

Tào Tặc

Contents

Tào Tặc	13
1. Chương 1: Kiếp Sau Đùng Làm Anh Hùng.	13
2. Chương 2: Sinh Vào Kiến An Năm Thứ Nhất	16
3. Chương 3: Ta Sẽ Kiên Cường.	20
4. Chương 4: Cửa Hàng Thành Ký.	24
5. Chương 5: Đại Trượng Phu Giết Người.	30
6. Chương 6: Đại Trượng Phu Giết Người.	37
7. Chương 7: Đại Bàng Sẽ Có Ngày Tung Cánh	41
8. Chương 8: Dự Tính Tương Lai	46
9. Chương 9: Người Tối Trong Đêm Tuyết	50
10. Chương 10: Tiếng Gáy Đầu Tiên.	57
11. Chương 11: Ta Có Chí Bay Cao.	61
12. Chương 12: Đặng Thôn Ở Cức Dương	66
13. Chương 13: Tỷ Tỷ.	70
14. Chương 14: Đệ Tử Lọc Môn.	74
15. Chương 15: Ai Cao Quý Hơn Ai?	80
16. Chương 16: Ai Cao Quý Hơn Ai?	86
17. Chương 17: Ai Cao Quý Hơn Ai?	91
18. Chương 18: Phụ Tử Nói Chuyện.	98
19. Chương 19: Tân Gia.	104
20. Chương 20: Bể.	111
21. Chương 21: Bảng Đức Công	117
22. Chương 22: Long Hình Sư Cốt.	124
23. Chương 23: Hỏa Thần Ca	129
24. Chương 24: Thiếu Nữ Nhà Bè	135
25. Chương 25: Lời Thỉnh Cầu Của Hồng Nương Tử	141
26. Chương 26: Quyền Danh Thái Cực	147
27. Chương 27: Bách Luyện Cường Dao	154
28. Chương 28: Tương Dương Hào Môn	160
29. Chương 29: Thành Cứu Nữ	166
30. Chương 30: Tùy Tòng	169
31. Chương 31: Binh Lĩnh Nghĩa Dương	173
32. Chương 32: Binh Lĩnh Nghĩa Dương	176
33. Chương 33: Binh Lĩnh Nghĩa Dương	186
34. Chương 34: Binh Lĩnh Nghĩa Dương (1)	192
35. Chương 35: Binh Lĩnh Nghĩa Dương (2)	195
36. Chương 36: Binh Lĩnh Nghĩa Dương (3)	199
37. Chương 37: Kiêu Ngạo Bất Tử	202
38. Chương 38: Nông Phu Và Rắn Độc.	209
39. Chương 39: Cảm Giác Nguy Hiểm.	213
40. Chương 40: Uyển Thành Hiến Dao.	217
41. Chương 42: Biến Đổi Lớn Ở Uyển Thành	221

42. Chương 43: Một Đào Kinh Hoàng Ỗ Uyển Thành	225
43. Chương 44: Uyển Thành Thất Thủ.	228
44. Chương 45: Uyển Thành Theo Con Đường Nào.	232
45. Chương 46: Lựa Chọn Nơi Uyển Thành.	237
46. Chương 47: Ác Đấu Nơi Uyển Thành.	240
47. Chương 48: Đồi Cao Nơi Uyển Thành.	246
48. Chương 49: Lực Sĩ Ỗ Uyển Thành.	249
49. Chương 50: Uyển Thành Kết Thúc.	254
50. Chương 51: Hạ Hầu Lan	258
51. Chương 52: Hạ Hầu Lan (2)	261
52. Chương 53: Trong Doanh Trại Tào Công, Ai Có Thể Là Tướng?	267
53. Chương 54: Đồng Hành	270
54. Chương 55: Về Nhà	273
55. Chương 56: Vườn Đào Của Nhà Họ Trương	279
56. Chương 57: Vui Và Buồn	283
57. Chương 58: Bình Tĩnh Sao?	286
58. Chương 59: Chuyện Vui Nhất Của Đời Người	290
59. Chương 60: Chuyện Vui Nhất Của Đời Người (2)	293
60. Chương 61: Nhận Rõ Thân Phận Của Mình	296
61. Chương 62: Điển Vi Hung Mãnh	299
62. Chương 63: Binh Lính Đã Chết	303
63. Chương 64: Lão Quân Quan Nói Về Tương Lai	306
64. Chương 65: Nỗi Lo Của Tào Cấp	312
65. Chương 66: Lịch Sử Hay Diễn Nghĩa	315
66. Chương 67: Gặp Lại	319
67. Chương 68: Lang Lãng	326
68. Chương 69: Kẻ Thù	329
69. Chương 70: Bá Vương Tam Sứy	333
70. Chương 71: Mã Bá Ninh Ghét Ác Như Cừu	336
71. Chương 72: Kế Dưỡng Thành	339
72. Chương 73: Kế Dưỡng Thành, Phát Đạn Đầu Tiên	343
73. Chương 74: Kế Dưỡng Thành, Phát Đạn Đầu Tiên	349
74. Chương 75: Đánh Cuộc	353
75. Chương 76: Gia Thần	357
76. Chương 77: Một Nhà Không Hề Đơn Giản.	360
77. Chương 78: Lần Đầu Gặp Mặt.	366
78. Chương 79: Hồ Bôn.	369
79. Chương 80: Điểm Khả Nghi.	372
80. Chương 81: Tây Vực Kỳ Ô	375
81. Chương 82: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng	381
82. Chương 83: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng (2)	385
83. Chương 83: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng (3)	388
84. Chương 84: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng	391
85. Chương 85: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng	395
86. Chương 86.1: Tuyệt Không Thể Tả	401
87. Chương 86: Tuyệt Không Thể Tả (2)	404
88. Chương 87: Gia Sự, Quốc Sự, Thiên Hạ Sự (1)	408
89. Chương 87: Gia Sự, Quốc Sự, Thiên Hạ Sự (2)	411
90. Chương 88.1: Hoàng Thân Quốc Thích	414
91. Chương 88.2: Hoàng Thân Quốc Thích	417
92. Chương 89: Đại Diện Phe Tào Đối Đầu Đại Diện Phe Hoàng Thất	421
93. Chương 90: Ai Sai?	427
94. Chương 91: Là Huỳnh Đệ Cả Đời	433
95. Chương 92: Tiểu Bát Nghĩa (1 2)	440

96. Chương 93: Phong Vân Khởi Động	447
97. Chương 94: Kéo Bè Kết Phái	454
98. Chương 95: Miên Lý Tàng Châm (1 2)	460
99. Chương 96: Vinh Diệu Ký Ngô Mệnh (1 2)	466
100. Chương 97: Quỷ Tài	473
101. Chương 98: Kế Hoạch Tương Lai	480
102. Chương 99: Tử Liêm Không Liêm Chính	486
103. Chương 100.1: Trách Nhiệm Của Túc Vệ.	492
104. Chương 100.2: Trách Nhiệm Của Túc Vệ.	496
105. Chương 101.1: Ác Lai Đấu Hồ Diên (1)	500
106. Chương 101.2: Ác Lai Đấu Hồ Diên (1)	503
107. Chương 102.1: Ác Lai Đấu Hồ Diên (2)	506
108. Chương 102.2: Ác Lai Đấu Hồ Diên (2)	509
109. Chương 103.1: Phúc Đầy Họa Đầy.	513
110. Chương 103.2: Phúc Đầy Họa Đầy.	516
111. Chương 104: Hà Nhất Công Phường	519
112. Chương 105: Hồ Báo Kỵ	526
113. Chương 106.1: Tam Hỉ Lâm Môn (1).	533
114. Chương 106.2: Tam Hỉ Lâm Môn (1).	535
115. Chương 107.1: Tam Hỉ Lâm Môn (2).	538
116. Chương 107.2: Tam Hỉ Lâm Môn (2).	541
117. Chương 108: Tam Hỉ Lâm Môn (3)	545
118. Chương 109.1: Kế Dưỡng Thành Lần Thứ Hai.	551
119. Chương 109.2: Kế Dưỡng Thành Lần Thứ Hai.	555
120. Chương 110.1: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.	558
121. Chương 110.2: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.	561
122. Chương 110.3: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.	563
123. Chương 111.1: Hán Gia Khuyển.	567
124. Chương 111.2: Hán Gia Khuyển.	570
125. Chương 112: Khởi Hành.	574
126. Chương 113: Xin Lắng Tai Nghe.	579
127. Chương 114: Mã Tặc Hồ Ban.	585
128. Chương 115: Thu Mã Tặc Hồ Ban.	591
129. Chương 116.1: Trần Đăng - Tiết Châu.	597
130. Chương 116.2: Trần Đăng - Tiết Châu.	601
131. Chương 117: Tội Phạm Lôi Tự (1)	605
132. Chương 117: Tội Phạm Lôi Tự (2)	608
133. Chương 118.1: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (1)	611
134. Chương 118.2: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (1)	614
135. Chương 119.1 Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (2)	617
136. Chương 119.2: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (2)	621
137. Chương 120: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (3)	623
138. Chương 121: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (4)	626
139. Chương 122: Huyện Hải Tây! Ra Oai Phủ Đầu	632
140. Chương 123: Làm Cướp Ra Sao	638
141. Chương 124: Tam Hại	647
142. Chương 125: Ngày Đầu Tiên	654
143. Chương 126: Hồ Thần Giang Nam	658
144. Chương 127: Cứ Tìm Quả Hồng Mềm Mà Nắn	661
145. Chương 128: Lầy Thúng Úp Voi	671
146. Chương 129: Thủ Đoạn Như Sấm Sét	677
147. Chương 130.1: Rượu Mời Không Uống Lại Thích Uống Rượu Phạt	682
148. Chương 130.2: Rượu Mời Không Uống Lại Thích Uống Rượu Phạt	685

149. Chương 131: Con Cá Chép Bằng Đồng.	689
150. Chương 132: Côn Trùng Mùa Hạ Biết Gì Chuyện Mùa Đông	696
151. Chương 133: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối	702
152. Chương 134.2: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối (2)	709
153. Chương 135: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối (3)	713
154. Chương 136: Buồn Bã – Phát Tài Lớn	716
155. Chương 137: Nghi Ngờ Chồng Chất	719
156. Chương 138: Hạ Bì	728
157. Chương 139: Chiếu Dạ Bạch	731
158. Chương 140.1: Chiếu Dạ Bạch (2)	739
159. Chương 141.2: Hao Hổ	741
160. Chương 142: To Gan Lớn Mật	752
161. Chương 143: Lão Tham	761
162. Chương 144: Tiêu Vĩ Tỳ Bà	767
163. Chương 145: Thiên Cổ Hồng Nhan	773
164. Chương 146: Có Thù Không Báo Không Phải Là Quân Tử	780
165. Chương 147: Thủy Hà Luận Bàn Anh Hùng	788
166. Chương 148: Thương Buôn	792
167. Chương 149: Đám Thương Nhân Chấn Động.	800
168. Chương 150: Đám Thương Nhân Chấn Động.	806
169. Chương 151: Đám Thương Nhân Chấn Động.	809
170. Chương 152: Đám Thương Nhân Chấn Động.	815
171. Chương 153: Còn Chưa Chấm Dứt.	821
172. Chương 154: Hung Thủ.	824
173. Chương 155: Giao Dịch.	831
174. Chương 156: Theo Như Nhu Cầu.	834
175. Chương 157: Triệu Kiến.	840
176. Chương 158: Lựa Chọn.	846
177. Chương 159: Hai Mỹ Nhân (1)	854
178. Chương 160: Hai Mỹ Nhân (2)	860
179. Chương 161: Úc Châu Sơn	866
180. Chương 162: Xuân Về	870
181. Chương 163: Vân Sơn Mễ Hành	873
182. Chương 164: Cừu Nhân	881
183. Chương 165: Đông Thành Lỗ Thị	887
184. Chương 166: Cao Chạy Xa Bay.	891
185. Chương 167: Lậu Thất Minh.	898
186. Chương 168: Đông Lăng Đình.	905
187. Chương 169: Mưa Gió Lại Đến.	909
194. Chương 176: Khúc Hữu Ngộ, Chu Lang Cố.	912
195. Chương 177: Con Gái Tôn Gia.	919
196. Chương 178: Tiểu Tặc, Coi Chừng.	926
197. Chương 179: Chỉ Điểm.	930
198. Chương 180 - 183: Tóc Xanh	937
199. Chương 184: Trộm Buồm Gầm.	953
200. Chương 185: Phụng Nghĩa Hiệu Ủy.	960
201. Chương 186 187: Thảm Án (1)	963
202. Chương 188 189: Thảm Án (2)	976
203. Chương 190: Mộng Tới Tây Châu.	986
204. Chương 191: Đờng Khinh Người Trẻ Tuổi.	989
205. Chương 192: Cam Ninh Bám Theo.	996
206. Chương 193: Trường Giang Tam Diệp Lăng.	999
207. Chương 194: Huyện Ủy Hải Lăng.	1006
208. Chương 195: Dờng Chân Ở Đông Lăng Đình.	1013

209. Chương 196:	Ân Nghĩa.	1020
210. Chương 197:	Uy Hiếp.	1027
211. Chương 198:	Xuất Binh.	1032
212. Chương 199:	Sự Kiên Tâm.	1038
213. Chương 200:	Đặng Chi.	1042
214. Chương 201:	Thủy Công.	1049
215. Chương 202:	Khúc Dương.	1054
216. Chương 203:	Chiến Luận.	1060
217. Chương 204:	Cuộc Chiến Mở Đầu.	1065
218. Chương 205:	Ra Oai Phủ Đầu.	1072
219. Chương 206:	Ta Đưa Các Người Đi Chịu Chết!	1076
220. Chương 207:	Cướp Trại!	1082
221. Chương 208:	Ngày Quan Trọng.	1084
222. Chương 209:	Ta Muốn Hạ Khúc Dương.	1091
223. Chương 210:	Bách Kỵ Đột Kích.	1094
224. Chương 211:	Đêm Không Ngủ.	1097
225. Chương 212:	Dương Đông Kích Tây.	1103
226. Chương 213:	Trần Đăng Xuất Binh.	1111
227. Chương 214:	Giành Giật Từng Giấy.	1114
228. Chương 215:	Kỵ Binh	1120
229. Chương 216:	Tập Kích Trương Văn Viễn	1122
230. Chương 217:	Ai Đúng Ai Sai	1129
231. Chương 218:	Binh Khốn Hạ Bì	1134
232. Chương 219:	Yến Nhân	1138
233. Chương 220:	Lần Đầu Gặp Lưu Huyền Đức	1145
234. Chương 221:	Chí Khí Kiêu Hùng	1152
235. Chương 222:	Úp Tay Làm Mây, Che Tay Làm Mưa.	1159
236. Chương 223:	Chỉ Vì Nụ Cười Ngây Thơ Với Cái Má Lúm Đồng Tiền Ấy.	1164
237. Chương 224:	Oan Gia Ngõ Hẹp.	1170
238. Chương 225:	Nhớ Phụng Tiên Năm Nào.	1174
239. Chương 226:	Sống Hay Chết.	1180
240. Chương 227:	Thân Thích?	1183
241. Chương 228:	Liều Mạng	1189
242. Chương 229:	Quan Vân Trường	1196
243. Chương 230:	Hao Hổ Quy Thiên (1 2)	1202
244. Chương 231:	Hoạ Sát Thân	1208
245. Chương 232:	Lựa Chọn	1211
246. Chương 233:	Mọi Người Bảo Trọng.	1218
247. Chương 234:	Hạ Hầu Chân.	1224
248. Chương 235:	Lão Bà	1226
249. Chương 236:	Rất Có Địa Vị!	1233
250. Chương 236:	Rất Có Địa Vị!	1240
251. Chương 237:	Dự Châu Gặp Ngụy	1246
252. Chương 238:	Gầu Múc Nước	1252
253. Chương 239:	Cùng Tông	1259
254. Chương 240:	Bất Sống	1267
255. Chương 241:	Kẻ Bại Trận Không Có Nhân Quyền	1273
256. Chương 242:	Hổ Báo Kỵ	1281
257. Chương 243:	Về Nhà	1285
258. Chương 244:	Tây Lương Mã Đằng	1291
259. Chương 245:	Y Đái Chiếu	1298
260. Chương 246:	Uống Rượu Ngắm Hoa Mai	1305
261. Chương 247:	Uống Rượu Ngắm Hoa Mai.	1312
262. Chương 248:	Uống Rượu Ngắm Hoa Mai (2)	1319

263. Chương 249:	Phương Thiên Họa Kịch	1323
264. Chương 250:	Bài Văn Đệ Nhất Thiên Hạ	1329
265. Chương 251:	Vạn Lý Hầu Cửa Nhà Ta	1335
266. Chương 252:	Khổng Minh Tiên Sinh	1339
267. Chương 253:	Cát Tiên Ông	1346
268. Chương 254:	Hán Ngụy Tuy Dương	1352
269. Chương 255:	So Sứ Cũng Phải Có Lý	1357
270. Chương 256:	Giương Thương Múa Kiếm	1364
271. Chương 257:	Toát Mồ Hôi Lạnh	1367
272. Chương 258:	Núi Lục Hồn	1375
273. Chương 259:	Tư Mã Ý	1381
274. Chương 260:	Học Làm Người	1385
275. Chương 261:	Bàn Về Sen.	1391
276. Chương 262:	Gặp Phải Mối Nguy.	1396
277. Chương 263:	Tào Công Xa.	1403
278. Chương 264:	Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy.	1410
279. Chương 265:	Đi Nhận Chức	1413
280. Chương 266:	Xuất Chiêu	1419
281. Chương 267:	Câu Đố Đầu Độc	1426
282. Chương 268:	Địch Không Động Thủ, Ta Không Động Thủ; Địch Hành Động, Ta Sẽ Làm Nhiều	1433
283. Chương 269:	Muốn Làm Công Tử Triều	1436
284. Chương 270:	Tuyệt Liên, Tuyệt Liên!	1443
285. Chương 271:	Tuyệt Liên, Tuyệt Liên!	1447
286. Chương 272:	Hắc Mạo Đến	1455
287. Chương 273:	Án Mạng Xuất Hiện Liên Tiếp	1459
288. Chương 274:	Án Trong Án.	1466
289. Chương 275:	Vụ Án Mạng Thứ Ba	1469
290. Chương 276:	Chân Tướng Bắt Đầu Hiện Lộ	1476
291. Chương 277:	Trung Sơn Tô Thị	1480
292. Chương 278:	Vẫn Chưa Chấm Dứt!	1487
293. Chương 278.1:	Vẫn Chưa Chấm Dứt!	1490
294. Chương 278.2:	Vẫn Chưa Chấm Dứt!	1493
295. Chương 279:	Lý Trung Lang	1497
296. Chương 280:	Ai Đúng Ai Sai.	1500
297. Chương 281:	Không Dám Tin Ta Sao?	1503
298. Chương 282:	Lý Văn Thành Hiến Kế	1505
299. Chương 283:	Sứ Quân	1512
300. Chương 284:	Hung Mãnh	1515
301. Chương 285:	Gặp Lại Hán Khuyển	1525
302. Chương 286:	Giả Hủ Quy Hàng	1528
303. Chương 287:	Bài Hịch Văn Gây Chiến	1534
304. Chương 288:	Giả Hủ Trả Thù	1537
305. Chương 289.1:	Tiến Cử Người Hiền, Cần Gì Tránh Người Thân	1543
306. Chương 290:	Đại Chiến Bắt Đầu. Bạch Mã Bị Vây	1546
307. Chương 291:	Hà Bắc Tứ Đình Trụ	1552
308. Chương 292:	Lịch Khỏi Quỹ Đạo Lịch Sử	1558
309. Chương 293:	Bắt Giả Hủ Hiến Kế	1561
310. Chương 294:	Huyền Đức Chứng Minh Thế Nào	1568
311. Chương 295:	Giả Hủ Làm Được Lần Đầu	1574
312. Chương 296:	Đô Đình Hậu Là Đủ.	1577
313. Chương 297:	Phong Thủy Luân Chuyển.	1583
314. Chương 298:	Châm Lửa Đốt Thành.	1590
315. Chương 299:	Chém Nhan Lương.	1593
316. Chương 300:	Ai Đã Giết Nhan Lương.	1600

317. Chương 301:	Diên Tân - Quan Độ	1603
318. Chương 302:	Đêm Tối, Trăng Mờ	1610
319. Chương 303:	Vây Ngụy Cứu Triệu	1613
320. Chương 304:	Hao Hổ Tái Sinh	1616
321. Chương 305:	Tin Tức Dọc Đường	1622
322. Chương 306:	Lấy Lui Làm Tiên	1626
323. Chương 307:	Rút Lui Khỏi Diên Tân	1633
324. Chương 308:	Rút Lui Khỏi Diên Tân	1639
325. Chương 309:	Rút Lui Khỏi Diên Tân	1642
326. Chương 310:	Rút Lui Khỏi Diên Tân	1649
327. Chương 311:	Rút Lui Khỏi Diên Tân	1653
328. Chương 312		1659
329. Chương 313		1662
330. Chương 314		1668
331. Chương 315		1675
332. Chương 316		1679
333. Chương 317		1685
334. Chương 318		1691
335. Chương 319:	Thà Ta Phụ Người Chứ Không Thể Để Người Phụ Ta	1696
336. Chương 320:	Đường Cùng Phản Công	1702
337. Chương 321:	Trương Cáp	1707
338. Chương 322:	Đi Cùng Ngũ Tử Lương Tướng	1713
339. Chương 323:	Bàng Môn Tư Mã Trong Cung	1719
340. Chương 324:	Trung Dương Thôn Phu	1724
341. Chương 325:	Cha Con Đều Là Hai Nghìn Thạch	1730
342. Chương 326:	Tào Bằng Trở Về Hứa Đô Giữa Lúc Sinh Tử	1735
343. Chương 327:	Xung Quan Giận Dữ	1742
344. Chương 328:	Thế Diện Nhà Hán	1748
345. Chương 329:	Trận Chiến Quan Độ Bắt Đầu	1755
346. Chương 330:	Khinh Người Quá Đáng	1761
347. Chương 331:	Ta Chỉ Cần Công Đạo.	1767
348. Chương 332:	Dùng Cầm Dám Kéo Hoàng Đế Xuống Ngựa	1778
349. Chương 333:	Đặng Tắc Trở Về Hứa Đô	1791
350. Chương 334:	Lên Sân Khấu	1798
351. Chương 335:	Hoạt Sắc Sinh Hương	1808
352. Chương 336:	Đề Lựa Chọn, Hai Chọn Một	1816
353. Chương 337:	Giả Rắn, Ấm Sắt	1822
354. Chương 338:	Ngũ Cầm Công	1827
355. Chương 339:	Tam Tự Kinh	1833
356. Chương 340:	Tào Xung Bái Sư	1839
357. Chương 341:	Một Thiên Động Thiên Hạ	1844
358. Chương 342:	Một Núi Không Thể Có Hai Hổ	1849
359. Chương 343:	Thái Sơn Giá Lâm	1855
360. Chương 344:	Hỉ Sự Tới Nhà	1860
361. Chương 345:	Tới Đình Xuyên Thăm Bạn	1866
362. Chương 346:	Lưu Bị Vào Kinh Châu	1871
363. Chương 347:	Gặp Lại Cổ Nhân Trong Gió Tuyết	1877
364. Chương 348:	Chu Hạ	1883
365. Chương 349:	Phân Lâu Tất Hợp, Hợp Lâu Tất Phân	1887
366. Chương 350:	Làm Nam Nhân Thật Khó!	1894
367. Chương 351:	Ba Năm Sau	1897
368. Chương 352:	Mạnh Đức Triệu Kiến	1902
369. Chương 353:	Bì Phần Thi	1908
370. Chương 354:	Hồng Nhan Bạc Mệnh Từ Xưa	1913

371. Chương 355: Con Trai Ta Có Thể Thành Rồng	1918
372. Chương 356 - 357: Bài Học Cuối Cùng	1921
373. Chương 358: Không Phải Là Đền Cạn Dầu	1933
374. Chương 359 -360: Suy Nghĩ Sự Ung Dung Của Trời Đất	1939
375. Chương 361: Sát Khí Đang Đang	1949
376. Chương 362 - 363: Vụ Ám Sát Bên Bờ Sông	1954
377. Chương 364 -365: Che Trời Vượt Biển	1961
378. Chương 366->369: Hung Nô, Hung Nô	1971
379. Chương 370 -371: Hồ Già Thập Bát Phách	1987
380. Chương 372: Không Từ Thủ Đoạn	1997
381. Chương 373-374: Khiêu Chiến	2002
382. Chương 375-376: Điều Dương (đoạt Dê)	2012
383. Chương 377->379. Sự Hổ Thù	2020
384. Chương 380-381: Vận Mệnh Tương Phùng	2035
385. Chương 382: Chiếm Đóng Hà Tây	2046
386. Chương 383-384. Chiến Lược Chiếm Đóng Hà Tây - Hồng Trạch	2053
387. Chương 385-386. Chiến Lược Chiếm Đóng Hà Tây - Phụng Nghĩa Quân	2062
388. Chương 387-388: Hổ Bệnh Với Ác Lang	2070
389. Chương 389-392: Con Cháu Mã Gia	2078
390. Chương 393: Luôn Luôn Chờ Người	2096
391. Chương 394: Đầy Dã Tâm	2100
392. Chương 395: Quy Thuận Hán Hay Là Họ Mã?	2103
393. Chương 396 - 398: Loạn	2107
394. Chương 399: Nhắc Tào Bằng, Tào Bằng Đến	2119
395. Chương 400: Hạng Trang Múa Kiếm, Ý Tại Bái Công	2123
396. Chương 401: Là Địch Hay Là Bạn	2127
397. Chương 402: Trảo Hoàng Phi Điện	2131
398. Chương 403: Lời Mời Của Văn Cơ (1)	2135
399. Chương 404: Lời Mời Của Văn Cơ (2)	2139
400. Chương 405: Thầy Trò	2143
401. Chương 406: Huyện Hồng Thủy.	2147
402. Chương 407: Người, Người, Người...	2151
403. Chương 408: Buôn Bán	2155
404. Chương 409: Thương Nhân Trung Sơn	2159
405. Chương 410: Kế Hoạch Buôn Bán Nhân Khẩu Năm Kiến An Thứ Tám!	2163
406. Chương 411: Mưu Thần Mãnh Tướng Dồn Dập Mà Đến	2167
407. Chương 412: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây	2171
408. Chương 413: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (2)	2175
409. Chương 414: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (3)	2179
410. Chương 415: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (4)	2183
411. Chương 416: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (5)	2187
412. Chương 417: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (6)	2191
413. Chương 418: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (7)	2195
414. Chương 419: Hắc Mạo Xuất Kích.	2199
415. Chương 420: Tiêu Diệt	2203
416. Chương 421: Không Phải Kẻ Tầm Thường.	2207
417. Chương 422: Uy Vũ Thiên Quân	2212
418. Chương 423: Phạm Phải Thiên Uy Đều Phải Giết	2216
419. Chương 424: Thái Độ Cương Quyết Chưa Từng Có	2220
420. Chương 425: Không Khí Chiến Tranh Bùng Lên	2224
421. Chương 426: Phượng Sồ Ra Chiêu	2228
422. Chương 427: Phượng Sồ Sơ Minh (phượng Non Cất Tiếng Hót) (phần 2)	2232
423. Chương 428: Phượng Sồ Sơ Minh (phần 3)	2236
424. Chương 429: Phượng Sồ Sơ Minh (phần 4)	2240

425. Chương 430: Phượng Sồ Sơ Minh (5)	2245
426. Chương 431: Đại Thắng Bãi Phượng Minh.	2249
427. Chương 432: Hoa Tuyết Nhẹ Bay	2253
428. Chương 433 Là Thời Điểm Kết Thúc Rồi!	2256
429. Chương 434 Một Đêm Xây Công Sự	2261
430. Chương 435 - 440: Phát Đạn Thứ Ba Hà Tây	2265
431. Chương 441: Bình Định Hồng Trạch	2289
432. Chương 442: Gây Dựng Nghiệp Lớn	2292
433. Chương 443 - 444 - 445: Tổng Tử Mỹ Nhân (1 - 2 - 3)	2296
434. Chương 446 + 447: Mỹ Nhân Tổng Tử (4 + 5)	2308
435. Chương 448: Lạc Thần	2316
436. Chương 449: Kiến An Đối Đáp.	2320
437. Chương 450: Cuộc Chiến Tài Chính Những Năm Cuối Đông Hán	2324
438. Chương 451: Thực Hóa Chí	2328
439. Chương 452: Năm Kiến An Thứ Chín	2332
440. Chương 453 - 458: Loạn Lương Châu (1 - 6)	2336
441. Chương 459 + 460: Loạn Lương Châu (7 + 8)	2368
442. Chương 461 - 467: Loạn Lương Châu (9 - 15)	2378
443. Chương 469: Được Là May Mắn Của Ta, Mất Là Mạng Của Ta	2416
444. Chương 470: Mã Vân Liễu	2421
445. Chương 471: Ai Làm Huyện Lệnh Cô Tang?	2427
446. Chương 472: Triệu Vĩ Chương	2432
447. Chương 473: Tào Phi	2437
448. Chương 474 - 477: Vân Động (mây Di Chuyển)	2443
449. Chương 478 - 479: Vân Động (tiếp)	2464
450. Chương 480: Mây Di Chuyển (hết)	2474
451. Chương 481: Thiên Hạ Lớn Bao Nhiêu?	2480
452. Chương 482 Đại Quyết Chiến Lương Châu (1)	2485
453. Chương 483 -485	2490
454. Chương 486 - 488	2506
455. Chương 489 - 491	2521
456. Chương 492 - 494	2535
457. Chương 495 - 497	2547
458. Chương 498 - 500	2559
459. Chương 501 - 503	2571
460. Chương 504 : Lương Châu Tuyệt Lớn	2584
461. Chương 505 : Nguyễn Theo Hầu Trước Ngựa	2591
462. Chương 506 : Đại Trượng Phu Ân Đền Oán Trả	2595
463. Chương 507 : Hai Huỳnh Đệ Cả Đời	2599
464. Chương 508 : Câu Hỏi Của Tào Công	2601
465. Chương 509 : Ổn Định Mới Là Việc Trước Tiên	2605
466. Chương 510 : Lạc Thần Lạc Thần	2608
467. Chương 511 : Mỹ Nhân Quyển Châu Liêm	2613
468. Chương 512 : Long Phượng Oán Giận	2620
469. Chương 513 : Đại Trượng Phu Làm Như Vậy	2625
470. Chương 514 : Thầy Trò	2632
471. Chương 515 : Phụ Bằng Tử Quý	2638
472. Chương 516 : Hồng Nhan Tri Kỷ	2644
473. Chương 517 : Thần Đồng Kinh Châu	2648
474. Chương 518 : Đoàn Tụ	2653
475. Chương 519 : Xa Cách	2657
476. Chương 520 : Tùy Nàng!	2661
477. Chương 521 : Nữ Hổ Họ Lã	2666
478. Chương 522 : Phúc Chỉ	2672

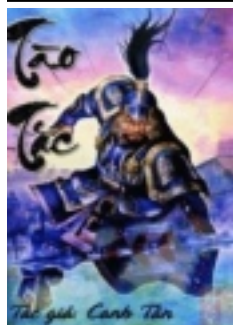
479. Chương 523 :	Món Lợi Kéch Sù	2679
480. Chương 524 :	Tiểu Nhân Khó Dò	2684
481. Chương 525 :	Chuyện Xấu	2689
482. Chương 526 :	Bắt Tại Kỳ Vị , Bắt Mưu Kỳ Chí	2695
483. Chương 527 :	Bàn Về Giang Đông	2702
484. Chương 528 + 529:	Khúc Ngọa Long	2707
485. Chương 530 :	Đấu Súc	2717
486. Chương 531 :	Tấn Công , Chiếm Đóng Tịnh Châu	2723
487. Chương 532 :	Có Khách Từ Xa Đến	2728
488. Chương 533 :	Có Biết Lã Thị Hán Quốc Không?	2732
489. Chương 534 :	Thái Thú Nam Dương	2738
490. Chương 535 :	Nước Sông Như Rồng	2743
491. Chương 536 :	Quách Phụng Hiếu Thấy Tiền Sáng Mắt	2749
492. Chương 537 :	Tam Tiến	2754
493. Chương 538:	Nhất Lỗ Mãng Tử	2760
494. Chương 539 :	Lạc Thần Phú	2765
495. Chương 540 :	Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói	2771
496. Chương 541 :	Chỉ Có Tài Mới Được Trọng Dụng	2776
497. Chương 542 :	Đỗ Bá Hầu	2781
498. Chương 543 :	Lời Mời Của Văn Cử	2787
499. Chương 544 :	Sử Lão Đại	2792
500. Chương 545 :	Không Biết Thiên Hạ , Sao Bàn Về Thiên Hạ?	2796
501. Chương 546 :	Dù Sao Cũng Chỉ Là Một Đứa Trẻ	2801
502. Chương 547 :	Mộ Hổ Giờ Ở Đâu?	2807
503. Chương 548 :	Câu Đồ Sinh Tử	2814
504. Chương 549 :	Y Nhân Như Ngọc	2820
505. Chương 550 :	Đó Là Thời , Cũng Là Mệnh!	2824
506. Chương 551 :	Quy Thuận	2827
507. Chương 552 :	Sự Ngờ Vực Ở Bữa Tiệc Rượu	2830
508. Chương 553 :	Tử Sĩ	2838
509. Chương 554 :	Suýt Chết Nhưng Vẫn Còn Sống	2841
510. Chương 555 :	Người Làm Gì Trời Đều Biết!	2848
511. Chương 556 :	Biện Phu Nhân	2852
512. Chương 557 :	Hạt Tương Tư	2856
513. Chương 558 :	Thái Thú Nam Dương	2863
514. Chương 559 :	Phong Thừa Tướng	2868
515. Chương 560 :	Trương Xương Bò	2873
516. Chương 561 :	Kẻ Thù Tiền Kiếp , Kiếp Này Ra Sao?	2879
517. Chương 562 :	Mã Thị Ngũ Thường	2883
518. Chương 563 :	Lo Lắng Âm Thầm	2886
519. Chương 564 :	Gặp Lại Nhau Nụ Cười Giải Ân Cừu	2891
520. Chương 565 + 566:	Xã Đảng	2895
521. Chương 567 :	Đại Hiền Sỹ Nam Dương	2903
522. Chương 568 + 569:	Vị Khách Tối Nam Dương	2907
523. Chương 570 :	Mối Thiện Duyên Ở Nam Dương	2915
524. Chương 571 :	Cường Hào Nam Dương	2919
525. Chương 572 :	Bạn Cũ Ở Nam Dương	2921
526. Chương 573 :	Kinh Tương Thế Tộc	2925
527. Chương 574 :	Chuyện Kinh Châu , Người Kinh Châu Lo	2929
528. Chương 575 :	Ý Định Của Đặng Ngải	2933
529. Chương 576 :	Trận Chiến U Châu	2937
530. Chương 577 :	Vô Chung	2941
531. Chương 578 :	Hoàng Tu Nhi Nhà Ta Đã Trưởng Thành	2944
532. Chương 579 :	Đặng Thôn	2948

533. Chương 580 :	Quy Định Của Tổ Tông.	2951
534. Chương 581 :	Lửa Rừng Đốt Cháy , Xuân Về Trở Lộc Non	2955
535. Chương 582 :	In Ấn	2958
536. Chương 583 :	Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc	2961
537. Chương 584 :	Trận Chiến Nam Dương Lần Thứ Nhất	2965
538. Chương 585 :	Dương Hàng	2968
539. Chương 586 :	Mưa Gió Tại Nam Dương	2972
540. Chương 587 :	Huỳnh Đệ	2976
541. Chương 588 :	Tráng Sĩ Phó Tướng Quân	2979
542. Chương 589 :	Không Muốn Chiến , Tuyệt Không Sợ Chiến	2983
543. Chương 590 :	Vũ Âm Lâm Ngụy	2987
544. Chương 591 :	Đặng Thị Ấu Lân (rồng Nhỏ Đặng Thị)	2991
545. Chương 592 :	Bình Lâm Thành Hạ (quân Vây Bốn Mặt)	2995
546. Chương 593 :	Kế Liên Hoàn	2999
547. Chương 594 :	Nhất Thương Tam Kiếm Tiễn	3003
548. Chương 595 :	Rồng Nhỏ Đã Trưởng Thành	3007
549. Chương 596 :	Khoảng Cách	3011
550. Chương 597 :	Tên Tiểu Tặc Tào Gia Giờ Ở Đâu?	3015
551. Chương 598 :	Đáp Trả Một Đòn	3019
552. Chương 599 :	Đoạt Uyển Thành	3023
553. Chương 600 :	Sải Bước Rút Binh	3027
554. Chương 601 :	Nam Sơn Cổ Đạo	3031
555. Chương 602 :	Khinh Người Quá Đáng	3035
556. Chương 603 :	Chọc Giận Trương Tam Gia	3038
557. Chương 604 :	Mi Tử Phương	3042
558. Chương 605 :	Người Làm Mừng Một , Ta Có Thể Làm Mười Lăm	3046
559. Chương 606 :	Tráng Sĩ Chặt Tay	3050
560. Chương 607 :	Đó Chỉ Là Một Lão Tướng?	3054
561. Chương 608 :	Lão Hoàng Trung	3058
562. Chương 609 :	Hổ Lão Hùng Phong Ở Đây	3062
563. Chương 610 :	Làm Sao Quên Người Này	3066
564. Chương 611 :	Một Đường Giữa Sống Chết	3071
565. Chương 612 :	Tào - Hoàng Lần Đầu Giáp Mặt	3075
566. Chương 613 :	Lão Tướng Như Hổ	3078
567. Chương 614 :	Không Thể Địch Lại Bằng Sức Lực	3082
568. Chương 615 :	Lão Tướng Quân Bảo Trọng!	3086
569. Chương 616 :	Hai Mươi Roi Vào Lưng	3090
570. Chương 617 + 618:	Bẫy	3094
571. Chương 619 :	Hoàng Trung Muốn Ở Ẩn	3101
572. Chương 620 :	Thân Ở Trong Phúc Mà Không Biết Phúc	3105
573. Chương 621 :	Tào Bằng Đuổi Theo Hoàng Trung Dưới Ánh Trăng	3110
574. Chương 622 :	Tuổi Già Nhưng Chí Chưa Già	3113
575. Chương 623 :	Thiên Tai	3117
576. Chương 624 :	Đoản Ca Hành	3120
577. Chương 625 - 629:	Kinh Châu Biến	3123
578. Chương 630 :	Trận Chiến Mở Màn Với Tử Long	3139
579. Chương 631 :	Đó Không Phải Là Người Phụ Nữ Ngu Ngốc	3143
580. Chương 632 :	Ba Chương Ước Pháp	3147
581. Chương 633 :	Ai Là Quốc Tặc? Ai Là Kẻ Tiểu Nhân?	3150
582. Chương 634 - 636:	Sắp Đặt Ban Đầu	3154
583. Chương 637 :	Hổ Báo Kỵ	3164
584. Chương 638 - 641:	Trường Phản Pha	3169
585. Chương 642 :	Hổ Báo Như Gió	3187

586. Chương 643 : Tử Long	3191
587. Chương 644 : Loạn Chiến	3197
588. Chương 645 : Ngoan Cổ Chống Cự	3204
589. Chương 646: Điểm Yếu	3210
590. Chương 647 : Bức Hàng	3216
591. Chương 648 : Mười Kế Sau Cùng Vì Hoàng Thúc	3221
592. Chương 649 : Tự Trối Thỉnh Tội	3226
593. Chương 650 : Sứ Giả Đến Từ Ích Châu	3231
594. Chương 651 : Điềm Báo Cho Sự Sụp Đổ	3237
595. Chương 652 : Hai Lựa Chọn	3244
596. Chương 653 : Nghiêm - Hoàng Chạm Mặt	3249
597. Chương 654 + 655: Dã Vọng	3256
598. Chương 656 : Nấu Rượu , Thưởng Mai , Tiếp Tục Bàn Về Giang Đông	3268
599. Chương 657 : Xích Bích Không Còn Nửa	3271
600. Chương 658 : Mã Đạt Là Ai	3277
601. Chương 659 : Giả Tiết	3283
602. Chương 660 - 662: Kinh Nam	3289
603. Chương 663 : Ba Mười Sáu Kế , Chạy Là Thượng Sách	3304
604. Chương 664 : Con Ông Cháu Cha	3311
605. Chương 665 - 669: Trận Chiến Ích Dương	3319
606. Chương 670: Mở Màn	3347
607. Chương 671: Bạch Y	3355
608. Chương 672 : Đóng Cửa Đánh Chó	3362
609. Chương 673 - 676: Thương	3369
610. Chương 677: Bước Đường Cùng	3395
611. Chương 678: Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti	3404
612. Chương 679 : Dâng Vợ Hiến Con	3414
613. Chương 680: Đông Bất Canh	3427
614. Chương 681: Âm Độ Trần Thương	3435
615. Chương 682: Mậu Tử Bạo Động	3443
616. Chương 683: Tào Diêm Vương	3455
617. Chương 684: Thím Ả , Như Vậy Không Tốt Đâu	3467
618. Chương 685: Chuyện Nhà Tào Bằng	3476
619. Chương 686 : Nam Nhân Không Được Quyền Vụng Trộm	3487
620. Chương 687: Phong Vương	3495
621. Chương 688: Đứng Ngoài Cuộc	3503
622. Chương 689: Gió Mưa Tây Bắc Lại Nổi Lên	3511
623. Chương 690 : Thành Thật Với Nhau	3520
624. Chương 691: Xuân Triều	3529
625. Chương 692 : Tân Tây Bắc Vương	3537
626. Chương 693: Mã Như Phong	3545
627. Chương 694: Triệu Nương Tử	3551
628. Chương 695: Âm Sát Lúc Tăng Sáng	3559
629. Chương 696 : Ân Oán Tình Thù	3564
630. Chương 697 : Nguyên Vì Hồng Nhan Dứt Bỏ Tiền Đồ	3573
631. Chương 698 : Quân Hán Đến Đây	3581
632. Chương 699 : Tiểu Binh Truyền Kỳ	3590
633. Chương 700: Định Phong Ba	3595
634. Chương 701	3602
635. Chương 702 : Ngụy Cấp	3612
636. Chương 703: Đều Là Người Một Nhà	3621
637. Chương 704 : Ai Thiện Ai Ác , Ai Mà Biết Được?	3632
638. Chương 705 : Luận Đạo	3642
639. Chương 706 + 707: Năm Kiến An Thứ Mười Lăm	3650

640. Chương 708: Sao Không Khóa Đại Kiều Tại Thâm Khuê?	3667
641. Chương 709 : Giang Sơn Nhà Ai	3678
642. Chương 710: Thầy Trò? Cha Con?	3685
643. Chương 711 : Người Có Kế Trương Lương , Ta Có Thang Trèo Tường	3693
644. Chương 712: Vô Đương Phi Quân	3701
645. Chương 713: Sách Lược Trị Kinh Nam Của Ngụy Vương	3709
646. Chương 714 : Loạn Điểm Uyên Ương Phổ	3714
647. Chương 715 - 719: Loạn Liêu Đông	3722
648. Chương 720: Khói Lửa Hà Mạnh Quan	3752
649. Chương 721 : Đẳng Giáp Binh Hà Mạnh Quan	3756
650. Chương 722: Trận Chiến Hà Mạnh Quan Mở Màn	3758
651. Chương 723: Đánh Lén Tại Hà Mạnh Quan	3764
652. Chương 724: Trận Chiến Không Càn Xúng	3771
653. Chương 725: Kiều Hùng Mạt Lộ	3776
654. Chương 726: Tào Tháo Xưng Đế	3782
655. Chương 727: Khảo Nghiệm Cuối Cùng	3788
656. Chương 728: Tự Hủy Trường Thành	3794
657. Chương 729: Hồn Loạn Ban Đầu	3800
658. Chương 730 : Thiên Cương Đệ Nhất Kiếm	3806
659. Chương 731 : Quần Thần Số Một	3812
660. Chương 732 : Tin Dữ	3817
661. Chương 733: Sau CƠ Mưa Trời Lại Sáng	3823

Tào Tặc

Giới thiệu

Nhóm dịch Hany + Nhóm dịch Nghĩa Hiệp Nguồn: Mê Truyện Trong Luận ngữ, Khổng Tử có nói: nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-tac>

1. Chương 1: Kiếp Sau Đừng Làm Anh Hùng.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 1: Kiếp sau đừng làm anh hùng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Lời mở đầu

Trong Luận ngữ, Khổng Tử có nói: nhân chi sinh dã trực, vãng chi sinh dã, hạnh nhi miễn (Lẽ sống là phải ngay thẳng, chẳng ngay thẳng mà sống thì ấy là nhờ may mắn tránh khỏi tai họa mà thôi.)

Nhân vật chính Tào Bằng trong truyện là một cảnh sát, sau khi phá án được vinh danh anh hùng, không ngờ kẻ phản bội trong vụ án đó lại chính là bạn thân mình, rồi bị bắn chết. Hắn trọng sinh vào nhà họ Tào thời Tam Quốc. Thử hỏi, như Khổng Tử nói thì có nên tiếp tục sống làm kẻ chính trực như kiếp trước rồi bị phản bội bởi kẻ thân, hay được trọng sinh vào thời loạn lạc là một may mắn cần phải biết nắm giữ ?

Giữa thời tam quốc với bao anh hùng hào kiệt, nhân sĩ mưu cao, tác giả khắc họa nhân vật Tào Bằng chỉ là một kẻ tầm thường : văn không đặc biệt mà võ cũng không xuất chúng. Hắn không phải là một kẻ dũng mãnh vô địch vì đã có Lữ Bố, Triệu Vân, ai có thể hơn ; hắn không phải là một kẻ thông minh xuất chúng mưu lược tài giỏi vì đã có Khổng Minh, Bàng Thống, ai có thể bằng ; cũng không phải kẻ tham vọng lập bá nghiệp vì đã có Lưu Bị, Tào Tháo. Hắn chỉ có một điểm hơn bất kỳ ai thời ấy, một kẻ biết trước tất cả. Chính nhờ cái hơn người đó mà hắn đã từng bước đưa bản thân mình ngai lên vị trí cao trong thời đại loạn lạc đó.

« Chẳng ngay thẳng mà sống thì chỉ là vì may mắn tránh khỏi họa mà thôi ». Nhưng may mắn có thực sự chỉ là do trời, hay tất cả đều trong sự tính toán tiên liệu của Tào Bằng ?

Các bạn hãy cùng với nhóm dịch dõi theo từng bước chân của Tào Bằng trong thời đại loạn lạc này nhé. Truyện được chấm với 9.3 điểm với 2824 người bình chọn trên quidian, luôn đứng trong top lịch sử quân sự.

- Dương tử! Muộn thế này rồi còn tới đây làm gì?

Tào Hữu Học cười nói, hỏi người thanh niên bên cạnh, thuận tay mở cửa xe rồi bước xuống. Hắn vươn vai một cái cho đỡ mỏi.

Tào Hữu Học hai mươi sáu tuổi là trinh sát hình sự của Cục cảnh sát.

Trong mấy ngày trước, hắn vừa mới phá một vụ án liên quan tới ma túy, đồng thời thành công bắt cả đường dây của một trùm buôn thuốc phiện. Sau đó hắn nhận được khen thưởng.

Nói về vụ án đó cũng có chút ly kỳ.

Vốn nó chỉ là một vụ án tự sát rất bình thường, sau đó các trinh sát điều tra lần theo dấu vết để lại mà phát hiện ra rất nhiều các vụ án mưu sát. Trong thời gian truy lùng, trinh sát hình sự bị ám sát khiến cho Tào Hữu Học tức giận. Sau khi nhận vụ án vào tay, cho dù gặp phải lực cản rất mạnh nhưng hắn vẫn không chịu bỏ, thậm chí tới lúc cuối cùng còn bị cách chức tạm thời nhưng vẫn tiếp tục lần theo...

Chỉ có điều hắn không ngờ được chân tướng của sự việc lại là....

Một cái xí nghiệp nổi tiếng vốn được khen thưởng không ngờ lại thuộc về một trùm buôn ma túy lớn. Mà sau lưng của kẻ đó lại là một vụ án tham ô nhận hối lộ động trời.

Gần như một nửa hệ thống thị chính của thành phố X đều liên quan.

Có vô số cán bộ sa ngã thậm chí cả những quan chức tai to mặt lớn.

Từ trước tới nay, đây là vụ phá án về đường dây buôn bán ma túy và tham ô, hối lộ lớn nhất trong cả nước...

Toàn bộ quá trình phá án diễn ra trong suốt hai năm. Trong thời gian đó, Tào Hữu Học trải qua vô số những lần sống chết, chịu đựng không biết cơ man nào là đau khổ. Cho tới nay, vụ án được phá xong, Tào Hữu Học cảm thấy hết sức thoải mái. Đứng bên cạnh bờ sông, nhìn ánh trăng lấp lánh trên mặt nước, trong lòng hắn tràn ngập một lòng tự hào, đồng thời cũng có một sự ưu thương khó có thể nói hết.

Đột nhiên, trong lòng Tào Hữu Học có một thứ gì đó báo động.

Trong hai năm qua, trải qua vô số chuyện sống chết khiến cho hắn có một trực giác nhạy bén đối với nguy hiểm.

Hắn theo bản năng nhào sang bên cạnh, nhưng trong tích tắc đó phía sau đã vang lên một tiếng súng. Một viên đạn xuyên qua lưng, đẩy hắn ngã văng ra đất.

Mặc dù hắn đã có phản ứng nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Tào Hữu Học ngã ra đất, tay ôm lấy ngực, máu tươi chảy qua kẽ tay hắn. Hắn ngẩng đầu, khó tin nhìn người thanh niên đang bước xuống từ chiếc xe cảnh sát. Trong tay của y cầm một khẩu súng đen ngòm, nơi đầu súng vẫn còn đang bốc khói.

- Dương tử! Người...

Tào Hữu Học không thể tin được sự thật đang xảy ra. Chính chiến hữu thân thiết nhất của mình không ngờ lại bắn mình.

Dưới ánh trăng, nét mặt người thanh niên thản nhiên, lẳng lặng nhìn Tào Hữu Học.

- Lão Tào! Lúc trước, ta đã khuyên ngươi đừng có điều tra... Vụ án này không đơn giản như ngươi tưởng tượng. Nhưng ngươi không nghe, sống chết cũng phải điều tra bằng được. Nhưng kết quả đâu? Ta nói cho ngươi biết, vụ án này vẫn còn chưa chấm dứt. Mấy tên bị lộ chẳng qua chỉ là một đám chết thay mà thôi... Ngươi phá hỏng chuyện của người ta thì làm sao người ta có thể dễ yên?

Trong nháy mắt, Tào Hữu Học dường như hiểu ra tất cả.

Trong hai năm qua, vô số lần hắn đứng bên bờ sinh tử... Có mấy lần, hắn ngạc nhiên không hiểu tại sao đối phương lại tìm được mình?

Hắn nghĩ bên trong có nội gián, hơn nữa sau đó đúng là tìm ra kẻ đó.

Nhưng không ngờ được tên nội gián lớn nhất lại là...

Trong hai năm qua có rất nhiều điểm đáng ngờ lập tức trở nên rõ ràng.

- Dương tử! Người cũng...

- Đừng trách tôi! Tôi có vợ và con nhỏ. Mà tôi cũng rất thương họ. Lão Tào! Nói thật tôi thực sự phục cậu, phục tính cố chấp của cậu, phục cái cậu gọi là tinh thần trượng nghĩa...nhưng thế thì sao? Cái vụ án đó nhìn thì dường như bị phá nhưng cậu lại trở thành người cô độc. Chuyện của hai bác tôi thật sự xinh lỗi. Nhưng nếu có trách thì trách cậu không biết điều. Lão Tào! Người tốt không thọ. Muốn làm anh hùng thì không có được kết quả tốt.

Dương tử nói xong liền chìa khẩu súng về phía Tào Hữu Học.

- Kiếp sau đừng có sinh làm anh hùng nữa.

Đoàng!

Dương Tử mới dứt lời, một tiếng súng vang lên vọng trên mặt sông một lúc lâu...

Mấy ngày sau, thi thể của Tào Hữu Học bị người ta phát hiện ở đập chứa nước....

Sau khi được cơ quan công an xác nhận, Tào Hữu Học chết vì bị xã hội đen trả thù. Đối với chuyện này, lãnh đạo tỉnh đã chỉ thị truy quét xã hội đen đồng thời truy điệu Tào Hữu Học với danh hiệu liệt sĩ.

Trong lễ truy điệu, do cha mẹ của Tào Hữu Học đã mất, trong nhà cũng không còn người thân cho nên phó cục trưởng cục Công An, những chiến hữu thân thiết nhất của hắn trở thành người thân, cảm ơn những người đến viếng.

“Lão Tào! Đừng trách tôi!”

“Người tốt sống không thọ, tai họa mãi ngàn năm...”

“Người thường nói: Chuyện người làm cho trời chứng giám! Nhưng hiện giờ ta đứng ở đây còn người thì hồn bay phách lạc... Hy vọng kiếp sau ngươi đừng có làm người tốt!”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

2. Chương 2: Sinh Vào Kiến An Năm Thứ Nhất

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 2: Sinh vào Kiến An năm thứ nhất

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trần Trung Dương có rộng không?

Nếu theo cách nói của quan phủ thì có khoảng hai trăm mười bảy gia đình, cộng lại chừng chín trăm ba mươi sáu miệng ăn. Nếu vào thời đại của Tào Hữu Học thì là con số quá nhỏ. Nhưng với cuộc sống ở thời đại Tào Bàng thì đây coi như một trấn lớn.

Nó dựa lưng vào núi Trung Sơn thuộc về huyện Vũ Âm.

Nhưng do cách huyện thành rất xa cho nên cũng được coi trọng.

Dòng suối từ núi Trung Dương chảy ra, đi qua huyện Ngô Phòng sau đó chảy vào con sông rộng.

- Cha! Lưu Kinh Châu có phải là Lưu Biểu hay không?

Tào Hữu Học sau khi đổi tên thành Tào Bàng làm như tò mò hỏi Tào Cấp.

Nằm trên giường hơn mười ngày thân thể mềm nhũn nên hắn không có ý định nằm tiếp. Vì vậy bất chấp Trương thị phản đối hắn bắt đầu đi lại.

Thân thể của Tào Bàng rất yếu. Nghe nói khi Trương thị mang thai hắn thì gặp chiến loạn, trộm cướp mọc lên khắp nơi.

Có một lần kẻ cướp thậm chí còn tấn công tới bên ngoài trấn Trung Dương suýt nữa thì đánh vào trong trấn khiến cho Trương thị sợ hãi mà sinh non Tào Bàng.

Còn Trương thị cũng vì sợ hãi mà không có sữa.

Đây chính là lý do khiến cho Tào Bàng từ nhỏ lớn lên bằng nước cháo vì vậy mà thể chất kém hơn trẻ con cùng lứa tuổi rất nhiều.

Tào Hữu Học có được trí nhớ của Tào Bàng nhưng không có điểm hữu dụng.

Một đứa bé mới mười ba tuổi chưa bao giờ ra khỏi trấn Trung Dương nên không để lại nhiều tin tức có ích cho hắn. Hắn chỉ biết rằng Tào Cấp là một thợ rèn, tài nghệ cũng không cao lắm. Giúp đỡ nông dân sửa chữa công cụ, rèn một số vật dụng còn tạm được. Nhưng nói tới những vật lớn thì chịu thua. Trong thời loạn này thì cái gì đáng giá nhất? Đáp án rất đơn giản đó là binh khí.

Một người thợ có tay nghề tốt gần như bị chur hầu ở địa phương trưng dụng hết.

Còn như cái loại thợ thủ công nửa vời như Tào cấp thì không được người ta để ý.

Nhưng như thế cũng tốt, không bị cuốn vào vòng gió tanh mưa máu. Vì vậy mà cả nhà Tào Cấp cho tới nay vẫn bình yên vô sự. Trần Trung Dương nho nhỏ rất yên bình nhưng cũng bế tắc. Mặc dù Tào Hữu Học loáng thoáng đoán được thời đại của mình nhưng không thể xác định. Vì vậy mà đêm qua nghe thấy Tào Cấp nhắc tới Lưu Kinh Châu nên sáng hôm sau hắn mới ngồi trên bậc cửa làm như thuận miệng hỏi.

- Hư!

Tào Cấp hoảng sợ vội vàng bỏ cây chùy sắt rồi chạy tới trước mặt Tào Bằng, ý bảo hẳn không được nói lung tung.

- Tên của Lưu Kinh Châu, những người như chúng ta không thể nói ra miệng.

- Chỉ là một cái tên, cha sao phải lo lắng như vậy?

Tào Bằng có chút bất đắc dĩ nhưng đúng như hần đoán, chính là Tam quốc.

Đời sau, một bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa được rất nhiều người yêu thích, phụ nữ và trẻ em đều biết. Người ta thường nói trẻ đọc Thủy Hử, già đọc Tam quốc... Đương nhiên Tào Bằng phải biết tới tác phẩm nổi tiếng này. Hơn nữa, hẳn không chỉ đọc một lần. Bất cứ đàn ông nào cũng hướng về thời đại sục sôi đó. Căn cứ vào những gì mà Tào Bằng biết thì trong lịch sử, người được gọi là Lưu Kinh Châu cũng chỉ có Lưu Biểu.

“Nhưng còn tiểu Trương tướng quân là ai?”

Tào Cấp thở hổn hển, nói:

- Cái thằng nhóc này, tại sao lại không hiểu chuyện như vậy? Lưu Kinh Châu chính là danh sĩ trong thiên hạ, lại là người dòng dõi nhà Hán, đám tiểu dân chúng ta sao có thể gọi thẳng tên? Nếu bị người ta nghe thấy có thể trị tội người về tội bất kính. Bằng nhi! Sau này con nói chuyện phải cẩn thận một chút. Những năm nay, lòng người khó dò cho nên phải cẩn thận.

Tào Bằng vẫn hơi khó chịu, nhưng nhìn thấy cha sợ hãi, suy nghĩ rồi gạt đầu, tỏ vẻ sau này mình sẽ chú ý.

“Đây chính là sự khác nhau giữa thứ dân và thế phiệt hay sao?”

Tào Bằng nghĩ vậy rồi theo bản năng nhìn thoáng qua cái cuốc mà Tào Bằng đang sửa.

”Mặc dù nói Vương hầu, chư tướng chỉ là sự nhất thời, nhưng sự chênh lệch dòng dõi có bao giờ biến mất? Một cái đặc quyền giai cấp mất đi thì lại có một cái đặc quyền giai cấp sinh ra. Giữa con người với con người vĩnh viễn không có sự ngang hàng, cho dù là hiện tại hay sau này vẫn thế.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng không còn chút hứng thú, chỉ có cảm giác rã rời.

Hắn ngơ ngác ngồi ở cửa nhìn Tào Cấp vung chùy mà vã cả mồ hôi.

- Lão Tào.

Một âm thanh rất to vang lên khiến cho Tào Bằng đang suy nghĩ mà bừng tỉnh.

Chỉ thấy từ ngoài cổng có một tráng hán khôi ngô đi vào, nhìn qua chừng ba mươi tuổi. Da mặt y đen, đôi mày rậm to nhưng nhìn qua rất uy vũ. Bên cạnh Đại hán còn có một gã thiếu niên rất rắn chắc, giống như một con hổ nhỏ.

Trong trí nhớ của Tào Bằng thật ra có ấn tượng về hai người này.

Tráng hán tên là Vương Mãnh là một người săn bắn trong trấn Trung Dương, còn thiếu niên tên là Vương Mãi rất quen thuộc với Tào Bằng.

Vương Mãnh là thợ săn cho nên quen biết với một thợ rèn như Tào Cấp. Mặc dù tay nghề của Tào Cấp không cao lắm nhưng việc sửa chữa cũng thuần thục. Quan trọng nhất là công việc đó không cần nhiều kỹ thuật, không phải bỏ nhiều chi phí nên có chút lãi.

Nhìn Vương Mãnh, Tào Cấp vội buông cây búa nhỏ bước ra đón.

- Lão Vương gần đây đi đâu mà mấy ngày không tới đây?

- Ta còn có thể đi đâu?

Vương Mãnh nói xong liền lấy hai cái bẫy kẹp từ trong túi ra.

- Mấy ngày trước ta tới Vũ Âm một chuyến. Đúng rồi, hôm nay ta tới đây muốn người sửa cho ta hai cái kẹp này.

- Được! Để ta sửa cho.

Tào Cấp bước lên nhận hai cái bẫy rồi cùng với Vương Mãnh ngồi xổm nói chuyện với nhau.

Thiếu niên Vương Mãi thì nhanh chóng chạy tới trước mặt Tào Bằng:

- A Phúc! Nghe nói người bị bệnh?

Vương Mãi là một trong số ít những bạn bè của Tào Bằng ở trấn Trung Dương. Thứ nhất hai người tuổi xấp xỉ nhau. Thứ hai Tào Bằng yếu ớt còn Vương Mãi rất khỏe mạnh. Mỗi lần trong trấn có đứa trẻ nào ỨC HIẾP Tào Bằng, Vương Mãi lại ra tay, giống như huynh trưởng quan tâm tới hần.

Đối với người bạn duy nhất của Tào Bằng đã chết, Tào Bằng có một tình cảm rất tốt.

Có lẽ cảm giác có được chủ yếu là tới từ trong trí nhớ của Tào Bằng. Nhưng có gì khác nhau đâu? Ít nhất trong mắt của người ngoài thì Tào Bằng vẫn là Tào Bằng.

- Ủ! Mấy ngày trước không biết tại sao lại bị ngất, rồi phải nằm thẳng cẳng trên giường. Hôm nay mới dậy nhưng không còn gì đáng lo, chỉ hơi choáng váng một chút mà thôi. Đi đứng cũng không mạnh lắm.

Vương Mãi nhếch miệng cười ha hả:

- Thân thể người yếu quá nên ăn nhiều thứ tốt một chút. Hai ngày nữa, ta với cha vào núi sẽ săn cho người một số đồ ăn ngon. Đến lúc đó thân thể người sẽ mạnh lên như ta.

Câu nói đó hết sức giản dị, nhưng Tào Bằng nghe được lại cảm thấy ấm áp.

- Vương Mãi! Người và cha người đi vào huyện thành?

- Đúng vậy! Có điều cũng không có gì để xem, chỉ náo nhiệt hơn Trung Dương một chút, còn không có gì khác.

- Vậy có nghe được chuyện gì thú vị không?

- Chuyện thú vị?

Vương Mãi nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Không có chuyện gì thú vị.

Hai cha con y giống nhau nhất chính là đôi lông mày rậm. Vương Mãnh có một đôi mắt to mà Vương Mãi cũng vậy. Đặc biệt khi hần nhíu mày muốn nghĩ chuyện gì đó, hai cái lông mày dính lại nhìn rất thú vị.

Tào Bằng nói:

- Ta nghe nói tiểu Trương tướng quân và Lưu Kinh châu đã kết minh đúng không?

- A! Chuyện này...đã sớm kết minh. Nghe nói khoảng hai mươi ngày. Nghe người ta nói thì tiểu Trương tướng quân cùng với sứ giả của Lưu Kinh Châu ở Nhưỡng thành. A Phúc! Người có biết Nhưỡng thành ở đâu không?

- Ha ha! Từ Trung Dương đi ngựa mất phải vài ngày. Ta nghe nói tiểu Trương tướng quân rất lợi hại, tài đánh thương đã đến trạng thái xuất thần nhập hóa. Đáng tiếc là ta chưa được thấy nên không biết thế nào.

- Tiểu Trương tướng quân có phải là Trương Tú hay không?

Vương Mãi kinh ngạc liếc mắt nhìn Tào Bằng rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tiểu Trương tướng quân tên là Trương Tú.

- A Phúc! Hôm nay người làm sao vậy? Trước kia khi ta nói chuyện với người, người chưa hề có hứng thú. Tại sao hôm nay lại hỏi vậy?

Tào Bằng giật mình vội vàng cười nói:

- Tối hôm qua ta nghe cha mẹ nhắc đến bọn họ nên bây giờ mới hỏi.

- Ta đang tự hỏi người như người tại sao lại hỏi chuyện này.

Vương Mãi dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ nên không hỏi gì Tào Bằng.

- Có điều ta nghe người ta nói bên chúng ta có khả năng có chiến sự.

- A?

- Lần này đi Vũ Âm, nghe người ta nói, binh mã của Tào công đã đánh chiếm Dự Châu. Lão nhân gia phụng Thiên Tử ở Hứa Xương, lại là trụ cột của nhà Hán ta. Nghe chừng không lâu nữa, Tào công có thể sẽ phát binh đánh Nam Dương.

- Tào công?

- Chính là Tào công đầu năm đã nghênh đón Thiên Tử tới định đô ở Hứa Xương. Đường như ta đã nói với người về chuyện này.

- Ôi! Ta quên.

Từ trước đến nay do thân thể nên Tào Bằng đối với chuyện bên ngoài cũng không hiểu biết. Có thể nói chỉ là được chăng hay chớ chứ không phải là người có chí hướng. Ít nhất thì trong trí nhớ của Tào Bằng phần lớn là việc lông gà lông vịt, chẳng đáng nhắc tới.

Trong mắt Vương Mãi toát lên một sự mong đợi.

Y thở dài nói:

- Nếu ngày nào đó, binh của Tào công tới Vũ Âm, chắc chắn ta sẽ tòng quân.

- Tòng quân?

- Đúng vậy! Với bản lĩnh của ta nhất định sẽ được phong hầu, làm tướng quân. A Phúc! Chờ tới khi đó, ta sẽ mời người làm quân sư cho ta.

Tào Bằng nở nụ cười:

- Được! Ta sẽ chờ người mời ta rời núi.

Vương Mãi hơi có ý chí một chút.

Còn Tào Bằng dường như cũng đọc một ít thư tịch nên cũng biết một vài chữ. Theo trí nhớ của hắn thì trước đây ở trấn Trung Dương từng có một vị thuật sĩ. Tào Bằng đi theo vị thuật sĩ đó học vài ngày, nhưng sau đó vì thân thể nên đành phải bỏ. Cũng không lâu sau, vị thuật sĩ bỏ đi, sau đó không còn tin tức. Trong thời đại loạn lạc này, cũng có thể y đã sớm trở thành cái xác không hồn.

Có điều như vậy Tào Bằng cũng được coi là người biết chữ.

Trong suy nghĩ của Vương Mãi thì những người biết chữ đều có bản lĩnh.

- Vương Mãi! Về nhà thôi.

Vương Mãi cũng nói chuyện xong với Tào Cấp nên đứng dậy gọi Vương Mãi.

- A Phúc! Ta đi về đây... Ngày mai ta sẽ lại tới tìm người.

Tào Bằng ngồi trên cửa gập đầu nhìn hai cha con Vương Mãi đi ra ngoài.

- Bằng nhi! Con cũng vào trong nhà nghỉ một lát đi. Khí trời không đẹp, chớ để bị lạnh. Đến lúc đó mẹ con lại trách cha...

- Con biết rồi.

Tào Cấp gập đầu rồi đứng dậy.

Theo lời Vương Mãi nói thì đầu năm nay Tào Tháo nghênh đón Thiên tử sau đó định đô ở Hứa Xương.

Hắn nhớ rõ năm này chính là năm Kiến An thứ nhất của nhà Hán. Năm Kiến An thứ nhất... Không ngờ ta sống lại vào thời đại cách tới một ngàn tám trăm năm.

Tào Bằng về phòng nhưng không nằm xuống.

Căn nhà đơn sơ được chia làm hai gian phòng. Do lúc trước hắc hôn mê, nên ở gian phòng trong còn vợ chồng Tào Cấp thì ở gian phòng ngoài, tiện lúc nào cũng có thể chăm sóc Tào Bằng. Tổng thể mà nói thì nhà Tào Cấp cũng không giàu có, nhưng cũng không thể nói là chỉ có bốn bức tường.

Nhưng Tào Bằng cũng biết, trong những năm tháng loạn lạc này, không ai được yên ổn.

Sớm hay muộn, quận Nam Dương sẽ xuất hiện chiến hỏa, đến lúc đó trấn Trung Dương cũng không thể tránh khỏi, thậm chí là sinh linh đồ thán.

Trong cái thời loạn thế này, năng lực của ta thì làm gì được đây?

Tào Bằng đứng bên cánh cửa căn phòng nhỏ, nắm chặt tay mà trầm tư.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

3. Chương 3: Ta Sẽ Kiên Cường.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 3: Ta sẽ kiên cường.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Thật ra, mười ngày nằm trên giường, Tào Bằng đã nghĩ rất nhiều.

Sâu trong thâm tâm, đối với việc mình sống lại ở thời cổ đại, hắc có chút nuối tiếc. Bị bạn bè bán đứng chẳng khác nào đâm một nhát dao vào lòng khiến cho hắc không được thoải mái. Nhưng không thoải mái thì làm gì được đây? Hắc có muốn quay về cũng không được. Đây là một sự thật không thể thay đổi.

Với đủ chuyện xảy ra ở kiếp trước khiến cho Tào Bằng cảm thấy mệt mỏi.

Đặc biệt là câu nói trước khi Dương Tử nổ súng vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắc :” Kiếp sau đừng có sinh làm anh hùng!”

Anh hùng?

Nghe thì rất hay nhưng lệ máu sau lưng nào ai biết?

Người ta thường nói, người tốt không có kết quả tốt. Tào Bằng vốn không tin nhưng tới bây giờ hắc đành phải chấp nhận. Trong thời đại kinh tế, ảnh hưởng của phương Tây xâm nhập cùng với cải cách mở ra khiến cho Hoa Hạ phát triển, nhưng làm sao mà không có sa đọa? Tào Bằng không có sức thay đổi, thậm chí chỉ cần bản thân làm tốt. Nhưng cho dù vậy thì vẫn rơi vào cái kết quả thê thảm. Nghĩ lại, Tào Bằng có một chút mất mát và mệt mỏi.

Sống lại vào năm Kiến An thứ nhất, Tào Bằng phải có sự lựa chọn của mình.

Nói một cách chuẩn xác thì năm Kiến An thứ nhất không phải là Tam quốc mà là những năm cuối của Đông Hán, quần hùng tranh giành nhau.

Tào Tháo vừa mới bắt đầu ngênh đón Thiên tử, lệnh chư hầu. Tôn Quyền dường như còn chưa lên ngôi, còn vị hoàng thúc nhà Hán thì dường như không được chính danh.

Đây vẫn là một thời loạn thế.

Có lẽ mình có thể dung nhập vào trong thời loạn thế này. Nhưng trong lòng Tào Bằng biết rằng Tam Quốc chưa xuất hiện, nhưng thế chân vạc đã thấp thoáng hình thành. Năm nay Tào Bằng mới mười ba tuổi, nghĩ gia nhập trò chơi đã hơi chậm. Hắc bỏ mất cơ hội quật khởi tốt nhất.

Nếu như vậy thì chỉ có thể dựa vào.

Nhưng hẳn nên dựa vào ai?

Trên tình cảm, Tào Bằng thiên về Lưu Bị.

Nhưng về mặt lý trí, Tào Bằng biết lựa chọn tốt nhất là Tào Tháo.

Hiện tại Lưu Bị ồ ồ còn chẳng mang nổi mình ồ ồ, bản thân còn chưa lo được. Còn Tôn Ngộ ở Giang Đông thì mới vừa nghĩ đến đã bị Tào Bằng ném sang một bên. Về mặt kết cấu của Giang Đông thì do sĩ tộc nắm giữ triều đình. Có điều người có thực lực nhất Giang Đông không phải Tôn thị mà là Tôn thị dựa vào sĩ tộc. Đám nhân sĩ đó bao nhiêu năm giao chiến cho nên mọi nhà đều có tư binh. Còn nhớ rõ vào thời kỳ cuối của Tam quốc, toàn bộ binh lực của Giang Đông gần như bị Lục gia nắm trong tay. Mà Lục gia đứng là sĩ tộc từ xưa của Giang Đông.

Trong trận chiến Xích Bích tại sao đám văn thần sĩ tộc lại chọn đầu hàng?

Không phải vì họ không trung thành mà vì họ suy xét tới đầu tiên không phải chính quyền của Tôn thị mà là gia tộc của họ.

Cho dù đầu hàng Tào Tháo thì bọn họ vẫn có thể dựa vào binh mã trong tay mà đứng vững ở Giang Đông. Vì vậy mà Lỗ Túc mới có thể khuyên bảo Tôn Quyền rằng ở Giang Đông bất cứ ai cũng có thể đầu hàng nhưng chủ công thì không.

Vì vậy mà Tào Bằng cũng không chọn Đông Ngộ.

Còn về phần Viên Thiệu và Lưu Biểu thì lại càng không có trong suy nghĩ của hắn.

Cứ như vậy, sự lựa chọn của Tào Bằng dừng như chỉ còn lại một mình Tào Tháo. Có điều Tào Bằng rất rõ đó là Tào Tháo mặc dù không kể xuất thân, đề bạn tuyển dụng hàn môn thứ tộc thì cũng phải có một điều kiện đó là tài hoa. Chẳng hạn như lời Tào Tháo chiêu hiền đãi sĩ thì đều là người có tài cũng được trọng dụng. Như vậy thì mình hiện giờ có tài gì để được Tào Tháo để ý?

Tào Bằng cúi đầu, xòe hai bàn tay ra.

Đột nhiên, hắn nắm chặt hai tay, dậm chân xoay người, đánh một quyền vào khoảng không.

Trong thời loạn, muốn nổi bật chỉ có vũ lực và mưu trí.

Mưu trí...

Tào Bằng không dám nói bản thân mình xuất sắc. Tuy nhiên, nếu hắn thực sự am hiểu mưu kế thì cũng không bị bạn tốt phản bội.

Vũ lực?

Tào Bằng có một chút tự tin.

Ở kiếp trước, hắn từng bá đại sư Bạch Viên Thông Bối quyền, học quyền pháp trong ba năm. Nhưng ở thời đại mạt võ, địa vị của võ thuật vô cùng thấp kém. Mười năm khổ luyện cũng không chống được một viên đạn của người ta. Vì vậy mà từ đó về sau, Tào Bằng bỏ qua việc tu luyện, tập trung vào công việc.

Hắn còn nhớ sau năm công tác thứ hai, bản thân có về chúc tết ân sư.

Sau khi biết được hắn bỏ bê võ thuật, vị võ sư tóc trắng xóa có chút buồn bã...

Thời đã võ thuật đi xuống, nó chỉ có tác dụng làm cho thân thể mạnh khỏe, thậm chí là chút mảnh lối để mua chuộc danh tiếng.

Nhưng ở thời đại này...

Tào Bằng nhắm mắt lại, cố gắng nhớ đủ mọi thứ năm đó từng tập. Cũng may, mặc dù hắn bỏ bằng việc luyện tập nhưng cái gì đã học qua thì đều khắc sâu vào trong đầu. Chỉ có điều, hiện tại thể lực của hắn quá yếu. Muốn tập luyện chút công phu đó phải bỏ công sức gấp mười, gấp hai mươi lần, thậm chí là cả trăm lần. Văn dốt võ nhất, con đường của hắn phải đi còn rất dài.

Ngoại trừ điều đó, hiện giờ Tào Bằng có rất nhiều kiến thức.

Công tác điều tra là một công việc có áp lực rất lớn, cả ngày lẫn đêm giữa chuyện sinh tử.

Nếu như không muốn bị áp lực đó làm cho chết thì phải học được cách giải tỏa...có người uống rượu say, có người thì tận hưởng hương sắc. Còn Tào Bằng thì giải phóng áp lực công việc bằng cách không giống với người thường đó là đọc sách. Chỉ cần là thứ hấp thích là hấp mua. Vì thế càng về sau, trong nhà Tào Bằng có một cái thư viện nho nhỏ với đủ mọi loại sách.

- Vạn Lý trường thành đâu thể chỉ xây trong một ngày.

Tào Bằng nở nụ cười thản nhiên.

Tào Cấp sinh ra là người to lớn, nhìn qua thì có sức lực. Nhưng nếu nhìn khuôn mặt của Tào Bằng thì không ai nghĩ tới Tào Cấp. Người ta thường nói con lớn giống mẹ. Tào Bằng càng lớn càng giống với Trương thị tuy nhiên do không có đủ dinh dưỡng nên nhìn hần rất yếu. Tay chân lẻo khoẻo.

Với cái thể trạng này... Có lẽ trong thời loạn sống cũng không được lâu.

Tào Bằng đứng trước cái gương duy nhất trong nhà nhìn khuôn mặt mờ mờ trên mặt gương mà cười khổ.

Muốn thân thể mạnh khỏe hơn cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tào Bằng ở trong căn nhà nhỏ hẹp mà làm vài động tác giãn gân cốt đã thở hồng hộc. Bạch Viên Thống Bối quyền rất chú trọng đến cơ bản nhưng cơ bản của Tào Bằng thực sự quá kém. Kém đến mức nào? Ngay cả Tào Bằng cũng ngượng ngùng không dám mở miệng giải thích.

Ngồi trên giường nghỉ chốc lát, Tào Bằng từ từ hồi phục.

Cất bước ra khỏi phòng, hần thấy Tào Cấp đang chuẩn bị tắt lò, thu dọn dụng cụ.

- Cha! Cha đóng cửa?

- Ủ! Hơn nửa ngày rồi, ngoại trừ Vương đại bá của con ra không còn người khách nào đến. Có lẽ hôm nay không có việc. Cha thu dọn đồ đạc một chút. Ngày mai cha và mẹ sẽ lên núi Trung Dương cầu phù thủy. Bằng nhi! Con định ra ngoài?

- Vâng! Ở trong nhà lâu ngày, con định ra ngoài dạo một chút.

- Đi ra ngoài cũng được. Cứ ở nhà mãi cũng sinh bệnh. Có điều con chú ý về sớm, nếu không mẹ con lại lo.

Tào Bằng nở nụ cười rồi gật đầu, sau đó đi ra khỏi cửa.

- Thằng nhóc này bệnh nặng xong nhưng thật ra so với trước sáng sủa hơn nhiều.

Nhìn Tào Bằng đi ra ngoài, Tào Cấp vui vẻ cười cười.

Từ trước, tính cách của Tào Bằng có chút quái gở, không thích nói chuyện, lại thêm thân thể yếu ớt cho nên rất ít khi thích ra ngoài. Thi thoảng đi ra chơi cũng được vợ chồng Tào Cấp đưa đi. Cho dù là ra ngoài nhưng nhiều lắm chỉ tới nhà Vương Mãnh, nói chuyện một hai câu với Vương Mãi mà thôi.

Hiện giờ hần chủ động đi ra ngoài đúng là một sự tiến bộ.

Tào Cấp là một người chân chất nên không suy nghĩ nhiều vì vậy mà không thể ngờ được trong thân thể của Tào Bằng lại biến thành một linh hồn của thanh niên ba mươi tuổi.

Tuy nhiên, trong lòng Tào Bằng cũng rất tức giận...

Lúc soát ký ức của y cũng không tìm được một chút tin tức nào có tác dụng.

Chỉ biết khi còn sống, Tào Bằng có học một quyển Thương Hiệt. Ngoại trừ điều đó ra phần lớn toàn là những thứ vô dụng. Có điều, khi Tào Bằng còn sống cũng là đứa con có hiếu, đối với tỷ tỷ Tào Nam và mẫu thân Trương thị luôn quần quýt, rất nhiều ký ức trước đây là cảnh tượng chơi đùa với chị.

Không biết bây giờ, tỷ tỷ nhìn như thế nào.

Tào Bằng từ từ đi trên đường, vừa đi vừa ngắm nhìn cái trấn nhỏ.

Trần Trung Dương không rộng lắm, chỉ có hai con đường cái và một con đường nhỏ tạo thành hình chữ Điền. Toàn bộ trấn chia làm bốn khu vực Đông Tây Nam và Bắc, ở chính giữa có một cái chợ, cũng là chỗ náo nhiệt nhất. Do muốn đi lên núi Trung Dương phải đi qua trấn cho nên thôn trấn tuy nhỏ nhưng cái gì cũng có.

Ở đây có rượu, có cửa hàng....

Trời đã chuyển lạnh nhưng chợ trong trấn vẫn rất náo nhiệt.

Tào Bằng đi một lúc thấy một liên ngồi ở bên đường ngắm mọi người đi qua.

- A Phúc!

Đúng lúc đó, Tào Bằng chợt nghe có người gọi tên mình. Hắn quay đầu nhìn sang thì thấy Vương Mãi đang đeo một cái giỏ trúc, chạy từ chợ đến.

- Sao người lại ra đây?

Vương Mãi tới bên cạnh Tào Bằng thì đặt mông ngồi xuống rồi tháo cái giỏ đặt trước mặt.

Trong cái giỏ là một số vật dụng đi săn cùng với mấy miếng vải thô, không biết có tác dụng gì. Vương Mãi mặc một chiếc áo bằng vải thô, được buộc bởi một chiếc thắt lưng to. Chiếc khăn vải đen trùm đầu, che khuất những giọt mồ hôi trên trán...

- Người không về nhà sao?

Vương Mãi nói:

- Ngày mai chẳng phải thúc phụ phải vào núi hay sao? Ta và phụ thân đi cùng với thúc phụ nên cha sai ta tới đây mua vài thứ.

- Thì ra vậy. - Tào Bằng giật mình trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hắn biết, Tào Cấp vào núi là để cầu phù thủy cho mình. Cha con Vương Mãnh cũng thực ra là vì hắn mà vào núi. Cái cảm giác được người khác quan tâm thật là tốt.

Tào Bằng thấp giọng nói:

- Vương Mãi! Cảm ơn bá phụ cho ta.

Phù thủy có tác dụng hay không?

Trong lòng Tào Bằng biết rất rõ.

Nhưng người ta đã có lòng thì hắn không thể phụ.

Vương Mãi cười ha hả, nói:

- Chuyện này có gì phải tạ ơn? Chúng ta là huynh đệ cơ mà.

Huynh đệ!

Trong lòng Tào Bằng chợt có chút co giật.

Bị người bạn tốt nhất bán đứng, trong khi y cũng luôn miệng nói chúng ta là bạn bè... Nhưng đến cuối cùng...

Sau khi Tào Bằng sống lại, trong lòng cũng có chút miễn cảm.

Đặc biệt hai chữ “huynh đệ” giống như một cây châm đâm vào tim hắn. Trong lúc nhất thời, hắn im lặng, không biết nói thế nào.

Vương Mãi thấy mãi một lúc hắn không nói gì, sắc mặt lại hơi khác nên cảm thấy lo lắng.

- A Phúc! Người có chuyện gì vậy? Có phải cảm thấy mệt hay không?

- A! Không sao.

Tào Bằng giật mình, cười nói:

- Đột nhiên cảm thấy hơi một một chút. Ta về nhà, người cũng về nhà sớm. Nhớ cảm ơn bá phụ cho ta.
- Hay là ta đưa người về?
- Không cần! Ta có thể tự về.

Nói xong, Tào Bằng đứng dậy.

Nhưng đúng lúc hắn xoay người định đi thì từ chợ chợt vang lên những tiếng ồn ào.

- Thành chương quý! Thứ này rõ ràng là của ta.
- Cái con tiện nhân này mà cũng xứng có thứ ngọc tốt thế này hay sao? Đây là bảo bối gia truyền của nhà ta. Vừa rồi ta còn cầm trên tay, làm sao lại biến thành của người?
- Thành chương quý. Đây đúng là bảo bối tổ truyền của ta. Sao người có thể...

Chát!

Một tiếng bạt tai vang lên, cắt đứt câu nói của người kia.

- Thành Kỳ ta là ai mà người cũng dám vạ? Ta lấy đồ của người? Ta nói cho người biết. Nếu hôm nay người không đưa ra thì đừng có trách ta.

Tào Bằng giật mình, xoay người nhìn về phía chợ.

Âm thanh cầu xin kia vô cùng quen thuộc đối với hắn. Mặc dù mới chỉ gần gũi hơn mười ngày nhưng chỉ cần vừa mới nghe, hắn có thể nhận ra đó là âm thanh của mẫu thân mình....

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

4. Chương 4: Cửa Hàng Thành Ký.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 4: Cửa hàng Thành Ký.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngày mai lên núi Trung Dương cầu phù thủy, đây là việc liên quan tới cả đời của Tào Bằng cho nên Trương thị rất coi trọng tới nó.

Nếu đi cầu phù thủy thì không thể đi tay không. Trên đời chẳng có ai cho miễn phí bữa cơm. Phù thủy trên núi Trung Dương có chút tiếng tăm, nếu như không cung phụng thì không thể cầu được. Mà lễ vật thể nào? Tất nhiên không thể chỉ là mấy con gà lợn. Trung Dương không thiếu mấy thứ này. Bọn họ tới cầu phù thủy mà không có tiền bạc thì làm sao cầu được sự linh nghiệm. Đây là điều mà tất cả đều biết rõ.

Từ thời giặc Khăn Vàng, triều đình đối với thuật sĩ cũng giám sát chặt chẽ hơn nhiều.

Năm Trung Bình thứ nhất, anh em Trương Giác dựa vào mấy trò phù thủy lung lạc một số lượng lớn tín đồ gây ra mối nguy hiểm cho giang sơn của nhà Hán.

Vì vậy mà một khi phát hiện có thuật sĩ hay phù thủy sẽ bị bắt và tra khảo.

Kết quả là nhóm thuật sĩ bắt đầu lộ liễu chuyện vội vàng vơ vét của cải. Muốn thế nào thì cũng phải bỏ tiền bạc ra để làm lễ. Quan phủ không sợ đám thuật sĩ này vơ vét của cải mà chỉ sợ chúng muốn nhân cơ hội thu nạp tín đồ gây náo loạn.

Cứ như vậy, việc mua bán tâm linh trở nên quang minh chính đại.

Người dùng bao nhiêu tiền để lễ thì có được cấp bậc phù thủy, thuật sĩ bấy nhiêu.

Nhà họ Tào không phải là nhà đại phú. Tào Cấp chỉ là một thợ rèn dựa vào việc sửa chữa đồ đạc mà sống tạm. Trương thị càng nghĩ càng thấy nếu bản thân không có đủ lễ vật chỉ sợ không cầu được phù thủy tốt nhất vì vậy mà vụng trộm lấy ngọc bội tổ truyền ra muốn bán lấy ít tiền để cầu được phù thủy tốt cho Tào Bằng, giữ cho hần cả đời được bình an.

Cụ tổ của Trương thị cũng từng có một thời gian sống sung túc.

Nhưng sau đó gia cảnh bần hàn, đến Trương thị thì trở thành một thứ dân. Lúc gả cưới Trương thị cũng không có đồ cưới gì đáng giá, chỉ còn lại một miếng ngọc bội tổ truyền này mà thôi.

Sáng sớm ra, Trương thị mang ngọc bội đi vào chợ.

Thực ra nàng cũng biết rằng ở một địa phương nhỏ như trấn Trung Dương, miếng ngọc bội tổ truyền đó không có giá lắm.

Mặc dù biết như vậy, nhưng Trương thị vẫn ôm chút hy vọng, tận lực bán được giá một chút. Cửa hàng bình thường thì không thể trả được giá cao. Hơn nữa đưa miếng ngọc cho họ chưa chắc đã hiểu được giá trị của nó. Mà không biết giá trị thì không thể cho Trương thị một cái giá vừa lòng. Nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương thị đành chọn cửa hàng Thành Ký.

Giống như ở các ngôi thành lớn trong các thành nhỏ cũng có sự chênh lệch giàu nghèo.

Cửa hàng Thành Ký là cửa hàng lớn nhất ở trấn Trung Dương, chuyên thu mua thổ sản cùng vùng núi. Toàn bộ thổ sản của vùng núi trấn Trung Dương là do bọn họ mua...đồng thời, cửa hàng Thành Ký còn kiêm cầm đồ. Vị chủ quản của cửa hàng Thành Ký tên là Thành Kỷ, nghe nói có chút tiếng tăm trong quan phủ.

Trương thị nghĩ cửa hàng Thành Ký làm ăn lớn như vậy chắc là biết giá trị.

- Ngọc tốt.

Thành Kỷ là một người cầm đồ lâu năm cho nên chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu giá trị của miếng ngọc bội:

- Đệ muội! Miếng ngọc bội này của ngươi là ở đâu?

Tất cả đều sống trong trấn cho nên y có thể nhận ra Trương thị.

Trương thị nói:

- Đây là ngọc bội gia truyền của nhà ta, nếu không phải do con ta yếu ớt, ta cần phải tới núi Trung Dương cầu phù thủy cho nó thì ta cũng không bán lấy tiền.

Chuyện của Tào Bằng thật ra y cũng có nghe nói qua.

Vì vậy mà y gật đầu rồi nói:

- Miếng ngọc bội này lâu năm, lại được chạm trổ tinh tế, không phải do người tầm thường làm ra...đệ muội! Nếu ngươi quyết định cầm thì ta trả hai mươi quan. Ngươi xem thế có được không?

Phù thủy thượng đẳng chỉ cần phải lễ mười quan.

Mười quan còn lại có thể mua được một chút dược liệu, để cho Tào Bằng bồi bổ thân thể.

Trương thị mừng rỡ đang định mở miệng đồng ý.

Nhưng đúng lúc này, sau quầy có người lên tiếng:

- Cái gì mà có giá hai mươi quan?

Người lên tiếng là một nam tử béo đen, mặc cẩm bào đi tới. Y cầm lấy miếng ngọc bội cầm trong tay nghịch nghịch.

- Chưởng quỹ! Đây là người vợ của nhà họ Tào ở trên trấn, tôi cầm miếng ngọc tốt này.

Nam tử ục ịch đó chính là chưởng quỹ Thành Kỷ. Y liếc mắt nhìn Trương thị rồi đột nhiên cười lạnh:

- Ngọc tốt cái gì? Chỉ là một viên ngọc nát mà thôi. Một quan.

Nói xong, y chỉ người phụ trách cầm đồ mắng:

- Người cầm mấy thứ đồ này có phải nghĩ ta là người làm việc thiện đúng không?

Nói dứt lời, y cầm miếng ngọc bội bước ra.

Mắt thấy hai mươi quan biến thành một quan, làm sao Trương thị có thể đồng ý.

- Miếng ngọc này ta không bán. Người trả lại cho ta.

Chẳng lẽ Thành Kỷ không biết nhìn đồ?

Tất nhiên là không...

Y liếc mắt một cái là biết được giá trị của miếng ngọc bội nhưng bắt y bỏ hai mươi quan để mua là chuyện không thể. Thành Kỷ là một thương nhân có bối cảnh. Y là huynh đệ với huyện lệnh của huyện Vũ Âm, đồng thời con gái của y cũng là tiểu thiếp của Trương Thư, cháu của Trương Tú.

Quận Nam Dương thuộc Kinh Châu.

Do Quang Vũ đế Lưu Tú của Đông Hán phát tích ở Nam Dương cho nên sau khi chính quyền Đông Hán được thành lập, Uyển Thành được coi như là thủ đô thứ hai và được gọi là Nam Đô.

Quận Nam Dương có tất cả 37 huyện đều thuộc về Lưu Biểu.

Nhưng trên thực tế từ khi hai chú cháu Trương Tế và Trương Tú đánh vào quận Nam Dương thì nó bị phân làm hai.

Hai bên lấy Cức Dương làm chỗ tiếp giáp. Phía Bắc Cức Dương là địa bàn của Trương Tú còn phía Nam bao gồm cả Cức Dương là mười bảy huyện thuộc quyền của Lưu Biểu.

Nếu ở Uyển Thành, Thành Kỷ không là cái gì cả.

Nhưng ở huyện Vũ Âm thì với thân phận của Thành Kỷ, với chỗ dựa vững chắc nên được gọi là tài chủ của trấn Trung Dương.

- Bà nương này làm sao mà nhiều chuyện như vậy? Lúc thì bán lúc thì không bán. Người cho chỗ của ta là nơi nào?

Trương thị có thể nhận ra Thành Kỷ cố tình muốn chiếm miếng ngọc bội của mình vì vậy mà hơi hốt hoảng, vội vàng xua tay:

- Tôi không bán. Không bán.

Thành Kỷ thấy vậy thì bất ngờ.

Y đường đường là Thành lão gia, đi lại trong huyện Vũ Âm chẳng khác nào ông chủ.

Thứ gì mà y đã để mất tới làm sao có thể buông tha một cách dễ dàng. Hơn nữa thái độ của Trương thị kiên quyết, lại thêm sự hoảng hốt cho nên có chút bất kính.

Điều đó càng khiến cho Thành Kỷ khó chịu.

Đảo mắt một cái, trong đầu y liền xuất hiện một suy nghĩ.

Khuôn mặt béo ú của y nở nụ cười nói:

- Đệ muội họ Tào! Nếu người không có ý định bán thì thôi.

Nói xong, hắn trả lại miếng ngọc bội cho Trương thị rồi xoay người làm như không để ý đến.

Trương thị cũng chẳng nghĩ nhiều, sau khi nhận lấy miếng ngọc bội liền quay đầu định đi. Nhưng Thành Kỷ thực sự là rất bá đạo khiến cho nàng cảm thấy bất an.

Chỉ có điều, nàng vừa mới đi tới cửa thì chợt nghe Thành Kỷ ở phía sau quát to:

- Miếng ngọc bội kỳ lân của ta đâu?

Trương thị ngẩn người, theo bản năng bước nhanh hơn.

Nhưng khoảnh khắc mà nàng ngẩn người ra, Thành Kỷ hét lên:

- Bắt lấy thôn phụ kia. Thị trộm ngọc bội của ta.

Hai gã tráng đinh đứng ở cửa, không nói hai lời, xông tới ấn Trương thị nằm trên mặt đất. miếng ngọc bội Trương thị đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất. Nàng vô cùng hoảng sợ, quát to:

- Ta không ăn trộm ngọc bội của các người. Các người không được vu oan cho người tốt.

- Con tặc phụ này, tang chứng vật chứng còn nguyên người còn chối cãi nữa hay sao?

Thành Kỷ cười lạnh bước tới, nhặt miếng ngọc bội trên mặt đất, thổi sạch bụi rồi cho tay vào túi.

- Con tặc phụ này ăn trộm miếng ngọc bội của ta, các người có thấy rõ hay không?

Hắn quay đầu nhìn đám người giúp việc với ánh mắt sáng quắc.

Đám giúp nhìn thấy Thành Kỷ như vậy đều hiểu rõ. Cả đám đều câm như hến, chỉ dám nói:

- Có thấy.

Trương thị lập tức khóc to.

- Mời Tam lão tới đây...

Thành Kỷ quát lớn:

- Hôm nay phải dạy cho con tặc phụ này một bài học cho nó biết trời cao đất dày là cái gì.

Tam lão chính là hương quan.

Trần Trung Dương mặc dù không rộng lắm nhưng cũng có gần ngàn người. Còn huyện Vũ Âm lại cách trấn Trung Dương một khoảng cho nên cũng phải có người quản lý.

Phàm là Tam lão thì cần phải từ năm mươi tuổi trở lên và phải là người có đức.

Có điều trong những năm tháng loạn lạc này lấy đâu ra nhiều người có đức tới như vậy? Vì vậy mà Tam lão của trấn Trung Dương thực ra coi như là một thứ chức vụ phụ trách điều đình việc tranh chấp của dân chúng.

Mặc dù Tào Bằng không biết trước đó có chuyện gì xảy ra nhưng hắn tin rằng Trương thị chắc chắn không thể làm người ăn trộm.

Mất thấy Trương thị bị tên béo ục ịch dẫm lên người, Tào Bằng nổi giận.

Từ sau khi sống lại hơn mười ngày, sự quan tâm của Trương thị khiến cho hắn hết sức cảm động. Mặc dù có chút ngượng ngịu nhưng trên thực tế coi Trương thị như mẹ ruột. Hai mắt Tào Bằng đỏ ửng, không nói tiếng nào định lao tới liều mạng.

Một bàn tay to đột nhiên nắm lấy cánh tay của hắn. Tào Bằng ngẩng đầu lên thì thấy đó là Vương Mãnh.

- A Phúc! Không được xúc động.

- Bá phụ! Người buông ta ra, ta phải giết thẳng mập kia.

- Không được nói bậy.

Wương Mãnh giữ chặt lấy Tào Bằng, thấp giọng nói:

- Người tiến lên như vậy khiến cho mọi việc càng thêm rắc rối. Xưa nay Thành Kỷ hoàng hành ngang ngược, lại có huyện lệnh Vũ Âm làm chỗ dựa vững chắc của y, người làm sao có thể đấu lại được? Người đứng yên đây, việc này để cho ta giải quyết.

Tới lúc này, Tam lão cũng vội vàng đi tới.

- Thành lão gia! Có chuyện gì vậy?

- Con tặc phụ này ăn trộm ngọc bội của ta. Tất cả những người làm đều có thể làm chứng cho ta. Các người bắt con tặc phụ này lại rồi báo cho huyện Vũ Âm. Ta phải cho thứ dân đen này biết ai mới là ông trời của huyện Vũ Âm.

- Trương đại bá! Ta không có ăn trộm đồ của y. Đó là miếng ngọc bội tổ truyền của ta.

- Một con tiện phụ cũng dám nói tới vật tổ truyền? Lão Trương! Con tặc phụ này điêu ngoa. Theo ta thấy phải dạy cho nó một bài học.

Bách tính của trấn Trung Dương xì xào bàn tán.

Tam lão cười nói:

- Thành lão gia nói đúng. đúng là phải dạy dỗ mới được.

Vừa nói, y vừa xua tay bảo tùy tùng bước lên:

- Vả mạnh vào mồm cho nó thành thật một chút.

- Dừng tay.

Tên tùy tùng còn chưa kịp ra tay, trong đám đông đột nhiên vang lên tiếng quát.

Tiếng quát khiến cho tai mọi người ong ong. Vương Mãnh lách khỏi đám đông đi ra. Y mặc một cái áo đen, thắt một sợi dây lưng to, trong đó dắt một con dao đi sẵn, trên vai vác một cây Thiết xoa.

Đôi mày rậm của y trợn lên khiến cho người ta sợ hãi

- Thành lão gia! Tại sao lại làm khó đệ muội của ta?

Sau đó, y liếc mắt nhìn Tam lão rồi quát lớn:

- Lão Trương kia! Dù gì ngươi cũng là Tam lão của Trung Dương, đệ muội ta là người như thế nào chẳng lẽ ngươi không biết hay sao? Tất cả đều là người dân quê tha hương, ngày sau còn ngửa mặt nhìn nhau. Ngươi nói đúng hay không đúng?

Khí thế của y khiến cho mọi người sợ hãi.

Thành Kỷ hoảng sợ, biến sắc.

Còn về phần Tam lão thì xấu hổ tươi cười:

- Lão Hồ! Ngươi không rõ chuyện xảy ra...

- Cút chó! Ông đây không rõ lắm nhưng đệ muội ta là người như thế nào thì ai cũng biết.

Nói xong, Vương Mãnh bước đến túm cổ áo tên tùy tùng:

- Con mẹ ngươi! Nếu còn muốn sống thì cút đi cho ta.

Gã tùy tùng bị Vương Mãnh đẩy lùi lại phía sau.

Wương Mãnh thuận thế, dìu Trương thị đứng dậy:

- Đệ muội! Ngươi không sao chứ?

- Đại bá! Ta thực sự không ăn trộm...

Trương thị bật khóc thì bị Vương Mãnh ngăn lại.

Y một tay nâng Trương thị, một tay chìa Thiết Xoa xuống đất:

- Thành lão gia! Chuyện này người nói thế nào?

Thành Kỷ bị khí thế của Vương Mãnh làm cho giật mình, lui lại mấy bước suýt ngồi bệt xuống đất.

Mặc dù Thành Kỷ chưa từng giết người nhưng có thể cảm nhận được sát khí của Vương Mãnh.

- Ha ha! Nếu lão Hồ đã mở miệng cho ta nể mặt. Chuyện này không truy cứu tới nữa. Người đưa cô ta đi thôi.

Wương Mãnh lạnh lùng quay đầu nhìn Tam lão.

- Nếu Thành lão gia đã không truy cứu thì ta không có gì hết.

Wương Mãnh cười lạnh, thấp giọng nói:

- Đệ muội! Có chuyện gì, chúng ta về nhà rồi nói.

- Nhưng...

Trương thị có phần không cam lòng vì miếng ngọc vẫn còn trong ngực của Thành Kỷ.

Wương Mãnh thấp giọng nói:

- Đệ muội! Tai qua nạn khỏi. Chúng ta về nhà thương lượng với lão Tào một chút.

Y ngẩng đầu la lớn:

- A Phúc! Không qua đây đỡ mẹ người dậy?

Tào Bằng vội vàng lên tiếng rồi cùng với Vương Mãi chạy tới, dìu hai bên của Trương thị.

- Bằng nhi! Mẹ không ăn trộm.

Tào Bằng quay đầu liếc mắt nhìn Thành Kỷ một cái rồi cắn răng nói:

- Mẹ! Con tin mẹ. Chỉ là tên mập này dám vu khống.

Là mẫu thân ai cũng mong giữ được hình tượng trong mắt con mình.

Nghe Tào Bằng nói vậy, Trương thị cảm thấy an ủi ít nhiều. Được Tào Bằng và Vương Mãi nâng, nàng cố nín khóc, đi về nhà.

Wương Mãnh quay sang Thành Kỷ và Tam lão chấp tay rồi đi theo.

- Tất cả giải tán đi.

Tam lão lớn tiếng quát, đuổi đám đông tập trung quanh đó.

- Thành lão gia! Ngài thấy chuyện này.

- Vương lão hồ này ý mình mạnh nên dám phá hỏng chuyện của ta.

Thành Kỷ nhìn theo bóng lưng đám người Vương Mãnh mà nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nếu để mặt tên lão Hồ này thì Thành Kỷ ta còn đâu mặt mũi mà sống yên ở trấn Trung Dương?

Tam lão do dự một chút rồi nói:

- Thành lão gia! Ta cũng nhìn người này lâu rồi. Nhưng quả thực là y có chút bản lĩnh, người bình thường cơ bản không phải là đối thủ. Theo ta thấy thì chuyện này cần mời đại lão gia ra mặt.

Đại lão gia chính là ca ca của Thành Kỷ, huyện lệnh Vũ Âm.

Thành Kỷ nói:

- Nếu muốn thuyết phục huynh trưởng của ta thì cũng được nhưng phải có cái cớ.

Tam lão cười ha hả, nói:

- Muốn có cố thì không phải là không óc. Tên Vương lão hổ này không phải là người của trấn Trung Dương, nghe nói trước đây còn làm giặc Khăn Vàng. Hay là lấy cố này, mời đại lão gia ra tay. Ha ha! Cứ nói tên này và bọn cướp trên núi có liên quan.

Trên núi ngoài trừ đạo quán còn có sơn tặc.

Có điều tho có chết cũng không ăn cỏ bên miệng hang. Sơn tặc núi Trung Dương không gây tai họa cho trấn.

Nhưng sơn tặc vẫn là sơn tặc, là kẻ địch của quan phủ.

Thành Kỷ nghe vậy liền nở nụ cười tươi rói.

- Nếu vậy thì ta sẽ lập tức phái người về Vũ Âm. Cứ để cho tên Vương lão hổ này kiêu ngạo thêm một hai ngày. Để xem lúc nó không còn đầu có kiêu ngạo được nữa không.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

5. Chương 5: Đại Trượng Phu Giết Người.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 5: Đại trượng phu giết người.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vương Mãnh vác Thiết xoa đi ở phía sau.

Có điều cặp mắt sáng ngời của gã vẫn nhìn Tào Bằng chăm chăm. Vương Mãnh cũng là người biết nhìn. Năm nay gã ba mươi sáu tuổi chỉ là một người thợ săn bình thường trong trấn Trung Dương. Nhưng mười sáu năm trước, cả tám châu chấn động với loạn Thái Bình, y cũng là nhân vật số một.

Trong loạn Thái Bình, Trương Giác tự phong mình là tướng quân thu nạp tới ba mươi sáu phương.

Cứ vạn người y chia ra thành một phương, lúc ít một phương cũng phải tới sáu, bảy ngàn người do một đại soái đứng đầu. Mà năm đó, Vương Mãnh chính là tiểu đại soái của một phương, trong tay có tới mấy ngàn binh mã.

Sau khi Trương Giác chết, tất cả tàn mạt khắp nơi.

Vương Mãnh thấy đại thế đã mất nên nản lòng, thoái chí về ở ẩn núi Trung Dương là một tên thợ săn.

Rất nhiều người đều biết rằng Vương Mãnh là giặc Khăn Vàng nhưng không ai ngờ được gã lại là một đại soái của một phương.

Một người như Vương Mãnh thì tầm mắt chắc chắn phải hơn hẳn hai vợ chồng Tào Cấp.

Biểu hiện hôm nay của Tào Bằng đã vượt ra ngoài sự dự đoán của Vương Mãnh. Đứa bé này dường như so với trước khi bị bệnh có chút gì đó. Trước đây, Tào Bằng rất yếu, tình tình lại hơi quái gở, lá gan rất nhỏ.

Vương Mãnh không ưng lắm nhưng vì hắn không phải con y. Còn Tào Cấp và y lại có quan hệ rất tốt cho nên cũng không nói gì.

Mỗi lần Vương Mãnh ra mặt vì Tào Bằng, nói thẳng cũng là ý của Vương Mãnh.

Nếu không, một tiểu tử háo thắng như hổ làm sao lại chơi với một tiểu tử ốm yếu và nhát gan? Có điều sau đó Tào Bằng và Vương Mãi lại biến thành bạn tốt. Đừng có thấy Tào Bằng thân thể yếu ớt mà nhầm, đầu óc của hắn không hề kém.

Rốt cuộc thì đứa bé này cũng trưởng thành.

Vương Mãnh cũng không nghĩ nhiều, chỉ có điều trong mắt có chút vui vẻ.

Cả bốn người trở về nhà họ Tào. Tào Cấp vừa mới thấy Trương thị như vậy liền nóng nảy..

- Mẹ chúng nó làm sao vậy?

Không để Trương thị lên tiếng, Vương Mãnh đã nói trước:

- Hiền đệ! Chúng ta vào bên trong nói đi. Đầu Hổ! A Phúc! Các người ở ngoài chơi, đợi lát nữa rồi ăn cơm.

Nói xong, y và Tào Cấp đỡ Trương thị đi vào trong phòng.

Tào Bằng và Vương Mãi đứng ở bên ngoài, chẳng biết làm gì.

- Tại sao không cho chúng ta đi vào?

Vương Mãi tức giận lắm lắm, nhìn có chút khó chịu.

Còn Tào Bằng lại hết sức bình tĩnh. Hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Vương Mãi! Trên người người có tiền không?

Vương Mãi sững sờ lấy năm đồng tiền đưa cho Tào Bằng:

- Có một ít. Người cần tiền làm gì?

- Ta muốn ra chợ, mua cho mẹ một ít thuốc.

- Vậy ta đi với người.

Vương Mãi là người hiếu động cho nên đứng lên.

Tào Bằng cũng không từ chối, liếc mắt nhìn vào trong nhà, sau đó cùng với Vương Mãi đi ra ngoài.

Hắn và Vương Mãi nói chuyện với nhau rất to nên người trong nhà có thể nghe được loáng thoáng.

Vương Mãnh cười nói với Tào Cấp và Trương thị:

- Hiền đệ! Đệ muội! Chúc mừng các người. A Phúc bây giờ còn nhỏ nhưng tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu.

Trương thị nằm trên giường, mặt vẫn còn đầy vết bầm. Có điều nghe Vương Mãnh nói vậy, nàng vẫn cảm thấy ngọt ngào. Uất ức lúc trước hoàn toàn biến mất.

Tào Cấp hỏi:

- Ca ca ! Có chuyện gì xảy ra vậy?

Y còn chưa rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng nhìn Trương thị như vậy, y cũng biết vợ mình phải chịu sự uất ức.

- Chuyện này để cho đệ muội nói đi. Ta không rõ lắm.

Trương thị nghe thấy vậy cảm thấy tủi thân, chưa nói được tiếng nào mà nước mắt đã chảy ròng ròng.

Nàng kể lại tất cả mọi chuyện rồi khóc ròng:

- Cha chúng nó! Nếu không có bá phụ thì ta suýt bị Thành Kỷ hại chết.

- Thành Kỷ quá ngang ngược.

Tào Cấp nghe vậy nổi trận lôi đình.

- Y cho mình là ai mà khinh người như vậy? Ta ...ta...

Tính tình Tào Cấp cũng rất nóng nảy.

Thử nghĩ một người thợ rèn nếu không có chút nóng tính thì làm sao làm được việc? Y lập tức đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

- Hiền đệ! Người định làm cái gì?

Vương Mãnh túm lấy tay Tào Cấp rồi hỏi.

- Ta đi tìm Thành Kỷ nói cho rõ ràng rồi lấy đồ về.

- Người điên rồi.

Vương Mãnh giữ chặt lấy Tào Cấp.

Mặc dù chỉ là một thợ rèn nhưng Tào cấp rất khỏe, có điều trước mặt Vương Mãnh lại không có một chút tác dụng.

Trương thị cũng gượng dậy, nắm lấy Tào Cấp.

- Cha chúng nó! Người không được làm loạn. Người không thấy đối với cái tên Thành Kỷ đó ngay cả Trình đại bá đối với gã cũng nói gì nghe vậy. Ca ca của y còn là huyện lệnh Vũ Âm, hơn nữa lại còn có quan hệ với tiểu Trương tướng quân. Chúng ta không tiền không thế làm sao động vào y được? Coi như không có chuyện này. Bây giờ người mà đi tìm hấn thì chỉ có chịu thiệt.

- Nhưng...chẳng lẽ lại phải quên nó đi?

- Cha chúng nó! Người nghĩ cho ta và Bằng nhi. Nếu không có người, hai mẹ con ta làm sao sống được?

Tiếng khóc thảm thiết của Trương thị khiến cho Tào cấp tỉnh lại.

Từ xưa tới nay dân không đấu với quan. Mặc dù Thành Kỷ không phải là quan nhưng lại có ca ca làm quan. Người như vậy so với quan còn hung tàn hơn.

Chính mình chỉ là một dân đen thì đòi công bằng ở đâu?

Nhắm mắt lại, Tào Cấp cắn răng rồi dậm chân ngồi xổm xuống không nói tiếng nào.

Vương Mãnh thấy Tào Cấp tỉnh táo lại thì bước đến vỗ vỗ Trương thị sau đó đỡ nàng ngồi bên giường, còn mình ngồi xuống, sắc mặt trở nên âm trầm.

- Hiền đệ! Ta biết người muốn lấy lại công đạo nhưng người có thể hiểu được trong thời điểm này thì công bằng đâu có được nhắc đến.

Hiện giờ, người không nên lo chuyện lấy lại công bằng mà lo Thành Kỷ có tìm người gây rắc rối hay không. Hôm nay y bị ta dọa cho nên tạm thời lui một bước. Nhưng càng như vậy, ta càng lo y sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta nạo mặt hấn thì hấn sẽ nghĩ cách trả lại. Ta không sao, Đầu Hổ lớn rồi có thể đi xa. Nhưng nhà các người...

Tào Cấp ngẩng người:

- Đại ca! Huynh nói Thành Kỷ sẽ tìm chúng ta gây rắc rối?

Trương thị cũng chống mình ngồi dậy:

- Đại bá! Hấn đã cướp ngọc bội của ta chẳng lẽ còn định đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Vương Mãnh cười lạnh:

- Chuyện này cũng khó nói. Nhìn mặt y thì không phải là hạng người tốt. Người như vậy bụng dạ hẹp hòi, có thù sẽ báo. Nếu hấn không động tới ta thì sẽ tìm các người.

Tào Cấp và Trương thị nhìn nhau, không biết nói thế nào.

Hai người bọn họ dù sao cũng chỉ là bình dân nên cũng không biết tới sự hiểm ác của lòng người cho lắm.

Tào Cấp lấp bắp:

- Đại ca! Người phải đi sao?

- Ừm!

Vương Mãnh gật đầu:

- Ta dự định sáng mai sẽ rời khỏi trấn Trung Dương. Ta nghe nói, Tào công đã phát binh tới Dự Châu, sớm hay muộn cũng tấn công Nam Dương. Một khi Nam Dương hưng binh, trấn Trung Dương chúng ta cũng bị ảnh hưởng. Theo ta thấy, tốt nhất các người cũng nên đi.

- Chuyện này...

Tào cấp có chút do dự.

Có câu cổ ngữ khó rời. Mặc dù cuộc sống ở trấn Trung Dương nghèo khổ nhưng bảo họ rời đi thì đúng là có sự luyến tiếc.

- Các người hãy suy tính cho kỹ. Có điều phải quyết định nhanh.

Vương Mãnh cũng lo lắng.

Vất vả mới có được gia đình yên ổn, đột nhiên phải bỏ đi, y cũng khổ sở. Nhưng Vương Mãnh là người biết nặng nhẹ, cũng hiểu được lúc nào cần phải buông. Khi hắn rời khỏi cửa hàng Thành Ký còn thấy rõ ánh mắt lạnh lẽo của Thành Ký. Hắn biết, Thành Ký sẽ không buông tha. Nếu chỉ có một mình thì hắn không sao, chỉ chém giết một trận rồi đi.

Nhưng hiện giờ, hắn còn có con nhỏ.

Vì Vương Mãi, Vương Mãnh cũng phải tính toán.

- A Phúc! Người đang làm gì vậy?

Sau khi, Tào Bằng và Vương Mãi lên đến chợ cũng không vội vàng mua thuốc. Người đi trên đường đã thừa thớt hơn. Việc chuyện xảy ra ở cửa hàng Thành Ký làm sao có thể dấu diếm được người khác? Trấn Trung Dương cũng đâu có rộng vì vậy mà nhanh chóng trở thành câu chuyện cho mọi người bàn luận.

Tất cả mọi người đều biết sự ngang ngược của Thành Ký nhưng không ngờ lại tới mức đó.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngừng kinh doanh, ai về nhà thì về, ai thu dọn quán xá thì thu...

Ta không làm gì thì cho dù Thành Ký người có lợi hại tới mấy thì người làm gì được chúng ta?

Cho nên, khi đi lại trong chợ, Tào Bằng liền cảm giác được sự vắng lặng.

Hắn đi một cách chậm rãi trên đường vòng quanh cửa hàng Thành Ký ba lần, cho tới khi Vương Mãi giục, hắn mới dừng bước.

- Không có chuyện gì. Chỉ đi dạo thôi.

Nói xong, hắn đi tới một cửa hàng bán thuốc bắc, mua hai liều cao dán.

- Chúng ta về thôi.

Vương Mãi gật đầu, nhưng trong lòng có một câu hỏi. Hắn không thể đoán ra được.

Trên đường trở về, Tào Bằng đột nhiên nói:

- Vương Mãi! Lúc trước ta thấy người có một con dao đi săn rất đẹp a.

- Người nói nó?

Vương Mãi rút cây dao bên người đưa cho Tào Bằng.

Cây dao dài chừng bốn mươi centimet, lấy da chó làm vỏ. Chuôi dao dài chừng mười centimet nhưng với một đứa nhỏ mà nói thì cũng đủ cầm.

Tào Bằng rút dao, cầm xem.

Cây đao này nói chuẩn xác thì không tính là đao sẵn.

Nhìn bề ngoài của nó thì đối với người trưởng thành chẳng khác gì đồ trang sức.

Hơn nữa, nó được chế tạo rất thô, so với đao cắt gọt ở kiếp trước đúng là kém một trời một vực.

Nhưng nếu dùng nó để giết người thì đủ sức.

- Cho ta mượn chơi hai ngày có được không?

Tào Bằng cất kỹ cây đao, cười cười nhìn Vương Mãi.

Nét mặt Vương Mãi có chút luyến tiếc, nhỏ giọng nói:

- Nó là đồ mà vừa rồi cha ta dẫn vào trong huyện thành để mua.

- Đầu Hổ! Chúng ta có phải là huynh đệ tốt hay không?

Làm sao mà Tào Bằng không đoán ra suy nghĩ của Vương Mãi liền cười cười ôm cổ hắn.

Hắn thấp hơn so với Vương Mãi nhiều cho nên làm vậy phải hơi cố:

- Đầu Hổ! Cho ta mượn một ngày thôi. Ngày mai, ngày mai ta sẽ trả cho người.

Vương Mãi gãi gãi đầu mất một lúc mới quyết định được.

- Được rồi! Vậy ngày mai người phải trả cho ta.

- Nhất định.

Tào Bằng thở phào một cái, cất con đao vào trong ống tay áo.

Trong ánh mắt của hắn có chút gì đó lạnh lẽo.

Hắn cười cười kéo tay Vương Mãi đi về nhà.

.....

Hai vợ chồng Tào Cấp giữ cha con Vương Mãnh ở lại ăn cơm trưa, sau đó mới cho về.

Còn Tào Bằng thì lấy trộm trong hộp đồ của cha viên đá mài rồi lên trở vào trong phòng.

Còn Tào Cấp thì hiển nhiên đã quên việc ngày mai lên núi Trung Dương.

Y và Trương thị ngồi trên giường, im lặng mà trong lòng nặng trĩu.

- Cha chúng nó. Người nói xem, Vương đại bá nói vậy có thật hay không?

Trương thị lo lắng hỏi.

Tào Cấp nhỏ giọng nói:

- Đại ca có kiến thức rộng rãi không như người thường. Hơn nữa, người cũng biết y không phải là người nói hươu nói vượn. Y đã nói cái gì là có lý của mình. Đại ca nói đúng, trong năm tháng loạn lạc này lấy đâu ra sự công bằng? Ngay cả ở trong huyện thành mà Thành Kỷ còn có thể hoành hành ngang ngược chứ nói gì tới cái loại dân đen ở trấn Trung Dương chúng ta? Cái loại người như y không biết nói chuyện.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ?

- Chuyện này...ta chưa nghĩ ra.

Trương thị do dự một chút rồi ấp úng nói:

- Hay là chúng ta tới chỗ nha đầu kia? Lúc trước nó chẳng viết thư nói chúng ta tới đó. Nghe nói Lưu Kinh Châu là người nhân đức nên cuộc sống của họ ở đó cũng được. Hơn nữa người thân của chúng ta ở đó cũng nhiều, nếu có chuyện gì thì nhờ người cũng không khó. Người nghĩ xem?

Tào Cấp suy nghĩ rồi nhếch miệng:

- Chuyện này rất tốt. Nhưng tới bên đó ăn nhờ ở đậu còn phải xem người ta thế nào...

- Tại sao lại ăn nhờ ở đậu? Chúng ta ở trấn Trung Dương không phải nhờ vả ai. Nhưng xảy ra chuyện, ngoại trừ Vương đại ca ra thì còn ai đứng ra nói cho chúng ta một câu? Cô gia (con rể) cho dù có là người keo kiệt thì cũng vẫn mời chúng ta đến. Hơn nữa chẳng phải người còn có nghề hay sao? Chúng ta tới đó làm sao phải ăn nhờ ở đậu?

Tào Cấp nghe nói vậy mà trống ngực đập thình thịch.

- Mẹ chúng nó nói đúng. Tay nghề của ta mặc dù không phải là hạng nhất nhưng sửa chữa cũng không cần phải dựa vào sự giúp đỡ của nhà cô gia. Tự mình nuôi sống mình. Chỉ là thay đổi chỗ ở thôi chứ có gì khác nhau?

- Vậy Vương đại ca...

- Nếu người luyện tiếu Vương đại ca thì chúng ta tới nói... Đại ca dẫn theo Đầu Hồ cho dù rời khỏi trấn Trung Dương thì cũng chẳng có nơi mà đi. Nếu đi cùng chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau. Vương đại ca có bản lĩnh lớn như vậy, nếu đổi chỗ ở, chẳng may còn trở nên nổi bật nữa.

Tào Cấp gật đầu liên tục, hiển nhiên đã bị Truwoon thị thuyết phục.

- Vậy chúng ta tới nhà Vương đại ca bàn bạc. Nếu thực sự phải chuyển nhà cho đỡ rắc rối cũng tốt.

Tào Cấp và Trương thị bàn bạc với nhau một lúc, thấy trời tối đen mới chuẩn bị làm cơm chiều rồi đi tìm Vương Mãnh bàn bạc.

Có điều khi hai vợ chồng vào nhà trong thì phát hiện Tào Bằng đã nằm trên giường ngủ. Vì vậy mà hai vợ chồng để đồ ăn ở đó không đánh thức Tào Bằng rồi đóng cửa, lặng lẽ đi.

Hai vợ chồng đi chưa được lâu thì cửa phòng khẽ hé rồi một bóng người nhỏ bé biến mất vào màn đêm.

.....

Tất nhiên là Vương Mãnh đồng ý với Tào Cấp.

Trên thực tế, hai cha con y nếu rời khỏi trấn trung Dương cũng chẳng còn nơi nào để đi.

Đồng bọn ngày xưa mặc dù có vài người còn sống nhưng phần lớn là làm vua một núi khiến cho Vương Mãnh không muốn tới đó. Y đã vất vả thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó nên không muốn nhảy vào. Cho dù không nói tới Vương Mãi, Vương Mãnh cũng không muốn đi theo con đường đó.

Còn về chuyện con gái của Tào Cấp thì Vương Mãnh cũng biết một chút.

Con rể của Tào Cấp tên là Đặng Tắc là người của Đặng thôn ở Cức Dương...

Mặc dù Đặng thôn không phải là một danh gia vọng tộc nhưng ở Cức Dương cũng có sổ có má, là một thôn của một dòng họ có quy mô không nhỏ.

Trong cả thôn ước chừng một trăm gia đình với gần sáu trăm người.

Trong đó tới bảy phần đều là người họ Đặng nên tạo thành một lực lượng không nhỏ ở Cức Dương.

Tộc trưởng của Đặng thôn tên là Đặng Tế là thuộc hạ của Kinh Châu mục Lưu Biểu, đóng quân ở Tân Dã... Con rể của Tào Cấp là Đặng Tắc thuộc về chi thứ nên không có nhiều quan hệ với Đặng tế. Có điều do cùng họ Đặng cho nên xuất thân cũng không quá kém, hiện giờ đảm nhiệm chức vụ thư lại ở huyện Cức Dương. Mặc dù chức vụ không to lắm nhưng cũng có chút quyền. Nếu có y giúp đỡ, cha con Vương Mãnh và nhà Tào Cấp sẽ có chỗ dựa.

Trước đây, Tào Cấp còn có chút băn khoăn về chuyện rời khỏi cố thổ.

Nhưng hiện tại việc đã đến nước này thì y cũng không còn nghĩ nhiều nữa. Sau khi thương lượng, cả hai liền đồng ý.

- Hiền đệ! Theo ta thấy thì việc này phải nhanh chóng.

Tào Cấp cảm thấy đau đầu, nhỏ giọng nói:

- Huynh trưởng! Không tới mức gấp như vậy chứ?

- Đêm dài lắm mộng huynh đệ à.

Vương Mãnh khuyên nhủ:

- Người cũng đừng bắn khoăn, cái gì vứt bỏ thì vứt bỏ. Sau khi chúng ta yên ổn thì có thể mua lại.

- Nếu vậy thì cứ theo ý của huynh trưởng...

Cả hai nhà bàn luận rất lâu, thoáng cái trời đã khuya.

Hai vợ chồng Tào Cấp cáo từ ra về. Vương Mãnh đánh thức Vương Mãi dậy chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

- Cha! Lúc nào chúng ta đi?

- Tất nhiên càng nhanh càng tốt. - Vương Mãnh lấy từ trong cái rương ra một cái túi da to rồi bỏ tất cả những thứ gì cần vào đó. Trong thời đại loạn lạc này trong tay cần phải có binh khí. Mấy thứ cung tiễn của hắn đều có được từ những năm lần lộn trên chiến trường.

- Đúng rồi! Cây đao hôm qua ta mua cho người đâu?

Vương Mãnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Vương Mãi sửng sốt rồi trả lời:

- A Phúc mượn rồi... Hắn thấy cây đao của con đẹp cho nên muốn mượn chơi một chút. Sáng mai con sẽ tìm hắn lấy lại.

- A phúc mượn?

Vương Mãnh gật đầu, đang định thu dọn đồ đạc tiếp thì chợt run người, quay lại hỏi:

- A Phúc cần đao làm gì?

Vương Mãi ngạc nhiên nói:

- Con không biết.

- Thằng nhóc này.

Vương Mãnh nhíu mày, trong lòng có chút bộp chộp.

Nhưng y tự lắc đầu, cười nói với mình:

- Bình thường thằng nhóc đó vốn nhất gan, không có cái can đảm đó chứ? Không thể có chuyện đó.

Nghĩ tới đây, y lại ngồi xuống, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Đúng vào lúc này, có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Vương Mãnh đứng dậy mở cửa thì thấy Tào Cấp đang thở hồng hộc, nét mặt có sự sợ hãi.

- Hiền đệ! Có chuyện gì...

Tào Cấp nuốt nước bọt rồi cất lời Vương Mãnh:

- Đại ca! Bằng nhi của nhà ta có tới đây không?

- A Phúc?

Vương Mãnh ngăn người:

- Không có. Ta và Đầu Hồ vẫn ở nhà không thấy nó đến đây.

- Vậy nó đi đâu?

Tào Cấp lo lắng dậm chân:

- Sau khi ta và mẹ nó về nhà thì phát hiện không thấy nó đâu...

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

6. Chương 6: Đại Trượng Phu Giết Người.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 6: Đại trượng phu giết người.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trời đã tối rồi.

Một ngàn tám trăm năm trước, ở trấn Trung Dương không có khả năng sống về đêm. Nơi này không có tửu quán buôn bán suốt đêm, cũng không có thanh lâu đầy tiếng oanh ca yến hát. Tất cả mọi người sau một ngày bận rộn liền về nhà nghỉ ngơi...

Trong khu chợ vắng lặng không nhìn thấy bất cứ một người nào trên đường.

Tào Bằng mặc một cái áo màu xám, dựa vào bóng đêm đi men theo bờ tường cao.

Thấy xung quanh không có người, hắn đi tới dưới chân tường, đẩy lớp cỏ khô liền xuất hiện một cái chuồng chó. Có điều, nhìn đồng cỏ khô có thể thấy bị bỏ đã nhiều năm. Tào Bằng hít một hơi thật sâu, thấp người chui theo chuồng chó qua tường. Hắn ngồi xổm dưới chân tường, quan sát xung quanh một cách cẩn thận.

Đây là hậu viện của cửa hàng Thành Ký, có hai dãy phòng xá cao thấp.

Một dãy dùng để làm kho còn một dãy thì để ở.

Vào kiếp trước, Tào Bằng từng tiếp xúc với những hạng người như Thành Ký nên hắn biết rõ, người như vậy lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Kể có tiền để ý tới cái gì?

Đáp án rất đơn giản đó là mặt mũi.

Ban ngày, Vương Mãnh không nể mặt Thành Ký, với tính cách của y làm sao có thể nén giận?

Chưa nói tới chuyện này còn liên quan tới Tào nương tử. Chỉ với việc Thành Ký cướp đoạt ngọc bội của mẫu thân, Tào Bằng cũng không buông tha cho y dễ dàng.

Hắn còn nhớ trong một cuốn tiểu thuyết có một câu nói: Trong lòng của mỗi người đều có một con dã thú.

Đối với pháp trị của xã hội thì hiệu quả của nó là điều hiển nhiên. Pháp luật mạnh sẽ khiến cho con người kìm nén con dã thú trong lòng chặt chẽ. Tào Bằng vốn là người thực thi pháp luật cho nên hiểu rõ điều đó. Cho tới nay, sống lại cách đó một ngàn tám trăm năm, đứng trong thời loạn thì đủ mọi thứ ràng buộc đều gần như bằng không. Ban ngày, khi Tào Bằng đưa mẫu thân đi phát hiện ra ánh mắt của Thành Ký và Tam lão ẩn chứa sát khí... Ngay lúc đó, Tào Bằng biết chuyện này còn chưa thể chấm dứt.

So với để cho chúng làm hại thì chẳng bằng mình chủ động ra tay trước.

Tiếng súng nổ bên sông không chỉ làm cho hắn mất đi mạng sống mà còn đặt một cái gông trong lòng Tào Bằng.

Người không động tới ta, ta chẳng chạm tới người...

Nhưng các người đã động tới ta thì đừng có trách ta lòng lang dạ sói.

Tào Cấp là một người trung thực nhân hậu, sau khi y biết được chuyện này thì phản ứng đầu tiên muốn chạy tới nói chuyện phải trái với Thành Ký để lấy lại sự công bằng. Nhưng Vương Mãnh với những kinh

nghiệm sống trước kia thì Tào Bằng không rõ lắm mà cũng chẳng muốn tìm hiểu. Nhưng hắn biết, có lẽ Vương Mãnh là người vô pháp vô thiên còn hiện tại... Vương Mãi đã trở thành gánh nặng của y, làm cho y không thể làm theo ý mình.

Thật ra Vương Mãi cũng là một tên vô pháp vô thiên cho nên chuyện này không thể nói cho gã biết.

Vì vậy mà Tào Bằng quyết định tự mình tới đòi lại sự công bằng.

Thừa dịp đi mua thuốc, Tào Bằng quan sát cảnh tượng của cửa hàng Thành Ký nên cũng phát hiện trong nhà này không có chó. Hắn biết, cửa hàng Thành Ký ở trấn Trung Dương là một chỗ tốt nhất. Căn cứ theo những gì hắn biết thì bình thường khi Thành Ký tới trấn Trung Dương đều ở cửa hàng...

Không phải Tam lão không nhiệt tình mà Thành Ký là một người thích hưởng lạc.

Nếu ở cửa hàng của mình thoải mái thì y không thể ở nhà của người khác.

Tào Bằng quan sát tình hình trong viện một chút rồi như một con mèo dán chặt vào tường đi tới cửa một gian phòng. Hắn tự tay đẩy nhẹ cửa phòng cho hé ra một chút. Cửa không khóa, trong phòng cũng tối đen như mực.

Buổi tối, Thành Ký được Tam lão mời đi uống rượu cho nên bây giờ trong phòng không có ai.

Tào Bằng lách mình đi vào phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trời tối đen như mực khiến cho hắn không thể nhìn rõ sự sắp xếp trong phòng.

Tào Bằng nheo mắt lại, cố gắng thích ứng với độ tối trong phòng, sau đó hắn dò dẫm nhanh chóng xác định bố trí trong đó. Đối diện với cửa là một cái giường thấp bé. Vào thời Tam quốc, giường ở đây có hình dáng rất kỳ lạ, nó dài chừng hai thước, rộng khoảng một thước tư, có sáu chân cao khoảng mười một centimet. Bốn xung quanh ghép ván, trước sau đều có các lỗ hổng. Một mặt của chiếc giường này dựa vào vách tường chỉ chừa ra một chỗ cho người sử dụng.

Mặc dù không nhìn rõ hình dạng cái giường nhưng Tào Bằng vẫn có thể hình dung đại khái.

Trước giường có một cái bàn thấp bé bên trên đặt một cuộn thẻ gỗ.

Tào Bằng sờ soạng một lát thì phát hiện ở góc tường có đặt một cái tủ cao chừng hai thước ba, hai thước tư. Trên đỉnh cái tủ có hơi lõm xuống. Thử một chút, Tào Bằng liền cài kỹ con dao rồi nhảy lên, chống tay vào hai cạnh ngăn tủ rồi chui vào trong đó. Trốn trong này, nếu người ngoài không chú ý rất khó phát hiện.

Đúng lúc này, ở bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tào Bằng trốn ở ngăn tủ trên cùng, nhìn xuyên qua khe hở ra phía ngoài thì thấy có ánh đèn rồi sau đó cánh cửa phòng bị người ta đẩy ra. Hai tên tạp dịch cầm đèn lồng đi vào. Sau khi thắp đèn xong, họ nhấc một miếng ván sàn để lộ ra một cái lỗ sưởi.

Một tên tạp dịch đi ra khỏi phòng rồi xách vào một đồng than cháy đỏ đỏ vào trong lò.

- Nhanh lên đi. Một lát nữa, lão gia trở lại nếu nhiệt độ trong phòng không đủ thì ta và ngươi sẽ gặp nạn.

- Không thấy ta đang làm hay sao?

Tên tạp dịch dùng một cái ống thổi lửa bằng đồng rồi liên tục thổi vào trong lòng. Đám than bắt đầu từ từ sáng lên khiến cho nhiệt độ căn phòng cũng tăng lên theo.

- Cầu Tử! Người nói chuyện ba ngày có phải là lão gia hơi quá hay không?

- Quá cái gì?

- Ta nói là... Vợ của Tào gia thế nào chúng ta đều biết. Người ta tới cầm ngọc bội là vì chuyện cầu phù thủy cho đứa con. Lão gia làm vậy đúng là thương thiên bại lý. Nói thật, ta hơi cảm thấy chướng mắt... Lão gia nhà chúng ta thiếu gì tiền cần gì phải làm khó người ta như vậy?

- Ngươi cảm miệng cho ta.

Cầu Tử vội vàng quát bảo tên tạp dịch kia im miệng rồi thì thào:

- Chuyện này không tới lượt chúng ta cảm thấy bất công. Lão gia là người thế nào chúng ta đều rõ. Theo ta thì cũng là do người vợ của Tào gia đen đủi, không có mắt lại tới đây để cảm đồ. Mang tới đây đồ tốt như vậy làm sao lão gia có thể bỏ qua? Có trách thì trách bản thân làm dân đen đi.

Rồi sau đó, Cầu Tử hạ giọng nói:

- Người cho là lão gia của chúng ta để đối phó hay sao? Vương lão hồ thế nào? Đó có thể nói là hảo hán số một ở trấn Trung Dương. Nhưng ta nói cho người biết không tới ba ngày, lão hồ đó sẽ biến thành con mèo chết.

Tào Bằng ghé mắt qua khe tủ, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Quả nhiên, Thành Kỷ muốn hạ độc thủ với Vương Mãnh.

- Cầu Tử! Làm sao người biết?

- Buổi chiều người có thấy Thành Tứ hay không? Ta nói cho người biết là y đã phụng mệnh lão gia chạy về huyện Vũ Âm. Có lẽ bây giờ hắn đã tới đó. Nếu đại lão gia phản ứng nhanh chóng thì trước khi trời tối ngày mai sẽ phải người tới. Còn chậm nhất thì sáng sớm ngày kia cũng tới trấn Trung Dương. Đúng là Vương lão hồ có võ nhưng y có thể chống lại đại lão gia của chúng ta không?

Tên tạp dịch kia nhếch miệng không dám có ý kiến.

Có điều nhìn hắn cố gắng thổi lửa là biết được đang sợ.

Lửa trong lò nhanh chóng bốc lên khiến cho cả căn phòng ấm áp như mùa xuân. Hay đùa tôi tớ vừa nói vừa ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Tào Bằng vẫn nằm yên trong ngăn tủ không nhúc nhích.

May mắn hắn nhanh chóng quyết đoán, nếu không thì đúng là tai vạ tới nơi.

Nhưng càng như vậy, Tào Bằng lại càng có tâm giết Thành Kỷ. Đây là một con chó điên, nếu không giết hắn thì sớm muộn cũng gặp nguy hiểm.

Hắn cuộn mình, nhắm mắt lại.

Mà hai tên đầy tớ đốt lửa thế này chứng tỏ Thành Kỷ sắp trở về.

Môn bắt buộc khi làm cảnh sát hình sự đó là chờ đợi. Nhớ năm đó, để bắt một tên tội phạm, Tào Bằng ngồi suốt sáu ngày. Bây giờ ngồi rình một lúc đối với hắn có là cái gì. Nhắm mắt lại càng khiến cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, chờ Thành Kỷ trở về.

Thời gian trôi qua...

Ước chừng nửa giờ, bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân.

Cánh cửa phòng lập tức bị mọi người đẩy ra, Thành Kỷ được một tên hộ vệ dìu vừa đi vào trong phòng vừa lè nhè.

- Sớm muộn gì ta cũng cho nó chết không được nhắm mắt.

“Để cho ai chết không được nhắm mắt?”

Tào Bằng không biết. Nhưng nghĩ tới hai tên Cầu Tử vừa mới nói chuyện với nhau thì kẻ đó chắc là Vương Mãnh.

- Lão gia! Có phải lấy canh giải rượu không?

Tên hộ vệ đỡ Thành Kỷ tới bên giường rồi cẩn thận hỏi.

Thành Kỷ say khướt khoát tay ngăn lại:

- Lục a! Người đi nghỉ đi....sáng mai người còn phải theo ta vào núi một chuyến...đúng rồi. Cái hộp mà Trình lão vừa mới đưa người để đâu?

Tên hộ vệ chỉ bên giường:

- Ở trong tay ngài. Lão gia! Thật sự không cần tiểu nhân hầu hạ sao? Vậy thì tiểu nhân ra ngoài. Nếu có chuyện gì, ngài cứ gọi một tiếng là được.

- Đi xuống đi. Đi đi.

Thành Kỷ phát tay khiến cho tên hộ vệ vội vàng ra khỏi phòng.

Chỉ có điều y không phát hiện trong cái ngăn tủ một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn xuyên qua khe gỗ, chiếu thẳng vào người Thành Kỷ.

Thành Kỷ bưng ly nước, uống ừng ực.

Sau đó, y cầm cái hộp mở ra rồi cất tiếng cười ha hả.

Cái hộp đó cũng không to lắm, dài chừng hai mươi centimet, rộng chừng mười phân và cao khoảng năm phân. Trên nắp hộp được điêu khắc một cách tinh xảo.

Thành kỷ đặt cái hộp xuống bên cạnh rồi lấy trong ngực ra miếng ngọc bội rồi bỏ vào đó

Tào Bằng ở trong ngăn tủ nhìn thấy rõ trong cái hộp đó có mấy cái vòng vàng chói lọi. Mỗi một cái vòng to bằng nắm tay đứa trẻ, nặng khoảng chừng bảy, tám lạng. “Miếng ngọc bội này là miếng ngọc bội của mẫu thân bị cướp sao?”

Tào Bằng theo bản năng khê động khiến cho chân đạp vào vách gỗ.

Hắn hoảng sợ, co người đứng dậy. Có điều không nghe thấy một tiếng động nào ở trong nhà. Một lát sau, Tào Bằng liền nghe thấy tiếng ngáy.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra thì thấy Thành Kỷ đã ngã vật ra giường mà ngủ.

Cuối cùng thì hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Tào Bằng vẫn không nóng vội ra tay mà tiếp tục cuộn tròn trên nóc tủ không nhúc nhích.

Ước chừng một giờ, ngoài phòng đã yên tĩnh trở lại.

Trong căn phòng, ngọn đèn lay động, ánh lửa trong lò cũng chập chờn, lúc sáng lúc tối.

Thành Kỷ ngáy ồ ồ chứng tỏ đã ngủ say... Tào Bằng từ từ chống người dậy, duỗi tay duỗi chân rồi nhẹ nhàng từ trên nóc tủ leo xuống, sau đó nằm sấp quan sát xung quanh. Thấy Thành Kỷ thực sự đã ngủ say, hắn mới từ từ đứng dậy, rón rén đi tới bên giường.

Sau đó, Tào Bằng nhẹ nhàng rút dao. Với ánh sáng trong phòng, có thể nhìn rõ khuôn mặt béo núc của Thành Kỷ.

Trống ngực Tào Bằng đập thình thịch.

Hắn giơ con dao từ từ đưa tới gần cổ Thành Kỷ. Khi con dao còn cách cổ Thành Kỷ chừng nửa centimet, hắn đưa tay đặt lên sống đao rồi dùng sức...xoẹt. Con dao sắc bén được Tào Bằng cứa mạnh vào cổ Thành Kỷ.

Thành Kỷ mở to mắt. Không để cho y thấy rõ hung thủ là ai, Tào Bằng đưa tay cầm lấy chuôi đao rồi kéo mạnh.

Thành Kỷ trợn mắt, dùng tay bịt lấy cổ. Máu tươi từ kẽ tay của y chảy xuống nhuộm đỏ giường. Y vươn tay nắm lấy cánh tay của Tào Bằng, miệng há ra nhưng không thốt được ra lời.

Lúc này, Tào Bằng cũng không vội vàng, giơ tay cứa một dao vào mặt Thành Kỷ.

Thân mình mập mạp của lão co giật hai cái rồi gục xuống vũng máu, đầu chúi xuống đất...

Có điều, Tào Bằng dùng sức quá mạnh cho nên con dao gãy làm hai đoạn. Một đoạn dao vẫn ở trên đầu Thành Kỷ.

Tào Bằng cầm nửa con dao còn lại dặt bên hông, thoát khỏi tay Thành Kỷ sau đó cầm lấy cái hộp gỗ ở trên giường.

Hắn mở ra xem thì thấy vàng và ngọc bội vẫn còn ở bên trong liền cho vào trong ngực. Sau đó, Tào Bằng liếc qua thi thể của Thành Kỷ rồi tiến tới cởi một cái gói to ở bên hông của y, ước lượng một chút thì thấy khoảng năm xâu tiền, ít nhất cũng phải hai, ba quan. Tào Bằng chẳng hề do dự nhét nó vào trong ngực rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Do Tào Bằng làm gọn ghẽ cho nên không có nhiều tiếng động.

Tên hộ vệ ở phòng bên hiển nhiên là cũng ngủ như chết nên không cảm nhận được chuyện xảy ra ở bên này. Làn không khí trong trẻo đập vào mặt khiến cho suy nghĩ của Tào Bằng hết sức thông suốt.

Hắn đóng kỹ cửa phòng, xem xét không có động tĩnh liền như một con mèo nhỏ chạy tới chỗ chuồng chó.

Quay ra theo đường cũ, Tào Bằng đứng bên tường, dọn lại đồng cỏ khô rồi nhìn xung quanh. Thấy không có người hắn mới theo con đường nhỏ mà chạy đi. Mới đi được ba, bốn trăm mét, Tào Bằng mới dừng lại, vịn vào một thân cây bên đường mà thở dốc.

Kiếp trước hắn giết rất nhiều người.

Có điều khi đó hắn lấy thân phận là người chấp pháp.

Hiện tại, hắn lấy thân phận của một tội phạm giết người, nên sự kích thích và khủng hoảng trộn lẫn với nhau khiến cho hắn mất một lúc lâu vẫn chưa ổn định.

Không được, phải nhanh chóng trở về.

Nhân trước khi trời sáng rời khỏi trấn Trung Dương, nếu không thì hậu họa vô cùng.

Tào Bằng nghĩ tới đây liền đứng dậy, chuẩn bị về nhà.

Đi ra ngoài lâu như vậy, hắn cũng không định nói dối. Trừng phạt Thành Kỷ đúng tội, giết y rồi có lẽ càng khiến cho Tào Cấp thêm quyết đoán.

Buổi chiều, vợ chồng Tào Cấp nói chuyện với nhau, Tào Bằng cũng nghe được.

Đừng có thấy Tào Cấp nói như vậy nhưng Tào Bằng biết Tào Cấp vẫn còn do dự.

Có lẽ chỉ có dùng cách này mới có thể làm cho Tào Cấp không còn sự lưu luyến. Lúc này, trấn trung dương đã đầy chuyện thị phi.

Rẽ qua chỗ quanh, đi về phía trước là có thể thấy nhà mình.

Tâm trạng của Tào Bằng hết sức bình tĩnh, đang suy nghĩ thì đột nhiên từ trong bóng tối có người lao ra, túm lấy cánh tay của hắn.

- Hồn tiểu tử! Không ngờ ngươi cũng dám giết người.

Trong phút chốc, Tào Bằng hồn bay phách lạc, hai chân mềm nhũn, suýt ngồi xuống đất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

7. Chương 7: Đại Bàng Sẽ Có Ngày Tung Cánh

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 7: Đại bàng sẽ có ngày tung cánh

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong căn phòng nhỏ của Tào gia, ngọn đèn chập chờn lay động.

Tào Cấp, Trương thị còn có Vương Mãi, ba người ngầy người ngồi nhìn Tào Bằng mà không nói được một câu.

Trong thân thể gầy nhỏ của Tào Bằng hình như có một sự uy nghiêm.

Trên chiếc áo ngắn dính đầy vết máu.

Lúc này, vết máu đã chuyển sang thâm tím, trên mặt vẫn còn dính vết máu. Ngay cả hai tay Tào Bằng vẫn dẫu sau lưng vẫn còn dính máu tươi.

Bên cửa lớn, Vương Mãi chỉ biết cười khổ nhưng trong ánh mắt có sự khen ngợi.

Khi y biết Tào Bằng mất tích, lập tức nghĩ ngay ra nơi mà Tào Bằng có thể đi.

Chẳng qua, ngay cả chính y cũng không tin một kẻ nhất gan như Tào Bằng lại có can đảm như thế. Vì thế khi y tới cửa hàng Thành Ký thì đúng lúc thấy Tào Bằng chui ra qua lỗ chó...mặc dù Vương Mãi không vào xem nhưng từ những vết máu trên người Tào Bằng cũng đủ biết đáp án.

- A!

Vương Mãi đột nhiên kêu lên một tiếng khiết cho hai vợ chồng Tào Cấp giật nảy mình.

- Cái tên khốn này, làm chuyện lớn như vậy lại không nói cho ta...người, người...người... A Phúc! Người thực sự giết người?

Tào Bằng ngẩng đầu, khuôn mặt gầy yếu hơi tái nhợt, nở nụ cười sán lạn.

Hắn không để ý tới Vương Mãi mà nói với Trương thị:

- Mẹ! Tên mập kia ức hiếp mẹ, con giết hắn rồi.

- Con ngoan của ta.

Trương thị muốn mở miệng quở trách nhưng mới lên đến miệng lại biến thành điều đó. Nàng bước tới ôm lấy thân hình gầy gò của Tào Bằng mà nói liên tục:

- Mẹ vô dụng. Mẹ vô ích...làm cho con ngoan của mẹ phải mạo hiểm. Bằng nhi! Con không bị sao chứ?

Tào Cấp vẫn không thể tin rằng con của mình thực sự giết người.

Y ngẩng đầu lên nhìn Vương Mãi như đang hỏi.

Vương Mãi gật đầu:

- Hiền đệ! Trên người A Phúc có vết máu, nếu không giết người thì dính ở đâu ra?

- Người...người thực sự giết Thành Ký?

Tào Bằng lấy trong lồng ngực ra miếng ngọc bội nhét vào tay Trương thị:

- Mẹ! Cái này có phải là thứ bị Thành Ký cướp hay không?

Trương thị nhìn qua rồi gật đầu liên tục.

Nhưng càng như vậy, nàng lại càng đau lòng. Thấy Tào Cấp tím mặt lại đang định mắng, nàng không nói hai lời kéo Tào Bằng ra sau lưng:

- Tào Cấp! Ông định làm thế nào?

- Cái đồ mất dạy! Còn làm thế nào nữa?

Mặc dù Tào Cấp là người thành thật nhưng trong suy nghĩ của y thì giết người chính là tội lớn, là phải bị chặt đầu.

Còn Trương thị ngăn Tào Cấp lại, tức giận quát:

- Giết thì đã giết còn chuyện gì nữa? Thành Kỷ đang chết. Con của ta vì ta mà báo thù đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tào Cấp! Nếu ông dám động một đầu ngón tay với Bằng nhi, ta sẽ liều mạng với ông.

Tào Cấp tức tới mức độ không nói ra lời, chỉ vào Trương thị mà không biết nói như thế nào.

May có Vương Mãnh mở miệng nói:

- A Phúc! Hãy nói cho bá bá biết người giết Thành Kỷ như thế nào?

- Vâng.

Tào Bằng thấy mọi người tỉnh táo lại liền kể lại những gì đã xảy ra.

- Bá bá! Con nghe đám chó săn của Thành Kỷ nói thì hình như đã phái người tới huyện Vũ Âm chuẩn bị mời quan phủ ra tay với người. Bọn họ còn nói, chậm nhất là trước khi trời tối ngày mai, quan phủ sẽ tới đây. Thành Kỷ cũng nói là nhất định phải lấy mạng của ngài.

Sắc mặt của Vương Mãnh lập tức thay đổi.

Đột nhiên, y cười ha hả:

- Giết hay lắm! Giết rất đúng. A Phúc! May là con giết con chó đó nếu không thì bá bá đã gặp xui xẻo. Bá bá cảm ơn con giải quyết hộ phụ tử ta cái họa trong lòng đó.

Nói xong, y ngẩng đầu nhìn Tào Cấp:

- Huynh đệ! Chúng ta cần phải có quyết định.

- Quyết định thế nào đây?

- Lập tức đứng đây...chúng ta đi ngay.

Tào Cấp nhú mày, rõ ràng vẫn còn có một chút do dự:

- Nhưng đồ dùng còn chưa bán đi. Cho dù chúng ta có trốn thì cũng không thể đi bằng tay không được.

- Cha!

Tào Bằng ở phía sau lưng Trương thị cúi đầu xuống rồi trong bàn tay nhỏ xuất hiện một túi tiền.

- Chúng ta chỉ cần mang theo tiền bạc là được rồi.

- Người lấy tiền ở đâu ra?

Tào Cấp đón lấy rồi mở rúi ra thì thấy bên trong có khoảng bốn tới năm quan tiền.

Số tiền đó khiến cho y giật mình, vội vàng mở miệng hỏi. Nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng thì nở nụ cười chua xót. Tào Bằng vừa mới giết Thành Kỷ, túi tiền này vẫn còn dính máu vậy thì rõ ràng là nó ở đâu ra. Nhất định là thằng nhóc này sau khi giết người thuận tay lấy luôn.

Giết người là tội chết mà cướp tiền cũng là tội chết.

Thằng nhóc này từ trước đến giờ vẫn khúm núm, nhát như cáy.

Nhưng tại sao hôm nay lại có gan lớn và suy nghĩ cẩn thận đến vậy?

Vương Mãnh thì cười ha hả, ánh mắt nhìn Tào Bằng càng lúc càng dịu dàng.

“Thằng nhóc này đúng là ba năm ngu ngốc, đã nổi thì tỏa sáng kinh người. Trước kia chỉ nghĩ Vương Mãi to gan lớn mật nhưng bây giờ xem ra Tào Bằng còn to gan hơn, Chỉ với việc thằng nhóc này sau khi giết người mà còn bình tĩnh như vậy cũng có thể biết được có thể cải tạo thành tài.”

Vương Mãnh gật đầu nói:

- Hiền đệ! A Phúc nói đúng. Đồng đồng nát sắt vụn của nhà chúng ta cho dù bán cũng không được mấy đồng. Chỉ cần trên người có tiền thì đến đâu cũng có thể sinh sống. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay. Nếu trời sáng mà bị người phát hiện ra thì thể của Thành Kỷ thì người với ta còn muốn chạy cũng không kịp nữa.

- Đầu Hổ! Con ở đây giúp mọi người dọn đồ, ta trở về thu dọn, sau đó liền rời khỏi đây. Hiền đệ! Đừng có trách a Phúc, nếu như nó không phát hiện ra kịp thì cũng có thể tới cuối cùng ta và người đều không thoát khỏi cái chết.

Chuyện đã tới mức này thì người hiền lành như Tào Cấp cũng không có sự lựa chọn nào khác.

- Xin nghe theo huynh trưởng.

Y nhìn thoáng qua Tào Bằng rồi lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

- Bằng nhi! Đi thay bộ quần áo khác. Bộ quần áo này của con có vết máu dễ khiến cho người khác nghi ngờ.

- Ông đi thu dọn đồ đạc đi, ta đưa Bằng nhi đi thay quần áo.

Trương thị vừa nói vừa kéo tay Tào Bằng đi vào phòng trong.

Tào Cấp thở dài, lắc đầu đi ra khỏi phòng. Thực ra căn nhà này chỉ có bốn bức tường, cũng chẳng có gì phải thu dọn. Chỉ có một vài thứ cần thiết để đi. Trong lúc Tào Cấp đang thu dọn thì Vương Mãi cũng chạy vào phòng trong, thở phì phì nhìn Tào Bằng.

- Đầu Hổ đại ca! Người đừng có nóng giận.

Tào Bằng biết Vương Mãi tại sao lại như vậy.

Hắn cầm cái hòm vòng vàng rồi lấy một miếng vải đen buộc chặt lại, sau đó nhét vào trong cái bọc quần áo. Không phải hắn không muốn đưa nó cho Trương thị mà là thứ này tốt nhân không nên để cho người khác thấy. Đặc biệt là người hiền lành như Tào Cấp nếu thấy nhiều tiền như vậy không hiểu sẽ như thế nào. Đơn giản cứ giữ bên người chờ tới lúc thích hợp rồi đưa cho vợ chồng Tào Cấp cũng được.

Tào Bằng cũng chẳng có gì để thu dọn nhiều, nhanh chóng chuẩn bị xong.

Còn Trương thị, sau khi thấy Tào Bằng thay quần áo xong liền cầm bộ quần áo dính máu đi tới bếp rồi nhét vào trong lòng bếp.

Trong nồi có mấy cái bánh bột ngô, hơi nóng cũng có thể mang đi làm lương khô. Sau khi châm bếp, Trương thị giúp Tào Cấp thu dọn đồ đạc.

Tào Bằng cầm nửa con dao còn lại đưa cho Vương Mãi.

- Đầu hổ đại ca! Xin lỗi làm gãy con dao. Có điều ta hứa không lâu nữa sẽ đền cho người một con dao khác, tốt hơn con dao này gấp trăm lần.

Ra ngoài, Tào Bằng đoán trước Vương Mãi cũng không tức giận.

Y nhận lấy con dao cũng chẳng thèm nhìn, cắm vào bên hông, nét mặt vẫn tối sầm không nói tiếng nào.

Tào Bằng vội vàng nói:

- Đầu hổ ca! Thật sự ta không ó áy....

- A Phúc ! Người đúng là tên khốn.

Vương Mãi đột nhiên thấp giọng gầm lên:

- Người có...coi ta là huynh đệ hay không? Chuyện nguy hiểm như vậy người không nói lấy một câu. Có phải người cho ta là người ngoài? Người cho ta tham sống hay sao? Người...người quá coi thường ta.

“Người có...coi ta là huynh đệ hay không?”

Trong lòng Tào Bằng lại run rẩy.

Tiếng súng bên sông đã đặt trong lòng hắn một bộ gông xiềng, đã đóng lại mất một cánh cửa.

Huynh đệ

Hai cái tiếng quen thuộc đó, nói ra khỏi miệng nghe có vẻ đơn giản.

Nhưng đối với Tào Bằng mà nói thì hai tiếng đó lại có quá nhiều ý nghĩa...

Thấy Vương Mãi xoay người định đi ra, Tào Bằng nhanh chóng chạy tới túm lấy cánh tay Vương Mãi:

- Đầu hổ ca! Ta sai lầm rồi.

- Vậy sau này ngươi còn dám âm thầm mạo hiểm sau lưng ta nữa không?

- Không có...về sau nếu có chuyện gì nhất định ta sẽ bàn với ngươi.

Wang Mãi là một người thẳng tính, nóng giận cũng nhanh mà trôi qua cũng nhanh.

Y đột nhiên xoay người, ôm lấy cổ Tào Bằng rồi dùng nắm đấm ấn mạnh lên đầu hắn:

- Lần sau nếu ngươi còn dám làm như vậy một mình thì sau này chúng ta không còn là huynh đệ nữa.

Đúng rồi! Vừa rồi ngươi nói sẽ cho ta một cây đao có đúng không?

Ha ha! Nếu không có cây đao tốt thì cẩn thận tới lúc đó ta sẽ đánh ngươi.

- Ta biết. Ta biết rồi.

.....

Wang Mãi và Tào Cấp công mấy cái túi nặng trên lưng còn Vương Mãi thì mang một cái bọc.

Trương thị một tay dắt Tào Bằng, bên vai bên kia cũng đeo một cái bọc. Cả hai nhà nhân lúc trời tối lặng lẽ rời khỏi trấn trung Dương.

Thần không biết, quỷ không hay.

Đi được ba, bốn dặm, Vương Mãi quay đầu lại nhìn trấn Trung Dương đã dần khuất mà đột nhiên thở dài một tiếng.

- Đại ca! Luyện tiếc sao?

Wang Mãi gật đầu:

- Ở đó mười mấy năm đúng là có chút lưu luyện.

- Đúng vậy! Trong lòng ta cũng không được tự nhiên...

- Ha ha! Tại sao lại không thoải mái? Đại trượng phu kiếm hoành thiên hạ, bốn bể là nhà. Hôm nay chúng ta đi, sớm muộn cũng có ngày trở lại.

Wang Mãi hít một hơi thật sâu nhìn Tào Bằng và Vương Mãi đang đi phía trước.

- Hiền đệ! Trấn Trung Dương quá nhỏ. Tương lai, A Phúc sẽ là người làm nên chuyện lớn, trấn Trung Dương không thể chứa nổi hắn. Hôm nay chúng ta đi rồi cũng là để mở ra cho bọn nhỏ một thế giới mới. Nếu chỉ đứng ở trấn Trung Dương thì cho dù chúng có bản lĩnh lớn tới đâu cũng chẳng có ai biết. Bỏ đi cũng được. Qua hôm nay, không chừng sẽ đổi lấy ngày mai rộng lớn hơn.

- Hiền đệ! Nghĩ cho chúng nó chẳng có gì không được thoải mái, chẳng có gì đáng phải quá lưu luyện. Đi thôi. Chúng ta đừng để cho chúng nó cười chúng ta.

Mặc dù ngoài miệng Tào Cấp tỏ ra tức giận với việc làm của Tào Bằng nhưng trong lòng lại có một sự kiêu ngạo vô hạn.

Tào Cấp gật đầu nhìn bóng dáng gầy yếu của Tào Bằng. "Bằng nhi! Cha tin rằng có một ngày nào đó con sẽ tung cánh bay cao, trở thành niềm kiêu hãnh của cha."

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

8. Chương 8: Dự Tính Tương Lai

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 8: Dự tính tương lai

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Suy nghĩ của cổ nhân thực ra so với người đời sau đơn giản hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đơn giản không có nghĩa là ngu xuẩn vấn đề này có liên quan tới một phép biện chứng. Thực ra kiếp trước, Tào Bằng cũng không hiểu rõ lắm là nó như thế nào, có đôi khi cảm thấy dùng được nhưng có đôi khi lại mang tới hiệu quả lẫn lộn.

Vương Mãnh và Tào Cấp đều là người rất đơn giản.

Cho dù Vương Mãnh có từng làm chủ soái nhưng với bản tính của y thì suy nghĩ cũng rất đơn giản.

Tào Cấp lại càng không cần phải nói. Sống hơn ba mươi năm nhưng gần như y chưa bao giờ ra khỏi núi Trung Dương. Trong suy nghĩ của Tào Cấp thì Tào Bằng tính tình thuần khiết. Còn trong suy nghĩ của Vương Mãnh, hắn còn là một người can đảm và cẩn thận. Một đứa bé mười ba tuổi có thể lên vào phủ đệ của người khác mà không ai biết, sau đó lấy tính mạng của người ra rồi lặng lẽ rời đi...sự bình tĩnh đó phải có tâm trí hết sức cẩn thận, không thể đánh đồng với người bình thường được.

Mà người như vậy chắc chắn sẽ làm nên đại sự.

Hừng đông, cả hai nhà đã đi ra khỏi trấn Trung Dương.

Vốn muốn đi từ trấn Trung Dương tới Cức Dương chỉ cần đi về phía Tây, chưa tới năm ngày là đến.

Nhưng Tào Bằng lại cho rằng đi về phía Tây rất dễ bị người ta đuổi theo. Hơn nữa, hai nhà bọn họ có năm miệng ăn, lại chỉ đi bộ, nếu quan huyện Vũ Âm lòng bất thì sẽ dùng kỵ mã đuổi theo. Chỉ với hai chân trần làm sao bằng được bốn cái vó sắt? Nếu đã như vậy thì nên tính toán trước.

Vì vậy mà Tào Bằng đề nghị trước tiên đi về hướng Nam, chưa tới một ngày là có thể đi tới huyện Bĩ Dương.

Mà huyện Bĩ Dương thuộc thẩm quyền của Lưu Biểu.

Cho dù quan huyện Vũ Âm có phát hiện ra tung tích của họ cũng cần phải cẩn thận.

Rồi sau đó từ phía Tây của huyện Bĩ Dương đi về phía Tây khoảng độ năm sáu ngày là có thể tới được huyện Cức Dương...tính theo thời gian đó thì phải tốn thêm mất hai tới ba ngày nhưng mức độ an toàn lại cao hơn so với việc đi thẳng tới huyện Cức Dương.

- Cha...mẹ...bá bá...

Lúc nghỉ ngơi trên đường lớn, Tào Bằng giải thích:

- Thực ra chúng ta đi tới huyện Cức Dương chưa chắc đã tốn thêm thời gian.

Vương Mãnh rất hứng thú với Tào Bằng nên không nhịn được lên tiếng hỏi:

- A Phúc! Người nói vậy là như thế nào? Nếu đi Bĩ Dương thì lộ trình tăng lên thêm một phần ba, tại sao lại không mất thời gian?

- Bĩ Dương thuộc thẩm quyền của Lưu Kinh Châu. Trong những năm qua ta nghe nói là có thể coi như yên bình. Sau khi đi vào Bĩ Dương, chúng ta tìm cách mua một cái xe trâu. Sau đó ngồi xe mà đi so với việc đi bằng hai chân còn tiện hơn nhiều.

- Mua xe trâu?

Tào Cấp vừa mới nghe xong liền lập tức thốt lên.

- Cái thằng nhóc này nghĩ hay thật. Người có biết một cái xe trâu tốn bao nhiêu tiền không? Chúng ta không có nhiều tiền, khi tới chỗ chị người còn phải tiêu phí những khoản cần thiết. Người muốn mua xe trâu thì chẳng lẽ tới huyện Cức Dương lại phải để cho tỷ tỷ của người bỏ tiền hay sao?

Trải qua cái loạn khăn vàng, trâu cày trở nên thiếu thốn.

Một chiếc xe trâu có giá không phải là thấp nên Tào Cấp cảm thấy tiếc.

Tào Bằng thở dài:

- Cha à! Mua xe trâu không chỉ là để tiện cho đi lại mà vấn đề này còn liên quan tới vấn đề mặt mũi.

Vương Mãnh xua tay bảo Tào Cấp đừng có nói chuyện, tò mò hỏi:

- A Phúc! Nói cho bá bá và mọi người xem mua xe trâu còn có lợi gì?

- Cha! Bá bá...hiện giờ chúng ta nói là tới nương tựa tỷ tỷ nhưng cũng là chạy nạn. Tỷ phu ở Cức Dương cũng là người có thể diện. Nếu chúng ta quá keo kiệt, cho dù y không để ý cũng không tránh khỏi người họ Đặng để ý. Nhưng nếu đi vào với một cái xe trâu, ít nhất có phong cách một chút thì cho dù tộc nhân họ Đặng có bất mãn, tỷ phu cũng không khó xử.

- Cha! Cho dù là người thân trong nhà có quan hệ như thế nào nhưng hai tay không đi tới và ngồi xe đi tới chắc chắn sẽ hoàn toàn khác nhau. Chưa nói tới, chúng ta đi xe trâu tới đó, cho dù tới lúc đó không muốn cũng có thể bán ở huyện Cức Dương. Có tỷ phu ở đó, cha còn sợ gì chứ?

Người ta có câu nói nghèo ở phố xá sầm uất không có người để ý nhưng giàu ở trong núi cũng có họ hàng xa.

Xe cộ ở thời đại này cũng giống như ô tô ở đời sau, cho dù thế nào cũng khiến cho người ta có một chút kính trọng.

Vương Mãnh gật đầu liên tục, khen:

- Hiền đệ! A Phúc nghĩ chu đáo hơn so với chúng ta. Theo ta thấy, chúng ta nên mua một chiếc xe trâu đi.

Trương thị lại thêm đau lòng cho đứa con.

Đi suốt một đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tào Bằng không giấu được sự mệt mỏi.

Có thêm được năm quan tiền từ Thành Kỷ nên trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn vì vậy mà sau khi nghe Vương Mãnh nói, Trương thị cũng đồng ý.

- Cái lão này cứ nghe theo ý của Bằng nhi đi. Bằng nhi đọc qua thư thi nên là người biết chữ, suy nghĩ so với người càng thêm chu đáo hơn. Nó nói đúng, chúng ta mặc dù tìm tới a Nam để nương tựa, cũng là chạy nạn. Nhưng chuyện khác không nói, mặt mũi của a Nam chúng ta cần phải để ý, không được để cho người trong họ coi thường nó.

Tào Cấp không phải là người có chủ kiến, nếu chỉ có Tào Bằng thì cũng có thể y sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu ngay cả Vương Mãnh cũng nói như vậy thì Tào Cấp cũng chẳng còn phải suy xét. Xưa nay, y luôn kính trọng Vương Mãnh, cảm thấy kiến thức của gã rộng và bản lĩnh mạnh. Còn bây giờ, người ta lại vì gia đình mình mà chịu liên lụy cho nên nghe theo ý của Vương Mãnh cũng chẳng có gì quan trọng... Mà đúng là không thể để cho a Nam bị người khác coi thường.

- Được rồi! Quyết định như vậy đi.

Sau khi đưa ra ý kiến, Tào Bằng liền tránh sang một bên để nghỉ ngơi.

Với địa vị của hắn bây giờ, chỉ có thể đưa ra ý kiến còn việc có được sử dụng hay không thì hẳn tin rằng với kiến thức của mình, Vương Mãnh có thể nhìn ra được.

Còn Vương Mãi thì cầm một cái bánh bột ngô mà vừa ăn vừa nói.

- A Phúc! Sau này người dự định như thế nào?

- Sau này?

Vương Mãi nuốt cái bánh bột ngô xong liền chùi tay vào áo rồi nhìn mấy người đang bàn chuyện ở bên cạnh, sau đó nhỏ giọng nói:

- Ta nói là sau khi tới chỗ Nam tử tử, sắp xếp xong, người định làm gì?

- Còn người?

Vương Mãi cắn môi, do dự một lúc rồi nói:

- Ta định đi đầu quân.

- Đầu quân?

- Đúng vậy! Đại trượng phu cần phải tung hoành, lập thế cho mình. Hiện giờ, Tào công phụng mệnh vua định đô ở Hứa Đô, đúng là lúc mà ta đền ơn nước.

Tào Bằng buông cái bánh bột ngô rồi nhìn Vương Mãi một lúc lâu. Hắn than nhẹ một tiếng:

- Đầu Hổ ca! Người có đồng ý nghe ta khuyên một câu không?

- Người nói đi.

- Ta biết người bản lĩnh cao cường, cũng biết suy nghĩ của người. Nhưng bây giờ chưa phải lúc để ta với người đi đầu quân... Ta thấy rằng hiện tại, hai chúng ta phải học được bản lĩnh cho tốt, làm cho mình mạnh lên.

- Học được văn và võ nghệ coi như món hàng bán cho các bậc vương gia, đế vương. Nhưng nếu món hàng của người không tốt thì không bán được giá cao.

- Người xem anh hùng đương thời có người nào mà bản lĩnh không phải cao cường không? Xa không nói, chỉ nói tới huyện Vũ Âm... một tên huyện lệnh nhỏ nhố đủ khiến cho chúng ta phải biêt xứ. Người có biết nguyên nhân vì sao không? Bản lĩnh của chúng ta còn chưa tốt, danh tiếng của chúng ta còn chưa đủ rộng. Nếu không thì một tên Thành Kỷ làm sao dám làm như vậy? Hơn nữa, bây giờ nếu chúng ta đi đầu quân, nếu không có người dẫn tiến thì cũng không thể từ binh lính mà phát triển lên được. Đánh giặc có xông lên thì công lao cũng chẳng được bao nhiêu. Cứ như vậy chưa tới lúc người công thành danh toại thì đã biến thành một cái cô hồn.

- Đầu Hổ ca! Nghe ta nói đi. Chúng ta cần phải học thêm vài năm, chờ khi bản lĩnh của chúng ta tốt, thanh danh lớn hơn, chẳng biết chừng Tào công sẽ tới tận cửa mời chúng ta. Người ngẫm xem, chính người không có tiếng tăm gì trong quá khứ nhưng lại được người ta tới mời thì thế nào?

Đôi mắt hổ của Vương Mãi lóe sáng, không giấu được sự hưng phấn.

- A Phúc! Tào công thực sự tới mời chúng ta sao?

- Chỉ cần chúng ta có bản lĩnh thì Tào công nhất định sẽ tới mời chúng ta.

Vương Mãi không nhịn được bật cười ha hả.

Còn Tào Bằng thì nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi. Nhìn qua thì hắn như đang hết sức bình tĩnh, nhưng trên thực tế Tào Bằng đang suy nghĩ.

Nếu nói tương lai thì có tiền đồ nhất chính là Tào Tháo. Nhưng muốn sống yên ổn trong doanh trước của Tào thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cho dù Tào Tháo chiêu hiền đãi sĩ nhưng nếu không có bản lĩnh thật sự làm sao có thể đứng một cách yên ổn.

Hiện tại tới đầu cho Tào Tháo thì không phải là một cơ hội tốt. Trong lịch sử, ở giai đoạn này, Tào Tháo cũng không được tốt lắm.

Ít nhất Tào Bằng biết, không lâu sau, Tào Tháo sẽ gặp phải thất bại cay đắng...

Trong đầu hắn chợt hiện lên một cái suy nghĩ, có điều nó chỉ thoáng qua rồi biến mất. Hiện giờ không phải là lúc suy tính tới chuyện đó, trước tiên cứ tới huyện Cúc Dương yên ổn, rồi tính toán tiếp. Đồng thời, Tào Bằng cũng sinh lòng hiếu kỳ rất mạnh đối với tỷ tỷ và tỷ phu chưa được gặp mặt.

Họ Đặng ở Cúc Dương?

.....

Nghỉ ngơi một lúc, người hai nhà lại bắt đầu khởi hành.

Năm Trung Bình thứ nhất, loạn khăn vàng đã trôi qua được mười năm, nhưng những vết tích từ thời đó vẫn còn có thể thấy được.

Trên đường đi, có đôi khi đi tới cả canh giờ mà không thấy một người nào ở. Những mảnh đất hoang vu cứ vậy trôi qua, thi thoảng cũng có thể thấy đầy xương trắng...tiết trời càng lúc càng lạnh. Nghe nói, Quan Trung ở phương bắc đã rơi mấy đợt tuyết lạnh, ngay cả Lạc Dương cũng đã đón đợt tuyết đầu tiên.

Khí trời rét lạnh lại thêm với cảnh tượng hoang vắng....

Tào Bằng nép vào lưng cha, trong lòng cảm thấy một nỗi hiu quạnh vô tận.

Kiếp trước hắn sinh sống trong một thời kỳ thịnh vượng, chưa từng trải qua chiến tranh. Mặc dù đã từng được nhìn thấy trên TV và phim ảnh nhưng cũng không phải là sự thực. Còn bây giờ, nơi đâu hắn cũng nhìn thấy những cảnh đau thương khiến cho không nhìn được mà thở dài một tiếng.

Tất cả thật là thê lương...

Nhưng Tào Bằng biết tương lai so với thế này còn thê thảm hơn...

Tam quốc hình thành thế chân vạc tất nhiên là một thời đại sôi động nhưng cũng đồng thời gây ra một trận tai nạn vô tận.

Hắn còn nhớ rõ ở kiếp trước khi xem qua một quyển sách có ghi một vài số liệu về thời Tam quốc. Trước khi Tam quốc hình thành thế chân vạc, ở phương Bắc có khoảng bốn trăm vạn người với gần tám mươi vạn hộ. Sau khi Tào Ngụy diệt vong Phương Bắc chỉ còn lại có năm mươi tám vạn hộ với hai trăm vạn người. Ba thực ở thời kỳ này cũng có tới ba, bốn trăm vạn người nhưng sau khi Thục quốc diệt vong thì còn lại hai mươi tám vạn hộ với chín mươi sáu vạn nhân khẩu. Tình hình Giang Đông đỡ hơn một chút. Trước khi Tam quốc hình thành thế chân vạc có khoảng hai trăm vạn người, sau khi Đông Ngô bị diệt còn lại năm mươi hai vạn hộ.

Như vậy, Đông Ngô dường như tốt nhất.

Nhưng trên thực tế nếu như không phải Đông Ngô trong mấy năm chinh phạt đoạt được nhiều cư dân thì số lượng nhân khẩu chưa chắc đã hơn được Thục quốc.

Mà sau thời đại Tam quốc đó chính là loạn Ngũ Hồ...

Đó cũng là thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử của người Hán. Người Hán ở phương Bắc thì mười người không còn được lấy một, thậm chí còn bị người Hồ lấy làm đồ ăn.

Tào Bằng đột nhiên run người, theo bản năng nắm chặt lấy cổ áo của Tào Cấp.

- Bằng nhi! Con sao vậy? Cảm thấy khó chịu?

Đừng có thấy Tào Cấp ngày thường hay trách mắng Tào Bằng. Nói thật hắn quan tâm tới Tào Bằng còn nhiều hơn Trương thị mấy phần.

- Cha! Con không sao.

Tào Bằng đang suy nghĩ vội sức tỉnh, cố gắng nở nụ cười rồi trả lời.

- Nếu có gì không thoải mái thì phải nói cho cha...không được cố chịu.

Mặc dù câu nói có chút cứng nhắc nhưng vẫn khiến cho Tào Bằng có cảm giác ấm áp.

Theo bản năng, hắn dán mặt vào lưng của Tào Cấp rồi nhắm mắt lại mà nói nhỏ:

- Cha! Con thực sự không sao. Cha đừng lo.

- Không có chuyện gì là tốt rồi.

Tào Cấp cười cười đưa tay xốc lấy Tào Bằng.

- A Phúc! Mệt mỏi rồi sao.

Vương Mãnh đột nhiên mở miệng, sau đó nói với Tào Cấp:

- Hiền đệ! Trước đây ta có đi con đường này nên còn nhớ rõ ở cái suối trước mặt có một cái dịch trạm. Không biết nó còn có ở đó không...có điều cho dù có bỏ hoang thì cũng có thể dừng chân nghỉ tạm. Chúng ta nghỉ ngơi một chút có được không?

Đi lại cả ngày cho dù khỏe mạnh như Tào Cấp và Vương Mãnh cũng cảm thấy mệt mỏi chữ đừng nói là một nữ nhân như Trương thị.

- Cũng được! Nghỉ ngơi một chút.

Có lẽ huyện Vũ Âm cũng không thể đuổi kịp tới đây. Chúng ta có lo lắng cũng chẳng được ích gì. Mẹ chúng nó, cố thêm một chút, phía trước có thể nghỉ ngơi.

Tiếp theo, Vương Mãnh vẫn đi trước mở đường, Tào Cấp công Tào Bằng, Vương Mãi dắt díu Trương thị dò dẫm từng bước một mà đi.

Khi chiều xuống, ráng chiều nhuộm đỏ chân trời cũng là lúc một cái dịch trạm xuất hiện trong tầm mắt của Tào Bằng.

Cửa dịch trạm có dựng đứng một cái cột cao chừng năm thước. Một chiếc đèn lồng bị hỏng đục đưa trong gió, dưới ánh nắng chiều vẫn có chút bắt mắt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

9. Chương 9: Người Tới Trong Đêm Tuyết

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 9: Người tới trong đêm tuyết

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đêm xuống, nhiệt độ không khí nhanh chóng giảm đi. Những cơn gió lạnh cứ liên tục rít lên từng hồi.

Vào khoảng giờ Hợi, bông tuyết bay lả tả rơi xuống đất, trong nháy mắt đã bao phủ cả trời đất bởi một màu trắng.

Đây là trận tuyết đầu mùa của quận Nam Dương.

Chỉ thấy tuyết trắng ngàn dặm trong đêm đen tạo ra một cảm giác nặng nề.

Tới nửa đêm, gió giảm bớt, tuyết rơi cũng yếu dần đi.

Một đoàn xe ngựa từ phía Đông từ từ đi tới. Trước và sau đoàn xe đều có kỵ binh bảo vệ. Càng lúc đoàn xe càng tới gần.

- Trọng Nghiệp! Đây là đâu?

Từ trong xe ngựa vang lên một cái âm thanh già nua.

Một tên kỵ binh thúc ngựa tới, rồi ngồi trên lưng ngựa, khẽ khom người:

- Tiên sinh Nguyên An! Qua con suối trước mặt chính là trấn Dương Sách. Gió tuyết lớn như thế này có lẽ cũng không tiện đi tiếp. Hay là tới trấn Dương Sách nghỉ ngơi một chút, đợi hừng đông rồi chúng ta khởi hành?

Trong xe im lặng một chút, tiếp theo đó chỉ nghe thấy có tiếng xì xào bàn luận.

Chừng một khắc sau, âm thanh già nua kia lại vang lên:

- Thôi đi! Không cần phải quấy rầy nếu không lại mang tới rắc rối. Ta còn nhớ ở bên ngoài trấn Dương Sách có một cái dịch trạm, bao năm qua đã bỏ hoang không dùng tới. Không bằng đêm nay chúng ta tới đó nghỉ chân, đợi tuyết ngừng rồi rồi chúng ta khởi hành... Đức Tháo! Người thấy thế nào? Đêm tuyết thế này chúng ta hâm rượu tâm tình...lần này quay lại Tương Dương lão phu quyết định trở về Lộc Môn sơn lánh đời. Vị huynh đệ kia của ta đã khuyên bảo ta rất nhiều lần, về sau gặp lại sợ rằng sẽ khó khăn.

- Ý tốt của tiên sinh Nguyên An, Đức Tháo sao dám không theo? Gió tuyết hâm rượu cũng là một chuyện hay. Ha ha...chỉ tiếc Tổ Văn tiên sinh không có ở đây, nếu không thì càng thêm khoái.

- Người để lão xuống núi chỉ sợ không có duyên hay sao?

Trong xe vang lên tiếng cười to, sau đó âm thanh già nua lại vang lên:

- Trọng Nghiệp! Đêm nay chúng ta ở ngoài trấn Dương Sách nghỉ chân.

- Vâng.

Người kỵ sĩ ở bên ngoài xe cúi người tuân lệnh rồi sau đó phát ra những tiếng hô liên tiếp.

Hơn mười người cưỡi ngựa từ trong đội xe lao ra ngoài. Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa dội lại, thoảng cái đã biến mất. Viên kỵ sĩ ghim ngựa tại chỗ nhìn xung quanh thấy đội xe không có gì hỗn loạn liền thúc ngựa đưa đoàn xe theo con đường lớn từ từ tiến lên.

Trấn Dương Sách thuộc về huyện Bĩ Dương.

Sau khi tới trấn Dương Sách cũng đồng nghĩa bước vào phạm vi thể lực của Lưu Biểu.

Năm Kiến An thứ nhất, sau khi Thiên tử rời khỏi Quan Trung, Tây Lương đại tướng quân Trương Tế thấy Quan Trung bị tàn phá liền dẫn dắt bộ hạ rời khỏi Quan trung đi tới Kinh Châu.

Sau đó, Trương Tế tranh đoạt rồi trúng tên mà chết.

Cháu Trương Tế nhân cơ hội tiếp quản binh quyền, trở thành chủ soái của quân Tây Lương. Năm đó, Trương Tú là một viên đại tướng dưới trướng Đồng Trác, lúc rời khỏi Quan Trung liền được phong làm Kiến Trung tướng quân. Còn bây giờ, Tào Tháo nghênh đón Thiên Tử, chiếm được danh chính ngôn thuận. Đặc biệt, sau khi Tào Tháo thừa lệnh Thiên Tử đã chuyển hướng phạm vi thể lực xuống Dự Châu, lần lượt đánh chiếm Dĩnh Xuyên, gây áp lực cho Lưu Biểu.

Uỷển thành cách Hứa Đô rất gần.

Lưu Biểu đã theo lời đề nghị của Khoái Lương, phân quận Nam Dương ra làm hai, cắt mười bảy huyện cho Trương Tú cùng hân nghĩ ngơi lấy lại sức.

Có điều, đừng nghĩ việc này xuất phát từ lòng hảo tâm của Lưu Biểu.

Y để cho Trương Tú đóng ở Uyển thành một mặt là muốn cho gã trở thành một cái lá chắn cho Kinh Châu, còn mặt khác thì hy vọng Trương Tú và Tào Tháo hai hổ tương tranh.

Để tỏ lòng thành, Lưu Biểu còn hạ lệnh cho binh mã rút khỏi Cức Dương, coi đó là nơi biên giới giữa hai bên.

Tất nhiên cái gọi rút binh mã cũng không phải lfa không có sự đề phòng. Đại tướng quân Đặng Tế của Lưu Biểu đóng quân ở Tân Dã, dưới trướng có hơn vạn tinh binh cũng là để phòng bị Trương Tú. Từ Tân Dã tới Cức Dương, nếu cưỡi ngựa thì sáng đi chiều đến. Hơn nữa, Cức Dương còn có họ Vọng vẫn luôn cầm

thù đối với Trương Tú. Còn Trương Tú mới đến quận Nam Dương, sống chưa yên ổn nên không dám đối địch với Lưu Biểu, cả hai liên quân với nhau.

Còn Lưu Biểu là dòng dõi nhà Hán cho nên cũng có uy vọng riêng của mình.

Cho dù là Tào Tháo và Viên Thuật cũng không dám dễ dàng khai chiến với Lưu Biểu.

Đó cũng là lý do khiến cho Lưu Biểu trị vì Kinh Châu từ từ khôi phục lại sự yên bình. Mặc dù không tới mức trên đường không nhặt của rơi, nhưng trên đường đi tới đây cũng có thể nói là an toàn.

Đoàn xe ngựa dọc theo đại lộ đi tới, từ xa đã thấy bóng dáng dịch trạm của trấn Dương Sách.

Kỵ sĩ ở trên ngựa phát tay, ý bảo tốc độ nhanh hơn. Nhưng đúng lúc này nghe thấy xa xa có tiếng binh khí va chạm, thoáng như có người đánh nhau. Một con khoái mã từ hướng dịch trạm nhanh chóng lao tới, dừng lại trước mặt kỵ sĩ rồi nói:

- Tướng quân! Dịch trạm đã bị người ta tới trước chiếm lấy. Ta có ý đồ đuổi đi nhưng không ngờ trong tay đối phương có binh khí, phản kháng lại, còn làm cho hai huynh đệ bị thương.

Viên kỵ sĩ che khăn nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Chỉ thấy đôi mắt của y sáng ngời. Nghe bộ hạ bẩm báo, y hơi nhíu mày lại, trong mắt có chút lạnh lùng.

- Theo ta tới xem.

Nói xong, y liền giục ngựa đi về phía trước. Khi đi ngang qua một chiếc xe ngựa, viên kỵ sĩ đột nhiên nắm lấy cây thương dựng thẳng bên xe.

Mấy chục viên kỵ sĩ lập tức đuổi kịp, trong chớp mắt đã tới cửa dịch trạm.

Cái dịch trạm này vốn thuộc trấn Dương Sách quản lý nhưng do rất nhiều nguyên nhân liền bị bỏ.

Ở đây có một cái tiểu viện độc lập, bên trong có một dãy phòng xá và một cái chuồng bỏ hoang. mấy tên kỵ sĩ đang đứng trước cửa viện đối mặt với một đại hán ngăm đen. Kỵ sĩ che mặt ghìm cương ngựa, chỉ thấy đại hán kia cao chừng tám thước, thân hình rắn chắc. Y mặc một cái áo ngắn, bên ngoài khác một cái áo bào bằng vải bông. Trong tay y cầm hai cái cương xoa múa tới mức kín mít.

Còn đám kỵ sĩ mặc dù chiếm số đông nhưng lại không làm gì được đại hán kia.

Ngược lại, theo từng tiếng gầm của đại hán, cương xoa lóe lên những tia sáng lạnh làm cho đám kỵ sĩ liên tục lui lại, từ từ không còn chống đỡ được nữa.

Dưới mái hiên còn có bốn người đang đứng.

Trong đó có một người thân cao thừa tám thước, da mặt ngăm đen.

Trong tay y cũng cầm một cây chùy sắt to, hình như dùng để rèn... Thoáng nhìn qua thì thấy ít nhất nó cũng nặng tới sáu mươi cân.

Kỵ sĩ nhíu mày, thầm nghĩ ở đâu lại ra hai tên hảo hán thế này?

Ánh mắt y liếc qua bả vai của đại hán cầm chùy thì thấy một phu nhân đang nửa ngồi dưới mái hiên, tay ôm một đứa bé, tay kia thì nắm lấy cánh tay của một đứa bé khác.

Hình như bọn họ là người một nhà?

Trong lòng kỵ sĩ có chút thắc mắc thì chợt nghe trước cửa viện có tiếng rống to.

Đại hán cầm cương xiên đột nhiên xoay người đánh ra tám hướng đẩy lùi ba gã kỵ sĩ.

- Hảo hán tử đừng có vội càn rỡ. Hãy ném một thương của ta trước. Các huynh đệ! Lui ra.

Kỵ sĩ lập tức nhảy xuống, quơ lấy trường thương rồi vọt người vào trong sân. mấy người kia vội vàng lui lại, chỉ thấy cây thương trong tay hán run lên rồi đâm ra với tốc độ cực nhanh mang theo tiếng gió rít tới trước mặt đại hán.

Đại hán hơi nhíu mày, lui lại một bước, cương xiên vung lên trước ngực rồi đẩy mạnh.

Chỉ nghe một tiếng vang lên, cây thương của kỵ sĩ bị đánh văng ra ngoài, nhưng tráng hán cũng phải lui lại mấy bước.

Không để cho gã đứng vững, kỵ sĩ cười to một tiếng rồi lướt đi.

Bàn tay y trượt theo cán thương nắm lấy giữa cây thương rồi ấn mạnh xuống dưới.

Cây thương chuyển động đập mạnh xuống khiến cho đại hán nhũn máy, căn răng giờ cương xoa đỡ lấy thân thương. Mặc dù chặn được thân thương nhưng lực từ cây thương truyền xuống khiến cho đại hán run người, hai chân mềm nhũn.

Kỵ sĩ cười ha hả:

- Hán tử! Người bị lừa.

Trường thương trong tay y đột nhiên chuyển động khiến cho sắt thép va chạm phát ra những âm thanh chói tai.

Kỵ sĩ xoay người theo thân thương rồi hất mạnh...

Cương xiên giống như bị trường thương dính chặt khiến cho đại hán không thể giữ được liền bị rời khỏi tay bay ra ngoài.

Không để cho đại hán kịp phản ứng, kỵ sĩ kia bước nhanh tới, dẫm mạnh chân lên ngực đại hán khiến cho y ngã ngửa xuống tuyết. Kỵ sĩ đổi tay đâm thẳng cây thương về phía trước... Đại hán và phụ nhân đang xem thấy vậy kêu lên thất thanh.

Đại hán cũng đành nhắm mắt lại, thầm nghĩ xong rồi.

Nhưng đợi nửa ngày trời vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đại hán mở to mắt nhìn chỉ thấy mũi thương sáng chói đang rung rung trước mặt.

- Đại trượng phu có thể chết chứ không chịu nhục. Ta đánh không lại người thì cứ giết, cần gì phải làm nhục ta?

Kỵ sĩ cười ha hả, gỡ cái khăn trên mặt để lộ một khuôn mặt tuấn tú. Hắn lắc đầu đột nhiên thu cây thương lại.

- Hán tử thân thủ cũng không tệ lắm.

Tráng hán từ từ đứng dậy nhìn kỵ sĩ chăm chăm.

- Chuyện đã tới nước này ta cũng không giết người...chỉ cần người rời khỏi dịch trạm, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra có được không?

- Người...

Tráng hán do dự một lúc rồi gật đầu.

- Hiền đệ! Chúng ta đi.

Đại hán đứng dưới mái hiên lên tiếng rồi cắt cây chùy, sau đó đón lấy đứa bé trong tay phụ nhân mà ôm vào ngực, đồng thời cầm lấy bọc hành lý, chuẩn bị rời đi. Tráng hán kia thì tới một bên nhặt lấy cương xoa rồi vẫy đứa nhỏ còn lại.

- Khoan đã.

Theo đó một âm thanh trong trẻo vang lên rồi từ bên ngoài dịch trạm có ba người đi vào.

Một lão già, một thanh niên và một thiếu niên. Người thanh niên liếc nhìn đoàn người của tráng hán rồi nói:

- Trọng Nghiệp tướng quân. Gió tuyết to quá, người ta tới đây trước, chúng ta tại sao lại phải làm kẻ ác? Hán tử! Các người cứ ở lại đi. Chờ khi tuyết ngừng, chúng ta sẽ đi.

Dứt lời, người thanh niên liếc mắt nhìn lão già thấy lão đang cười không hề có một chút phản đối.

Tráng hán do dự một chút rồi chấp tay:

- Tạ ơn tiên sinh.

Nói xong, hai người bọn họ đưa phu nhân kia và đứa nhỏ vào trong phòng rồi dọn tới một bên.

Kỵ sĩ nhỏ giọng nói:

- Tiên sinh Nguyên An...

- Ôi chào! Tất cả đều là người đi đường, có thể gặp nhau ở đây cũng coi như là kẻ có duyên. Người nhìn họ tha cả gia đình đi như vậy cũng không thể là bọn gian tế...để họ ở thì để đi, tại sao chúng ta phải đi gây sự làm gì?

- Nếu vậy thì cứ theo lời tiên sinh nói.

- Đức Tháo! Chúng ta đi vào nói chuyện.

- Tiên sinh Nguyên An! Mời.

- Đức Tháo! Mời.

Lão già một tay kéo thiếu niên, vừa cất bước vào trong dịch trạm.

Do lâu năm không được tu sửa nên mấy căn phòng ở đây bị hư hỏng nhiều. Mấy cái cửa sổ đã biến mất, gió lạnh lùa qua cửa sổ vào trong phòng.

Có điều trong phòng cũng khá sạch sẽ.

Lão già hơi liếc nhìn cả nhà bên kia rúc vào một góc rồi mỉm cười, chấp tay.

Hiển nhiên là căn phòng này đã được gia đình kia quét tước trước, nếu không thì cũng không sạch tới mức như vậy.

Mấy tên kỵ sĩ mang hai cái sập vào trong rồi đặt ở giữa phòng. Sau đó, có người mang một thùng than củi bỏ vào trong cái lò sưởi rồi nhanh chóng nhóm lên. Sau khi lửa than bốc cháy, trong gian phòng ấm hơn rất nhiều. Lão già và người thanh niên kia ngồi đối diện với nhau, còn thiếu niên thì ngồi xuống bên cạnh lão già nhìn vào đồng than trong lò mà nở nụ cười.

- Trọng Nghiệp! Người cũng ngồi đi.

Viên kỵ sĩ tươi cười, không hề khách khí ngồi xuống bên cạnh lò sưởi.

Những người còn lại thì đứng ở ngoài phòng cảnh giới hoặc là nấu nướng...

- Tiên sinh Nguyên An! Lần này ngài từ Hứa Đô trở về có nhìn thấy bệ hạ hay không?

Lão già gật đầu:

- Có được yết kiến một lúc.

- Vậy kết quả thế nào?

Lão già do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Sợ là tránh vô đưa lại gặp vô dũa. Ta thấy Tào Tháo cũng không phải là thần tử phụ quốc. Lần này, bệ hạ dời đô tới Hứa Xương chính là ứng với lời tiên đoán nhà Hán mất thiên hạ. Sớm muộn gì thiên hạ cũng đại loạn.

Nhà Hán tới Hứa Xương sẽ mất thiên hạ. Đó là một lời tiên tri từ xưa. Còn nó xuất phát từ đâu thì không thể nào điều tra được.

Gã thiếu niên nghe được nét mặt có chút mất mát. Còn tên kỵ sĩ thì im lặng không nói chỉ nhìn lò sưởi, nét mặt có chút thất thần.

- Đức Tháo! Lần này người du lịch trở về có thu hoạch được gì không?

Người thanh niên cười chua xót:

- Lần này ta du lịch Giang Đông, lại tới Từ Châu bái phỏng bằng hữu, đi rất nhiều nhưng cũng không được gì nhiều... Có điều lần này ta ở Từ Châu gặp được một vị hào kiệt. Nếu sau này thiên hạ đại loạn, có thể kế tục được vận mệnh giang sơn của nhà Hán thì chính là người này.

- A?

Lão già nghe thấy vậy liền nhướn mày.

- Từ Châu...nơi đó chẳng phải do Lữ Bố chiếm cứ. Đức Tháo nói vậy không phải là người đó chứ?

- Lữ Bố chí dũng, thiên hạ vô song. Tuy nhiên lại háo sắc thất đức, tham lam, sao có thể trở thành minh chủ? Người ta nói có tên là Lưu Bị, tự là Huyền Đức. Nghe nói người này vừa có dũng lại có nghĩa, khoan dung độ lượng... Trước đây Đào Khiêm từng dâng biểu lên triều đình xin cho y làm Dự Châu mục. Sau khi Đào Khiêm chết, y ở lại Từ Châu... Có điều sau này thu nhận Lã Bố nên mới để mất Từ Châu, tạm cư ở Tiểu Bái. Thời điểm trước đó, y phản bội Lã Bố, thảm bại mà đi, hiện giờ đầu phục cho Tào Tháo được phong làm Trấn Đông tướng quân, Nghi Thành đình hầu.

- Thì ra là người này.

Lão già vuốt cằm cười nói:

- Thực ra ta có nghe qua tên của y.

Trong góc phòng sáng sủa, thiếu niên đang dựa trong lòng ngực chột ngẩng đầu lên.

Hắn nghiêng tai nghe lão già và người thanh niên nói chuyện với nhau, trong lòng liền nảy ra một ý nghĩ.

“Người thanh niên đó có tên là Đức Tháo?”

“Y có phải là Thủy Kính tiên sinh, Tư Mã Huy không?”

Thiếu niên đó chính là Tào Bằng.

Mà lúc trước, tráng hán đấu với kỵ sĩ chính là Vương Mãnh...

Trước khi trời tối, năm người họ đã tới dịch trạm. Sau khi quét dọn sạch sẽ, liền đặt chân nghỉ tạm. Họ không ngờ được tới đêm trời đột nhiên đổ tuyết dày, rồi lại có khách không mời mà tới. Vương Mãnh tự nhiên không chịu ra khỏi dịch trạm dễ dàng vì vậy mà mới có sự va chạm.

Đối với cái kết quả này, Tào Bằng đã sớm đoán ra.

Nhưng hắn thật không ngờ, Vương Mãnh dũng mãnh như vậy, không ngờ lại không chịu nổi ba chiêu trong tay kỵ sĩ kia.

Kiếp trước, khi đọc Tam quốc, hắn cảm thấy tác giả có chút nói quá vũ dũng của người thời Tam quốc, nhưng hiện tại thì đúng là không như người thường.

Lão già lại gọi kỵ sĩ đó là Trọng Nghiệp...

“Hay...kỵ sĩ này chính là kiêu tướng của Kinh Châu, Văn Sính?”

Chẳng qua, thân phận của Tư Mã Huy có thể đoán được, thân phận của Văn Sính cũng có thể đoán nhưng còn lão già đó là ai? Còn thiếu niên bên cạnh y...

Tào Bằng đột nhiên thoát khỏi lòng ngực của Trương thị rồi cất bước đi tới.

Hành động bất thành linh của Tào Bằng khiến cho Trương thị, Vương Mãnh và Tào Cấp giật mình.

- Bằng nhi! Quay lại.

Tiếng kêu của Trương thị làm kinh động mấy người đang ngồi bên lò sưởi.

Tư Mã Huy ngẩng đầu thấy Tào Bằng đi tới thì trong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Còn Văn Sính theo bản năng cầm lấy bảo kiếm, đôi mắt hổ sáng quắc nhìn Tào Bằng chằm chằm.

- Mấy vị tiên sinh, học sinh có điều muốn nói.

Trống ngực Tào Bằng đập thành thịch, nhưng nét mặt có vẻ tự nhiên.

Thiếu niên bên cạnh lão già tò mò đánh giá Tào Bằng, còn lão già thì xoay người, nở nụ cười hiền lành.

- Tiểu hữu có gì chỉ bảo?

Thanh âm của lão có một thứ gì đó trang trọng. Mặc dù trên mặt tươi cười nhưng lại khiến cho người khác sinh lòng kính trọng. Đồng thời cũng khiến cho trống ngực của Tào Bằng đập nhanh hơn.

- Xin hỏi cao tính đại danh của tiên sinh.

- A! Lão phu là Bàng Quý.

Bàng Quý?

Một cái tên thật xa lạ. Nguyên An chắc là tự của lão. Có điều, Tào Bằng không hề có lấy một chút ấn tượng.

Trống ngực Tào Bằng đập thành thịch.

Hắn biết mình đứng ra như thế này có chút mạo muội. Nhưng hắn cũng biết đó là một cơ hội. Nếu làm tốt sẽ khiến cho tương lai của mình thuận lợi hơn một chút.

Vì vậy mà Tào Bằng hít sâu một hơi sau đó quay sang vái chào người thanh niên:

- Nghe thấy tiên sinh Nguyên An vừa mới gọi tự của tiên sinh, không biết có phải Tư Mã Đức Tháo tiên sinh hay không?

Lúc này, không biết Tư Mã Đức Tháo đã dựng Thủy Kính sơn trang hay chưa. Nếu chưa thì chưa thể nói tới cái tên Thủy Kính tiên sinh được.

Tư Mã Huy ngẩn người, cười cười, gật đầu nói:

- Tại hạ đúng là Tư Mã Đức Tháo. Xin hỏi tiểu hữu...

- Học sinh họ Tào tên Bằng, tự là Hữu Học.

Tào Bằng cố thể hiện một phong thái tự nhiên, nói ra tên của mình.

Đối với cái tên cổ nhân này, hắn cũng không rõ lắm. Nhưng hắn biết, một chữ độc nhất là tên, còn hai chữ là tự. Tào Bằng là tên hiện tại của hắn, còn Hữu Học thì đại diện cho kiếp trước của hắn.

Vương Mãnh ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ! A Phúc có tự từ khi nào?

Tào Cấp cũng ngơ ngác, lắc đầu:

- Ta nào biết. Có thể lúc trước phương sĩ dạy cho hắn biết chữ đã cho tự.

Cách giải thích như vậy có phần thông suốt.

Chỉ có Trương thị là có chút kinh hãi:

- Những người đó mới thấy không phải là người thường. Bằng nhi đi tới đó định nói với họ cái gì?

- Chuyện này...

Tào Cấp và Vương Mãnh nhìn nhau.

Còn trong mắt Vương Mãi thì hiện lên một chút cuồng nhiệt.

Từ sau khi Tào Bằng hôn mê tỉnh lại, không còn giống với trước đây.

Nhưng chỉ với việc hắn dám đi giết người cũng đủ để Vương Mãi khâm phục. Còn nay, thấy Tào Bằng có thể đối mặt với kỳ sĩ đánh bại cha mình mà không có chút rụt rè, càng làm cho Vương Mãi âm thầm khen ngợi.

- Đồng môn là bằng, cùng lý tưởng là hữu.

Tư Mã Huy và Bàng Quý nhìn nhau, gật đầu nói:

- Cái tên này của tiểu hữu thực ra có phần chí khí.

Ở đời sau, Tào Hữu Học là một cái tên rất bình thường nhưng ở thời cổ đại, hai chữ Hữu Học lại có ý nghĩa rất to lớn.

Ở thời cổ, Hữu Học là tên của một quan chức. “Hữu” và “văn học” hợp thành chính là một chức quan phụ tá...

Có thể thấy Tào Bằng khởi sự bằng một cái tự như vậy chứng tỏ lão sư của hắn là một người phi thường.

Bàng Quý hỏi:

- Tiểu hữu! Người có chuyện gì?

Tào Bằng cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh rồi trầm giọng nói:

- Vừa rồi học sinh vô ý nghe được vài lời của hai vị tiên sinh, trong lòng có chút suy nghĩ nên tới đây lãnh giáo.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

10. Chương 10: Tiếng Gáy Đầu Tiên.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 10: Tiếng gáy đầu tiên.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Kiến thức của Tào Cấp nông cạn, từ nhỏ tới lớn chưa hề đi quá khỏi trấn Trung Dương.

Nhưng Vương Mãnh thì khác, y làm đại soái, từng dẫn quân Khăn Vàng tung hoành Nam Dương nên kiến thức rộng rãi. Nguyên An tiên sinh là ai thì Tào Cấp có thể không biết, Tào Bằng cũng chưa nghe nói tới nhưng Vương Mãnh biết. Nguyên An tiên sinh tên là Bàng Quý là người của Lộc Sơn môn ở Tương Dương, danh sĩ Kinh Châu.

Khi Lưu Biểu mới tới Kinh Châu, còn chưa ổn định. Lúc đó có Trương Hổ, Trần Sinh chiếm cứ Tương Dương tác oai tác quái.

Khi đó, một là Lưu Biểu không có binh, hai là không có tướng, chỉ có một cái danh hiệu Kinh Châu mục và đeo theo một cái dòng dõi nhà Hán.

Có điều, vào thời Lưu Biểu có tám cái tên danh chấn thiên hạ. Chớ có xem thường điều này, đôi khi chỉ cần nó mà chống đỡ được với thiên quân vạn mã.

Cho dù là thời hậu thế là một người như vậy cũng được mọi người tranh giành tới máu chảy đầu rơi. Còn những năm cuối ca thời Đông Hán thì danh tiếng lại càng có tác dụng lớn hơn nữa.

Lưu Biểu liền mời Bàng Quý xuất mã.

Cả hai người cưỡi ngựa đi vào thành Tương Dương, với ba tác lược thuyết phục được Trương Hổ, Trần Sinh giải tán mấy vạn đại quân. Nhờ đó mà Lưu Biểu không mất một người nào, chiếm được Tương Dương, nổ phát súng chinh phạt Kinh Châu đầu tiên của y. Nói một cách khác, nếu không có Bàng Quý, Lưu Biểu muốn đứng vững ở Kinh Châu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngoại trừ lần đó ra, Bàng Quý còn có một danh hiệu khác. Ở Kinh Châu có một cách nói: Lộc Sơn môn có nhị Bàng, tiểu Bàng hiền nhất.

Bàng Quý tự Nguyên An, chính là Bàng lớn trong nhị Bàng của Lộc Sơn Môn. Còn huynh đệ của lão chính là danh sĩ nổi danh cực phú của Kinh Châu - Bàng Đức.

Còn về phần Tư Mã Huy thì là Hoàng Nông Tư Mã chính là một chi của họ Bàng, là một trong những thần đồng hiếm có, cũng là danh sĩ của Kinh Châu.

Còn ngược lại vị Văn Sính - Văn Trọng Nghiệp kia thì không có chút tiếng tăm gì. Ít nhất, Vương Mãnh cũng không rõ là Văn Sính làm cái gì. Có điều đối với võ nghệ của Văn Sính, Vương Mãnh có một sự e ngại. Tào Bằng mở miệng nói lãnh giáo khiến cho Vương Mãnh đổ mồ hôi lạnh.

Đừng nói tới Bàng Quý và Tư Mã Huy, cho dù là Văn Sính muốn giết Tào Bằng cũng chẳng khác gì giết một con kiến.

Lãnh giáo?

Ở thời đại này, lãnh giao chính là tranh cãi, làm mất mặt.

“Đứa nhỏ này có phải điên rồi không?”

Đang yên đang lành lại đi làm bẽ mặt Tư Mã Huy và Bàng Quý?

Văn Sính trầm mặt xuống, tay vịn thanh kiếm, đồng thời trợn đôi mắt hổ.

Một tia sát khí từ trên người y lặng lẽ tản ra. Tào Bằng cảm nhận được liền thấy toàn thân rét run, miệng đắng ngắt.

Có điều, hắn vẫn không hề sợ hãi. Hắn đang đánh cuộc.

Đánh cuộc Tư Mã Huy sẽ đứng ra nói chuyện. Nếu Tư Mã Huy là danh sĩ, trong Tam Quốc diễn nghĩa lại là thầy của Gia Cát Lượng, Từ Thúc, Bàng Thống thì chắc chắn không thể như người thường. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tư Mã Huy xuất hiện cũng không nhiều nhưng vẫn làm cho người ta khắc sâu ấn tượng về một người “thanh lịch, tao nhã, hiểu biết và lương thiện”.

Một danh sĩ như vậy có thể không chấp nhận cho người khác nói chuyện không?

Nhưng không ngờ, chưa đợi Tư Mã Huy mở miệng, Bàng Quý đã khoát tay ngăn lại trước, đồng thời nghiêm mặt nói:

- Trọng Nghiệp! Chớ có vô lễ.

Nét mặt lão hết sức nghiêm túc, lộ vẻ trang trọng.

Văn Sính nhìn qua vô cùng kính trọng Bàng Quý, thấy lão mở miệng liền thu hồi sát khí, buông tay khỏi thanh kiếm. Khóe miệng y hơi nhếch lên thành một đường cong. Nhìn nét mặt của y như muốn nói: “Để xem tên nhóc chưa ráo sữa mẹ có thể nói được cái gì?”

Tư Mã Huy ôn hòa lắng lặng nhìn Tào Bằng.

Vóc người của Tào Bằng không cao lắm, thậm chí so với những người cùng lứa tuổi còn thấp hơn. Vương Mãi và hắn cũng mười ba tuổi nhưng gã đã cao tới một mét bảy còn Tào Bằng thì mới chỉ chừng một mét sáu. Lại thêm hắn lúc còn trong bụng mẹ không đủ dinh dưỡng nên nhìn rất gầy yếu.

Tào Bằng khoác một chiếc áo chên màu xám, bên ngoài khoác một cái áo bông. Chiếc áo bông hơi sơ cho nên càng làm nổi vóc dáng gầy gò của hắn.

Mà so với mấy người đang ngồi thì quần áo của Tào Bằng quả thực thiếu thốn. Nhưng hắn vẫn cố tình ngẩng đầu lên, không hề tỏ ra một chút nào nhút nhát.

Trong đôi mắt kia là một sự bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, ẩn chứa một sự kiêu ngạo.

Tư Mã Huy không khỏi nở nụ cười.

Đừng có thấy quần áo của hần thiếu thốn mà nhảm. Chỉ riêng cái phong thái đó cũng đủ khiến cho mọi người khen ngợi.

- Hữu Học tiểu hữu có gì chỉ bảo?

Cho dù là Tư Mã Huy hay Bàn Quý thì cũng không thể không quan tâm tới người bất đồng ý kiến.

Nét mặt Văn Sinh không chút thay đổi nhưng trong lòng cũng thầm khen ngợi: "Đứa nhỏ này mặc dù còn ít tuổi nhưng có chút khí phách, cũng không tầm thường đâu."

Tào Bằng nắm chặt tay lại, móng tay gần như cấu hằn vào thịt, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh.

Đúng như lúc trước hần nói với Vương Mãi. Ở thời đại này muốn nổi bật thì ngoại trừ bản lĩnh ra còn phải có hai điều kiện.

Thứ nhất là gia thế.

Thứ hai chính là danh tiếng.

Gia thế chính là xuất thân. Thứ này do ông trời sắp đặt nên không ai có thể thay đổi.

Nhưng danh tiếng thì khác, cái loại đồ chơi này có thể nhào nặn, có thể tìm thấy. Tào Tháo có thể không cần quan hệ thân sơ, không hỏi tới đức hạnh, nhưng nếu có chút danh tiếng thì sự đối đãi sẽ khác. Còn Tư Mã Huy và Bàn Quý trước mặt chính là một con đường tắt để hần tìm lấy danh tiếng.

Ổn định tinh thần, điều đầu tiên Tào Bằng làm đó là vái chào rồi mới lên tiếng:

- Vừa rồi nghe hai vị tiên sinh nói về tình hình thiên hạ, tiểu tử bất tài nhưng cũng có vài câu. Nguyên An tiên sinh nói rằng Tào Tháo chứ không phải Viên Thiệu mới là địch. Nhưng tiểu tử lại nghĩ rằng Viên Thiệu kia chẳng qua chỉ là người mua chuộc danh tiếng chứ không phải là địch thủ của Tào Tháo.

Vừa rồi, Bàn Quý và Tư Mã Huy bàn chuyện thiên hạ, cho rằng Tào Tháo mặc dù phụng mệnh thiên tử nhưng rất khó làm được chuyện gì lớn. Nguyên nhân rất là đơn giản...tuy rằng Tào Tháo chiếm được Duyện Châu và Thanh Châu, hiện giờ có thêm Dự Châu. Trên danh nghĩa là quản lý ba châu, hơn nữa lại phụng mệnh Thiên tử ra lệnh cho chư hầu.

Nhưng Duyện Châu và Thanh Châu bị tàn phá. Năm đó Tào Tháo tru diệt Biên Nhung khiến cho kẻ sĩ của Duyện Châu rất bất mãn.

Trong tình huống bất đắc dĩ đó, Tào Tháo mới đành phải chuyển đến Dự Châu. Nhưng trong thời điểm hiện nay căn cơ vẫn chưa đủ vững chãi. Lại thêm xung quanh Tào Tháo toàn là địch, sau khi phụng mệnh Thiên Tử lại càng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Trái lại Viên Thiệu tứ thế tam công, hùng cứ ở Hà Bắc, thuế ruộng đầy đủ. Cho dù là danh tiếng hay thực lực thì Tào Tháo đều khó có khả năng chiến thắng được Viên Thiệu. Mà y lại phụng mệnh Thiên Tử, nói không chừng còn có thể nhanh chóng bị diệt vong.

Tóm lại, Bàn Quý không quá xem trọng Tào Tháo.

Còn thiếu niên ngồi bên cạnh Bàn Quý, nhìn Tào Bằng đầy hứng thú.

Tư Mã Huy nói:

- Tiểu hữu có cao kiến gì?

- Tiểu tử nghĩ rằng Viên Thiệu sẽ bại.

- A! Xin lắng tai nghe.

Bàn Quý vẫn thản nhiên, xua tay ra ý bảo thiếu niên bên cạnh nhường chỗ.

Thiếu niên bên cạnh cũng không có ý kiến chỉ cười cười đứng lên, nhường chỗ ngồi.

Tào Bằng chấp tay đi tới quỳ gối xuống.

- Hán Cao tổ và Sở Hạng tranh chấp với nhau. Sở Hạng tuy mạnh nhưng tại sao Hán Cao tổ lại thắng? Hạng Tịch là người nối tiếp của đại tướng quân Hạng Yên còn Cao tổ chỉ là đình trưởng của Huyện bái.

- Cái này rất giống với Viên Thiệu và Tào Tháo ngày hôm nay. Mặc dù Viên Thiệu xuất thân tứ thế tam công lại chiếm được Hà Bắc màu mỡ, có thể nói là giống như Sở Hạng. Nhưng tiểu tử nghe nói, nếu không có Viên Thiệu thì đâu có loạn Đông Trác? Nhớ ngày đó, loạn thập thường thị làm rối loạn triều đình, đại tướng quân Hà Tiến muốn trừ mười thường thị, Tào Tháo từng can gián chỉ thẳng tới đám Trương Nhung nhưng cuối cùng lại bị Viên Thiệu ngăn cản, nói điều biên quân cần vương nhưng không ngờ lại dẫn sói vào nhà. Bởi vậy có thể thấy được Viên Thiệu chỉ tốt mã dẻ cùi chứ không phải là chí sĩ cao minh.

Bàng Quý và Tư Mã Huy nghe thấy vậy nét mặt liền thay đổi, quay sang nhìn nhau. Sau đó, ánh mắt nhìn Tào Bằng đã hoàn toàn khác trước.

Còn lúc này, đám người Vương Mãnh đang rúc trong góc phòng chỉ biết trợn mắt há mồm.

- Hiền đệ! Những điều a Phúc nói là học của ai?

Tào Cấp há to miệng, nuốt nước miếng rồi nói:

- Ta đâu có biết. Thằng nhóc này trước nay ít nói. Từ trước tới giờ chưa từng nói với ta những điều như vậy. Người hỏi ta chẳng bằng hỏi Đầu Hổ. Có thể, nó còn rõ hơn so với ta.

Wương Mãnh liền quay sang nhìn Vương Mãi thì thấy Vương Mãi lắc đầu nói:

- Con cũng không rõ lắm. Trước đây mặc dù a Phúc thường xuyên chơi đùa với con nhưng chưa bao giờ nói tới việc này.

- thằng nhóc này quả nhiên không phải tầm thường.

Mấy người Vương Mãnh ở bên này bàn tán thì bên kia Tào Bằng cũng từ từ đi vào trạng thái cân bằng.

- Theo tiểu tử thấy, Viên Thiệu mặc dù mạnh nhưng cũng có điểm yếu.

- Xin lắng tai nghe.

- Tiểu tử thấy Viên Thiệu có mười điểm bại còn Tào Tháo thì có mười điểm thắng.

- Viên Thiệu xuất thân cao quý, nhiều lễ lại đa nghi. Còn Tào Tháo thể theo tự nhiên. Đây là thắng về đạo.

- Viên Thiệu hay ngược dòng còn Tào Tháo lại thuận theo xu thế, đây là thắng về nghĩa.

- Từ Hoàn, Linh tới nay trị vì khoan dung. Viên Thiệu buông lỏng để trị vì còn Tào Tháo thì cứng rắn đây là một điều thắng về trị.

- Viên Thiệu thì ngoài rộng lượng nhưng trong lại đồ kỵ, dùng người chỉ biết tới thân. Tào Tháo thì ngoài đơn giản, trong sáng, người hầu chỉ cần có tài. Đây là điều thắng về độ lượng.

- Viên Thiệu mưu nhiều không quyết đoán, Tào Tháo được kế chấp hành, đây là thắng về mưu.

- Viên Thiệu mua danh chuộc tiếng, Tào Tháo thành tâm đãi người ngoài. Đây là cái thắng về đức.

- Viên Thiệu nghe tiểu nhân mà xa hiền thần, Tào Tháo thì rộng rãi chu đáo. Đây là điều thắng về người.

- Viên Thiệu u mê nghe lời gièm pha, Tào Tháo dùng người có phương pháp, không chịu nghe lời gièm pha. Đây là thắng về sự sáng suốt.

- Viên Thiệu lẫn lộn phải trái, Tào Tháo giữ nghiêm luật pháp, đây là thắng về văn.

- Viên Thiệu chỉ được cái hư trương thanh thế, không biết tới sự quan trọng của dụng binh, Tào Tháo có thể lấy ít địch nhiều, dụng binh như thần, đây là thắng về võ. Theo tiểu tử suy nghĩ, thì Tào Tháo có mười điều thắng đó, sớm muộn gì cũng đánh bại Viên Thiệu.

Những năm cuối của thời kỳ Đông Hán, ngôn luận vô cùng tự do.

Dân chúng có thể bàn luận việc triều chính, bình luận danh sĩ mà không bị triều đình trị tội.

Đặc biệt là trong các danh sĩ, bàn luận về quan lại trong triều hoàn toàn theo ý mình. Mà người bị phê phán cho dù biết cũng không thể nào trách tội, càng không thể tức giận mà ngược lại còn phải tới tận nơi thỉnh giáo, thậm chí còn phải tỏ vẻ lòng biết ơn. Nếu tùy ý trả thù sẽ bị người ta nói là lòng dạ hẹp hòi.

Trong lịch sử, ở năm Kiến An thứ ba, Viên Thiệu khiêu khích Tào Tháo.

Lúc đó, Tào Tháo đối với Viên Thiệu ít nhiều vẫn có sự lo lắng. Nhưng mưu sĩ của y khi đó là quân sư Quách Gia đã vạch ra mười điều thắng và mười điều bại.

Nói trong số quần hùng của Tam Quốc thì mưu sĩ mà Tào Tháo yêu thích nhất cũng không phải là Gia Cát Khổng Minh mà mọi người đều biết.

Người mà y sùng bái nhất chính là Giả Hủ và Quách Gia, thường xuyên đau lòng vì cái chết của Quách Gia. Trong lịch sử, Quách Gia cũng không để lại nhiều dấu vết lắm nhưng luận mười thắng mười bại cũng là một trong những dấu vết kinh điển của ông.

Đời sau có chuyên gia nghiên cứu đã nói rằng mười thắng mười bại không phải xuất phát từ Quách Gia, nhưng Tào Bằng vẫn tin rằng đó là từ y. Hiện giờ, hắn đang muốn cầu danh đối với Bàn Quý và Tư Mã Huy, nên trong lúc đàm luận về Viên Thiệu và Tào Tháo đã lấy ra.

Bàn Quý và Tư Mã Huy quay sang nhìn nhau.

Mười thắng mười bại đó giống như một tiếng chuông khiến cho người ta tỉnh ngộ.

Ngay cả Văn Sính ngồi bên cạnh cũng gật đầu liên tục. Chỉ với bằng đó kiến thức cung đủ cho gã xem trọng Tào Bằng thêm vài phần.

- Người nói Tào Tháo tất thắng?

Thiếu niên đứng bên cạnh Bàn Quý vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tào Bằng chẳng hề do dự, gật đầu nói:

- Đúng thế.

- Vậy nếu không thắng thì sao?

- A?

- Ta nói là nếu Tào Tháo thua bởi Viên Thiệu thì sao?

Lời nói của thiếu niên có một chút gì đó như đầu khẩu.

Hiển nhiên rằng lời nói của Tào Bằng đã đánh động được Bàn Quý và Tư Mã Huy nhưng chưa thuyết phục được thiếu niên.

Tào Bằng cũng không nôn nóng trả lời, dưới ánh mắt của Bàn Quý và Tư Mã Huy, hắn trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu nói:

- Nếu Tào Tháo thua thì sinh linh phải chịu khổ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

11. Chương 11: Ta Có Chí Bay Cao.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 11: Ta có chí bay cao.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trả lời vấn đề này, Tào Bằng cho thấy rõ ràng đã lên thay đổi khái niệm.

Ý của thiếu niên vốn định đánh đổ với Tào Bằng bởi vì y cho rằng Tào Tháo cơ bản không thể chiến thắng được Viên Thiệu. Ý của gã là:” Nếu Tào Tháo thua thì người nói thế nào?”

Nhưng không biết có phải do Tào Bằng cố ý hay hiểu sai ý của gã mà cố tình nói ra đáp áp “sinh linh lầm than”.

Cái đó hoàn toàn trái ngược với ý định của gã.

Thiếu niên cuống lên, chuẩn bị mở miệng, chợt nghe Bằng Quý nói:

- Hay tiểu hữu nghĩ rằng Tào Tháo là trung thần của nhà Hán.

Tào Bằng nói:

- Tào Tháo có phải trung thần của nhà Hán hay không thì xin thứ cho tiểu tử không trả lời. Nhưng tiểu tử tin rằng, Tào Tháo không thể cướp nhà Hán. Tiểu tử chưa từng gặp Tào công nhưng cũng nghe nói năm đó khi các chư hầu liên kết thảo phạt董卓, chỉ có Tào Tháo bất chấp thương vong, chiến đấu anh dũng, thậm chí còn suýt mất mạng. Còn Viên Thiệu thì ngược lại, thân là minh chủ chư hầu nhưng vào lúc quan trọng thì dẫm chân tịa chỗ, để mặc cho董卓 bắt bệ hạ dời đô... Người như vậy mà là trụ cột của nhà Hán hay sao? Còn việc ngài nói Tào Tháo bốn đời tam công thì đó là do tổ tiên gây dựng nên có liên quan gì tới y? Ngài không nhớ Viên Thiệu ở Hà Bắc từng có ý lên ngôi đế. Thái thú U Châu không chịu thông đồng với y cho nên bị Viên Thiệu làm hại. Lại còn có Viên Thuật ở Hoài Nam sớm có lòng tạo phản. Lúc bệ hạ gặp nguy hiểm, chư hầu, thậm chí cả Lưu Kinh Châu cũng không để ý, chỉ có Tào Tháo đưa binh tiếp đón. Chẳng lẽ đó là việc của gian thần hay sao?

Nói tới đây, Tào Bằng đã đạt được mục đích.

Hắn không muốn hơn thua với đám người Bằng Quý, Tư Mã Huy mà chỉ hy vọng có thể qua cách này tạo ấn tượng với họ.

Hai chữ Danh sĩ không phải muốn có là được mà phải được những người khác tán thành.

Hiện tại, Tào Bằng cũng không hy vọng Tư Mã Huy và Bằng Quý chấp nhận cách nói của mình nhưng muốn qua cách này để lưu lại ấn tượng với họ.

Sau khi nói xong, Tào Bằng chấp tay vái:

- Tiểu tử tài hèn học ít. Vừa rồi chỉ là nói mấy lời cảm nhận nên hơi đắc tội, xin hai vị tiên sinh tha thứ. Không dám quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi. Tiểu tử xin cáo lui.

Nếu đã đạt được mục đích thì rút lui...

Nếu còn tiếp tục thảo luận chỉ sợ sẽ lòi ra điều yếu...

Đó cũng là một nguyên nhân khác mà Tào Bằng không tìm tới nương tựa Tào Tháo ngay.

Trở về cái thời đại này, hắn cần thời gian để làm cho kiến thức của mình phong phú. Vừa rồi hắn đã phải vắt hết óc. Nhưng hắn biết nếu tiếp tục thảo luận tới những nội dung càng sâu thì sẽ không biết nói gì nữa.

Tào Bằng xoay người, bình tĩnh quay lại ngồi xuống bên cạnh cha mẹ.

Ngồi cạnh mẫu thân, hắn mới cảm thấy toát mồ hôi. Vừa rồi nói chuyện với Bằng Quý và Tư Mã Huy không chỉ cần sự can đảm mà còn rèn luyện tinh thần của hắn. Từ nay về sau, cái cuộc sống của hắn ở thời đại này có lẽ còn có rất nhiều những lần tranh luận như thế. Khảo nghiệm hôm nay chính là tiếng gáy đầu tiên của hắn khi tới thời đại này, hy vọng có được một kết quả tốt.

Vương Mãnh và Tào Cấp ngậy người nhìn Tào Bằng.

Ánh mắt của Vương Mãnh nóng bỏng, nắm chặt hai tay giơ lên trước ngực thể hiện sự kích động. Còn Trương thị thì biểu hiện càng rõ. Nàng ôm chặt Tào Bằng, đồng thời ngẩng đầu nhìn trộm Bằng Quý và Tư Mã Huy.

Bằng Quý và Tư Mã Huy im lặng...

Cả hai không ai mở miệng nhưng rõ ràng là bị lời nói của Tào Bằng tác động..

Năm Kiến An này, Tào Tháo vừa mới đón thiên tử, nhưng chưa thống nhất được phương Bắc. Trong mắt rất nhiều người thì bá chủ thực sự của phương Bắc không phải là Tào Tháo mà là Viên Thiệu - Viên Bản Sơ chiếm cứ Hà Bắc. Bất kể từ gia thế, danh vọng hay thực lực thì ở phương Bắc, Viên Thiệu chính là bá chủ duy nhất... Tào Tháo? Đúng là người này không hề kém nhưng xét cho cùng vẫn có sự chênh lệch với Viên Thiệu.

Có lẽ, chúng ta phải thực sự suy xét xem Tào Tháo và Viên Thiệu ai mới là người có khả năng cứu lại nhà Hán?

.....

Thấm thoát, tuyết rơi bên ngoài cũng từ từ dừng lại.

Hai gã kỵ binh đi vào trong phòng nói nhỏ vào tai Văn Sính mấy câu. Văn Sính gật đầu, tới bên cạnh Bàn Quý nói:

- Nguyên An tiên sinh! Tuyết ngừng rơi, chúng ta có thể đi được rồi.

- A! Cũng tốt! Chúng ta đi thôi.

Bàn Quý đứng dậy. Thiếu niên liền bước tới, khoác cho y chiếc áo lông.

Sau đó, Bàn Quý sóng vai với Tư Mã Huy đi ra ngoài. Nhưng khi tới cửa, y chợt dừng lại.

- Tiểu hữu! Người tên là Tào Bằng?

Lúc này, Tào Bằng đã bình tĩnh lại nên vội vàng đứng dậy trả lời:

- Tiệt danh không đáng nhắc đến. Không biết Nguyên An tiên sinh có gì chỉ giáo?

Vương Mãnh đã nói cho hẳn biết lai lịch của Bàn Quý nên Tào Bằng không dám chậm trễ.

Bàn Quý mỉm cười:

- Tuổi còn nhỏ mà kiến thức không tầm thường... Rất tốt! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

- Bẩm trưởng giả! Tiểu tử tròn mười ba. Qua năm mới là sang mười bốn.

- Ủm! Rất tốt!... Tào Bằng! Người định đi tới đâu?

Tào Bằng nói một cách thản nhiên:

- Tiểu tử theo phụ mẫu tới Cức Dương, nương tựa vào tỷ tỷ.

- Nghe giọng nói thì ngươi là người địa phương?

- Vâng! Tiểu tử là người quận Nam Dương.

Tào Bằng cũng không nói mình đi từ trấn Trung Dương. Nếu không Bàn Quý chắc chắn sẽ hỏi hẳn nếu từ trấn Trung Dương đi tới Cức Dương thì tại sao lại đi đường vòng?

Hắn không lo Bàn Quý sẽ giao bọn họ cho Trương Tú nhưng vẫn phải đề phòng.

Dù sao thì Lưu Biểu và Trương Tú đang liên minh với nhau, không thể vì hắn mà trở mặt thành thù. Vì vậy mà Tào Bằng trả lời một cách khéo léo, hắn không nói nơi cụ thể mà chỉ nói là người của quận Nam Dương...dù sao thì khẩu âm cũng không thể thay đổi.

- Tỷ tỷ của ngươi ở chỗ nào của Cức Dương?

Văn Sính đột nhiên trầm giọng quát.

Lúc này, vợ chồng Tào Cấp đang sợ choáng váng nên không có can đảm trả lời.

Còn phụ tử Vương Mãnh chỉ cung kính đứng bên.

Tào Bằng nói:

- Đầu năm, gia tỷ mới được gả về Đặng thôn ở Cức Dương.

- Đặng thôn ở Cức Dương?

Văn Sính lặng đi một chút:

- Hóa ra là người của tướng quân Đặng Tế.

Gã không để ý tới Tào Bằng nữa mà nhìn về phía hai phụ tử Vương Mãnh.

- Hán tử này có võ nghệ khá tại sao không đầu quân mà đền đáp cho nước?

Hóa ra, gã để ý tới Vương Mãnh.

Vương Mãnh sững sốt, vội vàng chấp tay, định tìm từ hay để nói thì nghe Văn Sính nói tiếp:

- Nếu người muốn đầu quân thì tới Tương Dương tìm ta. Ta tên là Văn Sính... Hoặc có thể tới huyện Tân Dã tìm tướng quân Đặng Tế cũng được, nói rằng do ta tiến cử. Đặng tướng quân chắc chắn sẽ đối xử tử tế với người.

Dứt lời, Văn Sính nhanh chóng rời đi.

Thiếu niên đi sau Bàn Quý nhìn Tào Bằng chằm chằm, nói:

- Đây! Ta tên là Bàn Lâm. Ta không chịu thua người đâu.

Tào Bằng không thèm để ý, chỉ mỉm cười với thiếu niên nhưng không nói gì.

Tư Mã Huy liếc mắt nhìn hần với nét mặt ôn hòa như trước, chỉ gật đầu rồi đi theo Bàn Quý ra ngoài.

Ngay lập tức bên ngoài vang lên những tiếng động của tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe...

Sau một lát, căn phòng trở nên vắng lặng...

Trương thị kéo tay Tào Bằng đi ra cửa xem thì thấy tiểu viện của dịch trạm trống không...

Phù...

Tào Bằng như trút được gánh nặng, thở phào một cái.

- Cha! Nương! Bá bá... Bọn họ đi rồi. Ở đây có than ấm, hay là chúng ta ở chỗ này nghỉ một đêm, chờ sáng rồi hãy đi. Tối sáng, chúng ta vào trấn Dương Sách mua một cái xe trâu.

Hần hoàn toàn bình thường nhưng Trương thị và Tào Cấp thì ngồi phịch xuống đất.

“Vừa rồi, những người kia đến đây làm gì?”

“Không ngờ Tào Bằng lại ngồi cùng bàn và nói chuyện với Bàn Quý?”

Nếu chuyện này lan ra ngoài thì thế nào?

Vương Mãnh đột nhiên đi tới, ôm lấy cổ Tào Bằng:

- Thăng nhóc này! Thật đúng là... Vừa rồi người nói những lời như vậy là học của ai? Người có biết Bàn Quý là ai không? Nếu vừa rồi người làm hần nổi giận thì giết người còn dễ hơn giết gà cả trăm lần.

- Bá bá! Nếu Bàn Nguyên An dễ nổi giận thì hần không xứng với họ Bàn ở Lộc Môn.

Vương Mãnh nghe vậy chỉ biết cười trừ.

Thoáng nghe, lời của Tào Bằng có chút cuồng nhưng nghĩ kỹ thì thấy cũng đúng.

Danh sĩ!

Danh sĩ là cái gì?

Nó không phải chỉ có học thức uyên thâm mà còn phải có con mắt nhìn xa trông rộng, phải có phong thái hơn người.

Công phu hàm dưỡng như vậy, danh sĩ bắt buộc phải có.

Một danh sĩ thật sự cho dù đứng trước núi đao biển lửa nét mặt vẫn không thay đổi. Nếu dễ nổi giận thì chỉ là một sĩ tử tầm thường, cho dù bản lĩnh có lớn tới mấy cũng không làm được đại sự.

Họ Bàng ở Lộc Môn là loại người có lòng dạ hẹp hòi hay sao?

Năm người ngồi quây quần bên đống lửa mặc kệ bên ngoài những cơn gió lạnh liên tục rít lên.

Tào Bàng cảm thấy mệt mỏi.

Hắn rúc vào lòng mẫu thân định ngủ một giấc.

Tuy nhiên vừa rồi giao phong với Bàng Quý và Tư Mã Huy khiến cho hắn quá hưng phấn, đầu óc không yên nên mãi không thể ngủ được.

Gió dừng, tuyết cũng ngừng rơi.

Trong lúc Tào Bàng đang thiêu thiêu thì ngoài phòng chợt có tiếng xe vang lên.

Vương Mãnh cảnh giá đứng dậy, vươn tay quơ lấy thiết xoa.

- Lại chuyện gì nữa đây? Không để cho người ta ngủ.

Tào Cấp thấp giọng oán giận, đi theo sau Vương Mãnh ra bên ngoài.

Trong tiểu viện dịch trạm có một chiếc xe ngựa.

Hai tên kỵ binh chấp tay, trầm giọng nói:

- Tư Mã tiên sinh bảo chúng ta tới đây tặng chiếc xe này cho lệnh lang không phải đi bộ. Tiên sinh có nói nếu lúc nào lệnh lang rảnh thì tới đàn khê ở Tương Dương. Chỉ cần nói tên tiên sinh là có thể tìm được... Tiên sinh còn nói mong các vị hãy bảo trọng.

Vương Mãnh vội vàng tạ ơn:

- Đa tạ Nguyên An tiên sinh và Đức Tháo tiên sinh.

Hai tên kỵ binh cũng không dài dòng, thúc ngựa đi.

Nhìn chiếc xe trong tiểu viện, Vương Mãnh và Tào Cấp sửng sốt mất một lúc.

- Hiền đệ! Chúc mừng ngươi.

Vương Mãnh từ từ tỉnh táo lại mà cười nói:

- A Phúc chắc chắn đã được Nguyên An tiên sinh tán thành. Thành tựu sau này của a Phúc chắc chắn không thể đo được.

Tào Cấp ngây người, mất một lúc mới lẩm bẩm:

- Đây là cho ta?

- Ha ha! Không phải cho ngươi mà là cho a Phúc.

- A Phúc! Con của ta?

Một lúc sau, Tào Cấp mới bình tĩnh mà vui mừng gần như phát điên.

Trương thị tức giận mắng:

- Không phải con của ngươi thì là con của ai?

Vương Mãnh cũng cười nói:

- Ta cũng muốn có một đứa con như nó. Nhưng chỉ tiếc là ta không có cái phúc đó...

- A phúc là con ta! A Phúc là con ta.

Tào Cấp cười ha hả, nhưng hai hàng lệ liên tục chảy ra.

- Tương lai của con ta... Nói như vậy, tương lai của con ta không phải là người bình thường. Con của ta có tiền đồ.

Tào Bằng nép vào mẹ nhìn Táo Cấp đang cười khóc điên cuồng mà ánh mắt hơi ươn ướt. Trên này này không có gì bằng tâm của phụ mẫu. Nhớ ngày đó, thân thể Tào Bằng bị bệnh, tính cách có chút khác thường khiến cho Táo Cấp thường khóc thầm.

Có cha mẹ nào không muốn con mình trưởng thành?

Nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao.

Nhưng nay, Tào Bằng chiếm được thân thể của Bằng Quý đã mở rộng cánh cửa mà trước nay Táo Cấp không dám nghĩ đến.

Con đường thành công có cả hàng nghìn, hàng vạn con đường.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

12. Chương 12: Đặng Thôn Ở Cức Dương

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 12: Đặng thôn ở Cức Dương

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đoàn xe đi qua thôn Nghi Thu, xa hơn có thể thấy được ngôi thành...

Tư Mã Huy và Bằng Quý ngồi lâu nên từ trên xe bước xuống. Văn Sính lập tức sau người dắt hai con ngựa tới rồi đỡ họ lên ngựa.

Khắp nơi toàn một màu tuyết trắng lạnh lùng.

Tuy nhiên, bầu không khí trong trẻo lại khiến cho tinh thần người ta thoải mái.

- Đức Tháo! Người dường như đã bị thuyết phục.

Bằng Quý và Tư Mã Huy sánh ngựa đi cùng nhau mà cười nói:

- Nhưng nghĩ kỹ thì tiểu tử họ Tào nói cũng có lý.

Tư Mã Huy nói:

- Trong lòng Nguyên An tiên sinh có lẽ cũng đồng ý.

- A! Chuyện này...

Bằng Quý liếc nhìn Tư Mã Huy thấy y vẫn bình tĩnh thì cười ha hả.

Tư Mã Huy không nói gì, chỉ hơi nhếch miệng.

Đối với ý kiến của Tào Bằng thì Tư Mã Huy hay Bằng Quý cũng vậy, ngoài miệng mặc dù không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại rất xúc động.

Thực ra không phải do tầm mắt của họ nông cạn mà tình hình hiện nay không rõ ràng lắm.

Tào Tháo đón thiên tử mặc dù được danh nghĩa nhưng trong lòng nhân sĩ, đặc biệt là một số gia tộc lớn thì vẫn có chút mâu thuẫn với y. Một mặt là xuất thân của Tào Tháo kém với Viên Thiệu còn mặt khác khi

Tào Tháo ở Duyện Châu diệt Biên Nhung đúng là đã động tới rất nhiều người. Biên Nhung là ai? Đó là những người đại diện cho Đông Hán những năm cuối cùng..

Thậm chí có người nói Biên Nhung là hậu nhân của Thái Ung, là nhân vật lớn đương thời.

Nhưng một người như vậy lại bị Tào Tháo giết. Vì vậy mà sau khi Biên Nhung chết mới nổi lên loạn Duyện Châu khiến cho Lữ Bố nhân cơ hội cướp lấy rồi mới có ba lần đánh Bộc Dương, qua đó làm cho Duyện Châu mới hồi phục được một chút lại trở nên tan hoang. Sau đó, Tào Tháo đành phải chuyển tới Dự Châu, một mặt tránh né sự oán hận của các gia tộc ở Duyện Châu, mặt khác cũng vì Dự Châu tương đối tốt hơn. Nhưng cho dù y tới Dự Châu thì ảnh hưởng do việc giết Biên Nhung tạm thời không thể nào xóa bỏ.

Cho nên rất nhiều người, đặc biệt là kẻ sĩ, khi bàn về Tào Tháo theo bản năng sẽ phản cảm.

Tư Mã Huy cũng chưa tiếp xúc với Tào Tháo, nhưng gì y biết về Tào Tháo phần lớn là những chuyện lan truyền trong dân chúng.

Cho dù là Bàng Quý từng tiếp xúc với Tào Tháo nhưng những ý nghĩ kia đã có trước trong đầu nên khiến cho gã cũng phản cảm.

Nếu đem so sánh Tào Tháo với Viên Thiệu thì đúng là có sự cách biệt.

Nhưng hôm nay Tào Bàng nói về “mười thắng, mười bại” lấy chuyện Chư hầu hợp binh thảo phạt董卓 Trắc làm gốc, vạch rõ Viên Thiệu có quá nhiều điểm yếu.

Nếu là người khác có lẽ sẽ không để ý tới lời của Tào Bàng.

Nhưng Tư Mã Huy và Bàng Quý không phải là người bình thường vì vậy mà suy nghĩ kỹ cũng hiểu lời của Tào Bàng không phải nói bừa.

Có lẽ là Tào Tháo có chút đáng chú ý.

- Đức Tháo! Lần này ngươi về có dự định gì không?

- Ừm! Ta định về nhà, thu đồ đệ dạy học.

Bàng Quý ngắt người nói:

- Ngươi định từ chối lời mời của Cảnh Thắng?

Tư Mã Huy gật đầu:

- Thực ra trên đường đi ta cũng suy nghĩ về vấn đề này. Hiện giờ thời cuộc rất loạn, nếu lúc này ta dẫn thân vào chỉ sợ sẽ bị cuốn vào trong chuyện thị phi. Lưu Kinh Châu này...

Y nói tới đây liền nhìn hai bên.

Do y đi cùng với Bàng Quý cho nên Văn Sính cũng không theo sát sau lưng, mà chỉ dẫn người đi cách một đoạn để bảo vệ.

Tư Mã Huy thấp giọng nói:

- Ta thấy mặc dù thanh danh của Lưu Kinh Châu vang dội, dòng dõi Hán thất, xuất thân cao quý. Tuy nhiên lại có tính đa nghi, không dễ nói chuyện. Một mình một cõi mà không có chí, không phải là người làm nên nghiệp lớn. Vừa đa nghi, thích nói ba hoa lại không có chí tiến thủ... Chỉ ba điểm đó đủ không thể chinh phạt được thiên hạ. Nếu như không phải Lưu Biểu có chút hư danh lại là dòng dõi nhà Hán thì chỉ sợ muốn ngồi ở Kinh Châu cũng không xong.

Bàng Quý yên lặng không nói gì.

Tư Mã Huy có thể đánh giá Lưu Biểu là vì y không mang cái mác danh sĩ, nên không có gì e ngại. Nhưng Bàng Quý thì khác, ít nhất trước mắt Lưu Biểu là chủ công của hắn. Là kẻ bề tôi không nên bàn luận quá nhiều về chủ của mình. Nhưng nếu như chủ nhân... Tư Mã Huy nói cũng đúng. Lưu Biểu có tính đa nghi. Chỉ với bốn chữ này đủ khiến cho Bàng Quý ngậm miệng.

- Thu đồ đệ dạy học cũng được. Kinh Tương chúng ta địa linh nhân kiệt, có được hiền tài dậy dỗ chắc chắn là một chuyện đáng mừng. Đức Tháo! Nếu người quyết chí dậy học ta có một chuyện muốn nhờ. Người cũng biết ta có hai đứa con. Bàng Lâm còn nhỏ. Trưởng tử Sĩ Nguyên đã gần hai mươi vẫn chưa mời người quản giáo. Đứa bé ấy trời cho có tính tài hoa xuất chúng, chỉ có điều tính tình kiêu ngạo, cần phải được người quản giáo.

Nếu Tào Bàng có mặt ở đây chắc chắn sẽ giật mình.

Sĩ Nguyên?

Trong Tam Quốc chí, có mấy người tên là Sĩ Nguyên? Hoặc nói ngoại trừ Phượng Sồ tiên sinh ra còn người nào khác có tên Sĩ Nguyên sao?

Hắn chưa nghe nói tới tên của Bàng Quý nhưng lại biết tên của Phượng Sồ tiên sinh.

Không ngờ Bàng Quý lại là phụ thân của Bàng Thống?

Tư Mã Huy mỉm cười:

- Tài hoa của Sĩ Nguyên ta cũng được nghe thấy từ lâu. Nguyên An tiên sinh quá khách khí. Nếu tiên sinh không chê Huy tài sơ học thiển thì cho gã tới đây. Ừm! Cách đây ba năm trước khi Quân Công tiên sinh chết có từng gửi con cho ta. Chỉ có điều lúc đó ta bận chu du khắp nơi cho nên vẫn chưa dạy được. Bây giờ có thêm Sĩ Nguyên cho chúng có bạn.

- Người nói tới chẳng lẽ là thứ tử của Gia Cát Khuê là Gia Cát Lượng sao?

- Tiên sinh của biết?

- Ha ha! Làm sao mà ta lại không biết?

Bàng Quý cười ha hả nói:

- Gia Cát Lượng mặt dù còn nhỏ nhưng rất có tài.

Nếu có Đức Tháo làm thầy thì Kinh Châu đúng là có phúc. Ừm! Có thêm nó thì có thể dập bớt sự kiêu ngạo của khuyển tử nhà ta.

Năm Kiến An... Trên đường đi tới Tương Dương...

Thủy Kính tiên sinh nổi danh trong tương lai quyết định thu trò dạy học.

Cũng từ hôm nay, hai cái tên thậm chí còn nổi hơn của Thủy Kính tiên sinh là Ngọa Long và Phượng Sồ chính thức trở thành môn hạ của Thủy Kính.

Năm nay, Ngọa Long Gia Cát Khổng Minh mới có mười lăm tuổi.

Trong năm này, Phượng Sồ Bàng Thống tức Bàng Sĩ Nguyên cũng đã đến tuổi đội mũ...

Chỉ có điều không ai biết trong lòng Tư Mã Huy còn muốn thu thêm một người.

Trong cái đêm gió tuyết, bên ngoài trấn Dương Sách, người thiếu niên gầy gò đã để lại ấn tượng rất sâu với Tư Mã Huy. Có điều, Tư Mã Huy vẫn có chút do dự...

.....

Hất xì!

Tào Bàng ở trong xe ngựa hất xì một cái.

Chiếc xe hết sức thoải mái, bên trong có đủ mọi thứ lại còn có hai tấm da sói để lót.

Được Tư Mã Huy tặng xe nên đường đi dễ dàng hơn nhiều.

Đi bộ làm sao mà thoải mái bằng ngồi xe? Mặc dù Vương Mãnh là một thợ săn nhưng dù sao cũng là một tướng cửu của Khăn Vàng. Ngựa kéo xe không cần phải là ngựa tốt. Vương Mãnh từng cưỡi chiến mã cho nên điều khiển mấy con ngựa chạy chậm là chuyện dễ dàng.

Y và Vương Mãi phụ trách đánh xe, có đôi khi Tào Cấp cũng thay cho một chút.

Đến đêm, bọn họ ở luôn ngoài đồng. Dù sao thì với hai nhà săn bắn chẳng lo gì không có ăn. Mặc dù Kinh Châu không có cái cảnh ban đêm không cần đóng cửa, ra đường không nhặt của rơi nhưng đoạn đường này về sau cũng bình an, không có gì rắc rối.

- Hiền đệ! Thể chất của a Phúc phải rèn luyện thêm.

Hiện tại, Vương Mãnh nhìn Tào Bằng không còn như trước nữa.

Đứa nhỏ này không phải là một đứa nhỏ tầm thường. Đây chính là thần đồng dám bác bỏ ý kiến của Nguyên An tiên sinh, trong tương lai chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn.

Vương Mãnh phiêu bạt cả nửa đời người, từng làm phản tặc, từng giết người...

Nhưng xét tổng thể mà nói thì gã cũng chưa làm được chuyện gì lớn. Có lẽ đời này, y đành phải chịu sống cuộc sống uất ức. Với y thì không sao nhưng Vương Mãnh không hy vọng đứa con của mình lại đi theo mình. Nếu nói võ nghệ, Vương Mãnh cũng biết rõ bản lĩnh của mình. Nếu đối phó với bảy, tám người bình thường thì còn được nhưng chẳng may gặp phải cao thủ thì lành ít dữ nhiều.

Hiện tại, Tào Bằng lại cho gã thấy một cái hy vọng khác.

Nếu tương lai Tào Bằng có thể nổi danh thì để cho Vương Mãi làm bạn với hắn chắc chắn sẽ có lợi.

Có thể thấy Vương Mãnh đúng là một người cha điển hình, luôn hy vọng con của mình có được cuộc sống tốt.

Còn Vương Mãi thì giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó của Tào Bằng. Mặc dù công phu của hắn tốt nhưng cũng biết rõ nếu không có người dẫn đường thì sau này thành tựu cũng chỉ có hạn. ..

Thực ra Tào Bằng không biết rằng trong lịch sử Vương Mãi cũng xuất hiện, cũng để lại danh tiếng.

Có điều thời điểm y xuất hiện hơi muộn.

Gần bảy mươi tuổi giữ chức tiên phong theo Hoàng Phủ Khải chinh phạt Thục Hán tới thẳng Thành Đô...

Nhưng y cũng chỉ dừng lại ở đây chứ không có ghi chép nào khác.

Từ góc độ này mà nói thì cuộc đời của Vương Mãi chắc chắn sẽ vất vả.

- A Phúc! Người ăn nhiều thêm một chút, nếu không thì làm sao có sức?

Nhìn thân thể gầy yếu của Tào Bằng, Vương Mãnh thấy xót ruột.

Quay sang nhìn nhi tử bảo bối của mình đã xơi hai cái bánh mì to, nửa con thỏ mà vẫn còn đang ăn tiếp.

Thực ra Tào Cấp cũng đau đầu. Lúc này, y cũng nhận thấy đứa con bảo bối của mình không phải là người thường mà chính là niềm hy vọng của cả nhà y.

- Bằng nhi! Ăn thêm đi.

Tào Bằng chỉ biết cười khổ. Hắn cũng muốn ăn thêm một chút nhưng không nuốt nổi.

Thân thể của hắn đúng là quá kém.

Nhưng muốn điều dưỡng cũng không phải trong một thời gian ngắn có ngay hiệu quả.

Con đường này còn phải cần rất nhiều thời gian. Cả vạn dặm đường ngay cả bước đầu tiên còn chưa đi được, hắn còn phải cố gắng nhiều.

- Được rồi! Nghỉ ngơi xong chúng ta xuất phát.

Có lẽ vì nhi tử tăng thêm lòng tự tin cho nên Tào Cấp cũng nói nhiều thêm, đồng thời có chút lo lắng.

- Hôm nay chúng ta không nghỉ ngơi, tiếp tục đi có lẽ sáng mai sẽ tới được Đặng thôn. Có chuyện gì thì tới đó rồi nói sau.

Vương Mãnh cũng đồng ý còn Trương thị thì không có ý kiến gì.

Vì vậy mà tất cả lại trèo lên xe, Vương Mãnh và Tào Cấp đánh xe, Trương thị cùng với hai đứa bé vào trong xe nghỉ ngơi.

Vương Mãi chẳng có chuyện gì nên lên xe một chút thì há hốc mồm, ngáy khò khò. Nhưng Tào Bằng lại suy nghĩ sau khi về tới Đặng thôn nên làm thế nào. Đồng thời gã còn định tập lại công phu bao nhiêu năm của mình...

Không biết hẳn còn có bao nhiêu thời gian nữa?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

13. Chương 13: Tỷ Tỷ.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 13: Tỷ tỷ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ở Hà Nam có một con sông nối liền hai vùng Nam Bắc tên là Lật Hà.

Những năm cuối cùng nhà Đông Hán, Lật Hà có tên là Cức Thủy là nhánh sông quan trọng thuộc quận Nam Dương. Vào thời kỳ Chiến Quốc, Cức Thủy là con sông tiếp giáp giữa Tần, Sở. Hai nước Tần Sở từng tiến hành liên quân Hoàng Cức khiến cho cả hai nước yên ổn trong nhiều năm.

Ở bờ Đông của Cức Thủy có một trấn nhỏ.

Vào thời cổ đại, do mặt trời mọc ở phương Đông nên nói được gọi là Dương.

Thị trấn nằm ở phía Đông của Cức Thủy cho nên được gọi là Cức Dương. Sau khi Tần diệt nước Sở, Cức Dương liền thuộc về quận Nam Dương ở Kinh châu.

Đặng thôn ở bên ngoài thị trấn Cức Dương.

Tọa lạc bên bờ Cức Thủy, sau một ngàn tám trăm năm, nơi này được đổi tên thành thôn Trương Lâu.

Đặng thôn không rộng lắm. Người trong thôn thì hơn nửa mang họ Đặng, phần lớn là có quan hệ với nhau nên coi như thành viên trong một gia tộc.

Đối với cả Kinh châu thì Đặng thôn không có gì đáng nói.

Nhưng ở huyện Cức Dương thì Đặng thôn là gia tộc lớn nhất.

Đặng Tế, con trai của tộc trưởng hiện nay đang là đại tướng dưới trướng của Lưu Biểu, đóng quân ở Tân Dã, đồng thời để ý tới Cức Dương. Trước khi quân Trương Tứ chiếm lĩnh Uyển Thành, Đặng Tế là cái lá chắn thứ nhất để Lưu Biểu đề phòng Tào Tháo. Có điều hiện nay, cái lá chắn đó do Trương Tú đảm nhiệm.

Ngày mùng tám tháng mười hai năm Kiến An thứ nhất, một chiếc xe ngựa từ từ đi vào Đặng thôn lúc sáng sớm.

Người đánh xe là hai đại hán cường tráng, có phần khiến người ta sợ hãi. Chiếc xe ngựa dính đầy bùn đất chứng tỏ từ xa tới đây. Người Đặng thôn tò mò thò đầu ra nhìn không hiểu chiếc xe ngựa này muốn đi đâu? Cả cái thôn lớn như vậy mà những gia đình có xe ngựa thực ra cũng chỉ bốn, năm nhà mà thôi.

“Người ngồi trên xe này là ai?”

- A! Đường như là bọn họ muốn tới nhà của Đặng lão tam.

- Lão tam? Không phải đâu. Cái kẻ bắt lực đó làm sao lại có người thân như vậy? Người xem ngựa kéo xe xem. Cho dù là nhà của Đặng lão gia cũng không thể hơn được. Người như vậy chắc chắn không phải là kẻ tầm thường, rõ ràng là tới hồi đường.

- Nói cũng đúng.

Một thôn phụ thì thầm:

- Nếu Đặng lão tam mà có dạng thân thích như thế này thì không thể nào bị Đặng Tài làm cho thảm hại như vậy. Nghe nói đã ba ngày nay không về nhà, suốt ngày phải đứng trong nha môn chẳng khác nào con chó. Theo ta chắc chắn là không phải tới tìm Đặng lão tam.

- Có phải Đặng Tài hơi quá hay không? Ít nhiều thì Đặng Tắc cũng là huynh đệ của y. Y đối xử với lão tam như vậy thì còn chút nào tình nghĩa huynh đệ? Các người nói xem tại sao tộc trưởng lại không để ý tới việc này?

- Để ý cái gì mà để ý? Người không nghe nói rằng biểu muội của mẹ Đặng Tài mới trở thành tức phụ của Khoái gia hay sao? Khoái gia là thế nào? Cho dù Đặng tướng quân mà gặp được người nhà họ Khoái thì cũng phải nhượng bộ... Các người nói xem, Đặng lão gia dám đứng ra sao?

- Tức phụ cái gì? Chẳng phải chỉ là vợ ba của họ Khoái thôi sao?

- Vợ ba cũng là vợ. Dù sao thì hiện tại Đặng Tài cũng không thể lường được. Nghe nói lão nương của y đang cân nhắc cho y tới Tương Dương làm việc.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

Trong tiếng bàn luận của mọi người, chiếc xe dừng lại trước cửa một tiểu viện.

- A Nam có nhà không?

Đại hán thô đen từ trên xe nhảy xuống, gọi to.

Một chút sau, từ một căn phòng nhỏ của tiểu viện có một phụ nhân sắc mặt tái xanh, mái tóc xõa thò đầu ra.

- Cha?

Phụ nhân nhìn thấy đại hán thì ngây người.

Cô vội vàng mở cửa phòng, ngạc nhiên vừa chạy vừa kêu:

- Cha! Sao cha lại tới đây? Vương bá bá! Bá bá cũng tới?

Trong chớp mắt, cô đã chạy tới cổng rồi mở cửa.

Nhưng vừa đi ra, phụ nhân lặng người đi một chút.

Nàng thấy một phụ nhân chừng ba mươi tuổi được hai thiếu niên đỡ từ trong xe xuống.

- Nương? A Phúc?

.....

Người trên xe ngựa đứng là một nhà Tào Cấp.

Khi Tào Cấp nhìn thấy phụ nhân trước mặt cũng ngây người.

“Đây là nữ nhi của y sao?”

Tào Cấp hít một hơi thật sâu. Trong ký ức của y thì nữ nhi Tào Nam mặc dù không tới mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có tư sắc. Tuy nhiên phụ nhân trước mặt lại chẳng khác gì một nữ tử nông thôn lam lũ, không hề giống với những gì trong ký ức của y.

Tào Bằng nhìn trộm phụ nhân vừa mới đi ra.

Trong trí nhớ của hắn thì tỷ tỷ dường như lớn hơn hắn một chút nhưng cũng chỉ chừng mười tám tuổi.

Tuy nhiên nữ tử trước mặt lại nhìn hết sức già nua, sắc mặt cũng không tốt lắm, lại thêm cách ăn mặc lam lũ.

Trong khi đó Tào Bằng nhớ điều kiện cuộc sống của Tào Nam cũng khá tốt.

Tuy nhiên bây giờ thì dường như không được vậy...

Chỉ có Trương thị liếc mắt thì nhận ra nữ tử trước mặt là ai.

- A Nam! Tại sao con lại...

- Nương! Đúng là người a. - Tào Nam hết sức hưng phấn chạy tới ôm lấy Trương thị, đồng thời nở một nụ cười tươi tắn khiến cho cô trẻ hơn rất nhiều.

- Nương! Sao người lại tới đây? Con nghe nói a Phúc sinh bệnh, đang định vài ngày nữa sẽ về thăm.

Nhìn phía sau Tào Nam mới thấy có chút giống với thiếu nữ mười tám tuổi.

- Ta và cha người...tới thăm người.

Trương thị hơi do dự rồi không nói mình tới tìm chỗ nương tựa.

Có điều Tào Nam là một cô gái thông minh nên nhận ra cha mẹ có điểm khó nói vì vậy nghiêng người nói luôn:

- Phụ thân! Nương! Vương bá bá! Vào nhà nói chuyện đi... Hồ Đầu đã lớn thế này rồi a. A Phúc! Tại sao nhìn thấy tỷ lại không nói gì?

- Tỷ tỷ...

Tào Bằng nhúc nhích đầu, mở miệng hơi ngượng một chút.

Bất hẩn gọi một cô gái mười tám tuổi là chị, hẩn cảm thấy khó khăn...

Thực ra đâu chỉ có gọi chị không quen...

Lúc trước, khi mới tỉnh lại, hẩn phải gọi Tào Cấp và Trương thị cũng không quen...

Vương Mãnh vội vàng đánh xe vào sân.

Nét mặt Tào Nam hưng phấn và hơi tò mò nhìn chiếc xe ngựa.

Vào thời Đông Hán, xe ngựa cũng tượng trưng cho thân phận, không phải ai cũng có được, không phải người nào cũng có thể ngồi.

Trượng phu của Tào Nam là Đặng Tắc cũng là người làm trong phủ quan.

Nhưng mỗi ngày vẫn phải đi bộ tới trấn, thậm chí xe trâu cũng không được ngồi.

Tào Nam rất ngạc nhiên, không hiểu cha mẹ lấy đâu ra tiền mà mua được chiếc xe ngựa như vậy.

Chỗ ở của Tào Nam cũng không rộng lắm...

Nhìn qua thì dường như cũng giống với căn nhà của vợ chồng Tào Cấp ở trấn Trung Dương.

Cha con Vương Mãnh không đi vào, chỉ lấy nước giếng rửa xe.

- Cha! Mẹ! Hai người sao lại tới đây?

Hai vợ chồng Tào Cấp nhìn nhau do dự một chút rồi Tào Cấp mở miệng nói:

- A Nam! Chúng ta tới đây định nương tựa người và Thúc tôn.

Thúc tôn là tự của Đặng Tắc.

Do y đứng thứ ba trong nhà nên tên là Thúc Tôn.

Cổ nhân dựa theo Bá, Trọng, Thúc, Quý (thứ tự anh em trai từ lớn đến nhỏ trong nhà, cũng là một cách để phân biệt).

Tào Nam nghe vậy ngẩn người, kinh ngạc nói:

- Cha! Mẹ... Trong nhà có chuyện gì?

- Việc này nói thì rất dài.

Đối với con gái, vợ chồng Tào Cấp cũng không có gì giấu diếm kể lại toàn bộ.

- Em của con nói không thể ở trần Trung Dương nữa nên tới Cức Dương tìm tỷ. Chúng ta thấy nó cũng đúng... Vương bá bá người vì mẹ người mà phải chịu liên lụy cho nên chúng ta cùng nhau tới đây. Đường nhiên, nếu khó khăn thì thôi.

Tào Cấp không kể chuyện Tào Bằng giết người ở trần Trung Dương cho Tào Nam.

Còn Tào Bằng thì ngồi ở bên cạnh Trương thị, lẳng lặng nhìn tỷ tỷ. Từ nét mặt Tào Nam, hẳn biết tỷ tỷ có chút khó xử.

Tào Nam suy nghĩ rồi nói:

- Cha! Chuyện này nếu sớm hơn thì không khó. Chỉ có điều hiện giờ huyện Cức Dương mới thay đổi huyện lệnh nên Thúc Tôn... Cha! Nương! Con gái không dám giấu hai người. Quan hệ giữ Thúc Tôn và đại ca Đặng Tài của y vẫn không tốt lắm. Trước đây huyện lệnh Cức Dương khá coi trọng Thúc Tôn khiến cho Đặng Tài ghen tị. Thúc Tôn và Đặng Tài tuy là người một nhà, nhưng mẹ của Đặng Tài là vợ cả, biểu muội của y lại mới vào nhà Khoái gia, nên bây giờ rất bệ vệ. Huyện lệnh mới nhậm chức là người của Khoái gia nên thân với Đặng Tài... Hiện giờ Đặng Tài trở thành thượng cấp của Thúc Tôn nên cả ngày làm khó y. Đã ba ngày nay không cho y nghỉ ngơi. Nếu không thì mọi người cứ ở tạm đây. Đợi buổi tối khi Thúc Tôn về, ta sẽ thương lượng với y một chút. Mặc dù hiện giờ y không được như trước nhưng chắc cũng có thể giúp đỡ.

- Nếu như thế...

Trương thị nhìn con gái tiêu tụy mà đau lòng.

- Cha chúng nó! Nếu không chúng ta cứ từ từ rồi xem.

Tào Cấp gật gật đầu:

- Được rồi vậy thì cứ chờ xem.

- Nương! Mọi người nghỉ ngơi đi. Đi đường xa chắc đã đói bụng. Ta đi chuẩn bị cho mọi người chút thức ăn.

Tào Nam là một cô gái hiếu thuận, nên sau khi thu xếp cho mọi người rồi cấp rỏ ra ngoài.

Nàng biết cho dù Tào Cấp hay Vương Mãnh đều ăn rất nhiều. Trong nhà mặc dù có lương thực nhưng cơ bản không đủ cho mọi người ăn.

- Nương! Tỷ tỷ dường như không được tốt lắm.

Hai vợ chồng Tào Cấp nhìn nhau rồi gật đầu.

Tào Nam hôm nay không được tốt lắm họ cũng nhận ra.

- Nếu mọi chuyện như thế này cũng không nên làm khó cho Thúc Tôn.

Hắn ở phủ quan đã khó khăn lại còn vì chuyện của chúng ta mà mất việc thì quả thực là không được.

- Vương đại ca! Huynh có ý gì không?

Lúc này, Vương Mãnh đi vào trong phòng, nghe thấy Trương thị hỏi vậy cũng cảm thấy khó khăn.

- Thực ra hai cha con ta thì không sao... Nếu không được thì ta dẫn Hồ Đầu đi tìm huynh đệ trước đây. Nhưng các người thì không. Hay là chúng ta tới Tương Dương? Chỉ có điều ở đó không có thân bằng cố hữu, cho dù có đi cũng không dễ sống yên.

Nhất thời tất cả đều cảm thấy không biết giải quyết như thế nào.

Suy nghĩ một lúc, Vương Mãi đột nhiên lên tiếng:

- A Phúc! Người có ý gì không?

Đúng vậy, từ này tới giờ Tào Bằng vẫn chưa lên tiếng.

Tào Cấp và Vương Mãnh cùng nhìn về phía Tào Bằng.

Tào Bằng cười khổ:” Mình ngoài trấn Trung Dương còn chưa đi đâu thì làm sao biết nói thế nào?”

Hắn đang suy nghĩ chuẩn bị lên tiếng thì từ bên ngoài chợt có một phụ nhân chạy vào gọi to:

- Không hay rồi! Vợ của Thúc Tôn bị người đánh ở cửa thôn.

- Cái gì?

Tào Cấp và Vương Mãnh nghe thấy liền đứng bật dậy.

- Là ai mà dám bắt nạt a Nam nhà ta?

Nói xong, hai đại hán cường tráng giống như hai con hổ diên lao ra khỏi phòng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

14. Chương 14: Đệ Tử Lộc Môn.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 14: Đệ tử Lộc Môn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ở nàng có một nét điển hình của con gái Trung Quốc truyền thống, chịu khó chịu khổ, cần kiệm... Mà trong trí nhớ của Tào Bằng thì Tào Nam rất ít khi to tiếng với người khác. Cho dù có tức đến mấy thì nàng cũng không cãi nhau với người khác.

- Nương! Người đừng có lo, tỷ tỷ không sao đâu.

Thấy Trương thị hoang mang lo sợ, Tào Bằng vội vàng an ủi.

Đồng thời, hắn ngẩng đầu nhìn về phía phụ nhân vừa mới báo tin thì thấy người đó chưa đi mà đang tò mò nhìn chiếc xe trong sân.

Tuổi của người đó chừng ba mươi, xấp xỉ với mẫu thân của hắn.

Quần áo cũng mộc mạc nhưng được cái sạch sẽ...

- Đại thẩm! Chưa hỏi đại danh của đại thẩm?

Phụ nhân ngăn người vội vàng trả lời:

- Tôn tính đại danh cái gì? Ta họ Hồng là người nhà của Đặng Cự Nghiệp. Người trong thôn còn gọi ta là Hồng nương tử.

Hồng nương tử?

Tào Bằng không cười được.

Có điều nét mặt hắn thể hiện một sự cung kính, chấp tay vái chào:

- Đa tạ! Thím Hồng tới báo tin.

Đặng Cự Nghiệp là ai?

Tào Bằng chưa bao giờ nghe nói qua, cũng không thể nào biết.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Đặng Cự Nghiệp chắc chắn là người của Đặng Thôn và địa vị cũng không cao.

Hồng nương tử vội vàng khách sáo:

- Chỉ là tiện mà thôi, không có gì phải đa tạ. Tào nương tử là một cô nương tốt, bình thường hiền lành. Nếu chúng ta có khó khăn gì cô cũng đều giúp đỡ tận tình. Ôi! Nếu như không phải... Đúng rồi! Còn chưa hỏi các người là...

- Tào Nam là tỷ tỷ của ta.

Tào Bằng mỉm cười, sau đó liền hỏi:

- Tỷ tỷ của ta bị ai đánh?

Hồng nương tử cũng là người nhạy bén đã ở lại chỗ này cũng đoán được người nhà chắc chắn sẽ hỏi nàng nguyên nhân.

Chỉ có điều nàng không ngờ được rằng hai đại hán kia nghe thấy Tào Nam bị đánh liền nổi điên. Vốn tưởng rằng chính người nhà ra hỏi nhưng ai ngờ đó lại là một thiếu niên gầy gò. Còn thiếu niên khôi ngô thì đứng im một bên.

- Ôi! Chẳng phải là vợ của Đặng Tài hay sao?

- A!

- Các người là người nhà của Tào nương tử vậy không coi là người ngoài. Chắc các người cũng biết hai huynh đệ Thúc Tôn và ca ca Đặng Tài của y có quan hệ không tốt. Trước kia Thúc Tôn được Vương Chủ Bộ quan tâm cho nên mới vượt được Đặng Tài. Chuyện đó vẫn bị y ghi hận trong lòng luôn gây chuyện với Thúc Tôn... Hiện giờ, Vương Chủ Bộ bị điều tới Tương Dương, huyện lệnh được đổi người khác. Mà huyện lệnh mới tới nghe nói là người của Khoái gia. Đặng Tài và Khoái gia có quan hệ với nhau nên quan tâm một chút. Đặng Tài được thể nên không tha cho Thúc Tôn... Vợ của Đặng Tài là một người hung dữ. Trước kia khi Thúc Tôn đang thuận lợi thì thường xuyên tìm Tào nương tử gây sự. Hiện giờ Đặng Tài đắc thế, vợ của y lại càng không bỏ qua. Tào nương tử ra cổng thôn mua đồ, không cẩn thận cản đường của y nên bị y chửi ầm lên. Tào nương tử bị chửi quá nên trả lại hai câu. Không ngờ con đàn bà hung dữ đó đưa tay đánh, lại còn đẩy Tào nương tử xuống đất.

- Bà nương đó khinh người quá đáng.

Hồng nương tử còn chưa dứt lời, Vương Mãi đã nổi giận.

Gã gầm lên một tiếng rồi bước đi ra ngoài.

Tào Bằng vội vàng mở miệng nói:

- Hổ Đầu ca! Đứng lại.

- A Phúc! Bà nương đó dám ức hiếp Nam tỷ, ta không tha cho cô ta.

- Đó là tỷ tỷ của ta. Chuyện này để cho ta xử lý.

Ngày thường, Vương Mãi không để ý tới chuyện gì nhưng hiện tại đối với Tào Bằng nói gì nghe nấy.

- Hồng thẩm! Tam lão nói thế nào?

Tam lão của Đặng Thôn chính là tộc trưởng cũng là phụ thân của tướng quân Đặng Tế ở Tân Dã.

Nghe Tào Bằng hỏi chuyện này, Hồng nương tử cũng do dự.

Thấy không có ai là người ngoài, nàng nhỏ giọng nói:

- Lão thái công có chút khó chịu... Nhưng hiện giờ Đặng Tài mới có quan hệ với Khoái gia, ngay cả đại công tử cũng phải e ngại vài phần, cho nên lão thái công cũng chỉ đành phải giả vờ câm điếc. Tiểu huynh đệ! Nghe ta nói, chuyện này có thể nhẫn được thì nhẫn.

- Nói thế thì lão thái công cũng bất mãn với Đặng Bá Tôn.

- A! Ta chưa nói gì cả.

Hồng nương tử là một người kín đáo nên không thể nói rõ được.

Trong lúc họ đang nói chuyện Tào Cấp và Vương Mãnh đã công Tào Nam quay về...

- Con của ta... A Nam làm sao vậy?

Trương thị vừa thấy Tào Nam hôn mê nên cuống lên.

- Ta không biết. Vừa rồi khi ta và đại ca tới nơi thì thấy a Nam nằm hôn mê.

- Vậy làm thế nào bây giờ?

Trương thị cuống không biết làm thế nào mà Tào Cấp và Vương Mãnh cũng vậy.

Tào Bằng nói:

- Hồng thẩm! Xin hỏi trong thôn có thầy thuốc không?

- A! Trong cái thôn này thì lấy đâu ra thầy thuốc? Nếu có chuyện gì thì chúng ta đều vào trong huyện thành để mời thầy thuốc tới đây. Chỉ có điều chi phí...

- Chi phí không thành vấn đề.

Tào Bằng cười cười rồi nói:

- Vương bá bá! Phiền bá bá vất vả một chuyến, chuẩn bị xe, chúng ta vào trong thành.

- Được.

Vương Mãnh vội vàng lên tiếng rồi đi ra chuẩn bị xe.

Tào Bằng tới chỗ Trương thị lấy một chút tiền rồi đưa cho Hồng nương tử.

- Hồng thẩm! Chúng ta ở đây không quen nên còn phải phiền thẩm thẩm một chút.

Ánh mắt Hồng nương tử sáng lên, nhanh tay cầm lấy năm đồng tiền rồi cho vào trong tay áo:

- Chuyện này có gì đâu? Đều là người cùng quê đó là điều phải làm.

- Cha! Nương! Hai người ở đây chăm tỷ tỷ.

Hồ Đầu ca, giúp một chút... Chẳng may có người nào tới gây rối thì người cứ ra tay. Chỉ cần không giết người, hậu quả do ta chịu.

Vợ chồng Tào Cấp không để ý nhưng Hồng nương tử lại nghe thấy có gì đó không tầm thường.

Tào nương tử có kể cha mẹ của mình đều là thường dân, không có quyền thế gì cả. Nhưng thiếu niên này nói chuyện một cách khí khái như vậy cho dù là lão thái công cũng không so được. Thoáng nhìn, người nhà của Tào nương tử chỉ sợ còn có bối cảnh khác. Nếu không thì một đứa bé như hắn lại nói to như vậy? Mà chiếc xe ngựa của họ thì không phải người thường cũng có được...

Trong nháy mắt Hồng nương tử có tính toán.

- Hồng thẩm! Sau khi vào thành còn có việc phải nhờ.

Ta có việc phải tới nơi khác, làm phiền thẩm đi một chuyến mời thầy thuốc. Tiền xe ngựa do ta bỏ ra. Nếu phải chi tiêu gì nhiều thì mời thầy thuốc chờ ta quay lại.

- Được! Được...

Ngồi trên xe ngựa, Hồng nương tử gật đầu như gà mổ thóc.

Một chiếc xe ngựa rộng như thế này, không phải người bình thường có thể dùng. Chỉ cần nhìn tấm da sói trong xe, Hồng nương tử biết nó có lai lịch.

Một cái gia đình nhỏ bé như nàng mà có thể ngồi trên chiếc xe tốt thế này hay sao?

Thế cho nên nàng ngồi trên xe như ngồi trên đồng lửa, thậm chí không dám đụng vào tấm da làm cho nó bắn.

Tới thành Cúc Dương, sau khi xuống xe, Hồng nương tử nhìn theo chiếc xe ngựa rời đi.

Nàng suy nghĩ một chút rồi lập tức có chủ ý đi theo con đường rải đá vụn vào bên trong.

- A Phúc! Người muốn đi đâu?

- Tới huyện nha.

- A?

Vương Mãnh ngồi trên xe nghe vậy mà giật mình:

- Đi tới huyện nha làm gì?

- Tất nhiên là tới gặp huyện lệnh.

- Bái phỏng huyện lệnh?

Vương Mãnh lắp bắp nói:

- A Phúc! Chúng ta như thế này sợ là ngay cả huyện nha cũng không vào được.

Tào Bằng vén rèm lên, cười nói:

- Vương bá bá! Chúng ta không vào được nhưng không có nghĩa là xe của chúng ta không vào được. Trên thành xe có dấu hiệu, đó cũng là dấu hiệu của họ Bằng núi Lộc Môn. Vị huyện lệnh họ Khoái kia không nhận ra chúng ta nhưng chẳng lẽ không nhận ra thượng thư của Lộc môn?

Tư Mã Huy đưa cho Tào Bằng chiếc xe ngựa, trên thành xe có một ký hiệu rất lạ.

Đó là hình của một cuộn thẻ tre, bên trên có hai chữ thượng thư. Ngay từ đầu, Tào Bằng cũng không biết nó có ý nghĩa gì nhưng khi đi qua trấn Đường Hà, một người đọc sách nói cho hắn biết đó là ký hiệu của họ Bằng ở Lộc Môn Sơn. Ba đời Bằng thị nổi tiếng thượng thư. Tới đời Bằng Quý có thể nói là nhân tài kiệt xuất ở Kinh Châu, không ai có thể bằng được.

Cũng vì nguyên nhân đó, kẻ sĩ ở Kinh Tương gọi Bằng Quý là Bằng thượng thư.

Đây cũng không phải là Thượng Thư của tam tỉnh lục bộ nhưng mà nhân sĩ Kinh Tương tôn kính đối với họ Bằng, đồng thời cũng đại diện cho ý nghĩa bọn họ mấy đời thượng thư.

Vương Mãnh không hiểu ý của Tào Bằng nhưng thấy hắn nói đầy tự tin nên không hỏi nữa, giong roi thúc ngựa đi về phía nha huyện. Lúc trên đường đi, Tào Bằng đã hỏi Hồng nương tử vị trí của nha huyện cho nên Vương Mãnh cũng chẳng tốn công sức, điều khiển xe ngựa tới thẳng nha môn rồi dừng lại.

- Xin hãy thông báo! Đệ tử Tào Bằng của Lộc Môn Sơn tới cầu kiến.

Cánh cửa huyện nha đóng chặt, bên trong như không có người.

Có điều, sau tiếng hét to của Vương Mãnh, sau cánh cửa lớn vang lên một vài tiếng xôn xao.

Ngay sau đó, đại môn từ từ mở ra, rồi một nam tử trông giống như quan gia xuất hiện:

- Xin hỏi có phải đệ tử của họ Bằng Lộc Môn Sơn?

Các gia tộc ở Kinh Tương có rất nhiều nhưng khác với sĩ tộc của Giang Đông.

Các gia tộc phần lớn là có lịch sử lâu đời với địa vị rất cao. Còn sĩ tộc thì là cách nói với những gia tộc nghèo hèn.

Khoái gia là thế tộc!

Đặng gia là sĩ tộc...

Chỉ khác nhau một chữ nhưng cách biệt một trời một vực.

Thế gia đại tộc là những gia tộc hiển hách.

Còn sĩ tộc thì chỉ là bình dân tương đối cao quý, có đặc quyền nhất định.

Nếu như ở Giang Đông do số lượng dân di cư hỗn tạp nên sĩ tộc còn có quyền nắm một số vũ trang tư nhân. Nhưng ở Kinh Tương thì việc đó tương đối nhỏ yếu. Trong khu vực Kinh Châu nhưng gia tộc ngang hàng với Khoái gia cũng không nhiều lắm. Chẳng hạn như Thái gia như Bàng thị.. Hơn nữa, giữa các thế gia này có những mối quan hệ phức tạp với nhau.

Khoái Chính là người họ Khoái nhưng cũng là một chi của họ Bàng.

Sở dĩ có thể trở thành huyện lệnh Cửu Dương cũng nhờ có gia tộc ở phía sau giúp đỡ.

Nghe thấy có đệ tử Lộc Môn tới bái phỏng, Khoái Chính đang ngồi trong thư phòng đọc sách vội vàng sai người ra mời vào trong phòng khách, còn bản thân thì chỉnh trang lại rồi tới gặp.

Khi y bước vào phòng khách thì chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bố đang ngồi ngay ngắn trong phòng.

Thiếu niên đó nhìn có chút gầy yếu như có bệnh. Y phục của hắn cũng mộc mạc với một chiếc áo dài bông bạc phếch không hề có chút xa hoa. Nhưng hai bên lông mày lại có một chút khí khái khiến cho Khoái Chính phải cẩn thận.

- Hắn chính là đệ tử của Lộc Môn?

Quản gia nhỏ giọng nói:

- Đúng thế.

- Có chính xác không?

- Đã xác nhận. Chiếc xe hắn ngồi có dấu hiệu của Bàng thị Lộc Môn. Thiếu gia đừng thấy hắn ăn mặc giản dị mà coi thường. Ta nghe người ta nói Lộc Môn yêu cầu môn hạ hết sức nghiêm khắc. Bàng thượng thư có thể tặng người này chiếc xe chứng tỏ người này là đệ tử quan trọng của Lộc Môn. Nếu có thể quan hệ tốt thì thiếu gia chắc chắn sẽ có lợi.

Vị quản gia đó chính là tâm phúc của Khoái Chính.

Vốn Khoái Chính có ý coi thường nhưng nghe quản gia nói vậy thì lập tức bỏ qua ý nghĩ đó rồi đi vào trong sảnh.

Bên trong đại sảnh, Tào Bằng cũng đã đứng dậy.

Thấy Khoái Chính bước vào, hắn liền bước lên vái chào:

- Tiểu sinh Tào Bằng bái kiến huyện lệnh đại nhân.

Ở thời cổ của Trung Quốc có thói quen gọi thượng quan là đại nhân. Có điều từ đại nhân mang rất nhiều ý nghĩa cho nên tới cuối của Đông Hán người ta vẫn giữ thói quen đó.

Đại nhân có thể dùng để gọi thế gia giàu có, cũng có thể gọi người đức cao vọng trọng.

Tào Bằng cũng không rõ điều này có gì khác nhau nên quen miệng nói đại nhân.

Tuy nhiên vào tai Khoái Chính lại biến thành Tào Bằng đang khen mình...

- A! Hiền đệ không cần đa lễ.

Hai nhà Khoái, Bàng là thế giao. Người là đệ tử của Bàng thượng thư có nghĩa ngang hàng với ta. Hai chữ đại nhân thật không dám nhận.

Khoái Chính đáp lễ, đồng thời lời nói cũng thân thiết hơn.

Tào Bằng làm sao mà biết được trong cách xưng hô này còn chứa nhiều ẩn ý như vậy?

Có điều thấy Khoái Chính thân thiết như vậy, trong lòng hắn cũng biết bản thân giả làm đệ tử của Bàn môn coi như thành công.

Hắn cũng biết chuyện này sớm muộn sẽ bị lộ.

Có điều Tào Bằng cũng có suy tính: Thứ nhất chưa chắc Khoái Chính sẽ tới Lộc Môn sơn để chứng thực. Thứ hai, cho dù có tới chứng thực thì Bàn Quý cũng có thể ngầm đồng ý. Dù sao thì Tư Mã Huy tặng xe cho hắn, bên trên còn có dấu hiệu quả Bàn môn. Nhìn từ một góc độ nào đó thì cũng đồng nghĩa với việc Bàn Quý tán thành cho hắn.

Xe đi tới núi sẽ có đường. Nếu quả thật có một ngày nào đó bị lộ thì còn có cách khác...

Sau khi hai người phân chủ khách rồi ngồi xuống, Khoái Chính liền hỏi:

- Hiền đệ là người ở đâu? Sư phụ của ngươi là Đại Bàn hay tiểu Bàn?

- Thưa huynh trưởng! Tiểu tử mấy ngày trước có quen biết với tiên sinh Nguyên An, ở trấn Dương Sách nghe tiên sinh dậy bảo. Lúc ấy có mặt Đức Tháo tiên sinh... Nghe nói tiểu tử tới Cức Dương nương nhờ họ hàng, Bàn sư thấy tiểu tử không được khỏe lắm nên mới tặng chiếc xe này để khỏi đi bộ. Xin huynh trưởng chiếc cổ cho một chút.

Tào Bằng nói một cách mơ hồ cũng không nói mình bái Bàn Quý làm thầy.

Hắn chỉ nói quen biết Bàn Quý ở trên đường rồi sau đó được tặng xe. Nhưng Khoái Chính nghe xong thì lại thay đổi ý nghĩa. Tư Mã Đức Tháo cũng là danh sĩ Kinh Tương, đồng thời cũng là người làm chứng cho việc Tào Bằng bái sư. Thoáng nhìn thì dường như Bàn Quý rất yêu thích tên đệ tử mới nhận, nếu không cũng không tặng xa trọng.

Khoan đã, hắn tới Cức Dương nương nhờ họ hàng?

Đó chẳng phải là nói cho mình có cơ hội gần gũi hơn hay sao?

Ta ở nhà không được coi trọng lắm... Nhưng nếu gần gũi với đệ tử của Bàn môn thì sau này sẽ có nhiều cơ hội.

Nụ cười trên mặt Khoái Chính càng lúc càng tươi.

- Hiền đệ! Ngươi tới Cức Dương nương nhờ họ hàng đúng không? Xin hỏi là người ở đâu?

Chuyện này không cần phải chứng minh, có Bàn Quý làm lá chắn, Khoái Chính cũng chẳng muốn tìm hiểu lai lịch của Tào Bằng.

- Thưa huynh trưởng! Tỷ phu của tiểu tử là người Đặng thôn. Do ở nhà đắc tội với một vài người nên bắt buộc phải tới đây. Ha ha! Sau này tiểu tử thuộc sự quản lý của huynh trưởng, xin hãy quan tâm.

Đặng thôn?

Vậy thì càng gần.

Khoái Chính cười nói:

- Đó là điều đương nhiên. Nhưng hiền đệ tới tìm ta có lẽ là còn có việc khác?

- Huynh trưởng đúng là lợi hại, đoán được tâm tư của tiểu đệ... Không dám giấu huynh trưởng, hôm nay tiểu đệ tới đây là muốn đòi huynh trưởng một người.

- Tìm người của ta?

Khoái Chính hiểu kỳ hỏi:

- Không biết hiền đệ muốn ai?

Khuôn mặt Tào Bằng đang tái nhợt chợt đỏ bừng. Hắn làm như rất tức giận, nắm chặt tay lại mà thở phì phì nói:

- Tỷ phu của đệ là người trong phủ huynh trưởng đã nhiều ngày chưa về nhà. Mà thân thể của tỷ tỷ đệ không được khỏe lắm... Hôm nay khi tiểu đệ mới tới Cức Dương, không ngờ gia tỷ lại xung đột với ác phụ trong thôn, hiện giờ nằm trên giường không dậy nổi. Tiểu đệ phải mạo muội tới đây mời tỷ phu về nhà chăm sóc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

15. Chương 15: Ai Cao Quý Hơn Ai?

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 15: Ai cao quý hơn ai?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ở vùng nông thôn, chuyện thôn phụ xảy ra xung đột không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng trong suy nghĩ của Mã Anh thì đây là một chuyện vô cùng nhục nhã. Con vợ của Đặng Tắc nhìn thấy thì không ngờ không thềm để ý... Chẳng lẽ nó còn tưởng rằng bây giờ giống như trước đây hay sao? Tên Đặng Tắc nhà người không còn Vương Chủ Bộ, Đặng Tắc không có chỗ dựa vững chắc. Mà nay Cức Dương là thiên hạ của Khoái gia. Em họ của mẹ đẻ chồng Mã Anh được gả cho Khoái gia nên đủ hãnh diện.

Sau khi huyện lệnh mới là người của Khoái gia về đây liền lập tức bổ nhiệm Đặng Tài làm chủ bộ.

Điều đó chứng tỏ Khoái gia rất coi trọng Đặng Tài... Cho dù lão thái công cha của Đặng tướng quân gặp phải Đặng Tài cũng phải phải cười.

“Làm sao mà vợ của Đặng Tắc lại phớt lờ ta?”

Theo phép công mà nói thì Đặng Tài là Thượng quan của Đặng Tắc, hiện giờ cho Đặng Tắc sống không bằng chết.

Xét về lý thì Đặng Tài là huynh trưởng của Đặng Tắc, mặc dù không phải cùng mẹ sinh ra nhưng vẫn có tôn ti trật tự. Vợ của Đặng Tắc nhìn thấy Mã Anh phải cung kính mà tới bái kiến.

Mã Anh là một người nhỏ nhen, lại nhà nghèo nên không có kiến thức.

Trước đây Đặng Tắc tài hoa xuất chức được Vương chủ bộ coi trọng nên vẫn đề lên đầu Đặng Tài.

Chưa nói tới tình tính của Đặng Tắc và Đặng Tài khác nhau. Trong mắt của những người cùng trang lứa lại càng coi trọng Đặng Tắc hơn.

Vì vậy mới khiến cho vợ chồng Đặng Tài hận Đặng Tắc thấu xương.

Hiện giờ tình hình thay đổi, Đặng Tài nổi lên khiến cho Mã Anh cũng trở nên kiêu ngạo hơn.

Buổi sáng, vừa mới bước ra cửa, nghe nói có một chiếc xe ngựa chạy tới nhà Đặng Tắc, Mã Anh đã cảm thấy khó chịu. Không ngờ tới khi gặp Tào Nam, nàng đang vội vã mua đồ trở về nhà nên không nhìn thấy Mã Anh. Mã Anh nghĩ: Nhà người mới chỉ có một cái xe ngựa tới, còn chưa biết lai lịch thế nào... Nhưng Đặng thôn hôn nay do Đặng Tài làm chủ vậy mà người cũng dám làm như không thấy ta?

Vì thế Mã Anh cố ý gây sự với Tào Nam.

Không biết có phải do cha mẹ tới khiến cho Tào Nam lo lắng hơn hay là vì nguyên nhân khác. Còn bình thường cho dù có thế nào, Tào Nam cũng không cãi lại. Nhưng lần này, nàng cãi lại hai câu khiến cho Mã Anh nổi giận chuyển sang động thủ. Tào Nam là một cô gái yếu ớt làm sao có thể trở thành đối thủ của

một người đàn bà đánh đá. Hai người cãi nhau, Tào Nam bị Mã Anh đánh ngã ra đất rồi không biết làm sao mà ngất đi.

Mã Anh sợ quá vội vàng chạy về nhà.

Nhưng sau khi về đến nhà, Mã Anh suy nghĩ thì lại nổi giận.

“Con tiện phụ kia không ngờ lại dám giả chết dọa ta?”

Thị nghĩ mình không dùng sức vậy mà Tào Nam bất tỉnh, chắc chắn là giả vờ.

“Cố tình làm cho mình sợ vội vàng chạy về nhà. Nếu chuyện này mà lan ra ngoài thì chẳng phải là trò cười cho thiên hạ hay sao?”

“Không được, chuyện này không thể không tính được!”

Vào mùa đông khắc nghiệt mặc dù bên ngoài trời có nắng nhưng vẫn rét lạnh.

Mã Anh ngồi trong phòng khách mà càng cảm thấy uất ức.

“Không được! Chuyện này không thể như thế được. Cho dù người nhà của Tào Nam có đến đây thì cũng chỉ là dân đen mà thôi. Nếu lúc này ta bỏ qua thì sau này sẽ bị người trong thôn chê cười hay sao? Không được! Phải xử lý nó mới được nếu không thì thật mất mặt. ”

- Đại tỷ! Nhà có chuyện gì vậy?

Trong lúc Mã Anh đang suy nghĩ thì ngoài cửa chợt có người hỏi. Ngay sau đó, một thanh niên mặc một chiếc áo khoác bằng vải bông bước vào. Người thanh niên đó không cao lắm nhưng nhìn rất rắn chắc. Chỉ có điều khuôn mặt trắng nhợt, không được tốt lắm.

Mã Anh nhìn thấy người thanh niên đó liền nở nụ cười.

- Đệ! Sao người lại tới đây?

Người thanh niên đó tên là Mã Ngọc là huynh đệ của Mã Anh. Thường này, y học động ở trong huyện thành, nổi danh là một tên vô lại của huyện Cúc Dương. Hiện giờ, Đặng Tài có chút quyền khiến cho càng không có ai dám động vào y... Ở Đặng thôn, Mã Ngọc cũng là một tên du thủ du thực, tay chân đầy một lũ ăn không ngồi rồi, hoành hành ngang ngược.

Có điều, quan hệ chị em giữa Mã Anh và Mã Ngọc rất tốt.

Cho nên Mã Ngọc cũng là khách thường xuyên của Đặng gia, thi thoảng lại tới chơi và còn mang theo chút lễ vật.

Mã Ngọc đi vào phòng tùy ý ngồi gần Mã Anh.

- Đại tỷ! Hôm nay đệ tới đây là để nhờ tỷ một chuyện.

- Chuyện gì?

- Hiện giờ tỷ phụ có thể coi như nhân vật số một ở Cúc Dương. Huyện lệnh cũng rất coi trọng y nên sắp tới có thể thăng chức rất nhanh.

Mã Ngọc nói thẳng luôn không hề che giấu:

- Nhưng đại tỷ, tỷ xem ta hiện nay... Ta muốn nhờ tỷ nói với tỷ phụ một tiếng xem có tìm được một việc gì để làm ở huyện nha hay không? Ta đã trưởng thành rồi, cứ lóng bóng mãi không tốt lắm.

Năm nay Mã Ngọc cũng đã hai mươi mà vợ vẫn chưa có.

Mã Anh cũng hơi sốt ruột. Cả hai tỷ muội đều là người cùng quê không phải ở Cúc Dương nên phải giúp đỡ nhau.

Nếu như có thể tiến cử Mã Ngọc vào làm trong nha môn thì Đặng Tài cũng có được một tay chân thân tín. Hơn nữa khi ra ngoài cũng dễ dàng.

Làm việc cho quan phủ so với chơi bồi lêu lổng hoàn toàn khác nhau.

Mã Anh không nói hai lời liền gật đầu đáp ứng.

- Đại tỷ! Vừa rồi khi ta vào hình như thấy tỷ không vui.

Mã Ngọc giải quyết xong chuyện của mình cảm thấy thoải mái hơn liền hỏi chuyện.

Nào biết không ngờ y hỏi trúng tâm sự của Mã Anh.

Thị thở dài một hơi rồi kể lại chuyện vừa xảy ra, sau đó nói:

- Tiểu đệ! Đại tỷ đang suy nghĩ tới chuyện đó. Cái con đó bình thường cố làm ra vẻ, lần này lại giả chết trước mặt ta. Nếu không dạy cho nó một bài học thì sau này ai còn phục nữa? Hiện tại ca ca của người đang được thế, nhưng người cũng biết người trong thôn nể y cũng không nhiều. Ta muốn nhân chuyện này cho đám người trong thôn một bài học. Để cho chúng biết hai tỷ đệ ta không dễ bắt nạt, về sau ít chọc tới chúng ta.

Mã Ngọc nghe thấy vậy liền nở nụ cười:

- Đệ cứ tưởng chuyện gì to tát. Chỉ là dạy dỗ nữ nhân đó một bài học thôi phải không? Đại tỷ cứ yên tâm. Chuyện này cứ để cho đệ xử lý...nhất định sẽ giải quyết thỏa đáng. Để cho người ta không dám khinh thường hai tỷ đệ ta.

- Tiểu đệ! Người thì làm được cái gì? Đừng có mà nói khoác.

Mã Ngọc cười ha hả:

- Đại tỷ! Ta sẽ không để cho người ta xoáy vào yếu điểm của tỷ phụ...tóm lại, chuyện này tỷ cứ để cho đệ xử lý.

Mã Anh lập tức yên lòng.

Thị đối với huynh đệ của mình thực ra rất tin. Đừng có thấy y ngày thường lông bông mà nhầm, y cũng là người biết suy nghĩ.

- Ta có một chút tiền đây, người cầm lấy trước mà dùng. Nếu không đủ thì tới tìm ta... Chuyện này giao cho người.

Mã Ngọc gật đầu cầm tiền đi ra.

Nhưng y không ra tay ngay mà triệu tập một đám du thủ du thực trong thôn tới hỏi tình hình.

Tào Nam đã tỉnh nhưng vẫn còn yếu.

Nghe nói có người vào trong huyện mời thầy thuốc về. Mã Ngọc nghe vậy cười lạnh :” Mời thầy thuốc về có thể cứu được mạng của người sao?

- Trong nhà y còn có ai không?

- A! Có một tráng hán, một phụ nhân và một đứa bé.

- Nghe nói đó là phụ mẫu của Tào nương tử... Có điều tới trưa đã đi. Lúc này, trong nhà Tào nương tử không có ai khác.

- Đúng lúc cho cả nhà nó hiểu được chúng ta thế nào.

Mã Ngọc dẫn bảy, tám tên du thủ du thực hùng hổ đi về nhà Tào Nam.

Trên đường đi, Mã Ngọc còn kiêu ngạo quát to:

- Đi tìm Tào nương tử lấy lại cây trâm của đại tỷ ta. Cây trâm của đại tỷ làm bằng vàng ròng, trị giá mười quan tiền. Ngày hôm nay sao khi gặp Tào nương tử thì bị mất, chắc chắn là bị y trộm.

Người trong thôn thấy vậy đều né tránh.

Tuy nhiên vẫn có người chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

- Người nhà Đặng Tài càng lúc càng quá đáng. Đây chẳng phải là ức hiếp người hay sao? Tào nương tử như thế nào, mọi người đều rõ, làm sao có chuyện ăn trộm cây trâm? Chắc chắn là do chúng vu oan.
- Cũng chưa chắc. Hiện giờ Mã đại nương tử không như trước kia. Lúc buổi trưa quả thật thị và Tào nương tử cãi nhau. Cũng có thể đúng lúc đó...
- Tất cả câm miệng hết đi. Chuyện này không phải việc của chúng ta. Nhanh báo cho Lão thái công dừng để cho chuyện trở nên âm ỉ.
- Đúng vậy! Mời lão thái công ra mặt.
- Nhưng vừa rồi ta mới thấy lão thái công vào trong thành, bây giờ chắc không có nhà.
- Vậy phải làm thế nào đây?

.....

Trong lúc mọi người bàn tán, đoàn người Mã Ngọc đã tới cửa nhà Tào Nam.

Mã Ngọc chẳng hề khách khí bước tới đập tung cửa rồi quát lớn:

- Tào nương tử! Mau mang trả cây trâm của đại tỷ ta đây.

Lúc này, Tào Nam vừa mới tỉnh lại, vẫn còn đang yếu.

Nghe thấy bên ngoài huyên náo, nàng nghi hoặc nhìn ra bên ngoài.

Trương thị nói:

- Cha chúng nó ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra?

Tào Cấp lên tiếng rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên kia Vương Mãi cũng ra khỏi phòng. Vừa bước ra ngoài, y liền vợ lấy một cây gậy đi theo sau Tào Cấp.

- Các người là ai?

Tào Cấp đi ra ngoài thì thấy đám Mã Ngọc chặn ở cửa.

Nhìn thì Tào Cấp cao lớn, lại thêm nhiều năm làm nghề rèn cho nên thân thể tráng kiện.

Tuy nhiên quan trọng nhất vẫn là bốn phận con người.

Mà bốn phận ở đây là thế nào?

Nói thẳng một chút thì y là kẻ nhất gan sợ phiền phức.

Lúc này, Vương Mãi và Tào Bằng đều không ở nhà, nhìn thấy nhiều người đứng trước cửa như vậy, Tào Cấp cũng hết hoảng.

Mặc dù nhìn Mã Ngọc không được như Tào Cấp nhưng nhiều năm ở trong huyện thành nên dũng khí cao hơn hẳn, chẳng hề có chút sợ hãi.

- Cái thằng đen này ở đâu chui ra?

Mã Ngọc chỉ tay vào Tào Cấp mà chửi:

- Hôm nay ông mày tới đây bắt trộm, nếu biết điều thì cút sang một bên nếu không ông dạy cả cho mày một bài học.
- Bắt trộm?
- Tào nương tử ăn trộm cây trâm của đại tỷ ta. Ta tới đây để đòi.
- Người nói bậy...

Lúc này, Tào Nam được Trương thị dìu đi từ trong nhà ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, nghe thấy Mã Ngọc vu oan, nàng nổi giận rồi nói to:

- Mã bồng tử! Người đừng có mà ngậm máu phun người. Ta ăn trộm cây trâm của đại tỷ người lúc nào?

Mã bồng tử là biệt hiệu của Mã Ngọc.

Mã Ngọc nhìn thấy Tào Nam thì cười ha hả:

- Tào nương tử! Buổi trưa người cãi nhau với đại tỷ của ta ở cửa thôn. Đại tỷ của ta là người rộng lượng không chấp với người ai cũng biết. Nhưng người lại giả vờ hôn mê rồi ăn trộm cây trâm của đại tỷ ta.

- Đúng vậy! Ta có thể làm chứng.

Một tên đại hán vô công rồi nghề bước ra lên tiếng:

- Tào nương tử! Người là người thông minh. Nhưng ta tận mắt nhìn thấy người ăn trộm cây trâm của đại nương tử... Người nghe ta khuyên một câu, tất cả đều là người một nhà, nếu người đưa cây trâm ra đây thì đại nương tử sẽ không làm khó người. Nếu không thì một khi đại nương tử báo quan, đến lúc đó thì người còn làm liên lụy tới Tam ca.

- Đúng thế! Giao ra đây.

Tào Nam tính tính hiền lành, nghe đám du thủ du thực ngậm máu phun người mà tức tới mắt tái mặt, run rẩy.

Tào Cấp không biết làm sao, nhìn đối phương nhiều người như vậy chỉ biết nói liên tục:

- Mọi người có chuyện gì thì cứ từ từ nói.

Thấy y yếu nhược như vậy, Mã Ngọc lại càng lấn tới.

- Thằng đen kia! Mày không rút đi thì ông mày xử lý.

Gã còn chưa dứt lời từ sau Tào Cấp đã có người vọt ra. Trong tay y cầm một cái gậy đập thẳng vào người Mã Ngọc.

- Tao đập chết con mẹ mày.

Vương Mãi quát to:

- Dám bắt nạt tỷ tỷ a Nam của ta. Ông mày lấy cái mạng chó của mày.

Mặc dù Vương Mãi còn nhỏ nhưng tính tình còn táo bạo hơn Vương Mãnh.

Trước đây, Tào Nam rất quan tâm tới y, có món gì ngon cho Tào Bằng thì cũng cho Vương Mãi. Trong lòng Vương Mãi, Tào Nam giống như tỷ tỷ ruột thịt. Lại thêm trước khi đi, Tào Bằng có nói: “Nếu có người nào dám tới gây rối thì cứ ra tay, đừng để chết người là được.”

Vương Mãi tập võ từ nhỏ, mặc dù không tới mức thượng thừa nhưng cũng không phải tầm thường.

Người bình thường cho dù có hai, ba người cũng không phải là đối thủ của y. Thấy Mã Ngọc tới cửa ức hiếp, lại còn vu oan cho tỷ tỷ a Nam, Vương Mãi không nhịn được nữa.

Tào Cấp là người hèn yếu nhưng Vương Mãi lại là người can đảm.

Y nhảy ra vùng gậy đánh Mã Ngọc. Mã Ngọc đang quát to đột nhiên thấy Vương Mãi xông tới thì sợ quá vội vàng né tránh.

Cây gậy đập sượt vai y giáng xuống đất.

Vương Mãi thừa cơ vùng gậy quét ngang:

- A Phúc đã nói tên nào dám tới đây gây rối thì giết không tha.

Mã Ngọc còn chưa đứng vững thì cây gậy đã rít gió rồi quét tới.

Gã có luyện chút võ nghệ cho nên thân thủ linh hoạt, vì vậy vội vàng lăn về phía sau. Cây gậy quét trúng áo của gã làm rách một miếng. Nếu Mã Ngọc chậm chân một chút chắc chắn sẽ bị gãy xương...

- Con mẹ mày muốn chết.

Mã Ngọc là một tên vô lại bị như vậy liền giật lấy một cái gậy trong tay người khác rồi lao về phía Vương Mãi.

- Đánh chết nó đi.

Đám du thủ du thực cũng gào lên rồi lao tới.

Vương Mãi vung cây gậy đỡ trái gậy phải.

- Đừng đánh! Có chuyện gì thì từ từ nói chuyện.

Tào Cấp bối rối chỉ biết kêu gào liên tục.

Nhưng chuyện đã tới mức này thì ai còn để ý tới y nói gì. Vương Mãi bị đám người Mã Ngọc quây lấy xung quanh sắp không chịu nổi nữa. Cho dù gã có lợi hại thì cũng chỉ là một đứa trẻ mới có mười ba tuổi. Đối phó với hai, ba người còn không sao nhưng bên Mã Ngọc có tới tám, chín người. Mã Ngọc cũng có luyện qua võ nghệ nên Vương Mãi cho dù có lợi hại tới mấy cũng không chống đỡ nổi. Tuy nhiên, Vương Mãi vẫn đánh cho hai ba tên nằm lăn ra đất.

- Tào Cấp! Ông có phải là đàn ông hay không?

Thấy Vương Mãi chịu thiệt, Tào Cấp không làm được gì khiến cho Trương thị nổi giận.

- Lúc ở trấn Trung Dương, người rảnh cũng không dám xẹt để cho Bằng nhi của ta chịu khổ. Bây giờ, người ta tới tận cửa ức hiếp con gái của người vậy mà người đứng đó chịu nhục...không ngờ ta lại vớ phải cái kẻ đón hèn như người. A Nam! Người tránh ra! Hôm nay lão nương phải liều mạng với chúng.

Trương thị đẩy Tào Nam rồi với một cái cước mà xông ra.

- Thảm thảm! Cẩn thận.

Vương Mãi hét lên khi thấy một tên du thủ du thực vung gậy lao về phía Trương thị.

Vốn gã không chống lại được bây giờ phân tâm liền bị Mã Ngọc nhân cơ hội mà đá mạnh vào ngực Vương Mãi.

Vương Mãi lập tức ngã ra đất, cây gậy của y cũng văng ra thật xa.

Đám du thủ du thực liền xông tới đám đá loạn xạ...

Trương thị chưa đánh nhau bao giờ, chỉ dựa vào chút can đảm mà xông lên liền bị một tên đại hán ngăn lại.

Tào Cấp đứng bên, hai bên gò má co giật...

Đột nhiên y khàn giọng gầm lên một tiếng:

- Ta liều mạng với các người.

Sau đó, y nhặt lấy cây gậy của Vương Mãi rơi trên mặt đất rồi xông tới vung gậy đánh vào vai một tên. Chỉ nghe tiếng rầm rắc vang lên, vai tên đó bị Tào Cấp đập nát. Hai mắt của Tào Cấp đỏ ngầu, đáp cho một tên khác ngã xuống đất rồi vung gậy nện trúng ngực...

Mặc dù Tào Cấp hiền lành nhưng cũng học được vài năm công phu của Vương Mãnh.

Hàng năm gã lại làm nghề rèn cho nên sức khỏe so với Vương Mãnh còn mạnh hơn. Chỉ có điều tính gã hiền lành không thích đánh nhau với người khác cho nên hay bị người bắt nạt. Nhưng một khi người hiền lành đã nổi điên thì càng đáng sợ... Bị Trương thị mắng, còn bị Mã Ngọc coi thường, lại thêm con gái bị người ta vu oan khiến cho Tào Cấp không nhịn được nữa. Gã xông tới đánh văng hai người. Không giống như Vương Mãi, mặc dù thân thủ giỏi hơn nhưng sức khỏe lại kém. Cho dù có đánh ngã người thì cũng chỉ làm cho bị thương ngoài da một chút.

Nhưng Tào Cấp thì khác, mỗi gậy của gã mà trúng ai là người đó nằm xuống.

Một tên bị trúng vai đập nát, còn tên bị nện trúng ngực thì cũng phun máu nằm trên đất không dậy nổi.

Mã Ngọc hoảng sợ, bỏ mặc Vương Mãi mà lao về phía Tào Cấp.

Tào Cấp là người hiền lành nhưng một khi nổi điên thì chẳng khác nào con hổ dữ. Y vung côn đánh cho ba tên du thủ du thực văng ra ngoài. Cây côn trong tay thuận thế đâm thẳng vào bụng Mã Ngọc.

Lực cây côn của y có thể nói là kinh người, đánh cho Mã Ngọc bay ra ngoài, hộc máu.

Đám du thủ du thực vốn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

nhìn thấy Tào Cấp nổi điên như vậy, trong chớp mắt đánh ngã ba, bốn người thì choáng váng.

Chú thích: Mã Ngọc - Tướng của Thục quốc. Trong Tam Quốc chí có ghi lại rằng theo Gia Cát Lượng xuất chinh đánh Tào rồi bị chết trong quân.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

16. Chương 16: Ai Cao Quý Hơn Ai?

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 16: Ai cao quý hơn ai?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nhìn vẻ bề ngoài thì Đặng Tắc là một người thanh niên rất đôn hậu.

Vóc dáng của y không cao lắm ước chừng khoảng một mét bảy mươi lăm, nhìn hơi mập một chút. Khuôn mặt núc ních, ánh mắt hơi nhỏ nhưng có thần.

Có lẽ do nguyên nhân làm việc quá độ nên mỗi mỗi khiến cho ánh mắt của Đặng Tắc bây giờ trông rỗng.

Sắc mặt của y nhìn cũng không được tốt lắm, hơi tái một chút. Mái tóc thì bù xù, chiếc áo vải bông mặc có nhiều nếp nhăn, thậm chí còn dính cả vài vết bẩn. Đứng trong phòng khách, y cung kính thì lễ với Khoái Chính:

- Tiểu lại Đặng Tắc bái kiến Khoái Huyện lệnh.

Trong lòng y có chút thắc mắc, không hiểu Khoái Chính đột nhiên tìm mình, không biết có gì cần dặn.

Theo lý mà nói thì mặc dù Đặng Tắc là thuộc hạ của Khoái Chính nhưng chưa từng tiếp xúc với y. Bản thân gã cũng không phải là kẻ giỏi luồn cúi, thích sẵn đón. Cho dù lúc nào, gã cũng cẩn thận làm tốt bổn phận của mình còn chuyện khác thì không để ý lắm.

Vốn y đang ở trong phòng công của huyện nha để sửa sang, chỉnh lý lại hộ tịch.

Do Huyện lệnh mới đổi về nên các tư liệu về hộ tịch của huyện Cức Dương phải nhanh chóng trình báo cho huyện lệnh.

Việc quản lý hộ tịch vào những năm cuối cùng thời Đông Hán không có phương pháp chuẩn mực như thời hậu thế. Đặc biệt sau khi trải qua loạn Khăn Vàng, quản lý hộ tịch trở nên rời rạc. Lần chỉnh lý lại hộ tịch trước đó là khi Lưu Biểu tiếp quản Kinh châu. Từ đó về sau, huyện lệnh Cức Dương cũng không để ý tới việc này nữa. Tuy nói huyện thừa (quan giúp việc) Vương uy rất chú ý tới điều này nhưng do quá nhiều việc vặt làm mất thời gian của y, vì vậy mà đành phải sửa sang lại một cách qua loa.

Huyện Cức Dương là một huyện trung bình có khoảng một vạn ba trăm hộ. Dân cư xấp xỉ năm vạn.

Gần như mỗi một ngày đều có chuyện sinh lão bệnh tử xảy ra. Dồn vài năm lại, đột nhiên muốn có con số thống kê chính xác cũng không phải là một chuyện đơn giản. Lại thêm việc Đặng Tài cố ý gây khó khăn nên đem cho Đặng Tắc sửa sang lại. Đúng là Đặng Tắc có khả năng nhưng trong tình huống như vậy cũng

không thể hoàn thành ngay lập tức. Cứ thế, hắn đã ở nha huyện làm việc hơn ba ngày, thậm chí thời gian về nhà thay quần áo cũng không có. Mà trong tình hình như vậy, mỗi ngày gã còn bị Đặng Tài tới gây sự.

Khoái Chính nhìn thấy Đặng Tắc cũng phải sững sờ.

Trong lòng y cảm thấy kỳ quái làm sao mà tỷ phu của Tào Bằng lại vất vả như vậy?

Tới đây, y như hiểu được một chút rằng...

Tào Bằng tới đây là để vấn tội.

Tất nhiên, Khoái Chính cũng chẳng hề sợ hãi Tào Bằng. Cho dù Tào Bằng có là đệ tử của Bàng Quý, thậm chí là con của Bàng Quý thì y cũng không sợ.

Nhưng vô duyên vô cớ đắc tội với một người cũng không phải là chuyện hay.

Hơn nữa, Tào Bằng cũng không có ra mặt hỏi tội, lời nói cũng hoàn toàn khách sáo và khiêm nhường. Tỷ tỷ của người ta ở nhà xảy ra xung đột với người khác, hắn tới đây đón tỷ phu về cũng là chuyện thường tình. Nhưng vấn đề là, Đặng Tắc lại làm việc dưới tay y, nhìn lại như thế này. Nếu để lan ra ngoài thì đúng là mất mặt. Khoái Chính còn cảm thấy khó hiểu, không biết Đặng Tắc làm cái gì ở trong phòng công?

Việc gì gây sức ép khiến cho bản thân thành thế này đúng là không phải chuyện dễ dàng...

Vốn Khoái Chính định gọi Đặng Tắc đến rồi để cho y và Tào Bằng trở về là được.

Nhưng hiện tại gã cũng cảm thấy hứng thú, trầm giọng hỏi:

- Đặng Tắc! Bồn huyện mới nhậm chức nên còn chưa biết hết mọi việc, vẫn chưa kịp gặp mặt với các người. Nghe nói đã ba ngày người chưa trở về, không biết là có nguyên nhân gì? Nếu người có gì khó khăn thì cứ nói với bồn huyện.

Hai mắt Đặng Tắc vô thần nghe thấy vậy liền ngẩn người.

- chẳng phải huyện lệnh yêu cầu sửa sang lại hộ tịch của huyện Cức Dương hay sao?

Khoái Chính gật đầu nói:

- Đúng là có chuyện này...có điều ta cũng không bảo người ba ngày không được về nhà chứ?

- Khởi bẩm huyện lệnh! Ngày căn dặn sau ngày hôm nay phải chỉnh lý lại hộ tịch thành quyển báo lên. Tiểu lại tài sơ học thiển đành phải trâu đêm suốt sáng để làm.

Khoái Chính ngạc nhiên nói:

- Ta nói sau ngày hôm nay người phải trình báo bao giờ?

Gã dứt lời rồi như giải thích với Tào Bằng:

- Trước khi tiểu huynh tới đây nhậm chức có nghe nói hộ tịch của huyện Cức Dương trong mấy năm qua chưa từng được chỉnh lý nên mới sai người làm lại... Đặng Tắc! Ta đã nói việc này không cần phải vội. Việc chỉnh lý hộ tịch khó khăn cứ từ từ mà làm, làm sao mà sau ngày hôm nay phải báo lên?

- A?

Đặng Tắc ngậy người nói:

- Nhưng chủ bộ nói đó là lệnh của ngài.

- Càn quấy.

Khoái Chính mới nghe vậy đã nổi giận, trầm mặt xuống:

- Người nói là Đặng Tài chuyển lệnh của ta cho người?

- Đúng vậy.

- Làm sao lại có chuyện như vậy?

Khoái Chính thực sự nổi giận. Sở dĩ ban đầu y dùng Đặng Tài làm chủ bộ là do trước khi hấn tới nhậm chức được người trong họ giới thiệu. Vốn người trong họ giới thiệu mà đây cũng không phải là việc gì lớn đồng thời cũng có thể coi như kẻ tâm phúc. Dù sao thì Khoái gia cũng không phải ở Cực Dương, nếu Khoái Chính không dùng người thì khó động chân động tay. Nhưng hiện tại, Đặng Tài lại làm cho y mất mặt trước đệ tử của Lộc Môn, nếu để việc này lan ra ngoài cũng không tốt lắm.

- Hiền đệ! Chuyện này...là do thuộc hạ của ta càn quấy khiến cho Đặng huynh bị liên lụy. Mong hiền đệ bỏ quá.

Lúc này, Đặng Tắc mới để ý trong phòng ngoại trừ Khoái Chính ra còn có một thiếu niên ăn mặc giản dị, có vẻ như bị bệnh. Vừa mới thấy, Đặng Tắc cũng có cảm giác quen quen. Lúc trước khi y cưới Tào nam cũng từng gặp Tào Bằng. Có điều do tính tình của Tào Bằng quái gở cho nên cũng không để ý. Bây giờ, gặp lại, Đặng Tắc không nghĩ ra Tào Bằng là ai. Mà y cũng không thể nghĩ ra vì dù sao thì tình hình của nhà mẹ đẻ của vợ mình gã cũng biết, làm sao có thể khiến cho đường đường là một huyện lệnh dãi làm thượng khách như vậy?

Nào biết thiếu niên kia đứng dậy như không thèm để ý, khoát tay áo.

- Đại huynh không cần phải tự trách, chuyện này không có liên quan tới đại huynh. Đây tớ làm sai, quay lại dậy dỗ là được, không cần phải để trong lòng.

Nói xong, thiếu niên đi tới trước mặt Đặng Tắc, chấp tay nói:

- Tỷ phu! Chúng ta về nhà đi.

- Tỷ phu?

Đặng Tắc càng thêm nghi hoặc, nhìn thiếu niên một lúc mới lắp bắp hỏi:

- Người...người là a Phúc sao?

- Tỷ phu! Người không nhận ra ta sao?

Đặng Tắc giật mình, há hốc mồm mà nói một cách lắp bắp:

- A Phúc! Sao ngươi lại ở đây?

Tào Bằng cười cười nói:

- Tỷ phu! Chuyện này nói ra rất dài dòng. Chúng ta về nhà rồi nói. Hôm nay tỷ tỷ xung đột với tức phụ của Đặng Tài mới bị thương. Người nhanh lên cùng về với ta. Trên đường, ta sẽ từ từ giải thích cho người.

Đặng Tắc thực sự như nằm trong mộng.

Đây chính là cậu em vợ có tính tình quái gở của mình sao?

Còn Khoái Chính đứng bên nghe thấy vậy cũng ngạc nhiên.

Lúc trước, Tào Bằng nói với y rằng tỷ tỷ nhà mình xung đột với ác phụ trong thôn nên Khoái Chính cũng không để ý. Trong suy nghĩ của y thì ác phụ cơ bản không đáng để nhắc tới. Chỉ cần Tào Bằng nói ra, y chẳng cần phải tới hai lời sẽ giúp Tào Bằng giải quyết chuyện này. Nhưng nếu vậy, Khoái Chính có thể sẽ khinh thường Tào Bằng. May là Tào Bằng cũng không nói ra chuyện đấy và Khoái Chính cũng không hỏi.

Nhưng hiện tại...

Đặng Tài! Lại là Đặng Tài.

- Tào hiền đệ! Người vừa mới nói Đặng Tài. Là Đặng Tài nào?

Tào Bằng tỏ vẻ ngạc nhiên rồi trả lời:

- Là người của Đặng thôn thì phải. Đại huynh! Hôm nay ta cũng vừa mới tới đây nên cũng không rõ ràng lắm là có chuyện gì xảy ra.

Khoái Chính bình tĩnh quay sang nhìn Đặng Tắc.

- Đặng hiền đệ! Đặng thôn các người có tới mấy Đặng Tài?

- A! Chỉ có một mình gia huynh.

- Đặng Tài cũng là huynh trưởng của người?

- Vâng..có điều là cùng cha khác mẹ.

Cổ nhân thường nói “huynh hữu đệ cung (1)” . Bốn chữ này, đức thánh Khổng có lưu lại cũng là một trong những căn cứ để bình luận đức hạnh của một người. Đặng Tài là huynh trưởng của Đặng Tắc lại gây khó dễ cho huynh đệ trong nhà. Thoáng nhìn thì không liên quan gì tới hai chữ huynh hữu. Nhưng thật ra Đặng Tắc lại luôn khiêm cung, nói chuyện cũng tỏ rõ hai từ đệ cung.

Trong lúc lơ đãng, cảm nhận của Khoái Chính đối với Đặng Tắc cũng tốt lên, đồng thời với Đặng Tài xuống tới mức thấp nhất.

- Tào hiền đệ! Người và Đặng Tắc trở về trước đi. Khi nào thân thể của lệnh tỷ lành lặn, tiểu huynh sẽ cho người tới đón. Đặng Tắc! Mấy ngày tới người cứ ở nhà chăm sóc Tào nương tử, không cần phải nóng vội trở lại làm việc. Còn về chuyện hộ tịch kia, người cũng không cần phải quan tâm. Chờ khi trở lại, bổn huyện sẽ có nhiệm vụ khác quan trọng giao cho người.

- Vâng.

Đặng Tắc mừng rỡ vội vàng cung tay kính cẩn.

Tào Bằng đứng bên cạnh khuôn mặt hơi tái của hắn vẫn hết sức bình tĩnh.

Từ khi hắn tới nha huyện, nói chuyện với Khoái Chính, mỗi câu đều suy nghĩ rất kỹ. Vốn nếu Khoái Chính không hỏi chuyện Đặng Tắc làm việc, hắn cũng sẽ nói. Không ngờ tới, Khoái Chính là tri huyện tự mình đi nói, đỡ cho hắn phải rắc rối.

Cái loại đệ tử thế gia này chú trọng nhất tới mặt mũi.

Hôm nay hắn lấy thân phận là đệ tử của Bàng Quý tới đây đã cho Khoái Chính thể diện.

Mà như vậy thì Khoái Chính cũng sẽ cho hắn thể diện.

- Tỷ phu! Chúng ta đi thôi.

Dứt lời, Tào Bằng chấp tay nói với Khoái Chính:

- Đại nhân! Tiểu đệ xin cáo từ.

Tào Bằng dẫn Đặng Tắc đi ra khỏi phòng. Tới lúc này, Đặng Tắc vẫn còn choáng váng.

Y như rơi vào trong đám mây mù, không hiểu tại sao cậu em vợ nhà mình đột nhiên lại xuất hiện ở Cực Dương. Hơn nữa nhìn tư thế vừa rồi dường như vô cùng thân thiết với Khoái gia. Tính tình của đám thế gia, Đặng Tắc cũng hiểu biết một chút. Nếu không có địa vị ngang nhau, bọn họ sẽ không làm như vậy. Mà từ lần gặp trước với Tào Bằng tới bây giờ đã được ba, bốn tháng...

Chẳng lẽ trong ba, bốn tháng đó cậu em vợ đã có sự thay đổi.

Đặng Tắc bước thấp bước cao đi theo sau Tào Bằng. Một lúc sau đã ra tới cửa huyện nha.

- Tỷ phu có còn nhận được ra Vương thế phụ hay không?

Đáng ra, Tào Bằng có thể gọi Vương Mãnh là bá phụ nhưng ở đây thì phải tôn một tiếng thế phụ.

Thế phụ và bá bá có ý tứ giống nhau nhưng tăng thêm sự tôn trọng.

Nơi này là nha huyện, mỗi một cử chỉ một tiếng nói, Tào Bằng đều hết sức cẩn thận.

Đặng Tắc và Vương Mãnh thật ra rất quen thuộc nên ngạc nhiên vui mừng kêu lên:

- Bá phụ! Đã lâu không gặp.

- Thúc tôn! Người cũng biệt tích a.

- Bá phụ! Hôm nay các người tới đây là...

- Ha ha! Việc này nói ra rất dài. Chúng ta trở về trước. Huynh đệ người mời thấy thuốc có lẽ bây giờ cũng đã về tới nhà. Trước tiên hãy xử lý việc này xong rồi chúng ta sẽ tán gẫu với nhau.

Đặng Tắc gật gật đầu, nhắc chân bước lên xe.

Đúng lúc này, bên cạnh cửa có người quát lớn:

- Đặng Tắc! Người định đi đâu?

Đặng Tắc quay đầu lại thì thấy từ bên cánh cửa vách của nha huyện có một nam tử thanh niên đi ra. Nhìn niên kỷ của người đó có vẻ lớn hơn Đặng Tắc một chút. Tuy nhiên ánh mắt của y dài nhỏ, mũi cao thẳng, có chút gì đó không tốt.

- Huynh trưởng....

- Ta đã nói với người bao nhiêu lần, nơi này là nha huyện không phải ở trong nhà...

Ở đây người phải gọi ta theo quan chức.... Đúng là không có cấp bậc lễ nghĩa gì hết, uống cho người là người đọc sách. Người đánh mất hết thể diện của người đọc sách rồi.

Đặng Tắc đỏ mặt lên, hơi thở có phần dồn dập.

Y cố nén tức giận, chấp tay nói:

- Tham kiến Đặng chủ bộ...

Người thanh niên đó đúng là huynh trưởng của Đặng Tắc - Đặng Tài.

Chỉ thấy y ngẩng cổ, nét mặt lãnh ngạo nói:

- Đặng Tắc! Người định đi đâu?

- Bẩm Đặng chủ bộ! Tiểu lại phải về nhà.

- Về nhà? - Đặng Tài trừng mắt, lớn tiếng quát:

- Người nào chuẩn cho người về nhà? Giao chuyện cho người người đã làm xong chưa?

Đặng Tắc đỏ mặt đang định trả lời.

Thì đúng lúc này, trong cửa lớn của nha huyện vọng ra một âm thanh lạnh lùng:

- Ta để cho y về nhà. Đặng chủ bộ! Người có ý kiến gì sao?

Đặng Tắc vênh váo tự đắc, không thèm quay đầu lại mắng:

- Người tính toán cái gì? Ta nói cho người biết, nếu không làm xong việc thì người đừng hòng về.

Nói xong, y mới ý thức được câu nói kia không phải do Đặng Tắc nói.

Vì vậy mà y vội vàng quay lại. Khi nhìn rõ, Đặng Tài sợ tới mức tái mặt, vội vàng khom người, lắp bắp nói:

- Không biết là huyện lệnh tới. Hạ qua! Hạ quan...

Khoái Chính bước ra khỏi cửa, lạnh lùng nhìn Đặng Tài một lúc mới nói một câu:

- Đặng chủ bộ! Thật quá oai phong a.

(1) Huynh hữu đệ cung: Anh cư xử với em như bạn, em cung kính anh như với bậc bề trên.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

17. Chương 17: Ai Cao Quý Hơn Ai?

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 17: Ai cao quý hơn ai?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bàn tay của Khoái Chính phát run, nhưng nét mặt lại hết sức bình tĩnh.

Người này không cho mình mặt mũi...dám ở trước mặt y mà gây sức ép với Đặng Tắc có thể nói là đức hạnh thuộc loại cực thấp, khiến cho Khoái Chính có chút khó chịu.

Chưa nói hôm nay, gã lại còn dám mắng y.

Không cần biết Đặng Tài có thấy y hay không nhưng có thể nói là hôm nay Khoái Chính hoàn toàn mất mặt.

Ít nhất trong suy nghĩ của Khoái Chính thì mọi chuyện là như vậy. Đặng Tài cố tình gây sự khiến cho y không còn mặt để nói chuyện. Nếu Tào Bằng là người bình thường thì Khoái Chính chưa chắc đã để ý, nhưng vấn đề là trong suy nghĩ của Khoái Chính, hiện tại Tào Bằng là môn nhân của Bàn Quý nên vấn đề lại khác.

Sau này nếu nó truyền ra thì mọi người sẽ nói Khoái Chính không biết nhìn người.

Dùng một tên tay sai vậy mà dám giáp mặt chống đối...

Đặng Tài cũng sợ choáng váng không biết làm thế nào cho phải.

Đặc biệt câu nói âm trầm của Khoái Chính khiến cho Đặng Tài ớn lạnh. Lúc này, hắn còn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra. Tại sao mọi chuyện đang diễn ra êm đẹp, Khoái Chính lại xuất hiện, còn nói giúp cho Đặng Tắc? Chuyện này thật là quái dị.

Đúng lúc này, Tào Bằng mở miệng.

- Chúc mừng đại nhân! Chúc mừng đại nhân.

Khoái Chính trầm mặt xuống:

- Hiền đệ! Ý của ngươi là gì?

Tào Bằng cười hì hì, nói:

- Đại huynh! Ngài có được những trợ thủ đắc lực. Vừa rồi Đặng chủ bộ ngăn cản tỷ phu cũng là vì công vụ. Đại huynh có được một người tận tâm như vậy, sau này quản lý huyện Cức Dương chắc chắn là dễ dàng. Như vậy không đáng chúc mừng hay sao?

Tào Bằng nghe nói vậy tưởng như là giải vây cho Đặng Tài nhưng thực tế bên trong lại ẩn chứa sát khí.

Trong con mắt của Khoái Chính có chút lạnh lùng, nhưng trên mặt cũng nở nụ cười.

- Hiền đệ nói đúng. Nếu không có hiền đệ, suýt nữa ta trách nhầm Đặng Tài.

Dứt lời, gã xoay người nói với Đặng Tài:

- Đặng chủ bộ! Đặng Tắc là do ta để cho hắn đi. Trong nhà hắn có chuyện, trước tiên cứ cho nghỉ, ta có sắp xếp khác. Chỉ có điều công việc thống kê lại hộ tịch cũng rất cần. Hay là giao cho Đặng chủ bộ xử lý đi. Ừm! Từ giờ cho tới sáng sớm ngày mai, nhất định phải giao cho ta. Đặng chủ bộ đây là một chuyện lớn không được chậm trễ. Nếu chậm trễ đừng có trách bổn huyện vô tình. Mà những người khác trong nha

huyện ta đã có sắp xếp, cho nên chuyện hộ tịch chỉ có thể phiền một mình Đặng chủ bộ. Đặng chủ bộ không từ chối chứ?

Khoái Chính nở nụ cười xán lạn, nhưng trong mắt Đặng Tài lại hết sức âm trầm.

Thế nào là ác giả ác báo?

Cảnh tượng trước mắt này chính là ác giả ác báo.

Y lấy cớ để tra tấn Đặng Tắc, hiện giờ lại đổ xuống đầu mình. Cái này chính là tự tay lấy đá đập vào chân mình... Nếu vừa rồi y không đuổi tận giết tuyệt đối với Đặng Tắc, Tào Bằng có thể sẽ tha cho y một lần. Nhưng nếu y đã làm được lần đầu thì chắc chắn sẽ có lần sau. Tào Bằng biết đối với loại người này không thể nào có lấy một chút thương tiếc. Đã không dẫm lên thì thôi, một khi dẫm lên phải dẫm cho chết.

Dường như Đặng Tắc có phần không đành lòng, định đi ra biện hộ, nhưng bị Tào Bằng cản lại.

- Đại huynh công việc bề bộn! Tiểu đệ không quấy rầy nữa...

- Tạm biệt Hiền đệ, chớ quên thường xuyên tới đây một chút.

Tào Bằng và Khoái Chính chấp tay nói với nha nhìn như có vẻ thân thiết.

Nhưng thân thiết đó có bao nhiêu phần xuất phát từ nội tâm thì chỉ sợ chỉ có Tào Bằng và Khoái Chính mới có thể nói rõ.

- Tỷ phu! Chớ có quấy rầy huyện lệnh đại nhân làm việc. Trong nhà còn có chuyện, hai chúng ta nhanh chóng trở về.

Tào Bằng vừa nói vừa kéo tay Đặng Tắc đi lên xe.

Cũng thật là xảo hợp, dường như hôm nay chuyện gì cũng trùng với nhau. Đúng vào lúc Tào Bằng bước lên xe rồi ngồi xuống ghế thì từ xa có tiếng người kêu to:

- Thúc Tôn! Thúc Tôn...trở về nhanh. Trong nhà đã xảy ra chuyện. Mã Ngọc cho người tới tận nhà người đánh người.

Tào Bằng và Đặng Tắc ngăn người ra rồi ngoảnh đầu nhìn.

Chỉ thấy Hồng nương tử thở hổn hển chạy tới, đồng thời cánh tay cứ vung lên liên tục.

Cũng may đây là những năm cuối thời Đông Hán, mọi người cũng không có phong tục bó chân. Hồng nương tử trời sinh đã có hai chân to nên chạy rất nhanh.

Ở cửa nha môn, Khoái Chính đang xoay người chuẩn bị đi vào trong thì nghe thấy tiếng gọi cũng dừng bước.

Đặng Tắc biến sắc, vội vàng đón lấy Hồng nương tử:

- Thím! Sao người lại tới đây? Người vừa mới nói Mã Ngọc tới nhà ta gây sự?

Hồng nương tử thở dốc, nhìn trộm Tào Bằng đứng bên cạnh xe.

- Thúc Tôn! Vừa rồi ta mời thầy thuốc về, chuẩn bị khám và chữa bệnh cho Tào nương tử. Nhưng không ngờ vừa mới đi vào trong thôn thì nghe người ta nói Mã Ngọc dẫn một đám du thủ du thực tới nhà người sinh sự. Nó lại còn nói nương tử của người trộm dây trâm của tước phục Bá tôn. Ta thấy tình hình không ổn nên để cho thầy thuốc ở nhà Lục lão gia ở cửa thôn rồi chạy tới tìm người báo tin. Người nên trở về nhanh. Nương tử nhà người chắc chắn chịu thiệt thòi lớn.

Gương mặt tròn của Đặng Tắc hơi tái nhợt rồi đỏ lên vì tức giận.

Gã đột nhiên quay người, ngón tay chỉ về phía Đặng Tài đứng bên ngoài nha huyện mà mắng:

- Đặng Bá Tôn! Người khinh người quá đáng.

Đúng là một người hiền lành, sau khi mắng một câu không còn biết nói gì nữa.

Tào Bằng lạnh lùng nói:

- Thím Hồng. Mã Ngọc kia là ai?

- Mã Ngọc...chính là huynh đệ của đại nương tử. Ngày thường y vẫn làm loạn trong huyện thành, nổi danh là một tên du thủ du thực.

Hồng nương tử chẳng hề do dự, lớn tiếng trả lời vấn đề của Tào Bằng.

Nàng không biết Khoái Chính nhưng lại nhận ra Đặng Tài. Nhìn Đặng Tài như người mất hồn, Hồng nương tử liền phát hiện ra có điều gì đó. ..

Huynh đệ của Tào nương tử đúng là không phải người tầm thường.

Không để cho Hồng nương tử nói tiếp, Tào Bằng xoay người, ngẩng đầu nhìn Khoái Chính rồi chấp tay.

- Việc này xin Đại huynh làm chủ.

Nếu chỉ đơn giản là tới gây rối thì Tào Bằng không tiện mở miệng, dù sao thì người ta cũng vì công vụ. Nhưng hiện tại không còn là vấn đề gây khó dễ nữa. Nếu vào thế hệ sau này, hành động của Mã Ngọc chắc chắn đã vi phạm pháp luật. Vì vậy mà giọng nói của Tào Bằng trở nên nghiêm nghị.

Khuôn mặt của Khoái Chính trở nên âm trầm.

Trước mặt nhiều người như vậy có thể coi như là hấn đã đánh mất mặt mũi của lão đại.

Nếu nói thì y cũng muốn trách tội Tào Bằng. Nhưng Khoái Chính biết việc này không có liên quan tới hấn.

Khoái Chính hít một hơi, lạnh lùng nhìn Đặng Tài rồi nói:

- Hiền đệ tử yên tâm. Việc này bổn huyện sẽ cho người một sự công bằng.

- Người đâu! Lập tức dẫn người tới Đặng thôn, bắt tên tặc tử Mã Ngọc tới đây chờ ta xử lý.

Vốn Khoái Chính còn định cho Đặng Tài một chút mặt mũi vì dù sao y còn có quan hệ với nhà mình, dẫu dẫu một chút là được rồi. Nhưng hiện tại vấn đề ở đây là Đặng Tài làm mất mặt gã. Làm những chuyện như vậy quả thực không phải tác phong của người trong quan phủ mà giống như đám du côn lưu manh. Điều này khiến cho Khoái Chính vốn tự coi mình là người cao nhâ làm sao có thể chịu được. Gã hạ quyết tâm giải quyết việc này.

Tới lúc này, đầu óc của Đặng Tài không còn đâu ra sự bình tĩnh.

Y không hiểu tại sao chỉ trong nháy mắt, mọi chuyện lại thay đổi như thế này?

Tại sao Đặng Tắc lại chó ngáp phải ruồi, cấu kết được với huyện lệnh? Đôi mắt tam giác của y vô tình nhìn qua Tào Bằng. Tới lúc này, Đặng Tài mới giật mình, hiểu được, có lẽ sự thay đổi của Khoái Chính hôm nay chính là tên xú tiểu tử này.

- Đặng Tài! Không nhanh vào làm đi còn đứng ở đây. Có phải muốn ta mời người không?

Khoái Chính thấy Đặng Tài như vậy cảm thấy khó chịu liền quát ầm lên.

Đặng Tài giật mình, vội vàng khom người tuân lệnh. Sau đó, y cũng bắt chấp cậu em vợ của mình mà chạy vào bên trong nha huyện.

Mười mấy tên sai dịch nhanh chóng tập trung bên ngoài huyện nha.

Đích thân lão quản gia của Khoái Chính dẫn dắt, đi theo Hồng nương tử.

- Hiền đệ! Việc hôm nay...

Khoái chính xấu hổ, chấp tay với Tào Bằng.

Tào Bằng làm như không thèm để ý, cười cười khoát tay chặn lại:

- Đại huynh cần gì phải tự trách? Việc này không liên quan tới đại huynh. Chỉ là một đám lưu manh tới quấy phá. Đại huynh mới tới bị người ta che mắt là chuyện thường... Đại huynh không cần phải giữ trong lòng. Nếu không sau này tiểu đệ thật sự không dám tới bái phỏng. Tiểu đệ bận việc trong nhà, không quấy rầy nữa. Đại huynh! Cáo từ.

Nói xong, Tào Bằng trèo lên xe.

Đặng Tắc cũng thi lễ với Khoái Chính rồi trèo lên theo.

Vương Mãnh run dây cương quát:” Giá!”

Xe ngựa chạy dọc theo đường cái, để lại một mình Khoái Chính đứng ở cửa huyện nha, tay vè hàm râu ngắn, nét mặt có chút trầm tư.

.....

- Vương bá bá, sau này trở về còn phiền ngài vất vả một chuyến.

Ngồi trong xe ngựa, Tào Bằng không để ý tới sự tò mò của Đặng Tắc mà nói với Vương Mãnh:

- Chuyện này đã giải quyết xong, chúng ta định cư chắc là không có vấn đề. Vấn đề hiện tại đó là hôm nay ta mạo danh tiên sinh Nguyên An... Người suốt đêm đánh xe tới Tương Dương, trả lại xa cho tiên sinh. Nếu thấy tiên sinh Nguyên An, người hãy nói, ta vô cùng cảm tạ tiên sinh tặng xe.

Vương Mãnh đáp lời cũng không hỏi lý do.

Đặng Tắc ngồi bên gập mình hỏi:

- A Phúc! Người vừa mới nói Nguyên An tiên sinh có phải là Lộc Môn nhị Bàng Nguyên An tiên sinh không?

- Đúng vậy.

- Người biết Nguyên An tiên sinh?

Tào Bằng nhìn thoáng qua Đặng Tắc rồi gật đầu nói:

- Khi đệ và cha mẹ tới đây có từng gặp Nguyên An tiên sinh và Tư Mã Đức Tháo.

Đặng Tắc hít một hơi rồi nói với giọng kích động:

- A Phúc! Thật tốt quá. Có thể quen biết với Nguyên An tiên sinh, tiền đồ của người sau này không thể tính được.

Tào Bằng tức giận nói:

- Tỷ phu! Chuyện của Nguyên An tiên sinh chúng ta nói sau. Ta thấy tỷ phu nên quan tâm tới tỷ tỷ của ta nhiều hơn một chút. Ba ngày qua người không về nhà có biết tỷ tỷ ở nhà lo cho người lắm không?

Hắn thực ra không có ý kiến với Đặng Tắc chỉ thấy tỷ phu thật sự là một người trung thực.

Bị người ta bắt nạt không ngờ ngay cả rắm cũng không dám đánh... Nếu hôm nay hắn không tới đây thực sự không biết Đặng Tắc bị Đặng Tài ép cho thành cái gì nữa. Nghĩ tới khuôn mặt tái nhợt và tiều tụy của tỷ tỷ, Tào Bằng nổi giận.

- Tỷ phu! Người đừng làm người như vậy có được không? Người khác nói gì người không có phản ứng gì sao?...chẳng phải chỉ là một chức quan lại cút chó sao? Có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Người không có phương pháp nào sao? Cho dù người không muốn làm vậy thì cùng lắm bắt chấp là được, cần gì phải nén giận để cho kẻ tiểu nhân sai khiến?

Đặng Tắc ngây người, ngồi trên tấm da sói mà không biết phản bác lại như thế nào..

Tào Bằng vẫn còn chưa hết giận, mắng tiếp:

- Người nhìn người xem. Làm công vụ...viên lại làm được như người đúng là vất vả. Tính tình tỷ tỷ hiền dịu không nói làm gì, nhưng làm sao mà người có thể nhịn được? Đặng Tài kia mới dựa vào một chút quan chức mà và có tí quan hệ với huyện lệnh, tại sao người phải sợ y? Chuyện này nếu mà vỡ lở ra thì người cho dù có giỏi đi chăng nữa, Đặng Tài cũng chẳng tốt đẹp. Có những lúc người phải học cứng rắn lên một chút. Không nói tới những chuyện khác, chỉ cần không để cho tỷ tỷ của ta bị ác phụ tới bắt nạt, không để cho người ta tới tận cửa gây rối. Người phải cứng rắn lên... Tỷ phu! Người là một người hiền lành. Nhưng những chuyện như vậy trên đời không ai có thể nhịn được. Ta cũng không biết người làm thế nào mà nhịn nổi...

Khuôn mặt của Đặng Tắc đỏ bừng, hai tay siết chặt, thân mình run rẩy.

- Đủ rồi.

Y đột nhiên rống to một tiếng rồi sau đó đưa tay ôm lấy đầu.

Tào Bằng liếc mắt nhìn Đặng Tắc rồi không nói gì nữa. Có thể thấy được, Đặng Tắc đã phải chịu kích thích. Có những lời chỉ nói tới là dừng. Chỉ cần nói vậy thì sau này Đặng Tắc cũng có thể hiểu được rằng cái suy nghĩ chịu thiệt chính là hưởng phúc đó là suy nghĩ của thằng ngốc. Khổng lão phu tử còn nói phải lấy ơn báo oán?

Chiến xe ngựa chạy theo đường đất gập ghềnh nhanh chóng tới Đặng thôn.

Khi đám người Tào Bằng dừng lại trước cửa nhà thì sai dịch của Khoái Chính đã khống chế được tình hình.

Có điều Tào Cấp và Vương Mãi đều bị thương nặng. Đặc biệt trên người Tào Cấp vẫn còn dính máu, đang ngồi ở cửa phòng, đưa cánh tay trần cho Trương thị băng bó. Theo Hồng nương tử thuật lại thì đám người Mã Ngọc tới cửa làm cho Tào Cấp và Vương Mãi nổi giận, hai bên liền đánh nhau. Tào Cấp cậy thân thể khỏe mạnh miễn cưỡng chiến thắng. Tuy nhiên đây là lần đầu tiên y ra tay với người khác nên không ngờ bị người ta dùng con dao nhỏ đâm cho bị thương.

Ở cửa nhà của Đặng Tắc tập trung rất nhiều người.

Tất cả những người trong thôn họ Đặng đều chỉ trở đám lưu manh đang ngồi dưới chân tường mà xì xào bàn tán.

- Nhà lão tam lần này thực là kiên cường.

- Đúng vậy, người nhìn hán tử cao đen kia xem, có thể một mình đánh nhau với nhiều người như vậy, đúng là một hảo hán. Ta nghe nói người đó là phụ thân của Tào nương tử.

- Ủm! Nghe Hồng nương tử nói thì cả nhà người ta tới để nương tựa lão Tam, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

- Theo ta thấy thì sau này lão Tam phải cứng rắn hơn. Chỉ cần với những gì mà hán có thì ta thấy trong thôn này không ai dám động tới.

- Cũng chưa chắc. Đùng quân Đặng lão đại vẫn còn chưa về.

Tên đó hiện giờ đang đắc ý. Nếu trở về mà gây khó dễ thì chắc chắn nhà lão Tam lại chịu thiệt.

- Cái tên ngốc này, không thấy có công sai tới đây hay sao? Vừa rồi ta nghe Hồng nương tử nói, huynh đệ của Tào nương tử là một người có bản lĩnh, ở cửa nha huyện đã làm cho Đặng Tài ngoan ngoãn. Ta đoán rằng chắc chắn do đệ đệ của Tào nương tử làm chuyện này. Nếu không làm sao nha môn vì cái việc nhỏ như vậy lại phải người tới đây?

- Nói có lý! Nói có lý.

Quản gia của Khoái Chính đi tới trước mặt Tào Bằng cung kính chấp tay rồi nói:

- Tào công tử. Chuyện nơi đây đã giải quyết xong tiểu nhân dẫn đám người kia về, chờ sau này huyện lệnh xử lý. Xin công tử cứ yên tâm, công tử nhà ta nhất định sẽ mạnh tay, không để cho chúng được tự do thoải mái.

Tào Bằng cười nói:

- Nếu vậy thì làm phiền lão nhân gia.

Quản gia ra lệnh cho đám công sai trói Mã Ngọc cùng với đám lưu manh lại. Đột nhiên từ trong đám người có một nữ nhân khỏe mạnh xông ra.

- Các người định làm gì? Tướng công nhà ta là chủ bộ. Tại sao các người lại tùy tiện bắt người?

Quản gia nhíu mày lại:

- Người là ai?

- Đây chính là lão mã tử của Đặng chủ bộ.

“Lão mã tử” là từ địa phương của quận Nam Dương, có ý chỉ người vợ.

Ít nhiều Tào Bằng cũng sống lại được hai mươi ngày cho nên một số từ ngữ địa phương cũng biết được.

Lão quần gia lập tức sầm mặt xuống.

Lão vừa mới định mở miệng thì Đặng Tắc từ trong nhà lao ra tới trước mặt Mã Anh mà tát cho thị một cái.

- Con ác phụ này, người ỷ vào Đặng Bá Tôn mà lấn ép nhà ta tới mức này? Ngày thường người sỉ nhục vợ chồng ta không nói, nhưng hiện giờ lại còn ác độc vu oan cho ái thiếp của ta ăn trộm cây trâm của người? Ta nói cho người biết, Đặng Thúc Tôn ta cho dù có nghèo đói tới chết cũng không làm cái trò ăn trộm ăn cắp đó. Hành vi của người hôm nay, ta nhất định phải báo cho tộc trưởng để lấy lại sự công bằng.

Một cái tát đó phát ra tiếng động rất to.

Mã Anh không ngờ được ngày thường Đặng Tắc hiền lành như vậy làm dám đánh mình.

Thị bụm mặt, hoảng sợ nhìn Đặng Tắc. Mất một lúc thị mới có phản ứng, đột nhiên ngồi bệt xuống đất vỗ đùi mà khóc to:

- Đặng Thúc Tôn! Cái loại khốn nạn nhà người cũng dám đánh ta? Người có bản lĩnh thì đánh chết ta đi. Nếu người không đánh thì người đứng là cái loại thái giám.

Đặng Tắc nhất thời nổi xung nhưng gặp Mã Anh là cái loại đàn bà chanh chua nên trùn ngay xuống.

Tào Bằng đột nhiên nói:

- Tỷ phu! Vừa rồi vị đại thẩm này yêu cầu người đánh, người cần gì phải khách khí? Mọi người ở đây đều có thể làm chứng là thị yêu cầu người đánh.

- Đúng vậy! Thúc Tôn! Chúng ta đều làm chứng cho người là thị cầu người đánh.

Mã Anh ngậy người.

Có điều cho dù thị có ngậy người thì Đặng Tắc cũng không hề có chút sùng sờ.

Nghe Tào Bằng nói vậy, y không nói hai lời đưa tay tát một cái nữa.

Một cái tát đó khiến cho nửa mặt Mã Anh sưng vù...

- Từ nhỏ tới lớn ta chưa từng nghe nói có người nào yêu cầu được như vậy. Bà nương này có lẽ bị điên, không ngờ lại cầu người ta đánh.

Tào Bằng cười cười nói với lão quần gia.

Lão quần gia nghe thấy vậy cũng hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Lão liền bật cười ha hả, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy! Yêu cầu này có chút quái đản. Ta cũng chưa từng nghe nói tới việc có người nào cầu người khác đánh... Ha ha! Đây là chuyện riêng của mọi người, ta không nhúng tay vào. Có điều công tử chú ý một chút, nếu để xảy ra tai nạn chết người thì rất khó nói. Ta còn phải về phục mệnh. Công tử nếu có thời gian rảnh rồi mong rằng tới chơi nhiều một chút...

- Nhất định! Nhất định.

Tào Bằng mỉm cười, nhìn theo lão quần gia rời đi.

Mặc dù Mã Anh muốn đỡ lại nhưng bị Đặng Tắc giống như nổi điên đánh cho tới tấp.

Cho dù thị có là một nữ tử hung hãn thì cũng chỉ là một nữ nhân. Bình thường nhìn Đặng Tắc có vẻ nho nhã rất hiền hòa nhưng lần này phát cuồng chẳng khác nào chó điên. Mã Anh bị đánh cho chảy máu chỉ biết gào lên kêu cứu. Có điều, ngày thường thị quá kiêu ngạo nên tới lúc này không có ai đứng ra can ngăn. Huỳnh đệ của thị muốn tới giải cứu nhưng bị Tào Cấp đánh trong trọng thương vì vậy mà không còn sức. Hiện giờ lại còn bị dây thừng trói chặt nên lực bất tòng tâm.

Sau khi Tào Bằng tiến bước lão quần gia thì thấy mọi việc diễn ra cũng đủ rồi.

- Vương bá bá! Ngăn tỳ phu của ta lại đi.

Vương Mãnh đang xem xét thương tích trên người Vương Mãi nghe thấy vậy liền lập tức tới ôm lấy cổ Đặng Tắc.

Lúc này, Mã Anh không còn đáng vẻ hung hãn như trước mà bị Đặng Tắc đánh cho chẳng khác nào một con lợn, đầu tóc rối tung, chiếc áo dài bằng bông cũng bị xé rách như xơ mướp.

- Hắc! Biết điều thì cút đi cho nhanh. Ta nói cho người biết, Đặng thôn đã thay đổi...cái tên cầu nô tài của nhà người không còn vênh mặt được nữa. Trong thôn này trên có lão tộc trưởng, dưới có Đặng tướng quân. Về chuyện công có Khoái huyện lệnh là quan phụ mẫu sáng suốt. Không có chỗ cho con chó của nhà người tác oai tác quái. Nếu người còn ăm ỉ ta sẽ giết người. Tới lúc đó, Khoái huyện lệnh cũng không thể nào dôn tội cho ta, nhiều lắm thì đánh ta mấy trượng. Nếu người không tin chúng ta cứ thử xem.

Nói xong, Tào Bằng đứng dậy kêu to:

- Đầu Hổ ca! Đưa hung khí làm cho cha ta bị thương tới đây.

- Được.

Vương Mãi không nói hai lời, chạy tới nhặt một thanh đoản kiếm trên mặt đất đưa cho Tào Bằng.

Tào Bằng nhìn qua liền cười hì hì. Có điều không mặt thanh tú của Mã Anh lúc này hết sức dữ tợn.

- Người...người...

- Người cứ chờ đấy. - Mã Anh bò dậy nhanh chân bỏ chạy:

- Chờ tướng công của nhà ta về , ta sẽ cho người biết tay. Người cứ chờ đấy.

Tào Bằng nói với theo:

- Được! Ta chờ.

Dứt lời, hắn trả lại cây đoản kiếm cho Vương Mãi rồi nhìn đám người đứng xung quanh mà trầm giọng nói:

- Được rồi! Xem xong náo nhiệt rồi. Mọi người về nhà đi.

Thanh âm của hắn không to nhưng lời nói và cử chỉ lại tỏ rõ một sự uy nghiêm.

Đám thôn dân đứng xem lập tức giải tán.

Tào Bằng nhè nhàng xoa xoa Thái Dương rồi thở phào một cái.

Chuyện này tạm thời dừng lại một thời gian. Nhưng Tào Bằng biết nguy hiểm vẫn chưa hết. Hắn còn phải chờ câu trả lời của Bàn Quý.

Hồng nương tử dẫn thầy thuốc đi vào trong phòng khám và chữa bệnh cho Tào Nam.

Cha con Vương Mãnh thì thu dọn sân còn Tào Bằng đến bên cạnh Tào Cấp ngồi xuống.

- Bằng nhi! Con làm thế nào vậy?

Tào Bằng không trả lời vì chuyện này không có cách nào giải thích với Tào Cấp. Có nói cho cha biết cũng không được tác dụng gì.

Hắn liếc nhìn miệng vết thương của Tào Cấp rồi đột nhiên cười nói:

- Cha không sao chứ?

- Chỉ bị thương ngoài da có chuyện gì đâu? Có điều đánh trận này trong lòng ta thoải mái hơn nhiều. Trước đây cha luôn nhất gan sợ phiền phức khiến cho mẹ con các con chịu nhiều thiệt thòi. Cha đã nghĩ thông suốt có gì phải sợ? Người càng sợ hãi, người ta lại càng ức hiếp.

- Bằng nhi! Cha cam đoan với con từ nay về sau tuyệt đối không để cho ai ức hiếp mọi người nữa. Cho dù có phải trả giá bằng cái mạng gì này cũng không để cho người ta ức hiếp các người.

Tào Bằng nở nụ cười, nói:

- Cha! Con tin người.

- Chúc mừng! Chúc mừng.

Trong lúc hai cha con đang nói chuyện, Hồng nương tử đột nhiên đi ra khỏi nhà.

Gương mặt béo tròn nở nụ cười xán lạn. Vừa thấy Tào Cấp, nàng liền nói ngay:

- Tào lão gia! Chúc mừng người. Chúc mừng người.

Tào Cấp ngạc nhiên:

- Hồng gia tẩu! Tin mừng ở đâu?

- Tào nương tử sắp cho ngài thêm một đứa cháu. Ngài nói xem có nên chúc mừng hay không?

- Ta! Ta có tôn nhi?

Tào Cấp lặng đi một chút mới có phản ứng.

Lão lập tức lao vào nhà mà hét lên:

- A Nam! Có phải thật hay không? Có phải thật hay không?

Còn Tào Bằng thì choáng váng đứng ở ngoài cửa mất một lúc lâu, hần mới có phản ứng, ngơ ngác hỏi:

- Hồng gia thẩm tử! Người nói tỷ tỷ của ta có bầu?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

18. Chương 18: Phụ Tử Nói Chuyện.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 18: Phụ tử nói chuyện.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đối với Đặng Tắc mà nói thì hôm nay là một ngày đại hỷ.

Đầu tiên là thoát khỏi địa vị xấu hổ trong công việc, rồi sau đó lại ra sức đánh Mã Anh trút giận cho bản thân và vợ mình mà cảm thấy hãnh diện. Còn nay, khi nhận được tin vợ mình có thai càng khiến cho y cảm thấy hưng phấn.

Đối với những năm cuối của thời Đông Hán thì đối với người ta mà nói tội bất hiếu mới chỉ xếp thứ ba mà tội không có người nối dõi mới là lớn nhất.

Nói dõi tông đường đúng là một chuyện vô cùng quan trọng. Đám cảnh nảy lộc. Đối với một gia tộc càng phát triển càng tốt, sau này mới có thể trở nên thịnh vượng...

Mà hiện tại, sự thịnh vượng đã tới...

Nhà mẹ đẻ của Tào Nam tới đây trong mắt Đặng Tắc đúng là ngôi sao may mắn.

Đặng Tắc ngồi bên cạnh, nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Tào Nam mà cười toe toét, không nói được tiếng nào. Vợ chồng Tào Cấp cũng cảm thấy vui vẻ. Con gái của mình mang thai đúng là chuyện tốt nhất, làm sao mà hai vợ chồng họ không cảm thấy vui?

Vương Mạnh cũng vui vẻ cho Tào gia. Là bằng hữu tốt, y cũng hy vọng Tào gia ngày càng thịnh vượng.

Chỉ có Tào Bằng vẫn còn có chút ngây ngốc.

Kiếp trước, hắn là con trai độc nhất nên với tình cảm anh chị em cũng không được cảm nhận sâu lắm.

Mà từ khi sống lại tới nay, hắn cũng cố gắng hòa nhập với cái thế giới này. Nhưng dù sao thì thời gian cũng quá ngắn, ngắn tới mức cơ bản hắn không thể nào hưng phấn được như vợ chồng Tào Cấp.

“Ta đã là cữu cữu?”

Năm nay Đặng Tắc mới có hai mươi ba tuổi còn Tào Nam mới có mười tám.

Nếu tính theo cái tuổi này mà nói thì Tào Bằng quả thật có cảm giác không được tự nhiên.

Có điều tất cả đều đang vui vẻ, hắn cũng không thể làm mọi người mất hứng. Mọi người ngồi dưới hiên nhà thì thoảng lại vang lên những tiếng cười...từ từ trong lòng Tào Bằng cũng có một niềm vui sướng được sinh ra. Hắn dựa vào tường nhắm mắt lại, lắng lắng cảm giác ấm áp của gia đình.

“Có một gia đình thật là tốt!”

.....

Buổi tối, Đặng thái công cũng từ trong huyện thành trở về.

Là một con cáo già cho nên chuyện xảy ra ở Đặng thôn lão cũng biết một chút.

Từ khi Đặng Tài nổi lên khiến cho Lão thái công cảm thấy rất khó chịu. Cũng không trách được vì Đặng Tài quá ngông nghênh. Đặng lão thái công không phải là một người cổ hủ, lão cũng hy vọng Đặng thôn có thể phát triển. Nhưng lão không hy vọng có người động tới lợi ích của lão. Nếu là người thông minh cho dù có hoành hành tới đâu cũng sẽ giữ lại một cái gì đó chứ không như cái đồ ngu Đặng Tài không biết trời cao đất dày là gì.

Từ khi y đắc thế tới nay, mặc dù bên ngoài vẫn duy trì sự tôn kính với Lão thái công nhưng hành động lại khiến cho lão không vui.

Đặng lão thái công cũng biết rõ chi tiết của nhà họ Tào.

Đặng Tắc là người trong họ của lão, theo bối phận thì là con cháu. Cháu trong họ cưới con gái của một người thợ rèn, Đặng lão thái công cũng không để ý. Nhưng hiện tại, nhà thợ rèn đó lại giống như con cá quẫy mình... Mặc dù lão thái công không rõ nhà họ Tào có chuyện gì nhưng cũng nghe nói Tào Bằng tới nha huyện báo phỉ Khoái Chính. Đường đường một vị huyện lệnh không ngờ lại có thái độ thân thiết với con của một người thợ rèn...

Về mặt này, Đặng lão thái công có thể nhận ra được một điều gì đó.

Còn về chuyện Đặng Tài...

Lão thái công đã không để trong lòng.

Nhìn thái độ của Khoái Chính thì biết địa vị của Đặng Tài ở Khoái gia không được tốt lắm.

Còn Đặng Tắc...thằng nhỏ này là một người trung hậu. Cho dù ngày sau nó có được thế thì cũng giữ đúng mực. Một người như vậy đối với Đặng thôn mà nói mới là nhân tài thực sự. Trong lòng lão thái công tựa như gương sáng, ai ưu ai khuyết lão đều biết rõ.

Cho nên sau khi Lão thái công về đến thôn liền cho người tới chúc mừng.

Đặng Tắc là văn bối nên cũng muốn đi đáp lễ.

Tào Bằng là một người ngoài, hơn nữa còn là tiểu bối cho nên ở nhà...

- Tỷ phu! Huynh và Lão thái công nói chuyện một chút. Cha ta là một nghệ nhân, cũng không có khả năng làm ruộng. Xin phép cho mở một điểm an thân là được rồi.

Còn về phần chỗ nào thì tự người quyết định.

Ta nghĩ lão thái công cũng không làm khó người. Nếu ngài đã ưu ái người thì người cứ đồng ý.

Hiện tại cũng không phải là lúc khách khí, người càng rộng rãi, lão thái công lại càng coi trọng người. Người ra sức khước từ, lão thái công thậm chí còn mất hứng... Nghĩ lại thì tỷ tỷ của ta sắp sinh cháu. Tỷ phu! Chuyện như thế này người cũng đừng nên làm người quân tử.

Đặng Tắc gật đầu liên tục, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Đối với cậu em vợ, gã không thể nhìn thấu.

Có thể khiến cho Bàng Quý, Bàng Nguyên An tặng xe, chứng tỏ Tào Bằng không phải là người tầm thường. Đặng Tắc là người trung hậu nhưng không phải là người ngu. Gã cười cười nói:

- A Phúc! Người cứ yên tâm. Ta biết thế nào là đúng. Vừa rồi ta đã thương lượng qua, bên ngoài thôn có một cái rừng đào, cảnh sắc cũng được, lại dựa lưng vào Cốc Thủy, đi lại hết sức thuận tiện. Trước đây chỗ đó là tài sản của Trương gia Niết Dương nhưng sau loạn Khăn vàng, Trương gia liền bỏ lại mảnh đất đó. Ở đó có một cái sân rất rộng, hơn nữa phòng xá cũng có sẵn... Mặc dù nó hơi nát nhưng sửa lại một chút để ở là được. Ta chuẩn bị lấy mảnh đất đó. Đến lúc đó, cả nhà chúng ta dời đi. Lão thái công đối với mảnh đất đấy cũng không quá để ý. Nếu ngài đồng ý thì nhiều lắm là sáu ngày có thể chuyển.

Trương gia Niết Dương?

Tào Bằng chưa bao giờ nghe nói tới.

Có điều, chỗ ở của Đặng Tắc đúng là hơi đơn sơ.

Nếu chuyển tất cả tới đó, sau này mọi người có thể quan tâm tới nhau một chút.

Tào Bằng còn chưa quen thuộc đối với tình hình của Cốc Dương nên cũng không có khả năng phát biểu ý kiến. Chuyện này cứ để cho Đặng Tắc xử lý, không cần hẳn phải quan tâm.

Đặng Tắc chuẩn bị một chút lễ vật rồi vội vàng đi.

Tào Bằng đi vào trong phòng thấy Trương thị và Tào Nam đang nói chuyện với nhau.

Xem ra tỷ tỷ cũng rất vui, khuôn mặt tái nhợt hơi ửng đỏ khiến cho nàng thêm phần nữ tính.

- A Phúc! Đệ lại đây.

Thấy Tào Bằng đi vào trong nhà, Tào Nam mỉm cười, vẫy hân.

- Tỷ tỷ.

Tào Bằng đi tới bên giường, ngồi xuống bên cạnh Tào Nam.

- A Phúc! Thấy đệ đến, tỷ tỷ thật sự vui vẻ. Nương đã kể lại mọi chuyện cho tỷ. A Phúc của nhà chúng ta đúng là đã trưởng thành. Trong lòng tỷ cảm thấy rất vui.

Nhìn vóc dáng gầy yếu của Tào Bằng, trong mắt Tào Nam có chút long lanh.

Ngay cả Trương thị là mẫu thân cũng cảm thấy vui vẻ...thấy con trai có tương lai, là một người mẹ làm sao không vui cho được?

Nụ cười đó làm cho Tào Bằng cảm thấy rung động.

Hắn cầm nhẹ tay tỷ tỷ, thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ cứ yên tâm. Nhà chúng ta sau này sẽ càng ngày càng tốt.

- Ủ! Ủ!

Tào Nam vui vẻ, gật đầu liên tục.

- Vừa rồi tỷ phu còn khen người, nói người có khí phách, là một người làm nên đại sự. A Phúc! Tỷ phu là một người trung thực, chỉ biết đâm đầu vào làm việc, không hiểu cách đối nhân xử thế. Tỷ tỷ lại là nữ nhi nên cũng không giúp được gì cho y. Hiện tại đệ tới đây rồi hãy giúp đỡ y nhiều một chút. Người như y rất dễ bị chịu thiệt thòi.

Tào Bằng không nhin được nở nụ cười.

Có thể thấy được cả nhà tỷ phu rất yêu thương nhau, tỷ tỷ cũng rất yêu tỷ phu.

Đối với Tào Bằng mà nói như vậy là đủ rồi. Còn về phần Đặng Tắc? Tào Bằng đúng thật là chưa nghe nói tới. Trong thời Tam quốc có rất nhiều người trở thành đại anh hùng nhưng cũng càng có nhiều tiểu nhân vật không hề có tiếng tăm. Tào Bằng không hề biết Đặng Tắc có bản lĩnh gì. Nhưng từ việc y im lặng chịu đựng Đặng Tài bắt nạt, chấp nhận làm công việc chính lý hộ tịch thì có thể thấy Đặng Tắc là một người thực sự.

- Tỷ cứ yên tâm đi. Đệ biết rồi.

Ngoài phòng, Vương Mãnh đã chuẩn bị xong xe ngựa, chuẩn bị khởi hành.

Tào Cấp cùng giúp y sửa sang vừa nói:

- Đại huynh! Bằng nhi không hiểu chuyện, người cần gì phải nghe nó?

Vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp thở đã để cho người phải bôn ba. Theo ta thấy người đừng để ý tới lời nó nói, cứ nghỉ ngơi hai ngày rồi đi.

Vương Mãnh liếc nhìn vào trong phòng, gương mặt đen nhánh nở nụ cười tươi.

- Hiền đệ! Người nói vậy không đúng. A Phúc là người có học vấn, tương lai có thể làm nên sự nghiệp lớn. Hẳn bảo ta đánh xe tới Tương Dương là có lý do. Nơi này không phải là trấn Trung Dương, hai chúng ta mới tới đây cứ cẩn thận là tốt nhất. Theo ta thấy a Phúc chắc chắn có lý do, nếu không cũng không vội vàng bảo ta tới Tương Dương. Người a! Hôm nay cứng rắn một lần, sau này đừng có nhũn ra nữa... Thân thể của a Phúc không tốt lắm. A Nam cũng có bầu. Cô gia lại là người thật thà. Cả cái nhà này nhờ hết vào người.

- Huynh đệ! Sau này người nên chuyện trò với a phúc, nghe nhiều ý kiến của nó. Người phải biết rằng người là chủ của gia đình. Người càng vững chãi thì cái nhà này mới có thể đứng vững. Nếu người yếu mềm, cho dù a Phúc có bản lĩnh cũng không thể nào nhin nổi đâu.

Tào Cấp nghe Vương Mãnh nói vậy liền gật đầu.

- Được rồi ta đã chuẩn bị xong... A Phúc! Bây giờ ta lên đường, lâu nhất thì mười ngày ta sẽ trở về. Ta sẽ nhanh chóng về. Đầu Hồ giao cho người. Người nói nhiều với nó một chút.

Tào Bằng ở trong nhà đi ra, kéo theo Vương Mãi:

- Bá phụ đi sớm về sớm. Chúng ta ở đây không thể thiếu ngài được.

- Cha đi đường cẩn thận.

Vương Mãi cũng làm ra vẻ chấp tay.

Vương Mãnh nhếch miệng cười, khoát tay với Tào Bằng rồi đánh xe ngựa ra khỏi sân.

Con ngựa chạy chậm cất lên tiếng hí rồi theo tiếng quát của Vương Mãnh mà tung vó. Tào Cấp nhìn Tào Bằng và Vương Mãi đứng bên cửa rồi lại nhìn theo chiếc xe ngựa.

Nhìn qua Tào Bằng có vẻ nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại nặng trĩu.

Lần này Vương Mãnh tới Tương Dương có thể nói là nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Cũng không bên bên phía Tương Dương sẽ có câu trả lời thế nào?

- Bằng nhi.

- A....cha! Có chuyện gì?

- Đi với ta một chút. Thuận tiện xem chỗ Thúc Tôn nói.

Tào Cấp nói xong liền nói với người thân một tiếng sau đó dẫn Tào Bằng ra ngoài thôn.

Hôm nay Vương Mãi có thể nói là rất mệt.

Ban ngày đánh một trận với người ta, xương cốt của gã gần như rời ra. Cho nên gã cũng không đi theo, chỉ ở nhà nghỉ ngơi. Còn Tào Bằng, mặc dù không biết ý tưởng của Tào Cấp nhưng cũng có thể đoán được. Có lẽ Tào Cấp sẽ có chuyện gì nói với hắn. Tào Bằng yên lặng đi theo sau lưng không hề nói tiếng nào.

Cả hai cha con đi ra khỏi thôn, dọc theo bờ Bắc của Cốc Thủy chừng hai dặm, từ xa đã nhìn thấy vườn đào.

Đúng là do thời tiết rét đậm nên vườn đào đã héo.

Tuy nhiên từ xa có thể thấy được có một căn nhà bỏ hoang.

Từ cánh cửa cách con đường chừng hai, ba trăm thước. Một trong hai cánh cửa lũng lảng ở đó, còn một cánh cửa thì dựa vào bên tường.

Trước sân có một cái chuồng và ba căn phòng.

Diện tích của đại sảnh tương đối rộng có điều không có cánh cửa sổ nên gió lạnh thổi vù vù vào bên trong.

Xuyên qua đại sảnh là tới hậu viện.

Ở đây có hai dãy phòng với sáu gian tất cả. Hậu viện còn có hai giếng nước, một bức tường cao nhưng đã đổ mất một mảng. Lướt qua bờ tường, đi khoảng hai dặm lại một đoạn sông.

- Muốn sửa chữa lại chỗ này chỉ sợ là cũng tốn rất nhiều.

Tào Cấp dạo một vòng sau đó tự mình nói:

- Tính toán tất cả ít nhất cũng phải mất tới hai chục quan.

Đối với những năm cuối của nhà Đông Hán, giá cả như thế nào Tào Bằng cũng không biết nhiều lắm.

Cho nên nghe Tào Cấp nói vậy, hắn cũng không nói gì. Từ trong sân đi ra, Tào Cấp ngồi trên bậc thang quay đầu ý bảo Tào Bằng ngồi xuống.

- Cha! Cha có gì cứ nói thẳng đi.

Tào Cấp không nhịn được cười ha hả, bàn tay to xoa nhẹ đầu Tào Bằng rồi nói:

- Cái thằng nhóc này...cha biết không gạt được con. Bằng nhi! Con ở trấn Trung Dương giết Thành Kỷ, cha cũng không nghĩ là con đã trưởng thành. Nhưng trên đường đi, con cho cha quá nhiều sự ngạc nhiên và vui mừng...cha không biết con học đâu những điều đó, cũng không muốn biết. Lúc trước, con bị bệnh nặng, sau khi khỏi dường như hoàn toàn thay đổi, sáng sủa, thông minh, điều được sự lo lắng của cha mẹ. Cha ăn nói vụng về, không biết phải nói như thế nào. Nhưng trong lòng cha lúc này vô cùng cao hứng và tự hào.

- Cha...

Ngay từ đầu, Tào Bằng đã có cảm giác không yên nhưng sau khi nghe Tào Cấp nói vậy, trong lòng hắn lập tức có một sự lo lắng.

Tào Cấp khoát tay:

- Thực ra cha đã định nói chuyện với con sớm hơn, nhưng vẫn không có cơ hội. Cha của con cả đời nín nhịn. Theo như mẹ con nói thì chính là một con rùa đen cả đời rụt đầu...nhưng cha thực sự yêu cái nhà này, hy vọng có thể làm cho con, tỷ tỷ của con, cho mẹ con có được những ngày tháng yên ấm. Chỉ có điều, khả năng của cha không đủ cho nên... Từ trước, cha đem toàn bộ hy vọng gửi gắm lên người con. Hy vọng con có thể hơn cha. Tận mắt nhìn con lớn lên, từ lúc còn nhỏ...cha vốn vô cùng cao hứng. Nhưng không biết vì sao, trong lòng cha lại cảm thấy sợ hãi.

- Sợ hãi?

Tào Cấp gạt đầu, ôm lấy bờ vai gầy của Tào Bằng.

- Cha thực sự sợ hãi...giống như Vương bá phụ của con nói, con có thể là người làm nên chuyện lớn. Nhưng làm chuyện lớn, thường không có được kết quả tốt. Cha sợ hãi một mình con phải gánh quá nhiều áp lực. Người không như những nhân vật lớn. Cha không thể cho con có được một cái xuất thân tốt... A Phúc! Ý

của cha là con đường sau này của con còn rất dài, đừng có quá cố. Nếu mệt mỏi thì cứ nghỉ ngơi. Cha không giúp gì được cho con nhưng cha bảo đảm không để cho con bị ức hiếp. Thực ra mẹ con, hay tỷ tỷ của con cũng đều nghĩ như vậy...

Lời nói của Tào Cấp có chút lộn xộn.

Nhưng qua đó, Tào Bằng lại có thể nghe được rằng lời nói của phụ thân xuất phát từ sự quan tâm.

Trong tích tắc, hắn như sống lại ở kiếp trước.

Lúc đó, hắn gặp khó khăn, phụ thân đã bạc tóc vẫn ôm lấy hắn mà nói cho hắn biết rằng: “Con trai! Cho dù con có như thế nào thì cha vẫn lo lắng cho con.”

Sống mũi hắn cảm thấy cay cay, trong lòng cũng cảm thấy buồn bã.

Kiếp trước, hắn thăng tiến chưa bao giờ dừng lại, thực sự quan tâm tới người nhà.

Kiếp trước phạm phải sai lầm cho nên kiếp này hắn không thể lặp lại. Tào Bằng không nhịn được giờ tay, cũng giống như kiếp trước ôm chặt lấy phụ thân.

“Cha! Đời này, con không bao giờ...sính làm anh hùng nữa.”

“Cha! Đời này, con không lại khiến cho cha phải lo lắng vì con...”

.....

Trong nhà huyện Cức Dương...

Khoái Chính đang đứng dưới mái hiên, nhìn những đóa hoa mai đang nở rộ ở góc kia.

Lão quản gia đứng sau lưng y vẫn giữ một sự im lặng.

Một lúc sau, Khoái Chính quay người lại, nhẹ giọng hỏi:

- Bên phía Đặng thôn tình hình như thế nào?
- Bẩm công tử! Đặng thôn không có động tĩnh gì. Sau khi Đặng Duyên về thôn có phái người tới nhà Đặng Tắc. Công tử! Chuyện này người định xử lý như thế nào?
- Cứ từ từ! Chờ xem một chút.

Khoái Chính cười nói:

- Chúng ta không cần phải vội. Cứ chờ tình hình rồi nói sau.
- Sáng mai, người phái người về nhà nói với Khoái Uy rằng người thân của y đắc tội với học sinh của Bàng Nguyên An, bảo Khoái Uy tới đó thăm dò Tào Bằng.

Lão quản gia ngăn người:

- Công tử hoài nghi...
- Cũng không thể nói là hoài nghi, có điều chuyện này thu xếp ổn thỏa là tốt nhất. Chiếc xe ngựa của Tào Bằng chắc chắn không thể giả. Hơn nữa, hắn có nhắc tới Từ Mã Đức Tháo chúng tôi có gặp Bàng Nguyên An. Còn chuyện hắn có phải là đệ tử của Bàng Nguyên An hay không thì hiện tại chưa có kết luận. Ta đoán cho dù hắn không phải là đệ tử của Bàng Nguyên An thì Nguyên An tiên sinh cũng có tình cảm với hắn...để cho Khoái Uy đi dò xét một chút đối với ta chỉ có tốt không có xấu. Nếu Tào Bằng thực sự là đệ tử của Nguyên An tiên sinh thì trong nhà sẽ coi trọng ta. Còn Khoái Uy... Ha ha...
- Nếu Tào Bằng không phải là đệ tử của Nguyên An tiên sinh, hơn nữa tiên sinh không có phản ứng. Tới lúc đó ta sẽ thả Đặng Tài, trong nhà cũng không có phản ứng gì với ta. Đến lúc đó, Khoái Uy nhất định sẽ làm cho ta vì hắn mà xả cơn giận này...chỉ cần Tào Bằng còn ở Cức Dương, ta sẽ thu thập hắn như trở bàn tay. Đến lúc đó, Khoái Uy còn nợ ta một chuyện. Tới lễ tế tổ của họ năm nay, y cũng không nên gây khó xử với ta.

Lão quản gia bình tĩnh, liên tục gật đầu.

- Công tử quả nhiên cao minh.

Lão nghĩ một chút rồi thấp giọng nói:

- Còn Mã Ngọc...

- Tạm thời cứ giam đấy. Có lẽ không lâu nữa bên Tương Dương sẽ có tin. Để cho nó ngoan ngoãn một chút, coi như là một bài học. Cho dù cuối cùng thả ra thì cũng phải cho nó hiểu được rằng ở Cức Dương này ai mới là chủ nhân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

19. Chương 19: Tân Gia.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 19: Tân gia.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Không ngoài dự đoán của Tào Bằng, Đặng Tắc và Đặng lão thái công nói chuyện hết sức thuận lợi.

Đối với mấy cái nhà bỏ hoang ở vườn đào, Lão thái công như không để ý tới sự tồn tại của nó. Lúc trước, Trương gia Niết Dương bỏ lại mảnh đất đó tất nhiên nguyên nhân là vì loạn Khăn Vàng. Có điều phần lớn cũng là vì mảnh đất đó không có tác dụng gì.

Vườn đào là một mảnh đất hoang, đất đai không được tốt lắm cũng không tiện cho việc trồng trọt.

Đặng lão thái công nhận lấy mảnh đất đó với cái giá hai mươi quan. Huyện Cức Dương cho rằng mảnh đất gần với Đặng thôn nên theo lý để cho Đặng thôn tiếp nhận. Có lẽ cho dù lão thái công không muốn cũng đành phải cắn răng mà bỏ tiền. Nhưng bao nhiêu năm qua, mảnh đất đó cũng chẳng hề cho lão lấy một đồng. Vì vậy mà trong lòng Lão thái công gần như đã vắt nó ra ngoài, nếu không phải hàng năm còn phải nộp thuế nhất định thì đã quên luôn.

Đặng Tắc đồng ý trao đổi lấy căn phòng ở trong thôn nên với lão thái công không có vấn đề.

Lại thêm trong lòng lão có tâm giao hảo với Đặng Tắc nên cũng không làm khó. Dù sao thì vườn đào hẻo lánh cũng không thể so được với trong thôn. Chưa nói, trong thôn sớm có người muốn lấy cái nhà của Đặng Tắc, dùng để xây dựng thêm phòng xa. Xét về mặt giá trị, lão thái công buôn bán cũng có lãi một chút.

Có điều căn nhà ở vườn đào đúng là hơi cũ nát.

Muốn sửa lại nó phải tốn không ít tiền. Đặng Tắc không giàu có, nhưng cũng có chút để dành. Hơn nữa, thánh giới Hồng Hoang còn đưa ra một cái vòng vàng, ước chừng khoảng ba mươi quan vì vậy mà cũng không tới mức túng quẫn. Chỉ có điều thời điểm tu sửa nhà cửa, Tào Bằng lại nói ra ý kiến bất đồng.

Theo ý của Đặng Tắc thì muốn tu sửa và mua một ít đồ dùng.

Nhưng Tào Bằng không đồng ý, cho rằng không cần phải tiêu phí như vậy. Ý của hắn là chỉ cần tu bổ lại tường cho cao thêm một chút. Thay hai cánh cửa, trang bị thêm cánh cho cửa sổ mỗi phòng là được. Còn phòng bên trong thì tổng thể còn sử dụng được. Một vài chỗ bị vỡ, tu bổ một chút là được rồi. Thậm chí ngay cả dụng cụ trong nhà cũng không cần phải sắm mới.

Có thể mua một ít đồ dùng cũ, rồi để cho người ta sửa lại là được...

- A Phúc! Nếu đã chuyển tới nhà mới vì sao không trang hoàng cho tốt một chút? Dùng mấy cái đồ vật rách rưới này chẳng phải để cho người ta chê cười hay sao?

Tào Nam cũng tỏ vẻ không hiểu ý kiến của Tào Bằng, vì vậy mà lên tiếng hỏi.

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

- Đệ làm như vậy là có lý do.

- Thứ nhất đệ và cha mẹ, lại còn có Vương bá bá, Đầu Hồ đều là người từ nơi khác tới. Mặc dù với hai người có quan hệ nhưng chung quy vẫn là người ngoài. Nếu ngay lập tức bỏ ra nhiều tiền, chưa nói tới việc làm cho người ta nghi ngờ mà thậm chí còn có thể mang tới rắc rối. Nên nhớ rằng tài không được để lộ. Tỷ phu! Huynh có thể bảo đảm rằng trong thôn không có ai đổ kỵ với chúng ta không? Tỷ phu vừa mới được huyện lệnh ưu ái, lại hành hung Mã Anh, gây tội với một đám lưu manh. Chẳng lẽ huynh không nghĩ tới việc làm rầm rộ sẽ khiến cho người khác để ý, rước lấy tai họa hay sao?

Đặng Tắc nghe Tào Bằng nói vậy cũng tỏ vẻ đồng ý.

Dù sao thì lòng người khó dò, nước biển khó đo. Mặc dù Đặng thôn là thôn của một gia tộc nhưng ai có thể bảo đảm người trong thôn không có ý khác?

- Cha! Mẹ! A Phúc nói có lý.

Tào Nam lại nói:

- Đã có chuyện thứ nhất thì cũng có chuyện tiếp theo sao?

- Tất nhiên.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Ai có thể cam đoan rằng Cức Dương không có chiến hỏa? Một khi chiến loạn xảy ra, chúng ta lại làm phòng thật tốt thì tới lúc đó không hay lắm. Chưa nói tới việc chẳng may lúc đó chạy nạn, trong tay cũng phải có lấy một chút tiền để phòng thân. Chẳng lẽ, tới khi có việc xảy ra lại bán đi lấy tiền? Ha ha! Chưa nói tới việc không thể bán đi, mà cho dù có bán được thì cũng được mấy đồng?

Đặng Tắc hít một hơi rồi liên tục gật đầu.

Những năm Trung Bình, với loạn Thái Bình, y đã từng cảm nhận. Mặc dù lúc đó còn nhỏ tuổi, cảm nhận cũng không được sâu lắm nhưng vẫn còn như in trong trí nhớ.

- Tài không lộ ra ngoài. Lo trước cho khỏi họa.

Y nói với Tào Nam:

- A Phúc nghĩ so với ta chu đáo hơn. Theo ta thấy, cứ làm như đệ ấy nói.

Tào Nam nói:

- Đang êm đẹp sao lại có thể xảy ra chiến loạn? Kinh Tương có Lưu Kinh Châu là dòng dõi nhà Hán, ai dám xâm phạm?

Ai dám xâm phạm?

Ít nhất có Tào Tháo dám...

Có điều Tào Bằng cũng không thể nói ra điều đó, chỉ lên tiếng:

- Tỷ tỷ! Cẩn thận thuyền có thể chạy nhanh được cả vạn năm. Hôm nay chúng ta cẩn thận một chút, tương lai sẽ đỡ đi một chút rắc rối. Dù sao thì khế đất ở trong tay chúng ta, tương lai muốn làm lại cũng không muộn.

- Cẩn thận thuyền có thể chạy nhanh được cả vạn năm? A Phúc! Người thi thoảng lại nói ra mấy lời rất lạ. Có điều đệ nói cũng có lý. Nếu mọi người đã đồng ý, ta không có ý kiến gì nữa. A Phúc! Nhớ rõ trước đây đệ không thích nói chuyện, tại sao bây giờ mở miệng lại thao thao bất tuyệt như thế?

Vừa nói, Tào Nam vừa giơ tay vò đầu Tào Bằng.

Trong lòng Tào Bằng mặc dù có chút bất mãn nhưng cũng chỉ đành lặng yên chịu đựng. Dù sao thì hắn cũng vừa mới phá giấc mộng có được một căn nhà mới của tỷ tỷ...

Tiết trời lạnh cho nên phần lớn mọi người đều nhàn rỗi.

Đặng Tắc nhờ Hồng nương tử nói với những người trong thôn, mọi người liền đều đồng ý.

Đều là người trong một họ, cho dù không nói tới chuyện tiền nong nhưng Đặng Tắc cũng phải chuẩn bị hai bữa cơm để trả ơn.

Lúc này, giá hàng hóa của Kinh Châu cũng không cao lắm.

Hai bữa cơm cho hai mươi người cũng không mất quá nhiều tiền.

Dưới sự giúp đỡ của Hồng nương tử, việc mua thức ăn và nấu nướng cho mọi người cũng đỡ đi. Đặng tắc đưa cho Hồng nương tử ba quan tiền, Hồng nương tử liền thoải mái đồng ý.

Vì vậy mà bắt đầu từ ngày hôm sau, Đặng Tắc và Tào Cấp dốc hết sức sửa chữa phòng mới.

Vương Mãi cũng không chịu ngồi yên, đi theo Tào Cấp tới vườn đào. Trong nhà chỉ còn lại Trương thị và Tào Bằng chăm sóc Tào Nam.

Tào Bằng không cho xây dựng rầm rộ là có quyết định của mình.

Hắn hiểu rất rõ, trong tương lai mọi chuyện sẽ xảy ra. Tới lúc đó, cho dù đồ có tốt đến mấy cũng chỉ là thứ vứt đi, cần gì phải để ý. Nếu sống lại, hơn nữa ở vào thời đại mà mình biết rõ mà không làm nên sự nghiệp có phải là phụ sự ban thưởng của trời không? Trong suy nghĩ của Tào Bằng, Cức Dương chỉ là một chỗ dừng chân tạm thời. Bến đỗ của hắn cũng không phải là ở đây...

Công việc của mọi người cũng bắt đầu trở nên tất bật.

Cuối cùng, Tào Bằng cũng có thể yên tĩnh, suy nghĩ về tương lai.

Dụng ý tặng xe của Tư Mã Huy, Tào Bằng có thể đoán được một ít. Trong lòng hắn làm sao không hy vọng có thể tới Tương Dương để đi học? Nhưng hắn hiểu rõ mình không thể đi.

Mình có thể ăn được mấy bát cơm, trong lòng Tào Bằng hiểu rất rõ.

Đúng là hắn biết rõ về thời đại này nhưng thế thì sao?

Chưa nói tới Tam Quốc diễn nghĩa và Tam quốc thực sự có bao nhiêu điều khác nhau. Cho dù hắn có thể biết được tiến trình của thời đại này nhưng ngoại trừ điều đó ra, hắn còn biết được cái gì nữa? Thứ hắn học là hình sự, còn lại là một số những thứ linh tinh. Muốn hòa nhập vào thời đại này mà không có một chút bản lĩnh là điều không thể. Mười thắng mười bại cũng không phải là của hắn. Lần thứ nhất, lần thứ hai còn có thể lừa dối được nhưng lần thứ mười, lần thứ hai mươi hắn còn có thể vượt qua được không? Thủy Kính sơn trang cũng không có khả năng chỉ nói tới việc luận đại thể thiên hạ. Những cơ sở kia, hắn lại có được bao nhiêu? Cùng với đám người đó còn không bằng tránh xa, giữ lấy một chút thần bí.

Tào Bằng hết sức bình tĩnh, hôm nay hắn vẫn còn quá nhỏ.

Mỗi một bước đi phải khổng chế thật vững chắc...

Cùng với việc nghĩ làm sao thăng chức thật nhanh chẳng bằng nghĩ tới việc làm sao để giữ yên được cái nhà này, làm sao cho người trong nhà được yên ấm.

Có thời gian rảnh rỗi, hắn từ từ chỉnh đốn lại những thứ trong đầu.

Muốn luyện được công phu phải có thân thể tốt...ngoại trừ điều đó ra còn phải học tập rất nhiều thứ. Nếu không thì tương lai làm sao đi mà lừa dối người khác?

Nghĩ như vậy có thể thấy việc cần phải làm rất nhiều.

Hiện giờ, chưa nói tới chuyện khác, chỉ đơn giản rèn luyện thân thể cho tốt.

Bệnh này của hần là về thân thể... Tào Bằng không hy vọng, bản thân cũng giống với Quách Gia chết trước cả kẻ thù.

Nhưng nên bắt đầu từ đâu?

Bạch Viên Thông Bối quyền coi trọng tụ lại thành hình, tán ra thành gió.

Lấy thể của vượn và khỉ chứ không phải lấy hình dáng của chúng. Vì vậy mà yêu cầu đối với thân thể rất cao. Tình trạng của hần hiện nay rất khó luyện được.

Nếu làm không tốt, chưa luyện thành công phu đã làm cho bản thân đến chết.

Thân thể của hần thuộc loại dinh dưỡng không đầy đủ cho nên việc quan trọng nhất của hần hiện nay là dưỡng. Có dưỡng được thân thể cho tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngoại trừ việc điều dưỡng rèn luyện ra, còn phải cần có một số thứ giúp đỡ.

Chẳng hạn như ăn uống.

Tào Bằng phát hiện, để vượt qua được không phải là một chuyện đơn giản.

Sau khi nhớ lại thật kỹ, nhưng sở học về quyền pháp, cuối cùng hần lựa chọn môn Thái cực quyền mà đời sau gần như tất cả đều biết.

Nếu chỉ cần dưỡng thì Thái Cực quyền đối với hần là bộ quyền pháp thích hợp nhất hiện nay.

Mới vừa sáng sớm, Tào Bằng đã bò dậy.

Công phu của Thái Cực Quyền bao gồm hai mặt, một là công phu dưỡng sinh trừ bỏ bệnh tật, hai là công phu dùng để phòng thân. Nói tới việc dưỡng sinh đó là do trong lúc luyện tập có thể làm cho tinh thần yên tĩnh. Từ việc đứng, di chuyển trên cọc...đều phải tập trung tư tưởng, tích tụ tinh thần làm cho lòng yên tĩnh. Chú ý tới việc đóng mở âm dương tự nhiên để cho thiên cơ vận hành bên trong từ đó có thể đạt tới mức trong luyện công có tĩnh, trong tĩnh có động... Còn về giảng theo phương diện khác thì quyền thuật dưỡng sinh và quyền thuật của Thái Cực quyền đều thống nhất nhau về mặt quyền pháp.

Đối với thân thể của Tào Bằng bây giờ thì lựa chọn Thái Cực quyền là tốt nhất.

Đón những tia nắng mặt trời mới lên, Tào Bằng luyện Vô Cực thung một lát rồi sau đó là luyện đệ nhất lộ. Nếu là trước đây, hần không tốn quá nhiều sức. Còn bây giờ, sau khi luyện xong, Tào Bằng thở hồng hộc, toàn thân mềm nhũn nhưng tinh thần lại hết sức thoải mái.

- A Phúc! Vừa rồi ngươi luyện cái gì mà chậm quá vậy?

Tào Bằng ra khỏi giường chắc chắn là không thể lên lút được vì hần ngủ cùng chỗ với Vương Mãi.

Có điều, ngay từ đầu Vương Mãi cũng không hiểu được Tào Bằng định làm gì. Chờ khi Tào Bằng luyện xong, gã mới tới gần để hỏi.

Nhìn qua Vương Mãi, trong lòng Tào Bằng chợt xuất hiện một suy nghĩ.

Hiện giờ ta không thể luyện những công phu trước đây nhưng Vương Mãi thì có thể.

Có thể thấy sau này phụ tử Vương Mãnh sẽ cùng với gia đình mình đứng trên một chiến tuyến, nếu Vương Mãi có thể luyện được tốt thì không chừng trong tương lai...

- Đầu Hồ ca! Ta có một bộ quyền pháp không hiểu ngươi có muốn học hay không?

Vương Mãi sững sờ rồi cười nói:

- Là cái bộ quyền pháp mà ngươi vừa mới luyện đó sao? Đó là quyền pháp gì mà mềm nhũn nhìn chẳng hề có chút lực đạo...ha ha! Ta không học.

Tào Bằng sớm biết, Vương Mãi sẽ không học Thái Cực.

Hơn nữa với tính của hần cũng không thể nào học được.

Người này trời sinh đã là một tên hiếu chiến, thậm chí Bạch Viên thông bối quyền cũng không thể thích hợp. Với tính tình Vương Mãi như vậy, Tào Bằng thấy thích hợp nhất là Bát Cực quyền. Cái này chính là văn có Thái cực an thiên hạ, võ có bát cực định càn khôn. Bát Cực quyền vốn mạnh mẽ mà giản dị, ở đời sau rất có tiếng. Năm đó, Tào Bằng học được Bạch Viên thông bối quyền nhưng đối với Bát Cực quyền cũng có học lướt qua.

Dựa theo lão võ sư dạy hần công phu nói nếu hần có thể kiên trì luyện tập thì bốn mươi tuổi có thể trở thành tông sư.

Nhưng đáng tiếc, sau đó Tào Bằng bỏ phí.

Hiện giờ nhất lại, trong lòng hần có càn ngàn vạn điều cảm khái.

- Ta dạy ngươi một bộ quyền pháp có tên là Bát cực quyền. Nếu luyện được rất tốt, thành tựu tương lai có thể nói là không thể nào tính được. Có điều, Đầu Hồ ca! Ngươi phải đồng ý với ta rằng sau này cho dù ta có dạy ngươi cái gì, ngươi cũng không được nói cho người khác biết.

- Bát Cực quyền rất lợi hại có phải không?

- Tất nhiên. Võ có bát cực định càn khôn. Ngươi luyện tốt lắm, có thể đi khắp thiên hạ.

Wương Mãi nghe nói vậy, ánh mắt liền trở nên sáng ngời.

- Được! Ta theo ngươi học.

Có điều, ánh mắt của y chợt trở nên nghi hoặc, nhỏ giọng nói:

- A Phúc! Chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau, tại sao ta không biết ngươi có võ nghệ?

- Chuyện này...

Tào Bằng cũng cảm thấy khó xử. Không thể nói cho gã biết rằng bộ quyền pháp này được lưu truyền ở đời sau, mà gã cũng không phải là Tào Bằng xuyên từ đời sau tới đây.

- Đầu Hồ ca! Còn nhớ trước đây ta có đi học chữ của một vị phương sĩ không?

- Tất nhiên là nhớ.

- Ta nói cho ngươi, vị phương sĩ đó là một người có bản lĩnh...năm đó y dạy ta rất nhiều thứ, chỉ có điều ta không thể nào tiếp nhận ngay được. Sau khi y đi rồi, ta chỉ ghi nhớ được vài thứ mà hần dạy. Trước đây ta không thích nói chuyện, không phải là vì ta không muốn nói mà là vì ta cảm thấy rất phí tinh thần. Vị phương sĩ đó có nói, hòa thượng Tây Vực có một pháp một tên là Bế Khẩu thiền. Có người còn không nói cả đời để lĩnh ngộ được bản lĩnh cao thâm. Trước đây ta không nói chính là vì cái môn Bế Khẩu Thiền này. Hiện giờ ta đã lĩnh ngộ. Nếu không thì làm sao có thể dạy cho ngươi võ nghệ lợi hại?

Nếu Vương Mãi là một nhân vật lớn thì có thể không tin.

Nhưng dù sao y cũng chỉ là một đứa bé mới có mười ba tuổi, làm sao có thể hiểu được nhiều chuyện như vậy?

Nhưng lời nói của Tào Bằng hư hư thực thực...phải nói là chín phần giả chỉ có nửa phần thực. Ngoại trừ phương sĩ là thật ra, những người khác đều là giả.

Nhưng Vương Mãi lại tin, chẳng hề có chút nghi ngờ.

- A Phúc! Vậy sau này ngươi phải dạy cho ta.

Tào Bằng nở nụ cười, ôm lấy cổ Vương Mãi mà nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Chúng ta là huynh đệ. Ta biết gì sẽ dạy cho ngươi.

- Ừm! Chúng ta là huynh đệ.

Wương Mãi có chút kích động gật đầu, đôi mắt hơi đỏ lên.

- Đầu Hồ! Ngươi làm sao vậy?

Vương Mãi nhỏ giọng nói:

- A Phúc! Từ sau khi người tỉnh lại, toàn thân giống như thay đổi. Đặc biệt sau khi chúng ta gặp mấy người ở Bể Dương, trong mấy ngày qua ta vẫn lo lắng. Lo rằng người có bản lĩnh lớn, sau này sẽ không chơi đùa với ta. Hiện giờ ta yên tâm rồi. Chúng ta là huynh đệ... A Phúc! Sau này ai dám đối đầu với người thì chính là kẻ địch của ta.

Nụ cười trên mặt Tào Bằng càng thêm rạng rỡ, trong lòng có một cảm giác ấm áp không thể nói ra bằng lời.

Người này nhìn bình thường thì cười hi hi, ha ha, không ngờ lại có tâm tư mẫn cảm như vậy. Đột nhiên Tào Bằng phát hiện bản thân mình đối với hai chữ bằng hữu dường như cũng không hiểu lắm. Có điều chúng ta đã là huynh đệ, hôm nay là huynh đệ thì mãi mãi là huynh đệ.

.....

Cứ như vậy, Vương Mãi đi theo Tào Bằng, bắt đầu luyện tập Bát Cực quyền.

Có thể nói là tố chất thân thể của y hơn xa Tào Bằng cho nên luyện công phu hết sức thành thạo. Mặc dù Tào Bằng không phải là một vị tông sư nhưng việc dẫn dắt từng bước có thể làm được. Đời sau, lý luận về võ học có một cách hệ thống cho nên đối với Tào Bằng mà nói bắt đầu lại cũng không có gì khó khăn.

Đời sau, tông sư Hình Ý - Tiết Điền từng hệ thống trình bày và phân tích quá trình tập võ của mình.

Tất cả chỉ đơn giản có ba điều: Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần và luyện thần hoàn hư. Lại có ba bước công phu là dịch cốt, dịch cân và tẩy tủy. Còn có ba loại luyện pháp đó là Minh kinh, ám kinh và hóa kinh. Nhưng cơ sở này có thể nói là một bước vô cùng quan trọng.

Khí đi vào qua da, kinh lạc, gân, kinh mạch. Lực xuất phát từ cơ bắp, xương cốt.

Người bên ngoài có lực gọi là hình. Người có khí nội liễm trong gân mạch gọi là tượng.

Có câu trăm ngày Trúc Cơ, mười tháng Dịch cốt, ba năm dịch cân.

Theo cách nói đó, kết hợp với thời đại này, Tào Bằng cảm thấy đại thể có thể chia ra làm ba cấp độ.

Võ tướng hạng ba da thịt cơ bắp cường tráng, võ tướng hạng hai, khí lực tương sinh.

Tào Bằng cho rằng nhiều nhất thì Vương Mãi chỉ ở đỉnh cao của hạng ba. bởi vì từ những đòn của gã tước kia, hoàn toàn là cạy mạnh không hiểu được đạo lý của hư thật. Vậy còn Văn Sính thì sao? Có lẽ đã đạt tới công phu Dịch Cân có cái khí thể bạt sơn. Nhưng muốn nói tới nhân tài kiệt xuất thì Văn Sính ở trong Tam quốc diễn nghĩa còn có vẻ như là một nhân vật yếu kém.

Mà Văn Sính mới chỉ đạt tới nhị lưu vậy thì nhất lưu sẽ như thế nào?

Đời sau ai cũng thích Quan vũ, Trương Phi, Triệu Vân...lại còn đệ nhất cao thủ cuối thời Đông Hán, Lã Bố - Lã Phụng Tiên...

Không biết những người đó như thế nào?

Còn về phần Vương Mãi thì chưa xếp vào cái hạng nào cả.

Như vậy Tào Bằng yếu hơn so với Vương Mãi chỉ sợ còn thê thảm hơn.

Hiểu được những điều đó, Tào Bằng cũng có chút sốt ruột.

Thoáng nhìn con đường trở thành cường giả còn rất dài. Bản thân hắn chỉ còn cách tiến từng bước một, chỉ mong là có đủ thời gian.

.....

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Căn nhà mới ở vườn đào cũng được sửa xong.

Nhờ sự lo liệu của Tào Cấp và Đặng Tắc lễ tân gia cũng hoàn tất.

Tiếp đó chính là nỗi mừng về nhà mới. Tuy nói còn thiếu một số đồ dùng trong nhà nhưng cũng không quá quan trọng, có thể từ từ mua đủ.

Trong nhà Đặng Tắc quả thực có chút chật chội.

Vì vậy mà sau khi bàn bạc, cả nhà quyết định dọn tới vườn đào.

Ngày này, mọi người trong Đặng thôn tới, Đặng Tắc và Tào Cấp vừa nói chuyện với người dân vừa bố trí phòng xá. Trương thị và Tào Nam còn nhờ Hồng nương tử giúp đỡ, chuẩn bị tiệc ở vườn đào, ăn mừng lễ về nhà mới. Vốn lão thái công cũng định tới nhưng có việc đột xuất cho nên không thể có mặt. Có điều, lão thái công không có mặt ở đó khiến cho mọi người thoải mái hơn nhiều.

- Khoái huyện lệnh đến!

Tiệc rượu mới bắt đầu chưa được lâu, chợt có tiếng người cao giọng hô.

Trong phút chốc không gian trở nên yên tĩnh.

Có điều, ngay lập tức mọi âm thanh trở nên hỗn loạn.

- Sao huyện lệnh lại tới đây?

- Chuyện này ta không biết. Có điều nghe nói rằng Khoái huyện lệnh và cậu em vợ của lão tam biết nhau, dường như có quan hệ rất tốt. Các người không thấy sao? Từ khi nhà họ Tào tới đây, lão Tam lập tức đổi khác. Nếu Huyện lệnh và Tào gia không biết nhau thì sao có chuyện đó? Theo ta thấy lão Tam đúng là phát tài.

- Đúng vậy! Ta cũng nghe nói. Dường như Tào lang quân hình như là đệ tử của một vị nhân vật lớn nào đó.

- A! Người nghe ai nói?

Trong tiếng xì xào bàn tán, chiếc xe ngựa của Khoái Chính dừng lại bên ngoài vườn đào.

Trong trường hợp này vốn Tào Cấp phải xuất hiện.

Nhưng Tào Cấp hiểu rõ, Khoái Chính tới đây có lẽ không phải vì mình. Y có ra mặt không có ý nghĩa lớn, cứ để cho Tào Bằng ứng phó.

Vì vậy mà Tào Bằng đi ra ngoài đón.

Khoái Chính tươi cười, tiến tới nắm lấy tay Tào Bằng:

- Hiền đệ! Người không được đâu. Một việc lớn như chuyển nhà thế này mà không thông báo cho huynh một tiếng? Nếu hôm nay không phải Đặng Tài thay phiên, ta vô tình hỏi thì không biết chuyện người chuyển nhà.

Đặng Tài không thể làm tốt chuyện hộ tịch nên bị bãi chức chủ bộ, bây giờ chỉ còn là tiểu lại.

Tào Bằng biết đó là do Khoái Chính cố ý tới.

Hắn vội vàng nói:

- Chỉ là việc nhỏ. Không ngờ kinh động tới Đại huynh. Xin thứ tội cho tiểu đệ. Vốn định hai ngày nữa sẽ tới bái phỏng thì đại huynh lại từ mình tới đây. Tiểu đệ đúng là vinh hạnh.

Khoái Chính cười ha hả, ôm lấy bả vai của Tào Bằng. Nhìn qua như rất thân thiết.

Cả hai người vừa đi vào trong vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Người xung quanh thấy vậy không hiểu Tào Bằng có lai lịch như thế nào.

Khoái Chính nói:

- Hiền đệ! Ít ngày nữa ta trở về Tương Dương tế tổ. Người có muốn đi với ta hay không? Có mang chút lễ vật về tặng cho tiên sinh Nguyên An không?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20. Chương 20: Bẽ.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 20: Bẽ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Khoái Chính uống một chén rượu rồi cáo từ rồi đi.

Ai cũng không rõ chuyển đi này của y là có dụng ý gì. Có điều trong mắt người ngoài, Khoái Chính tới đây tượng trưng cho tiền đồ của Đặng Tắc. Đặc biệt là việc Khoái Chính nói chuyện thân mật với Tào Bằng càng làm cho người ta nhìn hắn với con mắt kính trọng.

Tuy rằng Khoái Chính chỉ là một huyện lệnh nhưng sau lưng y lại có một gia tộc lớn đó là Khoái gia.

- Có thấy không? Tào lang quân và Khoái huyện lệnh cũng ngồi ăn với nhau...người đã thấy Khoái huyện lệnh thân thiết với người nào như thế chưa?

- Đúng vậy Đặng lão thái công nhìn thấy Khoái huyện lệnh cũng phải cung kính. Ta chưa thấy Khoái huyện lệnh có thái độ như vậy với lão thái công. Lão tam lần này phát tài rồi. Chỉ với quan hệ của Tào lang quân và Khoái huyện lệnh thì Đặng Tài không thể đánh đồng được. Ha ha! Ngày hôm qua ta ở cửa thôn gặp đại nương tử vẫn còn thấy dán thuốc trên mặt, nhìn thấy mọi người là cúi gằm mặt xuống đầu còn oai phong của Mã đại nương tử nữa? Đúng là buồn cười.

- Biết sớm như vậy thì lúc trước cần gì phải thế?

- Đúng vậy! Lão thái công nhìn thì dường như vẫn như thế nhưng theo ta đoán thì Lão thái công bỏ qua. Nếu là người ngoài thì có lẽ đã không nể mặt Mã đại nương tử. Lão thái công cái gì cũng tốt chỉ có điều mềm lòng, dung túng Đặng Tài.

Các chủ đề từ từ chuyển từ phía Đặng Tắc sang đến lão thái công.

Rồi sau đó từ lão thái công lại chuyển sang Đặng đại tướng quân...từ Đặng đại tướng quân lại nói tới Trương Tú, cuối cùng là về việc đồng áng.

Tào Bằng tiễn chân Khoái Chính rồi đi vào trong nhà nghỉ ngơi.

Tào Cấp và Đặng Tắc thì phụ trách đón tiếp. Bữa tiệc rượu này ăn tới chạng vạng chỉ còn một đồng hồ nữa thì mọi người mới giải tán.

Hồng nương tử lại đưa người tới thu dọn.

Trương thị và Tào Nam thì đưa Hồng nương tử vào phòng trong, đưa cho một chút tiền rồi sau đó nói chuyện. Cho tới khi trăng lên, Hồng nương tử cảm thấy mỹ mãn mới cáo từ rồi đi. Mấy người nhà họ Tào bận rộn cả ngày đều thấy mệt mỏi. Đặng Tắc dự định ngày mai sẽ trở lại nha huyện làm việc cho nên đi nghỉ sớm. Mẹ con Trương thị mặc dù mệt mỏi nhưng tinh thần rất thoải mái. Hai mẹ con còn nói chuyện một lúc rồi cũng lên giường đi ngủ.

Tào Bằng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Có điều sự mệt mỏi của hắn không chỉ ở thể xác mà còn ở tâm hồn.

Trong con mắt của người khác thì hắn dường như vô cùng phong quang nhưng hắn phải chịu áp lực mà họ không thể nào tưởng tượng được.

Tào Bằng đánh bạc, đồng thời hắn cũng tin rằng Bằng Quý sẽ tán thành việc hắn làm. Cho dù Bằng Quý không ủng hộ thì chẳng phải còn có Tư Mã Đức Tháo hay sao?

Chỉ cần trong hai người đó có một người gật đầu thì chuyện giả mạo đệ tử của Lộc môn có thể cho qua.

Tào Bằng có sự tin tưởng đó nhưng trước khi có đáp án, hắn vẫn lo lắng. Hôm nay mục đích của Khoái Chính tới đây, hắn biết rất rõ. Ngoài mặt thì Khoái Chính tới chúc mừng nhưng trên thực tế là lần thử cuối cùng muốn xem phản ứng của Tào Bằng như thế nào.

May là lúc đó Tào Bằng trả lời rất khéo là ba ngày trước đã phái người tới Tương Dương.

Ít nhất trước mắt, Khoái chính sẽ không có phản ứng gì.

Hiện tại điều hắn phải làm đó là chờ đợi và chờ đợi....

Những năm cuối thời Đông Hán, việc học tư rất thịnh hành. Danh sĩ Trịnh Huyền do không được lòng quan trên nên về nhà dạy học. Tóm lại, cơ hội để mọi người tiếp xúc với học vấn hơn xa so với trước. Trong bầu không khí đương thời, hiền tài rất được đề ý. Mà trong mắt của Tư Mã Đức Tháo thì hắn cũng có thể coi như một hiền tài. Chỉ với điều đó, Tào Bằng cũng có chút tự tin.

Bây giờ hắn chỉ có luyện thân thể, làm cho thân thể khỏe mạnh.

Cuối cùng quá mệt mỏi, Tào Bằng chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, hắn mơ màng nghe bên ngoài có tiếng động.

Tào Bằng mở mắt, đứng dậy, khoác thêm một chiếc áo bông rồi đi ra ngoài.

Âm thanh đó dường như là từ ngoài sân vọng vào. Tào Bằng đi xuyên qua phòng chính, đứng trên bậc thềm mà nhìn. Chỉ thấy trong một góc sân, có một bóng người vạm vỡ, đang đi tới đi lui. Dưới ánh trăng, Tào Bằng chỉ cần liếc mắt thì thấy người đó chính là phụ thân của mình.

Tào Cấp ở một góc sân dựng một chiếc lều đơn sơ.

Chỗ đó ở bên cạnh giếng nước, y dựng bốn cây cột, bên trên phủ một cái chiếu cỏ. Trước cái lều đã được dọn sạch, chỉ có điều bên trong không có gì. Tào Bằng đứng dưới cái lều xếp cái gì đó. Tào Bằng thấy vậy liền đi xuống.

- Cha! Cha đang làm gì vậy?

Trên mặt Tào Cấp dính bùn, hai tay thì đen nhánh.

Thấy Tào Bằng tới, y cảm thấy bất ngờ nói:

- Bằng nhi! Chẳng phải con đi ngủ sớm rồi sao?

- Vâng! Ngủ đủ rồi nên tỉnh.

Trong cái lều có một cái đèn dầu, Tào Bằng thấy được một thứ gì đó giống như cái bếp lò. Hắn ngẩn người, chợt hiểu ra đây là lò để nung chảy thép. Trên mặt đất còn để mấy thứ có búa, có kìm, có đe sắt, và một cái túi da to.

Những thứ này dường như là công cụ để rèn.

Vào thời Tây Hán, nghề sắt đã xuất hiện một cách quy mô. Những xưởng bình thường đều có lò nung sắt, bể, đe.... Vào những năm đầu Đông Hán, thái thú Nam Dương là Đỗ Thi đã sáng tạo ra một loại giống như cái bể bây giờ.

Có lẽ trong mắt Tào Bằng thứ đồ này rất đơn sơ.

Nhưng đối với Tào Cấp thì cho dù là vậy, y cũng còn chưa dùng được.

Tào Bằng ngồi xuống, nhặt cái bể lên.

- Cha! Cái này chính là bể hay sao?

Hình dạng của cái bể có hai đầu nhỏ, ở giữa phồng lên. Hình dạng bề ngoài và một loại bể thời Xuân Thu tương tự nhau. Đút đầu bể vào trong lò mà thổi, lợi dụng sự co giãn của bể để lấy không khí. Trên bể có một cái tay kéo. Khi sử dụng đầu tiên kéo bể ra rồi sau đó ép nó lại. Một cái lò to thường thường xếp nhiều bể cùng một chỗ để thông gió.

Tào Cấp xây bếp lò hiển nhiên là không cần sử dụng tới bể.

- Đúng vậy! Đây chính là bể lò.

Tào Cấp cầm một nắm bùn trát vào vách lò, rồi dùng xẻng sắt mà xoa. Y vừa làm việc vừa nói với Tào Bằng:

- Chúng ta định cư ở đây... Tỷ phu của con có nói có thể tìm cho cha một cái cửa hàng ở trong thành. Nhưng ta nghĩ, từ thành tới thôn quá xa, không tiện bằng ở đây. Con xem đại lộ trước cửa người từ Nam ra Bắc không hề thiếu. Người ở các thôn xóm bên cạnh nhất định cũng phải đi qua đây. So với việc vào thành thuê cửa hàng, chẳng bằng ở đây còn tiện hơn... Thúc Tôn là một người thật thà. Nhưng chúng ta có tay có chân không thể cứ dựa vào nó. Con thấy có đúng hay không? Cha định biến nơi này để cả nhà chúng ta sinh sống.

“Nhưng cha à! Huyện Cức Dương chung quy chỉ là chỗ chúng ta dừng chân nghỉ trọ mà thôi.”

Mặc dù trong lòng Tào Bằng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại tỏ ra tán thành.

Ít khi thấy cha hưng phấn như vậy nên một đứa con như hắn cũng không nên phá hỏng. Có điều, sửa chữa nông cụ đúng là không có tương lai.

- Cha! Cha có rèn đao không?

- Đao?

Tào Cấp lặng đi một chút, cười cười:

- Con nói là tạo binh khí? Thật ra ta cũng có học. Có điều bản lĩnh của cha không đủ cho nên không rèn được đao tốt. Lúc trước, Vương bá phụ cũng hỏi cha...nhưng sau khi thử vài lần, cha đành bỏ đi.

- Tại sao?

- Chuyện này nguyên nhân rất nhiều. Một mặt là kỹ năng không đủ, học nghề không tinh. Còn về mặt khác là cha không có điều kiện. Rèn đao không như sửa chữa nông cụ, có yêu cầu đối với lò. Nói như vậy, để tạo ra đao kiếm ít nhất phải có hai ba cái bể lò để thông gió mà ở đây chỉ có một. Bể lò có giá rất cao, cha không mua nổi. Hơn nữa có mua thì cũng chưa chắc đã thành công. Tiêu phí như vậy không thích hợp. Bản thân mình như thế nào, cha tự biết. Lúc trước, cha có một vị sư huynh muốn rèn đao kiếm kết quả xây dựng ở Uyển thành một cái lò, trang bị mười bể nhưng vẫn thất bại. Thử mà y tạo ra không ai cần, cuối cùng đành phải bỏ đi tha hương.

- Cha! Cha có sư huynh?

- Đúng vậy! Vị sư huynh của cha có thể nói là tài hoa hơn người. Ngay cả hắn thất bại thì ta sao có thể làm được?

Tào Bằng cảm thấy tò mò:

- Cha! Sư huynh của cha tên là gì?

- Bò Thọ.

“Chưa bao giờ nghe thấy...”

- Cha! Có phải là nhiệt độ lò càng cao là có thể tạo được đao kiếm không?

Tào Cấp lắc đầu, ngồi xuống thở dài:

- Chuyện đó không hề đơn giản. Nhiệt độ của lò chỉ là một mặt mà thôi. Nói về chuyện này có rất nhiều vấn đề.

Bằng nhi! Tại sao con đột nhiên lại hứng thú với chuyện này?

- A... Lúc trước ở trấn Trung Dương, con làm hỏng cây đao của Đầu Hồ ca. Con đã đồng ý với y là sẽ trả lại, nhưng phải là một thanh đao tốt. Có lẽ sẽ tốn nhiều tiền. Con nghĩ có thể tự mình rèn được một cây không?

- Thì ra là vậy. - Tào Cấp gật gật đầu:

- Nam nhi đại trượng phu đã nói là làm. Có điều nếu là một cây đao đi săn bình thường cũng chẳng tốn nhiều tiền. Nếu con muốn mua thì nói với tỷ phu là được.

Đặng Tắc ở trong nha môn cũng có thể diện.

Nói thật ra trong dinh của quan mỗi năm đều có binh khí bị bỏ đi. Đến lúc đó, Đặng Tắc có thể đứng ra mua đưa cho Vương Mãi là được.

Nhưng vừa rồi, trong lúc nói chuyện, Tào Bằng dường như nghĩ tới một thứ.

- Cha! Con và Đầu Hồ là huynh đệ. Chúng con ước hẹn với nhau trong tương lai cùng kiến công lập nghiệp. Nhưng thân thể con... Cha! Con muốn tự mình rèn một cây đao để thể hiện tình huynh đệ của mình.

Nói thật, Tào Cấp không hề muốn Tào Bằng học nghề rèn của mình.

Cái nghề này không phải là một nghề có tương lai... Đúng là trong lịch sử, người coi như là đại sư hoàn toàn được mọi người tôn kính, danh vang bốn bể. Nhưng người có thể trở thành đại sư thì được bao nhiêu? Khắp cả thợ rèn trong thiên hạ, không tới mười vạn thì cũng phải cả vạn người nhưng người có trình độ thật sự thì lại vô cùng ít ỏi.

Trong lòng Tào Cấp lại hy vọng tương lai Tào Bằng có thể bá một danh sư để có được công danh.

Nhưng Tào Bằng nói cũng đúng, tình nghĩa huynh đệ đúng là không thể đo được bằng tiền tài...

- Nếu con muốn học thì học đi. - Tào Cấp suy nghĩ rồi lên tiếng:

- Có điều cha nói cho con biết, nghề rèn rất vất vả, thể chất của con không được tốt, nếu không chịu được thì nói cho cha. Cha sẽ giúp con rèn. Hai chúng ta cũng nghĩ cách là được.

- Con biết rồi! Cảm ơn cha.

Tào Bằng tươi cười rạng rỡ, cảm thấy hài lòng.

Hắn đã nghĩ được một biện pháp tốt, nếu như có thể thành công thì có thể giúp cha thăng tiến rất nhanh.

- Bằng nhi! Trời muộn rồi, con về nghỉ ngơi đi.

Tào Bằng đồng ý rồi đứng dậy trở về phòng. Có điều, hắn cũng không về phòng ngay mà lén lút chạy vào thư phòng của Đặng Tắc cầm lấy một tờ giấy, sau đó trở về phòng của mình. Nói tới giấy, mọi người đều biết là do Thái Luân (1) tạo ra, nổi tiếng với giấy Thái Hâu. Thực ra giấy đã có từ những năm đầu của thời Tây Hán, Thái Luân tạo ra giấy Thái Hâu chỉ là cải tiến công nghệ mà thôi.

Cùng thời kỳ và nổi danh với giấy Thái Hâu còn có một loại giấy Tả Bá, nó do Tả Bá - Tả Tử Ấp là một nhà thư pháp thời Đông Hán tạo ra. Giấy Tử Ấp rất đẹp được đệ tử của các thế tộc và danh sĩ yêu thích.

Có điều, cho dù là giấy Thái Hâu hay giấy Tả Bá thì giá trị chế tạo rất cao, người bình thường không thể sử dụng.

Cho dù là ở dinh quan, phần lớn là sử dụng một loại giấy được làm từ sợi cây gai, được gọi là giấy gai.

Nhưng cho dù là giấy gai thì không phải ai cũng có được. Nếu Đặng Tắc không làm tiểu lại ở quan phủ thì cũng không thể nào có.

Tào Bằng không dám lấy nhiều, chỉ lấy mấy tờ mà thôi.

Trở vào phòng, hắn vận nhỏ đèn rồi lấy miếng than mài nhọn tạo thành bút, sau đó vẽ lên tờ giấy một cái hình đơn giản.

Bể lò thực ra chính là phong tương (cái này giống cái bơm) .

Có điều danh từ hộp gió vào những năm cuối thời Đông Hán không còn xuất hiện nữa.

Phong tương thường thấy nhất là một cái hộp gỗ, bên trong có pít tông và van. Ở kiếp trước, Tào Bằng có thấy mấy cái loại này, chỉ có điều hắn cũng không hiểu lắm về cấu tạo của nó, chỉ nhớ được đại khái một vài chi tiết.

Hắn dựa vào thành giường để vẽ nên sau một lúc liền cảm thấy mỏi.

Vì thế, hắn xoa xoa mặt, cắt tờ giấy và cái bút bằng than vào trong một cái túi nhỏ ở bên gối. Thứ này không phải có thể nghĩ ra ngay được, cần phải từ từ. Đáng tiếc, năm đó hắn không để ý tới ngành kỹ thuật, nếu không cũng không cần phải nhọc sức như vậy.

Nếu cha có thể rèn được một cây đao tốt thì cũng có thể được Tào Tháo để ý.

Nên nhớ rằng, vào thời điểm này muốn rèn được một cây đao tốt, cần phải mất rất nhiều thời gian và công sức. Đao kiếm không giống với thương hay mâu, yêu cầu càng thêm nghiêm khắc. Vào thời kỳ Tam quốc, do điều kiện hạn chế, bách luyện cương tạo ra đao kiếm nên không thể trở thành trang bị phổ biến.

Vì vậy mà trong thời Tam quốc diễn nghĩa mới xuất hiện một cái danh từ “đao thủ”

Chẳng hạn như bên cạnh Quan Công có năm trăm đao thủ, có thể nói là tâm phúc tinh nhuệ của mình. Thực ra đao thủ chính là binh lính cầm đao và thuẫn. Căn cứ vào những gì Tam quốc chí ghi lại thì Đinh Phụng của Đông Ngô chỉ với ba nghìn binh đao thuẫn đã toàn thắng. Sau đó thực lực của Ngô quốc suy sụp, Tấn quốc xuất binh chinh phạt Giang Đông, đại tướng Tôn Ngộ là Thẩm Oánh dẫn nam nghìn binh đao thuẫn xung trận đánh bại quân địch. Như vậy, uy lực của binh đao thuẫn không phải bàn cãi.

Sau khi Tư Mã Viêm đăng cơ, từng rèn đao để tăng cường quân lực. Thực quốc còn có danh tướng Bồ Nguyên với đội quân ba ngàn cương đao đã đánh được công lao.

Nếu cha có thể khiến cho Bách luyện đao trở nên thông dụng thì cuối cùng sẽ được trọng dụng.

.....

Thoáng cái trời đã sáng.

Tào Bằng rời khỏi giường, mặc quần áo tử tế rồi ra khỏi phòng.

Trong sân, hình dạng của cái lò đã thành hình. Có điều, không thấy bóng dáng của Tào Cấp đâu. Có lẽ, đêm qua y vẫn một nền chưa dậy.

Vương Mãi đã chuẩn bị xong, chờ Tào Bằng tới.

Hai người nhìn nhau rồi gật đầu.

Cả hai một trước một sau đi ra ngoài rồi chạy chậm chậm theo con đường nhỏ.

Vương Mãi không có thói quen chạy như thế này, hắn thích chạy như điên. Chỉ có điều thân thể của Tào Bằng không cho phép chạy như vậy.

Chạy chậm thế này có thể làm cho phổi của hắn mạnh lên, hoạt động từ cơ bắp trên người.

Sau khi chạy ở vườn đào chừng nửa giờ, thân thể hoạt động khiến cho toàn thân nóng rực. Tào Bằng và Vương Mãi đi ra bãi đất trống ở phía sau. Từ hôm nay trở đi, nơi đây là chỗ cho cả hai luyện công. Vương Mãi thở ra một hơi, đón lấy ánh sáng mặt trời, bắt đầu đứng tấn.

Còn Tào Bằng thì nhún dip thân thể còn nóng, từ từ đánh một bài Thái Cực quyền.

Khởi thức tịnh cước trực lập... Tả kim cương đảo đối, Lân trát y... Tào Bằng có thể cảm nhận được, thân thể của bản thân theo từng động tác của Thái Cực quyền từ từ giãn ra. Cái cảm giác toàn thân sôi sục thật sự là thoải mái. Dù sao thì có chút cơ sở, hắn có thể tiến vào trạng thái hư tĩnh. Không biết vì sao, Tào Bằng đang luyện đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn xung quanh thấy Vương Mãi vẫn đứng trên cột, không có người nào khác.

Nhưng vừa rồi, rõ ràng hần cảm nhận được có người đang nhìn trộm...

Chẳng lẽ đó là ảo giác?

Tào Bằng nghĩ tới đây, lắc đầu rồi tiếp tục đánh nốt bài quyền. Sau khi đánh xong bài Thái Cực quyền, Tào Bằng cũng không nghỉ ngơi.

Hần chạy chậm rãi bên bãi sông, cứ chạy vài bước lại làm một động tác kỳ quái, kèm theo cả tiếng hô.

Trong Bạch Viên thông bối quyền, có công phu Bát Đoạn cầm. Kiếp trước, khi lão võ sư truyền cho Tào Bằng đã truyền cả tám câu chân ngôn, gần giống với bí pháp chân ngôn của đạo gia, thông qua động tác khác nhau mà xuất ra âm thanh, làm cho nội phủ mạnh lên.

Mỗi một câu chân ngôn phối hợp với một động tác. Tám câu chân ngôn chấm dứt, Tào Bằng mất hơn nửa canh giờ.

Toàn thân hần giống như vừa mới chui từ dưới nước lên, ướt sũng.

Lúc này, Vương Mãi cũng đã luyện xong công pháp trên cột, sau đó ra bãi sông luyện Kim Cương bát thức của Thái cực quyền. Tào Bằng thì từ từ đi dọc theo bãi sông để điều hòa huyết khí đang sôi trào trong người. Đột nhiên, hần dừng bước đứng bên bờ sông mà nhìn lại. Cức thủy cũng không rộng lắm có thể thấy rõ bờ sông bên kia.

Cức thủy là một con sông ngăn cách, phía Đông là huyện Cức Dương, bên kia thuộc Niết Dương.

Bên bờ sông bên kia có một hàng liễu rủ, có một lão già đang đứng.

Khi Tào Bằng nhìn sang, lão già cũng cảm nhận thấy. Lão gật gù đầu với Tào Bằng như chào hỏi.

Sau đó, lão lại vung tay vung chân đánh một bài quyền.

Chỉ có điều do khoảng cách hơi xa khiến cho Tào Bằng không thể thấy rõ.

Mới nhìn thì đối phương cũng luyện tập lúc sáng sớm. Nhìn cách ăn mặc của lão già thì dường như là người phú quý. Tất cả đều luyện tập lúc sáng sớm nên chẳng có ai nhìn trộm ai. Dù sao thì cách một con sông, tất cả chỉ cần không làm phiền là được. Nếu tranh luận thì không chừng chính mình quấy rầy đối phương.

Vì vậy mà Tào Bằng cũng không để ý, chỉ cười cười, ôm quyền đáp lại.

- A Phúc! Chúng ta làm gì tiếp đây?

- Tiếp tục luyện công.

Tào Bằng và Vương Mãi luyện công bên bãi sông cho tới tận giờ Thìn mới quay về.

Theo bản năng, Tào Bằng liếc qua bờ sông bên kia thì thấy lão nhân đó không còn thấy bóng dáng.

- A Phúc! Người đang nhìn cái gì?

- Không có gì.... Chúng ta về đi.

Lúc gần đi, Tào Bằng quay đầu hơi nhìn lại.

Trong lòng hần có một cảm giác quái dị, bản thân và lão già đó còn có thể gặp lại.

(1): Thái Luân sinh ra ở Quý Dương vào thời nhà Đông Hán, rồi trở thành Trung Thường Thị () của Hán Hòa Đế. Năm 105, dưới triều Hán, thời hoàng đế Hòa Đế, Thái Luân đem mấy mẫu giấy dâng vua, được vua hài lòng và phong tước quý tộc và cho ông làm quan trong triều đình. Ông là hoạn quan vì phải giữ tài sản và tiền bạc nhiều trong triều đình. Nhờ chế được giấy, ông trở thành giàu có.

Tuy nhiên sau đó ông bị triều đình âm mưu gây rắc rối, vì ủng hộ Đậu Thái hậu. Ông cũng dính líu đến cái chết của tình địch của bà là Tống Quý nhân. Sau các rắc rối, ông phục dịch cho Hoàng hậu Đặng Tuy. Năm 121, sau khi cháu của Tống Quý nhân là Hán An Đế lên ngôi sau cái chết của Đặng Thái hậu, Thái Luân bị lệnh giam vào ngục. Trước khi bị bắt giam, ông tắm rửa sạch sẽ, mặc áo quần đẹp, uống thuốc độc rồi lên giường nằm.

Trong thế kỷ thứ 5, Phạm Diệp () đã tường thuật lại trong sách Hậu Hán thư:

Từ xưa người ta đã dùng thanh tre để viết, được cột lại với nhau. Cũng có một loại giấy làm từ phế phẩm của tơ lụa. Nhưng tơ lụa quá đắt còn các thanh tre thì quá nặng nên không sử dụng thích hợp. Vì thế Thái Luân () nghĩ ra kế làm giấy từ các vỏ thân cây, sợi thân cây, từ cây gai dầu cũng như từ vải và lưới đánh cá cũ. Năm 105 sau Công nguyên ông tâu lên Hoàng thượng và được ngài khen thưởng cho tài năng của ông. Từ đây giấy trở nên thông dụng và trong cả vương quốc mọi người đều gọi đó là giấy của quý nhân Thái.

Thái Luân chế giấy bằng cách lấy bên trong vỏ thân cây dâu tằm và xơ cây tre đem trộn với nước rồi giã nát với dụng cụ bằng gỗ, xong ông đổ hỗn hợp lên tấm vải căng phẳng và trải mỏng rồi để ráo nước. Khi đã khô, Thái Luân khám phá ra rằng có thể viết lên dễ dàng mà lại nhẹ nhàng. Thái Luân cũng đã thử các loại vỏ cây, cây gai dầu, lụa, và thậm chí lưới đánh cá, nhưng các công thức chính xác đã bị thất truyền. Cách chế tạo giấy này đầu tiên được dùng bên Trung Quốc rồi qua Hàn Quốc, Samarkand, Ba Tư và Damascus.

Sau sáng chế của Thái Luân năm 105, giấy đã được phổ biến ở Trung Quốc. Năm 751, một số nghệ nhân làm giấy Trung Quốc bị người Ả Rập bắt giữ sau khi quân của nhà Đường thua trận ở Trận sông Talas. Kỹ thuật làm giấy từ đó được truyền bá sang phương Tây. Phải hàng ngàn năm sau người ta mới sản xuất giấy đại trà trên thế giới. Người phát minh Thái Luân cũng ít được biết tới bên ngoài Đông Á.

Các khám phá về khảo cổ ở Trung Hoa cộng với phép tính tuổi bằng cacbon phóng xạ chứng minh rằng giấy đã hiện diện từ hai thế kỷ trước Thái Luân, nhưng người ta vẫn cho Thái Luân là người sáng chế ra giấy giống như giấy ngày nay. Đóng góp của Thái Luân được coi là một trong các sáng chế quan trọng nhất trong lịch sử loài người. Nó đã cho phép Trung Quốc phát triển nền văn minh của mình nhanh hơn trước đây khi còn dùng tre hay trúc để lưu chữ viết, và nó cũng đã kích thích sự phát triển của châu Âu khi kỹ thuật giấy đến đây vào khoảng thế kỷ 12 hay thế kỷ 13. Thái Luân được xếp hạng thứ 7 trong danh sách 100 người quan trọng nhất lịch sử của Michael H. Hart.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

21. Chương 21: Bàng Đức Công

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 21: Bàng Đức Công

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Khoái Chính cũng không phân cho hắn công việc mới gì, chỉ tiếp tục chỉnh lý phần hộ tịch.

Thực ra, như lời Khoái Chính nói, việc chỉnh lý hộ tịch cũng không phải khẩn trương, từ từ cũng được rồi. Về phần Đặng Tài được phái đến các thôn trấn thuộc Cúc Dương để trợ giúp cho việc thu thập danh sách hộ tịch địa phương. Nghe người ta nói công việc rất nhiều, phỏng chừng đến cuối năm cũng không nhất định sẽ trở về.

“Nếu nói như vậy, Đặng Tài là kẻ thất thế?”

Tào Nam không nhin được hỏi một câu, lời nói không thể che giấu được chút hả hê.

“A Nam, có thể nào mà nói như vậy? Đại ca chỉ phụng mệnh đi đến thị trấn, sao có thể nói hắn thất thế chứ? Theo ta thấy, chưa hẳn là thất thế, nói không chừng là huyện lệnh khảo nghiệm hắn.”

Tào Bằng cúi đầu ăn chứ không nói gì. Nhưng trong lòng hắn lại ngược với ngoài mặt, cũng có phần đồng tình với cách nói ấy.

Nếu như tin tức từ Trương Dương đến đây gây bất lợi với Tào Bằng, như vậy Đặng Tài mới phải đi về nông thôn một chuyến, chỉ sợ là càng tăng thêm công trạng cho hắn.

Trong thời đại này, không phải ai cũng là kẻ đần độn.

Khoái Chính là con cháu gia đình thế gia, nếu đã bị đẩy ra, vậy nhất định hắn có chỗ hơn người.

“Tỷ phu, bờ bên kia là chỗ nào?”

“Bên kia bờ sông?”

Tào Bằng gật đầu nói: “Chính là khúc ngoặt bên kia bờ sông.”

“Qua sông thì đó chính là thuộc về Niết Dương.. A Phúc, sao ngươi bỗng dưng hỏi chuyện này?”

Tào Bằng không trả lời câu hỏi của Đặng Tắc mà lại hỏi: “Vay bờ bên kia, là ruộng đất của ai?”

“Việc này, nếu như chúng ta qua sông, hình như là Trương thôn. Ta nhớ được là ruộng đất bên bờ bên kia vốn thuộc về Trương gia. Thực ra, tính luôn cả địa phương của chúng ta hiện tại, trước đây cũng thuộc về tài sản của Trương gia ở Niết Dương. Nếu như không phải chuyện loạn Thái Bình, nói không chừng chúng ta vẫn không thể có điều kiện thế này. Được rồi A Phúc, ngươi cũng đừng đụng chạm đến bên kia. Trương gia không thể đắc tội được.”

“Trương gia rất lợi hại sao?”

Lúc này đây, không cần Tào Bằng mở miệng, Trương Thị không nhịn được hỏi.

Đặng Tắc lộ ra vẻ kính trọng: “Niết Dương Trương Thị, là gia đình nhà quan, ba đời làm quan, chính là thế gia vọng tộc vùng này. Nhưng nếu chỉ như vậy, vẫn không khiến ta sợ sệt. Gia tộc Trương Thị không chỉ là thế gia làm quan mà còn nổi tiếng là gia đình danh y. Xa không nói, khi tiên sinh hành nghề chữa bệnh, đã cứu vô số người. Ngay cả khi phản tặc đi qua con đường trước thôn cũng phải xuống ngựa đi bộ qua. Hiện giờ Trương thị tộc trưởng tên là Trương Tông Hán, từng là trọng thần của tiên đế. “

“Người con Trương Cơ không chỉ có y thuật cao minh, chỉ trong vòng nửa năm đã là Thái Thú Trường Sa. Nếu như không phải chuyện thái bình loạn lạc, mà tạo thành đại dịch Nam Dương, nói không chừng Trương Cơ đã có thể làm một Thứ Sử một châu. Người này y thuật vô song, hơn nữa còn nhiệt tình giúp mọi người, có đức hạnh rất tốt. Thời gian khi Lưu Kinh Châu đảm nhiệm chức Châu mục, đã tới Niết Dương còn đặc biệt đến nhà viếng thăm, muốn mời Trương Cơ đại nhân ra làm quan. Có điều lúc đó Trương Cơ đại nhân đang bận việc biên soạn y thư nên phải khước từ Lưu Kinh Châu. Lưu Kinh Châu bèn ra lệnh, quan lại Niết Dương tuyệt đối không được quấy rầy Trương thôn. “

“Tóm lại, ngươi cũng đừng đi sinh sự. Vạn nhất mà đắc tội Trương Cơ đại nhân, nói không chừng ngay cả Nguyên An tiên sinh cũng không vì ngươi mà xin tha.”

Tào Bằng sững sốt một chút, chợt nhếch miệng.

Thoạt nhìn, cái quận Nam Dương nho nhỏ, đúng là tàng long ngoạ hổ. Có điều, Trương Cơ là người phương nào?

Tào Bằng gãi đầu, cười ha hả: “Tỷ phu, ngươi cứ yên tâm. Không nói đến chuyện cách một con sông, đang yên lành ta đi đụng chạm hắn làm gì?”

“Ta chỉ nhắc nhở ngươi một chút, tránh khỏi rước họa vào thân.”

Đặng Tắc nói là nói như vậy, cũng biết Tào Bằng không phải cái người này.

« Mẹ, cho con một bát nữa. »

Tào Bằng giơ bát, đưa cho Trương thị.

Trương thị không khỏi nói thầm: “A Phúc, hai ngày nay sức ăn của ngươi so với lúc trước nhiều hơn rồi”.

Cẩn thận ngẫm lại, hình như đúng là có chuyện như vậy.

Lúc vừa sống lại, Tào Bằng ăn nửa bát là no rồi.

Nhưng ngày hôm nay, đã là bát thứ hai. Ngoài ra, còn ăn hai cái bánh bột ngô, so với lúc trước, sức ăn chỉ ít cũng tăng lên hơn gấp đôi.

Việc này cũng chứng minh việc rèn luyện gần đây đã có hiệu quả?

Thật ra không chỉ có sức ăn của Tào Bằng gia tăng mà sức ăn của Vương Mãi cũng thế.

Nhìn hai tên ăn như hổ đói, tuy rằng Trương thị nói thầm, nhưng trong lòng lại rất hài lòng. Ăn được là phúc, ăn nhiều là có cơ thể tốt. Đây là một quan niệm rất đơn giản mộc mạc về đối nhân xử thế.

Đêm đó Đặng Tắc cùng Vương Mãi làm giúp Tào Cấp bếp lò. Trương thị cùng Tào Nam may vá áo quần dưới đèn.

Nhìn thấy ngày đông giá rét đi qua, ngày lập xuân cũng sắp đến, quần áo ăn mặc cũng phải chuẩn bị đổi theo mùa. Dù sao thì năm mới cũng phải mặc quần áo mới.

Tào Bằng bị Đặng Tắc buộc phải đi thư phòng, cầm lấy một quyển Hiếu Kinh, bắt đầu ôn lại bài.

Đặng Tắc biết Tào Bằng được Bằng Nguyên An đánh giá cao, tự nhiên cũng rất xem trọng. Đời này của hắn chỉ có một mong muốn là được bái lạy trước cánh cửa Lộc Môn Sơn. Nếu như quả thực Tào Bằng có năng lực, hắn cũng cảm thấy vui vẻ. Biết được Tào Bằng đã học qua “Thương Hiệt Thiên”, Đặng Tắc liền bắt tay vào giai đoạn chuẩn bị

Dựa theo những tập quán cuối thời Đông Hán, sau khi qua nhập môn cần lần lượt học “Hiếu Kinh”, “Luận Ngữ”, “Thi”, rồi sau đó mới là lúc tụng các bài trong “Thượng Thư”, “Chu Dịch”, “Xuân Thu”, “Quốc Ngữ”, “Lễ Ký”. Những bài này là những bài học chủ yếu, song cũng là những môn bắt buộc. Sau quãng thời gian tụng kinh này có thể xác định phương hướng. Ví dụ như Dương thị ở Hoàng Nông chuyên tâm nghiên cứu về “Thượng Thư”, Viên gia ở Nhữ Nam thì lại có sở trường về “Mạnh Thị Dịch”. Tất cả đều là sau khi học những bài học kia, chuyên tâm nghiên cứu những nền tảng căn bản và then chốt.

Ngoại trừ những môn bắt buộc, cũng có có những bài văn giáo huấn, cung tuyền được lựa xem để bồi dưỡng đức hạnh tình cảm thêm sâu sắc.

Chẳng hạn như, những năm cuối đời Đông Hán lưu hành phổ biến một cuốn gia huấn, chính là của danh tướng Mã Viện Đông Hán “Giới Huynh Tử Nghiêm Đôn Thư”, những kẻ sĩ đều oang oang học thuộc lòng.

Trong phòng sách của Đặng Tắc, phần lớn đều là bản sao.

Hắn ra quy định cho Tào Bằng rằng sau khi khi ăn cơm tối nửa canh giờ, phải học tập nửa canh giờ.

Nhắc tới thời gian học tập cũng không dài, nhưng Đặng Tắc yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt. Mỗi ngày đều phải làm bài tập, nếu làm không tốt, Tào Bằng sẽ bị nghiêm trị.

Tuy rằng chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng cũng đủ cho Tào Bằng nghĩ rằng Đặng Tắc mà không đi làm lão sư thì thật là đáng tiếc.

Sáng sớm hôm sau ngủ dậy, Tào Bằng cùng Vương Mãi lại đi tới bãi sông.

Ngày còn chưa sáng, hai người đã bắt đầu luyện tập. Tào Bằng đánh xong Thái Cực Quyền, bắt đầu tập chạy chậm, sau đó liền tới luyện Bát Đoạn Cẩm trên cọc, hai tay nâng ba cục gạch lên cao, làm mấy việc cùng một lúc giống như xạ điêu. Miệng đọc chân ngôn như sấm, âm dương tuần hoàn, tinh thần tráng kiện.

Khi luyện xong Bát Đoạn Cẩm, Tào Bằng đang thở hổn hển bắt đầu đi thông thả

Có điều, so với ngày đầu tiên luyện công, cả người hình như có cảm giác mất sức thì cảm giác hôm nay hoàn toàn khác cơ thể tuy rằng mệt mỏi, nhưng huyết khí trở nên tràn đầy.

Huyết khí dồi dào thì tinh thần tráng kiện.

Tào Bằng chậm rãi hoạt động tay chân, vô thức nhìn hướng về bên kia bờ sông, chỉ thấy vị lão nhân ngày hôm qua đang đứng trên con đê.

Lão nhân dường như cảm nhận được ánh mắt của Tào Bằng, liền hướng về phía hắn gật đầu. Mà Tào Bằng đã được Đặng Tắc nhắc nhở, rất lễ độ chấp tay hạ cúi người. Sau đó hai người đều làm việc của mình. Đợi

cho Tào Bằng luyện công xong, hướng về phía bên kia bờ sông lần nữa thì không thấy bóng dáng lão nhân đâu nữa.

“A Phúc, ngày hôm nay ngươi vẫn nhìn quanh cái gì?”

“À, không có việc gì!”

Tào Bằng cười cười, cùng Vương Mãi về nhà.

Mới đến cửa nhà, Tào Bằng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trước cổng một chiếc xe ngựa, Tào Bằng liếc mắt thì nhận ra. Đây là xe ngựa lúc trước Tư Mã Huy đã tặng cho hắn.

Vương Mãnh, đã trở về!

Tào Bằng nói: “Anh đầu hổ, cha anh đã trở về!”

Vương Mãi phấn khích nhảy lên, người chưa vào trong thì tiếng đã vang lên rồi: “Cha, người đã trở về?”

Theo sau đó là một tiếng cười sang sảng, hình dáng dũng mãnh của Vương Mãnh hiện ra tại cửa phòng khách.

“Cha, người đã trở về.”

Vương Mãnh phấn khích chạy tới, ôm lấy tấm lưng tráng kiện của Vương Mãi.

Vương Mãnh ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia sáng: “Đầu hổ, mới vài ngày mà công phu bản lãnh người đã tiến rất xa đấy!”

Có câu người giỏi đưa tay ra là biết hay không. Vương Mãi đi theo Tào Bằng luyện công, đích thực là có tiến bộ. Nhưng nếu như không phải người hiểu biết thì cũng không nhìn ra sự tiến bộ của hắn. Tào Cấp không tính là người khôn ngoan, công phu bản lãnh của hắn chính là do Vương Mãnh dạy.

Mà Đặng Tắc, một người thư sinh điển hình, càng không thể nhìn ra sự thay đổi của Vương Mãi.

Nhưng Vương Mãnh thì khác, hắn tuy rằng chỉ là một võ tướng tam lưu, nhưng có nhân giới và thực lực đủ để nhìn thấy sự thay đổi của Vương Mãi cùng với tinh thần linh lợi. So với khi hắn rời khỏi Cức Dương thì khí chất của Vương Mãi có phần nhanh nhẹn dũng mãnh hơn nhiều. Tuy rằng không rõ sự thay đổi cuối cùng là gì? Vương Mãnh cũng không nói nên lời, chỉ đơn giản là cảm giác được Vương Mãi dường như trở nên lợi hại.

« Bá phụ ! »

Tào Bằng tiến lên, cúi người hành lễ.

Vương Mãnh thấy Tào Bằng liền sững sốt.

Có lẽ là trước đây căn bản của Tào Bằng quá kém, nên có cảm giác là sự thay đổi cũng rất lớn.

Cơ thể nhìn qua có lẽ vẫn còn rất gầy yếu, bệnh có vẻ cũng không hết hẳn. Nhưng hình như tinh thần có phần tốt hơn. Khuôn mặt bình thường nhỏ nhắn trắng bệch, dường như cũng tăng thêm vài phần hồng hào. Nhìn Tào Bằng, lại nhìn Vương Mãi, Vương Mãnh chợt hiểu ra, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Tào Cấp vội kéo Vương Mãnh quay về phòng khách ngồi xuống, Vương Mãi cùng Tào Bằng tiếp khách.

Trương thị sáng sớm đã bị Hồng nương tử kéo ra ngoài mua đồ, trong nhà chỉ có Tào Nam.

“Cha, A Phúc bảo người đi trả xe, người làm sao lại mang xe trở về?”

Vương Mãi hỏi.

Vương Mãnh nở nụ cười, lấy ra một cái bọc ở bên cạnh.

”A Phúc, đây là của người »

Tào Bằng ngẩn ra, đứng dậy tiếp nhận cái bọc từ tay Vương Mãnh.

Tào Cấp cười nói: “Đầu hổ, cha người không những đã đem xe trở về, còn mang quà về cho hai người. Người đi ra ngoài nhìn xem trong chuồng ngựa có cái gì?”

“Chuồng ngựa, không phải trống không sao?”

Vương Mãi nghi hoặc đứng dậy, cất bước đi ra ngoài.

Vương Mãnh hỏi: “A Phúc, người đoán xem?”

Tào Bằng mới ngồi xuống xong, đang chuẩn bị mở cái gói, nghe Vương Mãnh hỏi, hần ngẩng đầu mỉm cười: “Bên trong chuồng ngựa, đương nhiên phải có cái gì ở đó rồi.”

“Ngựa... A Phúc, có hai con ngựa!”

Bên ngoài vang lên tiếng gọi ầm ĩ của Vương Mãi.

Tào Bằng mím môi, không nói lời nào.

Hần nhẹ nhàng mở cái gói ra, chỉ thấy bên trong có tám cuốn thẻ tre. Cầm lấy một quyển, thấy nặng trĩu cả tay. Hạn nhẹ nhàng mở ra.

“Hiếu Kinh”?

Tào Bằng vội vã buông thẻ tre, lại cầm đến quyển khác.

“Luận”, “Thi”

« Bá phụ, đây là ? »

“Bá phụ đã gặp Nguyên An tiên sinh?”

Vương Mãnh lắc đầu, “Chưa gặp.”

“Vậy những sách này...”

“Đây là do Tiểu Bàng tiên sinh ban tặng”

“Tiểu Bàng tiên sinh?”

Lúc này Vương Mãi đang phấn khích chạy vào phòng khách, lấp bắp nói: “A Phúc, trong chuồng ngựa, có hai con ngựa...”

“Trong chuồng ngựa, đương nhiên phải có ngựa, chẳng lẽ có lợn hay sao?”

Vương Mãnh mặt trầm xuống, “Đầu hổ, ngồi xuống. Nhìn người như trẻ con, còn thể thống gì? Chỉ hai con ngựa đã khiến người mất kiểm chế, về sau làm sao có thể làm đại sự?”

Không ngờ khi mới nhận được hai con ngựa, Vương Mãi còn phấn khích hơn.

Vương Mãnh giải thích: “Khi ta chạy tới Tương Dương, Nguyên An tiên sinh vừa lúc vắng mặt. Ta cũng không thể tới được Bàng gia, vì vậy bèn suy đi nghĩ lại, rồi nghĩ đến Tư Mã Huy (Tư Mã Đức Tháo) tiên sinh. May là lúc đó Đức Tháo tiên sinh ở lại, nên sau khi ta qua Đàn Khê nghe ngóng thì tìm được ngài ở đó, không ngờ là được tới nhà Đức Tháo tiên sinh thì lại gặp Tiểu Bàng tiên sinh. Sau khi nghe ta nói, Tiểu Bàng tiên sinh liền hiểu rõ mọi việc, lại hỏi thêm về tình hình của người. Hạn nói, chiếc xe đúng là do Nguyên An tiên sinh tặng cho, làm sao có thể lấy lại được? Sau đó người lấy ở chỗ Đức Tháo tiên sinh mấy cuốn sách, nói là muốn đưa cho người.”

“Tiểu Bàng tiên sinh còn cho ta một câu: “Nhân chi sinh dã trực, vãng chi sinh dã, hạnh nhi miễn.” (Khổng Tử: Người sống được nhờ thẳng ngay. Không ngay thẳng cũng sống được, ấy là nhờ may mắn tránh khỏi tai họa mà thôi.)

Tào Bằng không khỏi biến sắc.

Hắn biết những lời này từ trong cuốn “Luận-ung dã”

Một người phải ngay thẳng, chỉ có chính trực ngay thẳng mới có thể quang minh lỗi lạc. Mặc dù có những người dựa vào đường ngang ngổ tất cũng có thể sinh tồn, nhưng chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi.

Ngụ ý, hẳn đã hiểu rõ ý tứ của Tào Bằng.

Tiểu Bằng tiên sinh không trách cứ Tào Bằng mà hy vọng sau này hẳn có thể quang minh lỗi lạc, sống thẳng thắn khẳng khái chứ không phải dựa vào đường ngang ngõ tắt, dựa vào việc khôn vặt. Về phương diện khác mà nói, Tiểu Bằng tiên sinh cũng rất thương thức Tào Bằng, mong muốn hẳn có thể làm một chính nhân quân tử.

Vương Mãnh không hiểu được hàm ý sâu xa, chỉ tiện thể nhún lờ mà thôi.

Nhưng Tào Bằng lại cảm thấy một chút áp lực, chậm rãi đứng lên, cung kính hướng về phía trước cuốn sách vái chào.

“Đệ tử thụ giáo!”

Dù cho chưa từng gặp qua con người này, nhưng vẫn có thể theo lời hẳn nói mà cảm nhận được

Tiểu Bằng tiên sinh, tự là Bằng Nhân, huynh đệ của Bằng Quý

Có lẽ mọi người không biết Bằng Nhân là ai, nhưng nhắc tới Bằng Đức Công thì nhất định có ấn tượng.

Vương Mãnh vốn rất cao hứng, thế nhưng khi thấy bộ dạng của Tào Bằng cũng nghiêm chỉnh đứng lên, đứng bên cạnh Tào Bằng mà vái chào cuốn sách.

“Vậy hai con ngựa kia cũng không phải là ngựa tốt.”

“Ha ha, Đức Tháo tiên sinh nói, lễ vật là tặng cho người. Ngoài ra, Tiểu Bằng tiên sinh còn nói: nếu có một ngày, người tự cảm thấy học vấn của mình đủ để đến Lộc Môn Sơn, thì hẳn sẽ ở Lộc Môn Sơn mà đón chào người. Nhưng nếu người bất tài không khiến hẳn vừa lòng, hẳn tuyệt đối sẽ không cho người bước nửa bước vào Lộc Môn Sơn.”

Vậy nói cách khác, Bằng Đức Công nhận lời có thể thu nhận Tào Bằng làm đệ tử.

Đương nhiên hiện tại chỉ là ghi danh trước, không tính là đã nhận.

Sách trong cái gói, chỉ sợ cũng là Bằng Đức Công đưa cho hẳn làm quà tặng. Đừng nghĩ chẳng qua chỉ là vài cuốn thẻ tre, nhưng ở thời đại này là đã có ý nghĩa hết sức quan trọng.

Khuôn mặt phấn khích của Tào Cấp đồ thừa, việc con trai mình được Bằng Đức Công coi trọng, thật hết sức hài lòng. Thực ra ông ta cũng không biết huynh đệ Bằng gia, chỉ biết bọn họ là nhân vật nổi tiếng. Còn đây là Bằng Quý hay Bằng Nhân cuối cùng thì có gì khác nhau? Ông ta thật đúng là nói không nên lời.

Tào Bằng cười khổ thầm nghĩ trong lòng: được một đại nhân coi trọng, chỉ sợ cũng là một thứ gánh nặng.

Cúi đầu nhìn cái bọc những thư tịch kia.

Mãi lâu Tào Bằng không nói ra lời.

:“THƯƠNG HIỆT TẠO TỰ – ”

Theo ghi chép trong sách sử, Trung Quốc thời thượng cổ trước sau có ba vị vua (đúng ra là các vị Tù trưởng Bộ lạc thị tộc), thường được gọi là “Tam Hoàng”: Phục Hi (2852—2738 TCN), Thần Nông (2737—2698 TCN), Hoàng Đế (2697—2598 TCN). Trong ba vị này, Hoàng Đế là người đầu tiên thống nhất các Bộ lạc ở Trung Quốc thời bấy giờ và được tôn làm vị lãnh tụ liên minh các Bộ lạc. Người dân Trung Quốc rất tôn sùng Hoàng Đế, họ tự xem mình là truyền nhân của ông ta. Hiện nay lăng mộ của Hoàng Đế tọa lạc tại ngọn núi Kiều sơn, phía bắc huyện thành Hoàng Lăng, Thành phố Diên An, Tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc.

Thương Hiệt cũng được cho là một vị vua (đúng ra thì ông ta chỉ là Tù trưởng một Bộ lạc nhỏ, trực thuộc khối liên minh của Hoàng Đế). Khi được giao nhiệm vụ Sử quan, Thương Hiệt nhận thấy các ký hiệu đang dùng không thể đáp ứng việc ghi chép sách sử và phục vụ việc cai trị của Hoàng Đế. Vì vậy, để sáng tạo ra chữ viết, ông đã chọn một nền đất ở bên bờ sông Vị (hiện nay thuộc tỉnh Hà Nam, Trung Quốc), tự tay dựng lên một ngôi nhà nhỏ, ngày đêm trầm tư, chuyên tâm vào công việc. Thời gian dần trôi qua không biết đã được bao lâu, một hôm trong lúc Thương Hiệt đang chìm đắm trong suy nghĩ, đột nhiên có con chim phượng hoàng không rõ từ đâu bay ngang qua ngôi nhà của ông. Nó đánh rơi một vật gì đó đang gấp

trên mỏ và vật ấy lại rơi xuống trước mặt Thương Hiệt. Ông liền nhặt vật đó lên để xem xét và phát hiện đây là một hòn đất có dấu chân của một con thú lạ in trên đó. Sau khi suy nghĩ khá lâu nhưng vẫn không nhận biết được dấu chân này thuộc về loài thú gì, may mắn thay, ông ta trông thấy một người thợ săn đi ngang qua. Thương Hiệt bèn đem vật ấy đến hỏi người thợ săn và được ông ta trả lời đó là dấu chân của con Tì Hưu, một loài thú hoang dã trong truyền thuyết, tính tình rất hung dữ (người thì nói nó trông tựa như gấu, kẻ thì nói hình dạng giống như hổ – fabulous wild beast). Người thợ săn ấy còn nói thêm: đối với dấu chân tất cả các loài thú, ông ta chỉ cần nhìn sơ qua là biết ngay. Lời giải đáp của người thợ săn đã làm Thương Hiệt tỉnh ngộ. Ông hiểu rằng mọi sự vật trên đời đều hàm chứa đặc trưng riêng, nếu có thể vẽ ra được, mọi người chỉ nhìn vào là hiểu ngay ý nghĩa.

Phát hiện được mấu chốt cực kỳ quan trọng, Thương Hiệt dựa vào đó mà quan sát, tìm cách vẽ lại chỗ đặc trưng của các sự vật. Lấy ví dụ như chữ “nhật” (mặt trời) thì vẽ hình một vòng tròn, ở giữa có một chấm đen, giống y như lúc chúng ta dùng mắt thường nhìn thẳng vào nó. Chữ “nguyệt” (mặt trăng) thì do tính chất khi tròn, khi khuyết, với lại để phân biệt với mặt trời, cho nên không thể vẽ nó thành vòng tròn được. Vầng trăng khuyết đã được chọn để tạo thành chữ viết. Chữ “Đán” (buổi sáng, lúc mặt trời vừa nhô khỏi mặt đất hoặc đường chân trời) đã được vẽ lại y như thật. Con người là động vật cao cấp, chỗ khác biệt với các loài động vật chính bởi vì con người biết cách đứng thẳng và di chuyển trên đôi chân của mình. Chữ “nhân” thuở ban đầu (Giáp cốt văn) chính là hình vẽ một người đứng thẳng, nhìn từ phía bên trái. Khi biến đổi sang thể chữ Khải, phần tay đã được lược bỏ, đôi chân được thể hiện rõ rệt. Tương tự như vậy, đặc trưng của “lộc” (hươu, nai) là loài vật có đôi sừng đẹp. Đặc trưng của “mã” (ngựa) là giống vật có cái bờm dài. Chữ “Đỉnh” là cái vạc nấu thức ăn thời cổ, có 3 chân và 2 quai. Chữ “Lịch” cũng là cái vạc nhưng 3 chân to và rộng (thức ăn chứa trong phần thân xuống cả 3 chân), không có quai... Cứ như vậy mà làm, tháng năm dần trôi, không biết mất hết bao nhiêu thời gian, Thương Hiệt đã tạo nên hệ thống chữ viết.

Bắt đầu từ Thương Hiệt, chữ Hán đã hình thành. Nhằm ghi nhớ sự kiện trọng đại này, chỗ nền nhà (nơi Thương Hiệt chọn để làm công việc sáng tạo ra chữ Hán) đã được người đời sau đặt tên là: “Phụng Hoàng hàm thư đài” (tức: nền chim Phụng ngậm chữ). Địa danh này hiện nay thuộc huyện Tân Trịnh, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc. Đến thời Tống, một ngôi miếu có tên “Phụng Đài Tự” đã được xây dựng trên đó để kỷ niệm.

Đến thời Bắc Tống, vua Tống Thái Tông (976–997) vì lòng yêu thích thư pháp, đã ban lệnh thu thập bút tích của các vị danh nhân, hiền sĩ. Lập ra Bí các để cất giữ tài liệu. Vào năm 992 (niên hiệu Thuần Hóa), sau khi sắp xếp các tài liệu thành từng tập, Tống Thái Tông cho tiến hành việc in sao thành nhiều bản, dùng để ban cho cận thần và những người được ông ta yêu thích. Bản in này có tên “Thuần Hóa Bí các thiếp” (cũng được gọi là “Thuần Hóa các thiếp”). Ở trong quyển thứ 5, không rõ nguồn gốc từ đâu mà sưu tập được 28 chữ Hán cổ, tương truyền là chữ viết của Thương Hiệt. Nguyên văn các chữ này đọc theo âm Hán Việt hiện đại là: Mậu kỷ giáp ất, cư thủ cộng hữu, sở chỉ liệt thể, thức khí quang danh, tả hổ nghê gia, thụ xích thủy tôn, qua mâu phủ phát). Tuy nhiên, hầu hết các chuyên gia đều nghi ngờ nó là bản ngụy tạo của người đời sau! (Rất tiếc, bởi không biết cách gõ hình ảnh qua mạng Internet, cho nên tôi không đưa kèm theo đây được).

Đối với vấn đề nguồn gốc sáng tạo chữ Hán, đại văn hào Lỗ Tấn (1881—1936), cũng đã từng nêu nhận xét: “Trong xã hội Trung Quốc cổ đại, Thương Hiệt không phải chỉ duy nhất có một. Người thì khắc ký hiệu riêng của mình lên chuôi dao, kẻ thì vạch lên cửa nhà một số nét để ghi nhớ công việc. Mọi người cùng xem ký hiệu, vạch khắc mà trong lòng cùng hiểu, qua lời nói mà truyền đạt ý nghĩa cho nhau. Số lượng ký hiệu ngày càng nhiều, Sử quan bèn thu nhặt, tập hợp lại rồi phát triển thành chữ viết. Nguồn gốc văn tự Trung Quốc, e rằng cũng không thể nào ở ngoài diễn tiến này”. Nhận xét trên đây của Lỗ Tấn có thể tóm gọn trong hai ý sau: Một là, văn tự Trung Quốc bắt nguồn từ các vạch khắc, ký hiệu đồ họa. Hai là, trong lịch sử Trung Quốc, đã từng có rất nhiều người (tạm gọi là Thương Hiệt) cùng nhau đóng góp, xây dựng qua nhiều đời, mới có thể tạo nên hệ thống chữ viết của người Hán.

Tóm lại, chữ viết chính là thành quả sáng tạo qua nhiều đời của nhân dân Trung Quốc cổ đại. Nếu như Thương Hiệt có thật, ông ta chỉ có thể là người sưu tập, chỉnh lý và phát triển chữ viết mà thôi. Chữ viết của người Trung Quốc quyết không thể do một cá nhân nào sáng tạo ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22. Chương 22: Long Hình Sư Cốt.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 22: Long hình sư cốt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Đức Công, người làm như vậy có phần khinh suất hay không?”

Tư Mã Huy ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, trong giọng nói mang theo một chút ngưng trọng.

Đối diện hắn, một người đàn ông trung niên nằm nghiêng, đầu đội khăn chít đầu. Bây giờ đang là mùa đông giá rét, nhưng người đàn ông lại mở tung cúc áo hở ngực. Y cầm trong tay một dùi trống, thỉnh thoảng gõ vào cái trống nhỏ bên cạnh, làm nó vang lên một tiếng.

“Có gì khinh suất?”

“Người biết rõ tên tiểu tử kia chỉ mượn các người để sinh sự gây chuyện, chẳng những không trách cứ, mà trái lại...”

”Ta trách cứ hắn à ? » Người đàn ông trung niên cười nói rằng : « Ta không phải cho hắn một câu nói sao ? Nhân chi sinh dã trực, vong chi sinh dã, hạnh nhi miễn. Nếu tên tiểu tử kia thông minh, tự nhiên có thể lĩnh hội ý của ta. Nếu như lĩnh hội không ra, hắn sẽ không có tư cách bước vào Lộc Môn Sơn. »

Khi người trung niên nói đến « Nhân chi sinh » thì lên giọng một chút.

Sau đó hắn xoay người ngồi dậy, lấy một chén rượu ấm, một ngụm uống cạn rồi thở ra một hơi.

“Đức Tháo, người và ta tương giao nhiều năm, học vấn của người, phẩm hạnh của người, ta xưa nay kính nể. Nhưng đôi khi người rất cố chấp hình thức, bất chấp tình hình. Ta hỏi người, người rõ ràng xem trọng tên tiểu tử đó, vì sao lại không mang hắn đến?”

Tư Mã Huy ngăn ra nói: “Tên tiểu tử có cái nhìn đặc biệt, xác thực có vài phần tài hoa văn chương. Thực ra ta với hắn không quen biết, chỉ thấy mới gặp một lần mà đã nhận hắn làm đệ tử, có phần vội vàng quá chăng? Ta với hắn căn bản không biết nhau, làm sao có thể tùy tiện thu làm đệ tử?”

“Đức Tháo, người chỉ ngôn luận lý do. Ta hỏi người, học vấn là quan trọng hay đức hạnh quan trọng?”

“Đương nhiên đức hạnh quan trọng.”

“Ta đây hỏi lại người, Người để tên tiểu tử ra bên ngoài, nói là theo dõi, kỳ thực người có thể cho hắn chút giúp đỡ gì? Ta không tiếp nhận việc mượn danh nghĩa huynh đệ để làm điều gì lệch lạc. Hiểu được thời thế, chứng minh người này là thông minh. Dĩ nhiên, hắn có thể thủ đoạn và khả năng mắc sai lầm, nhưng chúng ta có thể chỉ cho hắn chỗ sai mà uốn nắn. Giống như người vậy, chỉ biết nhồi nhét mà không hỏi, hắn có phạm sai lầm cũng không biết, làm sao có thể tu tâm? »

« Người phải biết rằng, việc này Tào Hữu học không giống với Gia Cát. Gia đình Gia Cát có truyền thống học giỏi. Quân Công huynh mặc dù đã qua đời nhưng còn có bạn cũ chiếu cố. Hắn từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy lúc nào cũng có người dìu dắt, lúc nào cũng được chỉ bảo. Kể cả Bàng Thống cũng như vậy. Còn như tên tiểu tử kia, lại chỉ có thể dựa vào chính mình. Càng như vậy ta càng phải chỉ bảo cho hắn, chứ không phải bàng quan không quan tâm. Còn nữa, hành vi của hắn ở Cốc Dương cũng không có gì là sai trái. »

« Ta tặng hần xe ngựa, thư tịch thực ra cũng là cho hần một bộ gông cùm trên người. Sau này hần làm việc sẽ nghĩ đến ta đã nói cho hần một câu kia. Như vậy, mặc dù hần có ý gì khác, cũng có thể tỉnh ngộ. »

Tư Mã Huy trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Đức Công, tại sao ngươi không cùng ta thụ nghiệp?”

“Thụ nghiệp?”

Bàng Đức Công cười ha hả “Đức Tháo, ngươi nghiên cứu học vấn nhiều năm, vì sao lại mở miệng nói ra những lời này?”

Thiên hà ngôn tai. Tứ thì hành yên. Bách vật sinh yên. Thiên hà ngôn tai.

Nói xong hần liền im lặng không nói, lẳng lặng nhìn Tư Mã Huy.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Bàng Đức Công và Tư Mã Huy. Tư Mã Huy xem trọng thiên, địa, quân, thần, sư, một ngày làm thầy cả đời làm cha. Ý nệm dạy dỗ của hần đúng là đem chính sở học truyền thụ cho đệ tử, vì vậy tiến thêm một bước lĩnh hội thánh nhân. Mà Bàng Đức Công lại không phải vậy. Hần cho rằng như vậy có quá nhiều ràng buộc, chỉ tăng cho học trò thêm gong cùm. Ngươi xem lão thiên gia nói chuyện chưa? Vậy mà bốn mùa rõ rệt, mưa thuận gió hòa.

Người thầy dạy về đối nhân xử thế, cần phải dẫn dắt chỉ bảo, không phải chỉ đem tư tưởng suy nghĩ của mình truyền thụ cho đệ tử.

Các thánh nhân đã đem đạo lý nói rất rõ ràng, rất minh bạch, cần để học trò tự mình hiểu rõ. Làm lão sư, chính là ở bên cạnh nâng đỡ, không cho hần đi đường ngang ngõ tắt. Dù sao, mọi người không giống nhau, đạo lý nguyên tắc hàng trăm dạng không giống nhau, ngôn ngữ lời nói mỗi người khác nhau. Ngươi cần gì phải đem ý nghĩ của mình gán ép cho đệ tử? Để khiến hần tự lĩnh hội không phải là rất tốt sao?

Tư Mã Huy không sai, hần muốn làm người thầy dẫn đường.

Bàng Đức Công cũng không sai, hần hy vọng có thể giải phóng thiên tính bẩm sinh được tự do phát triển.

Hai người ngồi ở trong phòng, im lặng nhìn nhau, không ai nói gì. Đó là sự bất đồng quan niệm. Hai đại gia đều kiên trì, ai cũng không có biện pháp thuyết phục đối phương bên kia. Cho nên khi xuất hiện loại tình huống này, biện pháp tốt nhất, hình như chỉ có thể im lặng.

Ngoài phòng, hai người thiếu niên ngồi xổm trên bờ ruộng.

“Bàng Lâm, người sẽ nói cho ta, đêm hôm kia Tào Bằng rốt cuộc đã nói như thế nào?”

“Anh à, ta đã lặp lại nhiều lần, ngươi muốn thế nào. Được rồi, đêm đó, phụ thân cùng Đức Tháo tiên sinh ở trong Trạm Dịch đun rượu bàn về sự tình. Tào bằng đột nhiên đi tới rồi chỉ ra chỗ sai của phụ thân và Đức Tháo tiên sinh...”

Thiếu niên đem chuyện thập thắng thập bại của Tào Bằng thuật lại một lần nữa.

Thiếu niên kia thì lại lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Hần lớn lên tương đối xấu xí, da dễ biến thành màu đen, lông mày rậm, đôi mắt con ngươi nhỏ, mũi củ tỏi, miệng rộng, khuôn mặt gầy nhom, thoát nhìn có vẻ giống như hầu tử.

“Thật không thể nghĩ rằng quận Nam Dương lại có nhân vật này. Bàng Lâm, vì sao trước đây không nghe nói qua về hần? Theo đạo lý mà nói, hần có thể nói ra những lời như vậy, hần là phải có chút danh tiếng mới đúng. »

“Sao ta biết được”

Tên thiếu niên lắc đầu: “Thực ra hần không có nói sai. Lúc biệt ly hôm đó, Văn thúc phụ vẫn còn phái người đi một chuyến tới huyện Vũ Âm Nghe Văn thúc phụ nói, trong gia đình Tào Bằng còn có án mạng. Nếu như tính toán thời gian, khi chúng ta gặp nhau, bọn họ đang lẩn trốn trên đường. Nhưng mà ta không rõ, bọn họ rõ ràng có thể thẳng tiến về phía tây Cức Dương. Vì sao còn muốn đi đường vòng? »

“Chuyện này có gì khó hiểu? Chắc là bọn họ hiểu rõ, nếu thẳng hướng Cúc Dương, ắt sẽ gặp phải truy bắt. Đi đường vòng qua huyện Bì Dương có thể đánh lạc hướng của nhiều người, tránh thoát truy bắt ở huyện Vũ Âm, còn hơn đi thẳng phía Tây. Đường xá tuy xa nhưng an toàn hơn nhiều. Người nói, chủ ý này có thể là do Tào Bằng nghĩ ra? »

“Cái này, ta cũng không biết. Có điều ta xem người nhà tên Tào Bằng kia, hoặc là người thiển cận nông cạn, hoặc là chuẩn mực đạo đức gia đình không có khả năng mưu lược chu toàn. Ta cảm thấy, chủ ý này hẳn là xuất phát từ Tào Bằng. Có điều chuyện này có gì đâu? Huynh trưởng, tại sao lại hoảng hốt vậy chứ?”

Tên thiếu niên nở nụ cười khó coi “Bằng Lâm, nếu như đổi lại là ngươi, ở vào tình huống lúc đó, ngươi có thể nghĩ một biện pháp như vậy?”

Bằng Lâm ngẩn ra, một lát sau lắc đầu. “Ta sợ là cũng không nghĩ ra được. Việc Tào Bằng can đảm can trọng, hơn nữa còn hiểu biết thời thế. Không đơn giản, thực sự không đơn giản. Haha, nếu sau này Lộc Môn Sơn chúng ta có thể có thêm người.... Thúc phụ coi trọng hẳn như vậy, cuối cùng lại tặng hẳn “Thi”, “Luận”. Ta thật muốn sớm gặp mặt người này. »

Bằng Lâm dường như có phần không chịu, nhưng lại có chút sợ sệt huynh trưởng, vì thế im lặng không nói.

Người thiếu niên xấu xí đứng dậy, lẩm bẩm: “Nếu chiếu theo những gì hắn nói, Tào Tháo hình như cũng là một nhân vật đáng chú ý. Thực sự hiếm kỳ”

Đại hàn tới, mọi người đắp sáu con trâu đất, đặt ở ngoài ruộng để tiễn đại hàn đi xa. Sau đại hàn, chính là lập xuân, cũng là thời điểm vạn vật sinh sôi. Tập tục đắp trâu đất có liên quan tới nông nghiệp vào thời đó, cũng là một hoạt động hiến tế rất quan trọng.

Trong nhà Đặng Tắc cũng có đất vườn, có điều thường ngày thuê người trông trọt. Vì vậy mà thời điểm đắp trâu, Đặng Tắc chẳng những phải tham dự mà còn là một nhân vật chủ yếu.

Sau khi địa vị của y ở nha huyện cao lên, Đặng Tắc cũng dần có tiếng nói ở Đặng thôn. Lễ đắp trâu năm nay, y được sắp xếp ở vị trí thứ ba, cũng thể hiện địa vị của mình ở Đặng thôn bây giờ. Tập tục đắp trâu tới sau này hoàn toàn thất truyền nên Tào Bằng chưa bao giờ được thấy. Vì vậy mà trong những ngày này, từ sáng sớm hắn đã dậy nhưng thậm chí còn không luyện công, theo Đặng Tắc ra ngoài đồng đắp trâu. Đối với lễ đắp trâu chính là một hoạt động lớn của Đặng thôn.

Trong sử ký cũng có ghi chép lại khi qua một năm, mọi người ăn uống, mở mang dương khí... Nếu dựa theo cách nói của đời sau chính là năm cũ.

Vào thời Đông Hán, khi hết năm, mọi người có hình thức ăn mừng, dâng rượu tôn trưởng, đồng thời viết văn chương cảm tạ quân sư. Mà nói như vậy thì người viết văn chắc chắn phải là nhân vật lớn trong thôn.

Trước kia, người viết văn của Đặng thôn phần lớn là do lão thái công tự mình chấp bút, có điều năm nay do Đặng Tắc thay thế.

Sau buổi liên hoan, Tào Bằng liền trở về nhà.

Hắn xem một chút thi thư, rồi dưới sự đốc thúc của Đặng Tắc lại luyện chữ một lúc, sau đó trở về phòng của mình. Ngồi trên giường, Tào Bằng trải tấm giấy gai lên bàn rồi nhũ mày trầm tư. Bức tranh trên tấm dây gai đúng là hình một chiếc pít tông hai chiều.

Tào Bằng chỉ có thể căn cứ theo trí nhớ của mình mà vẽ. Nhưng kết cấu của phong tượng, hắn không biết nên xử lý như thế nào. Thứ này không thể nói với người khác một cách dễ dàng nếu không sẽ gặp rắc rối lớn. Dù sao thì với một cái hộp gió có pít tông hai chiều tới tận triều Minh mới xuất hiện, khoảng cách so với hiện tại cách tới tận một ngàn năm. Một khi lộ ra thứ này sẽ nảy sinh việc gì Tào Bằng cũng không rõ. Nhưng nếu không mang lại lợi ích cho mình, hắn cũng không đưa cái này ra...nên nhớ rằng, đây chính là bảo bối.

Trong lễ mừng, do uống hai chén rượu nên bây giờ hắn hơi buồn ngủ. Tào Bằng không nghĩ được điều gì, vì thế thu bản vẽ lại, gục xuống ngủ. Hắn ngủ cho tới tận sáng bánh mắt ngày hôm sau.

Trời đông giá rét qua đi, tiết xuân bắt đầu len lỏi ủa về... Ngoài phòng xuất hiện những đợt sương, biểu hiện cho âm dương thay đổi.

- A Phúc! Dậy đi.

Tiếng Vương Mãi gõ cửa vang lên, khiến cho Tào Bằng từ trong giấc mở tỉnh lại. Hắn dụi dụi mắt rồi ngồi dậy.

Hiện giờ, ngoài sân đã có chút sức sống. Sau khi Vương Mãnh quay lại, y liền ở cùng phòng với Vương Mãi. Hai vợ chồng Đặng Tắc chiếm một căn phòng. Vợ chồng Tào Cấp và Tào Bằng chiếm cứ một căn phòng khác. Căn phòng của Tào Bằng gần với đại sảnh, ở giữa là thư phòng, tiếp theo đó là phòng ngủ của vợ chồng Tào Cấp. Sở dĩ sắp xếp như vậy cũng là để Vương Mãi mỗi ngày tới tìm Tào Bằng. Như thế, y gọi Tào Bằng dậy cũng tiện, và không quấy rầy tới hai vợ chồng Tào Cấp.

Từ khi Vương Mãnh dẫn hai con ngựa quay về, Vương Mãi ngày càng chăm chỉ. Y xung phong nhận việc chăm sóc ngựa, sửa sang lại chuồng và chải lông cho chúng. Mỗi sáng sớm, gã còn dắt chúng ra bãi sông cho đi rong. Cứ như vậy, ngoại trừ việc luyện công ra, Vương Mãi được thêm một việc nữa.

Luyện tập thuật cưỡi ngựa.

Ngày tiếp theo, Tào Bằng cũng bị gã bắt phải luyện cưỡi ngựa.

Hai con ngựa do Vương Mãnh mang về, nếu trong mắt người có nghề thì chẳng là cái gì. Hai con ngựa này là hai con ngựa bị đào thải, so với tọa kỵ của Vương Mãnh năm đó, hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Nhưng Vương Mãnh nói rằng, loại ngựa già này thích hợp với tình trạng của Vương Mãi và Tào Bằng bây giờ nhất. Tính tình của chúng rất hiền, hơn nữa có thể nghe hiểu được một số khẩu lệnh đơn giản. Đối với người mới bắt đầu thì loại ngựa già này là thích hợp nhất. Tào Bằng thử một lần thấy Vương Mãnh nói đúng. Hiện giờ, cả hai mới bắt đầu học cưỡi ngựa, chưa thể nào thích hợp với ngựa tốt luôn được.

Hắn mặc quần áo tử tế, tiện tay cầm lấy cái túi da bên gối. Bên trong túi là một số vật phẩm vụn vặt, chủ yếu sử dụng khi luyện công.

- Hôm nay người cưỡi Đại Hắc còn ta cưỡi Đại Hoa.

Đại Hắc và Đại Hoa là tên của hai con ngựa. Bởi vì một con là ngựa ô và một con là ngựa đốm cho nên Vương Mãi gọi chúng thẳng bằng hai cái tên đó.

Thật ra đối với Tào Bằng thì chẳng quan trọng là Đại Hắc hay Đại Hoa, dù sao thì cả hai con đều khá hiền. Hai người ra chuồng dẫn ngựa rồi bắt đầu chạy chậm quanh vườn đào. Cả hai càng chạy càng nhanh, sau đó bắt đầu đuổi nhau. Hai con ngựa cũng hiểu được chút tính người nên lúc đầu đi chậm, rồi bám theo hai người Tào Bằng chạy bộ.

Chạy tới bãi sông, Tào Bằng và Vương Mãi khởi động xong rồi nhảy lên ngựa.

Những năm cuối của thời Đông Hán, chiến mã còn chưa được trang bị bàn đạp và yên, cho nên khi cưỡi ngựa phần lớn dựa vào hai chân để cố định người ở trên ngựa. Việc này cần phải có lực eo rất mạnh, hơn nữa lại phải có cả sự mềm dẻo. Nếu như một tháng trước thì thật sự Tào Bằng còn không cưỡi nổi. Hiện tại, hắn có thể cố gắng ngồi trên ngựa mà chạy chậm. So với hắn thì Vương Mãi có sự tiến bộ rất lớn, có thể phóng ngựa chạy nhanh.

Tới hôm nay, bọn họ tới Đặng thôn đã được hai chục ngày. Tào Bằng có thể cảm nhận được rằng thân thể của mình đang từ từ khỏe lên.

Cưỡi ngựa một lúc, Tào Bằng liền dừng lại. Hắn thả dây cương, bắt đầu luyện quyền bên bờ đê. Hôm nay có một sự kỳ quái đó là ở bên bờ sông bên kia không hề có ai. Trước đó mấy ngày, hôm nào bên đó cũng có lão nhân xuất hiện, nhưng hôm nay lại chưa tới. Điều đó khiến cho Tào Bằng cảm thấy có chút gì đó hẫng hụt.

Sau khi đi xong một bài quyền, hắn lại tiếp tục luyện Bát Đoạn Cầm. Luyện xong Bát Đoạn Cầm mà lão nhân đó vẫn chưa xuất hiện. Có lẽ, hôm nay lão có chuyện gì nên không tới? Tào Bằng không biết tại sao lại nghĩ tới lão nhân đó. Có thể do hắn quen với việc có lão nhân nhìn, nên hôm nay đột nhiên không có ai khiến cho hắn cảm thấy trống vắng. Cảm giác của con người đúng là khác lạ.

Trước kia, khi thấy có người nhìn thì hắn không được tự nhiên nhưng hôm nay không có ai thì lại cảm thấy trống vắng. Tào Bằng điều chỉnh cảm xúc cùng với Vương Mãi tiếp tục luyện công.

- Đầu Hồ ca! Hôm nay ta muốn dạy cho người một chiêu có tên là Long Hình sư cốt.

Vương Mãi luyện đầy mồ hôi, chỉ mặc một chiếc áo ngắn. Y tập trung tinh thần nghe Tào Bằng giảng giải, thỉnh thoảng còn đưa ra câu hỏi.

- Phát kinh, coi trọng lực mạnh mẽ, lại phải bảo đảm lực của thân, lực tiên thiên...thực ra nói thẳng là Long Hình Sư cốt phải thông cả hai yếu tố đó.

Thứ nhất là khoan bộ... Làm như thế này. Tào Bằng nói xong, liền đỡ lấy vị trí thất lưng của Vương Mãi, cùng với chỗ xương chậu. Trong lý luận võ học truyền thống thì thị trí này gọi là Đan Điền, lại còn gọi là trung tiết.

- Khoan bộ có thể phát lực, hông có thể khép mở, đó là yếu tố thứ nhất. Thứ hai, kinh mạch chạy suốt toàn thân... Nơi này, chính là chỗ mà hai ngày trước, ta đã nhắc tới với người - Đan Điền, có thể thông tới toàn bộ các vị trí quanh thân mà không có gì trở ngại được gọi là kinh mạch thông suốt.

Hiện tại, Tào Bằng còn chưa luyện tới mức độ đó nên không có khả năng phát kinh. Đối với đạo lý quá cao, hần và Vương Mãi không hiểu rõ cho nên phải dùng phương thức đơn giản nhất để dạy.

- Người xem, bình thường chúng ta không thể cảm nhận được khu vực đan điền trong cơ thể...trừ khi người bị tụt thất lưng. Nếu như luyện, sau này người có thể cảm nhận được. Cho dù là đốt ngón tay cũng ẩn chứa lực lượng rất mạnh. Thứ lực lượng này có tên nguyên thủy là lực dã thú, cũng chính là lực bản năng. Đầu Hồ ca! Nếu người luyện quyền mà có thêm lực đan điền thì ít nhất có thể tăng thêm được hai trăm cân lực.

Nói như vậy, người cũng không thể tưởng tượng được. Ừm! Người và bá phụ cùng với nhau săn thú chắc đã gặp hổ báo săn mồi. Cái tốc độ của hổ báo khi săn mồi đều là nhờ vào bộ vị. Có thứ lực lượng đó hậu thuẫn, ngày sau khi đánh nhau trên chiến trường, nhất định có thể lấy đầu thượng tướng.

Vương Mãi nghe giảng vậy cũng theo Tào Bằng, thi thoảng làm một vài động tác. Trong đôi mắt của gã thi thoảng lại lóe lên một tiếng sáng đồng thời gật đầu.

- Tập võ luyện quyền, chú trọng tới hai khí Long Hồ.

Người có thể chưa thấy rõ, nhưng đã nhìn qua hổ. Lão hổ mạnh nhất chẳng phải là xương sống và eo hay sao? Thân có được long hổ làm sao mà không mạnh?

Vừa nói, Tào Bằng đột nhiên dậm chân, xoay eo đánh ra một quyền.

Vương Mãi đứng bên thấy rõ, liền quát to một tiếng:

- Quyền hay.

Nói thật, một quyền đó của Tào Bằng không có nhiều uy lực, nhưng lại sinh ra một thứ khí thể hung mãnh khiến cho trống ngực người khác đập thành thịch. Có điều, sau khi đánh ra một quyền, toàn thân hần gần như hết sức. Cái thân thể này vẫn còn chưa tốt, bắt chước đánh một quyền ở kiếp trước khiến cho hần gần như tiêu hao hết cả tinh lực.

Vương Mãi cũng biết tình trạng của Tào Bằng liền vội vàng nói:

- A Phúc! Người nghỉ một lát đi. Vừa rồi người nói nhiều quá, ta chưa hiểu ngay được... Người tạm thời dừng để ta suy nghĩ. Ừm! Long Hình sư cốt, khí Long Hồ là như thế này sao?

Vương Mãi vừa nói chuyện vừa bắt chước Tào Bằng, dậm chân đánh một quyền.

Xét về mặt lực đạo thì một quyền này của hần so với một quyền của Tào Bằng có uy lực lớn hơn nhiều. Nhưng Vương Mãi có thể cảm nhận được, một quyền của mình không có khí thể như Tào Bằng.

- A Phúc! Bây giờ ta thực sự hối hận.

- Hối hận cái gì?

- Lúc trước, khi lão phương sĩ ở trấn Trung Dương, tại sao ta không theo lão học cho tốt? Ai mà ngờ được rằng lão có bản lĩnh lớn như vậy. Nếu biết sớm, ta đã theo lão học tập. Hiện giờ nhớ tới mà ta thấy hối hận muốn chết.

Cho dù người có muốn học cũng không học được. Những thứ này đều là tinh hoa do các đại sư đời sau tổng kết, lão phương sĩ của thời đại này làm sao mà biết?

Tào Bằng chỉ có thể gặt đầu một cách xấu hổ.

- Duyên phận.... Đầu Hổ ca! Là duyên phận mà thôi.

Vương Mãi có vẻ rất uể oải.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

23. Chương 23: Hỏa Thần Ca

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 23: Hỏa Thần Ca

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“A Phúc, cha người gọi người trở về.”

Tào Bằng đang cưỡi ngựa, đi chậm rãi bên bãi sông, Vương Mãnh đột nhiên chạy tới mà gọi to.

« Cha ta tìm ta để làm gì ? »

« Người đã quên, lúc bữa cơm tối qua, cha người không phải nói với người là ngày hôm nay phải nhóm lửa khai lò sao ? Người không phải muốn là người đánh búa đầu tiên sao ? »

“A!”

Tào Bằng quát to một tiếng, quất roi ngựa chạy đi.

Dựa theo những tập tục vào cuối thời Đông Hán, xây một lò mới nhất định phải cúng lễ cầu nguyện Hỏa thần phù hộ sau đó được hưng thịnh. Nhóm lửa, là một việc cực kỳ quan trọng, đợi bếp lửa được nóng lên sẽ tiến hành luyện rèn. Tiếng búa đầu tiên như một sự bảo hộ. Tào Bằng vẫn luôn hứng thú với việc đó nên hết sức van nài Tào Cấp, muốn là người đánh búa đầu tiên.

Theo lý thuyết, Tào Cấp không thể ưng thuận. Đặng Tắc không chịu nổi, Tào Nam vì Tào Bằng cũng cầu xin, Trương thị cũng ở một bên nói tốt. Khuyến can mãi, cuối cùng cũng nhường cho Tào Bằng đánh búa đầu tiên. Dù sao trước đó, Tào Bằng được Tào Cấp chỉ dẫn, đã hiểu rõ một phần cách thức.

Vương Mãnh nhìn bóng lưng Tào Bằng, không khỏi mỉm cười.

“Đầu hổ, chúng ta cũng đi về...”

“Cha, ta muốn luyện một hồi nữa. »

Mặt Vương Mãnh trầm xuống: “Tên hài tử này, người không hiểu chuyện? Người biết A Phúc vì sao muốn học nghề rèn không? Hẳn chính là muốn đúc ra một thanh đao tốt tặng cho người! Chuyện lớn như vậy, người lại không đi xem? Sau này A Phúc đúc ra đao, người không biết thẹn sao?”

Thực ra, Vương Mãnh cũng không nghĩ Tào Bằng có thể đánh ra đao tốt gì được. Nhưng tấm lòng này cũng khiến hắn cảm động. Vương Mãi nghe cũng hoảng hốt, vội vã cảm y phục lên ngựa phóng đi.

“Cha, chúng ta trở về đi. »

“Tên tiểu tử này, người muốn xem A Phúc rèn đao tốt cho người?”

Người cũng biết A Phúc có rèn một bảo đao được không? Hơn nữa, bảo đao cũng không đáng tiền gì, người thực sự không nên.”

“Con chỉ tùy tiện nói, A Phúc thật cố chấp.”

Hai cha con quay trở về, vừa đi vừa thì thầm cùng nhau.

Dưới một cây đào bên bãi sông, có đặt một cái túi da trâu đen. Vương Mạnh cùng Vương Mãi, không ai chú ý đến.

Trong nhà đã chuẩn bị xong hết mọi thứ. Trước lò nóng bày những đồ cúng. Tào Bằng vừa vào nhà đã bị Tào Cấp bắt đi tới trước :

“Tên tiểu tử này, ngày hôm qua vẫn còn luôn miệng muốn đánh búa, ngày hôm nay đã quên là thế nào?”

“Con...”

“Được rồi, được rồi, mau nhanh mặc y phục đi. Mẹ người đã cho người chuẩn bị rồi, mau thay nhanh lên, chúng ta phải chuẩn bị cúng bái Hỏa thần, nhóm lửa khai lò. Không được trì hoãn giờ tốt.”

Đầu năm nay cũng coi trọng một ngày hoàng đạo. Lò của Tào Gia đã sớm được xây xong, đơn giản là không tìm được ngày tốt, cho nên kéo dài cho đến bây giờ. Tào Cấp cũng không muốn kéo dài trì hoãn nữa. Nếu như bỏ qua hôm nay, chí ít cũng phải chờ thêm bảy tám ngày nữa. Qua bảy tám ngày nữa sẽ đến năm mới, đến lúc đó nhất định sẽ bề bộn nhiều việc, không kịp khởi công. Phải biết rằng, sau khi lập xuân phải chuẩn bị cày xới ruộng đất, xem mưa nắng trước khi trồng trọt. Từ đó trở đi, mọi nhà cũng bắt đầu chuẩn bị nông cụ. Trong cả năm, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để khai lò.

Tào Bằng vội vã thay một bộ áo đen, đứng phía sau Tào Cấp. Trương thị cùng Tào Nam không tham dự vào thờ cúng vì các nàng là nữ nhân. Theo lời Tào Cấp nói, nữ nhân mà tiếp xúc với Hỏa thần, về sau sẽ phát sinh rủi ro. Theo âm dương, Hỏa là chí dương chí cương, nữ nhân thuần âm, tự nhiên sẽ có điều không tốt.

Bàn thờ bày bên dưới, một nén nhang đã đốt được phân nửa. Nếu như nhang cháy hết là thời cơ khai lò đã qua đi.

Tào Bằng theo Tào Cấp đi tới bàn thờ, lớn tiếng ngâm xướng bài tế từ. Theo Tào Cấp nói, đây là bài tế từ khai lò, được đời này qua đời khác truyền lại. Đây là một bài từ xưa, mỗi người thợ rèn nhất định phải học. Bài từ không thông thì không thành thợ giỏi.

Dù Tào Bằng có phần không rõ, nhưng cũng thành thật quỳ xuống trước bàn thờ. Khoảng chừng năm sáu phút, bài tế từ kết thúc. Tào Cấp cùng Tào Bằng vừa đi vòng quanh lò vừa tế bái. Nghe đâu đây là một loại vũ điệu khai lò. Đi vòng lò ba vòng, cuối cùng cũng kết thúc nghi thức. Tào Cấp thỉnh bàn thờ ra lò rồi đứng trước Tào Bằng dặn dò.

“A Phúc, đứng ở bên cạnh ta, nghe ta dặn ! »

Tào Bằng ngậm nhếch miệng, chỉ khai một bếp lò mà lại có nhiều quy tắc như vậy?

Tào Cấp lấy nước rửa tay, sau đó lấy khăn lau đi rồi lấy ra một bó gỗ sơn ma đặt ở trên bếp lửa. Phía dưới cái giá chông chất củi khô, dùng để nhóm lửa. Tào Cấp muốn là người đầu tiên đánh lửa.

Cũng đừng xem thường việc đánh lửa, đều cần phải sử dụng dụng cụ đặc biệt, ví dụ như gỗ sơn ma phải mọc ở hai bên bờ suối. Gỗ mềm với sự ma sát sinh nhiệt tương đối nhanh, hơn nữa không dễ dàng mất đi nhiệt lượng. Loại gỗ sơn ma này thật không dễ tìm, thường hay ở nơi thâm sơn rừng thẳm, mất vài ngày mới lấy được. Sau khi tìm được gỗ sơn ma còn phải gia công xử lý. Ví dụ như ở giữa gỗ sơn ma không những phải rỗng, mà còn phải có tâm gỗ thật nhỏ. Chỉ có gỗ như vậy mới có thể cháy tỏa ra nhiệt độ cao. Đương nhiên, những năm cuối thời Đông Hán, chưa có những giải thích dựa trên khoa học mà chỉ nói là do Hỏa thần.

Tào Cấp cầm cái khoan gỗ rồi cầm lấy mũi khoan. Cái mũi khoan này cũng đặc biệt, dài chừng năm mươi phân, đầu hơi nhọn một chút. Trên khúc gỗ sơn ma có một cái lỗ nhỏ dùng để cố định mũi khoan, đồng thời bên cạnh có một cái khe gọi là rãnh dẫn lửa. Tia lửa phát sinh trong khi khoan sẽ theo cái rãnh đó mà bèn vào vật dụng để nhóm lửa. Cách khoan gỗ cũng phải chú ý, nếu không tự tay làm thì khó nắm bắt được.

Tào Cấp cầm lấy ống khoan, tìm được một điểm thẳng bằng phía sau, rồi hết sức dè xuống. Hít vài hơi sâu, hẩn nhìn Tào Bằng nói: “Phải bắt đầu thôi!”

Con xin cha, bắt đầu nhanh lên, không thì hương cháy hết mất.

Những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng, về mặt Tào Bằng nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu “Cha, chúng ta bắt đầu đi.”

”Hỏa à, thái dương à, người cho ta ánh sáng... Hỏa hay thái dương như nhau, hỏa, người cho ta ánh sáng. »

Tào Cấp bỗng nhiên hát lên. Đây là “Hỏa thần ca” nghênh thỉnh hỏa thần, nhất định phải xướng ca dao. Có người nói, Hỏa thần ca được truyền lại từ thời cổ xưa, về sau hầu như tuyệt tích, chỉ có khu vực của dân tộc Lê là còn giữ lại bài ca dao này. Tào Cấp dùng tiếng Nam Dương mà hát, nếu như hiểu được thì cơ bản có thể hiểu được ý nghĩa. Bởi vì có một vài câu chữ nghe ra không lưu loát, mặc dầu Tào Bằng đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe, cũng không thể nghe rõ tiếng địa phương, chỉ có thể đại khái hiểu nội dung.

Tào Cấp một mặt xướng lên, một mặt chà sát di chuyển thân ống khoan. Dần dần, gỗ sơn ma bốc khói xanh. Đốm lửa nhỏ xuất hiện, nhưng không cách nào dùng mắt thường nhìn thấy vì chẳng qua chỉ là một chút than đen. Tào Bằng rõ ràng nhìn thấy một chút khói đen bay ra theo những tia lửa bắn vào trong lò. Cỗ khô trong lò đúng là vật nhóm lửa tốt nhưng cũng khó mà có thể bùng lửa lên được.

“Bằng nhi, thổi lửa!”

“Hả, nhưng thổi thế nào?”

Tào Cấp nói gấp giữa những đoạn ngắt khi hát Hỏa thần ca: “Bế”

“Hiểu rồi!”

Tào Bằng vội vã ngồi xổm xuống, kéo tay hãm bế lò, thổi nhẹ nhẹ.

“Chậm một chút, đừng gấp quá!”

Cái bế lò phân lượng cũng không nhẹ, kéo tới rất tốn sức. Nếu như đổi lại là Tào Bằng trước kia, thật là không có khả năng kéo được tay bế.

Nghe Tào Cấp chỉ dạy, Tào Bằng nhẹ nhàng thổi và kéo, thổi không khí vào bên trong lò. Dần dần, cỗ tranh rơi xuống, than đen bắt đầu chuyển hồng, đồng thời được bế duy trì đưa không khí vào trong lò, càng làm bên trong sáng thêm.

Trong lò bắt đầu có khói. Tào Cấp cũng không dám dừng lại, tiếp tục di chuyển ống khoan, lớn tiếng hát lên.

“Bằng nhi, đẩy mạnh!”

Theo tiếng hô to của Tào Cấp, Tào Bằng cố dùng sức kéo tay bế ra, sau đó ra sức thổi. Trong khoang lò, một ngọn lửa bắt đầu bùng cháy trong nháy mắt. Tào Cấp vội vã buông lỏng, đồ lên bên cạnh Tào Bằng la lớn “Bằng nhi, thêm than, thêm than!”

Cha con Vương Mãnh từ bên ngoài hùng dũng tiến vào.

Tào Bằng được Tào Cấp chỉ dạy nên động tác nhịp nhàng thổi không khí vào trong lò. Thổi không khí vào trong lò đồng thời còn phải duy trì nhiệt độ bên trong. Sau khi lửa xuất hiện, Tào Cấp lúc này mới buông lỏng tay bế, ra hiệu Tào Bằng lui ra.

Chỉ một lát sau, Tào Bằng thấy mệt, mồ hôi đầm đìa. Không chỉ thân thể mệt mỏi mà trong lòng cũng thấy mệt. Loại nghi thức nghênh phụng Hỏa thần chỉ diễn ra trong hoàn cảnh cực kỳ nghiêm túc. Lao động trong hoàn cảnh này phải mất rất nhiều lực, Tào Bằng làm sao có thể không mệt được?

“Hỏa thần tới!”

Dưới ánh than phản chiếu khuôn mặt Tào Cấp trở lên đỏ hồng, trên mặt lộ ra dáng hài lòng mãn nguyện.

“Cha, vậy là kết thúc chưa? Lúc nào có thể đánh chùy chứ?”

« Tại sao lại kết thúc? »

Tào Cấp cười nói:

“Lúc này mới bắt đầu thôi. Chúng ta phải ở chỗ này trông bếp lò, lúc nào ngọn lửa biến sắc thì lúc đó mới có thể đánh chùy. Bằng nhi, ta đã sớm nói cùng con, làm nghề rèn rất vất vả cực nhọc. Riêng việc khai lò này thôi, hai cha con ta không được dời đi nửa bước. Chừng nào nện xong búa đầu tiên thì mới chính thức kết thúc được. Người hãy nghỉ một chút, chuẩn bị tinh thần. Nhất búa đầu tiên đánh lên có tốt hay không có tính chất rất quan trọng. »

Tào Bằng không nhịn được nuốt nước miếng! “Ông trời ơi ! Vất lộn cả nửa buổi mà vẫn chưa bắt đầu được sao? »

“A Phúc, tốt tốt, ta đợi bảo đao do chính người rèn ra.”

Vương Mãi vô tâm cười đùa, Tào Bằng tức giận hét một tiếng lớn: “Cút!”

Trong chớp mắt, không thấy hình bóng Vương Mãi nữa... Vương Mãnh ở bên cạnh vừa giúp đỡ, vừa nói chuyện phiếm cùng Tào Cấp.

Nhiệt độ trong lò dần dần tăng cao, Tào Bằng lau mồ hôi trên đầu, ngồi xuống một bên. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chuyên gia. Thoạt nhìn nghề rèn này thật đúng là một kỹ thuật sống. Những thợ rèn lão làng kiểu này đều phải nỗ lực rất nhiều. Đoán chừng những bậc thầy sư phụ khác càng phải vất vả cực nhọc hơn nữa. Thật không thể tưởng tượng được những bậc thầy về kiếm trong truyền thuyết thì phải như thế nào?

Tào Bằng vừa nghĩ, vừa nhìn Tào Cấp bận rộn. Cứ như vậy, bất giác một ngày đã gần trôi qua.

Sắc trời bắt đầu trở tối, đột nhiên nổi tuyết. Đặng Tắc cũng đã trở về, hỗ trợ bên ngoài lò.

“Bắt đầu nấu chảy sắt thôi.”

Tào Cấp lên tiếng, Vương Mãnh lập tức mang ra một thùng gỗ đầy sắt vụn. Sắt vụn này đều được thu thập từ trước kia, thực ra cũng không có gì quan trọng, chủ yếu là để làm đệm đánh búa mà thôi. Khai lò sẽ không được nghỉ ngơi. Chờ cho đến khi sắt ở trong lò được nung chảy, Tào Cấp hướng về phía Tào Bằng vẫy tay, bảo hắn chuẩn bị đánh búa.

Dùng cái kim để lấy thỏi sắt ra, Tào Bằng cầm búa tiến tới. Cầm búa nặng mười tám cân Tào Cấp đặc biệt chuẩn bị cho Tào Bằng. Tào Bằng hít sâu một hơi, chỉnh lại tư thế. Dùng hết sức lực, hắn hét một tiếng, vận khí đan điền, nện búa xuống.

Đang...

Một tiếng giòn vang, tia lửa văng khắp nơi.

« Kim hoa đua nở, Hỏa thần hồi cung!”

Tào Cấp mừng ra mặt, vội vàng tiến lên, cầm lấy cái kim và búa để đánh. Hắn dùng búa, nặng sáu mươi tám cân, nặng hơn năm mươi cân so với búa của Tào Bằng. Mỗi khi lực nện xuống, tự nhiên cũng không giống Tào Bằng, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên bên tai. Giữa ánh lửa, khuôn mặt Tào Cấp mang theo vẻ hăng hái tươi cười, ánh mắt chuyên tâm, hết sức chăm chú. Để đánh một búa hầu như phải vận dụng sức lực toàn thân.

Tào Bằng lui ra phía sau, thở ra một hơi thật dài.

“Chưa được sao?”

“Haha, không đập bể.”

« Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi ! »

Đặng Tắc trong lều, đúng là kinh động lòng người. Hấn sao có thể nghĩ đến, đánh một búa cũng phải tới mức như thế này?

Theo chuyển động của búa, trên cánh tay Tào Cấp, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, không chỉ dùng sức của cánh tay, trên thực tế toàn thân của Tào Cấp cũng di chuyển, kể cả tinh thần.

“A Phúc, người nói cái phương thức kia, có thể dùng được à?”

Vương Mãnh nhẹ giọng hỏi, Tào Bằng cười nói: “Có hay không, dùng thử sẽ biết thôi.”

Từ thời Chiến Quốc, tổ tiên đã phát minh ra kỹ thuật tôi thép nhúng vào nước lạnh. Nhưng từ xa xưa đến nay, theo Chiến Quốc đến những năm cuối Đông Hán, mọi người bất kể thế nào tôi thép vào nước lạnh, từ đầu đến cuối đều không có phương thức nào, chỉ biết đến nhúng vào nước lạnh. Thời Đông Hán, nhận thức của mọi người dân là dùng phương thức tôi thép khác nhau thì sẽ rèn được những loại đao khác nhau. Vì vậy, việc dùng nước là một môn bắt buộc đối với người thợ rèn.

Nhưng mà cách thức dùng nước, chủ yếu cần phải có thiên phú. Trong một trăm người, chưa hẳn tìm ra được một người, cho nên bậc thầy sư phụ thì vô cùng khan hiếm. Tay nghề chế đao thời hậu tam quốc đã trở thành một môn kỹ thuật. Chỉ tiếc là rất ít người có thể nắm chắc kỹ năng này.

Tào Cấp không hiểu cách dùng nước nên đương nhiên cũng không thể trở thành bậc thầy. Có điều Tào Bằng có hẳn một phương pháp: trước tiên dùng nước tiểu động vật để tôi thép, sau đó lại dụng dầu mỡ động vật tôi tiếp, may ra có thể công hiệu.

Hỏi hẳn làm sao biết rõ những điều này? Tào Bằng nói: “Cái này do lão phương sĩ nói cho ta biết.”

Trong lòng hẳn không thể không cảm kích lão phương sĩ thần bí kia. Nếu như không có lão, Tào Bằng thật không biết giải thích làm sao. Trong thâm tâm mọi người, phương sĩ là đại thần thông, nói không chừng là thần tiên. Nếu như đúng là thần tiên nói ra, vậy chắc là hiệu quả. Tào Cấp điềm nhiên không nghi ngờ, không chút do dự làm thử. Nếu như biện pháp này của Tào Bằng thật có thể giải quyết được vấn đề dùng nước, vậy Tào Cấp có thể đột phá, bán đao rất nhiều.

Trong lán, nước tiểu một con ngựa đã được chuẩn bị, còn có một thùng mỡ heo. Nước tiểu ngựa không mất tiền vì nhà Tào gia có ba con ngựa, bình thường cũng đủ dùng. Còn mỡ heo thì lại tốn không ít tiền bạc. Nếu như mà thất bại, Tào Bằng sợ là tránh không khỏi một phen bị quở trách.

“Cha, con mệt, đi nghỉ trước...”

“Được, con đi nghỉ ngơi trước đi.”

Tào Bằng hết sức tự tin, vì hẳn đã nói cho Tào Cấp hai phương pháp tôi thép, đã được chứng thực sau này. Thời kỳ Nam Bắc triều, bậc thầy tạo binh khí Vô Hoài Văn phát minh ra phương pháp tôi vào nước lạnh, đã rèn ra tước thiết đao nổi tiếng. Cũng vì phương pháp tôi vào nước lạnh xuất hiện nên sau này mới có hoành đao, mạch đao. Tào Bằng tin tưởng, giải quyết được vấn đề tôi thép của Tào Cấp, nhất định có thể tiến một bước đi mạnh mẽ. Chỉ có điều, hẳn không nói cho Tào Cấp cách thức rèn, bởi vì hẳn nghĩ vẫn còn sớm.

Trở lại phòng của mình, Tào Bằng dường như tê liệt cả người, đặt mông ngồi xuống, không muốn di chuyển gì nữa.

Cuối cùng cũng giải quyết được một vấn đề!

Nếu như cha có thể dùng phương pháp tôi thép để rèn ra được bảo đao, tương lai đi phục vụ cho người phương nào, cũng có thể đứng vững. Đây chính là một đại công lớn lao...

Vấn đề tôi thép được giải quyết, còn lại chính là nâng nhiệt độ nóng trong lò cũng như vấn đề về ống thổi.

Tào Bằng thở hắt hắt.

« Hử ? Bản vẽ của ta đâu ? »

Hắn giật mình phát hiện, bản vẽ về ống thổi lò của hẳn đã không thấy đâu nữa...

Tào Bằng giật mình tìm kiếm lại toàn bộ trong phòng nhưng vẫn không tìm thấy bản vẽ kia. Chắc là có người cầm đi rồi! Hắn bất chấp mệt mỏi, phóng ra ngoài phòng.

“Mẹ, hôm nay có ai vào phòng con không?”

Trương thị cùng Tào Nam đang chuẩn bị cơm tối, nghe Tào Bằng thét to như vậy, đều ngẩn cả người.

“Ta không vào... A Nam, con vào à ? »

Tào Nam lắc đầu: “Ta chưa từng vào phòng. A Phúc, xảy ra chuyện gì? Sắc mặt đệ sao khó coi vậy... Ô kìa, đệ đi đâu vậy?”

Không đợi nàng nói xong, Tào Bằng quay đầu bỏ đi.

Phòng hắn bình thường không ai vào. Ngoại trừ Trương thị và Tào Nam giúp hắn thu dọn gian phòng bên ngoài. Bất kể Tào Cấp, Đặng Tắc, kể cả Vương Mãnh cũng không được vào trong. Vương Mãi bình thường cũng hay ra vào phòng, nhưng suốt cả này hôm nay hắn đều ở với ta.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh! Tào Bằng không ngừng nhắc nhở chính mình, cố gắng nhớ lại.

Đêm qua ta còn nghiên cứu bản vẽ. Sau đó ta cảm thấy mệt mỏi nên đi ngủ. Vậy trước khi đi ngủ, ta... Được rồi, ta đem bản vẽ nhét vào đâu? Ta đã để đâu chứ ?

Tào Bằng thật nóng nảy...

“Đầu hổ ca, người thấy cái túi da màu đen của ta không?”

Vương Mãi nói: “Hay chính người sáng sớm hôm nay mang đi đâu không?”

“Đúng vậy!”

“Người không mang về sao?”

Nghĩ ra rồi! Khi ta nghỉ ngơi sau khi luyện công, đã đem cái túi da ra, đặt ở cây đào bên bãi sông. Lúc đó đi gấp, ta đã quên chuyện này. Hổng rồi, mong là không bị người lấy đi...

Cái túi da ấy thật ra không có tiền bạc giá trị gì nhiều, vì do mẫu thân hắn may, có kỷ niệm, lại có bản vẽ bên trong.

Trên trán Tào Bằng, toát ra mồ hôi.

Về cái ống bễ, trong từ điển hậu thế có chú thích: không khí nén sản sinh ra luồng hơi trong thiết bị, thông thường là một cái pít tong gỗ có van, dùng để giữ lửa trong lò. Thực ra cái ống bễ đầu tiên xuất hiện sớm nhất là vào thời Sùng Trinh năm thứ mười, trong cuốn “Thiên công khai vật”. Trong lời giải thích thì ghi là “Phong tương” (ống bễ). Cái ống bễ thời đó đúng là theo phương thức của pít tong để liên tục thổi gió. Trước đó, trong thời Bắc Tống, trong võ kinh tổng yếu đã từng ghi chép về một loại quạt gỗ. Những nguyên lý cơ bản không có gì trái ngược với bễ lò những năm cuối thời Đông Hán, có những chỗ giống nhau.

Tào Bằng vẽ bản mẫu dựa theo phương thức thông gió pít tong của ống bễ. Điều này vượt lên một nghìn năm của thời đại này mới được lưu truyền ra ngoài, ắt sẽ tạo ra ảnh hưởng vĩ đại.

Nhưng thật ra Tào Bằng không lo lắng ảnh hưởng gì. Điều khiến hắn lo lắng chính là thứ này là trấn sơn bảo bối của hắn, liên quan đến kế hoạch của hắn. Hắn cũng không muốn tự mình vất vả vẽ ra bức tranh rồi để mất ra ngoài cho kẻ khác hưởng lợi. Nếu như người lấy đi không hiểu, thì đây chỉ là tờ giấy phế liệu. Nhưng nếu mà rơi vào tay kẻ hiểu chuyện thì sẽ gặp phiền toái lớn.

Càng nghĩ càng sốt ruột. Tào Bằng không thể ngồi yên như thế được!

« Cha, con đi ra ngoài. »

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

24. Chương 24: Thiếu Nữ Nhà Bên

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 24: Thiếu nữ nhà bên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Cấp không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đang chăm chú làm nguội. Vì vậy mà hắn lên tiếng, không nói thêm lời nào nữa. Tào Cấp không chú ý nhưng không có nghĩa là những người khác không lưu ý đến. Vương Mãnh và Đặng Tắc đều cảm thấy Tào Bằng không bình thường. Có điều đang ở bên cạnh Tào Cấp, Vương Mãnh không rời đi mà nói một tiếng lớn: “Đầu hổ, người đi cùng xem sao.”

“Dạ biết!”

Vương Mãi vội vã đáp một tiếng, bước nhanh đuổi theo sau. Hai người hầu như là một trước một sau cùng lao ra cổng chính, hướng ra bãi sông mà chạy.

“A Phúc, làm sao vậy? Giống như người mất hồn thế?”

Đặng Tắc nói: “Nghe hắn mới nói hình như đã đánh mất vật gì đó. Chắc không có gì phải lo lắng, có gì chốc nữa ta đi tìm cùng hắn.”

Địa vị của Tào Bằng ở nhà càng ngày càng tăng lên. Nhưng về tuổi tác bên ngoài, trong mắt Đặng Tắc thì hắn vẫn là một hài tử. Tiểu tử vứt đồ bữa bãi hay quên cũng là điều bình thường. Vì thế Đặng Tắc cũng không vội vã đi ngay.

Nhưng Vương Mãnh không có cùng cái nhìn. Trong mắt hắn, Tào Bằng không phải tiểu tử bình thường. Hắn có rất nhiều điểm mà bạn bè cùng tuổi không thể so sánh được. Gan lớn, thận trọng, hiểu biết uyên bác, hơn nữa rất tinh táo. Cho dù là Tào bằng giết Thành Kỷ ở trấn Trung Dương, sau đó cũng chỉ có dáng điệu lãnh đạm. Hắn hoảng hốt như thế này, nhất định là có chuyện đại sự. Tuy rằng có Vương Mãi đi cùng, Vương Mãnh vẫn lo lắng.

“Thúc tôn, người ở chỗ này trông nom, ta đi xem thế nào. Khí trời không tốt lắm, tuyết rơi nhiều như vậy cũng có thể xảy ra sự tình.”

“Cũng tốt, làm phiền thế phụ.”

Vương Mãnh đi ra lều, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u. Tuyết rơi ngày càng nhiều.

Vương Mãnh mặc áo bào vào, đi tới cửa chính, cất bước ra ngoài thì thấy một cái xe ngựa dừng ở ngoài cửa.

Một người đàn ông trung niên bước lên trước, thấy Vương Mãnh ngăn ra, rồi lại chấp tay hỏi: “Xin hỏi chủ nhân của người có đánh mất đồ vật gì không?”

Đã đánh mất đồ! A Phúc vừa hoang mang lúc này, hình như là đã đánh mất đồ.

Vương Mãnh nhìn vị trung niên nghi ngờ: “Điều này... Xin hỏi, ngài là...”

“Là như thế này, ta là quản sự của Niết Dương Trương gia. Ngày hôm nay đi cùng tiểu thư qua sông có việc. Tại cây đào bãi sông đã nhặt được một túi da. Xung quanh đây cũng không có nhà khác, vậy chắc là có liên quan đến nhà này. Đó là lí do vì sao tiểu thư của kẻ hèn đến đây hỏi thăm thử xem. Đồng thời cũng có chút nghi vấn muốn thỉnh giáo chủ nhân. Mạo muội đến nhà, không biết là có tiện không?”

Người đàn ông trung niên nói chuyện rất mạch lạc. Trong ngôn ngữ khiến người ta cảm thấy hắn có giáo dục không tồi, nghe rất thoải mái dễ chịu.

Vương Mãnh quay đầu lại kêu: “Thúc tôn, người ra đây.”

Đặng Tắc nghe được Vương Mãnh kêu, vội vàng chạy tới. Sau khi nghe Vương Mãnh giới thiệu, Đặng Tắc nghiêm nghị cung kính: “Thì ra là Trương gia tiểu thư, không đón tiếp từ xa, thứ tội, thứ tội!”

Lúc này, màn xe ngựa kéo lên, từ trên xe bước xuống một thiếu nữ. khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, thân cao bảy thước, thân thể nở nang, toát vẻ con nhà phú quý. Mái tóc đen nhánh rất thịnh hành thời cuối Đông Hán do các thê tử tướng quân sáng tạo ra. Nhưng có điều kiểu tóc không giống như vậy, có thể do thiếu nữ này có sáng tạo hơn.

Đầu nàng cài trâm lục từng thạch, lông mày nhạt. Nàng mặc áo hoàng sắc, áo khoác màu trắng. Đây là khuê y, có thể nói là thượng phục. Quần áo thượng phục là loại thượng hảo hạng. Chỉ nhìn cách ăn mặc là biết rằng lai lịch của thiếu nữ không phải tầm thường.

Chỉ có điều màu da hơi tối... Cũng không phải tối! Nếu như dùng ngôn ngữ hiện đại diễn đạt thì chính là màu lúa mì. Một đôi mắt sáng, mũi cao thanh tú, cái miệng nhỏ anh đào khiến người ta có phần rung động.

Đặng Tắc vội vã thi lễ đón tiếp: “Không biết tiểu thư quang lâm, xin thứ tội cho.”

“Vị tiên sinh này, tiểu nữ mạo muội đến quấy rầy trước, đã là sai. Tiên sinh hà tất khách sáo. Tiểu nữ hôm nay đến nhà là có chuyện xin thỉnh giáo.”

“Xin mời vào bên trong!”

Vừa nói chuyện, Đặng Tắc vừa nghiêng ngời trách đường một chút. Thiếu nữ cũng không khách sáo, cất bước đi vào bên trong.

Vừa mới vào cửa, chợt nghe một âm thanh vang lên.

Nguyên lai là Tào Cấp đánh đao, bỏ vào nước. Một mùi khí tanh tưởi tràn ngập trong sân.

Thiếu nữ nhú mày một cái, rồi mắt sáng lên, khẽ kêu “À” một tiếng.

Hóa ra là nàng phát hiện ra trong lán có hai thùng nước. Một cái lò, hai thùng nước hình như không hề bình thường. Hơn nữa, loại nước kia hình như cũng không phải loại nước lạnh trong dùng để tắm. Thiếu nữ không nên nổi nên dừng chân, rồi lại không ngờ thấy được Tào Cấp lấy miếng kim loại ra khỏi nước, nhưng không lập tức bỏ vào lò tiếp tục tôi luyện mà lại đem bỏ vào cái thùng nước kia...

Nhưng trong cái thùng kia hình như có gì đó không phải là nước, mà là một loại chất lỏng đặc biệt. Qua chỗ khói xanh bốc ra, còn có một mùi vị kỳ lạ. Nói cách khác, hai cái bồn nước chuyên dụng không dùng như bình thường.

Thiếu nữ cũng gặp qua không ít thợ rèn. Nhưng kiểu ngâm nước tôi thép thế này, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy...

“Xin hỏi tiên sinh, vì sao phải tôi thép hai lần vào nước lạnh?”

Đặng Tắc ngần ra, vừa muốn trả lời thì nghe Vương Mãnh mở miệng nói: “Haha, chỉ là làm càn mà thôi, tiểu thư không phải lấy làm lạ. Công việc thô thiển, không nên nhìn làm gì, xin mời vào trong phòng!”

Vương Mãnh bỗng nhiên nhớ lại, Tào Bằng còn căn dặn đừng nói cho người khác công dụng nhúng nước. Xem như Đặng Tắc là một người ăn ngay nói thật, nên hắn đã nhanh chóng giải thích.

“À, chỉ là hồ đồ mà thôi. »

Đặng Tắc ngay từ đầu đã biết đến tên tuổi Niết Dương Trương thị nên có phần thất thố. Hắn nói qua với Tào Bằng, Niết Dương Trương thị mặc dù không phải là gia đình tứ thế tam công như Viên Thiệu nhưng cũng là gia đình quyền quý, nói thẳng là gia đình quan lại. Có điều, hắn bị tên tuổi Trương thị làm cho như vậy cũng không phải sợ hãi mà xuất phát từ tôn kính. Niết Dương Trương thị, mấy đời làm thầy thuốc, tại địa phương vô cùng danh tiếng.

Sau khi khởi nghĩa Khăn Vàng thất bại, Nam Dương quận thầy chất khắp nơi, làm cho bùng phát một trận ôn dịch lớn. Niết Dương Trương thị lúc đó hầu như dùng hết gia sản để dẹp đi ôn dịch không lan tràn. Hơn nữa, để cứu trị bách tính, Trương gia còn phải không ít người đi chữa trị cho những người ở chung quanh. Chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, Trương gia đã cứu sống không biết bao nhiêu mạng. Nhưng mà

để cứu người, Trương gia đã phải trả giá bằng tính mạng của sáu đệ tử nhà mình. Đừng nói Niết Dương, Cúc Dương, toàn bộ quận Nam Dương, thậm chí hơn một nửa Kinh Châu, nhắc tới Trương gia, ai dám bất kính?

Chính vì nguyên nhân đó, Đặng Tắc đã suýt quên lời Tào Bằng dặn dò.

Trên mặt thiếu nữ, lộ ra vẻ tươi cười, đôi mắt sáng, nói: “Như vậy tiểu nữ đã quấy rầy nhà tiên sinh rồi. »

Nói xong nàng đi theo Đặng Tắc vào trong phòng khách.

« Vậy cô gái đó là ai ? »

Tào Cấp lúc này mới chú ý đến, nghi ngờ hỏi Vương Mãnh.

“Không biết, hình như là nhặt được đồ của A Phúc, đến đây trả lại. A, thực ra nàng là con cháu của Niết Dương Trương gia, người cũng nên vào gặp một lần, không thất lễ khiến người ta chê trách.”

Tào Cấp vừa nghe, vội vàng đồng ý. Hắn vội vàng thay quần áo, đi vào phòng khách. Chỉ thấy thiếu nữ cầm một cái túi da đen. “Xin hỏi, đây là đồ vật của nhà người?”

Tào Cấp liếc mắt một cái thì nhận ra, đây là cái túi da của Tào Bằng, vội vàng nói: “Không sai, đích thật là đồ của nhà ta..”

“A, đây là nhạc phụ tôi, tiểu thư thứ lỗi...”

Cha, đây là Niết Dương Trương gia tiểu tử, tại bãi sông đã nhặt được một cái túi da, đến đây trả lại.”

“Vậy thật là của nhà người?”

Thiếu nữ hình như không quá tin tưởng. Trên thực tế, cái gia đình này khiến cho nàng cảm thấy kỳ quặc. Nghe lời lẽ cử chỉ của Đặng Tắc tựa hồ là một người đọc sách. Nhưng hắn có cha vợ lại là một thợ rèn?

Tào Cấp nghe ra trong giọng thiếu nữ có phần nghi hoặc, trong lòng có phần mất hứng “Đương nhiên là đồ của ta, chẳng lẽ ta phải lừa người sao?”

“Lão tiên sinh, ngài không nên tức giận.”

Thiếu nữ vội vàng nhận lỗi, sau đó nói: “Sau khi tiểu nữ nhặt được túi da, trong lúc vô ý phát hiện ra tấm bản vẽ. Trong lòng cảm thấy hiếu kỳ cho nên mạo muội quấy rầy tiên sinh. Còn mong muốn lão tiên sinh có thể chỉ giáo tiểu nữ, đồ vật trong bức tranh đó rút cục là để làm gì?”

Vừa nói chuyện, nàng lấy ra tấm giấy, để trên bàn.

Đặng Tắc ngẩn ra, đi lên phía trước nhìn, rồi giận tím mặt.

“A Phúc sao dám như thế?”

Hình trong giấy, hắn xem không hiểu. Chỉ cảm thấy là cái ngăn tủ. Nhưng điều khiến Đặng Tắc tức giận vì đây là loại giấy gai mà Tào Bằng lại đi vẽ tranh bậy bạ lên, quả thực là lãng phí.

“Vậy vật này không phải là so tiên sinh vẽ ra?”

“À, đây là do thê đệ vẽ ra ! »

Đặng Tắc không nén nổi xấu hổ. Phải biết rằng, giấy gai mặc dù không phải là loại giấy trân quý. Nhưng đối với người đọc sách bình thường mà nói cũng là khó mà có được. Chính bản thân cũng là người đọc sách thì tự nhiên hiểu được nỗi đau của người đọc sách. Trang giấy trân quý như vậy, sao lại có thể bị... Đặng Tắc có phần tức giận!

“Thê đệ của người?” Thiếu nữ mắt sáng lên “Vậy có thể cho tiểu nữ gặp một vài phút?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng lại cảm thấy có phần không ổn. Mặt đỏ lên, nàng vội vàng nói “Tiểu nữ đúng là rất có hứng thú với vật này, cho nên muốn thỉnh giáo một chút.”

“Việc này. Hình như là hắn đã đi tìm đồ rồi!”

Tìm đồ? Thiếu nữ ngẩn ra, chợt cười nói: “Thế nhưng đúng là túi da chứ?”

“Đúng vậy!”

Xem ra, bản vẽ này quả thực không phải đơn giản.

Thiếu nữ cũng xuất thân từ gia đình có truyền thống học hỏi, đối với đồ bằng gỗ có cơ quan, nàng đam mê vô cùng. Nhìn thấy bản vẽ của ông bề, mặc dù không biết đây là vật gì nhưng lại nhạy cảm mà cảm thấy thứ này chắc chắn có công dụng không nhỏ. Ngay cả chủ nhân của đồ vật hình như cũng rất coi trọng.

Đang nói chuyện, ngoài phòng vọng ra tiếng động. Theo tiếng bước chân vọng đến, một thanh niên ôm yếu chạy ulla vào phòng khách, khuôn mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Ai đã lấy đồ của ta?”

“A Phúc, vô lễ!”

Đặng Tắc giận dữ lớn tiếng quát.

Thiếu niên đó chính là Tào Bằng, vừa rồi mạo hiểm cả tuyết rơi nhiều mà chạy đến bãi sông, nhưng không tìm được túi da đâu. Chán nản trở về, lại nghe Vương Mãnh nói có người đến đây trả lại túi da nên Tào Bằng lập tức nóng nảy, vội vã chạy vào sảnh đường. Khẩu khí của hắn, thật không hề có một chút khách khí gì cả!

Thiếu nữ bĩu môi, dường như không hài lòng.

Tào Bằng cũng ý thức được giọng điệu ban nãy của hắn vừa rồi có phần ngang ngạnh. Vì vậy hắn vội vã nói:

“Xin lỗi, ta đây cũng là sốt ruột mà nóng nảy, coi như ta vừa rồi thả cái rắm, dù sao cũng đừng chê trách. Xin hỏi, là vị nào nhặt được túi của ta?”

Hắn nói lời thô lỗ, Đặng Tắc tức giận đến đỏ cả mặt. Ngay cả Tào Cấp cũng nhăn trán, trong lòng có phần không hài lòng.

Khuôn mặt cô gái trẻ cũng đỏ. Rồi bất chợt nàng cười khúc khích, đứng lên hỏi: “Người nói người đã đánh mất đồ, vậy ta hỏi người là đã đánh mất vật gì vậy?”

“Một cái túi da đen, bên ngoài có hoa văn hình ngọn lửa.”

“Vậy trong túi có vật gì vậy?”

Tào Bằng ngạc nhiên, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Bên trong có tám bản vẽ, còn có một vài thứ đồ vật vãnh khác.”

“Là bản vẽ gì vậy?”

“Chính là bản vẽ ông bề”

Tào Bằng đột nhiên câm miệng, trừng mắt nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ nghịch ngợm cười: “Đây, thì ra thứ đó gọi là ông bề.”

“Chết tiệt! Không ngờ mắc mưu con nhỏ này.”

Tào Bằng bĩu môi cũng không nói. Thiếu nữ dường như hiểu được có phần quá trớn. Vì thế cầm bản vẽ bỏ vào trong túi da, cất bước đi tới trước mặt Tào Bằng.

“Đây, trả lại cho người!”

Tào Bằng do dự một chút, chìa tay nhận túi trong tay thiếu nữ.

“Cảm tạ!”

“Không cần phải khách khí. Kỳ thực, tiểu nữ tử có một thắc mắc, không biết công tử có thể giải thích cho ta?”

Đặng Tắc lúc này mở miệng: “A Phúc, không được vô lễ, vị này chính là tiểu thư của Trương gia.”

Tuy rằng hắn rất tức giận hành vi thất lễ vừa rồi của Tào Bằng, thế nhưng thấy thiếu nữ không tức giận nên cũng không truy xét. Nhưng đồng thời Đặng Tắc cũng nhìn ra đồng chữ nguệch ngoạc kia dường như

có điều gì kỳ lạ. Hắn không nhìn rõ, những cũng suy nghĩ cân nhắc. Cái cậu em vợ này không giống như trước kia! Có thể được người họ Bàng coi trọng như vậy, đủ để nói rằng Tào Bằng quả thực không tầm thường. Liên tưởng đến phương pháp tôi thép trước kia (trên thực tế Đặng Tắc cũng không biết tới việc hòa hai loại dung dịch vào) . Vậy mà việc dùng nước tôi thép, Tào Bằng lại có thể nói ra được, tất cả đều có dụng ý rất sâu. .

Có điều, Đặng Tắc vẫn không hy vọng Tào Bằng thất lễ với người của Trương gia.

Trương gia?

Tào Bằng nghi hoặc liếc nhìn Đặng Tắc một cái, chợt bừng tỉnh ngộ: “Niết dương Trương thị?”

“Cho dù ngươi đã biết, cũng không phải nói ra như vậy!”

Đặng Tắc không biết trả lời làm sao với Tào Bằng, chỉ có thể gật đầu, tỏ ý không sai.

Xin hỏi Trương Cơ thái thú là người thế nào với ngươi?”

Tào Bằng vẫn luôn cảm thấy Trương Cơ, tên này có phần quen tai, thế nhưng lại nghĩ không ra. Sau đó trong một lần ngẫu nhiên, Đặng Tắc nói: “Trọng Cảnh tiên sinh”. Tào Bằng tự hỏi, Trọng Cảnh tiên sinh là ai? Đặng Tắc trả lời, ta trước đây không phải nói với ngươi, đó chính là Trương Cơ thái thú à?

Trương Cơ, Trương Trọng Cảnh? Vậy không phải là hậu duệ của thánh y nổi tiếng đó sao?

Lão gia đời trước của nhà Tào Bằng có một chuỗi các nhà thuốc, được lấy tên là hiệu thuốc Trương Trọng Cảnh. Nếu như hắn không biết Trương Trọng Cảnh là ai, vậy mới là kỳ quái...

Thiếu nữ cười nói: “Đó là thế phụ của tiểu nữ.”

“À, vậy vừa rồi tại hạ thật là thất lễ!”

Tào Bằng vội vàng chấp tay vai chào. Hắn không lấy lòng thiếu nữ mà thực lòng hành lễ. Không vì cái gì khác, chỉ vì cái tên Trương Trọng Cảnh.

“Ta là Uyển Trinh!”

“Hả.”

“Tên của ta!”

Thiếu nữ quả trách “Người này thật không có đạo lý, người ta đã nói cho ngươi tên họ, còn ngươi thì không. Ngươi tên là gì?”

Tào Bằng như mới tỉnh mộng, cuống quýt xin nhận lỗi.

“Tại hạ họ Tào, tên Bằng, tự Hữu Học.”

“Ngươi đã có tự rồi!”

Trương Uyển Trinh bĩu miệng, khê cười nói: “Vậy tiểu nữ có cần phải xưng hô theo tên ngươi không Hữu Học tiên sinh?”

“Không dám, không dám. Gọi ta Tào Bằng được rồi. »

“Hihi, nói giỡn chơi thôi. Uyển Trinh tự biết mạo muội, còn có chút hiếu kỳ. Không dỗi gạt Tào công tử, ta thừa nhỏ được học về cơ quan máy móc thổ mộc. Hôm nay ta vốn đi tới huyện Cúc Dương gặp huynh trưởng, vì vậy khi qua bãi sông Đồ Kinh, dưới một cây đào, vô ý thấy đồ vật bỏ rơi của công tử. Lúc đó đáng lẽ là phải nên trả ngay cho công tử, nhưng do thời gian gấp gáp nên buộc lòng phải đi thị trấn làm việc trước. Trên đường đi, tiểu nữ vô tình thấy bản vẽ của công tử nên trong lòng có hiếu kỳ. Cái ống bễ này. À, tên là phong tương. Công tử có thể nói cho tiểu nữ biết công dụng của phong tương là làm gì chứ? »

Cặp mắt nàng lộ ra sự khao khát chờ đợi khiến Tào Bằng không đành lòng khước từ.

“Việc này...”

“A Phúc, người ở đây nói chuyện tiếp tiểu thư, ta đi xem cơm tối nay đã chuẩn bị ổn thỏa chưa.”

Đặng Tắc đưa mắt, một mặt nói câu xin phép, một mặt kéo Tào Bằng ra đại sảnh. Hắn vừa ra, quản sự của Trương gia cũng không tiếp tục đứng ở trong đại sảnh. Bởi vì hắn nhìn ra được Tào Bằng có chút do dự. Nếu là việc cơ mật thì đương nhiên càng ít người càng tốt. Nhưng ngược lại hắn cũng không sợ xảy ra sự cố với Uyển Trinh tiểu thư. Huynh trưởng của Uyển Trinh tiểu thư lúc này đang đóng quân ở gần đây. Nếu như thật có điều bất trắc, vị huynh trưởng kia có thể nhanh chóng san bằng Đặng thôn...

“A Phúc?”

Trương Uyển Trinh mỉm cười dịu dàng hỏi Tào Bằng khi trong đại sảnh chỉ còn lại hai người.

Tào Bằng có chút xấu hổ: “A Phúc là tên tục của ta. Tỷ phu của ta thường ngày có thói quen gọi như vậy, đã khiến tiểu thư chê cười.”

Không biết vì sao, trông ngực Tào Bằng đập mạnh. Cảm thú hả! Xem dáng dấp của nàng phỏng chừng cũng mười lăm mười sáu tuổi thôi, sao ta lại có thể...

Thế nhưng trước đây hắn lại không cảm thấy chính bản thân mình vẫn chỉ là một đứa trẻ. Có điều cô gái này khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Ánh mắt kia, phong cách kia, còn có... Khốn kiếp thật, sao nữ tử thời ấy nhìn qua lại có thể như vậy chứ? Ta thực sự có cảm giác của mối tình đầu!

Mối tình đầu ở kiếp trước, thật đúng là thua! Thật không nghĩ tới...

Thiếu nữ trước mặt khiến cho trông ngực Tào Bằng đập liên hồi. Vừa rồi khi có tất cả mọi người, Tào Bằng hoàn toàn không để ý gì. Bây giờ chỉ còn lại có hai người, hắn mới phát hiện, kỳ thực Trương Uyển Trinh lớn lên sẽ rất xinh đẹp.

“Kìa Tào Công tử, có thể giải thích cho ta chứ?”

Trong ánh mắt của thiếu nữ có vẻ cầu khẩn, khiến Tào Bằng khó mà tự kiềm chế được.

Do dự một chút, hắn nhẹ giọng nói rằng: “Nói cho nàng cũng được, nhưng mà...”

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ bí mật.”

Thiếu nữ nghiêm mặt nói: “Ta hiểu rõ. Việc này đối với công tử nhất định rất hệ trọng. Ta sẽ không nói cho bất kỳ ai khác. Nếu như người không tin, chúng ta có thể ngoắc tay.” Nói rồi nàng chìa ngón tay ngọc thon dài ra trước mặt Tào Bằng.

Tào Bằng chần chờ một chốc rồi chìa tay ra ngoắc. Đụng vào ngón tay thiếu nữ, trông ngực Tào Bằng càng nhanh hơn.

Khuôn mặt của Trương Uyển Trinh cũng có chút đỏ bừng, cúi đầu cùng Tào Bằng ngoắc tay, rồi không kìm nổi mà nói rằng: “Kỳ thực, chính ta cũng hiểu kỳ. Cái phong tượng này cho ta cảm giác nhất định có tác dụng. Hơn nữa ta nghĩ bản vẽ hình như có chút thiếu hụt, chưa hoàn thiện.”

“Hả?”

Tào Bằng cúi đầu. Đối với bản vẽ của mình, trong lòng hắn đương nhiên hiểu rất rõ. Hắn chẳng qua chỉ dựa vào bức vẽ về nguyên mẫu ống bễ đầu tiên trong trí nhớ mà vẽ lại, nói thật là cũng không hoàn thiện được.

Suy nghĩ một chút, hắn mở miệng nói:

“Uyển Trinh tiểu thư cũng thấy được, gia phụ là một người thợ rèn. Cho tới nay, gia phụ đều muốn đúc ra được bảo đao thượng đẳng, đáng tiếc vẫn không thành công. Ta thấy gia phụ sốt ruột nên đã nghĩ giúp ngài. Về sau ta phát hiện, có thể tăng nhiệt độ ở trong lò. Ta nghĩ, nếu có thể thổi thêm không khí vào trong, có thể tăng nhiệt độ, biết đâu rèn ra được đao tốt?”

Có một lần, ta xem một quyển sách, phía trên có một câu nói: Thiên địa chi gian, kỳ do thác được hồ. Hư nhi bất khuất, động nhi dĩ xuất. (Khoảng trời đất giống như ống bễ thợ rèn. Trống không mà không hao kiệt; càng động, hơi càng ra.) Vì vậy, ta kết hợp đặc điểm này, thiết kế ra ống bễ này. Chỉ là như người đã thấy, cho tới bây giờ vẫn chưa hoàn thiện. »

Những lời này từ trong “Lão Tử- Đạo Kinh”

Trương Uyển Trinh hiển nhiên là đã xem qua quyển sách, nhưng từ trong miệng Tào Bằng nói ra, khiến cho nàng có phần kinh ngạc vui mừng.

“Ta thật không nghĩ là Tào công tử chính là một hiểu tử!”

Trong mắt Trương Uyển Trinh lộ ra sự tán thưởng vô cùng.

Nàng vươn tay “Có thể cho tiểu nữ nhìn lại mẫu vẽ một lần nữa chứ?”

Đây có vẻ như là một chuyên gia! Tào Bằng lúc này đây không do dự, đưa bản vẽ cho Trương Uyển Trinh.

“Hihi, bản vẽ thật thú vị, cũng không biết là dùng vật gì để vẽ ra vậy?”

“Cái này...”

Tào Bằng lúc này không hề do dự, lấy trong cái túi da ra một cái bút than.

“Đây chính là bút than chính ta làm. Hà hà, thực ra rất đơn giản. Chỉ cần đem đốt thành than củi, tước hình dạng này là có thể sử dụng. Chỉ để thuận tiện cho việc vẽ phác thảo, bình thường cũng không dùng để làm gì. Thực ra, ta còn có một biện pháp rất tốt khác.”

“Biện pháp gì?”

“Lấy lông ngỗng, cắt chỗ cứng cho nhọn, nhúng vào mực là có thể dùng.”

“Thật vậy chăng?” Trương Uyển Trinh lộ ra vẻ hiếu kỳ, ánh mắt lấp lánh, khiến cho Tào Bằng lại đánh trống ngược lần thứ hai.

“Vậy chờ ta quay lại, nhất định sẽ thử xem.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

25. Chương 25: Lời Thỉnh Cầu Của Hồng Nương Tử

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 25: Lời thỉnh cầu của Hồng nương tử

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vừa nói chuyện, Trương Uyển Trinh cầm lấy bút than, đi tới bên cạnh bàn, nhìn chăm chăm bản vẽ, hết trái rồi phải...

“Kỳ thực, trên đường đi ta cũng có chút ý tưởng. Nhưng mà lúc đó ta vẫn chưa xác định vật này cuối cùng là để làm gì. Vì vậy ta không xem xét kỹ. Ý nghĩ của công tử và sự suy đoán của ta tuy có chút không giống nhau, nhưng về cơ bản thì cũng tương đồng.”

Công tử nhìn xem, hai bên ống đều có miệng bẽ. Khi kéo ra thì bẽ bên kia hút vào mang theo không khí. Cứ như vậy không khí được đưa vào trong lò. Đại khái quá trình diễn ra như vậy. Vấn đề này ta nghĩ cũng không quá khó nhưng cần phải thử xem. »

Nghe Trương Uyển Trinh nói, Tào Bằng không hiểu một câu nào. Thế nhưng chỉ thấy sự đam mê của nàng trên bức họa đồ, dường như rất có đạo lý.

Thực ra đây là một cái thông gió rất đơn giản nhưng được thiết kế rất thông minh. Người có suy nghĩ sắc bén thì xem một cái có thể thấy được dụng ý. Đương nhiên, cách sắp xếp cũng không phải không đạt được

hiệu quả. Chỉ có điều cách sắp xếp này tốn rất nhiều phí tổn, hơn nữa thao tác hoạt động rất phức tạp. So với một cái thông gió bình thường thì cái này có vẻ hơi khoa trương.

Tào Bằng không để ý đến một câu khác của Trương Uyển Trinh là: ta và người tuy rằng suy đoán không giống nhau, nhưng cơ bản là tương đồng. Nói cách khác, Trương Uyển Trinh suy nghĩ đúng cách dùng của cái ống bễ kia. Mà cách sử dụng này, về sau mới được Tào Bằng chú trọng.

“Nếu tìm người chế tạo thì đòi hỏi mất bao lâu?”

Trương Uyển Trinh suy nghĩ một chút: “Nếu công tử đã không muốn người khác biết vật này, hay tốt nhất là chính mình chế tạo, bằng không thì...”

“Tự mình chế tạo?”

Tào Bằng hơi bối rối. Hắn biết nghề mộc không hề đơn giản, hơn nữa trong nhà cũng không quen thuộc hiểu rõ.

Trương Uyển Trinh sao có thể không hiểu rõ khó khăn của Tào Bằng. Vì vậy liền cười nói: “Tào công tử, nếu như người tin tiểu nữ thì để cho ta tới chế tạo cho.”

“Người?”

“Xem thường ta sao? Trong nhà ta có thợ thủ công chuyên biệt, rất trung thành. Ta để cho bọn họ tới chế tạo, người không cần phải lo sợ bị tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên, cũng cần Tào công tử người tin tưởng tiểu nữ thì mới có thể làm.”

Tào Bằng lúc này đây không chút phân vân. “Vậy ta xin nhờ người ! »

Người khác có thể không hiểu rõ ý đồ của hắn, sẽ nghĩ là hắn cất giấu gì, cũng không phải là điều tốt. Nếu Trương Uyển Trinh đã mở lời, đã khiến Tào Bằng tôn trọng. Kỳ thực nếu nàng không lịch sự chờ sự đồng ý của Tào Bằng thì đã về nhà tự mình chế tạo ra một cái giống như bản vẽ rồi. Bây giờ nàng mở lời cũng đã nói lên rằng nàng cũng không có ý kiến khác gì với hắn.

Trên mặt Trương Uyển Trinh nở thêm nụ cười, cầm bản vẽ trong tay: “Ta có thể mang đi chứ?”

“Xin cứ tự nhiên!”

“Vậy ta về trước, nếu không cha ta sẽ nổi giận.”

Vừa nói chuyện, nàng đem bản vẽ cất đi, quay bước hướng ra ngoài đại sảnh. Khi đi ra ngoài đại sảnh, Trương Uyển Trinh bỗng nhiên dừng bước lại, ngoảnh đầu lại cười hỏi : « Tào công tử, ta có thể nào thỉnh giáo người thêm một việc được chứ ? »

Tào Bằng nói: “Chuyện gì?”

“Người mỗi ngày trời chưa sáng là ra bãi sông phía sau tập võ, đúng không?”

“Làm sao nàng biết?”

“Hi hi, cha ta nói, người mỗi ngày ở đó luyện bộ quyền pháp rất chú tâm! Tiểu nữ cũng muốn, không biết có thể bái công tử làm thầy được không?”

Tào Bằng nghe được, thoáng cái ngẩn cả người.

Gió càng lúc càng lớn. Đám mây ở phía xa chân trời đã biến thành một đám mây dày che đầy bầu trời. Gió gào thét, bão tuyết thổi tứ tung. Bầu trời tối tăm. Trong cơn bão tuyết, thật không nhìn thấy gì cả.

Trên bến phà bỏ neo một con thuyền. Đầu thuyền cắm một cây cao có treo một ngọn đèn lồng chấp chờn trong gió. Một chiếc xe ngựa từ xa chậm rãi đi tới, dừng lại bên bến phà.

Trương Uyển Trinh từ trên xe đi xuống, cùng Trương quản gia lên thuyền. Người phu xe dính đầy tuyết, đem ngựa đưa lên thuyền. Mấy người chèo thuyền cũng đi giúp. Nhất thời liên tục vang lên những tiếng động lớn, tiếng ngựa hí không dứt.

“Trương thúc, người nói xem bên cạnh bếp lò nhà Tào gia, vì sao lại có hai thùng nước?”

Trương Uyển Trinh đứng ở trong khoang thuyền, nhìn về hỗn loạn trên bến phà, đột nhiên nhẹ giọng dò hỏi.

Trương quân gia sững sốt một chút, lắc đầu cười nói: “Tiểu thư, ta làm sao có thể đoán được điều sâu xa huyền diệu đó được? Người là một nữ nhân tài ba mà không nhìn ra được nguyên nhân, ta càng không nhìn ra được. Có điều ta nghĩ rằng hai thùng nước thì cũng không có gì ghê gớm, nói không chừng về sau họ có chỗ để dùng?”

“Hi hi, hai cái thùng nước dùng đồng thời, làm sao có thể là để về sau dùng? Hơn nữa trong thùng nước kia, khẳng định không phải là nước. Ta tuy rằng không đoán ra điều bí ẩn huyền diệu, nhưng có thể dám chắc rằng có liên quan đến Tào Bằng.”

Trương thúc thúc, người có phát hiện thấy không, cái tên Tào Bằng kia thật không giống người bình thường? Hắn có rất nhiều cách nghĩ kỳ lạ, đúng là một người rất thú vị. Ta hiện tại không hiểu rõ trong thùng đó có cái gì? Vì sao phải thả vào đó? mà nó có công dụng đặc biệt gì?”

Gió rất lớn, tuyết cũng rất lớn... Thế nhưng lại không thể cản được ham muốn không ngừng học hỏi của thiếu nữ. Trương quân gia cũng trầm lắng đầu.

Vị tiểu thư này thật có những điểm khác biệt với những nữ tử nhà khác. Cả ngày nàng nghiên cứu những điều kỳ lạ cổ quái gì đó, đầu óc có những ý nghĩ kỳ lạ. Nhưng cha nàng vẫn không cản, thả mặc cho nàng theo đuổi. Dù sao cũng là danh sĩ Kinh Tương, sao lại dạy một người con gái như thế chứ? Đương nhiên, đây cũng chỉ là điều mà Trương quân gia tự ngẫm lại mà thôi. Nhưng hắn không dám nói ra...

Đừng nói là hắn, sợ rằng ngay cả chính tộc trưởng cũng sẽ không tới nói. Trương gia mặc dù rất có danh tiếng ở quận Nam Dương, nhưng nói về sức mạnh thực sự, gia tộc phía sau tiểu thư có thể nói là cách biệt một trời một vực. Thôi quên đi. Nàng cảm thấy hứng thú thì hứng thú. Cha nàng không nói gì, ta cần gì phải làm cản?

Nghĩ tới đây, Trương quân gia nhẹ nhõm rất nhiều: “Tiểu thư, không phải là nàng muốn tìm Tào Bằng học quyền sao? Đến lúc đó hãy hỏi hắn.”

Mũi ngọc vênh lên, thiếu nữ hừ một tiếng.

“Cái tên đó rất quỷ, nếu như việc này bí mật, chưa hẳn hắn sẽ nói cho ta biết. Nhưng mà cũng không sao. Hắn không nói cho ta biết, ta có thể tự mình dò la. À, vẫn còn có một việc. Sau khi chúng ta quay về, xin thúc thúc chuẩn bị giúp ta một cái sân nhỏ, ta cần làm vài thứ. Nhưng nghìn vạn lần xin thúc thúc đừng nói cho cha ta, bằng không thì ngài lại cãi nhai với ta nữa...”

“Việc này tiểu nhân tự mình biết.” Trương quân gia không nhịn được cười, gật đầu nhận lời.

“Tiểu thư, người hãy ở trong khoang thuyền, đừng ra ngoài gió lạnh.”

“Trương thúc thúc, dù sao thì thời gian cũng không lâu. Ta ở chỗ này nhìn cảnh tuyết rơi. Người bảo người đi thôi, không cần phải chiếu cố trông nom ta đâu.”

Thiếu nữ không lớn, nhưng có lẽ xuất thân vai vế nên trong giọng nói mang theo một sức mạnh không thể kháng cự được.

Trương quân gia ngẫm lại cũng là đạo lý này, không nói thêm gì nữa. Hắn đi tới đuôi thuyền, la lớn: “Nhanh lên một chút, động tác nhanh lên một chút. Xem ra tuyết càng lúc càng lớn, chúng ta cũng không nên nán lại ở đây. Dem xe xem được chưa. Người xem ngựa đã được chưa, chúng ta khởi thuyền thôi!”

Con thuyền chậm rãi rời bến, hướng về phía bờ sông đối diện. Thiếu nữ nhìn cảnh tuyết, trong đầu tự hỏi một vấn đề: bên trong thùng nước, cuối cùng là có điều bí mật gì?

Ngày thứ hai, Tào Bằng dậy thật sớm. Khi hắn phi ra khỏi phòng, chỉ thấy trước mặt một màu trắng mênh mông, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy linh hoạt kỳ ảo.

Hắn làm vài động tác, rồi vận động đi lại, sau đó lấy nước muối súc miệng rồi, một chậu nước giếng đi hâm nóng để rửa mặt. Xem ra phải nghĩ đến biện pháp để đánh răng. Dùng nước muối súc miệng tuy rằng không tệ, nhưng chung quy không phải là thói quen đánh răng của hắn.

“A Phúc, đi!” Đặng Tắc ở cửa chính hò hét tên Tào Bằng.

Đêm qua Tào Cấp ngủ muộn, nhưng trước khi Tào Bằng đi ngủ có căn dặn hắn phải mua thêm than củi trong thị trấn. Sau này, sớm muộn gì cũng sẽ giao việc nhà cho Tào Bằng để ý. Có một số việc cũng phải để hắn từ từ học cách xử lý sắp xếp. Ban đầu Vương Mãnh nói là hắn có thể đi mua, nhưng Tào Cấp lại không đồng ý. Đến Cức Dương thời gian dài như vậy cũng là thời gian để Tào Bằng làm quen hoàn cảnh ở đây.

Nói đến cũng lạ! Nếu như đổi lại trước đây, Tào Cấp tuyệt đối sẽ không đưa ra ý kiến phản đối nào. Nhưng ngay hôm đánh nhau cùng Mã Ngọc, Tào Cấp dần dần xuất hiện một vài thay đổi. Ví dụ như hắn bắt đầu học được cách quyết định, bắt đầu thử nói “Không” với người khác. Trước đây thì không thể nghĩ ra là có chuyện này. Hắn có tính cách nhu nhược, người luôn dĩ hòa vi quý khiến cho Tào Cấp bao giờ cũng bị thụ động. Nhưng bây giờ, hắn bắt đầu chủ động thay đổi. Đối với trên dưới Tào gia mà nói, tuyệt đối đúng là một chuyện tốt. Dù sao Tào Cấp bây giờ đúng là người đứng đầu một nhà.

Tào Bằng cùng Đặng Tắc đi ra cửa chính.

“A Phúc, chờ ta một chút ! »

Vương Mãi mặc quần áo đuổi theo, cười hi: “Ta đi cùng người.”

“Người không luyện công à ? »

“Ta làm sao luyện một mình được. Đi mua than cùng người trước, rồi sau đó quay về chúng ta cùng nhau luyện công.”

Tào Bằng không thể nói không. Vì thế hắn gật đầu, dẫn ngựa cùng đi với Đặng Tắc.

“Tỷ phu, hai ngày nay chắc là bận lắm. »

Đặng Tắc cọ đầu mũi đỏ hồng lên, thở ra một luồng hơi lạnh, cười bảo: “Khoái huyện lệnh quay về Tương Dương, dự tính chắc mười lăm ngày sau mới trở về. Vậy nên trong hai ngày công vụ cũng không có chuyện gì. Ngoài trừ một vài công vụ ở ngoài, trên cơ bản không có việc gì cả.”

“Haha, đoán chừng năm sau, e rằng phải bận rộn một chút chứ.”

“Có thể...”

Đặng Tắc là một con người đích thực, không hề luồn cúi. Thực ra vì liên quan tới Tào Bằng, Khoái Chính cũng rất chiều cố hắn. Đặng Tài bị lưu đầy tới thôn trấn, đến nay không trở về. Mã Ngọc thì bị nhốt vào nhà lao, vẫn chưa nhận án phạt. Đoán chừng Khoái Chính từ Tương Dương trở về lần này cũng có kết quả. Tào Bằng thật ra không quá lo lắng, lộ ra vẻ hết sức thoải mái.

Vừa đi vừa trò chuyện cùng Đặng Tắc trên đường, thấm thoát đã đến thị trấn Cức Dương.

“Thúc tôn, ta đang muốn đi tìm người.”

Chưa vào thành đã thấy một người trung niên chạy tới trước.

Tào Bằng hình như có gặp qua người này, nhớ mang máng rằng hắn cũng là người Đặng thôn. Nói về vai vế, không ngại lại gọi Đặng Tắc là thúc. Hắn tên là gì? Tào Bằng không nhớ rõ lắm. Khi gặp người trung niên kia, hắn cung kính hành lễ vẫn an.

Người trung niên hơi đáp lễ, sau đó kéo Đặng Tắc nói: “Nhanh lên một chút đi, Khoái huyện lệnh đã trở về tới qua. Sáng sớm đã triệu tập mọi người, nói có chuyện muốn thảo luận.”

“Khoái huyện lệnh đã trở về?”

“Đúng vậy. Tối hôm qua tuyết rơi nhiều nên ngài đã quay trở về. Đi nhanh đi, Khoái huyện lệnh chờ chúng ta đây.”

Đặng Tắc vội vàng nghe theo, xoay người nói với Tào Bằng và Vương Mãi: “A Phúc, đầu hổ, các người hai người đi dọc theo con đường này, thấy ba cây hòe, đi tiếp đại khái chừng một dặm nữa là tới Xa Nhi Câu, tìm một người tên là Ngụy Lan. Hắn chính là người bán than tốt.”

“Đã hiểu!”

Tào Bằng cùng Vương Mãi nhìn nhau, dẫn ngựa đi dọc theo đường Đặng Tắc nói.

Vừa đi, Tào Bằng vừa suy nghĩ sự việc. Theo như lý thuyết, Khoái Chính năm trước về nhà, hẳn là phải đến tế tổ rồi mới trở về. Thời đại này tế tổ vào năm mới là một sự việc hết sức trọng đại, không có nguyên nhân đặc biệt, không thể tùy tiện vắng mặt được. Trừ khi Khoái Chính có biến trong nhà, hoặc là bị trừng phạt. Nhưng khả năng Khoái Chính không thể bị xử phạt được. Nếu không thì không thể tiếp tục giữ vị trí ở Cức Dương. Vậy lý giải mọi chuyện thì nhất định là đã xảy ra đại sự!

Tào Bằng dốc hết bộ nhớ của mình, bỗng nhiên hốt hoảng dừng lại, lẩm bẩm: “Nói lẽ nào, Tào Tháo muốn đánh Uyển Thành?” Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tào Tháo vì việc Trương Tú chiếm giữ Uyển Thành cùng Lưu Biểu kết thành đồng minh, mà cảm thấy hậu phương bị uy hiếp. Vì vậy hắn vội vàng kết thúc cuộc chiến ở Từ Châu, quay binh về, ý đồ muốn công phạt Trương Tú. Nhưng cụ thể thời gian nào, Tào Bằng không nhớ chính xác, chỉ nhớ là năm Kiến An thứ hai.

Bây giờ đúng là những ngày cuối của năm Kiến An thứ nhất, Trương Tú cùng Lưu Biểu đã kết đồng minh rồi! Nếu như dựa theo tính toán lúc này, Tào Tháo hẳn là sang năm sau sẽ phát binh đến quận Nam Dương.

“A Phúc, người vừa nói cái gì?”

“À, không có việc gì!”

Tào Bằng cười cười, nói với Vương Mãi: “Đi, chúng ta đi nhanh một chút rồi đem than về, sau đó luyện công.”

“Tốt!”

Vương Mãi cực kỳ hứng khởi phi ngựa lên trước.

Tào Tháo muốn đánh Uyển Thành? Đánh Uyển Thành, Tào Tháo đầu thắng sau thua còn bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Như vậy chính ta nhờ chuyện này mà ở giữa đạt được lợi gì chứ? Tào Bằng càng nghĩ, nhưng hắn phát hiện lúc này hình như chỉ có thể làm một người đứng ngoài quan sát, xem xét tình hình phát triển thế nào.

Khó khăn là hắn không được chạy tới nói cho Tào Tháo biết rằng: Trương Tú sẽ làm phản, đến lúc đó con trai người, cháu trai người, còn có đại tướng của người đều chết trận. Không nói đến việc có gặp mặt được Tào Tháo hay không, cho dù gặp được, nếu nói chuyện này cho Tào Tháo, e rằng chính mạng sống của mình cũng khó mà giữ nổi...

Như vậy chỉ có thể đứng ngoài nhìn thôi? Tào Bằng cảm thấy có chút đáng tiếc! Không có danh tiếng, không có thực lực, thật đúng là một nỗi đau khổ.

Xa Nhi Câu là một làng có hai mươi tám hộ dân. Mọi nhà ở đây đều dựa vào việc đốt than mà mưu sinh. Khi mùa đông tới cũng là thời điểm náo nhiệt nhất.

Tào Bằng cùng Vương Mãi rất nhanh chóng tìm được chỗ ở của Ngụy Lan, mua hai giỏ than lớn rồi quay về nhà. Giá cả những năm cuối thời Đông Hán không thấp, đặc biệt trong thời gian Đồng Trác nắm giữ quyền thống trị, đã phát hành ra “vô văn tiền”, khiến cho giá cả tăng vọt. Một học (mười đấu) gạo cần hơn mười vạn tiền, rất nhiều người tích góp cả đời, mà mãi không có khả năng mua nổi một thạch (Một tạ) lương thực, không có cách để sinh tồn.

Có điều sau thời Đồng Trác thì bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp. Lưu Biểu không phải là một người làm đại sự, nhưng về phương diện thống trị, quả thực là có chút bản lĩnh.

Trước tiên hấn bãi bỏ không phát hành Vô văn tiền thời Đồng Trác (tiền trình thời Đồng Trác có đường kính 1,2-1,5ly, nặng 0,5-1 khắc. Tất cả đều khắc năm nét giống nhau, nhưng kiểu chữ không rõ. Vì sau bị người ta châm biếm là tiền vô văn) sử dụng năm lạng khiến cho giá cả nhanh chóng hạ xuống. Về sau hấn lại cùng gia tộc Kinh Tương liên thủ cùng nhau, khen thưởng nông canh, khởi công xây dựng thủy lợi, làm cho Kinh Châu dần dần ổn định. Ở điểm này mà nói, Lưu Biểu coi như đã làm không tồi.

Đáng lẽ ban đầu Tào Cấp bảo Tào Bằng mua một giỏ than, nhưng lo lắng chiến sự bắt đầu xảy ra, Tào Bằng đã mua thêm một giỏ mang về. Xem chừng còn phải mua thêm nhiều lương thực dự trữ...

Tào Bằng nói thầm trong lòng: một mai có chiến sự nổ ra, Cức Dương dám chắc sẽ bị ảnh hưởng. Đến lúc đó giá cả tăng nhanh, nói không chừng lại rất phiền hà.

Về đến nhà, hấn đem dỡ than xuống. Vương Mãi dẫn ngựa vào chuồng. Tào Bằng đang muốn tìm Tào Cấp trao đổi về việc dự trữ lương lực, đang đi vào phòng khách, chợt nghe bên trong có tiếng cười vọng ra.

Có khách!

Nhưng lại là khách quen, Hồng Nương Tử. Sau khi trải qua sự việc với Mã Ngọc, Hồng nương tử rất gần gũi một nhà Tào Cấp. Người con gái này tuy rằng không có văn hóa gì, nhưng cũng là một người có con mắt tinh đời. Nàng nhìn ra được nhà Đặng Tắc tương lai về sau chắc chắn sẽ phát triển. Vì vậy Tào gia có chuyện gì thì nàng ta đều chạy qua giúp. Thường xuyên qua lại với nhau, Hồng nương tử đều hết sức tận tình giúp đỡ, cùng Trương thị và Tào Nam càng ngày càng thân thiết.

“À, tiểu lang quân đã về ! »

Hồng nương tử thấy Tào Bằng trở về, lập tức niềm nở bắt chuyện.

“Đại huynh, đây thật là lỗi của người. Trời lạnh như thế lại bắt tiểu lang đi ra ngoài chứ? Về sau có chuyện gì, người nói cho ta biết. Dù sao thì nhà ta cũng không có chuyện gì lớn khiến hấn phải đi. Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, xem nào, thật là vất vả...”

Hồng nương tử tươi cười khiến cho Tào Bằng lúng ta lúng túng.

Thi lễ xong, Tào Bằng đang nghĩ ngợi đến việc gọi Tào Cấp ra ngoài nói chuyện tình, lại nghe Trương thị nói: “Bằng nhi, người ngồi xuống trước, ta có việc hỏi người”

“Mẹ, có chuyện gì?”

“Ta nghe nói, sáng sớm mỗi ngày người cùng đầu hổ trên đũa hay đũa giỡn gì ở phía sau bãi sông à?”

Tào Bằng sững sốt một chút. “Có chuyện gì hay sao?”

“Có đúng là tập võ hay không?”

“A, đúng!”

Chuyện này không thể gạt được. Tào Bằng cũng không có ý muốn giấu diếm. Nhưng có điều hấn không nói cho bất cứ ai biết là hấn dạy Vương Mãi luyện quyền. Cho nên cả Tào Cấp và Trương thị đều tưởng rằng Tào Bằng đi theo Vương Mãi tập võ.

Ngược lại, Vương Mãi có thể cảm thấy được một phần câu chuyện tình. Nhưng mà Vương Mãi không nói, hấn cũng sẽ không xen vào... Hấn mơ hồ cảm nhận được, sau khi Vương Mãi và Tào Bằng cùng nhau tập võ thì tiến bộ hết sức nhanh chóng. Tự bản thân Vương Mãi hiểu rõ tình hình. Hấn dạy cho Vương Mãi vài thứ kia, không thể đạt được hiệu quả như vậy. Chắc là do Tào Bằng chỉ vẽ? Nghe tới có vẻ rất vô lý, nhưng Vương Mãi cũng không cảm thấy kinh ngạc. Ban đầu muốn Tào Bằng theo học phương sĩ. Nói không chừng vị phương sĩ kia đại thần thông, dạy cho Tào Bằng tiên gia diệu pháp?

Trương thị cười nói: “Bằng nhi, là như vậy. Nhà chúng ta đến Đặng thôn mấy ngày nay, nhà Hồng thẩm cũng giúp đỡ không ít. Hồng thẩm có một người con trai, tên Đặng Phạm, hấn là người có gặp qua, tuổi tác cũng xấp xỉ cùng người. Hồng thẩm tới tìm ta, muốn cho Đặng Phạm tập võ cùng hai người.”

Hồng nương tự nở nụ cười xấu hổ, trên mặt dường như có phần ngại.

“Tiểu lang quân, ta cũng biết như vậy có chút mạo muội. Chỉ là tiểu tử nhà ta thấy tuổi tác đã lớn, cả ngày chơi bời lêu lổng, gây chuyện khắp nơi. Bảo hắn học nghề cùng cha hắn, hắn không muốn, nói là không có tiền đồ. Bảo hắn đi đọc sách, cũng không có bản lĩnh. Ta nghe nói hai vị tiểu lang quân đều có bản lĩnh tốt, nghĩ muốn cho theo các người học hỏi. Trong thời buổi loạn lạc có thể học quyền cước, nói không chừng còn có thể nên thân...”

Tào Bằng ngây ngẩn cả người! “Chuyện này, cần phải hỏi ý kiến Vương bá phụ thử xem.”

Tào Cấp nói: “Vương bá nói, xem ý của người. Nếu ý người bằng lòng thì hắn không có ý kiến. Bằng nhi, Hồng thẩm đã từng giúp chúng ta đại ân trước đây khi chúng ta gặp khó khăn, tỷ tỷ người mệt cũng do thẩm chăm sóc, người cũng thấy mà.”

Chết tiệt! Cái này gọi là hỏi ý kiến của ta? Lão đầu người đã nói như vậy, ta còn có thể làm sao bây giờ?

Tào Bằng thật ra có biết Đặng Phạm, nhưng có có ấn tượng gì. Vì vậy suy nghĩ một chút, hắn nói với Hồng nương tử. “Thẩm, nếu như Đặng ca muốn, vậy hãy qua đây đi!”

Trên mặt Hồng nương tử đang tươi cười, tức khắc càng tươi hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

26. Chương 26: Quyền Danh Thái Cực

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 26: Quyền danh thái cực

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Phạm mười bốn tuổi, lớn hơn Tào Bằng một tuổi.

Chồng của Hồng Nương Tử - Đặng Cự Nghiệp đã quá tuổi tứ tuần, là một thợ thủ công trung thực. Ông xuất thân bần hàn, cha mẹ mất sớm nên trở thành cô nhi, từ nhỏ đã theo học một thợ thủ công từ Giao Chỉ (Việt Nam) tới, từ đó về sau lấy nghề này để kiếm sống. Cho đến khi gần ba mươi tuổi mới lập gia thất, kết duyên vợ chồng với Hồng Nương Tử và có con trai tên là Đặng Phạm.

Tay nghề của Đặng Cự Nghiệp rất giỏi, mọi người ở tám thôn trong phạm vi mười dặm xung quanh đều tới thuê ông làm. Cuộc sống không quá dư dả nhưng cũng tạm ổn.

Chỉ là cậu con trai Đặng Phạm luôn khiến ông không thể yên tâm.

Không những không muốn nối nghiệp ông mà cả ngày còn lêu lổng chơi bời, ra ngoài đánh lộn với mọi người.

Đặng Cự Nghiệp vì điều này mà đau đầu lo nghĩ.

Đặng Phạm không để đầu óc vào nghề này, muốn nó học làm thợ thủ công là điều không tưởng. đành phải để mặc nó tự quyết định, chỉ cần nó không đánh lộn, chơi bời là may lắm rồi.

“Cái gì? Bảo ta học võ với cái giống bệnh hoạn đó á?”

Hồng Nương Tử nhận được cái gật đầu của Tào Bằng bèn vui mừng hơn hớn trở về nhà thông báo với chồng.

Hai vợ chồng rất vui, đến khi ăn cơm tối liền nói chuyện này với Đặng Phạm. Cứ tưởng nó sẽ mừng rỡ, nào ngờ nó lại nhảy dựng lên.

“Cha, mẹ, con chỉ cần một ngón tay đã đánh chết được tên đó, bảo con học võ với hắn, đúng là nhục cười!”

“Đồ hỗn xược!”

Đặng Cự Nghiệp đột nhiên nổi giận dưng dưng, chỉ thẳng vào Đặng Phạm chửi mắng: “Bảo người theo học võ, không phải là để người đi đánh lộn. Tào công tử là người thế nào? Đến cả huyện lệnh cũng xưng huynh đệ với hắn, người có tư cách gì mà kén chọn? Ta nói cho người biết, mẹ người là muốn tốt cho người... từ ngày mai trở đi, mày hãy sống trung thực cho ta, Tào công tử nói gì, người hãy làm như thế. Nếu người dám trái lời, ta sẽ đánh gãy chân.”

“Con không đi!”

Đặng Phạm rướn cổ lên, lớn tiếng từ chối thẳng thừng.

“Cái giống bệnh hoạn đó có bản lĩnh gì? Con theo hắn ta, chẳng phải khiến người khác chê cười sao?”

Bốp!

Đặng Phạm chưa nói hết câu, Hồng Nương Tử bỗng đứng lên, dang tay đánh vào mặt nó.

“Mẹ, mẹ...”

Hồng Nương Tử tức run người, cắn răng nói: “Sao con lại có thể không nghe lời như thế?”

“Mẹ, con...”

“Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi? Khi cha lớn bằng con đã có thể nuôi sống bản thân, nhưng con thì sao? Trước đây con hỗn láo, mẹ không quản con là vì mẹ không biết nên quản lý con như thế nào. Thế nhưng giờ đã khác, Tào công tử không phải là người bình thường, tương lai chắc chắn làm nên chuyện lớn. Mẹ không mong con đi học được bản lĩnh gì, chỉ hy vọng con có thể theo Tào công tử, nói không chừng tương lai có thể gây dựng được sự nghiệp... Con trai, hôm nay mẹ nói rõ những điều này với con. Con phải đi... con muốn học võ hay không, mẹ không quan tâm. Mẹ chỉ muốn con theo Tào công tử, đừng lêu lổng nữa, để mẹ có thể yên lòng.”

Đặng Phạm thấy Hồng Nương Tử thật sự giận dữ thì cũng thấy sợ hãi.

Nó ngây người ra, vốn bản tính hiếu thuận, nó vội quỳ trước mặt mẹ, “mẹ, đừng giận nữa, con nghe lời mẹ, ngày mai con đi tìm tên họ Tào đó, vẫn không được sao?”

“Là Tào công tử!”

“Đúng, Tào công tử.”

Trong lòng thầm rửa: Ngày mai ta đi tìm tên họ Tào đó, đánh cho một trận, để hắn nghe lời ta.

Đến khi mẹ hỏi, ta sẽ nói ta đi rồi... nếu tên họ Tào dám tìm ta gây phiền phức, ta sẽ không tha cho hắn.

Ý đã quyết, Đặng Phạm thấy nhẹ nhõm hơn.

Thấy con trai đồng ý gật đầu, Hồng Nương Tử và Đặng Cự Nghiệp coi như cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hai vợ chồng đều coi trọng Tào gia, biết Tào gia chắc chắn gây dựng được nghiệp lớn. Đạo lý lớn thì họ không hiểu lắm nhưng họ biết, theo người nào thì sẽ học ra thế đó! Đi theo Tào Bằng, ít nhất còn tốt hơn chơi bởi lêu lổng. Cả hai vợ chồng không giấu được vẻ hân hoan.

Một đêm bình yên, ngày hôm sau trời vừa sáng, bên ngoài đang lạnh lẽo....

Tào Bằng và Vương Mãi cùng nhau chạy tới bờ sông.

Như thường lệ, họ bắt đầu khởi động làm nóng cơ thể trước.

Qua mấy ngày luyện tập hiệu quả đối với bản thân rất rõ ràng. Ít nhất là ăn nhiều hơn trước, chân tay cũng cơ bắp hơn. So sánh thì hiệu quả của Vương Mãi rõ rệt hơn... Cơ thể rắn chắc hơn trước rất nhiều, cả người phát ra luồng hào khí dũng mãnh. Hơn nữa, cùng với võ công ngày một thâm hậu của hắn, Kim Cương bát thức được luyện thuần thực, nên dưới sự chỉ dạy của Tào Bằng, hắn bắt đầu học Bát Cực giá, còn gọi là tiểu bát cực. Đây là nền tảng của bát cực quyền, cũng là công phu nhập môn thật sự.

Đồng thời, theo đặc điểm của Vương Mãi, Tào Bằng còn để hắn luyện một vài bài tập bổ trợ như ôm cột, dựa cột, đỉnh công quyền bản.

Sau khi chỉ dạy xong luyện công của Vương Mãi, Tào Bằng đứng ở bên cạnh, bắt đầu đánh thái cực.

“Cái này của người gọi là luyện quyền sao?”

Đúng lúc Tào Bằng thấy tâm trạng thư thái thì có người bên cạnh dương dương tự đắc nói kháy: “Với võ công của người, ta bằng một tay cũng có thể đánh thắng được người.”

Tào Bằng thu tay lại, quay đầu nhìn liền thấy một cậu bé cao lớn đang đứng dưới bóng cây hòe.

Nếu nói thì vóc dáng của Vương Mãi đã khiến người khác kinh sợ rồi!

Thế nhưng so với cậu bé này hình như vẫn kém hơn chút... bộ mặt hung dữ, lộ sát khí đằng đằng.

Xem ra cũng cao khoảng 1m75, đứng ở đó cũng cao hơn Tào Bằng nhiều. Cậu bé đó bīu môi, ánh mắt khiêu khích.

Tào Bằng còn chưa nói gì, Vương Mãi đã giận dữ!

“Tên tiểu tử quỷ đó ở đâu ra mà lại ăn nói hỗn xược vậy?”

“Đầu hổ ca...”

Tào Bằng vội ngắt lời của Vương Mãi, cười ha ha nói: “Người chính là con trai của Cụ Nghiệp thúc hử? Hồng thẩm nói để cậu tới đây cùng luyện võ với chúng ta, sau này mọi người đều là người một nhà, ta là Tào Bằng, đây là Vương Mãi, còn người?”

Đặng Phạm cười nhạt, “cái gì mà người một nhà, nếu không phải mẹ ta ép ta tới, ta không thèm để ý tới giống bệnh hoạn như người.”

Tào Bằng cũng không giận dữ, vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như thể không nghe thấy lời của Đặng Phạm, tiếp tục nói: “Có điều, tới đây thì phải tuân theo quy định của chúng ta. Thứ nhất, ở đây ta nói phải nghe; Thứ hai, nếu muốn luyện quyền, phải kiên trì, không được nản chí; Thứ ba, nếu không nghe lời ta, đừng trách ta không khách khí với người.”

“Người, không khách khí với ta sao?”

Đặng Phạm cười to: “Tên họ Tào kia, ta không thèm quan tâm trước kia người thế nào, có điều từ giờ trở đi, ở đây ta nói thì phải nghe.”

“Người nói thì phải nghe?” Vương Mãi cười nhạt: “Người có bản lĩnh gì mà dám nói mạnh miệng vậy? Người nói phải nghe, đã hỏi ta đồng ý hay chưa.”

“Đầu hổ ca, để ta.”

Tào Bằng giơ tay kéo Vương Mãi lại, chậm rãi bước lên.

Bước chân hắn từ từ nhưng khiến người khác sợ hãi.

Đặng Phạm nói: “Tên họ Tào kia, người muốn làm gì?”

“Kha kha, giống bệnh hoạn như ta, người sợ gì chứ?”

“Ta đâu có sợ?”

“Không sợ, vậy người lùi lại phía sau làm gì?”

Tào Bằng mặc dù cơ thể không so được với trước đây nhưng suy cho cùng dấu ấn mà kiếp trước để lại vẫn còn.

Kiếp trước, hắn là người chấp pháp, có một sự uy nghiêm riêng có của người chấp pháp. Vì thế, người hắn mặc dù gầy bé nhưng chân khí vẫn giữ lại được.

Kiếp này sống lại không lâu, trên tay đã dính nhân mệnh.

Bất giác, Đặng Phạm lùi lại ba bước. Nghe Tào Bằng nói, hắn mới nhận ra điều này, bất giác chột xầu hổ tới mức tức giận.

“Người muốn gây sự hả!”

Nói rồi Đặng Phạm co người lao lên.

Tào Bằng không hoảng cũng không vội, chân giẫm thái cực, một tay ép vào người, như lùi lại phía sau hơi nghiêng người tránh cú đánh của Đặng Phạm, tay kia nhẹ nhàng đặt lên vai đối phương, khóa chặt gót chân, vung tay ra... cơ thể cao lớn của Đặng Phạm phút chốc đã bị vật ngã xuống tuyết, mãi mới đứng được dậy.

Tối qua, sau khi Đặng Tắc trở về, nghe nói con trai Hồng Nương Tử muốn tới thì cũng đôi phần kinh ngạc.

Hắn biết tính tình của Đặng Phạm, cũng biết tên đó là đứa xác xược...

Vậy nên đã kể lại chuyện của Đặng Phạm cho Tào Bằng nghe, còn lo lắng nói: “A Phúc, tiểu tử đó trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mẹ của nó. Ngày mai nó chắc chắn tới, chỉ là ta đoán, nó sẽ không cúi đầu với đệ. Đệ hãy cẩn thận chút, nhờ may làm nó tức giận, tên tiểu tử đó nói không chừng sẽ ra tay với đệ.”

“Anh rể, huynh yên tâm đi, còn có Đầu Hồ ca mà.”

Nói vậy nhưng trong lòng Tào Bằng cũng đã có dự tính khác.

Nhà Hồng Nương Tử đối xử với bọn họ rất tốt, cho dù bà xuất phát từ mục đích gì nhưng tình nghĩa đó phải đáp lại.

Đúng lúc có thể đáp lại chút nhân tình, Đặng Phạm thành thật là được, nếu nó thật sự muốn gây sự với mình, Tào Bằng cũng sẽ không tha cho hắn.

Đừng thấy vóc dáng Tào Bằng nhỏ bé, mấy ngày này luyện thái cực cũng dần nắm bắt lại được một số kỹ năng.

Một con người lỗ mãng, mình mà sợ hắn sao?

Vì thế, lúc Đặng Phạm xuất hiện, Tào Bằng đã có chủ ý của mình.

“Ấy, huynh không tới giúp sao?”

Vương Mãi đang tập trung quan sát Tào Bằng và Đặng Phạm giao đấu. Trong thời gian ngắn, Tào Bằng đã vật ngã được Đặng Phạm. Chiêu khéo léo đó, Vương Mãi cũng đã được lĩnh hội. Bất giác, hắn cũng bắt chước theo các động tác của Tào Bằng.

“Muội dọa huynh sợ phát khiếp!”

Bỗng nhiên có người cất tiếng nói bên cạnh, làm cho Vương Mãi lạnh toát mồ hôi.

Quay đầu lại, hóa ra là Trương Uyển Trinh, không biết từ khi nào đã đứng cạnh hắn.

Cô bé ấy mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, trông tràn đầy sức sống hơn so với hai hôm trước. Cô bé tò mò đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng đang đánh nhau với Đặng Phạm. Từ xa, bên bờ rừng, có hai người đàn ông mặc áo đen, hình như là hộ vệ.

“Muội đến từ khi nào thế?”

Vương Mãi nhớ ra Trương Uyển Trinh, hơn nữa cũng nghe thấy hôm nọ khi cô bé rời đi có nói muốn học võ với Tào Bằng.

Vốn cho rằng cô bé chỉ tùy tiện nói, không ngờ thật sự đến...

Vương Mãi tay bóp bóp mũi rồi nói: “Yên tâm đi, tên ngốc đó không phải là đối thủ của A Phúc đâu. Cô đừng thấy A Phúc bé nhỏ thế, lực khí yếu nhé, lúc đánh nhau thật sự, ngay cả ta cũng thấy mất sức. Tên ngốc đó không chống cự được lâu nữa đâu, đợi A Phúc dùng triển ti thủ thì sẽ hạ gục được nó ngay.”

“Triển ti thủ?”

Trương Uyển Trinh tò mò hỏi: “Đó là gì thế?”

“Kha kha, ta không nói được... A Phúc nói ta chưa luyện được... muội nhìn đi, lát nữa chắc chắn sẽ dùng.”

Đang nói thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đặng Phạm, một lần nữa nó đã bị Tào Bằng nâng lên và ném xuống lộn nhào trên mặt đất.

“Người, người dùng yêu pháp.”

Da thịt Đặng Phạm dày cũng không chịu nổi cú đánh của Tào Bằng.

Lúc này, hắn đã bị Tào Bằng vật ngã gần mười lần, đầu óc quay như chong chóng.

Tào Bằng cười nhạt nói: “Hảo hán, nhanh như thế đã không chịu được rồi à? Ban nãy nói khoác ghê lắm, mấy cú đã không chống đỡ nổi sao? Bản lĩnh như ngươi mà còn dám nói giáo huấn người khác. Ta thấp hơn ngươi, gầy hơn ngươi, tuổi cũng nhỏ hơn ngươi, lực khí không bằng ngươi, vậy mà ngươi không đánh nổi cả ta, còn xưng anh hùng gì nữa? Đã thế này, hãy ngoan ngoãn nói một tiếng phục ta, ta sẽ giúp nói với mẹ ngươi, sau này ngươi không cần đến nữa.”

“Lão tử ta sẽ xé nát ngươi!”

Đặng Phạm tức giận, mắt long xòng xọc, thở hổn hển đứng dậy, cởi áo khoác ngoài ra, giơ hai tay gào lên: “Lão tử ta hôm nay không đánh chết ngươi không cam.”

“Phì, đồ điên!”

Trương Uyển Trinh mặt đỏ bừng nhưng không hề chớp mắt.

Cái vẻ vừa lo lắng, vừa hiếu kỳ lại càng khiến nàng thêm xinh xắn.

Tào Bằng không vội, chậm rãi làm động tác. Hai tay giơ lên cân bằng, khi tới mức ngang nhau thì gấp về phía trước, ép trước mắt xuống tới đan điền.

“Đầu hổ ca, hàng ngày đệ bảo huynh đứng trên cột, huynh cứ nói không có tác dụng gì.

Nhìn rõ chưa, đây là hồng nhạn song phi, đệ đã dạy huynh rồi... hôm nay vừa hay giúp huynh hiểu rõ, đây là tác dụng của đứng cột.”

Quyền thuật chậm rì rì đó mà thật sự có tác dụng sao?

Vương Mãi tròn tròn mắt, tinh thần tập trung cao độ...

Đặng Phạm phần nỡ hét lớn, hai tay làm điệu bộ, uy lực mạnh mẽ. Tuy nhiên thấy Tào Bằng vẫn giữ động tác đó, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, hít ngực cong lưng, nuốt trọn thể tấn công của Đặng Phạm. Còn hai tay khóa chặt hai bàn tay đang ép chặt vào nhau của Đặng Phạm, theo đà đó lùi lại về phía sau một chân, cơ thể Đặng Phạm trong phút chốc bị nhấc bổng lên, rồi ném xuống đất. Không đợi đối phương đứng dậy, Tào Bằng ra tay trước.

Tào Bằng chợt nhấc cơ thể Đặng Phạm từ mặt đất lên, miệng nói một từ kỳ quái, hai cánh tay lại phát lực rồi quật mạnh hắn xuống đất. Ngay từ đầu, Tào Bằng đã nhìn rõ chiêu của Đặng Phạm, lúc này chỉ cần một đòn là được.

Đặng Phạm bị quật ngã tới mức u mê, cơ thể như rớt khỏi giá đỡ, mặt vùi vào trong tuyết, không thể cự kháng nổi.

“A Phúc, cú đánh hay lắm!”

Tào Bằng bật cười, thở ra một luồng khí đục rồi lùi sang bên cạnh.

Đừng thấy ban nãy như vậy, thực ra suýt nữa đã tiêu hao toàn bộ sức lực của hắn.

Nếu tiếp tục đánh nữa, Tào Bằng cũng không biết bản thân mình có thể thắng được hay không... Hắn rướn người lên, cười nói: “Đặng Phạm, phục chưa?”

Khuôn mặt Đặng Phạm vùi trong tuyết, không nói được gì.

“Không phục, chúng ta đánh tiếp!”

“Ta... phục rồi!”

Tào Bằng bật cười, “được, phục là được rồi.

Người không muốn tới đây luyện võ, sau này có thể không cần tới nữa. Phía mẹ ngươi, ta sẽ giúp ngươi che giấu, chỉ cần ngươi đừng gây họa là được.”

Nói rồi, hắn quay người, từ từ hướng về phía Trương Uyển Trinh.

Hai bàn tay nhỏ nhắn của Trương Uyển Trinh nắm chặt trước ngực, mặt đỏ bừng bừng, bộc lộ vẻ hưng phấn.

“Tào công tử, bản lĩnh lắm.”

“Để cô nương chê cười... ngày lạnh thế này, sao cô nương lại tới?”

Trương Uyển Trinh trách cứ: “sao huynh nói mà chẳng nghĩ gì cả? Hôm đó chẳng phải huynh đồng ý với muội, sẽ dạy muội học võ sao? Hi hi, muội muốn học quyền thuật ban này huynh dùng. Sau này huynh trưởng nếu dám bắt nạt, muội sẽ sử dụng chiêu huynh dạy để giáo huấn huynh ấy.”

Tào Bằng không khỏi sùng sốt.

Làm ca ca của cô nương ấy, có lẽ cũng là chuyện rất đau khổ.

Cô bé này nhanh nhẹn thế, e rằng chỉ có bắt nạt người khác, người khác muốn bắt nạt cô nương ấy thực sự rất khó.

“Cô nương muốn học, ta sẽ dạy.”

Tào Bằng cười: “Chỉ là luyện võ rất vất vả, tới khi cô nương học được một nửa đã kêu khổ, nói không chừng sẽ bị ta xem thường đó.”

“Khinh thường?”

“Ừ... chính là ý coi thường.”

Trương Uyển Trinh cố nhịn cười, đáp: “Huynh nói chuyện thật thú vị, có điều, ai coi thường ai vẫn chưa chắc chắn đâu.”

Đúng lúc này, Đặng Phạm ngồi dậy từ mặt tuyết, giơ tay lên, dần mặt ra. Tới giờ nó vẫn không hiểu nổi, tại sao mình lại thua con khỉ gày đó? Dù là thua Vương Mãi, hắn còn thoải mái hơn.

“Hi, mặc áo vào đi.”

Vương Mãi cười ha hả, cầm lấy áo của Đặng Phạm, ném lên người nó.

“Thầy của A Phúc chính là thần tiên...”

Người thua hắn không hề oan uổng đâu. Đừng nói là người, nếu ta giao đấu với hắn mà không đề phòng, có lẽ kết quả cũng giống như người.

Được rồi, người đi đi.

A Phúc nói giúp người che giấu thì nhất định sẽ không nuốt lời...”

Đâu ngờ, Đặng Phạm hớn hển đứng dậy.

Thậm chí không thèm để ý tới việc mặc áo, hắn đi khắp khiêng tới trước mặt Tào Bằng.

“Tào công tử, ta học võ với người.”

Tào Bằng cũng bị giật mình, vội lùi lại phía sau một bước, tiện tay nắm lấy cổ tay Trương Uyển Trinh, kéo cô bé ra phía sau mình để bảo vệ.

“Người muốn làm gì đó?”

Đặng Phạm nói vẻ thành khẩn: “Tào công tử, ta là kẻ xấu xược, lời ta nói ban này, công tử đừng để bụng...”

Ta, ta muốn học võ với công tử, vất vả thế nào ta cũng kiên trì. Công tử đừng đuổi ta đi, nếu để mẹ ta biết, chắc chắn rất đau lòng.”

“Lúc này chẳng phải ngươi nói, cú đánh của ta mềm yếu, không muốn học sao?”

“Ta, ta, ta...”

Khuôn mặt Đặng Phạm đỏ bừng bừng, không biết nên nói gì.

Trương Uyển Trinh nép sát sau lưng Tào Bằng, hơi thở mạnh mẽ nam tính tỏa ra, xông thẳng vào mũi khiến trái tim cô cũng đập loạn.

“Tào công tử, không biết không có tội, huynh hãy tha thứ cho hần đi.”

Nàng cất giọng khe khẽ.

Chỉ là hai người ép quá sát, hơi thở trong miệng trong mũi cô lướt trên cổ Tào Bằng khiến hần không khỏi toát lạnh.

“Ừ... được, ngươi hãy đứng dậy đi đã, mặc áo vào.”

Sau này mỗi sáng dậy trước giờ Mão rồi chạy chậm tới đây... nhớ rằng, chạy chậm thôi. Giờ mão sẽ tập trung ở đây, quá giờ ta sẽ không đợi đâu.”

Đặng Phạm vui mừng, gật đầu lia lịa.

“Yên tâm, ta chắc chắn không tới muộn.”

Lúc này Đặng Phạm đã nhìn rõ Trương Uyển Trinh đứng sau bạn Tào Bằng, sắc mặt chợt tỏ ra kỳ lạ.

“Sao thế?”

“À... không sao!”

Đặng Phạm hình như không biết nên mở lời thế nào, vì thế chỉ cúi đầu.

Tào Bằng cũng không để ý, quay ra nói với Vương Mãi: “Đầu hổ ca, huynh hãy dậy hần ấy một số kỹ năng cơ bản đi.”

“Được!”

Vương Mãi đồng ý, bước lên kéo tay Đặng Phạm.

Đặng Phạm quay người, đi theo Vương Mãi...

“Trương cô nương, mạo muội hỏi một câu, cái bẽ đó làm thế nào rồi?”

“Hi hi, muội biết huynh sẽ hỏi cái này mà. Yên tâm đi, cái đó thực ra không khó làm, hôm qua muội đã làm xong rồi.

Ban này muội đã mang cái bẽ đó tới nhà huynh, không ngờ huynh chạy đi luyện võ sớm thế.

Tào thúc phụ bảo huynh về, nói xem cái bẽ đó rốt cuộc lắp thế nào. Hi hi, vì thế muội tới đây, đúng lúc thấy huynh đánh võ... đúng rồi, quyền thuật đó gọi là gì? Muội càng ngày càng hứng thú với quyền thuật rồi đó.”

Tào Bằng nghĩ giây lát rồi khẽ nói: “Thái cực từ vô cực sinh ra động tĩnh chi cơ âm dương chi mầu là cơ cấu của động và tĩnh, là xuất phát của âm và dương!”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

27. Chương 27: Bách Luyện Cường Dao

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 27: Bách luyện cường đao

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Thái cực?”

Trương Uyển Trinh gật đầu lia lịa, “vô cực mà lại thái cực, rất ăn khớp với quyền thuật của huynh. Có điều, quyền thuật này huynh học từ đâu?”

“Cái này...” Tào Bằng do dự, cố gắng giải thích: “Đây là quyền thuật mà một vân du phương sỹ dạy cho ta từ lâu lắm rồi. Từ khi nhà ta sống ở thị trấn Trung Dương, vị vân du phương sỹ đó nghỉ chân ở trấn Trung Dương... ồ, đầu hồ ca cũng biết chuyện này.”

Cùng một lời nói dối, có thể giấu được Vương Mãi, giấu được Vương Mãnh, nhưng không biết có qua nổi mắt của Trương Uyển Trinh không.

“Lại có người kỳ lạ vậy sao?”

“Đúng thế, đầu hồ ca giờ vẫn hồi hận, khi đó không bái sư học võ đấy.”

Trương Uyển Trinh không nghi ngờ, chỉ là gương mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Thời này, Phương sỹ có khi cũng là từ thay thế cho “thần tiên”. Nếu phương sỹ đó là người đại năng, dạy cho Tào Bằng bản lĩnh này cũng không có gì lạ.

“Đi thôi, chúng ta đi về lấp cái bể thổi gió đó.”

“Tào công tử...”

“Ấy, gọi ta A Phúc là được rồi, đừng công tử công tử, ta đâu được coi là công tử gì?”

Trương Uyển Trinh cười tíu tít, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu.

“Vậy được, muội gọi huynh là A Phúc, huynh cũng đừng kêu muội là cô nương cô nương nữa, gọi muội là Nguyệt Anh được rồi.”

“Nguyệt Anh?”

“Phải, Nguyệt Anh là tên hồi nhỏ của muội, khi còn nhỏ vì muội gầy còm ốm yếu nên cha còn gọi là A Xú. Sau này lớn lên, cha thấy cái tên A Xú không hay liền gọi là Nguyệt Anh. Uyển Trinh cũng là tên của muội nhưng không hay dùng, vì thế gọi Nguyệt Anh là được.”

Cuối đời Đông Hán, tên người là tên đơn mới được coi là cao quý.

Ngoài tên ra còn có tự. Ngoài ra còn có rất nhiều tên lúc nhỏ, tên mụ, tên hiệu...

Ví dụ như Tào Tháo, tự là Mãnh Đức, tên hồi nhỏ là Cát Lợi, còn gọi là A Mẫn.

Tào Bằng tò mò hỏi: “Thế tên muội là?”

“Tên đơn của muội là một chữ “Thạc”, nhưng cũng không hay dùng.

Trương Thạc?

Đó là cái tên rất giống con trai.

Tào Bằng cảm thấy cái tên Nguyệt Anh dường như quen tai hơn. Trương Nguyệt Anh... một cái tên khá phổ biến, hậu thế rất thường gặp.

Vì thế Tào Bằng cũng không nghĩ nhiều, cười cười nói nói với Trương Uyển Trinh suốt chặng đường đi về nhà.

Cái bể thổi gió Trương Uyển Trinh làm được đặt ở ngoài lều gỗ. Rất đẹp và công phu. Tào Cấp và Vương Mãnh đang quỳ ở bên, tò mò ngó nghiêng, thấy hai người trở về, Tào Cấp lập tức đứng dậy hỏi: “Bằng nhi, cái này dùng thế nào?”

“Giống cái bể lò, dỡ cái bể lò ra, thay bằng bể thổi gió là được.”

“Hóa ra thế.”

Tào Cấp chợt hiểu ra, vội vẫy gọi Vương Mãnh tới giúp. Khi lắp bể lò, vốn không cố định chặt để tiện tháo dỡ. Vì thế hai người nhanh chóng dỡ được bể lò ra, rồi lại thoăn thoắt lắp cái bể thổi gió vào. Sau đó đứng cạnh lò nung sắt, Tào Cấp quay đầu nhìn Tào Bằng, “Bằng nhi, lắp xong rồi... cách dùng giống với bể lò chứ? Nếu không chúng ta thử trước đã?”

“Đương nhiên phải thử đã.”

Tào Bằng gạt đầu, đi tới giúp Tào Cấp mở cửa lò.

Trương Uyển Trinh đứng bên ngoài lều gỗ, nét mặt cực kỳ hưng phấn.

Lò nung sắt dần tăng nhiệt, Tào Cấp ra hiệu cho Vương Mãnh kéo thanh đẩy bể thổi gió. Vương Mãnh cong lưng, thử kéo thanh, trong lòng thầm nhủ: “Cái này không nhẹ đâu.”

Nói rồi, ông đột nhiên dùng lực kéo thanh, đẩy mạnh vào trong.

Sự va chạm của luồng khí sinh ra trong bể thổi gió, từ miệng bể, cũng chính là van khí thổi vào trong lò. Lửa than chợt bùng lên, lấn át những ngọn lửa xanh leo lét.

“Lửa cháy to quá!”

Tào Cấp kêu lớn.

Ông không biết về nước nhưng khả năng phân biệt lửa không hề kém.

Ngọn lửa như thế nào sẽ sinh ra nhiệt độ ra sao, phù hợp nhất để rèn những vật phẩm nào, ông nắm rõ môn một. Chỉ nhìn ngọn lửa bốc lên, Tào Cấp biết ngay bể thổi gió đã có tác dụng. Vậy nên lập tức kẹp một chiếc phôi dao bỏ đi đang để bên cạnh lò nung lên và đưa vào trong lò.

Từ sau khi mở lò nung sắt, Tào Cấp dự định làm một số nông cụ.

Đầu giờ ông vừa nói ý định thì Vương Mãnh đã phản đối mạnh mẽ: “Lão Tào à, huynh khá hơn được không? A Phúc đã giúp huynh giải quyết vấn đề lửa tắt, sao huynh cứ ngoan cố với đồng nông cụ vậy? Cách làm của A Phúc rất hay, huynh làm nông cụ thật phí phạm. Chi bằng đổi sang rèn dao kiếm, vừa hay có thể rèn luyện tay nghề của huynh. Chẳng lẽ huynh muốn cả đời này làm thợ rèn hạng ba à?”

Trong mắt Vương Mãnh, Tào Bằng hiểu biết vậy, chắc chắn là bản lĩnh mà phương sỹ đã dạy hẳn.

Đó chắc chắn là diệu pháp thần tiên, nếu không Tào Bằng sao biết được?

Tào Cấp thấy Vương Mãnh nói cũng có lý bèn gạt đầu đồng ý.

Lúc đó đang vào cuối năm, huyện Cức Dương đang thanh lý kho phủ, rất nhiều binh khí cần thay bổ, sửa chữa. Đặng Tắc làm việc ở nha môn nên đã nhận những việc này về. Đúng là một người làm quan, cả họ được nhờ, thay bổ binh khí chắc chắn sẽ không giao cho Tào Cấp nhưng sửa chữa chính là sở trường của ông. Khoái Chính cũng không quan tâm tới chuyện này, dù sao đều là sửa chữa, giao cho ai sửa cũng vậy cả?

Vì thế cuối cùng, vụ thanh lý binh khí trong kho đã được giao cho Đặng Tắc xử lý.

Đừng thấy Đặng Tắc thật thà nhưng cũng không phải người dần. Hắn lập tức chuyển giao việc này cho Tào Cấp.

Mấy hôm nay, Tào Cấp cũng sửa được không ít dao kiếm, tay nghề vút đi trước đây cũng dần quen trở lại.

Leng keng leng keng!

Ông dùng kim sắt lấy phôi dao rực lửa ra, đặt trên tấm đe, tiếp tục rèn gỗ. Mỗi lần gõ, Tào Cấp đều dùng lực vừa đủ, chỉ thấy ánh lửa bắn tóe ra, phôi dao dần thành hình, nhiệt độ cũng từ từ hạ xuống. Khi phôi dao tắt bớt lửa đỏ, Tào Cấp ngừng rèn, kẹp phôi dao đặt vào trong bồn nước đá ngựa. Mùi khai khó chịu bốc lên làm cho Trương Uyển Trinh nhăn trán, lùi lại sau mấy bước.

“Trong bồn nước đó rốt cuộc là thứ gì? Sao lại mùi vậy?”

Tào Bằng cười không đáp lại.

Trương Uyển Trinh cũng không hỏi tiếp, chỉ đứng cạnh lặng lẽ quan sát.

Ước chừng nhiệt độ, Tào Cấp lấy phôi dao ra khỏi bồn nước, liếc mắt, gạt đầu rồi đặt vào trong bồn dầu.

So với cách trước đây thì cách làm của Tào Bằng có thể bảo đảm độ cứng của phôi dao, đồng thời tránh bị vỡ và biến dạng, làm nó có tính bền nhất định. Đây không được coi là phát minh lớn gì nhưng đối với thời đại này mà nói, rõ ràng có ý nghĩa to lớn.

Thực ra, cái gọi là phát minh, chỉ là nằm ở chỗ bạn có nghĩ tới hay không. Nghĩ cái người khác không dám nghĩ, đó chính là tiến bộ...

Đừng chỉ nhìn hai loại dịch thể đơn giản này, đồng thời còn phải xem xét kỹ năng và kinh nghiệm của thợ rèn. Không có thiết bị đo và khống chế nhiệt độ, hoàn toàn dựa vào cảm giác để làm. Nếu đổi lại là người không có kinh nghiệm làm, dù có dùng cách của Tào Bằng cũng không tác dụng.

Tào Cấp trước đây đúng là chưa từng rèn dao kiếm, nhưng sửa chữa nông cụ trong thời gian dài cũng giúp ông tích lũy được đủ kinh nghiệm.

Vì thế, Tào Bằng chỉ mở một khe hở cho ông, ông đã có thể nhanh chóng đẩy được cánh cửa mở để tiến thẳng và cung điện. Điều tuyệt diệu trong đó là dù Trương Uyển Trinh thông minh thế nào cũng không thể hoàn toàn nắm bắt được. Nàng chỉ nghĩ trong hai bồn nước đó có cất giấu một bí mật rất lớn. Nhưng thứ này liên quan đến quy tắc, Tào Bằng có thể để nàng đứng cạnh xem nhưng không thể nói rõ với nàng. Đương nhiên, Trương Uyển Trinh có thể tự đi tìm hiểu nhưng lại không dám hỏi. Nàng biết mức độ, càng hiểu cái gì có thể hỏi, cái gì không nên nói.

Sửa xong lưỡi dao, còn phải đánh bóng thêm cho sáng.

Đã gần trưa, Trương Uyển Trinh bèn cáo từ ra về.

Có điều nàng đã hẹn với Tào Bằng, mỗi sáng sớm, nàng đều sẽ đi thuyền nhỏ vượt sông, theo Tào Bằng học thái cực quyền.

Còn Tào Bằng, đương nhiên cũng không thể từ chối...

Sau khi tiễn Trương Uyển Trinh, Tào Bằng quay vào trong sân.

“Cha, hiệu quả của cái bể gió đó thế nào?”

Tào Cấp đang mài lưỡi, nghe Tào Bằng hỏi liền ngẩng đầu lên.

“Cha, sao cha không vui?”

Tào Cấp thở dài, cười gượng: “Nhiệt độ lò sắt được giải quyết rồi... cái bể thổi gió của con sắp bằng hai hàng bể rồi.”

Một hàng bể lắp khoảng mười cái bể lò.

Nói cách khác, chiếc bể thổi gió này có thể sinh ra hiệu quả của hai mươi cái bể lò. Tính như vậy thì tác dụng của bể thổi gió cực kỳ tốt. Thế nhưng điều bộ buồn rầu của Tào Cấp khiến Tào Bằng băn khoăn, “cha, lẽ nào như thế không tốt sao?”

“Tốt thì tốt nhưng riêng trưa hôm nay đã mất cả một sọt than. Bình thường một ngày cũng chỉ một sọt than, nếu đổi sang cái bể thổi gió của con, ước tính một ngày hai sọt than vẫn không đủ... A Phúc, chúng

ta sửa bình khí, tiếp tục như thế thì chi phí quả thực quá lớn. Đồ vật con làm này dùng trong xưởng thì rất hay nhưng với hộ sản xuất nhỏ như chúng ta lại không chịu nổi.”

Sức gió lớn nên lượng than đốt cũng tăng lên, hao tổn đương nhiên lớn thêm.

Tào Bằng đứng là chưa nghĩ tới vấn đề này... Luồng hơi liên tục hai hướng dạt van đẩy xuất hiện vào đời nhà Minh. Hình thái xã hội khi đó hơi khác so với thời kỳ tam quốc. Quy mô hóa xưởng sản xuất thủ công cũng không phải là cái mà xã hội hiện giờ so sánh được. Hình như đã đi trước quá?

Mặc dù chi phí tăng lên nhưng phơi dao rèn ra từ lò nhiệt độ cao đều được nâng cao cả về tính bền và độ cứng.

Lúc ăn cơm trưa, Tào Cấp còn tán dương Tào Bằng gấp bội, coi như là phần thưởng.

Suy cho cùng con trai bỏ bao tâm sức như thế, hơn nữa đúng là có hiệu quả. Trách thì nên trách bản thân mình không có bản lĩnh, không có xưởng sản xuất lớn, còn công sức của con trai không thể bỏ được. Đây không phải sai lầm của Tào Bằng, Tào Cấp đương nhiên cũng không trách cứ, thậm chí còn có phần xấu hổ.

Tào Bằng tỏ ra bình thản, buổi trưa ăn hai bát cháo to, còn ăn thêm một cái bánh lớn.

Chỉ là, hắn nhận thấy tình cảm của Vương Mãi hình như có gì đó bất ổn. Lúc ăn cơm cứ trốn tránh, hình như có tâm sự gì.

“Đầu hổ ca, hôm nay huynh sau thế?”

“À, không sao cả!”

“Còn gặt đệ... Hôm nay huynh còn ăn không nhiều bằng đệ.

Bình thường huynh ăn nhiều hơn đệ, hôm nay sao... nếu không phải có tâm sự, chắc chắn sẽ không thế này. Kha kha, có thể nói cho đệ nghe không, nói không chừng đệ giúp được đó... Đúng rồi, không phải huynh thích ai đó, không dám mở lời đấy chứ.”

Khuôn mặt đen sì của Vương Mãi chợt tím lại.

“A Phúc, đừng nói linh tinh.” Hắn chần chờ một lát, nhìn quanh không có người mới khẽ hỏi: “A Phúc, đệ nói thật đi, có phải đệ thích Trương cô nương không?”

“Hả?”

Tào Bằng đứng ngây người, nhìn Vương Mãi đầy nghi hoặc.

Tên này, sao lại bát quái thế?”

“Huynh đừng nói hồ đồ, huynh nghe đệ nói vậy khi nào? Đệ thích Trương cô nương? Người ta là giúp đệ, vì thế đệ mới để muội ấy tới học võ thôi.”

“Không có là tốt nhất.”

“Được rồi, sao huynh lại hỏi điều này?”

Vương Mãi vỗ đầu, “buổi trưa sau khi hai người rời đi, Đặng Phạm có nói với ta một chuyện... trước đây, hắn đã từng gặp cô nương nhà họ Trương đó.”

“Hả?”

“Mấy ngày trước... đúng rồi, chính là hôm đệ bị mất cái túi da.

Đặng Phạm ở gần Thành Cửu Nữ đã từng thấy Trương cô nương đi cùng với một tướng quân, hơn nữa còn tay nắm tay rất thân mật.”

“Thành Cửu Nữ?”

Tào Bằng ngây người, buột miệng kêu lên.

Thành Cửu Nữ này nằm ở Mai Loan trấn Vương Trang huyện Tân Dã hiện nay, đông giáp sông Đường. Tương truyền ở đây từng có chín tiên nữ sinh sống và xây tường thành. Sau này, còn thân thiết yêu quý dân làng ở đó, nam canh tác nữ dệt vải.

Thần thoại thường rất đẹp, còn sự thực thì sao?

Thành Cửu Nữ xây vào cuối đời Tây Hán bởi công của Vương Mãng.

Khi đó Vương Mãng giành được ngôi hoàng đế, để lung lạc lòng người, ông giả cửa công chúa nhỏ nhất cho nơi này. Vị công chúa đó rất đáng yêu, cùng phò mã lãnh đạo mọi người xây dựng thành này, được bách tính ở đây ca ngợi. Thậm chí sau khi Lưu Tú đăng cơ cũng không dỡ bỏ Thành Cửu Nữ mà giữ gìn tới ngày nay.

Đặng Phạm bình thường chơi bởi lâu lẳng, vì thế chạy tới Thành Cửu Nữ cũng không có gì lạ.

“Ta nghe Đặng Phạm nói, ở phía tây của Thành Cửu Nữ gần đây có xây một doanh trại.

Đệ không thấy Đặng lão thái công gần đây mất tích sao? Nghe nói đã chạy tới đó... Đặng tướng quân còn cử hân người tới giải thích mà.”

Thành Cửu Nữ mới xây doanh trại?

Việc này, Tào Bằng thật sự chưa từng nghe nói.

Thành Cửu Nữ nằm giữa Cức Dương và Dục Dương.

Vì thế chắc cả Đặng Tắc cũng không biết chuyện này... hình như nhớ hôm đó Trương Uyển Trinh từng nói, nàng qua sông tới gặp huynh trưởng của mình.

“Đầu hổ ca, huynh đừng nói linh tinh, Trương cô nương chẳng phải từng nói, hôm đó muội ấy tới gặp huynh trưởng của mình sao?”

“Huynh trưởng đêch gì.” Vương Mãi cười nhạt nói: “À ta họ Trương, Đặng Phạm nói hôm đó vị tướng quân hân gặp họ Hoàng. Đệ cũng biết, tên Đặng Phạm đó quen biết nhiều, hân còn dò hỏi được, vị tướng quân đó là con trai cả của Giang Hạ thái thú Hoàng Tổ, tên là Hoàng Xạ, năm nay vừa bước qua tuổi mười tám, Giang Hạ bình tào lại. Nghe nói mỗi tháng bổng lộc của tên đó lên tới 37 học, Lưu Kinh Châu cũng đặc biệt coi trọng hân.”

Hoàng Tổ? Hoàng Xạ? Giang Hạ bình tào lại?

Hôm qua Đặng Tắc trở về lại không nói gì cả.

Còn sáng sớm nay đã vội vàng đi tới quan sở làm, có vẻ rất bận rộn.

Lại liên tưởng đến chuyện trước đây Khoái Chính đột ngột quay về, còn Giang Hạ quận binh Tào lại Hoàng Xạ bất ngờ xuất hiện ở Thành Cửu Nữ, còn xây cả doanh trại...

Lẽ nào, Lưu Biểu muốn dùng binh sao?

Tào Bằng nghe ra ý trong câu nói của Vương Mãi bèn bật cười, “đầu hổ ca, huynh nghĩ linh tinh gì đó? Đệ và Trương cô nương thật sự không có quan hệ gì.”

“Không quan hệ là tốt nhất.”

Vương Mãi nói nhỏ: “Việc này ta không nói với cha ta, ta cũng bảo Đặng Phạm không nói với người nhà hân, nếu không cha mẹ đệ chắc chắn sẽ lo lắng. Tóm lại, đệ tốt nhất tránh xa Trương cô nương đó một chút, một người họ Trương ở quận Nam Dương; Một người là Giang Hạ hào tộc... Cô ta và Hoàng Xạ có thể là họ hàng gì chứ? Đệ giết Thành Kỷ ở thị trấn Trung Dương, có thể cao chạy xa bay; Nhưng một trăm Thành Kỷ cũng không so được với một Hoàng Xạ... A Phúc, đệ còn hiểu nhiều hơn huynh. Dù sao, đệ phải cẩn thận hơn nữa mới được.”

Từ trong lời nói của Vương Mãi, có thể thấy hân rất lo lắng.

Tào Bằng cười lớn, “hổ đầu ca, đệ hiểu chừng mực mà.”

Nhưng trong lòng hần lại dấy lên một cảm giác kỳ lạ... Trương Uyển Trinh và Hoàng Xạ thật sự là quan hệ đó sao?

Mấy ngày tiếp theo, Tào Bằng vẫn rất bình thường.

Trương Uyển Trinh hàng sáng đều ngồi thuyền tới Đào Lâm, theo Tào Bằng học Thái cực quyền.

Nàng rất nhanh hiểu, hơn nữa cũng rất thông minh... thông thường Tào Bằng làm mẫu một chút là cô đã lĩnh hội được ngay. Trong mấy ngày ngắn ngủi, Trương Uyển Trinh đã nắm bắt được cơ bản về Thái cực quyền. Mặc dù vẫn chưa thuần thục lắm, nhưng đã mô phỏng được từng chiêu thức.

Cái Tào Bằng dạy cho Trương Uyển Trinh là một trong ba nhánh thái cực quyền của ôn huyện, Nam Lân Giá thái cực quyền.

Hậu thế có câu “học thái cực, tới ôn huyện”. Thái cực ôn huyện nổi tiếng với ba nhánh Trần Gia Câu, Nam Lân và Triệu Bảo. Trong đó Nam Lân thái cực quyền cổ xưa nhất, phù hợp nhất với Trương Uyển Trinh để tu luyện. Kiếp trước Tào Bằng học Bạch Viên thông bội nhưng cũng học thêm quyền thuật khác. Nam Lân tuân thủ nghiêm túc theo cổ pháp để tu hành, tẩu kinh lạc, hành khí huyết, điều ngũ tạng, tăng chân khí, mạnh gân tráng cốt, vừa công vừa phòng...

Tu luyện chăm chỉ hai, ba năm là có thể thu được thành tích ban đầu.

Quyền thuật này đối với Trương Uyển Trinh mà nói cũng dễ lý giải nhất.

Chỉ là mỗi lần truyền thụ quyền thuật đều không tránh khỏi trạng thái da thịt chạm vào nhau, cơ thể tiếp xúc.

Trong lòng Tào Bằng ngày càng có cảm giác kỳ lạ.

Lúc đầu Vương Mãi nói chuyện của Trương Uyển Trinh và Hoàng Xạ, hần còn cố ra vẻ không để ý. Tuy nhiên khi đối diện với Trương Uyển Trinh, trong lòng....

Đã nhiều lần, hần muốn dò hỏi, nhưng cứ nghẹn lại không biết mở lời thế nào.

Thời gian ngày càng dài, trong lòng hần càng khó chịu.

Lẽ nào, mình đã yêu nàng?

Ngày hai chín tháng chạp, Trương Uyển Trinh không tới học võ.

Tào Bằng cả buổi thất thểu, chỉ dạy một chút cho Đặng Phạm, sau đó liền quay về nhà nghỉ ngơi.

“Đầu hổ, bộ dạng hôm nay của A Phúc có vẻ không ổn lắm!”

Vương Mãi rút tay lại, thở dài nói: “Đâu chỉ hôm nay, mấy ngày vừa qua đều có gì đó không ổn.

Mà chuyện ta bảo đệ dò hỏi, đệ đã hỏi được chưa? Trương cô nương có phải đúng là quan hệ thân thích với nhà họ Hoàng không?”

“Không, tuyệt đối không có!”

Đặng Phạm xua tay liên tục, “cái khác đệ không được chứ chút việc này không khó với đệ. Giang Hạ Hoàng thị, đó là gia tộc nổi tiếng ở Kinh Châu, không hề thua kém nhà họ Khoái ở Tương Dương. Nhà họ Trương mặc dù có danh vọng ở quận Nam Dương, nhưng ở Kinh Châu không thể sánh được với Hoàng thị. Hai nhà trước đây cũng chẳng có quan hệ gì, đệ dám khẳng định, nhà họ Trương và họ Hoàng không phải là thân thích... có điều chuyện của Trương Uyển Trinh, đệ lại chưa dò hỏi được.

Đệ đã hỏi mấy huynh đệ khá hiểu biết về Niết Dương, hình như đều chưa từng nghe nói đến Trương Uyển Trinh.

Đoán chừng... cũng là quan hệ nhánh của họ Trương. Trương cô nương nhìn khá được, nếu không có Hoàng Xạ thì cũng rất hợp với A Phúc.

“Đệ không được nói điều này trước mặt A Phúc, nếu không nói không chừng hần sẽ phát điên lên.

À, đệ tiếp tục dò hỏi chuyện của Trương Uyển Trinh đi. Thực sự không được, đợi sau tết đệ đi Niết Dương một chuyến? Dù sao ta hơi lo lắng.”

Hai tên tiểu tử tuổi mới lớn thăm thì rất lâu.

Còn Tào Bằng trở về nhà, vừa bước vào cửa đã thấy Vương Mãnh cầm một cái xẻng đứng đối diện với Tào Cấp.

“Lão Tào, ta ra tay đây!”

“Lão Vương, huynh làm đi...”

Tào Cấp ôm một con dao sắt, vẻ mặt rất hứng khởi.

“Cha, hai người...”

Tào Bằng ngây người, không đợi hần mở miệng đã thấy Vương Mãnh hét lớn, nhấc chân tiến lên trước, chân hạ xuống, tiếng hét cất lên, cùng với bước chân của ông, chiếc xẻng trong tay lắc lư, đập mạnh về phía Tào Cấp.

Tào Cấp không hoảng loạn, né người tránh.

Một tia sáng sắc lạnh chém xuống, Tào Cấp hạ đao xuống, mắt đang nhìn vào chiếc xẻng sắt.

Thanh gỗ to dày đó bị chém đứt đoạn...

“Đao tốt lắm!”

Vương Mãnh kêu lớn, khuôn mặt Tào Cấp cũng tràn đầy hứng khởi.

Tào Bằng đứng ở cửa, ngờ vực hỏi: “Cha, Vương bá bá, hai người đang làm gì đó?”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

28. Chương 28: Tương Dương Hào Môn

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 28: Tương Dương hào môn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Có điều thước ở đây là chỉ thước đời Hán, nói cách khác là bằng 160 cm, thân đao dài hai thước, phía cuối còn có hình long thước.

Trên đao còn khắc câu: Tháng bảy năm Diên Hi thứ hai đã rèn Can Luyện đại đao mừng thái úy Hoàng Quỳnh.

“Hoàng Quỳnh là ai?”

Tào Bằng nhìn Vương Mãnh một cách ngờ vực, rồi lại ngó sang Tào Cấp.

“À, Hoàng Quỳnh chính là Hoàng Thế Anh, xuất thân từ Giang Hạ Hoàng Thị. Thời Thuận đế đã từng là thượng thư lệnh, sau đó còn giữ chức thái thường. Năm Diên Hi Nguyên, từng vì nhật thực mà bị bãi quan, cùng năm đó lại được phục chức làm đại tư nông. Năm Diên Hi thứ hai, ông ta lại được thăng làm thái úy, sau khi chết được phong tặng Xa Kỵ tướng quân.

Đao này được rèn vào năm Diên Hi thứ hai khi Giang Hạ Hoàng Thị chúc mừng Hoàng Quỳnh được phục chức thái úy. Tổng cộng hai mươi chiếc, ngoài ba chiếc Hoàng Thị lưu giữ, có thể chỉ còn lại duy nhất chiếc này... Loáng cái, đã mười hai năm trôi qua rồi.”

“Vương bá bá nhận ra chiếc đao này sao?”

Vương Mãnh gật đầu, “khi đó đại tướng quân từng dùng đao này chinh phạt quận Nam Dương. Sau đó đại tướng quân chết ở trận mạc, đao này cũng thất lạc theo đó, không rõ tung tích.”

Đại tướng quân mà Vương Mãnh nói là đại tướng quân Trương Man Thành quận Nam Dương trong khởi nghĩa Thái bình khi đó.

“Nếu không phải đại tướng quân nói cho ta, ta đâu biết nhiều chuyện như vậy?”

Tào Bằng chợt hiểu ra, “vậy sao nó lại ở đây?”

Tào Cấp cười nói: “Cái này phải cảm ơn anh rể con. Nếu không phải nó mang những binh khí hỏng trong kho này về cho ta sửa thì cũng không phát hiện ra nó. Trương... sau khi chết, đao này có thể đã bị quan phủ thu giữ. Chỉ là không ai biết rõ lai lịch của nó nên tiện tay vứt trong kho. Hai ngày trước khi ta cùng Vương bá bá sửa những binh khí đó, vô tình tìm ra đao này... được giữ khá cẩn thận.”

Việc này hình như cũng không có gì lạ.

Sau khởi nghĩa Khăn Vàng, thường là khi cuộc chiến vừa kết thúc, chiến lợi phẩm còn chưa kịp kiểm đếm thì quân địch lại tấn công lại. Hầu như không một thôn trấn thành phố nào của quận Nam Dương không bị phiên quân và quan quân tranh đoạt. Về sau, họ kiên quyết ném những vũ khí chưa kịp đếm vào trong kho, cũng không ai đi kiểm đếm. Sau khi loạn Khăn Vàng lắng xuống thì lại rơi vào loạn Đồng Trác; Sau này chư hầu chinh phạt ngày càng ác liệt, với những quân nhu chất đống trong kho vũ khí, rất nhiều cái sau đó đã thành sắt vụn. Nếu sửa chữa thì chi phí sẽ không nhỏ, chi bằng mua cái mới... Tiếp sau đó, chiến sự Kinh Châu lắng xuống, quân nhu trong kho vũ khí càng không được ai để ý tới, thậm chí không ai thêm kiểm đếm.

Nếu không phải Khoái Chính đột nhiên muốn thanh lý kho vũ khí, có thể long tước đại đao này cũng không được phát hiện.

Nhiều năm trôi qua, những quân nhu có bị hoen rỉ này đã không còn tác dụng, đương nhiên sẽ bị xử lý, hoặc cho vào lò nung lại, hoặc vứt đi...

“Chiếc long tước này rất tốt, hóa ra chính là một bảo đao. Cha cháu đã sửa lại, sắc hơn trước rất nhiều... ta đã bàn bạc với cha cháu, sẽ giao long tước này cho cháu sử dụng.”

“Để cho cháu dùng sao?”

Tào Bằng nhìn long tước đại đao đang dựng thẳng đứng, vượt quá cả lông mày hấn mà cười gượng.

“Vương bá bá, bá xem cháu hiện giờ thế này, liệu bé được không? Nó dựng đứng lên đã sắp cao quá đầu cháu, cháu sử dụng thế nào được? Ngoài ra, trọng lượng của nó, kể cả cháu có thể múa may, có lẽ cũng không còn sức, tới khi đó đành phải mở mắt đợi bị giết. Hay là để Đầu Hồ ca dùng đi, huynh ấy có sức khỏe, cơ thể cũng phát triển nhanh, chắc sang năm sau là có thể cầm nó để giết địch rồi.”

Vương Mãnh nhìn chiều dài của long tước, lại nhìn sang Tào Bằng, cũng chỉ gật đầu tỏ ý tán đồng. thực ra trong lòng ông đương nhiên hy vọng Vương Mãi có cơ hội dùng binh khí này. Chiếc đao này nói cho cùng do Tào Cấp sửa nên ông cũng không tiện nói ra. Tào Bằng đã tự động nhường, ông cũng không khách khí nữa.

“Nếu thế, bác thay mặt đầu hồ cảm ơn cháu nhiều!”

“Bá phụ quá khách khí, mặc dù chúng ta không phải là người một nhà nhưng còn hơn thế. Đầu hồ ca giống như huynh trưởng của cháu, đưa ai dùng cũng thế.”

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm!”

Tào Cấp cũng cười khà khà bên cạnh: “Bằng nhi đừng buồn, đợi con cao hơn, cha sẽ làm một cái đao tốt cho con.”

Tào Bằng bật cười lớn: “Nếu thế thì phiền cha rồi!”

Hắn không hề sốt ruột, với cơ thể hiện tại của hắn, cầm cái đao này chắc cũng bị người ta chém mất. Hơn nữa, Tào Bằng còn chưa vội thể hiện tài nghệ. Có một số kỹ thuật, dù hiện giờ nói cho Tào Cấp cũng chưa chắc có hiệu quả lập tức. Nói cho cùng Tào Cấp đa phần làm nông cụ mấy năm nay, trong chuyện rèn binh khí, tay nghề của ông còn phải nâng cao nữa.

Có điều, Tào Cấp có thể sửa lại long tước, thậm chí làm chất lượng của nó tốt hơn, chứng tỏ ông đã đạt tới một trình độ nhất định.

Lúc ăn cơm trưa, Tào Bằng buột miệng hỏi: “Vương bá bá, bá thấy trình độ của cha cháu đã tới bước nào?”

Vương Mãnh cắn một miếng bánh, “tay nghề của cha cháu không kém, chỉ là ở vùng đất nhỏ bé này, e rằng khó nâng cao được.”

“Dạ?”

“Cháu nghĩ xem, huyện thành nhỏ bé này có bao nhiêu cơ hội để ông ấy luyện tay nghề? Lần này nếu không có Thúc Tôn, cha cháu cũng không có được cơ hội này. Nhưng trong huyện này không phải lúc nào cũng có đao kiếm để sửa chữa, muốn tiến bộ hơn, cha cháu phải chuyên rèn đao kiếm. Nhưng điều này, kể cả Thúc Tôn giúp đỡ thì có lẽ cũng chẳng đến lượt cha cháu.”

“Tại sao?”

“Chế tạo quân nhu chủ chốt thì sẽ có xưởng sản xuất riêng. Còn rèn những thứ nhỏ lẻ, cha cháu không có tiếng tăm gì, ai tới tìm ông rèn đao chứ? Vùng đất nhỏ bé như Cức Dương này, ai bỏ số tiền lớn để tìm một người không có danh tiếng rèn binh khí đây? Theo ta, tay nghề của cha cháu không kém, nhưng muốn tiến bộ lên, cần phải tìm cơ hội.”

Tào Bằng trầm ngâm!

Lời Vương Mãnh nói đúng là có lý, Cức Dương thực sự quá nhỏ...

“Bá phụ, người nói xem tay nghề của cha cháu có thể đứng vững ở Hứa đô không?”

Vương Mãnh nghe thế, vội ngẩng đầu lên.

“A Phúc, ý cháu là...”

Tào Bằng bật cười, “cháu không có ý gì khác, chỉ là buột miệng hỏi vậy thôi. Thế nhưng như bá phụ đã nói, tay nghề của cha cháu muốn nâng cao thì phải độc lập rèn binh khí. Chỉ là cháu không biết, tay nghề hiện giờ của cha cháu có thể trụ lại được ở thành phố lớn không... cháu nghĩ, điện hạ vừa định đô ở Hứa Xương, không chừng là một cơ hội?”

Vương Mãnh bất chợt trầm ngâm.

Đi thành phố lớn không?

“A Phúc, chúng ta cũng có thể đi Tương Dương.”

Ông thử hỏi thăm dò, nhưng Tào Bằng không tiếp lời.

“Đúng rồi, anh rể hai hôm nay hình như rất bận.”

Tào Bằng bất ngờ đứng dậy, tới trước mặt Tào Nam, buột miệng nói.

Tào Nam thần người ra, “quả thực khá bận... hai ngày nay về nhà là lăn ra ngủ, không kịp nói câu nào.”

“Tỷ, nghe nói Lưu Kinh Châu phái quân tới Cức Dương?”

“Phái quân?”

Tào Cấp nhíu mày, “đang yên đang lành sao lại phải quân tới đây? Lẽ nào sắp đánh nhau rồi? Lưu Kinh Châu chẳng phải vừa liên minh với Tiểu Trương tướng quân sao, phải quân đi làm gì?”

“Con đâu biết... là do Đặng Phạm nói, Giang Hạ binh Tào sử hiện giờ đang đóng doanh trại tại Thành Cửu Nữ.

Con đoán anh rể gần đây bận rộn thế chính là vì chuyện này... Nếu đúng là sắp đánh nhau thì con nghĩ ở Cức Dương cũng không an toàn lắm.”

“Lão Tào, chúng ta tới Hứa đô đi.”

Vương Mãnh trầm giọng: “A Phúc nói đúng, nếu đánh nhau thì Cức Dương chưa chắc đã an toàn. Lưu Kinh Châu có thể nhượng lại Uyển thành, ta thấy chưa chắc dễ dàng nhượng lại Cức Dương... Thiên tử định đô ở Hứa Xương, nếu giờ chúng ta tới đó, nói không chừng cũng là cơ hội tốt.”

Tào Bằng quay đầu nhìn Vương Mãnh, lại thấy ông đang cười với mình.

Trong khi đó Tào Cấp thì nhíu mày, “vừa yên ổn đã muốn chuyển đi sao? Hơn nữa, sao lại đi Hứa đô, ta thấy Tương Dương cũng không tồi mà.”

“Tương Dương, không chắc chứa được chúng ta.”

Vương Mãnh đáp lại đầy ẩn ý sâu sắc, còn Tào Cấp như vẫn còn do dự.

“Thúc Tôn hiện vừa mới được huyện lệnh coi trọng, đi lúc này, e rằng nó sẽ không đồng ý đâu.”

Trương thị hình như cũng hơi lưu luyến, lấp bắp xen vào một câu.

“Nếu không đợi Thúc Tôn quay về, xem ý nó thế nào?” Tào Cấp khẽ nói: “Nếu Thúc Tôn không có ý kiến, chúng ta chuyển đi cũng được.”

“Ha, ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi... Mẹ nó chứ, đã muộn thế rồi mà sao đầu hổ vẫn chưa về?”

Vương Mãnh không tiếp tục bàn luận nữa, ông đứng dậy, miệng lẩm bẩm bước đi.

Người như ông có hơi lỗ mãng, thẳng tính nhưng không có tâm địa xấu. Có thể thấy, giờ vẫn không phải lúc bàn chuyện chuyển nhà. Có thể Tào Bằng có suy nghĩ này, nhưng Tào Cấp, Trương Thị, cả Tào Nam và Đặng Tắc đều không đồng ý chuyển đi lắm.

Vương Mãnh không rõ suy nghĩ của Tào Bằng, có điều cũng đoán được Tào Bằng hình như muốn rời khỏi Cức Dương.

Lý do gì?

Vương Mãnh không rõ, nhưng ông muốn giúp Tào Bằng.

Gieo hạt giống trước rồi hãy nói, đợi thời cơ chín muồi, đương nhiên sẽ thành công.

Trong lòng Tào Bằng đã thực sự cảm kích Vương Mãnh.

Quả thực hắn muốn rời khỏi Cức Dương... Từ khi tái sinh, bản thân hắn hình như đã quá thận trọng. Thôn Đặng nhỏ bé mà hắn đang ở, có thể làm nên thành tựu gì?

Đi đi, chỉ có đi mới có không gian rộng lớn hơn.

Đại trượng phu cần có công danh, nếu không sẽ vất vả cả đời!

Tào Bằng ăn xong cơm liền trở về phòng đọc sách...

Buổi chiều, Vương Mãi quay về.

Buổi trưa hắn cùng Đặng Phạm ăn cơm ở bên ngoài, còn uống một chút rượu.

“A Phúc, đệ nói thật với huynh đi, có phải đệ thích Trương cô nương không?”

Vương Mãi lao vào trong phòng Tào Bằng, hàm hồ hỏi: “Nếu đệ thật sự thích Trương cô nương, chúng ta sẽ đi cướp cô nương ấy về... Đệ biết Trương cô nương hôm nay tại sao không đến không? Vì Hoàng Xạ hôm qua ở lại nhà họ Trương.”

“Đầu hổ, huynh uống say rồi!”

“Ta chưa uống nhiều, ta còn có thể uống thêm được nữa.”

Vương Mãi trồng cây chuối trên giường, “A Phúc, chúng ta là huynh đệ tốt, mặc dù sau khi bệnh của đệ khỏe, hình như đã biến thành người khác, hiểu biết nhiều hơn ta, hơn nữa còn dạy ta học võ... nhưng huynh vẫn coi đệ là A Phúc trước đây. Nếu đệ thật sự thích cô nương nhà họ Trương, chúng ta sẽ đi tới Niết Dương, cướp cô nương ấy về. Cái gì mà Hoàng Xạ, ta chẳng sợ... ta chỉ không muốn đệ vì chuyện này mà không vui.”

Giọng nói ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng ngáy.

Tào Bằng cười lắc đầu, bước lên lấy chăn đắp lên người Vương Mãi.

“Đầu hổ, huynh là huynh đệ tốt nhất.”

Tào Bằng đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Cây đào già trong sân không biết từ lúc nào đã nảy những chồi non xanh mơn mẫm, như đang báo hiệu mùa xuân sắp tới.

Tào Bằng đứng dưới gốc cây, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thấy mây trắng trôi bồng bềnh, biến đổi liên tục... Bỗng nhiên, đám mây thay đổi, chuyển thành gương mặt cười rạng rỡ của Trương Uyển Trinh. Tào Bằng đứng ngây người dưới gốc cây, mãi không cất nên lời. Hắn nhận ra, mình quen nàng dù không lâu nhưng nàng đã khắc sâu vào trong tim hắn rồi.

Lẽ nào đúng là có duyên không có phận?

Tào Bằng nắm chặt tay: Lần sau gặp lại nàng, nhất định phải nói cho rõ tình cảm!

Niết Dương, trước cửa Trương thị.

Một đội kỵ binh mặc áo giáp xếp hàng ở hai bên.

Từ trong cửa, một tướng quân trẻ tuổi bước ra, trông khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Hắn dìu một người đàn ông bước ra khỏi cửa, dừng chân bên một xe ngựa.

“Trọng Cảnh hiền đệ, hãy dừng bước đi.”

Người đàn ông cười khà khà đứng đối diện với cửa, một người mặc áo choàng màu xanh, đạo cốt tiên phong chấp tay cáo biệt, “những ngày này đúng là cảm ơn lòng mến khách của hiền đệ, thật phiền cho hiền đệ quá. Khi nào rảnh, mời tới Bạch Thủy. Ta sẽ tiếp đón thịnh soạn, mong hiền đệ đến chơi.”

Nếu Tào Bằng ở đây, nói không chừng sẽ nhận ra người đàn ông đang nói chính là lão ông đánh võ ở bờ sông đối diện.

Người mặc áo xanh đứng trên bậc cửa cũng cười đáp lễ, “Thừa Nghiêm huynh, tiểu đệ bận biên soạn y thuật, lần này cũng không tiếp đón chu đáo, huynh trưởng không trách, tiểu đệ đã rất vui rồi... Huynh trưởng yên tâm, đợi khi hạnh đào nở rộ, tiểu đệ chắc chắn sẽ tới chơi, tới khi đó phải phiền huynh trưởng.”

Người này chính là thánh y cực kỳ nổi tiếng trong hậu thế, Trương Trọng Cảnh.

Nguyệt Anh, dừng lều nhều nữa, đến lúc đi rồi!”

Người đàn ông hét vào phía trong cửa, chỉ thấy một cô nương chậm chạp bước ra.

“Cha, sao phải đi vội vàng thế?”

Không đợi người đàn ông nói, vị tướng quân trẻ tuổi đã cất lời: “Nguyệt Anh, muội xa nhà đã hơn tháng, bá mẫu rất nhớ mong.

Lần này ta tới đây, phu nhân còn dặn dò ta nhất định phải đón muội về. Nếu muội không về, sau này ta sao dám tới nhà muội nữa?”

Cô gái hừ một tiếng, “thế thì huynh đừng tới nữa là được.”

“Nguyệt Anh, sao dám nói thế với ca ca của con? Còn không mau xin lỗi đi?”

Vị tướng quân trẻ tuổi vội xua tay, “đại bá, không cần, không cần xin lỗi. Chỉ cần Nguyệt Anh trở về, coi như cháu đã ăn nói được với bá mẫu rồi.”

Cô gái trừng mắt nhìn vị tướng quân rồi quay người hành lễ với Trương Trọng Cảnh.

“Thức thức, việc cháu nhờ thức, mong thức đừng quên... nếu không khi thức đến nhà cháu, cháu sẽ không mời thức rượu nữa.”

Trương Trọng Cảnh cười lớn: “Không quên đâu, không quên đâu, ngày mai ta sẽ qua sông, chuẩn bị cho hân.”

Cô nương cười tươi như hoa, gật đầu nhẹ nhàng.

“Vậy thức đừng quên...”

“Yên tâm đi. Sẽ không quên.”

“Thức phụ, Nguyệt Anh xin cáo từ.”

Cô nương đó nói rồi leo lên xe ngựa.

“Hoàng Xạ, hãy nhớ chuyện người đã hứa với ta.”

“Nhớ chứ, đương nhiên cháu nhớ.”

Vị tướng quân trẻ tuổi mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

Cô nương đó lúc này đã yên tâm, cúi đầu đi vào trong xe...

Bên kia, người đàn ông cũng lên xe, một lần nữa cáo biệt Trương Trọng Cảnh.

Vị tướng quân vẫy tay, gọi một cận vệ đến cạnh, “trên đường phải cẩn thận hơn, đừng làm lỡ thời gian, sớm đưa bá phụ về nhà.”

“Vâng!”

Tên cận vệ đó leo lên ngựa, hô một tiếng, xe ngựa từ từ di chuyển.

Đoàn kỵ binh lập tức chia làm hai đội, một trước một sau bảo vệ cho xe ngựa rời đi.

Vị tướng quân thở dài, đột nhiên tiến đến trước mặt Trương Trọng Cảnh, “thế thức, khi cháu tới, chủ công từng dặn, nói mời thế thức mau chóng đi một chuyến tới Tương dương. Phu nhân gần đây sức khỏe không tốt, thấy thuốc trong phủ không tìm ra được bệnh...”

Trương Trọng Cảnh gật đầu, “nếu thế, ta sẽ mau chóng đi ngay.”

Vị tướng quân lại hành lễ, “cháu đã lệnh cho huyện Niết Dương chuẩn bị xong mọi thứ, nếu thế thức đi luôn, không chừng còn có thể tới kịp thanh minh.”

“Nếu vậy... giờ ta đi thu xếp đồ, lập tức khởi hành.”

“Vậy cháu sẽ bảo huyện Niết Dương đưa xe tới.”

Vị tướng quân trẻ tuổi dõi theo bóng Trương Trọng Cảnh về phía sau, sau đó nét mặt sa sầm, “tới Cức Dương truyền quân lệnh của ta, triệu tập Đặng Tắc nhận lệnh tông quân.”

Nói xong, hắn lắc dây cương, thúc ngựa chạy về phía huyện Niết Dương.

Tiểu muội, đừng trách ta nhiều chuyện, sao muội lại thích một tên tiện dân vậy?

Bá phụ cũng thật là, chẳng nghe chẳng hỏi, cứ hùa theo tính cách của muội. Nếu tin truyền đi, Giang Hạ Hoàng Thị ta còn mặt mũi nào nữa?

Nghĩ tới đây, vị tướng quân trẻ tuổi nghiêng chặt răng, thầm hạ quyết tâm!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

29. Chương 29: Thành Cửu Nữ

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 29: Thành Cửu nữ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngày cuối cùng của năm Kiến An Nguyên, trời nắng đẹp chói chang.

Mùa xuân sắp về, không khí tràn đầy sắc xuân. Mặt trời chiếu sáng, vạn vật bừng tỉnh, thời tiết đẹp thế này, con người sẽ luôn có tâm trạng tốt. Tào Bằng cũng không ngoại lệ, vừa tỉnh dậy đã rất hứng khởi, khi luyện công cũng rất chăm chú. Bạch viên thông bội bát đoạn cảm phối hợp với phạt gia mật tông tám chữ chân ngôn sẽ mang lại hiệu quả không thể ngờ tới.

Chân ngôn kéo theo khí huyết, chấn hưng nội phủ; Bát đoạn cảm kéo giãn gân cốt, cường trách cốt lạc.

Chỉ trong hơn hai mươi ngày, Tào Bằng đã cảm nhận được sự thay đổi khác lạ. Trong đó rõ ràng nhất chính là tinh thần hẳn trở nên phấn chấn hơn rất nhiều so với khi mới tái sinh. Cánh tay nhỏ bé ban đầu cũng bắt đầu có cơ bắp, cơ thể gầy yếu nhìn cũng cường tráng hơn trước nhiều. Đương nhiên, đây không chỉ là tác dụng của luyện công. Sau khi tới Cốc Dương, điều kiện sống chuyển biến tốt hơn, đặc biệt từ khi Tào Cấp kiểm được việc sửa chữa binh khí trong kho vũ khí của nha huyện, Khoái Chính rất thoải mái trong chuyện chi trả trước chi phí sửa chữa, làm cho cuộc sống trong nhà dư dả hơn trước. Điều kiện sống tốt, thức ăn đương nhiên có cải thiện, càng thúc đẩy Tào Bằng từng bước trưởng thành.

Bát đoạn cảm có bốn phương thức đầu tiên, tác dụng của Bát đoạn cảm chủ yếu là lưu thông khí huyết, điều chỉnh âm dương, đưa cơ thể về trạng thái cân bằng, nói cách khác chính là trị bệnh.

Tào Bằng từ nhỏ cơ thể không khỏe, Bát đoạn cảm trị được các vết thương thì có phần khoa trương nhưng xương cốt trong cơ thể mạnh lên là sự thực rõ ràng.

Mười ngày trước, Tào Bằng chủ yếu luyện bốn đoạn đầu.

Cùng với cơ thể ngày một khỏe lên, bản thân hẳn đoán, sau khi khai xuân là có thể đặt trọng điểm vào bốn đoạn phía sau.

Có một cơ thể khỏe mạnh, tương lai mới có thể gây dựng sự nghiệp lớn.

Chẳng phải nói, cơ thể là vốn của cách mạng? Tất cả mọi thứ hẳn làm hiện giờ đều là vì kế hoạch sau này, thậm chí gồm cả luyện công.

Sau khi ngừng tập, Tào Bằng đi dạo men theo bờ sông, thỉnh thoảng ngóng sang bờ bên kia.

Thế nhưng Trương Uyển Trinh vẫn không xuất hiện khiến trong lòng hắn ít nhiều có chút thất vọng.

Trên bờ sông, Vương Mãi và Đặng Phạm đang luyện công. Vương Mãi tiến bộ rất nhanh, cho dù là tính mềm dẻo của khí lực hay cơ thể cũng đều tốt hơn so với hai mươi ngày trước; Tình hình của Đặng Phạm khá đặc biệt, xét về xương cốt, hẳn với Vương Mãi người tám lạng kẻ nửa cân, thậm chí còn mạnh hơn mấy phần. Chỉ là Vương Mãi từ nhỏ đã theo Vương Mãnh săn thú trong núi, độ linh hoạt của cơ thể vượt xa so

với Đặng Phạm, nhưng nếu nói vong mệnh khí chất, Đặng Phạm thường xuyên lấn lộn ngoài đường và đánh nhau với mọi người lại hơn hẳn Vương Mãi. Còn Đặng Phạm mặc dù vừa bắt đầu luyện công nhưng có thể đánh ngang tài ngang sức với Vương Mãi. Nhìn vào xương cốt của Đặng Phạm, giống với Vương Mãi, rất phù hợp với Bát cực quyền.

Vương Mãi nhỏ hơn Đặng Phạm, cơ thể cũng mềm dẻo hơn.

Đặng Phạm lớn tuổi hơn, cộng thêm các nguyên nhân khác, vì thế con đường đi cũng hẹp hơn.

Căn cứ vào tình hình riêng của mỗi người, Tào Bằng đương nhiên truyền dạy khác nhau. Đặng Phạm chủ yếu dùng sức mạnh, Vương Mãi thì cơ thể mềm dẻo nên phải toàn diện hơn chút.

Đạo hai vòng trên bờ sông, khí huyết của Tào Bằng đã dần bình phục.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi hét lên với Vương Mãi và Đặng Phạm: “không sớm nữa, ai về nhà nấy! Hôm nay là ngày cuối năm, Đặng Phạm về nhà, cho ta gửi lời chúc tới thúc phụ và người thân... Đầu hổ ca, huynh cũng đừng luyện nữa, về nhà làm việc đi, hôm nay bận lắm đó.”

Vương Mãi và Đặng Phạm gật đầu đồng ý, sau đó dừng tay lại.

Đặng Phạm sống ở thôn Đặng, một mình trở về. Vương Mãi và Tào Bằng sánh vai cùng bước, vừa đi, Tào Bằng vừa nhắc tiết tấu thở để giúp mình khôi phục khí huyết.

Hôm qua say, hôm nay tỉnh dậy.

Vương Mãi hình như đã quên hết Tào Bằng nói gì, như chưa từng xảy ra chuyện.

Thế nhưng trong lòng Tào Bằng biết rõ, có một số chuyện không cần nói ra. Đừng thấy hàng ngày Vương Mãi nóng nảy vậy nhưng không phải là một tên ngốc.

“Đầu hổ ca!”

“Sao?”

“Đệ quyết định rồi!”

“Quyết định gì?”

“Mùng hai đệ qua sông tới nhà họ Trương nói rõ mọi chuyện... huynh đi với đệ nhé.”

“Được!”

Vương Mãi gật đầu, nở nụ cười tươi.

Với hắn, đại trượng phu nên như vậy mới đúng... nếu đến cả chuyện theo đuổi con gái cũng sợ sệt rụt rè, sau này còn nói gì đến sự nghiệp lớn?

A Phúc trước đây chẳng phải từng nói, chân đất không sợ đi giày còn gì!

Kể cả Giang Hạ Hoàng thị lợi hại thì cũng sao? Lão tử chính là chân đất, ít nhất cũng có đầu óc, việc gì phải sợ!

Có điều, Tào Bằng rõ ràng đã xem thường thủ đoạn của Hoàng Xạ. Giang Hạ Hoàng Thị? Tào Bằng không rõ lắm về hắn ta.

Nếu nói trong số những người nổi tiếng họ Hoàng của vùng Kinh Tương thì hắn ẩn tượng nhất là Hoàng Trung cực kỳ bản lĩnh.

Ngoài ra hình như cũng chỉ có cha của Hoàng Xạ, Giang Hạ thái thú Hoàng Tổ có chút ẩn tượng. Ngoài ra, hình như không nghĩ ra người nào.

Vì thế, từ đầu, Tào Bằng không hề để tâm tới Hoàng Xạ...

“Anh rể, sao về sớm thế?”

Trở về nhà, Tào Bằng lập tức nhận ra, không khí trong nhà có gì đó không bình thường.

Lẽ ra, Đặng Tắc lúc này đang trực ở huyện. Nhưng khi Tào Bằng bước vào nhà, đã thấy huynh ấy mặt mũi đau khổ, ngồi ở trung đường.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì thế?”

Trương Thị ngẩng đầu lên, chưa nói gì thì nước mắt đã tuôn rơi, mãi không cất nên lời.

“Cha...”

Đặng Cập thở dài, chỉ vào Đặng Tắc, “hỏi Thúc Tôn đi.”

“Anh rể, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đặng tắc gượng cười, “không có gì, chỉ có một chuyện... A Phúc, năm nay ta sợ không thể cùng ăn tết với đệ. Anh rể trước đã hứa với đệ, ngày mười lăm dẫn em đi xem hoa đăng trong thành. Nhưng giờ, bỗng nhiên có công vụ, cần ta lập tức đi giải quyết... cha, mẹ, hai người đừng lo, chỉ là lệnh triệu tập bình thường, cũng không phải chuyện xấu đâu. Đợi giải quyết xong việc, nói không chừng con còn được trọng dụng. Kha kha, tới khi đó chúng ta lại mua một căn nhà trong huyện thành, cả nhà đều chuyển tới đó sống.”

Đặng Tắc nói rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại có chút lo lắng.

Lệnh triệu tập?

Tào Bằng sững người, trong lòng chợt có dự cảm không tốt.

“Anh rể, ai triệu tập huynh?”

Không đợi Đặng Tắc trả lời, Tào Nam đã cướp lời; “A Phúc, đệ luôn thông minh, mau giúp anh rể nghĩ cách đi.

Hôm nay anh rể đang trực thì Khoái huyện lệnh đột nhiên tới, nói Giang Hạ binh Tào sử triệu anh rể tới Thành Cửu Nữ. Đệ nói xem anh rể rõ ràng là người của huyện Cửu Dương, binh Tào sử của Giang Hạ như hần có quyền gì mà triệu tập? Hơn nữa, sắp tết rồi, còn để cho người ta ăn tết không nữa?”

Trương Thị cũng vậy mà Tào Nam cũng thế, điều lo lắng chủ yếu là lệnh triệu tập cuối năm, cả nhà không được đoàn tụ.

Những ý nghĩ khác, đoán chừng cũng không thể có...

Tuy nhiên Tào Cấp và Vương Mãnh dường như không thấy thế.

Vương Mãnh hiểu biết rộng, còn Tào Cấp từ sau khi trải qua kiếp nạn ở trấn Trung Dương cũng đang âm thầm thay đổi liên tục. Nghĩ cũng đúng, vợ mình bị người ta sỉ nhục, vu oan, bản thân lại bất lực, thậm chí nhìn trước ngó sau. Thế nhưng thằng con trai nằm trên giường bệnh đã lâu lại kiên quyết bảo vệ mẹ mình. Điều này khiến người làm chủ gia đình như Tào Cấp thấy thế nào? Cùng với tài hoa của Tào Bằng dần dần bộc lộ, Tào Cấp dường như cứng rắn hơn nhiều. Vì gia đình này, vì con trai, ông biết mình từ nay về sau phải gánh vác trách nhiệm nhiều hơn.

Vì điều này, thậm chí ông còn cùng con rể Đặng Tắc bắt đầu học đọc...

Người đàn ông có trách nhiệm như thế, đương nhiên sẽ khác. Cho dù học vấn của ông không bằng Đặng Tắc, không hiểu biết rộng như Vương Mãnh nhưng cũng cảm thấy chuyện này khác thường.

Đặng Tắc?

Một thư lại quen của huyện Cửu Dương, mấy ngày trước vừa nhậm chức Tả sử.

Trong mắt dân thường, Tả sử cũng là quan triều đình; Nhưng thực tế thì sao? Tả sử cũng chỉ là thích viên cao cấp, chẳng có phẩm cấp gì.

Bổng lộc hàng tháng mười một học, nói cách khác là một trăm thạch mà thôi, cùng một cấp bậc với tam lão đầu thực.

Đường đường là Giang Hạ binh Tào lại, con trai của Giang Hạ thái thú, sao đột nhiên lại điểm tên triệu tập Đặng Tắc? Không thêm để ý tới cả sự hiểu nghĩa liêm khiết của hắn, đâu có danh khí gì? Người ngoài không biết nhưng Tào gia biết rõ, Đặng Tắc được giữ chức Tả sử cũng là dựa vào phúc khí của Tào Bằng...

“Con thì hiểu cái gì?” Tào Cấp nghiêm mặt nói với Tào Nam: “Phụ nữ như con dâu hiểu được chuyện triều đình? Giang Hạ binh Tào sử mặc dù thuộc sự quản lý của Giang Hạ thái thú, nhưng một khi xuất lĩnh binh mã sẽ trực thuộc châu mục đại nhân chỉ huy. Hẳn triệu tập ai, đồng nghĩa với châu mục đại nhân triệu tập... Đừng nói là Khoái huyện lệnh, ngay cả thái thú của quận Nam Dương chúng ta cũng không thể từ chối.”

“Hả?”

Trương Thị ngạc nhiên không hiểu, quay đầu hỏi: “Tôn thúc, chuyện gì đây?”

Đặng Tắc cười gượng gật đầu, “như cha vợ đã nói. Giang Hạ binh Tào sử lần này lãnh binh chiếm giữ đại bản doanh ở Thành Cửu Nữ là do Lưu Kinh châu phái đến, ngay cả Đặng tướng quân cũng không thể tiết chế. Trong tay hắn nắm giữ hổ phù của Lưu Kinh châu, có thể triệu tập tất cả lại viên dưới chức huyện thừa. Khoái huyện lệnh nói với con rằng, ông ấy cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không thể từ chối. Mẹ, mẹ yên tâm, Khoái huyện lệnh đã nói, sẽ không có chuyện gì lớn đâu. Chắc là đại bản doanh ở Thành Cửu Nữ thiếu người nên Hoàng binh Tào mới hạ lệnh triệu tập lại viên trong huyện thành đến giúp một tay.”

Lời này lừa được Trương Thị chứ không thể giấu nổi Tào Bằng.

Nếu đúng là đại bản doanh ở Thành Cửu Nữ thiếu người, Hoàng Xạ có thể lệnh cho các nha huyện tiến cử, chứ không phải điểm tên triệu tập...

Điều này rõ ràng là nhắm tới Đặng Tắc.

Nhưng hắn không thể nói ra những lời này, như thế sẽ khiến người thân vốn đã hoảng sợ càng trở nên lo lắng bất an...

“A Phúc, cháu thấy chuyện này thế nào?”

Vương Mãnh luôn im lặng không nói, âm thầm quan sát Tào Minh đột nhiên cất giọng hỏi.

Tào Bằng nghĩ một lát, chợt bật cười.

“Anh rể được triệu tập cũng là một việc tốt. Điều này chứng tỏ danh khí của anh rể đã bắt đầu được mọi người biết tới, tiền đồ tương lai rộng mở.

Theo con thấy, chuyện này không có gì lớn, cha mẹ không cần lo. Đúng rồi, lần triệu tập này của anh rể có quy định không được mang theo tùy tùng không?”

Đặng Tắc nghĩ, “không có quy định này, theo quy tắc thông thường, người được triệu tập có thể dẫn theo tùy tùng, nhưng phải đăng ký danh sách với huyện. A Phúc, đệ hỏi làm gì?”

Tào Bằng cười khà khà, “chi bằng thế này, đệ và anh rể cùng đi, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

30. Chương 30: Tù Tù

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 30: Tù tù

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Con và Thúc Tôn cùng đi?” Trương Thị vừa nghe thấy vậy đã giãy nảy lên, chỉ thấy bà thở gấp, hét lớn: “Không được, con không được đi. Con còn nhỏ tuổi vậy, đi cùng có tác dụng gì? Hơn nữa, đó là doanh trại, con đi tới đó làm gì?”

Không chỉ Trương Thị không đồng ý, Tào Nam cũng phản đối.

Đặng Tắc mắt đỏ hoe, tiến lên kéo lấy tay Tào Bằng, xúc động nói: “A Phúc, tâm ý của đệ, anh rõ hiểu... nhưng anh không thể dẫn đệ đi. Trong doanh trại rất phức tạp, loại người nào cũng có. Ngộ nhờ đệ gặp kẻ xấu, huynh sao có thể yên lòng? Nghe lời anh rể, ở nhà chăm sóc cho cha mẹ, còn cả tỷ tỷ của đệ nữa. Đợi huynh xong việc trở về, nhất định dẫn đệ đi chơi.”

Đệ không phải là trẻ con nữa!

Tào Bằng cười gượng trong lòng nhưng không đáp lại, liếc nhìn sang Tào Cấp.

“Ông cũng nên nói gì đi chứ.”

Tào Cấp từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tào Bằng, trầm giọng hỏi: “Bằng nhi, con đi cùng anh rể, có thể giúp được gì?”

Nói rồi, ánh mắt ông quét một lượt khắp người Tào Bằng.

Rõ ràng ý ông là: Đừng nói con có thể bảo vệ an toàn cho anh rể, tấm thân nhỏ bé của con có lẽ không dùng được trong doanh trại.

Tào Bằng cười, nụ cười rất rạng rỡ.

Vẻ mặt vui mừng đó khiến Trương Thị đang sốt ruột đã được bình tĩnh hơn, càng làm cho Đặng Tắc đứng bên cạnh có cảm giác Tào Bằng đã tính toán kỹ lưỡng.

“Cha, tục ngữ nói đúng, đánh hổ sẽ là huynh đệ thân thiết, lâm trận cha con đều là binh sỹ.

Không phải con nói anh rể không được, chỉ là huynh ấy quá thật thà, dễ bị bắt nạt. Con đi cùng, ít nhất có thể giúp huynh ấy lập kế sách... con không nói con lợi hại, chỉ là ở một số phương diện nào đó, con có thể giúp anh rể giảm bớt rất nhiều phiền phức không đáng có. Đúng như anh rể ban nãy nói, trong doanh trại rất phức tạp, tính cách của huynh ấy nếu không có người hiểu biết để giúp đỡ, thực sự dễ thiệt thòi.

Không may, con cũng được coi là người hiểu biết...”

Tào Cấp và Vương Mãnh không hẹn mà cùng gật đầu.

Tên tiểu tử này đâu chỉ hiểu biết? Có thể cùng ngồi với Tư Mã Huy, Bàn Nguyên An đàm luận đại thể thiên hạ, quả thực đúng là hiểu biết sâu rộng vô cùng...

Tào Bằng nói tiếp: “Điểm thứ hai ư, con tuổi nhỏ, đi cùng với anh rể cũng không gây sự chú ý. Một số việc con có thể làm, nhưng anh rể lại không tiện làm. Vì thế nói mặc dù cơ thể con không cường tráng nhưng đầu óc con cũng được đấy chứ.

Hơn nữa, con lớn vậy rồi cũng chưa được thấy chuyện đời nào.

Cam La mười hai tuổi đã làm tể tướng, Hoắc Phiêu Kỳ mười tám tuổi đã đuổi đánh quân Hung nô hàng nghìn dặm, làm cho bọn chúng nghe tên đã khiếp vía. Con nhớ lão thần tiên dạy con đã nói, đi một ngày đàng học một sàng khôn. Anh rể được triệu tập, với con chẳng phải cũng là một cơ hội mở rộng tầm mắt sao?”

Cái gì mà đánh hổ đều là huynh đệ thân thiết, cái gì mà đi một ngày đàng...

Những câu tục ngữ này, Tào Cấp chưa từng nghe thấy, nhưng không có nghĩa là ông không hiểu hàm nghĩa trong đó.

Nghĩ kỹ, quả thực rất có lý.

Tào Cấp nghĩ một lát, đang định cất lời thì Vương Mãi bên cạnh nói: “Cha, thúc phụ, con và A Phúc cùng đi nhé. A Phúc đầu óc linh hoạt, võ nghệ của con cũng không quá kém. Dù sao người bình thường cũng đối phó được, thật may có thể bảo vệ A Phúc và anh rể. Hơn nữa con ngang tuổi với A Phúc, đi cùng anh rể

cũng không quá chướng mắt. Ngoài ra, A Phúc ban nãy nói, đánh hổ thì đều là huynh đệ thân thiết, con và A Phúc dù không phải là huynh đệ ruột thịt nhưng còn hơn cả tay chân. Con đi cùng cũng có thể chăm sóc thêm.”

Vương Mãnh ngậy người rồi bật cười.

Còn Tào Cấp nghĩ ngợi, cảm thấy lời nói này thật sự khá có lý.

Trương Thị nói: “đầu hổ, nếu đi thì để thúc phụ hoặc cha con đi cùng, chẳng phải tốt hơn sao?”

Tào Bằng lập tức phản đối, “mẹ, nếu cha và Vương bá bá đi thì chướng mắt. Con và đầu hổ còn nhỏ, không gây sự chú ý, nhưng cha và Vương bá bá... con nghĩ, con và đầu hổ đi là đủ rồi. Dù sao thời gian cũng không dài, cũng coi như là đi chơi.”

Đặng Tắc mặc dù muốn phản đối nhưng lại không tìm ra lý do.

Vương Mãnh và Tào Cấp nhìn nhau, Tào Cấp đứng dậy nói: “Đã thế thì quyết định vậy đi! Con trai có chí hướng lớn, người làm mẹ đừng phản đối nữa. Vả lại, Thúc Tôn là người có học vấn, chỉ cần ba huynh đệ đồng lòng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Lão Vương, giúp ta mở lò. Ta sẽ rèn cho Thúc Tôn hai binh khí, nhân tiện cho cả A Phúc và đầu hổ hai bộ áo giáp, đã tới doanh trại thì cũng không thể đi tay không.”

Cũng may trước đó Đặng Tắc đã kiểm việc sửa chữa binh khí cho Tào Cấp, nên muốn rèn hai, ba binh khí cũng không quá khó.

Trương Thị và Tào Nam thấy chuyện đã quyết, cũng không tiện phản đối nữa.

Mặc dù vẫn còn lo lắng, nhưng so với sự mù mịt không trợ giúp ban nãy đã ít nhiều yên tâm hơn.

“Anh rể, có phải sắp đánh nhau không?”

Tào Bằng và Đặng Tắc cũng tới giúp Tào Cấp, Tào Bằng khê hỏi riêng.

Đặng Tắc cũng không còn coi Tào Bằng là một cậu bé ngây thơ đơn thuần nữa. Chưa nói tới thân phận đệ tử Lộc môn của Tào Bằng trong tương lai, chỉ dựa vào những lời ban nãy, ít nhất cũng là người hiểu biết. Nói chuyện với người hiểu biết đương nhiên sẽ khác, ngữ khí cũng căng thẳng hơn.

“Ừ, ta nghe nói Tào Tư Không sắp xuất binh rồi!”

Tào Tư Không chính là Tào Tháo.

Năm Kiến An Nguyên, đối với Tào Tháo mà nói, rõ ràng là một năm cực kỳ quan trọng.

Tháng mười hai, hần theo ý kiến của Tuân Úc và Trình Dục, quyết định sang phía Tây đón Hán đế; Tháng hai, Tào Tháo thảo phạt Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên Khăn Vàng Quân, chuyển căn cứ của hần từ Duyên Châu tới Dự Châu và vì thế được phong làm Kiến Đức tướng quân; Tháng sáu, Tào Tháo làm Trần Đông tướng quân, phong phí đình hầu; Tháng bảy, đích thân tới Lạc Dương đón lập Hán Đế, giả Tiết việt, ghi chép chuyện thượng thư, từ đó đạt tới đỉnh cao chiến lược.

Tháng chín, Hán đế gia phong Tào Tháo làm Đại tướng quân, Vũ bình hầu.

Nhưng vì Viên Thiệu, Tào Tháo rất nhanh đã tự nhận chức Tư không.

Tháng mười, Tào Tháo trình phạt Dương Phụng và bắt giữ Lưu Bị - kẻ bị Lã Bố đánh cho bỏ vợ bỏ con, không còn đường chạy...

“Lưu Bị?”

Đặng Tắc vừa cười vừa gật đầu, “không sai, chính là Lưu Bị.”

Trong lời nói, Đặng Tắc không hề biểu lộ sự tôn kính với Lưu Hoàng thúc, chỉ giống như đang đàm luận về một người bình thường.

Chẳng phải nói Lưu Bị rất có danh tiếng trong dân gian sao?

Tào Bằng buột miệng hỏi: “Lưu Bị là người thế nào?”

“Cái này... ta cũng không rõ lắm. Chỉ nghe nói người này cùng Công Tôn Toán, Lưu Đức Nhiên từng thờ thầy Lưu Trứ. Về sau loạn Thái bình đạo bùng phát, người này dẫn đầu dân chúng đi theo Trâu Tịnh thảo phạt nghịch tặc, có công và được lên làm huyện úy An Hi. Có điều người này không an phận, không lâu sau vì trối đánh Đỗ Bưu, treo ấn từ quan... sau này, Đại tướng quân chiêu mộ binh mã chống lại nghịch tặc, Lưu Bị tới đăng ký, có công trong trận đánh nên lại được bổ nhiệm làm hạ mật thừa. Ở Hạ Mật không lâu liền chuyển tới huyện úy Cao Đường, sau đó còn giữ chức Cao Đường lệnh.”

Tào Bằng đúng là vẫn chưa từng hỏi kỹ lưỡng chuyện của Lưu Bị.

Một là vì hẳn không có cơ hội này, hai là vì danh tiếng của Lưu Bị nên không gây ầm ĩ.

Ít nhất ở quận Nam Dương, người biết Lưu Bị không quá nhiều. Đặng Tắc thân là lại viên của huyện Cửu Dương, xử lý các công văn qua lại, vì thế có thể tiếp xúc được tài liệu về chuyện này. Nếu đổi lại là người khác, nói không chừng còn chẳng hiểu, Lưu Bị là thần thánh phương nào.

Chỉ là theo cách nói của Đặng Tắc, hình như không giống lắm với điều Tào Bằng được biết.

Hơn nữa trong giọng nói của Đặng Tắc, có thể thấy hẳn không có tình cảm đặc biệt với Lưu Bị.

“Còn sau đó thì sao?”

“Sau đó, hẳn ta bị đánh bại bởi lũ yêu nghiệt còn lại của Thái bình đạo, đến cậy nhờ trung lang tướng Công Tôn Toán. Sau đó lại theo Thanh châu thích sử Điền Giai, đã vài lần đánh Kí châu Mục Viên Thiệu, lập chiến công, lãnh Bình Nguyên tướng. Nghe nói khi ở huyện Bình nguyên đã cai quản rất tốt, tạo được danh tiếng. Lúc Tào Tư Không chinh phạt Từ châu, tên Lưu Bị này lại bỏ Bình Nguyên để tới viện trợ Đào Kiêm và được Đào Kiêm rất xem trọng.

Đào Kiêm còn muốn thăng cấp cho Lưu Bị làm Dự Châu Mục nhưng không được chấp nhận liền ở Tiểu Bái. Sau khi Đào Kiêm chết, cũng không biết hẳn đã dùng thủ đoạn gì để tiếp quản Từ châu, còn đánh bại Viên Thuật, vì thế mà thanh danh không hề nhỏ. Chỉ là người này về sau lại bắt giữ Lã Bố, bị Lã Bố tấn công lại Từ châu mà chuyển thành thuộc hạ của Lã Bố... Tóm lại, cảm giác mà người này mang lại cho ta cũng là người tráo trở bất thường.

Tào Bằng không biết, đây là cách nhìn của cá nhân Đặng Tắc hay là quan điểm của đại đa số mọi người.

Thế nhưng tình hình lại khác nhiều so với tưởng tượng của hẳn, cảm giác tổng thể không phải tốt lắm...

“A Phúc, đi vào trong kho lấy cái xà mâu bằng sắt ra đây.”

Tào Bằng đồng ý, vội vàng chạy tới nhà kho, cầm lấy xà mâu bằng sắt dài khoảng một trượng hai thước đang đặt ở cửa lên.

Xà mâu nặng khoảng hơn bốn mươi cân, không giống với trường mâu bình thường.

Gọi là xà mâu không phải ý nói hình dạng giống con rắn mà muốn chỉ độ dài của nó. Trong “thích danh – thích binh” của Hán Lưu Hi nói, mâu dài tám trượng chính là loại trường mâu này. Xà mâu bằng sắt thì khác, độ dài ngắn hơn, sống lưỡi mâu lồi lên, hai phần bên cạnh lõm xuống, có thể lưu thông không khí, giúp kéo lên. Cuối đời Đông Hán, người làm được trường mâu tám trượng không nhiều, nhưng xà mâu bằng sắt thì đầy rẫy.

Tào Bằng đưa xà mâu cho Tào Cấp, ngờ vực hỏi: “Cha, cha muốn sửa giáo ă?”

“Đầu hổ không thích dùng đao mà thích dùng giáo.

Hôm qua ta tìm được xà mâu này, còn tốt chán, sửa một tý, mặc dù không thể nói là thần binh nhưng cũng lấy được tính mạng người khác. Lát nữa ta sẽ rèn cho con một con đao, cho Thúc Tôn một thanh kiếm. Hai đứa đi chọn đi, xem có thể tìm được binh khí nào vừa tay không.”

Xem ra, Tào Cấp rất dễ tâm tới chuyện này.

Con trai con rể tới doanh trại, trong tay có binh khí cũng thêm phần an toàn.

Tào Bằng đồng ý rồi gọi Đặng Tắc để đi tới nhà kho chọn.

Nhà kho này chính là một căn phòng nhánh của tiền viện. Tiền viện tổng cộng có ba căn, cha con Vương Mãnh mỗi người ở một căn, gian còn lại đã trở thành nhà kho chứa binh khí. Hai người bước vào phòng, vừa chọn binh khí vừa trò chuyện.

“Anh rể, ban nãy nói tới đâu rồi?”

“Ừ, Lưu Bị...”

“Không phải, là chuyện Tào Tư Không xuất binh.”

Đặng Tắc vỗ trán, cười nói: “Bị đệ cắt ngang, gần như quên mất chuyện chính.”

Tào Tháo bắt giữ Lưu Bị, đang lúc chuẩn bị chiếm đánh Từ Châu, Trương Tú vào Uyển thành, tin kết minh với Lưu Biểu đã truyền đi khắp nơi.

Nói thực, Tào Tháo không sợ Lưu Biểu, cũng không sợ thúc phụ của Trương Tú là Trương Tế.

Nhưng ít nhiều hẳn y lại sợ tên Trương tú này.

Ngay từ khi Đồng Trắc vào Lạc Dương, Trương Tú đã là Tây Lương đại tướng nổi tiếng. Không những võ nghệ cao cường mà còn tinh thông binh pháp mưu lược.

Khi Trương Tế còn sống, Trương Tú còn bị hạn chế một chút.

Nhưng Trương Tế đã mất, hẳn nắm giữ quân Tây Lương trong tay, lại được Lưu Biểu trợ giúp, sống ở Uyển thành, như đóng một cái đinh sau lưng Tào Tháo.

Vì điều này, Tào Tháo thậm chí đã từ bỏ kế hoạch chiếm đánh Từ Châu, hỏa tốc trở về Hứa đô.

Đặng Tắc cầm kiếm sát lên, vạch hai đường trong hư không.

“Ta đoán, lần này Lưu Kinh Châu đột nhiên quay lại Thành Cửu Nữ chính là vì chuyện này. “Nói rồi, hắn gạt đầu hài lòng, vừa cười vừa nói: “cái này, ta mang tới cho cha để cha sửa giúp. A Phúc, đệ chọn xong binh khí chưa?”

“Để đệ xem lại.”

Đặng Tắc gạt đầu, cầm kiếm sát đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa, hắn đột nhiên dừng chân lại, quay đầu liếc nhìn Tào Bằng nói: “A Phúc, đệ nói lần này, tại sao lại triệu tập huynh?”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

31. Chương 31: Binh Lính Nghĩa Dương

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 31: Binh lính Nghĩa Dương

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng chọn lấy một cây Hoán thủ đao. Nó dài chừng năm thước, nặng khoảng tám cân.

Thân đao nhỏ dài có đường cong, khi bổ hay chém đều có thể tăng thêm lực. Mà ở cán đao được thiết kế so với loại đao bình thường hơi khác một chút. Nó hơi dài có thể dùng hai tay để nắm lấy chuôi đao. Vào thời

Đông Hán, phần lớn các loại đao chỉ dùng một tay thì đòi hỏi đối với người sử dụng rất cao. Còn với Hoán thủ đao thì đòi hỏi người dùng sức ít hơn. Vì vậy mà cán đao tăng thêm chiều dài, càng lợi cho hai tay cầm.

Sở dĩ hần lựa chọn cây đao này cũng là do hiểu biết đối với bản thân.

Thân thể của Tào Bằng còn chưa đạt tới tiêu chuẩn cầm đao một tay. Với cây Hoán thủ đao nặng tám cân, theo tình hình của hần hiện nay cũng không cầm được lâu. Ngoài ra, hần lựa chọn Hoán thủ đao còn có một nguyên nhân. Hoàn đao thời Hán được chia ra thành năm loại. Loại thứ nhất khi chế tạo gia tăng nhiệt độ khi rèn cán đao. Loại thứ hai cũng giống như các loại đao khác có lỗ ở cuối cán đao. Loại thứ ba hoàn toàn khác với hoán thủ nhưng cán đao lại được rèn một cách uốn lượn. Loại thứ tư cũng có cán đao cũng giống với Honas thủ đao, sao đó được rèn liền mạch với thân đao. Loại cuối cùng được rèn toàn bộ theo một thể, ở vòng đao có hình Long tước, gọi là Long tước đại hoàn.

Trước đây Tào Cấp đưa cho Vương Mãi thanh Long Tước đại đao, ở cán đao cũng cùng một loại.

Còn thứ mà Tào Bằng chọn thì là loại thứ ba, cán đao được thiết kế uốn lượn.

Rèn hoán thủ chủ yếu là loại thứ nhất và loại thứ hai. Tào Bằng chọn cây đao này thuộc loại có hình dạng hiếm có.

Hần học tập nghề rèn của Tào Cấp nên có được một chút tri thức.

Tào Bằng biết so với loại hoán thủ khác thì cây đao này thân đao có chất lượng nhìn thì như tự chế nhưng thực tế là do người có chuyên môn tạo ra.

Bởi vì kỹ thuật chế tạo cán đao vào cuối thời Đông Hán vẫn chưa quen thuộc cho nên trên cây đao không có phần che tay.

Tào Bằng cầm thanh đao trong tay dùng sức mua hai cái rồi hài lòng gật đầu. Trọng lượng của nó hoàn toàn phù hợp. Một tay thì phải cố, còn hai tay thì phù hợp.

Sau đó, hần lại bối tìm ra một vật.

Đây chính là một cái tấm chắn nhỏ. Ở giữa thuẫn có thò ra một mũi nhọn có thể dùng để giết đối thủ. Hai bên có vươn ra móc sắt có thể dùng để khóa binh khí của đối phương. Hoàn đao thời Hán thường dùng một thứ phụ trợ. Nhưng đối với loại cầm đao bằng hai tay như Tào Bằng thì cái móc này có chút dư thừa. Tuy nhiên do tính chất của nó không tồi, có thể để cho Vương Mãi hoặc Đặng Tắc mang theo tùy thân.

Sau khi chọn lựa binh khí, Tào Bằng liền quay trở lại.

Đặng Tắc đang giúp thổi bể, thấy Tào Bằng quay lại liền cười cười không nói gì.

Bình thường thấy Đặng Tắc giống như người hơi điên nhưng thật ra không hề phải là người hồ đồ.

Vừa rồi nhìn thì như y chỉ tùy ý hỏi nhưng Tào Bằng hiểu được, tỷ phu hoàn toàn trong sáng. Có điều, Tào Bằng không biết trả lời vấn đề này như thế nào. Có một số việc tất cả chỉ cần biết trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra miệng. Vì vậy mà hần cũng chỉ mỉm cười gật đầu.

- A? - Tào Cấp tiếp nhận Hoán thủ đao, nhìn lướt qua rồi ngạc nhiên:

- Cây đao này không hề kém... Bằng nhi có con mắt thật tốt.

Tào Bằng cười ha ha, cũng không mở miệng.

Đời trước, đao tốt thấy không ít, chính mình đầu gì cũng là người có cổ sự nên không cần phải biểu lộ sự ngạc nhiên.

- Ừm! Cây đao này chỉ cần rèn lại một chút có thể trở thành một cây đao tốt.

Cứ để nó ở đây, ta giúp tỷ phu của con rèn thanh kiếm này lại cho tốt rồi sửa chữa cho con. Đúng rồi, đi lấy một chút nước tiểu ngựa lại đây, ta phải mài lưỡi.

Tào Bằng vội vàng lên tiếng rồi cầm cái thùng gỗ đi về phía chuồng.

Vương Mãi đang ở trong chuồng, tắm rửa cho ngựa.

Hiện giờ trong chuồng của Tào gia đang nuôi ba con ngựa. Nếu ở trong huyện Cức Dương thì coi như là một nhà trung bình.

- A Phúc! Người chọn con nào?

- Con nào cũng được... Người cười đại hắc, để cho tỷ phu của ta cười Đại Hoa. Còn con ngựa kia để cho ta đi. Dù sao ta cũng không giỏi cưỡi ngựa lắm, cưỡi ngựa tốt hơi tiếc.

- A Phúc! Người nói tới Hoàng Xạ làm hay sao?

Tào Bằng nở nụ cười, gật đầu không nói.

- Hẳn gọi tỷ phu đi mộ binh là có ý gì?

- Hiện tại còn không biết ý của hẳn. Chỉ có trải qua mới có thể biết rõ. Ta phải đi theo tỷ phu chính là lý do này.

- Vậy hiện tại chúng ta cần phải làm gì?

Vương Mãi ngoài miệng nói không sợ hãi, nhưng có thể thấy được gã vẫn có chút khấn trương.

Dù sao thì một thiếu niên mới mười bốn tuổi, chưa trải qua nhiều chuyện, lại xảy ra sự cố bất thành linh khiến cho gã lo lắng rất nhiều.

Tào Bằng liếc mắt một cái rồi cầm cái gáo, múc nước tiểu vào thùng.

- Cầm chắc trường mâu, nắm chặt cương đao. Binh tới thì ta chống, nước lên thì ta đắp bờ. Để xem Hoàng Xạ có thể làm được cái gì.

Nói xong, hẳn xách thùng đi ra.

Vương Mãi ngây người một lúc rồi cười ha hả.

- Binh tới tướng ngăn, nước lên thì đắp đất... Chân trần còn sợ các người mang giày hay sao?

Tinh thần của gã lập tức phấn chấn. Tào Bằng ở bên ngoài chuồng chỉ cười cười chứ không nói gì. Đối với Vương Mãi, hẳn hết sức yên tâm. Người này lá gan lớn, có điều chưa có nhiều kinh nghiệm. Chờ tới tương lai, hẳn trưởng thành, kiến thức rộng thì chắc chắn có thể làm được việc... Đồng thời, Tào Bằng còn suy nghĩ một chuyện khác quan trọng. Hẳn đã phát hiện, chiến mã thời đại này còn chưa có bàn đạp, đồng thời móng ngựa cũng không tồn tại. Khi tới binh doanh, có nên tự mình tăng thêm hai thứ đó hay không? Có bàn đạp thì cần phải trang bị thêm yên. Có nên gây ra sự chú ý đến vậy không?

Loại vật này không thể giấu được lâu.

Nếu trang bị lên, cơ bản không thể giấu được ánh mắt của đại hành gia.

Quên đi, tạm thời cứ để đó...mấy thứ này nhìn thì tưởng đơn giản nhưng đối với thời đại nó có thể nói là một sự tiến bộ rất lớn.

Phải tận dụng mấy thứ này để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Mặc dù lần này nói đi tới thành Cửu Nữ nhưng có thể nói là dữ nhiều lành ít, nhưng cũng không đáng để mang mấy thứ đó ra vì nó không phù hợp với lợi ích của mình.

- A Phúc!

- Vâng.

Tào Bằng vừa mới trở lại lán, Vương Mãnh đã gọi hẳn.

- Bá phụ! Có chuyện gì sao?

Vương Mãnh nói nhỏ:

- A phúc! Lần này mộ binh Thúc Tôn, người có biết là có chuyện gì không?

- Đại khái là biết một chút.

Đối với Vương Mãnh, Tào Bằng cũng không hề giấu diếm.

Vương Mãnh nói:

- Rất rắc rối?

Tào Bằng suy nghĩ rồi gật đầu, nói:

- Có thể là có chút rắc rối.

- Nghĩ kỹ xem giải quyết thế nào chưa?

- Đi một bước xem một bước. Cháu nghĩ lần một binh này có khả năng không phải nhằm vào tỷ phu mà là cháu... Tỷ phu chẳng qua bị tai bay vạ gió mà thôi.

Vương Mãnh không hỏi tiếp. Do dự một chút, y gấn răng rồi nói:

- A Phúc! Người có biết chuyện trước đây của ta không?

- Có biết một chút.

- Từ sau khi ta sinh Đầu Hồ đã từ bỏ, tới ngụ ở trấn Trung Dương. Có điều, ta vẫn còn một vài huynh đệ, vẫn duy trì liên hệ. Hiện giờ, bọn họ ẩn nấp trong núi kiếm ăn, nghe nói rất tốt. Bọn họ có chừng sáu, bảy chục người, ngoài ra còn có tới hai mươi con ngựa. Vốn khi rời khỏi trấn Trung Dương, ta dự định đưa Đầu Hồ tới tìm họ... Nếu như cần, ta có thể đi một chuyến tìm họ để nghĩ cách. Thậm chí việc giết người cũng rất dễ.

Không ngờ còn có chuyện này?

Vương Mãnh từng lại đại soái của Thái Bình đạo vậy thì anh em của y chắc chắn là tàn dư của Thái Bình đạo, cũng chính là giặc Khăn Vàng.

Cái gọi là kiếm ăn ở đây chỉ là một cách nói hàm súc. Tào Bằng biết những người đó chiếm cứ ngọn núi cũng là làm giặc.

Trông mắt đảo quanh rồi Tào Bằng nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Bá phụ! Nghĩ cách liên lạc với họ một chút, nhưng không phải cần ngay mà chỉ phòng ngừa trước mà thôi.

- Được rồi! Sáng mai ta lên đường tới Phục Dương.

Phục Dương về sau này chính là huyện Đồng Bách, cách Cức Dương đại khái khoảng sáu ngày đường. Nếu một người cưỡi ngựa thì nhanh hơn một chút.

- Vậy kính nhờ bá phụ. - Tào Bằng nghĩ nghĩ rồi nói thêm:

- Mặt khác, chúng ta đi rồi, để cho cha ta tháo cái bể này ra rồi giấu đi. Máy thứ này đều là bảo bối làm giàu sau này của chúng ta. Nếu người ngoài mà thấy được chắc chắn sẽ có rắc rối.

- Ta hiểu rồi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

32. Chương 32: Binh Lính Nghĩa Dương

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 32: Binh lính Nghĩa Dương

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Khi bầu trời tối đen, mọi người tập trung lại ăn một bữa cơm đơn giản. Ba người Đặng Tắc, Tào Bằng, Vương Mãi đều chuẩn bị xuất phát.

Đặng Tắc bỏ bộ trường bào, thay một chiếc áo chên màu đen, bên ngoài khoác một chiếc giáp mỏng.

Giáp này được bện bằng những miếng sắt, giống với giáp ngực. Một bộ giáp thế này nặng chừng hai mươi cân, có thể mang lại sự phòng ngự. Chỉ có điều đối với Tào Bằng mà nói thì nó quá nặng cho nên Trương thị tháo miếng sắt, thay bằng một miếng da trâu khiến cho nó biến thành một bộ giáp da. Như vậy trọng lượng của bộ giáp nhẹ hơn nhiều, nên Tào Bằng mặc hoàn toàn thích hợp.

Vương Mãi cầm lấy xà mâu. Trải qua cải tạo, cái móc ở cổ tay đã biến thành một tấm thuẫn bảo vệ tay.

Vương Mãnh dắt ngựa ra khỏi chuồng, đứng ở ngoài sân.

Ba người Tào Bằng phấn chấn tinh thần, nhảy lên lưng ngựa.

Đặng Tắc đeo một cây kiếm còn Tào Bằng thì cầm đao ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa.

- Cha! Mẹ! Con đi.

- Tới thành Cửu Nữ, mọi chuyện phải cẩn thận, không nên xung đột với người khác...

Mặc dù Tào Bằng trải qua hai kiếp người nhưng nghe thấy vậy cũng vẫn cảm động.

- Mẹ cứ yên tâm.

Hắn xoay người trên lưng ngựa, nói với Tào Cấp:

- Cha! Sau khi chúng ta tới thành Cửu Nữ, người ở đây cũng không cần mở rộng. Dù sao thì Khoái Chính cũng không quy định thời gian, người cứ nghỉ ngơi trước, chờ chúng ta về rồi nói sau. Nếu có chuyện gì thì cha cứ thương lượng với Vương bá bá. Tỷ tỷ như vậy, càng cần cha và mẫu thân chiếu cố...

Vương Mãnh mỉm cười, gật đầu coi như trả lời.

- Tỷ phu! Chúng ta lên đường đi.

Đặng Tắc ở trên ngựa, đưa tay khẽ vuốt hai má Tào Nam:

- A Nam! Cẩn thận, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về.

- Cha hãy bảo trọng.

Vương Mãi hoành ngang mâu trên lưng ngựa, chấp tay nói.

Ba người từ biệt xong liền thúc ngựa đi.

Trong bóng đêm, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa.

- Lão Tào! Chúng ta vào nhà đi.

- Gió đêm lạnh, A Nam còn mang thai nên phải cẩn thận. Đệ muội! Muội về phòng trước với a Nam! Ta cần phải nói với lão Tào một số chuyện.

- Ừm! Vào phòng đi.

Trương thị giúp Tào Nam, cẩn thận đi vào trong.

Vương Mãnh và Tào Cấp đứng ở cửa, cùng thở mạnh một cái.

- Lão Tào! Tìm giúp ta một cây đao và rèn một ngọn mâu.

- Huynh định làm gì?

- A Phúc muốn nhờ ta làm một vài chuyện. Ngày mai ta phải đi. Nhiều nhất thì mười lăm ngày ta sẽ trở về. Trước khi ta quay về, người đừng có làm gì vội...cứ tháo bê gió xuống rồi tìm một nơi mà giấu. Ta thấy cái chuyện này không hề đơn giản như vậy, mà chắc chắn có rắc rối.

Nét mặt Tào Cấp trở nên nghiêm trọng.

- A Phúc nói gì với người sao?

- Nó cũng không rõ lắm nhưng cảm giác có gì đó không bình thường. Vì vậy mà nó mới đòi đi với Thúc Tôn.

Có a Phúc đi cùng, Thúc Tôn cũng không có chuyện gì. Việc cần gấp lúc này chúng ta phải giữ cho cái nhà này được tốt. Đứng để tới lúc bọn nhỏ trở về lại xảy ra biến cố.

Hai người hiểu nhau nhiều năm nên rất nhiều chuyện không cần phải nói.

- Ta hiểu rồi. Vậy rèn binh khí cho người.

Tào Cấp xoay người đi về phía kho, còn Vương Mãi thì đứng ở bậc cửa nhìn vào bóng đêm, phía ba người Đặng Tắc vừa mới đi.

"Mấy đứa nhỏ! Nhớ an toàn trở về..."

Đêm tối, gió lạnh thổi thẳng vào mặt.

Tốc độ của ngựa cũng không nhanh lắm, Tào Bằng hơi kéo khăn lên một chút. Tâm lý của hắn có một chút gì đó hưng phấn mà khó nói nên lời. Bị người tính kế với mình nhưng bản thân lại có nhiệt huyết sôi trào? Đáp án rất rõ... Tào Bằng cũng không biết nguyên nhân, tuy nhiên thực ra tới lúc này hắn đã chính thức hòa nhập vào với thời đại này.

Hắn đưa tay nắm chặt thanh đao. "Đại trưởng phu đã tới lúc giết người!"

- Tới rồi.

Đặng Tắc ghìim ngựa rồi xoay người nhảy xuống ngựa.

Vương Mãi và Tào Bằng lần lượt dừng lại, cả hai nhìn quanh chỉ thấy trong bóng đêm, thành Cức Dương thấp thoáng ẩn hiện.

Trên con đường lớn đi tới thành Cửu Nữ đang có mấy chục chiếc xe ngựa đứng sẵn với hơn ba mươi người. Nhìn cách ăn mặc của họ thì đúng là tù nhân của huyện Cức Dương. Trên mỗi chiếc xe ngựa đều có một xa phu, còn hơn ba mươi kẻ tù thì đứng ở bên cạnh. Nhìn cả đám đều vô cùng uể oải.

- A Phúc!

- Cái gì?

- Người nhìn bên kia.

Tào Bằng nhìn theo hướng tay của Vương Mãi về phía mấy kẻ tù đang nấp bên những chiếc xe tránh gió lạnh.

- Có chuyện gì?

- Tên kia chẳng phải Mã Ngọc hay sao?

Trên xe ngựa cũng có ánh đèn mờ mờ.

Nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được một số bóng người.

Thật ra Tào Bằng không nhớ hình dạng Mã Ngọc lắm. Hôm Mã Ngọc tới gây sự, Tào Bằng còn ở trong huyện thành nói chuyện với Khoái Chính. Cho tới khi trở về thì đám người Mã Ngọc đã bị bắt, cho nên Tào Bằng cũng không để ý đối phương. Nếu như Vương Mãi không nhận ra thì hắn còn không biết Mã Ngọc cũng có mặt ở đây.

- Lão trượng! Đã lâu không gặp.

Tào Bằng lập tức nhảy xuống, đi tới bên cạnh Đặng Tắc, chấp tay vấn an.

Người phụ trách giao tiếp với Đặng Tắc đúng là lão quan gia của Khoái Chính. Nhìn thấy Tào Bằng ăn mặc như vậy, lão quan gia hơi ngẩn người.

- Tào công tử! Ngài thế này là...

- Ha ha! Bẩm lão trượng. Tiểu tử chuẩn bị đi với tỷ phu tới thành Cửu Nữ.

Ngài cũng biết tỷ phu của ta là một người thật thà. Gia tỷ sợ tỷ phu ở trong binh doanh chịu thiệt thòi cho nên cho hai người chúng ta đi theo giúp đỡ. Không biết lão trượng có thể tăng thêm hai người chúng ta trong danh sách hay không? Ta nghe nói, người nhận lệnh có thể mang theo tùy tùng.

- A! Chuyện đó có gì đâu.

Lão quân gia cười ha hả rồi sai người đưa danh sách tới, sau đó điền thêm tên Tào Bằng và Vương Mãi vào.

- Tào công tử đừng vội trách móc. Huyện lệnh nhà ta cũng không thể nào làm trái lại lệnh của quan trên. Người cũng biết, Hoàng Binh tào sử giữ hồ phù của châu mục, nên quan phủ các nơi phải phối hợp. Viên lại dưới trưởng huyện lệnh đều bị mộ binh... Lần này mệnh lệnh của Hoàng Binh tào sử hết sức bất ngờ, hoàn toàn không có sự báo trước. Có điều huyện lệnh nhà ta nói, tuyển Đặng tá sử lần này cũng là một chuyện tốt.

Y có tài nhưng không có cơ hội.

Trở thành tiểu lại của huyện Cúc Dương cũng không có cơ hội lớn. Đi tới thành Cửu Nữ cũng có thể sau này có thêm công lao.

Khoái Chính cũng không rõ chuyện xảy ra lắm.

Chuyện này càng chứng minh sự suy đoán của Tào Bằng. Hoàng Xạ mộ binh Đặng Tắc sợ lại giống như Hạng Trang múa kiếm, ý nhằm vào Bái Công.

- Đại trượng phu phải dốc lòng vì nước, sai lại có gì mà uất ức? Lão trượng! Có điều... Số xe ngựa này cùng với đám kẻ tù là như thế nào?

- Trong xe ngựa chính là lương thảo và đồ quân nhu. - Lão quân gia cười cười giải thích:

- Lần này tập kết binh mã ở thành Cửu Nữ, lương thảo và đồ quân nhu cần thiết là do huyện Cúc Dương và Dục Dương đảm nhiệm. Hai ngày trước, Hoàng Binh tào sử còn phái người tới nói bên đó thiếu một ít khổ sai. Cho nên mới vội vàng điều động ba mươi bảy người phạt tới thành Cửu Nữ. Vừa lúc có Đặng tá sử nhận lệnh tới đó cho nên giao cho hắn áp giải. Sau khi tới thành Cửu Nữ sẽ có người tiếp nhận đám tù trộm này. Công tử cứ yên tâm.

- Thì ra là vậy.

Tào Bằng làm như bưng tỉnh, nhìn thoáng qua đám tù bên những chiếc xe quân nhu.

Đặng Tắc cũng không để ý tới đám kẻ tù, cầm quyển danh sách đối chiếu, kiểm tra đồ lương thảo, quân nhu.

Trong đầu Tào Bằng có một suy nghĩ liền cười nói:

- Lão nhân gia! Tiểu tử có một yêu cầu quá đáng, mong lão nhân gia giúp.

- A! Công tử cứ nói.

- Ngài thấy số lượng xe rất nhiều, ngoại trừ xa phu ra nhưng không còn ai khác.

Ba người tiểu tử đi đường phải bảo vệ xe, đồng thời phải áp giải phạm nhân. Chẳng may có gì sơ sẩy, chắc chắn khi tới binh doanh sẽ bị vấn tội.

- Vấn đề này...thực ra cũng rất rắc rối. Cúc Dương chúng ta khác với những nơi khác. Từ khi Lưu Kinh Châu tới đây, Cúc Dương không có binh mã. Nơi khác còn có hương dũng có thể dùng, chỉ duy nhất Cúc Dương chúng ta là khó tìm người. Hơn nữa thời điểm năm nay cũng khó tìm được a.

- Ta có một ý nhỏ, lấy một số dây thừng rắn chắc, hai đầu buộc vào hai chiếc xe ngựa rồi sau đó vòng dây thừng vào từng người. Như vậy cả ba mươi bảy người đều bị cố định vào hai chiếc xe ngựa. Phạm nhân và phạm nhân sẽ bị dây thừng buộc vào nhau, nếu có người muốn trốn thì sẽ ảnh hưởng tới người khác. Cho dù cả ba mươi bảy người cũng chạy trốn thì cũng bị xe ngựa làm cho ảnh hưởng.

Ánh mắt của lão quần gia sáng lên, có ý khen ngợi mà nhìn Tào Bằng.

- Công tử đúng là cao minh... Ta lập tức sai người đi làm.

Lão quần gia liền hạ lệnh, sai người trói đám phạm nhân lại.

Đặng Tắc chậm rãi đi tới bên cạnh Tào Bằng mà thấp giọng nói:

- A Phúc! Sao phải làm như vậy? Đều là hương thân với nhau có gì phải thế?

- Tỷ phu! Lúc này cho dù thế nào cũng không thể từ bi. Huynh cũng thấy đám người Mã Ngọc...chẳng may chúng bỏ trốn ở trên đường thì khi chúng ta tới thành Cửu Nữ sẽ bị xử phạt. Nghĩ xem tình hình của chúng ta mà nương tay chính là làm cho bản thân thêm rắc rối. Trói họ lại như vậy, nếu có người nào dám làm loạn, ta cũng không ngại lấy đầu y.

Tào Bằng nói câu sau, âm thanh rất to.

Mã Ngọc hiển nhiên là cũng nghe được mà rung mình. “Khốn kiếp! Dám sai người lấy dây thừng buộc ông lại.”

Đặng Tắc có tâm khuyên bảo nhưng không ngờ Tào Bằng lại có lý riêng của mình.

Việc áp giải phạm nhân thật ra rất rắc rối. Nếu trên đường có một, hai người bỏ chạy thì khi tới thành Cửu Nữ chắc chắn sẽ bị phạt.

Những việc như thế này xưa nay chỉ nói lý chứ đâu nói tới tình.

“Thôi! A Phúc nói đúng. Hiện giờ mình còn chưa lo được cho bản thân làm sao chú ý được tới người khác?”

Về mặt này, Đặng Tắc cảm thấy Tào Bằng còn quyết đoán hơn mình.

Sau khi soát hết số phạm nhân, Đặng Tắc điểm chỉ vào danh sách, coi như đã tiếp nhận.

Tào Bằng rút đao ngồi trên ngựa, cổ tình liếc nhìn ba mươi bảy phạm nhân. Ánh sáng của Hoán thủ đao khiến cho đám phạm nhân đang xông xáo lập tức trở nên ngoan ngoãn.

- Lão nhân gia! Đa tạ! Chúng ta xin cáo từ.

- Mấy vị công tử bảo trọng.

Lão quần gia phất tay, cáo biệt ba người Đặng Tắc.

Tào Bằng đột nhiên quay đầu, ngồi trên ngựa, chấp tay vái chào.

- Lão nhân gia! Hôm nay đã là cuối năm. Tiểu tử ở đây xin chúc tết ngài.

- A!.... Cũng chúc mừng, chúc mừng.

Lão quần gia lặng đi một chút rồi vội vàng chấp tay đáp lễ.

Cảm giác đối với Tào Bằng trong lòng lão cũng tốt hơn nhiều.

“Vị tiểu công tử này đúng là có lễ, không hổ danh đệ tử của Lộc môn.”

: Rượu và gừng

Trong những ngày gần đây, Lưu Bang cảm thấy trong lòng luôn không an tâm. Ông ta vốn có ý định chặn đại quân của Hạng Võ bên ngoài Hàm Cốc Quan để mình chiếm trọn vùng Quan Trung, nhưng Hạng Võ đã xua quân tấn công, rồi tiến thẳng vào, đóng quân tại Hồng môn. Ông biết tính tình của Hạng Võ cứng rắn ngoan cường, ghét kẻ xấu như ghét kẻ thù, nếu chọc ông ta tức giận, dẫn đại quân tràn tới tấn công thì làm thế nào đối phó? Ông ta vì nôn nóng muốn biết động hướng của Hạng Võ, nên đã khổ tâm suy nghĩ một phương sách để đối phó.

Giữa lúc ông ta thấy trong lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên thì Trương Lương bước vào. Trương Lương đem chuyện Hạng Bá đến Bá Thượng báo cáo với Lưu Bang. Lưu Bang nghe qua, người lạnh toát mồ hôi. Hạng Võ đúng như dự kiến, sẽ thực sự ra tay đánh nhau. Ông vội vàng hỏi Trương Lương:

- Chuyện đó có thực không?

Trương Lương không trả lời thẳng câu hỏi, mà hỏi ngược lại:

- Việc cử binh đóng giữ Hàm Cốc Quan, là ý định của ai vậy?

Lưu Bang đáp:

- Cửa Tư Sinh. Ông ta nói với tôi Hàm Cốc Quan là một cửa ải hiểm yếu, nếu giữ Hàm Cốc Quan không cho chư hầu tiến vào bên trong, thì đất Tần sẽ thuộc về một mình tôi. Việc xưng vương ở Quan Trung là việc dễ dàng như việc lấy đồ trong túi, tôi cho rằng lời nói của ông ta rất chí lý, nên đã nghe theo.

Trương Lương lắc đầu cười, nói:

- Chính Bái Công đã sai lầm ở chỗ đó. Tôi luôn luôn cho rằng Bái Công là người sáng suốt, rộng lượng, có nhiều mưu lược cao kỳ nhưng không ngờ lại làm một chuyện hồ đồ như vậy? Xin Bái Công hãy suy nghĩ, ta chỉ có mười vạn binh mã, còn Hạng Võ thì nhiều gấp bốn lần ta, hơn nữa, họ là một đạo quân tướng giỏi binh mạnh, lại mới vừa đại thắng, nhuệ khí không ai chặn đứng được. Hàm Cốc Quan tuy là nơi có địa hình hiểm yếu, nhưng làm sao ngăn chặn được quân của Hạng Võ? Bái Công không nghĩ tới hậu quả của chuyện làm đó sao?

Lưu Bang cúi đầu im lặng không trả lời, một lúc lâu sau mới nói:

- Chuyện đã thế rồi, vậy tướng quân có cách đối phó nào tốt không?

Trương Lương suy nghĩ một lát, nói:

- Thần hiện nay chỉ có một biện pháp, đó là mời Bái Công ra mặt, tự nhờ Hạng Bá nài nỉ với Hạng Võ, để xin ông ta đừng mở cuộc tấn công, nói rõ là Bái Công hoàn toàn không có ý muốn làm Quan Trung Vương, nếu Hạng Võ muốn thì ngài sẵn sàng dâng hai tay để nhường. Lưu Bang trong lòng không muốn như thế: vì việc xua quân tiến về phía tây, suốt trên đường từng chiến đấu đoạt ải cướp thành, không phải là vì địa vị Quan Trung Vương đó sao? Nay lại phải nhường cho Hạng Võ thật là điều không nỡ tí nào. Nhưng suy nghĩ lại, phàm việc gì cũng phải nghĩ tới kế hoạch lâu dài, nay nói về binh lực thì rất khó giao phong với Hạng Võ, vậy nên lùi một bước trước, để tránh sức mạnh áp đảo của đối phương, rồi từ từ mưu đồ việc sau cũng không có chi gọi là bất lợi.

Sau khi suy nghĩ như thế, Lưu Bang quyết định làm theo ý Trương Lương, nhưng ông lo ngại Hạng Bá phải chăng có thể thuyết phục được Hạng Võ. Trương Lương thấy được tâm trạng đó bèn nói:

- Về Hạng Bá, Bái Công xin cứ an tâm. Ông ta là chú ruột của Hạng Võ, trong khi Hạng Võ lại là người rất tôn kính trưởng bối của mình, có nhân, có hiếu nổi tiếng. Trước đây khi Hạng Lương còn sống, Hạng Võ bao giờ cũng nghe theo ý kiến của Hạng Lương, không hề cãi lại. Nay Hạng Lương đã chết, Hạng Bá trở thành người trưởng bối duy nhất của Hạng Võ. Giữa thần và Hạng Bá có ơn cứu mạng, trước kia Hạng Bá giết người phải trốn đến Hạ Phi, được thần tìm cách cứu giúp, nên ông ấy phải hết sức cố gắng giúp mình.

Sau khi nghe Trương Lương nói như thế, Lưu Bang mới an tâm, bèn hỏi giữa Trương Lương và Hạng Bá ai lớn tuổi hơn. Trương Lương cho biết Hạng Bá lớn hơn mình mấy tuổi, thế là Lưu Bang bảo Trương Lương đi mời Hạng Bá đến và dùng cái lễ đối với người huynh trưởng để đối đãi với ông.

Hạng Bá được Trương Lương hướng dẫn tới trước mặt Lưu Bang. Lưu Bang hoàn toàn thay đổi tác phong ngạo mạn bình thường, tỏ ra hết sức nhiệt tình, tha thiết gọi Hạng Bá là huynh trưởng, và ra lệnh cho người hầu bày tiệc rượu, mời Hạng Bá ngồi vào ghế thượng khách. Ông không nói ngay vấn đề nhờ Hạng Bá đi nài nỉ Hạng Võ, mà chỉ nhắc lại một số câu chuyện khi khởi binh chống Tần. Ông nói, lúc ban đầu binh lực của ông rất ít, may mắn nhờ Hạng Lương cho mượn binh nên mới có được ngày hôm nay. Đối với đại ân đại đức của họ Hạng, dù cho tới già ông cũng không quên. Tiếp đó, ông lại nói tuy lần đầu tiên gặp được Hạng Bá, nhưng đối với Hạng Bá ông đã ngưỡng mộ từ lâu, vì Trương Lương đã nhiều lần nói tới tình thân nghĩa hiệp và lòng tốt sẵn sàng giúp người của Hạng Bá cho ông nghe, riêng tình bạn giữa Hạng Bá và Trương Lương ông cũng được biết rất nhiều. Ông một mặt nhắc lại chuyện cũ tình xưa, liên tiếp dâng rượu mời Hạng Bá và hứa sẽ gả con gái cho con trai của Hạng Bá. Hạng Bá bị những lời vuốt ve của Lưu Bang nên sắc mặt lúc nào cũng tươi vui, bất giác đã uống nhiều rượu mà không hay.

Lưu Bang thấy Hạng Bá đã say ngà ngà, mới đi thẳng vào vấn đề chính. Ông làm ra vẻ chân thành, lại biểu lộ thái độ như người bị hiểu lầm, nói:

- Tại hạ kể từ ngày nhận được lệnh của Sở Hoài Vương, dẫn binh tiến về phía tây, đã trải qua trăm ngàn gian nguy, nhất là may mắn được sự hỗ trợ của Hạng tướng quân, nên đã vào được Quan Trung trước. Sau khi vào Quan Trung, tại hạ đã tiến hành lập bộ số của các quan viên cũng như của dân chúng ở tại đây, hơn nữa, đã niêm phong tất cả phủ kho của nhà Tần, giữ gìn kỹ lưỡng, không hề động tới tí nào, cung kính chờ đợi Hạng tướng quân tới để tiếp thu. Còn việc tại hạ phái một số ít tướng sĩ đóng giữ Hàm Cốc Quan, là nhằm đề phòng bọn giặc cướp lẻn vào và cũng nhằm bảo đảm không xảy ra những biến cố gì khác. Riêng đối với Hạng tướng quân thì tôi luôn luôn kính phục, đó là lời nói thật có trời làm chứng, tôi giữ gìn ở đây, ngày đêm trông chờ Hạng tướng quân đến để giao lại vùng Quan Trung cho Hạng tướng quân tiếp quản. Tôi nguyên là thuộc tướng của Hạng tướng quân, vậy làm sao dám phản bội? Mong Bá huynh nói lại giùm với Hạng tướng quân, để ông ấy thấy được nỗi khổ tâm của Lưu Bang này, cũng như lòng chân thành này không bao giờ làm trái với những ân đức xưa. Việc này tôi hoàn toàn nhờ cậy Bá huynh giúp đỡ.

Lưu Bang cố tỏ ra chân thành khi nói những lời trên. Đặc biệt lúc nói tới những vấn đề cảm động, đôi mắt ông cũng đỏ hoe. Hạng Bá cảm động nói:

- Đừng lo, chuyện này tôi sẽ giúp đỡ!

Trước khi ra về Hạng Bá lại dặn dò Lưu Bang sáng sớm ngày mai phải đến Hồng môn để đích thân tạ tội với Hạng Võ. Lưu Bang gật đầu liên tiếp.

Một tiệc rượu của Lưu Bang đã làm cho Hạng Bá say sưa ngây ngất và biến ông ta trở thành người điều đình cho trận đại chiến sắp xảy ra, bằng lòng giúp đỡ cho Lưu Bang người “anh em” vừa mới kết giao, và hoàn toàn quên mất sự nghiệp của người cháu mình là Hạng Võ. Hạng Võ muốn dùng gươm và vũ lực để giải quyết chuyện rắc rối đầu tiên giữa ông với Lưu Bang, còn Lưu Bang thì lại dùng rượu, dùng mưu kế để tranh thủ cho mình một thuyết khách đắc lực. Cuộc độ sức giữa rượu và gươm đã diễn ra giữa đêm khuya tăm tối.

Ngay trong đêm hôm đó, Hạng Bá đã trở về tới nơi đóng quân, liền vội vàng đi gặp Hạng Võ, đem lời nói của Lưu Bang truyền đạt và giải thích một cách tường tận với Hạng Võ. Ông lấy tư cách là người trưởng bối nói với Hạng Võ:

- Sống trong đời việc xử thế phải lấy chữ nghĩa làm đầu, phải đặt chữ tín lên trên. Binh lực của Bái Công có hạn, thế mà lại gánh vác trọng trách tiến quân về phía tây, trên đường đã đánh nhau với quân Tần không biết bao nhiêu trận, có thể nói là vào sinh ra tử. Nếu không phải Bái Công đánh tan quân Tần ở Quan Trung trước, thì tướng quân làm sao có thể tiến quân một cách thuận lợi vào Quan Trung? Hiện nay Bái Công đã đánh bại quân Tần để tiến vào Quan Trung, lập được đại công, thế mà chúng ta lại phát binh đánh ông ấy thì đâu phải là một hành động biết trọng chữ nghĩa, khó được người trong thiên hạ ủng hộ. Tôi xem Bái Công biết lễ nghĩa khiêm nhường, tánh tình nhân hậu khoan dung. Ông ta vốn có thể dựa vào lời hứa hẹn của Sở Hoài Vương xưng vương tại Quan Trung nhưng ông ta lại niêm phong phủ kho, bảo vệ tất cả tài sản quý báu, để nguyên ngôi vị Quan Trung Vương chờ tướng quân đến nhận. Một người như thế làm sao dễ tìm? Theo ý tôi, chúng ta nên cư xử tốt với Bái Công, biến can qua thành gấm vóc.

Hạng Võ mặc dù có tính kiên quyết, và dũng cảm, nhưng xử sự lại thường tỏ ra yếu mềm, thiếu quả đoán, dễ bị người khác làm cho thay đổi ý định. Hạng Bá là chú ruột của ông, cho nên nghe qua lời nói rất chí lý đó ông không khỏi cảm thấy mình quyết định phát binh là điều quá vội vàng. Ông hứa hẹn sẽ làm theo lời của Hạng Bá, đối đãi tốt với Lưu Bang. Hạng Bá sau khi hoàn thành được sứ mệnh của mình, cảm thấy trong lòng hết sức nhẹ nhàn. Đêm đó, qua niềm vui được Lưu Bang đãi rượu, ông ta đã ngủ được một giấc ngon lành.

Lại một buổi sáng sớm đã tới, ánh bình minh chiếu rọi một màu hồng rực rỡ lên những cây thông mọc trên đồi và cũng chiếu rọi khắp cả mặt đất một ánh vàng kim lóng lánh. Giữa ánh nắng sớm, một đội kỵ binh chừng hơn một trăm người đang chạy bay tới vùng Hồng môn. Đó là Lưu Bang và các tùy tùng của ông ta. Ông ta làm theo lời dặn dò của Hạng Bá, đến đây để tạ tội với Hạng Võ. Sau khi tiến vào cổng doanh trại, Lưu Bang đã thấy một bầu không khí đại chiến sắp sửa diễn ra. Ông nhìn thấy những con chiến mã đứng trong tàu ngựa đã ăn cỏ no nê, đã được bắt kẻ và lấp yên, còn các binh sĩ ai nấy đều nai nịt sẵn sàng, hỏa

đầu quân đang bận rộn nấu cơm, làm thức ăn, các doanh trại đều thấy khói bốc lên nghi ngút, trong không khí cũng ngửi thấy được mùi cơm canh. Lưu Bang thầm vui mừng: cũng may là ta đến sớm, nếu không thì quân đội của Hạng Võ dùng cơm xong chắc chắn sẽ lên đường mở cuộc chinh phạt, đến chừng đó thì hậu quả thật khó lường.

Lưu Bang và các tùy viên đứng ở bên ngoài giấy lát để chờ binh sĩ vào trong bữa báo lại với Hạng Võ, rồi mới được đi vào. Gặp Hạng Võ, Lưu Bang đã cố trấn tĩnh và dùng một giọng thành khẩn nói:

- Tôi và tướng quân cùng hợp sức đánh Tần. Tướng quân chiến đấu ở Hà Bắc, còn tôi chiến đấu ở Hà Nam. Tướng quân đã đánh đại bại Chương Hàm, khắp chư hầu và cả thiên hạ đều khiếp phục. Nói về công lao thì tôi thật ra nào dám sánh với tướng quân, và chính tôi cũng không ngờ là mình đã xua quân vào Quan Trung trước, đánh bại nước Tần và đã hạ trại để chờ đợi gặp tướng quân. Thái độ ở đời của tướng quân tôi biết rất rõ; còn tình bạn giữa tôi và tướng quân đâu phải mới một sớm một chiều. Tôi nghĩ rằng có một kẻ tiểu nhân nào đó làm cho giữa chúng ta có sự hiểu lầm nhau, mong tướng quân khoan dung đại độ, đừng tin những lời nói xấu tôi của bọn đó, nguôi bớt cơn giận, tha thứ cái tội thiếu chu đáo của tôi. Quan Trung là của tướng quân, tôi chẳng qua là một thuộc hạ của tướng quân mà thôi. Ngồi vị Quan Trung Vương là của tướng quân, tôi sẵn sàng cúi mình xưng thần. Ân đức của tướng quân mênh mông vậy chả lẽ chẳng tha thứ được những thiếu sót của tôi hay sao?

Trong khi Lưu Bang vừa nói những lời nói đó thì ông ta cũng vừa rơi lệ. Nói đến những câu sau cùng, gần như ông nghẹn ngào nước mắt, không thể nói thành tiếng nữa. Hạng Võ là người lòng dạ yếu mềm, và không chịu đựng được trước những lời nói nhún nhường của bất cứ ai, đặc biệt là càng không thể chịu đựng được thái độ hạ mình nhận lỗi của người khác. Điều đó so với sự thô bạo hung hãn bề ngoài của ông, trở thành một sự tương phản rõ rệt. Đêm qua sau khi nghe Hạng Bá nói những lời hơn thiệt, ông đã thay đổi ý định, đang muốn ra lệnh cho toàn quân ngưng việc phát binh giờ đây thấy Lưu Bang đích thân đến nhận tội, nên cơn giận trong lòng ông đã hoàn toàn tiêu tan, ý định phát binh trừng trị Lưu Bang cũng không còn nữa. Ông an ủi Lưu Bang đừng quá áy náy, vì ông đã hiểu và rất cảm kích trước những nỗi khổ tâm của Lưu Bang. Ông nói cho Lưu Bang biết sở dĩ ông định làm như vậy là vì bị Tả tư mã Tào Vô Thương khiêu khích, nếu không thì ông cũng tuyệt đối không bao giờ muốn dùng binh nhưng để đối phó nhau. Vừa nghe cái tên Tào Vô Thương, Lưu Bang không khỏi giật mình, mắng thầm: “Khá khen cho tên gian tế nhà người, ta cư xử với người đâu có sai sót gì thể mà nhà người dám đến đây tố cáo ta, làm hỏng việc lớn của ta. Vậy nhà người hãy chờ đợi, ta tuyệt đối không buông tha cho nhà người đâu.”

Thế là hai kẻ thù qua đó đã trở thành đôi bạn. Hạng Võ liền truyền lệnh xuống binh sĩ giải trừ vũ trang toàn quân, xóa bỏ hành động chiến đấu, ăn cơm sáng xong thì nghỉ ngơi chờ lệnh. Hơn nữa, ông còn ra lệnh dọn bàn tiệc để cho Hạng Võ khoản đãi Lưu Bang một cách thịnh tình.

Sau khi bàn tiệc dọn xong, Hạng Võ và Lưu Bang nắm tay nhau bước vào. Hạng Võ và Hạng Bá ngồi nhìn về phía đông, Phạm Tăng ngồi nhìn về phía nam, Lưu Bang nhìn về phía bắc, Trương Lương ngồi nhìn về phía tây.

Thức ăn trong bàn tiệc hết sức thịnh soạn, trong tô và mâm đặt trên chiếc bàn sơn mài đều đựng đầy áp thức ăn, nào là cá chưng, thịt heo hầm, thịt thỏ hầm, thịt chim trĩ hầm, bò nướng, heo nướng, sườn chó nướng, thịt dê lạp, bào ngư chưng. Ngoài ra còn có tương thịt, tương cá... những món ăn chưng và hầm đều chín mềm, lại được gia vị bằng quế, gừng, muối, nên rất thơm. Có những món ăn phần nước đã thấm hết vào món ăn, cũng có những thức ăn vẫn còn nóng, hương thơm ngào ngạt. Các loại thức ăn nướng đều làm bằng thịt. Sau khi thịt đã làm sạch, mới dùng que tre xiên lụi nướng trên lửa than. Cách làm thịt dê là lấy thịt dê đã làm sạch, nướng trên lửa cho chín, rồi mới đem phơi khô. Bào ngư được chưng trong thổ. Riêng món canh thịt cũng có đến mấy loại khác nhau. Có loại nấu bằng đầu bò, có loại nấu bằng thịt chó, có loại nấu bằng thịt dê. Ngoài ra, còn có món cá sống được chế biến rất tinh tế. Đó là món ăn nơi quê hương của Hạng Võ dùng để đãi khách quý hôm nay cũng có mặt trên bàn ăn dùng để chiêu đãi Lưu Bang.

Trước tiên, Hạng Võ đưa cao bầu rượu mời Lưu Bang cùng uống. Do phải giữ đúng lễ phép, Lưu Bang đã uống cạn một bầu nhưng thật ra ông cảm thấy rất khó nuốt. Đầu phải ông đến đây để uống rượu. Hạng Võ mặc dù bằng lòng ngưng việc xuất binh đến Bá Thượng, nhưng ai ngờ được là ông ta có thể thay đổi ý kiến? Hạng Võ là người ít mưu lược, nhưng Phạm Tăng lại là người mưu lược tinh thông. Nếu Phạm Tăng nói với Hạng Võ điều gì đó, thì không biết chừng Hạng Võ vẫn có thể gây ra những chuyện bất ngờ.

Trương Lương thấy được tâm trạng của Lưu Bang, nên đã ra hiệu cho chủ, mình đã tới đây rồi thì đừng lo nghĩ gì nữa. Đồng thời, Trương Lương cố lấy thái độ trấn tĩnh của mình để gây ảnh hưởng tới Lưu Bang, muốn ông cứ bình tĩnh ăn uống.

Riêng Phạm Tăng đúng là đang có rất nhiều suy nghĩ. Hạng Võ không thương lượng với ông mà đã tự ý xóa bỏ kế hoạch tấn công, khiến ông phải đắn đo suy nghĩ, chắc chắn việc này đã có người thông báo tin tức cho Lưu Bang, bằng không Lưu Bang không thể tự động tới đây tạ tội. Ông rất căm hận một tên gian tế nào đó ở trong quân ngũ và càng bất mãn thái độ nhân từ theo kiểu đàn bà của Hạng Võ. Trong buổi tiệc Phạm Tăng đã mấy lần nháy mắt ra hiệu cho Hạng Võ để Hạng Võ giết quách Lưu Bang đi, ông còn cầm chiếc khoen ngọc đeo thanh kiếm dài ở bên hông, để ra hiệu cho Hạng Võ. Nhưng Hạng Võ vẫn làm lơ, không có phản ứng gì.

Phạm Tăng rất tức giận, uống một hơi cạn bầu rượu, rồi dần mạnh xuống mặt bàn bỏ đi ra ngoài.

Phạm Tăng tìm gặp Hạng Trang. Người này có võ nghệ cao cường lại có lòng dũng cảm, múa kiếm rất hay, là một tướng lĩnh đắc lực dưới tay của Hạng Võ. Phạm Tăng trước tiên nói rõ mọi việc cho Hạng Trang nghe, rồi mới giải thích tiếp:

- Đại vương là người quá yếu mềm không nở xuống tay. Vậy anh hãy bước vào trong, trước tiên dâng rượu lên cho Bái Công, rồi sau đó xin phép múa kiếm để giúp vui, nhân đó giết chết Bái Công đi. Bái Công là một con người có hùng tài đại lược, lại có nhiều tham vọng lớn, vậy nhất định phải trừ ông ta. Đây là một cơ hội trời cho để chúng ta động thủ, nếu không làm như vậy thì sau này chúng ta sẽ trở thành tù binh của Lưu Bang hết!

Hạng Trang nói:

- Xin Á phụ yên tâm, mặt tướng sẽ làm đúng theo ý đó!

Thế là Phạm Tăng dẫn Hạng Trang bước vào trường. Hạng Trang rót đầy một bầu rượu lớn, cung kính nói:

- Bái Công tiến quân về phía tây, lập được công lớn, nay mới được tương kiến, thật là vinh hạnh. Mặt tướng xin kính dâng lên Bái Công một bầu rượu này!

Hạng Trang đột ngột bước vào trường, lại có thái độ cung kính dâng rượu làm cho Lưu Bang, một người biết nhận xét tế nhị không khỏi suy nghĩ: người này đến đây chắc là không có thiện ý đâu, không chừng anh ta muốn giở trò gì! Nhưng Lưu Bang không tiện từ chối, nên đón lấy bầu rượu của anh ta đưa tới, rồi miễn cưỡng hớp lấy một ngụm. Hành động của Lưu Bang đều lọt vào mắt của Hạng Trang. Anh ta nói:

- Bái Công đúng là một người hào phóng, thật đáng kính, thật đáng kính! Nói tới đây anh ta vòng tay nói tiếp: quân Vương và Bái Công uống rượu, thế mà trong quân ngũ lại không có tiết mục gì để giúp vui, vậy xin cho phép tôi được múa kiếm để làm trò vui cho khách. Thế nào?

Lưu Bang lại suy nghĩ, nên một lúc lâu mà vẫn không lên tiếng trả lời. Riêng Hạng Võ trong lúc tửu hứng khi nghe đề nghị của Hạng Trang thì hết sức vui mừng, nói ngay:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Hãy mau múa kiếm đi để giúp vui cho Bái Công uống rượu!

Hạng Trang lên tiếng vâng lời. Ông ta dùng hai ánh mắt liếc nhìn Phạm Tăng một lượt, thấy Phạm Tăng đang chú ý nhìn ông ta với sự chờ đợi. Ông ta khẽ gật đầu rồi bước ra khoảng trống giữa bàn tiệc, tuốt gươm bắt đầu múa.

Hạng Trang quả không hổ là hảo thủ giỏi về kiếm thuật. Tay phải của ông ta cầm kiếm, thân người cũng múa theo thanh kiếm xoay, bước chân nhanh nhẹn, lên xuống nhẹ nhàng, có lúc ông ta chồm tới như hổ vồ mồi, có lúc nhanh nhẹn như một con mãng xà thè lưỡi. Ánh sáng của lưỡi kiếm loang loáng như ánh điện, mà điệu múa linh động mang tới cho người xem một cái đẹp của sự hùng hồn. Mọi người trên bàn tiệc đều theo dõi một cách say sưa, từng cặp mắt đều bám sát bóng kiếm chấp chớn, và tình cảm của mỗi người cũng cảm thấy lên xuống nhịp nhàng như điệu múa. Hạng Võ cầm yên ly rượu trong tay, to tiếng tán thưởng.

Điệu múa kiếm đã mang đến niềm vui cho buổi tiệc, mà cũng áp ủ một sát khí đáng sợ. Gươm và rượu đã tựa vào nhau tạo thành một bầu không khí đặc biệt nơi buổi tiệc Hồng môn. Có người đang vui sướng, có

người đang lo âu, và cũng có người hoàn toàn không biết gì. Hạng Trang dời bước chân càng ngày càng áp sát Lưu Bang.

Trong quá trình Hạng Trang múa kiếm, quả tim của Hạng Bá luôn luôn thấp thỏm không yên. Vừa rồi Phạm Tăng rời bàn tiệc đi ra ngoài, sau đó lại cùng Hạng Trang bước vào, như vậy biết đâu chừng giữa họ có âm mưu bí mật gì. Hạng Bá hiểu rất rõ về Phạm Tăng, cho nên đối với con ngồi được xem là túi khôn ở bên cạnh Hạng Võ này, ông ta cảm thấy không yên tâm. Chính vì vậy kể từ khi Hạng Trang bước vào thì Hạng Bá đã luôn luôn chú ý đến ông ta. Đến khi Hạng Bá trông thấy Hạng Trang dần dần chuyển tới gần Lưu Bang và đang tìm cơ hội để hạ thủ, thì ông ta cảm thấy quả tim của mình như muốn nhảy ra ngoài: rõ ràng Hạng Trang tìm cơ múa kiếm, để hạ thủ Bái Công. Giữa ta và Bái Công đã có sự giao ước về việc hôn nhân, hơn nữa, xưng hô với nhau là anh em, nếu để Hạng Trang thực hiện được mục đích của ông ta thì mình còn mặt mũi nào nữa? Suy nghĩ tới đây, gã gian tế Hạng Bá liền đứng lên, đến trước mặt Hạng Võ nói:

- Thừa đại vương, chỉ một người múa kiếm xem rất đơn điệu, vậy thần xin bước ra múa cùng Hạng Trang.

Hạng Võ đáp:

- Được! Xin mời thúc phụ ra múa đôi đi nào!

Hạng Bá liền tuốt kiếm ra khỏi vỏ để cùng múa với Hạng Trang. Hạng Bá cũng là người tương đối am hiểu kiếm thuật, vừa múa ông ta vừa dùng thân mình che lấy Lưu Bang. Hạng Trang mấy lần muốn đâm chết Lưu Bang nhưng không thể thực hiện được. Trong lòng Hạng Trang bắt đầu rối lên, từng chiêu kiếm một dần dần cũng trở thành rối loạn. Trong khi đó, thì Hạng Bá quay lưng về phía Lưu Bang, và liên tục xuất kiếm một cách mạnh mẽ để đẩy lùi Hạng Trang ra khoảng trống, cách xa Lưu Bang.

Tình hình đó được Phạm Tăng ngồi trong bàn tiệc trông thấy rõ ràng. Ông ta hết sức tức giận. Một mặt thầm trách Hạng Trang không đủ quả quyết, mà cũng giận dữ đối với thái độ che chở cho kẻ địch của Hạng Bá. Trong lòng ông ta nghĩ: ta tưởng tên gian tế nào, ngờ đâu chính là nhà người! Người đã hèn hạ chịu sự mua chuộc của Lưu Bang, phá hoại sự nghiệp của nhà họ Hạng, sau này còn mặt mũi nào để thấy tổ tiên ở dưới đất. Ông cũng thầm trách Hạng Võ quá hồ đồ, đầu óc quá đơn giản, đôi tay quá yếu, lòng dạ quá nhân từ. Ông muốn hét lên một tiếng to: hãy giết Lưu Bang đi, kéo hậu hoạn khó lường! Ông cũng căm tức vì không thể đích thân xông ra kết liễu tính mệnh của Lưu Bang. Ông không thể làm như vậy, vì đây là một bữa tiệc được tổ chức theo nghi lễ đón khách kia mà!

Một buổi tiệc vốn có niềm vui nhiệt liệt bỗng lại bị trùm kín bởi một bầu không khí căng thẳng. Giữa chủ và khách ai cũng có điều suy nghĩ riêng, ai cũng cảm thấy nôn nóng. Rượu và gươm mỗi thứ đều có nhu cầu riêng. Trong bầu rượu phản ánh bóng gươm. Dưới bóng gươm là một buổi tiệc thịnh soạn. Những lời chúc của rượu và những tiếng rít gió của gươm đã trộn lẫn với nhau bằng một khúc nhạc mở đầu cho một chương nhạc đại chiến!

Sự mĩa mai của hai món quà

Phàn Khoái đi theo Lưu Bang tới đây có nhiệm vụ đứng chờ đợi ngoài cửa quân môn. Ông ta đang đi tới đi lui vì cảm thấy sốt ruột.

Trương Lương từ trong bước ra, Phàn Khoái vội vàng hỏi:

- Chuyện hôm nay ra sao?

Trương Lương đáp:

- Rất căng thẳng, buổi tiệc bao trùm một bầu không khí chém giết nặng nề. Phạm Tăng dẫn tới một người tên gọi Hạng Trang, để ông ta múa kiếm giúp vui cho buổi tiệc, nhưng trên thực tế là họ có ý định muốn thừa dịp đó sát hại Bái Công!

Phàn Khoái nói:

- Sao lại thế được! Tôi phải bước vào, nếu vạn nhất có gặp bất trắc thì tôi bằng lòng chết chung với Bái Công!

Trương Lương nói:

- Tôi thấy tình hình bất ổn, nên vội vàng ra đây để mời anh vào. Anh nhớ phải bảo vệ cho tốt Bái Công. Nhưng cần chú ý tùy cơ hành động, phải quả đoán nhưng tránh lỗ mãng!

Phàn Khoái đồng ý, mang gươm và cầm một tấm mộc đi theo Trương Lương vào cổng quân môn. Hai vệ sĩ cùng đứng gác đưa chéo hai cây kích để ngăn Phàn Khoái lại. Nhưng, Phàn Khoái đâu xem việc đó ra gì, ông dùng tấm mộc che chở thân mình rồi dùng sức đẩy mạnh hai vệ sĩ ra, khiến họ té lăn quay xuống đất. Phàn Khoái rảo bước đi vào trong trường. Ông dùng tay vén trường bước vào rồi quay mặt về hướng tây, đôi mắt tròn xoe giận dữ nhìn thẳng vào Hạng Võ, tóc trên đầu như muốn dựng đứng cả lên. Ông ta không nói một tiếng nào, chỉ đứng im lặng như một pho tượng kim cương ở trong chùa, một tay cầm thanh gươm bén, tay kia cầm tấm mộc, trông rất uy nghi đáng sợ.

Không khí trong bàn tiệc vốn đang căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, Hạng Võ cảnh giác đưa tay đề lên chuôi gươm, rồi nhón người bằng cách quỳ hai đầu gối lên ghế, to tiếng hỏi:

- Người khách mới đến là ai vậy?

Trương Lương nhẹ nhàng lên tiếng bẩm báo với Hạng Võ:

- Đây là người hộ vệ tùy thân của Bái Công, tên gọi Phàn Khoái!

Đến chừng đó Hạng Võ mới bình tĩnh trở lại, ngồi yên xuống ghế như trước. Ông đưa mắt nhìn kỹ ông khách không mời mà đến này, thấy rõ ông ta có đôi mắt beo tròn xoe, có bộ râu quai nón, thân thể cường tráng cao to, cả thân người đâu đâu cũng toát lên sức khỏe dồi dào. Hạng Võ nhìn thật kỹ và trong lòng bỗng cảm thấy ái mộ. Hạng Võ là người dũng cảm, ông tin rằng sức mạnh là trên hết, có thể chinh phục tất cả. Cho nên ông đối với các dũng tướng, các lực sĩ, đều đặc biệt yêu thích. Ông không ngờ bên cạnh Bái Công lại có một người thị vệ cao lớn khỏe mạnh như thế này, nên trong lòng rất ái mộ. Ông buột miệng khen:

- Đúng là một tráng sĩ! Đúng là một tráng sĩ tốt! - dứt lời ông quay sang tả hữu nói tiếp: Hãy ban cho tráng sĩ mới đến một nệm rượu!

Tức thì những người hầu đem tới một chiếc nệm có thể đựng được bốn thùng rượu, rót đầy rượu vào, đưa tới trước mặt Phàn Khoái. Phàn Khoái bái tạ, đứng thẳng người uống một hơi cạn nệm rượu.

Hạng Võ nhìn chăm chú, nghĩ thầm: “Tửu lượng tốt lắm!” Sau đó ông lại ra lệnh cho tả hữu:

- Hãy ban cho ông ta một cái đùi heo!

Người hầu lại mang đến một cái đĩa

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

33. Chương 33: Binh Lính Nghĩa Dương

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 33: Binh lính Nghĩa Dương

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Tắc giục ngựa đi song song với chiếc xe đầu tiên. Tào Bằng và Vương Mãi thì đi ở sau cùng, đồng thời chú ý tới tốp phạm nhân. Lão quan gia sử dụng loại dây thừng to bằng cánh tay trẻ con. Mỗi người bị buộc lại không hề ảnh hưởng tới ự di chuyển, nhưng cũng không dễ dàng giãy ra được. Ba mươi bảy tên phạm nhân thất tha thất thểu, bị xe ngựa kéo về phía trước. Vương Mãi cầm trường mâu trong tay, thi thoảng phóng ngựa qua bên cạnh. Cho dù là Mã Ngọc cũng phải cẩn thận bám theo đội ngũ.

Vương Mãi là một tên liều mạng như thế nào thì y đã biết.

Tào Bằng....

Mã Ngọc chưa từng tiếp diện với hãn nhưng có cảm giác Tào Bằng so với Vương Mãi còn lòng lang dạ sói hơn.

Cho dù lúc trước hãn hoành hành ngang ngược ở huyện Cức Dương nhưng bây giờ cũng phải ngoan ngoãn, nếu không sẽ bị rơi đầu.

Từ huyện Cức Dương tới thành Cửu Nữ ước chừng mất nửa ngày.

Trong đêm, mặc dù gió lạnh, nhưng do đường thẳng cho nên tốc độ cũng rất nhanh.

Ước chừng gần tới giờ Dần, đoàn người Tào Bằng ghìm ngựa nhìn về phía trước. Bóng thành Cửu Nữ đã thấp thoáng trước mặt. Tới lúc này, Đặng Tắc mới thở phào nhẹ nhõm.

- A Phúc! Chúng ta tới rồi.

Đặng Tắc quay đầu cười nói, nhưng trong ánh mắt vẫn còn một chút sầu lo.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, ở trên ngựa vươn vai một cái.

Thật ra đoạn đường vừa rồi đối với hãn không hề dễ dàng. Một mặt do tâm lý về chuyện này, còn mặt khác thì đề phòng đám người Mã Ngọc.

Hiện giờ, mục tiêu đã ở trước mặt, nên có thể thư giãn một chút.

Cũng nhờ Lưu Biểu trị vì tốt cho nên đường từ Cức Dương tới đây, coi như bình an vô sự.

- Đi thôi!

Đặng Tắc lên tiếng rồi thúc ngựa chuẩn bị lao xuống.

- Tỷ phu!

- Cái gì?

- Năm mới vui vẻ.

Đặng Tắc kinh ngạc quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tào Bằng đang nở nụ cười.

Không biết tại sao, Đặng Tắc có cảm giác nụ cười của Tào Bằng rất tốt. Trong đó dường như ẩn chứa một thứ ma lực khiến cho y bình tĩnh lại.

- A phúc! Năm mới vui vẻ.

- Đầu Hổ ca! Năm mới vui vẻ.

- Ha ha! Năm mới vui vẻ...

Cả ba người đứng trên đỉnh đồi, chấp tay chúc nhau.

Trong chốc lát, tất cả những lo lắng, bất an đều biến mất.

- Đi! Chúng ta tới báo danh thôi.

Đặng Tắc đột nhiên giơ roi thúc ngựa, lao xuống núi.

Còn nụ cười trên mặt Tào Bằng khi Đặng Tắc và Vương Mãi xuống núi lập tức biến mất.

“Hoàng Xạ! Ta tới đây! Ta sẽ đứng trước mặt của ngươi, xem ngươi còn có chiêu gì nữa.”

Bàn tay của Tào Bằng vô tình nắm chặt cây đao. Hãn nhìn về phía xa, hai chân đập mạnh một cái đồng thời hét to:

- Giá!

Con ngựa cất tiếng hí dài rồi lao xuống đồi, nhằm thẳng phía đoàn xe mà lao đi.

Hoàng Xạ đang ngủ bị người đánh thức.

- Thiếu tướng quân! Tướng quân Trần Tự cầu kiến.

- Giờ này là giờ nào? Có chuyện gì sao không để sáng mai nói?

Hoàng Xạ đang mơ màng bị giật mình tỉnh giấc nên rất khó chịu.

Năm nay Hoàng Xạ mới có mười tám tuổi, đang tuổi ăn tuổi ngủ.

Y xuất thân từ gia tộc Hoàng thị ở Giang Hạ, lại là con cả của Hoàng Tổ. Từ nhỏ tới lớn đều được người nâng niu. Sau khi Lưu Biểu tới Kinh Châu, Hoàng Tổ là một trong những người đầu tiên quy phục, thậm chí được Lưu Biểu tin dùng. Ba năm đầu tiên, Viên Thuật lệnh cho Tôn Kiên chinh phạt Kinh Tương, sau đó bị Hoàng Tổ giết chết. Nghe nói lúc đó, giết được Tôn Kiên đối với Hoàng Tổ hoàn toàn là một chuyện không ngờ. Nhưng cho dù thế nào thì việc Tôn Kiên chết cũng đồng nghĩa với mối họa trong lòng Lưu Biểu đã mất. Vì vậy mà Hoàng Tổ được Lưu Biểu tin cậy, trở thành người phụ tá đắc lực.

Lần này Hoàng Xạ trấn giữ thành Cửu Nữ thực tế là để tích lũy kinh nghiệm.

Thành Cửu Nữ từ trước vốn không được để ý, nhưng hiện giờ Tào Tháo chuẩn bị tấn công Uyển thành khiến cho Lưu Biểu lo lắng, liền quyết định xây dựng đại doanh ở đây.

Đại doanh được xây dựng chiếm một phạm vi rộng lớn, có thể đồn trú mấy vạn binh mã.

Xây dựng lại thành Cửu Nữ còn có mục đích để cho Trương Tú tin tưởng.

Đồng thời đại doanh ở đây còn gánh vác trách nhiệm vận chuyển quân nhu, lương thảo tới Uyển thành. Cho nên binh mã đóng ở đây phần lớn là mộ binh tạm thời.

Hoàng Xạ ở đây cũng không có gì nguy hiểm.

Một khi Trương Tú thất bại, Đặng Tể ở Tân Dã sẽ theo Cức Dương, Niết Dương tới còn đại doanh của thành Cửu Nữ vẫn phụ trách cung ứng lương thảo quân nhu như cũ. Vì để cho Hoàng Xạ nhận được nhiệm vụ này, Hoàng Tổ mất rất nhiều công sức. Ngay từ đầu, Hoàng Xạ với dã tâm bừng bừng, hy vọng có thể nhân cơ hội này mà lập được công lao, làm rạng ngời cho gia tộc, đồng thời cũng kiếm quân công cho mình...

Không ngờ, khi y tới thành Cửu Nữ mới phát hiện không có việc gì.

Mà khi bá phụ Hoàng Thừa Ngạn tới Niết Dương, Hoàng Xạ không ngờ phát hiện ra con gái của Hoàng Thừa Ngạn là Hoàng Uyển Trinh, cũng là Hoàng Nguyệt Anh lại đi với một tên tiểu tử ở Đặng thôn. Hoàng thị ở Kinh châu là một gia tộc lớn, cũng là nhà tam công. Vì vậy mà Hoàng Nguyệt Anh nếu là đệ tử của Hoàng thị thì khi lập gia đình cũng cần phải chú ý tới môn đăng hộ đối. Trong khi đó Tào Bằng lại là con của một gã thợ rèn. Nếu hai người xảy ra chuyện gì đó thì Hoàng thị ở Giang Hạ sẽ trở thành trò cười trong miệng người của các gia tộc ở Kinh Tương.

Tất nhiên, Hoàng Xạ không thể để chuyện này xảy ra. Vì vậy mà quyết định phải xử lý Tào Bằng.

- Bẩm tướng quân! Tướng quân Trần Tự có nói, người mà ngài ra lệnh để ý đã tới bên ngoài cổng. Trần tướng quân hỏi nên sắp xếp như thế nào?

Lúc này, Hoàng Xạ đã tỉnh táo hơn, nên chỉ hơi ngăn người rồi hiểu ra.

- Lập tức cho mời Trần tướng quân vào đây.

- Vâng.

Trần tướng quân đó tên là Trần Tự, tự là Tuấn Thạch, chính là ái tướng tâm phúc của Hoàng Tổ.

Mặc dù biết Hoàng Xạ tới thành Cửu Nữ không có gì nguy hiểm, nhưng lo lắng cho ái tử, Hoàng Tổ vẫn phái một tên tướng tín nhiệm nhất tới đây giúp y. Mặc dù Hoàng Xạ không hài lòng với chuyện đó nhưng không thể nào từ chối ý tốt của phụ thân.

Hơn nữa, việc lần này y cần đối phó với Đặng Tắc thật ra có điều khó nói.

Hoàng Xạ không thể nói rõ sự thật cho người khác, chỉ có thể âm thầm làm việc. Vì vậy mà Trần Tự là người lựa chọn thích hợp nhất.

Trần Tự là một người có sức mạnh, vẻ bề ngoài cũng rất tuấn tú.

Y ăn mặc áo giáp chỉnh tề, nhanh chóng đi tới lầu lớn ở trung quân rồi cung kính cúi chào Hoàng Xạ, sau đó mới nói:

- Thiếu tướng quân! Tá sử Đặng Tắc của huyện Cức Dương đã nhận lệnh tới đây, áp tải lương thảo và đồ quân nhu cùng với ba mươi bảy tên tù khổ sai. Mạt tướng không biết sắp xếp thế nào cho bọn họ nên mới mạo muội cầu kiến. Xin thiếu tướng quân hiểu cho.

- Tuấn Thạch huynh không cần phải khách sáo. Ngồi.

Ngôn ngữ của Hoàng Xạ đối với Trần Tự vô cùng khách khí.

Nhưng như thế cũng không có nghĩa Trần Tự có thể làm càn trước mặt Hoàng Xạ.

Người của thế gia chú ý tới vấn đề mặt mũi. Nếu không cẩn thận sẽ rước lấy họa sát thân.

Trần Tự ở dưới trướng Hoảng Tổ nhiều năm đối với đệ tử thế gia cũng có chút hiểu biết. Vì vậy mà khi nghe Hoàng Xạ khách khí cho mình ngồi xuống, y vẫn cung kính đặt hai quyển danh sách trước mặt Hoàng Xạ rồi mới thối lui về chỗ, ngồi xuống.

- Đây là...

- Bẩm thiếu tướng quân. Đây là danh sách đồ quân nhu và lương thảo mà huyện Cức Dương đưa tới, còn có danh sách của tù khổ sai.

Hoàng Xạ cầm lấy danh sách rồi mở ra nhìn lướt qua. Chỉ thấy trên đầu danh sách có ba cái tên. Một cái tên là Đặng Tắc, hai tên sau là hai tên tùy tùng. Xuống chút nữa mới là danh sách phạm nhân. Hoàng Xạ không để ý tới danh sách phạm nhân. Khi y nhìn thấy hai chữ Tào Bằng, ánh mắt liền hơi nhíu lại, khóe miệng nhếch lên.

- Tào Bằng này...

- Đây là mới tức thời tăng thêm. Theo quy định thì người được mộ binh có thể mang theo tùy tùng.

Đây có nghĩa là...

Thiên đường có cửa người không đi. Địa ngục không lối người tự mò tới.

Nụ cười lập tức xuất hiện trên gương mặt Hoàng Xạ. Sau khi khép danh sách lại, y mới cười cười hỏi:

- Đặng Tắc này là hạng người xảo quyệt. Ta cũng chỉ mới ngẫu nhiên nghe thấy người ta nói về y cho nên mới quyết định chiêu mộ y tới đây, để tiến hành xử phạt với y. Hiện giờ trong đại doanh, các vị trí đều đủ. Tuấn Thạch huynh! Huynh thấy cho y ở đâu là thích hợp nhất?

Trần Tự trầm mặc trong lòng.

“Rõ ràng là Đặng Tắc làm gì chọc phải người cho nên người mới chiêu mộ hắn tới đây.”

“Việc ác gì? Bọn người như các người từ khi nào để ý tới việc này?”

Mặc dù mắng thì mắng vậy nhưng y cũng không dám nói ra miệng.

Trần Tự nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu Đặng Tắc là loại người như vậy thì cứ để cho hắn chịu khổ rồi từ từ xử lý có được không?

- Ừm! Nhưng không biết nên sắp xếp thế nào cho thích hợp?

- Việc này xin thứ cho mạt tướng ngu dốt, nhất thời không nghĩ ra chỗ nào thích hợp.

Hoàng Xạ gõ gõ tay vào thành giường, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ta có nhớ là năm ngày sau có một đám lương thảo cần chuyển tới Uyển thành, là do bộ phận nào phụ trách áp tải?

Trần Tự lặng người đi một chút rồi vội vàng trả lời:

- Bẩm thiếu tướng quân! Do số lượng đồ quân nhu không nhiều lắm nên đã quyết định do binh lính Nghĩa Dương phụ trách áp tải.

- Binh lính Nghĩa Dương? - Hoàng Xạ suy nghĩ:

- Nghe nói thì hình như cũng là một đám quân nhanh nhẹn, dũng mãnh, có thể chiến đấu. Có điều người vừa mới nói vốn định... Chẳng lẽ có gì thay đổi?

Trần Tự cười khỏ, nói:

- Thật ra có chút thay đổi. Đội trưởng của binh lính Nghĩa Dương là một người ngang ngạnh, ý có chút quân công, nên không coi ai vào đâu. Hai ngày trước, y dẫn bộ hạ xung đột với Khúc tướng Đặng Long của huyện Triều Dương, chẳng những đã thương binh lính Triều Dương mà ngay cả Đặng Long cũng bị thương... Theo quân pháp, mặt tướng đành phải xử phạt y, đánh hai mươi trượng bắt khổ sai ở trong doanh.

Vào thời kỳ Đông Hán, trong quân chia thành Bộ, Khúc, Truân, Đội, Thập, Ngũ - Sáu cấp.

Trong đó cứ năm người thì lập một Ngũ trưởng. Hai Ngũ thì có một Thập trưởng. Đội có năm Thập thì được gọi là Đô Bá. Truân có hai Đội, chừng khoảng trăm người được gọi là Truân tướng. Phía trên Truân là Khúc, quản lý năm Truân, chính là Khúc tướng. Bộ quản lý hai Khúc với chừng khoảng ngàn người. Người quản lý gọi là Nha tướng. Trên Bộ là Doanh với khoảng năm ngàn người do Hiệu úy giám sát. Mà Hai doanh hợp lại thành một đội quân do Hiệu Úy chủ quản.

Hoàng Xạ nghe nói vậy thì vui vẻ.

- Nói như vậy thì tên đó đáng đánh.

Trần Tự cười khỏ, nói:

- Đâu chỉ đáng đánh mà tính tình có thể nói là không chấp nhận được. Chẳng nhưng y có tính táo bạo mà còn bài ngoại, như chỉ có binh lính Nghĩa Dương của y mới là tinh binh trong thiên hạ. Người bình thường mà nói vào một hai câu, người này đều có khả năng đánh lại ngay. Vốn với chiến công của hấn, cho dù không được làm Khúc trưởng thì làm Truân tướng cũng được... Chỉ là ta yêu tiếc vũ dũng của hấn cho nên không muốn phạt nặng. Nếu không theo quân pháp, thì người này có chặt mười đầu cũng không quá.

Nào biết, Hoàng Xạ nghe thấy vậy lại càng vui vẻ.

- Một tên tướng như vậy ở trong quân doanh không có việc gì làm nên như vậy cũng là thường. Theo ta thì chuyện này cũng không có gì lớn. Như thế có thể làm cho binh mạnh, tướng khỏe. So với việc để ở trong doanh gây chuyện, nên cho họ ra ngoài một chút. Thế này đi! Truyền lệnh ta, triệu tên đô bá đó về.

- Chuyện lương thảo năm ngày nữa để cho binh lính Nghĩa Dương đi. Có điều, đội nhân mã như vậy hình như hơi thiếu. Hay là chuyển đội thành Truân, thăng tên Đô bá đó lên làm Truân tướng. Ừm! Nếu binh lính Nghĩa Dương thành Truân Nghĩa Dương thì phải có một tên tiết tông đi theo. Vừa hay, Đặng Tắc chẳng phải là Tá Sử của Cức Dương hay sao? Để cho làm Tiết tông cũng không có gì quá. Cho hấn đi theo Truân Nghĩa Dương. Binh mã thiếu thì cho đám tù của Đặng Tắc đưa tới bổ sung vào.

Lời của Hoàng Xạ như đang tự nhắc nhở.

Trần Tự cho dù có ngu tới mấy cũng có thể hiểu rõ ý của Hoàng Xạ.

“Thoáng nhìn, Đặng Tắc đắc tội với thiếu tướng quân. Nếu không thiếu tướng quân cũng phải trăm phương ngàn kế để xử lý hấn. Binh lính Nghĩa Dương... Có thể nói hầu như là một đám kiêu binh, tướng mạnh. Thiếu tướng quân cắt cử hấn làm Tiết tông đi theo như vậy những người đó sao có thể đồng ý? Đến lúc đó, một bên là binh lính Nghĩa Dương, một bên là tù nhân của Cức Dương chắc chắn sẽ xung đột. Nhưng việc này có quan hệ gì với ta. Ai sống ai chết chẳng liên quan tới ta cả. Ta không biết Đặng Tắc là ai. Mà cái tên kia cũng không phải kẻ lương thiện, để lại trong quân doanh thì sớm hay muộn cũng trở thành mối tai họa.”

- Thiếu tướng quân đúng là người yêu tài. Nếu như vậy, mặt tướng sẽ đi sắp xếp, ra lệnh cho Đặng Tắc tới binh lính Nghĩa Dương...không! Là Tiết tông của Truân Nghĩa Dương.

Hoàng Xạ gật đầu, xua tay bảo Trần Tự đi ra.

Có điều, ngay khi Trần Tự đi ra tới cửa, Hoàng Xạ đột nhiên gọi y lại:

- Đúng rồi! Tên Đô bá của binh lính Nghĩa Dương kia tên là gì?

Trần Tự nghĩ một chút:

- Cái tên đô bá đó hình như tên là... Ngụy Diên.

- Xin hỏi vị đại ca là binh lính Nghĩa Dương đóng quân ở đâu?

Vương Mãi trừng mắt, nhếch miệng mà nở nụ cười xán lạn, để lộ hàm răng trắng như tuyết rồi hỏi với một thái độ nho nhã.

Người bị hấn chặn lại, mới đầu cũng đáp lễ lại nhưng khi nghe thấy mấy chữ binh lính Nghĩa Dương liền chạy mất. Tốc độ đó mà ở đời sau hoàn toàn có thể phá vỡ kỷ lục chạy nhanh của thế giới. Vương Mãi thấy vậy mà sửng sồ.

- Tỷ phu! Đường như có gì đó không bình thường.

Khi Vương Mãi thất thểu quay lại, Tào Bằng không nhìn được mà nói với Đặng Tắc:

- Tại sao người này nghe thấy binh lính Nghĩa Dương lại giống như nghe thấy ma quỷ như vậy? Vừa mới nghe thấy tên họ đã quay đầu bỏ chạy. Đây là người thứ mấy? Cứ như vậy mà tìm thì đến bao giờ mới tới?

Đặng Tắc chỉ biết cười khở, lắc đầu, nét mặt cũng ngơ ngác.

Nhắc tới cũng lạ, dù sao thì Đặng Tắc cũng là tá sử của huyện Cửu Dương là viên lại có thể nói là đầy kinh nghiệm. Mỗi ngày y xử lý vô số công văn, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc với công văn nào có cái tên binh lính Nghĩa Dương này. Nếu như không tới thành Cửu Nữ, thậm chí y còn không biết có một đội quân như vậy. Binh lính Nghĩa Dương? Với cái tên đó phải là hương dũng của huyện Nghĩa Dương nhưng tại sao lại khiến cho mọi người e ngại như vậy?

- Đại ca! Xin hỏi binh lính Nghĩa Dương đóng quân ở đâu?

Trong lúc Đặng Tắc đang cảm thấy khó hiểu thì Tào Bằng dắt ngựa, chặn một người lại.

- Các người muốn tìm binh lính Nghĩa Dương?

Người nọ thân hình cao lớn, ước chừng một mét chín, lưng hùm vai gấu, mặt trắng, hàm râu ngắn, mắt phượng mày ngài. Có thể nói là tướng mạo oai hùng. Y mặc một chiếc áo màu đen, khoác một chiếc áo giáp màu hồng, tốc độ trầm ổn, có một sự uy nghiêm.

Tào Bằng đứng chắn trước mặt y chẳng khác nào một đứa bé, khi nói chuyện phải ngẩng cổ lên.

- Huynh có biết binh lính Nghĩa Dương ở đâu không?

- Ủ! Đường nhiên biết.

- Xin hỏi có thể dẫn chúng ta tới đó không? Chúng ta ở đây tìm kiếm đã lâu, nhưng khi hỏi người nào thì người đó cũng như gặp phải quỷ, quay đầu bỏ đi.

Tào Bằng nói xong còn thể hiện một sự ảo não của thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi khiến cho người thanh niên không nhìn được cười.

Y tự tay xoa đầu Tào Bằng:

- Đang yên lành, tìm binh lính Nghĩa Dương làm gì? Đi thôi. Ta đưa các người đi... Có điều nơi đó không phải là mảnh đất yên bình. Người bình thường cũng không muốn tới đó.

“Quả nhiên...”

Tào Bằng thầm nhủ: “Sớm đoán được Hoàng Xạ cũng chẳng tốt đẹp nên mới để cho tỷ phu làm Tiết tông ở đó. Nghe thì như không có vấn đề gì nhưng hiện tại, chẳng lẽ y muốn mượn đao giết người? Ừm! Có lẽ là như vậy. Để xem tiếp theo y có thể làm thế nào?”

Nằm ngoài suy nghĩ của Tào Bằng đó là sau khi vào đại doanh trong thành Cửu Nữ, thậm chí Hoàng Xạ cũng không hề xuất hiện.

Có điều nghĩ lại cũng hết sức bình thường. Dầu gì thì y cũng là Binh Tào sử hưởng lộc ba trăm thạch, đồng thời cũng là chủ tướng của đại doanh thành Cửu Nữ. Đúng là không cần phải xuất hiện, tiếp kiến một tên tả sứ hưởng lộc tám học một tháng. Thân phận của hai người cách nhau quá xa, Hoàng Xạ không thể hạ mình tới đón. Huống chi, hắn cũng chẳng có tâm địa tốt, nếu biểu hiện đột ngột, thậm chí còn lòi đuôi chuột.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng liền cảm thấy thoải mái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

34. Chương 34: Binh Lính Nghĩa Dương (1)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 34: Binh lính Nghĩa Dương (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hắn gọi Đặng Tắc rồi đi sau người thanh niên.

Người thanh niên như vô tình quay đầu lại nhìn qua, thấy sau Đặng Tắc và Vương Mãi còn có mấy chục nam tử quần áo rách rưới thì nhăn mày lại, như có gì không hài lòng.

- Đại ca! Còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của huynh.

- Chỉ là một tên tiểu tốt, không dám nhận quý tính đại danh... Đúng rồi! Các người tìm binh lính Nghĩa Dương làm gì?

Tào Bằng lên tiếng:

- Tỷ phu nhà ta được mộ binh tới đây, phụng mệnh làm tiết tông của Nghĩa Dương truân, đang chuẩn bị tới đó nhậm chức.

- Tiết tông của Nghĩa Dương truân? - Nét mặt của người thanh niên có chút lo lắng:

- Từ xưa tới nay, tiết tông đều có chủ quan tiền cử, tại sao lại trực tiếp cất cử? Nhóc con! Thoáng nhìn thì tỷ phu của ngươi có lai lịch không nhỏ. Nếu không thì cũng không phá quy định mà tự tiện phong.

Tào Bằng ngắt người:

- Tiết tông! Chẳng lẽ không phải do cất cử hay sao?

- Đùa phải không? Tiết tông là phó tướng của một truân. Khi Truân tướng không có mặt, thì toàn bộ truân sẽ do tiết tông chỉ huy. Tiết tông cần phụ trách kiểm tra kỷ luật, lương bổng, ăn ở, đi lại. Đồng thời còn phải liên hệ với các truân khác. Nếu có chiến sự, tiết tông ở hậu quân, toàn bộ tính mạng của truân đều nằm trong tay Tiết tông. Nếu không được chủ tướng tiền cử mà để cho người ngoài thì làm sao được bộ hạ tín nhiệm?

Cứ tưởng rằng tiết tông chỉ là một chức quan phụ tá bình thường.

Nhưng bây giờ dường như cũng là một chức vụ lãnh đạo.

Nếu Truân tướng và tiết tông không tin tưởng nhau, phối hợp với nhau thì sẽ tạo ra sự hỗn loạn. Như vậy khi vào chiến trường không tốt sẽ ảnh hưởng tới tính mạng.

Chẳng trách mà Hoàng Xạ cho tỷ phu làm Tiết tông, hóa ra là có ý như vậy.

Mượn đao giết người. Một chiêu này của Hoàng Xạ đúng là giết người không thấy máu...

Đặng Tắc đi bên nghe thấy rõ ràng, mà ớn lạnh.

- Đại ca! Ta cũng là bất đắc dĩ mới bị phái tới đây, cũng không muốn phá hỏng quy củ trong quân. Nhưng không biết, trong tình hình này, ta phải làm như thế nào mới có được sự tín nhiệm của mọi người?

Người thanh niên liếc mắt nhìn Đặng Tắc rồi hừ lạnh một tiếng.

"Tỷ phu! Huynh đừng nói như vậy chứ..."

Huynh nói như vậy giống như coi bọn họ là binh lính hạ cấp, chẳng phải khiến cho mọi chuyện thêm ầm ĩ hay sao?"

Tào Bằng vừa mới định nói thì Đặng Tắc đã lên tiếng. Người thanh niên dừng bước:

- Biện pháp? Có hai cách.

- Xin đại huynh chỉ điểm.

- Hiện tại lập tức trở về, làm gì thì làm.

- Việc này chỉ sợ không được.

- Vậy chỉ còn biện pháp thứ hai. Muốn binh lính trong truân tin phục thì đánh trước một trận rồi nói. Đánh thắng thì là bạn tốt. Không đánh thắng thì đừng nghĩ bước vào trong doanh trại.

- Đánh nhau?

Đặng Tắc mở to mắt nhìn...

Ấu đả trong quân là vi phạm quân kỷ.

- Thế nào? Không có can đảm sao? Tất cả đều là binh lính, muốn nói chuyện rõ ràng chỉ có giải quyết bằng nắm tay. Đánh một trận đã là cái gì? Nếu không có can đảm thì đuổi đi cho nhanh. Nếu muốn tiến vào trong đại doanh của binh lính Nghĩa Dương thì còn phải xem bản lĩnh của người.

Vừa nói, người thanh niên vừa chỉ tay về phía trước.

Nhìn theo ngón tay của người thanh niên, ước chừng cách đó khoảng trăm thước có một doanh trại nhỏ rách nát.

Nhìn diện tích của doanh trại cũng không lớn, ba mặt được vây bởi hàng rào bằng gỗ rất thấp, có hai cây gậy cao chừng năm thước. Đứng ở vị trí của Tào Bằng có thể liếc mắt nhìn thấy được sự bố trí trong doanh trại. Chính giữa có một cái trường lớn, xung quanh là vô số trường nhỏ. Trước cửa những cái trường nhỏ có sắp đặt từng dãy binh khí.

Có điều chỉ cần nhìn binh khí sắp xếp là có thể biết được kết cấu của doanh trại.

Gần với cây gậy gỗ nhất là bốn cái trường nhỏ của Trường mâu thủ. Hai dãy trường nhỏ bên lề lớn là của đao thủ. Hai bên doanh trại bố trí một dãy trước như ngăn doanh trại ra làm đôi. Có điều từ mấy cái chuồng bên cạnh dãy trường nhỏ đó thì thấy là của kỵ binh. Nhìn đó mà tính toán thì số lượng binh lính Nghĩa Dương có khoảng năm mươi người. Trong đó, trường mâu thủ có khoảng hai mươi người, đao thủ chừng mười người, và quân kỵ khoảng sáu người. Tổng cộng ước chừng hơn bốn mươi người.

Quân đội thời Hán, một truân là một loại quân.

Nhưng binh lính Nghĩa Dương lại tập hợp tới ba loại quân nên hơi có chút khác lạ.

Chỉ với sự bố trí như vậy, cùng với vị trí của doanh trại có thể thấy binh lính Nghĩa Dương nằm ngoài đại doanh trong thành Cửu Nữ.

- Đây là Nghĩa Dương truân.

Người thanh niên cười nhạt một tiếng rồi không nói nữa.

Đặng Tắc nhíu mày, hít sâu một hơi, rồi chấp tay cảm tạ người thanh niên. Sau đó y nói:

- A Phúc! Đầu Hồ! Chúng ta đi.

Tào Bằng còn đang định nói thêm với người thanh niên hai câu, nhưng nhìn nét mặt của y thì muốn nói lại thôi. Hắn chỉ chấp tay vái chào người thanh niên rồi dắt ngựa đi song song với Vương Mãi, bám theo Đặng Tắc mà đi vào trong doanh trại.

Phía sau ba người, ba mươi bảy tù nhân Cức Dương thất thủ bước theo.

Mã Ngọc nở nụ cười lạnh, thấp giọng nói với đồng bọn:

- Thoáng nhìn thì lần này Đặng thúc tôn gặp rắc rối.

Việc Đặng Tắc sống hay chết không liên quan gì tới họ.

Dù sao thì họ cũng bị phạt làm khổ sai, cho dù có chuyện gì thì cùng lắm quay về nơi khổ sai là được.

Nhưng ngược lại, Mã Ngọc vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Đặng Tắc chịu thiệt, nếu bị người đánh chết thì đó mới là kết quả mà Mã Ngọc muốn thấy nhất.

- Các huynh đệ. Chốc nữa, mọi người đừng có tới tiếp cận.

Đặng Thúc Tôn đang bị ác giả ác báo, chúng ta chỉ đứng ngoài xem là được. Hắn có như thế nào, chúng ta cũng không nên để cho mình bị liên lụy. Ta thấy cái doanh trại này là một nơi nguy hiểm. Mấy người Đặng Thúc Tôn tới đó lành ít mà dữ nhiều. Mọi người cũng nên cẩn thận, đừng để bị dính vào.

- Lão Mã! Dù sao thì Đặng Tá sử cũng cùng quê với chúng ta. Chúng ta khoanh tay đứng nhìn...

- Con mẹ thằng gốc nhà ngươi. Nghĩ xem trên đường Đặng Thúc tôn đối xử với chúng ta như thế nào. Con mẹ nó! Nó có gì tính tới tình đồng hương hay không?

- Không thể nói như vậy. Dù sao thì đó cũng là chức trách của Đặng Tá sử.

- Con mẹ ngươi! Hắn muốn chết thì cứ để hắn chết, đừng có liên lụy tới chúng ta.

Đám kẻ tù tranh luận với Mã Ngọc co đầu lại:

- Lão Mã! Ta chỉ nói vậy thôi, ngươi cần gì phải nổi điên như vậy? Tất cả đều là người cùng quê. Nếu ngươi không giúp thì chúng ta thôi... Ta chỉ thấy thật ra Đặng tá sử rất tốt.

Đám kẻ tù xì xào bàn tán với nhau nhưng không ai để ý, người thanh niên dẫn đường đi đi sát sau lưng họ.

Tất cả những gì đám người Mã Ngọc nói đều lọt vào tai họ.

Y hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bóng lưng ba người Đặng Tắc với một chút nghi hoặc...

- Đứng lại! Người tới là ai?

Dưới cây gậy gỗ có hai vệ binh...

Cả hai dựa vào cây gậy, tay ôm trường mâu như đang ngủ.

Nhưng khi đám người Tào Bằng tới cách chừng năm mươi bước, cả hai đều mở mắt, dựng trường mâu lên mà quát lớn.

Đặng Tắc vội vàng nói:

- Ta là Tả sử Đặng Tắc của Cức Dương, phụng mệnh tướng quân tới đây làm tiết tông của Nghĩa Dương truân.

- Phì! Mất người mù hay sao?

Trong đại doanh của thành Cửu Nữ từ khi nào có Nghĩa Dương truân? Nói cho người biết nơi này là binh lính Nghĩa Dương, lập tức dừng lại. Nếu còn tiếp tục đi tới thì đừng trách chúng ta vô tình.

Đặng Tắc ngơ ngác:

- Binh lính Nghĩa Dương chẳng lẽ không phải là Nghĩa Dương truân?

- Binh lính Nghĩa Dương là Binh lính Nghĩa Dương. Chưa bao giờ nghe thấy Nghĩa dương truân. Đô Bá chúng ta không có ở đây, nếu có chuyện gì thì cứ tìm ngài mà nói. Không có lệnh của đô bá, cho dù ai cũng không được tới gần doanh trại. Về phần người có là Tiết tông hay không thì nơi này chúng ta không có. Ngay lập tức rời khỏi đây, nếu không giết.

Đặng Tắc còn đang định giải thích, đối phương đã không kiên nhẫn.

- Có địch tập! Binh lính xông lên.

Một tên vệ binh lập tức khàn giọng kêu lên. Trong phút chốc, doanh trại đang yên lặng đột nhiên sôi lên sùng sục.

Từ trong một dãy trường nhỏ, một đám binh lính lao ra. Vừa mới ra ngoài, bọn họ không nói hai lời, quơ lấy binh khí bên ngoài trước rồi vọt tới giữa hai cây gậy gỗ cao. Phía trước là ba hàng trường mâu thủ, với lưỡi sắc bén. Phía sau trường mâu thủ là đao thủ, tất cả đều là Hoán đao thủ được trang bị móc, trong miệng liên tục hét lên.

- Có địch tập! Binh lính xông lên.

- Mâu binh ở trước, chúng ta vô địch...giết! Giết!

Sáu con chiến mã ở hai bên hí dài. Sáu gã quân kỵ, cầm trường thương trong tay như hổ rình mồi.

Mặc dù cái doanh trại này không có đủ năm mươi người nhưng trong nháy mắt khí thế họ tạo ra cũng đủ khiến cho Tào Bằng sởn tóc gáy.

“Chết tiết! Đúng là binh lính Nghĩa Dương.”

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

35. Chương 35: Binh Lính Nghĩa Dương (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 35: Binh lính Nghĩa Dương (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trên vọng lâu của thành Cửu Nữ, Hoàng Xạ dõi mắt nhìn ra xa.

- Thế nào? Đã thả cái tên Ngụy Diên kia ra chưa?

- Đã thả ra sớm. Nói không chừng bây giờ có thể đã về tới doanh trại... Thiếu tướng quân! Ta đoán đám người Đặng Tắc có lẽ dữ nhiều lành ít.

- Hừ! Nếu thực như vậy thì ta đỡ tốn sức.

Hoàng Xạ cử động một cái rồi xoay người đi xuống khỏi vọng lâu.

- Tuấn Thạch! Ta muốn đi tới Dục Dương để bàn bạc vài chuyện, bên này nhờ người để ý. Ta nhớ hôm nay sẽ có hai chuyến lương thảo tới đây, người trực tiếp kiểm và nhận. Đại khái trước khi trời tối ta sẽ trở về. Có chuyện gì thì chờ ta về rồi nói.

- Vậy còn Nghĩa Dương truân...

Hoàng Xạ suy nghĩ một chút rồi nhe răng cười:

- Cứ để mặc bọn họ. Truyền lệnh ta, cho dù người nào cũng không bị ngăn cản khiến cho binh lính của Nghĩa Dương điên cuồng một chút. Ở trong doanh trại lâu ngày nên thả lỏng một chút... Ừm! Việc này người lập tức sắp xếp.

- Vâng.

Trần Tự nhìn Hoàng Xạ rời đi, sau đó xoay người nhìn về phía binh lính Nghĩa Dương truân.

Y khẽ lắc đầu, tự nói với mình:

- Đặng Tắc ơi là Đặng Tắc! Mới nhìn thì dường như người thực sự chọc giận thiếu tướng quân.

.....

Sắc mặt Đặng Tắc tái nhợt, không còn một chút hồng hào.

Binh lính Nghĩa Dương mang tới cho hắn một sự rung động từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Mới chỉ vền vẹn năm mươi người không ngờ lại có một cái khí thế như thiên quân vạn mã chém giết thảm thiết. Từ bộ áo giáp cũ nát, những lưỡi mâu sáng chói và tiếng hét to đều làm cho tâm hồn của gã có một sự run rẩy.... Binh lính Nghĩa Dương phải nói đều là dũng sĩ.

Vốn tưởng rằng binh lính Nghĩa Dương chỉ là một đám binh tầm thường mà thôi.

Tào Bằng cũng không ngờ, Hoàng Xạ lại ném họ vào giữa một đám binh lính hung hãn như vậy.

Con ngựa già của hắn chịu khí thế của đội quân chỉ biết hí lên liên tục. Nếu Tào Bằng không giữ chặt lấy dây cương, cõ lé nó đã hoảng sợ mà chạy mất.

Còn hai con ngựa của Đặng Tắc và Vương Mãi cũng không giữ được bình tĩnh.

Cả hai con thì thoảng lại phát ra những tiếng phì phì, móng chân trước liên tục đập đập xuống đất.

Tuy nhiên phản ứng của chúng không giống với con ngựa của Tào Bằng, mà phần nhiều là sự hưng phấn. Đại Hắc và Đại Hoa đều là ngựa già đã qua chiến trường nên đối với binh khí cũng hoàn toàn quen thuộc. Có một câu nói rất đúng: Già nhưng chí chưa già. Cả hai con ngựa này như có cảm giác được quay trở về chiến trường, khiến cho nhiệt huyết yên lặng bao lâu trong nháy mắt lại thức tỉnh.

- A Phúc! Làm thế nào bây giờ?

Đặng Tắc nắm chặt thiết kiếm khiến cho ngón tay trở nên trắng bệch.

Tào Bằng quay đầu nhìn lại thì thấy ba mươi bảy kẻ tù đang đứng ở xa phía sau. Còn Mã Ngọc thì vui sướng khi thấy người khác gặp họa đang nói chuyện với người bên cạnh. Khi thấy ánh mắt của Tào Bằng, Mã Ngọc hơi nhếch miệng, dường như nói:

- Bảo trọng.

“Chó chết!”

Tào Bằng chửi thầm một tiếng rồi nắm lấy cương đao.

- Tỷ phu! Xông vào đi.

- Nhưng...

- Tỷ phu! Trở về là chết. Đi lên phía trước còn có một con đường sống. Phía sau chúng ta đang có người nhìn. Bây giờ quay đầu, ngày sau chúng ta không còn cơ hội ngẩng đầu lên nữa. - Vừa nói, Tào Bằng lớn tiếng quát:

- Đầu Hổ ca! Lên ngựa... Chúng ta xông lên.

Vương Mãi không nói hai lời, phi lên ngựa.

Chỉ thấy y quơ thiết kích xà mâu, hai chân đạp vào bụng ngựa mà hét:

- Người cản ta! Chết.

Sau tiếng hét chói tai, Vương Mãi thúc ngựa lao ra.

- Tỷ phu! Sống quỳ hay chết đứng thì tùy huynh lựa chọn.

Tào Bằng cũng đạp chân rồi lao thẳng về phía binh lính Nghĩa Dương. Đặng Tắc há miệng rồi đột nhiên cắn răng, nhảy lên ngựa, nắm lấy thiết kiếm.

Ba người, ba con ngựa đối diện với binh lính Nghĩa Dương chẳng hề sợ hãi tiếp tục xông tới.

Đám trường mâu thủ đứng đầu thấy vậy liền ngậy người.

Mấy tên này quả thật có can đảm...

- Dừng mâu...

Ở phía sau đội ngũ vang lên một âm thanh hùng hậu.

Trường mâu thủ không hề do dự, thân thể hơi khom về phía trước, tay trái giữ lấy cái móc, tay phải dựng trường mâu lên, trong miệng liên tục hô:

- Giết! Giết! Giết.

Sau ba tiếng hét, trường mâu thủ khom người đi tới ba bước.

Sự tiến lên của họ hoàn toàn tự động.

Cho dù Tào Bằng chưa từng thấy tư thế giết người bằng vũ khí lạnh, nhưng cũng có thể nhận ra những người này đầy kinh nghiệm sa trường, thân trải qua trăm trận chiến hung hãn.

Nhưng đã như vậy thì phải làm thế nào đây?

Chẳng nhẽ vì sự dũng mãnh của họ mà bản thân phải lùi bước?

Hoàng Xạ mộ binh, đưa họ tới đây chính là trăm phương ngàn kế muốn lấy tính mạng của họ. Thậm chí Tào Bằng tin rằng nếu hôm nay không tiến được vào Nghĩa Dương truân thì Hoàng Xạ sẽ gán cho cái tội kháng lệnh. Ở trong quân, kháng lệnh chính là tội chết. Đến lúc đó, thậm chí Hoàng Xạ không cần phải lấy cớ là có thể giết chết họ. Thậm chí không có một ai đứng ra nói đỡ hộ.

Cánh cửa của Nghĩa Dương truân chính là thử thách đầu tiên của họ khi tới thành Cửu Nữ.

Dù sao thì cũng là chết, chỉ còn xem người lựa chọn như thế nào.

Tào Bằng sống tới nay vẫn nhớ kỹ câu nói “đừng có sính làm anh hùng”. Nhưng khi sự việc rơi xuống đầu, hẳn không còn cách nào khác. Sự quật cường ẩn giấu trong xương cốt từ kiếp trước trong nháy mắt bùng nổ. Cho dù vạn người có hướng tới thì ta cũng chỉ xem các người như một trái bóng.

Hắn vung Hoàn đao, thúc ngựa lao tới.

Hắn và Vương Mãi tả xung hữu đột, trong chớp mắt đã tới trước trận mâu.

Vương Mãi dồn khí đan điền hét to một tiếng rồi thúc chiến mã, hai tay nâng trường mâu đâm mạnh. Xà mâu rít lên trong không khí tạo ra âm thanh chói tai. Trường mâu thủ Nghĩa Dương nói có mâu binh ở trước chúng ta vô địch.

Mà một đòn của Vương Mãi cũng là một đòn toàn lực chẳng khác nào sư tử vồ thỏ.

Một tiếng động vang lên, trường mâu của Vương Mãi đánh mạnh vào cái móc của một gã mâu binh cộng với lực của ngựa. Cả hai mươi ngày tập luyện công phu trên cọc trong nháy mắt bộc phát lực lượng thật

lớn. Trước đây, Tào Bằng nói với Vương Mãi rất nhiều. Nhưng cho dù có giảng giải thế nào nếu như không trải qua chiến đấu thì cơ bản không có hiệu quả.

Xương cốt thông suốt là một tác dụng quan trọng nhất của công phu trên cọc.

Trong sách võ thuật đời song, nhiều lần nhắc tới tầm quan trọng của các đốt ngón tay...có thể nói nó như sắt như đồng với đầy đủ khí lực. Với yêu cầu đó là khung xương thông suốt thì cho dù vô cùng mềm cũng có thể trở nên cứng rắn.

Còn Tào Bằng tu luyện Thái Cực cũng coi trọng khi phát kinh phải “tiếp cốt đầu chuẩn”

Nói quá lên chính là hóa thương thành quyền, thân thể biến thành thương.

Khung xương của con người chính là một cây thương to. Đặc biệt là xương sống, sau khi luyện tập công phu trên cọc có thể nói là vô cùng co giãn. Cùng với lực thất lưng có thể nói là chuyển hóa thành lực sát thương vô cùng mạnh. Ở trong phép đánh thương gọi là Kim Kê loạn điểm đầu.

Hiện tại Vương Mãi nhất định chưa thể hiểu được ẩn ý của Kim Kê Loạn điểm đầu.

Tuy nhiên do bị sát khí của Binh lính Nghĩa Dương kích thích khiến cho y trong nháy mắt đạt tới cảnh giới người thương hợp nhất, kinh lực dung hòa.

Đây là một cái cảm giác hết sức kỳ diệu mà Vương Mãi cũng không hiểu rõ, không nói được bằng lời.

Nhưng trong nháy mắt khi xà mâu đâm ra, Vương Mãi chỉ biết nói là có.

Cái móc được tạo bằng sắt trộn với đất thì làm sao có thể chịu được lực của Vương Mãi và ngựa. Chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, cái móc vỡ vụn. Xà mâu xẹt qua cánh tay của mâu binh liền đầu thẳng tới cổ họng. Trong nháy mắt khi cái móc bị đánh vỡ, cánh tay của mâu binh rũ xuống, trơ mắt nhìn xà mâu đánh tới. Nhưng mâu binh cũng không trốn tránh, hét to một tiếng rồi giơ mâu lên đâm.

Trong khoảng khắc thiết mâu của Vương Mãi đâm ra, Tào Bằng cũng lao tới trước trận.

Một cây trường mâu đâm thẳng về phía mình nhưng hắn không hề hoang mang, nâng đao đón lấy. Khi mâu và đao chạm vào nhau, Tào Bằng lợi dụng xảo kinh, khuỷu tay hơi trầm xuống rồi nhanh chóng thu lại, sau đó đao khẽ xoay nhẹ theo cán mâu mà lao đi. Trầm xuống, thu lại rồi đây....đây chính là Niêm kính trong Thái cực. Đương nhiên với trạng thái này của Tào Bằng vẫn chưa thể phát huy nó tới mức cao nhất. Nhưng như vậy, một đao đó cũng đủ cho tên mâu binh buông mâu mà lui lại.

Cùng lúc đó, một tiếng keng vang lên.

Khi xà mâu của Vương Mãi chuẩn bị cướp đi tính mạng của đối phương thì đột nhiên lại có một cây trường mâu đánh vắng mâu của hắn đi.

Mà một mâu liễu chết cũng đã đâm tới.

Vương Mãi đang ở trên ngựa đột nhiên nằm rạp xuống, tránh khỏi một cách huyền diệu. Thiết kích xà mâu thuận thế quét ngang, chỉ nghe hai tiếng leng keng vang lên, hai tên mâu binh đã bị đánh ngã ra đất.

- Dừng tay!

Một tiếng hét to vang lên.

Binh lính Nghĩa Dương ngẩng đầu lên rồi nét mặt xuất hiện sự sợ hãi lẫn vui mừng.

- Đô bá đã về. Đô bá đã về.

Trong nháy mắt khi binh lính Nghĩa Dương dừng tay, Tào Bằng cũng bảo Vương Mãi dừng lại.

Cả hai người cùng ghim ngựa lui lại còn Đặng Tắc thì khó khăn lắm mới tới được bên cạnh hai người.

Kết quả của lần này thực sự rõ ràng. Binh lính Nghĩa Dương chẳng những không đẩy lùi đám người Tào Bằng mà còn bị bọn họ đẩy lui mấy bước.

Cả hai bên giữ khoảng cách, Tào Bằng liền quay đầu về phía âm thanh kia mà nhìn lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

36. Chương 36: Binh Lính Nghĩa Dương (3)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 36: Binh lính Nghĩa Dương (3)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Chỉ thấy người thanh niên vừa mới dẫn mình đến đang từ từ đi tới.

Từ trong binh lính Nghĩa Dương một con chiến mã lao ra.

Trên con chiến mã có một nam tử mặc thiết giáp đen ghim ngựa trước mặt người thanh niên rồi chấp tay thi lễ:

- Đại ca! Sao huynh lại trở về?

Người thanh niên cười nói:

- Thế nào? Ta trở về không tốt hay sao?

- Ta không có ý đó... - Người mặc áo giáp đen nóng nảy vội vàng giải thích.

Nhưng càng nóng nảy, y lại càng nói lắp.

- Được rồi! Đường Cát! Dẫn các huynh đệ lui xuống trước đi.

- Vâng!

Hắc thiết giáp không nói hai lời, xoay người quát:

- Binh lính Nghĩa Dương lui lại hai mươi bước.

Chưa dứt lời, binh lính Nghĩa Dương lập tức lui về phía sau có điều đội hình của họ vẫn không rối loạn.

Đặng Tắc ngạc nhiên nhìn người thanh niên rồi lắp bắp nói:

- Người là...

- Ta chính là Đô Bá của binh lính Nghĩa Dương, nhưng hiện tại đã là Truân tướng của Nghĩa Dương truân.

Người thanh niên nở nụ cười rồi nói:

- Ta không cần biết các người có lai lịch như thế nào, nhưng bây giờ quay về, lão tử tạm tha việc các người làm cho huynh đệ ta bị thương. Nghĩa Dương truân là nơi của binh lính Nghĩa Dương, tuyệt đối không thể nhận người tới làm Tiết Tông.

- Quay trở về! Quay trở về!

Sắc mặt Đặng Tắc càng lúc càng trắng.

Gã nắm chặt thiết kiếm, thân mình hơi run nhè nhẹ.

- Nếu chúng ta không đi?

Tào Bằng đột nhiên mở miệng hỏi.

Người thanh niên cười to một tiếng:

- Không đi? Vậy thì cũng đơn giản. Đường Cát, nhanh chóng chuẩn bị ngựa và đao cho ta.

Cả đám binh lính Nghĩa Dương đều hưng phấn, cao giọng quát:

- Đại ca! Xử lý bọn họ. Cho họ biết binh lính Nghĩa Dương không phải là người dễ bắt nạt.

Trong khi nói chuyện, người mặc thiết giáp đen đã dẫn tới một con ngựa ô, trong tay còn cầm theo một cây Long Tước đại hoàn.

Người thanh niên không nói hai lời, phi mình lên ngựa, đồng thời nắm Long tước đại hoàn trong tay. Chỉ thấy gã cưỡi ngựa đi quanh, tay cầm đao chỉ về phía trước:

- Họ Đặng! Nói trước, lão tử không phải nhằm vào ngươi mà đây là quy tắc của binh lính Nghĩa Dương. Nếu muốn tiến vào đại môn của Nghĩa Dương truân thì rất đơn giản đó là hơn được cây đao trong tay Ngụy Diên ta. Như vậy bốn mươi ba binh lính Nghĩa Dương sẽ nhận ngươi là tiết tông.

Ngụy Diên cầm thanh đao trong tay lập tức khiến cho người ta có một cảm giác không tầm thường.

Rất khó diễn tả được cái cảm giác đó. Có thể nói là nhìn thiên hạ với nửa con mắt, ngạo khí xung thiên, cũng có thể nói là một thứ sát ý mãnh liệt, giống như một con dã thú đang muốn ăn thịt người. Tóm lại, sắc mặt Đặng Tắc tái nhợt. Y cố gắng làm cho bản thân ngồi vững, giữ lấy một chút bình tĩnh. Nhưng...đặng Tắc biết mình sợ thực sự. Ngày thường, buổi sáng y đi vào trong nha huyện, xử lý một số công văn rồi nói chuyện với đồng liêu. Buổi tối đứng giờ về nhà có kiểu thê chờ sẵn. Cuộc sống có thể nói là yên tĩnh.

Cuộc sống như vậy thì làm sao y có thể chống lại được sát khí của Ngụy Diên.

Có lẽ phải giết cả mười người, trăm người hay thậm chí là ngàn người mới có được sát khí đó. Đặng Tắc là một thư sinh bình thường thì làm sao có thể chịu đựng.

Nhưng y không thể lui.

Mặc dù Đặng Tắc cũng không rõ lắm tại sao mình lại có mặt ở đây.

Nhưng gã cũng hiểu được, Hoàng Xạ bắt gã sung quân không hề có ý tốt. Trong quân có mười bảy cấm luật, năm mươi bốn tội chém, gã cũng biết.

Đúng như Tào Bằng nói, hiện tại nếu y lui lại một bước liền tạo cơ cho Hoàng Xạ giết mình.

- Ngụy Văn Trường. Người gây sự như vậy có phải khinh người quá đáng hay không?

Ngụy Diên nở nụ cười:

- Họ Đặng! Người nói ta ức hiếp người vậy cứ cho là thế đi. Tuy nhiên quy định không thể bỏ, người muốn vào thì phải qua được cửa ải của ta. Nếu không thì người từ đâu lại quay về đó đi. Quân lính Nghĩa Dương không cần loại nhát gan như ngươi. Ba người các ngươi chỉ cần làm cho ta xuống ngựa thì ta nhận thua.... Thế nào. Người đã lựa chọn được chưa?

Vương Mãi giận dữ.

- Ngụy Diên! Người quá ngông cuồng.

Vừa nói, gã vừa thúc ngựa vác mâu xông tới.

Nói tới chuyện mộ binh lần này, ngoại trừ Tào Bằng ra, có lẽ chỉ còn có Vương Mãi là biết rõ nhất nội tình.

Gã cũng biết tình cảnh ba người của mình, nên không thể nào cúi đầu chịu thua trước Ngụy Diên. Vương Mãi hiểu rõ, mình cũng không phải là đối thủ của y.

Chỉ cần nhìn khí thế mà Ngụy Diên chộp lấy cây đao là có thể thấy trong cả ba người, không ai là đối thủ của gã.

“Cho dù ta không phải là đối thủ của ngươi. Cho dù ta có phải liều mạng tới bị thương cũng phải làm cho ngươi xuống ngựa...”

Vương Mãi nghĩ tới đây liền nắm chặt thiết mâu. Gã trợn hai mắt tưởng chừng như muốn rách, miệng gầm lên:

- Xem mâu.

Thiết kích xà mâu với một thứ khí thể trước nay chưa từng có đâm thẳng về phía Ngụy Diên.

Ngụy Diên lập tức ngồi ngay ngắn, khước miệng vẫn nở nụ cười tà mị. Khi thiết mâu của Vương Mãi đâm tới, gã chẳng chút hoang mang chỉ khẽ giật nhẹ dây cương làm cho chiến mã nhẹ nhàng nhảy sang bên cạnh.

- Tiểu tử! Đừng nói ta ức hiếp ngươi. Cho ngươi ba chiêu.

- Lão tử cần gì ngươi nhường.

Vương Mãi như bị làm nhục, nổi giận quát lên. Xà mâu trong tay phát ra tiếng gió vù vù đánh về phía Ngụy Diên.

- A Phúc... A Phúc!

- A!

Tào Bằng đột nhiên tỉnh ngủ.

Mới vừa rồi, Ngụy Diên giới thiệu, trong tích tắc hẩn gần như ngây người.

Trong thời kỳ Tam quốc, kẻ trí nhiều như mây, mưu sĩ vô số. Tuân Úc! Quách Gia. Giả Hủ, Gia Cát Lượng... Nhắc tới mỗi một cái tên cũng đủ khiến cho người ta kính trọng. Ngoại trừ những người đó ra, còn khiến cho người ta ấn tượng sâu nhất đó là tam anh đầu Lữ Bố, cười ngựa đi ngàn dặm, cầu Trường Bản, Hồ điệp đầu Mã Siêu...

Tam quốc là một thời đại hào hùng, với vô số mãnh tướng xuất hiện.

Mỗi một nam nhân nghe nói tới cũng đều thích thú. Đây là một thời đại mà ai cũng nghĩ về nó.

Tào Bằng sống lại vào thời Tam Quốc cũng đã gặp được vài danh nhân.

Chẳng hạn như Tư Mã Huy, chỉ nghe thấy tên mà không thấy mặt như Bàng Đức công... Bất cứ người nào cũng đủ khiến cho người ta phải sục sôi.

Ngụy Diên thời Tam quốc là một võ tướng hạng nhất.

Mặc dù sau đó, y xuất hiện không phải là một nhân vật chính diện nhưng cũng không một ai có thể phủ nhận sự vĩ đại của y.

Tào Bằng không thể nào ngờ được, tới đại doanh trong thành Cửu Nữ lại có thể gặp được con trâu này....

Trong Tam quốc diễn nghĩa có nói Ngụy Diên hơi giống Quan công.

Mặt đỏ, mày ngài, mắt phượng...

Cũng chính cái dấu hiệu rõ ràng này nhưng ngay từ đầu Tào Bằng đã không để ý tới điều đó.

Người này vào mười năm sau có thể đấu ngang với Văn Sính. Cho dù ở bên phía Thục Hán, người này gần như có thể sánh với Ngũ hổ tướng, ít nhất cũng đánh ngang với Nghiêm Nhan. Một con trâu như vậy, lúc này có khả năng còn chưa đạt tới cảnh giới đó nhưng Vương Mãi cũng không thể nào đối phó. Đặng Tắc đánh thức Tào Bằng, mới định hỏi hẩn xem nên làm gì bây giờ, thì một âm thanh vang lên, thu hút ánh mắt của hai người.

Ngụy Diên gạt xà mâu của Vương Mãi rồi cười to:

- Tiểu tử công phu cũng được. Nhưng đáng tiếc chưa phải đối thủ của ta. Xem đao.

Hai con ngựa xoay lại rồi bắt đầu tung vó. Lần này, Ngụy Diên không hề tránh né mà chủ động thúc ngựa, lao về phía Vương Mãi.

- Đầu hổ ca! Cẩn thận.

Tào Bằng sợ hãi vội vàng kêu lên.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, hai người Vương Mãi và Ngụy Diên đã tới gần nhau.

Chỉ nghe Ngụy Diên hét to một tiếng, vung thanh đao lên. Cây đao lóe lên một tia sáng rồi theo tiếng hét của Ngụy Diên, giống như có tiếng sấm nổ, bổ về phía Vương Mãi. Nói thật, trong mắt của người ngoài, một đao kia của Ngụy Diên tưởng như rất bình thường, không có gì khác biệt tuy nhiên Vương Mãi ở dưới thế đao lại cảm nhận được sự nguy hiểm. Thế đao của Ngụy Diên dường như chậm nhưng thực sự lại rất nhanh. Một đao bổ xuống gần như khóa hết mọi đường lui của Vương Mãi. Chờ khi Vương Mãi có phản ứng, thanh Long Tước đại hoàn đã tới trước mặt.

Đao phong lạnh lẽo phát ra sát ý làm cho người t sợ hãi, khiến cho Vương Mãi không thể nào trốn tránh.

Nếu là một người khác thì có lẽ đã mất đi ý chí chiến đấu chỉ còn ngoan ngoãn chờ chết.

Nhưng Vương Mãi dầu sao cũng là một kẻ lớn mật. Tu luyện Bát Cực quyền với Tào Bằng hơn hai mươi ngày khiến cho gã có một sự thay đổi. Sự thay đổi đó hoàn toàn về mặt tinh thần của Vương Mãi. Võ có bát cực định càn khôn. Đó không phải là một câu nói đùa. Có thể nói ra được câu nói đó cần phải có một thứ dũng khí. Trong thời điểm sinh tử đó, Vương Mãi chẳng hề sợ hãi, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, hai tay nắm chặt lấy thiết mâu, dồn khí đan điền. Cái cảm giác khung xương thông suốt lại xuất hiện. Gã hét to một tiếng, hai tay gơ Thiết mâu lên, đón lấy Long tước.

Keng

Một tiếng động lớn vang lên, thế đao của Ngụy Diên bổ thẳng lên Thiết mâu.

Trong tích tắc hai con ngựa tách ra, Đặng Tắc có thể thấy được hai tay của Vương Mãi run rẩy, hổ khẩu vỡ toác, chảy máu đầm đìa.

Thiết mâu trong tay gã không giữ nổi liền rơi xuống đất.

Vương Mãi ở trên lưng ngựa loạng choạng rồi đột nhiên phun một ngụm máu mà xuống ngựa.

- Đầu Hổ!

Đặng Tắc và Tào Bằng song song xuống ngựa, vọt tới trước mặt Vương Mãi.

Ngụy Diên cũng thu đao, từ xa ghìm ngựa, ngạo nghễ gác ngang thanh đao.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

37. Chương 37: Kiêu Ngạo Bất Tử

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 37: Kiêu ngạo bất tử

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nét mặt Vương Mãi không được tốt lắm, có chút tái nhợt. Tào Bằng sờ mạch của y thì thấy vẫn đập rất tốt chứng tỏ một đao vừa rồi, Ngụy Diên cũng không muốn lấy tính mạng của Vương Mãi. Nếu không thì sau đao đó, Vương Mãi không chết cũng bị ảnh hưởng tới gân cốt.

- A Phúc! Người này thật lợi hại.

Vương Mãi nói dứt liền ho khan mấy tiếng.

Tào Bằng ôm lấy Vương Mãi, ngẩng đầu nhìn Ngụy Diên.

Thật ra ngay từ đầu hắn đã cảm nhận được lúc này, ít nhất Ngụy Diên cũng đã đạt tới kinh mạch cường tráng, đạt tới tiêu chuẩn dịch cân.

Nếu so sánh với Văn Sính thì hiện giờ gã còn không bằng. Dù sao thì xét theo tuổi, Văn Sinh cũng lớn hơn Ngụy Diên...

Điều đó chứng tỏ hiện tại ít nhất Ngụy Diên cũng tương đương với trình độ của võ tướng hạng hai.

- A Phúc! Chúng ta đi.

Thực sự Đặng Tắc không dám đánh nữa.

Năm nay đối với gã mà nói có thể là một năm đen đủi.

Chẳng những bị cưỡng chế sung quân mà còn gặp phải một tên ngang ngược. “Con mẹ nó! Nghĩ ta chấp nhận làm đồ bỏ hay sao?”

Đặng Tắc đứng dậy cười chua xót, chấp tay nhận thua.

- Khoan đã.

Tào Bằng giờ tay giữ y lại. Hắn hít một hơi thật sâu, rồi từ từ cất bước về phía Ngụy Diên.

- A Phúc! Người không làm được.

- Tỷ phu! Đầu hổ ca vì người làm cái lễ tiết cửt chó mà trở nên như vậy. Bây giờ, nếu người nhận thua thì có khác nào vất bỏ sự liều mạng của Đầu hổ ca. Tỷ phu! Nam tử hán đại trượng phu gặp khó khăn, gặp nguy hiểm phải ưỡn ngực dũng cảm tiến tới. Nếu động một chút đã nhận thua, động một chút bỏ chạy.... Tỷ phu! Chúng ta không còn đường lui, ta không nhận thua với y.

Tào Bằng nói xong liền chỉ tay về phía Ngụy Diên.

Thân hình nhỏ bé của hắn trong chốc lát dường như tản ra vô tận lực lượng.

Đám binh lính Nghĩa Dương còn đang hoan hô ồn ào, trong chốc lát trở nên lặng ngắt như tờ.

Khuôn mặt Đặng Tắc đỏ ửng.

Gã do dự một chút rồi đỡ Vương Mãi đứng dậy.

Đứng vậy! Đã đến mức này, y còn có thể lui được nữa sao.

- A Phúc! Chờ ta.

Tào Bằng đưa tay, ý bảo Đặng Tắc không cần phải lên.

Hắn giờ cương đao trong tay chỉ về phía Ngụy Diên mà cười nói:

- Ngụy tướng quân! Công phu trên ngựa của ngài đúng là lợi hải.

Nói vậy chẳng phải có ý người ý vào công phu trên ngựa hay sao? Có bản lĩnh người hải xuống dưới đánh với ta...

Ngụy Diên nở nụ cười càng lúc càng tươi.

- Nhóc con! Ngụy mỗ tông quân từ lúc mười lăm tuổi tới giờ đã được sáu năm. Trong sáu năm qua, ta từ một tên tiểu tốt đạt tới mức này mà người nói công phu trên ngựa của ta tốt? Được rồi, ta cũng không muốn chiếm lợi thế. Ta sẽ đấu trên bộ với người. Hôm nay, ta cho các người tâm phục khẩu phục.

Dứt lời, gã xoay người xuống ngựa.

Thanh Long Tước đại hoàn trong tay y giờ ngang trước ngực mà hét to:

- Tới đây đi.

Nào ngờ, Tào Bằng lui lại hai bước, chỉ nhìn gã mà cười khanh khách chứ không nói gì.

- Nhóc con! Tại sao vẫn chưa ra tay.

- Ngụy tướng quân. Ngài thừa rồi.

- Ta thua? - Ngụy Diên sững sốt, nói:

- Chúng ta còn chưa giao thủ, người nói ta thua?

Lúc đầu Đặng Tắc cũng chưa phản ứng nhưng khi thấy Tào Bằng cười khanh khách, trong đầu chợt có một cái suy nghĩ cũng cười theo.

- Đúng vậy! Ngụy tướng quân. Ngài thua rồi.

- Làm sao mà ta thua?

Tào Bằng cười cười hỏi:

- Ngụy tướng quân! Vừa rồi ngài nói thế nào?

- Vừa rồi?

- Đúng vậy! Trước khi, Đầu Hồ ca và ngài giao thủ

Ngụy Diên cả giận nói:

- Ta nói nếu ba người các người có thể làm cho ta xuống ngựa...

Nói tới đây, Ngụy Diên chợt im lặng.

- Ngụy tướng quân! Hiện tại ngài không ở trên ngựa.

Đặng Tắc dường như không còn sợ hãi, nói với giọng thản nhiên:

- Vừa rồi ngài nói ai làm cho ngài té ngựa thì ngài nhận thua. A Phúc nói công phu trên ngựa của ngài lợi hại, sau đó ngài tự động xuống ngựa, chẳng phải nhận thua hay sao?

- Các người dám đùa giỡn...?

Ngụy Diên tức tới đỏ mặt, chỉ đao vào mặt Tào Bằng:

- Nhóc con! Không ngờ người lại tinh quái như vậy, dám đùa giỡn...

- Đùa giỡn hay mua kế cũng được. Tóm lại hiện giờ ngài không ở trên lưng ngựa. Ngụy tướng quân. Ngài thua! Thua thì phải nhận.

- Người...

Tào Bằng ưỡn ngực chẳng hề sợ hãi.

- Thế nào? Ngụy tướng quân định đổi ý phải không?

Gương mặt Ngụy Diên giật giật mấy cái, nhìn Tào Bằng với ánh mắt căm tức. Sau đó, từ từ, sự tức giận trên gương mặt y biến mất mà thay vào đó là nụ cười thản nhiên...

- Ha ha ha... - Y ngửa mặt lên trời cười to, rồi đột nhiên thu đao lại:

- Nhóc con! Người lợi hại.

Ngụy Diên ngưng cười, trừng đôi mắt phượng nhìn Đặng Tắc:

- Họ Đặng! Các người có gan, xác thực có thể bước qua cánh cửa binh lính Nghĩa Dương ta.

Các huynh đệ. Bắt đầu từ bây giờ, hắc chính là Tiết tông của Nghĩa Dương chúng ta. Người đâu! Lập trận, nghênh đón Đặng tiết tông.

Cuối cùng thì Đặng Tắc cũng có thể nhả cơn tức.

Cho dù thế nào thì ít nhất trước mắt cũng không có quá nhiều nguy hiểm. Y quay đầu nhìn Tào Bằng thì không biết hắn đã chạy lại chỗ Vương Mãi từ lúc nào. Lúc này, Đặng Tắc đứng trước hai bên cây gậy tre, bên bên là binh lính Nghĩa Dương.

Ngụy Diên đưa Long Tước đại hoàn cho một người có tên là Đường Cát rồi bước tới khoác cánh tay Đặng Tắc.

- Đặng Tiết tông! Mời...

Mặc dù ở huyện Cức Dương làm tới tá sử nhưng Đặng Tắc cũng không được hãnh diện như lúc này. Trong lòng y có một cái cảm giác kiêu ngạo. Trước mắt nhìn qua đám binh lính Nghĩa Dương mang áo giáp rách nát nhưng đều là dũng sĩ trên sa trường. Người như vậy không vì người làm quan mà tin phục người, phải làm cho bọn họ chấp nhận, đồng thời bản thân phải có đầy đủ dũng khí.

Đặng Tắc thấy mình cũng không làm được tốt lắm.

Hôm nay có thể đi vào chỗ binh doanh Nghĩa Dương, hoàn toàn là nhờ vào a Phúc.

A Phúc đúng là ứng với một câu nói “Thành tại Tiêu Hà mà bại cũng tại Tiêu Hà” (1). Việc hôm nay thành cũng nhờ Tào Bằng mà bại...nếu hôm nay hấn không chọc phải Hoàng Xạ, Đặng Tắc cũng không thể vào được thành Cửu Nữ. Có điều Đặng Tắc cũng chẳng trách Tào Bằng, nếu không như thế làm sao có thể biết đâu là hào kiệt.

- Huynh không sao chứ?

Tào Bằng đang định dìu Vương Mãi đứng dậy thì bị một Hắc thiết giáp ngăn lại.

Tào Bằng còn nhớ người này có tên là Đường Cát.

- Ngươi đại ca có nói, để ta đưa các người đi nghỉ ngơi.

Đường Cát vừa nói chuyện vừa đưa tay đỡ cánh tay Vương Mãi:

- Đi thôi! Ta đưa các người tới trướng, nghỉ ngơi một chút.

Tào Bằng còn tốt nhưng Vương Mãi đúng là không chịu được.

Chuyện này không chỉ do thương tích trên người mà còn do tâm lý y bị đả kích.

Bản thân y tấn công một lúc lỏng mà không hề động được tới một sợi lông của Ngụy Diên, kết quả còn bị người ta bổ cho một đao hạ knockout.

Wương Mãi cũng có niềm kiêu ngạo của y.

Lần này thất bại quả thực khiến cho y có chút thối chí.

Tào Bằng chấp tay:

- Làm phiền Đường đại ca.

- Có chuyện gì mà làm phiền với không làm phiền... Ha ha! Tiểu tử ngươi quả thực là thông minh, chỉ một câu nói đã làm cho đại ca của ta mắc mưu. Mà ngươi cũng không kém, có thể ngăn được một đòn của đại ca ta mà không chết, trong doanh cũng không mấy người có thể làm được. Các người đừng có nghĩ rằng đại ca ta thư sinh yếu ớt. Gã nhập ngũ từ năm mười lăm tuổi, trải qua sáu năm với không biết bao nhiêu là trận chiến mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Binh lính Nghĩa Dương chúng ta từ lúc có một đội quân cho tới giờ, hiện tại chỉ còn có bốn mươi ba người, ngươi cho là dễ lắm hay sao?

Tào Bằng nghe thấy mà hít một hơi.

Một đội có năm trăm người, hiện giờ còn có bốn mươi ba người mà không tan rã....

Tào Bằng chưa từng tận mắt chứng kiến chiến tranh thời cổ nhưng cũng được nghe người ta nói. Bình thường trên chiến trường, một khi thương vong tới một phần mười sẽ xuất hiện tình trạng tan rã. Năm trăm người mà đánh cho tới bao giờ vẫn có thể đoàn kết...cho dù là quân đội đời sau cũng thường thôi.

Chẳng trách mà sát khí trên người Ngụy Diên lại nặng như vậy.

Hóa ra đều từ trong chiến trận mà ngưng tụ thành sát khí.

Nhìn cái eo của Đường Cát, Tào Bằng chợt hiểu ra: Có lẽ Ngụy Diên trong Tam quốc diễn nghĩa cũng không phải là người ngang ngược kiêu ngạo mà là một sự kiêu ngạo. Sự kiêu ngạo đó có lẽ bắt đầu từ một binh lính Nghĩa Dương, từ bốn mươi ba hùng sư bách chiến.

- Đường đại ca có thể kể cho chúng ta nghe chuyện binh lính Nghĩa Dương không?

- Chuyện này đơn giản. Chờ khi vào trong trường, ta sẽ từ từ kể cho các người nghe.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng xôn xao.

Tào Bằng quay đầu lại hóa ra là đám người Mã Ngọc bị ngăn ở ngoài doanh. Hơn mười người cầm đao, rút đao ra khỏi vỏ mà quát lớn:

- Các người lập tức dừng lại.

Mã Ngọc thấy Đặng Tắc vào trong doanh trại thì thất vọng.

Gã vừa mất Tào Bằng giả dối đa đoan, còn một bên lại làm như không thèm ngó tới đám lính của Ngụy Diên.

“Con mẹ nó! Cả một đám khốn kiếp. Có bản lĩnh thì ngăn Đặng thúc tôn lại. Bây giờ còn làm thế này đúng là một lũ đầu voi đuôi chuột.” Y nhẹ giọng than thở. Ba mươi bảy tên khổ sai cất bước đi vào trong doanh.

Bọn họ theo Đặng Tắc tới đây, hiện giờ y đã vào trong đại doanh còn họ vẫn ở bên ngoài. Một khi điểm mũ, phát hiện không thấy người thì cho dù là Ngụy Diên hay Đặng Tắc đều có đủ cơ gán tội đào binh lên đầu họ.

Lâm trận bỏ chạy?

Đây chính là tội liên quan tới mười bảy luật cấm và năm mươi bốn tội chém.

Cho dù đám người Mã Ngọc có chấp nhận hay không nhưng tên của họ đã có trong danh sách. Hơn nữa, xét về mặt quan hệ thì bọn họ thuộc về quân lính Nghĩa Dương.

Nào ngờ vừa mới tới gần doanh trại đã bị người ngăn lại.

Mã Ngọc cảm thấy khó chịu:

- Huynh đệ! Ta theo Đặng tiết sứ tới đây. Chúng ta cũng là lính của Nghĩa Dương, vì sao ngăn cản chúng ta.

Người cầm đao cười lạnh một tiếng:

- Nếu đi theo Đặng tiết sứ thì vừa rồi sao không thấy xung trận?

- A?

- Mới vừa rồi Đặng tiết sứ tự mình xung trận cũng chỉ có ba người. Các người khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng lâm trận bỏ chạy. Tướng quân chúng ta đã nói, mấy tên tù các người không xứng đáng với danh hiệu binh lính Nghĩa Dương. Cho nên, quân Nghĩa Dương không tiếp nhận các người. Từ đâu tới đây thì quay về đó đi. Nếu như còn tiếp tục dong dài, đừng trách ta không nhìn người.

(1): “Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà” - Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

Từ đâu tới đây?

Lại quay về đó?

Chưa nói tới việc tên của mình đã xếp vào trong danh sách ở quân doanh Nghĩa Dương. Cho dù không có, cũng không người nào chấp nhận trở về nơi khổ địch.

Mã Ngọc nói:

- Các người khinh người quá đáng.

- Chỉ với các người, cũng xứng cho chúng ta khinh hay sao?

- Tạm thời người lấy đao dọa ta. Ta đi vào xem người có dám giết ta hay không?

Mã Ngọc nói xong liền cất bước đi vào trước.

Nhưng thấy người kia không nói hai lời, vung đao chém xuống. Mã Ngọc sợ quá kêu lên một tiếng, ngã ra đất, tránh được một nhát đao đó. Có điều, cây đao vẫn hạ xuống trước ngực gã. Nếu như vừa rồi, gã không lui lại một bước thì một đao đó đã mổ phanh bụng mình. Người kia không hề nói đùa.

- Đại ca! Chúng ta đã có tên trên danh sách, nếu không được vào doanh trại.... Tất cả đều tòng quân như thế thì tội của ta để ở đâu?

Mã Ngọc không dám đùa giỡn nữa, vội vàng cúi đầu xin xỏ.

Có thể dựa vào mưu trí của Tào Bằng nhưng đám binh lính hèn yếu như Mã Ngọc không cần phải nhận.

Hơn nữa, người này có oán hận với y, nhìn ra được thuộc loại tính cách có thù tất báo. Ở trong quân doanh Nghĩa Dương đúng là một mối tai họa.

Nhưng Đặng Tắc không đành lòng, quay sang Ngụy Diên cầu xin.

Dù sao thì tất cả đều tới từ huyện Cức Dương, mà tình đồng hương không thể nào bỏ qua. Nếu không, bản thân y trở về làm sao đối mặt được với hương thân phụ lão? Quan niệm của cổ nhân đối với quê cha đất tổ có thể nói là rất mạnh. Thậm chí là binh lính Nghĩa Dương, hoàn toàn không phải là người Nghĩa Dương. Thực ra suy nghĩ của Ngụy Diên đối với Mã Ngọc cũng không khác với Tào Bằng lắm. Y cảm thấy cho dù mọi người có ân oán thế nào, nhưng vào lúc đối địch thì chủ tướng ra lệnh xung phong, đám người Mã Ngọc ở bên cười sung sướng chẳng khác nào con sâu làm rầu nồi canh.

Nhưng không chịu nổi sự cầu tình của Đặng Tắc, cuối cùng thì Ngụy Diên gật đầu đồng ý.

- Vào doanh trại thì được, có điều.... - Ngụy Diên cười nói:

- Nhưng đừng có hy vọng ta sẽ coi họ như huynh đệ.

- Người đâu! Dừng mâu.

Hai mươi binh lính Nghĩa Dương đứng thành hai hàng, trường mâu trong tay gác lên nhau tạo thành một lối đi.

- Muốn đi vào doanh thì đi dưới trường mâu đó đi.

- A!

Mã Ngọc nhìn nét mặt người khác dò xét rồi cất bước.

Nhưng khi bọn chúng tới gần trận mâu, độ cao của trường mâu đột nhiên hạ thấp xuống.

- Tướng quân đã nói! Đi qua.

Độ cao của trường mâu hạ xuống vừa vặn vắn tới eo, muốn đi qua đúng là phải bò mới được.

- Là do người. Vừa rồi ta đã nói tới hỗ trợ nhưng người không đồng ý.... Người và Đặng tá sử có cừ oán, tội gì lại liên lụy tới chúng ta.

Ánh mắt của đám kẻ thù hết sức lạnh lẽo.

Mã Ngọc đứng trước trận mâu có chút hối hận.

- Đi hay là không đi?

Năm đó Hàn Tín còn phải chịu khổ nhục nữa là y.

Mã Ngọc là người như vậy, không cần phải để ý tới nhiều chuyện. Y hạ người xuống, vừa bò vừa thề :” Nếu một ngày nào đó ta có thể đứng lên thì mỗi nhục hôm nay ta sẽ trả lại gấp bội. Đặng thúc tôn, lại còn tên đệ đệ của vợ nó, lại còn tên tướng quân kia... Chờ xem! Một ngày nào đó lão tử thay đổi vận mệnh sẽ không để cho các người đắc ý đâu.”

Tào Bằng đứng bên nhìn mà nhú mày.

.....

- Thế nào? Đã đánh chưa?

Hoàng Xạ trở về từ Dục Dương liền tìm tới Trần Tự mà hỏi.

Trần Tự làm sao không hiểu Hoàng Xạ hỏi cái gì, chỉ biết cười khở một tiếng gật đầu mấy cái, sau đó lại lắc đầu.

- Người làm vậy là có ý gì? Cuối cùng có đánh hay không? Ba người Đặng Tắc có phải bị Ngụy Diên xử lý rồi không?

- Thiếu tướng quân! Đánh thì có đánh nhưng...

- Nhưng thế nào?

Trần Tự nói:

- Mặt tướng phái người đi theo đám Đặng Tắc kết quả ở ngoài doanh trại, đám người Đặng Tắc đúng là có bị cản lại.

Hai bên còn xảy ra tranh chấp, ba người Đặng Tắc thậm chí còn tấn công doanh trại Nghĩa Dương. Sau đó, Ngụy Diên xuất hiện liền ngăn cản. Nhưng ngay từ đầu dường như y đã tán thành Đặng Tắc. Một gã tiểu tử đi theo Đặng Tắc bị Ngụy Diên đánh cho xuống ngựa... Nhưng sau đó lại có một tên tiểu tử xuất hiện khiến cho tình thế xoay chuyển. Chẳng những Ngụy Diên còn nhận thua mà đồng ý chúc vạ của Đặng Tắc. Y đưa ba người Đặng Tắc vào trong doanh trại Nghĩa Dương.

Trần Tự thuật lại Ngụy Diên đánh đổ Đặng Tắc thế nào rồi Tào Bằng làm sao mà nói cho Hoàng Xạ.

Lúc đầu, Hoàng Xạ còn có chút vui vẻ...

Nhưng nghe một lúc khuôn mặt y nở một nụ cười quái dị.

Chẳng trách mà Tào Bằng lại có thể làm cho Nguyệt Anh đi cùng với hắn, quả nhiên là có chút thủ đoạn. Không ngờ không cần chảy máu vẫn làm cho Ngụy Diên nhận thua.

Ừm thật đúng là nhân tài.

Có điều, cho dù người có xuất sắc tới mấy, ta cũng không để làm cho người phá hoại danh vọng của Hoàng thị ở Giang hạ chúng ta.

Y đột nhiên hỏi:

- Người nói là chỉ có ba người Đặng Tắc xung trận? Đám tù nhân đi cùng với chúng đâu, sao không xung trận theo?

- Nói tới chuyện này cũng lạ. Theo lý mà nói thì bọn họ đều tới từ Cực Dương, vốn nên một lòng.

Nhưng không biết tại sao mà từ đầu tới cuối, đám tù nhân đó không hề nhúc nhích. Theo người của mặt tướng phái đi báo về thì những tên đó còn vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Thiếu tướng quân! Ngài nói có phải trong đám tù nhân đó có kẻ mâu thuẫn với Đặng Tắc cho nên mới không để ý?

Hoàng Xạ cũng không vội trả lời mà suy nghĩ.

Sau đó, y cười hì hì, nói:

- Tuần Thạch! Người lập tức phái người tới Cực Dương, tìm Khoái Chính lấy hồ sơ ba mươi bảy người tới đây.

Binh lính Nghĩa Dương ở Kinh Tương có thể coi như là một đám binh tinh nhuệ.

Nếu truy cứu và ngọn nguồn thì phải ngược dòng tới thời kỳ khởi nghĩa Khăn Vàng. Đối với loạn Khăn Vàng, đối mặt với đám quan quân như trộm cướp, người Nghĩa Dương tự tổ chức một đội quân, chiến đấu với đám giặc Khăn Vàng và quan quân mà tạo nên cái tên oai dũng.

Nghe nói phụ thân của Ngụy Diên chết trong loạn Khăn Vàng.

Lưu Biểu trở thành chủ nhân của Kinh Tương cũng không phải thuận buồm xuôi gió. Đặc biệt khi tới Kinh Châu Lưu Biểu gần như là một mình cưỡi ngựa, bên cạnh không hề có một ai. Mà lúc đó ở Kinh Châu nạn trộm cướp hoành hành ngang ngược, sĩ tộc nổi lên chiếm cứ các nơi, vô cùng hỗn loạn.

Lưu Biểu tới khiến cho nhiều sĩ tộc ngang ngược bất mãn.

Lại thêm đạo phỉ tàn sát bừa bãi khắp nơi, khiến cho Lưu Biểu cần nhanh chóng lập một đội quân của mình. Vì vậy mà sau khi thuyết khách, Lưu Biểu được Hoàng thị ở Giang Hạ, Thái thị cùng với Khoái thị ở Tương Dương ủng hộ. Rồi sau đó, y lấy danh Kinh châu mục, dòng dõi nhà Hán, chiêu binh mãi mã ở Kinh Tương. Binh lính Nghĩa Dương trong tình hình đó đã trở thành một đội tinh binh.

Lúc ban đầu, binh lính của Nghĩa Dương có một đội chừng năm trăm sáu mươi người.

Lúc ấy, Ngụy Diên mới có mười lăm tuổi chỉ là một tên tiểu tốt mà thôi. Sau đó, binh lính Nghĩa Dương đi theo Lưu Biểu, liên tục chiến đấu ở các chiến trường Kinh Tương, trước sau bình định Nam Dương, Nam quận cùng với nạn trộm cướp ở Trường Sa, trấn áp sĩ tộc Kinh Châu, có thể nói là chiến công hiển hách. Nhưng bởi vì binh lính Nghĩa Dương xuất thân quê mùa, còn Lưu Biểu trị vì Kinh Tương phần lớn là dựa vào mấy gia tộc lớn, cho nên binh lính Nghĩa Dương nam chinh bắc chiến lập được vô số quân công nhưng cũng không được ưu đãi nhiều lắm. Chỉ có điều đám tướng lĩnh của binh lính Nghĩa Dương đều lên chức. Ngụy Diên từ một tên tiểu tốt, từ từ leo lên, thậm chí có một thời gian được làm vị trí tướng quân.

- Sao lại như vậy?

Vương Mãi có chút ngạc nhiên mà hỏi.

Đặng Tắc hơi say, ngồi dựa trên chiếc giường đơn sơ mà khê thở dài.

- Tính tính của Văn Trường thế nào, các người đều thấy. Các người nói xem, người như hắn làm sao có thể làm cho quan trên thấy vui? Cho nên, binh lính Nghĩa Dương cho dù có công lao tới mấy, làm chiến công lên đầu cũng không thể nhận được công lao. Hình như một năm trước, người đứng đầu binh lính Nghĩa Dương là thúc phụ của Văn Trường, phụng mệnh Lưu Kinh châu tới Vũ Lăng sơn tiêu diệt loạn ngũ khê nhưng không ngờ bị phục kích khiến cho binh lính Nghĩa Dương gần như bị diệt. Thúc phụ của Văn Trường chết trận cùng với hơn ba trăm binh sĩ, chỉ còn lại bốn mươi ba người. Văn Trường cũng vì vậy mà bị trừng phạt, giáng xuống làm đô thống. Từ đó về sau, binh lính Nghĩa Dương trở lại đóng quân ở Nghĩa Dương mà không có ai để ý tới nữa.

Vương Mãi ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại như vậy? Nếu gặp phục kích thì chủ tướng chịu trách nhiệm, tại sao Ngụy tướng quân lại bị liên quan?

- Nếu đã thua thì phải có người làm người chịu tội thay. Lúc đó, Trương Doãn báo lên là binh lính Nghĩa Dương tự mình ra đánh nên toàn quân gặp mai phục. Cũng may lúc đó thúc phụ của Văn Trường chết trận, nếu không chẳng biết sẽ bị tội như thế nào. Binh lính Nghĩa Dương đánh đông dẹp bắc, cuối cùng cũng có một chút người. Những người đó đứng lên xin khiến cho Văn Trường mới giữ được tính mạng. Có điều muốn lên chức thì không thể...hơn nữa Trương Doãn cũng không thích họ.

Vương Mãi sầm mặt, mất một lúc mới nói:

- Chủ công như vậy thì bảo vệ có tác dụng gì.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

38. Chương 38: Nông Phu Và Rắn Độc.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 38: Nông phu và rắn độc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Đầu Hồ ca! Ăn nói cẩn thận.

Tào Bằng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hoảng sợ vội vàng mở to mắt mà nói.

Đây là đâu?

Đại doanh trong thành Cửu nữ...cho dù là trong doanh trại của lính Nghĩa Dương nhưng cũng khó tránh khỏi tai vách mạch rừng. Một câu nói vừa rồi của Vương Mãi là đại nghịch bất đạo, đáng tội chém đầu.

Đặng Tắc cũng giật mình, tỉnh ngay cả rượu.

Y chỉ biết người khổ. Vương Mãi là người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng không biết giấu suy nghĩ của mình. Về sau mình có muốn nói chuyện với ai cũng phải tìm đối tượng. A Phúc rất tốt. Ít nhất biết được có thể nói cái gì còn cái gì không nên nói.

Tào Bằng đứng dậy đi ra ngoài, thấy xung quanh không có ai mới quay lại.

- Tỷ phu! Hôm nay ngươi làm sai một chuyện.

- Chuyện gì?

Tào Bằng nói:

- Có câu nhân từ không quản binh, nhân nghĩa không quản tiền. Hôm nay huynh không nên cầu xin để cho đám Mã Ngọc đi vào... Tỷ phu! Hiện tại chúng ta đang trong cảnh nguy hiểm, nên cẩn thận mới được. Rõ ràng là Mã Ngọc có cừ oán với chúng ta, huynh còn để cho y vào đây, chẳng phải tự tìm rắc rối hay sao? Vào lúc chúng ta xung trận, bọn chúng có thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ xưa đến nay, chưa có chuyện tướng xung trận mà lính ngồi yên.

Nói dễ nghe một chút đó chính là lâm trận bỏ chạy. Căn cứ theo pháp lệnh thì đủ chém đầu, tại sao huynh lại cần phải đi cầu tình?

- Nhưng....

Đặng Tắc nhỏ giọng nói:

- Dù sao thì tất cả đều là người cùng quê, thực ta không đành lòng....

- Tỷ phu! Nếu cho huynh quản lý một phương, mà trong lòng luôn vương tới tình đồng hương thì làm sao có thể thưởng phạt phân minh, giữ nghiêm kỷ luật được? Hơn nữa! Huynh hoàn toàn biết những người đó không hề có ý tốt. Huynh thì muốn nuông chiều họ nhưng bọn họ có nghĩ không...

- Tỷ phu! Để ta kể cho huynh nghe một chuyện. Lúc trước có một người nông dân, trên đường thấy một con rắn độc sắp chết cứng liền thương hại, cho nó vào trong ngực. Con rắn được hơi ấm liền tỉnh lại, nhưng nó không hề cảm ơn người nông dân mà còn cắn cho một cái. Hành động của huynh hôm nay cũng giống với người nông dân kia. Đám người Mã Ngọc chính là rắn độc. Huynh cứu chúng, chưa chắc chúng đã cảm kích, thậm chí bất cứ lúc nào cũng cắn huynh chết.

- Tỷ phu! Huynh đọc sách nhiều hơn ta, hiểu rõ lý lẽ hơn ta... Cho dù thế nào cũng không được có tính cách như đàn bà, nếu không thì hại người hại mình.

Đặng Tắc xấu hổ, cúi đầu rất lâu không nói.

Điều mà Tào Bằng nói không phải y không biết.

Nhưng bao nhiêu năm qua, đó đã thành thói quen của y. Tình cảm đồng hương, quê cha đất tổ vẫn luôn mãi trong lòng. Nếu bảo vất bỏ đối với Đặng Tắc mà nói thực sự rất khó. Nhưng y biết lời nói của Tào Bằng hoàn toàn chính xác, hành động hôm nay của y hoàn toàn sai lầm.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Nhân lúc bây giờ không có chuyện gì, lấy cớ xử lý Mã Ngọc.

- A!

- Tỷ phu! Mã Ngọc là con sâu làm rầu nồi canh, nhưng huynh đừng có lầm lẫn nữa. Dù sao thì huynh cũng là tiết sứ, hoàn toàn có thể bắt tay vào từ phương diện tông quân.

Đặng Tắc hơi chần chừ do dự.

Tào Bằng hết sức bất đắc dĩ, cái tình tình này của y đúng là một chốc không thể sửa được.

Đọc sách thánh hiền nuôi dưỡng hạo nhiên chính khí. Loại hành động đó đối với Đặng Tắc nhất thời khó có thể chấp nhận.

Nếu không phải có mấy bài học thì chỉ sợ là khó có thể sửa chữa.

Thoáng nhìn là như vậy nhưng muốn xử lý Mã Ngọc thì cần phải nghĩ cách.

Cái trưởng nhỏ trở nên yên tĩnh.

Sau một lúc, Đặng Tắc ngẩng đầu, lên tiếng:

- A Phúc! Đệ có thể nói cho ta biết có việc gì xảy ra? Tại sao ta lại bị gọi đi lính?

Có lẽ vấn đề này xuất hiện trong đầu Đặng Tắc không phải là ít.

Gã có thể nhịn tới lúc này mới nói ra, cũng coi như là ỉn nhẩn. Tào Bằng liếc nhìn Vương Mãi rồi cười nói:

- Đơn giản chỉ là phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

- Phong hoa tuyết nguyệt?

- Tỷ phu có còn nhớ tới Trương Thạc hay không?

- Trương Thạc?

- Chính là cái cô bé của Trương gia ở Niết Dương...

Tào Bằng mang cái kết quả mà hần đoán được nói cho Đặng Tắc.

Đặng Tắc không thể cười nổi.

Cứ tưởng là có chuyện gì không ngờ lại là chuyện như vậy. Gã cũng không hề trách Tào Bằng, bởi vì chuyện này sao có thể nói rõ ràng?

- Tỷ phu! Huynh nói Hoàng Xạ có thể làm gì?

Đặng Tắc nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

- Chuyện này cũng không biết. Hoàng Xạ là người của dòng họ lớn, nếu đã ghen ghét nhiều như vậy, cũng không biết có thể làm nên chuyện gì. Có điều, người làm vậy rất tốt. Đệ đi với huynh, ít nhất sẽ khiến cho trong nhà đỡ rắc rối.

Hiện tại chúng ta ở trong tay Hoàng Xạ, chắc chắn y sẽ sinh sự.

Ta thấy, sớm muộn gì cũng sẽ tới. Tóm lại, đệ và ta cứ cẩn thận một chút, đừng để cho y nắm được khuyết điểm. Nên nhớ là quân pháp vô tình...

“Đúng như mình đoán, có lẽ Hoàng Xạ cũng muốn ra tay chính là từ cái quân pháp vô tình”

“Nhưng cứ thế này, mình phải xử lý Mã Ngọc phải cẩn thận hơn, cần có kế hoạch chu đáo mới có thể ra tay giết người.”

.....

Trời sáng...

Trên không trung đại doanh trong thành Cửu Nữ vang lên tiếng kèn.

Mỗi ngày đều có một lần thao diễn. Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một vài đội ngũ luyện tập võ nghệ. Hơn nữa các đội cũng tách ra, chứ không phải là hợp luyện. Còn nội dung thao luyện phần lớn là do đội trưởng tự quyết định chứ không có nhiều quy tắc.

Dù sao thì đại doanh của thành Cửu Nữ mộ binh tạm thời từ các nơi.

Mỗi nơi có cái riêng khiến cho nhất thời không thể dung hợp lại một chỗ. Tình hình của binh lính Nghĩa Dương lại càng đặc biệt, cơ bản thuộc loại không ai tới tuần tra giám sát. Nhưng nói như vậy cũng đồng nghĩa với việc, Nghĩa Dương tuân chỉ nghe lệnh của Ngụy Diên.

Mặt mũi Mã Ngọc bầm dập đi ra ngoài, theo bản năng giữ chặt lấy quần áo trên người.

Đây là trang phục của tù nhân. Do hôm qua mới tới nên những người này vẫn còn chưa được phát áo giáp, đánh phải mặc quần áo tù, xếp hàng trong doanh.

Vương Mãi trở thành kỵ binh, làm người hầu thân cận của Ngụy Diên.

Còn Tào Bằng và Đặng Tắc thì được Ngụy Diên điều tới bốn tên bảo vệ an toàn cho Đặng Tắc.

Do y được thăng lên làm đồn trưởng cho nên bộ hạ của hắn cũng được lên chức. Đường Cát chính là tráng hán mặc hắc thiết giáp, là huynh đệ thân cận nhất của Ngụy Diên, có võ nghệ không tầm thường, tương đương với tiêu chuẩn của võ tướng tam lưu. Vì vậy mà thuận theo đó trở thành Đô bá.

Một trau có hai đội, đồng nghĩa với việc có hai đô bá.

Ngụy Diên lời một tên đệ tử trong gia tộc của mình, cho vào chức vụ đó. Đối với chuyện này Đặng Tắc không hề có ý kiến.

Năm nay Ngụy Bình mười tám tuổi, tòng quân được ba năm, cũng là một người còn sống sót trong trận chiến Võ Lăng sơn. Y không cao lắm, chừng một mét bảy mươi lăm, trắng trẻo nhưng rắn chắc. Nếu thay một bộ quần áo thì nhìn y rất giống thư sinh. Có điều Đường Cát đã nói với Tào Bằng rằng, Ngụy Bình nổi danh trong đồn Nghĩa Dương là kẻ liều mạng. Người này võ nghệ không xếp hạng nhưng khi vào chiến trường có thể nói là vô cùng hung ác.

Mỗi lần chiến đấu, gã nhất định sẽ lăn xả, lần nào cũng có thể sống sót đúng là một kỳ tích.

Đặng Tắc không phản đối khiến cho Ngụy Diên hài lòng.

- Hôm nay tất cả chia làm năm tổ, tự thao luyện.

Người không có áo giáp thì tạm luyện tập đội ngũ. Đợi khi Đặng tiết sứ nhận binh khí và áo giáp về sẽ chia ra rồi tạo đội hình.

- Chuyện này.

Mã Ngọc sợ run người, đứng chung một chỗ với đám kẻ tù ở Cửu Dương.

Đêm hôm qua, y bị tù nhân Cửu Dương xử lý một chút, bị đánh cho thê thảm. Trong mắt người Cửu Dương, nếu như không phải Mã Ngọc thì hôm qua không chịu cảnh như vậy. Vì vậy mà bọn họ đổ lỗi cho Mã Ngọc. Trong khi đó tất cả ở với nhau thì làm sao y có được đối xử tốt?

- Mặt ngươi làm sao thế này?

Ngụy Bình lạnh lùng nhìn Mã Ngọc mà hỏi.

Trong đôi mắt của y không hề có một chút cảm xúc khiến cho mọi người ớn lạnh.

Mã Ngọc giật mình, nói nhỏ:

- Tiểu nhân...tôi hôm qua tiểu nhân không cẩn thận ngã nên bị thương.

- Ngã bị thương?

Ngụy Bình thản nhiên nói:

- Có gì đáng ngại không?

- Không có gì.

Dưới ánh mắt hung tợn của đám tù nhân Cức Dương, Mã Ngọc hết hồn mà trả lời.

- Không sao là được rồi, sau này cẩn thận hơn một chút. Hai ngày nữa, chúng ta sẽ có nhiệm vụ, ta không muốn tăng thêm người bệnh. Được rồi! Trở về đội của mình tiếp tục thao diễn.

Ngụy Bình dứt lời, vỗ vỗ bả vai Mã Ngọc rồi xoay người đi.

Mã Ngọc khẽ run người, nhìn theo bóng lưng Ngụy Bình mà có cảm giác cổ quái...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

39. Chương 39: Cảm Giác Nguy Hiểm.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 39: Cảm giác nguy hiểm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Người ở bên ngoài nhìn vào thì binh lính Nghĩa Dương là một đội vô cùng đoàn kết. Nhưng khi Tào Bằng bước chân vào đây tới ngày hôm sau liền có thể cảm nhận được rõ ràng, đồn Nghĩa Dương dường như ẩn chứa một cái tai họa ngầm.

- Đường đại ca! Ngụy đô bá là người cùng họ của Ngụy đồn trưởng?

Đặng Tắc và Ngụy Diên không ở trong doanh để xử lý sự tình.

Thân là Tiết Tông, nhất định phải đảm bảo đồ quân nhu được cung ứng kịp thời. Về mặt này, Đặng Tắc có ưu thế rất lớn. Y làm tiểu lại ở huyện Cức Dương, đối với số liệu rất mẫn cảm. Vì vậy mà ngày đầu tiên khi y tới nhậm chức liền phát hiện đồn Nghĩa Dương có rất nhiều thiếu hụt. Chẳng hạn như binh khí rất lâu chưa được sửa chữa, phải được đổi mới. Mùa xuân tới rồi, áo giáp của binh sĩ cũng cần phải thay đổi. Đồng thời áo chèn ngắn rách rưới rất khó ngăn cản cái lạnh cũng cần phải thay đổi.

Căn cứ những gì mà Ngụy Diên nói thì gần một năm nay, Nghĩa Dương truân không hề lĩnh một bộ trang phục nào mới.

Một mặt là vì Ngụy Diên không hiểu chuyện này, còn về mặt khác là do quan trên chèn ép, cắt xén. Từ sau khi quân Nghĩa Dương gặp phục kích ở núi Vũ Lăng, gần như toàn quân bị diệt, trong mắt nhiều người binh lính Nghĩa Dương không hề tồn tại, giống như có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hơn nữa, Ngụy Diên cũng không phải là người khéo léo vì vậy mà bị bỏ quên.

Theo cách nói của huyện Nghĩa Dương thì binh lính Nghĩa Dương không thuộc thẩm quyền cho nên không có nghĩa vụ gánh vác việc quân nhu. Còn quận Nam Dương còn nói, binh lính Nghĩa Dương đóng quân ở huyện Nghĩa Dương nên do huyện phụ trách, còn quận Nam Dương không chịu trách nhiệm.

Đây chẳng khác nào ta đá sang người, người đá sang ta.

Mặc dù Ngụy Diên cố gắng duy trì binh lính Nghĩa Dương nhưng chỉ có thể miễn cưỡng mà thôi.

Hiện tại có việc này do Đặng Tắc tiếp nhận nên cứ thế theo đường cũ. Y quen thuộc luật pháp nên biết xử lý các mối quan hệ như thế nào.

Đừng có thấy người ta thật thà...thật thà không có nghĩa là người ngốc.

Nếu Đặng Tắc không nắm rõ chuyện này thì không thể nào đứng vững được ở huyện Cúc Dương, lại càng không được huyện thừa để ý.

Vì vậy mà sáng sớm, Đặng Tắc liền dẫn người đi vào trong đại trại.

Tào Bằng theo Đường Cát thao diễn xong liền theo y đi tuần tra.

Đường Cát gật đầu:

- Không chỉ là tộc đệ mà Ngụy đô bá cũng là huynh đệ họ hàng của Ngụy đại ca.

- Ý huynh là...

- Ủm! Y là con trai duy nhất của lão quân hầu.

Chẳng trách được mà Ngụy Diên rất quan tâm tới Ngụy Bình, đúng ra Ngụy Bình không có cái tư cách sờ tới cái chức đô bá. Hóa ra, trong binh lính Nghĩa Dương, tính cả Đường Cát, tổng cộng có năm thập trưởng. Ngụy Bình nhỏ tuổi nhất, thời gian tòng quân ngắn nhất, theo lý thì không tới lượt y.

Còn Đường Cát giữ chức Đô bá không ai có ý kiến.

Võ nghệ của gã chỉ dưới Ngụy Diên, thời gian tòng quân cũng lâu nhất. Trong sáu năm qua, Đường Cát giết chết phải hơn trăm người, luận về quân công hoàn toàn danh chính ngôn thuận. Ngụy Bình lên chức Đô bá, trong quân không hề tỏ vẻ bất mãn, dường như chuyện đó hoàn toàn hợp lý. Lúc đầu Tào Bằng còn không cảm thấy rõ lắm nhwung hiện tại nghe Đường Cát mới nói vậy, y liền hiểu ra ảo diệu bên trong.

- Đường đại ca! Nhưng ta thấy Ngụy Bình dường như khá lạnh nhạt với Ngụy đồn trưởng.

Những lời này nếu đổi lại là người khác, Đường Cát chắc chắn sẽ rút đao.

Nhưng Tào Bằng chỉ là một tiểu hài tử mới có mười bốn tuổi, trong mắt Đường Cát chẳng khác gì một con búp bê.

Y cười khổ, nhìn xung quanh không có ai rồi gật đầu.

- A Phúc! Có một số việc người không biết. - Đường Cát thở dài:

- Trận chiến ở Võ Lăng sơn lần trước, quân Nghĩa Dương chết rất nhiều. Lúc đó Ngụy đại ca là đồn trưởng, dẫn quân tiên phong. Mọi rợ ngũ khê tập kích, Ngụy đại ca ở trước cho nên không thể quay lại cứu viện trung quân. Vì vậy mà lão quân hầu chết trận, hai trăm người đi theo bị diệt sạch. Khi đó Ngụy Bình không tham chiến mà ở hậu quân. Ngụy đại ca không cứu lão quân hầu ra khiến cho y rất bất mãn. Thực ra lúc đó không phải Ngụy đại ca không muốn cứu mà là địa hình núi Võ Lăng phức tạp, chúng ta và mọi rợ ngũ khê động thủ vốn đã chịu thiệt. Hơn nữa, sự việc xảy ra đột ngột khiến cho Ngụy đại ca không kịp cứu viện. Sau khi xông ra, thuộc hạ của Ngụy đại ca cũng chết nặng nề, chính y cũng gần mất mạng. Nhưng Ngụy Bình lại cho rằng Ngụy đại ca cố tình làm như vậy.

Tào Bằng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao? Ngụy đồn trưởng bản thân bị trọng thương, Ngụy đô bá hoàn toàn có thể hiểu.

Đường Cát cắn chặt môi, do dự một chút rồi nói:

- Sau khi lão quân hầu chết trận, từng có người đề cử Ngụy Bình tiếp quản binh lính Nghĩa Dương. Nhưng các huynh đệ thấy Ngụy Bình còn nhỏ tuổi, không đủ để gánh vác binh lính Nghĩa Dương... Bình thường Ngụy đại ca đối xử rất tốt với huynh đệ, võ nghệ lại cao, chức quan vẫn còn đó cho nên mọi người đều muốn Ngụy đại ca tiếp quản.... Ài! Tranh đoạt gì chứ? Sau trận Võ Lăng sơn, binh lính Nghĩa Dương bị tổn thất nặng, chỉ còn lại có vài người, chưa tới một đội. Nếu như không phải vì huynh đệ lâu năm, Ngụy đại ca đã sớm thăng chức chứ không cần phải ở cái nơi như thế này.

Câu nói cuối của Đường Cát gần như cầu nhàu.

Nhưng Tào Bằng qua những lời đó có thể nghe được hàm ý không tầm thường.

Hắn hơi nhăn mặt không biết nói thế nào. Mỗi nhà đều có khó khăn chứ đừng nói là một đội quân được thành lập từ những người hoàn toàn không phải là một quê. Nơi nào có người thì nơi đó có sự tranh đấu. Cái chuyện này thật sự chẳng có ai là đúng, ai là sai.

- A Phúc! Những lời ta vừa nói, người không được nói cho ai biết.

- Ta biết.

Đường Cát nhếch miệng cười:

- Vốn đầu năm trước, Văn tư mã ở Tương dương muốn Ngụy đại ca tới đó. Nhưng Ngụy đại ca không muốn bỏ các huynh đệ nên không đồng ý. Nếu như không có chúng ta thì hiện giờ Ngụy đại ca có thể làm một tiểu tướng.

- Văn tư mã?

- A! Chính là Tư Mã Văn Sính - Văn Trọng Nghiệp tướng quân ở Nam Dương.

Chức Tư Mã này cũng là một chức quan rất quan trọng.

Tào Bằng ngạc nhiên, không ngờ Văn Sính lại là Tư Mã ở Nam Dương.

- Được rồi! Nói nhiều như vậy nhưng người không được nói ra. - Đường Cát cười cười, giơ bàn tay to mà xoa đầu Tào Bằng:

- Nhóc con thông minh, Ngụy đại ca rất coi trọng người. Chỉ có điều thể trạng của người quá yếu, sau này cần ăn nhiều thịt mới được.

Có lẽ trong suy nghĩ của Đường Cát thì ăn thịt là cách tốt nhất làm cho thân thể khỏe mạnh.

Tào Bằng nở nụ cười nhưng cũng không hỏi tiếp.

Hắn đứng dậy, nhìn trời rồi nói:

- Trời tối rồi. Đặng tiết tông cũng đã quay lại, chúng ta tới xem đi.

Trong quân doanh có kỷ luật của quân doanh.

Mặc dù Tào Bằng chưa từng đi lính nhưng cũng biết một chút thói quen cơ bản.

Ít nhất ở đây, hắn không gọi Đặng Tắc là tỷ phu, nếu không sẽ khiến cho người ta có cảm giác Đặng Tắc dùng người không khách quan, bất lợi cho quá trình làm việc của y. Cho nên, không cần Đặng Tắc phải mở miệng, Tào Bằng liền chủ động gọi Đặng Tắc là Đặng tiết tông.

Đối với điều này, Ngụy Diên hết sức hài lòng.

.....

- Đường đô bá! Đường đô bá.

Ngoài cửa doanh trại, một gã đao thủ vội vã chạy vào.

Đường Cát nhận ra người này chính là thủ hạ được phân đi theo Đặng Tắc.

- Có chuyện gì?

- Đặng tiết tông cho tìm người tới để lĩnh đồ vật. Ha ha... Hôm nay Đặng Tiết tông cấp cho chúng ta rất nhiều đồ quân nhu, lại còn có cả binh khí mới. Lần này, các huynh đệ có thể thay đổi được quần áo mới. Số lượng nhiều lắm. Tối nhận ngay đi.

- Đặng tiết tông thật sự có bản lĩnh.

Đường Cát nghe thấy vậy liền cảm thấy thoải mái.

Đã gần một năm nay, binh khí không được đổi mới.

Thậm chí các huynh đệ tới lễ mừng năm mới vẫn còn mặc quần áo của mùa đông năm trước.

Đường Cát lập tức gọi người, vội vàng rời đi. Nhưng lúc gần đi, y lại bảo Tào Bằng ở trong doanh, nói hẩn chân tay lẻo khoèo, không được tác dụng gì.

Đối với chuyện này, Tào Bằng cũng không từ chối.

Nhìn đám người Đường Cát rời đi, Tào Bằng đứng giữa hai cây tre, duỗi lưng một cái rồi đi về phía tiểu trưởng của mình.

Khi đi ngang qua lều lớn, Tào Bằng chợt phát hiện Mã Ngọc ở phía sau đi ra.

Có điều nhìn hành vi của y lén lút như rất cẩn thận. Tào Bằng vội tránh người sau một trưởng nhỏ, dõi mắt nhìn. Mã Ngọc thấy xung quanh không có ai mới đi về phía doanh trại. Đám tù nhân Cức Dương ở một loạt trưởng nhỏ phía sau.

Chỉ có điều, Mã Ngọc đi chưa lâu thì có một người thanh niên từ sau lều lớn đi ra.

Lúc này đang là hoàng hôn, ánh sáng cũng không tối lắm.

Tào Bằng liếc mắt thì nhận ra người thanh niên đó chính là đệ đệ họ hàng của Ngụy Diên, người mới nhận chức Đô bá - Ngụy Bình.

“Chẳng lẽ vừa rồi hẩn nói chuyện với Mã Ngọc? Theo lý Ngụy Bình tìm Mã Ngọc không cần phải lén lút như vậy. Hẩn là Đô bá, Mã Ngọc là một tên tiểu tốt, cần gì phải lén lút?” Ánh mắt của Tào Bằng trở nên nghiêm trọng, trong lòng có cảm giác không yên.

“Ngụy Bình tới tìm Mã Ngọc có chuyện gì?”

Trong lúc hẩn đang tự hỏi thì đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Tào Bằng vội vàng xoay người lại nhìn thì thấy Ngụy Diên kéo theo một đội quân như một tia chớp lọt vào trong doanh trại.

- Đường Cát đâu?

Ngụy Diên không hề xuống ngựa, lên tiếng hỏi.

Ngụy Bình vội vàng đi ra khỏi cửa lều lớn:

- Đường Cát không ở đây. Làm sao vậy? Có chuyện gì?

- Ngụy Bình! Người nhanh chóng tìm Đặng tiết tông và Đường Cát lại đây, đồng thời tập trung toàn bộ thập trưởng tới lều lớn.

- Đại ca! Có chuyện gì xảy ra?

Ngụy Diên lập tức nhảy xuống, trầm giọng nói:

- Tào Tháo đã xuất binh. Sáng sớm ngày kia, chúng ta mang lương thảo tới Uyển thành.

Ngụy Diên chẳng hề có ý giấu diếm, thanh âm không hề nhỏ.

Còn Tào Bằng đứng sau tiểu trưởng, nghe được hết toàn bộ...

Trong phút chốc, hẩn khẽ run người: Tào Tháo xuất binh?

Trong đầu hẩn có một tia sáng lóe lên như nắm được điều gì đó. Thân mình hẩn khẽ run nhẹ, theo bản năng, cắn chặt răng...

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

40. Chương 40: Uyển Thành Hiến Dao.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 40: Uyển thành hiến đao.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tháng giêng năm Kiến An thứ hai, cũng là ngày đầu tiên của năm mới.

Quan Tư Không Tào Tháo - Tào Mạnh Đức chia binh làm hai đường, chinh phạt Uyển Thành.

Đệ đệ trong tộc của Tào Tháo là Gián Nghị đại phu Tào Hồng tự mình xuất binh từ quận Côn Dương thuộc Dĩnh Xuyên, công phá Diệp huyện. Quân tiên phong tiến về Đổ Dương, Trĩ huyện. Tân nhậm Hà Nam là Hạ Hầu Đôn xuất binh từ huyện Phòng Sơn ở Nhữ Nam theo sông Nhữ thủy mà đi. Tới ngày mừng hai đã tới núi Trung Dương, tấn công huyện Vũ Âm.

Huyện lệnh Vũ Âm là Thành Nghiêu không đánh đầu hàng.

Tào Tháo tự mình lĩnh trung quân, tiến theo sau.

Bình Lỗ hiệu úy Vu Cấm giữ hậu quân, trông coi việc lương thảo quân nhu.

Trong lúc nhất thời, quận Nam Dương hỗn loạn, bầu không khí sặc mùi chiến tranh.

Đối với việc xuất binh lần này của Tào Tháo, Tào Bằng đã đoán trước.

Hơn nữa hần cũng biết rõ, lần này Tào Tháo đánh tới Uyển thành sẽ nhận lấy thất bại, bởi vì bên cạnh Trương Tú còn có một nhân vật đáng sợ.

Người đó cũng là một thần tượng mà Tào Bằng hết sức sùng bái đó là Giả Hủ - Giả Văn Hòa.

Tào Bằng rất muốn nói cho Tào Tháo rằng sau khi tới Uyển thành thì đừng có tham sắc đẹp nếu không sẽ gặp phải chuyện không hay.

Nhưng vấn đề rằng làm sao mà hần có thể báo cho Tào Tháo.

Ai có thể tin để cho hần được tiếp cận với Tào Tháo?

Nên nhớ rằng hiện giờ Tào Tháo phụng mệnh thiên tử sai khiến chư hầu, có thể nói là một người đứng đầu cả nước. Ngay cả Hoàng Xạ mà Tào Bằng còn không gặp được thì làm sao có thể gặp Tào Tháo? Đó là lý do lúc trước hần phản đối việc đi nương tựa vào Tào Tháo. Không có người tiến cử, bọn họ rất khó có được chỗ đứng. Tào Tháo cũng được xưng tụng là chiêu hiền đãi sĩ, hơn nữa dùng người không để ý tới xuất thân nhưng ít nhất thì người đó cũng phải có chút danh tiếng.

Hần muốn tiếp cận với Tào Tháo quả thật là quá khó..

Đặng Tắc lĩnh một trăm bộ trang bị đầy đủ áo giáp và binh khí, trở về đồn Nghĩa Dương.

Thậm chí bản thân còn chưa kịp thở liền bị Ngụy Diên kéo vào trong trướng, bàn luận sự tình. Cho dù thế nào thì Đặng Tắc cũng là tiết tông của Nghĩa Dương. Nếu Nghĩa Dương phải xuất chinh thì chuyện Đặng Tắc bận rộn là điều đương nhiên.

Trong binh pháp Tôn Tử đã nói: Một khi đã dùng binh thì chiến xa ngàn chiếc, xe vận chuyển ngàn chiếc. Quân đội mười vạn, vận lương đi xa ngàn dặm, chi phí tiền phương, hậu phương, chi phí đãi sứ thần, chi phí cho xe cộ quân trang thì ngày phải tốn tới nghìn vàng mới có thể duy trì được mười vạn quân hùng mạnh.... Đồn Nghĩa Dương không đủ trăm người, nhưng phải xuất chinh thì cũng cần chuẩn bị rất nhiều, các loại tài liệu cùng với các loại vật tư phải chuẩn bị cẩn thận mới có thể xuất phát. Cho dù là từ thành Cửu Nữ tới Uyển thành thì nhanh phải tới hai ngày mà chậm thì ba ngày đều tốn rất nhiều sức.

Đây chính là nhiệm vụ của tiết tông.

Cuối cùng thì Ngụy Diên mới cảm nhận được tác dụng của một vị quan phụ tá.

Cái tình hình rối loạn không còn diễn ra nữa, không cần phải tới sự quan tâm của y mà Đặng Tắc sẽ thu xếp ổn thỏa.

Sau khi đăng ký binh khí áo giáp liền nhanh chóng phát ra, đồng thời thu hồi binh khí và áo giáp cũ, sau này sẽ trả lại cho cấp quân Tư Mã. Còn chuyện cấp quân Tư Mã sẽ sửa chữa hay vất bỏ thì không liên quan gì tới Đặng Tắc.

Sau khi nhanh chóng làm xong chuyện đó, Đặng Tắc lại bắt đầu chuẩn bị cho chuyện xuất chinh.

Từ việc nhổ trại như thế nào, trên đường đi nghỉ ngơi ra sao cùng với một loạt những công việc vụn vặt khác đều phải chuẩn bị cẩn thận.

Sau khi làm xong hết tất cả những việc đó, trở về được trưởng thì cũng đã nửa đêm.

Đặng Tắc cảm thấy mỗi mệt, nên vừa mới ngã ra giường, hai mí mắt đã dúi vào nhau.

- Tỷ phu tỉnh dậy đi.

- A Phúc à... Có chuyện gì vậy? Hôm nay ta hơi mệt, nếu không có việc gì quan trọng thì để ngày mai nói có được không?

Tào Bằng vừa mới thấy Đặng Tắc chuẩn bị nhắm mắt thì vội vàng kéo cánh tay của y mà lôi dậy.

- Tỷ phu! Việc này rất quan trọng. - Nét mặt của hắn hoàn toàn nghiêm túc. Đặng Tắc vốn đang mệt mỏi, nhưng khi thấy nét mặt của Tào Bằng như vậy, y liền tỉnh táo lại mà nhìn hắn. Tào Bằng nói:

- Tỷ phu! Ta nghĩ có thể đoán được quyết định của Hoàng Xạ.

- Đoán gì?

- Tỷ phu! Tào công xuất binh rồi.

Đặng Tắc ngáp một cái rồi gật đầu:

- Đúng vậy! Nghe nói tốc độ tiến quân rất nhanh đã vượt qua Lỗ sơn mà đánh vào Nam Dương.

- Có phải Hoàng Xạ muốn chúng ta áp tải lương thảo tới Uyển thành?

- Ủ! Sáng sớm ngày mai xuất phát. Đại khái chừng năm ngàn thạch gạo trong vòng ba ngày phải tới được Uyển thành.

- Vậy theo tốc độ của Tào Tháo thì khi chúng ta tới Uyển thành...

Tào Bằng không nói thêm gì nữa nhưng Đặng Tắc lập tức có phản ứng.

- Khi chúng ta tới Uyển thành, quân Tào cũng tới đó. Đến lúc đấy, chúng ta có muốn không tham chiến cũng không được.

- Mượn đao giết người.

- Đúng vậy! Chính là mượn đao giết người.

Đặng Tắc hít một hơi, nhìn Tào Bằng mà nở nụ cười chua xót.

- Hoàng Xạ đúng là độc ác.

Đến lúc này, cho dù Tào Bằng hay Đặng Tắc thì cũng đều đoán được tính toán của Hoàng Xạ.

Ban đầu, Hoàng Xạ đưa Đặng Tắc tới đây là tính toán tìm một cái cớ có thể vu oan giá họa, cuối cùng có thể liên lụy tới cả nhà. Không ngờ, Tào Bằng lại chủ động tới khiến cho Hoàng Xạ lại đỡ khó khăn. Tào Tháo xuất binh tới Uyển thành khiến cho y chẳng cần phải vu oan nữa, chỉ cần đưa đám Tào Bằng và Đặng Tắc tới đó rồi cứ để cho họ tự sinh tự diệt.

Nếu Trương Tú thắng, đám Tào Bằng chưa chắc đã có thể sống. Trương Tú thua, bọn họ cũng khó có thể sống sót.

- A Phúc! Chúng ta....chạy đi.

Đặng Tắc không còn bối rối, ngẩng đầu nói.

Chạy?

Chỉ sợ không đơn giản như vậy...

Tào Bằng cười khổ:

- Tỷ phu! Huynh nói Hoàng Xạ không có hậu chiêu hay sao?

- Đệ nói là...

Tào Bằng cắn môi rồi nói nhỏ:

- Ta dám khẳng định, hiện tại Hoàng Xạ phái người giám sát chúng ta. Chỉ cần chúng ta có biểu hiện khác thường là cha mẹ, tỷ tỷ nhất định sẽ phải chịu liên lụy... Tỷ phu! Hiện tại chúng ta không thể chạy. Hoàng Xạ đang nắm đằng chuôi.

Đặng Tắc trầm mặc.

- Vậy đệ nói làm thế nào bây giờ?

- Đi bước nào hay bước đấy. - Tào Bằng đi lại trong trướng rồi đột nhiên dừng lại:

- Còn có một việc. Hôm nay đệ thấy Ngụy Bình và Mã Ngọc lén lút với nhau, không biết nói gì. Đồn Nghĩa Dương cũng không phải bền vững. Dường như giữa Ngụy Bình và Ngụy đồn trưởng có gì đó mâu thuẫn. Ta cảm thấy, nếu Hoàng Xạ muốn đối phó với chúng ta thì nhất định sẽ từ Ngụy Bình và Mã Ngọc... Ân oán giữa chúng ta và Mã Ngọc cũng không khó để điều tra. Loại người như Hoàng Xạ rất am hiểu mượn tay người khác. Lúc trước, y muốn mượn đồn Nghĩa Dương xung đột với chúng ta. Bây giờ, lại muốn nhân cơ hội Uyển thành đối phó chúng ta. Vì vậy cũng có thể y sẽ mượn Ngụy Bình, Mã Ngọc... Tỷ phu! Loại người như Hoàng Xạ chúng ta không thể khinh thường.

Ngón tay Đặng Tắc gõ nhẹ lên thành giường.

- Như vậy đi! Bắt đầu từ ngày mai, ta nghĩ cách cho đệ đi theo Ngụy truân tướng. Văn Trường có võ nghệ cao cường, hơn nữa lại là người có tình nghĩa. Đệ ở bên cạnh hắn có thể được bảo vệ chu đáo. Chỉ có điều, chuyện Ngụy Bình có nên nói cho Văn Trường không?

- Tốt nhất là không nên nói. Quan hệ giữa chúng ta với Ngụy Văn Trường còn chưa tốt lắm. Nếu mạo muội nói chuyện đó, chưa chừng người ta lại cho chúng ta châm ngòi ly gián. Ta có ở bên cạnh Ngụy Diên hay không cũng không sao. Có điều, huynh lại có chút nguy hiểm, phải nghĩ cách điều Đầu Hổ lại đây. Còn có đội đao thủ của Ngụy Diên, cũng có bốn người ở bên cạnh huynh không yên tâm cho lắm.

Đặng Tắc nghĩ nghĩ, bình tĩnh cười.

- Chuyện này người yên tâm. Ta sẽ nghĩ cách để điều họ đi.

Tào Bằng phát hiện, lúc này Đặng Tắc không còn mất bình tĩnh nên suy nghĩ dễ dàng hơn nhiều.

Cái cảm giác này hơi có chút bầy mưu nghĩ kế quyết thắng ngoài nghìn dặm.

Hắn cũng cười.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tin rằng tính cách của Đặng Tắc trưởng thành hơn nhiều.

- Tóm lại, hiện tại chúng ta phải cẩn thận. - Âm thanh của Đặng Tắc cũng từ từ chậm lại, như đang nói với Tào Bằng mà cũng như nói với mình.

- Thực ra tình hình cũng không đến mức tệ lắm. Hoàng Xạ cho chúng ta tới Nghĩa Dương truân là một sai lầm lớn.

.....
Công tác chuẩn bị tiến hành khẩn trương, theo thời gian trôi đi, từ từ mọi việc trở nên ổn định.

Mặc dù đột nhiên xuất chinh nhưng đối với những người trải qua trăm trận như binh lính Nghĩa Dương thì không có ảnh hưởng nhiều, giống như câu nói thường xuyên của họ: Có địch tới thì binh lính xông lên. Có lẽ do kết quả của trận chiến ngày trước, khiến cho binh lính Nghĩa Dương có được tinh thần như vậy.

Có địch tập kích, binh lính xông lên.

Đặng Tắc lấy cái có đó để cho Tào Bằng đi bên cạnh Ngụy Diên.

Sau đó gã yêu cầu Vương Mãi lại đó, đồng thời thương lượng với Đường Cát một chút, lấy lý do đao thủ đi theo mình không có nhiều tác dụng lắm mà trả lại. Đường Cát cũng không nghĩ nhiều, triệu hồi bốn gã đao thủ, rồi lại cho hai tên trưởng mâu thủ đi theo hỗ trợ.

Thời gian một ngày, trong tình hình bận rộn nhanh chóng trôi qua.

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Nghĩa Dương truân đã nhóm lửa nấu cơm, tới giờ Mùi điểm binh rồi chất năm nghìn thạch gạo lên bốn mươi một chiếc xe ngựa, từ từ xuất phát, nhanh chóng ra khỏi thành Cửu Nữ. Ngụy Diên đi trước dẫn đầu, dẫn theo sáu gã kỵ binh. Ngụy Bình dẫn hai mươi trưởng mâu thủ, cộng thêm hai mươi binh đao thuận đi giữa bảo vệ. Đường Cát ở hậu quân, dưới trướng có ba mươi bốn trưởng mâu thủ.

Dưới sự sắp xếp của Đặng Tắc, đám người Mã Ngọc với thân phận của trưởng mâu thủ đi ở hậu quân.

Hơn bốn mươi chiếc xe ngựa với tám mươi người đi dọc theo đường lớn...

Tào Bằng cưỡi ngựa đi chậm phía sau Ngụy Diên. Hắn mặc áo giáp khiến cho trong đám người hơi bất mắt, trong tay còn cầm một cây đao, trên lưng ngựa cũng treo một cây Long Tước đại đao.

- A Phúc! Cây Long tước của người rất tốt đấy.

Ngụy Diên là một người biết hàng cho nên liếc mắt nhận ra cây đao của Tào Bằng là một cây đao tốt.

Y cũng dùng đại đao, có điều kém hơn so với Long tước của Tào Bằng. Phàm là đại tướng, thần binh là thứ mà họ thích nhất. Ngụy Diên liếc nhìn đại đao trên lưng ngựa của Tào Bằng mà thèm thuồng...

- Đây là do cha ta vì ta xuất chinh cho nên rèn Long tước cho.

Tào Bằng rút Long tước đưa cho Ngụy Diên.

- Cha người rèn đao sao?

- Ừm! Ông là một thợ rèn... - Tào Bằng giục ngựa đi tới, làm ra vẻ thần bí mà thấp giọng nói:

- Ngụy đồn trưởng! Ngài thấy cây Long tước này có gì đặc biệt?

Ngụy Diên cầm Long tước trong tay mà suy nghĩ.

- Cha người thật là...rèn một cây đao nặng thế này cho người, chỉ sợ múa được hai ba cái thì người đã làm cho mình bị thương. Ha ha! Đao tốt! Đao tốt. Ừm! Có điều tay nghề của cha người đúng là rất tốt, do với cây đao của ta còn tốt hơn nhiều.

Vừa nói, Ngụy Diên vừa vung cây đao trong tay chém vào hư không.

Long Tước rút gió vang lên một tiếng.

- Đao tốt! Đúng là đao tốt.

Ngụy Diên liên tục khen và gật đầu.

Có thể thấy được rằng cân nặng của Long tước hoàn toàn phù hợp với ý của y.

Long tước đại đao vốn được chế tạo chuyên dụng, so với Long tước bình thường phải nặng gấp đôi. Loại đao này cần phải có lực cánh tay và lực eo rất mạnh. Người thường cơ bản không thể sử dụng. Ngụy Diên

cầm cây Long tước này trong tay, tay kia cầm đại đao của mình, hai tay bắt đầu múa đao, chỉ thấy ánh đang lấp lánh trong không khí, còn Tào Bằng thì không thể nhìn thấy rõ bóng y.

“Người này đúng là một viên mãnh tướng của Tam quốc a!”

- Ngụy đại ca! Nếu huynh thích thì cây Long tước này ta tặng cho huynh.

Ngụy Diên sững sờ:

- Cho ta?

- Vốn cha ta định tặng nó cho Đầu Hồ đại ca, nhưng ngài cũng thấy là Đầu Hồ ca không thích dùng đao, chỉ thích dùng xà mâu. Vì vậy mà cây Long tước này mới thuộc về ta. Ngài cũng biết, hiện tại ta không thể dùng được cây đao này. Nếu để nó cho ta thì đúng là người tài không được trọng dụng. Có câu phần hồng tặng giai nhân, bảo đao tặng tráng sĩ. Cây Long tước này cũng chỉ có ở trong tay đại ca mới không bị oan ức.

- Chuyện này...

Ngụy Diên có chút do dự. Có thể thấy được hấn thực ra rất thích cây Long tước này.

- Đại trưởng phu nên sáng khoái một chút. Nếu đại ca thích thì cần gì phải do dự? Ta đã nói rồi, ta không dùng được cây đao này, vừa lúc tặng đại ca để kiến công lập nghiệp.

Ngụy Diên nghe vậy liền cười to.

- A Phúc huynh đệ! Người nói vậy thì ta không khách khí nữa.

Y nói xong liền hợp hai cây đao lại rồi giắt trên lưng ngựa.

Từ xa Đặng Tắc yên lặng nhìn hai người.

Thấy Ngụy Diên nhận cây đao đó, y mới thở phào nhẹ nhõm mà mỉm cười.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

41. Chương 42: Biến Đổi Lớn Ở Uyển Thành

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 42: Biến đổi lớn ở Uyển thành

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đêm đã khuya, gió rất lớn! Tào Bằng ngồi ở trong trướng, bình thần rút trường đao ra, lấy một miếng giẻ mềm lau thân đao cho bóng. Thanh Hoàn đao này từ khi vào tay hấn vẫn còn chưa dính máu. tuy nhiên trên lưỡi đao ẩn chứa ánh hồng, chứng tỏ trước đây đã uống khá nhiều máu.

- A Phúc, người lại làm gì vậy?

Vương Mãi vào trướng, định tháo bỏ y giáp trên người xuống.

Hấn để thiết kích xà mâu ở trên giá, sau đó tháo mấy cái móc trên cánh tay xuống, cho thân thể được thoải mái chút. Tào Bằng ngẩng đầu hỏi:

- Tỷ phu đâu?

- Đang cùng Ngụy truân tướng tuần tra doanh trại...

Đặng Tắc làm lễ tòng, cần phải đảm nhận rất nhiều chuyện. Nhưng có điều chuyện tuần tra này thực ra hắn không phải làm. Nhưng do cẩn thận, hắn vẫn cùng Ngụy Diên tuần tra doanh trại. Gió to làm đổ cờ, thật không cẩn thận. Cả Ngụy Diên, hay ngay cả Đặng Tắc cũng vì nguyên nhân này mà trở nên hết sức cẩn thận.

Tào Bằng thu đao vào trong vỏ, đi đến bên cạnh Vương Mãi:

- Đầu hổ ca, mí mắt ta vừa giật. Người ta thường nói, mắt trái là tài, mắt phải là tai. Ta lo có biến cố sẽ phát sinh.

- Biến cố?

Wương Mãi vô cùng kinh ngạc nhìn Tào Bằng:

- Có thể có biến cố gì được?

- Ta không biết!

Tào Bằng không thể nói rõ vì sao lại cảm thấy vô cùng bất an như thế vì hắn cũng không biết nên giải thích rõ với Vương Mãi thế nào. Vương Mãi cười nói:

- A Phúc, người nghĩ nhiều quá! Chúng ta bây giờ đang ở cách Uyển thành có một ngày đường thôi. Chúng ta ở đây rất an toàn.

- Việc này... Xem như là ta suy nghĩ lung tung vậy.

Tào Bằng cười khở một tiếng, đi ra trước cửa trường. Ngoài trường gió thổi vù vù, xem ra càng ngày càng lớn. Hắn nhíu mày, đột nhiên quay đầu hỏi:

- Đầu hổ ca, tên Mã Ngọc bên kia, có gì quái lạ không?

- Rất thành thật!

Wương Mãi suy nghĩ một chút:

- Hắn cả ngày hầu như không nói chuyện với kẻ nào, khi làm việc cũng hết sức cố gắng.

- Đầu hổ ca, ta van người một việc. Nếu như có phát sinh biến cố gì, người nhất định phải bảo vệ tỷ phu của ta chạy khỏi đây. Nếu như mà có thể chạy trốn được, thì lập tức về nhà. Người mang cha ta, mẹ và tỷ tỷ của ta đi Thổ Phục Sơn. Ta trước khi đi đã từng nhờ cha người đi Thổ Phục Sơn tìm người viện trợ. Ở đó cha người có lão huynh đệ thời trước, người che chở cha ta cùng bọn họ, tìm cha người để tìm nơi nương tựa. Người có thể làm được không?

Về mặt Tào Bằng rất nghiêm túc khiến cho Vương Mãi cảm thấy căng thẳng.

- A Phúc, cuối cùng là xảy ra chuyện gì ? Sao người lại nghi thần nghi quỷ như thế chứ ? Chúng ta hiện tại không có việc gì, mọi chuyện đều tốt, tại sao phải chia đường rẽ lối ?

- Người đừng quản, ta chỉ muốn người nhận lời ta!

Wương Mãi do dự một chút rồi cuối cùng gật đầu, tỏ ý hiểu rõ.

- Vậy còn người?

Hắn có phần lo lắng hỏi. Tào Bằng cười cười:

- Ta sẽ theo Ngụy truân tướng. Có hắn bảo hộ, hẳn nhiên là không có gì nguy hiểm.

- Được rồi, trước khi đi cha ta đã dặn đi dặn lại, muốn ta phải nghe lời người nói. Kỳ thực ta nhìn không ra sự việc, chúng ta có gì nguy hiểm.

Wương Mãi không nhịn được nói thắm một câu, khiến Tào Bằng nở nụ cười. Có một việc ta cũng không nhìn ra được chân tướng. Nhưng lo trước để phòng họa, cẩn thận dù sao cũng sẽ không sai sót.

- Tào Bằng, Vương Mãi, đến tập hợp ở doanh trại.

Ngay vừa khi Tào Bằng nói chuyện với Vương Mãi, một gã tiểu giáo đột nhiên từ bên ngoài trướng lớn tiếng kêu gọi. Tào Bằng cùng Vương Mãi không rời y giáp nên lập tức cầm binh khí, lao ra ngoài trướng.

- Vị đại ca này, xảy ra chuyện gì vậy?

- Ngụy Đô Bá, đã xảy ra chuyện!

- Hả?

Tào Bằng không thể phản ứng gì nhiều. Cho đến khi Vương Mãi kéo đi, hắn mới phản ứng tỏ vẻ hiểu rõ. Ngụy Đô Bá, hay Ngụy Bình. Ngụy Bình có thể xảy ra chuyện gì?

Tào Bằng cùng Vương Mãi vội vàng đi tới trung tâm bản doanh, thấy Ngụy Diên đã ngồi đó. Hai mươi trường mâu thủ xếp thành hàng phía sau hắn. Thấy Tào Bằng cùng Vương Mãi trở lại, Ngụy Diên không nói nhiều lời, lớn tiếng thét:

- Tào Bằng, lập tức lên ngựa.

- Rõ!

- Vương Mãi, ngươi lưu lại bảo vệ Đặng lễ tông.

- Rõ!

Tào Bằng vội vàng lên ngựa ngồi, ngạc nhiên nhìn qua Ngụy Diên. Ngụy Diên cũng không để ý đến hắn mà nói với hai người Đặng Tắc và Đường Cát:

- Đặng lễ tông, lão Đường, hai người ở chỗ này trông coi doanh trại cho tốt, bảo tồn quân nhu lương thực. Ta đi hướng rừng Hồng Thụ. Trước khi ta quay về, các người không được hành động thiếu suy nghĩ, ghi nhớ cẩn thận đấy.

Đặng Tắc cùng Đường Cát vội vã chấp tay tuân mệnh! Đầu hổ suy nghĩ về lời Tào Bằng nói, nhưng vẫn không rõ tình hình là gì. Ngụy Bình đã xảy ra chuyện?

- A Phúc, mang theo người, theo ta xuất phát!

Ngụy Diên dứt lời, cùng Tào Bằng mang theo hai mươi trường mâu thủ, chạy ra khỏi doanh trại.

- Đặng lễ tông, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Đặng Tắc sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Vừa mới nhận được tin, trong khi Ngụy Đô bá đầu quân trình sát dò xét xung quanh, đã gặp mai phục ở rừng Hồng Thụ...

- Phục kích? Người nào phục kích?

Đặng Tắc lắc đầu:

- Vẫn còn chưa rõ. Ngụy truân tướng chấp nhận đi xem xét. Đầu hổ, người theo ta, tiếp tục tuần tra doanh trại. Đường Cát, người dẫn người xem xét khu quân nhu lương thảo. Một khi có biến gì thì lập tức phản kích.

Đường Cát đáp một tiếng rồi mang người đi. Đặng Tắc có vẻ mặt lo lắng những lời Tào Bằng nhắc nhở trước đây vẫn còn vang vọng bên tai. Cũng giống như Tào Bằng, Đặng Tắc bây giờ đúng là rất lo lắng...

Vương Mãi vô thức nắm chặt xà mâu, xiết chặt tấm thuẫn móc trên cánh tay. Hít một hơi sâu, hắn chỉ có thể âm thầm cầu khẩn, chỉ mong không phát sinh chuyện gì. Thoạt nhìn A Phúc lo lắng không có lý do gì. Nhưng bây giờ đại cục thật là hỗn loạn.

Tào Bằng đi theo Ngụy Diên, ngựa phóng như bay. Hai mươi trường mâu thủ phi nước đại chạy phía sau theo sát gót. Thoạt nhìn đám binh lính Nghĩa Dương đúng là đã từng qua huấn luyện rất tốt, tuy rằng chỉ chạy bộ theo mà không rút lại phía sau hai người Ngụy Diên và Tào Bằng.

- Ngụy truân tướng, cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Tào Bằng phóng ngựa đuổi theo Ngụy Diên, lớn tiếng hỏi. Ngụy Diên để ngựa chạy chậm lại, đem sự việc kể lại vắn tắt cho Tào Bằng nghe sự việc. Hóa ra lúc này, một kỵ binh Nghĩa Dương toàn thân đầy máu chạy về, nói cho Ngụy Diên biết là Ngụy Bình gặp phải mai phục. Tình hình đối thủ không rõ ràng, phục kích cũng đột nhiên xuất hiện. Ngụy Bình mang theo vài tên lính trinh sát, tử chiến với đối phương, đồng thời phái lính quay về xin viện trợ.

Trên hết, luôn luôn tồn tại một vài thiếu sót nào đó. Bọn họ có thể đại để nắm rõ đại cuộc, nhưng không cách nào chắc chắn những chi tiết nhỏ khó hiểu. Tào Bằng cũng đang ở trong tình huống này. Dù cho hẳn có thể nói ra thập thắng thập bại kinh điển ngôn luận, thế nhưng đối với những phát sinh rất nhỏ này thì không thể lý giải. Cho nên đến bây giờ, hẳn chỉ như một con ruồi nặng bay loạn. Cuộc chiến ở Uyển thành, chẳng lẽ Tào Tháo đã động binh mã đánh Lưu Biểu hay sao?

Tại thời điểm này, khu vực này... Người có thể dụng binh dùng người thế này, hình như chỉ có Tào Tháo. Thế nhưng Tào Tháo vừa tiếp nhận Trương Tú đầu hàng, sao lại dụng binh Lưu Biểu? Tào Bằng cũng không có cách nào xác định.

Rừng Hồng Thụ cách chỗ doanh trại ở Tịch Dương Tự khoảng chừng ba mươi dặm về phía Tây Bắc. Ở đó có một rừng phong, khi mùa thu đến nhìn từ xa lá phong đỏ như lửa. Vì vậy nên mới có tên là rừng Hồng Thụ. Khi Ngụy Diên cùng Tào Bằng dẫn người chạy tới rừng Hồng Thụ, xa xa đã thấy một vài chiến mã lẻ loi vô chủ, đang đứng hí lên những hồi bi ai ngoài bìa rừng. Bên cạnh chúng có mấy cái thây người...

Ngụy Diên giật mình quát roi phóng ngựa đến. Tuy rằng ở xa, nhưng hẳn có thể liếc mắt nhận ra mấy con ngựa mà Ngụy Bình và mấy trinh sát cưỡi. Vội vã quát ngựa chạy đến bìa rừng, Ngụy Diên nhảy xuống ngựa, chạy tới hai bước, ngồi xổm bên cạnh một thi thể. Thi thể kia nằm trên mặt đất, lưng hướng lên trời, chỗ đất dưới thi thể tràn đầy máu tươi, biến thành một đồng bùn đỏ nhầy.

- A Phúc, đốt đuốc!

Ngụy Diên hét lớn một tiếng. Tào Bằng vội vàng nhảy xuống ngựa, lấy trong túi treo ở lưng ngựa ra một cây đuốc, dùng cái đánh lửa châm lên, thoáng cái chiếu sáng xung quanh. Hắn bước nhanh tới bên cạnh Ngụy Diên. Không đợi hắn mở miệng, Ngụy Diên giằng lấy cây đuốc trong tay hắn, cúi đầu xem xét tỉ mỉ thi thể.

Chính là trinh sát của ta ! Con mắt hắn trừng lên biểu lộ vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

Ngụy Diên có thể là nhìn không ra là gì. Nhưng Tào Bằng lại nhìn ra chỗ quái lạ nhờ vào biết trước tình cảnh. Nét mặt của người chết biểu lộ vẻ khinh hoàng khó tin, như là bị chết chí mạng, nhưng vẫn không thể tin vào điều đó. Mà vết thương trên người hắn cũng rất rõ ràng, như là vết sung, ngay chỗ hiểm. Vết thương nhỏ như nắm tay trẻ con, máu còn đang liên tục chảy ra...

Tào Bằng nhìn khắp bốn phía, phát hiện ra xung quanh còn lưu lại vết tích tranh đấu kịch liệt. Có điều những vết thương trên người các thi thể đều không giống nhau. Có ba thi thể rõ ràng là đã đánh nhau kịch liệt, bị người ta dùng loạn đao chém chết. Còn người trinh sát kia lại bị đâm chết từ sau lưng. Vết thương trước khi chết đều giống nhau: là vết thương trí mạng.

- A Phúc, có tìm được thi thể của Văn Bá không?

Trong lúc Tào Bằng quan sát các thi thể, chợt nghe ở phía sau Ngụy Diên một tiếng người kêu to. Trường mâu thủ đã tới rừng Hồng Thụ, thở hồng hộc, đội hình có chút tán loạn. Tào Bằng xoay người, nhưng lại cảm thấy lạnh tóc gáy. Cái loại sợ hãi này như mãnh thú gần người...

- Ngụy đại ca, cẩn thận!

Tào Bằng lớn tiếng la lên, cả thân thể bỗng dưng nghiêng về phía trước. Trong thời khắc hẳn nghiêng người, từ phía sau chỗ sâu trong rừng Hồng Thụ đột nhiên có những tiếng dây cung liên tiếp dội đến. Hơn mười mũi tên xé gió, như những đóm nhỏ bay vun vút đến. Tào Bằng ngã lăn trên đất, tránh tên phía sau lưng bắn đến.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

42. Chương 43: Một Đao Kinh Hoàng Ở Uyển Thành

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 43: Một đao kinh hoàng ở Uyển thành

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngụy Diên rời doanh trại đã hơn một giờ trôi qua. Trong doanh trại vô cùng yên ắng. Mọi người nhìn qua không giống như là đang có phong ba bão táp. Nhưng Đặng Tắc có thể cảm thấy rằng khi ngồi tại đây, trong doanh trại, tràn ngập một bầu không khí quái lạ, vừa có phần áp lực, vừa có chút sát khí. Hay là trong mắt của binh lính Nghĩa Dương, chinh chiến giết chóc đã trở thành thói quen. Nhìn lại biểu hiện của mọi người đều thấy ai cũng rất bình tĩnh. Trong những lúc nghỉ ngơi bình thường họ đều buông lỏng vũ khí. Nhưng lúc này ai cũng nắm sẵn trong tay.

Đặng Tắc dò xét một vòng trong doanh trại rồi dặn dò Đường Cát. Sau đó hắn trở lại trường chỉ huy. Ngụy Diên vắng mặt lúc này, thân là lễ tông nên Đặng Tắc cũng trở thành một quan chỉ huy tối cao. Đây cũng là lần đầu tiên hắn trải qua tình huống này nên có phần hồi hộp, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút kích động và hưng phấn. Đây là điều mà mỗi nam nhi đều ước mơ khi hai quân đối chọi, ẩu đả chiến trường. Đặng Tắc tuy là người đọc sách, nhưng thiếu niên thì ai cũng có những ước mơ như vậy.

- Đầu hổ, người xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Hôm nay Vương Mãi hầu như chưa hề nghỉ ngơi, vẫn luôn đi theo bên cạnh Đặng Tắc. Thế nên bây giờ ngồi xuống hắn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Suy cho cùng thì hắn mới là thiếu niên mười bốn tuổi. Căn cứ vào cách tính tuổi của người xưa, cho dù là thêm hai tuổi mụ thì hắn cũng bất quá là mười sáu mà thôi. Quả thật là hắn khó mà kham nổi gánh nặng như thế này.

- Đặng lễ tông, ta không mệt đâu!

- Nói gì vậy. Ta còn thấy mệt mỏi, người làm sao mà không mệt được chứ ?

Thấy Vương Mãi vẫn còn bướng bỉnh, Đặng Tắc lập tức nghiêm mặt, nghiêm nghị quát :

- Mau trở về nghỉ ngơi đi. Nói không chừng ngày mai còn có nhiều việc cần hoàn thành hơn. Nếu người không nghỉ ngơi khỏe mạnh thì làm sao có tinh thần ?

- A Phúc có nói, muốn ta một tắc cũng không rời người.

- A Phúc cũng nghe ta. Nếu người nghe A Phúc nói thì càng phải nghe ta. Nếu không ta sẽ xử lý theo quân pháp.

Nghe Đặng Tắc nói một cách nghiêm nghị, Vương Mãi không thể làm gì khác hơn là nghe theo. Thế nhưng sau khi Vương Mãi đi khỏi, Đặng Tắc lại suy nghĩ rất nhiều.

Những điều Tào Bằng căn dặn Vương Mãi khiến Đặng Tắc cảm thấy lo lắng. Hắn biết rõ là tuổi tác của Tào Bằng tuy là không lớn, nhưng là một người cẩn trọng. Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì đó quái lạ? Mà nếu như hắn quả thật phát hiện ra chuyện gì, hắn nhiên phải nói cho ta mới phải chứ không phải bảo Vương Mãi một tắc cũng không rời như thế này. Vậy có thể giải thích là Tào Bằng cũng không dám khẳng định là sẽ phát sinh chuyện gì...

Đặng Tắc càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ lạ. Hắn đứng lên làm một cái vươn vai, nhìn qua một cái áo giáp ở trong góc lều doanh trại, sau đó quay người ra chỗ cây cột ở trong trường, tháo xuống một cây thiết kiếm!

Khuôn mặt Tào Bằng đầy bùn nhão dính máu tươi. Bên tai hắn không ngừng vang lên tiếng kêu rên thảm thiết cùng tiếng gào thét phẫn nộ của Ngụy Diên.

- Bọn tặc tử phương nào, dám đánh lén... Có bản lĩnh thì ra đây đánh ba trăm hiệp với Ngụy gia gia!

Từ trong rừng Hồng Thụ vọng tới bước chân hỗn độn, đi kèm với tiếng hò hét:

- Phản tặc Ngụy Diên rút đi!

Tào Bàng không bị thương nhưng lúc này nằm sấp bên cạnh hai thi thể, mặt vẫn không nhúc nhích. Một bàn chân to giẫm lên người hắn, thiếu chút nữa khiến hắn đau đớn. Mặc dù như vậy nhưng hắn vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích...

Bất ngờ xảy ra đột kích khiến hắn và Ngụy Diên cùng những thủ hạ khó có thể phản công kịp. Sau một trận tên, hai mươi trường mâu thủ đã ngã xuống tám chín người. Những người còn lại ít nhiều cũng bị một vài vết thương nhỏ. Ngụy Diên vô cùng chật vật cầm hai đại đao trong tay vung khắp trên dưới tưởng như giọt nước cũng không lọt qua được. Hắn một mặt vung kiếm như điên, một mặt tức giận quát mắng. Không chờ hắn mắng xong thì ở trong rừng Hồng Thụ lao ra một đội nhân mã. Tất cả đều cùng một kiểu cầm đao, tay trái có thuẫn, tay phải có hán hoàn đao. Xem y giáp của bọn chúng rất quen mắt. Ngụy Diên liếc mắt thì nhận ra những người này đều mặc trang phục binh lính của Kinh Châu. Còn có một người càng khiến Ngụy Diên kinh ngạc.

- Ngụy Bình?

Thanh niên đi tuốt đằng trước bỗng nhiên dừng ngựa lại, hắn cười nói:

- Huynh trưởng, không nghĩ tới chứ...

- Không nghĩ tới chuyện gì?

- Không nghĩ tới ta còn sống !

Ngụy Diên nhú lông mày, lớn tiếng quát:

- Ngụy Bình, người đang nói nhảm gì thế?

Ngụy Bình ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Ta nói nhảm? Huynh trưởng, chuyện cho tới bây giờ mà ngươi vẫn không rõ sao. Sự tình hôm nay là do ta cố ý an bài. Người ở nơi đây cũng là binh mã của Đặng quân hầu do ta mang tới. Đặng quân hầu, còn nhớ chứ? Chính là người mà ngươi đã đánh bị thương tại đại bản doanh ở thành Cửu Nữ.

Ngụy Diên quay đầu nhìn hai hướng xung quanh đã biết những người có thể chiến đấu chỉ có tám chín người mà thôi. Hai người trọng thương đã mất đi sức chiến đấu. Mặc dù là trong tám chín người còn có thể chiến đấu thì cũng có ba người bản thân bị trúng tên, vẫn cố gắng gượng dậy trong tư thế chiến đấu.

- Ngụy Văn Bá, cuối cùng là ngươi có ý gì?

- Có ý gì? Ngụy Bình cười nhạt. Chả trách võ binh Nghĩa Dương ở trong tay ngươi đều biến thành cái dáng dấp hiện nay, ngươi thật là quá ngu xuẩn. Võ binh Nghĩa Dương là do cha ta một tay sáng lập ra. Cha ta mặc dù đã mất nhưng cũng có thể do ta chấp chưởng. Dựa vào cái gì do ngươi ra lệnh? Hồi trước khi ở núi Võ Lăng, ngươi thấy chết mà không cứu để cha ta chết trong loạn quân, chẳng phải là mưu đoạt chức vị trong binh lính Nghĩa Dương hay sao? Ngụy Văn Trường, ngươi đừng vội ở trước mặt ta biểu lộ cái tình huynh đệ gì... Ta đã sớm muốn lấy đầu ngươi.

Một đôi mắt hổ, trừng trừng trợn lên.

- Ngươi nói ta mưu đoạt binh quyền, cố tình mưu hại tính mạng thúc phụ?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Ngụy Diên kinh ngạc nhìn Ngụy Bình, đột nhiên cười to không ngừng. Hắn cười ngặt nghèo, đến nỗi rơi cả song đao trong tay.

- Ta chỉ là một Nghĩa Dương võ binh, cuối cùng cũng chỉ là một đội mà thôi, vì sao ta phải mưu đoạt? Lúc trước Văn Trọng Nghiệp, Văn tướng quân yêu cầu ta đi Tương Dương mà ta cự tuyệt! Ngươi cho rằng ta đây mưu đồ binh quyền? Ngụy Văn Bá, ngươi quá coi thường Ngụy Diên ta đây! Nếu không có những huynh đệ này đều cùng ta vào sinh ra tử, ta hà tất phải lưu luyến một cái tước vị nho nhỏ? Làm thủ hạ

của Văn Sinh, ta chỉ ít cũng có thể làm một quân hầu. Nếu như vận khí tốt một chút thì có thể làm được cả thiên nhân đốc không chừng. Người dĩ nhiên...

Ngụy Diên càng nói càng kích động. Đột nhiên tay trái lần dao, cầm vạt áo trước của áo bào lên, tay phải hạ thanh long tước xuống, đem chém vạt áo thành hai đoạn.

- Ngụy Bình, từ nay về sau ngươi và ta không hề là huynh đệ. Ta từ ngày hôm nay, vì những huynh đệ này, báo thù rửa hận...

Nghe một câu Ngụy Diên nói, sắc mặt của Ngụy Bình trở nên tái mét. Không chờ Ngụy Diên nói hết, những tay trường mâu thủ còn lại giơ trường mâu lên, tay trái giữ thuẫn giơ lên ngang mi, tay phải gác trường mâu ở trên thuẫn, trong nháy mắt xếp thành một loạt khom người về phía trước.

Ngụy Diên trợn mắt, giữa đôi mắt hổ, lệ quang chớp động. Hắn nhìn thoáng qua Ngụy Bình, một đao trước ngực, một đao hướng lên trời.

- Kẻ thù tấn công!

- Võ binh đi đầu!

Chính trường mâu thủ cùng tiến về phía trước, trong miệng lầm rầm hô. Không đợi Ngụy Diên mở miệng lần thứ hai, những tay trường mâu thủ tiến thêm hai bước:

- Mâu binh phía trước, có ta vô địch!

Đối phương là cả một đội nhân mã. Mà phe mình thậm chí chưa đến mười người. Nhưng dù vậy, chín nghĩa binh Nghĩa Dương lại bộc lộ ra ý chí chiến đấu khiến kẻ khác phải kinh sợ. Bìa rừng Hồng Thụ tràn ngập một sát khí vô cùng ghê gớm. Đây là sát khí phải trải qua vô số lần chiến đấu mới có được.

Ngụy Bình bất thành linh lấy từ bên hông ra một lệnh bài.

- Hoàng binh Tào Sữ có lệnh. Ngụy Diên cấu kết Tào tặc, mưu đồ tạo phản, bản quân phụng mệnh phải chém. Các người đều là nghe lệnh mà hành sự, không truy cứu. Bản quân hầu vài hôm nữa sẽ cải tổ lại Nghĩa Dương Khúc, ta sẽ tái thành thể Nghĩa Dương võ binh. Các người đều là lão huynh đệ đi theo cha ta bị Ngụy Diên che mắt, cũng chỉ là bất đắc dĩ, lúc này quay đầu lại cũng chưa muộn. Nếu như các người vẫn tiếp tục đi theo phản tặc thì giết chết bất luận tội!

Ngụy Diên như bị sét đánh ngay tại chỗ. Hắn cầm trong tay song dao, hồi lâu không động đậy, trong đầu trống rỗng... Ta, là phản tặc? Cả người đang đứng thẳng bỗng nhiên trùng xuống. Hắn dốc sức tận tâm làm cho Lưu Biểu, kết quả cuối cùng lại trở thành phản tặc?

Cũng không có ai chú ý đến người chết đang nằm rạp trên mặt đất phía sau Ngụy Bình khẽ động đậy. Tào Bằng nói thầm trong lòng: quả nhiên là Hoàng Xạ! Hắn và Ngụy Diên dường như không có quan hệ gì. Hiện tại hắn coi như là giết Ngụy Diên thì không dính dáng gì đến mình. Khoan đã... Hắn nói Ngụy Diên là phản tặc, lẽ nào... Tào Bằng nghĩ trong đầu, không khỏi máy động. Hắn đã hiểu loáng thoáng ý đồ của Hoàng Xạ!

- Văn Trường, hãy nhìn những anh em trên mặt đất, bọn họ vì ngươi mà bỏ mạng. Ta đồng ý đi theo ngươi là vì ngươi đúng là hảo hán, đáng cho chúng ta đi theo. Nếu đã đến tình cảnh này rồi, ngươi chớ để những lão huynh đệ phải chết uổng.

Một người trong nhóm trường mâu thủ quay đầu lớn tiếng quát. Sau đó hắn nhìn Ngụy Bình mà nói rằng:

- Ngụy Bình, chúng ta xưa kia đều chọn Ngụy Đô bá, nói trắng ra là cũng không tin tưởng ngươi. Những lão huynh đệ này theo gót cha ngươi chinh chiến nhiều năm, có giết người cũng không cần nháy mắt. Người chỉ là một tên đáng khinh bỉ, không thể nào khiến chúng ta tín nhiệm. Các huynh đệ, chúng ta là ai?

- Nghĩa Dương võ binh!

- Còn nhớ hiệu lệnh của chúng ta không?

- Có địch tấn công, võ binh đi đầu!

- Chúng ta là Nghĩa Dương võ binh gì?

- Mâu binh!

Mười vị kia lộ ra sát khí trong mắt, đi nhanh về trước:

- Mâu binh phía trước!

Con mắt Ngụy Diên trở nên đỏ! Song đao trong tay, hấn lao ra:

- Có ta vô địch!

- Có ta vô địch!

Tiếng quát của mâu binh cùng Ngụy Diên tụ lại một chỗ, vang vọng cả rừng Hồng Thụ. Sắc mặt Ngụy Bình càng trở nên khó coi. Hấn nắm chặt trường đao trong tay, nghiêng răng phần nộ nói:

- Bất kể sống chết, giết cho ta!

Năm mươi tên binh sĩ Kinh Châu lập tức lao ra, trong tay vung vũ trường đao về phía Nghĩa Dương vô binh. Ngụy Bình đứng tại chỗ, không cử động. Hấn quát lên:

- Giết cho ta, không chừa một ai!

Nghe tiếng hấn hét khàn cả cổ họng, thở hổn hển. Hấn biết rõ những vô binh Nghĩa Dương này động thủ sẽ đáng sợ thế nào. Bọn họ thân kinh bách chiến, vào sinh ra tử. Tử vong đối với vô binh Nghĩa Dương mà nói chỉ là sự giải thoát.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

43. Chương 44: Uyển Thành Thất Thủ.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 44: Uyển thành thất thủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong mắt của rất nhiều người, vô binh Nghĩa Dương không phải là binh lính được dạy dỗ bài bản. Nhưng Ngụy Bình lại biết rõ, những người ngày từ lâu đã hiểu rõ sống chết. Lúc ban đầu, họ là huynh đệ anh em, phụ tử cha con đều cùng ra trận. Trong sáu năm, bọn họ xem nhau là bằng hữu, đồng đội đồng tử. Cho nên bọn họ không hề quan tâm gì khác, chỉ giữ một lời thề là cùng tụ một chỗ. Người như vậy khi vùng lên chiến đấu sẽ sản sinh ra lực sát thương vô cùng lớn. Cũng từng là thành viên của Nghĩa Dương vô binh, Ngụy Bình rõ ràng hơn hết điều đó.

Nhưng tuy rằng Nghĩa Dương vô binh hung hãn thì nhân số không chiếm ưu thế. Một đội binh mã nhào tới vây chém, bọn họ hầu như một chọi ba, chọi bốn. Còn Ngụy Diên bị hơn mười người vây khốn. Một ánh trường đao lóe sáng ánh đao hung ác đánh xuống. Ngụy Diên song đao vung trên dưới tứ phía, ào ào rung động, mang theo một luồng đao khí vô cùng dữ dội, chiến đấu một chỗ với đối phương. Bên tai hấn thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết... có tiếng huynh đệ của hấn, mà cũng có tiếng quân địch kêu rên!

Mắt hổ đỏ như máu, Ngụy Diên tay trái cầm đao đánh nát một tấm thuẫn rồi bước về phía trước. Tên binh lính trước mặt thấy vậy vội vã tránh thì Ngụy Diên đột nhiên chặn lại. Long tước đại đao sắc bén xẹt qua ngực một tên lính Kinh Châu, xé rách áo giáp, bổ một vết thương lớn. Tên lính Kinh Châu kêu lên thảm thiết, ngã lảo ra đất. Xung quanh có vài tên binh lính Kinh Châu cùng gào thét, một tên bị Ngụy Diên đâm chết tại chỗ.

Chín trường mâu thuẫn, còn có thêm hai trường mâu thuẫn bị trọng thương đều chìm trong vũng máu. Binh lính Kinh Châu vì thế cũng phải trả giá hơn gấp đôi. Gần hai mươi người chết thảm trong tay Nghĩa Dương võ binh. Có điều, khi thấy đồng đội chết thảm càng khơi dậy sát khí hung tàn của lính Kinh Châu. Trên chiến trường, chỉ còn lại có một mình Ngụy Diên đang ngoan cố chống cự. Hẳn thật lợi hại khi giết liên tiếp bảy người...

Ngụy Bình nở nụ cười hả hê! Hẳn một mực chờ, chờ cơ hội tự tay giết Ngụy Diên. Có điều hẳn biết là Ngụy Diên lợi hại, nên hẳn không chịu động thủ. Mà hiện tại thì cơ hội đã đến! Ngụy Bình rút dao khỏi vỏ, đi nhanh về phía trước.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên một tiếng bước chân nhẹ, trong lòng Ngụy Bình bất an, trong nháy mắt xoay người lại thì trúng một đao. Nhưng một đao này lại lạc vào khoảng không. Khóe mắt bị chói, nhưng khi hẳn thấy một mũi nhọn lao đến thì cũng nghe thấy tiếng quát khê:

- Ngay cả chính huynh đệ của mình cũng không buông ta, ngươi làm sao phục chúng? Xuống địa ngục mà mơ mộng quân hầu của người...

Theo tiếng động, mũi nhọn xẹt qua gáy hẳn. Ngụy Bình thậm chí có thể nghe được rõ ràng tiếng mũi đao xé rách da thịt hẳn vang lên. Một chùm máu từ cần cổ hẳn phun ra. Ngụy Bình mở to hai mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được: ai ai giết ta?

Vào giờ Tý, gió càng lúc càng lớn.

Thời tiết đang vào đầu xuân, âm cực mà dương sinh, âm dương giao hòa nên có nhiều mưa gió. Quận Nam Dương ở gần phía Nam nên mùa xuân có nhiều gió cũng là chuyện bình thường.

Tại doanh trại nơi Tịch Dương tụ, ngoại trừ một số ít binh lính canh gác ra, đại đa số đều trốn trong trại.

Toàn bộ doanh trại hết sức im lặng, ngoại trừ tiếng gió đang gào thét ra không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Mã Ngọc đi ra ngoài, thấy xung quanh vắng lặng liền lén lút tới bên một chiếc xe ngựa. Y moi từ trong người ra một cái hộp quẹt rồi hít sâu một hơi, hộp quẹt xuất hiện đốm lửa. Mã Ngọc ném nó vào trong xe rồi quay đầu bước đi.

Chỉ thấy ánh lửa bắt đầu bốc dần lên trên đồng lương thảo kèm theo khói đen.

.....

Đặng Tắc nằm trên giường như đang ngủ say.

Hai tên Đào thuấn thủ đứng ở cửa nhìn nhau rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Xa xa, trên đám xe quân nhu đang có khói bốc lên. Có điều trong đêm tối rất khó bị người phát giác. Cả hai tên Đào thuấn thủ lắc mình vén trướng, nhẹ nhàng đi vào. Còn Đặng Tắc nằm trên giường vẫn không hề có động tĩnh.

Nét mặt của một gã Đào thuấn thủ đầy sát khí và lạnh lùng.

Y nhẹ nhàng cầm lấy trường đao, nhấc cao chân, rón rén tới bên giường.

Trong trướng, dưới ánh nến, gương mặt của tên lính càng thêm dữ tợn. Chỉ thấy y cắn răng, giờ cao trường đao rồi chém xuống. Một tiếng động vang lên, Đặng Tắc vẫn không có phản ứng, cái đầu rơi xuống đất vỡ nát.

Thì ra là một cái áo khoác đen phủ lên một cái hũ.

Do hình dạng của nó, lại bị che một miếng vải đen nên nhìn chẳng khác nào một người thật.

Tên lính lặng đi một chút rồi bước về phía trước, hất đồng chắn đệm lên. Dưới đồng chắn đệm lại là một cái đệm, có điều bị cuộn lại rồi phủ một lớp chắn đệm khác lên. Cứ như vậy, nhìn từ ngoài vào chẳng khác

gì một người đang ngủ. Tên lính gaiatj mình, quay đầu lại định nói chuyện thì bên tai vang lên tiếng của đồng bọn:

- Lão lục! Cẩn thận.

Một tia sáng từ sau giường lóe lên, Đặng Tắc đột nhiên xuất hiện, thiết kiếm đâm trúng vào hậu tâm của lão lục. Y trừng mắt như không tin được vào chuyện đã xảy ra. Tên lính cố gắng quay đầu lại, như muốn thấy rõ hung thủ là ai. Chỉ thấy Đặng Tắc cắn răng một cái rồi đột nhiên rút thanh kiếm khiến cho máu tươi phun đầy y phục của gã.

Một tiếng leng keng vang lên, cây trường đao rơi xuống đất.

Chiếc thuẫn cũng nằm trong vũng máu.

Cùng lúc đó, bên ngoài trước, đột nhiên vang lên những tiếng âm ỉ:

- Đi lấy nước. Đi lấy nước....mau cứu lửa.

Đặng Tắc biến sắc quát lớn:

- Các người dám đốt cháy đồ quân nhu. Có biết đây là tội mưu phản hay không?

Tên còn lại nhe răng cười.

- Mưu phản? Đúng vậy. Đây đúng là mưu phản...có điều không phải chúng ta mà là ngươi.

- Cái gì?

Đặng Tắc kinh ngạc nhìn đối phương, nào biết tên lính kia chẳng hề mở miệng, một tay giơ thuẫn, một tay cầm Hoàn đao bổ tới.

- Đừng nói nhiều nữa. Xem đao.

Cương đao chém xuống với khí thế kinh người.

Hai tên lính này là do Ngụy Diên sai tới bảo vệ Đặng Tắc.

Nhưng không ngờ bây giờ chúng lại biến thành kẻ lấy mạng y. Những người này đều là lão binh Nghĩa Dương. Đao thủ là loại cận vệ. Trong cả Nghĩa Dương truân có hia mươi đao thủ, lực chiến đấu không hề tầm thường. Vừa rồi, sở dĩ Đặng Tắc có thể giết được một người đó hoàn toàn dựa vào đánh lén.

Thư sinh vào những năm cuối thời Đông Hán đều không phải cái loại trói gà không chặt.

Nho gia giảng sáu thứ trong đó cưỡi ngựa, bắn cung, đấu kiếm đều là chương trình học bắt buộc. Lúc này, rất nhiều danh sĩ hầu như ai cũng là cao thủ dùng kiếm. Tào Tháo, Viên Thiệu đều không cần phải nói. Vương Doãn hiên Điều Thuyền, dùng kế liên hoàn tiêu diệt Đổng Trác, nhưng khi còn trẻ cũng vác kiếm đi lại khắp nơi.

Đặng Tắc cũng có học kiếm, đối phó với người bình thường cũng có thể được.

Nhưng hiện giờ, y phải đối mặt với một tên lính hung hãn, thân trải qua trăm trận chiến

Chỉ qua hai, ba hiệp, tên đao thủ đã đánh bay thanh kiếm của Đặng Tắc, nhắc chân đạp gã ngã ra đất.

Ngoài trường, tiếng hò hét càng lúc càng to, thế nên động tĩnh trong trường không làm cho ai để ý...

Đặng Tắc lúc này khó có thể bảo toàn được cho bản thân, mắt thấy tên đao thủ nhe răng vung đao đánh tới, gã chỉ biết cười khổ, nhắm mắt lại chờ chết.

- Tỷ phu!

Tầm vải của trường được nhắc lên, một thiếu niên cầm xà mâu vọt vào trong.

Tên đao thủ ngăn người, đao trong tay hơi lệch đi khiến cho nhát đao chém vào cánh tay của Đặng Tắc. Đặng Tắc đau quá, kêu lên một tiếng, cánh tay rơi xuống đất, máu chảy như suối mà ngất đi. Thiếu niên vừa mới vọt vào trong trường đứng là Vương Mãi. Gã nghe thấy tiếng động bên ngoài liền lao ra khỏi trường thì thấy trong doanh trại ngập tràn ánh lửa...

Đám phu xe và một đội đầu thủ cầm binh khí trong tay điên cuồng chém giết binh lính Nghĩa Dương trong doanh trại.

Ở đây có những người ngày xưa là chiến hữu với nhau nên vừa mới thấy mặt không hề có phản ứng mà bị đối phương chém chết.

Vương Mãi cũng không để ý tới sự sống chết của những người đó.

Gã nhớ kỹ lời dặn của Tào Bằng là phải bảo vệ an toàn cho Đặng Tắc.

Cho nên khi có biến, gã lập tức bỏ chạy tới doanh trướng, đồng thời trong lòng lại thêm kính trọng với Tào Bằng. “A Phúc đúng là đoán việc như thần.”

Khi gã vọt vào trong trướng, thấy Đặng Tắc nằm trong vũng máu không hề nhúc nhích.

Vương Mãi nổi giận.

- Cầu tặc! Dám hại tỷ phu của ta.

Lần này, gã bất chấp quy tắc trong quân, chỉ cảm thấy máu xộc lên đầu, hai mắt đỏ bừng.

Vương Mãi hét to một tiếng, dậm chân vọt tới mà đâm.

Tên đao thủ hoảng sợ, xoay người giơ thuẫn chắn. Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, cây xà mâu trong tay Vương Mãi giống như một cây búa đập thẳng vào tấm thuẫn khiến cho nó dập nát. Lực lượng cực mạnh trong nháy mắt bẻ gãy cánh tay cầm thuẫn. Tên đao thủ còn chưa kịp kêu thì xà mâu đã xé rách áo giáp, xuyên vào người. Vương Mãi hất cái thi thể bay ra ngoài. Rồi gã vọt tới bên cạnh Đặng Tắc, ôm lấy y.

- Tỷ phu! Tỷ phu! Huynh đừng có dọa ta.

Đặng Tắc tỉnh lại, khuôn mặt trắng như tờ giấy.

- Đầu Hổ! Nhanh đi cứu a Phúc.

- Tỷ phu! Huynh cứ yên tâm. A Phúc đi theo Ngụy truân tướng không sao đâu... Hắn bảo ta bảo vệ huynh. Huynh đừng có việc gì, nếu không ta không còn mặt mũi nào đi gặp hắn.

Vương Mãi cuống tới mức suýt phát khóc.

Gã kéo một cái áo choàng, buộc vết thương của Đặng Tắc rồi xoay người xốc y lên lưng, thuận tay cầm xà mâu.

- Tỷ phu! Huynh đừng sợ. Ta đưa huynh ra ngoài.

Đặng Tắc bị xốc lên lại ngất đi.

Vương Mãi không dám chần chừ, lao ra khỏi trướng.

Lúc này, trong doanh trại, ánh lửa ngập trời, chiến đấu đã tới lúc kết thúc. Binh lính Nghĩa Dương trong doanh trại chỉ còn hai mươi người. Còn lại đều là kẻ tù Cức Dương, cơ bản không có sức chiến đấu. Còn binh lính Nghĩa Dương bị chiến hữu giết cho không kịp trở tay, chết rất nhiều. Quan trọng nhất là đám phu xe và khổ sai đột nhiên biến thành binh lính có đao thương.

Với tình hình như vậy, binh lính Nghĩa Dương nhanh chóng tan rã.

Ở trong mắt Vương Mãi, trong doanh trại này tất cả đều là địch...

Xà mâu trong tay gã tung bay. Chỉ cần có người nào chặn đường, gã chẳng hề do dự giết chết. Thử Vương Mãi học được chính là do Tào Bằng dạy, nó có tên là Đoạn Môn thương. Đoạn Môn thương là thương pháp từ Bạch Viên thông bối có tổng cộng tám thức. Nó do đại tông sư Bạch Viên thông bối quyền đời sau sáng chế ra. Nghe nói, nó dung hợp rất nhiều tinh hoa của các môn phái. Đoạn Môn thương đúng như tên của nó, dùng thương đoạt mạng. Vương Mãi cũng không phải là Đặng Tắc. Trước đây, gã đã có cơ bản, lại theo Tào Bằng tập võ, đồng thời luyện nhiều lần với Đường Cát nên chẳng hề có chút e ngại.

Gần như cứ mười bước gã lại giết một người, lấy thương đoạt mạng.

Từ trong trường đi ra, Vương Mãi cũng không nhớ mình đã giết bao nhiêu người. Dù sao thì y phục của gã cũng đỏ màu máu. Trên xà mâu, máu tươi nhỏ tí tách. Sắc mặt Vương Mãi hết sức dữ tợn. Mắt thấy rấp ra khỏi doanh trại thì phía trước liên tục có những tiếng kêu.

Một tráng hán mặc hắc thiết giáp bị một đám người vây quanh, toàn thân đầm máu.

Vương Mãi liếc mắt thì thấy đó đúng là Đường Cát. Gã do dự một chút rồi nhìn quanh thì thấy một con chiến mã màu đen.

- Đại Hắc.

Vương Mãi hé miệng huyết sáo, con ngựa lập tức chạy về phía gã.

Chỉ thấy gã vùng mâu đâm một tên tặc binh. Khi con ngựa ô tới gần, liền hơi dừng lại một chút. Vương Mãi dậm chân nhảy lên, ngồi vững vàng trên lưng ngựa. Gã vùng xà mâu đập một cái đánh ngã một tên đao binh nằm trên mặt đất.

- Đường đại ca! Đi mau.

Vương Mãi và Đường Cát có quan hệ rất tốt. Mà gã đối với hán tử hồn hậu đó cũng rất kính trọng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

44. Chương 45: Uyển Thành Theo Con Đường Nào.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 45: Uyển thành theo con đường nào.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vào lúc này, người Đường Cát đầy thương tích.

Bên người y có tới hơn chục cái tử thi nhưng kẻ địch như giết không hết, càng lúc càng nhiều.

Chợt thấy có người gọi tên, Đường Cát hét lớn vùng mâu bức lui kẻ địch. Vừa mới ngẩng đầu lên, thấy Vương Mãi công Đặng Tắc trên lưng, phóng ngựa chạy tới. Đường Cát thở hổn hển, đâm một tên tặc binh rồi tránh sang một bên.

- Đầu Hồ huynh đệ! Nhanh chóng phá vây.

- Đường đại ca! Chúng ta cùng đi.

- Đi cái con mẹ người...nhanh đi tìm Ngụy đại ca nói binh lính Nghĩa Dương đã xong.... Ngụy Bình đã làm phản, bảo đại ca chạy nhanh...

Gương mặt của Đường Cát dữ tợn, dưới ánh lửa giống như một con dã thú bị thương.

Bụng, bả vai, sau lưng y đều có những vết thương sâu tới tận xương, máu tươi chảy đầm đìa. Có mấy vết thương đều vào chỗ nguy hiểm.

Vương Mãi còn định lên tiếng thì Đường Cát đã vùng mâu đập vào móng Đại hắc.

- Đi mau.

Đại Hắc bị đau, hí lên một tiếng rồi tung vó chạy như điên.

Vương Mãi muốn dừng ngựa nhưng không còn cách nào khác đành phải nắm chặt dây cương, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trong ánh lửa, Đường Cát ra sức chém giết, cổ găng chần ở cửa doanh trại.

Trên người y máu tươi càng lúc càng nhiều mà thiết mâu trong tay cũng càng ngày càng nặng, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt...

Thi thể dưới chân gã đã đạt tới hai mươi nhưng Đường Cát vẫn kiên trì đứng đó, bảo vệ lá cờ binh lính Nghĩa Dương.

- Đường đại ca! Đầu hàng đi...

Một âm thanh xa lạ vang lên bên tai Đường Cát khiến cho y dừng lại.

Ở xung quanh gã tất cả đều là kẻ địch, có người quen cũng có kẻ xa lạ. Đường Cát liếc mắt có thể nhận ra mấy người cùng sát cánh trước kia.

Khi thấy ánh mắt của gã, mấy kẻ đó không dám nhìn trực diện.

Từ trong đám người có hai kẻ bước ra, trong đó có một đúng là Mã Ngọc.

- Đường đại ca! Huynh là một hảo hán. Ngụy Đô bá cũng biết, Trần trưởng quân cũng biết, Hoàng Bình tào sử cũng biết. Chuyện hôm nay chỉ nhằm vào Ngụy Diên, Đặng Tắc, Tào Bằng, còn huynh không có vấn đề gì. Hoàng Bình tào sử đã hứa sẽ xây dựng lại binh lính Nghĩa Dương, hơn nữa còn cho chúng ta vào trong quân Giang Hạ. Đến lúc đó, Đường đại ca chính là một trún tướng, thậm chí còn có thể ngồi trên quân hầu, tội gì phải bán mạng cho Ngụy Diên. Chỉ cần hiện tại huynh đầu hàng, Ngụy Đô bá sẽ không bạc đãi Đường đại ca...

- Người là...tên khốn nào?

Đường Cát híp mắt nhìn Mã Ngọc.

Gã đột nhiên cười to:

- Bọn ngươi nghĩ binh lính Nghĩa Dương là gì mà dám nói gây dựng lại?

Dứt lời, gã ngẩng đầu, nhìn lá cờ Nghĩa Dương tung bay trong gió rồi rống to một tiếng:

- Có địch tới, binh lính lên trước.

Binh lính Nghĩa dương không phải chỉ là một đám binh mà còn là một thứ tinh thần.

Bọn họ vì bảo vệ nhà cửa mà tập trung lại, có cùng một mục tiêu, chưa bao giờ phản bội. Đó là một sự tâm huyết khó có thể nói ra bằng lời. Có tình huynh đệ, có tình bằng hữu, tất cả đều không hề phản bội.

- Chết đi.

Hán tử đứng bên cạnh Mã Ngọc cao giọng quát:

- Giết gã.

Hơn mười cây trường mâu đâm ra, Đường Cát cũng không trốn tránh, đón lấy trường mâu.

- Mâu binh ở trước, có ta vô địch.

Cái đầu của Tào Bằng cao tới đúng cằm của Ngụy Bình. Máu phun tung tóe trên mặt hắn, Tào Bằng cũng không buồn lấy tay lau đi. Một dòng máu theo lưỡi đao cứ thế mà chảy cuộn cuộn như suối...

Về mặt của hắn hết sức bình tĩnh, không có bất cứ biểu hiện gì giận dữ. Hán hoàn đao ở trong tay quay một vòng rồi đẩy Ngụy Bình ngã trên mặt đất. Tào Bằng đi hai bước, vươn tay nắm được dây cương một chiến mã, xoay người nhảy lên ngựa. Tất cả động tác đều khiến bọn binh lính Kinh Châu nhìn chăm chăm nhưng không một người nào ngăn cản.

Tất cả đều choáng váng!

Ngụy Bình đã chết?

Tên tiểu hài tử này từ đâu chạy tới, giống như quỷ ma, xuất hiện mà vô thanh vô tức. Nỗi sợ hãi bao trùm trong lòng bọn lính Kinh Châu. Thế nên khi Tào Bằng lên ngựa không ai phản ứng gì.

- Ngươi đại ca, còn không đi!

Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa rống to một tiếng, nói chung là để Ngụy Diên tỉnh táo lại. Tay trái của hắn cầm đao bay ra, xoay tròn xung quanh, bổ vào mặt một lính Kinh Châu. Không đợi tên lính Kinh Châu kêu lên thảm thiết, Ngụy Diên hai tay nắm chặt long tước đại đao, ánh đao long lánh, vun vút trong gió. Mỗi bước chân hắn lại quát một tiếng. Mỗi một tiếng quát có cả tiếng long tước trong tay xé gió như sấm chớp. Long tước sắc bén rách y giáp của lính Kinh Châu, tước đi tính mạng của chúng.

Mỗi một bước giết một người, nói thế có lẽ hơi khoa trương. Nhưng mười bước giết một người cũng có thể... Một người đã đạt đến mức võ tướng, nếu nói là liều mạng cũng chưa chắc đã thua võ tướng hạng nhất. Điều mà họ gọi là nhất phu liều mạng, vạn phu không địch lại. Võ nghệ của Ngụy Diên vốn cao hơn những binh lính Kinh Châu này. Hơn nữa Ngụy Bình bị giết hết sức kỳ lạ nên khiến bọn lính Kinh Châu hồn bay phách lạc. Cho nên khi Ngụy Diên đại khai sát giới, binh lính Kinh Châu hầu như không có gì phản kháng, đều cùng nhau hò hét bỏ chạy.

Đó là lòng can đảm!

Những lời này cũng không phải là bắn tên không đích. Ngụy Bình cố nhiên thua kém Ngụy Diên, nhưng đối với binh lính Kinh Châu là người chủ tướng. Hiện tại chủ tướng đã chết thì còn đánh gì nữa!

Tào Bằng phóng ngựa xung phong cầm đao chạy theo binh lính Kinh Châu. Đao pháp của hắn không giống cái loại đao pháp của Ngụy Diên, có vẻ vô cùng kỳ lạ. Trong Bạch Viên Thông Bối có một môn đao pháp sở trường gọi là Thiên Cương đao. Chiêu thức nhẹ nhàng, giết người chỉ để lại vết đao khoảng ba thốn, không phải là bổ, hay trảm. Nếu như bình thường, Tào Bằng xung phong có thể chịu chết. nhưng hiện tại, binh lính Kinh châu đã mất hết cả hồn phách, giống như rắn mất đầu. vì vậy mà Tào Bằng không bỏ qua đơn giản như vậy. Ở thời đại này nếu không giết người thì sẽ bị người giết. Chỉ cần có lòng thương hại thì sẽ mang tới họa sát thân. Tào Bằng đã kể cho Đặng Tắc chuyện nông dân và rắn, nên hắn không thể ngu xuẩn như người nông dân đó.

Hắn liên tiếp giết hai người, máu nhuộm y giáp. Tào Bằng chạy tới bên cạnh Ngụy Diên, vừa muốn mở lời thì đã thấy Ngụy Diên cầm hàm thiếc và dây cương xoay người ngồi lên lưng ngựa.

- Ngươi đại ca...

- Chúng ta mau trở về !

Trong lòng Ngụy Diên cảm uất, bất chấp cả khích lệ cảm ơn Tào Bằng, thúc ngựa chạy đi. Tào Bằng thân thể nhỏ gầy cũng không phải nặng gì. Còn con ngựa này rõ ràng hơn xa Thất Nô nên mang hai người, tốc độ có phần như nhau.

Gió đêm rất lớn thổi vào trước mặt khiến người ta không mở mắt ra được. Tào Bằng vừa muốn nói chuyện nhưng trận gió lạnh thấu xương khiến hắn run lên. Sắc mặt Ngụy Diên rất nghiêm trọng, phóng ngựa như bay chạy đi. Đột nhiên hắn ghìm dây cương dừng lại.

- Ngươi đại ca, sao không đi nữa?

Ngụy Diên không nói gì, chỉ xanh mặt ngồi yên trên ngựa. Tào Bằng theo ánh mắt Ngụy Diên nhìn lại, chỉ thấy ánh lửa xa xa cao tận trời, chiếu sáng cả một vùng.

- Đó là Tịch Dương Tự !

- Ta biết!

Tào Bằng nhất thời căng thẳng la lớn:

- Ngươi đại ca, chúng ta chạy mau!

- Chờ đã!

Ngụy Diên nói líu ríu cắn chặt hàm răng. Lửa lớn như vậy, khẳng định có lập mưu trước. Ngụy Bình trước hết giết thám báo, sau đó phái người cầu viện... Doanh trại về sau hầu như là khoảng không. Ngụy Bình nếu đã tạo phản, hẳn lôi kéo câu tương thủ hay là giáo đao thủ, khẳng định cũng theo tạo phản.

Ngụy Diên hiểu rõ Ngụy Bình không kém Ngụy Bình hiểu rõ hẳn. Nhưng hẳn biết, chỉ bằng một người Ngụy Bình thì tuyệt không thể có can đảm làm chuyện như vậy. Như vậy phía sau Ngụy Bình tất nhiên còn ẩn náu một tên độc thủ khác. Chuyện trong rừng Hồng Thụ cũng chứng minh là chuyện này có tổ chức. Vậy tất nhiên là có mai phục.

Mọi chuyện đều xảy ra sau khi mệnh lệnh của Hoàng Xạ được phát ra. Hoàng Xạ, nhất định là Hoàng Xạ!

- Ngụy đại ca, chúng ta đi thôi. Tỷ phu của ta cùng đầu hổ đều ở bên kia.

Ngụy Diên do dự một chút, khẽ cắn môi, vừa muốn phóng ngựa chạy đến. Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ Tịch Dương Tụ truyền đến. Tiếng gió lớn nhưng tiếng chân lại có thể truyền đến rất rõ. Ngụy Diên biến sắc, không nói hai lời, quay đầu ngựa chạy đi.

Tào Bằng nóng nảy:

- Ngụy đại ca... Ngụy Diên, người dừng lại cho ta, ta muốn đi cứu tỷ phu!

- Câm miệng, Đặng lễ tông đã chết rồi.

- Không thể nào. Ta đã dặn Đầu Hổ bảo vệ hắn, làm sao hắn có thể chết được.

- Trong quân của ta từ bao giờ có kỵ quân? Vừa rồi tiếng vó ngựa chứng minh có rất nhiều kỵ quân! Nếu như chiến sự ở Tịch Dương Tụ chưa kết thúc, làm sao có thể có nhiều kỵ quân như vậy?

- Sẽ không sao, sẽ không sao... Đầu hổ nhất định sẽ bảo vệ tỷ phu!

Tào Bằng thoáng cái thất thần. Cái gì là diêm đạm, cái gì là cẩn thận, đều cũng tiêu tan. Cả một đời hắn chưa bao giờ bảo vệ người nhà được tốt. Chẳng lẽ cả một đời hắn còn luôn đối mặt với số mệnh như vậy? Chỉ hơn vài tháng ngắn ngủi, người nhà Tào Cấp rất yêu thương hắn, Tào Bằng không thể nào quên được. Hắn đã hứa với tỷ tỷ là nhất định phải bảo vệ tốt Đặng Tắc. Nhưng bây giờ... Hắn nên nói thế nào với người nhà?

Ngụy Diên có phần sốt ruột, dùng chuôi đao đập vào cổ Tào Bằng. Tào Bằng la lên một tiếng rồi im bặt, mềm nhũn ra rớt phịch vào trong lòng Ngụy Diên, không còn giẫy dụa nữa. Ngụy Diên quay đầu nhìn lại Tịch Dương Tụ, cắn răng rồi thúc ngựa chạy nhanh.

Không biết hôn mê đã bao lâu, Tào Bằng yếu ớt tỉnh lại. Ánh sáng chói mắt chiếu vào khiến hắn không mở mắt được. Hắn vô thức giơ tay lên, muốn che ánh sáng, thì bên tai vang lên từng tiếng ong ong. Cố gắng lắc đầu, Tào Bằng cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

- Đây là chỗ nào?

- Uyển thành!

Cách đó không xa vọng tới tiếng nói trầm thấp của một người.

- Chúng ta hiện đang ở trong khu vực của Uyển thành.

Uyển thành?

Tào Bằng xoay người đứng lên, nhìn theo âm thanh phát ra thì thấy Ngụy Diên ngồi cách đó không xa, bên cạnh một đống lửa, đang yên lặng nướng một khối thịt không biết của con thú nào. Tào Bằng đứng lên, lần thứ hai cố sức lắc đầu. Hắn nghi hoặc nhìn Ngụy Diên một chút rồi nhìn bốn phía dò xét. Một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua cách đó không xa. Ánh tà dương chiếu vào làm nước suối một màu long lánh. Có một khối giống như là lợn rừng ngập trong vũng máu. Chắc là Ngụy Diên giết chết...

- Hiện tại bây giờ là giờ nào?

- Giờ là giờ Dậu. Ở đây cách Tịch Dương Tụ một đoạn, xung quanh không có nhà nào. Chúng ta trên cơ bản không có nguy hiểm.

Làm sao ta lại ở chỗ này? Tào Bằng từ từ tỉnh táo lại, đột nhiên nổi giận quát:

- Ta phải đi về tìm tỷ phu ta!
- Tỷ phu của người đã chết!

Ngụy Diên ngẩng đầu, trên mặt trắng bệch, vẫn còn dính vết máu đen. Đôi con ngươi lộ ra vẻ hết sức u ám, ánh sáng chiếu vào lộ ra vẻ ớn lạnh.

- Người quay trở lại thì có thể làm được gì? Quay về chịu chết à ?
- Nhưng ta phải đi về, tỷ phu của ta sẽ không chết!

Tào Bằng nói, quay đầu muốn đi. Ngụy Diên cầm đao, khơi một cây than hất về phía Tào Bằng. Tào Bằng không kịp né tránh, bị cây than đập trúng người, té lăn ra đất.

- Người định làm gì !
- Ta nghe lời Đặng lễ tòng sẽ phải chiếu cố quan tâm người. Cho nên ta sẽ không để người quay về chịu chết...

Tào Bằng thoáng cái nổi giận. Hắn đứng lên, chỉ tay mắng Ngụy Diên:

- Người thật là một kẻ nhất gan, luôn miệng nói cái gì là thủ túc chi tình, anh em như tay chân. Vậy mà người lại có thể trơ mắt nhìn anh em mình bị giết, ngay cả dũng khí trở về cũng không có. Người có đáng xưng danh Nghĩa Dương vô binh không?
- Im miệng!

Ngụy Diên bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng quát. Chợt hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, lầm rầm nói:

- Nghĩa Dương vô binh đã không còn nữa rồi...

Tào Bằng rõ ràng nhìn thấy hai hàng nước mắt rơi xuống. Những vết máu đen trên mặt chảy cùng nước mắt, lã lã rơi giữa đồng lửa...

- Hiểu rõ không thể làm, mà làm thì không khôn ngoan. Ngụy Diên vừa thoát chết có sợ gì? Đối với người nếu đã chết rồi thì ai sẽ báo thù cho những anh em? Bọn họ chết không minh bạch, ta không thể cho họ chết không minh bạch!

Vừa nói chuyện, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tào Bằng.

- A Phúc, chúng ta đi đầu hàng Tào Công đi!
- Hả!
- Chỉ có Tào Công mới có khả năng giúp chúng ta báo thù trả hận. Cũng chỉ có Tào Công mới có khả năng tạo áp lực cho Lưu Biểu, khiến hắn giao ra Hoàng Xạ.

Trên mặt Ngụy Diên đột nhiên có một tia sáng chói lọi.

- Đúng. Ta đi đầu hàng Tào Công. Hôm nay nói không chừng hắn sẽ xuất binh Kinh Châu. Đến lúc đó ta nguyện làm lính hầu, đập phá Cửu quận, lấy lại công đạo cho các anh em! A Phúc, người đi cùng ta, chúng ta nương tựa vào Tào Tháo!

Tìm Tào Tháo nương tựa? Ngụy Diên không phải là vãn ngưỡng mộ Lưu Đại Thúc đã lâu, làm sao có thể đột nhiên nhờ cậy Tào Tháo? Đương nhiên lúc này danh tiếng của Lưu Đại Thúc không hiển hách, còn chưa có danh hiệu của Lưu hoàng thúc. Ảnh hưởng của hắn cũng giới hạn. Khả năng Trắc quận bên kia cũng có chút nền móng. Nhưng muốn nói đến việc đương danh thiên hạ thì dường như không đạt được

Ngược lại thì Tào Tháo thừa lệnh vua, hôm nay danh tiếng đang vang dội. Ngụy Diên nghĩ ra việc tìm đến Tào Tháo nương nhờ hình như cũng không tồi... Nhưng Tào Bằng lại do dự!

Hơn nửa ngày, hắn ngẩng đầu nhìn Ngụy Diên nói khẽ:

- Ngụy đại ca, ta phải về nhà.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

45. Chương 46: Lựa Chọn Nơi Uyển Thành.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 46: Lựa chọn nơi Uyển thành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngụy Diên giữ sự trầm mặc.

Y cúi đầu tiếp tục nướng mà không cãi nhau với Tào Bằng nữa.

Miếng thịt lợn rừng bị nướng vàng, từng giọt mỡ chảy xuống lửa phát ra những tiếng lách tách. Trên dòng suối nhỏ, mùi hương tản ra bốn phía.

- Ăn no trước đã.

Ngụy Diên cắt miếng thịt nướng đưa cho Tào Bằng.

Một ngày không ăn gì, đúng là Tào Bằng hơi đói bụng nên hắn cũng chẳng khách khí, đưa tay đón lấy miếng thịt nướng rồi ăn ngấu nghiến.

- Trời sắp tối rồi, bây giờ người đi cũng không an toàn. - Ngụy Diên nhìn Tào Bằng ăn mà nở nụ cười. Có điều nụ cười đó nhanh chóng biến mất. Y cúi đầu, cắn miếng thịt nướng rồi lên tiếng:

- Đợi sáng ngày mai, ta sẽ tiễn người một đoạn đường. Từ đây tới Lão Hà khẩu mất khoảng nửa ngày. Sau khi người tới Lão Hà khẩu có thể ngồi thuyền mà đi, cũng có thể đi thẳng về hướng nam. Đi đường nhớ đi đường lớn, không được đi đường nhỏ thì tới rạng sáng là có thể tới được Cức Dương.

Nếu nói hiểu biết về quận Nam Dương, Ngụy Diên hết sức quen thuộc.

Tào Bằng nghĩ một chút rồi gật đầu.

Ngụy Diên nói rất đúng. Lúc này, mặc dù Uyển thành nhìn như sóng êm gió lặng nhưng không hề an toàn. Tào Bằng cũng không rõ lắm Tào Tháo có tới Uyển thành hay không, lại càng không biết có dính tới thím của Trương Tú. Nhưng cho dù thế nào, Ngụy Diên đồng ý đưa hắn đi một đoạn đường cũng coi như hai người đã đạt tới một mức nào đó.

Chỉ có điều, kiếp trước, hắn biết Ngụy Diên tìm tới nương tựa Lưu Bị. Dù chưa từng được độc lĩnh một đạo quân nhưng ở Thục Hán cũng là một người có tiếng tăm. Mà nay, y lại lựa chọn Tào Tháo. Tào Bằng đem một vị thượng tướng của Thục Hán đổ lên phía Tào Tháo. Cái hiệu ứng này khiến cho Tào Bằng cũng bắt đầu hồ đồ. Tương lai của Ngụy Diên không biết rồi sẽ như thế nào. Có lẽ, Ngụy Diên sẽ tốt hơn mà cũng có thể từ nay về sau y sẽ biến mất.

Dù sao thì Tào Tháo và Lưu Bị cũng không hề giống nhau.

Khi Ngụy Diên tìm tới Lưu bị, lúc đó Lưu Bị còn chưa mạnh lắm, cho nên nhanh chóng nhận được sự ưu ái. Mà nay tới dưới trướng Tào Tháo, binh hùng tướng mạnh, mãnh tướng có vô số, mưu sĩ nhiều như mây. Trong lịch sử, Tào Tháo có năm mưu sĩ lớn, hiện giờ, chỉ còn có Giả Hủ là chưa tới mà thôi. Nếu Ngụy Diên gia nhập vào Tào Tháo thì cơ hội càng ít mà khiêu chiến lại càng nhiều. Bên phía Tào Tháo cạnh tranh rất mạnh.

Nếu đây là sự lựa chọn của Ngụy Diên...

Tào Bằng cũng không biết sự lựa chọn của gã là chính xác hay là sai lầm?

Tóm lại, từ nay về sau, Ngụy Diên sẽ đi một con đường không giống như hắn biết. Mà người tạo ra sự thay đổi đó chính là Tào Bằng.

Nếu như không có Tào Bằng, có lẽ Ngụy Diên vẫn tiếp tục làm lính ở đây.

Trong tương lai có một thời điểm, gã có khả năng được Văn Sính để ý, trở thành nha tướng. Rồi sau đó, Lưu Bị xuất hiện, Lưu Biểu sẽ ốm chết và Ngụy Diên sẽ lựa chọn theo Lưu Bị. Từ đó mà trở thành người qua cửa trăm tướng, tạo nên vô số quân công...có điều bây giờ tất cả đã thay đổi.

Đêm đó, Tào Bằng nằm dưới tán cây...

Gió đêm lạnh lẽo khiến cho hắn cuộn mình thành một đống.

Ngụy Diên vẫn ngồi ở đó, ôm chân không biết suy nghĩ cái gì.

Nơi này có tên là đồn Đại Vương .

Nghe nói khi Lưu Tú lập ra Đông Hán, một trong hai mươi tám người có công lớn, được xưng là mãnh tướng số một dưới trướng Lưu Tú - Giả Phục từng ở đây, tự xưng thành vương, phản kháng lại chính quyền của Vương Mãng. Sau khi quy phục Lưu Tú, mỗi trận chiến, y đều dùng mãnh gan dạ. Sau này bị thương nặng, lúc tuổi già, thân thể yếu nhược. Mỗi khi nằm mơ lại thấy quay về đồn Đại Vương gặp gỡ các huynh đệ. Vì vậy mà lão mới dâng biểu tấu với Lưu Tú xin ban tên cho chỗ lão tự nghĩa năm đó là đồn Đại Vương.

Cách chỗ Tào Bằng và Ngụy Diên nghỉ ngơi chừng hai mươi dặm vẫn còn di tích trại Đại vương.

- A Phúc!

- Cái gì?

- Nếu ta tìm tới nương tựa Tào Công có thể báo thù được hay không?

Tào Bằng trầm mặc một lúc thật lâu rồi nói:

- Nếu Ngụy đại ca muốn đập bằng Kinh Tương thì có lẽ có thể thực hiện. Nhưng nếu muốn ngay lập tức báo thù thì sợ có chút khó khăn.

- Tại sao?

- Dù sao thì Lưu Kinh châu cũng là dòng dõi nhà Hán. Mặc dù Tào công nói phụng mệnh thiên tử, chiếm được đại nghĩa nhưng cũng vì vậy mà y bị vô số người ghen ghét. Hiện giờ, bên cạnh Tào công còn có Viên Thuật, Viên Thiệu và Lã Bố như hổ đói rình mồi. Quan Trung thì có Lý Thôi, Quách Dĩ vẫn chưa bình định được. Nếu bây giờ, y dụng binh với Lưu Kinh Châu thì sẽ bị khắp nơi liên hợp đánh. Cho nên, nếu Ngụy Đại ca muốn báo thù thì phương Bắc có thể là nơi không có khả năng.

Ngụy Diên đột nhiên xoay người nhìn Tào Bằng với sự ngạc nhiên.

Lời nói đó nếu xuất phát từ một vị danh sĩ, chẳng hạn như Bàng Đức công hay Tư Mã Huy, thậm chí là Văn Sính thì Ngụy Diên không cảm thấy lạ. Nhưng đó lại do một thiếu niên nói ra mà không khiến cho Ngụy Diên ngạc nhiên mới là quái dị.

Đột nhiên, y nở nụ cười.

Tào Bằng ngồi dậy:

- Huynh cười cái gì?

- Đêm hôm đó, khi người tới Nghĩa Dương trưần, Đặng Tiết tông từng nói với ta về người. Hắn nói với ta rằng, người không thông thi thơ, võ thì hơi hợt. Nhưng nếu nói tới hai chữ “Đại cục” thì người cùng lứa tuổi không thể nào ngang hàng với người. Vốn ta cũng không tin nhưng bây giờ thì tin rồi.

Tào Bằng nghe nói vậy không hề có chút vui vẻ mà nét mặt trở nên đau thương.

Hắn nhớ tới Đặng Tắc, nhớ tới Vương Mãi.

Cho dù có nhìn được đại cục thì sao? Cho dù hần có thể nắm giữ được tình thế của thiên hạ, thậm chí là hướng đi của tương lai trong mấy trăm năm tới thì thế nào?

Hiện tại, ngay cả người nhà của hần cũng không thể bảo vệ, cho dù một lời hứa nhỏ bé cũng không làm được.

“Cái nhìn đại cục... Ta nhờ vào!”

Nghĩ tới đây, Tào Bằng lấy hai tay bưng mặt, một lúc lâu không nói gì.

Còn Ngụy Diên thấy vậy thì cũng biết mình nói sai, lập tức ngậm miệng không nói. Gã kinh ngạc nhìn về phía lửa trại.

Lửa trại trong gió đêm bốc cháy phừng phừng.

Dòng suối nhỏ ở xa chảy róc rách hòa với tiếng lửa cháy tạo ra một thứ âm thanh cô tịch...

.....

Trong soái phủ của Uyển thành.

Một nam tử trung niên nghiêng răng nghiêng lợi cầm lấy cái nghiên mực mà đập mạnh xuống bàn.

Do lực quá mạnh khiến cho mực bắn tung tóe, đồng thời cái trường án bằng gỗ nứt toác. Còn nghiên mực thì vỡ ra làm mấy mảnh.

- Tào Tặc! Người ép ta quá đáng.

Người trung niên như một con dã thú rít lên, hai tay nắm chặt, cổ gấn ức chế cơn giận của mình.

Trong phòng còn có ba thanh niên, nét mặt người nào người nấy âm trầm, nhưng trong mắt đều bốc lên lửa giận.

- Phụ thân! Tào tặc làm nhục chúng ta như vậy, nếu cứ nén giận thì chẳng phải để cho người trong thiên hạ cười nhạo rằng phụ tử chúng ta phải dựa vào nữ nhân để cầu lấy vinh hoa phú quý.

- Đúng thế! Tào tặc đáng chết. Chúng ta liều mạng với y.

Người lên tiếng là một thiếu niên tướng mạo anh vũ, với một nước da màu đồng.

- Trương Tín căm mồm.

Người trung niên nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế cơn tức trong lòng mà quát lớn.

Lúc này, người trung niên có một thứ uy nghiêm. Y cao một mét tám mươi, người vừa phải. Mỗi động tác đều để lộ một sự dũng mãnh. So với vẻ ngoài nho nhã của y thì hình như có chút không hợp.

Y chính là người đứng đầu Uyển thành, Kiến Trung tướng quân Trương Tú - Trương Bá Loan.

Trương Tú xuất thân từ Tây Lương, cha mẹ mất từ nhỏ, được thúc phụ Trương Tế nuôi lớn, đồng thời luyện được một thân võ nghệ. Sau đó, y tìm tới nương tựa dưới trướng của Thái thú Tây Lương là Đồng Trác. Ở Tây Lương, người Khương và người Hán sống lẫn lộn với nhau, ai nấy đều mãnh mẽ và hiếu chiến. Trương Tú ở đây hằng những đánh thương, cưỡi ngựa thuần thục mà còn có thể làm nhiều việc cùng lúc, thậm chí được Đồng Trác yêu mến. Sau đó, Đồng Trác về Lạc Dương, Trương Tú cùng với thúc phụ Trương Tế tọa trấn ở Quan trung.

Còn khi Đồng Trác dời đô về Trường An, hai chú cháu Trương Tế và Trương Tú tới đóng ở cửa Hàm Cốc.

Khi thái sư Vương Doãn hiển kế ly gián Đồng Trác với Lã Bố, Lã Bố tiêu diệt Đồng Trác, Vương Doãn tàn sát quân Tây Lương xung quanh. Trương Tế lo lắng bị liên lụy vì vậy mà dẫn nhân mã bản bộ cùng với Trương Tú về tới Lạc Dương. Sau khi Lý Thôi, Quách Dĩ đoạt được Lạc Dương xong, Giả Hủ là chủ mưu lại không hài lòng với hành động của hai người vì vậy mới tới nương tựa vào Đoàn Oai. Sau đó không lâu, Giả Hủ lại rời khỏi Đoàn Oai, tìm tới với chú cháu Trương Tế. Từ đó y liền ở lại bên cạnh Trương Tú. Trong quân Tây Lương, thanh danh của Giả Hủ không được hiển hách như Lý Nho nhưng luận về thủ đoạn thì cũng được mọi người kính trọng.

Giả Hủ cho rằng không lâu nữa, Trung Nguyên sẽ loạn.

Lạc Dương có đường lớn đi ra tám hướng, mặc dù có quan ải ngăn cản nhưng không phải là nơi nghỉ ngơi lấy sức.

Vì thế, nhân dịp Trung Nguyên hỗn chiến, y đề nghị chú cháu Trương Tế rời khỏi Lạc Dương tới quận Nam Dương tìm nơi sống yên ổn.

Chú cháu Trương Tế đều chấp nhận.

Vì vậy mới có việc quân Tây Lương tiến vào chiếm giữ quận Nam Dương. Trương Tế phá được Uyển thành nhưng khi tới ngoài thành lại bị tên lạc giết chết. Trương Tú tiếp quản quân Tây Lương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

46. Chương 47: Ác Đấu Nơi Uyển Thành.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 47: Ác đấu nơi Uyển thành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trương Tế có một đứa con trai, nhưng đã chết trận chỉ còn lại một đứa cháu, chính là thiếu niên có làn da màu đồng tên là Trương Tín.

Còn bản thân Trương Tú có hai đứa con trai.

Trưởng tử của y tên là Trương Tuyền, thứ tử là Trương Tô cùng với Trương Tín được gọi là tam hổ Trương môn. Cả ba đều có võ nghệ cao cường, dũng mãnh thiện chiến.

Tào Tháo phát binh tới quận Nam Dương, Giả Hủ cho rằng Trương Tú không thể là địch, vì vậy mới phái người tới xin hàng Tào Tháo. Tào Tháo cũng hy vọng không phải tốn sức vì vậy đồng ý cho Trương Tú hàng. Y lại lệnh cho người em cùng họ của mình là Tào Hồng thủ Bắc Vọng, đại tướng quân Vu Cầm và Hạ Hầu Đôn đóng quân dọc theo bờ Đông của Dục Thủy. Còn Tào Tháo thì dẫn con cả là Tào Ngang, thứ tử Tào Phi và đứa cháu là Tào An Dân cùng với ái tướng tâm phúc là Hiệu Úy Điển Vi qua sông vào tiếp nhận Uyển thành. Cả hai bên đều không muốn đánh nhau nên chỉ tiếp nhận là xong.

Có điều sau khi Trương Tú đầu hàng cần phải nhượng lại Uyển thành cho quân tào tiếp quản.

Đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều cho nên Tào Tháo tạm thời đóng quân ở bên ngoài Uyển thành, đợi Trương Tú đổi quân.

Có câu ăn no ấm cật, dậm dật cả đêm...

Không phải đánh nhau, Tào Tháo vốn tính hiếu sắc lại ở cả ngày trong đại doanh không có việc gì vì vậy mà cho người ra ngoài tìm gái để giải khuây.

Đứa cháu của y là Tào An Dân tìm tới cho y một thiếu nữ có nhan sắc. Tào Tháo nhìn thấy liền thích thú, giữ nàng lại trong trướng, vui vầy ngày đêm. Nhưng y không ngờ người đó lại là góa phụ của Trương Tế, cũng là thím của Trương Tú. Tào Tháo thắng có tìm gái cũng chẳng vấn đề gì, nhưng y lại ngông nghênh đưa thím của Trương Tú vào trong trướng hành lạc thì mặt mũi của Trương Tú biết để đi đâu?

Cho nên Trương Tú liền gọi ba đứa con cháu tới để bàn việc này.

Tam hổ họ Trương vốn là những người thích tranh đấu làm sao có thể chịu nổi chuyện này?

Đặc biệt là Trương Tín... Trâu thị là góa phụ của Trương Tế, mặc dù không phải là thân tở mẫu của y nhưng trên danh nghĩa vẫn là tở mẫu. Tào Tháo ở ngoài Uyển thành chiếm lấy tở mẫu của y, một khi tin này lan ra thì Trương Tín còn mặt mũi nào để gặp người khác? Cho nên phản ứng của y là mạnh nhất.

Nhưng Trương Tú vẫn có chút do dự.

Dù sao thì Tào Tháo cũng thừa lệnh vua, sai khiến chư hầu. Y vừa mới đầu hàng Tào Tháo, bây giờ đã làm phản thì chẳng phải bị người ta nói là người có lòng dạ tráo trở hay sao?

Cái thanh danh này y không dám nhận.

Lữ Bố chính là vết xe đổ ngay trước mắt. Tuy rằng gã còn được gọi là Hao Hổ nhưng cho dù ai nhắc tới thì cũng với vẻ khinh thường.

- Phụ thân! Người nói xem phải như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta phải chịu nhịn để cho Tào tặc muốn làm gì ở Uyển thành thì làm hay sao? Phụ thân! Người thường dạy con là đại trượng phu phải đội trời đạp đất. Chúng ta tuy nói không quan trọng nhưng cũng không phải miếng thịt bò mà người ta muốn xẻo thì xẻo. Cho dù trở mặt cũng chưa chắc thất bại.

Một bên là sống nhục còn một bên là chết vinh.

Trương Tú do dự không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thúc phụ! Nếu không quyết định được thì tại sao không mời quân sư tới bàn luận? - Trương Tín hiền kế.

Trương Tú lặng đi một chút liền nghĩ thông suốt.

Đúng vậy! Những chuyện như thế này nên bàn luận với quân sư. Có thể quân sư sẽ có chủ ý, khiến cho ta không phải lo lắng.

Lập tức Trương Tú cho người tới mời Giả Hủ.

Nhưng y chưa kịp sai người thì ngoài cửa đã có người nói:

- Tướng quân! Quân sư đến rồi.

Ngày mùng sáu tháng giêng năm Kiến An thứ hai, ánh nắng tươi sáng tỏa xuống vạn vật.

Ánh nắng đầu xuân thật ấm áp và thoải mái. Những ngày đông giá rét đã qua đi, mùa xuân đã đến. Tất cả đều cởi những bộ trang phục thật dày, đi ra ngoài mà hít thở không khí của mùa xuân. Người trong Uyển thành đều vui cười đi lại trong thành.

Mùa xuân đến rồi, chiến tranh đã chấm dứt.

Trên đời này chẳng lẽ còn chuyện gì đáng giá hơn để cho người ta chúc mừng hay sao?

Mà trong đại doanh của quân Tào bên ngoài Uyển thành, một đại hán cao chín thước đang đứng trên đất trống, hưởng thụ ánh nắng đầu xuân. Y mặc một chiếc áo chên ngắn màu hồng, áo khoác đen màu lam được thắt bằng một cái đai to. Trên cái đai được giắt mười cái kích nhỏ có hình dáng quái dị. Ở sau y có hai gã thị vệ, một ời cầm một cây Long Tước dài bảy thước còn một người thì đeo một đôi kích đen nhánh, nặng trĩu dài chừng một mét tư. Toàn bộ thân kích được cắm trong một cái túi bằng da hổ, chỉ để lộ hai cái lưỡi liềm dài chừng ba mươi phân. Dưới ánh mặt trời, nó phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Nét mặt đại hán hơi đen, đôi mắt to, mũi tẹt, miệng rộng.

Y có một bộ râu ngắn nhìn như cái bản chải khiến cho khuôn mặt thêm dữ tợn. Vì vậy xung quanh y, ngoại trừ hai gã thân binh ra không hề có người nào dám tới gần.

- Điền đại ca có chuyện gì mà hôm nay thở ngắn thở dài như vậy?

Hai thân binh rõ ràng có quan hệ thân cận với đại hán cho nên nói chuyện thoải mái.

Đại hán thở dài:

- Nghe nói rằng Trương Tú được coi là Bắc Địa thương vương, trong quân Tây Lương được coi là người số một dưới Lã Bố. Thật vất vả mới tranh được với Hứa lão hổ tới đây, cứ tưởng được đánh một trận thỏa

thích, nhưng không ngờ lại rơi vào cảnh này. Con mẹ nó! Thằng Trương Bá Loan không có trứng, chưa thêm đánh đã gơ tay đầu hàng, làm cho lão tử không biết ăn nói với Hứa lão hổ thế nào. Cứ thế này làm sao mà ta không khó chịu?

Gã thân binh nghe vậy liền nở nụ cười.

Bên trong doanh trại có lẽ chỉ có người trước mặt y mới cảm thấy khó chịu.

Những người khác, cho dù là Vu Cẩm hay Tào Hồng cũng đều cảm thấy may mắn. Dù sao nếu cuộc chiến này có cảnh máu chảy đầu rơi thì sao mà cao hứng được?

Tuy nhiên vị đại hán trước mặt là một người cuồng đánh nhau.

Từ khi xuất hiện tới nay, y không ngại giao phong với người khác. Y đấu với Hao Hổ Lữ Bố kết quả là không phân thắng bại. Mà đấu với tám tướng của Lã Bố cũng thắng nhiều thua ít. Còn thủ hạ của Lưu Dự châu là Quan Vũ và Trương Phi cũng đều có giao phong với y. Ngay cả vài tên thượng tướng trong nhà như Hứa lão hổ - Hứa Chử, hay người vừa mới tìm tới nương tựa Tào Công là Từ Hoảng...

Ngay cả huynh đệ một nhà với Tào công là Tào Nhân, cùng với hai vị tướng quân Hạ Hầu có quan hệ chặt chẽ với gia tộc họ Tào là Hạ Hầu Uyên và Hạ Hầu Đôn đều bị y quấy rầy.

Vì vậy mà y được Tào công thêm tin yêu, phong chức Vũ Mãnh Hiệu úy, bảo vệ trung quân.

Đồng thời cũng chính là thị vệ bên cạnh Tào công. Cho nên chúng tướng bên quân Tào nhìn thấy người này đều phải trốn, tránh không bị y lôi lại...

Vốn y tưởng rằng sau khi tới Uyển thành có thể đại chiến một trận nhưng không ngờ Trương Tú đã đầu hàng.

Điều đó làm cho khiến cho vị Điển hiệu úy có thể chịu nổi?

- Điển đại ca! Huynh cũng không nên than thở. Nếu để cho chủ công nghe được lại bị quở trách. Hơn nữa, một tên Trương Tú cần gì đại ca phải ra tay? Chỉ nhìn hành động của y cũng đủ biết y không đáng để cho Điển đại ca coi trọng. Không đánh cũng được, trở về Hứa Đô, huynh có thể tìm Hứa lão hổ mà luyện tập. Cho dù Hứa lão hổ không muốn thì còn có những người khác, đều có thể đánh cho sáng khoáy mà.

Đại hán nghe vậy cũng hơi chấp nhận.

- Tiểu Tam! Người nói vậy cũng đúng. Trương Bá Loan bất quá chỉ có gan chuột nhắt, không thể xứng đáng được Điển mỗ coi trọng.

Vị đại hán này tên là Điển Vi, là ái tướng tâm phúc của Tào Tháo.

Tính cách của gã vốn cực kỳ phóng khoáng, lại có phần hiệp nghĩa. Đầu năm, từng giết Lý Vinh là quan ở Phú Xuân báo thù cho bạn. Tối giữa năm, Trương Mạc cử binh, lúc đó Điển Vi tới đầu quân ở dưới trướng Tư Mã Triệu Sùng. Lúc đó là cỡ trong quân vừa dài vừa to đột nhiên bị đổ, mọi người không thể nào đứng lên. Lúc đó, Điển Vi chỉ cần một tay là có thể đứng thẳng nó lên được. Từ đó về sau được mọi người kính trọng. Sau này, Điển Vi trở thành bộ hạ của Hạ Hầu Đông, mấy lần có công nên cũng lên được tới chức Tư Mã trong quân.

Khi Tào Tháo thảo phạt Lã Bố...

Lúc đó, Lã Bố đóng quân ở cách Bộc Dương năm mươi dặm về phía Tây. Tào Tháo đánh lên ban đêm, không ngờ Lã Bố tự mình tới cứu viện, hai bên xảy ra chiến đấu. Ngay lúc đó, Tào Tháo phải chiêu mộ người phá trận địch, nên Điển Vi đã giành lấy, suất lĩnh hơn mười người mặc trọng giáp không cần tấm chắn nhảy vào trận địa địch. Sau khi ác chiến với Lã Bố hơn trăm hiệp, viện quân của Tào Tháo đến khiến cho Lã Bố bất đắc dĩ phải lui binh.

Lã Bố được gọi là Hao Hổ, cưới Xích Thố, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích từng đánh cho Chư hầu nghe thấy mà sợ mất mật. Người đời mặc dù xem thường nhân phẩm của y, nhưng khi nói tới võ nghệ của Lã Bố ai cũng phải công nhận là nhân tài kiệt xuất. Điển Vi có thể đại chiến trăm hiệp với Lã Bố mà chỉ hơi rơi vào thế hạ phong, mức độ dũng mãnh có thể thấy được. Cũng chính vì trận chiến đó mà Điển Vi được Tào Tháo ưu ái. Lại thêm tính cách chân chất của gã, không có kết bè kết phái nên được Tào Tháo

coi trọng, phong cho làm Đô Úy, giữ ở bên cạnh. Đồng thời cũng cho hẩn mấy trăm tên thân binh tuần tiểu trong quân.

Năm Kiến An thứ nhất, Tào Tháo lại phong Điển Vi làm Vũ Mãnh Hiệu úy, cũng ban cho tự là Quân Minh lại còn khen ngợi.

Trong quân lưu truyền, tráng sĩ dưới trướng có Điển Quân, từ nay Tào công có thể ngủ ngon.

Điều đó chứng tỏ chỉ khi nào có Điển Vi, Tào Tháo mới có thể ngon giấc.

Tào Tháo chinh phạt Nam Dương, đến Uyển thành tiếp nhận sự đầu hàng, từng thiết yến mời đám người Trương Tú tới uống rượu. Khi Tào Tháo đi chúc rượu, Điển Vi cầm đại phủ đứng ở sau lưng của y. Cây phủ đó có đường kính gần bốn mươi phân, ánh sáng sắc lạnh. Vì vậy mà khi Tào Tháo đi tới trước người nào, Điển Vi ở sau tròng mắt, đối phương liền ngoan ngoãn uống. Mãi cho tới khi tiệc rượu chấm dứt, đám người Trương Tú cũng không dám có ý gì khác.

Còn trong Tam quốc diễn nghĩa lại mô tả Điển Vi vô cùng đáng sợ.

Mà trong kinh kịch đời sau, Điển Vi lại biến thành đại hán mặt vàng, như mọi người biết.

Hôm nay là ngày mà Trương Tú và Tào Tháo đổi quân. Vì để tránh cho Trương Tú kích thích quá độ, Tào Tháo quyết định để cho Điển Vi ở trong doanh trại mà không cho lộ diện.

Vì thế mà làm cho Điển Vi không có việc gì.

Y mang theo hai tên thân binh đi quanh trong trướng, chốc chốc lại mắng Trương Tú nhất gan, chốc lát lại nhắc Tào công bắt công không cho y gặp gỡ.

Hai tên thân binh nghe Điển Vi than thở chỉ biết nhe răng cười.

Trong đám quân Tào, người dám nhắc tới Tào tháo như vậy, ngoại trừ Điển Vi ra không còn có người thứ hai.

- Đi hỏi thăm xem, Trương Tú có ra khỏi thành hay không?

- Điển đại ca! Vừa rồi chẳng phải huynh đã để cho ta đi nghe ngóng hay sao? Trương Tú đã ra khỏi thành, hơn nữa binh mã trong thành cũng đã tập kết xong.

- Vậy đi tiếp xem con mẹ nó đã đi chưa?

Điển Vi trợn mắt lên mà mắng:

- Chẳng khác gì cái lũ đàn ba. Hơn một canh giờ mà hẩn vẫn chưa đi sao?

Hai tên thân binh nhìn nhau, chỉ biết cười khổ.

Thoạt nhìn thì vị Điển Hiệu úy này không coi Trương Tú vào đâu...

- Tiểu Tam! Người đi xem đi.

- Được.

Tiểu Tam lên tiếng rồi nhanh chóng chạy ra ngoài đại doanh.

- Điển đại ca! Hôm nay ta thấy huynh có chút gì đó không bình tĩnh.

Tên thân binh còn lại, không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Binh mã của chủ công đã chỉnh tề. Trương Tú cũng không âm ỉ, ngài lo lắng làm gì?

- Ta lo lắng? Người nói ta lo lắng? Ha ha ha.... - Điển Vi như nghe được một chuyện thú vị, ngửa mặt lên trời cười to. Có điều cười thì cười nhưng nụ cười của y từ từ biến mất, thay vào đó là một nét mặt nghiêm trọng. Y thở dài nói:

- Được rồi! Đúng là ta có chút lo lắng. Có điều ta không phải lo lắng cho Trương Tú mà là lo lắng cho chủ công và một người khác....

- Lo cho chủ công?

Điển Vi trình trọng gật đầu:

- Lần này chủ công dường như không được trầm ổn, so với những trận chiến trước kia rất khác. Ta thấy dường như chủ công quá thoải mái.

Tên thân binh biết nhìn Điển Vi như vậy nhưng thật ra là người biết suy nghĩ.

Đôi khi Tào Thảo tưởng chừng như lơ đãng nhưng cũng hỏi ý Điển Vi.

- Đại ca lo lắng cho người nào?

- Có còn nhớ trước đó vài ngày khi chúng ta đến đây, có người đứng sau Trương Bá Loan không?

Tên thân binh lặng đi một chút rồi lắc đầu:

- Không nhớ rõ.

- Tên đó hình như tên là... - Điển Vi vỗ nhẹ vào trán, rồi đột nhiên nói:

- Giả Hủ! Tên đó tên là Giả Hủ, hình như là quân sư của Trương Tú. Khi chúa công đưa rượu mời, y vẫn không nói gì. Cho dù ánh mắt của ta, y cũng không hề e ngại. Khi Chủ công mời y uống rượu, biểu hiện của y vẫn thông dong. Ta thấy được người như vậy còn đáng sợ hơn Trương Bá Loan.

- Ta thấy có chút ấn tượng.

Điển Vi cố sức xoa bóp khuôn mặt:

- Ta nghĩ rất nhiều, có lẽ là không sao. Nhưng con mẹ nó. Tên Trương Bá Loan làm sao mà rút lui lâu như vậy? Tên Tiểu Tam kia đi mãi mà sao vẫn không về? Tiểu Ngũ! Người ra xem thế nào.

Tiểu Ngũ ngăn người, mặc dù trong lòng nghĩ không cần nhưng vẫn khom người tuân lệnh.

Sau đó, y đi ra ngoài đại doanh. Nhưng chưa được hai bước, đột nhiên từ bên ngoài có âm thanh ồn ào vọng vào, nào là tiếng người huyền áo, tiếng ngựa hí, cùng với tiếng hò hét vang trời.

- Tào tặc chạy đi đâu? Tào tặc chạy đi đâu?

Vốn Điển Vi định đi về trước, nghe thấy những âm thanh đó liền cảm thấy nao nao.

Trong phút chốc, sắc mặt y thay đổi, chạy tới trước mặt Tiểu Ngũ:

- Tiểu Ngũ! Có nghe thấy tiếng gì không?

Tiểu Ngũ có chút bối rối, gật đầu liên tục:

- Hình như là từ hướng đại lộ vọng tới.

- Không ổn.

Điển Vi quát to một tiếng rồi đoạt lấy cái túi da hổ trong tay tiểu Ngũ, sau đó khoác lên người rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng y chưa ra tới ngoài cửa thì tiểu Tam từ bên ngoài đã hối hả chạy vào.

- Tiểu Tam! Bên ngoài có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt tiểu Tam trắng bệch, nói lắp bắp:

- Điển đại ca. Đại... đại... Không ổn rồi. Trương Tú... Trương Tú làm phản.

Lão Hà khẩu nằm về phía Tây Nam của Uyển thành.

Nơi này cách Tịch Dương chừng bốn mươi dặm, cách Uyển thành chừng mười dặm. Đứng ở chỗ cao có thể thấy tinh kỳ pháp phối ở hướng Uyển thành.

Ngụy Diên và Tào Bàng đứng ở chỗ ngoặt của sông nhìn ra xung quanh.

Theo Ngụy Diên nói, nơi này phải có đò. Nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng một con đò.

- Tại sao lại không có thuyền? - Tào Bằng nghi hoặc hỏi.

Ngụy Diên gãi đầu có chút xấu hổ, nói:

- Ta nào biết? Trước kia nơi này có khá nhiều. Ta nhớ rõ có một lần đi qua đây có tới ba, bốn con thuyền.

- A! Lần trước huynh tới đây là khi nào?

Ngụy Diên suy nghĩ, rồi trịnh trọng trả lời:

- Hai năm trước.

“Ta nhớ chết người! Hai năm trước, người đi ngang qua nơi này dò rất nhiều nhưng hiện tại bây giờ đã là sau hai năm, hơn nữa, Tào Tháo và Trương Tú đại chiến ở đây làm sao mà có đò?”

- Ngụy đại ca! Ngoại trừ nơi này ra còn có lối nào không?

- Hướng Đông! Đại khái chừng ba tới năm dặm đường, có một cái đình. Có điều hiện giờ đã bị bỏ hoang. Nơi đó, nước sông hiền hòa hơn rất nhiều, cũng không rộng lắm. Nhưng bây giờ đang là đầu xuân, băng tuyết tan rã, cho nên ta cũng không biết nước sông có lên cao hay không.

Tào Bằng cười khở một tiếng:

- Vậy chúng ta tới đó xem.

Lúc này đã khoảng mười giờ trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Những cơn gió mùa xuân mặc dù hơi lạnh nhưng lại nhẹ nhàng giống như ngón tay nhỏ của thiếu nữ, vuốt nhẹ qua khuôn mặt. Tào Bằng dắt ngựa sóng vai với Ngụy Diên. Trận giết chóc thảm thiết đêm trước khiến cho hai người không thể nâng tinh thần lên được. Nhưng hần và Ngụy Diên đều hiểu rõ tất cả những chuyện diễn ra đêm đó đều in sâu vào trong trí nhớ. Trừ khi một ngày có thể báo thù nếu không thì không thể nào quên.

Mối thù đó thật sự khắc cốt ghi tâm.

- A Phúc! Lần này người về dự định thế nào?

- Nếu trong nhà không có việc gì, chúng ta sẽ đi tới núi Thổ Phục. - Tào Bằng thở ra một hơi như muốn trút hết tất cả những bức dọc trong lòng. Hần trầm mặc một chút rồi thấp giọng nói:

- Cha của Đầu Hồ năm đó từng có một thời gian làm nghề buôn bán không vốn, lão có vài huynh đệ cũ kiếm ăn ở Phục Dương. Chúng ta sau khi dàn xếp xong, chuyện này sẽ từ từ tính toán.

Mua bán không vốn thật ra chính là làm sơn tặc.

Ngụy Diên nở nụ cười quái dị, nhỏ giọng nói:

- Sơn tặc Thổ Phục sao?

- Đúng.

- Những người đó thật ra đều là hảo hán. Mặc dù chưa tiếp xúc với họ, nhưng danh tiếng cũng không tồi. Không ngờ Đầu Hồ lại còn có bí mật đó. Cha của hần năm đó chắc chắn địa vị không hề thấp. Nếu như vậy thì lúc nào tiện sẽ tới đó. - Ngụy Diên dứt lời, nét mặt trở nên nghiêm chỉnh, hạ giọng hỏi:

- Nhưng ta không rõ, vì sao người không muốn tới đầu nhập Tào công? Như vậy so với sơn tặc còn mạnh hơn.

- Gia nhập với Tào công... Huynh xem ta trời gà không chặt, thư chẳng quả luận. Như vậy thì làm sao sống yên dưới trướng của Tào công? Hơn nữa, nếu bây giờ cho dù ta có qua thì cũng không có người dẫn tiến. Có đi cũng không được người ta coi trọng. So với điều đó, chẳng bằng trở về, từ từ tích tụ thực lực.

Hai chữ xuất thân ở đây thực sự quá quan trọng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

47. Chương 48: Đồi Cao Nơi Uyển Thành.

Tào Bàng

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 48: Đồi cao nơi Uyển thành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Chẳng lẽ Tào Bàng không nghĩ tới việc mời chào Ngụy Diên hay sao? Dĩ nhiên là muốn. Nhưng hắn biết, hắn không có cái thực lực đó. Vào thời đại này, xuất thân và danh tiếng là hai yếu tố quan trọng để sống yên trên đời. Đương nhiên ngoại trừ những điều đó ra, nếu có chút bản lĩnh thì có thể làm nên sự nghiệp. Những thứ khác không nói, Lưu Bị khi chưa có danh tiếng Lưu hoàng thúc, binh lính chẳng qua có mấy nghìn người, tướng chỉ có Quan, Trương, mưu sĩ chỉ có Tôn Càn và Giản Ung mà thôi. Thậm chí ngay cả Quan Trương cũng vì tình huynh đệ mới ở với y. Còn về phần Tôn Càn và Giản Ung cũng chẳng có gì quan trọng... Y có thể đứng yên ở Từ Châu cũng là vì có quan hệ với gia tộc quyền thế ở địa phương.

Mãi cho tới khi y chiếm được danh hiệu “Lưu hoàng thúc” mới bắt đầu xây dựng được cơ nghiệp.

Ngay cả giặc khải vàng cũng về với Lưu Ích châu, truy cứu nguyên nhân cũng bởi vì cái danh hiệu Lưu hoàng thúc của y.

Còn hiện tại, Tào Bàng còn không so được với Lưu Hoàng thúc, làm sao mà mời được người khác?

Người quý ở cái biết mình biết người.

Về điểm này Tào Bàng làm hoàn toàn đúng. Từ khi quen biết Ngụy Diên cho tới nay, hắn chỉ dùng một vài thủ đoạn nhỏ để kéo gần quan hệ. Còn về chuyện sau này...thì để sau này nói.

Hiện tại, hắn chưa có tư cách để nói tới tương lai.

Ngụy Diên nghe Tào Bàng nói xong liền trở nên trầm tư.

Xét một cách công bằng thì tình hình của y tốt hơn Tào Bàng rất nhiều. Ít nhất hắn có một nghề có thể trở thành võ tướng. Nhưng vấn đề là, ngoại trừ điều đó ra, tình hình của y và Tào Bàng hoàn toàn tương tự. Cũng đồng dạng xuất thân thấp kém, chẳng hề có thanh danh. Cứ như vậy mà mạo muội đi tìm tới nương tựa dưới trướng của Tào Tháo thì như thế nào? Giới lâm chỉ là một tên Ngũ trưởng, hoặc thập trưởng rồi từng bước leo lên.

Mà bản thân như thế nào, Ngụy Diên hết sức rõ.

Ngụy Diên đi lính được sáu năm, chiến công rất nhiều nhưng bản thân mới chỉ làm được tới Truân tướng.

Cho dù Tào Tháo có biết nhìn người, nhưng có lẽ phải mất tới thời gian năm, sáu năm, mới có thể lọt vài tầm mắt của y.

Lại thêm năm, sáu năm nữa qua cái tuổi đôi mươi, cũng bước vào tuổi tam thập nhi lập.

Nhưng không có người dẫn tiến, đôi khi đó là chuyện vô cùng đau đầu. Nhưng người dẫn tiến làm sao mà tìm được dễ dàng?

Nghĩ tới đây, Ngụy Diên liếc mắt nhìn Tào Bàng một cái.

Dưới ánh nắng, gương mặt của Tào Bàng có một chút trẻ con. Có điều, ánh mắt trong suốt của hắn tản ra một sự trầm ổn.

Thực ra a Phúc nói có phần đúng.

Hắn có thể nói như vậy, đúng là sức quan sát rất mạnh.

Nếu không có gì bất ngờ, tương lai nhất định có thể trở nên nổi bật.... Hay là cùng với hắn tạo ra một chút thanh danh?

Ý nghĩ đó chỉ thoáng lóe lên rồi Ngụy Diên lắc đầu phủ định.

“Tình hình của ta không giống với a Phúc. Ta đã qua hai mươi. Nếu không bật lên thì tương lai sợ rằng khó có thành tựu. A Phúc tuổi vẫn còn nhỏ, hắn có đầy đủ thời gian và lý do để trưởng thành, tích tụ thực lực. Nếu hiện tại ta chỉ cầu dựa vào thì tương lai rất khó ngồi cùng bàn với hắn.”

Mỗi người đều có giấc mơ của mình.

Ngụy Diên cũng thế.

Hơn nữa, tính tình của gã kiêu ngạo, không thể chấp nhận để cho bản thân dựa vào một đứa bé còn yếu hơn mình. Nếu phải như vậy, năm đó gã chẳng thêm để ý tới binh lính Nghĩa Dương mà tìm tới nương tựa vào Văn Sính. Dù sao thì với hiện tại, gã cũng có thể có được vị trí trong quân Tào.

Cả hai người đều mang tâm trạng nên đi đường không ai nói gì.

Bỗng nhiên, Ngụy Diên dừng bước, vươn tay nắm lấy cánh tay Tào Bằng.

- Ngụy đại ca! Sao lại vậy?

- Nghe.

Nét mặt của Ngụy Diên nghiêm túc, nghiêng tai lắng nghe.

Tào Bằng vội vàng ngừng thần tập trung chỉ thấy loáng thoáng ở xa có tiếng ngựa hí, người kêu. Thi thoảng còn có tiếng kêu thảm thiết vọng vào tai Tào Bằng.

Phía trước có chiến trận?

Tào Bằng thoáng quay đầu nhìn Ngụy Diên thì thấy y đã nhanh chóng nằm xuống, dán lỗ tai lên mặt đất.

- Có người cưỡi ngựa đang tới đây.

- Có bao nhiêu người?

- Ít nhất là ba bốn mươi người.

Tào Bằng hít một hơi rồi nhìn xung quanh.

- Ngụy đại ca! Mau vào rừng.

Vừa nói, hắn vừa dắt ngựa chạy vào rừng cây cách đó không xa. Trong đầu hắn xuất hiện suy nghĩ: Trận chiến Uyển thành! Trương Tú phản kích”

Chắc chắn là như vậy. Chắc chắn là Tào Tháo chạm vào Thím của Trương Tú làm y nổi giận.

“Không phải! Chẳng phải là Trương Tú phản lại vào buổi tối sao? Bây giờ đang là giữa ban ngày, tại sao lại phản công được?”

Tào Bằng vừa nghĩ vừa chạy vào trong rừng.

Ngụy Diên cũng theo sát. Sau khi hai người vào trong rừng cây, Ngụy Diên lại nhìn xung quanh:

- A Phúc! Chúng ta ở đây ẩn thân phải không.

Tào Bằng nhìn thoáng qua chiến mã bên cạnh rồi đột nhiên cắn răng một cái mà tát vào mông nó.

Con chiến mã giật mình rồi phi về phía Bắc.

Ngụy Diên kinh ngạc kêu lên:

- A Phúc! Người làm gì vậy?

- Lên cây! Chúng ta lên cây.

- A?

- Leo lên cao nhìn được xa. Cho dù ai giao chiến thì cũng không để ý tới bên trên. Chúng ta ẩn nấp trước rồi quan sát.

Ngụy Diên suy nghĩ thấy Tào Bằng nói đúng.

Vì vậy mà y chẳng hề do dự, đeo Long Tước lên lưng rồi dùng hai tay hai chân nhanh chóng trèo lên một thân cây. Tào Bằng lại càng thoải mái hơn. Đừng có thấy hắn gầy yếu, thấp hơn Ngụy Diên. Sau khi leo lên cây, Tào Bằng đưa tay sờ người thì phát hiện không có vũ khí phòng thân. Cây Hoàn đảo của hắn lúc chiều khi bị Ngụy Diên đánh bất tỉnh đã không còn nữa.

- Ngụy đại ca có binh khí hay không?

Khoảng cách giữa hắn và Ngụy Diên cũng không quá xa, nên sau khi nghe vậy liền rút một thanh đoản kiếm bên hông.

Thanh kiếm dài chừng bốn mươi cm, chuôi và lưỡi được rèn thành một thể. Trên thân chuôi được quấn một lớp vải thô, tuy nhiên không có phần che tay.

Đây là một thanh kiếm tùy thân, đối với Ngụy Diên nó gần như chỉ là đồ trang trí mà không có sức chiến đấu.

Gã giơ tay về phía Tào Bằng rồi ném. Tào Bằng ngồi trên một nhánh cây, đón lấy đoản kiếm rồi giắt vào eo. Sau đó, hắn đứng dậy, trốn sau thân cây. Do ngày đông giá rét mới đi qua, mùa xuân mới tới, cho nên trên cây không hề có lá cây. Cũng may, cây to nên thân và cành rất nhiều, ẩn nấp ở đó, nếu từ ngoài rừng rất khó phát hiện ra Tào Bằng.

Ngụy Diên thấy Tào Bằng làm vậy cũng học theo.

Cả hai người vừa mới ẩn nấp thì tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, vọng vào tai Tào Bằng.

Tào Bằng kiểm chân, nhìn chăm chú.

Cuối cùng Trương Tú quyết định, phản lại quân Tào.

Có điều khiến cho y quyết định như vậy không phải là vì người thân của y bị Tào Tháo đưa lên giường mà bởi vì Giả Hủ mang tới cho y một tin tức.

Dưới tay Trương Tú có một viên chiến tướng tên là Hồ Xa Nhi.

Nghe nói người này có thể nâng được năm trăm cân, ngày đi bảy trăm dặm. Về chuyện có thật hay không thì không ai biết. Chỉ biết Hồ Xa Nhi quả thực là một dũng tướng, được coi là chiến tướng số một dưới Trương Tú có thể lấy đầu thượng tướng trong đám vạn quân. Lúc Trương Tế còn sống coi Hồ Xa Nhi là tâm phúc, phong cho là Đô Úy, túc vệ ở trung quân, cũng giống như Điển Vi.

Sau Trương Tế, Trương Tú cũng coi trọng y.

Nếu Tào Tháo chỉ lên giường với thím của y thì cũng vẫn có thể nhịn.

Vào cái thời điểm này nữ nhân cũng không đáng giá lắm. Nếu quả thật có thể dựa vào một nữ nhân mà đứng vững trong quân Tào thì Trương Tú vẫn còn có thể chịu được.

Hiện giờ Trương Tú đã không còn là Bắc Địa vương thương tung hoành trong đám quân Khương nữa rồi.

Trên thực tế, sau khi y tới Trường An, trong lòng có thêm rất nhiều dục vọng. Mà người có dục vọng, muốn khôi lại dũng khí năm đó quả thật vô cùng khó khăn. Chẳng khác nào như Lưu hoàng thúc đã nói :huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo. Trương Tú cũng vậy.

Hồ Xa Nhi là tướng yêu của y.

Nhưng viên ái tướng đó lại được Tào Tháo để ý.

Thậm chí còn được tặng một số tiền lớn....

Điều này cũng chính là đục khoét nền tảng một cách trắng trợn. Trương Tú không thể chịu nổi điều này. Thím bị Tào Tháo chiếm lấy thì người bị cấm sừng là người chủ đã chết của y không liên quan tới y. Nhưng Tào Tháo lại dám lộ liễu lôi kéo ái tướng của y thì là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn tước hết quyền lực của ta? Hay là người muốn giết ta? Lúc trước khi ta đầu hàng, người đồng ý là vì không muốn xảy ra chiến đấu. Bây giờ ta đầu hàng rồi, người định tính sổ ta? Đến khi Hồ Xà Nhi giết ta, người thuận tình thuận lý tiếp nhận bộ hạ, binh mã của ta?

Những ý nghĩ đó liên tục xuất hiện không thể nào kéo lại được.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Trương Tú quyết định phản lại.

Mà Giả Hủ được y nể trọng cũng không tỏ ý phản đối. Một khi Trương Tú đã quyết tâm, Giả Hủ liền cung cấp cho y một kế hoạch đầy đủ.

Đồng thời Giả Hủ còn suốt đêm rời khỏi Uyển thành, tới Tương Dương, đàm phán với Lưu Biểu.

Gã tới đó vừa để vạch mặt Tào Tháo vừa để minh ước với Lưu Biểu thêm một bước gắn bó. Nếu không Trương Tú sẽ bị hai mặt gặp địch.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

48. Chương 49: Lực Sĩ Ở Uyển Thành.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 49: Lực sĩ ở Uyển thành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nói chung bên đầu hàng vào thời điểm thay quân không được mang theo binh khí mà tập trung một chỗ. Yêu cầu của Trương tú mặc dù hơi quá đáng, nhưng lúc này Tào Tháo cũng đang vui vẻ nên không để ý. Vì thế Trương Tú lại đưa thêm một yêu cầu. Theo kế hoạch ban đầu, khi Trương Tú rút quân khỏi Uyển thành sẽ theo đường mà Tào Tháo chọn. Trương Tú nói đường đó không dễ đi, nếu theo con đường khác rút quân thì thời gian sẽ nhanh hơn. Vì thế mà hắn thỉnh cầu cho rút quân theo đường lớn. Cứ như vậy, đường hắn rút quân ở ngay bên cạnh doanh trại của quân Tào.

Đối với điều này Tào Tháo cũng không hề phản đối.

Nhưng đúng vào lúc quân Uyển thành rút lui, Trương Tú đột nhiên công kích doanh trại quân Tào.

Tào Tháo không hề phòng bị, đột nhiên bị tập kích làm cho rối loạn.

Y cuống quýt dẫn người chạy trốn. Trương Tú đuổi theo rất sát. Nhưng khi gần đuổi kịp Tào Tháo thì bị Điển Vi ngăn cản.

.....

Tào Bằng đứng trên tàng cây nhìn thấy một đội quân Tây Lương mặc giáp đen đang phóng ngựa rất nhanh.

Mà cách họ không xa có một đại hán đang nằm rạp trên lưng ngựa, bỏ chạy như điên.

- Điển Vi! Chạy đi đâu?

Quân Uyển Thành liên tục hò hét.

Thật ra kỵ binh của Uyển thành cũng chính là quân Tây Lương.

Hán Cao tổ Lưu Bang chém rắn khởi nghĩa, dân gian có truyền thuyết Xích Đế chém Bạch đế. Theo ngũ hành mà nói thì Hán là hỏa, vì vậy mà áo giáp lấy màu đỏ làm chính. Còn kỵ binh Tây Lương ở Tây Bắc nên lấy màu đen làm chính. Tào Bằng sống lại vào thời đại này cũng có hiểu biết về một số tập tục. Vì vậy hắn chỉ cần nhìn có thể phát hiện ra bên nào với bên nào.

Có điều khiến cho Tào Bằng thấy giật mình đó là tiếng hò hét của quân Tây Lương.

- Điển Vi?

Vị đại hán kia chẳng lẽ là Điển Vi sao?

Đời sau đối với Tam quốc có rất nhiều bản. Chẳng hạn như về mặt vũ lực thì có nhất Lữ, nhì Triệu, tam Điển Vi.

Điển Vi này có thể nói là một nhân vật được rất nhiều người yêu thích. Bởi gã vừa trung thành, vừa dũng cảm,... Ít nhất thì kiếp trước, Tào Bằng coi Điển Vi như vậy. Người này là Điển Vi? Chẳng phải y bị đánh cấp hai cây kích, chết thảm trong doanh trại quân Tào hay sao?

Trong lúc Tào Bằng đang thắc mắc thì kỵ tướng dẫn đầu quân Tây Lương, giương cung bắn về phía Điển Vi ba phát.

Mũi thứ nhất trúng thẳng vào lưng Điển Vi nhưng không biết bị vướng cái gì mà rơi xuống. Mũi thứ hai bắn trúng đùi Điển Vi. Còn mũi tên thứ ba bắn thẳng vào chiến mã của Điển Vi. Con ngựa bị đau hí to một tiếng rồi dựng thẳng hai chân trước lên. Đại hán không kịp chuẩn bị liền ngã xuống đất, còn con ngựa bỏ trốn.

Đại hán đứng dậy giơ tay lôi đôi kích ở sau lưng ra.

Nhìn thấy đôi kích, Tào Bằng có thể xác nhận đại hán chính là Điển Vi.

A?

Điển Vi không ngờ vẫn còn sống.

Tào Bằng cảm thấy khó hiểu. Hắn quên mất rằng những gì mình biết phần lớn là từ Tam Quốc diễn nghĩa mà ra.

Diễn nghĩa và chính sử có sự khác biệt rất nhiều.

- Điển Vi ở đây. Người nào muốn chết?

Quân Tây Lương cưỡi ngựa xông tới, bao vây quanh Điển Vi.

Còn Điển Vi vẫn thản nhiên, hai tay giơ cao thiết kích mà hét vang. Tiếng hét của gã giống như tiếng sấm khiến cho chiến mã của quân Tây Lương có chút hoảng sợ, liên tục đạp đạp xuống đất. Kỵ binh của quân Tây Lương có thể nói là sinh ra trên lưng ngựa, thuật cưỡi ngựa của người nào cũng có thể nói là siêu quần. Thoáng cái, họ đã làm cho chiến mã bình tĩnh. Một viên tiểu tướng, cũng chinh slaf kỵ tướng vừa mới bắn tên thúc ngựa đi lên.

Y cầu trường mâu dài tám trượng chỉ vào Điển Vi:

- Điển Quân Minh! Tào tặc đã bỏ trốn, sao ngươi không xuống ngựa đầu hàng có thể miễn tội chết?

Trên cây, Ngụy Diên nhìn sang hướng Tào Bằng thì thấy Tào Bằng giơ tay làm một động tác “giết” Ngụy Diên lập tức hiểu ý hắn.

Điển Vi nổi giận mắg:

- Đám tiểu nhân các ngươi cũng dám to mồm giết ta? Chủ công phụng thiên mệnh, phò tá nhà Hán. Mấy tên khốn các ngươi trợ Trụ vi ngược, sớm muộn gì cũng phải chết. Muốn Điển Vi ta đầu hàng, thì hỏi đôi kích trong tay ta có đồng ý hay không? Nhóc con, có dám đánh một trận với ta không?

Trong lúc nói chuyện, râu tóc Điển Vi vểnh lên giống như một con sư tử.

Xung quanh mặc dù có hơn năm mươi quân kỵ Tây Lương nhưng vẫn e ngại.

Điển Vi thật sự quá hung hãn.

.....

Trương Tú đánh lên quân Tào, thấy sắp giết được Tào Tháo thì bị Điển Vi cản lại.

Điển Vi có thể đánh gần ngang với Lã Bố. Mặc dù Trương Tú thuần thục thương pháp, thân trải qua trăm trận chiến nhưng so với Điển Vi vẫn còn kém hơn nhiều. Có điều, hấn lại đang cầm thương cưỡi ngựa, người mặc trọng giáp. Còn Điển Vi thì vội vàng, trên người không có một mảnh giáp nào. Cả hai người ác chiến mười hiệp, Trương Tú đâm trúng bả vai Điển Vi còn Điển Vi cũng bổ một đao vào ngực y. Kết quả của việc có và không có giáp ngay lập tức được thể hiện. Mặc dù Trương Tú bị thương nhưng nhờ có giáp nên cũng không đáng lo ngại. Còn Điển Vi thì bị một thương, máu chảy rất nhiều.

Có điều, nhân lúc hai người giao thủ, Tào Tháo dẫn người bỏ chạy.

Thấy Tào Tháo đã thoát, Điển Vi mới đoạt lấy một con ngựa rồi liều chết mở một đường máu.

Theo Trương Tú suy nghĩ thì Điển Vi chỉ là một tên vũ phu, không có gì đáng ngại. Mục đích của y là giết chết Tào Tháo. Chỉ cần giết được Tào Tháo, Điển Vi cũng không làm được trò trống gì. Cho nên, Trương Tú truy kích Tào Tháo, còn cháu của y là Trương Tín lại mang ý định khác. Mọi người đều biết, Điển Vi vũ dũng, nếu như y có thể giết chết được Điển Vi thì chẳng phải dương danh thiên hạ hay sao? Vì vậy mà Trương Tín dẫn theo một đội quân, đuổi sát theo Điển Vi với dã tâm không giết được gã thì không thu quân. Vì vậy mà mới đuổi từ Uyển thành cho tới tận đây.

Điển Vi mất tọa kỵ không hề sợ hãi.

Song kích của gã chắn ngang trước ngực, miệng gầm lên liên tục.

Trương Tín đột nhiên nổi giận, quát to một tiếng:

- Điển Vi! Ngươi muốn chết.

Nói xong, chỉ thấy gã thúc ngựa dương thương, vọt về phía Điển Vi. Ngựa của quân Tây Lương phần lớn là ngựa tốt có thể hình to, tốc độ cực nhanh. Nhìn nó vọt tới chẳng khác gì một trận gió thổi trên mặt đất. Trương Thư lao lên, quân Tây Lương cưỡi ngựa bao vây xung quanh Điển Vi.

Điển Vi cười lạnh:

- Các ngươi chỉ có thể này thôi sao?

Điển Vi đón Trương Tín, đột nhiên dậm chân nhay lên, kích bên tay trái đưa về phía trước, khóa lấy trường thương của Trương Tín. Lực lượng quá mạnh khiến cho cánh tay của Trương Tín tê dại. Không để cho gã kịp phản ứng, kích bên tay phải của Điển Vi đã giáng xuống mặt với thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Đúng lúc này, từ trong đám ngựa chột có một con lao ra.

- Điển Vi! Không được hại chủ ta.

Một cây Long Tước đại đao dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói lọi bổ xuống đầu một tên kỵ tướng Tây Lương.

Tên kỵ tướng kinh hãi, vội vàng giơ thương lên, chỉ nghe mấy tiếng keng keng vang lên, trong nháy mắt cương đao và đại thương đã va chạm nhau ba cái. Cây đại thương trong tay tên kỵ tướng mặc dù làm bằng sắt nhưng liên tiếp va chạm khiến cho nó gãy thành hai đoạn. Bóng người kia rơi xuống đất, đồng thời đại đao xẻ dọc từ trên mặt tên kỵ tướng xuống đến áo giáp.

Nơi ngực của tên kỵ tướng một vết máu ngày càng rõ, rồi một chùm sương máu phun ra, còn y thì ngã xuống ngựa.

- Tên đen! Đừng sợ! Có ta tới giúp ngươi.

Sau khi Ngụy Diên rơi xuống đất, Long Tước đại đao trong tay tiếp tục vung lên.

Những bóng đao dũng mãnh liên tục xuất hiện khiến cho không khí xung quanh rít lên từng chập.

Điển Vi thấy có người giúp đỡ liền phẫn chấn tinh thần đứng dậy.

Gã hét to một tiếng, chịu cơn đau ở đùi mà bay lên, song kích trong tay xuyên qua ngực một tên lính Tây Lương, đồng thời gã chop lấy chiến mã. Sau đó, song kích tung bay nhanh chóng đánh vọt tới bên người Ngụy Diên. Cả hai người dựa lưng vào nhau, hình thành một trận thế đơn giản, đấu với quân Tây Lương.

Trong phút chốc, trên đỉnh đồi tràn ngập tiếng người hô, ngựa hí.

Tào Bằng trốn trên cây, bình tĩnh quan sát tình hình.

Đại đao của Ngụy Diên sắc bén, khí thế hung hãn, mỗi đao bổ ra đều có tiếng rít khiến cho đối phương không thể tới gần. Còn Điển Vi thì song kích tung bay, hóa thành đám mây kích quay cuồng. Chỉ cần người nào tới gần sẽ chịu một đòn trí mạng. Trong phút chốc, hơn mười tên lính Tây Lương đã ngã xuống vũng máu. Có điều trên người Điển Vi lại có thể hai vết thương, tuy không nguy hiểm nhưng máu cũng chảy rất nhiều.

Cứ tiếp tục thế này thì không thể được.

Tào Bằng có thể nhận ra, Ngụy Diên hay Điển Vi đều dùng những chiêu hung ác công kích.

Làm thế này tạo ra sát thương rất mạnh nhưng đối với hai người mà nói thì sẽ nhanh chóng kiệt sức.

Hơn nữa, thời gian kéo dài càng lâu lại càng nguy hiểm.

Quân Uyển thành sớm hay muộn cũng sẽ tới đây, khi đó kẻ địch sẽ càng lúc càng nhiều. Đừng nói không cứu được Điển Vi mà ngay cả Ngụy Diên cũng bị lôi vào.

Hắn dõi mắt nhìn khắp mọi nơi.

Đột nhiên, Tào Bằng phát hiện Trương Tín vô tình đang di chuyển về phía mình.

Nhìn hai người Điển Vi và Ngụy Diên hung dữ như vậy, khiến cho Trương Tín là một trong tam hổ của họ Trương cũng phải run sợ.

Y theo bản năng thúc ngựa lùi về sau, từ từ đi tới dưới chỗ Tào Bằng ẩn nấp.

Y dõi mắt nhìn vào chiến trường, tay nắm chặt trường mâu nhưng trống ngực lại đập thình thịch.

Người ta nói Điển Vi dũng mãnh, hiện giờ mới thấy đúng là không giống người bình thường. Xem ra không thể nào đánh loạn với y, chỉ có đánh lên mới là thượng sách.

Có điều cái tên kia từ đâu tới?

Nhìn trang phục của y thì dường như không phải ời của quân Tào.

Trương Tín vừa suy nghĩ lại lịch của Ngụy Diên vừa len lén cắt trường mâu, giờ cung chuẩn bị một mũi tên.

Y cắn răng, từ từ kéo dây cung.

Khi dây cung đã bị kéo căng, Trương Tín nở nụ cười lạnh.

“Thành danh đúng vào sáng nay.”

- Tiểu tặc! Đừng có đâm người sau lưng.

Bên tai y đột nhiên vang lên tiếng quát non nớt. Tào Bằng thấy Trương Tín không để ý tới sự tồn tại của mình liền đột nhiên leo từ trên cây xuống. Trong tay hắn nắm một thanh đoản kiếm. Trương Tín đang chuẩn bị bắn, chợt nghe thấy trên đầu có tiếng người liền kinh hãi. Y ngẩng đầu lên, không ngờ dây cung buông ra, mũi tên găm thẳng vào bắp đùi.

Đau quá, Trương Tín kêu to một tiếng.

Đúng vào lúc này, Tào Bằng đã xuất hiện trước mặt gã.

Một tay hắn vỗ vào vai Trương Tín, sau khi giảm bớt lực lại phát kình khiến cho thân thể lại bay lên.

Tào Bằng ở trong không trung, xoay người, lưỡi kiếm sắc bén xoẹt qua cổ Trương Tín mà cắt đầu y.

Một dòng máu tươi từ cổ Trương Tín phun ra, bắn vào người Tào Bằng.

Còn đầu Trương Tín liền rơi xuống đất, lăn đi hai vòng, ánh mắt vẫn mở to như không tin được vào chuyện đã xảy ra.

- Tặc tướng đã chết. Điền tướng quân chớ có hoảng, viện binh tới đây.

Đầu tiên, quân Tây Lương nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trương Tín liền quay đầu lại thì thấy một cái thi thể không đầu rơi xuống đất. Không để cho họ kịp phản ứng, thì lại nghe thấy tiếng kêu tiếp theo của Tào Bằng.

“Viện binh quân Tào đã tới?”

“Ông trời ơi! Quân Tào còn có viện binh?”

Mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng quân Tây Lương đã bị Ngụy Diên và Điển Vi làm cho hết hồn.

Bây giờ lại nghe nói viện binh của quân Tào đến, hơn nữa Trương Tín bị giết.... Tất cả khiến cho quân Tây Lương hoảng loạn, cả đám nhanh chóng thúc ngựa bỏ chạy.

- Viện binh tới? Là viện binh ở đâu? Là Nguyên Nhung hay Văn Tắc?

Điển Vi vừa thở hồng hộc vừa nói thầm trong lòng.

Nghe có viện binh, tâm trạng của gã đang khấn trương lập tức bình tĩnh, hai mắt tối sầm, ngã xuống đất.

Ngụy Diên thu trường đao, xương cốt toàn thân gần như mềm nhũn.

- A Phúc! Không ngờ Tào Công lại thua?

Gã nhìn về phía Tào Bằng, trong mắt vẫn còn nghi hoặc.

Trong suy nghĩ của y, Tào Tháo lợi hại như vậy làm sao có thể bị Trương Tú đánh bại?

- Người kia là ai mà dũng mãnh như vậy... Nếu hắn không bị thương thì có lẽ ta không địch nổi mười hiệp.

Ngụy Diên vừa mới kể vai chiến đấu với Điển Vi nên cảm nhận rất rõ.

Cùng với việc bản thân cảm thấy khó hiểu vì thất bại của Tào Tháo, bên cạnh đó y lại thấy khiếp sợ vì sức chiến đấu của Điển Vi.

Thiên hạ rộng lớn, anh hùng hào kiệt nhiều không kể xiết.

Thấy khí thế giết người của Điển Vi, trong lòng Ngụy Diên có chút thất vọng.

“Có lẽ trước đây ta đã quá coi thường anh hùng trong thiên hạ.”

Tào Bằng cũng không biết điều đó. Nếu hắn biết vì sự xuất hiện của Điển Vi, khiến cho lòng kiêu ngạo của Ngụy Diên giảm đi nhiều thì không biết hắn sẽ như thế nào.

Hắn bước nhanh tới kiểm tra về thương của Điển Vi.

Sau đó, hắn xé một miếng vải trên người, rồi buộc chặt vết thương của Điển Vi lại mà nói với Ngụy Diên:

- Nơi này không thể ở lâu, mưa giúp ta đỡ hẳn đây.

- A! Cái này được.

Ngụy Diên như bưng tỉnh, vội vàng bước nhanh tới đón lấy Điển Vi trong tay Tào Bằng.

- A Phúc! Người này là ai?

Tào Bằng vội vàng dắt hai con chiến mã Tây Lương vô chủ trên chiến trường rồi đưa một con cho Ngụy Diên. Sau đó hắn còn gỡ một cây hoàn đao từ người một gã kỵ tướng Tây Lương sau đó mới nhảy lên ngựa.

- Ngụy đại ca! Nếu người muốn đứng vững ở bên quân Tào thì y sẽ là người dẫn tiến cho huynh.

- A?

- Cụ thể thế nào ta sẽ nói với huynh sau, chúng ta về đòi Đại Vương trước, có lẽ không lâu nữa, Trương Tú sẽ phái người tới đây.

Dứt lời, Tào Bằng run dây cương, thúc ngựa đi.

Ngụy Diên không hiểu ra sao nhưng cũng biết nơi này không thể ở lâu.

Còn về chuyện Uyển thành....

Có lên lúc này, nơi đó vô cùng hỗn loạn...

Nghĩ tới đây, Ngụy Diên cố gắng nâng Diễm Vi lên ngựa, sau đó đạp chân:

- A Phúc! Từ từ đã... Đi.

Con chiến mã hí một tiếng rồi tung vó đuổi theo Tào Bằng.

Nơi đòi Đại Vương thuộc khu vực của Uyển thành.

Cái trại bị bỏ hoang nhiều năm bây giờ được mở ra.

Trong sơn trại cũ nát có thể thấy nhiều năm không được nhiều người quét dọn. Từng dãy phòng xá chẳng đầy mạng nhện. Đi vào cửa phòng, đập vào mũi là một mùi tanh. Do nhiều năm không có ai ở nên nơi đây đã biến thành thiên đường của chuột. Trên đường đi có thể thấy trên những hòn đá đầy cứt chuột. Ngoài trừ điều đó ra, còn có vô số dấu chân dã thú... Trên bãi đất trống của sơn trại có đủ loại xương khô, bị mưa gió ăn mòn. Rất nhiều phòng xá đã bị sập, chỉ còn lại mấy gian phòng bị sập một nửa, ngay cả cửa cũng chẳng còn.

Ngụy Diên vừa mới đặt chân vào liền hắt xì mấy cái.

- A Phúc! Hay là chúng ta đổi chỗ khác đi.

Tào Bằng nhảy xuống ngựa, buộc cương con ngựa vào một cái cột rồi sau đó nhìn quanh mà trả lời:

- Ngụy đại ca! Ở đây đi. Nơi này cách Uyển thành một đoạn đường, có lẽ Trương Tú cũng không thể tới ngay được. Thương thế của tên kia rất nặng, cần phải xử lý. Nếu chúng ta cố ép thì không chừng không thể giữ được mạng của y. Cố nhịn một chút.

Có lẽ ngay cả Ngụy Diên cũng không nghĩ rằng, bất giác, mình bắt đầu coi trọng Tào Bằng.

Cái nhìn đối với tình hình.

Tầm mắt đối với đại cục của Tào Bằng có thể nói là thiên hạ vô song.

Đây là điều bình luận của Ngụy Diên đối với Tào Bằng. Thật ra, cái đại cục mà Tào Bằng nhìn thấy cũng chính là tri thức tích lũy ở đời sau.

Nếu như không vượt thời gian tới đây, làm sao mà hắn biết được Tào Tháo sẽ thất bại?

Cũng vậy, nếu như không vượt tới đây thì làm sao hắn có thể nói ra được suy luận Tào Tháo sẽ thống nhất phương Bắc?

Cũng không cần biết là đạo văn hay là tiên tri nhưng trong suy nghĩ của Ngụy Diên thì Tào Bằng có chút gì đó thần bí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

Đồng Lam Phương

49. Chương 50: Uyển Thành Kết Thúc.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 50: Uyển thành kết thúc.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- A Phúc! Người này là ai?

Ngụy Diên cố gắng ôm Điển Vi vào trong một căn phòng tốt nhất, đồng thời cũng tương đối sạch sẽ, khô ráo.

Tào Bằng đẩy cửa sổ cho không khí thông thoáng, sau đó tìm một chỗ sạch sẽ, đặt Điển Vi nằm xuống.

- Ngụy đại ca. Ta đi kiểm chút củi, chúng ta phải nhóm lửa.

- Quên đi. Để ta đi... Người biết chữa thương?

- A! Cũng biết một chút, nhưng không giỏi lắm.

- Thật sự không hiểu nổi, người học ở đâu được mấy thứ này. Tỷ phu của người... Thôi! Ta đi nhóm lửa, thuận tiện xem tình hình xung quanh.

Ngụy Diên nói xong liền quay đầu bước đi.

Tào Bằng nhìn căn phòng phát hiện trên vách tường có một chút nén. Thứ nén này cháy rất mạnh, một căn phòng thường chỉ cần bằng đó là đủ rồi. Chẳng biết cây nén này để ở đây từ bao giờ.

Thậm chí Tào Bằng còn nghĩ rằng “chẳng lẽ do Giả Phục để lại?”

Hắn đi tới gỡ cây sáp xuống.

Sau đó, Tào Bằng quay trở lại bên cạnh Điển Vi, cắm trên mặt đất rồi lấy trong ngực ra một cái hộp quẹt cổ gắng châm lửa khiến cho căn phòng ấm áp hẳn lên.

Quần áo Điển Vi ướt sũng máu, thậm chí màu máu cũng đã biến thành màu đen.

Tào Bằng cẩn thận cởi quần áo của y xuống mà hơi nhíu mày. Hóa ra trên người Điển Vi có tới hơn hai mươi vết thương. Chỉ cần nhìn vào đó cũng biết được trước đây người này đã chém giết thảm thiết như thế nào. Cũng may đây là Điển Vi chứ nếu là một người khác thì chỉ sợ bây giờ đã nằm dưới đất. Rất nhiều vết thương đã dừng chảy máu. Đặt tay trên người Điển Vi có thể thấy được cơ thể của y hơi đập nhẹ nhẹ. Cũng chính vì vậy mà máu của y mới từ từ chảy chậm lại. Ngoại trừ ba chỗ trên vai, bụng và sau lưng ra nhưng chỗ khác không còn gì đáng lo.

Người này không ngờ đã đạt tới cảnh giới tẩy tủy.

Nhờ đó mà thân thể trong vô thức, tự điều chỉnh, giảm bớt thương tích.

Tào Bằng cầm một cái túi da hổ, đổ ra vài cái bình nhỏ. Mấy cái bình này được làm từ đất nung, trên mỗi bình đều có dấu hiệu. Tào Bằng cầm lấy một cái bình có dấu trường đao mà mở ra. Vương Mãnh đã nói với hắn, từ thời xưa rất nhiều người không biết chữ cho nên lấy ký hiệu đơn giản để chú thích. Chẳng hạn như đánh dấu hình cái đao có nghĩa là thuốc đặc chế để cầm máu. Võ tướng bình thường trên người đều có mang loại thuốc này để tránh những chuyện không ngờ.

Cái túi da hổ này là của Điển Vi.

Đúng như Tào Bằng nghĩ, trên người Điển Vi cũng có mang theo thuốc cầm máu.

Những vết thương đã đóng vảy thì không cần phải để ý. Quan trọng là ba vết thương nặng nhất. Sau khi đổ thuốc kim sang ra, hắn khẽ nhắm rồi lấy thuốc cầm máu bôi lên miệng vết thương. Sau đó hắn nhỏ thuốc kim sang, xoa trên tay rồi xoa lên chỗ cầm máu. Thuốc mỡ màu đen trộn với thuốc cầm máu là loại thuốc thần hiệu nhất. Có điều, tác dụng của loại thuốc này rất mạnh nên khi xoa lên miệng vết thương, Tào Bằng cảm giác được thân thể Điển Vi đang căng cứng chột thả lỏng.

Thật sự không hiểu nổi, kim sang được vào thời Đông Hán không biết được tạo ra bằng cái gì.

Nhưng có một điều hết sức rõ ràng đó là loại thuốc mỡ này có công hiệu thần kỳ. Sao khi hòa với thuốc cầm máu, nó nhanh chóng làm cho vết thương kết vảy. Tào Bằng thấy thứ thuốc trị thương tương tự, thậm chí còn tốt hơn.

thể hình của Điển Vi rất to. Sau khi lật người, xoa hết thuốc lên ba vết thương, Tào Bằng ướm hết cả người mà thở hồng hộc.

Lúc này, Ngụy Diên cũng đã xem xong tình hình xung, đồng thời đốt đồng lửa trong phòng.

Gã còn tìm được một cái bình vỡ đi, múc một ít nước rồi lấy lương khô trong túi ra cho vào bình mà nấu. Cả căn phòng tràn ngập mùi thơm khiến cho Tào Bằng không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Cả ngày hôm nay, ngoại trừ bữa sáng ra, hắn còn chưa ăn uống gì nên bụng đang sôi sùng sục.

- A Phúc! Lại đây ăn một chút đi.

Trong cái trại này còn có rất nhiều dụng cụ ăn uống.

Không biết có phải là do năm đó Giả Phục tự quân xưng vương để lại hay là người tới sau lưu lại cho người khác. Ngụy Diên không chỉ tìm được một cái bình đất mà còn tìm cả hai cái bát. Sau khi rửa xong vẫn còn có thể sử dụng.

Bánh bột ngô rất mặn xem ra bỏ rất nhiều muối.

Nếu không đem nó luộc thì cơ bản không thể cắn nổi. Nhưng một khi luộc xong, mùi vị cũng tạm.

Tào Bằng thật sự đói bụng cho nên ăn liên tiếp ba bát mới cảm thấy no.

Ngụy Diên rót hết chỗ nước bột ngô còn lại vào trong bát của mình, vừa ăn vừa hỏi:

- A Phúc! Người nói tên kia là người giới thiệu cho ta?

Tào Bằng cười cười gật đầu.

- Huynh không nghe thấy quân Tây Lương hét hay sao? Người này tên là Điển Vi... Huynh không biết Điển Vi là ai? Đây chính là tướng yêu của Tào công, cũng là túc vệ của Tào công. Nghe nói, nếu Tào công không có người này thì ăn ngủ không ngon. Ha ha! Ngụy đại ca chẳng phải muốn nương tựa Tào công hay sao? Vừa hay có hắn dẫn tiến, có thể nhanh chóng đứng vững trong trường của Tào Công.

- A?

- Người này còn được Tào công gọi là cổ ác lai. - Tào Bằng liếc nhìn Điển Vi đang hôn mê, trong lòng chợt có một cảm giác kỳ lạ: 'Không ngờ ta lại cứu Điển Vi?'

Trong lịch sử, trận chiến mở màn của Tào Tháo ở Uyển thành bị đại bại.

Điển Vi cũng chết trong trận chiến đó khiến cho sau này Tào Tháo cũng từng nói: "Không phải ta thương tiếc đứa con và cháu của ta. Nhưng ta đau và tiếc nhất chính là Điển Vi."

Bởi vậy có thể thấy Tào Tháo yêu Điển Vi như thế nào.

Tào Bằng như một con bướm nhỏ, khẽ vẫy đôi cánh của mình.

Một lần nữa, cái vẫy cánh của hắn biến đổi vận mệnh của Ngụy Diên. Bây giờ, hắn còn cứu Điển Vi cũng là cứu một trong những đại tướng được mình yêu thích nhất.

Ngụy Diên theo bản năng liếc nhìn Điển Vi rồi tắc lưỡi.

Thật đúng là không ngờ được. Gã đang tìm cách làm sao để nương tựa Tào Tháo thì không ngờ lại xuất hiện một người dẫn đường.

Có điều, Ngụy Diên chợt nghĩ ra một chuyện gì đó liền cau mày:

- A Phúc! Tào công mới bại, ta làm thế nào lại đi nương tựa Tào Công?

- Ngụy đại ca! Chỉ cần huynh cứu sống Điển Vi thì sợ gì không nương tựa được Tào công?

- Ý của ta là...khi nào Tào công mới phản kích?

Trong suy nghĩ của Ngụy Diên, thực lực của Tào Tháo mạnh như vậy chắc chắn sẽ phản kích Trương Tú.

- Trong một chốc, Tào công chưa chắc đã công kích mà thậm chí còn có khả năng thu binh.

- A?

- Tào công ở quân Nam dương không có căn cơ. Gia tộc quyền thế ở đây cũng chưa chắc chấp nhận Tào công. Trước đây, tào công thế lớn, binh không phải thấy máu. Nhưng hiện tại y bị Trương Tú đánh bại sẽ dẫn phát gia tộc Nam Dương phản ứng. Huynh không nghĩ tới, Trương Tú có thể đánh bại Tào công thì đám thổ hào lại ngồi yên? Đến lúc đó, Tào công chưa chắc đã có khả năng đứng vững ở quận Nam Dương, mà phải từ từ tính lại... Ngoài ra, Viên Thiệu ở Hà Bắc cũng không thể để cho Tào công chiếm được quận Nam Dương. Y nhất định sẽ nghĩ cách kiềm chế. Như vậy thì Tào công...

Tào Bằng cười cười, nhỏ giọng nói:

- Chẳng qua, huynh cứ yên tâm. Sớm muộn gì, Tào công cũng đánh tới quận Nam Dương.

Ngụy Diên gật nhẹ đầu, nét mặt có chút kính phục.

- A Phúc! Người và ta cùng tới nương tựa Tào công đi.

Kiến thức của người tốt như vậy, nhất định sẽ được Tào công để ý. Tới lúc đó, huynh đệ chúng ta cùng dốc sức dưới trướng của Tào công, tương lai đập bằng Kinh Tương.

Tào Bằng trầm mặc.

Hắn đứng dậy đi ra cửa, khoanh tay nhìn lên trời.

Chỉ thấy phía Đông lấp lánh đầy sao.

Tào Bằng thấp giọng nói:

- Ta đã chậm mất một ngày. Sáng mai ta phải đi... Ngụy đại ca! Ta phải về nhà.

Ngụy Diên há miệng định nói gì đó lại thôi.

Tào Bằng lo lắng cho sự an nguy của cha mẹ, thà rằng vất bỏ tương lai đó là cái hiếu, đủ khiến Ngụy Diên kính nể. Trăm thiện hiếu là đầu, gã không thể ngăn cản Tào Bằng làm trọn cái nghĩa của mình...

Chỉ có điều, chuyện này quả thật có chút đáng tiếc.

Ngụy Diên thở dài, ôm chân nhìn đồng lửa hừng hực trước mặt mà ngơ ngác.

Ngày mùng bảy tháng giêng năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo đại bại ở Uyển thành.

Từ khi Tào Tháo khởi sự tới nay, lần đại bại này là lần mà y tổn thất nhiều nhất. Không chỉ hao binh tổn tướng mà còn mất cả đứa con trưởng Tào Ngang, và đứa cháu Tào An Dân. Còn ái tướng tâm phúc của y là Điển Vi cũng không biết sống chết ra sao.

Chỉ có điều đáng mừng duy nhất là thứ tử Tào Phi của Tào Tháo, sau khi y vượt qua Dục thủy liền nhanh chóng quay lại hội họp.

Nếu Tào Phi cũng chết thì Tào Tháo đúng là...

Có điều, đúng như Tào Bằng nói, thất bại của Tào Tháo khiến cho ánh sáng thần bí trên đầu y biến mất.

Các gia tộc quyền thế ở quận Nam Dương đều khởi binh phản kháng.

Ngày mùng mười tháng giêng, Tào Tháo đành phải buông tha huyện Vũ Âm mà lui về Dự châu.

Nhưng cho dù Tào Tháo bỏ quân Nam Dương nhưng cũng không hoàn toàn rút khỏi. Trước khi rút về Hứa Đô, Tào Tháo lệnh cho tộc đệ là Gián Nghị đại phu Tào Hồng đồn trú ở Diệp Huyện gây áp lực với quận Nam Dương.

Trên đường rút lui, Tào Tháo nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trâu thị:

- Sớm muộn gì ta cũng lấy tính mạng của Trương Bá Loan, trả lại mối nhục hôm nay.

Cùng với lúc Tào Bàng quyết định dùng công kích Uyển thành, ở huyện thành Cực Dương, Khoái Chính nhú mày, nhìn phong thư trong tay.

Trầm tư thật lâu, y ngẩng đầu hỏi lão quản gia lâu năm:

- Hoàng Xạ lệnh cho ta bắt cả nhà họ Tào. Người thấy thế nào?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

codon.tra

50. Chương 51: Hạ Hầu Lan

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 51: Hạ Hầu Lan

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trời sáng rồi!

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, càng làm tăng thêm sắc xuân ấm áp.

Tào Bàng dụi dụi mắt, ngáp mấy cái rồi vươn vai. Gân cốt được giãn ra khiến hắn cảm thấy tinh thần phần chấn. Nhìn khắp căn phòng, Điển Vi vẫn hôn mê chưa tỉnh. Tuy nhiên từ hơi thở nhẹ ổn định của y, có thể thấy tình hình đã tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Ngụy Diên không ở trong phòng.

Chiếc đao long tước không bao giờ rời khỏi tay cũng biến mất.

Có điều Tào Bàng biết, Ngụy Diên không thể bỏ đi một mình. Ở đây còn người dẫn tiễn của hắn, giờ hắn đi thì đi đâu được chứ? Nhìn qua cánh cửa sổ đang mở hờ, Tào Bàng nhìn thấy hai con ngựa Tây Lương đang cột bên ngoài nên càng chắc chắn Ngụy Diên chưa đi.

Bước ra khỏi phòng, hắn vệ sinh cá nhân đơn giản, người đã hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn đi đến cạnh Điển Vi, đưa tay ra xem lớp thuốc bôi trên người y. Thuốc mỡ màu đen qua một đêm đã biến thành màu hơi xám. Lấy tay gõ bên trên, mảng thuốc vỡ vụn, tự động rơi xuống, lộ ra vết thương bên dưới. Máu đã ngừng chảy nhưng vết xương vẫn rất khủng khiếp. Tào Bàng nhú mày, bỏ một viên thuốc vào mồm nhai nát, sau đó đắp lên trên vết thương của Điển Vi. Hiệu quả của thuốc không tồi, ít nhất nhìn từ tình hình bây giờ, tốc độ hồi phục của Điển Vi cực kỳ nhanh.

Lúc Tào Bàng chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài xúc miệng, Điển Vi đột nhiên cử động, mở to mắt.

Ánh sáng còn sót lại nơi khóe mắt, thấy bóng người mập mờ phía trước, Điển Vi không nói gì, bất ngờ ngồi dậy, túm chặt vào cổ đối phương...

Tào Bàng không kịp phòng bị nên bị Điển Vi véo ở cổ, suýt nữa nghẹt thở.

Sức lực của bàn tay to lớn đó thực sự quá đáng sợ. Giống như chiếc kim sắt bấm chặt, Tào Bàng thậm chí có thể tưởng tượng, ngón tay Điển Vi chỉ cần dùng lực nhẹ là có thể vụn đứt cổ hắn. Mặt đỏ phừng phừng, Tào Bàng đành giãy dụa vô vọng.

May mà, Điển Vi rất nhanh chóng nhìn rõ người trong tay mình...

“Người là ai?”

Tào Bằng cố gắng đập vào cánh tay Diển Vi nhưng chỉ như con chuồn chuồn rung cột.

Diển Vi ngậy người, lập tức có phản ứng buông tay ra ngay. Nhưng y vẫn không lơ là cảnh giác, nhìn chăm chăm Tào Bằng, ánh mắt sắc lạnh. Chỉ cần hấn dấm có chút cử động là Diển Vi sẽ không do dự lấy mạng hấn.

Khụ khụ khụ...

Tào Bằng khom người thở hổn hển.

“Nhà ngươi báo đáp ân nhân vậy sao?”

“Ân nhân?”

Ánh mắt Diển Vi nhìn xa xăm nhưng lập tức nhớ đến chuyện ngày hôm qua.

“Người đã cứu ta? Không đúng, người cứu ta, ta nhận ra, chứ không phải một cậu bé như người.”

Lúc này Tào Bằng cũng ổn định lại, nhìn khuôn mặt đen xì của Diển Vi, giận dữ nói: “Người cao lớn giúp người đánh nhau là bằng hữu của ta, người cuối cùng giết Tây Lương chủ tướng là ta. Ngay cả điều này người cũng quên rồi sao? Nếu không phải ta giết chủ tướng của bọn chúng, người đã mất mạng từ lâu... Vết thương trên người người cũng là do ta đắp thuốc giúp, người ban nãy suýt nữa giết chết ta, biết không?”

Đầu óc Diển Vi mơ hồ, hình như đã nghĩ ra điều gì.

Trương Tín quả thực đã bị giết, chỉ là khi đó y đã kiệt sức, đầu óc quay cuồng, không nhìn rõ là ai ra tay.

Chả nhẽ chính là cậu bé trước mặt này sao?

“Cậu bé, người cũng có thể giết người?”

Khó trách Diển Vi nghi ngờ, thân hình của Tào Bằng đúng là quá yếu đuối. Mặc dù đã luyện thái cực quyền một thời gian, cơ thể cải thiện hơn trước rất nhiều. Nhưng đó cũng chỉ là so với trước đây, còn trong mắt Diển Vi, Tào Bằng chỉ là một đứa trẻ...

Tào Bằng hừ một tiếng, không thèm để ý đến Diển Vi nữa.

Diển Vi cũng cảm thấy vô vị liền chống người muốn đứng dậy.

“Nếu người muốn chảy hết sạch máu thì hãy cử động đi. Ta phải nói rõ với người, thuốc cầm máu và trị thương đã không còn nhiều nữa, tính ra chỉ cầm cự được hai lần nữa. Vết thương của người vừa liền miệng, nếu cử động, vết thương sẽ rách, ta sẽ không giúp người đắp thuốc tiếp nữa... Khặc, thuốc này làm từ gì? Sao mà ghê thế? Người hãy nằm ngoan ngoan, đừng để ta lo lắng vì người nữa!”

Thuốc này quả thực rất khó chịu, lúc này trong miệng Tào Bằng tê cứng.

Nói xong, hấn bước ra khỏi phòng không thèm quay đầu lại, để Diển Vi lại một mình trong phòng. Ngồi trên sàn nhà, Diển Vi cúi đầu nhìn vết thương trên người, cảnh tượng ngày hôm qua tự nhiên hiện về. Đúng rồi, chủ công giờ ra sao? Có thoát khỏi nguy hiểm không?

“Cậu bé, cậu bé!”

Diển Vi hét lớn trong phòng.

Lát sau, Tào Bằng mới bước vào, hỏi với giọng không vui: “Đồ đen xì, người lại có chuyện gì nữa thế?”

“Đây là đâu? Người biết chủ công nhà ta...”

“Chủ công của người sẽ không sao đâu!” Tào Bằng ngắt lời, lau các giọt nước trên mặt rồi nói: “Chiến tướng dưới trướng Tào công có vô số, không phải chỉ có mình Diển Vi người có kinh nghiệm chiến đấu. Bên cạnh hấn nhiều người thế, chắc chắn rút lui an toàn... Đây là Đại Vương Cương, cách Uyển Thành một đoạn đường nữa. Nếu người muốn quay về tiếp tục bảo vệ Tào Công thì ngoan ngoãn đường thương đi.”

Ánh mắt Diển Vi lóe lên sự khó hiểu.

“Cậu bé, người là ai, sao biết chủ công ta là ai?”

“Ngớ ngẩn, Uyển Thành đại chiến, một bên là Tiểu Trương tướng quân, một bên là Tào Công. Quân Tây Lương đã truy sát người thì chắc chắn chính là người của Tào Công. Xin người lần sau suy nghĩ cái, vấn đề này, ta thực sự lười trả lời lắm... Ta tên là Tào Bằng, người hôm qua chung vai sát cánh tác chiến với người tên là Ngụy Diên. Đúng rồi, Ngụy đại ca chuẩn bị tới nhờ cậy Tào Công, người có thể dẫn tiến cho huynh ấy chứ?”

Tào Bằng châm chọc nhưng Điển Vi không hề tức giận.

Hắn ngậy người, liếc nhìn bộ áo giáp vậy máu trên người Tào Bằng, chợt hỏi: “Tiểu ân nhân, người là...”

“Ta là người Niết Dương, được Lưu Biểu triệu tập.

Ngụy đại ca là người Nghĩa Dương, là một vị tướng ở Nghĩa Dương thuộc quận Nam Dương. Chỉ vì đắc tội với quan lớn mà gặp nạn trên đường đi hộ tống lương thảo tới Uyển thành. Giờ hắn có nhà nhưng khó về, vì thế muốn nương tựa ở chỗ Tào Công, cố gây dựng công danh. Điển Vi, người có thể giới thiệu được không?”

“Người, biết tên của ta?”

Tào Bằng thở dài, lắc đầu nói: “Vừa bảo người hãy hỏi những câu có lý một tý, kết quả chưa được hai câu, người lại... quân Uyển thành hô to như thế... Điển Vi đứng lại! Người nói xem, ta có thể không biết người là ai sao? Được rồi, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Ngay cả Điển Vi cũng thấy, câu hỏi của mình ban nãy hơi ngốc nghếch.

Cậu bé trước mặt ăn nói rất sắc sảo, thế nhưng không hiểu tại sao, Điển Vi không tức giận nổi.

Hắn không nhịn được liền bật cười, “võ nghệ của Ngụy đại ca đó không kém, mặc dù không so được với ta nhưng cũng được coi là cao thủ. Nếu y muốn cậy nhờ Tào Công, đương nhiên ta sẽ tiến cử y. Nếu y muốn, ta có thể để hắn làm cận vệ của ta trước, như thế cũng có nhiều cơ hội tiếp xúc với Tào Công hơn. Có điều, muốn được Tào Công xem trọng thì phải xem bản lĩnh của y, ta cũng chỉ có thể giới thiệu.”

Đối với nguyên tắc dùng người của Tào Tháo, Tào Bằng cũng không rõ lắm.

Có điều, được làm thân vệ của Điển Vi, chắc chắn càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với Tào Tháo.

Tào Bằng tin rằng, Ngụy Diên là người có bản lĩnh thật sự. Chỉ cần cho y một vài cơ hội, nói không chừng sẽ được Tào Tháo xem trọng, thậm chí trọng dụng.

“Vây, ta xin đa tạ!”

Tào Bằng nói xong liền đi sang bên cạnh, cầm chiếc túi da hổ của Điển Vi rồi đeo chéo trên người.

“Cậu bé, đó hình như là đồ của ta mà.”

“Mượn một tý không được sao?” Tào Bằng cười, nhìn Điển Vi nói: “ta đã cứu mạng người, còn đắp thuốc nữa, thu lại một ít cũng bình thường mà. Tử Lộ trước đây làm việc tốt, từ chối tiền thưởng của người khác, nhưng Tử Công cũng làm việc tốt tương tự lại nhận sự đền ơn của người khác. Khổng thánh nhân lại không trách cứ Tử Công, trái lại còn khen thưởng hắn. Khi Tử Lộ hỏi, Khổng thánh nhân nói: “Nếu tất cả mọi người đều giống như người, làm việc tốt mà không được đền đáp lại, ai còn tiếp tục muốn làm việc tốt nữa? Cách làm của Tử Công có thể khiến càng nhiều người hơn nữa làm việc tốt... Người xem, Khổng thánh nhân đã nói vậy, ta cũng nghe theo lời giáo huấn của tiên hiền. Vì thế, ta lấy túi da đi cũng rất bình thường.”

Điển Vi nhìn Tào Bằng bằng ánh mắt ngỡ ngàng, chỉ thấy vẻ mặt tươi cười của hắn đặc biệt rạng rỡ.

“Cậu bé, cậu từng đọc sách chưa?”

“Hừ!”

Tào Bằng cúi người xuống, cầm thanh kiếm ngắn vào thắt lưng, sau đó xé quần áo ra, bịt mũi dao rồi quần lại, đặt ở bên cạnh.

“Viên cầm máu này, người tạm thời không cần, ta sẽ mang đi.”

Người hãy giữ lấy thuốc trị thương, khoảng 6 tiếng đổi một lần. Cơ thể người cường tráng, vết thương hồi phục rất nhanh. Có lẽ thay thêm hai lần nữa sẽ đóng vảy. Chỉ cần không vận động mạnh, chắc chắn sẽ khỏe lại rất nhanh... Chuyện của Ngụy đại ca, xin nhờ người đây!”

“Cậu bé, người là...”

Diễn Vi nhìn các động tác của Tào Bằng với vẻ ngờ vực, đột nhiên cất giọng hỏi.

Tào Bằng nói: “Đến lúc ta đi rồi! Đáng nhẽ ta nên xuất phát từ hôm qua, không ngờ gặp phải chuyện của người, làm lỡ mất một ngày.”

codon.tra

51. Chương 52: Hạ Hầu Lan (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 52: Hạ Hầu Lan (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Người không đi cùng ta sao? Muốn đi đâu?”

“Về nhà!” Tào Bằng nói, đeo nghiêng con dao trên lưng, “cha mẹ ta còn ở Niết Dương, lần này xảy ra chuyện lớn như thế, ta phải về xem. Diễn Vi đại ca, người đã tỉnh rồi, ta cũng yên tâm hơn. Lát nữa Ngụy đại ca sẽ về, người hãy bảo trọng.”

Không biết tại sao, Diễn Vi đột nhiên có cảm giác lưu luyến.

Cậu bé này ăn nói sắc sảo, hơn nữa còn chế giễu hần, chẳng nề tình gì cả.

Nhưng cảm giác này lại rất thân thiết. Diễn Vi cũng có con, tuổi xấp xỉ với Tào Bằng. Chỉ là do Diễn Vi thường xuyên bên ba bên ngoài nên rất ít đoàn tụ bên nhau. Thấy Tào Bằng, Diễn Vi bất giác nhớ đến con trai mình. Đặc biệt là khi Tào Bằng nói muốn quay về thăm cha mẹ, lòng hiếu thuận đó càng khiến hần có cảm tình.

Người cổ đại phán xét sự tốt xấu của con người chỉ từ hai chữ đức và hạnh.

Đánh giá đức hạnh như thế nào?

Chữ “hiếu” này đặt ở vị trí đầu tiên.

Một người hiếu thuận, ngay cả xấu đi nữa cũng có giới hạn.

Một kẻ bất hiếu, cho dù là tài năng xuất chúng cũng sẽ bị người đời khinh bỉ.

Diễn Vi nói: “Người không đợi Ngụy đại ca của người trở về sao?”

“Đợi cái gì mà đợi? Tới khi đó lại lưu luyến. Nam tử hán đại trượng phu, nói đi là đi, đâu ra lắm mối bận tâm thế chứ?”

Tào Bằng nói xong, bước thẳng ra ngoài.

Diễn Vi há miệng ra nhưng lại không biết nên giữ Tào Bằng lại như thế nào.

Đúng là cậu bé phóng khoáng!

Trong lòng hần thầm nhủ: Cậu bé này không đơn giản! Nếu quay về gặp chủ công, ta nhất định sẽ tiến cử người này.

Lúc này, Tào Bằng lại không hề lưu luyến.

Điển Vi quả thực là mãnh tướng Tam quốc mà hần đã rất thích, nhưng cũng chỉ là sự sùng bái của một người hiện đại đối với cổ nhân. Đến nay, người đã gặp, hơn nữa hần còn cứu sống cả Điển Vi, trong lòng không còn nuối tiếc gì nữa. Số mệnh của Ngụy Diên đã thay đổi, số mệnh của Điển Vi cũng khác rồi... Hiện giờ Tào Bằng chỉ muốn quay về sớm một chút để dẫn cha mẹ và tỷ tỷ đi, tránh bị Hoàng Xạ hãm hại.

Tào Bằng nhăn mũi, bước nhanh tới giữa hàng rào.

Hần tháo ngựa và nhảy lên.

Quay đầu xua tay với Điển Vi đang đứng trong phòng ngó ra bên ngoài, hai chân thúc vào bụng ngựa, miệng khê hô một tiếng: “Đi!”

Ngựa Tây Lương hí một tiếng dài, phi nước đại ra khỏi làng.

Điển Vi lầm bầm nói: Đúng là một cậu bé thú vị...

Men theo đường núi, Tào Bằng phi ngựa nhanh.

Không lâu sau, hần đã nhìn thấy đường lớn...

Dừng ngựa nhìn quanh bốn phía, Tào Bằng nhận phương hướng, thúc ngựa phi nhanh. Đúng lúc này, hần bỗng nghe thấy một tiếng hét phía sau: “Tây Lương tiểu tặc, đứng lại, ta tới lấy mạng ngươi!”

Một con bạch mã lao ra từ phía sau một cây đại thụ cách đó không xa, rất nhanh một tên tiểu tướng mặc áo giáp trắng, cưỡi ngựa quay chiếc ngân thương dài hai trượng phi về phía Tào Bằng.

Tào Bằng hoàn toàn không phản ứng, tốc độ của tên tiểu tướng đó quá nhanh.

Không đợi hần hiểu chuyện gì, tên tiểu tướng đã tới trước mặt hần, không nói lời nào, chỉ quay quay thương rồi đâm thẳng.

Lực đâm mạnh mẽ, ẩn chứa đầy sát khí. Tào Bằng định mở miệng, không ngờ đối phương không cho hần cơ hội, lao lên là đánh...

“Ngươi...”

Tào Bằng vừa hét lên, thương đã ở trước mặt.

Trong khi chiếc đao của Tào Bằng lại đeo ở sau lưng, trong tay không có binh khí. Hần quyết định cúi mạnh đầu, khom lưng né chiếc ngân thương trên đỉnh đầu. Lực từ chiếc thương xén đứt búi tóc của hần khiến tóc rụng xuống. Khi Tào Bằng đang định rút đao ra, tên tiểu tướng đột nhiên xoay ngược đại thương, lật tay xoay tròn, cần quét liên tục.

Chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, chiếc gậy đập vào chiếc đao sau lưng Tào Bằng.

Tám vải bọc mũi đao lập tức bị rách vụn...

Tào Bằng chỉ cảm thấy sau lưng mình như bị sét đánh, cổ họng ngòn ngọt, máu tươi phun ra.

Tên này là ai vậy?

Đầu óc Tào Bằng u mê, hần xoay người, lảo đảo trên lưng ngựa rồi ngã lăn xuống đất. Bên tai văng vẳng tiếng gào của Ngụy Diên: “Tên tặc nhân kia, dám dẫm thương huynh đệ của ta, có Ngụy Diên ta ở đây.”

Sao lại không xuất hiện sớm hơn chứ?

Trong lòng Tào Bằng thầm rửa, trước mắt đen xì, lát sau đã hôn mê bất tỉnh!

Ngụy Diên ra khỏi cửa từ sáng sớm

Đại Vương Cương cách Uyển thành khá xa, hơn nữa xung quanh cũng rất hoang vu. Các trấn thành gần đó cũng phải đi mất hai ba tiếng, hàng ngày không nhìn thấy bóng người.

Vì đại chiến Uyển thành, người đi lại gần Đại Vương Cương càng hiếm.

Trương Tú bận quyết chiến với Tào Tháo ở Uyển thành, một ngày Tào Tháo chưa lui binh thì ngày đó Trương Tú còn chưa rút được tay ra. Vì thế, Ngụy Diên cũng không cần lo lắng sẽ có người tới. Từ Tịch Dương Tụ ngày hôm kia tới Cao Khâu Đình hôm qua. Ba bốn ngày đánh nhau liên tục, Ngụy Diên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Tới nay, hắn đã cứu được Điển Vi, được Điển Vi giới thiệu, Ngụy Diên tin rằng bản thân mình có thể trụ vững ở bên quân Tào.

Lòng nghĩ vậy đương nhiên cũng thoải mái hơn.

Ngụy Diên nghĩ Điển Vi bị thương khá nặng, chảy nhiều máu thế, nhưng chỉ dựa vào mấy chiếc bánh với bát mì thì e rằng khó hồi phục sức khỏe. Vậy là hắn liền nghĩ đi săn bắn một chút, bồi bổ cơ thể cho Điển Vi, đồng thời cũng cải thiện được bữa ăn, thưởng cho những vất vả của mình và Tào Bằng.

Kỵ binh Tây Lương đều được trang bị cung tên.

Trên hai con chiến mã đều có cung tên, Ngụy Diên cầm cung lên, mang theo long tước đại đao rồi chạy đi săn bắn.

Còn phải nói, thu hoạch không hề tồi. Hắn đã bắn được hai con thỏ, lại bất ngờ bắt được một con rắn vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, bò ra hít thở khí trời.

Nhưng không ngờ, trở về làng thì Điển Vi đã tỉnh rồi.

Nghe từ mồm Điển Vi rằng Tào Bằng đã đi, Ngụy Diên đương nhiên sốt ruột.

Mấy hôm nay, cùng vào sinh ra tử. Ngụy Diên ngày càng có cảm tình với Tào Bằng. Dù Tào Bằng gầy yếu nhưng tính cách quyết đoán, không hề do dự. Chỉ nhìn cách hắn giết Ngụy Bình, giết Trương Tín... đều chỉ một nhát đao là đã cho thấy kỹ xảo giết người khác lạ của hắn.

Ngụy Diên có dự cảm, tương lai của Tào Bằng chắc chắn không hề tầm thường.

Đi như thế sao?

Đương nhiên Ngụy Diên không hề vui! Nghe Điển Vi nói, Tào Bằng vừa đi chưa lâu. Ngụy Diên không nói gì, lập tức cưỡi một con chiến mã khác để đuổi theo Tào Bằng. Cho dù Tào Bằng nhất định muốn về nhà thì Ngụy Diên cũng muốn nói với hắn một câu: “Bảo trọng!”

Ai ngờ, vừa ra khỏi làng không xa đã thấy một tiểu tướng mặc áo trắng đang đánh Tào Bằng ngã xuống khỏi ngựa.

Đôi mắt Ngụy Diên đỏ rực lên.

Tính cách hắn kiêu ngạo nhưng là người trọng tình nghĩa... Nếu không trước đây, hắn cũng sẽ không vì bộ binh Nghĩa Dương mà cam tâm tình nguyện làm một đô bá. Mặc dù Tào Bằng gia nhập muộn nhưng lại là huynh đệ may mắn còn sống duy nhất của bộ binh Nghĩa Dương ngoài Ngụy Diên ra. Ít nhất hắn cho rằng như vậy, nên nhìn thấy Tào Bằng phọt máu miệng, khi rơi khỏi ngựa, Ngụy Diên chợt cảm thấy một luồng khí nóng bốc thẳng lên đỉnh đầu, hắn gào to, thúc ngựa lao về phía tên tiểu tướng áo trắng.

Tên tiểu tướng áo trắng sở dĩ công kích Tào Bằng là vì chiến mã Tây Lương mà Tào Bằng đang cưỡi.

Thêm vào đó cách ăn mặc của Tào Bằng khiến tên tiểu tướng hiểu lầm, cho rằng Tào Bằng là quân Uyển thành. Hắn vừa đánh Tào Bằng ngã ngựa, còn chưa kịp quay đầu ngựa để giết Tào Bằng thì đã nghe thấy một tiếng gào thét bên tai, một con chiến mã Tây Lương lao đến như bay trước mặt.

“Đồ tặc nhân vô liêm sỉ, dám dẫm thương huynh đệ của ta.”

Ban nãy tên tiểu tướng áo trắng không để cho Tào Bằng cơ hội mở lời, Ngụy Diên lần này cũng không cho hắn cơ hội.

Giơ cao đại đao long tước trên đỉnh đầu, Ngụy Diên nắm chặt đao bằng hai tay, hô lên một tiếng, chém đao xuống... Đao này, Ngụy Diên có thể nói là dùng hết toàn lực. Tào Bằng không biết sống chết ra sao, theo Ngụy Diên thấy chính là bởi vì tên tiểu tướng kia. Trong lúc giận dữ cực điểm, hắn giơ đao sáng loáng, kèm theo lực mạnh mẽ, chém xuống người tên tiểu tướng.

Tên kia tròn mắt, hai tay nắm chặt ngân thương dài hai trượng, lấy hơi từ đan điền, dồn lực vào hai cánh tay, đập mạnh ra ngoài...

Leng keng, leng keng, leng keng...

Ánh sáng lóe lên như chớp, đại đao long tước và ngân thương hai trượng giao đầu.

Ngụy Diên dồn mọi khí lực, đao này có thể nói là đã đạt tới trạng thái đỉnh cao. Tiểu tướng áo trắng chỉ cảm thấy cánh tay rung lên và mau chóng mất cảm giác, miệng ộc máu, con bạch mã cũng hí lên liên tục... phi mười mấy bước, mãi hăn mới ngồi được vững.

Tên này lợi hại lắm!

Chỉ một đao, tên tiểu tướng áo trắng đã biết Ngụy Diên mạnh hơn hăn nhiều.

Thế nhưng giờ cũng không còn đường lui khác, hăn nghiêng rặng, dồn sức, xoay tròn chiếc ngân thương hai trượng và đâm thẳng.

Ngụy Diên cũng có phần kinh ngạc!

Võ nghệ của tên tiểu tướng này không hề tồi...

Nhìn hăn có lẽ cũng tầm tuổi với mình.

Có điều thương pháp này quả thật hay lắm! Ngân thương hai trượng chính là loại hoa thương hậu thế vẫn dùng, hình dáng trông giống cây nến trắng. Toàn thân đúc bằng sắt, khoảng hơn ba mươi kilogram. Tên tiểu tướng này có thể múa may được với nó, chứng tỏ hăn đã khổ công tập luyện, thật công phu...

Thế nhưng, dù người có tài giỏi thế nào, người đã đánh thương A Phúc thì ắt phải chết!

Ngụy Diên nghĩ tới đây liền thúc ngựa tiếp tục lao về phía tên tiểu tướng áo trắng.

Cầm long tước đại đao trong tay cuộn tròn, tiếng đao vun vút như tiếng quỷ khóc sói hú, cực kỳ chói tai. Soạt soạt soạt, đao phi nhanh như mưa gào gió thét lao thẳng về phía tên tiểu tướng. Cũng không thể nhìn ra, rốt cuộc Ngụy Diên đã phi bao nhiêu đao, trong đó đâu là thật, đâu là giả?

Tên tiểu tướng áo trắng nghiêng rặng, tròn mắt nhìn.

Mắt nhìn thấy Ngụy Diên lao tới nhưng hăn cũng không còn lựa chọn, đại thương nhanh chóng nhắm thẳng vào trong vòng xoáy đao.

Leng keng leng keng...

Tiếng kim loại va vào nhau rào rào.

Ngụy Diên đột nhiên gào ầm ỹ: “Buông tay ra cho ta.”

Đại đao chém mạnh lên thân của cây thương trong tay tên tiểu tướng. Tên tiểu tướng ban nãy dùng lưỡi lê ra đòn nhưng chỉ là lực phòng thủ cũ, có phần suy giảm, chưa có chiêu gì mới mẻ. Long tước đại đao chém vào chiếc thương, tiểu tướng áo trắng chỉ thấy một sức mạnh khủng khiếp truyền tới đại thương khiến hăn không thể tiếp tục nắm chắc được nữa, chốc lát ngân thương hai trượng đã bị đánh bay. Ngụy Diên không tha cho ai bao giờ, chuẩn bị ra đòn tiếp theo... Tên tiểu tướng không kịp cầm cả ngân thương, chẳng nói được lời nào, phi ngựa như bay trốn khỏi tay Ngụy Diên.

Chỉ là trong hỗn loạn, hăn không nhìn rõ phương hướng nên đã chạy về phía căn nhà đó.

Một người đàn ông cao to vạm vỡ trông như ngọn tháp bằng sắt đen xì đang đứng ở cửa. Ngụy Diên theo sát tên tiểu tướng áo trắng, nhìn thấy người đàn ông liền hô to: “Diễn tướng quân, không để tên này trốn thoát, nó đã giết A Phúc!”

Sau khi Ngụy Diên rời đi, Diễn Vi ngồi ngáy trong phòng, thấy thật vô vị.

Hăn không phải là người nhàn rỗi, vì thế muốn ra ngoài vận động chân tay một lát. Đâu ngờ, vừa bước ra đã nghe thấy tiếng gầm thét của Ngụy Diên bên ngoài và một loạt những tiếng leng keng giao đầu của vũ khí. Diễn Vi ngáy người vội chạy ra ngoài cửa.

Còn chưa đợi hấn làm rõ là chuyện gì đã thấy một con ngựa trắng chạy tới trước mặt.

Ngay sau đó, tiếng kêu gào của Ngụy Diên truyền đến tai Điển Vi, hấn lắng nghe, đầu óc u mê!

Hấn khá thích cậu bé Tào Bàng, thấy cậu bé này dù là đức hạnh hay phẩm chất đều rất xuất sắc. Mặc dù ăn nói có chút sắc sảo, còn làm hấn không nói được lời nào. Thế nhưng không hiểu tại sao, hấn thấy thích tính cách của Tào Bàng... Hơn nữa Tào Bàng nói chuyện cũng rất có lý, còn đọc nhiều sách, biết dùng lời của thánh nhân. Trong mắt Điển Vi, tài hoa của cậu bé này thật xuất chúng.

Thế nhưng hiện giờ... cậu bé đó đã chết rồi.

Điển Vi chỉ cảm thấy nghẹn lại trong lồng ngực, nếu không giải tỏa thì cả người hấn sẽ nổ tung mất.

“Tiểu tử, ta muốn người đền mạng cho cậu bé này!”

Mắt nhìn thấy con ngựa trắng lao tới nhưng Điển Vi lại không hề né tránh.

Hấn co chân trước, đưa chân sau, một mũi tên bắn vọt ra, khoảnh khắc khi chân trước hạ đất, chỉ nghe thấy tiếng vút vút, Điển Vi theo đó đón lấy con ngựa, ra đòn.

Điển Vi là người thế nào? Các cao thủ thời đại Tam Quốc biết rõ nhất.

Đòn này ẩn chứa sự phẫn nộ vô hạn trong lòng Điển Vi, tất cả giáng xuống đầu con ngựa.

Sức mạnh khổng lồ đập xuống đầu con ngựa trắng. Nó liên tục hí vang rồi ngã bẹp xuống đất.

Tên tiểu tướng áo trắng trên ngựa bị ngã khiến đầu óc choáng váng, nằm vật ra đất không đứng dậy được.

Điển Vi không nói gì, đi nhanh tới chỗ tên tiểu tướng, miệng gầm rú lên như sấm, ầm ầm trong không trung.

“Tiểu tử, ta xé xác người!”

Tên tiểu tướng áo trắng lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt Điển Vi.

“Điển Hiệu Úy... ta là Hạ Hầu Lan.”

Điển Vi nhanh như cắt nắm lấy tay của tên tiểu tướng hỏi, “người biết ta sao?”

“Điển hiệu úy, ta chính là người trong doanh trại của Hạ Hầu tướng quân, tên là Hạ Hầu Lan, từng đi theo hầu Hạ Hầu tướng quân, đã từng gặp ngài ở chỗ Chủ công!”

Hạ Hầu Lan?

Điển Vi ngây người, “người là người nhà Hạ Hầu?”

“Không phải, mặt tướng là người của phủ Chân Định ở Thường Sơn...”

“Lão tử không quan tâm người là ai, người đã giết cậu bé này, ta bắt người đền mạng.”

Điển Vi nói rồi nắm lấy một cánh tay khác của Hạ Hầu Lan, hai tay bóp chặt...

“Điển tướng quân, A Phúc vẫn còn sống, A Phúc hấn còn sống!”

Phía bên kia, Ngụy Diên xuống ngựa chạy tới bên Tào Bàng, ôm hấn vào lòng. Chỉ thấy mặt Tào Bàng trắng bệch, khóe miệng rớm máu.

Có điều, mạch hấn vẫn còn đập, chỉ là cảm giác hơi yếu.

Ngụy Diên ôm lấy Tào Bàng, vừa chạy vừa hét lớn.

ĐiểnVi nghe thấy Tào Bàng vẫn còn sống, chợt vui mừng ngó ra bên ngoài. Lấy tay gạt Hạ Hầu Lan sang bên cạnh, vội vàng lao tới trước mặt Ngụy Diên.

“Cậu bé này, không sao chứ.”

“Mạch đập vẫn còn, chỉ là không ổn định lắm.”

“Mau để ta xem.”

Điển Vi đưa tay ra, ôm lấy người Tào Bằng.

Cậu bé này, sao lại nhẹ bồng vậy? Trong lòng hấn chợt dâng lên một nỗi niềm thương cảm! Điển Vi quay đầu mắng Hạ Hầu Lan: “Tên tiểu tử người, sao lại đả thương người khác?”

Hạ Hầu Lan lúc này mới hiểu, hóa ra cậu bé mình vừa đánh ban nãy lại quen với Điển Vi.

Nhìn thái độ của Điển Vi, hình như rất thân thiết với cậu bé đó. Hấn chợt giật mình, Hạ Hầu Lan có uy phong trong doanh trại Hạ Hầu nhưng hấn cũng từng nghe nói đến tiếng tăm của Điển Vi.

Người này nếu nổi giận thì cả tướng quân Hạ Hầu cũng phải lùi bước.

Hạ Hầu Lan thầm trách mình, nén đau đớn, hấn khom lưng nói: “Điển Hiệu Úy, đâu ngờ vị công tử này quen với ngài... hôm qua tiểu tướng chém giết một đêm ở Uyển thành, cũng không biết đây là đâu. Thấy vị công tử này cưỡi ngựa Tây lương, còn mặc áo giáp, vì thế nghĩ rằng... Mạt tướng sai rồi, xin Điển Hiệu Úy cứ trách phạt, mạt tướng tuyệt không có nửa lời oán than.”

Điển Vi không thèm để ý tới Hạ Hầu Lan, hấn ôm lấy Tào Bằng và đi vào trong nhà.

Ngụy Diên trở lại dắt hai con ngựa đi, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Lan, sau đó cũng vội vàng đi theo sau Điển Vi...

Đứng ở cửa, Hạ Hầu Lan liếc nhìn xác ngựa trên mặt đất rồi lại dõi theo bóng Điển Vi. Sau khi nở nụ cười đau khổ, hấn quay người nhặt ngân thương hai trượng lên, nắm chặt trong tay rồi bước vào trong... Hai ngày này, đúng là đen đủi hết biết!

Hạ Hầu Lan đứng trong căn nhà trống trải, ngẩng mặt lên trời thở dài!

Người giỏi võ sẽ là đại phu giỏi.

Câu nói này không phải chỉ người có võ công tốt sẽ là thầy thuốc giỏi. Mà là nói, trong cuộc đời tập võ lâu dài, mỗi người đều có phương pháp kiểm tra bản thân. Điển Vi giỏi võ, va chạm là khó tránh, vậy nên bất giác cũng có năng lực này.

Vết thương của Tào Bằng xem ra rất nghiêm trọng.

Sau lưng sưng to như chiếc bánh bao, cục máu nhô lên cao khiến mọi người kinh sợ.

Thế nhưng sau khi kiểm tra cơ thể Tào Bằng, Điển Vi lại bất ngờ phát hiện ra tình hình không nghiêm trọng đến thế. Do sau khi tái sinh, hấn đã dưỡng thân bằng thái cực, dùng bát đoạn cảm phối hợp với chân ngôn tám chữ để làm tăng cường chức năng của khí huyết và tạng phủ, trong cơ thể Tào Bằng có một khả năng tự điều tiết.

Cảnh giới của Hạ Hầu Lan không qua Dịch cốt, so với Ngụy Diên vẫn còn kém hơn một đẳng cấp.

Khi ngân thương đập lên người Tào Bằng thì lại bị hoàn thủ đao làm suy giảm mất rất nhiều sức lực. Vì thế vết thương của hấn thuộc loại ngoại thương, không phải nội thương. Nhìn thì rất nghiêm trọng nhưng thực tế cũng chỉ bị Hạ Hầu Lan chặn khí thở, tạm thời hôn mê mà thôi...

“Hạ Hầu Lan, có kim thương không?”

Điển Vi cầm thanh đoản kiếm của Tào Bằng lên, sau khi hơ qua trên đồng lửa liền lau sạch sẽ.

Hạ Hầu Lan đang cảm thấy buồn bã, nghe thấy lời Điển Vi, vội vàng tiến lên đáp: “Chỗ ta có kim thương loại tốt.”

Nói rồi, hấn móc ra một lọ sứ nhỏ bằng bàn tay từ trong chiếc túi mang theo bên người và đưa cho Điển Vi.

Điển Vi đón lấy, đổ từ trong lọ ra một viên thuốc màu đen to như quả trứng ngỗng, đưa lên mũi ngửi ngửi, vẻ mặt tán thưởng.

“Kim thương tốt.”

“Đây là kim thương mà khi mạt tướng xuất binh, sư phụ đã mang về từ chỗ Tả Tiên Ông.”

“Tả Tiên Ông?” Diển Vi sững người, hồ nghi nhìn Hạ Hầu Lan. Có điều, hắn không hỏi thêm nữa, chỉ dùng đoản kiếm chọc nhẹ vào cục máu trên người Tào Bằng. Một tia máu màu đỏ thẫm chảy ồ ạt từ mũi đao ra ngoài. Cơ thể Tào Bằng rõ ràng đang run rẩy. Diển Vi đỡ lấy người hắn, lại quệt hai đao lau sạch vết máu, lúc này mới cho kim thương vào mồm nhai nát và quệt lên mũi đao...cục máu to như bánh bao rõ ràng bớt sưng hơn nhiều, Diển Vi như giải được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

“Diển tướng quân, A Phúc hẳn...”

“Đại thể thì không trở ngại gì nhiều.” Diển Vi đứng dậy, trả kim thương lại cho Hạ Hầu Lan, nở một nụ cười trên gương mặt nghiêm trang đen xì của hắn, “cậu bé này cũng không biết luyện được công phu gì, không những khí huyết thịnh mà nội phủ cũng mạnh mẽ, không vấn đề gì đâu.”

Ngụy Diên cũng thở phào.

“Sư phụ của ngươi là ai?”

“Bẩm Diển Hiệu Úy, sư phụ của mặt tướng là Đồng Uyên.”

codon.tra

52. Chương 53: Trong Doanh Trại Tào Công, Ai Có Thể Là Tướng?

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 53: Trong doanh trại Tào Công, ai có thể là tướng?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Đồng Uyên?” Diển Vi bất chợt kinh ngạc, “đó là thương vương Đồng Uyên nổi danh cùng với kiếm vương Vương Việt - Vương Tử sư đúng không?”

“Diển Vi Úy cũng biết tên của gia sư sao?”

Diển Vi cười nói: “Đệ tử Sử A của Vương Tử sư nay đang gia nhập doanh trại Tào Công, hơn nữa còn là thầy giáo kiếm thuật của nhị công tử, ta sao có thể không biết Đồng Uyên?”

Có điều, vẻ mặt hắn lập tức ra vẻ khó hiểu, nhìn Hạ Hầu Lan dò xét từ đầu đến chân, “chỉ là thân thủ của ngươi, không tránh khỏi còn yếu kém... Thân thủ của Sử A lại cao tuyệt, nếu chỉ luận bàn với nhau, ta chưa chắc đã là đối thủ của hắn ta.”

Ý câu này là, nếu dùng đao thật thương thật, Sử A không phải là đối thủ của Diển Vi.

Hạ Hầu Lan đỏ mặt, bẽn lẽn nói: “thực ra, mặt tướng chỉ là đệ tử ghi danh của Đồng sư. Trước đây Đồng sư đã nói, tư chất của mặt tướng rất khó luyện thành nên không muốn thu nhận ta... Đệ tử của Đồng sư từ nhỏ lớn lên cùng với mặt tướng, vì thế đã vất vả cầu xin. Đồng sư nể lời van nài của người huynh đệ đó mới để ta theo học. Chỉ có điều tinh lực của Đồng sư đều đặt vào huynh đệ của ta, ta...”

Diển Vi tỏ vẻ bất ngờ: “Chả trách, ta đã nói Đồng Uyên nổi danh như thế, sao có thể không dạy dỗ đồ đệ của mình cẩn thận? Đúng rồi, xem điệu bộ của ngươi chắc là tông quân đã lâu. Mặc dù công phu không cao minh lắm nhưng chắc chắn hơn đứt nhiều người, tại sao chỉ là quân hầu?”

“Bẩm Diển Hiệu Úy, mặt tướng vốn ở Bạch Mã Nghĩa Tòng.”

“Sao?” Diển Vi sững sốt.

Thời Tam quốc, có mấy nhánh quân đều cực kỳ tinh nhuệ.

Bạch Nhĩ tinh binh dưới tay Lưu Bị, xây dựng nền tảng là quân Đan Dương; Sau khi Lưu Bị vào Tây Xuyên, còn có một đội phi quân Vô Đương, giỏi tác chiến địa hình núi cao; Hồ báo kỵ của Tào Tháo, hiện vẫn còn đang thành lập; Tiên Đăng Doanh của Viên Thiệu, vì đại tướng Khúc Nghĩa ngoan cố bướng bỉnh, bị Viên Thiệu giết, Tiên đăng doanh giải tán theo đó. Viên Thiệu lập tức xây dựng Đại kích sỹ, nhưng tương tự cũng chưa hoàn chỉnh. Ngoài ra, Bát bách hãm trận dưới quyền Lã Bố ở Từ châu được tôn là thiên hạ vô địch; còn Bạch Mã Nghĩa Tùng thuộc quyền của Công Tôn Toản, là đội kỵ quân tinh nhuệ.

Không ngờ, tên Hạ Hầu Lan này lại từ Bạch Mã Nghĩa Tùng ra!

“Vậy sao ngươi lại làm thuộc hạ của Nguyên Nhung?”

“Năm ngoái, Công tôn tướng quân và Viên Thiệu giao đấu, Bạch Mã Nghĩa Tùng thất bại dưới tay Tiên đăng doanh Khúc Nghĩa. Mạt tướng vốn là tiên phong của Nghĩa Tùng, vì lần đầu đã bại trận nên Công tôn tướng quân muốn trị tội ta. Người huynh đệ đó của ta cũng ở trong Bạch Mã Nghĩa Tùng đã báo tin nên mạt tướng chạy trốn suốt đêm... lưu lạc nửa năm, tháng tám năm ngoái tới Lạc Dương. Gặp đúng lúc Hạ Hầu tướng quân chiêu binh nên mạt tướng liền ra nhập đội quân Hạ Hầu.”

Hóa ra thế...

Điển Vi khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Ba người ngồi xuống cạnh đồng lửa, Ngụy Diên mặc dù vẫn không thoải mái với Hạ Hầu Lan nhưng sự thù địch cũng đã giảm đi nhiều.

Điển Vi lại hỏi: “Ta nhớ Nguyên Nhung trấn giữ bờ đông sông Dục Thủy, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Hạ Hầu Lan nghe lời hỏi, chỉ cười đau khổ.

“Hôm qua Trương Bá Loan đột nhiên tạo phản, Nguyên Nhung tướng quân lập tức phản ứng, thúc quân chuẩn bị cứu viện chủ công. Không ngờ tiền tuyến bị hội quân công phá, Nguyên Nhung tướng quân cũng bất lực. Dưới Hạ Hầu tướng quân đa phần là quân Thanh Châu. Khi chiến bại, quân Thanh Châu theo đó cũng cướp bóc, tạo phản theo. Mạt tướng bị lạc từ khi đó, cũng không biết làm thế nào tới được bờ tây Dục Thủy, còn giao chiến mấy trận với phiên quân...”

Sắc mặt của Điển Vi đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Quân Thanh Châu phản loạn?” Hắc vội hỏi: “Tình hình chủ công ra sao?”

“Cái này... Mạt tướng cũng không rõ lắm.” Hạ Hầu Lan nói tiếp: “Đợi sau đó mạt tướng phản ứng lại, khi muốn trả đòn đội quân bờ phía đông thì phiên quân đã phong tỏa bờ sông Dục Thủy. Trương Bá Loan đích thân dẫn đại quân giẫm nát bờ đông Dục Thủy và phòng thủ nghiêm ngặt hơn.

Mạt tướng mấy lần muốn xông ra nhưng phiên quân đông quá...

Giờ Tý đêm hôm qua, lần cuối cùng mạt tướng vượt sông, bị quân của Trương Bá Loan phát hiện, truy sát suốt chặng đường. Mạt tướng cũng hoảng loạn không kịp chọn đường, thêm vào đó trời tối cũng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh liền chạy tới đây. Vốn là, mạt tướng còn đang nghĩ xem phản đòn ra sao, không ngờ nhìn thấy tiểu công tử, cho rằng là trinh thám của phiên quân nên... Điển Hiệu Úy, mạt tướng thực sự không có ý làm tiểu công tử bị thương.”

Hạ Hầu Lan nói giọng van nài.

Hắn chạy trốn khỏi Bạch Mã Nghĩa, không ở Hà Bắc tiếp được nữa mới đến nhờ cậy Tào Tháo.

Đâu ngờ, hắn bại trận trong cuộc chiến ở Uyển thành, lại còn đánh Tào Bằng bị thương. Hạ Hầu Lan đến giờ cũng không rõ thân phận của Tào Bằng, nhưng thấy Điển Vi quý trọng như thế nên cho rằng thân phận hắn ta rất đặc biệt. Thêm vào đó Tào Bằng cũng họ Tào, Hạ Hầu Lan nghĩ hắn ta là người nhà Tào Tháo.

Nếu đúng là thế, hắn sẽ có những ngày khốn khổ trong doanh trại Tào Tháo rồi....

Điển Vi xua tay: “Lúc này không trách ngươi được... Văn Trường, ngươi cũng đừng giận nữa. Tính mạng A Phúc không sao, chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi. Dự đoán qua hôm nay là sẽ tỉnh lại. Sau này mọi người đều nỗ lực cống hiến ở doanh trại chủ công, ngươi cũng đừng so đo tính toán nữa.”

Ngụy Diên dù không vui nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Việc này cũng chỉ là chuyện hiểu lầm, đúng là không trách được Hạ Hầu Lan.

Điển Vi là người có thân phận cao nhất trong ba người, lúc này rõ ràng đã trở thành chủ đạo.

“Nấu cái gì ăn đã, sau khi A Phúc tỉnh, cũng cần phải bồi bổ chút.”

Điển Vi ra lệnh, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan lập tức bắt tay vào việc.

Đồ đạc nấu nướng đã có sẵn, thức ăn Ngụy Diên vừa sẵn bắt về, cũng không phiền phức gì. Hạ Hầu Lan rõ ràng là muốn quan hệ tốt với Ngụy Diên, chủ động đảm nhận nhiệm vụ nấu nướng. Xem ra, hần cũng có kinh nghiệm, xử lý sạch sẽ con rắn, dùng một thanh gỗ xuyên vào miệng rắn, gác lên nung trên lửa. Sau đó nhắc hai con thỏ lên, rửa sạch lông và nội tạng bên giếng nước.

Tâm sự chông chất trong lòng, Điển Vi đứng bên cạnh trầm tư không nói.

Trong phòng, mùi thịt nướng bốc mùi thơm ngào ngạt, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan nấu nướng thức ăn, ba người ngồi cạnh ngọn lửa bập bùng, không ai nói câu gì.

“Hạ hầu!”

“Có mặt tướng...”

“Tình hình quân Thanh Châu phản loạn có nghiêm trọng không?”

Hạ Hầu Lan khẽ đáp: “Theo tình hình hiện nay, quả thực là khá nghiêm trọng.”

“Nói vậy... chủ công chẳng phải gặp nguy hiểm sao?”

Điển Vi nói xong, Hạ Hầu Lan và Ngụy Diên đều biến sắc.

Đúng thế, nếu quân Thanh Châu phản loạn, vậy thì Tào Tháo bỏ chạy từ bờ phía tây chắc còn đối mặt với nguy hiểm lớn hơn, nhờ may... Ba người không dám nghĩ tiếp, chỉ chăm chú nhìn nhau.

“Các người đúng là chỉ lo cái không đâu!”

Một giọng nói yếu ớt bất ngờ lên tiếng.

Ngụy Diên quay đầu nhìn lại, hét lên vui sướng: “A Phúc!”

Chỉ thấy Tào Bằng ban nãy còn hôn mê bất tỉnh, không biết đã tỉnh lại từ lúc nào.

Đang gắng gượng chống người muốn ngồi dậy... Điển Vi vội vàng chạy lại, nắm chặt lấy cánh tay hần, “cậu bé, sao người lại tỉnh dậy?”

Đồng thời, trong lòng Điển Vi cũng thâm kinh ngạc.

Theo cách nhìn của Điển Vi, ít nhất phải sau khi trời tối Tào Bằng mới có thể hồi phục.

Không ngờ, chỉ nửa ngày hần đã tỉnh lại... Trước đây, Điển Vi đã cảm thấy khí huyết của Tào Bằng rất thịnh. Cơ thể hần mặc dù hơi yếu nhưng khí huyết rất mạnh. Khí huyết mạnh thì nội phủ mạnh; Nội phủ mạnh thì thận nguyên đầy đủ, sẽ không còn nỗi lo về tính mạng nữa.

Cậu bé này, rốt cuộc đã luyện được công phu gì?

Xương cốt Tào Bằng như bị gãy rã rời, sau lưng còn đau khủng khiếp, nóng bừng bừng như bị nung đốt.

Hần chậm chạp ngồi dậy, nói với Điển Vi: “Hắc đại, huynh đừng lo. Quân Thanh Châu dù loạn nhưng sẽ không uy hiếp tính mạng Tào Công.”

“Hả?”

“Hạ Hầu Nguyên Nhượng là tên đại nghịch, đánh nhau còn được chứ nếu nói thống lĩnh quân đội thì hần còn kém xa. Trong doanh trại Tào Công, nếu nói quản lý quân đội nghiêm khắc thì chỉ có bốn người có thể được xem là lợi hại... Số còn lại, hoặc giỏi phòng thủ, hoặc giỏi tấn công, chỉ được một mặt lại không phải là cái tài của đại tướng.”

Mặt Tào Bằng vẫn có vẻ thảm bại nhưng giọng nói lại rất chắc chắn.

Điển Vi biết, bệnh tình của cậu bé này không còn nguy hiểm nữa. Chỉ cần nghỉ dưỡng một lát là sẽ hồi phục.

Nghe thấy câu nói này của Tào Bằng, hán cũng rất tò mò.

“Cậu bé, người nói trong doanh trại chủ công có bốn người được coi là đại tướng, xin hỏi bốn người đó là ai?”

“Anh rể từng dạy ta: Là tướng thì phải có trí, tín, nhân, dũng, nghiêm. Nghe thì có vẻ rất dễ đạt được, nhưng thực tế... trong doanh trại Tào Công, Nghị lang Tào Nhân có thể là đại tướng; Thái thú Dĩnh Xuyên, Điển quân hiệu úy Hạ Hầu Uyên có thể làm đại tướng; Bì tướng quân Từ Hoảng, tính tình đơn giản, thận trọng, thường đi trình thám xa, có thể làm đại tướng. Ba người này đều độc trấn một phương. Ngoài ra, còn có Bình Lỗ hiệu úy, trị quân nghiêm khắc, khiến cho tướng sĩ đều sẵn sàng hi sinh vì chủ công, quân kỷ nghiêm ngặt, biết rõ nặng nhẹ... cũng có thể làm đại tướng.”

Tào Bằng vừa cười vừa nói: “Ta nhớ lần này Bình Lỗ hiệu úy hình như cũng theo quân tới.”

Điển Vi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, nhìn Tào Bằng hỏi: “A Phúc, anh rể ngươi là người thế nào?”

Tào Bằng buồn bã không đáp lại.

Ngụy Diên ghé sát tai Điển Vi nói thầm mấy câu, Điển Vi đột nhiên phẫn nộ.

“Hoàng Xạ ghen ghét đồ kỵ người tài, thật không xứng... A Phúc, ngươi đừng lo, người tốt sẽ được ông trời giúp đỡ mà, anh rể ngươi nhất định sẽ không gặp phải chuyện gì đâu.”

Nào ngờ Tào Bằng cười nhạt: “Hắc đại, huynh đừng lo cho ta, cứ suy nghĩ xem làm cách nào thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn đi.”

codon.traí

53. Chương 54: Đồng Hành

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 54: Đồng hành

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hoàn cảnh khó khăn?

Điển Vi gây người!

Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan đều đã đoán ra sự tình, bất chợt biến sắc mặt.

Khụ khụ khụ...

Cơn ho dữ dội của Tào Bằng, trên gương mặt trắng bệch đó có vết đỏ bừng bừng như bị bệnh. Ngồi nói chuyện một lát khiến hán cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Vậy nên hán bèn đổi tư thế, đầu gối lên cột, lưng treo trên không.

“Hắc đại, những điều các ngươi nói ban nãy, ta đều nghe rồi. Hạ Hầu cũng nói, hán đã chém giết một đêm ở bờ phía tây, mấy lần định xông tới phòng tuyến của Dục Thủy nhưng đều không thành công. Điều đó chứng tỏ vấn đề gì? Trương Bá Loan đã khống chế được cục diện của Uyển thành! Có thể ngươi cho rằng, Tào Công sẽ đánh trả lại. Nhưng ta nói cho ngươi hay, Tào Công sẽ phản đòn, tuy nhiên chắc chắn không phải bây giờ. Hào cường ở Nam Dương sẽ không ngồi nhìn Tào Công tiếp tục tấn công Uyển thành... Nếu

nói ban đầu bọn chúng sợ hãi vì thế lực lớn mạnh của Tào Công. Còn hiện giờ, Trương Bá Loan đã nêu gương sáng cho bọn chúng. Nếu Tào Công tiếp tục chinh phạt Nam Dương, sẽ khó khăn hơn trước trăm lần.”

Khuôn mặt đen xì của Điển Vi giật giật mấy lần không nói gì.

Hạ Hầu Lan ngồi yên không cử động, chỉ lặng lẽ nghe.

Trước đây, hắn còn cho rằng Tào Bằng có quan hệ gì đó với Điển Vi, thậm chí có thể là người phía Tào Tháo nên trong lòng sợ hãi. Nhưng sợ là sợ, muốn nói kính phục lại là điều không thể. Tuy nhiên hiện giờ, Hạ Hầu Lan đã biết Tào Bằng chẳng hề liên quan gì tới Điển Vi.

Nhưng trong lòng lại kính trọng hắn hơn...

Cậu bé này, không đơn giản!

Ngụy Diên càng không thể mở miệng, vì hắn biết, Tào Bằng rất biết phán đoán đại cục.

“Nếu chỉ là hào cường Nam Dương, Tào Công đánh thì cũng đã đánh rồi. Vấn đề ở chỗ, chư hầu phương bắc rất nhiều, những người khác sao có thể để mặc Tào Công thoải mái?”

Về mặt Điển Vi khá nghiêm trọng, “ý người là...”

“Viên Thuật ở Hoài Nam, Viên Thiệu ở Hà Bắc, còn cả Lưu Biểu ở Kinh Châu... Đặc biệt là Lưu Biểu, tuyệt nhiên sẽ không ngồi nhìn Uyển thành bị lấy mất. Nếu như thế, cánh cửa của Kinh Tương rộng mở, thế lực Kinh châu bị uy hiếp. Tào Công nghênh phạt Thiên tử, chiếm được đại nghĩa, đã khiến người khác khiếp sợ. Nếu lúc này Tào Công cường chế chinh phạt, chắc chắn sẽ bị người khác thù địch. Lưu Biểu dù sao cũng là tôn thân nhà Hán, có thể liên hợp với Viên Thuật, Viên Thiệu, thậm chí cả Lã Bố ở Từ châu. Tào Công để tránh khỏi thù địch bốn phía, duy chỉ có cách lui binh mà thôi.”

Tào Bằng thủng thẳng đáp.

Hắn dựa vào cột, cơ thể mỏng manh, khuôn mặt trắng bệch, lúc này lại toát lên khí thế khiến người khác không dám coi thường.

Điển Vi lần đầu tiên trịnh trọng nói: “A Phúc, hoàn cảnh khó khăn mà người nói ban nãy là gì?”

“Tới giờ Trương Bá Loan cố thủ ở Dục Thủy là để phòng ngự Tào Công. Một khi Tào Công rút đi, bước tiếp theo Trương Bá Loan sẽ dọn sạch sào huyệt, dẹp loạn binh. Tới khi đó, hào tộc các vùng ở Nam Dương đều phối hợp lại. Hắc đại, huynh cho rằng chúng ta nên làm thế nào mới thoát khỏi Thiên la địa võng?”

Câu này của Tào Bằng khiến Điển Vi biến sắc.

Hắn gật đầu nhẹ, trong lòng lo lắng...

Đánh nhau, giết người!

Điển Vi chưa bao giờ từng sợ hãi. Thế nhưng điều này không đồng nghĩa hắn có thể trở lại Hứa đô. Đừng thấy hắn trông to lớn vạm vỡ thế nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Nghe lời này của Tào Bằng, Điển Vi cũng không khỏi căng thẳng.

“A Phúc, vậy người nói xem chúng ta nên làm thế nào?”

Tào Bằng vừa ho vừa gượng cười: “Nếu ta biết nên làm thế nào đã tốt... Trong lúc cấp bách, phải nhân lúc Lưu Biểu và Trương Tú còn chưa khôi phục mối quan hệ để nhảy ra khỏi Uyển thành. Điều ta nghĩ được cũng chỉ có vậy, nhảy ra thế nào, các người tự bàn bạc.”

Dù thế nào, sau khi sức khỏe hồi phục lại, ta sẽ về nhà thăm cha mẹ. Các người làm thế nào, ta thật sự không nghĩ ra được ý nào hay...”

Ba người Điển Vi đều trầm ngâm!

Tào Bằng quả thực hơi sợ, vì hắn biết, Trương Tú không đáng sợ, nhưng đáng sợ là một người khác đứng sau Trương Tú: Giả Hủ!

Lần này Trương Tú phản bội, chắc cũng xuất phát từ thủ đoạn của Giả Hủ.

Chỉ cần nhìn từng đòn tấn công nối tiếp của hắn, Tào Bằng đã hiểu được điểm đáng sợ của Giả Hủ.

Tóm lại, hắn không hề muốn gây thù địch với Giả Hủ...

“Ta đói bụng rồi!” Tào Bằng nói.

“Ăn gì đó trước đi, ăn đi đã... ăn no mới có tinh thần lập mưu.”

Điển Vi vội hô to, Hạ Hầu Lan và Ngụy Diên lần lượt xắn tay áo. Ngụy Diên xé một chiếc đùi thỏ, Hạ Hầu Lan bê cho Tào Bằng một bát canh xương thỏ, trong có cả mì, mùi thịt thơm lừng. Tào Bằng cũng không khách khí, ngoạm lấy chiếc đùi thỏ rồi uống hai bát canh xương với mì. Cái bụng đói cồn cào chốc lát đã thoải mái hơn. Ban nãy hắn nói một thôi một hồi, cảm thấy rất mệt liền nằm trên đồng cỏ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đồng thời hắn lặng lẽ luyện tập Thập nhị đoạn cẩm tinh công trong Bạch Viên thông bối. Dù không thể phối hợp với chân ngón tám chữ nhưng đối với tình hình sức khỏe của hắn hiện tại, Thập nhị đoạn cẩm tinh công là phù hợp nhất.

“Điển Hiệu Úy, chúng ta nên làm thế nào?”

Hạ Hầu Lan uống một bát canh, buông lời hỏi.

Điển Vi vò đầu cũng không nghĩ ra cách gì... bảo hắn động thủ thì được, nhưng bảo hắn động não thì đúng là làm khó hắn.

“Văn Trường, huynh nói sao đi?”

Ngụy Diên cũng vò đầu, nói nhỏ: “Ở phía bắc Uyển Thành là huyện Nam Ngạc và Đông Vũ Đình. Từ Uyển thành đi thẳng về phía bắc, mặt sông Dục Thủy rất rộng. Mùa xuân sắp đến, nước sông chảy siết. Duy chỉ có từ Đông Vũ Đình vượt sông mới đến thẳng Trĩ huyện. Nhìn từ tình hình hiện tại, đây là con đường thuận tiện nhất. Ta nhớ Trĩ huyện cũng đã đầu hàng Tào Công, chúng ta đi như thế sẽ mất khoảng hai ngày.”

“Vậy chúng ta hãy đi tới Đông Vũ Đình!”

“Nhưng vấn đề là, nếu những điều A Phúc nói ban nãy đều là thật, đừng nói đến đường tới Đông Vũ Đình có gặp đám người của Trương Bá Loan hay không, mà Đông Vũ Đình, Trương Bá Loan chắc chắn sẽ huy động đội quân hùng mạnh phòng thủ. Hơn nữa, phía Trĩ huyện liệu có giống như A Phúc đã nói hay không, hào tộc địa phương tạo phản... nếu xuất hiện tình hình này, chúng ta tới Đông Vũ Đình chính là tới chỗ chết.” Ngụy Diên nhìn Điển Vi khẽ nói.

Điển Vi lắng nghe rồi cũng nhíu mày lại.

Hạ Hầu Lan buột miệng: “Có thể A... Tào công tử chỉ suy đoán thôi? Nói không chừng Trương Bá Loan không đóng quân ở Đông Vũ Đình đâu?”

Ngụy Diên cười nhạt: “Người không hiểu A Phúc rồi.

Hắn khác với những đứa trẻ bình thường, anh rể Đặng Tắc của hắn lúc sinh thời từng nói với ta: A Phúc hiểu đại cục vô song. Nếu không nắm chắc, hắn tuyệt đối không nói ra. Nhưng đã nói rồi thì sẽ có tám chín phần mười sẽ diễn ra như những gì hắn nói. Về điểm này, ta tin hắn!”

Về mặt “người không hiểu thì bớt lời đi” hiển hiện trên mặt Ngụy Diên khiến Hạ Hầu Lan đàn mặt ra, không biết nên nói thế nào.

Hạ Hầu Lan còn muốn đôi co, nhưng Điển Vi đã nói: “Ta và A Phúc chưa tiếp xúc bao lâu nhưng ta có thể cảm nhận thấy, hắn khác với những đứa trẻ bình thường.”

Điển Vi khẽ nhíu huyệt thái dương, ngắt đầu nói: “Ta tin A Phúc.”

Ngay cả Điển Vi cũng nói thế, kể cả Hạ Hầu Lan có rất nhiều ý kiến, cũng đành phải ngậm miệng lại.

Ngụy Diên nói: “Còn có một con đường, đó là đi về phía Nam.”

“Hả?”

“Chúng ta đi từ chỗ của Lưu Biểu cũng có thể về chỗ Tào Công.

Tuy nhiên tình hình trước mắt là, Trương Bá Loan rất có thể sẽ phong tỏa yếu đạo Nam Bắc. Trước khi chưa kết minh lại với Lưu Biểu, hẳn ta sẽ không mất cảnh giác.

Vì thế, đi thẳng xuống phía nam, cũng không ổn...”

Hạ Hầu Lan sốt ruột, “xuống phía nam không được, lên phía bắc cũng không xong, lẽ nào đi về phía tây?”

Phía tây Uyển thành là nơi chỉ mình Trương Tú thống lĩnh.

Ngụy Diên suy nghĩ một lát, “đi về phía tây lại là chủ ý hay.”

“Nói thế là sao?”

Ngụy Diên uống một hùm canh, nghiêm giọng nói: “Tào Công và Trương Bá Loan, hiện đang tập trung ở ven bờ Dục Thủy. Thực ra đi về phía tây, dù nói là địa bàn của Trương Tú nhưng không chịu ảnh hưởng của chiến sự. Vấn đề phòng ngự tất sẽ được nói lỏng hơn rất nhiều.”

Nói rồi, hắn cầm đoản kiếm, nhanh tay vạch một tấm bản đồ sơ lược trên mặt đất.

“Các người xem, đây là Uyển thành, đây là Dục Thủy. Đi về phía bắc là Đông Vũ Đình, về phía nam là Cực Dương... Ta đề nghị, chúng ta đi về phía tây. Khoảng một ngày là tới được Thoan Thủy. Sau đó chúng ta từ Thoan Thủy đi xuống phía nam, qua Trĩ huyện là tới An Chúng. Tới An Chúng là thuộc sự thống lĩnh của Lưu Biểu. Ở đây chắc chắn sẽ không có bất kỳ phòng ngự nào. Từ An Chúng chúng ta băng qua Cực Thủy, theo dòng nước đi về phía đông, qua Quả Sơn chính là quận Nhữ Nam. Quận Nhữ Nam do Tào Công thống lĩnh, tới Nhữ Nam, chẳng phải chúng ta sẽ an toàn sao?”

codon.tra

54. Chương 55: Về Nhà

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 55: Về nhà

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Diễn Vi nghe xong cũng đắm chiêu suy nghĩ.

“Đi như thế cần bao lâu?”

“Nếu cưỡi ngựa, theo lộ trình này, chúng ta tới An Chúng mất khoảng ba đến năm ngày. Từ An Chúng tới Quả Sơn lại thêm ba đến năm ngày nữa. Còn từ Quả Sơn tới Lang Lăng, cần bao lâu ta cũng không xác định được. Trước đây ta cũng mới đến Quả sơn, chưa đi qua Nhữ Nam.”

“Nói các khác, ít nhất cần mười ngày!”

Diễn Vi vừa nói vừa suy tư.

Thấy Diễn Vi hơi do dự, Ngụy Diên đảo mắt, trong lòng đang suy tính.

“Diễn tướng quân, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Diễn Vi đồng ý và đứng dậy quay người liếc nhìn Tào Bằng đã đang ngủ trên đồng cỏ.

“Hạ Hầu, người chăm sóc A Phúc nhé.”

Nói xong, hắn bước nhanh theo Ngụy Diên ra ngoài.

Đứng trong căn nhà trống trải, Diễm Vi hỏi: “Văn Trưởng, có gì thì nói đi.”

“Diễn tướng quân cho rằng A Phúc là người thế nào?”

Diễm Vi mỉm cười, nghĩ một lát mới trả lời: “A Phúc rất tốt.”

“A Phúc hiện giờ tuổi còn nhỏ nhưng tương lai chắc chắn gây dựng được đại nghiệp. Một người thế này, Diễn tướng quân lẽ nào không muốn giới thiệu cho Tào Công sao?”

“Đương nhiên muốn, nhưng hấn cũng phải về nhà mà!”

“Diễn tướng quân, nếu chúng ta đi An Chúng, chắc chắn sẽ đi qua Cức Dương. Lát nữa ta sẽ thuyết phục A Phúc, chúng ta cùng đi. Đến được Cức Dương, chúng ta dẫn cha mẹ A Phúc theo, A Phúc là đứa con có hiếu, nhất định sẽ muốn cùng chúng ta tới cày nhờ Tào Công.”

Diễm Vi nghe thấy thế vô cùng mừng rỡ.

“Ý kiến này hay lắm.”

Ngụy Diên nói: “A Phúc nhỏ tuổi nhưng đã trưởng thành, nghe Đặng Tiết Tùng nói, hấn cũng thường khen Tào Công... chỉ đáng tiếc, Đặng Tiết Tùng... đó cũng là người tài hoa xuất chúng, hơn nữa bản tính thật thà. Dù chỉ giúp đỡ ta hai ba lần nhưng lại khiến lòng ta trần trở.

Nếu không phải Hoàng Xạ...”

Ngụy Diên vừa nói vừa thể hiện thái độ nghiêng răng nghiêng lợi.

Cả Diễm Vi cũng lộ vẻ tiếc nuối, “theo lời Văn Trưởng, tương lai tên Đặng Tắc này cũng có thể làm Mao Hiếu Tiên.”

Mao Hiếu Tiên, tên là Mao Giới, người vùng Trần Lưu Bình, cũng là đồng hương của Diễm Vi.

Thời trẻ từng làm huyện lại, nổi tiếng thanh liêm chính trực. Khi Tào Tháo làm Duyện châu mục đã triệu tập Mao Giới tới giữ chức Trị trung. Khi đó Mao Giới liền hiến kế cho Tào Tháo rằng: “Hiện nay cục diện chia rẽ, thiên tử di chuyển tới nơi khác, nhân dân từ bỏ nghề của mình. Quốc gia không có một năm dự trữ lương thực, bách tính không có ý định an cư lạc nghiệp. Tình hình như vậy khó duy trì lâu... thành đại sự, cần có kế hoạch lâu dài, lập nền móng vững chắc. Đánh nhau tác chiến, quân đội chính nghĩa nhất định có thể giành thắng lợi, còn giữ vững địa vị lại nhờ vào tài lực. Vì thế người muốn tôn phụng thiên tử và lấy danh nghĩa của ngài để hiệu lệnh chư hầu địa phương. Phát triển nông nghiệp, tích trữ của cải, duy chỉ như thế mới thành công được.”

Thời kỳ Tam quốc, thường có cách nói “phụng thiên tử để lệnh chư hầu.

Trên thực tế trước và trong năm Kiến An, có rất nhiều chí sỹ có học thức đều nhìn ra điểm này.

Mao Giới là người dẫn đầu trong doanh trại Tào Tháo nêu ý kiến phụng thiên tử để lệnh chư hầu.

Diễm Vi và Mao Giới biết rõ về nhau, nay cùng lời Đặng Tắc và Mao Giới ra đàm luận, nếu Đặng Tắc biết, chắc chắn sẽ sợ hãi.

Trầm tư giây lát, Diễm Vi quyết định, “theo lời Văn Trưởng, chúng ta đi cùng A Phúc, tới khi đón cha mẹ hấn, sẽ cùng về Hứa Đô.”

Suy nghĩ của Ngụy Diên thực ra rất đơn giản.

Hấn hy vọng Tào Bằng có thể cùng hấn đi tới nhờ cậy Tào Tháo, nếu vậy, tương lai có thể trợ giúp lẫn nhau. Còn cuộc gặp với Hạ Hầu Lan cũng khiến hấn lo lắng. Cho dù nói thế nào, hấn cũng xuất thân từ Bạch Mã Nghĩa Tùng, đó là một trong những đội quân tinh nhuệ trong thiên hạ.

Võ nghệ của Hạ Hầu Lan, thực ra cũng không quá kém.

Mặc dù còn chưa đo được với Ngụy Diên nhưng nếu có xuất thân tốt, đặt ở đâu cũng đều được trọng dụng.

Còn hấn thật hỗn tạp, đầu tiên là bị Công Tôn Toản trách phạt, sau đó tới doanh trại Hạ Hầu cũng chỉ là quân hầu bình thường, không có đất dụng võ.

Ngụy Diên bắt đầu cảm kích Tào Bằng, nếu không có Tào Bằng, hẳn mờ mịt tới nhờ cậy Tào Tháo, chẳng phải giống với Hạ Hầu Lan sao?

Nếu Tào Bằng cũng nhờ Tào Tháo, ít ra cũng có người bàn bạc, chẳng phải tốt hơn một mình hăn đơn thương độc mã ở đó sao?

Tào Bằng tỉnh dậy lần nữa, trời đã tối đen.

Vết sưng trên lưng đã đỡ nhiều. Ít nhất mặc áo giáp không còn là vấn đề nữa, mặc dù vẫn không thể vận động mạnh nhưng có thể cưỡi ngựa trên đường.

Điển Vi đã nói ý kiến của họ cho Tào Bằng biết.

Tào Bằng đương nhiên cũng không phản đối...

Hắn cũng đang suy nghĩ xem nên về nhà thế nào. Nếu bọn Điển Vi muốn đi cùng, trên đường chăm sóc lẫn nhau, ít nhất có thể bảo đảm sự an toàn của hắn. Vì thế, dường như chưa kịp xem xét, Tào Bằng đã đồng ý luôn. Đương nhiên, ngoài suy nghĩ xuất phát từ an toàn bản thân, hắn còn có một suy nghĩ khác. Hắn không biết gia đình hiện giờ ra sao, nếu như, chỉ là nếu như...

Đương nhiên, nếu tất cả an toàn sẽ là đại hỷ.

Tuy nhiên nếu xảy ra biến cố gì, bên cạnh có thêm một người cũng bảo đảm hơn.

Tối đó, mấy người Tào Bằng liền xuất phát ngay.

Đại Vương Cương cách Uyển Thành dù xa nhưng từ trước đến nay vẫn trong phạm vi quản lý của Uyển Thành. Trời biết được khi nào sẽ xảy ra chuyện gì?

Vậy là, nhân lúc đêm tối, bốn người bước trên con đường trốn chạy ngoằn ngoèo khúc khuỷu.

Với Tào Bằng mà nói, cũng là đường về nhà...

Như Ngụy Diên đã nói, con đường đi về phía tây không hề khó khăn.

Lúc này tất cả sự chú ý của Trương Tú đều tập trung ở ven bờ Dục Thủy. Suốt chặng đường cũng không gặp rắc rối lớn nào. Ngụy Diên còn có ý kiến, đó là nghĩ cách đổi áo giáp của quân Uyển Thành. Đây cũng không phải là chuyện quá phức tạp, khi đi qua một thị trấn nhỏ, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan đã lén lút đột nhập vào trong quan sở của nơi này, ăn trộm được mấy bộ áo giáp trong kho phủ. Chỉ có điều, những áo giáp này với Tào Bằng hình như hơi nặng! May mà hắn đã không gặp trở ngại, nếu không lại thêm chuyện rắc rối nữa.

Ở chợ trâu ngựa của huyện Li Quốc, Hạ Hầu Lan lộ diện mua được hai con ngựa loại kém.

Bốn người bốn ngựa, cả chặng đường thông suốt không còn trở ngại và đã tới được Thoan Thủy. Trên đường, dù gặp một số binh mã nhưng đều được Ngụy Diên ra mặt chặn lại. Giọng địa phương quận Nam Dương của hắn cực kỳ lưu loát, rất khó có ai đó nghi ngờ bọn họ. Ở Thoan Thủy, họ đổi hướng, đi thêm một ngày nữa là tới Nhượng huyện.

Lo lắng cho an toàn, nên đám người Tào Bằng không vào thành.

Bọn họ đi thẳng qua Nhượng huyện thành, hướng về phía An Chúng.

Qua Nhượng huyện, thực ra cũng đồng nghĩa với việc rời xa khỏi phạm vi thống lĩnh của Trương Tú. Tuy nhiên còn có một rắc rối, đó là áo giáp và ngựa, cần phải đổi.

Hai con ngựa Tây Lương đều mang ký hiệu của quân Uyển thành, rất dễ bị mọi người phát hiện sơ hở.

Ngay cả Trương Tú và Lưu Biếu là đồng minh, có thể bất ngờ mấy tên lính Uyển thành tay cầm đao kiếm xuất hiện dưới sự thống lĩnh của Lưu Biếu thì tương tự đều dẫn tới xung đột.

Vì thế, Tào Bằng đề nghị bán ngựa Tây lương!

Nơi giáp ranh giữa Nhượng huyện và An Chúng có một chợ xe ngựa.

Ngụy Diên ra mặt, dùng hai con ngựa Tây Lương đổi lấy một trăm tám mươi quan tiền. Khi đó, buôn bán trộm chiến mã là một chuyện phạm pháp. Nhưng do Kinh châu thiếu ngựa nên Lưu Biểu cũng vờ như không thấy đối với việc buôn bán ngựa này. Chợ xe ngựa giáp ranh giữa Nhượng huyện và An Chúng vốn là một chợ đen mà Lưu Biểu ngầm thừa nhận. Ở đây, người có hàng hóa, ta có tiền, xuất xứ của hàng hóa? Ai thêm để ý? Để đứng vững trong chợ đen này, đâu có cửa hàng nào không có thể tộc Kinh Tương làm chỗ dựa?

Sau đó, Ngụy Diên lại bỏ ra ba mươi quan tiền để mua một chiếc xe ở chợ này.

Đây là xe tốt, được làm rất cẩn thận.

Đổi xong hai con ngựa, bốn người lại thay cả quần áo. Vậy là Tào Bằng loáng cái đã biến thành Giang Hạ Hoàng công tử màu mè sắc sỡ.

Ngụy Diên thành phu xe, đổi tên là Hoàng Bất Xạ.

Điển Vi thì cải trang thành cận vệ, tên là Vi Điển.

Hạ Hầu Lan tướng mạo tuấn tú, sau khi thay quần áo, trông nho nhã thư sinh, thế là trở thành người quản gia của nhà họ Hoàng ở Giang Hạ, tên là Hoàng Lan.

Tóm lại, khi bốn người bước vào huyện An Chúng, toàn bộ đều thay hình đổi dạng.

“A Phúc, ý kiến này của người hay lắm.”

Ngụy Diên đánh xe ngựa, mặt mày hớn hởi.

Còn Điển Vi, ngồi bên cạnh Ngụy Diên, khuôn mặt cũng thư thái.

Duy chỉ có Hạ Hầu Lan có gì đó không vui. Vì Tào Bằng đã nhổ mấy sợi tóc của hắn để dán lên mồm hắn, suốt chặng đường vô cùng khó chịu.

Thậm chí hắn nghĩ, Tào Bằng cố ý làm thế để báo thù chuyện mình đánh thương hắn.

Nhưng hắn phải thừa nhận, những chiếc râu dán trên miệng này cộng thêm bộ quần áo màu trắng, ngồi đây đúng là khá giống với một vị quân gia.

Ngân thương dài hai trượng, long tước đại đao, còn cả một đôi kích bằng sắt của Điển vi đều để trong xe ngựa.

Tào Bằng ngồi trong thùng xe, ra vẻ điệu bộ của một quý công tử. Có điều đa số thời gian, hắn tự massage cơ thể để mong sớm hồi phục.

“Ngụy đại ca, chúng ta giờ đã qua An Chúng, nên đi thế nào đây?”

Ngụy Diên giơ dây cương, đập đập trên lưng ngựa.

“Tối nay chúng ta nghỉ ở núi Hạnh hoa, sớm ngày mai đi về phía bắc, ước chừng tới chính ngọ là có thể đi qua huyện Niết Dương, tới Nam Cự Tụ.”

Không biết tại sao, trong lòng Tào Bằng lại không ngừng run lên.

Qua Nam Cự Tụ, chính là Cúc Dương...

Núi Hạnh Hoa nằm cách huyện Niết Dương mười lăm dặm.

Trong vùng có câu “Ngẩng đầu trông núi Hạnh Hoa, rửa chân ở sông Lan Khê. Núi Hạnh Hoa và sông Lan Khê là hai thắng cảnh lớn của Niết Dương. Núi Hạnh hoa cực kỳ hiểm trở, cao lớn sừng sững lại bao phủ đầy đặc bởi mây, biến hóa khó lường; sông Lan Khê có nước trong veo, vô cùng thơ mộng.

Dưới ánh trăng sáng, sông Lan Khê chảy quanh núi Hạnh Hoa, sơn thủy tương hợp, lung linh huyền ảo.

Tào Bằng dừng chân bên bờ sông Lan Khê, lặng lẽ nhìn dòng nước chảy nhè nhẹ.

Đứng đây, có thể nhìn được thành cổ Niết Dương từ xa, trong đầu Tào Bằng lại xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp đang cười rạng rỡ.

Ánh mắt buồn rầu, trong lòng trăm mối tơ vò. Hấn biết, chuyện này không có liên quan gì tới nàng, nhưng tất cả hình như đều xuất phát từ nàng.

Hấn thở mạnh, nhúu mày suy nghĩ.

Đằng sau hấn, lửa cháy bập bùng.

Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan đều đã ngủ.

Điển Vi ngồi bên đồng lửa, chờ người ra.

Tào Bằng bước tới, ngồi xuống cạnh hấn, nhìn đồng lửa, ngáy người...

“A Phúc, có tâm sự sao?”

“Ừ!”

“... có phải lo cho cha mẹ không?”

Tào Bằng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt đen xì của Điển Vi. Lúc này, vẻ mặt như hung thần của hấn đầy vẻ quan tâm.

“Điển đại ca, huynh đừng cười nữa nhé!”

“Tại sao?”

“Lẽ nào không ai nói với huynh, huynh cười khó nhìn lắm?”

Vẻ mặt rạng rỡ của hấn chợt mờ dần.

Đồng hành mấy ngày nay, cả chặng đường khiến hấn càng yêu quý Tào Bằng.

Đây là một sự quý mến hoàn toàn không tư lợi, là một thứ tình cảm của trưởng bối đối với vãn bối.

Còn Tào Bằng thì sao? Khi nói với Điển Vi cũng không ngại ngùng. Đây là một người rất thực tế, cũng rất đơn thuần. Nói chuyện với hấn, thậm chí còn thoải mái hơn khi ở cùng Ngụy Diên. Có khi, Tào Bằng còn kích Điển Vi hai câu nhưng Điển Vi lại không hề tức giận.

“Ta là đứa con bất hiếu!”

“Tại sao nói vậy?”

“Mẹ sinh ta, cha dưỡng ta... Ta không báo đáp được cha mẹ mà toàn gây phiền hà cho họ. Khi còn nhỏ, ta gầy gò ốm yếu, mẹ ta đã đi cầu cho ta, bán cả trâm cài tóc tổ truyền. Không ngờ, lại bị người ta vu cáo... Trong lúc ta giận dữ đã giết chết người đó, kết quả làm cho cha mẹ ta phải rời bỏ quê hương. Tưởng rằng yên ổn, có thể báo đáp cho họ, không ngờ...”

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đau khổ.

Kiếp trước, cha mẹ vì hấn mà bị liên lụy; Kiếp này, lại vẫn là như thế!

Càng đến gần Cức Dương, Tào Bằng càng đau khổ.

Hấn nhớ đến Đặng Tắc, nhớ đến Vương Mãi... Quả thực hấn không biết sau khi về, nên đối diện với tỷ tỷ và Vương Mãnh thế nào?

Điển Vi âm thầm nhìn Tào Bằng, lâu sau mới khẽ nói: “A Phúc, nếu ta là cha mẹ ngươi, ta sẽ tự hào vì ngươi.”

“Hả?”

“Ta cũng có con trai, nó không bao giờ khiến ta hết lo. Có khi ta bị hấn làm cho tức chết, muốn đánh chết nó bằng một cái bạt tai... Nhưng nó là con trai ta, khi nó còn chưa sinh ra, trong cơ thể đã chảy dòng máu của ta. Mỗi khi hấn gây chuyện, miệng ta dù trách mắng nó nhưng trong lòng lại vui mừng vô cùng. Ta không quen cha mẹ ngươi, tuy nhiên ta biết, họ sẽ không trách ngươi đâu.”

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên...”

“Vậy tương lai nếu có cơ hội, ta rất muốn gặp cậu con trai mà huynh muốn đánh chết đó.”

Điển Vi ngậy người, không thể cười nổi.

“Nó tên là Điển Mãn, tương lai các người chắc chắn sẽ có cơ hội gặp nhau.”

Điển Vi nói rồi ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời.

Cũng không biết phía ta hiện giờ ra sao?

Một đêm bình an, sáng ngày hôm sau, bốn người lại lên đường.

Tình hình chiến sự của Uyển thành đã truyền tới đây. Khi Điển Vi nghe tin Tào Tháo đã rút quân ra khỏi quận Nam Dương hai ngày trước thì không khỏi khâm phục Tào Bằng. Cả Hạ Hầu Lan cũng vậy, thầm kinh ngạc trong lòng, những phân tích trước đây của Tào Bằng không hề sai lệch.

Cùng với thất bại của Tào Tháo ở Uyển thành, hào tộc các vùng của Nam Dương lần lượt bắt đầu phản đối Tào Tháo.

Những thế lực này trước đây chẳng ra gì. Thế nhưng từ khi Trương Tú giành đại thắng, Tào Tháo thảm bại thoái thủ thì đã trở nên cực kỳ lớn mạnh.

Trong ánh mắt của Hạ Hầu Lan nhìn Tào Bằng rõ ràng rất sùng bái và kính trọng.

Trái lại Tào Bằng trông không khác gì so với bình thường, vẫn vô cùng bình tĩnh...

“A Phúc, trước mặt chính là Nam Cự Tụ rồi!”

Ngụy Diên đột nhiên dừng xe ngựa, quay đầu nói với Tào Bằng trong thùng xe.

“Vậy chúng ta tới đó đi.”

Ngụy Diên lại tỏ ra chăm chú, nhỏ giọng nói: “Ở cửa vào hình như có mấy tên lính gác! Người qua lại đều bị kiểm tra.”

Tào Bằng nghe thế cũng ngậy người.

Nam Cự Tụ không bao giờ có canh gác, chốt này được lập từ khi nào?

Hắn vội bước ra khỏi thùng xe, đứng trên xe ngựa nhìn. Chỉ thấy ở cửa Nam Cự Tụ, đoàn người xếp hàng, chia thành hai bên để lính gác kiểm tra.

Trước đây khi qua An Chúng, không hề gặp phải cảnh này.

Chẳng phải Lưu Biểu và Trương Tú đã kết minh lại sao? Chốt này sao lại được lập nên?

Trong lúc Tào Bằng thấy nghi hoặc thì một đội lính tuần đi xe ngựa vượt qua bên cạnh. Một tên lính vô ý liếc mắt sang chiếc xe ngựa của họ, khi hắn ta nhìn thấy Tào Bằng chợt sửng sốt. Lập tức hắn tiến tới cạnh đội trưởng, thì thào hai câu, đội trưởng xua xua tay khó chịu, tên lính liền rời khỏi đội ngũ, xuyên vào rừng cây bên cạnh.

Khi tên lính tuần đi xa, Tào Bằng đang chuẩn bị bước vào trong thùng xe thì tên lính đột nhiên chạy ra từ trong rừng.

Chỉ thấy hắn lao vùn vụt, loáng cái đã tới gần xe ngựa, miệng hét lớn: “A Phúc, sao ngươi lại tới? Cha mẹ bảo ta đợi ngươi ở đây đã lâu lắm rồi!”

Tào Bằng nghe có người gọi tên mình, không khỏi run rẩy, vội vàng quay người nhìn tên lính...

codon.tra

55. Chương 56: Vườn Đào Của Nhà Họ Trương

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 56: Vườn đào của nhà họ Trương

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Đặng Phạm.

Tào Bằng thấy rõ tên hương dũng kia liền hét lên một tiếng kinh hãi.

Ba người Diễm Vi từ lúc người nọ gọi tên Tào Bằng đã cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng nhìn đối phương chăm chăm, chuẩn bị ra tay.

Chỉ thấy người tới cao ước chừng một mét bảy mươi lăm, nước da màu đồng, ngoại hình khôi ngô, cường tráng.

Y mặc một chiếc bố giáp, chân quần xà cạp, tay cầm một thanh trường mâu. Đó chẳng phải ai khác mà chính là Đặng Phạm, đứa con của Hồng nương tử và Đặng Cự Nghiệp.

Đặng Phạm dường như không để ý tới sự đề phòng của ba người Diễm Vi.

Y hưng phấn, cười cười chạy tới. Tào Bằng khoát một tay lên vai Diễm Vi, một tay khê ngăn Ngụy Diên rồi lắc đầu, cười hì hì từ trên xe nhảy xuống đón Đặng Phạm.

- A Phúc! Cô phụ, cô mẫu có khỏe không? Nháy mắt mà đã bốn, năm năm. Nhìn người so với trước kia dường như khỏe mạnh hơn. Ta vừa rồi suýt nữa thì không nhận ra người. - Đặng Phạm nói xong liền hưng phấn đi tới bên cạnh Tào Bằng. Cầm trường mâu trên mặt đất rồi dang hai tay ra mà ôm:

- A Phúc! Sao người còn dám quay lại? Huyện lệnh sai người giăng lưới, đang muốn bắt người.

Đặng Phạm cúi đầu nói nhỏ vào tai Tào Bằng.

Tào Bằng hơi giật mình nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên:

- Đặng Phạm ca ca! Huỳnh càng lúc càng rắn chắc. Khi ta ra ngoài, cha còn nói với ta là trên đường tới đây, tới thăm các người.

Đột nhiên, hấn hạ giọng:

- Tại sao lại bắt ta?

Đặng Phạm liếc mắt nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói:

- Đây không phải chỗ nói chuyện. Người lập tức tới vườn đào Trương gia cách phía Đông thành Niết Dương mười hai dặm thì biết...ta còn có chuyện ở đây, có lẽ muộn mới tới được. Người phải cẩn thận.

- A Phúc! Người định như thế nào?

Việc lén lén, lút lút thế này khiến cho Tào Bằng đột nhiên có cảm giác giống như kiếp trước.

Mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

- Làm phiền Đặng Phạm ca ca phải lo lắng. Đệ đệ đang chuẩn bị tới Niết Dương gặp một vị trưởng bối đang tạm thời ở đó. Chờ xong chuyện, chắc chắn sẽ tới gặp ca ca.

- Hóa ra là còn có chuyện quan trọng... Nếu như vậy, ta không giữ người nữa. Nhớ xong chuyện phải tới chơi với ta. Ta sẽ về nói với cha mẹ, bọn họ chắc chắn là rất vui.

- Nhất định.

Tào Bằng chấp tay, nói lời từ biệt với Đặng Phạm.

Sau đó, hắt lên xe ngựa, thấp giọng nói vào tai Ngụy Diên:

- Quay đầu. Có biết vườn đào của Trương gia không?

Ngụy Diên lắc đầu:

- Không biết! Nhưng họ Trương là một tộc lớn ở Niết Dương, chỉ cần hỏi thăm một chút là được. Để cho Hạ Hầu ra mặt thì tiện hơn.

Gã cũng nhận ra tình hình có gì đó khác thường.

Tào Bằng tiến vào thùng xe, Ngụy Diên thì kéo Hạ Hầu Lan tới, ghé vào tai y mà nói vài câu. Hạ Hầu Lan gật đầu, xoay người rồi đi.

- Diên đại ca! Sự tình có thay đổi, chúng ta quay đầu.

Ngụy Diên nói với Diên Vi một câu, Diên Vi lập tức lên xe, Ngụy Diên giục ngựa bước đi.

Đặng Phạm đứng ở bên đường nhìn xe ngựa đi xa dần mà thở phào một cái.

- Đặng Phạm! Sao ngươi ngậy người ra đấy? Người vừa rồi là ai?

Một cái bàn tay vỗ vào vai Đặng Phạm khiến cho gã giật mình, ớn lạnh. Quay đầu lại thì thấy đó là một nam tử, đứng ở phía sau, đang theo dõi mình.

- Mã Hắc tử. Người làm ta giật mình.

- Đang yên lành, ngươi sợ cái gì?

- Nói thừa. Người bắt thành linh vỗ vào vai ta một cái, làm ta giật mình... Nếu lão tử không lớn gan thì đã có chuyện rồi. Đó là một người họ xa của cha ta. Vào lúc loạn Thái Bình họ đã rời nhà đi chạy loạn, tới Hoảng nông. Sau đó không biết may mắn thế nào mà lại gả được con gái làm vợ lẽ cho một người có hoàn cảnh tốt. Hình...hình như là họ Dương còn tên là gì thì ta không nhớ. Người ta sinh được một đứa con chính là tên tiểu tử vừ rồi...ngươi xe có phò trương không? Con mẹ nó! Đúng là phát thèm.

Đặng Phạm nói dối không hề có chút ngượng mồm.

Mặc dù Tào Bằng ở Cức Dương nhưng dù sao thì thời gian cũng rất ngắn, hơn nữa lại ít vào thành. Ngoại trừ người trong Đặng thôn ra, ở Cức Dương rất ít người nhận ra hắn.

Mã hắc tử thuộc loại không biết cái danh sách kia, nghe thấy vậy chỉ biết mở to mắt nhìn.

- Hoảng Nông! Họ Dương? Chẳng lẽ là người họ Dương ở Hoảng Nông... Thế có gì mà phò trương đâu? Đúng rồi, tại sao họ không tới nhà ngươi mà lại đi ngược về Niết Dương?

- Ta bực chính là chuyện này. Tốt xấu gì thì cha mẹ ta cũng là trưởng bối của tên tiểu tử đó. Nhưng ngươi thấy đấy, bây giờ ngươi ta phát đạt chẳng thềm để ý tới chúng ta. Nếu vừa rồi ta không ngăn lại thì có lẽ ngay cả nhà ta, hắn cũng chẳng nhớ. Ta có ý tốt mời về, nhưng hình như ngươi ta muốn đi Niết Dương gặp trưởng bối... Trưởng bối nào? Cha mẹ ta không phải là trưởng bối hay sao? Mã hắc tử! Ngươi nói xem, người này có phải là mắt chó nhìn người hay không?

Đặng Phạm làm như nổi giận khiến cho Mã Hắc tử gật đầu liên tục, có phần đồng ý.

- Thôi! Đừng vì người như vậy mà tức giận. Ngũ trưởng bảo ta tới gặp ngươi, tại sao ban ngày còn chưa về? Đi thôi. Cố thêm một canh giờ nữa là thay người. Ca ca mời ngươi uống rượu. Không đáng làm cái chuyện phí công đó.

Đặng Phạm thở dài, gật đầu nói:

- Đúng vậy... Có điều uống rượu cho nó xong. chốc nữa, ta còn phải về nhà nói với cha mẹ.

Mã hắc tử cũng không tiếp tục, vỗ vai Đặng phạm rồi quay đầu đi về trại.

Đặng Phạm quay đầu liếc qua. Chiếc xe ngựa của Tào Bằng đã không còn thấy bóng dáng.

Gã thở phào một cái, rướn thêm vài bước rồi gọi:

- Mã Hắc tử! Người chờ ta một chút.

Nói xong gã liền ba chân bốn cẳng đuổi theo Mã Hắc tử về hướng trạm canh.

.....

- A phúc! Tình hình thế nào?

Chiếc xe ngựa đi được một đoạn xa, Diển Vi quay lại hỏi.

Nét mặt Tào Bằng ngưng trọng, hơi lắc đầu:

- Không rõ lắm. Có điều vị bằng hữu của ta có nói, chúng ta tới vườn đào họ Trương thì rõ.

Trong lòng hắn có một dự cảm trong nhà đã xảy ra chuyện.

Khoái Chính biết rõ thân phận của hắn vậy mà vẫn còn hạ lệnh truy bắt mình.

Như vậy chỉ có một khả năng đó là phía sau lưng y có một thế lực nào đó gây áp lực. Mà người có thể gây được áp lực với y chỉ sợ có mình Hoàng Xạ. Khoái gia là một thế lực tương đối ở Tương Dương, nhưng Khoái Chính không phải là dòng chính của Khoái Gia. Mặc dù Tào Bằng như có thân phận người của Lộ Sơn môn nhưng Bằng Đức công chưa chắc sẽ vì hắn mà đối mặt với người giàu ở Kinh Tương.

Họ Hoàng ở Giang Hạ thật sự là một dòng họ lớn...

Tào Bằng gãi gãi đầu. Nhất định Hoàng Xạ không phát hiện ra thi thể của hắn cho nên quyết định ra tay đối với người thân.

Với chức Giang Hạ binh tào sử của y, thân phận chủ soái đại doanh thành Cửu Nữ thì Khoái Chính làm sao mà chống lại.

Nhưng việc này và Trương gia có gì liên quan? Chẳng lẽ là nàng...

Trong đầu Tào Bằng lại hiện lên khuôn mặt tươi tắn của Nguyệt Anh mà gật nhẹ đầu. “Chắc chắn là nàng. Cũng chỉ có nàng...nàng nghe được điều gì đó nên mới cứu người nhà của mình ra ngoài, giấu ở vườn đào họ Trương hay sao?” Giải thích như vậy có phần lưu loát hơn. Tào Bằng hít một hơi thật sâu liền lên tiếng:

- Ngươi đại ca! Hạ Hầu đi hỏi đã về chưa?

.....

Trương gia là một gia tộc lớn ở Niết Dương...

Có điều cũng chỉ là một gia tộc lớn chứ không phải giàu có.

Nhưng ở Niết Dương, Trương gia chính là một nhân vật đầu bảng, lại thêm họ thừa kế nghề thuốc, cứu sống vô số người. Mà người họ Trương hiện nay là Trương Cơ đúng là một nhân vật điển hình như vậy. Năm Nam Dương gặp ôn dịch, Trương Cơ cứu sống rất nhiều người. Họ Trương vì cứu người nên gần như dốc toàn bộ gia sản. Vì vậy mà ở Niết Dương rất ít người không biết tới họ. Nhắc tới Trương gia là mọi người nhắc tới với sự kính trọng.

Hạ Hầu Lan hỏi được vị trí vườn đào của Trương gia rất dễ.

Nó nằm ở bên ngoài Trương thôn, mặc dù thuộc sản nghiệp của Trương gia nhưng lại độc lập.

Nơi này, trước là sản nghiệp của riêng Thái thú Trường Sa là Trương Cơ. Lúc trước, sau trận ôn dịch ở Nam Dương, thái thú quận Nam Dương ban cho Trương Cơ để thưởng.

Nó nằm bên dãy núi Hạnh Hoa, khắp núi đều là Đào Hạnh, bao phủ vườn đào vào bên trong khiến cho cảnh trí mê người.

Xe ngựa tới bên ngoài vườn đào, Ngụy Diên liền nhảy xuống. Hạ Hầu Lan nhanh chóng bước tới, cầm lấy tay nắm cửa mà đập mấy cái.

Trong vườn đào im ắng như không có người ở.

Mất một lúc mới nghe thấy có tiếng bước chân. Sau đó cánh cửa hé ra một chút, rồi một cái đầu bạc thò ra:

- Các người tìm ai?

- A...

Hạ Hầu Lan không biết mở miệng như thế nào.

Lão già nói:

- Đây là nhà tư không chứa người. Mau rời đi.

Nói xong, lão liền rút đầu, đóng cửa.

Lúc này, Tào Bằng mới xuống xe ngựa, thấy vậy liền vội vàng kêu lên:

- Lão trượng! Khoan đã.

Hắn bước nhanh lên bậc cửa, đẩy Hạ Hầu Lan sang một bên rồi hạ thấp người, nhỏ giọng nói:

- Là Đặng Phạm ở Đặng thôn bảo ta tới đây.

- Đặng Phạm.

Lão nhân hơi nhíu mày.

- Là Trương tiểu thư sao?

- Trương tiểu thư? - Lão già lập tức cảnh giác:

- Ta không biết Trương tiểu thư. Công tử đi nhầm chỗ rồi.

Nói xong, cánh cửa rầm một tiếng rồi đóng lại.

Điều này khiến cho Tào Bằng ngó người...

“Thế này là thế nào?”

- Hạ Hầu! Niết Dương còn có vườn đào nào nữa không?

Hạ Hầu La ngạc nhiên nói:

- Chỉ có một chỗ này tên là Đào viên, còn không có chỗ nào khác.

“Thế này là thế nào? Đặng Phạm nói rõ ràng là đào viên của Trương gia. Nhưng tại sao người ở đây lại đuổi mình? Không biết Đặng Phạm thì thôi, nhưng tại sao ngay cả Trương tiểu thư cũng không biết?”

- A Phúc! Tránh ra.

Vào lúc Tào Bằng đang cảm thấy khó hiểu, chợt nghe Diên Vi gầm lên một tiếng. Tào Bằng theo bản năng nghiêng người, Diên Vi liền xông lên, đặt hai tay lên cửa. Không thấy y có động tác gì khác, song chưởng phát lực khiến cho cánh cửa bị đẩy ra.

Phía sau cửa có cài then, nhưng bị Diên Vi đẩy gãy.

Tiếng động lớn khiến cho lão nhân chưa đi xa, quay đầu lại nhìn thì thấy cánh cửa mở rộng, một đại hán khôi ngô bước vào vườn đào.

- Các người muốn làm gì? Chẳng phải nói rồi sao? Ta không biết Đặng Phạm. Nơi này cũng không có Trương tiểu thư.

Tào Bằng vội vàng túm lấy cánh tay Diên Vi:

- Diên đại ca! Xin đừng nóng.

Hắn quay lại đang định xin lỗi lão nhân thì thấy trong đại sảnh chợt có một bóng người lao xuống, lớn tiếng quát:

- Sớm biết các người sẽ tới. Ông nội các người ở đây. Muốn bắt thì tới đi.

Tào Bằng nghe thấy âm thanh quen thuộc thì rùng mình.

Hắn xoay người, mở to mắt nhìn người thiếu niên đứng trong sân vườn mà kêu:

- Đầu Hồ ca! Huynh còn sống?

codon.tra

56. Chương 57: Vui Và Buồn

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 57: Vui và buồn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vương Mãi không hề thay đổi nhiều, chỉ hơi tiều tụy một chút.

So với trước đây, đôi lông mày đã bớt đi sự trẻ con mà thêm vào đó là sự trưởng thành. Gã mặc một cái áo ngắn màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác. Trong tay cây xà mâu giờ ngang trước ngực mà đứng ngạo nghễ khiến cho người ta phải lùi bước.

- A Phúc!

Vương Mãi nhìn thấy rõ Tào Bằng liền kêu lên, nét mặt không giấu được sự mừng rỡ.

- Mậu bá! Mậu bá. Đều là người một nhà. Là người một nhà.

Không ai để ý đến khi Điển Vi xông vào, lão nhân tóc bạc hơi trượt nhẹ về phía sau, thân mình hơi khom xuống. Có lẽ do lão vốn công cho nên ngay cả Điển Vi cũng không cảm nhận được. Cho tới khi Vương Mãi kêu lên, tất cả mới chú ý tới vị lão nhân. Nhưng lúc này, lão đã trở lại như lúc đầu.

Hắn nhảy xuống khỏi bậc cửa, mới đi được vài bước đã thấy Vương Mãi quay đầu chạy vào trong đại sảnh.

- Đầu Hồ ca...

Không để Tào Bằng nói xong đã nghe Vương Mãi la lớn:

- Tỷ phu! Tỷ phu! A Phúc đã quay lại. Ta biết hẳn nhất định sẽ quay lại.

Tào Bằng đứng nguyên tại chỗ mà ngậy người.

“Tỷ phu?”

Vương Mãi là con trai duy nhất. Nếu như nói hắn có tỷ tỷ thì đó chính là Tào Nam.

“Tỷ phu! Chẳng lẽ là Đặng Tắc... Huynh ấy vẫn chưa chết sao?”

Có điều nghĩ kỹ, Tào Bằng cảm thấy bình thường. Vương Mãi còn sống thì với tính cách của gã nhất định sẽ bảo vệ cho Đặng Tắc.

Trong lúc đang suy nghĩ, thì Tào Bằng thấy Vương Mãi diu một người thanh niên, sắc mặt tái xanh từ trong đại sảnh đi ra.

Nhìn người đó rất yếu, quần áo mỏng manh nhưng lại tạo cho y một sự nho nhã. Có điều sắc mặt trắng bệch khiến cho người ta sợ hãi.

- Tỷ phu!

- Đặng lễ tông.

Tào Bằng và Ngụy Diên cùng hô lên.

Mặc dù Ngụy Diên giật mình nhưng trong mắt đột nhiên có chút gì đó hy vọng.

Đặng Tắc không chết vậy thì đám lão huynh đệ của y, binh lính Nghĩa Dương...

Tào Bằng vọt tới bên cạnh Đặng Tắc, giơ hai tay nắm lấy cánh tay của y. Nhưng mới chạm tới, hắn cảm thấy có gì đó không bình thường. Cánh tay áo của Đặng Tắc trống rỗng, không hề thấy cánh tay đâu.

- Tỷ phu! Cánh tay của huynh.

Đặng Tắc không trả lời câu hỏi của Tào Bằng, giơ tay kia, nhẹ nhàng xoa đầu hắn:

- A Phúc! Đã chạy đi sao còn quay lại?

- Ta...

Sự lo lắng đó khiến cho Tào Bằng cay mũi, suýt chút nữa thì chảy nước mắt.

- Tỷ phu! Chuyện này do đệ gây ra, nếu đệ không quay lại thì có khác gì cầm thú?

- Nhưng đệ có quay lại thì cũng...

Đặng Tắc còn chưa dứt lời, đã bị Ngụy Diên bước tới cắt ngang..

Chỉ thấy khuôn mặt y mang theo hy vọng mà hỏi:

- Đặng lẽ tiết...

- Ngụy truân tướng! Ngài không sao chứ?

- Ta không sao... Ta muốn hỏi là mấy người lão Đường, chính là Đường Cát bây giờ như thế nào?

Thấy ánh mắt buồn bã của Đặng Tắc, Ngụy Diên lập tức tối mặt.

- Đêm đó Tịch Dương tự đại loạn, ta bị người ta chém mất một cánh tay hôn mê, sau đó được Đầu Hồ liều chết cứu ra. Sau này, ta mới nghe Đầu Hồ nói lúc đó cả doanh trại rối loạn, thậm chí còn có nhiều binh lính Nghĩa Dương cũng tham dự vào việc đó. Đường đô bá tử thủ lá cờ, để cho Đại Hồ đưa ta đi còn hắn ở sau yểm hộ... Căn cứ vào tình hình lúc đó thì Đường đô bá....dữ nhiều lành ít.

Trong cuộc sống chuyện đáng buồn nhất đó là tâm trạng của một con người đã chết đột nhiên le lói chút hy vọng, nhưng không để cho hy vọng thành sự thật nó đã biến mất.

Ngụy Diên nghe vậy liền cứng người, như đang choáng váng.

Về chuyện binh lính Nghĩa Dương, Điển Vi và Hạ Hầu Lan cũng đã nghe nói.

Gặp tình hình này, Điển Vi bước lên một bước ôm lấy hai vai Ngụy Diên rồi nắm thật chặt:

- Văn Trường! Đừng có như nhi nữ vậy. Mối thù của cánh quân Nghĩa Dương, chúng ta sớm hay muộn cũng phải báo. Đợi sau khi chúng ta về, tập hợp lại. Ngày khác vó ngựa đạp bằng Kinh Tương, ta sẽ bắt tên tiểu nhi gian trá đó tới trước mặt ngươi, cho ngươi bầm nó ra làm vụn đoạn. Tỉnh táo lại đi. Đừng để cho người ta chê cười.

Ngụy Diên cắn răng, ngửa mặt lên trời rồi hít một hơi:

- Diên đại ca! Ta không sao.

- Đại trượng phu nói được thì bỏ xuống được. Có bao nhiêu thù hận, chúng ta cứ để trong lòng rồi sẽ có ngày, chúng ta có thể báo thù.

- Ừm.

Ngụy Diên dùng sức gật đầu.

Tới lúc này, Đặng Tắc cũng chú ý tới hai người Điển Vi và Hạ Hầu Lan.

Y vội vàng nói:

- A Phúc! Mau mời mọi người vào trong nhà nói chuyện... Mậu bá! Làm phiền ngài đuổi xe ngựa vào chuồng được không?

Lão nhân đầu bạc cười cười, khuôn mặt nhăn nheo làm cho người ta có cảm giác khác lạ.

Tuy nhiên vẫn thấy lão run run từ từ đi ra ngoại môn. Đặng Tắc được Tào Bằng đỡ, mời mọi người vào đại sảnh.

Trong căn phòng khách ở đào viên được bố trí rất đơn giản. Có một cái sập nhỏ. Đặng Tắc giơ tay, mời mọi người ngồi xuống.

- A phúc! Mấy vị bằng hữu này là...

Không để cho Tào Bằng mở miệng, Điển Vi đã đứng dậy chấp tay nói:

- Đặng lễ tông! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ta tên Điển Vi! A Phúc là ân nhân cứu mạng của ta.

- Tại hạ là Hạ Hầu Lan.

Đặng Tắc ngăn người:

- Điển Vi?

Cái tên Ác lai dương danh thiên hạ.

Có lẽ rất nhiều bình dân không biết Điển Vi là ai, nhưng Đặng Tắc là tiểu lại, công văn đều được hẩn xử lý vì vậy cái tên Điển Vi cũng không hề ngạc nhiên. Ai bảo thanh danh của Điển Vi vang dội, nổi tiếng trong trận Bộc Dương, lại là túc vệ của Tào Tháo. Trong công văn cũng có nhắc tới y cũng là điều bình thường. Chỉ có điều, Đặng Tắc lập tức không thể liên hệ Điển Vi với Ác Lai được.

Dù sao thì Điển Vi cũng là ái tướng của Tào Tháo còn Tào Bằng...

Có điều Tào Bằng thấy Điển Vi đã tự giới thiệu nên cũng không tiện giấu diếm...

- Chính là Vũ Mãnh hiệu úy dưới trướng Tào Công.

- A?

Đặng Tắc mở to mắt, nhìn Điển Vi chằm chằm một lúc. Gương mặt trắng nhợt của y, nở nụ cười:

- Hóa ra là Điển hiệu úy. Mấy ngày nay, chắc ngài gặp rắc rối với a Phúc nhà ta... Thử cho Đặng Tắc không khỏe, không thể làm đại lễ. Xin thứ lỗi.

Điển Vi nói:

- Đặng Thúc tôn cần gì phải khách khí như vậy? A Phúc là ân nhân cứu mạng của ta. Mấy ngày qua, thật ra được hẩn quan tâm nên Điển mỡ mới may mắn thoát chết. Ta nghe Văn trường và a Phúc nhắc tới người. Hôm nay vừa thấy quả nhiên phi phạm. Chúng ta là người một nhà cần gì phải khách sáo.

Đặng Tắc quay đầu nhìn Tào Bằng thì thấy hẩn gật đầu.

- Tỷ phu! Tại sao huynh ở đây. Cánh tay của huynh là do tên khốn nào chém?

- Tên khốn đó đã bị chết dưới thương của Đầu Hồ.

Đặng Tắc nói xong ho nhẹ hai tiếng.

Sau đó, y ngẩng đầu nói với Ngụy Diên:

- Không thể cứu được Đường Cát còn làm hại hẩn...Đặng Thúc tôn thật sự thẹn với Ngụy truân tướng.

Ngụy Diên nở nụ cười chua xót:

- Thúc Tôn! Đây là lúc nào mà ngươi còn khách khí với ta như vậy? Hiện giờ ta không phải là Ngụy truân tướng mà binh lính Nghĩa Dương cũng không còn. Nếu ngươi để ý tới ta thì gọi ta một tiếng Văn Trường. Luận tuổi, ngươi lớn hơn ta, gọi thẳng ta bằng tên cũng được. Nhưng xin đừng nhắc tới hai chữ Truân tướng. Còn nữa, ta muốn cảm ơn huynh đệ của ngươi, ngày đó nếu không có a Phúc thì ta đã chết rồi.

Song phương kể lại những chuyện ngày đó xảy ra.

- Nếu không phải do ta mềm lòng để cho đám Mã Ngọc gia nhập thì có lẽ không xảy ra chuyện này. Lúc ấy, A Phúc còn bảo ta quá nhân từ, nhưng ta thấy hắn quá nghiêm khắc. Nhưng hiện tại, a Phúc không hề nói sai mà ta đúng là tên nông dân ngu xuẩn.

Dứt lời, Đặng Tắc lắc nhẹ đầu.

- Thúc Tôn! Chuyện này không thể trách người. Cho dù lúc đó người không khẩn cầu, Mã Ngọc không vào được thì cũng còn có Trương Ngọc, Lý Ngọc, Vương Ngọc... Cũng do ta quá tin tưởng Ngụy Bình, không ngờ nó thấy lợi tối mắt, cầu kết với người ngoài bán đứng huynh đệ trong nhà. May là a Phúc giết nó, chứ nếu rơi vào tay ta thì đã biến thành trăm mảnh không thì khó xóa được mối hận trong lòng ta. - Ngụy Diên vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ty phu! Sao mọi người lại ở đây.

- Nói tới chuyện này thì hơi dài. - Đặng Tắc liếc nhìn Tào Bằng rồi vỗ vai hắn:

- Ít nhiều là nhờ Đầu Hổ. Nếu không có hắn thì hiện tại ta đã mất xác rồi.

- Đầu Hổ ca...

Vương Mãi ngăn Tào Bằng lại:

- A Phúc! Đừng có nói khách khí. Chúng ta là huynh đệ, ta chỉ làm tròn trách nhiệm của mình àm thôi. Ngày đó ta đưa ty phu từ trong doanh trại đánh ra, chạy như điên cả đêm, cuối cùng Đại Hắc mệt chết giữa đường. May mà gặp được tiên sinh Trọng Cảnh, cứu được tính mạng của ty phu. Nếu không thì cả đời này, ta không còn mặt mũi nào để gặp người.

codon.tra

57. Chương 58: Bình Tĩnh Sao?

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 58: Bình tĩnh sao?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Tiên sinh Trọng Cảnh?

- Chính là Trương Cơ - Trương thái thú. - Vương Mãi nhỏ giọng nói:

- Vườn đào này chính là chỗ ở của Trương tiên sinh. Người biết thân phận của ta và ty phu xong liền đưa chúng ta tới đây.

- Nói như vậy, hai người chưa về nhà?

Vương Mãi buồn bã lắc đầu không nói gì.

Trong lòng Tào Bằng lập tức xuất hiện một cảm giác không ổn.

Hắn nắm lấy cánh tay Vương Mãi:

- Đầu Hổ ca! Trong nhà có chuyện gì phải không?

- A Phúc!

Đặng Tắc lên tiếng, khoát tay, bảo Tào Bằng tỉnh táo lại. Lúc này đầu óc hắn đang rối loạn nên cố gắng hít sâu một hơi, tới bên Đặng Tắc ngồi xuống, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh.

- Sau khi chúng ta tới đây, Đầu Hổ từng có ý qua sông về gặp cha mẹ và tỷ tỷ của ngươi. Nhưng không ngờ trên đường liền bị Đặng Phạm ngăn lại, nói ở quanh nhà chúng ta có rất nhiều người lạ. Đặng Tài vừa mới về, còn nhận chức Tá sử của ta, giám thị trong nhà.

- A!

- Ngày hôm trước, Đặng Phạm truyền tin tới nói, Huyện lệnh dẫn người, bắt cha mẹ và tỷ tỷ của ngươi đi, hiện giờ đang giam trong đại lao ở Cức Dương.

Thân hình gầy yếu của Tào Bằng run lấy bầy.

Hắn cắn chặt môi khiến cho chảy máu mà không hề biết.

- A Phúc! Lúc trước, ta đã bàn với tỷ phu xông vào đại lao Cức Dương, đón thúc phụ, thăm thăm và tỷ tỷ...

Trong phút chốc, Tào Bằng liền hiểu ý của Đặng Tắc.

Cha mẹ, vợ con bị bắt, Đặng Tắc cũng không muốn sống một mình. Hắn quyết xông vào đại lao cho dù phải chết thì cả nhà cùng chết một chỗ. Trong trường hợp nếu Tào Bằng chưa về thì còn có thể giữ cho nhà họ Tào một giọt máu. Nhưng hiện tại hắn trở về...có khác nào chịu chết.

“Chẳng trách mà tỷ phu nói ta không nên quay về.”

Một dòng nhiệt huyết bốc lên đầu hắn.

Tào Bằng đột nhiên đứng dậy, nắm chặt hai tay, ngửa lên trời mà hét.

- Hoàng Xạ! Ta thề không đội trời chung với ngươi.

Cổ ngữ có câu: Tội không dính tới người nhà.

Có lẽ trong suy nghĩ của Hoàng Xạ, Tào Bằng chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể. Nhưng Tào Bằng là Tào Bằng, không nên lời người nhà của hắn vào. Nhưng thật ra đối với chuyện này, Tào Bằng cũng đã từng trải qua. Kiếp trước, chính vì sự quật cường của hắn và sự chấp nhất khiến cho nhà cửa tan nát...nhưng hắn không ngờ được vừa mới sống lại chưa lâu, hắn lại phải đối mặt với tình cảnh này.

Hoàng Xạ bắt vợ chồng Tào Cấp và Tào Nam rõ ràng là muốn thể hiện một sự đũa tặc tận diệt tuyệt.

Kiếp trước, Tào Bằng bắt ngờ nên không cứu được cha mẹ. Nhưng kiếp này, hắn không thể để cho chuyện đó xảy ra một lần nữa.

Tào Bằng đứng dậy đi ra ngoài.

- A Phúc! Ngươi định làm gì?

- Ta đi tìm Hoàng Xạ. Người hắn muốn đối phó chính là ta, không liên quan tới cha mẹ và tỷ tỷ. Ta tìm hắn để hắn thả cha mẹ và tỷ tỷ ra.

Đặng Tắc đứng bật dậy:

- Đầu Hổ! Ngăn nó lại.

Không để cho Vương Mãi ra tay, Diên Vi và Ngụy Diên đã vọt tới, giữ cánh tay Tào Bằng lại.

Cả hai người đều rất cao cho nên Tào Bằng bị xách lên, chỉ biết giãy dụa.

- Buông ta ra. Ta đi tìm Hoàng Xạ nói chuyện.

Đặng Tắc bước nhanh tới, đưa tay tát một cái vào mặt Tào Bằng.

- Ngươi đi nói cái gì? Ngươi định chịu chết hay sao? Cho ngươi đi, Hoàng Xạ sẽ thả cha mẹ và tỷ tỷ ngươi sao? Cái loại người đó sẽ quan tâm tới tính mạng của người khác hay sao? Ngươi tới đó cho dù có chết thì Hoàng Xạ cũng không tha cho họ.

- Tại sao? Hắn chỉ muốn ta mà thôi.

Tào Bằng gân cổ, chất vấn.

Đặng Tắc lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ người chưa nghe nói tới việc nhỏ cỏ tận rễ hay sao?

Hoàng Xạ sẽ quan tâm tới việc giết người sao?

Đáp án rất rõ ràng.

Nếu Tào Bằng đã chết, vợ chồng Tào Cấp sẽ phải đối diện với cái tang của con mình, kết quả sẽ như thế nào? Hoàng Xạ không sợ đám người Tào Cấp nhưng cũng chẳng nề hà chuyện giết họ tránh cho sau này gặp rắc rối.

Đặng Tắc nói:

- Ngày nào người còn không xuất hiện, cha mẹ và tỷ tỷ người, cùng với đứa bé trong bụng tỷ tỷ người còn an toàn. Nhưng chỉ cần người xuất hiện, tính mạng của bọn họ khó giữ được. Người đi tìm Hoàng Xạ là muốn cứu cha mẹ hay là hại họ?

- Ta?

Trong lòng Tào Bằng như có một tảng đá lớn không thể thở nổi.

Cái cảm giác uất nghẹn làm cho hắn đau đớn.

Hắn quát to một tiếng, rồi ngồi thụp xuống.

Sống cũng không được mà chết cũng không xong. Nên làm thế nào bây giờ?

Điền Vi và Ngụy Diên lui tới bên cạnh, yên lặng nhìn nét mặt đau đớn của Tào Bằng mà không biết nói thế nào.

Đặng Tắc nói đúng. Tào Bằng không xuất hiện còn tốt, chỉ cần xuất hiện thì khiến cho người nhà chết.

Ngụy Diên cũng biết được chân tướng của chuyện này. Là một người vô tội nhưng Hoàng Xạ cũng chẳng hề do dự hạ sinh binh lính Nghĩa Dương. Với tính tình của người này, xét một cách toàn thể có thể đoán được đó là loại người lòng lang dạ sói.

Gã cũng muốn giết Hoàng Xạ nhưng so với Tào Bằng thì rõ ràng là Ngụy Diên tình tảo hơn.

Đặng Tắc thở phào một cái, mệt mỏi ngồi trên giường, nhắm hai mắt lại. Vốn gã đã chuẩn bị từ trước, nhưng sự xuất hiện của Tào Bằng khiến cho bản thân phải thay đổi ý kiến. Điền Vi, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan đều không phải là người bình thường.

Chưa tính cả Vương Mãi ở bên cạnh mình.

Nhiều người có mặt ở đây như vậy có lẽ có thể thả tay đánh cược một lần.

Đối với vấn đề đại cục, Tào Bằng là người vượt qua thời gian cho nên không ai có thể bằng được. Nhưng nếu nói với mưu kế thì Tào Bằng lại kém hơn so với Đặng Tắc. Hàng năm, gã sống trong quan trường, nếu Đặng Tắc không có bản lĩnh thật sự thì làm sao có thể chế ngự được người khác.

- A Phúc! Không được nóng. - Gã gõ nhẹ lên thành ghế, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh. Suy nghĩ thật lâu, Đặng Tắc trầm giọng nói:

- Tin tức của Đặng Phạm đưa tới, mặc dù Khoái Chính bắt cha mẹ đi nhưng cũng không có khất khe. Điều này chứng tỏ Khoái Chính hoàn toàn bắt đắc dĩ...chỉ cần hắn còn ở Cức Dương thì cha mẹ và tỷ tỷ đệ tạm thời không có gì nguy hiểm. Chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn.

- Bàn bạc cái gì? - Tào Bằng ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng nhưng âm thanh lại lạnh lùng.

Đặng Tắc lạnh lùng liếc mắt nhìn Tào Bằng:

- Chính mình trước tiên phải tỉnh táo. Chờ người bình tĩnh mới có thể bàn bạc cứu người.

Tào Bằng cúi đầu.

Hiện tại hắn thực sự khó bình tĩnh, vì thế đứng dậy đi ra khỏi phòng khách.

Vương Mãi cũng định đi theo, nhưng lại bị Đặng Tắc ngăn lại:

- Đầu Hồ! Đừng đi! Để cho hần suy nghĩ sẽ bình tĩnh.

- Nhưng...

- Đừng lo lắng! Hần có thể không chế được mình.

Nếu Đặng Tắc đã nói như vậy, Vương Mãi cũng không đòi đi nữa.

Thực ra niềm tin của gã đối với Tào Bằng thậm chí còn hơn cả Đặng Tắc. Lúc trước, Tào Bằng nói với gã Tào Tháo thất bại. Mà nay, Tào Tháo thật sự thất bại và đúng như Tào Bằng nói là rút khỏi quận Nam Dương... Cái việc đoán trước sự việc như thần đó, Vương Mãi làm sao có thể không phục.

Gã tin rằng chỉ cần Tào Bằng có thể tỉnh táo lại thì nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp tốt.

Đặng Tắc cũng như vậy, đồng thời trong lòng có thêm chút hy vọng.

.....

Tào Bằng tìm được một cái giếng nước ở dưới gốc đào.

Hần lấy thùng nước, múc nước rửa mặt. Nước giếng lạnh lẽo khiến cho đầu óc đang hoảng loạn của Tào Bằng tỉnh táo ra nhiều.

Hoàng Xạ bắt Khoái Chính giam cầm vợ chồng Tào Cấp chỉ có một đích giản là chờ Tào Bằng mắc câu.

Nhưng hần có thể đợi bao lâu đâu?

Sau khi chiến sự ở Uyển thành bình ổn, Trương Tú và Lưu Biểu chỉnh lại ước hẹn. Nhiệm vụ đại doanh thành Cửu Nữ cũng chỉ còn chuyển vận lương thảo.

Nói một cách khác, Hoàng Xạ không thể đứng lâu dài ở thành Cửu Nữ mà sớm muộn gì cũng phải trở về Giang Hạ.

Dù sao thì căn cơ của Hoàng Xạ là quận Giang Hạ, để cho Hoàng Xạ ở quận Nam Dương lâu dài là không thực tế, cũng không phù hợp với lợi ích Lưu Biểu.

Nếu Hoàng Xạ phải đi thì y sẽ làm thế nào?

Đơn giản chỉ có hai biện pháp, dẫn vợ chồng Tào Cấp đi hoặc xử lý ngay ở chỗ.

- Nhóc con! Tỉnh táo lại rồi hay sao?

Một âm thanh già nua, cắt đứt suy nghĩ của Tào Bằng.

Hần ngẩng đầu nhìn thì thấy lão nhân đầu bạc đang từ trong chuồng ngựa đi ra.

Còn nhớ rõ Đặng Tắc và Vương Mãi đều gọi lão là Mậu Bá. Tào Bằng không không dám đánh mất lễ. Dù sao thì người ta nhận bọn họ, hơn nữa Trương Cơ lại còn là ân nhân cứu mạng Đặng Tắc vì vậy mà Tào Bằng không thể thất lễ. Vì thế hần vàng chấp tay, lên tiếng:

- Mậu bá.

- Sư phụ người là ai?

- A!

- Tiểu tử Đầu Hồ luyện được một thân công phu, nói là người dạy cho nó. Ta muốn biết sư phụ của người là ai?

Chỉ một câu nói khiến cho Tào Bằng phải nhìn Mậu bá với ánh mắt khác.

codon.tra

58. Chương 59: Chuyện Vui Nhất Của Đời Người

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 59: Chuyện vui nhất của đời người

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Nhóc con! Đừng sợ! Ta chỉ tò mò mà thôi.

Vừa nói, Mậu Bá cũng múc một thùng nước, hai tay đảo nhẹ rồi giã thân mình, trong miệng gầm nhẹ một tiếng.

Trong phút chốc, Tào Bằng có thể cảm nhận được một sự áp bức mạnh từ trên người Mậu bá phát ra.

Thân mình đang lỏng không trở nên cứng trảng. Bên ngoài cơ thể lão thấp thoáng lưu chuyển một làn huyết khí cực mạnh, khiến cho người ta thở không nổi.

Cái cảm giác này, Tào Bằng cũng có thấy ở trên người Điển Vi.

Nhưng hẳn có thể khẳng định, Điển Vi không có cái huyết khí hùng mạnh như Mậu Bá.

Tư thế hai tay của Mậu Bá rất cổ quái, không nhìn thấy cái gì đặc biệt nhưng nhìn qua lại thấy như một con dã thú.

Hai mắt Mậu bá sáng ngời, rồi thở ra một hơi, âm thanh như sấm rền.

Lão chậm rãi thu tay, cười cười nhìn Tào Bằng:

- Có nhìn thấy cái gì không?

Vào lúc Mậu Bá mở miệng, khí thế bức nhân lập tức biến mất. Đồng thời huyết khí bên ngoài cơ thể cũng không thấy tung tích.

Trong đầu Tào Bằng đột nhiên hiện ra một đoạn câu nói của lão võ sư ở kiếp trước...

- Người ta nói võ công thiên hạ đều xuất phát từ Thiếu Lâm. Tất cả đều là chó má. Thiếu Lâm được bao nhiêu, Trung Hoa được bao nhiêu năm? Tổ tiên ăn tươi nuốt sống, đấu tranh với trời đất để sinh tồn là dựa vào cái gì? Từ trước đến nay, chiến sự liên miên, chẳng lẽ dùng phương pháp của người đàn bà chanh chua mà đánh nhau?

Lão võ sư còn nói với Tào Bằng, quyền thuật đều có chi nhánh của nó. Tổ tiên đấu với thiên nhiên, sáng tạo ra các loại quyền thuật thần kỳ. Trong đó có thú quyền dựa vào động vật, hiệu quả cũng giống như Thung công, bắt chước các loại động tác của động vật, kết hợp với Hoàng Đế nội kinh mà sáng tạo ra các chiêu thức quyền thuật có lực sát thương mạnh. Như vậy có thể kéo dài mạng sống, tăng cường sức khỏe, tinh thần...

- Thú quyền?

Hai mắt Mậu Bá sáng lên, nở nụ cười càng tươi.

Chợt lão xoay người, bước đi:

- Nhóc con! Mạnh Tử có nói: Thiên tướng giáng trần hóa thành phàm nhân, tất phải khổ tâm chí. Tất cả mọi cực khổ trên đời này đều do ông trời sắp đặt. Không nổi giận, không đau thương, xác định chuẩn phương hướng mà đi nhanh về phía trước. Nếu gặp đá cản đường thì đá văng nó đi... Ha ha sau này nếu gặp được sư phụ người thì nói có Mễ Hùng ở Ba Trung vẫn an.

Mễ Hùng ở Ba Trung?

Lão chẳng phải là Mậu bá hay sao? Cho dù lão có họ Mễ thì tên Hùng giải thích như thế nào?

Có điều động tác vừa rồi của lão thật sự giống với một con gấu... Khoan đã, hay là thú quyền của lão là bắt chước con gấu hay sao?

Tào Bằng không hiểu thế nào nhưng cũng không chạy theo để hỏi.

Trong lòng hắn biết rõ, Mậu bá chắc chắn có chuyện trong lòng. Vừa rồi lão nói như vậy thì có tới hỏi cũng vô ích.

Tào Bằng gãi đầu, xoay người đi vào phòng khách.

- A Phúc! Bình tĩnh lại chưa?

Thấy Tào Bằng đi vào, Đặng Tắc trầm giọng hỏi.

- Tỷ phu! Đệ đã tỉnh táo...chúng ta bàn bạc xem làm sao để giải cứu cha mẹ. Ta vừa mới có một ý tưởng, muốn bàn bạc với mọi người.

Đặng Tắc gật đầu, ý bảo Tào Bằng ngồi xuống.

- Diên tướng quân! Ngài thấy hắn đã ổn chưa?

Diễn Vi nở nụ cười không nói gì.

Đặng Tắc ho nhẹ một tiếng, mệt mỏi dựa vào giường:

- A Phúc! Trước khi bàn chuyện, có một việc muốn người biết.

Tào Bằng ngẩn người:

- Có chuyện gì?

Đặng Tắc nở một nụ cười kỳ quái:

- Đầu Hồ đã hỏi thăm giúp người. Trương gia Niết Dương từ cao xuống thấp không hề có một thiếu nữ nào tên Trương Thạc. Tên Uyển Trinh thì có một, có điều không phải là họ Trương, hơn nữa đã bốn mươi tuổi, lại là mẹ của Trọng Cảnh tiên sinh...

- Cái gì?

Tào Bằng nghe thấy vậy mà ngây người.

“Nói như vậy thì Trương Thạc mà mình gặp là quỷ hay sao?”

Nhìn nét mặt ngạc nhiên của Tào Bằng, tâm trạng của Đặng Tắc đột nhiên thoải mái hơn nhiều.

Mấy ngày qua, gã phải chịu sự đau khổ từ thân thể và áp lực tinh thần. Cả hai thứ khiến cho Đặng Tắc gần như không chịu nổi. Đúng lúc thì Tào Bằng trở lại. Đứng thấy Tào Bằng còn nhỏ tuổi, nhưng ở trong nhà địa vị của hắn không hề nhỏ chút nào. Khi Đặng Tắc thấy Tào Bằng, áp lực tinh thần của gã giảm đi rất nhiều.

Từ sau khi Tào Bằng tới Cốc Dương, Đặng Tắc đã thấy ở hắn một sự trưởng thành và trầm ổn.

Hiện giờ, tâm trạng thoải mái, nên gã muốn đùa một chút. Còn nét mặt thất thần của Tào Bằng cũng chính là điều mà Đặng Tắc muốn thấy. Nụ cười trên mặt gã càng lúc càng quái. Vương Mãi chỉ biết che miệng, người run rẩy vô cùng khó chịu.

- Được rồi! Nói chuyện chính thôi. - Đặng Tắc chợt chuyển hướng.

Tào Bằng nuốt chút nữa thì nhảy dựng lên, đâm cho Đặng Tắc một cái.

Người này lớn rồi mà còn cợt nhả.

Diễn Vi, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan cũng đều nhận ra. Thấy Tào Bằng hỏn hển như vậy, cả ba không nhịn được cười ha hả.

Đặng Tắc cũng cười vui vẻ, nét mặt trắng bệch hồng hào thêm một chút.

Đã rất nhiều ngày, chưa có ngày nào gã cảm thấy nhẹ nhàng như hôm nay...

- Đầu Hổ! Người nói cho a Phúc đi.

Vương Mãi nở nụ cười, nghe Đặng Tắc nói vậy mới ngậm miệng tới bên cạnh Tào Bằng:

- Sau khi tỷ phu tỉnh lại, biết mình được Trọng Cảnh tiên sinh cứu liền bảo ta đi hỏi thăm một chút tình hình của Trương tiểu thư. Ta bắt đầu hỏi thăm Mậu bá. Nghe người nói thì là người hầu của Trọng Cảnh tiên sinh khi còn là thái thú Trường Sa. Mặc dù không phải là người Trương thị nhưng địa vị của lão rất cao. Mậu Bá chưa từng nghe thấy tên của Trương tiểu thư, vì vậy mà ta đành phải tìm theo cách khác... Vừa rồi tiểu thư cũng nói, nhà họ Trương không có một thiếu nữ nào tên là Trương Thạc cũng không có ai tên là Nguyệt Anh. Tuy nhiên đúng là có một nữ nhân tên là Uyển Trinh là mẹ kế của Trọng Cảnh tiên sinh. Ngoại trừ điều đó ra thì không tìm được manh mối nào khác.

- Sau đó thì sao?

- Hai ngày trước, ta và Mậu bá có nói chuyện phiếm với nhau thì người có nhắc tới một chuyện. Năm trước từng có danh sĩ Giang Hạ là Hoàng Thừa Ngạn tới Niết Dương, đồng hành còn có con gái của Hoàng công tên là Hoàng Thạc, tự Uyển Trinh lại có tên là Nguyệt Anh. Nhũ danh của nàng là a Sữu đã ở trong vườn đào này.

- Cái gì?

Tào Bằng lại một lần nữa ngăn người.

“Hoàng Nguyệt Anh? Cái tên này rất quen. Chẳng phải đó là tên của Gia Cát phu nhân hay sao? Trong Tam quốc diễn nghĩa, cũng không giới thiệu tường tận về Hoàng Nguyệt Anh nhưng trong lịch sử thì tài năng của Hoàng Nguyệt Anh thậm chí còn không thua Gia Cát Lượng. Nguyệt Anh! A Sữu! Uyển Trinh... Giờ nhớ lại, Trương Thạc từ đầu tới cuối không hề nói nàng là người họ Trương. Bởi vì đời sau nói Hoàng Nguyệt Anh là một thiếu nữ xấu xí cho nên lúc đầu Tào Bằng cũng không gắn nàng với phu nhân của Gia Cát Lượng... Trí tuệ lại giỏi thuật máy móc... Ngoại trừ diện mạo không ăn khớp ra, những thứ khác dường như là đại khái giống nhau. Trương Uyển Trinh chính là Hoàng Nguyệt Anh!”

Điều này khiến cho Tào Bằng không kịp phản ứng.

- Vẫn còn một chuyện nữa. - Đặng Tắc thôi cười, nét mặt có chút ân cần, nói với Tào Bằng:

- Hoàng công Thừa Ngạn là lão họ Hoàng, đồng thời cũng là người anh em cùng mẹ với thái thú Giang Hạ là Hoàng Tổ. Hoàng Công là huynh, còn Hoàng Tổ là đệ. Có điều, Hoàng Tổ mưu kế, giỏi nịnh nọt và tính tình lại táo bạo. Hoàng Công thì tính tình lãnh đạm, thích kết giao với chi sĩ. Cũng vì nguyên nhân này mà Hoàng Công không có xuất đầu... Hoàng Xạ và Hoàng Thạc là huynh muội với nhau.

Tào Bằng ngây người như bị một cái búa đập trúng đầu.

Chẳng phải nói Hoàng Xạ theo đuổi Nguyệt Anh mà lại biến thành huynh muội?

- Nhà cao cửa rộng, môn đăng hộ đối thông hôn với nhau. Trừ khi người chấp nhận ở rể... Sở dĩ Hoàng Xạ trăm phương nghìn kế hại người cũng không phải vì tình yêu nam nữ mà lo lắng người và Hoàng tiểu thư kết giao với nhau sẽ làm bẩn nếp gia đình họ Hoàng. Cái thể diện nhà cao cửa rộng còn hơn cả mối thù đoạt vợ.

Dù sao thì Đặng Tắc cũng sinh trưởng ở cái thời đại này nên hiểu rõ hơn những phong tục cổ hủ còn hơn Tào Bằng nhiều.

Điều gã lo lắng là Tào Bằng và Hoàng Xạ trở mặt với nhau, nếu ngày khác Hoàng Nguyệt Anh biết được sẽ bị đả kích.

Vì vậy mà so với đề sau này cho hắn biết còn không bằng nói rõ với hắn ngay từ bây giờ. Người nhà, thiếu nữ... Đặng Tắc hy vọng có thể làm cho Tào Bằng quên chuyện Hoàng Nguyệt Anh. Bởi vì gã biết rõ vào lúc này, họ Hoàng và Tào Bằng không còn có đường xoay chuyển.

“A Phúc! Bỏ đi...”

59. Chương 60: Chuyện Vui Nhất Của Đời Người (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 60: Chuyện vui nhất của đời người (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Tắc nghĩ như vậy, nhưng người khác lại không nghĩ thế.

Điền Vi và Ngụy Diên đều xuất thân từ nhà nghèo nên đâu có để ý gì tới mấy chữ nhà cao cửa rộng.

Nghe Đặng Tắc nói vậy lại thấy nét mặt của Tào Bằng, Điền Vi không nhịn được cao giọng cười to.

- Quân Minh! Có sao lại cười?

Đặng Tắc nhú mày mà hỏi hỏi.

Điền Vi khoát tay, tới bên cạnh Tào Bằng rồi đặt mông ngồi xuống.

- A Phúc! Người sợ phải không?

- Sợ cái gì?

- Họ Hoàng a... Họ Hoàng Giang Hạ có danh tiếng lớn.

- Ta sợ con mẹ nó.

Điền Vi vỗ tay cười nói:

- Đúng vậy! Họ Hoàng chỉ là con mẹ nó. Sao phải sợ? Hoàng Xạ có thể diện, huynh đệ chúng ta không biết xấu hổ hay sao? Hắn vì thể diện mà được một thì huynh đệ chúng ta có thể vì thể diện mà được mười lăm. Hôm nay chúng ta giết Hoàng Xạ, năm sau vô ngựa đạp bằng Giang Hạ cướp lấy nữ nhân nhà họ Hoàng của hắn. Đến lúc đó, để xem họ Hoàng còn làm được cái gì? Ta sẽ theo người đánh tới tận cửa, để cho họ Hoàng phải cúi đầu đưa con gái ra ngoài. Ha ha

Lời nói của Điền Vi cũng thể hiện rõ tính tình của gã.

Trong đầu Tào Bằng đột nhiên vang lên tiếng của Mã Hùng Mậu bá: " đại trượng phu nếu đã chọn mục tiêu thì chỉ biết tiến về phía trước. Bất cứ thứ gì trở ngại thì đá văng nó ra"

Hoàng Xạ chính là một hòn đá cản đường.

Hiểu rõ được điều đó, Tào Bằng liền cất tiếng cười to.

- Giết dần ông nhà hắn, đoạt nữ nhân nhà hắn, điều này đúng là thú vị nhất trong đời người.

Có lẽ Tào Bằng cũng không cảm thấy được rằng mặc dù mới chỉ sống lại ở cái thế giới này được bốn mươi ngày nhưng tư tưởng của hắn vô tình đã hòa nhập.

Đặng Tắc không ngờ được rằng sự cố gắng của mình chỉ vì một câu của Điền Vi đã làm thay đổi hoàn toàn.

Gã hơi nhú mày chỉ biết cười khổ:"về sau không thể để cho a Phúc đi nhiều với mấy người này quá. Nếu không, tương lai ngay cả vợ cũng đừng hòng có...

Cứ nghĩ tới việc Tào Bằng biến thành một người thô lỗ như Điền Vi, Đặng Tắc lại cảm thấy đau đầu.

.....

Có điều, sau khi nói chuyện một lúc, không khí trong phòng khách cũng chuyển biến tốt hơn nhiều.

Lúc này, Đặng Phạm cũng đã tới.

Tới lúc này, Tào Bằng mới biết, Đặng Phạm tới đây cũng không dùng tên thật. Còn Vương Mãi và Đặng Tắc gọi hắn là “Đại hùng” khi ở trước mặt người khác.

Đó cũng là lý do mà khi Tào Bằng nhắc tới Đặng Phạm, Mậu Bá cũng không biết.

Tào Bằng lại cảm tạ rồi ngồi với Đặng Phạm trong phòng khách.

Ngày mừng năm tháng giêng, Trương Tú và Tào Tháo bàn về việc đầu hàng khiến cho quận Nam Dương của Lưu Biểu trở nên khẩn trương. Trong tình hình đó, nếu binh Tào Tháo không tới đoạt Uyển thành thì toàn bộ quận Nam Dương đã bị Tào Tháo uy hiếp. Đại doanh của thành Cửu Nữ lúc nào cũng sẵn sàng tiến vào trạng thái chiến đấu. Có tới vài huyện cũng bắt đầu mộ hương dũng, chuẩn bị tham chiến.

Huyện Cửu Dương cũng đồng dạng như vậy.

Bởi vì đang vào thời điểm cày bừa vụ xuân, để cho không ảnh hưởng tới nông vụ, Khoái Chính hạ lệnh mỗi hộ rút ra một người.

Vốn đáng nhẽ Đặng Cự Nghiệp bị gọi nhưng không ngờ sau năm mới, ông lại bị bệnh nằm trên giường.

Còn việc mộ binh vô cùng khẩn cấp cho nên Đặng Phạm đành phải đi thay cho Đặng Cự Nghiệp. Vì vậy mà mới tòng quân, trở thành hương dũng của huyện Cửu Dương.

- Mẹ ta nói làm người phải nhớ tới ơn. Lúc trước, ta chơi bởi lêu lổng, trong thôn không có ai thích chơi đùa với ta, chỉ có a Phúc và Vương Mãi chấp nhận. Cái ân đó không thể quên được. Mẹ ta còn nói, a Phúc huynh đệ cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì, sớm muộn sẽ thăng tiến rất nhanh. Lúc ấy tình hình bất ổn, mẹ ta bảo ta âm thầm quan tâm. Nói một ngày kia khi a Phúc huynh đệ trở về, cũng là lúc ta có thể nổi bật...

Đặng Phạm giải thích đơn giản khiến cho Tào Bằng cảm khái về đạo nghĩa của Hồng nương tử.

- Tình hình trong huyện thành thế nào?

- Thực ra cũng không có gì quá xấu. Sau khi quân Tào bị thua, cơ bản đã yên bình trở lại.

Hiện giờ có thiết lập thêm trạm kiểm soát nguyên nhân cũng là vì a Phúc. Thật ra Khoái huyện lệnh phần lớn là sợ hãi bại quân thua ở Uyển thành.

- Khoái Chính đúng là một vị quan tốt. - Tào Bằng lên tiếng.

Đặng Tắc cũng đồng ý:

- Con cháu thế gia và người của thế gia hoàn toàn khác nhau. Ta được tiếp xúc với Khoái Chính không lâu. Nhưng ta có thể thấy y có thể làm nên sự nghiệp. Có điều phần lớn thời điểm, y cũng không thể nào làm gì được.

Tào Bằng lại hỏi:

- Tình hình cha mẹ ta thế nào?

- Thúc phụ và thím đều rất tốt. Hôm qua, ta còn lên vào thăm. Mặc dù Khoái Huyện lệnh nhốt họ vào trong đại lao nhưng vẫn không quá khổ khế.

- Đúng là một người biết chuyện. - Đặng Tắc gật đầu, ánh mắt trong sáng nhưng lạnh lùng. Gương mặt tái nhợt không hề nhìn thấy sự dao động. Gã quay sang nói với Tào Bằng:

- A Phúc! Đệ thấy thế nào?

Tào Bằng suy nghĩ:

- Hoàng Xạ không thể ở thành Cửu Nữ lâu được. Hiện giờ chiến sự ở Uyển thành đã yên, sớm muộn gì y cũng phải về Giang Hạ. Người y muốn đối phó chính là ta. Nếu ta vẫn không xuất hiện thì y chỉ có hai lựa

chọn. Một là thả cha mẹ, hai là giết cha mẹ, hoàn toàn chặt đứt tình cảm của ta và Hoàng Nguyệt Anh. Theo ta suy đoán, thì khả năng thứ hai là lớn nhất...chỉ không rõ lắm, cuối cùng y sẽ ra tay như thế nào.

Đặng Tắc hài lòng gật đầu.

- Suy nghĩ của đệ không khác với huynh lắm. Thực ra, Hoàng Xạ muốn giết cha mẹ, đơn giản ở trong huyện thành hoặc tới thành Cửu Nữ mới hạ thủ. Với những gì ta biết về Khoái Chính, có lẽ y bắt đắ dĩ bắt cha mẹ, nhưng không đồng ý cho Hoàng Xạ ra tay trong thành. Khoái chính cũng là người có nguyên tắc. Nếu Hoàng Xạ động tới điểm mấu chốt của y, ta đoán Khoái Chính và Hoàng Xạ sẽ trở mặt với nhau.

- Như vậy, Hoàng Xạ sẽ cho người tới áp giải cha mẹ?

Đặng Tắc trầm ngâm một lát:

- Bấy tám phần là như vậy. Đại Hùng! Còn vài ngày, làm phiền người để ý tình hình trong thành. Một khi có gì khác thường, người nhanh chóng bẩm báo. Nếu không thoát thân ra được thì... Hạ Hầu tướng quân, có gì phiền tướng quân không?

Diễn Vi rất dễ gây sự chú ý, không tiện xuất hiện.

Ngụy Diên thì sẽ có người ở thành Cửu Nữ nhận ra.

Còn Tào Bằng, Đặng Tắc và Vương Mãi càng không thể xuất hiện. Như vậy thì người đi ra ngoài chỉ còn lại một mình Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan không phải người ở đây cho nên không ai biết.

Tuy rằng khẩu âm của y có chút khác, có điều Đặng Phạm cũng đã bố trí cho y một thân phận rất tốt đó là quân sự tiên sinh của Dương gia ở Hoàng Nông.

Kết quả là, Hạ Hầu Lan lại phải đổi tên thành Dương Lan.

Bề ngoài của y rất thanh tú, đáng vẻ thư sinh. Nếu hóa trang thêm một chút thì không hề có người nào chú ý.

Hạ Hầu Lan cười khổ:

- Đây là một lần cuối cùng... Nếu còn thêm một lần nữa, Hạ Hầu Lan ta sẽ biến thành một tên gia nô có ba họ.

Tào Bằng phì một tiếng phun ra một đồng nước...

.....

Cũng giống như bình thường, Đặng Phạm tới ca của mình lại đi tuần tra ở gần phía Nam.

Do tình hình đã từ từ trở nên trong sáng, Tào Tháo lui binh, Trương Tú và Lưu Biểu lại một lần nữa kết minh nên Cức Dương trở lại yên bình như xưa.

Mặc dù Khoái Chính cũng không giải trừ mộ binh nhưng cũng thả lỏng hơn nhiều.

Đặng Phạm rất nhàn nhã, theo đội đi tuần tra trong thành một lúc, tới khi trời tối đen, y mới trở về Đặng Thôn.

Ban đầu, gã ở trong huyện thành chơi bởi lêu lổng, tranh cường háo thắng. Cho nên ngày nào cũng chẳng có cảm giác gì khác. Đặng Phạm uống một ly rượu, trong lúc vô tình nói chuyện với mấy người khách trong quán rồi sau đó về nhà. Nhìn qua, mọi chuyện hết sức tự nhiên.

Sau hôm gặp gỡ ở vườn đào, tới ngày thứ ba đã là ngày mười bốn tháng giêng năm Kiến An thứ hai.

Tiết Nguyên Tiêu cũng tới rồi khiến cho trong huyện thành Cức Dương trở nên bắt đầu náo nhiệt. Người Cức Dương cảm thấy may mắn thoát ra khỏi chiến hỏa, nên ai nấy đều cao hứng phấn chấn, chuẩn bị cho lễ Nguyên Tiêu. Lúc năm mới, cuộc sống của họ cũng không được yên ổn, bất cứ lúc nào cũng bị chiến tranh uy hiếp, khiến cho cả Cức Dương phải lo lắng đề phòng. Hiện tại thì tình hình đã yên, mọi người có thể bình thần đón tiết Nguyên Tiêu.

Đặng Phạm từ từ đi vào trong thị trấn.

Nhưng khi tới bên ngoài thành Cức Dương, hắn phát hiện không biết có một đám binh mã xuất hiện ở đó từ bao giờ.

- Đây là người ở đâu?

Mã Hắc tử nhìn liếc qua cái doanh trại nhỏ nhỏ rồi nhếch miệng:

- Là người của thành Cửu Nữ.

- Thành Cửu Nữ? Chẳng phải Châu mục đại nhân và tiểu Trương tướng quân đã kết minh với nhau, tại sao còn phái người tới đây? Chẳng lẽ lại khai chiến sao?

- Phì! - Mã hắc tử vội vàng xua tay:

- Người đừng có nói lung tung. Nếu khai chiến thật thì không chỉ phái tới đây một đội binh mã. Đêm qua bọn họ mới tới đây, nghe nói là để áp giải người nhà của Đặng Thúc tôn tới thành Cửu Nữ. Hừ! Đặng Thúc tôn đúng là chết rồi mà ngay cả gia quyến cũng không thể bảo vệ được. Nghe nói, vợ của hắn mang thai, nếu gặp chuyện chẳng lành thì chắc chắn là mất thêm hai mạng.

codon.tra

60. Chương 61: Nhận Rõ Thân Phận Của Mình

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 61: Nhận rõ thân phận của mình

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Phạm nghe thấy vậy liền nhú mày.

- Đúng rồi! Người có biết người đứng đầu bọn họ là ai?

- Ai?

Mã Hắc tử làm như thần bí, nói nhỏ bên tai Đặng Phạm:

- Buổi sáng, lúc ta đang làm nhiệm vụ thì thấy Mã Ngọc vào thành. Mẹ nó! Tên tiểu tử đó đúng là số sướng. Bị biến thành khổ sai, không biết làm sao mà xoay chuyển. Nhìn cách nó ăn mặc thì ít nhất cũng phải là Đô bá. Trước kia thấy lão tử, nó ngoan ngoãn tới chào hỏi. Bây giờ, thấy lão tử cũng không thèm nhìn, chỉ biết vác mặt lên trời. Người nói con mẹ nó có khổ nạn không. Đặng Thúc Tôn gặp vận đen, người nhà Đặng Tài lập tức được hưởng may mắn.

Người thấy Đặng Tài có bản lĩnh gì mà hiện giờ cũng được làm Tả sứ?

Ngày hôm qua lại còn đá ông nó một cước... Nếu không phải lão tử có việc gấp thì còn lâu. Lúc Đặng Thúc tôn còn ở đây, tên tiểu tử đó có khác gì con chó? Hiện tại...

Mã hắc tử thật ra là người tốt nhưng phải cái thích nói mạnh.

Những người khác nghe thấy vậy liền không nhịn được cười:

- Mã Hắc tử! Tạm thời người cứ ở đây huênh hoang, nếu có bản lĩnh, người đi ra mà giải quyết y.

- Mã Hắc Tử! Nghe ca nói, từ sau ăn nói phải cẩn thận một chút. Hiện giờ, nhà Đặng Tài đang phát, vừa rồi người nói vậy nếu hắn nghe được thì rắc ối.

- Hắn dám.

Mã Hắc tử trừng mắt, có điều người sáng suốt đều có thể thấy người này chỉ nói vậy thôi.

- Hắc ca! Mọi người đi trước uống rượu. Ta chợt nhớ hôm nay còn có việc phải làm...các người chờ ta. Ta tới sau.

- Thằng nhóc con nhà người, lông còn chưa mọc lấy đâu ra lắm chuyện vậy? Đừng nói là để ý tới vợ của nhà lão Vương đấy.

Vợ nhà lão Vương là một quả phụ, ở bên cạnh nha huyện mở một cái tửu quán. Ngày nào Đặng Phạm cũng tới uống rượu ở đó.

Tuổi của Vương nương tử so với Đặng Phạm lớn hơn hai tuổi.

Vóc người của nàng rất được, đặc biệt là đôi mắt trong suốt nhìn rất quyến rũ. Rất nhiều tửu khách đi tới quán nàng uống rượu nhưng thực ra là để ngắm người quả phụ xinh đẹp. Nhưng Vương nương tử giữ mình như ngọc, khuôn mặt mặc dù dịu dàng nhưng tính tình lại vô cùng nóng nảy.

Đám Mã Hắc tử nghĩ Đặng Phạm để ý tới Vương quả phụ.

Đặng Phạm cũng không cái nhau với họ, chỉ cười ha hả, chấp tay cáo từ rồi vội vàng rời đi.

- Gần đây Đại Hùng rất lạ.

- Nói thừa. Nếu bị tiểu quả phụ hấp dẫn mà không lạ sao? Mã hắc tử. Người để ý cái miệng của mình cho tốt, bớt nói đi.

Cả đám cười cười nói nói đi vào trong huyện thành.

.....

Đúng là Mã Ngọc đã trở lại.

Hơn nữa, lần này trở lại, thân phận của y không còn là một tên tù khổ sai mà là đô bá của đại doanh thành Cửu Nữ.

Y rất may mắn. Ở Tịch Dương tự mặc dù chưa xử lý được Đặng Tắc, Tào Bằng nhưng lại trừ được binh lính Nghĩa Dương. Vốn Ngụy Bình không phục Ngụy Diên cho nên sớm có tâm làm phản. Vì vậy mà ngày đầu tiên tới thành Cửu Nữ, Ngụy Bình không hề do dự tìm tới nương tựa Trần Tự.

Hoàng Xạ muốn giết Tào Bằng, Trần Tự vừa lúc muốn nâng đỡ Ngụy Bình nên thuận tay nhận binh lính Nghĩa Dương.

Vì thế mà mới có binh biến ở Tịch Dương tự. Mã Ngọc chỉ là một quân cờ nhỏ bé của Hoàng Xạ mà thôi. Sau khi biết rõ mâu thuẫn giữa Mã Ngọc và Đặng Tắc, Hoàng Xạ liền mật lệnh cho Ngụy Bình liên hệ với Mã Ngọc để bàn mưu kế...

Chỉ có điều không ngờ Ngụy Bình đã chết...

Mặc dù Trần Tự chiếm được binh lính Nghĩa Dương nhưng lại phát hiện ra đám binh lính này không còn là binh lính Nghĩa Dương nữa trước đây.

Vì vậy mà y cũng chẳng thêm để ý.

Thế nên Trần Tự mới đề bạt Mã Ngọc làm đô bá, cho y quản lý một đội.

Cái này chính là đường quan rộng mở, áo giáp về làng.

Đại khái tâm trạng của Mã Ngọc lúc này đó là y với thân phận một tên tội phạm tới thành Cửu Nữ, nhưng chỉ trong chớp mắt, chẳng khác nào cá chép vượt vũ môn, mà trở thành quan quân, hơn nữa lại còn là một đô bá. Trong lòng y có chút đắc ý, chẳng cần phải nói cũng biết.

Trở lại Cửu Dương, y liền đi tìm Đặng Tài.

- Tiểu Ngọc! Sao ngươi trở về? - Đặng Tài thấy Mã Ngọc liền ngạc nhiên vui mừng.

Mã Ngọc nói:

- Tỷ phu! Đệ đã trở lại.

Lúc nói câu đấy, Mã Ngọc có chút run rẩy. Hai người nhìn nhau một chút rồi đột nhiên bước tới, ôm chặt lấy nhau.

Hai tiểu nhân vật sống ở tầng dưới chót từ từ leo lên tới đỉnh chỉ trong vòng một tháng.

Trong vòng một tháng này, cả hai đã trải qua rất nhiều chuyện...

- Đi! Chúng ta tới phòng công nói chuyện. - Đặng Tài kéo Mã Ngọc đi thẳng vào phòng công của y. Trước đó, chủ nhân của căn phòng này là Đặng Tắc. Đặng Tắc bị mộ binh tới thành Cửu Nữ, Khoái Chính liền gọi Đặng Tài về, tiếp nhận chuyện của Đặng Tắc.

Khoái Chính là như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Vốn y muốn đề bạt Đặng Tắc, nhưng không ngờ Đặng Tắc lại...

Nếu Đặng Tắc không còn thì y cũng chỉ còn biết phải dùng lại Đặng Tài. Dù sao thì Đặng Tài như thế nào cũng có thể coi như là người nhà của Khoái Gia.

Đặng Tài và Mã Ngọc nói chuyện với nhau.

Cả hai lần lượt kể lại những chuyện đã gặp.

Mã Ngọc nói:

- Đặng Thúc Tôn nghĩ mình có em vợ được Bàng gia để ý nên không biết nặng nhẹ, đắc tội với Hoàng Binh tào sử. Hắn không nghĩ rằng với thân phận của mình làm sao là đối thủ của Hoàng Binh tào sử? Huynh xem! Hoàng Binh tào sử vừa mới ra tay, ngay cả Lộc Môn sơn cũng không xuất hiện. Hiện giờ Đặng Thúc Tôn không biết ở đâu, có lẽ đã chết. Hoàng Binh tào sử bảo ta tới đây, áp giải nhà Đặng Thúc tôn.

Nói xong, y lấy trong người một cái lệnh phù đưa cho Đặng Tài.

Đặng Tài híp mắt lại, trong mắt lóe lên chút lạnh lẽo.

- Đặng Thúc tôn đã chết thật?

- Trước mắt chưa tìm được thi thể nhưng có lẽ đã chết. Huynh cũng biết, trong khoảng thời gian này hơi loạn, người chết là chuyện bình thường. Hoàng Binh tào sử sẽ phải tới Tương Dương báo công cho nên lệnh đệ tới đây áp giải nhà Đặng Tắc. Ta đoán, cuối cùng họ cũng chỉ có một con đường chết.

Đặng Tài trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có điều Khoái huyện lệnh khá ưu đãi với nhà Đặng Tắc. Chuyện giao tiếp phạm nhân ta có thể xử lý. Nhưng trước đó còn phải nói với Khoái huyện lệnh một câu.

- Cũng được.

Đặng Tài để Mã Ngọc ở lại phòng công rồi vội vàng tới huyện nha.

Nhưng Khoái Chính không có ở trong huyện nha, người coi cửa nói y đã ra ngoài.

Dù sao có lệnh phù của Hoàng Binh tào sử, Khoái Chính cũng không phản đối. Vì vậy mà Đặng Tài liền trở lại phòng công, ký lệnh chuyển giao.

- Tiểu Ngọc! Chừng nào thì đệ đi?

- Ngày mai đi...lần này đệ về còn muốn gặp tỷ một chút. Chờ khi trở về thành Cửu Nữ, đệ có khả năng phải đi theo Hoàng Binh tào sử tới Giang Hạ. Về sau muốn gặp tỷ có lẽ không dễ...có điều, trước đó ta còn muốn làm nhục vợ của Đặng Thúc tôn. Lúc trước vì nó, mà chúng ta thể thảm.

Đặng Tài nghe vậy liền nở nụ cười.

- Nếu Tào nương tử ăn mặc vào thì cũng khá xinh đẹp.

Mã Ngọc cười ha hả:

- Để ngày thì không còn cơ hội. Ta đã để ý tới con đó. Hiện giờ Đặng Tắc chết rồi, lão tử giữ nữ nhân của hần, xem hần làm thế nào. Cho dù Đặng Thúc Tôn ở dưới suối vàng cũng sẽ cảm kích ta.

Cuối cùng, y còn cười nói:

- Tỷ phu! Hay là chúng ta cùng nhau?

- Ha ha ha! Tiểu Ngọc đúng là hiểu ta.

Đặng Tài và Mã Ngọc nhìn nhau cùng nở nụ cười đậm đắng.

Hai tên khốn nạn ôm tay nhau đi thẳng tới đại lao.

Theo ý của Đặng Tài thì đại lao như không có tác dụng. Ý nghĩ mình là tá sử, là thượng quan, ai dám ngăn cản.

Nhưng mới tới ngoài đại lao, Đặng Tài đã bị cản lại.

- Huyện lệnh có lệnh, nếu không có lệnh của ngài thì không ai được ra vào đại lao.

- Đồ hỗn trưởng. Không thấy ta là ai hay sao?

Người gác ngục vẫn thản nhiên trả lời:

- Tất nhiên là ta biết. Ngài là Đặng Tả sử. Có điều, không có thủ lệnh của huyện lệnh, ngài cũng không được vào.

Mã Ngọc đột nhiên nổi giận.

Đường làm quan của y rộng mở, hiện giờ có thể coi là người của Hoàng gia.

Mặc dù Trần Tự không chào đón y, nhưng Hoàng Xạ lại nhớ tới tên Mã Ngọc. Nếu không thì Mã Ngọc đâu dễ ngồi lên vị trí Đô bá?

Hoàng Xạ có coi trọng Mã Ngọc hay không, cũng không quan trọng.

Quan trọng, Hoàng Xạ biết Mã Ngọc có tồn tại.

Chỉ cần biết tên thì đồng nghĩa với việc có rất nhiều cơ hội. Chẳng hạn như việc áp giải phạm nhân, Hoàng Xạ tự mình chọn Mã Ngọc.

Lần này nếu làm tốt, Mã Ngọc không chừng có được nhiều cơ hội.

Nhưng hiện tại, một nhân vật lớn của Hoàng thị Giang Hạ lại bị một tên gác ngục ngăn cản.

Như thế làm sao Mã Ngọc có thể từ bỏ ý đồ?

- Lão tử phụng mệnh Hoàng Binh tào sử, tới đây áp giải phạm nhân. Người nào dám ngăn cản ta, chính là làm chậm việc quân, luận tội nên chém.

Tiếng hô của y thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Vừa nói, Mã Ngọc vừa rút binh khí, tư thế thể hiện nếu tên cai ngục còn ngăn cản, sẽ bị y chém đầu.

Đồng Lam Phương

61. Chương 62: Điễn Vi Hung Mãnh

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 62: Điễn Vi hung mãnh

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mã Ngọc và Đặng Tài uống rượu một đêm, hôm sau tới cửa thành Cức Dương chờ.

Tới giờ Mão, cửa thành Cức Dương mở ra, lão quản gia dẫn một nhà Tào Cấp từ trong thành đi ra ngoài. Nhìn qua vợ chồng Tào Cấp thì thấy tinh thần không đến nỗi kém, tuy nhiên Tào Nam có chút mỏi mệt, gương mặt xinh xắn hơi sa sút. Cả ba người đều mặc quần áo từ nhân, dưới sự vây quanh của năm tên hương dũng đi ra khỏi thành.

- Đặng Tài! Người cũng đi cùng chứ? - Lão quản gia lên tiếng:

- Huyện lệnh có nói, đại doanh thành Cửu Nữ đúng là nơi dừng người. Tài năng của người trác tuyệt nên tới đó làm việc đi.

Đặng Tài bước lên nói với sự cung kính:

- Đặng Tài tuân lệnh.

Vừa nói, y vừa nhìn trộm ba người Tào Cấp mà nở nụ cười âm trầm.

- Chúng ta khởi hành thôi.

Lão quản gia không muốn hàn huyên với họ, lạnh lùng lên tiếng rồi quay đầu bước đi.

- Đây chẳng phải là Đại Hùng sao?

Mã Ngọc liếc mắt thì nhận ra trong năm tên hương dũng có Đặng Phạm.

Nhớ ngày đó, Đặng phạm chơi bởi lêu lổng, Mã Ngọc cũng là một tên vô lại trong huyện thành cho nên cũng có chút qua lại.

Đặng Phạm vội vàng cười nói:

- Mã đại ca! Tiểu đệ xinh xắn an huynh... Ha ha! Trên đường đi, xin Mã đại ca quan tâm.

- Đâu có. Đâu có.

Mã Ngọc đắc ý cười to. Thấy Đặng Tài chuẩn bị khóa ba người Tào Cấp lại liền vội vàng hô:

- Tỷ phu! Không cần phải rắc rối như vậy... Tiểu đệ có một biện pháp, dùng dây thừng quấn quanh eo của chúng, rồi buộc lại một đầu, đầu kia buộc ở thắt lưng ta là chúng không chạy được.

Chúng ta có hơn năm mươi người, nếu còn để cho họ chạy chẳng phải bị cười hay sao?

Mã Ngọc nói xong liền thúc ngựa đi tới trước mặt Tào Cấp rồi lấy dây roi ngựa đập lên đầu y:

- Họ Tào! Cách này là do con của người nghĩ ra. Không ngờ hôm nay lại được dùng với người. Yên tâm, trên đường ta sẽ chiêu đãi các người...

Lúc trước, Tào Bằng đề phòng đám Mã Ngọc chạy trốn liền nghĩ ra cách này.

Bây giờ, Mã Ngọc cũng nghĩ cách trả lại.

Tào Bằng và Đặng Tắc không biết sống chết như thế nào thì chỉ còn cách trút lên đầu nhà Tào Cấp.

Một tên quân sĩ tiến tới dùng dây thừng buộc ba người lại, còn một đầu đưa cho Mã Ngọc.

Mã Ngọc dùng sức kéo một cái, ba người Tào Cấp lão đảo suýt nữa ngã ra đất. Mã Ngọc thấy vậy liền cười ha hả.

- Đi! Chúng ta đi.

Vừa nói gã phóng ngựa đi. Ba người Tào Cấp đành phải chạy theo.

Đặng Phạm nhúm mày, theo bản năng nắm chặt trường mâu. Y chạy nhanh hơn một chút, nhìn như không có ý định dúi Tào Nam rồi thấp giọng nói:

- Tỷ! Nhấn nại một chút, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tào Nam lấy một tay che bụng, nghe Đặng Phạm nói vậy liền theo bản năng ngẩng đầu, trong mắt toát ra hy vọng.

Đặng Phạm gật đầu rồi hét lớn:

- Nhìn cái gì? Không đi...

Gã giơ tay đẩy Tào Nam một chút, nhưng trên thực tế là giúp đỡ khiến cho nàng không ngã.

Mã Ngọc càng đắc ý, cười khanh khách.

Đặng Tài cũng cười ha hả:

- Huynh đệ! Đưa cho ta chơi một chút.

Gã đón lấy dây thừng từ tay Mã Ngọc rồi phóng ngựa như bay. Tào Cấp suýt chút nữa thì ngã ra đất. May là hàng năm y làm nghề rèn, sức khỏe cũng tốt nên nhanh chóng trụ được.

- Đặng đại ca chậm một chút. - Đặng Phạm không nhịn được lên tiếng:

- Ngài cưỡi ngựa còn các huynh đệ chỉ có hai chân, theo không kịp.

Tới lúc này, Đặng Tài mới ghìm ngựa, cười cười đưa sợi dây cho Mã Ngọc.

- Đại ca đừng có nóng... Chúng ta còn nửa ngày để chơi. Cứ từ từ thôi. - Mã Ngọc quấn sợi dây trên tay rồi vung tay kia:

- Đi thôi! Chúng ta quay về thành Cửu Nữ.

Rời khỏi huyện Cúc Dương, trên đường đi, Mã Ngọc và Đặng Tài thay nhau trêu đùa người nhà Tào Cấp.

Hai tên hoặc là phóng ngựa chạy chậm để cho người nhà Tào Cấp bắt buộc phải chạy theo, hoặc là chạy thật nhanh khiến cho cả nhà Tào Cấp ngã sấp xuống đất.

Mã Ngọc và Đặng Tài thoải mái cười to. Ngay cả đám quan quân đi theo của thành Cửu Nữ cũng liên tục cười ha hả.

Tào Cấp cắn răng, cố gắng che chở cho Trương thị và Tào Nam. Sau vô số lần ngã sấp, bộ quần áo nâu đã trở nên rách nát.

Trên người, trên mặt, tay chân cả ba đầy những vết thương nhìn ghê cả người.

Cũng may, Tào Nam mới được có hai tháng, nếu lâu hơn có lẽ đã bị đẻ non. Đặng Phạm tuy rằng giận dữ nhưng chỉ có thể cắn răng mà nhịn. Gã cố gắng chiếu cố cho ba người tào Cấp. Chỉ có điều, ánh mắt gã nhìn Đặng Tài, Mã Ngọc lại thêm âm trầm.

Tào Cấp vẫn giữ yên lặng.

Y biết, con trai và con rể vẫn chưa chết, mà đang chờ ở phía trước.

Có niềm hy vọng trong lòng, nên y càng thêm cứng cỏi. Một tay y dắt lấy con gái, một tay thì thoảng lại che chở cho vợ.

“Chờ xem! Bằng nhi nhà ta sẽ báo thù cho ta!”

Gã không rõ lắm, Tào Bằng như thế nào nhưng gã biết cho dù là Tào Bằng hay Đặng Tắc cũng vậy... Đặc biệt Đặng Tắc lại càng không phải người nóng nảy.

Từ Cúc Dương tới thành Cửu Nữ phải đi chừng hai, ba canh giờ.

Dường như ông trời cũng không được tốt lắm cho đến giờ Thìn đột nhiên đổ xuống một trận mưa phùn.

Từ đầu, Mã Ngọc lấy sự trêu đùa nhà Tào Cấp làm trò vui, nhưng chơi một lúc lâu, bọn họ đã mất đi hứng thú.

- Đi nhanh lên! Con mẹ ngươi chưa ăn hay sao?

Mã Ngọc liên tục mắng ba người Tào Cấp. Y phục của gã đã ướt đẫm nước mưa.

Đặng Tài phóng ngựa tới, quát Tào Nam đi chậm nhất nhưng bị Đặng Phạm ngăn lại...

- Đại ca đừng đánh. Huynh xem cô ta bụng to thế này làm sao đi nhanh được? Nếu ngài đánh cô ta bị thương chẳng phải càng đi chậm hay sao?

Đặng Tài trừng mắt:

- Lão tử giết nó cũng chẳng sao. Dù có tới thành Cửu Nữ thì chúng cũng chết.

Nói như vậy nhưng Đặng Tài vẫn thu tay.

Hoàng Xạ muốn giết nhà Tào Cấp dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu họ ra tay thì lại khác. Miệng y nói không có gì nhưng có trời mới biết Hoàng Xạ có trách tội hay không. Đặng Tài cũng biết, ngày hôm qua mình làm cho Khoái Chính nổi giận. Chưa nói tới Khoái Chính và Khoái gia có quan hệ thế nào, nếu Khoái Chính muốn xử lý y thì Khoái gia sẽ đứng về bên Khoái Chính. Đã như vậy ở lại Cức Dương còn có ý nghĩa gì.

Đặng Tài thấy, cùng với Mã Ngọc đi tìm Hoàng gia nương tựa đó là một lựa chọn tốt.

Chính vì vậy mà y càng thêm cẩn thận.

Thúc ngựa tới bên cạnh Mã Ngọc, Đặng Tài cẩn thận hỏi:

- Tiểu Ngọc! Người nói xem Hoàng Binh tào có nhận chúng ta không?

- Nhất định... - Mã Ngọc nhỏ giọng nói:

- Thực ra đệ thấy ở lại quận Nam Dương cũng không có gì. Chưa nói tới hiện giờ quận Nam Dương bị chia thành hai. Đừng có thấy Trương Tú đánh thắng Tào Tháo mà nghĩ Tào Tháo sẽ từ bỏ ý đồ. Tới lúc đó quận Nam Dương chắc chắn sẽ không an toàn...

- Ta cũng nghĩ vậy.

- Nếu như vậy thì ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì. Bên phía Giang Hạ coi như thái bình, cũng không hề kém so với quận Nam Dương. Chúng ta chỉ cần phục vụ Hoàng Binh tào cho tốt thì tương lai cũng có thể nổi bật, sống khá giả ở đây.

Đặng Tài liên tục gật đầu.

- Có chuyện gì? Tại sao lại dừng lại?

Mã Ngọc và Đặng Tài đang nói chuyện thì phát hiện người phía trước dừng lại.

Trời mưa làm cho người ướt hết khiến cho Mã ngọc rất khó chịu. Gã lập tức hét lên hỏi, đồng thời phóng ngựa về phía trước.

- Đô Bá! Phía trước có một chiếc xe cản đường.

Có tên lính vội vàng chạy tới bẩm báo với Mã ngọc.

Mã Ngọc và Đặng Tài ngồi trên lưng ngựa nên có thể thấy được tình hình phía trước. Đừng có thấy hai người họ chức quan nhỏ nhưng lá gan cũng không hề nhỏ.

Một chiếc xe song mã đỗ bên đường. Hai con ngựa liên tục dậm chân và hí. Xem ra, chúng muốn kéo xe ngựa lên nhưng vì một bên bánh xe bị gãy, thùng xe lại bị nghiêng khiến cho cả hai con ngựa không đủ sức.

Người đánh xe ngựa là một người thanh niên.

Nhìn nét mặt y thì ước chừng hai mươi. Y cầm roi ngựa trong tay, thì thoảng lại hô lên nhưng không có tác dụng.

Bên cạnh xe ngựa là một hán tử khôi ngô cường tráng, hai tay đang cầm càn xe như muốn nâng xe dậy. Vị đại hán đó cao chín thước, eo to, mặt đen, râu ngắn có một sự uy vũ.

Mã Ngọc nhíu mày phóng ngựa tiến tới.

- Tên kia nhanh đưa xe ra khỏi đây. Nếu làm chậm trễ việc quân thì cẩn thận cái mạng chó của ngươi.

Đại hán nghe vậy liền nổi giận, thả tay khiến cho chiếc xe lại đổ xuống đất, nước bùn bắn lên khắp nơi. Gã quay lại mắng:

- Không thấy ông mày đang cố hay sao? Con chó mù này sửa cái gì? Có bản lĩnh thì lại đây mà chuyển đờng có đứng đó mà sửa bậy.

Đồng Lam Phương

62. Chương 63: Binh Lính Đã Chết

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 63: Binh lính đã chết

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngụy Diên nhận ra tên lính đó chính là thành viên của binh lính Nghĩa Dương trước đây. Ngụy Diên sầm mặt xuống, xoay đao chém ngang và lớn tiếng quát:

- Binh lính đã chết. Ngày hôm nay Ngụy Diên không còn là Ngụy văn trường nữa. Người nào cản ta, chính là kẻ địch của Ngụy Diên... Giết!

Lưỡi đao sắc bén, xe toang áo giáp của đám binh lính, xẻ ngực, mổ bụng.

Nhìn huynh đệ ngày xưa sát cánh bây giờ chết dưới đao của mình, trong lòng Ngụy Diên có chút đau đớn.

Gã ngửa mặt lên trời mà gào thét:

- Ngụy Diên ở đây! Ai dám cản ta.

Ánh đao tản ra vô số tia sáng.

Ngụy Diên ở trong những tia sáng đó giống như một con hổ điên mà cắn xé. Nơi gã đi qua, máu huyết quan quân bay tứ tung. Lưỡi đao xé rách cơ thể, chặt đứt xương cốt...

Tào Bằng và Đặng Tắc từ từ đi ra khỏi rừng cây...

Nét mặt cả hai đều hờ hững, lạnh lùng nhìn chiến trường.

Đặng Tài thúc ngựa lao về phía nhà Tào Cấp.

Y cũng thấy rõ, nhất định là thằng con và con rể của Tào Cấp tới đây cướp người. Chỉ cần nắm được ba người nhà họ Tào trong tay thì có vốn để sống. Phía sau, tiếng Diễn Vi gầm rống đinh tai nhức óc. Bên cạnh Ngụy Diên toàn thân đầm máu, đánh cho đám quan quân bỏ chạy trốn chết.

“Cho dù như thế thì Tào Cấp vẫn ở trong tay ta.”

Đặng Tài nghiêng rặng nghiêng lợi, lao về phía Tào Cấp. Khi thấy sắp tới gần mục tiêu, nơi khoe mắt chợt phát hiện có một tia sáng lóe lên.

“Có người muốn giết ta?”

Đặng Tài theo bản năng ghìim ngựa thì một cây trường mâu đã xuyên trúng cổ con ngựa.

Con chiến mã hí lên mấy tiếng rồi ngã ra đất. Đặng Tài kêu lên một tiếng thảm thiết. Cái chân y bị ngựa đè lên đã gãy thành hai đoạn. Đặng Tài rên rỉ, giương mắt nhìn thì thấy sắc mặt Đặng Phạm lạnh lùng rút cây trường mâu ở cổ ngựa ra.

- Đặng Phạm! Ngươi muốn làm phản?

- Ngu xuẩn! Người là cái thứ gì mà xứng gán cho ta hai chữ tạo phản? Gặp chuyện bất bình ta phải giẫm lên. Ông mày phải giẫm lên người người.

Nói xong, Đặng Phạm tiến lên một bước, giơ chân dẫm nát một chân khác của Đặng Tài.

Tiếng rầm rắc vang lên, cái chân kia của Đặng Tài cũng bị Đặng Phạm dẫm gãy. Đặng Tài trợn mắt há mồm kêu lên một tiếng thảm thiết, suýt chút nữa thì ngất đi.

- Đầu Hổ ca! Nhanh bắt Mã Ngọc cho ta...ta muốn nó sống.

Bên đường, Tào Bằng đột nhiên lớn tiếng hét.

Vương Mãi đứng bên cạnh hấn chột nhe răng cười, vung xà mâu lao vào chiến trường.

- Mã Ngọc! Còn nhần ra lão tử nhà ngươi không?

Lúc này, Mã Ngọc đã bị dọa cho hồn bay phách lạc.

“Chết tiệt! Một tên chưa đủ còn xuất hiện hai tên hung thần ác sát.” Thủ hạ của y đã bị Diên Vi và Ngụy Diên đánh cho chạy tan tác. Còn bản thân Mã Ngọc thì bị Hạ Hầu Lan cuốn lấy. Tuy nói y cưỡi ngựa nhưng Hạ Hầu Lan với cây thương cũng đã ngăn cản không nổi. Công phu của Hạ Hầu Lan không tốt nhưng cũng được danh sư chỉ điểm. Trường thương luôn nhằm trúng chỗ nguy hiểm của Mã ngọc...

Hạ Hầu Lan không có ngựa nhưng cây thương của y đủ bù sự thiếu hụt đó.

Mã Ngọc bị đánh cho áo giáp bung bét, tóc tai bù xù...

Vương Mãi vừa mới xuất hiện đúng là đặt dấu chấm hết. Trận chiến ở Tịch Dương tự đã cho Vương Mãi rất nhiều lợi ích. Lại thêm khi dưỡng thương ở đảo viên, cũng không hề tụt công phu. Một cây xà mâu đã tiến dần từng bước vào giai đoạn Dịch cốt. Độ nặng của xà mâu so với trường thương của Hạ Hầu Lan còn nặng hơn. Nếu như nói trường pháp của Hạ Hầu Lan là tinh tế thì Vương Mãi là sự mạnh mẽ.

Xà mâu trong tay y đánh bay hai tên lính liền lao tới trước mặt Mã Ngọc. Vương Mãi không nói hai lời đâm mạnh một cái.

Mã Ngọc vừa mới tránh được nhát thương của Hạ Hầu Lan thì xà mâu của Vương Mãi đã rít gió tới gần.

Trong lúc vội vàng, gã vội vùng đảo để đỡ. Nhưng với công phu của gã thì làm sao đỡ được xà mâu của Vương Mãi? Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, cương đao đã rời khỏi tay. Mã Ngọc thấy tình hình không ổn liền thúc ngựa bỏ chạy. Lúc này, gã cũng chẳng còn quan tâm tới tỷ phu hay là ai khác. Ngay cả phương hướng gã cũng chẳng thêm quan tâm chỉ biết bỏ chạy. Diên Vi giết tới mức hăng say, song kích đã dính không biết bao nhiêu mạng người.

Mất thấy Mã Ngọc định bỏ chạy y liền quát lớn một tiếng, ném cây kích ra.

Cây kích bay trong không trung vỗ trúng lưng Mã Ngọc đánh nát áo giáp của y. Mã Ngọc phun ra một búng máu, cố gắng ôm cổ ngựa mới không bị ngã xuống. “Chạy đi! Chỉ cần chạy được, lão tử còn có cơ hội báo thù,” Trong lòng y thầm nhủ nhưng không để ý Tào Cấp được cưỡi dây trói đang cầm dây thừng trong tay đột nhiên quăng về phía gã. Dây thừng rơi đúng vào cổ con ngựa khiến cho nó hí dài. Nó đang định dùng sức thì chỉ nghe Tào Cấp hét lớn một tiếng, hai tay dùng sức kéo mạnh về phía mình.

Hàng năm làm nghề rèn giúp cho Tào Cấp có sức khỏe rất tốt.

Con chiến mã cố hết sức một lúc liền phì phì ngã ra đất. Tào Cấp vọt tới trước mặt Mã Ngọc, quần dây thừng quanh cổ Mã Ngọc. Con ngựa kia sau khi ngã sấp liền đứng dậy. Cú ngã vừa rồi khiến cho nó sợ hãi, tung vó chạy như điên. Mã Ngọc còn chưa kịp đứng dậy đã bị con chiến mã kéo lăn trên mặt đất khiến cho gã chỉ biết kêu rên thảm thiết.

- Cha!

Tào Bằng dắt Đặng Tắc đi tới trước mặt Tào Cấp.

Cả hai người không hện cùng hô lên một tiếng, sau đó không nghẹn ngào. Trong cổ họng cả hai như có thứ gì đó chặn lấy vậy. Tào Bằng và Đặng Tắc quỳ gối trước mặt Tào Bằng.

Quân lính bị đánh cho bỏ chạy tán loạn.

Vương Mãi và Đặng Phạm từ động cởi dây, dìu Trương thị và Tào Nam, đồng thời kiểm tra xung quanh. Có điều, lúc này, đám binh lính làm sao còn sức chiến đấu. Chúng bị ba người Diễm Vi, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan đánh cho bỏ chạy trời chết.

Tào Cấp giơ tay kéo Tào Bằng và Đặng Tắc lại.

Y nhìn Tào Bằng rồi lại nhìn Đặng Tắc, đập vào mắt là cánh tay áo trông không khiến cho Tào Cấp đau xót, nước mắt tràn ra mặt...

- Khổ cho các con. Khổ cho các con...

Y không biết Tào Bằng và Đặng Tắc trong nửa tháng qua như thế nào...

Nhưng y biết, cả hai đứa chắc chắn đã phải trải qua rất nhiều nguy hiểm mới có thể xuất hiện ở đây. Cho dù mình có chịu khổ bao nhiêu cũng không là gì cả... Tào Cấp giang hai tay, ôm lấy Tào Bằng và Đặng Tắc rồi nhỏ giọng nói:

- Không có gì. Về là tốt rồi. Chúng ta ở cùng một chỗ là tốt rồi.

Tào Cấp hít một hơi thật sâu rồi buông hai người ra.

- Đi! Xem vợ và mẹ các con đi. Mấy ngày qua làm cho họ sợ hãi lắm rồi.

Đặng Tắc đi về phía Tào Nam còn Trương thị cũng lão đảo đi tới ôm cổ Tào Bằng:

- Con của ta! Cuối cùng thì con cũng về. Mẹ lo lắng gần chết...

Cả hai nữ nhân đều khóc...

Tào Bằng ôm lấy Trương thị, Đặng Tắc thì giơ cánh tay còn lại ôm lấy Tào Nam...

Trên chiến trường, khắp nơi đều là tử thi...

Ba người Diễm Vi tản bộ tới. Tào Cấp bước nhanh tới:

- Ân cứu mạng của ba vị tráng sĩ, Tào Cấp suốt đời khó quên.

- Lão ca! Không được! Không được.

Tào Cấp tiến lên thì lễ thì Diễm Vi ngăn y lại.

- A Phúc là ân nhân cứu mạng ta. Ta giúp hấn cũng là hoàn toàn chính đáng. Không dám nhận lễ lớn của lão ca.

Lúc này, Tào Nam và Trương Thị cũng ngưng khóc.

Trương Thị kéo cánh tay Đặng Phạm:

- Con à! Con làm chuyện lớn thế này thì làm sao trở về được. Lại còn cha mẹ của con...

- Mẹ! Người cứ yên tâm đi. Hồng gia thăm thăm và Cự Nghiệp thúc đã quyết định đi cùng chúng ta. Hiện giờ họ đang nghỉ chân ở núi Phượng Hoàng. Chúng ta tới đó hội họp với họ rồi đi tới Hứa Đô.

- Đi Hứa Đô?

Trương thị kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Tào Cấp cũng ngạc nhiên, nói:

- A Phúc! Chúng ta đi Hứa Đô, cho dù cái gì cũng không có.

Tào Bằng nở nụ cười, đi tới bên cạnh Diễm Vi rồi vỗ cánh tay y:

- Lo gì chứ? Tới Hứa Đô, tự nhiên nước chảy thành sông thôi.

Tào Cấp nhìn Diễm Vi liền hiểu ra.

Vị Điển trắng sãi này có lẽ không phải người thường...

- Chú thím! Chúng ta đi nhanh thôi. Nơi này cách thành Cửu Nữ không xa, chẳng may bị họ phát hiện thì rắc rối.

Vương Mãi dắt vài thốt ngựa vô chủ trên chiến trường lại.

Diễn vi cũng nói:

- Đúng vậy! Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không thì hậu hoạn nhiều lắm.

Tào Bằng nhìn sang Tào Cấp.

Thì thấy Tào Cấp đã thay cái áo tù nhân, đồng thời cưỡi một cái giáp trên một thi thể mặc vào người. Y quở lấy một cây mâu rồi nhận một con ngựa từ tay Vương Mãi:

- Mẹ chúng nó. Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói sau.

- Tên kia thì sao?

Hạ Hầu Lan đột nhiên lên tiếng, giọng thương chỉ về phía Đặng Tài đang nằm giả chết.

Đặng Tài đau quá, cố nén cơn đau, không dám lên tiếng định giả chết.

Không ngờ, y lại bị Hạ Hầu Lan phát hiện ra.

Hắn mở mắt run giọng hô:

- Tha mạng. Tha mạng... Thúc Tôn! Chúng ta cùng cha sinh ra, cũng là huynh đệ. Ta biết từ trước ta không phải với người, nhưng bây giờ ta hối hận rồi. Thật sự hối hận. Hãy nể mặt cha mà tha cho ta đi.

codon.traid

63. Chương 64: Lão Quân Quan Nói Về Tương Lai

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 64: Lão Quân quan nói về tương lai

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Có lẽ, từ trước tới giờ, Đặng Tài chưa bao giờ sợ như hiện tại.

Hắn cũng biết, bản thân trước kia đắc tội với Đặng Tắc...nhưng hiện tại có thể cứu hắn cũng chỉ có Đặng Tắc mà thôi.

Về phần những người khác?

Cho dù là Tào Bằng nhỏ nhất cũng nhìn hắn với ánh mắt khác lạ.

- Tỷ phu! Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân lại nẩy lên.

Tào Bằng đỡ Trương thị lên ngựa rồi ngồi sau, phóng ngựa tới bên cạnh Đặng Tắc.

Còn Đặng Tắc do dự một chút như không nghe thấy tiếng gào khóc của Đặng Tài. Y yên lặng để cho Tào Nam lên ngựa rồi sau đó mới leo lên.

- Ca ca! - Đặng Tắc nở nụ cười:

- Đây là lần cuối cùng ta gọi huynh là ca ca. Nể mặt phụ thân, ta không giết huynh.

- A! Cảm ơn. Cảm ơn.

Đặng Tài cố gắng chống người dậy, đồng thời vẫn sụt sịt.

Chỉ có điều, y còn chưa dứt lời, đã thấy Ngụy Diên phóng ngựa tới cạnh y. Long Tước đại đao vung lên bổ xuống cổ Đặng Tài.

Một cái đầu người rơi xuống nước, đồng thời một dòng máu tươi từ cái cần cổ phun ra thật xa.

- Thúc Tôn không giết người thì ta giết người.

Ngụy Diên dứt lời, nói:

- Thúc Tôn! Chúng ta đi nhanh thôi. Cơn mưa này xem ra còn lớn, sợ đệ muội không chịu được.

Cái đầu Đặng Tắc còn rơi trong bùn, đôi mắt vẫn mở to như cũ.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tẩy đi vết máu đen trên mặt y. Nhìn đôi mắt y dường như vẫn còn hỏi:

- Người đã nói không giết ta tại sao không giữ lời?

Đặng Tắc lạnh lùng nhìn cái thi thể, sâu trong mắt có chút đau khổ.

- Ca ca! Ta thực sự không giết huynh.

Mưa rơi xuống càng lúc càng to.

Trên con đường lớn, rải rác hai mươi bốn cái tử thi, trong cơn mưa lớn lại càng thêm thê lương. Mưa to rơi xuống đất phát ra những tiếng lộp bộp, bắn tung tóe khắp nơi hòa với máu loãng trên mặt đất.

Một đội quân đội mưa to, chạy như bay tới đây.

Con ngựa dẫn đầu mang một đại hán, mặc một chiếc áo ngắn màu đen, áo khoác ngoài màu hồng. Tất cả đều đội chiếc nón to, che nửa khuôn mặt. Đại hán lập tức nhảy xuống, đi tới bên cạnh một cái thi thể, xốc nón lên, híp mắt nhìn xung quanh. Hắn thấy một cái đầu người ngâm trong nước cách đó không xa. Đại hán liền cầm cái đầu đó lên, lau sạch bùn. Ngay lập tức hắn nhếch miệng cười.

- A phúc đã trở lại.

Nụ cười của hắn càng lúc càng tươi.

- Đại soái! Chuyện này do anh hùng ở đâu làm ra? - Một tên đại hán bước tới thấp giọng hỏi. Y tò mò quan sát thi thể trên chiến trường. Từ mấy cái thi thể còn nguyên vẹn nhưng thất khiếu chảy máu, y nhìn thấy một chút manh mối:

- Người này không phải đơn giản.

- Đúng vậy! Không đơn giản.

Trong mắt đại hán cũng có chút nghi hoặc.

Bởi vì hắn cũng có thể nhận ra những người tới cướp có lẽ đều không phải là phạm nhân.

“A Phúc tìm đâu ra nhiều hảo thủ như vậy?”

- Đại soái! Ở khu rừng phía trước còn phát hiện một cái thi thể, hình như là quan quân.

- Đưa ta đi xem.

Đại hán lập tức bước đi. Không bao lâu thì thấy bên đường có một con chiến mã đang đứng ở đó. Sáu thân ngựa có một cái thi thể, trên cổ bị quấn một sợi dây thừng, còn đầu kia thì buộc vào cổ ngựa. Hiển nhiên là thi thể này bị chiến mã kéo chạy như điên mà chết. Rất nhiều chỗ trên thi thể lộ rõ cả xương trắng, còn có cả dấu hiệu gãy xương.

Đại hán không nhận ra người đó nhưng người bên cạnh lại nhận ra.

- Người này giống như người hôm qua ở bên ngoài nhà tù thị trấn gây rối. Đại soái! Mấy người đó cũng thật độc. Người này mặc dù bị đè nén mà chết nhưng cũng chịu khổ không ít. Nếu không có thâm thù đại hận thì người bình thường không ai làm vậy.

Đại hán gật đầu.

A Phúc tuyệt đối là hạng người lòng lang dạ sói.

Ban đầu ở trấn Trung Dương, hắn có thể thần không biết, quỷ không hay mà giết Thành Kỷ, sau đó làm như không hề có việc gì. Nếu như không bị mình bắt thì có lẽ tên nhóc con đó cũng không lộ ra sơ hở.

Y cũng mới chỉ gặp qua Mã Ngọc nhưng cũng chỉ là thoáng qua nên không nhớ rõ diện mạo lắm.

Chưa nói tới việc lúc này Mã Ngọc thay đổi hoàn toàn. Có lẽ cho dù y có hoàn hảo đứng trước mặt đại hán thì đại hán cũng không nhận thức được.

Đúng lúc này, xa xa vọng tới tiếng vó ngựa như sấm rền.

- Đại soái. Có quan quân tới.

Đại hán có râu quai nón chạy lên trước, thấp giọng nói nhỏ vào tai đại hán kia.

- Rút lui.

Đại hán không nói hai lời lập tức nhảy lên ngựa. Có điều, hắn lập tức do dự nói với đại hán có râu quai nón:

- Lão Chu! Nhìn tình hình chiến trường có lẽ mấy người lão Tào chưa đi quá xa. Chúng ta nghĩ cách đưa đám quan quân đi một vòng cho chúng chạy trốn chết một thời gian đi. Như thế, ta và Tả Khư đưa mấy người đi hướng bắc. Người dẫn vài người đi hướng đông. Chúng ta phân tán đám quan quân ra. Sau khi thoát khỏi, chúng ta tập hợp ở Lão quân quan. Nếu trời tối ta không về thì người cứ về Phục dương.

- Đại soái.

- Đừng có nói nhiều. Chúng ta phân công nhau làm việc.

Đại hán nói xong, dẫn mấy người phóng như bay về hướng Cứu Dương.

Đại hán râu quai nón do dự một chút rồi quay ngựa nói:

- Các huynh đệ! Chúng ta đi.

Đội quân chia làm hai đường trong cơn mưa, nhanh chóng biến mất. Sau chừng một chén trà, một đội kỵ binh lại xuất hiện ở chỗ đó.

Người đứng đầu rõ ràng là Trần Tự.

Y ở trong đại doanh của thành Cửu Nữ nhận được tin liền điểm binh rồi chạy tới.

Y điều động trong đại doanh một Khúc kỵ binh, ước chừng ba trăm người. Theo lý mà nói thì một Khúc có khoảng năm trăm, nhưng do cưỡi ngựa không giống với quân bộ. Chưa nói tới Kinh Châu vốn thiếu ngựa. Cho dù không thiếu thì đại doanh của thành Cửu Nữ cũng không thể có nhiều kỵ binh. Dù sao thì kỵ binh chi phí quá lớn. Có thể kiếm được ba trăm kỵ binh đã là cực hạn của đại doanh thành Cửu Nữ.

Trần Tự âm trầm nhìn đồng thi thể, trong mắt có chút giận dữ.

- Không thể tha cho đám tặc nhân này được. Nếu như để lan ra ngoài chẳng phải để cho người ta cười Kinh Tương chúng ta không có người hay sao?

Mặc dù nói như vậy nhưng Trần Tự cũng không muốn phí công đuổi giết. Nhưng y biết nhà Tào Cấp là người mà Hoàng Xạ muốn. Mặc dù hiện tại y không hiểu tại sao Hoàng Xạ lại căm hận nhà họ Tới vậy. Nhưng vì miếng cơm, y cũng không thể làm được gì khác. Một nhà Tào Cấp dường như cũng không có gì đặc biệt. Chỉ nghe nói, Tào Bằng được Bằng Đức công của Lộc Sơn môn để ý, muốn thu làm đệ tử. Nhưng như thế thì sao? Lộc Sơn môn chẳng lẽ vì một tên Tào Bằng mà quay lưng với Giang Hạ hoàng thị?

Trần Tự không hề cảm thấy áp lực.

Tình hình hiện tại, Hoàng Xạ phải trừ cho được nhà họ Tào và Đặng Tắc.

Nếu như Trần Tự không làm được chuyện đó thì về sau đừng mong sống yên ở Giang Hạ. Vì vậy mà y tự mình dẫn quân tới đây, thế phải giết cả nhà họ Tào.

- Nhanh chóng đuổi theo, giết hết đám tặc tử đó.

Trần Tự nghiêng rặng nghiêng lợi, gào lên trong cơn mưa. Từ chân trời vọng tới tiếng sấm rền. Cơn mưa càng lúc càng lớn cùng với tiếng sấm.

Dưới con đường trong dãy Phượng Hoàng có một chỗ tên là Lão Quân quan.

Nó nằm ở một chỗ hẻo lánh, địa thế tương đối cao. Đứng trong đạo quan có thể nhìn thấy đường lớn rõ ràng.

Nhưng hương khói ở đây cũng không được tốt.

Đặc biệt là khi khởi nghĩa Khăn Vàng, do Lão Quân quan từng là chỗ dừng chân của quân Khăn Vàng cho nên bị quan quân càn quét. Hiện giờ đạo quan đã rách nát, đầu hồi bị sập, gần như biến thành một đồng hoang tàn. Có điều vẫn có thể làm chỗ trú chân được.

Cả nhà Tào Bằng tới Lão Quân quan hội họp với Đặng Cự Nghiệp và Hồng nương tử.

Hồng nương tử kéo tay Trương thị và Tào Nam mà khóc lóc.

- Thím nó. Làm khổ người.

Hồng nương tử và Đặng Cự Nghiệp đã quét dọn sạch sẽ bảo điện ở Lão quân quan, còn tìm cỏ khô dây làm giường.

Có câu nói, ba nữ nhân thành một cái chợ.

Hồng nương tử, Trương thị, Tào Nam ngồi ở đó vừa mới mở miệng là không kìm lại được. Đặc biệt là Trương thị và Tào Nam, mấy ngày qua phải chịu những chuyện như vậy khiến cho tinh thần hết sức căng thẳng. Đừng có thấy nét mặt hai người vẫn kiên cường nhưng trên thực tế đã không còn chịu được. Đặc biệt là nhìn thấy trận chém giết, cả hai người đều sợ tới mức muốn ngất. Hiện giờ, ngồi trên đồng cỏ, nghe âm thanh quen thuộc liền không nhịn được liền khóc.

Cả mấy người lúc thì khóc, lúc thì cười...

Chừng nửa canh giờ, bọn họ mới từ từ ổn định lại được.

Đặng Tắc ngồi bên cạnh Tào Nam, ôm chặt lấy vợ. Tào Nam thôi khóc, ngả vào ngực Đặng Tắc mà ngủ...

Bên kia, Tào Bằng lấy kim sang được và thuốc cầm máu, chữa thương cho Tào cấp.

Những vết thương trên người Tào Cấp đều chỉ là bị thương ngoài da, cũng không quá nghiêm trọng. Bản thân y cũng không để ý nhưng không đành lòng từ chối lòng hiếu thảo của Tào Bằng. Vì vậy mà y ngồi xuống để mặc Tào Bằng làm gì thì làm.

- Lão ca! Huynh thật có phúc.

Diễn Vi không nhịn được lên tiếng khiến cho Tào Cấp cảm thấy kiêu ngạo.

- A Phúc! Mấy ngày qua, các con như thế nào? Cánh tay của Thúc Tôn...

Tào Bằng thấp giọng nói, kể lại chuyện xảy ra ở Tịch Dương tự cho Tào Cấp.

Hắn hơi xấu hổ nói:

- Tất cả đều là tai họa do con gây ra. Nếu không phải con gần gũi với tiểu thư họ Hoàng thì trong nhà cũng không có kiếp nạn này.

Tào Cấp hơi nhú mày, rồi khe khẽ thở dài:

- Không thể trách được con. Có điều hiện giờ, chúng ta chỉ còn hai bàn tay trắng, cái gì cũng mất. Ngay cả Đặng Cự Nghiệp thúc và thím Hồng của con cũng phải lặn lội theo chúng ta. Bằng nhi! Con nghĩ xem,

sau này chúng ta nên làm cái gì? Lại còn Mãnh bá của con bây giờ cũng chưa có tin tức, không biết tình hình thế nào?

Điển Vi ở bên cạnh nghe thấy vậy thì cười to.

- Lão ca! Chuyện đó huynh có gì phải lo. Các người theo ta tới Hứa Đô. Nhà ta mặc dù không phải giàu có nhưng có thể bảo đảm các người không phải lo cơm áo. Còn nữa, cả nhà người là người có bản lĩnh... Thúc Tôn là người trầm ổn. Tiểu a Phúc thì cũng không phải là kẻ trong ao. Chủ công của ta là người cầu hiền, từng nói với ta rất nhiều lần, chỉ hận bên mình không có người để dùng. Đến lúc đó, mỗi sẽ nguyện làm người tiến cử, vì cả nhà lão ca mà kiếm lấy tương lai. Đại phú quý thì ta không dám nói nhưng so với cái nơi nhỏ như Cức Dương phải gấp trăm lần.

Mặc dù Hứa Đô không thể sánh với Lạc Dương hay Trường An là đế đô có lịch sử lâu đời. Nhưng dù sao thì đó cũng là nơi mà Hán đế dời đô nên Cức Dương không thể sánh được. Hơn nữa, sau loạn Khăn Vàng, quận Nam Dương là nơi bị ảnh hưởng nhiều nhất, trộm cướp nổi lên khắp nơi. Còn Hứa Đô ở Dự Châu do lúc đó có Trần Quốc vương Lưu Sùng chống cự cho nên quân khăn vàng ở Nhữ Nam không thể tiến lên Bắc.

Vì vậy mà tai nạn ở Dự Châu chỉ dừng lại tại Nhữ Nam và Dĩnh Xuyên.

Tương đối mà nói thì Hứa Đô không bị ảnh hưởng nhiều cho nên vẫn được bảo tồn nguyên vẹn.

Tới lúc này, Tào Cấp vẫn còn chưa biết thân phận thật của Điển Vi.

Nghe y nói vậy, Tào Cấp không nhịn được hỏi lại:

- Điển huynh đệ! Huynh đệ ở Hứa Đô thật sao?

Tào Cấp chỉ là một người dân nhỏ nên không biết tới cái tên Điển Vi.

Tào Bằng ở bên nhẹ nhàng lên tiếng:

- Điển đại ca là quan Vũ Mãnh Hiệu Úy, là túc vệ của Tào Tư Không, thậm chí được Tào công tin yêu...

- Cái gì?

Tới lúc này, Tào Cấp mới giật mình.

“Vũ Mãnh hiệu úy? Có chức quan đó?”

- A Phúc! Điển huynh đệ làm hiệu úy, so với Khoái Huyện lệnh như thế nào?

Câu hỏi của Tào Cấp khiến cho tất cả mọi người không nhịn được mà cười ha hả. Đặng Phạm cũng giống với Tào Cấp cũng không biết Vũ Mãnh hiệu úy là như thế nào. Thấy mọi người cười, y cũng cười theo.

Lúc này, Đặng Tắc đặt Tào Nam bên cạnh Trương thị rồi từ từ đi tới.

- Cha! Vũ Mãnh hiệu úy và huyện lệnh Cức Dương không giống nhau. Nói thật là hơn kém nhau quá xa. - Y ngồi xuống vừa cười vừa giải thích:

- Điển đại ca là Vũ Mãnh hiệu úy, thực ra không phải là chức mà là một tước vị. Y là túc vệ của Tào Công, phụ trách bảo vệ an toàn cho Tào công. Khi lâm chiến, với tước vị của y có thể làm tướng quân, lãnh một cánh quân. Đối với một huyện như Cức Dương, Khoái huyện lệnh chỉ được nhận ba trăm thạch lương còn với tước vị của Điển đại ca thì được nhận hai ngàn thạch. Tính chất của hai người không giống nhau nên không thể so sánh. Có điều xét về mặt bổng lộc thì tước Vũ Mãnh hiệu úy của điển đại ca còn cao hơn so với thái thú quận Nam Dương. Thái Thú quận Nam Dương cũng chỉ được bổng lộc gần hai ngàn thạch mà thôi.

- So với Thái thú còn hơn?

Trương thị và Hồng nương tử lắng tai nghe liền thốt lên kinh hãi.

“Ông trời ơi! So với thái thú còn hơn thì đó là quan như thế nào?” Còn về phần trước khi Đặng Tắc giải thích, cả hai không nói một tiếng nào.

- Ta đã nói a Phúc được hồng phúc tề thiên. cô thấy mấy người bạn của nó đều là người có bản lĩnh. Thím nó! Người thật có phúc.

Còn về phần Trương thị thì đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mới một tháng trước, nàng còn bị một tên thổ hào trấn Trung Dương làm nhục mà phải bỏ xa xứ.

Nhưng hiện tại nàng lại có thể ngồi cùng một chỗ với một nhân vật còn lớn hơn cả thái thú? Nghe thấy mà chẳng khác nào đang nằm mơ...

Cả hai nữ nhân đều choáng váng.

Hai người Tào Cấp và Đặng Cự Nghiệp cũng ngây người.

Cũng may, bọn họ không quá mức thất lễ, có điều là cả hai không còn tự nhiên nữa.

- Cha! Người cứ bình tĩnh. Điển đại ca.

Không để cho Tào Bằng nói xong, Tào Cấp đã bịt miệng hắn.

- Cái thằng nhóc này, làm sao lại không biết phép tắc như vậy? Điển huynh đệ...a! Không được! Điển hiệu úy là ai mà người có thể xưng hô đại ca?

Điển Vi không thêm để ý tới chuyện đó:

- Lão ca! Ngài cần gì phải làm vậy? A Phúc nói thế nào cũng là người cứu mạng ta.

- Không được! Không được. - Tào Cấp lắc đầu quầy quậy, nghiêm mặt nói:

- Hải tử còn nhỏ, không biết phải trái. Luận bối phận, ít nhất nó phải gọi ngài một tiếng thúc phụ mới được. Tại sao có thể mở miệng gọi đại ca, để cho người ta chê cười.

“Thúc phụ?”

Tào Bằng và Đặng Tắc cùng ho khan một tiếng.

Điển Vi gọi Tào Cấp là lão ca, Tào Cấp gọi Điển Vi huynh đệ mà Tào Bằng lại gọi Điển Vi là đại ca nghe hơi loạn một chút.

Nhưng êm đẹp nhất nên kêu Điển Vi là thúc phụ?

Tào Bằng và Đặng Tắc phản ứng không kịp.

- Cha! Không cần phải vậy.

Tào Bằng liếc mắt nhìn Điển Vi thì thấy y sau khi sững sốt một chút liền cười toe toét, trừng mắt nhìn hắn.

“Chết tiệt!”

- Tại sao lại không cần? Chẳng lẽ ngươi còn định ngồi ngang hàng với lão tử?

Ngụy Diên đang ngồi xổm bên cạnh ăn chén súp bột ngô, nghe thấy vậy gã không nhịn được phụt một đồng súp vào mặt Hạ Hầu Lan. Một ít bánh bột ngô dính lên trên mặt Hạ Hầu Lan làm cho khuôn mặt gã y đỏ bừng, trừng mắt nhìn Ngụy Diên mà thầm nói: “nếu không phải lão tử đánh không lại ngươi thì hôm nay nhất định phải cho đầu ngươi thành đầu heo!”

- Lão Ngụy! Ta ngang hàng với ngươi. Về sau ngươi cũng gọi là Điển thúc phụ đi cho tôn trọng.

Đặng Tắc và Ngụy Diên dù sao thì cũng hợp tác vài ngày, đối với gã cũng có hiểu biết. Thấy Ngụy Diên buông bát định lên tiếng, y đành mở miệng nói trước. Lúc này, đã thế thì phải làm cho Điển Vi lên cao, không ai có thể cản. Vì vậy mà Đặng Tắc không cho phép lại có thêm một tên “Ngụy thúc phụ” nữa. Nếu không đối với gã đúng là bi kịch.

Mưa vẫn rơi...

Nước mưa từ trên mái hiên chảy xuống, hoàn thành một tấm rèm nước, phủ xuống tầng đá khiến cho bọt nước văng tung tóe. Tào Bằng lặng lẽ ngồi bên cánh cửa của Đại hùng bảo điện, nhìn ra thế giới bên ngoài. Hồn của hắn gần như thoát khỏi cơ thể, không biết bay tới tận đâu.

Một cái bàn tay to chợt vỗ lên vai của hắn.

Tào Bằng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chẳng biết Tào Cấp đã tới ngồi bên cạnh từ lúc nào.

- Nghĩ gì thế?

Tào Bằng quay đầu đi, nhìn thoáng qua trong Đại hùng bảo điện. Tào Nam vẫn còn ngủ say. Trương thị và Hồng nương tử thì xì xào nói chuyện. Điển Vi, Ngụy Diên và Hạ Hầu Lan thì ngồi trước pho tượng thần mà nhắm mắt dưỡng thần. Đặng Cự Nghiệp đang nấu nước. Còn Đặng Phạm và Vương Mãi thì ngồi một chỗ. Đặng Phạm hâm một nhỉnh cây xà mâu trong tay Vương Mãi mà thấy thèm. Còn Vương Mãi thì yên lặng lau vết máu trên cây xà mâu.

Đặng Tắc cũng đi tới.

Ba người ngồi bên cửa sổ, nhìn thế giới mờ nhạt trong màn mưa.

- Con không nghĩ gì.

- Có phải nghĩ ta không nên để cho các con hạ thấp thân phận đi không?

Tào Bằng ngắt người nhưng không nói gì. Thật ra để hắn gọi Điển Vi là “Thúc phụ” cũng không sao. Dù sao thì với tuổi Điển Vi mà gọi vậy cũng chẳng chết ai. Có điều, Đặng Tắc lại gật đầu. Gã cảm thấy vậy khiến cho thân phận bị hạ xuống.

- Chúng ta tới Hứa Đô, ngoại trừ Điển huynh đệ ra còn biết người nào nữa không?

Đặng Tắc lắc đầu:

- Không biết.

Âm thanh của Tào Cấp nhỏ xuống:

- Thúc Tôn! Ta biết các con coi trọng khí khái. Nhưng thế sự hiện nay... Chúng ta tới Hứa Đô, không quen biết ai, lạ nước lạ cái. Ngoại trừ Điển huynh đệ ra, chẳng còn có người nào khác. Bằng nhi và Điển huynh đệ chỉ có ân cứu mạng. Ta không biết cái ân đó có thể giữ được bao lâu. Nhưng ta thấy không thể nào duy trì lâu được như người với Mãnh bá...

Đặng Tắc nhíu mày. Mặc dù không muốn chấp nhận nhưng cũng phải gật đầu.

- Trên đời này, chẳng có ân nghĩa nào tồn tại vĩnh viễn. Điển huynh đệ có thể giúp chúng ta đặt chân, có thể cho các con tương lai...còn gì nữa? Sau khi y trả hết ân nghĩa thì còn giúp đỡ chúng ta nữa không? A Phúc thì còn nhỏ. Còn Thúc Tôn lại... Ta thấy không thể so được với Ngụy huynh đệ. Với bản lĩnh của hắn, chỉ cần được tiến cử thì có thể nổi bật. Bằng nhi và Thúc Tôn...các con phải nhớ kỹ, mỗi tình cảm đó rất khó lâu dài. Nếu các con vẫn giữ cái tâm có ân cầu báo đáp thì cho dù ân tình có lớn tới mấy cũng không thể cho cả gia đình chúng ta dùng.

codon.traí

64. Chương 65: Nỗi Lo Của Tào Cấp

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 65: Nỗi lo của Tào Cấp

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nghĩ một chút, nhà mình tha lỗi như thế này...

Năm người nhà Tào Bằng và Đặng Tắc không nói. Nhưng lại còn cả ba người nhà Đặng Cự Nghiệp và cha con Vương Mãnh. Tính ra là cả mười người.

Điều Tào Cấp lo lắng cũng là có lý.

Với mười miệng ăn, khi mới đặt chân tới đúng là phải nhờ vả Điển Vi.

Đúng là Tào Bằng có ân cứu mạng đối với Điển Vi nhưng Điển Vi cũng có ân với nhà Tào Cấp. Lại tính thêm cả việc bố trí cho mười người, Điển Vi có lẽ không còn nợ ân Tào Bằng nữa. Nếu không cẩn thận, Tào Bằng còn nợ lại tình nghĩa đối với Điển Vi... Mà một khi như vậy thì nhân tình không còn nữa. Nhà họ Tào có nhiều người như vậy, mà không có nhân tình của Điển Vi thì sống làm sao?

Tào Bằng lập tức hiểu ý của Tào Cấp.

Đây hoàn toàn thể hiện sự thông minh của một nhân vật nhỏ ở tầng lớp đáy của xã hội.

Đừng có xem thường việc Tào Bằng gọi mấy chữ “Điển thúc phụ”. Có được sự xưng hô đó, trong tương lai nếu Tào Bằng, Đặng Tắc có chuyện gì, Điển Vi cũng không đứng ngoài.

Trên thực tế, ngay cả Tào Bằng cũng không hiểu rõ lắm tính cách của Điển Vi như thế nào.

Sự hiểu biết của hắn đối với Điển Vi phần nhiều là ở trong Tam quốc diễn nghĩa. Còn thật sự việc Điển Vi sinh hoạt như thế nào thì Tào Bằng cũng không biết.

“Phải nói là Tào gia nhiều người nhưng lại không thoải mái bằng Ngụy Diên chỉ có một mình.”

Gã có võ nghệ tốt. Nên việc Điển Vi tiến cử y vào trong quân cận vệ là chuyện đương nhiên. Nhưng còn những người khác thì bố trí ra sao? Đặng Tắc thiếu mất một cánh tay. Tào Bằng còn nhỏ lại yếu. Vương Mãi thật ra có thể có được tương lai, nhưng vấn đề là nhà Tào Bằng lại dựa vào Vương Mãi hay sao? Tào Cấp dựa vào một lời xưng hô mà làm cho Điển Vi và cả nhà Tào Bằng có một sự liên hệ.

Ai nói Tào Cấp không biết tới sự biến báo?

Ai dám bảo Tào Cấp chỉ là một người thô lỗ?

Tào Bằng cảm thấy cha mình hết sức thông minh.

- Cha! Người lo gì? - Mặc dù hiểu ý của Tào Cấp nhưng Tào Bằng vẫn muốn an ủi một chút. Nếu không, áp lực trong lòng Tào Cấp sẽ rất lớn... Hắn nhỏ giọng nói:

- Cha! Người cũng có bản lĩnh. Có điều bản lĩnh của người không giống với mấy người Ngụy đại ca. Ngụy đại ca có thể ra trận giết địch nhưng cha lại có thể tạo được binh khí có chất lượng tốt... Nói toạc ra trong tương lai, bọn họ còn phải tới cầu người. Chúng ta định cư ở Hứa Đô cũng không lo lắng làm phiền Điển...Thúc phụ. Người có tay nghề như vậy lo gì không đứng vững được? Chưa nói, trên đường đi con còn muốn làm một vài thứ đồ chơi nhỏ, nhất định có thể giúp chúng ta ổn định cuộc sống.

- Đồ chơi nhỏ?

- Đồ chơi nào?

Đặng Tắc và Tào Cấp đều tò mò.

- Ha ha! Không thể nói trước nhưng sẽ cho cha nhanh chóng thấy nó.

Tào Cấp hết sức tin tưởng Tào Bằng.

Có điều nghe thấy Tào Bằng nói vậy, Tào Cấp không nhịn được cười:

- Bằng nhi! Chút bản lĩnh đó của cha thì có tương lai gì? Nếu con có thể nghĩ được biện pháp nào đó thì giúp cho tỷ phụ của con đi. Hắn đọc sách nhiều, có kiến thức, còn hơn một người chỉ biết làm nghề rèn như cha.

Đặng Tắc thiếu một cánh tay cũng là một chuyện rắc rối.

Tào Bằng nghe vậy liền lắc đầu, quay lại nói với Đặng Tắc:

- Tỷ phu! Đệ phải giúp đỡ không?

Đặng Tắc cười nói:

- Đệ giúp cho đệ là được rồi. Tới Hứa Đô đừng có rước thêm rắc rối. Chuyện của ta, ta có thể tự giải quyết.

Trải qua vô số chuyện mặc dù Đặng Tắc thiếu một cánh tay nhưng lại có thêm sự tự tin và trầm ổn.

Tào Bằng nghiêng đầu:

- Cha! Người thầy không? Tỷ phu không cần con giúp. Hơn nữa, con tin rằng, tỷ phu không cần con giúp cũng có thể tạo được tương lai. Hơn nữa, biện pháp con nghĩ ra chỉ hữu dụng với cha, còn tỷ phu thì... Ha ha! Cha! Thực ra người đừng có coi nhẹ mình. Làm nghề rèn thì sao? Không có người làm nghề rèn thì cho dù là Ngụy đại ca hay Điền... Thúc phụ cũng vậy, chỉ có tay không ra trận mà thôi. Hơn nữa, người rèn đao tốt lắm. Cây Long Tước kia mặc dù nói trước đó cũng tốt nhưng nếu không có cha hồi xuân lại cho nó thì cũng chỉ là một khối sắt vụn. Ngụy đại ca cũng nói, cây Long tước cha sửa, cho dù không phải thần binh nhưng cũng là bảo đao.

- Nhưng đó không phải là...

- Cha! Con chỉ đưa cho cha một ý kiến mà thôi, chứ không có bản lĩnh đó. Không nói tới những thứ khác, nhưng chỉ cần với bề lõm, lại còn có hai thứ dụng dịch kia cũng đủ cho cha có thể làm Thiếu phủ Giám Tác... Tỷ phu thấy thế nào?

Đặng Tắc liên tục gật đầu:

- A Phúc nói vậy cũng đúng.

Tào Cấp ngơ ngác nhìn Tào Bằng lấp bắp nói:

- Cái gì? Cái đó là...làm gì?

- Là làm Thiếu phủ Giám tác. - Đặng Tắc cười giải thích:

- Thiếu phủ là một trong cửu khanh, chưởng quản ngự y, bảo vật, đồ ăn ngon sơn hào hải vị, còn có các việc thủ công chế tác. Dưới của chức quan đó có ngũ thự, tam giám. Trong đó giám chính là tạo ra đồ nhà binh, nhà nông. Giám tác chính là một chức quan dưới Dã giám, tổng công có bốn người, bổng lộc trăm thạch.

Tào Cấp nghe mà nuốt nước bọt.

- Như vậy chẳng phải giống như trước đây con làm Tá sử hay sao?

Đặng Tắc cười nói:

- Cha! Làm sao giống được? Bổng lộc của con là gần một trăm thạch nhưng Giám tác chính là một trăm thạch. Hơn nữa, một viên tiểu lại ở trong thành, còn một cái là chức quan dưới Cửu Khanh trong triều đình. Cha! Người phải phân biệt rõ, Giám tác là quan, còn Tá Sử là lại.

Tào Cấp liền hít một hơi.

- Bằng nhi! Con bảo ta đi làm quan?

- Không được sao?

- Bản lĩnh của ta...

- Cha à! Ai nói người không có khả năng, ta đánh chết kẻ đó. Mãnh bá cũng nói, người có khả năng có điều đôi khi rất cố chấp, quá cẩn thận. Nếu như vậy thì làm sao có thể tranh đấu để có tương lai? Cha! Con hy vọng người không chỉ là Giám tác mà còn làm Giám thừa, Giám lệnh, Thiếu giám, thậm chí còn làm Thiếu phủ... Trên đời này chỉ cần mình muốn thì có một số việc có thể làm được... Tới khi đó, cha bước vào Cửu khanh, con cũng được thơm lây, ít nhất cũng có thể vật lộn đọ sức với một cái xuất thân tốt. Người nói có phải hay sao?

Đạo lý thì đúng là như vậy.

Nhưng Tào Cấp lại giống như đang nằm mơ.

Thiếu phủ? Cửu Khanh?

“Hiện giờ ngay cả chỗ đặt chân còn chưa có vậy mà thằng nhóc này lại bảo mình đi làm Thiếu phủ?”

Ngay cả Đặng Tắc cũng không thể cười được. Nhưng y cũng phải thừa nhận, Tào Bằng đã vạch ra một tương lai rất sáng. Nghĩ lại, đứa con trong bụng Tào Nam đã được hai tháng, Đặng Tắc thấy mình cần phải cố hơn một chút. Ít nhất thì y cũng phải tạo cho nó một cái xuất thân để có sức mà tranh đấu.

- Con à! Có phải con ốm rồi không?

Tào Bằng nghe thấy vậy liền nổi giận, đẩy tay Tào Cấp ra rồi đứng dậy:

- Cha! Có chí chẳng sợ xuất thân. Người một chút ý chí không có thì tương lai làm được chuyện gì?

- Không! Ta chỉ...

Tào Cấp lắp bắp muốn giải thích nhưng không thể nói được ra thành lời.

Âm thanh của Tào Bằng cũng đánh thức những người khác.

Đặng Tắc thấy ánh mắt mọi người liền vội vàng nói:

- Được rồi! Được rồi. Cha! A Phúc cũng có ý tốt. Người đứng có trách nó. Có điều, con thấy a Phúc nói cũng đúng. Có một số việc, nếu ngay cả nghĩ không dám nghĩ thì làm sao thành công được?

Tào Cấp lắc lắc đầu, không nói được câu nào.

Y cũng biết mình dường như hơi yếu đuối.

”A! Có nghĩ cũng chẳng phạm tội. Có làm được hay không lại là một việc khác!

Ít nhất thì cũng đáp lại sự kỳ vọng của Bằng nhi đối với ta. Mặc dù ta chỉ là một người thợ rèn nhưng nếu không thử thì làm sao biết được kết quả?”

Một cái hạt giống nho nhỏ bắt đầu được gieo trong lòng Tào Cấp.

Về phần tương lai có thể mọc rễ này mầm và đơm hoa kết trái thế nào? Thậm chí, ngay cả Tào Bằng cũng khó có thể đoán được...

Điền Vi bỗng dưng đứng dậy.

Y quơ lấy song kích bước ra khỏi bảo điện.

Sắc mặt của y dường như rất ngưng trọng. Ngụy Diên, Hạ Hầu Lan đều đứng dậy, sải bước ra ngoài.

- Điền...thúc phụ! Có chuyện gì vậy?

Tào Bằng đứng lên tới bên cạnh Điền Vi.

Chỉ thấy Điền Vi đứng trên bậc thang nhìn hút ra màn mưa, trong mắt toát ra sát ý.

- Tiếng vó ngựa...dường như đang có người tới đây.

Chỉ một câu nói khiến cho tất cả đều khản trương. Vương Mãi, Hạ Hầu Lan theo bản năng nắm chặt trường mâu, còn Ngụy Diên thì nheo mắt lại.

codon.tra

65. Chương 66: Lịch Sử Hay Diễn Nghĩa

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 66: Lịch sử hay diễn nghĩa

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

”Ầm ầm’

Tiếng sấm sét cuối cùng cũng nổ vang trên bầu trời.

Trời cao tối đen, mây che phủ khắp nơi. Những tia chớp bạc chiếu cả trời đất trong một màu trắng bạc, giống như không trung bị xé rách.

Mưa càng lúc càng lớn....

Bên ngoài ngọn núi có một đám khoảng chừng tám, chín người.

Tất cả đều cười ngửa, mặc trang phục Kinh Châu, binh khí cầm trong tay. Một đại hán đi đầu lập tức nhảy xuống trước, bước vào trong đạo quán.

- Ai?

Trong nháy mắt khi đại hán mặt đen đi vào trong đạo quán liền cảm thấy bất thường.

Có thể thấy y rất cảnh giác, hơn nữa võ công cũng khá. Một chân y vừa chạm đất lập tức bật ngược trở lại, nắm lấy cây trường đao dài bảy thước. Đao vừa vào tay, y hoành ngang trước ngực như gặp phải đại địch.

Phản ứng của y lập tức ảnh hưởng tới những người đi cùng.

Những người khác đều nắm lấy binh khí, dựa vào nhau nhìn vào trong Đại hùng bảo điện.

- Người Kinh châu đúng là không biết sợ chết.

Một âm thanh to vang lên, Diển Vi và Ngụy Diên bước ra khỏi đại điện. Hai người lạnh lùng nhìn đám binh lính Kinh châu đứng ở bên ngoài. Diển Vi cười lạnh, quay đầu nói với Ngụy Diên:

- Văn Trường! Thoáng nhìn thì đám quân Kinh Châu này không phải là hảo hán đất Nghĩa Dương của người.

Ngụy Diên chống Long Tước, kiêu ngạo nói:

- Một đám gà đất chó kiểng thì làm được cái gì?

Đại hán mặt đen đột nhiên nổi giận:

- Người nói ai là gà đất chó kiểng?

- Ngoại trừ bọn người ra thì mỗi còn nói được ai? - Ngụy Diên cười to, nhấc chân bước xuống bậc thang. Mưa rót lên người nhưng y lại không hề có cảm giác, vẫn ngạo nghễ như trước nói:

- Các người đã muốn chết thì để cho mỗi tiến một đoạn.

Thái độ không coi ai ra gì đó khiến cho đại hán mặt đen nổi giận.

Y gầm lên một tiếng:

- Không biết ai mới là người chết.

Ánh đao lóe lên, âm thanh của đại hán mặt đen còn chưa dứt thì người đã lao tới. Diển Vi vẫn đứng yên còn Ngụy Diên vẫn chống Long tước như cũ. Mắt thấy đại hán mặt đen leo tới, Ngụy Diên cười ha hả, Long Tước trong tay quay tít một vòng, đánh cho hạt mưa vắng tung tóe. Trong cơn mưa, một tia sáng lóe lên, đón lấy trường đao của đại hán, vang lên một tiếng “keng”

Tốc độ đao của hai người cực nhanh.

Một đao giao nhau, mấy tiếng động liên tục vang lên. Con mưa rơi xuống hai người dường như bị một bàn tay vô hình ngăn cản trên không trung, tạo ra một cảnh tượng quý dị, bắn tung tóe ra xung quanh. Ngụy Diên và đại hán mặt đen cùng lùi lại sau.

Nhưng có thể thấy là Ngụy Diên hơi chiếm thế thượng phong, bởi vì sau khi y lùi hai bước, liền đứng vững.

Còn đại hán mặt đen thì lùi mười bước mới đứng vững. Bàn tay cầm đao của y run nhẹ, ánh mắt hơi sưng sờ.

Tào Bằng và Đặng Tắc đứng ở cửa điện nhìn Ngụy Diên và đối phương giao thủ.

Vương Mãi đứng ở bên cạnh hai người. Hạ Hầu Lan không xuất hiện, tuân lệnh ở lại trong đại điện, trông coi đám Trương thị.

- Người này không hề kém.

Tào Bằng không nhịn được lên tiếng khen.

Mặc dù công phu của hắn không cao nhưng ánh mắt lại cao hơn đám Vương Mãi.

Trong mắt Vương Mãi, đại hán mặt đen rõ ràng bị Ngụy Diên áp chế.

Tuy nhiên, Tào Bằng lại phát hiện ra, tay phải của Ngụy Diên cũng có dấu hiệu không ổn định.

Điền Vi liếc nhìn Tào Bằng rồi nhếch miệng cười:

- A Phúc! Con mắt của ngươi cũng được...người này và Văn Trường chỉ kém nhau một chút mà thôi.

“Dịch Cân!”

Đại hán mặt đen cũng đứng trong giai đoạn Dịch Cân.

Đột nhiên Tào Bằng thấy bản thân mình còn thiếu hiểu biết đối với thời đại này. Cứ tưởng rằng mình biết rõ anh hùng hào kiệt ở đây nhưng không ngờ...

Lúc trước trong vườn đào Trương gia gặp được Mậu bá cũng là một cao thủ.

Đại hán mặt đen có thể ngang hàng với Ngụy Diên, chẳng lẽ cũng là một con trâu?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì chợt nghe Ngụy Diên hét lớn:

- Hắc quỷ! Lão tử đã khinh thường ngươi, không ngờ ở cái huyện Cức Dương nhỏ bé lại có một nhân vật như vậy. Ngươi là ai? Có dám báo danh tính không? Dưới bảo đao của lão tử không giết kẻ vô danh. Mổ là Ngụy Diên của Nghĩa Dương.

Thật ra Ngụy Diên cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng cách ăn mặc của mấy người này rõ ràng là quân Kinh Châu.

Mà ở đây có quân Kinh Châu hay qua lại chỉ có đại doanh của thành Cửu Nữ.

Mà trang phục của đại hán mặt đen rõ ràng không phải là võ tướng cao cấp, thậm chí có khả năng chỉ là một thập trưởng... Theo lý mà nói thì hảo thủ trong đại doanh thành Cửu Nữ cho dù không biết nhưng ít nhất cũng phải ẩn tượng. Ngụy Diên ở trong thành Cửu Nữ là một tên thích tranh cường. Nên những nhân vật lợi hại một chút, gã đều có ẩn tượng, tại sao bây giờ lại không nhận ra?

Hơn nữa, đồng bọn của đại hán mặt đen, vừa thấy đã biết không phải là gà mờ trên chiến trường.

Cho dù là đội hình, thời gian bọn họ có động tác chiến đấu đều có thể hiểu được đã trải qua hàng trăm trận chiến. Ít nhất cũng lăn lộn trên chiến trường, từng giết người. Đối với những người như Điền Vi và Ngụy Diên thì những người đã qua chiến trường với những kẻ non nớt, bọn họ chỉ cần liếc mắt là nhận ra. Có thể nói, điều này Tào Bằng còn xa mới bằng được.

Ngụy Diên hỏi tên đối phương cũng là một cách thử.

Đại hán mặt đen lặng đi một chút, hiển nhiên không có thói quen báo danh tính trước khi giao thủ.

Có điều cho dù không quan nhưng y vẫn kính nể đối với Ngụy Diên. Dù sao thì thân thủ của Ngụy Diên còn lợi hại hơn y.

- Mỗ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Chu Thương của núi Thổ Phục chính là ta.

- Núi Thổ phục? Chu Thương?

Từ cách xưng tên đó, có thể thấy Chu Thương không phải là một kẻ lương thiện.

Sơn tặc

Đây chính là cái mà bọn sơn tặc hay thể hiện.

Có điều núi Thổ Phục là ở Phục Dương, tại sao lại tới Cức Dương?

Trong lúc Ngụy Diên đang nghi hoặc thì Tào Bằng lại ngăn người.

Chu Thương?

Người này là Chu Thương?

Đối với cái tên này, Tào Bằng có cảm giác quen thuộc.

Người vác đao cho Quan nhị gia, tương truyền hai cánh tay có lực ngàn cân, có thể nói là một viên mãnh tướng thời Tam quốc. Nói là vác đao nhưng thực tế, y là tì tướng của Quan Vũ. Chu Thương chính là tàn dư của giặc Khăn Vàng, sau vào rừng làm sơn tặc rồi đầu hàng Quan nhị gia.

Nhưng trong Tam quốc thật sự cũng không có Chu Thương...

Tại sao bây giờ lại xuất hiện?

Còn trong Tam quốc Diễn nghĩa thì đối với hồi trống Cổ thành có nhiều cách nói. Có người nói là ở Nhữ nam, gần với Đông quận. Nhưng có nhiều cách nói lại cho rằng Cổ thành ở trong quận Nam Dương, về phía Tây Nam của Diệp huyện. Nếu cổ thành ở Tây Nam của Diệp huyện vậy thì nơi Chu Thương vào rừng làm cướp, ít nhất có thể là Lỗ Sơn, hoặc là trong quận Dĩnh Xuyên. Tại sao tên này lại chạy tới Cức Dương?

Tào Bằng gần như ngơ ngác.

Cuối cùng thì đây là lịch sử hay là Diễn nghĩa?

Trước đây, Tào Bằng biết Vương Mãnh là đại soái trong quân Khăn Vàng. Nhưng hắn lại không kết nối Chu Thương với Vương Mãnh.

Thổ Phục sơn...

- Ngụy đại ca! Khoan hãy động thủ.

Tào Bằng đột nhiên cao giọng quát, ngăn Ngụy Diên đang chuẩn bị ra tay.

Hắn bước lên lớn giọng nói:

- Chu Thương! Có biết Vương Mãnh không?

- Người là...

Thấy Chu Thương do dự, Tào Bằng lập tức xác định được thân phận của y. Hắn cũng chẳng để ý tới nét mặt của Chu Thương, xoay người, vẫy Vương Mãnh tới.

- Cha của ta chính là Vương Mãnh. Các ngươi là do cha ta tìm tới giúp đỡ sao?

- Người là...công tử của đại soái?- Chu Thương mở to mắt mà há mồm.

- Ta tên Vương Mãnh! Cha ta ở đâu?

- Người thật sự là thiếu đại soái?

Chu Thương chần chờ một lúc lâu, rồi đột nhiên vắt đại đao sang một bên:

- Ta là Chu Thương. đại soái đưa chúng ta tới đây.

Biết được điều đó, Tào Bằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Diễn Vi nắm lấy cánh tay Tào Bằng:

- A Phúc! Đây cũng là người của chúng ta?

- Vâng! Là cứu binh của Mãnh bá tìm tới... Lúc trước, khi ta và tỷ phu tới đại doanh của thành Cửu Nữ, lo có chuyện bất ngờ xảy ra vì vậy mới nhờ Mãnh bá đi tìm bộ hạ cũ. Có điều không ngờ lại là người này. Ha ha.

Vừa nói, trong lòng Tào Bằng đột nhiên xuất hiện một câu hỏi?

“Nếu bây giờ ta đưa Chu Thương đi thì không hiểu trong tương lai ai sẽ là người vác đao cho Quan nhị gia?”

Mỗi một người đam mê Tam quốc đều có một cái xấu của riêng mình. Tào Bằng cũng không ngoại lệ. Có điều, hắn cũng không có bản lĩnh mời chào đối phương, nhưng không có nghĩa là người khác không mời chào được. Nên nhớ, lúc này, Quan Vũ thanh danh cũng chưa hiển hách.

Nếu Hồ Lao quan không có tam anh chiến Lữ Bố. Tỵ Thủy quan không có chén rượu còn nóng chém Hoa Hùng.

Không có chém Nhan Lương, Văn Sứ. Không có cưỡi ngựa ngàn dặm thì một người như Quan Vũ không đủ làm cho Chu Thương kính nể.

Nói không dễ nghe, hiện giờ Quan Vũ vẫn còn phải nương tựa vào Tào Tháo thì chưa phải là nhân vật lớn.

66. Chương 67: Gặp Lại

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 67: Gặp lại

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nhưng bên cạnh Tào Bằng lại có một nhân vật chưa chắc đã kém hơn Quan Vũ, đó là Diễn Vi.

Tào Tháo tuân lệnh thiên tử, được thiên hạ ca tụng. Còn Diễn Vi thì lại là Vũ Mãnh hiệu úy của Tào Tháo. Không chỉ chức quan không tầm thường mà còn là mãnh tướng đệ nhất.

Tào Bằng đảo mắt quanh liền xuất hiện một suy nghĩ.

Vương Mãi thì chạy xuống bậc thang, tới trước mặt Chu Thương rồi nắm lấy cánh tay y:

- Cha ta đâu? Cha ta đang ở đâu?

Chu Thương nói:

- Thiếu Đại soái! Người không nên lo lắng. Đại soái yểm hộ cho các người nên chia binh với ta, dẫn đám truy binh rời đi. Người không biết, đại soái đã chuẩn bị sẵn ra tay ở Long đàm, cưới lấy cả nhà Tào đại ca. Không ngờ, chúng ta đợi ở Long đàm cả nửa ngày nhưng vẫn không thấy bóng dáng quan quân. Sau đó ta lại bắt được một tên đào binh mới biết mọi người ra tay trước...

Khi chúng ta tới nơi thì các người đã đi.

Lúc ấy có quan quân tới, đại soái sợ các người bị đuổi kịp liền dẫn người yểm hộ cho các người.

- Vậy hiện tại... A Phúc! Cha ta không sao chứ?

Đừng có thấy Vương Mãi bình thường bình ổn như vậy, nhưng cũng không giữ được bình tĩnh. Gã quay đầu nói với Tào Bằng:

- Cha ta dẫn quan quân đi. Người! Người không bị quan quân đuổi kịp chứ?

Chu Thương mỉm cười:

- Thiếu đại soái yên tâm. Đám quan quân đó không phải là đối thủ của đại soái. Nhớ năm đó, chúng ta tung hoành quận Nam Dương, mấy vạn quan quân bị chúng ta làm cho suy sụp. Kinh nghiệm của đại soái so với ta phong phú hơn nên không có việc gì.

- Nhưng chẳng may...

Chu Thương nói thì nói vậy nhưng làm sao Vương Mãi có thể yên tâm.

Gã vội vàng đi tới trước mặt Tào Bằng mà nói:

- A Phúc! Hay là chúng ta đi tìm cha ta đi.

Đột nhiên Tào Bằng hết sức áy náy. Khi nghe tới cái tên Chu Thương, không ngờ hần quên luôn chuyện Vương Mãnh... Người ta gì giúp mới dẫn người tới đây. Nhưng chính mình... Tào Bằng thấy rằng bản thân sống lại dường như thay đổi nhiều. Nếu như ở kiếp trước, hần không thể suy nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại, Tào Bằng thấy mình trở nên ích kỷ.

- Đầu Hổ ca! Huynh đừng có vội. - Tào Bằng kéo cánh tay Vương Mãi. Trầm ngâm một lúc, hần nói:

- Mãnh bá có thể không sao. Hiện tại cho dù chúng ta có đi ra ngoài tìm thì cũng không có chỗ ra tay. Hay là như thế này. Đợi mưa tạnh, Mãnh bá vẫn chưa về thì chúng ta lại đi tìm. Tới khi đó, tầm nhìn sẽ rõ hơn, có tìm người cũng dễ dàng.

Tào Cấp cũng đi ra, kéo Vương Mãi mà nhẹ giọng an ủi.

- Chu đầu lĩnh. - Tào Bằng chấp tay với Chu Thương:

- Lúc ngài và Mãnh bá chia tay, Mãnh bá có nói gì không?

Chu Thương nói:

- Đại soái chỉ nói, nếu khi trời tối mà ngài chưa về thì bảo chúng ta không cần phải đợi nữa.

- Vậy chẳng phải là cha ta... - Vương Mãi thấy vậy lo lắng hết lên.

Tào Cấp nhú mày, trầm giọng nói:

- A Phúc! Nếu cứ chờ thế này thì có lẽ cũng không phải là cách hay. Chúng ta đi tìm đi.

- Không cần.

- Cái gì?

Diễn Vi đột nhiên mở miệng:

- Có người đang tới đây. Số người không nhiều lắm, có thể chính là người mà các người nói.

Y còn chưa dứt lời, bên ngoài đã vọng tới tiếng vó ngựa dồn dập...

Tiếng vó ngựa càng lúc càng rõ, cùng với những tiếng huýt sáo lạ vang trong đêm. Chu Thương thở phào một tiếng.

- Lão Chu! Các người đã trở lại?

Ngoài sơn môn có một tiếng nói vọng vào, sau đó là một tráng hán khôi ngô đi vào đạo quán. Mưa rất to, nhưng cảnh tượng trong đạo quán vẫn có thể thấy rõ. Vừa thấy có người xa lạ, Vương Mãnh lập tức dừng bước, theo bản năng nhanh chóng lui lại.

- Cha!

Một bóng người từ trên bậc thang lao xuống, chạy về phía Vương Mãnh.

Nghe âm thanh đó khiến cho Vương Mãnh giật mình, thanh trường mâu trong tay rơi xuống nước làm cho bùn đất bắn tung tóe.

- Đầu Hổ!

Vương mãnh bước tới hai bước, còn Vương Mãi thì nhào lên ôm lấy cổ y.

Trước cửa của đại hùng bảo điện, Tào Cấp, Tào Bằng và Đặng Tắc đều đứng đó yên lặng, nơ nụ cười nhìn hai cha con gặp nhau.

Tính đến ngày hôm nay đã là ngày mười lăm tháng giêng...

Phụ tử xa cách mười lăm ngày, nhưng trong mười lăm ngày đó đã xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện.

Trong lòng trăm mối nhưng không thể nói với người ngoài. Vương Mãi cũng chưa bao giờ biểu hiện sự nhớ nhung. Nhưng vào lúc này, tình cảm trong lòng Vương Mãi chợt bùng nổ. Tào Bằng vẫn nghĩ mình hiểu Vương Mãi cũng hơi xúc động. Hắn thở dài một cái, trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh một lão nhân tóc trắng xóa. Cuộc đời này của y, không bao giờ có thể gặp được cảnh cha con đoàn viên.

Một bàn tay to chợt khoác lên vai của hắn.

Tào Bằng quay đầu lại thì thấy Tào Cấp đang nở nụ cười hiền lành.

Tào Bằng cảm thấy ấm áp, giữ chặt cánh tay của Tào Cấp. Đời trước, ta không thể chăm lo cho cha nhưng kiếp này không thể để sơ xuất.

Sau khi cha con Vương Mãnh bình tĩnh lại, y cũng nhìn thấy Tào Cấp.

Hai huynh đệ ôm nhau trước cửa Đại Hùng bảo điện. Trong lòng có ngàn lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Đặng Tắc nhắc nhở, Tào Bằng liền dẫn mọi người vào trong điện. Đại Hùng bảo điện vốn rộng rãi, giờ tới hai mươi người đi vào khiến cho nó hơi chật chội.

Chu Thương sắp xếp người của mình xong, Đặng Cự Nghiệp liền bưng tới một nồi bánh bột ngô.

Tất cả đều ngồi xuống ăn uống. Sau cả ngày奔波, ai nấy đều đói bụng. Mọi người không để ý tới bánh bột ngô đơn sơ, chỉ cần mùi thơm của nó cũng đủ cho họ thoải mái. Vương Mãnh và Chu Thương ăn một bát to mới mở miệng.

- Đại soái. - Chu Thương hỏi:

- Tình hình thế nào?

Vương Mãnh cười nói:

- Mấy thằng ngu đó thì làm gì được ta? Ta dẫn chúng đi một vòng quanh Cức Dương rồi rút lui. Lúc này, có lẽ mấy tên đó còn đang đảo quanh gần đó, trong chốc lát không thể tới đây được. Bên người tình hình thế nào?

- Cũng giống với đại soái. Mấy thằng ngu đó không đuổi kịp.

Cả hai người liền cười ha hả.

- Bá phụ! Vị Chu anh hùng này... - Tào Bằng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Chu Thương liền tục xua tay:

- Tiểu huynh đệ! Hai chữ anh hùng ta không vac nổi. Năm đó, nếu không có đại soái cứu tính mạng của ta thì Chu Thương đã trở thành một đồng xương khô. Chỉ tiếc sau đó đại soái mai danh ẩn tích, nếu không thì ta làm sao ngồi ở vị trí chủ của núi Phục Sơn được?

Có thể thấy được Chu Thương rất kính phục đối với Vương Mãnh.

Vương Mãnh đứng bên hơi đỏ mặt.

- Lão Vương! Tiếp theo người dự định như thế nào?

- Tiếp theo?

Vương Mãnh chưa kịp trả lời đã nghe Chu Thương nói tiếp:

- Tính toán? Tất nhiên là quay về núi Thổ Phục, mà sung sướng qua ngày. Tào đại ca! Ta thấy hay là tất cả cùng đi. Nhìn mấy vị huynh đệ này đều là người có bản lĩnh. Chúng ta ở núi Thổ Phục cũng được thoải mái.

Vương Mãnh nói:

- Chúng ta không thể ở Cốc Dương được nữa, bây giờ chỉ có thể tới núi Thổ Phục tạm ở đó... Lão Tào! Hay là người và ta đi đi. Với tính tình của người, đến đâu cũng bị người ta ức hiếp. Chỗ lão Chu cũng được, dưới tay có hai, ba trăm huynh đệ, quan quân xung quanh cũng không làm gì được họ. Hiện giờ, chúng ta tới đó chờ tương lai ổn định rồi tính toán tiếp có được không?

Lời nói của Vương Mãnh và Chu Thông đã làm cho một người nổi giận.

Điền Vi nổi giận nói:

- Đại trưởng phu sống ở trên đời thì lấy thân mà báo quốc. Các người đều là người có bản lĩnh tại sao lại đi làm cái loại trộm cướp đó?

Vương Mãnh và Chu Thương đều nổi giận.

- Người là ai?

- Đại trưởng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Trần Lưu Điền Vi chính là mỗ.

Lời nói của hai bên tràn ngập một sự căng thẳng.

Tào Cấp vội vàng định khuyên bảo thì lại bị Tào Bằng kéo nhẹ cánh tay, lắc đầu, ý bảo y đừng nói gì.

Nào ngờ, sau khi nghe Điền Vi báo danh, Vương Mãnh và Chu Thương đều ngây người.

- Người là Điền Vi?

- Đúng thế.

- Có phải Điền Vi - Điền Quân Minh là Vũ Mãnh hiệu úy dưới trướng của Tào công hay không?

Điền Vi ngạo nghễ đứng đó, vuốt cằm.

Chỉ cần nhìn phong độ đó đủ khiến cho Tào Bằng gật đầu. Có lẽ chỉ có Điền Vi trong tình hình như vậy mới thản nhiên báo danh tính của mình.

- Nghe tiếng Điền quân đã lâu, không ngờ hôm nay có thể gặp. Chu Thương mạo muội.

Chu Thương bước lên một chút thi lễ, còn Vương Mãnh cũng chấp tay, hơi hạ thấp người. Đồng thời, y nhìn về phía đám Tào Bằng thì nhận được một cái gật đầu.

- Ta nghe người ta nói, Điền quân ở Uyển thành...

Điền Vi đỏ mặt nhưng vẫn trả lời:

- Đúng vậy! Điền mỗ bị phục kích ở Uyển thành suýt nữa mất tính mạng. Nếu không được a Phúc cứu thì hiện giờ đã chết lâu rồi. Hai người các người thật đúng là chẳng ra sao. Ta nói rồi, đại trưởng phu có bản lĩnh thì phải cầm kiếm mà lập công. Nhưng hai người các người tại sao lại không có chí, chỉ biết đi làm sơn tặc?

Vương Mãnh và Chu Thương nhìn nhau rồi lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Chu Thương nói:

- Điền quân! Ta không phải là người không có chí. Có điều, ngài cũng biết ta vốn xuất thân từ Khăn Vàng. Sau khi tướng quân Trương Mạn Thành chết, chúng ta bị quan quân đánh tan, lưu lạc khắp nơi. Lúc đầu, chúng ta cũng có ý định dựa vào triều đình, nhưng sau đó...

Vương Mãnh thì nói đơn giản:

- Chúng ta là giặc thì cả đời là giặc. Cho dù chúng ta làm thế nào, triều đình cũng không tha cho chúng ta. Lúc trước, lão Chu muốn đầu hàng nhưng suýt nữa thì bị quan quân làm hại... Cái người đó tên là gì nhỉ?

Chu Thương nói một cách chua xót:

- Tư Mã Văn Sính ở Nam quận.

Ngụy Diên đột nhiên nhớ ra điều gì đó:

- Ta nhớ ra rồi. Chẳng lẽ các người là giặc ở Lục lâm?

Chu Thương sững sờ rồi gật đầu.

- Lúc đầu, chúng ta ở núi Lục Lâm kiếm ăn. Sau khi Lưu Biểu vào Kinh Tương liền bắt đầu xử lý. Lúc ấy, y sai Văn Sính đi làm, lừa chúng ta xuống núi rồi sau đó... Trận chiến ấy, chúng ta tổn thất nặng nề, cuối cùng phải bỏ chạy tới núi Thổ Phục...

- Thì ra là vậy...

Ngụy Diên bưng tỉnh.

Điển Vi nhíu mày:

- Lưu Cảnh Thăng là người không làm nên chuyện. Y không cần các người tại sao các người không tới với Tào công?

Chu Thương nói:

- Không phải không nghĩ tới việc đó nhưng không có người dẫn tiến. Chưa nói, khi đó Tào công còn chưa có Dự châu, cho dù chúng ta muốn tới nương tựa thì cũng không thể đi qua được Dự châu. Ngài không biết, thế tộc của Nhữ Nam và Dĩnh Xuyên hận chúng ta thấu xương.

Nhớ ngày đó, loạn Khăn Vàng đúng là làm cho Dĩnh Xuyên và Nhữ Nam điều đứng.

Đặc biệt là thế tộc giàu có ở địa phương chịu giặc Khăn vàng nặng nhất. Vì thế mà sau khi dẹp loạn xong, thế phiệt của Dự Châu ra tay với Khăn Vàng phải nói là hung tàn. Lại thêm lúc đó, Trần Quốc vương là Lưu Sùng cũng chen ép khiến cho giặc Khăn vàng ở đó phải bỏ đi. Chu Thương nhìn thì như kẻ thô lỗ nhưng cũng biết suy nghĩ. Y nói vậy khiến cho Điển Vi có thể hiểu được.

- Nếu như vậy thì tại sao không đi với ta? Cho dù ta bắt tài nhưng cũng có thể tiến cử các người với Tào công, sau này có thể đoạt lấy công danh, còn hơn là làm sơn tặc để cho con cái bị người khác nhạo báng. - Điển Vi trừng mắt nói.

Ánh mắt Chu Thương sáng ngời nhưng vẫn do dự nhìn Vương mãnh.

Vương Mãnh thì lại nhìn về phía Tào Bằng...

- Lão Vương! Chúng ta đều đi Hứa Đô. - Tào Cấp nhận ra Vương mãnh đang lo lắng.

- Điển huynh đệ nói vậy là chỉ ra một con đường. Cả đời này của ta có lẽ cũng chỉ như thế này. Nhưng chúng ta phải nghĩ cho bọn trẻ, cả đời không thể làm giặc. Người thấy có đúng không? Trước kia, chúng ta ở Hứa Đô không có ai, sợ bị người ta ức hiếp. Nhưng hiện tại có Điển huynh đệ làm chỗ dựa... Đầu Hổ cũng lớn rồi, tới Hứa Đô rèn luyện không chừng tương lai có thể làm tướng quân.

Những lời đó của Tào Cấp rõ ràng đánh trúng tâm sự của Vương Mãnh.

Lúc trước tại sao y bỏ quân Khăn Vàng? Một phần cũng là do nhận ra quân Khăn Vàng không có tương lai, còn phần khác cũng là vì nghĩ cho Vương Mãnh.

- Như vậy phải kính nhờ Điển quân.

Điển Vi há miệng cười ha hả:

- Không có gì! Không có gì.

Nhìn y như vậy càng khiến cho đám Vương mãnh thêm yên tâm.

- Đại soái...

- Lão Chu! Nếu chúng ta quyết tâm nương tựa Tào Công thì từ nay về sau hai chữ đại soái đừng có nhắc nữa. Cứ gọi ta một tiếng đại ca là được rồi.

Chu Thương vội vàng gật đầu, nói:

- Đại ca! Ta còn có một vài huynh đệ...

- Cùng đi! - Điển Vi cười nói:

- Tào công lập chí dựng lại nhà hán, hiện giờ cần người. Đợi khi về tới, ta sẽ tiến cử các người.

Chu Thương nói:

- Ta còn một chút việc vặt ở trại, có lẽ không thể đi ngay được. Hơn nữa, cho dù ta muốn dựa và Tào công nhưng huynh đệ trong trại chưa chắc đã đồng ý... Thế này, đại ca theo Điển quân đi trước, ta và Tả Khuê quay về xử lý mọi chuyện. Sau khi ổn thỏa sẽ dẫn huynh đệ tới nương tựa Tào Công. - Điển quân! Ngài thấy vậy có được không?

Điển Vi không có vấn đề gì cả, chỉ nhẹ nhàng vuốt cằm.

Có điều, Tào Bằng chợt nhắc nhở:

- Thúc phụ! Khi đám Chu Thương tới Nhữ nam cần phải có tín vật để chứng minh thân phận. Hay là người để lại một thứ gì đó cho họ đỡ rắc rối. Hơn nữa, sau này trở về cũng làm cho người trong trại quyết tâm hơn.

- Nếu vậy thì người cầm cây kích này của ta đi...

Điển Vi nghĩ nghĩ rồi lấy một cây kích đưa cho Chu Thương.

Tất cả quây quần lại, bàn bạc một chút...

Mưa bên ngoài lúc này cũng từ từ nhỏ đi.

Vương Mãnh lại nói:

- Hết mưa rồi, chúng ta cũng đi thôi. Mặc dù nơi này bí mật nhưng cũng không an toàn lắm. Lão Chu! Người để lại cho ta mười người, còn người dẫn những người khác cũng với Tả Khuê về núi Thổ Phục. Sau này, chúng ta gặp nhau ở Hứa Đô, cùng làm nên sự nghiệp.

Chu Thương lên tiếng rồi để mười người lại, sau đó cùng với những người khác, cáo từ ra đi.

Còn đám Tào Bằng thì thu dọn, để cho Đặng Cự Nghiệp đánh xe, Trương thị, Hồng nương tử và Tào Nam ngồi trong xe, những người khác thì cưỡi ngựa, rời khỏi Lão Quân quan.

Trong đại doanh của thành Cửu Nữ, Hoàng Xạ chờ đợi ở đó.

Trần Tự quỳ gối trước án nói:

- Thiếu tướng quân! Mạt tướng bắt tài để cho đám trộm đó chạy mất.

Hoàng Xạ liếc nhìn Trần Tự rồi khoát tay:

- Chạy thì thôi... Dù sao đám dân đen đó cũng không làm được gì.

- Thiếu tướng quân...

- Chúng ta phải về nhà. - Hoàng Xạ đứng dậy nhỏ giọng nói:

- Bàng lão đầu đã tố cáo chúng ta. Không ngờ lão già đó lại vì một tên dân đen... Gia phụ phái người tới nói, bên phía Giang Hạ không yên lành nên để cho chúng ta phải về. Sáng mai, Đặng Tế sẽ tới tiếp quản.

Y nói xong liền vòng qua hương án rồi đi ra ngoài trướng.

Sau cơn mưa, không khí hết sức trong lành. Hoàng Xạ hít một hơi thật sâu rồi đột nhiên nhếch miệng, tự nói:

- Tào Bằng! Coi như ngươi may mắn.

Vườn đào ở Niết Dương

Tháng năm qua đi, thời tiết ấm dần lên. Đưa mắt nhìn ra, khắp cả ngọn núi toàn làn màu hồng.

Trương Trọng Cảnh ngồi trong khu vườn màu hồng mà suy nghĩ về một bộ sách thuốc có tên là Thương Hàn luận (bàn về bệnh Thương hàn). Từ lúc ông còn là thái thú Trường Sa đã có suy nghĩ đó. Sau nạn ôn dịch ở Nam Dương, ông có thể yên tâm soạn bộ sách gia truyền, có sức ảnh hưởng lớn tới y học. Tuy nhiên, đó cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lão quản gia Mậu Bá lòng không đi tới.

- Lão gia! Hoàng Xạ đi rồi.

Trương Trọng Cảnh hơi run tay, rồi ngẩng đầu.

- Đúng như ta nói, thằng nhóc nhà họ Tào quả thực đã cướp được cha mẹ nó?

Mậu Bá lên tiếng:

- Đúng là đã thành công. Hôm qua huyện Cức Dương giới nghiêm toàn thành, hương dũng được điều đi đã chứng minh tất cả. Vừa rồi, mọi người lại nói rằng Bằng Đức công đích thân lên Tương Dương chất vấn Lưu Kinh châu khiến cho Lưu Kinh châu khó chịu.

Trương Trọng Cảnh nghe thấy vậy liền nở nụ cười.

Ông là một thầy thuốc nhưng cũng là một người làm quan.

Cái khứu giác nhạy bén đối với chính trị chiến cho ông nhanh chóng nắm bắt được điểm quan trọng.

Trước đây, ông giấu Đặng Tắc, thậm chí giúp đỡ Tào Bằng cũng xuất phát từ cái tâm của người thầy thuốc, đồng thời cũng vì một lời hứa trước đây. Trước khi Hoàng Nguyệt Anh rời khỏi Niết Dương đã từng nhờ ông để ý tới Tào Bằng một chút, và còn có một phong thư. Có điều, Hoàng Nguyệt Anh vừa mới đi, Hoàng Xạ liền điều hấn tới Tương Dương. Phu nhân của Lưu Biểu cũng không có gì đáng ngại vì vậy mà Trương Trọng Cảnh nhanh chóng giải quyết được vấn đề. Nhưng khi ông trở về Niết Dương thì nghe nói Tào Bằng đã theo tỷ phu tới thành Cửu Nữ.

Sau đó lại xảy ra chuyện ở Tịch Dương tự.

Trương thị ở Niết Dương có lẽ không phải là thế tộc nhưng cũng là gia tộc quyền thế ở đây.

Trương Trọng Cảnh cũng được hưởng lộc gần hai ngàn thạch của thái thú Trường Sa, nên chuyện trong đó làm sao ông không nhận ra.

Tất cả chỉ đơn giản là thế diện của gia tộc. Hoàng Xạ làm như vậy đối với Tào Bằng, theo góc độ thế gia mà nói cũng không phải là chuyện gì lớn.

Nhưng sau đó, thủ đoạn đuổi tận giết tuyệt của y làm cho Trương Trọng Cảnh rất khó chịu.

Vì vậy mà Trương Trọng Cảnh mới ra tay giúp đỡ cho Tào Bằng, tuy nhiên ông vẫn không hề gặp hấn.

Thậm chí ngay cả phong thư của Hoàng Nguyệt Anh, Trương Trọng Cảnh cũng không đưa cho Tào Bằng. Trong suy nghĩ của ông thì phong thư này không đưa là tốt nhất, tránh cho tương lai lại có chuyện. Dù sao thì cho dù như thế nào Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh cũng là người của hai thế giới... Trong lòng Trương Trọng Cảnh có chút hơi thiên về Hoàng Xạ. Cho dù có tâm của thầy thuốc nhưng cái suy nghĩ của thế tộc vẫn có trong người của ông.

Mậu Bá nói:

- Nghe nói lần này Tào gia cướp người đã huy động rất nhiều lực lượng.

- Cái gì?

- Tin tức đưa đến là người của đại doanh thành Cửu Nữ chết gần trăm... Trần Tự là thuộc cấp của Hoàng thị từng dẫn binh đuổi theo nhưng bị đối phương lừa giỡn. Không nói tới việc mất hai mươi kỵ binh, có điều vẫn không thấy đối phương là ai.

Trương Trọng Cảnh buông cây bút trong tay xuống.

- Sau lưng đứa nhóc nhà họ Tào có người giúp?

- Không rõ lắm, nhưng nghe tin tức từ mọi người thì bên cạnh đứa nhóc đó hình như là Diễm Vi, Vũ Mãnh hiệu úy dưới trướng Tào Công.

codon.tra

67. Chương 68: Lang Lăng

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 68: Lang Lăng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ánh mắt của Trương Trọng Cảnh có chút lạnh lùng.

- Diễm Vi? Chẳng phải đã chết rồi sao?

- Trương Tú nói như vậy nhưng chết không thấy xác. Có ai chắc Diễm Vi chết đâu?

Mậu Bá nhẹ giọng nói một câu khiến cho Trương Trọng Cảnh thở dài, cầm bút lên, nghĩ gì đó rồi lại hỏi:

- Người nói xem Bằng Đức công tại sao lại giúp Tào Bằng?

- Cái này ta cũng không rõ lắm.

- Người từng tiếp xúc với Tào Bằng, cảm nhận như thế nào?

Mậu Bá nghiêng đầu, nghĩ một chút rồi nói:

- Ta và hắn cũng chỉ nói vài câu, có điều hình như hắn có luyện qua một chút thuật thần tiên, không không biết là của vị nào. Tuy nhiên với sự quan sát của ta thì đứa nhỏ đó hết sức bình thường, không có gì lạ, cũng không thấy có gì đặc biệt. Ngày thường thì tất cả do tỷ phu Đặng Tắc xử lý... Tên Đặng Tắc đó nhìn hình như có chút bản lĩnh, tuy nhiên lại rất coi trọng thằng nhóc đó. Lúc trước ta từng tới Cức Dương hỏi thăm chuyện của hắn nhưng ở bên phía Cức Dương cũng không biết rõ, chỉ nói Khoái Chính rất thân với hắn. Lão gia! Hắn họ Tào. Tào công cũng họ Tào... Ngài nói hai người này có phải là một họ không?

Trương Trọng Cảnh trầm tư.

- Lão Mậu! Có thể liên lạc với đạo hữu năm đó không?

Mậu bá nói:

- Có thì có thể. Có điều ở đó gần với Tây Nam, chỉ sợ chưa chắc đã nghe được chuyện gì.

- Cứ thử xem đi. - Trương Trọng cảnh lại nói:

- Nếu người đi bên cạnh thằng nhóc đó là Diễm Vi thì nhất định nó sẽ tới Hứa Đô. Lần này, mặc dù Tào công thua ở Uyển thành nhưng lại chưa thương nguyên khí. Y lại phụng mệnh thiên tử sai khiến chư hầu, chiếm được nghĩa lớn, nên sớm muộn gì cũng lại tới lấy Uyển thành. Ta thấy Tào công cũng là người làm chuyện lớn, đáng để chú ý. Hay là, người nghĩ cách liên hệ với Mã Chân, bảo hắn tới Hứa Đô.

- Nhưng Mã Chân vừa mới đứng vững ở Hà Bắc...

Trương Trọng Cảnh suy nghĩ:

- Đúng vậy! Nếu lúc này bỏ đi thì đúng là có chút đáng tiếc. Chỉ có điều, trong số đệ tử Trương gia rất khó có người làm nên chuyện lớn. Hay là người đi nói với đại ca một chút, thật sự không được thì để cho Bá Dương đi một chuyến xem tình hình thế nào.

Trương Trọng Cảnh là thầy thuốc nhưng đồng thời cũng đại biểu cho Trương gia Niết Dương.

Chuyện mà ông phải nghĩ không chỉ có vấn đề y học mà còn cả chuyện chính trị. Không đặt tất cả trứng trong một giỏ đó là chuyện không chỉ một thế phiệt thường dùng. Đó cũng là quyết định của Trương Trọng Cảnh.

Trương Trọng Cảnh nói:

- hiện tại ta đang biên soạn y thuật nên không thể đi được. Nếu không thì ta tự mình tới Hứa Đô một chuyến...

Mậu Bá cười cười, cũng không nói gì.

Y thấy Trương Trọng Cảnh lại cúi đầu, liền yên lặng lui ra.

Nếu tu luyện thuật thần tiên, nói không chừng...

Lão đưa tay gỡ đầu, nở nụ cười cổ quái:” Xem ra tới lúc liên hệ với các lão huynh đệ một chút”

Hắt xì!

Tào Bằng đang ngồi trên ngựa đột nhiên hắt xì một cái.

- A Phúc! Cảm thấy khó chịu à?

Tào Bằng nháy nháy mũi, cười nói:

- Không phải khó chịu. Ta nghĩ là có ai đó đang chửi ta.

Vương Mãi lập tức nở nụ cười, đập nhẹ chân vào bụng ngựa rồi đi tới bên cạnh Tào Bằng:

- A Phúc! Hứa Đô như thế nào?

- Ta chưa tới làm sao mà biết?

- Không biết có lớn hơn Uyển thành hay không? Ha ha! Ta lớn thế này rồi nhưng vẫn chưa từng tới nơi nào náo nhiệt đâu. Trước kia thật ra ta từng đi với cha tới huyện Vũ Âm hai lần, người thật là đông...không biết Hứa Đô so với Vũ Âm thế nào? - Nét mặt của Vương Mãi có một sự khao khát. Có lẽ đối với một đứa bé sinh ra ở một thành thị nhỏ thì để đó là một nơi hằng ao ước.

Tào Bằng thì chẳng có cảm giác gì. Hứa Đô có phồn hoa đến mấy thì cũng không vượt qua được thành thị thời hậu thế.

Có điều, hắn cũng không muốn phá giấc mộng của Vương Mãi. Mười bốn, mười lăm tuổi là một lứa tuổi mơ mộng.

- Đại Hùng! Khi người tới Hứa Đô rồi thì muốn làm gì?

Vương Mãi đột nhiên quay đầu, lớn tiếng hỏi.

Đặng Phạm cười ngựa không giỏi lắm cho nên cùng với Đặng Cự Nghiệp ngồi trên xe ngựa.

Đặng Phạm nói:

- Ta muốn có tiền, mua một ngôi nhà lớn ở Hứa Đô, để cha và mẹ ta có thể sống thoải mái. Ừm! Còn phải rộng hơn phòng của Thúc gia.

Thúc gia chính là bố của Đặng Tế, cũng là tộc trưởng của Đặng thôn. Đó là một con cáo già nhưng lại nhất gan sợ phiền phức.

Nghe Đặng Phạm nói vậy, Đặng Cự Nghiệp nở nụ cười.

Từ trong lời nói của Đặng Phạm, y có thể nhận ra sự hiểu thảo.

Tào Bằng cười cười, giục ngựa đuổi theo Diển Vi.

- Diển thúc phụ. Chúng ta còn đi bao lâu nữa?

Diển Vi chỉ tay về phía trước:

- Vòng qua ngọn núi trước mặt là đã bước chân vào khu vực của Lang Lăng. Khi tới Lang Lăng, cơ bản chúng ta đã về tới nhà.

Từ đây cách Lão quân quan cũng được năm ngày.

Trong năm ngày qua, mọi người ngày đi đêm nghỉ, đường đi hết sức thuận buồm xuôi gió.

Hoàng Xạ cũng không phải binh đuổi theo, cho nên mọi người từ từ bình tĩnh lại.

Từ Cức Dương tới Xác Sơn phải đi qua Bỉ Dương và huyện Vũ Âm.

Tào Tháo rời khỏi Nam Quận, Trương Tú lấy lại được Vũ Âm, vá lại vết rách với Lưu Biểu tước đó. Cả hai bên quyết định giữa hai huyện không đặt trạm kiểm soát.

Mối quan hệ đó có được chữa trị hay không thì có trời mới biết.

Nhưng điều đó lại thuận tiện cho đám người Tào Bằng.

Lịch sử Lang Lăng có từ rất lâu. Vào thời hậu thế thì đây là huyện Xác Sơn thuộc khu vực Hà Nam. Từ thời xa xưa, nơi đây đã có người sinh sống. Vào thời Tây Chu, phía Bắc Lang Lăng là Đạo quốc, phía Đông Nam là Giang quốc. Tới thời Tây Hán Cao đế đưa Lang Lăng thuộc về Nhữ Nam.

Nói tới Lang Lăng thì nổi tiếng nhất là rượu.

Tương truyền khi Hán cao tổ Lưu Bang tới Lang Lăng uống rượu ngon của địa phương mà hết bệnh.

Sau đó, rượu Giang Lăng nổi tiếng thậm chí còn làm rượu để cống cho triều đình.

Đó là chuyện lưu truyền từ trước Công Nguyên cho tới những năm đầu Tây Hán.

Chuyện rượu Lang Lăng là rượu để cống hoàn toàn chính xác. Chỉ có điều, trong phạm vi Giang Lăng, rượu cống nơi nào cũng có thể thấy. Vừa mới đặt chân tới có thể ngửi thấy hương rượu khắp nơi.

- Uống rượu chính tông của Lang Lăng phải tới cửa hàng Lý gia. - Có lẽ về tới địa bàn của mình, Diển Vi hết sức hưng phấn. Ngắm lại thì cũng đúng. Tìm được đường sống từ trong cỏi chết, cuối cùng về tới nhà an toàn, sự vui sướng đó không thể diễn tả được bằng lời.

- Người đừng có thấy những quán rượu Lang Lăng có cảm phước, những nơi đó đều là giả.

Năm trước, ta theo chủ công chiếm Lang Lăng, cùng với Hứa lão hổ đi khắp trấn. Nếu không phải là dân bản xứ thì sẽ bị lừa.

Diển Vi cười nói:

- Chờ một lát, ta mời các người tới cửa hàng của Lý gia uống.

Vương Mãnh, Tào Cấp, Ngụy Diên đều cười mà gật đầu.

Tào Bằng đột nhiên ghìm cương ngựa, chỉ về phía trước hỏi:

- Diển thúc phụ! Tại sao ở trước mặt lại có trạm kiểm soát?

Trên con đường thẳng tắp có một trạm kiểm soát được đặt giữa đường. Người qua lại xếp thành một hàng dài...

Diển Vi nhú mày, tự nói:

- Đang yên lành tại sao ở đây lại xuất hiện một cái trạm kiểm soát thế này?

Xác Sơn là nơi tiếp giáp giữa quận Nam Dương và Nhữ Nam.

Nó bị ngăn cách bởi một dãy núi, nhưng lại có một con sông nối liền khiến cho quận Nam Dương và quận Nhữ Nam như hợp lại thành một thể mà vẫn độc lập với nhau.

Cho dù hai bên giao chiến thì quận Nam Dương và quận Nhữ Nam vẫn qua lại với nhau.

Có điều đó là sự liên hệ theo một phương thức khác đó là kinh thương. Lang Lăng là nơi trung chuyển giữa quận Nam Dương và quận Nhữ Nam. Khách thương từ Nam chí Bắc đi qua Lang Lăng để vận chuyển hàng hóa từ Nhữ Nam tới quận Nam Dương rồi lại thông qua đó để vận chuyển đặc sản quận Nam Dương tới huyện Nhữ Nam.

Cho dù là Tào Tháo hay Lưu Biểu đều cố ý duy trì con đường này.

Điển Vi thân là người hầu cận bên cạnh Tào Tháo, mặc dù không chịu trách nhiệm về chánh vụ nhưng lại thường xuyên qua Tào Tháo mà biết được tình hình bên ngoài.

Lang Lăng không thể phong tỏa.

Đây chính là quy định khi Tào Tháo mới vào Dự Châu liền đưa ra.

Tuy nhiên nhìn thấy cái trạm kiểm soát trên đường, Điển Vi biết quy định của Tào Tháo đã bị phá.

- Một người mười tiền, mỗi xe hàng là năm quan tiền. Cứ như thế này thì lấy đâu ra lợi nhuận?

Một tiểu thương đứng bên cạnh nói nhỏ khiến cho Điển Vi hơi nhú mào.

Tào Bằng vội vàng giục ngựa đi tới, ngăn vị tiểu thương kia lại:

- Trưởng giả! Xin hỏi ngài vừa mới nói cái gì mà một người thì mười tiền, một xe hàng là năm quan tiền. Có chuyện gì xảy ra vậy?

codon.tra

68. Chương 69: Kẻ Thù

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 69: Kẻ thù

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tiểu thương ngăn người nhưng thấy Tào Bằng ăn mặc bình thường liền nhìn quanh, thấy không ai chú ý mới nhỏ giọng nói:

- Vị công tử chắc lần đầu tiên tới đây. Đây là quy định do Trường Định mới nhậm chức ở Lang Lăng đặt ra, nói là thuế qua đường. Từ mười ngày trước đã thiết lập trạm kiểm soát này. Người hay xe qua lại đều phải nộp thuế mới có thể đi qua. Một người phải nộp mười đồng, còn một xe phải nộp năm quan. Nếu không giao nộp chưa nói tới việc có thể không đi qua mà thậm chí còn bị giam hàng hóa. Đối với Lang Lăng, chiến sự mặc dù không có nhưng trộm cướp hoành hành. Huyện nha muốn tiêu diệt thì cần phải trả được lương. Nhưng hiện tại, nha huyện không có tiền nên mới chuyển sang chúng ta...ta không nói với người nữa, nếu bị người khác nghe thấy lại gây khó dễ. Công tử hãy bảo trọng.

Gã tiểu thương vội vàng bước đi.

Tào Bằng không cười nói: “Vị Lang Lăng trưởng không ngờ lại còn lập trạm kiểm tiền...hơn nữa lại do quan lại duy trì.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Điển Vi thì thấy sắc mặt y rất khó coi.

- Điển thúc phụ! Đây chỉ là một chút chuyện nhãi nhép, người cần gì phải tức? Tào công bày mưu tính kế nhưng cũng không thể nào biết hết được. Chuyện này cũng chỉ do bọn trộm cướp gây nên, đến lúc đó, người về Hứa Đô bẩm với Tào công là được, chắc chắn Tào Công sẽ có cách xử lý.

Điển Vi cảm thấy rất mất mặt và căm tức.

Trên đường đi, y luôn nói Tào Tháo chẳng khác gì một bông hoa đẹp, người dân sống dưới Tào Tháo được an cư lạc nghiệp. Tuy nhiên cảnh tượng trước mặt làm cho Điển Vi cảm thấy bẽ mặt. Điều này khiến cho y nổi giận vì những lời nói trước kia của bản thân hóa thành trò cười.

- Tên Lang Lăng trưởng đáng chết.

- Một con sâu làm rầu nồi canh. Thúc phụ! Nếu vì chuyện này mà tức giận thì không đáng. - Tào Bằng cười nói:

- Đúng rồi! Chẳng phải người nói mời mọi người uống rượu Lang Lăng chính tông hay sao? Ha ha! Tiểu chất vẫn chờ thúc phụ mời.

- Ừ.

Điển Vi hừ một tiếng rồi gật đầu.

Vì vậy mà đoàn người theo đám đông từ từ qua trạm kiểm soát.

Trước trạm kiểm soát chợt có tiếng kêu khóc.

Chỉ thấy hai gã sai dịch, đẩy một tiểu thương ngã xuống đất, rồi lôi hàng hóa của y sang một bên. Tên tiểu thương đó cầu xin nhưng sai dịch làm như điếc. Một tên sai dịch nhất chân đá tiểu thương ngã ra đất, còn mắng:

- Cái lão già này đúng là không biết điều. Qua đường nộp thuế đó là chuyện chính đáng. Lão già nhà chúng ta không muốn làm khó người. Nghĩ thông đi. Ta nói cho người biết, cho dù người có khóc gọi trời thì cũng không thể thay đổi được. Đây cũng là lệnh của Tào công, sao người dám cãi?

- Nhưng tiền của ta đều ở trên hàng hóa, các người cướp đi rồi thì nhà ta sống làm sao?

- Bố mày cần phải biết người sống thế nào hay sao?

Một nam tử giống như quan quân hét lên:

- Tại sao không đuổi đi? Để chậm trễ, cẩn thận Thành lão gia hỏi tội.

Nghe tiếng nói đó, Tào Bằng hơi nhú mày, cảm giác có chút quen quen.

Nhưng nhất thời, hắn không nhớ nổi đã gặp ở đâu, chỉ đành cau mày đi cùng với Điển Vi lên trước.

- Tên đen này sao không xuống ngựa?

Một tên sai dịch bước tới ngăn cản Điển Vi, còn định mở miệng mắng, tuy nhiên khi nhìn thấy hình dạng của Điển Vi, những lời nói thô tục của y liền nuốt trở lại.

Điển Vi trợn mắt hổ lên quát:

- Lão tử đang đi êm đẹp, ngươi là ai mà chặn đường?

Tên sai dịch bị Điển Vi quát mà giật mình...

- Ta ta... - Gã chợt nổi dũng khí nói:

- Lão gia nhà chúng ta ra lệnh tất cả những người đi qua Lang Lăng đều phải nộp thuế. Một người mười tiền, một con ngựa năm mươi tiền, một chiếc xe năm tiền. Người nào không tuân lệnh là tạo phản, tịch thu tài sản và giết cả nhà. Các người có tổng cộng mười chín người, hai mươi con ngựa, một chiếc xe, tổng cộng là sáu quan, một trăm chín mươi tiền. Còn nữa, các người mang theo binh khí, cần phải nộp thuế bình an, tổng cộng là bảy quan.

- Thuế bình an?

Tên sai dịch gân cổ lên nói:

- Chính là thuốc bình an. Các ngươi đều mang theo bình khí, chẳng may trong thành xung đột với người khác, chúng ta lại phải duy trì...thế nào! Mạng của các công mà chẳng lẽ không đáng giá tám trăm tiền hay sao? Đừng nói nhiều. Giao tiền đi.

Điển Vi cười giận dữ:

- Ta giao tổ tông ngươi.

Gã vùng roi ngựa, quất lên mặt tên sai dịch kia.

Sức khỏe của Điển Vi như thế nào?

Trong lúc giận dữ ra tay khiến cho tên sai dịch kia tróc da tróc thịt.

- Đành người! Làm phản...

Tên sai dịch ôm mặt, kêu thảm thiết.

Một đám sai dịch từ trạm kiểm soát lao tới. Nam tử cầm đầu có đôi mắt tam giác, chòm râu dê.

- Người nào ăn gan hùm mật gấu dám ở đây làm loạn?

Tên nam tử có chòm râu dê quát lớn.

Lúc này, Tào Bằng không tự chủ được hơi nheo mày.

- Người họ Trình?

Gã có đôi mắt tam giác nhìn Tào Bằng rồi nói:

- Đúng vậy! Ta họ Trình! Người là ai?

Tào Bằng đột nhiên phá lên cười...

Chỉ thấy hắn dập hai chân vào bụng ngựa rồi vươn người tới trước mặt tên đó.

Cái thứ tiểu nhân vẽ đường cho hươu chạy có còn nhớ rõ ta không?

Gã có chòm râu dê cảm thấy hồ đồ:

- Cái tên tiểu tạp chủng nhà dọa lão tử sao?

Tào Bằng không giận mà còn cười:

- Đầu Hổ ca! Còn không qua đây mà gặp đại nhân Tam lão của chúng ta? Nhớ ngày đó, người này cấu kết với Thành Kỷ làm nhục mẹ ta, làm hại cả nhà ta phải xa xứ. Ta đang nghĩ đi tới đâu để tìm người, không ngờ người lại chạy tới đây.

Vương Mãi phóng ngựa tới, liếc mắt liền nhận ra người có đôi mắt tam giác đó đúng là tam lão ở trấn Trung Dương.

Nhớ ngày đó, Trương thị vì chuyện tới núi Trung Dương cầu phù thủy, muốn bán ngọc bội tổ truyền của mình, đổi lấy ít tiền, tuy nhiên lại bị thổ hào địa phương để ý. Sau khi ép không được còn cấu kết với Tam lão, vu hại Trương thị.

Đến nay, Tào Bằng vẫn nhớ rõ người này trợ Trụ làm ác như thế nào.

Có điều lúc đó vì không biết rõ chỗ ở của y, nên đêm đấy Tào Bằng chỉ giết Thành Kỷ mà tha cho người kia.

Tuy nhiên mối thù làm nhục mẫu thân của hắn, Tào Bằng không bao giờ quên. Hai gò má thanh tú của hắn chợt hiện lên chút lạnh lùng. Tào Bằng không nói hai lời, rút cương đao, giơ tay chém xuống. Đôi mắt tam giác mở to, không thể tin được vào chuyện vừa mới xảy ra mà ngã xuống vũng máu. Vương Mãi lại càng không khách khí, thúc ngựa vác thương, đâm thẳng vào ngực y.

Gã vu hại mẫu thân Tào Bằng còn suýt chút nữa thì hại chết phụ thân của Vương Mãi.

Vì vậy mà hai tên tiểu tử xuất thủ không hề có một chút báo trước.

Khiến cho Điển Vi ở ngay bên cạnh muốn cản mà vẫn chậm một bước.

- A Phúc! Người làm gì vậy?

Điển Vi mặc dù cảm tức thì cảm tức nhưng gã cũng không thể tự tiện xử lý đối phương.

Ngụy Diên cười nói:

- Điển hiệu úy! Chuyện qua rồi hỏi làm gì? Những người này ăn thịt người khác, có chết không hết tội.

Vừa nói, gã vừa phóng ngựa tới, Long Tước đại đao rút lên, chiến mã đi tới đâu là máu thịt tung tóe.

Những người ở chỗ trạm kiểm soát đang chuẩn bị đi qua liền lập tức giải tán.

Đặng Tắc tiến tới, nói với tên tiểu thương bị thu hàng hóa:

- Người còn ngu xuẩn ở đây làm gì? Không mau lấy hàng hóa mà đi, định chờ táng gia bại sản hay sao?

- A...

Tên tiểu thương lặng đi một chút, rồi cảm động rơi nước mắt.

- Đa tạ các vị anh hùng! Đa tạ các vị anh hùng.

Gã vội vàng đỡ hai tiểu nhị đẩy xe, nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc này, Hạ Hầu Lan, Đặng Phạm cũng đều ra tay. Tổng cộng mười mấy tên sai dịch làm sao mà chống lại được?

Chỉ trong chốc lát, tất cả đều bị giết sạch.

Ngụy Diên như chưa qua cơn nghiện còn cho một mũi lửa ở trạm kiểm soát mà cười ha hả.

- A Phúc! Các người... Những người này đáng chết, nhưng còn có luật pháp xử lý. Sao các người lại tự tiện động thủ giết người?

Tào Bằng bình tĩnh nhìn Điển Vi:

- Điển thúc phụ! Tại sao về tới địa bàn của mình, lá gan ngài lại nhỏ đi vậy? Còn nhớ ngày đó, khi người ở Uyển thành giết người vô số có nói vậy hay không? Cái đám này sống lâu đối với Tào công là một mối hại. Giết sớm một ngày thì thái bình ngày đó... Người thường nói đại trượng phu phải phóng khoáng tại sao bây giờ lại như thế?

Điển Vi bị Tào Bằng nói vậy liền đỏ mặt.

Vương Mãnh, Tào Cấp cũng đi tới, nhìn tử thi trên mặt đất rồi nói một câu:

- Giết tốt lắm.

Điển Vi cười khổ một tiếng:

- Tiểu a Phúc! Không ngờ tính cách của người so với ta còn mạnh hơn. Đúng thế. Những người này giết thì thôi, không lo gì cả. Có điều chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, tránh chút rắc rối.

Y có lo nghĩ của bản thân nên không thể chậm trễ được.

Điển Vi mặc dù là người thân tín của Tào Tháo nhưng trong tình hình như vậy cũng không tiện ở lại.

.....

Cả đoàn nhanh chóng đi tiếp.

Có điều, bọn họ muốn đi lại không phải chuyện dễ dàng.

Mới đi được chừng mười dặm thì nghe phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng gào:

- Bọn giặc chạy đi đâu.

Điền Vi ghìnm ngựa, quay đầu lại.

Chỉ thấy phía xa, bụi bay mù mịt.

Điền Vi nhúu mày nói:

- A Phúc! Các người đi đi. Để ta lại đây.

Tào Bằng cười nói:

- Người do ta giết, sao lại để thúc phụ ở lại có một mình? Ta thực sự muốn nhìn xem Lang Lăng trưởng như thế nào?

codon.tra

69. Chương 70: Bá Vương Tam Sứ

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 70: Bá vương tam sứ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, có thù phải báo, nhưng cũng không phải kẻ bao la đại lượng.

Đặc biệt một số vấn đề mang tính nguyên tắc, Tào Bằng rất đặt nặng. Nếu không phải vì vậy thì kiếp trước hẳn cũng chẳng làm việc liều mạng tới cuối cùng nhà tan cửa nát. Sau khi sống lại, Tào Bằng định vất bỏ cái nguyên tắc đó nhưng có một số chuyện đã ăn vào trong máu, không phải muốn bỏ là bỏ.

Tên họ Trình trong suy nghĩ của Tào Bằng là một kẻ đáng chết.

Vu hại mẫu thân của hắn, lại còn làm cho gia đình hắn phải xa xứ. Chuyện này không phải tội chết thì là cái gì?

Nếu không phải vì nguyên nhân đó thì chuyện tên họ Trình lập trạm kiểm soát thu phí cao nhiều lắm chỉ làm cho Tào Bằng giận một chút mà thôi. Có thêm nguyên nhân kia, khiến cho họ Trình vừa gặp, Tào Bằng làm sao có thể tha cho được?

Vương Mãnh và Tào Cấp đều nhận ra được tên họ Trình đó.

Cả hai người liếc mắt nhìn nhau là hiểu rõ.

Thấy Điền Vi định một mình nghênh địch, Tào Cấp nghiêm mặt nói:

- Điền huynh đệ! Người nói vậy không đúng. Đây là họa do Bằng nhi gây ra, sao lại để cho người một mình đối mặt? Thế này. Ta và lão Vương đều ở lại, những người khác bảo vệ xe đi trước. Người thấy sắp xếp như vậy có được không?

Điền Vi nghe nói vậy liền nở nụ cười.

Y cũng không nói gì thêm chỉ hơi gật đầu.

Tào Bằng quay sang nhìn Tào Cấp, trong lòng thầm cảm khái :” Cha không hề ngốc chút nào! Trước kia có lẽ do cuộc sống khiến cho người dè dặt. Nhưng trong lòng lại cực kỳ độc đáo...thậm chí so với mình còn xuất sắc hơn.”

Trên con đường, Tào Cấp không hề đón ý, hay hòa theo Điền Vi, thậm chí còn có đôi khi cãi lại.

Đối với một người khác có lẽ sẽ không vui nhưng Điền Vi lại không hề để ý. Y là một hán tử hào phóng, cho rằng như vậy mới là tốt.

Còn hiện tại, Tào Cấp lại làm như vô tình kéo gần quan hệ với Điển Vi, tăng thêm tình cảm.

Người nói Tào Cấp nhất gan cũng không có gì sai. Nhưng nếu nói y không hiểu tính toán, mưu trí thì hoàn toàn sai.

“Cha không hề đơn giản!”

.....

Trong lúc Tào Bằng đang cảm khái thì tiếng vó ngựa từ xa càng lúc càng gần.

- Phán tặc chạy đi đâu?

Tiếng quát càng lúc càng gần, chỉ thấy một đội nhân mã đang từ xa chạy tới rất nhanh. Hơn mười người cưỡi ngựa xông lên trước, theo sau là một đám lính. Người đi đầu là một tên tiểu tướng, trời sinh mi thanh mục tú, răng trắng, môi hồng. Chỉ có điều đôi mắt hơi dài và nhỏ, môi hơi tái làm cho người ta thấy đó không phải là một người tốt. Y xách một cây trường mâu xông lên trước.

Từ xa, thấy đám người Điển Vi đứng ngang giữa đường, y cảm thấy hưng phấn.

- Bọn giặc chạy đi đâu. Huyện úy Lang Lăng là Thành Mạc Ngôn ở đây. Bọn người không xuống ngựa chịu trời còn đợi tới khi nào?

Một tên huyện úy nho nhỏ mà dám ngông cuồng đến vậy.

Điển Vi cười vui vẻ:

- Một huyện úy nho nhỏ mà cũng dám lớn lối vậy sao?

Chỉ một câu nói khiến cho đám người Tào Bằng cười ha hả.

Thành Mạc Ngôn thấy đám người Điển Vi không coi mình vào đâu thì nổi giận.

Y tập võ từ nhỏ, luyện được cách dùng mâu rất tốt. Trước kia, khi ở huyện Vũ Âm có tên Trung Dương nhất thương, cũng có chút danh tiếng.

Sau đó, Tào Tháo phát binh tới quận Nam Dương, Gián Nghị đại phu Tào Hồng suất binh tới huyện Vũ Âm và phủ doãn Hà Nam là Hạ Hầu Đôn hợp binh với nhau. Bố của Thành Mạc Ngôn - Thành Nghiêu là huyện lệnh Vũ Âm thấy khí thế quân Tào mạnh như vậy liền không nói hai lời dâng thành. Có lẽ do muốn trấn an lòng người, Tào Tháo rất coi trọng Thành Nghiêu, mặc dù dời y khỏi huyện Vũ Âm nhưng lại điều tới làm huyện lệnh Lang Lăng.

Thành Mạc Ngôn theo cha tới đây nhậm chức nên dễ dàng được phong làm huyện úy Lang Lăng.

Nếu Lang Lăng là một huyện lớn thì Thành Mạc Ngôn chắc chắn không được làm huyện úy. Nhưng Lang Lăng lại là một huyện nhỏ vì vậy mà không ai để ý.

Theo suy nghĩ của Tào Tháo thì Thành Nghiêu là người quận Nam Dương. Để cho tới làm huyện lệnh Lang Lăng thứ nhất có thể đảm bảo cho Nhữ Nam và quận Nam Dương được thông thương, về phương diện khác cũng hấp dẫn một số nhân tài Kinh Tương.

“Các người thấy một người như vậy dưới tay ta có thể làm chủ một huyện. Nếu người có bản lĩnh thì cứ tới đây, ta sẽ trọng dụng.” Tào Tháo có suy nghĩ đó nhưng không ngờ vừa mới bước chân đi, Thành Nghiêu ở sau lưng đã làm chuyện bậy.

Vì vậy mà Thành Mạc Ngôn cũng bừa bãi quen.

Thấy đám Điển Vi không để ý tới mình thì làm sao mà y không nổi giận.

Lúc y ra ngoài, cha y đã từng dặn:

- Nếu đối phương dám ra tay giữa ban ngày tất nhiên là có chỗ dựa. Tốt nhất là nên biết trước lai lịch của họ mà tính toán. Nếu họ không có bối cảnh thì bắt lấy rồi giết. Nếu như có bối cảnh thì chúng ta thương lượng.

Đáng tiếc, Thành Mạc Ngôn lại quên mất lời dặn đó.

- Bọn giặc muốn chết.

Thật ra trong lòng Thành Mạc Ngôn hiểu rõ rằng hai cha con y mới tới đây chưa có gốc rễ ở huyện Lang Lăng. Có thể đứng vững được hay không còn phải xem ý của những người đứng sau. Nhưng muốn tiếp cận thì cả hai phải cần một số tiền lớn. Mà cái hai cha con y thiếu thốn nhất cũng là cái đó. Sở dĩ Thành Nghiêu đưa ra sù cao, thuê nặng cũng là muốn gần với những người kia hơn.

Đồng thời bọn họ cũng cần thể hiện nếu không rất khó dần mặt cấp dưới.

Những người trước mặt đúng là đối tượng tốt nhất cho hai cha con họ lập uy.

Thành Mạc Ngôn nghĩ như vậy nên cũng chẳng thèm nói nhiều với Điển Vi, thúc ngựa, vác mâu đâm tới. Đối với trường thương, y có chút lòng tin. Một thương đâm ra cùng với tiếng rít gió. Điển Vi cười lạnh, vừa muốn phóng ngựa ra đón không ngờ Vương Mãnh ở sau lưng lại lao ra trước.

Cây thiết mâu nặng ba mươi sáu cân trong tay gã rít lên đánh về phía Thành Mạc Ngôn.

- Điển huynh đệ! Giết gà cần gì tới dao mổ trâu? Nhường cho ta luyện tập đi.

Mỗi người đều có suy nghĩ của mình, Vương Mãnh cũng không ngoại lệ.

Hiện giờ, y đã xác định được quãng đời còn lại của mình sống ở bên Tào. Cho nên mặc dù có chút quan hệ với Điển Vi nhưng nếu mình không đủ bản lĩnh, cũng khó có được thành tựu. Vương Mãnh hiểu rất rõ tình hình của mình, cũng biết thời điểm này là lúc tốt nhất để thể hiện.

Vì vậy mà không để cho Điển Vi mở miệng, y liền xông lên trước.

Hai ngựa đối mặt với nhau, Vương Mãnh vùng thương giáng xuống đầu Thành Mạc Ngôn.

Luận tài đánh thương, Vương Mãnh chưa chắc đã so được với Thành Mạc Ngôn. Có điều, thân thể y cao lớn, hơn nữa có kinh nghiệm chiến đấu, hơn xa Thành Mạc Ngôn. Còn nhớ năm đó dưới tay Trương Mạn Thành, Vương Mãnh là một dũng tướng không sợ chết. Cho dù tài đánh thương của Thành Mạc Ngôn có tinh diệu tới mấy, nhưng đối mặt với đầu pháp liễu mạng của Vương Mãnh cũng phải lúng túng. Một thương của y đâm ra tất nhiên có thể lấy tính mạng Vương Mãnh nhưng một mâu của Vương Mãnh cũng có thể đập nát đầu y. Bản thân đang có một tương lai rực rỡ làm sao y có thể đánh đồng với một tên phản tặc được?

Vì vậy mà Thành Mạc Ngôn vội vàng biến chiêu, nâng mâu lên đón.

Tuy nhiên đến lúc này, y lại rơi vào tiết tấu của Vương Mãnh...

Một tiếng động lớn vang lên, chiến mã cũng hí to.

Hai mâu va chạm với nhau, Vương Mãnh rõ ràng chiếm cứ thượng phong. Con ngựa của Thành Mạc Ngôn hí lên liên tục rồi lui lại. Còn Thành Mạc Ngôn vì đỡ một thương của Vương Mãnh mà cánh tay cũng run lên.

“Người này mạnh thật!”

Thành Mạc Ngôn mới nghĩ vậy, Vương Mãnh đã tới trước mặt.

Một mâu vừa rồi trên thực tế lại trong sự khống chế của Vương Mãnh.

Sau khi thiết mâu dội ra, Vương Mãnh cũng không dừng lại mà thúc ngựa lao tới. Cây thiết mâu nặng ba mươi sáu cân vẽ một đường cong trong không trung, kéo theo một cơn gió mà lao xuống, khiến cho Thành Mạc Ngôn không còn chỗ trốn.

Wương Mãnh vùng thương đánh hơn mười cái, ép cho Thành Mạc Ngôn lui lại phía sau?

- Bá Vương tam sủy?

Điển Vi thốt lên một tiếng nho nhỏ.

Y nhận ra được đầu pháp của Vương Mãnh là một diệu chiêu dùng lực thủ thắng.

Cái gọi Bá Vương tam sủy tương truyền là do Sở bá vương Hạng Vũ sáng chế ra. Yếu quyết đó là lực mạnh, thương nhanh, tàn nhẫn... Nghe nói năm đó khi Sở Bá vương bị vây, thấy quân Hán thật mạnh, vẫn không hề sợ hãi, dẫn bộ hạ phá vây đánh cho quân Hán máu chảy thành sông.

Lúc ấy, Sở bá vương dùng chính là Bá Vương tam sủy.

Quân Hán mặc dù đông nhưng không một ai có thể chống được.

Truyền thuyết này có thật hay không thì không ai biết. Nhưng phàm là võ tướng, tất cả đều biết tới Bá Vương tam sủy tuy nhiên có thể dùng được tốt thì không phải là chuyện dễ.

Về mặt này có rất nhiều hạn chế.

Chẳng hạn như sức khỏe phải mạnh. Đấu pháp phải dùng mãnh không sợ chết.

Vì vậy mà người biết Bá Vương tam sủy tuy nhiều nhưng người dùng tốt thì lại ít. Điển Vi cũng dùng chiêu đó và còn tốt hơn Vương Mãnh.

codon.tra

70. Chương 71: Mã Bá Ninh Ghét Ác Như Cừu

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 71: Mã Bá Ninh ghét ác như cừu

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tuy nhiên lúc này, thấy Vương Mãnh thi triển Bá Vương tam sủy, Điển Vi không nhịn được thốt lên.

Wương Mãnh đã đạt tới Dịch Cốt đỉnh, hơn nữa kinh nghiệm phong phú. Một khi đánh nhau bước vào trong tiết tấu của y thì thắng bại có thể nhận ra.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lại nhanh.

Thành Mạc Ngôn liên tục ngăn chặn được mười ba thương, chân tay bủn rủn.

Khí phách của gã biến mất hoàn toàn, làm sao còn đấu tiếp được. Sau khi chịu mười ba thương của Vương Mãnh, Thành Mạc Ngôn quát to một tiếng rồi thúc ngựa đi.

Trong nháy mắt khi y thúc ngựa, Vương Mãnh đã thúc ngựa tiến tới, hét to.

- Tiểu tặc chạy đi đâu.

Thiết mau xoay tròn giáng xuống cùng với tiếng hét khiến cho Thành Mạc Ngôn gần như mất hồn, không tránh kịp. Chỉ nghe một tiếng động vang lên, cây thương đánh trúng đỉnh đầu Thành Mạc Ngôn. Trong phút chốc, đầu y vỡ toang.

Trong nháy mắt khi Vương Mãnh thủ thắng, Điển Vi cũng hét to một tiếng.

- Bọn ngươi không đi muốn chịu chết hay sao?

Một tiếng rống đó, có thể nói là vận đủ khí Đan Điền, chẳng khác nào tiếng sấm.

Đám Hương dưng được Thành Mạc Ngôn kéo đi bị tiếng rống làm cho sợ hãi, ngay cả đám ngựa cũng không giữ được bình tĩnh.

- Huyện úy đã chết.

Cũng không biết ai quát to một tiếng, khiến cho đám hương dưng quay đầu bỏ chạy.

Đám quân cười ngựa còn đồ, dù sao thì còn có chiến mã. Nhưng hương dưng vừa mới chạy tới đã thấy huyện úy bị đánh vỡ đầu liền vừa thở hổn hển vừa chạy, bình khí trong tay cũng vất.

Điển Vi thở một hơi:

- Vương huynh đệ đừng có đuổi theo.

Y lắc đầu cười khổ, nói:

- Để cho mọi người chê cười. Không biết huyện lệnh Lang Lăng là ai. Mãn Bá Ninh từ xưa cương nghị trung trực, ghét ác như thù tại sao lại dung túng cho người này?

Tào Bằng hỏi:

- Mãn Bá Ninh?

Điển Vi gật đầu nói:

- Chính là Mãn Sủng, Mãn Bá Ninh - Thái thú Nhữ Nam.

Dứt lời, y lại lắc đầu:

- Thoáng nhìn ta cần phải tới Bình Dư gặp Mãn Sủng, hỏi tình hình Lang Lăng.

Bình Dư là nơi trị của quận Nhữ Nam.

Tào Bằng cười nói:

- Chỉ sợ vị huyện lệnh Lang Lăng không chịu từ bỏ ý đồ dễ như vậy.

Tại nha huyện Lang Lăng.

Thành Nghiêu giống như nổi điên đập cái bàn đổ ra đất.

Thư phòng ngăn nắp bây giờ trở nên hỗn độn. Những cuộn thẻ tre rơi vãi trên mặt đất, đồ đạc tung tóe trong phòng.

- Ta thề phải giết bọn giặc này. Ta thề phải giết chúng.

Thành Nghiêu tức giận gào lên, gương mặt tuấn tú vằn vẹo, trở nên dữ tợn.

Thi thể của Thành Mạc Ngôn nằm ngay trên bậc thềm của nha huyện. Bà vợ Thành Nghiêu thì đang kêu gào, lúc thì chửi mắng. Cả huyện nha tràn ngập một bầu không khí chết chóc, đám sai dịch đều cảm như hén.

Có điều, mặc dù Thành Nghiêu gào thét nhưng vẫn là một kẻ bình tĩnh.

Thành Mạc Ngôn là ái tử của y nhưng lại không phải là con trai độc nhất. Mất đi ái tử mặc dù đau khổ nhưng nếu mất sự bình tĩnh thì tai họa ngập đầu.

- Thành Chính! - Thành Nghiêu phát tiết xong liền bình tĩnh trở lại. Y cất bước ra khỏi thư phòng. Tuy nhiên lại nghe thấy tiếng gào khóc của vợ khiến cho tâm trạng y vừa mới bình tĩnh lập tức trở nên hỗn loạn. Trong lòng y sinh ra một cỗ sát khí. Thành Nghiêu chạy tới bên người vợ, nhấc chân đá ngã ra đất, sau đó vung chân tay vừa đá vừa mắng:

- Khóc! Khóc! Chỉ biết khóc. Ông bị mày khóc làm cho phát điên. Còn khóc một tiếng nữa, tao giết mày cho đi cùng với con.

Mẹ của Thành Mạc Ngôn lập tức ngừng khóc, ngồi xổm đó mà hoảng sợ nhìn Thành Nghiêu.

- Tất cả im miệng cho ta. Thành Chính! Nhanh lại đây cho ta.

Thành Nghiêu hít một hơi thật sâu để cho bản thân bình tĩnh, sau đó sửa sang lại quần áo nói với một lão gia nô. Lão gia nô đó chính là Thành Chính đã đi theo Thành Nghiêu nhiều năm. Lúc này, Thành Chính cũng với Thành Mạc Ngôn đuổi giết Điển Vi nhưng sau khi Thành Mạc Ngôn bị giết, y là người chạy trốn đầu tiên vì vậy mà cảm thấy bồn chồn. Nhìn Thành Nghiêu đánh đập vợ, sắc mặt Thành Chính trắng bệch.

Có điều sợ thì sợ nhưng khi Thành Nghiêu gọi y, y không thể không đi.

Để lại đám nô dịch đang sợ hết hồn ở sân, Thành Chính sửa sang lại quần áo rồi đi vào trong thư phòng.

Lão biết, lão gia rất chú ý tới ăn mặc. Thành Nghiêu không phải là đệ tử thế tộc cũng không có xuất thân giàu có. Nhưng cũng vì như vậy nên y rất để ý tới đám người của thế gia, thậm chí nhất cử nhất động đều bắt chước cử chỉ của thế gia.

Vì vậy mà y yêu cầu đối với người hầu cũng rất nghiêm khắc.

Thành Chính đi vào thư phòng, thấy cái lò hương trầm của Thành Nghiêu đã vỡ nát. Một số hộp hương liệu quý của Tây Vực tung tóe ra xung quanh. Y biết lúc này Thành Nghiêu đang tức giận nên vội vàng đi tới mà quỳ xuống.

- Nói cho ta nghe đám người kia như thế nào?

Thành Nghiêu ngồi trên giường, nét mặt bình tĩnh:

- Dám giết người như vậy. Sau khi giết người lại không bỏ trốn thì sau lưng chắc chắn có chỗ dựa... Ta không muốn phạm phải sai lầm một lần nữa. Đám kẻ trộm này không hề đơn giản chút nào...

- Lão gia sáng suốt.

- Đừng có vòng vo, nói mau đi.

Thành Chính thấy Thành Nghiêu không có ý trách mình nên thở phào một cái.

Lão nghĩ một chút rồi kể lại toàn bộ tình hình cho Thành Nghiêu. Cuối cùng, lão cẩn thận nói:

- Lão gia không nói thì lão nô không nhận ra. Có lẽ lai lịch của những người đó không hề đơn giản. Bọn họ hiển nhiên là những người đã từng giết người. Hơn nữa binh khí trong tay họ không hề tầm thường. Mà người cầm đầu của họ là một đại hán da đen. Từ đầu tới cuối tên đó không hề ra tay nhưng khí thế rất mạnh.

- Cái tên đó như thế nào?

- Rất cao, rất vạm vỡ, hơn nữa lại hung dữ khiến cho người khác không dám nhìn.

Thành Chính nói nghe rất thật nhưng lại như không nói cái gì.

Thành Nghiêu nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khí thế không tầm thường, lại còn giữ binh khí nên không phú cũng quý. Chẳng lẽ là đệ tử thế gia?

Thành Chính nghĩ một chút rồi đột nhiên thở nhẹ:

- Ta nghĩ ra rồi. Bên cạnh đại hán đó còn có một thiếu niên. Hình như người đó và đại hán ngang hàng với nhau. Những kẻ khác thì dường như che chở cho thiếu niên đó... Lão gia! Nghe nói ở trạm kiểm soát chính là thiếu niên đó ra tay trước.

- Kiêu ngạo, động cái là giết người có chút phong phạm của đệ tử thế gia.

Thành Chính kể lại khiến cho Thành Nghiêu rơi vào ngõ cụt. Y càng nghĩ càng thấy đám người Điện Vi có thể là đệ tử thế gia nào đó ở Dự Châu. Có thể khi ở trạm kiểm soát bị sai dịch làm cho nổi giận nên ra tay giết người, không hề có chút lưu tình.

Dự Châu vốn là địa phương có rất nhiều thế tộc.

Còn thế tộc Nhữ Nam thì có quan hệ với họ Viên, nên khi Tào Tháo cướp lấy Nhữ Nam, cả đám đều không chịu phối hợp. Sau đó Tào Tháo lại phái Mãn Sủng tiêu diệt, công phá hơn hai mươi nàh mới khiến cho đám thế tộc Nhữ Nam cúi đầu.

Mà Dĩnh Xuyên gần với quận Nhữ Nam cũng là nơi thế tộc chiếm cứ.

Những thế tộc đó có hàng trăm hàng nghìn mối quan hệ với Tào Tháo. Chưa nói tới chú cháu Tuân Úc, Tuân Du xuất thân ở gia tộc họ Tuân, còn có họ Chung, họ Trần... Nhẩm tính thì gia tộc lớn nhỏ ở Dĩnh Xuyên cũng phải hơn mười nhà, hơn nữa dưới trướng Tào Tháo cũng đều có một vài vị trí nhỏ.

Nếu như là đệ tử thế gia, Thành Nghiêu muốn báo thù có chút khó khăn...

- Lão gia! Hay là phái người tới gặp Tào tướng quân xin giúp đỡ?

Thành Nghiêu nghĩ ngợi:

- Nếu như đó là người Dĩnh Xuyên thì sợ Tào tướng quân cho dù đồng ý giúp cũng khó lấy được công bằng.

- Vậy làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ thiếu gia nhà ta phải chết oan như vậy sao?

- Nói thừa! - Thành Nghiêu trừng mắt rồi sau đó cười lạnh:

- Cho dù người Dĩnh Xuyên thì sao? Tào tướng quân không làm gì được họ, nhưng không có nghĩa là những người khác không làm gì được. Người lập tức đi gặp Tào tướng quân, nói người Dĩnh Xuyên làm nhục ta, mời ngài ra làm chủ cho ta. Ta sẽ thượng biểu báo với Mãn Bá Ninh. Ha ha! Đó chính là hạng người ghét ác như cừu.

- Mãn thái thú?

Thành Nghiêu cười:

- Yên tâm! Mãn Bá Ninh chắc chắn sẽ không nhân từ nương tay.

.....

Mãn Sủng tự là Bá Ninh, tuổi chừng ba mươi hai là người Duyện Châu.

Lúc mười tám tuổi, Mãn Sủng trở thành Đốc Bưu quận Sơn Dương. Lúc ấy gia tộc quyền thế ở quận Sơn Dương rất đông, trong đó có một người tên là Lý Sóc không coi ai ra gì, làm hại mọi người. Vì vậy mà thái thú quận Sơn Dương liền lệnh cho Mãn Sủng tới để giữ trật tự. Đám người Lý Sóc nghe nói liền tới thỉnh tội, tỏ vẻ không dám làm ác nữa. Bởi vậy có thể thấy được Mãn Sủng cương liệt như thế nào.

Năm hai mươi tuổi, Mãn Sủng được đề bạt làm huyện lệnh Cao Bình.

Trong huyện có Đốc Bưu Trương Bao tham ô nhận hối lộ làm loạn phép tắc. Mãn Sủng nghe nói lập tức cho người bắt, nghiêm hình tra khảo khiến cho Trương Bao bị chết. Mãn Sủng cũng vì lý do đó mà bị miễn chức quan. Nhưng cái tên của y không có người nào ở Duyện Châu mà không biết.

Sau khi Tào Tháo đến Duyện Châu liền để Mãn Sủng làm tù trưởng sự.

codon.tra

71. Chương 72: Kế Dường Thành

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 72: Kế dưởng thành

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Năm Kiến An thứ nhất, Tào Tháo đưa Hán Đế về Hứa Đô, Mãn Sủng liền trở thành huyện lệnh của Hứa huyện.

Lúc ấy, người thân của Gián Nghị đại phu nhiều lần phạm pháp, Mãn Sủng cho người bắt họ cũng không để ý tới Tào Hồng, dám chém trước khi lệnh ân xá của Tào Tháo tới. Vì vậy mà cái tên Mãn Sủng không ai ở Hứa Đô nhắc tới mà không sợ hãi.

Sau đó có danh sĩ nuôi ngựa béo lấy mỡ, Mãn Sủng không để ý tới Tuân Úc, Khổng Dung nghiêm hình khảo vấn.

Nhưng cuối cùng Dương Bưu không nhận tội khiến cho Tào Tháo phải thả y ra. Bởi vậy mà vì nguyên nhân đó, Mãn Sủng liền đắc tội với thế tộc Dĩnh Xuyên.

Dương Bưu là người họ Dương ở Hoảng Nông cũng là một danh gia vọng tộc ở Quan Trung.

Dụng hình đối với một danh sĩ khi đó là chuyện gần như nạo mặt thế gia. Tào Tháo thấy vậy biết Mãn Sủng không thể ở Hứa huyện. Khi Tào Tháo chinh phạt Dương Phụng thì Nhữ Nam không được thái bình. Nhữ Nam là do lão gia của Viên Thiệu phân cho tân khách để cầm binh kháng cự. Còn Viên Thiệu hùng bá Hà Bắc cũng âm thầm giúp đỡ họ.

Tào Tháo thấy vậy liền lệnh cho Mãn Sủng làm thái thú Nhữ Nam.

Mãn Sủng đến Nhữ Nam lập tức chiêu mộ năm trăm người, mười ngày tấn công hai mươi nhà, dụ ra để giết hơn mười người cầm đầu khiến cho Nhữ Nam được bình định.

Tào Tháo nói:

- Có Mãn Bá Ninh có dừng lại có mưu khiến cho ta không phải lo lắng khi xuất chinh lại nảy sinh hỗn loạn...

Diễn Vi dự định đi tìm Mãn Sủng nói một chút chuyện Lang Lăng.

Không ngờ, không đợi hắn đi tìm Mãn Sủng, Mãn Sủng lại dẫn theo năm trăm người tìm tới cửa.

Sau khi giết Thành Mạc Ngôn, Diễn Vi cảm thấy thoải mái.

- Cái loại tham quan đó giữ lại làm gì?

Đặng Tắc hơi nhú mày, nhỏ giọng nói:

- Tên huyện lệnh Lang Lăng đó đúng là đáng chết nhưng có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

- Thúc Tôn! Người nói vậy là sao?

Đặng Tắc cười cười:

- Lang Lăng mặc dù là một huyện nhỏ nhưng là một lá chắn ở phía Tây Nam của Nhữ Nam có ý nghĩa hết sức quan trọng. Một tên huyện lệnh Lang Lăng mặc dù gan to như thế nào cũng có chút khác thường. Ta đoán sau lưng y sẽ còn có người. Nếu không có thì tại sao dám làm vậy như vậy? Tào công định pháp nghiêm minh, chẳng lẽ y không sợ tội chết hay sao?

- Ý người nói là...

Diễn Vi lập tức hiểu ý của Đặng Tắc.

Đúng là một tên huyện lệnh Lang Lăng là sao to gan như vậy.

Có thể khiến cho y không quan tâm tới luận pháp chắc chắn có chỗ dựa.

Có điều Diễn Vi lại sợ hay sao?

Y cười to một tiếng:

- Cho dù là ai, nếu vi phạm pháp luật cũng không dung tình. Ta nghe nói, Chủ công tại Lạc Dương đặt gậy ngũ sắc ngay cả Kiến Thạc cũng dám đánh. Hiện giờ ngài quản lý triều cương càng không bỏ qua đám trộm cướp đó.

Tào Tháo khi còn làm Bắc Bộ Úy từng đánh chết chú Kiến Thạc khiến cho trị an của Lạc Dương trở nên yên bình. Đặng Tắc cũng nghe nói tới chuyện này. Trên thực tế, lúc đó y còn lấy Tào Tháo làm thần tượng,

cực kỳ kính trọng. Có điều đó cũng chỉ là nhất thời. Năm đó, Tào Tháo giận giết hoạn quan, thân phận và địa vị không như bây giờ, làm sao y còn có thể cương trực được như trước?

Chỉ có điều Đặng Tắc cũng không thể nói ra được điều đó mà chỉ nghĩ vậy thôi.

- Đại ca! Phía trước có quan quân chặn đường.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện thì có một tên hảo hán núi Thổ Phục phóng ngựa quay lại trước Vương Mãnh.

Mặc dù Vương Mãnh đi theo Tào Tháo, trong đoàn người Điển Vi có quyền nhất nhưng đối với hảo hán núi Phục Sơn thì Vương Mãnh vẫn là đại soái của họ.

Điển Vi nghe nói có người cản đường liền nổi giận.

Vốn y cho về tới địa bàn của mình sẽ nhẹ nhàng nhưng không ngờ liên tục gặp biến cố.

Điển Vi nổi giận nói:

- Để ta xem người nào dám ngăn cản đường ta.

Nói xong, hấn liền phóng ngựa xông ra.

Trên đường lớn có một đội nhân mã chặn giữa đường.

Con chiến mã đứng đầu có một văn sĩ đang ngồi ngay ngắn. Nói y là văn sĩ nhưng ăn mặc theo phong cách võ tướng, lại có mỗi cái cử động có một sự nho nhã.

Phía sau hấn, một đội hình xếp hàng nghiêm chỉnh.

Thấy Điển Vi lao tới, văn sĩ ngừng thần đột nhiên biến sắc.

Trong mắt y xuất hiện vẻ mừng như điên. Chỉ thấy văn sĩ phóng ngựa lao ra, đồng thời hét to:

- Điển Quân Minh vẫn còn sống? Điển Quân Minh vẫn còn sống... Sơn Dương Mãn Sủng đây.

Mãn Sủng không phải là người đầu tiên đi theo Tào Tháo nhưng lại là quan phụ tá nên là người mà Tào Tháo tín nhiệm nhất. Còn Điển Vi là người hầu cận bên cạnh Tào Tháo cũng được coi trọng. Vì vậy mà từ lúc còn ở Duyện Châu, Mãn Sủng và Điển Vi đã có quan hệ rất sâu với nhau.

Mãn Sủng mặc dù là danh sĩ Duyện Châu nhưng không phải là đệ tử thế gia.

Điển Vi lại xuất thân từ thứ dân dựa vào võ nghệ mà chiếm được sự ưu ái của Tào Tháo.

Con đường của hai người không giống nhau nhưng có cùng một hướng. Do Mãn Sủng chấp pháp nghiêm khắc, tính tình cương trực nên bị bãi quan. Còn Điển Vi thì dung khí hơn người, vũ lực siêu quần cũng bị đồng môn ghen ghét, thậm chí suýt chút nữa mất mạng. Vì vậy mà có những lúc hai người tâm đầu ý hợp. Sau khi Tào Tháo bị thua ở Uyển thành, Mãn Sủng biết Điển Vi chết trận liền bất tỉnh, bệnh nặng một thời gian.

Mãi cho tới ba ngày trước y mới hồi phục có thể ăn ngủ và đi lại.

Không ngờ bệnh vừa mới tốt thì lại nhận được báo cáo của huyện lệnh Lang Lăng nói có một đệ tử thế gia ở Lang Lăng giết người bừa bãi, không coi pháp luật vào đâu.

Mãn Sủng nghe thấy vậy liền nổi giận.

Tính tình y ghét ác như thù, hơn nữa từ nhỏ học luật pháp vì vậy mà đối xử rất khắc nghiệt.

Cũng không phải tất cả người của thế gia đều làm điều xằng bậy nhưng chỉ cần một vài người cũng đủ mang tiếng xấu cho họ.

Từ khi nhà Hán sa sút cho tới nay, triều cương hỗn loạn, luật pháp không còn nghiêm.

Đối với một người nắm về luật pháp, luôn giữ nghiêm túc và trị ác mà nói thì đệ tử thế gia vi phạm pháp luật còn hơn xa dân chúng bình thường. Nguyên nhân rất đơn giản bởi đệ tử thế gia là tầng lớp cao của

nhà Hán, bọn họ có sức ảnh hưởng rất rộng. Nếu như bọn họ không coi pháp luật vào đâu thì kết quả khiến cho kỷ cương của nhà Hán sẽ không còn nghiêm minh.

Vì vậy mà thái độ của Mãn Sủng đối với đệ tử thế gia lại càng thêm nghiêm khắc.

Sau khi nhận được tin báo của huyện Lang Lăng, Mãn Sủng không nói hai lời, triệu tập binh mã chặn lại.

Nhưng y lại không ngờ trong số đó gặp được Diển Vi.

Diển Vi cũng ngạc nhiên và vui mừng đang định thúc ngựa thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền ghìm chiến mã:

- Người định tới bắt ta hay sao?

Mãn Sủng qua phút vui mừng cũng tỉnh táo lại.

Nụ cười trên mặt y từ từ biến mất. Mãn Sủng nhíu mày rồi thở dài, nói:

- Quân Minh! Việc này đúng là do người gây nên?

Trong lòng y rất ngạc nhiên vì Diển Vi gặp nạn ở Uyển thành, tất cả mọi người đều nghĩ rằng gã đã chết.

Nhưng tại sao lại biến thành tùy tùng của đệ tử thế gia? Diển Vi có bao giờ đồng ý trợ Trụ làm ác đâu?

Ánh mắt Mãn Sủng hơi lơ đãng liếc qua Diển Vi nhìn ra sau gã.

Chỉ thấy một chiếc xe có ba con ngựa kéo đang đứng cách Diển Vi mười bước. Xung quanh xe ngựa có hơn mười người khỏe mạnh cầm binh khí, bảo vệ. Mãn Sủng đảo qua mấy người cuối cùng nhìn về phía Tào Bằng và Đặng Tắc. Y cũng không phải vì chuyện Tào Bằng và Đặng Tắc không có khí bá vương mà bởi vì khí chất của hai người không giống với những người khác.

Đặng Tắc mất một cánh tay, sắc mặt nhợt nhạt.

Hai gò má y gầy yếu, góc cạnh rõ ràng.

Có đôi khi nhìn như vậy nhưng lại tạo ra một thứ khí chất huyền diệu. Có người tướng mạo tuấn tú nhưng lại khiến cho người ta chán ghét, nhưng có người lại tạo cho người ta một sự kính trọng, thân thiết. Khuôn mặt Đặng Tắc không quá anh tuấn nhưng cũng không xấu. Trước kia Đặng Tắc khiến cho người ta có cảm giác nhu nhược nhưng sau bao nhiêu chuyện, thân thể mặc dù yếu hơn trước nhưng khí chất lại làm cho người ta kính trọng.

“Đó là một người kiên cường!”

Mãn Sủng trầm nhủ trong lòng.

Có điều khi y nhìn Tào Bằng thì chỉ thấy sừng sốt.

Mặc dù là một tên tiểu tử chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi nhưng nhìn nét mặt lại thấy một sự trầm ổn. Đệ tử thế gia thì Mãn Sủng đã gặp rất nhiều nhưng chưa thấy ai được như Tào Bằng.

Trong mắt thẳng thóc này có một cái gì đó như hiểu rõ sống chết.

Có chút lạnh lùng khiến cho người ta tránh xa cả ngàn dặm nhưng lại có thêm cả chút gì đó khiến cho người ta yêu thương.

Mãn Sủng nhìn thấy mà ngây ngẩn cả cười.

Diển Vi hơi giận.

- Bá Ninh! Còn nhớ năm đó người nói gì với ta không?

- Cái gì?

- Người nói người phải nghiêm túc làm việc khiến cho người trong thiên hạ tuân thủ luật pháp, không dám vi phạm.

Mãn Sủng nghiêm mặt nói:

- Hiện tại ta cũng luôn cố gắng có bao giờ quên? Quân Minh nói vậy là có ý gì?
- Người cai trị nghiêm túc tại sao nơi người trị vì lại sưu cao thuế nặng?
- Sưu cao thuế nặng?

codon.traí

72. Chương 73: Kế Dường Thành, Phát Đạn Đầu Tiên

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 73: Kế dường thành, phát đạn đầu tiên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Ta còn nhớ rõ chủ công từng nói phải giữ cho Nhữ Nam và Nam Dương thông thương với nhau. Nhưng người trị vì lại đặt trạm kiểm soát ở Lang Lăng, cưỡng thu thuế. Bá Ninh! Một người mười tiền, một con ngựa năm mươi tiền, một chiếc xe năm quan tiền. Nếu mang theo binh khí còn thu thuế bình an. Đây chính là sự cai trị của người hay sao? Đây chính là cái mà người giữ nghiêm luật pháp hay sao? Hay là mắt người bị mù?

Mãn Sủng giật mình:

- Quân Minh! Người nói là thật?

Điển Vi hừ một tiếng:

- Tất cả những người sau lưng ta đều có thể làm chứng. Nếu người không tin có thể tiến đến hỏi xem có thật hay không?

Gò má Mãn sủng hơi giật giật một chút rồi nở nụ cười chua xót.

- Việc này chúng ta trở về rồi hãy nói có được không?

Tất cả mọi người đang cản đường nên nói chuyện không tiện.

Điển Vi còn định nói thêm thì Tào Bằng đã thúc ngựa tiến tới ngăn Điển Vi lại:

- Điển thúc phụ! Nhiều người ở đây quá. Không bằng tạm thôi rồi nói với Mãn thúc phụ sau.

Theo sự hiểu biết của Mãn Sủng đối với Điển Vi thì y nhất định sẽ nổi giận.

Điển Vi không thích có người ngắt lời mình, ngoại trừ Tào Tháo ra, cho dù Hạ Hầu Đôn hay Tào Nhân cũng không dám ngắt lời y.

Nào ngờ Điển Vi không giận, nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu.

Mãn Sủng liếc Tào Bằng một cái rồi khoát tay quát:

- Trở về thành.

Sau lưng gã có năm trăm binh lính, rầm rập xoay người vẫn giữ nguyên hàng.

Mãn Sủng là một văn thần nhưng chỉ cần nhìn điều đó cũng biết y luyện binh rất tốt. Hai mắt Ngụy Diên sáng lên, nét mặt có chút quái dị. Những người khác không để ý tới nên không nhận ra chút phản ứng của Ngụy Diên, tuy nhiên Tào Bằng lại phát hiện ra.

Đầu tiên hần lạng đi một chút rồi chợt hiểu cái gì đó liền nhìn Mãn Sủng rồi lại liếc Ngụy Diên rồi gật nhẹ đầu.

.....

Huyện Bình Dư ở hậu thế nằm ở phía Đông Nam của tỉnh Hà Nam, là chỗ tiếp giáp giữa Hà Nam và An Huy.

Vào cuối thời Hạ Thương, huyện Bình Dư là một nước chư hầu.

Nơi này địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, nằm trong phạm vi quận Nhữ Nam.

Mãn Sủng dẫn đám người Diễn Vi về phủ nha xong liền phái người ra ngoài cảnh giới. Y ra lệnh cho người nhà thiết tiệc, để tẩy trần cho đám người Diễn Vi. Trong tiệc rượu, Diễn Vi mang chuyện hẩn tìm được đường sống trong chỗ chết ở Uyển thành ra kể cho Mãn Sủng, cũng nói rõ muốn dẫn đám người Tào Bằng tới Hứa Đô sống.

Sau khi Mãn Sủng nghe xong liền thi lễ với Ngụy Diên và Tào Bằng.

- Quân Minh là bạn tốt của ta lại được hai vị trượng nghĩa cứu, Mãn Sủng vô cùng cảm kích.

Trong lời nói của y tỏ rõ sự thân thiết.

Tào Bằng và Ngụy Diên liền vội vàng đứng dậy đáp lễ. Tào Bằng hỏi:

- Mãn thái thú! Trên đường người dường như có chuyện gì muốn nói với Diễn thúc phụ?

Diễn Vi lập tức nghĩ tới cảnh trước cũng lên tiếng hỏi.

Mãn Sủng do dự một chút rồi thở dài:

- Huyện Lang Lăng thiết lập trạm kiểm soát đúng là đáng tội chết. Người này thật ra là huyện lệnh của huyện Vũ Âm, lúc trước, chủ công chinh phạt Uyển thành, Thành Nghiêu đầu hàng được chủ công coi trọng. Nhưng nói chủ công quá coi trọng y thì không phải. Sở dĩ chủ công dùng y cũng là muốn mời chào sĩ tử Kinh Tương. Thứ hai là bởi vì có người đề cử y trước mặt chủ công. Quân Minh! Cũng không phải ta để mặc cho người đó muốn làm gì thì làm mà là...

Diễn Vi nghe thấy vậy liền trầm mặt xuống.

- Ai?

Mãn Sủng cười khổ:

- Đó là Tử Liêm.

Diễn Vi liền sầm mặt xuống.

Tào Bằng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Tử Liêm là ai?

Hạ Hầu Lan ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Đó là đệ trong tộc của chủ công, Gián nghị đại phu đương triều Tào Hồng. Nghe nói Tào Tử Liêm đi theo chủ công sớm nhất. Năm đó, chư hầu chinh phạt Đổng Trác, khiến Đổng Trác rời đô khỏi Trương An, chủ công đuổi theo suýt nữa bị Đổng Trác làm hại. Sau đó tướng quân Tào Hồng xuất binh cứu chủ công thoát hiểm vì vậy mà được chủ công tin dùng.

Nếu nói Tử Liêm, Tào Bằng còn không biết đó là ai.

Nhưng cái tên Tào Hồng thì hẳn rất quen.

Có điều đứng sau lưng Thành Nghiêu là Tào Hồng sao?

Trong lịch sử đúng là có binh loạn về Tào Hồng. Ngoại trừ nói về tài năng của y ra thì còn nói là một người tham lam.

Thành Nghiêu thu thuế cao vậy có ý gì thì không cần phải nói cũng biết... Chỉ sợ Thành Nghiêu muốn dùng cách này để hút lột Tào hồng. Thành Nghiêu là người nơi khác tới, hơn nữa ở bên Tào cũng không có gốc

rể. Nếu phía sau không có chỗ dựa vững chắc thì với bản lĩnh của Thành Nghiêu không thể đứng vững được. Y không phải là người có bản lĩnh, nhưng lại am hiểu luân cú.

Điển Vi đập một cái lên bàn:

- Có Tử Liêm làm chỗ dựa chẳng lẽ lại ngồi yên không làm gì hay sao?

Mãn Sủng có chút xấu hổ, mấp máy miệng nhưng không biết nói với Điển Vi như thế nào.

Mặc dù y là một người cứng rắn nhưng cũng biết chừng mực. Lúc ở Hứa huyện, Mãn Sủng vì quá nghiêm đã đắc tội với Tào Hồng một lần. Mặc dù Tào Hồng không tính toán nhưng chắc chắn cũng có dấu ấn. Nếu còn quá cứng rắn thì chỉ sợ Tào Hồng sẽ trở mặt. Dù sao thì Tào Hồng cũng là huynh đệ họ hàng của Tào Tháo, nên sợ tới lúc đó Tào Tháo cũng không thể hòa giải được.

Vì vậy mà Mãn Sủng cảm thấy khó xử.

Thấy Mãn Sủng không nói lời nào, Điển Vi càng thêm tức giận.

- Nếu ngươi không dám diệt đám người đó vậy thì để ta ra tay.

- Quân Minh! Ngươi nói gì vậy?

- Nói cái gì? Nói sự thật. - Điển Vi nổi giận.

- Chủ công có được cơ nghiệp như ngày hôm nay không phải là một chuyện gì dễ dàng. Ta cũng không muốn thanh danh của chủ công bị mất trong tay cái đám đạo chích này. Mãn Bá Ninh người sợ Tào Hồng chứ Điển Vi ta thì không.

- Ai nói ta sợ Tào Hồng....

Mãn Sủng nổi giận.

- A Phúc! Ngươi thấy thế nào?

Trong lúc Điển Vi và Mãn Sủng đang đấu khẩu, Đặng Tắc ngồi bên Tào Bằng đột nhiên mở miệng hỏi.

Nói thật, nếu không có Điển Vi thì cho dù là Tào Bằng hay Đặng Tắc đều không có tư cách ngồi ở đây.

Cho dù như vậy Ngụy Diên và Tào Cấp thì cũng chỉ có thể ngồi ở cửa.

Còn Tào Bằng, Đặng Tắc và Hạ Hầu Lan ngồi ở gần hơn. Hạ Hầu Lan có chức quan nhỏ, nhưng cũng ở gần phía bên Tào, hơn nữa còn là một quân hầu. Quan quân hầu là một chức quan bình thường.

Tào Bằng và Đặng Tắc nhìn qua hình như là người đọc sách nên Mãn Sủng cũng tương đối coi trọng.

Nếu không có nguyên nhân đó, hai người họ chỉ sợ cũng giống như đám Tào Cấp mà ngồi bên dưới.

Tào Bằng đang dùng bữa. Mặc dù mùi vị đồ ăn thời này không thể ngon như thời hậu thế nhưng cũng có đặc trưng. Đời sau có thêm gia vị cho nên trong thức ăn có đủ các mùi vị. Còn những năm cuối thời Đông Hán, đám quan lại thương lấy canh thang để tăng vị. Phần lớn khi tuyển đầu bếp thì câu hỏi đầu tiên sẽ là người có biết làm canh hay không? Nếu không thì sẽ không có tư cách trở thành đầu bếp.

Mãn Sủng thân là thái thú quận Nhữ Nam, trong nhà không thiếu đầu bếp.

Tào Bằng nghe Đặng Tắc hỏi vậy liền buông dao dĩa, nhìn thoáng qua hai người Điển Vi và Mãn Sủng đang như hai con gà chọi mà nở nụ cười.

- Pháp không thể bỏ qua tình và lý. Mãn thái thú có nỗi khổ của mình còn Điển thúc phụ có chủ trương của mình. Không thể nói là ai đúng ai sai.

Là một người chấp pháp thời hậu thế, Tào Bằng nói vậy cũng xuất phát từ sự bất đắc dĩ.

Cho dù chấp pháp có nghiêm thì kết quả cũng dẫn tới nhà tan cửa nát, hoa trong gương, trăng trong nước.

Trên đời này cần pháp luật nhưng không thể nào dựa hoàn toàn vào nó.

Con người là một động vật ích kỷ, có dục vọng, có dã tâm... Cho dù là người chấp pháp thì có thể xử lý công việc một cách công bằng hay không? Tào Bằng không tin vào điều đó.

Do đọc Tam quốc rất nhiều nên Tào Bằng biết Tào Hồng là một người như thế nào.

Đồng thời, hắn cũng biết quan hệ của Tào Hồng và Tào Tháo. Càng hiểu rõ về sau vị trí của Tào Hồng trong quan hệ của Tào Ngụy như thế nào. Trong quân Tào có một số người không thể động vào. Chẳng hạn như Tào Hồng là huynh đệ họ hàng của Tào Tháo, hơn nữa lại còn là ân nhân cứu mạng.

Tào Bằng biết Mãn Sủng cũng không thể khinh thường.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, Mãn Sủng cũng là một nhân vật không quá mức đặc biệt.

Vẫn không so được với Quách Gia, Tuân Úc. Cầm quân đánh giặc cũng không được như ngũ hổ tướng. Nhưng mỗi khi bên Tào rơi vào cảnh chiến sự giằng co, Mãn Sủng lại có một giá trị nhất định. Đặc biệt trong trận chiến với Đông Ngô, Tôn Ngô chưa bao giờ chiếm được lợi của Mãn Sủng. Sau đó Mãn Sủng còn được phong làm Thái Úy, trong quân Tào cũng có thể coi là một người có số.

Vì vậy mà cho dù là Tào Hồng hay Mãn Sủng nếu không quá mức thì đều giữ tốt mối quan hệ của mình.

- Tỷ phu! Ta nhớ hình như huynh cũng biết về luật pháp đúng không?

- Đúng.

- Nếu người ngồi vào vị trí của Mãn thái thú thì sẽ làm thế nào?

Đặng Tắc chém đinh chặt sắt nói:

- Huyện lệnh Lang Lăng sưu cao thuế nặng, vi phạm luật pháp. Nhưng nếu không truy cứu thì pháp luật không có sức uy hiếp, làm cho nghiệp lớn của Tào công bị ảnh hưởng.

Lúc này, Diển Vi và Mãn Sủng cũng để ý tới Tào Bằng và Đặng Tắc đang nói chuyện.

Diển Vi lập tức nở nụ cười, liếc mắt nhìn Mãn Sủng như đang nói: “Người này gan nhỏ quá.”

Nào biết Đặng Tắc lại nói:

- Trong trường hợp đó, Giám Nghị đại phu mặc dù tiến cử huyện lệnh Lang Lăng nhưng lại không có quan hệ. Về tư, Giám Nghị đại phu là họ hàng với Tào công, đại diện cho Tào công. Mãn thái thú trước kia ở Hứa Đô đã không nể mặt Giám Nghị đại phu, nếu lại tiếp thì có thể bị người trong họ của Tào công bắt nạt. Mà như vậy, Mãn thái thú sẽ khó mà sống yên ở Hứa Đô.

Về công, Giám Nghị đại phu đóng quân ở Diệp huyện có trách nhiệm quan trọng.

Huyện lệnh Lang Lăng làm việc đó không có nhiều quan hệ với Giám nghị đại phu. Nếu như vậy thì Giám Nghị đại phu sẽ dính tới đâu? Dù sao thì Tào công sớm muộn gì cũng phải chinh phạt Trương Tú. Nếu lúc này Giám Nghị đại phu dính vào thì chỉ sợ sẽ phá hủy sự sắp xếp của chủ công ở quận Nam Dương. Đó cũng chính là câu pháp không ngoài tình và lý.

Những câu nói của Đặng Tắc trùng với ý của Mãn Sủng nên y gật đầu.

- Người tên là gì?

Mãn Sủng đột nhiên đặt câu hỏi.

Đặng Tắc vội vàng đứng dậy, nghiêm mặt nói:

- Học sinh Đặng Tắc vốn là tá sử huyện Cức Dương. Vì sau đắc tội với người quyền quý nên phải đưa cả nhà bỏ đi. May được Diển thúc phụ giúp đỡ tới Hứa Đô để lập nghiệp.

- Đắc tội với nhà nào?

- Họ Hoàng ở Giang thị...

Mãn Sủng nở nụ cười.

Y không thích thể tộc nên với sĩ tử nghèo như Đặng Tắc lại coi trọng hơn.

- Đặng Tắc! Ta hỏi ngươi...- Mãn Sủng do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Nếu ngươi làm việc này thì sẽ bắt tay từ đâu?

- Chỉ hỏi tới quan vi phạm, cần gì phải truy trách.

- A?

- Huyện lệnh Lang Lăng là Thành Nghiêu vốn là huyện lệnh Vũ Âm. Khi còn ở Vũ Âm đã nổi tiếng là tham lam. Y gần như lũng đoạn con đường buôn bán ở núi Trung Dương, để cho người trong họ làm bậy, dân chúng oán dậy đất. Hiện giờ tới Lang Lăng, y làm vậy cũng là có chủ ý. Thành Nghiêu không phải là đứa trẻ cho nên làm chuyện gì cần phải gánh chịu trách nhiệm là điều hoàn toàn chính đáng. Nếu cho học sinh làm việc này, lấy thủ cấp Thành Nghiêu rồi sau đó lấy tội danh chiếm giữ đất đai, làm giảm tội danh lập trạm kiểm soát. Như vậy có thể làm cho dân chúng không nhận ra mà giữ được luật pháp, cũng không để cho Giản Nghị đại phu dính vào việc này, yên tâm trấn thủ Diệp huyện, ra sức vì chủ công. Tóm lại, phải phạt Thành Nghiêu nhưng không cần phải xử lý về chuyện lập trạm kiểm soát.

Làm người phải có biến báo.

Có bản lĩnh mà không phải người có biến báo thì chưa chắc đã là bản lĩnh thật sự.

Không có bản lĩnh mà là người biến báo thì có thể thuận buồn xuôi gió.

Kiếp trước, Tào Bằng là một người không biến báo cho nên rất coi trọng chuyện này.

Điền Vi vì muốn giết Thành Nghiêu nhưng cũng không muốn đắc tội với Tào Hồng. Còn Mãn Sủng cũng muốn xử phạt nhưng sợ lại liên quan tới y.

- Đặng Tắc! Nếu ta giao việc này cho ngươi xử lý thì ngươi có thể giải quyết một cách thỏa đáng được không?

Đặng Tắc sửng sốt vừa định từ chối thì cảm giác Tào Bằng đang nhìn mình. Y cúi đầu nhìn xuống thì thấy hắc đang nhìn mình mà gật đầu.

- Lấy thủ cấp của Thành Nghiêu với học sinh mà nói chẳng khác gì lấy đồ trong túi.

Nếu Thái thú muốn giao việc này cho học sinh xử lý, không đến ba ngày sẽ dâng thủ cấp của Thành Nghiêu.

- Có cần ta trợ giúp không?

- Mãn Thái thú! Nếu thêm người chỉ sợ sẽ dă thảo kinh xà. Vị trí của Lang Lăng rất quan trọng, nếu Thành Nghiêu nghe được phong thanh không chừng sẽ làm cho việc này trở nên âm ỉ. Học sinh không cần Thái thú phải thêm người, nhưng hy vọng Thái thú cho học sinh toàn quyền xử lý thì có thể giải quyết việc nào thỏa đáng.

Mãn Sủng nở nụ cười.

- Nếu như vậy thì ta cho ngươi quyền tự quyết.

Điền Vi nghe thấy vậy liền nhú mày.

- Bá Ninh! Chẳng lẽ ngươi bắt ta phải ở đây ba ngày sao?

Mãn Sủng cười nói:

- Ta biết ngươi nhớ chủ công nên không muốn ở lại đây. Nếu ngươi muốn về thì chỉ cần nói là được... Ta sẽ sai khoái mã tới Hứa Đô có lẽ chủ công sẽ nhanh chóng nhận được tin tức của ngươi mà vui mừng.

Điền Vi đứng dậy, nhìn Đặng Tắc rồi lại nhìn Tào Bằng.

- Thúc Tôn phải ở lại giúp Bá Ninh ta không ngăn cản. Có điều ta phải nhanh chóng về Hứa Đô. A Phúc! Các ngươi dự định như thế nào?

Tào Bằng liếc nhìn Đặng Tắc rồi cười cười:

- Tất nhiên là theo thúc phụ tới Hứa Đô.

- Nếu vậy thì nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đi sớm.

Sở dĩ Tào Bằng đẩy Đặng Tắc ra cũng không phải là bộc phát nhất thời. Điểm dừng chân của Đặng Tắc phải là Hứa Đô. Có điều nếu tới Hứa Đô mà chỉ với một mình Điển Vi thì Đặng Tắc chưa chắc đã được chấp nhận. Cho nên nếu muốn cho Đặng Tắc lên ngôi thì cần phải có sức bật.

Mà điều đó không phải là vũ lực.

Đặng Tắc đi theo nghiệp văn, học cũng là hình pháp nhà Hán.

Mặc dù Điển Vi được Tào Bằng yêu thích nhưng dù ao thì y cũng chỉ là võ tướng. Nếu luận võ lực, Tào Tháo có khả năng tin tưởng ánh mắt của Điển Vi. Nhưng nếu nói trị thế thì Tào Tháo sẽ không nghe Điển Vi nói. Vì vậy mà cần phải có một người có tiếng nói. Tuy rằng Mãn Sủng không phải là văn thần số một của quân Tào nhưng cũng có tiếng nói.

Đối với Tào Bằng như vậy là đủ rồi.

Để cho Đặng Tắc ở lại xử lý chuyện Thành Nghiêu đối với Mãn Sủng cũng là thể hiện một chút tài hoa.

Một khi thời cơ đến, có thêm Mãn Sủng thì sẽ thuận thế thành chương, có thể đề cử Đặng Tắc với Tào Tháo. Mà người tiến cử có thể nói là rất quan trọng.

Mãn Sủng đứng dậy, sai người đi sắp xếp vị trí cho đám người Tào Cấp.

Thấy Mãn Sủng chuẩn bị đi, Tào Bằng lại đứng dậy ngăn đường.

- Mãn thái thú.

Mãn Sủng sững sốt, nghi hoặc nhìn Tào Bằng:

- Tiểu hữu có chuyện gì?

Điển Vi cũng tò mò nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng nói:

- Học sinh nghe nói Mãn Thái thú là người cương trực, vừa có văn lại có võ. Quận Nhữ Nam là mảnh đất quan trọng của Dự Châu, có ý nghĩa rất quan trọng với Tào công. Mãn thái thú dù sao cũng chỉ có một người, nên sức cũng chỉ có hạn. Ngạn ngữ có câu nói: “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”... Học sinh cả gan muốn đề cử với Mãn thái thú một người. Người này võ nghệ xuất chúng, hiểu rõ binh pháp, trị quân nghiêm cẩn. Chỉ tiếc, hấn xuất thân hàn môn, ở Kinh Tương không được trọng dụng... Lần này cũng bị họ Hoàng ở Giang Hạ làm hại nên cũng theo học sinh tới đây để nương tựa Tào công. Học sinh thấy Mãn thái thú phải chỉnh đốn lại việc chính còn phải thao diễn binh mã, thật sự quá mức vất vả. Thái thú là trọng thần của Tào công, càng cần phải bảo trọng thân thể... Nếu Ngụy Diên được thái thú dẫn dắt nhất định sẽ làm giảm ưu phiền của thái thú.

Mọi người đều gặp những người lớn gan nhưng chưa ai lớn gan như Tào Bằng, dám tiến cử với Mãn Sủng như vậy.

Đối lại là người khác, Mãn Sủng có thể bạt tai cho một cái.

Nhưng đối với Tào Bằng, Mãn Sủng lại ngạc nhiên.

Không chỉ vì Tào Bằng là ân nhân cứu mạng của Điển Vi mà bởi vì Tào Bằng cũng có cái khí chất giống như Đặng Tắc.

- Ngụy Diên?

Mãn Sủng nghi hoặc nhìn Điển Vi như đang hỏi.

Điển Vi cau mày nhìn Mãn Sủng rồi lại nhìn Tào Bằng. Y do dự một chút rồi gật đầu.

- A Phúc! Tại sao lại để Văn Trường ở Nhữ Nam? - Điển Vi cảm thấy buồn bực quay đầu sang bên cạnh mà hỏi Tào Bằng.

Thật sự y rất bức tức, hơn nữa còn có đầy đủ lý do.

Nhấn nhẹn một ngày, cuối cùng khi mọi người rời khỏi Bình Dư thì Điển Vi không còn nhẹn được nữa. Trong suy nghĩ của y thì Ngụy Diên võ nghệ cao cường, nếu theo mình tới Hứa Đô thì tất nhiên sẽ được chủ công tin cậy.

Hơn nữa trước đây mọi người đã bàn với nhau nhưng không hiểu sao trong tích tắc Tào Bằng lại thay đổi suy nghĩ.

Nói ra thì quan hệ của Điển Vi và Ngụy Diên rất tốt.

Dù sao khi ở Uyển thành, Tào Bằng và Ngụy Diên cùng nhau cứu Điển Vi.

“Chẳng lẽ Tào Bằng sinh lòng e ngại đối với Ngụy Diên? Hay là do ghen tị nên cố ý chèn ép?” Điển Vi không hiểu lý do tại sao.

Nhưng ngoài suy nghĩ của y đó chính là thái độ của Ngụy Diên.

Khi Điển Vi nói chuyện này với Ngụy Diên, trong lời nói thể hiện rõ: “Nếu người không muốn ở lại thì ta có thể từ chối.”

Nói thì như vậy nhưng không ngờ Ngụy Diên lại hứng trí gật đầu, không hề có một chút nào không vui.

“Chẳng biết Tào Bằng và Ngụy Diên đã nuốt phải cái gì nữa.”

Tào Bằng nở nụ cười rồi nhỏ giọng nói:

- Điển thúc phụ! Người nghĩ con để Văn Trường đại ca ở lại là do xuất phát từ lòng ghen tị hay là lý do nào khác đúng không?

- A...

- Ha ha! Cho dù là ai cũng sẽ nghĩ như vậy. Chẳng có gì khó hiểu.

Tào Bằng đập nhẹ hai chân vào bụng để cho chiến mã đuổi theo Điển Vi.

Khi hai người đi ngang nhau, Tào Bằng mới nghiêm mặt nói:

- Điển thúc phụ nghĩ Văn Trường đại ca là người như thế nào?

Điển Vi ngần người:

- Là một hảo hán.

Tào Bằng cười ha ha:

- Văn Trường đại ca là hảo hán thì tiểu chất cũng biết rõ. Điển thúc phụ cũng biết một kẻ làm tướng khác nhau như thế nào không?

- Không biết.

biglove

73. Chương 74: Kế Dường Thành, Phát Đạn Đầu Tiên

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 74: Kế dường thành, phát đạn đầu tiên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Con cho rằng một kẻ làm tướng, đơn giản chia thành hai loại. Một loại là xông lên trên chiến trường, chém tướng đoạt cờ, trong đám vạn quân lấy đầu thượng tướng. Người như vậy con gọi là chiến tướng. Bọn họ có

thể đánh có thể giết nhưng không hiểu binh pháp không hiểu cách trị quân càng không thể cầm quân đánh giặc.

- Điển thúc phụ! Người chính là chiến tướng xuất sắc...giết người đánh giặc không phải là vấn đề. Nhưng cho người cầm trăm vạn binh, chẳng hạn như Hàn Tín là quân tiên phong của Sở vương thì người không thể làm được. Mà người làm được điều đó có lẽ không dũng mãnh như Điển thúc phụ nhưng lại có thể thống soái đại quân, chinh phạt thiên hạ. Người như vậy con gọi bọn họ là thống soái. Bọn họ không cần phải dũng mãnh, thậm chí là trói gà không chặt nhưng có thể bách chiến bách thắng. Nhưng cho dù thống soái nếu không có chiến tướng, cũng khó làm được việc. Dù cho chiến tướng nếu không có thống soái chỉ huy thì cũng không thể thắng lợi.

- Văn Trường đại ca có võ nghệ cao cường, nhưng điểm lợi hại của hắn chính là ở chỗ trị quân, có năng lực thống soái. Ở bên cạnh Tào công, tất nhiên có thể gần gũi, thậm chí có nhiều cơ hội tốt. Nhưng như vậy Văn Trường đại ca sẽ mất đi cơ hội rèn luyện. Còn ở Nhữ Nam lại được sự coi trọng của Mãn thái thú, Văn Trường đại ca sẽ có đủ cơ hội rèn luyện. Đối với y mà nói thì đây mới là kết quả cần.

Bên cạnh Tào công, mãnh tướng nhiều như mây.

Có một đại tướng như Điển thúc phụ trung thành và tận tâm bảo vệ....

Sau khi Điển Vi nghe nói xong liền trầm tư.

- Nếu không có a Phúc nhận ra thì suýt nữa, ta làm hỏng tiền đồ của Văn Trường.

Rất lâu sau, y mới thở dài một tiếng rồi vỗ vỗ bả vai Tào Bằng.

- Có một số chuyện xem ra con nhìn xa hơn ta.

“Nhìn xa sao?” Tào Bằng cũng không cảm thấy được.

Nếu hắn không vượt thời gian tới đây, nắm được chút ưu thế, hiểu tài cán của Ngụy Diên thì đã không làm chuyện như vậy.

Bên cạnh mình có một người dũng mãnh phải nói là hết sức an toàn. Nhưng vấn đề là nếu giữ Ngụy Diên lại thì tương lai y sẽ không hề có chỗ tốt.

Một tên mãnh tướng có vũ lực hơn người có thể nói là một sự bảo đảm nhưng nếu như có thể thống lĩnh một đạo quân chẳng phải là bảo đảm hơn sao? Tào Bằng cảm thấy vui vẻ.

- Đúng rồi! Thúc Tôn ở lại Nhữ Nam có thể làm tốt việc này không? - Điển Vi chợt nhớ tới Đặng Tắc liền có chút lo lắng.

Tào Bằng nói:

- Chỉ là một tên Thành Nghiêu, còn chưa làm khó được tỷ phu.

Nếu một kẻ như vậy mà Đặng Tắc còn không xử lý được thì sau này cũng chỉ ở nhà được thôi.

Còn nữa...chẳng phải Mãn thái thú đã cho y toàn quyền quyết định sao? Điển thúc phụ cứ yên tâm.

Điển Vi không hỏi nữa.

Đặng Tắc sẽ làm gì với Thành Nghiêu? Chắc chắn là phải thân không biết quỷ không hay hái được vật trong tay của Tào Hồng. Tào Bằng cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng hắn tin rằng, chuyện này cũng không có gì lớn.

Nếu như không có Tào Hồng dính vào, có lẽ Mãn Sủng sẽ chẳng do dự phái người đi tiêu diệt.

Hiện tại để cho Đặng Tắc giải quyết trên thực tế cũng là một sự thử thách.

Chỉ cần Đặng Tắc có thể xử lý chuyện này một cách thỏa đáng thì sẽ được Mãn Sủng coi trọng.

Mà có được sự tán thành của Mãn Sủng thì coi như Tào Bằng đã đạt được mục đích.

Sau khi tiến vào Dự Châu, Tào Bằng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, địa phương thuộc thẩm quyền của Tào Tháo hoàn toàn khác với Lưu Biểu.

Trong phạm vi Kinh Tương, ngoài thì siết chặt, trong thì nới lỏng.

Nhìn thì như bảo vệ nghiêm cẩn nhưng trên thực tế nhiều thị trấn nằm trong tay các gia tộc quyền thế.

Ít nhất ở quận Nam Dương là như vậy.

Còn ở Dự Châu thì ngoài lỏng nhưng trong lại nghiêm.

Ở bên ngoài nhìn thì yên tĩnh nhưng trên thực tế Tào Tháo phòng ngự các nơi tương đối cẩn mật.

Các thế tộc mặc dù thanh danh vang dội nhưng lại bị vây lấy.

Tào Tháo tới Dự Châu chưa lâu nhưng hiển nhiên là đã nắm nó trong lòng bàn tay.

So ra thì thủ đoạn của Lưu Biểu không thể bằng được Tào Tháo.

- Bằng nhi! Người nói thứ đồ chơi nhỏ kia là thứ gì?- Một hôm, thấy đã tới nơi tiếp giáp giữa quận Dĩnh Xuyên và quận Nhữ Nam, Tào Cấp liền gọi Tào Bằng lên xe mà hỏi.

Tào Bằng khẳng định sẽ giúp Tào Cấp kiếm được phú quý. Nhưng cái phú quý này không biết là cái gì?

Tào Bằng thấy cha như vậy liền nở nụ cười.

Hắn ló đầu ra khỏi xe rồi gọi:

- Dầu Hổ ca! Mau lấy cái xách tay của ta để trên ngựa.

Vương Mãi đang nói chuyện với Vương Mãnh nghe thấy Tào Bằng nói vậy liền phóng ngựa tới.

Con ngựa của Tào Bằng đang được Đặng Phạm cưỡi.

Hạ Hầu Lan thì đi bên cạnh mà chỉ dục. Đặng Phạm mặt trắng bệch cẩn thận ngồi trên lưng ngựa.

- Đại hùng! Người thật nhất gan. - Vương Mãi lập tức tháo cái túi xách thấy Đặng Phạm đang cẩn thận liền giơ xà mâu vỗ một cái vào mông ngựa.

Chiến mã giật mình lập tức hí lên một tiếng.

Đặng Phạm trợn to mắt mà hét:

- Dầu Hổ! Tiểu tử ngươi định hại chết ta sao? - Chưa dứt lời, con chiến mã đã chạy như điên.

Đặng Phạm sợ quá ôm lấy cổ ngựa, thi thoảng lại quát to một tiếng.

Đặng Cự Nghiệp và Hồng nương tử nghe thấy vậy liền vội vàng quay sang nhìn.

Chỉ thấy Đặng Phạm đang nằm úp sấp, miệng kêu to... Hạ Hầu Lan và hai tên hảo hán của Thổ Phục sơn liền bám sát theo sau.

- Đại Hùng! Ngồi thẳng lên không được nằm sấp... Đúng! Từ từ nâng người dậy... Không phải ngồi cho thẳng, hóp bụng, tập trung lực ở thắt lưng...đừng dùng quá sức...không nên thả lỏng quá. Đúng rồi! Đúng là như vậy, cầm lấy dây cương không được mất bình tĩnh, cứ theo ta nói mà làm...Đừng có cố khống chế nó mà phải vỗ về, làm cho ngựa cảm nhận được ý của người.

- Dầu Hổ! Con làm gì vậy? - Vương Mãnh tức giận quát to. Đặng Cự Nghiệp và Hồng nương tử mặc dù lo lắng nhưng chỉ biết ở bên cạnh khuyên bảo.

Vương Mãi nói:

- Lúc trước a Phúc học cưỡi ngựa chỉ mất một ngày là xong. Nhưng cha xem Đại Hùng...hắn quá cẩn thận. Con ngựa kia mà không chạy thì hẳn có thể học được cái gì? A Phúc nói tìm đường sống trong cũi chết, nếu cứ để hắn như vậy thì đừng mong học được cưỡi ngựa. Cha xem, ít nhất so với vừa rồi tốt hơn nhiều. Hẳn có thể khống chế được ngựa...nếu không thì cứ để cho hắn học tới năm, tháng nào?

Sau khi qua lúc hốt hoảng ban đầu, Đặng Phạm từ từ kìm chế được sự sợ hãi.

Thậm chí gã còn có cảm giác khoái cảm, từ từ làm cho bản thân và chiến mã hòa hợp.

Vương Mãnh nổi giận đang định đánh Vương Mãi thì nghe Tào Bằng nói:

- Bá phụ! Người đừng đánh Đầu hổ ca. Nếu không như vậy Đại Hùng không thể thoát được nỗi sợ trong lòng.

Mặc dù có chút nguy hiểm nhưng hiệu quả rất tốt. Chưa nói còn có mấy người Hạ Hầu Lan, Đại Hùng không nguy hiểm gì đâu. Cự Nghiệp thúc và Hồng thẩm, mọi người yên tâm đi.

Vương Mãi đưa cái túi cho Tào Bằng, Tào Bằng liền thụt vào trong xe.

Bên ngoài thùng xe vang lên âm thanh trách mắng của Vương Mãnh, tiếng Vương Mãi thanh minh, vợ chồng Đặng Cự Nghiệp khuyên bảo và tiếng cười sang sảng của Điển Vi.

- Mấy tên nhóc các người... Đại Hùng vừa mới bắt đầu học cưỡi ngựa, các người cần gì phải nóng vội? Cự Nghiệp thúc và Hồng thẩm của người chỉ có một đứa con, nếu có gì xảy ra thì biết ăn nói với họ như thế nào? - Vừa nói, Tào Cấp vừa nhận lấy cái túi từ tay Tào Bằng rồi mở ra một cách cẩn thận.

Trong cái túi có một cái hộp vuông.

Mở cái hộp ra, bên trong là một chồng bản vẽ.

- Đây là cái gì?

- Cha! Người xem! Cái này tên là bàn đạp, còn đây là yên ngựa...không giống như thứ chúng ta dùng hiện giờ. Người ngồi trên ngựa, hai chân cho vào bàn đạp chẳng những có thể ngồi vững mà khi giao chiến còn có được sức chiến đấu cao. Người nói xem nếu trình thứ này cho Tào Công thì có chuyện gì xảy ra? - Ánh mắt của Tào Cấp sáng ngời.

Mặc dù là một người thợ rèn nhưng y có thể nhận ra tầm quan trọng của thứ đồ chơi nhỏ này.

Cầm lấy bản vẽ, nhìn một lúc lâu, Tào Cấp nhỏ giọng nói:

- Thứ này thật ra chế tạo cũng không khó lắm. Bằng nhi! Đây là thứ con nghĩ ra sao?

Tào Bằng cười nói:

- Con đâu có bản lĩnh đó! Chẳng phải là lão thần tiên kia dạy hay sao?

Có trời mới biết được vị phương sĩ năm đó là ai. Dù sao thì hiện giờ đó cũng là một tấm bình phong cho Tào Bằng.

Không biết tên, không biết ở đâu...không chừng đã chết từ lâu rồi.

Vì vậy mà mấy chuyện này gọi là chết không có đối chứng. Nên Tào Cấp không nghi ngờ lắm,

- Đây là.... - Tào Cấp cầm một tờ giấy, rồi nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng do dự một chút rồi chỉ vài chữ trên đó mà thấp giọng nói:

- Cha! Đây là phương pháp đánh đao mà lão thần tiên dạy con. Con sợ mình quên nên ghi chép lại. Người phải giữ cho tốt, không được để cho người khác nhìn thấy. Thứ mà thần tiên sử dụng nếu để người khác nhìn thấy, con sợ.... Cha là cha con, nên cho cha xem được.

Tào Cấp giật nảy mình mà mở to mắt.

Y vội vàng bịt kín miệng Tào Bằng rồi nhìn ra bên ngoài thấy người đánh xe đang chăm chú điều khiển ngựa, không để ý tới mình nói chuyện mới tụt vào mà nói:

- Bằng nhi! Thứ này cứ để lại đây cho ta. Chờ khi nào rảnh, con dạy ta mấy thứ này. Sau khi ta học xong sẽ đốt nó đi. Thứ này, chúng ta mà giữ sẽ mang họa.

Tào Bằng trịnh trọng gật đầu.

- A Phúc... - Bên ngoài xe vang lên tiếng của Điển Vi:

- Chúng ta chỉ sợ là phải ở bên ngoài qua đêm.

“Ồ bên ngoài?” Tào Bằng từ trong xe thò ra:

- Điễn thúc phụ! Mọi thứ người cứ thu xếp.

biglove

74. Chương 75: Đánh Cuộc

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 75: Đánh cuộc

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Từ Bình Dư nếu theo sông mà đi ước chừng hai ngày thì tới khu vực tiếp giáp giữa Dĩnh Xuyên và Nhữ Nam.

Bởi vì lộ huyện Định Dĩnh nên đoàn người Điễn Vi phải nghỉ đêm ở Hắc Lư giản.

Hắc Lư giản cũng là đầu nguồn của sông Ý Thủy.

Mặc dù nơi này cách Định Dĩnh không xa nhưng Điễn Vi lại không muốn đi tiếp.

Trước kia y hộ tống Tào Tháo nên cũng không để ý nhiều.

Có điều bây giờ Điễn Vi độc hành liền phát hiện trong huyện thành rất hỗn loạn.

Bởi vì thân phận bị lộ cho nên đi ra khỏi Bình Dư, những nơi đi qua, quan viên đều nghênh đón.

Cho dù Điễn Vi không muốn tiếp xúc với họ nhưng cũng chỉ biết nhẫn nại.

Dù sao thì con đường làm quan cũng còn phải rất nhiều lễ nghi.

Nhưng một hai lần thì y còn chịu được, nhiều lần hơn khiến cho Điễn Vi cảm thấy khó chịu... Cái chuyện nghênh đón, hàn huyên, cho dù Điễn Vi không vào thành cũng mất rất nhiều thời gian.

Điễn Vi đang rất nhớ nhà nên thật sự không thể chậm trễ được.

Bỏ không nghỉ đêm ở Định Dĩnh đối với Tào Bằng mà nói cũng chẳng có vấn đề gì. Đối với hắn thì dài nắng dầm sương cũng đã qua, ăn ngủ ngoài núi cũng đã từng.

Hơn nữa, Mãn Sủng còn cho người đi theo, quan tâm tới ăn uống, nghỉ ngơi của Điễn Vi nên gã cũng không phải bận tâm.

Tối đêm, đoàn người đã hạ trại xong ở Hắc Lư giản.

Điễn Vi kéo Vương Mãnh tới ngồi bên đồng lửa nói chuyện.

Cả hai người đều là thô lỗ cho nên thường xuyên nói chuyện với nhau. Đặng Phạm thì bị Vương Mãi kéo sang một bên luyện võ.

Hạ Hầu Lan cười cười, thi thoảng còn chỉ điểm cho hai người một chút. Võ nghệ của Hạ Hầu Lan không quá xuất chúng nhưng cũng được danh sư chỉ điểm nên con mắt không hề tầm thường.

Tào Bằng dạy cho Đặng Phạm, Vương Mãi những thứ đó phải nói hơi vượt quá mức quy định.

Thế cho nên hai người Vương Mãi khắc khổ tu luyện cho tới bây giờ nhiều cái vẫn chưa biết rõ.

Cũng như vậy, Tào Bằng thì để cho họ tự lĩnh ngộ còn Hạ Hầu Lan thì giảng giải tất cả những đạo lý rõ ràng.

Đều là người luyện thương, về mặt này Hạ Hầu Lan hoàn toàn có tiếng nói.

Còn những người khác thì ở bên nhìn hai tên tiểu tử luyện thương.

Đặng Cự Nghiệp thì bận rộn cùng với Hồng nương tử nhóm lửa nấu cơm.

Bất ngờ nghe thấy tiếng trầm trồ khen ngợi, cả hai vợ chồng đều vui mừng.

Theo suy nghĩ của họ, thì con của họ đang bước trên đường lớn. Tào Bằng kéo Tào Cấp vào trong trướng.

Hắn cầm một đồng “thiên thư” giảng giải cho Tào Cấp.

Với khoa học kỹ thuật của những năm cuối thời Đông Hán, đặc biệt là kỹ thuật đánh đao, Tào Bằng cũng không có cách nào giảng giải chi tiết.

Đặc biệt sau này, khoa học kỹ thuật phát triển, thời đại máy móc khiến cho đao kiếm ngoài chợ đều dùng máy móc để rèn nên, còn kỹ thuật rèn đao truyền thống thì từ từ bị lãng quên.

Mặc dù có một vài người muốn phục hưng nghề truyền thống, ngại trang công nghệ nhưng cũng chỉ là treo đầu dê bán thịt chó.

Tào Bằng giảng giải mấy thứ này phần lớn chỉ là những cái bình thường.

Bản thân hắn cũng không hiểu rõ, chỉ biết nói một cách đại khái.

Nhưng đối với Tào Cấp về mặt này lại rất am hiểu vì vậy mà chỉ một ý tưởng đơn giản sẽ nảy sinh trong đầu y cả một quá trình. Tào Bằng giảng giải thật ra chính là phương pháp rút thép để rèn thiết đao.

Sau Tam quốc chừng hai trăm năm, phương pháp nung thép từ từ được thay thế bằng phương pháp rút thép.

Vào thời Nam Bắc triều có chuyên gia đúc binh khí đã kết hợp phương pháp cổ truyền để tạo ra thiết đao nổi tiếng.

Theo người ta nói thì thiết đao có thể chém đứt ba mươi tám gỗ, mức độ sắc bén kinh người.

Phương pháp tôi bằng hai loại dung dịch, Tào Cấp đã nắm được.

Còn bể lò xuất hiện khiến cho hơi nóng của lò được tăng lên.

Sau khi để cho thép tôi luyện một chỗ thì sẽ tạo thành cương.

- Sử dụng thép mềm làm sống đao, rồi nhúng vào trong nước tiểu, rồi mỡ... - Tào Bằng hết sức kiên nhẫn giải thích trình tự rèn thiết đao cơ bản cho Tào Cấp.

Còn Tào Cấp thì tập trung tinh thần, im lặng không nói gì.

- Bằng nhi! Con nói cách này đúng là có tương lai? Có điều muốn nắm giữ được nó không mất một, hai năm thì khó thành công. Theo cách nói của con thì cách rèn đao này có thể chém đứt được ba mươi miếng gỗ? Ta không rõ lắm có làm được điều đó không nhưng mười miếng thì không vấn đề gì lớn.

Tào Bằng nở nụ cười:

- Cha! Cha không nên sốt ruột. Con nghĩ Tào công sẽ cho người đầy đủ thời gian. Nhưng sau khi tới Hứa Đô, người phải nhanh chóng tạo ra được ba mươi thanh cương đao tiêu chuẩn. Chỉ cần có ba chục thanh Cương đao này, con bảo đảm người sẽ trở thành Dã Giám.

- Ba mươi... - Nét mặt Tào Cấp có chút khó khăn.

Nói thật, một thanh bảo đao nếu không mất cả năm rất khó rèn được.

Trong thời gian một tháng màu rèn được ba mươi thanh thiết đao thì chỉ sợ rất khó thành công.

Yêu cầu của Tào bằng hiện tại đúng là vượt quá năng lực của Tào Cấp.

- Cha! Con không yêu cầu người rèn được thần binh, chỉ cần có thể chém đứt ba miếng là được.

- Ba miếng thì có thể thử. Có điều muốn một tháng rèn được ba mươi thanh vẫn hơi rắc rối. Ba tháng...ít nhất phải ba tháng mới có thể làm được. Bằng nhi! Trong tay chúng ta có yên ngựa, bàn đạp tại sao phải tạo ra được ba mươi thanh Cương đao? Ta thấy rằng với hai thứ đó, Tào công cũng không bạc đãi chúng ta. Con nói xem...

- Có hai thứ đó đúng là có thể trở thành Dã Giám...

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

- Nhưng vấn đề là... Dã Giám không chỉ có một mình cha, trong đó chắc chắn có người tay nghề giỏi, với bản lĩnh của cha hiện nay có vượt qua được những người đó không?

- Có lẽ là không được.

Tào Bằng gật đầu:

- Đúng vậy... Cha! Người đứng quên Tào công hôm nay là Đại Tư Không, trực thuộc Thiếu phủ. Dã Giám chính là nằm trong tay Tào công. Cho dù Tào công có để ý tới Dã Giám hay không thì cũng có thể xác định ngài rất coi trọng cái này. Nếu cha trong vòng một tháng... Không! Trong vòng ba tháng mà có thể tạo ra được ba mươi thanh Cương đao tiêu chuẩn thì ít nhất cũng có thể coi nhưng là một thợ lành nghề. Người định dùng hai bàn tay trắng để bước vào Dã Giám hay là một người thợ lành nghề? Cha! Người có thể thấy hai người này có sự khác nhau.

Đây là một vấn đề mà một tên gốc cũng có thể phân biệt được. Cũng giống như thời hậu thế, một kẻ không có gì với một người có rất nhiều giấy chứng nhận. Trong hai người đó thì người nào được coi trọng hơn?

Tào Cấp trầm ngâm một lúc rồi thở dài, đứng dậy.

- Cha! Người định đi đâu?

- Muốn trong vòng ba tháng phải rèn được ba mươi thanh đao tốt thì ta không thể làm được. Việc này cần phải có Điển thức phụ của con giúp đỡ, mượn tên hấn đứng ra, nếu không thì không thể thành công. Bằng nhi! Ta đi tìm Điển thức phụ thương lượng một chút, người đi tiếp mẹ ngươi và tỷ tỷ đi. Thức Tôn không có đây, chị ngươi thấy buồn. Người cũng biết nó đang mang bầu.

Tào Bằng đồng ý rồi đi ra khỏi trường với Tào Cấp.

Lúc này, trong chỗ hạ trại rất náo nhiệt.

Cả đám người ngồi quanh đồng lửa hò hét.

Ở giữa, Đặng Phạm và Vương Mãi đang đấu với nhau.

Cả hai người đều có sức khỏe và kỹ năng xuất sắc nên có thể nói là sà sà như nhau.

Tào Cấp lập tức đi tìm Điển Vi thương nghị. Tào Bằng đang chuẩn bị đi nói chuyện với Trương thị và Tào Nam thì chợt nghe có tiếng người gọi:

- A Phúc!

Hắn quay đầu lại thì thấy đó là Hạ Hầu Lan.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hầu Lan ửng đỏ như vừa mới uống rượu.

- Nghe Đầu Hồ và Đại Hùng nói thì bản lĩnh của chúng là do người dạy? - Tào Bằng có cảm giác tốt với Hạ Hầu Lan nên gật gật đầu, kinh ngạc hỏi:

- Đúng là có chuyện này. Có gì không?

- Ta không tin. - Hạ Hầu Lan lớn tiếng nói:

- Nếu người có bản lĩnh đó thì ở đời Đại Vương làm sao bị ta hại? Ta không tin. - Vừa nói, nét mặt Hạ Hầu Lan có chút dữ tợn.

Thật sự y có đầy đủ lý do để buồn bực. Đời này của y đúng là không được thuận lợi.

Trước đây đi báii sư học nghệ, nhờ bằng hữu tốt nhất của mình mà tìm được Đồng uyên, không ngờ vì tư chất không tốt mà bị Đồng Uyên từ chối.

“Tư chất là gì?” Từ trước tới nay, Hạ Hầu Lan vẫn không hiểu được.

Vì vậy mà gã luyện tập một cách khắc khổ, nhưng rõ ràng là cũng một thời gian, huynh đệ của gã tiến bộ cực nhanh còn gã thì giống như ốc sên.

Sau khi xuống núi, gã cùng với huynh đệ của mình tới nương tựa Công Tôn Toàn.

Dựa vào võ nghệ, Hạ Hầu Lan được vào Bạch Mã Nghĩa Tù, trở thành quân tiên phong.

Lúc ấy, Hạ Hầu Lan cho rằng đây là cơ hội thay đổi vận mệnh của mình.

Nào ngờ trong trận chiến mở màn, gặp phải quân tinh nhuệ của Viên Thiệu, mà chủ tướng Khúc Nghĩa của Tiên Đăng doanh khiến cho Hạ Hầu Lan không thể đối phó.

Sau trận ác chiến, Hạ Hầu Lan mở một đường máu rồi lại biết Công Tôn Toàn đang định lấy mình làm người chịu tội... Không có cách nào khác, Hạ Hầu Lan đành phải xa xứ tới nương tựa Tào Tháo.

Trong trận chiến Uyển Thành vốn không có liên quan tới gã.

Nhưng sau khi Tào Tháo bại, quân Thanh Châu đột nhiên phản lại khiến cho trong lúc hỗn loạn, Hạ Hầu Lan và quân của mình bị lạc.

Thân là quân hầu lại bị thất lạc với bộ hạ của mình, chẳng khác nào nói cho người khác rằng hắn không có đủ tư cách làm tướng.

Sau khi đánh giết tới nửa đêm, vất vả thoát khỏi nguy hiểm thì lại gặp Tào Bằng. Vì vậy mà chiến mã yêu quý của Hạ Hầu Lan mới bị Điển Vi đánh chết. Hạ Hầu Lan cảm thấy hết sức bực tức. Nhưng gã không thể tìm ai mà kể? Điển Vi là ai? Hạ Hầu Lan không thể nào chọc nổi.

Ngụy Diên? So với gã thì cao hơn rất nhiều.

Sau khi đi ra khỏi quận Nam Dương, gã cố gắng làm cho bản thân trầm tĩnh.

Hạ Hầu Lan uống chút rượu, lại nghe Vương Mãi và Đặng Phạm nói bản lĩnh của mình đều do Tào Bằng dạy dỗ vì vậy mà trong lòng lại càng thêm khó chịu.

Tất cả mọi người đều là thứ dân tại sao Tào Bằng lại được mọi người coi trọng? Bản thân gã học mười năm lại chẳng khác nào cho nhà có tang, bị người ta coi thương? Vì vậy mà nhân chén rượu, Hạ Hầu Lan ngăn Tào Bằng lại.

Thật ra gã không có ý gì khác, chỉ muốn làm nhục Tào Bằng một chút, giải phóng tâm trạng chút mà thôi.

Bởi vì hắn biết, võ nghệ của Tào Bằng không mạnh, so với mình là hai cấp độ khác nhau.

Y không tin lời Vương Mãi và Đặng Phạm.

Hạ Hầu Lan nghĩ Tào Bằng không có can đảm giao thủ với mình.

Nào ngờ, Tào Bằng nhíu mày, nhìn Hạ Hầu Lan một chút rồi cười nói:

- Hạ Hầu! Nếu ngươi thua thì sao?

- Ta thua người? - Hạ Hầu Lan không nhịn được cười to.

- A Phúc! Không phải ta xem thường ngươi nhưng chỉ cần ba chiêu ta có thể đánh gục ngươi.

- Tốt! Vậy chúng ta có thể thử... Có điều nếu ngươi thua thì sao? - Hai người nói chuyện với nhau khiến cho người khác chú ý.

Vương Mãi và Đặng Phạm cũng ngừng tay vội vàng chạy tới.

- Hạ Hầu Lan! Người định làm gì? - Vốn chỉ một câu nói hết sức bình thường nhưng lại làm cho Hạ Hầu Lan nổi giận.

- Tại sao? Tại sao mọi người lại chỉ để ý tới người?

- Ta làm sao?

Hạ Hầu Lan lớn tiếng quát:

- A Phúc! Nếu ta thua người thì đời này ta làm nô bộc cho người không hối hận.

biglove

75. Chương 76: Gia Thần

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 76: Gia thần

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Người muốn rèn đao?

Bên Hắc Lư giản, Đĩnh Vi nghi hoặc nhìn Tào Cấp.

Khi Tào Cấp kéo Đĩnh Vi tới một chỗ rồi trịnh trọng nói với Đĩnh Vi rằng mình muốn rèn đao thì Đĩnh Vi cũng không cảm thấy lạ. Đĩnh Vi cũng nghe nói Tào Cấp là một thợ rèn, có điều gã không nghĩ Tào Cấp là một bậc thầy.

Thợ rèn và bậc thầy có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Thợ rèn thì ở đâu cũng có nhưng bậc thầy thì khó tìm. Thuộc hạ của Tào Tháo nhân tài rất nhiều, một đám Dã Giám bao gồm toàn bộ thợ thủ công nổi tiếng của Dự Châu, Duyện Châu, Thanh Châu. Nhưng nhiều thợ thủ công như vậy mà không một người nào được xưng là bậc thầy. Tào Cấp cũng không hề có tiếng tăm, giới làm cũng chỉ là một thợ rèn xuất sắc mà thôi. Bậc thầy tất nhiên ngoài kỹ thuật rèn đao xuất sắc còn phải có phương pháp vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Bậc thầy rèn binh khí thường có thể được làm ra được thần binh.

Đĩnh Vi cũng không thấy Tào Cấp có bản lĩnh đó.

Sở dĩ gã có suy nghĩ đó cũng là chuyện bình thường. Nếu Tào Cấp có bản lĩnh bậc thầy thì đã bị Lưu Biểu lôi đi, cho dù là Hoàng thị Giang Hạ cũng không dám động tới họ.

Tào Cấp lấp bắp, do dự một chút rồi nói:

- Không dám giấu Đĩnh huynh đệ, tổ tiên ba đời rèn đao của nhà ta có bí pháp kế thừa. Nhưng do ta không có nền tảng nên chưa dám công bố với người khác. Đĩnh huynh đệ cũng biết, nếu tin tức nhà ta có phương pháp bí truyền mà lan ra ngoài thì sẽ bị người đổ kỵ, thậm chí là tới cướp đi.

Đĩnh Vi hơi nhú mày.

Từ xưa đến nay, thuật rèn đao được coi là vô cùng thần bí.

Cho dù là Can Tương, Mạc Tà thì xét một cách tổng thể mà nói, cũng là do tông sư bậc thầy dùng bí pháp được thừa kế.

Mà bí pháp là cái gì?

Cái này cũng không có nhiều người biết.

Chẳng hạn như Can Tương, Mạc Tà, có người bảo cần phải có máu tươi để tế, sau đó lại còn nói phải dùng đồng nam, đồng nữ để tế thì mới có thể có được thần binh.

Nếu trong tay Tào Cấp quả thực có bí pháp thì...

Điển Vi hít một hơi thật sâu sau đó trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:

- Nếu người có bí pháp thì có thể làm được sắc bén tới mức nào.
- Chém đứt ba miếng gỗ.
- Chỉ có chém đứt ba miếng...
- Ba mươi thanh.
- Cái gì?
- Ta nói là trong vòng ba tháng ta sẽ tạo được ba mươi thanh thần binh chém được ba miếng gỗ.

Tào Cấp là một người trong nghề nếu xét về kỹ thuật rèn đơn thuần mà nói thì đã đạt tới đỉnh. Tới nay, y dựa vào phương pháp quán cương và tôi trong hai loại dịch của Tào Bằng, phối hợp với kỹ thuật bế rèn của Tào Gia có thể khiến cho hơi ấm của lò đạt tới chừng ba trăm độ.

Chỉ với bằng đó, Tào Cấp có thể tự tin tạo ra được cương đao chém đứt ba miếng sắt.

Chém đứt ba miếng thật ra chưa phải là thần binh lợi khí có điều cũng thuộc loại khó cầu.

Quân Hán sử dụng Hoán thủ đao, chém đứt một miếng gỗ được coi là một thanh bảo đao, chưa nói tới việc chém đứt ba miếng... Hơn nữa lại còn có số lượng.

Điển Vi thầm cảm thấy ngạc nhiên.

- Nếu huynh đệ có thể tạo được ba mươi thanh thần binh như vậy thì cần gì cứ nói, ta sẽ giúp hết sức.

Tào Cấp gật đầu:

- Chỉ cần huynh đệ tìm cho ta một nơi yên tĩnh, và người đã tin giúp đỡ. Tất cả tài liệu cần ta sẽ báo cho huynh đệ, làm phiền nhờ huynh đệ chuẩn bị đầy đủ. Những thứ khác...tự ta có thể giải quyết, không biết huynh đệ thấy thế nào?
- Quyết định vậy.

Vào những năm cuối thời Đông Hán, kỹ thuật luyện sắt có một sự phát triển lớn.

Thời Chiến quốc sử dụng đồng, từ từ hoàn thiện kỹ thuật rèn sắt. Đặc biệt trong đó nổi tiếng nhất là biện pháp trộn thép và Bách Luyện cương.

Trong trường hợp nào thì cả hai phương pháp đều tốn rất nhiều thời gian.

Một thanh đao tốt cần hai năm mới có thể hoàn thành. Vì vậy mà thời kỳ Đông Hán, hoán thủ đao mặc dù mở rộng nhưng cũng chưa được thông dụng. Trong quân đội, phần lớn sử dụng trường mâu, kích là chính. Do kỹ thuật rèn đao hạn chế nên chưa chiếm được vị trí chủ đạo trong quân.

Điển Vi cũng biết đao tốt rất khó.

Nếu Tào Cấp có thể trong vòng ba tháng tạo được ba mươi thanh đao tốt chém đứt ba miếng thì hẳn có thể đứng vững trong quân Tào.

Có đôi khi, Điển Vi cũng hiểu được trận chiến ở Uyển thành, bản thân mặc dù gặp họa nhưng lại có phúc. Chẳng những kết bạn được với Tào Bằng, Đổng Tắc, Ngụy Diên mà còn có được một tông sư bậc thầy như Tào Cấp. Điển Vi là người chân chất nên trên thực tế y có thể đứng vững bên quân Tào cũng là nhờ được Tào Tháo tin cậy. Nếu quả như có một ngày, Tào Tháo không tin cậy y...

Nói cho cùng thì Điển Vi cũng không có lực lượng của mình.

Vì vậy, gã tìm người đánh nhau khắp nơi, gây thù oán cũng nhằm mục đích muốn nói với Tào Tháo rằng ta là một cô thân, chỉ trung thành với một mình ngài.

Sâu trong thâm tâm, Diễm Vi vẫn hy vọng có thể tạo được một thế lực cho bản thân.

Có lẽ cả nhà Tào Cấp...

Diễm Vi trở nên trầm tư.

- Diễm hiệu úy! Diễm hiệu úy... Có việc không hay.

Một tên binh lính vội vàng chạy đến.

Diễm Vi không biết người này nhưng cũng biết gã là thủ hạ của Mãn Sủng.

- Có chuyện gì vậy?

- Không biết tại sao, Hạ Hầu quân hầu và Tào công tử xong đột đang đấu với nhau.

- Cái gì?

Diễm Vi và Tào Cấp giật mình liền vội vàng chạy đi.

- Lão Vương! Có chuyện gì vậy?

Lúc này, Tào Bằng và Hạ Hầu Lan đang đứng giữa sân, còn mọi người thì vây xung quanh. Thậm chí ngay cả Đặng Cự Nghiệp, Hồng nương tử, Trương thị và Tào Nam cũng tới.

Vương Mãnh bắt đầu đứng một bên.

Diễm Vi tiến tới nắm cánh tay y mà hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói là Hạ Hầu uống nhiều quá nên lồi kéo a Phúc rồi làm ầm lên. Sau đó không hiểu cả hai có chuyện gì mà đánh cuộc. Hạ Hầu nói nếu trong vòng ba chiêu hấn không thu phục được a Phúc thì làm gia thần cho a Phúc. A Phúc nói! Nếu mình không thu thập được Hạ Hầu thì sẽ cho Hạ Hầu một sự phú quý.... Đám Đầu Hồ nói thế nào cũng không được. Bây giờ, sắp bắt đầu rồi.

Việc đánh cuộc như vậy, Diễm Vi cũng không tiện nhúng tay vào.

Nếu là việc công, gã còn có thể đứng ra ngăn cản, nhưng hiện tại, rõ ràng là ân oán cá nhân.

Hạ Hầu Lan đánh cuộc có thể nói là nặng. Cứ nghĩ y đường đường là một quân hầu, một Khúc trưởng vậy mà làm nô bộc cho Tào Bằng nếu bị thua, chẳng khác nào đánh bạc tương lai của mình. Vì vậy nếu Diễm Vi bước ra ngăn cản, Hạ Hầu Lan và Tào Bằng cũng khó làm được.

Trong thời loạn như thế này, mọi người rất trọng sự anh hùng.

Cho dù Diễm Vi cũng không thể ngăn cản được.

Có điều đang yên đang lành tại sao Hạ Hầu lại xung đột với a Phúc?

Còn ở phía bên kia, Trương thị khoa tay múa chân liên tục kêu gọi, bảo Tào Bằng thôi.

Tào Bằng từ từ xoay người, cởi quần áo, khởi động chân tay. Trong mấy ngày qua, mặc dù phải bận rộn nhưng Tào Bằng chưa bao giờ xao nhãng luyện công mà hoàn toàn ngược lại, sau mấy trận đánh giết, võ nghệ của Tào Bằng đã tăng hơn trước rất nhiều. Đặc biệt công phu Thái Cực quyền của hấn trong mấy lần chiến đấu càng thêm linh hoạt, tiến bộ hơn rất nhiều.

Hấn cũng có thể đoán được một chút tâm sự của hạ Hầu Lan.

Nghĩ ra thì cũng vì gã bị ức chế lâu ngày cho nên hậm hực...

Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi đứng theo thức khởi đầu của Thái Cực quyền.

Trong lòng hấn có chút hồi hộp. Mặc dù bản thân đã giao thủ với người khác nhưng chưa từng tiếp xúc với loại cao thủ như Hạ Hầu Lan. Có điều, hấn đã từng thấy Ngụy Diên, Diễm Vi, thậm chí là công phu của Văn Sính.

Vì vậy mà có thể nói tầm mắt của bản thân là đủ, chỉ có thực chiến là chưa.

Còn Vương Mãi và Đặng Phạm so chiêu với nhau phần lớn là chơi đùa.

Vì vậy mà lần đầu tiên so chiêu với một cao thủ tiêu chuẩn Dịch Cốt trong lòng hấn hồi hộp là điều đương nhiên.

Nhưng Tào Bằng không thể lùi bước, càng không thể vì công phu của Hạ Hầu Lan tốt mà nhận thua. Kiếp trước, lão võ sư đã nói, người luyện võ phải cương mãnh, trong lòng không sợ thần sợ quỷ. Nếu không cho dù công phu có giỏi tới mấy cũng không có chỗ dùng.

Sắc mặt Tào Bằng hết sức tự nhiên, cười nói:

- Hạ Hầu! Cơ hội cho ngươi. Nếu ngươi có thể thắng, ta sẽ bảo đảm cho ngươi có một sự phú quý.

Còn Hạ Hầu Lan thì bây giờ cũng tỉnh táo lại, trong lòng hơi có chút hối hận, nhưng đam lao thì đành phải theo lao.

- A Phúc! Xử lý hấn.

- Đúng vậy! Xử lý hấn... Để sau này hấn phải dắt ngựa cho ngươi.

Vương Mãi và Đặng Phạm hòa với nhau, hò hét cổ vũ cho Tào Bằng.

biglove

76. Chương 77: Một Nhà Không Hề Đơn Giản.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 77: Một nhà không hề đơn giản.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Có lẽ sẽ không có người nào ủng hộ cho gã.

Liếc mắt nhìn xung quanh, Hạ Hầu Lan giật mình.

Gã thấy Điển Vi âm trầm đứng ở đó.

Xong rồi

Hạ Hầu Lan thầm kêu khổ, trong lòng lại thêm do dự.

Tất nhiên là gã biết Điển Vi rất thích Tào Bằng. Hôm nay bản thân chủ động gây chuyện, chẳng khác nào tát vào mặt Điển Vi. Với tính tình của Điển Vi làm sao có thể để yên cho gã?

Vì vậy mà Hạ Hầu Lan càng thêm lo lắng.

Thêm khi nghe giọng nói thản nhiên của Tào Bằng, hơi thở của Hạ Hầu Lan có chút hỗn loạn.

Liều mạng!

Gã cắn răng, bước về phía Tào Bằng, đồng thời bên tai vang lên tiếng hét của Trương thị và Tào Nam.

Còn Tào Bằng không hề có một chút hoang mang, đón lấy quyền của Hạ Hầu Lan, bước chân xoay tay khiến cho Hạ Hầu Lan vượt qua, còn bản thân thì tới bên cạnh đối phương. Hai tay hấn xoay nhẹ, đặt vào cánh tay trên của Hạ Hầu Lan rồi cười nhẹ:

- Hạ Hầu! Ngươi mất bình tĩnh.

Tào Bằng dậm chân một cái, sức mạnh như bốc lên bùng bùng.

Sáu mươi ngày luyện thung công đã tạo cho hấn một luồng sức mạnh, trong nháy mắt bộc phát tất cả.

Quyền pháp đời sau, chủ ý tới ám kình. Trong đó ám kình không phải dựa vào lực lượng cơ thể mà dựa vào lực phát ra từ bên trong. Mặc dù Tào Bằng không đạt tới tiêu chuẩn Dịch Cốt, nhưng sức lực ẩn chứa đã có, cũng đủ khiến cho Hạ Hầu Lan chịu thiệt.

Trong mắt người ngoài thì Tào Bằng chỉ hơi đẩy Hạ Hầu Lan một chút.

Nhưng trên thực tế, Tào Bằng mượn đôi tay cộng với ám kình cùng với tinh thần Hạ Hầu Lan hơi rối loạn nên bị hấn đẩy cho loạn choạng, suýt chút nữa thì ngã. Đồng thời, Tào Bằng cũng sử dụng ám kình khiến cho trên cánh tay của Hạ Hầu Lan xuất hiện vết bầm. Hiện giờ, Hạ Hầu Lan chủ yếu dựa vào sức lực của cơ thể, mà cánh tay cũng là một phần quan trọng của bản thân. Có điều, Hạ Hầu Lan cũng không cảm thấy. Sau khi đứng vững, nghe bên tai vang lên tiếng cười khiến cho Hạ Hầu Lan đỏ mặt. Câu nói của Tào Bằng như kim châm vào lòng khiến cho gã càng thêm mất bình tĩnh.

- Hạ Hầu! Mặc dù sức mạnh của ta không thể so được với ngươi, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta.

- Im miệng.

Hạ Hầu Lan nổi giận gầm lên một tiếng rồi đánh về phía Tào Bằng.

Tới lúc này, nét mặt Tào Bằng nghiêm lại, bước sang bên rồi xoay người, chân theo âm dương, quay tròn theo thế công của Hạ Hầu Lan rồi như vô tình, vỗ vào cánh tay của đối phương.

- Ta đã nói, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta.

Tào Bằng cười cười, nét mặt cho chút khinh thường.

Điều đó càng khiến cho Hạ Hầu Lan thêm nổi giận.

Dưới sự quan sát của rất nhiều binh lính, Tào Bằng vừa đẩy vừa vỗ một cách bình thản, không có gì là lạ.

Rất nhiều người nghĩ hấn chỉ là một đứa trẻ, không có bao nhiêu sức lực. Tuy nhiên cũng có một vài người có thể nhận ra sự khác biệt.

Điền Vi có thể nói là một trong những người đó, ánh mắt y lập tức trở nên sáng ngời.

- Lão Vương! A Phúc luyện được công phu gì vậy?

Wương Mãnh cười khổ:

- Chuyện này thực sự ta không biết.

Gã không đi theo Tào Bằng luyện công nên không biết rõ.

- Chỉ có Đầu Hồ luyện công cùng với hấn, sau đó có thêm Đại Hùng. Nếu ngươi muốn biết thì tìm chúng mà hỏi.

Nói xong, Vương Mãnh ngoắc tay, gọi Vương Mãi và Đặng Phạm lại.

Điền Vi lại hỏi:

- Sư phụ của a Phúc là ai?

Tào Cấp trả lời:

- A Phúc không có sư phụ. Ngày trước, chúng ta từng có một phương sĩ đi dạo chơi qua, dạy a Phúc học chữ. Vốn chúng ta cũng không để ý, nhưng sau đó nghe a Phúc nói, vị phương sĩ đó dạy cho nó rất nhiều bản lĩnh, trong đó có cả võ nghệ.

Nói dối một lần, mười lần, hai mươi lần...thậm chí trăm lần sẽ trở thành lời nói thật.

Vốn Tào Cấp không nghi ngờ Tào Bằng nên bây giờ khiến cho lời nói dối đó lại càng thêm chân thật.

Điền Vi thở dài:

- A Phúc đúng là tốt số.

Những người luyện qua Thái Cực quyền đều biết rằng kiến thức cơ bản của nó chính là bước chân. Bộ pháp kết hợp với luyện thôi thủ. Muốn cho thôi thủ mềm mại thì phải luyện trạm thung. Mà trạm thung chính là tu dưỡng khiến cho tinh thần sáng khoái.

Bộ pháp, thôi thủ, nếu một người không có cơ sở thì nếu không mất một, hai năm là điều không thể.

Nhưng Tào Bằng không như vậy. Đời trước hắn đã luyện tập bộ pháp và thôi thủ có thể nói là nhuần nhuyễn.

Hiện giờ, chỉ đổi sang một thân thể mới, tái dựng lại nên lúc đầu mặc dù có chút khó khăn, nhưng sử dụng theo thời gian liền có được cảm giác thuận. Dù sao thì kiếp trước hắn cũng có thời gian khổ luyện. Chỉ có trạm thung thì sang kiếp này, Tào Bằng cần phải từ từ tu luyện.

Cuối cùng thì Hạ Hầu Lan mới tỉnh táo lại.

Khuôn mặt tức giận tới méo mó của y cũng từ từ bình tĩnh.

Trong đầu y vang lên tiếng nói của lão sư: “ Người rất cố gắng, rất chăm chỉ, vốn có thể bù lại thiên phú yếu kém của mình. Nhưng tâm ngươi lại quá nóng. Nếu ngươi không thể làm cho bản thân bình tĩnh lại thì ngươi vĩnh viễn không có được thành tựu. “

Lúc ấy, Hạ Hầu Lan không để ý.

Tuy nhiên qua một vài năm, Hạ Hầu Lan cũng từ từ hiểu ra một chút.

Gã thu hồi bước chân, hít một hơi thật sâu rồi gập nhẹ, hai tay giãn ra giống như một con hổ vồ tới.

Thú quyền!

Một tia sáng lóe lên trong mắt Diển Vi. Y gật đầu rồi lại lắc đầu.

Bên kia, Vương Mãi và Đặng Phạm cũng bắt chước động tác của Tào Bằng, hiểu được sự biến hóa trong đó. Bất ngờ cả hai nghe thấy tiếng thở dài của Diển Vi liền ngẩng đầu lên.

- Nếu Hạ Hầu từ đầu đã như vậy thì có thể chiến thắng được a Phúc.

- Vậy bây giờ?

Tào Cấp lo lắng hỏi.

Diển Vi lắc đầu:

- Hơi chậm...cân cốt của hắn đã bị thương, không thể tái chiến được nữa.

Nói xong, Diển Vi quay đầu bước đi.

“ Gân cốt bị thương? “

Vương Mãi và Đặng Phạm quay sang nhìn nhau. Chẳng lẽ mấy động tác mềm mại tưởng chừng như không có sức của Tào Bằng đã làm ra điều đó?

Hạ Hầu Lan gập lên một tiếng khiến cho bản thân phấn chấn.

Từ người gã tản ra một thứ khí thế bức người, lao về phía Tào Bằng. Tào Bằng vội vàng lui lại, chân đạp âm dương, một tay để trước người, mu bàn tay hướng về phía trước, lòng bàn tay hướng vào người. Tay kia thì thả lỏng ở phía sau. Những động tác liên tiếp của hắn giống như nước chảy, hết sức thông thả.

Tào Nam không nhịn được lên tiếng:

- Mẹ! A Phúc thật đẹp.

Một cái động tác mặc dù không hiểu nhưng cũng khiến cho mọi người khen ngợi.

Hạ Hầu Lan cắn răng, dậm chân lao lên. Nhưng ngay vào lúc gã thu vai, chuẩn bị lao ra thì cánh tay đột nhiên đau đớn. Lúc đầu, gã không có cảm giác, nhưng bây giờ khi phát lực, cơn đau lập tức tăng lên rất nhiều.

Gã kêu lên một tiếng, bước chân lập tức lão đảo.

Hạ Hầu Lan biến sắc, tay kia đang định giữ lấy bả vai thì phát hiện cánh tay đã sưng lên, nhìn mà ghê người.

- Người...

- Hạ Hầu! Nếu trong chiến trường, người chỉ cần một chiêu là có thể xử lý ta. Nhưng ngay từ khi mới bắt đầu, người không nên tìm ta khiêu chiến. Trong lòng người có quá nhiều tạp niệm, khi giao thủ lại tính toán được mất, thậm chí người nghĩ ta không làm gì được nên xuất ra không tới năm phần lực. Ta biết sự phụ của người có con mắt cao nhưng chẳng lẽ chưa bao giờ dạy cho người chớ có xem thường đối thủ hay sao? Sư tử vồ thỏ cũng dùng hết sức... Người không phải là sư tử mà ta cũng không phải là con thỏ nên ngay từ đầu người đã thua.

Tào Bằng vẫn thông dong như trước, thu tay lại rồi lắc nhẹ đầu.

Động tác này là hần học được khi xem phim Hoàng Phi Hồng ở kiếp trước. Lúc ấy, gã chỉ cảm thấy đẹp, không ngờ hôm nay lại sử dụng.

- Nếu người tiếp tục dùng sức, ta dám cam đoan bả vai của người sẽ bị hỏng, sau này chỉ là một tên tàn phế mà thôi.

Ngay lập tức, xung quanh vang lên những tiếng hô kinh ngạc.

Đã mấy lần, Hạ Hầu Lan định vung tay lên khiến cho bả vai từ đau đớn chuyển sang nhức nhối, không thể giờ lên được nữa.

Tôi thua?

Trong đầu Hạ Hầu Lan hoàn toàn trống rỗng.

Hiện tại gã biết bản thân mình không suy nghĩ cẩn thận rơi vào hoàn cảnh như Tào Bằng nói...

Đêm đó, Hạ Hầu Lan ngồi một mình trong trường như kẻ mất hồn.

Vốn tương lai của gã có thể nói là thênh thang rộng mở, hai mươi tuổi đã đứng ở vị trí quân hầu, thuộc hạ dưới tay gần năm trăm người. Lần này, gã theo Điển Vi trở về, vốn có thể được phong thưởng nhưng không ngờ vừa rồi lại làm trò đánh cuộc với Tào Bằng trước mặt nhiều người như vậy.

Hơn nữa, bản thân lại còn bị thua...

Hạ Hầu Lan có thể chối nhưng sau này đừng mong còn đứng ở bên Tào được nữa.

Trong thời điểm này, lễ giáo tan vỡ cho nên mọi người chỉ còn trông vào hai chữ tín nghĩa. Nếu mất đi thì gã còn đâu mặt mũi?

Nhưng để cho gã làm nô bộc cho một tên nhóc con, Hạ Hầu Lan cũng chẳng còn mặt mũi nào.

Tất cả những người học võ, trong máu thịt đều có một sự kiêu ngạo. Đôi khi sự kiêu ngạo đó khiến cho người ta thắng tiến rất nhanh, nhưng cũng có thể làm cho người ta mất đi tương lai. Tới giờ phút này, Hạ Hầu Lan có thể cảm nhận được tương lai của mình trở thành bị kịch.

Gã chỉ còn biết thở dài khe khẽ, bởi vì cái bị kịch đó là do bản thân tự chuốc lấy.

Cánh tay của gã đã bớt sưng, chỉ còn hơi đỏ. Cảm giác đau đớn ở bả vai cũng bớt đi nhiều.

Đúng lúc này, cửa trường được vén lên, một người cao lớn đi vào.

- Điển hiệu úy.

Điển Vi liếc mắt nhìn Hạ Hầu Lan ý bảo ngồi xuống, sau đó nhìn vết thương của gã mới nhẹ nhàng gật đầu.

- Cũng không phải là nặng. A Phúc ra tay có chừng mực, nếu không xương cánh tay này của người sẽ nát hết.

- A!

Điển Vi nói xong liền lấy trong người ra một thứ thuốc mỡ, dán lên vết thương của Hạ Hầu Lan.

- Hạ Hầu! Người dự định thế nào? Nếu người không muốn thì ta có thể cầu tình giúp người với a Phúc.

Hạ Hầu Lan biết Điển Vi lâu như vậy nhưng gã chưa từng thấy y nói chuyện hòa ái với ai thế này. Trong lúc nhất thời, Hạ Hầu Lan vừa vui vừa sợ hãi, không biết nói thế nào cho phải. Câu nói của Điển Vi khiến cho Hạ Hầu Lan hơi động lòng. Nếu Điển Vi nói hộ cho, Tào Bằng nhất định sẽ bỏ lời đánh cuộc đó. Như vậy, gã cũng không phải làm nô bộc. Nhưng suy nghĩ đó chỉ lóe lên trong đầu gã rồi biến mất.

- Điển hiệu úy! Hạ Hầu đánh cuộc chịu thua, không có gì hối hận.

Gương mặt đen đúa của Điển Vi chợt nở nụ cười.

Mặc dù lúc gã cười trông còn xấu hơn là khi không cười...

- Phục là tốt rồi.

Gã vỗ nhẹ vai Hạ Hầu Lan:

- Cả nhà a Phúc cũng không đơn giản như người thấy. Dã tâm của người quá lớn, đi rèn luyện một chút cũng tốt. Nhưng ta thấy sau này, người sẽ còn thành tựu hơn nữa.

Điển Vi nói xong liền đứng dậy.

Hạ Hầu Lan ngơ ngác nhìn Điển Vi, không hiểu ý gã nói là gì.

“ Cả nhà Tào Bằng không đơn giản hay sao? “

Nếu người khác nói vậy, Hạ Hầu Lan chắc chắn sẽ phun ngum nước trong miệng ra ngoài.

Nhưng Điển Vi nói vậy khiến cho gã phải suy nghĩ thật sâu xem cả nhà Tào Bằng có gì thần kỳ. Tào Bằng là một tên nhóc con, Tào Cấp rõ ràng là một kẻ thô lỗ, còn Trương thị và Tào Nam không có gì đặc biệt. Còn về phần Đặng Tắc? Cho dù có đặc biệt thì cũng mất một cánh tay. Cả cái nhà này có gì đặc biệt? Thậm chí Hạ Hầu Lan còn thấy cha con Vương Mạnh so với nhà họ Tào còn tốt hơn.

Điển Vi đi tới cửa trường đột nhiên dừng bước.

- Vốn ta không định nói. Nhưng do a Phúc lo người nghĩ quẩn vì vậy bảo ta tới đây thăm. - Điển Vi xoay người, nhìn Hạ Hầu Lan chăm chăm rồi nói:

- Nếu vừa rồi người không hiểu ra, ta sẽ chặt đứt cánh tay của người, cho người thành người tàn phế suốt đời. Hạ Hầu! Ta không có bản lĩnh gì nhưng không thể nhìn nhầm người. Tương lai của cả nhà a Phúc không hề đơn giản. Ta thấy sau này người sẽ không hề hối hận.

Hạ Hầu Lan giật nảy mình, mà cảm thấy ớn lạnh.

Cảm giác đó của gã không phải vì câu nói đặng đặng sát khí của Điển Vi mà bởi vì Tào Bằng có thể hiểu được tâm trạng của gã đang rối loạn.

Hạ Hầu Lan ngẩng đầu, cười khổ một tiếng:

- Chuyện này từ nay về sau, mặt tướng không suy nghĩ. Xin hiệu úy cứ yên tâm, Hạ Hầu Lan không phải là người chối nợ.

Điển Vi nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Tào Bằng đang dắt Trương thị trèo lên xe...

Khi quay đầu lại, hắn thấy Hạ Hầu Lan ăn mặc trang phục màu xám đứng một bên.

Cây ngân thương của gã không có trong tay, ngay cả áo giáp cũng không thấy, chỉ có một bộ trang phục màu xám và chiếc khăn đen... Nghiêm nhiên đó là trang phục của một kẻ nô bộc.

Có điều nhìn nét mặt Hạ Hầu Lan hết sức bình tĩnh.

Khi thấy Tào Bằng quay lại, gã còn chấp tay cung kính:

-Tiểu nhân Hạ Hầu Lan bái kiến thiếu gia.

Tào Bằng lặng đi một chút rồi nở nụ cười.

- Hạ Hầu! Người phụ trách chiếc xe ngựa này đi.

- Căn tuân lệnh của thiếu gia.

Tào Bằng gật đầu, xoay người rồi đi tới cách đó một đoạn rồi nhảy lên ngựa.

Còn Hạ Hầu Lan thì tự nhiên, không thêm để ý người khác đang chỉ trỏ mình mà ngồi lên kệ xe, vung roi quát một tiếng:

- Giá! Đi thôi.

Con ngựa kéo xe hí lên một tiếng thật dài.

Roi ngựa vung lên trong không trung phát ra ba tiếng nổ.

“ A Phúc! Điển hiệu úy nói người rất đặc biệt. Hãy để cho ta thấy người đặt biệt như thế nào. “

Tháng hai, năm Kiến An thứ hai gặp cướp hoành hành Lang Lăng.

Có thái thú Mãn Sủng tự mình suất binh, bình định nạn trộm cướp nhờ đó dẹp yên Nhữ Nam. Nhưng mà gần như cùng một thời gian, Tây Bộ Đốc Bưu tuần tra Lang Lăng phát hiện huyện lệnh Lang Lăng là Thành Nghiêu âm thầm cấu kết với bọn trộm cướp. Tây Bộ Đốc Bưu Đặng Tắc chém huyện lệnh Thành Nghiêu sau đó tìm ra trong huyện nha một số phong thư giữa Thành Nghiêu và thái thú Giang hạ là Hoàng Tổ. Thái thú Nhữ Nam là Mãn Sủng biết tin tức lập tức sau người theo khoái mã tới Hứa Đô trình báo.

Đồng thời, cử Tây Bộ Đốc Bưu Đặng Tắc tạm thời làm huyện lệnh Lang Lăng, chờ tin từ Hứa Đô.

Đặng tắc là ai?

Gần như không có một ai biết.

Người này giống như từ trong tảng đá nứt ra, không ai biết. Dù sao thì thái thú Nhữ Nam là Mãn Sủng rất tin cậy người này.

Cùng lúc đó, Tào Hồng ở Diệp huyện cũng nhận được một phong thư của Mãn Sủng.

Sau khi xem thư, Tào Hồng bật cười, nói với tả hữu:

- Bá Ninh đúng là hiểu chuyện thị phi. Từ nay về sau, Lang Lăng có phái người tới thì làm như không biết.

Đầu tháng ba năm Kiến An thứ hai, Hứa Đô phái sứ giả tới Bình Dư.

Trong thư, Tào Tháo khen ngợi Mãn Sủng xử sự quyết đoán, đồng thời cắt cử con cả của Thượng Thư, Quân sư Tuân Du là Tuân Tập tới Lang Lăng làm huyện lệnh. Sau đó, khi Tuân Tập tới Lang Lăng thì phát hiện công việc ở đó vẫn vận hành một cách bình thường, gọn gàng ngăn nắp. Sau khi y hỏi mới biết được trước khi Tuân Tập đến, Lang Lăng vẫn do Tây bộ Đốc Bưu Đặng Tắc xử lý.

Vì vậy mà Tuân Tập lập tức tới Bình Dư muốn gặp vì Tây Bộ Đốc Bưu.

Không ngờ y nhận được câu trả lời từ Mãn Sủng, Tây bộ Đốc Bưu Đặng Tắc khi sứ giả Hứa Đô tới đã trở về Hứa Đô.

- Vị Đặng đốc bưu này chẳng lẽ là người Hứa Đô?

Mãn Sủng cười mà không trả lời.

Tuân Tập vừa có chút thất vọng, vừa có chút nghi hoặc.

Vì thế, y mới sai người tìm hiểu trong phủ Thái thú mới biết ở đây không một ai biết Đặng Tắc là ai.

Nghe nói từ trước khi Mãn Sủng vốn không hề cắt cử Tây Bộ Đốc Bưu.

Như vậy vị Đặng Tắc thần bí này là ai?

Mang một đồng câu hỏi trong đầu, Tuân Tập trở về Lang Lăng viết một phong thư sai người đưa tới Hứa Đô nhờ phụ thân Tuân Du tìm người này.

Có điều, sau khi gửi thư, Tuân Tập gặp phải một loạt sự cố.

Thậm chí y còn không kịp xem xét hồ sơ nếu không Tuân Tập sẽ phát hiện hồ sơ ở đây thiếu mất mười một ngày.

Mà mười một ngày đó cũng là thời gian Thành Nghiêu thiết lập trạm kiểm soát...

Tháng sáu năm Kiến An thứ hai, Lưu Biểu sai Đặng Tể dẫn binh tới quận Nam Dương, binh tới Lang Lăng, Tuân Tập vội vàng ứng chiến rồi bị Đặng Tể giết.

Vì vậy mà đồng hồ sơ thiếu mười một ngày kia cũng tan biến trong lịch sử Nhữ Nam.

.....

Tin huyện lệnh Lang Lăng bị giết cũng không khiến cho nhiều người để ý lắm.

Bởi vì lúc này, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung ở một người tưởng chết mà vẫn còn sống - Vũ Mạnh hiệu úy Điển Vi.

Lúc này, thời gian sau trận thua ở Uyển thành đã được chừng một tháng.

Trong tháng này, Tào Tháo mấy lần phái người đi dò la tin tức của Điển Vi, ý đồ tìm kiếm thi thể nhưng vẫn không có manh mối. Thậm chí Trương Tú cũng không biết Điển Vi có chết hay không. Dù sao thì nghe Tào Tháo nói Điển Vi không trở về, y liền mừng rỡ tuyên bố Điển Vi đã chết. Vì vậy mà Tào Tháo hết sức đau buồn, coi Điển Vi đã chết, tự làm áo quan rồi đi trước linh cữu mà khóc lóc.

biglove

77. Chương 78: Lăn Đầu Gặp Mặt.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 78: Lăn đầu gặp mặt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong tháng hai, Tào Tháo còn đưa đứa con cả của Điển Vi là Điển Mãn tấn phong làm Lang Trung, rồi lệnh cho Điển Mãn ở nhà, đợi khi hết một tuần sẽ đưa quan tài Điển Vi về quê hương Trần Lưu. Sau khi Điển Mãn mới đi được chưa lâu, có lẽ còn chưa ra khỏi khu vực Duyện Châu, thì không ngờ Điển Vi trở về.

Cho tới khi Tào Tháo nhận được thư của Mãn Sủng thì vừa vui vừa khóc...

- A Phúc! Trước mặt chính là Hứa Đô.

Điển Vi ghìim ngựa, chỉ về phía trước, giọng nói không giấu được sự vui mừng.

Lúc này đang là sáng sớm, phía chân trời vẫn còn đang le lói ánh dương, chỉ thấy thấp thoáng phía xa có một tòa thành lớn.

Từ sau khi ra khỏi Hắc Lư giản, đường đi hết sức thuận lợi.

Dĩnh Xuyên tương đối hòa thuận, nên đường đi cũng không mất nhiều thời gian.

Sau khi đi một đêm, cuối cùng cũng tới được Hứa Đô. Tào Bằng có thể hiểu được sự vui vẻ trong lòng Điển Vi. Hứa Đô chính là nhà của gã. Đối với Tào Bằng mà nói, nhìn tòa thành ở xa, hẳn lại không thể vui nổi.

Trong lòng hắn có chút gì đó không thể nói rõ nên lời, chẳng biết là đang tỉnh hay đang mơ. Hứa Đô đang ở ngay trước mắt hắn. Mà thứ hắn chờ đợi cũng chính là đây.

Nhưng khi thật sự đối diện với Hứa Đô, trong lòng hắn lại có cảm giác mông lung.

- Diễn thúc phụ! Chúng ta đi thôi.

Âm thanh Tào Bằng có chút khác lạ nhưng Diễn Vi cũng không nhận ra.

- Đúng! Chúng ta đi nhanh tới đó.

Xe ngựa lập tức tăng tốc khiến cho Hứa Đô càng lúc càng tới gần.

Trong nắng sớm, một ngôi thành hùng vĩ hiện ra trong tầm mắt Tào Bằng. Bức tường thành cao lớn, nguy nga uốn lượn, sừng sững trong nắng. Theo Diễn Vi giới thiệu thì Hứa Đô được phân ra thành nội thành và ngoại thành. Nội thành chính là Hoàng thành còn ngoại thành thì như những gò đất vây quanh nội thành. Kiếp trước Tào Bằng cũng từng tới thăm di chỉ Hứa Đô, có điều khi đó chỉ còn lại một đồng hoang tàn mà thôi.

Nói thật ra, nếu không có Diễn Vi ở bên, thật sự Tào Bằng không thể liên hệ được cái đồng hoang tàn kiếp trước với ngôi thành nguy nga trước mắt.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi thúc ngựa đuổi theo Diễn Vi.

Một tiếng tù vang lên xé tàn không gian yên tĩnh của buổi sáng sớm.

Xa xa, cửa lớn của Hứa Đô mở ra rồi một đội quân từ trong thành lao ra ngoài.

Tốc độ của những người đó rất nhanh, thoáng cái đã tới trước mặt Tào Bằng.

Người dẫn đầu là một đại hán khôi ngô, cưỡi một con ngựa ô màu đen. Khi y nhảy xuống ngựa thì thấy cao tám thước, nước da màu đồng, trên trán còn có một cái sẹo, nhìn hơi có chút ồ quái. Vào thời cổ, nếu những người lớn lên có hình dạng khó coi thì không dùng từ xấu mà dùng cách nói như hùm như gấu để hình dung. Cái này cũng là một loại tập tục cũng là lễ nghi để giải thích tướng mạo không giống với bình thường. Chẳng hạn như trong Tam quốc chí mô tả Diễn vi chỉ nói y lớn lên tướng mạo như hùm như gấu, nghe thì tướng như rất đẹp nhưng khi người ta thấy mới biết là cái gì như hùm như gấu.

Mà nam tử khôi ngô trước mặt quả đúng là cũng vậy.

- Quân Minh! Đúng là người sao?

Đại hán ghìm cương ngựa khiến cho dòng nước kéo theo phía sau lập tức ngừng lại.

Y ở trên lưng ngựa tập trung nhìn Diễn Vi, âm thanh có chút kích động.

Còn Diễn Vi thì nhảy xuống ngựa, bước lên vài bước rồi cười to mà nói:

- Trọng Khang! Hứa lão hồ! Ha ha ha! Diễn Vi ta đã trở lại.

- Ta đã nói cái tên tiểu Trương Tú làm sao có thể đe dọa tính mạng của ngươi.

Đại hán khôi ngô cũng xuống ngựa rồi bước tới ôm lấy Diễn Vi.

Y so với Diễn Vi hơi thấp hơn một chút nhưng đáng người so với Diễn Vi lại cường tráng, khôi ngô.

Từ lúc Diễn Vi mở miệng, Tào Bằng yên lặng lui lại mấy chục bước, để lại một vị trí. Trong lòng hắn cũng nhủ thầm: Chẳng lẽ người này chính là Hồ diên Hứa Chử hay sao?

Tự của Hứa Chử, Tào Bằng có chút nhớ không rõ.

Hình như là có một chữ “ trọng “ hay gì đó. Tuy nhiên hắn biết, Hứa lão hồ là cách gọi của riêng mình Diễn Vi đối với Hứa Chử. Nhìn Hứa Chử và Diễn Vi ôm lấy nhau, Tào Bằng cảm thấy run người. Hai đại hán cường tráng như vậy ôm nhau nếu vào thời hậu thế chắc chắn làm cho bao nhiêu người phải buồn nôn. Đồng thời, Tào Bằng cũng nhận thấy sự nhiệt tình của Hứa Chử có chút hơi giả.

Trong Tam Quốc Diễn nghĩa, Hứa Chử là một mãnh tướng có vũ lực rất cao.

Dù sao lúc ấy rất nhiều người thấy nếu Điển Vi còn sống thì chưa chắc đã có Hứa Chử. Vì vậy mà sau này có người nói, trong Tam Quốc diễn nghĩa, Hứa Chử hoàn toàn là một vị tướng trần trụi y theo tính cách của Điển Vi.

Đó cũng không phải là Hứa Chử hư cấu. Mà bởi vì trong lịch sử, cuối cùng Hứa Chử có địa vị cao quý, trở thành Vũ Vệ tướng quân, kiêm Hương Hầu.

Cái gọi là hình dạng bề ngoài, thật ra mà nói Hứa Chử trong Diễn nghĩa so với lịch sử hoàn toàn không xứng đáng.

Hứa Chử thật sự vui vẻ như vậy hay sao?

Dù sao thì Tào Bàng cũng không coi như vậy. Hứa Chử là người huyện Tiểu, là đồng hương với Tào Tháo. Y hoàn toàn khác với Điển Vi, xuất thân từ một nhà ngang ngược. Trong sử sách ghi lại, dòng họ của Hứa Chử rất đông, vào những năm cuối thời Đông Hán có thể nói là một đại gia tộc không thể khinh thường. Vào năm Kiến An thứ nhất, y về với Tào Tháo, được Tào Tháo khen ngợi là Phàn Khoái của ta, phong làm Đô Úy cùng với Điển Vi là túc vệ trung quân.

Do sự có mặt của Điển Vi nên Hứa Chử vẫn bị áp chế.

Khi Điển Vi chết, chỉ còn mình y là túc vệ trung quân duy nhất, hoàn toàn xứng đáng là tâm phúc. Hiện giờ Điển Vi trở lại, địa vị túc vệ duy nhất không còn giữ được nữa... Dù sao nếu chuyện này Tào Bàng vướng phải thì cho dù không có khúc mắc cũng không thể nhiệt tình như vậy. Đó chính là lý do mà Tào Bàng cảm thấy có sự dối trá... Còn về phần Hứa Chử nghĩ như thế nào thì Tào Bàng cũng không rõ lắm.

Đồng thời, Tào Bàng cũng chỉ có thể nghĩ chứ không thể nói cho Điển Vi.

Theo tính cách của Điển Vi, nếu hắn nói ra những lời như vậy, có thể sẽ bị Điển Vi trách mắng, thậm chí còn nói hắn lấy dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử. Vì vậy có thể dẫn tới bất hòa đối với Tào Bàng. Đây không phải là kết quả mà Tào Bàng hy vọng vì vậy mà hắn cũng chỉ có thể yên lặng quan sát.

- Quân Minh! Chủ công cũng tới.

- Cái gì?

Hứa Chử kéo cánh tay Điển Vi.

- Hôm qua chủ công nhận được thư của Mạn Thành biết hôm nay người trở về nên vui tới mức cả đêm không chợp mắt. Chưa tới sáng sớm, người đã lệnh cho ta ra đây đón còn nói sẽ đích thân ở thành ngoài Hứa Đô đón người về.

Mạn Thành cũng không phải là Trương Mạn Thành của giặc khăn vàng mà là Lý Điển - Lý Mạn Thành ở Dĩnh Âm. Hôm qua, đoàn người Điển Vi đi qua Dĩnh Âm, Lý Điển cũng ra nghênh đón. Nhưng khi đó Điển Vi vội vã muốn quay về Hứa Đô liền từ chối ý tốt của Lý Điển, dẫn người đi suốt đêm. Chắc do không đón được Điển Vi nên Lý Điển phái người tới Hứa Đô báo tin. Lại nói, Lý Điển cũng là danh nhân trong Tam Quốc.

Theo cách nói của Tam quốc thì Lý Điển và Nhạc Tiến là hai người tới nương tựa Tào Tháo sớm nhất.

Nếu điều đó là đúng trong lịch sử thì lúc này Lý Điển vẫn chỉ là một huyện lệnh dưới quyền Tào Tháo. Tất nhiên, địa vị Dĩnh Âm không giống với những nơi khác, cũng chứng tỏ sự coi trọng của Tào Tháo với Lý Điển. Có điều, người tìm tới nương tựa Lý Điển sớm nhất là thúc phụ của Lý Điển tên là Lý Kiên. Sau đó, y chết trong tay Tiết Lan - Thuộc tướng của Lã Bố. Quân của y về tay Lý Chính là con của Lý Càn. Lý Điển chỉ là một người thuộc dòng họ Lý mà thôi.

Lý Kiên? Lý Chính?

Tào Bàng cảm thấy ngơ ngác...

Hắn cũng không rõ lắm, nhưng trong lịch sử có chuyện đó hay không. Dù sao thì trong trí nhớ của Tào Bàng không hề ẩn tượng với hai người này.

Điển Vi nghe Tào Tháo ở thành ngoài của Hứa Đô thì kích động mãi.

Gã cũng chẳng để ý tới đám Tào Bằng, kéo cánh tay Hứa Chữ nhanh chóng đi về phía thành Hứa Đô.

Cũng may đám bộ hạ của Hứa Chữ không vất vả đám người Tào Bằng lại đó mà tiến tới dẫn đoàn người nhanh chóng đi về Hứa Đô.

Sáng sớm, vầng dương bắt đầu hiện lên.

Một đám người xếp thành hàng ở ngoài cửa thành Hứa Đô đang đứng chờ.

Người đứng đầu là một nam tử mặc cẩm bào, dáng người không cao, khoảng chừng một mét bảy. Y đứng ở vị trí đầu tiên liên tục xoa tay, nét mặt không giữ được sự bình tĩnh.

Nước da của người đó hơi đen, dáng người hơi mập khiến cho tay chân nhìn hơi ngắn.

Y có một bộ râu dài, cùng với khí chất không hề tầm thường... Diễn Vi nhìn thấy nam tử mặc cẩm bào liền vội vàng buông tay, bước tới vài bước rồi quỳ gối trước mặt người đó.

- Mặt tướng Diễn Vi phụ sự ủy thác của chủ công, xin chủ công trách phạt.

biglove

78. Chương 79: Hồ Bôn.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 79: Hồ Bôn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Chỗ ở của Diễn Vi nằm ngay bên cạnh phủ Xa Kỳ tướng quân.

Mà Xa Kỳ tướng quân hiển nhiên là Tào Tháo, còn Diễn Vi được ở ngay bên cạnh đã chứng tỏ sự yêu thích của y đối với Diễn Vi.

Trong phủ đệ cũng không có người.

Gia quyến Diễn Vi cũng không ở Hứa Đô.

Lúc đầu, Tào Tháo khởi sự ở Đông quận, sau trận chiến ở Bộc Dương, Diễn Vi mới được Tào Tháo trọng dụng. Cho nên vợ con y vẫn ở quê nhà tại Trần Lưu. Vì vậy mà Diễn Mãn lớn tuổi, sau khi Tào Tháo dời đô mới theo Diễn Vi tới Hứa huyện.

Sau trận chiến Uyển thành, do không biết Diễn Vi sống chết như thế nào cho nên Diễn Mãn dự định để lại cái phủ đệ này. Nguyên nhân rất đơn giản là khi Diễn Vi còn là túc vệ trung quân, phụ trách cảnh vệ bảo đảm an toàn cho Tào Tháo. Nếu Diễn Vi chết thì cũng đồng nghĩa phải có người nhận lấy công việc của y.

Vì vậy mà theo đạo lý thì Diễn Mãn phải nhường lại cái phủ đệ này là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Huống chi, Tào Tháo đã phong Hứa Chữ là Mãnh Hồ Đô Úy, cho vào Túc vệ, ý đồ tiếp nhận vị trí của Diễn Vi hoàn toàn rõ ràng.

Sau khi Diễn Mãn bàn bạc với người nhà liên lạc với Tào Tháo nói, chuẩn bị về quê hương, đồng ý để lại ngôi phủ đệ đó.

Tào Tháo không đồng ý nhưng lại ban cho Diễn Mãn một nơi rộng chừng ba vạn mẫu, coi như chấp thuận cho họ Diễn thiết lập ở Hứa Đô.

Thật ra điều đó cũng là để biểu tỏ thái độ của Tào Tháo. Ba vạn mẫu ruộng tốt cũng đồng nghĩa với sự bồi thường, đồng thời chấp thuận cho họ Diễn có được cơ nghiệp ở đây. Điều đó cũng có nghĩa đồng ý cho

nhà họ Diên nuôi dưỡng tư binh ở Hứa Đô. Diên Vi là ai? Trước khi phát tích thì y cũng chỉ là một thứ dân mà thôi. Theo lý mà nói thì y không có tư cách nuôi dưỡng tư binh chứ đừng nói là ở Hứa Đô mà làm việc đó. Nhưng Tào Tháo cố tình làm điều đó trên thực tế cũng coi như một sự bồi thường. Ý của y hết sức rõ ràng là Diên Vi mất đi, ta sẽ bảo đảm cho họ Diên được một đời phú quý.

Diên Mãn đã chuẩn bị đuổi hết người hầu trong phủ đệ, chuẩn bị sau khi trở về Hứa Đô gặp Hứa Chử.

Nhưng ai ngờ rằng, sau đó, Diên Vi đã trở lại.

Bên trong phủ Xa Kỵ tướng quân, giăng đèn kết hoa, hết sức náo nhiệt.

Tào Tháo để ăn mừng Diên Vi tìm được đường sống trong chỗ chết, vì vậy mà thiết yến trong phủ Xa Kỵ tướng quân, tẩy trần cho Diên Vi.

Đám người Tào Bằng không có tư cách tới phủ Xa Kỵ tướng quân thưởng yến cho nên dưới sự sắp xếp của Diên Vi liền dẫn theo người về phủ đệ nghị ngơi.

- Tòa nhà lớn thật.

Khi đám người Trương thị và Tào Nam xuống xe, nhìn ngôi phủ đệ mà cả hai thốt lên những tiếng thán phục.

Mãi một lúc, mọi người mới trở lại bình tĩnh. Chỉ nhìn quy mô của phủ đệ thì biết Diên Vi ở Hứa Đô không hề tầm thường.

Phủ đệ chiến diện tích khoảng năm trăm mẫu.

Hai bên tường viện màu xám nối liền với phủ Xa Kỵ tướng quân.

Một cái cánh cửa sơn son thiếp vàng khảm hai miếng đồng hình con nghê làm tay đập cửa.

Chưa cần phải đi vào, chỉ cần đứng ngoài cửa cũng khiến cho người ta cảm nhận được một sự áp bức.

Tào Nam nói một cách thì thào:

- Một tòa nhà lớn như vậy, hoàn toàn hơn hẳn nhà của Đặng Thúc công.

Tào Bằng nghe thấy vậy mà không cười nổi.

Đặng Thúc công chính là tộc trưởng của Đặng Thôn - Đặng Duyên.

Một cái phủ đệ của thổ hào làm sao có thể so sánh được v phủ đệ trước mặt? Có điều nhìn cái phủ Xa Kỵ tướng quân bên cạnh, Tào Bằng có chút đau đầu.

Có thể thấy nơi này quá gần với phủ Xa Kỵ tướng quân.

- Cha! Chúng ta vào đi thôi.

Cả đám người đi vào trong phủ đệ, liên tục thốt lên những tiếng thán phục.

Cả ngôi phủ đệ chiếm một diện tích hơn ba ngàn thước vuông. Cả phủ đệ được chia làm ba dãy. Dãy giữa chỉ có ba gian, được cất theo kiểu nhà lầu. Hai bên thì có mười một căn phòng.

Nhìn tất cả, Tào Bằng liền nở nụ cười.

Nhìn những căn nhà xung quanh, hẳn đột nhiên liên tưởng tới những tòa nhà cao.

Nếu năm đó, bạn bè mà biết hẳn được ở một nơi như thế này thì không biết sẽ hâm một tới mức nào. “ Mẹ ơi! Nếu hậu thế mà có được một nơi như thế này chắc hẳn phải thu được cả tỷ. Xa xỉ. Người cổ đúng là quá xa xỉ. “

Những căn phòng này chủ yếu là để tiếp đãi khách.

Tiến vào khu vực thứ hai có thể cảm nhận được phong cách của Diên Vi.

Với diện tích rộng chừng hai vạn thước vuông không ngờ bị Điển Vi biến thành một doanh trại giản dị. Ở đây có nơi diễn võ, có nơi tập ngựa nổi thẳng với khu vực thứ ba là con đường bằng đá vụn, hai bên bày giá các loại binh khí....

Vương Mãi nhìn thấy nơi diễn võ liền vui vẻ.

- A Phúc! Sau này chúng ta có nơi để luyện võ rồi.

Tào Bằng cười cười:

- Được rồi! Nhanh chóng cất mọi thứ đi. Mọi người tìm nơi để nghỉ ngơi. Mấy căn phòng bên trái để cho cha mẹ và chị và Cự Nghiệp thúc cùng với Hồng thẩm ở đó. Một số căn phòng bên phải thì phải phiền bá phủ dẫn mọi người đi tới đó. Có lẽ Điển thúc phụ không thể về ngay được. Chúng ta nấu cơm trước, ăn no bụng rồi nói sau. Còn cụ thể như thế nào thì chờ khi Điển thúc phụ trở về chúng ta sẽ bàn bạc.

Mọi người nghe thấy vậy liền hưng phấn hành động.

Ngay cả Vương Mãi cũng chưa từng ở một nơi rộng lớn như thế này chứ đừng nói là đám hảo hán của núi Thỏ Phục. Nơi này quá rộng nếu không có người dẫn đường thì có thể sẽ bị lạc.

Tất cả những việc khác còn phải chờ Điển Vi trở về.

Sau khi đưa mẫu thân và tỷ tỷ đi tìm phòng nghỉ ngơi, Tào Bằng lại lấy ra ba miếng vàng to bằng bánh bột ngô rồi đưa cho hai vợ chồng Đặng Cự Nghiệp.,

- Cự Nghiệp thúc! Nhìn tình hình thế này thì cho dù Điển hiệu úy có trở lại cũng không để ý. Làm phiền thúc mang số vàng này vào trong thành tìm nơi đổi lấy tiền. Bá phủ! Người đưa hai người đi với Cự Nghiệp thúc, nếu gặp chuyện gì rắc rối thì nói ra tên của Điển hiệu úy. Ta thấy ở Hứa Đô không có ai dám chọc vào Điển hiệu úy... Sau khi đổi thành tiền thì mua một chút lương thực rồi về. Đúng rồi, nên mua thêm một chút thịt. Chúng ta bôn ba bao nhiêu ngày cũng cần phải ăn mừng một chút.

Đám hảo hán núi Thỏ Phục nghe thấy liền thốt ra những tiếng trầm trồ.

Vương Mãi gật đầu rồi cười ha hả, gọi hai tên hảo hán đánh một chiếc xe, đưa Đặng Cự Nghiệp nhanh chóng đi ra ngoài.

- A Phúc! Tại sao...tại sao mẹ như đang nằm mơ có phải không?

Trong căn phòng, Trương thị, Tào Nam và Hồng nương tử ngồi trên giường nhìn Tào Bằng đi vào mà không nhận được lên tiếng hỏi.

Có thể nói điều này giống như nằm mơ.

Mới gần đây, hai mẹ con họ còn đang ở trong tù suốt ngày phải lo lắng hãi hùng, không hiểu tương lai như thế nào.

Nhưng trong nháy mắt, cả hai đã đặt chân vào trong một phủ đệ xa hoa. Ba người Trương thị chưa bao giờ gặp trường hợp này. Tào Nam giống như một con gà mổ thóc, chỉ biết gật đầu. Nàng còn dùng sức bấm mình một cái, cảm giác đau đớn khiến cho nàng biết mình không phải đang nằm mơ.

- A phúc! Tỷ phu của người...không sao chứ?

Tào Bằng cười nói:

- Tỷ tỷ yên tâm! Tỷ phu không hề có chuyện gì hết. Hiện giờ, không thể so với khi chúng ta ở Cức Dương không có người để dựa. Thái thú Mãn Sùng đỡ lưng cho tỷ phu, hơn nữa với quan hệ với Điển hiệu úy, tỷ phu chắc chắn sẽ công thành danh toại.

Sống mũi Tào Nam cảm thấy cay cay rồi chảy xuống hai hàng lệ.

- Ta không cần tỷ phu của người công thành danh toại, chỉ mong y có thể bình an trở về là ta cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hồng nương tử ở bên cạnh ôm lấy Tào Nam. Bình thường nàng nói rất nhiều nhưng trong trường hợp này cũng không thể nói được điều gì.

- Mẹ! Mọi người nghỉ ngơi đi. Con ra ngoài. Có chuyện gì thì gọi con.

Tào Bằng dứt lời liền đi ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa khép lại, căn phòng trở nên im lặng. Nhưng khi Tào Bằng bước ra được vài bước thì nghe thấy trong phòng vang lên tiếng vui mừng.

Cũng đúng, cái phản ứng này hoàn toàn bình thường.

Tào Bằng không nhịn được nở nụ cười, ngồi xuống dưới mái hiên.

Hắn ngồi đó nhìn mọi người ra ra vào vào, Vương Mãi và Đặng Phạm đi lại cùng với Tào Cấp dẫn Hạ Hầu Lan đi vào trong viện, trong đầu hắn lại hiện lên một cái cảnh kia.

Tào Tháo!

Cuối cùng thì hắn cũng gặp được Tào Tháo.

Sau khi đám người Điển Vi quỳ xuống, Tào Bằng có nhìn trộm Tào Tháo.

Nói thật tướng mạo của Tào Tháo có phần như hùm như gấu, dáng người không cao nhưng lại có một sự uy áp khiến cho người ta khó có thể diễn tả. Trong tích tắc đó, Tào Bằng đột nhiên nhớ tới một câu nói: Tiểu tử này rất có lực lượng.

Đây vốn là sự đánh giá của Thái Tổ đối với Đặng Công, áp dụng đối với Tào Tháo hoàn toàn thích hợp.

Chỉ có điều lúc đó có rất nhiều người, vóc dáng Tào Bằng lại nhỏ cùng với Tào Tháo đang chú ý tới Điển Vi cho nên không phát hiện ra.

Nhưng với khí chất và sự uy nghiêm của Tào Tháo đủ cho Tào Bằng khắc sâu trong trí nhớ.

biglove

79. Chương 80: Điểm Khả Nghi.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 80: Điểm khả nghi.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đã đến lúc hắn là hắn có thể thực hiện được kế hoạch mình...

- A Phúc! Chúng ta tới nơi diễn vở đùa giỡn không?

Vương Mãi và Đặng Phạm gơ tay vẫy. Tào Bằng suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

.....

Cho tới khi lên đèn, cuối cùng thì Điển Vi cũng quay lại.

Xem ra y uống nhiều rượu khiến cho khuôn mặt hơi tím, có điều ánh mắt lại rất sáng.

Tào Bằng kinh ngạc phát hiện ra sau bữa tiệc, Điển Vi đã thay đổi cách ăn mặc.

- Điển thúc phụ! Tại sao người lại thay đổi cách ăn mặc?

Vương Mãi ngạc nhiên hỏi.

Điển Vi cười ha hả, nét mặt không giấu được sự sung sướng.

Tào Bằng đảo mắt một cái liền hiểu ra được. Hắn cũng đọc nhiều sách đặc biệt là những bản chép của Đặng Tắc.

Đặng Tắc học chính là luật nhà hán cho nên đối với trang phục quan chức triều đình, Tào Bằng cũng hiểu được một chút.

Hắn bước lên phía trước rồi chấp tay nói:

- Chúc mừng Điển thúc phụ,

- A! Tiểu a Phúc biết?

- Nhìn trang phục của thúc phụ cùng với nét mặt, tiểu chất có thể hiểu được một chút. Chắc là được phong thưởng... Ha ha! Có phải là Hồ Bôn trung lang tướng không?

Điển Vi ngẩn người rồi cười ha ha.

- Tiểu a Phúc đúng là thông minh... Đúng vậy! Chủ công muốn làm lại hồ Bôn cho nên phong ta làm hồ Bôn trung lang tướng, tức vệ phủ Xa Kỵ.

Hồ Bôn trung lang tướng tương đương với đội trưởng đội cảnh vệ, chuyên trách bảo vệ lãnh đạo tối cao.

Một ngàn năm trăm người Hồ Bôn đều là dũng sĩ, được lựa chọn hết sức nghiêm khắc.

Tào Bằng có thể hiểu được, đây là một sự bồi thường của Tào Tháo đối với Điển Vi. Dù sao thì trước đây Tào Tháo đã để cho Hứa Chử nhận lấy chức của Điển Vi. Nếu bởi vì Điển Vi quay về mà bỏ chức quan của y thì nhất định sẽ làm cho Hứa Chử bất mãn. Vì vậy mà Tào Tháo dùng chức Hồ Bôn trung lang tướng phong cho Điển Vi. Xét về phẩm lộc mà nói thì Điển Vi vẫn là người số một trong trung quân. Mặc dù Hứa Chử nhận chức vụ của y nhưng trên thực tế vẫn chịu sự quản lý của Điển Vi. Cứ như vậy, tất cả đều thăng quan nhưng vẫn giữ nguyên trạng thái.

- Lão Vương! Hiện giờ chủ công thiết lập Hồ Bôn, ta muốn người trở thành Hồ Bôn lang tướng. Ý người thế nào?

Vương Mãnh ngẩn người rồi mừng rỡ.

- Tất cả theo sự phân phó của Quân Minh.

Điển Vi cười cười, quay đầu nhìn Tào Cấp:

- Tào huynh đệ! Trên đường, người nói chuẩn bị rèn đao...ở đây của ta có lẽ không đủ, dù sao nơi này tiếp giáp với phủ Xa Kỵ, nếu có chuyện gì không may sẽ kinh động tới chủ công. Chẳng qua, ở bên thành ngoài của chủ công có ban cho ta một tòa nhà. Hay là người ở đó rèn đao. Chờ khi đám Chu Thương tới đây thì để cho họ tới đó.

Tào Cấp khom người đồng ý.

Điển Vi xoay người, nhìn Tào Bằng chăm chú.

- A Phúc! Ta có một chuyện muốn nhờ người, không biết ý của người như thế nào?

Cuối xuân mang tới những làn gió đêm nhẹ nhẹ.

Trong không gian tràn ngập một mùi hạnh đào làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Điển Vi và Tào Bằng chậm rãi đi trong khu đình viện thứ ba mà thưởng thức sắc xuân. Đây là hoa viên phía trước của phủ Hồ Bôn, diện tích cũng không rộng lắm, khoảng chừng một ngàn mét vuông. Trong hoa viên có một cái đình nhỏ, xung quanh trồng toàn cây đào và cây hạnh. Tất cả đang nở rộ.

- A Phúc! Lần này ta về có gì đó không ổn.

Điển Vi ngồi xuống trong đình, cầm lấy bầu rượu rồi uống một hớp sau đó thở ra một hơi.

Trong biển hoa có một con đường nhỏ đi xuyên tới khu phía sau. Trên thực tế, chỗ ngồi này được đổi tên là phủ Hồ Bôn. Chỉ khi nào đi vào khu vực thứ tư mới thực sự bước vào trung đường.

Có điều do người trong nhà Điển Vi rất ít cho nên nhà cửa khu vực phía sau gần như bỏ trống.

Điển Vi có một vị ca ca ở tại quê nhà nhưng không có con. Điển Vi có bốn người con trai, trong đó đứa con cả tên là Điển Mẫn, năm mười lăm tuổi được Tào Tháo phong là Lang Trung. Đứa con thứ hai tên là Điển Tồn. Đứa con thứ ba tên là Điển Phát, thứ tư là Điển Hữu. Ngoài ra Điển Vi còn có một đứa cháu ngoại tên là Ngưu Cương, tuổi xấp xỉ Điển Mẫn. Nghe nói người này rất khỏe. Ngoài trừ những người đó ra, trong nhà Điển Vi không còn ai khác. Tính toán thì ngay cả nhà vợ mới được mười bốn người.

Nếu so với dòng họ của Hứa Chử thì Điển Vi đúng là không đáng so sánh.

Tào Bằng mặc một chiếc áo ngắn, ngồi trong đình, lẳng lặng lắng nghe.

- Thúc phụ! Có chuyện gì không ổn? Chẳng lẽ Tào công nghi ngờ người sao?

Điển Vi cười ha hả:

- Sao có chuyện đó được. Chủ công rất tin ta. Có điều... Người còn nhớ người nghênh đón chúng ta ở ngoài thành chứ? Người đó là Hứa Chử, tự là Trọng Khang, là người huyện Tiều. Y có thể nói là rất dũng mãnh, thiện chiến cho nên được chủ công gọi là Hổ diên. Chủ công còn từng nói với người khác, Hứa Chử chính là đương kim Phàn Khoái. Lúc trước, chủ công nghĩ ta chết cho nên để cho Hứa Chử nhận chức túc vệ... Nhưng hiện giờ ta trở lại, vị trí của Hứa Trọng Khang lại có chút bấp bênh. Chủ công bắt đắ dĩ đành phải phong ta làm Hổ Bôn trung lang tướng.

Cứ tưởng rằng Điển Vi không biết, nhưng hiện tại có thể thấy gã hiểu rất rõ.

- Điều đó chẳng phải tốt hay sao?

Tào Bằng làm ra vẻ khó hiểu.

- Có tốt không? - Điển Vi cười khỏ rồi lắc đầu:

- Hứa Chử hoàn toàn khác ta, sau lưng còn có dòng họ rất mạnh. Người đừng có thấy y thô thiển nhưng tính tình có thể nói là rất tinh tế. Trước kia, do bị ta lừa lượn là do kinh nghiệm còn thiếu... Hiện giờ, chưa chắc y đã phục ta. Cho dù Hứa Chử có phục ta thì gia tộc sau lưng y cũng không thể bỏ qua. Từ khi Hứa Chử tự mình tới nương tựa chủ công tới nay, luôn được coi là người rộng rãi vì vậy giao tiếp rất rộng... Về điểm này đúng là ta không được khôn khéo như Hứa Chử.

Tào Bằng im lặng.

“ Điển Vi muốn hỏi mình kế hay sao? “

Hắn còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Điển Vi mở miệng nói:

- A Phúc! Chuyện ta muốn nhờ người thật ra rất đơn giản. Tính tình của con ta không khác với ta lắm, có khi còn táo bạo hơn. Thanh niên nóng nảy, ta lo lắng có người ra tay với nó... Ta muốn nhờ người quan tâm tới hắn hộ ta.

- Quan tâm thế nào?

- Thời gian này, Hứa Đô không được yên tĩnh cho nên khi a Mẫn trở về, ta sợ nó bị người ta xúi dục mang họa.

- Không bình tĩnh?

Điển Vi gật đầu, rồi ngửa cổ uống sạch rượu trong bình.

- Người cho là Hứa Chử cam tâm tình huyện trợ giúp ta hay sao? Chủ công lệnh cho ta gây dựng lại quân Hổ Bôn, y hoặc là dòng họ sau lưng y sẽ không để cho ta làm điều đó một cách dễ dàng. Có điều tên kia có thể không dễ dàng ra tay nhưng lại có thể âm thầm.

- Xin thúc phụ nói rõ.

Điển Vi nhỏ giọng nói:

- Hứa Chử và mấy dòng họ lớn ở Dĩnh Xuyên có quan hệ chặt chẽ với nhau. Tuân thị, Trần thị, thậm chí là Chung thị đều có quan hệ rất sâu với y. Còn ta ở Hứa Đô, ngoại trừ chủ công ra không còn người nào có thể nhờ vả.

- Gây dựng lại Hồ Bôn là ý của Tào Công?

Điển Vi ngăn người rồi gật đầu.

Tào Bằng cười nói:

- Vậy thúc phụ sợ cái gì? Có chủ công ở đó là được rồi. Sau lưng Hứa Chử tuy có các dòng họ ở Dĩnh Xuyên nhưng Điển thúc phụ cũng có thể nhờ vả mình hữu.

- Ta? - Điển Vi lắc đầu liên tục:

- Điều đó không được. Chủ công tin ta cũng là vì ta không có đi lại với ai. Nếu ta thay đổi thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới niềm tin của chủ công. A Phúc! Người không cần phải để ý tới chuyện của ta. Hứa Trọng Khang mặc dù lợi hại nhưng ta vẫn không sợ.

- Ý con không phải bảo người kết bè kết phái mà là bảo người dựa vào chủ công để mộ binh Hồ Bôn.

- Dựa vào chủ công để mộ binh?

Tào Bằng cười nói:

- Người trong họ của Tào công có thể nói là phần lớn đều qua chinh chiến. Chưa nói tới tinh binh dưới trướng tướng quân Tào Nhân, Tào Hồng, chỉ cần hai vị tướng quân Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên cũng có vô số người. Hồ Vệ của Hứa Chử chủ yếu lấy người trong họ y là chính. Còn Điển thúc phụ nếu muốn ngăn chặn y thì tất nhiên phải ra tay với người bên cạnh Tào công. Điều động tinh binh của Dự Châu để tuyển mộ Hồ Bôn. Cho dù Hứa Chử có các dòng họ ở Dĩnh Xuyên đứng sau lưng thì sao? Hơn nữa, người còn có thể thông qua lần điều động binh mã này mà quan hệ gần gũi với người trong họ của Tào công. Con nghĩ, Tào công cũng sẽ không nghi ngờ người có tư tâm. Nói không chừng còn cảm kích người.

Điển Vi nghe thấy vậy trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

- Có điều ta vẫn lo Điển Mãn gặp chuyện không may. Sau khi nó trở về, ta muốn người quan tâm tới nó một chút có được không?

Tào Bằng mở to mắt:

- Con quan tâm tới y?

biglove

80. Chương 81: Tây Vực Kỳ Ô

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 81: Tây vực kỳ ô

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mặc dù mới tới Hứa Đô chưa lâu nhưng ít nhiều Tào Bằng cũng nghe được một số chuyện về vị Điển đại thiếu gia.

Tính khí của y có thể nói là táo bạo, thích tranh cường, háo thắng.

“Chẳng may mà mình làm người này nổi giận thì chẳng phải tự chuốc lấy rắc rối hay sao?”

Nhưng vấn đề này do Điển Vi nói ra nên Tào Bằng cũng không thể từ chối. Do dự một chút, hần nhỏ giọng nói:

- Nếu thúc phụ để ý đến con thì con sẽ làm hết sức.

- Vậy thì được rồi.

Điển Vi thấy Tào Bằng đồng ý liền thở phào.

- Đúng rồi! Ta dự định theo cha tới bảo ở đó, không biết có được không.

Điển Vi không trả lời mà hỏi ngược lại:

- A Phúc! Người nói thật cho ta. Cha người... Tào huynh đệ thực sự có thể chế tạo được đao sao?

Tào Bằng cười:

- Cha ta còn có bí pháp tổ truyền, nhưng do sợ người ta đổ kị cho nên không dám để lộ. Điển thúc phụ cứ yên tâm. Cha con chẳng những có thể rèn đao mà còn có thể làm ra đao tốt... Có điều muốn tạo được đao tốt thì còn cần có sự giúp đỡ của Điển thúc phụ.

- Chuyện đó không thành vấn đề. - Điển Vi vỗ ngực cam đoan. Lúc đầu, khi Tào Cấp nói chuyện rèn đao với gã, Điển Vi còn không tin lắm. Nhưng hiện tại Tào Bằng cũng nói vậy khiến cho y lập tức yên lòng. Nguyên nhân tại sao thì Điển Vi cũng không nói được. Dù sao thì y cũng tin tưởng Tào Bằng.

- Người muốn ta phải làm như thế nào? Thật ra nếu Tào huynh đệ có thể làm ra đao tốt thì không có vấn đề gì.

- Không! Rèn đao chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thanh danh lại là chuyện khó.

- Sao lại nói vậy?

- Ta muốn cha ta vào được Dã Giám nhưng lại không có danh tiếng, cho dù có vào được thì cũng khó nhận được sự coi trọng của Tào công... Cho dù Điển thúc phụ có tiến cử vào Tào công thì ta nghĩ hiệu quả cũng không lớn lắm. Nếu như vậy, ta muốn nhân cơ hội rèn đao này để cho cha ta nổi danh. Chuyện rèn đao cứ để cha ta giải quyết. Nhưng một số chuyện khác thì ta muốn nhờ thúc phụ giúp đỡ. Nếu việc này có thể thành công thì thúc phụ cũng coi như lập công lớn trước mặt Tào công.

Ánh mắt Điển Vi sáng lên:

- Làm như thế nào?

Tào Bằng đứng dậy nói nhỏ vào tai Điển Vi.

- Ngày mai, người cứ như thế này, thế này....

Đầu tiên Điển Vi nhú mày nhưng sau đó từ từ nở nụ cười.

Y nheo mắt lại rồi gật nhẹ đầu. Một lúc lâu sau, Điển Vi đột nhiên cười ha hả:

- A Phúc! Ý này của người phải nói là tuyệt diệu.

Tào Bằng thản nhiên ngồi đó, mà nở nụ cười.

“Chẳng phải chỉ là làm cho cha nổi danh thiên hạ thôi sao? Việc này có gì là khó?” Kiếp trước mặc dù hần chưa học quảng cáo nhưng cũng để ý một chút. Chưa ăn thịt dê nhưng chưa thấy dê chạy trên núi hay sao?

.....

Cùng lúc đó, trong nội đường của phủ Xa Ky.

Tào Tháo đang nằm nghiêng trên giường, nghe đám người hầu hồi báo.

- Đám người đi với Điển Trung Lang nghe giọng nói thì là người quận Nam Dương, nhưng không phải khẩu âm ở Uyển thành. Khi Điển Trung Lang tướng ầm yển, bọn họ lại vào trong nhà của Điển trung lang. Sau đó người đánh xe đi ra ngoài tới một nhà buôn ở trong thành để đổi hai miếng vàng, chừng bảy trăm hai

mười quan...cái nhà buôn này không có vấn đề gì, vốn là một sản nghiệp của Tào đại phu, người chủ cũng là tân khách trong nhà Tào đại phu. Loại vàng đó cũng không có vấn đề gì đều là thứ lưu thông trong chợ.

- Nói vậy thì người nhà này không có vấn đề gì?

- Có lẽ là không có vấn đề gì. Tất cả tông cộng có ba nhà. Trong đó có một nhà cùng họ với chủ công. Cha mẹ tên là Tào Cấp, nghe nói là một người thợ rèn. Họ có một đứa con trai tên là Tào Bằng, rất trí tuệ... Người ra còn có đứa con rể tên là Đặng Tắc vốn là một tiểu lại ở huyện Cứu Dương. Theo Mãn Bá Ninh nói thì người này rất có tài. Ngoài ra còn có hai cha con họ Vương là hàng xóm của nhà họ Tào. Có điều nghe nói bản lĩnh của hai cha con y không kém. Thuộc hạ của họ có hơn chục người đi theo giúp đỡ.

- Đi theo giúp đỡ? Một hàng xóm của tên thợ rèn lấy đâu ra người hầu?

- Mãn Bá Ninh có nói thì Vương Mãnh vốn là sơn tặc ở quận Nam Dương, sau đó lại bỏ. Nhưng không biết tại sao lại hội hợp với đám sơn tặc này rồi đi theo Điển Trung Lang vào Hứa Đô.

Tào Tháo khẽ vuốt râu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lập tức phái người tới Cứu Dương hỏi thăm lai lịch của những người này.

- Vậy có phong thưởng cho nhà họ Tào không?

Tào Tháo suy nghĩ rồi cười nói:

- Tại sao lại không? Ngày mai phái người ban thưởng cho họ hai trăm lượng hoàng kim, gấm trắng ba mươi cuộn, và ba trăm hộc. Cho dù thế nào thì họ cũng cứu Quân Minh. Ta có Quân Minh từ nay về sau đêm tới có thể ngủ yên.

- Còn Điển Trung Lang...

Tào Tháo xua tay cười nói:

- Quân Minh thì không cần phải tra xét. Ta biết Quân Minh sẽ không quay lưng lại với chủ... Nhưng có điều giữa y và Trọng Khang phải phân ra một cao một thấp.

- Chuyện này.

Tào Tháo xua tay, ý bảo người kia ra ngoài.

Y ngồi dậy cầm lấy một quyển thư tịch rồi đọc.

Một lúc sau, Tào Tháo buông quyển thư tịch xuống rồi đứng dậy từ từ đi ra ngoài cửa.

Trong bóng đêm, tay y vờ vờ chòm râu như đang tự nói với mình:

- Quân Minh! Người không phụ ta thì ta cũng không phụ người....

Tháng hai năm Kiến An thứ hai, Viên Thuật mê tín phương sỹ Trương Đồng đã hiến phù mệnh, cho rằng mình ứng thiên mệnh, vậy nên đã xưng đế ở Thọ Xuân, tự xưng là Trọng Gia.

Lấy Cửu Giang thái thú làm Hoài Nam Doãn, thiết lập công khanh bách quan.

Đầu tháng ba, Viên Thuật theo lễ thiên tử, cúng tế trời đất, chính thức xưng cô.

Viên Thuật, con cháu Viên thị ở Nhữ Nam, là tiểu đệ của Viên Thiệu. Tuy nhiên vì không chung dòng máu nên luôn không phục Viên Thiệu.

Hai huynh đệ hùng bá nam bắc, không liên lạc nhiều với nhau.

Sau khi Viên Thiệu biết Viên Thuật xưng đế thì ngay lập tức bày tỏ sự phản đối, đồng thời tuyên bố phân định giới hạn rõ ràng với Viên Thuật, có ý định đại nghĩa diệt thân.

Suy cho cùng, phân chia mỗi bên còn được người khác chấp nhận.

Nhưng một khi xưng đế, cũng giống như tạo phản. Họ Viên bốn đời tam công, giống như đã hủy hoại trong tay Viên Thuật. Nếu Viên Thiệu không bày tỏ rõ lập trường, tất sẽ bị thiên hạ vứt bỏ. Tới nay dù nói Hán thất suy thoái nhưng vận khí của nó vẫn còn. Cho dù tất cả mọi người đều có tâm địa xấu xa, nhưng không

ai dám là người đầu tiên đứng lên. Đạo lý bắn con chim đầu đàn trước, mọi người đều rõ. Lúc này, Viên Thuật xưng đế, đột nhiên trở thành nghịch tặc trong mắt thiên hạ.

Từ lâu, quan hệ giữa Tào Tháo và huynh đệ nhà họ Viên rất thân thiết.

Sau khi biết tin Viên Thuật xưng đế, Tào Tháo lập tức cử người tới Thọ Xuân, định thuyết phục Viên Thuật thu hồi quyết định.

Tào Tháo phụng thiên tử để lệnh chư hầu, Viên Thuật tạo phản, Tào Tháo đương nhiên có thể xuất binh chinh phạt. Chỉ có điều, chuyện bại trận ở Uyển thành vừa qua chưa lâu, Tào Tháo không dám xuất quân lúc này. Có thể thuyết phục Viên Thuật hay không? Tào Tháo cũng không biết. Đây chỉ là một thủ đoạn kéo dài thời gian của hắn mà thôi.

Tháng ba cuối xuân, mưa dầm liên miên.

Mười mấy ngày liên tục không thấy ánh nắng, hoa đào hoa mai bên ngoài thành Hứa Đô lần lượt bị gió thổi rụng, trông vô cùng ảm đạm.

Trên con đường ngoằn ngoèo gấp khúc, rất ẩm ướt. Một đội xe từ cuối con đường lớn đi tới, bánh xe lăn ép trên mặt đất bùn trơn, phát ra âm thanh cọt két cọt két.

Càng tới gần, khi tới thành Hứa Đô, đám lính gác cổng tiến lên ngăn lại...

“Ai đây?”

Đứng đầu là một chàng trai trẻ cụt tay, trông rất thanh tú.

Hắn bước từ ngựa xuống, mỉm cười cúi người nói: “Ta thừa lệnh của Điển Vi Trung Lang, mua đồ về.”

Nói rồi, người này rút ra một tấm lệnh bài, đưa cho tên lính. Lệnh bài được đúc bằng đồng, trên đó khắc vân hổ, trông rất uy nghiêm.

Chính giữa là một chữ “Điển”, phía sau khắc hai chữ “Hổ Bôn.”

Tên lính nhìn rõ chữ trên lệnh bài liền giật mình.

Thái độ của hắn với chàng trai trẻ theo đó cũng kính cẩn hơn nhiều, thậm chí có phần xu nịnh, cung kính nói: “Xin tiên sinh đợi chút, tiểu nhân vào trong một chút sẽ ra ngay.”

Hắn cầm lệnh bài, đi tới đưa cho người giữ cửa.

Sau khi người giữ cửa nhìn rõ cũng vội vàng bước tới...

Lần này, hắn không phải muốn làm khó đối phương mà là đếm số xe, chuẩn bị cho qua.

Có điều, khi hắn nhìn thấy bánh xe ngập trong bùn, trong lòng không khỏi thắc mắc. Trong những xe này rốt cuộc đang chở đồ gì?

Hắn quyết định tới xem nhưng nhận ra trên xe được phủ bằng vải đen.

Tổng cộng ba mươi xe...

Điển Vi ở Hứa Đô là một người thanh liêm nổi tiếng, trong nhà cũng không có sản nghiệp gì. Ngoài một phủ đệ trong thành Hứa Đô ra, hắn cũng chỉ có ba vạn mẫu đất và một tòa Ô Bảo bên ngoài thành. Một lúc mua nhiều đồ như thế? Lẽ nào Điển Vi Trung Lang muốn buôn bán ở đây?

“Tiên sinh, trên xe là gì vậy? Sao xem có vẻ nặng thế?”

Chàng trai trẻ cụt tay mỉm cười, “chỉ là một vài hàng hóa trên núi thông thường mà thôi.”

Bậy!

Hàng hóa trên núi của nhà ngươi có thể ép bánh xe ra như thế này sao?

Tên lính giữ cửa thăm nhủ trong lòng như vậy nhưng không có dũng khí tới kiểm tra.

Ai cũng biết, Điển Vi rất được Tào Tháo tin tưởng, mới được thăng chức tướng Hổ Bôn Trung Lang tướng, là tâm phúc tin cậy của Tào Tháo. Ngay cả con cháu thế gia cũng không được sủng ái như Điển Vi. Hơn nữa, Điển Vi nổi tiếng là người tính tình hung dữ, dễ động thủ, ai dám chọc tức?

“Thôi được rồi, hắn ta thích làm gì thì làm, không đến lượt tiểu nhân như ta phải bận tâm.”

Tên giữ cửa nghĩ tới đây liền xua tay, chuẩn bị cho qua.

Ba mươi chiếc xe ngựa ịch ạch tiến vào trong thành, chàng trai trẻ cụt tay rút một túi tiền ra, ném vào trong hòm gỗ đặt ở cửa thành.

Hòm này dùng để thu thuế cửa thành.

Mục đích của loại thuế này chính là một cách để tăng thu thuế. Sau khi Tào Tháo nghinh phạt thiên tử tới Hứa Đô, tu sửa đô thành, phát trăm quan bổng lộc và cung phụng các nhu cầu của Hán Đế, chi phí rất lớn. Chỉ dựa vào nguồn thuế trước đây thì rất khó cân bằng thu chi.

Vậy nên Tào Tháo đề ra loại thuế cửa thành, đối tượng thu chủ yếu là hàng hóa buôn bán.

Hàng hóa ra vào càng nhiều, số tiền thu thuế càng lớn. Trong khi đó những hộ tiểu thương cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Chàng trai trẻ cụt tay nộp thuế gần hai mươi quan tiền. Hành động này của hắn cũng chứng tỏ, hàng hóa trong ba mươi chiếc xe này dùng để buôn bán.

Không hiểu, bên trong rốt cuộc chứa cái gì?

Con người là như thế, càng không biết thì càng tò mò.

Người giữ cửa không nói gì thêm với chàng trai trẻ, chỉ nhìn đội xe đi vào trong thành.

Cót két, cốt két, bánh xe lăn trên mặt đất, phát ra âm thanh khó chịu. Đá dăm rải trên đường vỡ vụn vì chịu không nổi trọng lượng của xe.

Đột nhiên, một chiếc xe đột nhiên lật xuống.

Trục xe hình như không chịu nổi, bỗng nhiên bị đứt gãy...

Hàng hóa trên xe bắt chợt đổ ào xuống.

Người giữ cửa trợn tròn mắt, vì hắn phát hiện, trên xe ngựa này chở toàn là đá đen.

“Đây là...”

Chàng trai trẻ cụt tay biến sắc mặt, vội vàng tiến lên quát lớn.

Một đám phu xe nhanh chóng thu nhặt, còn có mấy người đánh ba chiếc xe ngựa tới, chất lại đồng đá đen này.

“Tiên sinh, những cái này là...”

“Cái này... gọi là đá huyền thiết, là thứ mà Điển Vi Trung Lang lệnh cho mọi người tập hợp lại.”

“Đá huyền thiết? Dùng để làm gì?”

“Đương nhiên là để rèn đao!”

Sắc mặt tên lính giữ cửa thay đổi đột ngột.

Rèn đao, đây là một chủ đề mẫn cảm.

Tới nay thiên hạ đại loạn, Tào tháo cực kỳ nghiêm khắc trong chuyện khống chế muối sắt.

Điển Vi muốn rèn đao sao?

“Việc này, trong lòng người biết là được, không được truyền ra ngoài.”

Chàng trai trẻ nghiêm mặt cảnh cáo, tên lính giữ cửa run sợ hứa hẹn.

“Điển Trung Lang muốn rèn đao?” Có điều, tên lính cũng không dám hỏi nhiều.

Chàng trai trẻ thần bí dò xét bốn phía rồi nói nhỏ: “Điển Trung Lang đã mời một thợ rèn ẩn thế từ Nam Dương tới, chuẩn bị rèn đao cho Điển Trung Lang... Nghe Điển Trung Lang dặn dò, hình như có tác dụng lớn. Chuyện này người nhất định phải giữ mồm giữ miệng, nếu không Điển Trung Lang hỏi thì mình người chịu trách nhiệm.”

Tên lính sợ hãi, vội vàng gật đầu.

Trong lòng hắn thầm than: “Người lật xe ở cửa thành, không cần ta nói thì có lẽ lúc này trong thành Hứa Đô đều đã truyền đi rồi.

“Điển Vi mua rất nhiều đá huyền thiết sao?”

Ở phía tây của thành Hứa Đô, mấy tên văn sỹ đang ngồi cạnh cửa sổ, thì thầm to nhỏ.

Khu vực phía tây này ở hậu thế sẽ được coi là có tính chất của khu thương nghiệp, các hộ kinh doanh mọc lên như nấm, các tòa nhà san sát nhau. Toàn bộ Hứa Đô chia thành bốn khu, phía đông và nam giáp với Hoàng thành, thuộc quan thần thế tộc, là nơi ở của hoàng thân quốc thích. Khu phía tây là khu thương nghiệp, phía bắc chính là nơi ở của bách tính.

“Văn Công, người nói xem Điển Quân Minh mua nhiều đá đen như thế là để làm gì?”

Người nói là một văn sỹ, dáng người nho nhã, tay cầm quạt, vừa khẽ ve vẩy vừa hỏi.

Xét về tuổi tác, người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng, râu đen, mặt mũi thanh tú, cử chỉ bất phàm.

Người này chính là văn sỹ của Lỗ Quốc tên là Khổng Dung.

Còn người hắn hỏi, ít tuổi hơn Khổng Dung, khoảng hơn ba mươi tuổi, chứ chưa đến bốn mươi. Vóc người cao lớn, sức dài vai rộng, đặc biệt nổi bật trong đám văn sỹ. Minh đồng da sắt, râu ngắn dưới cằm.

“Cái này... sao ta biết được?” Văn Công vò đầu, vừa cười vừa trả lời, “Điển Quân Minh có thể muốn thêm phần trang nhã cho nhà mình.”

“Ha, người lại nói đùa rồi, Điển Quân Minh... mấy viên đá đen có thể trang nhã sao?”

Khổng Dung bật cười, trong lời nói hình như rất bất mãn với Điển Vi.

“Lời Văn Cử Công nói không chính xác, tên Điển Vi này không bao giờ để ý mấy thứ này, chỉ nổi tiếng vì sự gan dạ, cần trang nhã để làm gì?”

Một thư sinh trẻ tuổi cất lời, trông khoảng hai mươi sáu đến hai mươi bảy tuổi.

Cơ thể của y gầy yếu, vô cùng mỏng manh. Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt sáng bừng như các chòm sao, cực kỳ có thần.

“Phụng Hiếu, người cho rằng thế nào?” Khổng Dung hỏi.

Chàng trai trẻ tướng mạo thanh tú, nghe xong liền nở nụ cười, “Chỉ sợ Điển Quân Minh muốn chuẩn bị cho cuộc đấu nhị hổ vào tháng bảy thôi.”

Tào Tháo bổ nhiệm Điển Vi làm Hổ Bôn trung lang tướng, để hắn xây dựng quân đội Hổ Bôn.

Đồng thời còn ra một mệnh lệnh, muốn quân Hổ Bôn và hổ vệ của Hứa Chử tới đấu võ một trận.

Ai ngờ, Hổ Vệ của Hứa Chử là một đội quân tinh nhuệ được xây dựng chủ yếu trên cơ sở tông tộc họ Hứa, còn Điển Vi thừa lệnh Tào Tháo, quyết tâm lựa chọn các binh lính tinh nhuệ trong quân đội Tào Ngụy để lập nên Hổ Bôn. Nhưng với sức chiến đấu mà nói, Hổ Bôn mà Điển Vi xây dựng chưa chắc thua Hứa Chử; Tuy nhiên suy cho cùng, đội quân sắp được xây dựng mà muốn đấu với hổ vệ Hứa thì được đào tạo đã lâu đó, xét về mặt thời gian dường như có gì đó không đủ. Vì thế trong thành Hứa Đô, rất nhiều người bắt đầu bàn tán xem sau bốn tháng, Hổ Bôn và Hổ Vệ, ai sẽ chiến thắng.

Khổng Dung cười nói: “Theo ta thấy, kể cả Điển Quân Minh xây dựng được Hồ Bôn cũng không thắng nổi Hứa Trọng Khang.”

“Vì thế, Điển Trung Lang mới muốn chuẩn bị.”

Văn Công ngây người, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đập tay nói, “lẽ nào nói Điển Quân Minh muốn rèn đao?”

“Rèn đao?”

“Ta đã từng đọc một quyển sách, nói tây vực có đá kỳ lạ, màu đen... Bách luyện có thể thành thần binh, có thể cắt sắt như bùn. Điển Vi mua đá đen đó về, lẽ nào chính là Tây vực kỳ ô? Nếu hắn luyện được một đồng đao tốt, Hứa Trọng Khang chưa chắc là đối thủ của hắn...”

Khổng Dung hơi sững sờ, trầm tư suy nghĩ.

“Tây vực kỳ ô?”

Mắt chàng trai trẻ lóe sáng, “nhưng chỉ có thời gian bốn tháng, Quân Minh có thể rèn được thần binh sao?”

Văn Công nghĩ rồi bật cười!

“Chắc chắn không được... Cho dù có tây vực kỳ ô, muốn rèn ra đao tốt, căn bản không thể được. Một chiếc đao tốt, điều kiện cần thiết rất nghiêm ngặt. Không chỉ là điều kiện về nguyên liệu, còn cần thợ đúc phải có trí nhớ siêu phàm. Theo ta biết, kể cả Âu Trĩ Tử sống lại, cũng chưa chắc rèn được một đồng đao tốt trong ba tháng. Ta thấy, Điển Quân Minh loạn quá mà kê nhầm đơn chẳng.”

Chàng trai trẻ nói: “Nếu bên cạnh Điển Quân Minh có cao nhân thì sao?”

“Không thể, hiện giờ mấy thợ rèn lớn, ta đều biết họ tên. Những người này hoặc bị chư hầu các nơi khống chế, hoặc thuộc về cao môn đại phiệt. Đối với Hứa Đô, thợ rèn tốt nhất đều tập trung ở Chư dã giam. Ngay cả Điển Vi mời những người đó ra tay, cũng không thể thành công trong bốn tháng.”

Chàng trai trẻ đưa mắt, cởi chiếc túi da màu trắng đeo trên vai xuống.

“Ở đây có sáu mươi lượng vàng, hai mươi quan tiền đồng... Ta và các vị cá cược, cá tên Điển Quân Minh đó có thể rèn được đao tốt, thế nào?”

Khổng Dung cười lớn: “Phụng Hiếu, đây là người tặng tiền cho chúng ta hả.”

“Văn Cử Công, có cược không?”

“Cược!” Khổng Dung lập tức đáp lại, “tiền chắc thắng, sao ta lại không cược chứ?”

Còn Văn Công lại không nói gì.

Chàng trai trẻ uống mấy cốc rượu rồi liền đứng dậy cáo từ.

Đợi sau khi chàng trai trẻ rời đi, Khổng Dung kéo Văn Công lại, “Văn Công, người quả thực xác định tên Điển Quân Minh đó không rèn được đao tốt chứ?”

Văn Công nghĩ ngợi, “theo ta biết, rất khó rèn được một chiếc đao tốt. Chứ đừng nói trong bốn tháng rèn được một đồng đao tốt. Chỉ là ta thấy Phụng Hiếu cũng có phần do dự. Văn Cử Công, hiện giờ kỳ nhân cao sỹ rất nhiều, nếu Điển Vi thật sự...”

Hắn chưa nói xong, nhưng lời nói đã được diễn đạt rất rõ ràng.

Khổng Dung nhăn trán, thầm nhủ: “Có phải tên Điển Quân Minh thật sự đã mời được cao nhân không?”

biglove

81. Chương 82: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 82: Cái tên, tuyệt diệu vô cùng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hứa Đô, phủ Hồ Bôn.

Đặng Tắc hộ tống ba mươi xe ngựa vào phủ, đổ thẳng đồng đá trên những chiếc xe này vào trong một cái ao ở hậu viện.

“A Phúc, người làm trò gì đây?”

Điền Vi nhìn đồng đá chất đầy trong ao, nhú mày nghĩ.

Đá đổ xuống ao, lập tức khiến nước ao biến thành màu đen. Hóa ra, cái gọi là đá đen chỉ là đá bình thường, dùng nước mực nhuộm màu đen mà thôi.

Nhìn cái ao đen xì xì, Đặng Tắc cũng thấy đầu óc mình u mê.

Sau khi hẩn ở Lang Lăng đợi được Chu Thương liền nhận được một bức thư của Tào Bằng. Trong thư nói, bảo hẩn mang ba mươi xe đá về Hứa Đô, còn muốn nhuộm đá thành màu đen.

Đồng thời, trong thư Tào Bằng còn dạy cho Đặng Tắc một cách.

Nói thật, Đặng Tắc không hiểu Tào Bằng đang nghĩ gì, luôn nghĩ người làm gì thì cứ làm, sao phải chơi mấy trò này làm gì?

Còn Tào Bằng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười khó đoán.

“Sau khi trời tối, chứa đầy ba mươi chiếc xe này, lại đưa ra khỏi thành, chuyển tới Ô Bảo.”

“Hả?”

“Không cần những hòn đá này nữa, chỉ cần trông đầy là được... Tóm lại, chúng ta muốn tạo ra một giả tượng, để tất cả mọi người đều cho là như thế, Điền thúc phụ muốn dùng những hòn đá huyền thiết này để tạo đao. Chỉ cần đạt được mục đích này là được, cái khác mọi người không cần phí sức.”

Điền Vi nhìn Tào Bằng, lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Tào Bằng cười nói: “Ta dự đoán lúc này, bên ngoài đều đã truyền đi rồi. Tiếp theo sẽ có người hỏi mọi người, mời ai đó tới tạo đao. Điền thúc phụ nhất định đừng nói ra, cho dù là ai hỏi, thúc phụ chỉ cần nói: “Không có chuyện này.”

“Sao?”

“Cái này gọi là buông lỏng để không chế chặt hơn. Ba mươi xe đá huyền thiết đặt ở đó, kể cả thúc phụ phủ nhận cũng không có ai tin.”

“Vậy việc gì phải phủ nhận?”

“Bởi vì thúc phụ càng như thế, bọn chúng càng không tin. Càng không tin thì sẽ càng muốn biết... sau đó thúc phụ có thể giả vờ như vô ý tiết lộ sau một lần uống rượu say. Điền thúc phụ có biết đồng giả hay không? Thúc phụ nói đã mời một vị ẩn sĩ cao nhân từ Nam Dương tới là được... Ngoài ra, thúc phụ đừng nói gì khác. Nếu Tào Công có hỏi, thúc phụ cũng trả lời như thế.”

“Đây chẳng phải là bảo ta lừa dối chủ công?”

Tào Bằng nghiêm giọng nói: “Điền thúc phụ, cha ta có phải muốn rèn đao không?”

“Ừ, không sai!”

“Có phải ông ấy đã nói với thúc phụ rằng, trong ba tháng phải rèn được ba mươi chiếc đao tốt?”

Điền Vi suy nghĩ một lát, “đúng.”

“Sau ba tháng đó, cha ta chỉ cần giao được ba mươi chiếc đao tốt, chẳng phải là có thể sao? Chuyện này tính là giấu diếm gì đâu?”

Điền Vi vò đầu, điều Tào Bằng nói cũng có lý.

Đặng Tắc buột miệng hỏi: “Vậy cái trò đá huyền thiết đó, là có ý gì?”

“À, đệ chỉ nghĩ, đá huyền thiết nghe khá uy phong mà thôi.” Nhìn vẻ mặt buồn bã của Đặng Tắc, Tào Bằng cười nắc nẻ, “anh rể, diễn kịch phải diễn cho xong. Hơn nữa đã nói rồi, sở dĩ đệ giương uy thanh thế như vậy, thực ra là để diễn võ cho bốn tháng sau.”

“Hả?”

Điền Vi vừa nghe thấy thế đã vô cùng phấn khích.

“Người định làm thế nào?” Hấn tò mò nhìn Tào Bằng, “kể cả người rèn được ba mươi chiếc đao tốt cũng không đủ chia cho quân của ta?”

“Điều này... thiên cơ bất khả lộ!”

Tào Bằng cười bí hiểm, khiến Điền Vi càng không hiểu gì.

Tối hôm đó, Tào Bằng theo Đặng Tắc áp giải xe không rời khỏi Hứa Đô, tiến vào Ô Bảo.

Chu Thương dẫn hơn một trăm hảo hán của núi Thổ Phục cũng tiến vào theo. Lần này hấn quay lại núi Thổ Phục để nói rõ tình hình với các hảo hán ở đó. Đại đa số mọi người đều muốn theo Chu Thương tới nương nhờ Điền Vi, suy cho cùng mang cái danh sơn tặc cũng không dễ nghe lắm. Có một xuất thân đảng hoàng là điều họ mong muốn. Chỉ là một số người khó xa rời quê hương, cộng thêm với chuyện không hiểu Tào Tháo lắm, vì thế sau khi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định ở lại núi Thổ Phục, tiếp tục làm sơn tặc.

Người cầm đầu tên là Đỗ Phi, người Nhữ Nam.

Có hơn tám mươi người đi theo Đỗ Phi. Hơn nữa còn có một số gia quyến cũng ở lại trong núi.

Mọi người đoàn tụ rồi chia ly, Chu Thương cũng không miễn cưỡng.

“Đỗ Phi vốn không phải một thuộc hạ của đại soái, vì thế không tin hấn ta lắm.”

“Hả?”

Chu Thương nói: “Người này trước đây là đạo người của Nhữ Nam, là thuộc hạ của Trương Trương. Về sau Trương Trương chết trận, Nhữ Nam đạo chúng giải tán... Nói ra thì, núi Phục Sơn vẫn do người này chiếm giữ trước. Sau đó ta dẫn một đám huynh đệ tới bắt giữ người này thì mới coi như ổn định. Hấn không muốn tới, ta cũng không tiện nói... Suy cho cùng cũng là huynh đệ, ta cũng không thể vì điều này mà hạ thủ hấn?”

Vương Mãnh tán thưởng, gật đầu tâm đắc: “Lão Chu trượng nghĩa!”

Hấn suy nghĩ rồi nói với Chu Thương: “Điền Trung Lang tới nay được vinh hạnh thăng chức Hồ Bôn Trung Lang tướng, đang chiêu binh mãi mã. Ta được Trung Lang xem trọng, giờ thêm chức Lang tướng trong quân Hồ Bôn, cũng coi như đã có tiền đồ. Lão Chu, chi bằng người theo ta cùng tới Hồ Bôn, lập chút công danh, thế nào?”

Chu Thương trầm ngâm giây lát: “ta vẫn cứ đợi đã. Việc trong triều đình, đến giờ ta cũng vẫn chưa rõ lắm, chi bằng tạm thời ở lại đây, xem xét tình hình ra sao. Hơn nữa quân Hồ Bôn trách nhiệm nặng nề, chắc chắn rất nhiều quy tắc. Tính ta cũng hơi vô kỷ luật, e rằng không chịu nổi sự gò bó đó. Những huynh đệ đó nếu đại soái thấy có thể dùng thì cứ tìm tương lai cho họ. Ta tạm thời đợi xem đã, nếu quả thực không được sẽ tới Nhữ Nam tìm Ngụy huynh đệ.”

Chu Thương không muốn làm Hồ Bôn?

Tào Bằng ngây người, liếc nhìn trộm Chu Thương dò xét nhưng không hề nói gì.

Vương Mãnh cũng không nài nỉ, chỉ cười, “huynh đệ đã có dự định đó, ta cũng không miễn cưỡng nữa!”

Nói xong liền dẹp chuyện này sang một bên.

Suy cho cùng mỗi người đều có chí hướng riêng, Chu Thương không muốn ở lại Hứa Đô chịu ràng buộc, cũng là lẽ thường tình. Chỉ là Vương Mãnh cảm thấy hơi đáng tiếc, Chu Thương đó có võ nghệ cao cường.

Chu Thương vẫn giữ vẻ mặt bình thản...

“A Phúc, cha cháu đã làm xong lò, nguyên liệu cũng đều chuẩn bị đủ, ngày mai bắt đầu hoạt động.”

Wang Mãnh cúi đầu nói với Tào Bằng: “Còn cháu, giờ đã ổn định rồi, có dự định gì chưa?”

Tào Bằng cười, “trước tiên giúp cha cháu chuẩn bị rèn đao, đợi việc này kết thúc hãy bàn tới chuyện khác. Lúc rồi rã, cháu sẽ theo anh về đọc sách. Mấy quyển sách Sùng sư phụ tặng cháu, cháu vẫn chưa đọc xong. Trước đây nhiều chuyện rồi rắc rối, giờ vừa hay có thể từ từ thưởng thức.”

“Đọc sách hay lắm, rất hay!”

Đặng Tắc tỏ vẻ hứng khởi.

Nói thực, hắn rất lo lắng cho Tào Bằng.

Trong mắt hắn, Tào Bằng có con mắt đánh giá đại cục phi phàm, thậm chí cả bản thân mình cũng không sánh được.

Ví như, khi ở Uyển thành, khi tất cả mọi người đều cho rằng Tào Tháo tất thắng, duy chỉ Tào Bằng nói rằng Tào Tháo chắc chắn thua trận.

Hơn nữa, hắn còn nắm rất chắc những chuyện sau này.

Nếu chịu khó đọc sách, tương lai chắc chắn làm nên chuyện lớn. Điều Đặng Tắc sợ nhất chính là Tào Bằng tự mãn, sau này không chịu cầu tiến. Hiện giờ xem ra, nỗi lo này hình như không cần thiết. Tào Bằng đã muốn tiếp tục đọc sách, chứng tỏ đầu óc hắn rất tỉnh táo.

Điền Vi chuẩn bị rèn đao để ứng phó với màn diễn võ bốn tháng tới!

Trong một ngày ngắn ngủi, tin tức đã lan truyền khắp Hứa Đô, thậm chí lọt tới cả tai Tào Tháo. Đến hôm sau Tào Tháo vừa cười vừa hỏi Điền Vi và nhận được câu trả lời chính xác từ chính miệng của Điền Vi.

Điền Vi muốn rèn đao như thế nào?

Ai rèn đao cho Điền Vi?

Ba mươi xe Tây Vực kỳ ô đã mang tới áp lực lớn cho Hứa Chử.

Những chuyện khác không nói, nếu quân Hồ Bôn của Điền Vi thật sự trang bị được đao thượng đẳng thì khi diễn võ sẽ đối mặt với uy hiếp to lớn.

“Trọng Khang, nghe nói Điền Quân Minh mời kỳ sỹ Nam Dương tới rèn đao, ngươi có nghe nói không?”

Anh trai của Hứa Chử, tên là Hứa Định, tự Mãnh Khang.

Sau khi biết tin, hắn lập tức chạy vào nhà Hứa Chử, vừa bước vào cửa đã vội hỏi.

Hứa Chử buồn bã gật đầu: “Hôm nay chủ công cũng hỏi, Quân Minh cũng không phủ nhận. Chỉ là, cách bốn tháng nữa là tới buổi diễn võ, huynh ấy không thể rèn được đao tốt. Ta cảm thấy mấu chốt của vấn đề này đặt vào người rèn đao cho huynh ấy.”

“Thế là sao?”

“Lần này hắn thoát hiểm ở Nam Dương, chắc là gặp được cao nhân gì chăng?”

Hứa Định vô đầu, ngồi xuống phía trước Hứa Chử.

“Đệ nói xem, có phải là trò đùa của Điền Vi không?”

“Không thể nào!” Hứa Chữ lập tức lắc đầu, “ta cũng hiểu tính khí của Quân Minh. Hắn là người thẳng thắn, không đùa giỡn đâu. Hơn nữa, hắn lừa ai đi nữa thì cũng không thể lừa chủ công đâu. Vì thế ta cho rằng, chín mươi phần trăm là muốn rèn đao.”

Có thể, rất nhiều người không hiểu, chẳng phải là rèn đao sao? Còn về trận đánh lớn như thế này?

biglove

82. Chương 83: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 83: Cái tên, tuyệt diệu vô cùng (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Cuối đời Đông Hán, đao thủ quả thực đã bắt đầu phổ biến, nhưng đại đa số còn được chế tạo rất thô sơ, chất lượng không cao.

Một chiếc đao tốt có thể nâng sao khả năng chiến đấu lên hai mươi phần trăm.

Vấn đề nằm ở chỗ, chiếc đao tốt này rất hiếm... Điển Vi mang về bao nhiêu “đá huyền thiết” như thế, xem ra là muốn rèn số lượng lớn. Phải biết rằng, đá huyền thiết cũng là “tây vực kỳ ô” mà mọi người vẫn hay nói, là nguyên liệu thượng đẳng để rèn đao. Điển này đã được khẳng định, thêm vào đó Điển Vi đã thừa nhận muốn rèn đao, đương nhiên sẽ khiến rất nhiều người quan tâm. Thực ra, cái bọn họ chú ý là ai rèn đao?

Nếu như trên đời thật sự có một người như thế, có thể rèn được số lượng lớn đao tốt trong thời gian ngắn thì chắc chắn đã bị nhân sỹ các nơi lôi kéo.

Tuy nhiên, người này rốt cuộc là ai?

Hiện nay vẫn không ai biết...

Khi Hứa Chữ và Hứa Định đang bàn bạc thì có gia nhân tới báo.

“Đại gia, nhị gia, tiểu nhân đã dò hỏi rõ ràng rồi.

Đêm qua Điển Trung Lang đã đưa Tây vực kỳ ô vào thành Ô Bảo... Theo tiểu nhân dò hỏi được, Ô Bảo vốn bị bỏ không, nhưng cách đây chưa lâu đã có một nhóm người tới. Nghe nói là những người cứu Điển Trung Lang. Hơn nữa một người trong số đó hình như là thợ rèn.”

“Thợ rèn?”

Mắt Hứa Chữ sáng lên.

Hứa Định vội hỏi: “Có dò hỏi được tên thợ rèn đó không?”

“Hình như là họ Tào, tên là gì thì nhất thời tiểu nhân còn chưa dò la ra. Ở Ô Bảo đều là người mà Điển Trung Lang phái đi, bảo vệ rất nghiêm ngặt. Sở dĩ tiểu nhân dò hỏi được là vì cách đây không lâu có người đi vào Ô Bảo giúp người trong đó xây lò. Nghe nói mô hình cái lò đó rất kỳ quái, có điều chắc chắn nó dùng để nung sắt... Mấy hôm nữa tiểu nhân lại nghĩ cách đi nghe ngóng thông tin.”

“Họ Tào?” Hứa Định nhìn sang phía Hứa Chữ.

Hứa Chữ nghĩ giây lát gật đầu nói: “Hình như trong số những người cứu Quân Minh quả thật có người họ Tào. Cũng trách ta khi đó không để ý, giờ không nhớ nổi tên là gì... ca ca, nói vậy, chuyện Quân Minh rèn đao tuyệt đối không phải giả. Tên này đúng là số may mắn thật, không những không chết còn tìm được

một thợ thủ rèn đao giỏi. Ca ca, nếu quân Hồ Bôn được trang bị nhiều đao tốt, e rằng Hồ Vệ của đệ chưa chắc đã là đối thủ của quân Hồ Bôn! Làm thế nào đây?”

Hứa Định trầm ngâm không nói.

“Trước tiên làm rõ người họ Tào này tên là gì đã.”

Hứa Định khẽ nói: “Buổi diễn võ còn cách một thời gian nữa. Chúng ta từ từ nghe ngóng, xem Diễn Quân Minh rốt cuộc có thể rèn được đao tốt hay không!”

Tào Cấp? Tào Cấp là ai? Trong thành Hứa Đô không biết bắt đầu từ khi nào đã truyền tai nhau một cái tên chưa từng nghe nói tới: Tào Cấp.

“... Nói ra thì ta cũng có may mắn được gặp tên Tào Cấp này. Tên đó người cao tám thước, lưng dài vai rộng, đúng là một hảo hán, tướng mạo khôi ngô.”

“Tên này lai lịch ra sao?”

“Ta nói ra chắc các người đều không tin. Nghe nói Tào Cấp là hậu nhân của tông sư Âu Trĩ Tử rèn vũ khí thời Chiến quốc, kỹ thuật rèn đao cực kỳ tốt.”

“Mẹ nó chứ!” Một tử khách nói: “Một tên họ Âu, một tên họ Tào, sao thể được?”, “nói người hiểu biết nông cạn, người còn không chịu thừa nhận. Từ thời Chiến quốc đến giờ là bao nhiêu năm? Nói không chừng trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, nên phải đổi sang họ Tào.”

“Nghe người nói linh tinh.”

Vị tử khách bị phản bác lại chỉ cười nhạt, phẩy ống tay áo bước đi.

Hắn vừa đi lập tức có người tới ngồi ở vị trí đó, “Nói nói mãi, tên Tào Cấp đó thật sự có thể rèn bảo đao sao?”

“Phí lời, khi Tào tông sư xây lò, cha ta đã tới giúp đỡ. Trở về, cha đã nói với ta, lò sắt mà Tào tông sư xây rõ ràng khác với những người dân thường. Hơn nữa còn có rất nhiều công cụ hiếm gặp, kỳ quái ở đó. Cha ta nói, ở lò sắt có đặt nhiều thùng gỗ được đục cẩn thận, có mùi kỳ lạ sộc lên mũi. Cha ta nói, trong thùng đó đựng bí pháp của Tào tông sư.”

“Có chuyện này sao?”

“Không tin người đi dò la đi... hôm xây lò đó không chỉ có mình cha ta?”

“Nhưng ta nghe nói, Tào tông sư không phải là hậu nhân của Âu Trĩ Tử?” Một tử khách bước tới nói góp vui.

“Không phải là hậu nhân của Âu Trĩ Tử, vậy thì ai?”

Tử Khách cười nhạt: “Ta đã nghe người nói lại, Tào tông sư là con của Ân Mặc Cự ... nếu không sao rèn được ra nhiều đồ vật lạ vậy.”

Hai người đàn ông lặng lẽ uống rượu.

Một chàng trai trẻ trong đó nghe thấy câu này liền thổi phì phì, một hớp rượu phun ra.

Người đàn ông ngồi đối diện với hắn khoảng hơn ba mươi tuổi.

Người ngồi đối diện khắp đầu bị phun đầy rượu nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười gượng kỳ lạ.

“Phụng Hiếu, chúng ta đi thôi.”

Chàng trai trẻ ho sặc sụa, vừa cười vừa nói: “Hay quá, ta cũng có ý này.”

Hai người ném đồng tiền xuống, đứng dậy bước ra khỏi quán rượu.

“Mấy hôm nay, cái tên Tào Cấp đúng là nổi tiếng!” Người đàn ông lớn tuổi cười, lắc đầu nói: “Xem ra, bên cạnh Quân Minh đã có cao nhân.”

“Ừ, Văn Nhược người cũng nhìn ra sao?”

“Cái này ta còn không nhìn ra thì chẳng phải là phí phạm sách thánh hiền sao? Chỉ là, ta thấy Điển Quân Minh làm vậy, hình như không phải để chuẩn bị cho cuộc diễn võ sau này, mà như để khuếch trương thanh thế cho Tào Cấp... Quân Minh không thể nghĩ ra chủ ý như thế này, bên cạnh hẳn nhất định còn có người khác. Chỉ bằng, chúng ta tới gặp Quân Minh, nhân tiện gặp luôn người quân sư cho hắn?”

Chàng trai trẻ đồng ý ngay, tán đồng nói: “Sau khi Quân Minh quay về, chúng ta còn chưa tới gặp hắn. Ta cũng muốn tìm hắn để uống một trận.”

Hai người vừa nói vừa bước về phía phủ Hồ Bôn.

“Văn Nhượng, người cho rằng Ác Lai và Hồ Si, ai sẽ là người số một trong Túc Vệ?”

“Trước đây ta vẫn coi trọng Hồ Si, nhưng hiện giờ... nếu bên cạnh Ác Lai thật sự có người tài giỏi tương trợ, có lẽ Hồ Si chưa chắc thắng nổi.”

“Nhưng bọn Văn Cử...”

“Văn Cử nhiều chuyện, sớm muộn tất sẽ xảy ra tai họa. Chủ công đã nghiêm lệnh các bên không được tương trợ, nhưng ông còn cố động các bên ngăn chặn Điển Vi chiêu mộ Hồ Bôn. Chỉ là hắn không ngờ, Quân Minh không hề dự định chiêu binh ở Hứa Đô, trực tiếp chọn các nhuệ sỹ trong đội nhân mã nên Văn Cử mất nhiều được ít.”

Chàng trai trẻ cũng cho là như vậy, gật đầu lia lịa.

Cách cửa phía bắc của Hứa Đô hai mươi dặm có một ngọn núi, tên là Long Sơn.

Dĩnh Thủy từ đây gấp khúc quanh co, hình thành nên một vịnh biển khổng lồ.

Do nước sông hàng năm cuồn cuộn đã mang về rất nhiều phù sa thượng du, bồi đắp nơi này thành cánh đồng rộng lớn cả mấy trăm vạn mẫu.

Có ba vạn mẫu trong đó là do Tào Tháo ban thưởng cho Điển Vi.

Có điều, Điển Vi chỉ hưởng thu hoạch trên ba vạn mẫu này, thực tế thao tác là do Điển Nông Hiệu Ủy Tảo Chi mà Tào Tháo ủy thác tới phụ trách.

Năm Kiến An thứ nhất, Tảo Chi đề nghị Tào Tháo tiến hành chia cho dân để tăng thêm thu nhập cho triều đình.

Chính lệnh này chính thức được thực hiện đầu năm Kiến An thứ hai, cánh đồng rộng ba trăm héc ta của Điển Vi tương tự cũng bị coi là của chung... Có thể thấy, Tào Tháo rất phản cảm đối với hành vi chiếm dụng đất đai của lũ thế tộc, vì thế trực tiếp thu làm quốc hữu.

Như thế, cho dù những thế tộc đó muốn tiếp tục chiếm dụng cũng phải suy xét xem có vì thế mà động tới sự phản nộ của Tào Tháo không.

Điển Vi thì không sao... Thu nhập từ số đất này là bao nhiêu? Hắn chẳng rõ nữa.

Theo tính cách của hắn, đủ tiêu là được rồi! Sản nghiệp thật sự thuộc về hắn vẫn là tòa Ô Bảo được xây dựng dưới chân núi Long Sơn.

Ô Bảo cao sáu trượng, rộng năm trượng, trông kiên cố như một pháo đài quân sự thu nhỏ.

Một khi xảy ra chiến tranh, bách tính quanh núi Long Sơn có thể trốn vào đây lánh nạn.

Nói cách khác, Điển Vi có được tòa Ô Bảo có thể chứa hàng nghìn người, đồng thời cũng gánh trách nhiệm cho an toàn của mọi người quanh núi Long Sơn.

Chính ngọ ngày hôm đó, trong cái lều ở lò rèn của Ô Bảo, không khí đang sôi sục.

“Ăn Mặc Cự Tử” Tào Cấp đang bận rộn chỉ huy các trợ thủ.

“Hạ Hầu tiếp tục thổi gió, nhiệt độ trong lò vẫn chưa đủ...” Lúc này Hạ Hầu Lan cũng không còn nho nhã như trước, tay nắm chặt thanh đũa, liên tục đẩy ống bễ thổi về phía lò rèn.

Phù phù phù... Âm thanh lớn phát ra khi kéo ống bễ.

Lửa trong lò bùng lên cao, khiến cho nhiệt độ trong lò bỗng chốc tăng lên rất nhiều.

Tất cả mọi người đều cởi trần, lưng dầm mồ hôi.

“Hạ Hầu, huynh nghỉ tý đi, để đệ làm cho.”

Chu Thương cởi trần để lộ cơ bắp đen xì, mồ hôi bóng nhẫy khiến cơ thể hắn như được đúc bằng sắt, sáng bóng.

Hắn chạy lên trước bảo Hạ Hầu Lan tránh ra.

Hạ Hầu Lan thổi gió một hồi xong cũng thấy mệt đứt hơi, thở phì phò.

“Bằng nhi, đổi búa!” Tào Cấp kẹp từ trong lò sắt lôi ra một miếng phôi đao, đón lấy chiếc búa lớn từ tay Tào Bằng.

Chỉ thấy ông xoay tròn búa, cơ bắp khắp người cuộn cuộn di chuyển theo các cử động của ông.

Keng một cái, búa sắt hạ xuống, ánh lửa tóe lên bốn phía.

Tiếng leng keng leng keng vang lên dồn dập.

Tào Cấp rèn hồi lâu, sau đó dát một miếng sắt vào phôi đao, đưa trở lại trong lò.

“Bằng nhi, phía con rèn được mấy phôi đao rồi?”

biglove

83. Chương 83: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng (3)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 83: Cái tên, tuyệt diệu vô cùng (3)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bên cạnh lò sắt còn có một cái lò nhỏ, chuyên dùng để rèn phôi đao.

Tào Bằng cũng cởi trần, đặt tấm phôi đỏ rực lên trên đe, tay nắm chiếc búa nặng khoảng hơn năm cân, đập bùm bụp.

Là con trai của thợ rèn, sao hắn lại không biết rèn sắt chứ.

Rèn phôi thực sự không khó lắm, chỉ cần nắm chắc kỹ thuật điều chỉnh ngọn lửa và nhịp đập búa là được.

Tuy nhiên một công việc đơn giản như thế cần thể lực dồi dào và đủ sức mạnh.

Điểm này có thể nhìn ra từ trọng lượng chiếc búa sắt trong tay Tào Bằng, Vương Mãi và Đặng Phạm.

Búa của Đặng Phạm nặng hơn hai mươi cân; Búa của Vương Mãi nặng hơn mười lăm cân; Chỉ có búa của Tào Bằng là chưa tới sáu cân mà thôi.

Trọng lượng búa mặc dù khác nhau nhưng lại ảnh hưởng tới chất lượng phôi đao.

Rèn phôi phải chú ý đến lực.

Chỉ cần lực đủ, phôi đao sẽ không vấn đề gì... Dùng búa nặng hơn nữa nhưng không nắm chắc lực tốt cũng vô ích.

Về điểm này, búa của Tào Bằng dù nhẹ, nhưng khả năng nắm bắt lực của hắn lại ăn đứt Đặng Phạm và Vương Mãi.

Hắn cúi trần, mồ hôi chảy ròng ròng khắp đầu.

Tóc quần trên đỉnh đầu, những giọt mồ hôi lăn theo gò má chảy xuống... Bất giác, cơ thể Tào Bằng đã khác xa so với khi hắn vừa tái sinh.

Cơ thể vẫn khá nhỏ bé nhưng đã rắn chắc hơn nhiều so với trước đây.

Trước đây, người hắn dường như không có thịt, còn nay đã ẩn hiện cơ bắp.

Cách thở của Tào Bằng cũng đặc biệt, chính là kiểu hít thở ngược bụng mà hậu thể vẫn gọi.

Quan trọng hơn là, kiểu thở ngược bụng sẽ kết hợp thao tác thở và điều động vận hành khí thở nội tại với nhau.

Thông qua quá trình thở để thúc đẩy và nắm chắc động lực cũng như kỹ xảo vận hành hơi thở nội tại, là một cách mà giới võ thuật hậu thể thường dùng.

Cái gọi là hơi thở nội tại chính là năng lượng sự sống nội tại.

Năng lượng, vô hình vô sắc, vừa không thể nhìn thấy được, cũng không thể nghe thấy.

Trong quá trình luyện hít thở, hơi thở nội tại cũng như thế.

Tuy nhiên cảm quan bên trong cơ thể lại có thể cảm nhận được sự vận hành khi thở này.

Trong Đông y, chính là “nội khí.”

Nếu giải thích đơn giản hơn nữa, cũng có thể gọi nó là tiềm năng.

Tác dụng của kiểu thở ngược bụng chính là từng bước kích thích tiềm năng của cơ thể.

Nói Tào Bằng đang rèn đao cũng chưa hẳn đã đúng, đúng hơn là hắn mượn việc này để gọi dậy tiềm năng, rèn luyện thân thể.

Miệng lẩm nhẩm đếm số lần đập vào phôi đao, gần đến một trăm lẻ tám lần thì hắn dừng lại, kẹp phôi đao lên, bỏ vào trong lò.

Sau đó hắn từ từ bước đi trong sân, đợi sau khi cơ thể ổn định, thể lực phục hồi thì sẽ quay lại lò tiếp tục.

Hàng ngày tập luyện khoảng hai tiếng, Tào Bằng có thể cảm nhận rõ ràng sự mạnh mẽ trong khí huyết ngũ tạng.

Đương nhiên, ngoài tập luyện thường ngày, còn cần thức ăn và dinh dưỡng đầy đủ để bồi bổ thể lực.

Tuy nhiên điểm này đối với Tào Bằng mà nói đã không thành vấn đề.

“Bằng nhi, gần xong rồi, chúng ta nghỉ ngơi đã, ngày mai tiếp tục rèn.”

Tào Cấp nhìn công việc đã làm hòm hòm, liền xua tay bảo ba người Tào Bằng rời đi.

Việc đập lửa tiếp sau đó và tiếp tục rèn, bản thân Tào Cấp cũng có thể làm được.

Có điều, cái hiện tại họ làm vẫn chỉ là công việc nền tảng, còn cách chuyện rèn đao thật sự một bước nữa.

Tào Bằng ném búa sắt xuống, gọi Vương Mãi và Đặng Phạm rời khỏi lò.

Ba người đang chuẩn bị đi rửa thì thấy Đặng Cự Nghiệp vội vã từ ngoài bước vào, “A Phúc, có người tìm người, nói là công tử của Điển Trung Lang.”

Công tử của Điển Trung Lang? Tào Bằng chợt nghĩ người không kịp phản ứng.

“Công tử của Điển Trung Lang không phải là con trai của Điển Vi tên là Điển Mãn sao? Hắn trở về rồi sao? Nhưng tối như vậy, tìm ta... có chuyện gì?”

Thực ra, giờ Điển Mãn trở về cũng rất ngượng nùng.

Chuyển áo quan về nhà đã sắp trở thành trò đùa của người khác. Vốn gã cho rằng cha mình chết trận, không ngờ một tháng sau đã trở về!

Điều này khiến hành vi trước đây của Diễm Mãn trở nên chẳng ra gì cả.

Xét về mối quan hệ giữa con người, Diễm Mãn không làm sai gì cả. Nhưng suy cho cùng, lão gia vẫn còn sống, sau khi Diễm Mãn biết tin, nhất thời không biết nên xử lý quan tài bên cạnh mình ra sao. Chẳng lẽ đốt sao? Không ổn lắm! Nhưng nếu chuyển về Hứa Đô, hình như cũng không hợp lý. Cuối cùng không còn cách nào, hắn đành lấy áo quan trong quan tài ra rồi giao quan tài cho Thái thú Đông quận Trình Dục xử lý.

Còn Diễm Mãn thì dẫn theo một đám gia thần, đi suốt đêm trở về Hứa Đô.

Sau khi về nhà, Diễm Mãn biết được chuyện của nhà Tào Cấp từ miệng Diễm Vi.

Nói thật, Diễm Mãn rất cảm kích gia đình Tào Cấp, đồng thời lại vô cùng tò mò đối với việc Tào Cấp rèn đao.

Nhưng Diễm Vi nói với hắn: “Sau này ngươi phải giao lưu với A Phúc nhiều vào. Cậu bé đó rất xuất sắc, thành tựu trong tương lai chắc chắn không thể lường trước được.”

Diễm Mãn mười năm tuổi, đang tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ.

Nghe thấy lời Diễm Vi nói, hắn cảm thấy không phục lắm.

Tuy nhiên, hắn cũng không phải không biết tốt xấu, cũng không phải người cố chấp. Trong lòng không phục nhưng không hề ảnh hưởng tới sự cảm kích của hắn đối với nhà họ Tào.

Hôm nay rảnh rỗi, Diễm Mãn liền tới đây thăm.

Ngoài việc gã muốn xem Tào Cấp rèn đao thế nào, còn muốn gặp tên Tào Bằng được Diễm Vi luôn miệng khen ngợi xem rốt cuộc hắn là người thế nào.

Diễm Mãn có hơi chút thất vọng!

Tào Bằng xem ra chỉ là cậu bé nhỏ xíu.

Mặc dù Diễm Mãn và Tào Bằng ngang tuổi nhau nhưng hình thể lại khác xa nhau nhiều.

Hắn đã kế thừa gien của Diễm Vi, dáng người cao lớn. Mười lăm tuổi đã cao gần một mét tám, hơn nữa cơ thể lực lưỡng, lưng dài vai rộng. Khuôn mặt đen bóng khiến hắn nhìn trưởng thành hơn nhiều so với người cùng trang lứa.

“Ngươi, chính là A Phúc?”

Diễm Mãn cúi đầu nhìn Tào Bằng dò xét.

Xét về chiều cao, thời gian này Tào Bằng đã lớn lên rất nhiều, khoảng một mét sáu mươi ba.

Người cũng chắc hơn trước đây, nhưng nhìn về ngoại hình thì hình như không cường tráng lên là bao, vóc người gầy bé, khuôn mặt búng ra sữa đang đứng trước mặt Diễm Mãn, khiến mọi người thấy ngay sự khác biệt rất rõ về thị giác. Có điều, xem ra Tào Bằng không nhận ra điều này.

Hắn bước lên bậc, đứng ở chỗ cao tương đương với Diễm Mãn.

“Ta là Tào Bằng, ngươi là A Mãn nhà Diễm thúc phụ sao?”

Diễm Mãn nghe vậy, trong lòng không vui.

Không sai, Diễm Vi xuất thân gia cảnh bần hàn, nhưng từ khi trở thành cận vệ của Tào Tháo, thân phận gia quyến cũng theo đó được nâng cao lên.

Hồi nhỏ Diễm Mãn đã phải chịu khổ nhưng sau này về cơ bản được lớn lên trong sung túc.

Trong ấn tượng của hắn, ngoài Diễm Vi và bá phụ Diễm Tuần ra, ngay cả mẫu thân hắn cũng không dám gọi thẳng tên hồi nhỏ trước mặt hắn.

Tên tiểu tử này dựa vào cái gì mà không biết lễ độ?

Điền Mãn nén giận, “A Phúc, hôm nay ta tới đây là muốn cảm tạ người, với tên tuổi của cha ta, sau này ở Hứa Đô nếu ai gây rắc rối cho người thì cứ đến tìm ta... Tòà Ô Bảo này là Tào Công vừa phong thưởng cho nhà ta, người chỉ sống ở đây, cần thêm gì cứ nói, đừng khách khí.”

Mặc dù hấn tự cho rằng mình nói năng phù hợp nhưng trong giọng điệu kèm theo sự đắc ý, tự mãn.

Tào Bằng không thay đổi sắc mặt, cười nói: “Đương nhiên, sau này còn nhờ A Mãn ca ca quan tâm nhiều.”

Tên tiểu tử này cũng biết tốt xấu rồi đó!

Điền Mãn thầm nhủ trong lòng, thái độ theo đó cũng thân mật hơn nhiều.

“Cha bảo ta nghe lời người, còn nói gì mà tiền đồ hấn rộng lớn... Hừm, theo ta thấy, cũng chẳng có gì giỏi giang.”

“Nghe nói, cha người biết rèn đao, có thể dẫn ta đi xem không?”

Tào Bằng vò đầu: “lò rèn ở cạnh sân, người đi vào là trông thấy ngay.”

“Người không dẫn ta đi?”

Sắc mặt Điền Mãn lộ vẻ không vui.

Tào Bằng cười, “ta còn có bài phải làm, thực sự không rảnh.”

“Bài tập?” Điền Mãn ngậy người nhìn Tào Bằng dò xét, sau đó liếc sang Vương Mãi và Đặng Phạm bĩu môi, “đã thế, ta đi bái kiến Tào thúc phụ trước.”

Ít nhất về lễ nghĩa, Điền Mãn làm rất chu toàn.

Tào Bằng chấp tay cáo biệt, sau đó dẫn theo Vương Mãn và Đặng Phạm đi về một khoảnh đất.

Trong Ô Bảo có một mảnh đất nhỏ là nơi hàng ngày Tào Bằng cùng Vương Mãi và Đặng Phạm luyện công. Cứ sau khi rèn sắt xong, họ nghỉ ngơi một lát rồi ra đây luyện công. Vương Mãi đã đạt tới trình độ Dịch Cốt, còn Đặng Phạm vừa bắt đầu tu luyện tới bước trăm ngày trúc cơ.

Còn Tào Bằng, thời gian gần đây thăm cảm thấy mình sắp đột phá khỏi giai đoạn xây dựng cơ bản.

Gần bốn tháng luyện công, Tào Bằng có thể cảm nhận rõ, khí huyết hấn đã đạt tới chỗ thất. Khung đã thuận hơn, nắm tay cũng đạt tới bước thuần thực. Mấy hôm nay, công phu chủ yếu của Tào Bằng chính là rèn luyện làm cách nào đột phá nút cổ chai này.

biglove

84. Chương 84: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 84: Cái tên, tuyệt diệu vô cùng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong khoảnh đất có một khoảng trống rộng hình tròn được treo mười túi cát.

Sau khi Tào Bằng vươn vai, co chân, lách người chui vào trong đó, hấn theo các bước của thái cực quyền để len lỏi giữa những túi cát. Dùng bàn tay, khuỷu tay, vai, lưng, chân đánh vào túi cát. Ban đầu túi cát lắc lư ít nhưng cùng với lực tác động của Tào Bằng ngày càng lớn, những túi cát lắc lư dần hồi mạnh hơn. Quy luật của nó loạn lên, khiến cho không gian Tào Bằng lách người di chuyển theo đó trở nên ngày một nhỏ. Cho dù như thế, Tào Bằng đi lại trong đó, tiếng va đập bùm bụp thường xuyên vang lên.

Vương Mãi và Đặng Phạm đứng bên cạnh nhìn, thấy Tào Bằng len lỏi giữa các túi cát như bướm vờn hoa nên đều hô to hưởng ứng.

“Đầu hổ ca, đại hùng ca, nhớ bước đi của ta, lát nữa ta đánh xong rồi, hai huynh cũng đi thử xem.”

“Không phải chứ, lại luyện cái này nữa sao?”

Vương Mãi xì mặt!

Nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ, mấy hôm trước khi Tào Bằng dạy hắn, hắn đã bị túi cát đập vào khiến mặt mũi sưng vù.

Chuyện này không phải một ngày đã có thể luyện thuần thục, hơn nữa hắn và Đặng Phạm đều là người cao lớn, không cẩn thận là sẽ bị túi cát đâm ngay.

Nói thực, hai người bọn họ thật sự không cảm thấy việc này có tác dụng gì.

Tào Bằng đi lại giữa những chiếc túi cát một hồi, rồi lách người lui ra.

Hơi thở rõ ràng hơi hỗn loạn, mồ hôi trên trán lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Đầu hổ ca, đến lượt huynh đó!”

“A Phúc, ta luyện bát cực, luyện cái này có tác dụng gì?”

Tào Bằng cũng không đáp lại, chỉ cười khà khà nhìn Vương Mãi.

“Được rồi, được rồi, ta đi một lần là được chứ gì.”

Vương Mãi nói rồi lách vào giữa những túi cát. Khác với cách luyện ban nãy của Tào Bằng, sau khi Vương Mãi bước vào, tay tạo ra gió, đập lên túi cát và phát ra những âm thanh vun vút. Túi cát liên tục lắc lư ngày càng nhanh, còn Vương Mãi dần dần không đỡ lại được.

Khi Tào Bằng luyện, rất ít dùng lực mạnh, mà nhiều khi là mượn lực để né tránh.

Trong khi đó Vương Mãi dùng lực quá mạnh, kỹ thuật còn thiếu. Sự phụ thuộc này làm cho lực đập của túi cát tăng lên, không cẩn thận là bị đập cho mặt mũi sưng húp. Vương Mãi dùng lực càng mạnh thì lực đàn hồi của túi cát cũng mạnh theo. Không lâu sau, Vương Mãi tránh không kịp đã bị một túi cát đang bay tới đập trúng, ngã sấp xuống đất, mãi không đứng dậy nổi.

Đặng Phạm đứng cạnh, dùng một ống trúc dài hai mét, đường kính mười xentimet, trong đó chứa đầy đá và cát để luyện tập.

Hắn quỳ gối, lắc lư xoay tròn qua lại ống trúc trên hai tay. Hai cánh tay và vai tập trung lại, dựa vào sức mạnh cơ bắp của tay để đẩy ống trúc. Công phu này luyện lực khí hiệu quả nhất. Đặng Phạm đặt ống trúc xuống đất, chỉ Vương Mãi đang nằm thảm hại mà cười sặc sụa.

“Đây là bài tập mà các người nói sao?”

Tào Bằng quay đầu lại nhìn thì thấy Điền Mãn và Hạ Hầu Lan đứng gần đó, khuôn mặt rạng rỡ.

“Sao, người coi thường sao?”

“Luyện pháp như người có tác dụng gì?”

“Có tác dụng hay không, người thử thì biết...”

“Thử thì thử!”

Điền Mãn cười lớn, vừa đi vừa cởi áo bông, để lộ ra chiếc áo đơn vân hổ.

“Luyện thế này không giết được người!”

Tào Bằng nói: “Ngay cả cái này còn không luyện được, nói gì tới giết người?”

“Hừm!”

Điền Mãn ra vẻ “lão tử không tin” rồi bước lên trên.

Vương Mãi nghiêng rằng chịu đựng chạy tới cạnh Đặng Phạm, còn chưa đợi hấn đứng vững đã bị Hạ Hầu Lan ôm lấy cổ, “cá cược đi, hấn có thể trụ được bao lâu?”

“Trăm lần thở!” Đặng Phạm cất tiếng.

Vương Mãi bấu môi, “khó, sát trận đó quả thật không dễ qua. A Phúc hình như lại thêm phân lượng, ta đoán hấn không trụ được tới tám chục lần thở.”

Hạ Hầu Lan đồng tai lên, mắt nhìn chăm chú từng động tác của Điển Mãn.

Hiện giờ hấn cũng không còn gì buồn chán nữa!

Nhận cá cược chịu thua, điều này rất chính xác... Hơn nữa nhìn từ hình thức hiện tại, nhà lão Tào dường như thật sự rất có tiền đồ. Hạ Hầu Lan khác với Điển Vi, Điển Vi cẩn trọng khi làm việc đại sự, nhưng việc nhỏ nhặt lại kém thông minh. Còn Hạ Hầu Lan thì khác, hấn làm tốt hơn Điển Vi ở những tiểu tiết.

Đặng Tắc ở Nhữ Nam, thần không biết quỷ không hay, không có bất kỳ thành tựu nào.

Mặc dù hiện giờ hấn đã từ chối lời mời của Mãn Sủng, trở lại Hứa Đô. Nhưng suy cho cùng cũng được Mãn Sủng vô cùng coi trọng, không chắc khi nào sự nghiệp sẽ bay vù vù; Còn Tào Cấp? Xem ra toàn tâm toàn ý rèn đao. Nhưng người rèn đao, sao lại phải giữ bao nhiêu trò như thế? Rõ ràng, nhà lão Tào đang cùng liên thủ với Điển Vi để tạo thanh thế cho Tào Cấp.

Một khi gây dựng được thanh thế này, ai còn dám nói, Tào Cấp sẽ thu được thành tựu gì trong tương lai.

Ngoài ra, Vương Mãnh theo Điển Vi gia nhập quân Hồ Bôn, hiện cũng là lang tướng Hồ Bôn nhận bổng lộc sáu trăm hộ.

Vợ chồng Đặng Cự Nghiệp dù vẫn chưa bộc lộ tài năng gì, nhưng ai dám bảo đảm, trong tương lai nhà này không có ngày mở mày mở mặt?

Mặc dù đã làm gia thần của Tào gia nhưng Tào gia cũng rất khách sáo với Hạ Hầu Lan.

Về sau những người này phát đạt thì đương nhiên Hạ Hầu Lan cũng được phát triển theo. Hơn nữa, có những người này ở đây, Hạ Hầu Lan cũng sẽ không phải chiến đấu cô độc.

Rất nhanh chóng, Hạ Hầu Lan đã điều chỉnh lại tâm trạng.

Mấy hôm nay khi Tào Bằng treo bao cát, Hạ Hầu Lan cũng đã thử, đương nhiên biết độ khó của nó.

Điển Mãn đứng ngoài, hoạt động chân tay, miệng hét lớn, đột ngột lao lên, loáng cái đã xông vào trong trận cát...

“Năm mươi nhịp thở!” Hạ Hầu Lan quyết đoán nói, “cá một quan.”

“Xong!”

Tào Bằng đứng cạnh đột nhiên cất giọng, “năm mươi nhịp thở e rằng không trụ được, ta cược ba mươi nhịp.”

Ba mươi nhịp thở?

Ba người Hạ Hầu Lan nhìn sang Tào Bằng: Người tốt xấu gì cũng nên giữ chút thể diện cho Điển Công tử chứ! Ba mươi nhịp thở là bao lâu? Chỉ là thời gian hít thở ba mươi lần mà thôi.

Mặc dù không xem trọng Điển Mãn, nhưng ba người Hạ Hầu Lan lại không tin hấn không chống cự lại tới ba mươi nhịp thở.

Bụp!

Một tiếng đập mạnh vang lên, Điển Mãn hung hãn đánh mạnh lên một túi cát trước mặt. Sau đó lách người, giơ cánh tay lên đập bay một túi cát bên cạnh, đang chuẩn bị xuyên qua kẽ hở giữa các túi cát thì nhìn thấy trước mặt có một bong đen cùng tiếng gió rít đập vào.

Điển Mãn không nói gì chỉ vung tay lao lên.

Phải nói rằng, quyền pháp của hắn không kém.

“Hắn đánh càng mạnh thì thua càng nhanh.”

Tào Bằng lắc đầu, “ba mươi nhịp thở, ta cược hai quan.”

Nói xong, hắn quay đầu bước đi, đứng ở góc khác thi triển bát đoạn cầm phối hợp với chân ngón tám chữ, bắt đầu luyện tập.

Còn Diển Mãn... hắn không còn quan tâm nữa.

Trong trận này, Diển Mãn đại phát thần uy. Hai mươi nhịp thở đầu hắn còn vững vàng, nhưng cùng với số lượng túi cát hắn đập ngày càng nhiều, dần dần đã không chống cự được nữa. Miệng gã liên tục phát ra những tiếng gầm rú như dã thú, chân tay rối loạn, cuối cùng, hình như không có bất kỳ chương pháp nào. Trong lúc không để ý, Diển Mãn đập bay một túi cát, nhưng lại bị túi cát từ bên cạnh bay tới đâm trúng vào người.

Hai chân gã chao đảo, ngẩng mặt đón một túi cát bay tới, hễ gặp là đập vào lồng ngực hắn.

Diển Mãn gào thét, lùi ba bước liên tục nhưng lại bị túi cát phía sau đập và lưng, hắn ngã xuống đất, mãi không đứng dậy được.

“Hai mươi tám nhịp thở!” Vương Mãi hỗn hển nói: “Người ban nãy to mồm thế, giờ chưa trụ nổi ba mươi nhịp, làm lão tử ta bị mất tiền.”

Diển Mãn bị đập khiến đầu óc u mê nhưng vẫn nghe rõ tiếng gầm của Vương Mãi.

Gượng đau, hắn đứng dậy, tay chỉ Vương Mãi nói: “Tên đen xì kia, dám lấy ta ra để cá cược sao?”

Đặng Phạm bình thản, “Diển công tử cái gì? Đến ta còn có thể trụ được tám mươi nhịp thở...”

“Các người...”

Diển Mãn tức giận hét lên, nhưng lại không nói được gì.

Hạ Hầu Lan cầm một chiếc khăn ướt bước tới, đưa cho Diển Mãn, vẻ mặt khẩn thiết, “Diển công tử, người khiến ta thất vọng quá. Ta còn cho rằng người có thể trụ được năm mươi nhịp thở, đâu ngờ hai mươi tám nhịp người đã... Ấy, lau mặt đi.”

Diển Mãn, mặt đỏ phừng phừng!

“Ta không tin, mấy túi cát rách, đừng tưởng làm khó được ta.”

Hắn quay người, trợn mắt nhìn chừng chừng mấy chục túi cát hồi lâu, sau đó gào to và lại lao vào.

Có điều lần này, Vương Mãi, Đặng Phạm và Hạ Hầu Lan rõ ràng không có hứng để xem. Mọi người đều quay đi làm tiếp việc của mình.

....

Hứa đô, đại sảnh phủ Hồ Bôn.

Đặng Tắc nhìn hai người đàn ông trước mặt, lịch sự nói: “Hai vị tiên sinh, Diển Trung Lang giờ không có trong phủ, nếu hai vị muốn tìm ngài, có thể dạo một vòng quanh phủ. Nếu không có việc gì gấp, cũng có thể đợi ở đây. Trước khi trời tối, chắc chắn ngài sẽ về.”

Người lớn tuổi hơn mỉm cười, “mạo muội hỏi quý tính đại danh của tiên sinh?”

“Tại hạ Đặng Tắc, là người lãnh nạn. Được Diển Trung Lang nhận, tạm thời đóng ở đây.”

“Đặng Tắc?” Chàng trai trẻ nhú mày, “hình như ta nghe thấy cái tên này rồi...”

“Mạo muội hỏi hai vị tiên sinh...”

Người đàn ông lớn tuổi mỉm cười, “Tại hạ Tuân Úc, tự Văn Nhược.”

Đặng Tắc nghe thế, giật mình vội đứng dậy, “là Đinh Xuyên Bát Long, Tuân Văn Nhược Tuân Thị Trung?”

Người đàn ông lớn tuổi gật đầu, khom người đáp lễ.

biglove

85. Chương 85: Cái Tên, Tuyệt Diệu Vô Cùng

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 85: Cái tên, tuyệt diệu vô cùng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Dinh Xuyên Tuân thị là một dòng họ lớn của Dự châu, thực lực vô cùng hùng hậu.

Hai đời con cháu có hơn mười người nổi tiếng thiên hạ. Trong đó có tám người tiếng tăm nhất, vì thế gọi là Tuân thị Bát Long. Tên Tuân Úc này chính là một trong số Bát Long.

Tuân Úc rất nhỏ, đã được mọi người cho là có tài vương tá.

Sau khi Đồng Trác vào kinh, hắn liền từ quan về quê, dẫn theo gia quyến tới Ký châu. Sau đó theo thời gian, Tuân Úc cho rằng Viên Thiệu không làm được chuyện lớn. Sau khi chửi hùa thảo phạt Đồng Trác, Tào Tháo đặt bản doanh ở quận Đông. Tuân Úc liền đi tới đó, nương nhờ chỗ Tào Tháo. Còn Tào Tháo cũng đặc biệt thích hắn, cho hắn giữ chức Tư mã. Năm đó Tuân Úc chỉ mới hai mươi chín tuổi, là danh sỹ đầu tiên có ý nghĩa thật sự trong doanh trại Tào Tháo. Về sau, Tuân Úc nhiều lần lập công, giới thiệu cho Tào Tháo rất nhiều người. Năm Kiến An thứ nhất, Tào Tháo nghênh phụng thiên tử, chính là do Tuân Úc đưa ra mưu sách. Sau khi rời đô tới Hứa Đô, Tào Tháo liền phong Tuân Úc làm thị trung kiêm chức thượng thư lệnh.

Đặng Tắc lớn như vậy rồi nhưng đây cũng là danh sỹ thật sự ý nghĩa trong số những người hắn tiếp xúc.

Chàng trai bên cạnh Tuân Úc cười nói: “Quách Gia bất tài, chỉ là quân sư tiếp rượu cho Tư Không.”

“Thì ra là quỷ tài Quách Phụng Hiếu?”

“Quỷ tài?”

Quách Giai ngây người, nhìn sang Đặng Tắc.

Tên là do Tào Bằng nhắc đến với Đặng Tắc.

Hai người có lần từng nói đến mưu sỹ trong doanh trại Tào Tháo, Tào Bằng đưa ra bốn người, đó là Tuân Úc, Quách Giai, Trình Dục và Tuân du. Đây cũng là bình luận của hậu thế, nói dưới thời Tào Tháo có năm đại mưu sỹ, ngoài bốn người này ra còn có một người nữa chưa từng quy phục. Đó là Giả Hủ.

Cũng trong cuộc tranh luận này, Tào Bằng đã nói ra tên của quỷ tài.

Tuân Úc không nhịn nổi cười khà khà, “Câu quỷ tài này của Đặng tiên sinh đúng là tuyệt hay. Phụng Hiếu có tầm nhìn xa, nhiều mưu lược, đúng là kỳ tài thiên hạ. Có điều, kỳ tài này lại không bao hàm hết ý bằng câu quỷ tài của tiên sinh... Chủ công nói, nếu Phụng Hiếu sinh ở đời Sở Hán, chưa chắc đã thua Trần Bình.”

Câu này khiến cho Quách Gia đỏ mặt xấu hổ.

Đặng Tắc thấy kỳ lạ: Không nghe nói Diên quân và hai người này có giao tình, sao lại...

Trong lúc đang nghi ngờ thì lại nghe Tuân Úc nói: “Ta nghe nói Quân Minh được kỳ nhân tương trợ, vì thế cùng Phụng Hiếu tới gặp ngài. Tiên sinh đừng trách, bọn ta không phải tìm Quân Minh, thực ra là tới vì tiên sinh.

“Vì ta mà tới?” Đặng Tắc vội xua tay, “hai vị tiên sinh khách khí rồi, Đặng Tắc chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, sao xứng được nhị vị xem trọng.”

Tuân Úc nói: “Tiên sinh đừng khách sáo, thực ra ta tới gặp tiên sinh là có một chuyện muốn hỏi.”

Trong lòng Đặng Tắc không khỏi bồn chồn...

Không có việc sẽ không tới, Tuân Úc và Quách Gia đột nhiên tới, khiến Đặng Tắc thấy bồn chồn.

Hắn không rõ hai người này rốt cuộc có mục đích gì, nhưng thâm cảm thấy, bọn họ có ý thăm dò. Thế nhưng thăm dò cái gì? Tại sao lại thăm dò? Đặng Tắc đoán không ra. Hắn vốn không phải là người nhanh trí, đối mặt với tình huống bất ngờ này, đương nhiên hơi chút hoảng loạn.

“Tiên sinh đại tài, Đặng Tắc đâu có tài có đức gì, không xứng được thị trung đại nhân hậu đãi thế.”

Đặng Tắc xuất thân hàn vi, mặc dù là người thôn Đặng ở Nam Dương nhưng lại chỉ là một nhánh nhỏ. Còn Tuân Úc xuất thân từ địa tộc Đinh Xuyên, từ nhỏ thân phận hiển hách, tài hoa, là danh sỹ khi đó. Nếu luận trong cửu phẩm của thời kỳ Ngụy Tấn, Đặng Tắc chắc chắn dưới tứ phẩm, thậm chí có thể là ngũ phẩm, lục phẩm; Còn Tuân Úc ở vị trí nhất phẩm, hai người khác biệt một trời một vực.

Tuân Úc vừa cười vừa nói: “Đặng tiên sinh đừng khách khí, xin hỏi tiên sinh đọc sách gì thế?”

Đây là cuốn sách ghi chép lời hỏi đáp giữa thầy và trò.

Đặng Tắc không dám cao ngạo, vội trả lời: “Tại hạ đọc Tiểu đồ luật.”

“Hả?”

Tuân Úc và Quách Gia nhìn nhau, ngấm ngấm gật đầu.

Tiểu đồ luật chính là hán luật mà Đỗ Diên Niên trong số mười một công thần của Kỳ Lân các nổi tiếng đã giải thích. Đỗ Diên Niên là con trai út của ngự sử đại phu Đỗ Chu thời Vũ Đế. Còn Đỗ Chu cũng là khốc lại có tiếng khi đó, cũng từng biên soạn hán luật. Để phân biệt hai cha con, mọi người gọi hán luật mà Đỗ Chu biên soạn là đại đồ luật, còn hán luật mà Đỗ Diên Niên biên soạn cũng chính là tiểu đồ luật.

Từ thời Đông Hán đến nay, đa phần lấy tiểu đồ luật làm chuẩn, hơn nữa còn kéo dài tới hiện nay.

Quách Gia hỏi: “Tiên sinh đang đọc tiểu đồ luật nào vậy?”

Tiểu đồ luật kéo dài hai trăm năm, đương nhiên xuất hiện nhiều thay đổi. Ví dụ Diên Úy Ngô Bình đời Thuận Đế, ba đời nghiên cứu tiểu đồ luật; Năm Vĩnh Bình, Quách Cung tương tự cũng nổi tiếng vì truyền dạy tiểu đồ luật, ông xử án ba mươi năm, môn đồ đông hơn mấy trăm người...

Người nghiên cứu cái này nhiều, ắt sẽ có nhiều chia rẽ.

Có cách nói Ngô môn đồ luật, Quách Thị Đồ Luật vẫn tồn tại song song tranh chấp lẫn nhau.

Đặng Tắc vò đầu, ngượng ngập nói: “Tại hạ đọc Trọng Tôn hán luật.”

Quách Gia nghe thấy liền bật cười.

Cái gọi là Trọng Tôn hán luật chính là tiểu đồ luật mà Quách Cung sửa chữa. Quách Cung, tự Trọng Tôn, người Đinh Xuyên.

Tuân Úc nhìn sang phía Quách Gia, cười nói: “Phụng Hiếu, không ngờ con cháu Quách Thị như ngươi lại bỏ không đọc tiểu đồ luật vốn vẫn được mọi người xem trọng.”

Đặng Tắc ngây người, “Quách Tế Tửu, phải chăng là con cháu của Đông Hải Công?”

Đông Hải Công là chỉ cha của Quách Cung tên là Quách Hoảng. Nghe nói Quách Hoảng xử án ba mươi năm, chưa từng xuất hiện một vụ án oan sai nào, được ví với cái tên Đông Hải nên mới có tôn hiệu Đông Hải Công. Tiểu đồ luật mà Quách Cung học đều lấy dựa vào việc xử án của cha mình là Quách Hoảng, năm Nguyên Hòa thứ ba đã sửa đổi điều thứ bốn mươi một trong luật lệnh, sửa trọng hình thành hình phạt nhẹ, chủ trương định án nên từ khoan dung tới nhẹ nhàng, được người đời ca tụng.

Mặt Quách Gia đỏ bừng, ấp úng nói: “Gia mặc dù là con cháu của Quách Thị nhưng lại không nghiên cứu sâu về hình luật.”

Đặng Tắc nghe thấy thế có đôi chút thất vọng.

Đồ đệ của cha con Quách Hoàng và Quách Cung lên tới hàng trăm người, cái Đặng Tắc học chỉ là một nhánh trong số hàng trăm người. Có thể nói, so với Trọng Tôn hán luật ban đầu đã có rất nhiều khác biệt lớn, vì thế luôn muốn nghiên cứu chuyên sâu hơn. Tuy nhiên Đặng Tắc cũng biết, Quách Gia không học hình luật, cũng có thể tha thứ được. Suy cho cùng xuất thân đại tộc, thêm nữa luật pháp cuối đời Đông Hán bại hoại, con cháu thế gia rất ít người tiếp xúc với điều này.

Đặng Tắc học hình luật cũng là bất đắc dĩ.

Hắn không tiếp xúc được tới học vấn cao sâu gì, chỉ là học luật pháp để mưu sinh.

Tuân Úc cười nói: “Nói thế tức là tiên sinh và Phụng Hiếu còn có tình đồng môn.”

“Không xứng, không xứng...”

Đặng Tắc luôn miệng khách sáo.

“Thị trung đại nhân đừng gọi ta là tiên sinh. Đặng Tắc tự là Thúc Tôn, đại nhân kêu tên tự của ta là được.”

“Đã thế ta cũng không khách khí” Tuân Úc trầm ngâm giây lát, nhìn sang Quách Gia. Trong khi đó Quách Gia lại gật đầu, cất lời nói: “Thúc Tôn hiền đệ, ta và Văn Nhược hôm nay tới, thực ra có một việc muốn thỉnh giáo. Chắc Thúc Tôn hiền đệ cũng biết, hiện Viên Thiệu dẫn đầu vùng Hà Sóc, lớn mạnh trong thiên hạ. Tư Không đại nhân dù chiếm giữ vùng Dự, Duyện nhưng đông có Lã Bố, nam có Trương Tú, không tránh khỏi có chút khó xử. Mấy hôm nay, động tĩnh của Tư Không đại nhân rất thất thường, mọi người đều cho rằng là vì lý do mất đi lợi ích ở chỗ Trương Tú. Hôm qua ta dò hỏi mới biết là vì một bức thư của Viên Thiệu... Tư Không đại nhân muốn thảo phạt Viên Bản Sơ nhưng lại lo không thể địch nổi, vì thế mà...”

“Hiền đệ, có cao kiến gì không?”

Tuân Úc nhìn Đặng Tắc chăm chú.

Đặng Tắc biết, đây có thể là một cơ hội quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Trước đây, dù được Mãn Sủng xem trọng nhưng suy cho cùng hắn ta chỉ là ngoại thần. Xét về địa vị, không thể nào sánh nổi với hai người đang đứng trước mặt.

Mặc dù không rõ, Tuân Úc và Quách Gia tại sao tới thỉnh giáo hắn nhưng trong lòng cũng thêm hưng phấn.

Đặng Tắc hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, lát sau mới đáp: “Thời cổ thành bại cuối cùng phải xem tài cán, vì thế người có tài năng có thể lấy yếu thắng mạnh, còn người bất tài thì từ mạnh biến thành yếu. Ví dụ về Cao Tổ và Tây Sở bá vương đã đủ chứng minh vấn đề... Viên Thiệu bên ngoài thì tỏ ra khoan dung nhưng là người đa nghi không quyết đoán. Xu thế dù mạnh nhưng lại khó duy trì lâu. Nước chảy tuy yếu, nước chảy đá mòn... Nay Tào Công như nước chảy, Viên Thiệu như dòng nước xiết. Dòng nước xiết không được lâu, còn nước chảy lại làm mòn đá. Tào Công muốn chinh phạt Viên Thiệu, cần phải từ từ. Trương Tú bất định, tranh đấu với Viên Thiệu, không tránh khỏi hậu phương bị xáo động, đây không phải là kế sách an toàn.”

Khuôn mặt Tuân Úc chợt nở nụ cười.

Hắn nhìn sang Quách Gia, đồng thời đứng dậy chấp tay: “Hôm nay được nghe lời Thúc Tôn, bỗng thấy trong lòng sáng ra.”

Đặng Tắc vội đứng dậy đáp lễ, mặt đỏ bừng...

Nói thực, hắn còn không rõ tình trạng giữa Viên và Tào. Hơn nữa với năng lực của hắn, cũng rất khó nhìn được đầu mối trong đó. May mà trước đây khi Tào Bằng tới nhờ cậy hắn, Đặng Tắc nghe Vương Mãnh nói, Tào Bằng từng đàm luận đại thế thiên hạ với Tư mã Huy và Bàng Quý, vì thế cũng có dò hỏi qua.

Khi đó Tào Bằng lập đi lập lại câu “thập thắng thập bại.”

Vì vậy mà nó đã để lại ấn tượng của Đặng Tắc rất sâu sắc.

Chỉ là ban nãy Tuân Úc hỏi hấn, hấn không nhớ ra nội dung cụ thể của thập thắng thập bại.

May sao Đặng Tắc cũng có lý giải riêng của mình về thập thắng thập bại, vậy nên sau vài phút suy ngẫm đã trình bày được quan điểm riêng.

Tuân Úc nói: “Hiện Quan Trung bất ổn, Khương Hồ và Lưu Quý Ngọc uy hiếp mọi lúc. Tư Không đại nhân chiếm giữ Dự, Duyên nhưng khó để bình ổn Quan Trung. Mạo muội hỏi Thúc Tôn hiền đệ, có cao kiến gì về chuyện này không?”

Nếu nói, câu hỏi của Quách Gia lúc trước là đại cục; Vậy thì câu hỏi hiện giờ của Tuân Úc lại đi vào chi tiết.

Đặng Tắc trầm ngâm không nói, “Quan Trung có rất nhiều tướng, chỉ là không thống nhất được với nhau. Thực ra muốn ổn định Quan Trung cũng không khó. Đầu tiên phải nhanh chóng loại bỏ Lý Thôi và Quách Dĩ; Thứ hai, sai người tới Hoài Nhu liên hòa với cao thủ. Như thế, dù không thể yên ổn lâu nhưng đã khiến chúng cân bằng với nhau, duy trì trung lập. Có điều, dùng cách này cần có một ứng cử viên thích hợp, tiếc rằng tại hạ hiểu biết nông cạn, khó nói ra tên người phù hợp.”

Tuân Úc mắt lim dim, trầm ngâm không nói.

Sau khi đưa mắt sang nhìn Quách Gia, hấn gật đầu, đột nhiên đứng dậy chấp tay nói: “Hôm nay mạo muội tới làm phiền, khiến Thúc Tôn lỡ không ít việc. Ta và Phụng Hiếu xin cáo từ trước, khi nào rảnh rỗi, Thúc Tôn đừng ngại tới chỗ bọn ta, đôi bên gần gũi hơn mới được.”

Quách Gia cũng nói: “Đúng, thế, dù ta chưa học hình luật nhưng gia tổ cũng để lại sử sách ghi chép. Nếu Thúc Tôn có hứng thú, ta sẽ về mang tới những cuốn sách này... Kha kha, chúng ta cũng coi như là đồng môn, sau này nên gặp gỡ nhiều hơn nữa.”

Đặng Tắc mừng ra mặt, chấp tay cảm tạ.

Tuân Úc và Quách Gia sánh vai bước ra khỏi phủ Hồ Bi, nhưng lại không về phủ Xa Kỵ.

Hai người vừa đi vừa thăm thì.

“Văn Nhược, Đặng Tắc thế nào?”

“Có kiến thức, hơn nữa có tài.” Tuân Úc đáp:

“như đã nói, ý kiến hai ta đồng nhất, đáng để tiến cử. Có điều, suy cho cùng hấn từ quận Nam Dương tới, tốt nhất vẫn nên quan sát đã. Chi bằng thế này, ta cho người tới Cức Dương dò hỏi đã?”

“Cách này hay, người này dù không có tài vương tá nhưng có khả năng cơ biến... ban nãy ta nhớ ra, trước đây lúc xảy ra loạn Lang Lăng, Mãn Bá Ninh từng cử một người họ Tào làm đốc bưu, sự việc sau đó được giải quyết dễ dàng. Người đó hình như tên là Đặng Tắc.”

“Sao?”

“Vì việc này, Tuân Tập còn cử hấn người tới dò hỏi, Công Đạt còn từng hỏi ta một lần, chỉ là khi đó ta không để ý.”

Tuân Úc xoa má nhè nhẹ, “nói thế, Đặng Thúc Tôn này quả là có bản lĩnh.”

“Ừ, có điều như người nói, quan sát thêm đã.”

Chuyến viếng thăm bất ngờ của Tuân Úc và Quách Gia khiến Đặng Tắc rất căng thẳng.

Hấn cũng không biết, rốt cuộc hấn ứng phó ra sao, có hợp với suy nghĩ của Tuân Úc và Quách Gia không. Mang tâm trạng thấp thỏm, hấn đợi hai ngày. Trong hai hôm đó, Tuân Úc không hề xuất hiện. Còn Quách Gia nói được là làm được, hấn cử người mang đến rất nhiều quyển sách và tài liệu ghi chép mà Quách Cung để lại. Trong lòng Đặng Tắc có chút thất vọng nhưng rất nhanh đã bị thu hút bởi những quyển sách đó và dẹp chuyện này sang một bên.

Còn Tào Bằng không rõ lắm về chuyện này.

Đặng Tắc là người rất cẩn thận, chuyển viếng thăm của Tuân Úc và Quách Gia, trước khi hắn chưa làm rõ ý đồ của họ thì cũng không muốn nói cho người khác.

Bản thân Tào Bằng lại rơi vào một chuyện rắc rối.

Điền Mãn sau khi thất bại trong cuộc thách đấu, hình như trở nên cứng đầu hơn.

Mỗi sáng đều chạy tới Ô Bảo, trước tiên là xem Tào Cấp rèn đao, sau đó lại kéo Tào Bằng ra tập.

Ban đầu, Điền Mãn lao vào ầm ầm, nhưng thường kiên trì không được bao lâu đã bị đập cho mặt mũi sưng húp...

Tuy nhiên cùng với sự quen thuộc của Điền Mãn đối với trận cát, và sau khi hắn ngắm quan sát cách xông vào của Tào Bằng đã nghĩ ra được một số môn đạo.

Sau ba ngày tập, Điền Mãn đã có thể trụ được một tuần trà.

Suy cho cùng, hắn được người chỉ bảo và cũng có tinh thần cầu tiến, tốc độ lao vào trận cát rất nhanh đã đuổi kịp được Vương Mãi và Đặng Phạm. Mặc dù không đạt được trình độ như Tào Bằng nhưng quả thực tiến bộ rất nhanh, võ công của hắn vốn không kém, sau khi luyện tập với các túi cát, cơ thể khéo léo hơn và linh hoạt hơn trước nhiều. Hiệu quả trông thấy rõ rệt, đương nhiên Điền Mãn cực kỳ hưng phấn.

Đồng thời lúc này, tên của Tào Cấp ngày càng nổi tiếng trong đô thành.

Trong giới làm ăn đã lưu truyền rất nhiều phiên bản liên quan đến Tào Cấp. Có chuyện kể, hắn là lưỡi câu của Mạc gia, có người nói ông là hậu duệ của tôn sư nghề rèn... Thậm chí còn có lời đồn, nói Tào Cấp biết phép thần tiên, có được bí pháp thần tiên nên rèn đao dễ như trở bàn tay. Các tin đồn càng ngày càng lan rộng đến nỗi về sau không thể dập tắt được, từ Hứa Đô lan truyền ra bên ngoài.

Ngay cả Tào Tháo cũng bắt đầu chú ý tới chuyện này.

Có điều hắn không đi dò hỏi Điền Vi, chỉ muốn xem cuối cùng chuyện này sẽ kết thúc ra sao...

Như vậy, bất giác thời gian đã vào giữa hạ.

Xuân đi hạ tới, thời tiết dần nóng lên. Mặt trời gay gắt chiếu xuống. Cho dù ngồi trong bóng râm cũng khiến người ta có cảm giác như ngồi trong lò lửa.

Tháng năm năm Kiến An thứ hai, Lưu Biểu cử Đặng Tể tiến đánh Lang Lăng.

Người đứng đầu Lang Lăng là Tuân Tập vội vã ứng chiến, trong lúc bất cẩn bị Đặng Tể mai phục, chết trận ở dưới chân núi Quả Sơn.

Tin tức truyền tới Hứa Đô, Tào Tháo vô cùng giận dữ. Hắn vốn định chinh phạt Lã Bố, nhưng vì chuyện này đành phải thay đổi kế hoạch.

Trong tháng năm, Tào Tháo hạ lệnh cho Thái thú quận Nhữ Nam là Mãn Sùng đưa quân tới Quả Sơn.

Sau đó hắn đích thân giám sát, lấy Mãn Sùng làm tiên phong, tấn công mạnh vào quận Nam Dương, chỉ trong mấy ngày đã công phá được Phục Dương. Sau khi Đặng Tể đại thắng ở Lang Lăng, không tránh khỏi sự đắc ý. Nhưng lập tức, hắn đã bị Mãn Sùng đánh bại, thất thủ trở về, cuối cùng rút lui trấn giữ huyện Hồ Dương, phòng thủ nghiêm ngặt...

Tào Tháo thâm nhập sâu vào Nam Dương, tuyên chiến với Lưu Biểu.

Lưu Biểu nổi trận lôi đình, nhưng trước xu thế xuất binh mạnh mẽ lần này của Tào Tháo, hắn cũng phải thận trọng...

“A Phúc”

Sáng ra, Điền Mãn đã tới Ô Bảo tìm Tào Bằng.

Tiếp xúc hơn một tháng khiến cho Điền Mãn thân mật với Tào Bằng hơn. Lúc đầu, hắn cũng hơi coi thường Tào Bằng, nghĩ hắn không lợi hại như cha mình đã nói. Tuy nhiên theo thời gian, thời gian tiếp xúc với

Tào Bằng nhiều hơn đã dần thay đổi thái độ của hắn. Đừng thấy Tào Bằng nhỏ tuổi, hơn nữa gầy yếu hơn hắn. Nhưng hiểu biết lại hơn Điển Mãn rất nhiều.

Thêm vào đó Đặng Tắc và Quách Gia qua lại vài lần khiến Điển Vi càng coi trọng người này.

Điển Mãn đối với Tào Bằng bắt đầu có sự khâm phục...

Tào Bằng vừa kết thúc buổi tập sáng, đang chuẩn bị tới lò rèn giúp đỡ.

“A Mãn, việc gì thế?”

“Người có thể giúp ta không?”

Điển Mãn nay cũng không để ý tới việc Tào Bằng gọi tên hồi nhỏ của hắn, mà nhìn Tào Bằng với ánh mắt khẩn cầu.

Tào Bằng ngạc nhiên: “Giúp người? Người làm sao?”

“À... vẫn là cha ta” Điển Mãn thở dài, “người cũng biết, lần này chủ công xuất binh tới Nam Dương lại không mang cha ta theo, mà chọn Hứa Chử. Hai ngày nay cha ta không vui, luôn mồm nói chủ công không tin tưởng ông, xuất binh không dẫn ông đi cùng. Ở nhà uống say mèm... Ta thấy tâm trạng ông u uất nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào. Người thông minh hơn ta, giúp ta nghĩ cách đi?”

Tào Bằng nghe thế chợt hoảng hốt.

Lần này Tào Tháo chinh phạt huyện Hồ Dương, không dẫn Điển Vi theo mà chọn Hứa Chử.

Vì thế Điển Vi khó chịu, bản tính cáu giận bùng lên, không thể kiềm chế nổi.

Tào Bằng nghĩ một lát bèn gật đầu đáp: “Ta cũng định vào thành một chuyến. Có ngày không bái kiến Điển thúc phụ, đúng lúc có thể thăm dò một chút.”

“Cùng đi, cùng đi.”

Vương Mãi vừa nghe Tào Bằng muốn đi, chợt hứng khởi hơn.

“Biến... đi về luyện công” Tào Bằng không khách khí nói: “Nếu người không thể trụ được một tuần hương trong trận cát, đừng nghĩ đến chuyện đi.”

“Hả?”

Vương Mãi xị mặt.

“A Phúc, ta đã gần bốn mươi ngày không ra ngoài rồi, để ta đi một chuyến đi.”

“Đừng nằm mơ” Tào Bằng nói, hét về phía Hạ Hầu Lan: “Hạ Hầu, trông chừng hắn, nếu dám trốn đi, cần thận ta tính với người.”

Vương Mãi xị mặt, đành phải từ bỏ.

Tào Bằng thay một chiếc áo trắng, cùng Điển Vi ra khỏi Ô Bảo.

Hai người lên ngựa, lao thẳng về Hứa Đô. Không lâu sau đã tới ngoài thành Hứa Đô...

Điển Mãn cũng khá nổi tiếng ở Hứa Đô, vì thế môn bá không cản lại. Hai người rất nhanh đã tới ngoài cửa phủ Hồ Bôn, lại thấy Đặng Tắc đang rảo bước ra khỏi phủ.

“Anh rể, anh sắp đi sao?”

Đặng Tắc cười, “A Phúc, sao đệ lại tới đây? Ta đã hẹn bạn, đang chuẩn bị đi.”

“Điển thúc phụ ở nhà không?”

Đặng Tắc nhăn mũi, “luyện công trong sân. Tình hình hôm nay rất tốt, từ sáng tới giờ chưa uống rượu... đệ tới đúng lúc lắm, đi thăm ông ấy đi.”

Tào Bằng cũng không hỏi Đặng Tắc đi đâu, chấp tay cùng Điển Mãn đi vào phủ.

biglove

86. Chương 86.1: Tuyệt Không Thể Tả

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 86.1: Tuyệt không thể tả

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

So với một tháng trước, phủ Hồ Bôn còn vắng vẻ yên tĩnh, nay trong phủ đã sôi động hơn, nô bộc tỳ nữ cũng tăng lên.

Điền Mãn dẫn Tào Bằng tới thẳng sân.

Vừa tới đã nghe thấy tiếng gió rì rào trong sân, tiếng hồ gầm liên tục vang lên.

Điền Vi cúi trần, để lộ ra cơ bắp đen xì, rắn chắc. Một đôi kích bay lên xuống vèo vèo trong tay.

Tào Bằng và Điền Mãn đứng ở cửa, cũng không tiến vào trong.

Người như Điền Vi, khi luyện võ công vẫn nên tránh xa một chút sẽ an toàn hơn.

Đôi kích của Điền Vi bay qua bay lại rất đẹp, qua nhiều năm chiến đấu giúp các chiêu đánh của ông tràn đầy sát khí, khiến người khác không dám lại gần.

Kể cả Điền Mãn đã quen với việc luyện võ của Điền Vi cũng bị sát khí đó dọa cho xanh mặt.

Trái lại Tào Bằng say mê nhìn, như thể không hề chịu ảnh hưởng của sát khí đó. Xem tới đây, Điền Mãn đã thêm mấy phần kính phục.

- Hay.

Điền Vi thu kích lại, lập tức Tào Bằng vỗ tay khen ngợi.

- A Phúc, sao người lại tới?

Tào Bằng vừa cười vừa nói:

- Lâu không gặp thúc phụ, trong lòng nhớ mong. Hôm nay đúng lúc phải vào thành giải quyết công chuyện nên tiện thể tới thăm.

- Ha ha ha, tên tiểu tử này cũng biết ăn nói.

Điền Vi cười sảng khoái, nhìn sắc mặt xanh xao của Điền Mãn, lập tức trùng mặt xuống.

Võ nghệ của Điền Mãn quả thực không kém, đã đạt tới đỉnh cao dịch cốt, lúc nào cũng có thể đột phá cổ chai.

Nhưng suy cho cùng được lớn lên trong sự chiều chuộng nên không so được với Điền Vi trước đây, khỏe mạnh vạm vỡ, phiêu lưu bốn phương. Không được ra chiến trường, chưa từng tới biên cương chiến đấu thì võ nghệ giỏi thế nào cũng vô ích.

- A Mãn, sao lâu thế rồi vẫn là dáng vẻ không tiến bộ này vậy.

Điền Mãn cúi đầu im lặng.

Đối với Điền Vi, hắn luôn sợ sệt...

Tào Bằng cười nói:

- Thúc phụ, người đừng trách A Mãn ca. Giờ huynh ấy tiến bộ rất nhiều, có thể trụ được một tuần hương trong trận cát, chỉ là ít được trải nghiệm mà thôi.

- Hừm.

Sắc mặt Điển Vi dịu lại:

- A Phúc, người vào thành mua gì?

- Kha kha, mua một ít thảo dược.

- Thảo dược? Bị bệnh à?

Tào Bằng vội lắc đầu:

- Không phải mắc bệnh mà là chuẩn bị luyện công... Thúc phụ, nghe A Mãn ca nói, gần đây người ngày nào cũng uống rượu, phải chăng tâm trạng không vui?

Điển Vi cũng người lập tức trợn mắt nhìn Điển Mãn.

- Thúc phụ, người đừng trách A Mãn ca, huynh ấy quan tâm đến người mà...

Câu này nói ra khiến lòng Điển Vi ảm đạm, ánh mắt nhìn Điển Mãn đã dịu dàng hơn nhiều.

Hắn lau mồ hôi trên người, ngồi xuống một cái đình nhỏ trong sân, khẽ thở dài.

- A Phúc, người đánh giá xem, từ khi ta theo chủ công đến nay, chinh phạt Từ châu, tiến đánh Bộc Dương, lớn nhỏ gần trăm trận, chủ công đều dẫn ta theo. Riêng lần này, ngài chỉ dẫn Hứa Chữ đi. Ta nghĩ mãi không ra, tại sao không dẫn ta theo mà dẫn con hổ đàn độn đó?

Tào Bằng cũng ngồi trong đình nghĩ ngợi, đột nhiên hắn nở nụ cười.

- Thúc phụ, giờ người giữ chức quan gì?

Điển Vi ngạc nhiên nhìn Tào Bằng, “tên tiểu tử này, biết rõ còn hỏi. Hồ Bôn trung lang tướng.”

- Chuyện Tào Công giao cho người, người đã hoàn thành chưa?

- Chuyện gì?

Tào Bằng đập tay vào đầu bất lực

- Thúc phụ, người là Hồ Bôn trung lang tướng, đương nhiên là xây dựng quân Hồ Bôn. Hầu hết lính của người đã đồng đều, nhưng đã từng huấn luyện chưa? Có thể lâm trận là chém giết?

Điển Vi tròn mắt, quát lớn:

- Trong quân Hồ Bôn của ta đều là đại trượng phu, đâu có ai không cầm đao giết người?

- Giết người là giết người, nhưng huấn luyện là huấn luyện... chẳng lẽ khó sao, ra trận, người muốn bộ khúc của người xông lên rối loạn như bầy ong vỡ tổ sao?

- Điều này...

- Thúc phụ, thống lĩnh quân đội không hề đơn giản. Không chỉ muốn sỹ tốt dũng cảm mà còn cần hiểu ra lệnh, cầm đoán, hiểu đạo tiến thoái. Khi tiến công, tiến thẳng dũng mãnh; Khi rút lui, hàng ngũ không loạn. Khi phòng thủ vô cùng vững chắc... Những điều này, người đã từng để ý chưa?

- Điều này...

- Thúc phụ, chủ công không dẫn người đi là hy vọng người thao diễn tốt quân Hồ Bôn. Không phải hắn ta lạnh nhạt với người, mà càng xem trọng người hơn so với trước đây.

Điển Vi nghe vậy không khỏi trầm tư suy nghĩ...

Lâu sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ hỏi:

- A Phúc, người gợi ý cho ta đi, ta nên luyện binh thể nào?

Tào Bằng ngỡ ngác. Luyện binh, trị quân? Việc này có vẻ rất khó trong thời điểm này. Đúng là Tào Bằng đi xuyên thời gian, nhưng cũng chỉ là một cảnh sát, chưa từng biết chuyện dàn binh bố trận.

Điển Vi trờng mắt, vẻ mặt chờ đợi. Còn Điển Mãn thì lại nháy mắt, khiến Tào Bằng sờn tóc gáy. Sớm biết rằng phải học theo Ngụy Diên. Chỉ ít ở phương diện trị binh, Ngụy Duyên tuyệt đối giỏi giang hơn Tào Bằng gấp trăm lần. Đáng tiếc là hiện giờ Ngụy Diên đang ở Nhữ Nam, nghe đâu rất được Mãn Sủng tin cậy, đoán chừng không bao lâu sẽ dành một chức vụ quan trọng như Tư Mã.

- A Phúc, ngươi có biện pháp nào không?

- Có.

Tào Bằng kiên trì, cần rằng mạnh mẽ trả lời. Xem ra việc này rất cấp thiết...

- Điển thúc phụ, phương pháp luyện binh trị quân không thể thoáng cái có thể nghĩ ra được. Hay để ta trở về suy nghĩ kỹ lưỡng, có được không?

Điển Vi gật đầu liên tục như con gà con mổ.

- Nhưng cần phải nhanh lên một chút. Thời gian không còn nhiều.

Vậy ngươi cũng biết là thời gian không còn nhiều ư? Tào Bằng cố cười gượng. Sớm biết như vậy, sao lúc trước ngươi không đi? Ban đầu hẳn chỉ định qua đây khuyên giải Điển Vi một chút, không nghĩ rằng bản thân bị lôi kéo vào trong việc này. Tào Bằng đầy ắp tâm sự, cáo từ Phủ Hồ Bôn ra về.

Điển Vi cũng biết ý, bảo Điển Mãn đến hiệu thuốc lớn nhất. Tào Bằng muốn mua thảo dược gì thì ghi vào sổ cho Phủ Hồ Bôn thanh toán. Tào Bằng mua thuốc không phải vì bị ốm đau gì mà vì gần đây hẳn cảm thấy khí huyết đạt tới nút thắt, muốn đột phá nên phải mượn thuốc để hỗ trợ. Kiếp trước lão võ sư đã cho hẳn một toa thuốc có thể rèn luyện gân cốt, cường tráng khí huyết.

Tào Bằng cũng không hề khách khí, mua thảo dược xong thì trở về

Ô Bảo. Luyện binh, trị quân... Nên bắt tay vào làm thế nào đây? Tào Bằng trở lại Ô bảo, trầm tư suy nghĩ mà không tìm ra một ý nào.

Hắn ngồi một mình ngỡ ngác trong thư phòng, lật xem cuốn sách trên bàn. Đây là cuốn “Tư Mã pháp” lấy từ trong phòng của Đặng Tắc theo, cũng là một cuốn binh pháp rất phổ biến trong thời kỳ nhà Hán. “Tôn Võ mười ba chương”? Thời hậu thế có thể dễ dàng thấy được cuốn này ở khắp nơi. Nhưng ở thời đại này không phải là mọi người ai cũng có thể có được, thế nhưng Điển Vi lại có điều kiện có cuốn sách này. Có điều đáng tiếc là hẳn có vẻ không ưu ái quyển sách. Trong nhà hầu như không hề có tàng thư gì cả.

Tào Bằng có thể tìm được cuốn “Tư Mã pháp” này thật không dễ dàng. Tào Bằng có phần khó hiểu khi nhìn những văn tự lạ cùng những câu văn ở mặt trên quyển sách. Nếu như trong tay có một bộ “Mạnh Đức” thì tốt bao nhiêu. Được rồi. Cũng không biết Tào Tháo bây giờ đã bắt đầu biên soạn cuốn Mạnh Đức hay chưa?

Trong lịch sử ghi chép, Tào Tháo có một bộ binh thư. Nhưng đáng tiếc là về sau đã bị Trương Tùng hủy đi khi giận dữ. Bây giờ mình sống lại thì có thể bảo vệ bộ binh thư ấy không?

Tào Bằng thỉnh linh lắc đầu không muốn nghĩ làm sao để luyện binh trị quân, làm sao để giữ cuốn Mạnh Đức... Tập trung tinh thần, tập trung tinh thần. Ngay lúc Tào Bằng đang lúng túng thì chợt nghe ngoài phòng có tiếng hoan hô vọng đến.

- Thành công! Thành công!

Tào Bằng ngăn người đứng dậy ra khỏi phòng. Không đợi hẳn mở miệng hỏi, Vương Mãi từ lò chạy như bay đến, từ rất xa đã hô:

- A Phúc, thúc phụ thành công rồi.

- Thành công cái gì?

- Đao, đao, đao...

Vương Mãi kích động nói không nên lời, lắp bắp một lát cũng không nói rõ được gì. Nhưng may là Tào Bằng thính tai nghe rõ, nắm chặt cánh tay Vương Mãi:

- Người nói là cha ta đã rèn đao thành công?

Vương Mãi hưng phấn gật đầu liên tục. Không đợi hắn mở miệng, Tào Bằng đã chạy theo hắn đến hướng lò rèn.

Trong lò rèn, tiếng hoan hô như sấm dậy. Hạ Hầu Lan cùng Chu Thương đang phấn khởi hò reo. Tào Cấp vẻ mặt xúc động. Trong tay của ông ta nắm một thanh hoán thủ đao lớn bốn thước, ánh mắt ngấn lệ. Cuối cùng cũng đã tìm ra được phương pháp hoàn chỉnh để rèn hoán thủ đao.

Đao dài bốn thước ba tấc, không đến chín mươi centimet. Chuôi đao dài hai mươi centimet, tròn vành vạnh. Nước sơn đen trên chuôi đao làm bằng gỗ đào, nhìn qua vô cùng đẹp. So với những thanh hoán thủ đao khác, chuôi của hoán thủ đao này có thêm một phần thủ mộc bảo vệ tay có thể ngăn cho máu chảy trên chuôi đao. Thủ Mộc có đường vòng cung mượt mà, lớn khoảng tám mươi centimet trên thân đao thon dài. Lưỡi đao có dáng hơi cong, có thể tăng lực chém thêm lợi hại. Bề rộng đao chừng ba ngón tay, thân đao rọi ra một ánh sáng hồng yêu dị. Ánh sáng từ lưỡi đao tỏa ra một màu máu, khiến người ta phải khiếp sợ. Hai bên đao có một cái rãnh để máu có thể chảy nhanh hơn. Tổng thể mà nói, chỉ cần nhìn cây hoán thủ đao thì cũng có thể biết được đó là một tác phẩm thượng thừa.

Trên cái bàn trong bếp lò đã xếp chồng hai mươi miếng sắt, nhưng có điều mười miếng sắt bên trên đã rách thành hai nửa.

- Bằng nhi, mười lớp, mười lớp đấy!

Tào Cấp nhìn thấy Tào Bằng thì vô cùng kích động, gọi như điên.

Mười miếng? Tào Bằng ngẩn ra đưa tay tiếp nhận hoán thủ đao trong tay Tào Cấp.

Hoán thủ đao này có thể nói là tâm sức kết hợp của hai cha con Tào Cấp và Tào Bằng. Từ dáng đao, đúc, rèn luyện, toàn bộ quá trình đều có Tào Bằng tham dự trong đó. Trên cán bản, hoán thủ đao có thêm một mộc quache tay, có rãnh máu đã trở thành một thiết kế đặc trưng cho các loại cương đao về sau. Đồng thời Tào Cấp cũng đã qua nhiều lần thí nghiệm, giữa những lần tôi thép đã thêm cả ngũ sinh chi huyết⁽¹⁾ để hoàn thiện thần khí của đao.

Chú thích người dịch:

(1) Ngũ sinh chi huyết: dùng năm loại máu của động vật để hiến tế. Thông thường có thể dùng 3 cách: “cừ, bò, lợn rừng, chó, gà” hoặc “hươu, nai, hoẵng, sói, thỏ” hoặc “hươu, nai, gấu, lợn rừng, sói”

biglove

87. Chương 86: Tuyệt Không Thể Tả (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 86: Tuyệt không thể tả (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Cổ nhân chú bình luôn coi trọng huyết tể. Theo Âu Dã Tử, Can Tương Mạc Tà cái nào cũng như là truyền thuyết. Đó là lý do vì sao phương pháp huyết tể đã thấm sâu vào xương tủy của các thợ thủ công thời đại này. Mặc dù phương pháp ngũ sinh tôi thép rất nguy hiểm nhưng Tào Cấp vẫn không kìm lòng được, vẫn muốn duy trì thói quen huyết tể. Cho nên giữa ngũ sinh chi huyết, tăng thêm năm phần máu. Đây cũng có

thể là nguyên nhân khi rèn ra hoán thủ đao thì đao có phần kém sáng bóng, nhưng lại có vài phần huyết khí.

- Đao này có thể chém được mười miếng sắt?

Chu Thương lớn tiếng nói:

- Không sai. Vừa rồi Tào đại ca đã thử qua, có thể xé rách mười lớp áo.

Ba miếng và mười miếng nghe qua thì cũng không có gì chênh lệch lớn. Nhưng trên trên thực tế có sự khác biệt lớn. Tào Bằng cầm cương đao, đi tới bên cạnh cái bàn gỗ, vận đủ khí rồi chém xuống một đao. Những tiếng răng rắc vang lên, miếng giáp đều vỡ hết.

- Hảo đao. Quả thật đúng là một hảo đao.

Tào Bằng không nhịn được lời khen tụng.

- Cha, lần này rèn ra bao nhiêu đao?

Tào Cấp vẫy tay, mấy người theo Hạ Hầu Lan vào trong lò lấy ra mười hai hoán thủ đao có kiểu giống nhau.

- Nếu như cũng có một chút, đến tháng sau thì có thể rèn ra được bao nhiêu?

Tào Cấp nói:

- Trước mắt, cộng cả bốn mươi phôi đao, nếu như nói là gấp rút khẩn trương, phỏng chừng đến tháng sau có thể rèn ra hai mươi đao...

Hai mươi? Trong đầu Tào Bằng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

- Ba mươi sáu.

- Hả?

- Cha, chúng ta làm ra ba mươi sáu hảo đao, ứng với số thiên cương(2)

Về phần chấn hăng hái trên mặt Tào Cấp từ từ mất hẳn. Ông trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Bằng nhi, vừa rồi ta nói hai mươi thanh đao là giới hạn người thường có thể làm được. Nếu làm nhiều hơn... Ta nghĩ là không có cách nào bảo đảm tiêu chuẩn.

Tào Bằng cười nói:

- Cha, con yêu cầu như vậy tất nhiên là có lý do. Được rồi. Vậy trên mười hai sống đao này đều khắc ký hiệu đao. Lát nữa ta sẽ đem chữ để viết lên đao ra đây, sau đó trên mỗi bả đao đều phải khắc loại chữ viết này. Hạ Hầu, trời sáng thì ngươi hãy lập tức vào thành tìm Điển Trung Lang về đây. Nhớ kỹ là phải lan truyền ra khắp nơi là mời Điển Trung Lang thử đao.

Hạ Hầu Lan lập tức vâng lời, phần chấn cầm đao trở lại bên trong lò. Chu Thương đứng bên cạnh, ánh mắt sáng rực tỏ vẻ thèm muốn...

Mấy ngày nay đi cùng Chu Thương và tiếp xúc với hắn, Tào Bằng cũng đại để hiểu rõ con người hắn. Đây là kiểu người bộc trực, thẳng lòng, không có gì loanh quanh bất trắc. Hắn nói trước kia không muốn làm quân sĩ cùng là lời từ đáy lòng. Theo lời giải thích của Chu Thương, trong hàng ngũ quân sĩ tức vạ, tuy rằng có thể thường xuyên tiếp xúc với Tào Tháo nhưng lại ít có cơ hội chiến đấu. Mà Chu Thương là một người hiếu chiến điển hình. Không chỉ có Chu Thương, những người trên núi Thổ Phục phần lớn đều như vậy. Cho nên Điển Vi chiêu mộ dũng sĩ chỉ ba mươi mấy người của núi Thổ Phục tham gia mà thôi. Những người còn lại có tuổi tác lớn, đều không đạt tiêu chuẩn. Nếu tính người bằng lòng đi theo Chu Thương thì cũng có khoảng ba mươi người, đều cùng Chu Thương chờ đợi cơ hội.

- Tào đại ca...

- Hử?

Chu Thương gãi gãi đầu, ấp a ập úng nói:

- Ta có thể xin người một việc không?

- Chuyện gì?

- Nếu người có rồi thì rèn giúp ta một đại đao như thế... Ta, ta, ta yêu cầu không cao, có thể đâm qua ba lớp áo giáp là hài lòng thỏa dạ rồi.

Sở dĩ hắn nói như vậy vì Chu Thương hiểu rõ là rèn một hảo đao là rất giá trị. Không nói là hắn mua không nổi, cho dù đi mua cũng không chỗ nào bán. Có thể thấy là nếu Tào Cấp có thể rèn ra ba mươi sáu đao thì ông ta sẽ có tiếng tăm. Ngẫm lại thật khiến người ta kinh ngạc. Khi đó thì người muốn tìm Tào Cấp rèn đao phải xếp hàng dài đến tận Lạc Dương.

Vậy mà Tào gia cười lớn một tiếng rồi vỗ vai Chu Thương.

- Lão Chu, người nói gì vậy? Chúng ta là huynh đệ trong nhà, ta hoặc là không rèn, mà đã rèn thì phải rèn ra đao tốt.

Trong lời nói lộ ra vẻ tự tin mạnh mẽ. Con người là như vậy. Kể vô tích sự càng thất bại thì càng mất tự tin. Chỉ khi nào thành công thì lòng tự tin mới được củng cố, cả diện mạo đều trở nên sáng bừng lên. Nhìn Tào Cấp lúc này đâu còn giống kẻ sợ hãi rụt rè ở trấn Trung Dương nữa chứ?

Tào Bằng cầm cương đao trong tay cũng nở nụ cười.

- Tào đại ca...

- Được rồi. Ta không nói lời xa lạ với huynh đệ trong nhà.” Tào Cấp vỗ vai Chu Thương, quay đầu hô: “Trước tiên cứ đem đao vào trong, đến ngày mai xem tình hình thế nào. Bằng nhi, nếu người muốn có ba mươi sáu đao thì ta đây cũng sẽ liều mạng làm ra.

Tào Bằng cười hình híc, nhìn cương đao một chút thì đột nhiên có một ý nghĩ.

- Nghe nói chưa có vị tôn sư họ Tào nào làm ra bảo đao.

- Đúng vậy. Ta nghe nói có một loại có thể chém qua ba lớp giáp. Nghe đâu ngay cả Thị Trung đại nhân cũng đã biết rồi. Sáng sớm nay đã có người đến Phủ Hồ Bôn để yêu cầu thử đao.

- Đâu chỉ là thử đao. Thị Trung đại nhân còn thỉnh cầu tôn sư rèn đao cho ngài.

Tin tức Tào Cấp rèn đao giống như có cánh, trong một ngày đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Cái tên Tào tôn sư đã nhanh chóng được mọi người đều biết. Nếu người hỏi “Tào tôn sư” là ai? Thì đoán chừng mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn người, sau một hồi nói văng nước miếng còn quăng cho một cái nhìn trừng trừng.

Tào Cấp thực sự đã nổi danh. Tuy rằng đao hắn rèn ra còn chưa để mọi người thấy, nhưng trên khắp cả phố đã vô cùng náo nhiệt. Cũng không biết là người nào mở đầu lên tiếng rằng nếu ai mà mang ra được bảo đao do Tào Cấp rèn thì sẽ nguyện mang cả 2 vạn lượng vàng ra đổi.

- Hai vạn lượng vàng? Người này điên rồi à.

- Điên rồi? Bên cạnh lập tức có người nói: Nếu người có thể dùng hai vạn lượng vàng đổi lấy một thiên cương đao thì ta cho người bốn vạn lượng.

- Thiên cương đao?

- Không hiểu à. Hà hà. Có người nói Tào tôn sư rèn đao lần này tạo ra ứng với thiên cương địa sát. Ba mươi sáu thiên cương đao, mỗi một thanh ứng với một sao trong ba mươi sáu sao. Loại đao này không chỉ chém sắt như chém bùn mà còn chứa thần khí của sao, uy lực vô cùng. Nếu không có ba mươi sáu tinh quân trên đời, ai có thể dùng?

- Có chuyện này sao?

Người kia vừa mở miệng hỏi thì lập tức bên cạnh có một cụ già tóc bạc đứng ra nói;

- Thật là kiến thức người nông cạn... Thị Trung đại nhân vốn muốn tự mình thử đao, lại suýt nữa tự mình bị thương. Đao này thật đúng là có linh tính mà.

- Đúng vậy, đúng vậy. Nghe nói Thị Trung đại nhân còn mời con rể của Tào tôn sư đến uống rượu, nguyên lấy vạn kim để cầu một thanh đao.

Người vừa hỏi liền trợn mắt nhếch miệng...

- Thúc tôn hử. Ta cầu đao với người bao giờ ?

Trên đường đi tới Ô bảo, Tuân Úc không nhịn được cười trêu ghẹo Đặng Tắc. Thời gian gặp gỡ tiếp xúc với Đặng Tắc đã tăng không ít thiện cảm của Tuân Úc với hắn. Dọc đường đi, gã không nhịn được bèn trêu:

- Ta chỉ cùng người uống một chén rượu mà thôi, nhưng lại thành tình huống này. Thúc tôn, người cần phải đền bù cho ta, hay là xin nhạc phụ của người cho ta một thanh đao?

- Văn Nhược, người đừng nghĩ thế.

Không đợi Đặng Tắc trả lời thì nghe Điển Vi giành lời trước.

- Muốn rèn đao thì cũng phải rèn cho ta trước.

Tuân Úc ngạc nhiên nói:

- Tào tôn sư rèn ra ba mươi sáu thiên cương đao, người không biết sao?

Điển Vi cười lắc đầu:

- Ta ngay từ đầu cũng cho là như thế. Nhưng mà những thanh đao kia, ta ngay cả một thanh cũng không có mà còn phải bỏ ra rất nhiều nguyên liệu.

- Nói trở lại, những thanh đao kia thật là dùng Tây Vực kỳ ô sở chú?

- đương nhiên.

Tuân Úc nhìn chằm chằm Điển Vi rồi đột nhiên cười ha ha:

- Quân Minh, người có biết là khi người nói dối có một sơ hở rất rõ ràng đấy.

- Hử?

- Mỗi lần người vừa nói dối đều không dám ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Điển Vi vội vã ngẩng đầu, trợn mắt:

- Văn Nhược, ta mà không dám nhìn người sao?

Đặng Tắc nhìn không được cũng cười, chỉ vào Điển Vi nói:

- Điển lang, người bị Văn Nhược lừa rồi...

Điển Vi nhìn Đặng Tắc một chút, rồi lại nhìn Tuân Úc một hồi cũng không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra. Hắn chỉ là một tên có đầu óc đơn giản, khiến cho Tuân Úc và Đặng Tắc lại có thêm một trận cười to.

Chú thích người dịch:

(2) Thiên Cương- Địa Sát: Tam Viên 60 chòm hơn 220 sao, Nhị thập bát Tú hơn 160 sao, còn lại hàng ngàn vì sao khác được nhóm thành các chòm và một số sao độc lập. Các chòm này được gọi chung là các chòm Thiên Cương tinh và Địa Sát tinh. Để cho đẹp dễ con số và phù hợp với cơ số 9 vốn được coi là cơ số hoàn thiện của trời đất, người ta thường nói là 36 Thiên cương và 72 Địa sát. Thực tế số lượng các chòm sao lớn hơn thế, và cũng không phải chỉ đặt tên với chữ Thiên hoặc Địa.

biglove

88. Chương 87: Gia Sự, Quốc Sự, Thiên Hạ Sự (1)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 87: Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Khi ba người tới cửa Ô bảo thì thấy Trương thị cùng Tào Nam đang chuẩn bị ra ngoài. Tính toán thời gian thì Tào Nam đã có mang sáu tháng, cái bụng cao cao. So với lúc ở Cức Dương thì hai vòng đều béo ra. Tào Bằng, Diển Mãn, Vương Mãi, Đặng Phạm mỗi người cười một con ngựa. Còn Đặng Cự Nghiệp thì ngồi trên xe. Cả bọn đã đi tới.

- Thúc tôn, người đã về rồi à?

Trương thị thấy Đặng Tắc thì gọi với theo. Sau đó bà ta cúi người hành lễ với Diển Vi, rồi nhìn qua Tuân Úc một cách phúc hậu.

- Mẹ, mọi người đều muốn...

Vì Diển Vi thành lập một đội dũng sĩ nên phần lớn thời gian Đặng Tắc đều ở lại trong thành giúp đỡ Diển Vi. Dù sao trải qua chuyện ở thành Cửu Nữ, đối với chuyện quân vụ, Đặng Tắc rất rành rẽ. Dù sao thì hắn cũng đã phụ trách các công việc nên làm mọi việc đều dễ dàng quen tay.

Trương thị trách:

- Người cả ngày ở trong thành không thấy trở về nhà. Người cũng không quan tâm chút nào đến A Nam. Nó đang mang thai nên cơ thể không thoải mái, ta đưa nó đi khám thầy thuốc trong thành. Xem ra thì nó cũng sớm sinh nở rồi. Bây giờ người đã sắp làm cha mà không cuống lên gì cả.

Một câu nói mà khiến Đặng Tắc đỏ bừng mặt hổ thẹn, nhìn về hướng Tào Nam. Tào Nam dịu dàng cười:

- Mẹ, thúc tôn bây giờ bận rộn công việc, người cũng đừng trách hắn thêm nữa. Trong nhà cũng có người chăm sóc con. Thím Hồng cũng rất tận tâm. Mẹ, người có thấy con phiền không? Nếu có thì về sau con cũng không dám phiền hà mẹ nữa.

Trương thị vội vã nói:

- Chớ có nói vậy, chớ nói vậy.

- Nếu vậy thì ta cùng đi với hai người.

Đặng Tắc tiến lên nhẹ nhàng nói với Tào Nam. Tào Nam đỏ mặt lên:

- Chỉ là chuyện ốm đau của đàn bà, người đi theo làm gì? Nơi này có quý khách đến, người hãy cùng Diển trung lang nói chuyện cùng khách. Đã có mẹ cùng A Phúc đi cùng, sẽ không có chuyện gì đâu. Thật ra chàng gầy đi rất nhiều. Buổi tối nếu chàng không có chuyện gì thì hãy về nhà ăn cơm đi. Chàng muốn ăn cái gì thì nói với thím Hồng một tiếng là được.

Đặng Tắc khẽ gật đầu.

- A Phúc, người cũng đi ra ngoài à ?

Diển Vi lên tiếng hỏi. Tào Bằng gãi gãi đầu:

- Ta cũng có chút việc vào thành nên đi cùng một thể với mẫu thân và tỷ tỷ.

- Ta đang có việc muốn nhờ người...

- À, ta đã chuẩn bị rồi, ngay trên bàn trong thư phòng ta đây. Tỷ phu, người vào đó cùng Điển trung lang, chúng ta đi trước.

Vừa nói chuyện, Tào Bằng vừa liếc Tuân Úc một cái. Khí phách người này thật là phi thường... Tào Bằng không nhận ra Tuân Úc vì hắn không thể nào ra khỏi cửa. Mà Tuân Úc cũng chưa bao giờ tới Ô bảo nên hai người cũng chưa có dịp gặp nhau. Không ngờ khi Tào Bằng nhìn Tuân Úc thì trước đó Tuân Úc đã quan sát Tào Bằng rồi.

Hắn đã hơn một lần nghe Đặng Tắc nói qua là có một người em vợ, cực kỳ thông minh, tài hoa xuất chúng. Nói vậy chắc người thiếu niên này chính là em vợ của thúc tôn? Nhìn hình dạng không tầm thường. Nghe khí độ điềm tĩnh không có chút nao núng e dè của thiếu niên hàn môn lại có thể tưởng là con cái trong nhà thế gia. Là người một nhà với thúc tôn, quả nhiên không sai. Nhạc phụ là tôn sư, thê tử sẵn sóc diu dàng, ngay cả em vợ cũng không tầm thường.

Cùng là người một nhà, tương lai tất có tiền đồ. Tào Bằng ngồi trên ngựa hướng về phía Tuân Úc, sau đó chấp tay cáo từ. Không ngờ Tuân Úc cũng hướng về phía Tào Bằng chấp tay...

- A Phúc, người thật là không đơn giản.

Điển Mãn không nhịn được bèn hạ giọng nói. Tào Bằng cũng sốt một chút:

- Cái gì không đơn giản?

- Văn Nhược rất ít khi thân thiện với người khác như vậy. Bình thường ta thấy hắn đều rất nghiêm túc nói năng cẩn trọng. Hôm nay hắn lại tự nhiên thi lễ và cười với người, lại còn chấp tay đáp lễ.

- Văn Nhược?

Tào Bằng cảm thấy nghe cái tên này rất quen tai.

- Hắn rất lợi hại à ?

- Thị trung thượng thư... Khi chủ công vắng mặt thì mọi việc trong ngoài đều do hắn một tay lo liệu. Ngay cả cha ta cũng phải kính trọng hắn vài phần.

Tào Bằng nghe được liền quay đầu nhìn lại. Lúc này Tuân Úc đã đi theo Điển Vi, Đặng Tắc vào trong Ô bảo.

- Thị trung? Hắn tên gọi là gì ?

Điển Mãn kinh ngạc:

- A Phúc, người không biết hắn là ai sao?

- Nói lời dư thừa. Phần lớn thời gian ta chỉ ở trong Ô bảo, làm sao ta biết được nhiều người?

Điển Mãn nói:

- Hắn chính là thượng thư Tuân Úc Tuân Văn Nhược. Nếu như người chưa từng nghe qua tên của hắn thì cũng phải nghe nói qua biệt hiệu Đinh Xuyên Tuân thị Bát Long. Hắn chính là một trong bát long.

Người kia chính là Tuân Úc? Tào Bằng vốn bình tĩnh, nghe Điển Mãn nói cũng không khỏi kinh ngạc.

Thư phòng của Tào Bằng rất sạch sẽ ngăn nắp, nhìn qua không giống như là phòng của một đứa trẻ. Cho dù là có tới tổ đi theo sau dọn dẹp nhưng phòng của trẻ con cũng sẽ khó tránh bữa bộn. Nhưng phòng của Tào Bằng lại không như vậy.

Thư phòng nằm ở phía góc của Ổ Bảo, địa thế quan sát cao, dựa vào long sơn. Hai cái hiên nhà dựa xếp vào núi, tạo thành một hình bán nguyệt. Căn phòng dựa vào núi vững chắc, núi xanh nước biếc, bên kia lại có một hàng rào tre. Đối diện với hàng rào tre là một căn phòng riêng biệt. Đây là thư phòng của Tào Bằng.

Có người nói, chỗ ngồi này có thể thấy hết được toàn bộ Ổ Bảo. Vị đại phú hào kế nghiệp sau này mắc tội với giới quyền quý, bị vu cho là có cấu kết với quân Thái Bình, cả nhà đều bị tịch thu tài sản, bị giết cả. Từ

đó về sau, Ổ Bảo bị bỏ không. Tào Tháo dời đô thì mới bắt đầu tính đến việc tái sử dụng. Tổng thể mà nói, Ổ Bảo có cấu trúc rất hợp lý, có chứa một sự trang nhã. Mà thư phòng ở vị trí này thì thật đúng là nơi tuyệt vời nhất ở Ổ Bảo. Tào Bằng chọn chỗ này làm thư phòng một phần vì địa thế tốt, phạm vi nhìn rộng, phần khác là vì đây là một nơi lịch sự tao nhã, rất phù hợp với quan điểm thẩm mỹ cá nhân của Tào Bằng.

Hai bên là nơi Vương Mãi, Đặng Phạm cùng Hạ Hầu Lan ở đó.

Lúc này Hạ Hầu Lan đang ở trong lò rèn giúp Tào Cấp trông lửa. Vì thế nên trong gian nhà hết sức yên tĩnh. Điển Vi kéo Đặng Tắc đi trước dẫn đường, Tuân Úc đi theo sau hai người. Thực ra hắn muốn nhìn Tào Cấp rèn đao thế nào, nhưng khi nhìn bộ dạng vô cùng lo lắng của Điển Vi thì không dám giục giã. Dù sao đã đến Ổ Bảo thì cũng nên đi xem một vòng thế nào. Huống hồ Tuân Úc cũng muốn xem chuyện gì khiến cho Điển Vi có bộ dạng như thế.

- Thúc tôn, đây là chỗ mà em vợ người ở?

Tuân Úc đi vào tiểu viện, lập tức cảm nhận được một bầu không khí không giống người thường. Thư phòng rất lớn, hai bên cửa lớn có treo một câu đối trên cột nhà. Vế trên là: phong thanh vũ thanh độc như thanh, thanh thanh nhập nhĩ (tiếng mưa tiếng gió lọt vào tai). Vế dưới là: gia sự quốc sự thiên hạ sự, sự sự quan tâm (chuyện nhà chuyện nước đều quan tâm). Đây vốn là câu đối trong sách của thủ khoa Đại Đông Lâm là Cổ Hiến Thành, bây giờ lại bị Tào Bằng không biết xấu hổ mà đạo văn đem treo ở đây.

Nói thật, việc đảo chữ cũng bình thường không có gì đặc biệt. Nhưng nội dung này lại có ẩn ý sâu sắc. Thế nên khi Tuân Úc thấy câu đối này không khỏi dừng chân nhìn không rời câu đối có từ thời Ngũ Đại hậu Thục. Thời Đông Hán có thời điểm bảy trăm năm sau. Tuân Úc phát hiện ra trong câu đối nhỏ treo trên cột nhà lại có điều bí ẩn nhưng lại không thể hiểu rõ.

Đây là loại câu đối nghịch. Đối với loại văn này thường xem trọng sự song song đối xứng, tới một mức độ nào đó lại trở thành quan niệm âm dương, hai bên cùng hòa hợp làm một. Trong “Tuân Tử- Lễ Luận” cũng có nói: thiên địa hợp lại sinh ra vạn vật, âm dương biến hóa thay đổi. Trong sách của Hoàng Lão thì nói: trong trời đất, có trái có phải, có âm có dương.

Loại hình thức văn học câu đối này nếu như được đặt ở thời hậu thế thì cũng chỉ được xem là một loại văn hóa truyền thống lưu truyền. Nhưng rốt cuộc thì có bao nhiêu người có thể hiểu rõ ý nghĩa sâu xa? Không phải là ai cũng biết. Câu đối có một trái một phải, vế trên và vế dưới, âm dương tương hợp. Nếu như chỉ xem nửa liên trên thì không hề có uẩn ý gì. Nhưng khi hai liên kết hợp lại thì lại nảy sinh ra ẩn ý vô cùng sâu xa, cũng giống như âm dương luân chuyển trong càn khôn.

Tuân Úc là bậc thầy, nói đến thuyết âm dương thì phải nói là tinh tường. Nếu mới nhìn nội dung thì hắn không thêm để ý. Hai liên không hòa hợp, đơn giản mà nói là rất tầm thường. Nhưng mà nếu đem hai liên lại cùng một chỗ thì Tuân Úc phải tán thưởng.

- Thúc tôn, là do ai viết vậy ?

Đặng Tắc có phần xấu hổ. Hắn vẫn luôn giúp Điển Vi chuyện quân tình, đối với những việc trong Ổ Bảo thì không biết gì. Vì thế hắn dừng chân trước câu đối, một lát sau thấp giọng nói:

- Nếu xem nét chữ mà nói thì hình như là chữ của A Phúc.

Hắn cũng là một người có học vấn nên liếc mắt một cái thì đã nhìn ra câu đối không tầm thường. Đặc biệt vế đối, vừa nhìn là biết không giống người thường. Phong đối vũ, gia đối quốc, nhĩ đối tâm, đặc biệt dùng từ láy liên nhau, nghe như tiếng leng keng khiến kẻ khác phải vỗ tay tán thưởng.

Đây thực sự là A Phúc viết sao? Nếu như không nhận ra nét bút xuất phát từ tay Tào Bằng thì Đặng Tắc tuyệt đối không thể nào tin được đây là do Tào Bằng viết. Nguyên nhân rất đơn giản. Đặng Tắc xem như cũng hiểu rõ Tào Bằng. Xưa kia khi ở Đặng thôn, Tào Bằng hình như không biết nhiều chữ lắm, rất nhiều chữ là do Đặng Tắc dạy cho. Nhưng hiện tại, chỉ nhìn sự khéo léo của câu đối thì Đặng Tắc thừa nhận là khó ngăn được người khác khen ngợi.

- Phong thanh vũ thanh độc như thanh, thanh thanh nhập nhĩ!

Tuân Úc đứng ở trước câu đối mà đọc. Sau đó hắn hướng mắt nhìn câu đối treo bên cạnh:

- Gia sự quốc sự thiên hạ sự, sự sự quan tâm. Thật là khí phách, thật là chí hướng tốt!

Tuân Úc vỗ tay tán thưởng. Điển Vi nhìn không ra trong đó có điều bí ẩn gì. Bây giờ hắn đang gấp rút suy nghĩ xem Tào Bằng để lại gì cho hắn.

- Cũng tới rồi, chúng ta vào nhà rồi hãy nói.

Dứt lời hắn cất bước đi vào thư phòng. Tuân Úc vội vã theo vào.

biglove

89. Chương 87: Gia Sự, Quốc Sự, Thiên Hạ Sự (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 87: Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Lúc này Tuân Úc đã không xem Tào Bằng là một thiếu niên bình thường, mà là một người tài hoa trác tuyệt, thiên tư thông tuệ, đúng là người có tài. Hắn rất sợ Điển Vi vào nhà sẽ hủy đi cái gì đó. Cho nên hắn đi theo Điển Vi vào thư phòng. Khi vào đã trong thấy giữa phòng, đối diện cửa sổ bày ra một án thư. Trên án thư đặt một ống trúc, còn có một cuộn giấy thô, mặt trên hình như có vẽ bức tranh nào đó. Ngoài trừ án thư ra, trong phòng không hề bày biện gì khác.

Tuân Úc quay đầu nhìn qua Đặng Tắc như muốn hỏi: vì sao người em vợ này không có sách vở gì? Đặng Tắc cười, đi qua cầm cuốn sách.

- Lúc chúng tôi tới đây thì rất gấp gáp, không hề mang theo sách vở gì. Ngay cả hai cuốn sách mà bình thường A Phúc vẫn đọc cũng là do người khác tặng cho. Ở chỗ cũ ta cũng có một ít sách, đáng tiếc là với lại sách luật pháp thì A Phúc không có hứng thú. Cho nên những cuốn sách này cũng rất ít lưu ý.

Tuân Úc nhận lấy mấy cuốn sách, mở ra một quyển “Thi”, một quyển “Luận”, còn có một quyển “Thượng Thư”. Có một điều khiến Tuân Úc cảm thấy giật mình, chính là ở góc một quyển sách có ghi chữ “Lộc Môn Sơn.” Hắn ngẩng đầu hướng về phía Đặng Tắc:

- Thúc tôn, người em vợ này không phải là đệ tử ở Lộc Môn Sơn chứ?

Đặng Tắc gật đầu, rồi lại lắc đầu.

- A Phúc vốn có cơ hội trở thành đệ tử ở Lộc Môn Sơn nhưng vì đắc tội với Hoàng Thị nên cuối cùng phải chạy đi Nam Dương. Cả đời này chắc khó mà có cơ hội.

Có thể được Lộc Môn Sơn coi trọng thì tiểu tử này quả nhiên không phải bàn!

Dĩnh Xuyên đúng là một vùng có tinh thần học thuật. Mặc dù nhà làm quan san sát nhau nhưng đều duy trì tinh thần học thuật như nhau. Dĩnh Xuyên thư viện, trong những năm cuối thời Đông Hán, là vùng có thư viện được các sĩ tử trong thiên hạ vô cùng ngưỡng mộ. Trước kia có Lý Ứng, Trần Phiên đều là người của Dĩnh Xuyên thư viện. Bao gồm cả Tuân Úc, Quách Gia cũng đều là học sinh của Dĩnh Xuyên học viện. Nếu do sánh với học viện ở Lộc Môn Sơn thì hai cái tên đều vô cùng vang dội. Tuân Úc đương nhiên cũng biết danh tiếng của Lộc Môn Sơn nên không khỏi khâm phục Tào Bằng, cố liếc nhìn một cái.

- Đây là vật gì vậy !

Điển Vi đột nhiên gào lên. Hắn cầm trong tay một xấp giấy ma chỉ, mặt trên vẽ một bức tranh có những hình kỳ lạ không biết là gì.

- Để ta xem?

Tuân Úc đột nhiên có phần tò mò. Hắn cho rằng Tào Bàng là thiếu niên được Lộc Môn Sơn coi trọng nên những gì viết ra sẽ không giống bình thường.

Tranh vẽ chỉ dùng bút than, vẽ một loạt hình người nhỏ. Những hình người nhỏ tạo thành những hàng ngũ đủ loại, có đội dường như đang tiến vào, có đội hình như đứng thẳng, còn có những chỗ Tuân Úc không hiểu rõ. Nhìn hết bản vẽ này Tuân Úc cũng không hiểu rõ là gì. Có điều phía sau tờ giấy vẽ có viết chữ than nhỏ chi chút.

Tào Bàng nói:

Quân Hồ Bôn là dũng sĩ được chiêu mộ từ các nơi nên ngoài việc vũ dũng thì đương nhiên không phải lo. Then chốt ở chỗ trong thời gian ngắn nhất có thể phát huy và hình thành năng lực chiến đấu của quân đội. Trên chiến trường các chiến sĩ hẳn nhiên là quan trọng, nhưng quan trọng không phải là võ dũng cá nhân mà chính là tổng thể năng lực chiến đấu của quân đội. Trong lúc hai bên giao tranh thì sự tin tưởng giữa người với người còn có tinh thần tập thể. Mấy chuyện này nghe ra rất rộng tuếch nhưng lại rất quan trọng. Nếu như không thể tin cậy đồng đội thì sau này trên chiến trường ai dám đem lưng mình chĩa cho người khác? Vấn đề lớn nhất của quân Hồ Bôn chính là điều này. Những quân binh kia đều chưa hề quen biết, chưa thể tin cậy nhau nên không thể có tinh thần tập thể quân đội.

Như vậy, chuyện đầu tiên mà Điển Vi phải làm chính là để những người này cùng một chỗ để họ có thể tin tưởng nhau, trở thành một tập thể thực sự. Thứ nhì phải có kỷ luật nghiêm minh để tránh loạn, nếu có lùì quân thì không hoảng hốt. Ở chỗ này, Tào Bàng dụng tới một câu nói trong binh pháp Tôn Tử. Kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn. (1) Dựa vào lý do mà Tào Bàng giải thích, nếu như có thể dùng tiêu chuẩn này để huấn luyện quân Hồ Bôn thì khi đối mặt với mười đội hồ vệ thì cũng dễ dàng đánh tan.

Tuân Úc ngẩng đầu mỉm cười nhìn Điển Vi.

- Văn Nhượng, người đang chê cười ta sao?

- Ta cười người cái gì ?

Điển Vi hỏn hển nói:

- Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, đi tìm một tên tiểu tử để bày mưu tính kế.

Tuân Úc nhin không được cười ha ha.

- Quân minh à, ta không phải cười ngươi về chuyện này. Ta cười là vì ngươi có mắt mà không trông.

- Giải thích cho ta?

Tuân Úc không giải thích mà cầm bản thảo đó đưa cho Đặng Tắc.

- Thúc tôn, ngươi tới giải thích cho hắn rõ.

Đặng Tắc đi tới nhận bản thảo rồi lật ngược tờ giấy lại, đem những lời Tào Bàng nói mà kể tỉ mỉ nội dung, giảng giải một lần. Điển Vi dần dần nheo con mắt lại, trên mặt từ từ nở một nụ cười vô cùng sáng lạn.

- Nói như vậy. Thứ này có thể làm được?

- Ngươi cũng có thể xem lại. Nếu như ngươi không muốn thì để nó lại cho ta, về sau ta sẽ tìm người thử nghiệm.

- Thử

Điển Vi vừa nghe, lập tức nóng nảy. Hắn không nói hai lời thì giằng lấy bản thảo trong tay Đặng Tắc, trợn mắt nhìn Tuân Úc nói:

- Đây là của ta!

Dáng dấp của y giống như một đứa trẻ con khiến cho Tuân Úc cười ha hả đùa.

- Quân Minh, nếu như ngươi thật có thể theo thứ này mà huấn luyện ra được một nhóm tinh binh thì đoán chừng chủ công sớm muộn gì cũng sẽ tìm ngươi mà thảo luận.

- Hà hà, dù sao thì bây giờ nó là của ta.

Tuân Úc lắc đầu, bước ra ngoài phòng:

- Những lời A Phúc nói đều rất có lý. Chỉ có điều là khi người huấn luyện thì nên thỉnh giáo ý kiến của A Phúc một chút. Tên tiểu tử này thoát nhìn có vẻ có rất nhiều phương pháp hoàn toàn không giống bình thường. Ngoài ra, cho Thúc Tôn huấn luyện binh với người cho khỏe người, chỉ ít như vậy người còn có một vị Tư Mã.

Diễn Vi giống như con gà con, gật đầu liên tục.

- Đi thôi. Đã xem qua bản lĩnh của tiểu Tào, bây giờ lĩnh giáo thêm bản lĩnh của đại Tào nữa.

Vô tình vô ý, cách xưng hô của Tuân Úc với một nhà Tào Bằng đã thay đổi hẳn. Đại Tào, Tiểu Tào. Đặng Tắc ở bên cạnh nghe rõ, không nhịn được cười hả hê!

Đi ra thư viện thì ba người đi hướng về phía lò rèn. Đúng lúc này thì thấy một người từ Ổ Bảo vội vàng chạy tới:

- Thúc Tôn, Thúc Tôn, không may rồi. A Phúc bọn họ bị người ta bắt đi.

- Hà?

Đặng Tắc không khỏi thất kinh, nhìn kỹ người vừa chạy đến chính là Đặng Cự Nghiệp. Đặng Cự Nghiệp lúc này nhìn qua rất hoảng loạn. Không nói quần áo tả tơi, trên mặt còn có một vết đen dài. Diễn Vi vừa thấy không nhịn được giận dữ.

- Tên vô lại nào dám sinh sự?

Tên vô lại này rất khó lường.

Tào Bằng, Diễn Mãn bốn người cùng Trương thị và Tào Nam đều nhắm hướng Tây mà đi. Thời xưa, thầy thuốc cơ bản được chia làm hai loại.

Một loại là y sĩ tha phương vân du bốn bể. Trong thời gian dài, loại thầy thuốc này đều là giả danh lừa đảo không có bản lĩnh thật sự gì. Đường nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, ví dụ như Hoa Đà danh tiếng, là thuộc về kiểu thầy thuốc tha phương. Người giống như Hoa Đà vân du bốn phương ngoài mục đích để phát triển thêm y thuật, tăng thêm tri thức thu được qua kinh nghiệm thực tế, còn có một khả năng là để có cơ hội giao lưu kết bạn quyền quý, tìm cách thăng quan tiến chức. Điều này thì cũng không biết được.

Còn có một loại nữa là “tọa đường y” (ngồi tại nhà). Đa phần thì họ ở một chỗ rồi mở y quán. Người như thế thường có một tiếng tăm nhất định, tại địa phương cũng có chút địa vị xã hội.

Hứa Đô trở thành đế đô cho nên không thiếu danh y. Rất nhiều danh y Lạc Dương, Trường An đều đến đây tập nập mở y quán, mong có được danh tiếng lớn hơn nữa.

Tào Bằng cùng Trương thị và Tào Nam đi tới một y quán ở phía Tây có tên là Xuân Đường y quán. Ngồi ngay giữa y quán có một người tên là Tiểu Khôn, người không cao, béo ục ịch. Hắn khoảng chừng năm mươi tuổi, tóc nửa trắng nửa đen, tiếng nói chậm rãi ung dung, mang theo một thổ ngữ Quan Trung cổ. Người này chính là tọa đường y Trường An, trốn theo Hán Đế đến Hứa Đô rồi nhanh chóng ổn định lập nghiệp ở đây. Trong khắp vùng Hứa Đô, không người nào mà không biết vị Tiểu Khôn tiểu tiên sinh này chuyên trị phụ khoa.

- Mẫu thân, tỷ tỷ, các người ở đây khám bệnh, ta cùng A Mãn ca ca đi mua vài thứ.

Trương thị liền gật đầu, cùng Tào Nam vào y quán. Diễn Mãn thì lại lôi Tào Bằng đi thẳng ra ngoài.

- A Phúc, ta dẫn người đến chỗ này, chắc rằng người nhất định sẽ thích.

- Chỗ nào?

- Hà hà, người tới rồi sẽ biết.

Tào Bằng vốn định mua một số vật dụng sinh hoạt, lại bị Điển Mãn lôi kéo, đi thẳng đến một cái đại viện. Đi vào trong sân Tào Bằng mới biết đây là một chỗ chuyên để đấu thú, cũng có thể nói là sân đấu khuyển (chọi chó) thì càng thích hợp hơn.

Trong những cuộc đấu khuyển này thì phần lớn dùng loại chó Sa Bì (chó Shar Pei) (2) đặc biệt từ Quảng Đông Nam Hải là chính.

Vào những năm cuối thời Đông Hán, loại chó Sa Bì này rất khó dạy bảo để chiến đấu, đều du nhập từ Nam Hải. Dân dần loại chó này đã trở thành một thú vui của các quan chức quý tộc vùng Trung Nguyên. Bởi vì da của chó Sa Bì nhão, không dễ bị cắn bị thương, nên chúng rất thích hợp để thuần dưỡng làm đấu khuyển. đương nhiên, thời hậu thế về sau có rất nhiều hoạt động đấu khuyển tồn tại, mà cũng có rất nhiều loại đấu khuyển. Kiếp trước khi Tào Bằng phá án cũng đã thấy qua rất nhiều trận đấu khuyển đẫm máu. Loại đấu khuyển trước mặt không thể sánh bằng.

Có điều nhìn ra Điển Mãn thích thú vô cùng. Hai con sa bì đang cắn xé nhau ở giữa sân, khắp người đang nhễ nhại máu tươi. Những kẻ con em quyền quý hô hào la hét liên hồi, kẻ nào nhìn qua cũng hết sức kích động.

- Thế nào?

- Rất bình thường mà.

Điển Mãn rất hưng phấn nhưng khi nghe lời Tào Bằng nói thì thấy chẳng còn hứng thú gì nữa.

- A Mãn ca, đối với những trò vui này ta thật không có hứng thú. Hay là người ở chỗ này chơi, ta đi mua ít đồ đạc. lát nữa chúng ta gặp nhau ở y quán.

- Người mua đồ gì vậy. Quay lại đây cho ta. A Phúc, ta nói cho người hay, hôm nay cảnh này không phải có thể thấy nhiều lần, có rất nhiều chó tham chiến. Thế nào, người có hứng thú cực một ván không?

Tào Bằng lắc đầu, nhìn mọi người đang hô hào cuồng nhiệt, hẳn lại có phần ung dung. Những người này thật ra cũng chỉ là đánh cuộc với nhau. Ngẫm lại những năm cuối thời Đông Hán, những loại hình giải trí thực ra không có gì đặc sắc. Ngoài trừ mấy thứ ở ngoài kia ra, mọi hoạt động giải trí của mọi người hình như chỉ biết ăn uống, sinh con, mặt trời lên thì đi làm, mặt trời lặn thì đi ngủ. nghe qua thì tưởng như là một cuộc sống lành mạnh nhưng nghĩ kỹ thì đó là do thiếu thốn vật chất.

Đánh cuộc là bản tính bẩm sinh!

Chậm đã, nếu như ta...

Chú thích người dịch:

(1) Kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn, nan tri như âm, động như lôi chấn. Có nghĩa là: Phải nhanh như gió, bí hiểm như rừng, lan tỏa như lửa, vững như núi, bí mật như không, hành động như sấm sét.

(2) Hình chó Shar Pei

biglove

90. Chương 88.1: Hoàng Thân Quốc Thích

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 88.1: Hoàng thân quốc thích

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong đầu Tào Bằng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái. Nếu như ta làm như vậy không phải là một cách kiếm tiền sao? Chỉ nhờ Điển Vi chiếu cố, chung quy không phải là kế lâu dài. Thời gian ăn nhờ ở đậu dài quá cũng không tốt. Cũng giống như cha ta, cũng cần phải cần tiền để sắm sửa chút ít.

Ai dám nói dưới trướng Tào Tháo không hề có người tham tài? Ít nhất Tào Bằng chỉ biết một người vô cùng tham lam. Nếu như làm chuyện này thì phải cần sự hợp tác của người này. Dựa vào thân phận của hắn cùng bối cảnh thì hắn nhiên sẽ không khó khăn. Có điều muốn thuyết phục người này chỉ sợ là không dễ.

Tào Bằng còn lo lắng suy nghĩ về sau việc làm ăn thuận lợi khó tránh sẽ bị đối phương ngầm chiếm đoạn tài sản. Trong pháp luật xã hội hậu thế, chuyện này nhiều vô kể, không nói gì những năm loạn lạc cuối thời Đông Hán này. Còn những gì đang thấy đây? Tào Bằng không lo nghĩ gì khi nhìn giữa sân đấu khuyển, bọn người với con mắt màu hồng, bọn thiếu gia ăn chơi trác táng, bọn nhà quyền quý. Chỉ nhìn bọn chúng là cũng có thể đoán ra chúng nghĩ gì.

Chuyện này cần phải trù tính thận trọng một phen. Tào Bằng mãi nghĩ đến nỗi nhập tâm.

- À?

Đúng lúc này, Tào Bằng nghe được bên cạnh Điển Mãn có một tiếng thở nhẹ. Hắn phục hồi tinh thần lại thì thấy Điển Mãn hướng về phía hắn kéo đi, miệng còn lẩm bẩm:

- Thật là xui xẻo, sao hắn cũng ở chỗ này?

- Ai vậy?

Tào Bằng nhìn theo ngón tay Điển Mãn chỉ, thấy cách đó không xa bên cạnh rào chắn của trận đấu khuyển có một người nhìn qua xấp xỉ bằng tuổi của Điển Mãn, đang hò hét vô cùng hưng phấn. Thiếu niên này có lưng rộng, vòng eo to, ánh mắt giống như mãnh hổ. Hắn thấp hơn Điển Mãn một cái đầu nhưng cánh tay rất dài như tay vượn khiến cho cơ thể rất mất cân đối.

Hình như cảm thấy được ánh mắt của Điển Mãn và Tào Bằng, thiếu niên quay đầu nhìn lại. Một đôi mắt dài nhỏ như rắn độc. Hắn nhìn thấy Điển Mãn không nhận được nao nao, trên mặt tức khắc toát ra một dáng cười quái dị, xoay người đi về phía Tào Bằng Điển Mãn.

Điển Mãn khẽ nói:

- Người này chính là con trai của Hứa Lão Hồ!

Hứa Lão Hồ, Hứa Chữ? Vậy thiếu niên này chính là con trai Hứa Chữ?

Tào Bằng còn đang nghi hoặc thì thiếu niên đã đi tới:

- A Mãn, gần đây rất ít gặp ngươi. Nghe nói ngươi đang vội giúp cha ngươi rèn đao?

- Hứa Nghi, sao ngươi lại ở chỗ này?

- Nói lời thừa, sao ta không thể tới đây?" Người thiếu niên vừa nói chuyện, vừa đi đến trước mặt Điển Mãn: "Cha ta cho ta một con chó tốt, đã thắng liên tiếp mười ba trận. Haha, nhanh lên, nhanh lên, nó đang thu bọn tiền cho ta.

Xem ra Hứa Nghi cùng Điển Mãn rất quen nhau. Kỳ thực, trước cuộc chiến ở Uyển thành, Điển Vi cùng Hứa Chữ có quan hệ rất tốt. Khi đó Hứa Chữ mới tìm Tào Tháo nương tựa, nói về tư cách và sự từng trải thì không bằng Điển Vi, nói về cấp bậc quan lại cũng là thuộc hạ của Điển Vi. Cho nên khi ở chung với nhau đều rất hòa hợp. Chỉ có điều sau cuộc chiến ở Uyển thành, Điển Vi sống chết không rõ nên Hứa Chữ đã giành lấy vị trí của Điển Vi.

Vậy mà Điển Vi đã trở về, trong lòng hai người như có kim đâm. Dù sao thì Hứa Chữ cũng đã thay thế vị trí của Điển Vi. Còn Điển Vi khi trở về thì chưa hề giành giật gì, lại trở thành Hồ Bôn Trung Lang tướng, một lần nữa trở thành thượng cấp của Hứa Chữ. Hơn nữa chuyện này còn có rất nhiều yếu tố khác.

Ví dụ như phủ Hổ Vệ của Điển Mãn mặc dù không phải do Hứa Chử thúc ép, nhưng trong mắt rất nhiều người thì đó là do Hứa Chử ép Điển Mãn nhường lại cho mình. Điển Vi cùng Hứa Chử ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng đều không thoải mái.

Hứa Nghi chính là con trai độc nhất của Hứa Chử, là một người vô cùng tàn ác. Trước đây, hắn cùng Điển Mãn có quan hệ không tồi, hai người tuổi tác không sai biệt, lại cùng là xuất thân từ lính. Xuất thân của Hứa Nghi tốt còn chức quan của Điển Vi lại cao hơn Hứa Chử, hai bên lại huề nhau, cho nên không phân biệt cao thấp trên dưới. Nói đến việc Điển Vi cùng Hứa Chử đi đến tình cảnh khó xử như bây giờ có rất nhiều nguyên nhân. Trong đó cũng có người đổ dầu vào lửa, cũng có ý ngầm của Tào Tháo. Tào Tháo đối với Điển Vi và Hứa Chử đều rất trọng dụng, nhưng trái ngược nhau, càng lúc càng trọng dụng trình độ của Điển Vi. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Tào Tháo để dành để cho Điển Vi một mình trong đám quân cận vệ.

Tào Tháo cần phải có một người có thể kiềm hãm Điển Vi. Mà Hứa Chử lại là một lựa chọn thích hợp. Mặc kệ Hứa Chử có bằng lòng hay không, Tào Tháo đẩy hắn lên cao, và cùng hắn chống đối Điển Vi. Chuyện này hắn không thể thay đổi được. Hai người đối lập khiến thế hệ sau cũng bất hòa.

Hứa Nghi vốn rất thân cùng Điển Mãn. Nhưng vì mâu thuẫn giữa hai nhà Điển, Hứa khiến cho Điển Mãn cảm thấy xuất hiện khoảng cách với Hứa Nghi. Đây cũng không thể nói Điển Mãn thông minh nhạy bén hơn Hứa Nghi. Sau khi trải qua một hồi “nỗi đau mất cha”, Điển Mãn so với lúc trước trở nên trưởng thành chín chắn hơn, đồng thời bắt đầu học được việc suy xét.

Hứa Nghi đây sao? Danh tiếng của Hứa Chử đang nổi trội, họ hàng Hứa thị cũng khuếch đại hơn. Cho nên hắn không cảm nhận được một phần tâm tư của Điển Mãn.

Giữa sân đấu khuyển, có một con sa bì vết thương đầy người đang kiêu hãnh vênh tai lui ra. Trên sân cát đất, một con chó chọi sắp chết đang khê co giật, miệng rên lên những âm thanh thảm thiết. Máu tươi tẩm đỏ dưới đất, nhìn qua hết sức chướng mắt. Vậy mà xung quanh sân đấu khuyển lại có người reo hò, có người chửi rủa. Bầu không khí càng lúc càng hùng hực.

Tào Bằng nhíu mày, trong lòng thở dài một tiếng. Con người sinh ra đúng là một loài động vật máu lạnh. Một kẻ nhu nhược nhô nhả thì ở bên trong cũng ẩn núp một sự tàn bạo thú tính... Chỉ vì sự sung sướng của bản thân mình mà coi thường sự đau khổ của những sinh linh khác. Tào Bằng nhìn con sa bì đấu khuyển kia thì đột nhiên sinh ra một cảm xúc bùi ngùi.

- A Mãn, ta nói với ngươi, con chó của ta tên là Hắc Dữu rất lợi hại đấy, thắng mười ba trận liên tiếp. Ngày hôm nay chắc nó có khả năng toàn thắng. Thế nào, có muốn đánh cược một ván không? Ở chỗ đấu khuyển này, mặc cho ngươi chọn, chỉ cần thắng được Hắc Dữu nhà ta, ta sẽ đưa cho ngươi một con ngựa tốt. Nếu như ngươi bị thua, thì phải tặng ta một thanh đao tốt. Hà, hà, ta cũng nghe nói cha ngươi rèn ra không ít hảo đao.

Nhớ lại lúc trước kia khi Lý Túc khuyên Lữ Bố hàng董卓 từng nói qua một câu như thế này: Lữ Bố, khi là hào kiệt thì yêu thích có được quan to lộc hậu, mỹ nữ kim ngân. Ngoài những thứ đó ra, thứ có thể khiến người động tâm thì chỉ có ngựa quý lương cầu và thần binh lợi khí mà thôi...

Ngựa tốt, đao tốt. Nghe ra hình như không có gì thiệt cả. Điển Mãn khó mà không bị động lòng, đảo mắt vòng quanh, ánh mắt hướng nhìn Tào Bằng.

- Vị này chính là...

Hứa Nghi từ đầu còn tưởng rằng Tào Bằng là tùy tùng đi theo của Điển Mãn bởi vì quần áo của Tào Bằng thật sự là rất bình thường. Nhưng khi nhìn bộ dạng của Điển Mãn, hắn tức khắc hiểu được. Cái tên thiếu niên ốm yếu này nhìn qua không phải người thường.

- Tại hạ là Tào Bằng.

- Tào Bằng?

- Hứa huynh vừa rồi nói rất đúng. Bảo đao đều là do cha ta rèn ra.

- Hả?

Con mắt Hứa Nghi lập tức sáng lên.

- Người là công tử Tào đại sư?

Cũng không biết là từ lúc nào, từ Tào Cấp tôn sư đã bị người ta tôn lên là “Đại sư”. Kỳ thực hai danh hiệu đó không có gì khác biệt lớn. Có điều “Đại sư” là thượng danh, nghe ra thân thiết hơn một chút. Đồng thời nó cũng đại diện cho một thân phận địa vị đặc biệt. Ví dụ như danh sĩ Thái Ung thời cuối Đông Hán, viết sách nhạc tuyệt luân, học vấn uyên sâu. Vì thế được xưng là Thái đại sư. Cũng không phải là ai cũng có thể có được danh xưng “Đại sư” này. Phải là người nhân tài kiệt xuất, tài năng thì mới có thể xưng là “đại sư.” Qua cách xưng hô đơn giản của Hứa Nghi cũng phản ánh thái độ của đại đa số người dân trong Hứa Đô đối với Tào Cấp.

Thời gian đã được bao lâu đâu? Nghe đâu một thanh bảo đao rèn ra có thể chém sắt như chém bùn, còn tương ứng với tinh tú trên trời. Tuy rằng chưa có người nào thấy được ba mươi sáu thiên cương đao, nhưng khắp Hứa Đô ai cũng biết.

Tào Bằng cúi người đáp lễ.

- Hứa huynh, không phải là A Mãn huynh keo kiệt mà vì lần chế tạo thiên cương đao lần này có mục đích quan trọng. Ngay cả A Mãn huynh cũng khó mà có được một thanh. Nếu Hứa huynh không ngại thì chờ sau này cha ta rèn đao xong thì nhất định sẽ tặng Hứa huynh một thanh.

- Thực à?

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Hứa Nghi lập tức mừng rỡ ra mặt, liên tục gật đầu. Điển Vi cùng Hứa Chữ có mâu thuẫn, mà Tào Bằng lại là người bên Điển Vi. Nhưng Tào Bằng thấy rõ, mâu thuẫn này do nhân tố con người gây ra là nhiều. Thực sự cần phải cải thiện mối quan hệ với Hứa Chữ. Dù sao thì hắn cũng là đại tướng hàng đầu của Tào Ngụy sau này. Dù cho Điển Vi còn sống nhưng Hứa Chữ có bản lĩnh thế nào cũng không thể thay đổi được.

Gặp nhau một chút sao phải một mắt một còn? Chuyện của bậc cha chú, sao phải bắt đắc dĩ mà liên lụy con cháu. Nhìn ra được Hứa Nghi cũng là một người lạnh lẽo. Tào Bằng cũng không nghĩ là phải đi kết giao, nhưng không ngờ vì việc nhỏ mà hại đối phương.

- Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi.

Lập tức một con sa bì đen đi vào trong sân đấu. Hứa Nghi vô cùng phấn khích hoa tay múa chân. Tào Bằng vỗ vỗ cánh tay Điển Mãn, ghé vào lỗ tai hắn nói khẽ:

- A Mãn huynh, chuyện của người lớn, ta không nên tham gia vào. Nếu thế nào thì thế đấy, không có gì phải ngại. Trong lòng Điển thúc phụ cũng rất muốn hòa hợp với Hứa Lão Hồ. Chúng ta chờ xem.

Điển Mãn nhẹ nhàng gật đầu.

biglove

91. Chương 88.2: Hoàng Thân Quốc Thích

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 88.2: Hoàng thân quốc thích

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Không thể không nói, con chó sa bì của Hứa Nghi vô cùng hung hãn. Rõ ràng là nó đã được một người giỏi huấn luyện, nhất cử nhất động đều có quy củ. Đối thủ của nó là một con sa bì khỏe mạnh có màu nâu nhạt,

bề ngoài hung hãn, trên người đầy vết sẹo nhàu nhĩ. Có thể thấy là nó đã từng trải qua vô số trận đấu vô cùng kịch liệt. Hai con đấu khuyển đều vô cùng xuất sắc. Một con thì điên cuồng dũng mãnh. Một con thì linh hoạt gian xảo.

- A Phúc, người xem con nào có thể thắng?

Tào Bằng vẫn âm thầm quan sát, nhờ vào sự hiểu biết về đấu khuyển ở kiếp trước, Tào Bằng cũng đã nhìn ra mảnh khoe.

Con Hắc Dứ của Hứa Nghi dường như đang chiếm thượng phong vẫn liên tục đè đầu con sa bì màu nâu cằn xé. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ thì sẽ phát hiện ra con sa bì màu nâu tuy rằng rất thảm hại nhưng không hề lộ ra chút hoảng loạn nào. Ngược lại là nó cố ý làm tiêu hao sức lực còn con Hắc Dứ, né tránh hoặc thoái lui. Nói chung, nó vẫn luôn giữ lại sức lực giống như một cao thủ trải qua trăm cuộc chiến, lặng lẽ giữ sức chờ một tung ra một đòn chí mạng.

- Hứa Huỳnh, Hắc Dứ bị nguy hiểm.

Tào Bằng đột nhiên lớn tiếng kêu la. Hứa Nghi ngẩn ra, cười nói:

- Không thể nào. Ta chắc chắn là Hắc Dứ có thể thắng.

Lời còn chưa dứt, con đấu khuyển màu nâu bất thành linh trở nên vô cùng linh động, thân thể to lớn ập đến. Hắc Dứ vừa tấn công một cách sai lầm, vẫn còn chưa kịp ổn định thì đã bị con màu nâu đè trên mặt đất. Hắc Dứ kêu lên một tiếng, đập chân muốn đứng lên nhưng con màu nâu không tha cho nó cơ hội. Chân trước đột nhiên chế ngự vùng thắt lưng Hắc Dứ rồi cắn thẳng vào phần da thịt xù xì của Hắc Dứ. Màu lông đen lập tức biến thành màu đỏ thẫm... Hắc Dứ tru lên thảm thiết. Con đấu khuyển màu nâu cố gắng dùng chân trước giữ, chân sau thì đập, cắn ngay một phát to giữa cổ Hắc Dứ mà kéo ra. Hắc Dứ rống lên một tiếng rồi nằm gục trong vũng máu.

- Chết tiệt...

Vừa rồi Hắc Dứ vẫn còn chiếm thượng phong, vậy mà nháy mắt đã thành một con chó chết. Sự tình thay đổi quá nhanh khiến cho Hứa Nghi cũng không kịp gào lên

- Đó là chó nhà ai?

Diễn Mãn nghi hoặc hỏi. Hứa Nghi chỉ tay vào một góc khác của sân đấu.

Theo hướng ngón tay của Hứa Nghi nhìn thì thấy một thiếu niên đáng vẻ tươi cười đang nhìn qua bên này. Phía sau hắn có không ít tùy tùng, nhìn qua khí phách có phần phi phàm. Thiếu niên khoảng chừng mười sáu mười bảy, lông mày lưỡi mác, mũi cao thẳng, da trắng môi hồng.

- Người kia là ai?

Diễn Mãn nhìn rõ người thiếu niên thì nheo mày.

- Hứa Nghi, sao người lại đấu cùng hắn?

Nói xong Diễn Mãn quay đầu giải thích lý do cho Tào Bằng:

- Hắn gọi là Lưu Quang, tức con cháu của Lang Gia hiếu vương Lưu Kinh, bây giờ làm vệ tướng quân Lâm nghị hầu.

Lang Gia hiếu vương là người nào? Thành thật mà nói, Tào Bằng hiểu rõ thời tam quốc, nhưng nói về lịch sử thời Đông Hán thì đúng là mù tịt.

Lang Gia hiếu vương chính là tôn thất Đông Hán, cùng Tây Hán Lưu Bang là một phe, không có vấn đề gì. Hắn chính là con của Đông Hán Quang Vũ đế Lưu Tú, được phong làm Lang Gia hiếu vương. Ngoài rất nhiều con nói dối truyền đến ngày nay thì hình như chỉ còn lại thiếu niên Lưu Quang kia.

Nhà Lưu Quang ở Lạc Dương. Hán đế bị Đổng Trác thao túng. Khi Hán đế bị kéo từ Lạc Dương dời đô về Trường An, cha mẹ của Lưu Quang bị giết trong loạn quân. Khi đó Lưu Quang gần chín tuổi. Hán đế Lưu Hiệp thấy hắn mà thương xót bèn giữ Lưu Quang ở bên người. Đổng Trác cũng không thể quan tâm một

tên hài tử chín tuổi, vì vậy cũng không để ý. Về sau Hán đế trốn đến Trường An, Lưu Quang đi theo làm giúp Hán đế không biết bao chuyện, còn giúp Hán đế tiêu tan phiền muộn.

Đó là lí do vì sao khi Hán Đế đóng đô ở Hứa Huyện thì Lưu Quang đã được phong làm vệ tướng quân. Nói là vệ tướng quân nhưng trong tay Lưu Quang không có đến một chút binh quyền, chẳng qua chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi...

Hứa Nghi nói:

- Không phải ta muốn đấu cùng hần, là hần chủ động tìm tới ta. Không nghĩ là tên tiểu tử đó lại có một con chó tốt như vậy.

Tào Bằng không nói. Khi đã liên quan đến vương quyền tranh đấu thì một người không cẩn thận sẽ đầu rơi máu chảy, thậm chí là tan cửa nát nhà.

Tuy là Hứa Nghi không nói ra, nhưng Tào Bằng đại khái cũng có thể đoán ra ý. Sau khi Hán đế dời đô, trên danh nghĩa là có chuyển biến tốt đẹp, nhưng thực ra thì ở Trường An cũng không có sự khác biệt gì to lớn. Tào Tháo thay Đổng Trác nắm hết quyền hành. Hán đế chỉ là một bù nhìn mà thôi. Căn bản Hán đế Lưu Hiệp không hề có tiếng nói gì. Điều mà mọi người nói là ngênh phụng thiên tử, kỳ thực chỉ là mượn danh nghĩa mà thôi.

Quân nhược thần cường, hiểu được đạo lý này thì sẽ giải quyết được sự việc. Điều mà Tào Tháo cần chẳng qua chỉ là danh nghĩa của Hán đế. Đương nhiên hần không hy vọng Hán đế Lưu Hiệp nhúng tay vào triều chính. Kết quả là xuất hiện cái mà người ta nói là phái bảo hoàng. Những kẻ đi theo Hán đế chưa hẳn là thật lòng trung thành. Nhưng trong tình huống độc quyền của Tào Tháo, bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác. Tất cả đều vì lợi ích riêng mình mà tụ tập lại xung quanh Hán đế.

Sau khi Hán đế đóng đô không bao lâu thì xảy ra án tử của thái úy Dương Bư. Bên ngoài mà nói, đúng là Dương Bư có âm mưu phế vua. Nhưng trên thực tế, Dương Bư định lấy danh nghĩa Hán đế để chia quyền hành với Tào Tháo. Hơn nữa, Dương Bư cùng Viên Thuật có quan hệ thông gia, cũng có thể là lý do khiến Tào Tháo rất căm ghét Dương Bư. Hai việc hợp lại một chỗ nên mới có việc Mãn Sủng tra hỏi chuyện Dương Bư. Cuối cùng Dương Bư được phóng thích vô tội. Mãn Sủng cũng vì vậy bị đuổi đi làm thái thú Nhữ Nam.

Phái bảo hoàng dường như thắng. Trong lúc đó thì màn tranh đấu giữa Hán đế cùng Tào Tháo xảy ra trong im lặng. Loại chuyện này Tào Bằng không thể đem ra nói giữa chốn tiểu dân. Hứa Nghi cũng tốt, Điển Mãn cũng được, đều không nghi ngờ gì đúng là người ủng hộ Tào Tháo, mà Lưu Quang thân là họ hàng của Hán thất, lại là huynh đệ tin cậy của Hán đế, tức là trong nhóm bảo hoàng.

Có điều cá nhân thì không thể thay đổi được đại cục.

- Hứa Nghi, người đã đánh cược cùng hần?

- Đúng.

- Cược bao nhiêu?

- Chính là con Hắc Long mà cha ta cho ta.

Điển Mãn lúc này bất chấp mâu thuẫn giữa hần cùng Hứa Nghi. Nếu có kẻ địch thì sẽ đối ngoại với hần. Bọn người kia bình thường chơi bởi lâu lổn tranh đấu với nhau. nhưng khi có chuyện phải bảo vệ, cần phân biệt rõ địch ta thì chúng là liên kết với nhau.

Hắc Long, đúng là tên một con ngựa. Kiến An năm đầu tiên, Hứa Chử tìm Tào Tháo nương tựa. Tào Tháo vô cùng ưu ái, vì vậy đã đem con ngựa yêu quý tặng cho Hứa Chử. Lúc đó là sinh nhật mười lăm tuổi của Hứa Nghi. Vì vậy mà Hứa Chử đã đem con ngựa kia tặng cho Hứa Nghi. Có người nói Hắc Long Tây Vực là một con ngựa đen tốt, không hề thua con Xích Thổ của Lữ Bố. Đầu cao mãnh mẽ, tứ chi rắn chắc, lông dài óng ánh sắc đen. Toàn thân Hắc Long đen sì, chỉ bốn vó dài có màu lông nâu nhạt... Con ngựa kia khiến bao người ước ao ghen tị.

- Sao người lại có thể cầm con Hắc Long để đặt cược?

- Ta cho rằng, ta cho rằng có thể thắng được mà...

Hứa Nghi rõ ràng là nóng nảy, hung hãn nói:

- Tên tiểu tử kia âm mưu với ta.

- Cái gì mà âm mưu với chả mưu. Người cũng không phải là không biết Lưu Tử Ngọc tiên sinh lúc còn sống là người chuyên luyện chó. Người này tại Trường An huấn luyện ra chó không có người nào có thể địch. Ngay cả chó cưng của Đồng Trác cũng bị chó chọi của hắn cắn chết. Sao người lại có thể đánh cược Hắc Long với hắn.

- Ta...

Hứa Nghi có phần hoảng hốt. Trước đây con chó do Lưu Quang huấn luyện đã cắn chết con chó yêu quý của Đồng Trác. Vì thế về sau nó được xưng là “Hán gia khuyển.”

Theo một cách hiểu nào đó mà nói, Lưu Quang bắt kẻ đấu khuyển cùng ai cũng là đại diện cho hoàng thất. Hứa Chử đúng là cận vệ của Tào Tháo. Mà Hắc Long lại từng là ngựa yêu của Tào Tháo. Ngay cả Hán đế Lưu Hiệp cũng không dứt miệng khen ngợi con ngựa này. Nếu như mà thua Lưu Quang, chẳng phải nói là Tào Tháo thua? Nhưng dù sao đi nữa thì chuyện đánh cược thua là không thể thay đổi. Hứa Nghi không biết làm sao, ánh mắt Điển Mãn rồi chuyển hướng về phía Tào Bằng.

- A Phúc...

Lúc này Lưu Quang đã đi tới. Hắn có phong thái ưu nhã, trên mặt có nụ cười ôn hòa.

- Hứa Nghi, người thua rồi.

Hứa Nghi cắn răng một cái.

- Ta thua thì nhận thua. Người muốn thế nào?

- Hà hà. Ta còn có thể muốn thế nào? Có điều ta muốn nhắc người một tiếng. Nếu đã thua thì cũng đừng quên chúng ta đã đánh cược gì. Ta về nhà chờ người.

- Người...

- Không phải là người muốn quyệt nợ chứ?

- Chỉ có con rùa mới rứt đầu quyệt nợ... Hứa Nghi chữ ằm lên.

Dáng cười trên mặt Lưu Quang càng rõ. Tào Bằng nhìn ánh mắt trông mong của Điển Mãn, thở dài, cất bước đi tới.

- Lâm nghi hầu xin dừng chân.

Lưu Quang ngăn ra, xoay lại nhìn về phía Tào Bằng.

- Tiểu huynh đệ, người cũng là người trong gia đình?

Tào Bằng do dự một chút.

- Ta là huynh đệ của A Mãn, tên là Tào Bằng. Người đánh cược cùng Hứa Nghi đại ca, ta vốn không nên ngăn cản. Nhưng có một câu nói, ta không biết có nên nói không.

Tào Bằng? Lưu Quang chưa từng nghe qua tên này. Nhưng bản năng cho hắn nghĩ Tào Bằng đúng là con cháu của Tào thị, sắc mặt hơi trầm xuống.

- Xin hỏi có việc gì chỉ giáo?

Lúc này, mọi người xung quanh sân đấu khuyển đều chú ý. Tào Tháo cùng hoàng thất đứng chạm nhau, cuối cùng thì kết quả sẽ thế nào?

Tào Bằng đi lên trước:

- Xin Lâm nghi hầu sai người canh gác.

92. Chương 89: Đại Diện Phe Tào Đối Đầu Đại Diện Phe Hoàng Thất

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 89: Đại diện phe Tào đối đầu đại diện phe hoàng thất

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Lưu Quang sững sờ một thoáng rồi chợt hiểu ý của Tào Bằng. Hắn khoát tay ra hiệu gia nhân lùi lại bên cạnh, giành ra một khoảng cách.

- Lâm nghi hầu. Người muốn hại bệ hạ sao?

Lưu Quang thất kinh:

- Người nói lời này có ý gì?

- Ta không hiểu rõ mục đích cuối cùng của Lâm nghi hầu là gì. Nhưng mặc kệ Lâm nghi hầu có đúng hay không, trong mắt người ngoài thì ngài chính là đại diện cho bệ hạ. Bệ hạ may mắn thoát khỏi hang hùm rời khỏi Trường An, muốn dặm xa xôi, cuối cùng cũng ổn định được. Ngày hôm nay nếu như ngài thật sự dắt đi con Hắc Long của Hứa Nghi thì sẽ tăng thêm mâu thuẫn trong đô thành. Bây giờ họ Tào chưa kịp hưng phục nhà Hán, đang bận bị đánh loạn đàng để giữ bình yên cho đô thành. Đến lúc đó sẽ nảy sinh ra tình huống, không ai dám nói trước... Người dám nhận trách nhiệm cho việc này?

Lưu Quang biến sắc:

- Người uy hiếp ta?

Tào Bằng lắc đầu:

- Ta ăn ngay nói thật mà thôi. Còn có đe dọa hay không thì với tài trí của Lâm nghi hầu chắc chắn có thể thấu đáo.

Lưu Quang im lặng. Tào Bằng thò tay, cởi ở bên hông ra một thanh bội đao.

- Thanh hoán thủ Long Tước này đây có lẽ không thể so sánh được với Hắc Long, nhưng là do chính cha ta rèn ra. Lâm nghi hầu, xin người khoan dung độ lượng mà lui một bước thì mọi người mới có thể linh động. Nếu như Lâm nghi hầu thích, ta xin tặng Lâm nghi hầu, có được không?

Tào Bằng cảm theo bội đao do chính Tào Cấp đích tay rèn. Kiểu dáng của thanh hoán thủ đao này tương đồng với đặc điểm của Tào Bằng, cũng là do hắn đặc biệt thiết kế ra. Đao dài bốn thước tám tấc, cực kỳ sắc bén, có thể chém mười hai lớp giáp. Lưu Quang rút đao ra, có phần hơi động lòng.

- Lệnh tôn... Tào đại sư?

Tào Bằng mỉm cười, cũng không nói lời nào. Lưu Quang nhìn chằm chằm Tào Bằng, trầm ngâm một lát rồi bỗng cười nói:

- Nếu như thế, ta sẽ lấy đao này. Tào huynh đệ, nếu có cơ hội chúng ta phải nâng ly cùng nhau.

Dứt lời, hắn chấp tay dẫn người đi. Tào Bằng không nín được, thở ra một hơi dài, cảm thấy phía sau lưng lạnh giá, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Người này cũng là một người biết phân rõ nặng nhẹ...

- A Phúc, sao người có thể đưa hắc bảo đao?

Điền Mãn cầm cánh tay của Tào Bằng.

- Thanh đao kia chính là do Tào thúc phụ đặc biệt chính tay rèn ra làm vật phòng thân cho người. Sao người lại...

- Thua thì cũng phải trả cái gì. Tào Bằng mỉm cười. Không được phép làm mất thể diện của Tào công.

- Tào huynh đệ...

Hứa Nghi không nín được xúc động. Hắn tuy rằng không rõ lai lịch thanh đao của Tào Bằng, nhưng nhìn bộ dạng của Điển Mãn thì có thể hiểu được thanh đao kia rất có giá trị. Hứa Nghi không biết phải cảm tạ thế nào, nghe xong Tào Bằng nói một câu, hắn liền tiến lên chấp tay vái:

- Ngày sau nếu cần Hứa Nghi chuyện gì thì ta tuyệt đối không chối từ.

Tào Bằng nở nụ cười...

Một thanh đao mà hoán đổi cả nhân tình. Sự việc trong tình huống này khó mà nói rõ ràng được vì mỗi người mỗi ý. Điển Vi cùng Hứa Chữ vẫn ngấm ngầm đối địch với nhau, nhưng vẫn có thể khẳng định chắc chắn là trong hai người ai cũng giữ lại một chút điểm quan trọng, sẽ không ai dễ vượt qua điều đó. Nếu có một ngày hai người đi đến chỗ không thể nào hòa giải được thì chắc chắn Tào Tháo sẽ đứng ra thuyết giảng cho cả hai. Cho nên đó là lý do có thể nói ở mức độ nào đó, Điển Mãn cùng Hứa Nghi nên về thành một phe. Nếu đã là người một phe thì tất nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau.

Tào Bằng khiêm nhường với Hứa Nghi, quay sang Điển Mãn nói:

- A Mãn huynh, chúng ta trở về đi. Đoán chừng mẹ ta và tỷ tỷ cũng khám bệnh xong rồi.

Hứa Nghi vừa thua trận đấu khuyến cũng không có tâm tình tiếp tục ở lại chỗ này. Vì vậy ba người cùng ra khỏi chỗ đấu khuyến. Tào Bằng cùng Điển Mãn đang muốn cáo từ Hứa Nghi, thì rất xa có một người hốt hoảng chạy đến la to:

- A Phúc, cuối cùng ta cũng tìm được người. Đi thôi, thăm nương tại y quan bị đụng thương. Đầu hổ cùng bọn họ đang đánh nhau.

Hắn nói câu không đầu không đuôi khiến Tào Bằng ngẩn ra.

- Người nói cái gì?

- Thăm nương bị đụng thương. Đầu hổ cùng bọn họ đánh nhau.

- Ai đụng ngã mẹ ta?

- Không biết. Những người đó rất ngang ngược.

Tào Bằng không hỏi lại, không nói hai lời, nhanh chân chạy tới hướng y quán. Điển Mãn lớn tiếng gọi:

- A Phúc, chờ ta với.

Hắn nhìn vào trong sân đấu khuyến một chút rồi nhanh tay nhỏ lấy một cây cờ hiệu ở bên cạnh cổng. Hắn đập một phát vào bên cạnh thì còn lại một thanh gỗ dài chừng 120cm, giống như một cây gậy thô.

- Đại hùng, chúng ta đi .

Nói xong hai người đuổi theo Tào Bằng.

Hứa Nghi nghe chuyện này xong có vẻ ngu muội, đứng trân trân ở trước cửa khuyến quán.

- Thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ?

Mấy người gia nhân chạy đến khẽ hỏi Hứa Nghi. Hứa Nghi lúc này mới phản ứng trở lại, mặt trầm xuống, tức giận nói:

- Con mẹ nó, có thể làm sao bây giờ? Người ta vừa mới giúp ta, lão tử sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

- Nhưng mà lão gia cùng Điển trung lang.

- Đây là chuyện của bọn họ, không liên quan đến ta. Theo ta tiến lên.

Hứa Nghi tức giận hét một tiếng, học theo Điển Mãn về phía bên cạnh cửa nhỏ ra một cờ hiệu khác rồi chạy theo. Mấy tên gia tướng nhìn nhau cũng vội vàng chạy theo. Hứa Nghi đã xông lên rồi, những tên gia tướng này sao có thể bỏ mặc ?

Trước cửa y quán vô cùng hỗn loạn. Trương thị ngã trong lòng Tào Nam, hôn mê bất tỉnh. Tào Nam đang khóc như mưa, liên tục gọi tên Trương thị. Vương Mãi giống như hổ điên đánh nhau cùng một đám người. Hấn đâm đá túi bụi khiến bọn người kia chỉ biết né tránh. Khổ luyện trong trận túi cát bây giờ đã có tác dụng.

Nhưng mà đối phương chiếm số lượng ưu thế. Hơn mười người đang vây bắt Vương Mãi. Mấy tên thiếu niên cười ngựa đứng ở ngoài nhóm người hò hét:

- Đánh cho ta, đánh chết bọn chúng cho ta, dám làm kinh hãi Hoa Nhi nhà ta. Không được tha bọn chúng.

- Đánh, đánh chết đi !

Vương Mãi tuy rằng thân thủ mạnh mẽ nhưng dù sao cũng chỉ có một mình. Hơn nữa đối phương là một đám gia nô cao lớn vạm vỡ, rõ ràng không có gì phải kiêng dè. Thậm chí còn có tên mang theo cả cương đao sáng loáng. Trong nháy mắt, trên người Vương Mãi đã có vài vết thương, máu nhuộm đỏ quần áo, nhưng như vậy càng khiến đối phương hung hãn hơn. Tuy rằng Vương Mãi đánh bị thương vài người, những người còn lại nhào về phía hấn tấn công hung hãn.

- Ca ca, tiểu nương tử kia trông cũng đẹp đấy.

- Con mẹ nhà người, phụ nữ mang thai người cũng để ý?

- Hà hà. Ta lớn như vậy còn chưa có hưởng người phụ nữ nào mang thai. Bắt tiểu nương tử kia lại, mang về trong phủ cho ta gắng hời.

Mấy tên thiếu niên hỉ hả toe toét. Trong đó có một tên rõ ràng là ham tửu sắc quá độ, chỉ huy gia nô bắt Tào Nam.

- Tỷ tỷ, đi mau !

Vương Mãi thấy tình hình như vậy không nhịn được liền hét lớn tiếng. Một lúc sơ ý, hấn bị đối phương chém một đao vào vai. Cũng may là mấy ngày nay Vương Mãi liên tục chịu khó tập võ, thân thể rắn chắc. Khi cương đao hạ xuống, hấn theo bản năng hạ vai xuống. Phốc. Đao đâm trúng vai, máu tươi bắn trên mặt hấn. Đau nhức khiến Vương Mãi hung bạo hơn. Hấn dùng một tay kéo lấy cánh tay tên gia nô, dùng sức vặn, nghe răng rắc một tiếng, đã bẻ gãy tay tên gia nô kia. Đột nhiên hấn lùi về phía sau, thi triển Bát Cực quyền Thiết sơn, đánh bay một người. Tuy gã có thể đánh nhưng song quyền khó địch lại bốn tay

Tào Nam lúc này hoảng sợ choáng váng, chỉ biết ngồi nhìn đối phương mà không biết phải làm sao.

- Ta đánh cha mẹ tổ tông nhà người!

Ngay khi bọn gia nô sắp bắt được Tào Nam thì trong đám đông vang lên một tiếng quát, một cây côn hung hãn bay tới, đập ngay đầu tên gia nô. Lực đánh rất lớn đập vỡ đầu tên gia nô khiến hấn kêu thảm thiết, lập tức đầu rơi máu chảy, hôn mê ngã xuống đất bất tỉnh. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt Tào Nam, lúc này mới khiến nàng tỉnh táo lại, liền hét lên một tiếng chói tai.

- Cứu mạng, A Phúc!

- Tỷ tỷ, đừng lo lắng cho ta! Tên kia dám đụng đến tỷ tỷ của ta, ta quật mười tám đời tổ tông nhà hấn!

Ngay sau tiếng gào thét, đám đông lại vây quanh. Tào Bằng từ trong đám đông lao tới thấy mẫu thân bị hôn mê, Tào Nam sợ hãi kinh hoàng, còn Vương Mãi cả người đầm máu thì nổi trận lôi đình. Cái gì là điềm tỉnh, lúc này đều là *** chó.

Hấn giẫm chân tại chỗ lách mình chạy đến chỗ đánh nhau, thân hình xoay tròn, tránh một trường đao của một tên gia nô, vung tay chụp lại cánh tay của tên gia nô. Đây thì một chưởng. So với khi luyện tập cùng

Hạ Hầu Lan hai tháng trước thì bây giờ cường lực mạnh hơn gấp bội. Tào Bằng hôm nay cảm thấy vô cùng bất bình nên sức mạnh tăng hơn rất nhiều so với trước kia.

Kình lực có sức mạnh rất lớn, một chưởng hạ xuống đã đánh gãy cánh tay tên gia nô kia. Tên gia nô đau đớn kêu lên một tiếng rồi không ngừng vùng vẫy cương đao tay kia. Tào Bằng nhân cơ hội hướng lực đang tới, đẩy tên gia nô. Sau đó hấn giẫm chân đạp vào giữa háng rồi thoảng cái đá tên gia nô bay ra ngoài. Một chiêu liên hoàn, có thể nói như mây bay nước chảy. Kình lực đã đập nát xương sườn đối phương.

Chợt hấn khom lưng nhặt lấy cương đao:

- Đầu hồ cả, giữ vững, ta tới đây.

Đừng xem thường Tào Bằng không cao, thân thể yếu ớt, không thể chịu được một đạp. Nhưng hấn so với Vương Mãi thì ra đòn ác hơn. Một đao chém xuống chém đứt nửa cánh tay đối phương. Mặc cho đối phương khóc lóc kêu rên, Tào Bằng mặt không đổi sắc.

Vương Mãi quật ngã một người, thấy Tào Bằng đã trở lại y quán liền vô cùng hăng hái.

- A Phúc, đừng buông tha bọn chúng. Thảm nường chính là bị bọn chúng đã thương.

Lúc này Điển Mã đã tiến đến, quyền đâm cước đá, giống như mãnh hổ xuống núi. Nhưng có điều so với Tào Bằng thì Điển Mã rất nhân từ. Tào Bằng tuy nói rằng chỉ đã thương người, không giết người, nhưng hấn luôn chém người. Chỉ cần bị hấn chém một nhát cũng đừng nghĩ là đứng lên được. Hấn đã đánh bốn năm gia nô, tất cả đều thiếu tay gãy chân. Cả người Tào Bằng đầm máu, không khác gì như mãnh thú.

- Điển Mã?

Mấy tên công tử nhận ra Điển Mã không khỏi có phần do dự ngập ngừng.

- Phục Quân, làm sao bây giờ?

Vài ánh mắt nhìn về phía tên thiếu niên cầm đầu, vẻ mặt hấn trở nên lãnh đạm:

- Cũng đã đến tình trạng này rồi, nếu chạy thì mai sau đừng hòng ngẩng đầu lên. Dù thế nào thì bọn chúng chỉ có bốn người mà thôi. Chúng ta nhiều người như vậy thì sợ cái gì? Đánh cho ta! Bất kể sống chết thế nào, ta mặc kệ. Đem bắt lão bà cùng nữ nhân kia xem bọn chúng còn dám động thủ hay không. Nếu mà còn dám động thủ thì giết hai nữ nhân kia trước.

Mấy tên thiếu niên đều là con cháu nhà quyền thế, phía sau đều có gia tướng nô bộc. Nghe thiếu niên dẫn đầu nói như vậy, mấy tên khác cắn răng nói:

- Đánh cho ta!

Bọn chúng vừa hô thì phía sau có hơn hai mươi người chạy ra. Trang phục của chúng rõ ràng không giống với gia nô, tên nào cũng có vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh. Đặng Phạm lấy một cương đao để che chở cho Tào Nam cùng Trương thị.

Ở đầu đường, Hứa Nghi mang theo người xông đến. Hai bên chẳng cần phải nhiều lời liền ra tay ngay lập tức.*

- Mẹ ơi, người của Hứa gia cũng đến?*

Khi thấy có cả Hứa Nghi, thì trong lòng của chúng trở nên hoang mang. Nếu như chỉ có một tên Điển Mã thì bọn chúng không lo lắng. Dù sao thì Điển Mã tại Hứa đô đều không có gốc gác gì. Hơn nữa Điển Vi cùng Hứa Chữ đối địch nhau, nếu có chuyện chắc cũng không ra tay. Nhưng bây giờ Hứa Nghi lại gia nhập, nghĩa là mọi chuyện đã có phần thay đổi. Điển Vi cũng tốt, Hứa Chữ cũng được, đều là những loại ngang ngược. Mà sau lưng Hứa Chữ còn có cả nghìn người họ hàng.*

- Phục Quân, đừng đánh nữa.*

Một thiếu niên giục ngựa đi tới trước mặt Phục Quân, hạ giọng nói:*

- Việc này có phần rắc rối. Nếu như ta làm bị thương Điển Mã cùng Hứa Nghi, đến lúc đó thì khó mà thoát chết.*

- Dương Tu, đừng có dao động sĩ khí ở đây. Lá gan nhỏ như vậy làm sao có thể làm đại sự? Coi như là có cả Điển Mãn cùng Hứa Nghi thì sao, tỷ tỷ của ta là hoàng hậu. Ta không sợ bọn chúng.*

Dương Tu nghe thấy thế thì ngậm miệng lại. Không sai. Tỷ tỷ người là hoàng hậu. Chuyện này không có vấn đề gì. Nơi này là Hứa đô!*

Dương Tu không nén nổi sợ hãi, thừa dịp không ai để ý thì lui về bên cạnh. Phụ thân của Dương Tu chính là thái úy Dương Bưu trước kia. Cha hắn vừa bị Tào Tháo trừng phạt. Dương Tu mười hai tuổi nhưng rất thông minh. Hắn hiểu rõ tình cảnh phụ thân mình nên cố ý đi kết giao với những con cháu quyền quý trong triều để có thể làm giảm đi tình cảnh khốn cùng của Dương Bưu. Nhưng lúc này hắn biết rõ quyết không thể tiến lên.*

Thêm vào Hứa Nghi gia nhập nên tình cảnh của nhóm người Tào Bằng có phần bớt nguy khốn hơn. Tuy rằng Tào Bằng chém bị thương vài người nhưng đối phương đã tung thêm cao thủ trợ giúp, tình cảnh không khác nào trứng chọi đá, có phần hao sức. Nếu thân pháp hắn không nhanh nhẹn, chiêu thức khéo léo, nói không chừng đã bị dả thương. Mà Điển Mãn Vương Mãi có nhiều lúc không đỡ được, hai người đầy vết thương.*

- Hứa Nghi, giúp ta che chở mẹ.*

Bọn họ trầy trật, tình trạng của Đặng Phạm còn thảm hại hơn. Nếu như không liều mạng với bọn chúng thì Tào Nam cùng Trương thị đã bị đối phương bắt được.*

Hứa Nghi không nhiều lời, lạnh lùng nói:*

- Hứa Phương, Hứa Bình qua đó hỗ trợ.*

Thanh mộc côn trong tay vù vù xé gió. Hai tên gia tướng của Hứa Nghi xông ra, một trái một phải, liên thủ cùng nhau ngăn cản đối phương.*

Lúc này từ trong tửu lầu đối diện đi ra ba thanh niên. Tất cả đều mặc quân phục, phong độ hiên ngang. Thiếu niên dẫn đầu nghe thấy hỗn loạn thì vô tình nhìn qua thăm dò. Vừa nhìn thấy, hắn lập tức biến sắc, không nhiều lời rút trường đao ra.*

- Đúng là Điển Mãn cùng Hứa Nghi. Tào Tuân, Chu Tán chúng ta qua đó hỗ trợ.*

Hai thiếu niên kia nghe được cũng không do dự, theo thiếu niên còn lại xông tới.*

- A Mãn, Hứa Nghi, đừng vội hoang mang, có ta đến trợ giúp người!*

Điển Mãn tránh một đao, quay đầu qua nhìn thì mừng rỡ khôn xiết:*

- Mẹ nó! Tào Chân, Tào Tuân, Chu Tán, mau tới giúp đỡ!*

Có thêm ba người mặc quân phục tham gia vào, tình hình cũng thay đổi. Ba người kia cũng có địa vị như Điển Mãn cùng Hứa Nghi.*

Tào Chân chính là con trai của Tào Thào. Tào Tuân cùng Chu Tán đều là bạn tốt của Tào Chân. Vì thế bình thường ba người vẫn đi chung, thân như huynh đệ.*

Dương Tu tròn mắt quay tròn, nhìn chung quanh. Chuyện tình càng lúc càng lớn, thêm ba người Tào Chân vào, e rằng không thể thoát lui được.*

Vậy lão bà kia là ai? Bình thường nhìn qua lại có thể liên quan đến nhiều cái tên như vậy? Dương Tu lúc này thật sự không thể hiểu thấu đáo. Rõ ràng chuyện này ấu đả bình thường này đã thay đổi tính chất.*

Hai bên hỗn chiến, Tào Chân ba người thêm vào, lại một lần nữa giúp sức một phần cho Tào Bằng. Chiêu thức hắn tung ra đều có phần ác độc. Tuy rằng chính bản thân cũng bị thương nhưng đối thủ của hắn cũng có bảy tám tên mất sức chiến đấu. Có điều tình hình của Tào Bằng vẫn trong hoàn cảnh bất lợi. Mặc dù thêm ba người Tào Chân gia nhập vào sau đó, giảm nhẹ tình thế nguy hiểm nhưng dù sao thì vẫn chưa đủ người, dần dần bị đối phương vây quanh.*

Tào Bằng chém đứt ngón tay một gia tướng khi tên đó né đòn. Hắn liếc mắt thấy được ở cách đó không xa, Phục Quân ngồi trên lưng ngựa quan sát cuộc chiến ở bên ngoài. Trong bụng hắn thầm tính thì khoảng cách tới chỗ Phục Quân chừng hai mươi bước. Hắn đảo mắt, nhất thời nảy ra một ý.*

Bắt người trước tiên phải bắt ngựa. Tóm kẻ trộm thì phải tóm tên cầm đầu trước! Tuy rằng không biết địa vị của Phục Quân là gì, nhưng khi nhìn thấy mẹ mình hôn mê bất tỉnh, Tào Bằng sao có thể bận tâm nhiều? Bàn tay cầm cương đao rung lên, một chiêu chém bốn phương tám hướng, khiến hai gia tướng lùi bước. Sau đó hắn thành linh phóng trường đao trong tay về phía Phục Quân. Phải hạ kẻ này trước!*

- Công tử, coi chừng!*

Một tên gia tướng đã nhận ra, hét lên một tiếng lớn. Hắn tiến lên trước đuổi theo Tào Bằng, đầu hổ ở bên cạnh quát to một tiếng, bắt hắn lại. Phục Quân đang xem cuộc ẩu đả thì sợ hết hồn, thấy một trường đao bay tới.*

Hắn sợ đến nỗi quát to một tiếng, vội vàng né tránh. Nhưng có điều hắn quên, đó là hắn không đứng trên mặt đất, mà là đang ngồi trên ngựa. Chợt nghe phắc một tiếng, Phục Quân ngã trên mặt đất. Hắn ngã xuống nhưng con ngựa kia không biết an phận! Con ngựa của Phục Quân cũng là một con ngựa tốt. Mặc dù không thể so với ngựa hãn huyết, nhưng cũng là một con long mã có nguồn gốc Tây Vực. Chỉ có điều con ngựa này đã bị giáo dưỡng từ nhỏ, đã tính đã mất đi. Hơn nữa nó chưa từng ra chiến trường, nên khi trường đao phóng qua bên cạnh thì nó bị kinh sợ!*

Nó hí lên một tiếng rồi sau đó dựng vó lên. Phục Quân đang loay hoay đứng lên thì móng con ngựa hạ xuống, đập trúng chân Phục Quân. Chỉ nghe thấy tiếng Phục Quân kêu la thảm thiết nằm lăn trên đất. Một chân con ngựa giẫm lên làm gãy chân Phục Quân, cái chân bị gãy ngoằn ngoèo, nhìn qua hết sức kinh khủng. Mấy tên thiếu niên bên cạnh đều choáng váng.*

Mấy tên ngỗ ngược thấy không ai chú ý liền chuồn vào đám đông. Đùa sao được, đây là tai nạn chết người! Nếu như còn ở lại chỗ này thì chính bản thân sẽ bị xui xẻo, chưa biết chừng còn liên lụy cha mẹ. Khi mấy tên ngỗ ngược vừa mới trốn đi thì đầu đường truyền đến tiếng vó ngựa.*

Có người lớn tiếng quát:*

- Quân Hổ Bôn đây, tránh ra!*

Tiếng vó ngựa như sấm vang lên. Cùng lúc đó ngoài đường lớn có một đạo nhân mã đang nhanh chóng phi tới.*

- Thị trung đại nhân đến. Tất cả dừng tay!*

- Cái đám kia dám đả thương A Mãn, ta phải đem chôn cả nhà chúng.*

- Lập tức dừng tay. Dám động đây thì giết không luận tội.*

Tiếng gào liên tiếp không ngừng. Tào Bằng nằm trên mặt đất, như trút được gánh nặng, thở ra một hơi. Điển Vi người mà không tới thì lão tử phải chết ở chỗ này.*

Một tên gia tướng nhìn thấy Tào Bằng đang không đề phòng, bèn cắn răng giơ đao sau gáy. Người trong nhà môn đến, đoán chừng sẽ không may cho bọn chúng. Nhưng giết được tên tiểu tử này thì chí ít cũng có thể lấy công với lão gia. Dù sao thì Phục Quân công tử cũng đã bị gãy chân.*

- A Phúc, cẩn thận!*

Điển Mãn vừa mới đặt móng ngồi xuống đất đang thở dốc. Mắt thấy Tào Bằng bị nguy hiểm, hắn không thể không hét lớn một tiếng. Cố ngăn cản nhưng vì khoảng cách quá xa nên khi Điển Mãn hét lên thì chỉ thấy một bóng người ở bên cạnh chạy đến trước. Một tiếng thét lên, Tào Bằng thấy một dòng máu nóng phun trên mặt hắn.*

- Đại Hùng!*

- Đặng Phạm huynh !*

Vương Mãi cùng Tào Nam đồng thời hét lên. Đặng Phạm che trước mặt Tào Bằng, tên gia tướng cầm đao chém vào ngực hắn. Đặng Phạm nổi giận gầm lên một tiếng, dùng tay bắt lấy sống đao, đánh một cú vào mặt tên gia tướng. Tình hình vừa dịu xuống thì lại nổi sóng lên. Mấy tên gia tướng của Phục Quân xông lên. Lại nghe một tiếng rống to như tiếng sấm rền nổ vang trời.*

- Lão tử nói rồi mà không dừng tay cho ta!*

Ba ánh đao lóe lên, bổ vào ba tên gia tướng. Điển Vi vẻ mặt sát khí, mắt như hổ dữ, ánh ra vẻ ác nghiệt. Con người hắn vốn có màu vàng đục, lúc này càng khiến người ta sợ hãi hơn.*

- Quân Minh, ngươi cũng dừng tay!*

Tuân Úc thúc ngựa chạy đến, đảo ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp mọi người. Hắn nhìn qua tất cả bọn gia tướng nằm rên la trên đất cùng Phục Quân. Rồi sau đó lại nhìn qua đám người Tào Bằng Đặng Phạm.*

- Tiên sinh đâu? Ở đây không phải là Hồi Xuân Đường sao? Tiên sinh chết hết rồi hay sao?*

- Không chết, tiểu nhân còn sống. Tiểu nhân Tiểu Khôn, bá kiến Thị Trung đại nhân.*

- Vậy là tiên sinh không thấy ở đây có rất nhiều người bị thương, còn không qua cứu chữa đi?*

- Chuyện này..." Tiểu Khôn nhúc nhúc có phần bối rối nói: "Tiểu nhân chuyên trị bệnh phụ nữ, những vết thương đao kiếm này không phải là sở trường.*

- Có thể cầm máu không?*

- Việc này tiểu nhân rất am hiểu.*

- Vậy hãy qua giúp cầm máu.*

Tuân Úc ngồi ở y quán, tức giận cả buổi nói không ra lời. Cái gì là bệnh phụ nữ, cái gì là vết đao thương?*

Tiểu Khôn hiểu được ý, vẻ mặt nghe theo. Hắn vốn định đi cứu người của Phục Quân trước. Nhưng Điển Vi phóng ngựa đến trước mặt hắn, ánh mắt hung tợn quát:*

- Cầm máu trước cho ta.*

- Đúng là...*

Tiểu Khôn kêu khổ trong bụng. Nhưng khi nhìn kỹ thì hắn thật lòng giúp Đặng Phạm cầm máu, đồng thời hô hoán bọn tiểu nhị chạy ra hỗ trợ. Tuân Úc nhìn cả con đường dài hỗn loạn, trong lòng cũng phát bực.*

- Ngươi đâu! Những tên đang đứng lên thì bắt lại cho ta, giam vào trong đại lao. Còn những tên bị thương thì cứu chữa trước rồi ta xử lý sau.*

biglove

93. Chương 90: Ai Sai?

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 90: Ai sai?

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hoàng thành Hứa Đô, quy mô thua xa hoàng thành Lạc Dương và Trường An. Diện tích nhỏ, hơn nữa cũng tương đối sơ sài. Tuy rằng mọi kết cấu đều giống như Lạc Dương nhưng nhìn qua thì rất nhỏ.

Hoàng hậu Hán đế đang thanh thản ngồi xem sách trong cung. Nàng hai mươi chín tuổi, xinh đẹp dịu dàng, đoan trang. Quần áo màu hồng che tấm thân tha thướt nhưng lại có vẻ phần trang nghiêm quý quý. Mái

tóc nàng đen nhánh tăng thêm sự thành thực trưởng thành. Trong cung rất yên tĩnh. Hoàng hậu đang đọc một quyển “Thi”, ánh mắt say mê.

Nàng tên là Phục Thọ, là thể tôn (cháu) của đại tư đồ Đông Hán Phục Tôn, tên chữ là Quy Muội. Phụ thân của Phục Thọ chính là Bất Kỳ hầu, phụ quốc quân Phục Hoàn. Có điều, nàng sở dĩ có thể trở thành Hoàng Hậu cũng là nhờ mẫu thân của nàng, là trưởng công chúa Đại Hán Lưu Hoa. Lưu Hoa là con gái của Hoàn đế, em gái của Linh đế. Vì thế nói về va vế, Phục Thọ cùng Hán đế có vai vế ngang nhau. Bình Nguyên năm thứ nhất, sau khi Đồng Trắc rời đô Trường An thì Hán đế tuyển tú. Phục Hoàn khi đó gửi nàng vào cung làm quý nhân, khi ấy nàng mười hai tuổi. Hưng Bình năm thứ hai thì nàng trở thành hoàng hậu.

Buông quyển Thi trong tay, Phục Thọ khe khẽ thở dài. Trong mắt người ngoài, nàng là hoàng hậu một nước, phong quang vô tận. Nhưng mà ai có thể hiểu rõ nỗi buồn khổ và ưu sầu trong lòng nàng chứ? Cả ngày chỉ đứng ở trong hoàng cung, nàng như chim trong lồng.

Hán đế có danh là Hán đế, nhưng không có một chút thực quyền. cũng không có gì khác biệt. Nếu mà có điều muốn nói ra, thì có lẽ là Tào Tháo so với Đồng Trắc thì hơn được một chút lễ thần tử. Đối với Hán đế, Phục Thọ cũng không có nhiều yêu thương. Ngay từ đầu thì nàng cảm thấy đáng tiếc cho Hán đế, nhưng về sau thì...

Tư đồ Vương Doãn hiển liên hoàn kế truy sát Đồng Trắc. Khi Lý Thôi và Quách Dĩ xuất binh đánh Trường An, Vương Doãn cuối cùng phải tự sát vong thân. (1) Lúc đó Hán đế biểu hiện quá nhu nhược, hơn nữa còn lặng lẽ. Vì vậy Phục Thọ tỏ ra vô cùng bất mãn đối với Hán đế. Mặc kệ cho Vương Doãn có tranh quyền đoạt lợi hay vì mục đích khác, nhưng chí ít hẳn là kẻ trung thần của Hán thất. Nhưng mà sau khi Vương Doãn chết, Hán đế lại trút tất cả lỗi lầm cho tư đồ. Biểu hiện này khiến cho Phục Thọ không thể không lạnh lùng. Cũng bắt đầu từ lúc đó, Phục Thọ bắt đầu có nhiều bất mãn đối với Hán đế Lưu Hiệp.

Chỉ tiếc nàng là hoàng hậu, hơn nữa chỉ là một nữ nhi. Từ khi sinh ra, nàng không thể nào làm chủ cuộc đời mình. Tất cả mọi thứ nàng đều phải nghe theo phụ thân an bài...

- Hoàng hậu, hoàng hậu

Có một cung nữ vội vàng chạy vào, vẻ mặt hoảng loạn. Phục Thọ nheo đôi mi thanh tú, nhẹ giọng nói:

- Bản cung đã từng nói, khi ta đang đọc sách thì đừng tới quấy rầy.

- Hoàng hậu, là quốc trượng cầu kiến.

Phục Thọ nghe được, cười một tiếng.

- Vậy hãy mời người vào đi.

Nàng đúng là một người con gái hiếu thuận, không bao giờ cự tuyệt phụ thân.

Sau khi tới Hứa Đô, Phục Hoàn dường như thay đổi rất nhiều. Khi ở Trường An, Phục Hoàn phải thận trọng dè dặt, nhưng bây giờ hình như thoải mái hơn nhiều. Trượng phu tất nhiên là có dã tâm, phụ thân cũng là người như vậy. Phục Hoàn ở chính giữa, đôi khi thực sự cảm thấy mệt mỏi, rồi lại không biết phải thế nào mới thoát ra được.

Chỉ chốc lát sau, cũng nữ mời Phục Hoàn vào An Nhạc cung. Phục Hoàn hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đường đường, không có nét già nua nào. Nhưng ngẫm lại nếu Phục Hoàn là một người xấu xí, đoán chừng Dương An công chúa cũng ghê tởm hẳn. Hẳn vào cung, hành lễ quân thần.

Phục Thọ nói:

- Phụ thân, có chuyện gì vậy?

- Hoàng hậu, xin người vì lão thần mà phân xử.

Phục Hoàn dứt lời thì khóc lớn.

- Phụ thân, cuối cùng là làm sao vậy?

Phục Hoàn nói:

- Hoàng hậu à, Phục Quân, Phục Quân bị người ta đánh.

- Hả?

Phục Thọ nghe được, quá sợ hãi.

Phục Hoàn có tổng cộng sáu người con, năm nam một nữ. Con trưởng Phục Đức, là người hầu cận của Hán đế trong cung. Sau loạn Đồng Trác thì hần trốn cùng Hán đế đến Lạc Dương, sau bị Dương Phụng giết chết. Con thứ Phục Nhã, khi đánh nhau ở Tây Lương thì bảo vệ Hán đế, chết thảm trong cung Trường An, không tìm được thi thể. Con thứ ba của Phục Hoàn là Phục Thọ. Phục Quân là em trai kế của Phục Thọ. Tuy nhiên Phục Hoàn còn có hai người con nữa là Phục Tôn và Phục Lăng. Nhưng so sánh với hai người đó thì Phục Quân là người em được Phục Thọ rất thiên vị, Phục Tôn và Phục Lăng không thể nào sánh bằng.

Nguyên nhân rất đơn giản. Khi Phục Quân sinh ra thì Phục Thọ còn chưa xuất giá, có thể nói hai chị em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Còn Phục Tôn và Phục Lăng sau khi sinh không bao lâu thì Phục Thọ liền giá đáo tiền cung, hầu như không hề có tiếp xúc kề cận gì.

Phục Thọ vội nói:

- A Quân vì sao lại bị người ta hại, bị thương thế nào?

- Chân hần... bị gãy lìa.

Phục Hoàn dứt lời, nước mắt dàn giụa. Phục Thọ thấy trong lòng quặn đau, đứng lên lớn tiếng hỏi:

- Là kẻ nào gây nên?

- Điển Mãn cùng Hứa Nghi, còn có Tào Chân tham gia nữa.

- Hả?

Phục Thọ nheo mắt phượng, ngồi gục xuống

- Vậy là vì có gì lại xảy ra xung đột?

- Việc này... Điển Mãn cùng Hứa Nghi hoành hành ngang ngược ở Trường Nhai, đụng người qua đường bị thương. Phục Quân tiến ra ngăn cản nên bị bọn chúng đánh bị thương.

Phục Thọ ngắt lời Phục Hoàn, sau một hồi thở dài một tiếng:

- Phụ thân, người cũng biết, nếu lừa gạt bốn cung thì là phạm thượng mà.

- Hả?

- A Quân tính tình như thế nào, không phải bốn cung biết rõ lắm sao. Nếu nói hần hống hách, ta có thể tin tưởng. Nhưng nếu nói hần dám làm việc nghĩa, bốn cung không thật khó mà tin được. Còn nữa, bên cạnh A Quân xưa nay có người bảo vệ, làm sao có thể đơn giản mà bị Điển Mãn và Hứa Nghi gây thương tích chứ?

Hiếu đệ cũng không ai bằng tỷ tỷ. Phục Thọ thương yêu Phục Quân không phải là không có, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu Phục Quân.

- Phụ thân, người hãy nói thật đi chứ, bằng không bốn cung sẽ không can thiệp vào việc này. Người cũng biết, bệ hạ hôm nay có thể được an thân, toàn bộ dựa vào Tào Tư Không. Nếu như người muốn mượn việc gây sự thì sẽ gây ra tai họa. Đến lúc đó bốn cung cũng nói đúng như vậy thôi.

Phục Hoàn ngừng khóc. Hần cũng biết con gái mình không phải là người dễ bị mắc lừa. Nàng là một người tài năng giữa đám phi tần trong cung, trở thành người đứng đầu hậu cung, tất nhiên phải có con mắt quan sát phi phạm.

Sau một hồi do dự, Phục Hoàn lên tiếng:

- Thực ra cũng không có gì. Chẳng qua là trên đường đi, Phục Quân đụng phải một bà già. Nhưng Điển Mãn Hứa Nghi thời gian qua có bất mãn với hoàng thất nên mượn cơ hội mà xuất thủ. Đáng trách nhất chính là sau đó Điển Vi cũng chạy tới, còn giết thêm ba gia tướng của ta. Quý Muội, người hần là còn nhớ

Phục Cầu chứ. Tổ tiên ba đời nhà hán hết lòng dốc sức vì chúng ta. Khi bệ hạ dời khỏi Trường An, hán cũng giúp không ít việc... cũng bị Diên Vi giết chết. Tuân Văn Nhược chưa hề xử lý hung thủ mà đã đem Phục Quân tổng vào đại lao.

Phục Thọ trầm mặc. Nàng tin tưởng, sự tình tuyệt đối sẽ không giống như Phục Hoàn nói như vậy. Dù sao Phục Quân cũng chính là huynh đệ của nàng. Nàng cũng không đành lòng nhìn Phục Quân phải chịu tội.

- Phụ thân", Phục Thọ đột nhiên gọi một tiếng, đứng dậy đi đến nâng Phục Hoàn ngồi xuống, "Chuyện này, bổn cung đã biết... Bổn cung thâm nghĩ, thiên hạ hôm nay không phải như ý ta, Hứa Đô... cũng không phải là nơi chúng ta ổn định lâu dài. Bây giờ thời cuộc bất ổn, trong tay chúng ta không có chút binh quyền, chỉ có thể dựa vào Tào tư không chấn hưng thiên hạ, chấn chỉnh giang sơn Hán thất. Vì vậy chúng ta không nên gây chuyện.

- Vậy Phục Quân...

- Chuyện của Phục Quân, bổn cung sẽ đi hỏi. Tuân thị trung là một người chính trực, sẽ không làm chuyện bậy. Như vậy đi, bổn cung phải người đi nói thay cho người, nhưng phụ thân không được sinh sự, được chứ?

- Việc này...

- Phụ thân, lẽ nào người muốn phải bức bách cả Tuân thị trung?

Phục Thọ đột nhiên nghiêm nghị, thân thể mỏng manh yếu đuối nhưng lại có uy lực. Nàng có thể trông coi hậu cung thì có thể là người thế nào? Cho dù chỉ là một nữ nhân, nàng cũng là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, uy phong không thể coi thường.

Phục Hoàn tuy rằng không cam lòng, cũng chỉ có thể cắn răng, nhẹ giọng nói:

- Thần, tuân chỉ.

Chuyện tình trong An Nhạc cung còn tiếp diễn.

Cùng lúc đó, tình hình bên Tuân Úc cũng không tốt lắm.

Tào Bằng Diên Mãn đánh người, đã thương hơn ba mươi gia nô, trong đó có sáu người bỏ mạng, mười bảy người tàn phế, những người còn lại nhiều ít đều có thương tích. Bốn năm mươi người vây đánh mấy thanh niên lại bị đánh thành ra bộ dạng này.

Chưa đến một ngày, sự tình đã truyền khắp Hứa đô. Ngoài cửa phủ thị trung có rất nhiều người lui tới, tất cả đều nhao nhao thăm dò nguyên do. Có người trực tiếp nói Tuân Úc phải trừng phạt nặng nề Tào Bằng đánh người. Có người thì lại khéo léo nhẹ nhàng nói Tuân Úc hãy đem thả Phục Quân ra. Không chỉ có Phục Quân, trước kia còn có tiền xa kỵ tướng quân, con trai của Đồng Thừa- bố của hoàng hậu Hán đế đời trước (Hán Hiến đế), là Đồng Việt- Việt Kỵ hiệu úy, bề tôi Hán thần, đều bị Tuân Úc giam vào đại lao. Tình trạng của Phục Quân rất thảm, bắp đùi bị con ngựa giẫm lên nghiền nát, căn bản không thể nào cứu chữa được.

Y thuật của Tiểu Khôn tuy rằng cao minh, nhưng giống như hán nói, hán chỉ chuyên trị bệnh phụ khoa, đối với ngoại thương thì không có cách nào.

Tuân Úc có chút đau đầu.

Chú thích người dịch:

(1) Lý Thôi, Quách Dĩ là tướng của Ngưu Phụ- con rể Đồng Trác. Sau khi Đồng Trác bị Lã Bố giết, Ngưu Phụ bị thủ hạ mang đầu nộp cho Vương Doãn thì Lý Thôi, Quách Dĩ muốn xin quy hàng, tha tội theo Đồng Trác. Vương Doãn từ chối khiến chúng nổi giận tiến quân về Trường An. Lã Bố không thủ được thành phải bỏ chạy. Vương Doãn và Hiến đế chạy lên lầu trù, bị Lý Thôi vây.

Sự việc đã được hỏi rõ ràng. Đúng là Phục Quân đang phóng ngựa hoành hành thì đụng bị thương Trương thị vừa lúc đó ra khỏi y quán. Vương Mãi cùng Đặng Phạm thấy vậy thì không bằng lòng liền cản người

của Phục Quân lại. Phục Quân cũng là kẻ ngang ngược, một hai không nói thì sai người động thủ. Vương Mãi đương nhiên không thể đưa tay chịu trời. Vì vậy sau đó hai bên bất hòa, ra tay đánh đập tàn nhẫn dẫn tới trận ẩu đả này.

Diễn Mãn Tào Bằng lúc đó không ở đó, khi chạy tới thì tình hình đã không thể cứu vãn được. Lại nói tiếp, bọn người Tào Bằng không có gì sai, thậm chí người không bị tổn thất gì. Nhưng những tên trẻ tuổi này cũng thực là độc ác, lại có thể thoáng cái đánh bị thương hơn ba mươi người. Đối lại càng đáng trách hơn chính là Tào Bằng đánh tám người đến tàn tật, tay chân đều bị cụt rơi vãi khắp Trường Nhai khiến rất nhiều người bị kinh sợ. Tên tiểu tử này rõ ràng đúng là một tên côn đồ.

Tình huống hiện tại, Tào Chân giúp người cũng bị cuốn vào trong đó. Mà Tào Chân không chỉ là con của Tào Tháo, hơn nữa từ bé đã theo Tào Tháo chinh chiến, bây giờ trong quân đã là phó tướng cho Từ Hoảng. Bây giờ Từ Hoảng đã phái người yêu cầu Tuân Úc phải thả Tào Chân, Chu Tán cùng Tào Tuân ba người, nếu không sẽ trở mặt.

Tuân Úc đương nhiên không e ngại Từ Hoảng giở mặt. Nhưng...

Bọn người kia thật đúng là thích sinh sự à.

- Lão gia, người trong cung phái đến đang cầu kiến ngoài cửa, nói là có chuyện quan trọng muốn thảo luận.

Người trong cung phái đến à? Tuân Úc nghe được thì trong đầu suy nghĩ. Ngay khi giam giữ Phục Quân thì hắn cũng đã dự tính tới kết quả này rồi. Chỉ là không ngờ trong cung lại phản ứng nhanh như vậy. Bây giờ mới có nửa ngày mà đã đến đây, khiến Tuân Úc cảm thấy nhức đầu...

- Là ai?

- Trung thường thị Lãnh Phi.

Tuân Úc lập tức đứng lên, mở to hai mắt nhìn.

- Lãnh Phi tự mình tới?

- Đúng vậy.

- Cho mời

Tuân Úc thở dài. Cái gì muốn tới thì cuối cùng cũng tới. Hắn lấy hai tay xoa nhẹ khuôn mặt rồi bảo bọn hạ nhân đun một bát đồ xanh uống lấy hai bát, để ổn định tinh thần.

Lãnh Phi cũng là bạn tốt của Tuân Úc. Ngoài việc làm giáo tập ở Dĩnh Xuyên thư viện thì cũng chính là lão sư của Tuân Úc. Sau khi phụ thân Lãnh Phi qua đời, Lãnh Phi lưu lạc đến Lạc Dương. Không biết như thế nào, về sau Lãnh Phi thành người trong cung của Trần Lưu Vương, đến nay là Hán đế Lưu Hiệp. Sau khi Lưu Hiệp đăng cơ thì Lãnh Phi như thuyền được nước lên. Hắn theo Lưu Hiệp từ Lạc Dương đến Trường An, rồi từ Trường An đến Hứa Đô, chưa bao giờ rời. Ngoài danh nghĩa bạn thân đến thăm, ngoài ra nguyên nhân tại sao thì Tuân Úc cũng biết rõ.

Hắn cùng Lãnh Phi nhiều năm không gặp, vẫn luôn thấp thỏm lo lắng trong lòng. Nhưng bây giờ Tuân Úc thật không muốn gặp Lãnh Phi...

Lãnh Phi theo người hầu, đi vào phòng khách. Hắn cùng Tuân Úc xấp xỉ ba mươi bốn mươi, cao hơn một cái đầu nhưng có phần béo hơn nên có vẻ khỏe mạnh. Khuôn mặt trắng nhợt không râu. Lông mày dày, mắt to, mũi cao, tuấn tú lịch sự.

Tuân Úc đến bây giờ vẫn không suy nghĩ đến chuyện vì sao Lãnh Phi lại trở thành người trong cung. Nhưng mà cũng không có gì đáng kể. Chủ yếu là khi nhìn hắn thì thấy có lý do gì đó từ chối.

- Tuyết tử huynh, lâu rồi không gặp.

Lãnh Phi chấp tay hướng về phía Tuân Úc hành lễ:

- Văn Nhượng, người nhìn qua cũng có vẻ tốt hử...

Hai người khách sáo một lúc thì Tuân Úc cảm thấy không giống Lãnh Phi khi trước. Hắn nghĩ trong lòng là biết rõ nguyên nhân vì sau Lãnh Phi đến nhưng lại làm như không biết.

Lãnh Phi cười nói:

- Văn Nhược, người thông minh cũng biết mục đích ta đến đây, chắc người cũng hiểu được.

Tuân Úc gật đầu, không nói gì.

- Hứa Đô là nơi của thiên tử, xảy ra chuyện như vậy, ngay cả bộ hạ cũng bị kinh hãi. Bộ hạ cũng nói là tin tưởng thị trung đại nhân có thể xử trí theo lẽ công bằng, đúng hay không?

- Tất nhiên.

- Bây giờ Tào công chinh phạt bên ngoài, Hứa Xương thực sự không thể xảy ra hỗn loạn. Ý của bộ hạ muốn tốt nhất là có thể mau chóng xử lý tránh khỏi việc dân loạn. Nói vậy chắc Văn Nhược có thể phân biệt thị phi.

Trong lời nói ra có giấu ý sâu sắc. Tuân Úc là một người thông minh, sao có thể nghe không hiểu hàm ý sâu xa của Lãnh Phi? Hắn lẳng lặng liếc mắt nhìn Lãnh Phi. Không biết vì sao bạn thân ngày trước bây giờ ngồi trước mặt hắn mà hắn cảm thấy vô cùng xa lạ.

Từ trước tới giờ, Lãnh Phi cũng là một kẻ ghét kẻ ác, đối với cái loại con cháu quyền thần thì hận thấu xương. Vậy mà nói...

- Đã hiểu rõ rồi chứ.

Tuân Úc khẽ cắn môi, hạ quyết tâm:

- Con trai của phục quốc tướng quân Phục Hoàn là Phục Quân gây sự, phóng ngựa đung thương người khác, sau đó lại có ý hành hung, muốn đánh người. Diễn Mãn Hứa Nghi lo chuyện bất công thiên hạ nên cũng bị dính dáng trong đó...

Ánh mắt Lãnh Phi đột nhiên lạnh lẽo. Tuân Úc nhìn Lãnh Phi mà nói:

- Tuyết Tử huynh, Tuân Úc thẳng thắn vô tư, trời đất chứng giám. Người không nên dùng ánh mắt đó nhìn ta. Sai là sai. Đúng là đúng. Phải trái trắng đen, công bằng đạo lý người ta hiểu được. Nếu như bộ hạ nói Tuân Úc tuyên án không đúng thì người cũng có thể đợi Tào công trở về mời hắn phán xử. Nhưng nếu để ta cân nhắc thì chính là phải trừng phạt Phục Quân. Chiếu theo Hán luật, gây sự hành hung thì sẽ bị hai mươi trượng.

Lãnh Phi vô thức nắm chặt tay, nhìn chăm chăm Tuân Úc.

- Văn Nhược, thật là như vậy sao?

- Tuyết đối không sai.

Hồi lâu thì Lãnh Phi thở dài một tiếng.

- Văn Nhược, người vẫn còn quật cường như vậy.

- Tuân Úc vẫn chính là Tuân Úc, nhưng Lãnh Phi không phải là Lãnh Phi của Đình Xuyên thư viện nữa.

Tuân Úc đứng dậy, nhìn thẳng Lãnh Phi nói:

- Nếu ta là Tuyết Tử huynh ngày xưa, hôm nay ngồi ở chỗ này tuyết đối sẽ không nói ra những lời ban này.

- Người...

Hai gò má Lãnh Phi co giật, trừng mắt nhìn Tuân Úc. Đột nhiên hắn nở nụ cười:

- Lãnh Tuyết đương nhiên không phải là Lãnh Tuyết trước kia, nhưng Lãnh Phi lại thật cao hứng. Tuân Văn Nhược vẫn còn là Tuân Văn Nhược năm xưa.

Hắn hướng về phía Tuân Úc chấp tay thi lễ.

- Kỳ thực Lãnh Tuyết Tử hôm nay chỉ là phụng thánh mệnh. Nếu như Văn Nhượng đã nóng lòng muốn tuyên phạt đám thanh niên kia... Chịu một chút khổ ải cũng là việc tốt. Chỉ là Phục Quân... Người cũng biết, hắn là em trai của hoàng hậu. Hoàng hậu đối với hắn xưa nay hết mực thương yêu, nghe được việc Phục Quân bị thương thì đau lòng không gì sánh được. Trên người hắn có thương tích, điều kiện trong đại lao lại kém. Không biết có thể xin Văn Nhượng người một lần, để hắn ra ngoài trị thương trước. Còn như hắn phạm tội gì, đợi vết thương của hắn chuyển biến tốt thì sẽ xử phạt.

Tuân Úc rơi vào im lặng. Trong lòng, hắn trung thành với Hán thất, trung thành với Hán đế. Nhưng đồng thời hắn cũng rõ, có thể phục hưng Hán thất thì không thể mất lòng Tào Tháo.

Hắn muốn đứng vững bên quân Tào thì phải có được sự coi trọng của Tào Tháo, tất cả đều dựa vào hai chữ “Trung gian”. Phải giải quyết công bằng, không thiên vị. Nếu như phóng thích Phục Quân thì bọn người Điển Mãn nên xử lý như thế nào? Biết rõ chuyện này là do Phục Quân dựng lên, nhưng Tuân Úc không thể không lo lắng thể diện nhà Hán, còn có suy nghĩ của những Hán thần khác nữa. Nếu chính bọn họ thì sẽ giải quyết thế nào?

Vương tử phạm pháp thì cũng đồng tội như thứ dân. Những lời này có trong “Sử ký- Thương Quân liệt truyện.” Nhưng cuối cùng thì Thương Quân có kết cục thế nào? Tuân Úc đọc sách thánh hiền, nên biết rất rõ.

Nói thì dễ nhưng làm mới khó. Những đạo lý đối nhân xử thế khiến cho Tuân Úc đau đầu vô cùng... Nếu như thả Phục Quân thì các Hán thần sẽ không nói gì, thể diện nhà Hán được giữ. Vậy bọn Điển Vi thì sẽ xử lý thế nào? Tuân Úc hiểu rất rõ Điển Vi, chọc giận hắn cũng phải là dễ dàng gì. Hắn cũng sẽ không chịu nghe Tuân Úc giải thích rõ ràng nguyên nhân, cũng không thêm lo lắng thể diện. Đến lúc đó thì sự việc sẽ càng phiền toái.

Không được, không thể nào thả Phục Quân...

Tuân Úc đã bình tĩnh, có được chủ kiến, trầm giọng nói:

- Xin mời trung thường đại nhân về hồi bẩm bệ hạ, nói Tuân Úc vô năng, khó mà dứt điểm việc này, có lẽ nên mời Tào công trở lại sẽ xét xử sau. Về phần Phục Quân... Xin thứ cho Tuân Úc không thể thiên vị. Nếu như hoàng hậu lo lắng không yên về vết thương của Phục Quân, Tuân Úc có thể an bài người đặc biệt trông nom, thậm chí có thể mời thái y trong cung vào trong ngục chữa trị cho Phục Quân. Trong trường hợp đó, một ngày mà án chưa xử thì ngày đó Phục Quân chưa được thả.

Về mặt Lãnh Phi tức khắc trở nên vô cùng khó coi. Hắn lạnh lùng nhìn Tuân Úc, sau một lúc lâu thì chấp tay:

- Nếu Văn Nhượng đã quyết định như vậy, thì Lãnh Phi mạo muội xin cáo từ.

- Không tiễn.

Tuân Úc phát tay áo, xoay người sang chỗ khác. Ngày xưa là bạn tốt, bây giờ lại bất đồng chính kiến, trở thành người đứng.

Tuân Úc nhìn lại tấm bảng danh đường “Cửu Đức”, tai nghe tiếng bước chân dần xa của Lãnh Phi, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi buồn vô tận. Tuyết tử huynh, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, người đứng ở vị trí của ta ngày hôm nay, chỉ sợ cũng phải đưa ra sự lựa chọn giống như ta mà thôi. Khóe mắt bất giác ướm mi, khóe miệng mỉm cười, có phần đau thương.

Cửu Đức...

Còn nhớ hai chữ đó cũng là người đã tặng ta làm kỷ niệm trước khi chia tay? Hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống...

biglove

94. Chương 91: Là Huỳnh Đệ Cả Đời

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 91: Là huynh đệ cả đời

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ánh trăng như vẽ xuyên khắp mọi nơi, chiếu qua cả cửa sổ nhà tù vào trong nhà giam.

Mùi hoa đào thơm nức được làn gió nhẹ đưa vào theo, xua tan mùi ẩm ướt trong nhà tù khiến cho người ta thoải mái.

Hai cái cây gỗ dài 20cm to bằng cánh tay làm chắn song cửa sổ. Trên đầu gỗ còn mọc lên mấy cái mầm xanh nhỏ khiến cho người ta nhìn lên có cảm giác thoải mái. Diện tích của gian phòng giam không nhỏ, ước chừng sáu bảy mươi thước vuông. Đây vốn là một căn phòng giam rộng nhưng vì đám người Điển Mãn vào đây nên đám ngục tốt vội vàng chuyển những tù nhân khác sang nơi khác đồng thời quét dọn sạch sẽ để nghênh đón bọn họ. Bên trong căn phòng giam còn đặt bảy, tám cái giường, đồng cỏ khô rải trên nền cũng bị ném ra ngoài.

Bây giờ đang là giữa mùa hạ nên tiết trời rất nóng bức.

Tuy nhiên ở trong căn phòng giam người ta lại có cảm giác mát mẻ.

- Tối khi nào thì Điển Trung Lang mới thả chúng ta ra ngoài?

Hứa Nghi quay khuôn mặt đen xì nhìn Điển Vi. Lớn tới mức này nhưng y chưa bao giờ đặt chân tới những chỗ thế...

Điển Vi gãi đầu nhìn bảy gương mặt non nớt trong căn phòng mà chỉ biết cười khổ.

- Mấy tên nhóc. Có lẽ các ngươi phải ở đây mấy ngày.

- Cái gì?

Điển Vi thở dài:

- Ta mới từ trong phủ Thị Trung đi ra. Tuân thúc phụ của các ngươi có nói, chuyện lần này có chút phức tạp... Hiện tại không chỉ đơn giản là ấu đả giữa đường mà Phục Quân còn bị tàn phế. Chưa nói, các ngươi còn đánh cho ba mươi người bị thương, mười mấy người bị trọng thương, và sáu cái mạng người. Hoàng thượng đã nghe nói tới việc này và phái người tới hỏi.

Điển Mãn nổi giận nói:

- Rõ ràng là Phục Quân có lỗi, tại sao lại giam giữ chúng ta.

- Đúng vậy. Nếu không có hấn phóng ngựa làm người khác bị thương, lại không chịu xin lỗi thì chúng ta làm sao phải ra tay? Điển Trung Lang! Ta thấy đây là gặp chuyện bất bình.

Hứa Nghi to tiếng khiến cho trong phòng giam lập tức trở nên ồn ào.

Tuy nhiên đám ngục tốt lần rất xa, không người nào dám lại gần.

Đám thiếu gia này chẳng ai dễ động vào. Chưa nói tới Điển Vi tính tình nóng nảy mà còn cả ba người Tào Thực, Tào Tuân và Chu Tấn cũng đều là những kẻ không hiền lành.

Hơn nữa nghe người ta nói thì những người này ra tay rất độc ác, làm cho vài người mất mạng.

Đám ngục tốt nghe thấy vậy thì làm sao còn dám sinh sự. Bọn họ chỉ mong muốn cung phụng những người này như tổ tông của mình, không dám chậm phút nào.

- Ầm ỉ cái gì?

Điển Vi nổi giận quát lên.

Trong phút chốc, cả phòng giam lặng ngắt như tờ, không còn tiếng người nào nữa.

Ai cũng biết tính tình Điển Vi nóng nảy, mà lúc đã nóng lên thì người thân cũng không cần biết. Có thể thấy được lúc này tâm trạng của y không tốt lắm. Nếu không cẩn thận làm cho y điên lên chắc chắn sẽ trở mặt. Cho dù là mấy người Tào Chân cũng ngậm miệng, nhìn Điển Vi với ánh mắt sợ hãi.

- Điển thúc phụ! Nơi này rất tốt.

Tào Bằng vẫn chăm sóc cho Đặng Phạm nên không tham gia.

Đặng Phạm cảm ơn cho hấn nhưng vết thương cũng không nặng lắm.

Lúc đó, tên gia tướng của Phục Quân mặc dù có lòng giết người nhưng vẫn sợ hãi vì vậy mà lực tay không mạnh lắm, chưa vào tới gân cốt.

Thấy thuốc Tiểu Khôn nổi tiếng về phụ khoa của Đông Hán mặc dù không hiểu về ngoại thương lắm nhưng băng bó rất cẩn thận.

Sau khi Đặng Phạm vào trong nhà lao liền nằm ngủ.

Thấy gã thở đều đều, không có gì nguy hiểm, Tào Bằng mới bớt lo lắng mà lên tiếng.

- Ha ha! Nơi này mặc dù hơi chật nhưng cũng sạch sẽ. Ở đây hai, ba ngày cũng được. Có lẽ bây giờ bên ngoài đang rất loạn.

Điển Vi nở nụ cười:

- Đâu chỉ loạn, phải nói là như cháy chợ.

- Vậy thì bùng nổ đi. Có nhiều thứ không bùng nổ thì không biết được...

Tào Chân không biết Tào Bằng nhưng thấy Điển Vi và Hứa Nghi thân thiết với hấn cho nên còn nghĩ Tào Bằng là công tử nhà ai. Mặc dù quần áo của hấn cũng không quá xa hoa nhưng khí độ lại không tầm thường. Đồng thời, khi thấy thái độ của Điển Vi đối với hấn một cách hòa ái, thậm chí còn thân thiết hơn Điển Mẫn thì y rất thắc mắc. Tuy nhiên nghe Tào Bằng nói câu đó, Tào Chân làm ra vẻ như hiểu...

- Cái tên nhóc này thật đúng là thông minh.

Điển Vi lúc đầu còn không nghe ra nhưng suy nghĩ liền hiểu được.

Đúng như hấn nói, trận ẩu đả này không đơn thuần là ẩu đả thông thường mà biến thành một trận chiến tranh giành quyền lực.

Hán đế muốn mượn cơ hội này để thử Tào Tháo.

Có một số người nhà Hán thì hy vọng có thể chèn ép được Tào Tháo một chút, mà giành được một số quyền lực.

Thật ra trận tranh đấu này đã tồn tại từ sớm. Mấy năm trước, Tào Tháo xử lý Dương Bưu đã bắt đầu, từ đó tới nay chưa hề dừng lại. Trước đó, tất cả đều có phần khắc chế, ai cũng không đẩy chuyện này lên. Hiện giờ, thế hệ thứ hai của bên Tào và bên Hán để bảo vệ mình mà ẩu đả chẳng khác nào một cây diêm châm vào thùng thuốc súng. Rất nhiều người trước đây vẫn giả vờ im lặng thì bây giờ cũng lộ mặt.

Tuân Úc trung với nhà Hán nhưng cũng trung với Tào Tháo.

Trong tình hình như vậy, Tuân Úc có thể nào thì cũng không thể đưa ra quyết định. Chỉ có chờ khi Tào Tháo thu binh về Hứa Đô sẽ xử lý.

Dù sao thì quyền quyết định cuối cùng trong chuyện này cũng nằm trong tay Tào Tháo.

Suy nghĩ cẩn thận, Điển Vi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng.

- A Phúc! Vậy người ở đây vài hôm, nếu có gì cần thì sai người nói với ta. Tẩu phu nhân không có gì đáng lo chỉ bị sợ quá, bây giờ tỉnh rồi. Ta sai người đưa mẹ người về Ô Bảo, đồng thời cũng phái người đóng ở đó, không để xảy ra chuyện gì.

- Như vậy đành làm phiên thúc phụ.

- Ha ha! Chuyện này có đáng gì? - Điển Vi đảo mắt rồi đi tới bên cạnh Tào Bằng, ngồi xổm xuống rồi thấp giọng nói:

-A Phúc! Người đưa ta thứ luyện binh kia ta đã thấy. Người có còn...còn những thứ khác không thì nói cho ta.

Động tác thân thiết của y khiến cho đám người Tào Chân trợn mắt há mồm, còn Điển Mãn thì hết sức ghen tị.

Tào Bằng cười ha hả:

- Làm phiên thúc phụ trở về nói với phụ thân của ta là phải mang Thiên Cương đao rèn xong trước khi Tào công trở về... Còn nữa, trước đó ta đã nói với cha ta một món đồ chơi nhỏ cũng có thể bắt tay vào làm.

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Tào Bằng gật đầu:

- Chỉ đơn giản vậy thôi.

- Được rồi! Ta sẽ nói với lão Tào để cho y không phải lo lắng.

Điển Vi đứng dậy nhìn Điển Mãn rồi quát:

- Chăm sóc a Phúc cho tốt, đừng để cho ai ức hiếp hắn.

Nói xong, y trừng mắt nhìn đám người Tào Chân một cái.

Tào Chân run người, vội vàng nở nụ cười:

- Điển trung lang yên tâm. Ta sẽ nhất định chú ý tới vị này... A! Tiểu huynh đệ.

Y còn chưa biết tên của Tào Bằng nên phải dùng mấy chữ tiểu huynh đệ thay thế.

Tới lúc này, Điển Vi mới gật đầu.

- Điển thúc phụ.

- Có chuyện gì không?

Tào Bằng nhìn thoáng qua đám người trong nhà lao:

- Có lẽ chúng ta phải ở đây mấy ngày. Làm phiên Điển thúc phụ ở bên ngoài làm hộ một ít đồ chơi nhỏ, chúng ta ở trong này cho đỡ buồn.

- Đồ chơi nhỏ như thế nào?

- Có thể cho con mượn giấy bút không?

Điển Vi liền nhìn đám ngục tốt ở xa mà quát:

- Còn tên nào không thì lấy giấy bút ra đây.

Hai tên ngục tốt vội vàng, hấp tấp đi tìm giấy bút. Còn hai tên ngục tốt khác thì nâng một cái án vào trong nhà lao.

Tào Bằng nghĩ một chút rồi vẽ một cái hình, sau đó ghi vài điều chú giải.

- Điển thúc phụ! Người đưa cái này cho tỷ phụ của con rồi bảo hắn làm theo. Sau khi tạo xong thì mau chóng mang tới đây cho chúng con, nếu không sẽ rất buồn.

- Ta biết! Ta biết.

Điển Vi xoay bản vẽ thì thấy đó là một cái hình vuông, ở giữa có điểm màu hồng... Y nhìn một lúc mà không hiểu được.

Y nhún vai, cất bản vẽ rồi nói:

- Vậy ta đi trước... Các người nghe ta dặn, nhớ hầu hạ bọn chúng cho tốt.

- Hạ quan cẩn tuân lệnh của Điển Trung lang.

Tên quan coi ngục làm sao dám trái lệnh của Điển Vi.

Sau khi Điển Vi lên tiếng quát, trong nhà lao hoàn toàn yên tĩnh.

Tào Chân nhìn Tào Bằng, không để cho gã mở miệng thì Tào Bằng đã quay sang gã và hai người Tào Tuân, Chu Tấn rồi chấp tay:

- Tại hạ Tào Bằng, còn chưa thỉnh giáo đại danh của ba vị.

A?

Tào Chân cảm thấy ngơ ngác.

Chẳng lẽ người này là người của nhà họ Tào? Tại sao ta chưa bao giờ gặp?

- Tại hạ Tào Chân.

Mặc dù Tào Chân cảm thấy ngơ ngác nhưng vẫn trả lời cho có phép.

“Y là Tào Chân?”

Tào Bằng lập tức giật mình.

Đây chính là một kẻ khó lường... Có điều y thật sự nổi lên là ở hậu kỳ trong Tam quốc. Tại hồi 84 của Tam Quốc diễn nghĩa: Tào Chân công phạt Nam quận bị Lục Tồn và Gia Cát Cẩn đánh bại. Sau đó y phạt thực bị Triệu Vân ngăn chặn cuối cùng không đánh mà lui.

Sau khi Tào Phi chết, Tào Chân chịu di chiếu phò tá Tào Duệ trở thành Đại tướng quân.

Sau khi liên tục bị Gia Cát Lượng đánh bại, Tư Mã Ý xuống núi mới xem như phòng thủ thành công...

Xét một cách tổng thể thì trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tào Chân là một người ngu xuẩn, là kẻ tự phụ không có tài, cuối cùng bị Gia Cát Lượng chửi cho nhục quá mà chết.

Nhưng đó chỉ là cách nói trong Tam quốc diễn nghĩa còn sự thật thì như thế nào?

Kiếp trước, Tào Bằng đọc Tam quốc nên cũng hiểu được Tào Chân không có tài.

Nhưng sau đó khi hấn lớn lên, đã có nhiều trải nghiệm thì đối với Tam quốc diễn nghĩa cũng bắt đầu cảm thấy hoài nghi. Tào Phi là một nhân vật lợi hại, có thể được Tào Phi di chiếu làm người phụ chính thì chứng tỏ người này không hề đơn giản, đâu phải loại bất tài?

Vì vậy mà Tào Bằng liền cảm nhận khác đi một chút.

Kết quả, hấn nhận được đáp án hoàn toàn khác với Tam quốc diễn nghĩa.

Tào Chân là do họ La (La Quán Trung) vì thích Gia Cát Lượng cho nên cố ý nói xấu làm hạ thấp nhân vật đó. Người này là thành viên trong họ của Tào Tháo, từng thống lĩnh tinh binh Hồ Báo kỵ lập nên những chiến công hiển hách. Sau đó, với thân phận Thiên Tướng quân tham gia trận chiến Hán Trung. Sau khi Tào Phi kế vị, Tào Chân được thăng lên làm Trấn Tây tướng quân, tiết độ đốc Ung Châu...

Một người như vậy làm sao lại có thể là kẻ bất tài?

Tào Chân đúng là có giao chiến với Gia Cát Lượng nhưng cũng không bị bại.

Lúc đó, y cùng với Trương Cáp thành công chống đỡ lần đầu tiên Gia Cát Lượng bắc phạt, bình định loạn ba quận. Rồi sau đó lại lệnh cho Hác Chiêu ở Trần Thương sửa sang thành trì, chống cự Gia Cát Lượng bắc phạt lần thứ hai. Sau đó, y lại được thăng lên làm đại Tư Mã, đốc binh Ngụy chia đường công phạt Thục Hán, nhưng do trời mưa to bị dừng lại. Sau lần xuất binh đó, Tào Chân trở về Lạc Dương, rồi sau đó không lâu thì bị bệnh chết.

Như vậy với Gia Cát Lượng làm gì có quan hệ nào?

Lúc này Tào Chân còn chưa có khí chất của đại tướng quân Ngụy quốc, thậm chí còn có chút non nớt.

Tào Bằng còn không rõ lắm chức quan hiện tại của Tào Chân nhưng cũng biết y chưa thống lĩnh Hồ Báo kỵ, bởi vì lúc này Hồ Báo kỵ còn chưa được thành lập.

- Hóa ra là Tào công tử.

Tào Chân liên tục xua tay:

- Tất cả đều ở cùng trong một phòng giam, lại cùng đánh một trận thì coi như cùng một bên, cần gì phải khách sao? Đúng rồi, ngươi là người nhà ai? Tại sao ta chưa gặp bao giờ?

- A... Ta không phải là người cùng họ với Tào công, chỉ mang họ Tào mà thôi.

Tào Bằng mới nghe liền biết Tào Chân hiểu nhầm.

Tào Chân có chút xấu hổ:

- A...không ngờ là cùng họ.

Y cũng không biết nói thế nào đành phải bật cười...

Điển Mãn cười to:

- Tử Đan! Ngươi đúng là. Chẳng lẽ cứ họ Tào thì đồng tông với Tào công?

Thấy Tào Chân thực sự xấu hổ, Tào Bằng vội vàng nói:

- A Mãn ca! Không được nói như vậy. Ta và Tào công có cùng họ, cũng có thể năm trăm năm trước cùng một nhà thì sao?

- Đúng vậy! Đúng vậy... Năm trăm năm trước là người một nhà. Nói rất đúng. - Tào Chân trừng mắt liếc Điển Mãn một cái rồi cười nói:

- A Mãn! Ngày thường gọi người đọc sách, người không chịu... Ha ha, phương diện này cần có học vấn rất rộng, giải thích với người, người cũng không hiểu. Tào công tử.

- Gọi ta là a Phúc được rồi. Tất cả đều gọi ta như vậy.

- Được rồi! Ta gọi ngươi là a Phúc. - Tào Chân cũng chẳng nhiều lời, nói một cách sáng khoái:

- Đúng rồi! Quê quán của ngươi ở đâu?

- A... Điều này ta thật sự không rõ lắm. Ta sinh ở quận Nam Dương, mới theo Điển thúc phụ tới đây... Nếu hỏi nguyên quán thì có lẽ phải hỏi cha ta mới được.

- Quận Nam Dương?- Tào Chân lặng đi một chút rồi như nhớ ra điều gì đó mà kêu lên:

- Xin hỏi Ẩn Mặc Cự Tử Tào Cấp - Tào đại sư là người thế nào với ngươi?

“A! Nghe ra thì cha thật sự đã nổi danh!”

Ẩn Mặc Cự Tử cũng không phải là câu chuyện do Tào Bằng dựng nên mà thuần túy là lưu truyền trên phố. Không biết rồi nó bị người nào khuếch đại lên, thế nhưng cuối cùng lại bị mọi người cho là thật. Tào Bằng cũng không có ý đi giải thích, chuyện này cứ càng lan rộng càng tốt.

- Tào Cấp chính là gia phụ.

- Ha ha... - Tào Chân hưng phấn kêu to:

- Ta thực sự đang muốn tìm ngươi.

- Tìm ta?

- Nghe nói Tào đại sư là một người rèn đao tốt nên rất mong tới gặp chỉ không biết làm quen như thế nào... A Phúc! Ngươi phải giúp ta. Ta muốn có một cây đao tốt.

Tào Bằng bị tên này làm cho bật cười.

Người này đúng là thật không biết điều.

Hiện tại giá trị của Tào Cấp không còn như trước đây. Muốn y rèn đao cho có thể nói là khó khăn.

Không dễ cho Tào Bằng mở miệng, Diển Mãn đã không đồng ý:

- Tử Đan! Việc này phải có thứ tự. A Phúc là do ta quen trước cho nên có rèn đao thì cũng phải rèn cho ta trước.

- Ủ ừ! Ta là người thứ hai.

Hứa Nghi cũng xen vào góp vui.

Vương Mãi vừa chăm sóc Đặng Phạm vừa cười ha hả.

Cái cảm giác nôn nóng do bị giam lập tức mất hết.

Chỉ có điều, y không biết làm thế nào để hòa nhập vào trong số mọi người...

Trong lòng y có chút hâm mộ, a Phúc thật là tốt duyên, đi tới đâu cũng có bằng hữu để giao lưu, điều này ta không thể học được.

Vương Mãi không hề ghen tị mà còn cảm thấy vui vì Tào Bằng.

Trong lòng y, Tào Bằng là huynh đệ của mình. Tào Bằng có thể biết nhiều người thì tương lai nhất định sẽ thăng chức rất nhanh.

- Dầu Hổ! Chúng ta đang ở đâu?

Lúc này, Đặng Phạm đã tỉnh lại.

Khi thấy ánh sáng âm u của căn phòng giam, y chưa kịp thức ứng, hơn nữa còn thấy có gì đó hơi quen.

Khi chơi bởi lêu lổng ở Cức Dương, y cũng đánh nhau rất nhiều rồi bị nhốt vào trong nhà lao. Có điều, nhà lao trước kia không được thoải mái như thế này.

- Đại Hùng ca! Huynh đã tỉnh lại?

Tào Bằng vội vàng đi tới cùng với Vương Mãi dìu Đặng Phạm ngồi dậy.

- Đại Hùng! Cảm ơn huynh....

- Khụ khụ! Huynh đệ trong nhà cảm ơn cái gì? - Đặng Phạm nhỏ giọng nói rồi ngơ ngác nhìn quanh.

Tào Bằng nói:

- Đây là đại lao ở Hứa Đô. Có lẽ chúng ta phải ở đây mấy ngày. Có điều huynh không phải là, mọi chuyện trong nhà đều tốt.

- Đại lao?

Cuối cùng thì Đặng Phạm cũng bình tĩnh.

Vết thương trên người đau nhức khiến cho y không nhận được mà nhe răng kêu lên.

Diển Mãn cũng chạy tới ngồi xuống bên cạnh:

- Đại Hùng đúng là một hảo hán.

Đối với hành vi Đại hùng chấn đao cho Tào Bằng, đám người Diển Mãn vô cùng kính trọng. Trong mắt y thì đây chính là một người huynh đệ thật sự mới có thể làm được chuyện như vậy. Mấy người Tào Chân cũng còn trẻ đang ở vào cái tuổi sùng bái anh hùng cho nên đối với Đặng Phạm rất thân thiết.

Đặt mình vào hoàn cảnh đó nếu đổi lại là mình thì có chấn đao cho huynh đệ không?

Tào Chân theo bản năng nhìn sang hai người Tào Tuân và Chu Tấn. Ánh mắt ba người chạm nhau đều hiểu rõ đáp án trong lòng đối phương.

- Đặng Phạm huynh đệ! Người đừng lo lắng. Nơi này không có ai dám làm khó chúng ta. Chiến sự ở quận Nam Dương đang rất thuận lợi, có lẽ đầu tháng sau chủ công sẽ hát khúc khải hoàn mà trở về. Đến lúc đó, chúng ta sẽ ra ngoài. Nếu người muốn báo thù, chúng ta đi cùng người.

Điền Mãn nghe thấy vậy liền gật đầu liên tục:

- Con chó Phục Quân đó đúng là đánh quá bẩn... Có điều a Phúc ra tay cũng thật độc ác.

Tào Chân chưa thấy Tào Bằng dùng tay không đánh người nhưng thấy được hấn dùng đao chém người. Hứa Nghi còn tận mắt chứng kiến Tào Bằng dùng bàn tay trần đánh cho một đại hán khỏe hơn mình rất nhiều gãy cả xương một cách nhẹ nhàng.

Trong những người này, Vương Mãi và Đặng Phạm có chút gương gạo.

Tào Bằng cũng hiểu rõ suy nghĩ của họ nên thấy đau đầu.

Kiếp trước hấn dám cầm súng vào trong một tập đoàn khổng lồ mà tranh đấu có ai chưa từng gặp? Mấy người Tào Chân này đúng là có thân phận cao quý nhưng trong mắt Tào Bằng thì cũng không có gì. Hấn có được kiếp trước làm chén rượu uống nên hết sức bình tĩnh. Nhưng Vương Mãi và Đặng Phạm thì lại khác. Bọn họ sống ở thời đại này là cái nơi mà các gia tộc lớn ngang ngược, hoành hành.

Nói thật, Vương Mãi và Đặng Phạm mặc dù tới Hứa Đô mấy tháng như chưa ra ngoài. Mà có thể thấy được nhân vật lớn thì chưa quá năm.

Điền Mãn thì tốt hơn một chút, vì dù sao thì họ cũng từng có thời gian tiếp xúc với Điền Vi.

Nhưng Tào Chân...

Đây chính là người trong họ của Tào công...

Đại Tư không là chức quan thế nào thì hiện giờ họ cũng biết.

So với Tào Tháo, đám quan lại bọn họ gặp trước kia như Khoái Chính, Thành Nghiêu, mà cả Hoàng Xạ cũng chỉ là cục cứt chó.

Điều này làm sao mà không khiến cho Vương Mãi và Đặng Phạm thấy hồi hộp.

- Đầu Hồ ca! Đại Hùng ca...

Tào Bằng nhướng mày rồi nảy ra một ý.

Hấn cười nói:

- Chúng ta kết bái đi.

- Kết bái?

- Đúng vậy! Đầu Hồ ca và ta lớn lên với nhau từ nhỏ. Đại Hùng ca thì quen ở Cức Dương. Từ trước, lão đạo nhân đã từng dạy ta rằng tình hữu nghị năm trăm năm đổi lấy huynh đệ kiếp này. Khi mẹ ta bị ức hiếp, Đầu Hồ ca không sợ đối phương người đông thể mạnh mà liều chết bảo vệ. Ta bị người ta dùng đao chém, Đại Hùng ca cản đao cho ta... Đó không phải là huynh đệ thì là gì?

Vương Mãi và Đặng Phạm đều ngậy người

Còn Điền Mãn, Hứa Nghi và đám người Tào Chân cũng đứng yên một bên không nói gì.

Nếu đó không phải là huynh đệ thì trên thế gian còn có huynh đệ thế nào nữa?

biglove

95. Chương 92: Tiểu Bát Nghĩa (1 2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 92: Tiểu bát nghĩa (1 2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- A Phúc! Ta không muốn làm bằng hữu với ngươi.

Điển Mãn nhảy dựng lên, vung tay múa chân mà hò hét.

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn y không hiểu tại sao y lại nổi điên. Không chỉ có bản thân hấn mà đám người Hứa Nghi, Tào Chân cũng thấy ngơ ngác.

- Ta quyết định, ta phải làm huynh đệ với ngươi.

- Cái gì?

- Nếu ngươi không đồng ý thì chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không phải.

Trước chỉ có nói nếu không phải bằng hữu thì là huynh đệ, không ngờ bây giờ lại không phải huynh đệ thì cũng đừng mong là bằng hữu...

Đúng là sự logic quái dị.

Tào Chân phản ứng cực nhanh cũng gật đầu nói:

- A Phúc! Chúng ta cho dù thế nào thì cũng cùng đánh một trận, lại ở cùng một phòng giam, coi như kiếp trước có duyên phận. Hay là, tám chúng ta kết bái. Ha ha! Tương lai nhất định sẽ có một cái giai thoại.

Tám người cùng kết bái?

Tào Bằng gần như nằm mơ.

Hấn cùng với Vương Mãi và Đặng Phạm kết bái không hề có một chút áp lực.

Hấn làm như vậy chỉ là muốn để cho Vương Mãi và Đặng Phạm có thể hòa nhập vào cuộc sống của hấn.

Nhưng không ngờ mấy tên này lại nhảy vào góp vui khiến cho Tào Bằng cảm thấy áp lực...

- Chúng ta chỉ là tiểu dân còn chư vị...

- Ôi chào! Chúng ta kết làm huynh đệ thì kể gì xuất thân, chỉ cần luận tình nghĩa. - Thoáng nhìn thì Tào Chân không khác gì Điển Mãn, đều thuộc về cái loại chỉ mong thiên hạ thêm loạn. Nói xong, Tào Chân quay đầu trừng mắt nhìn Hứa Nghi:

- Hứa đầu to. Ngươi nói xem nào.

Thực ra Hứa Nghi cũng có chút động tâm chỉ có điều còn hơi rụt rè.

Dù sao thì Điển Vi và Hứa Chữ đều đang tranh nhau vị trí số một trong cấm quân, bên này hấn và Điển Mãn kết bái? Nghe ra thì có chút buồn cười. Hấn và Điển Mãn có quan hệ rất tốt, cũng có thể không cần quan tâm tới việc của hai lão tử. Nhưng nếu kết bái thì tính chất dường như có chút thay đổi.

Nhưng Tào Chân đã mở miệng thì Hứa Nghi không còn đường lui nữa.

- Hứa Đầu to, nếu ngươi sợ lão tử nhà ngươi thì đứng sang một bên đi.

- Ai nói ta sợ? Ta cũng có ý chỉ có điều bị các ngươi nói trước... A Phúc! Chúng ta kết bái với nhau. Ai không đồng ý thì kẻ đó là cháu.

Tào Bằng chỉ biết ho khù khụ.

Ông trời ơi, mấy tên này coi việc kết bái thành cái gì đấy?

Có điều, ngày hôm nay kết bái với đám quyền thần của quân Tào sau này đúng là với Tào Bằng không hề có gì thua thiệt.

- Nếu vậy thì đành phải tuân lệnh.

- Ngục tốt! Ngục tốt. Con mẹ nó! Có ai ở đây không? Mau ra đây cho ta.

Tào Chân gào lên khiến cho hai tên quan coi ngục liền chạy tới:

- Tiểu tướng quân! Ngài có gì cần dặn?

- Chúng ta muốn kết bái. Nhanh cho chúng ta... A! A Phúc! Kết bái cần cái gì?

Thành anh em kết bái ở những năm cuối thời Đông Hán cũng không thịnh hành.

Cái hành vi như thế này được mọi người gọi là kết nghĩa kim lan.

Phần lớn mọi người dùng phương thức này để diễn tả tình bằng hữu thâm sâu với nhau. Nhưng thành anh em kết bái, kết nghĩa tay chân... Tào Bằng thấy mình như một tên lừa dối.

Cho dù ba người Lưu, Quan, Trương cũng không kết nghĩa đào viên, chỉ nói là huynh đệ.

Tào Bằng còn nghĩ rằng những năm này đã có cách nói anh em kết bái, ai ngờ... Trong lòng y thầm cười trộm rằng mình như người đầu tiên thiết kế ra chuyện này.

Cũng may, Tào Bằng có hiểu biết một chút về thứ tự kết bái.

Theo tập tục đời sau thì việc kết bái cần phải được sự đồng ý của cả hai bên rồi lựa chọn ngày lành tháng tốt, cử hành ở một nơi được mọi người cho là thích hợp. Nhưng hiện tại thì họ không còn có sự lựa chọn nào khác. Cái chuyện này chỉ là một chút xúc động, nếu trôi qua không còn ý nghĩa gì nữa. Dù sao thì cũng chưa từng ai kết bái, bọn họ là người đầu tiên sẽ không có ai nói họ sai.

- Cần một cái ảnh thánh Khổng.

- Cần làm gì?

- Thánh Khổng có nói: Huynh đệ hữu cung... Nếu chúng ta kết nghĩa kim lan thì phải thề trước mặt thánh Khổng.

- Ủ ừ! A Phúc nói rất có lý. - Tào Chân liên tục gật đầu, sau đó quay sang Điển Mãn quát:

- A Mãn! Người không biết gì thì đừng có ở đây quấy rối. A Phúc! Người nói... Mấy người các người nhớ rõ nếu mà làm sai thì cẩn thận cái đầu chó của các người.

Đám quan coi ngục dờ khóc dờ cười, chỉ biết gật đầu liên tục.

Bây giờ hơn nửa đêm thì đi đâu mà tìm ảnh thánh Khổng?

- Hương án một cái... A! Có thể dùng bàn thay thế là được. Sau đó còn phải có ba vật tế là một cái đầu heo, một con cá, tám quả trứng và một con gà sống... Nhớ kỹ phải gà sống. Chúng ta là đàn ông kết bái không được dùng gà mái biết chưa?

- Đã hiểu.

Đám quan coi ngục ngay từ đầu đã biết đám thiếu gia này càn quấy.

Tuy nhiên khi nghe thì họ lại thấy đúng là có một chút hương vị. cũng không biết vị tiểu công tử này biết những điều đó ở đâu.

Tào Bằng lại nói tiếp:

- Một bát rượu to, còn có tám miếng giấy. Ủm! Cuối cùng là một bát hương và một cây đao.

- Rắc rồi như vậy cơ à.

Tào Chân hơi trợn mắt há miệng.

- Ta kết bái có trời đất làm chứng cho nên hơi rắc rối một chút. Nếu không như vậy thì làm sao để cho trời đất cảm động?

- Đúng vậy! Đúng vậy.

Đám người kia không biết bị Tào Bằng lừa cho choáng váng.

Tào Chân lên tiếng:

- Nhớ rõ cả chưa?

- Nhớ rõ rồi, nhưng bây giờ hơn nửa đêm...

Tào Chân nhứ mày, lấy trong lòng ra một cái lệnh bài:

- Mấy thứ này đúng là hơi rắc rối nhưng cũng dễ. Người cầm lệnh bài của ta tới phủ Xa Kỳ gặp quản gia, bảo mang đồ chúng ta cần. Y sẽ tự chuẩn bị đầy đủ cho các người. Trong nửa canh giờ phải chuẩn bị cho tốt nếu không ta đánh gãy cái chân chó của người.

- Vâng.

Đám quan coi ngục liền ba chân bốn cẳng mà chạy.

Cho dù Tuân Úc có lẽ cũng không ngờ được trong nhà lao lại xảy ra chuyện này.

Để cho mấy tên này ở một chỗ với nhau nếu không có chuyện gì để làm thì đúng là ngạc nhiên.

- A Phúc! Người học võ nghệ với ai?

- Lúc trước, ở nhà ta có một vị thuật sĩ tha phương dạy cho ta rất nhiều thứ. Không tin người có thể hỏi Đầu Hồ ca. Hắn là người rõ chuyện này nhất.

- A! Đúng là có việc này.

Đáng tiếc lúc đó ta có mắt không trông không thỉnh giáo vị sư phụ đó. Nhưng sau đó, a Phúc dạy ta rất nhiều, nếu không thì ta cũng không có thân thủ như ngày hôm nay.

- Công phu của người là do a Phúc dạy?

Ngoại trừ Điển Mãn và Đặng Phạm ra, bốn người Tào Chân đều ngạc nhiên.

Bọn họ đã nhìn thấy thân thủ của Vương Mãi nên biết tên này cũng không phải là người bình thường.

Trong số đám người đó, người có công phu tốt nhất có lẽ là hai người Điển Mãn và Hứa Nghi, xấp xỉ tới Dịch Cốt đỉnh. Nhưng nếu giao thủ với Vương Mãi, thì cho dù hai người có thắng được thì cũng bị thương nặng. Còn Tào Bằng thì trong mắt mọi người là yếu nhất. Một người yếu nhất không ngờ lại dạy được một tên Vương Mãi lợi hại như vậy. Nếu năm đó Vương Mãi mà theo vị thuật sĩ kia học tập thì như thế nào? Điển Mãn đi với Tào Bằng một thời gian nên hiểu rất rõ. Nhưng đám người Hứa Nghi thì có chút nghi ngờ...

Nhưng mỗi nhà đều có quy tắc riêng, nếu tiếp tục hỏi thì chính là tìm hiểu bí mật của người ta.

Hứa Nghi không hề hỏi tiếp vì vậy mà bọn chúng lại chuyển sang chủ đề khác.

Chẳng hạn như Tào Bằng làm sao gặp được Điển Vi, rồi sao mà về. Đối với điều này, Tào Bằng cũng chẳng có gì giấu diếm, kể hết lại tất cả.

- Giang Hạ Hoàng thị khinh người quá đáng.

Hứa Nghi nổi giận vỗ tay vào thành giường:

- A Phúc! Người yên tâm. Tương lai chúng ta theo chủ công đập bằng Giang Hạ, ta sẽ trói Hoàng Xạ để mặc cho người xử lý.

Tới lúc này, đám ngục tốt cũng đã trở lại.

Cùng đi với họ còn có gia tướng và nô bộc của phủ Xa Kỳ.

Đúng như danh sách của Tào Bằng, tất cả đồ vật đều được đưa tới phòng giam. Điều khiến cho người ta dở khóc dở cười đó là pho tượng thánh Khổng.

Cũng không biết bọn họ tìm đâu ra cái pho tượng bằng đá này.

Rồi sau đó, đám nô bộc gia tướng còn có đám ngục tốt đều lui sang một bên, tò mò nhìn tám người trong nhà lao, muốn xem bọn họ làm như thế nào.

- Tiếp theo nên làm gì bây giờ?

- Viết Kim Lan phổ.

- Cái gì?

- Ta viết trước. Các người theo ta viết mà làm.

Kim Lan phổ có cách thức cố định của nó. Tào Bằng là cảnh sát hình sự nên đối với một ổ quy định của giới xã hội đen cũng biết. Kim Lan phổ mỗi người có một phần trước là viết lời, sau đó theo tuổi lớn nhỏ mà viết tên, rồi điểm chỉ. Cứ như vậy cuối cùng cũng hoàn thành được bước đầu tiên của nghi thức.

- Hoàng thiên chứng giám, hôm nay tại đây, chúng ta vui mừng tri tâm gặp gỡ. Dù cho mưa gió cũng cầm tay nói chuyện vui. Nay ngồi xuống đất, tâm sự trần trụi. Mỗi người tự xem là anh em, tự cảm thấy là vinh dự. Hiện có Nam Dương Tào Bằng...

Bởi vì trước đó Tào Bằng đã nói rõ cho nên đám người Tào Nhân đều hiểu rõ.

Tào Bằng vừa mới dừng lại một chút, Tào Chân liền nói:

- Tào Chân nước Bái.

- Hứa Nghi nước Tiểu.

- Diển Mãn Trần Lưu.

- Chu Tấn nước Bái.

- Đặng Phạm Nam Dương.

- Tào Tuân nước Bái.

- Vương Mãi Nam Dương.

- Tám người chúng ta mặc dù không cùng cha mẹ, không phải họ hàng thân thích nhưng có đồng lòng đồng ý chí, không cầu danh lợi đấu đá với nhau. Hôm nay ở đây kết nghĩa Kim Lan, dưới sự chứng giám của thần mình xin cầu dù không sinh cùng năm cùng tháng nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Trời đất chứng giám, thánh nhân chứng giám. nếu vi phạm lời thề, thiên lôi đánh chết.

Theo tiếng đọc của Tào Bằng, những người đứng ngoài xem từ từ bỏ dần sự vui đùa.

Rồi sau đó, tám người đập đầu trước pho tượng của Khổng Phu Tử.

Tào Bằng đứng dậy túm lấy con gà trống rồi cầm dao cắt cổ nó, rót máu vào trong rượu.

Hắn hít sâu một hơi sau đó dùng dao rạch ngón tay cho những người khác xem. Vương Mãi cười rồi bước tới nhận lấy con dao, cắt ngón tay mình rồi nhỏ vào trong bát rượu. Sau đó tới lượt Diển Mãn, Tào Chân, Đặng Phạm, Chu Tấn và Tào Tuân cùng với Hứa Nghi làm theo.

Cuối cùng đã có một chút rượu máu.

Tào Bằng khuấy đều rồi lấy ngón tay nhúng vào trong bát rượu, sau đó nhỏ ba giọt xuống đất rồi đưa cho Tào Chân.

Về mặt này, Tào Chân lớn tuổi nhất.

Nhận lấy bát rượu, Tào Chân uống một hớp lớn rồi đưa cho Hứa Nghi, Diển Mãn, Chu Tấn, Đặng Phạm, Tào Tuân, Vương Mãi... Cuối cùng mới tới Tào Bằng.

Trong tám người thì Tào Chân lớn tuổi nhất còn Tào Bằng nhỏ nhất.

Cuối cùng Tào Bằng mang số rượu còn lại đặt trước tượng thánh Khổng coi như hoàn thành toàn bộ nghi thức.

Ở thời hậu thế, việc này gọi là uống máu ăn thề.

- Tiểu đệ Tào Bằng bái kiến đại ca.

Tào Bằng quay sang làm lễ với Tào Chân rồi sau đó theo thứ tự mà hành lễ. Đây cũng là một quá trình, mỗi người đều lặp lại một lần. Cuối cùng, tám người quỳ trên mặt đất tạo thành một vòng tròn nhìn nhau. Nếu như nói trước đó bọn họ còn có chút tò mò thì hiện tại trong lòng họ chỉ còn lại tình cảm huynh đệ.

- Nay cúi đầu, sinh tử không thay đổi, mãi cùng với thiên địa nhật nguyệt.

- Không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng này, chỉ cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Cả tám người đồng thanh hô to, vang vọng cả nhà giam.

Tất cả những người đứng xem lễ đều động dung.

Tào Bằng phát hiện chuyện kết nghĩa kim lan là chuyện rất tốn sức lực tinh thần.

Không chỉ có hần mà bảy người khác cũng thế. Đám gia tướng mang rượu tới, cả tám người lại nâng ly, sau đó tất cả cảm thấy mỹ mãn mà ngã ra giường.

Tào Bằng cảm thấy mệt nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Hần nằm nghiêng một bên để cho ánh trăng chiếu vào gười.

Từng cảnh trong đêm liên tục hiện ra trong đầu hần. Bên tai hần vẫn còn một câu mà Hứa Nghi khi uống rượu đã nói:

- A Phúc! Lúc ta thấy người ra tay đã thương người dường như đã đạt tới tiêu chuẩn của ta. Nhưng với tình trạng lúc đó, cho dù là ta cũng không chắc có thể làm được như người. Có điều hiện tại ta nhìn người thì dường như không thể đánh nổi cú đó. Khí huyết của người rất mạnh nhưng lực lượng lại như chưa được thông suốt.

Thông suốt.

Đây là một vấn đề mà Tào Bằng cảm thấy phức tạp.

Khí huyết của hần đúng là đạt tới điểm đột phá. Nhưng bởi vì thân thể của hần trước đây cho nên rất khó làm cho cả người thông suốt.

Dịch Cốt là như thế nào?

Nếu theo cách nói của lão võ sư ở kiếp trước thì đơn giản là bồi nguyên, mở thông khiếu huyết, đưa khí vào trong xương cốt.

Trước đây Tào Bằng luyện Thái Cực và Bát Đoạn cầm cũng là mục đích để cho nguyên khí sinh sôi, rèn luyện phổi, cường hóa thận để cho khí tràn đầy trong lục phủ ngũ tạng. Điều này, Tào Bằng tự nhận là đã làm được. Rồi sau đó làm cho khí huyết trong cơ thể thông suốt, trăm kinh mạch lưu hành, mạch đang đóng mà tự mở, khiếu không nói mà tự thông, làm cho xương cốt bắt đầu xuất hiện cảm giác trướng, cơ bản đạt tới tiêu chuẩn dẫn khí nhập cốt.

Kiếp trước, Tào Bằng đạt tới Dịch Cốt đó là do lão sư giúp đỡ.

Nhưng hiện tại...

Hần dường như không có được cái điều kiện đó.

Đó là chỗ khác nhau của hần với đám Vương Mãi. Những người thời này quá coi trọng chất lượng mà mất đi đạo tự nhiên. Đám người Vương Mãi ai cũng có sức lực mạnh, sau khi luyện tập công pháp, xúc tiến làm cho khí mạch lưu thông, huyết, khiếu mở ra, khớp xương tự thuận. Còn vấn đề của Tào Bằng đó là mặc dù hần luyện tập mạnh nhưng nguyên lực không mạnh, thế nên cho dù khí huyết dù cường nhưng không thể thông được tự nhiên.

Thế nào là thông được tự nhiên?

Đây là một vấn đề cần phải giải quyết.

Dưới ánh trăng sáng chiếu vào trong căn phòng, Tào Bằng đột nhiên đứng dậy trên giường.

Chỉ thấy hần đứng vững, chân trái và quyền trái phía trước, chân phải phía sau, quyền phải đặt nơi thắt lưng.

Trong giây lát, chân trái hần bước về phía trước nửa bước, chân phải bước theo sau, hữu quyền xoay lại đánh về phía trước, quyền trái thì thu về đặt ở bên sườn. Cứ như vậy liên tục tay chân thay đổi cho nhau.

Đây là một cách hết sức đơn giản.

Trong phạm vi nhỏ hẹp, bộc phát toàn bộ tiềm năng của bản thân.

Trong quyền pháp thời hậu thế gọi đây là Bán Bộ bằng quyền. Đời sau đại sư Hình Ý quyền là Quách Vân Thâm vì làm mất mạng người khác nên bị giam. Do trên cổ và chân bị còng cho nên ông mới luyện được tuyệt kỹ Bán Bộ Bằng quyền.

Sau đó Tào Bằng học được là Bán Bộ Bằng quyền do Vân Tường sở luyện.

Bán Bộ bằng quyền dốc hết sức ở ba vị trí. Ba vị trí đó là vai, nách và cổ tay. Hình ý trọng ba vị trí đó là bởi vì trong cơ thể người nơi các đốt ngón tay, xương cốt có quy luật nhất định. Chỉ có ba điểm đó hướng lên trời, mới có thể tương liên. Trẻ con gần như ai cũng vậy nhưng khi thành người lớn thì do đủ mọi thói quen mà ba vị trí đó từ từ lệch đi.

Hiện tại, Tào Bằng muốn dùng cách này để sửa lại ba vị trí đó.

Đồng thời, hần muốn dựa vào Bán Bộ bằng quyền đã phát động khí huyết trong cơ thể làm cho nó lưu chuyển thông suốt đạt được mục đích thôi tam tiết.

“Thôi tam tiết” là căn cứ theo quy luật cơ thể con người.

Tam tiết là chỉ thượng trung và hạ của cơ thể con người. Lấy đan điền là chính, vai là gốc, khuỷu tay là trung, bàn tay làm ngọn. Hạ bàn thì lấy hông là gốc, đầu gối và bàn chân. Mượn lực từ đan điền tản ra tay chân, thúc giục các bộ phận cơ thể cần phải phát kinh. Tào Bằng dùng phương pháp Thôi tam tiết cũng không phải để phát kinh mà muốn dựa vào nó để thông suốt các khớp xương, dẫn khí nhập cốt, thực sự bước vào tiêu chuẩn Dịch Cốt.

Đây là một quá trình thông thả và đau khổ.

Lúc mới đầu, động tác của Tào Bằng cũng không nhanh, không mạnh lắm.

Nhưng khi các khớp xương bắt đầu thông suốt, xương cốt có cảm giác phình lên thì hần liên tục phát kinh. Một thứ kinh lực từ đan điền lan ra, thôi động khớp xương toàn thân. Càng về sau, giữa các khớp xương có khí lưu chuyển khiến cho mỗi lần phát lực đều sinh ra những tiếng nổ.

Lúc mới đầu, tiếng nổ cũng không to lắm.

Nhưng từ từ, tiếng nổ càng lúc càng lớn.

Ở gần với Tào Bằng nhất là Hứa Nghi. Sau khi uống rượu vào, vốn gã hơi say nhưng đột nhiên bị những tiếng động đánh thức liền xoay người ngồi dậy.

Hứa nghi ngẩng đầu lên thì thấy Tào Bằng đang thay đổi tay chân.

Biên độ động tác cũng không rộng nhưng không ngờ lại có cảm giác rất mạnh.

Hần đang làm gì đó?

Hứa Nghi cảm thấy khó hiểu.

Theo kinh lực của Tào Bằng càng lúc càng mạnh, Hứa Nghi có thể cảm nhận được quyền vung trong không gian nhỏ hẹp nhưng lại có sức thật mạnh.

Từ từ sắc mặt gã hoàn toàn thay đổi.

Gã có cảm nhận rằng thân thể của Tào Bằng đang có sự thay đổi.

Nhưng cuối cùng là có chuyện gì thì gã cũng không biết rõ. Chẳng lẽ đây là bí pháp mà thuật sĩ truyền thụ cho hắn?

- A Phúc! Người đang làm gì vậy?

Chu Tấn bình tĩnh, mơ mơ màng màng thấy Tào Bằng đang như nổi điên vùng quyền thì ngạc nhiên.

Vì vậy mà gã xuống giường, vừa dụi mắt vừa đi tới, lấy tay chạm vào vai Tào Bằng. Hứa Nghi ngay từ đầu không để ý tới Chu Tấn, cho tới khi ý nhận ra thì đã chậm.

- Lão Chu cẩn thận.

Hứa Nghi hét to một tiếng.

Tào Bằng đang chìm đắm trong cảm giác sảng khoái của khớp xương thông suốt thì cảm giác có người chạm vào vai. Hắn theo bản năng nghiêng người, nắm tay đánh thẳng vào ngực Chu Tấn.

biglove

96. Chương 93: Phong Vân Khởi Động

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 93: Phong vân khởi động

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vào lúc này, Tào Bằng đang chìm đắm trong một cảnh giới kỳ diệu.

Những chuyện ở bên ngoài hắn cũng không biết rõ lắm, tất cả chỉ theo bản năng. Cũng chính vì bản năng cho nên quyền cước của hắn chẳng hề lưu tình.

Chu Tấn vội vàng không kịp chuẩn bị gì, bị Tào Bằng giáng cho một quyền bay thẳng ra ngoài, đập vào tường.

Y phun ra một ngụm máu, cảm giác ngực và bụng đột nhiên đau quặn.

Một quyền đó của Tào Bằng đánh gãy hai cái xương sườn của hắn khiến cho Chu Tấn hét lên một tiếng thảm thiết.

Hứa Nghi ở bên thấy rõ Tào Bằng ra tay rất nhanh, theo người bình thường mà nói thì cơ bản không thể sinh ra nhiều lực. Nhưng không ngờ trong tích tắc đó lại sản sinh ra lực cực lớn. Nhìn quyền tưởng như vô lực nhưng trong quyền chẳng khác nào có cự chùy giáng phải.

Công phu quả thật đáng sợ.

Trong lúc Hứa Nghi còn đang sửng sốt thì đám người Tào Chân đều tỉnh dậy.

- Lão Chu! Lão Chu! Người làm sao? Ai đánh?

Tào Tuấn và Chu Tấn lớn lên từ nhỏ với nhau cho nên quan tâm từ trên giường bật dậy vọt tới bên cạnh Chu Tấn.

- A Phúc bị điên.

Chu Tấn ho khan, khóe miệng chảy một dòng máu tươi.

- Nhị đệ! Sao lại thế này?

Tào Chân lớn tiếng quát, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Tào Bằng đang vừa tiến vừa lùi, thực hiện một động tác.

Cơ bản Tào Bằng không rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì vẫn thi triển Bán Bộ băng quyền, Thôi tam tiết để cho khí huyết tăng cường, khớp xương nổi thông. Hắn không biết chuyện gì xảy ra, vẫn liên tục luyện tập. Mỗi một lần phát quyền là sinh ra tiếng nổ. Nắm tay trong phạm vi một tắc vương bộc phát lực kinh người mà xát với không khí tạo nên tiếng rít.

- Mọi người dừng tới gần.

Hứa Nghi vội vàng quát to, ngăn mọi người định đánh thức Tào Bằng.

- Hắn đang luyện công... Chuyện của lão Chu có lẽ không phải do hắn cố tình gây nên. Chắc hiện giờ hắn cũng không biết rõ là có chuyện gì xảy ra.

- Cái này là con mẹ nó công pháp gì?

Hứa Nghi cùng với Điển Mãn nhìn nhau rồi lắc đầu:

- Không biết.

- Không giống như Bát cực cũng không phải là Thái Cực. - Vương Mãi đột nhiên mở miệng.

- A Phúc nói vẫn có Thái Cực an thiên hạ, võ có Bát cực định càn khôn. Bình thường hắn chỉ luyện Thái Cực để cho chúng ta luyện Bát Cực... Nhưng hiện tại, quyền pháp mà hắn sử dụng ta chưa thấy qua, cũng không thấy hắn dùng. Trước kia, a Phúc luyện quyền đều hết sức mềm mại, hôm nay tại sao lại mạnh mẽ như vậy? Mọi người dừng tới gần, có lẽ lúc này hắn không có ý thức. Ai tới gần đều không hay đâu.

Gã vừa mới dứt lời, đám người Tào Chân liền lui lại.

- Ngục tốt.

Tào Tuân giúp đỡ Chu Tán liền gọi to.

Đám ngục tốt đang ngủ bên ngoài nghe thấy tiếng gọi liền kêu khổ. “Không biết mấy vị này còn muốn thứ gì nữa?”

Khi y chạy tới thấy rõ tình hình cũng hoảng sợ.

Sắc mặt Chu Tán đang tái nhợt nằm đó, nhìn như bị trọng thương... Chẳng lẽ là có thích khách?

- Còn đứng ngăn người ra đó? - Tào Chân quát âm lên:

- Người mù hay sao mà không mau tìm tiên sinh cứu người?

- A...

Tên ngục tốt kêu khổ. Bây giờ đang là nửa đêm, y quán đóng cửa nhưng biết tìm tiên sinh ở đâu? Tuy nhiên Tào Chân đã mở miệng thì y cũng không dám cãi, đành phải liên tục thưa rồi sai người đi tìm thầy thuốc. Trong lòng y vẫn thắc mắc không biết có gì xảy ra? Vừa rồi còn tốt vậy mà trong nháy mắt đã trở mặt thành thù? Đúng là đám thiếu gia nói kết nghĩa kim lan đúng là trò chơi mà thôi.

Tiếng nổ trong không gian càng lúc càng nhiều, đồng thời sắc mặt Tào Bằng càng lúc càng hồng.

Trên trán hắn mồ hôi chảy thành dòng, chiếc áo đơn mỏng manh đã ướt đẫm.

Mấy người Tào Chân trốn bên cạnh xem Tào Bằng vùng quyền như bị điên.

- Tại sao hắn lại chỉ ra quyền trong một tắc vương?

Lúc này Chu Tán đã đỡ đau cảm thấy tò mò liền hỏi.

Wang Mãi lắc đầu:

- Không rõ lắm... Trước kia khi a Phúc luyện Thái Cực phạm vi hoạt động cũng không rộng. Thật ra quyền pháp mà hắn dạy cho chúng ta phần lớn giới hạn trong một phạm vi. Về mặt này như thế nào ta cũng

không hiểu được... Có điều cảm giác được sau khi luyện thì thân pháp tăng lên. Điểm này thì tam ca rất rõ vì khi ở Ô Bảo, tam ca từng xông vào trận cát.

Ánh mắt của mấy người lập tức nhìn về phía Điển Mãn.

Điển Mãn nhăn mũi:

- Đúng là có chuyện này nhưng ta cũng không rõ.

- Trận cát là cái gì?

Hứa Nghi nghe thấy vậy cũng tò mò.

Điển Mãn lắc đầu:

- A Phúc từng nói thứ đó gọi là Thiên Cương hỗn nguyên thung... Ở một chỗ rộng lớn đặt ba mươi sáu cái bao cát, người đi lại trong đó đồng thời phải đánh bao cát. Cứ như vậy mà đi thật ra có thể nâng cao phản ứng. Hứa đầu to! Nếu người không tin thì có thể tới đó mà xem. Lúc đầu, ta không tin kết quả là mặt mũi bầm dập, suýt nữa thì không ra được.

- Vậy thì nhất định phải thử một lần.

Những tiếng nổ trong không trung đột nhiên kịch liệt chẳng khác gì tiếng pháo.

Tào Bằng đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên trời mà hét to một tiếng.

Trong tay chân của hắn cảm giác khí huyết căn tràn, hết sức thoải mái. Chỉ thấy hai tay của hắn chắp lại giơ lên trên đầu, chân trái bước lên thì hai tay từ từ tách ra, tay trái đẩy về phía trước, tay phải kéo nhẹ, động tác hết sức chậm nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như nước chảy mây bay.

- A! Mọi người làm sao vậy?

Tào Bằng lấy tam thể thức để thu công thì phát hiện mọi người dồn hết vào góc, nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

- Tứ ca! Người... bị ai đánh?

Nhìn Chu Tán, Tào Bằng kinh ngạc vội vàng bước tới như muốn kiểm tra thương thế của Chu Tán.

Nhưng khi hắn vừa mới cất bước, chợt nghe Tào Chân rống to:

- A Phúc! Khoan đã.

- Có chuyện gì vậy?

- Người luyện xong?

Tào Bằng ngưng ngưng cười, gật đầu:

- Quấy nhiễu mấy vị ca ca, xin thứ tội.

- Không nổi điên chứ?

- Nổi điên? Ta nổi điên lúc nào?

- Tên khốn này hại chúng ta trốn bên cạnh không dám cử động... Các huynh đệ ra tay dạy cho hắn một bài học. Không ngờ ngay cả huynh trưởng mà cũng dám đánh. Nếu không dạy chỗ một trận thì sau này còn mặt mũi nào nữa.

Cả đám tiểu tử không nói hai lời liền xô tới muốn dạy Tào Bằng.

Điển Mãn và Hứa Nghi nắm lấy tay Tào Bằng. Hắn ngăn người, theo bản năng rung tay, phát lực định giẫy ra.

- A! Sức lực mạnh thêm không ít.

Hứa Nghi quát to một tiếng vội vàng dùng sức muốn đè Tào Bằng. Không ngờ, Tào Bằng chân đạp âm dương, hai khuỷu tay đánh ra, cánh tay hơi uốn, thoát khỏi tay Hứa Nghi rồi đánh vào người gã làm cho

Hứa Nghi lão đảo suýt nữa thì ngã ra đất. Cũng không phải là do Tào Bằng cố ý mà sau khi dẫn khí nhập cốt, tiến vào giai đoạn Dịch cốt thì vẫn còn chưa khống chế được thân thể. Vì vậy mà hắn theo bản năng phản kích.

Cũng may, lần này hắn không phát kình.

Tào Chân bước lên túm lấy Tào Bằng.

- Các người định làm gì?

Tào Bằng cũng nhận ra mấy tên này không ác ý liền hét to.

- Làm gì? Ngay cả ca ca cũng dám đánh. Ha ha phải dạy người một chút mới được.

Nhìn sắc mặt Chu Tấn, nghĩ lại nét mặt của mọi người vừa rồi, Tào Bằng lập tức hiểu ra liền không phản kháng.

Thật ra, đám Tào Chân cũng không muốn dạy Tào Bằng mà chỉ muốn giải phóng một chút.

Hứa Nghi đứng dậy giơ bàn tay to, vò đầu Tào Bằng. Điển Mãn thì liên tục lấy tay mà gõ vào đầu hắn.

- Tứ ca! Người không sao chứ? - Tào Tuấn nhẹ giọng hỏi.

Chu Tấn không nhịn được cười:

- Không có chuyện gì. Cũng là do ta không cẩn thận, không nhìn rõ tình hình nên mới để a Phúc đả thương. Cũng không trách hắn được. Được rồi được rồi. A Phúc luyện nửa ngày có lẽ cũng mệt mỏi, để cho hắn nghỉ ngơi đi.

Trong tám người thì Tào Chân chính là lão Đại.

Nhưng phần lớn thời gian, Chu Tấn khiến cho mọi người có cảm giác trầm ổn hơn một chút.

- Tha cho tiểu tử người.

Tào Chân buông Tào Bằng ra .

Đáng thương cho Tào Bằng, lúc này hoàn toàn không còn có sự phóng khoáng nữa, mái tóc rối tung, quần áo thì xộc xệch.

Chu Tấn cười rất vui vẻ chỉ có điều khi y cười lại động tới vết thương làm cho y kêu lên.

Tào Bằng đi quan kiểm tra vết thương của Chu Tấn.

Hắn hơi nhíu mày lại nhỏ giọng nói:

- Tứ ca! Đề giúp xương cốt của huynh trở lại vị trí cũ. Vừa rồi không cẩn thận ảnh hưởng tới xương cốt, nếu không làm nhanh thì có khả năng thành tật. Sẽ đau một chút nhưng đề tin tứ ca là người cứng rắn không thành vấn đề đúng không.

“Tên tiểu tử xảo quyệt!”

Chu Tấn thầm mắng trong lòng.

“Người đã nói vậy cho dù đau tới chết lão tử cũng không hé răng...không lại bị người coi thường.”

- Đến đây đi.

Chu Tấn làm ra vẻ ta tin người, trong lòng không có gì. Mặc dù nói kết nghĩa kim lan, nhưng nói đúng y vẫn chưa hiểu Tào Bằng nhiều lắm. Có điều nếu Tào Bằng đã mở miệng thì Chu Tấn cũng làm như phó mặc cho số phận.

Để cho Chu Tấn nằm thẳng xong, Tào Bằng tìm được chỗ xương gãy liền cười nói với Tào Chân:

- Thể chất của tứ ca rất tốt, chỉ cần chỉnh lại xương cốt, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể hoạt động như trước. Đúng rồi, mấy ngày trước đệ có nghe nói đại ca ra ngoài tìm gái đúng không?

- Ai nói linh tinh vậy? - Tào Chân nghe nói mà ngẩn người.

Chu Tấn nghe thấy vậy lập tức hứng thú:

- Đại ca! Huynh lại tìm gái?

- Gái cái gì? Ta không hề có...

Tào Chân còn chưa dứt lời chợt nghe Chu Tấn hét lên một tiếng thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Trong lúc Chu Tấn và Tào Chân nói chuyện với nhau, Tào Bằng đột nhiên chỉnh lại chỗ xương gầy. Còn đau bất thành linh trong lúc Chu Tấn không hề có sự chuẩn bị làm y phải kêu lên thảm thiết. Cũng may Diễm Mẫn và Hứa Nghi đã được Tào Bằng dặn trước nên dè dặt Chu Tấn để cho y không thể động đậy được. Nhưng Chu Tấn vẫn toát mồ hôi, trợn mắt mà nhìn Tào Bằng.

Ước chừng hai nén hương, tên quan coi ngục lại dẫn một người thanh niên đi vào trong phòng giam.

Đúng là làm khó cho tên quan coi ngục. Bây giờ là nửa đêm thật sự rất khó tìm được thầy thuốc. Tiểu Khôn của Hồi Xuân Đường thì cả ngày hôm nay bận rộn nên mệt mỏi đi nghỉ sớm. Không ngờ trong nhà lại có khách nên Tiểu Khôn chỉ có thể cố gắng tiếp đón. Người này tên là Đồng Hiểu là đệ tử của Trương Cơ thái thú Trường Sa. Còn Tiểu Khôn thì trước đây từng theo học thúc phụ của Trương Cơ là Trương Bá Tổ nên với Trương Cơ cũng coi như là bạn cũ. Văn bói tới nhà, y đương nhiên là phải mở tiệc chiêu đãi.

Vốn hai người dự định quay vào nghỉ ngơi nhưng không ngờ quan coi ngục lại tìm đến.

Vừa mới nghe nói tới mấy người đó, Tiểu Khôn cảm thấy đau đầu. Hơn nữa, y là một thầy thuốc phụ khoa nên đối với ngoại thương cũng không hiểu lắm.

Cũng may có Đồng Hiểu đứng ra nhận thay Tiểu Khôn khám bệnh.

Sau khi xem xét thương tích của Chu Tấn, Đồng Hiểu rất ngạc nhiên. Sau khi khám xong, y cố định lại vết thương của Chu Tấn rồi viết một phương thuốc.

Tào Chân bước lên định cảm tạ nhưng không ngờ Đồng Hiểu lại quay sang Tào Bằng mà chấp tay vài chào.

- Tại hạ Đồng Hiểu! Phụng mệnh gia sư mang một phong thư tới đây cho Tào Công tử.

Tào Bằng ngẩn người:

- Lệnh sư là...

- Gia sư là Trương Cơ Niết Dương.

- A! Thì ra là đệ tử của tiên sinh Trọng cảnh.

Tào Bằng vội vàng đứng dậy, chấp tay đáp lễ.

Bên này, Đồng Hiểu lấy trong túi ra một phong thư, đưa cho Tào Bằng:

- Đang không biết liên lạc với công tử như thế nào, không ngờ lại gặp ở đây.

Tào Bằng nhận thư cũng không vội xem ngay.

Hắn hỏi:

- Hiện giờ Đồng Tiên sinh đang ở đâu?

- A! Tại hạ chưa xác định. Có lẽ sẽ tạm trú ở Hồi Xuân đường một thời gian rồi tính tiếp.

Tào Bằng nói:

- Như vậy sao không tới Diễm gia ở tạm? Tiểu đệ có lẽ phải nghỉ ngơi ở đây mấy ngày. Sau khi chuyện này chấm dứt, mong rằng có thể nói chuyện vui vẻ với tiên sinh.

Tuy rằng hắn không rõ trong thư viết cái gì nhưng Tào Bằng cũng loáng thoáng đoán được suy nghĩ của Trương Cơ.

Một dòng họ như họ Trương ở Niết Dương chắc chắn phải phòng ngừa chu đáo. Đừng có thấy Tào Tháo thất bại ở Uyển Thành nhưng không bảo đảm khi nào sẽ lại đánh tiếp. Đến lúc đó, họ Trương Niết Dương

không có chỗ dựa vững chắc sẽ bị suy sụp nhanh chóng. Chắc hẳn Trương Cơ không thể tiện nói rõ tìm người nào nương tựa, nhưng lão có thể phái học trò của mình....cũng giống như các gia tộc lớn, Trương Cơ cũng không thể đặt tất cả trứng vào trong một ổ.

Đồng Hiểu chính là một viên gạch mà Trương Cơ đặt tới Hứa Đô.

Còn Đồng Hiểu sở dĩ tới tìm mình là bởi vì y không có cách hoặc có thể Trương Cơ muốn y dựa vào mình.

Vì vậy mà sau khi tới Hứa Đô, Đồng Hiểu chỉ có thể đi tìm mình. Dù sao thì lúc trước, Trương Cơ từng che chở cho Vương Mãi và Đặng Tắc, cùng với Tào Bằng coi như có quan hệ. Thông qua Tào Bằng có thể gây dựng được mối quan hệ với Điền Vi. Cứ như vậy, Đồng Hiểu sẽ có cơ hội đứng vững ở Hứa Đô.

Mấy lão già này có ai không phải là một con cái già đầu.

Đối với Tào Bằng mà nói thì Đồng Hiểu ở Ô Bảo của Điền gia cũng không có gì không tốt.

Vào thời hậu thế, trong nhà có ai mà không có thầy thuốc gia đình? Chưa nói mẫu thân hắn vừa mới bị như vậy, tỷ tỷ lại đang mang thai. Có một thầy thuốc ở bên cạnh quan tâm thì yên tâm hơn nhiều. Vì vậy mà Tào Bằng chẳng hề khách khí đưa ra lời mời.

Đồng Hiểu cười, đồng ý.

Sau khi chăm sóc thương tích của Chu Tán xong, Đồng Hiểu còn nói vài việc rồi cầu lệnh bài của Điền gia mà Tào Bằng đưa cho sau đó cáo từ.

Hứa Đô xảy ra chuyện lớn như vậy nên buổi tối sẽ canh phòng nghiêm ngặt.

Không có lệnh bài của Điền Vi, Đồng Hiểu muốn đi lại trong phố đúng là rất khó.

Tiến bước Đồng Hiểu, Tào Bằng tới lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Lực ca! Chúng ta đổi vị trí. Huynh ngủ bên trong, đệ ngủ bên cạnh Tứ ca. Đệ cũng hiểu một chút về gân cốt, tứ cả cảm thấy khó chịu thì đệ có thể chăm sóc. Giăng co cả ngày, mọi người ngủ sớm đi. Ha ha! Đợi ngày mai, nói không chừng chúng ta sẽ có trò tiêu khiển.

Tào Bằng và Tào Tuân thương lượng với nhau.

Tào Tuân nghĩ ngợi một chút, mặc dù không yên tâm lắm nhưng cũng đồng ý.

- A Phúc! Có trò gì hay à?

Ánh mắt của Hứa Nghi tỏa sáng, tò mò lên tiếng hỏi.

- Ha ha! Đợi thứ đó tới rồi sẽ nói với mọi người.

Mặc dù Hứa Nghi chưa cam tâm nhưng cũng đã mệt. Dù sao thì cả ngày chịu sức ép, vừa rồi lại bị Tào Bằng làm cho kinh hãi như vậy nên lúc này mất díp hết lại. Sau khi ép hỏi Tào Bằng một lúc, thấy Tào Bằng không chịu nói y đành phải bỏ qua.

Tào Bằng nằm ở vị trí bên cạnh Chu Tán, rồi mở thư ra xem.

“A? Không phải thư của Trương Trọng cảnh!”

Chữ viết trong thư rất đẹp, chỉnh tề.

Thì ra đây là thư của Hoàng Nguyệt Anh. Hoàng Nguyệt Anh nói do mẫu thân yếu nên phải về nhà thăm, không để cho mẫu thân lo lắng. Đồng thời, nàng cũng mời Tào Bằng nếu có cơ hội thì tới Bạch Thủy tìm nàng, tới lúc đó cùng nhau tìm hiểu những gì trước đây chưa hiểu được.

Bạch Thủy nằm ở tỉnh Hồ Bắc thuộc quận Giang Hạ, là nhà cũ của họ Hoàng.

Có điều, trong một chốc một lát, Tào Bằng cũng không thể tới được.

Trong thư không hề có những lời nam nữ lãng mạn mà hoàn toàn bình thản, giống hệt như Hoàng Nguyệt Anh.

Mặc dù Tào Bằng đã sống hai kiếp người, nhưng về mặt tình cảm vẫn rất gà mờ.

Phong thư đó làm cho lòng hấn nổi sóng. Cái này là gì? Thư tình hay sao? Tuy nhiên trong thư không hề có một câu nào đề cập tới tình yêu nam nữ. Tào Bằng cũng không biết mình có vị trí như thế nào trong lòng Hoàng Nguyệt Anh. Nằm trên giường, hấn suy nghĩ không biết phải quyết định như thế nào. Chẳng lẽ phải chờ khi nào vó ngựa đạp bằng Giang Hạ mới có thể nói được hay sao?

Cả đêm đó, Tào Bằng mất ngủ...

Hoàng thành, cung Trường Nhạc..

Lãnh Phi và Lưu Quang đứng lẳng lẳng bên thềm ngọc.

Trên thềm, Hán Đế Lưu Hiệp khoanh tay đứng đó, khuôn mặt hơi tái nhợt...

- Nói như vậy thì Tuân Văn Nhược cuối cùng cũng không thả người đúng không?

Lãnh Phi bẩm:

- Thị Trung đại nhân không đồng ý, bảo phải chờ Tào Tư không trở về mới quyết định được. Có điều y cũng cho thái y vào chữa thương cho Phục Quân. Theo Thái y bẩm báo thì Phục Quân không giữ được chân, nhưng ở trong lao cũng không bị đối xử hà khắc.

- Khốn kiếp! Chân bị chặt đứt còn tính tới khát khe cái gì?

Lưu Hiệp tức giận gầm lên, dưới chiếc long bào, thân thể gầy yếu của y hơi run rẩy.

Y không cao lắm nhưng gương mặt có phần thanh tú, tuy nhiên đôi môi thì bạc, khóe môi hơi dài, chứng tỏ không phải là người rộng lượng.

- Bệ hạ!

- Tử Ngọc! Người nói đi.

Lưu Quang bước tới nhỏ giọng nói:

- Bệ hạ mới tới Hứa Đô, căn cơ còn chưa vững.

Tất cả mọi chuyện trong triều đều do một tay Tư Không. Những người theo từ Trường An tới đây thật ra cũng không hoàn toàn đáng tin. Còn về phần Khổng Văn cử, thì khí phách quá nặng có lẽ không làm được việc lớn. Bệ hạ thực ra không nên gây thêm khúc mắc với Tư Không. Tất cả phải làm từ từ, kéo thêm tâm phúc... Hiện nay, chiến loạn nổi lên khắp thiên hạ, hào kiệt xuất hiện khắp nơi. Bệ hạ không nên chỉ đặt mắt ở Hứa Đô mà nên suy nghĩ cho cả thiên hạ.

- Ý người là...

- Thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng không đủ để dựa, cho dù có chiêu mộ cũng khó tín nhiệm. Vả lại đám thế gia vọng tộc trong tay không có binh quyền chỉ giống như bọn hủ nho nói lắm mà thôi. Nếu bệ hạ muốn đoạt quyền thì phải tìm người trung thành và có thực lực với bệ hạ.

- Người như vậy thì phải kiếm ở đâu?

- Bệ hạ! Chuyện này không thể nóng vội. Thời cơ tới rồi nó sẽ tự xuất hiện.

Lưu Hiệp suy sụp ngồi xuống một lúc rồi hỏi:

- Tử Ngọc! Vậy cái chuyện này phải quên đi đúng không?

Lưu Quang cười nói:

- Bệ hạ cần gì phải lo lắng? Nhân việc này cũng có thể thử tâm ý của Tào Tư Không.

- Thử cái gì?

- Thử xem đến cùng thì hấn là Hoắc Quang hay là Vương Mãng.

biglove

97. Chương 94: Kéo Bè Kết Phái

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 94: Kéo bè kết phái

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Một tờ Kim Lan phổ, thể sống chết cùng nhau.

Trước đó chưa hề có ai làm ra cái chuyện như vậy, khiến cho Tuân Úc cũng phải ngạc nhiên.

Tám người Tào Bằng ở trong ngục kết thành tay chân khiến cho mọi người không ai có thể ngờ được.

Vốn tất cả đều có quan hệ tốt, thì chỉ cần giữ trong lòng, nhưng không ai mang cái chuyện đó đặt lên đài. Hơn nữa, lại làm trò kết bái của Khổng Phu tử khiến cho rất nhiều văn sĩ cảm thấy thân thiết. Không danh lợi và đấu đá, chẳng có tài đức cũng không kiêu căng... Một câu nói đó dường như nói hết bản chất. Từ xưa tới nay, cha con trở mặt, vợ chồng thành thù, anh em tương tàn tất cả đều là hai chữ danh lợi. Còn như nói thẳng trần trụi như trong Kim Lan phổ này thì khiến cho rất nhiều người cũng phải cảm khái.

Nhưng tên tiểu tử này cũng có thể hiểu được tới đây.

Tuân Úc cầm một tấm Kim Lan phổ mà thâm cười khổ.

Vốn y muốn nhân cơ hội này để chèn ép nhẹ nhàng lực lượng của Tào thị, không ngờ một tấm Kim Lan phổ đã làm cho đám người Tào Bằng đi tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Tuân Úc trung với nhà Hán.

Đồng thời, y cũng hiểu rõ có thể làm cho nhà Hán trung hưng cũng chỉ có Tào Tháo.

Y hy vọng Tào Tháo có thể nắm triều cương trong tay nhưng không muốn Tào Tháo nắm hết quyền hành. Vốn y định nhân cơ hội này để răn đe một chút, nằm ngời đám người Tào Bằng lại làm vậy khiến cho Tuân Úc đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn lại đành phải gác lại. Nếu Chủ công có thể cho thấy lập trường thì tốt biết bao. Nhưng mất đi cơ hội lần này chỉ sợ sẽ làm cho Chủ công và bề hạ bước vào thế đối địch.

Mà đó không phải là điều Tuân Úc hy vọng...

Tháng sáu năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo tấn công huyện Hồ Dương, bắt sống thuộc cấp Đặng Tế dưới trướng Lưu Biểu.

Chợt y hạ lệnh rút khỏi Nam Dương, lệnh cho Mãn Sủng đóng quân tại Xác Sơn đề phòng động tĩnh của Lưu Biểu. Lần xuất binh này nói là vì báo thù cho Tuân Tập nhưng chẳng qua cũng là để dọa Lưu Biểu. Bởi vì kế tiếp, kẻ địch Tào Tháo muốn ra tay đó chính là Viên Thuật. Nếu để Lưu Biểu ở bên sườn sẽ làm cho khi Tào Tháo chinh phạt Viên Thuật trở nên phức tạp hơn nhiều.

Tào Tháo phụng mệnh thiên tử khiến chư hầu, còn Viên Thuật lại công khai xưng đế đó chính là giặc nhà Hán.

Nếu y không đánh Viên Thuật thì về tình về lý đều không được. Nhưng thật sự nếu Tào Tháo chinh phạt Viên Thuật thì cũng lo lắng Lưu Biểu và Trương Tú ở sau quấy rối.

Vì vậy mà y tấn công huyện Hồ Dương cũng là nói cho Lưu Biểu và Trương Tú ngoan ngoãn một chút.

Trên thực tế thì mục đích của Tào Tháo cũng đã đạt được.

Trong chiến sự lần này, nha tướng Ngụy Diên dưới trướng Mãn Sủng đã lập được chiến công hiển hách.

Từ khi xuất binh tới nay, Ngụy Diên anh dũng giết địch rồi sau đó tại Nghi Thu tự chém Đặng Long là thuộc cấp của Đặng Tế, rồi sau đó dẫn ba trăm tráng sĩ, lâm trận, công phá huyện Bình Thị, lập nhiều công

đầu. Có điều trong trận chiến huyện Bình thị, Ngụy Diên bị ba mũi tên cho nên y không tham gia trận chiến Hồ Dương, tuy nhiên Mãn Sùng vẫn nhớ công đầu của y liền trình báo cho Tào Tháo. Tào Tháo yêu mãnh tướng nên rất vui. Sau khi lui binh, y phong Ngụy Diên là Tư Mã Nhữ Nam, phong là Đô úy đồn trú tại huyện Nhữ Âm để phòng ngừa Viên Thuật xuất binh tấn công quận Nhữ Nam.

Dù sao thì Nhữ Nam cũng là nhà cũ của Viên Thuật.

Mặc dù Tào Tháo chiếm lĩnh Nhữ Nam nhưng dã tâm của Viên Thuật với Nhữ nam không bao giờ mất.

Đô Úy thật ra chỉ là một chức danh, cũng giống như tước vị chứ không hề có thực quyền, chỉ có hưởng bổng lộc mà thôi. Chức vụ thực tế của Ngụy Diên là Tư mã Nhữ nam, vị trí dưới thái thú, quận thừa và quận úy, đứng ở vị trí thứ tư.

Từ một truân tượng nho nhỏ (thực ra là Đô Bá) có thể đạt tới mức độ như hiện nay đối với Ngụy Diên đúng là một bước lên trời.

Mà cả quá trình đó thậm chí còn chưa tới nửa năm.

Nghĩ lại thì Ngụy Diên như có cảm giác chuyển sang một kiếp khác.

Thực tại, y vô cùng cảm kích Tào Bằng. Lúc trước, nếu không có Tào Bằng cổ vũ y tìm tới Tào Tháo nương tựa, hơn nữa ở Uyển thành cứu mạng Điển vi thì bây giờ có lẽ đã bỏ mạng ở cái khe nào đó rồi.

Mặc một bộ áp giáp mới tinh, Ngụy Diên nhìn về phía Hứa Đô.

“A Phúc! Nhanh thật. Lúc đó ta đã nói sẽ cùng với người san bằng Giang hạ. Mà nay ta đã đi được bước đầu tiên, nhưng không biết người ở Hứa Đô có khỏe không?”

.....

- Khoan đã.

Trong đại lao ở Hứa Đô, ánh mắt Tào Chân đỏ bừng, khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Chỉ thấy y vén tay áo rồi vươn tay sờ một miếng bài rồi cau mày, cắn răng nhìn ba người xung quanh.

- Con mẹ nó, Lão tử chơi lần này có thể coi như ừ. Tứ hỉ.

Nói xong y cầm con bài trong tay mà vỗ xuống án rồi toét miệng, ngửa mặt lên trời cười to. Trả tiền mau, trả mau.

Trên bàn có bày một bộ bài mạt chược.

Tào Bằng biết đám người Tào Chân ở trong phòng giam rồi thế nào cũng sinh chuyện, không biết tới bao giờ mới được thả ra, nên hắn muốn tìm một thứ gì đó. Vì vậy mà hắn nghĩ tới mạt trượt. Thứ đồ chơi này không cần nhiều kỹ thuật, chỉ cần tìm thợ thủ công là có thể làm được. Hơn nữa nó cũng dễ hiểu, già trẻ đều chơi được. Điển Vi sai người làm xong liền đưa vào trong đại lao. Tào Bằng chỉ cần hơi giải thích là đám người Tào Chân hiểu được. Lúc đầu, Tào Chân có hỏi:

- Cái này có ý gì?

Y quá coi thường uy lực của mạt trượt.

Tào Bằng vừa mới nói có thể chơi thêm tiền là đám người Tào Chân nổi hứng ngay.

Đánh cược là thiên tính của con người.

Cái này cho dù có thân phận ra sao, già trẻ trai gái thế nào, chỉ cần mê là không trốn được nó.

Tào Bằng không giải thích phức tạp, cũng không nói tới mạt trượt Đài Loan, mạt trượt Tứ Xuyên, mạt trượt Quảng Châu, thậm chí cũng không có tính toán, chỉ nói đủ để cho đám người Tào Chân hăm sâu vào đó khó có thể tự kiểm chế. Lúc đầu, Tào Bằng chơi cho họ xem. Không bao lâu, Tào Bằng liền bị đuổi sang một bên.. Trong số những người này thì cuồng nhất có lẽ là Tào Chân.

Cái loại cáo già như Tào Bằng và gà mờ như Tào Chân chơi với nhau chẳng khác nào cướp tiền.

Thường xuyên như vậy thì ai còn muốn chơi với hắn nữa?

Mà Tào Bàng cũng độc ác, chẳng hề nương tay. Một ngày đánh bài, hắn thắng của Tào Chân, Điển Mãn, Hứa Nghi không biết bao nhiêu.

Vì vậy mà sau khi Tào Chân đuổi Tào Bàng ra ngoài thì mọi người thay phiên nhau khai chiến.

Chỉ có điều, Tào Chân có thể nói là rất đen, từ sáng đến trưa, trong khoảng bốn, năm giờ không ngờ y không ù được một ván nào.

Mà người nào đen như Tào Chân đúng là rất hiếm.

- Tiểu tướng quân thắng.

Mấy tên quan coi ngục ở bên ngoài thấy không lộn xộn thì ra là đánh bạc.

- Ta đã nói tiểu tướng quân rất may, ván này thế nào cũng thắng mà.

Một tên quan coi ngục lập tức lên giọng nịnh bợ mà cười ha hả với Tào Chân.

- Đại ca! Đường như là không ổn.

Vào lúc Tào Chân định chuẩn bị lấy tiền thì một bàn tay chợt ngăn hắn lại.

Hai mắt Hứa Nghi cũng đỏ như máu, nở nụ cười cổ quái:

- Cái bài này của huynh rõ ràng là tam nguyên, ngươi hô tứ hỉ thì ù cái gì?

- Sao lại như vậy, rõ ràng là tứ hỉ. - Tào Chân nổi giận gầm to một tiếng:

- Hứa đầu to! Ngươi đừng có nói bừa.

- Vậy thì huynh xem.

Tào Chân cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện bài trong tay là hai cái tam văn và một quân tứ văn.

- Không thể như vậy vừa rồi rõ ràng ta lấy được hai quân nhị và tam văn.

- Đại ca! Huynh lấy đâu ra. Nhị văn ta cầm hết, huynh lại lấy ở đâu được một quân nhị văn?

Tào Tuấn bắt đắc dĩ, mở bài trên mặt bàn.

- Ta...

- Huynh lừa gạt, bởi mỗi nhà một quan, lão lục một quân thêm một quan, tổng cộng là bốn quan. - Điển Mãn khàn giọng lên tiếng.

- Bài của lão tử lấy đâu ra lừa ngươi.

Đám cai ngục bên ngoài lập tức ngáp miệng.

- Tiểu tướng quân cũng thật thảm, ba mươi ván không ngờ không ù lấy được một ván nào.

- Tiểu Tào công tử có nói, y nhất định là làm gì đó, nếu không thì không đen như vậy.

Đám quan coi ngục đều gật đầu liên tục.

Tào Bàng đi tới ôm cái cổ Tào Chân:

- Đại ca! Nghỉ ngơi một chút có lẽ sẽ cắt được số đen.

- Ừm! Vậy ta nghỉ một lát.

Tào Chân cũng thực sự mệt mỏi.

Nên nhớ rằng hắn đứng đánh bài gần cả ngày, tinh thần và thân thể đã gần như tới cực hạn.

Hơn nữa y lại thua nặng, nếu tính toán một chút thì mấy ngày qua, cộng lại thua gần năm trăm quan. Đây chính là tiền một năm của y.

Chức quân của Tào Chân được lĩnh bổng lộc từ Tào phủ khoảng năm mươi quan một tháng.

Đừng có thấy Tào Tháo là Đại Tư không, nắm toàn bộ triều cương mà nhầm. Trên thực tế, y đối với con cháu trong họ yêu cầu rất nghiêm khắc. Tiền mỗi tháng đều có sự hạn chế. Chưa nói, Tào Chân là người tiêu tiền có thể nói là vung tay. Khi Tào Ngang còn sống, mỗi tháng cũng chỉ tiêu ba mươi quan mà thôi.

Tào Chân ngồi xuống, rồi gục đầu liên tiếp.

Tào Bằng đưa cho y một ly nước, Tào Chân nhận lấy rồi uống sạch, cũng tỉnh táo được một chút.

- A Phúc! Người bày ra cái trò này đúng là hại người.

- Đánh bài là bản tính, chẳng có gì mà hại với không hại. Ta chỉ biết chơi nhỏ thì vui mà đánh lớn thì buồn. Chơi đùa thì không sao, nếu coi là thật thì đúng là tai họa. Thật ra nếu không có mặt trượt, người bên ngoài cũng vẫn đánh bạc đấy. Chẳng hạn như đấu khuyển cũng là một hình thức. Đây là kiểu giết hại sinh linh để cho mình giải trí. Cả hai chẳng khác nhau là mấy.

Đại ca! Huynh thấy thứ này có hay không?

- Tất nhiên là hay.

- Ta còn vài thứ trò chơi nhỏ nữa, thậm chí so với cái này còn hay hơn.

Tào Chân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tào Bằng một cách chăm chú.

- A Phúc! Người có ý gì. Ta thấy người hình như có ý gì đặc biệt đúng không?

Nói chuyện với người thông minh đúng là thật dễ dàng.

Tào Bằng nở nụ cười rồi gật đầu.

- Đại ca! Thiên hạ có lắm kẻ có tiền không?

- Nhiều.

- Cũng giống như các người liều chết đánh nhau, cuối cùng lại làm lợi cho người khác.

Tào Chân trầm mặc, híp mắt lại không nói gì tiếp.

- Số tiền đó phải là của chúng ta... Tội gì chúng ta bán mạng mà lại làm lợi cho đám ngu xuẩn đó, còn để cho chúng cười lên đầu chúng ta?

- Ý đệ là...

- Đệ có một ý tưởng, không biết huynh có hứng thú tham gia không?

Tào Chân nói:

- Nói nghe xem nào.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, ghé vào tai Tào Chân rồi thấp giọng thì thầm. Lúc đầu, sắc mặt của Tào Chân còn bình thường sau đó trở nên nghiêm trang.

- Làm như vậy có được không?

Có thể thấy được Tào Chân cũng động tâm, nhưng vẫn còn có nhiều băn khoăn.

Tào Bằng nở nụ cười, ôm lấy cổ Tào chân:

- Đại ca! Hiện giờ huynh còn chưa thành gia, áo cơm không lo. Nhưng huynh nhìn về lâu về dài xem, chẳng lẽ huynh định cả đời dựa vào Tào công? Tương lai người thành hôn, có thiếp phải ra ở riêng. Mà như vậy thì còn phải lo tiền đi lại, ăn, mặc ở... Chưa nói tính của huynh lại phóng khoáng, với chút bổng lộc của mình có thể chịu được không? Chưa nói trong tương lai, có con cháu thì cũng phải tính cho chúng. Nếu không tính toán thì chắc chắn là con cháu sẽ gặp khó khăn. Tào công có thể bảo bọc huynh nhất thời nhưng không thể bao bọc cả đời. Được rồi, cho dù Tào công có thể bao bọc cho huynh cả đời thì sao? Tóm lại ta cũng nên kiếm cho con cháu một chút.

Đúng là Tào Chân cũng động tâm.

Đúng là hiện tại y không phải lo ăn uống.

Một năm cũng được bổng lộc sáu trăm thạch. Kể cả mỗi tháng cũng bố bảy mươi học, tương đương với bàn ngàn thưng (một học tương đương với mười đấu, một đấu tương đương với mười thưng. Vào thời Tần, Hán, học và đấu chuyển đổi như vậy, nhưng sau này thì một học chỉ được năm đấu). Mấy con số này nghe thì kinh người nhưng trên thực tế không được dùng. Hơn nữa, mỗi tháng năm mươi quan tiền, Tào Chân cũng không tích góp được một chút gia sản nào. Chưa kể thân phận của Tào Chân rất đặc biệt, y cũng không phải là con sinh của Tào Tháo mà là con nuôi.

Y họ Tần, thân phụ là Tần Thiệu.

Sau khi Tần Thiệu vì cứu Tào Tháo mà chết thì khi đó Tào Chân còn nhỏ nên được Tào Tháo đón về, đổi làm họ Tào. Mặc dù Tào Tháo coi Tào Chân như là thân sinh nhưng chung quy y vẫn không phải là người mang họ Tào. Cũng vì vậy mà Tào Chân so với đám bạn đồng lứa cũng có chút toan tính.

Lời nói của Tào Bằng đã làm cho Tào Chân động lòng.

Tuy nhiên y vẫn lên tiếng:

- A Phúc! Người không biết rằng Tào Công đối với việc chúng ta làm không đồng ý đâu. Ở Hứa Đô...

- Ai nói phải mở ở Hứa Đô?

- Không ở Hứa Đô thì mở ở đâu?

Tào Bằng mỉm cười:

- Thật ra ta đã có dự tính từ trước, chỉ có điều chưa có cơ hội và người thích hợp. Hứa Xương mặc dù là đế đô nhưng ở đây lấy đâu ra nhiều nhà giàu? Lạc Dương! Nếu mà mở thì chúng ta nên chọn Lạc Dương.

- Lạc Dương?

- Đúng vậy! Chính là Lạc Dương. - Tào Bằng tự tin nói:

- Ca ca! Huynh đừng có thấy Lạc Dương bị loạn Đông trác, hiện giờ bị tàn phá. Nhưng vị trí của lạc Dương thì sớm muộn gì cũng phát đạt. Đó là nơi có đường lớn thông thương ra khắp nơi, là vị trí quan trọng của Quan Trung. Theo sự lớn mạnh của Tào công thì tất nhiên ở đó sẽ ngày càng phồn vinh. Hơn nữa, Tào công có ý định với Quan Trung thì phải định được Lạc Dương trước. Một cái nơi phồn hoa vào giàu có như Lạc Dương mới phù hợp với lợi ích của Tào công. Đến lúc đó, thương lái tập hợp, chỗ nào cũng là vàng cả.

Tào Bằng vẽ ra cho Tào Chân một khung cảnh mê người.

Mặc dù Tào Chân không gật đầu liên tục nhưng cũng có ý.

- Đại ca! Ta thấy A Phúc nói đúng.

Tào Bằng và Tào Chân không hề biết Chu Tán đã tới bên cạnh từ lúc nào. Do tình trạng của y tốt lên nhiều nên mặc dù cử động hơi khó nhưng đi lại cũng không có vấn đề. Cũng do tình trạng sức khỏe không tốt, nên Chu Tán không tham gia đánh bài.

Y thấy Tào Bằng và Tào Chân bàn tán với nhau liền đi tới thì nghe được cách nhìn của Tào Bằng với Lạc Dương.

- Lạc Dương là đô thành trước đây. Các gia tộc quyền thế ở Lạc Dương đều có gốc rễ. Nhất định chờ khi chủ công bình định tình hình Trung Nguyên, Lạc Dương sẽ được trùng sinh. Đến lúc đó, các gia tộc quyền thế ở Quan Đông sẽ không thể bỏ được Lạc Dương. Còn chuyện Lạc Dương hồi phục chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu như vừa rồi lời của Tào Bằng chỉ khiến cho Tào Chân động tâm thì lời nói của Chu Tán lại khiến cho Tào Chân trầm tư.

Tào Bằng quay đầu nhìn Chu Tán mà cảm thấy vui vẻ. Tuy nhiên sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Nếu chờ chủ công xây dựng Lạc Dương mà chúng ta muốn chen chân vào đó thì rất khó.

- Lão Tứ! Người thấy thế nào?

Chu Tấn không hiểu rõ lắm Tào Chân và Tào Bằng đang nói chuyện gì, chỉ mới nghe được quan điểm của Tào Bằng về Lạc Dương.

Y nghĩ một chút rồi trầm giọng nói:

- Tử Đan! Nếu chúng ta muốn đứng vững ở Lạc Dương thì phải ra tay trước. Hiện giờ Lạc Dương bị tàn phá, không có ai muốn tới. Cũng bởi vậy, hiện tại mới là thời điểm tốt nhất của chúng ta. Có điều, các người định làm gì?

Tào Chân cười ha hả:

- Tự mình trừ tính cho con cháu.

Một câu nói kia khiến cho Chu Tấn như lọt vào đám mây mù.

Tào Bằng vắt hết sức suy nghĩ nhưng cũng không nhớ được trong Tam quốc diễn nghĩa có người nào là Chu Tấn. Theo lý mà nói thì Chu Tấn là bạn tốt của Tào Chân nên phải có tên mới đúng. Nhưng tại sao một người như vậy lại không có tiếng tăm? Mà cái quan niệm chiếm trước cơ hội cũng làm cho Tào Bằng khen ngợi... Còn có Tào Tuấn ngày thường vẫn trầm mặc ít nói nhưng Tào Bằng thấy đó cũng là người có ý tưởng.

Trong dòng sông lịch sử, không biết có bao nhiêu người bị mai một?

- Nếu giờ tới Lạc Dương thì cũng không phải là khó. - Tào Chân nghĩ một chút rồi nói với Tào Bằng:

- Hạ Hầu thúc phụ là Hà Nam doãn, Lạc Dương ở trong thẩm quyền của Hà Nam. Hơn nữa, người cũng để mắt tới lão tứ, vài lần muốn đưa y tới đó. Lão tứ! Người có muốn tới Lạc Dương nhậm chức không?

Lạc Dương vốn là đế đô Đông Hán, cùng cấp độ với Hà Nam.

Nhưng do Đổng Trác dời đô, đốt cháy Lạc dương, lại dời các gia tộc quyền thế ở đó đi khiến cho Lạc dương bị tàn phá nặng. Cũng bởi vậy mà Tào Tháo không chọn Lạc Dương làm đô thành mà tới huyện Hứa. Lạc Dương hiện nay mặc dù bị hạ thấp, sát nhập vào Hà Nam doãn. Tào thị và dòng họ Hạ Hầu đều là dòng họ lớn ở huyện Tiếu, có một phần quan hệ. Cho nên Tào Chân và Hạ Hầu Đôn cũng quen thuộc với nhau.

- Nếu ca ca cần ta đi trước thì đi chứ có sao đâu.

Chu Tấn thật ra không có vấn đề gì, cười nói.

Tào Bằng nói:

- Ca ca! Chỉ dựa vào một mình tứ ca thì có lẽ chưa đủ để chống đỡ được nghiệp của chúng ta.

- Cái gì?

- Ca nghĩ xem, chúng ta làm chuyện lớn chắc chắn sẽ khiến người ta để ý. Tứ ca nhiều lắm thì chỉ có thể là quan trên duy trì, nếu như có đám địa chủ ra tay thì tứ ca làm sao được? Chỉ với chúng ta thì còn quá yếu. Tốt nhất là có thể tìm được một người trông coi. Người này phải là người được Tào công tin tưởng, hơn nữa có uy vọng, trong tay lại có đầy đủ binh quyền. Đồng thời quan hệ của người đó đối với đại ca phải chặt chẽ, nếu không rất khó bảo đảm người đó sẽ không lấy của chúng ta. Còn có một chuyện quan trọng đó là người này không cần phải là thế tộc của địa phương, hơi coi trọng tiền tài một chút... Ca ca! Huynh có ai như vậy không?

Tào Bằng mở to mắt nhìn Tào Chân chờ đợi.

“Nói ra đi, nói ra đi. ”

Trong lòng hần sớm có một người thích hợp nhưng lại không thể nói ra.

Cái tên này chỉ có Tào Chân nói ra là thích hợp nhất. Tào Chân nhú mày, trầm tư nhẹ nhàng gõ gõ xuống giường.

- Nếu theo yêu cầu của a Phúc thì đúng là có một người như vậy.

- Ai?

- Người thấy Gián Nghị đại phu thế nào?

- Gián Nghị đại phu?

- Chính là vị thúc thúc trong họ - Tào Hồng.

Tào Bằng vừa nghe thấy cái tên đó liền vui vẻ...

biglove

98. Chương 95: Miên Lý Tàng Châm (1 2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 95: Miên lý tàng châm (1 2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Hồng - Phiêu kỵ tướng quân.

Khi Tào Tháo khởi binh chinh phạt Đổng Trác, tại Huynh Dương bị thua, lúc đó Tào Tháo mất ngựa, truy binh đuổi theo rất sát. Lúc đó, sắp thấy mất mạng, Tào Hồng xuống ngựa đưa Tào Tháo lên ngựa rồi nói: “Thiên hạ có thể không có Hồng nhưng không thể không có vua.”

Y đi bộ sau lưng ngựa mà đánh giết.

Khi tới chỗ nước sâu, Tào Hồng cướp được một chiếc thuyền, bảo vệ Tào Tháo thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

Sau đó Tào Tháo chinh phạt Từ Chân, gặp phải nạn đói. Tào Hồng lãnh binh đi trước chiếm được Đông Bình, tập trung lương thảo ở đó để cung cấp cho Tào Tháo.

Khi thiên tử dời đô tới Hứa huyện, Tào Hồng được phong làm quan Gián Nghị đại phu.

Đầu năm khi chinh phạt Lưu Biểu, y công phá Vũ Âm, Bác Vọng rồi được phong làm tướng quân, tước Minh Đình Hầu.

Người trong lòng Tào Bằng chính là Tào Hồng. Bởi vì rất đơn giản, Tào Hồng rất coi trọng tiền bạc.

Do có tính yêu tiền tài nên Tào Tháo đối với y cũng rất yên tâm. Mặc dù trong mắt nhiều người, Tào Hồng không phải là nhân vật lớn nhưng trong lòng Tào Tháo, Tào Hồng là người để cho y tin nhiệm.

Không cần biết người có tật xấu hay không mà chỉ sợ người quá xuất sắc. Một người không có khuyết điểm thường thường lại có dã tâm lớn. Rõ ràng nhất chính người soán giang sơn nhà Hán - Vương Mãng.

Vì vậy mà Tào Hồng càng tham, Tào Tháo lại càng yên tâm đối với y.

Sử ký ghi lại, Tào Hồng cho tới già cũng không bỏ được tật xấu này.

Khi Tào Phi đăng cơ, vợ của Tào Phi là Quách hoàng hậu rất khó chịu với Tào Hồng, thậm chí còn muốn giết. Mẹ đẻ Tào Phi là Biện thái hậu nói với Quách hoàng hậu: “Nếu người dám giết Tào Hồng thì ngày mai ta tới tổ miếu tế bái rồi phế hậu.”

Cuối cùng thì Tào Hồng may mắn thoát khỏi, chỉ bị miễn chức quan.

Nhưng sau khi Tào Phi chết, Ngụy Minh đế đăng cơ liền phong Tào Hồng làm Hậu tướng quân, tước Nhạc thành hầu. Sau đó lại phong làm Phiêu Kỵ tướng quân, tước Thụy Cung hầu.

Có thể thấy Tào Hồng trải qua những chuyện như vậy mà không làm sao để có thể thấy được tầm quan trọng của y với Tào Ngụy.

Đối với tình hình trước mặt để Tào Hồng giải quyết mọi vấn đề có thể nói là không còn gì tốt hơn. Hơn nữa, Tào Bằng cũng không dự định lập nghiệp ở Hứa đô. Hấn hướng tới chính là Lạc Dương. Với mối quan hệ sâu với họ Tào, Tào Bằng tin rằng không có gì không giải quyết được vấn đề.

Điều quan trọng là ở chỗ, ai sẽ là người đi nói với Tào Hồng?

Tào Chân chủ động nói ra thì việc này sẽ do y.

Tào Bằng cũng không tham lam, nói với Tào chân:

- Sông bạc cứ lấy danh nghĩa của Tử Liêm để xử lý. Tiền lời kiếm được Tử Liêm nhận năm phần. Hai chúng ta chia đôi số còn lại có được không?

Tào Chân lắc đầu:

- Như vậy không được. Ý tưởng là của ngươi, Tử Liêm thì dốc sức. Hai chúng ta chia đôi không công bằng. Ngươi ba phần, ta hai phần là được. Thúc phụ Tử Liêm được năm phần sẽ không có vấn đề gì. Nếu không được năm phần thì y sẽ không giúp đâu.

- Cái gì mà hai phần với ba phần?

Hứa Nghi lên tiếng hỏi.

- Không phải chuyện của ngươi. Đánh bài đi.

Tào Chân vỗ một cái lên đầu Hứa Nghi.

Cái chuyện này thật sự không nên có quá nhiều người tham gia, nếu không sẽ rất rắc rối.

Tào Bằng cũng biết Tào Chân có suy nghĩ. Thực ra hấn cũng hy vọng có thể lôi thêm một số người. Có thể kéo Hứa Nghi, Diển Mãn và người họ Tào vào đây thì chắc chắn sẽ tạo thành một tập đoàn khổng lồ. Nhưng vấn đề là một khi xuất hiện tình trạng đó thì Tào Tháo có thể bỏ qua không? Cho dù Tào Tháo có thể bỏ qua Tào Hồng nhưng chưa chắc đã tha cho Tào Bằng.

Vì vậy mà Tào Bằng cũng không có nói rườm rà.

Lợi ích của tập đoàn lớn là lôi kéo được nhiều người. Còn nhỏ thì được ít.

Nhiều người chưa chắc đã dễ làm. Việc này có thể từ từ mà tính. Nếu vì chuyện này mà chạm tới vấn đề Tào Tháo e ngại thì chắc chắn là mất hết.

- Còn có xây dựng sông bạc cần phải rất nhiều người.

Tào Chân nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Vậy ý đề như thế nào?

- Phải làm sao tìm được một người hiểu biết về Lạc Dương. Mà người này tốt nhất không đảm nhận chức vụ gì trong triều, có thủ đoạn, có bản lĩnh, lại phải hiểu biết một chút về sông bạc. Tốt nhất là có tất cả các mặt trên thì bớt cho chúng ta rất nhiều rắc rối.

Kinh doanh một cái sông bạc không phải chuyện đơn giản.

Tào Bằng có thể sử dụng tất cả phương pháp đánh bạc của đời sau nhưng vẫn cần phải có một người trông coi.

Tào Chân trầm ngâm một lát rồi nhỏ giọng nói:

- Thật ra ta có biết một người như vậy. Tuy nhiên nếu để cho hấn tham dự thì chỉ sợ ngươi phải bỏ một phần lợi nhuận.

- Ai?

- Chính là người dạy kiếm thuật cho thứ tử Tào Phi của chủ công.

- Người đó là ai?

- Sử A.

Tới lúc này, Chu Tấn cũng nghe hiểu được chuyện hai người Tào Chân và Tào Bằng bàn với nhau. Trong lòng y đối với chuyện này cũng không có phản cảm. Nói thật, nhà y cũng không được tốt lắm, trong tay cũng không dư dả, tài học không có, mà cũng không phải là người cố chấp.

- Sử A đúng là một người thích hợp. - Chu Tấn nói:

- Sự phụ của y là Kiếm Tuyệt Vương Việt, cũng là tông sư kiếm thuật đương đại. Khi y còn ở Lạc Dương từng mở Anh Hùng lâu, nên đối với Lạc Dương có thể nói là rất quen thuộc. A Phúc! Tử Đan nói đúng. Muốn mời được Sử A phải phân nửa phần.

“Tại sao nghe giống như đại ca xã hội đen thế nhỉ?”

Tào Bằng trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói:

- Chúng ta làm chuyện này nếu không có Sử A thì đúng là rất rắc rối.

Ừm! Một khi có lợi ích thì không có gì là không được. Đến lúc đó, một khi sòng bạc mở ra thì ngày đông đầu vàng. Chỉ cần duy trì lâu dài, yên ổn thì thế nào cũng có lời. Ca ca! Việc này rất thích hợp, nhất định phải kéo người đó vào. Có y ở Lạc Dương, chúng ta cũng không cần phải bỏ nhiều công sức, chỉ cần mưu đồ cho tương lai của mình là được.

Tuy rằng không biết rồi một ngày sẽ có được bao nhiêu lợi nhuận nhưng Tào Chân từ sự miêu tả của Tào Bằng cũng đã thấy được một sự xán lạn.

Đối với Tào Bằng, Tào Chân rất hài lòng.

Nếu không có phong độ đó thì làm sao có thể làm được nghiệp lớn.

- Nếu vậy thì đợi sau khi chúng ta rời khỏi đây sẽ liên lạc với Sử A.

Cuối cùng thì Tào Bằng cũng có thể thở phào. Từ khi đến Hứa đô, hắn luôn vất óc tạo thế cho phụ thân và tỷ phu. Nhưng tất cả chỉ là đắp cát, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Hiện giờ có được Tào Chân và Tào Hồng...

Mặc dù không biết Sử A như thế nào nhưng y là thầy dạy kiếm của Tào Phi, chỉ cần như vậy là đủ.

Một cái tập đoàn có lợi ích nho nhỏ bắt đầu được hình thành từ Hứa Đô.

Tháng sáu năm Kiến An thứ hai, khi Tào Tháo khải hoàn trở về Hứa Đô.

Mắt thấy nắng hè chói chang sắp qua đi, tiết thu sắp tới. Quanh khu vực Long Sơn ở Hứa Đô, thời tiết cũng dịu hơn. Tuy nhiên trong thành Hứa Đô thì những đợt nắng gắt cuối mùa khiến nhiệt độ không khí rất cao. Ngồi trong nhà đúng là vô cùng khó chịu.

Trong phòng có bày năm cái đỉnh bằng đồng xanh.

Bên trên mỗi cái đỉnh có điêu khắc hình Thành Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân, Bạch Hổ, tượng trưng cho năm con thần thú. Mỗi một cái đỉnh cần phải bốn, năm người mới có thể ôm hết, bên trong có đặt những tảng băng lớn. Từng làn hơi lạnh từ trong đỉnh tỏa ra, tỏa khắp cả gian phòng.

Ngồi trong gian phòng không hề cảm thấy sự nóng bức mà còn có cảm giác mát mẻ.

Tào Tháo mặc một bộ quần áo màu vàng đang ngồi ngay ngắn trên giường, tay cầm một quyển sách, tay kia khẽ vuốt chòm râu dài.

- Phụng Hiếu! Trong chuyện này ngươi thấy thế nào?

Quách Gia mặc bộ quần áo dài màu trắng, sắc mặt thoải mái ngồi bên dưới.

Nghe câu hỏi của Tào Tháo, y nở nụ cười:

- Nay chủ công dời đô tới huyện Hứa, phụng mệnh thiên tử sai khiến chư hầu, thảo phạt những kẻ không thần phục. Ở ngoài nhìn thì chủ công dường như rất phong quang nhưng bên trong lại cực kỳ nguy hiểm.

- Cái gì?

- Thanh danh của Chủ công mặc dù vang dội nhưng chung quy vẫn không thể sánh với Viên bản sơ ba đời tứ thế tam công. Tuy nói chủ công phò tá Thiên tử nhưng không thể làm cho mọi người phục. Đặc biệt những người tới từ Trường An chỉ sợ càng thêm loạn. Mặc dù chủ công nắm được ba châu Thanh, Duyện, Dự nhưng bốn mặt là địch. Trong đám văn võ lại có nhiều người không trung thực. Ngay cả đức Kim Thượng cũng chưa chắc đã yên tâm về chủ công. Trong triều trước tiên phải trừ ngoài, giữ yên bên trong, nắm lấy quyền mới có được chiến công hiển hách như Vũ Đế. Nếu Chủ công muốn dựng lại nhà Hán thì với hiện nay mà nói Hứa Đô chỉ có thể có được một tiếng nói đó là của chủ công. Nếu có quá nhiều tiếng nói thì dân chúng vẫn không biết như cũ. Người ta nói Hoắc Quang (1) bá đạo. Nhưng nếu không có Hoắc Quang thì lấy đâu ra người trung hưng nhà Hán? Hiện giờ chủ công đang gặp phải tình trạng giống như Hoắc Quang năm đó, cho nên chỉ có thể lấy thủ đoạn cứng rắn mà áp chế thì nhà Hán mới có hi vọng trung hưng được.

Mặc dù Quách Gia không có ý kiến nhưng chỉ cần nhìn thái độ của y cũng thấy.

(1): Hoắc Quang (giản thể: 霍光; bính âm: Huo Guang, ?-68 TCN), tự Tử Mạnh (giản thể: 子孟; bính âm: Zimeng) là một nhà chính trị thời Tây Hán làm quan dưới triều Hán Vũ Đế và là phụ chính đại thần thời Hán Chiêu Đế, Xương Ấp Vương và Hán Tuyên Đế. Trong thời gian làm phụ chính đại thần, Hoắc Quang là nhân vật có quyền lực lớn nhất trong triều đình nhà Hán, ông chính là người đứng ra phế bỏ ngôi vua của Xương Ấp Vương để đưa Lưu Tuân lên ngôi Hán Tuyên Đế. Tuy là quyền thần trong triều nhưng Hoắc Quang đã không lạm dụng quyền lực, lấn áp vua và văn võ bá quan, thay vào đó ông hết lòng phục vụ để giữ vững sự ổn định và thịnh vượng của triều đình và đất nước. Ông được coi là một trong những phụ chính đại thần nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc, xếp ngang hàng với Y Doãn, Chu Công, Gia Cát Lượng hay Trương Cư Chính sau này. Họ Hoắc dưới thời Hoắc Quang trở thành lực lượng ngoại thích có quyền lực lớn, sau khi Hoắc Quang qua đời, họ Hoắc đã bị Hán Tuyên Đế trừ bỏ, các con trai của Hoắc Quang đều bị bắt chém hoặc buộc tự sát. Hoắc Quang có một người anh cùng cha khác mẹ là Hoắc Khứ Bệnh, danh tướng chống Hung Nô của Hán Vũ Đế.

Tào Tháo buông quyển sách, vể râu cười nói:

- Lời Phụng Hiếu nói rất hợp với ý ta.

Quách Gia không nói nhiều chuyện rườm rà.

- Có điều Phục Quân gãy chân là thật cũng cần phải có một sự công bằng.

- Chủ công chỉ cần dựa theo luật mà làm, cần gì phải công bằng với ai? - Quách Gia cười nói:

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, việc này hoàn toàn chính đáng. Huống hồ việc Phục Quân gãy chân là thật. Còn ai chặt đứt chân y thì tìm người đó. Nếu người đó không phục thì cho y về xem lại luật. Có điều, nghe nói khi Chủ công ở Lạc Dương còn làm Bắc Bộ Hiệu úy từng nghiêm lệnh cấm trong phố xá không được phóng ngựa nhanh?

Tào Tháo ngăn người rồi gật đầu:

- Đúng là có việc đó.

- Phố Tây Lý là chỗ đông đúc của Hứa Đô. Phục Quân phóng ngựa đi, lại còn làm bị thương người qua đường thì lấy luật cũng phải có công bằng.

- Chuyện này...

Tào Tháo cảm thấy đau đầu, nhỏ giọng nói:

- Cái này là tội chặt đầu.

- Vẫn là cái câu nói kia, cứ theo luật mà làm.

Tào Tháo kinh ngạc nhìn Quách Gia rồi đột nhiên bật cười.

- Phụng Hiếu! Người định rung cây dọa khỉ sao?

Quách Gia nghe thấy vậy liền cười một tiếng rồi bưng chén rượu trước mặt để nhấp một ngụm.

Còn Tào Tháo đã có sự quyết đoán.

Ngày hôm sau khi trở lại Hứa Đô, Tào Tháo liền lâm triều.

Sau khi bàn bạc xong những chuyện cần thiết, Tuân Úc đứng lên nói:

- Chủ công! Lúc trước Bất Kỷ hầu, Phụ quốc tướng quân Phục Hoàn có con trai bị thương. Vụ án này để lại đã lâu. Hiện giờ bề hạ và các vị đại nhân trong triều đều chú ý tới việc này nhưng không biết chủ công định xử lý như thế nào?

- A! - Tào Tháo cười nói:

- Văn Nhữc thuật lại vụ án đó xem.

Thật ra nguyên do chuyện này, Tào Tháo biết rõ. Sở dĩ y nói vậy cũng là hy vọng nhận được thái độ của Tuân Úc. Từ cách xử lý chuyện này của Tuân Úc có thể thấy y rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Trung với Tào Tháo nhưng cũng trung với hán đế, đành phải xem y nói thế nào.

Tuân Úc háng giọng nói:

- Sự tình thật ra rất đơn giản. Việc xảy ra ngày hôm đó là do con trai Phục Quân của Phục quốc tướng quân Phục Hoàn và Đồng Việt là con trai của tướng quân Đồng Thừa cùng với một đám người từ trong tửu lâu đi ra thì phóng ngựa ở đường Tây Lý. Khi tới cửa của Hồi Xuân đường thì va phải Trương thị vừa mới chữa bệnh trong đó ra. Lúc đó đi theo Trương thị tới Hồi Xuân đường còn có con trai của Hồ Bôn trung lang tướng Điển Vi là Điển Mãn. Con trai của Trương thị thấy Phục Quân va phải Trương thị liền ngăn lại. Hai bên cãi nhau rồi ra tay. Phục Quân cùng với đám gia tướng, nô bộc tổng cộng hơn năm mươi người vây công con cháu của Trương thị. Không ngờ lúc đó con trai của Hiệu úy Hứa Chử là Hứa Nghi, nha tướng dưới trướng của Hiệu úy là Tào Chân cùng với Chu Tán, Tào Tuân đi qua nhìn thấy liền tương trợ. Con cháu của Trương thị là Đặng Phạm bị gia tướng của Phục Quân chém bị thương.

- Còn bên Phục Quân thì bị con cháu của Trương thị cùng với đám người Điển Mãn, Hứa Nghi liên thủ đánh bị thương ba mươi người. Trong đó trọng thương mười sáu người, bảy người bị chết. Phục Quân trong lúc đánh lộn cũng vô ý bị ngựa của mình dẫm gãy đùi. Lúc đó ty chức đang làm khách tại Ô Bảo của Điển gia, sau khi nghe tin thì đã cùng với Hồ Bôn Trung lang tướng Điển Vi cũng với quân Hồ Bôn phong tỏa toàn bộ Tây Lý nhai, bắt hết đám người ẩu đả. Việc này liên quan rất rộng, ty chức thấy vụ án phức tạp vì vậy mà giam giữ cả hai bên ở trong nhà lao. Vụ án diễn ra hơn tháng vẫn chưa thả ra. Vì vậy mà mới chủ công sớm quyết định để tránh cho lòng người Hứa Đô dao động.

Theo người ta thấy thì Tuân Úc đứng ở giữa làm vậy hết sức công bằng.

Nhưng xét một cách âm thầm thì y cũng không thiên vị Phục Quân, cũng không thiên vị đám người Tào Chân.

Sau khi nói xong, Tuân Úc lui ra chờ Tào Tháo xử lý.

Hứa Chử trở lại Hứa Đô cũng nghe nói tới chuyện của Hứa Nghi.

Nhưng do thân phận của y quá miễn cảm vì vậy mà chưa từng đi thăm. Có điều khi y nghe Tuân Úc nói xong liền theo bản năng nhìn sang phía Điển Vi.

Chỉ thấy Điển Vi đang trợn mắt trợn mũi không nói gì.

- Cả hai bên đó vào trong nhà lao có tranh cãi gì không?

- Bẩm chủ công! Đám người Phục Quân sau khi bị bỏ tù vẫn không hài lòng mà còn xuất khẩu cuồng ngôn nói sau khi ra khỏi đây phải lấy tính mạng người nhà Trương thị.

Tuân Du đứng dậy cung kính trả lời.

Tuân Úc liếc mắt nhìn Tuân Du chỉ biết thở dài.

Y biết rõ, Tuân Du và mình có chính kiến khác nhau. Tuân Du suy nghĩ đương thời người định thiên hạ chỉ có một mình Tào Tháo. Nhà Hán suy yếu khó có thể hưng phục. Còn Tuân Úc thì một ngày là trung thần nhà Hán thì cả đời cũng vậy. Tuân Úc so với Tuân Du mặc dù nhỏ hơn nhưng bối phận lại cao hơn. Vì vậy mà hai người luôn khắc khẩu, thậm chí trở mặt thành thù. Một câu nói vừa rồi của Tuân Du đã tỏ rõ lập trường.

- Vậy Tử Đan thế nào?

- Tử Đan thật ra rất bình thường.

Quách Gia đột nhiên đứng lên cười nói:

- Mặc dù đám người Tử Đan không tranh cãi âm ỹ, nhưng lại làm những việc khó hiểu. Sau khi giam lại cùng với con cháu của Trương thị thì tổng cộng là tám người ở chung một phòng. Không biết làm sao mà chúng lấy hình thánh Khổng rồi tám người ở trong nhà lao viết Kim Lan phổ, uống máu ăn thề, kết làm huynh đệ. Câu chuyện đó được mọi người ca tụng, gọi bọn họ là tiểu bát nghĩa.

- Huynh đệ?

Tào Tháo nghe vậy thì cười ha hả:

- Ta nghe người ta nói ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu. Tử Đan vinh hạnh có được bảy vị tri kỷ.

Dứt lời, Tào Tháo thở dài một tiếng.

Thật ra y cũng gần như là tự nói với mình.

Nhớ năm đó, Tào Tháo cầm kiếm, trong lòng tràn đầy khát vọng.

Y cùng với đám người Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Biểu coi nhau như bằng hữu. Nhưng ai có thể ngờ được cuối cùng họ lại trở mặt.

Con người sinh ra khó nhất là có được tri kỷ.

Vì vậy mà cho tới nay, Tào Tháo luôn muốn có được tri kỷ với mình.

Mỗi khi nhớ tới những điều đó, Tào Tháo lại thở dài. Có thể nói y là một người kiêu hùng, nhưng cũng có thể nói y là một thi nhân, tài tử.

Mà tài tử thì luôn có rất nhiều cảm xúc.

Có điều Tào Tháo có ưu điểm là y có thể khống chế được tình cảm của mình.

Sau khi cảm khái một lúc, Tào Tháo chỉnh đốn lại tinh thần rồi nói với Tuân Úc:

- Văn Nhượng! Việc này cứ dựa theo luật Hán mà quyết định không cần phải làm cho phức tạp.

Dứt lời, y quay sang nhìn Tuân Du.

“Dựa theo Hán luật mà quyết định?”

Chỉ cần nghe tới đó cũng đủ thấy được Tào Tháo đã đưa ra một căn cứ.

Nhưng Tuân Du lại cảm thấy hoang mang bởi vì lời nói của Tào Tháo hết sức mập mờ.

Y nhìn sang Quách Gia thấy đối phương cười cười đang gật đầu với mình rồi khẽ nhắm mắt lại.

Chỉ cần một nụ cười, một cái gật đầu đó đã cho Tuân Du rất nhiều đáp án.

- Dựa theo tiểu đồ luật thì đám người Phục Quân ẩu đả trên đường phạt giam một tháng, đánh hai mươi trượng.

Tuân Du dứt lời quay sang nhìn Quách Gia thấy gã gật đầu.

Tuân Du hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

- Đám người Tào Chân chỉ cần đánh hai mươi trượng rồi thả ra. Con cháu Trương thị mặc dù tham dự đánh nhau nhưng thân là khổ chủ có thể miễn hai mươi trượng, lập tức thả ra. Phục Quân phóng ngựa ở phố xá đông người, sau lại ẩu đả với khổ chủ phạm tội nặng...

Đột nhiên Tuân Du nhìn thấy Quách Gia lắc nhẹ đầu thì ngẩn người rồi hiểu ra.

- Kể làm người khác bị thương là con ngựa. Dựa theo luật thì đã thương người trong phố đánh tám mươi trượng. Phục Quân cưỡi ngựa ngang nhiên phạt ba mươi lượng vàng, lệnh giam trong nhà. Đám nô bộc tham gia ẩu đả phạt sung quân một năm. Phục Quân bị gãy chân không quân hệ với Tào Chân mà do tai nạn vì cưỡi ngựa, lại có làm bị thương người khác, phạt tám mươi trượng. Chuyện này không ai có lỗi, lỗi là do con ngựa kia. Con ngựa đó bị đánh một trăm sáu mươi trượng có lẽ chỉ còn cách đem nướng. Tuân Du không hề phạt Phục Quân nhưng một cái tát đó cũng là tát lên mặt y. Lão tử bắt nô bộc của người đem đi làm khổ sai, hơn nữa chân người cũng bị gãy lại còn phải bồi thường một con ngựa và ba mươi lượng vàng.

Phán quyết như vậy khiến cho bách tính liên tục vỗ tay, mà những kẻ sĩ cũng không nói được gì.

Thể diện của Hán đế cũng còn được giữ, người cũng không thể nói ta xử phạt Phục Quân. Người xem ta không hề xử phạt, chỉ bắt y rồi thả ra.

Cái này gọi là trong bông có kim.

Cho dù người khác có nghĩ thế nào thì Tuân Úc cũng cảm thấy thỏa mãn.

Ít nhất thì từ bên ngoài cũng có thể thấy chủ công vẫn nghĩ tới bề hạ. Điều đó chứng tỏ hiện tại, chủ công không có tâm phản nghịch.

Tuân Úc thấy vậy liền gật nhẹ đầu.

- Nếu không còn ý kiến gì nữa thì quyết định vậy đi.

Tào Tháo dứt lời liền xua tay bảo mọi người giải tán rồi đứng dậy chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Điển Vi đứng dậy chấp tay ôm quyền nói:

- Xin chủ công dừng bước. Điển Vi có chuyện muốn bẩm.

biglove

99. Chương 96: Vinh Diệu Ký Ngô Mệnh (1 2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 96: Vinh diệu ký ngô mệnh (1 2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hứa Chử vô cùng kinh ngạc, quay lại nhìn Điển Vi.

Trong trí nhớ của hắn thì trong những hội nghị như vậy, Điển Vi chưa bao giờ chủ động đưa ra ý kiến của cá nhân.

Mỗi lần bắt đầu buổi chiều, Điển Vi và Hứa Chử một phải một trái, đứng bên cạnh Tào Tháo giống như hai pho tượng.

Sau khi kết thúc hội nghị, hai người theo Tào Tháo rời đi, không bao giờ ở lại trao đổi với người khác. Hai người thân là cấm vệ quả thực không cần thiết tiếp xúc với triều thần.

Nhưng hôm nay, Tào Tháo cũng cảm thấy kinh ngạc, nhìn Điển Vi đầy hứng thú. Khuôn mặt y lộ ra chút ý cười, hỏi:

- Quân Minh, có chuyện gì sao?

Tào Tháo nhìn Điển Vi làm hấn cảm thấy xấu hổ, da mặt càng đen hơn, đến khi mặt chuyển thành màu đỏ tím, hấn ngượng ngịu trả lời:

- Chủ công chinh phạt Hồ Dương, Điển Vi lại không được theo hầu trong lòng cảm thấy áy náy. Chủ công cũng biết, Điển Vi quen một người rèn binh bậc thầy. Lúc chủ công xuất chinh, Điển Vi và vị Tào sư phụ quên ăn quên ngủ suy nghĩ, rốt cục làm ra bảo đao.

Hứa Chử giật mình. Gã cũng nghe nói tới chuyện của “tào sư phụ” nên thầm nghĩ,:

- Hấn muốn đem số đao đó trang bị cho quân Hồ Bôn?

Tào Tháo ngẩn ra, ý cười trên mặt càng đậm.

- Tào sư phụ?

- Là người quận Nam Dương, gia đình người cứu tính mạng Điển Vi.

- À, người nói, ta nghĩ ra rồi... Là người nhà Tào gia.

Y nói ra những lời này có chút không được tự nhiên. Làm cho người khác có cảm giác nói từng câu một.

Tào Tháo ngồi lại, cười nhìn Điển Vi, Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du ...

Mọi người đều trở lại chỗ của mình.

Bọn họ thấy qua rất nhiều người không biết xấu hổ, nhưng còn không thấy ai như Điển Vi không biết xấu hổ như vậy.

Cái gì mất ăn mất ngủ, đây không phải nói ba xạo sao? Nếu thật là như vậy còn phải khích lệ hấn.

Bất quá, Điển Vi quên ăn quên ngủ còn có thể tin bởi tính tình hấn chất phác.

Mặc dù buồn cười nhưng không ai chỉ trích.

Cùng một tên nhà quê tranh luận về từ ngữ quả là tự làm khó mình.

Điển Vi dùng sức gật đầu:

- Hồi bẩm chủ công, việc đánh nhau ở Tây lý, con cháu của Trương gia tuy tham dự nhưng bọn họ không có sai. Trương thị là vợ của Tào sư phụ. Vì vậy mà con trai và cháu của Tào sư phụ mới không để yên. Kỳ thực chuyện này rất đơn giản, do Văn Nhượng làm cho chuyện này thành phức tạp.

Y liếc mắt nhìn về phía Tuân Úc.

Tuân Úc cười khổ:

- Tên Điển Quân Minh này, thật là cái gì cũng dám nói.

Tào Tháo cười lớn:

- Chuyện này đã có kết luận, Quân Minh không cần truy cứu. Được rồi, nói chuyện chính, người nói làm ra bảo đao.

Điển Vi chấp tay:

- Chủ công, Tào sư phụ tạo đao không bàn mà hợp với Thiên Cương địa sát, dùng

Ba tháng làm ra 36 thanh cương đao. Đao ứng với thiên số mà tạo, Điển Vi không dám dấu diếm, hôm nay sai người mang 36 thiên cương đao để ngoài phủ, muốn dâng lên chủ công. Đao do Tào sư phụ dùng thủ pháp đặc thù rèn luyện, cùng với đao thường rất khác. Mỗi thanh đao nặng mười cân, chém sắt như bùn, Điển Vi ở nhà thử qua, mỗi thanh đao có thể nhẹ nhàng chặt đứt mười bốn trát giáp, dùng thêm một chút lực, uy lực sẽ tăng thêm một phần.

Tào Tháo nghe vậy, nét mặt liền thay đổi.

- Chỉ 100 ngày có thể làm ra 36 thanh bảo đao sao?

Nếu thật như Điển Vi nói không bàn mà hợp với số trời, cái gì là thiên cương địa sát thì Tào Tháo cũng chỉ nghe qua nhưng không có chú ý.

Cái mà Tào Tháo chú ý chính là câu:

- Ba tháng !

Lúc này Hứa Chử thở ra một hơi, 36 thanh đao...cũng có nghĩa loại đao này không thể trang bị trong quân dùng đại trà.

Tuân Úc đứng dậy nói:

- Khái bầm chủ công, Tuân Úc có thể đảm bảo lời của Quân Minh là thật. Ngày đó Tào sư phụ làm ra Thiên cương đao, Tuân Úc có đến viếng thăm, chính mắt thấy bảo đao thành hình...cũng là ngày phát sinh đánh nhau ở Tây lý. Sau đó Tuân Úc bận xử lý chuyện công nên không bái phỏng, nhưng mà trong lòng Tuân Úc quả thật muốn nhờ Tào sư phụ tạo đao cho mình.

Nếu chỉ nghe Điển Vi nói Tào Tháo còn có nghi ngờ, nhưng nếu Tuân Úc nói thì là thật. Mọi người đều biết Tuân Úc là người thật thà, không nói quá bao giờ, xử sự luôn công bằng, công tâm.

- Quân Minh, mang đao lại.

- Dạ!

Điển vi chấp tay, xoay người rời đi.

Ngón tay Tào Tháo gõ nhẹ, trong đầu hiện nghĩ đến một chuyện.

Một thanh bảo đao quan trọng thế nào không cần phải nói. Với Tào Tháo nếu có thể chế tạo thật nhiều bảo đao thì có thể tăng thêm chiến lực cho quân đội. Lúc Tào Tháo ở quận Nam Dương đã nghe việc Điển Vi tạo đao, nhưng đứng trên cương vị của Tào Tháo giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt.

Tuy nói chuyện Tào Cấp tạo đao truyền khắp thành, về thân thể của Tào Cấp cũng có rất nhiều truyền thuyết, nhưng Tào Tháo cũng không cho là thật, nó chỉ là tin đồn mà thôi.

Nếu có thể thì Tào Cấp có thể tạo ra đao tốt, nhưng tuyệt đối không phải bảo đao như lời đồn.

Hắn từng phái người bí mật tìm hiểu về thân thể của Tào Cấp, nói thật với năng lực của Tào Tháo muốn nghe ngóng tin của một người là chuyện rất dễ dàng.

Tào Cấp cũng không có gì có thể dấu được Tào Tháo, mọi chuyện về Tào Cấp, Tào Tháo đều rõ như lòng bàn tay.

Tất cả những điều đó không phải do hoài nghi mà là từ sự cẩn thận. Dù sao thì Điển Vi cũng là ái tướng tâm phúc, nhưng Điển Vi được Tào gia cứu mạng...Tào Tháo không thể không đề phòng. Nghe ngóng tin tức về Tào Cấp làm cho Tào Tháo yên tâm, người này là thợ rèn ở núi Trung Dương, xích mích với cường hào địa phương

Cho nên bị ép phải rời đi quê hương.

Thời đại này chuyện như vậy ngày nào cũng có.

Chuyện như vậy Tào Tháo nghe...nhưng cũng không đặt trong lòng, càng không liên hệ Tào Cấp.

Nguyên nhân rất đơn giản

Sau khi bảo tiêu phát hiện Thành Kỷ bị giết do sợ truy cứu trách nhiệm nên hai tên bảo tiêu sợ tội chạy trốn...mà tiền của Thành Kỷ bị mất cho nên án này là vì tiền giết người, ngay cả Tào Bằng cũng không nghĩ đến chuyện trở thành như vậy.

- Trọng Khang, nghe nói trong chuyện này, con người và A Mãn cũng có trong đó?

Mặt Hứa Chử hồng lên:

- Tiểu hài tử không hiểu chuyện, lần này trở về sẽ nghiêm lệ trách phạt!

- Trách phạt làm gì?

Tào Tháo tỏ ra bất đắc dĩ

- Chuyện này cũng là chuyện tốt., Mấy đứa oa oa làm tốt lắm, so với mấy người lớn các người càng thêm sáng khoái. Ta còn nhớ trước đây ngươi và Quân Minh quan hệ không tệ, ngày đó hai nhà thân thiết như tay chân. Bây giờ sao lại trở nên như thế này? Trọng Khang, người nói xem, tại sao lại bây giờ trở thành như vậy? Ngươi và Quân Minh nói mấy câu cho rõ xem nào?

- Cái này...!

Mặt Hứa Chử càng nóng, cúi đầu không dám đáp lời.

Tào Tháo hi vọng hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau, cạnh tranh công bằng, càng không muốn hai người trở thành kẻ thù.

Có một câu nói trên mu bàn tay và lòng bàn tay đầu đầu cũng là thịt, không kể hai người như thế nào, cho dù Hứa Chử là Hổ Vệ quân, Điển Vi là Hổ Bí quân thì cũng là người hầu cận của y.

Cả hai người hầu cận bất hòa với nhau, đối với Tào Tháo mà nói đó không phải là chuyện tốt. mà để cho họ cạnh tranh công bằng cùng tiến bộ, bảo trì cân bằng mới là điều Tào Tháo muốn.

Hứa Chử kiềm chế Điển Vi, hai bên phải giữ sự cân bằng mới là hay nhất.

- Nghe nói gần đây Quân Minh luyện binh rất là chăm chỉ a!

Tuân Úc cười mở miệng nói.

- Vậy sao?

Lần này Quân Minh thành lập Hổ bí, nhờ nhiều người hỗ trợ, ngay cả Bá Quyền cũng bị thỉnh đi làm cho Hổ bí, có khí thế không nhỏ.

Bá Quyền tên chữ là Hạ Hầu Hành, con trưởng của thái thú Trần Lưu Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Uyên tự Diệu Tài, bạn thân của Tào Tháo, từng vì Tào Tháo mà vào tù.

Quan hệ hai người rất thân mật, vợ của hắn chính là em của phu nhân Tào Tháo, cho nên hai nhà Tào, Hạ Hầu là anh em đồng hao.

Có mối quan hệ này Tào Tháo cực kỳ tin và coi trọng Hạ Hầu Uyên, lúc sinh Hạ Hầu Hành hai nhà còn đặt hôn sự cho Hạ Hầu Hành nữa. Tào Tháo có em tên Tào Đức năm đó theo Tào Tháo bị bộ tướng Trương Khải của Đào Khiêm giết chết, còn lại hai con một nam một nữ, nam tên Tào An Dân gần đây theo Tào Tháo chinh phạt Uyển Thành bị chết. Con gái Tào Hội, là vợ của Hạ Hầu Hành, cuối năm trước Tào Hội và Hạ Hầu Hành thành hôn, đến giờ vẫn ở tại Hứa Đô.

- Bá Quyền cũng bị Quân Minh mời đi?

Nếu như vậy, chuyện này nghe cũng có phần kỳ lạ.

Tuân Úc gật đầu nói:

- Còn có Văn Liệt, Quân Minh để hắn giữ chức Phó xạ.

Văn Liệt tên Tào Hưu, là cháu của Tào Tháo.

Từ 10 tuổi, quê nhà chiến loạn, hắn theo mẫu thân chuyển đến Kinh Châu, sau đó đi ngàn dặm đến bên cạnh Tào Tháo, được Tào Tháo khen: Ngô gia thiên lý cầu.

Hắn là người Tào Tháo rất tin tưởng, năm nay 24 tuổi đúng là tuổi phát triển.

Tào Tháo không kìm được kinh ngạc, quay lại nhìn Điển Vi, lại yêu hơn một phần.

Quả nhiên Quân Minh đối với ta trung thành và tận tâm, ta cho hắn không gian phát triển quyền lực, đi một vòng hắn lại trả lại, thật không có chút tư tâm nào.

Hạ Hầu Hành cũng tốt, Tào Hưu cũng được, người nào không là tâm phúc của Tào Tháo.

Theo lý, rất khó có được cơ hội lĩnh quân, người bình thường không bao giờ để chức vị trọng yếu cho người ngoài.

Trong quân Hồ Bôn, chức quan Quân Tư mã, thống lĩnh quân kỵ.

Phó xạ lại là người lĩnh binh, là cánh tay phải của Hồ bí trung lang tướng, quan chức chỉ dưới một người, Có Bộ trưởng cùng Phó xạ, Phó xạ nắm giữ binh quyền trong tay trực tiếp tham dự chiến đấu, là dưới một người trên mọi người, Vương Mãnh nhận hồ bí trung lang tướng chỉ nghe lệnh của Tào Hưu chỉ huy.

Bộ trưởng phụ trách chỉ huy công tác phòng vệ, như trong buổi chiều này sẽ có Bộ trưởng chỉ huy binh lính cảnh giới, nghĩa là giao tính mạng mình cho Bộ trưởng bảo vệ.

Sắc mặt Hứa Chử trở lên cực kỳ khó coi, trong lòng thầm chửi Điển Vi, cũng thầm tiếc mình chậm một bước, tại sao mình không nghĩ đến, mời Bá Quyền và Văn Liệt ?

Hồ vệ quân của hắn, những chức vụ quan trọng đều dùng người trong tộc, so sánh với Hồ bí, nhìn qua cũng thấy không bằng. Nếu Hứa Chử là Tào Tháo cũng sẽ tin dùng Điển Vi, vì sao? Có thể tưởng tượng, giả sử Hồ vệ thắng, địa vị của Điển Vi trong mắt Tào Tháo sẽ không vì vậy mà thấp đi

Cao minh, con mẹ nó cao minh

Quách Gia nhện không được lên tiếng:

- Bên cạnh Quân Minh có người tài tương trợ.

Trong đầu lập tức xuất hiện một gương mặt xương xanh, mặc bạch y, cụt tay!

Thúc Tôn, một chiêu của người, gia tộc họ Điển ba đời không lo...

Hắn nhìn Tuân Úc, thấy sắc mặt Tuân Úc bình thường không một chút phản ứng.

- Quân Minh mời được người tài?

Tào Tháo khó kìm được tò mò.

Quách Gia tiếp lời ngay:

- Người đó là con rể của Tào Cấp, tên Đặng Tắc, trước làm tá sử huyện Cức Dương, sau đó đắc tội Hoàng Xạ rồi theo Quân Minh đến Hứa Đô, bất quá, nếu không phải trong lòng Quân Minh vô tư, sợ rằng chưa chắc đã tiếp nhận Đặng Tắc. Đáng chú ý là người này học Tiểu đồ luật, nói vậy còn có tình đồng môn, lúc trước Ta và Văn Nhượng cùng người này có chút quen biết, người này đúng là có tài.

Tào Tháo quay sang nhìn Tuân Úc. Tuân Úc gật đầu:

- Người này nếu rèn luyện sau này có thể độc trấn một phương.

Nếu nhận xét là không tệ cũng là tốt rồi, độc trấn một phương là khái niệm gì? Không phải nói người này tương lai có thể làm đến thái thú sao.

Tuân Úc là người cẩn thận, nếu nhận xét như vậy thì chắc chắn Đặng Tắc có chỗ bất phàm.

Mà Tuân Du nhú mày trầm tư, hai chữ Đặng Tắc ...sao nghe quen vậy? Ta nghe tên này ở đâu nhỉ...

Đang nói, Điển Vi cùng mấy người đi vào.

Một chút đã có hơn 36 người, mỗi người cầm trong tay một chiếc hộp hình chữ nhật, bọc gấm, nhìn cực kỳ đẹp.

- Nó là thiên cương đao sao?

Điển Vi khom người trả lời:

- đúng vậy!

Hắn xoay người mở ra một chiếc hộp, lấy thanh đao từ trong đó ra.

Thanh đao màu hồng, dài 7 thước, so với đao thường ngắn hơn một ít.

Lưỡi đao và sống đao đều được thiết kế đặc biệt, chỉ một đường cong nhỏ đó làm cho thanh đao càng hùng hồn.

- Mang trát giáp lại!

Điền Vi hét lớn một tiếng. Vài người vệ sĩ mang lại hai mươi trát giáp.

- Thỉnh chủ công thử đao.

Tào Tháo nhìn đao, trong lòng có chút yêu thích.

Tào Tháo đứng dậy tiếp lấy đao từ Điền Vi, cảm giác cầm đao rất tốt.

Trát giáp xếp lên, Tào Tháo tiến lên một bước cầm đao chém xuống. Trước đây Tào Tháo cũng học qua đao kiếm, một đao này có vài phần khí thế, chỉ nghe một tiếng “khách”, đao chém trên trát giáp như cắt vào đậu hũ

Xuyên thấu xuống, một tầng, hai tầng, ba tầng...

Mười sáu tầng trát giáp bị Tào Tháo chém ra làm hai.

Mọi người chung quanh đều kinh hô không dứt.

Ngay cả Hứa Chử cũng nhin không được buột miệng khen:

- Hảo đao, hảo đao!

- Thỉnh chủ công thử đao!

Điền Vi lên tiếng, sai người cầm đến chiếc hộp khác, Quách Gia, Tuân Du, Hứa Chử đều hồi hộp chờ đợi.

Tiến đến chọn một cây Thiên cương đao, có vệ sĩ cầm đến trát giáp, mọi người đều muốn thử đao. Từng người đều cảm khái và khen không dứt.

Quách Gia chém được tám trát giáp, do sức khỏe Quách Gia có hạn ảnh hưởng.

Mà Hứa Chử một đao chém đoạn 20 trát giáp, con mắt lộ ra quang mang.

Sau khi thử đao, mọi người đều kiểm tra thân đao, phát hiện lưỡi đao sắc bén vô cùng không chút tổn hại.

- Là dùng tây vực kỳ ô rèn thành?

Điền Vi cười, nhưng không trả lời.

Hứa Chử nói:

- Thật là bảo đao, có điều hơi ngắn.

Tào Tháo cầm một thanh Thiên cương đao, trở lại chỗ ngồi yêu thích không rời tay.

Không thể không nói, đao này thiết kế cực kỳ đẹp mắt, có thể nhìn thấy người tạo đao này đã tạo đao chỉ tiết và tỉ mỉ như thế nào. Mỗi một chi tiết đều trọng thị vô cùng, thậm chí ngay cả hộp đao cũng dùng loại đặc biệt

Như tay cầm, đường cong...

- Quân Minh, thân đao có hai rãnh này công dụng gì vậy?

Tào Tháo nói là hai huyết tào trên thân đao.

Điền Vi mở miệng cười trả lời:

- Hồi chủ công, tên của nó là huyết tào, nếu đao chém vào cơ thể sẽ gia tăng tốc độ chảy máu, là Tào sư phụ độc chế.

- Tốt tốt tốt!

Tào Tháo nhin không được khen ngợi.

Hứa Chử bên cạnh cũng lắc đầu cười khổ

- Quân Minh, người thật có phúc!

Đến lúc này Hứa Chử cũng không còn có lời gì để nói, trong lòng còn muốn cảm ơn Điển Vi.

Đến lúc diễn vũ nếu Quân Hồ Bôn được trang bị Thiên cương đao thì chỉ sợ thương vong của Hồ vệ sẽ vô cùng thảm trọng.

Con mẹ nói, Tào Cấp có phải là người không? Sao lại thiết kế ra bảo đao như vậy?

Nhưng mà hơi ngắn một chút.

Điển Vi nói:

- Chủ công, đao này không phải vì chém giết mà đả tạo, đao này dùng để phòng thân, là nghi đao.

- A!

- Điển Vi cho rằng, chủ công chỉ huy có rất nhiều dũng sĩ có đôi khi phong thưởng quan chức không bằng tặng nghi đao. Ví dụ như Nguyên Nhượng và Diệu Tài, còn có Trọng Khang, người nào không phải thân kinh bách chiến? chiến công hiển hách, nhưng họ lại thiếu một phần vinh dự. Điển Vi nghĩ rằng, hấn lập đại công như vậy, chủ công có thể dùng đao này tặng. Mỗi thanh Thiên cương đao hợp với tên của vì sao trên trời Có thể được tặng đao, là có thêm một phần vinh quang. Người xem, trên thân đao có khắc tiêu chí.

Trong lòng Tào Tháo rung lên, cầm đao quan sát cẩn thận. Vừa rồi chú ý đến chất lượng của bảo đao cho nên còn chưa để ý đến đao mình.

Vinh diệu tức ngô mệnh

Năm chữ màu hồng, nếu không nhìn kỹ còn không phát hiện, mà trên đó khắc chữ đại triện, tên của một ngôi sao

Thanh đao trong tay Tào Tháo có tên là Thiên Khôi

- Hảo hảo hảo!

Tào Tháo cười lớn, con mắt như tỏa sáng

- Chân cự tử, thật vinh dự!

Kỹ thuật tạo đao, ý tưởng sáng tạo!

Nếu nói trước đây Tào Tháo còn bán tín bán nghi, nhưng sau khi thử đao Tào Tháo đã có phần tin tưởng.

Không ai biết, thiết kế của Thiên cương đao chính là Tào Bằng dựa theo huân chương.

Nhưng năm cuối thời Đông Hán, những thứ giống như huân chương còn chưa có xuất hiện, đây là Tào Bằng lấy ý tưởng từ thời dân quốc. Nó chính là tượng trưng cho vinh dự, ai được tặng đao kiếm sẽ được người đời nhận định.

Nhìn Quách Gia, Tuân Du cùng mọi người, ai không nhìn Thiên cương đao với con mắt nóng bỏng, họ đều cảm nhận được Thiên cương đao tượng trưng cho vinh dự, là tôn nghiêm.

Bất quá lúc này Tào Tháo sẽ không tặng đao tùy tiện.

- Người đâu, đem Thiên cương đao thu hồi, truyền mệnh lệnh ta, lệnh...Bá Quyền bảo quản đao, hàng ngày phải cẩn thận bảo dưỡng, không được sai lầm.

Từ bây giờ, Hồ Bôn, Hồ vệ phân tranh đã phân thắng bại. Chưa bắt đầu diễn võ, trong lòng Tào Tháo, Điển Vi đã thành tâm phúc ái tướng.

- Quân Minh, 15 ngày sau, hồ vệ diễn vũ. Nghe nói người làm không tệ, cần phải cố gắng. Thanh Thiên cô đao, ta cho người giữ.

Vì sao lại là Thiên cô đao

Tào Tháo muốn nói cho Điển Vi: Ta chỉ cần một người cô thân, một người trung thành cho ta.

Hắn không biết Điển Vi có thể hiểu tâm tư của hắn không? Nhưng hắn tin người thiết kế ra Thiên cương đao viết:

Vinh diệu tức ngô mệnh

Nhất định sẽ hiểu được.

Hứa Chử và mọi người đều hâm mộ nhìn Điển Vi.

Ngay cả Quách Gia, Tuân Du cùng mọi người đều có tâm tư, gật đầu đồng ý.

Điển Vi, tên này muốn phát đạt rồi.

- Đúng rồi, 15 ngày sau diễn vũ tại Tây Uyển, mời Tào sư phụ đi cùng.

Tào Tháo đứng dậy, cười cười nhìn Hứa Chử.

- Trọng Khang, người cũng phải cố gắng.

biglove

100. Chương 97: Quỷ Tài

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 97: Quỷ tài

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sau một hồi im lặng cuối cùng việc đánh nhau ở Tây lý đã hạ màn.

Có người đoán Tào Tháo sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để trấn áp. Không một ai có khả năng phản bác Tào Tháo, nếu theo Tiểu đồ luật để giải quyết vấn đề, nguyên nhân là Phục Quân sai trước, nếu có người dám chỉ trích thì hắn không chết cũng khó tránh khỏi bị lột da.

Giữ được thể diện của Hán đế, mọi người đều không ý kiến, Tào Tháo cũng không bị mất mặt. Mà tất cả mọi người người đã đoán ra thái độ của Tào Tháo, các gia tộc cũng không bị mất thể diện.

Phục Quân, Tào Chân cùng mấy người bị giam hai tháng rồi sau đó bị đánh hai mươi trượng?

Chuyện này về tình về lý Phục Hoàn chính là người bị đen đủi nhất.

Con bị đánh không nói, gia tướng bị đánh rồi xung quân làm khổ dịch, còn mất trắng một con ngựa quý, ngoài ra bị phạt ba mươi lượng vàng.

Dù vậy Phục Hoàn vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Qua chuyện này hắn rõ một điều, thời điểm này, Tào Tháo không kinh động triều đường, không âm thanh phản đối, ai dám đứng ra chắc chắn sẽ gặp vận đen đủi. Cũng may Tào Tháo chỉ dùng một con ngựa để cảnh cáo mà thôi.

Tào Tháo không muốn chuyện trở lên rắc rối.

Dù chỉ giết gà dọa khỉ, Phục Hoàn chính là đối tượng tốt.

Mặc hắn là hoàng thân quốc thích, ngay cả Đông Thừa còn bị hắn liên lụy, sau lưng có chỗ dựa là Hán đế bất quá cũng chỉ là bù nhìn.

Thêm nữa Tào Tháo cũng không có dư tình lực để tranh đấu với hần, bây giờ chuyện quan trọng nhất trong mắt Tào Tháo chính là: chinh phạt Viên Thuật.

Nếu ngênh phụng Thiên tử thì Tào Tháo cũng phải có trách nhiệm thảo trừ phản nghịch.

Hành động xưng đế của Viên Thuật trong lòng Tào Tháo chính là đầu óc bị hỏng nặng. Có điều nếu cố đánh Viên Thuật thì tổn thất là rất lớn. Vì vậy Tào Tháo sẽ không tự mình đánh Viên Thuật mà là liên kết chư hầu. Như Tôn Sách vừa chiếm đóng Lư Giang, đánh chạy Lưu Huân, như Lữ Bố trấn thủ Hạ Bi, còn có Lưu Bị, lúc này sẽ không tự nhiên chạy tới.

Tin tức của Thiên cương đao còn chưa truyền ra ngoài.

Nhưng với Hứa Chử mà nói, lần này chính là một cái gai trong trong tâm lý, nguyên nhân rất đơn giản, câu nói của Tào Tháo với Điển Vi đã nói rõ tất cả.

Tào Tháo tặng Thiên cương đao cho Điển Vi chính cần Điển Vi là một cô thần.

Nói cách khác, dù diễn vũ thắng hay thua, cuộc chiến giữa Hứa Chử và Điển Vi đã phân thắng bại.

Kết quả là : Điển Vi thắng!

Một đêm Hứa Chử ngủ không yên.

Ngày hôm sau, Điển Vi cùng hần trao đổi Túc vệ, tinh thần Hứa Chử rất kém.

- Trọng Khang!

Hai người trao đổi xong, Hứa Chử chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên Điển Vi mở miệng gọi Hứa Chử một tiếng.

- Ta không muốn cùng ngươi bất hòa, cũng không nghĩ phải thật sự phân thắng bại. Ngươi và ta là thân tín của chủ công, lẽ ra chúng ta cần phải chân thành hợp tác. Chuyện của A Mãn và Đại Đầu, mong ngươi đừng trách mắng Đại Đầu. chuyện của hai người chúng ta, chúng ta tự giải quyết. Thắng nhóc Đại đầu rất được, ngươi đừng làm khó hần.

Hứa Chử dừng một chút, hít một hơi thật sâu. Hần quay lại, mắt tròn tròn:

- Quân Minh, 14 ngày sau diễn vũ, ta sẽ không lưu tình.

- Ta đây cũng thế!

Hai người nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên bật cười lớn.

Không cần phải nói thêm gì, Hứa Chử liền rời đi. Hần biết, cuộc tranh đấu giữa mình và Điển Vi, bản thân đã thua rồi. Có điều, lần cận vệ chỉ tranh mới chỉ đang bắt đầu.

Rời khỏi Tào phủ, Hứa Chử về nhà.

Vừa vào cửa, hần thấy Hứa Nghi đứng ở trong viện, lặp đi lặp lại, đánh ra từng quyền.

Nhưng mà phạm vi quyền của hần rất nhỏ, chỉ bằng nửa cánh tay, một quyền, hai quyền, động tác thô và tẻ nhạt nhưng Hứa Nghi như chìm đắm trong đó, ngay cả Hứa Chử tiến đến hần cũng không phát hiện. Có người hầu muốn nhắc hần thì Hứa Chử lại ra hiệu ngăn lại.

Hần đứng một bên chăm chú nhìn Hứa Nghi luyện công

Xem hơn 10 phút, Hứa Nghi thu công, lắc đầu cười khổ.

- Phụ thân?

Hứa Nghi nhìn thấy Hứa Chử liền tỏ ra khẩn trương.

Hứa Chử hỏi:

- Ngươi vừa làm gì vậy?

- Luyện công!

- Luyện công?

Hứa Chử đứng một bên cưỡi giáp trụ, một bên đi tới.

- Người tiến tiến lùi lùi là luyện môn công phu gì?

- Ách!

- Có gì thì nói, ngập ngừng như đàn bà vậy! Còn có, đừng nghĩ cha người bảo thủ, mâu thuẫn của ta và Quân Minh là chuyện của chúng ta, không liên quan tới chuyện của hài tử các người. Lần này ta xuất chinh, tất cả chuyện người làm chủ công đã khen hành động của các người, còn nói Tiểu bát nghĩa các người rất có ý tứ.

- Phụ thân, người không trách con?

Mặt Hứa Chử nghiêm nghị:

- Nói không trách là không trách.

Hứa Nghi thở phào một hơi, tảng đá trong lòng đã đi đâu mất.

- Phụ thân, đây là công phu con học trong nhà lao, nhìn bát đệ luyện rất tốt.

- Bát đệ?

- À. Đó chính là người nhỏ tuổi nhất trong 8 người kết nghĩa. Cha! Đừng coi thường A Phúc nhỏ tuổi, hắn rất có kiến thức, đặc biệt bộ quyền này uy lực cực kỳ mãnh liệt, Lão tứ Chu Tán chịu không được một quyền, bị bát đệ đánh bay ra ngoài.

Hứa Nghi kể chuyện lúng cúng, Hứa Chử nghe muốn hồ đồ.

- A Phúc nào?

- Là con của Tào sư phụ, tên là Tào Bằng, năm nay 14 tuổi.

- Con của Tào sư phụ?

Trong mắt của Hứa Chử lộ ra kinh ngạc, khuôn mặt nở một nụ cười.

- Hắn luyện quyền gì?

- Con không biết định hỏi nhưng không quá tiện. Cha, loại quyền pháp này rất thú vị. Loại quyền này một quyền, một bước trong phạm vi rất nhỏ nhưng uy lực rất lớn, ngay cả A Mãn cũng nói A Phúc rất lợi hại.

- Ta vừa nhìn người luyện quyền, sợ là bên trong có rất nhiều ảo diệu. Người chỉ nhìn hắn luyện sao có thể biết được quyền ý?

- Ta!

- Làm sao ?

- A Mãn nói, A Phúc cùng bọn họ ở nhà Diển Vi luyện võ rất thú vị. Hài nhi cũng muốn đi, không biết cha đồng ý hay không?

Hứa Chử đưa bàn tay thô ráp cứng cáp xoa đầu Hứa Nghi.

- Đi đi!

Hắn cười nói.

- Không phải nói các người là huynh đệ kết nghĩa sao. Kim lan phổ nói rất hay! Ta và Diển thúc phụ cũng không có thù hận gì lớn, chỉ là ganh đua cao thấp mà thôi. Mấy người tiểu bối các người không cần để ý, cứ chơi với nhau thật tốt.

Hứa Nghi vui vẻ ra mặt, vội vàng nói:

- Đa tạ phụ thân!

- Được rồi!

Hứa Chữ tình cờ hỏi:

- Nghe nói anh rể của huynh đệ con rất lợi hại?

Hứa Nghi lắc đầu:

- Cái này hài nhi cũng không rõ, nhưng mà hài nhi đã gặp qua người đó. Y là người gầy xanh, bị gãy một tay, lúc nói chuyện cùng A Phúc cũng không có gì đặc biệt, nhưng hài nhi có cảm giác người này rất có học vấn.

- Nói nhảm!

Hứa Chữ cười nói:

- Với con mắt của ngươi sao có thể nhìn ra tốt xấu. Anh rể của hần không đơn giản, ngay cả Quách tế tửu còn khen hần. Ta còn nghe nói hần luyện binh rất giỏi. Các người thề dưới thánh Khổng, nhưng có biết rằng Người nói: trong ba người đi cùng sẽ có một người là thầy của ta. Ngươi nên chịu khó học tập một chút.

Hứa Nghi vội chấp tay:

- Hài nhi ghi nhớ lời phụ thân dạy.

- Còn có, binh pháp có thể chưa học ngay, nếu có thời gian nhìn xem hần luyện binh như thế nào.

- Dạ!

Hứa Nghi vâng thêm một lần nữa.

Hần không có gì phải lo lắng, bởi vì phụ thân hần thay đổi thái độ làm hần cảm thấy vui vẻ.

Nói vài câu với Hứa Nghi, Hứa Chữ đi vào trong nội đường. Vừa đi vừa nói thầm:

- Quân Minh, tuy ngươi có cao nhân tương trợ, nhưng ta có nhi tử ngoan, để xem ngươi có chiêu gì!

Trời sáng

Hứa Nghi tinh thần phấn khởi cưỡi ngựa từ nhà đến Điện Vi Ô bảo.

Xuất phát từ Hứa Đô, đến Ô bảo rất thuận tiện. Ước chừng hai nén hương Hứa Nghi đã đến trước cửa.

Lúc trước ngoài cửa không người phòng vệ nay đã khác hoàn toàn, nhà Điện Vi đã tăng cường người canh gác.

Ngoài cửa Ô bảo, có hộ vệ cầm binh khí canh cửa, người nào người nấy thần thái phấn chấn. Thấy Hứa Nghi, bọn họ liền đến hỏi. Hứa Nghi thông báo tên tuổi, người này như biết lai lịch của Hứa Nghi nên nhanh chóng dẫn y đi vào bên trong.

- Vì sao có người thủ vệ ở ngoài?

- Bẩm công tử, mấy ngày trước có người đến đây gây chuyện. Điện trung lang tướng thấy phiền, mệnh lệnh cho thuộc hạ thủ hộ ngoài cửa, một ngày 10 người, thay nhau làm việc. Điện trung lang tướng còn nói, canh phòng một ngày được mười đấu, nên sau đó chúng tôi lại đây làm việc.

Mấy người gia đình này đều ở chung quanh Ô bảo.

Nói về chuyện này, họ cũng tính là tá điền của Điện gia. Họ chỉ có quyền thu ích lợi từ đất đai mà không có quyền sở hữu, đây là phương thức chiêu lãm gia đình, mà công việc chủ yếu của gia đình chính là canh cửa, phòng người bên ngoài làm loạn. Nếu thật sự có sự cố thì sẽ có người xuất hiện xử lý. Nhiệm vụ này rất nhẹ nhàng, trông cửa Ô bảo có lương thực, thực sự rất có lợi.

Hứa Nghi cũng rất hiểu.

Sự thực, lúc Hứa Nghi ở trong nhà lao thì Hứa gia cũng bị tình huống tương tự.

Còn về ai phải người đến thì không cần nói cũng biết, đương nhiên rồi, mấy tên gây rối cũng không dám quá mức.

Một người đại hán xuất hiện trước cửa.

- Chu Tráng Thực, đây là huynh đệ kết nghĩa của Mãn công tử và Tào công tử, hôm nay lại thăm các vị công tử.

Đại hán nhìn Hứa Nghi, gật đầu, sau đó chỉ vào trong:

- Các vị công tử không ở tại lò rèn, mọi người đến thao trường.

- Dạ!

Tên gia đình dẫn Hứa Nghi đi vào.

Hứa Nghi nhìn lại, nhìn tường cao hỏi:

- Lò rèn là nơi nào?

- Bể công tử, là chỗ Tào sư phụ tạo đao, trước đó là nơi vui chơi của Tào công tử, bất quá hôm nay như thế nào thì không biết rõ. Ngày hôm qua, Điển trung lang tướng hạ lệnh, muốn nghiêm lệnh bảo vệ thiết lự, nếu còn như trước cũng không có gì để nói.

Hứa Nghi gật đầu có điều trong lòng càng tò mò, trong đó ẩn dấu bí mật gì.

Vừa đi vừa nghĩ, không phát hiện ra mình đã đến thao trường.

Gia đình lùi lại, Hứa Nghi tự mình đi vào bên trong. Vừa vào trong hắn giật mình khi thấy trong thao trường có 4 người, Điển Mãn đứng trong vô số bao cát, thoát phải thoát trái né tránh những bao cát nặng trĩu bay qua với lực đạo cực mạnh, Điển Mãn né tránh bên trong, không chỉ là né tránh bao cát mà còn phải tấn công vào các bao cát chung quanh, nhìn bên ngoài có chút chật vật.

Mà Đặng Phạm đứng một bên, làm các động tác.

Theo từng động tác đánh ra, trong miệng phát các âm phù cổ quái. Phạm vi các động tác không lớn, Đặng Phạm cúi đầu, mồ hôi ướt đầm, cả người trơn bóng, dưới ánh nắng nhìn thân thể y như tỏa sáng.

Tào Bằng cầm trong tay một cây trượng dài 8 thước màu trắng, xoay quanh người các động tác kỳ lạ.

Theo thân thể Tào Bằng di động, nhìn cây trượng hơi thô, nhưng khi chuyển hướng lại chẳng khác gì một cây thương theo từng bước đi chuyển. Hắn vừa múa vừa nói. Vương Mãi đứng bên cạnh phi thường chú ý, thì thoảng lại gật đầu rồi mô phỏng lại các động tác của Tào Bằng.

- Thương, là vua của trăm binh. Người ta thường nói, một tháng luyện côn, một năm luyện đao, cả đời luyện thương. Luyện nó không chỉ cần nỗ lực, chăm chỉ, càng cần tự giác. Danh sư, thiên tư, chăm chỉ, thiếu một là không được. Trong đó thiên tư là cực kỳ quan trọng, như Hạ Hầu có danh sư, có chăm chỉ nhưng muốn nói dùng thương giỏi lại không được. Hôm nay ta muốn dạy người, không phải là thương thuật, mà dạy người dùng lực.

Vừa nói Tào Bằng vung lên cây thương trong tay.

- Muốn nắm giữ cách dùng lực, lực ở eo lưng vô cùng quan trọng. Rung và xoay thương là cách luyện tập tốt nhất, làm ít hưởng nhiều. Xoay thương cần dựa vào lực toàn thân, thông qua đầu thương mà tác dụng tới đối phương, khiến cho đối phương không thể trụ nổi mà ngã ra đất. Muốn làm được điều này cần phải lấy thắt lưng làm tâm, lấy thủ làm điểm tựa chuẩn bị cho sau đó mà phát lực theo đường xoắn ốc. Vì vậy mà khi luyện tập xoay thương cần phải hiểu được thủ pháp ở chân. Trước mắt đối với ta và người mà nói thì điều này còn có chút rắc rối, vì vậy mà hôm nay chúng ta chỉ tập rung thương.

Tào Bằng dạy rất dễ hiểu, Vương Mãi nghe rất chăm chú. Hai người chưa phát giác ra Hứa Nghi đến, may là Đặng Phạm phát hiện ra lên tiếng:

- Nhị ca, sao huynh lại tới đây?

Một tiếng gọi cắt đứt câu chuyện Tào Bằng và Vương Mãi.

Tiếp theo làm cho Điển Mãn phân tâm, bị bao cát từ trước mặt đập vào, bỗng một tiếng làm cho Điển Mãn ngã xuống trên mặt đất.

- Các người làm gì?

- Luyện công!

Tào Bằng cười ha ha trả lời, sau đó đi tới chào hỏi.

- Nhị ca! Huynh có còn bị đau vì đòn không?

- Thương cái rắm, người biết hay không, mấy người hành hình đều biết Tử Đan làm sao dám đánh thật? Đó là tránh tai mắt của người khác mà giả ra, một chút vấn đề cũng không có. Hừ, nếu mà thật thì với hai mươi trượng đó ta và Diễm Mãn tới giờ còn không dậy được.

Tào Bằng ha ha cười lớn.

Trong nhà lao, hắc may mắn linh ngộ ra ảo diệu của Bán bộ Băng quyền, thôi phát khí huyết, đạt đến cảnh giới dẫn khí nhập cốt, bước đến giai đoạn đầu Dịch Cốt.

Sau một tháng nghỉ ngơi, khí huyết của Tào Bằng đã dần ổn định.

Sau khi về đến nhà, lại mở ra phương pháp luyện tập mới. Hắc bắt đầu luyện lực, nhằm tăng cường võ lực. Nguyên nhân ư, rất đơn giản, hắc có loại cảm giác mình sẽ không ở Hứa Đô lâu nữa. Rồi Hứa Đô hắc phải đối mặt với rất nhiều anh hùng thiên hạ. Tại thời chiến loạn này nếu không có bản lãnh thật sự rất khó để sinh tồn. Đúng là hắc có ưu thế xuyên việt, có thể biết được thời đại phát triển.

Nhưng như vậy không đủ bảo đảm rằng với sự xuất hiện của hắc cái thời đại này sẽ có sự thay đổi gì.

Giống như hiện tại, Diễm Vi vẫn còn sống, Ngụy Diên quy thuận Tào Tháo, nhiều chuyện thay đổi như vậy, từng chuyện đã vượt ra khỏi lịch sử, giờ muốn dựa vào cái gì để sinh tồn? bằng vào chút thông minh? Hay là tri thức khoa học? tựa hồ đều không quá chắc chắn. Cái mà có thể yên tâm nhất chính là luyện tốt bản lãnh, tự bảo vệ mình. Tào Cấp đã lọt vào con mắt Tào Tháo, sắp tới sẽ đứng vững. Trước khi lịch sử chưa thay đổi hoàn toàn, Tào Bằng muốn luyện bản lãnh của mình lên cao nhất có thể, tương lai có cái mà dựa vào.

- Nhị ca, hôm nay huynh đến có chuyện gì sao?

Hứa Nghi cười trả lời:

- Cũng không có gì, chỉ là đến thăm mấy người các người, xem mấy người làm gì!

Đang nói Hứa Nghi quay sang nhìn chỗ bao cát. Tào Bằng và Vương Mãi luyện công hắc không hiểu lắm, Tào Bằng dạy Đặng Phạm luyện Bát Đoạn Cẩm, nếu không có Tào bằng giải thích thì Hứa Nghi cũng không hiểu được. Nhưng Hứa Nghi đã nghe Diễm Mãn nói qua về thiên cương trận, vừa rồi thấy Diễm Mãn di chuyển bên trong, trong lòng Hứa Nghi sinh ra sự tò mò rất lớn.

- Nó là thiên cương trận?

- Thế nào? Huynh muốn thử?

Diễm Mãn cười hề hề, ngữ khí làm người ta thật sự khó chịu.

Bất quá chỉ là vài bao cát thôi sao, có gì mà lợi hại. Hứa Nghi bĩu môi:

- A Mãn, người chật vật như vậy thật khó nhìn, thanh danh cả đời Diễm thúc phụ đều bị hủy trong tay người!

Quan hệ hai người rất tốt.

Trong Tiểu bát nghĩa cũng phân ra từng nhóm nhỏ.

Tào Chân, Tào Tuấn, Chu Tán ba người một nhóm, Vương Mãi, Đặng Phạm một nhóm, Diễm Mãn và Hứa Nghi là một nhóm.

Tào Bằng ở trong đó chính là một mắt xích quan trọng giúp các nhóm dung hòa. Nếu thật sự muốn phân nhóm thì Tào Bằng thân với Vương Mãi và Đặng Phạm.

Nói cũng kỳ, quan hệ của Diễm Mãn và Hứa Nghi cũng rất lạ, gặp mặt là cãi nhau như chó với mèo.

Điển Mãn giận giữ:

- Đại đầu, người đừng ngạo mạn, coi trình độ của người đi được một nén nhang thì ta bội phục người.
- Một nén nhang tính làm gì!

Hứa Nghi phản bác, cởi áo bào để lộ ra thân mình săn chắc.

- Nhị ca, huynh đừng vội, huynh chưa đi qua thiên cương trận, nên thay bao cát nhẹ hơn để tránh bị thương.
- Ha ha, A Phúc, người quá coi thường ta, khả năng của ta không phải như A Mãn. Hôm nay rất tốt, cho các người thấy bản lĩnh của ta. Ta sẽ kiên trì một nén nhang, các người không được nuốt lời.
- Nuốt lời là con chó con!

Điển Mãn nói, rồi lùi lại một bên.

Hứa Nghi tự tin đầy mình, bước tiến tới Thiên cương trận. Y vung tay đánh một quyền vào bao cát

A

Hứa Nghi kêu đau đớn, còn không nghĩ tới bao cát bay ngược lại, bình một cái đập vào người Hứa Nghi làm hắn ngã lăn ra.

Điển Mãn cười tủm tỉm, cởi ra một tầng bảo hộ.

- Hắc hắc, còn nói một nén nhang!
- Người chơi ta!

Hứa Nghi giận giữ quát:

- Trong bao cát có gì?
- Hắc hắc, là từ thiết lư làm ra thiết sa(mặt sắt), trong mỗi bao cát là hai mươi cân. Mang áo bảo hộ còn đau chứ đừng nói không mặc. Ha ha ha, đại đầu a đại đầu, còn xưng là thông minh, ngay cả một bao còn chịu không nổi!

Hứa Nghi căm tức, mặt hồng lên.

Lúc này có hai người đi từ bên ngoài vào. Đặng Tắc đi trước, Quách Gia đi sau. Hai người đến gần thao trường, nhìn thấy Hứa Nghi và Điển Mãn cãi nhau mặt đỏ tía tai, hai người đều ngăn ra.

- A Phúc, bọn họ đang làm gì?
- Cãi lộn!

Về mặt Tào Bằng lạnh tanh, làm Đặng Tắc không biết nên nói gì. Quách Gia cười nói:

- Thúc tôn, đây là em rể của đệ?

Đặng Tắc gật đầu:

- Hắn là A Phúc, người nhỏ tuổi nhất trong Tiểu bát nghĩa.

Vừa nói, Đặng Tắc vẫy Tào Bằng:

- A Phúc, lại một chút ta giới thiệu một người.

Tào Bằng nghi hoặc:

- Giới thiệu làm gì?
- A a , còn nhớ trước đây đệ nói qua dưới trường Tào công có trí giả không? Lúc đó đệ còn rất hâm mộ nữa.
- Còn nhớ kỹ!
- Vậy bây giờ đệ đã đạt thành tâm nguyện!

Tào Bằng sững người, con mắt nhìn chăm chăm vào Quách Gia.

- Vị này là?

Quách Gia cười nói:

- Tào tiểu đệ, nhận được lời khen của đệ, Quách phụng hiếu xấu hổ không dám nhận.

Tào Bằng giật mình ớn lạnh.

- Người là Quách Gia?

Tào Bằng thất thanh la lên.

biglove

101. Chương 98: Kế Hoạch Tương Lai

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 98: Kế hoạch tương lai

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng phản ứng như vậy làm cho Quách Gia cảm thấy giật mình.

Có lẽ là xuất phát từ ý thức tự bảo vệ, Quách Gia lùi về sau một bước, tinh thần hơi căng thẳng.

Y nhìn Tào Bằng một hồi, càng cảm thấy khó hiểu.

Mà Tào Bằng sau khi thất lễ đã nhanh chóng phản ứng.

Hắn biết hành vi của mình vừa rồi có chút hơi thái quá, nhưng cũng có thể giải thích là hắn được gặp thần tượng trong mộng, khó trách sẽ thất lễ. Quách Gia chính là nhân vật hàng đầu của tập đoàn Tào Ngụy.

Đồng thời Quách Gia gặp bất hạnh. Trong tập đoàn Tào Ngụy có hai nhân vật bị kịch. một người là Quách Gia, một người là Tuân Úc, Tuân Úc thân tại tào doanh nhưng tâm tại Hán thất,

Mâu thuẫn từ đó mà phát sinh, hắn trung thành với Hán thất, làm cho Tào Tháo hạ quyết tâm ban tử cho Tuân Úc, đền ơn quốc gia.

Mà Quách Gia thì lại khác.

Y xuất thân không tốt lắm nhưng đối với nhà Hán cũng không có tình cảm đặc biệt sâu đậm.

Tổ tiên của Quách Gia là Quách Cung, là tam đại cửu khanh, nghiên cứu Tiểu đồ luật thành một môn phái, đến đời Quách Gia thì họ Quách đã xuống dốc, cha của Quách Gia là một quan nhỏ

Miễn cưỡng có thể nói giữ được thể diện, nói Quách Gia không có tình cảm với Hán thất. Hơn nữa hắn học tập không phải là luật pháp mà là mưu lược, trong lòng càng không muốn có dây dưa gì với gia tộc, một đao cắt đứt tình nghĩa.

Tào Tháo có ơn với Quách Gia, cho nên Quách Gia quyết tâm muốn dốc sức cho Tào Tháo, nhưng mà thân thể của Quách Gia không được khỏe mạnh, khi chưa kịp thể hiện tài hoa thì đã xanh cỏ.

Sống trên đời không đến 38 năm, người đời sau nói về Quách Gia đều tỏ sự thương tiếc, Tào Bằng còn nhớ tới một câu thơ câu thơ:

“Xuất sư vi tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm” (Ra quân chưa thắng người đã mất, sử viết anh hùng lệ ướt mi). Câu thơ đó như là viết về cuộc đời Quách Gia lại càng thêm thích hợp. Còn về phần tài trí như Gia Cát Lượng phò tá triều Chính Thục Hán bao nhiêu năm chưa chắc xứng với ‘Xuất sư vi tiếp thân quang tử’ nữa hay không?

Cho nên, từ lúc trọng sinh trở lại Tào Bằng từng bước nhẹ nhàng mà đi, cuối cùng cũng có lúc không kìm chế được xúc động.

- Ta chính là Quách Gia, A Phúc làm sao lại ngạc nhiên như vậy?

Tào Bằng vội đáp:

- Sớm nghe tài năng của Quách Gia quý tài kinh thế, Tào Bằng thực sự ngưỡng mộ. Giờ được gặp tận mắt khó tránh khỏi kích động, mong Quách tế tửu thứ lỗi.

Nhìn xuyên vạn xuyên, mã thí không xuyên. (ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có mộng ngựa là không thể đâm thủng được]: ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen)

Dù Quách Gia có tu dưỡng tốt như thế nào, nghe đến câu nịnh bợ cao thâm như thế cũng rất thoải mái. Gương mặt gầy gò như hiện ra một đạo mây đỏ, hắc cười:

- A Phúc quá khen.

- Phụng Hiếu, ta mang người đi xem thiết lư.

- Gia từ chối là bất kính.

Đặng Tắc cười ha hả kéo Quách Gia rời đi, Tào Bằng cũng muốn đi theo nhưng mấy người Hứa Nghi còn ở một bên nên không cách nào theo được.

Thấy Quách Gia sắp đi, Tào Bằng nhẫn không được thốt lên:

- Quách tế tửu, cần phải bảo trọng thân thể..

Quách Gia sững sờ, dừng lại nhìn Tào Bằng, nếu thay đổi là người khác nói câu này chắc chắn Quách Gia sẽ phát cáu...ta đang khỏe mạnh như thế này nói vậy không phải nguyên rửa ta sao. Nhưng gương mặt Tào Bằng chân thành làm Quách Gia không nổi giận dữ.

- Phiền Tào tiểu đệ quan tâm, Quách Gia sẽ nhớ trong lòng.

Nói xong liền đi theo Đặng Tắc.

Nhìn bóng lưng của Quách Gia, đột nhiên Tào Bằng giơ tay tát vào miệng mình một tát.

- Đang tốt như vậy nói lung tung làm gì?

Hắn lấy lại tinh thần rồi khẽ thở dài. Đồng thời hắn vui thay Đặng Tắc, có thể làm bằng hữu của Quách Gia. Tuy anh rể bị mất một cánh tay nhưng gặp nhiều may mắn.

Theo lý, làm quan ở Đông Hán xem trọng chính là dung mạo.

Từ lúc Đặng Tắc bị mất một cánh tay thì sẽ làm quan rất khó. Làm quan nhỏ không có nhiều chú ý, nhưng làm quan lớn lại rất khó.

Bất quá hôm nay, thiên hạ đại loạn, chư hầu khắp nơi yêu cầu với hình dáng cũng không quá nghiêm ngặt, thân thiết với Quách Gia, Tuân Úc lại thêm Mãn Sùng, ...được, Tào Bằng cảm giác Đặng Tắc bị tàn tật cũng không phải là vấn đề.

Quan trọng là bản thân Đặng Tắc có tài, nhưng Đặng Tắc không học binh pháp mưu kế, cũng không phải trị quốc an dân. Hắn chủ tu luật pháp có điểm khó có thể hiện tài hoa.

- A Phúc, cái này phải làm như thế nào?

Trước tiếng cười trào phúng của Diển Mãn, đã ba lần Hứa Nghi vào trận đều không thành công.

Hắn nhịn không được quát to khiến cho Tào Bằng cũng bật cười, ra hiệu cho Đặng Phạm mang áo giáp da trâu đưa cho Hứa Nghi.

- Nhị ca, cái này dùng để bảo vệ thân thể. Đầu tiên mặc cái này vào, sau đó đệ dạy huynh cách vào trận, huynh xông loạn vào khăng định không được, mà tốt nhất là thay bao thiết sa thành cát, luyện tập từ đầu.

Phía dưới áo giáp, có một tầng nhung dày, ước chừng khoảng nửa ly, rộng khoảng ba ngón tay, và dài khoảng một thước.

Tào Bằng đi đến giúp Hứa Nghi mặc áo giáp. Ngón tay, bàn tay, cổ tay đều được bảo vệ.

Hứa Nghi thử cử động ngón tay thì cảm thấy rất dễ dàng, không có ảnh hưởng quá nhiều, tuy nhiên còn chưa quen lắm, nói chung dùng một hồi sẽ quen, không có vấn đề. Bất quá hẳn càng kỳ quái, trong đầu Tào Bằng cất dấu bao nhiêu bí mật.

- A Phúc rất thú vị!

Quách Gia nói với Đặng Tắc.

Đặng Tắc không kịp thích ứng:

- A Phúc rất chừng mực, không hiểu tại sao hôm nay lại nói nói năng lung tung như vậy. Huynh không cần để ý.

-

- A, có gì đâu, hẳn cũng là có ý tốt!

Hai người đi đến thiết lư, vừa đi vừa nói chuyện. Đột nhiên Quách Gia hỏi:

- Thúc Tôn, có một chuyện !

- Hả?

- Tài năng của đệ rất được, tinh thông luật phát, sắp tới nên đến Đại lý nhận chức, nhưng vấn đề là đệ chưa có tiếng tăm, tư lịch cũng chưa đủ, đến đó cũng phải làm từ đầu Nếu muốn dựa vào tư lịch, dù có ta hỗ trợ cũng cần 10 năm mới mong thành danh.

Đại lý, danh đình úy, một trong cửu khanh, quản lý hình luật.

Chỗ này lúc đầu triều đình thiết lập, tới năm Trung Nguyên thứ 6 Hán Cảnh đế đổi tên thành Đại lý.

Sau đó tới thời Vũ Đế, Ai Đế rồi Tân Mãng thì cái tên Đại Lý cũng thay đổi. Vào thời đầu Đông Hán, Hán Quang Vũ đế đã khôi phục lại danh xưng Đình Úy nhưng tới Hoàn Đế thì lại đổi thành Đại Lý.

Đặng Tắc tu Tiểu đồ luật, đi đến Đại lý tự, chính là tốt nhất, nhưng muốn vào đó cần có kinh nghiệm...

Quách Gia nói:

- Ta cảm giác rằng, đệ ở Đại lý cơ hội thể hiện tài năng không nhiều. Với lại khó làm được chuyện lớn, không bằng đi ngoài tự mình thống trị một phương mới có thể làm nên sự nghiệp. Với tài năng của người muốn tạo một phen sự nghiệp sẽ không khó, ở lại Đại lý tự không bằng ra ngoài đại triển thân uy. Hôm nay Hứa Đô không quá an bình, người ở lại sẽ khó tránh khỏi bị người khác chán ghét, thậm chí bị hãm hại,

Đặng Tắc trầm mặc. Trong lòng hẳn muốn ở lại Hứa Đô. Thê tử mang thai được tám tháng, sắp tới thời gian sinh nở. Hơn nữa tất cả người nhà, vợ con đều ở lại Hứa Đô có chỗ tốt của nó. Nhưng như Quách Gia nói thì ra ngoài có ưu thế của nó. Rời khỏi Hứa Đô cái gì cũng bắt đầu lại...

- Phụng Hiếu, huynh nói rất đúng, nhưng chuyện đột ngột quá, nhất thời đệ chưa thể quyết định, huống chi nương tử cũng sắp sinh, đệ lo lắng...

- Ta cũng chỉ nói nói, nếu muốn thực hiện còn cần một thời gian, ta nói trước để có sự chuẩn bị trước. Không giấu đệ, cha vợ đệ tạo thiên cương đao làm chủ công rất vui, tương lai chắc chắn sẽ trọng dụng. Đến lúc đó đệ sẽ có hai lựa chọn, ở hoặc rời khỏi Hứa Đô. Theo ý của cá nhân ta thì đệ nên ra ngoài là tốt nhất. đệ tự quyết định sớm, tránh cho lúc đó gấp gáp.

Quách Gia lớn hơn Đặng Tắc 4 tuổi, suy nghĩ cũng chín hơn Đặng Tắc rất nhiều. Hẳn thật coi Đặng Tắc như huynh đệ đồng môn, nếu không cũng không nói những lời như vậy.

Hôm nay Quách Gia nói ra những lời này cũng hướng Đặng Tắc nói rõ:

- Đệ không cần lo lắng về tương lai, huynh sẽ tiến cử...

Với tấm lòng của Quách Gia, Đặng Tắc vô cùng cảm kích.

- Làm phiên huynh trưởng nhớ tới, tiểu đệ sẽ suy nghĩ cẩn thận...!

Thời gian qua mau, thoáng chốc đã đến tháng 7.

Hồ vệ cạnh tranh càng ngày càng gần.

Tào Tháo chỉ huy các tướng lĩnh cũng nghe được tin tức.

Nhưng để cho tất cả thấy hứng thú là chuyện Tào Tháo cất giữ ba sáu thanh Thiên cương đao trong phủ.

Đao! Chuyện Thiên cương đao trong miệng mọi người truyền bá ra ngoài, thân là một tướng lĩnh dưới trướng Tào Tháo ai cũng đều mong có được một thanh.

Có được Thiên cương đao không chỉ là vinh dự, mà nó còn tượng trưng cho địa vị trong doanh trại Tào Tháo.

Ba sáu thanh Thiên cương đao cuối cùng thì ai có được, bây giờ là chuyện mọi người quan tâm nhất, họ đều đoán già đoán non xem ai là người được tặng đao tiếp theo.

Vài người tướng lĩnh theo Tào Tháo nhiều năm nhất định sẽ được vinh dự tặng đao.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Anh, Tào Hồng, Tào Nhân, Tào Thuần, Nhạc Tiến, Vu Cầm... mấy người này nhất định sẽ có đao.

Mật ít ruồi nhiều, không ai là không khấn trương...

Còn Tào Bằng vẫn sống thoải mái, chuyện bên ngoài hình như không liên quan gì tới hắn.

Mỗi ngày hắn đọc sách tập võ, hoặc cùng cha rèn binh khí trong thiết lư, hoặc cùng mẹ và chị gái đi dạo quanh Ô bảo. Những ngày ở Hứa Đô đối với hắn thật thoải mái.

Rừng phong ở Long Sơn với cả thác nước từ trên núi chảy xuống. hòa mình vào trong sự yên lặng ở đây đúng là khiến cho người ta tức cảnh sinh tình.

Chỉ tiếc là Tào Bằng không quá giỏi về thơ ca.

Bằng không hẳn sáng tác vài bài chắc chắn sẽ dương danh thiên hạ.

Mỗi ngày Hứa Nghi đều tới Ô bảo luyện võ, qua thời gian ở đây hắn đã biết được sự ảo diệu của Thiên cương trận.

Thời gian hắn ở bên trong đó càng nhiều, gần bằng thời gian của Điển Mãn. Còn Đặng Phạm thông qua thời gian dài luyện tập Bát Đoạn cầm võ công đến cảnh giới đạo khí nhập cốt đạt tới Dịch Cốt.

Sau đó hắn cùng Vương Mại cùng luyện thương, luyện lực.

Vì cái gì gọi là luyện thương, Tào Bằng hao phí rất nhiều tâm tư. Hắn còn hao phí công sức nhờ Tào Chân cho người tìm kiếm gỗ trắng chung quanh, yêu cầu rất khắt khe, ít nhất phải có 20 tuổi, không có bị sẹo

Lấy gỗ trắng về Tào Bằng theo cách chế tạo thương của kiếp trước mà chế thành thương.

Đời trước Tào Bằng tập võ trong nhà của lão vũ sư có vài cây thương làm bằng gỗ trắng, chuyên dùng để luyện lực, lúc đó Tào Bằng đã mua một cây nhưng so về chất lượng thì còn kém xa.

Thế kỷ 21 con người khai thác rừng với số lượng rất lớn, gỗ trắng 3 năm tuổi còn hiếm nói gì đến 20 tuổi, trong đó 3 năm đã tính là hàng cao cấp.

Một cây thương tốt phải nặng, bên ngoài không có tí vết, màu sắc tươi sáng, bóng như sắt thép, khi phát lực thân thương run lên, biên độ không lớn nhưng phải kéo dài

Thương như vậy mới là thương tốt..

Đời trước Tào Bằng chỉ mong có được một cây thương tốt nhưng nhân sinh không bằng ý,

Bây giờ trọng sinh ở thời tam quốc hắn đã dần quên đi mơ ước ngày đó...

Hắn sống ở tam quốc, những cây gỗ trắng hai mươi năm thậm chí năm mươi năm cũng không thiếu, còn có 100 năm, Tào Chân tặng hắn 30 cây, Tào Bằng căn cứ vào tình hình của bản thân tạo 50 cây thương dài ngắn nặng nhẹ khác nhau,

Và đồng thời, hắn cũng căn cứ vào tình huống của Vương Mai và Đặng Phạm để chế thương.

Tào Bằng tiến vào cảnh giới cốt sức lực tăng nhiều, dùng thương lên tới mười sáu cân, còn Vương Mai và Đặng Phạm cũng dùng thương nặng hơn 30 cân, mỗi ngày đều luyện thương.

Luyện đến cả người mỗi nhừ đau nhức, nhưng hiệu quả rất rõ ràng,

Về phần Hứa Nghi và Điển Mãn hai người cảm giác tiến vào Thiên cương trận thời gian lâu hơn.

Hai người luyện võ từ nhỏ, gia đình có võ công gia truyền. Lịch sử Điển Vi chết sớm Điển Mãn tuổi nhỏ, nên không nhận được chân truyền. Tuy nhiên trong lịch sử vẫn lưu danh, còn Hứa Nghi trong lịch sử công tích rất lớn, sau đó bị chết sa trường, cũng tính là đạt được mong ước của võ tướng, da ngựa bọc thây.

Nhưng thực tế Điển Vi đến giờ vẫn còn sống nên tương lai của Điển Mãn sẽ mở ra trang mới

Trụ cột của Điển Mãn rất tốt, võ công đã thành hình, lại gặp được Tào Bằng, nếu luyện võ như Tào Bằng sẽ không hợp lý, cho nên họ tập luyện võ công của họ, giống như chơi đùa, mỗi ngày khổ luyện, mọi chuyện đều ổn, Tào Bằng cũng không can thiệp.

Tháng 7, bắt đầu những cơn mưa thu, trời chuyển lạnh. Thời gian diễn vũ càng ngày càng gần, không khí ở Hứa Đô càng ngày càng nóng nực..

Còn Tào Chân, từ lúc ra tù như là biến mất, thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm nay còn ở lại Hứa Đô, ngày mai đến Hà Nam, ngày thứ 3 không biết ở đâu thì xuất hiện ở Lạc Dương, may mắn là thời gian này không có chiến sự.

Tới ngày mừng năm tháng bảy, thì đột nhiên Chu Tấn tìm tới.

- A Phúc, ta muốn đi rồi!

Tào Bằng hơi giật mình hồi lâu mới phản ứng, hỏi:

- Tứ ca, huynh muốn đi đâu?

- Hôm qua tướng quân Nguyên Nhượng lấy danh Hà Nam doãn muốn ta đến Hà Nam nhận chức đốc bưu tào duyệt, nhận Bắc bộ úy Lạc Dương.

- A?

Tào Bằng giật mình.

Lạc Dương bắc bộ úy? Không phải là chức Ngũ sắc bổng lộc do Tào Tháo lập ra?

Gọi là quan nhưng không lớn, chỉ có 400 thạch. Nhưng Lạc Dương là đế đô, làm bắc bộ úy ở đây là chức quan rất quan trọng, quản lý an toàn của thành.

Ngày trước bắc bộ úy là nơi rất phồn hoa, nói Lạc Dương bây giờ cùng lúc trước đúng là khác nhau hoàn toàn.

Nhưng chung quy đây vẫn là chức vụ trọng yếu.

- Nói như vậy, đại ca sẽ đi?

Chu Tấn gật đầu, nhẹ giọng trả lời:

- Lạc Dương bắc bộ, là nơi phồn hoa, là chỗ Lạc Thủy, Y Thủy giao nhau, thông thương từ Đông sang Tây...

- Tứ ca có cần hỗ trợ gì không?

Chu Tấn cười :

- Giúp thì không cần, có Nguyên Nhượng ở đó muốn không thành sự cũng khó. Lại nói quá vài ngày Lạc Ca cũng sẽ đi rồi.

- Lục ca muốn đi đâu?

- Chủ công muốn Chung Nguyên Thường, chính là Thị Trung với thân phận Ti đãi giáo úy, nắm giữ binh mã Quan Trung trấn thủ Trường An, Tử Đan thông qua quan hệ với Tuân thượng thư, hướng Chung Nguyên Thường tiến cử Lục Ca, làm Tá Sử, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Trường An.

Tào Bằng nghe thấy không khỏi hít một ngụm khí.

Ti đãi giáo úy, danh Ngọa Hổ, là chức quan giám sát quan viên, như nói đại lý tự giống như viện Kiểm Soát thì ti đãi giáo úy chính là một cơ quan độc lập, bên ngoài gọi kiểm án quan, năm thứ tư Hán Vũ Đế đổi thành Hậu bị thỉnh khứ giáo úy, gọi là Ti đãi, thời Đông Hán, khôi phục lại chức Ti Đãi giáo úy, lương hai nghìn thạch. Nói theo bổng lộc thì ti đãi giáo úy so với thời Tây Hán bị thấp hơn một chút.

Nhưng mà thời Đông Hán do có Lạc Dương nên quyền lực thực tế không nhỏ, trong tay nắm giữ 1500 quân hộ vệ, không bị chính quyền địa phương khống chế. Không ngờ Tào Tuân được điều đến Trường An

Tào Chân là người của thái tử, năng lượng không nhỏ, đồng thời khiến cho Tào Bằng cảm thấy sững sờ

Cái tên Chung Do, Tào Bằng cũng biết, bất quá hẳn biết là biết một Chung Do nổi danh nhà văn, nhà thư pháp. Thư pháp đời sau đều xuất phát từ Chung, Vương.

Vương chính là đại sư thư pháp thời Đông Tấn – Vương Hi Chi, còn Chung thì chính là Chung Do

Tào Bằng có thể nhớ về người này như vậy, thực ra chính là con của hắn - Chung Hội

Chung Do sinh ra ở đại gia tộc Chung thị, lúc nhỏ được tổ phụ giúp đỡ, thi đỗ hiếu liêm, sau đó lên chức Thượng Thư, rồi cáo bệnh từ quan, tiếp theo lại làm quan nhận chức đình úy, hoàng môn thị lang. Sơ bình năm thứ 3, Tào Tháo phái sứ giả liên lạc Lý Thôi, Quách Kỳ, lúc đó hai người còn hoài nghi Tào Tháo nên không tới.

Lúc đó Chung Do khuyên hai người, nói cho hai người nên tạo quan hệ tốt cùng Tào Tháo, qua Tào Tháo được triều đình thừa nhận, rồi Lý Thôi, Quách Kỳ giao binh mà Chung Do bày kế cứu Hán Đế.

Có thể nói, Hán Đế có khả năng chạy khỏi Trường An là do công của Chung Do, sau đó y được phong làm Ngự Sử, năm kiến an được phong làm Thượng thư phó xạ, tước Đông Vũ Đình Hầu

Lại nói, Chung Do là người trung thành với Hán Đế, lại còn là đại tộc Dĩnh Châu, Tào Tháo đối xử tốt với hắn chính là hướng các thế tộc hạ thấp tư thế, chỉ cần có tài đều có thể được trọng dụng?

Bất quá, hẳn đối với Tào Bằng mà nói là quá xa vời.

Trong đầu Tào Bằng có chút bi thương, vừa kết nghĩa không lâu đã phải chia rời.

Chu Tấn cười cười:

- Còn có một chuyện, Tử Đan hôm nay bày rượu ở Dục Tú Lâu, nhờ ta báo cho đệ, nhất định phải đến đúng giờ...

- Là tiệc chia tay?

- A a , đúng, mà cũng không đúng!

Chu Tấn hạ giọng nói nhỏ vào tai Tào Bằng:

- Tào thúc phụ về rồi, thúc phụ muốn gặp đệ một lần.

- Tào thúc phụ?

Tào Bằng ngẩn ra, rất nhanh phản ứng:

- Có phải là Giám nghị đại phu về triều?

Chu Tấn cười, phất áo rời đi.

biglove

102. Chương 99: Tử Liêm Không Liêm Chính

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 99: Tử Liêm không liêm chính

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Phía Tây hoàng thành có một cái đài Dục Tú là nơi mà sau khi Hán Đế dời đô tể trời đất ở đây.

Lầu Dục Tú nằm ở bên ngoài cửa Tây của Hoàng thành, nơi đây cũng gần với Tú Xuân môn và Tây Lý nhai. Do gần Tây Lý nhai nên mọi người qua lại tấp nập. Còn Tú Xuan môn thì lại gần khu người giàu của Hứa Đô, nếu mỗi ngày người qua đây phần lớn là những người có tiền.

Chính vì vậy mà lợi nhuận của lầu Dục Tú rất cao.

Nếu không phải quan to hay người giàu có thì đừng mong bước chân vào đây. Ngôi lầu phân làm ba tầng. Tầng một có màu trắng, phần lớn là một số phú hào, thương gia lớn. Tầng hai là một số quan lại trong triều nhận bổng lộc từ sáu trăm tới một ngàn thạch. Còn tầng ba thì có thể nhìn ngắm Hứa Đô. Nếu ngồi bên cửa sổ còn có thể thấy được đài Dục Tú ngay nga.

Cái tên lầu Dục Tú cũng vì vậy mà có.

Có điều, tầng ba nơi đây không phải chỗ mà người bình thường có thể đặt chân.

Nếu không phải là người của dòng họ danh giá, hoặc là hoàng thân quốc thích, hay ít nhất quan lại nhận bổng lộc từ hai ngàn thạch trở lên thì đừng mong ngồi ở đây ăn cơm.

Người bình thường có vào lầu Dục Tú, cho dù ở tầng một dùng cơm mà không mất hai, ba quan tiền thì đừng mong bước ra.

Khi trời vào lúc chạng vạng, đoàn người Tào Bằng cũng tới trước cửa của lầu Dục Tú.

Mấy tên tiểu nhị vội vàng chào đón, nhận lấy dây cương.

- Công tử muốn dùng cơm?

- Nói nhiều. Lầu Dục Tú các người không phải để tới ăn cơm thì tới đây làm gì? - Hứa Nghi xoay người xuống ngựa nói với giọng tức giận:

- Tào Tử Đan hẹn chúng ta tới đây, nói tại Vọng Thiên các... Mau đi trước dẫn đường, đừng có dài dòng...

Tên tiểu nhị nghe thấy vậy liền vội vàng cười giả lả và liên tục nói xin lỗi.

Có thể thấy được viên chưởng quầy của lầu Dục Tú ít nhất hiểu được đạo lý.

Nhưng nghĩ đến những người tới nơi này không phú thì quý, làm sao mà một đám tiểu nhị dám mắc tội?

Đại sảnh tầng một có rất nhiều người nhưng cũng không ồn ào huyên náo. Giữa các bàn đều có bình phong ngăn cách không ảnh hưởng tới nhau.

Đám người Tào Bằng đi vào đại sảnh rồi theo hành lang lên trên lầu.

- Có thể mở một cái tửu lâu ở đây thế này thì người đứng sau lưng chắc chắn là nhân vật lớn.

Điền Mãn nhỏ giọng nói:

- Đây là địa phương của con chó nhà Hán.

- Con chó nhà Hán?

- Người quên rồi sao? Tại quán đấu khuyển, Đại Đầu đấu khuyển với một người sau đó thua mất con Hắc Long, sau đó thì người phải dùng đao để thay.

- A!

Tào Bằng lập tức nhớ ra. Trong đầu hắn liền xuất hiện một bóng người cao gầy.

Lưu Quang!

Nói thật lúc trước Tào Bằng cũng không quá để ý tới Lưu Quang. Bởi vì trong sách sử và Điển nghĩa đều không có ghi chép về nhân vật này.

Thân là dòng dõi nhà Hán, lại không được sử sách lưu danh thì nghĩ tới cũng rất bình thường.

Nếu như không được Điển Mãn nhắc thì thậm chí Tào Bằng còn quên người này. Tào Bằng quan sát lâu Dục Tú rồi nhỏ giọng nói:

- Có thể xử lý cái tửu lâu to như thế này một cách gọn gàng ngăn nắp như vậy thì người này không hề đơn giản.

- Hắn việc gì phải xử lý? Chẳng qua là mượn danh nghĩa của hắn mà thôi.

Tào Bằng cười cười, không tranh cãi với Điển Mãn.

Cho dù tửu lâu này không phải do Lưu Quang xử lý thì y có thể tìm một người làm tốt việc đó cũng đủ chứng tỏ ánh mắt không phải tầm thường.

Chỉ có điều đạo lý này Điển Mãn không hiểu. Hơn nữa, Tào Bằng cũng không muốn nói rõ với y. Cứ như vậy đoàn người đi lên trên lầu ba.

Tầng ba có hình tròn với chừng mười gian phòng.

Vọng Thiên các đối diện với Tú Xuân môn. Đứng ở trong các có thể thưởng thức cảnh sắc bên trong Tú Xuân môn.

Chu Tán và Tào Tuấn thấy đám người Tào Bằng đi vào liền đứng dậy ra đón:

- Sao giờ các người mới tới?

- Đại ca còn chưa tới thì vội cái gì?

- Đại ca nói mượn một chút mới tới, bảo chúng ta dùng cơm trước... Đây! Rượu và thức ăn đã dọn xong, mọi người ngồi đi.

Vừa nói, Chu Tán vừa nháy mắt với Tào Bằng.

Tào Bằng biết Tào Chân đã tới.

Y nói rằng sẽ mời Tào Hồng tới, như vậy cả hai đang ở trong một căn phòng nào đó ở chỗ này. Có điều thân phận của họ đặc biệt nên không tiện lộ diện công khai. Nên nhớ, ở đây không chỉ có mấy người Tào Bằng mà còn có Điển Mãn và Hứa Nghi. Hai người này đại diện cho một thế lực của quân Tào, nên Tào Hồng phải cẩn thận, không để cho người ta nắm được đằng chuôi.

Đối với việc làm của Tào Chân và Tào Bằng, Điển Mãn và Hứa Nghi cũng không biết.

Không phải cả hai muốn gạt họ mà sợ bọn họ lỡ miệng nói ra chuyện sòng bạc. Tào Chân và Tào Bằng cũng đều không tiện lộ diện, chỉ có Tào Hồng xuất hiện thì mới không có ai hoài nghi. Dù sao thì Tào Tháo cũng không đồng ý với việc này, nếu làm thái quá thì thậm chí có kết quả không tốt.

Đây cũng là ý của Tào Chân.

Còn Tào Bằng thì hoàn toàn tán thánh.

Kiểm tiền một cách khiêm tốn, còn mọi chuyện thì để cho người khác làm.

- Gần đây đại ca rất bí ẩn, cả ngày không hề thấy bóng dáng...chút nữa y tới đây cần phải phạt để lần sau xem còn dám tới mượn không.

Điền Mãn ngồi xuống rồi nói lầu bầu.

- Tụ họp hôm nay chỉ vì hai vị huynh trưởng sắp phải đi. Sau này huynh đệ chúng ta cần phải cố gắng nhiều mới được. Nhị ca! Tam ca! Hai người các người phải nhìn xem... Tứ ca đã trở thành Bắc Bộ úy rồi.

Tào Bằng nâng chén mời mọi người rồi uống cạn.

Nồng độ rượu những năm cuối thời Đông Hán cũng không mạnh lắm. Mầu rượu hơi đục, hơi giống với rượu vàng hậu thế. Việc chưng cất rượu còn chưa có, nên thứ gọi là rượu mạnh có lẽ chỉ hơn mười độ, nhưng ngấm lâu. Tào Bằng không quen uống rượu này, có điều nhập gia phải tùy tục nên đành phải uống. Thời điểm này con người còn chưa thích uống trà. Khi tiếp khách, mọi người thường lấy rượu thay nước. Có đôi khi có thể thay bằng chút nước canh nhưng phần lớn thứ đó là do nữ nhi dùng.

Cổ nén vị cay nơi cuống họng, Tào Bằng uống xong liền đặt bát xuống.

Điền Mãn nghi hoặc nói:

- Ngạn Tôn! Đang yên lành thế này tại sao lại tới Lạc Dương?

Ngạn Tôn là tên tự của Chu Tán. Lẽ ra với tuổi này còn chưa có nhưng vì y sắp xuất sĩ cho nên mới có tự.

Chu Tán cười nói:

- Cứ ở Hứa Đô mãi cũng không có gì để làm. Hiện giờ Tử Đan đã lên làm nha tướng, dưới trướng có cả ngàn binh mã, còn ta thì vẫn là kẻ vô tích sự. Năm trước thúc phụ Hạ Hầu còn có ý bảo ta tới nhưng do ta lười nên từ chối... Trải qua những chuyện vừa rồi, ta cũng cần phải tranh giành. Ta không so được với các người. Luận võ nghệ, thậm chí còn không bằng lão ngũ với a Phúc. Tương lai, thành tựu của các người chắc chắn còn hơn ta. Nếu ta không đi trước một bước thì có phải sau này sẽ bị các người vượt qua hay sao?

- Ta cũng nghĩ như vậy. - Tào Tuân ở bên cạnh tiếp lời.

Chu Tán và Tào Tuân không phải là những nhân vật nổi trội trong tiểu bát nghĩa.

Nhưng nguyên nhân thật sự thì chỉ có Tào Bằng biết.

Bọn họ cũng không phải là vì tương lai mà muốn đi trước mở đường.

Lạc Dương có Chu Tán, Trường An có Tào Tuân, cho dù Quan Trung cũng hỗn loạn như cũ thì sớm muộn gì cũng được dẹp yên. Trường An rộng tám trăm dặm vốn giàu có và đông đúc, lại là trung tâm của Quan trung. Tào Tuân tới sớm, đứng vững ở đó thì ngày sau sông bạc cũng có thể mở giống như ở Lạc Dương.

Tào Bằng lại nâng chén mời rượu Tào Tuân và Chu Tán.

Sau khi cả ba người uống hết, không khí bữa tiệc cũng sôi động hẳn lên.

Lúc đầu, Vương Mãi và Đặng Phạm còn có chút câu nệ, nhưng ngồi đây toàn là người quen, đồng thời tuổi cũng sần sần nhau. Sau khi uống ba chén rượu, bọn họ liền thoải mái uống rượu với Điền Mãn và Hứa Nghi. Lúc này, Chu Tán đứng dậy nhìn Tào Bằng gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Tào Bằng đứng lên rồi theo Chu Tán đi ra ngoài.

- Đại ca ở gian phòng thứ nhất nơi đầu Tây, đệ cứ tới đó.

Tào Bằng gật đầu rồi bước đi. Khi tới một gian phòng có tên là Phong Vũ đình thì hần dừng bước.

Phong Vũ đình cũng là nơi có cảnh đẹp nhất ở Hứa Đô, nằm ở phía tây. Nơi đây có một tảng đá. Có người nói, tảng đá đó có thể cảm nhận được khí âm dương. Nếu khi mưa xuống trên tảng đá xuất hiện những giọt nước giống như hạt châu. Còn lúc trời quang thì sẽ vô cùng khô ráo. Dân chúng địa phương rất tin vào chuyện tảng đá mà không có gì nghi ngờ. Ước chừng vào thời Hán Minh đế của Đông Hán đã xây dựng một ngôi đình tại nơi có tảng đá Phong Vũ rồi gọi tên là đình Phong Vũ. Đời sau, đình Phong Vũ được đổi tên thành miếu Trương Phi. Còn tảng đá Phong Vũ thì trong thời chiến loạn đã biến mất.

Tào Bằng gơ tay gõ cửa phòng.

Chỉ trong chốc lát cửa phòng mở ra, Tào Chân xuất hiện sau cánh cửa.

Tào Bằng mỉm cười với y rồi lách người đi vào. Bên ngoài Vọng Thiên các, trong lúc Tào Bằng đi vào, Chu Tấn liếc nhìn xung quanh rồi xoay người trở vào trong Vọng Thiên các.

Bên trong đình Phong Vũ, ngoại trừ Tào Chân ra còn có hai người.

Một người mặc một bộ hoa phục, khuôn mặt xương xương. Chỉ có điều cặp mắt y hơi dài, mũi cao thẳng sống mũi hơi lõm khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng.

- Thúc phục! Đây chính là Tào Bằng.

Nam tử mặc hoa phục vẫn cụp mí mắt, không hề lên tiếng, chỉ cầm ly rượu mà nhấp nháp.

Tào Chân cũng không để ý, chợt chỉ tay vào một nam tử mặc áo bố mà nói:

- A Phúc! Vị này chính là đại sư Sử A.

Sử A khoảng chừng ba, bốn mươi tuổi có nước da màu cổ đồng. Khuôn mặt y đen nháy, mày rậm mắt to. Khi đứng dậy cũng gần một mét bảy mươi, cánh tay dài, ngón tay cũng thon khiến cho người ta có cảm giác có lực.

Không giống như nam tử mặc hoa phục, Sử A khách khí đứng dậy, chấp tay cười nói:

- Sử A bái kiến Tào công tử. Hai chữ đại sư không dám nhận. Thật ra cái tên Tào đại sư như sấm bên tai Sử A. Chẳng biết lúc nào có thể làm phiền Tào công tử tới làm phiền Tào đại sư một lần.

Y là một kiếm khách nên coi kiếm như mạng sống. Chỉ có điều, một kẻ mặc áo bố cho dù có là thầy của Tào Phi thì cũng không có thể diện chứ đừng nói là có được một thanh kiếm tốt.

Tào Hồng đột nhiên nâng chén, đặt chén đứng dậy.

- Tử Đan! Người đang làm chuyện gì đây?

- Thúc phục có gì cứ nói.

- Chẳng phải người nói muốn mang phú quý tới cho ta, tại sao lại dẫn tới đây một tên nhóc con còn chưa dứt sữa mẹ thì có thể làm được chuyện gì... Ta đi thôi.

Hiển nhiên là Tào Hồng không coi Tào Bằng vào đâu.

Tào Chân vừa muốn ngăn lại thì bị Tào Bằng níu lấy cánh tay.

Hắn lấy một cái túi đặt lên mặt bàn.

- Sử đại sư! Đây là một thanh Kỳ Ô kiếm được chế tạo bằng Tây Vực kỳ ô, do cha ta làm ra. Lần này cha ta chế tạo Thiên Cương đao đã dùng rất nhiều Tây Vực kỳ ô. Số vật liệu còn lại thì chế tạo ra thanh kiếm này. Vốn ta định tặng cho Tào đại phu... Nếu Tào đại phu không có hứng thú thì thôi... Có câu anh hùng xứng với bảo kiếm, phần hồng tặng giai nhân. Thanh Kỳ Ô kiếm này xin Sử đại sư nhận cho.

- Kỳ Ô kiếm?

Sử A thốt lên rồi đứng dậy, mắt nhìn chăm chú vào cái túi gấm của Tào Bằng.

Tào Bằng dừng bước quay người nhìn Tào Bằng.

Ánh mắt y sáng quắc như hai thanh kiếm nhìn Tào Bằng chăm chú.

Tào Chân thì nuốt nước miếng, trông ngược đập thành thịch...

Tào Bằng từ từ mở cái túi ra thì thấy bên trong là một thanh kiếm dài năm thước màu đỏ sậm, tỏa ra hơi lạnh sắc bén.

- Kỳ Ô?

Trong tay Tào Bằng làm gì có Kỳ Ô. Hắn chỉ mượn cái tên đó dùng phương pháp quán cương để tạo ra binh khí mà thôi.

Có điều để rèn được thanh Kỳ Ô kiếm cũng mất chút công phu. Tào Bằng và Tào Chân sau khi chọn lựa Tào Hồng liền gửi thư cho Tào Cấp bảo ông chế tạo thanh bảo kiếm này. Thanh Kỳ Ô kiếm cũng mới được rèn xong vào năm ngày trước. Thanh kiếm cũng giống như Thiên Cương đao, trên sống kiếm có ghi ba chữ Kỳ Ô kiếm. Chỉ có điểm khác biệt đó là ở chỗ chặn và chuôi kiếm dùng vàng để tạo thành.

Cả cái chuôi kiếm và chặn tay nặng chừng năm cân, mất gần hai mươi lượng vàng để tạo ra.

Số vàng này không giống với vàng lưu thông trong chợ mà là vàng mười. Ánh mắt Tào Hồng sáng lên rồi híp lại, xoay người ngồi xuống.

- Thanh kiếm này thực sự tốt như vậy hay sao?

Sử A đi tới cầm lấy thanh bảo kiếm. Y suy nghĩ một chút rồi vung kiếm chặt đứt một góc bàn giống như chặt đứt một miếng đậu thì sắc mặt không giấu được sự vui mừng.

Sử A liên tục nói:

- Đúng là kiếm tốt.

Chỉ có điều y cảm thấy hơi xấu hổ vì Tào Hồng đã quay lại. Chẳng lẽ y lại tranh đoạt với Tào Hồng?

- Sử đại sư! Nếu mang thanh kiếm này ra chợ thì có giá bao nhiêu?

Sử A nói:

- Lúc trước có người nguyện lấy bốn vạn lượng vàng để đổi lấy Thiên Cương đao do Tào đại sư làm ra. ngày hôm nay cương đao không thể tình bằng tiền cho nên thanh Kỳ Ô kiếm này ta nghĩ cũng phải tới sáu vạn lượng. Hơn nữa, thần binh do Tào đại sư tạo ra ở chợ không thể có...

Ánh mắt của Tào Hồng lại càng sáng hơn.

Sử A đột nhiên phản ứng, xoay người nói với Tào Hồng:

- Tử Liêm! Xin bán cho ta thanh kiếm này.

- Cái này...

Tào Hồng nhìn Tào Bằng rồi đột nhiên hỏi:

- Nhóc con. Thoáng nhìn thì ta đã coi thường người.

Tào Bằng mỉm cười, lấy trong hộp gấm ra một quyển sách.

- Tào đại phu! Tất cả suy nghĩ của ta đều ghi ở trong này. Nếu ngài có hứng thú thì không ngại lấy ra xem. Chuyện khác không dám nói, nhưng ta có thể cam đoan nếu mở sòng bạc như vậy thì ngày kiếm cả đấu vàng.

- Cái gì?

Ánh mắt Tào Hồng mở to, khóe miệng tạo thành một đường cong.

- Nhóc con! Người không sợ sau khi ta xem xong sẽ bỏ mặc người sao?

Lúc này, Sử A và Tào Chân đều gần như nín thở nhìn hai người Tào Bằng và Tào Hồng.

Tào Bằng cười nói:

- Quân tử yêu tài trong tay có đao, còn tiểu nhân tham tài trong tay vô đao. Còn để xem Tào đại phu nguyện làm quân tử hay tiểu nhân.

Một câu nói đó đã đánh trúng vào điểm quan trọng nhất.

Tào Chân vội vàng mở miệng:

- A Phúc! Không được vô lễ với thúc phụ như vậy.

Tào Hồng không hề tức giận nhếch mép:

- Quân tử thì sao mà tiểu nhân thì sao?

- Người ta có câu cửa miệng: Quân tử chính trực, tiểu nhân ưu tư. Tào đại phu nguyên là quân tử thì của cải trong thiên hạ sẽ ùn ùn kéo về. Còn nếu là tiểu nhân... Ha ha! Trên đời không chỉ có một mình Mãn Bá Ninh.

Câu đó của Tào Bằng đã nói rõ: Nếu người quân tử, chúng ta hợp tác thì ta còn có rất nhiều phương pháp kiếm tiền. Nhưng nếu người là tiểu nhân vất bỏ ta thì ta không sao cả, chỉ cần tìm lấy phương pháp khác. Nhưng người sẽ không có được những phương pháp đó.

Ngày xưa Tào Hồng yêu tiền, dung túng gia nô, tân khách làm bậy bị Mãn Sủng làm cho á khẩu không trả lời được.

Người muốn quang minh chính đại kiếm tiền hay là suốt ngày lo ngay ngáy?

Tào Chân cũng không ngờ Tào Bằng lại nói sắc bén như vậy. Y hiểu rõ ràng vị thúc phụ của mình cũng là người có lòng dạ hẹp hòi vì thế mà cảm thấy lo lắng cho Tào Bằng.

Tào Hồng nhìn Tào Bằng chăm chú một lúc rồi cất tiếng cười to.

- Nhóc con rất có dũng khí.

- Bởi vì tiểu tử cũng nghĩ tới tiền thì gần như phát điên cho nên mới mạo muội như vậy.

Nụ cười của Tào Hồng đột nhiên hé dần, sự lạnh lùng trên khuôn mặt hoàn toàn không còn. Y cười tới mức hai má nở đồng tiền, giống như hoa cúc nở vào mùa thu.

- Nói vậy chúng ta có thể hợp tác một chút.

Dứt lời, Tào Hồng đứng dậy đi tới trước chỗ Tào Bằng rồi cầm lấy tập giấy kia.

- Sử A! Cho người mười ngày, chuẩn bị sáu vạn lượng vàng mang đến phủ cho ta...nếu không thì thanh Kỳ Ô kiếm này trả lại cho ta.

- A!

Tào Bằng vội vàng đứng dậy nói:

- Chúc mừng Sử đại sư.

Tào Hồng yêu tiền có thể nói là tới mức mờ mắt.

Trong nhà y vô cùng giàu có, gần như có thể nói là vắt cổ chày ra nước.

Áo giáp trên người, binh khí trong tay và chiến mã đều không phải do y bỏ tiền mua. Áo giáp là chiến lợi phẩm, binh khí là người khác đưa. Ngay cả con ngựa của y cũng là sau trận chiến Lạc Dương, y hộ tống Tào Tháo trở về Bộc Dương được Tào Tháo ban cho.

Đối với những gì Tào Bằng biết về y thì bỏ ra một đồng cũng làm cho y đau lòng. Đối với một người như vậy thì cho dù thế nào cũng không được yếu thế.

Nếu người càng yếu thế thì y lại càng lấn lướt.

- Tử Đan! Ta đi về trước. Chuyện này ta cần phải về cân nhắc mới được.

Tào Hồng dứt lời, rồi đi thẳng ra ngoài.

Tào Chân nhìn theo bóng lưng của y mà chỉ biết cười khổ.

- A Phúc! Đệ thấy việc này...

- Đại ca! Huynh không phải lo. Tào đại phu chẳng phải đã đồng ý rồi hay sao?

- Nhưng người nói...

Sử A đột nhiên xen vào:

- Người như Tử Liêm luôn như vậy. Y không bao giờ cho người ta một câu khẳng định đầy thuyết phục. Nếu nói cân nhắc thì đã đồng ý rồi. Nếu không thì y cũng chẳng lấy thanh Kỳ Ô kiếm của Tào đại sư. Như thế cũng tốt, chúng ta coi như là đã thành công.

Sử A có tiền nhưng kiếm tốt lại khó kiếm. Sáu vạn lượng vàng mua lấy một thanh bảo kiếm đối với Sử A cũng không phải là chuyện khó.

Đồ tử đồ tôn của y rất nhiều, với đủ mọi loại hạng người. Nếu y muốn có được sáu vạn lượng vàng thì cũng không phải là việc khó...

Mặc dù Tào Chân là cháu của Tào Hồng nhưng nói về việc hiểu y thì đúng là kém hơn Sử A. Gã suy nghĩ một chút mà không cười nổi.

- Cứ tưởng phải mất nhiều công sức, không ngờ lại có thể giải quyết đơn giản như vậy... A Phúc! Thoạt nhìn người hiểu thức phụ hơn ta nhiều.

“Không phải ta hiểu Tào Hồng mà là ta biết những người đó thích ý tưởng thiết thực.”

Chẳng phải là Tào Hồng không thèm để ý tới Tào Bằng đó sao? Nói toạc ra y cũng chẳng biết Tào Bằng bao nhiêu tuổi. Nếu thật sự không muốn làm thì y cũng không tới đây. Sở dĩ lúc đầu còn đắn đo thực ra là muốn kiếm được một chút lợi ích từ người Tào Bằng.

Dù sao thì Tào Bằng cũng là một kẻ áo vải mà lại chiếm hai phần lợi nhuận.

Nếu Tào Hồng không có ý nghĩ đó thì đúng là lạ.

Ba người nói chuyện một lát rồi Tào Bằng nói suy nghĩ trong lòng cho Sử A.

Sử A cũng không thắc mắc mà đồng ý. Sau đó y sẽ trở về gọi con cháu của mình tới Lạc Dương. Nói chuyện một lúc, Sử A liền cáo từ.

Tào Bằng và Tào Chân ngồi ở Phong Vũ đình một chút, nói chuyện với nhau.

- Chúng ta đi như vậy mà chưa quay về không chừng mấy người nhị ca đã nổi nóng lên rồi.

Tào Chân gật đầu cùng với Tào Bằng đứng dậy đi ra khỏi Phong Vũ đình. Đúng lúc này từ trong căn phòng đối diện có vài người đi ra. Trong đó có một người bắt cấn va chạm với Tào Chân.

biglove

103. Chương 100.1: Trách Nhiệm Của Túc Vệ.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 100.1: Trách nhiệm của túc vệ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Thể trạng của Tào Chân chẳng khác nào một con trâu. Đối phương hơi sau nên bị ngã ra đất. Đám đồng bọn của y nhanh chóng tới đỡ dậy.

- Mất người mù hay sao?

Một tên văn sĩ há miệng ra mắng.

Tào Chân nghe vậy thì nổi giận:

- Người chửi ai?

- Chửi người... Đi đường không có mắt chẳng phải là mù thì là gì?

Tào Chân cũng là một người ngang ngược, nghe đối phương nói vậy thì làm sao có thể nhịn nổi. Y không nói hai lời bước tới túm lấy cổ áo đối phương.

- Trọng Lễ không được vô lễ. Không nhanh tới xin lỗi?

Người bị va phải lúc này đã đứng vững liền mở miệng quát bảo.

Tào Bằng cũng tới kéo Tào Chân lại.

- Hai vị công tử xin đừng có để ý. Vị bằng hữu của ta uống nhiều rượu nên ăn nói có phần xúc phạm, xin hai vị công tử lượng thứ.

Người nọ ước chừng ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, cử chỉ văn nhã, có chút phong độ.

Mà nghe âm thanh của y thì không phải là người Hứa Đô, cũng không phải giọng Dự Châu, rất nhẹ, rất mềm. Có điều, âm thanh của y có chút gì đó quái dị.

Tào Chân trợn mắt nhìn đối phương rồi buông tay ra.

Y vừa mới từ trong nhà lao ra cho nên cũng không muốn gây chuyện. Nếu đối phương ăn nói mềm mỏng y cũng không muốn làm quá.

Tào Chân hừ một tiếng rồi xoay người cùng Tào Bằng bỏ đi.

Tào Bằng và người thanh niên kia cười cười, chấp tay, sau đó cũng xoay người đi.

- Trọng Lễ! Người làm cái gì vậy?

Tào Bằng chợt nghe thấy loáng thoáng tiếng người thanh niên kia trách mắng:

- Nơi này không phải là Hạ Bì. Chúng ta được sự ủy thác của Ôn Hầu tới đây làm sao có thể hành động theo cảm tính?

“Hạ Bì? Ôn Hầu?”

Tào Bằng giật nảy người, bỗng nhiên dừng lại mà nhìn về phía mấy người đó.

“Bọn họ là người của Lã Bố?”

- A Phúc có chuyện gì vậy? Tại sao lại ngậy người ra đó?

- Những người này dường như không phải tầm thường...

Tào Chân cũng gật đầu:

- Võ nghệ của tên kia không hề kém. Vừa rồi khi ta túm cổ áo y, y liền phản ứng lại. Có điều nếu đánh nhau thật thì chưa chắc đã biết ai hơn hai... A! Hình như là giọng Từ Châu. Lại thật, tại sao người Từ Châu lại lên được tầng ba?

Thanh danh của Lã Bố cũng không tốt lắm. Người của y theo lý thì không được lên lầu ba. Mà đối phương rõ ràng là vừa mới ăn uống xong, chẳng lẽ là người của dòng họ lớn nào đó? Gia tộc quyền thế ở Từ Châu cũng rất nhiều, nhưng Tào Bằng không biết nhiều lắm.

Tào Bằng nói:

- Vị văn sĩ kia hình như là người cầm đầu. Nhìn hành động và lời nói của y có thể thấy không tầm thường.

- Chuyện đó có đáng gì? - Tào Chân mỉm cười:

- Nếu muốn biết lai lịch của họ thì cứ tìm người tới đây nghe ngóng là biết được ngay.

Trở lại Vọng Thiên các, Diển Mãn và Hứa Nghi vừa mới thấy Tào Chân liền lập tức đứng dậy.

Hai tên mỗi người kẹp một cánh tay Tào Chân, không nói tiếng nào bắt y uống ba chén rượu lớn mới bỏ qua.

Nhân lúc đó, Tào Bằng nói nhỏ vào tai Tào Tuân mấy câu. Tào Tuân lặng đi một chút rồi gật gù đầu, đứng dậy ra khỏi Vọng Thiên các.

- Hai tên các người... - Tào Chân bị ép không làm sao được. Thấy hai người Điển Mãn và Hứa Nghi cười ha hả, y bắt đắc dĩ mắng:

- Còn hai ngày nữa, Điển Trung Lang và Hứa hiệu úy sẽ so võ. Nếu cả hai biết hai người các đây với nhau chẳng phải là tức lắm sao?

Hứa Nghi liên tục lắc cái đầu to mà cười nói:

- Cha đệ nói, mình và Điển trung lang là chuyện của người lớn, không liên quan tới chúng ta. Cho dù có thể nào thì cha đệ cũng không nổi nóng. Còn Điển Trung lang cũng vậy. Lúc trước ngài cũng nói với a Mãn rằng không cần phải lạnh tình huynh đệ.

Tào Chân trầm mặc một lúc rồi thở dài một tiếng.

- Hứa hiệu úy và Điển trung lang đúng là đại trượng phu.

- Có điều, A Phúc! Người thành thật khai báo xem người giao cho Điển trung lang binh pháp gì đó có phải là cần quấy hay không?

Tào Bằng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hứa Nghi rồi nói:

- Nhị ca! Sao lại nói vậy?

- Cả ngày chỉ thấy đi lại mà không thao diễn trận pháp thì làm sao có thể thắng được quân Hồ Vệ của nhà ta?

Hứa Nghi hơi say nên nói chuyện cũng lấp bắp.

- Hồ Vệ rất lợi hại phải không? - Lập tức Điển Mãn cảm thấy không vui:

- Cha ta gọi cái này là...gọi cái này là... Người không hiểu không được nói bừa. Làm sao mà a Phúc có thể hại cha đệ được? A Phúc người nói xem lần này cha ta có thể thắng hay không?

Điển Mãn nhìn Tào Bằng với ánh mắt trông đợi.

Tào Chân cũng nổi lòng hiếu kỳ mà nhìn Tào Bằng.

Người này đúng thật là...

Có điều lúc này, Tào Bằng lại đứng ở bên Điển Mãn mà cười cười nói:

- Nhị ca! Huynh có nghe tới một câu nói không?

- Câu gì?

- Khai bút thành tâm.

Hứa Nghi ngăn người, còn Tào Chân thì trầm ngâm.

- Đệ biết Hồ vệ của Hứa thúc phụ dũng mãnh. Ta cũng đã thấy Hứa thúc phụ thao diễn. Nhưng ta thấy có một chuyện Hứa thúc phụ lại không hiểu được.

- Điều gì?

- Quân Hồ Vệ có tác dụng gì?

Hứa Nghi nhăn mày mở miệng định đáp thì Tào Bằng khoát tay ngăn Hứa Nghi lại:

- Nhị ca! Huynh nghe đệ nói xong đã. Đệ thấy Hứa thúc phụ không hiểu rõ vị trí của mình. Thế nào là túc vệ? Tất cả đều phải tập trung bảo vệ Tào công là chính, cho dù bản thân có chết cũng không để cho chủ công bị thương. Túc vệ không phải là để tranh đấu, xung phong giết địch. Điển Trung lang hiểu được điều đó cho nên mới thao diễn trận hình. Có lẽ huynh thấy việc đó không có tác dụng nhưng khi vào trong chiến trận, đệ cam đoan cho dù quân Hồ Vệ có dũng mãnh tới mấy cũng đừng mong xông vào đội hình của quân Hồ Bôn.

Điều Tào Bằng nói khiến cho Hứa Nghi á khẩu không nói được câu nào. Còn trong mắt Tào Chân thì lóe lên một tia sáng.

- A Phúc! Nói vậy chẳng phải có nghĩa Túc Vệ không được xông lên trước?

- Cũng không phải như vậy. - Tào Bằng nhấp một ngụm rượu:

- Túc vệ xông lên là khi Tào công hết sức an toàn, không hề có tình huống gì bất trắc. Còn nếu không chú ý tới sự an toàn của Tào công, chỉ lo tranh đấu với đối phương thì với binh mã bình thường có gì khác nhau? Túc Vệ không phải để tranh thủ tìm chiến công để kiếm lấy vinh quang mà là thủ hộ để tìm lấy vinh quang. Trong trường hợp Tào Công an toàn, không có điều gì thì mới xông lên. Tới lúc đó cả hai mới không có gì xung đột.

Không phải là tấn công để tìm vinh quang mà thủ hộ để lấy vinh quang.

Vọng Thiên các đột nhiên yên lặng không hề có lấy một tiếng động. Tất cả mọi người đều trầm tư.

Từ trước tới giờ, việc Hồ Bôn luôn giành đánh trước đã trở thành tập tục. Tuy rằng sau đó lại lấy Hồ Bôn để thu vệ nhưng chưa từng có người nào làm rõ cái chức trách đó lên như vậy.

Trong suy nghĩ của Tào Bằng thì Hồ Bôn chẳng khác nào cục Cảnh vệ quốc gia. Bọn họ không cần phải tranh thủ tìm kiếm vinh quang mà hòa mình vào đó.

Vào lúc này, Tào Chân đột nhiên thấy được bản thân như hiểu được một điều gì đó.

Cái điều này hoàn toàn hợp với câu “vinh dự là sứ mệnh của ta. ”

Tào Tuấn từ bên ngoài đi vào, thấy mọi người trầm tư thì lặng đi một chút rồi trở lại bình thường.

Y nói nhỏ vào tai Tào Bằng một hai câu rồi trở lại ngồi bên Chu Tấn.

- Đại ca! Đỗ Tập là ai?

- Đỗ Tập? - Tào Chân nghi ngờ nói:

- Đệ nói là Đỗ Tử Tự sao?

Tào Bằng cũng không biết Đỗ tử tự là ai. Nhưng nhìn nét mặt của Tào Chân thì dường như đó là một nhân vật khó lường. Vì vậy mà hắn quay sang nhìn Tào Tuấn thì nhận được cái gật đầu.

- Đỗ Tử Tự là người Định Lăng ở Dĩnh Xuyên, cũng là danh sĩ Dĩnh Xuyên. Tầng tổ phụ Đỗ An và tổ phụ Đỗ Căn của y đều là người có danh vọng cùng với chức vụ cao trong triều đình. Khi xảy ra loạn Thái Bình, y tới Kinh Châu. Lúc đó, Lưu Cảnh Thẳng thủ Kinh Tương đối với y vô cùng kính trọng. Năm trước, chủ công đón bệ hạ ở Lạc Dương, Đỗ Tập liền trở về quê nhà, được bổ nhiệm là huyện lệnh Tây Ngạc. Lúc đó, Tây Ngạc hơi hỗn loạn, trộm cướp triền miên. Đỗ Tập có can đảm, mặc giáp cầm thương xuất binh chém mấy trăm tên cường đạo. Sau đó cường đạo phá thành, người đó thu nạp dân chúng, nhưng không hề có một ai theo giặc.

- A!

Tào Chân lại nói tiếp:

- Lần này chủ công để cho Chung Nguyên thường làm Tư Lệ hiệu úy. Chung Nguyên Thường chọn Đỗ Tập là Nghị Lang tham quân đi cùng với Quan trung.

- Đỗ Tập không phải là người đơn giản.

- Tất nhiên là không hề đơn giản... Đúng rồi, đang yên lành nhắc tới y làm gì?

Tào Bằng nói:

- Mấy người chúng ta vừa mới va chạm chính là khách của Đỗ Tập. Căn phòng đó cũng là do Đỗ Tập đặt.

Tào Chân nhú mày, nhỏ giọng nói:

- Nói như vậy thì những người đó tới đây chắc là có chuyện.

Chu Tấn liền tiếp lời:

- Đỗ Tập là một người kiêu ngạo, chỉ trọng người có phẩm đức cao. Hơn nữa, y hết sức coi trọng dòng dõi, nếu không phải là quý nhân thì y không hề ra mặt sắp xếp. Người cũng biết, tầng ba của lầu Dục Tú không phải là một nơi có thể đi lên dễ dàng.

Điển Mãn và Hứa Nghi lúc này đã chuenh choáng.

Còn Vương Mãi và Đặng Phạm thì khó chen miệng vào nên chỉ biết nhìn Tào Bằng và Tào Chân.

Tào Chân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi! Vốn chỉ là sự hiểu lầm, chúng ta không nên để ý... Giọng Từ Châu à? Để ta hỏi thăm thêm một chút.

Y có thể thấy được Tào Bằng rất hứng thú với mấy người đó vì vậy liền có ý định để ý tới.

Tào Bằng cũng nói:

- Đúng vậy. Dù sao thì chuyện này cũng không quan hệ tới chúng ta. Hôm nay chúng ta đưa tiễn Tứ ca và lục ca, không nên nói chuyện mất hứng. Tứ ca! Lục ca! Hai người tới Lạc Dương và Trường An, đệ chúng hai huynh phát triển được kế hoạch lớn, làm nổi danh bát nghị chúng ta. Đệ xin mời hai huynh một ly.

Đám người Tào Chân cũng đều nâng ly lên.

Chu Tán và Tào Tuân cũng nở nụ cười, không từ chối bất cứ người nào.

biglove

104. Chương 100.2: Trách Nhiệm Của Túc Vệ.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 100.2: Trách nhiệm của túc vệ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bữa tiệc đó diễn ra tới tận giờ Tuất mới chấm dứt. Lúc này, cửa thành Hứa Đô đã đóng. Tào Bằng liền dẫn Vương Mãi và Đặng Phạm theo Điển Mãn về phủ Hồ Bôn.

Tối nay Điển Vi thay phiên cho nên không có trong phủ. Cả bốn người đều đã uống nhiều nên sau khi vào phòng liền nhào lên giường mà ngủ.

Trong lòng Tào Bằng có chuyện cho nên chưa ngủ được ngay mà cứ nằm trằn trọc trên giường.

Hắn mặc quần áo rồi ra khỏi phòng đi dạo trong hoa viên của phủ Hồ Bôn.

Ánh trăng sáng chiếu xuống sân khiến cho khắp nơi như dát thêm một tấm lụa mỏng. Thi thoảng lại có tiếng chim đêm kêu càng làm tăng thêm sự yên tĩnh.

Tào Bằng trầm tư đi vào trong đình.

Hắn thật sự không nhớ rõ năm Kiến An thứ hai có chuyện gì xảy ra.

Cho dù Tào Bằng có đọc Tam quốc diễn nghĩa thì cũng không thể nhớ được cái năm này có chuyện gì.

Theo lý mà nói thì Lã Bố và Tào Tháo đang đối đầu với nhau nên không thể có chuyện gì liên quan.

Tại sao lại có người ở Từ Châu tới đây... Không biết là có chuyện gì?

Đúng rồi! Lã Bố chết vào năm nào?

Nhất thời, trong đầu Tào Bằng xuất hiện một đoạn trống.

Trận chiến Quan Độ... Trận chiến Quan Độ!

Trong ký ức của hắn thì trận chiến Quan Độ diễn ra vào năm Kiến An thứ năm. Mà Lã Bố chết trong trận chiến đó.

Như vậy có thể nói Lã Bố nhiều lắm là còn sống được hai năm nữa. Không đúng! Lã Bố không phải chết vào năm Kiến An thứ năm. Bởi vì trong thời gian đó còn diễn ra rất nhiều chuyện.

Trong số đó có cả chuyện Quan nhị ca đi theo Tào Tháo một khoảng thời gian rồi sau đó mới có chém Nhan Lương, giết Văn Sứ, cưới ngựa ngàn dặm đi tìm Lưu Bị.

Nếu như vậy thì Lã Bố chết vào năm Kiến An thứ ba, hoặc là sớm hơn?

Tào Bằng càng nghĩ càng loạn.

Những tin tức liên tục xuất hiện trong đầu khiến cho hắn cảm thấy bối rối. Nhưng đột nhiên, Tào Bằng thấy có cái gì đang cản gấu quần của mình. Hắn cúi đầu xuống thì thấy một con thỏ trắng chẳng biết ở đâu chạy tới đang ngồi xổm dưới chân.

“Trong phủ Điển Vi lại có thỏ?”

Tào Bằng cúi đầu, ôm lấy con thỏ lên.

“Không thể có chuyện này...” Điển Vi và Điển Mãn không phải là người có tình yêu. Nếu nói bọn họ ăn thỏ thì Tào Bằng còn tin, nhưng bảo nuôi thì có đánh chết hắn cũng không tin. Hơn nữa, cái loại sinh vật như thỏ cũng chỉ có các cô gái mới thích nuôi.

Nhưng trong phủ Hồ Bôn hầu như toàn là thanh niên.

Lúc trước, Tào Tháo từng đưa tới cho Điển Vi hơn hai mươi tỳ nữ nhưng y cảm thấy rắc rối vì vậy mà đẩy hết tới Ô Bảo, không để ở trong phủ.

“Vậy con thỏ này ở đâu ra?”

Tào Bằng còn đang thắc mắc thì nghe thấy từ xa vọng tới tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Từ khi tiến vào giai đoạn Dịch Cốt, thính lực của Tào Bằng tăng lên rất nhiều.

Hắn vội vàng tránh ra phía sau đình rồi nhìn theo hướng bước chân thì chỉ thấy dưới ánh trăng có một cái bóng mờ mờ lung lung. Khi cái bóng tới gần, Tào Bằng thấy đó là một người con gái.

Nhìn tuổi nàng thì ước chừng mười hai, mười ba tuổi, cao hơn những người cùng lứa một chút. Nàng mặc một cái váy dài màu vàng, tóc búi lên cao.

- Bạch Bạch! Bạch Bạch

Người con gái gọi nhỏ, dường như cố gắng kìm chế âm thanh của mình.

Dưới ánh trăng sáng, Tào Bằng có thể thấy rõ nàng cũng là một mỹ nhân với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. Đôi mắt nàng trong vắt như làn nước mùa thu với hai má lúm đồng tiền trên má.

Đôi môi anh đào cộng với cái mũi thanh tú khiến cho cả khuôn mặt nhìn vô cùng hòa hợp.

Vào lúc này, dường như nàng đang sốt ruột liên tục gọi.

Tào Bằng cúi đầu nhìn con thỏ bạch trong lòng.

- Ôi chào!

Khi Tào Bằng bước ra từ sau đình, người con gái hoảng sợ như một con thỏ sợ hãi, vội vàng lùi lại hai bước mà nhìn Tào Bằng với ánh mắt cảnh giác.

Lúc này, Tào Bằng đã lớn hơn rất nhiều, hơn nữa thể hình so với trước kia cũng khỏe mạnh hơn.

Hắn ôm con thỏ, thấy cô gái cảnh giác như vậy thì nở nụ cười thân thiện.

- Con vật này là của người sao?

Hắn cố gắng nói một cách dịu dàng, nhưng có thể thấy được người con gái đang rất sợ. Nàng gật đầu giống như một con gà đang mổ thóc.

Mà cô gái cũng không trả lời, có điều trong đôi mắt lại ầng ậng nước nhìn Tào Bằng như đang cầu xin hắn trả lại con thỏ cho mình.

- Đây! Của người.

Thấy cô gái cảnh giác như vậy, Tào Bằng cũng biết không hỏi được gì liền thả con thỏ xuống đất.

- Bạch Bạch! Mau tới đây.

Thiếu nữ lên tiếng gọi. Con thỏ liền lập tức chạy tới chỗ nàng.

- Người tên là gì? Tại sao lại tới đây?

Tào Bằng thấy cô gái ôm con thỏ mới mở miệng hỏi.

Nào ngờ cô bé cũng không trả lời, ôm con thỏ nhanh chân bước đi.

- Này!

Tào Bằng bước vội thêm mấy bước, rồi cất tiếng gọi, nhưng cô bé càng chạy nhanh hơn.

- Cần thận kéo ngã.

Tào Bằng dừng lại rồi cười khổ. Trong lòng hắn thầm nhủ “nhìn mình đáng sợ như vậy hay sao?”

- Dù sao thì cũng cảm ơn người không ăn Bạch Bạch.

Cô bé đột nhiên dừng bước, nói một câu cảm ơn với Tào Bằng rồi bước đi.

Tào Bằng nghe vậy mà sửng sốt. Hắn dường như hiểu ra, cô bé có lẽ là sợ cha con nhà họ Điền... Chẳng lẽ hai người đó từng ăn thỏ?

Khi hắn ngẩng đầu lên thì bóng người con gái đã biến mất trong bóng đêm.

Tào Bằng cũng không đuổi theo, bởi vì đi xa hơn là ở bên trong của nhà họ Điền. Có trời mới biết Điền Vi có giấu gì ở đó hay không?

Mặc dù Tào Bằng rất quen thuộc với nhà họ Điền nhưng có nhiều chỗ vẫn có quy định của nó. Nếu hắn đi cùng với Điền Mãn thì không sao nhưng hiện tại lại chỉ có một mình mà đi vào bên trong đó, nếu để người khác biết thì không tốt lắm... Chẳng lẽ là người thân của Điền Vi tới đây?

Sau chuyện đó, Tào Bằng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nếu không biết thì cũng đừng suy nghĩ...tới khi nào hiểu rõ thì nói sau.

Vì vậy mà Tào Bằng xoay người đi về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Điền Mãn liền chạy đến tìm Tào Bằng để luyện công.

Do tối hôm qua hắn ngủ không ngon giấc cho nên bây giờ vừa ngáp vừa thay đổi quần áo còn miệng thì nói:

- Tam ca! Nhà người có nữ quyến tới đây?

Điền Mãn sửng sốt:

- Nhà ta lấy đâu ra nữ quyến?

- Ngày hôm qua ta thấy rõ ở phía sau nhà người có con gái...

Điền Mãn giật mình:

- A Phúc! Người không được nói lung tung. Nếu như mẹ ta mà biết thì cha ta sẽ khổ đấy.

“A!... Điền Vi sợ bà xã?”

Bình thường, Tào Bằng rất ít khi nghe Điền Vi nhắc tới bà xã của mình.

Hơn nữa, hắn ở Hứa Đô lâu như vậy cũng không hề nhìn thấy bà xã của Điển Vi.

Điển phu nhân không biết nhìn như thế nào? Tính tình ra sao?

Điều này Tào Bằng rất thắc mắc. Hôm nay đột nhiên nghe Điển Mãn nhắc tới, Tào Bằng như hiểu được tại sao Điển Vi không chịu đón bà xã tới đây.

- Nhưng đúng là ta có nhìn thấy một người con gái.

- Người hoa mắt rồi... - Điển Mãn nói:

- Trong nhà ta không có nữ nhân. Người không biết là lúc trước chủ công cho cha ta nhiều tỳ nữ như vậy mà cha ta không đồng ý, đưa hết tới Ô bảo hay sao? Chắc chắn là người bị hoa mắt. Hơn nữa ở phía sau cũng không có người.

- Ta không tin.

Điển Mãn tức giận lôi Tào Bằng đi ra phía sau.

Ở đây có một cái chính đường và mấy chục căn phòng. Vừa bước chân vào khu phía sau, Tào Bằng biết Điển Mãn không nói dối. Bởi vì trong khu này hoàn toàn vắng lặng, cơ bản không hề cảm nhận được chút bóng người ở. Nếu có người ở đây thì không thể có không khí như thế này được.

Mặc dù nơi này rất sạch sẽ nhưng có người ở hay không chỉ cần liếc mắt là có thể thấy.

Đột nhiên Tào Bằng rung mình, chẳng lẽ tối hôm qua hắn gặp quỷ?

Kiếp trước Tào Bằng là một người theo thuyết vô thần. Hắn không tin trên đời này có quỷ thần...

Hiện tại, hắn còn xuyên thời gian, rồi biến thành một người khác. Cái chuyện hoang đường như thế này nếu là ở kiếp trước thì còn lâu hắn mới tin.

Nhưng hiện giờ sự thực lại đang diễn ra trước mắt thì ai dám nói trên đời này không có quỷ thần?

Nếu không có quỷ thần thì chuyện của hắn nên giải thích như thế nào?

Khổng Phu tử đã từng nói việc quỷ thần không phải là chuyện mà người tục có thể bàn luận. Điều đó có phải là Khổng Phu tử cũng cho rằng trên đời này có quỷ thần hay sao?

- A Mãn! Người đi tìm thuật sĩ mà làm phép đi.

Điển Mãn cảm thấy thắc mắc:

- Tại sao?

- Nơi này lạnh quá. Người cũng biết quá lạnh dễ sinh chuyện. Người mời pháp sư tới làm phép cầu bình an đi.

Vừa nói, hắn liền xoay người để đi ra.

Khu phía sau này đúng là quái dị. Vốn Tào Bằng cũng không sợ hãi nhưng cái suy nghĩ về người con gái kia vẫn xuất hiện trong đầu khiến cho hắn cảm thấy sởn gai ốc. Nhưng đúng lúc hắn xoay người thì đột nhiên dừng lại.

- A Phúc! Có chuyện gì vậy?

- Tại sao ở đây lại có cánh cửa?

Tào Bằng nhìn vào góc sân không chớp mắt mà hỏi.

Điển Mãn nở nụ cười:

- Bên kia là nơi ở của Chủ công. Sau khi tới Hứa Đô, chủ công nói với cha ta mở ở đây một cánh cửa để tiện cho việc qua lại. Người cũng biết chủ công rất tin tưởng cha ta. Trước kia ở Duyệt Châu, ngài thường kéo cha ta uống rượu. Vì vậy mà mở cửa ở đây tiện cho việc đi lại.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì trở nên đắm chiêu...

- A Mẫn! Huỳnh thích ăn thỏ đúng không?

Diễn Mẫn ngẩn người:

- Sao ngươi biết? Nếu ngươi không nói thì đúng là ta không nhớ. Lâu rồi ta chưa được ăn thịt thỏ.

- Sau này đừng có ăn thỏ nữa.

- Tại sao?

- Ăn nhiều tới lúc con thỏ nó về tính sổ với ngươi.

Tào Bằng quay đầu bước đi. Trong lòng hắn ít nhiều đã hiểu cô bé kia có thể là người nhà của Tào Tháo hoặc là tỳ nữ trong phủ.

Không đúng, nhìn cách ăn mặc của cô thì không phải là tỳ nữ mà nhất định là gia quyến của Tào Tháo.

Còn Diễn Mẫn nghe thấy vậy thì rùng mình.

- A Phúc! Chờ ta với.

Gã vội vàng đuổi theo Tào Bằng rồi nhẹ giọng hỏi:

- Có thỏ tinh thật không?

biglove

105. Chương 101.1: Ác Lai Đấu Hổ Diên (1)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 101.1: Ác Lai đấu Hổ diên (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trận đấu giữa Hổ Bôn và Hổ Vệ càng lúc càng tới gần.

Trên khắp các nẻo đường của Hứa Đô lúc này cũng đều bàn tán về trận đấu đó.

Diễn Vi và Hứa Chữ đều có thể nói là hổ tướng. Một người có tên Ác Lai còn một người được gọi là Hổ Diên. Hơn nữa, cả hai đều là người được Tào Tháo tin tưởng.

Trận chiến này sẽ quyết định ra ai là người số một trong đám cận vệ vì vậy mà thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có người nói Hổ Bôn vô địch.

Có người lại cho rằng Hổ Vệ dũng mãnh.

Tóm lại tất cả mọi việc đều khiến cho trận tranh giành này thêm hứng thú.

Đồng thời Tào Tháo còn tuyên bố sau khi luận võ sẽ có thưởng. Nhưng thưởng gì thì y không nói rõ khiến cho mọi người lại càng thêm tò mò.

Ngày mùng mười tháng bảy là ngày diễn võ.

Mới sáng sớm, Tào Bằng đã tới bên ngoài Tây Uyển.

- A Phúc!

Từ xa, hắn thấy Tào Chân mặc trang phục nhưng đang vẫy mình.

Tào Bằng vội vàng lên tiếng rồi thúc ngựa tới chào Tào Chân.

- A Phúc! Ta đã tìm hiểu được.

- Tìm hiểu được cái gì?

- Đám người ở lầu Dục Tú đó là sứ giả của Lã Bố. Đệ có còn nhớ cái người húc phải ta bị ngã không? Y chính là Trần Nguyên Long.

Tại dịch quán ở Hứa Đô.

Trần Đăng nằm trên giường mãi cho tới khi ánh sáng mặt trời lên cao mà vẫn chưa thềm dậy.

- Nguyên Long! Ngày hôm nay chúng ta làm gì?

Một nam tử ăn mặc kiêu văn sĩ đẩy cửa đi vào phòng. Trần Đăng quay lưng về phía cửa phòng hơi nhúu mày rồi từ từ ngồi dậy.

- Hôm nay chỉ nghỉ tại dịch quán, không có chỗ để đi.

- Việc Ôn Hầu nhờ... - Nam tử kia vội vàng nói:

- Hai chúng ta tới Hứa Đô bao nhiêu ngày mà vẫn chưa thể gặp Tào công. Ngày đó người và Ôn Hầu có nói kết thân với Tào công, từ chối hôn ước với Viên Công Lộ. Nhưng hiện tại Tào công không triệu kiến chúng ta là có làm sao?

Trần Cung không hề có lấy một chút hoang mang, xoay người hơi nhếch miệng, nở nụ cười lạnh. Có điều nụ cười của y nhanh chóng trở lại bình thường. Y mở miệng nói:

- Trọng Lễ! Người nôn nóng vậy thì có tác dụng gì? Người phải nhớ là lần này Ôn Hầu cầu lấy chức Từ Châu mục không phải chuyện tầm thường. Công văn chúng ta đã đưa, người cần gặp cũng đã gặp. Trong hai ngày qua người đi theo ta đều thấy rõ.

- Nhưng...

- Trọng Lễ! Có một số việc không thể nóng vội được. - Trần Cung làm như hiểu rõ mà lên giọng chỉ bảo nam tử kia vài câu. Sau đó, y lại nhẹ nhàng nói tiếp:

- Việc cầu chức này không phải như đánh giấc mà cần phải có quan hệ và sự kiên nhẫn. Người cần gặp chúng ta đều đã gặp. Văn Nhượng và Công Đạt thì không cần phải nói. Cho dù cả Chung Do, Khổng Dung, Lưu Diệp người cũng đều đã thấy. Ta còn có thể làm thế nào?

Nam tử kia có chút thẹn thùng, chấp tay nói:

- Nguyên Long! Ngụy Tục là người thô thiển, vừa rồi ăn nói có chỗ bất kính, xin hãy tha lỗi. Chỉ có điều nếu cứ phải chờ thế này thì chúng ta phải chờ tới bao giờ?

Ngụy Tục là thân thích của Lã Bố cũng là một trong tám tướng dưới trướng của Lã Bố.

Trần Cung cười nói:

- Trọng Lễ không nên lo lắng, cứ thoải mái dạo chơi. Sắp tới Tào công xuất binh thảo phạt Viên Thuật sẽ cho Ôn hầu một câu trả lời hài lòng. Nghe nói hôm nay hai viên hổ tướng dưới trướng của Tào công là Điển Vi và Hứa Chử luận võ, chỉ tiếc là chúng ta không đi được. Nếu không thì cũng có thể nhân cơ hội thám thính tình hình.

Tây Uyển nằm bên cạnh Hoàng thành là một trong những cấm địa.

Quân Hồ Bôn và quân Hồ Vệ cơ bản đóng quanh đây, phụ trách bảo vệ Hoàng thành.

Ngụy Tục lạnh lùng cười:

- Có cái gì mà xem? Chỉ là bại tướng dưới tay Ôn Hầu... Nếu Nguyên Long nói vậy thì đợi thêm hai ngày nữa. Ta đi tìm chỗ uống rượu, Nguyên Long có hứng thì đi cùng.

Trần Cung chấp tay:

- Ý tốt của Trọng Lễ, Trần Cung xin nhận. Có điều hôm nay Trần Đăng có hẹn với Tử Tự, chuẩn bị tới Long Sơn thưởng ngoạn, sợ là không thể đi cùng. Một thời gian nữa, Tử Tự sẽ tới Trường An. Ta muốn nhân cơ hội này dạo chơi với Tử Tự một chút.

Tử Tự chính là Đỗ Tập.

Lúc trước, Ngụy Tục và Trần Đăng từng tới bãi phòng Đỗ Tập biết rằng Đỗ Tử Tự cũng không ưa y.

Thời điểm làm khách ở nhà Đỗ Tập, thậm chí ngay cả tiệc rượu y cũng không thêm khoản đãi. Mặc dù sau đó có sắp đặt một chút ở lầu Dục Tú nhưng chủ nhân bữa tiệc là Đỗ Tập lại không xuất hiện. Nguyên nhân thì vô cùng đơn giản. Đỗ Tập không vừa mắt với Lã Bố, nên không thể ngồi cùng bàn với Ngụy Tục. Có lẽ nếu không có Trần Đăng thì cơ bản Đỗ Tập cũng chẳng cho Ngụy Tục bước chân vào cửa nhà y.

Lúc đó, Trần Đăng làm bạn với Ngụy Tục ăn cơm ở lầu Dục Tú, lúc cuối cùng phải nhẫn nhịn cơn tức của gã.

Cứ nghĩ tới nét mặt của Đỗ Tập, Ngụy Tục lại cảm thấy ngán. Sau khi nói khách khí hai câu với Trần Đăng, y liền rời khỏi dịch trạm.

Chờ khi Ngụy Tục đi rồi, Trần Đăng mới rửa mặt, mặc một chiếc áo chên rồi khoác áo khoác, sau đó mới ra ngoài.

Vào thời kỳ Đông Hán, trang phục của kẻ sĩ phần lớn đều có quy định của nó.

Một năm có bốn mùa nhưng ăn mặc theo năm tiết. Mùa xuân thì dùng màu xanh. Mùa hạ màu đỏ. Tháng cuối mùa hạ thì mặc màu vàng. Còn tới mùa thu thì phần lớn là màu trắng. Mùa đông là màu đen.

Người bình thường ăn mặc không phải chú ý nhiều như vậy, có khi cả bốn mùa chỉ mặc một bộ. Nhưng kẻ sĩ mà mặc lầm màu sắc thì sẽ bị coi là hành động vô lễ.

Ra khỏi cửa thành, Trần Đăng liền thấy Đỗ Tập đứng ở phía xa.

- Tử Tự.

Y vội vàng xuống ngựa chấp tay vấn an.

Đỗ Tập mỉm cười. Khi hai người tới gần, y nhỏ giọng nói:

- Ta đã hẹn với Nguyên Thường tới giữa trưa chúng ta gặp nhau ở đình Phong Vũ.

- Đa tạ Tử Tự.

Đỗ Tập liên tục xua tay rồi sau đó lên ngựa. Trần Đăng cũng sóng vai mà đi.

Hai người đi không lâu thì thấy Ngụy Tục thò mặt ra bên cạnh tường. Y nhìn theo bóng lưng Trần Đăng mà gật đầu, sau đó mới xoay người đi vào cửa thành.

Trước khi tới đây, quân sư Trần Cung đã từng dặn với Ngụy Tục là không thể tin được Trần Đăng.

Trần Đăng là người Quảng Lăng, không chỉ là gia tộc quyền thế ở địa phương mà còn là gia tộc số một ở Từ Châu. Tổ phụ của Trần Đăng là Trần Cầu - Một thầy thuốc vào những năm cuối thời Đông Hán.

Mà phụ thân của Trần Đăng là Trần Khuê, tự Hán Du. Khi còn trẻ, y và đám người Viên Thuật, Viên Thiệu có giao du nên rất có danh vọng.

Năm Trần Đăng mười tám tuổi, đọc rất nhiều sách vở nên có thể nói là người có tài học và phong độ. Năm hai mươi lăm tuổi y đỗ hiệu liêm, trở thành huyện lệnh, đồng thời cũng lập được chiến tích.

Lữ Bố là một người ở nơi khác tới. Hơn nữa, y chiếm lấy Từ Châu cũng không phải danh chính ngôn thuận. Vốn Từ Châu không phải là chỗ của y. Trước khi Từ Châu mục Đào Khiêm chết, phó thác Từ Châu cho Lưu Bị. Sau đó Lữ Bố bị Tào Tháo đánh bại ở Duyện Châu thì bỏ chạy tới nương tựa Lưu Bị. Lưu Bị nhận y nhưng rồi Lữ Bố lập tức cướp lấy Từ Châu.

Đó là lý do tại sao Lữ Bố nóng lòng có được chức Từ Châu mục. Y cần một cái thân phận danh chính ngôn thuận. Mà chính đáng nhất đó là được Hán đế phong tặng.

Từ Châu mục...

Cái chức này đối với Lã Bố vô cùng quan trọng. Y biết Trần Đăng có quen nhiều người bên quân Tào liền nhờ y tới cầu Tào Tháo.

Còn mưu sĩ của Lã Bố là Trần Cung thì không yên tâm lắm về Trần Đăng.

Gã lệnh cho Ngụy Tục âm thầm giám sát hành động của Trần Đăng. Vì vậy mà sau khi tới Hứa Đô, biểu hiện của Trần Đăng hết sức bình thường khiến cho Ngụy Tục cũng từ từ an tâm.

Rừng phong Long Sơn?

Ngụy Tục vừa đi vừa suy nghĩ.

Y nhìn quanh thì thấy cách đó không xa có một cái tửu quán.

Ngụy Tục trong lòng mừng rỡ. So với việc đi tới núi hoang để ngắm cảnh thì chẳng bằng ở đây uống rượu, ăn thịt.

Nghĩ vậy, Ngụy Tục liền bước chân vào trong tửu quán.

U...u...u

Trên bầu trời Tây Uyển vang lên tiếng kèn.

Ở đây, tinh kỳ bay phất phới. Xung quanh giáo trường có một đám lính mang binh khí bảo vệ.

Từng đoàn xe nhanh chóng chạy vào trong giáo trường khiến cho bầu không khí nóng lên.

Trên tòa vọng lâu, Tào Tháo ngồi ở chỗ cao nhất.

Hai bên vọng lâu còn có những vọng lâu nhỏ, bên trong là các tướng lĩnh của quân Tào.

Từ phía Đông, theo thứ tự là tướng của dòng họ Tào Tháo, bao gồm Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần, Hạ Hầu Đôn.

Thái thú Trần Lưu là Hạ Hầu Uyên do có công việc nên không về được.

Tuy nhiên Tào Tháo vẫn dựng cho y một cái vọng lâu. Chỉ có điều, trên vọng lâu đó phủ một tấm màn, đứng bên trong thấp thoáng có thể thấy được bóng người nhưng không nhìn rõ.

Mà gia quyến của Hạ Hầu Uyên đều ở Hứa Đô nên chẳng lẽ là người nhà của y.

biglove

106. Chương 101.2: Ác Lai Đấu Hổ Diên (1)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 101.2: Ác Lai đấu Hổ diên (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Còn các vọng lâu phía Tây phần lớn là tướng lĩnh mang họ khác.

Những thành viên quan trọng trong quân Tào nhưng không phải người họ Tào đều tập trung tại đây.

Chẳng hạn như Thái thú Lý Điển, tướng quân Từ Hoảng, Bình Lỗ hiệu úy Vu Cầm đều ngồi ở đây. Ngoại trừ đám người đó ra là mấy người Tuân Du, Quách Gia, Mao Giới cũng đều là những thành viên quan trọng. Tất cả đều tập trung xem cuộc chiến.

Có điều, vì vị mưu sĩ cực kỳ quan trọng dưới trướng Tào Tháo lại không có ở đây.

Tuân Úc có công việc không thể thoát ra được. Trình Dục thì đóng quân tại Đông quận không có mặt ở Hứa Đô.

Còn Chung Do thì chuẩn bị tới Trường An cho nên cũng không tới xem cuộc chiến. Bản thân Chung Do cũng tinh thông binh pháp. Có lẽ trong suy nghĩ của y, trấn đấu giữa Hứa Chử và Điển Vĩ cũng chẳng có ý nghĩa.

Trên thực tế trong số các tướng người được Chung Do coi trọng cũng rất ít.

Tào Tháo mặc áo sam đen, ngồi chính tề tại lầu chính.

Đáng nhẽ y phải mặc trang phục màu trắng mới đúng. Nhưng do màu da của Tào Tháo hơi đen cho nên không hợp với màu trắng.

Còn trang phục màu đen lại càng làm nổi bật lên khí chất uy nghiêm của y.

Ngồi vào vị trí như Tào Tháo, một số việc cũng không cần phải để ý.

Mà ngược lại, những người càng ở dưới tầng lớp thấp thì lại càng coi trọng chi tiết.

Tào Tháo trong uy nghi, danh sĩ trọng lễ nghi... Cái chuyện này rất khó nói ai đúng ai sai. Chỉ có thể xét theo thân phận và địa vị khác nhau mà thôi.

Tào Bằng cũng thấy nếu để cho Tào Tháo mặc trang phục màu trắng mà ngồi ở đây thì đúng là không giống ai.

Tào Cấp yên vị ngồi ở một cái án nhỏ phía dưới lầu chính. Hiện giờ, thân phận của Tào Cấp không còn như trước. Được sự chấp nhận của Tào Tháo, y đã có thể tới được Tây Uyển xem cuộc chiến. Hơn nữa còn được phân ở vị trí quan khách dưới lầu chính. Chỉ bằng đó đủ chứng tỏ sự coi trọng của Tào Tháo đối với y.

Tào Bằng và Tào Chân đi vào giáo trường cũng không tới ngồi cùng với Tào Cấp.

Chuyện nhà mình thì nhà mình biết...

Tào Tháo coi trọng Tào Cấp chứ không phải là Tào Bằng. Nói một cách khác, Tào Bằng không có tư cách ngồi ở đó. Hắn cũng chỉ có thể đi theo Tào Chân tới dưới lầu xem cuộc chiến, thậm chí ngay cả tư cách ngồi trong lầu cũng không có.

Nơi này là giáo trường hoàn toàn tuân theo quy tắc trong tuấn. Người không có tước vị, không có chiến công, không có thanh danh thì chỉ có thể ngồi ở bên dưới.

Tào Bằng có thể vào được giáo trường phải nói là dựa phúc của Tào Chân. Nếu như y không có cái danh tiểu bát nghĩa thì có lẽ ngay cả cánh cửa của Giáo trường cũng không được tới gần.

Thùng...thùng...thùng...

Tiếng trống dồn dập vang lên làm cho nhiệt huyết của người khác sôi trào.

- A Phúc!

Tào Bằng đang tập trung tinh thần xem cuộc chiến chợt nghe trên đầu có tiếng ai đó gọi mình.

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt lạnh lùng của Tào Hồng đang đưa tay vẫy, ý bảo Tào Bằng lên lầu cùng với y xem trận chiến.

Tào Chân nở nụ cười.

- A Phúc! Đệ lên đi. Có lẽ thúc phụ có chuyện muốn nói với đệ.

Tào Bằng gật đầu rồi xoay người xuống ngựa, trao dây cương cho Hạ Hầu Lan.

Sau đó y nhìn Vương Mãi và Đặng Phạm gật đầu, ý bảo họ đi theo Tào Chân không được làm loạn.

Vương Mãi và Đặng Phạm tỏ ý hiểu.

Tào Hồng đột nhiên gọi Tào Bằng khiến cho rất nhiều người chú ý.

Tào Tháo cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Mọi người đều biết rằng Tào Hồng không giao tiếp rộng.

Đặc biệt là tính tình keo kiệt của y, ngay cả tướng lĩnh dòng họ Tào cũng không thích y. Hơn nữa, Tào Hồng cũng không kéo bè kết phái, tôn chỉ của y là lão tử kiếm tiền của lão tử, tên nào dám ngăn cản ta thì ta không khách khí. Với tính tình tham lam keo kiệt như vậy thì duyên của người này có thể nói là rất ít.

Nhưng mặc dù Tào Hồng có tật xấu vậy tuy nhiên lại rất trung thành và tận tâm với Tào Tháo. Y càng tham, càng keo kiệt thì càng chứng tỏ y không có dã tâm mà Tào Tháo lại càng tin tưởng y, dễ dàng tha thứ cho những tật xấu của y.

Tuy nhiên từ trước tới giờ, Tào Hồng chưa bao giờ chủ động gọi một đứa bé như vậy. Cho dù là Tào Ngang, Tào Phi thì thái độ của Tào Hồng cũng không nhiệt tình lắm. Còn hiện tại, Tào Hồng lại nhiệt tình đón tiếp Tào Bằng thì làm sao mà Tào Tháo không chú ý?

- Công Nhân! Đó là người của nhà ai?

Tào Tháo ngồi thẳng dậy nhìn về phía Tào Bằng.

Cũng chẳng còn cách nào khác, do y quá thấp, nếu không ngồi thẳng thì chỉ sợ không thấy mặt.

Bên cạnh Tào Tháo là một nam tử gần năm mươi tuổi. Y rất cao, ước chừng một mét tám mươi. A... Ít nhất đứng bên cạnh Tào Tháo thì đúng là rất cao.

Tướng mạo của y khá tuấn tú cộng với một chòm râu dài.

Nghe Tào Tháo hỏi vậy, nam tử quay ra ngoài nhìn.

- Chủ công! Đứa bé đó là một trong tiểu bát nghĩa.

- A!

- Nhìn tuổi thì hình như là con trai của Tào đại sư. Ta nghe nói con trai của Tào đại sư nhỏ tuổi nhất nhưng lại là người rất thông minh. Tử Đan đãi nó rất hậu.

Nam tử đó tên là Đồng Chiêu. Vốn y là bộ hạ của Viên Thiệu, có rất nhiều công lao. Nhưng do Viên Thiệu nhiều mưu mà không quyết đoán, tâm tư của mưu sĩ dưới trướng cũng không đồng nhất, kéo bè kết phái.

Đồng Chiêu bị người ta dèm pha nên bắt buộc phải bỏ đi, tìm tới nương tựa Tào Tháo. Sau đó y lại cùng với Tào Tháo nghênh đón Hán Đế được thăng làm Nghị Lang. Đúng là Đồng Chiêu đã đề nghị Tào Tháo đón Hán đế tới Hứa Đô.

Sau đó, Tào Tháo được phong làm Tư Không. Đồng Chiêu là mưu sĩ được Tào Tháo rất tin cậy.

Điểm này thì chỉ cần nhìn Tào Tháo có rất nhiều mưu sĩ nhưng chỉ có Đồng Chiêu được tới lầu chính là có thể nhận ra.

Đương nhiên cũng không phải là Tào Tháo không tin những người khác.

Chẳng hạn như Quách Gia, Trình Dục thì sự tin tưởng của Tào Tháo đối với họ hơn xa đồng Chiêu. Chỉ có điều Trình Dục không ở Hứa Đô, còn Quách gia thì lại lười nhác, không muốn tới lầu chính cho người khác để ý.

Kết quả là chỉ còn có mình Đồng Chiêu tới lầu chính để bồi tiếp.

“Con của Tào đại sư?”

Ánh mắt của Tào Tháo liếc nhìn sang hàng ghế của khách ở bên cạnh.

Tào Cấp đang trong tình trạng nôn nóng nhìn Tào Tháo đi lên vọng lầu của Tào Hồng.

Nhìn nét mặt của y thậm chí có khả năng không biết người trong lầu kia là ai. Điều đó chứng tỏ Tào Cấp cũng không biết tại sao Tào Hồng lại tìm Tào Bằng.

Điều đó càng khiến cho Tào Tháo thêm tò mò.

Thùng...thùng...thùng....

Tiếng trống càng lúc càng vang.

Tào Tháo cũng bỏ qua sự chú ý tới phía Tào Hồng mà đứng dậy đi tới cửa sổ của vọng lâu.

- Quân Minh mới xây dựng Hồ Bôn, tranh chấp với Hồ vệ của Trọng Khang là tranh đấu trong túc vệ. Người thắng sẽ được theo ta chinh phạt Viên Thuật, còn người thua thì phải ở lại Hứa Đô. Tất cả các chư tướng đều có thể bình phán để phân thắng bại.

- Bây giờ luyện tập bắt đầu.

“Người thắng chinh phạt Viên Thuật còn người thua thì ở lại thủ Hứa Đô?”

Điều này đối với Điển Vi và Hứa Chử mà nói thì đúng là một kết quả khó chấp nhận nếu bị thua.

Đối với Điển Vi mà nói thì khi Tào Tháo tấn công Hồ Dương đã không cho y đi. Nếu lần này không được đi cùng thì cho dù có trở thành Hồ Bôn trung lang tướng, Điển Vi cũng chẳng có tâm tranh chấp với Hứa Chử.

Mà Hứa Chử cũng không thể chấp nhận thất bại. Nếu y thất bại thì ngày sau còn muốn tranh đoạt với Điển Vi sẽ rất khó khăn, thậm chí là không còn hy vọng.

Ngày đó, Tào Bằng ở lầu Dục Tú nói với Hứa Nghi, Hứa Chử cũng không để ý trong lòng. Trên thực tế, người Hứa Chử coi trọng cũng không phải là Tào Bằng, mà là Đặng Tắc. Còn về phần trách nhiệm hay vinh quang thì Hứa Chử chẳng thèm nghe. Kể làm tướng nếu không thể xông ra trước trận thì làm sao có thể gọi là đại tướng? Không thể chém tướng giết địch thì làm sao mà kiến công lập nghiệp?

Tình huống của y và Điển Vi không giống nhau. Sau lưng Hứa Chử còn có một dòng họ khổng lồ. Như vậy mỗi một thành tựu của y đều liên quan tới sự phát triển của dòng họ.

Y tìm tới nương tựa Tào Tháo chẳng phải vì sự lớn mạnh của dòng họ hay sao? Nếu lâm chiến mà rút lại phía sau, không thể lập công thì làm sao cho dòng họ lớn mạnh được? Chẳng bằng đứng ở nhà cho sướng.

Còn Điển Vi thì không hề có áp lực đó.

Trong tiếng trống trận ầm ầm, quân Hồ Vệ vọt vào trong giáo trường Tây Uyển, nhanh chóng triển khai thế trận. Cùng lúc đó thì quân Hồ Bôn từ từ, chỉ thành nhiều đội tiếng vào giáo trường.

Sau khi tiến vào ở cửa Bắc, trong tiếng trống trận, bọn họ chợt xếp thành một đội hình.

Điển Vi ngồi trên một con chiến mã, theo đội ngũ từ từ tiến vào trong giáo trường.

Đi theo sau y có hai người thanh niên. Một người hơi gầy nhưng cao tên là Hạ Hầu Hành, tự Bá Quyền là con cả của Hạ Hầu Uyên. Còn một người có thân thể tráng kiện là người trong họ Tào Tháo tên Tào Hưu.

Cả ba người đi theo phía sau cũng không có phát động công kích ngay.

biglove

107. Chương 102.1: Ác Lai Đấu Hồ Diên (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 102.1: Ác Lai đấu Hồ diên (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Tháo ở trên lầu thấy rõ Hứa Chử bày trận theo hình chùy.

Còn trận của Điển Vi thì thuộc loại công thủ cân bằng. Nói cách khác, thế trận trong thủ có công.

Ở giữa có xếp tám trăm quân Trường mâu, hai bên có hai trăm quân đao thuấn. Hậu quân là quân kỵ.

Bất cứ lúc nào, quân lính cũng có thể xuất chiến. Có điều, trang phục của quân kỵ dường như so với trong ấn tượng của Tào Tháo hơi khác.

- Công Nhân! Kỵ quân Hồ Bôn tị sao thấy có chút hơi khác?

Đồng Chiêu híp mắt, tập trung quan sát.

Người phát hiện ra điều đó cũng không chỉ có một mình Tào Tháo.

Các tướng trong vọng lâu cũng đều nhay bén thấy được kỵ quân Hồ Bôn có sự khác biệt.

Yên ngựa của họ có chút quái dị, hai bên nhếch lên, kỵ sĩ ngồi trên dường như có tác dụng cố định.

Hơn nữa, dưới yên ngựa, mỗi bên còn có một cái dây buộc một cái hình tam giác để cho kỵ sĩ đặt chân vào đó, chứ không phải như trước, chỉ để hai chân kẹp bụng ngựa.

Những nhân vật lợi hại nhìn thấy đó, ánh mắt lập tức sáng ngời.

- A Phúc! Thứ Quân Minh trang bị là cái gì?

Tào Hồng đang thảo luận chuyện buôn bán với Tào Bằng cũng chú ý tới điểm đó liền lên tiếng hỏi.

- Đó là thứ đồ chơi nhỏ do cha ta thiết kế. Cái yên ngựa kia ngài xem hai bên nhô lên giống như là vòng bảo vệ không? Người ngồi trên yên đó không những thoải mái mà còn vững chãi hơn. Hai cái dưới yên gọi là bàn đạp có thể đặt chân mượn lực, giảm bớt gánh nặng. Nếu trên chiến trường giao chiến, người cưỡi ngựa sẽ tăng sức chiến đấu lên nhiều.

- Thứ này do cha người thiết kế?

Tào Bằng nói:

- Không phải do cha ta thiết kế thì là ai?

Tào Hồng không nhịn được lên tiếng khen:

- Tào đại sư đúng là kỳ nhân đương thời. Nếu không có Ân Mặc Cự Tử thì làm sao có tư tưởng kỳ diệu như vậy? Quân Minh đúng là có phúc. Ha ha! Trận chiến này ta thấy Trọng Khang sợ là đen đủi. A Phúc! Người có biết ta đặt cược cho ai thắng không?

Tào Bằng lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm.

- Ha ha! Ta đặt Quân Minh thắng. Người có biết lý do tại sao không?

Tào Bằng lại lắc đầu...

Tào Hồng nở nụ cười đắc ý:

- Ngày đó sau khi ta về, xem kỹ sổ tay của người... A Phúc! Người lớn lên như thế nào mà có thể nghĩ ra nhiều mưu ma chước quỷ như vậy? Ha ha! Ta thấy người lợi hại như vậy, cha người đâu thể là kẻ đầu đường xó chợ? Cha người và Quân Minh quan hệ tốt như thế làm sao mà có thể nhìn Quân Minh thua được, nhất định sẽ bày mưu tính kế. Trọng Khang có lẽ không phải là đối thủ của các người. Vì vậy mà ngày hôm sau, ta cho người tăng thêm tiền cược cho Quân Minh thắng.

Tào Bằng nhìn Tào Hồng mà không nói được tiếng nào. Nếu người này sống vào đời sau thì hoàn toàn có thể kiếm được tiền...

Lúc này, trong giáo trường vang lên hai hồi trống, quân Hồ Vệ cũng bắt đầu chuyển động...

Dựa vào những gì mà Hứa Chử biết về Điển Vi thì khi hồi trống thứ hai vang lên, Điển Vi sẽ phát động công kích.

Y phải thừa nhận rằng đội hình của quân Hồ Bôn rất chỉnh tề nhưng chỉnh tề thì sao? Đánh giặc phải có sự biến hóa, cần phải dựa vào sự dũng mãnh. Quân Hồ Vệ trải qua trăm trận chiến. Đặc biệt sau trận đại thắng tại huyện Hồ Dương, bọn họ hoàn toàn tự tin vào mình.

Đừng nói là Điển Vi, cho dù đối mặt với Vu Cẩm, Tào Nhân, Từ Hoảng và Hạ Hầu Uyên, Hứa Chử cũng có lòng tin cần cho họ một phát.

Tiếng trống bỗng nhiên dồn dập, nhưng quân Hồ Bôn vẫn đứng nguyên.

Tiết thu, những cơn gió mang tới cảm giác hơi lạnh nhưng vầng thái dương thì lại độc ác khiến cho rất nhiều người đứng trong bóng râm đều cảm thấy nóng hừng hực là quân Hồ Bôn đang mặc giáp được trong gió trường?

Tào Tháo đứng bật dậy trên vọng lâu trong đôi mắt y có chút gì đó sợ hãi và vui mừng.

- Quân Minh có thể luyện được quân trầm ổn như vậy sao?

Cho dù đội hình của quân Hồ Vệ có thay đổi thế nào thì quân Hồ Bôn vẫn không hề có phản ứng.

Binh lính đứng vững trong trận nhìn như những pho tượng, không hề có tiếng động. Trong tiếng trống thùng thùng, một bên là những tiếng hô vang dội còn một bên thì lặng ngắt như tờ. Nhưng sự lặng ngắt đó khiến cho người ta sinh ra một sự sợ hãi khó hiểu chẳng khác nào một ngọn núi. Sự trầm tĩnh đó khiến cho nét mặt của những người ở đây đều thay đổi. Đặc biệt là mấy người Tào Nhân, Từ Hoảng, Vu Cẩm cũng đều đứng dậy.

Vốn Tào Tháo đang nghĩ tới ba trăm quân kỵ của Điển Vi thì bây giờ nhìn thấy tình hình đó cũng tạm thời không để ý tới đám quân kỵ nữa. Đội quân của Điển Vi chấp vá lung tung, mới thành lập được hai tháng nhưng không ngờ lại mang tới cho y niềm vui như vậy.

Còn nét mặt Hứa Chử cũng thay đổi.

Bất động như núi!

Quách Gia đột nhiên nhớ tới một chuyện. Ngày đó, Tuân Úc từng nói với y rằng phương pháp luyện binh của Điển Vi vốn từ mấy cái hình vẽ của Tào Bàng. Lúc đó Quách Gia cũng không để ý. Nhưng sau đó nghe người ta nói, Điển Vi luyện binh rất nặng luật thì y còn tưởng rằng có Đặng Tắc ở bên giúp đỡ. Nhưng đám binh mã trước mắt này hiển nhiên là đã được thổi hồn vào đó.

Mặc dù không thể nói rõ nhưng Quách Gia biết chuyện này Đặng Tắc không thể làm được. Theo bản năng, Quách Gia nhìn sang phía vọng lâu bên kia. Mặc dù cách một cái vọng lâu chính của Tào Tháo nhưng Quách Gia vẫn có thể cảm nhận được Tào Bàng đang nở nụ cười.

- Quân nhanh như gió, thông thả như rừng rậm, lan rộng như lửa và bất động như núi.

Tào Bàng cười nói với Tào Hồng:

- Thúc phụ! Đội quân của Điển Trung lang có thể đánh được một trận này không?

Tào Hồng gật đầu:

- Hôm nay Trọng Khang gặp phải rắc rối.

Thời gian trôi qua, tình hình càng lúc càng nóng. Hứa Chử thử mấy lần liên tiếp cũng nhận ra điểm đặc biệt của Hồ Bôn. Còn quân Hồ Vệ thì có chút rối loạn. Hứa Chử trị quân cũng nghiêm khắc nhưng quân Hồ Vệ phần lớn lấy người trong họ Hứa là chính vì vậy mà có chút kiêu ngạo. Một khi thuận tay thì quân Hồ Vệ giống như một cơn lốc thổi bay tất cả. Nhưng nếu gặp phải tình hình giằng co thì lại thiếu mất một phần tính nhẫn nại. Đôi khi trên chiến trường không gặp phải mưu, vũ dũng hay phản ứng mà lại cần một chút nhẫn nại. Thứ khí chất đó cũng không phải một chốc một lát mà có thể tạo ra.

Hứa Chử là một người tính tình nóng nảy, nên không giữ được bình tĩnh. Ngay cả chiến mã dưới chân y cũng vậy thì nói gì tới những người bên cạnh.

- Trọng Khang! Xuất kích đi.

Hứa Định cũng không chịu nổi nữa. Đồng thời sự chậm chạp không chịu xuất kích của Hứa Chử khiến cho Hứa Định càng thêm mất kiên nhẫn. Chưa nói tới, đối diện với sự trầm tĩnh của quân Hồ Bôn làm cho y thêm sợ hãi. Y cũng không thể nói ra được nhưng đồng thời cũng có cảm giác xấu hổ. Nghĩ lại thì y đường đường là huynh trưởng của Hồ diên, cũng là nhân vật số hai trong quân Hồ Vệ nhưng tại sao vào lúc này lại có cảm giác sợ hãi?

- Thúc phụ! Hãy xuất kích đi.

Đám chúng tướng xung quanh đều lên tiếng.

Hứa Chử cắn răng, giơ đao lên không trung rồi chém mạnh xuống.

- Hồ Vệ! Xong trận.

Theo tiếng hét của y, tiếng trống trận cũng lập tức vang lên.

Có điều lúc này không chỉ có tiếng trống của quân Hồ Vệ mà ngay cả tiếng trống của quân Hồ Bôn cũng vang lên. Điển Vi ở trên ngựa khẽ gật đầu. Tào Hưu bên cạnh y lập tức giơ tay về phía trước, kéo đẩy ba cái.

Giết! Giết! Giết....

Tám trăm trường mâu thủ ở trung quân đồng thời bước lên ba bước.

Tám trăm người là một ngàn sáu trăm cái chân vậy mà chỉnh tề chẳng khác nào một người. Khi tám trăm cái chân cùng hạ xuống đất, sàn giáo trường vang lên một tiếng nổ như lấn át cả trống trận. Trường mâu trong tay họ nâng lên, chỉa về phía trước hết sức đồng đều.

Đây là cảnh tượng duyệt đội ngũ của hậu thế. Đã là quân nhân thì chắc chắn phải trải qua sự thao diễn này. Mỗi bước của họ bước ra cùng một cự ly, biên độ cánh tay đều có yêu cầu nghiêm khắc. Cách huấn luyện như thế này không chỉ là để huấn luyện tính hiệp đồng mà còn nâng cao cảm giác vinh dự, đồng thời cũng cực kỳ cần kỷ luật. Chỉ với ba bước đó mà Điển Vi mất tới cả tháng trời. Dưới sự giúp đỡ của Hạ Hầu Hành và Tào Hưu mới khiến cho quân Hồ Bôn có được hình thức ban đầu.

Đừng có coi thường sự huấn luyện đó, bởi không phải đám quân nào cũng có thể làm được.

Đầu tiên người chủ tướng phải lấn át được nhuệ khí trong quân. Nếu không phải là người đồng cam cộng khổ, người không đủ uy vọng, không đủ quyền bính thì đừng mơ làm được điều này. Phàm là quân tinh nhuệ sẽ có sự kiêu ngạo của mình. Cho dù người có là hoàng thân quốc thích nếu không có thực lực mạnh thì đừng mơ điều khiển một ngàn năm trăm quân tinh nhuệ cúi đầu với người.

Điển Vi là một dũng tướng hoàn toàn có thể khống chế được điều đó.

Còn Hạ Hầu Hành và Tào Hưu mặc dù danh vọng chưa đủ nhưng lại có thân phận. Một người là con của Hạ Hầu Uyên, cháu rể của Tào Tháo. Còn một người là cháu trong họ, lại được gọi là Thiên Lý câu của ta. Có hai người đó lại với hung danh của Điển Vi thì còn ai dám không phục?

biglove

108. Chương 102.2: Ác Lai Đấu Hồ Diên (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 102.2: Ác Lai đấu Hồ diên (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Quân Hồ Bôn chuyển động khiến cho giáo trường vang lên những tiếng hô kinh ngạc.

Tào Tháo theo bản năng nắm chặt lấy lan can, nét mặt nở nụ cười thân thiện.

- Quân Minh đúng là một đại tướng.

Quân trưởng mâu bước lên ba bước, sát khí xuất hiện khiến cho quân Hổ Vệ bối rối.

Trước đó cho dù quân Hổ Bôn có mạnh nhưng không lộ ra sát khí. Đó là một sự thu liễm, súc tích sát khí. Một khi sát khí bùng nổ có thể nói là vô cùng khủng bố.

Hứa Chử thấy tình hình như vậy cũng không giữ được bình tĩnh.

- Xuất kích! Hổ Vệ xuất kích.

Tiếp theo, nếu quân Hổ Vệ không xuất kích mà chờ khi quân Hổ Bôn hành động thì rất có khả năng sẽ bị tan tác.

“Thua có thể được nhưng nhất quyết không được tan tác...”

Trong tình hình như vậy thì cách tốt nhất đó là xuất kích.

Dùng chiến đấu để loại bỏ sự sợ hãi... Hứa Chử tin rằng chỉ cần khi hai bên giao phong, đội hình của quân Hổ Bôn sẽ lập tức rối loạn.

Tám trăm quân Hổ Vệ hò hét nhằm về phía Hổ Bôn giống như một làn nước lũ, ập tới.

Nhưng khi quân Hổ Vệ phát động xung phong thì Tào Hưu đột nhiên lại gào lên:

- Hổ Bôn như núi.

Tám trăm trường mâu thủ liền dừng bước, đồng thời trong tiếng trống dồn dập bọn họ cong người, trường mâu nâng lên tạo ra sự phòng ngự.

- Núi! Núi! Núi....

Trường mâu thủ gào lên..

Điển Vi quay sang nhìn Hạ Hầu Hành ý hỏi có nên công kích hay không?

Hạ Hầu Hành lắc đầu. Quân Hổ Vệ còn chưa hỗn loạn, đội hình của họ lấy phòng ngự là chính.

- Tướng quân không cần nên nôn nóng cứ bình tĩnh quan sát.

Điển Vi chỉ tọa trấn trung quân, hàng ngày việc thao diễn là do Tào Hưu và Hạ Hầu Hành là chính.

Nếu Hạ Hầu Hành đã nói như vậy thì y cũng không phản đối.

Luận đánh nhau trên chiến trường thì mười Hạ Hầu Hành cũng không phải là đối thủ của Điển Vi.

Nhưng nếu bàn về việc nắm giữ thời cơ chiến đấu, thay đổi đội hình thì mười Điển Vi cũng không phải là đối thủ của Hạ Hầu Hành.

Lúc này, quân Hổ Bôn trầm tĩnh như một ngọn núi.

Dòng nước lũ màu đen va chạm với ngọn núi lớn cho dù mãnh liệt tới mấy cũng không làm cho ngọn núi lay chuyển.

- Một.

Tào Hưu thúc ngựa, khàn giọng gào lên.

Quân trưởng mâu đột nhiên thu mâu đứng thẳng lên. Xong vào trước tiên quả nhiên là quân trưởng mâu của Hổ Vệ. Chỉ thấy quân trưởng mâu của Hổ Bôn tránh sang bên cạnh. Không để cho quân Hổ Vệ kịp phản ứng, hàng mâu thủ thứ hai đã nâng trường mâu vượt lên chia đầu mâu về phía trước. Lập tức hàng trường mâu thứ ba bước lên đâm ra một mâu.

Quỳ, quét, đâm.

Cả ba động tác được ba người sử dụng lại như một người.

Đồng thời khi hàng trường mâu thứ ba đâm ra và bước về phía trước, trường mâu lại dựng thẳng ngăn lấy trường mâu của đối phương. Sau đó, hàng trường mâu thứ nhất lại quét ngang, sau đó hàng trường mâu thứ ba đâm tới. Cứ như vậy mà liên tục lặp lại.

Ba hàng trường mâu liên tục thay đổi, tiến lùi chẳng khác gì một người.

Đúng là quân Hồ Vệ hung hãn nhưng vào lúc đối mặt họ lại gặp phải cục diện, một đánh ba.

Trong không gian nhỏ hẹp của giáo trường, bọn họ không thể chiếm được lợi thế. Binh lực của hai bên lúc đầu có thể nói là ngang nhau. Nhưng nhìn tình hình này mà nói thì quân Hồ Vệ rơi vào hoàn cảnh xấu. Cũng may mắn bọn họ chỉ luyện tập võ nghệ, cho nên trường mâu đều dùng gỗ chắc để thay thế.

Nếu không thì quân Hồ Vệ đã chết rất nhiều...

- Đây là thế trận gì?

Tào Tháo không nhịn được mà thốt lên kinh hãi.

Quân Hồ Bôn tiến lùi xen kẽ, tám trăm người chỉnh tề như một không hề có sự rối loạn.

Trong tiếng trống âm âm cũng với những tiếng la hét khiến cho Tào Tháo cũng không còn giữ được sự bình tĩnh.

Mà các tướng lĩnh trên vọng lâu khác bị trận hình của quân Hồ Bôn làm cho hoa cả mắt. Nhưng người đó có ai mà không trải qua trăm trận chiến nhưng chưa khi nào nhìn thấy tám trăm người cùng dùng một phương thức như vậy. Nhất thời tất cả đều trầm mặc.

Nếu ta lĩnh binh xuất kích thì có thắng được không?

Câu hỏi đó đều xuất hiện trong đầu đám người Tào Nhân, Từ Hoảng, Vu Cấm.

- Người đâu?

- Có.

Tào Nhân là người phản ứng đầu tiên, gọi người hầu tới rồi nói:

- Cầm danh thiếp của ta tới ngay phủ Hồ Bôn nói sau khi luyện võ mời Quân Minh tới lầu Dục Tú uống rượu.

Thân là người trong dòng họ Tào lại giỏi trị binh, Tào Nhân nhạy bén phát hiện ra phương pháp luyện binh của Điển Vi không hề tầm thường...

- Ca ca! - Người thanh niên vẫn ngồi bên cạnh Tào Nhân chợt đứng dậy nói:

- Hay là để đệ từ mình đi thể hiện sự thành ý?

Người thanh niên đó tên là Tào Thuần, tự Tử Hòa, cùng là đệ đệ của Tào Nhân. Khi Tào Tháo khởi binh chinh phạt Đổng Trác, Tào Thuần liền đi theo Tào Nhân Nam chinh Bắc chiến. Hiện giờ y giữ chức Nghị Lang, tham mưu cho Tư Không, cũng là một trong những tướng họ Tào được Tào Tháo coi trọng. Tào Thuần ít hơn Tào Nhân ba tuổi, năm nay vừa mới hai mươi lăm. Y rất thích cưỡi ngựa chiến, am hiểu nhất là việc tập kích. Sở dĩ Tào Thuần xung phong làm việc này là cũng có ý kiến của mình. Từ khi Tào Tháo phạt Đổng Trác, y đã được thấy sự lợi hại của quân Tây Lương cho nên vẫn suy nghĩ xây dựng một đội quân kỵ còn dũng mãnh hơn cả quân Tây Lương.

Bởi vì Trung Nguyên ít ngựa nên kỵ quân của Tào Tháo cũng không nhiều cho nên chưa làm được.

Mà nay Tào Tháo chiếm cứ ba châu, thông thường với Tây Vực, Quan Trung, lại đang thời loạn nên việc mua bán chiến mã cũng được nói lỏng.

Điều này khiến cho Tào Tháo lại xuất hiện ý tưởng xây dựng đội kỵ quân tinh nhuệ.

Tào Thuần là người ở bên cạnh Tào Tháo và được y tín nhiệm nhất nên đương nhiên hiểu được suy nghĩ của y. Trên thực tế, Tào Thuần cũng hy vọng xây dựng được một đội quân kỵ, lập nên sự nghiệp. Sau khi

nhìn thấy trang bị của kỵ quân Hồ Bôn, Tào Thuần liền thấy trang bị này rất có thể làm cho kỵ quân có một sự thay đổi. Trước đây muốn xây dựng một đội kỵ quân tinh nhuệ có rất nhiều điều kiện hạn chế.

Ngựa không cần phải nói nhiều.

Nhưng người cưỡi ngựa cũng đòi hỏi rất cao. Nếu cưỡi ngựa không giỏi thì làm sao mà có thể chiến đấu?

Đó là lý do tại sao rất nhiều kỵ quân lại có người Hồ tham gia. Người Hồ hay người Hung Nô, người Tiên Ti, người Khương đều sống ở thảo nguyên, sinh ra trên lưng ngựa, nên thuật cưỡi ngựa hơn xa người Trung Nguyên. Mặc dù người Trung Nguyên cũng có người giỏi cưỡi ngựa nhưng dù sao đó cũng chỉ là một con số ít. Trung Nguyên không giống như Mạc Bắc với người Hồ có ưu thế từ khi sinh ra.

Nhưng nếu như...

Tào Thuần cười nói:

- Ca ca! Lần gặp nạn vừa rồi của Quân Minh hình như lấy được bảo bối.

- Thật giận! Trong tay có nhiều bảo bối tốt như vậy mà không nói với chúng ta. Nếu không có lần diễn võ này thì không hiểu y còn giấu tới bao giờ. Chủ công muốn xây dựng Hồ Báo kỵ đã từ lâu. Lần này, Quân Minh đúng là lập được công lớn.

- Nghe nói a Mãn đã mười sáu?

Tào Thuần giật mình rồi gật đầu:

- Đúng! Vừa qua mười sáu.

Tào Nhân vuốt nhẹ chòm râu, trầm ngâm một lát rồi nói:

- A Viện đã trưởng thành. Ta muốn tìm cho nó một thân gia, người thấy có được không?

A Viện tên là Tào Viện, đó là con gái lớn của Tào Nhân, năm nay vừa mới mười ba tuổi. Thời cổ con gái thành thân rất sớm, mười hai mười ba tuổi xuất giá là chuyện bình thường.

Tào Thuần nở nụ cười.

- A Mãn là một người rất được, thân thủ tốt, tình tình lại chất phát. Cả nhà Quân Minh đều là người chất phát. Nếu gả a Viện tới đó thì đúng là chuyện tốt. Có điều ca ca nên bấm chuyện này với chủ công. Có chủ công nói cho huynh thì chắc chắn sẽ thành công.

- Nếu vậy đệ tới phủ Hồ Bôn còn ta đi tìm chủ công.

Tào Nhân và Tào Thuần cùng đi xuống khỏi vọng lâu.

Trong giáo trường, quân Hồ Vệ đã thất bại liên tiếp. Ngay từ đầu, quân Hồ Vệ còn có thể chống cự. Nhưng khi nhịp trống của quân Hồ Bôn nhanh lên, sự tiến công của họ cũng nhanh theo.

Khí thế quân Hồ Bôn chẳng khác nào dời non lấp biển khiến cho quân Hồ Vệ không thể chống cự.

Tới lúc này, Hứa Chử dường như đã hiểu được những lời mà Hứa Nghi nói với mình đêm hôm đó....

- Binh đao thuận, xuất kích đánh vào hai bên sườn...

Hứa Chử ra lệnh. Bốn trăm binh đao thuận ở hai bên liền lao lên.

Cùng lúc đó, Hạ Hầu Hành nở nụ cười.

- Tướng quân! Cho binh đao thuận xen kẽ với mâu binh và kỵ quân xuất kích.

Điền Vi gật đầu, khoát tay. Điền Vi chẳng khác gì một tên bù nhìn, từ đầu tới cuối y gần như không nói gì, chỉ làm vài động tác. Tuy nhiên quân Hồ Vệ trước mắt y chẳng khác nào một làn khói. Trên đời này có chuyện gì có thể sánh được với quạ lông, đầu chít khăn.

- Hà! A Phúc đúng là phúc tinh của ta...

biglove

109. Chương 103.1: Phúc Đầy Họa Đầy.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 103.1: Phúc đầy họa đầy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sắc mặt Tào Hưu lạnh lùng, hai tay giơ về phía sau rồi khép lại ở giữa.

Bình đao thuẩn lập tức di chuyển vào trung ương. Cùng lúc đó, kỵ quân theo hồi trống cũng hét lên rồi lao về phía bình đao thuẩn.

Kỵ quân Hồ Bôn đang trang bị đoản cung và trường đao.

Đầu tiên, bọn họ nhanh chóng xạ tiễn rồi vung đao vọt tới.

Trước kia không có bàn đạp và yên thì quân kỵ chủ yếu tập kích và quấy rối là chính. Kỵ quân được yêu cầu rất cao về thuật bắn cung, người bình thường không thể làm được.

Mà nay có thể hai bảo bối đó thì tình trạng lại khác.

Quân kỵ có thể sử dụng chiến mã tăng lạng xung kích mà bỏ hay chém.

Trường đao mà quân Hồ Bôn sử dụng đều dùng gỗ kẹp lại. Nếu không người mượn thể ngựa, ngựa tiếp sức người có thể xé một người ra làm hai khúc. Sau khi kỵ quân nhảy vào đội hình bình đao thuẩn liền liên tục bổ chém khiến cho đối phương không thể nào tới gần. Chưa nói cưỡi ngựa còn có thể dùng chân để đánh đối phương. Đây là tác dụng của bàn đạp khiến cho việc cưỡi ngựa càng thêm linh hoạt.

Quân Hồ Vệ thấy dấu pháp như vậy thì chỉ trong nháy mắt đã tán loạn.

- Quân kỵ! Cho quân kỵ xông lên.

Hứa Định hét to một tiếng rồi thúc ngựa xông ra. Phía sau lưng y, ba trăm kỵ binh liền hành động lao về phía quân Hồ Bôn. Có điều việc quân kỵ phóng ra rõ ràng đã chậm.

Dưới sự giúp đỡ của quân đao thuẩn, quân trường mâu của Hồ Bôn đã thuật ra, dựng trận ngăn cản kỵ quân Hồ Vệ.

Gò má của Hứa Chử giật giật liên tục, tay nắm chuôi đao mấy lần định xông ra. Đúng lúc này tiếng thanh la dồn dập vang lên. Đó là tín hiệu thu binh.

Tào Tháo cảm thấy mỹ mãn, nhìn hai phe binh mã giằng co mà nở nụ cười.

- Công Nhân.

- Có.

- Mời Tào đại sư tới đây.

Đồng Chiêu lập tức hiểu được ý của Tào Tháo liền xoay người bước đi.

Vừa đi, Đồng Chiêu vừa nói thầm: “Có lẽ chủ công định trọng dụng Tào Cấp.”

- Tào đại sư! Chủ công mời Tào đại sư tới lầu chính nói chuyện.

Tào Cấp thấy Điển Vi giành chiến thắng thì rất vui. Bởi vì quan hệ của Điển Vi với y vẫn còn đó, hơn nữa trận thắng lợi này có sự cố gắng của y thì làm sao Tào Cấp không vui cho được? Chỉ có điều, nghe thấy Tào Tháo triệu kiến, Tào Cấp chợt hoảng sợ. Trong lòng y cảm thấy lo lắng, run rẩy đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo rồi theo Đồng Chiêu tới lầu chính.

Trên Giáo trường đã có người ra thu dọn.

Trong khoảng khác giao phong ngắn ngủi, quân Hồ Bị bị gãy thương khoảng tám mươi người.

Còn quân Hồ Vệ thì tổn thất nặng nề. Tám trăm trường mâu gần như bị diệt sạch. Bốn trăm đao thủ mất một nửa. Kỵ quân thương vong ít nhất nhưng cũng mất tới tám mươi người. Trong đó, Hứa Định còn bị đối phương bắt sống.

Chẳng cần phải bình luận, chỉ cần nhìn thì cũng có thể thấy được thắng bại như thế nào.

Cả đám quân Hồ Vệ bầm dập, mặt mày ủ rũ.

Còn quân Hồ Bôn thì không hề có biểu hiện chiến thắng, vẫn giữ nguyên trận hình như cũ.

Đi như gió, chậm rãi như rừng, lan như lửa, vững như núi.

Quân Hồ Bôn đã hòa nhập bốn chữ Phong, Lâm, Hỏa, Sơn hết sức nhuần nhuyễn.

Sắc mặt Hứa chữ xanh mét, ngồi trên lưng ngựa không nói được lời nào.

Đột nhiên y phóng ngựa lao ra khỏi trận, ở giữa Giáo trường hét lớn:

- Điển Vi! Có dám ra đây đấu một trận với ta không?

Hứa Chữ nổi giận. Nếu quân Hồ Bôn qua trận chiến này mà thắng thảm thì y còn có thể chịu được. Dù sao thì năng lực phối hợp của quân Hồ Bôn thể hiện hơn xa quân Hồ Vệ. Hứa Chữ thua có thể nói là tâm phục khẩu phục. Nhưng trận chiến này y lại thua thê thảm, thảm tới mức bản thân khó có thể chấp nhận được. Mặc dù toàn quân không phải bị tiêu diệt nhưng cũng có khác gì đâu?

Nếu như Tào Tháo không hạ lệnh chấm dứt chiến đấu mà để cho đánh nhau tới cuối cùng thì Hứa Chữ có thể tưởng tượng được kết cục nó thế nào.

Cũng vì có thể tưởng tượng được nên Hứa Chữ lại càng không chấp nhận được. Dù sao thì trong quân Tào cũng đều biết quân Hồ Vệ có thể nói là một đội quân tinh nhuệ, vậy mà nó lại bị người ta xử lý. Hơn nữa, quân Hồ Vệ còn không hoàn thủ lại được thì làm sao mà Hứa chữ không nổi giận? Trận chiến này khiến cho y mất hết mặt mũi, cho nên Hứa Chữ phải nghĩ cách lấy lại danh dự.

- Tử Hiếu! Tử Hòa! Ngăn Trọng Khang lại.

Tào Nhân và Tào Thuần vừa mới đi lên lầu chính thì nghe thấy tiếng hô của Tào Tháo.

Cả hai lập tức xoay người, chạy xuống khỏi vọng lâu. Cùng lúc đó đám người Tào Chân cũng lao ra tạo thành một rào cản trong giáo trường.

- Thúc phụ! Mau về đi.

Hứa Chữ như bị điên quất to:

- Điển Vi có dám đánh một trận với ta không?

Tính tình Điển Vi vốn nóng nảy. Từ trước tới giờ chỉ có Điển Vi chủ động khiêu chiến chứ chưa bao giờ bị người khác khiêu chiến cả.

Điển Vi không nói hai lời, thúc ngựa xông ra:

- Bọn ngươi tránh ra... Hứa Chữ! Điển mã sẽ đánh với ngươi một trận cho hôm nay ngươi phải tâm phục khẩu phục.

Lập tức Điển Mãn tiến lên ngăn cản ngựa của Điển Vi.

- Phụ thân! Không nên ra.

Mà Hứa Nghi cũng tới trước mặt Hứa Chữ rồi nhảy xuống ngựa, nắm lấy dây cương của y.

- A Mãn! Ngươi mau tránh ra cho ta. Chẳng phải là đánh nhau hay sao? Điển Vi ta ngay cả Lã Bố cũng dám đánh thì nói gì tới một Lão hổ ngu xuẩn? Hứa Trọng Khang! Mau ra đây.

Hứa Chử nổi giật hét lên:

- Điển Vi! Người đừng có đắc ý. Hôm nay ta phải phân cao thấp với ngươi.

Trong lúc nhất thời, cả giáo trường hỗn loạn. Tào Tháo cũng bất chấp đang đón tiếp Tào Cấp, để lại cho Đồng Chiêu làm việc đó còn y vội vàng bỏ chạy xuống lầu.

Tào Cấp ngây người không biết nên đi hay nên ở. Không ngờ lại xảy ra chuyện này khiến cho y vô cùng lúng túng.

Đồng Chiêu cũng lắc đầu chỉ biết cười một cách bất đắc dĩ.

Điên Vi là một hổ tướng còn Hứa Chử cũng được coi là Hổ điên...

Tào Tháo để hai người tranh chấp với nhau cũng là làm cho lực lượng quân túc vệ cân bằng. Chỉ có điều y không ngờ được hôm nay Điển Vi lại thắng đẹp như vậy.

Điển Vi và Hứa Chử, ai cũng không thể gây thương tổn. Cả hai người đều là những kẻ cuồng đánh nhau. Nếu hai người đánh nhau thật thì kết quả chắc chắn là lưỡng bại câu thương, mà Tào Tháo cũng không thể để cho hai con hổ tương tranh.

Lúc này, chúng tướng trên vọng lâu đều lao xuống, ngăn cản Hứa Chử và Điển Vi.

Tào Hồng đột nhiên bật cười ha hả.

- Đi thôi! Không đánh nhau đâu.

- Thúc phụ không đi ngăn họ lại sao?

- Ngăn cái gì mà ngăn? Hứa Chử cũng không phải là kẻ ngu... Người cho rằng hấn thật sự muốn quyết đấu với Điển Vi? Hấn chỉ muốn tìm một bậc thang cho mình xuống đài. Nếu thực sự đánh nhau, Điển Vi có bàn đạp làm ưu thế. Trước đây cả hai người tám lạng người nửa cân thì bây giờ...

Tào Hồng cười rồi lắc lắc đầu.

Lúc này, Tào Bằng cảm thấy Tào Hồng thật sự bình tĩnh tới mức làm cho người ta chán ghét. Chẳng cần biết bọn họ có đánh nhau hay không, ít nhất thì cũng nên ra ngăn cản lại. Chẳng lẽ người khác không biết tới điều đó mà chỉ có mình người thông minh thôi hay sao?

Tào Hồng liếc mắt nhìn Tào Bằng rồi đột nhiên nói:

- Ta biết rất nhiều người không thích ta. Nhưng thế thì sao? Chỉ cần chủ công tin ta là được...

- Ta có thể chiến đấu, có thể lĩnh binh, lại không kéo bè kết phái. Chủ công nói Quân Minh là Thiên Cô tinh nhưng thật ra ta mới là Thiên Cô tinh. A Phức! Có đôi khi người không thể làm thế nào khác được, cho dù thế nào cũng phải có bản lĩnh mới được...

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn theo Tào Hồng. Chỉ thấy y bước xuống lầu, bóng lưng làm cho người ta có cảm giác hiu quạnh. Có lẽ Tào Hồng đúng thật là Thiên cô tinh. Mà trong lịch sử Tào Hồng đúng là làm được điều đó. Cho dù Tào Phi muốn động tới y thì cũng có người đứng ra nói cho. Trong dòng họ Tào, người trường thọ tới già mới chết dường như chỉ có một mình Tào Hồng.

Thật ra những thứ tham lam, keo kiệt đối với y chỉ là sự nguy trang trong quân Tào mà thôi. Gần vua như gân cộp. Cho đến Tiêu Hà còn phải tự vơ vét của cải mà bỏ đi nói gì tới Tào Hồng? Chư nói vị huynh trưởng trong tộc của y ở lịch sử nổi danh là một người đa nghi...

Tào Bằng thở dài rồi theo Tào Hồng đi xuống khỏi vọng lâu.

Tào Tháo vọt xuống giáo trường, không nói hai lời liền rút cây roi ngựa của Điển Vi sau đó đánh Hứa Chử.

- Hai người các ngươi muốn đánh nhau sao? Vậy trước tiên hãy tử thí với ta trước.

Điển Vi vội vàng nháy xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Tào Tháo.

Còn lúc này Hứa Chử như tỉnh lại, xoay người xuống ngựa sóng vai quỳ bên Điển Vi.

- Hứa Chử mê muội. Xin chủ công trách phạt. Điển Vi không đáng bị dụng hình. Thực ra Trọng Khang cũng chỉ vì không chịu nổi nên làm cho Chủ công nổi giận.

biglove

110. Chương 103.2: Phức Đây Họa Đây.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 103.2: Phức đây họa đây.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Tháo trừng mắt nhìn hai người, hết nhìn Hứa Chử rồi lại nhìn Điển Vi.

- Tử Hòa!

- Có mặt tướng...

- Mang hai tên côn đồ này nhốt vào đại lao cho ta. Nhớ kỹ để cho bọn họ ở cùng một đại lao. Nếu muốn đánh nhau thì vào đó mà đánh đi.

- Chủ công! Mặt tướng sai rồi.

Điển Vi và Hứa Chử đều luống cuống, còn chúng tướng cũng bước lên mà xin.

Điều đáng tiếc đó là dường như Tào Tháo đã hạ quyết tâm.

- Các người hãy vào trong lao mà hiểu rõ mình sai ở đâu đi. Khi nào hiểu rồi thì tới gặp ta.

Nói xong, Tào Tháo thở phì phì rồi thúc ngựa bước đi. Tào Thuần thì cười khở.

- Quân Minh! Trọng Khang! Xin đặc tội. - Nói xong, Tào Thuần giơ tay ra mời.

Điển Vi và Hứa Chử ủ rũ đi theo Tào Thuần. Còn đám chúng tướng thì đi theo Tào Tháo ra khỏi giáo trường.

Điển Mẫn và Hứa Nghi nhìn nhau với một sự xấu hổ không biết phải làm như thế nào.

- Mọi người không cần phải lo lắng. Chủ công không có ý trách phạt hai vị tướng quân. Chỉ có điều để cho họ yên tĩnh suy nghĩ với nhau. Sau khi bình tĩnh, Chủ công sẽ thả họ ra.

- Nhưng hai người sẽ không đánh nhau nữa chứ? - Hứa Nghi lo lắng hỏi.

Nên nhớ rằng Điển Vi và Hứa Chử không phải mang mối thù bất cộng đái thiên. Nhưng nếu nhốt hai người vào một chỗ, nhờ có ác đấu thì sao. Thậm chí Hứa Nghi còn lo lắng, hai người có thể đánh nhau trong tù.

- Không thể nào. - Vốn Điển Mẫn không để ý nhưng nghe Hứa Nghi nói vậy thì cũng lo lắng.

- Hay là khóa hai người lại thì bọn họ không đánh nhau được.

Tào Chân bị Điển Mẫn làm cho nổi giận gần như phát điên. Đại khái y có thể nhận ra được dụng tâm của Hứa Chử. Gã chỉ muốn tìm một cái cớ để xuống thang. Điển Vi cũng không thể chịu thua... Vì vậy mà mới có kết quả Tào Tháo xuất hiện và hai người bị giam. Cuối cùng là bậc thang đã có nhưng hai người thì không thể đánh nhau tiếp được.

Không biết là cái loại con gì nữa.

Hứa Nghi còn khá hơn. Không ngờ Điển Mẫn lại có thể nghĩ ra cái cách đó.

- Không được! Ta đi tới đó xem, nếu không thì không hết lo được.

- Ta cũng đi.

Điền Mãn và Hứa Nghi không nói hai lời liền lên ngựa phóng đi.

Lúc Tào Bằng tới nơi thì cũng thấy tình trạng của hai người Điền Mãn và Hứa Nghi. Hắn đột nhiên cười nói:

- Không phải oan gia thì khó gặp nhau.

Tào Chân ngăn người rồi chợt hiểu ý Tào Bằng.

Hứa Chử và Điền Vi đúng là oan gia của nhau. Mà nhìn thì Hứa Nghi và Điền Mãn cũng không khác với cha của mình lắm.

- Đi thôi! Huynh mời đệ uống rượu.

Tào Bằng lắc đầu:

- Không được! Đệ còn phải chờ cha.

- Tào đại sư đâu?

- Vừa rồi Chu Thương có nói với đệ rằng Tào công mời cha đệ tới phủ ẩm yến. Huynh cũng biết cha đệ chưa gặp trường hợp này bao giờ, cho nên đệ muốn xem thế nào.

Tào Chân gật đầu:

- Nếu vậy thì huynh đi trước.

Tới lúc này, Hạ Hầu Lan và Chu Thương cũng dắt ngựa tới đây.

- Công tử! Chúng ta đi đâu?

Tào Bằng nói:

- Phủ Hổ Bôn! Chúng ta tới đó chờ cũng được.

Luận võ tại giáo trường Tây Uyển cuối cùng thì quân Hổ Bôn giành được thắng lợi.

Tình hình trận chiến hoàn toàn vượt ra khỏi sự dự đoán của mọi người. Quân Hổ Bôn gần như càn quét giành lấy chiến thắng. Trong lúc nhất thời, thanh danh của Điền Vi trở nên vang dội.

Cùng với sự nổi danh của quân Hổ Bôn thì cả nhà Tào Cấp cũng từ từ nổi lên.

Trong phủ Tào Tháo, Tào Cấp thừa nhận bản thân không phải là Ân Mặc Cự tử mà Tào Tháo cũng không hề trách y. Chẳng những gã không trách y mà còn khen ngợi Tào Cấp, cho rằng ý chí của Tào Cấp đúng là quân tử. Sau khi biết Tào Cấp còn chưa có tự, gã liền nhanh chóng ban cho Tào Cấp một cái tự đó là Tuyền Thạch. Tuyền có ý nghĩa sâu xa, thường so sánh với người có phẩm đức cao.

Còn chữ Thạch lại ứng với thân phận.

Tào Tháo lên tiếng hỏi:

- Tuyền Thạch nghĩ thế nào mà làm ra được hai bảo vật cho ngựa như vậy?

Hai bảo vật chính là yên và bàn đạp.

Tào Cấp do dự một chút rồi nhẹ giọng trả lời:

- Bẩm Tào công! Không phải là nhị bảo mà là tam bảo.

Tào Tháo sững sờ cảm thấy khó hiểu.

- Mời Tào công tới chỗ tọa kỵ Hổ Bôn, thảo dân sẽ giới thiệu về ba bảo vật đó.

Vì vậy mà Tào Tháo lập tức sai người dẫn một con ngựa từ trong quân Hổ Bôn tới.

Tào Cấp bảo người nâng chân ngựa lên để lộ ra một miếng sắt hình tròn.

- Tào công! Khi chiến mã rong ruổi thường do đường không bằng phẳng, hoặc do chịu sức nặng của người khiến cho vó ngựa bị thương. Một khi bị thương mà muốn hồi phục thì rất khó... Nói thật là ba bảo vật này thực ra là do con của thảo dân. Nó cưỡi ngựa không tốt lắm, thường xuyên cảm thấy khó chịu. Vì vậy mà nó nảy sinh một suy nghĩ, rồi nói với thảo dân. Thảo dân cũng từ ý của nó mà làm ra cái yên. Thân thể của tiểu tử gây yếu cho nên lên ngựa hơi khó vì vậy mà nó bảo với thảo dân làm một thứ gì đó để đệm chân, như vậy sẽ tiện hơn nhiều. Nhờ đó mà mới làm ra cái bàn đạp Tào công đã thấy. Còn cái móng ngựa này cũng là do tiểu nhi nhắc nhở thảo dân cho nên mới có...

Tào Tháo nghe thấy vậy liền cảm thấy hứng thú.

- Lệnh công tử có phải là Tào Bằng không?

- Đúng vậy.

Tào Tháo nở nụ cười:

- Hiện giờ ở Hứa Đô, lệnh công tử giống như là một danh nhân. Thứ nhất hẳn có thể sáng chế ra kết nghĩa kim lan rồi Kim Lan phổ, lại còn cái tên tiểu bát nghĩa. Không một ai có thể ngờ được một đứa nhóc lại có thể có được những ý tưởng kỳ diệu như vậy.

- Tiểu tử chỉ làm cần mà thôi.

Tào Tháo cười ha hả rồi kéo tay Tào Cấp quay vào đại sảnh.

- Tuyển Thạch! Hiện nay thiên hạ đại loạn, triều cương không được nghiêm chỉnh. Mỗ muốn dựng lại nhà Hán nhưng lại ít người giúp. Tuyển Thạch có tài nghệ như vậy có đồng ý dốc sức vì triều đình không?

Tào Cấp vội vàng quỳ xuống đất:

- Xin vì Tào công mà phục vụ.

Tào Tháo thấy thái độ Tào Cấp thì hết sức vui vẻ mà gật đầu.

Y trầm tư một lúc rồi đột nhiên hỏi Đồng Chiêu:

- Công Nhân! Ta nhớ trước đây Tử Dương từng nói ở trong Chư Dã giám thiếu mất một Giám lệnh đúng không?

Tử Dương tên là Lưu Diệp, là đời sau của Trác Lăng Vương - Con trai của Hán Quang Vũ đế, cũng là người dòng dõi nhà Hán. Hiện giờ y ở phủ Tư Không, phụ trách nhà kho của Tào Tháo. Mặc dù không phải là thiếu phủ nhưng lại làm công việc của thiếu phủ, chương quản tất cả mọi việc liên quan tới nông, chăn nuôi, sắt, muối...

Đồng Chiêu gật đầu nói:

- Chủ công nói đúng. Tử Dương từng nói rằng vị trí này không chọn được người thích hợp.

Chư trì giám quản lý việc đúc binh khí. Ở đó có một Giám lệnh, một Giám Thừa. Dưới quyền còn có bốn Giám Tác, một Lục sự, một người coi kho, hai người ghi chép, hai người quản lý công việc, và bốn thợ. Nghe nói thì số lượng nhân viên cũng không nhiều. Nhưng trên thực tế thì chỉ có Giám lệnh và Giám thừa có phẩm trật.

Còn thuộc thẩm quyền của Chư Trì giám ra ngoại trừ những người đó còn có rất nhiều công quan, chỉ có điều là họ không có phẩm, nhưng cũng có quyền lực nhất định và sản nghiệp riêng.

Chẳng hạn như một số công quan có thể mở xưởng của mình. Bọn họ có thể tiêu thụ bằng cách bán ra ngoài, đồng thời còn nhận nhiệm vụ cung ứng cho triều đình. Nhưng những người này không có bổng lộc, cũng không phải đi lao dịch. Gần như coi là xí nghiệp cung ứng cho triều đình.

Tất nhiên nếu nói xí nghiệp thì dường như hơi quá.

Chức Giám Lệnh cũng không lớn lắm, phẩm trật cũng không cao nhưng lại có quyền lực rất lớn.

Cùng lúc, người đó nắm trong tay tất cả công quan cung cấp vật phẩm. Nếu Giám Lệnh không thông qua thì công quan không thể có tiền. Nếu công quan không cung ứng đủ hạn, đúng hàng hóa thì sẽ bị hủy bỏ tư cách công quan, đồng thời sẽ còn bị phạt.

Tào Tháo lại hỏi:

- Tuyển Thạch có chấp nhận chịu thiệt hay không?

Hiện giờ, Tào Cấp cũng coi như có chút hiểu biết với tình hình trong triều.

Đặc biệt lúc trước, Tào Bằng đã lên kế hoạch cho y vào Chư Dã giám nên Tào Cấp theo Đặng Tắc cũng nghe được một số chuyện...

Bây giờ nghe Tào Tháo muốn mình làm Giám Lệnh khiến cho Tào Cấp như nằm mơ.

Theo suy nghĩ của y thì có thể là một Giam Tác, tương tự như đốc công đã là mỹ mãn rồi.

Vậy mà không ngờ...

Điều này chẳng khác một người dân chỉ mong được làm một nhân viên bình thường vậy mà đột nhiên lại trở thành cán bộ, hơn nữa lại còn có quyền. Sự chênh lệch quá lớn khiến cho Tào Cấp không phản ứng kịp. Mất một lúc, y mới run rẩy trả lời:

- Tào Cấp nguyện theo ý của Tào công.

Nếu không muốn thì đúng là kẻ ngu.

conem_bendoianh

111. Chương 104: Hà Nhất Công Phường

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 104: Hà Nhất công phường

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Cấp cũng không rõ bản thân làm sao mà ra khỏi phủ Tào Tháo. Tới ngoài cửa phủ Tào Tháo, Tào Cấp ngây người, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cũng may đám người Tào Bằng nghỉ tạm ở phủ Hồ Bôn. Chu Thương và Hạ Hầu Lan đều để ý tới động tĩnh trong phủ Tào Tháo. Khi thấy Tào Cấp ngỡ ngàng đi ra khỏi phủ, Chu Thương vội vàng tới đưa Tào Cấp về phủ Hồ Bôn...

- Cha! Người làm sao vậy?

Tào Bằng thấy Tào Cấp như người mất hồn thì mở miệng hỏi.

Tào Cấp nuốt nước miếng rồi nhỏ giọng nói:

- Bằng nhi! Cha làm quan rồi.

- A!

- Tào công nói rằng muốn ta tới Chư Dã giám làm Giám Lệnh.

- Cái gì?

Tào Bằng hơi giật mình. Vốn kế hoạch ban đầu của hắn đó là để cho Tào Cấp bắt đầu từ Giam Tác, coi như lấy cơ sở. Sau khi Tào Cấp hiểu rõ tình hình của Chư Dã Giám thì mới thăng chức. Dù sao thì Tào Cấp cũng chưa bao giờ làm quan, còn Giám Lệnh trong Chư Dã giám mặc dù chức quan không cao nhưng

lại là vị trí rất quan trọng. Nếu lập tức làm Giám Lệnh, Tào Cấp không quen việc mà làm sai gì đó thì chẳng phải đang vui hóa buồn hay sao?

- Cha! Tào công còn nói gì không?

- Tào công còn nói vài ngày nữa sẽ cho người đưa hồ sơ của Chư Dã Giám để cho ta làm quen. Trước khi hết năm sẽ tới Hà Nhất phường tại Huỳnh Dương nhậm chức.

- Hà nhất tác phường?

Tào Bằng cảm thấy đau đầu.

Hà Nhất tác phường cũng là cái tên của Chư Dã Giám.

Từ những di chỉ của đời Hán tìm được ở thời hậu thế thì nó nằm ở Trịnh châu thuộc Hà Nam.

Nghe nói Hà Nhất tác phường được xây dựng vào những năm đầu của Đông Hán.

Toàn bộ tác phường từ Nam tới Bắc rộng bốn trăm thước, sâu ba trăm thước. Tổng diện tích vượt qua mười hai vạn thước vuông. Trong đó có hai lò rèn, mười hai cái giếng nước, ao để tắm có hơn ba mươi cái.... Đó là một xưởng rèn lớn nhất thời kỳ Đông Hán.

Do Đông Hán định đô tại Lạc Dương cho nên Chư Dã Giám cũng nằm ở đây.

Sau khởi nghĩa Khăn Vàng, nơi này gần như bị bỏ hoang. Mãi cho tới khi Tào Tháo rời đô tới huyện Hứa thì mới xây dựng lại. Muốn tới đó thì phải đi từ huyện Hứa tới Trà Dương mất khoảng trăm dặm. Nếu cưỡi khoái mã thì trong một ngày có thể trở về. Nói chung khoảng cách cũng không xa lắm.

- Bằng nhi! Cha làm quan.

Tào Cấp giống như bị điên, ngửa mặt lên trời mà cười to.

Tào Bằng bước lên nắm lấy tay Tào Cấp rồi hét to:

- Phụ thân! Tỉnh lại.

Có đôi khi sự vui mừng quá đỗi sẽ khiến cho người ta mất tỉnh táo. Một ví dụ rõ ràng nhất đó là thời hậu thế khi môn sinh trúng cử. Lúc này, tình hình Tào Cấp hơi giống với trường hợp đó. Tào Bằng bước lên, lay cho Tào Cấp tỉnh lại.

- Phụ thân! Hiện tại người tới Chư Dã giám làm Giám lệnh thật ra chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Tào Cấp tỉnh táo hơn, kinh ngạc nhìn Tào Bằng rồi nói:

- Bằng nhi! Sao con nói vậy?

- Cha có biết tình hình của Chư Dã giám không?

- Lúc trước Thúc Tôn từng nói với cha một chút nên coi như biết.

- Biết? - Tào Bằng cười lạnh:

- Cha! Cha có biết Chư Dã Giám như thế nào không? Cha nghĩ nơi đó suôn sẻ hay sao? Chư Dã giám quản lý hơn mười vạn binh khí trong ba châu của Tào công. Mà binh khí như thế nào là đủ tư cách? Còn binh khí thế nào là không đủ? Người có biết được tiêu chuẩn đó không? Chưa nói trong cả ba châu có mấy trăm công quan, những công quan đó có bối cảnh ra sao thì cha có biết không? Hà nhất tác phường còn có trách nhiệm cung cấp binh khí. Hàng năm bọn họ phải tạo được bao nhiêu đao? Bao nhiêu mâu? Tạo bao nhiêu cung? Bao nhiêu bộ giáp? Cha có biết tới điều đó không? Dưới Chư Dã giám còn có giam tắc, lục sự... Cha sử dụng những người đó như thế nào? hàng năm làm sao ra kế hoạch làm cái gì trước, cái gì làm sau thì cha có biết không?

- Cha! Vốn con muốn để cho cha làm Giám Tác cho quen rồi mới mưu đồ tới tương lai. Nhưng bây giờ chúng ta phải lập tức về bàn bạc việc này tới tỷ phụ. Thật ra nếu nói tài nghệ chúng ta không sợ. Còn một khi làm quan thì không chỉ cần tài nghệ tốt được. Cha phải có thủ đoạn còn phải có tâm kế mới được. Không được! Việc này trước tiên cần phải có người giúp đỡ.

Nói xong, Tào Bàng càng cảm thấy sự việc trở nên nghiêm trọng.

Hắn đứng dậy nói:

- Hạ Hầu! Chu Thương! Nhanh chóng chuẩn bị ngựa, chúng ta trở về Ô bảo.

Trong đại lao của Hứa Đô, cũng là căn phòng giam thán trước đám người Tào Chân ở đó còn bây giờ thì đổi lại là người khác.

Trong hành lang được chiếu sáng bởi ánh đèn tù mù. Trần Tạo ngo ngác nhìn hai người trong đó mà muốn gào lên.

“Cái năm nay làm sao vậy?”

Vừa mới đẩy được đám tiểu bá vương đi thì bây giờ lại lôi tới hai vị đại lão gia.

Nhóm tiểu bá vương mặc dù có chút dữ dằn nhưng dù sao thì cũng còn nhỏ, không gây được sức ép. Còn hai vị đại lão gia này thì hệ số nguy hiểm tăng lên nhiều. Chỉ cần nhìn hai con sư tử đang ngồi chồm hổm trong đại lao, mặc dù không nói câu nào nhưng cũng khiến cho bầu không khí hết sức nặng nề.

Từ sau khi hai người đó được đưa vào đây, Trần Tạo liền vẫn lo lắng đề phòng.

Tào Công cũng biết hai người này rất khó bảo nên cho họ vào trong một gian phòng lao. Lúc trước, đám tiểu bá vương mặt dù khó đối phó nhưng cũng chỉ cần tách ra là không lo họ xung đột. Nhưng hiện tại thì người hai người lúc nào cũng có thể ra tay.

Mà hai người này đều là nhân vật Trần Tạo không thể đối phó.

Điển Vi và Hứa Chữ trầm mặt ngồi đối diện với nhau.

Cả hai người ngồi cách nhau chừng năm, sáu bước. Cả hai đều trừng mắt nhìn nhau không ai chịu nhường.

- Nếu không có người giúp thì Hổ Bôn của ngươi có cái gì?

Hứa Chữ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Điển Vi.

Điển Vi liền nheo mắt:

- Trọng Khang! Đã đánh cuộc thì phải chịu thua. Nếu không muốn thua thì đừng có thể hiện. Đúng là có người giúp ta. Thế thì sao? Lão tử có nhân duyên tốt, lại may mắn. Ngươi cũng có thể tìm người giúp. Dòng họ Hứa của ngươi còn ít người hay sao mà không tìm?

- Ngươi...

Hứa Chữ tức tới mức trán nổi gân xanh, thái dương giật giật.

Điển Vi hừ một tiếng rồi khép mắt lại, chẳng thèm để ý tới Hứa Chữ.

- Ngươi...ngươi không có bản lĩnh. - Hứa Chữ hạ giọng nói.

Điển Vi nhếch miệng rồi vuốt chòm râu mà cười nói:

- Có bản lĩnh hay không thì ta cũng thắng ngươi.

- Thắng ta thì sao? - Hứa Chữ hừ lạnh:

- Chẳng lẽ không có ai giúp đỡ ta sao?

- Ta rất may mắn. - Điển Vi mở miệng cười ha hả:

- Con của ta kết nghĩa huynh đệ với người ta. Ta mời hắn giúp đỡ thì có gì không được?

Hứa Chữ đang nắm tay chột thả lỏng.

Y cũng cười nói:

- Con của ngươi kết bái với người khác còn con ta thì không hay sao? Điển Vi! Ngươi đừng có đắc ý vội. Trong tiểu bát nghĩa thì còn ta đứng thứ hai còn con ngươi đứng thứ ba. Theo cách nói này thì con ngươi

còn phải gọi con ta là huynh trưởng. Nhị ca đi cầu người so với tam ca phải hơn rồi. Điển Quân Minh! Lần sau chúng ta lại tỷ thí xem ai có thể thắng?

Nụ cười trên mặt Điển Vi lập tức biến mất. Y mở mắt, cảm tức nhìn Hứa Chử rồi nói:

- Hứa Trọng Khang! Người đứng là kẻ vô sỉ.

- Hừ! Đây không phải là vô sỉ mà là rất may mắn. Người đi ngàn dặm mời cao nhân, kết quả cuối cùng lại tiện lợi cho con của ta.

- Người...người... Ta trở về bảo a Mãn và a Phúc ra khỏi tiểu bát nghĩa.

- Tốt! Người thử xem bọn chúng có đồng ý không? Bọn chúng đã thề trước mặt thánh Khổng, người nghĩ chúng có thể nghe theo lời người không?

Tâm trạng của Hứa Chử lập tức sáng khoái hơn nhiều.

Cảm giác hậm hực lúc trước hoàn toàn biến mất.

Điển Vi nổi giận nói:

- Hứa Trọng Khang! Cái tên khốn kiếp nhà người. Hôm nay lão tử không dạy người một bài học thì không được.

- Đến đây! Ta muốn đánh người lâu rồi. - Hứa Chử không hề yếu thế đứng phắt dậy:

- Nếu người không theo chủ công sớm hơn thì hiện giờ cái chức Hồ Bôn Trung Lang tướng làm sao tới lượt người? Nếu luận quyền cước, lão tử không hề thua người.

Cả hai đại hán cường tráng đều đứng dậy.

Bên ngoài nhà lao, Trần Tạo cảm thấy hoảng hốt.

“Đánh nhau! Cuối cùng thì cũng phải đánh nhau...”

- Huynh trưởng! Chúng ta có nên ngăn cản hay không?

- Ngăn cản cái gì? Chúng ta mà tới chẳng khác nào chịu chết. Cả hai người đó mà đánh nhau thật thì ngoài Tào Tư Không ra còn ai có thể cản?

Trần Tạo lập tức lên tiếng.

Đúng lúc này từ bên ngoài có hai thiếu niên đi vào.

- Các người vào đây làm gì?

Trần Tạo quay đầu lại thấy người vừa mới tới thì vui vẻ.

- Hai vị công tử tới đúng lúc. Nhanh lên. Hai vị tướng quân định đánh nhau.

- Cái gì?

Hai thiếu niên đó đúng là Điển Mãn và Hứa Nghi. Cả hai người mua chút rượu thịt bên ngoài rồi định tới khuyên giải hai ông bố. Nhưng không ngờ chậm một chút mà Hứa Chử và Điển Vi đã giương cung bạt kiếm, chuẩn bị động thủ. Điển Mãn và Hứa Nghi cầm hộp đồ ăn nhanh chóng đi vào.

- Tại sao các người không ngăn lại?

Trần Tạo nghe vậy mà suýt phát khóc:

- Công tử! Không phải tiểu nhân không muốn ngăn mà thật sự là... Ai có thể ngăn được hai vị tướng quân chứ?

Điển Mãn và Hứa Nghi chẳng thềm để ý tới Trần Tạo rồi nhanh chóng đi vào trong lao.

- Cha! Dừng tay.

- Phụ thân đừng đánh!

Cả hai người kêu lên khiến cho Diễm Vi và Hứa Chử dừng lại.

- A Mẫn! Con đừng có ngăn ta. Hôm nay ta phải dạy cho tên lão hồ ngu xuẩn này mới được.

Hứa Chử nổi giận:

- Ai dạy ai còn chưa biết. Đầu to! Người cũng thấy đấy, không phải cha muốn ra tay mà tên này quả thực khinh người quá đáng.

Diễm Mẫn nổi giận nói:

- Nhanh mở cửa cho ta.

Hứa Nghi thì cố gắng khuyên giải:

- Phụ thân! Người và thúc phụ đều dưới trướng chủ công, đều là túc vệ. Hai người không nên tổn thương hòa khí, nếu không sẽ bị chủ công trách phạt.

- Đúng vậy! Cha! Nếu người làm Hứa thúc phụ bị thương thì Chủ công sẽ không vui.

Hứa Chử nghe thấy vậy thì mất hứng.

- A Mẫn! Người nói vậy là sao? Bằng vào cha người mà có thể làm cho ta bị thương? Đừng có thấy hấn cao hơn ta mà nhảm. Lão tử chỉ cần một tay là có thể xử lý được.

Diễm Vi nổi giận:

- Dựa vào người? Lão tử nhắm mắt cũng có thể đánh cho người gục xuống. Ai chết hay không còn chưa biết.

- Hôm nay ta không dạy người một bài học thì không...

- Đến đây! Người nào không tới thì là chết.

- Đến đây! Ta cùng người đánh ba trăm hợp.

- Phì! Lão tử chỉ cần ba mươi hiệp là có thể lấy mạng chó của người...

Câu nói của Diễm Mẫn khiến cho tình hình vừa mới dịu xuống lại nóng lên.

- Tất cả dừng tay lại cho ta. Chủ công tới đây.

Trong nhà lao đột nhiên vang lên tiếng quát.

Diễm Vi và Hứa Chử liền ngậm miệng mà ngồi xuống.

Cả hai ngẩng đầu lên thì thấy Trần Tạo đang co người lại, hiển nhiên tiếng quát vừa rồi là của y. Còn bên ngoài đại lao thì im ắng không hề có tung tích của Tào Tháo.

- Đồ hỗn láo! Dám có can đảm lừa ta? - Diễm Vi đột nhiên nổi giận.

Hứa Chử cũng sôi tiết:

- Một tên quan nho nhỏ mà cũng dám mạo tên chủ công? Người tên là gì? Để ta bắt chủ công lấy mạng chó của người.

Trần Tạo không dám nói gì, lùi ngay vào trong bóng đêm.

Đám quan coi ngục còn lại thì nhìn Trần Tạo với ánh mắt sùng bái. "Đại ca đúng là lợi hại. Ngay cả hai vị đó mà cũng dám lừa. Chẳng lẽ không sợ hai người kia xử lý hay sao?"

"Mẹ ôi! Ngày mai lão tử xin từ quan. Làm một quan coi ngục nhỏ mà còn lo lắng sợ hãi như vậy, bồng lộc lại ít. Ngày mai lão tử phải đi đầu quân."

Trần Tạo âm thầm quyết định.

Có điều tiếng hét của y đúng là làm cho bầu không khí trong nhà lao giảm xuống.

Diễm Vi và Hứa Chử cũng không cãi nhau nữa mà trở lại chỗ của mình.

Hứa Nghi bảo một tên quan coi ngục mở cửa lao rồi cùng với Diển Mãn cầm thức ăn vào trong. Hai người mở hộp thức ăn lấy rượu thịt.

- Cha dùng cơm trước đi.

Diển Vi gật đầu, vừa cúi đầu nhìn liền nhủ mày.

- Tại sao không có rượu?

Diển Mãn ngăn người, quay đầu sang thì cũng thấy Hứa Nghi đang nhìn mình.

Chỉ thấy Hứa Nghi mở hộp kia ra, toàn bộ rượu đều ở trong đó.

- Đầu to! Mang rượu tới đây cho ta.

Hứa Chử nổi giận nói:

- Nói thừa. Đây là rượu con ta mang tới cho ta. Đầu to! Tại sao lại không có đồ nhắm?

Vừa nói y vừa ngẩng đầu thì thấy hộp cơm trước mặt Diển Vi có cả một khay thịt.

- A Mãn! Mang đồ ăn tới đây cho ta.

Diển Vi nói:

- Đây là của con ta mang tới.

Dứt lời đột nhiên Diển Vi nở nụ cười làm cho Hứa Chử lặng đi một chút rồi cũng bật cười.

Cả hai nhìn nhau rồi cùng cười ha ha.

.....

Hai cha con Tào Bằng và Tào Cấp trở về tới Ô Bảo thì trời đã vào đêm.

Đặng Tắc cũng vừa mới về đang nói chuyện với Tào Nam. Bụng của Tào Nam càng ngày càng to, sắp tới ngày sinh rồi.

Còn Đặng Tắc cũng không có chuyện gì.

Việc luyện tập của quân Hồ Bôn chấm dứt, nhiệm vụ của y coi như hoàn thành. Còn việc thắng hay thua thì Đặng Tắc không quan tâm. Hiện tại, y chỉ nghĩ được bình yên ở bên Tào nam cho tới khi đứa con được sinh ra.

Từ khi Tào Nam bắt đầu mang thai, nhà y liền không được yên ổn. Thượng quan bị điều đi, quan huyện mới đến khiến cho địa vị của Đặng Tắc bị giảm xuống rồi bị Đặng Tài làm nhục. Sau đó thì cả nhà Tào Bằng tới, tình hình chuyển biến tốt đẹp nhưng cũng không được lâu lắm. Đặng Tắc bị mộ binh nhập ngũ, mặc dù giữ được mạng nhưng lại mất một cánh tay. Hơn nữa, Tào Nam cùng với cha mẹ còn bị quan phủ bắt giam.

Sau khi cứu được Tào Nam ra, ngàn dặm tới quận Nam Dương rồi Hứa Đô.

Không lâu sau, Diển Vi xây dựng quân Hồ Bôn, Đặng Tắc liền tới giúp đỡ. Vì chuyện này mà trong mấy tháng y không có thời gian làm bạn với vợ.

Nghĩ tới đây, Đặng Tắc cảm thấy rất hổ thẹn.

Hiện giờ có được thời gian rảnh rồi, nên y phải làm bạn với vợ con, bồi thường quãng thời gian qua.

- Cha đã về.

Đặng Tắc giúp Tào Nam đi lại trong đình viện.

Thật ra y cũng không phải lo lắng cho sức khỏe của Tào Nam, bởi vì có một thầy thuốc ở nhà. Đệ tử Đồng Hiểu của Trương Trọng Cảnh hiện giờ ở ngay tại Ô Bảo. Bình thường không có chuyện gì thì gã tới Hồi Xuân đường giúp đỡ thánh thủ Tiểu Khôn chẩn đoán bệnh. Đồng Hiểu biểu hiện lý luận rất xuất sắc nhưng

tình hình thực tế lại ít. Trong nghề y, kinh nghiệm rất quan trọng. Người ta thường nói lão trung y. Lão ở đây không phải là nói tuổi mà phần nhiều là chỉ kinh nghiệm.

Hồi Xuân đường có thể nói là chỗ để Đồng Hiểu tích lũy kinh nghiệm.

Cuộc sống của Đồng Hiểu cũng rất đơn giản, đối với vật chất cũng không có nhiều nhu cầu lắm.

Trương Trọng Cảnh để cho Đồng Hiểu tới Hứa Đô thật ra cũng là hy vọng y có thể đứng vững, tìm một đường ra cho họ Trương ở Niết Dương.

Mà cái chuyện này không thể vội vàng được.

Đồng Hiểu ở nhà họ Điền đó là một cách xử sự.

Theo quan hệ hai nhà Tào, Điền tốt lên, đám người tiểu bát nghĩa xuất hiện thì họ Tào sẽ chiếm được một vị trí ở Hứa Đô.

Điền này từ hôm diễn võ, Tào Cấp cũng được mời là có thể thấy.

Vì vậy mà Đồng Hiểu rất trầm tĩnh.

Tào Cấp gật đầu cũng không nói gì.

Biểu hiện nghiêm túc của y khiến cho Đặng Tắc cảm thấy có chuyện xảy ra.

Gã vẫy một người phụ nữ tới đỡ Tào Nam đi. Đặng Tắc theo đám người Tào Cấp vào trong đại sảnh. Sau khi ngồi xuống, gã mới lên tiếng hỏi:

- Cha! Có chuyện gì xảy ra?

Tào Bằng lên tiếng:

- Tào công muốn mời cha tới làm Hà Nhất giám lệnh.

Đặng Tắc hơi lạng đi một chút rồi chợt có phản ứng vui mừng:

- Giám lệnh của Chư Dã giám? Đó là chuyện tốt.

- Tốt cái gì mà tốt? - Tào Bằng nói:

- Về mặt tài nghệ thì cha không có vấn đề. Với tài nghệ mà nói làm cho đám công quan nể sợ cũng không phải chuyện khó. Tốt xấu gì thì hiện giờ thanh danh của cha cũng đang cao. Điều này đệ không lo lắng. Vấn đề ở đây là cha chưa từng làm quan, lại không hiểu biết tình hình của Chư Dã giám. Vốn đệ định để cho cha làm Giám tác trước, chờ sau khi quen dần với việc ở đó mới lên chức. Việc này cũng không hề khó. Nhưng hiện tại, cha đột ngột trở thành giám lệnh, mặc dù hưởng bổng lộc sáu trăm thạch nhưng chẳng may xảy ra sai lầm thì được không bằng mất.

Đặng Tắc lập tức hiểu được nỗi lo của Tào Bằng. Không thể phủ nhận việc Tào Bằng lo là không có lý.

- A Phúc! Thật ra huynh thấy đệ quá lo lắng.

- Cái gì?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Đặng Tắc.

Đặng Tắc đi tới bên cạnh Tào Cấp rồi ngồi xuống:

- Cha! Người đừng lo lắng. Sở dĩ Tào công muốn người làm giám lệnh cũng là vì coi trọng tài nghệ của người. Chỉ cần cha thực sự có tài thì sao phải sợ? Mặc dù a Phúc nói cũng đúng nhưng trên đời ai sinh ra là có thể biết được hết mọi chuyện? Chuyện trong triều đình có thể con không rõ nhưng nếu nói tới cái loại như Chư Dã giám thì con cũng biết.

- A Phúc nói như vậy tất cả đều chỉ là quy tắc, cứ theo đó mà làm thì chẳng có gì rắc rối. Đến lúc đó, người cứ làm xong mọi việc thì tất nhiên sẽ có người để ý. Còn về đám công quan... Con thấy a Phúc suy nghĩ quá nhiều. Hà Nhất công phường đã lâu không hoạt động. Đám công quan các nơi cũng bị gia tộc ở địa phương thu hút nhất thời khó có thể điều tra được. Vì vậy mà việc hiện giờ cha cần phải làm đó là nhanh chóng

để cho Hà Nhất công phương hoạt động trở lại. Sở dĩ Tào công mời cha làm giám lệnh đó là vì nghĩ tới tài nghệ và thanh danh của cha. Dù sao thì hiện giờ thanh danh của cha đó là trong ba tháng có thể tạo được ba mươi sáu cây Thiên Cương đao. Có ai mà không biết điều đó? Có cái thanh danh này thì việc ở Chư đã giám không còn khó khăn nữa. Sau khi Hà Nhất công phương hoạt động trở lại, cung ứng quân giới của Tào công thì đám công quan các nơi sẽ trở về. Tới lúc đó, chẳng phải là cha nói gì được nấy hay sao?

Tào Bằng nghe vậy thì ngẩn người, hiểu ra rất nhiều.

conem_bendoianh

112. Chương 105: Hồ Báo Kỵ

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 105: Hồ Báo kỵ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Tắc nói có lý, dường như bản thân hắn đã quá dễ tâm vào những chuyện vụn vặt.

Đám công quan rơi rụng thật ra không phải là chủ thể của Chư đã giám. Mà gốc rễ ở đó là Hà Nhất công phương. Còn hiện tại thì nó đang bị tê liệt. Nếu lúc này Tào Cấp đến đó chẳng khác nào mang tới cho Chư đã giám một cái máy khởi động.

Đến lúc đó chuyện của Chư đã giám, Tào Cấp chỉ cần nói một tiếng là được.

- Tỷ phu! Huynh nói đúng.

Lúc này, Tào Cấp cũng đã hồi phục lại một ít sự tự tin.

Đúng như Đặng Tắc nói, chỉ luận về tài nghệ thì hiện giờ Tào Cấp không sợ gì lắm.

Chỉ cần dựa vào hai dung dịch để tôi và cái bể lò... Tào Cấp tự tin mình có thể làm cho Chư đã giám hoạt động lại.

Đặng Tắc lại lắng đầu:

- Có điều a Phúc nói cũng có lý.

Tào Bằng đang trầm nhủ liền nói:

- Xin lắng tai nghe.

- Ưu thế của cha và hoàn cảnh xấu có thể nói là hết sức rõ ràng. Cha không có công danh trong người, lại không biết chữ. Về mặt tài nghệ thì cha không phải lo nhưng chuyện trong triều lại hoàn toàn không biết gì cả. Nếu như không có người giúp thì chỉ sợ cũng không giữ được cái chức Giám lệnh đó lâu.

Tào Bằng gật đầu, có phần chấp nhận.

Tào Cấp nói:

- Vậy phải làm thế nào?

- Chuyện này đúng là phải tốn sức một chút. Với cái chức Giám quan của cha, đồng đẳng với tiểu lại. Người bình thường có tài học hoảng nổi danh lại khinh thường làm việc đó. Nếu cha muốn có được sự giúp đỡ thì phải tìm một người có tài hoa nhưng lại không có gia thế, không có danh tiếng. Điều này hơi rắc rối một chút.

Tào Bằng hơi nhú mày, mà trầm tư.

- Vậy phải làm thế nào?

Đặng Tắc nghĩ một chút:

- Phần đông danh sĩ Dĩnh Xuyên là người có tài học. Nếu như muốn tìm được người giúp đỡ thích hợp thì sợ là rất khó. Thôi để ngày mai con đi tìm Phụng Hiếu. Tốt xấu gì thì con và y cũng coi như đồng môn. Chắc y cũng không từ chối. Y là người Dĩnh Xuyên, lại kết giao với hàn sĩ rất rộng. Nói không chừng y có thể tìm được người thích hợp. Dù không nhiều nhưng con và y cũng đi tiếp Thị Trung đại nhân, chắc là có thể giúp đỡ. Dù sao thì người cha cần cũng không nhất thiết phải có bản lĩnh lớn. Chỉ cần biết chữ, biết việc triều đình và đức hạnh tốt là được.

- Mà điều quan trọng nhất là đức hạnh.

Tào Bằng không nhin được xen vào.

Đặng Tắc gật đầu liên tục, tỏ vẻ đồng ý.

Còn lúc này, Tào Cấp coi như thoải mái hơn nhiều.

Một đứa con trai và một đứa con rể vào lúc quan trọng đúng là giúp y giải nạn. Nếu không phải là người một nhà thì làm sao có thể tận tâm tận lực như vậy?

Tào Cấp không khỏi cảm khái. Vào lúc quan trọng, chỉ có người trong nhà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Đặng Tắc và Tào Bằng liền ra ngoài.

Đặng Tắc đi gặp Quách Gia còn Tào Bằng thì có hẹn với Tào Chân, chuẩn bị gọi Diễm Mãn và Hứa Nghi đi thăm Diễm Vi và Hứa Chữ.

Đồng thời, Tào Bằng cũng muốn hỏi Tào Chân xem có người nào thích hợp không.

Dù sao thì Tào Chân cũng là người trong họ Tào Tháo, ở Hứa Đô quen biết rộng. Vì chuyện Tào Cấp cần người giúp đỡ rất cấp bách. Một khi Tào Tháo hạ lệnh xuống thì Tào Cấp phải tới Huỳnh Dương nhậm chức. Thời gian không đợi người, giải quyết chuyện này sớm là tốt nhất.

Ngày Tào Tháo chinh phạt Viên Thuật càng lúc càng tới gần.

Nghe nói Tào Tháo phái người tới Giang Đông liên lạc với Tôn Sách.

Chờ khi người liên lạc báo về, Tào Tháo sẽ xuất binh tới Thọ Xuân. Tào Bằng có cảm giác, thời gian hẳn ở Hứa Đô cũng không còn dài nữa.

Đầu thu, tiết trời trong sáng.

Sau lần diễn võ ở Tây Uyển, Hứa Đô lại hồi phục sự yên tĩnh vốn có. Đối với đám binh dân trên phố mà nói thì chuyện diễn võ ở Tây uyển, ai thắng ai thua cũng không liên quan tới họ. Có điều nó cũng là câu chuyện trà dư tửu hậu cho đỡ buồn.

Lại nói, người có thể vào được Tây Uyển có bao nhiêu người?

Bọn họ chỉ biết quân Hồ Bôn thắng, quân Hồ Vệ thua nhưng chủ tướng của quân Hồ Bôn và quân Hồ Vệ đều bị nhốt vào trong lao.

Thời điểm Tào Bằng đi tới phủ Hồ Bôn thì vừa qua giờ Thìn.

Cửa phủ Hồ Bôn đóng chặt, nhìn vắng lặng. Có điều trước cửa phủ Tào Tháo lại đang náo nhiệt. Mười mấy chiếc xe đứng ở đó, mỗi chiếc đều có từ ba tới bảy con ngựa kéo, cho thấy đoàn xe không tầm thường. Ngoài đoàn xe đó ra, còn có đám tùy nữ ra vào liên tục một cách bận rộn. Ngoài cửa lớn còn có một đội binh lính khô chap chỉnh tề, cầm binh khí trong tay sáng chói.

Tào Bằng tới góc phố liền xuống ngựa rồi dắt vào phủ Hồ Bôn. Khi mới tới gần, hơn mười ánh mắt nhìn về phía hắn, trong đó có sự cảnh giác khiến cho Tào Bằng cảm thấy khó chịu.

Sau khi buộc ngựa xong, Tào Bằng cất bước đi lên bậc thang của phủ Hồ Bôn. Đúng vào lúc hắn đưa tay định gõ cửa thì trong phủ Tào Tháo có một đám phụ nhân đi ra.

- Phu nhân! Cần thận một chút.

Đó là một nữ tử có khuôn mặt rất đẹp, nhìn tuổi ước chừng hơn hai mươi, nhìn vóc dáng có một sự tao nhã. Nàng ôm một đứa bé, dưới sự nâng đỡ của hai bà lão đi ra khỏi phủ Tào Tháo.

Căn cứ vào sử sách ghi lại thì Tào Tháo có rất nhiều thiếp.

Tất cả những cái tên được mọi người biết đến thì có tám. Trong đó bao gồm Đinh phu nhân, Biện phu nhân, Hoàn phu nhân.

Trong số đó thì Đinh phu nhân được gả cho Tào Tháo sớm nhất. Mặc dù nàng không sinh nở nhưng cũng là dưỡng mẫu của Tào Ngang - Con cả của Tào Tháo. Sau trận chiến Uyển thành, Tào Ngang chết trận khiến cho Đinh phu nhân rất đau lòng. Lúc đó Tào Tháo vừa mới bị thua, người thừa kế mà y dốc lòng bồi dưỡng bị chết, cháu cũng chết, ái tướng Điển Vi thì không có tung tích nên đang buồn bực. Đinh phu nhân lại nhầm đúng lúc đó mà làm ầm lên khiến cho Tào Tháo nổi giận.

Y mắng vài câu khiến cho Đinh phu nhân tức giận trở về nhà mẹ đẻ, đến nay vẫn chưa về.

Còn bảy người khác thì đều sinh con cho Tào Tháo. Còn những người phụ nữ khác không sinh con cho y thì không biết là có bao nhiêu? Chỉ sợ chỉ có Tào Tháo mới là biết. Vào thời đại này, đại trượng phu háo sắc mà chuyện hoàn toàn chính đáng. Hơn nữa, Tào Tháo rất yêu thê tử người khác. Mà thất bại trong trận chiến Uyển thành cũng chẳng phải có bóng dáng của đàn bà ở đó hay sao?

Tào Bằng cũng không có hứng thú đối với chuyện Tào Tháo có bao nhiêu vợ.

Hắn nắm tay cầm ở cánh cửa mà đập mấy cái.

Có điều trong phủ Hồ Bôn không có tiếng động nhưng trong phủ Tào Tháo lại vang lên những âm thanh hỗn loạn.

- Bạch Bạch!...người không được chạy.

Một con thỏ nhìn quen quen từ trong cánh cửa của phủ Tào Tháo chạy ra khiến cho tất cả mọi người loạn hết cả lên.

- Các người cần thận đừng làm Bạch Bạch bị thương.

Chỉ sau một lát có một cô gái từ trong phủ Tào Tháo chạy ra, nét mặt vừa lo vừa nói.

Con thỏ trắng chẳng biết thế nào lại chạy tới chân Tào Bằng. Tào Bằng ngăn người, ngồi xuống ôm lấy con thỏ trắng.

- Thỏ ca ca! Trả Bạch Bạch cho ta.

Cô gái chạy tới dưới bậc thang củ phủ Hồ Bôn, liếc mắt liền nhận ra Tào Bằng. Chỉ có điều cách xưng hô của nàng khiến cho Tào Bằng suyết nửa thì phun máu.

“Thỏ ca ca cái gì? Ở đâu mà có cách xưng hô này?”

- Văn Minh! Không được chạy lung tung. - Phụ nhân đang chuẩn bị lên xe liền quát to.

“Tào Văn Minh?”

Tào Bằng lặng đi một chút nhưng hắn thực sự chưa nghe nói Tào Tháo có bao nhiêu con gái.

Ngày đó, sau khi gặp cô gái ở hoa viên của Điển Vi, Tào Bằng có hỏi Tào Chân một chút. Nhưng Tào Tháo chỉ có một con gái tên là Tiết, sau này là Hán Hiến Mục hoàng hậu. Có điều lúc này, Tào Tiết vừa mới sinh, còn chưa được một tuổi...

“Cô bé này là ai?”

- Thỏ ca ca! Trả bạch bạch lại cho ta đi.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của nàng, Tào Bằng cười khổ bước xuống bậc trả lại con thỏ cho cô bé.

- Nếu thích nó thì trông cho cẩn thận, đừng để nó chạy linh tinh. - Hắn ngồi xổm xuống, nói nhỏ với cô gái:

- Còn nữa, ta không phải là Thỏ ca ca... Ôm cho cẩn thận, đừng để nó chạy trốn. Nếu bị người xấu bắt thì không thấy được nữa đâu.

Đôi mắt sáng của cô bé hơi dại ra một chút.

- Cảm ơn!

Cô bé đỏ mặt, ôm con thỏ trắng quay đầu bỏ chạy.

Nàng chạy tới bên cạnh chiếc xe, nói nhỏ với mỹ phụ kia vài câu, chỉ thấy mỹ phụ quay sang nhìn Tào Bằng rồi nở nụ cười.

Mỹ phụ vậy một người thanh niên đi tới.

Nàng nói với người thanh niên hai câu rồi ôm đứa bé trèo lên xe.

Cô bé con cũng theo sát, trước khi chui vào trong xe còn liếc nhìn Tào Bằng một cái. Còn người thanh niên kia thì bước nhanh tới phủ Hồ Bôn rồi chấp tay với Tào Bằng.

- Tại hạ là Tào Thương. Xin hỏi đại danh của công tử?

- A...- Tào Bằng sững sốt rồi vội vàng chấp tay đáp lễ:

- Tại hạ là Tào Bằng.

- Tào công tử có quen với phủ Hồ Bôn hay sao?

- A! Có thể nói là quen thuộc đi.

Người thanh niên mỉm cười:

- Xin lỗi đã làm phiền công tử.

Nói xong, y xoay người rời đi, để lại Tào Bằng ngơ ngác đứng đó.

Mỹ phụ kia là ai? Cô bé kia là ai? Tào Bằng mặc dù muốn hỏi nhưng cũng biết không thể được.

Cảm thấy nhức đầu, Tào Bằng xoay người đi lên bậc thang. Cùng lúc này, những tiếng hô vang lên, đoàn xe từ từ chuyển động. Khi đoàn xe đi qua trước cửa phủ Hồ Bôn, cô bé còn thò đầu ra mà vẫy tay với Tào Bằng.

Tào Bằng theo bản năng vẫy tay với cô bé.

Nhìn theo đoàn xe từ từ rời đi, Tào Bằng xoay người chuẩn bị gõ cửa thì thấy Điển Mãn đã đứng ở phía sau lưng mình.

- Cái gì vậy? Người không có mồm à?

Nét mặt Điển Mãn có chút oan ức:

- Ta đứng ở đây một lúc lâu mà người không để ý. Đúng rồi! Người nhìn cái gì vậy?

- Vừa rồi có một đội xe đi ra từ phủ Tư Không, không biết là ai?

Điển Mãn lặng đi một chút rồi đột nhiên tỉnh ngộ:

- Nếu là xa trưởng thì có thể là Hoàn phu nhân. Mấy hôm trước nghe phu thân nói sắp tới Hoàn phu nhân trở về huyện Tiểu thăm nhà. Tính ngày thì đã được hai ngày, chắc là phu nhân khởi hành.

- Hoàn phu nhân?

Tào Bằng đối với vị phu nhân này của Tào Tháo cũng có chút ấn tượng.

- Đúng rồi! Người tới tìm ta sao?

- Nói thừa. - Tào Bằng bị Điển Mãn làm cho quên mất cái chuyện kia. Hắn nói với Điển Mãn:

- Hôm qua đại ca nói với ta muốn đi thăm thúc phụ. Đúng rồi! Hôm qua người đi thăm thấy hai vị thúc phụ thế nào? Đại ca có chút lo lắng.

Điển Mãn cười ha hả:

- Mọi chuyện thật ra không có gì. Có điều bây giờ có lẽ họ còn say rượu chưa tỉnh đầu.
- Uống nhiều quá?
- Đúng vậy! Cả hai uống vào chừng mười bình.

Tào Bằng nghe thấy vậy liền nhếch miệng.

Bình là một thứ dùng để đựng rượu rất thịnh hành từ thời Thương Chu chiến quốc. Hình dạng của nó giống với bình bây giờ nhưng thấp hơn một chút.

Bình rượu vào những năm cuối thời Đông Hán được chia làm hai loại là hai cân và năm cân. Nhưng cho dù hai cân thì mười bình cũng là hai mươi cân. Một người uống mười cân... Tào Bằng nghĩ lại mà cảm thấy đau đầu. Hơn nữa, Tào Bằng biết bình rượu bán bên ngoài phần lớn là năm cân, không ngờ hai người này có thể uống được như vậy.

- Vậy người rửa mặt đi rồi chúng ta tới chỗ đại ca.

Điển Mãn đồng ý rồi kéo Tào Bằng vào trong phủ Hồ Bôn. Y thay đổi quần áo sau đó cùng với Tào Bằng cưỡi ngựa mà đi tới chỗ Tào Chân.

Tào Chân ở cái đường mặt sau của phủ Tư Không, phong cảnh cũng rất tao nhã. Đó là một ngôi đình viện có ba tầng với tổng cộng hơn hai mươi phòng.

Khi Tào Bằng và Điển Mãn tới thì Tào Chân vừa mới luyện võ xong, đang ăn uống với Tào Tuân.

Chu Tán đã tới Lạc Dương nhậm chức, còn Tào Tuân thì chưa khởi hành. Chung Do cho người tới nói rằng đầu tháng tám mới tới Trường An.

Tào Tuân là một cô nhi cho nên từ trước tới nay ở cùng một chỗ với Tào Chân.

- Đại ca! Có chuyện này cần nhờ huynh.

Tào Bằng ngồi xuống, vừa chờ Tào Chân ăn cơm vừa nói. Tào Chân hỏi lại:

- Có chuyện gì?

Tào Bằng lên tiếng:

- Đệ đang cần một người.

Tào Bằng liền thuật lại một chút.

- Huynh cũng biết, cha đệ là một người thật thà cũng không biết chuyện trong triều đình. Nếu như không có người giúp đỡ thì rất dễ xảy ra chuyện không hay. Nhưng phẩm hạnh của người đó phải hơn người. Chẳng may mà bị người ta mua chuộc, lại cố ý gây xấu thì cha đệ không ổn.

Tào Chân cũng nghe nói tới chuyện Tào Cấp phải tới Chư Dã giám làm Giám Lệnh. Nói thật một chức Giám Lệnh ở Chư Dã giám, tào Chân cũng không để ý lắm. Nếu như Tào Bằng không nhờ thì y cũng không thèm để ý.

- Nếu nói tới người rảnh rỗi thì thật ra ta cũng biết một vài người. Nhưng vấn đề là chưa chắc họ đã đồng ý. Người cũng biết đám người đó rất kiêu ngạo. Ngay cả Tào công mà họ còn có thể từ chối thì nói gì tới một Giám Lệnh của Chư Dã giám. Đệ nói cũng đúng. Phải hiểu được quy định của triều đình, lại còn lương thiện, không gia thế, không danh tiếng mà lại có tài cán. A Phúc! Yêu cầu của đệ thật sự rất cao, nhất thời ta không nghĩ ra.

Tào Bằng cau mày nói:

- Đệ chỉ hỏi vậy thôi.

Tào Tuân cũng không nói gì, sau khi ăn xong, buông bát buông đũa, hắt mồi ho nhẹ một tiếng.

- Tử Đan! Theo yêu cầu của a Phúc thì có lẽ tìm cả Hứa Đô cũng không được người nào. Có điều thật ra đệ nhớ tới một người.

- Ai?

- Huynh còn nhớ Hầu Thanh không?

Tào Chân nghe thấy vậy liền sực nhớ ra.

- Khoan đã! Hầu Thanh là ai?

Đúng là Tào Bằng chưa hề nghe nói tới cái tên này. Mà trong Tam Quốc Diễn Nghĩa dường như cũng không nhắc tới.

Có điều Tào Chân cũng không trả lời chỉ trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Hầu Thanh không thích hợp. Người đó mặc dù có tài nhưng gia thế lại không phù hợp. Chưa nói tới họ Hầu ít nhiều cũng là danh gia vọng tộc ở Thượng Đảng. Đừng nói là giúp Tào thúc phụ mà cho y làm Giám lệnh của chư dã giám cũng chưa chắc đồng ý.

- Rốt cuộc thì Hầu Thanh là ai?

Diễn Mãn đứng bên bèn giải thích:

- Hầu Thanh là người họ Hầu ở quận Thượng Đảng, trước đây từng là Tế Tửu dưới trướng chủ công. Sau khi chuyển tới huyện Hứa, vì chuyện đồn điền của chủ công mà Hầu Thanh kiên quyết phản đối, thậm chí còn cãi nhau với chủ công tại triều. Vì vậy mà trước đây đã bị bãi chức Tế Tửu.

“Đó là một nhân vật lớn!”

Tào Bằng biết người như vậy cho dù có tài, phẩm hạnh có tốt cũng không thể tới giúp Tào Cấp.

- Lục ca! Huynh còn có ý gì khác hay sao?

Tào Tuấn bật cười to, chỉ tay về phía Tào Chân rồi nói:

- Tử Đan! A Phúc thông minh hơn người.

- Có ý gì?

- Đúng là Tào thúc phụ không dùng được Hầu Thanh nhưng có thể tìm người của y.

- Ai?

- Huynh còn nhớ trong nhà Hầu Thanh có một người tên là Quách Vĩnh không?

Tào Chân nhú mày một lúc rồi lắc đầu:

- Thật sự ta không nhớ rõ. Quách Vĩnh là người thế nào?

- Quách Vĩnh là người làm trưởng lại nhiều đời của họ Hầu. Người này ta đã từng gặp nên có chút ấn tượng. Vốn y được Hầu gia mua về, sau đó lại theo Hầu Thanh tới nương tựa chủ công, đảm đương một chút trong quân, làm người ghi chép quản lý kho vũ khí. Khi Lã Bố tấn công Bộc Dương, các kho vũ khí hỗn loạn chỉ có kho do Quách Vĩnh quản lý là không sao. Người này không có xuất thân, không có danh tiếng, nhưng lại có tài. Quan trọng hơn là y rất trung thành, phẩm hạnh rất tốt. Tất cả những điều đó đều phù hợp với yêu cầu của a Phúc, chẳng phải là một sự lựa chọn thích hợp nhất đó sao?

Tào Chân nghe nói vậy liền gật đầu.

- Nhưng Quách Vĩnh là gia thần của Hầu gia thì làm sao mà Hầu Thanh chịu thả y?

Tào Tuấn nở nụ cười:

- Thả hay không cũng không liên quan gì tới Hầu Thanh. Mặc dù vẫn là Hầu gia nhưng không phải là Hầu gia trước đây. Quận Thượng Đảng trải qua chiến loạn đã tan tác khiến cho Hầu gia xuống dốc. Hầu Thanh tìm tới nương tựa chủ công cũng là muốn làm cho Hầu gia rạng danh trở lại. Hiện tại y đang bị thất sủng,

suốt ngày chỉ lấy rượu giải sầu. Tử Đan! Chuyện này cứ để Tử Liêm thúc phụ làm, bảo đảm sẽ khiến cho Hầu Thanh phải giao người cho chúng ta.

Tào Chân nghe vậy thì cười ha hả.

- A Phúc! Đệ thấy thế nào?

Tào Bằng cảm thấy đau đầu:

- Nếu lục ca đã tiến cử thì chắc là không kém.

- Người phải đồng ý thì ta mới tới tìm thúc phụ nói cho người được.

- Cũng không tới mức phải vội vã như vậy... Chẳng phải bây giờ chúng ta đi thăm Diển thúc phụ và Hứa thúc phụ hay sao?

- Sao lại không vội? - Tào Chân lên tiếng:

- Sáng mai thúc phụ đã rời khỏi Hứa đô, trở lại huyện Diệp... Bây giờ không đi thì không còn kịp nữa.

Diển Mãn cũng nói:

- Cha ta và Hứa thúc phụ có lẽ còn chưa tỉnh. Hiện giờ có tới cũng chẳng làm được gì. Hay là chúng ta đi trước gọi Đại đầu, sau đó tới gặp Tào thúc phụ... Ta đoán, Tào thúc phụ không giữ chúng ta ở đó ăn cơm... Sau đó chúng ta đi mua cơm canh rồi tới thăm cha ta và Hứa thúc phụ. Khi đó bọn họ chắc cũng tỉnh rồi.

- Ừm!.

Thấy Tào Chân quyết định như vậy, Tào Bằng cũng không nói gì nữa.

Dù sao thì mọi người cùng bàn cách cho hần. Nếu Quách Vĩnh thật sự thích hợp thì coi như giải quyết xong chuyện này.

Cứ như vậy, Tào Chân và Tào Tuân ăn uống xong, sau đó thay quần áo rồi cùng với Tào Bằng và Diển Mãn chạy tới nhà Hứa Nghi.

Tào Tuân và Diển Mãn đi trước, vừa đi vừa nói chuyện.

Mặc dù Diển Vi bị giam trong đại lao nhưng trên thực tế cũng không có gì đáng lo. Vì vậy mà Diển Mãn cũng không lo lắng. Nếu nói có chuyện lo lắng thì đó là khi nào Diển Vi và Hứa Chủ được thả ra. Ngoài chuyện đó ra thì hai người hoàn toàn rất tốt.

- A Phúc!

- Hả?

- Đêm qua chủ công triệu tập chúng tướng trong phủ để bàn việc xây dựng tinh binh.

- Cái gì?

Tào Bằng nghi hoặc hỏi lại:

- Xây dựng tinh binh gì?

- Trong lòng phụ thân vẫn muốn xây dựng một đội kỵ binh dũng mãnh. Trước y người có một giấc mộng đó là noi theo Hoắc phiêu kỵ càn quét Mạc Bắc, dương oai đại Hán. Đáng tiếc là vẫn chưa đủ thực hiện. Hôm qua, phụ thân người hiến ba thứ bảo bối nên phụ thân rất thoải mái. Người quyết định đợi sau khi chinh phạt Viên Thuật liền noi theo Công Tôn Toản xây dựng Bạch Mã nghĩa tòng, xây dựng Hồ Báo kỵ. Ta muốn nhờ đệ một việc, xem có thể thông qua Diển thúc phụ cho ta vào đó không? Ta đoán chủ tướng của Hồ Báo kỵ rất có thể là Diển trung lang.

Hồ Báo kỵ?

conem_bendoianh

113. Chương 106.1: Tam Hỉ Lâm Môn (1).

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 106.1: Tam hỉ lâm môn (1).

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng nghe thấy vậy mà trống ngực đập thành thịch.

Trong tam quốc có vô số đám quân tinh nhuệ dương danh đời sau. Chẳng hạn như trước kia Hạ Hầu Lan ở trong Bạch Mã Nghĩa từng. Chẳng hạn như Tiên Đăng doanh của Viên Thuật, Hâm Trận doanh của Lã Bố, rồi Bạch nhĩ tinh binh của Lưu Bị. Tất cả đều là những đội quân nổi danh đời sau. Còn trong quân Tào thì đội quân nổi tiếng nhất đó là Hổ Báo kỵ.

Kiếp trước, Tào Bằng từng chơi một trò chơi tên là Triệu Vân truyện. Bên trong trò chơi đó khi Hổ Báo kỵ xuất hiện rõ ràng dũng mãnh hơn so với binh lính bình thường. Một binh lính của Hổ Báo kỵ chẳng khác nào một tướng Tào bình thường. Có lẽ trong đó hơi khuếch đại một chút nhưng Hổ Báo kỵ mang tới cho Tào Bằng cảm giác rất mạnh. Một binh lính trong đó nếu lòi ra ngoài thì đủ làm quan một nơi. Vốn hẳn tướng Hổ Báo kỵ chỉ là hư cấu nhưng không ngờ là có thật.

- Tại sao người lại nghĩ Điển thúc phụ sẽ trở thành chủ tướng của Hổ Báo kỵ?

Tào Chân liền nói:

- Điển trung lang vũ dũng tuyệt luân, chỉ riêng võ công đã là nhân tài kiệt xuất dưới trướng chủ công. Ta nghe nói, chủ công quyết định để cho Hạ Hầu Lan và Tào Hưu vào Hổ Báo kỵ. Còn Điển trung lang bây giờ đang là chủ tướng của hai người đó nên chẳng phải sẽ là chủ tướng của Hổ báo kỵ hay sao?

Tào Bằng nghe thấy vậy thì lắc đầu:

- Đại ca! Đệ thấy Điển thúc phụ sẽ không được chưởng quân Hổ Báo kỵ.

- Tại sao?

- Điển thúc phụ không phải là đại tướng tài. Nếu người ở trong Túc vệ còn được nhưng nếu độc lĩnh một cánh quân thì... Tào công không thể nào giao một đội quân tinh nhuệ vào tay y. - Tào Bằng trầm tư một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu như nói Hạ Hầu Hành và Tào Hưu vào Hổ Báo kỵ, đệ thấy còn được. Chủ công rất có khả năng sẽ cho một tướng trong dòng họ tới đó. Gần đây, Hổ Báo kỵ được Tào công coi trọng như vậy, nếu giao một đội binh như thế cho người khác chưa chắc Tào công đã yên tâm. Thứ hai, Hạ Hầu Hành và Tào Hưu đều là người thân của Tào công. Đại ca! Nếu huynh muốn vào Hổ Báo kỵ thì có lẽ không khó. Chỉ cần để ý thời gian này, Tào công triệu kiến vị tướng nào trong họ là có thể được. Còn về phần Điển thúc phụ, ta thấy huynh không nên để ý. Mười phần, người sẽ ở lại quân Hổ Bôn.

Tào Chân nghe thấy vậy thì đồng ý.

- A Phúc nói rất đúng. Sau này ta sẽ để ý chuyện này hơn.

Trong lúc hai người nói chuyện, vô tình đã tới ngoài phủ của Hứa chủ. Chỉ thấy cánh cửa của Hứa phủ đã mở, Hứa Nghi đang chuẩn bị ra ngoài...

Năm Kiến An thứ hai, từ tháng giêng tới tháng bảy đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Vào tháng năm, Viên Thuật phái sứ giả tới Hạ Bì báo việc xưng đế, đồng thời cũng muốn Lã Bố thực hiện lời hứa, gả con gái tới Thọ Xuân. Thấy vậy Trần Đăng liền đứng ra ngăn cản mà nói với Lã Bố:

- Tào Tháo phụng mệnh thiên tử, phụ tá triều chính, đó là vĩ nghĩa chung. Nếu kết thân với Viên Thuật thì nhất định sẽ rơi vào cảnh bất nghĩa. Đến lúc đó, ngài chiếm Từ Châu lại càng không có được danh chính ngôn thuận.

Lã Bố chấp nhận liền gọi con gái về đồng thời chém đầu sứ giả của Viên Thuật sau đó tới Hứa Đô.

Sau đó, Tào Tháo phong Lã Bố làm Tả tướng quân để an ủi. Viên Thuật biết được liền phái đại tướng quân Trương Huân dẫn mấy vạn quân tới Hạ Bì. Lúc này trong tay Lã Bố chỉ có ba nghìn tinh binh, bốn trăm quân kỵ. Tất nhiên trong số ba nghìn tinh binh đó phần lớn là những người thân cận của Lã Bố, trong đó có cả quân Phi Hùng và Hãm Trận doanh. Bọn họ đều trải qua trăm trận chiến, đều là binh lính tinh nhuệ.

Nhưng cho dù thế nào thì ba nghìn đối với ba vạn quá mức nguy hiểm.

Vì vậy mà Lã Bố nghe theo kế của Trần Khuê, ly gián đám người Dương Phụng rồi giáp công Trương Huân.

Mấy vạn quân của Trương Huân gần như tổn thất toàn bộ. Lã Bố và Dương Phụng liên thủ theo hai đường thủy bộ đánh tới tận Chung Ly, cách Thọ Xuân chỉ có khoảng hai trăm dặm.

Ở đây, Viên Thuật cho năm nghìn quân canh chừng, đồng thời giám sát Hoài Nam.

Tới tận đây, Lã Bố mới thôi truy kích, trở về Hạ Bì. Sau đó, y phái con của Trần Khuê là Trần Đăng cùng với Ngụy Tục tới Hứa Đô đều cầu lấy chức châu mục. Trải qua trận chiến này sự bệ vệ của Viên Thuật giảm mạnh.

Trong tháng sáu, Tào Tháo phái Nghị Lang Vương Phủ mang theo chiếu thư tới gặp Tôn Sách phong làm Đô úy, tước Ô Trình hầu nhậm chức Thái thú Cối Kê.

Đồng thời, y muốn cầu Tôn Sách, Lã Bố cùng với thái thú Ngô quận là Trần Vũ liên thủ tấn công Viên Thuật.

Tôn Sách vẫn chưa đồng ý ngay mà quay sang Vương Phủ đòi phong chức. Vương phủ phong Tôn Sách làm Minh Hán tướng quân, tới lúc này Tôn Sách mới chịu xuất quân.

Sau đó Tôn Sách xuất binh tới Tiền Đường, thái thú Ngô quận là Trần Vũ liền sau Đô úy Vạn Diễm cảm ần tín và ân tới trao tặng Đan Dương, Tuyên Thành và huyện Chư cùng với đám người Nghiêm Bạch Hổ để cho chúng làm nội ứng, rồi nhân thời cơ mà đánh chiếm lãnh địa của Tôn Sách.

Sau khi Tôn Sách phát giác lập tức sau bộ tướng Lữ Phạm tấn công Trần Vũ khiến cho Trần Vũ đại bại bỏ mạng ở Ký châu.

Còn Tôn Sách nhân cơ hội chiếm lấy Ngô quận và thu được hơn bốn ngàn binh mã khiến cho thế lực tăng vọt. Nhất thời ở Giang Đông nổi danh là Tiểu bá vương.

Trong tháng bảy, Tào Tháo ở Hứa Đô tiếp kiến Trần Đăng. Y cũng không đồng ý cho Lã Bố làm Từ Châu mục ngay mà lại phong Trần Đăng làm thái thú Quảng Lăng.

Sau khi tiếp Trần Đăng, Tào Tháo lập tức triệu tập quần thần, thương nghị chuyện thảo phạt Viên Thuật. Sau một năm nghỉ ngơi, Hứa đô đã được một mùa thu hoạch lớn. Tào Tháo cũng không phải lo lắng vì vấn đề lương thực, lại thêm binh mã đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, Lưu Biểu và Trương Tú cũng ngoan ngoãn.

Có điều trước khi thảo nghị, Tào Tháo còn phải cẩn thận trừ tính một chút.

Điển Vi và Hứa Chử một tả một hữu coi như là hai môn thần.

Một người nắm đại phủ còn một người cầm trường đao, chẳng khác gì hai pho tượng đá gác cổng.

Ở bên ngoài có vũ sĩ chịu trách nhiệm tuần tra.

Bên trong thì có Hồ Bôn, ngoài có Hồ Vệ, cả hai đội quân nhìn chung rất hài hòa với nhau.

Sau khi nhốt trong đại đao ba ngày, Tào Tháo liền thả Điển Vi và Hứa Chử ra.

Bởi vì cả hai người ở trong đại lao biểu hiện rất tốt, ngày nào cũng uống rượu nói chuyện phiếm, dường như hồi phục lại mối quan hệ thân mật ngày xưa.

Tào Tháo nhốt hai người vào trong đại lao thật ra hy vọng cho dù hai người cạnh tranh với nhau nhưng vẫn giữ được sự hợp tác.s

Cái này là phương pháp thử thách của kẻ bề trên. Có điều đối với Tào Tháo mà nói thì dường như cũng không khó lắm. Sau khi Điển Vi và Hứa Chử được thả ra thì vẫn đảm nhiệm chức vụ của mình. Điển Vi là Hổ Bôn trung lang tướng được Thiên Cô đạo, cho phép mang đao lên châu. Hứa Chử là Hiệu Úy, thống lĩnh quân Hổ Vệ.

Có điều hay đội quân trong thời gian cả hai ngôi nhà lao đều có một sự thay đổi.v

Đầu tiên phó xạ và bộ trưởng của quân Hổ Bôn là Hạ Hầu Hành và Tào Hưu bị điều đi. Đồng thời, quân lễ của Hổ Vệ là Hứa Định được điều tới quân Hổ Bôn làm bộ trưởng. Còn quân lễ của quân Hổ Vệ thì do Tào Hưng đảm nhiệm. Tào Hưng là cháu họ của Tào Tháo, có quan hệ với Điển Vi. Trước đây Tào Hưng vẫn làm việc dưới trướng Tào Nhân, lần này Tào Hưng được điều tới đây nghe nói là do Tào Nhân tiến cử.

Kể từ đó, quân Hổ Bôn và quân Hổ Vệ không thể tạo thành sự riêng rẽ như trước.

Dưới trướng Điển Vi có Hứa Định tiết chế còn trong quân Hứa Chử có một cái đinh của Tào Tháo. Như vậy là từ chuyện đệ tử trong họ Hứa chiếm đa ô biến thành Hổ Bôn và người họ Hứa khống chế lẫn nhau. Tào Hưng vào quân Hổ Vệ dẫn theo ba trăm tinh binh của Hổ Bôn.

Chỉ có một điểm duy nhất đó là bên hông Điển Vi có một thanh đoản đao. Chuôi của thanh đoản đao đó được một khảm một viên bảo thạch đỏ như máu. Hứa Chử luôn nhìn thanh bảo đao đó không chớp mắt. Mặc dù cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thể nào kiềm chế nổi. Điển Vi cũng như vô tình kéo thanh đoản đao sang một bên để cho Hứa Chử được ngắm một cách thoải mái. Đồng thời y còn đứng thẳng người lên khiến cho Hứa Chử càng thêm tức giận...

Hứa Chử chỉ biết nuốt nước bọt, cụp mắt lại. Y biết Điển Vi đang trêu mình. Mặc dù quan hệ của hai người trở lại nhưng có nghĩa là họ hết cạnh tranh.

“Chớ ngáp phải ruồi. Nếu người không có nhà a Phúc giúp thì làm sao xứng với Thiên Cô đạo?”

Đối với ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao của Tào Tháo thì hiện giờ thanh thứ nhất đã có tin tức. Hơn nữa, Thiên Cô tinh của Điển Vi là thanh đao duy nhất trong số ba mươi sáu thanh đao có chủ. Không chỉ có Hứa Chử phải ghen tị mà rất nhiều tướng lĩnh trong quân Tào cũng vậy.

Nhưng vẫn còn ba mươi lăm thanh đao nên cũng không có gì phải nôn nóng.

conem_bendoianh

114. Chương 106.2: Tam Hỉ Lâm Môn (1).

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 106.2: Tam hỉ lâm môn (1).

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hứa Chử cũng chỉ đành an ủi bản thân. Y thầm nhủ phải bảo Đại Đầu hỏi a Phúc để cho họ giúp mình lấy lại thể diện.

Hai tên thô lỗ tranh đấu với nhau gay gắt.

Trong đại đường, đám mưu thần của Tào Tháo cũng đều để ý.

Trong lòng họ cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng có chút chờ đợi. Bởi vì Tào Tháo nói ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao cũng không phải chỉ dành riêng cho đám võ tướng, đám mưu sĩ cũng được tặng.

Không chỉ có thế, Tào Tháo còn nói chờ khi Tào Cấp chấp chương Chư Dã giám sẽ bắt tay vào tạo nhóm đao thứ hai. Có điều đó không phải là Thiên Cương đao mà là Địa Sát đao với bảy mươi hai thanh để cho Thiên cương tương hợp, kiếm đủ số lượng Thiên Cương địa sát.

Tất nhiên địa vị của Địa Sát đao dường như dưới Thiên cương đao.

Vì vậy mà nhóm số một sẽ được nhận Thiên Cương còn nhóm số hai sẽ được nhận Địa Sát. Nhưng có thể nói hiện giờ đám người dưới trướng của Tào Tháo đều để ý tới một trăm lẻ tám...không phải là một trăm lẻ bảy thanh.

- Chủ công! Trần Đăng lên làm thái thú Quảng Lăng mặc dù có thể kiềm chế được Hao Hổ nhưng dù sao thì cũng là vọng tộc ở Từ Châu chưa chắc đã trung thành.

Sau khi thương nghị xong liền có người đứng ra nói chuyện.

Hao Hổ chính là Lã Bố.

Người này nói cũng đúng. Trần Đăng là vọng tộc ở Từ Châu, nếu nói y một lòng vì nhà Hán thì có lẽ ngay cả y cũng không tin. Cho dù y có tính toán thế nào thì đầu tiên cũng phải vì lợi ích của dòng họ.

Tào Tháo phong Trần Đăng làm thái thú Quảng Lăng không phải không có suy nghĩ muốn ly gián Lã Bố và tông tộc họ Trần.

Sau khi nghe nói, Tào Tháo cũng có suy nghĩ.

Y là người nhà quan cho nên hiểu rõ ý tưởng của đám danh gia vọng tộc. Với người của một dòng họ lớn sẽ vì dòng họ của mình trước, có bao nhiêu người sẽ một lòng vì nước? Tất nhiên cũng không thể nói là không có. Ít nhất trong chỗ này cũng có người vô tư trung thành với nhà Hán.

Tào Tháo hơi liếc Tuân Úc một cái.

- Văn Nhượng! Người nghĩ thế nào?

Tuân Úc mở mắt ra rồi nói một cách từ từ:

- Chủ công mới dùng Trần Nguyên Long thì tin hẳn có ngại gì? Trần Nguyên Long là người thông minh, biết Hao Hổ không phải là minh chủ. nếu không thì cha con y đã không ngăn cản Lã Bố với Viên Thuật kết thân. Có điều nếu chủ công muốn để ý tới Từ Châu hiện giờ cũng không thích hợp.

Tào Tháo liền mỉm cười:

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

- Nên lệnh cho một người tới Quảng Lăng trước rồi đứng vững ở đó. Có như vậy thì vừa lúc tiết chế được Trần Đăng, còn về phương diện khác cũng giám sát được Hạ Bì.

- Phụng Hiếu thấy thế nào?

- Văn Nhượng nói rất đúng.

- Vậy thì nên phái người nào đi trước?

Tuân Du đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Ta từng nghe nói Hải Tây trong hai năm qua liên tục có đạo phỉ nổi dậy vô cùng hỗn loạn. Gia tộc quyền thế ở địa phương cấu kết với sơn tặc khiến cho ba gã huyện lệnh Hải Tây đều bị hại mà không tìm được hung thủ. Trước đây Trần Nguyên Long cũng từng đề cập tới Hải Tây, nói nơi đó rất hỗn loạn, không người nào chịu tới. Sao Chủ Công không phái người tới đó. Nếu Hải Tây có thể trị yên là được.

- Hải Tây?

Trên đại đường, mọi người liền ghé đầu xì xào với nhau.

Tào Tháo trầm ngâm một lúc lại nói:

- Công Đạt có nghĩ ra người nào thích hợp không?

Hải Tây thuộc phạm vi của Từ Châu, là nơi tiếp giáp giữa Quảng Lăng, Hạ Bì và Đông Hải. Vấn đề hiện tại là mặc dù Từ Châu tuy thuộc lãnh thổ của nhà Hán nhưng Tào Tháo lại khó nắm trong tay. Từ sau khi Lã Bố đại thắng Viên Thuật thực lực cũng tăng lên. Vốn y là một mãnh tướng, lại có người bày mưu tính kế nên Tào Tháo phải suy nghĩ.

Nếu phái người tới Hải Tây thì tương đương cắm bên cạnh Từ Châu một cái đinh.

Có điều muốn cắm cái đinh đó cũng không phải chuyện dễ.

Nó không phải chỉ kiềm chế động tác của Lã Bố mà còn phải gây được áp lực với dòng họ quyền thế ở địa phương.

Tào Tháo trở nên trầm tư. Dưới trướng của y có vô số người nhưng phải phái ai đi mới thích hợp? Người đi tới Hải Tây đầu tiên phải là người y tin tưởng, tiếp theo đó người này phải có năng lực và thủ đoạn, đồng thời thanh danh không được lớn lắm nếu không sẽ khiến cho Lã Bố và các gia tộc quyền thế ở đó để ý. Một người như vậy đúng là rất khó tìm được. Dưới tay của Tào Tháo mặc dù nhiều người nhưng người phù hợp lại đúng là hơi khó. Y gõ nhẹ tay lên thành ghế mà nhìn xung quanh.

- Chủ công! Diệp xin tiến cử một người có thể đảm nhiệm được trọng trách.

Tư Không thương Tào duyệt Lưu Diệp đứng dậy, khom người nói.

Tào Tháo vội vàng hỏi:

- Tử Dương tiến cử người nào?

- Đó chính là Thừa Thị Lương Tập.

- Lương Tập?

Tào Tháo hơi nghi hoặc quay đầu nhìn Đồng Chiêu.

Đồng Chiêu vội vàng nói:

- Chủ công quên rồi sao? Lương Tập là chủ bộ của Trần quận chúa. Năm trước, Chủ công phong người đó làm Chương trưởng, sau đó lại cho làm Thừa thị. Hơn nửa năm qua, Lương Tập đảm nhiệm chức vụ rất tốt, lại có danh tiếng. Tử Dương tiến cử người đó đúng là thích hợp.

Đồng Chiêu và Lưu Diệp đều tỏ ý tiến cử Lương Tập.

Tào Tháo cũng rất động tâm. Y vừa muốn mở miệng tỏ vẻ đồng ý thì thấy Tuân Úc đứng dậy:

- Chủ công! Lương Tập là một người trác tuyệt, đúng là người thích hợp. Nhưng y vừa mới làm thừa thị đã điều đi sẽ khiến cho không có người đảm nhiệm. Nếu để Lương Tập tới Hải Tây thì ai đảm nhiệm chức vụ thừa thị?

- Chuyện này...

Câu nói của Tuân Úc cũng có lý. Việc này liên lụy tới rất nhiều thứ. Lương Tập mới đảm nhiệm chức vụ Thừa thị, chính lệnh vừa mới thông. Nếu đổi người khác thì ai có thể bảo đảm sẽ tiếp tục được chính lệnh của Lương Tập? Thay đổi liên tục là một điều tối kỵ. Nói ví dụ như khi Lương Tập tiếp nhận thừa thị liền đề xướng khai khẩn đất hoang. Người bên dưới vừa mới chấp hành thì Lương Tập lại đi. Nếu thay người khác chắc chắn là sẽ có suy nghĩ khác, thậm chí có thể còn không tán thành việc khai hoang mà đề xướng làm chuyện khác. Mà như vậy việc khai khẩn đất hoang trước đó sẽ trở thành vô dụng. nên điều Tuân Úc nói cũng là chuyện có thể xảy ra.

Thừa thị quản lý vùng đất quan trọng của Duyệt Châu. Mặc dù Tào Tháo chuyển tới Dự châu nhưng vẫn coi trọng Duyệt châu như trước.

Dù sao thì Duyệt châu cũng là nơi y lập nghiệp.

- Văn Nhượng! Vậy người thay thế nào?

Tào Tháo nhìn Tuân Úc rồi trầm giọng nói.

- Úc muốn tiến cử một người. Người này về kinh nghiệm có lẽ không thể so sánh được với Tử Ngư, tài học cũng không đủ. Tuy nhiên lại có thể trấn ở Hải Tây.

- Văn Nhược định tiến cử ai?

- Người này tên là Đặng Tắc, tự Thúc Tôn.h

Đặng Tắc?

Đối với phần lớn những người có mặt ở đây thì Đặng Tắc là một cái tên xa lạ.

Tào Tháo cũng cảm thấy tò mò, quay đầu nhìn Đồng Chiêu.s

Đồng Chiêu cũng ngăn người, nói nhỏ vào tai Tào Tháo:

- Đặng Tắc chính là con rể của Tào Tuyển Thạch.

Tào Tháo nghe vậy liền giật mình rồi gật đầu liên tục. Thì ra tại sao nghe cái tên đó quen như vậy, hóa ra chính là vị tham quân cụt tay. Cái tên tham quân cụt tay là do Hạ Hầu Hành và Tào Hưu nói. Khi Điển Vi mới lập Hổ Bôn, có Hạ Hầu Hành và Tào Hưu phụ tá đắc lực cho nên Hổ Bôn mới có thể hình thành. Nhưng Hạ Hầu Hành và Tào Hưu khi tới Hổ Báo kỵ từng nói với Tào Tháo:

- Mọi người chỉ biết Hổ Bôn là công của thần và Bá Quyền nhưng lại không biết tới một người mà nếu không có người đó thì Hổ Bôn không thành được.v

Lúc đó Tào Tháo từng hỏi:

- Đó chính là vị tham quân cụt tay.

Khi Đặng Tắc tới giúp Hổ Bôn lĩnh chức tham quân. Việc y phụ trách phần lớn là những việc vặt vãnh. Nhưng trong mắt Hạ Hầu Hành và Tào Hưu thì những việc đó lại rất rắc rối. Nhưng có Đặng Tắc làm những việc đó một cách suôn sẻ. Các loại vật tư đều được ghi chép một cách rõ ràng, không hề có một chút nhầm lẫn... Trong quân, tất cả mọi người đều gọi Đặng Tắc là tham quân cụt tay. Cũng bởi vì những việc Đặng Tắc làm Tào Hưu và Hạ Hầu Hành mới có toàn thời gian để luyện binh.

Vì vậy mà sau khi Đồng Chiêu nhắc nhở, Tào Tháo lập tức nhớ ra lai lịch của Đặng Tắc.

Lưu Diệp mới nghe thấy cái tên Đặng Tắc lần đầu tiên nên nghi hoặc nhìn Đồng Chiêu...

Không để cho Tào Tháo kịp lên tiếng, Quách Gia cũng đứng lên nói:

- Đặng Tắc quả thật là người thích hợp.

- Đặng Thúc Tôn này có thể tin được không?

Quách Gia nói:

- Đặng Tắc và Gia có tình đồng môn. Nếu nói Đặng Tắc không đáng tin thì ta cũng không phải là người đáng tin cậy.

conem_bendoianh

115. Chương 107.1: Tam Hỉ Lâm Môn (2).

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 107.1: Tam hỉ lâm môn (2).

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Quách Gia vừa mới nói những lời đó, Lưu Diệp lập tức ngậm miệng lại. Mặc dù y được Tào Tháo coi trọng nhưng so với Quách Gia thì còn kém xa.

Đối với Quách Gia, Tào Tháo có thể nói là nói sao nghe vậy.

Chưa nói, tất cả đều xuất phát từ công tâm, nếu Quách Gia và Tuân Úc đã đồng ý thì Đặng Thúc Tôn có điểm đặc biệt.

- Du cũng đồng ý với việc Đặng Tắc tới Hải Tây.

Quách Gia vừa mới dứt lời, Tuân Du cũng đứng dậy. Y mở miệng khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngỡ ngàng.

Ai cũng biết rằng, Tuân Du và Tuân Úc đều đối đầu với nhau. Luận bối phận, Tuân Úc là thúc phụ của Tuân Du nhưng luận tài hoa thì Tuân Úc chỉ giỏi mưu thiện còn Tuân Du thì âm mưu, nhưng có thể nói cả hai là oan gia trời sinh. Cả hai người lúc trước phò tá nhà Hán nhưng sau vì Viên Thiệu mà phản bội.

Nhưng Tuân Du lại chính do Tuân Úc đề cử. Vì vậy mà trong suy nghĩ của nhiều người thì Tuân Úc là người lòng dạ bao dung, có phong độ trường giả, còn Tuân Du thì không được phóng khoáng như thế. Điều này càng khiến cho Tuân Úc và Tuân Du mâu thuẫn sâu sắc.

Mà nay cả hai đều tiến cử một người khiến cho Tào Tháo cũng cảm thấy kinh ngạc.

- Công Đạt cũng biết tới tham quân cụt tay?

Tuân Du nói:

- Du biết Đặng Thúc Tôn còn sớm hơn Văn Nhượng.

- A!

Tuân Úc cảm thấy ngạc nhiên quay đầu sang nhìn Tuân Du.

- Đặng Tắc vốn là tiểu lại Cức Dương, làm việc có khả năng. Lúc Du mới nghe tới người này cũng từng phái người tới Cức Dương tìm hiểu, còn hỏi qua quan trên của Đặng Thúc Tôn hiện giờ là tòng sự Nam quận - Vương Uy. Vương Uy là danh sĩ Kinh Tương, tài hoa xuất chúng đối với Đặng Thúc Tôn rất khen ngợi. Không biết tại sao Đặng Thúc Tôn lại mắc tội với Hoàng thị ở Giang Hạ, sau đó cả nhà phải đi cùng Quân Minh tới Hứa Đô. Sau khi nghe thấy việc này, Vương Uy căm tức, phái người tới Giang Hạ hỏi nguyên nhân. Trên đường qua Nhữ Nam, Đặng Thúc Tôn còn giúp Mãn Bá Ninh làm một chuyện tốt. Chủ công có còn nhớ tới loạn Lang Lăng, sau đó Thành Nghiên bị Đặng Tắc chém đầu không?

Tào Tháo nghe vậy thì cũng gật đầu.

Việc Lang Lăng đương nhiên là y có nghe nói tới, hơn nữa rất cảm tức với việc Thành Nghiên lập trạm kiểm soát.

Đồng thời Mãn Sùng xử lý quyết đoán, lại bảo vệ Tào Hồng khiến cho Tào Tháo rất hài lòng. Có điều, lúc đó y cũng không để ý tới trong công văn của Mãn Sùng có nhắc tới Đặng Tắc.

Hiện giờ Tuân Du nhắc tới việc này khiến cho Tào Tháo hồi tưởng lại.

- Có phải Tây Bộ đốc bưu không?

- Đúng vậy. - Tuân Du nói tiếp:

- Nếu chủ công lo lắng thì có thể phái người tới Bình Dư hỏi Bá Ninh. Theo ta được biết thì Bá Ninh cũng rất tán thành Đặng Thúc Tôn. Lúc ấy y còn định giữ Đặng Thúc Tôn ở Nhữ Nam nhưng do vợ Thúc Tôn có thai cho nên mới về Hứa đô.

Vô tình, sau khi Đặng Tắc tìm tới nương tựa Tào Tháo, mặc dù không có chức vụ nhưng lại làm rất nhiều chuyện.

Lưu Diệp biết Mãn Sùng là một người cương trực không làm việc tư. Trước đó có Tuân Úc, Quách Gia, sau lại có Tuân Du và bây giờ là Mãn Sùng. Chưa nói tới quan hệ với Điển Vi thì việc Hải Tây chắc chắn sẽ tới tay Đặng Tắc. Theo lẽ nghi mà nói thì Đặng Tắc là người tàn tật, không thích hợp làm quan. Nhưng thời

gian này đang là thời loạn, Hà Nam doãn Hạ Hầu Đôn còn mất một con mắt. Nếu nói chuyện này ra không chừng còn đả tội với Hạ Hầu Đôn. Nghe nói em vợ của Đặng Tắc và đám người Tào Chân còn là tiểu bát nghĩa...

Lưu Diệp đột nhiên có suy nghĩ bản thân nên chú ý tới Tào Cấp nhiều hơn một chút.

Nếu như nói trước đây trong lòng Lưu Diệp thì Tào Cấp chỉ là một người thợ mà thôi. Cho dù Tào Cấp có là Ân Mặc Cự Tử thì cũng chỉ là một người thợ.

Nhưng hiện giờ, Lưu Diệp cảm thấy Tào Cấp không hề tầm thường.

- Chủ công! Nếu theo lời Công Đạt thì Đặng Thúc tôn đúng là thích hợp hơn Tử Ngư.

Tử Ngư chính là thừa thị Lương Tập.

Tào Tháo cũng gật đầu. Đặng Tắc có tài là điều không thể nghi ngờ. Nếu như y là người không có tài thì cũng không được sự tiến cử như vậy. Mà cả nhà y lại có quan hệ chặt chẽ với Điển Vi. Em vợ lại kết nghĩa kim lan với Tào Chân, nên có thể yên tâm sử dụng.

Y lại không nổi danh nên không khiến cho gia tộc quyền thế ở địa phương và đám người Lã Bố để ý.

Mà y từng làm trong quân nên cũng biết tới một phần chiến sự. Chưa nói y còn tinh thông luật pháp, chỉ là không biết ứng biến thế nào?

Mặc dù Tào Tháo còn có chút do dự nhưng trong lòng đã quyết định chọn người này làm huyện lệnh Hải Tây.

- Công nhân.

- Có.

- Người lập tức viết một phong thư rồi phái người tới Bình Dư đưa cho Mãn Bá Ninh. - Tào Tháo nói xong liền đứng dậy:

- Chuyện Hải Tây để cho ta suy nghĩ rồi quyết định. Vận Nhược! Người lập tức mang hồ sơ Hải Tây nhanh chóng lên đây cho ta.

Tuân Úc nghe thấy liền cùng với Quách Gia liếc mắt nhìn nhau sau đó gật đầu.

Sau đó, y bước lên một bước rồi chấp tay nói:

- Úc xin xử lý việc này.

Tào Tháo chấp tay mà đi, miệng vẫn liên tục lẩm bẩm tên của Đặng Tắc. Khi đi ra khỏi sảnh đường, y đột nhiên nhìn về phía Điển Vi.

Trên khuôn mặt béo tròn đột nhiên xuất hiện một nụ cười.

Một con khoái mã như một tia chớp lao về phía hướng Nhữ Nam.

Cùng lúc đó, dưới ánh nắng sớm, một đội xa trưởng cũng từ từ đi về hướng Long Sơn. Hơn hai mươi kỵ sĩ vây quanh chiếc xe ngựa, nhanh chóng tới ngoài cửa Bắc. Hạ Hầu Lan thúc ngựa tiến lên, từ trong người móc ra một cái yêu bài đưa cho lính gác công.

Miếng yêu bài được đúc bằng đồng có hình đầu hổ to bằng bàn tay.

Ngay trên mặt của nó có khắc chữ Hổ Bôn, trên lưng viết mấy chữ trung lang tướng. Lính gác cổng thấy chữ viết trên đó liền trở nên cung kính. Tấm yêu bài này thể hiện lai lịch của đội xe đó là người của Hổ Bôn trung lang tướng Điển Vi thì làm sao mà họ dám làm khó. Người nào cũng biết sau khi Điển Vi ra khỏi nhà lao thì càng được sự tin yêu của Tư Không Tào Tháo, lúc nào cũng ở bên cạnh không rời.

Hạ Hầu Lan thu lấy tấm yêu bài rồi trở lại đoàn xe.

Sau tiếng quát, đoàn xe lại từ từ đi vào trong cửa lớn của Hứa Đô.

Đoàn xe đi theo đại lộ rồi rẽ vào một nhánh phố. Khi tới một tòa phủ đệ, đoàn xe liền dừng lại. Hạ Hầu Lan cũng xuống ngựa.

- Công tử! Tới rồi.

Tào Bằng mặc một bộ trang phục màu trắng lập tức xoay người xuống khỏi xe. Chỉ thấy hần búi tóc, đầu chít khăn, đi đôi dày màu đen. Hần đưa dây cương cho Hạ Hầu Lan rồi cất bước lên bậc thang.

- A Phúc! Mọi người tới rồi.

Vương Mãnh từ bên trong đi ra, phía sau còn có vợ chồng Đặng Cự Nghiệp.

Vương Mãi và Đặng Phạm thì đi ở phía sau. Nhìn thấy Tào Bằng, Vương Mãnh cười to rồi giơ bàn tay mình mà xoa đầu hần.

- A Phúc! Phòng ở đây rộng thật. So với ngôi nhà chúng ta ở Cức Dương thật đúng là một trời một vực. Ở đây còn có cả một hoa viên nữa.

Vương Mãi kéo cánh tay Tào Bằng mà nở nụ cười rạng rỡ. Đặng Phạm gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Tào Bằng cười cười, quay người đi xuống, tới một chiếc xe ngựa rồi lên tiếng:

- Cha! Mẹ! Chúng ta về đến nhà rồi.

Đúng vậy! Nơi này chính là nhà mới của Tào Bằng.

Cả nhà Tào Bằng tới Hứa Đô từ từ ổn định thì cũng nảy sinh ra tâm trạng muốn xây dựng gia đình. Chính vì vậy mà mới có ngày hôm nay. Ô Bảo của Điển gia mặc dù rất rộng nhưng trong lòng Tào Cấp vẫn là nhà của người khác. Điển Vi đối với bọn họ mặc dù nhiệt tình nhưng chung quy vẫn là ăn nhờ ở đậu không phải kể lâu dài. Chuyện Tào Cấp tới Chư Dã giám đã coi như ván đóng thuyền vì vậy mà ý tưởng mua nhà mới của y càng lúc càng mạnh...

Có điều muốn an cư lập nghiệp tại Hứa Đô cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cả nhà Tào Cấp so với thời điểm ở Cức Dương có thể nói là đầu đầy hơn nhiều, nhưng với bảy miệng ăn thì còn có thể thu xếp được.

Còn hiện tại, chỉ riêng đám hảo hán núi Thỏ Phục cũng đã tới hai mươi người.

Đó còn là chưa tính ba người nhà Đặng Cự Nghiệp, tính đi tính lại thì ít nhất cũng phải tới ba, bốn mươi miệng ăn. Mặt khác lại còn phải tính toán tới cả nhà Quách Vĩnh. Hai vợ chồng Quách Vĩnh có ba nam và hai nữ là bảy người, cũng được coi là một gia đình quy mô cỡ vừa. Nhiều người như vậy thì phải có nhiều phòng. Nếu không sẽ nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Trước kia dựa vào Điển Vi thì còn có thể.

Nhưng nếu đứng ra ngoài thì những vấn đề đó cứ nổi nhau mà tới.

conem_bendoianh

116. Chương 107.2: Tam Hỉ Lâm Môn (2).

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 107.2: Tam hỉ lâm môn (2).

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Quách Vĩnh đúng là một người có tài, vừa mới tới đã giúp đỡ Tào Cấp nhận hồ sơ từ phủ Tư Không rồi làm quen với tình hình của Hà Nhất công phường.

Nhưng người nhà của y vẫn còn ở lại Thượng Đảng, Hầu Thanh cũng sai người đưa người nhà của y tới đây, có lẽ cuối năm sẽ tới.

Nếu người ta đi theo mình thì không thể để cho người ta phải chịu khổ.

Mặc dù Tào Cấp xuất thân không cao nhưng đạo lý đơn giản đó y cũng hiểu rõ.

Hầu Thanh dưới áp lực của Tào Hồng đã đồng ý để cho Quách Vĩnh tới đây. Trên lý luận mà nói thì hiện tại Quách Vĩnh đã trở thành gia thần của nhà Tào Cấp. Mà Tào Cấp đối đãi với y thế nào cũng không phải là vấn đề. Nhưng có điều Tào Cấp là người thật thà cũng hiểu tương lai của bản thân chính là Hà Nhất công phường, cần tới Quách Vĩnh rất nhiều... Chưa nói mọi người đều xuất thân hàn hàn thì cần gì phản phân ra cao thấp?

Phủ Hồ Bôn của Điển Vi rất rộng có thể gần như sáng bằng Tào phủ bên cạnh, không tiện cho mình chuyển tới.

Hứa Chữ thật ra cũng muốn giúp nhưng dòng họ của y quá lớn, còn tới tận mấy ngàn người chưa thu xếp được thì lấy đâu ra sức mà giúp đỡ?

Có điều cả hai nhà đều tặng hai mươi dật hoàng kim làm lễ.

Với bốn mươi dật hoàng kim, nếu mang ra chợ có giá rất cao.

Có điều giá cả ở Hứa Đô đều hơi cao, đặc biệt sau khi các gia tộc tràn vào khiến cho giá của Hứa Đô lại tăng lên. Còn diện tích của Hứa Đô thì kém xa so với Lạc Dương cho nên có tiền cũng chưa chắc đã mua được một ngôi nhà vừa ý.

Cũng may sau đó, Tào Hồng sai người tới nhắn. Mà người tới nhắn chính là Tào Chân.

- Cách chỗ ta ở một dặm về phía Bắc có một khu vực là nơi trước khi Chủ công dời đô, ta đã mua, vốn người định giữ lại cho bản thân. Không ngờ sau khi tới Hứa Đô, chủ công ban cho ta một phủ để ở vì vậy mà chỗ đó vẫn để không. Nơi đó vốn là biệt viện của một phú thương nhưng chẳng may bị giết chết trong nạn Khăn Vàng, cả nhà cũng vì thế mà xuống dốc. Ta mua lại từ tay của con y cũng không mất nhiều tiền lắm... Nghe A Phúc nói muốn tìm chỗ ở trong thành, ta có thể bán chỗ đó cho các người với giá mười vạn đồng.

Mười vạn tiền tương đương với một trăm quan. Nói thật ra cái giá này cũng không phải là cao. Có điều Tào Chân lại biết rằng lúc trước Tào Hồng mua chỗ này cũng chỉ mất hai mươi quan.

Tính tình của Tào Tử Liêm vốn rất thích tiền, lúc này đã thể hiện ra hết sức nhuần nhuyễn. Một dật hoàng kim ước chừng cũng mười vạn đồng tiền. Mà Tào Bằng cũng không phải là thiếu số tiền đó. Chỉ có điều sau khi tới nơi đó cũng cần phải tiêu phí nhiều lắm. Trong tay cả nhà mặc dù có bốn mươi dật nhưng nuôi sống cả một đại gia đình như vậy cũng có chút lo lắng. Trong lúc Tào Cấp còn đang do dự thì Tào Hồng lại sai người tới nói với Tào Chân để truyền lời cho Tào Bằng.

- Ta biết Tào đại sư mới tới nên tiền bạc có chút cần. Như vậy đi, ta có thể tặng không cái phủ đó cho Tào đại sư. Tuy nhiên ta có một yêu cầu đó là cứ ba tháng, mời Tào đại sư chế tạo cho ta một ít đao. Không cần chúng phải đạt tới tiêu chuẩn của Thiên Cương hay Địa Sát mà chỉ cần tới mức bình thường là được. Có điều trên thân đao phải có ký hiệu của Tào đại sư. Mỗi thanh đao ta nguyện bỏ ra năm dật vàng để mua. nếu Tào đại sư đồng ý, ta lập tức phái người làm thủ tục. Không hề nuốt lời...

Một thanh đao bình thường giá năm dật vàng?

Hơn nữa lại còn tặng cho một cái phủ đệ?

Khi Tào Bằng nghe thấy cũng cảm ấy ngạc nhiên không hiểu Tào Hồng dễ tính như vậy từ lúc nào.

Tuy nhiên sau đó Tào Chân hơi ngượng nói nhỏ với Tào Bằng sự thật:

- Bảo đao do Tào đại sư làm hiện giờ được mọi người chào đón. Chỉ có điều bảo đao do thúc phụ tạo ra rất nhiều người chỉ có thể tưởng tượng mà thôi. Nhưng nếu đao do thúc phụ tạo cho dù là đao bình thường nhất thì bên ngoài cũng có thể bán được mười dật. Năm dật mới chỉ là nửa giá. Thúc phụ của ta không hề tính nhầm đâu.

Tào Bằng lập tức bình tĩnh. Đây mới đúng là tác phong làm việc của Tào Hồng. Không có lợi thì không làm. Người này đúng là có phong cách của gian thương. Có điều, nếu có thể qua việc này mà kéo thêm quan hệ với Tào Hồng thì sau này trong quân Tào chẳng phải có thêm một chỗ dựa vững chắc hay sao? Nếu tính như vậy thì năm dật vàng là vừa phải.

Vì vậy mà Tào Cấp đồng ý. Y cũng không biết rõ đao mình tạo ra có giá trị thế nào.

Nhưng dù sao thì năm dật vàng đúng là mê người. Một tháng nếu tính ra thì cũng được mấy vạn đồng. Nếu tính cả bổng lộc của y thì cùng với của Vương Mãnh thì cũng đủ nuôi sống cái nhà này, thậm chí là còn dư dả.

Nghĩ tới đó y hoàn toàn cảm thấy đủ.

Tào Cấp và Vương Mãnh đứng ngoài cửa nhìn khu nhà mà trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Mười mẫu đất với hơn sáu ngàn thước vuông được chia làm ba khu. Tất cả các gian phòng đều được giữ gìn cẩn thận. Mặc dù không được to lớn như phủ Hồ Bôn nhưng lại có nét riêng. Chưa nói, Tào Cấp chẳng qua chỉ là một Giám lệnh nho nhỏ, nếu quá mức xa hoa thì sẽ bị người ta đàm tiếu. Có được cái phủ đệ nhỏ này đối với cả nhà Tào Cấp mà nói là đủ rồi.

Đã có khi nào Tào Cấp có thể nghĩ rằng mình có được một cái phủ như thế này đâu?

Y nói với Vương Mãnh:

- Huynh đệ! Ta cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Wương Mãnh nghe thấy vậy mà nở nụ cười.

- Tuyển Thạch! Chúng ta không phải đang nằm mơ. Ta đã nói sau này chúng ta sẽ càng ngày càng khá.

Trong lúc nói chuyện, Vương Mãnh hơi liếc về phía Tào Bằng.

Y thấy sắc mặt Tào Bằng vẫn thản nhiên, hết sức bình tĩnh.

“Không biết thằng nhóc kia sau này sẽ có được thành tựu tới mức nào?”

Nghĩ tới đây, Vương Mãnh liền nhìn sang Vương Mãi đang cười nói với Đặng Phạm. “Mẹ của nó! Cuối cùng thì ta cũng không phụ sự mong đợi của bà.”

Wương Mãi lớn lên, sức khỏe càng lúc càng dồi dào.

Đặc biệt là sao khi dẫn khí nhập cốt, Vương Mãnh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng bản thân mình không chịu nổi sức mạnh của Vương Mãi.

Một thể hệ già đi, một thể hệ mới lại nổi lên.

Mặc dù còn chưa tới bốn mươi tuổi nhưng nhìn Vương Mãi, Đặng Phạm và Tào Bằng lớn lên, Vương Mãnh không khỏi cảm khái.

“Có lẽ cả đời này việc chính xác nhất mà mình làm được đó là trở thành bằng hữu của Tuyển Thạch...”

Nghĩ tới đây, Vương Mãnh không nhịn được mà nở nụ cười.

- Tuyển Thạch! Mau dẫn đệ muội vào xem nhà mới của chúng ta đi.

- Đi.

Tào Cấp hưng phấn cùng với Vương Mãnh bước qua cửa.

Còn Trương Thị thì lúc này vẫn còn chưa tỉnh táo.

Thật ra nàng cũng biết về việc mua căn nhà này nhưng chưa bao giờ tới xem.

Chuyện thu dọn căn nhà đó chủ yếu là do Hồng nương tử và Đặng Cự Nghiệp lo liệu, còn nàng thì ở Ô Bảo để chăm sóc cho Tào Nam.

Mãi cho tới tận bây giờ, cuối cùng thì nàng cũng thấy được căn nhà mới của mình.

Trương thị là một người phụ nữ truyền thống, gia chính. Thấy Tào Cấp và Vương Mãnh đi vào, nàng cũng tỉnh táo lại:

- Bằng nhi! Dẫn mẹ vào xem nhà mới.

Tào Bằng vội vàng đi tới, giúp đỡ Trương thị từ từ đi lên bậc thang.

Cứ bước lên một bậc, Trương thị lại dừng lại mà cầu nguyện. Nội dung cầu nguyện của nàng rất đơn giản chỉ là cầu trời phù hộ cho cả nhà nàng có thể bình an, con trai của nàng có tiền đồ xán lạn, con gái sinh nở thuận lợi rồi phù hộ tất cả. Tào Bằng yên lặng dặt tay Trương thị. Nghe những tiếng lẩm bẩm của nàng mà hắn thấy cảm động...

Hắn nhớ tới thời điểm bản thân sống lại, Trương thị gần như là không ngủ mà chăm sóc hắn.

Từng miếng cơm, hớp nước đều lo cho Tào Bằng chu đáo, sau đó là tránh mặt Tào Cấp ở trong bếp mà húp chút cháo.

Nhìn nét mặt thỏa mãn của mẫu thân, Tào Bằng cảm thấy tất cả những điều mình làm đều đáng giá.

“Giết người rồi bỏ trốn là vì cái gì? Đó chẳng phải vì để cho cha mẹ được bình yên cả đời hay sao?”

Đôi mắt của hắn hơi đỏ lên, sống mũi cay cay.

Trong đầu Tào Bằng lại xuất hiện hình ảnh người cha già kiếp trước. Tào Bằng cũng làm như Trương thị nhắm mắt lại mà cầu nguyện.

“Cha! Người đang ở trên thiên đường đúng không?”

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét.

Tào Bằng vội vàng quay mình lại nhìn thì thấy tào Nam ôm bụng dựa vào người Đặng Tắc mà rên rĩ.

-A Nam! Muội làm sao vậy?

- Thúc Tôn! Sắp sinh. Dường như là sắp sinh.

- Sinh cái gì? - Đặng Tắc vốn đang vui vẻ, định đỡ Tào Nam vào rồi giới thiệu nhà mới cho nàng.

Nhưng đúng lúc đó Tào Nam đột nhiên kêu đau khiến cho y không biết phải làm thế nào. Tào Bằng biến sắc vội vàng chạy tới bên cạnh Tào Nam.

- Tỷ! Tỷ làm sao vậy?

- A Phúc! Đau quá...dường như sắp sinh rồi.

Tào Bằng nghe thấy vậy mà giật mình, vội vàng phản ứng.

- Đồng Hiểu! Đồng Hiểu! Mau tới đây.

Vừa nói, hắn vừa vẫy Vương Mãi và Đặng Phạm tới rồi thuận tay đẩy Đặng Tắc ra.

- Mau đưa tỷ ta vào trong phòng. Đầu Hổ! Đại Hùng! Các người cẩn thận, tỷ ta sắp sinh... Nhanh tìm Đồng Hiểu tới đây...

Tào Bằng hét to khiến cho trước cửa phủ lập tức náo loạn.

Còn Đặng Tắc vẫn ngây người, kéo cánh tay Tào Bằng:

- A Phúc! Sinh cái gì?

- Tỷ sắp sinh...thằng bé. Thằng bé sắp được sinh.

Trong phút chốc, Đặng Tắc ngây người, chẳng khác gì bị choáng mà không nói được câu nào.

117. Chương 108: Tam Hỉ Lâm Môn (3)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 108: Tam hỉ lâm môn (3)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Người ta nói mười tháng hoài thai tới kỳ sinh nở.

Tính đi tính lại thì thời gian cũng vừa lúc tới chuyện này. Tuy nhiên trong khoảng thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tào Cấp như cá chép vượt vũ môn, từ một người thợ bình thường đột nhiên biến thành một Giám Lệnh hưởng sáu trăm thạch. Sự thay đổi to lớn đó khiến cả nhà như nằm mơ. Rồi sau đó, Tào Bằng và Đặng Tắc đều vội và tìm nhà, thu dọn nên không để ý tới chuyện lớn đó.

Từ Long Sơn tới Hứa Đô lộ trình cũng không xa lắm.

Có điều trên đường xóc nảy khiến cho Tào Nam vừa mới xuống xe thì không còn nhịn được nữa.

Vương Mãi và Đặng Phạm đỡ Tào Nam đi vào trong phủ, nhưng vừa mới bước lên bậc thang, Tào Nam liền kêu lên một tiếng đau đớn.

Lúc này, Đồng Hiểu cũng từ phía sau chạy tới vừa thấy vậy liền hô lên:

- Không được để cô ấy nhúc nhích. Mau đặt cô ấy nằm xuống.

Nhưng vấn đề là chỗ này đang là bậc thang, không có một cái gì để ngồi hay nằm.

Tào Bằng chạy tới bên cạnh Tào Nam rồi chỉ tay về phía chỗ người gác cổng rồi nói:

- Đi vào chỗ kia! Đi vào chỗ kia. Nhanh mời bà đỡ tới đây.

Nhưng gấp gấp thế này thì lấy đâu ra bà đỡ?

Đồng Hiểu nói:

- Xem ra không còn kịp nữa. Thím Hồng! Phu nhân! Hai người tới giúp. Chúng ta ổn định tình hình trước rồi nói sau.

- Đúng đúng! Trước tiên để cho a Nam nằm xuống rồi nói.

Cả đám ba chân bốn cẳng, người thì đi đun nước, người thì đi lấy đệm.

Diện tích chỗ người gác cổng không rộng lắm, nhưng đủ để làm chỗ sinh tạm thời. Ở đây chỉ có một chiếc giường đơn sơ, bên trên có rải một lớp ngải dày...

Ở Trung Nguyên, ngải còn có tác dụng trừ tà...

Mỗi khi thăng quan hay tới nhà mới, mọi người thích đặt trong các gian phòng một ít cây ngải để xua đuổi khí âm. Mà trong căn phòng này chất đống rất nhiều ngải. Có người lấy đệm trên xe xuống, trải lên trên đống ngải rồi giúp Tào Nam nằm xuống.

Tào Nam liên tục kêu đó mà Đồng Hiểu cũng bó tay không có cách nào.

Nguyên nhân rất đơn giản bởi y là nam. Trong thời đại này không có đàn ông làm chuyện đỡ đẻ. Chuyện này phần lớn là do phụ nữ.

Nhưng vấn đề hiện tại là không có mặt bà đỡ.

Đồng Hiểu cũng chỉ có thể nghĩ cách làm cho Tào Nam bớt đau, đồng thời cũng liên tục thúc giục.

Cũng may Trương thị và Hồng nương tử từng sinh con cho nên ít nhiều cũng có kinh nghiệm.

Bọn họ cũng không đuổi Đồng Hiểu ra vì dù sao không có bà đỡ thì cũng cần y ở đây để ổn định tình trạng của Tào Nam. Tào Nam liên tục kêu đau khiến cho Trương thị bó tay, không có cách nào. Tào Bằng muốn tới giúp nhưng bị Trương thị và Hồng nương tử đẩy ra ngoài.

- Chị người sinh con, người ở đây làm gì? Mau ra ngoài xem có bà đỡ tới hay không?

- Mẹ! Bà đỡ đến thì cứ đến, con ở trong này có thể giúp đỡ một chút. - Tào Bằng nghe Tào Nam kêu đau cũng có chút rối loạn. Dù sao thì trên đời này hẳn chỉ có một người chị duy nhất. Mặc dù Tào Bằng và Tào Nam không tiếp xúc với nhau nhiều nhưng trong người cả hai cùng chảy xuôi một dòng máu. Tào Bằng muốn giúp Tào Nam nhưng không biết giúp thế nào.

- Phụ nữ sinh con, người là đàn ông ở đây giúp được cái gì?

- A Phúc! Người đi ra ngoài... Người ở đây sẽ bị đen đủi.

Tào Nam cũng nhịn đau khuyên Tào Bằng đi ra ngoài, có điều chưa hết câu thì nàng lại hét lên một tiếng.

Tào Bằng vừa đi ra ngoài vừa vò đầu. Đột nhiên hắn vấp vào đồng cây ngải ở bên ngoài, trong đầu liền xuất hiện một suy nghĩ.

- Đồng tiên sinh! Dùng ngải cứu.

- Cái gì?

- Dùng ngải cứu?

Cây ngải trong sách Mạnh Tử có ghi rằng bệnh bảy năm cần ngải ba năm.

Tuy nhiên, cây ngải được sử dụng thật sự bắt đầu từ thời nhà Minh, lần đầu tiên được ghi lại.

Lấy lá ngải làm thuốc tính ôn hòa, vị đắng không độc, thuần dương, thông mười hai kinh mạch, hồi dương, dùng làm thuốc lưu thông khí huyết, trừ lạnh, cầm máu an thai. Vì vậy mà trong y thảo cũng có cách nói dùng lá ngải có thể làm cho tử cung ấm lên.

Tào Bằng không đọc qua Bản thảo cương mục đối với cây ngải cũng không hiểu biết nhiều lắm.

Nhưng kiếp trước hẳn thường thấy phụ thân ở nhà dùng ngải cứu. Có một lần Tào Bằng đi làm nhiệm vụ, khi qua một cái thôn từng thấy một đại tẩu sắp sinh nhưng thầy thuốc còn chưa tới. Một vị lão nhân ở đó đã dùng ngải cứu khiến cho vị đại tẩu kia tạm thời ổn định lại, đợi khi thấy thuốc đến mà mẹ tròn con vuông. Như vậy cây ngải còn có tác dụng an thai hay sao?

Đồng Hiểu ngạc nhiên quay đầu lại mà không biết làm thế nào.

Y thuật của y đúng là không kém nhưng kinh nghiệm còn ít nên năng lực ứng biến cũng chưa cao.

- Ngải cứu có tác dụng sao?

lúc này, Tào Bằng đã bị đẩy ra khỏi phòng.

Vì vậy mà hắn đành phải ở ngoài kêu to:

- Đồng tiên sinh! Dùng ngải cứu, ngải cứu...

- Dùng như thế nào?

Tào Bằng nhắm mắt lại cố gắng nhớ tới phương pháp mà vị tiên sinh kia đã dùng ở kiếp trước rồi nói ra.

Đồng Hiểu hơi do dự sau đó ngẩng đầu nhìn Trương thị và Hồng nương tử rồi đứng dậy ngắt vài cái lá ngải nhanh chóng cuộn lại.

- Hai vị phu nhân. Hay là...cứ thử xem?

- Vậy thử xem đi.

Chuyện đã đến nước này, tương thị cũng đành phải chữa loạn.

Có điều sở dĩ nàng đồng ý cũng là vì còn có một nhân tố ở đây. Năm đó Tào Bằng từng theo học vị thuật sĩ một năm. Chỉ có trời mới biết hắn đã học được những cái gì. Trong một năm qua, Tào Bằng đã mang tới cho hai vợ chồng họ rất nhiều niềm vui. Nói không chừng, cách của hắn thật sự có thể dùng được.

Đồng Hiểu nhanh chóng liền lấy chỗ ngồi đặt lên mấy vị trí mà Tào Bằng đã nói.

Tào Bằng cũng không thể nói ra nguyên nhân, chỉ có thể nói được vị trí đại khái. Chỉ có điều một ý thông thì trăm ý cũng thông... Dù sao thì Đồng Hiểu cũng là đệ tử của Trương Trọng Cảnh những vị trí huyết đạo ở đâu, có tác dụng thế nào y rất rõ.

Bên ngoài chỗ người gác cổng, sắc mặt Đặng Tắc tái nhợt.

- A Nam! Cố gắng chịu đựng.

Y liên tục lẩm bẩm, nét mặt không giấu được sự lo lắng. Còn những người khác thì đều tập trung tại cửa lớn. Tào Cấp và Vương Mãnh thì thoảng lại nhìn tới chỗ người gác cổng. Quách Vĩnh thì đứng ở bên không biết phải khuyên bảo như thế nào. Y mới tới nhà họ Tào nên có nhiều chuyện cũng không tiện xen vào. Hơn nữa chuyện đàn bà sinh con thật sự y cũng không biết phải nói thế nào cho được.

- Tại sao bà đỡ còn chưa đến?

- Từ Tây Lý lại đây cần phải có một chút thời gian.

- Tại sao ta lại quên mất chuyện này... Tháng trước đệ muội còn cùng a Nam tới gặp tiên sinh ở Hồi Xuân đường. Tiên sinh còn nhắc nhở chỉ trong khoảng những ngày này. Vậy mà mấy ngày qua mãi việc nhau nên quên mất. Nếu nhớ ra sớm thì chờ sau khi a Nam sinh rồi làm cũng được.

Tào Cấp liên tục tự trách mình khiến cho Vương Mãnh cũng phải an ủi.

Đúng lúc này, từ đằng xa có tiếng vó ngựa dồn dập vọng đến. Vương Mãi nhảy xuống ngựa rồi đỡ một bà đỡ béo tốt nhanh chóng đi vào.

- Bà đỡ đến rồi! Bà đỡ đến rồi.

Bà béo kia bị kéo đi nhanh quá nên thở hồng hộc, sắc mặt cũng trắng bệch.

Trong lúc bà ta đang thu dọn nhà cửa thì Vương Mãi ở đâu xông tới, chẳng nói chẳng rằng tha ngay tới đây.

Trên đường đi y cũng không hề giải thích, chỉ thúc ngựa chạy như điên. May mắn là trên đường cũng không đông người cho nên không có bị thương thương. Thậm chí bọn họ còn tưởng rằng bà đỡ ở góa nhiều năm bây giờ bị một tên nhóc sung sức mang đi.

- Cái thằng nhóc này không nói cho rõ ràng. Chuyện sinh con cần phải có một chút thuốc an thần, còn phải chuẩn bị rất nhiều thức. Người kéo lão thân tới đây, lão thân biết lấy gì mà giúp? - Bà đỡ nói xong liền đi vào chỗ gác cổng.

Chỉ thấy một lát sau, Đồng Hiểu mặt đỏ tía tai đi ra ngoài cửa mà thở phào một tiếng.

- Đồng tiên sinh! A Nam...

- Thúc Tôn không phải lo. Tình hình của tẩu phu nhân tốt lắm. Hiện tại bà đỡ đã tới đang cùng với hai vị phu nhân bận rộn. Không có việc gì đâu.

Đồng Hiểu đang nói đột nhiên quay sang nhìn Tào Bằng.

- A Phúc! Làm sao người biết cây ngải có công hiệu đó?

- Chuyện này... - Tào Bằng đảo mắt rồi trả lời:

- Ta đọc được.

- Sách nào?

Đồng Hiểu lập tức hứng thú:

- Có thể cho ta mượn xem không?

- Chuyện này...không phải là ta keo kiệt nhưng thật sự là...quyển sách đó ta đọc được ở Cức Dương. Nhưng sau đó người cũng biết cha mẹ ta bị bắt vì vậy mà mất rất nhiều vật. Lúc đó, chúng ta chỉ lo chạy trốn nên không thể mang theo quyển sách đó, hiện giờ cũng chẳng biết nó đang ở đâu.

- Vậy người còn nhớ tên của nó là gì không?

- Bách Thảo Kinh! - Tào Bằng lên tiếng.

Đồng Hiểu chau mày, hơi nghi hoặc một chút. Y nghĩ mãi mà không nghĩ ra Bách Thảo kinh là do ai viết.
“Đúng là đáng tiếc!”

Đồng Hiểu thở dài khe khẽ, xoay người đi nhìn xung quanh chỗ gác cổng.

- Con đau quá...

Từ trong chỗ gác công vọng ra tiếng kêu đau đớn của Tào Nam.

- A Nam! Mọi người phải cố gắng chịu đựng.

Đặng Tắc thật sự không nhịn được nắm chặt tay mà kêu to.

Tào Bằng cũng nhìn về phía chỗ đó mà hô:

- Tỷ tỷ! Thở ra, thở ra. Dùng miệng thở ra... Tỷ phu! Huynh phun gì vậy?

Tào Bằng bảo Tào Nam thở không ngờ Đặng Tắc ở bên cũng thở phì phì...

- Phì phì... A Nam! Thở ra...

Đặng Tắc vừa thở vừa ngồi xuống mà nắm chặt tay. Lúc này, gương mặt của y trắng bệch, nhìn như chỉ muốn thúc cho Tào Nam để thật nhanh.

Tào Bằng ở bên cạnh vừa buồn cười vừa cảm thấy vui cho tỷ tỷ. Tỷ phu của hắn thật sự là một người nhẫn nhịn cũng là người đa tình. Đa tình ở đây không phải là có nhiều người là mà yêu thương vợ con. Nhìn Đặng Tắc như vậy, Tào Bằng đi tới nắm lấy cánh tay của y.

- Tỷ phu đừng có nôn nóng. Mẹ và thím Hồng ở đó. Bà đỡ cũng tới rồi. Không sao đâu.

Đồng Hiểu cũng đứng bên khuyên giải:

- Thúc Tôn! Người đừng lo lắng. Sức khỏe tẩu phu nhân rất tốt, không có chuyện gì đâu. Người cứ yên tâm.

Lúc này, quang cảnh bên ngoài vô cùng hỗn loạn.

Đúng lúc đó ở ngoài cửa có một con ngựa đi tới. Quách Gia vừa mới tới thì thấy trước cửa Tào phủ náo loạn liền ngạc nhiên. Khi y bước lên bậc thềm thì thấy Đặng Tắc đang ngồi xổm bên ngoài chỗ gác công, tay nắm chặt lại khiến cho y thôi cười.

- Thúc Tôn! Người có chuyện gì thế?

Đặng Tắc quay đầu lại rồi vội vàng đứng lên, nét mặt có chút xấu hổ:

- Phụng Hiếu! Người tới rồi. A Nam đang sinh nên ta có chút lo lắng.

- Để mọi người sinh rồi sao?

- Đúng vậy! - Đặng Tắc hơi tự trách mình:

- Mấy ngày qua ta bận chuyện ở đây nên quên mất chuyện này...nếu nhớ ra sớm thì không vội chuyển nhà. Bất ngờ thế này không bằng ở lại Ô Bảo chờ A Nam sinh sản xong.

Tào Cấp thở dài:

- Thúc Tôn! Chuyện này không trách được con..

- A

Từ trong phòng lại vọng ra tiếng kêu của Tào Nam. Đặng Tắc liền bỏ mặc Quách Gia xoay người chạy tới chỗ cổng gác...

- A Nam! Thở ra, thở ra... Thở thở theo huynh đi.

Tiếp sau chỉ cần cách gì hữu dụng hay không thì Đặng Tắc cũng đều làm theo hết. Quách Gia cảm thấy nhức đầu lại buồn cười vì Đặng Tắc. Có điều y cũng không quấy rầy gã mà đứng một bên nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài Tào phủ. Đột nhiên, y nhìn thấy Tào Bằng liền nở nụ cười.

- A Phúc! Người cũng ở đây.

- Phụng Hiếu tiên sinh.

- Ai! Không cần phải gọi ta là tiên sinh. Tuổi ta lớn hơn người lại có tình đồng môn với tỷ phu của người, gọi ta là huynh trưởng được rồi, hay gọi tên ta cũng được.

- Vậy ta gọi ngài là huynh trưởng đi.

Nếu trước kia, Tào Bằng xưng hô như vậy sẽ cảm thấy hưng phấn. Dù sao thì Quách Gia cũng là người hấn vô cùng sùng bái. Có điều lúc này hấn cũng chẳng còn tâm trạng hưng phấn mà chỉ có sự lo âu. Cũng may là hấn vẫn giữ được bình tĩnh mà không có thất lễ.

- Huynh trưởng! Đã kiểm tra thân thể chưa?

Quách Gia ngẩn người:

- Đang yên đang lành ta kiểm tra thân thể làm gì?

Trong lịch sử có nói, Quách Gia do làm việc quá độ nên ốm chết vào lúc chinh phạt. Nhưng nguyên nhân cụ thể thì không ai biết rõ. Một người đang yên đang lành tại sao lại bị bệnh qua đời? Tào Bằng chỉ có một cái cảm giác đó là Quách Gia bị bệnh đột ngột mà chết cũng đột ngột.

- Huynh trưởng không thể nói vậy.

Có câu cẩn thận thuyền có thể đi được vạn năm. Thân thể là cái...vốn để đền nợ nước. Tào công coi trọng huynh như vậy, huynh càng phải chú ý tới thân thể mình mới được.

- Vừa hay có Đồng tiên sinh ở đây. Chút nữa huynh để cho y kiểm tra giúp huynh đi.

Quách Gia nhướng mày, không rõ vì sao Tào Bằng lại kiên trì muốn hấn kiểm tra thân thể như vậy.

- Đồng tiên sinh?

Y liền quay sang nhìn Đồng Hiếu.

Đồng Hiếu vội vàng chấp tay thi lễ với Quách Gia. Mặc dù y không có ở trong triều nhưng cũng được nghe nói tới thanh danh của Quách Gia.

Trong số mưu thần của Tào Tháo thì Tuân Úc và Quách Gia có thể nói là hai người phụ tá đắc lực... Trương Trọng Cảnh muốn y sống ổn định ở Hứa Đô thì cũng phải chờ cơ hội. Mà hiện nay, cơ hội dường như đã tới. Đồng Hiếu biết, y nhất định phải nắm lấy cái cơ hội ngàn năm một thuở này.

Quách Gia kinh ngạc liếc mắt nhìn Đồng Hiếu.

- Huynh trưởng! Huynh đừng có coi thường Đồng tiên sinh.

- A!

- Y chính là đệ tử của thái thú Trương Cơ - Trương Trọng Cảnh ở Niết Dương.

Quách Gia cả kinh vội vàng hỏi:

- Có phải là thái thú Trường Sa không?

- Đúng vậy.

Tào Bằng biết Quách Gia cũng đã động tâm.

- Thật ra thân thể ta không yếu... - Quách Gia do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Có điều nếu là đệ tử Trương thái thú thì kiểm tra một chút cũng được.

cũng chẳng có cách nào, thanh danh của Trương Cơ quá lớn.

Tào Tháo cũng từ nghĩ muốn mời Trương Cơ nhưng nhà của y lại ở Niết Dương thuộc địa bàn của Lưu Biểu. Thứ hai là Trương Cơ còn có gia đình nên không tới đây. Dòng họ Trương ở Niết Dương và họ Hứa ở huyện Tiểu hoàn toàn khác nhau. Năm đó Hứa Chử đưa cả nhà đi tìm nơi nương tựa vốn bởi đó là địa bàn của Tào Tháo. Nhưng nếu Trương Cơ muốn chuyển cả họ thì không được. Có lẽ Lưu Biểu cũng không để cho y đi một cách dễ dàng.

- Quách tiên sinh. - Tào Bằng xoay người gọi.

Quách Vĩnh đang cùng với Đặng Cự Nghiệp chỉ huy đám người Chu Thương khuân vác đồ vào trong nhà.

Mặc dù Tào Nam sinh con nhưng những việc khác vẫn phải làm. Vào lúc này mà nói có thể thấy Quách Vĩnh đã làm hết bổn phận của mình. Chuyện phụ nữ sinh con y không giúp gì được, nhưng trong lúc mọi người bối rối thì y vẫn biết phải làm gì. Đó đúng là một nhân tài...

Tào Bằng thấy Tào Tuấn tiến cử người này đúng là thích hợp.

Hắn biết rõ tình hình của mình. Nếu bản thân muốn đứng vững thì ngoại trừ quen người ở bên ngoài còn phải xây dựng người trong nhà. Điển Vi, Hứa Chử, Tào Hồng là người mình. Còn Quách Vĩnh? Y cũng có thể coi như người mình, có thể tự mình giải quyết sự việc. Còn những đám khác thì cơ bản Tào Bằng không để ý tới. Hắn cũng biết bản thân không thể mời được những người đó.

Cho dù hiện giờ Tào Cấp là Giám Lệnh, hơn nữa cho dù có là Ẩn Mặc Cự Tử thì trong mắt danh sĩ cũng chẳng là cái gì.

- Dẫn huynh trưởng của ta và Đồng tiên sinh vào một phòng yên tĩnh.

- A... Không cần phải vội. Cứ chờ chuyện của Thúc Tôn xong đã.

Quách Gia vội vàng xua tay.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì cũng gật đầu mà không cưỡng cầu.

Dù sao thì trước mặt chuyện của tỷ tỷ cũng phải được ưu tiên hàng đầu.

- A Phúc!

- Có chuyện gì?

- Tình hình của Quách Tế Tửu dường như không tốt lắm.

Đồng Hiểu đi tới bên Tào Bằng rồi đột nhiên nói nhỏ.

Thời cổ, thấy thuốc chú trọng tới nhìn, nghe, hỏi, xem mạch. Đồng Hiểu có được chân truyền của Trương Trọng Cảnh nên bốn cái kiến thức cơ bản đó hết sức vững chắc.

- Là như thế nào?

- Vừa rồi ta quan sát thì thấy mặc dù tinh thần của Quách Tế tửu rất tốt nhưng môi hơi tái và khô. Ánh mắt tuy mạnh nhưng tán mà không động... Ta hoài nghi, có khả năng Quách Tế tửu dùng Ngũ Thạch tán. Vừa rồi trong lúc nói chuyện, trong miệng của hắn có một mùi hương quái dị...lưỡi lại hơi trắng. Đây đúng là bệnh trạng của Ngũ Thạch tán.

Ngũ Thạch Tán? Đó là thứ gì?

Tào Bằng cũng không biết Ngũ Thạch Tán dùng ra sao.

Ít nhất thì trong Tam quốc diễn nghĩa cũng không nhắc tới chuyện này. Có điều qua lời của Đồng Hiểu thì dường như rất nghiêm trọng. Điều này khiến cho Tào Bằng cũng hơi mất bình tĩnh.

- Đồng tiên sinh! Ngũ Thạch Tán là cái gì?

Đồng Hiểu do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Thật ra Ngũ Thạch tán là do gia sư sáng chế.

- Cái gì?

- Khi gia sư còn ở Trường Sa đã sáng chế ra Ngũ Thạch tán dùng cho người bị bệnh thương hàn ở địa phương. Loại thuốc này tính nóng, dùng với người bị bệnh thương hàn có chút tác dụng. Để chế ra được Ngũ Thạch tán sử dụng một loại có tên là Hàn thực tán. Sau khi dùng loại thuốc này cần phải ăn đồ lạnh để giải nhiệt.

- Nếu vậy thì chẳng phải đó là chuyện tốt hay sao?

- Cái thứ này nếu ăn nhiều và thân thể không có bệnh thì sẽ sinh ra nhiều vấn đề... Ngay cả gia sư cũng không hay kê đơn loại thuốc đó. Chưa nói nếu dùng nhiều ngũ thạch tán sẽ gây nghiện.

“Quách Gia hít thuốc phiện?”

Trong lời nói của Đồng Hiểu mặc dù không rõ ràng nhưng Tào Bằng có thể nghe ra được.

Nói như vậy thì rõ ràng Ngũ Thạch tán chẳng khác gì thuốc phiện thời hậu thế. Y quay sang nhìn Quách Gia mà hơi cau mày...

- Vậy có cách gì chữa trị không?

- Nếu Quách Tể từ mới dùng thuốc thì có thể điều dưỡng, vấn đề cũng không nặng lắm. Có điều là từ bây giờ không được sử dụng tiếp. Cho dù có phải tiếp xúc thì cũng cần phải căn cứ vào tình hình. Còn cụ thể thế nào thì ta không dám khẳng định, cần phải chẩn đoán bệnh.

Tào Bằng gật gật đầu vừa mới định mở miệng thì...

conem_bendoianh

118. Chương 109.1: Kế Dưỡng Thành Lần Thứ Hai.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 109.1: Kế dưỡng thành lần thứ hai.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đúng lúc này từ trong cổng gác vang ra tiếng khóc của trẻ con.

Tiếng khóc dài đó khiến cho đám người Đặng Tắc mừng như điên.

- Sinh rồi! Sinh rồi.

Đặng Tắc tưởng như phát điên, còn Tào Cấp và Vương Mãnh thì mừng khôn xiết.

- A Phúc! Chúng ta có cháu ngoại rồi.

- Không đúng! Là diệt nhi...

Vương Mãi và Đặng Phạm cũng chạy tới kéo tay Tào Bằng mà hét to.

Cái sự vui sướng đó khiến cho Quách Gia đứng bên cũng nở nụ cười...

- Chúc mừng cô gia! Chúc mừng cô gia.

Quách Vĩnh bước lên, chấp tay với Đặng Tắc mà chúc.

Lúc này, Đặng Tắc như người mất hồn, chỉ còn biết nở nụ cười ngây ngô. Một lát sau, bà đỡ bế một đứa nhỏ từ trong cổng gác đi ra.

- Chúc mừng công tử. Là một bé trai.

- Chúc mừng...chúc mừng...

Đặng Tắc mới được làm cha nên mừng muốn phát điên.

Y đón lấy đứa bé từ tay bà đỡ mà nở nụ cười ngây ngô.

- Tình hình của Tào Nam thế nào?

Tào Cấp quan tâm tới con gái liền bước tới hỏi.

Tới lúc này, Đặng Tắc mới tỉnh lại nhìn bà đỡ có chút lo lắng.

- Mẹ con bình an... Thiếu phu nhân vừa mới sinh nên hơi yếu. Nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thì không có gì đáng lo.

Tào Bằng cũng bước tới ngắm đứa bé trong lòng Đặng Tắc.

- Cha! Nó lớn lên chắc là xấu đây.

Tào Cấp nổi giận nói:

- Trước đây người so với nó còn khó coi hơn.

Lúc trẻ con vừa mới sinh có thể nói là gần như vậy, ngũ quan co lại nên nhìn không xinh lắm. Đặng Tắc trừng mắt với Tào Bằng rồi ôm đứa bé đi vào trong cổng.

Cha con Tào Cấp cũng đi theo sau. Tiếp theo là Đồng Hiểu.

Vương Mãi và Đặng Phạm muốn đi vào thì bị Vương Mãnh néo lỗ tai:

- Hai người đi vào đó làm gì? Mau chạy tới giúp mọi người bê đồ vào.

- Tại sao Đồng tiên sinh được vào?

- Y là tiên sinh vào xem sức khỏe cho a Nam. Các người vào làm gì?

Vương Mãi và Đặng Phạm rụt cổ rồi chạy ra ngoài.

Cổng gác trở nên chật chội. Sắc mặt Tào Nam tái nhợt, hơi có chút mỏi mệt nằm ở đó.

Đặng Tắc ngồi bên cạnh nàng mà nhỏ giọng nói một cách âu yếm.

Còn đứa bé thì nằm bên cạnh Tào Nam, dường như đang ngủ.

Trong cổng gác chẳng biết có một cái lò lửa từ lúc nào khiến cho không khí có chút khô nóng.

Tào Bằng đột nhiên nhớ ra liền hỏi:

- Tỷ phu! Có nghĩ được một cái tên nào hay cho cháu ta không?

- A...

Đặng Tắc vỗ đầu, ảo não nói:

- Không ngờ ta lại quên...

Quách Gia cũng tới gần mà cười nói:

- Thúc Tôn! Bây giờ nghĩ tên cũng chưa muộn.

- Đúng vậy! Nghĩ cho nó một cái tên gì đi.

Tên của đứa bé cũng không phải chọn bừa được mà phải có ý nghĩa.

Gương mặt tái nhợt của Tào Nam hơi ửng hồng mà nói:

- Thúc Tôn! Chàng đặt tên đi.

Đặng Tắc bồi hồi dạo bước trong phòng. Một lúc sau, đột nhiên y cầm lấy một cái lá ngải rồi ngồi xuống bên cạnh Tào Nam.

- A Nam! Vừa rồi mặc dù chúng ta chỉ cách nhau một tấm rèm nhưng lại chẳng khác nào ngàn dặm. Hơn nữa, a Phúc lại dùng cái này để giúp muội. Hay là gọi nó là “Ngải” đi.

Tào Nam mặt đỏ ửng, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

- Ủ! Gọi là Đặng Ngải.

Lúc đầu, Tào Bằng nghe thấy Đặng Tắc nói vậy thì chỉ cảm động nhưng khi nghe Tào Nam nói vậy thì như bị sét đánh mà rung mình một cái.

- Đặng Ngải?

“Cháu ngoại của ta tên là Đặng Ngải?”

Tới lúc này, Tào Bằng gần như nằm trong mộng...

Đặng Ngải là danh tướng hậu kỳ Tam quốc cũng là công thần số một diệt Thục.

Tào Bằng loáng thoáng nhớ rằng lúc đầu Đặng Ngải cũng không phải tên như vậy mà sau đó có chuyện gì nên mới được cái tên đấy.

Vì vậy mà nhìn đứa bé nằm ngủ bên cạnh Tào Nam, Tào Bằng có chút không tin được rằng cháu ngoại của mình lại là Đặng Ngải hay sao?

Có điều cũng không người nào để ý tới nét mặt của Tào Bằng. Tất cả đều liên tục khen suy nghĩ của Đặng Tắc. Đặng Tắc và Tào Nam cũng rất vui, liên tục quay sang cảm tạ mọi người. Dù sao thì vừa mới sinh nên Tào Nam nhanh chóng cảm thấy mệt. Trương thị liền sai người vào bên trong thu dọn rồi đưa Tào Nam vào.

Cái chỗ cổng gác này cũng không tiện ở lâu. Nhưng có một vấn đề xuất hiện đó là cái giường so với cánh cửa của cổng gác to hơn thì làm sao mà mang ra được?

Phụ nữ hậu sản cần phải được tĩnh dưỡng, trừ khi là phá cửa, nếu không thì không còn cách nào khác.

Tào Bằng đảo mắt rồi chợt nảy ra một ý hay.

- Mọi người chờ một chút, để ta nghĩ cách.

Tào Nam mỉm cười, dựa đầu vào nệm, một tay nhẹ nhàng đùa đứa bé, đồng thời nói chuyện với Trương thị. Tào Cấp cũng đứng bên thì thoảng nói xen vào một câu. Có điều âm thanh của y lộ rõ sự vui vẻ.

Tào Bằng kéo Hồng nương tử đi ra ngoài.

Tới lúc này, Đặng Tắc mới có thể thở phào mà đi tới bên cạnh Quách Gia.

Trong căn phòng đầy mùi ngải và nước ối khiến cho người ta khó chịu. Vì vậy mà Đặng Tắc và Quách Gia đi ra khỏi phòng, sau đó chấp tay nói cảm ơn Vương Mãnh rồi lại bảo người cho tiền bà đỡ.

Một ngàn đồng!

Đỡ đẻ được một đứa bé phải tốn rất nhiều tiền. Bà đỡ liên tục cảm tạ, sau đó dặn dò một chút rồi mới cáo từ.

- Để cho đại huynh chê cười.

Đặng Tắc có chút xấu hổ, gãi gãi đầu xin lỗi Quách Gia. Quách Gia khoát tay:

- Người nào mới làm cha cũng không tránh khỏi chuyện đó. Thúc Tôn cần gì phải xin lỗi?

Dứt lời, y liền kéo tay Đặng Tắc đi vào trong sân, tới một chỗ hẻo lánh rồi dừng bước:

- Thúc Tôn! Có còn nhớ chuyện ta nói với người trước kia không?

- Nói cái gì?

- Ta nói người ở lại Hứa Đô cũng không phải là chuyện hay. Hiện tại cơ hội tới rồi.

- A!

- Chắc người cũng nghe nói Chủ Công đã để cho Trần Đăng làm thái thú Quảng Lăng?

Đăng Tắc gật đầu:

- Chuyện này ta có biết.

- Hiện giờ có một huyện trong phạm vi của Quảng Lăng tên là Hải Tây. Ở đó vẫn còn thiếu một huyện lệnh. Vốn Tử Dương định tiến cử Lương Tập nhưng lại bị Văn Nhược và ta bác bỏ. Hai người chúng ta tiến cử người với chủ công, hơn nữa đã được chủ công đồng ý. Chủ công dường như đã phái người tới Bình Dư hỏi Mãn Bá Ninh... Ta đoán lúc này cơ bản đã xác định xong, chậm nhất là vào tháng chín, chủ công sẽ phong cho người.

Đăng Tắc lại một lần nữa như nằm trong mộng. Trước đây Quách Gia đã nói với y chuyện này cho nên Đăng Tắc cũng đã có chút chuẩn bị. Có điều y vẫn cho rằng mình có ra ngoài thì nhiều lắm cũng chỉ làm phó. Dù sao thì hẳn bị tàn tật, hơn nữa lại không có danh tiếng. Hứa Đô có vô số người. Người nổi tiếng lại càng nhiều. Cho dù có thể nào thì cũng không tới lượt y làm quan chính.

Huyện lệnh cũng là người nắm giữ một phương. Nếu vào đời sau thì chính là cán bộ thực sự.

Trước đây Đăng Tắc chỉ là một tá sử ở huyện Cức Dương, lần này được thăng lên ba cấp đúng là y không biết phải làm thế nào.

- Thế nào? Hồi hộp lắm phải không? - Quách Gia cười hỏi.

Đăng Tắc xấu hổ gật đầu:

- Không dám giấu đại huynh, quả thực có chút hồi hộp... Hải Tây là ở chỗ nào?

Đăng Tắc hoàn toàn không biết gì về huyện Hải Tây. Thậm chí trước đó y còn chưa hề nghe nói qua. Nếu nói không hồi hộp thì đúng là không phải. Có điều y nhanh chóng trở lại bình tĩnh. Dầu sao thì cũng từ tìm chết mà ra, trải qua bao chuyện đau khổ, nên chuyện này còn chưa đủ cho Đăng Tắc rối loạn. Đối với điều này, Quách Gia vẫn âm thầm quan sát nên gã nở nụ cười thỏa mãn.

- Hải Tây nằm ở phía Bắc Quảng Lăng, phía đông là biển rộng, phía bắc giáp với quận Đông Hải, đồng thời tiếp giáp với huyện Hoài Phố của Hạ Bì. Đây là nơi tiếp giáp giữa ba quận.

Đăng Tắc nghe thấy vậy liền nhú mày.

- Tiếp giáp?

Quách Gia gật đầu rồi nhìn Đăng Tắc một cách chăm chú...

Trong lúc nhất thời, Đăng Tắc như bưng tỉnh. Y dường như hiểu được việc phái mình tới Hải Tây là có ý đồ gì.

- Hiện giờ tình hình của Hải Tây rất phức tạp. Văn Nhược sẽ cho người mang công văn và hồ sơ trong vòng mười năm của nó tới đây, người có thể nghiên cứu kỹ. Mặt khác người cũng không nên lo lắng. Mặc dù huyện Hải Tây không tốt lắm nhưng cũng không phải là không cứu được. Hơn nữa, Đô úy Vệ Di cũng đóng quân gần đó, dưới trướng lại có ba ngàn binh mã, bất cứ lúc nào cũng có thể tới. Ta và Vệ Di cũng coi như là bạn tri kỷ. Tối lúc đó ta sẽ liên hệ với y để tiếp đón.

Ba ngàn binh mã cùng với tình hình phức tạp?

Mặc dù Quách Gia không nói rõ nhưng Đăng Tắc cũng có một chút khái niệm.

- Chủ công còn có ý gì khác không?

conem_bendoianh

119. Chương 109.2: Kế Dường Thành Lần Thứ Hai.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 109.2: Kế dường thành lần thứ hai.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Quách Gia nở nụ cười, khoe mắt y hơi nhướn lên...

- Chủ công muốn người phải đứng vững ở Hải Tây. Ngoại trừ điều đó ra còn có một chuyện khác mà người phải để ý. Ta không biết người có nghe tới Trần Đông tướng quân Lưu Huyền Đức hay không? Hiện giờ y đóng quân ở tiểu Bái. Chủ công rất coi trọng người này. Lưu Huyền Đức không hề tầm thường nên không được coi thường. Y ở Từ Châu có căn cơ. Gần đây do Đào Khiêm phó thác Từ Châu cho y. Thứ hai đây là một người giả nhân giả nghĩa, biết sức mượn lòng người. Các gia tộc quyền thế ở Từ Châu rất thân với Lưu Bị, hơn xa Lã Phụng Tiên. Người phải nghĩ cách kiềm chế Lưu Huyền Đức, đồng thời kết giao với các gia tộc quyền thế ở Từ Châu, ngoài ra còn phải nghĩ cách khiến cho Từ Châu rơi vào cảnh không có ai giúp.

Chuyện này nghe chừng hơi khó khăn khiến cho Đặng Tắc nhíu mày.

Quách Gia cười nói:

- Thúc Tôn! Người không nên quá lo lắng. Vừa rồi đó cũng chỉ là những điều ta nói... Chủ công chỉ yêu cầu người đứng vững ở Hải Tây, còn về chuyện khác thì cứ theo đó mà làm chứ không bắt ép. Tất cả việc chính là dẹp an nơi đó.

Hiển nhiên kiềm chế Lưu Bị đó là ý của Quách Gia. Đặng Tắc nghĩ nát óc rồi nói nhỏ:

- Đại huynh yên tâm! Ta sẽ làm hết sức.

Y hơi do dự một chút rồi nói:

- Nhưng không biết bao giờ thì phải đi?

Quách Gia nói:

- Người có nóng lòng cũng chẳng có ích gì. Khoảng thời gian này cứ ở nhà mà chăm sóc cho đệ muội, tìm hiểu tình hình của Hải Tây. Ta đoán tới tháng chín người sẽ phải đi.

Tháng chín... Như vậy là còn một tháng nữa. Đặng Tắc gật đầu, không hề nói gì nữa. Đúng lúc này chợt nghe tiếng Tào Bằng vang lên:

- Tránh ra một chút. Tránh ra một chút... Tỷ! Chúng ta có thể chuyển phòng được rồi.

Chỉ thấy Tào Bằng đi trước còn Vương Mãi và Đặng Phạm cười cười đi theo sau. Trên vai Vương Mãi có vác hai cây gỗ được quấn mấy tấm da trâu. Còn Đặng Phạm thì ôm một cái nệm giường. Cả ba người hấp tấp đi tới cổng gác.

- A Phúc! Đệ định làm gì?

Đặng Tắc sợ Tào Bằng làm càn liền vội vàng lên tiếng hỏi. Tào Bằng cười cười nói:

- Giúp tỷ tỷ chuyển phòng.

Nói xong, cả ba liền đi vào trong phòng.

Đặng Tắc và Quách Gia nhìn nhau.

- Đi! Tới đó xem.

Nói thật, trong lòng Quách Gia có tình cảm rất tốt với Tào Bằng.

Hai người nhanh chóng đi tới cửa phòng thì thấy ba người Tào Bằng đặt hai cái cây gỗ xuống đất, rồi nói hai cái cây bằng mười tấm da trâu. Dưới sự giúp đỡ của Hồng nương tử, bọn họ trải tấm đệm dày lên đó. Bà vừa làm vừa nói:

- A Nam! A Phúc thật thông minh. Không ngờ nghĩ được một ý kiến hay và thực dụng đến vậy.

Quách Gia ngạc nhiên phát hiện, trong nháy mắt hai cây gỗ đã biến thành một cái giường thoải mái.

Rồi sau đó, Tào Bằng vẫy Tào Cấp và Vương Mãnh, cẩn thận nâng Tào Nam đặt lên đó, rồi phủ chăn lên.

- Đây là cái gì? - Quách Gia không nhận được lên tiếng hỏi.

Tào Bằng vừa bận rộn vừa trả lời:

- Cánh.

Hắn để cho Vương Mãnh và Tào Cấp nâng một đầu còn Đặng Phạm và Vương Mãi thì nâng đầu kia. Sau một tiếng hô, cả bốn người liền nâng cánh từ từ di chuyển. Tào Nam nằm ở trên không hề có cảm giác bị xóc, mà còn cảm thấy thoải mái.

- Đi thôi. - Tào Bằng cười nói:

- Tỷ! Chúng ta chuyển phòng nào.

Trương thị ôm lấy đứa bé, còn Hồng nương tử thì ôm một bó ngải đi ra ngoài.

- Thím Hồng. Người ôm đồng ngải đó làm cái gì? - Tào Nam nằm trên cánh cảm thấy tò mò liền hỏi.

Hồng nương tử cười nói:

- A Phúc vừa mới nói thứ này có tác dụng rất lớn, dùng để tắm rất tốt. Ta đi thử xem thế nào.

Nét mặt Tào Nam có chút vui vẻ. Nàng liếc Đặng Tắc một cái rồi nói nhỏ:

- A Phúc! Đệ thật thông minh.

Câu nói đó cũng có ý trách Đặng Tắc rằng hãy học theo đệ đệ của ta. Cho dù huynh có đọc sách nhiều hơn thì nó cũng mạnh hơn huynh nhiều. Đặng Tắc thấy vợ như vậy thì chỉ cười ha hả mà không nói gì.

Còn trong lòng Quách Gia thì hết sức khen ngợi. Y từng nghe Tào công nói rằng Tào Cấp có một đứa con thường có những suy nghĩ rất kỳ diệu. Ẩn Mặc vốn là một người thần bí. Tào Bằng là con của Ẩn Mặc Cự Tử nên cũng có nhiều chuyện quái dị là điều hoàn toàn bình thường. Trong sách có ghi lại rằng Mặc Tử từng tạo được phi điều, ba lượn ba ngày không dừng. Sau đó Mặc gia lại chuyển sang bác ái khiến cho thuật cơ quan không còn nhiều người biết. Quách Gia nhìn ánh mắt Tào Bằng mà cảm thấy hài lòng...

- Đại huynh! Hôm nay tiểu đệ có song hỷ lâm môn, chút nữa bày rượu, huynh phải ở lại uống vài chén.

Thăng quan là một niềm vui, mà có con cũng là niềm vui. Nếu như tính cả Đặng Tắc sắp xuất sĩ thì phải nói là tam hỷ lâm môn.

Có điều Đặng Tắc và Quách Gia đều là người cẩn thận nên trước khi chắc chắn thì không nói cho người khác.

Quách Gia cũng liên tục gật đầu nói:

- Vậy thì quấy rầy.

Trong lúc nói chuyện, y và Đặng Tắc đi tới đại sảnh. Vừa đi, Quách Gia vừa nói:

- Thúc Tôn! Năm nay a Phúc đã được mười bốn tuổi chưa?

- Ừm! Sắp tới mười lăm rồi.

- Vậy cũng tới tuổi đi học rồi phải không?

Đặng Tắc thở dài cũng có chút mất mát:

- Vốn a Phúc có cơ hội. Chỉ tiếc là do Hoàng thị Giang Hạ mà phải rời khỏi Cực Dương, mất đi cơ hội báỉ sư. Lúc trước, Bàng Công của Lộc Sơn môn rất coi trọng, có lòng định thu hấn làm đệ tử, còn ban thưởng cho sách. Trước đó vài ngày, a Nam cũng nói với ta chuyện này, còn nhờ ta tìm tiên sinh cho a Phúc. Tuy nhiên do mấy ngày qua bận rộn nên vẫn chưa làm được.

Quách Gia liền trầm mặc. Không phải y không hiểu ý của Đặng Tắc. Rõ ràng là Đặng Tắc muốn nhờ y tìm danh sư cho Tào Bằng.

Nhưng chuyện này đâu phải là chuyện đơn giản? Dĩnh Xuyên là thánh địa nổi tiếng thiên hạ về chuyện học hành với Dĩnh Xuyên thư viện nổi tiếng hậu thế... Đám người Quách Gia, Tuân Úc đều từ đó mà ra. Nếu Tào Bằng có thể vào được đó thì đối với tương lai của hấn sẽ rất có ích.

Vấn đề ở chỗ Dĩnh Xuyên thư viện có thể nhận Tào Bằng không?

Nếu không có danh tiếng, không có xuất thân, không có bối cảnh thì có tiền cũng chưa chắc vào được Dĩnh Xuyên thư viện.

Nhìn đám học trò của Dĩnh Xuyên thư viện đâu có phải là người đơn giản?

Mặc dù nói Quách Gia xuất thân nghèo khó nhưng tổ tiên ba đời là Đình úy. Cha cũng làm quan, mặc dù quan chức không to nhưng đã có tổ tiên để lại. Còn về phần Tuân Úc, Trần Quân thì đều là người của dòng họ lớn... Tào Bằng không hề có thanh danh, lại không có xuất thân, nếu muốn vào được Dĩnh Xuyên thư viện thì rất khó khăn. Tất nhiên Quách Gia có thể tìm người giúp đỡ, tiến cử Tào Bằng làm hiệu liêm rồi sau đó sẽ đủ tư cách để vào Dĩnh Xuyên thư viện. Vấn đề là Quách Gia có giúp không? Mà cho dù có giúp thì cũng chưa chắc tìm được người tiến cử Tào Bằng.

Cho dù là Tuân Úc cũng không chắc sẽ đồng ý...

Hiệu liêm, tú tài mỗi năm cả quận chỉ có vài suất. Đừng nói là giúp Tào Bằng tiến cử mà nhà họ Tuân hàng năm còn tranh giành mấy vị trí đó tới đâu rơi máu chạy thì làm sao có thể tặng cái vị trí đó cho Tào Bằng?

Khó! Thật sự rất khó.

Quách Gia không dám nhận việc này nhưng cũng hiểu được nếu cứ để Tào Bằng như vậy thì cũng khó.

Y do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Thúc Tôn! Không phải ta không muốn giúp mà là.... Người cũng biết danh sư khó cầu.

Đặng Tắc có thể hiểu được ý của Quách Gia mà cảm thấy buồn bã. Cả đời này chỉ sợ hấn không có tư cách vào Dĩnh Xuyên thư viện. Vốn Tào Bằng có thể làm môn sinh của Lộc Sơn môn cũng là chuyện tốt nhưng lại bị Hoàng Xạ phá hỏng. Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Đặng Tắc có chút khổ sở. Y vô cùng mong đợi Tào Bằng có thể có được tương lai rộng mở...

Quách Gia có chút không đành lòng liền nói:

- Thúc Tôn! Thật ra ta có một ý.

- Ý gì?

- Dĩnh Xuyên thư viện khó vào nên ta cũng không có cách. Có điều với trí tuệ của a Phúc nếu không có danh sư chỉ dạy thì đúng là đáng tiếc. Tuy nhiên ta có biết một số người, nhưng những người đó... Người cũng biết bọn họ tính tình rất quái gở. Ta thấy với trí tuệ của a Phúc thì sớm muộn gì cũng thành viên ngọc quý. Có danh sư hay không cũng không quan trọng, mà quan trọng là cần có người đức hạnh xuất chúng và có thực học.

- Ý của đại huynh là....

- Ý của ta là tìm tiên sinh không nhất thiết phải tìm danh sư.

Trên đời này, người có tài học lại không thanh danh thì nhiều lắm... Người còn nhớ trước kia bảo ta tìm người giúp thúc phụ không?

calvinchen

120. Chương 110.1: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 110.1: Một hảo hán, ba người giúp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đăng Tắc trình trọng gặt đầu:

- Tất nhiên là nhớ.
- Thật ra ta cũng tìm được một người thích hợp. Nhưng không ngờ a Phúc còn nhìn người tốt hơn ta, nên tìm được Quách Vĩnh. Ha ha! Ta đã hỏi thăm về Quách Vĩnh so với người ta tìm lại càng thêm thích hợp. Bởi vì người ta tìm chưa từng làm việc quan, nên đối với một vài chuyện cũng không quen lắm. Có điều nếu người đi tới huyện Hải Tây lại cần phải có người giúp đỡ.

Đăng Tắc nhìn Quách Gia có chút nghi hoặc:

- Đại huynh cứ việc nói thẳng.
- Người này nhà ở Trần Lưu tên là Bộc Dương Khải. Tài học của người đó rất xuất sắc, am hiểu thi lễ, xuân thu. Đáng tiếc do không có xuất thân nên ở bên ngoài dạy học. Vốn ta định để cho y giúp người nhưng bây giờ người nói tới chuyện của a Phúc cho nên ta thấy Bộc Dương Khải có thể đảm nhiệm việc này... Đúng rồi! Văn Nhược có nói Khổng Văn Cử đối với người này mặc dù không để ý nhưng đối với tài học của y lại hết sức coi trọng.
- nếu như vậy thì tại sao chủ công lại không mời y?

Một câu nói của Đăng Tắc đã hỏi đúng điểm quan trọng.

Quách Gia có chút xấu hổ:

- Vì thanh danh của người này không tốt lắm.
- Cái gì?
- Y từng ăn trộm gà rồi bị phạt nửa năm. Lúc loạn Thái Bình, y lại theo giặc... Mặc dù không làm chuyện xấu nhưng thanh danh đúng là có điểm...

“Ăn trộm gà? Theo giặc?”

Đây đều là những tội quá lớn.

Ăn trộm gà có nghĩa phẩm hạnh có vết nhơ. Theo giặc tức là khí tiết yếu.

Cho dù một điều nào cũng là tội danh lớn, chẳng trách mà Tào Tháo không dám dùng y. Không phải không muốn mà lo lắng thái độ của người bên cạnh. Lúc này Tào Tháo chiêu hiền cho dù xuất thân thế nào chỉ cần có thể dùng được là dùng.

Y đang trong giai đoạn lập nghiệp nên cũng cần phải suy xét các mặt, thậm chí còn phải cả thái độ của các mưu thần.

Mà danh nhân sẽ không chấp nhận làm việc cùng với một kẻ ăn trộm gà.

Đăng Tắc nghe thấy vậy cũng cảm thấy không vui.

- Đang yên lành, người lại giới thiệu một tên ăn trộm gà cho ta, lại còn muốn cho làm thầy của a Phúc? Cho dù y có tài học thì ta cũng không đồng ý...

Đăng Tắc mở miệng đã từ chối.

Quách Gia nói:

- Thúc Tôn! Ta cũng biết người này không thích hợp. Có điều người hãy nghe ta nói... Y ăn trộm gà là vì vợ mang bầu. Nhà y chỉ có bốn bức tường, thấy vợ gầy yếu nên mới nảy sinh suy nghĩ ăn trộm. Còn việc theo giặc cũng là bất đắc dĩ. Nhớ ngày đó thanh thế của giặc Khăn Vàng kinh người như thế nào? Quan quân liên tục thất bại, gần như quá sợ hãi. Bộc Dương Khải nếu không theo chúng thì vợ con đều bị chết. Nên chuyện này có chút bất đắc dĩ.

Đặng Tắc nhũn mày vẫn không nói tiếng nào. Cho dù lý do gì thì việc ăn trộm gà và theo giặc đều là sự thật.

Đặng Tắc không nghĩ tới chuyện khác nhưng cũng phải nghĩ tới tương lai của Tào Bằng. Nếu không tương lai người ta nhắc tới Tào Bằng sẽ nói thầy của hắn là một kẻ ăn trộm gà, là giặc Khăn vàng... Chuyện này mà lan truyền thì tương lai của Tào Bằng sẽ vô ích.

- Thúc Tôn! Người này thực sự có bản lĩnh. Người có thể suy xét. Nếu không đồng ý để y làm thầy của a Phúc thì có thể dẫn y tới huyện Hải Tây... Ta nghĩ người này có thể giúp người giải quyết được rất nhiều chuyện rắc rối.

Có thể thấy Quách Gia rất vừa ý với Bộc Dương Khải.

Đặng Tắc suy nghĩ rồi cười khổ:

- Đại huynh! Việc này ta sẽ suy nghĩ rồi trả lời sau.

- Cũng được! Ta sẽ gặp người đó chuẩn bị tư tưởng cho y, để cho y ổn định.

- Ổn định?

- Ta nghe nói Bộc Dương Khải vì tai tiếng nên cuộc sống không được như ý. Y có một đứa con trai tên là Bộc Dương Dật, tuổi xấp xỉ với a Phúc. Bộc Dương Khải lo rằng nếu còn tiếp tục ở quê nhà sẽ làm hỏng tương lai của con cho nên chuẩn bị tới Giang Đông.

Đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ.

Đặng Tắc từ trước tới giờ cũng không hiểu rõ lắm câu nói đó. Có điều bây giờ y đã trở thành một người cha. Vào lúc mà đứa bé chào đời, y cảm nhận được gánh nặng trên vai mình. Đột nhiên, Đặng Tắc dường như hiểu được sự đau khổ của Bộc Dương Khải. Nếu không là cha thì khó có thể cảm nhận được sự chua xót trong đó.

Vì vậy mà tâm tình của y có chút thả lỏng...

Một người có thể vì con mà rời xa quê hương thì cũng có điểm đáng chú ý.

Nghĩ tới đây, Đặng Tắc liền gật đầu...

Là để đo cuối đời Hán, mặc dù Hứa Đô kém xa Lạc Dương hay Trường An nhưng cũng là nơi được mọi người hướng tới.

Trong mỗi ngôi thành đó, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện diễn ra.

Lớn thì là chuyện đại sự thiên hạ mà nhỏ thì như lông ngan lông vịt. Chuyện Đặng Tắc có con giữa những việc đó có thể nói là vô cùng nhỏ bé. Ngoại trừ vài người thân như Diển Vi, Tào Chân tới chúc thì cũng chỉ có Quách Gia ở lại cùng với Đặng Tắc uống tới lúc say mềm. Còn cho dù là Tuân Úc thì cũng chỉ phái người mang tới tám ngàn đồng để tặng lễ... Nhưng Tuân Du lại sang người mang tới gần mười vạn đồng.

Đây có thể coi như là lễ quý trọng nhất khiến cho ngay cả Diển Vi cũng phải tấm tắc.

- Thúc Tôn! Dường như Công Đạt rất coi trọng người.

Trong tiệc rượu, Diển Vi không nhin được mà mở miệng hỏi:

- Trước kia người biết Công Đạt sao?

Đặng Tắc lắc đầu, nét mặt hoàn toàn ngơ ngác.

- Lần này Công Đạt hết sức bảo vệ người tới Hải Tây. Ta rất thấy y tiến cử người nào như vậy. Người chính là người đầu tiên.

- Tỷ phu phải tới Hải Tây?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Đặng Tắc.

Chuyện Đặng Tắc tới Hải Tây cũng không có nhiều người biết. Mà y lại là người kín miệng, trước khi chưa biết chắc chắn thì cũng không nói cho bất cứ ai.

Tào Cấp và Vương Mãnh đều ngạc nhiên nhìn Đặng Tắc.

Điển Vi không khỏi cảm khái: “Cả nhà Tào Cấp đúng là thật sự phát đạt! Trước tiên Tào Cấp trở thành Giám Lệnh của Chư Dã giám, hiện giờ Đặng Tắc lại làm quan. Hơn nữa Vương Mãnh là Lang Tướng của quân Hồ Bôn và còn ở tại Nhữ Nam có Đô Ủy Ngụy Diên. Bất tri bất giác, cả nhà Tào Cấp đều đã đứng vững. Ngày nào đó Tào Bằng lớn lên có lẽ nhà họ Tào chắc chắn phải nói là thăng thiên...”

Đặng Tắc nói:

- Phụng Hiếu đã nói qua việc này với con nhưng trước mắt còn chưa chính xác. Nghe hấn nói thì chủ công còn muốn hỏi ý của Mãn thái thú... Nếu Mãn thái thú không thông qua thì chỉ sợ là đã trảng xe cát mà thôi.

- Làm sao mà Mãn Bá Ninh không chấp nhận? - Điển Vi cười nói:

- Hấn đối với người vô cùng tán thưởng.

Tào Bằng quay đầu lại hỏi:

- Cha! Hải Tây là ở đâu?

Hấn cũng không rõ vị trí của huyện Hải Tây. Thậm chí ở kiếp trước, hấn cũng còn chưa nghe nói tới cái tên nào như vậy.

Hiển nhiên là Tào Cấp cũng không rõ lắm...

- Hải Tây nằm ở quận Quảng lăng...

- Tỷ phu! Đệ đi với huynh chứ?

- Cái gì?

- Một mình huynh đi, bên cạnh cần phải có người quan tâm đúng không? Tỷ tỷ vừa mới sinh vẫn còn yếu nên chưa thể đi theo...

- Nhưng...

Đặng Tắc cảm giác cái câu này nghe có chút quen tai.

Nhớ ngày đó ở Cức Dương khi bị mộ binh, Tào Bằng cũng từng nói như vậy. Có điều y cũng không định mang Tào Bằng theo. Bởi vì Quách Gia có nói tình hình Hải Tây rất phức tạp, nhiệm vụ của y có thể nói là rất khó khăn. Đến lúc đó mà gặp phải cảnh nguy hiểm thì so với khi ở thành Cửu Nữ còn ác liệt hơn.

Nếu như thành Cửu Nữ là do Hoàng Xạ hãm hại thì khi tới Hải Tây sẽ phải đối mặt với các gia tộc quyền thế ở địa phương tấn công. A Phúc mặc dù thông minh nhưng vẫn còn nhỏ tuổi.

Mà tâm tình của Đặng Tắc so với khi ở Cức Dương tốt hơn rất nhiều. Y đã có con, có nghĩa là dòng dõi của mình đã có người nối. Chiều theo đạo hiếu mf nói thì y đã tận trách nhiệm. Cho dù có chuyện gì xảy ra thì y cũng không còn phải lo lắng. Nhưng Tào Bằng thì khác... Tào Cấp chỉ có một đứa con trai duy nhất. Nếu có sự cố gì thì cả nhà họ Tào sẽ tuyệt chủng. Đặng Tắc không thể làm thế được...

- Cha đi Huynh Dương có Quách tiên sinh giúp đỡ. Trên người cha có đủ tài nghệ nên không cần phải lo lắng nhiều. Hơn nữa, từ Huỳnh Dương tới Hứa Đô cũng không xa lắm. Cho dù cần giúp đỡ thì khoái mã chỉ nửa ngày là có thể tới. Có Điển thúc phụ và Tử Đan ở Hứa Đô, ta không tin họ có thể khoanh tay đứng nhìn có phải không? Mà có bá phụ ở Hứa Đô dẫn người tới thì còn ai dám làm cha đệ khó xử? Đùng quên trên đầu cha còn có người.

Tào Bằng dùng cách nói trêu chọc để nói chuyện.

Diễn Vi ngẩng đầu nhìn lên trên xà nhà:

- Trên đó làm gì có ai?

Tất cả mọi người cùng ngẩn ra rồi cười ha hả.

calvinchen

121. Chương 110.2: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 110.2: Một hảo hán, ba người giúp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng mỉm cười nói:

- Diễn thúc phụ! Con không phải nói ở trên đó...mà là trong triều đình. Hiện giờ Giám Nghị đại phu có quan hệ hợp tác với cha. Tứ ca của đệ còn làm Bắc Bộ úy ở Lạc Dương cùng với chức Tây Bộ đốc bưu tào duyệt. Tướng quân Nguyên Nhưông và đại ca của ta có quan hệ rất tốt, hơn nữa tỷ phu và Quách Tế Tửu có tình đồng môn. Cha tới Huỳnh Dương thì còn gì rắc rối?

Diễn Vi nghe thấy vậy thì bình tĩnh. Tất cả những người còn lại đều gật đầu.

Vô tình Tào gia tới Hứa Đô đã tạo ra một tấm lưới lớn. Mặc dù tấm lưới đó còn rách rưới nhưng cũng đã hình thành nên quy mô đơn giản.

Tào Cấp trầm ngâm một lúc rồi mở miệng nói:

- Thúc Tôn! Nếu người cảm thấy rắc rối thì thôi. Có điều ta thấy Bằng nhi nói cũng có lý. Mẹ người ở lại chăm sóc a Nam, một mình người đi Hải Tây đúng là phải có người. Có Bằng nhi đi theo người, a Nam cũng yên tâm hơn. Vẫn là câu nói đó. Đừng có thấy Bằng nhi nhỏ tuổi nhưng kiến thức không hề kém. Không chừng còn có thể giúp người được một chút...

- Chuyện này...

- Tỷ phu! Huynh thấy ta làm liên lụy tới huynh sao?

Tào Bằng giận tới tái mặt.

- Hay là huynh trở thành huyện lệnh Hải Tây nên không coi ta ra gì?

Câu nói này đúng là hơi nặng. Đừng có thấy Đặng Tắc lớn hơn Tào Bằng rất nhiều nhưng cũng không chịu nổi khi nghe Tào Bằng nói vậy.

- Ta không có ý đó. Có điều tình hình Hải Tây rất phức tạp, có khả năng gặp nguy hiểm.

- Chính vì vậy mà đệ mới muốn đi cùng với huynh. - Tào Bằng nói xong đứng dậy quát to:

- Người đâu! Mang đao của ta tới đây.

Hạ Hầu Lan cầm một thanh đao vọt vàng đi tới.

Tào Bằng không nói hai lời, cầm lấy thanh đao rồi nhấn lò xo. Một âm thanh vang lên, thanh đao biến thành trường đao.

- Tỷ phu! Huynh đừng nghĩ rằng ta vẫn là tiểu a Phúc trước đây. Võ nghệ của ta có lẽ không so được với Điển thúc phụ, không sánh được với đại thúc Chu Thương nhưng người bình thường cũng không phải là đối thủ của đệ. Nếu huynh không tin, ta có thể múa cho huynh xem, đồng thời để cho Điển thúc phụ có lời bình...

Vừa nói, thân hắn giống như du long, thân theo đao đi, đao xoay theo người mà vũ động.

Lúc mới đầu, Đặng Tắc còn có thể nhìn rõ đâu là người, đâu là đao. Nhưng khi trường đao của Tào Bằng múa càng lúc càng nhanh, ánh đao lóng lánh, đao vân quay cuồng. Toàn thân y gần như bao phủ trong ánh đao. Đặng Tắc ngồi sau bàn không còn thấy rõ bóng Tào Bằng. Một làn đao khí từ từ tỏa ra khắp nơi.

Vương Mãi cầm chiếc đĩa ném ra. Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên, rồi trong nháy mắt chiếc đĩa bị cắt thành nhiều đoạn.

- Đao tốt. Đao pháp hay. - Điển Vi thấy vậy vỗ tay khen ngợi. Có điều y cũng không nhận ra Tào Bằng dùng đao pháp gì.

Đây chính là Thiên Cương đao trong Bạch Viên thông bối quyền. Kiếp trước, Tào Bằng không sở trường về đao pháp nhưng bây giờ cũng đã luyện được một thời gian. Vì vậy mà khi hắn sử dụng Thiên Cương đao cũng khiến cho Điển Vi gật đầu liên tục.

- Thúc Tôn! Nếu như một chọi một thì a Mãn và Đại Đầu muốn hơn a Phúc cũng phải mất năm mươi chiêu. Đầu Hồ có lẽ có thể đánh ngang tay với a Phúc, cho dù muốn hơn cũng phải mất trăm chiêu mới có thể thắng. Còn Đại hùng thì nếu đánh nhau thật chưa chắc đã là đối thủ của a Phúc.

Câu nói của Điển Vi khiến cho Đặng Tắc giật mình. Cái mạng của y là do Vương Mãi liều chết cứu ra. Bản lĩnh của Vương Mãi thế nào y cũng biết. Một vài đại hán bình thường không phải là đối thủ của Vương Mãi.

Mà nay Vương Mãi dẫn khí nhập cốt đã tới một cảnh giới mới vậy mà muốn thắng a Phúc lại khó khăn như vậy? Suy nghĩ của y vì vậy mà cũng có chút thay đổi.

Làm sao mà y không muốn đưa những người này đi cùng? Một người ở nơi đất khách quê người có thể nói là thân cô thế cô. A Phúc có bản lĩnh, hơn nữa lại luôn xuất hiện những suy nghĩ cổ quái... Có lẽ mang hắn theo cũng là một chuyện tốt.

Sở dĩ Tào Bằng muốn rời khỏi Hứa Đô, nguyên nhân cũng rất đơn giản. Gần nhất hắn muốn đi gặp Lã Bố. Dù sao thì đó cũng là mãnh tướng số một trong Tam quốc. Xích Thố, Lã Bố đều là những cái tên nổi tiếng sau này. Nếu sống lại ở thời tam quốc mà không được nhìn thấy Lã Bố thì chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

Điểm thứ hai, sau này khi Tào Tháo chinh phạt Viên Thuật xong, Tào Tháo và Hán đế sẽ có xung đột. Vì vậy mà Tào Bằng cũng không muốn ở Hứa Đô, bởi vì nơi này sẽ xảy ra một cơn lốc. Nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào. Nói cho cùng thì vẫn là câu cửa miệng, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Đối với những người ở Hứa Đô, Tào Bằng chỉ là một con muỗi không đáng kể.

Còn có điều quan trọng nhất, Tào Bằng cảm thấy bản thân ở lại Hứa Đô không có nhiều ý nghĩa. Ở đây có quá nhiều nhân vật khủng bố. Bản thân hắn nếu tiếp tục ở lại sẽ chịu áp lực rất lớn. Chẳng hạn như lúc nói chuyện với Quách Gia, hắn luôn cảm thấy áp lực.

Cho dù là ai thì cũng phải cố gắng hết sức để giao lưu. Hắn hy vọng có thể nhân cơ hội này mà tăng thêm một chút kinh nghiệm, đồng thời cảm nhận phong cảnh của tam quốc.

Có điều, Tào Bằng cũng không nói những điều đó với bất cứ ai.

Đặng Tắc do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Chuyện này sẽ bàn sau. Để cho huynh suy nghĩ một lúc.

- Vậy huynh cứ từ từ mà suy nghĩ. Ta đi nói với tỷ tỷ.

Tào Bằng đứng dậy đi nhanh ra ngoài, đồng thời nói to:

- Ta nói với tỷ tỷ ở Quảng Lăng có rất nhiều mỹ nữ, tỷ phu không cho ta đi là có dụng tâm riêng.

- Này! Người đứng lại cho ta.

Đặng Tắc liền bật dậy đuổi theo Tào Bằng.

Vương Mãi quay sang nhìn Vương Mãnh....

- Đầu Hổ! Nếu con muốn đi thì cứ đi.

- Thật không?

- Chỉ cần Thúc Tôn đồng ý cho a Phúc đi thì ta cũng cho con đi.

Vương Mãi không nói hai lời liền đứng dậy đi ra ngoài.

- Đầu Hổ! Con đi đâu?

- Giúp a Phúc nói chuyện với tỷ tỷ a Nam... Nếu Đặng đại ca không đồng ý cho a Phúc đi thì ta cũng nói với tỷ a Nam rằng a Phúc nói đúng.

Tào Cấp, Vương Mãnh, Diển Vi nhìn nhau rồi bật cười ha hả. Còn Đặng Tắc phải giải thích với Tào Nam một lúc. Cuối cùng mặc dù Tào Nam không nói gì nhưng có thể thấy được nàng cũng hơi nghi ngờ.

Nhưng Đặng Tắc tạm thời cũng không có thời gian nghĩ tới việc đó. Ngày hôm sau, y liền chuẩn bị lễ vật tới phủ Thượng thư để gặp Tuân Du. Tốt xấu gì thì Tuân Du cũng có ân với y. Không cần biết động lực của gã là gì nhưng tóm lại thì cũng giúp Đặng Tắc một chút. Hơn nữa gã còn tặng lễ vật rất nhiều. Nếu như không đáp lễ thì đúng là để cho người ta chê cười.

Còn Tào Bằng thì ở lại trong phủ giúp Trương thị thu dọn.

Đám người Chu Thương ở tiền viện. Nơi này cũng rộng với rất nhiều phòng. Mười mấy tỷ nữ thì ở hậu trạch do Hồng nương tử quản lý.

Trương thị không có thời gian để ý tới đám tỷ nữ đó. Người mà nàng tin tưởng nhất đó chính là Hồng nương tử. Vì vậy mà Hồng nương tử nhanh chóng trở thành quản sự trong Tào phủ.

Đối với chuyện này Tào Bằng không hề có ý kiến...

Đặng Cự Nghiệp là người thật thà liền làm tùy tùng cho Tào Cấp. Đừng có thấy Tào Cấp chỉ là một giám lệnh nho nhỏ với bổng lộc sáu trăm thạch nhưng theo quy định thì y có đủ tư cách để lập cho mình một tổ chức. Đương nhiên bổng lộc của những người đó phải do Tào Cấp bỏ ra. Không chỉ có Đặng Cự Nghiệp mà ngay cả Quách Vĩnh, Tào Cấp đều phải bỏ tiền. Quách Vĩnh phụ trách sổ sách, văn án. Đặng Cự Nghiệp không có nhiều bản lĩnh nhưng được cái cần mẫn có thể chạy việc và làm nhiều thứ... Chỉ cần nói rõ là làm cái gì thì Đặng Cự Nghiệp sẽ làm. Tổng thể mà nói thì Tào Cấp hoàn toàn yên tâm với y.

Trong tiết thu, ánh nắng hết sức rực rỡ...

Tào Bằng tìm người dựng ở phía sau một cái giá, sau đó treo một cái nôi lên. Tiểu Đặng Ngải được tắm dưới ánh nắng mặt trời.

- Tiểu Ngải ơi tiểu Ngải... Người có phải là Đặng Ngải trong lịch sử kia không?

Tào Bằng hết sức buồn rầu vừa trông nôi vừa nói. Vấn đề này làm cho hắn suy nghĩ rất lâu. Sau khi biết cháu trai của mình tên là Đặng Ngải, hắn cũng hơi thấy buồn rầu. Không biết Đặng Ngải này có phải là Đặng Ngải đó hay không?

calvinchen

122. Chương 110.3: Một Hảo Hán, Ba Người Giúp.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 110.3: Một hảo hán, ba người giúp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hắn biết Đặng Ngải vào thời kỳ cuối của Tam quốc là một nhân vật nổi bật, có điều kết quả rất thảm. Nhưng Tào Bàng cũng không rõ Đặng Ngải là người ở đâu, cũng không biết y sống vào năm nào tháng nào? Là ngẫu nhiên trùng tên hay là thế nào? Nếu cháu ngoại của hắn không phải là Đặng Ngải thì Đặng Ngải thật đó hiện giờ đang ở đâu? Nghĩ tới đây, Tào Bàng liền thở dài một tiếng.

Nếu cháu ngoại của hắn đúng là Đặng Ngải thật thì không biết nó có tài hoa xuất chúng như trong lịch sử không?

- A Phúc! Đệ đang nghĩ gì vậy?

Tào Bàng quay đầu lại thì thấy Đặng Tắc đã tới sau lưng từ lúc nào. Hắn vội vàng đứng dậy nói:

- Tỷ phu! Huynh đã trở lại?

- Ừm!

- Tuân Thượng thư có gặp huynh không?

- Ừm! Có gặp... Hơn nữa còn nói chuyện với ta một chút. Ta cũng không biết tại sao y lại biết mình nhưng có thể thấy y rất quan tâm tới ta. Hơn nữa, y cũng không phải là người lạnh lùng như người ta nói.

Người ta thường nói, nhà cao cửa rộng không cùng với kẻ bần hàn. Cái tình hình này ở thời kỳ Ngụy Tấn vô cùng nặng nề. Cho dù người có là quan to trong triều đình nhưng nếu người không phải là người của danh gia vọng tộc thì sẽ bị kỳ thị. Tuân Du có thể tiếp kiến Đặng Tắc, hơn nữa nói chuyện một cách thân thiết với nhau thì mặc dù không thể chứng tỏ y không có thành kiến về dòng dõi nhưng cũng chứng tỏ rằng y không có ác cảm với Đặng Tắc. Một nhân vật vô cùng quan trọng trong quân Tào mà có hảo cảm với Đặng Tắc thì sẽ có rất nhiều ích lợi. Tất nhiên điều kiện là Đặng Tắc phải có thực học.

- Tỷ phu.

- Chuyện gì?

- Có chuyện này đệ muốn hỏi.

Đặng Tắc ngồi xuống vừa nựng đứa con đang ngủ say vừa nhìn Tào Bàng.

- Có chuyện gì?

- Họ Đặng của huynh...thật sự có lai lịch thế nào?

- Tổ tiên họ Đặng của ta ở Cức Dương vốn là họ của Đặng quốc. Sau khi Đặng quốc bị diệt thì họ Đặng từ thời Xuân Thu tới nay vẫn ở quận Nam Dương. Khi triều đại trung hưng thì một trong hai mươi tám vị tướng là tướng quân Đặng Vũ chính là người thôn Đặng.. A Phúc! Đệ hỏi chuyện đó để làm gì?

Tào Bàng do dự một chút rồi nói:

- Người trong thôn Đặng có thể có tuổi xấp xỉ với huynh và có con sinh vào năm nay như tiểu Ngải có nhiều không?

- Cái này hình như là không ít.

Tào Bàng cũng không biết phải hỏi tiếp như thế nào. Nói thật cái chuyện này có hỏi Đặng Tắc cũng bằng không. Vì vậy mà hắn gãi đầu, cười:

- Quên đi. Không có việc gì.

Nhưng cho dù hắn muốn quên thì Đặng Tắc lại không đồng ý. Nguyên nhân rất đơn giản, y biết Tào Bàng không phải là người nhiều chuyện. Nếu hắn đã nói việc này chắc chắn có nguyên nhân. Mà nghe Tào Bàng nói thì dường như chuyện này có liên quan tới bảo bối của y. Vì vậy mà Đặng Tắc lo lắng, nắm lấy tay Tào Bàng:

- A Phúc! Rốt cuộc là có chuyện gì? Người phải nói rõ cho ta.

“Chuyện này làm sao có thể nói rõ? Chẳng lẽ ta lại nói cho người biết ngày sau có một người tên là Đặng Ngải rất giỏi hay sao? Ta không biết tiểu Ngải có phải là Đặng Ngải đó hay không.”

- Không phải. Nhất định người có chuyện gì đó giấu ta.

Tào Bằng càng không nói, Đặng Tắc càng lo lắng. Y trừng mắt nhìn Tào Bằng:

- Nếu người không nói cho ta, ta đi nói với tỷ tỷ người để cho tỷ tỷ người tự hỏi.

- Được rồi! Được rồi...

Tào Bằng giơ tay lên làm động tác đầu hàng.

- Ta thừa nhận vừa rồi ta có đang suy nghĩ một chuyện.

- Là chuyện gì?

Tào Bằng quay đầu lại rồi mỉm cười:

- Thật ra chuyện này có liên quan tới huynh.

Đặng Tắc phụng phịu:

- Ta vẫn đang nghe.

- Tỷ phu! Huynh phải là huyện lệnh Hải Tây có đúng không?

- Vô nghĩa!

- Nhưng hôm qua ta suy nghĩ cả đêm thấy nếu chỉ có mình ta theo huynh đi thì vẫn có chút không đủ.

- Vậy thì sao?

- Huynh phải tìm người. - Tào Bằng trừng mắt rồi nói một cách trịnh trọng:

- Người ta thường nói một cái chén có ba cái chân, một hảo hán phải có ba người giúp. Cho dù thế nào thì càng nhiều người càng tốt. Khi huynh tới Hải Tây chẳng lẽ lại chuyện nào cũng tự mình làm? Có một số việc không thể nào tự mình huynh ra tay. Ít nhất cũng phải tìm một hai người nào đó giúp đỡ có đúng không?

- Ừm...

Đặng Tắc muốn nói cho Tào Bằng thật ra có người tìm giúp ta rồi. Có điều không để cho y mở miệng, Tào Bằng đã nói trước:

- Cho dù thế nào thì cũng chỉ có người cổ hươu.

- Sao nói vậy?

- Huynh xem. Bên cạnh Quách Tế tửu có một Quách Đạt là người đồng tông. Bên cạnh Tuân thị cũng đều là người họ Tuân... Khi huynh tới Hải Tây muốn tìm người có thể dùng có lẽ không dễ dàng. Huynh nghĩ lại xem trong tộc có ai có thể giúp huynh không?

- Thôn Đặng sao?

Đặng Tắc ngẩn người mà trầm ngâm. Y cũng không thể phủ nhận câu nói của Tào Bằng đã đánh trúng tâm trạng của mình.

- Khi ta ở thôn Đặng cũng không thường xuyên qua lại với mọi người. Đệ cũng biết, trong tộc chỉ có tướng quân Đặng Tế. Còn người có bản lĩnh...

Y đang cảm thấy nhức đầu thì đột nhiên ánh mắt sáng ngời...

- Đệ nói vậy thật ra làm ta nhớ tới một người.

- Ai?

- Ta có một người chú trong họ, lúc trước có quan hệ rất thân với phụ thân của ta. Chỉ có điều trước đó rước lấy họa nên mới bị đuổi khỏi thôn, tới định cư ở Tân Dã. Có điều cha của ta và y rất thân với nhau... Y có con trai cũng cùng tuổi với ta, từng theo thái thú Giang hạ là Lưu Tường và có tình đồng môn với danh sĩ Lang Lăng là Lưu Ba. Có điều Lưu Kinh châu và Lưu Tường trở mặt với nhau cho nên y vẫn không xuống núi để giúp. Nếu nói tài cán thì y hơn ta rất nhiều. Ta học về hình pháp còn y thì chuyên tu thao lược, giỏi chuyện tung hoành. Ừm! Lúc trước có nghe nói y định tới Tứ Xuyên. Đã hơn một năm, ta gặp nhiều chuyện nên không biết bây giờ y đã đi hay chưa?

- A!

Đúng là mèo mù vớ cá rán. Tào Bằng cũng không ngờ bản thân mình chỉ tìm một cái cơ vậy mà lại đánh trúng tâm trạng của Đặng Tắc.

- Tỷ phu! Vị bằng hữu của huynh tên là gì?

Tào Bằng cười cười mà nói.

Trong lịch sử, Đặng Tắc chỉ là một tiểu nhân vật không có tiếng tăm. Như vị bằng hữu của y thì chắc là cũng không có địa vị... Đường như trong thời kỳ Tam quốc, họ Đặng nổi tiếng chỉ có một mình Đặng Ngải.

Đặng Tắc nói:

- Y tên là Đặng Chi.

- Vậy thì huynh viết một phong thư sai người tới huyện Tân Dã mà hỏi thăm. nói không chừng Đặng Chi...

- Tào Bằng đột nhiên dừng lại, nét mặt trở nên khác lạ.

- Nói không chừng Đặng Chi làm sao? A Phúc! Tại sao đệ không nói tiếp?

- Tỷ phu! Người bằng hữu của huynh tên là Đặng Chi?

- Đúng vậy. - Đặng Tắc nghi ngờ hỏi lại:

- Chẳng lẽ không phải hay sao?

Tào Bằng đột nhiên nở nụ cười.

- Không có gì không phải. Có điều nghe huynh nói y lợi hại nên không tin lắm mà thôi.

- Đệ nói gì vậy... Mặc dù ta không có bản lĩnh nhưng chẳng lẽ không quen được vài người có bản lĩnh hay sao? - Đặng Tắc buồn bã liếc mắt nhìn Tào Bằng rồi nói:

- Có điều chuyện này còn có một chút rắc rối. Trước đây Phụng Hiếu có đề cử một người với ta, cũng nói là tài hoa xuất chúng. Chỉ có điều đức hạnh... Phụng Hiếu còn nói người này tài học rất chắc, muốn cho người thụ nghiệp y.

Tào Bằng ngó người ra mà nghe.

“Đây là tìm thầy cho ta sao?”

- Ta cũng thấy đức hạnh của người đó không tốt, nếu làm thầy của người thì chỉ làm chậm tương lai của người mà thôi. Chỉ có điều Phụng Hiếu hết sức đề cử, còn nói hy vọng ta có thể sử dụng người đó. Ta đang do dự về việc này. Nếu để Tử Sơ tới giúp ta thì ta phải chối từ Phụng Hiếu thế nào đây???

Nét mặt Đặng Tắc trở nên buồn rầu, có vẻ khó xử.

Trong lòng y nhất định đang hy vọng Đặng Chi tới đây giúp. Nhưng bên Quách Gia lại có lòng tốt khó chối từ. Dù sao thì Quách Gia cũng suy nghĩ cho y. Với tình trạng của Đặng Tắc, muốn tìm một người thích hợp cũng không phải là chuyện dễ dàng. Còn nếu từ chối thì chỉ sợ làm cho Quách Gia mất mặt.

Tào Bằng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

- Tỷ phu! Huynh chỉ là một huyện lệnh Hải Tây bé nhỏ, hơn nữa lại còn ở đó thì ai để ý? Chẳng phải ệ vừa mới nói đó sao. Một hảo hán có ba người giúp. Chưa nói Đặng Chi có đồng ý đến hay không. Cho dù y

đồng ý thì chẳng lẽ không cần những người khác. Huynh nói đức hạnh của gã có điểm xấu nhưng nếu như đức hạnh quá kém thì Quách Tế từ bỏ lại tiến cử cho huynh? Huynh nghĩ kỹ cho một chút.

Tào Bằng nói khiến cho Đặng Tắc đỏ mặt.

- Đúng rồi! Người đó tên là gì?

Đặng Tắc cảm thấy nhức đầu trả lời:

- Phụng Hiếu nói người đó là người Trần Lưu, họ Bộc Dương tên là Khải.

calvinchen

123. Chương 111.1: Hán Gia Khuyến.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 000 —

Chương 111.1: Hán gia khuyến.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bộc Dương thì Tào Bằng biết đó là một địa danh. Nhưng trong số các họ mà cũng có họ Bộc Dương sao? Điều này thì Tào Bằng cũng không rõ lắm. Hắn cũng biết những họ kép như Nam Cung, Tây Môn, Đông Phương, Tư Mã... Còn họ kép Bộc Dương thì đây là lần đầu tiên hắn nghe được. Có điều nghĩ lại thì dường như nó cũng bình thường. Thời gian này có rất nhiều dòng họ lấy theo địa danh. Chẳng lẽ tổ tiên họ Bộc Dương từng ở Bộc Dương cho nên mới có họ đó?

Có một điều Tào Bằng có thể khẳng định Bộc Dương Khải không phải là nhân vật chính trong Tam quốc diễn nghĩa. Nếu không với một cái họ đó, ít nhiều Tào Bằng cũng phải có ấn tượng.

Thật ra trong lòng hắn vẫn hơi thiên về Đặng Chi. Dù sao thì lịch sử đã chứng minh về tài năng của y. Nhưng Tào Bằng lại hơi bận tâm về chuyện Đặng Chi có tới hay không? Mà cho dù Đặng Chi có tới thì có nghe lệnh của Đặng Tắc không? Luận tài hoa, Đặng Tắc không cao hơn Đặng Chi. Luận dòng dõi, Đặng Chi đâu sao thì cũng là môn sinh của thái thú Giang Hạ trước đây, so với Đặng Tắc còn cao hơn một chút.

Một người có xuất thân tốt, lại tài cao thì có chấp nhận ở dưới trướng Đặng Tắc hay không? Điều này vẫn còn là một câu hỏi.

Đương nhiên có lẽ Đặng Chi có thể vì tình nghĩa giữa hai nhà mà đồng ý giúp. Nhưng y sẽ giúp tới mức độ nào thì cũng khó nói.

Trong lịch sử, lúc đầu Đặng Chi cũng không có tiếng tăm. Dường như tới lúc ở thành Bạch Đế mới có gặt hái long trọng, chiếm được sự trọng dụng của Gia Cát Lượng.

Lúc này Đặng Chi so với Đặng Chi trong lịch sử có giống nhau hay không? Đó chính là một câu hỏi mà Tào Bằng không dám khẳng định. Nhưng xét tổng thể mà nói thì Tào Bằng vẫn thiên về Đặng Chi.

Có điều Quách Gia tiến cử Bộc Dương Khải chứng tỏ người này cũng không tầm thường. Với tính tình và tài năng của mình, Quách Gia chịu tiến cử Bộc Dương Khải cũng không phải là bắn tên không có đích. Như vậy thì trong tình hình trước mắt, Bộc Dương Khải là người thích hợp nhất với Đặng Tắc.

Còn về chuyện thanh danh? Tào Bằng cũng không để ý tới điều này lắm. Trong những năm này, chuyện sinh tồn mới là điều cần chú ý. Bộc Dương Khải ăn trộm gà hay theo giặc cũng vậy, chỉ cần y có bản lĩnh là có thể dùng.

Ít nhất với tình hình của Đặng Tắc thì còn chưa có tư cách đi lựa chọn người khác. Từ thời Hán, quân chọn thần mà thần cũng chọn quân... Nói không chừng Bộc Dương Khải chưa chắc đã để ý tới Đặng Tắc. Sở dĩ y đồng ý cũng là vì nể mặt Quách Gia hoặc Tuân Úc.

Nếu Đặng Chi không chịu tới, hoặc không muốn giúp sức thì Bộc Dương Khải chính là người thích hợp nhất.

- Tỷ phu! Nếu Quách Tế tửu đã tiến cử thì chắc chắn là người có tài. Đệ thấy huynh không cần phải suy nghĩ nhiều, trước tiên cứ cầu người đó. Nếu y thực sự có bản lĩnh, giúp đỡ được cho huynh thì cho dù đức hạnh của y quá kém cũng không sao. Ngay cả gặp cũng chưa gặp mà đã từ chối thì đúng là không nể mặt Quách Tế Tửu.

Một phát súng của kiếp trước đã khiến cho Tào Bằng thay đổi rất nhiều. Cho dù có quyết định như thế nào thì hẳn cũng phải suy nghĩ thật kỹ để tránh gặp nguy hiểm.

Vào những năm cuối thời Đông Hán hoàn toàn khác với cuộc sống kiếp trước của hắn. Dù sao thì ở kiếp trước có pháp luật duy trì xã hội, cho dù thế nào thì nó cũng là luật pháp. Còn những năm cuối thời Đông Hán, nói toạc ra là người trị xã hội. Có trời mới biết được. Nhờ đâu lại đắc tội với một người đang nổi lên thì đúng là chỉ có vận kiếp bất phục.

Đặng Tắc suy nghĩ một lúc thì thấy Tào Bằng nói cũng có lý.

- Vậy ta đi nói với Phụng Hiếu đồng ý với người của y?

- Tỷ phu! Huynh cho huynh là ai? - Âm thanh của Tào Bằng đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Đặng Tắc ngăn người rồi cảm thấy căng thẳng.

- Không phải người ta để ý tới huynh mà là nể mặt mũi của Quách tế tửu mới đồng ý giúp huynh. Hiện giờ huynh chỉ là một huyện lệnh nhận bổng lộc bốn trăm thạch, còn chưa có tiếng nói. Mà huynh còn không có cả gốc rễ thì lấy đâu ra giá? Huynh không biết tới chuyện ngàn vàng mua xương ngựa (1) hay sao? Cho dù đức hạnh của Bộc Dương Khải không tốt thì người ta cũng là người có tài, đâu phải cứ để cho huynh muốn gặp là gặp?

Câu nói của Tào Bằng khiến cho Đặng Tắc mặt đỏ tía tai. Từ ngày đó, Quách Gia nói với Đặng Tắc rằng y sắp tới làm huyện lệnh Hải Tây nên Đặng Tắc đúng là có chút lảng lảng. Có điều cũng có thể hiểu được từ một tiểu lại ở cục Dương đột nhiên biến thành huyện lệnh. Cái sự thay đổi thân phận như vậy rất dễ khiến cho người ta tự phụ, thậm chí là có cảm xúc kiêu ngạo. Tào Bằng vẫn muốn tìm cơ hội để thức tỉnh Đặng Tắc nhưng chưa có thời cơ thích hợp. Mà câu nói vừa rồi của Đặng Tắc cũng biểu hiện rõ sự bành trướng trong nội tâm của y.

- Tại sao Quách Tế tửu phải giúp huynh? Tỷ phu! Không phải là vì cái tình đồng môn cút chó của huynh với hắn. Trong thiên hạ người học tiểu đồ luật có rất nhiều. Mà người sửa tiểu đồ luật của họ Quách lại chẳng biết có bao nhiêu mà đếm. Chẳng lẽ tất cả những người nghiên cứu tiểu đồ luật đều là đồng môn của Quách Tế Tửu hay sao? Quách tế tửu coi trọng người là vì tính khiêm tốn, sự cứng cỏi và nhân cách của huynh... Nhưng huynh xem bây giờ mình thế nào?

Tào Bằng nói một cách gay gắt khiến cho Đặng Tắc toát mồ hôi.

Trương thị đang nói chuyện trong phòng cũng nghe được tiếng cãi nhau ở bên ngoài. Nàng đỡ Tào Nam đi ra rồi quát:

- A Phúc! Tại sao con lại nói chuyện với tỷ phu như vậy?

Tào Bằng hừ một tiếng rồi phất tay áo bước đi. Trương thị còn định trách mắng Tào Bằng thì bị Tào Nam cản lại.

- Mẹ! Người đừng quát a Phúc. Vừa rồi đệ đệ nói vậy cũng là vì muốn tốt cho Thúc Tôn. Mấy ngày qua Thúc Tôn như quên hết tất cả. Con thật ra thấy a Phúc nói rất đúng. Hiện giờ Thúc Tôn còn chưa có được sự nghiệp mà đã như vậy thì tương lai đúng là không có lợi.

Rồi sau đó Tào Nam nói với Đặng Tắc:

- Thúc Tôn! Chàng hãy ngẫm lại cho kỹ đi, đừng có cố chấp nữa.

Tào Nam và Trương thị lại quay vào trong phòng.

Trống ngực Đặng Tắc đập thình thịch, mất một lúc mới bình tĩnh lại. Y có chút thẹn quá hóa giận, cảm thấy Tào Bằng không nể mặt mình. Nhưng khi y nhìn thấy tiểu Đặng Ngải đang ngủ say thì đột nhiên giật mình.

“Hiện giờ ta đã là một người cha tại sao lại như vậy. A Phúc nói đúng. Mấy ngày qua ta đã đánh mất mình...”

Y nhắm mắt lại cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo. Một cơn gió thổi qua làm cho tay áo của hắn bay phấp phật, nhưng trên trán gã vẫn toát mồ hôi.

“Ta lấy đâu tư cách để tự phụ?”

Đặng Tắc là một người hiểu chuyện, cũng còn biết suy nghĩ. Có điều khi người ta đang dắc ý thì rất khó nhận ra. Đặng Tắc đột nhiên cảm thấy may mắn khi mình có một người em vợ như thế. Nếu không có a Phúc đánh thức thì chỉ sợ y tiếp tục mắc sai lầm.

- Tiểu Ngải! Phụ thân là một người hồ đồ có đúng không?

Y vuốt ve hai gò má của Đặng Ngải, sự tức giận trên mặt cũng từ từ biến mất.

- Người đâu! Ôm thiếu gia vào phòng đi. - Đặng Tắc đột nhiên đứng dậy mà quát to.

Một tỷ nữ vội vàng chạy tới, ôm Đặng Ngải vào trong phòng. Còn Đặng Tắc thì bước nhanh ra ngoài. Tào Nam đứng ở cửa sổ nhìn theo bóng lưng của Đặng Tắc mà nở nụ cười. Nàng đón lấy Đặng Ngải từ tay tỷ nữ rồi quay đầu lại nói với Trương thị:

- Mẹ! Mẹ xem.... Thúc Tôn nghĩ thông rồi. Thật ra con thấy để a Phúc đi theo huynh ấy tới Hải Tây cũng là một sự lựa chọn đúng.

- Nhưng Bằng nhi còn nhỏ...

- Mẹ! Vừa rồi mẹ thấy a Phúc răn dạy Thúc Tôn có giống với một đứa bé không?

Trương thị lập tức á khẩu không nói được gì. Đúng vậy lúc Tào Bằng khiển trách Đặng Tắc ngay cả Trương thị cũng thấy sợ hãi. Một đứa bé ngày thường như không để ý tới chuyện gì, lúc nào cũng cười cười. Nhưng Trương thị biết Tào Bằng từng giết người. Thằng nhóc đó một khi đã nóng lên thì chuyện gì cũng dám làm...

Có thể thấy tuổi nó còn nhỏ nhưng vô tình nó đã tạo ra một thế giới riêng cho bản thân.

Nghe nói nó và Tào công tử kết bài, lại còn xưng huynh gọi đệ với đám người Diên Mãn và Hứa Nghi... Trong khi đó, lúc mười bốn tuổi, Tào Cấp vẫn còn là một đứa bé chưa biết gì.

Còn Tào Bằng thì vì cái gia đình này mà lập một bầu trời riêng. Ai có thể khinh thường nó được?

Khóe mắt Trương thị hơi ươn ướt.

“Một đứa bé năm ngoái vẫn còn gầy yếu nằm trên giường bệnh vậy mà bây giờ đã trưởng thành.” Nghĩ tới đây, Trương thị liền nở nụ cười, gật đầu rồi nói nhỏ:

- Đúng vậy! Bằng nhi đã trưởng thành...

(1): Mua xương ngựa

Nước Tề đánh nước Yên giết được vua Yên. Người Yên lập thái tử tên là Bình lên làm vua tức là vua Chiêu Vương.

Chiêu Vương lên ngôi, thương dân lo việc nước, cầu người hiền tài. Một hôm, bảo Quách Ngỗi rằng:

- Nước Tề nhân dịp nước ta loạn, sang đánh lấy nước ta. Ta biết rõ rằng nước ta nhỏ, dân ta yếu, thực khó lòng mà bảo thủ. Song nếu được những người giỏi cùng lo toan việc nước may mà rửa sạch sự sỉ nhục của tiên vương được chăng. Chí nguyện quả nhân như vậy, tiên sinh xem ai là người giỏi để ta cùng lo toan việc nước thì hay.

Ngỗ nói:

- Xưa có ông vua đưa nghìn vàng cho người nội thị(3) đi mua con ngựa chạy nghìn dặm. Đến khi ngựa ấy đã chết, anh ta mua bộ xương ngựa năm trăm nén vàng đem về. Vua thấy thế giận lắm. Anh ta thưa: “Ngựa chết còn quý mà mua như vậy huống chi là ngựa sống. Tôi chắc thế nào nay mai người ta cũng đem ngựa hay đến bán cho nhà vua” - Quả nhiên, không đầy một năm, mà người ta đem ngựa hay đến bán đã ba bận... Nay nhà vua muốn được ngựa giỏi, thì trước hãy dùng tôi. Người giỏi hơn tôi thấy thế há có ngại xa mà không lại ư?

Vua Chiêu Vương lập tức dùng Quách Ngỗ. Kính trọng Quách Ngỗ như thầy. Quả nhiên không bao lâu, những người giỏi các nơi tranh nhau sang nước Yên.

Vua Chiêu Vương uỷ thác việc nước cho những người ấy. Sau nước Yên thành một nước cường thịnh thật...

(Theo Chu Sử)

Lời bàn

Có bỏ năm trăm nén vàng ra mua bộ xương ngựa, sau mới có ngựa hay mà dùng, có dùng Quách Ngỗ là người tài vừa và ở gần trước, sau mới có người thật hiền tài ở xa cầu đến. Cái lối ấy là lối quyền mưu trí thuật của bá giả đời bấy giờ, để quyến dẫn lấy nhân tài trong thiên hạ.

Đọc bài này, ta đáng khen Quách Ngỗ đã tìm được câu thí dụ hay để tự tiến lấy mình mà nhất là khi được tin dùng lại hết lòng báo đáp, không phụ sự uỷ thác của Chiêu Vương.

Ta lại đáng phục Chiêu Vương là biết nghe Quách Ngỗ mà nhất là biết cố ý lo toan báo thù cho tiên vương, và dụng tâm làm cho cố quốc được cường thịnh.

calvinchen

124. Chương 111.2: Hán Gia Khuyển.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 111.2: Hán gia khuyển.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong sân phía sau...

Đặng Phạm nâng cao tảng đá để rèn luyện thể lực. Vương Mãi thì cầm một cây gậy mà tập thương pháp. Tào Bằng thì ngồi trên bậc thềm nhìn hai người.

- Đầu Hổ! Không phải là dùng sức mà phải dùng lực thất lưng và khớp xương. - Hấn vừa quan sát vừa sửa những động tác sai của Vương Mãi và Đặng Phạm một cách nghiêm khắc.

Đúng lúc này, ở phía sau lưng Tào Bằng vang lên tiếng bước chân. Tào Bằng cũng không thềm quay đầu lại. Đặng Tắc ngồi xuống bên cạnh hấn rồi giơ tay xoa đầu Tào Bằng.

- A Phúc! Vẫn còn nóng sao?

- Không!

- Được rồi! Ta thừa nhận là mình sai. - Đặng Tắc thở dài rồi nói nhỏ:

- Ta biết mấy ngày qua bản thân có chút vênh váo. Theo như đệ nói thì đã tự coi mình là một nhân vật lớn. May là đệ đánh thức ta. Thật ra hiện tại thì ta chưa là cái gì.

- Vậy huynh tính toán thế nào?

- Ta chuẩn bị đi tìm Phụng Hiếu để hỏi chỗ ở của Bộc Dương Khải. Trước khi tới Hải Tây, ta định mời Bộc Dương tiên sinh tới đây. Đề nói đúng. Ta không có tư cách để lựa chọn.

- Vậy ta sẽ không đi với huynh.

- Được.

- Nhớ thành khẩn một chút.

- Ta biết rồi.

- Còn nữa, phải cảm ơn Quách Tế tửu. Người ta giúp huynh nhiều như vậy trong khi không hề có cái trách nhiệm phải làm những việc đó.

Đặng Tắc đã quen với việc thi thoảng Tào Bằng lại nói ra một vài từ mới cho nên không hề ngạc nhiên. Y gật đầu nói nhỏ:

- Ta biết rồi.

- Vậy huynh có đồng ý cho đệ tới Hải Tây không?

Đặng Tắc nở nụ cười:

- Chỉ cần mẹ đồng ý thì ta không có ý kiến.

Có thêm một người trong lúc đang thiếu thốn thì Đặng Tắc sao có thể từ chối?

Tào Bằng liền nở nụ cười...

Sau khi Đặng Tắc tới gặp Quách Gia, sáng sớm hôm sau liền dẫn Hạ Hầu Lan đi tới huyện Ngoại Hoàng. Ngoại Hoàng ở phía Đông Bắc của Hứa Đô. Cả đi và về phải mất tới bốn, năm ngày. Cũng may, hiện giờ tào gia không còn túng thiếu như trước nên cũng có xe ngựa. Hạ Hầu Lan dẫn theo mấy tên hảo hán núi Thỏ Phục đi theo bảo vệ an toàn cho Đặng Tắc. Còn Tào Bằng thì thản nhiên ở nhà tập võ, đọc sách. Thi thoảng hẳn lại tới Hồi Xuân Đường xem Đồng Hiểu chữa bệnh cho người ta thế nào.

Đồng Hiểu cũng không tới huyện Hải Tây. Y được ở lại Hứa Đô để trị bệnh cho Quách Gia.

Do Quách Gia dùng Ngũ Thạch Tán nên thân thể không tốt lắm. Cũng may y dùng trong thời gian ngắn, lại thêm Đồng Hiểu phát hiện kịp thời để cho y không sử dụng, đồng thời điều dưỡng thân thể. Dù sao thì y cũng là môn sinh của danh y nên y thuật của Đồng Hiểu không hề kém. Quách Gia có thể cảm nhận được tinh thần của mình chuyển biến rất tốt. Vì vậy mà Quách Gia lại càng không để cho Đồng Hiểu đi.

Vốn y định giúp Đồng Hiểu ở Hứa Đô mở một y quan cho ổn định. Rồi sau đó chờ cơ hội thích hợp mà tiến cử Đồng Hiểu với Tào Tháo. Nhưng Đồng Hiểu lại từ chối. Y cũng biết tuổi và kinh nghiệm của mình còn ít cho nên rất khó để cho người ta tin vào y thuật của mình. Cho dù có mở y quán thì cũng chưa chắc có người đồng ý tới khám bệnh. Tình trạng của Đồng Hiểu lúc này mới chỉ là trung y chứ chưa phải là lão trung y. Vì vậy mà Đồng Hiểu lựa chọn tới Hồi Xuân đường.

Hồi Xuân đường mặc dù chủ yếu đối với phụ khoa nhưng lại có thanh danh của Tiểu Khôn. Đến lúc đó, Tiểu Khôn cho y mở một cái bàn thì người ta cũng không để ý lắm vì có một lão trung y ở đó thì người ta vẫn yên tâm hơn.

Hơn nữa, hiện tại Đồng Hiểu còn có một sự hứng thú khác. Từ ngày Tào Bằng bảo y dùng cây ngải thì Đồng Hiểu rất hứng thú đối với loại cây này.

Cây ngải có thể chữa bệnh. Nhưng không biết nó có thể trị được bao nhiêu chứng bệnh? Ngoài ra còn có loại được thảo nào cũng có hiệu quả như vậy?

Vì thế mà y viết một phong thư nhờ người đưa tới thỉnh giáo Trương Trọng Cảnh.

Điều khiến cho Đồng Hiểu hứng thú nhất bây giờ đó là Bách Thảo kinh mà Tào Bằng nói. Y cần phải xem một số lượng lớn sách thuốc. Còn Hứa Đô là nơi mà thiên tử ở cho nên có nhiều danh gia vọng tộc, đồng thời cất chứa rất nhiều thư tịch. Vì vậy mà Đồng Hiểu nhờ Quách Gia tìm sách quý cho mình.

Việc làm ăn của Hồi Xuân đường rất tốt. Do có thêm Đồng Hiểu đến nên phạm vi khám và chữa bệnh của Hồi Xuân đường cũng tăng lên nhiều. Tiểu Khôn vẫn phụ trách những chứng bệnh mà mình am hiểu, còn chuyện khác thì giao cho Đồng Hiểu. Cả hai người phối hợp với nhau làm tăng thêm sức mạnh.

Tào Bằng chỉ muốn học một chút y thuật để đối phó với chứng đau đầu nhức óc. Tới Hải Tây, có trời mới biết gặp phải chuyện rắc rối nào. Con người ăn ngũ cốc mà sinh bệnh. Trong y học chẳng phải có cách nói thủy thổ không thích hợp hay sao? Hải Tây và Hứa Đô khác nhau.

Hôm nay, Tào Bằng ở Hồi Xuân đường một canh giờ rồi đi. Hôm qua, tiết trời đột nhiên chuyển lạnh khiến cho nhiều người bị bệnh, làm cho Hồi Xuân đường càng thêm tấp nập. Đồng Hiểu cũng không có thời gian tiếp đón Tào Bằng. Tào Bằng ở đó cảm thấy không làm được gì, thấy thời gian gần tới giờ cơm trưa nên hẩn mò tới tìm Điền Mãn và Hứa Nghi để ăn cơm.

- Phía trước có phải là công tử của Tào đại sư không?

Phía sau đột nhiên có tiếng gọi khiến cho Tào Bằng ngẩn người mà quay đầu lại. Chỉ thấy một thiếu niên tuổi xấp xỉ với hắn, mặc một bộ trang phục màu trắng, lưng buộc dây ngọc đang vẫy mình.

- Người là...

Tào Bằng thấy thiếu niên trước mặt có chút quen quen.. Nhưng nhất thời lúc này hắn không nhớ nổi lai lịch đối phương.

Thiếu niên nở nụ cười:

- Tào công tử quên rồi sao? Trước đây chúng ta đã gặp nhau ở quán đấu khuyển, người còn tặng ta một cây bảo đao.

- A!

- Tại hạ Lưu Quang. Do lần trước vội vàng nên vẫn chưa làm quen được. Mấy lần muốn tới gặp thì lại lo lắng mạo muội, làm cho người thêm phiền toái...

Tào Bằng đã nghĩ ra người thiếu niên này chính là em họ của Hán đế. Lâm Nghi Hầu Lưu Quan hay chính là Hán gia khuyển.

- Lâm Nghi Hầu.

- Ha ha! Người nghĩ ra rồi. Có điều đây ở trên đường, cứ gọi ta là Lưu Quang đi.

- Cái này...

- Có chuyện gì? Không nề mặt ta sao?

Tào Bằng liên tục lắc đầu:

- Sao dám! Sao dám.

- Nghe nói người đã chuyển khỏi Điền gia.

- Ha! Đúng vậy.

- Nếu hôm nào có thời gian rồi, nhất định phải tới bái phỏng mới được.

Tào Bằng cười nói:

- Tại hạ vinh hạnh đón tiếp. Lưu công tử đang định đi đâu?

- A! Vừa mới đánh cuộc với người ta xong, đang định đi dùng cơm. Chúng ta cùng nhau ăn cơm có được không?

Tào Bằng làm ra vẻ khó khăn, cười khổ nói:

- Cũng không phải là không được. Chỉ là trước đó ta và mấy người nhị ca đã hẹn với nhau rồi.

Lưu Quang có chút thất vọng, nhưng chợt nở nụ cười.

- Vậy thật đáng tiếc... Thôi để hôm khác vậy.

- A! Mấy hôm nữa, ta có khả năng đi theo tỷ phu tới nơi nhậm chức.

- Đặng tiên sinh phải đi đâu?

- Chuyện này còn chưa rõ. Chỉ nghe nói là phải ra ngoài. Còn địa phương nào cụ thể thì chưa xác định.

Việc Đặng Tắc làm quan cũng không phải là chuyện bí mật. Chỉ cần người ta để tâm một chút là có thể nghe được.

Lưu Quang có chút hâm mộ nói:

- Công tử được đi đúng là làm cho người ta ao ước...

Bản thân y là đồng dôi nhà Hán lại là tâm phúc của Hán đế, nên muốn rời Hứa đô cũng không phải chuyện dễ. Cho dù vị trí của y rất cao nhưng vẫn là một thiếu niên cho nên đối với thế giới bên ngoài cũng rất to mò.

- Nếu công tử có việc, ta không làm phiền công tử nữa. Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ uống rượu với nhau.

Tào Bằng vội chấp tay nói:

- Nhất định! Nhất định.

Trong lòng hắn vẫn có chút thắc mắc, không hiểu Lưu Quang vô duyên vô cớ nói chuyện với mình là có ý gì? Hắn đối với Lưu Quang không có ác cảm, đối với giang sơn nhà Hán cũng không có dã tâm. Chỉ có điều Tào Bằng biết tương lai Tào Tháo và nhà Hán sẽ xung đột. Nếu bản thân mình muốn theo Tào Tháo thì tốt nhất nên phân rõ giới hạn với nhà Hán.

Có điều nhìn chút cô đơn trong mắt Lưu Quang, Tào Bằng lại thấy không đành lòng.

Y vẫn còn là một đứa nhỏ. Tào Bằng tuổi chưa lớn nhưng linh hồn bên trong thì đã là một người trưởng thành. Cho dù người khác có ý kiến với Lưu Quang thế nào nhưng trong suy nghĩ của Tào Bằng thì y vẫn chỉ là một thiếu niên. Thân ở trong cung đầy nguy hiểm khó tránh khiến cho người ta cảm thấy y như một ông cụ non. Nếu như ở thời hậu thế, với tuổi của y đang là cái tuổi vui tươi, không cần phải lo nghĩ.

- Lâm Nghi Hầu! Lần sau chúng ta đấu khuyển.

Lưu Quang đang định xoay người chuẩn bị rời đi thì nghe câu nói bất thành linh của Tào Bằng mà ngạc nhiên. Y quay người lại mà nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng nở nụ cười tươi rói. Lưu Quang cảm thấy ầm áp cũng nở nụ cười.

- Đấu khuyển! Người không được đâu.

- Không thử một lần làm sao có thể biết?

Lưu Quang cười nói:

- Vậy được rồi. Ta chờ ngươi khiêu chiến. Nói trước cho ngươi biết, hiện giờ ở trong thành Hứa đô ta là cao thủ số một.

- Thắng được ta rồi hãy nói.

Tào Bằng dứt lời liền chấp tay với Lưu Quang sau đó xoay người rời đi.

Lưu Quang nở nụ cười tươi rói.

Y nhìn theo bóng của Tào Bằng từ từ xa dần rồi hít một hơi thật sâu, khôi phục lại vẻ trầm ổn mà bước vào trong quán rượu.

Đồng Lam Phương

125. Chương 112: Khởi Hành.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 112: Khởi hành.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Cuối tháng tám năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo ở Hứa Đô tuyên thệ trước khi xuất quân thảo phạt nghịch tặc.

Y lấy thái thú Nhữ Nam là Mãn Sủng làm tiên phong, thống lĩnh tám ngàn quân. Lại lấy Quách Gia làm quân sư, Tư Không Tào duyện Đồng Chiêu làm Tư Mã. Lệnh cho tì tướng quân Từ Hoảng, Bình Lỗ giáo úy Vu Cấm, thái thú Ly Hồ Lý Diễn, mỗi người điểm một vạn tinh binh chia ra thành ba đường chinh phạt Viên Thuật.

Tào Tháo tự lĩnh trung quân, lệnh Diễn Vi và Hứa Chử dẫn Hồ Bôn và Hồ Vệ xuống quân.

Đồng thời Trần Đông tướng quân Lưu Bị, Tả tướng quân Lã Bố cùng với Ô Trình hầu, Hán Minh tướng quân Tôn Sách khởi binh đánh thẳng tới Thọ Xuân.

Trong nhất thời, thiên hạ chấn động.

Mặc dù trước đây Tào Tháo đã trải qua nhiều trận đánh như lần này lại khác.

Tào Tháo gọi cái này là thay thiên tử thảo phạt nghịch tặc, nên cần phải chiến thắng. Không những phải thắng mà còn thắng đẹp nữa.

Nếu không như vậy thì không thể hiện được uy phong của nhà Hán.

Có người thì xưng tán hành động của Tào Tháo, có người thì châm chọc khiêu khích. Viên Thiệu lại im lặng làm như tọa sơn quan hổ đấu. Còn Lưu Biểu ở Kinh Châu thì mặc dù có lòng xuất binh quấy rối Tào Tháo nhưng nghĩ tới thanh danh nên y cũng đành phải bỏ ý định đó.

Ba vạn đại quân từ từ xuất chinh.

Mà đúng vào lúc Tào Tháo xuất chinh phạt Việt Thuật thì một đoàn xe cũng yên lặng rời khỏi Hứa Đô. Rốt cuộc thì triều đình cũng ban chiếu, phong Đặng Tắc làm huyện lệnh Hải Tây, ngay hôm đó tới Hải Tây nhậm chức.

Huyện Hải Tây cũng chính là huyện Quán Nam, nằm ở phía Nam cảng Liên Vân của tỉnh Giang Tô.

Hán Vũ đế lên ngôi năm thứ tư đã lấy Hải Tây hầu quốc thành ấp phong của tướng quân Lý Nghiêm. Năm Chính Hòa thứ ba, Lý Nghiêm bị Hung Nô giết, Hải Tây hầu quốc được đổi lại thành huyện Hải Tây. Lúc đầu nó thuộc thẩm quyền của huyện Đông Hải, sau đó lại chuyển về sở hữu của quận Quảng Lăng.

Bộc Dương Khải tuổi chừng bốn mươi nhưng do nhiều nguyên nhân cho nên nhìn già hơn một chút. Y sống ở Trần Lưu, hiện giờ ở huyện Ngoại Hoàng làm thầy dạy học. Nói thật nếu không có Tuân Úc tiến cử thì Bộc Dương Khải cũng không để ý tới Đặng Tắc. Tính tình của y rất lạnh lùng không ưa nói chuyện, bình thường nếu không có chuyện gì thì chỉ ở trong phòng đọc sách. Hoặc có thể y luyện thư pháp.

Theo như Quách Gia nói thì Bộc Dương Khải rất giỏi phong tục của lục quốc, thích đọc thơ Hàn. Thơ Hàn chính là nước Hàn vào thời kỳ Chiến Quốc. Trong kinh thi chẳng phải có Trịnh Phong và Hàn Phong đó sao? Nhìn chung ngoài Kinh Thi ra, Bộc Dương Khải chỉ đọc thơ Hàn. Do năm đó Trần Lưu là đế đô của nước Hàn nên trong suy nghĩ của Bộc Dương Khải thì bản thân là dân nước Hàn. Hơn nữa y rất hiểu lễ tiết của nhà Chu nên nhất cử nhất động đều yêu cầu nghiêm khắc, chú trọng lễ pháp lão phu tử.

Tào Bằng khi đứng trước mặt Bộc Dương Khải cảm thấy rất áp lực. Cứ nhìn thấy y, Tào Bằng lại nhớ tới mấy vị giáo sư của thời sau...

Ngay cả Đặng Tắc lúc đầu cũng ôm suy nghĩ ngàn vàng mua xương ngựa. Mặc dù Tào Bằng trách cứ, thức tỉnh nhưng y vẫn không cho Bộc Dương Khải có bao nhiêu tài cán. Người ta thường nói mỗi người có một phong cách. Bộc Dương Khải có một thứ phong thái khiến cho người đứng trước mặt mình sợ không dám nói một câu. Kiếp này hay kiếp trước, mặc dù đã gặp rất nhiều loại người nhưng khi Tào Bằng đứng trước Bộc Dương Khải vẫn thấy có chút hồi hộp.

Một thầy đồ như vậy phải nói không hề tầm thường. Đây chính là suy nghĩ khi lần đầu tiên Tào Bằng nhìn thấy Bộc Dương Khải.

Vốn Bộc Dương Khải định đưa cả nhà tới Lư Giang, tìm bằng hữu tốt của mình để nương tựa. Nhưng do Quách Gia khuyên bảo nên y mới bỏ ý nghĩ đó. Y nói với Đặng Tắc:

- Người tới Hải Tây, mỗi cũng đi theo. Nhưng nếu như ta đưa ra ý kiến hay mà người không tiếp thu, lại không cho ta một cái lý do thích hợp thì ta sẽ từ động cáo từ.

Những lời này của y có chút gì đó trong binh pháp Tôn tử. Nếu nghe kẻ ta, dùng sẽ tất thắng, còn không nghe ý ta dùng tất bại mà đi. Nếu người cần ta giúp thì phải nghe ý kiến của ta. Nếu người không nghe mà không có lý do thì ta sẽ đi. Nghe ra thì dường như là đang uy hiếp Đặng Tắc. Nhưng chỉ cần suy nghĩ thì thấy Bộc Dương Khải nói vậy cũng không phải là không có lý.

Dù sao thì tuổi y cũng lớn rồi, ở Trung Nguyên cũng không còn có thể phát triển. Nếu người đồng ý nghe theo ta thì ta còn có thể giúp người. Nếu như người không muốn nghe ta thì ta cần gì phải ở lại cho mất thời gian? Bộc Dương Khải còn có con, nên y phải tính toán cho đứa con của mình.

Lúc đầu Đặng Tắc cảm thấy khó chịu nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng có gì quá đáng. Chủ ý của người hay thì ta nghe, chủ ý của người dở ta sẽ không nghe. Nếu người cố chấp cho rằng ta sai thì như vậy cả hai không còn gì để nói nữa. Vì vậy mà Đặng Tắc liền đồng ý.

Còn Tào Bằng thì lại từ câu nói của Bộc Dương Khải mà nghe được điều gì đó không tầm thường. Một người nếu không có bản lĩnh thì dám nói như vậy hay sao? Mà người có bản lĩnh thì đều có chút cổ quái. Nếu là người không có bản lĩnh thì chỉ biết vâng dạ, nói gì nghe đấy.

Mà Đặng Tắc cần một người giúp đỡ chứ không phải là một tay sai. Nếu Bộc Dương Khải không có ý của mình thì Đặng Tắc cần y để làm gì?

Chỉ cần với những lời nói đó của Bộc Dương Khải cũng đủ cho Tào Bằng nhìn y với ánh mắt khác. Bộc Dương Khải còn có một đứa con trai tên là Bộc Dương Dật, so với Tào Bằng thì nhỏ hơn một tuổi. Lần này Bộc Dương Dật cũng không đi với Bộc Dương Khải mà được y sắp xếp cho tới Lư Giang.

Hiển nhiên Bộc Dương Khải cũng không coi trọng Đặng Tắc. Có lẽ trong suy nghĩ của y thì Đặng Tắc cũng không thể nào chịu nổi mình. Còn y thì chẳng bao lâu là có thể đi. Vì vậy mà y để cho Bộc Dương Dật tới nhà bằng hữu ở Lư Giang.

Đặng Tắc đối với điều này cũng không làm gì được. Người ta đã đồng ý giúp y là coi như đã nể mặt. Nếu còn đòi hỏi nữa thì hơi quá...

Đối với chuyện này, Tào Bằng cũng bất lực.

Sau khi Bộc Dương Khải tới Tào phủ vẫn biểu hiện quái dị như trước, không hay nói chuyện với người khác.

Phần lớn thời gian, y đọc tài liệu và công văn của huyện Hải Tây. Chẳng hạn như phong cảnh, nhân tình địa phương, điều kiện khí hậu... Còn Đặng Tắc thì ngày nào cũng dẫn Tào Bằng tới vãn an. Mặc dù Bộc Dương Khải không quá để ý tới gã nhưng cũng không hề biểu hiện sự bất mãn. Còn Tào Bằng đi theo Đặng Tắc thì cũng thăm quan sát Bộc Dương Khải để tìm kiếm sự sơ hở của y.

Chỉ tiếc rằng Bộc Dương Khải hoàn toàn trong sáng, không hề có ham muốn. Y không háo sắc cũng không tham tiền, sinh hoạt chẳng khác gì một nhà sư khổ hạnh.

Cứ sáng sớm, y rời khỏi giường ra ngoài luyện tập một chút rồi vào thư phòng đọc sách. Sau khi cơm trưa xong, y thiếp đi một chút chừng nửa giờ rồi bắt đầu đọc công văn và hồ sơ. Sau bữa cơm chiều, y đi bộ khoảng một giờ, sau đó rửa mặt rồi đi ngủ. Nếu nói một cách chuẩn xác thì sinh hoạt của y hoàn toàn có giờ giấc.

Một người như vậy đúng là không dễ mời chào.

Còn vị đồng hương của Đặng Tắc là Đặng Chi thì đã phái người đưa thư nhưng đến nay vẫn chưa có hồi âm. Đặng Chi có tới đây hay không vẫn còn là một câu hỏi.

Nói thế nào thì Tào Bằng cũng không có lòng tin rằng Đặng Chi sẽ tới giúp, vì vậy mà hấn đặt hết sự chú ý lên người Bộc Dương Khải.

Thời gian trôi đi như bay, nháy mắt đã tới thời điểm Tào Tháo khởi binh.

Cũng lúc đó, triều đình cũng phát chiếu tới Tào phủ, lệnh Đặng Tắc làm huyện lệnh Hải Tây.

Đúng như Quách Gia nói, Mãn Sủng không hề làm khó Đặng Tắc mà ngược lại khi biết Đặng Tắc tới Hải Tây, Mãn Sủng còn rất cao hứng. Y nói tốt cho Đặng Tắc với sứ giả của Tào Tháo vì vậy mà cuối cùng Tào Tháo mới hạ quyết tâm.

Tào Cấp đã tới nhậm chức ở Hà Nhất công phường.

Trong nhà chỉ còn lại mẹ con Trương thị và Đặng Ngải vừa mới đầy tháng.

Hai vợ chồng Đặng Cự Nghiệp đều ở lại Tào phủ tại Hứa Đô. Vốn Tào Nam phải đi theo Đặng Tắc tới huyện Hải Tây nhưng do nàng vừa mới sinh, tiểu Đặng Ngải còn nhỏ cho nên bị Đặng Tắc từ chối. Ngoại trừ việc đó ra, trong Tào phủ còn mười tỷ nữ và mười tân gia tướng. Chu Thương, Hạ Hầu Lan dẫn mười tên hảo hán núi Thỏ Phục, hộ tống Đặng Tắc tới huyện Hải Tây nhậm chức...

Tào Bằng cũng theo Đặng Tắc đi tới đó. Vốn ý của Đặng Tắc là hy vọng Tào Bằng ở lại Hứa Đô tìm chỗ đề làm môn sinh của một vị danh sư nào đó. Nhưng Tào Bằng lại kiên quyết từ chối.

- Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Ta theo tỷ phu tới Hải Tây cũng có thể tăng thêm kiến thức. Thơ, luận ta có thể đọc. Hiện giờ đang đọc thượng thư. Nếu ta có chỗ nào không hiểu thì có thể thỉnh giáo tỷ phu hoặc Bộc Dương tiên sinh, chắc chắn ngài có thể chỉ cho ta. - Tào Bằng dứt lời liền quay sang nhìn Bộc Dương Khải.

Nét mặt Bộc Dương Khải vẫn hết sức lạnh lùng. Có điều trong mắt y hơi lóe lên một tia sáng khiến cho Tào Bằng nhận ra một chút khen ngợi.

- Nếu tiểu công tử có hỏi mà ta biết thì ta sẽ nói...

Trong thời gian này, Đặng Tắc cũng tiếp xúc với Bộc Dương Khải. Nhìn qua thì Bộc Dương Khải là người lạnh lùng, tính tình cũng có chút cổ quái. Nhưng nếu nói về học vấn thì so với Đặng Tắc, y lại càng chắc hơn.

Dù sao thì y cũng là thầy đồ dạy người cho nên sự hiểu biết với thơ hay luận hơn xa Đặng Tắc. Nếu Bộc Dương Khải đồng ý dạy Tào Bằng thì Đặng Tắc cũng không có gì để nói. Nhưng trong lòng Đặng Tắc vẫn có một chút khúc mắc đó là Tào Bằng không thể bái Bộc Dương Khải làm thầy.

Tại sao lại như vậy?

Nói cho cùng thì thanh danh của Bộc Dương Khải không được tốt lắm. A Phúc thông minh như vậy, tương lai phải bái một nhân vật lớn làm thầy mới được.

Đặng Tắc đã chịu đủ sự đau khổ khi không có danh sư. Mới đầu khi hấn học về luật pháp, nếu như có được một vị danh sư thì không thể thâm như vậy.

Thật ra thì Tào Bằng cũng hiểu được suy nghĩ của Đặng Tắc. Mà trong lòng hấn thật ra từ lâu đã chọn một người. Nhưng hấn không biết người đó có chấp nhận mình hay không...

Tới sáng sớm, đoàn người Tào Bằng cũng lên đường. Đặng Tắc ngồi trên một chiếc xe. Bộc Dương Khải cũng ngồi một xe. Trên xe ngoại trừ một số đồ dùng ra thì chất chồng toàn là công văn và hồ sơ. Số công

văn Tuân Úc chuyển tới cho, Đặng Tắc cố gắng mang đi. Y không biết nhiều lắm về Hải Tây cho nên nhân dịp đi đường có thể tìm hiểu.

Quách Gia đã nói Hải Tây rất phức tạp. Khi Tuân Úc gọi y tới nhận chiếu thì cũng nói Hải Tây thay đổi. Thượng thư Tuân Du thì cho người tới nói với Đặng Tắc:

- Hải Tây là nơi tiếp giáp với ba quận cho nên phải quan hệ tốt với địa phương, đặc biệt là họ Trần ở Quảng Lăng.

Tất cả mọi người đều có ý tốt giúp đỡ. Thậm chí ngay cả Tào Chân cũng nói nhỏ với Tào Bằng:

- Khi tới Hải Tây tốt nhất là tới bái phỏng Vệ Di.

Câu nói của y chính là dẫn Tào Bằng, ở Hải Tây thật sự rất nguy hiểm. Nhưng cụ thể nguy hiểm thế nào thì Tào Chân cũng không nói được.

- A Phúc! Lão già kia thật sự có tác dụng chứ?

Chu Thương và Hạ Hầu Lan đi trước mở đường. Tào Bằng, Vương Mãi và Đặng Phạm thì đi ở phía sau.

Vương Mãi thúc ngựa đi ngang với Tào Bằng mà nói nhỏ, ánh mắt gã thì nhìn vào chiếc xe ngựa thứ hai. Người ngồi trong chiếc xe đó chính là Bộc Dương Khải.

- Đầu Hổ ca! Chớ có nói lung tung.

Tào Bằng nhú mày, trách cứ:

- Bộc Dương tiên sinh là người có tài, kiến thức lại uyên bác. Sau này chúng ta phải tôn trọng ngài mới được. Nếu người còn nói như vậy nữa thì trở về Hứa Đô đi. Ta và ngũ ca đi là được rồi...

Vương Mãi nhếch miệng liên tục xua tay...

- Ta không có ý đó... Được rồi! Được rồi!. Từ nay về sau ta sẽ không cầu nhàu nữa. Người đừng có bắt ta trở về.

Trong tiểu bát nghĩa, Tào Bằng có tình cảm sâu đậm nhất chính là Vương Mãi. Hắn cũng không muốn trách cứ Vương Mãi, chỉ có điều hiện giờ tất cả đều thân cô thế cô. nếu muốn thống trị một địa phương hắn còn không biết rất nhiều chuyện. Bộc Dương Khải chính là sự giúp đỡ đáng tin cậy nhất của Đặng Tắc. Tào Bằng cũng không hy vọng quan hệ với y trở nên căng thẳng.

Vương Mãi đã như vậy thì Đặng Phạm cũng không nói gì nữa.

Cả ba đi theo xe ngựa đồng thời nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

- Hôm trước còn chưa gặp được tam ca...

- Ôi! Ở Hứa Đô lâu như vậy bây giờ ra đi thấy hơi nhớ.

- Là không gặp Tam ca hay là không bỏ được sự phồn hoa của Hứa đô?

- Tất nhiên là mấy người tam ca... Hứa đô có phồn hoa tới mấy thì liên quan gì tới ta? Ta cả ngày luyện võ, đâu có chơi bời.

Tào Bằng cười nói:

- Chẳng lẽ huynh thật sự nhớ Hứa Đô?

Đặng Phạm đột nhiên nói:

- Ta nhớ tới cha và mẹ.

Lớn thế này nhưng Đặng Phạm chưa bao giờ xa cha mẹ. Lần này tới Hải Tây, cách xa Hứa Đô cả ngàn dặm khiến cho y có cảm giác nhớ nhà. Khi vừa mới đi ra khỏi cửa thành Hứa Đô, Đặng Phạm đã bắt đầu phát tác. Cũng may hắn đi cùng với đám người Tào Bằng, chứ nếu đi một mình thì có lẽ bây giờ đã khóc. Tào Bằng cũng không cười Đặng Phạm mà Vương Mãi cũng đồng dạng có chút nhớ nhà.

- Ta cũng nhớ cha ta. Hôm nay cha ta theo chủ công xuất chinh không biết...

Trong trí nhớ của Tào Bằng thì Tào Tháo chinh phạt Viên Thiệu cuối cùng cũng chiến thắng. Tuy nhiên hình như chiến thắng của y không được nhẹ nhàng nhưng cũng không tổn thất quá nặng.

- Đầu Hồ ca! Huynh không nên lo lắng... Vương bá bá là túc vệ trung quân của quân Hồ Bôn, không phải xông lên thì việc gì huynh phải lo?

- Nhưng trong trận chiến Uyển thành, Điển trung lang lúc đó chẳng phải túc vệ trung quân đó sao?

Câu nói của Vương Mãi suýt chút nữa làm cho Tào Bằng bị nghẹn. Đúng vậy! Lúc đó, Điển Vi suýt chút nữa thì mất mạng. Tào Bằng gãi đầu:

- Đầu Hồ ca! Đây là hai chuyện khác nhau.

- Tại sao lại là hai chuyện khác nhau?

- Lần trước Tào công ở uyển thành chủ yếu là do... Khinh địch. Còn bây giờ, Tào công không thể mắc sai lầm đó nữa. Hơn nữa, lần này Tào công có Quách tế tửu đi cùng. Quách tế tửu là ai? Nói vậy người cũng hiểu được Tào công sẽ không dẫm lên vết xe đổ đâu.

Wương Mãi nghe vậy cũng cảm thấy có lý. Nét mặt y chợt giãn ra mà nở nụ cười. Y đang chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, càng lúc càng tới gần.

- A Phúc! A Phúc chờ ta.

Tào Bằng ghì cương ngựa mà quay lại nhìn.

Chỉ thấy trên con đường lớn một đám bụi bốc lên mù mịt. Một đội kỵ mã đang lao tới nhanh như chớp từ phía Hứa Đô. Cầm đầu là hai viên tiểu tướng, cưỡi ngựa Ô Chuy. Một tên thì cầm song kích, còn một người thì khoác cung tên, lưng ngựa có cắm một cây Long Tước. Sau lưng hai người còn có hai mươi tên tùy tùng và hai chiếc xe ngựa. Tào Bằng vừa thấy hai người đó thì ngăn người. Hắn quay ngựa lại nghênh đón.

- Nhị ca! Tam ca! Hai người định đi đâu?

Hai viên tiểu tướng đứng là Điển Mãn và Hứa Nghi. Chỉ thấy nét mặt cả hai đều hết sức hưng phấn.

- A Phúc! Chúng ta quyết định đi với người tới huyện Hải Tây.

- Cái gì?

Đặng Phạm liền gật đầu:

- Đúng vậy! Lần này người đi, ta và Đại Đầu đều cảm thấy Hứa Đô quá chán. Đại ca đi tới Hồ báo kỵ, hiện giờ suốt ngày thao diễn trong doanh nên không có thời gian. Lão tứ và lão lục thì một người đi Lạc dương còn một người tới Trường An... Ta và Đại Đầu tính toán có ở lại Hứa đô cũng chẳng có việc gì để làm. Đơn giản theo người tới Hải Tây tăng thêm kiến thức.

- Các người định cùng ta tới Hải Tây?

- Đúng vậy. - Hứa Nghi hưng phấn hoa chân múa tay:

- Nghe nói hiện giờ Hải Tây rất hỗn loạn, đúng là thời điểm tốt nhất cho huynh đệ chúng ta lập công.

“Chẳng lẽ hai tên này coi chuyện tới Hải Tây là trò chơi sao?”

- A Phúc! Đệ xem. Chúng ta đã chuẩn bị xong. Đại Đầu còn chọn trong tộc ra hai mươi người đi cùng với chúng ta. Người cũng đừng coi thường họ, rất lợi hại đấy. Sau khi tới Hải Tây, chắc chắn họ sẽ giúp được cho các người.

Lúc này, Đặng Tắc cũng nghe thấy tiếng xôn xao ở phía sau vì vậy mà y sai người dừng ngựa đi xuống xem.

- A Phúc! Sao lại thế này?

Y có chút bất mãn nói:

- Chúng ta còn phải đi. Nếu chậm, khi trời tối phải nghỉ nơi hoang dã đấy.

- A... Nhị ca và tam ca tới đây.

Tào Bằng cười khỏ nhìn Đặng Tắc rồi nói:

- Nhị ca và tam ca nói muốn đi với chúng ta tới huyện Hải Tây, còn mang cả xe ngựa đi theo.

- Cái gì?

Đặng Tắc nghe thấy vậy thì hoảng sợ.

“Cả hai tên này cùng tới Hải Tây?” Tình hình nơi đó rất phức tạp nếu có chuyện gì xảy ra với hai người thì Đặng Tắc không thể gánh nổi trách nhiệm.

- A Mãn! Đại Đầu! Hai người định tới Hải Tây sao?

Hứa Nghi ở trên ngựa ưỡn ngực:

- Đó là đương nhiên... Chúng ta kết bái huynh đệ với a Phúc làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hấn gặp nguy hiểm?

“Lão tử nguy hiểm lúc nào?” Tào Bằng chữi ằm trong đầu. “Các người đi theo mới làm cho ta gặp nguy hiểm.”

Nhưng người ta có lòng tốt cũng thật khó từ chối. Đặng Tắc còn định khuyên bảo thì chợt nghi Điển Mãn nói:

- Đặng đại ca! Chúng ta đi với a Phúc, cha ta đã đồng ý. Nếu không thì Đại Đầu cũng không thể mang người đi theo. Nếu huynh không đồng ý, ta và Đại Đầu cũng không miễn cưỡng. Các người đi đường của mình, ta và Đại Đầu tự mình tới Hải Tây.

Đồng Lam Phương

126. Chương 113: Xin Lắng Tai Nghe.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 113: Xin lắng tai nghe.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Điển Vi và Hứa Chữ có đồng ý hay không thì không biết... Nhưng thật ra Điển Mãn nói đúng, nếu Hứa Chữ không đồng ý có lẽ Hứa Nghi cũng không thể mang theo tùy tùng.

Bộc Dương Khải đột nhiên vén màn xe:

- Thúc Tôn! Nếu họ muốn đi thì cho họ đi. Dù sao thì khi người tới Hải Tây cũng cần người. Hai người bọn họ không chừng có thể giúp đỡ... Chưa nói nếu người không cho họ đi, họ cũng sẽ đi thì chẳng phải rắc rối hơn hay sao?

Đặng Tắc suy nghĩ thì thấy lời nói đó cũng đúng.

- Nếu vậy thì các người đi cùng... Có điều ta phải nói rõ là các người phải nghe lệnh của ta.

- Đó là điều tất nhiên. - Điển Mãn còn thần thần bí bí lên tiếng:

- Đặng đại ca! Chúng ta còn có cả áo giáp.

Tào Bằng cảm thấy hai tên này không phải đến giúp mà mang tính chất quấy rối thì đúng hơn. Nhưng nếu Đặng Tắc đã đồng ý thì hấn cũng không tiện phản đối. Bộc Dương Khải nói đúng, trong tay Đặng Tắc đúng là không có người.

- Nếu vậy chúng ta lên đường thôi.

- Xuất phát! Xuất phát. - Hứa Nghi hét to rồi chỉ huy xe ngựa theo sau.

Tào Bằng thì tụt lại hẳn phách sau nhìn Điển Mãn và Hứa Nghi rồi không nhìn được mà nói với Vương Mãi:

- Ta thấy hai người này trốn tới đây.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tào Bằng gãi đầu cười khổ:

- Còn làm sao được nữa? Đuổi kịp họ. Chúng ta phải không để cho họ gây chuyện.

“Chỉ mong hai tên này sẽ không gây chuyện.” Lúc này, Tào Bằng cũng chỉ có thể thăm cầu nguyện trong lòng.

Từ Hứa Đô tới Hải Tây cần phải đi qua ba châu. Từ Hứa Đô xuất phát sau đó đi qua Trần Lưu, đi qua nước Bái, hoặc từ Hạ Bì tiến vào Quảng Lăng, hoặc qua quận Đông Hải tới thẳng Hải Tây. Còn đường dài đó cũng không có gì vui vẻ. Mặc dù từ khi Tào Tháo quản lý triều cương tới nay, đã cố gắng hồi phục các nơi nhưng trên đường đi thì hầu như mọi chỗ đều có vẻ hoang vu. Xung quanh thành trấn còn đỡ, chỉ khi nào rời xa thành trấn thì tình hình càng trở nên hoang vắng. Những thôn trang bỏ không, đổ nát. Những mảnh đất hoang vu không có bóng người, cỏ dại mọc khắp nơi. Chỗ nào cũng có thể thấy những nắm mồ đơn sơ. Thậm chí trên đường đi có khi cả một, hai canh giờ cũng không thấy người, có chăng chỉ toàn là xương trắng.

Lúc đầu Điển Mãn và Hứa Nghi còn hứng trí. Tuy nhiên đi được hai, ba ngày cả hai liền trở nên trầm mặc.

Quang cảnh xung quanh chỉ có một màu vàng của cuối thu và sự đổ nát khiến cho người ta có cảm xúc rất mạnh.

Cả hai người không còn vui cười nổi. Phần lớn thời gian bọn họ nhìn những cảnh tượng thê lương mà lặng yên không nói, hoặc là trầm mặc suy tư.

Tào Bằng cũng không tới quấy rầy hai người, hay đùa giỡn. Hắn chỉ lặng yên quan sát, cũng không muốn cắt đứt suy nghĩ của Điển Mãn và Hứa Nghi.

Có người nói đi đường xa sẽ khiến cho con người ta trưởng thành. Nhưng vấn đề là phải xem người đi xa được tới đâu...

Nếu trên đường đi đông đúc tấp nập, tới nơi nào cũng có người nghênh đón, được thưởng thức rượu ngon, món ngon ca hát nhảy múa thì những gì chứng kiến cũng chỉ là hư ảo. Nhưng nếu có thể trầm xuống, yên lặng cảm nhận thế giới thì mới là sự thực.

Cho dù là Đặng Tắc hay Bộc Dương Khải thì cũng đều là những người không thích sự nghênh đón. Còn Chu Thương và Hạ Hầu Lan thì đại khái cũng vậy.

Tào Bằng cũng không muốn tới quấy rầy cho nên để cho Điển Mãn và Hứa Nghi có thời gian suy tư.

Đi tới ngày thứ tư, đoàn xe ngựa đã tới được Cao Dương đình. Từ nơi này rất gần với nhà cho nên Điển Mãn đột nhiên đưa ra ý muốn về thăm nhà một chút. Hành trình bốn ngày khiến cho Điển Mãn dường như trưởng thành hơn rất nhiều.

Tào Bằng báo yêu cầu của Điển Mãn cho Đặng Tắc liên đồng ý với yêu cầu của y.

- Tam ca! Ta theo huynh đi có được không?

- Không cần! Các ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt. Chậm nhất là sáng mai ta sẽ trở về.

Nhìn sắc trời lúc này cũng sắp tối nên Tào Bằng cũng không cưỡng ép mà gật đầu đồng ý.

Tất cả quyết định đêm đó ngủ tại Cao Dương đình chờ Điển Mãn quay lại.

Đã bốn ngày cứ ngày đi đêm nghỉ, chứng kiến cảnh tượng hoang vu đối với tinh thần và thể lực của con người quả thật tiêu hao rất nhiều. Mọi người đều có vẻ mệt mỏi cho nên ăn cơm chiều xong liền đi nghỉ sớm. Tào Bằng chưa nghỉ ngơi, trước tiên cùng với Hạ Hầu Lan và Chu Thương sắp xếp chuyện phòng ngự.

Vị trí của Cao Dương đình có thể nói là an toàn, như vấn đề là do nó nằm giữa hai huyện cho nên sự cai quản có phần buông lỏng. Cho dù là Ung Khâu hay Ngũ huyện cũng đều không để ý tới Cao Dương đình.

Mà một số người già đã dặn dò Tào Bằng phải cẩn thận khi tới Cao Dương đình. Còn cẩn thận cái gì thì mặc dù lão không có nói nhưng tất cả đều biết.

Chỉ cần nhìn cảnh tượng bị tàn phá ở đây là có thể biết được một cách đại khái.

Nếu nơi này trị an tốt thì với vị trí của Cao Dương đình chắc chắn không thể có cảnh tượng như thế này. Mà cảnh tượng như vậy chứng tỏ Cao Dương đình cũng không an toàn. Có điều như vậy cũng không sao. Vị lão nhân kia có nói Cao Dương đình mặc dù rồi ren nhưng cũng chỉ có mức độ.

Nếu không thì Cao Dương đình đã sớm không còn nữa...

Đặng Tắc ở trong phòng xem công văn, nắm chặt từng giây từng phút để hiểu biết tình hình của Hải Tây.

Tào Bằng giống như một tên thư đồng đứng bên cạnh chờ đợi. Hắn xem một lúc thì cảm thấy mệt mỏi liền đi ra khỏi phòng.

Đặng Tắc cũng không để ý tới hắn, bởi vì gã biết Tào Bằng không cần mình quan tâm.

Trong gió đêm hiu quạnh có chút hơi lành lạnh.

Tào Bằng theo bản năng khoác chiếc áo lên người đứng trong hành lang. Trong đình viện có mấy cây dây leo quấn trên tường, điểm xuyết mấy đóa hoa màu trắng. Loại dây leo này kiếp trước Tào Bằng chưa được thấy qua. Theo vị lão nhân kia nói thì đây là một loại thực vật thông thường ở địa phương tới tiết thu, đông thì nở rộ. Mỗi khi loại cây này nở hoa cũng báo hiệu mùa đông đã tới.

Hắn ở trong đình viện luyện công một chút khiến cho tinh thần trở nên sáng khoái.

Từ khi dẫn khí nhập cốt xong, Tào Bằng liền rơi vào trong một thời kỳ trưởng thành thông thả.

Cốt cách của hắn liên tục được cường kiện, dẻo dai, cần có rất nhiều khí huyết bồi bổ. Chỉ khi nào để cho cốt cách đạt tới một trình độ nào đó thì mới có thể tiếp tục trưởng thành. Đây cũng là giai đoạn tất nhiên của Dịch cốt cho nên Tào Bằng cũng không nôn nóng. Mặc dù nói lặn lội đường xa không thể giống như trước đây luyện công nhưng mỗi ngày hắn cũng bỏ chút thời gian để luyện thung công mang tới hiệu quả tương đối khá.

Cái chuyện luyện công này quan trọng nhất là thái độ. Bất cứ thời điểm nào cũng giành lấy một chút thời gian, chỉ xem người có đồng ý hay không.

Tào Bằng đối với tình trạng của mình hoàn toàn hiểu rõ. Bất cứ cái nhìn đại cục, tài học...đều là mây bay mà thôi. Chỉ ngẫu nhiên lấy ra khoe một chút thì còn được, tuy nhiên trong thời gian dài cũng sẽ làm cho người ta thấy là thùng rỗng kêu to. Vì vậy mà hắn cố gắng học tập, hơn nữa nắm chặt thời gian luyện công. Chỉ cần làm cho thân thể khỏe mạnh, võ nghệ nổi tiếng là có thể sống trong thời đại này.

Hắn không như Đặng Tắc lớn lên ở một địa phương toàn người nhà Hán. Lại càng không giống với Điền Mãn và Hứa Nghi có bối cảnh mạnh... Có đôi khi thậm chí Tào Bằng còn thấy mình kém Vương Mãi và Đặng Phạm. Muốn nói hiểu biết về cái thời đại này, bản thân hắn cũng không hơn gì hai người đó.

Dưới áp lực sinh tồn khiến cho Tào Bằng lúc nào cũng có một cái cảm giác nguy hiểm...

Chợt có một tiếng động nhỏ vang lên khiến cho Tào Bằng đang từ trong trầm tư liền tỉnh lại.

Hắn theo bản năng xoay người, nhìn về phía có tiếng động.

- Bộc Dương tiên sinh?

Trong bóng đêm, dưới ánh đèn tù mù, bóng của Bộc Dương Khải hiện ra trong tầm mắt của Tào Bằng.

Y mặc một bộ quần áo dài màu trắng nên trong bóng đêm rất nổi. Bộc Dương Khải là người chú trọng tới lễ pháp, mặc dù gia cảnh thiếu thốn nhưng vẫn rất chú ý tới ăn mặc. Bất cứ mùa nào cần phải mặc trang phục gì y cũng không hề nhầm lẫn. Hiện giờ đang sắp bước vào mùa đông cho nên y mặc một bộ trang phục

màu trắng của cuối thu. Theo suy nghĩ của y thì mùa đông chưa tới, tiết thu đang còn nên màu sắc quần áo phải phù hợp.

Đối với chuyện này, Tào Bằng cũng không thể tránh được.

Bộc Dương Khải từ trong bóng tối đi ra, nghi hoặc nhìn Tào Bằng.

- Hữu Học! Người còn chưa ngủ sao?

Tào Bằng tự lấy tự cho mình. Nhưng vì do tuổi còn nhỏ nên phần lớn mọi người đều thích gọi nữ danh của hắn.

Nhưng Bộc Dương Khải thì khác. Y là một người nghiêm khắc với lễ pháp. Nếu người đã có tự thì không được phép gọi nữ danh của người. Hơn nữa trong suy nghĩ của Bộc Dương Khải thì người đã có tự vậy cũng đồng nghĩa với việc người đã trưởng thành.

Tuy rằng y và Tào Bằng không có nhiều quan hệ nhưng đối đãi với hắn cũng lấy tiêu chuẩn của người thành niên. Nói thật, Tào Bằng đối với cái tự Hữu Học này vẫn cảm thấy gì đó. Kiếp trước tên của hắn là Tào Hữu Học, nên dùng nó như một sự hoài niệm đối với kiếp trước. Hắn hy vọng dùng cách này để nhắc nhở bản thân rằng mình là người sống lại. Nhưng từ trước tới nay mọi người toàn gọi hắn là a Phúc khiến cho Tào Bằng thường xuyên có cảm giác mình chính là người của thời đại này. Có đôi khi còn không thấy thích với cái tự của mình.

Một lần hắn sử dụng cái tự Hữu Học là khi ở trạm dịch của trấn Dương Sách. Từ đó đến nay thoảng cái đã gần một năm...

Chợt nghe Bộc Dương Khải gọi mình là Hữu Học, Tào Bằng nhất thời như thấy mình đang nằm trong mộng.

- A! Tỷ phu còn chưa ngủ. Ta lo lắng có chuyện, cho nên...

Không để cho Tào Bằng nói xong, Bộc Dương Khải liền ngắt lời hắn.

- Hữu Học! Người phải nhớ kỹ, về sau khi nói chuyện với người ngoài không được gọi Thúc Tôn là tỷ phu. Hôm nay y đã là huyện lệnh Hải Tây cho nên về sau sẽ bị rất nhiều người chú ý. Người cứ gọi y là tỷ phu sẽ khiến cho họ hiểu lầm. Cho dù người có như thế nào thì người khác cũng nghĩ rằng có Thúc Tôn ở sau lưng của người. Người gọi lên thì còn được nhưng khi nói với người ngoài thì cần phải gọi theo quan chức của y.

- Vâng.

- Người đừng nghĩ đây là chuyện nhỏ, bởi đó là lễ pháp. Đặng Tắc đi tới Hải Tây nhậm chức là nơi mà thế tộc có rất nhiều. Gã không có xuất thân tốt, lại không có danh tiếng nên sẽ bị dân bản xứ bài xích. Cũng bởi vì vậy nên nhất cử nhất động của người đều phải tuân theo lễ pháp. Chỉ có như vậy mới được thế tộc địa phương chấp nhận. Ta cũng biết chuyện này không phải dễ dàng, thậm chí còn có chút làm cho người uất ức. Nhưng người cũng nên suy nghĩ cho Đặng Tắc. Thúc Tôn thường có câu cửa miệng rằng người là người thông minh nên nói vậy chắc người có thể hiểu.

Phải nói lão nhân này đúng là có chút đáng ghét nhưng nó lại khiến cho Tào Bằng vô cùng cảm kích.

Ít nhất thì Bộc Dương Khải cũng làm hết phận sự của mình. Nếu y làm phụ tá cho Đặng Tắc thì tất cả cũng đều phải đứng trên phương diện của Đặng Tắc mà suy xét.

Tào Bằng khom người vái một cái:

- Tiểu tử xin thụ giáo.

- Còn nữa nhớ nhắc nhở Đặng Hải Tây rằng quần áo của y chưa đúng.

Tào Bằng ngăn người nhìn Bộc Dương Khải, ngờ ngác chưa hiểu rõ ý của y.

- Mặc dù hắn chưa có công danh nhưng cũng là mệnh quan của triều đình. Vì vậy ăn mặc phải theo lễ pháp... Người nhìn hắn xem. Thu còn chưa qua, đông vẫn chưa tới mà hắn lại mặc quần áo màu xanh thì còn ra cái thể thống gì? Hiện tại hắn phải thay quần áo trắng. Chờ tới mùa đông thì mặc áo bào màu đen. Cứ như vậy cho dù y không có công danh nhưng tới lúc báỉ phóng dân bản xứ cũng sẽ bị người ta coi thường...

Có mấy lời ta không tiện nói với hần. Người là em vợ của hần nên nói lúc nào cũng được. Hải Tây bây giờ không phải là nơi yên bình. Thúc Tôn tới đó có chút khó khăn.

Bộc Dương Khải đột nhiên nói ra mấy lời cảm khái.

- Tiên sinh! Hiện giờ tình hình Hải Tây như thế nào?

- Từ khi loạn Khăn Vàng tới nay, Hải Tây vẫn ở trong tình trạng hỗn loạn. Cho dù là Đào Cung thì cũng không thể nắm vững được Hải Tây. Trong ba năm qua, Hải Tây đã đổi tới năm huyện lệnh. Có người thì chết một cách ly kỳ, có người lại treo ẩn từ quan mà đi không biết tung tích. Hiện giờ thậm chí ngay cả ẩn tẩn Hải Tây và triện cũng không có trong tay triều đình mà bị địa phương nắm trong tay. Nói chung ở đó có chút ngang ngược, có sự phức tạp. Thúc Tôn muốn sống yên ở Hải Tây đúng là khó khăn.

Tào Bằng từng nghe Đặng Tắc nói qua tình hình Hải Tây nên cũng biết hiện giờ ở đó rất phức tạp. Nhưng còn cụ thể phức tạp như thế nào thì Đặng Tắc cũng không nói cho hần biết.

Chỗ công văn đó Đặng Tắc giữ rất cẩn thận, bình thường cũng không để cho Tào Bằng tiếp xúc. Bộc Dương Khải là phụ tá của y cho nên việc tiếp xúc là điều đương nhiên. Tào Bằng nghe lão nói vậy thì lập tức xuất hiện sự lo lắng. Chờ khi Bộc Dương Khải nói tiếp để cho hần có chuẩn bị tốt một chút.

Tuy nhiên Tào Bằng không ngờ Bộc Dương Khải đột nhiên im lặng. Lão trầm mặc một chút rồi quay đầu nhìn Tào Bằng.

- Nghe nói người có đọc thông thi, luận?

Tào Bằng gật đầu, nghi hoặc nhìn lão.

- Người cho Luận là như thế nào?

Vấn đề này có chút hơi rộng. Ý Bộc Dương Khải hỏi Tào Bằng rằng Luận Ngữ viết về cái gì.

Nghe ra thì tưởng như đơn giản nhưng trên thực tế nó lại bao gồm rất nhiều nội dung. Nên biết rằng Luận có rất nhiều bản giải thích. Đặc biệt sau khi Đồng Trọng Thư (1) phê thuật trăm nhà, độc tôn Nho gia tới nay Luận càng được các nhà Nho tôn sùng, được bao phủ bởi một tấm màn huyền bí. Nếu không phải là chí sĩ cao minh thì không thể nào giải thích được Luận. Bởi vì trong đó có những lời luận đàm của Khổng Tử nên đâu phải ai cũng dám bình luận?

Vấn đề này của Bộc Dương Khải giống như trắc nghiệm Tào Bằng.

Chỉ có điều y không nghĩ đề cho một đứa bé mười bốn tuổi đánh giá về luận là hơi quá mức hay sao?

Nhưng nếu Bộc Dương Khải đã hỏi thì Tào Bằng cũng không thể từ chối.

Ánh mắt của Bộc Dương Khải dường như có một sự châm biếm. Sau khi y tới Hứa Đô vẫn nghe người ta khen ngợi Tào Bằng nên trong lòng có chút không thoải mái.

Trong suy nghĩ của y thì với những người đồng lứa, con của y là xuất sắc nhất. Nhưng hiện tại... Vì vậy mà Bộc Dương Khải muốn thử Tào Bằng.

Tào Bằng thấy vậy cũng có chút vui mừng. Hần nghĩ một chút rồi trả lời:

- Luận viết không chỉ đơn giản là về cái sự học.

Bộc Dương Khải nghe thấy vậy liền nhướng mày:

- Nói tiếp.

Tào Bằng thấy y không có ý kiến liền đánh bạo nói tiếp:

- Học sinh nghĩ rằng đọc luận cần phải dùng tâm trong sáng, còn nôn nóng thì không nên. Đồng thời phải dùng tâm mà hiểu được những lời lẽ huyền ảo trong đó. Sở dĩ đọc luận là để hiểu được điều hay lẽ phải.

Tào Bằng nói về Luận Ngữ chỉ đơn giản là những sinh hoạt vụn vặt hàng ngày và đồng thời bao hàm những lý giải của thánh Khổng. Nếu muốn hiểu được những điều ảo diệu bên trong cần phải thể nghiệm, từ trong

sinh hoạt mà tìm ra, sau đó chậm rãi hiểu rõ những lý lẽ thâm sâu của Khổng Phu tử. Trải nghiệm đủ thì có thể hiểu được mà tuổi tăng lên những sự hiểu biết càng lúc càng sâu khiến cho nước chảy thành sông.

Có thể nói Tào Bằng phản đối rất nhiều danh sĩ bây giờ coi luận như văn chương lễ tiết mà bình luận. Cũng có thể nói Tào Bằng tương đương với việc bác bỏ rất nhiều quan điểm của danh sĩ.

Nét mặt của Bộc Dương Khải có chút khó coi. Y trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi lại:

- Khổng Tử viết: học nhi thì tập chi, bất diệc thuyết hồ; hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ; nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ (có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh).... Hữu Học! Nếu đã đọc Thi, Luận thì có thể giải thích cho ta những điều còn nghi hoặc trong đó hay không?

Đây chính là những quan điểm hết sức cụ thể. Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tiểu tử nghĩ “học nhi thì tập chi” chú trọng ở chữ “thì” và “tập”. Tiểu tử thấy rằng học vấn không phải chỉ có vậy. Một người cho dù văn vẻ tới mức độ nào thì cũng chỉ có thể nói rằng y văn vẻ tốt. Một người hiểu biết nhiều thì cũng chỉ có thể nói rằng y có kiến thức uyên bác. Tiểu tử nghĩ học vấn không nhất định phải hiểu đọc sách, biết chữ. Mà học vấn có nghĩa là làm người tốt, làm việc đúng. Trang Tử nói người có đạo xưng là chân nhân. Vậy chân nhân là cái gì? Tiểu tử nghĩ chỉ có làm người thật tốt mới là chân... Còn đạo là gì? Tử viết: Ngô đạo nhất dĩ quán chi (đạo của ta là một mà xuyên suốt). Có thể chịu đựng gian khổ và thất bại nhưng vẫn kiên định với ý nghĩ của mình đó chính là làm được “nhất” cũng chính là làm tốt chữ người. Có làm tốt chữ người thì mới có được học vấn chân chính. Vì vậy mà Học nhi thì tập chi. Tiểu tử cho rằng trong sinh hoạt phải vững vàng, lúc nào cũng thể ngộ mới có được thu hoạch, mới cảm thụ được sự khoái hoạt.

Bộc Dương Khải hít một hơi thật sâu. Có thể nói những lời của Tào Bằng gần như đã đẩy ngã phần lớn quan niệm của mọi người trong thời đại này.

Nghe ra thì có chút gì đó hoang đường. Một người không biết chữ thì làm sao có thể gọi là người có học vấn? Nhưng nghĩ lại thì lời của Tào Bằng cũng có lý.

Hơn nữa qua những lời này, Bộc Dương Khải có thể khẳng định thẳng thắn này không chỉ đọc Luận một lần, nếu không thì cũng không thể có được những suy nghĩ đó.

Tào Bằng như nhớ lại cảnh tượng lúc ở trạm dịch trấn Dương Sách nói chuyện với Tư Mã Huy và Bàng Quý.

Vừa lúc này, Đặng Tắc hơi cảm thấy mệt mỏi nên đi ra khỏi phòng thì thấy Tào Bằng và Bộc Dương Khải ngồi với nhau như đang thảo luận chuyện gì đó mà cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì sau khi tiếp xúc với Bộc Dương Khải một chút thời gian, Đặng Tắc cũng có hiểu một chút. Đó có thể nói là một người kiêu ngạo từ trong xương tủy. Mặc dù đồng ý làm phụ tá cho mình nhưng Bộc Dương Khải cũng ít khi có nét mặt ôn hòa với y. Rất nhiều lúc, Đặng Tắc thấy Bộc Dương Khải cơ bản không có ý định giúp mình, cho nên cố ý chọc giận y để sinh ra mâu thuẫn.

Nhưng hiện tại thái độ của Bộc Dương Khải lại dường như có vẻ trịnh trọng.

Nếu ngồi đối diện với Bộc Dương Khải là một vị nho sĩ có danh tiếng lớn thì y có thái độ như vậy cũng không có gì là lạ. Nhưng ngồi trước mặt Bộc Dương Khải lại là Tào Bằng, một đứa bé chỉ mới mười bốn tuổi mà có thể làm cho lão biểu hiện như vậy đúng là khiến cho Đặng Tắc giật mình.

- Hạ Hầu! Bọn họ nói chuyện gì vậy?

Đặng Tắc không nhịn được liền quay sang hỏi Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan lắc đầu:

- Ta cũng không rõ lắm. Hình như vừa rồi Bộc Dương tiên sinh muốn thử a Phúc nhưng lại bị a Phúc nói làm cho khuất phục.

“Không thể như vậy!”

Đặng Tắc nghe thấy thế mà giật mình. Y giờ tay ý bảo Hạ Hầu Lan không cần lên tiếng rồi nhẹ nhàng đi tới. Y sớm nghe nói a Phúc từng dùng ba tác lữ nói chuyện với Tư Mã Huy và Bàng Quý, sớm nghe a Phúc có cái nhìn đại cục rất tốt. Nhưng nói thật Đặng Tắc cũng không hiểu rõ với học vấn của Tào Bằng. Trong suy nghĩ của y thì Tào Bằng thường xuyên có tư tưởng kỳ diệu nhưng học vấn... Chỉ sợ một đứa bé mới mười bốn tuổi thì có bao nhiêu học vấn? Khi Đặng Tắc mười bốn tuổi dường như cái gì cũng không biết.

- “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ.” Ta nghĩ ở đây cái cần phải nhấn mạnh đó là chữ “bằng” và chữ “viễn”. Người bằng hữu này không nhất định phải là bằng hữu ở bên cạnh mà ở xa.

Đặng Tắc nghe thấy vậy mà giật mình. Y nghe rõ lời nói của Tào Bằng mà cảm thấy sợ hãi.

”Ông trời ơi. Thằng nhóc a Phúc này đúng là to gan. Nghe miệng nó nói thì rõ ràng là đang giảng Luận. Cái thằng nhóc vắt mũi còn chưa sạch mà đã dám giảng giải Luận ngữ? Nếu việc này mà truyền ra ngoài thì chẳng phải bị người ta mắng hay sao?

Trong suy nghĩ của Đặng Tắc thì Bộc Dương Khải chắc chắn nổi giận.

Nào ngờ, gương mặt lạnh lùng của Bộc Dương Khải lại nở nụ cười:

- Hữu Học! Xin lắng tai nghe.

Đồng Lam Phương

127. Chương 114: Mã Tặc Hồ Ban.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 114: Mã tặc Hồ Ban.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng nhất định phải cảm tạ rất nhiều.

Cảm ơn ông trời đã không để cho hắn sinh ra vào thời Minh Thanh mà lại sống lại vào thời đại rung chuyển nhưng văn hóa tương đối khai sáng vào những năm cuối thời Đông Hán...

Trên thực tế, nếu dựa theo học thuật của Nho gia phát triển thì đại khái chia ra làm bốn giai đoạn.

Từ thời Hán cho tới nay, tuy Đồng Trọng Thư phế truất trăm nhà, độc tôn học thuật Nho gia. Đó là cả giai đoạn Nho học ở trong thời kỳ lặn mò và hoàn thiện. Nho đã hình thành một đường lối nhưng còn chưa đạt tới đỉnh cao của học thuật. Các nhà nho đang hoàn thiện các loại kinh điển của Nho học. Vì thế mà các loại tư tưởng, các chú thích ở thời đại này có thể nói là rất đa dạng. Nếu người nói có lý thì mọi người sẽ đồng ý. Điều này không hề quan hệ tới việc xuất thân hay danh tiếng. Cũng không phải trăm nhà cùng ganh đua như trong thời Xuân thu chiến quốc. Mà đây là trăm nhà học Nho gia cùng ganh đua.

Trải qua loạn Ngũ Hồ, Nam Bắc giằng co, Huyền học hưng thịnh, phật học cũng từ từ thịnh hành khiến cho trong văn hóa của Nho gia lại tăng thêm rất nhiều nội dung.

Các đại gia tộc sửa đổi huyền nho, phật nho... Trải qua mấy trăm năm cuối cùng thì học đã tạo ra cho Nho gia một hệ thống độc đáo. Rồi sau đó trải qua thời Đường đã làm cho Nho học phát triển rực rỡ... Nếu như nói nhà Nho thời Hán là những người thăm dò tìm ra cái mới thì Nho học thời Đường có thể nói là từ trên cao nhìn xuống, khiến cho mọi nước cùng hướng về. Khi đó Nho gia có thể nói là kiêu ngạo đối diện với thế giới.

Sau thời kỳ nhà Đường tới thời lương Tống. Tâm tính của Nho gia thời Tống khác với thịnh Đường và nhà Hán. Bọn họ chìm trong sự mâu thuẫn và bàng hoàng. Cùng lúc với việc văn hóa phát triển cực cao thì

thực lực quân sự lại bị dị tộc chèn ép. Sự đau khổ và tự hào đan xen với nhau từ từ hình thành một thời kỳ hưng thịnh.

Sau nhà Nguyên lại tới nhà Minh... Nhà nho thời Minh cũng đồng dạng sống trong sự mâu thuẫn. Sự hẹp hòi và tự phụ đã tạo ra cái gọi là thanh lưu. Còn về phần nhà Nho đã trên nên bị nô lệ, mất đi cái bản chất ban đầu của văn hóa Nho học.

Nếu Tào Bằng sống lại ở thời thịnh Đường thì lời nói của hắn sẽ bị người ta xem thường, thậm chí không có người thèm để ý. Nếu sống ở thời Tống thì sẽ bị người ta nhạo báng. Còn nếu sống lại vào thời Minh thì hắn sẽ là một người bất kính. Bởi vì lời nói của hắn vào một mức độ nhất định đã động chạm tới quyền lợi của sĩ phu. Ngay cả một người không biết chữ mà cũng bảo là có học vấn? Vậy thì những đại thi hào học đủ mọi thi thư đang ở đâu?

Vì vậy phải nói là hắn may mắn. Hắn sinh vào những năm cuối thời Đông Hán. Mặc dù đây là thời kỳ rung chuyển nhưng học thuật lại đang vào thời kỳ khai sáng. Các loại tư tưởng đan xen, giao thoa, dung hợp với nhau. Vì vậy mà cho dù Tào Bằng có nói cái gì thì chỉ cần có lý sẽ được thế nhân coi trọng.

Lúc này, Bộc Dương Khải không còn dùng thái độ coi thường để hỏi Tào Bằng. Thậm chí lão còn dùng cái giọng thỉnh giáo và ngang hành để giao lưu với Tào Bằng.

Có lẽ Tào Bằng cũng không biết rằng những lời nói của hắn hôm nay sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới tương lai của mình.

Tào Bằng đang trong trạng thái hưởng thụ nên cũng không chú ý nhiều tới Bộc Dương Khải.

- Người nghiên cứu học vấn thì nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng. Mà chuẩn bị cái gì? Tiểu tử nghĩ đó là hưởng thụ sự cô quạnh.

Bộc Dương Khải lặng đi một chút, nghi hoặc nhìn Tào Bằng rồi chờ hắn giải thích.

Tào Bằng bằng nói:

- Quân tử có những việc nên hoặc không nên làm. Cái gì cần tới nghĩa thì phải làm là chuyện đương nhiên. Khổng Tử là một người cô quạnh. Mặc dù người có ba ngàn đệ tử nhưng cũng không phải là người giàu sang phú quý. Nhưng có thể nói những việc người làm cả đời thì có bao nhiêu người có thể hiểu? Đúng như ngài nói, trong ba nghìn đệ tử có lẽ chỉ có Nhan Hồi (1). Ngoại trừ người đó ra cho dù là Tăng Tử, Tử Cống cũng không ai hiểu được.

Nhưng ngài còn có thể giữ vững sự bền cùng, kiên trì với lý tưởng của mình. Vì vậy mà tiểu tử nghĩ rằng, học vấn của Khổng Phu tử là vì quốc gia, thiên hạ, vì thiên thu muôn đời sau. Không người nào có thể hiểu được sự cô quạnh của ngài. Khổng Tử ở thời Xuân Thu từng nói rằng “Tri ngã giả kỳ duy Xuân Thu hồ, tội ngã giả kỳ duy Xuân Thu hồ!” (Người biết ta cũng chỉ ở Kinh Xuân Thu (2), người trách tội ta cũng chỉ ở Kinh Xuân Thu). Năm trăm năm sau, Thái Công (sử ký Tư Mã Thiên) sáng tác sử ký xếp Khổng Tử và nhóm thế gia. Đồng Trọng Thư trực xuất trăm nhà độc tôn Nho gia... Tiên sinh. Khổng phu tử chịu đựng năm trăm năm cô quạnh mà được người ta chấp nhận. Người ta thường nói có được người tri kỷ thì có chết cũng không đáng chết. Nếu Khổng Tử có linh thiêng mà biết năm trăm năm sau có người hiểu mình, tôn sùng mình thì có coi là tri kỷ không? Có phải là bằng hữu không? Cho dù thì nào thì dưới cử tuyến ngài cũng sẽ thoải mái.

Nét mặt Bộc Dương Khải thay đổi.

Nét mặt Đặng Tắc cũng thay đổi...

Tri kỷ?

Bộc Dương Khải đột nhiên ngửa mặt lên trời mà thở dài:

- Nếu Khổng Phu tử có biết tám trăm năm sau có người tri kỷ như ngươi thì lại càng thêm cao hứng.

Trong lòng lão có một thứ cảm xúc không thể nói thành lời. Bộc Dương Khải thường tự hào mình là nhà nho. Y nghiên cứu thơ Hàn, chăm đọc Chu lễ, tự nhận là một người hiểu rõ về Xuân Thu. Có thể nói y đọc

Xuân Thu mấy chục năm mới hiểu được Xuân Thu và luận nhưng phải nghiên cứu nhiều như vậy mới có thể hiểu được nó.

Tri ngã giả kỳ duy Xuân Thu hồ, tội ngã giả kỳ duy Xuân Thu hồ!”

Đây là một sự cô quạnh tới mức độ nào? Khổng phu tử! Cho dù ngài có ba ngàn đệ tử thì có ai có thể thực sự hiểu người?

Ít nhất ta không làm được điều đó.

- Như vậy có người hiểu được mà không hờn....

- Đủ rồi!

Bộc Dương Khải đột nhiên cắt đứng lời nói của Tào Bằng rồi đứng dậy. Y hướng về phía Tào Bằng mà chấp tay vái chào, sau đó thở dài nói:

- Khổng Tử viết trong ba người đi cùng tất cả một người là thầy của ta. Cho đến hôm nay ta mới thực sự hiểu được điều đó.

- Tiên sinh...

- Hữu Học! Ta hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi một chút. Nếu có chuyện gì thì để ngày mai nói sau.

Nói xong, Bộc Dương Khải xoay người rời đi. Dưới ánh đèn tù mù, cái lưng của y có chút hơi còng xuống. Bộc Dương Khải giống như già hơn rất nhiều. Bước chân mạnh mẽ trước đây vào lúc này hơi tập tễnh giống như một người mất hồn.

Y nghiên cứu cả đời cuối cùng phát hiện ra cơ bản mình không biết gì về Khổng Phu tử. Nếu như người nói những lời đó là Khổng Dung, Chung Do, Trịnh Huyền...hay cho dù là Đặng Tắc thì Bộc Dương Khải ít nhiều còn thấy dễ chịu một chút. Nhưng những lời đó lại xuất phát từ một đứa bé mới có mười bốn tuổi thì còn ai dám xưng là đã đọc thi, luận nữa?

Thật ra nếu ở thời hậu thế, dưới cách mạng văn hóa, tất cả con chó con mèo đều lên trên TV thì những lời của Tào Bằng cũng chẳng có gì đặc biệt. Nói không chừng khi hắn nói xong, còn bị người ta chửi bới là điên.

Sau khi tốt nghiệp, Tào Bằng có mua một quyển Luận Ngữ tuyển chọn. Lúc đầu hắn chỉ đọc cho biết nhưng sau mỗi lần đọc lại hiểu ra được một chút. Vì vậy mà hắn nhớ rất sâu đối với ba bản Luận Ngữ tuyển chọn.

Những năm cuối thời Đông Hán, sách không được phát triển lắm. Những bản khắc in ấn vẫn còn chưa xuất hiện chứ đừng nói là thuật in ấn... Rất nhiều người đọc sách dựa vào bản sao. Nhưng trong nhà đám sĩ phu phần lớn là một cuộn thẻ tre nặng trĩu. Rất nhiều người đọc thi những lại không biết tới Luận. Học qua Xuân Thu nhưng lại không biết tìm đâu ra Thượng Thư.

Mà cho dù có người chuyên chú giải về thư tịch thì cũng chỉ lưu truyền trong một phạm vi nhỏ.

Chẳng hạn như tất cả đều biết rằng, Trịnh Huyền là một người chú giải về Hán thư, Thượng thư nhưng mấy người có thể làm được như vậy? Những quyển sách trong tay sĩ phu có thể nói là vô cùng lạc hậu, có từ rất lâu rồi. Mọi người đọc sách, hay nghiên cứu chỉ có thể nói là tiến hành một cách phiến diện. Còn như cái loại người có được kinh nghiệm từ thời đại tin tức như Tào Bằng thì cảm quan của hắn không mấy người ở thời đại này có thể hiểu được.

Khi Tào Bằng nói tới Luận có thể nói là nói có sách, mách có chứng, thậm chí còn trích dẫn một chút nội dung trong Xuân Thu, Thượng Thư.

Nhưng Bộc Dương Khải lại không có được những điều kiện đó.... Nếu nói y bị luận điểm của Tào Bằng đánh bại thì chẳng bằng nói y bị bại bởi một thể hệ tri thức, một người sống lại từ thời đại thông tin...

Vì vậy cái tâm trạng của Bộc Dương Khải, Tào Bằng không thể hiểu được.

(1): Nhan Hôi, họ Nhan, tên Hôi, tự là Tử Uyên, nên cũng gọi là Nhan Uyên, là con của ông Nhan Do, người nước Lỗ.

Nhan Hồi theo học với Đức Khổng Tử, và là học trò giỏi nhất trong số các học trò của Đức Khổng Tử.

Nhan Hồi kém hơn Đức Khổng Tử 30 tuổi, thiên tư thông minh, nhanh nhẹn, hiếu học, chuộng Lễ, làm việc gì cũng không lầm lỗi đến hai lần, nói điều gì cũng không cần sửa, khi giận người này không giận lấy người kia, đứng đầu khoa đức hạnh trong cửa Khổng.

Đức Khổng Tử thường khen rằng: Ta có trò Hồi, cho nên các học trò ngày càng thân với Ta.

Nhan Hồi nhà nghèo, ở trong ngõ hẹp, giỏ cơm bầu nước, nếu là người khác thì không chịu được mà lo buồn, Nhan Hồi thì tự nhiên vui vẻ, học đạo. Đức Khổng Tử khen là người hiền và có nhân. Năm Nhan Hồi 29 tuổi thì tóc đã bạc trắng.

Lúc Đức Khổng Tử và các môn đệ bị nước Trần và nước Sái vây khốn ở ngoài đồng, không cho đi qua nước Sở, Khổng Tử hết lương thực. Những người đi theo đều ốm, dậy không nổi, nhưng Đức Khổng Tử vẫn dạy các môn đệ, rồi ngâm thơ, đánh đàn, ca hát, không tỏ ra suy yếu.

Tử Lộ (tên là Trọng Do) thấy thế có vẻ giận, đến hỏi:

- Người quân tử cũng có lúc cùng khốn ư?

Đức Khổng Tử đáp:

- Người quân tử trong lúc cùng khốn thì giữ vững, còn kẻ tiểu nhân trong lúc cùng khốn thì làm bậy.

Đức Khổng Tử nhìn mặt Tử Cống (tên là Đoan Mộc Tứ) thấy có vẻ giận, liền nói:

- Này anh Tứ, anh cho ta học nhiều mà biết phải không?

Tử Cống đáp:

- Dạ, đúng thế, không phải thế sao?

Đức Khổng Tử nói: - Không phải đâu! Ta lấy một điều để quán triệt tất cả. (Nhà triết học khác với người thường ở chỗ đó). Đức Khổng Tử biết các học trò còn có chỗ tức tối, bèn gọi Nhan Hồi đến hỏi:

- Này anh Hồi! Kinh Thi có nói: Chẳng phải con trụy, chẳng phải con hổ, ở ngoài đồng vắng. Đạo của ta phải hay sai? Tại sao ta gặp cảnh này?

Nhan Hồi đáp:

- Đạo của Phu Tử hết sức lớn lao, nên cả thiên hạ không ai dung nạp được. Nhưng Phu Tử cứ theo đó mà làm, người ta không dung nạp được thì có hại gì! Người ta không dung nạp, nhưng sau này người ta sẽ thấy Phu Tử là người quân tử. Đạo không được trau giồi, đó là cái điều mà ta lấy làm xấu hổ. Đạo đã được trau giồi mà vẫn không được dung nạp thì đó là điều xấu hổ của kẻ làm vua một nước. Người ta không dung nạp được Phu Tử thì có hại gì! Về sau người ta sẽ thấy Phu Tử là người quân tử.

Đức Khổng Tử hớn hở cười nói:

- Đúng lắm! Hồi con người họ Nhan, nếu nhà người lắm của cải thì ta sẽ làm người quản lý của cải cho nhà người.

Sau đó, Đức Khổng Tử sai Tử Cống sang nước Sở yêu cầu vua Sở Chiêu Vương đem binh đến rước, Đức Khổng Tử mới thoát được cái nạn ấy.

(2): Kinh Xuân Thu là bộ sách của Khổng Tử làm ra. Ngài theo lối văn làm sử mà chép truyện nước Lỗ, kể từ Lỗ Ẩn Công đến Lỗ Ai Công. Trong sách ấy chép cả việc nhà Chu (Châu) và việc các nước chư Hầu.

Xem hình thể bề ngoài thì là một bộ sử biên niên, lời lẽ vắn tắt, lắm chỗ hình như không có ý nghĩa gì cả, nhưng xét rõ đến tinh thần thì thật là bộ sách triết lý về việc chánh trị.

Hắn vừa mới mở miệng định gọi Bộc Dương Khải lại thì đã bị một bàn tay to bịt lấy miệng.

- Tỷ phu! A! Đặng Hải Tây.

- Phì! Học được cái tật xấu ở đâu? - Đặng Tắc hơi nóng mặt, trợn mắt nói.

Nếu như trước đây hẳn đối với những tư tưởng kỳ diệu và nắm về thời cuộc của Tào Bằng có chút coi trọng thì cũng chỉ dừng lại ở đó.

Trên thực tế, Đặng Tắc cũng không để ý tới học vấn của Tào Bằng.

Một thiếu niên mười bốn tuổi cho dù thông minh tới mấy thì sao?

Học vấn không phải dựa vào thông minh mà có được. Nhưng vừa rồi nghe Tào Bằng nói, Đặng Tắc cảm nhận một sự thất bại sâu sắc. Cũng may đó là Bộc Dương Khải ngồi ở đây. Chứ nếu vừa rồi là Đặng Tắc ngồi đó thì có lẽ bây giờ so với Bộc Dương Khải cũng không khá hơn là mấy. Cách xưng hô của Tào Bằng đối với y làm cho y không thích.

- Bộc Dương tiên sinh nói cần phải theo lễ pháp.

Đặng Tắc nở nụ cười chua xót, xoa đầu Tào Bằng rồi nói:

- A Phúc! Người không cần phải nghe lời y, cứ theo chính mình là được rồi.

Người có thể nói được những lời như vậy thì làm sao cần phải để ý tới lời nói của những người khác? Nói một cách khác, những lời nói của Tào Bằng hôm nay đã thể hiện thực lực của mình. Người không có thực lực, không biết lễ pháp thì tùy ý làm bậy. Người có thực lực thì thông đạt thế cuộc, phong lưu là chuyện bình thường...

Dù sao tốt xấu cũng đều là mở miệng. Người có thực học thì cho dù thế nào cũng tốt. Còn nếu không có bản lĩnh thì chẳng hay ho gì.

Ít nhất lúc này Đặng Tắc cũng không dám tự xưng là Đặng Hải Tây. Nếu từ miệng người khác nói ra thì còn tốt nhưng từ miệng Tào Bằng nói ra khiến cho Đặng Tắc cảm thấy nóng mặt.

- Bộc Dương tiên sinh làm sao vậy?

- Chắc... Không có việc gì. Có thể là bị đe dọa. Ngày mai sẽ không sao đâu.

Người bị sợ đâu chỉ có Bộc Dương Khải, ngay cả Đặng Tắc cũng phải chịu sự đả kích.

- A Phúc! Muộn rồi, đi nghỉ sớm một chút đi.

- Được rồi! Đi đi ngủ.

Tào Bằng có thể thấy được dường như Đặng Tắc không hứng trí lắm nên cũng không hỏi nữa.

Sau khi nói chuyện với Hạ Hầu Lan một chút, Tào Bằng liền quay vào phòng nghỉ tạm. Còn Đặng Tắc thì cũng không còn tâm trạng để đọc công văn, nên sau khi vào phòng liền tắt đèn đi nằm.

Tào Bằng nằm trên giường, bên tai vang lên tiếng như sấm của Vương Mãi.

Hắn ngủ không được. Cũng không phải vì tiếng ngáy của Vương Mãi mà vì cuộc nói chuyện vừa rồi với Bộc Dương Khải. Thấp thoáng hẳn như nắm được một thứ gì đó nhưng bây giờ nhất thời nhớ lại thì không nắm rõ. “Vừa rồi mình nói như vậy không biết ẩn chứa ma lực thế nào?”

Tào Bằng cũng không phải là người ngu nên làm sao không nhận ra sự mất mát của Bộc Dương Khải và Đặng Tắc?

Chỉ có điều lúc đó hắn đang say sưa cho nên không nhớ rõ lắm.

Nhưng khi tỉnh táo lại, hắn biết Bộc Dương Khải và Đặng Tắc rõ ràng đã bị hắn đả kích.

“Tại sao lại bị đả kích?”

“Chẳng lẽ là những lời nói về luận của hắn?”

Tào Bằng cũng không ý thức được rằng những lời nói của mình đối với nhà Nho thời đại này sẽ có sự ảnh hưởng như thế nào. Cho tới này hắn cũng không cảm nhận được sự ưu việt của việc sống lại. Trên thực tế ngoại trừ võ nghệ ra, hắn chỉ còn có một cái đó là biết trước tất cả đối với thời đại.

Nhưng khi từng chuyện, từng chuyện diễn ra thì ưu thế của hắn cũng từ từ mất đi.

Điểm này Tào Bằng biết rất rõ.

Vì vậy mà hần khẩn cấp muốn đưa Đặng Tắc và Tào Cấp lên trên đài, để tương lai, khi ưu thế của hần hoàn toàn mất đi thì cũng đã có được một chút bình phong. Ngoại trừ việc đó ra thì hần cần phải luyện võ nghệ. Chờ khi ưu thế không còn thì với chỗ võ nghệ đó hần có thể tự bảo vệ mình.

Nhưng hiện tại thì dường như hần đã tìm được một con đường khác.

Sách!

Rốt cuộc thì Tào Bằng cũng ý thức được ưu thế của mình.

Vào thời đại thông tin bùng nổ, sách vở trở nên hết sức bình thường. Có lẽ ta có thể thêm một chút về mặt này. Dù sao thì kiếp trước đã xem nhiều sách như vậy, mặc dù không nhớ được nhiều lắm nhưng vẫn có thể sử dụng. Chẳng hạn như Luận Ngữ! Đời sau chẳng phải đã nói Luận Ngữ trị thiên hạ đó sao? Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Luận Ngữ... Nếu ta có thể sáng tạo ra một lưu phái thì có lẽ đối với đời sau còn có tác dụng lớn hơn nữa. Trong đầu hần bắt đầu nhớ lại kiếp trước những gì đã đọc được ở Luận Ngữ tuyển chọn. Tuy nói rằng hần nhớ không được đầy đủ nhưng cũng còn có một vài thứ đại khái. Mặc dù Luận Ngữ tuyển chọn không phải là tốt lắm nhưng ít nhất bên trong cũng có những dấu ấn rất mạnh của cá nhân. Vào cái thời đại tuyên dương cá tính rất mạnh có thể thấy được đầy đặc dấu vết của các cá nhân.

Tào Bằng càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn.

Khi hần bật dậy thì tinh thần đã vô cùng phấn khởi.

Có điều mặc dù nói là như vậy nhưng làm thì không phải là chuyện dễ dàng. Chưa nói tới việc Tào Bằng có thể nhớ ra được toàn bộ nội dung của Luận Ngữ tuyển chọn hay không. Nhưng cho dù nhớ ra được thì dùng cách gì để diễn tả? Đối với Hán ngữ thời kỳ Đông Hán, hoàn toàn có sự khác biệt với ngôn ngữ của đời sau. Đặc biệt là văn phong những năm Kiến An lại có vẻ được chú trọng...

Mặc dù biết chữ nhưng không có nghĩa rằng Tào Bằng có thể tạo ra một thứ văn phong.

Cái đó cần có trình độ rất cao....

Tào Bằng hiểu rất rõ trình độ của mình. Nếu muốn viết ra để cho người khác tin phục, hơn nữa lại phải có phong cách của bản thân và cái khí khái Kiến An thì đối với hần lúc này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Đây hoàn toàn không phải là coi nhẹ bản thân mà là biết mình biết người...

Phong cách Kiến An?

Cái thứ này như thế nào?

Sau khi trải qua giai đoạn hưng phấn ngắn ngủi, Tào Bằng chợt tỉnh táo lại.

Ý tưởng tốt đẹp thì sự thật cũng tàn khốc. Thoáng nhìn thì hần còn phải học rất nhiều. Ít nhất lúc này hần còn chưa có cái năng lực khiến cho nhiều người tin vào văn phong của mình. Có lẽ cái ý tưởng này còn phải kéo dài thêm một chút.

Đáng giận là lần này ra đi lại không mang toàn bộ sách Luận mà Bằng Đức công cho hần. Nếu biết sớm thế này thì hần đã mang theo. Không biết khi tới Hải Tây sẽ ở đó bao nhiêu lâu nhưng cũng có thể nhân cơ hội này để nghiên cứu kỹ một phen.

Trong lúc Tào Bằng đang suy nghĩ ở trong phòng thì chợt nghe ngoài phòng vọng vào một tiếng quát.

- Ai?

Nghe âm thanh thì hình như là Chu Thương. Hần và Hạ Hầu Lan thay phiên nhau, chứng tỏ lúc này đã thay đổi ca.

Tào Bằng vội mặc quần áo rồi phóng ra khỏi phòng. Chưa kịp ra khỏi phòng thì hần đã nghe ở trong Cao Dương đình vang lên những tiếng sắt thép va chạm, thì thoảng còn có tiếng chiến mã hí lên cùng với tiếng người ồn ào. Tào Bằng cả kinh vội vàng quơ lấy trường đao.

- A Phúc! Có chuyện gì vậy?

Vương Mãi và Đặng Phạm cũng bị đánh thức.

- Đầu Hổ ca! Ngủ ca! Bên ngoài dường như có chuyện gì đó. Các người lập tức bảo vệ tỷ phu của ta và Bộc Dương tiên sinh.

- Được.

Vương Mãi và Đặng Phạm có thể nói là thiên lôi sai đâu đánh đó của Tào Bằng. Cả hai người nhảy xuống khỏi giường rồi quơ lấy binh khí mà phóng ra ngoài.

Vương Mãi thì chạy tới bảo vệ Đặng Tắc còn Đặng Phạm thì phụ trách bảo vệ Bộc Dương Khải.

Tào Bằng từ hành lang vọt ra, ngẩng đầu nhìn quanh thì thấy...

Chu Thương cùng với mấy tráng hán đang giằng co với nhau. Mấy tên hộ vệ cũng bị cuốn lấy nên nhất thời không thoát thân được.

Có bốn, năm người đàn ông đang dẫn ngựa từ chuồng, chạy ra ngoài Cao Dương đình.

“Trộm ngựa?”

Trong đầu Tào Bằng lập tức xuất hiện cái ý nghĩ đó. Không ngờ chính mình lại gặp phải chuyện này.

Tào Bằng không nói hai lời, vác đao chạy đi đồng thời quát to:

- Lũ trộm ngựa chạy đi đâu?

Một thanh niên ăn trộm ngựa quay đầu lại liền vội vàng hét lên:

- Ngăn thẳng nhóc kia lại.

Hai tên trộm ngựa lập tức vọt lên, trong tay chúng một người thì cầm gậy còn một người thì cầm cái cào. Cả hai vọt tới ngăn cản Tào Bằng. chúng không nói tiếng nào, vung hung khí trong tay mà nện xuống đầu Tào Bằng.

Sự linh hoạt trong Thiên Cương trận lúc này được thể hiện đầy đủ.

Vốn Tào Bằng đang chạy nhanh, thấy đối phương tới ngăn cản cũng không hoảng loạn. Hắn dậm chân xoay người, đổi hướng liền trốn thoát khỏi công kích của đối phương. Cùng lúc đó, trường đao trong tay ra khỏi vỏ. Một tia sáng lóe lên liền chém cây gậy gỗ của đối phương ra thành hai đoạn. Đồng thời, hắn nhanh chóng lách sang một bên tránh khỏi cây cào. Tào Bằng cũng chẳng hề làm động tác dư thừa, thân thể quay một vòng đã xuất hiện sau đối phương. Khi chân hắn vừa chạm đất, liền dậm nhẹ chân một cái....

Đồng Lam Phương

128. Chương 115: Thu Mã Tặc Hồ Ban.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 115: Thu mã tặc Hồ Ban.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Xương hông của Tào Bằng giống như đang bị vắn, đánh bay tên trộm ngựa.

Cú va chạm đó dường như ẩn chứa một thứ lực lượng kỳ quái. Mà trong cái không gian nhỏ hẹp không có khả năng sử dụng nhiều lực lượng đến vậy.

Tuy nhiên tên mã tặc vẫn như bị một bàn tay vô hình khổng lồ đánh trúng mà văng ra ngoài tới bốn, năm thước.

Gã rơi phịch một cái xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân như bị tê liệt, rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

- Tiểu Ngũ!

Tên trộm ngựa cầm hai cây gậy gỗ trong tay kêu to. Y nghiêng đầu sang nhìn Tào Bằng mà quát:

- Tiểu súc sinh. Ta liều mạng với ngươi.

- Ngươi mắng ai là tiểu súc sinh?

- Chửi ngươi...

Tào Bằng cười ha hả:

- Đúng vậy! Ngươi chẳng qua cũng là một tên súc sinh mà thôi.

- Tiểu Tam! Không ham đánh. Đi mau. - Gã thanh niên ở phía sau quát to. Không để cho y kịp dứt lời, chợt nghe một tiếng quát vang lên bên tai.

- Cầu tặc! Dám quấy rầy giấc mộng của nhị gia thì làm sao mà đi được?

A- A...

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên...

Chờ khi tên thanh niên quay đầu lại thì thấy hai tên đồng bọn dẫn ngựa đã ngã xuống bậc cửa.

Một tên bị chặt đứt một cánh tay còn một người thì bị chặt đứt chân. Người bị chặt đứt một tay nhìn có thể nói là thê thảm, máu chảy đầm đìa hết sức khủng bố. Trên bậc cửa là một thiếu niên hùng dũng đang âm trầm nhìn y.

Chiều cao của y và thiếu niên xấp xỉ nhau, nước da đều có màu cổ đồng.

Trên người gã mặc một chiếc áo chẽn, trong tay cầm một thanh cương đao sắc bén.

- Nhanh chóng phá vây chạy đi.

Tên thanh niên thấy tình hình không ổn, liền quan to một tiếng mà nhắc nhở những người khác.

Có điều không cần y nhắc nhở thì đám đồng bọn, ngoại trừ tên trộm ngựa đang ác chiến với Chu Thương ra đều nằm hết trên mặt đất.

Phía sau, Tào Bằng không chút hoang mang đối diện với song côn của tên trộm ngựa hấn đột nhiên lách người

Chân trái rướn tới, chân phải đạp mạnh. Còn bàn tay thì đột nhiên vung quyền đánh cho đối phương ngã ra đất.

Bán bộ Bằng quyền...

Một quyền đó của Tào Bằng nhìn qua lực lượng cũng không lớn nhưng không ngờ lại ẩn chứa sức mạnh đến vậy. Tên trộm ngựa nhìn thì cao và rắn chắc hơn Tào Bằng nhưng lại bị một quyền của hắn đánh cho gãy xương mà kêu lên thảm thiết.

- Ngươi có thể chọn ta hoặc chọn hắn...

Tào Bằng cười cười nói với tên thanh niên trộm ngựa...

Sắc mặt tên thanh niên lập tức trở nên khó coi.

- Ta liều mạng với ngươi.

Tên thanh niên kia ném dây cương ngựa xuống, định ra tay với Tào Bằng.

Đúng lúc này, một ông lão tóc bạc đi ra nhìn người thanh niên mà quát:

- Tiểu Ban! Quả nhiên là người sinh sự.

Trận chiến đấu ở Cao Dương đình đã kết thúc.

Chu Thương thấy những người khác đã dừng tay chỉ còn bản thân chưa xong thì trong lòng hơi lo lắng. Y và Vương Mãnh không có chí hướng như nhau.

Cuộc đời của Vương Mãnh từ một người thợ săn bình thường trở thành một đại soái của quân Khăn Vàng rồi sau đó lại từ đại soái trở thành một người thợ săn. Tới một mức nào đó thì Vương Mãnh đã hoàn thành một vòng tuần hoàn. Từ bình thường trải qua sự huy hoàng sau đó rơi xuống đáy cốc rồi lại trở về bình thường. Y không còn hy vọng tranh cường nữa mà chỉ hy vọng tương lai của Vương Mãnh không trải qua sự khổ cực của mình. Vì vậy mà Vương Mãnh lựa chọn quân Hồ Bôn. Thứ nhất là y có ngày nổi danh, thứ hai là có chỗ dựa. Với sáu trăm thạch hoàn toàn đầy đủ cho y nuôi cả nhà. Hơn nữa, trong quân Hồ Bôn, Vương Mãnh cũng không cần phải xung trận để dựa vào chiến công mà lên chức.

Còn Chu Thương thì khác, gã vẫn còn nhiệt huyết. Mặc dù nói gã trải qua thất bại, thậm chí suýt nữa mất mạng... Nhưng gã vẫn hy vọng có thể xông lên trên chiến trường, dựa vào võ nghệ của mình mà lập công. Vì thế mà gã không muốn vào quân Hồ Bôn, lựa chọn ở lại nhà họ Tào. Đừng có tưởng Chu Thương là người lỗ mãng, phải nói tâm tư rất kín đáo. Chưa nói y với Tào gia cũng có một chút suy nghĩ.

Đặng Tắc ở Nhữ Nam giết Thành Nghiêu rồi sau đó nhận chức Tham quân trong Hồ Bôn, đồng thời lại có quan hệ chặt chẽ với Quách Gia.

Còn Tào Cấp thì giỏi nghề, rèn dao đã tới mức xuất thần nhập hóa, nên sớm muộn gì cũng được trọng dụng. Điều khiến cho Chu Thương quyết định cũng còn có một việc đó là Tào Bằng ở trong ngục kết bái kim lan với đám người Tào Chân, có được cái tên tiểu bát nghĩa. Mà tương lai của Tào Bằng cũng hết sức sáng sủa. Chu Thương thấy mình ở trong Tào phủ thì cơ hội càng nhiều. Quả nhiên, Tào Cấp được làm Giám lệnh còn Đặng Tắc cũng được làm huyện lệnh. Điều này khiến cho Chu Thương càng thêm tin tưởng. Y biết chỉ cần theo sát bước chân của nhà họ Tào thì ngày sau sẽ được thăng chức rất nhanh.

Nhưng hiện tại ngay cả một tên trộm ngựa mà y cũng không thể giải quyết được.

Mà xung quanh, tất cả đã chiến đấu xong, thậm chí ngay cả Tào Bằng cũng xử lý hai tên. Điều này làm cho Chu Thương không thể chịu nổi.

- Hạ Hầu không được nhúng tay.

Liếc mắt thấy Hạ Hầu Lan cầm ngân thương trong tay đang đi về phía mình.

Chu Thương lo lắng, vội vàng quát lên, ngăn Hạ Hầu Lan ra tay.

Thật ra Chu Thương cũng chẳng hay gì. Nhiều tên trộm ngựa như vậy nhưng y lại chọn một người có thân thủ tốt nhất. Võ nghệ của đối phương mặc dù kém hơn Chu Thương nhưng cũng không kém nhiều lắm. Hơn nữa từ trận đánh có thể thấy tên trộm ngựa đã trải qua nhiều trận đánh nên có kinh nghiệm phong phú.

Chu Thương nổi giận. Y đột nhiên lui lại rồi trong nháy mắt, chân sau bước lên phía trước một bước dài. Trong tích tắc đó, y dùng sức ở thắt lưng...

Dù sao thì y cũng là cao thủ Dịch Cân nên tiến lùi hết sức thoải mái...

Bàn tay y vuốt nhẹ lên lưng thanh đao. Đao theo thân người chém mạnh một cái. Đối thủ của y không kịp chuẩn bị suýt nữa bị Chu Thương đánh trúng. Lại thêm y chỉ còn có một mình, mặc dù quyền cước chưa loạn nhưng tâm trạng cũng không còn bình tĩnh vì vậy mà trong lúc hoảng hốt để lộ ra sơ hở.

Chu Thương đợi giờ khắc này đã lâu.

Đan điền của hắn khẽ rung nhẹ, trong giây lát phát ra một tiếng rống to.

Thanh khảm đao như sét đánh chém xuống, thế đao hoàn toàn bao phủ tên trộm ngựa. Tên trộm ngựa muốn trốn tránh về phía sau nhưng lại không ngờ Hạ Hầu Lan đứng ở sau lưng. Trong nháy mắt khi Chu Thương xuất đao, y nhắc chân lên khiến cho tên trộm ngựa hoảng loạn.

Trải qua nửa năm tu luyện, tâm của Hạ Hầu Lan đã trầm xuống, võ nghệ tiến nhanh. Đặc biệt quan sát đám người Tào Bằng luyện võ, lại thêm nghe bọn họ giảng giải quyền cước, Hạ Hầu Lan cũng đứng lắng nghe. Nếu bàn về võ nghệ chỉ sợ rằng mười Tào Bằng cũng chỉ bằng đầu ngón tay của Đồng Uyên. Nhưng nếu nói về giảng giải quyền cước thì Tào Bằng lại lợi hại hơn Đồng Uyên gấp mười lần. Hắn thường dùng những cách rất dễ hiểu để dạy cho Vương Mãi và Đặng Phạm. Hạ Hầu Lan đứng bên nghe cũng thu hoạch được rất nhiều. Trong thời gian nửa năm, ngay cả Hạ Hầu Lan cũng không thể tưởng được bản thân mình vô tình bước vào tiêu chuẩn Dịch Cân. Sức khỏe tăng lên khiến cho võ nghệ của gã tăng vọt. Cây ngân thương trong tay dường như đã nối liền với suy nghĩ của y. Vì vậy mà y chỉ cần bước nửa bước cũng đủ làm cho tên mã tặc hết hồn.

Đồng thời đối mặt với hai cao thủ Dịch Cân cho dù tên trộm ngựa có can đảm tới mấy cũng cảm thấy sợ hãi.

Tinh thần của y vừa rối loạn liền xuất hiện vô số sơ hở. Vốn một đao của Chu Thương cũng không có gì thần kỳ, chỉ hoàn toàn dựa vào sức mạnh.

Nếu như bình thường thì tên trộm ngựa cũng chỉ cần nghiêng người né tránh.

Nhưng lúc này...

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, sau đó tên trộm ngựa kêu một tiếng thảm thiết rồi bị Chu Thương chém thành hai mảnh.

Trong phút chốc, trong Cao Dương đình lặng ngắt như tờ. Cả đám mã tặc đều ngậm miệng lại. Cho dù có đau đến mấy thì chúng cũng không dám rên rỉ.

Những người này hiển nhiên không phải là khách thương qua đường.

Ông lão tóc trắng kéo cây trượng bằng trúc đi tới trước mặt người thanh niên ăn trộm ngựa.

- Cái đồ nghiệt tử. Bình thường mày ăn trộm không nói làm gì, bây giờ còn dám trộm ngựa... Ta đánh chết người. Ta đánh chết người. Cái đồ bất hiếu.

Cây trúc trượng vung lên đánh xuống đầu người thanh niên.

Tào Bằng đứng một bên cũng không hề ngăn cản.

Lúc này Đặng Tắc và Bộc Dương Khải dưới sự bảo vệ của Vương Mãi và Đặng Phạm cũng đi ra.

Nhìn thấy tình hình đó, cả hai đều kêu thảm, tiếc vì đã bỏ lỡ có hội để luyện tay.

Ông lão đánh cho mặt mũi người thanh niên bầm dập rồi sau đó vắt cây trúc trượng mà lão đảo chạy tới trước mặt đám người Đặng Tắc và quỳ xuống.

- Đại nhân! Xin hãy tha cho nó. Nó không biết thế nào là tốt xấu nên bị người xấu lừa gạt.

- Lão nhân gia! Xin hãy đứng lên.

Đặng Tắc vội vào bảo Vương Mãi tới nâng lão nhân đó dậy.

Lão nhân đó chính là đình trưởng Cao Dương đình. Mặc dù đã tuổi già nhưng lão là người rất hiểu biết. Lão biết đoàn người Đặng Tắc không phải là thường dân mà là quan lại triều đình. Nói một cách khác thì ngựa của họ có thể nói là ngựa quan. Nếu theo luật nhà Hán thì người trộm ngựa của quan bị khắc chữ vào mặt rồi sau đó cho đi làm khổ sai ở biên giới. Lão nhân đó có thể nhận ra Đặng Tắc là người đứng đầu cho nên quỳ xuống mà khóc lóc.

- Chuyện này... - Đặng Tắc có chút do dự. Y là người học về hình pháp cho nên tính tình có chút cổ điển.

Chỉ có điều lão nhân trước mặt rất gầy yếu, tuổi hơn sáu mươi vậy mà vẫn còn nhậm chức ở Cao Dương đình. Theo lý mà nói thì chỉ cần là đình trưởng, thuộc hạ của y cũng có tạp dịch. Nhưng nhìn Cao Dương đình thế này thì có lẽ chỉ có một mình lão chăm nom.

- Đặng Hải Tây! Khoan đã. - Tào Bằng đột nhiên đứng ra, trầm giọng ngăn cản.

Hai mắt lão nhân đầm lệ nhìn về phía Tào Bằng. Lão không hiểu được tại sao thiếu niên nhìn có chút thanh tú đó lại ra ngăn cản.

- A Phúc! Có chuyện gì vậy?

- Ăn cắp ngựa quan là một tội lớn. Đặng Hải Tây sắp đi nhậm chức chẳng lẽ coi luật Hán là trò đùa hay sao? Ngài là người làm quan phải giữ được sự nghiêm túc của luật pháp. Nếu ngài không thể làm được điều đó thì làm sao có thể trị được địa phương, khiến cho dân chúng tin phục?

- Ngài quản lý luật pháp, biết được việc chấp pháp cần phải uy nghiêm, nếu làm trái thì phải truy cứu. Tục ngữ có nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Hôm nay nếu ngài mềm lòng, bỏ qua thì không biết sau này sẽ tạo thành tai họa gì? Nếu ngài nhất thời mềm lòng, tất nhiên sẽ mang tới cho dân chúng Cao Dương đình rất nhiều hậu họa.

“Chấp pháp nghiêm, làm trái pháp luật thì phải truy cứu!”

Đặng Tắc giật mình mà gật nhẹ đầu. Nét mặt của Bộc Dương Khải hơi tươi cười, nhưng vẫn không mở miệng nói một câu nào.

- Cháu của ta chưa bao giờ làm việc thương thiên hại lý... Công tử! Người đại nhân đại lượng, xin hãy giữ cao đánh khẽ.

- Không làm việc thương thiên hại lý? - Tào Bằng đột nhiên cười lạnh:

- Một người có thể tụ tập hơn mười người tùy tùng đi ăn trộm ngựa thì còn dám nói là chưa làm việc thương thiên hại lý? Không nói tới những người khác nhưng ta dám khẳng định cái tên kia chắc chắn đã giết rất nhiều người, thậm chí còn phạm rất nhiều tội.

- Cái gì? - Đình trưởng Cao Dương đình giật mình.

Chu Thương nói với Đặng Tắc:

- Công tử! Thân thủ của người này không tầm thường, hơn nữa tiến lùi rất đúng cách, ra chiêu lại tàn nhẫn, không hề có một chút lưu tình. Nếu như chưa từng giết người thì không thể có được điều đó. Nếu hôm nay chúng ta không chiếm thượng phong thì chưa chắc y đã bại nhanh như vậy. Mà trong tình huống bình thường, nếu ta muốn thắng thì ít nhất cũng phải từ ba mươi chiêu trở lên. Tiểu công tử nói rất đúng. Người này không phải là người bình thường.

Tới lúc này, Đặng Tắc cũng coi trọng chuyện này hơn.

- Lão nhân gia! Người đứng lên trước đi. Việc này để cho ta hỏi rõ ràng đã.

Đình trưởng Cao Dương đình run rẩy đứng dậy, chỉ tên thanh niên ăn trộm ngựa mà mắng:

- Cái thằng nghiệt tử này, tại sao lại câu kết với đám kẻ trộm?

- Lão nhân gia! Người xem xem có nhận ra người nào hay không? - Tào Bằng lên tiếng, đồng thời nháy mắt với Vương Mãi.

Vương Mãi gật đầu, đỡ lão nhân đi về phía mấy cái thi thể. Còn Tào Bằng thì nhìn người thanh niên ăn trộm ngựa. Ánh mắt hắn sáng quắc nhưng không nói một lời nào. Gã thanh niên hơi chột dạ vội vàng cúi đầu.

- Bẩm công tử! Người này không biết. - Đình trưởng Cao Dương đình nhìn cái thi thể rồi lớn tiếng trả lời.

Đặng Tắc nghe thấy vậy liền nhíu mày, cùng với Đặng Phạm đi tới gần. Còn Tào Bằng thì đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt sắc bén đảo qua đám kẻ cắp trong đình viện. Hắn phát hiện ra nét mặt của một vài tên trộm có chút kích động.

- Lão nhân gia! Người hãy phân biệt một chút xem có nhận ra người nào hay không?

- Được.

Lúc này đình trưởng Cao Dương đình chỉ một lòng muốn cứu đứa con trai nên Tào Bằng nói gì thì lão cũng làm theo. Đã sống cả một đời người cho nên lão vẫn có mắt nhìn người. Đình có thấy Tào Bằng nhỏ tuổi nhất nhưng dường như có địa vị rất cao trong nhóm người ở đây. Thậm chí đình trưởng Cao Dương đình còn có một suy nghĩ rằng Tào Bằng là người của một gia tộc danh giá, còn những người khác chỉ là tùy tùng. Lão run rẩy đi về phía đám trộm ngựa... Mấy tên ăn trộm thấy vậy liền lo lắng.

- Đây là người ở thôn ngũ... Hắn là Vương nhị cầu... Người...

Đình trưởng Cao Dương đình bước từng bước tập tễnh. Khi tới trước mặt một tên ăn trộm, lão giơ cây đuốc định tới gần để xem thì tên trộm đó nhào về phía đình trưởng. Lão nhân hoảng sợ, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

- Cữu ca! Đó là cha ta.- Tên thanh niên kia thấy vậy liền hô lên một tiếng.

Tiếng hô đó cũng với một tiếng hét to vang lên trong không trung. Gã ăn trộm ngựa vừa mới nhảy lên định ra tay thì nơi ngực cảm thấy lạnh buốt.

Một cây ngân thương đã xuyên qua ngực y. Tên mã tặc hoảng sợ nhìn cây thương xuyên qua ngực mình.

Hạ Hầu Lan nói với giọng lạnh lùng:

- Người nào còn dám lộn xộn, giết.

Y còn chưa dứt lời đám tùy tùng đã rút đao kê lên cổ đám trộm ngựa.

Hứa Nghi tiến lên định xử lý tên thanh niên ăn trộm ngựa thì bị Tào Bằng ngăn lại.

- Đầu Hổ ca! Đưa lão nhân gia lui lại. - Hắn hô lên một tiếng rồi bước tới bên cạnh tên thanh niên ăn trộm ngựa mà mỉm cười:

- Coi như ngươi còn có chút lương tâm. Nếu không thì bây giờ đầu ngươi chắc chắn đã rơi xuống đất.

Hắn so với tên thanh niên đó còn thấp hơn một nửa cái đầu. Tuy nhiên âm thanh của hắn lại có một sự lạnh lùng khiến cho người thanh niên giật mình mà cảm thấy ớn lạnh xương sống.

- Nhị ca! Đưa tên này, tên này và mấy tên này ra ngoài chém.

- A? - Hứa Nghi ngăn người nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng lại cười nói với người thanh niên:

- Như thế nào? Ta có làm sai không?

Theo bản năng khiến cho Tào Bằng vẫn chú ý tới nét mặt của đám trộm ngựa. Nét mặt của mấy tên đó với những người khác hoàn toàn khác biệt.

Trên mặt người thanh niên không giấu được sự kinh hãi. Còn Đặng Tắc thì tò mò nhìn Tào Bằng, hiển nhiên là có chút không hiểu.

Hứa Nghi cười ha hả, khoát tay một cái liền có mấy tên tùy tùng kéo mấy tên mã tặc đi ra ngoài.

- Các ngươi sao lại giết người?

- Dựa theo hình luật nhà Hán thì người ăn trộm ngựa quan khắc chữ lên mặt, lưu đầy ba ngàn dặm. Nếu phạm tội nghiêm trọng thì có thể bị chém, rồi trình báo lên trên.

Đặng Tắc đột nhiên mở miệng nói.

- Còn về phần như thế nào là nghiêm trọng thì đại Đỗ luật có nói, chưa được phép mà một mình tới gần ngựa quan đó là nghiêm trọng. Nhưng với Đỗ luật thì ăn trộm từ ba con ngựa trở lên mới là nghiêm trọng. Bọn ngươi ăn trộm tọa kỵ của bản quan thì cần phải theo Đại đồ luật hay là Đỗ luật đây?

Vị đình trưởng Cao Dương đình liên tục thốt lên:

- Đồ luật! Tất nhiên là lấy Đồ luật làm chuẩn.

- Vậy thì còn phải xem lệnh lang có chịu phối hợp hay không.

- Cái tên nghiệt tử này. Công tử hỏi người cái gì, người phải trả lời cái đó. - Vị đình trưởng rống lên, đồng thời bên ngoài vọng vào mấy tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó có tiếng bước chân đi vào bên trong. Đám tùy tùng của Hứa gia mang theo ba cái đầu người còn chảy máu ròng ròng đi vào. Sắc mặt cả đám ăn trộm ngựa liền tái nhợt.

Đám kẻ trộm bình thường làm sao có thể thấy được cảnh tượng như thế này?

Tào Bằng nhìn người thanh niên:

- Tên của người?

- Tên của hần...

- Lão nhân gia! Ta đang hỏi hần. Nếu người còn nói nữa thì đừng trách ta vô lễ. - Tào Bằng đột nhiên quay đầu lại rồi trừng mắt.

Vị đình trưởng liền ngậm miệng ngay lập tức.

- Ta! Ta tên là Hồ Ban.

“Hồ Ban?”

Cái tên này đối với Tào Bằng nghe có chút hơi quen tai.

“Chẳng lẽ trong Tam quốc diễn nghĩa đã xuất hiện rồi hay sao?”

Tào Bằng đột nhiên nhớ tới cái tên Hồ Ban này hình như đã xuất hiện ở trong Tam quốc Diễn Nghĩa. Còn nhớ khi Quan nhị ca cưỡi ngựa ngàn dặm, qua năm quan, chém sáu tướng thì hình như là có người này. Có điều trong Diễn nghĩa nói Hồ Ban dường như là người nhà quan lại, hay là tướng lĩnh của quân Tào gì đó.

Theo bản năng, hần quay đầu nhìn về phía vị đình trưởng Cao Dương đình.

- Lão nhân gia! Người tên là gì?

- Lão nhi! Lão nhi tên là Hồ Hoa. Công tử! Lão nhi cũng không theo kẻ trộm, từ năm ba mươi bảy tuổi đã được làm đình trưởng, đến nay đã hơn hai mươi năm. Cho dù là dưới thời giặc Khăn Vàng, lão nhi cũng không theo. Nếu ngài không tin thì có thể hỏi thăm những người quanh đây.

Đặng Tắc thấp giọng hỏi:

- A Phúc! Có chuyện gì sao?

Tào Bằng cảm thấy nhức đầu vội vàng an ủi:

- Lão nhân gia! Người hiểu lắm rồi, ta chỉ hỏi thể mà thôi.

Hần thầm mắng: "Người là một tên đại lừa dối. Cái thứ đình trưởng mà cũng đòi làm nghị lang hay sao?"

conem_bendoianh

129. Chương 116.1: Trần Đăng - Tiết Châu.

.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 116.1: Trần Đăng - Tiết Châu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hồ Hoa trong Tam Quốc diễn nghĩa chính là Nghị lang. Nhưng có thể đây là một sự trùng hợp. Bởi vì trong Tam Quốc diễn nghĩa khi qua năm quan, trăm sáu tướng dường như không phải ở Trần Lưu.

Hồ Hoa sợ tới mức toát mồ hôi, đồng thời cung mắng thăm: “Cái tên tiểu tử này làm lão hán sợ chết!”

- Tuổi?

- Năm nay hai mươi hai.

- Nguyên quán...

- Bản địa... Có thể tính là huyện Ngữ.

Tào Bằng lại hỏi:

- Cái tên đã chết kia có lai lịch thế nào?

- Chuyện này...

Hồ Ban nuốt nước bọt, đột nhiên quỳ sụp xuống:

- Công tử! Thật sự ta không thể trả lời... Nếu ta trả lời thì chỉ sợ tính mạng không giữ được.

- Cái gì?

Tào Bằng ngăn người rồi quay đầu nhìn Đặng Tắc.

Nét mặt Đặng Tắc có chút nghiêm trọng đi tới bên cạnh Bộc Dương Khải rồi thấp giọng nói chuyện với nhau.

Tào Bằng nghĩ một chút rồi bước tới bên cạnh Hồ Ban sau đó vỗ vai gã:

- Có một số việc mà ta phải nói rõ với người. Thật ra ta cũng không cần phải hỏi nhiều như vậy, chỉ có điều nể mặt lão nhân gia mà thôi. Nhưng nếu người không trả lời thì ta sẽ đưa người tới phủ nha, tin rằng khi tới đó người cũng không thể chịu nổi mà cuối cùng còn có kết quả thế thảm. Tội nhẹ thì tới làm khổ sai ở biên giới, ba năm không được về nhà. Còn nặng thì đầu rơi xuống đất, cha của người cho tới chết cũng không có người chăm sóc. Người và ta hợp tác, ta sẽ bảo vệ tính mạng của người. Người có thấy người đó không...

Tào Bằng chỉ về phía Hứa Nghi:

- Đó là huynh trưởng kết nghĩa của ta, tên là Hứa Nghi. Có lẽ người cũng chưa nghe tới tên của huynh ấy. Nhưng cha của huynh ấy thì chắc là người có nghe nói qua, đó là Vũ Mãnh hiệu úy trong quân của Tào tư không, Hứa Chữ - Hứa Trọng Khang. Nói tiếp thì có khả năng người sẽ nghe tới Tam ca của ta nhiều hơn bởi vì huynh ấy là người Trần Lưu, nhà ngay ở đây mà cách nơi này cũng không xa lắm. Cha của hán chính là Hồ Bôn trung lang tướng đương triều - Điển Vi - Điển Quân Minh. Người ngoan ngoãn phối hợp, ta cam đoan lo mọi sự cho người. Có một câu mà người cần biết rõ đó là thành thật thì khoan dung mà cứng đầu thì nghiêm trị.

Hồ Ban nghe vậy thì sợ ngây người.

Hứa Chữ y có nghe nói tới nhưng cũng không quen lắm. Còn cái tên Điển Vi thì như sấm bên tai. Nhớ năm đó Điển Vi vì báo thù cho bạn mà một mình xông vào trong ấp giết người cho tới máu chảy thành sông. Mười năm qua đi, hiện giờ thanh danh của Điển Vi càng lúc càng hiển hách. Gần như bất cứ người Trần Lưu nào cũng đều nghe thấy cái tên của Điển Vi.

Sau khi nghe thấy Tào Bằng nói ra lai lịch của đám người Hứa Nghi, Hồ Ban kinh hãi tới mức không nói được câu nào.

Đặng Tắc quay đầu lại mà cười:

- A Phúc lại trở tài miệng lưỡi rồi.

Bộc Dương Khải cũng nói:

- Hẳn nói cũng đúng. Thành thật thì khoan dung mà cứng đầu thì nghiêm trị. Tám chữ này dường như hợp với sự tinh tú của Đỗ luật.

Mặc dù y không nghiên cứu về hình luật nhưng cũng biết một chút. Đỗ luật cân nhắc mức hình phạt, chú trọng tới việc kết hợp giữa tình lý và luật pháp, chứ không như đại Đỗ luật thì chỉ nói tới nghiêm. Nếu dựa theo đại Đỗ luật, người phạm tội là phạm tội, không nói gì tới nhân tình ở đây cả. Còn Đỗ luật thì tương đối nhẹ nhàng hơn, có cả tình người vào đó.

Tào Bằng vừa nói dứt lời liền xoay người bước đi. Hấn tới bên cạnh Hứa Nghi rồi nói nhỏ:

- Nhị ca! Thoáng nhìn thì chuyện này có chút phức tạp.

Hứa Nghi gật gù đầu:

- Định như thế nào?

- Nghe Hồ Ban nói thì chuyện này không tầm thường. Vì vậy mà tốt nhất liên lạc với phủ nha ở đây một chút. Đúng rồi, tướng quân Hạ Hầu dường như đóng quân ở Trần Lưu có phải không?

- Định nói tới Diệu Tài tướng quân? - Hứa Nghi trả lời:

- Y là thái thú Trần Lưu thì phải đóng quân ở Trần Lưu rồi.

Có điều từ Trần Lưu tới đây dường như có khoảng cách...ít nhất nếu tới đây cũng phải mất một ngày, mà hành trình của chúng ta thì không chậm được.

- Xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Lúc này, Đặng Tắc đi tới trước mặt Hồ Ban:

- Hồ Ban! Bản quan hỏi người một lần. Người có thể lựa chọn không trả lời, ta sẽ lập tức đưa người tới cửa quan. Nếu người trả lời, ta cũng có thể mở ra một lối, thậm chí đám người làng của người ta cũng có thể bỏ qua. Trả lời hay không trả lời thì tùy cho người lựa chọn.

- Y tên là Lôi Thành. - Hồ Ban chẳng hề do dự trả lời ngay:

- Anh họ của y tên là Lôi Tự, dưới tay có ba trăm người đang ẩn náu ở đồi Lộc Đài.

Lôi Tự ở Hoài Nam và Trần Lan cầm mấy vạn binh. Sau khi Lưu Bị đánh chiếm bốn quận Giang Nam, Lôi Tự dẫn binh cùng với gia quyến hơn năm vạn người tới nương tựa Lưu Bị. Lưu Bị phong Lôi Tự làm Thiên tướng quân, sau bị Hạ Hầu Uyên chém.

Tào Bằng nhảy cảm, cảm thấy được vẻ mặt của Chu Thương hình như hơi đổi. Đó là một nét sững sốt, tuy rằng chỉ thoáng qua nhưng lại bị Tào Bằng phát hiện. Theo bản năng, Tào Bằng lập tức ý thức được điều gì đó...

- Vậy Lôi Tự cùng việc trộm ngựa có liên quan gì?

Đặng Tắc trầm giọng hỏi. Hồ Ban do dự một chút, nhẹ giọng nói:

- Lôi Tự là kẻ bất nhân. Đại khái năm ngoái hắn đến đây tiểu nhân không nhận ra hắn là ai. Đơn giản là một lần tình cờ, tiểu nhân xung đột với người ta, lúc này mới kết giao với Lôi Tự. Thân thủ của Lôi Tự rất tốt, căn bản là không có đối thủ...Nhưng hắn cũng là người hay gây chuyện, hơn nữa tính tình cũng rất bộc trực. Tiểu nhân dần dần cùng hắn trở thành bằng hữu, thường xuyên giúp hắn nghe ngóng tin tức. Lôi Tự cũng rất ít chặn người cướp của, quấy rối xung quanh. Cho nên... Khoảng chừng cuối năm ngoái, Lôi Tự đột nhiên hỏi tiểu nhân xem có thể trộm ngựa cho hắn được không. Tiểu nhân không hiểu là có chuyện gì xảy ra, lại nói cho Lôi Tự biết cha tiểu nhân là đình trưởng Cao Dương Đình, bình thường luôn có người cưỡi ngựa đi ngang qua hoặc tá túc ở trọ ở Đình Dịch. Lôi Tự đã nói, nếu ta giúp hắn trộm mấy con ngựa, hắn sẽ cho ta một khoản tiền lớn. Ta thường ngày chơi bởi lâu lổ, mắt thấy phụ thân ngày một già đi nhưng vẫn phải làm việc, chính bản thân cũng không có ruộng đất. Ta thường ngày chơi bởi lâu lổ, mắt thấy phụ thân ngày một già đi nhưng vẫn phải làm việc, chính bản thân cũng không có ruộng đất.

Đặng Tắc giật mình nhìn thoáng qua Bộc Dương Khải. Bộc Dương Khải cũng lộ ra vẻ suy nghĩ, tiến lên phía trước nói:

- Thúc tôn, về chuyện này hình như không bình thường.

Đặng Tắc gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Vậy sau đó thì thế nào?

Về mặt Hồ Ban đau khổ:

- Ta cũng có suy nghĩ, một lúc mà có ngay được năm trăm quan tiền cũng giúp ta và cha ta tiêu dùng thoải mái, còn có thể kiếm một nàng dâu để giúp cha ta bớt phiền muộn. Cho nên ta đồng ý. Nhưng mà nửa năm qua, khách buôn bán liên tục gặp cướp bóc nên càng ngày càng ít đi so với trước. Cho dù có khách buôn đi qua thì ai cũng mang theo một đội bảo vệ hỗ trợ. Ta có lá gan to cũng không dám lao vào chỗ chết... Sau đó ta muốn tìm Lôi Tự thoái thác việc này. Vậy mà Lôi Tự lại đổi mặt. Hắn nói nếu ta không nhanh chóng giải quyết sẽ đi đến quan phủ để tố người, sẽ liên lụy đến cha già. Ta đâm lao phải theo lao, không thể từ chối. Càng tới gần ngày hẹn, Lôi Tự thúc giục càng ngày càng gấp. Sập tối thì tiểu nhân gặp mấy vị đại nhân vào Đình Dịch, lại có lòng dạ không tốt, đem tin tức đó báo cho Lôi Tự. Lôi Tự bảo em trai Lôi Thành đến giúp tiểu nhân trốn ngựa do tưởng rằng đại nhân chạy một ngày đường sẽ tạm nghỉ... Nhưng không nghĩ tới mới vừa động thủ đã bị phát hiện...

- Ta đánh chết đồ súc sinh nhà ngươi.

Hồ Hoa nghe được nổi điên cầm trúc杖 đánh Hồ Ban.

- Chả trách nghe người ta nói, gần đây Cao Dương Đình không an toàn. Rất nhiều khách bình thường đi qua đây đều đột nhiên biến mất. Hóa ra là do con trai quý báu làm ra chuyện tốt đẹp này.

Đối với một người trung trực, cả đời làm đình trưởng như Hồ Hoa thì chuyện Hồ ban làm khiến cho lão vô cùng đau lòng. Hồ Ban quỳ trên mặt đất, không dám động đậy. Hồ Hoa cầm trúc杖 quát hấn, để lại những vết thương tấy máu.

- Lão trượng, lão trượng bớt giận!

Đặng Tắc không muốn nhìn thấy Hồ Ban bị đánh chết liền vội vàng ngăn cản. Nói cả nhà đáng thương? Cũng thật là đáng thương! Nhưng Hồ Ban cướp người qua đường, lại không thể tha được. Chẳng trách A Phúc nói ban này, người đáng thương tất có chỗ đáng trách. Có thể tưởng tượng những người qua đường bị Hồ Ban cướp phá sẽ có kết quả thế nào.

- Bộc Dương tiên sinh, người thấy thế nào?

Bộc Dương Khải lộ ra vẻ trầm ngâm, mở miệng hỏi:

- Hồ Ban, người từ đầu đến cuối kiếm cho Lôi Tự được bao nhiêu ngựa?

- Cả trước sau khoảng chừng hai mươi con.

Hồ Ban thảm thương nói:

- Bây giờ không có nhiều khách buôn bán. Ban đầu ta chỉ báo tin cho hắn biết về những người khách thương nhân, không rõ là Lôi Tự có hạ thủ hay không. Nhưng những người đi qua Lộc Thai Cương đều cẩn thận trên vách núi. Trong tay Lôi Mãnh là thuộc hạ của y chắc có trên dưới một trăm con ngựa đã qua tay. Có lẽ y đã ra tay rất nhiều nếu không thì cũng không có được nhiều ngựa đến thế...

- Vậy người cũng biết Lôi Tự cần nhiều ngựa như vậy là để làm gì chứ?

Ngựa đối với vùng Trung Nguyên mà nói là vô cùng quý giá. Giống như Chu Thương năm đó vào rừng làm cướp ở Thổ Phục Sơn thì cũng chỉ có hơn mười con ngựa mà thôi. Lôi Tự đột nhiên muốn nhiều ngựa như vậy, nhất định là có mưu đồ. Nếu không hắn làm như vậy rất dễ gây sự chú ý của quan phủ.

Hồ Ban nói:

- Cái này ta thật không biết.

- Chuyện tình tới giờ người còn không thành thật. Người có nói hay không?

Hồ Hoa tiến lên, giơ trức trượng lại muốn đánh. Hồ Ban ôm chân Hồ Hoa khóc rống lên:

- Cha ơi, thật là con không biết. Con chỉ muốn người được tốt một chút chứ không nghĩ gì như vậy.

Xem ra Hồ Ban không rõ lắm. “Đại đầu!” Đặng Tắc đột nhiên nói. Hứa Nghi liền bước lên phía trước, đáp: “Dạ!”

- Người cùng tướng quân Hạ Hầu có quen biết chứ?

Hứa Nghi gật đầu nói:

- Hạ Hầu thúc phụ cùng gia phụ có rất nhiều giao hảo, từng cùng hấn thư từ.

- Người trong đêm nay xuất phát, đi về Trần Lưu, đem chuyện tình ở đây thông báo với tướng quân Hạ Hầu... Nói Lôi Tự đúng là một tội phạm...

- Dạ!

Hứa Nghi vội vã đi về phòng, một lát sau quần áo y phục đã chỉnh tề. Hấn mang theo hai người tùy tùng, nhả nhủ Tào Bằng một chút, giao mấy người tùy tùng cho Tào Bằng sai khiến, sau đó lợi dụng đêm đen vội vàng rời đi.

- Bộc Dương tiên sinh, những người này làm sao bây giờ?

Bộc Dương nhìn liếc qua Hồ Ban một cái, thở dài nói với Hồ Hoa:

- Hồ Hoa! Trong vùng lân cận gần đây có vị tiên sinh nào có thể trị thương không?

- À, có!

- A Phúc. Người phái hai người cưỡi ngựa đưa Hồ Hoa đi mời thầy thuốc.

Tào Bằng đáp một tiếng liền giao sự việc phó thác cho Đặng Phạm. Đặng Phạm kêu hai gã tùy tùng đưa Hồ Hoa rời đi. Nhìn những người bị thương nằm trong sân, Tào Bằng cũng thở dài một tiếng. Mặc dù Hồ Ban thành thật khai báo nhưng mà theo Đỗ luật người này chắc phải bị trăm một đao. Nghĩ tới đây, Tào Bằng lắc đầu, xoay người muốn tìm Chu Thương.

conem_bendoianh

130. Chương 116.2: Trần Đăng - Tiết Châu.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 116.2: Trần Đăng - Tiết Châu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hấn không biết là Hồ Ban vẫn luôn để ý. Hấn thấy Tào Bằng lắc đầu, trong lòng cảm thấy bất ổn. Hấn cũng biết tự mình làm chuyện động trời, ngay cả hấn cũng không tin có thể may mắn thoát khỏi. Nhưng hấn vẫn có một hy vọng, bởi trước đó Tào Bằng nói vậy khiến cho hấn thấy được một chút ánh sáng. Nếu như cả Tào Bằng cũng không giúp hấn thì hấn nhất định phải chết!

- Công tử... công tử dừng bước...

Hồ Ban vừa quỳ vừa lết đi mấy bước, gào lên. Tào Bằng dừng bước quay lại nhìn Hồ Ban.

- Công tử, tiểu nhân mới nhớ đến một việc.

- Sao?

- Hai tháng trước, ta đưa ngựa cho Lôi Tự. Hôm đó Lôi Tự rất cao hứng liền giữ mấy người và tiểu Ngũ ở lại uống rượu.

- Tiểu Ngũ?

Trí nhớ Tào Bằng rất tốt. Hắn nhớ được tên thanh niên cầm cây cào hình như có tên là Ngũ. Lúc này Ngũ dường như cũng tỉnh táo lại rất nhiều, tuy nhiên do bị Tào Bằng đánh cho trọng thương nên có thể thấy sắc mặt của y trắng bệch. Thấy Tào Bằng nhìn về phía hắn thì Hồ Ban liên tục gật đầu.

- Xác thực có việc này. Ta có thể chứng minh...

Tào Bằng nhìn Hồ Ban:

- Người nói tiếp đi.

- Khi uống rượu, Lôi Tự từng hỏi thăm mấy người đó về tình hình của Ung Khâu, còn hỏi tiểu nhân là Ung Khâu có phú hộ gì không, thường ngày thì canh phòng bảo vệ thế nào. Công tử cũng biết, tiểu nhân là một kẻ nhàn rỗi, chỗ nào cũng đi qua. Ung Khâu cũng thế mà huyện Ngũ cũng vậy, ai cũng quen biết, chuyện gì cũng hay. Vì thế nên tiểu nhân kể hết cho Lôi Tự nghe. Sau đó Lôi Tự còn thưởng cho một quan tiền.

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn Đặng Tắc. Đặng Tắc tiến lên hỏi:

- Vậy gần đây Lôi Tự kia có động tĩnh gì khác thường không?

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân chỉ làm việc cho Lôi Tự lấy tiền. Đối với chuyện của hắn không hiểu rõ lắm nên không để ý.

- Ngấm lại cho kỹ thì đám người Lôi Tự có nói qua việc gì kỳ lạ hoặc có hành động nào kỳ lạ không ?

Hồ Ban cau mày, sau một lúc lâu thì lắc đầu.

- Đại nhân, nhưng tiểu nhân biết một việc. Ngũ đột nhiên xen miệng vào nói.

- Nói.

- Khoảng mười ngày trước, Lôi Thành có xuống núi tìm Hồ Ban đại ca uống rượu. Hôm đó Hồ Ban đại ca không có mặt nên tiểu nhân cùng Lôi Thành... Lúc đó hắn uống rượu rất nhiều còn nói người ở đây không có tiền đồ. Sau đó lại nói với tiểu nhân rằng có một nơi rất có tương lai. Tiểu nhân cũng nâng rượu kính hắn hỏi, vậy ở đâu mới có tiền đồ? Lôi Thành nói có một vài cái tên, nhưng mà lúc đó tiểu nhân cũng uống nhiều nên không nhớ được nhiều lắm, chỉ nhớ mang mang cái gì Lỗ Mỹ, cái gì thành, còn có Tiết Châu...

- Tiết Châu?

Đặng Tắc cùng Chu Thương gần như là cùng kinh hô cùng lúc. Tào Bằng nghi hoặc nhìn hai người:

- Tiết Châu làm sao?

- Tiết Châu chính là nơi của bọn đạo tặc lớn nhất Quảng Lăng.

- Hả?" Tào Bằng thất kinh : Tiết Châu chính là nơi của đạo tặc Quảng Lăng sao?

Chu Thương lúc này mở miệng nói:

- Ta từng nghe đại soái nói về Tiết Châu vốn là một phần của Thanh Châu. Có điều nói toạc ra chỗ này toàn kẻ bất hảo cho nên danh tiếng chẳng hề tốt đẹp. Sau thất bại của quân Thái Bình, huynh đệ Hà Nghi, Hà Mạn dần dần bị lật đổ địa vị ở Tiết Châu, rất nhiều người tưởng rằng chúng đã chết. Nhưng mà thật ra Hà Nghi Hà Mạn bị Tào công chém chết. Ở đó toàn là binh Thanh Châu. Không ngờ tới Tiết Châu vẫn còn...

- Quân Thái Bình ở Tiết Châu?

Tào Bằng kinh ngạc nhìn Chu Thương. Hắn không nghe nói qua một người nào như Lôi Tự, nhưng về Hà Nghi Hà Mạn thì hắn có biết một ít.

- Chu thúc, vậy thúc cũng biết Lôi Tự?
- Có!
- Hắn là ai? Chẳng lẽ cũng là quân Thái Bình ?

Chu Thương gãi đầu cười khổ:

- Công tử nói thật đúng. Lôi Tự vốn là kẻ dưới trướng của tướng Ba Tài, là người vô cùng xảo quyệt. Ba Tài lúc trước dưới trướng Hắc Thành, sau này ở Đình Xuyên bị Hoàng Phủ Tung giết chết. Lôi Tự từ đó biệt tăm. Hậu thế thường nói, khởi nghĩa Khăn Vàng động đến nền móng then chốt của Nhà Hán. Hôm nay nhìn lại cũng không phải không có lý. Khởi nghĩa Khăn Vàng đã cách đây bao nhiêu năm? Khởi nghĩa Khăn Vàng vào giữa năm Bình Nguyên thứ nhất, bây giờ đã là Kiến An năm thứ hai. Đã được mười ba năm.... Trong thời gian này, Nhà Hán trải qua nhiều thăng trầm. Bọn thập thường thị tác loạn, Đồng Trắc loạn chính, chư hầu cũng khởi binh. Nhưng mà loạn khăn vàng như cỏ dại mọc lên, không bao giờ hết...

Tào Bằng nhìn Đặng Tắc, lại nhìn Bộc Dương Khải một chút. Ba người đều không ngăn được sự khổ tâm.

Làm sao bây giờ? Trong đầu ba người cùng hiện ra một vấn đề như vậy.

Đặng Tắc biết rõ Hải Tây hỗn loạn, đồng thời trong những hồ sơ mà Tuân Úc cho hắn, nhiều lần đều thấy cái chữ “tội phạm Tiết Châu” lặp đi lặp lại. Lúc đầu Đặng Tắc còn tưởng rằng cái bọn Tiết Châu này chỉ là bọn trộm cướp bình thường, có phần ngang ngược một chút. Nhưng nếu xét về Lôi Tự mà nói, người này mưu toan, tuy rằng không trải qua loạn Thái Bình nhưng lại là đại soái một phương, chứng tỏ y không hề đơn giản.

Nếu mà nói trước kia Đặng Tắc vẫn còn tràn đầy tự tin thì bây giờ đã bắt đầu run rẩy sợ hãi.

Còn Bộc Dương Khải thì lại lo lắng suy nghĩ nhiều: quận Quảng Lăng. Đó là địa bàn của Trần thị. Mà tại địa phương, có thể nói Trần thị có danh tiếng vang dội. Tại Quảng Lăng, đám giặc Tiết Châu tàn sát bữa bãi, thậm chí còn muốn chiêu binh mãi mã? Vậy nói lên điều gì? Chứng minh Tiết Châu tại quận Quảng Lăng có gốc rễ rất sâu. Một tên giặc Thái Bình có thể dựng nên gốc rễ ở quận Quảng Lăng đã là một chuyện kỳ lạ rồi. Người ở Từ Châu có ý thức bài xích kẻ ngoại lai rất mạnh mẽ, mà Tiết Châu không chỉ có người bên ngoài, ở đó là một tên phản tặc, hơn nữa lại là đạo tặc Quảng Lăng. Bên trong thực sự là có chuyện khó hiểu. Nếu như phía sau Tiết Châu không có chỗ dựa vững chắc thì không có khả năng đứng vững ở Quảng Lăng. Nhưng mà ở quận Quảng Lăng thì ai có thể khiến Trần thị cúi đầu? Ngay cả Lữ Bố nổi danh Hao Hổ, cũng vô cùng kính trọng Trần thị. Câu trả lời thật là thú vị! Chuyện này thật là khó. Đi tới Hải Tây, Đặng Tắc có phải là đối thủ của Trần Đăng hay không? Bộc Dương Khải không tránh khỏi thấp thỏm không yên. Một huyện lệnh ngoại lai một vùng cùng thái thú một gia tộc giàu sang, dù sao thì chênh lệch khoảng cách quá lớn. Chính bản thân mình có muốn tiếp tục làm việc này không?

Bộc Dương Khải nghĩ tới đây đột nhiên liếc nhìn Tào Bằng. Hắn cứ nghĩ rằng Tào Bằng sẽ phải lộ ra vẻ khẩn trương, nhưng khi Bộc Dương Khải nhìn qua thì thấy Tào Bằng vô cùng bình tĩnh. Hay là lão phu thực sự đã già rồi? Rõ ràng so với một đứa trẻ cũng không bằng sao? Người tới thì việc tới. Nếu ngay cả một đứa trẻ cũng không sợ thì tại sao ta phải sợ chứ? Mà thôi, mà thôi. Đây là vấn đề trung thành với hoàng đế. Nếu ta đã đồng ý với Tuân Văn Nhượng rồi thì lần này ta phải một phen cùng Đặng thúc tôn vào núi đao biển lửa. Nghĩ tới đây thì Bộc Dương Khải lộ ra vẻ thần nhiên.

Tào Bằng cũng không biết rằng trong tích tắc đó, Bộc Dương Khải đã có vô vàn suy nghĩ. Trong lòng hắn đang rất hăng hái! Bởi vì lỡ mờ hắn đã cảm nhận được một sự kích động mà lâu rồi không có. Hắn đi cùng tỷ phu lần này, thật không phải là chuyến đi tệ. Nhiệt huyết máu nóng kiếp trước lại sục sôi. Vụ án càng rắc rối phức tạp thì Tào Bằng càng cảm thấy hăng hái. Hải Tây. Biết đâu ở đó chẳng hề buồn chán như tưởng tượng. Ít nhất trước mắt thì hắn đã tìm thấy một chuyện để tiêu khiển rồi! Chỉ có điều bây giờ bọn họ vẫn còn ở Trần Lưu.

- Chuyện Lôi Tự phải làm sao bây giờ?

Đặng Tắc đột nhiên hỏi. Nói theo đạo lý, việc này và hắn không hề có liên quan trách nhiệm gì. Hắn là huyện lệnh Hải Tây, không phải ngũ trường, cũng không phải huyện lệnh Ung Khâu, việc Lôi Tự xem như

là tạo phản cũng không tới phiên Đặng Tắc ra mặt. Nhưng có mấu chốt là nếu đã dựng chuyện thì Đặng Tắc bây giờ muốn thoát thân cũng không dễ dàng.

Tào Bằng nhìn ra tâm tư của Đặng Tắc, nhẹ giọng nói:

- Tỷ phu, nếu như bây giờ chúng ta bỏ đi. Hồ Ban, ngũ... Thậm chí cả Hồ Hoa đều khó thoát khỏi chuyện này. Vừa rồi chúng ta đã nhận lời thì phải giúp bọn hắn. Đối đãi với người thì phải giữ chữ tín.

Bộc Dương Khải không những nhìn Tào Bằng tán thưởng, mà nét mặt lại càng thêm trù mến.

- Thúc tôn, Hữu Học nói đúng. Đối với người cần giữ chữ tín.

- Vậy làm sao chúng ta giúp bọn hắn thoát khỏi chuyện này?

Đúng lúc này Đặng Phạm cùng Hồ Hoa dẫn đến một người đại phu. Quần áo vị đại phu đó xộc xệch, trên mặt vẫn còn nét ủ rũ, rõ ràng là đang ngủ thì bị Hồ Hoa đánh thức. Nhưng nhìn vẻ mặt của đại phu thì hình như không có vẻ gì không hài lòng. Nói theo phương diện nào đó thì đây cũng là vùng bản địa của Hồ Hoa, hẳn rất có danh tiếng

- Lão trưởng, làm phiền người một chút đến đây chữa bệnh cho người bị thương.

- Đây là bổn phận của lão nhi.

- Hồ Ban, người theo ta đến đây.

Tào Bằng lôi kéo Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải đi qua phòng bên. Hồ Ban đi theo sau bọn họ, thấp thỏm bất an.

- Lão trưởng, người cứ yên tâm. A Phúc là người tốt, nhất định sẽ giúp đỡ cha con người.

Đặng Phạm thấy Hồ Hoa rất khẩn trương nên nhẹ giọng giải thích an ủi.

- Đúng là nghiêm túc! Đáng bị trừng phạt !

Hồ Hoa ngoài miệng chữ bới nhưng trong lòng lại lo lắng không yên. Tào Bằng chờ cho Hồ Ban đi tới chỗ quanh ở hành lang thì nói:

- Người chờ ở chỗ này, khi nào ta gọi người thì hãy vào, chớ có lộn xộn.

- Dạ!

Hồ Ban run rẩy, khom người đáp lời. Hạ Hầu Lan cùng Vương Mãi chờ ở ngoài cửa. Chu Thương cùng ba người vào trong, sau đó lần lượt ngồi xuống.

- A Phúc, người nói thế nào?

Đặng Tắc rót một chén rượu, đưa cho Bộc Dương Khải một chén, tự rót cho mình một chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

- Tướng quân Hạ Hầu sớm nhất tới ngày mai sẽ tới Cao Dương Đình. Tào Bằng nói. Tính toán thời gian cũng không sai biệt lắm.

- Nếu như đến bình minh mà Lôi Tự không đợi được Hồ Ban, nhất định sẽ phát giác có chuyện không hay đúng không?

- Không sai!

- Như thế thì khác nào rút dây động rừng. Chu thúc cũng nói là tên Lôi Tự này rất xảo quyết. Hắn có thể ẩn trốn lâu như vậy mà thần không biết quỷ không hay, rõ ràng chứng minh là hắn rất cảnh giác thận trọng. Nếu như hắn cảm thấy không ổn, nói không chừng sẽ bỏ trốn. Em trai của hắn chết trong tay Chu thúc. Nếu như để Lôi Tự biết được, vậy thì chắc chắn Cao Dương Đình sẽ bị cướp sạch. Tướng quân Hạ Hầu không thể đem quân đến ngay Cao Dương Đình. Nếu Lôi Tự mang binh tới giết phụ lão hương thân, chẳng phải sẽ là tai ương sao? Nếu mà sự việc như vậy thì chúng ta thật có lỗi.

Nói một hồi khiến Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải không ngừng thở dài. Bộc Dương Khải bản thân là người của quận Trần Lưu, tuy không phải người của Cao Dương Đình, nhưng dù sao cũng là hương thân.

- Vậy Hữu Học có ý kiến gì?

- Ngăn Lôi Tự!

Tào Bằng nói như đinh đóng cột.

- Làm sao mà ngăn hấn?

- Việc này phải có Hồ Ban.

Đặng Tắc ngăn ra, chợt như bừng tỉnh ngộ, tay chỉ Tào Bằng:

- Đệ nói là dùng gian kế?

- Không sai, chính là gian kế !

- Nhưng như vậy, Hồ Ban có thể bị nguy hiểm.

- Nếu hấn không muốn mạo hiểm một phen thì chỉ có đường chết. Tào Bằng trả lời càng đơn giản hơn, hấn đứng lên nói: Hồ Ban bây giờ chỉ có hai con đường. Một đường là cử tử nhất sinh, một đường thập tử vô sinh. Hấn nguyện mạo hiểm như vậy thì còn có một cơ may sống. Nếu hấn không muốn... Hừ, chúng ta cũng sẽ không xen vào nữa.

Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải nhìn nhau, không ai bảo ai, cùng gật đầu.

- Đã như vậy thì hãy kêu Hồ Ban vào, nói rõ lợi hại cho hấn lựa chọn

conem_bendoianh

131. Chương 117: Tội Phạm Lôi Tự (1)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 117: Tội phạm Lôi Tự (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hồ Ban hầu như không hề do dự liền quyết định hợp tác. Khi chờ ở cửa, Hồ Ban hiểu rõ một việc. Chính bản thân mình làm chuyện này thì sẽ có ngày lộ ra, cũng khiến hấn phải suy nghĩ vài lần. Mấy người trong phòng kia chính là niềm hy vọng duy nhất của hấn bây giờ! Thông với giặc, trộm ngựa, cướp bóc... Bất cứ một trong ba chuyện này cũng phải bị rơi đầu. Mà tội thông với giặc phải bị tịch thu tài sản cả nhà, đồng thời chém đầu làm sao Hồ Ban không cảm thấy sợ? Đó là lý do vì sao hấn đồng ý.

Mặc kệ cho Đặng Tắc bảo hấn làm cái gì, hấn cũng đồng ý. Nhìn thái độ của Đặng Tắc thì hấn nghĩ chí ít có thể bảo toàn cái mạng cho mình. Hơn nữa, Hồ Ban còn có một suy nghĩ.

Chuyện này bị lộ ra thì đoán chừng Cao Dương Đình không thể nào giữ danh tiếng nữa. Cái khác không nói, nhưng lại liên lụy đến những đồng hương cùng bị tội, khiến hấn không dám ra ngoài. Hơn nữa, ở lại Trần Lưu thì có lợi gì chứ? Người như hấn một là không có xuất thân, hai là không có danh tiếng, ba là không có bản lĩnh, cũng khó có tương lai. Hồ Ban cũng không muốn cả đời sống cùng Hồ Hoa như thế tại đây.

Tòng quân? Hồ Ban không muốn đi. Đúng là tòng quân có thể tạo nên công trạng. Vấn đề là hấn phải giữ được cái mạng. Nhưng khi vào quân đội sẽ là lính làm bia đỡ đạn, phần lớn đều bị chết. Nếu như nhóm Đặng Tắc có thể thu nhận giúp đỡ thì không chừng hấn sẽ có cơ hội. Hồ Ban còn nhớ kỹ những lời nói của Tào Bằng. Một người có thể kết nghĩa cùng người của Hồ Bôn trung lang tướng quân, làm sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ?

- Hồ Ban, người cần phải hiểu rõ.

Sắc mặt Đặng Tắc nghiêm trọng:

- Nếu như mà người lộ ra sơ hở, đến lúc đó chết không có chỗ chôn thân, không ai có thể cứu được tính mạng của người.

- Tiểu nhân hiểu, dù sao thì cũng nguyện thử một phen.

- Như vậy thì hãy nghe đây.

Đặng Tắc gọi Hồ Ban qua, giảng cho hắn tỉ mỉ kế hoạch. Nói đơn giản chính là muốn Hồ Ban ngăn Lôi Tự một ngày một đêm. Sau một ngày một đêm, bất luận tình huống thế nào, hắn có thể tự mình quyết định.

Đồng thời Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải đã bàn bạc quyết định phái Chu Thương hộ tống Hồ Ban đi trước.

- Chu thúc, những gì dặn dò, thúc còn có thắc mắc gì không?

Chu Thương mỉm cười:

- Ta không có nghi vấn gì cả, nhưng mà Lôi Tự có thể tin sao?

- Lôi Tự có thể tin tưởng hay không thì còn phải dựa vào bản lĩnh của Chu thúc!

- Như vậy để ta xuống dưới chuẩn bị.

Chu Thương dứt lời thì quay mình ra ngoài gian phòng. Tào Bằng nhìn hình bóng Chu Thương, không khỏi có phần lo lắng.

- Tỷ phu, nếu làm như vậy Chu thúc có thể gặp nguy hiểm không?

- Bây giờ chỉ có kế sách đó có thể ngăn cản Lôi Tự...

Tào Bằng gật đầu, đi tới trước án thư bên cạnh Đặng Tắc, cầm lấy bản vẽ, mở ra. Dưới ánh sáng leo lét, hắn chăm chú đọc.

- A Phúc, chẳng lẽ lại để cho người khác đi ?

Hắn có phần khẩn trương đứng lên, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- So với những gì đã sắp xếp thì không thể có sơ hở. Người cần gì phải đi mạo hiểm?

- Tỷ phu, những chuyện mạo hiểm làm sao ta có thể thoái lui.

Tào Bằng dứt lời, cầm bản vẽ xếp lại.

- Ta sẽ để Đại Hùng cùng thủ hạ của nhị ca ở đây bảo vệ. Ta mang theo Hạ Hầu, đầu hổ ca, còn có những thủ hạ của Chu Thúc hành động. Mọi người phải nhạy bén, một khi tướng quân Hạ Hầu phái người tới đây, các người phải lập tức bắt đầu hành động. Ta sẽ ở trong núi chờ tín hiệu của mọi người. Một khi mọi người hành động rồi thì ta sẽ lập tức phối hợp. Nhấn với tướng quân Hạ Hầu, nếu thấy có pháo hiệu bắn ra thì mọi người có thể tấn công Lôi Tự.

Đặng Tắc suy nghĩ một hồi, thở dài, gật đầu bằng lòng. Tào Bằng muốn vào núi phía trong Lộc Thai Cương ẩn mình phục kích phía sau Lôi Tự. Từ trong đáy lòng mà nói, Đặng Tắc đương nhiên không muốn Tào Bằng đi. Nhưng ngẫm lại một chút, chính bản thân hắn đang có thương tật, nếu không thì hắn phải là người đi tiên phong. Bằng không mà nói, chuyện mạo hiểm đều giao hết cho kẻ dưới làm thì làm sao phần chấn sĩ khí được? Lần hành động này tương đối nguy hiểm. Cũng may võ nghệ Tào Bằng cũng khá, bằng không thì Đặng Tắc sẽ không đồng ý để hắn đi.

Đợi Tào Bằng chuẩn bị đi, Đặng Tắc nói với Bộc Dương Khải:

- Bộc Dương tiên sinh, có thể nghĩ biện pháp nào mà A Phúc không phải đi mạo hiểm không?

- Việc này...

- Ta thực sự có phần lo lắng!

Bộc Dương Khải chỉ có thể khuyên giải an ủi:

- Thúc tôn, chỉ cần mọi việc đều như kế sách, tất nhiên sẽ không có việc gì nảy sinh.
- Cũng chỉ mong có như vậy thôi!

Đặng Tắc dứt lời, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Tào Bằng thay đổi trang phục trong phòng, cởi áo bào trắng ra, mặc vào người bộ đồ đen, bên ngoài mặc một bộ áo da trâu ngâm nước. Hắn thu thập binh khí đem phân phát cho những người ở Thổ Phục Sơn mỗi người một thanh cương đao, sau đó mới thay áo giáp. Sở dĩ hắn muốn dẫn những người ở Thổ Phục Sơn đi theo, thứ nhất là vì Chu Thương đã đề cử, thứ hai là Tào Bằng cũng đã suy nghĩ đến. Trước kia những người này từng là sơn tặc, đối với địa hình và giao chiến ở vùng núi hắn là rất quen thuộc. Trái lại, những thủ hạ của Hứa Nghi tuy rằng mỗi người đều có khả năng chiến đấu, nhưng lại không thích hợp khi chiến đấu ở địa hình núi non sơn dã này.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng. Tào Bằng mang theo người ra khỏi Cao Dương Đình Dịch.

- A Phúc, người phải cẩn trọng.

Tào Bằng mỉm cười, chấp tay nói:

- Tỷ phu, huynh hãy yên tâm.

Nói xong, hắn quay người chuẩn bị đi. Đúng lúc này từ xa có một đoàn người ngựa nhanh như chớp chạy đến. Lập tức một thiếu niên mặt đen, vẽ mặt kinh ngạc la lớn:

- A Phúc, các người định đi đâu vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Lộc Thai Cương nằm ở huyện Ung Khẩu và Cao Dương Đình. Sông Hồng Câu chia ra làm hai nhánh sông. Trong đó một nhánh tên là Sư Thủy vòng theo phía Đông Nam, chảy qua Trần Lưu, Lương Mục, Phái Quốc, tới cuối thì chảy vào sông Hoài. Lộc Thai Cương ở bên cạnh Sư Thủy. Một bên nước sông chảy cuộn cuộn, một bên núi cao nhấp nhô cao chọc trời. Cuối thu, cành lá khô vàng trên Lộc Nhai Cương rơi rụng rất nhiều, bắt đầu tàn lụi.

Hồ Ban cùng Chu Thương lần lượt dắt theo mấy con ngựa, đi theo con đường vào trong núi. Đi được khoảng chừng một canh giờ thì thấy một cái khe núi. Nếu như không có ai dẫn đường thì thật không dễ dàng phát hiện cái khe này trong núi. Trong khe có rất nhiều cây cỏ. Hai người Hồ Ban đến gần thì từ trong rừng rậm có hai người chạy ra cản đường đi.

- Hồ Ban, sao chỉ có một mình ngươi trở về? Lôi Thành đại ca đâu sao không thấy?

Hồ Ban vội vàng xuống ngựa, liên tục thở dài.

- Các vị đại ca, ta có chuyện rất quan trọng, cần phải báo cho Lôi Tự đại ca biết được. Đây là chú họ đồng hương của ta, hắn mang đến một tin vô cùng quan trọng. Lôi Tự đại ca có ở nhà hay không? Xin mời các vị đại ca thông bẩm cho ta, tiện thể nhận mấy con ngựa này.

- Như thế... Các người đi theo ta.

Có một tên đầu sỏ dáng vẻ sơn tặc hướng về phía Hồ Ban và Chu Thương ngoắc tay. Những người còn lại thì tới dẫn ngựa đi.

- Chu thúc, cái động kia cũng chính là chuồng ngựa.

Hồ Ban vừa đi, một mặt chào hỏi tên sơn tặc, đồng thời cũng hạ giọng nói nhỏ với Chu Thương.

- Phía sau tảng đá kia có một cái động rất lớn, cũng chính là chỗ mà Lôi Tự bình thường vẫn bàn bạc công chuyện. Mấy người đầu lĩnh bọn họ bình thường vẫn ở bên trong. Người có chú ý không, phía sau cây đại thụ ở cửa cốc có một cái động lớn, bên trong có khoảng chừng mười mấy người. Mặc dù là tránh được sự quan sát của người bên ngoài, nhưng nếu có ai đi vào thì đều không qua được mắt họ. Những người này rất nhạy bén.

Về mặt Chu Thương không thay đổi chỉ lơ đãng gật đầu. Hai người đi một lúc thì tới phía trước khối đá mà Hồ Ban đã nói. Tầng đá lớn che lấy cái huyệt động. Bên trong động tối đen và rất sâu, từ bên trong vọng ra những tiếng gió rít âm trầm khiến người ta có cảm giác rất đáng sợ. Chu Thương tỏ vẻ rất bình tĩnh như không cảm thấy cái bầu không khí này.

Đi khoảng hai ba trăm thước thì thấy ánh sáng trong động. Đây là một cái hang động rộng cỡ nghìn mét vuông, như một tòa đại sảnh. Bốn phía trên vách đá cắm hơn mười cây đèn cầy lớn, lửa cháy bập bùng từ những cây đèn đó chiếu sáng trong động.

- Lôi Tự đại ca !

Hồ Ban mặt mày mừng rỡ, dáng vẻ tươi cười, bước đến trước vài bước. Trong đại sảnh có hơn mười người. Ở chính giữa có một người đàn ông ngồi ngay ngắn, nhìn độ tuổi chắc ngoài bốn mươi. Vóc người y không cao, nhìn qua rất vạm vỡ, đứng lên thì thấy hơi cồng, giống như là một con khỉ lớn. Hắn đang uống rượu, thấy Hồ Ban đến thì quay lại nhìn.

- Hồ Ban, người đã trở về rồi à ?

Người này chính là Lôi Tự. Hắn buông bát rượu, cười hỏi:

- Có việc gì?

- Điều làm xong hết rồi!

- Hắn là ai vậy?

Lôi Tự bỗng nhiên chỉ vào Chu Thương, lớn tiếng hỏi.

- Ta không phải đã từng giải thích cho người, không được tùy tiện dẫn người vào đây?

Hồ Ban vội vàng giải thích:

- Lôi Tự đại ca, người đừng hiểu lầm. Đây là thúc phụ của ta đã ở bên ngoài phiêu bạt vài chục năm, hôm qua mới trở về. Nếu như mà không có thúc phụ giúp đỡ thì ngày hôm qua khi chúng tôi trộm ngựa đã bị thất bại rồi. Vị thúc phụ trong họ của ta tên là Chu Thương...

- Chu Thương?

Lôi Tự ngẩn ra, tập trung suy nghĩ, nhìn về phía Chu Thương:

- Người chính là Chu Thương?

conem_bendoianh

132. Chương 117: Tội Phạm Lôi Tự (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 117: Tội phạm Lôi Tự (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Người biết ta?

Chu Thương đúng là người Quan Trung, nhưng vì đã phiêu bạt ở quận Nam Dương nhiều năm cho nên khẩu âm bây giờ có nhiều phần Nam Dương. Nếu không cẩn thận nghe kỹ thì khó mà nhận ra giọng Quan Trung của hắn.

- Chẳng lẽ chính là mãnh sĩ dưới trướng Vương Mãnh, Chu Thương?

Chu Thương hơi ưỡn ngực, có phần kiêu ngạo trả lời:

- Chính là ta.

Lôi Tự đã từng nghe qua danh của Chu Thương, cũng là chuyện bình thường. Năm đó khi quân Thái Bình khởi sự, Vương Mãnh là thống soái, còn Ba Tài là đại thống soái. Nói thẳng ra, địa vị của Ba Tài rất cao, nhưng Trương Mạn Thành đối với Vương Mãnh cũng rất coi trọng, lại còn truyền cho Vương Mãnh một bộ thương pháp. Vì vậy Ba Tài và Vương Mãnh cũng đã từng qua lại. Lôi Tự chính là thủ hạ của Ba Tài, mà Chu Thương lại là bộ hạ của Vương Mãnh.

Lại nói tiếp, vốn là hai người hẳn là phải biết nhau. Nhưng bởi vì Ba Tài đóng quân ở quận Dĩnh Xuyên, còn Vương Mãnh thì lại theo Trương Mạn đánh Uyển Thành. Lôi Tự cùng Chu Thương cũng đã từng nghe danh của nhau nhưng chưa từng gặp mặt. Vì vậy Lôi Tự nghe thấy tên Chu Thương thì vô cùng giật mình. Hắn đứng lên, từ phía trên quan sát Chu Thương một lúc, rồi lại ngồi xuống.

- Nghe danh Chu Thương đã lâu, hôm nay mới gặp, quả đúng là trắng sĩ. Nhưng người làm thế nào mà biết Hồ Ban?

Chu Thương không lập tức trả lời mà nhìn chằm chằm Lôi Tự một thoáng:

- Người chính là bộ hạ dưới trướng của Ba Tài đại thống soái, Lôi Tự, Lôi Tử Kiến?

- Ách...

Lôi Tự có chút do dự, không biết nên trả lời thế nào.

- Năm đó đại soái bị Thái Hiệt giết chết ở Uyển thành, cả đại quân đều tan vỡ. Ta cùng với Lương soái li tán, vì chạy thoát thân mà lưu lạc khắp nơi. Tình hình lúc đó... Than ôi, ta vì tránh quân truy sát, từ Uyển thành chạy trốn tới Nhữ Nam, rồi từ Nhữ Nam lại chạy trốn tới Trần Lưu. Một lần ta bị truy sát phải chạy ba ngày ba đêm. May mắn ta được phụ thân của Hồ Ban cứu nên ta mới có thể sống đến ngày hôm nay.

Chu Thương nói hết sức trót lọt. Lôi Tự nhìn Chu Thương cũng không hề cắt lời.

- Sau khi thương tích ta lành lại liền dò hỏi xung quanh tin tức huynh đệ. Tình cờ ta nghe nói Cừ soái lại nổi lên ở lân cận Tương Dương, ta liền chạy tới. Lưu Biểu chiếm Kinh Châu lại trắng trợn chèn ép ta. Sau khi ta cùng anh em huynh đệ chiến đấu thất bại liền chạy trốn đến Thổ Phục Sơn. Tháng năm năm nay, Lưu Biểu hốt chiến đánh úp Lang Lăng, còn giết cả huyện lệnh Lang Lăng. Tào Tháo lập tức khởi binh chinh phạt, từ Xác Sơn vào đến quận Nam Dương. Người cũng biết, Thổ Phục Sơn ở quận Nam Dương nên chúng ta bị liên lụy, hầu như toàn quân bị diệt. Ta cùng với huynh đệ bỏ chạy. Nhưng hiện tại Nam Dương không có nơi nào sống yên ổn, nên định đi Hắc Sơn tìm Phi Yến tướng quân nhờ cậy. Nghe nói Phi Yến tướng quân bây giờ có chút thanh thế, dưới trướng có hơn mười vạn binh mã, ta nghĩ cũng có thể có giải pháp.

Trong lời Chu Thương nói là Phi Yến tướng quân, chính là nói nghĩa tử của đại nguyên soái Trương Giác của quân Thái Bình, tên là Trử Phi Yến. Sau khi Trương Giác chết trận, Trử Phi Yến đổi tên thành Trương Yến, chiếm cứ Hắc Sơn, thực lực tương đối mạnh mẽ, ngay cả Viên Thiệu cũng có phần kiêng dè. Lôi Tự nghe Chu Thương nói xong sự đề phòng trên mặt liền biến mất. Chu Thương từng ở Thổ Phục Sơn không có bao nhiêu người biết. Nhưng việc trong quân Thái Bình ở vùng lân cận Tương Dương là sự thực. Về sau Tào Tháo tiến quân vào quận Nam Dương, chinh phạt huyện Hồ Dương là việc tất cả mọi người đều biết. Nhưng mà có điều, vì tiên phong dẫn đầu quân Tào Tháo là Ngụy Diên, nên trong thời gian hành quân đã cố tình đi qua Thổ Phục Sơn, không tạo nên khác biệt gì. Hơn nữa Lôi Tự vẫn luôn trốn ở Lộc Thai Cương, căn bản không thể hiểu rõ tình hình trong quận Nam Dương. Chu Thương nói hợp tình hợp lý nên khiến cho sự nghi ngờ của Lôi Tự dần dần tan biến. Hắn nhìn Chu Thương một lúc, đột nhiên đứng dậy cười lớn.

- Chu huynh đệ, ta chính là Lôi Tự - Lôi Tử Kiến!

- Ta đã nói rồi..." Chu Thương cũng cười lớn: "Ta nghe điệt nhi nhắc đến tên của ngươi thì cũng cảm thấy quen tai. Quả nhiên là ngươi.

Nói xong Chu Thương và Lôi Tự cùng cười lớn. Trước đó trong huyết động tràn ngập một mùi sát khí âm trầm. Hồ Ban biểu hiện có vẻ rất bình tĩnh, những trong lòng trống ngực đập liên hồi, trái tim như muốn

nhảy ra ngoài. Thấy Lôi Tự cùng Chu Thương như muốn đem rượu ra uống mừng, Hồ Ban cũng thấy yên tâm trở lại. Hắn liền bước lên phía trước, vẻ mặt cười nói:

- Lôi Tự đại ca, hôm nay ngươi cùng thúc phụ ta tương phùng, là một cột mốc quan trọng, nên ăn mừng.
- Đúng là phải ăn mừng. Phải nên ăn mừng !

Lôi Tự vẫn tươi cười như trước, một mặt kéo tay Chu Thương, một mặt đột nhiên hỏi:

- Hồ Ban, Lôi Thành đâu? Sao hắn không quay lại?
- Lôi Thành đại ca...
- Chuyện này cứ để cho ta nói đi.

Chu Thương cắt lời Hồ Ban, nói với Lôi Tự:

- Huynh đệ, ngươi cũng đã từng nghe qua Tương Ấp Vệ gia?
- Người nói là một nhà Vệ Tư - Vệ Tử Hứa?
- Đúng vậy!

Vệ Tư là người quận Trần Lưu. Khi còn là thiếu niên khá nổi tiếng, về sau đề cử làm Hiếu Liêm, phục vụ dưới trướng xa kỵ tướng quân Hà Tiến. Sau đó Tư Đồ Dương Bưu gọi, Vệ Tư khước từ không ra. Năm Trung Bình thứ sáu. Đồng Trác làm loạn, Tào Tháo đi qua Trần Lưu thì quen biết Vệ Tư. Vệ Tư lấy toàn bộ gia sản tương trợ, Tào Tháo mới có thể khởi sự, chiêu binh năm nghìn người. Bình Nguyên năm đầu, Vệ Tư theo Tào Tháo phạt Đồng Trác, gặp đại tướng Từ Vinh của Đồng Trác tại Huỳnh Dương... Vệ Tư quyết tử cuối cùng bại trận, bị Từ Vinh giết chết.

Có thể nói Vệ Tư là người tùy tùng đầu tiên theo Tào Tháo, trước cả khi Tào Tháo gặp Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên. Về sau khi Tào Tháo có quyền thế, đối đãi với con cháu của Vệ Tư rất tử tế, cũng hứa cho nhiều thứ. Từ đó Vệ gia nổi lên ở Tương Ấp!

Bây giờ Lôi Tự ở ngay quận Trần Lưu, làm sao có thể không biết Vệ Tư. Hắn ngạc nhiên nói:

- Vệ gia làm sao?
- Trên đường ta tới đây, nghe nói Vệ gia chuẩn bị một ít quân nhu cùng ngựa, muốn đưa đến huyện Trần Lưu.
- Thực sự có việc này?
- Lão phu đang tiêu diêu tại Thổ Phục Sơn, lại bị Tào Tháo phá hỏng. Thủ hạ huynh đệ chết vô số, chỉ còn lại có hơn mười người. Lão tử nếu không ra tay thì không nói đến chuyện này. Ta ban đầu dự định là cướp hàng hóa của Vệ gia trên đường. Không ngờ trong nhà diệt nhi gặp người huynh đệ của người. Người huynh đệ đó vừa nghe xong đã nói muốn cùng ta hành động. Cho nên là sau khi chúng ta đã cướp sạch Cao Dương Đình, người huynh đệ của người liền mang theo người đi mai phục, chuẩn bị chờ hàng hóa của Vệ gia tới. Vất vả cho hắn chút.
- Vệ gia có hàng hóa gì?
- Ta nghe nói có ba trăm bộ giáp trụ, còn có năm mươi thanh đại đao. Ngoài ra còn có sáu mươi chiến mã. Nói thật, mình ta cũng đủ để thu tóm số hàng này, nhưng người huynh đệ của người muốn tham gia.

Lôi Tự nghe được thì trầm ngâm.

- Lão Chu, hàng hóa của Vệ gia, khi nào thì tới?
- Tính toán thời gian nếu không phải đêm nay thì hừng sáng ngày mai qua Cao Dương Đình.
- Người... thực sự có nắm chắc là thật được chúng?

Chu Thương tức khắc giận dữ:

- Lôi Tử, năm đó lão phu chém giết tại Nam Dương máu chảy thành sông, thủ hạ huynh đệ đều trải qua hàng trăm trận chiến, từ trong biển máu mà theo ra. Vậy mà người lại dám xem thường ta? Ta nói cho người biết, nếu diệt nhi không khẩn cầu, lão phu đã tự mình đi làm chuyện này.

Chu Thương giận dữ, sát khí tỏa ra quanh người y lạnh thấu xương. Chưa từng qua chiến trường thì không thể nhận ra loại sát khí này có phần đáng sợ. Lôi Tử cũng đứng dậy trừng mắt nhìn Chu Thương. Trong đại sảnh, đám đạo tặc hồi hộp nhìn hai người, Hồ Ban sợ đến tay chân nhũn ra.

Một lúc sau Lôi Tử bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Lão Chu người thật là không biết đùa à? Ta chỉ là nói đùa mà thôi...

- Hừ, những huynh đệ của ta, mỗi người đều có thể lấy một chọi mười.

- Đó là điều đương nhiên, đương nhiên.

Lôi Tử vừa nói chuyện vừa tiến về phía Chu Thương.

- Ai chẳng biết lão Chu người là người đánh nhau có tiếng..." Lôi Tử dứt lời, đột ngột chuyển đề tài: "Có điều hàng hóa nhiều như vậy, người dự định xử lý như thế nào? Quận Trần Lưu là trấn thuộc quản lý của tướng Hà Hầu Uyên, tâm phúc của tên Tào tặc, nếu bị Hà Hầu Uyên biết được thì có thể dễ yên? Người mang theo nhiều đồ như vậy, quả thực rất dễ nhận ra. Muốn ra khỏi quận Trần Lưu, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng.

Chu Thương nói:

- Ta chỉ muốn đánh một trận cho đỡ tức, còn về hàng hóa, căn bản là ta không có hứng thú.

- Lão Chu, ta và người cùng thương lượng. Người đem đồ đó giao cho ta có được không? Ta cũng muốn rõ ràng. Đến lúc đó ta chẳng những giúp người trốn khỏi Trần Lưu, còn tặng người một bộ ngư lân giáp nữa. Ha ha, đây là một bộ giáp tốt, khi ta tại Đông Quận đã đoạt được trong tay một tên trộm.

Ngư lân giáp cũng là một loại áo giáp cực kỳ quý giá vào những năm cuối thời Đông Hán. Những tướng lĩnh bình thường thì căn bản không thể trang bị được loại giáp đó. Chu Thương nhìn chằm chằm Lôi Tử hơn nửa ngày.

- Ta đã sớm nghe nói, Lôi Tử, hôm nay mới thấy, quả nhiên là thật. Haha, vậy như người nói, chúng ta thống nhất trao đổi.

conem_bendoianh

133. Chương 118.1: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (1)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 118.1: Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Căn cứ vào bức địa đồ của Hồ Ban, Tào Bằng bí mật ngược theo dòng Sư Thủy mà đi lên. Đúng chính ngọ tại Lộc Thai Cương, nhóm của hắn lặng lẽ theo sườn núi mà vào rừng. Bản địa đồ của Hồ Ban coi ra thật chính xác, chắc là có dụng tâm để ý. Tuy vậy nhưng Tào Bằng cũng mất hai thời thần mới tìm được cái khe núi đánh dấu trên bản đồ.

Lúc này đã qua giờ Dậu vào khoảng bốn năm giờ chiều. Trời đông giá rét càng ngày càng gần, thời gian ngày và đêm cũng thay đổi. Trời tối càng ngày càng sớm, ánh sáng càng ngày càng yếu dần. Mới năm giờ mà trời đã bắt đầu tối. Nhưng như vậy cũng tốt cho bọn Tào Bằng, không bị bại lộ hành tung.

- A Phúc, đến chưa?

Điển Mãn xoa tay cho nóng. Lúc sáng sớm hắn đã kịp chạy về Cao Dương đình dịch, vừa kịp lúc bọn Tào Bằng vừa xuất phát. Gặp phải chuyện như thế này, làm sao Điển Mãn có thể dễ dàng bỏ qua? Hắn thà chết vẫn muốn theo gót Tào Bằng, muốn cùng Tào Bằng tham gia hành động lần này. Cái lý do của y thật mỹ miều: Bảo hộ Tào Bằng. Lý do của hắn rất đầy đủ.

- Thân thủ của A Phúc tuy rằng rất tốt nhưng dù sao thì cũng không thể nào so được với ta. Lần xâm nhập vào hang ổ bọn đạo tặc này làm sao có thể không xảy ra sự cố? Võ nghệ của ta tốt hơn so với hắn, ta cao hơn hắn một cái đầu, thân thể cũng cường tráng hơn hắn! Hơn nữa, ta cũng lớn lên ở trong núi, cho nên nói về chuyện đường núi, Đâu Hồ không thể bì được với ta. Cho nên, chuyện lớn như vậy, ta nhất định phải đi, không đi thì không được!

Tào Bằng biết, người này nhất định muốn đi cùng cho vui. Sau trận chém giết đêm qua, hắn không thể kinh qua được, trong lòng vẫn còn không dễ chịu. Nhưng không thừa nhận cũng không được, Điển Mãn nói không phải là không có lý. Trải qua mấy tháng khổ luyện, võ nghệ của Điển Mãn đã đạt tới chỗ cần phải đột phá. Nói một cách khác, hắn cần phải chiến đấu thực tế. Cần phải liên tục giáp chiến, không ngừng chiến đấu, thì mới có thể đột phá được tình trạng này.

Điển Mãn tư chất tốt, thậm chí có thể tốt hơn so với Điển Vi. Hắn trời sinh có sức mạnh ghê gớm, hơn nữa không giống như Điển Vi năm xưa, chỉ ít thì từ khi sinh ra đến giờ chưa từng phải chịu đối. Đây cũng là sức tiềm tàng của Điển Mãn có thể vượt qua Điển Vi.

Có điều so với Điển Vi thì Điển Mãn thiếu rất nhiều cơ hội để trải qua kinh nghiệm thực tế. Bản lĩnh của Điển Vi là từ đâu mà có? Đó là liên tiếp chém giết, trải qua bao nhiêu trận sinh tử mà luyện ra được bản lĩnh đó. Còn Điển Mãn đến bây giờ vẫn chưa lĩnh hội được chuyện sinh tử chiến đấu.

Đặng Tắc cũng tán thành việc cho Điển Mãn đi theo Tào Bằng, cùng thâm nhập vào lòng địch. Thực ra về điểm này Đặng Tắc cũng hiểu rõ tâm tư của Tào Bằng. Hắn cũng sợ chính bản thân mình gặp chuyện gì không hay cho nên cũng cần một người mạnh mẽ ở bên cạnh bảo vệ mình. Ngay cả Đặng Tắc cũng đồng ý thì Tào Bằng không có cách gì từ chối.

- Tốt lắm, người đi theo cũng tốt, nhưng trên đường đi nhất định phải nghe theo lời ta chỉ huy. Tam ca, về sau khi chúng ta đến đó thì chỉ có quân kỷ, không có tình nghĩa huynh đệ. Nếu như người dám cả gan tự ý hành động thì đừng trách ta đến lúc đó không để mặt mũi cho người, cho người về Hứa đồ.

- Tất nhiên, tất nhiên!

Lần này Điển Mãn về với ông bà, bá phụ của hắn là Điển Xuyên nghe hắn muốn đi Từ Châu thì cũng có phần không yên tâm. Cho nên bá phụ hắn đã cấp cho Điển Mãn hai mươi tên duệ sĩ trang bị kỹ càng để phụ trách bảo vệ cho Điển Mãn. Đừng xem xuất thân của Điển Vi là dân thường, cũng không phải gia đình anh em đông đúc. Dù sao thì bây giờ hắn cũng là trung lang tướng phủ Hồ Bí, hưởng bổng lộc hai nghìn thạch, mà trong nhà lại không thể có tư binh hộ vệ sao?

Tư binh của Điển gia phần lớn năm đó cùng Tào Tháo đánh Lữ Bố ở Bộc Dương, đều đồng lòng cảm tử chiến đấu cùng Điển Vi. Về sau, hoặc vì nguyên nhân rút khỏi quân đội được Điển Vi thu nhận vào, hoặc vì được Tào Tháo tướng thưởng chiến công của Điển Vi nên ban cho làm tùy tùng của Điển Xuyên. Trong nhà của Điển Vi ở quê nhà, tổng cộng cũng chỉ có khoảng sáu mươi tùy tùng hộ vệ, mỗi người đều là lão quân nhân trải qua trăm trận chiến. Có thể nói, bọn họ nhìn Điển Mãn lớn lên thế nào, nên với tính tình của Điển Mãn ra sao thì cũng dễ dàng hiểu được. Thế nhưng họ đều kính trọng chủ nhân, trước mặt Điển Vi không dám tranh luận. Nhưng họ không ngờ được, y đối với Tào Bằng nói gì nghe nấy. Vì thế ánh mắt của các lão quân nhân nhìn Tào Bằng cũng có thay đổi...

Điển Mãn tuyển chọn ra mười lão quân thiện chiến, cho đủ hai mươi người. Cùng với Tào Bằng, Điển Mãn, Hạ Hầu Lan và Vương Mãi, tổng cộng là hai mươi bốn người, rời khỏi Cao Dương đình dịch. Ngồi xổm nơi rừng cây trong núi, Tào Bằng nhắm mắt, hướng về phía khe núi quan sát.

- Không thể được, kẻ địch có ba trăm tên, hơn nữa đều là bọn cướp từng qua chiến đấu. Chúng ta mà xông vào đó thì một chút uy lực cũng không có, trái lại sẽ rút dây động rừng, ảnh hưởng tính mạng của Chu thúc và Hồ Ban. Chúng ta phải chờ!

- Vậy phải đợi đến khi nào?

- Đợi đến khi có thể xuất kích.

Tào Bằng dứt lời, hít sâu một hơi, cầm trường đao lên.

- Mọi người nghỉ ngơi, ăn chút lương khô. Chúng ta tĩnh dưỡng sức lực thì mới có thể giết địch được. Không có lệnh của ta, không ai được đi chuyển

- Dạ!

Mọi người hạ giọng tuân lệnh, rồi tản ra, ai nấy nhắm mắt nghỉ ngơi. Bất luận những người ở Thổ Phục Sơn hay những gia tướng của Điển Mãn, tất cả nhìn qua đều rất nhẹ nhàng, không có chút hồi hộp nào. Đối với bọn họ mà nói, chuyện này thật giống như cơm bữa. Đặc biệt những hảo hán ở Thổ Phục Sơn, chuyện cướp bóc đã từng làm không ít. Cũng như việc chờ đợi, mai phục này lại càng quen. Thậm chí, so với đám gia tướng của Điển Mãn bọn họ càng ung dung hơn. Có lương khô ăn, mệt thì nghỉ trên mặt đất, cầm trường đao nghỉ ngơi. Ai cũng có vẻ nhàn nhã thong dong, hai ba người ngồi lại một chỗ, nhẹ giọng nói chuyện tán gẫu.

Ngược lại thì Điển Mãn có vẻ khấn trương! Cổ họng hắn không ngừng run run, đôi mắt như hổ sói, sáng quắc...

- Tam ca, không cần phải hồi hộp.

- Hồi hộp? Người nhìn thấy ta hồi hộp?

Tào Bằng khoanh chân ngồi xếp bằng, mở mắt nhìn Điển Mãn, bỗng nhiên cười nói:

- Người đồ mồ hôi đầm đìa, còn nói là không hồi hộp?

Tào Bằng khoanh chân ngồi xếp bằng, mở mắt nhìn Điển Mãn, bỗng nhiên cười nói:

- Người đồ mồ hôi đầm đìa, còn nói là không hồi hộp?

- Ta không đồ mồ hôi !

Điển Mãn phản bác lại, vô thức giơ tay lên lau trên đầu. Không có mồ hôi? Hắn bỗng nhiên nhận ra là Tào Bằng đã lừa hắn!

- A Phúc, người dám gạt ta?

Tào Bằng cười khẽ, rồi hít sâu một hơi, nói với Điển Mãn:

- Tam ca, người làm theo ta, hít khí thật sâu, giữ trong bụng. Lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần, nhớ đếm kỹ, đại khái vài lần là có thể bình tĩnh. Nào làm theo ta đi, hít khí, giữ hơi... thở ra...

Tiếng hắn nói rất êm dịu nhẹ nhàng, như là có một ma lực để kẻ khác tâm bình khí hòa. Điển Mãn làm theo lời Tào Bằng, hít khí, giữ hơi...

Phương pháp hô hấp này có thể trong thời gian ngắn giúp cho tinh thần được tĩnh tâm. Tào Bằng nhắm mắt lại, lắng lắng điều chỉnh hô hấp. Nhưng một lát sau hắn chợt nghe thấy bên cạnh có tiếng người ngáy khò khè.... Hắn trợn mắt nhìn lại, Điển Mãn đang khoanh chân ngồi xếp bằng nhưng rõ ràng là đang ngủ! Điều này khiến cho Tào Bằng đỏ khốc đỏ cười...

Thời gian trôi qua, ngày cũng dần dần tối. Đứng ở giữa rừng rậm, nhìn xuống khe núi, có thể thấy chút ánh sáng le lói. Có thể nói, Lối Tự lựa chọn hang ổ, thật sự là quá tốt! Nếu như không có bức địa đồ của Hồ Ban, thực sự là rất khó có thể tìm ra vị trí nơi này. Nheo mắt nhìn lại, Tào Bằng lặng lẽ ngồi quan sát. Chuyện ngồi mai phục này, kiếp trước không biết hắn đã làm bao nhiêu lần rồi. Người khác thì có thể cảm thấy buồn chán. Nhưng Tào Bằng lại cảm thấy một sự kích thích chưa từng có. Kiếp trước là phục kích để bắt người, còn bây giờ là để giết người!

- Tam ca!

- Hử?

- Người có thấy cây đại thụ ở cửa cốc không?

- Thấy được.

- Hồ Ban nói, đằng sau đó có một cái động, bên trong có khoảng mười mấy người. Một lát nữa hành động, người phải giải quyết bọn chúng trước tiên. Người có chắc ăn không?

Điền Mẫn ngẫm trâm một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

- Chỉ cần đi tới trong vòng mười bước, ta có thể giết chết bọn chúng trong ba hơi thở.

Nói xong hần lấy ở trong túi ra một cây kích

- Nói là xuất kích giết người, cha ta cũng không thể mạnh hơn ta.

Điền Vi có tam tuyệt! Song kích, trường đại và thủ kích. Trong sách sử từng ghi lại, trong cuộc chiến ở Bộ Dương, Lữ Bố truy binh tháo lui, Điền Vi phụ trách yểm hộ. Khi địch đuổi tới năm bước thì thủ kích tả hữu tung ra, liên tiếp giết mấy người khiến quân địch hoảng sợ, sau đó quân của Điền Vi cứ dung dung mà rút quân. Nói cách khác, thủ kích của Điền Vi bách phát bách trúng.

Điền Mẫn không phải là kẻ thối phong khoe khoang. Nếu hần đã dám nói ra như vậy thì chắc chắn hần có thể làm được. Tào Bằng cũng không hỏi nữa, lướt mắt nhìn qua khu rừng, tỉ mỉ quan sát cái đốm nhỏ ở khe cốc. Trong đầu hần đồng thời cũng đã tính toán. Lôi Tự có ba trăm người, ta nên ứng phó thế nào, làm sao có thể toàn thân trở về chứ? Hần nhắm mắt, cắn chặt môi, đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái

conem_bendoianh

134. Chương 118.2: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (1)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 118.2: Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Lộc Thai Cương vắng vẻ im ắng không hề có một tiếng động.

Lôi Tự mở tiệc chiêu đãi Chu Thương, uống đang lúc cao trào. Bầu trời tối đen, hần trở lại chỗ trú của mình, ngã đầu nằm ngủ. Đang ngủ, khoảng giờ tỵ, Lôi Tự cảm thấy khô miệng khô lưỡi, thì ngồi dậy uống một chén nước lớn.

- Giờ nào rồi?

- Hồi bẩm đại soái, đã gần đến giờ tỵ.

Lôi Tự vui vẻ khi nghe thuộc hạ gọi mình là đại soái. Năm đó, hần thực ra chỉ là một tên soái mà thôi, nhưng hôm nay Trương Mạn Thành đã chết, Ba Tài cũng chết, đổi cách xưng hô lại thì có ngại gì? Ở mức độ nào đó, cái danh hiệu “Đại soái” cũng thỏa mãn chút hư vinh của hần. Có điều nghe thấy lời bẩm, Lôi Tự nhú mày.

- Bọn Lôi Thành có quay trở về không?

- Còn chưa trở về.

- Chết tiệt. Bọn Lôi Thành làm việc càng ngày càng không chú tâm.

Lôi Tự nói xong, liền đứng dậy, lấy nước trong một cái chậu rồi rửa mặt. Cuối mùa thu, nước hơi đóng băng. Lôi Tự có hơi rùng mình, lát sau trở nên tỉnh táo rất nhiều.

- Chu Thương cùng Hồ Ban đâu ?

- Hồi bẩm đại soái, Chu soái uống rượu, đang nghỉ ngơi. Hồ Ban cùng ở một chỗ với Chu soái...

Chẳng biết vì sao, Lôi Tự cảm thấy có chút không yên. Mi mắt hắn hơi giật giật, dường như sẽ có chuyện gì xảy ra. Hắn đi tới bên cạnh, rút một cây trường kiếm. Đây là cây bảo kiếm có dáng hơi cong, gần giống với Ngô Cầu kiếm. Tên kiếm là Ngô Cầu, do thợ lành nghề rèn ra. Năm đó Ba Tài ở tại Dĩnh Xuyên, liên tiếp đại thắng, đã cướp được trong tay một kẻ thế gia rồi giữ làm binh khí. Sau đó Ba Tài chết trận, thì thanh Ngô Cầu rơi vào tay Lôi Tự.

Hắn hít mũi:

- Ra xem đi!

Dứt lời hất cật bước ra ngoài động. Vài tên tùy tùng theo sát phía sau hắn, nhanh chóng ra khỏi động. Giữa rừng núi rất yên tĩnh. Ngoài trừ tiếng chim đêm thỉnh thoảng cất lên thì chỉ có tiếng gió núi vi vu. Lôi Tự đột nhiên dừng chân, con mắt nheo lại, trong lòng cảm giác bất an, càng lúc càng cảm thấy dữ dội.

- Trạm gác đã sắp đặt thỏa đáng chứ?

- Đã bố trí cả rồi!

- Ngoài ra không có động tĩnh gì chứ?

- Không có!

Lôi Tự nghĩ trong đầu rồi tự lẩm bẩm nói:

- Quái, lão tử hôm nay vì sao luôn cảm thấy có chuyện gì chứ?

Hắn xoay người, vừa định nói một câu. Đột nhiên nghe một tiếng trống trận “Đùng, tùng tùng, tùng tùng” dồn dập vang lên.

- Tiếng động gì? Lôi Tự la lớn: Tiếng trống ở đâu truyền đến?

- Hình như là từ dưới núi truyền đến!

- Đi thăm dò xem xảy ra chuyện gì.

Trong tích tắc, sự yên lặng của khe núi bị rối loạn. Lôi Tự dẫn người chạy ra khỏi cốc, muốn xem là có chuyện gì. Không ai chú ý đến có hai bóng người lặng lẽ từ trong rừng rậm, men theo khe núi rồi lên vào trong.

Điển Mãn cùng Hạ Hầu Lan dẫn người chuẩn vào trong cốc. Trong hang đá, có mấy tên cầm trường đao ngồi đó quan sát.

- Kẻ nào !

Trong sơn động truyền đến một tiếng hô.

- Quan quân đột kích, Lôi tướng quân bảo ta tới thông báo cho các người chuẩn bị sẵn sàng.

- A, không đúng, người... A!

Những kẻ tặc binh trong động ban đầu không để ý. Nhưng vì khi Điển Mãn nói ra ba chữ “Lôi tướng quân” thì bọn chúng lập tức nhận ra có chỗ sai. Ai chẳng biết, Lôi Tự không muốn thuộc hạ của hắn gọi là “Lôi tướng quân”, mà là “đại soái”. Vì vậy bọn chúng lập tức có phản ứng. Nhưng Điển Mãn đã nhanh chân phi tới.

Sự linh hoạt cần phải có trong Thiên Cương bắc đầu trận, trong giờ khắc này đã phát huy tác dụng. Đối phương vừa phản ứng thì Điển Mãn đã vọt tới trước mắt rồi. Không đợi đối phương mở miệng thì thủ kích đã rời tay bay ra. Chính như lời Điển Mãn nói, trong vòng mười bước, hắn có thể phóng bách phát bách trúng. Thủ kích một phát phóng ra, liền có bốn tên tặc nhân bị hại. Tiếng mấy tên tặc nhân sắp chết kêu la thảm thiết kinh động những tên khác trong động.

Hạ Hầu Lan không nói nhiều, vác linh thương bước như bay, chạy ào vào trong động. Cây Ngân thương ở trong tay hấn rung lên, xuyên qua chính giữa ngực một tên. Hấn không nói tiếng nào, hai tay hợp vung thương đẩy cái thi thể ra một bên. Cây đại thương phút chốc hóa thành một tia sáng bạc, quật bình khí của một tên tặc nhân văng ra cắm vào tường... Cùng lúc đó, những gia tướng của Diễn Mãn cũng vọt lên phía trước, giơ tay chém xuống những tên đạo tặc còn lại. Trong thời gian ngắn, những tên tặc nhân ở trong động đã bị hạ.

Diễn Mãn xuất thủ, từ đầu tới cuối cũng chỉ mất chừng mười hơi thở mà thôi. Diễn Mãn đứng chỗ cũ, nhìn những thi thể, mà trống ngực đập thành thịch. Thì ra, giết người cuối cùng là như vậy...

- Tam công tử, chúng ta ra ngoài thôi.

Diễn Mãn hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tinh thần đang kích động, gạt đầu. Mà lúc này, trong khe cốc đã loạn. Lôi Tự từ xa lao đến khe cốc, thấy vài tên tặc nhân chạy tới.

- Đại soái, việc lớn không tốt!

- Chuyện gì mà sợ hãi ?

- Quan quân, quan quân đánh tới rồi !

- Hả?

Lôi Tự tuy rằng có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn thất kinh. Quan quân, làm sao mà có thể tìm thấy nơi này?

- Quan quân đã tiến quân chưa?

- Việc này... Thật ra còn chưa có động tĩnh gì. Nhưng mà bọn chúng đã bao vây nơi này, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất quân tiến lên núi.

Lôi Tự không nhịn được, thở ra một hơi dài...

- Vẫn còn may. Như vậy bọn chúng cũng không biết nơi ẩn náu của chúng ta ở đâu. Ở đây núi rừng hiểm hóc, bọn chúng muốn tìm ra chúng ta cũng không phải là chuyện dễ dàng. Các huynh đệ, đừng vội hoang mang!

Lôi Tự lớn tiếng, cuối cùng cũng ổn định được tình hình thuộc hạ.

- Mẹ ơi, đám quan quân thế nào mà lại tìm được ta ở nơi đây?

Lôi Tự chửi một câu trong miệng. Trong đầu hấn đột nhiên nảy ra một tia sáng.

Trộm ngựa, Lôi thành, Hồ Ban, Chu Thương, Vệ gia, quan quân... Trong lúc này đây chắc chắn là có sự quan hệ. Chu Thương xuất hiện cũng khéo trùng một lúc này. Hồ Ban trộm ngựa, Chu Thương lại xuất hiện, vừa vặn lại là trưởng bối của Hồ Ban. Lôi Thành không thấy quay trở về, Vệ gia lại vừa vặn lúc này áp giải hàng hóa, quan quân lại vừa vặn vây hãm...

Nhiều chuyện xuất hiện cùng một lúc như vậy, thật chỉ là sự trùng hợp? Một chuyện trùng hợp có thể được, hai chuyện khéo trùng hợp cũng có thể xảy ra. Nhưng mà cùng lúc vô số chuyện trùng hợp tại một chỗ thì không thể là trùng hợp, mà do người gây ra!

- Không hay rồi. Rút lui!

Lôi Tự quát to một tiếng, quay người chạy về khe núi. Đúng lúc này thì trong khe núi vang lên tiếng ngựa hí, lửa cháy dữ dội. Một con chiến mã từ trong khe núi phóng vọt ra. Một tên tặc nhân không kịp né tránh, bị con chiến mã đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt bị giẫm nát. Trong khe núi có một trăm chiến mã, bình thường rất hiền lành, nhưng không biết vì sao đột nhiên phát điên? Lôi Tự càng nghĩ càng nổi giận.

- Chu Thương, người dám lừa ta...

Hấn không nói nhiều lời, dẫn người xông vào trong khe núi. Nhưng mà muốn chạy vào trong, hấn phải chờ những con ngựa kia chạy ra. Một trăm chiến mã bị kinh động điên cuồng, căn bản là không có cách nào trấn tĩnh được. Chúng lông lộn chạy như điên, chẳng khác nào một dòng nước lũ trên khe núi, khiến hơn mười tên sơn tặc chết thảm dưới móng ngựa.

Cùng lúc đó, dưới Lộc Thai Cương, một nhóm binh mã chỉnh tề đang lặng lẽ đợi. Hứa Nghi ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng cười ngửa quanh quẩn, vẻ mặt nôn nóng bất an. Cách hán không xa, một cây cờ lớn đón gió đang tung bay.

Đại kỳ có nền màu đen, viền vàng, trên viết hai chữ đỏ như máu “Hạ Hầu”. Dưới cây đại kỳ, một viên đại tướng mặc áo ngự lân giáp đen, đầu đội mũ sư tử đen, tay cầm một thanh trường đao, uy phong凛冽, đằng đằng sát khí, nếu xuống ngựa thì chắc cao chừng 1m85, có khuôn mặt trắng, râu dài, mày kiếm, mũi hếch môi cong. Ánh mắt hán ngưng trọng, đứng ghìm cương ngựa.

- Thúc phụ, xuất quân thôi!

- Thông thả... Huynh đệ người còn chưa phát tín hiệu!

- Thế nhưng...

- Đại Đầu, bây giờ huynh đệ của người đang bị hãm trong cạm bẫy, người càng phải bình tĩnh mới phải. Nếu liều lĩnh xuất quân thì có điều sẽ tăng thêm thương vong, mà còn phá đi kế hoạch của bọn họ...

Lời còn chưa dứt thì có một tên lính la lớn:

- Tướng quân, mau nhìn!

Viên đại tướng cùng Hứa Nghi nhìn theo ngón tay chỉ thì thấy ở trong rừng sâu, ánh lửa chớp động, trong đêm tối rất dễ nhận thấy.

- Thúc phụ, đúng là A Phúc, đúng là A Phúc và A Mãn. Bọn họ đã thành công !

Trên mặt viên Đại Tướng hiện ra một nụ cười nhạt. Trong mắt ngài hiện ra vẻ khen ngợi, sau đó cầm đại đao giương cao, lớn tiếng quát:

- Toàn quân, xuất kích... Không tha một tên tặc nhân nào!

Tào Bàng không làm gì cả!

Khi tiếng trống trận ầm ầm vang lên, trong khe núi vô cùng hỗn loạn. Những binh mã của Lôi Tự không phải tất cả đều xuất thân từ quân Khăn Vàng năm đó. Trên thực tế, sau khi quân Khăn Vàng bị thất bại, Lôi Tự mang theo tàn binh bại tướng, trốn trở bên ba, sau đó kết nạp thêm nhiều người khác vào hàng ngũ. Trong đó cũng có quân Khăn Vàng ở Thanh Châu bị Tào công đánh tan, những bộ hạ dưới quyền, hầu như tử thương không còn một ai. Ba trăm người trong tay hán, chính là tàn quân tan tác từ Thanh Châu thu nạp lại.

Đám quân ô hợp! Tào Bàng đánh giá đám quân. Khi trống trận vang lên, tất cả đều lộn xộn. Ngay cả Lôi Tự cũng có phần luống cuống tay chân. Nền như lúc đó y ở lại trong khe núi, may ra còn có thể ổn định tinh thần sĩ khí. Nhưng hán vừa đi, khiến cho những tên lính này mất đi sự không chế.

conem_bendoianh

135. Chương 119.1 Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 119.1 Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng Vương Mãi mang theo người vào bên trong cốc. Bọn họ rất nhanh chóng tìm được cái động nhốt chiến mã. Bên ngoài động cũng không có quân canh giữ. Cho nên nhóm người rất dễ dàng nhẹ nhàng chuẩn vào trong động.

Thời buổi này, tinh binh khó tìm, kỵ quân tinh nhuệ càng khó hơn. Đùng tướng Lôi Tự chiếm được một trăm con chiến mã, nhưng trên thực tế trong tay không có nhiều người biết cưỡi ngựa đánh nhau. Nguyên nhân vì sao cần có ngựa là vì không phải đi bộ mà có thể cưỡi ngựa. Tào Tháo đang dần dần đứng vững ở Dự Châu, còn phái Hạ Hầu Uyên trấn ở Trần Lưu, khiến cho không gian hoạt động của Lôi Tự càng lúc càng nhỏ, đồng thời mỗi bước lại càng thêm khó khăn.

Lúc này Lôi Tự có ý muốn rời khỏi Trần Lưu. Hắn đã có nơi để đi! Chỉ cần chờ Hồ Ban làm xong chuyện, hắn sẽ bắt đầu hành động... Đùng tướng rằng hắn thân thiết với Chu Thương như vậy là thật lòng. Có nhiều nguyên nhân khiến Lôi Tự nghĩ ra được một ý. Hắn nghĩ là Chu Thương đi cướp hàng hóa của Vệ gia, thế nào cũng sẽ kinh động đến Hạ Hầu Uyên. Ngoài miệng là nói sẽ yểm trợ Chu Thương, nhưng trong lòng thì hắn đã tính toán, để Chu Thương thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Uyên. Sau đó y cứ theo kế hoạch mà làm, tiến công đánh Ung Khâu một phen, rồi rút lui khỏi quận Trần Lưu. Chờ Hạ Hầu Uyên phản ứng thì hắn đã ở xa ngàn dặm. Chỉ có điều Lôi Tự có tài cũng không nghĩ đến, trong khi hắn tính toán lợi dụng Chu Thương thì cũng có người đang âm thầm thực hiện âm mưu với mình!

Trong hang ngựa, bảo vệ rất lỏng lẻo. Năm sáu người chặn ngựa bị tiếng động lớn làm giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng đứng dậy ra xem.

- Quỷ ạ!

Một người chặn ngựa nhìn thấy đám người Tào Bằng, lại càng hoảng sợ. Thì ra, khi bọn Tào Bằng ẩn nấp thì đã bảo mọi người lấy nước bùn vẽ lên trên mặt. Ánh sáng mờ昧, bọn họ lại vẽ tối đen trên mặt, nhìn qua vô cùng kinh khủng. Vương Mãi không đợi người chặn ngựa hô lên câu thứ hai đã xông tới, giơ tay chém xuống khiến cho đối phương đã nằm vật trên đất. Đám người tùy tùng đi sau Tào Bằng cũng không do dự, xông lên phía trước. Người chặn ngựa thậm chí cũng chưa biết xảy ra chuyện gì, thì đã bị đám người Vương Mãi chém, ngã trong vũng máu.

Từ đầu tới đuôi, Tào Bằng căn bản là không hề động thủ! Không phải là hắn không muốn động thủ mà là hắn không kịp động thủ... Vương Mãi chém người, thật sự là quá nhanh! Sau khi trải qua những vụ liên tiếp chém giết ở Tịch Dương Tự và Uyển thành, Vương Mãi giết người thậm chí còn hung ác hơn Tào Bằng. Một đao chém xuống vừa mau vừa chuẩn, một nhát toi mạng. Thử sát khí này, nghe ra tưởng chừng như hư ảo, nhưng thực sự là tồn tại. Hoặc có thể nói, sát khí đúng là một loại khí chất. Chưa hề giết người, chưa hề trải qua kinh nghiệm sinh tử thì không thể có được khí chất như vậy. Thử này không phải là trò vui mà luyện ra được. Điển Mãn cùng Hứa Nghĩa thân thủ bản lĩnh đều cao hơn Vương Mãi. Nhưng nếu như lâm trận chiến đấu, thắng bại cũng có thể thấy.

Sau khi Vương Mãi giải quyết mấy người chặn ngựa thì quay lại nhìn Tào Bằng. Tào Bằng gật đầu, dùng tay ra hiệu cho Vương Mãi.

- Đem đuổi tất cả ngựa đi!

Wương Mãi lập tức tuân lệnh, tiện tay lấy cây đuốc trên vách động. Mười tên tùy tùng bắt đầu vội vã hành động, đem cửi hết dây cương, đồng thời đuổi ra khỏi động.

- Chúng ta rút lui!

Tào Bằng ra hiệu, đi ra ngoài. Bọn tùy tùng vội vã đi theo, Vương Mãi đi ở sau cùng, tiện tay cầm cây đuốc nhét vào đồng cỏ khô. Cỏ khô gặp lửa nhanh chóng bốc cháy. Mà những con chiến mã kia thấy ánh lửa thì lập tức kinh sợ, hí lên phóng ra ngoài sơn động. Lúc này Tào Bằng chờ bọn Điển Mãn và Hạ Hầu Lan tập hợp lại một chỗ.

- Tình hình thế nào?

- Tất cả bình thường...

- Mau chóng tìm ra Chu thúc và Hồ Ban, sau đó chúng ta tìm chỗ ẩn nấp.

Lửa cháy lên, quan quân cũng tới rồi!

Đối với Tào Bằng mà nói, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Trong tình huống như vậy, nếu như Hạ Hầu Uyên không thể diệt Lôi Tự, hắn cũng không có lỗi gì với Hạ Hầu Uyên. Cho nên Tào Bằng rất yên tâm, một chút gánh nặng cũng không có. Chỉ có điều, khe núi lớn như vậy, muốn tìm Chu Thương không phải dễ dàng.

Dọc theo đường đi của Tào Bằng gặp vài tên tặc nhân, đều là tốp năm tốp ba tụm lại. Thủ kích của Điển Mẫn bay ra không trượt kẻ nào. Gặp phải bọn tặc nhân tập trung đông, Tào Bằng cũng không liều mạng đánh bừa mà chỉ tránh đi.

- A Phúc!

Tào Bằng chợt nghe có tiếng người gọi tên của hắn. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Chu Thương dẫn theo Hồ Ban từ trong thạch thất lộ đầu ra.

- Bên này!

Chu Thương toàn thân đầy máu đen, máu nhỏ giọt trên thanh trường đao. Sắc mặt Hồ Ban tái nhợt như tờ giấy, theo sát gót phía sau Chu Thương, cả người run rẩy. Hắn chỉ là một tên nhàn rỗi ở Cao Dương đình, chỉ giỏi trộm cắp. Còn nói đến việc giết người thì Hồ Ban thậm chí còn kém xa Đặng Tắc.

- Chu thúc, người bên đó thế nào?

Tào Bằng vội vàng chạy tới bên cạnh Chu Thương. Ánh mắt Chu Thương lướt qua bên cạnh, chỉ vào trong thạch thất, thấy bảy tám thi thể đang nằm ngổn ngang, rõ ràng là tác phẩm của Chu Thương.

- Tưởng phái mấy tên đạo tặc là có thể cầm chân ta!

Chu Thương cười lạnh một tiếng:

- Lôi Tử Kiến quá coi thường ta.

- Lát nữa sẽ giải quyết hắn.

Tào Bằng thấy Chu Thương và Hồ Ban không xảy ra chuyện gì thì cũng thở phào một hơi. Bọn họ tiến vào trong thạch thất, Vương Mãi và Điển Mẫn đi theo sau, Chu Thương cùng Hạ Hầu Lan đứng cảnh giới ở ngoài cửa thạch thất. Kiểm kê nhân số thì không có thương vong gì.

Trong cốc, bọn đạo tặc đang chạy tán loạn, kêu khóc không ngớt. Một con chiến mã điên đang phóng bừa ở ngoài cửa cốc, khiến cho trong cốc càng trở nên hỗn loạn. Tiếng trống trận càng ngày càng gần! Tiếng quan quân hò hét dần truyền đến. Tào Bằng chợt cười nói:

- Hồ Ban, lần này người có thể yên tâm rồi.

- Yên tâm chuyện gì?

- Cao Dương Đình chỉ ít sẽ không có cường đạo xâm lược. Chuyện người lén trộm ngựa cũng có thể ăn nói. Nói người phát hiện tung tích kẻ trộm, nhưng vì muốn bảo vệ sự an nguy của Cao Dương Đình, bắt buộc phải tham gia cùng, chờ một cơ hội để tặc nhân bị một lưới tóm hết.

- Hả?

Hồ Ban ngẩn ra, như trong mộng. Hóa ra lý do như vậy cũng có thể nói được?

- Tại phép dụng binh, việc này của người là muốn giết gian!

- Giết gian ?

- Coi như là Lôi Tự bị tóm, cũng đừng hòng có thể kéo người vào theo.

Khi Tào Bằng nói chuyện, lộ ra một vẻ nhẹ nhàng ung dung. Bên ngoài thạch thất hỗn loạn, dường như không hề liên quan gì đến hắn. Loại khí chất này khiến cho bầu không khí được xoa dịu rất nhiều. Điển Mẫn cười nói:

- Nói như vậy thì chẳng những không có tội mà còn lập công lớn.

Tào Bằng cười cười không nói tiếp câu chuyện mà đi tới cổng thạch thất. Lúc này Hồ Ban như đang trong mộng. Hết nửa buổi thì hần mới tỉnh ra, lắp bắp nói:

- Ta lập công sao?

Hạ Hầu Uyên lần này mang binh cũng không nhiều, chỉ có tám trăm người. Nhưng tám trăm người này đều là những lính tinh nhuệ dưới trướng hần. Cũng không phải là Trần Lưu không có tinh binh, mà bởi vì Hạ Hầu Uyên không manh động. Một nhóm đạo tặc, căn bản không đáng để hần phí nhiều tâm ý.

Nếu như không phải Hứa Nghi tới xin hần giúp đỡ, Hạ Hầu Uyên cũng sẽ không để ý đến vụ Lôi Tự. Thật ra điều khiến Hạ Hầu Uyên quyết định xuất quân chính là điều Hứa Nghi nói cho hần: Lôi Tự chuẩn bị cướp sạch Ung Khâu, sau đó trốn khỏi quận Trần Lưu. Hạ Hầu Uyên thân là thái thú quận Trần Lưu, tuyệt đối sẽ không ngồi làm ngơ để chuyện này xảy ra. Nếu như Ung Khâu thực sự bị Lôi Tự cướp sạch thì sau này hần trước mặt Tào Tháo không biết ăn nói thế nào!

Quan quân cũng không liều lĩnh xuất trận. Tất cả trong tiếng trống trận, hướng về phía chỗ ẩn nấp của bọn tặc khấu. Một đám quân ô hợp làm sao có thể địch nổi tám trăm duệ sĩ. Một đường tiến quân, tặc khấu có thể nói là bại như núi đổ.

Lôi Tự được cái này thì mất cái khác, không kịp chỉ huy thuộc hạ chống lại tình hình. Vì thế mà những tên tặc khấu này giống như là đàn ong vỡ tổ. Ngoài trừ vài tên từ đầu cổ chống lại, những kẻ khác đều không có tâm trí giao chiến. Mọi người nghe thấy tiếng trống trận thì bị hoảng loạn, còn đâu mà dám chính diện giao phong với quan quân...

- A Phúc, mau nhìn!

Chu Thương đột nhiên chỉ về một phía. Theo ngón tay Chu Thương chỉ, Tào Bằng thấy đoàn người hỗn loạn chạy vào trong cốc.

- Người có dáng thấp lùn kia chính là Lôi Tự!

Tào Bằng neho mắt lại, ánh lên một tia sáng. Lôi Tự cùng Tiết Châu có quan hệ, mà đạo tặc Tiết Châu ở Quảng Lăng, nổi danh là hải tặc. Hải Tây hỗn loạn, cùng Tiết Châu không thể không có quan hệ. Nếu Đặng Tắc muốn đặt chân đến Hải Tây chắc chắn phải giao phong với Tiết Châu. Như vậy thì Đặng Tắc phải đối mặt với một nan đề. Phía sau Tiết Châu, có đúng là có bàn tay nào đó hay không? Hay là có thể tìm được manh mối trên người Lôi Tự... Nghĩ tới đây, Tào Bằng nhẹ nhàng cầm cương đao.

- Đi theo Lôi Tự !

- Hải?

- Ta nghĩ trên người hần có thể tìm ra vài chuyện về Tiết Châu.

Chu Thương cùng Hạ Hầu Lan lập tức hiểu ra. Tào Bằng quay đầu nói với Vương Mãi:

- Tam ca, đầu hồ ca, các người ở chỗ này chờ Hạ Hầu tướng quân đến.

- Người muốn đi đâu?

- Ta cùng Chu thúc đi làm chút việc.

- Vương Mãi nói: “Ta cũng đi!”

- Đầu hồ ca, các người ở đây, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Nhiều người ngược lại có thể hỏng chuyện. Có Chu thúc cùng Hạ Hầu là đủ để đối phó thiên quân vạn mã. Tam ca, người cũng đừng lộn xộn. Chúng ta đang nắm chắc thắng lợi trong tay. Lúc này nếu có thương vong thì không gì bù đắp được.

- Nhưng mà...

- Tào Bằng trầm mặt xuống: “Các người đều đã từng hứa mọi thứ đều nghe theo lời ta điều khiển. Đây là mệnh lệnh!”

136. Chương 119.2: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 119.2: Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vương Mãi cùng Diễm Mãn còn đang muốn tranh cãi, nhưng cuối cùng cũng phải tuân lệnh. Ba người Tào Bằng nhìn nhau, lách mình chạy ra khỏi thạch thất. Vương Mãi cùng Diễm Mãn lập tức chiếm ngữ hai bên cổng chính, hướng ra ngoài quan sát.

- Lão Thất, A Phúc đi làm cái quỷ gì?

Diễm Mãn có phần mất hứng. Khó khăn lắm mới gặp được chiến sự, nhưng lại rõ ràng không có cơ hội thi thố tài nghệ. Những kẻ tặc nhân kia quá yếu, khiến hắn không có chút hứng thú nào. Vương Mãi lắc đầu:

- Ta không biết. Nhưng mà A Phúc luôn luôn có mưu tính. Nếu hắn nói như vậy thì khẳng định là có nguyên do đặc biệt.

- Nếu không thì chúng ta lên đi cùng?

- Không được. Vương Mãi vội xua tay. Không phải A Phúc đã nói chúng ta có nhiều người dễ hỏng chuyện sao.

- Nhưng mà...

- Tam ca, nếu chúng ta đã đồng ý nghe theo lời A Phúc thì không được làm bậy. Tính tình của A Phúc khó mà có thể lý giải được. Biểu hiện nhìn có vẻ nhu nhược nhưng mà bên trong lại như một mãnh hổ. Nếu như vì chuyện này mà chọc giận hắn, hắn dám trở mặt với ngươi, thậm chí tống ngươi về Hứa đô. Ngươi đừng cười, là ta nói thật. Trước kia khi ở trấn Dương Sách, thân thể hắn thua xa bây giờ. Nhưng mà vì có người bắt nạt mẫu thân hắn, hắn dẫn ta cùng đám gia nhân đi vòng vo thật lâu, ta hỏi hắn xảy ra chuyện gì hắn quyết không chịu nói. Kết quả, đêm đó hắn mò vào trong gia đình đó giết chết kẻ kia.

Diễm mẫn không khỏi im lặng. Một lát sau, hắn nhẹ giọng nói:

- Bên ngoài tặc nhân nhiều như vậy... Ta lo lắng bọn A Phúc không thể lấy ít địch nhiều.

- Việc này...

Vương Mãi nghe xong cũng lộ ra vẻ trầm ngâm.

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

- Chúng ta lên theo hắn!

Diễm Mãn ngoảnh đầu nhìn lại Hồ Ban cùng những người tùy tùng, hạ giọng nói:

- Hai người chúng ta đi, đừng để cho bọn A Phúc biết. Nếu như bọn A Phúc không có chuyện thì chúng ta sẽ không lộ diện. Ngộ nhỡ... chúng ta cũng có thể giúp đỡ được.

Vương Mãi không thể không bị động lòng! Hắn cũng có chút lo lắng. Chẳng qua lúc này nhìn sắc mặt của Tào Bằng, Vương Mãi thành thói quen gật đầu nhận lời. Nhưng diễm mẫn nói cũng rất có lý. Nhỡ ra bọn A Phúc gặp phải nguy hiểm thì sẽ là ngoài ý muốn. Chính bản thân hắn làm sao mà quay về ăn nói với vợ chồng Tào Cấp cùng vợ chồng Đặng Tắc chứ?

- Chúng ta chỉ đi theo, không vạ bắt đắc dĩ thì không được động thủ.

Diễm Mãn lập tức nở nụ cười lớn:

- Đó là đương nhiên, ta cũng sợ. Ta là tam ca hắc, ta không sợ thì ai sợ !

Tào Bằng, Chu Thương cùng Hạ Hầu Lan đi theo Lôi Tự vào trong sảnh lớn trong hang đá.

- Đại soái, quan quân đã tới gần, chúng ta phải làm sao bây giờ ?

Một tên tặc khẩu hoảng hốt hỏi. Lôi Tự lặng lẽ một hồi:

- Chúng ta lập tức rời khỏi nơi đây.

- Vậy còn huynh đệ bên ngoài thì làm sao bây giờ?

- Lúc này, đối với bọn họ... để cho bọn họ ngăn cản quan quân cũng tốt, sẽ cho chúng ta có một chút thời gian tranh thủ. Mau thu thập một chút, mang mấy đồ này theo, những thứ đồ nào giá trị mang đi... Lôi Phương! mang mấy cái y giáp kia tới. Chúng ta hãy thay y giáp của quan quân, thừa dịp loạn lạc trốn ra ngoài! Tất cả mọi người nhanh lên một chút, nếu bị người khác phát hiện, chúng ta muốn chạy cũng không dễ dàng!

Mấy tên tùy tùng lập tức phân công nhau hành động. Lôi Phương dẫn theo hai tên tặc khẩu, mang từ trong góc phòng ra đại sảnh một cái rương. Mở ra thì bên trong có áo giáp của quan quân. Chắc là Lôi Tự đã chuẩn bị trước. Lôi Phương lấy ra một bộ đưa cho Lôi Tự. Lôi Tự cũng không khước từ, lập tức thay y giáp. Sau đó hắn lấy từ trong thạch tháp ra một cái hộp, dùng vải bọc gói lại, làm thành cái túi đeo trên vai.

- Lôi Phương, đã chuẩn bị xong chưa?

- Đại soái, đều đã chuẩn bị xong!

- Chúng ta đi!

Lôi Tự hành động, tuyệt đối không dây dưa. Những tên tặc nhân thủ hạ, trong mắt hắn căn bản không đáng quan tâm. Đoàn người vội vã đi ra ngoài, Tào Bằng cùng Chu Thương, Hạ Hầu Lan liếc mắt một cái. Chu Thương và Hạ Hầu Lan không hẹn mà cùng gật đầu.

- Lôi Tự, người thay trang phục khác, không phải là muốn lẫn vào trong quan quân đó chứ?

Chu Thương từ chỗ ẩn nấp hiện ra cản đường của Lôi Tự. Ban đầu Lôi Tự còn cả kinh, nhưng khi thấy rõ là Chu Thương thì trên mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn.

- Chu Thương! Hắn rống lên: Ta với người xưa không oán, gần không cừ, vì sao hại ta?

Chu Thương cười ha hả:

- Lôi Tự, đại trượng phu sinh ra trên đời, xây dựng sự nghiệp bằng tay cầm đao, làm sao có thể cả đời theo giặc được.

- Người có ý gì?

- Ta còn có ý gì ? Chỉ thăm nghĩ là muốn mượn một thứ đồ của người.

- Vật gì vậy?

Lôi Tự nhận rõ tình hình, cũng không muốn dây dưa lâu với Chu Thương. Chu Thương cười nói:

- Ta muốn mượn cái đầu người, dâng cho công tử nhà ta.

Lôi Tự nghe được ngăn ra. Nghe khẩu khí của Chu Thương, tựa như là quy phục một đại nhân vật! Nói không chừng là con cái của cao môn đại phiệt nào. Nhưng Lôi Tự cũng không để tâm đến những chuyện này, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chu Thương, dám coi thường ta? Đừng tưởng rằng Lôi Tự ta dễ dàng bị khi dễ.

- Có khi dễ hay không, đánh thì sẽ biết. Đem đầu người nộp cho ta.

Chu Thương hét lên một tiếng, giẫm chân nhào đến. Lôi Tự lớn tiếng hét: “Giết hắn!”

Lôi Phương không nhiều lời, tung người bổ tới chém Chu Thương. Đúng lúc này từ trong chỗ tối hiện ra một bóng người, Hạ Hầu Lan vung thương trong tay, quay tròn, đâm về phía Lôi Phương. Lôi Phương

không ngờ Chu Thương còn có người giúp đỡ. Bản lĩnh của Hồ Ban hán cũng biết, nhưng không đủ, nên hán không lưu ý là có người ngoài, vung đao bổ một cái.

- Lôi Phương!

Lôi Tự vôi vàng lên tiếng gọi, thế nhưng... Hán hô lên đã chậm! Bản lĩnh của Hạ Hầu Lan bây giờ so với Chu Thương cũng chỉ kém một bậc mà thôi. Hơn nữa, thương của hán dài, lực ra cũng mạnh. Cùng với đại đao trong tay Lôi Phương, giao nhau vang lên một tiếng thì đánh văng thanh đao của Lôi Phương sang một bên. Ngân thương ngừng một chút rồi đâm ra một nhát hung tàn. Lôi Phương không khỏi hoảng sợ, vội vã lùi về phía sau muốn né tránh. Đột nhiên cước bộ của Hạ Hầu Lan trở nên linh động, thành linh nhanh lên, đồng thời bước đến, vốn hai tay nắm chặt ngân thương, đột nhiên chuyển về một tay. Thân thể y lao về phía trước, một chân giẫm xuống đất, một chân đá lên khiến cho độ dài ngân thương cũng tăng lên. Nói thì chậm, nhưng tình hình rất nhanh. Lôi Phương muốn tránh cũng không kịp!

Chỉ nghe phũ một tiếng, thanh đại thương xuyên qua ngực Lôi Phương. Hạ Hầu Lan không chút hoang mang, bước lướt tới, tay kia cầm cán thương. Hán dùng hay tay vung thương, quăng xác của Lôi Phương sang bên. Cùng lúc này, Lôi Tự đột nhiên di chuyển. Hán rút ra ngô câu, hai tay cầm kiếm, bước lên nửa bước với tốc độ rất bình thản.

- Trả mạng huynh đệ ta!

Lôi Tự vừa nói, thành linh ngô câu tung ra về phía Hạ Hầu Lan. Trong nháy mắt hắt xuất kiếm, ánh mắt chợt lóe lên, sát khí ớn lạnh từ phía sau cũng kéo theo...

137. Chương 120: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (3)

Tào Bàng

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 120: Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (3)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đây cũng là ý nghĩa thật sự trong lần đầu chiến đấu của Tào Bàng! Trước đây hán đã từng giết không ít người, nhưng phần lớn lúc đó đều chỉ là đục nước béo cò, rất ít khi đánh trực diện với đối thủ. Đương nhiên, chuyện đó có liên quan đến thể trạng cơ thể hán trước kia. Khi đó cơ thể hán gầy yếu, cứng đối cứng, đá đối đá rất khó giành phần thắng, cũng chỉ có thể đục nước béo cò mà thôi. Còn hiện tại, sau khi dẫn khí nhập cốt, thể trạng Tào Bàng đã được cải thiện lớn so với trước kia, cao hơn, mạnh mẽ hơn và đồng thời cũng linh hoạt hơn. Nếu đã tránh không được thì chỉ có thể liều mạng một phen...

Tào Bàng xoay người, vung đao ra. Đao kiếm giao nhau trong tích tắc, nhưng không ngờ lại không phát ra âm thanh gì.

Lôi Tự cười hắc hắc. Ngô Câu kiếm cùng trường đao của Tào Bàng chạm vào nhau trong chớp mắt, đột nhiên có một tiếng “choang”. Sau đó mũi kiếm cuộn tròn dán vào sống đao. Một đường kiếm cực kỳ kỳ lạ, hơn nữa còn rất nhanh. Tào Bàng muốn đối chiêu nhưng không thể kịp. Nếu nói hán không có đao thì Lôi Tự với một kiếm đã có thể chém đứt tay hán xuống rồi. Trong kiếm thuật thì đây là một thứ căn bản. Nhưng muốn luyện được tốt loại kiếm thuật này thật không phải dễ dàng.

Xem một kiếm thì thấy kiếm thuật của Lôi Tự không giống như bình thường. Tào Bàng rơi vào đường cùng, chỉ có né tránh. Mà Lôi Tự cầm kiếm, cười đắc chí.

- Tiểu súc sinh, xem ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu.

Khi đang nói chuyện, Lôi Tự lách mình qua, tung một đường kiếm Ngô Câu, kiếm thể với tốc độ cực nhanh. Một tia sáng hình cầu lóe lên ngang dọc, kiếm khí ngùn ngụt bao phủ Tào Bàng vào bên trong

- Công tử, cẩn thận...

Chu Thương ở bên cạnh, nhất thời sợ hãi. Trường đao trong tay chấn động, trong cổ họng vang lên những bạo âm kỳ dị. Ánh đao sáng lóe, đao vận cuộn cuộn. Mỗi một đao chém ra đều phát ra những tiếng kỳ lạ trong khoảng không. Đao thể nhất thời trở nên vô cùng điên cuồng, khiến cho hai tên tặc khấu không kịp tránh, lập tức bị Chu Thương chém thành hai nửa, ngã trong vũng máu... Hạ Hầu Lan cũng có phần nóng ruột, muốn qua tiếp cứu.

Nhưng những tên tặc khấu kia cũng hiểu chuyện. Chỉ cần Lôi Tự giết chết tên thiếu niên kia thì hai người này sẽ bị phân tâm. Cho nên cho dù chết, bọn chúng cũng quyết ngăn cản để bảo vệ cho Lôi Tự ra tay suôn sẻ. Cho nên Chu Thương cùng Hạ Hầu Lan dốc toàn lực nhưng cũng không thể xông tới cứu viện. Sau lưng Tào Bằng đã là phiến đá lạnh băng. Phía sau đã không có đường lui, trên trán nhỏ giọt mồ hôi. Lôi Tự cười ha hả, cầm thanh ngô câu trong tay, dí sát Tào Bằng.

Một kiếm vung lên nhanh như tia sét. Tào Bằng một chân dẫm lên trên tảng đá, tinh thần khí của hắn lúc này đã đạt tới đỉnh. Hắn ngậm miệng rồi thành linh vận lực ở chân, bật ra khỏi vòng vây của Lôi Tự. Hắn lặn một vòng trên mặt đất rồi đứng dậy. Quần áo Tào Bằng hoàn toàn xộc xệch. Kiếm Ngô Câu của Lôi Tự đâm vào tảng đá nghe đing một tiếng, tia lửa văng khắp nơi.

- Tiểu súc sinh, xem ngươi trốn đi chỗ nào!

Hắn có phần nóng nảy ! Vốn hắn tưởng rằng có thể dễ dàng giết Tào Bằng. Vậy mà Tào Bằng vẫn có thể kiên trì cầm cự đến bây giờ, khiến cho Lôi Tự bắt đầu lo nghĩ bức mình. Bên kia, chính những thủ hạ của hắn có phần không chống đỡ được. Chu Thương phát điên cùng Hạ Hầu Lan. Cả hai người như hai sát thần. Nhưng điều đó càng khiến Lôi Tự đoán rằng địa vị của Tào Bằng nhất định không đơn giản. Nếu như có thể hạ được Tào Bằng, chẳng phải là có thể cầm chắc phần thắng trong tay? Lôi Tự suy nghĩ như vậy, tay cầm chắc thanh Ngô Câu.

Tào Bằng đột nhiên giậm chân một cái, miệng thốt lên bát tự chân ngôn. Thân hình hắn trở nên linh động, lộ ra một luồng khí quái lạ. Lôi Tự ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười!

- Tiểu tử kia, liều mạng sao?

Tào Bằng ngay cả binh khí cũng không có thì làm sao uy hiếp được hắn? Trong mắt Lôi Tự, Tào Bằng chỉ là chó cùng rứt giậu, đã sa cơ lỡ vận. Ngô câu kiếm chém ra, nhanh như chớp xé, phát ra tiếng chói tai. Mắt thấy Ngô Câu kiếm trong nháy mắt bổ trúng Tào Bằng, chỉ thấy thân hình hắn xoay tròn, như là dán vào Ngô Câu kiếm. Con ngươi Lôi Tự lập tức thu hẹp lại, cảm thấy không ổn. Tên tiểu tử này, thân pháp nhanh nhẹn, rõ ràng là muốn kéo dài thời gian...

Nghĩ tới đây thì trong đầu hắn chỉ muốn giết ngay Tào Bằng. Ngô Câu kiếm chớp sáng, chiêu nào cũng hiểm độc. Mặc kệ thế nào, trước hết giết tên tiểu tử này rồi sẽ giải quyết.

Những lần tránh ánh kiếm, Tào Bằng di chuyển giống như một con vượn, nhảy rất nhanh. Mỗi một lần kiếm Ngô Câu chém vào người hắn, thì lại chỉ xẹt qua. Trong lòng Lôi Tự càng lúc càng nôn nóng, kiếm Ngô Câu vung ra càng lúc càng nhanh, đồng thời càng lúc càng tàn nhẫn. Thu viên thân pháp, thiên cương bộ! Đây là công phu bạch viên thông bối quyền, là lá bài bảo mệnh cho Tào Bằng. Nhưng có điều, thân thủ Lôi Tự rõ ràng là cao hơn Tào Bằng nhiều. Thế nên nếu Tào Bằng không có nhãn lực thì dù thân pháp thế nào cũng không cách gì tránh kịp. Bây giờ hắn cũng chỉ nhờ đến thu viên thân pháp và thiên cương bộ để kéo dài thời gian. Nhưng mà Lôi Tự tấn công càng ngày càng mạnh, Tào Bằng muốn né tránh càng lúc càng khó. Chỉ trong nháy mắt, Tào Bằng lần thứ hai bị Lôi Tự dồn tới góc chết. Quần áo trên người cũng bị kiếm khí xé rách thành từng mảnh.

- Tiểu tử, để mạng lại cho ta.

Lôi Tự hét lớn một tiếng, vung kiếm chém tới. Tào Bằng muốn né tránh nhưng không được... Hai tay hắn thành linh vung lên, một quyền trước, một quyền sau. Coi như là liều mạng ăn hắn một kiếm thì đổi lại cho hắn một quyền.

- Cầu tặc, dám đánh huynh đệ ta!

Nói thì chậm, nhưng khi đó thì nhanh, tình thế của Tào Bằng đang như chỉ mảnh treo chuông thì bỗng ở cổng thạch thất truyền đến một tiếng quát. Điển Mãn từ ngoài cửa nhảy vào, mắt thấy Tào Bằng bị vây hãm, không nhìn được, phóng ra ba thủ kích, rồi rút đao đánh về phía Lôi Tự. Thủ kích phóng ra tốc độ rất nhanh. Ba tia sáng lóe lên phóng về phía Lôi Tự. Lôi Tự càng hoảng sợ, trở tay chém ra một kiếm, vùng tay đánh rớt kích. Cùng lúc này, hai chân Tào Bằng di chuyển, đạp một cái, giậm chân vùng quyền tấn công. Khoảng cách giữa hắn và Lôi Tự không xa, một quyền đánh ra của hắn bây giờ có thể nói là dồn hết sức bình sinh. Cốt lực bộc phát, vận sức đan điền. Quyền tung ra nghe rõ tiếng xé gió trong không gian. Lôi Tự giật mình vội vàng phóng tay cản đòn.

Bùng! Một âm thanh vang lên. Tào Bằng hình như căn bản không còn sức nào mà tung quyền, nhưng cuối cùng lại tung ra một đòn uy lực. Lôi Tự bị giật mình. Tuy rằng cánh tay ngăn lực, nhưng trên thực tế, phần lớn sự chú ý của y là về phía Điển Mãn.

Bản lĩnh của Tào Bằng, Lôi Tự đại khái đã hiểu rõ. Nói thật, không đủ để uy hiếp hắn. Nhưng mà khi nắm đấm chạm nhau trong nháy mắt, một cảm giác lạnh tóc gáy đột nhiên xuất hiện. Cảm giác dựng tóc gáy nhanh chóng lan ra toàn thân. Lôi Tự thầm kêu một tiếng, muốn né tránh cũng không kịp. Trong mắt những người khác thì Tào Bằng tung một quyền trúng cánh tay Lôi Tự. Một quyền giống như là hoàn toàn không có lực, nhưng lại có kết quả kỳ lạ. Óng tay áo của Lôi Tự lập tức rách toạc giống như cánh bướm bay lượn. Đồng thời, một cổ lực phát ra, giống như là một mũi khoan chui vào cánh tay Lôi Tự khiến cho da dễ nứt toang, tĩnh mạch vỡ nát, máu chảy ra tung tóe, cánh tay Lôi Tự bị biến dạng quái dị.

- Ai da!

Lôi Tự hét thảm một tiếng. Một quyền của Tào Bằng thật sự là uy lực! Với sức bật của Bán Bộ bằng quyền đã đánh gãy cánh tay của Lôi Tự. Gân đứt khớp lìa. Nếu nói sau này Lôi Tự có thể phục hồi được cánh tay thì cũng đừng mơ có thể dùng lại được nửa phần sức lực.

Ngô Câu kiếm tuốt khỏi tay rơi xuống đất. Lôi Tự đỡ cánh tay, nhấc chân đá vào bụng Tào Bằng. Tào Bằng phun một ngụm máu tươi, đập người vào tảng đá, mềm nhũn ngã xuống. Lúc này Vương Mãi theo Điển Mãn chạy vọt tới thạch thất, vừa lúc trông thấy cảnh Tào Bằng học máu, trong lòng lập tức nổi trận lôi đình.

- Cẩu tặc, dám dả thương A Phúc!

Thiết tích trường mâu rời tay phóng ra, tiếng xé gió trong không trung như tia chớp trong đêm đen. Nếu là bình thường thì Lôi Tự đã có thể dễ dàng tránh được. Nhưng bây giờ hắn bị Tào Bằng phế bỏ cánh tay, đau đến nỗi nghe nhìn không rõ. Sau một cước đá Tào Bằng, Lôi Tự còn muốn lấy mạng Tào Bằng. Thiết tích xà mâu đúng lúc này bay tới từ phía sau hắn. Tới khi Lôi Tự cảm thấy nguy hiểm thì đã chậm mất!

Theo bản năng, hắn nghiêng người. Phốc! Trường mâu đâm chính giữa vai hắn, xuyên từ phía sau. Lực đánh của thiết tích trường mâu rất lớn, xuyên thủng xương quai xanh của Lôi Tự. Hắn kêu lên một tiếng thét thảm thiết.

Tào Bằng ho khan một trận dữ dội, cổ nén khí huyết trong bụng, đi đến trước người Lôi Tự. Không đợi Lôi Tự hồi tỉnh, Tào Bằng giậm chân vận lực đá vào ngực Lôi Tự một đòn hiểm ác, khiến Lôi Tự bị đánh bay ra ngoài. Thật sự, Lôi Tự liên tiếp bị thương, có phần không tỉnh táo. Sau khi Tào Bằng đánh bay Lôi Tự, càng khiến vết thương bên trong của hắn trầm trọng. Hắn phun ra một ngụm máu, cả người co quắp té trên mặt đất.

- Tam ca, đừng giết hắn!

Tào Bằng vừa mới thở một hơi thì trông thấy Lôi Tự vừa đúng lúc rơi vào tầm của Điển Mãn. Lúc này vẻ mặt Điển Mãn dữ tợn, cắn răng, hung tợn giơ trường đao lên chém xuống.

- Khốn kiếp!

Tào Bằng trăm cay nghìn đắng chính là giữ lại mạng sống của Lôi Tự. Hắn vội vàng mở miệng ngăn cản cũng đã chậm.

Điển Mãn giơ tay chém xuống, răng rắc một đao. Lôi Tự đầu lìa khỏi xác. Máu từ đầu phun ra xối xả trước mặt Tào Bằng. Tào Bằng há miệng nhìn đầu của Lôi Tự hồi lâu không nói ra lời. Lão tử còn muốn vận hồi

tin tức từ miệng hắn! Nếu Lôi Tự không liên quan đến Tiết Châu thì Tào Bằng chẳng thèm quan tâm hắn sống chết. Nhưng không nghĩ tới...

- A Phúc, người không có việc gì chứ!

Điền Mãn vẫn chưa nhận thấy vẻ mặt u ám của Tào Bằng, bước nhanh đến bên cạnh.

- Người...

Tào Bằng trở tay vào Điền Mãn, tức giận đến run cả người. Một ngụm máu tươi phun ra. Tào Bằng chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, rồi ngất đi.

Trong thạch thất nhất thời trở nên rối loạn.

138. Chương 121: Mọi Chuyện Lộ Rõ. Ẩn Tàng Công Và Danh (4)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 121: Mọi chuyện lộ rõ. Ẩn tàng công và danh (4)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong thạch thất nhất thời trở nên rối loạn.

Khi Tào Bằng tỉnh lại giữa cơn mê thì đã ở Cao Dương đình dịch.

- A Phúc...

Thiếu chút nữa Đặng Tắc đã rơi hai hàng lệ vui mừng. Nói thật, tuy rằng chỉ là một ngày một đêm, nhưng Đặng Tắc có cảm giác giống như vừa trải qua một năm dài. Tào Bằng thâm nhập vào hang ổ bọn đạo tặc khiến hắn không an tâm. Cả ngày hắn đứng ngồi không yên, ăn cơm không ngon. Ngay cả

Bộc Dương Khải chủ động tìm hắn khuyên nhủ, Đặng Tắc cũng không để tâm tới. Cả người giống như có kiến bò trên chảo nóng, lo nghĩ luống cuống. Con người cũng trở nên tiêu tụy.

Đặng Tắc rất để ý đến Tào Bằng! Không chỉ vì Tào Bằng là em vợ của hắn mà ngoài ra hắn còn thấy từ Tào Bằng một tương lai rộng mở. Có đứa trẻ mười bốn tuổi nào có thể ăn nói, đưa ra những tư tưởng riêng như vậy? Tuy là đêm trước Tào Bằng bình “Luận Ngữ”, chỉ hai câu ngắn ngủi nhưng Đặng

Tắc cũng thấy được trong đó không tầm thường. Những lời Tào Bằng nói đủ có thể tạo thành một phái, trở thành một vị đại sư.

Cũng bởi vì như vậy mà Đặng Tắc càng quan tâm đến Tào Bằng. Hắn vốn không muốn để Tào Bằng đi mạo hiểm, chẳng qua là phải chịu thua sự kiên quyết của Tào Bằng. Khổ sở chờ đợi hết một ngày đêm, Tào Bằng cuối cùng cũng đã trở về. Chỉ có điều là người mang về đang bị hôn mê. Điều này làm

sao mà không khiến cho Đặng Tắc không áy náy?

- Tỷ phu, người đây là...

Tào Bằng mở mắt ra, thấy khuôn mặt tiêu tụy của Đặng Tắc.

- Cuối cùng thì người cũng sống lại. Khiến ta bị hù chết. A Phúc, nếu người xảy ra sự tình, về sau ta làm sao đối mặt với A Nam? Về sau người nghìn vạn lần không được đi mạo hiểm như thế nữa!

Trong đầu Tào Bằng đang cảm thấy ong ong. Nhưng mà nghe Đặng Tắc lải nhải một phen khiến hắn cảm thấy ấm áp ở trong lòng.

- Ta làm sao ở chỗ này?

- Người còn nói... Người bị thương ở Lộc Thai Cương, hôn mê bất tỉnh. Là A Mãn cùng Đầu Hồ một mạch đem người trở về đây.

Lộc Thai Cương? Tào Bằng vỗ nhẹ đầu.

- Đã bình định rồi chứ?

- Đã bình định rồi. Hạ Hầu tướng quân đang ở đó dọn dẹp chiến trường.

- Bây giờ là giờ nào ?

- Vừa qua khỏi giờ Thìn. - Đặng Tắc dứt lời, đứng lên nhìn ra ngoài phòng.

- Người bị hôn mê khiến tất cả mọi người đều sợ hãi. Bọn đầu hồ vẫn luôn ở bên ngoài chưa đi nghỉ ngơi. Để ta cho bọn họ vào.

Vừa nói chuyện, Đặng Tắc vừa mở cửa phòng. Một lát sau thấy Điển Mãn, Hứa Nghi, Vương Mãi, Đặng Phạm chạy vào gian phòng.

- A Phúc, người khiến chúng ta đều sợ hãi!

Điển Mãn vừa vào phòng đã gào rống lên. Thấy Điển Mãn, Tào Bằng lập tức nhớ lại cảnh tượng trước khi hôn mê. Hắn khổ sở suýt đánh mất mạng sống, tính toán khổng chế Lôi Tự, không ngờ lại bị Điển Mãn giết chết. Nhưng nghĩ lại, việc này hình như cũng không thể trách Điển Mãn. Nếu như không có Điển Mãn ra tay, nói không chừng kẻ đầu lìa khỏi xác bây giờ không phải là Lôi Tự, mà là Tào Bằng.

Dù rất bức mình nhưng Tào Bằng cũng phải nhin. Hắn cố gắng mở miệng cười nhìn mọi người:

- Ta không sao, khiến cho các ca ca lo lắng.

- Phù! Không cần phải nói như vậy. Chỉ có điều...không ngờ Lôi Tự lại ngoan cố như thế.

Điển Mãn tùy tiện ngồi xuống. Vương Mãi đi lên trước, đem đặt một cái hộp bên cạnh Tào Bằng.

- Đây là thứ mà Hạ Hầu đại ca lấy từ trên người Lôi Tự. Hắn nói bên trong cái hộp này có gì đó, không chừng người cần dùng tới!

Tào Bằng nghe được ánh mắt liên sáng lên.

Điển Mãn và đám người ở trong phòng đợi một lúc, rồi lần lượt cáo từ.

Thực ra, tất cả mọi người đều mệt rã rời. Từ người tham chiến như Điển Mãn và Vương Mãi hay là Hứa Nghi tới Trần Lưu thỉnh cầu cứu binh, cơ bản đều không được nghỉ ngơi. Có điều Tào Bằng vẫn chưa tỉnh lại, khiến cho mọi người rất lo lắng, không thể nghỉ mà vẫn cố chịu đến bây giờ.

Hiện giờ, Tào Bằng đã tỉnh lại!

Nỗi lo lắng bấy lâu trong lòng mọi người cũng được giải tỏa.

Liên theo sau sự thoải mái này là cơn buồn ngủ ập đến. Trong khi nói chuyện, Điển Mãn và Hứa Nghi liên tục ngáp, khiến cho Tào Bằng cũng cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ.

“Hồ Đầu ca, huynh cũng đi nghỉ đi!”

“Ta ở cùng người thêm lúc nữa.”

“Không cần, đệ tự biết sức khỏe của đệ, không có gì nguy hiểm nữa. Huynh và Ngũ Ca đều thức trắng đêm, đừng cố quá! Đệ nghỉ, chúng ta sẽ khởi hành sớm, các huynh mau nghỉ ngơi lấy lại tinh thần. Mọi người nghỉ ngơi đi, mai chúng ta sẽ khởi hành sớm.”

Wương Mãi nán lại một lúc, cuối cùng quả thật là không cố được, đành phải đi nghỉ.

Có điều Đặng Phạm không đi mà ở trong phòng cùng Tào Bằng.

“Ngũ Ca.”

Không đợi Tào Bằng mở miệng, Đặng Phạm liền ngăn lại.

“A Phúc, các người vào sinh ra tử, còn bị thương. Ta ở lại bên này, chưa lập được công lao gì. Ta biết, ta võ nghệ thấp kém, không có chỗ trọng dụng. Nhưng ở đây trông nom người một chút, thì vẫn có thể . . . Người còn nói nhiều là không coi ta như huynh đệ.”

“Được rồi, được rồi, ta không thúc giục huynh nữa.”

Đặng Phạm đã nói đến nước này rồi, Tào Bằng cũng không nữa đuổi đi nữa.

Lúc này, Đặng Tắc dẫn theo thầy thuốc đến bắt mạch cho Tào Bằng. Đây chính là thầy thuốc mà hai hôm trước Hồ Hoa dẫn tới, y vẫn ở lại Cao Dương đình đình dịch. Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy đình dịch được bảo vệ rất nghiêm ngặt, hơn nữa liên tục có quan quân ra vào, thầy thuốc này cũng biết, nhất định đã xảy ra đại sự. Có điều, hần không hỏi. Đôi khi làm ngơ một chút mới là cách thông minh.

Hần bắt mạch cho Tào Bằng rồi dặn dò cho đơn thuốc. Kỳ thật, y thuật của hần có cao minh? Không khỏi có đôi chút quá khen. . . . Một nơi nhỏ như Cao Dương đình thì không thể có lang trung giỏi. Chẳng qua là khám và chữa một số bệnh thông thường mà thôi, còn nội thương giống như Tào Bằng, quả thật hần không thể trị được. Cho nên phương thuốc cũng chỉ là bồi bổ khí huyết.

Tào Bằng biết rõ tình trạng vết thương của mình! Chủ yếu là do trúng một cước của Lôi Tự, tổn thương nội phủ. Vết thương thể này không phải một chốc lát có thể chữa khỏi, bổ khí dưỡng thân, cũng coi như đúng bệnh hốt thuốc. Còn lại là tự thân điều dưỡng. Tào Bằng dự tính trúng một cước của Lôi Tự, ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới có thể hồi phục. Tuy nhiên, cũng không có gì đáng lo ngại nên Tào Bằng cũng chẳng sốt ruột.

Chuyện trò với Đặng Phạm một lát, sau đó Tào Bằng lấy ra một cái tráp bên cạnh gối, nhẹ nhàng mở ra.

“Két.”

Tào Bằng hít phải một luồng khí lạnh. Chẳng trách tráp này nặng trĩu, bên trong đựng mười dật hoàng kim. Ngoài ra, còn có một xấp lụa trắng, trên mặt viết chi chít chữ. Xem chữ viết hần người viết nhất định có học vấn uyên thâm. Đây là chữ viết theo lối Phi bạch, loại chữ rất thông dụng thời bấy giờ! Phi bạch là một loại thư pháp đặc biệt, bắt nguồn từ học giả tên là Sái Ung cuối thời Đông Hán.

Tương truyền vào thời vua Đông Hán, những thợ thủ công tu sửa Hồng đô môn đã dùng chổi sơn trắng để viết chữ, Sái Ung nhìn thấy liền sáng chế phi bạch thư.

Loại thư pháp này, nét bút viết nhẹ nhàng để lộ ra màu trắng, giống như viết bằng bút khô, làm cho người ta có cảm giác bay bổng.

Cho nên, thư pháp vừa xuất hiện, liền được rất nhiều người ngưỡng mộ. Trong đó có Đặng Tắc cũng rất thích thưởng thức phi bạch thư, lúc nào cũng ở nhà luyện tập.

Thư pháp của Tào Bằng rất bình thường, chẳng qua từng nhìn thấy Đặng Tắc luyện, cho nên có ấn tượng sâu sắc.

Có thể viết ra phi bạch thư xuất sắc như thế thì người viết chắc chắn không phải kẻ đầu đường xó chợ. . .

“A Phúc, trên đó viết cái gì?” Đặng Tắc đứng bên hỏi

Tào Bằng chăm chú xem hết rồi cầm tấm lụa trắng đưa cho Đặng Tắc.

Người đề thư tên là “Thành” nhưng lại không để lại họ. Hần mời Lôi Tự lập đại nghiệp, hơn nữa có thể bảo đảm sự an toàn của Lôi Tự và đám người của hần. Nếu Lôi Tự đồng ý, có thể phái người đến Hu Di (tên một huyện ở tỉnh Giang Tô Trung Quốc) liên hệ với hần. Hơn nữa còn nói, hần sẽ để lại người ở Hu Di, chờ Lôi Tự. Ngoài ra, còn để lại một phương thức cách liên hệ, nói là Hu Di có một tòa Vân Sơn mẽ hành, Lôi Tự chỉ cần phái người tới đó, nói là xin tiền vàng và lương thực thì sẽ có người tiếp đãi.

Tóm lại, đây là một bức thư mời. Nội dung biết thư viết hết sức mập mờ, tin tức để lại cũng không nhiều lắm. Ngoại trừ người viết thư có một cái tên là ‘ Thành ’ ra thì Vân Sơn Mễ Hành ở Hu Di chính là đầu mối.

Hu Di cũng là một thị trấn của Quảng Lăng. Chẳng phải là Tiết Châu mời chào Lôi Tự sao? Vì sao lại xuất hiện cái tên ‘ Thành ’.

Đặng Tắc sau khi xem xong, hỏi Tào Bằng : “A phúc, đệ có kế gì không?”

“Đệ?” Tào Bằng lắc đầu, “Nhất thời đầu óc đệ đang mơ hồ không hiểu được sự tình. Tự nhiên xuất hiện một chữ “Thành”, đệ quả thực không hiểu . Anh rể, huynh nói xem liệu có phải cái người tên ‘ Thành ’ này chính là chỗ dựa của Tiết Châu?”

Đặng Tắc suy nghĩ một chút rồi gượng cười: “Ta cũng không rõ.”

“Vậy. . . Đến lúc đó chúng ta xem sự thế rồi tính sau.”

“Cũng được!”

Bản thân không ở Hải Tây, cũng không rõ tình hình ở Hải Tây thế nào, tất cả chỉ là phỏng đoán.

Bất luận là Tào Bằng hay Đặng Tắc, giờ phút này đầu óc đều trống rỗng, nói gì đến đưa ra một kế hoạch chi tiết.

“Đúng rồi, khi nào chúng ta thì khởi hành?”

“Huynh nói xem?”

“Hạ Hầu tướng quân chắc chắn sẽ tới đây, đến lúc đó không tránh được phải thu xếp một chút.”

“Đệ cảm thấy, chuyện này tốt nhất đừng tiết lộ nhiều.”

“Tại sao?”

“Chuyện của Lôi Tự vốn là một sự ngẫu nhiên. Nếu để lộ ra, trên đường đi chúng ta sẽ gặp nhiều phiền toái. Lôi Tự là người được Tiết Châu nhiệt tình mời chào nhưng lại chết ở trong tay chúng ta. Nếu tin này lộ ra ngoài, e rằng sẽ khiến Tiết Châu cảnh giác, thậm chí không đợi chúng ta đứng vững ở Hải Tây đã động thủ diệt trừ chúng ta. Chúng ta hiện giờ không cần cái danh tiếng này, nói không chừng sẽ chữa lợn lành thành lợn què. Đệ cảm thấy chúng ta nên lặng lẽ đi, lặng lẽ làm việc... Hơn nữa, Hạ Hầu Uyên cũng chưa chắc muốn nói toạc ra. Dù sao quận Trần Lưu là do hấn quản lý, xảy ra việc như vậy thật mất mặt.”

Đặng Tắc ngẫm nghĩ, thấy Tào Bằng nói cũng rất có lý. Vì thế hấn gật đầu, đặt xấp lụa trắng và hoàng kim lại, giao cho Tào Bằng bảo quản.

“Đã như vậy, đệ hãy nghỉ ngơi đi. Ta cùng Bộc Dương tiên sinh bàn bạc tiếp.”

Tào Bằng gật gật đầu, mệt mỏi tựa vào thành giường. Sau khi Đặng Tắc đi, hấn nhắm mắt lại, suy tư về nội dung trên tấm lụa trắng.

Lôi Tự - Tiết Châu - Trần Đăng... Điều này vốn là một mạch rất rõ ràng, đột nhiên vì sự xuất hiện của chữ ‘ Thành ’ mà trở nên hỗn loạn. Còn nữa, Tiểu Ngũ trước kia từng nói, Lôi Thành còn nhắc tới một cái tên là ‘ Lỗ Mĩ ’. Lỗ Mĩ này là ai? Có quan hệ gì với Tiết Châu, Trần Đăng? Hết cái tên này đến cái tên khác hiện ra trong đầu Tào Bằng, dần dần quẩn lại với nhau, càng lúc càng rối tinh.

Hu Di!

Tào Bằng mở to mắt.

Hải tây - Hu Di?

Hai cái này lại có quan hệ gì đây?

Sau buổi trưa, Hạ Hầu Uyên cử người tới, nói muốn mở tiệc chiêu đãi đám người Đặng Tắc ở Ung Khâu.

Còn Đặng Tắc sau khi nghe theo lời khuyên của Tào Bằng và bàn bạc cùng Bộc Dương Khải liền chuẩn bị khởi hành tới huyện Hải Tây.

Thiệp mời của Hạ Hầu Uyên đưa tới, làm cho Đặng Tắc có chút khó xử. Lúc này, hấn thật sự không muốn tham gia bữa tiệc nào. Thế nhưng hấn lại không biết nên từ chối Hạ Hầu Uyên thế nào.

Theo lẽ thường, Hạ Hầu Uyên đãi tiệc mời một Hải Tây lệnh nhỏ bé như hấn là đã nể mặt lắm rồi. Nhưng nếu một khi hấn tham dự tiệc rượu, tất sẽ gây ra nhiều phiền phức.

Đi hay là không đi?

Đặng Tắc cảm thấy có chút khó xử

Trời tối đen, trong nha huyện Ung Khâu, đèn đuốc sáng trưng. Tiệc rượu đã dọn xong, Hạ Hầu Uyên ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở trong đại sảnh, chờ đoàn người của Đặng Tắc đến. Ở phía bên dưới phía sau Hạ Hầu Uyên là tướng lãnh đi theo và quan viên của huyện Ung Khâu. Trong khi đó các bàn tiệc rượu bên trên lại vắng tanh, không một bóng người.

“Phụ thân, tên Đặng thúc tôn cũng thật vô lễ!” Một thiếu niên ngồi ở phía sau bất mãn nói.

“Trọng Quyền, câm miệng.” Hạ Hầu Uyên nghiêm khắc quát, người thiếu niên nhất thời ngậm miệng lại.

Người thiếu niên này chính là con trai thứ của Hạ Hầu Uyên, tên là Hạ Hầu Bá, mười sáu tuổi. Vì con trai cả của Hạ Hầu Uyên là Hạ Hầu Hành đã thành thân, xem như tự lập môn hộ, cho nên Hạ Hầu Bá luôn theo sát bên cạnh Hạ Hầu Uyên.

Nghe Hạ Hầu Uyên trách cứ, Hạ Hầu Bá dù ngậm miệng lại nhưng vẫn hơi bĩu môi. Nói thật, hấn không cảm tình lắm với đám Đặng Tắc, thậm chí nói còn có chút ghét bỏ trong đó. Nguyên nhân thì còn phải nói từ chuyện Tào Chân kết nghĩa kim lan ở Hứa Đô. Hạ Hầu Bá luôn tự cao, thêm vào đó quả thật có bản lĩnh, cho nên có chút kiêu ngạo. Trong số những người cùng lứa tuổi, trừ Tào Ngang, những người khác đều không đáng để hấn lưu tâm. Trong đó, thậm chí cũng bao gồm cả Tào Phi...

Trước đây ở Hứa đô, Hạ Hầu Bá thuộc loại người xuất chúng.

Nhưng do tin Tào Chân kết nghĩa, cái tên Tiểu bát Nghĩa nhanh chóng được truyền đi, lập tức dè bẹp uy phong của Hạ Hầu Bá, vì vậy mà trong lòng hấn đương nhiên không phục.

Thêm vào đó, lần này thảo phạt Lôi Tự, nói ra cũng là chuyện không làm tròn bổn phận của Hạ Hầu Uyên.

Bất kể Hạ Hầu Uyên nhậm chức ở Trần Lưu bao lâu, cũng không quản tên Lôi Tự đó lẩn trốn ở Trần Lưu từ bao giờ, tóm lại Hạ Hầu Uyên không cảm nhận được!

Kiểm kê những thứ mà đám Lôi Tự cướp bóc được, Hạ Hầu Uyên cũng có chút giật mình. Trên dưới một trăm chiến mã, rõ ràng là đến từ những vùng khác nhau. Theo dấu ấn trên ngựa thì phần lớn là sở hữu của các thương nhân đi qua Trần Lưu. Điều này chứng minh, Lôi Tự gây ra rất nhiều những vụ án lớn. Mà làm nhiều chuyện như vậy, Hạ Hầu Uyên đều không biết, nói thẳng ra, dù thế nào y cũng có trách nhiệm. Điều này cũng làm cho Hạ Hầu Bá càng khó chịu với đám Đặng Tắc.

Người nói điều kiện của các người thuận lợi, cả việc đi Hải Tây nhậm chức cũng thế. Thế nhưng lại xen vào việc của người khác, chẳng phải là tuyên bố muốn đánh cha con hấn sao? Cho nên, khi Hạ Hầu Uyên muốn mở tiệc chiêu đãi đám Đặng Tắc ở Ung Khâu, Hạ Hầu Bá không vui lắm.

Trời đã tối muộn, bao nhiêu người ở đây chờ Đặng Tắc và đám người của hấn, nhưng Đặng Tắc lại mãi không thấy đâu, Hạ Hầu Bá không ghìm được cơn giận.

Chẳng qua, Hạ Hầu Uyên đã nói thế, Hạ Hầu Bá cũng không có cách nào. Nhưng trong lòng gã đã quyết định, chờ đám Đặng Tắc tới, nhất định phải tìm cơ làm cho bọn chúng một phen nhục nhã. Đã có chủ ý như thế, Hạ Hầu Bá thấy thoải mái hơn nhiều. Vì thế hấn liền cùng mấy tướng lĩnh bên cạnh chuyện trò.

Thời gian trôi đi, bầu trời ngày càng muộn và tối đen. Hạ Hầu Uyên chờ mãi rồi cũng có vẻ mất kiên nhẫn, đứng lên đang định đi ra ngoài thì chợt nghe ngoài cửa quân sĩ bẩm báo: “Tướng quân, ngoài nha phủ có đình trưởng đình Cao Dương tên là Hồ Hoa, nói là phụng mệnh của Hải Tây lệnh đưa thư.”

“Hả?” Sắc mặt Hạ Hầu Uyên trầm xuống, lập tức ra lệnh: “Cho hấn vào!”

“Phụ thân, đám Đặng Tắc thật quá vô lễ. Người có ý tốt mở tiệc chiêu đãi bọn họ, kết quả bọn họ lại để đình trưởng đình Cao Dương tới, thế thì còn đạo lý gì nữa đây?”

“Trọng Quyền, người im miệng.” Hạ Hầu Uyên cũng có chút buồn bã trong lòng. Khuôn mặt góc cạnh của hắn hơi giật giật. Nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh lớn tiếng ngăn Hạ Hầu Bá lại.

Lát sau, một lão giả tóc bạc trắng, tay cầm cây trượng bằng trúc, run rẩy đi vào nha phủ. Đối diện với những ánh mắt sắc lẹm chăm chú nhìn khắp người, lão cũng không khỏi run rẩy, vừa vào cửa liền phủ phục trên mặt đất, giọng run run nói: “Đình trưởng đình Cao Dương Hồ Hoa khấu kiến Hạ Hầu tướng quân.”

Lúc này, trong lòng Hạ Hầu Uyên rất khó chịu.

Đúng như Hạ Hầu Bá đã nói, một chức Hải Tây lệnh bé nhỏ như người, dù giúp ta bình định được đạo phi thì cũng không nên tỏ thái độ ngông cuồng như thế. Hắn định nổi giận nhưng nhìn bộ dạng của Hồ Hoa, bất giác những lời quở trách ứ lại trong cổ họng.

“Hồ đình trưởng, người đứng lên trước đã.”

“Tiểu lão nhân tuân mệnh!”

Đội Hồ Hoa đứng dậy, Hạ Hầu Uyên chăm chú nhìn hắn từ trên xuống dưới.

“Hồ đình trưởng, tại sao đám Đặng Hải Tây chưa đến?”

Hồ Hoa vội nói: “Đặng Hải Tây nói, họ phải gấp rút tới Hải Tây, hành trình đã bị trì hoãn lâu rồi nên trước khi trời tối đã khởi hành.”

“Cái gì?”

Hạ Hầu Uyên trợn mắt “Bọn họ đi rồi?”

“Vâng!” Hồ Hoa nói xong liền lấy ra một xấp vải lụa trắng từ trong bọc, “Đặng Hải Tây còn phò thác tiểu lại, đem thư này trình cho tướng quân.”

Hạ Hầu Bá đứng dậy bước tới, giật tấm lụa trắng từ tay Hồ Hoa.

“Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh.”

Hắn đọc hai câu liền ngậy người ra.

“Đây là cái gì nữa vậy?”

Hạ Hầu Uyên nhíu mày, tiến đến chỗ Hạ Hầu Bá cầm lấy tấm lụa trắng.

“Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạc mã, tấp đập như lưu tinh. Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tang thân dữ danh.”

Đây là một thể thơ ngũ ngôn, hơn nữa thuộc loại thơ ngũ ngôn nhạc phủ. Nét chữ trên lụa trắng nhìn có vẻ cứng nhắc, vuông vắn. Đường như cũng chẳng có gì đặc biệt, không đẹp mà cũng không quá xấu, ở mức bình thường. Có điều thơ từ lại. . .

”Nhàn quá tít lẳng ảm, thoát kiếm tất tiền hoành. Tương chích đạm chu hợi, trì thương khuyến hầu doanh.

Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh. Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu, ý khí tổ nghê sinh.

Cứu triệu huy kim chùy, hàm đan tiên chấn kinh. Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách đại lương thành.

Túng tử hiệp cốt hương, bất tầm thể thượng anh. Thùy năng thư các hạ, bạch thủ thái huyền khinh.” (1)

Hạ Hầu Uyên cầm dải lụa trắng chìm vào suy tư.

(1): Hiệp Khách Hành là một bài thơ của Lý Bạch. Tác phẩm này của ông lấy cảm hứng từ truyện Tín Lãng Quân trong sử ký Tư Mã Thiên. Tạm dịch:

Khách nước Triệu phát phơ giải mũ

Gương Ngô câu rục rở tuyết sương

Long lanh yên bạc trên đường

Chập chờn như thể muôn ngàn sao bay

Trong mười bước giết người bén nhảy
Nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi
Việc xong rũ áo ra đi
Xoa nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm
Rảnh rang tới Tín Lăng uống rượu
Tuốt gươm ra, kê gối mà say
Chả kia với chén rượu này,
Đưa cho Châu Hối, chúc mời Hầu Doanh.
Ba chén cạn, thân mình xá kể!
Năm núi cao, xem nhẹ lông hồng
Bừng tai, hoa mắt chập chùng,
Mống tuôn hào khí mịt mù trời mây
Chùy cứu Triệu vung tay khảng khái,
Thành Hàm Đan run rẩy, kinh hoàng
Nghìn thu trắng số hai chàng
Tiếng tăm hiển hách, rõ ràng Đại Lương.
Thân dù thác, thơm xương nghĩa hiệp;
Thẹn chi ai hào kiệt trên đời.
Hiệu thư dưới gác nào ai ?
Thái huyền, trắng xoá đầu người chép kinh.

139. Chương 122: Huyện Hải Tây! Ra Oai Phủ Đầu

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 122: Huyện Hải Tây! Ra oai phủ đầu

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Dòng chữ “hiệp khách hành” trên tấm lụa rõ ràng là từ tay Tào Bằng. Thời Đông Hán đúng là thời đại hiệp khách thịnh hành. Bất kể là Tào Tháo hay Hạ Hầu Uyên, tuổi nhỏ cũng đều từng say mê điều này.

Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. (Khách nước Triệu phát phơ giải mũ

Gươm Ngô câu rực rỡ tuyết sương)

Dòng chữ này khiến Hạ Hầu Uyên không khỏi nhớ tới cảnh tượng làm hiệp khách thời đó. Khí thế ấy, tinh thần ấy, giờ Hạ Hầu Uyên nhớ lại vẫn thấy cảnh tượng còn rất sống động như diễn ra ngay trước mắt.

Rồi sau đó “thập bộ sát nhất nhân, thiên lí bất lưu hành” (Trong mười bước giết người bén nhảy

Nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi) lại là cội lòng của Tào Bằng muốn bộc lộ cho Hạ Hầu Uyên: chúng ta sở dĩ những tay chuyện này, không phải vì ham danh lợi, cũng không phải để cầu phú quý.

Thượng Nghĩa, Trọng Nhạ ở cuối thời Đông Hán, rõ ràng có phẩm chất cực kỳ cao thượng. Hạ Hầu Uyên không khỏi nhớ tới “Kim Lan phổ”: không vì danh lợi mà đầu đá, không vì tài đức mà kiêu căng.

Trước đây, Tiểu Bát Nghĩa chỉ vì lý tưởng chung, phù thiên hạ, an lê dân. Mà nay, đám Tào Bằng cũng đang làm như thế. . .

Trần Lưu là nơi nào?

Cũng chính là nơi “Đại Lương” ở trước đây.

Nhớ khi đó, hai tráng sĩ là Chu Hại (1), Hầu Doanh (2) (không tìm ra) trộm phù cứu Triệu, đoạt quân của Tấn Bỉ, mà nổi danh thiên hạ.

Trước mặt hai vị tráng sĩ này, những chuyện chúng ta làm có gì đáng ca ngợi? Chúng ta chỉ hy vọng có thể lập nên sự nghiệp chứ không giống như Dương Hùng làm “Thái huyền kinh”(3), cùng kinh đầu bạc, có ích gì với xã tắc?

“Phụ thân, người làm sao vậy?” Hạ Hầu Bá thấy Hạ Hầu Uyên vẫn không nói gì, cầm tấm lụa trắng chờ dẫn thì nhịn không được bèn tiến lên khẽ hỏi.

Hạ Hầu Uyên đột nhiên nở nụ cười! Hắn thở dài, “lại bị đứa trẻ con khinh thường!” Nói xong, hắn hỏi: “Hồ Hoa, bài thơ này là do Đặng thúc Tôn làm sao?”

“Dạ. Cũng không phải!”

“Đó là bút tích người nào?”

“Là do em vợ của Đặng Hải Tây tên là Tào Bằng viết.”

“Tào Bằng?”

Hạ Hầu Bá quay đầu nhìn Hồ Hoa, “Chính là Tào Bằng của Tiểu Bát Nghĩa?”

“Dạ. việc này tiểu lại cũng không rõ lắm. Chẳng qua Tào công tử gọi Điển công tử là Tam ca, gọi Hứa công tử là Nhị ca, có lẽ chính là hắn.”

Cái tên Tiểu Tám Nghĩa chỉ lưu truyền trong Hứa Đô. Mặc kệ đám Tào Chân xuất thân từ đâu, suy cho cùng tên tuổi đều đặt ở đó. Vì thế, rất nhiều người đều cho rằng bọn họ chỉ là thiếu niên. Ngay cả cách gọi Tiểu bát nghĩa này cũng là mang hàm ý trêu chọc nhiều hơn.

Hồ Hoa cả đời không ra khỏi Trần Lưu. Xa nhất cũng chỉ là Ung Khâu, đi qua Điền Huyền, làm sao biết “Tiểu bát nghĩa” có hàm ý gì?

“Phụ thân, con đuổi theo bắt bọn họ trở về đây rồi chất vấn cho rõ ràng.”

“Chất vấn cái gì?” Hạ Hầu Uyên trợn mắt, “Cả ngày chỉ biết đánh nhau háo thắng, không chịu chăm chỉ đọc sách. Hơn nữa nhìn người ta xem, ít tuổi so với người nhưng kiến thức cùng trí tuệ có thể nói hơn người gấp trăm lần. Đặng Hải Tây nói không sai, hắn có việc công bên người, lưu lại nơi đây cũng vô nghĩa. Truyền mệnh lệnh của ta, chuyện của đám Lôi Tự tạm giữ kín không nói ra. . . Ung Khâu lệnh!”

“Có!”

“Người có thể nói với bên ngoài rằng đã phát hiện ở Lộc Đài Cương có một lũ trộm, vì thế mới xuất binh bình định.”

Hạ Hầu Uyên đó là người như thế nào? Theo bức thư này của Tào Bằng, hắn loáng thoáng đoán được vài phần chân tướng.

Chỉ sợ, tên Lôi Tự. cũng không phải đơn giản thế!

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt u ám của Hạ Hầu Bá, Hạ Hầu Uyên không khỏi cau mày, trong lòng thầm nghĩ: Trọng Quyền cả ngày tu luyện binh pháp, tuy nói luyện được võ nghệ cao cường, và hiểu cách luyện binh, nhưng hình như còn thiếu kinh nghiệm. Tuổi hắn đang là thời kỳ tốt để học hỏi. Nếu vẫn giữ ở cạnh ta, e rằng sẽ làm cho tương lai của nó phát triển chậm... Chỉ bằng tìm thầy cho nó?

Ý định này cứ nhen nhóm trong đầu hần. Chẳng qua, Hạ Hầu Uyên nhất thời chưa nghĩ ra được người thích hợp nên lại một lần nữa chìm trong suy nghĩ.

“Phụ thân. Người làm sao vậy?”

Hạ Hầu Bá thấy hơi chút kỳ lạ, sao phụ thân hôm nay cứ để đầu óc đi đâu?

Hạ Hầu Uyên tỉnh lại, cười gượng. Hần đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, lại cầm lấy tấm lụa trắng, cẩn thận đọc lại lần nữa.

“Người đâu!”

“Có!”

Có thân binh vội vàng từ ngoài bước vào

Hạ Hầu Uyên cười nói: “Dẫn Chiêu Dạ Bạch lại đây, lập tức cho người đuổi theo Đặng Hải Tây, đem nó tặng cho em vợ Đặng Hải Tây là Tào Bằng. Nói với Đặng Hải Tây, ý của hần, ta đã hiểu. Bảo hần yên tâm. Chỉ cần làm cho tốt, ta ở lại Trần Lưu sẽ quan sát mọi chuyện.”

Hạ Hầu Bá nghe thấy liền tròn mắt. . .

Tháng chín năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo thảo phạt Viên Thuật.

Vốn là một cuộc chiến cực kỳ thoải mái, nhưng vì lý do thời tiết nên tình hình chiến sự đã có thay đổi bất ngờ.

Từ cuối thu tới nay, Lương Hoài mưa dầm kéo dài. Lương thảo hoàn toàn tê liệt, khiến cho quân Tào gặp phải nguy cơ cạn kiệt lương thực.

Bất đắc dĩ, Tào Tháo đành phải sai người đem đầu lớn đổi thành đầu nhỏ, để giải quyết vấn nạn lương thực. Nhưng kể từ đó, lại khiến cho quân sĩ bất mãn, suýt nữa náo loạn doanh trại. May thay Tào Tháo kịp thời điều chỉnh, đổ tội rồi giết quan coi lương Vương Hậu mới xem như ổn định lòng quân sỹ. Đồng thời, Tào Tháo lại sai người đến mượn lương thực chỗ Tôn Sách, vượt qua cuộc khủng hoảng này... Cũng bởi vậy, Tào Tháo hạ quyết tâm phải tốc chiến tốc thắng. Vì thế hần lệnh binh mã dưới trướng triển khai tấn công mạnh mẽ đối với Viên Thuật. Đồng thời, Tôn Sách, Lữ Bố, Lưu Bị cũng đều hành động, chinh phạt Viên Thuật!

Vào đầu mùa đông, phía đông huyện thành Hải Tây khắp nơi núi non trùng điệp.

Bốn cỗ xe ngựa xuyên qua núi đi theo con đường quanh co khúc khuỷu hướng tới thành trì.

Trên cỗ xe đầu tiên, Đặng Tắc dựa lưng vào một hòm sách, lấy một quyển ra xem. Tào Bằng ngồi cạnh một cuộn vải, mắt mơ màng ngủ.

Từ Trần Lưu tới Hải Tây, đường xá xa xôi. Cộng thêm việc từ khi vào đông tới nay, Lương Hoài mưa dầm tằm tã càng khiến cho con đường gồ ghề.

Dọc đường xe xóc đầy khổ ải, Tào Bằng khắc ghi trong lòng nỗi thống khổ. Liên tiếp mấy ngày đi đường, tất cả mọi người đều bắt đầu cảm nhận được sự mệt mỏi khó nói thành lời. Nếu nói, ở Dự Châu hay Cống Châu còn có đình dịch có thể nghỉ ngơi thì sau khi tiến vào Từ Châu, trăm dặm không thấy một chiếc đình nào, rất nhiều vùng hoang vắng, thê lương.

Đôi khi, đi nửa ngày cũng không chưa chắc nhìn thấy thôn xóm nào...

Khấp nơi tử khí nặng nề!

Đây là cảm nhận của Tào Bằng về Từ Châu.

Cũng khó trách, người ta thường nói Từ Châu là nơi ruộng đất màu mỡ, tiền bạc và lương thực không thiếu.

Nếu ở thời bình, nơi này quả thật là như thế. Nhưng ở thời loạn, Từ Châu cũng không phải là chỗ an toàn. Nó nằm ở Lương Hoài, nối liền nam bắc, thông với tám phương, là vùng binh đao giao tranh. Nguyên nhân chính là vì Từ Châu giàu có và đông đúc, mới dễ làm người khác nổi lòng tham. Từ giữa năm Bình Nguyên trở đi, Từ Châu là nơi chiến loạn không ngừng. Đạo phỉ qua, quan binh đến, quan binh đi rồi đạo phỉ lại về, tranh giành với nhau, không chết không dừng.

Từ sau khi Đào Khiêm trấn thủ Từ Châu, tình hình ít nhiều đã có chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng lại vì chuyện của Tào Tung, Từ Châu lại một lần nữa gặp thảm họa chiến tranh. Tào Tháo vì báo thù cho cha, thế phải tẩm máu Từ Châu, đi đến đâu là quét sạch đến đấy. Tào Tháo chém giết khắp nơi khiến cho dân chúng Từ Châu phải rời bỏ nhà cửa, tha phương cầu thực; Sau đó Lưu Bị chiếm được Từ Châu, Lữ Bố tới đầu quân. Viên Thuật đánh Lưu Bị, Lữ Bố đoạt lấy Từ Châu... Như thế lặp đi lặp lại suốt mấy năm khiến cho một vùng giàu có và đông đúc trở nên hoang tàn.

Do Lữ Bố và Lưu Bị đều giúp đỡ Tào Tháo thảo phạt Viên Thuật, cho nên việc canh phòng ở Từ Châu cũng không quá nghiêm mật.

Đoàn người Đặng Tắc nhẹ nhàng đi qua Hạ Bì, tiến vào quận Quảng Lăng.

Tuy nhiên đoạn đường xóc đã khiến cho tất cả mọi người đều tỏ ra kiệt sức, những người khác không nói làm gì, chỉ nói riêng Diễn Mãn, Hứa Nghi. Nếu bình thường cả hai sẽ mạnh như rồng như hổ? Nhưng hiện giờ cũng đều mệt mỏi!

May mà trước khi tiến vào Từ Châu, Tào Bằng đã sai người mua ba cỗ xe ngựa.

Cộng với bốn chiếc xe lúc đầu, tổng cộng có bảy cỗ. Nếu ai mệt mỏi, cũng có thể lên xe đánh một giấc, nghỉ ngơi lấy sức.

Mặc dù tác dụng không lớn lắm nhưng cũng có thể ít nhiều giảm bớt mệt mỏi. Ít nhất đối với Tào Bằng mà nói, chính là như thế. Cơ thể hắn còn chưa khỏe lại, cho nên cũng không thể quá mệt mỏi. Có thêm một chiếc xe ngựa đi theo, nói thế nào cũng có lợi cả...

Chẳng qua, chiếc xe của hắn lúc này lại không vào được.

Diễn Mãn, Hứa Nghi, còn có Vương Mãi đang nằm ngổn ngang trên xe, đắp chăn, mắt nhắm nghiền, phát ra tiếng gáy như sấm, trông bọn họ ngủ rất say.

(1) Chu Hại và (2) Hầu Doanh là hai người có trong truyện Tín Lãng Quân: Tín Lãng Quân là công tử Ngụy Vô Kỳ là con trai út của Ngụy Chiêu Vương, vốn là người có tâm hồn cao khiết, nhân hậu, tính thích chiều hiền đãi sĩ, không phân biệt giàu nghèo, thường lấy lễ để giao tiếp với kẻ sĩ.

Nước Ngụy có kẻ ẩn sĩ tên là Hầu Doanh, tuổi đã 70, nhà nghèo, làm nghề gác cửa thành Di Môn ở Đại Lương. Ngụy công tử nghe tiếng, tìm đến kính cẩn kết giao, mà người ấy lại không nhận, nói rằng:

- Tôi sửa mình, giữ hạnh mấy mươi năm trời, không thể vì cái tình cảnh khốn khó này mà nhận của cải của công tử.

Tín Lãng Quân bèn thiết tiệc, mời quan khách họp mặt đông đủ. Chủ khách yên vị rồi, công tử lên xe ngồi chỗ bên phải, nhường chỗ bên trái (ngày xưa dành chỗ bên trái cho người mình quý trọng), đích thân đi đón Hầu Doanh. Hầu sinh giữ manh áo rách, phủi cái mũ cũ, bước thẳng lên xe, ngang nhiên ngồi vào chỗ dành sẵn, thử xem phản ứng của công tử ra sao. Công tử cảm cương, càng tỏ vẻ cung kính. Hầu sinh bảo công tử:

- Tôi có một người quen ở đây hàng thịt trong chợ, xin vui lòng cho xe qua đó.

Công tử đánh xe vào chợ. Hầu sinh xuống thăm người quen là Chu Hại, cố ý đứng nói chuyện lâu, liếc mắt, dò ý công tử. Lúc đó, văn thần, võ tướng nước Ngụy cùng người trong tôn thất và các tân khách đầy nghẹt cả nhà, chờ công tử về khai tiệc. Người trong chợ xem công tử cảm cương. Lính theo hầu đều rửa thăm Hầu sinh. Hầu sinh nhìn về mặt công tử, thấy trước sau không đổi, bèn từ biệt người quen lên xe. Về đến nhà, công tử mời Hầu sinh ngồi chỗ cao nhất, giới thiệu và ca tụng tài đức Hầu sinh với quan khách. Tất cả đều kinh ngạc. Rượu vừa say, công tử đứng lên, đứng trước mặt Hầu sinh chúc mừng. Hầu sinh thừa dịp nói với công tử rằng:

- Hôm nay, Doanh tôi làm công tử mất thể diện nhiều quá rồi. Doanh tôi chỉ là tên gác cửa mà công tử đích thân đánh xe đến đón tôi, ở giữa nơi đông người, công tử không nên tỏ ra quá ư lễ độ mới phải. Vậy mà nay công tử cố ý đi quá mức. Xong Doanh tôi muốn vun quén cho cái danh của công tử, cố ý để cho xe của công tử dừng lâu trong chợ, khiến mọi người thấy cái phong độ của công tử, càng đợi lâu càng tỏ vẻ cung kính dịu dàng. Người trong chợ đều cho rằng công tử là một bậc trưởng giả biết trọng kẻ sĩ.

Tiệc tan, Hầu sinh được đãi làm thượng khách. Hầu sinh nói với Tín Lăng Quân:

- Người hàng thịt là Chu Hợi mà tôi qua thăm đó, đó là người hiền, đời không ai biết, cho nên mới ẩn thân làm nghề mổ lợn đó thôi.

Công tử đến thăm Chu Hợi nhiều lần, mà Chu Hợi cố tình không cảm tạ. Công tử cảm thấy kỳ lạ về thái độ của Chu.

Năm 20 đời Ngụy An Hi Vương, Tần Chiêu Vương phá tan quân Triệu ở Trường Bình, lại kéo quân vây thành Hàm Đan của Triệu. Chị của Tín Lăng Quân là vợ của Bình Nguyên Quân nước Triệu (Triệu Thắng), nhiều lần viết thư cho Ngụy vương để xin cứu viện. Ngụy Vương sai tướng quan Tán Bĩ mang 10 vạn quân đi cứu Triệu. Tần Vương bảo Ngụy Vương rằng:

- Ta đánh Triệu, thắng trong sớm tối. Nước nào cứu Triệu, thì sau khi hạ xong Triệu, ta sẽ đánh nước đó trước.

Ngụy Vương nghe vậy cả sợ, liền ra lệnh cho Tán Bĩ án binh bất động ở Nghiệp Hạ. Còn Tín Lăng Quân Ngụy Vô Kỵ vốn có mối giao tình thâm đậm với Bình Nguyên Quân, nên ông cố vào triều cố thuyết phục vua Ngụy tiến quân. Vua Ngụy quyết khước từ.

Tín Lăng Quân đau đớn không biết làm cách nào để giúp bạn mình, liền nói với đám thực khách:

- Các vị có vì ta mà hy sinh cứu Triệu không?

Cả ngàn tân khách đều hưởng ứng lời hiệu triệu đó.

Tín Lăng Quân dẫn đám thực khách đi ngang qua Di Môn, ghé lại thăm Hầu Doanh, Hầu Doanh nói:

- Chúc công tử cố gắng. Doanh này già rồi không theo công tử được.

Đi được mấy dặm, Tín Lăng Quân thấy lòng không vui, chợt nghĩ điều gì đó, bèn quay lại, thấy Hầu Doanh đứng trước cửa đón mình. Hầu Doanh mỉm cười nói:

- Tôi đoán công tử thế nào cũng trở lại.

Vô Kỵ (Tín Lăng Quân) hỏi:

- Sao biết?

Hầu Doanh nói:

- Công tử đãi Doanh này rất hậu. Giờ này công tử vào nơi nguy hiểm mà Doanh này không có một ý kiến gì, tất công tử sẽ giận, nên trở lại hỏi cho ra lẽ? !

Vô Kỵ nói:

- Tôi ngỡ rằng đãi tiên sinh có điều gì sơ sót nên tiên sinh mới giận mà ghét bỏ, vì thế tôi quay lại hỏi cho biết.

Hầu Doanh nói:

- Công tử nuôi ba ngàn thực khách đã vài chục năm rồi thế mà không có vị nào nghĩ ra diệu kế. Công tử và đám thực khách liều mạng xông vào trại Tần có khác nào ném thịt cho hổ đói? Có phải trước đây công tử có ơn với Vương Phi Như Cơ không?

Tín Lăng Quân chợt nhớ ra ... Liền quay về thành Ngụy gặp Vương Phi Như Cơ, nhờ Vương Phi lấy cấp binh phù đưa cho mình rồi tức tốc trở lại gặp Hầu Sinh (tức Hầu Doanh), Hầu Sinh nói:

- Tướng ngoài mặt trận có thể không tuân theo mệnh vua. Công tử phải mời Chu Hợi mới được.

Tín Lăng Quân cùng Hầu Doanh đến gặp Chu Hợi. Hợi nói:

- Tôi là đứa mổ heo ở chợ, thân phận hèn hạ, bấy lâu đội ơn công tử hạ cố. Sở dĩ Hợi tôi không nói lời ơn nghĩa vụn vặt là đợi đến lúc này đây.

Hầu Doanh nói:

- Binh hung chiến nguy! Doanh này đã già không đi cùng công tử được. Khi công tử tới trận, ở đây Doanh này xin lấy cái chết để tạ ơn công tử.

Ba người bái biệt nhau. Tín Lăng Quân đến Nghiệp Hạ cùng với Chu Hối vào yết kiến lão tướng Tần Bĩ. Tín Lăng Quân nói:

- Đại vương thấy tướng quân mấy mươi năm dầm sương dãi gió cực khổ về binh nghiệp, nay sai Vô Kỵ đến cầm quân thay cho lão tướng.

Nói rồi đưa binh phù ra, hai bên so, ăn khớp nhau. Nhưng Tần Bĩ nói:

- Làm tướng ngoài mặt trận có lúc vì tình thế mà không tuân theo mệnh vua, tuy rằng công tử có binh phù này nhưng hãy chờ ít hôm, tôi làm sổ sách và cho người về hỏi lại nhà vua lần nữa.

Tín Lăng Quân nói:

- Cứu binh như cứu lửa. Thành Hàm Đan đang khắc khoải từng giây phút lẽ nào phải chờ tin đi tin lại?

Chu Hối hét:

- Nguyên soái không tuân theo mệnh vua, ý muốn làm phản chăng?

Nói rồi lấy dùi sắt đập đầu Tần Bĩ chết ngay.

Tín Lăng Quân cùng Chu Hối đoạt lấy binh quyền, đánh vào trại Tần. Tướng Tần là Vương Hạp đại bại, kéo tàn quân chạy về Hàm Cốc quan đóng kín cửa ải. Công tử Ngụy Vô Kỵ cứu được nước Triệu. Triệu Vương cùng Bình Nguyên Quân ra đón rước công tử. Danh tiếng Tín Lăng Quân thành lừng lẫy.

(3) Dương Hùng (53 B.C.-18), tự Tử-vân, là người Thành-đô, Thục-quận, thời Tây-Hán. Theo “Gia-điệp”, ông sinh năm Cam-lộ nguyên-niên và mất vào Thiên-phụng ngũ-niên. Thời Hán Thành-đế, ông làm chức Lang, cấp “Sự Hoàng-môn”. Thời Vương Mãng, nhà Tân, ông giữ chức Đại-trung Đại-phu, Hiệu-thư Thiên-lộc-các.

Ngày nay ta có thể thưởng-thức văn-chương của ông trong:

“Tân-thích Dương Tử-vân-tập” do Diệp Ấu-Minh chú-thích, Chu Phụng-Ngũ hiệu-duyet, Tam-dân Thư-cục xb, Sơ-bản, Đài-bắc, tháng 11-1997 (203).

Trong sách này chúng ta có thể đọc được một số lý-luận phê-bình văn-học của ông. Ông sáng-tác được 33 bài Châm, 12 Thiên Từ Phú. “Cam-tuyền phú”, “Trường-dương phú” và “Vũ-lạp phú” là rập theo mẫu phú của Tư-mã Tương-Như. Các bài “Thái-huyền-phú”, “Giải-trào” và “Giải-nạn” được viết là để xiển-minh và bênh vực đạo-lý “Thái-huyền”, cho rằng đạo-lý cực kỳ cao-thâm và vô lường này, phát-triển và biến-hoá vạn-sự, vạn-vật trong thế-giới loài người.

Trước-tác Triết-học của ông gồm có “Thái-Huyền-Kinh”, mô phỏng Kinh Dịch và “Pháp-Ngôn”, mô phỏng Luận-ngữ.

Ông cũng soạn ra sách “Huấn-toản-thiên” dài hơn 5000 lời, để kế-tục văn-tự “Thương-Hiệt-thiên” của Lý-Tư đời Tần, viết bằng Tần Triện, gồm ba thiên “Thương-Hiệt”, “Viên Lịch”, “Bác-học”, chia thành chương chừng 60 chữ một, cả thấy 55 chương, vị chi là 3300 chữ.

Ngoài ra, sau 27 năm cần cù, Dương-Hùng đã viết ra sách “Do Hiên Sứ-giả Tuyệt-dại-ngữ thích Biệt-quốc Phương-ngôn” gọi tắt là “Phương-ngôn”, gồm 13 quyển, một tư-liệu trọng-yếu để nghiên-cứu ngôn-ngữ cổ-dại. Sách phỏng theo “Nhĩ Nha” sưu-tập các từ-ngữ cổ kim đồng-nghĩa. Quả là một Từ-vựng quan-trọng đời Hán. Các nhà huấn-hỗ đời sau như Quách-Phác đời Tấn và Đới-Chấn và Tiền-Dịch đời Thanh, có chú, sớ, tiên rất kỹ sách này.

Hiện nay ta còn có thể kiếm được nhiều bản Thái-huyền-kinh tỷ như:

Thái-huyền-kinh (10 Q), Phụ-lục Quyển Thủ (1Q), Thích-âm (1 Q), Dương Hùng đời Hán soạn, Phạm Vọng Đời Tấn chú, Tân-văn-phong, Đài-Bắc, 1995 (398).

Thái-Huyền-Kinh, đệ-nhất-bản, Dương Hùng soạn, Thượng-hải Cổ-tịch Xuất-bản-xã, Thượng-hải, tháng 11-1990 (191).

Thái Huyền Bản Chỉ (9 Q), Phụ-lục Quyển Thủ (1 Q), Tứ-khố bản, Diệp Tử Kỳ đời Minh soạn, Tân-văn-phong, Đài-Bắc, 1995 (397).

Thái Huyền Giải (1 Q), Nghệ-hải bản, Tiêu Viên Hy đời Thanh toản, Tân-văn-phong, Đài-Bắc, 1995 (393).

Thái Huyền Xiển Bí (10 Q), với Quyển Thủ (1 Q), Phụ-biên 1Q (Thái Huyền Phú, Giải Trào, Giải Nạn, Phản Ly tao) và Ngoại-biên (1 Q) (Tự, Thuật, Luận, Tán và Hiệu Chính), Tụ Học Hiên bản, Trần Bản Lễ đời Thanh soạn, Tân-văn-phong, Đài-Bắc, 1995 (395).

Thái-huyền-kinh Hiệu-chính (1 Q), Thiệu Hưng Tiên Chính bản, Lư Văn Chiêu đời Thanh soạn, Tân-văn-phong, Đài-Bắc, 1995 (396).

Thái-huyền-kinh được mở đầu bằng bài “Thuật Huyền” của Lục-Tích, chú Lục Tồn và được Phạm Vọng, tự Thúc-minh, đời Tấn chú Kinh giống như 10 thiên Tự-truyện: 1. Huyền-trắc 2. Huyền-xung 3. Huyền-thác 4. Huyền Ly 5. Huyền-oanh 6. Huyền-số 7. Huyền-văn

8. Huyền-nghe 9. Huyền-đồ 10. Huyền-cáo. Sang đời Đường sách lại được Tể-tướng Vương Nhai soạn thêm 5 thiên “Thuyết Huyền”: I/ Minh tông; II/ Lập lệ; III/ Diệp-pháp; IV/ Chiêm-pháp; V/ Biện Thủ. Cuối sách là phần Thích-văn bàn về âm-nghĩa các chữ khó.

Vì Thái-huyền mô-phỏng Dịch, nên ta có tương-quan giữa 10 Tự-truyện và 10 Dịch-truyện như sau: 1. Huyền-trắc ~ Đại-tượng

140. Chương 123: Làm Cướp Ra Sao

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 123: Làm cướp ra sao

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Quân lính gác cổng nhìn kỵ binh dừng mãnh lên mặt quát nạt, trong lòng quả thật rất tức giận.

Một tên cứ mở miệng là cãi lại, tên kia thấy Điển Mãn mặc áo giáp sáng loáng, ngồi trên con ngựa uy phong, khí khái phi phàm đó chắc chắn không phải quan viên bình thường.

Hắn vội vàng giữ chặt đồng bọn, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

“Mau mở cửa thành!”

Đồng thời, người đàn ông có dáng vẻ môn bá kia tiến lên hỏi: “Xin hỏi vị nào là Đặng huyện lệnh?”

Đặng Tắc bước ra từ trong xe, gạt đầu với môn bá đó, “Ta chính là Đặng Tắc... Triều đình đã phát công văn đến từ lâu, người có nhận được không?”

“A, tại hạ đã nhận được. Vài ngày trước, Trần Thái Thú còn phái người tới thông báo, nhưng bởi vì không biết hành trình của Huyện lệnh nên không nghênh đón từ xa, xin Huyện lệnh thứ tội.”

Khi các quan mới nhậm chức, trước tiên triều đình phải gửi công văn tới Thái Thú của các quận.

Rồi sau đó, Thái Thú các quận lại sai người thông báo đến các huyện thành trực thuộc, để các quan viên đang giữ chức sẽ có sự chuẩn bị trước, bàn giao cho quan viên mới nhậm chức.

Có điều huyện Hải Tây rất lâu đã không có ai cai quản, lần trước có huyện lệnh đã là chuyện của năm ngoái rồi.

Cho nên Thái Thú quận Quảng Lăng là Trần Đăng chỉ cần thông báo tình hình cho người dân trong huyện được biết. Nếu nhà huyện không có người thì sẽ có người ở địa phương chịu trách nhiệm nghênh đón. Nói chung, trong những trường hợp này, mọi người đều sẽ cố hết sức làm tốt, tránh gây ra những phiền toái không đáng có.

Tình hình ở Hải Tây hình như rất đặc biệt!

Tào Bằng ngồi chắc trên con Chiếu Dạ Bạch, gật đầu với Đặng Tắc, sau đó khoát tay ý bảo đội xe khởi hành.

Môn bá kêu quân lính gác cửa tránh ra rồi tiến lên trước dẫn đường. Một hàng xe tiến vào thành, liền thấy đường xá tối om không một ánh đèn, khắp nơi là cảnh tượng thê lương. Còn sớm mà các cửa hàng cửa hiệu lớn nhỏ hai bên đường đều đã rục rịch đóng cửa. Chỉ còn lại mấy chỗ bán hàng rong vẫn chịu khó buôn bán... Trong đêm đông vắng lặng hiu quạnh, dường như không người đi lại. Vì thế các sạp hàng rong cũng vắng vẻ như thế, không thấy một bóng người khách nào.

Tân huyện lệnh lần đầu tới, vẫn vô lại trốn đầu hết, danh gia vọng tộc cũng chẳng thấy tung tích đâu.

Huyện Hải Tây này quả nhiên có cá tính!

Biết rõ thượng quan sắp tới nhưng lại chỉ phái môn bá tiếp đón...

Kiểu ra uy này quả lợi hại!

Tào Bằng hơi nhếch miệng lên, liền tiếp cười nhạt.

Càng như thế, chẳng phải càng chứng tỏ, vấn đề ở huyện Hải Tây này không nhỏ sao?

Hắn quay đầu nói Vương Mãi: “Hỗ đầu ca, cảm giác so với thị trấn Trung Dương của chúng ta thế nào?”

“Mẹ nó, giống như sắp chết hết cả rồi ấy, so làm sao được với sự náo nhiệt của thị trấn Trung Dương.”

Hứa Nghi ghìm ngựa, đợi Tào Bằng một lúc.

“A Phúc, người ở nơi này hình như không hoan nghênh chúng ta.”

“Không phải hình như, mà đúng là thế... Có điều không sao cả, chúng ta đã đến đây rồi, tóm lại phải xem xem nơi này có gì huyền diệu.”

“Hả?”

Hứa Nghi sững sốt một chút, tựa hồ đã dần hiểu được hàm ý trong lời Tào Bằng.

Hắn có chút lỗ mãng, có chút dững dằn... Nhưng dù sao cũng là con cháu đại tộc, ít nhiều cũng biết một vài âm mưu quỷ kế.

“A Phúc, ý của người là...”

Tào Bằng đưa tay lên môi, xuyt một cái.

Ý đó chính là: người biết, ta biết, không cần phải nói!

Hứa Nghi chột giật mình, gật đầu, không nói thêm.

Đoàn xe đi qua một chiếc cổng vòm, liền thấy trên một mặt tường cao lớn ven đường được chia làm hai vạch trái phải. Tuy nhiên, bức tường đã bị tàn phá, có vài chỗ đổ sập xuống. Đứng ở bên ngoài bức tường, có thể nhìn rõ tình hình bên trong. Đó là một căn nhà, có gian chính và hai chái nhà, còn có hai mảnh sân.

Lướt qua kiến trúc trong bức tường, loáng thoáng có thể nhìn những căn nhà cao lớn, kiên cố.

Nơi này, hẳn là bức tường phía sau của nhà huyện!

Rẽ phải, men theo bức tường cao đi về phía đông, hướng phía bắc, rồi lại phía tây...

Đi thẳng đến một cánh cửa lớn sơn màu đen xỉn, trên đó được treo một tấm mộc bài bị mưa gió bào mòn.

Tấm bảng hơi nghiêng lệch, còn có nét chữ của nhà huyện Hải Tây.

Môn bá cúi người bẩm tấu: “Đặng Huyện lệnh, nơi này chính là nha huyện.”

Đây là nha huyện sao?

Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải xuống xe ngựa, đứng ở dưới bậc thềm cửa, ngẩng đầu nhìn lên.

Bên cạnh cửa mạng nhện kết đầy, mặt đất bẩn thỉu, nhìn không ra rốt cuộc đã bao lâu không ai quét dọn. Cọc buộc ngựa bên cạnh đã gãy đôi, cơ bản không dùng được nữa. Trong khi đó cánh cửa lớn đen xì đó đang đóng chặt, sau cánh cửa im ắng, lặng ngắt như tờ.

“Gọi cửa!”

Sắc mặt của Đặng Tắc càng lúc càng sa sầm lại.

Chu Thương không nói gì liền xông lên bậc thang, đập tay rầm rầm vào cửa.

“Ai đó, ai đó!”

“Mở cửa.”

Một tên gia đình tướng người thấp bé bước ra, mặt mũi hung tợn, râu mọc lởm chởm.

Hắn giơ cây đèn cầy trong tay lên, dò xét Chu Thương từ trên xuống dưới, sau đó há mồm quát: “Cái tên đen xì nhà ngươi thật không hiểu chuyện, chẳng lẽ không biết nha môn này luôn đóng chặt cửa sao? Trong nhà có người chết, con dâu thì bỏ trốn theo người ngoài, gõ, gõ, gõ cái mẹ ngươi ấy!”

Tính cách của Chu Thương thế nào?

Cương trực dữ dằn!

Chưa nói tới việc tham gia Khăn Vàng, từng làmson tặc... Vì đi theo Đặng Tắc nên mới sửa được chút ít tính tình.

Nhưng hắn đã phải chịu nỗi nhục nhã này, lập tức giận tím mặt liền giơ tay ra túm chặt cổ áo tên môn đình đó lại, sau đó dùng lực cánh tay nâng bổng môn đình lên, hướng về phía chiếc cột trụ bên cạnh cánh cửa chính sơn màu đen xì, đập liên tục mười mấy phát, “”Loại đề tiện chó má, còn dám nói năng lỗ mãng, lão tử sẽ vắn đầu ngươi.”

Môn đình khóc lóc cầu xin tha thứ liên tục, Chu Thương mới bỏ qua.

Tào Bằng ở trên ngựa, cũng không tới ngăn cản mà chỉ thờ ở nhìn.

Ánh mắt lơ đãng nhìn quanh bốn phía. Ở ngã tư đường đằng xa có bóng người chợt xuất hiện rồi thoáng chốc lại không còn động tĩnh.

Trong lòng cười nhạo: xem ra, nước ở huyện thành Hải Tây đục lắm!

Hắn xoay người xuống ngựa, hô một tiếng: “Chu thúc, đừng dong dài với hắn, vào đã rồi hãy nói.”

“Đây là nha huyện, các người...”

“Đồ mù, tân Đặng huyện lệnh ngay trước mắt ngươi, còn không mở cửa nha môn ra cho ta ngay, tới tham kiến đi chứ hả?”

Nói rồi Chu Thương đẩy cánh cửa nha môn đen xì

Đâu ngờ, hắn căn bản không hề dùng lực thì đại môn đã đổ rầm một cái xuống đất.

“Cái này.”

“Quên đi, chúng ta đi vào đã rồi nói sau.”

Đặng Tắc và Bộc Dương Khải sánh bước tiến vào, mấy người Tào Bằng, Diên Mãn, Hứa Nghi đi sát theo sau.

Bốn mươi tên tùy tùng lập tức xuống ngựa xếp hàng bên ngoài cửa nha môn. Còn có mười mấy gia nô theo hầu mua ở Hạ Bì, dưới sự chỉ huy của Hồ Ban, bọn chúng dỡ xe ngựa, chuyển hành lý... Trước cửa nha

huyện Hải Tây vắng vẻ, nay đột nhiên trở nên náo nhiệt, kéo theo cả bầu không khí trong huyện thành hiu quạnh này lại hết sức huyền ảo.

Chu Thương và Hạ Hầu Lan tìm được cây đuốc đốt lên.

Nhờ ánh sáng đó, Đặng Tắc nhìn quanh bốn phía trong viện, rồi dừng lại ở sân trước gian chính.

Cửa sổ đối diện gian nhà chính nha môn đóng chặt, giấy dán cửa rách tung toé, không ra thể thống gì. Trong viện, trong phòng là một mảng tối đen, không một bóng người.

Đặng Tắc đột nhiên thấy tâm trạng buồn bực khó chịu quanh quẩn trong đầu.

Hắn bảo Chu Thương dẫn tên môn đinh lại, mặt u ám nhìn y không nói câu gì.

Dưới ánh đèn chiếu xuống, ánh mắt Đặng Tắc lạnh lẽo. Môn đinh chỉ cảm thấy đột nhiên ớn lạnh cả người, vội vàng quỳ phục xuống.

”Ngươi là ai?”

Môn đinh lắp bắp đáp: “Tiểu nhân, tiểu nhân tên là Mạch Thành.”

“Mạch Thành, ngươi làm gì?”

“Tiểu. Tiểu nhân là cai ngục của bản nha.”

“Nha huyện này sao lại rách nát như thế?”

“Bẩm, bẩm đại nhân, bản nha đã nhiều năm không được sử dụng, thế cho nên, thế cho nên.”

“Ấn tín và triện của nha huyện ở nơi nào?”

“Đại nhân, ấn tín và triện của bản nha ba năm trước đây không biết tung tích ở đâu, các đại nhân sau này đều do Châu Mục và Thái Thú ủy nhiệm, vì thế không cần ấn tín và triện.”

“Sai dịch đâu?”

“Sai dịch, sai dịch đã không có từ lâu rồi.”

“Đồ hỗn trướng!” Đặng Tắc giận tím mặt, “Theo như ngươi nói, cả huyện Hải Tây này chỉ có một mình ngươi tận trung với chức vụ sao?”

“A.”

“Đãi dịch đâu? Thư sai đâu? Cả tuần binh đâu nữa?”

“Cái này...”

“Bản nha đã hai năm chưa từng chiêu mộ đãi dịch, thư sai lại càng chưa từng có. Còn về tuần binh, trước đây thật ra có. Tuy nhiên sau khi binh Tào duyên sử trước kia là Phùng Siêu đi khỏi thì tuần binh cũng giải tán. Trong nha huyện này hiện giờ quả thật chỉ còn lại một mình tại hạ trông coi.”

Đặng Tắc cười nhạt, “Đúng là một người trung thành.”

Hắn quay đầu nhìn sang Bộc Dương Khải, chỉ thấy Bộc Dương Khải cũng không nói gì, chỉ gật đầu với hắn.

“Người đâu, nhốt hắn vào ngục đã, rốt cuộc chuyện gì đang quấy phá ở đây, bản quan sau khi điều tra rõ sẽ xử lý...”

“Vâng!”

Mạch Thành nghe thế, cực kỳ hoảng sợ.

“Đại nhân, tại hạ bị oan, tại hạ bị oan...”

Chu Thương tiến lên, giáng cho hắn một cái bạt tai, “còn dám nhiều lời, ta rút lưỡi ngươi.”

Mạch Thành đối mặt với hung thần ác sát như Chu Thương đành phải nuốt nghẹn, không dám lên tiếng nữa.

“Đi thôi, tới đại lao của người, dẫn đường phía trước đi.”

“Dem những tên cướp này cũng đều nhốt hết lại.”

“Vâng!”

Tào Bằng đứng ở cửa nha huyện, đột nhiên quay đầu nói với môn bá: “Người rất nhàn rồi hả?”

“Dạ?”

“Đi thôi, kể hết những chuyện xảy ra ở đây cho chủ của người... Mặt khác giúp nói một câu, đó là Hải Tây này là địa hạt của Hán thất.”

Môn bá nghe xong, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Hán liếc nhìn Tào Bằng rồi đột nhiên quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Diễn Mãn ngạc nhiên nhìn theo bóng của môn bá, “A Phúc, ý người là...”

“Không có Huyện lệnh, không có văn võ lại viên, không có đãi dịch, không có thư sai, không có tuần binh... chỉ có môn tốt?” Tào Bằng cười ha hả nói: “Tam ca, nếu không ai cho người bổng lộc, người có đồng ý làm chuyện này không? Huyện Hải Tây này chẳng có thành ngốc đâu!”

“Tên Mạch Thành kia cũng thế?”

“Dù sao, không đơn giản như hán nói đâu.”

Thử nghĩ xem, một công ty đã đóng cửa, ngay cả ông chủ cũng không thấy bóng dáng, mà lại có những nhân viên tận tâm trách nhiệm, nếu không là kẻ ngốc thì hẳn có mưu đồ khác. Tào Bằng có thể nghĩ ra được nguyên do trong đó thì Đặng Tắc và Bộc Dương Khải đương nhiên không có lý do gì không nhìn ra.

Chái nhà tiền viện nơi ở của tuần binh và nha tốt, trông trống không. Phía sau gian nhà chính là lao ngục, tương tự cũng không một bóng người. Không cần phải nói, nhà tù đã rất lâu không sử dụng nên cửa lao không còn vững chắc.

“A Phúc, chúng ta vào công đường và nha thính xem.”

“Được!”

Tào Bằng đón lấy cây đuốc trong tay Đặng Phạm rồi đi theo Đặng Tắc và Bộc Dương Khải tiến vào cửa công đường.

Đẩy cửa ra, tiếng bản lề cọt két do bị rỉ vang lên. Bước vào trong phòng thì thấy khắp nơi đều giăng đầy mạng nhện. Khăn bàn màu đỏ tươi phủ trên bàn xử án cũng đã phai màu. Khi Tào Bằng đi qua, mấy con chuột đen xì đột nhiên chạy ra khiến Tào Bằng nhảy dựng lên.

“Không ngờ, Hải Tây lại rách nát như vậy!”

Bộc Dương Khải không nén được tiếng thở dài thườn thượt

Nơi này thật sự vẫn là thiên hạ của Hán thất sao?

Hắn đang định bày tỏ cảm xúc thì chợt nghe thấy những tiếng ồn ào huyền não vang ra từ tiền viện.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Đặng Tắc xoay người nhìn ra ngoài.

Lúc này, chỉ thấy Hạ Hầu Lan hốt hơ hốt hải chạy vào, “Đại nhân, thủ lĩnh của đám cướp chặn đường lúc nãy kêu muốn gặp đại nhân, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Hả?”

Đặng Tắc không khỏi ngậy người, có vẻ không nghĩ ra đám cướp này có chuyện gì muốn nói.

“Anh rể, nơi này thật sự quá... Chúng ta vào trong chái nhà nói chuyện đi. Ban nãy đệ quan sát một vòng, thấy gian phòng đó là còn có thể đặt chân.”

“Cũng đành phải vậy.”

Đặng Tắc từng nghĩ tới các chuyện xảy ra sau khi hắn tới Hải Tây.

Tuy nhiên hắn không bao giờ ngờ được lại xảy ra tình trạng như thế...

Trong chính nha huyện của mình muốn nói chuyện với mọi người, ngay cả chỗ nói chuyện cũng không có, mà phải chạy tới nhà dưới của bọn nha dịch để gặp người khác.

Nghĩ đến đây, Đặng Tắc không khỏi nở nụ cười đau khổ.

“Bộc Dương tiên sinh, chúng ta cùng đi chứ?”

Bộc Dương Khải vừa cười vừa nói: “Ta cũng đang có ý này.”

Tào Bằng cùng hai người đi ra khỏi nha thính, tiến thẳng đến chái nhà.

Vừa bước vào, chỉ thấy Vương Mãi cùng Đặng Phạm đang nhìn chăm chăm một thanh niên. Thanh niên đó mặc quần áo đen, quỳ trên mặt đất. Búi tóc lòa xòa, trên trán còn có một vết thương thâm đen. Thấy đám Đặng Tắc tiến vào, người thanh niên kia có vẻ rất kích động, chuẩn bị đứng lên. Vương Mãi mau tay nhanh mắt, tiến lên nắm chặt lấy vai hắn, lạnh lùng quát: “Thành thật đi, nếu không ta sẽ cho người biết tay!”

“Ta không phải kẻ cướp!”

Người thanh niên la lớn.

Đặng Tắc cười nhạt: “Chặn đường cướp của, không phải kẻ cướp thì là cái gì?”

“Ta không phải kẻ cướp, ta thật sự không phải kẻ cướp... Ở huyện thành Hải Tây này, kẻ cướp thực sự không phải là ta mà là người khác!”

Người thanh niên kích động kêu gào, ra sức giãy dụa.

Wương Mãi cùng Đặng Phạm đè mạnh hắn xuống, miệng liên tục quát tháo.

Đặng Tắc nhíu mày một tíc, nhìn người thanh niên kia, mãi không nói lời nào.

Còn Tào Bằng, sau khi bước vào đã đứng bên cạnh quan sát người thanh niên. Thấy người đó kích động như thế, hắn liền đi ra ngoài bảo người múc một gầu nước giếng, sau đó đi vào dơ tay lên dội nước xuống mặt người thanh niên. Người đó giật mình, thở hổn hển, không còn giãy dụa nữa.

“Người. Là Phùng Siêu?”

“Hả?”

Người thanh niên hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Tào Bằng.

Không chỉ hắn cảm thấy bất ngờ mà ngay cả Đặng Tắc và Bộc Dương Khải cũng không hiểu ra sao.

Phùng Siêu, là ai?

Tào Bằng hít một hơi, trầm giọng nói: “Phùng Siêu, binh Tào duyệt sử huyện Hải Tây. Ban nãy ta nghe Mạch Thành nói về sự mất tích kỳ của người trước đây... Ha ha, người xem người, tuy đã thay đổi quần áo nhưng được chải chuốt cầu kỳ chỉnh tề, lại còn đi giày đen, đây không phải những thứ mà kẻ cướp bình thường có thể mặc được... Anh rể, đệ nghĩ hắn đích thực không phải là kẻ cướp, kể cả những tên cướp chặn đường kia... Bọn chúng là tuấn binh của huyện này, đúng không?”

Phùng Siêu hoảng sợ nhìn Tào Bằng mãi nói không ra lời.

“Các người không phải kẻ cướp, các người là cường đạo. . . cường đạo do tuấn binh giả dạng!”

Đặng Tắc nhíu mắt lại, ánh mắt sắc lạnh.

Tào Bằng cười nói: “Người đừng phủ nhận, thật ra nếu muốn chứng minh, rất đơn giản. ... Ta chỉ cần lời Mạch Thành tới đây, hắn sẽ thành thật khai báo.

A, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hai năm trước, huyện Hải Tây từng có quá một vị Huyện lệnh, tên là Phùng Viên. Đây là người Hứa Đô, cũng vị quan cuối cùng mà triều đình phái tới. Đáng tiếc, vị Phùng huyện lệnh Phùng Viên chỉ làm huyện lệnh được hai tháng đã bị đạo phỉ tập kích Hải Tây, bị giết trong loạn lạc... Hình như ông ta có một đứa con trai, cùng ông tới huyện Hải Tây. Sau này cũng không có tin tức của người này...”

Đặng Tắc vỗ tay, “Đúng vậy, đích thật là có chuyện như vậy.”

Tào Bằng cười ha hả nhìn người thanh niên, “Phùng Siêu, Phùng binh tào duyệt sử! Tốt lắm, giờ có thể nói, làm quan êm đẹp không làm, tội gì đi làm cướp?”

Hai gò má của Phùng Siêu co giật dữ dội, nhìn đám Đặng Tắc mãi không cất được nên lời!

Câu chuyện của huyện Hải Tây sắp sửa bắt đầu.

Rất nhiều người lên tiếng khiến cho Đặng Tắc đứng ở trước sân khấu, luôn có chút gì đó không được thoải mái lắm.

Thật ra, mọi thứ ở huyện Hải Tây vẫn là Tào Bằng trước tiên. Đồng thời, hắn sẽ đạt được tước vị rất nhanh, dần dần nổi bật.

Câu chuyện mới chỉ vừa mở màn.

Sức mạnh thật sự của Tào Bằng cũng được bắt đầu từ đây.

Môn bá nghe xong, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Hắn liếc nhìn Tào Bằng rồi đột nhiên quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Diễn Mãn ngạc nhiên nhìn theo bóng của môn bá, “A Phúc, ý người là...”

“Không có Huyện lệnh, không có văn võ lại viên, không có đãi dịch, không có thư sai, không có tuần binh... chỉ có môn tốt?” Tào Bằng cười ha hả nói: “Tam ca, nếu không ai cho người bổng lộc, người có đồng ý làm chuyện này không? Huyện Hải Tây này chẳng có thằng ngốc đâu!”

“Tên Mạch Thành kia cũng thế?”

“Dù sao, không đơn giản như hắn nói đâu.”

Thử nghĩ xem, một công ty đã đóng cửa, ngay cả ông chủ cũng không thấy bóng dáng, mà lại có những nhân viên tận tâm trách nhiệm, nếu không là kẻ ngốc thì hẳn có mưu đồ khác. Tào Bằng có thể nghĩ ra được nguyên do trong đó thì Đặng Tắc và Bộc Dương Khải đương nhiên không có lý do gì không nhìn ra.

Chái nhà tiền viện nơi ở của tuần binh và nha tốt, trông trống không. Phía sau gian nhà chính là lao ngục, tương tự cũng không một bóng người. Không cần phải nói, nhà tù đã rất lâu không sử dụng nên cửa lao không còn vững chắc.

“A Phúc, chúng ta vào công đường và nha thính xem.”

“Được!”

Tào Bằng đón lấy cây đuốc trong tay Đặng Phạm rồi đi theo Đặng Tắc và Bộc Dương Khải tiến vào cửa công đường.

Đẩy cửa ra, tiếng bản lề cọt két do bị rỉ vang lên. Bước vào trong phòng thì thấy khắp nơi đều giăng đầy mạng nhện. Khăn bàn màu đỏ tươi phủ trên bàn xử án cũng đã phai màu. Khi Tào Bằng đi qua, mấy con chuột đen xì đột nhiên chạy ra khiến Tào Bằng nhảy dựng lên.

“Không ngờ, Hải Tây lại rách nát như vậy!”

Bộc Dương Khải không nén được tiếng thở dài thườn thượt

Nơi này thật sự vẫn là thiên hạ của Hán thất sao?

Hắn đang định bày tỏ cảm xúc thì chợt nghe thấy những tiếng ồn áo huyền não vang ra từ tiền viện.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Đặng Tắc xoay người nhìn ra ngoài.

Lúc này, chỉ thấy Hạ Hầu Lan hốt hơ hốt hải chạy vào, “Đại nhân, thủ lĩnh của đám cướp chặn đường lúc này kêu muốn gặp đại nhân, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Hả?”

Đặng Tắc không khỏi ngậy người, có vẻ không nghĩ ra đám cướp này có chuyện gì muốn nói.

“Anh rể, nơi này thật sự quá... Chúng ta vào trong chái nhà nói chuyện đi. Ban này đệ quan sát một vòng, thấy gian phòng đó là còn có thể đặt chân.”

“Cũng đành phải vậy.”

Đặng Tắc từng nghĩ tới các chuyện xảy ra sau khi hắn tới Hải Tây. Tuy nhiên hắn không bao giờ ngờ được lại xảy ra tình trạng như thế...

Trong chính nha huyện của mình muốn nói chuyện với mọi người, ngay cả chỗ nói chuyện cũng không có, mà phải chạy tới nhà dưới của bọn nha dịch để gặp người khác.

Nghĩ đến đây, Đặng Tắc không khỏi nở nụ cười đau khổ.

“Bộc Dương tiên sinh, chúng ta cùng đi chứ?”

Bộc Dương Khải vừa cười vừa nói: “Ta cũng đang có ý này.”

Tào Bằng cùng hai người đi ra khỏi nha thính, tiến thẳng đến chái nhà.

Vừa bước vào, chỉ thấy Vương Mãi cùng Đặng Phạm đang nhìn chăm chăm một thanh niên. Thanh niên đó mặc quần áo đen, quỳ trên mặt đất. Búi tóc lòa xòa, trên trán còn có một vết thương thâm đen. Thấy đám Đặng Tắc tiến vào, người thanh niên kia có vẻ rất kích động, chuẩn bị đứng lên. Vương Mãi mau tay nhanh mắt, tiến lên nắm chặt lấy vai hắn, lạnh lùng quát: “Thành thật đi, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!”

“Ta không phải kẻ cướp!” Người thanh niên la lớn.

Đặng Tắc cười nhạt: “Chặn đường cướp của, không phải kẻ cướp thì là cái gì?”

“Ta không phải kẻ cướp, ta thật sự không phải kẻ cướp... Ở huyện thành Hải Tây này, kẻ cướp thực sự không phải là ta mà là người khác!”

Người thanh niên kích động kêu gào, ra sức giãy dụa.

Wương Mãi cùng Đặng Phạm đè mạnh hắn xuống, miệng liên tục quát tháo.

Đặng Tắc nhíu mày một tíc, nhìn người thanh niên kia, mãi không nói lời nào.

Còn Tào Bằng, sau khi bước vào đã đứng bên cạnh quan sát người thanh niên. Thấy người đó kích động như thế, hắn liền đi ra ngoài bảo người múc một gầu nước giếng, sau đó đi vào dơ tay lên đội nước xuống mặt người thanh niên. Người đó giật mình, thở hổn hển, không còn giãy dụa nữa.

“Ngươi. . . . Là Phùng Siêu?”

“Hả?” Người thanh niên hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Tào Bằng.

Không chỉ hắn cảm thấy bất ngờ mà ngay cả Đặng Tắc và Bộc Dương Khải cũng không hiểu ra sao.

Phùng Siêu, là ai?

Tào Bằng hít một hơi, trầm giọng nói: “Phùng Siêu, binh Tào duyên sử huyện Hải Tây. Ban này ta nghe Mạch Thành nói về sự mất tích kỳ của ngươi trước đây... Ha ha, ngươi xem ngươi, tuy đã thay đổi quần áo nhưng được chải chuốt cầu kỳ chỉnh tề, lại còn đi giày đen, đây không phải những thứ mà kẻ cướp bình thường có thể mặc được... Anh rể, đệ nghĩ hắn đích thực không phải là kẻ cướp, kể cả những tên cướp chặn đường kia... Bọn chúng là tuấn binh của huyện này, đúng không?”

Phùng Siêu hoảng sợ nhìn Tào Bằng mãi nói không ra lời.

“Các người không phải kẻ cướp, các người là cường đạo. . . cường đạo do tuần binh giả dạng!”

Đặng Tắc nhíu mắt lại, ánh mắt sắc lạnh.

Tào Bằng cười nói: “Người đừng phủ nhận, thật ra nếu muốn chứng minh, rất đơn giản. ... Ta chỉ cần lôi Mạch Thành tới đây, hắn sẽ thành thật khai báo.

A, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hai năm trước, huyện Hải Tây từng có quá một vị Huyện lệnh, tên là Phùng Viên. Đây là người Hứa Đô, cũng vị quan cuối cùng mà triều đình phái tới. Đáng tiếc, vị Phùng huyện lệnh Phùng Viên chỉ làm huyện lệnh được hai tháng đã bị đạo phỉ tập kích Hải Tây, bị giết trong loạn lạc... Hình như ông ta có một đứa con trai, cùng ông tới huyện Hải Tây. Sau này cũng không có tin tức của người này...”

Đặng Tắc vỗ tay, “Đúng vậy, đích thật là có chuyện như vậy.”

Tào Bằng cười ha hả nhìn người thanh niên, “Phùng Siêu, Phùng binh tào duyệt sử! Tốt lắm, giờ có thể nói, làm quan êm đẹp không làm, tội gì đi làm cướp?”

Hai gò má của Phùng Siêu co giật dữ dội, nhìn đám Đặng Tắc mãi không cất được nên lời!

Câu chuyện của huyện Hải Tây sắp sửa bắt đầu.

Rất nhiều người lên tiếng khiến cho Đặng Tắc đứng ở trước sân khấu, luôn có chút gì đó không được thoải mái lắm.

Thật ra, mọi thứ ở huyện Hải Tây vẫn là Tào Bằng trước tiên. Đồng thời, hắn sẽ đạt được tước vị rất nhanh, dần dần nổi bật.

Câu chuyện mới chỉ vừa mở màn.

Sức mạnh thật sự của Tào Bằng cũng được bắt đầu từ đây.

Hồ Ban chỉ huy người dọn dẹp sạch sẽ thư phòng và phòng ngủ trước.

Sau khi dội mấy thùng nước giếng, mặt đất cuối cùng đã khôi phục được màu sắc vốn có. Những thứ ô uế như bụi bẩn và cứt chuột được rửa trôi ra ngoài theo rãnh nước. Tất cả cửa sổ đều được mở, gió lạnh thổi vào cuốn đi những luồng khí ẩm thấp hôi tanh lưu cữu trong phòng.

Có điều, muốn vào ở ngay, e rằng cũng không thể được.

Trong gian chái nhà, Phùng Siêu khóc lóc nghẹn ngào.

“Không phải ta muốn làm kẻ trộm, thật sự bất đắc dĩ mà thôi.”

Đặng Tắc hỏi: “Cái gì gọi là bất đắc dĩ?”

Phùng Siêu nghe Đặng Tắc hỏi, nước mắt rơi như mưa.

Vốn là, hơn hai năm trước, phụ thân của Phùng Siêu là Phùng Viên, đầu tiên là phụ tá của Từ Châu mục Đào Khiêm. Lúc ấy Từ Châu không hỗn loạn như bây giờ, vấn đề của huyện Hải Tây đã trở thành hiểm họa bên trong của Đào Khiêm. Huyện Hải Tây dù địa thế hoang vắng nhưng là đầu mối then chốt của con đường muối nối liền khu vực Lương Hoài. Do sự hỗn loạn của huyện Hải Tây đã làm cho con đường muối Lương Hoài gặp trở ngại, thêm vào đó còn bị hào tộc địa phương điều khiển, khiến cho thuế muối của Từ Châu bị thất thoát rất lớn. Đào Khiêm muốn chấn chỉnh lại Hải Tây, liền tiến cử lên triều đình khi đó ở Trường An để cho Phùng Viên làm Hải Tây lệnh.

Sau khi Đồng trác dời đô khỏi Trường An đến nay, hắn vẫn luôn thử hồi phục mối quan hệ với chư hầu Quan Đông, chia rẽ lực lượng của chư hầu Quan Đông. Cho nên Đào Khiêm rất dễ dàng nhận được sự ủy nhiệm của triều đình, Phùng Viên mang chiếu lệnh triều đình tới Hải Tây nhậm chức.

Phùng Viên là người rất chăm chỉ và cũng hết sức trách nhiệm.

Khi vừa nhậm chức, ông đã bắt đầu bắt tay vào chỉnh đốn cục diện hỗn loạn ở huyện Hải Tây.

Chỉ là, Phùng Viên làm quá mạnh, dẫn tới động chạm vào lợi ích của rất nhiều người.

Sau hai tháng nhậm chức, một đám đạo tặc đột nhiên tập kích Hải Tây. Phùng Viên vội vàng ứng chiến, thế nhưng sức một người chẳng làm được gì, ông bị đạo tặc giết chết, thi thể bị treo trên cửa phòng tiếp đón bên ngoài thành Hải Tây suốt ba ngày liền mới được phát hiện. Phùng Siêu lúc ấy nhậm chức Tào duyên sử của huyện Hải Tây, sau khi biết được tin đã vô cùng phẫn nộ. Tuy nhiên đám đạo tặc không hề để lại bất kỳ dấu vết nào, hắn cũng không biết nên như thế nào mới có thể báo thù.

Vốn định thông qua Đào Khiêm, nhưng lại không ngờ năm đó đã xảy ra chuyện thuộc cấp của Đào Khiêm sát hại Tào Tung.

Tào Tháo vì báo thù cho cha đã huy động binh lính thảo phạt Từ Châu...”

Đào Khiêm đối mặt với tình thế nguy cấp, quân Tào Tháo vây bốn mặt, lúc đó đâu còn để ý tới chuyện của Hải Tây nữa?

Không lâu sau, vì Lã Bố công chiếm Bộc Dương, nên Tào Tháo đành phải thu binh quay về. Đào Khiêm tiếp đó bị bệnh nặng, trước lúc lâm chung đã phó thác Từ Châu cho Lưu Bị.

Nhắc tới Lưu Bị, Phùng Siêu đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tướng quân trấn đông cũng mặc kệ sao?”

“Đừng nhắc đến tên bán nước đó!”

Phùng Siêu nổi giận gầm rú “Lưu Huyền Đức, đồ bán nước!”

Tào Bằng nghe thấy không khỏi ngạc nhiên.

Chịu ảnh hưởng của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, ấn tượng của Tào Bằng đối Lưu Bị về tổng thể mà nói, cũng không phải quá xấu. Trong trí nhớ của hắn, Lưu Bị hẳn là một bậc trưởng bối ôn hòa và nho nhã. Mặc dù sau này hắn đã bớt yêu quý Lưu Bị đi nhiều, sau khi tái sinh, càng phát hiện Lưu Bị không như những gì đời sau truyền lại, thanh danh vang dội. Tư Mã khen ngợi Lưu Bị, có chí lớn; Còn Quách Gia lại cho rằng, Lưu Bị là kẻ giả nhân giả nghĩa.

Phiên bản này đã gây xôn xao dư luận.

141. Chương 124: Tam Hại

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 124: Tam hại

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nhưng cách gọi là kẻ bán nước, Tào Bằng vẫn là lần đầu tiên nghe được.

Trong lòng không khỏi nghi hoặc, nhưng Tào Bằng cũng không nóng lòng hỏi, mà hắn ngồi một bên, lắng lắng nghe.

“Phùng Siêu, cách nói kẻ bán nước này từ đâu mà có?”

”Đại nhân không biết, Hải Tây này có Tam Hại sao?”

Đặng Tắc thật đúng là chưa từng nghe qua câu này, vội vàng hỏi: “Ta muốn nghe tường tận.”

“Hải tặc, tư thương buôn muối và đám thương nhân sâu mọt.” Phùng Siêu hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định cảm xúc, “Hải tặc chính là Quảng Lăng đại tặc Tiết Châu. Dưới trướng hắn có hàng vạn người, có nhiều thuyền chiến, chiếm cứ hoang đảo ngoài biển, đổ bộ đánh vào các thôn trấn. Còn Tiết Châu có thực

lực rất lớn nhưng câu kết với rất nhiều thổ phỉ vì thế chẳng thấy bóng dáng đâu, căn bản không thể tiêu diệt. Sau khi gia phụ nhậm chức, từng nghiên cứu kỹ về con người Tiết Châu và đã nói riêng với ta, tiêu diệt thổ phỉ khó, tiêu diệt hải tặc càng khó. Bọn chúng hành tung quá ẩn, tiến là vào núi, lui là ra biển. Hơn nữa những nơi đổ bộ vào đất liền càng không ai biết đến, muốn tiêu diệt thổ phỉ Tiết Châu, cần phải có đủ lòng kiên nhẫn.”

Đặng Tắc nghe xong nhú mày lại.

“Tư thương buôn muối đó nói thế nào?” Bộc Dương Khuê hỏi.

“Đại nhân có biết, lái buôn muối lớn nhất Đông hải là ai không?”

“Ách”, điều này đúng là không rõ lắm.”

“Đó là Hải cù Mi gia.”

“Hải cù, Mi gia?”

Phùng Siêu gật đầu, “Hải cù Mi gia, thế gia vọng tộc hàng đầu ở Từ Châu.

Mi gia kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ, tài sản hàng triệu, đồng khách vạn người, nhìn bên ngoài, mọi người chỉ biết Mi gia buôn bán khắp thiên hạ, nhưng không biết Mi gia từ năm Quang vũ tới nay đã âm thầm buôn bán muối, nắm trong tay toàn bộ vùng Lương Hoài, thậm chí ở Giang Đông, bọn họ cấu kết quan lại, buôn bán muối ăn, có ảnh hưởng lớn mạnh ở Từ Châu, kể cả Đào Cung Tổ cũng vài phần kiêng nể Mi gia.

Hải Tây là nơi trọng yếu mà Mi gia buôn bán muối vào Lương Hoài, vì thế ở huyện Hải Tây, Mi gia mới xưng bá được.

Tên Lưu Bị đó sau khi tiếp quản Từ Châu, người đứng đầu Mi gia là Mi Chúc đã tiến cử muối muối của mình cho Lưu Huyền Đức, sau đó còn tặng hai nghìn nô khách, vô số tiền và vàng bạc, giúp Lưu Bị đứng vững ở Từ Châu. Sau khi Lã Bố đoạt được Từ Châu, đã bắt gia quyến của Lưu Bị, về sau lại phải giao trả Lưu Bị. Trong đó mỗi giao thiệp của Mi gia đã có tác dụng chủ chốt. Các người nói xem, Lưu Bị cùng Mi gia thân cận như thế, làm sao có thể ra tay với Mi gia? ,

Đặng Tắc hít một hơi, liếc sang phía Bộc Dương Khải, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thật sự là không gặp cảnh này sẽ không biết cái hại trong đó.

Nếu không phải người địa phương, ai biết được ở đây lại hỗn loạn như thế?

Tào Bồng ít nhiều đã hiểu duyên cớ vì sao Phùng Siêu oán giận Lưu Bị. Hẳn là, cái chết của Phùng Viên có liên quan đến Mi gia?

“Thương nhân sâu một là sao? Đó là này thương nhân Hải Tây.”

Thời cổ, hành vi thương, ngồi kiếm tiền, ghép lại chính là thương cổ, ý chỉ nhà buôn.

“Thương nhân, từ xưa đã có, sao lại cho là một cái hại?”

”Nếu bọn họ thành thật làm ăn, đương nhiên không coi là hại. Thế nhưng nhà buôn của huyện Hải Tây đa phần đều lung đoạn thị trường, làm xằng làm bậy.

Ví như năm Bình Nguyên, Tào Tháo tấn công Từ Châu.

Thương nhân Hải Tây tiên phong trong việc tích trữ lương thực, khiến cho giá cả tăng vọt. Lúc ấy, rất nhiều lưu dân chạy nạn từ Đông Hải tới...” Những thương nhân đó liền thu nhận những thanh niên khỏe mạnh làm tay chân, bá chủ các chợ búa, nâng giá lương thực ào ào. Trong mười ngày, từ trăm tiền một đấu tăng vọt lên tới hai vạn một nghìn tiền một đấu thô. Có người ra cãi nhau với bọn chúng thì những thương nhân này lại kêu lên tay chân ra đánh. Có khi còn phá hoại gia viên, hủy hoại tính mạng người ta. Còn quan phủ cũng chỉ có thể ngồi nhìn, bó tay với đám thương nhân đó. Nếu chèn ép mạnh, bọn chúng sẽ liên thủ với nhau mà chống lại.”

Phùng Siêu càng nói càng tỏ ra kích động, cuối cùng như thể gào thét lên.

”Bá đạo như thế, ai dám trêu chọc?

Hơn nữa sau lưng đám thương nhân này đều có người âm thầm hỗ trợ. Từng có người bẩm báo Hạ Bì, kết quả không đầy hai ngày đã bị phơi thây ngoài đường...”

Tiểu nhân khi còn bé cũng đọc sách, hiểu được đây là đạo lý phi thiện ác, nhưng tiểu nhân có thể làm được gì đây?

Gia phụ xây dựng đội tuần binh trăm người, không đến nửa năm đã bị buộc phải giải tán.

Ở huyện Hải Tây, mọi người đã không còn đường sống, không đi làm đạo tặc thì làm cái gì?”

Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải đều trầm ngâm!

Tào Bằng thở dài đứng dậy.

“Phùng Siêu, người theo bọn kẻ cướp có phải vì muốn báo thù cho cha người là Phùng Huyện lệnh.”

“Hả?”

”Phùng Huyện lệnh chết trong tay đạo phỉ, người lại không biết nên tìm ai báo thù.

Vì thế, người liền biến thành tên cướp, hoạt động trong vùng rừng núi. Người muốn dùng cách này để tiếp cận với bọn đạo phỉ, hỏi thăm tin tức, đúng không?”

Phùng Siêu không có rả lời, lại cúi đầu xuống

Tào Bằng đột nhiên nghiêm giọng mắng: “Thế nhưng người có từng nghĩ, những thương nhân qua đường bị người giết có tội tình gì?”

“Ta không giết người, ta chỉ cướp đồ thôi.”

“Tuy người chỉ cướp đồ của họ, nhưng như thế chẳng khác nào chặt đứt tính mạng của họ!” Tào Bằng phản nộ: “Không phải tất cả mọi người đều là Mi gia, cũng không phải mọi người đều có nhiều tiền của. Những thương nhân đó đã dùng tính mạng cả nhà để áp giải một đồng hàng hóa, tiền kiếm được chính là tiền vất vả, tiền bán mạng! Nhưng người cướp bóc hàng hóa của họ, có từng nghĩ bọn họ sẽ làm thế nào? Người nhà của họ nên làm gì đây?”

“Ta.”

Phùng Siêu há miệng nhưng lại không biết nên cãi lại thế nào.

“Phận làm con, báo thù cho cha là đạo lý hiển nhiên. Nhưng nếu xây dựng nguyện vọng báo thù của người trên nỗi thống khổ của người khác, người sẽ được gì? Người báo thù, người vui sướng ... Thế nhưng những người mất của cải, tuyệt vọng mà chết lại nên tìm ai? Chẳng lẽ con cái của họ cũng phải đi làm đạo phỉ, cũng phải noi theo hành vi của các người? Oan oan tương báo, cuối cùng huyện Hải Tây càng ngày càng loạn. Ta lại hỏi người, những bách tính Hải Tây vì thế mà bị liên lụy, họ có tội gì? Tại sao bọn họ bị cuốn vào vòng xoáy thù hận này vì tư lợi của người? Mọi người đều làm giống như người thì uy nghiêm triều đình ở đâu? Luật pháp uy nghiêm ở chỗ nào?”

Phùng Siêu ngắc ngứ không trả lời được, chỉ biết cúi đầu...”

Tào Bằng hừ một tiếng, phất tay áo rồi đi ra ngoài.

Bộc Dương Khải thở dài, tiến lên vỗ vỗ bả vai Phùng Siêu rồi cũng đi ra phòng.

Đặng Tắc lại nhìn Phùng Siêu, “Phùng Siêu, người sốt ruột báo thù cho cha, bản quan có thể hiểu được. Nhưng bản quan vẫn là hy vọng, người có thể dùng chính đạo giải quyết việc này. Còn chuyện người từng tập hợp đám đông đi trộm cướp, nếu dưới tuổi vàng Phùng Huyện lệnh biết được, chỉ sợ cũng không thể nhắm mắt... Người hồ đồ, hồ đồ quá!”

Dứt lời, Đặng Tắc khoát tay sang phía Vương Mãi và Đặng Phạm rồi xoay người bước ra khỏi phòng.

Vương Mãi, Đặng Phạm cũng buông lỏng tay ra khỏi người Phùng Siêu, ánh mắt có chút cảm thông, lại xen chút gì đó xem thường, họ cùng Đặng Tắc bước ra...”

“Anh rể, cứ để mặc kệ hần như vậy sao?”

“Để hần suy nghĩ đi.”

Đặng Tắc khẽ nói: “Chúng ta lần đầu tới Hải Tây, rõ ràng không đủ người. Tên Phùng Siêu này có thể tập hợp nhiều người như vậy, chứng tỏ hần vẫn có chút uy tín. Nếu hần đồng ý giúp chúng ta, nói không chừng có thể giúp chúng ta mau chóng hòa nhập với môi trường Hải Tây và đứng vững tại đây.”

Mà bên kia, Bộc Dương Khải lại cười khanh khách nhìn Tào Bằng.

“Hữu học, có kế gì không?”

Tào Bằng lắc đầu, “Đâu có diệu kế gì. Chẳng qua, ta thật không ngờ, huyện Hải Tây này lại phức tạp như vậy... Hải tộc, tư thương buôn muối...” Còn có cả bọn thương nhân sâu mọt đó nữa.”

Hàn Phi Tử⁽¹⁾ nói tới “năm thứ sáu mọt” đã xếp nhà buôn vào một trong đó.

Nói vậy gian thương từ đó mà có.

Mi gia!

Lưu Bị”

Ha, chuyện này dường như càng ngày càng phức tạp, cũng càng ngày càng thú vị!

Mi Chúc được đánh giá rất cao trong lịch sử, thậm chí cả Tào Tháo trong đó, cũng rất thích Mi Trúc.

Có điều, không ai ngờ tới, Mi Chúc này lại xuất thân từ người buôn muối. Như vậy Mi phu nhân sau khi qua đời, Quan Vũ luôn tỏ ý khinh miệt Mi Phương, không hề muốn đề cập tới mối quan hệ giữa Mi gia và Lưu Bị, cũng có thể hợp tình hợp lý. Quan Vũ, trọng sĩ phu, mà thương thứ dân. Mi gia kể cả trợ giúp Lưu Bị nhiều nữa, Mi Chúc mặc dù có công lao lớn hơn nữa nhưng xét về xuất thân, vẫn là kẻ buôn muối.

“A Phúc, theo ta đi kiểm tra các công văn trong nội nha.”

Đặng Tắc nói xong, liền hướng nội nha bước vào.

Tào Bằng đón cây đuốc từ trong tay Đặng Phạm, khẽ dặn dò: “Ngũ Ca, trước tiên thu xếp đơn giản, nghỉ ngơi đi, ngày mai nói sau.”

“Được!”

Tào Bằng gạt đầu, gơ cây đuốc lên cùng sánh bước với Bộc Dương Khải đi tới nội nha.

(1): Hàn Phi còn được gọi là Hàn Phi Tử, về quyền sách cùng tên của ông, xem bài Hàn Phi Tử (sách).

Hàn Phi (tiếng Hán: 韩非; Pinyin: Hán Fēi) (khoảng 280 - 233 TCN) là học giả nổi tiếng Trung Quốc cuối thời Chiến Quốc theo trường phái pháp gia, tác giả sách Hàn Phi Tử.

Hàn Phi sống cuối đời Chiến Quốc, trong giai đoạn Tần Thủy Hoàng đang thống nhất Trung Hoa. Ông thuộc dòng dõi quý tộc nước Hàn (được gọi là “công tử”), thích cái học “hình danh.” Gốc của học thuyết này là ở Hoàng Đế, Lão Tử. Hàn Phi có tật nói ngọng, không biện luận khá nhưng giỏi về mặt viết sách.

Hàn Phi và Lý Tư đều học với Tuân Khanh (còn gọi là Tuân Tử). Lý Tư tự cho mình kém Hàn Phi, nhưng Hàn Phi và Lý Tư đều đóng vai trò trong việc giúp Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc. Cả hai đều theo pháp gia (hoặc pháp trị), chịu ảnh hưởng của Mặc Tử. Mặc Tử trước kia đã chủ trương “thượng đồng”, nghĩa là bất dân phải tán đồng lẽ phải với người trên, phải cùng một quan niệm tốt xấu với người trên. Không ai được có chủ trương riêng khác với chính sách của triều đình. Nhưng cách gọi là kẻ bán nước, Tào Bằng vẫn là lần đầu tiên nghe được.

Trong lòng không khỏi nghi hoặc, nhưng Tào Bằng cũng không nóng lòng hỏi, mà hần ngồi một bên, lắng lắng nghe.

“Phùng Siêu, cách nói kẻ bán nước này từ đâu mà có?”

”Đại nhân không biết, Hải Tây này có Tam Hại sao?”

Đặng Tắc thật đúng là chưa từng nghe qua câu này, vội vàng hỏi: “Ta muốn nghe tường tận.”

“Hải tặc, tư thương buôn muối và đám thương nhân sâu mọt.” Phùng Siêu hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định cảm xúc, “Hải tặc chính là Quảng Lăng đại tặc Tiết Châu. Dưới trướng hắn có hàng vạn người, có nhiều thuyền chiến, chiếm cứ hoang đảo ngoài biển, đổ bộ đánh vào các thôn trấn. Còn Tiết Châu có thực lực rất lớn nhưng câu kết với rất nhiều thổ phỉ vì thế chẳng thấy bóng dáng đâu, căn bản không thể tiêu diệt. Sau khi gia phụ nhậm chức, từng nghiên cứu kỹ về con người Tiết Châu và đã nói riêng với ta, tiêu diệt thổ phỉ khó, tiêu diệt hải tặc càng khó. Bọn chúng hành tung quá ẩn, tiến là vào núi, lui là ra biển. Hơn nữa những nơi đổ bộ vào đất liền càng không ai biết đến, muốn tiêu diệt thổ phỉ Tiết Châu, cần phải có đủ lòng kiên nhẫn.”

Đặng Tắc nghe xong nhú mày lại.

“Tư thương buôn muối đó nói thế nào?” Bộc Dương Khuê hỏi.

“Đại nhân có biết, lái buôn muối lớn nhất Đông hải là ai không?”

“Ách”, điều này đúng là không rõ lắm.”

“Đó là Hải cù Mi gia.”

“Hải cù, Mi gia?”

Phùng Siêu gật đầu, “Hải cù Mi gia, thế gia vọng tộc hàng đầu ở Từ Châu.

Mi gia kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ, tài sản hàng triệu, đồng khách vạn người, nhìn bên ngoài, mọi người chỉ biết Mi gia buôn bán khắp thiên hạ, nhưng không biết Mi gia từ năm Quang vũ tới nay đã âm thầm buôn bán muối, nắm trong tay toàn bộ vùng Lương Hoài, thậm chí ở Giang Đông, bọn họ cấu kết quan lại, buôn bán muối ăn, có ảnh hưởng lớn mạnh ở Từ Châu, kể cả Đào Cung Tổ cũng vài phần kiêng nể Mi gia.

Hải Tây là nơi trọng yếu mà Mi gia buôn bán muối vào Lương Hoài, vì thế ở huyện Hải Tây, Mi gia mới xưng bá được.

Tên Lưu Bị đó sau khi tiếp quản Từ Châu, người đứng đầu Mi gia là Mi Chúc đã tiến cử muối muối của mình cho Lưu Huyền Đức, sau đó còn tặng hai nghìn nô khách, vô số tiền và vàng bạc, giúp Lưu Bị đứng vững ở Từ Châu. Sau khi Lã Bố đoạt được Từ Châu, đã bắt gia quyến của Lưu Bị, về sau lại phải giao trả Lưu Bị. Trong đó mỗi giao thiệp của Mi gia đã có tác dụng chủ chốt. Các người nói xem, Lưu Bị cùng Mi gia thân cận như thế, làm sao có thể ra tay với Mi gia? ,

Đặng Tắc hít một hơi, liếc sang phía Bộc Dương Khải, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thật sự là không gặp cảnh này sẽ không biết cái hại trong đó.

Nếu không phải người địa phương, ai biết được ở đây lại hỗn loạn như thế?

Tào Bàng ít nhiều đã hiểu duyên cớ vì sao Phùng Siêu oán giận Lưu Bị. Hẳn là, cái chết của Phùng Viên có liên quan đến Mi gia?

“Thương nhân sâu mọt là sao? Đó là này thương nhân Hải Tây.”

Thời cổ, hành vi thương, ngồi kiếm tiền, ghép lại chính là thương cổ, ý chỉ nhà buôn.

“Thương nhân, từ xưa đã có, sao lại cho là một cái hại?”

”Nếu bọn họ thành thật làm ăn, đương nhiên không coi là hại. Thế nhưng nhà buôn của huyện Hải Tây đa phần đều lung đoạn thị trường, làm xăng làm bậy.

Ví như năm Bình Nguyên, Tào Tháo tấn công Từ Châu.

Thương nhân Hải Tây tiên phong trong việc tích trữ lương thực, khiến cho giá cả tăng vọt. Lúc ấy, rất nhiều lưu dân chạy nạn từ Đông Hải tới...” Những thương nhân đó liền thu nhận những thanh niên khỏe mạnh làm tay chân, bá chủ các chợ búa, nâng giá lương thực ào ào. Trong mười ngày, từ trăm tiền một đấu tăng vọt lên tới hai vạn một nghìn tiền một đấu thô. Có người ra cãi nhau với bọn chúng thì những thương nhân

này lại kêu lên tay chân ra đánh. Có khi còn phá hoại gia viên, hủy hoại tính mạng người ta. Còn quan phủ cũng chỉ có thể ngồi nhìn, bó tay với đám thương nhân đó. Nếu chèn ép mạnh, bọn chúng sẽ liên thủ với nhau mà chống lại.”

Phùng Siêu càng nói càng tỏ ra kích động, cuối cùng như thể gào thét lên.

”Bá đạo như thế, ai dám trêu chọc?”

Hơn nữa sau lưng đám thương nhân này đều có người âm thầm hỗ trợ. Từng có người bẩm báo Hạ Bì, kết quả không đầy hai ngày đã bị phơi thây ngoài đường...”

Tiểu nhân khi còn bé cũng đọc sách, hiểu được đây là đạo lý phi thiện ác, nhưng tiểu nhân có thể làm được gì đây?

Gia phụ xây dựng đội tuần binh trăm người, không đến nửa năm đã bị buộc phải giải tán.

Ở huyện Hải Tây, mọi người đã không còn đường sống, không đi làm đạo tặc thì làm cái gì?”

Đặng Tắc cùng Bộc Dương Khải đều trầm ngâm!

Tào Bằng thở dài đứng dậy.

“Phùng Siêu, người theo bọn kẻ cướp có phải vì muốn báo thù cho cha người là Phùng Huyện lệnh.”

“Hả?”

”Phùng Huyện lệnh chết trong tay đạo phỉ, người lại không biết nên tìm ai báo thù.

Vì thế, người liền biến thành tên cướp, hoạt động trong vùng rừng núi. Người muốn dùng cách này để tiếp cận với bọn đạo phỉ, hỏi thăm tin tức, đúng không?”

Phùng Siêu không có rả lời, lại cúi đầu xuống

Tào Bằng đột nhiên nghiêm giọng mắng: “Thế nhưng người có từng nghĩ, những thương nhân qua đường bị người giết có tội tình gì?”

“Ta không giết người, ta chỉ cướp đồ thôi.”

“Tuy người chỉ cướp đồ của họ, nhưng như thế chẳng khác nào chặt đứt tính mạng của họ!” Tào Bằng phản nộ: “Không phải tất cả mọi người đều là Mi gia, cũng không phải mọi người đều có nhiều tiền của. Những thương nhân đó đã dùng tính mạng cả nhà để áp giải một đồng hàng hóa, tiền kiếm được chính là tiền vất vả, tiền bán mạng! Nhưng người cướp bóc hàng hóa của họ, có từng nghĩ bọn họ sẽ làm thế nào? Người nhà của họ nên làm gì đây?”

“Ta.”

Phùng Siêu há miệng nhưng lại không biết nên cãi lại thế nào.

“Phận làm con, báo thù cho cha là đạo lý hiển nhiên. Nhưng nếu xây dựng nguyện vọng báo thù của người trên nỗi thống khổ của người khác, người sẽ được gì? Người báo thù, người vui sướng ... Thế nhưng những người mất của cải, tuyệt vọng mà chết lại nên tìm ai? Chẳng lẽ con cái của họ cũng phải đi làm đạo phỉ, cũng phải noi theo hành vi của các người? Oan oan tương báo, cuối cùng huyện Hải Tây càng ngày càng loạn. Ta lại hỏi người, những bách tính Hải Tây vì thế mà bị liên lụy, họ có tội gì? Tại sao bọn họ bị cuốn vào vòng xoáy thù hận này vì tư lợi của người? Mọi người đều làm giống như người thì uy nghiêm triều đình ở đâu? Luật pháp uy nghiêm ở chỗ nào?”

Phùng Siêu ngắc ngứ không trả lời được, chỉ biết cúi đầu...”

Tào Bằng hừ một tiếng, phất tay áo rồi đi ra ngoài.

Bộc Dương Khải thở dài, tiến lên vỗ vỗ bả vai Phùng Siêu rồi cũng đi ra phòng.

Đặng Tắc lại nhìn Phùng Siêu, “Phùng Siêu, người sốt ruột báo thù cho cha, bản quan có thể hiểu được. Nhưng bản quan vẫn là hy vọng, người có thể dùng chính đạo giải quyết việc này. Còn chuyện người từng

tập hợp đám đông đi trộm cướp, nếu dưới tuổi vàng Phùng Huyện lệnh biết được, chỉ sợ cũng không thể nhắm mắt... Người hồ đồ, hồ đồ quá!”

Dứt lời, Đặng Tắc khoát tay sang phía Vương Mai và Đặng Phạm rồi xoay người bước ra khỏi phòng.

Vương Mai, Đặng Phạm cũng buông lỏng tay ra khỏi người Phùng Siêu, ánh mắt có chút cảm thông, lại xen chút gì đó xem thường, họ cùng Đặng Tắc bước ra...”

“Anh rể, cứ để mặc kệ hần như vậy sao?”

“Để hần suy nghĩ đi.”

Đặng Tắc khẽ nói: “Chúng ta lần đầu tới Hải Tây, rõ ràng không đủ người. Tên Phùng Siêu này có thể tập hợp nhiều người như vậy, chứng tỏ hần vẫn có chút uy tín. Nếu hần đồng ý giúp chúng ta, nói không chừng có thể giúp chúng ta mau chóng hòa nhập với môi trường Hải Tây và đứng vững tại đây.”

Mà bên kia, Bộc Dương Khải lại cười khanh khách nhìn Tào Bằng.

“Hữu học, có kế gì không?”

Tào Bằng lắc đầu, “Đâu có diệu kế gì. Chẳng qua, ta thật không ngờ, huyện Hải Tây này lại phức tạp như vậy... Hải tặc, tư thương buôn muối...” Còn có cả bọn thương nhân sâu mọt đó nữa.”

Hàn Phi Tử⁽¹⁾ nói tới “năm thứ sáu mọt” đã xếp nhà buôn vào một trong đó.

Nói vậy gian thương từ đó mà có.

Mi gia!

Lưu Bị”

Ha, chuyện này dường như càng ngày càng phức tạp, cũng càng ngày càng thú vị!

Mi Chúc được đánh giá rất cao trong lịch sử, thậm chí cả Tào Tháo trong đó, cũng rất thích Mi Trúc.

Có điều, không ai ngờ tới, Mi Chúc này lại xuất thân từ người buôn muối. Như vậy Mi phu nhân sau khi qua đời, Quan Vũ luôn tỏ ý khinh miệt Mi Phương, không hề muốn đề cập tới mối quan hệ giữa Mi gia và Lưu Bị, cũng có thể hợp tình hợp lý. Quan Vũ, trọng sĩ phu, mà thương thứ dân. Mi gia kể cả trợ giúp Lưu Bị nhiều nữa, Mi Chúc mặc dù có công lao lớn hơn nữa nhưng xét về xuất thân, vẫn là kẻ buôn muối.

“A Phúc, theo ta đi kiểm tra các công văn trong nội nha.”

Đặng Tắc nói xong, liền hướng nội nha bước vào.

Tào Bằng đón cây đuốc từ trong tay Đặng Phạm, khẽ dặn dò: “Ngũ Ca, trước tiên thu xếp đơn giản, nghỉ ngơi đi, ngày mai nói sau.”

“Được!”

Tào Bằng gật đầu, giơ cây đuốc lên cùng sánh bước với Bộc Dương Khải đi tới nội nha.

(1): Hàn Phi còn được gọi là Hàn Phi Tử, về quyền sách cùng tên của ông, xem bài Hàn Phi Tử (sách).

Hàn Phi (tiếng Hán: ；Pinyin: Hán Fēi) (khoảng 280 - 233 TCN) là học giả nổi tiếng Trung Quốc cuối thời Chiến Quốc theo trường phái pháp gia, tác giả sách Hàn Phi Tử.

Hàn Phi sống cuối đời Chiến Quốc, trong giai đoạn Tần Thủy Hoàng đang thống nhất Trung Hoa. Ông thuộc dòng dõi quý tộc nước Hàn (được gọi là “công tử”), thích cái học “hình danh.” Gốc của học thuyết này là ở Hoàng Đế, Lão Tử. Hàn Phi có tật nói ngọng, không biện luận khá nhưng giỏi về mặt viết sách.

Hàn Phi và Lý Tư đều học với Tuân Khanh (còn gọi là Tuân Tử). Lý Tư tự cho mình kém Hàn Phi, nhưng Hàn Phi và Lý Tư đều đóng vai trò trong việc giúp Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc. Cả hai đều theo pháp gia (hoặc pháp trị), chịu ảnh hưởng của Mặc Tử. Mặc Tử trước kia đã chủ trương “thượng đồng”, nghĩa là bất dân phải tán đồng lẽ phải với người trên, phải cùng một quan niệm tốt xấu với người trên. Không ai được có chủ trương riêng khác với chính sách của triều đình.

142. Chương 125: Ngày Đầu Tiên

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 125: Ngày đầu tiên

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong thư phòng nội nha, chỉ có một án thư.

Một chiếc giường, ba tấm chiếu cói, tất cả đều rất cũ nát. Cũng may đã tẩy rửa sạch nên cũng tạm tạm.

Mở cánh cửa nhỏ của phòng lưu trữ hồ sơ, đập vào mặt họ là một luồng khí ẩm thấp. Giá sách dựng đứng trên tường có bày những cuộn thẻ tre dài.

Đặng Tắc lắc đầu, vẻ mặt không còn gì để nói.

Tào Bằng gơ cây đuốc đi vào phòng, sau khi ngó nghiêng một vòng rồi lại đi ra.

“Anh rể, theo đệ thấy cũng không phải một chốc một lát có thể nắm rõ được sự tình. Mọi người đi cả ngày đường rồi, đã rất mệt mỏi. Chi bằng tắm rửa qua, nghỉ ngơi trước đã. Chờ trời sáng, chúng ta sẽ dọn dẹp sạch cả trong lẫn ngoài...”

Đặng Tắc ngẫm nghĩ, liền gật đầu đồng ý. Cả ngày nay mệt mỏi, khủng hoảng, tức giận, kinh ngạc... Các cảm xúc đan xen vào nhau, cũng khiến hắn có chút mệt mỏi.

Không ngờ, đêm đầu tiên tới Hải Tây lại phải sống trong môi trường thế này. It nhiều vẫn có chút thất vọng, nhưng chỉ chớp mắt, hắn lại phấn chấn lên, cùng Bộc Dương Khải và Tào Bằng đi ra khỏi thư phòng.

“Phụng Hiếu từng nhắc nhở ta, nói huyện Hải Tây không phải là một vùng đất lành. Hắn để cho ta tới nhậm chức Hải Tây lệnh, cũng đủ để chứng tỏ sự coi trọng của hắn với ta. Nếu ta lùi bước nhanh như thế, chẳng phải là phụ lòng Phụng Hiếu sao? Ta bỏ lại thê tử vừa mới vừa sinh hài nhi, bỏ lại đứa trẻ đang gào khóc đòi bú, chẳng phải là vì sự nghiệp sao? Hải Tây dù hỗn loạn nhưng lại là mảnh đất thuận lợi để ta lập công lao sự nghiệp, thể hiện tài cán... Ta không thể phụ sự kỳ vọng của mọi người.” Nghĩ đến đây, Đặng Tắc không kiềm chế được, dùng sức nắm chặt nắm tay!

Trời đã về đêm, ngoài trời mưa rơi rả rích.

Những cơn mưa mùa đông băng giá khiến cho nhiệt độ không khí giảm xuống. Cũng may mọi người tập trung một chỗ, cho nên cũng không quá lạnh. Trước tiên họ rửa sạch mấy gian chai nhà, Đặng Tắc, Bộc Dương Khải cùng Tào Bằng ở một gian. Điễn Mãn, Hứa Nghi, Đặng Phạm, Vương Mãi ở một gian. Chu Thương, Hạ Hầu Lan và những người khác chia nhau mấy phòng còn lại. Đồng thời, Tào Bằng đã sắp xếp cảnh giới, mọi người canh giữ ở trong sân sát nha huyện nên cũng không cần quá mức lo lắng.

Dù sao, ở đây còn có mấy chục người!

Nếu có người muốn đến sinh sự, đúng là không cần lo lắng.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi tí tách. Đêm mưa bên bờ biển làm cho người ta cảm nhận được một mùi hương khác lạ. Trong không khí tràn ngập mùi ẩm thấp, có một vị mặn nhàn nhạt bao phủ...

Đây là Hải Tây sao?

Tào Bằng ngả lưng xuống giường, từ từ khép mắt lại.

Cơn mưa kéo dài chưa đến một canh giờ. Khi trời sắp sáng, Hải Tây mờ sương. Đồng hồ sinh học theo quy luật khiến cho Tào Bằng tỉnh dậy đúng giờ. Hắn bước xuống khỏi giường, đi ra cửa phòng. Một làn gió mát lành phả vào mặt, làm cho hắn rùng mình.

Gió của Hải Tây không mạnh như ở phương bắc. Tuy nhiên sự lạnh giá này lại có thể luồng thẳng vào xương cốt mọi người.

Tào Bằng theo bản năng túm chặt lấy cổ áo, bước ra khỏi phòng, chỉ thấy Hạ Hầu Lan tựa vào chỗ tránh gió dưới mái hiên, đang ngủ gà ngủ gật.

“Hạ Hầu, Hạ Hầu!”

“A, công tử.”

“Bảo mọi người đi nghỉ ngơi đi.” Tào Bằng nhìn lên bầu trời, “Trời sắp sáng rồi, có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu... Hôm nay rất nhiều việc, các người nghỉ ngơi đi đã. Chờ có tinh thần, chúng ta còn phải tu sửa nha phủ và mấy cái bàn xử án kia nữa.”

“Vâng!”

Hạ Hầu Lan cũng không khách sáo, chấp tay tuân mệnh. Hắn biết, Tào Bằng nói không sai. Hải Tây này hiện giờ hoang phế đổ nát, những việc cần làm thật sự quá nhiều! Nếu không nghỉ ngơi, sẽ không có tinh thần.

Hạ Hầu Lan đi ra hành lang, gọi đám thuộc hạ đang canh vệ ở cạnh cửa và chỗ tránh gió lại, kêu họ đi nghỉ ngơi.

Trời sương mù, không tốt để vận động mạnh. Cho nên Tào Bằng chỉ làm mấy động tác đơn giản, vươn người, nhặt một cây gậy gỗ từ trong đồng hồ độn đặt dưới hiên nhà, sau đó cất bước đi vào nhà sau. Bức tường cao nhìn thấy đêm hôm qua quả nhiên là tường viện của nhà sau. Diện tích ngôi nhà này không nhỏ, phòng ở đầy đủ. Trong sân có hai cây đại thụ to lớn, lá cây đã tàn lụi.

Tào Bằng đếm kỹ, tổng cộng có hơn bốn mươi gian phòng. Nếu cộng thêm cả chái nhà ở tiền viện thì tổng cộng có hơn sáu mươi gian, đủ để bố trí cho đám tùy tùng.

Phòng xá mặc dù hơi cũ nát, nhưng về cơ bản không quá tệ. Dọn dẹp một chút là có thể ở, công sức bỏ ra sẽ không quá lớn.

Hai chiếc sân rất tĩnh mịch, độc lập với toàn bộ nha phủ, đồng thời còn có con đường nhỏ yên tĩnh nối liền.

Có thể thấy được, thiết kế ban đầu của nha huyện này khá cầu kỳ. Có điều chắc là người thiết kế nó sẽ không ngờ tới, có một ngày nơi này đại diện cho kiến trúc quyền uy của Hán thất mà lại bị phá hủy tới độ rách nát thế này.

”Chu tước kiều biên dã thảo hoa, ô y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thì vương tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia.”

Tào Bằng chợt ngâm khe khẽ bài thơ “Ô y hạng” (1), dù có gì đó không phù hợp lắm nhưng về ý cảnh mà nói lại vô cùng thỏa đáng.

“Ngâm hay lắm!”

“Hả?”

Tào Bằng quay lại nhìn, chỉ thấy Bộc Dương Khải đứng cách hắn không xa. Vừa rồi quá nhập tâm, đến nỗi...

Tào Bằng thầm trách mình, trong hoàn cảnh này lại lơ là cảnh giác. Cũng may là Bộc Dương Khải, nếu đổi lại là một người mang lòng thù địch với hắn, chẳng phải sẽ nguy hiểm sao? Nơi này tuy nói là hậu viện của nha huyện, nhưng lại giống như cửa ngõ mở rộng. Bức tường viện đổ nát đó quả thực rất dễ ra vào. Kể cả có kẻ lén vào cũng khó phát hiện được.

Bộc Dương Khải khoanh tay đi tới.

“Hữu học, ban nãy ngươi ngâm là bài thơ đó hả?”

Thơ từ của đời Hán đa phần lấy nhạc phủ làm chủ.

Ngũ ngôn vừa bắt đầu phát triển, thất ngôn còn chưa lưu hành lắm, với người rất truyền thống như Bộc Dương Khải vẫn không chấp nhận thất ngôn lắm, vì thế hắn dùng “ngâm” để thay thế thơ từ, hàm ý là thất ngôn tuyệt cú này khó vào được chỗ thanh nhã.

“Á. Bộc Dương tiên sinh dậy sớm thế”

“Không sớm nữa!” Bộc Dương Khuê nói: “Nếu không phải hôm qua quá mệt mỏi, hôm nay đã dậy từ lâu rồi.” Hắn nói chuyện, trên khuôn mặt gàn bướng kia nở nụ cười ôn hòa,

“A Phúc, người vừa rồi ngâm là bài thơ đó phải không?”

“Ồ, tiểu tử chỉ là nhìn thấy cảnh sắc trước mắt, không khỏi bùi ngùi trong lòng, thuận miệng ngâm xướng mà thôi.”

Bộc Dương Khải gật gật đầu, “Ta biết về Chu tước kiều nhưng lại không biết Ngõ Ô y là nơi nào?”

“Điều này...” Tào Bằng thiếu chút nữa bị Bộc Dương Khải làm cho nghẹn chết. Hắn trả lời như thế nào đây? Ô y cảnh là cảnh sắc của Nam Kinh ... Ồ, ở thời đại này, hắn được gọi là Kiến Khang. Trời mới biết Kiến Khang có được xây dựng hay không? Trong ấn tượng, thành Kiến Khang hình như được tạo nên bởi Tôn Quyền.

Con người xoay tròn, Tào Bằng chỉ tay về phía con đường nhỏ thông tới sân vượt.

“Tiên sinh nhìn xem, hai bên con đường này là những cây cổ thụ che rợp trời, chắc cây sum xuê... tổ hợp cùng với sương mù, trông có giống như trải một tầng cát đen không?”

Bộc Dương Khải ngạc nhiên, chăm chú nhìn kỹ xem thế nào.

“Người nói đúng là khá giống thật.”

“Nhìn kết cấu của nha huyện này, chắc chắn chủ nhân ban đầu của nó từng bỏ không ít tâm sức. Có điều hẳn nhất định không ngờ tới, một ngày kia, nha huyện mà hắn tỉ mỉ thiết kế lại bị tàn phá như thế. Ta cũng nhất thời tràn đầy cảm xúc trong lòng, thuận miệng ngâm lên, làm tiên sinh chê cười.”

“Ấy... quả là có vài phần thích thú.”

Bộc Dương Khải vuốt râu, “trước đây én đậu lâu Vương Tạ... Đúng rồi, Vương Tạ là có ý gì?”

Trời ơi! Vương Tạ, đó không phải là người của thời đại này.

Tào Bằng đã sửa lời giải thích cho ngô ô y nhưng thật sự nghĩ không ra cái cớ của Vương Tạ.

Chợt nghe Bộc Dương Khải lầm bầm, “Hay là Hải Tây này trước kia từng có huyện lệnh họ Vương và họ Tạ?” Nói xong, hắn lắc đầu, không truy xét nữa.

Hắn thích thơ cổ, mà không phải loại thất ngôn tuyệt cú. Vừa rồi khi Tào Bằng ngâm khế, Bộc Dương Khải cũng chỉ cảm thấy khá thú vị, kỳ thật cũng không để ý lắm.

Tào Bằng hít sâu một hơi, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Tên này khá lắm, may mà lão cổ hủ này không bàn cãi thêm nữa. Nếu cứ hỏi đi hỏi lại, ta cũng thật không biết nên trả lời như thế nào mới được.

“Hữu học!”

“Dạ, có học trò.”

“Người nhìn nhận thế nào về tam hại ở Hải Tây này?”

“Dạ?”

Bộc Dương Khải dừng chân, đưa tay từ cửa sân vượt ra bóp một cây khô đàng, rồi ngấm ngấm trong tay.

“Đúng vậy, trước đây chúng ta từng giả thiết rất nhiều tình huống, nhưng hiện giờ ở huyện Hải Tây rồi mới biết được bên trong còn rất nhiều rối rắm.”

Hắn xoay người, nhìn Tào Bằng nói: “Thúc tôn muốn đứng vững ở nơi này, e rằng không phải là chuyện dễ dàng.”

“Ừ, quả là như thế.”

Tào Bằng thâm nhủ trong lòng: ta cũng biết không dễ nhưng ngươi cũng đừng đến hỏi ta chứ.

Bộc Dương Khải nói: “Vậy ngươi cho rằng, chúng ta nên bắt tay từ đâu?”

“À... Ta nghĩ, chúng ta nên sửa bức tường ở sân trước, tránh cho đứng ở bên ngoài vẫn có thể nhìn rõ được tất cả bên trong.”

Nói xong, Tào Bằng chăm chú nhìn ra bên ngoài bức tường ở sân.

“Tiên sinh, ta nghĩ lúc này, bên ngoài bức tường kia không hiểu có bao nhiêu người đang ngằm quan sát ta.”

Bộc Dương Khải nhìn theo ánh mắt của Tào Bằng, chỉ thấy có bóng người lơ mơ trong sương mù.

Hắn nhíu đôi lông mày rậm lại, vẻ mặt bỗng nhiên tức giận. Giọng nói cũng to hơn, hẳn lớn tiếng quát: “Đồ đạo chích, không đáng để lo. Ta phụng mệnh thiên tử tới trấn Hải Tây. Nơi này vẫn là do Đại Hán cai trị, đây vẫn là lãnh thổ của Đại Hán, ta xem bọn chúng còn có thể kiêu ngạo bao lâu!”

(1): Ô Y hạng

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

– Dịch Nghĩa –

Bên cầu Chu Tước cỏ dại mọc đầy hoa.

Trong ngõ Ô Y ánh mặt trời chiếu vào

Ngày trước chim yển đến làm tổ nơi lâu đài nhà họ Vương, họ Tạ.

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường ẩn trú

Chú thích:

Ô Y nghĩa là áo đen. Xưa đời nhà Tấn trung hưng, họ Vương, họ Tạ là hai nhà quyền quý vinh hiển nơi đó, các con em đều mặc áo đen, nhân vậy mới có tên Ô Y.

– Bản dịch của Trần Trọng San –

Ngõ Ô Y

Bên cầu , cỏ dại hoa đồng,

Ô Y ngõ cũ nằm trong nắng chiều.

Én lầu Vương Tạ thuở nào,

Bay giờ lưu lạc bay vào nhà dân

– Bản dịch của Tấn Đà –

Ngõ Ô Y

Bên cầu Chu Tước cỏ hoa,

Ô Y đầu ngõ, bóng tà tịch dương

Én xưa nhà Tạ, nhà Vương

Lạc loài đến chốn tầm thường dân gia.

143. Chương 126: Hổ Thần Giang Nam

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 126: Hổ thần Giang Nam

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngoài tường, bóng người lơ mờ chợt biến mất.

Tào Bằng cũng bật cười !

“Tiên sinh có khí thế dũng mãnh cuộn cuộn, chứ tà không thể xâm phạm được!”

“Hừ.”

Bộc Dương Khải hừ một tiếng, xoay người bước đi.

”Hữu học, xem ra bước đầu tiên để chúng ta sống yên ở Hải Tây còn phải bắt tay từ bức tường ở sân này. Huyện nha đại diện cho uy nghiêm của triều đình.

Nếu bị người ta rình rập dễ dàng thế thì còn ra thế thống gì nữa?” Bộc Dương Khải vốn nghĩ rằng, muốn sống yên ở Hải Tây thì phải mau chóng giải quyết “tam hại”.

Nhưng hiện giờ xem ra, có lẽ cần phải xây dựng uy tín của triều đình trước. Xây dựng thế nào? Đương nhiên chính là bắt đầu từ bức tường ở sân của nha huyện này.

Có điều, Tào Bằng không phát hiện ra, khi Bộc Dương Khải đi ra khỏi cổng vòm của hậu viện liền khẽ nhếch miệng lên.

Tào Bằng mặc dù không trả lời vấn đề của hắn, nhưng trên thực tế, cũng đã đưa ra một đáp án tốt nhất . . .

Thúc tôn vẫn có phần quá khích!

Sáng sớm, Trần Đăng bước đi vội vàng, xuyên qua đường mòn, đi tới cạnh hồ nước.

“Phụ thân, người gọi con đến có việc sao?”

Trần Khuê quay lưng về phía hắn, cũng không xoay người lại, “Tính ngày thì Hải Tây lệnh mà Tào Công bổ nhiệm chắc đã tới rồi.”

“Phụ thân, chắc là trong một hai ngày này.”

”Cử người theo dõi bên kia.

”

Trần Đăng hỏi: “Ý của phụ thân là...”

“Xem đã rồi sau hãy nói.” Trần Khuê khẽ ho một tiếng, “Tên Đặng Tắc này, trước đây chưa bao giờ nghe nói đến tên của hắn, tự nhiên lại được Tào Công ủy thác trọng trách, tuyệt không phải là hạng người bình thường. Theo dõi kỹ Hải Tây, có bất kỳ biến động gì, nhất định phải lập tức báo cho ta biết.”

“Dạ!” Trần Đăng chấp tay tuân mệnh.

- Phùng Siêu! - Hồ Ban đi một đôi giày đen lên tiếng gọi.

Mấy người đang ở hậu viện nha môn, Chu Thương mang theo thủ hạ giám thị bọn họ. Những người này chính là đám đạo tặc cùng với Phùng Siêu, nhưng bọn họ còn một thân phận khác là tuần binh Huyện Hải Tây. Lúc này Đặng Tắc đang thiếu người nên dùng mấy người này để làm việc, không cần biết họ muốn làm việc

hay không, chỉ cần có Chu Thương để ý bọn họ thì không muốn làm cũng không được. Phùng Siêu bỏ búa xuống, đứng dậy.

- Đi theo ta, công tử cần gặp người. - Hồ Ban ra hiệu ý bảo Phùng Siêu đi theo.

Phùng Siêu hơi giật mình rồi chạy nhanh đi theo.

- Mau thay bộ quần áo khác, công tử đang chờ!

- Vị công tử nào?

- À, trong huyện nha này, còn có mấy vị công tử? đi thôi, đi là biết ngay!

Hồ Ban nói vậy làm cho Phùng Siêu thấy khó hiểu, gãi đầu như hòa thượng. Hắn theo Hồ Ban, đầu tiên thay một bộ quần áo màu xám, áo bên ngoài rộng, đi theo sau Hồ Ban, qua hậu viện, nhanh chóng đi tới cửa phòng lớn.

Ngoài cửa, Tào Bằng mặc bộ quần áo đen, đứng chấp tay. Diển Mãn và Hứa Nghi cũng thay bộ đồ mới, tay cầm roi ngựa. Vương Mãi và Đặng Phạm thấp giọng nói chuyện với nhau, hai người thấy Phùng Siêu đi tới, gật đầu, cũng không nói nhiều.

- Các vị công tử, tội nhân đã đưa tới...!

Tào Bằng nôn nóng phát tay:

- Được rồi, được rồi, cái gì mà tội nhân hay không tội nhân, người muốn được tha thì đi với ta ra ngoài.

- A?

- Đừng nói với ta người không quen thuộc nơi này! Nét mặt Tào Bằng không mang cảm xúc, nhìn không ra vui hay buồn.

- Chúng ta vừa đến, tình hình bên này như thế nào cũng không rõ ràng, người ở đây hai năm, như vậy cũng hiểu biết tình hình ở đây. Dẫn chúng ta đi một vòng, nhân tiện giới thiệu về Huyện Hải Tây phong thổ nhân tình...được rồi, ở đây có món gì ngon?

- Ách...cái này tội nhân biết!

- Nếu thế chúng ta đi thôi. - Tào Bằng nói rồi dẫn mọi người đi. Hắn cũng không cười ngựa, hình như là định đi bộ.

Diển Mãn và Hứa Nghi cười hì hì đi theo phía sau, thỉnh thoảng nói đùa hai câu.

- Phùng Siêu, đi đường nào? - Đứng ở ngã đường, Tào Bằng nói:

- Mặc dù người là người dẫn đường nhưng đi lên một chút để mọi người có thể nói chuyện với nhau.

- Vâng... tội nhân nguyện dẫn đường.

Tâm lý Phùng Siêu đột nhiên có vô hạn cảm khái. Hai năm trước, hắn là con trai của huyện lệnh, hai năm sau, hắn là tù nhân của huyện Hải Tây. Thiếu niên trước mắt này không hề tầm thường., Trong lòng Phùng Siêu cảm thấy ảm đạm, đồng thời cũng chờ mong cho tương lai.

Hắn bước nhanh hai bước, đi trước dẫn đường.

Phùng Siêu khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi dễ nhìn. Theo như lời hắn, thì tổ tiên của hắn ở Hứa Đô, ở địa phương cũng có danh tiếng. Nhưng phụ thân Phùng Viên đi tới đây nhận chức thì gia đình chia rạch tách với gia đình cho nên đi theo Đào Khiêm. Sau mười hai năm được thăng lên làm huyện lệnh, không nghĩ tới chỉ hai tháng liền bị mất mạng.

Phùng Siêu không về quê, chuyện ở quê cũng không có ấn tượng, cho nên cũng không nói nhiều.

Từ huyện nha mọi người đi đến thành nam. Đầu tiên mọi người đi đến Hải Tây lâu tham quan, nhìn toàn cảnh Hải Tây.

Tòa tháp lâu này nghe nói xây dựng từ thời Tây Hán, lúc ấy Hải Tây quốc dưới sự trị vì của Lý Nghiễm Lợi, vì vậy xây dựng tòa tháp lâu này để kỷ niệm. Lúc đó nó có tên là Quan hải các, là nơi để Lý Nghiễm Lợi uống rượu, ngắm biển Nhưng mà, sau này Lý Nghiễm Lợi đầu quân cho Hung nô, cho nên Quan Hải Các không còn người để ý, dần dần trở thành một cảnh quan của địa phương.

- Bên kia là hồ sen, giữa hồ có núi.

Vào mùa hè, cảnh tượng trong ao rất đẹp, xung quanh bờ là những hàng liễu rủ xuống.... có điều vào mùa này, không khí xung quanh ao trở nên rất lạnh. Phùng Siêu đứng bên Tào Bằng giới thiệu phong cảnh Hải Tây.

- Đi về hướng bắc sẽ đến tập thị(chợ), lúc này tập thị đang buôn bán, nếu công tử có hứng thú cũng có thể đến đó tham quan. Dân cư ở Hải Tây không nhiều lắm, nhưng nếu so với các huyện chung quanh thì cũng tính là phồn hoa.

Quận Quảng Lăng được xây dựng vào năm thứ ba Hán Vũ Đế, Giang đô quốc đổi thành Quảng Lăng Quốc. Đến thời Thủy kiến quốc, đổi thành quận Giang Bình. Vào Đông Hán, quận Giang Bình lại đổi tên thành Quận Quảng Lăng, nơi đây trở thành huyện Quảng lăng. Một thời gian đấu tranh kịch liệt, Quận, quốc hai tên thay đổi mấy lần.

Năm thứ ba Thuận Vĩnh Đế, Quận Quảng Lăng có 11 huyện : Quảng Lăng, Giang Đô, Cao Bư, Bình An, Lăng Huyền, Đông Dương, Xạ Dương, Diêm Độc, Diêm Huyền, Đường Ấp và Hải Tây. Huyện Hải Tây có vị trí đặc biệt, tiếp giáp phía đông là Quận Đông Hải, lân cận là Khúc Dương chỉ cách có một con sông. Đây có thể nói là vùng đất quan trọng đi tới các nơi. Nghe giọng của Phùng Siêu mang theo tự hào. Có lẽ hai năm đã đồng hóa hẳn, làm hẳn trở thành một người Hải Tây...

- Phùng Siêu, hôm qua người nói Hải Tây có tam hại? - Đột nhiên Tào Bằng hỏi một câu làm cho Phùng Siêu sợ hãi. Hắn vội vàng nhìn chung quanh, trên tháp lâu trừ bọn họ không còn người ngoài nào. Tào Bằng dẫn theo hơn 10 tùy tùng, bảo vệ cầu thang.

Diễn Mãn và Hứa Nghi đứng ở cửa sổ, nhìn phương xa mà chỉ trỏ. Lần đầu tiên bọn họ thấy biển, khó tránh khỏi tò mò. Chỉ là khoảng cách rất xa, cho nên cũng không thấy rõ ràng.

Vương Mãi và Đặng Phạm đứng ở sau Tào Bằng, nhìn như bảo vệ hẳn. Lúc này Phùng Siêu mới thở phào một hơi.

- Ta muốn biết Hải Tây còn có nhân vật nào không?... Ý của ta là có nhân vật đặc biệt nào không...a a, chúng ta đi tới đây dù sao cũng phải bái phỏng một chút hương thân bản địa, hiểu biết tình huống.

- Hải Tây ...nếu nói cũng không có nhân vật nào lớn. Bất quá thời tiên đế, từng có một người làm đến Hiếu Liêm, ở triều đình thăng chức lên Thái trung đại phu, tên Mạch Hùng. Nhưng cũng không làm bao lâu, nghe người ta kể không đến một tháng thì bị cắt chức, đuổi về Hải Tây. Người này là danh nhân ở đây. Năm giặc thái bình làm loạn, Mạch Hùng đại nhân còn tổ chức hương thân chống cự. Những năm gần đây tuổi ngài đã cao, thân thể không khỏe. Cho nên lâu rồi không thấy lộ diện. Tiên phụ còn tại chức từng bái phỏng người này, nhưng cũng chỉ gặp qua một lần. Như tiên phụ kể lại, thân thể của Mạch đại nhân rất kém, từ đầu đến cuối chỉ nói một câu mà thôi. - Nói đến người này Phùng Siêu không khỏi cảm thán một tiếng.

- Nếu Mạch lão đại nhân còn khỏe thì Hải Tây cũng không trở thành như vậy.

- Mạch Hùng? Tào Bằng nhú mày, ngay lập tức nhớ lại Mạch Thành đã từng bị giam. Bất quá Tào Bằng không có hỏi gì, mà tò mò nhìn Phùng Siêu nói:

- Chẳng lẽ Mạch lão đại nhân không có con cái? Ngài không ra mặt thì con của ngài cũng được mà?

- Mạch Nhân...quá nhu nhược. - Phùng Siêu cười khổ nói:

- Đúng là Mạch lão đại nhân có một người con trai độc nhất, tuổi gần 40. Người này thân thể yếu đuối, luôn uống rượu say xỉn, rất ít khi tỉnh táo. Huyện Hải Tây không có người động đến hắn nên Mạch lão thái gia cũng không ra mặt...đúng rồi, tên lao đầu trong huyện nhà chính là họ hàng xa của Mạch lão thái gia, nghe nói mạch lão rất yêu thích hắn, cho nên hắn mới làm việc ở huyện nhà. Người này tính tình khó chịu

cho nên cũng không được lòng người, không biết vì sao Mạch lão thái gia thích hẳn. Mạch đại nhân đối với Mạch Thành không quá coi trọng, cho nên cũng không cùng hẳn lui tới, mặc hẳn ở lại huyền nha...!

Ngón tay Tào Bằng gõ gõ vào mép bàn, lộ vẻ trầm tư.

- Còn gì nữa?

- Ở thành Tây còn có một người, là Vương tiên sinh, tên Vương Thành. Người này từng học sách thánh hiền, tại đây mở một trường tư, dạy cho trẻ gần đó. Gia cảnh người này không tệ, cho nên cũng không tham tiền của. Nói chung ở đây cũng là một người rất có danh tiếng, là người lương thiện.

144. Chương 127: Cứ Tìm Quả Hồng Mềm Mà Nắn

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 127: Cứ tìm quả hồng mềm mà nắn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vừa nói hai người liền xông tới.

Mười mấy tên tùy tùng không nói hai lời liền bám theo mà vọt vào trong quán, cứ thấy người là đánh, thấy đồ là đập.

Tào Bằng thì quay về phía Phan Chương mà hét:

- Phan Chương! Còn không mau đi theo ta.

Nhiều năm sau Phan Chương nhớ lại, không hiểu sao lúc đó mình lại hồ đồ đi theo Tào Bằng. Mà lần đi này đã bước lên thuyền là không còn đường về. Có điều vào lúc này, Phan Chương nghe có người hô tên mình, thì theo bản năng liền đi theo.

Hắn cũng hiểu tình huống của huyện Hải Tây, biết ở đây Trần Thăng có thể lực như thế nào. Nếu không phải y mất sạch tiền cũng không muốn ăn quịt.

Thật sự, cái giá mà tên tiểu nhị nói là hơi cao, nhưng so với mặt bằng chung cũng không quá nhiều. Huyện Hải Tây không bị triều đình ảnh hưởng, giá cả dao động lớn, tự do.

Thậm chí nói, giá cả của huyện Hải Tây bị khống chế trong tay một số người. Một trong những người đó là Trần Thăng. Thậm chí Phan Chương còn định, nếu không sống được ở Hải Tây, sẽ đi tới Giang Đông tìm cơ hội, dù sao hôm nay kiếm tiền như thế nào cũng không đủ tiêu, ngay cả tiền rượu cũng không đủ, làm sao có thể thỏa mãn Phan Chương.

Lúc này Diển Mãn và Hứa Nghi cùng thuộc hạ xuất hiện.

- Người ... là ai?

- Ta là ai không quan trọng, người không muốn chết thì theo ta.

Phùng Siêu đi trước dẫn đường, Tào Bằng dẫn Phan Chương chạy vào ngõ nhỏ, đi về hướng huyện nha. Vương Mãi nhìn phía trước có bóng người, cao giọng hô:

- Nhị ca, tam ca đừng luyến chiến, chạy thôi.

Mấy người Diển Mãn, Hứa Nghi đập phá tứ điểm thành một bãi đổ nát, nghe Vương Mãi gọi, không do dự liền chạy ra ngoài. Bọn họ vấp chân lên cỏ mà chạy. Lúc người của Trần Thăng đến thì không còn một bóng người. Một đám vô công rồi nghề đứng trước tứ điểm giận giữ quát to, hô, chửi, gào thét. Tam hắc ca nằm trên đường lẩn lóc, khóc không ngừng.

- Các người là ai?- Phan Chương chạy theo Tào Bằng ra khỏi chợ, đột nhiên dừng lại, mà hỏi với giọng cảnh giác.

Tào Bằng cũng dừng lại, quay nhìn Phan Chương:

- Sao, sợ à?
- Lão tử còn sợ gì?
- Vậy được, theo ta đi thôi.
- Đi đâu?
- Đi đâu không quan trọng, quan trọng là không bị họ bắt được.

Phùng Siêu cũng nói:

- Vị hảo hán này, huynh đệ gây sự ở địa bàn của Trần Thăng, đây không phải việc nhỏ. Người này ở huyện Hải Tây có thế lực rất lớn. Phỏng chừng sẽ đóng cửa thành, thủ hạ của hắn đều là những kẻ liều mạng, tốt nhất là huynh đài đi theo chúng ta.

Phan Chương do dự một lát, sau đó gật đầu đi theo Tào Bằng. Cả đám xuyên qua hai cái cổng vòm, theo hướng nam, quẹo phía đông, liền thấy hậu viện huyện nha.

- Các người là...?

Tào Bằng dừng lại, cười nói:

- Ta tự giới thiệu, ta là Tào Bằng. Tỷ phu của ta là huyện lệnh Hải Tây, hôm qua vừa đến đây. Chúng ta đang cần người hỗ trợ, cho Hải Tây thanh bình, cho nên muốn mời huynh đài hỗ trợ.

Phan Chương nghi hoặc, bật thốt lên:

- Chỉ với các người...

Mặc dù còn chưa chút câu nhưng nghe ngữ khí của Phan Chương thì ý tứ rất rõ ràng.

Nét mặt Tào Bằng trở nên nghiêm túc:

- Không chỉ chúng ta. Bây giờ chúng ta thân cô thế cô, nhưng mà sau lưng chúng ta còn có ba vạn dân chúng Hải Tây đang chờ đợi bình an, còn có triều đình. Trần Thăng tuy thực lực không nhỏ, nhưng cũng không quá như thế. Nói khó nghe thì muốn thu thập Trần Thăng chỉ cần dùng đao binh là có thể thu thập, cũng không phải việc khó. Hôm nay quận Đông Hải có 3000 binh mã, Lữ Ôn Hầu, Trần Đông tướng quân cũng muốn nghe lệnh triều đình. Chỉ cần triều đình có lệnh, họ liền xuất binh thảo phạt phản nghịch. Phan tráng sĩ, chúng ta hi vọng là Hải Tây mãi mãi bình an, mà không phải yên ổn nhất thời. Đây là quá trình rất lâu dài, không phải chỉ dùng đao binh là có thể giải quyết. Chúng ta cần rất nhiều người như Phan tráng sĩ giúp đỡ.

- Người...người biết ta? - Phan Chương bắt đầu toan tính, nhưng vẫn rất đề phòng.

- A a, chúng ta đều coi Trần Thăng là kẻ địch, có thể coi như là bằng hữu.

Phan Chương gãi đầu, do dự, đồng thời cũng động tâm một chút. Ý động tâm vì nếu như Tào Bằng nói, đây chính là ý của huyện lệnh. Hắn vốn có thể nói là đã hoàn toàn thất vọng, vất vả lắm mới tìm được tìm được cách để tới Hải Tây buôn bán nhưng không ngờ lại mất sạch, tại Hải Tây ngay cả tiền phòng cũng không có để trả. Mà để có tiền làm ăn đều nhờ bằng hữu hỗ trợ, giờ tay trắng thì còn mặt mũi nào đi gặp bằng hữu? nếu không phải Tào Bằng xuất hiện, bây giờ Phan Chương không chừng đã mở một đường máu, chạy sang Giang Đông đầu quân rồi...

Do dự là hắn biết tình huống của Hải Tây. Giờ ở đây rất loạn, Tào Bằng với cái gì trấn áp Hải Tây? còn nữa, tỷ phu của Tào Bằng chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, còn có tương lai rộng mở đến đâu? Nhất thời Phan Chương khó đưa ra quyết định.

- Phan tráng sĩ nếu huynh đệ không đồng ý, ta cũng không miễn cưỡng. Bất quá, nếu muốn chạy trốn, sợ rằng rất khó, không bằng ở tạm huyện nha. Tên Trần Thăng dù càn rỡ cũng không dám gây rối ở đây. Cho

dù có xảy ra chuyện, chúng ta cũng có không ít người. Đời chuyện này qua rồi nếu huynh đệ muốn đi ta cũng không ngăn trở. - Tào Bằng nói chuyện rất chân thành.

Phan Chương suy nghĩ cũng có chút đạo lý.

- Vậy Phan Chương làm phiền rồi.

- Phùng Siêu, dẫn vị huynh đệ này đi trước qua tường sau, rồi đó đến sân viện chờ ta.

- dạ.

Xem ra Phùng Siêu đã có vị trí của mình. Hiện tại hắn không còn là con của huyện lệnh, cũng không phải binh tào duệ, chỉ là một tên cướp bị bắt mà thôi, quyền sống chết đều trong tay Tào Bằng, hắn muốn làm loạn như thế nào? mà lần này tân nhậm huyện lệnh coi cũng không đơn giản. Thử nghĩ, nếu huyện lệnh là người thường, hắn có nhiều tùy tùng như vậy hay không?

Chỉ nhìn 40 tùy tùng, người nào người đó sát khí đằng đằng, thân kinh bách chiến, thì phải là người như thế nào mới đủ điều kiện có tùy tùng như vậy? Còn nữa, Tào Bằng cưỡi Chiếu Dạ Bạch, ngựa của Hứa Nghi, đều là bảo mã lương câu có thể đi được cả ngàn dặm, người thường dù có nuôi ngựa cũng có chút khó khăn, mà bên Đặng Tắc có hai con ngựa giá trị ngàn vàng. Chưa kể ngựa của mỗi người tùy tùng cũng không đơn giản.

Người như vậy ai dám khinh thường?

Phùng Siêu sinh ra hi vọng, có lẽ lần này huyện lệnh có thể bình định Hải Tây, phụ thân của hắn có thể báo thù huyết hận...

- Phan tráng sĩ, theo ta. - Phùng Siêu dứt lời, dẫn Phan Chương đi vào hậu viện qua một chỗ hổng. Vừa qua tường đã thấy Chu Thương ngồi đó, hắn vội tiến đến hướng Chu Thương hành lễ.

Mà Phan Chương thấy Chu Thương thì thầm giật mình. Cái tên đen này có sát khí thật mạnh...một huyện lệnh nho nhỏ, có tướng lợi hại như vậy đi theo sao?

- Chu thúc! Vị này là khách nhân, ta dẫn hắn đi vào.

Chu Thương liếc nhìn Phan Chương mà cũng hơi giật mình. Hắn thấy được võ nghệ Phan Chương không kém. Chỉ là hắn thấy công tử cũng quá thần kỳ, đi ra ngoài một chuyến, liền mang về một cao thủ? hắn gạt đầu, khoát tay bảo Phùng Siêu dẫn Phan Chương đi.

Phùng Siêu lại hành lễ rồi dẫn Phan Chương rời đi.

- Đó là người nào?

- Công tử gọi Chu Thương là Thúc Phụ, có thể coi đó là gia tướng của công tử.

- Công tử có địa vị như thế nào?

Phùng Siêu gãi đầu:

- Nói chuyện này, ta còn không hiểu rõ lắm. Có điều nhìn khí phách của công tử, hắn không phải người thường.

Tâm lý Phan Chương rung lên, nhin không được bắt đầu tính toán.

Tào Bằng đi qua tường viện, tới đại môn huyện nha. Ở đây, Hồ Ban đang chỉ huy mấy người dọn dẹp chuồng ngựa, nguyên đồ đạc ở đây đã cũ không thể sử dụng, phải thay mới tất cả. Có hai người mặc quần áo màu xám, đang sửa chữa cửa lớn.

Tào Bằng đi tới:

- Tìm thợ thủ công ở đâu ra vậy?

Hồ Ban vội trả lời:

- Công tử, mấy người công tượng do Vương Thành, Vương tiên sinh mang tới.

- Vương tiên sinh?

- À, nghe nói ở Hải Tây người này rất có uy tín. Hần nghe thấy lão gia nhận chức, sáng sớm liền bái phỏng, còn mang đến hai người công tượng, nói là giúp chúng ta sửa chữa huyện nha. Bây giờ y đang nói chuyện cùng lão gia...công tử xem, y kia kìa!

Tào Bằng nhìn theo hướng Hồ Ban chỉ, thấy một người trung niên cùng Đặng Tắc nói chuyện đi tới.

- Hữu học, mau đến bái kiến Vương tiên sinh. - Thấy Tào Bằng, Đặng Tắc liền gọi.

- Đây là em vợ của ta, lần này theo ta tới đây. - Đặng Tắc nói xong lại quay sang Tào Bằng giới thiệu:

- Hữu học, đây là Vương tiên sinh. Tiên sinh là một người rất có danh tiếng. A a, sau này đệ có gì không hiểu thì cứ hỏi Vương tiên sinh.

Tào Bằng đi lên, chấp tay:

- Vương tiên sinh.

Vương Thành ước chừng hơn 40 tuổi là một văn sĩ trung niên. Y có nước da trắng, để râu, ngoại hình có thể nói là tuấn tú. Người này cao khoảng 1m7, mặc áo sam theo tập tục của nhà Chu. Nhưng Vương Thành cũng không giống như văn sĩ thư sinh khác, người rắn chắc, khỏe mạnh. Hần thấy Tào Bằng thì ánh mắt chợt sáng lên, vội chấp tay hồi lễ, mặt niềm nở.

- Đặng huyện lệnh dừng bước. Sau này ngài có gì cần, cứ gọi ta là được. - Vương Thành nói, rồi cáo từ Đặng Tắc.

Lúc này, Diển Mãn Hứa Nghi từ xa chạy tới.

- A Phúc , A Phúc !

Diển Mãn hô to, chạy tới cửa lớn, nhếch miệng cười nói:

- Hắc hắc, người không việc gì chứ, ta...a, Đặng đại ca.

- A Mãn, các người làm gì??

Không đợi Diển Mãn trả lời, Tào Bằng nói:

- À, Vừa rồi bọn đệ thi chạy. Không có gì..

- Chạy?

Đặng Tắc nghi hoặc nhìn Diển Mãn, lại nhìn Tào Bằng nhưng không hỏi tiếp. Mà Vương Thành cũng chuẩn bị lên xe, nhìn thấy cảnh đó thì hơi lặng đi một chút rồi tiến vào trong xe ngựa.

Tào Bằng nhú mày, lộ vẻ trầm ngâm.

- A Phúc, vừa rồi các đệ làm gì?

- Tỷ phu, chúng ta vào trong nói chuyện. - Tào Bằng khoát tay, kéo Đặng Tắc vào trong huyện nha. Diển Mãn, Hứa Nghi dẫn người đi theo phía sau Tào Bằng. Khi mọi người vào trong phòng khách thì Bộc Dương Khải chuẩn bị rời đi.

- Bộc Dương tiên sinh! Xin ngài dừng bước. - Tào Bằng vội gọi Bộc Dương Khải, sau đó ra hiệu cho Diển Mãn và Hứa Nghi ra ngoài.

- Tỷ phu, Vương Thành tới làm gì?

- À, nghe hần nói thấy ta đến nên tới bái phỏng.

Đặng Tắc ngồi xuống, mấy người cũng đều ngồi theo. Vương Mãi và Đặng Phạm tự giác bảo vệ trước cửa phòng khách, không để người ngoài quấy rầy.

,

- Bái phỏng? - Tào Bằng suy nghĩ một chút, hỏi:

- Tình hình của Vương Thành có ai biết không?

- À, hiểu một chút!

Đặng Tắc tiếp lời, cầm một quyển sách mở ra nói:

- Vương Thành vốn là người của Lang gia Đông An, tên tự Minh Vĩ, theo hộ tịch ghi lại, hẳn là người họ Vương ở Đông An, vì chiến loạn, cho nên đến Hải Tây định cư. Người này đến hải tây có một ít danh vọng, mở trường tư dạy cho trẻ nhỏ, hơn nữa cũng là người trọng nghĩa khinh tài...những huyện lệnh trước đều có những lời khen ngợi đối với người này. - Nói xong, Đặng Tắc đứng dậy, đưa hồ sơ cho Tào Bằng. Tào Bằng không lấy, mà hỏi:

- Đệ nghe nói về người này, mười năm trước tới Hải Tây, dư luận cũng không tệ.

- Có chuyện gì? - Bộc Dương Khải nghe ra trong lời Tào Bằng có chuyện.

Tào Bằng nói:

- Đệ chưa nghe nói tới họ Vương ở Đông An. Có điều nhà họ Lang là một dòng họ lớn, trước đây có thể nói là như một vì sao sáng sợ rằng không dễ điều tra. Người này có danh tiếng đúng là tốt, nhưng đó cũng chỉ trong mười năm qua mà thôi, còn trước 10 năm đó thì lai lịch người này như thế nào ?

Đặng Tắc nhíu mày:

- A Phúc, ý của đệ là?

- Vừa rồi đệ quan sát, Vương Thành chỉ sợ không đơn giản như vậy.

- Ý là?

- Lúc hắn đứng, hai chân không thể khép gọn, đây là thói quen thường xuyên cưỡi ngựa tạo thành. Bước đi mạnh mẽ không phải bước đi của văn nhân. Ngoài ra lòng bàn tay người này thô ráp, hổ khẩu có vết chai, rõ ràng là hắn thường xuyên sử dụng binh khí. Mặc dù hắn cổ khổng chế, nhưng bàn tay không phải cách dùng bút, mà văn nhân lên xe phải bước lên bậc rồi mới lên ngồi, nhưng hắn thì chỉ cần một bước... Tỷ phu, đệ biết huynh muốn giải quyết vấn đề nhanh chóng, nhưng chúng ta phải càng cẩn thận. Nhưng năm gần đây, Hải Tây rung chuyển, rất nhiều giấy tờ bị mất. Những thứ chúng ta thấy ở Hải Tây chỉ là một phần nhỏ... Nếu Vương Thành chỉ là người thường, khi Hải Tây trải qua nhiều chuyện như vậy mà hắn vẫn bình yên vô dạng thì bản thân hắn chính là vấn đề.

Tào Bằng phân tích xong, cả phòng rối loạn.

Đặng Tắc lâm vào trầm tư, mà nét mặt Bộc Dương Khải tỏ ra ngưng trọng.

- Tất cả những gì chúng ta thấy chắc gì đã là thật. Tỷ phu, huynh tu hình danh, nên có thói quen tự hỏi nguyên nhân của vấn đề. Đầu tiên, mười năm trước Vương Thành làm gì? Hắn nói hắn là người Đông An, huynh từng phái người đến đó kiểm tra chưa? Tiếp theo, 10 năm gần đây hắn làm gì để sinh sống? Theo đệ biết, hắn có mấy trăm mẫu ruộng tốt, điền địa. Những thứ đó làm thế nào hắn có được? còn có Hải Tây qua bao lần biến cố, hắn làm gì qua khỏi, làm thế nào để có thể bình yên vô sự? phải biết rằng Hải Tây cũng không nghe triều đình. Mà trong lúc mọi người đang quan sát chúng ta, hắn tới nhanh như vậy, có mục đích gì? hắn không sợ người Hải Tây đối phó hắn...có lẽ đệ đa nghi, nhưng cẩn thận thì tốt hơn.

Bộc Dương Khải gật đầu liên tục:

- Thúc Tôn, hình như chúng ta nhìn vấn đề quá đơn giản rồi.

- Tỷ phu, hôm nay Phùng Siêu nói Hải Tây có tam hại. Nhưng đệ nghĩ rằng, tam hại có chút không quá đúng...muốn đặt chân tại Hải Tây, chúng ta cần hiểu rõ tình huống, giống như, Mạch gia trang ở ngoài thành, huynh đã tới viếng thăm chưa? Mạnh lão đại nhân năm đó từng làm Thái Trung đại phu, cũng tính là người có danh vọng. Theo năm tháng thân thể của Mạnh đại nhân không khỏe, nhưng đệ nghĩ chúng ta nên bái phỏng một chút, đây là lễ nghĩa. Tiếp theo, ở chợ Bắc thì có đám gian thương, coi như Trần Thăng là người cầm đầu. Trần Thăng có lai lịch thế nào, huynh đã từng tìm hiểu chưa?Người này cơ hồ lũng đoạn một nửa việc buôn bán, dân chúng hải tây bị hắn nắm trong tay, huynh không diệt trừ hắn há có thể có chỗ đặt chân?

- Trần Thăng? - Đặng Tắc sững sốt, quay lại nhìn Bộc Dương Khải. Bộc Dương Khải lắc đầu, tỏ vẻ không biết người này.

- Tỷ phu. ! Đệ thấy bây giờ chưa phải là lúc để cho chúng ta chiêu nạp người.

- Giải thích cho.

- Mấy năm nay Hải Tây rung chuyển, dân chúng đã mất đi tin tưởng đối với quan phủ...huynh xem, từ lúc chúng ta đến đây dân chúng không có phản ứng gì. Điều này nói rằng, trước khi chúng ta đến đây, nơi này đã có quy củ của nó. Vì vậy mà trước khi chúng ta có thành tích, dân chúng Hải Tây tuyệt đối không đứng về phía chúng ta. Mọi người chưa từng tin chúng ta, thì làm sao có thể chiêu nạp lòng người. Cho nên, tỷ phu, lúc này điều chúng ta cần làm là có thành tích, cho dân chúng Hải Tây nhìn nhận chúng ta, tin tưởng đối với triều đình, bằng không tất cả những gì chúng ta làm đều là vô ích.

- Tạo ra thành tích? - Đặng Tắc nhìn Bộc Dương Khải :

- Tiên sinh nghĩ như thế nào?

Bộc Dương Khải trầm ngâm rồi gật đầu:

- Hữu Học nói đúng, rất có đạo lý. Ngẫm lại thì chúng ta có vẻ gấp gáp, vừa đến chỉ chú ý đến hải tặc, diêm kiêu...mà quên mất dân chúng có tin chúng ta hay không, điều này rất quan trọng. Hữu Học nói rất có lý, Hải Tây trải qua nhiều chuyện như vậy khiến cho dân chúng đã không còn tin vào triều đình. Nếu chúng ta muốn đặt chân, phải tạo được niềm tin cho dân chúng. Ngược lại, không có dân tâm, chúng ta làm tốt bao nhiêu cũng không có tác dụng...ta thấy trước đây mấy vị huyện lệnh nếu không phải chuyển chỗ, chết thì cũng mất chức...không có người nào ở Hải Tây được lâu.

- Niềm tin...năm đó Thương Quân (1) không phải chỉ cầu Niềm tin thôi sao? Hữu Học! Theo người thấy thì đối với tam hại của Hải Tây, chúng ta phải bắt đầu làm từ đâu thì mới có thể tạo ra niềm tin. - Bộc Dương Khải rất hứng thú nhìn Tào Bằng. Còn Đặng Tắc lâm vào trầm tư...

- Có!

Đột nhiên hấn vỗ tay, bật cười.

- A Phúc, đệ nói trước.

Đứng trước Đặng Tắc và Bộc Dương Khải, Tào Bằng cũng không thấy bối rối.

- Đệ nghĩ muốn tạo được uy tín, đầu tiên phải đoạt lại chợ ở thành Bắc.

- Nga?

- Đệ nói phải diệt Trần Thăng? - Đặng Tắc chăm chú, phảng phất như đang tự nói:

- Chợ ở thành Bắc nắm trong tay kinh tế của Hải Tây, đoạt được chợ chính là khống chế được kinh tế của Hải Tây...được, so sánh với hải tặc quấy rối, so sánh với diêm kiêu thực lực hùng hậu, thì đám gian thương có vẻ yếu hơn nhiều. Nhưng chung quy đám gian thương lại mang tới mối nguy hiểm lớn nhất.

Tào Bằng cười nói:

- Núi Trung Dương có một câu nói cũ: cứ tìm quả hồng mềm mà nắn. Trong ba cái hại kia thì Trần Thăng là một quả hồng mềm nhất.

Đặng Tắc cảm thấy ngạc nhiên. y thật sự không hiểu tại sao núi Trung Dương lại có câu nói đó. Có điều nghĩ kỹ thì câu nói này có ý nghĩa rất sâu sắc...

(1): Thương Quân là con người hầu của một quý tộc nước Vệ, tên là Ưởng, họ Công Tôn, tổ tiên vốn là họ Cơ. Ưởng lúc nhỏ thích học hình danh, thờ tể tướng nước Ngụy là Công Thúc Toa là trung thứ tử. Công Thúc Toa biết Ưởng hiền, nhưng chưa có dịp tiến cử. Khi Toa mắc bệnh, Ngụy Huệ Vương thân hành đến thăm bệnh hỏi:

- Nếu bệnh của Công Thúc đưa đến việc chẳng may thì ai lo việc nước nhà?

Công Thúc Toa nói:

- Trung thứ tử của Toa là Công Tôn Ưởng, tuy trẻ tuổi, nhưng có tài cao xin nhà vua giao phó việc nước cho ông ta.

Nhà vua im lặng. Vua sắp đi. Toa đuổi mọi người ra nói:

- Nếu nhà vua không nghe tôi, không dùng Ưởng thì phải giết y đi chớ để cho y ra khỏi biên giới.

Nhà vua nhận lời mà ra đi. Công Thúc Toa gọi Ưởng đến từ tạ nói:

- Hôm nay, nhà vua hỏi tôi, ai có thể làm tể tướng, tôi nói anh. Sắc mặt nhà vua có vẻ không tin lời tôi. Tôi trước tiên phải lo đến vua sau mới nghĩ đến bấy tôi, cho nên tôi nói với nhà vua “nếu nhà vua không dùng Ưởng thì phải giết anh ta đi”. Nhà vua đã hứa. Vậy anh phải mau mau trốn đi, nếu không sẽ bị bắt đấy.

Ưởng nói:

- Nhà vua đã chẳng nghe lời của ông cho tôi làm tể tướng, lẽ nào có thể nghe lời nói của ông mà giết tôi.

Rốt cục Ưởng không đi. Sau khi ra đi Huệ vương nói với các quan hầu:

- Công Thúc bệnh nặng, thực đáng thương! Ông ta muốn quả nhân nghe theo Công Tôn ưỡng để trị nước, há chẳng quá sai lầm sao?

Sau khi Công Thúc Toa chết, Công Tôn Ưởng nghe tin TẦN Hiếu Công ra lệnh trong nước tìm người hiền để nối nghiệp Tần Mục Công đem quân sang hướng đông lấy lại đất đai bị cướp, bèn đi sang hướng tây vào đất Tần. Ưởng nhờ một người tôi yêu của Hiếu Công là Cảnh Giám để xin yết kiến Hiếu Công. Khi đã gặp Vệ Ưởng, Hiếu Công nói chuyện một hồi lâu, nhiều khi buồn ngủ, không nghe. Sau đó Hiếu Công giận, quở Cảnh Giám:

- Người khách của người là người láo, dùng làm sao được!

Cảnh Giám trách Vệ Ưởng, Ưởng nói:

- Tôi đem “đế đạo” ra nói với nhà vua, nhưng chỉ nhà vua không hiểu rõ đó thôi.

Năm ngày sau, Cảnh Giám lại xin nhà vua cho Ưởng được yết kiến. Ưởng lại yết kiến Hiếu Công, nhà vua tỏ ra vui vẻ hơn, nhưng vẫn chưa trúng ý nhà vua. Sau đó, Hiếu Công lại trách Cảnh Giám, Cảnh Giám cũng lại trách Vệ Ưởng, Ưởng nói:

- Tôi đem “vương đạo” ra nói nhưng chưa lọt vào đó thôi. Xin cho Ưởng được yết kiến lần nữa.

Ưởng lại yết kiến Hiếu Công, Hiếu Công khen nhưng vẫn chưa dùng. Sau khi hội kiến đi ra, Hiếu Công nói với Cảnh Giám:

- Người khách của nhà người giỏi đấy, có thể nói chuyện được!

Vệ Ưởng nói:

- Tôi đem “bá đạo” ra nói với nhà vua, ý nhà vua là muốn dùng đấy. Nếu nhà vua còn gọi tôi đến yết kiến thì tôi đã biết phải nói những gì rồi!

Vệ Ưởng lại yết kiến Hiếu Công. Hiếu Công cùng y nói chuyện không biết đầu gối của mình đã lê đến trước chiếu của y. Nói mấy ngày không chán. Cảnh Giám nói:

- Ông làm sao nói đúng ý nhà vua đến nỗi nhà vua vui thích đến thế?

- Tôi đem đạo đế vương ra nói với nhà vua, muốn nhà vua sánh với thời Tam đạo; nhưng nhà vua nói “điều đó viển vông, ta không thể chờ được, vả chẳng những vị vua hiền, đều được nổi danh trong thiên hạ ngay trong đời mình, lẽ nào ngồi bù ngồi đợi mấy trăm năm mới thành đế vương sao?”. Vì vậy, tôi đem cái thuật làm cho nước mạnh nói với nhà vua, nhà vua rất thích. Nhưng cũng khó mà sánh đức với đời Thương, đời Chu được!

Sau khi Hiếu Công dùng Vệ Ưởng, Ưởng muốn thay đổi pháp độ, nhưng sợ thiên hạ bàn tán. Vệ Ưởng nói:

- Hành động không kiên quyết thì không nổi tiếng được, sự việc không xác định thì không nên công cán gì! Vả chẳng, những kẻ làm việc cao hơn người, thường bị thế tục chê bai. Những kẻ có ý nghĩ lỗi lạc thế nào

cũng bị dân trúng trách móc. Người ngu thì việc đã thành vẫn còn mờ ám không biết; người khôn thì việc chưa tỏ mằm mống đã thấy rồi. Dân chúng không thể cùng ta lo liệu buổi đầu mà chỉ có thể cùng ta yên vui khi công việc đã xong. Bàn cái “chí đức” không thể hòa đồng với thế tục; làm nên công lớn không cần hỏi ở dân chúng. Vì vậy cho nên bậc thành nhân nếu có thể tìm cách làm cho nước mạnh thì khi không bắt chước phép cũ, nếu có thể làm cho dân lợi thì không câu nệ ở lễ thói ngày xưa.

Hiếu Công nói:

- Phải.

Cam Long nói:

- Không phải thế! Thánh nhân không dối dân để dạy, kẻ trí giả không thay đổi pháp độ để trị. Thuận dân tục mà dạy thì không khó nhọc mà lại thành công; theo phép mà trị thì quan lại làm đã quen mà dân cũng thích.

Vệ Ưởng nói:

- Lời của ông Long là lời của thế tục! Người thường thì thuận theo tục cũ; kẻ học giả say đắm vào những điều mình đã nghe, hai hạng người ấy làm quan giữ phép thì được, chứ không thể cùng bàn đến việc ở ngoài phép tắc. Đời Tam đại đều làm vương, nhưng lễ khác nhau, Ngũ Bá đều làm bá, nhưng phép tắc khác nhau. Kẻ trí giả làm ra pháp chế, người ngu lại lo ngăn cản người hiền thay đổi lễ, kẻ bất tiểu lại câu nệ.

Đỗ Chí nói:

- Nếu không có lợi gấp trăm lần thì không thay đổi pháp chế, nếu không có công hiệu gấp mười lần thì không thay đổi đồ dùng. Bắt chước xưa thì không sai lầm, theo lễ thì không lệch lạc.

Vệ Ưởng nói:

- Trị đời không phải chỉ có một cách, trị nước không bắt chước xưa. Vì vậy Thành Thang, Vũ Vương không theo xưa mà làm vương; vua Kiệt nhà Hạ, vua Trụ nhà Ân không thay đổi lễ mà nát. Không nên chê người làm trái xưa, không nên khen người chỉ theo lễ.

Hiếu Công nói:

- Phải.

Bèn cho Vệ Ưởng làm tả thứ trưởng rồi ra lệnh thay đổi pháp chế. Ưởng sai chia dân thành từng nhóm, năm hộ, mười hộ, phải cử soát nhau và bị ràng buộc vào nhau. Ai không tố cáo kẻ gian thì bị chém ngang lưng; ai tố cáo kẻ gian thì cũng được thưởng ngang với người chém đầu quân địch; người che giấu quân gian bị phạt ngang với người đầu hàng quân địch, gia đình có hai người con trai trở lên mà không chia cửa ở riêng thì bắt đánh thuế gấp đôi. Ai có quân công thì cứ theo thứ bậc mà được thưởng, ai đánh nhau vì việc riêng thì đều bị hình phạt lớn hay nhỏ, tùy theo nặng hay nhẹ mà trị. Ai ra sức vào nghề nghiệp gốc, cày cấy, dệt vải, cung cấp nhiều lúa thì được tha khỏi sưu dịch; trái lại ai theo cái lợi trên ngọn cùng những người lười mà nghèo thì đều bắt cùng với vợ con làm nô; người tôn thất mà không có quân công, thì không được ghi vào sổ sách họ nhà vua định cấp bậc tước trật cao thấp rõ ràng; ghi tên các ruộng vườn, thần thiếp, áo quần theo số hiệu từng nhà. Ai có công thì hiển vinh, ai không có công thì tuy giàu có cũng không được vinh hoa.

Pháp lệnh đã đủ, Ưởng vẫn chưa ban bố vì sợ dân không tin mình. Ưởng bèn dựng một cây gỗ dài ba trượng ở phía nam chợ của kinh đô, quảng cáo rằng, ai có thể mang nó đến cái cửa phía bắc thì có mười lạng vàng. Dân lấy làm lạ, không ai dám mang đi. Ưởng lại nói:

- Ai có thể mang đi, thì cho năm mươi lạng!

Có một người mang, Ưởng liền cho năm mươi lạng để chứng tỏ mình không lừa dối. Rồi ban bố pháp lệnh. Lệnh thi hành trogn dân gian được chấn năm. Lúc đầu người trong kinh đô nước Tần nói không tiện có hàng ngàn. Bấy giờ thái tử phạm pháp, Vệ ưởng nói:

- Pháp lệnh mà không thi hành được, là do người trên phạm.

Vệ Ưởng muốn lấy pháp luật trị thái tử, nhưng thái tử là người sẽ nối ngôi cho nên không thể trừng trị. Ưởng trừng trị thái phó của thái tử là Công tử Kiên, chạm vào mặt thầy thái tử là Công Tôn Giả. Ngày hôm sau, người Tần đều theo lệnh. Pháp lệnh thi hành được mười năm, dân Tần rất vui mừng, ngoài đường không nhặt của rơi, trong núi không có trộm cướp, nhà đủ người no, dân dũng cảm trong lúc chiến đấu vì việc công, khiếp sợ không dám đánh nhau vì việc riêng, lành xóm đều được trị an. Trong số những người xưa kia nói lệnh không tiện, có người đến nói lệnh tiện.

Vệ Ưởng nói:

- Đó đều là bọn dân làm cho việc giáo hóa rối loạn.

Bèn dời tất cả những người ấy ra biên giới. Sau đó dân không ai dám bàn bạc gì về pháp lệnh nữa. Vua bèn cho Ưởng làm đại lương tạo, đem binh vây đất An Ấp của nước Ngụy, bắt ấy này phải đầu hàng.

Được ba năm, Ưởng sai xây đắp cung điện và cửa khuyết ở Hàm Dương. Tần dời đô ở Ung đến đấy. Ưởng ra lệnh cấm cha, con, anh em cùng ở chung một nhà; phân cư và hợp các làng, xóm nhỏ lại thành huyện, đặt chức quan lệnh và thừa. Được tất cả ba mươi mốt huyện. Bỏ bờ ruộng, đường thiên đường mạch, nhờ đó việc đánh thuế được tăng. Thống nhất học, thùng, quả cân, thước, tắc. Lệnh thi hành được bốn năm, công tử Kiên lại phạm pháp bị cắt mũi. Được năm năm người Tần giàu mạnh. Thiên tử biểu Hiếu Công thết tế, chư hầu đều đến mừng. Năm sau, quân Tề đánh bại quân Ngụy ở Mã Lăng, bắt bỏ tù thái tử Ngụy là Thân, giết tướng quân Bàng Quyên.

Năm sau (năm 310 trước công nguyên), Vệ Ưởng nói với Hiếu Công:

- Nước Tần với nước Ngụy cũng giống như con người có bệnh trong tim gan vậy. Nếu nước Ngụy không thôn tính nước Tần, thì nước Tần cũng phải thôn tính nước Ngụy. Tại sao? Vì nước Ngụy ở phía tây dãy núi hiểm đóng đô ở An Ấp cách Tần con sông Hoàng Hà và một mình thu tất cả nguồn lợi miền Sơn Đông. Gặp điều kiện thuận lợi thì Ngụy đem quân về hướng Tây đánh Tần, Ngụy gặp điều kiện không có lợi thì ta có thể qua phía đông để mở đất. Nay Tần được lúc nhà vua hiền thánh, nước nhờ vậy cường thịnh; trái lại nước Ngụy năm ngoái bị Tề đánh thua to, chư hầu làm phản. Ta có thể nhân lúc này mà đánh Ngụy. Ngụy không chống cự nổi Tần, thì thế nào cũng phải dời về đông. Ngụy dời về đông, Tần nhờ sự hiểm trở của núi sông quay mặt về đông để khống chế chư hầu, đó là cái nghiệp đế vương vậy.

Hiếu Công cho là phải, sai Vệ Ưởng làm tướng đánh Ngụy. Nước Ngụy sai công tử Ngang đưa quân đón đánh. Khi hai quân gần nhau, Vệ Ưởng đưa thư cho tướng Ngụy là công tử Ngang, nói:

“Tôi trước đây chơi thân với công tử, nay cả hai đều làm tướng của hai nước, không nỡ đánh nhau. Tôi muốn gặp công tử ăn thề, uống rượu mừng và bãi binh để cho Tần và Ngụy được yên”.

Công tử Ngang cho là phải. Hội họp ăn thề xong, uống rượu, Vệ Ưởng phục võ sĩ bắt công tử Ngang bỏ tù, nhân đó đánh quân Ngang, đem Ngang về Tần. Binh của Ngụy Huệ vương mấy lần bị quân Tề, quân Tần đánh phá, trong nước trống rỗng, ngày càng hao mòn nên lo sợ. Ngụy Huệ vương bèn sai sứ cắt đất Tây hà dâng cho Tần để giảng hòa. Rồi Ngụy bỏ An Ấp dời đô đến Đại Lương. Lương Huệ vương nói:

- Quả nhân hối hận không nghe lời của Công Thúc Toa!

Sau khi đánh phá quân Ngụy trở về, Tần phong cho Vệ Ưởng mười lăm ấp ở đất U, đất Thương hiệu là Thương Q quân. Thương Quân làm tể tướng nước Tần mười năm, tôn thất và gia đình quyền quý nhiều người oán. Triệu Lương ra mắt T hương Quân. Thương Quân hỏi:

- Ưởng được gặp ông là nhờ Mạnh Lan Cao tiến cử, nay Ưởng muốn được kết bạn với ông có được không?

Triệu Lương nói:

- Tôi không dám mong được thế. Khổng Khâu có nói: “Nếu tiến cử người hiền thì những người yên dân tự tiến cử mình; nếu tụ họp bọn bất tiểu thì những người theo vương đạo tự rút lui”. Tôi là kẻ bất tiểu, cho nên không dám vâng mệnh. Tôi nghe nói: “không phải địa vị của mình mà lại giữ lấy là tham địa vị; không phải cái danh tiếng của mình mà cứ chiếm lấy là tham danh”. Tôi nếu chịu cái ơn của ngài, sợ là tham địa vị, tham danh, cho nên không dám vâng mệnh.

Thương Quân nói:

- Người không vừa ý về việc ta cai trị nước Tần sao?

Triệu Lương nói:

- Tự nghe mình là thông, nhìn vào mình là minh, thắng được mình là cường. Vua Thuấn có nói: “Kẻ tự cho mình là thấp thì đáng tôn quý vậy”, ngài có lẽ nên làm như vua Thuấn, không nên hỏi tôi.

Thương Ưởng nói:

- Trước kia tập tục ở Tần bắt chước theo bọn Nhung, Địch; cha con không phân biệt, cùng ở chung một nhà. Nay ta thay đổi cách dạy dỗ làm cho con trai con gái phân biệt, xây dựng cung điện to lớn cũng như ở nước Lỗ, nước Vệ. Người xem ta cai trị nước Tần với Ngũ Cổ đại phu thì ai giỏi hơn?

Triệu Lương nói:

- Một nghìn tấm da dê không quý bằng cái nách của một con cáo, một nghìn người vâng dạ, không bằng một người nói thẳng. Vua Vũ nhờ bầy tôi nói thẳng nên thịnh vượng, vua Trụ nhà Ân vì bầy tôi a dua nên mất. Nếu ngài không cho Vũ vương là không phải, thì tôi xin nói thẳng suốt ngày mà ngài đừng trị tội tôi. Như thế có được không?

Thương Quân nói:

- Tục ngữ có câu: “Lời nói trau chuốt là phù hoa, lời nói ngay là thành thật, nói khó nghe là thuốc, nói ngọt là bệnh tật”. Nếu ông quả thực chịu suốt ngày nói điều thẳng, thì đó là thuốc cho Ưởng này, Ưởng phải thử ông làm thầy, lẽ nào ông lại chối từ?

Triệu Lương nói:

- Ngũ Cổ đại phu là người nhà quê ở đất Kinh, nghe tin Tần Mục công hiền, được yết kiến, đi không có tiền, tự bán mình cho người khách ở Tần, mặc áo cộc chân dê. Được chẵn một năm, Tần Mục công biết đến, cất nhắc từ dưới miệng trâu mà đặt trên đầu trăm họ, nước Tần không ai dám oán trách. Làm tể tướng nhà Tần sáu bảy năm, phía đông đánh Trịnh, ba lần lập vua nước Tấn, một lần cứu họa nước Sở, thi hành giáo hóa ở trong bờ cõi, làm cho người đất Ba đến nộp đồ cống, đức ban ra các chư hầu và các rợ Nhung đều theo phục. Do Dự nghe vậy, đến cửa thuyết xin yết kiến. Ngũ Cổ đại phu làm tể tướng nước Tần, lúc một không ngồi xe, lúc nắng không che lọng, đi ở trong nước không có xe tùy tùng, không có người mang giáo mác hộ vệ, công lao ghi vào sử sách, đức hạnh lưu lại đời sau. Khi Ngũ Cổ đại phu chết, trai gái nước Tần chảy nước mắt, trẻ con kh ông ca hát, người già gạo không hò, đức của Ngũ Cổ đại phu là như thế. Nay ngài yết kiến vua Tần nhờ người tôi yêu là Cảnh Giám tiến cử, đó không phải là cách để có danh dự. Ngài làm tể tướng không lo đến trăm họ mà lại ra sức xây cung khuyết, không phải là cách lập công. Về mặt hình phạt thì chạm vào mặt sư phó của thái tử, dùng hình phạt nặng nề để tàn hại nhân dân, như vậy là cách nuôi oán chất họa. Tự mình tu đức để giáo hóa dân, thì sâu hơn mệnh lệnh, dân bắt chước người trên, thì nhanh hơn pháp luật. Nay ngài lập uy quyền một cách trái, biến pháp một cách sai đã tám năm nay; ngài lại giết Chúc Hoan và chạm vào mặt Công Tôn Giả. Kinh Thi nói: “Ai được nhân tâm thì hưng thịnh, ai mất nhân tâm thì tan vỡ”. Mấy việc trên đây không phải là việc thu được nhân tâm. Khi ngài đi ra xe tùy tùng có hàng chục xe đi theo mang áo giáp, người khỏe mạnh xương sườn liên nhau cùng ngồi tham thặng, kẻ cầm giáo mác chạy hộ vệ bên xe. Nếu thiếu một trong những điều này là ngài không đi. Kinh Thư nói: “Ai cậy vào đức thì sẽ hưng thịnh, ai cậy vào sức thì sẽ mất”. Ngài đang nguy như hạt móc buổi sáng, thế mà lại còn muốn sống lâu sao được? Tại sao ngài không trả lại mười lăm ấp, vui làm vườn ở nơi xa, khuyên vua Tần cất nhắc kẻ sĩ ở ẩn trong núi sâu, nuôi người già, hỏi thăm người cô. Kính bậc cha anh, sắp xếp những người có công, tôn những người có đức, như thế may ra có thể an được chút ít. Nếu ngài còn tham cái giàu có ở ấp Thượng, ấp U, chất chứa điều oán giận của trăm họ thì một khi vua Tần rời bỏ tân khách mà không ra triều, người nước Tần bắt ngài là sự hiển nhiên, điều nguy vong có thể đứng nhón chân mà đợi!

Thương Quân không nghe theo.

Năm tháng sau, Tần Hiếu Công mất, thái tử lên ngôi. Bọn công tử Kiên báo Thương Quân muốn làm phản. Vua sai người bắt Thương Quân. Thương Quân bỏ trốn, đến cửa quan muốn vào ở nhà trọ. Người nhà trọ không biết đó là Thương Quân, nói:

- Theo phép của Thương Quân, cho người ở trọ không có giấy chứng nhận thì bị liên lụy.

Thương Quân thở dài mà rằng:

- Than ôi! Cái tệ hại của kẻ làm pháp lệnh đến như thế ư!

Thương Quân trốn sang Ngụy. Người Ngụy giận y lừa công tử Ngang và đánh phá quân Ngụy nên không nhận. Thương Quân muốn đi sang nước khác. Người Ngụy nói:

- Thương Quân là thằng giặc của Tần. Nước Tần mạnh, ta không tống cổ tên giặc đã vào đất Ngụy về thì không được.

Bèn đuổi về Tần. Thương Quân sau khi trở về Tần, chạy về ấp Thương cùng bọn tôi tớ đem binh về hướng bắc đánh đất Trịnh. Tần đem binh đánh Thương Quân, giết y ở Dẫn Trì thuộc đất Trịnh. Tần Huệ vương lấy xe xé xác Thương Quân để thị uy, nói:

- Chớ có làm phản như Thương Quân.

Thái sử công nói:

Thương Quân là người thiên tư khắc bạc. Xét việc y muốn nói thuật để vương với Hiếu Công, đem lý thuyết viễn vông ra nói không phải là thực tâm của ông ta. Ông ta nhờ người tôi tớ vua yêu mà được tiến cử, rồi khi được dùng, lại trị công tử Kiên, lừa tướng Ngụy là Ngang, không nghe theo lời Triệu Lương, như thế cũng đủ thấy Thương Quân ít làm ân đức. Tôi thường đọc sách nói về việc mở mang bờ cõi, cày ruộng, đánh trận của Thương Quân, thấy giống như việc ông làm. Cuối cùng ông ta mang cái tiếng xấu ở Tần cũng là đáng lắm!

145. Chương 128: Lấy Thúng Úp Voi

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 128: Lấy thúng úp voi

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sau khi xem công văn sẽ không khó mà phát hiện được một cái quy luật. Có mấy năm trong quá khứ, những người tới làm huyện lệnh Hải Tây đều không phải là hạng người giá áo túi cơm.

Cho dù là triều đình cất cử hay do địa phương cử đến thì cũng có rất nhiều người mang theo mục đích tốt tới Hải Tây để nhậm chức. Trong số đó bao gồm cả phụ thân Phùng Siêu là Phùng Viên. Nhưng gần như tất cả mọi người đều gặp phải một cái sai lầm đó là quá nóng vội. Mỗi người đều hy vọng nhanh chóng làm Hải Tây khôi phục lại bình thường. Vì vậy mà họ tập trung người, tấn công, tiêu trừ đạo phỉ. Ngay cả Phùng Viên cũng hy vọng thông qua việc đả kích tư thương buôn muối, khống chế con đường đó mà tăng cường lực lượng cho Hải Tây. Không thể phủ nhận, một khi bọn họ thành công sẽ làm cho huyện Hải Tây có một sự thay đổi thật lớn.

Nhưng vấn đề, huyện Hải Tây từ xưa tới nay không thể nào thay đổi trong ngày một, ngày hai. Những người đi trước lần lượt mang tới cho Hải Tây niềm hy vọng rồi lại lần lượt đẩy Hải Tây lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Đến cuối cùng, người mất đi nhưng cũng có thay đổi được một chút gì đó... Ít nhất Hải Tây bây giờ mặc dù loạn nhưng cũng không phải là không thể sống được.

Ngay cả Đặng Tắc cũng rơi vào sự nhầm lẫn đó. Cũng may mà Tào Bằng đã phản đối kế hoạch của y, để cho y mở ra một con đường khác.

Hải tặc, cướp, tư thương buôn muối... Có thể nói tất cả đều là tai họa của hải Tây. Đối với Hải Tây mà nói thì những tai họa đó tạo ra thảm họa hơn xa những vấn đề khác trong huyện.

Hải tặc người có thể tiêu diệt được hết không?

Người có thể khống chế được tư thương buôn muối không?

Đây là cả một quá trình rất dài, có lẽ không phải chuyện một, hai huyện lệnh có thể làm được. Người Hải Tây đã phải trả giá rất nhiều, tuy nhiên không có được một chút kết quả nào hết. Trong tình hình như vậy thì người Hải Tây có còn tin tưởng quan phủ nữa hay không?

Đặng Tắc nhất định phải sửa chữa những sai lầm của người tiền nhiệm. Đối với người Hải Tây mà nói thì Đặng Tắc tới đây khiến cho họ chú ý. Có điều không có ai chủ động tiếp xúc với quan phủ mà chỉ lẳng lặng quan sát. Sau khi Vương Thành rời khỏi huyện nha liền hết sức hưng phấn. Y nói với tất cả mọi người rằng huyện lệnh mới tâm nhậm là một người có khát vọng, nhất định sẽ mang tới sự thay đổi cho Hải Tây.

- Lão gia! Cái tên Vương Thành kia là một tên điên.

Ở thành Bắc của Hải Tây, trong một cái trạch viện, Trần Thăng dựa trên giường nghe thủ hạ báo cáo. Tuổi của y chừng hơn bốn mươi, dáng người có vẻ gầy yếu, nhưng khuôn mặt trắng lại có nét mi thanh mục tú cộng với chòm râu đen nhánh. Y đang xoa xoa một quả cầu bạch ngọc to bằng nắm tay trẻ con, nét mặt không hề để ý lắm.

- Hẳn như thế nào?

Trần Thăng nói rất nhẹ nhàng, không hề có lấy một chút tức giận. Nếu như không biết thân phận của y thì khi đi trên đường sẽ coi y là một người hào hoa phong nhã.

Trong phòng, một gã nam tử gầy gò mặc chiếc áo xám vội vàng trả lời:

- Vương Thành nói rằng, huyện lệnh mới tới có bối cảnh rất sâu, lại có thủ đoạn. Lần này là do Tào Tư Không phái hần tới đây để giải quyết tình hình hiện tại của Hải Tây. Y còn nói rằng vị Đặng Hải Tây này trong mấy ngày nữa sẽ ra tay...

Trần Thăng cười lạnh rồi xoay người ngồi dậy.

- Lại vẫn theo kiểu cũ thôi. Tất cả những người tới Hải Tây đều nói phải làm lớn nhưng kết quả thế nào? Lão tử còn ở đây thì huyện Hải Tây còn chưa thấy có sự thay đổi. Đúng rồi, Vương Thành có nói rằng vị Đặng Hải Tây định chuẩn bị làm gì không?

- Ha ha! Đúng như lời chủ công nói, tất cả đều vẫn như cũ. Nghe nói là muốn mộ binh, đồng thời tiêu diệt hải tặc, cướp... Tiểu nhân cũng nghe thấy không hề có gì mới. Lão gia! Hay là tiểu nhân tới quấy rối, làm cho Đặng Hải Tây mất mặt, để cho y hiểu được người nắm giữ huyện Hải Tây thực sự là ai.

- Không cần!

Trần Thăng đứng dậy rồi làm vài động tác thư giãn.

- Đến lúc thì hẳn sẽ biết huyện Hải Tây không phải là do những người như chúng nắm trong tay. Đúng rồi, ngoại trừ chuyện đó ra còn có cái gì khác không? Ta muốn biết có kẻ nào không có mắt nhân cơ hội này để gây rắc rối cho chúng ta không?

Hán tử gầy gò suy nghĩ một chút:

- Thật ra cũng có một chuyện nhỏ.

- Chuyện gì?

- Lúc buổi trưa có người ở chợ bắc gây lộn, còn ra tay đánh người của chúng ta. Sau đó lại còn tới đập phá cửa hàng. Nguyên nhân nghe nói là do có người thua hết tiền, muốn quỵt nợ... Còn nữa, người tới đập phá cửa hàng của chúng ta dường như là người Đặng Hải Tây. Lão gia! Người nói xem có phải Đặng hải tây định nhằm vào chúng ta nên mới cố ý sai người tới đập phá cửa hàng của chúng ta?

Trần Thăng cau mày, trên mặt xuất hiện một sự lạnh lùng.

- Nếu hẳn không có mắt thì đừng trách ta không nể mặt triều đình.

- Vậy...

- Truyền lệnh ta, bắt đầu từ ngày mai, nâng giá lương thực ở Hải Tây lên ba phần nữa.

- vâng.

Trần Thăng cười lạnh:

- Nếu hần không biết điều một chút thì ta cho hần ở Hải Tây đứng ngồi không xong.

Hần tử gầy gò cười ha hả, trong mắt không giấu được sự kính nể. Trong đôi mắt của Trần Thăng cũng có một sự đắc ý. Y dương dương tự đắc, xoa xoa quả cầu bằng ngọc rồi đi ra ngoài. Vừa đi y vừa lẩm bẩm:

- Để xem người có thể chịu đựng được bao lâu.

Ngày hôm sau, giá cả lương thực của thành Hải Tây tăng vọt lên ba thành. Điều này khiến cho lòng người bàng hoàng, đối với việc giá cả tăng vọt đều vô cùng bất mãn. Tại sao lại tăng giá cả? Một học ngô mà có giá tới cả một trăm tiền. Hiện tại giá cả đột nhiên tăng lên khiến cho cuộc sống của người dân Hải tây lập tức trở nên khó khăn.

Có người nói là do huyện lệnh Hải Tây để người ta đập phá cửa hàng của Trần Thăng khiến cho y tức giận nên mới có việc tăng giá. Huyện lệnh vừa mới tới Hải Tây còn chưa làm được gì mà đã xảy ra chuyện. Hiện tại, cuộc sống của người dân trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

- Nghe nói Đặng Hải Tây chuẩn bị mộ binh bao vây, tiểu trừ trộm cướp.

- Vậy cứ để cho hần đi... Một người tàn phế thì làm được cái trò trống gì? Dù sao ta cũng không bao giờ hưởng ứng lệnh triệu tập. Có bản lĩnh thì cứ để cho hần tới bắt ta.

- Ta cũng không định đi.

- Đúng vậy! Chúng ta đều không đi xem hần có thể làm gì được chúng ta.

- Đúng! Không nên đi.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, người Hải Tây đã sinh ra rất nhiều cảm giác mâu thuẫn với Đặng Tắc. Rất nhiều người đều chuẩn bị xem náo nhiệt. Bọn họ muốn xem rốt cuộc vị Đặng Hải Tây có bản lĩnh gì để kéo lại tình hình, hay là lại cúi đầu với Trần Thăng, rồi ủ rũ mà rời khỏi đây? Dù sao thì việc hần có đi hay không đối với người Hải Tây cũng chẳng có gì liên quan. Thậm chí còn có người đánh cuộc xem Đặng Tắc chờ đợi được bao lâu.

- Kết quả kia như thế nào rồi? - Đặng Tắc cười cười nhìn Tào Bằng rồi hỏi một cách hứng thú. Người đưa ra vấn đề này thật ra chính là Tào Bằng. Hần nói một cách nghiêm túc:

- Có ba mươi phần trăm số người đánh cuộc huynh không chịu nổi ba tháng. Hai mươi phần trăm cho rằng huynh không chịu nổi nửa năm.

- Chuyện này hoàn toàn đúng. Có một nửa số người cho rằng ta chỉ có thể chịu được quá nửa năm mà thôi.

- Nhưng vấn đề ở đây là không có một ai cho rằng huynh có thể sống quá nửa năm...còn một nửa số người thì cho rằng huynh sẽ mất mạng, chết không có chỗ chôn.

Đặng Tắc đang cười cười, nghe thấy những lời đó, nét mặt liền trở lên nghiêm túc.

- Xem qua thì người Hải Tây khá nhanh nhẹn dũng mãnh.

Tào Bằng nói:

- Ta có nói rằng người có thể sống quá được một năm, nhưng không có ai để ý. Tỷ phụ! Đây cũng không phải là chuyện tốt. Trần Thăng mới chỉ làm một động tác nhỏ mà đã khiến cho hần Hải Tây đối địch với chúng ta.

- Đúng vậy, hôm nay Hồ Ban có nói rằng hần đi mua lương thực nhưng không người nào đồng ý bán, nên đành phải mua từ tay người Khúc Dương. Chúng ta có đông người thế này, nếu như không thể giải quyết chuyện này một cách nhanh chóng thì chỉ sợ đừng nói là ba tháng, cho dù một tháng ta cũng không thể chịu nổi.

Đặng Tắc lo lắng, khẽ vuốt nhẹ chòm râu ngắn của mình.

- Tỷ phu! Ra tay đi.

Đặng Tắc chếp miệng, bồi hồi một lúc.

- A Phúc! Cứ như vậy có thể khiến cho chúng ta và cả Hải Tây đối địch với nhau hay không?

- Huynh định cúi đầu trước Trần Thăng hay sao?

- Chuyện này, tất nhiên là không thể.

- Nếu không chịu cúi đầu vậy thì chỉ còn cách ra tay. Dù sao thì cũng phải tử chiến tới cùng, không chấp nhận chúng ta lùi bước. Ta không tin, Trần Thăng có thể lấy thúng úp voi.

- Vậy thì theo ý đệ. - Đặng Tắc trầm ngâm một lúc rồi cắn răng, đưa ra quyết định. Dù sao nếu đã không có đường lui thì nếu Trần Thăng xong đời thì là y...

Từng ngày một trôi qua. Chớp mắt, Đặng Tắc tới Hải Tây đã được năm ngày.

Trong năm ngày qua, tình hình Hải Tây càng ngày càng trở nên khẩn trương. Trong ba ngày liên tiếp, Trần Thăng liên tục tăng giá hai lần khiến cho giá lương thực tăng gấp đôi. Đồng thời, y còn sai người tới Đông Hải mua lương, chuẩn bị cho Đặng Tắc một đòn đẹp mắt.

“Cho dù người muốn mua lương thì trước tiên ta làm cho giá cả xung quanh tăng lên để xem người có đầu hàng hay không.”

Có thể nói một đòn này của Trần Thăng đúng là vô cùng độc ác. Sự oán hận của dân chúng Hải Tây đối với Đặng Tắc càng lúc càng tăng. Mà các thương nhân Hải Tây thì ở bên cạnh chế giễu. Trong con mắt của họ thì Đặng Tắc chẳng qua chỉ có cái tiếng huyện lệnh chứ không thể nào đấu lại với đám rần độc như Trần Thăng.

Có điều vào ngày thứ sáu, các thương nhân ở chợ Bắc đều nhận được một cái thiệp mời. Người phát thiệp mời chính là Đặng Tắc. Y hẹn thương nhân chợ Bắc khi trời tối tới nha huyện uống rượu. Đồng thời Đặng Tắc có chuyện muốn bàn với họ.

Trần Thăng cũng nhận được một cái thiệp mời nhưng lại cầm ném vào chậu than.

- Lão tử cần một chén rượu của hần hay sao? - Trần Thăng cười ha hả.

- Một thằng nhóc con mà cũng dám đối đầu với ta? Hãy phát tin, nếu ai dám tới chỗ Đặng Tắc uống rượu thì người đó sẽ phải đối đầu với ta.

- Nếu Đặng Tắc chuẩn bị đầu hàng...

- Vậy thì bảo hần trói em vợ của mình tới đây nhận tội.

Trần Thăng nở nụ cười, rồi xoay người đi vào trong phòng.

Đêm đó, tại cửa huyện nha treo đèn kết hoa, nhưng bên ngoài đường lại vắng tanh không thấy một bóng người. Đặng Tắc đứng trên thềm lạnh lùng nhìn ra xa với sắc mặt u ám.

- Thủ đoạn hay. Hay lắm.

Y nghiêng răng nghiêng lợi, mắng nhỏ:

- Trần Thăng! Thủ đoạn của ngươi thật là hay.

- Vương Hành! Vương tiên sinh đến.

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài huyện nha có một tiếng hô to. Ngay sau đó, Vương Thành cất bước đi vào huyện nha. Từ rất xa, y đã chấp tay chào Đặng Tắc:

- Đặng Hải Tây. Vương mỗ đến chậm. Xin thứ tội.

- Vương tiên sinh có thể tới hạ quan vô cùng cảm kích, đâu có lỗi gì đâu. - Vương Thành đi tới sảnh đường, đưa mắt nhìn quanh liếc hơi nhíu mày. Y liếc Đặng Tắc rồi nói nhỏ:

- Tại sao lại không có ai tới?

Đặng Tắc lắc đầu, thở ra một hơi tức nghẹn trong lồng ngực.

- Không sao. Cho dù không có ai đến thì chúng ta vẫn có thể say sưa với nhau. Người đâu! Rót rượu ra để cho mọi người và ta cùng say.

Dứt lời, Đặng Tắc kéo cánh tay Vương Thành.

- Minh Vĩ huynh! Hôm nay chúng ta không say không về.

- Mạch Nhân! Mạch lão gia tới.

Đặng Tắc và Vương Thành liền dừng bước. Cả hai người quay đầu lại thì thấy một nam tử trung niên mặc cẩm y từ bên ngoài đi vào. Nhìn qua, y là một người béo ục ịch, gương mặt tròn tròn giống như một pho tượng Di Lặc đang cười. Dáng người y không cao lắm, nhưng lại tạo cho người ta một cái cảm giác của một người uống nhiều. Người này chính là một vị đầu sỏ khác ở huyện Hải Tây, chính là con trai của Trung đại phu Mạch Hùng cũng là hiệu liêm Hải Tây - Mạch Nhân.

Khi Đặng Tắc tới Hải Tây vào ngày thứ ba đã tới viếng thăm Mạch Hùng. Có điều vì sức khỏe của Mạch Hùng không được tốt lắm cho nên không thể tiếp đón Đặng Tắc được.

Nhưng Đặng Tắc cũng không buồn. Sức khỏe của lão nhân gia không được tốt nên hắn cũng không thể bắt người ta tiếp mình. Chưa nói, việc Đặng Tắc tới viếng thăm Mạch Hùng cũng chỉ cho phải phép.

Ngày đó, đón tiếp Đặng Tắc chính là Mạch Nhân. Người này đúng như Phùng Siêu nói, là một người thích uống rượu, cả ngày say khướt.

Mạch Nhân cũng chẳng khách khí, chỉ nói Mạch Thành là người trong họ đang bị giam trong lao, xin Đặng Tắc thả y ra. Ngoại trừ điều đó ra, Mạch Nhân cũng không nói gì thêm, còn đại diện cho Mạch hùng cùng với phụ lão Hải Tây mở tiệc rượu chiêu đãi Đặng Tắc ở nhà.

Sau đó Đặng Tắc trở về rồi tới gặp Mạch Thành. Bởi vì hắn cũng không tìm ra được sơ hở của Mạch Thành, do người này hết sức xảo quyệt, chỉ liên tục kêu oan nên Đặng Tắc cũng không có cách nào trị tội, lại càng không thể dụng hình. Vì vậy do Mạch Nhân đã mở miệng nói thì Đặng Tắc cũng vui vẻ thuận nước đưa thuyền, thả Mạch Thành về nhà.

Mạch Nhân cười nói:

- Đặng Hải tây! Mạch mỡ mào muối tới đây đòi một chén rượu, không biết có được hay không?

Lần này Đặng Tắc cũng không mời Mạch Nhân, cho nên coi như y không mời mà tới.

- Mạch đại huynh! Huynh có thể tới đây, tiểu đệ cầu còn chẳng được.

Nói xong, ba người họ liền đi vào trong sảnh đường.

- Có nhiều rượu ngon như vậy mà không ngờ lại không có người đến.

Mạch Nhân đi vào trong sảnh đường nhìn căn phòng lạnh tanh mà hơi nhúu mày. Y cũng nổi giận nói:

- Trong mắt người Hải Tây có còn triều đình hay không? Thật sự là quá loạn rồi.

Vương Thành cũng vô cùng cảm khái nói:

- Tử Cầm huynh! Vừa rồi ta và Đặng Hải Tây đã nói tới chuyện này. Một huyện lệnh mời con dân dưới quyền của mình uống rượu vậy mà không ngờ không có một ai chịu tới đây. Hải Tây này cuối cùng không biết có còn phải là đất của đại Hán nữa hay không? Thật sự là quá vô lễ.

Mạch Nhân chấp tay:

- Đặng Hải Tây! Hôm nay Mạch Nhân đại diện cho phụ lão Hải Tây xin lỗi ngài. Sớm muộn gì cũng có một ngày, bọn họ mới biết ai là người suy nghĩ vì Hải Tây. Thật tức chết. Đặng Hải Tây! Hôm nay ta phải mời ngài mấy chén mới được.

- Nếu thế bản quan xin cung kính.

Đặng Tắc mỉm cười, nhưng không có chuyện gì, mời cả hai người ngồi xuống.

- A! Đặng Hải Tây! Vị em vợ của ngài đang ở đâu?

- Vương tiên sinh nói tới Hữu Học sao? - Đặng Tắc khoát tay áo:

- Hắn đã mang tới cho ta thêm rắc rối nên ta lệnh cho hắn nghĩ cách mua lương thực, mau chóng giải quyết tình trạng trước mắt của Hải Tây.

- Hắn...mua lương? - Vương Thành gãi đầu:

- Hữu Học có thể làm được chuyện đó sao?

- Hà! Có gì mà không được? - Âm thanh của Đặng Tắc đột nhiên thay đổi, hơi có một chút kiêu ngạo:

- Mọi người đừng có thấy Hữu Học còn nhỏ tuổi, trí tuệ của nó so với ta gấp trăm lần. Năm đó nếu không phải mấy chuyện ma xui quỷ khiến thì không chừng hiện tại hắn đã trở thành học trò của Bàng Công ở Lộc Môn sơn rồi.

Mạch Nhân nghe vậy mà ngẩn người.

- Bàng thượng thư của Lộc Môn sơn?

- Đúng vậy.

Vương Thành và Mạch Nhân quay sang nhìn nhau.

- Ha ha! Ta đã nói rồi, Hữu Học là người thông tuệ, đâu phải một kẻ đầu đường xó chợ?

Cả hai người nói với nhau rồi cùng gật đầu. Đặng Tắc mỉm cười, nét mặt không giấu được sự tự hào:

- Hắn nói có cách mua lương thì chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề, ta cần gì phải quan tâm. Vốn...ta muốn mời thương nhân của Hải Tây tới bàn một chuyện. Hôm nay nếu họ đã không tới vậy thì sau này muốn được nâng chén rượu này không phải dễ đâu.

- Bàn chuyện?

Vương Thành cảm thấy hứng thú:

- Đặng Hải Tây! Bàn chuyện gì?

- A! Dù sao thì không có ai đến, nói cũng vô ích. Chuyện buôn bán không hay lắm. Hai vị là cao nhân chí sĩ có phẩm đức cao, nói ra bần lỗ tai của hai vị. Quên nó đi, chúng ta không nói tới chuyện đó. Uống rượu! Uống rượu! Hôm nay chúng ta không say không về. - Dứt lời, Đặng Tắc nâng chén lên mời. Vương Thành và Mạch Nhân thì nâng chén đáp lại. Cả ba người uống sạch rượu trong ly rồi nhìn nhau cười ha hả.

Cùng lúc đó, tại Trần phủ ở con đường Bắc Hải Tây, Trần Thăng đang ngồi trong đại sảnh, nâng ly với mọi người. Trong phòng toàn là những nhân vật đình đám của Hải Tây. Gần như toàn bộ gian thương của Hải Tây đều có mặt, và thêm vài người hợp tác.

- Ha ha! Tên cầu quan cụt tay kia có lẽ giờ đang nổi giận lôi đình rồi.

Một tên thương nhân đứng dậy cười nói:

- Cứ để cho hắn biết điều. Huyện Hải Tây chúng ta lấy đâu cho chỗ người ngoài lên tiếng.

- Đúng vậy! Tên cầu quan đó không ngờ lại dám đối đầu với Trần lão gia. Ta thấy lần này hắn không muốn sống nữa rồi.

- Ôi chào! Đừng có nói như vậy. - Trần Thăng trầm mặt xuống, xoa tay ngăn đám thương nhân đang thổi phồng mình:

- Nói như thế nào thì Đặng huyện lệnh cũng là mệnh quan triều đình, chúng ta là đám tiểu dân cho dù không nể mặt Đặng huyện lệnh thì cũng phải nể mặt triều đình. Cứ cầu quan, cầu quan thì còn ra thể thống gì nữa?

- Ha ha ha! Đúng vậy! Phải nể mặt triều đình.

Tất cả đều nhao nhao hưởng ứng.

- Trần lão gia đã nói vậy thì chúng ta nên xưng hô như thế nào?

- A... - Trần Thăng làm như khó xử, rồi sau đó nét mặt như rất bất đắc dĩ:

- Nghĩ đi nghĩ lại thì dường như chỉ có từ cậu quan là thích hợp nhất... Ha ha ha..

Các thương nhân mới đầu còn ngẩn người rồi chợt cười ha hả.

146. Chương 129: Thủ Đoạn Như Sấm Sét

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 129: Thủ đoạn như sấm sét

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đúng lúc này, chợt có một tên nô bộc tới nói nhỏ vào tai Trần Thăng. Nét mặt Trần Thăng từ từ cau lại.

- Trần lão gia! Có chuyện gì vậy?

- Chư vị! Vương Thành và Mạch hiều liêm đã tới huyện nha.

- A?

- Chư vị! Trần Thăng ta tự nhận là tận tâm tận lực với Hải Tây. Nhưng cái tên Vương Thành này lại liên tiếp đối đầu với ta, thật sự làm ta bực tức. Y ỷ vào chuyện đọc mấy quyển sách mà không coi chúng ta ra gì. Tất cả đều là người Hải Tây cần phải đồng tâm hiệp lực với nhau, vậy mà y luôn đối đầu với chúng ta. Trước đây, chúng ta nể danh tiếng của y mà không tính toán tới. Nhưng hôm nay rõ ràng là y không nể mặt ta.

- Tên Vương Thành đúng là không biết điều.

Cho dù Trần Thăng hay những người khác, có ý hay vô ý thì cũng không để ý tới chuyện Mạch Nhân cũng tới đó. Vương Thành nói thật chỉ là một tiểu địa chủ, một người dạy học. Nhưng Mạch Nhân lại là một trong những gia tộc quyền thế ở Hải Tây. Những người ngồi ở đây, cho dù không để ý tới triều đình, không coi quan phủ vào đâu nhưng lại không thể phớt lờ Mạch Nhân. Cho dù là Trần Thăng cũng không dám có tội với nhà họ Mạch.

- Ta chuẩn bị cho Vương Thành một bài học. Mọi người nghĩ xem như thế nào?

Đám thương nhân nhìn nhau không biết phải làm thế nào. Trần Thăng lại lên tiếng:

- Thấy hần cũng dốc sức vì Hải Tây cho nên ta cũng không lấy tính mạng. Đến lúc đó, hần cũng chỉ có chút đất vườn, ta cũng chẳng quan tâm. Ai có hứng thú thì cứ mua. Ta dạy cho hần bài học cũng vì hần dám đối đầu với ta. Ta chỉ muốn nói cho tất cả mọi người chúng ta cũng vì suy nghĩ cho Hải Tây, ai dám bán đứng chúng ta thì chúng ta sẽ không để cho người đó yên.

- Đúng! Không để cho người đó yên. - Trong lúc nhất thời, các thương nhân đều xúc động, vung tay mà hét to.

Trần Thăng nhìn thấy tình hình như vậy thì nở nụ cười tươi rói.

“Ha! Triều đình thì đã là cái gì? Một phần ba Hải Tây là nằm trong tay ta...”

- Lão gia! Xảy ra chuyện rồi.

Mọi người đang uống rượu say sưa thì một tên người hầu chợt thất tha thất thểu chạy vào phòng.

Trần Thăng lập tức không vui, chỉ có điều đang đông người nên y không tiện nổi nóng. Vì vậy mà y trầm mặt xuống rồi đứng dậy:

- Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?
- Lão gia! Xe lương của chúng ta. Xe lương của chúng ta...
- Xe lương làm sao?
- Xe lương bị người ta cướp.

Đêm đã về khuya, huyện Hải Tây chìm trong sự yên tĩnh và lạnh lẽo. Trên con phố kéo dài giữa hai cửa thành không hề có lấy một bóng người. Tất cả mọi người đã đóng cửa từ sớm, chui vào trong chăn nghỉ ngơi.

Mấy quán rượu nơi chợ Bắc vẫn mở cửa, từ bên trong vọng ra những tiếng ca hát, hoàn toàn đối lập với sự yên tĩnh của thành Hải Tây.

- Xảy ra chuyện lớn rồi.
- Đột nhiên có người xông vào trong quán rượu, mà hét lên với chủ quán:
- ngừng kinh doanh ngay. ngừng kinh doanh ngay.
 - Có chuyện gì vậy?

Người tới uống rượu ở đây cơ bản đều là thương nhân. Có điều thương nhân với đủ mọi loại hạng người, loại nào cũng có. Bọn họ treo trên đầu cái mác thương nhân nhưng còn làm cái gì thì chẳng ai biết. Đừng có thấy bình thường bọn họ xưng huynh gọi đệ với nhau, nhưng khi quay lưng, chẳng biết có ai từ trong bóng tối sẵn sàng rút dao ra đâm. Cho tới bây giờ, huyện Hải Tây có rất nhiều chuyện bỏ mạng vì vậy. Người vừa mới chạy vào thở hồng hộc:

- Vừa mới nhận được tin, huyện lệnh mới tới đã tịch thu hàng hóa của Trần lão gia.
- Cái gì?
- Nghe nói Trần lão gia mới thu mua năm nghìn thạch lương thực, bỏ ra mất mấy vạn đồng. Vậy mà không ngờ bị cướp. Tối nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Mọi người nhanh chóng về đi, tránh cho bị liên lụy. Ta đi trước, còn tới nơi khác báo tin.
- Tên cầu quan này thật to gan.

Đám khách trong quán rượu quay sang nhìn nhau, có người không nhịn được cảm khái một tiếng. Còn có người thì ánh mắt không giấu được sự cảnh giác.

Đột nhiên Đặng Tắc gây khó dễ, hơn nữa lại ra tay tàn nhẫn như vậy, đúng là hoàn toàn ngoài sự dự đoán của mọi người. Hắn dựa vào cái gì? Nếu Đặng Tắc không nắm chắc được điều gì đó thì làm sao có thể ra tay mạnh như vậy? Điều này cũng đồng nghĩa với việc trở mặt cùng Trần Thăng, không còn đường để hòa giải nữa. Nếu Đặng Tắc thật sự có thể xử lý được Trần Thăng vậy thì ở huyện Hải Tây còn ai dám đối đầu với hắn? Dù sao thì hắn cũng là quan lại triều đình.

Cầu quan...

Cái cách xưng hô vừa mới một khác trước không có người để ý nhưng hiện tại...

- Trả tiền!
- Có người vội vàng đẩy nữ nhân đang lơ lửng trên người ra rồi đặt tiền xuống mà bỏ đi. Đã có người thứ nhất thì có người thứ hai và người thứ ba. Trong chớp mắt quang cảnh ca múa linh đình trong quán rượu hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một sự im ắng. Đám tiểu nhị trong quán rượu cũng vội vàng đóng cửa lại.
- Tại Trần phủ, trong phòng khách... Đám khách nhân đã về hết, chỉ còn lại một mình Trần Thăng ngồi ở vị trí chủ nhà. Sắc mặt gã xanh mét nhìn tên gia nô đang quỳ rạp trên mặt đất. Mất một lúc lâu y mới kiểm chế được cơn giận rồi gầm nhẹ:

- Nói đi. Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

- Bẩm lão gia! Chúng tiểu nhân mua được lương thực ở Khúc Dương, Hoài Phổ xong liền ngay trong đêm quay trở về. Không ngờ vừa mới qua Du Thủy thì bị một đám người tập kích. Các huynh đệ cơ bản không đề phòng, lại thêm đám người đó quá mạnh, ngay lập tức đã xử lý mười mấy huynh đệ. Chúng tiểu nhân liều chết chống cự, bất chấp đối phương người đông thể mạnh nhưng đám đầu lĩnh của chúng quá dũng mãnh, gần như là lấy một chọi mười. Các huynh đệ bị chết rất nhiều. Còn tiểu nhân thì liều chết mới về được tới đây.

- Có thấy rõ đối phương là ai hay không?

- Là thuộc hạ của tên cầu quan kia.

- Làm sao người biết?

- Lão gia từng lệnh cho tiểu nhân giám sát huyện nha cho nên quen mặt đám thuộc hạ của tên cầu quan đó. Có hai tên thiếu niên chính là những kẻ ngày trước đã tới đập phá cửa hàng của chúng ta, lại còn có cả tên ngày đó quỵt nợ... Ngoài ra, tiểu nhân còn thấy có cả tên hộ vệ mặt đen của cầu quan. Vì vậy mà tiểu nhân khẳng định chuyện này chính là do tên cầu quan đó làm. Lão gia! Xin hãy làm chủ cho đám tiểu nhân chúng ta.

Trần Thăng vỗ mạnh xuống án thư mà nổi trận lôi đình:

- Cầu quan! Người khinh ta quá đáng.

Thứ khí chất nho nhã của y đã hoàn toàn biến mất không còn lấy một chút dấu vết. Y hít một hơi thật sâu, đi lại trong phòng để nghĩ đối sách.

- Lão gia! Chuyện này thật sự không thể nhường được.

- Cái gì? - Trần Thăng ngừng đầu nhìn người vừa mới lên tiếng.

Người đó tên là Hoàng Nhất, chính là phụ tá của Trần Thăng. Nói về lai lịch của Hoàng Nhất thì phải kể lại một chút chuyện xưa. Thúc phụ của y chính là tể tử của quân Thái Bình, đồng thời cũng là quân sư của Khăn Vàng ở Thanh Châu - Hoàng Thiệu. Chẳng qua, khi giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu nổi loạn bị Tào Tháo trấn áp, Hoàng Ấu cũng bị Tào Hồng chém. Hoàng Nhất cùng đường liền tới đầu hàng Trần Thăng, rồi trở thành quân sư quỵt nợ cho y. Hoàng Nhất nói:

- Tên cầu quan làm như vậy rõ ràng là nhắm vào lão gia. Hắn cướp lương thực của lão gia, đồng nghĩa với việc có thể khống chế được giá của lương thực của Hải Tây. Nếu chúng ta tiếp tục nâng giá, chỉ sợ người Hải Tây sẽ bất mãn với lão gia. Đồng thời, hắn cũng nhân chuyện này, lấy lão gia làm đầu danh trạng mà đứng vững ở Hải Tây. Tên cầu quan này hoàn toàn khác với những người trước. Ngoài miệng thì hắn hô phải tiêu diệt giặc cướp nhưng trên thực tế lại nhằm vào lão gia.

Chiêu này có tên là giết gà dọa khỉ.

Trong đám thương nhân Hải Tây thì người cầm đầu có thể nói là Trần Thăng. Vì vậy mà khi nghe Hoàng Nhất nói vậy, Trần Thăng liền tỉnh ngộ.

- Vậy người nói chúng ta nên làm như thế nào?

- Lão gia! Một là không làm nhưng đã làm là phải làm mạnh tay. Chúng ta phải đối đầu với tên cầu quan này.

Nét mặt của Hoàng Nhất trở nên âm trầm.

- Tại sao?

- Lão gia đừng quên trong tay cầu quan cũng không có nhiều người. Nếu hắn phái người đi cướp lương thì chúng tôi không còn nhiều người bảo vệ nha huyện. Nếu chờ hắn đưa lương vào trong thành, lúc đó chúng ta mới phản kích thì chỉ sợ rất khó. Chẳng bằng nhân lúc hắn không còn ai bảo vệ mà xử lý. Đến lúc đó, chúng ta lại mượn cớ là do cướp của Hải Tây gây nên. Dù sao thì chuyện này cũng không phải là lần đầu. Trước kia cũng đã có chuyện như vậy xảy ra. Hiện giờ dù có xảy ra một lần nữa thì cũng là chuyện bình

thường. Tên cầu quan này mà chết thì người Hải Tây lại nghe theo lời lão gia. Lần này không thể nương tay được. Lão gia đừng quên chúng ta xuất thân từ đâu.

Trần Thăng nghe thấy vậy thì neho mắt lại. Y dợ dợ một lúc lâu rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời mà thở dài.

- Ta không muốn nói lại nghiệp cũ, nhưng là do người bức ta. - Y ngẩng đầu rồi quát lớn:

- Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Hoàng Nhất! Người lập tức đi triệu tập người theo ta tới huyện nha lấy tính mạng tên cầu quan đó. Nói với mọi người rằng sau khi chuyện này thành công, Trần Thăng ta sẽ không bạc đãi họ. Chỉ cần người nào tham gia thì mỗi tháng sẽ tăng thêm một trăm đồng... Ai giúp Trần Thăng ta, ta đều nhớ kỹ.

Hoàng Nhất cười ha hả, chấp tay nói:

- Lão gia cao minh.

- Lấy trường mâu của ta tới đây. - Gò má Trần Thăng giật giật mấy cái rồi ra lệnh cho nô bộc đứng sau. Còn bản thân y thì quay vào phòng trong, ăn mặc giáp trụ chỉnh tề. Khi ra ngoài, có gia nô dẫn ngựa tới, Trần Thăng liền nhảy lên lưng ngựa.

Cùng lúc này, Hoàng Nhất cũng triệu tập được hai trăm tên tay sai, tất cả đều cầm binh khí nhìn như hung thần ác sát, tập trung trước cửa Trần phủ.

Trần Thăng thúc ngựa lao ra khỏi phủ, giơ cao cây mâu lên đầu.

- Các huynh đệ! Hải Tây là đất đai của chúng ta. Ai dám chặt đứt đường sống của chúng ta, chúng ta phải liều mạng với kẻ đó.

Vào lúc này, Trần Thăng không còn chút bóng dáng của kẻ một văn sĩ. Lời nói, nét mặt hoàn toàn giống với một tên thổ phỉ thì đúng hơn.

Đám tay sai nghe thấy vậy liền vùng tay hô to:

- Giết chết cầu quan.

- Theo ta tới đó.

Trần Thăng nở nụ cười thỏa mãn rồi quay đầu phóng ngựa lao đi trước. Hơn hai trăm tên tay sai bám theo sau lao về phía nha huyện.

Trong phòng khách của huyện nha... Ánh mắt Đặng Tắc có chút lơ đãng, dốc ly rượu trong tay vào miệng.

- Đặng huyện lệnh đừng uống nữa.

Đặng Tắc liên tục xua tay:

- Không sao! Bản quan còn chưa tận hứng.

- Vì có gì mà thoải mái như vậy?

Mạch Nhân không nhịn được tò mò hỏi. Đặng Tắc mỉm cười:

- Hôm nay ta mở tiệc chiêu đãi vốn muốn mọi người tới xem chuyện hay. Đáng tiếc! Nhưng cũng không sao. Qua đêm nay, huyện Hải Tây này sẽ trở về với giang sơn đại hán.

- Cái gì?

Mạch Nhân và Vương Thành đều kinh ngạc. Cả hai đang định lên tiếng hỏi cụ thể thì thấy Hồ Ban hấp tấp đi từ bên ngoài vào. Y nói nhỏ vào tai Đặng Tắc mấy câu. Ngay lập tức Đặng Tắc liền nở nụ cười, sự lơ đãng trước đó hoàn toàn biến mất. Hắn đứng bật dậy, âm thanh trở nên hết sức linh hoạt:

- Người đâu! Lấy binh khí cho ta.

Ngay lập tức có tên gia nô cầm một thanh đao đi vào trong phòng khách. Đặng Tắc giơ cánh tay còn lại nắm lấy cây đao rồi quay sang hai người Mạch Nhân và Vương Thành nói:

- Hai vị! Có nguyện đi theo bản quan xem chuyện hay không?

- A! Nếu đại nhân đã mời thì chúng ta sao có thể từ chối?

Tới lúc này, Vương Thành và Mạch Nhân cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Thoáng nhìn thì có thể thấy hôm nay Đặng Tắc đột nhiên bày tiệc rượu cũng không phải là chuyện bình thường. Nói khó nghe một chút thì bữa tiệc rượu hôm nay, ai ngồi ở đây sau này sẽ thông suốt tại Hải Tây. Còn người nào không tới thì sau này sẽ gặp phải xui xẻo. ..

Có điều, cả hai vẫn hết sức tò mò với chuyện này. Không biết Đặng Tắc định làm thế nào để hóa giải áp lực Trần Thăng mang tới cho mình.

Đôi lông mi của Vương Thành hơi chớp chớp... Còn ánh mắt lơ dờ của Mạch Nhân cũng trở nên trong sáng... Bọn họ đều cảm nhận được vị huyện lệnh cụt tay trước mặt có lẽ hoàn toàn không giống với những người trước đây. Cả hai cùng đi với Đặng Tắc ra khỏi phòng khách, tới tiền viện của huyện nha.

Vốn cái tiền viện này còn có một cái tháp độc lập, có điều khi người ta tu sửa đã bị phá hủy. Đặng Tắc dẫn Vương Thành và Mạch Nhân đi lên trên tháp, rồi nhìn ra xa. Cả ba người chỉ thấy nơi cuối phố có ánh lửa lập lòe. Đặng Tắc cười xoay đầu nói:

- Chuyện tốt đến rồi.

Vương Thành và Mạch Nhân vội vàng tập trung nhìn ra ngoài huyện nha.

Trần Thăng cười ngựa vác thương, dẫn theo đám tay sai mà từ từ đi tới nha huyện. Trong thoáng chốc, y chợt nhớ tới quãng thời gian sóng gió ở Thái Sơn. Mười năm... Thoáng một cái đã qua mười năm. Vốn y nghĩ đã thoát khỏi cái cuộc sống đó, không ngờ hôm nay lại quay trở lại.

Thật ra trong mười năm qua, chưa có lúc nào y thực sự thoát ra khỏi cuộc sống đầy máu và lửa đó.

Trần Thăng vốn là một người dạy học dưới chân núi Thái Sơn ở quận Mông Sơn. Lúc còn trẻ, do giết một tên thổ hào ở bản địa mà phải lên núi làm sơn tặc.

Năm Trung Bình thứ nhất, Trần Thăng gia nhập giặc Khăn Vàng. Có điều y chưa kịp làm gì thì quân Khăn Vàng đã tan thành mây khói. Vì vậy mà y dẫn bộ hạ của mình, trở về làm cướp ở Mông Sơn, cũng được thoải mái vài năm. Tới năm Trung Bình thứ hai, thứ sử Ký Châu là Vương Phán mưu đồ phết truất Hán Linh để Lưu Hồng. Sau chuyện đó Hán Linh để nổi giận. Trần Thăng bất hạnh cũng bị ảnh hưởng bởi chuyện này. Hang ổ tại Mông Sơn của y bị phá hủy. Y dẫn đám tay sai cướp bóc mà trốn tới Hải Tây.

Mười năm qua đi, Trần Thăng đã đứng vững ở Hải Tây. Hán tận mắt chứng kiến từng vị huyện lệnh mới tới rồi đi. Sự trị vì của huyện Hải Tây cũng từ từ trở nên như ngày hôm nay. Còn Trần Thăng thì tới bây giờ đã có sự thay đổi bất ngờ.

“Hải Tây chính là ta!”

“Hải Tây này do ta tạo ra... Ai muốn cướp huyện Hải Tây của ta thì ta thề không đội trời chung với kẻ đó.”

Ngồi trên lưng ngựa, Trần Thăng liên tục khuyến khích bản thân. Năm đó, y oai phong một cõi, giết người như nhóc nhưng chưa hề nghĩ tới có ngày hôm nay lại có chút run run như vậy.

“Chẳng lẽ mình già rồi sao?”

Mặc dù đám tay sai phía sau đang diễu võ dương oai nhưng Trần Thăng ngồi trên lưng ngựa lại liên tục suy nghĩ.

Chỉ cần qua cái cổng vòm trước mặt thì chính là huyện nha. Trần Thăng hít một hơi:” Chuyện đã tới nước này thì không còn đường lui nữa.”

- Trần Thăng! Người tự tập mưu phản, tấn công huyện nha còn không nhanh bó tay chịu trói?

Đúng vào lúc Trần Thăng đưa ra được quyết định, người vừa mới tới cổng vòm thì chợt nghe có tiếng quát. Y giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên mà quát lớn:

- Ai?

- Thiếu gia nhà người đã cung kính đợi ở đây lâu rồi.

Từ trong bóng tối của con phố chợt vang lên tiếng vó ngựa. Một cái bóng trắng xuất hiện trong bóng tối với tốc độ nhanh như tia chớp. Ngồi trên lưng ngựa là một viên tiểu tướng, khoác bộ chiến bào màu trắng, bên trong là một bộ ngân giáp. Hắn cầm một cây trường đao dài bảy thước. Viên tiểu tướng gần như rạp trên lưng ngựa, hòa hợp với nó thành một thể. Vì vậy khiến cho Tào Thăng không thể nhìn rõ đâu là người đâu là ngựa, chỉ thấy có một cái bóng trắng đang lao về phía mình.

Con ngựa trắng đó hết sức thần tốc. Nó cao chừng một trượng hai, thể trạng rất mạnh. Trong lúc chạy, thân ngựa gần như tạo thành một đường thẳng từ đuôi cho tới đầu. Bốn vó nó đạp xuống lớp đá vụn trên con phố làm vang lên tiếng kim loại. Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trong bóng đêm khiến cho người ta phải sợ hãi.

Trần Thăng hoảng sợ, giơ thương lên mà quát to:

- Người tới là ai, xưng tên ra rồi lấy mạng .

Có lẽ do y rời xa chiến đấu đã lâu cho nên nói nhầm. Xưng tên rồi nhận chết thì lại biến thành xưng tên rồi lấy mạng? Đó chẳng phải là bảo người ta báo tên trước rồi lấy mạng mình hay sao?

Trần Thăng vừa mới nói xong cũng cảm thấy không ổn. Y muốn sửa lại nhưng đối phương đã tới trước mặt.

Nói thì chậm những diễn biến lúc đó xảy ra cực nhanh. Tên tiểu tướng chợt ngồi thẳng dậy trên lưng ngựa. Theo lý mà nói thì khi hắn ngồi trên lưng ngựa không thể đứng, nhưng đột nhiên lại chẳng khác nào đứng lên. Người và ngựa đột nhiên tách ra khiến cho người ta có cảm giác như tự dưng xuất hiện một người. Mà khi tên tiểu tướng bật dậy, trong nháy mắt con ngựa trắng liền tăng tốc.

Một tia sáng lạnh lẽo rít lên trong không trung. Trong nháy mắt thanh trường đao ra khỏi vỏ kéo theo tiếng rít gió chói tai mà bổ đến.

- Hây!

Trần Thăng liền quát to rồi nâng thương lên đỡ. Chỉ nghe một tiếng keng, rồi một tiếng rắc...

Thanh trường mâu trong tay Trần Thăng bị trường đao của đối phương chém làm hai đoạn. Thế đao tiếp tục lao tới không hề giảm. Trần Thăng bị đối phương chặt đứt trường mâu thì thầm kêu lên trong lòng, nhưng bản thân như bị cứng lại ở đó.

Người như hổ, ngựa như rồng!

Thanh trường đao bảy thước thối tung áo giáp của Trần Thăng, làm vang lên tiếng kim loại va chạm chói tai.

Nhưng trong lúc đó, Trần Thăng vẫn không phát hiện ra điều gì. Con ngựa trắng xẹt qua bên người y, cũng không quay đầu lại mà xông thẳng vào đám người.

147. Chương 130.1: Rượu Mời Không Uống Lại Thích Uống Rượu Phạt

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 130.1: Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Lập tức viên tiểu tướng liền vung đao, bổ chém. Chỉ thấy bóng đao quay cuồng, nơi nào nó đi qua thì máu thịt văng tung tóe. Đám tay sai bị đánh cho chỉ biết kêu la thảm thiết.

Một đội hình hơn hai trăm người, bị con ngựa trắng và viên tiểu tướng xuyên thủng.

Khi hấn vọt tới đầu phố bên kia liền ghì cương ngựa lại rồi buông thông cây đao. Những giọt máu tí tách theo sông đao nhỏ lên mặt đất. Chỉ thấy hấn tháo cái mũ trên đầu xuống, để lộ một gương mặt thanh tú. Thanh trường đao trong tay hấn từ từ giơ lên, chỉ về đám người Trần Thăng mà không nói một lời nào.

Trần Thăng giật mạnh dây cương, định quay ngựa trở lại. Vào thời điểm cây đao xẹt qua người, y chỉ thấy lạnh nhưng có lẽ vẫn không có gì đáng ngại. Có điều khi y vừa mới cử động, chiếc áo giáp trên người liền tách làm đôi. Trần Thăng vội vàng cúi đầu xuống thì thấy lớp áo trước ngực đã ướt sũng máu tươi. Vết đao chẳng những xé rách áo giáp mà theo bờ vai của y kéo thẳng xuống đến hông mới dừng lại.

Một đao đó quả thực quá nhanh. Nhanh như một tia chớp khiến cho Trần Thăng cũng không hề có cảm giác. Tuy nhiên khi y vừa mới cử động, miệng vết thương lập tức vỡ ra. Ruột từ trong bụng theo miệng vết thương lòi ra ngoài. Trần Thăng muốn mở miệng nói chuyện nhưng chỉ há hốc mồm mà không nói được tiếng nào. Y giơ tay lên, chỉ tay về phía tên tiểu tướng mà nét mặt vẫn còn bàng hoàng.

Thân thể y đang ngồi trên ngựa từ từ nghiêng sang một bên rồi ngã xuống đất mà bỏ mạng.

Viên tiểu tướng cưỡi ngựa trắng vẫn thản nhiên. Thanh trường đao vẫn chỉ về phía đám tay sai của Trần Thăng như cũ.

- Trần lão gia đã chết.

- Không hay rồi! Trần lão gia đã chết.

Trong phút chốc, đám tay sai trở nên rối loạn.

- Tất cả nghe đây. Lập tức bỏ vũ khí xuống nếu không giết.

- Bỏ vũ khí xuống nếu không giết.

Theo tiếng quát chói tai của viên tiểu tướng, hai bên đầu phố chợt vang lên những tiếng hét.

Vương Mãi và Hạ Hầu Lan dẫn theo mười tên tùy tùng từ trong huyện nha xuất hiện trên con phố. Đặng Phạm cũng dẫn theo mười mấy người xuất hiện nơi đầu phố bên kia, rồi nhanh chóng đi về phía viên tiểu tướng. Viên tiểu tướng ghì ngựa xoay vòng tại chỗ. Tiếng ngựa hí vang lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh của màn đêm.

- Ta là Tào Bằng! Binh Tào duyệt sử Hải Tây. Các ngươi lập tức bỏ vũ khí nếu không giết.

Đám tay sai trở nên xôn xao. Không để cho họ kịp phản ứng, Hạ Hầu Lan liền giơ thương lên. Binh lính hai bên lập tức cất bước:

- Giết! Giết! Giết.

Bọn họ vừa tới gần đám tay sai, vừa liên tục hô vang những tiếng giết, giết.

Đám tùy tùng của Hứa Nghi đưa đi, cùng với tùy tùng của Điển Vi. Mặc dù chỉ có ba mươi người nhưng đều là những kẻ trải qua trăm trận chiến. Bọn họ vừa đi tới đồng thời khiến cho cả con phố đầy đặc sát khí. Trần Thăng nằm phoir mình trong vũng máu, bảy tám tên tay sai thì nằm trên đường mà kêu rên thảm thiết. Cảnh tượng đó cộng lại với nhau thật đúng là kinh người... Nếu có ai đó nhát gan chắc chắn phải tiểu ra quần. Bình thường, chúng chỉ ức hiếp người khác, nhưng khi đối mặt với dũng sĩ thực sự thì có thể nói là run sợ.

Keng.

Có binh khí trong tay ai đó rơi trên mặt đất khiến cho nó tạo thành một phản ứng dây chuyền.

- Đầu hàng! Ta đầu hàng.

- Mẹ ơi! Con muốn về nhà...

- Bẩm quan! Chúng ta đều là những người dân lương thiện, là do Trần Thăng bắt chúng ta tới đây.

Khuôn mặt thanh tú của Tào Bằng chợt nở nụ cười. Hấn từ từ hạ cây đao trong tay xuống rồi đưa mắt nhìn về phía huyện nha. Chỉ thấy trên ngọn tháp của huyện nha có ánh đèn. Đặng Tắc vịn tay lên lan can mà nhìn về phía hấn.

Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng Tào Bằng vẫn cảm nhận được ánh mắt thân thiết của Đặng Tắc. Đột nhiên hắn đổi trường đao trong tay rồi cúi chào về phía ngọn tháp.

Mặc dù Đặng Tắc không nhìn thấy rõ nhưng cũng biết Tào Bằng đang báo bình an với mình. Hai gò má vỡ vàng của y lập tức điểm một nụ cười. Gã quay đầu lại nói với Vương Thành và Mạch Nhân:

- Chuyện hay này xem có phần khích không?

Sự phấn khích vẫn còn mãi không chấm dứt. Hơn trăm tên tay sai bị tổng vào trong đại lao khiến cho nó trở nên chật ních. Hơn mười cái đầu người được chất trước cửa nha môn, mà ở phía trên cùng chính là cái đầu Trần Thăng. Máu tươi đọng lại thành một dòng suối nhỏ, nhuộm đỏ cả đường phố. Hơn mười cái đầu người tập trung lại một chỗ như cảnh cáo những người có mưu đồ tạo phản. Đồng thời cũng tỏ ý nói Đặng Tắc không phải là một quả hồng mềm.

Sau khi Tào Bằng giết Trần Thăng cũng không trở về nha huyện. Hắn để cho Vương Mãi và Đặng Phạm thu dọn, rồi sau đó cùng với Hạ Hầu Lan mang theo mười tên lính tới thẳng Trần phủ.

Lúc này Trần phủ còn không biết Trần Thăng đã hóa thành quỷ dưới lưỡi đao của Tào Bằng. Hoàng Nhất vẫn chủ huy môn đình thu dọn đường phố. Bọn họ chuẩn bị sẵn, chờ sau khi giết Đặng Tắc xong sẽ giống trống khua chiêng để ăn mừng.

Nếu Trần Thăng dám giết quan thì có nghĩa là không sợ triều đình sờ tới mình. Y có đầy đủ người, có thể làm cho mọi chuyện biến mất sạch sẽ.

Nhưng...

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan dẫn đầu nhanh chóng tới cửa Trần phủ. Hai tên gia đình đang định ngăn cản Tào Bằng. Nhưng không để cho chúng lên tiếng, Hạ Hầu Lan đã thúc ngựa, vác thương mà đâm. Hai tên gia đình cũng không biết rõ có chuyện gì xảy ra thì bị Hạ Hầu Lan đâm xuyên qua người. Rồi sau đó, gã vẩy thương hất hai cái thi thể sang một bên. Đầu thương chỉ về phía đám người hầu của Trần phủ, gương mặt anh tuấn lúc này đầy sát khí.

- Tất cả mọi người nghe đây. Trần Thăng mưu đồ tạo phản đã bị phơi bày trên phố. Các người lập tức ngồi xuống, đưa hai tay lên ôm đầu. Nếu có người nào dám phản kháng sẽ bị giết ngay tại chỗ. Tào Bình duyệt đến kê khai tài sản của Trần phủ.

Hoàng Nhất cung bị biến cố bất thành linh làm cho hoảng sợ. Nhưng dù sao thì y cũng là người từng trải nên lập tức phản ứng lại:

- Đừng có nghe câu quan nói bậy. Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh trong một giờ. Ngày thường chủ nhân đối xử với chúng ta không tệ, nên chúng ta phải giúp đỡ chủ nhân. Chỉ với đám người này làm sao có thể là đối thủ của chủ nhân? Các hảo hán hãy theo ta xử lý tên cầu quan đó. Chờ khi chủ nhân trở về chắc chắn sẽ trọng thưởng...các huynh đệ! Mau ra tay.

Có thể thấy lời nói của Hoàng Nhất cũng có trọng lượng. Hoặc không cũng phải thừa nhận rằng Trần Thăng kinh doanh mười năm cũng có được một số tâm phúc. Hoàng Nhất vừa mới dứt lời, mười mấy tên gia đình liền quơ binh khí rồi vọt lên.

Nét mặt Tào Bằng trầm xuống, đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Hai chân hắn đạp vào bụng ngựa một cái khiến cho Chiêu Dạ Bạch hí một tiếng mà dựng móng lên.

Một tên gia đình đang vọt tới, còn chưa dịp vung binh khí thì Chiêu Dạ Bạch đã vung móng sắt, nện vào đùi của hắn.

Chiêu Dạ Bạch từng theo Hạ Hầu Uyên chinh chiến ngàn dặm, có trường hợp nào mà không gặp? Nhớ ngày đó, Tào Tháo và Lã Bố đại chiến ở Bộc Dương, Chiêu Dạ Bạch cùng với Hạ Hầu Uyên chiến đấu anh dũng. Vì vậy mà với một tên gia đình, Chiêu Dạ Bạch cũng chẳng coi vào đâu. Hai chân nó giáng xuống cực mạnh khiến cho một tiếng rầm rắc vang lên. Cái chân của tên gia đình bị gãy làm hai đoạn. Chiêu Dạ Bạch với uy lực cộng thêm của móng sắt nên càng thêm hung ác.

Tên gia đình chỉ còn đứng được bằng một chân còn một chân thì gãy gập. Máu tươi từ chỗ chân gãy chảy xuống ròng ròng, để lộ cả xương trắng. Cơn đau làm y hét lên một tiếng thảm thiết, thanh binh khí trong

tay cũng rơi xuống đất.

Nét mặt Tào Bằng vẫn thản nhiên, ngồi trên lưng ngựa mà vung đao bổ xuống. So với khi ở Trần Lưu, một đao của Tào Bằng lại càng thêm mượt mà. Cuộc ác chiến với Lôi Tự đối với Tào Bằng có thể nói là thu được rất nhiều điều.

Kiếp trước hắn luyện võ còn kiếp này thì giết người. Nhưng nếu nói cao thủ thực sự thì hắn còn chưa đối đầu. Cho dù là Diễn Vi hay Ngụy Diên nhưng vẫn chưa hề giao chiến sinh tử với hắn. Trận chiến ở Lộc Thai cương cũng chính là trận chiến đầu tiên trong đời Tào Bằng. Những gì mà hắn tích lũy được không thể nói bằng lời. Trong vòng nửa năm, Tào Bằng vẫn không hề bỏ bê việc luyện công. Bát Đoạn Cẩm được hắn luyện tập chăm chỉ. Bán Bộ băng quyền so với trước lại càng thêm uy lực. Mà quan trọng nhất, trạng thái bị dừng của Tào Bằng lúc trước cũng đã đột phá. Sau khi thân thể của hắn hồi phục, lực lượng chẳng những không yếu đi mà còn mạnh thêm. Đồng thời việc sử dụng sức mạnh của bản thân cũng tăng lên mấy lần.

Một đao kia chém xuống chẳng khác nào tia chớp làm cho người ta sợ hãi. Ánh đao lóe lên cùng với tia máu xuất hiện. Tên gia đình kia bị Tào Bằng chém cho một đao tách thành hai nửa. Máu tươi từ thân thể y chảy xuống, nội tạng lòi cả ra ngoài.

- Người nào tới đây nhận chết? - Tào Bằng dồn khí vào Đan điền, ngồi trên ngựa mà hét to.

Công lực của bát tự chân ngôn phối hợp với khí từ đan điền khiến cho tiếng hét của hắn có khí thế. Hoàn toàn khác với Hạ Hầu Lan. Trong nháy mắt, Hạ Hầu Lan đã giết chết ba người, nhưng uy thế tạo ra thì lại không bằng được Tào Bằng.

148. Chương 130.2: Rượu Mời Không Uống Lại Thích Uống Rượu Phật

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 130.2: Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mấy tên gia đình vừa mới lao ra bị cảnh tượng đó làm cho sợ hãi tới mức chân nhũn không còn đứng vững.

- Ngồi xuống.

Mười hai tên binh lính đi theo sau Tào Bằng cùng gào lên:

- Ngồi xuống.

Ngay lập tức có người vắt bỏ binh khí, hai tay ôm đầu, quỳ xuống đất. Có người quỳ xuống đầu tiên, những người khác liền làm theo.

Vốn Hạ Hầu Lan nói Trần Thăng bị giết khiến cho đám gia đình của Trần phủ bàng hoàng. Mà một đao của Tào Bằng như thuyết minh tất cả mọi vấn đề. Không có một ai hoài nghi cái tin đó.

Trần Thăng lợi hại như vậy, lại dẫn theo nhiều người như thế mà vẫn bị chết thì bọn chúng còn háng hái làm gì?

Hoàng Nhất thấy tình hình không ổn liền quay đầu bước đi. Thực ra y cũng biết Trần Thăng lành ít dữ nhiều. Nếu không thì tại sao quan phủ lại nhanh chóng xuất hiện ở ngoài cửa Trần phủ như vậy? Có điều, trong lòng y cũng có toan tính. Vốn Hoàng Nhất định thừa dịp bên ngoài hỗn loạn liền bỏ trốn. Nhưng nào ngờ một đao của Tào Bằng đã giải quyết tất cả mọi rắc rối. Hoàng Nhất nào dám nán ná, nhanh chóng bước đi.

Mà Tào Bằng vốn vẫn để ý tới Hoàng Nhất. Ngay từ đầu, người đó đã quát to nhất. Ngay lập tức, Tào Bằng thúc ngựa lao lên. Chiều Dạ Bạch chẳng thèm nhìn bậc cửa của Trần Phủ mà nhảy lên. Cùng lúc này, Hoàng Nhất cũng chạy vào bên trong. Tào Bằng không nói hai lời, vung trường đao trong tay, quát một tiếng rồi ném đao đi.

Thanh trường đao sáng chói, xuyên qua lưng của Hoàng Nhất. Hoàng Nhất kêu lên một tiếng. Gã bị thanh trường đao bảy thước găm trên mặt đất.

- Nhắc lại lần nữa, tất cả ngồi xuống.

Ngay lập tức mấy chục tên gia nô liền ôm đầu, quỳ trên mặt đất.

“Vị tiểu công tử này thật đáng sợ...” Tại sao tiểu công tử nhìn thanh tú mà lại giết người hung hãn như thế?

Tào Bằng ở trên lưng ngựa quay đầu nói với Hạ Hầu Lan:

- Hạ Hầu! Giải quyết mọi chuyện không cần phải giết nhiều người mà là giết như thế nào. Có đôi khi giết một người còn hơn so với giết nhiều người. Chỉ cần nhìn xem người giết thế nào mà thôi...

Hạ Hầu Lan ngồi trên lưng ngựa, chấp tay nói:

- Đa tạ công tử chỉ bảo.

- Chúng ta đi.

Tào Bằng rung dây cương. Chiều Dạ Bạch từ từ đi vào trong Trần phủ. Lúc này nhìn nó không còn sự hung dữ như trước mà hoàn toàn thông thả đồng thời có một sự tao nhã...

Trần Thăng có tổng cộng bảy bà vợ và năm đứa con trai. Có điều tất cả gần như không ở trong thành mà ở ngoài trang trại. Ở đây chỉ có hai tiểu thiếp đang run rẩy quỳ trên mặt đất với nét mặt tái nhợt. Hiển nhiên là họ bị mấy người Tào Bằng làm cho sợ hãi.

Dưới sự hướng dẫn của gia nô, Tào Bằng đi thẳng tới thư phòng của Trần Thăng.

Đó là một cái tiểu viện độc lập trong Trần phủ. Tào Bằng đi tới cửa thư phòng liền xuống ngựa rồi cất bước đi vào bên trong. Chỉ thấy trong thư phòng có bày ba hàng giá sách, với rất nhiều cuộn thẻ tre, và những cái hộp được xếp ngăn nắp. Tào Bằng bước tới mở mấy cái hộp đó ra thì thấy đều là vàng bạc. Trong đó không hề có báu vật khiến cho Tào Bằng cảm thấy hứng thú.

Khi đi tới án thư, Tào Bằng liếc nhìn những đồ đặt trên đó. Dường như cũng chẳng có vật gì đáng chú ý. Tuy nhiên có rất nhiều giấy thô, chắc chắn sẽ khiến cho Đặng Tắc hài lòng. Đám giấy này được chặn bằng một miếng đồng có hình con cá chép được tạo một cách tinh xảo, còn có thể thấy rõ vẩy cá. Tào Bằng giờ tay cầm miếng đồng lên tay.

Trong thời đại này còn chưa có những miếng chặn giấy như vậy. Có điều không thiếu người thích dùng những vật phẩm như thế này để thể hiện sự tao nhã.

Tào Bằng cầm con cá chép trong tay mà sửng sốt. Nhìn thể tích của con cá chép và công nghệ làm ra nó thì trọng lượng có thể nói là rất nặng vậy mà khi cầm lên tay lại như không?

“Chẳng lẽ bên trong nó trống rỗng?”

Tào Bằng cầm miếng đồng trong tay mà nghịch một chút nhưng vẫn không tìm được manh mối nào. Hắn gõ nhẹ xuống án thư, suy nghĩ một lúc rồi cầm miếng đồng ra khỏi thư phòng.

- Thu dọn toàn bộ sách và giấy trong phòng cho ta. Sáng ngày mai, ta hy vọng có thể thấy chúng ở huyện nha.

Tào Bằng nói với tên gia nô dẫn đường cho mình.

Tên gia nô vội vàng nói:

- Tiểu nhân biết.

- Nhỡ kỹ, phải kiểm tra cẩn thận, không được thiếu bất cứ thứ gì.

Tên gia nô là một người thông minh cho nên cũng biết lão gia nhà mình không còn thể. Sau này, nếu không hầu hạ vị công tử trước mặt cho tốt thì...chắc chắc! Có thể nói vị công tử này là một người không biết nhân từ.

- Tiểu nhân sẽ ở đây trông coi, không để thiếu bất cứ thứ gì.

Tào Bằng nghe thấy vậy liền nở nụ cười. Hắn nhảy lên ngựa rồi đi ra ngoài. Tên gia nô lập tức đứng thẳng nơi cửa phòng, làm một tên canh gác.

- Dùng dây thừng trói liền tất cả mọi người lại. Đám nữ nhân thì đuổi vào trong phòng, không được tự ý ra vào. - Tào Bằng ra lệnh cho Hạ Hầu Lan:

- Nơi này giao cho người xử lý. Nhớ kỹ, mang toàn bộ sổ sách của Trần Thăng rồi bẩm với ta để cho Hồ Ban tới lĩnh.

- Mặt tướng hiểu rồi. - Hạ Hầu Lan cung tay tuân lệnh, rồi dẫn người vào bên trong.

Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa, hơi nhún mũi mà thở phào một cái.

Quay thời gian lại trước đó hai ngày. Trong thư phòng ở nha huyện Hải Tây, Đặng Tắc và Bộc Dương Khải đều đang nhíu mày. Mặc dù bọn họ đã quyết định được kế hoạch ra tay với Trần Thăng nhưng không ngờ Trần Thăng lại không dùng sức mạnh để ra tay với họ.

Đặng Tắc bị cô lập tới toàn bộ huyện Hải Tây. Nhưng nói cho cùng Đặng Tắc lo lắng nhất là chuyện Trần Thăng lên giá lần thứ hai, khiến cho mình rơi vào hoàn cảnh xấu.

- Tỷ phu! Ra tay đi. - Tào Bằng nói với Đặng Tắc:

- Hiện giờ Trần Thăng sai người sang huyện khác mua lương thực. Nếu cứ để như vậy thì chúng ta sẽ càng ngày càng khó khăn.

- Nhưng... Đệ có cách nào để tiêu diệt Trần Thăng không?

Tào Bằng lắc đầu:

- Thắng bại đều nhau. Không thể nói ai có thể thành công. Nhưng anh rể phải hiểu được rằng nếu chúng ta thất bại thì ngay cả Hứa Đô cũng không thể về. Tuân thị trung và Quách tế tửu đã cố gắng tiến cử huynh, lại còn có Mãn thái thú, Tuân thượng thư đều muốn người tới Hải Tây. Nếu chúng ta rút lui thì còn mặt mũi nào về gặp họ? Sau khi chúng ta ra khỏi Hứa Đô thì một là đứng vững ở đây hai là đi tới chỗ khác. Anh rể! Đệ và huynh không có sự lựa chọn thứ hai. Sở bá vương còn dám phá chìm thuyền thì huynh cần gì phải do dự?

Bộc Dương Khải cũng hết sức tán thành với câu nói của Tào Bằng. Đặng Tắc gãi đầu:

- Dưới tay Trần Thăng có rất nhiều tay sai.

- Có thể có được bao nhiêu? Ba trăm, năm trăm... Rất nhiều! Ở Hải Tây, cho dù y muốn dũ trừ được ngàn quân cũng khó. Chưa nói, y thu mua lương thực còn phải phải theo một số lượng người rất đông. Đệ đoán hiện giờ ở Hải Tây y cũng chỉ còn chừng hai, ba trăm người mà thôi...

- Ha, ba trăm người mà thôi? - Đặng Tắc hơi tức giận:

- A Phúc! Vậy đệ nói xem chúng ta có bao nhiêu người?

- Một trăm sáu mươi người.

- Cái gì?

Câu trả lời của Tào Bằng khiến cho Đặng Tắc cảm thấy bất ngờ.

- Chúng ta có nhiều người như vậy từ bao giờ?

- Anh rể! Huynh quên đám tuân binh của huyện Hải Tây trước đây rồi sao?

- Nhưng chẳng phải bọn họ đã tan...

- Đúng vậy! Tuân binh đã tan nhưng lính của binh Tào duyên sử vẫn còn trong tay chúng ta. Lúc trước, mặc dù Phùng huyện lệnh không thành công ở Hải Tây nhưng cơ bản cũng coi là một vị quan tốt. Ít nhiều cũng có người hy vọng. Phùng Siêu có thể tập trung người để cướp chúng mình bản thân hẳn trong đám tuân binh cũng có chút danh vọng. Trong hai ngày qua, đệ đã để cho Phùng Siêu bí mật liên lạc với một đám tuân binh. Ngoại trừ ba mươi người trong nhà lao kia ra, y còn tập trung được hơn tám mươi người. Tính thêm cả người chúng ta mang tới thì cũng vừa một trăm sáu mươi người. Ngoại trừ số đó ra còn có đệ, nhị ca, tam ca đều là những người dũng mãnh. Chu thúc cũng là người có kinh nghiệm sa trường, võ nghệ cao cường. Phùng Siêu rất giỏi bắn tên. Đệ con thu một tên hảo hán. Mặc dù tên này tham tiền, hơn nữa lại rất thô lỗ nhưng thân thủ cũng không kém Chu thúc.

- Đệ nói tới cái tên ngu cả ngày kia?

- Đúng là y. Y tên là Phan Chương, tự Văn khuê, có thể nói là một tay hảo thủ.

Đặng Tắc bĩu môi, cất giọng hơi trêu chọc:

- A Phúc! Đệ thật lợi hại. Đi xem chợ Bắc liền dẫn về một tên hảo thủ.

- Chuyện này chỉ thuần túy là nhân phẩm.

Đối với việc thi thoảng Tào Bằng lại xuất hiện một số từ gần như đi trước thời đại, Đặng Tắc cũng đã quen dần. Bộc Dương Khải đột nhiên hỏi:

- Còn Trần gia phải làm thế nào?

- Trần gia nào?

- Trần gia Quảng Lăng. Mặc dù Trần Thăng không phải là người họ Trần nhưng chung quy vẫn được họ Trần thừa nhận. Nếu cứ vậy ra tay chỉ sợ làm mất mặt họ Trần thì không hay lắm. Họ Trần ở Quảng Lăng là một dòng họ lớn. Trần Nguyên Long lại là quan trên của Thúc Tôn. Theo lý mà nói thì sau khi người nhậm chức nên tới viếng thăm một chút mới được. Nếu không chào hỏi với họ Trần chỉ sợ không ổn.

Đặng Tắc nghe thấy vậy liền vỗ trán một cái.

- Nếu tiên sinh không nhắc nhở thì suýt nữa ta đã quên việc này. Vậy làm thế nào bây giờ?

- Việc cấp bách trước mắt là phải được họ Trần cho phép. Có điều bây giờ Thúc Tôn sợ rằng không đi được, mà những người khác có lẽ ngoại trừ Hữu Học ra cũng không còn ai. Nhưng Hữu Học phải ở lại. Như vậy để lão phu đi một chuyến gặp Trần Hán Du.

Trần Hán Du chính là cha của Trần Đăng, tên là Trần Khuê.,

- Tiên sinh! Nghe nói Trần Hán Du rất khó gặp.

Bộc Dương Khải cười nói:

- Chuyện này không có gì. Mới năm trước, ta từng thỉnh giáo Trần Hán Vu cho nên có gặp mặt lão một lần. Trần Khuê là một người biết nặng nhẹ. Tâm của lão hướng về nhà Hán. Khi Viên Thuật xưng đế có lấy con của y để kìm chế nhưng y vẫn không chịu cúi đầu. Trần Thăng ở Hải Tây tác oai tác quái, chưa chắc đã được sự đồng ý của Trần Khuê. Chỉ có điều do triều đình không rảnh để ý tới nên Trần Khuê cũng không tiện ra mặt.

Đặng Tắc trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tào Bằng liền ra lệnh cho Phùng Siêu dẫn tám mươi tên tuân binh, hộ tống Chu Thương, Phan Chương, Diển Mãn và Hứa Nghi đi cướp lương.

Đặng Tắc tin tưởng với tính tình của Trần Thăng chắc chắn không thể nhịn được chuyện này. Để cho mấy vạn đồng rơi xuống dòng Du Thủy thì cho dù là ai cũng không thể chịu nổi. Vì vậy mà Đặng Tắc và Tào Bằng đều nhận định, Trần Thăng sẽ phá gia chìm thuyền...

Trời sáng...

Từng chiếc xe lương từ ngoài cửa thành chậm rãi đi vào huyện Hải Tây. Trong lúc nhất thời, bầu không khí của huyện Hải Tây trở nên huyền ảo.

- Có nghe nói không? Trần Thăng đã chết.

- Không thể như vậy. Ngày hôm qua Trần lão gia vẫn còn sống thì sao có thể chết?

- Ha! Nói người hồ đồ thật là đúng. Đặng huyện lệnh là ai? Đó là người do triều đình cất cử. Nói cho cùng thì Hải Tây cũng thuộc về triều đình, sao có thể để cho Trần Thăng ương nghạnh? Người xem trước đó y có làm gì thì Đặng huyện lệnh chỉ cần một câu là có thể lấy mạng y.

- Hình như là vậy.

- Nếu người không tin thì có thể tới huyện nha mà xem. Cái đầu của Trần Thăng đặt ở trên cùng đấy.

- Không chỉ có vậy. - Một người Hải Tây lại xen vào:

- Sáng sớm hôm nay, Đặng huyện lệnh đã phát công văn giao trách nhiệm cho người điều chỉnh giá cả lương thực Hải Tây. Thấy không? Mấy cái xe lương này chính là biện pháp của Đặng huyện lệnh. Nếu đám thương nhân không nghe lời, Đặng huyện lệnh liền tung lương thực ra làm cho giá cả giảm xuống. Ha ha! Hải Tây chúng ta từ nay về sau không phải mua cái giá lương thực kia nữa.

Nhưng lời bàn luận liên tục vang lên. Có điều chiều hướng những lời bàn tán chỉ qua một đêm đã có một sự thay đổi lớn. Từ một mối nguy hại, Đặng Tắc đã trở thành một vị quan phụ mẫu trong lòng dân. Những tiếng khen ngợi y theo những chiếc xe lương đi vào trong thành càng lúc càng nhiều hơn.

Còn đám thương nhân của huyện Hải Tây thì mày nhăn mặt nhó. Trong lòng họ thầm mắng chửi Trần Thăng. Nếu không phải do Trần Thăng thì hôm qua họ cũng chẳng không thêm nể mặt Đặng Tắc. Huyện lệnh mời vậy mà không có một ai tới dự tiệc. Hiện tại, chỉ sợ có muốn tới người ta cũng chẳng thêm tiếp.

- Sợ cái gì? - Rốt cuộc cũng có người bước ra an ủi mọi người.

- Dù sao thì Trần lão gia cũng là người của họ Trần. Tên Đặng Tắc to gan lớn mật dám giết Trần lão gia. Chưa chắc Trần thái thú đã bỏ qua chuyện này.

- Đúng vậy! Đúng vậy.

Khuôn mặt ủ rũ của đám thương nhân cũng tỉnh táo hơn nhiều.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Chờ... Hừ! Để xem tên Đặng Tắc đó kiêu ngạo được bao nhiêu lâu. Hãy chờ xem. Có lẽ chưa tới vài ngày, Trần thái thú sẽ phái người tới đây. Đến lúc đó, Đặng Tắc sẽ không có kết quả tốt. Huyện Hải Tây vẫn là của chúng ta, không thể rơi vào tay hắn được.

Đám thương nhân đứng ở cửa hàng của mình mà xì xào bàn tán.

Chỉ có điều khi họ thấy những cái đầu người trên từng chiếc xe ngựa thì sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

149. Chương 131: Con Cá Chép Bằng Đồng.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 131: Con cá chép bằng đồng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Một đêm không ngủ, Tào Bằng có phần mệt mỏi. Nhưng hắn không đi ngủ mà lại ngồi ở cửa hiên, cứ ngắm nghía nhiều lần cái miếng cá chép bằng đồng lấy từ thư phòng của Trần Thăng. Cái miếng đồng dùng để chặn giấy này nhất định có vấn đề! Xuất phát từ bản năng, Tào Bằng tin tưởng rằng hắn không thể nhầm.

Đây không phải một miếng đồng bình thường, bên trong hình như ẩn giấu một việc bí mật gì không muốn người ta biết. Hắn cầm miếng đồng nâng trong lòng bàn tay, đưa vào ánh nắng, nheo mắt lại nhìn. ánh mặt trời đầu đông hình như có phần trong trẻo nhưng lạnh lạnh, chiếu vào miếng đồng rồi phản xạ lại những tia sáng kỳ dị. ánh mặt trời chiếu theo đường vân vẩy cá, tán ra nhiều màu sắc.

Không biết miếng đồng này cuối cùng là có bí mật gì?

Tào Bằng hít sâu một hơi, buông nắm tay, nhìn chằm chằm miếng đồng. Nhìn hơn nửa ngày mà hắn cũng không nhìn ra cơ quan bí mật của đồng trấn cuối cùng là ở đâu. Cũng có lẽ do bản thân hắn có phần đa nghi quá?

- A Phúc!

Đang giữa lúc trầm tư suy nghĩ thì một tiếng gọi to khiến Tào Bằng giật mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Điển Mãn cùng Hứa Nghi đang đẩy khí thế đi từ ngoài vào. Phía sau hai người là Phan Chương và Phùng Siêu.

Ban đầu Phan Chương cũng không có ý muốn lưu lại. Nguyên nhân rất đơn giản. Đặng Tắc mới đến Hải Tây, tiền đồ còn chưa biết. Một tên huyện lệnh Hải Tây nho nhỏ, thì có tương lai phát triển đến đâu? Nói Phan Chương có chí lớn không sai, nhưng nói hắn là kẻ đầu cơ thực tế cũng không có vấn đề gì. Nói tóm lại, hắn là người rất thực tế. Hắn có dã tâm, muốn tạo nên sự nghiệp công danh, nhưng lại là người thực tế không có phẩm hạnh cao.

Trong lịch sử, hắn vì tham tài mà tại Đông Ngô đã bị người ta kết tội mấy lần. Nếu không phải vì Tôn Quyền thiên vị và tin cậy hắn, có lẽ hắn đã sớm rút đầu từ lâu. Sau khi Phan Chương chết đi, con hắn lập tức bị liên lụy chuyện xui xẻo. Tào Bằng không rõ là Phan Chương đã chết như thế nào!

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tình tiết Quan nhị ca dọa chết Phan Chương thật ra rất vớ vẩn. . Nhưng mà Tào Bằng có biện pháp với hắn. Hắn bảo Điển Mãn cùng Hứa Nghi kéo Phan Chương đến trước mặt, hét sức trịnh trọng nói:

- Người biết bọn họ là ai không?

- Không biết!

-Ta nói cho người biết, đây là nhị ca ta, Hứa Nghi. Cha của hắn chính là Vũ mãnh hiệu úy dưới trướng của Tào tư không, Hứa Chữ Hứa Trọng Khang. Đây là tam ca của ta Điển Mãn. Phụ thân của hắn là đương triều Hồ Bôn trung lang tướng quân, Điển Vi Điển Quân Minh. Người ở lại giúp ta, ta không dám nói là có thể giúp người thăng chức nhanh, nhưng cũng có thể cho người rất nhiều cơ hội. Người đừng thấy tỷ phu ta chỉ là huyện lệnh Hải Tây, hắn chính là đồng môn với quân sư tể tửu Quách Gia của Tư Không. Ta còn có một vị huynh trưởng, nhờ có được cơ hội mà hôm nay đã được nhận chức tư mã Nhữ Nam. Phan Chương, người muốn trở nên nổi trội chứ? Người muốn thăng quan phát tài. Mặc dù không thể dưới một người mà trên vạn người, nhưng cũng là mệnh quan triều đình oai vệ hơn người? Ở lại đi! Chỉ cần người có bản lĩnh, ở lại có thể có rất nhiều cơ hội. Tào tư không đúng là anh hùng thời nay, đang cần hiền tài. Trong một khoảng thời gian có được kinh nghiệm, lại lập vài lần công trạng, ta có thể danh chính ngôn thuận đề cử người. Con đường của ta cho người rộng mở vô cùng.

Tào Bằng khuyên dụ một hồi thì Phan Chương động lòng!

Hắn cũng không phải không nghĩ tới việc nương tựa Tào Tháo. Phan Chương không phải là những kẻ sĩ Cồn Châu, mặc dù sinh ra tại Đông Quận nhưng cũng không có nhiều ác cảm với Tào Tháo lắm. Nói trắng ra, Phan Chương là một kẻ xuất thân bình thường, có bản lĩnh nhưng lại không có người tiền cứ.

Nếu như...

Sau khi Phan Chương suy nghĩ, cuối cùng đồng ý lưu lại. Nhưng có hắn vẫn có một điều kiện. Nếu như Đặng Tắc không trụ ở Hải Tây được thì hắn sẽ rời khỏi, mong rằng đến lúc đó Tào Bằng không ngăn cản.

Nếu như Đặng Tắc không có cách nào đứng vững ở Hải Tây, khỏi cần Phan Chương nói, Tào Bằng cũng sẽ không ngăn cản y. Trong đầu hắn, nhân phẩm của Phan Chương không đáng được để ý. Có điều trong tình huống này, có thể có được một người ở vùng Giang Biểu như hổ thần giúp đỡ, là một lựa chọn tốt. Ít nhất là một tên tiểu nhân thì lấy danh lợi ra có thể khiến hắn động lòng, so với những kẻ sĩ.

Tào Bằng buông miếng đồng rồi đứng lên.

- Nhị ca, tam ca, thật vất vả!

- Có khổ nhọc gì chứ.

Diễn Mãn không thèm để ý, xua tay, cười hề hề:

- Đêm qua được giết chóc thật là sướng khoái.

- Có bắt hết được người ở biệt trang của Trần Thăng không?

Hứa Nghi gật đầu, đặt móng ngồi ở cửa hiên, bưng một chén nước ấm, uống sùng sục một hơi hết sạch.

- Bắt được. Đám hỗn trưởng kia vẫn còn có mưu toan chống cự. Cuối cùng lão Phan đi tới dứt khoát chém chết mười mấy tên. Sau đó tất cả đều ổn định lại. Vợ con Trần Thăng cũng bị lão Phan giết chết. Chỉ có con trưởng của Trần Thăng là Trần Quỷ thì cho tới bây giờ vẫn không có tin tức.

- Hả?

- Theo người trong thôn trang nói, tối qua Trần Quỷ không trở về.

Tên tiểu tử thường ngày chơi bời lêu lổng, không biết đi nơi nào. Bình thường hai ba ngày bỏ đi rồi mới về nhà ngủ.

Tào Bằng nhíu lông mày. Sao lại còn có một con cá lọt lưới chứ? Nhưng mà nghĩ lại, một tên ăn chơi trác táng thì có thể uy hiếp cái gì! Hắn cười nói:

- Các ca ca đều đã vất vả. Lão Phan, Phùng Siêu, các người cũng đều vất vả!

Phan Chương lúc này không còn kiêu ngạo như trước, vội vã chấp tay khách sáo:

- Công tử trừ tính mới thật là vất vả!

Y cũng xem như là tham dự từ đầu tới cuối hành động tối qua. Vì vậy mà thái độ của y đối với Tào Bằng cùng Đặng Tắc không tránh khỏi sinh ra vài phần sợ hãi. Sách lược của Tào Bằng, kế hoạch của Đặng Tắc, tất cả chột nhìn thì vô cùng hoang đường, nhưng hoàn toàn tương liên, nhịp nhàng ăn khớp. Ít nhất, nhất cử nhất động của Trần Thăng đều bị hai người tính toán trong đó.

Hành động nhanh như chớp lại càng khiến Phan Chương cảm thấy kinh ngạc. Mà thủ hạ của Đặng Tắc và Tào Bằng cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Diễn Mãn và Hứa Nghi không tính là thủ hạ, lại xưng huynh đệ cùng Tào Bằng. Còn Chu Thương và Hạ Hầu Lan mặc dù võ nghệ không bì được với Phan Chương, nhưng chênh lệch cũng không lớn.

Một đối một thì Phan Chương có thể nắm chắc giết được một trong hai người. Nhưng một đối hai. Hai người Chu Thương có thể nội trong hai mươi chiêu giết chết Phan Chương. Tài bắn cung của Phùng Siêu cũng đáng kinh ngạc, có thể bách phát bách trúng. Vương Mãi, Đặng Phạm tuy rằng không phải cao thủ, nhưng người thường cũng không thể địch nổi. Còn Tào Bằng lại tạo cho Phan Chương cảm giác càng khó hiểu rõ.

“Nhiều người nguyện ở lại bên cạnh hai người Tào Bằng và Đặng Tắc, có lẽ nếu ta ở lại thì không chừng sẽ được tuyển chọn!”

Tào Bằng khoát tay chặn lại, nói với Phan Chương vài câu khách sáo, sau đó kêu mọi người ngồi xuống. Sau một đêm giết chóc, ai cũng có một vẻ mệt mỏi rã rời. Mọi người vừa lên tiếng nói vài câu thì chột nghe Phùng Siêu thở nhẹ một tiếng.

- Công tử! Cái miếng chặn giấy bằng đồng của ngài từ chỗ nào mà có?

Tào Bằng sững sốt, nhìn qua miếng thanh đồng theo ngón tay Phùng Siêu chỉ.

- à, đây là ta lấy được từ trong thư phòng của Trần Thăng. Làm sao người biết nó?

Vẻ mặt của Phùng Siêu có phần kích động, liên tục gật đầu.

-Cái này gọi là tổ ngư đồng trần. Nhưng có điều nó có tên riêng, gọi là tổ tiền hữu dư như ý (tiền lẻ vừa như ý). Ngài xem vẩy cá trên miếng đồng đều giống miếng tiền xu không?

Tào Bằng nghe được, cẩn thận quan sát một hồi.

- Đúng thế thật. Nếu người không nói ra ta còn không chú ý đến điểm này. Người vừa nói.. Hà hà, thật đúng là đồng tiền. Tốt, tốt, thật đúng là tốt! Tổ thử đồng trần thật đúng là không đơn giản.

- Cho ta xem với.

Điển Mãn vội vàng nói rồi đoạt lấy đồng trần trong tay Tào Bằng.

- Đúng, đích thật là rất giống.

Cá mang tiền, tiền có dư. Thật đúng là có ý nghĩa. - Hứa Nghi cũng cầm lại xem, rồi đưa cho Phan Chương.

- Lão Phùng, người biết nguồn gốc thứ này?

Phùng Siêu gật đầu, nghiêm mặt nói:

-Cái con cá bằng đồng này, nghe nói đúng là Hải Tây hầu Lý Quảng Lợi của Vũ đế thỉnh thợ giỏi chế tạo thành.

Lý Quảng Lợi? Đối với Điển Mãn và Hứa Nghi, thậm chí ngay cả với Phan Chương mà nói, thật không rõ lắm cuộc đời của Lý Quảng Lợi.

Phùng Siêu cười nói:

- Lý Quảng Lợi là huynh trưởng sủng phi của Võ đế. Mọi người có nghe tới bài thơ: “Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái” (1) không? . Giai nhân khuynh quốc khuynh thành đó chính là vị Lý phu nhân này.

- à, thì ra là huynh trưởng của mỹ nhân.

Phan Chương bừng tỉnh ra, nhưng mà vẻ mặt có phần hèn mọn. Còn về Điển Mãn và Hứa Nghi thì vẻ mặt có sự đáng tiếc ...Phùng Siêu bị ba người này làm cho tức giận nói không nên lời.

- Được rồi, nói tiếp.

- Thực ra Hải Tây vẫn luôn có một truyền thuyết: năm đó Lý Quảng Lợi được phong làm Hải Tây hầu, được Võ đế sủng tín, có thể nói là giàu có khó ai bì. Nghe đâu, năm đó hắn thu thập tất cả của cải giá trị trong thiên hạ, tại Hải Tây hầu phủ xây một mê cung ngầm dưới đất, bỏ tất cả của cải của hắn vào trong mê cung. Về sau Lý Quảng Lợi đầu hàng quân Hung nô, cả nhà bị tịch biên. Nhưng kho báu dưới lòng đất không ai tìm được, đến bây giờ vẫn còn chưa biết.

- Vậy giá miếng cá chép hình đồng có liên quan gì?

Chú thích dịch giả

(1) Giai nhân ca:

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

(Phương Bắc có một giai nhân,

Dung nhan tuyệt thế côi trần đứng riêng.

Liếc một cái, thành quách ngả nghiêng

Liếc hai cái, đất nước nghiêng ngả.

Thành nghiêng nước đổ mặc bay,

Giai nhân há dễ gặp được sao.

(Sưu tầm)

- Ngược lại nó không có liên quan gì. Chỉ nghe nói là miếng cá chép hình đồng chính là đồ vật trong phủ Lý Quảng Lợi, về sau Hải Tây huyện lệnh đoạt được, được lưu truyền từ đó đến bây giờ. Cha ta sinh tiền đặc biệt yêu thích cái miếng cá chép hình đồng này, không ngờ sau khi tạ thế thì không thấy bóng dáng của nó.

Phùng Siêu đang nói, đột nhiên giận dữ nghiêng răng.

- Không thể tự tay giết lão tặc Trần Thăng. Miếng cá chép hình đồng năm đó của cha ta trong tay hần, nhất định đúng là chết vào tay hần.

Tào Bằng chìm vào im lặng! Rất lâu hần đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Phùng Siêu, ta không muốn người hiểu lầm Trần Thăng. Hần có lẽ không phải là người giết cha người.

- Hả?

Phùng Siêu ngạc nhiên nhìn Tào Bằng, có phần không hiểu rõ. Tào Bằng cầm lấy miếng đồng trong tay Phan Chương, hồi lâu không nói. Sau một lúc lâu hần nói:

- Khi ta phát hiện miếng đồng thì Trần Thăng đang bày nó trong thư phòng dùng để chặn giấy. Nếu như hần thật sự là người giết cha người, quyết không công khai bày ra. Ta hỏi qua Trần phủ, khi Trần Thăng còn sống bình thường vẫn gặp mặt những phú thương tại thư phòng. Tuy rằng hần là kẻ đứng đầu Hải Tây cũng sẽ không liều lĩnh như vậy. Hần làm như vậy chẳng phải là thừa nhận là hung thủ giết lệnh tôn sao.

- Nhưng mà...

-Người hãy nghe ta nói, ta cảm thấy Trần Thăng không phải là hung thủ vì nguyên nhân thứ hai, là bản lĩnh của chính hần. Căn cứ vào trình báo trong công văn của triều đình, khi lệnh tôn bị giết là do một tên cướp xông vào Hải Tây. Nhưng nếu quả thật là Trần Thăng do gây nên, thì lần này hần cũng có thể dùng thủ đoạn giống như trước, mà không phải vội vàng triệu tập nhân thủ. Ta trước kia cũng cho rằng việc lệnh tôn chết cùng Trần Thăng là có liên quan. Nhưng về sau cảm thấy, Trần Thăng tuy rằng bá đạo nhưng vẫn không liều lĩnh bừa bãi như thế. Đêm qua đánh nhau hần cũng có nói, hần không cấu kết cùng bọn trộm cướp.

Phùng Siêu không khỏi giật mình ớn lạnh.

- ý của công tử là...

- Tên hung thủ còn đang ở huyện Hải Tây.

Tào Bằng ngẩng đầu, ánh mắt rực sáng.

- Tuy rằng ta không biết nguyên do trong đó, nhưng ta tin tưởng Trần Thăng không phải người giết hại Phùng huyện lệnh. Ta có một cảm giác, Phùng huyện lệnh chết không liên quan tới Trần Thăng. Rất có thể hần chọc tức người khác, hoặc có thể...

Tào Bằng im tiếng, khẽ cắn móng tay.

-Hoặc là, vấn đề mấu chốt nằm ở tại miếng đồng hình con cá chép?

-Thứ lỗi tại hạ ngu dốt, ý công tử là...

Tào Bồng khoát tay:

- Người đừng hỏi, để cho ta suy nghĩ kỹ lại.

Miếng cá chép hình đồng, Trần Thăng, Phùng ái. Không đúng, trong chuyện này vẫn còn có một mắt xích quan trọng khác!

- Phùng Siêu, sau khi lệnh tôn tạ thế, có người nào dò la hỏi chuyện của miếng đồng hình con cá chép không?

- Việc này, thật ra ta chưa hề chú ý đến. Sau khi gia phụ tạ thế, tại hạ chỉ một lòng nghĩ đến báo thù. Nhưng hai huyện lệnh sau này dường như không quan tâm nên tại hạ giận dữ rời khỏi Hải Tây, triệu tập một nhóm người, nổi lên. Vì thế tại hạ thật không chú ý.

- Nếu như có người cảm thấy hứng thú với miếng đồng miếng cá chép hình đồng này mà lại không tìm được người thì sẽ làm sao?

- Tại hạ thật không biết.

- Ở lại huyện nha!

Tào Bồng đứng lên, đi loanh quanh trong phòng. Diễm Mẫn và Hứa Nghi nghe hai người nói chuyện thì có cảm giác choáng váng. Ngược lại, Phan Chương hình như ngộ ra.

- Theo như ý công tử nói, nếu có người cảm thấy hứng thú với miếng cá chép hình đồng, hơn nữa lại không biết nên đi đâu tìm, biện pháp tốt nhất chính là cử một người túc trực ở trong huyện nha, từ từ tìm kiếm? Vậy nói thì cái chết không bình thường của hai vị huyện lệnh kế nhiệm sau này, cũng là liên quan đến miếng đồng hình con cá chép này? Người này phải làm trong huyện nha không ít thời gian mới có thể tùy tiện tuần tra.

- Chuyện người vừa nói, trái lại ta chưa nghĩ tới.

Phùng Siêu vỗ tay nói:

- Hai huyện lệnh nhậm chức sau cha ta cũng không có hoạt động gì to tát, nhưng đều bị chết vô cùng kỳ lạ.

-Mạch Thành!

Tào Bồng đột nhiên khẽ nói.

-Mạch Thành?

Diễm Mẫn nghĩ tới, đó chẳng phải là cái người khi Đặng Tắc đến huyện Hải Tây vào lúc ban đêm, bản thân đã ra tay giáo huấn cái tên cai ngục kia sao?

-Hắn là người Mạch gia?

Trong đầu Tào Bồng bỗng chốc lo lắng, hơi sồn tóc gáy. Tưởng rằng diệt trừ được Trần Thăng có thể khiến cho thế cục có phần sáng sủa hơn một chút. Nhưng hiện tại xem ra tình hình ở Hải Tây vẫn còn khó phân biệt được đầu đuôi như trước! Tào Bồng đột nhiên cảm thấy nôn nóng, đi loanh quanh trong sân.

Sắc mặt của Phùng Siêu cũng trở nên vô cùng khó coi. Cho tới nay, hắn đều cho rằng kẻ giết chết phụ thân mình chính là Trần Thăng. Nhưng không hề nghĩ tới...

Chuyện này không thể nói toạc ra được.

Tào Bồng dừng bước, nhìn bốn người Diễm Mẫn với vẻ mặt ngưng trọng.

- Ngoài ra, chúng ta nhất định phải chiêu mộ nhân thủ. Ta không biết hung thủ là ai. Nhưng nếu mục đích của hắn là miếng đồng hình con cá chép thì một mai biết rõ, nhất định sẽ ra tay với chúng ta. Sở dĩ chúng ta còn chưa động thủ là vì chưa biết miếng cá chép hình đồng bị chúng ta thu được. Hoặc có thể nói rằng hắn nghĩ miếng cá chép hình đồng đã bị mất đi nên không để ý đến chúng ta. Mạch Hùng, Mạch Nhân, Mạch Thành !

Tào Bồng hỏi:

- Phùng Siêu, nếu như bây giờ chiêu binh thì có hy vọng chứ?

Phùng Siêu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Công tử diệt trừ Trần Thăng, thật là một việc tốt. Nhưng với những người ở Hải Tây mà nói, hải tặc đạo phỉ không có quan hệ nhiều với bọn chúng, miễn là không đụng chạm gây chuyện với những kẻ hải tặc kia. Bởi vì ở một mức độ nào đó, huyện Hải Tây được bọn hải tặc đút lót hối lộ, mà người Hải Tây cũng nhờ bọn chúng mà có được không ít lợi ích. Trần Thăng bị giết, Đặng huyện lệnh có thể trụ ở Hải Tây chính là việc giành được thiện cảm của người Hải Tây.

Mà nếu bây giờ Đặng huyện lệnh tuyển binh, một mai bọn hải tặc biết được hoạt động của chúng ta, sẽ lập tức hành động. Tại hạ không dám nói một đám người Hải Tây mới được chiêu binh có thể địch nổi những tên hải tặc kia hay không. Vì vậy công tử muốn chiêu binh mãi mãi, cần phải cẩn thận hành sự.

- khốn kiếp.

Tào Bằng không nhịn được, bật ra một câu.

- Được rồi. Lúc này dừng ở đây!

- Tên hung thủ kia...

- Chuyện này, chúng ta chậm rãi xem xét. Việc cấp bách trước mắt là phải duy trì sự ổn định cho Hải Tây. Phùng Siêu, người nghĩ cách triệu hồi tuần binh đến. Không cần nhiều, chỉ cần một trăm là đủ. Chắc một trăm tuần binh sẽ không kích động đến những tên hải tặc hung hãn kia. Người hãy cùng với Văn Khuê lĩnh số người đó.

Phùng Siêu cùng Phan Chương nhìn nhau, khom người nói:

- Tại hạ tuân mệnh!

Gía lương thực ở Hải Tây cuối cùng cũng hạ xuống.

Tuy rằng phần lớn những thương gia còn xem chừng thái độ, nhưng mà năm nghìn thạch lương thực dồn vào thị trường Hải Tây không ngờ tạo ra ảnh hưởng lớn.

Gia sản Trần Thăng còn đang kiểm kê, toàn bộ cửa hàng đều bị phong bế.

Ba ngày sau khi Trần Thăng chết, huyện nha ra một thông cáo nữa.

Trần Khuê tại Quảng Lăng khai trừ Trần Thăng khỏi danh sách con cháu Trần thị, chứng tỏ sự ủng hộ hành động của Đặng Tắc tại Hải Tây. Con cháu Trần thị không được vi phạm điều luật.

Một phần thông cáo được công bố, lập tức gây ra sóng to gió lớn tại huyện Hải Tây.

- Ta đã nói là cần phải đi báo Đặng huyện lệnh mà.

Một nhóm thương nhân tụ họp một chỗ sôi nổi tranh cãi.

- Ta đã sớm biết Đặng huyện lệnh không phải là người bình thường. Các người nhìn xem, các người nhìn xem, bây giờ ngay cả Trần lão thái gia cũng đứng ra lên tiếng. Vậy đây, vậy đây chúng ta nên làm thế nào?

- Con mẹ người là tên vô lại !

Một thương nhân đứng lên mắng:

- Lúc đầu chính người nói không quan tâm đến Đặng huyện lệnh.

Cuối cùng chúng ta đều bị người mê hoặc. Bây giờ người lại tới oán trách chúng ta? Lý lẽ thế nào cũng là do người, nói thế nào cũng là do người.

- Ta...

- Được rồi, được rồi. Tất cả mọi người dừng âm ỉ.

Một lão thương nhân mở lời: “Sự việc đã tới bước này rồi, nói cái gì cũng không có tác dụng. Việc cấp bách hiện nay là phải tìm cách phục hồi quan hệ với Đặng huyện lệnh. Đầu tiên chúng ta phải hạ giá thị trường

xuống để Đặng huyện lệnh thấy được thiện ý của chúng ta. Nếu bây giờ không vâng theo Đặng huyện lệnh, chỉ sợ kể tiếp Trần Thăng sẽ là một người trong chúng ta. Chúng ta nhất định phải tìm cách hàn gắn quan hệ với Đặng huyện lệnh.

Trước đây Đặng huyện lệnh thiết yến mời chúng ta, rút cục không ai tới. Bây giờ chúng ta mời Đặng huyện lệnh, sợ là không phải chuyện dễ dàng. Nhất định phải tìm một người thích hợp thay mặt chúng ta đi nói tốt với Đặng huyện lệnh.

“Vương Thành!” Một thương nhân buột miệng thốt ra.

- Đúng, chính là Vương tiên sinh!

Vương tiên sinh thật là tinh mắt so với những người chúng tôi, có tầm nhìn xa. Hôm đó Đặng huyện lệnh thiết yến, chỉ có Vương tiên sinh cùng Mạch lão gia đi. Đoán chừng Mạch lão gia không thể nói tốt cho chúng ta, không bằng chúng ta đi tìm Vương tiên sinh? Hẳn là người tốt, tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn chúng ta bị liên lụy với tên cầu tặc Trần Thăng.

Đúng vậy, chúng ta đều chỉ là những người an phận thủ thường, tất cả là do tên cầu tặc Trần Thăng gây phiền phức.

Người ta thường nói, con buôn vô tình.

Trước đó vài ngày, Đặng Tắc trong miệng bọn họ chỉ là một cầu quan, còn bây giờ Trần Thăng trong miệng chúng đã thành cầu tặc.

Sự đời biến đổi thật là kỳ diệu!

Lão thương nhân thở dài: “Đã như , chúng ta đi bái Vương tiên sinh, xin ngài nói tốt vài câu cho chúng ta.

150. Chương 132: Côn Trùng Mùa Hạ Biết Gì Chuyện Mùa Đông

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 132: Côn trùng mùa hạ biết gì chuyện mùa đông

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vương Thành đúng là một người nhiệt tình.

-Việc này liên quan đến sự ổn định của Hải Tây. Nếu Mã lão gia đã đến đây, ta tất nhiên sẽ tận lực nói tốt cho mọi người. Chỉ có điều trước đây mọi người làm hơi quá. Đặng huyện lệnh thiết yến mời, các người ngại uy phong của Trần Thăng mà không dám đi thì cũng có thể hiểu được nguyên nhân. Nhưng vì sao bây giờ Trần Thăng chết rồi, các người vẫn chậm chạp không có hành động gì? Nếu ta là Đặng huyện lệnh cũng nhất định sẽ rất tức giận.

-Ta thật hồ đồ, ta thật hồ đồ.

Mấy người thương nhân vẽ mặt xấu hổ, liên tục thở dài.

Cũng may là Vương Thành nói xong chuyện thì cất bước đi tới huyện nha.

Nhưng có điều không nghĩ tới, chính là Đặng Tắc không còn ở huyện Hải Tây. Vốn là sau khi Trần Khuê khai trừ thân phận Trần Thăng khỏi con cháu Trần thị, còn mời Đặng Tắc đến Quảng Lăng. Tuy rằng Đặng Tắc được xem là thượng quan, nhưng ở tại Quảng Lăng, Trần gia là thế gia vọng tộc, cũng có thể nói là nể mặt mũi Đặng Tắc. Mà Đặng Tắc là lại là thuộc hạ của Trần Đăng. Dựa theo lễ tiết, hẳn phải đi bái kiến Trần Đăng trước. Cho nên nếu Trần gia đã mở miệng thì hẳn phải đi Quảng Lăng ngay.

-Hồ Ban, vậy còn Bộc Dương tiên sinh thì sao?

-Hồi bẩm Vương tiên sinh, Bộc Dương tiên sinh cùng chủ nhân đang đi Quảng Lăng.

Vương Thành hỏi:

-Bộc Dương tiên sinh cũng đi, vậy bây giờ ai ở lại huyện nha?

-À, là công tử nhà ta.

-Tào công tử?

-Đúng vậy. Vốn ban đầu công tử cũng có thể đi tiếp kiến Trần lão thái gia. Nhưng vì trong người khó chịu nên ở lại huyện Hải Tây.

-Vậy à.

Vương Thành có chút suy nghĩ, gật đầu.

-Vương tiên sinh, ngài có cần gấp công tử nhà ta chứ?

-Nếu công tử đã có bệnh, ta đây không làm phiền được rồi. Đặng huyện lệnh có nói qua bao giờ chuẩn bị chiêu mộ binh mã vậy quét hải tặc không?

-Việc này... - Hồ Ban lắc đầu.

- Sau khi diệt trừ Trần Thăng, hình như chủ nhân không nói qua chuyện này. Chủ nhân cũng chỉ nói là sai người triệu hồi một trăm tuần binh, giao cho Phùng Siêu và Phan Chương quản lý mà thôi. Chuyện khác... A, ta nhớ ra rồi. Chủ nhân còn nói nhất định phải tăng cường quản lý chợ phiên, còn nói dự định công bố một thứ. Cái tên thật khó đọc, ta khó mà nhớ được. À, “điều lệ quản lý trị an.”

-Hả

Về mặt Vương Thành không giấu được sự kinh ngạc.

-Là cái gì vậy?

-Tên đầy đủ gọi là « điều lệ quản lý trị an khu chợ thương nghiệp tại phía Bắc thành Hải Tây », cụ thể nội dung là cái gì thì tiểu nhân không rõ.

-Điều lệ quản lý trị an khu chợ thương nghiệp thành Bắc Hải Tây?

Đây là một cái tên dài, thật là có phần khó đọc suôn miệng.

Vương Thành gật đầu, lén đưa cho Hồ Ban một ít tiền, sau đó cáo từ. Điều lệ khu thương nghiệp, cuối cùng là cái gì? Vương Thành không biết rằng Hồ Ban nhìn bóng lưng hắn, rồi nhìn đồng tiền trong tay mà nở nụ cười nhẹ.

-Hồ Ban, người cười cái gì hả?

-À, vừa rồi lại có người đến đây dò hỏi, ta lại trả lời như những gì công tử dặn đồng thời còn được thưởng một quan tiền.

-Mẹ ơi, chiêu thức của công tử thật là cao minh. Chỉ trong một buổi trưa mà tại hạ đã có được hai quan tiền. Nhưng cũng phải nói, Vương Thành ra tay thật rộng rãi.

Hồ Ban nói đùa vài câu với tên coi cửa rồi đi vào huyện nha. Y đi qua nha đường, băng qua mấy đường nhỏ rồi vào một cái cổng hình vòm, thẳng tới căn phòng của Tào Bằng.

Hoàn toàn trái ngược, căn phòng của Tào Bằng lại rất yên tĩnh. Ở đây có một gian phòng đọc sách, hai cái hiên nhà, còn có một vườn hoa nho nhỏ. Hồ Ban đi tới cửa thư phòng, gõ cửa rồi mở ra.

-Công tử, Vương Thành tới.

-Hắn tới làm gì?

Tào Bằng ngồi giữa đồng công văn, mà xoay người liên tục. Khi Hồ Ban tiến vào, hắn cũng không ngừng đầu lên, mà hỏi thẳng.

-Hắn tới gặp chủ nhân. Nhưng chủ nhân không có nhà, hắn sẽ quay lại cầu kiến.

-Vậy hắn có nói chuyện gì ngoài chuyện của hắn?

-Hắn chỉ hỏi qua chủ nhân bao giờ tiêu diệt hải tặc.

Toàn thân Tào Bằng run lên, ngẩng đầu giữa đồng công văn.

-Hắn chỉ là một tiên sinh dạy học, làm sao lại sốt sắng chuyện tiêu diệt hải tặc? Ta nhớ lúc hắn đến bá kiến tỷ phu của ta lần đầu tiên đã khoa trương tuyên dương suýt nữa làm tỷ phu của ta xấu hổ.

-Việc này... Tiểu nhân không rõ lắm.

Về mặt Tào Bằng đầy sự mệt mỏi rã rời, đứng dậy nhẹ nhàng xoa bóp thái dương. Hai ngày nay, thật là khiến hắn mệt muốn chết. Vì để tìm kiếm tung tích về miếng đồng hình con cá, hắn gần như bơi giữa đồng công văn trong phòng. Có thể nói, hồ sơ ghi chép của cổ nhân rất ít từ nhưng lại giải thích rất nhiều vấn đề. Tào Bằng dù sao cũng mới sống lại gần một năm, đối việc tu từ đặt câu vào những năm cuối thời Đông Hán cũng ít nhiều hiểu rõ. Nhưng khi hắn đem những công văn này ra tra cứu, thật rất vất vả mới có thể hiểu rõ. Mỗi một câu thường khiến cho hắn phải đắn đo nhiều lần mới có thể hiểu rõ một chút.

Tào Bằng đang cầm một bộ thẻ tre về vùng Hải Tây, trong đó ghi chép lại phần lớn những chuyện thần tiên quái lạ ở đây. Những truyện tương tự với những truyền thuyết địa phương. Giống như cuốn “Sưu thần ký”.

Buông thẻ tre xuống, Tào Bằng đứng dậy giữa đồng công văn, tiện tay cầm hai quả cầu bằng ngọc to bằng nắm tay trẻ con. Đây là hai quả cầu ngọc lấy từ trong nhà Trần Thăng. Nghe đâu Trần Thăng rất yêu thích chúng. Tào Bằng cảm thấy trò này nhìn qua cũng giống quả cầu tập thời hậu thế. Hai quả cầu bạch ngọc chuyển động trong tay hắn, thỉnh thoảng va vào nhau, tạo nên những âm thanh thanh thúy.

-Vị Vương tiên sinh này ngược lại có phần quan tâm thái quá chuyện hải tặc.

Hắn đi ra khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời âm u. Mùa đông ở Hải Tây là như thế này đây: mưa dầm ướt át, khiến cho Tào Bằng cảm thấy không thoải mái. Hắn chậm rãi đi đến cửa hiên, Hồ Ban đi phía sau.

-Hồ Ban, gia sản của Trần Thăng kiểm kê thế nào rồi?

-Hạ Hầu đại ca còn đang kiểm kê. Lúc sáng sớm hắn đi còn nói, gia sản của Trần Thăng rất nhiều, nhất thời khó mà kiểm kê xong.

-Để Hạ Hầu làm loại chuyện thế này, đúng là có phần làm khó cho hắn.

Khi Trần Thăng còn sống, ôm đồm rất nhiều thứ kinh doanh như vàng bạc, thóc gạo, đồ gỗ, sản xuất quần áo. Bên cạnh đó còn có cầm đồ, các loại buôn bán điền trang, đa dạng rất phức tạp. Ngoài ra còn phải kiểm kê nhân khẩu, tạo danh sách, đúng là công việc vất vả nhất. Trong danh sách nhân khẩu của Hải Tây, có khoảng chừng ba vạn người. Nhưng đó là số nhân khẩu hai năm trước. Bây giờ Hải Tây rốt cục có bao nhiêu nhân khẩu? Ai cũng khó nói không rõ. Trong nhà thân hào địa phương có nuôi nô bộc đầy tớ. Những người đầy tớ này thuộc về tài sản cá nhân của những thân hào này, cũng chẳng hề báo rõ hộ tịch. Trần Thăng chiếm giữ phần lớn ruộng đất ở Hải Tây, vậy những nô bộc của hắn, cuối cùng có bao nhiêu người? Phải cẩn thận kiểm tra và kiểm kê. Hạ Hầu Lan có thể giỏi đánh nhau, nhưng làm loại việc này thật không dễ.

Không sai, Trần Thăng đã chết. Đặng Tắc dường như cũng đã trụ được ở Hải Tây. Nhưng trên thực tế, cho đến bây giờ Đặng Tắc còn chưa có một nhóm người nào hoàn chỉnh để theo giúp sức.

Nói chung, trong một phủ huyện, ngoại trừ huyện lệnh ra còn cần phải có một người huyện thừa quản lý công văn, thương ngục, hai người huyện úy quản lý trị an. Dưới huyện thừa và huyện úy còn có chủ bộ, công tào, duệ, sử đăng. Mặt khác còn phải có tam lão, các lý trưởng. Huyện lệnh có thể là do triều đình bổ nhiệm. Nhưng châu quận cũng có thể can dự vào việc nhân sự của huyện. Nhưng có điều tình hình ở Hải Tây đặc biệt nên Trần Đăng không nhúng tay vào trong đó.

Bây giờ Đặng Tắc đã tháo gỡ cục diện. Như vậy thì thành lập một ban trợ giúp là việc vô cùng gấp rút. Chức huyện thừa đã được Bộc Dương Khải đảm nhiệm. Huyện úy thì Chu Thương cùng Hạ Hầu Lan đều

có thể đảm đương. Chức vụ hiện nay của Tào Bằng là binh tào huyện Hải Tây. Nhưng trên thực tế, trong tay hắn cũng chỉ có một trăm binh mã. Mặc dù Phùng Siêu làm binh tào sử, Phan Chương làm binh tào duyệt, đã đầy đủ lực lượng ở Hải Tây. Nhưng những chức như hộ tào, pháp tào, thương tào, công tào đều đang bỏ trống.

Muốn quản lý được huyện Hải Tây, chỉ dựa vào một mình Đặng Tắc cũng không thể làm được gì. Học vấn của Bộc Dương Khải vô cùng xuất chúng, nhưng xử lý sắp xếp những chuyện vụn vặt này thì không thể. Cho nên việc gấp rút hiện nay, Đặng Tắc cần phải có một chủ bộ, còn các công tào sau đó mới thành lập sau.

Có thể xem việc thành lập một ban như vậy thật sự rất khó. Một người tài năng cũng là người thường. Người có tài cán thực sự, ai có thể bằng lòng làm việc cho một huyện lệnh bình thường như Đặng Tắc?

Tào Bằng vỗ trán: phải tìm người giúp đỡ cho tỷ phu. Hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu hỏi:

-Hỗ Ban, ta bảo người loan tin, người đã làm chưa?

-Công tử, đã loan đi rồi. Có điều bọn họ đều hỏi ta, điều lệ đó là gì?

Tào Bằng mỉm cười:

-Khi nào nên nói, ta tự nhiên sẽ nói cho người.

-Dạ.

-Được rồi. Người lui xuống trước đi.

Hỗ Ban khom người lui ra. Tào Bằng đi chậm rãi loanh quanh, quả cầu ngọc trong tay càng chuyển động nhanh. Miếng đồng hình con cá. Hung thủ thần bí...Còn có kho tàng trong truyền thuyết.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, trong đầu dần dần càng rõ ràng.

Dựa vào những gì ghi chép về Hải Tây trên thẻ tre: Trước khi Lý Quảng Lợi đầu hàng người Hung nô đã chôn dấu rất nhiều của cải giá trị. Nhưng mà từ thời Hán Vũ đến nay, trong mấy trăm năm mà cuối cùng không ai tìm được chỗ giấu của cải, ngay cả cái mê cung kia dần dần cũng trở thành thần thoại. Cho tới bây giờ truyền thuyết cũng không có nhiều người biết.

Kho báu của Lý Quảng Lợi, miếng đồng hình con cá, cái chết kỳ lạ của hai huyện lệnh Hải Tây, Mạch Thành lưu tại huyện nha. Tất cả mọi thứ đều hình như chỉ mũi nhọn về phía Mạch gia. Mà Mạch gia là một gia tộc quyền thế tại vùng Hải Tây, không chỉ có lịch sử lâu đời mà còn có danh vọng rất cao. Đừng xem thái độ bá đạo của Trần Thăng, nếu so sánh với Mạch gia chỉ là một thứ cặn bã. Mạch gia mới chính là người đứng đầu Hải Tây.

Tào Bằng có thể không lưu tình đối phó với Trần Thăng, nhưng không có nghĩa là hắn có thể đối phó với Mạch gia.

Kiếp trước, hắn dựa vào một bầu nhiệt huyết không sợ quyền quý, kết quả dẫn đến tan cửa nát nhà. Cả đời, hắn nhiều lần nhắc nhở bản thân mình, không nên hành động anh hùng. Cho nên khi đối mặt với vấn đề tương tự, Tào Bằng quyết định kiên nhẫn, không vội vàng phá giải cái bí ẩn này. Dù sao, Đặng Tắc còn chưa ổn định tại huyện Hải Tây.

Còn có một việc, hai ngày nay Vương Thành hình như rất sôi nổi. Có thể vì bản năng khiến cho Tào Bằng ngay từ đầu đã có cảm giác đề phòng với Vương Cảnh. Dựa vào thông tin của hắn, Vương Thành là người tốt. Thái độ của hắn rất hào sảng rộng rãi, hắn thích làm việc thiện, không cầu xa hoa, cuộc sống như khổ hạnh. Một người như vậy thực sự rất hoàn mỹ. Nhưng chính cái loại hoàn mỹ này khiến cho hắn có cảm giác Vương Thành không chân thực. Dường như là y đang cố hết sức để làm cho bản thân hoàn hảo. Nếu quả như vậy, vì sao hắn phải làm thế? Sau cái đại thiện, tất có cái đại ác. Đây là cảm giác của Tào Bằng. Vương Thành nhiệt tình với chuyện tiêu diệt hải tặc, càng khiến cho Tào Bằng hoài nghi.

Phù! Thật đúng là một chuyện phức tạp. Tào Bằng hít sâu một hơi, đi lòng vòng.

Gió đông thổi tới, Tào Bằng bất ngờ phát hiện ở góc tường có một đóa mai đang lặng lẽ nở.

Những thương nhân ở Hải Tây lo lắng hết hai ngày trời. Cuối cùng Đặng Tắc cũng đã trở về. Nhưng có điều, hắn không trở về một mình. Ngoại trừ Bộc Dương Khải, hắn còn dẫn về hai người, một cái thủ cấp.

Thủ cấp này chính là đầu của con trai Trần Thăng, Trần Quý. Hôm đó khi Trần Thăng gặp chuyện, sau khi Trần Quý biết được liền trốn khỏi Hải Tây, đến Quảng Lăng lánh nạn. Nhưng nếu hắn chỉ tìm một chỗ nương thân thì cũng không sao. Hết lần này tới lần khác, hắn gây xích mích ly gián, cố tình khiêu khích Trần thị ở Quảng Lăng gây rối với Đặng Tắc. Về sau Trần Khuê biết được, một không nói, hai không nói, sai người chém Trần Quý. Lần này Đặng Tắc đến bái kiến, Trần Khuê dùng thủ cấp của Trần Quý biểu lộ lập trường của lão. Tên chữ của lão là Hán Du, hiểu nhiên là tôn kính Hán thất. Đặng Tắc là quan viên của Hán đến, lão đương nhiên ra tay giúp đỡ.

Từ lần đó, Trần Đăng biết được Đặng Tắc đang cần thủ hạ, liền chủ động đề cử hai người cho Đặng Tắc. Hai người này, một người tên là Bộ Chất, tự Tử Sơn, trẻ hơn hai tuổi so với Đặng Tắc, là người Hải Âm ở Quảng Lăng. Người kia tên là Vệ Tinh, cũng là người Quảng Lăng, tên chữ Tử Kỳ, cùng tuổi Đặng Tắc.

Nói đến Bộ Chất cũng là người có xuất thân. Nghe nói tổ tiên của Bộ Chất là đại phu của nước Tấn tên là Dương Thực. Vì được phong đất tại Bộ, nên lấy chữ Bộ làm họ. Người trong Bộ thị có Bộ Thúc từng làm đệ tử của Khổng Khâu. Lúc chuyển giao giữa nhà Tần và nhà Hán, người trong Bộ thị làm tướng quân, lập công được phong làm Hoài Âm hầu. Bộ thị trở thành dòng họ lớn ở Hoài Âm.

Bộ Chất là con cháu của Bộ thị, nhưng không thuộc nhánh đích tôn. Cha mẹ mất sớm, hắn cô độc một mình, cùng Vệ Tinh giao hảo. Hai người ban ngày qua lại, ban đêm đọc sách, tại địa phương cũng có chút danh tiếng. Bản thân Bộ Chất đối với các loại học vấn tài nghệ có thể nói là uyên bác, sâu sắc trầm lắng. Còn Vệ Tinh thì tính tình cương trực ngay thẳng, có khí phách, giỏi phép dụng binh, làm huynh trưởng của Bộ Chất. Nhưng mà đối lại thì mỗi người chưa hẳn là có thể hơn Đặng Tắc.

Bộ Chất tuy là xuất thân sĩ tộc, nhưng ngược lại có chút tương đồng với Đặng Tắc. Tổ tiên của Đặng Tắc, hai mươi tám đời trước là Đặng Vũ. Đặng Tắc với Bộ Chất cũng giống nhau, đều thuộc về nhánh họ xa. Vinh quang của tổ tiên, họ chưa từng được hưởng đến, cả hai đều là những con cháu quý tộc lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Khi Đặng Tắc làm tiểu lại thì Bộ Chất phải bươn chải. Hai người có suy nghĩ giống nhau, còn thêm Bộc Dương Khải có học thức uyên bác cũng rất tán thành việc nhận Bộ Chất. Do Trần Đăng đích thân đề cử, Bộ Chất cũng không thể chối từ. Hơn nữa, vào thời buổi loạn lạc này, bản thân hắn lại chưa có công danh, muốn có được tiền đồ tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên khi Bộ Chất được Trần Đăng tiến cử, Đặng Tắc thân chinh đến nhà, bày tỏ ý muốn mời hắn theo. Còn Vệ Tinh thì đi theo Bộ Chất. Hơn nữa Hải Tây và Quảng Lăng cũng không quá xa vì vậy mà hắn dứt khoát đi theo Bộ Chất.

Bộ Chất gầy, cao chừng 1m74. Vệ Tinh thì đậm người, cao 1m70, dáng người vừa vặn nhìn qua khỏe mạnh.

Tào Bằng nghe tên Bộ Chất, trong lòng ngẩn ra. Cái tên Bộ Chất này nghe qua hình như quen tai? Vệ Tinh thật ra không rõ, hình như trong Tam Quốc Diễn Nghĩa không hề nhắc tới hắn đến. Nhưng Bộ Chất... Tào Bằng khẳng định, hắn đã từng xuất hiện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

- Đây là em vợ của ta tên là Tào Bằng, tự Hữu Học.

Đặng Tắc dẫn hai người Bộ Chất vào trong phủ nha giới thiệu cho Tào Bằng.

- Chính là người mà Bộc Dương tiên sinh nói đọc qua hiểu “Thi” và “Luận”, Tào Hữu Học?

-Haha, chính là hắn. - Đặng Tắc cười nói. Có điều nói đọc một lượt mà hiểu “Thi” và “Luận” là có phần quá khen. Hắn bây giờ làm binh tào cho ta, trông coi việc chiến sự ở Hải Tây. Hữu Học, Tử Sơn huynh có học vấn xuất chúng. Người có gì không hiểu có thể hỏi hắn mà thỉnh giáo. Từ ngày hôm nay, Tử Sơn huynh làm chủ bộ Hải Tây cho ta.

Tào Bằng vội vã hành lễ:

-Tiểu đệ Tào Bằng, ra mắt hai vị huynh trưởng.

Bộ Chất lộ ra vẻ ôn hòa, vội vàng nâng Tào Bằng dậy:

-Bộ Tử Sơn chẳng qua chỉ là người thất thế, được huyện lệnh Đặng Tắc coi trọng, đến đây nương nhờ. Ngày sau còn cần Tào tiểu đệ chiếu cố.

Lời nói của hắn không giống kẻ sĩ cao ngạo, thanh âm nghe ra rất thanh nhã, không lộ vẻ hỉ nộ. Tào Bằng vội vàng khách sáo:

-Tiểu đệ thật ra chỉ ngồi không ăn bám, sao dám nhận hai chữ “chiếu cố”? Tử Sơn tiên sinh đến, ta cũng có thể thở phào.

-Hả?

-Bây giờ Hải Tây có rất nhiều chuyện lộn xộn. Đối với việc công văn, xưa nay với tiểu đệ xin miễn cho vì bất tài. Lại còn bị Đặng Hải Tây bắt kiểm kê sổ sách hộ tịch. Hai ngày nay, tiểu đệ chưa thử mà đã thấy đau đầu. Tử Sơn tiên sinh tới, cuối cùng tiểu đệ cũng có thể thoát thân, haha. Mai này Tử Sơn tiên sinh sẽ phải khổ cực nhiều.

Vốn Bộ Chất tưởng rằng Tào Bằng sẽ gây khó dễ. Hắn xem ra Tào Bằng có lẽ là người tài hoa, nhưng không tránh khỏi là còn trẻ, tính khí có phần tự kiêu. Thật rất khó có thể trụ vững ở Hải Tây. Thân là em vợ của Đặng Tắc, tại Hải Tây coi như là dưới một người mà trên vạn người. Bản thân mình lại được sánh ngang, như muốn cướp quyền hạn của Tào Bằng. Thậm chí Bộ Chất cũng đã chuẩn bị chờ bị Tào Bằng gây khó dễ. Vậy mà Tào Bằng tự nhiên lại có thể thoải mái giao những chuyện trong tay hắn cho mình. Trong ngôn ngữ nghe ra không có nửa lời oán giận, dường như rất hài lòng.

Cái tên thiếu niên này rất có ý tứ. Bộ Chất khen thầm trong bụng, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn tồn.

-Người trẻ cũng biết chuyện...

Vệ Tinh đột nhiên mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ cười châm biếm:

-Có điều, người còn nhỏ tuổi, có tài đức gì mà có thể làm tào binh Hải Tây chứ?

- Tỷ Kỳ, không được vô lễ.

Bộ Chất nghe được vội vàng mở miệng muốn ngăn cản. Nhưng rõ ràng là hắn cũng không thể cản. Hắn biết rõ tính cách của Vệ Tinh: Vệ Tinh cũng không hề muốn đến đây. Đơn giản là vì bản thân mình muốn tới, nên y bất đắc dĩ phải theo.

Thực ra, trước khi Trần Đăng đề cử hai người hắn, Bộ Chất và Vệ Tinh cũng đã chuẩn bị rời khỏi Quảng Lăng, đi Giang Đông để tìm đường tiến thân. Tuy rằng hiện nay Quảng Lăng thái bình. Nhưng trong sự yên tĩnh lại như dòng nước gợn sóng. Những người chí sĩ phần lớn đều có thể cảm nhận sức mạnh của dòng nước ngầm này. Nếu như cứ mãi tiếp tục, thì quận Quảng Lăng tất sẽ trở thành chiến trường. Ngược lại, Giang Đông bây giờ coi như là nơi an toàn.

Tào Bằng vô cùng kinh ngạc nhìn Vệ Tinh, đột nhiên nở nụ cười.

-A Phúc, không được vô lễ.

Đặng tặc đã quá hiểu rõ Tào Bằng. Mỗi khi hắn có vẻ tươi cười vô hại nhìn qua cả người đối phương, thường sẽ có những phản ứng sắc bén.

-Tử Kỳ tiên sinh nói thật đúng, tiểu đệ đúng là vô đức vô năng. Nhưng có điều, tiểu đệ nghe nói, hữu chí bất tại niên cao (người có chí không phân biệt tuổi tác). Cam La mười hai tuổi có thể làm tướng. Hoắc Phiêu Kỳ (1) mười bảy tuổi trở thành phiếu điều hiệu úy, theo Vệ đại tướng quân chống quân hung nô ở Mạc Nam, lấy tám trăm người chống hơn hai nghìn người, bắt được tướng quốc Hung nô, giết chết tổ phụ Đan Vu của quân hung nô cùng quý phụ. Dừng tướng ba quân mà được phong làm quân hầu. Tiểu đệ bây giờ mới có mười bốn, nhưng vẫn còn chưa có thành tựu. Những chuyện đã làm, chẳng qua chỉ có giết ác bá Trung Dương Sơn, diệt đạo phỉ Trần Lưu, trăm Trần Thăng ở Hải Tây, làm sao dám xưng là có tài đức?

Ngụ ý là ta tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng đã làm không ít chuyện. Tuổi người so với ta lớn hơn, nhưng đã làm việc gì lợi quốc lợi dân? Nếu như không đúng thì cứ tự vả vào mồm.

Vệ Tinh hình như còn chưa làm đại sự nào như vậy. Khuôn mặt hắn đỏ bừng, trừng mắt nhìn Tào Bằng, nhún chân quay đầu bỏ đi.

-Tử Kỳ, ngươi muốn đi đâu?

-Tử Sơn huynh, ta đã sớm nói qua, với tài học của ngươi và ta, cần gì phải nường thân làm cánh tay dưới quyền người khác? Ta vì nể trọng thể diện của ngươi mới đến Hải Tây. Một đứa trẻ con mà dám khẩu xuất cuồng ngôn. Theo ta thấy, Đặng thúc tôn cũng chỉ dùng người không khách quan mà thôi. Ta quyết định quay về. Ngươi cùng ta đi thôi.

Nói rồi Vệ Tinh đi nhanh ra ngoài, đi được nửa đường phát hiện ra Bộ Chất không theo sau.

-Tử Sơn, lẽ nào ngươi phải ở lại chỗ này?

Khuôn mặt Bộ Chất phức tạp, khẽ thở dài nhìn Vệ Tinh:

-Tử Kỳ, ta vốn là kẻ thấp hèn. Thúc tôn bây giờ thành tâm mời ta, đã ủy thác cho ta trọng trách khiến ta vô cùng cảm kích. Ngươi nói hần chỉ là một kẻ cụt tay, nhưng dấu sao cũng là quan thần của đương kim hoàng thượng. Ta làm công việc của triều đình, dốc sức vì Thúc Tôn thì có gì là không đúng? Mặc dù Giang Đông tốt, nhưng với ta thì thật xa xôi.

-Ngươi...

Vệ Tinh nói:

-Tử Sơn, ngươi là người có tài, có thể nào phải ở dưới huyện?

-Ta có tài hay không, ta làm những chuyện như vậy cũng không có quan hệ. Thúc tôn mặc dù không có tài, nhưng mà hần đã tiêu diệt được một tên thao túng Hải Tây. Ta có tài chỉ sống ở Quảng Lăng. Tử Kỳ, ta muốn ngươi hiểu cho ta. Hơn nữa, Thúc tôn không phải là người bất tài.

-Tùy ngươi, dù sao thì ta cũng sẽ không ở chỗ này.

Vệ Tinh dứt lời, cất bước ra khỏi cổng.

Chú thích dịch giả:

(1): Hoắc Khứ Bệnh (tiếng Trung: 霍去病, bính âm: Huò Qùbìng; người Sơn Tây, Trung Quốc; 140 TCN - 117 TCN) là danh tướng dưới thời Hán Vũ Đế, có công lao trong việc chinh phạt Hung Nô ở phía bắc. Cậu của ông là tướng quân Vệ Thanh cũng là một danh tướng có công trong việc đánh Hung Nô.

Ông bộc lộ khả năng quân sự tài năng từ khi còn ít tuổi. Sau đó ông sớm được vua Hán Vũ Đế phong làm tướng xuất chinh đánh Hung Nô.

Năm 121 TCN, ông chỉ huy một đội kỵ binh nhẹ tiến về phía tây của Lũng Tây và trong vòng 6 ngày đã mở đường xuyên qua 5 tiểu quốc của Hung Nô. Sau đó, năm 119 TCN quân đội của Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh chia làm hai ngả đánh sâu vào địa phận Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh tiến quân theo hướng tây, đuổi người Hung Nô tới tận Lang Cư Tư Sơn, còn Vệ Thanh theo hướng đông đánh vào triều đình Hung Nô.

Một trong những chuyện nổi tiếng nhất về ông được chép trong Sử Ký của Tư Mã Thiên là việc ông được vua ban cho rượu một bình rượu ngon. Sau đó ông đổ rượu xuống sông, để tướng sĩ có thể cùng nếm mùi vị của rượu. Sau này, vào thế kỷ 15, Nguyễn Trãi ở Đại Việt đã dùng giai thoại đó để mô tả tình đoàn kết của tướng sĩ Lam Sơn trong bài Bình Ngô đại cáo:

Nhân dân bốn cõi một nhà, dựng cần trúc ngọn cờ phấp phới;

Tướng sĩ một lòng phụ tử, hoà nước sông chén rượu ngọt ngào

Hoắc Khứ Bệnh mất năm 24 tuổi do bệnh, có thể là do chiến tranh cũng như nguồn nước bị đầu độc khi ông tiến sâu vào lãnh địa Hung Nô.

151. Chương 133: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 133: Ai tán thành, ai phản đối

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng chạy theo sau hần nói:

-Vệ tiên sinh, ta có một câu nói tặng ngươi. “Tài vô phân đại tiểu, năng lợi quốc lợi dân, tiện thị tài” (tài năng không phân biệt lớn nhỏ, chỉ cần giúp ích cho nước cho dân thì đó mới là tài). Triệu Quát (1) tài hoa xuất chúng, có thể bình yên chiến tranh, làm cho quân tình nhuệ của Triệu quốc phải chôn thây. Tỷ phu của ta tuy là tàn phế, nhưng chí không tàn. Chí ít đến bây giờ, tất cả những gì mà hần làm cũng vì suy nghĩ cho bách tính ở Hải Tây, vì đất đai lãnh thổ Đại Hán, vì triều đình tôn nghiêm mà thôi. Làm nhục người thì có ngày người làm nhục ngươi. Ngày hôm nay ngươi ra khỏi cánh cổng này, ta còn muốn ngươi nhớ một điều: không kính trọng kẻ khác, cả đời cũng đừng nghĩ là nhận được người khác kính trọng.

-Tên tiểu tử thật là nói bậy.

Tào Bằng lập tức phản bác lại:

-Tĩnh oa bất khả dĩ ngữ vu hải giả, câu vu hư dã. Hạ trùng bất khả dĩ ngữ vu băng giả, câu vu thì dã. Khúc sĩ bất khả dĩ ngữ vu đạo giả, thúc vu giáo dã. (Con ếch ngồi đáy giếng chẳng thể nói đến biển cả vì nó bị hạn cuộc vào chỗ hẹp hòi. Loài trùng chỉ sống trong mùa hạ chẳng thể nói đến băng do bị thời gian hạn chế. Với kẻ hiểu biết lệch lạc, chẳng thể nói đến đạo vì hần bị trói buộc bởi những giáo điều.)

Đây là một câu nói trong « Trang Tử- Thu Thủy”. Bây giờ làm một vũ khí phản đòn lợi hại của Tào Bằng. Vệ Tĩnh đứng ngoài cửa, hai gò má co giật dữ dội, hung hăng nhún chân, phát tay áo rời đi.

-A Phúc, sao ngươi có thể vô lễ như vậy?

-Hần vô lễ trước, làm sao có thể trách ta.

Tào Bằng nhìn Đặng Tắc, lớn tiếng phản bác. Bộ Chất nhìn Tào Bằng, trong mắt có chút kỳ dị.

-Thúc tôn, coi như hết. - Bộc Dương Khải đứng ra nói:

-Tử Kỳ tâm cao khí ngạo, khó tránh khỏi cao ngạo. Ban đầu thấy hần, ta cũng đã biết hần không muốn theo. Sở dĩ hần đến đây thực ra cũng là nể mặt Tử Sơn mà thôi. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, người hữu chí thì cần gì phải gò ép? Tử Sơn ngươi nếu như không muốn lưu lại, cũng có thể ra đi. Những gì mà Hữu Học nói vừa nãy tuy rằng vô lễ nhưng cũng không sai. Con người xem tài giỏi thế nào thì không cần xem tuổi tác, phải xem những chuyện hần làm, chí ít là công việc hiện tại.

Bộ Chất lúc này cũng rất do dự. Hần cùng Vệ Tĩnh có quan hệ tốt. Nhưng về phương diện khác, hần có thể cảm nhận được tấm lòng thành của Đặng Tắc. Tào Bằng nói hoàn toàn trùng với tâm ý của hần. Người luận về tài hoa cao thấp thì không chấp lớn bé, chỉ nhìn vào chuyện hần làm. Tài hoa của Vệ Tĩnh không nghi ngờ gì. Nhưng nói thật, hần có phần tâm cao khí ngạo, nói khó nghe một chút, chính là nhìn quá cao xa. Bộ Chất ngược lại thực sự muốn làm.

Hần đang do dự thì thấy Tào Bằng lấy ra một quyển thẻ tre.

-Tỷ phu, chợ phía Bắc Hải Tây đã chỉnh đốn rồi. Đám gian thương trước đó hiện tại nằm trong một phần kế hoạch của ta. Nếu thành công, Hải Tây chắc chắn sẽ thay đổi.

Bộ Chất chợt nghe lời hào ngôn tráng ngữ của Tào Bằng, lập tức cảm thấy hứng thú.

Tháng mười năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo chỉ huy quân tiến công đại phá quân Viên Thuật. Các tướng của Viên Thuật như Kiều Đình, Lý Phong, Lương Cương, Nhạc Tự đều bị trảm, chỉ còn Trương Huân may mắn thoát nguy, hộ tống Viên Thuật trốn về Dục Nam.

Trong một năm, Viên Thuật trước bại Lữ Bố, sau bại Tào Tháo, mất Hoài Bắc, từ đó về sau thất bại hoàn toàn, không thể phục hưng rầm rộ như trước kia. Cùng lúc đó, những gia tộc vùng trung tâm Hoài Nam trung thành với Hán thất cũng dần dần bất hòa với Viên Thuật.

Trong chớp mắt đã mười tuần trăng trôi qua. Tính toán thời gian thì Đặng Tắc đến huyện Hải Tây đã hơn nửa tháng!

Trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi, Đặng Tắc làm rất nhiều chuyện tình. Trước tiên hắn diệt trừ một tên đầu sỏ Hải Tây là Trần Thắng, sau đó lại bình ổn giá cả ở Hải Tây. Có thể nói bước đầu hắn đã đứng vững ở Hải Tây. Người ở Hải Tây cũng cảm thấy vị Đặng huyện lệnh này dường như không có hứng thú với những chuyện giết chóc. Sau khi triệu hồi một trăm tuần binh thì không có tin tức gì. Ngoại trừ bá kiến thái thú quận Quảng Lăng Trần Đăng, chinh đồn huyện nha, tu sửa tường thành Hải Tây. Nhiều năm trôi qua, tường thành Hải Tây sớm đã bị đổ nát, cũng đến lúc phải tu sửa.

Trước đây Đặng Tắc không có thực lực. Bây giờ hắn diệt trừ Trần Thắng, đem những tài sản của Trần Thắng nạp vào ngân khố. Gia sản của Trần Thắng thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc. Kiểm tra ban đầu, thì ngoài những nô bộc đầy tớ, hắn còn có thương phẩm hàng hóa từ trong kho ra ngoài đồng, cũng đến hàng nghìn vạn. Đây là còn chưa nói tới trước đó y đã mua vào mấy nghìn tạ lương thực. Tính toàn bộ đã là một đồng tiền!

Ngay cả Tào Bàng cũng cảm thấy Trần Thắng thực sự là một cao thủ vợ vét. Mười năm gian ác, tài sản cả nghìn vạn. Chả trách hắn có thể xưng vương xưng bá ở Hải Tây, tài sản của cải gần như có thể sánh ngang với những nhà thế gia quyền thế. Khi Bộ Chí kiểm kê tài sản của Trần Thắng cũng không nhận được mà cảm thán, tiền bạc nhiều như vậy có thể đủ cho Hải Tây trong ba năm không cần phải thu thuế.

Nhưng có điều tài sản nhiều như vậy thì huyện Hải Tây cũng không thể thu gom hết được. Khi kiểm kê tài sản của Trần Thắng, trừ những lương thực vật tư ra, ngoài ra tất cả mọi đồ vật quý giá đều được đem đến Quảng Lăng. Đây cũng là đề nghị của Tào Bàng với Đặng Tắc. Cái này gọi là cùng chung lợi ích!

Một người Đặng Tắc căn bản không thể ăn hết từng đó tiền bạc. Để cho người khác đổ ky, chi bằng thăng thân một chút, giao hảo chia cho người khác. Trần thị ở Quảng Lăng nể mặt Đặng Tắc, cũng là nể mặt thể diện triều đình, nể mặt Tào Tháo. Vậy nên có qua có lại, Đặng Tắc cũng phải báo đáp một ít lợi ích. Có thể giành được sự ủng hộ của Trần thị ở Quảng Lăng còn quan trọng hơn mấy vạn quan tiền. Vậy nên Đặng Tắc cũng có ý tán thành.

Việc kiểm tra vẫn còn tiếp tục, chỉ có điều là người kiểm tra đã được đổi thành Bộ Chất.

Vì Vệ Tinh không hề lưu lại nên những người giúp cho Đặng Tắc dường như vẫn như cũ. Đối mặt với gia sản khổng lồ của Trần Thắng cùng với chuyện lộn xộn ở huyện Hải Tây, chỉ nhờ vào một người Bộ Chất thì cũng như trứng chọi đá. Chính vì trong tình hình như vậy, với sự quen thuộc về Quảng Lăng, Bộ Chất tiến cử một người cho Đặng Tắc, tên là Đái Kiên, tự Mậu Tăng, là người Đan Dương. Người này vốn là trưởng lại của Hán thất, tính tình cẩn thận, làm việc tỉ mỉ. Theo ý kiến của Bộ Chất, nếu như có thể mời người này làm việc, nhất định có thể giúp đỡ Đặng Tắc quản lý Hải Tây.

Thực ra huyện Hải Tây cũng không phải là không có nhân tài. Ví dụ như Từ Tuyên làm cương kỷ ở Quảng Lăng là người sinh trưởng ở Hải Tây. Có điều, xuất thân của Từ Tuyên không tầm thường, không những là con nhà quan mà còn rất tiếng tăm. Có vẻ như trong tình hình hiện nay, Đặng Tắc cũng khó mời những nhân vật như vậy. Họ đều là những người có chút tài cán nhưng lại không thành công, có thể bổ nhiệm công việc. Nhưng những người như vậy nhất thiết phải suy tính một cách cẩn thận.

Nghĩ đến những tác phẩm thời hậu thế, những nhân vật chính thường tạo ra chấn động một thời, bốn phương rầm rộ kéo đến mà Tào Bàng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ. .

Đái Kiên? Lại là một cái tên xa lạ. Nhưng nếu đã là người Bộ Chất đề cử, chắc chắn sẽ không quá kém.

Những năm cuối thời Đông Hán, có rất nhiều cách để mời nhân tài. Ví dụ như tuyển chọn hoặc tiến cử. Nhưng với Đặng Tắc mà nói, tuyển chọn cũng tốt mà tiến cử cũng được, miễn là hợp. Cũng như Tào Bàng thích nói với hắn:

-Với tình hình của chúng ta hiện tại, nếu đi tuyển chọn cũng sẽ không có người nào tự nguyện đến tự đề cử.

Muốn thu hút nhân tài, nhất định phải xuất phát từ thành ý của chúng ta. Giống như trước kia huynh đến nhà mời Bộc Dương Khải, bây giờ cũng có thể đến nhà mời Đái Kiên. Chỉ có như vậy thì mới thể hiện ý muốn cầu người tài của huynh, mới có thể khiến những nhân tài ở Quảng Lăng cảm động.

Đặng Tắc cảm thấy rằng ý kiến này của Tào Bằng rất đúng đắn, liền quyết định tự mình đi Hoài Lăng, mời Đái Kiên. Có điều trước khi xuất phát, Đặng Tắc còn muốn làm một chuyện.

Trước khi xuất phát một ngày, hắn cho triệu tập bốn người lý trưởng lại. Đây cũng là lần đầu tiên sau khi Đặng Tắc nhậm chức cho triệu kiến những quan viên của huyện Hải Tây. Lý trưởng là người dân bản xứ được tuyển vào trong huyện nha, giữ nhiệm vụ làm cầu nối giữa quan phủ và dân chúng, đốc thúc thuế khóa lao dịch, nghe phân công của huyện nha. Hiện bốn người lý trưởng đương nhiệm của huyện Hải Tây vẫn là những người mà huyện lệnh trước ủy nhiệm. Sau khi Hải Tây rơi vào hỗn loạn thì không ai quản lý họ nữa.

Theo lý thuyết thì bổng lộc của lý trưởng là do huyện lệnh cấp cho. Nhưng những năm gần đây, quan viên của Hải Tây thay đổi luân phiên nên cũng không có bổng lộc chính thức. Trong mấy năm Trần Thăng ở Hải Tây, các lý trưởng đã sớm bỏ bê trách nhiệm. Nếu như không phải do Đặng Tắc triệu kiến, bọn họ thậm chí cũng không nhớ mình là một lý trưởng.

Nhưng nghĩ đến thì đám lý trưởng này có phần sợ hãi. Vì sao chứ? Lý trưởng to thế nào cũng là cấp dưới của huyện nha. Tân huyện lệnh nhậm chức, lý trưởng phải đi trước ba dặm nghênh tiếp. Nhưng cho đến nay thì Đặng Tắc đã nhậm chức được hơn hai mươi ngày, nhưng đám lý trưởng đó không hề bước một bước đến nha môn.

Họ ít nhất cũng có hai tội. Một là bỏ bê nhiệm vụ, hai là thất lễ với thượng quan. Hai tội ấy cũng đủ khiến cho bốn vị lý trưởng lo sợ.

Không ngoài dự đoán, bốn vị lý trưởng bị Đặng Tắc mắng cho mất mặt. Có điều khi họ kinh hồn bạt vía chuẩn bị ra khỏi huyện nha thì lại bị Bộ Chất gọi lại.

-Bốn vị tôn ông, sở dĩ hôm nay Huyện lệnh nổi giận không phải vì các vị thất kính không ra nghênh tiếp, cũng càng không phải vì các vị chưa hề đến đây. Huyện lệnh tức giận các người vì thân là lại mục của triều đình nhưng lại không có hành động lời nói nào với triều đình, để tên cường đạo tùy ý làm loạn xưng bá ở Hải Tây, làm mất uy tín của triều đình. Những năm gần đây, sở dĩ Hải Tây xuất hiện tình trạng như vậy, bốn vị cũng phải có trách nhiệm. Huyện lệnh cũng hiểu rõ là các người có nỗi khổ tâm. Hôm nay gọi các người lại, thứ nhất là trách mắng, nhưng một chuyện khác là muốn các người đến nhận ba năm lương bổng. Theo luật lệ triều đình, mỗi năm lương bổng mỗi người có bốn mươi thạch, ba năm nợ lại là một trăm hai mươi thạch. Ở đây có tổng cộng có mười miếng lệnh bài, các người cầm lấy lệnh bài đi tìm Hồ Ban mà nhận lương. Còn thừa ra hai mươi thạch là tiền bồi thường cho bốn người các người.

Bốn vị lý trưởng cảm thấy như tỉnh mộng! Ba năm lại có lương bổng? Bọn họ nhận lệnh bài, lão đảo đi ra phía sau huyện nha, đứng trên đường cái nhìn nhau một hồi lâu, đột nhiên cất tiếng khóc lớn.

Ba năm qua, họ đã có rất nhiều uất ức. Bây giờ bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được sự trở về của quan địa phương. Có lẽ từ giờ trở đi, Hải Tây sẽ thay đổi! Bốn vị lý trưởng bị Đặng Tắc trách mắng nhưng đồng thời lại được nhận ba năm lương bổng.

Huyện nha vừa mới sửa chữa. Trong mắt người Hải Tây bỗng nhiên lại có vẻ uy nghiêm đã bị mất đi nhiều năm.

Chú thích dịch giả:

(1) Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến Quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư. Là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha anh là Triệu Xa đôi khi cũng không tranh luận nổi với anh. Do đó, anh tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ.

Tuy nhiên, Triệu Xa lại rất lo lắng cho con mình, ông cho rằng Triệu Quát chẳng qua chỉ “nói phét”. Ông còn nói: “Sau này nước Triệu không nên dùng nó, kéo nó sẽ làm cho quân Triệu đại bại”.

Quả thật, khi quân Tần sang xâm lược, vua Triệu quyết định cử Triệu Quát thay thế Liêm Pha. Lạn Tương Như đang bệnh cũng phản đối: “Triệu Quát chẳng qua chỉ là đọc được một số sách binh thư của cha mình, căn bản không biết vận dụng thế nào, không thể cử hấn làm tướng được”. Mẹ của Triệu Quát cũng đến gặp vua Triệu nói rằng con mình không thể làm đại tướng.

Nhưng vua Triệu không nghe, vẫn cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả là 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

-Vương tiên sinh, Đặng huyện lệnh trở về, đến bây giờ vẫn không chịu triệu kiến chúng ta. Cuối cùng thì nên tính toán thế nào hả!

Các thương nhân lại một lần nữa cảm nhận được áp lực vô hình từ phía huyện nha. Hành động Đặng Tắc triệu kiến các lý trưởng để lộ cho mọi người một tin: từ giờ trở đi, huyện Hải Tây đặt trong sự cai quản của huyện nha. Toàn bộ mọi công việc hành chính đều do huyện nha quyết định.

Vậy Đặng Tắc sẽ đối phó với những người thương nhân trước kia đối đầu với hần thế nào? Tấm gương Trần Thăng vẫn còn rành rành đó. Hơn mười cái đầu vẫn còn treo lại đình lâu huyện nha. Một ngày Đặng Tắc không tỏ rõ thái độ, các thương nhân ở Hải Tây có một ngày bất an. Bọn họ bắt buộc phải thay phiên nhau đến nhà Vương Thành. Lúc này bọn họ có phần hoảng sợ.

-Đặng huyện lệnh vừa đi.

-Hả?

-Hôm qua ngài vừa dẫn người đi Hoài Lăng. Hôm nay không có trong huyện nha.

Vương Thành cũng bất đắc dĩ cười khổ với mọi người, nói:

-Thực không giấu diếm, sau tối dự tiệc rượu tại huyện nha, ta cũng chưa gặp lại Đặng huyện lệnh. Tất cả công vụ của huyện nha đều do hai người huyện thừa và chủ bộ phụ trách. Bộc Dương đại nhân bận việc phải xử lý công văn công vụ. Chủ bộ tiên sinh chủ yếu lo kiểm kê tài sản của Trần Thăng. Vì thế cũng khó rõ được ý kiến của Đặng huyện lệnh.

-Vậy Tào công tử đâu ?

Bố Trang không nhin được, mở miệng hỏi. Hần mấy ngày nay quả thực hao tổn không ít tâm tư, nghe ngóng được rất nhiều việc. Hần hỏi:

-Ta nghe nói, Đặng huyện lệnh đối với người em vợ có thể nói là nói gì nghe nấy. Tuy rằng hần chỉ là binh tào, nhưng nếu bàn về vị trí, lại trên cả hai vị huyện thừa và huyện úy. Vương tiên sinh, chúng ta viếng thăm Tào công tử, thỉnh hần đi uống rượu?

-Đúng vậy, đúng vậy!

Nếu không gặp được Đặng Tắc, cũng có thể tạo quan hệ với Tào công tử.

-Mời Tào công tử đến Hà Hoa phường.

-Hử, bây giờ đang là mùa đông, không có bông hoa sen nào, người mời Tào công tử đi uống gió lạnh à? Nên đến Cửu Phẩm Thang Trì của tại hạ.

-Người chớ nói vậy, bể cửu phẩm Thang Trì của người làm sao có thể so với Hà Hoa phường của ta? Cô nương ở Hà Hoa phường, mỗi người đều như nước trong veo, là quốc sắc thiên hương. Cửu Phẩm Thang Trì làm sao có thể mời Tào Công tử đại giá quang lâm?

Thoạt nhìn, Hà Hoa phường và Cửu Phẩm Thang trì đều là các thanh lâu. Vương Thành dờ khóc dờ cười đứng dậy quát ngưng lại.

- Mọi người! Mọi người nghe ta nói một lời. Chuyện mời Tào công tử, ta còn chưa biết có thể giúp được hay không. Nhưng mà Tào công tử là người thanh lịch tao nhã, năm đó được thượng thư Tương Dương ở Lộc Môn Sơn xem trọng, suýt nữa trở thành đệ tử Lộc Môn Sơn. Các người nói những phường thanh lâu như thế thật không lịch sự thỏa đáng.

Còn nữa, Tào công tử năm nay mới mười bốn, chưa hề nghe nói hấn thích những chuyện đó. Nhưng trái lại, ta nghe được một tin đồn. Cha của Tào công tử cũng chính là nhạc phụ của Đặng huyện lệnh, là Ân Mặc Cự Tử. Ta nghĩ, đi thỉnh Tào Công tử đến các phường kia, chỉ bằng tìm một món đồ thật tinh xảo tặng Tào công tử thì còn có thể rất hữu dụng.

-Ách

Trong phòng có tiếng thở nhẹ.

-Thì ra phụ thân của Tào công tử chính là Ân Mặc Cự Tử!

-Vương tiên sinh không hổ danh là Vương tiên sinh, quả nhiên lợi hại.

Ông chủ Hoàng của Kim thị vỗ tay tán thưởng, cười với Vương Thành:

-Nói ra cũng khéo, nhà ta có đồ vật, không chừng Tào công tử sẽ thích.

-Chỉ nhà ngươi có báu vật, nhà của ta lại không có à?

-Hoàng chương quỹ nói vậy là thế nào? Vương tiên sinh suy nghĩ vì mọi người, tại sao ngươi lại định độc chiếm một mình?

Một đám người giận dữ chỉ vào ông chủ Hoàng mắng như tát nước khiến cho ông chủ Hoàng ngượng cả người. Trong mắt Vương Thành loe lên một tia sáng. Trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hấn nháy mắt, nhẹ giọng nói:

-Nhưng không biết trong nhà mọi người có bảo vật gì?

Một đêm gió đông, nhiệt độ lại giảm xuống hơn nữa. Tào Bằng dậy sớm, đi ra khỏi phòng ngủ, vườn người thư giãn. Vương Mãi cùng Đặng Phạm đã ngủ dậy, đang luyện tập thương pháp trên bãi đất trống cạnh khóa viện.

Hai cây gậy gỗ, dưới động tác của hai người xuất hiện những rung động hòa với động tác của họ. Đứng một bên nhìn, Tào Bằng có thể cảm thấy khí huyết trong cơ thể hai người làm chấn động xung quanh. Hấn thầm gật đầu. Xem ra đầu hổ ca và Đại Hùng sắp đột phá rồi!

Vương Mãi sắp đạt đến trình độ dịch cân, còn Đặng Phạm cũng đạt đến đỉnh của dịch cốt. Trong khoảng thời gian dài, họ sắp trở thành hai cao thủ dịch cân.

-A Phúc, chúng ta đấu một chút.

Khi Tào Bằng nhìn hai người Vương Mãi luyện công, Diển Mãn cùng Hứa Nghi nhể nhại mồ hôi cao hứng chạy đến.

-Đúng vậy. Từ khi rời Hứa đô, chúng ta chưa đo sức lần nào.

Về mặt Hứa Nghi có vẻ hưng phấn, cười ha hả nói với Tào Bằng. Hai người đã đạt đến trình độ dịch cân. Tuy nói sức lực cùng kinh nghiệm chưa thể so sánh với Chu Thương và Hạ Hầu Lan, nhưng so với lúc còn ở Hứa đô thì đã khác biệt một trời một vực.

Quả đúng là con nhà mãnh tướng, có gien trong người, không giống người thường. Vương Mãi tuy rằng có thời gian theo Tào Bằng luyện công lâu nhất, nhưng đến bây giờ còn chưa đột phá khỏi giai đoạn dịch cốt. Nhưng ngược lại, Diển Mãn và Hứa Nghi đã sớm thành công.

Tào Bằng cởi áo bào trên người. Đang chuẩn bị cùng Hứa Nghi đấu một phen thì hấn thấy Hồ Ban vội vã chạy tới.

-Công tử, Vương Thành cầu kiến!

Tào Bằng ngăn người:

-Vương Thành? Không phải hôm qua hấn đã tới đây, bây giờ sao lại tới nữa? Ngươi cứ nói huyện lệnh chưa trở về, có chuyện gì thì trao đổi với huyện lệnh là được.

Hồ Ban vội vàng lắc đầu:

-Công tử, Vương Thành nói với ta là tìm người.

-Tìm ta?

Tào Bằng sững sốt một chút rồi thoáng nở nụ cười!

-Thế nào, cuối cùng bọn họ cũng nhớ tới ta à?

-Ách

Hồ Ban không biết nên trả lời câu hỏi này của Tào Bằng thế nào. Cũng may là Tào Bằng cũng không nói tiếp, đột nhiên chuyển đề tài:

-Hồ Ban, người nói với Vương Thành. Mục đích hẳn đến là gì ta dĩ nhiên hiểu rõ. Người bảo hẩn về nói với họ, tối nay ta bày tiệc rượu tại Phi Dương các ở chợ Bắc. Bất cứ người nào cũng phải tới Còn có một câu, người nói với hẩn là ta không nói cho Đặng huyệnh lệnh biết đâu.

-Dạ!

Hồ Ban khom người, chột nói:

-Vậy lễ vật của Vương Thành....

-Bọn họ muốn tặng thì giữ lại.

-Tiểu nhân hiểu rõ.

Hồ Ban nghe được, nở nụ cười, xoay người bỏ đi. Tào Bằng lại xoay người đi tới giữa sân, cười nói với Hứa Nghi:

-Nhị ca, chúng ta bắt đầu đi!

-Tử Sơn, người nói Hữu Học đi như vậy thì sẽ có tác dụng?

Trong nha đường, Bộc Dương Khải chau mày, hình như lo lắng không yên nhìn Bộ Chất.

Trong mắt hẩn có một chút không vừa lòng, lại có một chút lo lắng. Bộ Chất uống một ngụm nước, lắc đầu:

-Việc này đúng là như vậy. Chột nghe thì có vẻ rất hoang đường, nhưng ngẫm lại thì hình như cũng rất có lý. Ta không lo lắng việc này có hiệu quả hay không, chỉ lo việc này có tiến triển không. Nếu như có thể tiến triển, nói không chừng có thể phát huy tác dụng. Nhưng vấn đề quan trọng là những tên thương nhân ngu ngốc kia giải quyết thế nào? Hữu Học vẫn còn nhỏ tuổi, có thể trấn áp những người đó không, đây đúng là một vấn đề lớn!

Bộc Dương Khải đứng dậy đi ra trước nhà. Hẩn đứng ở cửa hiên, chấp tay nhìn ánh tà dương, chìm vào trầm tư.

Nơi chợ Bắc đèn hoa rực rỡ, trải qua những ngày tiêu điều hiu quạnh lại có thể khôi phục sức sống như ngày xưa. Phi Dương các là sản nghiệp của Trần Thắng trước kia, bây giờ thuộc quyền của quan phủ. Qua vài ngày chấn chỉnh, Phi Dương các lại được khai trương. Có điều, so với một Phi Dương các lộn xộn trước kia, Phi Dương các mới khai trương có sự khác biệt rõ rệt. Đầu tiên, sau khi sửa đổi bên trong đã rộng rãi hơn rất nhiều và còn rất yên tĩnh. Thức ăn được bày biện có trật tự, ngoài ra còn có một tấm bình phong mộc mạc ngăn ở giữa. Cho nên nếu như có người nói chuyện âm ỉ cũng sẽ không ảnh hưởng đến thực khách.

Có thể nói là sự sắp xếp của Phi Dương các mới càng thêm hợp lý. Bây giờ nó không phải là một tửu lâu như trước kia mà người bình thường nào cũng có thể vào. Nó đã trở thành một chỗ thanh cao trang nhã.

Tất cả bồi bàn đều có một trang phục giống nhau, thể hiện một quy tắc nghiêm ngặt.

Đi vào Phi Dương các, đập vào mắt không phải là tiếng om sòm âm ỉ, mà là một vẻ lịch sự tao nhã. Ở giữa hồ có một cái đình nghỉ mát, có các vũ nữ hát diễn, khiến cho những khách nhân có thể cảm thấy một bầu

không khí nho nhỏ. Tổng thể mà nói, Phi Dương khác không sửa đổi gì nhiều nhưng so với trước đây thì hoàn toàn khác biệt. Ông chủ Hoàng của Kim thị không khỏi thốt lên:

-Mã công, đây mới là chỗ ta cần nên tới.

Ông chủ Mã cũng liên tục gật đầu:

-Chỗ này của Trần Thăng trước kia thực ra chỉ là một chỗ cho đám người thô tục. Bây giờ Phi Dương các có được nhân tài của Hải Tây giúp sức đã thay đổi hoàn toàn. Nhưng ta đoán chừng là ăn uống chỗ này cũng tiêu tốn không ít tiền bạc.

Hắn nhìn về phía tên bồi bàn dẫn đường, thì đích thị là tên nô tài trong nhà Trần Thăng trước đây. Tên bồi bàn vội đáp:

- Bẩm Mã lão gia, Đặng huyện lệnh có lệnh, Phi Dương các không mở ra cho người ngoài, chỉ có hội viên bản địa mới có thể vào.

-Hội viên?

Đây là một thuật ngữ hoàn toàn mới. Tên bồi bàn nói:

-Đúng là vậy.

-Làm sao thành hội viên được? Cần bao nhiêu tiền? - Ông chủ Hoàng có phần chúng mắt, đi lên trước ông chủ Mã mà hỏi.

-Hội viên không phải là trả tiền mới được.

Đầu tiên, để trở thành hội viên, nhất định phải có thân phận và địa vị, nhất định phải qua trình báo của lý trưởng. Sau đó quan phủ phê duyệt thì mới có tư cách.

-A, như thế thật phiền phức.

Ông chủ Mã lắc đầu, tỏ vẻ chẳng thêm:

-Ai mà muốn rườm rà như thế.

-Đây là thân phận! - Tên bồi bàn giải thích. Tượng trưng cho thân phận.

152. Chương 134.2: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 134.2: Ai tán thành, ai phản đối (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trên mặt ông chủ Mã lộ ra vẻ xấu hổ.

-Toàn bộ Hải Tây có bao nhiêu người có được thân phận như vậy? Các vị lão gia sau này buôn bán làm ăn, sau này cùng ngồi xuống làm khách, cũng chính là một loại địa vị tượng trưng. Mã lão gia, việc này không có gì là rườm rà! Đâu phải ai cũng có được vinh dự.

Hắn ngụ ý, người bực mình thì vẫn chưa chắc có đủ tư cách. Ông chủ Hoàng liền vui vẻ, liên tục gật đầu:

-Nói rất hay, thân phận địa vị không phải dùng tiền là mua được.

Từ xưa đến nay, địa vị của thương nhân không cao, đổi lại càng bị người ta nói là một trong ngũ xuẩn. Dù cho là có tiền cũng không nhất định có thể đắc nhân đãi kiến. Mà đối với những người thương nhân này mà nói, được xã hội chấp nhận và coi trọng thì đúng là một vinh dự. Giống như tên bồi bàn nói, thứ này không

phải là có tiền là có thể mua được. Không sai, sau này giao dịch cùng người khách, dẫn những người đó vào đây ngồi, đó chính là thân phận, hay chính là địa vị, sẽ không giống người thường, lại càng có thể diện.

Ngẫm lại ta phải đi tìm lý tưởng bàn bạc việc này.

Sự việc không ngừng thay đổi và phát triển theo thời gian.

Trong đình nghỉ mát, tiếng nhạc kỹ chơi đàn làm không gian vô cùng ý nhị. Phòng khách vắng vẻ, chính giữa là vị trí chủ tọa, hai bên được bày biện thức ăn.

-Lão gia sau này trao đổi công việc, có thể ở chỗ này dùng cơm.

Dưới lầu sẽ không được lên trên lầu, lại càng không phải lo lắng có người đến quấy rầy.

- Xin mời lão gia vào ngồi, công tử sẽ mau chóng đến.

Ông chủ Mã mã dè dặt ngồi xuống, đảo mắt nhìn tứ phía. Bầu không khí ở tầng hai rõ ràng là khác biệt với tầng một.

Tấm hoành phi “Đại phong ca” treo trên tường hơi nghiêng, nét vẽ sống động, tài hoa lỗi lạc. Tấm “Đại phong ca” là do Đặng Tắc ở huyện Quảng Lăng lấy từ trong tay Trần Khuê. Đại phong khởi hê vân phi dương (Gió to thổi mây bay lên trời cao). Thật hợp với cái tên Phi Dương các.

-Các vị, Tào công tử triệu kiến chúng ta tới đây, cuối cùng là muốn nói chuyện gì?

-Mã Công người sao lại hỏi như vậy chứ? Chúng ta chưa có ai nói chuyện nhiều với Tào công tử. Ngay cả Vương tiên sinh cũng chưa gặp gỡ Tào công tử, sao có thể biết là chuyện gì? Có điều ta đoán chừng vị Tào công tử này rất kiêu ngạo! Trước kia, Vương tiên sinh bái kiến Đặng huyện lệnh, Đặng huyện lệnh vẫn còn tự mình tiếp kiến. Mà bây giờ Vương tiên sinh đi tặng lễ vật, lễ vật để lại mà Tào công tử cũng không ra mặt.

Như thế này, tất cả mọi người cẩn trọng một chút, ngôn từ chú ý, đừng để đắc tội Tào công tử, có thể sẽ gây phiền phức.

Người vừa nói chính là ông chủ Phan làm gỗ, người không cao, khuôn mặt tròn, người béo lùn, nhìn qua có vẻ ân cần. Nhưng đừng tưởng hắn có vẻ ân cần mà khinh thường hắn.

Trong tay Phan Dững có cửa hàng mộc lớn nhất chợ Bắc, có người nói là hắn liên kết với Hải tặc đạo phi, chịu trách nhiệm tiêu tán đồ.

Thực ra, những thương nhân có máu mặt ở Chợ Bắc thì bản chất cũng không phải sạch sẽ gì.

-Phan công, người nói thế sao đúng. - Ông chủ Hoàng phản đối.

- Hôm nay tất cả mọi người ngồi đây thì ai dám đắc tội Tào công tử?

- Họ Hoàng, ta cũng chỉ có ý nhắc nhở, người nói lời càn rỡ làm gì.

-Ta không quen nghe lời thừa của người.

Hai bên có vẻ cãi nhau thì nghe dưới lầu có người lớn tiếng hô:

-Tào công tử đến!

Tiếng người kia vang lên thì lập tức ngăn lại tiếng mọi người cãi vã trên lầu. Cùng lúc đó, tiếng đàn ưu nhã ở dưới lầu cũng im bật. Ngồi ở trên lầu có thể nghe rõ tiếng vó ngựa ở dưới lầu vọng đến. Nghe tiếng vọng đến thì không phải là tiếng của một người, mà là rất nhiều người đến. Nhưng nếu không nghe cẩn thận, thì nhiều người còn tưởng rằng đó chỉ là tiếng bước chân của một người.

Chỉnh tề đồng loạt!

Tào Bằng mặc đại bào màu đen, mang thắt lưng bạch ngọc, giắt thêm một cái túi hương màu tím. Dưới chân hắn đi một đôi giày trắng để đen, tay áo phiêu nhiên, bước lên Phi Dương các. Phía sau hắn có hai người Diễm Mãn và Hứa Nghi, mình hổ thân gấu, thân hình dáng dấp cao to như hung thần ác sát. Lúc ba người lên lầu, mọi người trên lầu đều đứng dậy, vẻ mặt cười vui vẻ.

Nhìn những người trước mặt, trong lòng Tào Bằng sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Một năm trước, hắn vẫn chỉ là một tên tiểu tử bệnh nằm trên giường hấp hối. Nhưng một năm sau, hắn đã trở thành người trong phủ quan của huyện Hải Tây. Thân phận đã thay đổi khiến cho Tào Bằng bình tĩnh hơn.

Hít một hơi sâu, hắn gật đầu về phía mọi người, đi thẳng đến vị trí chủ tọa. Diễm Mẫn cùng Hứa Nghi đi phía sau Tào Bằng, cùng Tào Bằng ngồi xuống hai bên vị trí chủ tọa. Lập tức có mười tên tráng hán lên lầu, hai người đứng ở cầu thang, còn lại tám người thì chia ra hai bên trái phải. Tất cả đều có binh khí. Mười tên tráng hán đều là gia tướng Hứa gia. Ai đi qua cũng lộ ra một vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh.

-Tào công tử, tại hại là Hoàng Chính của Kim thị.

-Tiêu nhân Phan Dũng làm gối.

-Tiểu nhân Bó Trang Mã Đào.

Mấy người thương nhân đều nhao nhao đứng lên khom lưng cúi chào làm lễ với Tào Bằng.

Tào Bằng không biểu lộ gì trên sắc mặt, gật đầu đáp lại.

Không sai, hắn còn nhỏ tuổi! Nhưng càng như vậy thì càng phải tỏ vẻ kiêu ngạo. Đây đều là đám người giả hoạt, cho bọn chúng một chút niềm nở thì sẽ bị đập vào mặt. Đôi khi sự im lặng còn hơn là thiên ngôn vạn ngữ. Tào Bằng rất rõ đạo lý này, hơn nữa hắn cũng không cần phải khách sáo với những người này. Đối lại nếu là Đặng Tắc, chắc còn phải nghĩ chuyện hình thức. Nhưng Tào Bằng thì không cần phải tính toán chuyện đó, bây giờ hắn hành động với thân phận của đệ nhất nha nội của Hải Tây. Nhưng hắn là một người trong phủ quan có thực quyền, trong tay nắm giữ binh quyền của Hải Tây, tuy rằng trong tay hắn chỉ có hai trăm người.

-Chư vị đều là những nhân vật lão làng có máu mặt ở huyện Hải Tây.

Tào Bằng nói chậm rãi, mấy người thương nhân đều ngừng nói.

-Tất cả mọi người đều đến đông đủ chứ.

-Đều đến đông đủ, đều đông đủ cả!

-Tốt lắm, từ giờ trở đi, không kẻ nào được lên đây.

Tào Bằng vừa dứt lời thì nghe dưới lầu có tiếng bước chân gấp gáp vọng đến. Một người đàn ông trung niên chạy hỗn hển đến. Trong ngày lạnh mà hắn đổ mồ hôi nhễ nhại. Hắn vừa chạy vừa liên tục chấp tay vái.

-Xin lỗi, xin lỗi, Diệp mỗ đến chậm một bước, xin thứ lỗi.

-Vị này chính là...

Tào Bằng nhíu mày, tức giận hỏi.

-À, tiểu nhân là Diệp Bội của Mễ thị, trong điểm có việc nên vừa rồi tới muộn, mong Tào công tử bao dung.

Vừa nói chuyện Diệp Bội vừa ngồi xuống. Hứa Nghi mặt trầm xuống, khoát tay chặn lại. Hai tráng hán đi lên, đem Diệp Bội đến trước bàn thức ăn.

-Ông chủ Diệp, người ra khỏi cửa lúc nào?

Diệp Bội nghe Tào Bằng đặt câu hỏi, không khỏi run cầm cập.

-Tiểu nhân...

-Ông chủ Hoàng?

-Có tiểu nhân!

-Người ra khỏi cửa lúc nào?

-Bẩm công tử, tiểu nhân biết được công tử thiết yến, nên sau giờ Ngọ đóng cửa quán, sau đó ra cửa, giờ Dậu đến đây.

-Ông chủ Mã?

-Dạ, tiểu nhân và Hoàng công gần giống nhau, đều đến trước giờ Dậu.

Tào Bằng nở nụ cười:

-Ông chủ Diệp, người xem ông chủ Hoàng và ông chủ Mã, và còn có mọi người đang ngồi đều tởm trước giờ Dậu. Mỗi gia cũng đến giờ Dậu, chỉ là người đến trước, người đến sau. Người đã vội vàng như vậy thì trở về đi.

-Đúng vậy, đúng vậy. Lúc này còn ý nghĩ làm ăn gì?

Một đám thương nhân vội vã đáp theo, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt cầu khẩn của Diệp Bội.

-Tào công tử, tiểu nhân...

-Người im miệng cho ta!

Tào Bằng đột nhiên cao giọng.

- Lần trước Đặng huyện lệnh mời uống rượu, người không tới. Hôm nay ta mời uống rượu, người lại thông dong đến muộn. Ai mời cũng không đến dâng hoàng, có tham dự thì làm sao so với chức công cao quý ở đây? Người chỉ là một tên ngu ngốc, thật phũ phàng lãng phí.

Về mặt Tào Bằng trở nên âm u. Mặc dù có người muốn cầu xin cho Diệp Bội cũng không khỏi nuốt nước miếng nín thình.

-Người đã khinh thường tất cả thì ở đây cũng sẽ không có chỗ ngồi của người. Người đâu, đem tên ngu xuẩn này đuổi ra cho ta.

-Dạ!

Hai tên tráng hán tiến lên, không chờ Diệp Bội thanh minh, dẫn hắn đi.

-Mã công, Hoàng công, ta bị oan uổng...

Không đợi Diệp Bội nói xong, gia tướng tổng hấn ném xuống gác. Diệp Bội kêu thảm, lăn từ trên thang gác xuống. Trên lầu lúc này lặng ngắt như tờ, sắc mặt mọi người trắng bệch như tờ giấy.

-Con người của ta tính tình không tốt!

Tào Bằng không uống rượu mà uống một chén nước. Hắn ngồi nhìn đám thương nhân đang biến sắc, mà tươi cười:

-Có một số việc Đặng huyện lệnh có thể chịu được nhưng ta không chịu được. Có người các người sẽ nói, người bất quá chỉ là em vợ của Đặng huyện lệnh, lại kiêu ngạo hơn Đặng huyện lệnh, tính tình còn nóng nảy hơn cả Đặng huyện lệnh đúng không?

-Không dám, không dám!

-Ha ha, hãy nghe ta nói hết. - Tào Bằng nói :

- Ta muốn nói chính là tính tình này của ta. Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Nếu người bất kính với ta, ta khiến hắn nhà tan cửa nát. Đại trượng phu nên ân oán phân minh, nhưng cũng phải có phép tắc rạch ròi. Nhị ca, tam ca, ta nói có đúng không?

Hứa Nghi Điển Mãn liên tục gật đầu:

-Không sai. Đại trượng phu nên như vậy.

-Ông chủ Diệp không nể mặt mũi ta, cũng chính là không nể mặt Đặng huyện lệnh, không nể mặt Trần thái thú, cũng là không nể mặt triều đình!

Mấy người thương nhân đều không ai bảo ai mà nuốt nước miếng:"cái con mẹ người mới là người không để ý!"Cái gì mà gọi là không nể mặt triều đình? Không nể mặt triều đình, không phải là tạo phản sao?

-Ta xem chừng không cần phải để lại ông chủ Diệp! - Tào Bằng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn mà liếc nhìn mọi người

“Tiểu tử này, thật đúng là đuối tận giết tuyệt!”

-Ông chủ Hoàng!

-Hả, có tiểu nhân.

Ông chủ Hoàng nghe Tào Bằng gọi tên hắn, sợ giật mình một cái, lập tức phủ phục trên mặt đất. Tào Bằng lại tỏ vẻ dường như không nhìn thấy, uống một ngụm nước:

-Trong ba năm qua, ông chủ Diệp giàu có ở Hải Tây, buôn bán lời rất nhiều tiền. Chúng ta đối đãi với nhau phải có tâm tư tình cảm. Một chén cháo, một chén cơm là điều thiết yếu. nhưng nếu không có triều đình thì lấy đâu ra cháo với cơm?

-Đó là...

-Trong ba năm, ông chủ Diệp không hề giao nộp một chút thuế má nào cho triều đình!

-Cái này...

-Cho nên ta cho rằng, hành vi trốn thuế này lẽ ra đáng bị trọng phạt! - Về mặt Tào Bằng nhẹ nhàng, nhìn ông chủ Hoàng nói:

-Ông chủ Hoàng, nếu ta cho người tới đón ông chủ Diệp đi, thì người sẽ làm thế nào hả?

Khi Tào Bằng nói đến vấn đề thuế má, mọi người đều cảm như hén. Ông chủ Hoàng bị sợ đến lạnh run, mặt trắng bệch. Phải biết rằng, trong ba năm trước nay, ngay cả huyện nha Hải Tây cũng không có thì đi nộp thuế ở đâu chứ? Nhưng ngược lại tiền yên ổn thì giao nộp không ít, đều là nộp cho Trần Thăng nhưng không nộp cho triều đình. Nhưng sau câu nói của Tào Bằng khiến ông chủ Hoàng mừng rỡ khôn xiết. Hắn giật mình ngẩng đầu nhìn Tào Bằng, còn những người khác lại dùng ánh mắt ước ao nhìn hắn.

-Tiểu nhân tận sức vì triều đình mà cống hiến sức lực.

Đại bi đại hi thay đổi quá nhanh, khiến ông chủ Hoàng như người trong mộng. Tào Bằng gật đầu hài lòng:

-Ta rất hài lòng thái độ này của ông chủ Hoàng!

Vừa nói hắn vừa vỗ tay:

-Hò Ban, đem đồ lên.

153. Chương 135: Ai Tán Thành, Ai Phản Đối (3)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 135: Ai tán thành, ai phản đối (3)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Điều lệ quản lý trị an khu chợ bách hóa phía Bắc huyện Hải Tây. Trên giấy viết một hàng chữ lớn như vậy.

Trong đầu mọi người đều không khỏi ngạc nhiên. Ai cũng đã sớm nghe đến có việc gì đó kỳ lạ, cho tới nay mọi người đều cố gắng thăm dò nội dung của nó là gì. Thế nhưng khi xấp giấy đẹp để đặt trước mặt họ thì mọi người lại cảm thấy lo lắng bất an. Nó có nội dung gì? Đặng Tắc làm lớn việc như vậy, chắc chắn không phải là việc đơn giản. Chín người thương nhân của huyện Hải Tây hít sâu một hơi.

Thực ra, đây cũng là một loại điều lệ ngành giống với thời hậu thế, tổng hợp các quy tắc của khu chợ. Thái độ của của quan phủ sẽ tuyệt đối không chèn ép, cũng không khống chế sự phát triển thương nghiệp ở Hải Tây, đồng thời còn sẵn sàng cho các thương nhân ở Hải Tây một địa vị xã hội nhất định. Nhưng những thương nhân Hải Tây phải cộng tác cùng với quan phủ. Nếu như người thương nhân xảy ra chuyện, huyện

nha Hải Tây có thể dùng thân phận quan phủ để tiến hành giải quyết. Nhưng nếu quan phủ đòi hỏi sự hỗ trợ từ thương nhân, thì thương nhân cũng phải nhất định thực hành trách nhiệm. Đồng thời, như quy định, Kim thị, Mễ thị, cửa hàng gỗ của Bồ Trang của huyện Hải Tây cần phải liên hiệp để bảo vệ sự phát triển thương nghiệp của vùng. Trong lúc đó nếu như nảy sinh mâu thuẫn thì sẽ do quan phủ giải quyết. Trong trường hợp bị những thương nghiệp bên ngoài xâm phạm, nghiệp đoàn nhất định phải đảm nhận trách nhiệm thương nghiệp địa phương. Nói ví dụ, có người có ác ý muốn nâng giá thị trường lên, như vậy nghiệp đoàn nhất định phải liên kết các thành viên lại, tiến hành phản kích, trợ giúp huyện nha duy trì sự ổn định và phát triển của huyện Hải Tây.

Khái niệm nghiệp đoàn xuất hiện vào thời Tùy Đường, hưng thịnh vào thời Lương Tống, rồi suy tàn thời nhà Thanh. Những năm cuối thời Đông Hán, nghiệp đoàn còn chưa xuất hiện. Nhưng nghề thủ công và thương nghiệp đã bắt đầu có xu thế phát triển, thương nghiệp địa phương cũng theo đó mà nảy sinh. Địa vị của thương nhân tuy rằng vẫn chưa được đề cao nhưng đã bắt đầu tích cực tham gia những hoạt động xã hội.

So sánh thì trước kia Vệ Tư giúp đỡ Tào Tháo cũng là một vị đại thương nhân. Bên cạnh đó còn có Trương Thế, Bình Hòa, Tô Song đã từng giúp đỡ Lưu Bị, cùng với về sau tại Từ Châu còn có huynh đệ Mi Trúc Mi Phương, đều xuất thân là thương nhân.

Tào Bằng đưa ra khái niệm nghiệp đoàn với Đặng Tắc, đồng thời còn căn cứ theo một số kinh nghiệm thời hậu thế để tiến hành quản lý khu chợ phía Bắc. Dựa vào ý kiến của Tào Bằng, hắn muốn mượn những thương nhân kia tạo thành một hệ thống quyền lợi thật lớn mạnh.

Trên thực tế, phía sau mỗi một gia tộc làm quan đều tồn tại một mối quan hệ quyền lợi to lớn. Tính chất của hệ thống quyền lợi này trong địa phương, theo mức độ nào đó mà nói thì cũng giống như tính chất nghiệp đoàn.

Ví dụ như Trần thị ở Quảng Lăng, Khoái thị ở Kinh Tương, Lục thị, Toàn thị ở Lư Giang.

Những gia tộc này đều có hệ thống thương nghiệp to lớn, thậm chí đến Minh Hán tướng quân hôm nay là Tôn Sách - Tôn Bá Phù cũng có xuất thân là thương gia Phú Xuân.

Tào Bằng không nói, uống một ngụm nước, rồi nhắm mắt lại.

Các thương nhân đọc xong phần điều lệ thì đưa mắt nhìn nhau. Không thể phủ nhận được, thương nghiệp của Hải Tây tuy rằng phát triển mạnh, nhưng mà vẫn còn thiếu một quy tắc hoạt động chung. Đối với việc triều đình tăng sự chèn ép đối với những thương nhân thì cũng giống như việc kỳ thị sinh kế của các thương nhân.

-Tào Công tử...

Hoàng Chính đã ổn định tinh thần, mở miệng muốn đặt câu hỏi thì thấy Tào Bằng mở mắt ra, khoát tay chặn lại lời hắn nói.

-Tất cả mọi người đều đọc rõ chứ?

-Vâng, đã đọc rõ ràng...

-Có điều gì không?

-Tiểu nhân có một thắc mắc, việc này với tư cách gia nhập có ý gì?

-Cái gọi là tư cách gia nhập, chính là tiến hành xét duyệt điều tra chữ tín và danh dự của thương nhân đó. Hâm hại lừa gạt cũng có thể có lòng lừa gạt bạn hàng. Thương hộ không có chữ tín, nhất định phải tiến hành kiểm tra. Nếu tư cách không xứng đáng thì không thể gia nhập. Làm như vậy là muốn đề cao chữ tín của khu thương nghiệp phía Bắc, khiến càng nhiều người đến đây mua bán. Đương nhiên, tín nghĩa tốt thì có thể kiếm nhiều tiền.

Nói rồi Tào Bằng lấy một quyển thẻ tre trên bàn ăn.

-Trên đây ghi lại việc của khu chợ phía Bắc khoảng chừng một năm qua. Việc này phải cảm tạ tên tử quỷ Trần Thăng. Hắn ghi lại rất tỉ mỉ. Một năm trước đây, khu chợ phía Bắc có rất nhiều vụ án lừa gạt. Cộng

các lần, thì những vụ án kinh doanh thương nghiệp có số tiền kiện hơn mười vạn thì có mười bảy vụ. Kết quả là có rất nhiều người sau khi bị lừa thì hoặc tự sát hoặc không đặt chân đến Hải Tây nữa. Nếu mà... ta nói là nếu mà, một thương nhân tài cán có thể hợp tác với mười thương nhân khác, có thể cấp việc cho một trăm người ở Hải Tây. Nói cách khác, trong thời gian một năm trước, huyện hải Tây có một nghìn bảy trăm người không có việc làm. Từng người không có việc đó, tính một nhà ba nhân khẩu, là năm nghìn một trăm người có thể chết đói, hoặc là lang bạt đó đây.

Mọi người! năm nghìn một trăm người, gần như là chiếm một phần sáu nhân khẩu của Hải Tây. Ta xem đến con số này, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Tào Bằng liên tục tỏ thái độ kinh hãi, những thương nhân đang ngồi cũng cảm thấy kinh sợ. Số liệu của Tào Bằng không xác thực, nhưng mà cũng có những lý lẽ chắc chắn.

-Vì thế, nội quy khu chợ phía Bắc là chuyện phải làm. Đừng thấy bây giờ Hải Tây phồn thịnh, nhưng trên thực tế lại ẩn tàng rất nhiều mối nguy. Lập ra quy tắc gia nhập, chính là muốn mọi người ở khu chợ phía Bắc có một quy tắc điều kiện chung. Điều kiện của một thương nhân được giữ tốt thì có thể giành được nhiều cơ hội phát triển cho Hải Tây. Hải Tây phát triển càng tốt thì thân phận và địa vị của mọi người cũng sẽ càng cao. Thân phận địa vị của mọi người càng cao thì có thể kiếm được càng nhiều tiền. Kiếm được càng nhiều tiền, là có chữ tín với Hải Tây. Nói tóm lại, đây là một cái vòng tuần hoàn tốt lành. Mọi người có thể nhìn về tương lai một chút. Một ngày kia huyện Hải Tây thậm chí có thể trở thành khu chợ thương nghiệp lớn nhất phía Đông.

Kiếp trước Tào Bằng là một hình cảnh. Nhưng một người sống trong một xã hội có nền kinh tế phát triển, mưa dầm thấm lâu nên hiểu biết rất nhiều thuật ngữ kinh tế.

Mà vụ án bị hấn phá lúc đó có liên quan rất rộng khiến cho trong quá trình phá án giúp Tào Bằng tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Những lời nói của hắn giống như một giọt nước rơi vào trong nồi nóng mà sôi lên. Hoạt động thương nghiệp những năm cuối thời Đông Hán phần lớn vẫn còn có mô hình thu nhỏ. Hai chữ “thành tín” của thương nhân nhất định phải học. Nhưng nói đến lý thuyết đầy đủ, Tào Bằng chỉ là một kẻ gà mờ. Trong thực tế phải tạo cho mọi người một chương trình học sinh động. Quy tắc chợ, tạo dựng chữ tín, làm cho toàn bộ nền thương nghiệp Hải Tây phát triển, từ đó mà sản sinh lợi ích...

Quy tắc hành nghiệp, quy tắc thị trường. Một khái niệm mới đi vào tai mọi người đúng là những điều quá to tát với người thường.

Nói thật, ban đầu Tào Bằng mở tiệc chiêu đãi, những thương nhân này cũng không để Tào Bằng vào trong mắt. Một tên tiểu tử mười bốn tuổi thì có bản lĩnh gì? Nếu không có anh rể tốt của hắn, phỏng chừng bây giờ là gì cũng không biết. Nhưng mà việc thay đổi thiết kế của Phi Dương các đã bắt đầu khiến bọn họ có ý tán thành. Sau đó Tào Bằng đối xử với việc của Diệp Bội, càng thể hiện ra sự tàn nhẫn vượt quá khi xưa. Chỉ một câu nói khiến Diệp gia tan cửa nát nhà. Loại người này không thể đắc tội!

Vì thế trong lòng mọi người đều kính mà bây giờ, Tào Bằng lại vì bọn họ mà lập ra một cái kế hoạch tốt Hoàng Chính hồi:

-Tư cách gia nhập kia...

-Tư cách gia nhập, nhất định phải tiến hành kiểm tra hàng năm. Mỗi lần kiểm tra, nhất định phải do nghiệp đoàn cùng quan phủ thông qua. Mỗi một thương nhân gia nhập vào chợ phía Bắc, phải đến quan phủ nộp phí quản lý, căn cứ vào giao dịch mua bán mà định mức thuế, đóng cho ngân khố của quan Đồng thời, mỗi ba tháng nghiệp đoàn phải đi gặp quan phủ để giáp nộp thuế quản lý. Mấy cái thứ chi phí này, chắc ta không cần phải giải thích rõ cho mấy người

Thuế má của nhà Hán rất nặng. Thế nhưng mà Tào Bằng nói trưng thu như vậy, thật chưa từng Ông chủ Mã lấp bắp hỏi:

-Việc thuế quản lý là thế nào?

-Chính là duy trì an ninh trật tự cho chợ phía Bắc, bảo đảm quyền lợi thuế cho chư công. Ở đây ta còn có một cuốn sách, nói với mọi người một câu. Thực ra, trong lòng mọi người bí mật làm những chuyện gì,

chúng ta đều biết rõ. Ví dụ như ông chủ Hoàng, hai tháng trước người đi bán một ít gấm hoa Van Nam cho Chu gia. Vậy chỗ gấm hoa đó là từ đâu mà có?

Sắc mặt Hoàng Chính tái nhợt, lắp bắp không biết trả lời thế nào.

-Thực ra, chúng ta đều hiểu rõ. Ta cũng không muốn truy cứu. Chẳng qua chỉ mượn việc đó để minh chứng cho việc buôn bán phức tạp ở chợ phía Bắc. Khách thương nhân ở chợ thành Bắc vàng thau lẫn lộn, rất khó nắm rõ lai lịch. Nếu có được lý do minh bạch thì còn có thể nói được. Nếu gặp phải người không chịu nghe đạo lý, khó tránh khỏi phải mua đắt bán rẻ, thậm chí tạo thành xung đột. Việc bị ảnh hưởng bởi những chuyện như vậy, ta cũng không muốn thấy. Thuế quản lý chính là để ngăn chặn những người gây sự như vậy, ảnh hưởng đến việc làm ăn của mọi người. Ông chủ Mã hỏi thật hay! Thuế quản lý thế nào chứ? Ta cũng muốn có biện pháp rõ ràng. Bắt đầu từ ngày mai, tại chợ phía Bắc sẽ lập ra Tào duyệt thự. Tào duyệt thự sẽ tuyển chọn một vài nhân thủ phụ trách tuần tra khu chợ. Chỉ cần phát hiện ra thương nhân nào vi phạm quy tắc điều lệ, hoặc có người gây sự tại chợ thì tào duyệt thự sẽ phụ trách xử lý. Đối với Tào duyệt thự thì ban đầu ta định chiêu nạp một trăm người, ngày đêm dò xét chợ phía Bắc. Hễ gặp cản trở hoặc là nảy sinh vấn đề đều có thể thông qua tào duyệt thự, báo cho quan phủ hoặc nghiệp đoàn. Nói chung, thuế quản lý là để dùng cho việc thành lập tào duyệt thự. Những người chưa nộp thuế quản lý sẽ bị ảnh hưởng, đó cũng coi như là vì dân mà thôi.

Sau khi Tào Bằng giải thích một hồi, mọi người đều nhao nhao gật đầu. Không sai, vì người ở chợ phía Bắc rất phức tạp, thường xuyên gặp phải sự cố. Nếu như thương gia có thể lực một chút, ví dụ như Trần Thăng trước kia, có thể còn tự mình xử lý được, nhưng không tránh khỏi có phần ngang ngược. Nếu thương gia nhỏ không có thể lực sẽ tương đối rủi ro, cũng không có ai giải quyết cho bọn họ, chỉ có thể tự mình giải quyết vấn đề. Vận khí tốt thì rủi ro biến Nếu như vận khí không tốt thì sẽ không thể giải quyết vấn đề.

Trong tình huống này, mọi người tham dự đều cảm thấy cảm động.

Tào Bằng uống một ngụm nước, hai tay mở ra, đặt trên bàn ăn.

-Tình hình sự việc là như vậy. Nếu đồng ý thì ký tên chấp thuận trên giấy, không đồng ý thì bây giờ có thể đi. Nhưng có điều, ta sẽ cho thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày hẳn phải đi khỏi Hải Tây. Bằng không thì sẽ đi theo vết xe đổ của Diệp Bội. Ta cảm thấy Hải Tây rất Bậy giờ ta muốn mọi người cùng ta làm xong chuyện này, có tiền cùng nhau kiếm. Được rồi, tình hình ta cũng đã nói rõ Bậy giờ ta chỉ có một câu nói. Ai tán thành, ai phản đối?

Trong vù lâu, lập tức lặng ngắt như tờ.

154. Chương 136: Buồn Bã – Phát Tài Lớn

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 136: Buồn bã – Phát tài lớn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong căn phòng của huyện nha...

Bộc Dương Khải nhìn Tào Bằng bằng ánh mắt khó tin. Còn Bộ Chất lại ngồi một bên, chăm chú nhìn xấp điều lệ trong tay. Cảm giác đầu óc hơi choáng váng. Những thứ này, nếu do người lớn, tỷ như mình hay Đặng Tắc làm thì Bộ Chất chắc chắn sẽ không có cảm giác như thế.

Nhưng người làm chuyện này lại là Tào Bằng. Hơn nữa từ đầu tới cuối, người bày ra chuyện này cũng là Tào Bằng. Mà năm nay hắn mới gần mười bốn tuổi —Ồ. Được rồi, theo cách nói của Tào Bằng, hắn sắp mười lăm tuổi rồi! Một thiếu niên mười lăm tuổi, có thể ra trận giết địch, có thể đánh nhau ở chiến trường.

Nhưng nếu nói đi đàm phán... Bộ Chất thật sự không yên tâm lắm về Tào Bằng. Suy cho cùng, việc này phải cẩn thận, không cần đả đốn.

Về mặt Tào Bằng lại uể oải, ử dột nói: “Đạo này của ta vẫn là nhẹ. Mấy tên khốn đó căn bản không cần bàn bạc đã đồng ý. Sớm biết như thế, ta đã tăng thuế quản lý lên một ngàn quan. Nhìn lũ đó đồng ý vui vẻ thế, tám trăm quan ít quá!”

Bộc Dương Khải cười gượng...

“Hữu học. Người trưng thu các loại thuế này, rốt cuộc để làm gì?” - Bộ Chất buông những khế ước này xuống, nhìn Tào Bằng khê hỏi.

“Dùng làm gì đâu. Đương nhiên là nuôi quân.”

“Hả?”

“Nếu không ta thành lập Tào huyện thụ để làm gì?”

Bộc Dương Khải nheo mắt lại, nhìn Tào Bằng một lúc lâu mới khê hỏi: “ Chẳng lẽ người muốn tiêu diệt thổ phỉ?”

Tào Bằng đứng lên, bước ra khỏi thư phòng nhìn bốn phía. Sau đó cao giọng quát: “Hồ Ban, truyền lệnh bất luận kẻ nào cũng không được tới gần thư phòng hai mươi bước.”

“Vâng!”

Hồ Ban hiện giờ hình như đã trở thành quản sự của nha huyện. Theo đó Chu Thương, Hạ Hầu Lan, Phan Chương cũng được trọng dụng. Rất nhiều khi, Tào Bằng cũng không tiện luôn miệng quát bảo với bọn họ như trước.

Thấy Hồ Ban đáp. Tào Bằng lúc này mới yên tâm, quay người lại.

“Bộc Dương tiên sinh. Tử Sơn tiên sinh... Thật không dám dấu diếm, Đặng huyện lệnh chưa bao giờ thôi ý nghĩ bình định hải tặc. Chỉ có điều chúng ta đều biết. rằng lũ hải tặc ở trong huyện thành vẫn có tai mắt. Một khi chờ bổ sung quân cho Hải Tây, lũ hải tặc chắc chắn sẽ nghe được tin đồn, nên ra tay trước là tốt nhất. Cho nên, Đặng huyện lệnh đã bàn bạc với tại hạ, quyết định công bố với bên ngoài, chỉ nhận một trăm tuần binh, không tăng thêm quân nữa. Tuy nhiên đám quân này cần được mở rộng”, cùng với sự ổn định của chúng ta ở huyện Hải Tây, sớm muộn gì cũng sẽ động chạm đến lợi ích của một số người. Đừng thấy hiện tại chúng ta sống yên ổn với hải tặc. Nhưng ta dám chắc, giữa chúng ta sớm muộn sẽ có xung đột sống chết.”

Bộc Dương Khải cùng Bộ Chất không biểu lộ ra nét mặt, trầm ngâm không nói.

Thực ra, sao bọn họ không rõ đạo lý này chứ? Chẳng qua, bọn họ càng rõ hơn, một khi tăng cường quân tráng trận, hải tặc tuyệt không để mặc cho Đặng Tắc làm đâu.

“Người thành lập Tào huyện thụ...”

“Hải Tây cần ổn định, chợ búa càng cần ổn định. Ta lấy cớ sửa chợ, âm thầm chiêu mộ thêm binh. Số người cũng sẽ không nhiều lắm, chừng trăm người. Đến lúc đó ta sẽ đem những người này giao cho Ngũ Ca cùng Thất ca quản lý, mượn chợ để âm thầm huấn luyện binh mã.”

“Ngấm ngầm hành động?”

Mắt Bộ Chất sáng lên, lập tức hiểu ra ý của Tào Bằng. Tào Bằng gật đầu, khê thở dài, “Thực lực của chúng ta đúng là vẫn còn yếu kém.”

Hắn gượng cười nói: “Nếu chúng ta có đủ thực lực, cần gì phải làm lén lút? Đây cũng là không còn cách nào. Có một số việc Đặng huyện lệnh không tiện ra mặt. Thôi thì để tại hạ làm người xấu vậy. Có điều, một vài người như thế này, vẫn là không đủ!”

“Hữu học. Từ từ thôi.” Bộc Dương Khải cũng không biết nên khuyên thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi.

“À, tại hạ không sao...” Tào Bàng hít sâu một hơi, chấn hưng tinh thần. Hắn đột nhiên hỏi: “Tử Sơn tiên sinh, sản nghiệp của Trần Thăng đã kiểm kê xong xuôi chưa?”

“Đại khái đã kiểm tra xong. Sản nghiệp dưới danh nghĩa của tên này đúng là kinh người. Ngoài mười hai gian hàng liên quan đến các ngành nghề ở chợ Bắc ra, còn có một ngàn khoảnh ruộng tốt. Biệt trang của hắn ở ngoài thành có mấy ngàn hộ nông dân, tất cả đều dựa vào Trần Thăng mà không có hộ tịch ở quan phủ. Tình hình này không phải chỉ mình nhà Trần Thăng, mà gồm rất nhiều nhà đều có hiện tượng người ẩn náu. Bây giờ ta hơi đau đầu, mấy ngàn hộ nông dân này nên xử trí thế nào đây? Nếu thu hồi tài sản ruộng vườn của Trần Thăng. Những người này sẽ sống ra sao?”

Tào Bàng ngẫm nghĩ, “Dồn điền!”

“Hả?”

“Bắt chước cách Tào Công làm ở Hứa Đô, chúng ta dồn điền ở Hải Tây.”

“Dồn điền — cũng là một cách. Nếu như có thể dồn điền, ít nhất Hải Tây không cần nhập thêm lương thực từ bên ngoài, còn có thể bảo đảm lương thực đầy kho. Chẳng qua, dân cư của chúng ta cũng không nhiều. Chỉ mấy ngàn hộ nông dân, cũng khó làm nên trò trống gì, tác dụng không lớn.”

Tào Bàng nghe vậy, cũng cảm thấy hơi đau đầu Theo như lời của Bộ Chất, quả thật là một vấn đề tồn tại.

Những năm gần đây, bởi vì lũ lụt và thổ phỉ cướp bóc, cho nên dân Hải Tây đã rất ít làm việc đồng áng. Việc này khiến Hải Tây chịu hậu quả nghiêm trọng, chịu ảnh hưởng lớn từ bên ngoài. Không có của cải dân sinh, hết thảy dựa vào nhập khẩu. Chung quy khó có thể phát triển lâu dài.

Tào Bàng hỏi: “Bộc Dương tiên sinh. Ngài đoán chừng trong đám nhà buôn đó sẽ ẩn náu bao nhiêu người?”

“Ừ, khoảng thời gian này ta sửa sang lại án hậu, cũng lưu ý đến tình hình về mặt này. Hải Tây hiện giờ dân cư thưa thớt, đại khái có bảy tám ngàn người? Ừ, con số cũng không chênh lệch lắm. Ta đoán nếu nhiều hơn thì cũng không thể ít hơn con số này. Người hỏi để làm gì?”

“Có thể bảo bọn họ đưa những người đang ẩn nấp đó ra không?”

Bộc Dương Khải và Bộ Chất nhìn nhau, cùng lắc đầu, “Việc này, chỉ sợ rất khó.”

“Nếu có lợi ích thì sao?”

“Vậy thì phải xem lợi ích lớn đến đâu Nếu nhỏ, thì chỉ sợ các thương gia không đồng ý.”

Những năm cuối thời Đông Hán, cái gì quan trọng nhất? Đó là: dân cư! Khác với thời đại dùng vũ khí nóng, ở thời đại này chủ yếu là dùng sức người. Tào Tháo không tán thành việc giết chết hàng trăm vạn người . Sao vậy ?? Vì đó chính là dân cư. Còn ở Đông Ngô, Tôn Thĩ không ngừng gây chiến với Sơn Việt, bao vây tiêu diệt dân bản xứ. Nói là cuộc chiến của bọn man di thực chất cũng chỉ vì con người. !

Có người, có thể trồng trọt, có thể đánh giặc, có thể sinh con đẻ cái. Tiếp tục gia tăng dân cư.

Nói ra thì những thế gia vọng tộc ngoài việc có gia thế hiển hách, được thừa kế học vấn ra, còn nắm giữ một lượng lớn đất đai, tài nguyên và dân cư. Những thương nhân Hải Tây sao lại có thể không biết đạo lý này? Như lời Bộ Chất đã nói. Không có lợi ích to lớn mà muốn bọn họ nhượng lại tài nguyên trong tay? Khó lắm, khó lắm! Tuy nhiên vấn đề là trong tay Tào Bàng có lợi ích to lớn gì có thể nhượng lại đây?

Đêm đã khuya. Tào Bàng ngồi ở trong phòng. Lật tới lật lui chiếc rương trước mặt.

Cửu liên hoàn? Cái này cũng có thể làm lễ vật? Còn cái thứ đồ chơi này chẳng phải là hình nhân được làm tinh xảo thôi sao? Coi lão tử là trẻ con?

Trong rương đầy kín, tất cả đều là những đồ vật tinh xảo nhưng vô ích mà thương nhân Hải Tây thông qua Vương Thành tặng cho Tào Bàng. Có điều nói thật rằng chúng cũng không có tác dụng gì.

Tào Bàng không có một chút hứng thú nào đối với thứ này. Tuy nhiên điều hắn rất kỳ lạ chính là, Vương Thành sao lại nghĩ tới cái này? Là ngẫu nhiên, hay là có dụng tâm khác?

Tối nay, Vương Thành không xuất hiện ở Phi Dương các. Đây cũng là có ý với Tào Bằng... Hắn muốn nhìn xem Vương Thành sẽ có phản ứng gì! Tuy vậy theo lời Hồ Ban báo, Vương Thành rất bình tĩnh, thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào. Khi ăn cơm tối, hắn dùng bữa trong một tửu quán. Rồi sau đó liền trở về nhà ngủ —

Đây không phải là phản ứng của một người bình thường. Nếu đổi là Tào Bằng, sau một hồi bận rộn, kết quả ngày tới tư cách tham gia cũng không có, chắc chắn sẽ không vui.

Người này thật lập dị!

Tào Bằng cầm lấy quả cầu bằng ngọc trên án thư, nghịch ngợm trong tay.

“A Phúc, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Hở đầu ca, đệ đang suy nghĩ một chuyện!”

Vương Mãi ở trong chái nhà cạnh phòng Tào Bằng, nửa đêm tỉnh dậy lại thấy đèn trong phòng của Tào Bằng vẫn sáng. Hắn dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: “A Phúc, đừng ngủ quá muộn. Nếu nghĩ chưa thông thì trước hết đừng suy nghĩ nữa, sau hãy nói.”

“Đệ biết rồi —”

Tào Bằng buông quả cầu bằng ngọc xuống, không ngờ hai quả cầu bằng ngọc đó lăn trên án thư, rồi làm đổ cái hình cá chép bằng đồng đặt ở mép thư án. Bức tượng bằng đồng rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh lớn.

Vương Mãi vội vàng chạy qua, nhặt bức tượng đồng lên, đùa nghịch trong tay một lúc, đang định đặt ở án thư thì đột nhiên nói: “A Phúc, người xem miệng con cá này đi, đúng là thú vị.”

“Hả?”

155. Chương 137: Nghi Ngờ Chồng Chết

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 137: Nghi ngờ chồng chết

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng đưa tay ra đỡ, nhìn lướt một lượt. Hắn hơi nhíu mày lên, vội đem bức tượng đồng trong tay đặt dưới ngọn đèn, quan sát tỉ mỉ.

“Miệng con cá này quả thật có điểm quái dị, cảm giác như thế nào nhỉ—” Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Mua nói: “Ta nói không được, nhưng hình như là không giống với miệng cá, miệng cá — ta cảm giác thế nào nhỉ, hình dạng của miệng cá này giống như một mắt khóa.”

“Đúng không?”

Vương Mãi cầm lấy, trừng mắt nhìn hồi lâu.

“Không có — theo ta thấy, do người mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Vâng —”

Tào Bằng âm thầm vận khí, gật đầu.

“Có thể là ta đa nghi!”

”A Phúc, ta cũng cho là như vậy —

“Từ từ đã, huynh vừa rồi nói cái gì?” Tào Bằng đứng bật dậy, mắt tròn xoe nhìn.

Vương Mãi hoảng sợ, lắp bắp nói: “Ta không nói gì cả.”

“Huynh đã nói mà, huynh nói ta —”

“À, ta nói người gần đây hơi điên.”

“Không phải câu này, phía sau còn câu khác.”

Vương Mãi gãi gãi đầu, cười ha hả nói: “Ta nói, mấy cái đồ tinh xảo vô dụng này không cần phải quá để ý.”

Đồ vật tinh xảo vô dụng!

Hắn nắm bức tượng cá chép bằng đồng, quay đầu nhìn chiếc rương đặt ở bên cạnh, đôi mắt lóe ra ánh sáng rực rỡ, đầu óc trong nháy mắt hình như trở nên sáng tỏ hơn nhiều.

Tượng cá bằng đồng — bảo vật của Lý Quảng Lợi — cái chết ly kỳ của vị huyện lệnh giữ chức nhiều năm — Vương Thành — những thứ hiếm lạ cổ quái trước mặt này — Mạch Thành —

Tào Bằng như đã hiểu, đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh, nhất thời thấy người sơn gai ốc.

“A Phúc, người làm sao vậy?”

Vương Mãi nhìn sắc mặt Tào Bằng rất khó coi, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tào Bằng.

“Hổ đầu ca, còn thiếu một mắt xích, một mắt xích!”

“Mắt xích gì cơ?”

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, khẽ nói: “Một mắt xích có thể giải tất cả bí ẩn

Nửa đêm, trời đổ mưa.

Thời tiết ở Hải Tây là như vậy, thay đổi bất thường, khiến mọi người khó lường. Trận mưa cũng không quá lớn, chỉ rải rích nhưng lại làm nhiệt độ giảm mạnh. Tào Bằng ném hai viên than về phía chậu lửa, cầm một cây thông để khêu than. Ánh lửa chiếu vào mặt hắn đỏ bừng, có phần hơi nóng. Tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy khá lạnh lẽo.

Một ý nghĩ gần như không thể tưởng tượng nổi đang quanh quẩn trong đầu Tào Bằng, làm cho hắn không thể bình tĩnh. Nếu thật là như vậy, thì vấn đề đó rất nghiêm trọng !

Cốc cốc cốc. Có tiếng người gõ khe khẽ ở cửa phòng.

“Ai đó!” Tào Bằng đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu quát hỏi.

“Hữu học, là ta!” Một giọng nói già dặn cất lên, làm cho Tào Bằng liền vội vàng đứng dậy.

Hắn đi đến bên cạnh cửa mở ra thì thấy Bộc Dương Khải đứng ở hiên cửa ngoài phòng. Nhìn thấy Tào Bằng mở cửa, Bộc Dương Khải liền mỉm cười.

“Hữu học, còn chưa nghỉ sao?”

“Bộc Dương tiên sinh, sao người...”

Chút ánh sáng còn lại giúp Tào Bằng nhìn thấy bóng người vụt qua ở chỗ hành lang quẹo vào. Tào Bằng liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là bóng của Vương Mãi. Đường như hiểu ra ngay, hắn gượng cười, đi tới chỗ rẽ hô: “Hổ đầu ca, đừng nấp nữa, đệ đã nhìn thấy huynh rồi!”

Vương Mãi lập cập đi ra từ bóng tối, cúi đầu, như đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó.

“Hữu học, người đừng trách A Mãi, hắn cũng vì quan tâm người.”

Tào Bằng lắc đầu, nghiêng người lấy lối đi, “Bộc Dương tiên sinh, vào nói chuyện đã... Hổ đầu ca, huynh cũng vào đi. Bên ngoài đang mưa, trời lạnh như thế, huynh còn gọi Bộc Dương tiên sinh dậy. Đã bảo huynh là đệ không sao rồi, huynh ấy... Vào rồi hãy nói.”

Bộc Dương Khải cùng Vương Mãi đi vào phòng Tào Bằng ngồi. Tào Bằng gỡ bình gốm từ trên móc treo của chậu than xuống, rót cho Bộc Dương Khải và Vương Mãi một bát nước ấm.

”Ấy... Vị nước này sao kỳ lạ thế?

“Canh gừng!” Tào Bằng cười, “trời hơi lạnh, uống chút canh gừng có thể trừ lạnh giữ ấm cơ thể. Bộc Dương tiên sinh, mời ngài trước.” Nói xong, Tào Bằng cũng ngồi xuống.

Phòng ngủ của hắn bài trí rất đơn giản chỉ có một chiếc giường, một mặt tường được đặt giá sách, còn có một tấm án thư cùng ba chiếc sập để ngồi.

“Hữu học, ta nghe A Mãi nói, người gặp phải chuyện đau đầu?”

Tào Bằng do dự một chút “Thật ra, cũng không thể coi là đau đầu..., chẳng qua có một vấn đề, ta vẫn không nghĩ thông được, nói cách khác là vẫn không có cách nào xác nhận.”

“Hả?”

“Bộc Dương tiên sinh còn nhớ, tại hạ từng nhắc tới chuyện lũ kẻ trộm gian tế không?”

“Ừ ... Nhớ.”

“Chuyện này, phải nói từ Trần Thăng.” Tào Bằng uống một ngụm canh gừng... nghĩ thêm một lát mới lấy một tờ giấy ra vạch vài nét bút trên đó.

“Lúc trước Phùng Siêu nói, phụ thân hắn là Phùng huyện lệnh bị lũ cướp giết chết, chúng ta đều cho rằng là do Trần Thăng gây nên. Có điều sau này ta thấy, Trần Thăng hẳn không có quan hệ gì tới chuyện này. Hắn tuy ngang ngược, không hiểu đạo lý nhưng ta không nghĩ hắn có liên quan đến bọn cướp. Nguyên nhân ư, rất đơn giản ... Nếu Trần Thăng có quan hệ với lũ cướp, căn bản không cần đánh cuộc chiến kinh tế hay dư luận gì với chúng ta cả. Dù sao hắn cũng đã giết Huyện lệnh thì chỉ cần tìm người đánh thẳng vào Hải Tây tiêu diệt chúng ta. Với tính tình của hắn, đâu cần lo lắng gì thế?”

Bộc Dương Khải gật đầu, “Người nói tiếp đi.”

“Nếu Trần Thăng không phải là người sát hại Phùng huyện lệnh, vậy thì ai? Còn có một vấn đề, mấy Huyện lệnh trước đây đều không mạnh tay như Phùng huyện lệnh, tại sao cũng bị giết ly kỳ? Phùng Siêu nói, Phùng huyện lệnh đã đắc tội tư thương buôn muối. Được, Phùng huyện lệnh đắc tội tư thương buôn muối, như vậy mấy huyện lệnh khác, chết hay không chết đều đã đắc tội với tư thương buôn muối sao? Mấy năm qua, huyện nha trông không nhưng lại có một người ở huyện nha trông coi, còn không linh bống lộc. Ta nghĩ ở đây có vấn đề.”

Về mặt của Bộc Dương Khải dần dăm chiêu. Hắn không phải kẻ ngốc, làm sao không nghe hiểu, câu nói của Tào Bằng có hàm ý khác.

“Hữu học, ý của người là...”

“Bộc Dương tiên sinh! Tại hạ vốn chỉ nghĩ ngờ, mãi sau khi chúng ta diệt trừ Trần Thăng thì tại hạ đã phát hiện ra điều này từ trong thư phòng Trần Thăng.”

Tào Bằng cầm lấy tượng cá chép đồng đẩy đến trước mặt Bộc Dương Khải.

“Tượng cá chép bằng đồng!” Tào Bằng khẽ nói: “Phùng Siêu nói cho tại hạ biết, lịch sử của cá chép đồng này rất lâu đời, được Lý Quảng Lợi ở Hải Tây quốc chế tạo, về sau Hải Tây quốc biến thành huyện Hải Tây thì bức tượng cá chép đồng này giống như bảo vật trong trấn nha, vẫn được lưu truyền tới nay. Đồng thời, Phùng Siêu còn nhắc đến một kho báu mà Lý Quảng Lợi lưu lại trước đây. Đầu tiên tại hạ không liên hệ những việc này với nhau, nhưng nhớ tới lời Phùng Siêu nói, tại hạ đột nhiên có một ý nghĩ kỳ lạ. Nếu như, tại hạ nói là nếu như... Kho báu này thật sự tồn tại, thì tượng cá chép đồng này chính là then chốt để tìm được kho báu. Có một người. . . À, tại hạ hiện tại cũng không biết là ai. Người này tình cờ đã biết được tin tức của kho báu, thậm chí còn nghe nói tới chuyện của tượng cá chép bằng đồng. Vì thế hắn tới huyện Hải Tây bí mật tìm kiếm kho báu này... Sau này phát hiện ra tung tích của bức tượng, vì thế hắn...”

Tào Bằng làm động tác cắt cổ, Bộc Dương Khải lập tức phản ứng lại.

“Người là nói, cái chết của mấy vị Huyện lệnh có liên quan đến kho báu?”

“Vâng!”

Sắc mặt Bộc Dương Khải thay đổi.

“Hữu học, người nói tiếp đi.”

“Tại hạ vẫn đang nghĩ xem tên nội gian này là ai. Hắn phải phù hợp mấy điều kiện. Thứ nhất, gia cảnh đủ đầy, dù không phải giàu nhất nhưng ít ra cũng có thể không lo cơm áo gạo tiền. Nếu không, người này không thể tiếp xúc với huyện nha; Thứ hai, người này phải có danh vọng, còn phải có thanh danh tốt; Thứ ba, hắn có thể ra vào huyện nha mà không bị mọi người nghi ngờ . . . hắn quả thật đã phát hiện ra chỗ của cá chép bằng đồng nhưng rất không may, Phùng huyện lệnh đột nhiên giao tượng đồng này cho Trần Thăng. Vì thế, sau khi Phùng Huyện lệnh chết, người này không tìm được bức tượng, trong khi không lâu sau lại có huyện lệnh mới sẽ tới. Mấy vị Huyện lệnh bị giết ly kỳ, mà Từ Châu cũng lâm vào cảnh chiến tranh loạn lạc, rốt cuộc chẳng ai bận tâm đến Hải Tây nữa. Lúc này là thời cơ tốt nhất để tìm kiếm tượng đồng. Nhưng hắn tìm thế nào đây? Cái này cần phải có người ở lại huyện nha mà không bị nghi ngờ.”

“Mạch Thành!” Bộc Dương Khải buột miệng nói! Mặt tái đi.

Tào Bằng nở nụ cười, “Xem ra! Bộc Dương tiên sinh có ấn tượng rất sâu sắc đối với người này. Một tên coi ngục ở lại huyện nha, theo lý mà nói, đúng là phù hợp quá. Thân phận địa vị của hắn cũng không cao lắm, ở lại huyện nha cũng không bị người hoài nghi. Lúc trước khi chúng ta đến Hải Tây tại hạ đã cảm thấy kỳ lạ, không hiểu Mạch Thành ở trong huyện nha để làm gì?”

Bộc Dương Khải như có chút kích động, đứng lên đi quanh quần trong phòng.

“Không thể nào, không thể nào!”

“Cái gì mà không thể nào?”

“Mạch Công chính là thầy thuốc của tiên đế! Cũng là người có đạo đức. Hắn sao có thể...”

“Bộc Dương tiên sinh! Tại hạ còn chưa nói hết. Người ngồi xuống đã! Từ từ nghe tại hạ nói!”

Tào Bằng đứng dậy, đỡ Bộc Dương Khải ngồi xuống.

“Người nói đi!” Bộc Dương Khải đã ổn định tinh thần, bình tĩnh trở lại.

Tào Bằng lại đưa cho hắn một chén canh gừng, cảm thấy đầu óc mình như đã được khai thông ra nhiều.

Lúc ấy! Thường có khâu phân tích tình tiết vụ án. Nói trắng ra, chính là nói ra mạch phá án, do mọi người thu thập bổ sung.

Tào Bằng trước đây vẫn giữ kín chuyện này ở trong lòng, không tìm được một ai có thể nói ra. Hiện giờ đã có Bộc Dương Khải. Nhân phẩm của hắn, đức hạnh của hắn có thể tin được.

Tào Bằng dốc hết bầu tâm sự với hắn, chợt cảm thấy ý nghĩ của mình rõ ràng hơn. Hết phần này đến phần khác được miêu tả sinh động.

Tào Bằng nói: “Nói thật, ban đầu tại hạ cũng không nghĩ đến Mạch đại phu. Người tại hạ nghi ngờ là Vương Thành!”

“Vương Thành?”

“Đúng!” Tào Bằng gật đầu, “Chính là Vương Thành. Lúc chúng ta đến Hải Tây! Vương Thành là người đầu tiên chủ động vào thăm hỏi người của chúng ta, đồng thời cũng chính hắn đã công bố ra ngoài rằng chúng ta muốn đánh lũ hải tặc! Muốn chiêu mộ binh sĩ. Kết quả ư! Đã tạo nên cảm xúc chống đối của toàn huyện Hải Tây đối với chúng ta. Lúc ấy ta đã đặt câu hỏi tại sao Vương Thành lại tích cực như thế? Sau khi Trần Thăng chết, hắn lại hỏi một lần nữa là khi nào chúng ta tiêu diệt hải tặc, điều này làm cho ta cảm giác, hắn có sự nhiệt tình thái quá đối với việc đánh hải tặc. Tại sao? Giữa Vương Thành và lũ hải tặc đó hình như không có thù hận gì. Nếu ta suy xét ở một góc độ khác. Ngay từ đầu hắn tuyên bố chúng ta đánh hải tặc, là muốn cô lập chúng ta, làm cho chúng ta không thể ở lại Hải Tây?”

Tào Bằng nói tới đây liền nở nụ cười.

“Hắn muốn đuổi chúng ta đi.” Bộc Dương Khải nheo mắt lại.

Vương Mãi lúc này dường như cũng đã hiểu ra, “A Phúc! Theo đệ nói, Vương Thành dò hỏi lần thứ hai thực ra là muốn thăm dò hư thực.”

“Đúng!”

Tào Bằng nghiêm mặt nói: “Hắn phải làm rõ mục tiêu của chúng ta.”

“Hữu học, người nói tiếp đi.”

“Bắt đầu từ giờ, ta đưa ra một giả thiết. Vương Thành biết, tượng cá chép đồng không ở huyện nha. Nhưng hắn lại lo, chúng ta làm lớn ở Hải Tây sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch đào bới kho báu của hắn. Cho nên, hắn phải làm rõ ý định của chúng ta. Đồng thời! Hắn còn muốn xác nhận một chút xem tượng đồng rốt cuộc lưu lạc nơi nào.”

Tào Bằng nói xong thấy miệng hơi khô liền bưng bát lên uống một ngụm canh gừng cho nhuận giọng.

Hắn vẽ lên giấy hết vòng tròn này đến vòng tròn khác, trong vòng tròn cuối cùng, hắn điền chữ đồ vật tinh xảo vô dụng.

“Vừa rồi ta vẫn không hiểu, Vương Thành tặng ta nhiều thứ rách nát như thế là có ý gì. Hổ đầu ca đã nói một câu làm cho ta chợt tỉnh ngộ. Huynh ấy nói tượng cá chép đồng này cũng là loại đồ tinh xảo vô dụng. Vương Thành nói với bên ngoài rằng cha ta là thợ rèn nên ta cũng thích những đồ vật hiếm và lạ, còn yêu cầu những thương nhân đó sưu tập các đồ vật trong nhà, tặng cho ta thưởng thức. Không phải ta muốn mà là hắn muốn! Hắn muốn xem, tượng cá chép đồng liệu có phải đang được cất giấu trong tay đám thương nhân. Nhưng kết quả... Hắn lại không biết, tượng đồng ở ngay trong tay ta!”

“Cho nên! Người đoán tên Vương Thành này dối trá?”

“Vâng! Gần như là thế.”

“Không đúng! Không đúng, Vương Thành là Vương Thành! Mạch Thành là Mạch Thành. . . Mạch Thành là người nhà Mạch đại phu. Hắn ở lại huyện nha, là theo lệnh của Mạch đại phu. Hai người này dường như chẳng có liên quan gì” !

Tào Bằng nhắc bút, vẽ một đường trên vòng tròn viết tên Vương Thành, nối với vòng tròn ghi tên Mạch Hùng..

Nét mặt của Bộc Dương Khải cực kỳ khó coi. Hắn liên tục lắc đầu nói: “Không thể! Điều này không thể nào”!

“Bộc Dương tiên sinh, đã bao lâu rồi Mạch đại phu không lộ diện ?”

“Chà, rất lâu rồi” !

“Lần trước anh rể của ta tới thăm Mạch gia! Mạch đại phu cũng không xuất hiện, đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Theo lý thì tân Huyện lệnh tới thăm quan chức địa phương, cho dù cơ thể không khỏe, cũng nên xuất hiện mới đúng. Đó là một lễ tiết... Mạch đại phu thân là Thái trung đại phu, sao có thể không rõ điểm này? Tuy nhiên hắn lại có lòng chú ý tới Mạch Thành, nhưng không gặp anh rể ta. Lễ nào người không thấy! Ít nhiều ở đây có chút gì đó không phù hợp?”

“Người là nói” . . .”

Tào Bằng tựa vào giá sách, ngẩng đầu giống như lẩm bẩm: “Nếu Mạch đại phu lại không phải là Mạch đại phu thì sẽ thế nào?”

Bộc Dương Khải giật mình, sắc mặt chợt trắng bệch sợ hãi.

“Mạch Nhân chẳng lẽ không nhận ra phụ thân hắn.” Vương Mãi phản bác.

“Nhưng Mạch Nhân cả ngày mơ mơ màng màng như người say rượu... Có vẻ như hắn cũng không mấy hứng thú đối với Mạch Thành, chỉ có điều gây trở ngại tới số mệnh của Mạch đại phu nên mới đến cầu xin.”

“Hữu học!”

“Có đệ tử.” Bộc Dương Khải hơi xúc động, bồn chồn đi lại liên tục trong phòng.

“Chuyện này, người biết, ta biết! Hồ đầu ca biết... Tạm thời không cần cho người khác biết. Đợi Đặng huyện lệnh trở về, chúng ta lại bàn bạc tiếp.”

Tào Bằng gật đầu, “Tại hạ biết.”

Hắn trầm ngâm một lát, nói với Bộc Dương Khải: “Tại hạ định từ giờ trở đi sẽ theo dõi gia trang nhà họ Mạch.”

“Ừ. . . Cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện” ” Bộc Dương Khải lúc này cũng bị Tào Bằng thuyết phục, khẽ nói: “Mạch Hùng dù sao cũng là Thái Trung đại phu, Mạch Nhân cũng là hiệu liêm. Bọn chúng rất có địa vị ở Hải Tây! Nếu bị bọn chúng phát giác, chúng ta sẽ gặp bất lợi, ”

“Tại hạ hiểu.”

“Ngủ đi, ”

Bộc Dương Khải chỉ vỗ vỗ trán, rõ ràng là nhất thời, không thể tiếp nhận nhiều tin tức đến vậy. Có điều, khi hắn mở cửa phòng thì thấy mưa đã tạnh, không biết từ khi nào bên ngoài phòng đã bao phủ một màn sương mù lờ lững.

“Trời sắp sáng rồi!”

Tào Bằng đứng dậy đi ra, cùng Bộc Dương Khải đứng ở hành lang.

“Tiên sinh, trước khi trời sáng cũng là lúc đen tối nhất.”

Bộc Dương Khải liếc nhìn Tào Bằng một cái, đột nhiên bật cười, xoay người rời đi.

Tuy rằng cả đêm không ngủ nhưng Tào Bằng cũng không cảm thấy quá mệt mỏi. Trái lại, hắn rất phấn khởi!

Kinh nghiệm làm việc ở kiếp trước đã bồi dưỡng nên ý chí gan dạ của hắn... Thói quen cẩn thận chứng thực! Giả thiết hiện giờ, lúc đầu nghe thì dường như khó bề tưởng tượng, thậm chí có phần hoang đường. Nhưng các dấu hiệu đã chứng tỏ rõ! Giả thiết rất có khả năng chính là sự thật. Còn việc chứng thực như thế nào là một vấn đề. Hơn nữa thời gian cho Tào Bằng không còn nhiều. Cùng với việc Đặng Tắc trụ vững ở Hải Tây, tiêu diệt hải tặc cũng là chuyện cấp bách.

Trời vừa sáng! Tào Bằng liền kéo Phùng Siêu, dẫn theo Vương Mãi cùng Đặng Phạm đi chợ Bắc.

Sau khi ký kết khế ước với cửu đại thương nhân của Hải Tây, làm thế nào giảng giải cho các thương nhân ở Hải Tây ... hắn liền quy về cho cửu đại thương giải quyết, Tào Bằng không can dự vào đó. Dù sao đến cuối cùng, xét duyệt cho phép gia nhập đều phải được Tào Bằng thông qua, cửu đại thương nhân muốn gian lận cũng không dễ.

Wang Mãi và Đặng Phạm được bổ nhiệm làm Tào duyệt, chuẩn bị được giao quản lý chợ Bắc.

Trên đường đi! Tào Bằng dặn dò đi dặn dò lại hai người các việc cần chú ý... Cũng nhắc nhở hai người không được khinh thường việc này.

“Phải nhanh chóng thành lập đội chấp pháp.” Tào Bằng dặn dò: “Người mà Hồ đầu ca dẫn đến tạm thời cho vào trong đó! Trước tiên dựng các sạp lên. Nhớ kỹ! Phải thống nhất trang phục của đội chấp pháp, lúc đầu cố gắng không sử dụng binh khí!”

“Không dùng binh khí thì dùng cái gì?” Đặng Phạm hỏi: “Lẽ nào dùng tay không?”

Tào Bằng nói: “Ta đã sai người chế tạo một số đồ tiện lợi, gọi là côn chấp pháp. Chắc ngày mai có thể chuẩn bị đầy đủ! Đến lúc đó các người dùng côn chấp pháp là được rồi. Còn một điểm nữa, không được mở rộng nhân lực quá nhanh nhưng cũng không thể quá chậm. Tóm lại không được khiến cho người khác

chú ý, còn phải mau chóng lớn mạnh lên . . . Ngoài ra, các người phải giao lưu nhiều với bọn Hoàng Chính, nhất định phải lấy được lòng tin của bọn chúng. Đừng xem thường lũ thương nhân này! Nếu không có sự giúp đỡ của chúng. . . Muốn đứng vững ở chợ Bắc không phải là chuyện dễ.”

Vương Mãi cùng Đặng Phạm ghi nhớ từng việc một. Tào Bằng dẫn Vương Mãi và Đặng Phạm tới chợ Bắc đồng thời giới thiệu cho Hoàng Chính. Hoàng Chính kinh doanh chủ yếu là sắt và vàng, sau khi Trần Thăng chết, người có thực lực lớn nhất ở chợ chính là y..

Có điều Hoàng Chính không ngang ngược kiêu ngạo giống Trần Thăng, mà xử sự khéo léo... cũng rất lặng lẽ, hẳn nhận ra Vương Mãi và Đặng Phạm cho nên cũng không cần nói nhiều lời.

Người này rất biết làm việc. Hôm qua mới ký kết khế ước, sau khi trở về y liền bắt đầu hành động. Hơn nữa y còn dành một khu nhà ở chợ Bắc chuyên để cho Tào duyên sử dụng

Tính ra Hoàng Chính không hề thua thiệt. Số mét đất hẩn nuốt vào gấp mấy lần so với chỗ ấy, sau đó thực lực được nâng cao không ít.

Hôm qua Tào Bằng còn tiết lộ một tin, sản nghiệp của Trần Thăng sẽ được bán ra mấy hôm nữa. Chỉ một khu nhà mà có thể xích gần quan hệ với quan phủ, Hoàng Chính có thể nói là cam tâm tình nguyện. Vị trí của căn phòng đó rất đẹp! Nằm đúng ở cửa vào của chợ Bắc. Nơi đây có một khoảng sân rất rộng, đồ đạc cũng đầy đủ hết, đến lúc đó Vương Mãi, Đặng Phạm dẫn người tới, có thể trực tiếp vào ở, không vướng mắc gì.

Đối với chuyện này, Tào Bằng tỏ ý khen ngợi!

Đi từ chợ Bắc ra, sương mù đã tan hết. Mặt trời treo trên cao, chiếu sáng xuống Hải Tây. Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên nói: “Phùng Siêu! Chúng ta lên toà tháp xem đi.”

“Dạ!”

Phùng Siêu vội vàng tiến lên dẫn đường phía trước.

Đoàn người của Tào Bằng lại đi vào tòa tháp của Hải Tây, thấy tòa tháp vẫn lạnh lẽo như trước, không một bóng người.

“Chúng ta lên đi.”

Tào Bằng xuống ngựa, đưa dây cương cho một người tùy tùng, rồi sau đó ra lệnh: “Các người trông ở bên dưới! Nếu có người lên, phải lập tức thông báo.”

“Vâng!”

Tào Bằng dứt lời, cất bước đi lên tòa tháp! Phùng Siêu đi sát theo sau. Hai người không ai nói gì, lặng lẽ đi lên mái nhà. Trong lòng Phùng Siêu có chút thấp thỏm, hẳn không rõ về người thiếu niên đứng trước mặt, lời hắn tới đây rốt cuộc là có dụng ý gì? Đối với Tào Bằng. . . Phùng Siêu hiện tại là sợ hãi nhiều hơn kính trọng. Trong mắt rất nhiều người, Tào Bằng là người thi hành của Đặng Tắc, là người dựa vào Đặng Tắc mới nổi lên. Nhưng Phùng Siêu biết rõ, rất nhiều quyết định của Đặng Tắc được đưa ra bởi người thiếu niên trước mặt. Đừng nghĩ tuổi hắn còn nhỏ, trên thực tế hắn rất thông minh và tàn nhẫn ... khiến Phùng Siêu sợ hãi.

“Phùng Siêu!”

“Vâng!”

“Hãy nói cho ta về Hải Tây đi.”

Phùng Siêu ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: “Công tử muốn biết cái gì?”

“Ừ! Ví dụ như những chuyện kỳ lạ ở Hải Tây?” Tào Bằng mỉm cười, dựa vào cửa sổ mà nhìn về phía Phùng Siêu.

“Gần đây ta đọc truyền thuyết chí quái của Hải Tây, cảm thấy nó rất ý nghĩa. Cho nên ta muốn nghe một chút xem huyện Hải Tây còn có chuyện gì cổ quái hiếm gặp hay không?”

“Cổ quái hiểm gặp?” Phùng Siêu thấy khó xử. Hắn không rõ rốt cuộc Tào Bằng đang mưu đồ chuyện gì! Tuy nhiên lại không thể không trả lời.

“Nếu nói cổ quái hiểm gặp thì Hải Tây đúng là có không ít truyền thuyết?” Phùng Siêu nghĩ, “Nhưng nếu nói quái dị thôi... À, tại hạ quả thật còn biết một chuyện. Đó là chuyện mấy năm trước, hình như khoảng bốn đến năm năm. Có một quãng thời gian, thường xuyên có người nhìn thấy một người nhảy xuống hồ hoa sen. Nhưng nhảy xuống vớt thì lại không tìm được thi thể, người địa phương lưu truyền rằng hồ hoa sen hình như là thông với địa ngục. Ha ha, oan hồn trên đời này chỉ có nhảy vào trong hồ. . . mới có thể chuyển sang kiếp khác. Khi gia phụ còn đương nhiệm cũng nghe nói qua chuyện này, còn dẫn ta đi mò vớt ở hồ hoa sen đó.”

“Vậy vớt được cái gì?”

Phùng Siêu nở nụ cười, “Ngoài nước bùn ra thì vẫn là nước bùn, ...”

“Còn sau này?”

“Sau đó thì chuyện đã nhạt dần. sau khi gia phụ nhậm chức cũng không có ai nhìn thấy chuyện này xảy ra nữa, tại hạ cũng chưa bao giờ nhìn thấy. Chuyện này về sau càng phai nhạt đến bây giờ rất nhiều người có thể đã quên chuyện này. Nếu không có công tử hỏi thì tại hạ chắc cũng không nghĩ ra.”

Một truyền thuyết rất thú vị, không phải sao?

Tào Bằng nheo mắt lại, xoay người, nhìn xa xăm.

“Phùng Siêu, Mạch gia trang ở đâu?”

“À, ra khỏi phía nam của thành thì chính là ruộng vườn của Mạch gia trang.”

Tào Bằng không bày tỏ ý kiến gì, chỉ gật đầu, lặng lẽ xoay người, đi xuống phía dưới tòa tháp.

“Công tử, tiếp theo đi đâu?”

Tào Bằng nói: “Chúng ta đến hồ hoa sen xem đi. , ,

“Hồ hoa sen?” Phùng Siêu nói: “Mùa này không có hoa sen, phong cảnh lạnh lẽo. Nếu Công tử muốn thưởng thức hoa sen, chỉ bằng mùa hè hãy đi.”

“Ấy, ta chỉ muốn đi xem mà thôi.”

Tào Bằng lên tiếng trêu đùa và đi xuống tòa tháp. Hắn trèo lên lưng ngựa, rồi sau đó bảo Phùng Siêu dẫn đường.

Phùng Siêu lúc này thật sự mơ hồ, cũng không rõ Tào Bằng rốt cuộc đang có ý gì. Dù sao Tào Bằng là thượng quan của hắn, Tào Bằng đã có hứng thú, hắn cũng không thể từ chối. Vì thế, Phùng Siêu cũng lên ngựa đi với Tào Bằng hướng về phía hồ hoa sen .. ” .

Sắp tới tháng cô nguyệt! Cũng chính là tháng mười một. Cổ nhân nói: mười một nguyệt âm sinh, dục cách cổ thủ tân (tháng mười một âm sinh, muốn cải cách cái cũ để lấy cái mới).

Nước trên hồ hoa sen dập dờn bồng bênh. Có điều lá sen trên mặt nước sớm đã khô héo, hoa sen tàn lụi! Chỉ có cuống sen trời sinh lơ lửng trong nước.

Có điều! Phùng Siêu nói sai rồi!

Khi đám Tào Bằng tới hồ hoa sen, bất ngờ gặp một người.

“Vương tiên sinh!”

Tào Bằng xuống ngựa hàn huyên, vẻ mặt tươi cười.

Bên hồ, Vương Thành đang đứng khoanh tay. Nghe có người gọi, hắn quay người lại, khi nhìn thấy Tào Bằng, hắn ngẩn ra, sau đó lập tức tươi cười.

“Tào công tử!”

Hắn tới chào, chấp tay hành lễ nói: “Hôm nay sao Tào công tử lại có nhã hứng tới nơi này?”

“À, ta nhàn rồi không có việc gì làm, nhớ ra sau khi tới Hải Tây còn chưa thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, nên bảo Phùng Siêu dẫn ta du ngoạn.”

“Mùa này lại chẳng có cảnh gì cả.”

“Vậy sao? Vương tiên sinh hình như rất thích....”

Vương Thành ngẩn ra, chợt cười ha ha!”Không dối Tào công tử, tại hạ yêu hoa sen vì vẻ đẹp của nó. Mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng tiêu điều của hồ hoa sen đều luôn cảm động, công tử hãy nhìn sự đổ nát trước mắt cũng là để chuẩn bị cho mùa hoa nở rộ năm sau, cái này không đẹp sao?

“A” . . .

Nghiên ngẫm từng chữ một với cổ nhân, quả thực rất đau khổ. Đặc biệt khiêu thẩm mỹ và quan điểm thẩm mỹ của bọn họ kỳ lạ vô cùng, Tào Bằng tự nhận có hiểu biết về thời đại này nhưng vẫn có chút không thể hiểu nổi.

“Cảm quan của Vương tiên sinh không giống người thường!”

“Vậy sao?” Vương Thành cười ha hả, đột nhiên chuyển chủ đề, “Ta nghe nói, công tử muốn chinh đồn chợ Bắc?”

”Đúng vậy. !!

“Ồ chợ Bắc tốt xấu lẫn lộn, rất phức tạp, muốn chinh đồn lại e rằng không dễ dàng”

”Chính vì sự lộn xộn hỗn tạp đó nên mới phải chinh đồn.

“Đúng vậy, nói không sai!” Vương Thành cười sáng khoái, Tào Bằng cũng nở nụ cười chân thành.

Hai người trò chuyện một lát ở hồ hoa sen, sau đó chấp tay từ biệt. Có điều vừa quay người lại, nụ cười trên mặt Tào Bằng đã biến mất. . . Chỉ thấy Phùng Siêu đang giương mắt chờ dẫn.

Quả nhiên là người túc trí đa mưu của Đặng huyện lệnh! Trình độ thay đổi sắc mặt này, e rằng cả đời Phùng Siêu này cũng không học được.

”Công tử. !!

“Chúng ta về thôi!” Tào Bằng khoát tay tỏ ý bảo Phùng Siêu không cần nói rườm rà. Hắn xoay người lập tức, bước lên ngựa, trong lòng vô cùng bất an.

”Phùng Siêu. !!

“Dạ!”

“Sau khi quay về, tìm người tin cậy được, giữ lại đây làm tay sai cho ta.”

Phùng Siêu ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Để làm cái gì ạ?”

“Nhìn xem có ai sẽ đến nơi này để thưởng thức sự tàn lụi của hoa sen.”

Những lời nói đó của Vương Thành, hắn không thể tin được câu nào. Coi lão tử là trẻ con sao? Một đại lão gia như thế, một ngày trời lạnh như vậy mà lại chạy tới hồ hoa sen? Còn cảm động cái gì? Cảm động muối mè của người ấy! Tào Bằng trong lòng cười nhạt. Hắn thậm chí có phải Vương Thành đã cảm thấy nguy hiểm?

“Đúng rồi, ta nhớ rõ điền trang của Vương Thành nằm ở ngoài thành?”

“Ấy. Không sai, ngay bên cạnh Mạch gia trang.”

Tên Vương Thành này chắc chắn có vấn đề!

Tào Bằng cũng không nói ra được nguyên do! Nhưng theo bản năng, hắn đã nhắm vào Vương Thành.

Hắn đi dạo một vòng quanh Hải Tây, khi trở lại nha huyện đã gần trưa. Ánh mặt trời chiếu xuống ảm áp tạo ra cảm giác cực kỳ thoải mái. Tào Bằng xuống ngựa ở cửa nha huyện, kêu người dắt Chiêu Dạ Bạch đi vào từ phía cửa bên.

Chiêu Dạ Bạch của Tào Bằng, còn có Hắc Long của Hứa Chử đều được nuôi riêng rẽ. Tính tình hai con ngựa này rất dễ nổi giận, còn kiêu ngạo nữa. Nếu nhốt chung với các con ngựa bình thường khác mà làm không tốt sẽ gây náo loạn. Cho nên vì an toàn, Chiêu Dạ Bạch được bố trí ở ngoài sân cạnh phòng Tào Bằng. Nơi đó có một chuồng ngựa nhỏ, vừa hay có thể để cho Chiêu Dạ Bạch ở.

Tào Bằng nhẹ nhàng xoa mặt và đi vào huyện nha.

“Công tử, Bộc Dương tiên sinh đang đợi người.”

“Ta biết!”

Tào Bằng dừng một chút, liền đi về phía nha đường. Lúc này, Bộc Dương Khải và Bộ Chất thường sẽ ở trong công đường của huyện nha. Quả như Tào Bằng dự liệu, khi hắn bước vào thư phòng, Bộc Dương Khải đang nói chuyện với Bộ Chất. Có thể thấy được tinh thần của Bộc Dương Khải không tốt lắm, tuy nhiên nghĩ thì thấy dường như cũng rất bình thường. Người ta bốn mươi, năm mươi tuổi, cả đêm không nghỉ ngơi, sáng nay dậy sớm còn phải giải quyết bao nhiêu việc bận rộn... Tinh thần sao có thể tốt được lên? Có điều nhìn thấy Tào Bằng, Bộc Dương Khải lại như người bình thường, vẫy tay với hắn.

“Hữu học, lại đây!”

“Bộc Dương tiên sinh, Tử Sơn tiên sinh, có việc tìm tại hạ?”

Bộc Dương Khải gật đầu, ý bảo Tào Bằng ngồi xuống.

Có nô bộc bưng tới một chén nước, Tào Bằng ngồi xuống uống một ngụm, sau đó nhìn sang Bộc Dương Khải và Bộ Chất.

“Vừa nhận được tin. Tả tướng quân đã trở về.”

156. Chương 138: Hạ Bì

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 138: Hạ Bì

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Tả tướng quân là ai?”

Bộ Chất nhìn Tào Bằng với ánh mắt kỳ lạ.

Tào Bằng đột nhiên hiểu ra, bỗng trợn trừng mắt, “Chẳng lẽ là Lã Ôn Hầu?”

“Đúng vậy!”

Cuối tháng tám, đầu tháng chín Lã Bố phụng theo chiếu lệnh thiên tử tới Hứa Đô trợ giúp Tào Tháo, chinh phạt Viên Thuật.

Loáng một cái, hai tháng đã trôi đi.

Viên Thuật đã bại trận, trốn khỏi Hoài Nam, thất bại hoàn toàn. Tính thời gian, Lã Bố quả thực đã trở về Hạ Bì rồi....

Tuy nhiên! Cái đó có quan hệ gì với ta?

Bộ Chất thở dài, giải thích: "Ôn Hầu nhận chức Từ Châu mục, tuy không phải do triều đình bổ nhiệm, nhưng trên thực tế lại cai quản Hạ Bì và Quảng Lăng."

Lần này hẳn giành thắng lợi trở về, chiếu theo quy định, quan viên các nơi phải tới Hạ Bì chúc mừng.

Ta vừa rồi đang bàn bạc với Bộc Dương tiên sinh chuyện này xem có nên đi tới Hạ Bì một chuyến. Nếu như đi thì lẽ ra Đặng huyện lệnh đích thân tới đó. Nhưng lúc này Đặng huyện lệnh lại không có ở đây, nếu chờ ngài trở về rồi mới đi, e rằng sẽ bỏ lỡ thời gian, đến lúc đó ngược lại sẽ bị trách cứ. Mà nếu không đi... Người cũng biết, tên Lã Bố có tính khí hung bạo, khó mà biết suy nghĩ. Nhờ may mắn gặp với hắn, có lẽ không có lợi gì cho Đặng huyện lệnh."

"Vậy đi thôi!"

Tào Bằng ngồi nhìn hai người, không rõ ở đây có điều gì khó xử.

Bộc Dương Khải nói: "Vấn đề ở chỗ! Ai đi? Ta và Tử Sơn đều là thuộc quan của Đặng huyện lệnh, nếu đi thì thân phận không đủ, khó tránh khỏi bị lép vế. Cho nên người đi Hạ Bì, nếu không phải là Đặng huyện lệnh. . . thì nhất định phải là người có thể đại diện cho Đặng huyện lệnh, hữu học hiểu chứ?"

Tào Bằng nghe thấy, không khỏi sững người.

"Bộc Dương tiên sinh, ý của người là muốn ta đi gặp Lã Bố?"

Lã Bố, chính là nhân vật được tranh luận nhiều nhất.

Nói tóm lại đời sau đánh giá Lã Bố xấu nhiều hơn là tốt. Bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa càng khiến cho Lã Bố được gọi với cái tên gia nô ba họ. Nhưng những năm cuối Đông Hán, Tào Bằng phát hiện người ta đánh giá Lã Bố không cao nhưng cũng không quá ác cảm.

Chỉ nói là hổ lang hung bạo không dễ tin cậy

Còn cái cách nói gia nô ba họ... Ít nhất hiện giờ Tào Bằng chưa hề nghe thấy. Hắn chỉ nghe thấy mọi người gọi Hao hổ! Hoặc nói y là tên tướng hung ác tàn bạo.

Cách gọi là Xích Thố trong đám ngựa, Lã Bố giữa mọi người, theo phương diện nào đó lại bày tỏ sự khen ngợi đối với Lã Bố. Người thay đổi thất thường và hung bạo tàn ác này lại có thể độc trấn một phương, thậm chí gây họa lớn cho Tào Tháo. Trên một mức độ nào đó, dường như cũng chứng tỏ được năng lực của Lã Bố. Trước khi Tào Bằng tái sinh đã từng nghe thấy cách nói rằng: Lã Bố cũng là người xuyên việt. Hắn ích kỷ, hắn lật lọng! Hắn háo sắc, nhưng lại vô cùng dịu dàng với phụ nữ, là hình tượng người đàn ông tốt tuyệt thế của đời sau. Sự coi trọng gia đình của hắn không phải là điều mà người ở thời đại này có được.

Cuộc chiến ở Hạ Bì, Trần Cung đề nghị Lã Bố chia binh phòng ngự. Nhưng vì người trong nhà khuyên bảo, khiến cho Lã Bố không thể rời Hạ Bì, cuối cùng bị chết thảm. Hắn là người chồng tốt! Cũng là người cha tốt. Viên Thuật bức hắn đưa con gái tới Thọ Xuân thành thân! Lã Bố cống con gái xưng phong liêu chết trong loạn quân! Cho dù chiến đấu đến kiệt sức, cũng không chịu bỏ con gái, dẫn con gái quay về thành Hạ Bì.

So với những người động một tý là bỏ vợ bỏ con, Lã Bố có thể nói là càng được các nữ sinh yêu quý.

Đời sau khi nói đến chuyện Lã Bố không bỏ không rời người thân, khó tránh khỏi sẽ đề cập tới chuyện Lưu Bị bốn lần bỏ lại vợ con, một mình chạy trốn. Trong đó! Có hai lần là do Lã Bố gây nên. Nhưng Lã Bố đối với gia quyến của Lưu Bị được cho là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Còn sau khi Lã Bố bị bắt, Tào Tháo hy vọng thu giữ Lã Bố lại! Nhưng vì một câu nói của Lưu Bị mà đã mất cả tính mạng. Sau đó, gia quyến của Lã Bố hình như cũng bị đám Tào Tháo và Lưu Bị chia cắt. Trong đó nổi tiếng nhất chính là câu chuyện Quan Vũ và Điêu Thuyền. . .

Điêu Thuyền, tương tự cũng là nhân vật được rất nhiều người vô cùng yêu quý. Mỹ nữ anh hùng. Quan Vũ kính trọng Điêu Thuyền, Điêu Thuyền ái mộ Quan Vũ! Anh hùng xứng giai nhân, có vẻ là một kết cục hoàn mỹ nhất.

Thế nhưng Tào Bằng hình như không tán thành kết cục này.

Như Bộc Dương Khải đã nói, Đấng Tắc không có ở đây! Xét về lý thì Tào Bằng nên đại diện. Cái tư cách này, Bộc Dương Khải cùng Bộ Chất đều không có. Tào Bằng không có cách nào chối từ vì thế đành đồng ý chuyện này.... Có điều trước khi đi, Tào Bằng còn có một số việc phải làm.

Tiếp theo! Tào Bàng lại tới thăm Cửu đại hành hội của Hoàng Chính. Hắn dặn dò hết lần này đến lần khác, sửa chữa chợ Bắc là chuyện vô cùng cấp bách, không thể trì hoãn được, chỉ là mau chóng bố trí hoàn chỉnh lực lượng cho Tào duyệt thự. Lực lượng này! Tào Bàng quyết định lấy từ Cửu đại hành, mỗi nhóm lấy mười người. Mà mười người này một khi ra nhập Tào duyệt thự sẽ không còn mối liên hệ nào với Cửu đại hành nữa.

Giải quyết xong hai chuyên này, Tào Bằng lại đi tới điền trang của Trần Thăng.

Đồng thời, từ chuyện sửa chữa tường thành cũng là thời cơ thể hiện thực lực và uy tín của huyện nha đối với dân chúng Hải Tây.

Ngày mai sẽ phải khởi hành tới Hạ Bì bái kiến Lã Bố. Chà, một huyện lệnh nhỏ bé, e rằng cũng chưa chắc có cơ hội được gặp Lã Bố. Đoán chừng sẽ đặt lễ vật ở đó, lưu lại danh thiếp, chứng tỏ huyện Hải Tây đã có người tới, cũng coi như xong việc. Tuy nhiên Tào Bằng lại cảm thấy có chút không cam tâm, hẳn hy vọng có thể nhân cơ hội này để gặp Lã Bố. Bởi vì hẳn biết, Lã Bố là người rất hiếm được gặp...

Tào Bàng trở mình, nhắm mắt lại, bất giác chìm trong giấc chiêm bao. Trong lúc ngủ mơ, hắn mơ thấy mình cưỡi Chiêu Dạ Bạch rong ruổi trên bình nguyên. Chiêu Dạ Bạch phi nhanh như bay! Hắn đã cảm nhận được sự sảng khoái khi ấy. Đột nhiên, phía trước có một đám lửa lao về phía hắn. Người trên ngựa đó mặc chiến bào bách hoa, tay cầm phượng thiên họa kích, Uy phong lẫm liệt, đằng đằng sát khí, chặn đường của Tào Bàng dễ như trở bàn tay.

“Xin hỏi, có phải Ôn Hầu Lã Bố?” Đại tướng ngồi trên ngựa cười ha ha. Nói ra thì thật lạ, đối phương rõ ràng cách hần không xa nhưng lại không nhìn thấy rõ diện mạo. Đang lúc Tào Bằng nghi hoặc, viên đại tướng kia bỗng nhiên phóng ngựa vọt tới, phương thiên họa kích trong tay không biết tại sao lại biến thành Thanh Long yển nguyệt đao.

Một khuôn mặt đỏ bừng! Mắt phượng, mày ngài, dưới cằm là một bộ râu đẹp.

“Tào tặc, dừng lại. Quan Vũ ở đây!”

Nói thì chậm nhưng khi đó Quan Vũ vung đao chém về phía Tào Bằng nhanh như cắt.

Cũng không biết tại sao, khoảnh khắc Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém về phía mình, cơ thể Tào Bằng dường như không thể động đậy, trơ mắt nhìn chiếc đao sáng loáng đó càng ngày càng lại gần!

“A!”

Tào Bằng kêu to một tiếng, lật người ngồi dậy. Trong phòng, dưới ánh nến, ánh sáng lơ mơ. Than trong chậu vẫn cháy, trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán hần. Quần áo ướt đầm mồ hôi. Tào Bằng chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, lão đảo bước xuống khỏi giường, bưng một bát nước sôi uống ừng ực hết một bát to.

157. Chương 139: Chiêu Dạ Bạch

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 139: Chiêu Dạ Bạch

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Phù.

Đúng là quái dị, con mẹ nó chứ, đang êm đẹp thế này, sao lại gặp cơn ác mộng vậy chứ?

Tào Bằng lau mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi, cố gắng để bình tĩnh trở lại

Ban ngày suy nghĩ là đêm xuống sẽ gặp mộng mị. Lẽ nào, giấc mộng này đang nhắc nhở ta, lần này tới Hạ Bì cũng không thoát mái như trường tượng? Tào Bằng ở kiếp trước là người vô thần, nhưng giờ hần cũng không dám xác định. Ngay cả chuyện sống lại kỳ dị cũng có thể xảy ra thì trên đời này còn có gì không thể? Thoạt nhìn, bản thân mình phải cẩn thận một chút mới được!

Cả đêm nay Tào Bằng không có giấc ngủ ngon. Mỗi khi hần nhắm mắt lại, sẽ mơ thấy Quan Vân Trường giương nanh múa vuốt, tiếp đó Thanh Long Yển Nguyệt Đao lao về phía hần , vì thế sau khi trời sáng, Tào Bằng thức dậy với một đôi mắt thâm quầng. Tinh thần cũng có vẻ uể oải, đồng thời tai ù ghê gớm, đầu óc ong ong.

“A Phúc, người không thoát mái? , !” Vương Mãi nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của Tào Bằng liền hỏi.

“Đệ không sao, chỉ là tối hôm qua không ngủ ngon. !”

Tào Bằng khoát tay, kéo Vương Mãi nói: “Hổ đầu ca, chuyến đi Hạ Bì của đệ lần này có thể mất vài ngày. Huynh hãy chú ý nhiều tới chỗ này, nhân tiện để ý một chút tới Vương Thành. Huynh quan tâm nhiều hơn tới chợ Bắc, đợi người tới đủ phải nhanh chóng thu nhận. Đệ đi nhanh thì ba đến năm ngày, lâu thì bảy tám ngày, nhất định sẽ trở về.”

“Đệ yên tâm đi, chuyện ở phía chợ Bắc, ta với Ngũ Ca sẽ lưu ý.”

“Vâng” Tào Bằng gật đầu, không rườm rà nhiều lời. Hắn rất hiểu Vương Mãi là người mặc dù thẳng thắn nhưng cũng không ngu dốt.

Chuyện giao cho gã, gã nhất định sẽ nghĩ cách hoàn thành, cho nên Tào Bằng cũng không quá lo lắng.

Rửa mặt súc miệng xong, tinh thần hắn đã chuyển biến tốt lên nhiều. Tào Bằng thay quần áo, dắt Chiếu Dạ Bạch từ chuồng ngựa ra, đi tới ngoài cửa huyện nha.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, bên trong là lễ vật chúc mừng Lã Bố.

Những lễ vật này đa phần là vật phẩm chọn ra từ trong phủ của Trần Thắng, Bộc Dương Khải cùng Bộ Chất tỉ mỉ chọn lựa một hồi mới chọn ra được một xe lễ vật này. Tào Bằng cũng chỉ nhìn qua, đơn giản là một ít vàng bạc lụa là, cũng không quá mộc mạc.

“Nhị ca, Tam ca, chúng ta lên đường đi.”

Ban đầu Tào Bằng định đi một mình nhưng sau khi Điển Mãn và Hứa Nghi nghe nói liền nhất định muốn đi chung.

Hai người này đều là người hiếu chiến, Điển Vi đã từng giao thủ với Lã Bố, khi về nhà luôn ca ngợi trước mặt Điển Mãn; Còn Hứa Nghi thì sao, càng nghe danh từ lâu nhưng chưa được gặp. Lần này có cơ hội tới Hạ Bì, hai người bọn họ rất muốn gặp để được nhìn thấy phong thái của Lã Bố. Nói ra, suy nghĩ của hai người này có chút tương tự với Tào Bằng.

Điển Mãn mang theo mười tùy tùng, Hứa Nghi dẫn theo mười tên, cộng với đầy tớ và phu xe, tổng cộng hơn ba mươi người chậm rãi rời khỏi cửa phía bắc thành Hải Tây.

Lúc ra khỏi thành, Tào Bằng còn gặp Vương Thành. Hắn ở trên ngựa mỉm cười với Vương Thành, gật gật đầu, xem như chào hỏi. Còn Vương Thành lại chấp tay với Tào Bằng, khuôn mặt cũng vô cùng rạng rỡ...

Tháng mười năm Kiến An thứ hai, Lã Bố giúp Tào Tháo tiến đánh Viên Thuật, khải hoàn trở về. Lúc này, Dương Phụng và Hàn Tiêm giúp Lã Bố đánh bại Viên Thuật, sau đó ở lại Hạ Bì. Vì Từ Châu, Dương Châu chiến loạn không ngừng, quân lương của Dương Phụng không đủ liền sinh ra ý định chiếm đoạt Từ Châu. Hai người hẹn với Lưu Bị, ý đồ thừa dịp Lã Bố hồi quân, sẽ tổng tiến công đánh Lã Bố, thôn tính Từ Châu.

Tuy nhiên Lưu Bị rất ghét người như Dương Phụng liền hẹn y tới doanh trại, thừa cơ giết chết Dương Phụng, chiếm đoạt binh mã của y.

Hàn Tiêm thấy Dương Phụng chết, liền dẫn theo hơn mười người cưỡi ngựa chạy trốn khỏi Tịnh Châu. Nhưng trên đường đã bị Bộ Khúc giết chết! Dương Phụng, Hàn Tiêm liên tục gặp tai họa.

Vương Mãi lặng lẽ ngồi thiền trong phòng giống như lão tăng.

“Đầu hổ, chúng ta đi thôi.” ghe Đặng Phạm gọi bên ngoài cửa, Vương Mãi lúc này mới mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy. Ắn đi đến trước gương đồng. Trên mặt gương sáng loáng xuất hiện hình tượng một thiếu niên ngây ngô. Trên người là bộ quần áo màu trắng, bên ngoài khoác chiếc đại bào lụa màu đen, lưng thắt một chiếc đai to. Dưới chân là một đôi giày vải đen hơi cao, trông giống như hình đôi ủng.

Đây là trang phục chuyên dụng của đội chấp pháp Tào duyện thự. Chúng được phân biệt bằng chất liệu. Hai Tào duyện là Vương Mãi và Đặng Phạm đều mặc đại bào lụa đen, số còn lại đều đều là vải bình thường.

Dù sao những thứ này được chọn từ gia sản của Trần Thắng, không dùng cũng không được mà dùng thì tiếc.

Vương Mãi soi mình trong gương, lấy lại tinh thần, xoay người đi ra ngoài cửa. Trên chiếc giá ở cửa, hắn tiện tay lấy một chiếc gậy gỗ dài mấy chục centimet, cũng đã được trạm chỗ công phu. Chiếc gậy được làm từ gỗ có độ cứng rất cao. Tay cầm khoảng hai mươi centimet, rất vừa tay. Toàn thân gậy được sơn màu đen, hơn nữa được đánh bóng cẩn thận nên sáng loáng.

Đây là côn chấp pháp mà Tào Bằng đã nói.

Khi Vương Mãi đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy có ba mươi tráng sỹ trong sân. Ai cũng ưỡn ngực, uy phong凛冽. Quần áo của bọn họ gần giống với Vương Mãi, điểm khác biệt chính là chất liệu vải.

Thấy Vương Mãi đi ra, ba mươi đại hán chấp tay nói: “Ra mắt Vương Tào Duyệt.”

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta đi tuần ở chợ.” Vương Mãi hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Tất cả mọi người hãy lấy tinh thần cho ta. Ta biết, các người trước đây đa số là hộ nông dân. Nhưng từ giờ trở đi, các người phải hiểu, các người hiện giờ là người của triều đình. Có hiểu không, các người là người của triều đình, cho nên nhất cử nhất động đều phải chú ý đến thể diện của triều đình, chú ý đến thể diện của huyện lệnh, chú ý đến binh Tào đại nhân. Những việc cần dặn dò, ta đều đã nói rõ ràng. Người nào dám trái luật, hoặc là dung túng cho kẻ xấu, tức là làm xấu bộ mặt của binh Tào đại nhân, bôi xấu triều đình. Đến lúc đó, cũng đừng trách ta vô tình, dùng thủ đoạn độc ác.”

Giọng Vương Mãi bỗng trở nên nghiêm khắc. Các đại hán nghe vậy, khom người tuân mệnh.

“Bọn tại hạ ghi nhớ lời dạy bảo của Vương Tào duyệt và Đặng Tào duyệt.”

Wương Mãi cùng Đặng Phạm nhìn nhau gật đầu, chia ba mươi đại hán làm hai đội, mỗi người dẫn một đội đi vào chợ Bắc.

Từ giờ khắc này trở đi, hần sẽ phải đơn độc chiến đấu! Đây cũng là ý đồ thực sự của Tào Bằng. Đừng thấy dưới tay Đặng Tắc hiện giờ có không ít người, nhưng thực tế người thật sự một lòng một dạ với bọn họ chỉ có Vương Mãi và Đặng Phạm. Trước kia, Vương Mãi và Đặng Phạm không có cơ hội làm việc. Mặc dù là làm, cũng có Tào Bằng ở phía sau chống đỡ, cho nên bọn họ chỉ cần chấp hành.

Tuy nhiên hiện tại, Tào Bằng nói: chợ Bắc này giao cho các huynh.

Tào duyệt thử mở ngày đầu tiên, ngoài những người Vương Mãi dẫn tới, Hoàng Chính đưa đến hai mươi người, Phan Dũng đưa tới mười người. Những người khác còn chưa hành động, suy cho cùng là dụng ý gì còn chưa rõ ràng lắm. Nhưng mặc dù chỉ có bốn mươi người, bọn họ cũng phải khởi động

Đây là bước đầu tiên của bọn họ, bất luận thành công hay không, đối với Vương Mãi và Đặng Phạm mà nói, đều đặc biệt quan trọng.

Khí hậu của Hải Tây biến đổi liên tục. Sáng sớm bầu trời còn sáng sủa, nhưng gần đến buổi trưa đột nhiên có mưa nhỏ. Người ở chợ khá đông, hoặc là mua bán vật phẩm, tiến hành giao dịch; hoặc là đi dạo, xem có việc gì phù hợp để làm không. Cái chợ nhỏ bé này nghiêm nhiên chính là một xã hội thu nhỏ. Loại người nào cũng có, chuyện gì đều có thể xảy ra, làm mọi người được mở rộng tầm mắt.

Không ít người nhìn đám Vương Mãi bằng ánh mắt kỳ lạ. Bọn họ cũng nghe nói chợ Bắc sắp chỉnh đốn, nhưng trước mắt còn chưa hình thành phương thức thống nhất.

Tuy nói chín đại thương nhân đã đi đến thỏa thuận với huyện nha, nhưng nếu cụ thể chấp hành, còn cần hành động một phen. Có ai muốn đang yên đang lành bị đuổi ra khỏi chợ, ai muốn vô duyên vô cớ giao nộp phí quản lý gì đó, ai muốn bị ràng buộc không minh bạch? Một khi phải chỉnh đốn, quả thật khó khăn chồng chồng chất chất.

Wương Mãi đi men theo một con đường, thỉnh thoảng quan sát động tĩnh. Bỗng nhiên, chỗ quẹo của con đường vang lên tiếng cãi vã ầm ĩ. Ngay sau đó rất nhiều người bắt đầu ẩn nấp, như thể có chuyện gì đó xảy ra. Vương Mãi dẫn theo người, vội vàng chạy tới.

Hóa ra là ở chỗ rẽ đó có hiệu vải, chủ hiệu đã nhập một lô hàng, đang chuẩn bị dỡ hàng vào trong. Đâu ngờ có một lũ người nhàn rỗi tới ngăn cản chủ hiệu vải..

“Chủ hiệu, người thế này không hợp phép tắc cho lắm.” Tên dẫn đầu trong đám đó ngậm một cây cỏ khô trong mồm, vẻ mặt dữ tợn.

“La Kháng, thế nào là không hợp quy tắc?”

“Tất cả hàng hóa trên con đường này đều do lũ chúng ta bao. Người dỡ hàng không tìm chúng ta, đây chẳng phải làm cho anh em bọn ta không có miếng ăn sao?”

La Kháng, chính là người dẫn đầu đám du côn đó.

Chủ hiệu vải nhủm mày “Người bao con đường này? Sao ta không biết.”

“Lão tử làm việc, lẽ nào còn phải thông báo cho người sao?” La Kháng trừng mắt, cất giọng quát. Hắn chỉ vào chủ hiệu vải đó nói: “Cho người hai con đường, một là giao việc này cho chúng ta, chúng ta giúp người đỡ hàng.”

“Các người đỡ hàng, cần bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, mười phần trăm tiền hàng.”

Nói cách khác, nếu xe vải của chủ hiệu trị giá mười quan thì sẽ phải đưa cho La Kháng một quan.

Chủ hiệu vừa nghe, mặt mày đã trùng xuống, “Còn con đường thứ hai?”

“Rất đơn giản, người để cho bọn họ đỡ hàng, nhưng tiền công này còn phải thanh toán với ta.”

“Thanh toán như thế nào?”

“Ha ha, quy định cũ, mười phần trăm!”

Ý của La Kháng rất rõ ràng, bọn ta làm hay không chẳng sao cả, tiền công mười phần trăm này, người đều phải đưa cho ta.

Sắc mặt của chủ hiệu vải trông u ám. Hắn đã có dự định, nhưng nhìn mấy chục tên như hổ rình mồi đứng sau La Kháng lại có chút lo ngại. Vì thế hắn cố ra vẻ tươi cười, “La Kháng, mọi người đều là người cùng thôn, rất thân thiết. Giữ thể diện cho ta đi, đừng gây rối nữa, được không? Chi bằng như vậy, ở đây có một trăm tiền, mời mọi người uống rượu.”

”Nghĩ bọn ta là lũ ăn xin sao?”

La Kháng lập tức chỉ ngón tay vào mấy tên đang chuẩn bị đỡ hàng, “Đều muốn chết cả sao? Còn ở đây à, cút hết cho ta.”

“Chậm đã!” Đúng lúc này, Vương Mãi dẫn theo người tới.

“Người tên là gì?”

“Người là ai?” La Kháng vẻ mặt hồng hách nhìn Vương Mãi.

“Bản quan mới nhậm chức Tào duyên của Tào duyên thự ở chợ Bắc, người tên là gì?”

“Tào duyên thự?” La Kháng cười ha ha, “Lão tử chưa nghe bao giờ. Lão tử tên gọi là gì thì người tự dò hỏi đi. Cầm cái gậy hù dọa ai? Nói cho người hay, lão tử làm việc ở chợ Bắc này, còn không ai dám đến quản ta chứ nói gì đến Tào duyên thự, cho dù Huyện lệnh đến đây, thì sao? Lão tử dẫn huynh đệ đi kiếm miếng cơm, ai dám chắn đường sống của bọn ta, lão tử sẽ liều mạng với người đó.”

La Kháng cũng là tên gây rối nổi tiếng ở chợ Bắc, trong tay có mấy chục người, coi như là một bá. Có điều một bá này của hắn lại khác với ‘bá’ của Trần Thắng, Trần Thắng ít ra còn giữ gìn được sự ổn định của chợ Bắc. Đám của La Kháng này chỉ thuần túy là một bang du côn mà thôi. Lúc còn Trần Thắng, không có ai để ý đến hắn. Trần Thắng đã chết, đám La Kháng liền đứng lên. Bọn đại thương gia thì bọn chúng không dám trêu chọc, nhưng tiểu thương họ lại chịu bị hại.

Tào duyên thự tuy rằng đã được thành lập, nhưng cũng không thể làm cho La Kháng sợ hãi. Hắn cảm thấy điều mình làm không sai, Tào duyên thự nếu dám chọc hắn, hắn sẽ không sợ hãi. Cũng khó trách, Đặng Tắc mặc dù diệt trừ Trần Thắng, nhưng thời gian ở Hải Tây suy cho cùng không lâu. Sự hỗn loạn của Hải Tây vô tư tồn tại đã lâu, cũng không phải một chốc có thể giải quyết sạch sẽ.

La Kháng ngạnh cổ gào lên nhưng hắn không nhận ra rằng, vẻ mặt của Vương Mãi đã thay đổi.

“Huyện lệnh cũng phải nhường chúng ta...”

La Kháng còn chưa dứt lời, Vương Mãi đột nhiên giơ côn chấp pháp trong tay, đánh xuống đầu hắn ta. Hắn cùng Tào Bằng tập võ đã một năm, công phu cũng thâm hậu hơn, so với một năm trước thì đã là hai người hoàn toàn khác. Gậy chấp pháp cứng chắc bổ mạnh xuống đầu La Kháng. Dòng máu tươi trong nháy mắt đã chảy xuống gò má của hắn ta. Tên La Kháng bị Vương Mãi đánh mạnh một gậy tới u mê, thậm chí quên cả đau đớn.

“Lệnh số một của Hải Tây, chợ Bắc sẽ được chinh đồn trong ít ngày nữa, vì thế tất cả những người gây nhiễu loạn tới trật tự chợ thì Tào duyên thự sẽ tự xử lý. Diên cuồng tự cao, tụ tập đám đông gây rối loạn, những người ương ngạnh hống hách, theo đại đồ luật có thể xử tội chết, “người tên là gì”

“Người dám đánh ta?”

La Kháng cũng hoành hành đã quen, đưa tay ra lau mặt, máu tươi đầy trên tay.

“Các huynh đệ, hành động cho ta!”

“Dám cả gan chống đối với Tào duyên thự sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.” Giọng nói của Vương Mãi lạnh lùng, máu tươi dính lên côn chấp pháp làm cho người ta sợ hãi.

“Dạy lũ quấy rối này một bài học cho ta.”

Cả lũ du côn gầm lên ầm ĩ, lần lượt rút ra binh khí. Trị an ở Hải Tây rất hỗn loạn, cá nhân được nắm giữ vũ khí cũng là chuyện cực kỳ bình thường. Vương Mãi thấy thế, không những không sợ, ngược lại còn nở nụ cười.

“Đánh cho ta!” Hắn không nói nhiều, xoay côn chấp pháp bổ vào.

Đừng thấy côn chấp pháp của hắn là gỗ, nhưng lại rất cứng, có thể trong nháy mắt làm cho đối phương trở thành tàn tật. Còn binh khí của lũ côn đồ lại không thể gây ra phiền toái gì đối với gậy chấp pháp. Mười lăm Tào Trì Lại theo Vương Mãi xông lên, lấy tay túm bọn chúng lại, giáng gậy xuống, không phải gãy xương đứt cơ thì là bong da tróc thịt. Ngày đầu tiên, thành viên đội chấp pháp đã được giáo huấn: Bất kỳ kẻ nào dám ra tay với lại viên của Tào duyên thự ở chợ Bắc, cho dù bọn họ có lai lịch gì, tóm lại vẫn là chống đối bạo lực.

Đó chính là chống lại quan phủ, giống như tạo phản. Vì thế bọn thuộc hạ của Tào duyên lại căn bản không nể tình. Khi ở nhà cửu đại thương gia, bọn chúng vốn đảm đương trách nhiệm trông giữ nhà cửa. Việc động thủ đánh nhau, cũng không phải là chuyện mà đám du côn có thể bì được. Huống chi, bọn họ còn có một người dẫn đầu! Sự hung hãn của Vương Mãi làm cho người ta hãi hùng khiếp vía. Gã ra tay tuyệt không nể nang, đã phang gậy xuống thì đối phương đừng mơ tưởng đến chuyện đứng dậy được nữa. Lúc này, Thiên cương bộ mà Vương Mãi luyện trước kia đã tỏ ra hiệu quả. Đối phương tuy rằng nhiều người, nhưng không may mắn làm hắn bị thương, trái lại bị Vương Mãi đánh cho cả người cả ngựa đều lăn quay.

Đám côn đồ thấy tình thế không ổn, quay đầu định bỏ đi. Nhưng lúc bọn chúng muốn bỏ chạy lại phát hiện ra chung quanh đã bị đám người của Đặng Phạm bao vây.

“Ôm đầu, toàn bộ ngồi xổm xuống!”

Đặng Phạm tiến lên giáng gậy xuống, đánh một tên côn đồ đầu rơi máu chảy, máu me khắp mặt. Vốn là một tên côn đồ từng trải, trước đây ngày nào Đặng Phạm cũng đánh lộn trên đường. Xét về sự tàn nhẫn, hắn ra tay không hề kém cạnh Vương Mãi.

“Còn động đậy nữa sao!”

La Kháng ôm đầu muốn kêu gào lên nhưng lại bị hai tên Tào duyên lại níu chặt lấy.

Không đợi hắn mở miệng, Đặng Phạm tiến lên đập một gậy vào miệng La Kháng. Gậy giáng xuống, răng lợi của La Kháng bay tứ tung, miệng đầy bọt máu.

“Còn có gì nói sao?” Đặng Phạm nghiêm mặt, dữ tợn hỏi. Hai người kia, rõ ràng là muốn đánh cho tới chết. Bọn họ không sợ đánh chết người, thậm chí có ý nghĩ muốn lấy mạng người.

Kẻ hung hăng sợ người dờ dẫm, kẻ dờ dẫm sợ người liều mạng! Vương Mãi và Đặng Phạm, giờ phút này trong mắt La Kháng chính là loại người hung tợn liều mạng.

Đầu lắc lư như gõ trống, La Kháng làm sao còn dám có có nửa lời oán thán.

“Người!” Vương Mãi chỉ vào chủ hiệu vải.

Chủ hiệu sợ tới mức chân tay run rẩy, mặt trắng bệch.

“Đại, đại đại đại nhân!”

“Ta không phải đại nhân, ta là Tào duyện của Tào duyện thự ở chợ Bắc, nhớ kỹ về sau gọi ta là Vương tào duyện.”

“Tào... Tào... Tào duyện đại nhân.” ,

“Làm gì thì làm đi, mau dỡ hàng xuống để tránh tắc đường. Một canh giờ nữa nếu còn không dọn dẹp sạch sẽ, đừng trách ta xử phạt người.”

“Vâng, vâng, vâng, tiểu nhân dỡ hàng ngay đây!” Chủ hiệu nói xong còn lấy một quan tiền ra dâng lên Vương Mãi. Vương Mãi nhú mày, lạnh lùng nói: “Người muốn hối lộ ta sao?”

“Không, không, không phải, là tiền bồi dưỡng cho các huynh đệ đã vất vả.”

Wương Mãi nghe thế, sắc mặt dịu xuống, thu còn chấp pháp về, lạnh nhạt nói: “Tiền vất vả của chúng ta đã có Huyện lệnh trả, không cần người quan tâm. Cứ làm ăn cho tốt, đừng để ta biết người làm xằng bậy. Nếu không, lần sau ta tìm được người, sẽ không có chuyện tốt đâu.”

“Dạ dạ dạ”Chủ hiệu vội giật mình hốt hoảng, đồng thời còn cảm thấy kỳ quái. Hắn nghĩ đám Tào duyện lại của Tào duyện thự này không khác mấy so với lũ sai dịch quan phủ trước đây.

Bên kia Đặng Phạm đã sai người cầm dây trói đám côn đồ lại, giải về phía Tào duyện thự.

“Đầu hổ, ta dẫn bọn hắn tới Tào duyện thự trước, người tiếp tục tuần tra.”

Wương Mãi đồng ý, dẫn người quay đi.

Trên những con đường vắng hoe, sau khi đoàn người rời đi, dân chúng lại ào ào đổ ra đường.

“Chủ hiệu Dương móc nối quan hệ với quan phủ từ khi nào thế?”

“Bố mày, lão tử nếu có quan hệ với quan phủ, vừa rồi có sợ hãi tới mức thế kia không. Các người, mau dỡ hàng! Mẹ ôi, một canh giờ nếu không thể dỡ xong hàng, ta sẽ bị các người hại chết.” Hắn kêu gào với đám người dỡ hàng rồi lại nhìn bọn người Vương Mãi đã đi xa.

“Chư công, ta bỗng nhiên cảm thấy, chợ Bắc này nếu có thể có người quản lý thì cũng là một chuyện tốt.”

Cùng lúc đó, Vương Mãi ngẩng cao đầu bước trên đường. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, những ánh mắt dừng lại trên người bọn họ hình như có gì khang khác.

83. Hạ Bì là nơi sở tại thuộc quyền quản lý của Từ Châu. Nói chính xác, Hạ Bì không phải một quận, mà là một nước chư hầu. Năm Vĩnh Bình thứ mười lăm, Hán Minh Đế Lưu Trang phong Lục tử Lưu Diễn làm Hạ Bì vương, cai quản mười bảy huyện. Về sau, Hạ Bì quốc tổng cộng có bốn đời quân vương cho đến năm Cự tam công nguyên, cũng chính là năm Trung Bình thứ hai mới thôi. Có điều từ sau năm Trung Bình thứ hai, Hán thất suy bại, sự trói buộc với Phiên vương chư hầu càng ngày càng nhỏ. Rồi sau đó trải qua rất nhiều chuyện, Hạ Bì quốc cũng không thay đổi chế độ, tiếp tục với hiệu nước chư hầu.

Thủ đô của Hạ Bì quốc là Giao huyện. Phía nam Hạ Bì giáp Thẩm thủy, Nghi thủy. Phía bắc là Võ thủy, Nhiều thành cùng Mịch thủy giao hòa, vận tải đường thủy cực kỳ tiện lợi, đồng thời nước tưới tràn đầy, thổ nhưỡng phì nhiêu, sản vật vô cùng phong phú.

Năm Hưng bình thứ hai, phái Trách Dung tới đốc thúc Quảng Lăng, Hạ Bì và Bành thành tập hợp lương thực, tập trung được lượng lớn tiền bạc.

Vì thế, Trách Dung cho xây dựng Phật tự để mọi người đọc kinh Phật, gọi là ngày tắm Phật. Mỗi khi đến lễ này, có hơn năm nghìn Phật tử tới Hạ Bì lễ Phật, mấy chục dặm ven đường đều bày đồ ăn cho mọi người dùng miễn phí. Tiền bạc tiêu tốn lên đến hàng triệu, có thể thấy được cảnh phồn thịnh khi đó.

Cũng chính vì thế, Lữ Bố, Lưu Bị và Tào Tháo đều mưu đồ chiếm lĩnh Hạ Bì. Không chỉ vì Hạ Bì có tiền bạc và lương thực đủ đầy mà quan trọng hơn là nơi này vốn là yếu địa, ý nghĩa rất lớn lao. Tuy nhiên từ năm Hưng Bình thứ hai đến nay, chỉ vẹn vẹn mấy năm, Hạ Bì đã không còn thịnh vượng như trước.

Trước có Tào Tháo đánh Đào Khiêm, sau có Lưu Bị đánh Lữ Bố.

Từ Châu trước đây giàu có và đông đúc, tiền bạc lương thực đủ đầy, đến giờ lại trở nên khan hiếm lương thảo, thường xuyên xảy ra nổi loạn.

Lã Bố là một người cừ khôi trong đánh trận, nhưng nói tới việc cai trị chỉ hoàn toàn là người ngoại đạo. Thuộc hạ là mưu sĩ Trần Cung cũng tinh thông sách lược, mà xa rời với người nội chính. Nếu không phải có Trần gia cùng cai quản Lâm huyện, cố gắng duy trì thì Hạ Bì đã bị phá hoại từ lâu.

Đoàn người của Tào Bằng tranh thủ đi cả ngày lẫn đêm, trên đường vất vả, cuối cùng tới được ngoài thành Hạ Bì.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hấn đến Hạ Bì. Trước đây Tào Bằng theo Đặng Tắc đi tới Hải Tây nhậm chức, cũng từng đi ngang qua quận Hạ Bì. Có điều lúc ấy vì Lã Bố đốc quân nam hạ chinh phạt Viên Thuật, cho nên cảnh giới và canh giữ ở bốn cửa của Hạ Bì nghiêm ngặt. Lúc đó Đặng Tắc cũng không muốn gây chuyện rắc rối nên chỉ đi vòng quanh thành, nhân tiện còn mua mười mấy gia nô tùy tùng ở chợ ngoài thành Hạ Bì. Mà lúc này đây, việc canh phòng ở Hạ Bì rõ ràng đã lơ lửng rất nhiều.

Cùng với chiến thắng khải hoàn của Lữ Bố, sự cảnh giới trước kia hiển nhiên cũng không cần nữa.

Bốn cổng đều mở, tuy có môn tốt canh giữ, nhưng kiểm tra cũng không nghiêm ngặt, rất nhiều lúc đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Đây là Hạ Bì sao?

Nhìn thấy tường thành hùng vĩ của Hạ Bì, Tào Bằng thầm xúc động bồi ngùi.

“Nhị ca, nếu huynh huy động quân tấn công Hạ Bì thì sẽ phá thành như thế nào?” Tào Bằng đột nhiên có hứng thú, đi ngang với Điển Mãn và Hứa Nghi, khẽ hỏi.

Hứa Nghi cùng Điển Mãn ngẩn ra, nhìn thoáng qua tường thành Hạ Bì, không hèn mà cùng nói: “Chuyện nào có đáng gì, đội nhân mã của ta, ta nhất định phải lên phá thành trước. Ý là nói, ta tiến công lên bằng sức mạnh.”

Điều này cũng rất phù hợp với tính cách của hai người, Tào Bằng nghe thấy thế không nhịn được cười.

“A Phúc, người cười cái gì?”

“Thành trì kiên cố như thế, nếu tấn công bằng sức mạnh thì không nói đến có thể phá thành hay không mà kể cả phá được thành, cũng tất nhiên tổn binh hao tướng, thương vong nặng nề.”

“Chó chết!”

Điển Mãn khoát tay, thốt lên một câu tiếng lóng rất thời thượng.

Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.

Hứa Nghi, Điển Mãn và Tào Bằng ở cùng nhau lâu như vậy, những cái khác không học được nhưng một số câu cửa miệng của Tào Bằng lại học rất vào.

“Đánh nhau mà, sao không chết người?” Điển Mãn ra vẻ không thèm để ý tới lời Tào Bằng.

Tào Bằng bật cười, nói nhỏ: “Người làm tướng cần biết thiên thời địa lợi nhân hoà, mới có thể khởi binh. Tấn công bằng sức mạnh như huynh, cho huynh bao nhiêu người cũng không đủ dùng. Huynh phải biết rằng, thân là đại tướng, là trợ thủ của quốc gia. Binh pháp nói, trợ thủ tốt thì nước cường thịnh, kém thì nước suy yếu. Đạo làm tướng phải biết tiến khi có thể tiến, biết có thể lùi mới lùi, chứ cứ dùng sức như huynh thì không phải là phúc của quốc gia.”

Điển Mãn và Hứa Nghi quay sang nhìn nhau.

“Vậy người nói đi, đánh thế nào?”

“Hi hi, đã nói rồi mà, phải biết thiên thời địa lợi nhân hoà ngấm lại môi trường xung quanh Hạ Bì, huynh sẽ biết đánh thế nào.”

Tào Bằng ra vẻ thần bí, cười hi hi.

Còn Diễn Mãn và Hứa Nghi lại vẫn không hiểu ra sao...

Thành Hạ Bì được chia ra làm ba khu.

Trong đó Đại Thành rộng mười hai dặm rưỡi, cũng là một thành phố lớn nhất khu Giang Thù.

Tới Hạ Bì, sẽ phải nói tới La Đại Hốt Du. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa đã chia Từ Châu và Hạ Bì từ một thành hai, thế cho nên Tào Bằng lúc ban đầu còn tưởng rằng, Từ Châu còn có một ngôi thành khác tên là Từ Châu, nằm ở bên cạnh Hạ Bì. Quân không thấy, Lưu Bị giữ Từ Châu, Quan Công cư trú ở Hạ Bì. Khi đó Tào Bằng còn có chút không hiểu: Lưu Bị đang yên đang lành không giữ vợ và con cái ở bên, việc gì phải ném tới Hạ Bì? Giờ hắn đã hiểu, sự hiểu biết về địa lý của La Đại Hốt Du hình như không chuẩn xác lắm...”

Tào Bằng từ cửa nam tiến vào thành Hạ Bì. Ngồi trên lưng ngựa, hắn tò mò quan sát xung quanh, muốn tìm Bạch môn lâu trong truyền thuyết. Có điều, tường thành phủ bụi màu đen cuối cùng lại làm cho hắn thất vọng!

Lúc này trời đông giá rét, nhiệt độ không khí xuống thấp. Nhưng bởi vì Lữ Bố chiến thắng khải hoàn, quan viên các vùng trong Quảng Lăng, Hạ Bì hoặc tự mình đến, hoặc phái người tới Hạ Bì chúc mừng. Đoàn người của Tào Bằng cũng không mất quá nhiều công đã tiến vào thành Hạ Bì.

Chỉ sau khi bước vào thành, Tào Bằng cũng có chút lúng túng.

Huyện Hạ Bì thuộc quyền cai quản của Từ Châu, đồng thời do Hạ Bì cai quản, quy mô của đô thành ở Hạ Bì quốc thậm chí lớn và thịnh vượng hơn cả Hứa Đô. Ở đây có những đường phố rộng rãi, cửa hàng và cửa hiệu san sát khiến cho Tào Bằng ngây người! Hắn cũng không rõ bước tiếp theo, rốt cuộc nên làm như thế nào mới được.

Cũng là sự sơ suất của Bộc Dương Khải và Bộ Chất, hai người đều cho rằng Tào Bằng hắn là hiểu được quy định về phương diện này.

“Nhị ca, chúng ta trước tiên nên đi đâu?”

Hứa Nghi tương tự cũng hoa cả mắt, nhìn con đường rộng rãi nhộn nhạo, mãi mới đáp: “Nếu không, chúng ta đi ăn cơm đã?”

Đã sắp tới chính ngọ, đám người Tào Bằng vất vả trên đường, trong bụng cũng thấy hơi đói. Tào Bằng nghĩ ngợi, thấy lời đề nghị của Hứa Nghi không tồi. Vì thế đoàn người vội vàng đánh xe đi vào trong thành, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

“Xe ngựa phía trước hãy dừng lại!”

Sau khi rẽ sang một con đường, chợt nghe phía sau có người quát. Tào Bằng ghìm ngựa, quay đầu nhìn lại phía sau thì thấy một đội quân kỵ binh điều võ dương oai đang xông tới.

Đám quân đó ước chừng có ba tới bốn mươi người, dẫn đầu là ba viên tướng. Người ở giữa nhảy xuống ngựa, hắn cao khoảng một mét tám mươi, mang bộ dạng hơi giống với huyết thống ngoại lai; Hai bên hắn là một người cao gầy, một người thấp béo. Trong đó Tào Bằng cảm thấy hơi quen mặt đối với người cao gầy đó, nhưng lại không nhớ ra gặp ở đâu. Ba người này dẫn đội kỵ binh xông ra chặn xe ngựa của Tào Bằng.

“Các người là ai?” Viên tướng đứng giữa lớn tiếng quát. Lời nói rất không lịch sự, thật giống như quan trên quát mắng thuộc hạ.

Hứa Nghi nghe thế giận tím mặt, định thúc ngựa lao lên tranh cãi. Tào Bằng nhú mày, tay ngăn Hứa Nghi lại, nhìn đối phương từ trên xuống dưới, rồi sau đó ôn tồn trả lời: “Hạ quan là binh tào của huyện Hải Tây, nghe tin Tả tướng quân chiến thắng trở về, nên đến chúc mừng. Ba vị tướng quân không biết chặn đường ta đi là có ý gì?”

Hắn nhận ra được thân phận của ba người này hắn là không tầm thường. Nếu là ở Hải Tây, Tào Bằng cũng không sợ. Có điều đây là thành Hạ Bì, chứ không phải địa bàn của hắn. Tào Bằng cũng không muốn gây chuyện rắc rối ở Hạ Bì, cho nên lời nói cực kỳ khách khí.

“Hải Tây?” Viên tướng ở giữa ngơ ngác, quay đầu hỏi người bên cạnh.

“Hải Tây thuộc quyền cai quản của Quảng Lăng, nhưng đã lâu không cắt cử quan viên. À, ta nhớ ra rồi, trước đây hình như là có một chiếu lệnh, ủy nhiệm một tên họ Đặng tới nhậm chức Hải Tây lệnh.” Tên thấp béo lộ vẻ khinh miệt, nhìn đám người Tào Bằng dò xét, “Người ta cứ nói Tào Công giỏi giang, theo ta thấy cũng chẳng đến mức được thế. Lẽ nào bên cạnh hắn không có người sao mà lại phái một đám nhãi ranh tới nhậm chức?”

158. Chương 140.1: Chiếu Dạ Bạch (2)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 140.1: Chiếu Dạ Bạch (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tên cao gầy đột nhiên nói: “Tử Lương cần gì phải nhiều lời với bọn chúng làm gì? Mau xử lý việc chính, chúng ta còn có chuyện phải làm.”

Tử Lương chính là viên kỵ tướng ở giữa. Hắn gật gật đầu, điềm nhiên nói: “Tên nhãi, ta là kỵ đô úy Hầu Thành dưới trướng Ôn Hầu, giờ ta muốn con ngựa của ngươi, lập tức xuống ngựa.”

Tào Bằng lúc này mới hiểu, hóa ra mấy tên nhãi tới con ngựa cưới của mình.

Chiếu Dạ Bạch của hắn, Hắc Long của Hứa Nghi, còn cả ngựa cưới của Diễm Mãn đều không phải chiến mã bình thường. Chiếu Dạ Bạch và Hắc Long thì khỏi cần nói cả hai đều là Tây Vực long mã cực kỳ hiếm; Kể cả ngựa của Diễm Mãn cũng không phải loại thường, đó chính là Đại uyển lương câu tiêu chuẩn.

Hứa Nghi không thể kiềm chế được liền chửi ầm lên: “Đồ cẩu tặc nhà ngươi, cũng dám cướp ngựa sao?”

“Đồ hỗn xược, bản tướng quân muốn ngựa của ngươi là nể mặt ngươi. Hiểu chuyện thì mau xuống đi, nếu không đừng trách ta không khách khí với các ngươi.”

Từ từ đã, từ từ đã!

Hầu Thành. Một trong tám viên tướng uy phong của Lã Bố.

Cuối cùng Tào Bằng đã nhớ ra tên Hầu Thành có lai lịch thế nào.

Tên cao gầy ban nãy gọi hắn là Tử Lương, Tào Bằng còn không có để ý. Nhưng nói đến cái tên Hầu Thành, Tào Bằng liền nhận ra. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hình như chính thằng nhãi này cuối cùng đã phản lại Lã Bố.

Hầu Thành cũng vừa quay về Hạ Bì, còn chưa ngồi nóng chỗ đã tuân lệnh đi ra ngoài giải quyết việc, trong lòng có chút không vui. Vì thế hắn gọi hai bằng hữu tốt là Tống Hiến và Ngụy Tục đi cùng. Không ngờ còn chưa ra khỏi thành, đúng lúc nhìn thấy đoàn Tào Bằng tới. Hầu Thành là kỵ đô úy thuộc hạ của Lã Bố nên cực kỳ yêu thích ngựa. Cho nên hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra, ngựa của ba người trong đám Tào Bằng không phải tầm thường. Đầu tiên, hắn còn tưởng rằng là con cháu thế gia nào đó.

Thế nhưng Ngụy Tục cảm thấy Tào Bằng nhìn rất quen. Trước kia, hắn cùng Trần Đăng đi Hứa Đô bái kiến Tào Tháo để xin chức Từ Châu mục cho Lã Bố. Ở Dục Tú lâu, hắn đã từng chạm mặt với Tào Bằng, Tào Chân, thậm chí thiếu chút nữa dẫn xung đột. Lúc ấy Trần Đăng đã ngăn hắn lại, cho nên mới không xảy ra rắc rối. Nhưng Ngụy Tục lại nhớ kỹ tướng mạo của Tào Bằng. Đặc biệt sau này Lã Bố xin chức Từ Châu mục không thành, ngược lại Trần Đăng tự nhiên bị cử đi nhậm chức Thái Thú ở Quảng Lăng. Sau khi trở lại Hạ Bì, Ngụy Tục bị Lã Bố tha tội. Giờ nhìn thấy Tào Bằng, Ngụy Tục lập tức sinh lòng oán thán. Đường nhiên, Ngụy Tục sẽ không nói cho Hầu Thành về thân phận của Tào Bằng, chỉ xúi hắn tiến đến chặn lại.

Hầu Thành cũng là kẻ ngang ngược, vừa nghe thấy Tào Bằng chỉ là Binh tào ở Hải Tây thì cũng không thêm để ý gì nữa.

Hai bên tranh cãi một hồi, gây sự chú ý cho những người chung quanh. Từ cửa sổ của một lầu điểm cuối góc đường có một khuôn mặt tuần tú thò ra.

Một tướng quân thiếu niên thò ra, nhúu đôi mày thanh tú lại, “sao lại ầm ĩ thế?”

Bên cạnh hắn là một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi, bộ dạng nha hoàn. Nha hoàn đó nhìn xuống dưới lầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu tướng quân, hình như là đám Hầu tướng quân đang ức hiếp người.”

Nha hoàn này bị vị tướng quân thiếu niên trừng mắt nhìn, lập tức thay đổi xưng hô.

Vị tướng quân thiếu niên nhăn mũi “Bọn Hầu Thành quả thật quá đáng quá. Không được, ta phải dạy chúng một bài học.”

“Tiểu. Tướng quân, ngài đừng gây chuyện nữa. Ngài đừng quên, ngài lén lút lên ra. Nếu bị các phu nhân biết ngài đi một mình, sau này ngài đừng có mơ tưởng chuyện ra lại lần nữa.”

“Xin tỷ tỷ!” Vị tướng quân thiếu niên ra vẻ ngây thơ.

Nha hoàn kia dịu nét mặt, nói tiếp: “Ta không quản những việc này. Tiểu phu nhân chỉ là muốn ta chăm sóc người tốt, việc khác ta không quan tâm.”

“.” Người tướng quân thiếu niên ấy nhún chân, “VẬY ta xuống đây.”

“Nếu ngài đi xuống, sau này đừng bảo ta dẫn ngài xuất môn.” Tiểu nha hoàn không chút khách khí.

Vị tướng quân thiếu niên khề cần môi tới mức đỏ mọng, thở phì phì nhìn tiểu nha hoàn, như thể không có cách nào.

Trong lúc này, dưới lầu đã xảy ra chuyện

Hầu Thành hung hãn nhưng Hứa Nghi và Điển Mãn, đâu có ai không ngang ngược?

Hứa Nghi chửi ầm lên, khiến cho xung quanh bàn tán xôn xao. Hầu Thành nhất thời thẹn quá thành giận.”

Tại Hạ Bì, Hầu Thành chỉ từng bị một người mắng, đó là Lã Bố. Vốn tưởng rằng có thể lấy được ba con ngựa kia một cách dễ dàng, không ngờ đối diện với mấy tên tiểu tử này lại không biết điều như thế!

“Hầu gia muốn thứ gì của các người tức là cho người thể diện đó. Người đã muốn tìm đến cái chết, vậy đừng trách Hầu gia không khách khí, lấy lớn ức nhỏ nữa.”

“Đồ nhãi ranh, thật ngang ngược. Nào, tới đây, hôm nay Hầu gia thay đại nhân nhà các người dạy dỗ các người một bài.” Nói rồi, Hầu Thành vung một cây trường mâu, phi ngựa xông lên.

Tào Bằng vốn định ngăn lại nhưng không chờ hắn hành động, Hứa Nghi liền vọt lên. Đại đao chín thước trong tay, nặng hơn hai mươi cân. Đao này của hắn không giống với đại đao bình thường, chuôi đao dài chừng hai thước, thân đao chừng bảy thước, hơn nữa to hơn và dày hơn so với đại đao bình thường... Ván trên lưỡi đao lóe sáng, ánh lên bốn phía, tỏa ra khí lạnh rùng mình.

Hứa Nghi hai tay nắm đao, dây cương treo trên cánh tay.

Hắc Long như cảm nhận được chiến ý của chủ nhân, nhất thời hưng phấn hí lên một hồi dài liền phi lên. Trong kỵ chiến này, sao có thể có thể dùng hai tay nắm đao. Nếu hai tay nắm đao, làm thế nào khống chế ngựa, làm sao giữ được sức mạnh, sao có thể ngồi vững.

Hắn hét lớn một tiếng, đâm trường mâu xuống. Đâu ngờ Hứa Nghi cũng không né tránh, cầm đao chém. Chỉ nghe thấy tiếng keng keng, đại đao va đập vào trường mâu, Hứa Nghi không nhúc nhích trên ngựa. Còn Hầu Thành lại cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ào xuống từ đại đao, suýt nữa làm cho trường mâu của hắn rơi khỏi tay.

Khí lực của tên nhãi này mạnh quá! Hầu Thành mặt đỏ bừng, trong lòng càng giận. Nếu nói, vừa rồi hắn chỉ là muốn giáo huấn Hứa Nghi một chút thì giờ đây, trong lòng hắn sát khí đã bùng bùng. Hầu Thành

quay đầu ngựa, trường mâu tung bay, thương ảnh lắc lư. Thế nhưng Hứa Nghi chẳng hề sợ hãi, mắt thấy Hầu Thành đánh tới, hấn càng hưng phấn trong lòng. Hai chân võ bụng ngựa, Hứa Nghi gào lên một tiếng, vung đao ra.

Đại đao hóa thành tầng tầng lớp lớp đao vân, đánh vào một chỗ với Hầu Thành.

Nói ra thì Hầu Thành cũng chỉ là võ tướng hạng hai. Hứa Nghi tuy rằng nhỏ tuổi hơn hấn, nhưng nói về tư chất trời cho thì dũng mãnh hơn Hầu Thành rất nhiều. Thêm vào đó hấn đã bước vào giai đoạn tiêu chuẩn của Dịch cân, sức mạnh theo công lực ngày một thâm hậu cũng càng mạnh lên. Đại đao tung ra, rõ ràng có vài phần tư thế của Hứa Chử. Miệng gã gào thét liên hồi, lao vào đánh Hầu Thành. Thương đao qua lại, trong lúc nhất thời dĩ nhiên là chẳng phân biệt được.”

Ngụy Tục ngay từ đầu cũng cho rằng, với bản lĩnh của Hầu Thành, giao đấu với đám Tào Bằng dễ như trở bàn tay. Nào ngờ khi giao thủ, Hầu Thành lại không hạ nổi Hứa Nghi. Dân chúng trên đường vây xem càng ngày càng đông, chỉ trở liên tục ba người Ngụy Tục. Ngụy Tục có chút không nén được cơn giận!

“Hầu Tử Lương ơi, Hầu Tử Lương, thật hổ thẹn người vẫn còn xưng là Bát tướng lĩnh, nhưng ngay cả tên nhãi ranh cũng không thu phục được.”

Hấn cắn răng, với đại đao xuống, phi ngựa lao ra, “Tử Lương, ta đến giúp người!”

Cả con đường dài chợt xôn xao ầm ĩ.

Còn vị tướng quân thiếu niên đang quan sát cuộc chiến trên tửu lầu lại liên tục dậm chân, “Ngụy thúc thúc thật mất mặt, cạy lớn ức hiếp bé thì cũng thôi đi, nhưng lại lấy đông bắt nạt ít nữa.”

Tiểu nha hoàn bên cạnh liếc nhìn hấn nhưng không tỏ vẻ gì.

Điển Mãn thấy Ngụy Tục đi lên, sao có thể ngồi yên một bên? Đứng thấy hấn và Hứa Nghi hàng ngày cãi vã ầm ĩ, nhưng khi gặp chuyện, hấn không hề do dự.

“Cẩu tặc, ỉ đông bắt nạt sao? Có Điển gia nhà các người ở đây.” Trong lúc nói, hấn rút song kích ra, thúc ngựa lao lên chặn Ngụy Tục. Song kích giao nhau hình chữ thập, lắc mình né đại đao của Ngụy Tục. Một tay buông thiết kích, hai tiểu kích nhỏ của thiết kích dính vào nhau kèm theo tiếng rít gió vang lên. Ngụy Tục sợ quá kêu ầm ĩ, vội vàng phục sát vào lưng ngựa, khó khăn mới né được. Hai con ngựa lao vào nhau, Điển Mãn đã thu thiết kích lại, nhếch miệng cười hì hì, “Cẩu tặc, nào, nào, cho Điển gia nhà người được mở mang tầm mắt một chút, người có bao nhiêu công lực...”

Song thiết kích được triển khai, Điển Mãn lại thúc ngựa xông lên. Ngụy Tục lúc này cũng chỉ có thể lấy lại một phần tinh thần, đứng một chỗ cùng Điển Mãn.

Tổng Hiến chỉ nhìn trợn mắt há hốc mồm. Võ nghệ của Ngụy Tục cùng Hầu Thành đều không hề kém nhưng lại bị hai tên nhãi ranh ngăn lại, còn không phân cao thấp? Hấn liếc nhìn sang Tào Bằng. So sánh với thân hình cao lớn mạnh mẽ của Điển Mãn và Hứa Nghi, Tào Bằng có vẻ thực gầy yếu hơn.

“Thu phục tên tiểu tử này trước rồi hãy nói!” Tổng Hiến nghĩ đến đây, phi ngựa vác thương xông ra.

Tào Bằng một tay xoắn dây cương, một tay đỡ chuôi đao, đang quan sát cuộc chiến.

Chợt nghe trên lầu có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Ấy, coi chừng!”

Tào Bằng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tổng Hiến giương nanh múa vuốt, lao tới phía hấn. Tào Bằng nhúu mày, cũng biết chuyện hôm nay e rằng không thể giải quyết tốt đẹp.

“Bát tướng lĩnh thì sao chứ? Lão tử vẫn là Tiểu Bát Nghĩa mà. . . .” Hấn cũng không nhìn lên trên tửu lầu mà thúc ngựa đón Tổng Hiến vọt tới. Hai chân Tào Bằng dán chặt trên bàn đạp ngựa, người hơi cong, ép xuống lưng ngựa. Một tay xoắn dây cương, một tay đỡ trên chuôi đao.

159. Chương 141.2: Hao Hổ

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 141.2: Hao Hổ

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

111. Mắt thấy Tống Hiến càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Nhưng Tào Bằng lại chậm chạp không xông lên.

Người tướng quân thiếu niên trên tẩu lâu nắm chặt tay, bất giác đứng dậy, kề sát cửa sổ, cắn môi đỏ ửng, không ngừng lẩm bẩm: “Sao còn chưa rút đao, sao còn chưa rút đao”

Đúng lúc này, Tào Bằng cùng Tống Hiến cũng sắp đối đầu.

Tống Hiến thầm nghĩ: tiểu tử này chẳng lẽ sợ quá thành đờ đẫn rồi sao? Hi hi, cũng hay, bỗng dưng tặng ta một con ngựa tốt.

Hắn nghĩ vậy trong lòng đồng thời nắm chặt trường thương trong tay, hét lớn rồi đâm mạnh Tào Bằng đang ngồi trên ngựa. Tuy nhiên lúc hắn gào lên ấy thì Chiêu Dạ Bạch đột nhiên cất tiếng hí rồi xông lên, chỉ cách một khoảng nữa. Đừng coi thường khoảng cách ngắn ấy, trên chiến trường nó hoàn toàn có thể quyết định được sinh tử của hai bên. Chiêu Dạ Bạch không chỉ khiến con ngựa của Tống Hiến bị giật mình, mà ngay cả tiết tấu phi thương của hắn cũng bị gián đoạn, trong lúc Tống Hiến ngây người, Tào Bằng đã vượt người trên lưng ngựa. Hắn phi đại đao nhanh như chớp.

Kiểu phi đại đao này của Tào Bằng hơi lạ. Thế đao của hắn không mạnh mẽ giống Hứa Nghi, cũng không nhẹ nhàng. Khoảng cách chém xuống không dài và lớn lắm, nhưng đao rất nhanh, cực kỳ mạnh. Quãng thời gian hầu hết mọi người phi được một đao thì hắn lại phi được mười mấy đao.

“Leng keng.”

Tiếng đao chạm vào thương vô cùng chói tai. Âm thanh vang lên thể hiện lực đạo hết sức chuẩn xác.

Thế nhưng sau khi Tào Bằng và Tống Hiến giao ngựa đi qua, quay đầu ngựa trở lại, mọi người bất ngờ nhận thấy mặt Tống Hiến đỏ bừng.”

Đó không phải màu đỏ bình thường, mà là kiểu đỏ bừng gần như bị bệnh.

Tống Hiến liền cảm thấy trong đao này của Tào Bằng lại chứa đựng rất nhiều lực đạo quái đản.

Hoặc là đi thẳng, hoặc là đan chéo, hoặc mau, hoặc chậm, hoặc như vô lực mà lại nặng nghìn cân. Hắn cố gắng ngồi vững trên ngựa, hai tay như đã mất tri giác, ngẩng đầu lên hướng nhìn Tào Bằng. Tào Bằng không thay đổi gì so với ban nãy, chỉ là mặt hơi trắng bệch.

Tên Tiểu tử này thật quái dị! Nhưng trong tình hình này, Tống Hiến lại không có đường lui.

Hai bên kia, Hứa Nghi và Hầu Thành đánh khó phân thắng bại; Diễn Mãn ngấm chiếm thế thượng phong khi đánh Ngụy Tục, ép Ngụy Tục tới mức hắn ta có phần không chống đỡ nổi.

“Hỗn xược, đều đứng xem náo nhiệt sao? Còn không lên cho ta?!” Tống Hiến hét lớn một tiếng, có điều hắn đang gào hét với bọn tùy tùng phía sau Hầu Thành.

Lũ tùy tùng lúc này mới như tỉnh giấc mộng, gào rú lao tới Tào Bằng. Có điều chưa đợi Tào Bằng động thủ, tùy tùng của Diễn Mãn cùng Hứa Nghi cũng không nhẫn nhịn được nữa, rào rào xông ra, lập tức chặn đứng đám tùy tùng của Hầu Thành. Hai bên binh đối binh, tướng đối tướng, con phố dài nhất thời trở nên hỗn loạn vô cùng. Tiếng người hô, tiếng ngựa hí, tiếng binh khí tên thanh xen lẫn trong một chỗ, loạn thành một đoàn giao đầu leng keng, náo loạn một góc.

Trên tẩu lâu, vị tướng quân thiếu niên kích động không thôi, liên tục múa may nắm đấm.

“Đánh, đánh, đánh.”

Điều bộ của y như hận không được tham gia vào trong đó, nhưng hắn cũng biết không thể, vì tiểu nha hoàn đó đang nhìn hắn đầy cảnh giác. . . .

Tào Bằng thấy tình hình này, cũng biết hôm nay không thể cứu vãn được.

Đã đánh rồi thì đánh tiếp đi!

“Vị tướng quân này, có gì lại dừng lại không xông lên? Vừa rồi giao thủ ta thu được không ít lợi ích, chỉ bằng để ta lại lĩnh giáo tuyệt chiêu của ngươi đi.”

Tào Bằng nhìn ra suy nghĩ của Tống Hiến, tên này muốn loạn chiến. Loạn chiến thì loạn chiến, dù sao ta chỉ cần nhắm đúng vào ngươi là được.

Đám người đánh nhau ở giữa, Tào Bằng và Tống Hiến thì ở hai bên.

Hai người nhìn nhau, đồng thời thúc ngựa xông vào đám đông. Một tên tùy tùng của Hầu Thành giữ chân Tào Bằng lại định kéo hắn xuống khỏi ngựa, nào ngờ Tào Bằng hơi hơi xoay người, nhắc chân lên tung một cước vào mặt tên tùy tùng.

Trên chân hắn được khâu bàn đạp ngựa, nên chỉ một cước đã khiến mặt đối phương be bét máu.

Chiếu Dạ Bạch như phát điên, phi như tên bắn trong đám người, chớp mắt đã tới trước mặt Tống Hiến.

Tào Bằng vung dao chém, Tống Hiến giơ thương lên đỡ. Hai người giao đấu trên ngựa, loáng cái đã đánh được mười mấy hiệp. Xét về công lực, Tào Bằng không thua hậu bằng Tống Hiến, nhưng những đường lực ngầm tích tụ trên dao của hắn lại khiến Tống Hiến vô cùng đau đớn, không kêu nổi. . . .

“Dừng tay, tất cả đều cho ta dừng tay!” Đúng lúc này, cuối con đường dài có tiếng người ầm ĩ.

Một đội thiết kỵ nhanh như chớp lao tới từ xa.

Một đại tướng đứng ở giữa đang cưỡi ngựa Xích Thổ truy phong, tay cầm phương thiên họa kích. Lưng thắt chiến bào bách hoa, người khoác áo choàng màu đỏ, hai sợi lông gà đỏ rực dựng ngược lên trời, giống như một ngọn lửa xung trận xông lên trước.

“Tất cả dừng tay lại cho ta!”

Đám lửa đỏ cuộn cuộn tới cùng với tiếng thét như sấm rền vang trên con đường dài. . . .

Việt.

Luận về khí lực, Tống Hiến mạnh hơn Tào Bằng. Luận về kinh nghiệm, Tống Hiến nhiều hơn Tào Bằng. Luận về binh khí, Tống Hiến hiểu rõ hơn Tào Bằng.

Nói chung, bất kể xét từ góc độ nào, Tào Bằng cũng không phải là đối thủ của Tống Hiến.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Tống Hiến bị Tào Bằng xoay cho hết sức khó chịu. Tào Bằng cùng với ngựa hợp nhất, thậm chí so với người Hung Nô sống trên lưng ngựa bao năm còn lợi hại hơn. Ngay đến con ngựa Chiếu Dạ Bạch chết tiệt kia cũng thế, dường như nó hiểu được ý chủ nhân vậy, trong lúc giao thủ, liên tục biến đổi, lúc nhanh lúc chậm, có lúc chợt dừng lại. Hai kẻ này cứ liên tục thay đổi chiêu thức khiến Tống Hiến hoàn toàn quên mất ưu thế của y.

Mỗi lần giao chiến, Tống Hiến đều bị Tào Bằng khắc chế chặt chẽ.

Hơn nữa, thanh đại đao của Tào Bằng dường như cũng có một thứ lực đạo kỳ quái.

Đây không đơn thuần chỉ là sức mạnh, mà là một loại kinh lực! Thứ mà Tống Hiến cũng không thể hiểu rõ nổi. Thứ kinh lực không hiểu đã sinh ra bằng cách nào mà có thể phát ra lực đạo mạnh trong cự ly ngắn như thế. Hơn nữa kinh lực trên đại đao lại liên tục thay đổi khiến Tống Hiến cực kỳ khó chịu. Mỗi một lần kinh lực xuất hiện, y đều phải chống đỡ hết sức vất vả. Sau mười mấy hiệp, y đã bị Tào Bằng đánh đến thảm hại, nhất thời không còn sức để trả đòn nữa.

Tên Tào Bằng này dường như cũng là người tàn độc, từng đao của hắn đều rất tàn nhẫn!

-Tất cả ngừng lại cho ta!

Một tiếng quát lớn vang lên bên tai Tống Hiến.

Tống Hiến vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này thì vui mừng khôn xiết.

Y đương nhiên biết người vừa quát lên là ai.

Y thầm nghĩ: “Thằng nhãi con, người xúi quẩy rồi.”

Kết quả là y đã vô thức ngừng tay lại, quên mất giờ khắc này y đang giao chiến sinh tử quyết liệt với Tào Bằng.

Tào Bằng cũng nghe thấy tiếng quát này, có điều hấn lại không hề để tâm tới.

Toàn bộ thần trí của hấn hiện đều đang tập trung vào Tống Hiến. Chiêu Dạ Bạch dưới sự chỉ đạo của Tào Bằng nhẹ nhàng di chuyển, tiếp nhận từng suy nghĩ của hấn. Đang di chuyển, nó lần nữa lại tăng tốc. Đúng lúc này, Tống Hiến lại phân tâm, tựa hồ đã quên cả đỡ đòn.

Tào Bằng hai tay nắm đao, mũi đao hướng ra ngoài, nghiêng người trên ngựa, đại đao quét một bên.

-Tử Viễn, cẩn thận!

Có người cao giọng hét lên.

Tử Viễn chính là tên của Tống Hiến.

Tống Hiến tới giờ mới bừng tỉnh thì Tào Bằng đã đến trước mặt y.

Gót sắt đập đất, từng tiếng thanh vang lên.

Tào Bằng nghiêng thanh đao vung lên, mũi đao lạnh lẽo cắt không khí, vang lên tiếng gió, chém về phía Tống Hiến.

Đòn này đã được Tào Bằng rút lại cự ly ngắn, ánh đao mờ ảo, đao khí lạnh lẽo. Khi Tống Hiến kịp lấy lại tinh thần, đao khí đã chỉ còn cách y một chút.

Tống Hiến không nhịn được quát to lên một tiếng, theo bản năng nắm chặt dây cương, chân vỗ lên hông ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng, đứng thẳng trên hai chân.

Tống Hiến ngồi trên lưng ngựa rút cổ lại, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa. Ánh đao xẹt qua. Chiêu Dạ Bạch nhanh như chớp đã tiến đến bên người Tống Hiến. Y hít một hơi, buông lỏng tay. Lại nghe con chiến mã của Tống Hiến hí lên một tiếng thê thảm, từ ngực cho đến cổ nó máu tươi phun ra xối xả. Một nhát đao này đã rạch nát bụng con chiến mã. Chân vừa khụy xuống đất, nó đã đổ vật xuống, máu huyết tuôn rơi.

Tống Hiến bị ngựa đè nặng, chìm trong đồng máu, miệng kêu gào thảm thiết.

-Quân hầu, cứu ta!

Chỉ trong nháy mắt, y có cảm giác như bản thân đã trải qua một vòng sinh tử khiến y hết sức hoảng sợ.

-Tên tiểu oa đầu lớn mặt!

Tào Bằng thúc ngựa vòng quanh Tống Hiến, ghìm cương ngựa lại.

Bên tai hấn chợt vang lên tiếng rống to như sấm dậy, trước mắt hấn chợt thấy một ánh lửa vụt qua, chém tới hấn.

Vị đại tướng trên lưng ngựa bất chấp tất cả, nhắm thẳng đến Tào Bằng.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng thứ khí thế này thôi đã đủ khiến Tào Bằng ghê sợ rồi. Người này là ai?

Trong đầu Tào Bằng hiện lên một suy nghĩ, vung đao đỡ đòn.

Đao kích còn chưa chạm nhau, khí thế đã mạnh mẽ như thái sơn áp xuống. Sức mạnh của chiêu thức có thể không thực sự mạnh như vậy nhưng đây chính là thứ khí thế mà Tào Bằng không thể nói rõ nổi, một thứ khí thế rất mạnh mẽ, sáng chói lợi.

Thứ khí thế này rất huyền diệu.

Khí thế của bá vương vốn là thứ không thể dùng lời để giải thích rõ ràng được.

Vị đại tướng này vừa ra tay, Tào Bằng đã cảm thấy không ổn. Hắn không thể đỡ đòn này, nếu không, nhất định chỉ có một con đường chết mà thôi. Ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, hai chân hắn đã nhẹ vồ lên bụng ngựa, cánh tay giang ngang. Tào Bằng chợt cong người làm một động tác kỳ lạ.

Một âm thanh vang lên, đao kích đã chạm nhau.

Sức mạnh dời núi lấp biển này suýt chút nữa đã khiến Tào Bằng không cầm nổi thanh đao trong tay.

Hắn quát to một tiếng, khí lực toàn thân tập trung tại đan điền. Chiêu Dạ Bạch trong nháy mắt đao kích chạm nhau đã dựng thẳng hai chân trước, chân sau hơi khụy xuống, như sắp ngồi xuống vậy. Thân ngựa cúi hơi thấp. Tào Bằng cũng theo đó mà nghiêng người né nhất kích này. Chợt hắn hét lớn một tiếng, hai chân sau của Chiêu Dạ Bạch bất thần nhún xuống, thân ngựa đã vọt lên. Theo sức bật của Chiêu Dạ Bạch, hai chân của Tào Bằng đã đặt lên lưng ngựa, khí từ đan điền dồn tụ lại. Loáng cái hắn đã đứng trên lưng ngựa, hai tay nắm chặt đại đao, Tào Bằng vung lên đỡ lấy kích kia, thanh đao khẽ nghiêng đi, nhanh như chớp quét đến phía người màu đỏ kia. Gương mặt của hắn biến chuyển, dữ tợn lạ thường.

-A?

Vị đại tướng kia không khỏi thở hắt ra một tiếng.

Trong giọng nói của gã không giấu được sự tán thưởng, lại thêm một phần tức giận.

Hai con ngựa cùng vượt qua nhau, Tào Bằng và vị đại tướng kia cùng quay đầu ngựa lại. Tim Tào Bằng đang đập thình thịch, mồ hôi lạnh thấm đẫm lưng hắn, làm ướt cả lớp áo lót.

Người không rơi vào tình huống này nhất định sẽ không thể cảm nhận nổi thứ cảm giác đáng sợ đó.

Cảm giác như trong khoảnh khắc một ngọn núi đè tới người người, đó chính là một thứ khí thế đáng sợ.

Tay nắm chặt đại đao, hắn không được phép run sợ.

Chỉ trong nháy mắt này, cơ thể hắn như đã rời khỏi mặt đất, khẽ run lên liên tục. Tào Bằng nuốt nước bọt, ngẩng đầu, chăm chú nhìn lại.

Chỉ thấy viên đại tướng trước mặt đầu đội kim quan, có cài kê linh.

Người này mặc một bộ chiến bào bách hoa, lưng thắt đai ngọc, người khoác áo choàng bằng gấm mặt ngoài đỏ mặt trong đen, tay cầm một thanh họa kích.

Thanh họa kích kia rất lớn, dài gần bốn thước.

Hai tai kích tỏa sáng huyền ảo, rộng chừng hai mươi phân.

Kích này được dùng ma cương chế tạo thành, có màu đen. Mà nhìn xuống dưới thì con Xích Thổ truy phong toàn thân đỏ như lửa không hề có một đốm nào khác. Chiều cao của nó tới hai trượng, bốn chân chắc khỏe. Cái chân to của nó gõ lên mặt đất liên tục, đồng thời thì thoảng nó lại phì phì mấy cái. Con ngựa này giống như giao long xuất hải, liên tục giậm chân xoay quanh đối thủ của nó!

Ngựa xích thổ luôn rực chiến ý...

Một con ngựa tốt tựa như con người có trí tuệ.

Chúng nó đều khát khao gặp được đối thủ.

Chỉ có điều, Xích Thổ truy phong vốn là một loại bảo mã lương câu, rất khó gặp được đối thủ.

Bằng không thứ ngựa tốt như vậy há chẳng phải là đi tới đâu cũng có thể gặp được sao?

May mà con Ngựa Xích Thổ này gặp được Chiêu Dạ Bạch, cũng coi như gặp được kỳ phùng địch thủ.

Con Ngựa Xích Thổ không ngừng hưng phấn, Chiêu Dạ Bạch cũng hứng chí theo. Nếu không phải Tào Bằng liên tục kéo dây cương, không chừng nó đã xông lên so tài với Xích Thổ rồi.

Hai con long mã thi thoảng lại hí lên như đang khiêu chiến đối phương.

Vị đại tướng ngồi trên lưng ngựa Xích Thố kia uy phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng. Gã nhảy xuống ngựa, thân cao ước chừng trên dưới hai thước, thân người vạm vỡ, tráng kiện nhưng không giống như Điển Vi, Hứa Chử, lưng rộng eo thon. Đôi mắt hổ của gã lấp lánh có thần, huyết thái dương lộ rõ, khí khái oai hùng. Khuôn mặt gã góc cạnh phân minh, đường nét sắc sảo, nét mặt sáng đẹp, khiến kẻ khác không khỏi tán thưởng:

-Tiểu oa đầu, thân thủ người khá lắm!

Vị đại tướng này lạnh giọng quát lên vang dội.

Lúc này, hai viên đại tướng khác theo sau lưng gã cũng tiến lên, tách đôi hai nhóm người Hứa Nghi, Điển Mãn và Ngụy Tục, Hầu Thành.

Đám tùy tùng cũng chia thành hai bên đứng sau chủ nhân, trợn trừng mắt nhìn.

Song phương đều có người chết, người bị thương nhưng nhìn chung thì nhân mã bên Hầu Thành bị nặng hơn.

Bên Hầu Thành đã chết ba tên tùy tùng, hơn mười người trọng thương, phe Tào Bằng chết một người, bị thương bảy người. Tình hình hết sức chênh lệch.

-Quân hầu!

Hai người Hầu Thành và Ngụy Tục cùng đến trước mặt viên đại tướng chấp tay hành lễ.

Cùng lúc đó, Tổng Hiến cũng được người lôi ra khỏi xác ngựa, toàn thân y chảy máu đầm đìa. Y khập khiễng bước tới hành lễ với đại tướng quân.

Đứng ngoài đoàn người là một lão giả có một nam tử trung niên đi cùng, đứng trên một cỗ xe ngựa, chấp tay quan sát.

-Nguyên Long, tên tiểu oa nhi kia là ai?

-Ách. Cái tên tiểu oa nhi mặt trắng đỏ dường như con có quen.

-A?

-Trước đây khi hài nhi đến Hứa đô đã từng gặp mặt hần ở Dục Tú lâu. Lúc đó, thiếu chút nữa con đã đối đầu với hần. Hài tử này có tên là Tào Bằng. Phụ thân hần là Tào Cấp, nghe nói là Ẩn Mặc Cự Tử. Bây giờ người đó ở dưới trướng của Tào Công đảm nhận chức Giám lệnh của thiếu phủ chư đã giám. Người này có tài chế tạo đao rất giỏi, có thể cấp đứt được hai mươi lớp áo giáp. Đặc biệt, Tào Cấp này chỉ trong ba tháng có thể tạo ra hơn ba mươi thanh bảo đao như vậy, cực kỳ lợi hại.

-Là do họ Tào lựa chọn sao?

Lão giả gật đầu:

-Ta cũng từng nghe nói đến người này. Ách, ta nhớ ra rồi, tiểu oa đầu này đã theo Thúc Tôn tới huyện Hải Tây có phải không?

-Đúng là như vậy.

-Vị Thúc Tôn kia cũng không thể chống đỡ được nữa rồi.

Lão giả chợt đổi đề tài câu chuyện, rồi quay qua nhìn Tào Bằng.

-Đi thôi.

-Phụ thân, chúng ta mặc kệ sao?

-Yên tâm đi, quân hầu tuy dũng mãnh nhưng cũng không phải là người ý mạnh hiếp yếu.

-A. Đã như thế thì xin phụ thân quay về xe thôi.

Người trung niên kia đỡ lấy lão giả trở vào trong xe. Có điều, lão giả này chợt dừng lại, quay đầu nói với người nọ:

-Tên tiểu oa đầu kia....Đúng rồi.

-A?

Người trung niên kia ngẩn ra, ý chừng muốn hỏi lại.

Nhưng lão giả này đã nhanh nhẹn trở vào thùng xe.

-Tiểu oa đầu, kẻ nào sai người tới đây làm loạn?

Vị đại tướng trên ngựa không thèm để ý tới bọn Hầu Thành, nắm chặt cây kích trong tay, ghìm cương ngựa, quát lên.

Lúc này, Tào Bằng đã bình tâm lại đôi chút, thúc ngựa bước lên ba bước.

Chiều Dạ Bạch bước lên, ngựa Xích Thổ lại hưng phấn thêm, gõ móng cục cục bước lên ba bước theo. Vị đại tướng trên lưng ngựa quát một tiếng, nó mới dừng lại.

Tào Bằng hít sâu một hơi, nâng đao chấp tay vái:

-Xin hỏi, người trước mặt kia có phải là Ôn hầu hay không?

Đôi mắt kia nheo lại nửa phần.

Vị đại tướng nhìn Tào Bằng từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới nói:

-Chính là ta.

Ôn hầu là người như thế nào?

Chính là người thế nhân vẫn gọi Lữ Bố, Lữ Phụng Tiên.

Tào bằng không khỏi thầm tán thưởng: quả nhiên là Lữ Bố trong loài người, Xích Thổ trong loài ngựa.

Hắn lại lần nữa chấp tay:

-Hạ quan là binh Tào của Hải Tây, Tào Bằng.

-Lần này, hạ quan đến đây là phụng mệnh Huyện lệnh đến chúc mừng quân hầu. Vậy mà vừa mới vào thành đã bị ba vị tướng quân này chú ý, còn muốn cướp ngựa hạ quan đang cưỡi. Hạ quan tuy không phải là hảo hán gì nhưng cũng không phải là người mặc cho người khi dễ. Chính vì vậy, hạ quan mới xung đột với ba vị tướng quân đây.

-A?

Lữ Bố vừa nghe liền quay đầu thoáng nhìn Hầu Thành và Ngụy Tục, hừ lạnh một tiếng.

Ba người Hầu Thành, Ngụy Tục, Tống Hiến không khỏi đỏ bừng cả mặt, cúi thấp đầu.

Lữ Bố quay đầu, nhìn Tào Bằng, nói:

-Quả nhiên là ngựa tốt. Nếu bọn họ đã để mắt đến ngựa của người, giờ người giao ra cũng chưa muộn.

Tào Bằng nghe vậy thì biến sắc.

Ba người Hầu Thành, Ngụy Tục, Tống Hiến mừng rỡ.

Hai vị tướng quân đã tách Hứa Nghi, Diễn Mãn lúc trước liền phóng ngựa lên định nói gì đó, lại bị Lữ Bố khoát tay ngăn cản, ý bảo bọn họ đừng nói.

-Tiểu oa đầu, cho các người hai con đường.

-Một là giao ngựa ra, giữ lại mạng sống của người, nếu không thì để mạng lại.

-Lữ Bố, đừng làm càn.

Điền Mãn nổi giận, hai tay nắm hai thiết kích, xông ngựa tiến lên.

Lữ Bố thấy hai cây thiết kích trong tay Điền Mãn không khỏi ngẩn người, thoáng suy nghĩ.

Tào Bằng giơ tay ngăn Điền Mãn lại:

-Tam ca, huynh bình tĩnh một chút.

-Được.

Điền Mãn cắn răng, ghìm chiến mã lại.

-Điền Vi là gì của người?

Tào Bằng đang định nói, Lữ Bố đã chợt quát lên.

Điền Mãn ngẩn ra, nhất thời ngực ưỡn lên, kiêu ngạo nói:

-Chính là gia phụ!

-Hóa là con của người ấy...

Lữ Bố không khỏi cười ha ha:

-Bản tướng quân rất kính trọng dũng sĩ. Năm đó, phụ thân người cùng ta đã chiến đấu hơn trăm hiệp vẫn không phân thắng bại, cũng coi là hảo hán. Được lắm, nể mặt phụ thân người, ta tha cho một mình người. Còn hai người các người thì sao đây?

Hứa Nghi và Tào Bằng nhìn nhau, cùng thúc ngựa tiến lên.

Tào Bằng nói:

-Quân hầu muốn đoạt ngựa của ta thì phải xem quân hầu có bản lĩnh này không đã.

Hứa Nghi cười lạnh một tiếng:

-Đại trượng phu có thể chịu chết chứ không thể chịu nhục. Lữ Bố, người đừng nhiều lời vô ích, muốn có con Hắc Long của ta thì phải giết ta đã.

Hai người một tả một hữu. Một người nâng đao, tức thì ngồi thẳng lên, một người kéo đao nhìn chằm chằm đối thủ như hổ đói.

Thật ra, Tào Bằng biết bản thân không phải là đối thủ của Lữ Bố.

Nhưng trong lòng hấn lại bị một thứ tình cảm khó nói nổi thúc hấn đấu với Lữ Bố. Nam nhi đại trượng phu lẽ nào có thể không chiến đã cúi đầu sao?

Lữ Bố cười cười dữ tợn. Thanh hạo kích vung lên, chỉ giữa không trung.

Đầu kích chỉ thẳng vào hai người phía xa:

-Trong vòng ba chiêu không lấy được mạng các người thì chuyện ngày hôm nay sẽ coi như chưa có.

Ta đang muốn lĩnh giáo tuyệt chiêu của quân hầu đây.

Tào Bằng vừa nói chuyện, tay đã nắm chặt thanh đao, mũi đao hướng xuống đất.

-Khoan đã!

Điền Mãn phóng ngựa xông lên giữa Tào Bằng và Hứa Nghi, hai cây thiết kích nắm chặt trong tay nhìn Lữ Bố, nóng lòng muốn tỉ thí.

-Tiểu oa đầu, bản tướng quân nể mặt phụ thân người mà tha cho người một mạng, đừng vội tìm lấy cái chết.

-Kể từ ngày tám huynh đệ chúng ta kết nghĩa, tuy không sinh cùng tháng cùng năm nhưng chúng ta nguyện được chết cùng năm cùng tháng. Ta há có thể sợ chết sao?

Hai viên đại tướng sau lưng Lữ Bố không kìm được vẻ tán thưởng.

Sắc mặt của Lữ Bố chợt thay đổi, sát khí chợt nổi lên:

-Nếu đã như vậy, để ta tiễn các ngươi!

Thanh họa kích nặng trĩu chỉ vào bọn Tào Bằng, sát khí khiếp người phóng thẳng tới. Những người đứng xung quanh xem náo nhiệt sợ hãi, liên tục lùi lại phía sau. Sắc mặt ba người Tào Bằng cũng theo đó mà thay đổi, khó coi hơn bởi vào giờ khắc này, bọn họ đều cảm nhận được thứ áp lực đáng sợ Lữ Bố tạo ra. Đó là một lòng tin về một thứ sức mạnh quý dị, không thể nói rõ nổi, cũng có thể nói đây chính là một đòn tấn công lên tinh thần của kẻ khác, một thứ áp lực lên tinh thần.

Lữ Bố tức thì ngồi thẳng người trên Xích Thố. Nháy mắt, gã như đã hòa vào thiên địa.

Thanh họa kích chỉ vào ba người. Gã vẫn còn chưa di chuyển, ba người Tào Bằng đã cảm thấy như bị Lữ Bố khóa chặt lại, khó có thể tránh đòn nổi.

Đây chính là uy thế của Hao Hổ sao?

Trong đầu Tào Bằng đã thâm thất kinh.

Một động tác hết sức đơn giản nhưng lại tạo ra áp lực vô hình lớn lao.

Lúc này, hần và Lữ Bố có đánh với nhau một chiêu nhưng nhìn tình huống hiện tại thì xem ra Lữ Bố vốn không hề dốc toàn lực.

“Mẹ nó. Khí tức của người này thật sự quá mạnh!”

Trán Tào Bằng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lòng bàn tay nắm chặt chuôi đao cũng đổ mồ hôi.

Không chỉ hần mà Điển Mãn và Hứa Nghi cũng đều cảm thấy thứ áp lực đáng sợ này nhưng tình hình của bọn họ so với Tào Bằng còn đỡ hơn. Dù sao, luận về công lực, bọn họ cũng mạnh hơn Tào Bằng. Khuôn mặt của Tào Bằng hơi nhợt nhạt, có điều đại đao trong tay lại hết sức ổn định.

Khí thế kia càng lúc càng mạnh, hần cảm nhận được áp lực càng lúc càng lớn.

Lữ Bố lớn tiếng quát:

-Tiểu oa đầu, mau xuống ngựa vẫn còn kịp đấy.

Gã sáng giọng quát lên, mỗi một chữ phát ra đều mang theo khí lực mạnh mẽ.

Tào Bằng chợt quát một tiếng:

-Ôn hầu muốn đánh thì đánh đi!

Bảy chữ này vừa quát ra từ miệng hần nháy mắt đã phát ra sức mạnh thật lớn. Tào Bằng bị khí thế mạnh mẽ của Lữ Bố áp đảo chợt trở nên mạnh bạo hơn. Bảy chữ này hần chỉ thuần túy hét lên nhưng mơ hồ lại làm cho khí tức của Lữ Bố thoáng hỗn loạn.

Lữ Bố không khỏi ngẩn người, sát khí trên mặt lại càng nặng thêm.

-Nói lại lần nữa xem. Xuống ngựa mau.

-Mồ tà chết đứng chứ quyết không quỳ gối để sống!

Thanh đại đao trong tay Tào Bằng không ngừng quét lên hình vòng cung trên không trung, hần chợt hét lớn một tiếng, thúc ngựa lao thẳng phía Lữ Bố.

Cùng lúc đó, Hắc Long cùng con lương câu Đại Uyển của Điển Mãn cùng hí lên, ba con ngựa tạo thành hình chữ phẩm xông về phía Lữ Bố. Khí thế của cả ba đều hết sức dũng mãnh. Hai viên đại tướng phía sau Lữ Bố dù đều là những người đã trải qua cả trăm trận chiến, nhưng cũng không khỏi biến sắc.

-Ôn hầu, hạ thủ lưu tình!

Hai người cùng hô to.

Ngựa Xích Thố đứng lúc này hí lên một tiếng, vọt người ra.

Lữ Bố xông lên sau mà lại tới trước, thanh họa kích ngằm mang theo lực đạo lớn lao bổ xuống khiến cho sự liên thủ của ba người Tào Bàng vô hình trung biến mất.

Đang đang. Hai tiếng nổ vang lên.

Chiến mã hí dài.

Binh khí trong tay Hứa Nghi và Diễm Mãn nháy mắt bị Lữ Bố đánh bay đi.

Thanh họa kích vẫn chưa dừng lại, chém tiếp tới phía Tào Bàng. Hai tay Tào Bàng nắm thanh ác đao bổ xuống. Thế nhưng sức mạnh có trong thanh họa kích kia quá lớn, hoàn toàn phá hủy kinh lực của hắn. Hai tay Tào Bàng tê rần, thanh đại đao tuột khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

-Cha. Mau dừng tay!

Một tiếng gọi to duyên dáng chọt vang lên.

Tào Bàng không hề nhận ra giờ khắc này, hắn hoàn toàn bị một kích của Lữ Bố bao phủ lấy.

Một chiêu dốc sạch mười phần công lực!

Đó là một chiêu dốc sạch mười phần công lực của hắn!

Trước thứ sức mạnh tối thượng trước mặt, bất kể thứ động tác võ thuật đẹp mắt nào cũng không thể có chút tác dụng nào hết.

Tào Bàng thầm cảm khái: đây chính là cổ nhân.

Thanh họa kích chọt dừng lại, vẫn đang gác lên đầu vai Tào Bàng.

Một vị tướng quân trẻ tuổi từ từ lâu lao tới, phía sau lưng y còn có một nha hoàn.

-Cha, cha sao có thể không biết đạo lý như thế. Rõ ràng là bọn Ngụy thúc thúc sai, để mất đến ngựa của người khác còn không đánh lại người ta. Ta về nói cho nương biết cha bắt nạt người khác.

Vị tướng quân trẻ tuổi này chính là con trai của Lữ Bố ư?

Lữ Bố vừa thấy người thiếu niên này sát khí trên mặt đã biến mất sạch.

Gã rút thanh họa kích về, thúc ngựa quay lại, đến bên người thiếu niên liền dùng một tay ôm lấy người y, kéo y ngồi lên ngựa Xích Thố.

-Cha sao có thể khi dễ người được, chẳng qua chỉ là cùng bọn chúng đùa chút thôi. Hắc hắc, Linh hầu tử, người không ở nhà đọc sách, còn dám lén chạy đến đây sao? Chờ về nhà rồi, cha sẽ nói cho nương người biết, để nàng quở giáo người mới đúng. Được rồi, được rồi, chúng ta về nhà thôi.

Dứt lời, Lữ Bố quay ngựa định đi.

Tào Bàng giờ mới tỉnh lại, mồ hôi lạnh đã thấm ướt đầm vạt áo.

-Quân hầu, con ngựa kia...

Tổng Hiến vội gọi với theo.

Ngụy Tục và Hầu Thành hận không thể cho y một cái tát. Đã đến lúc này, người còn nói ngựa cái gì chứ?

Lữ Bố ghìm ngựa lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Tổng Hiến:

-Người cũng cho là có bản lĩnh, nhưng chỉ biết chém giết thì có thì quan hệ gì với ta chứ?

-Thế nhưng...

-Tử Viễn, câm miệng, đừng làm chuyện mất mặt nữa.

Ngụy Tục dữ tợn chửi bới một câu, chỉ biết cười khổ.

Chuyện ngày hôm nay thật ra vốn đâu có gì lớn...

Lữ Bố mắng xong Tổng Hiến, liền quay qua nhìn ba người Tào Bàng.

Gã chợt nở nụ cười:

-Ba tiểu oa đầu, bản lĩnh không hề kém. Khá lắm. Ác Lai cũng không thể đỡ được một kích của ta nếu không có ba lớp giáp trên người. Nói không chừng giờ...Ha ha. Vừa rồi ta chỉ đùa giỡn với các ngươi thôi. Nếu các ngươi có gì bất mãn thì ngày khác đánh một trận với ta.

Dứt lời, Lữ Bố quay qua nói với hai vị đại tướng phía sau:

-Văn Viễn, Thúc Long!

-Dạ!

-Tìm người dẫn bọn họ đi vân cảnh đi. Vừa nhìn đã biết là mấy tên tiểu oa nhi chưa từng ra khỏi cửa nhà bao giờ. Mang theo nhiều thứ đồ như thế mà không biết đang đặt chân ở nơi nào.

Cho người bố trí ổn thỏa cho bọn họ, đừng để người ta nói Lữ Bố ta không hiểu lễ nghĩa.

Hai viên tướng lĩnh nhìn nhau, chấp tay tuân mệnh.

Lữ Bố đưa người thiếu niên trẻ tuổi dẫn đám tùy tùng bỏ đi.

Tào Bằng vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ cảm thấy từng tiếng ong ong vẫn đang vang lên bên tai.

Trận chiến này đem so trận chiến với Lôi Tự còn đáng sợ hơn nhiều. So với Lữ Bố, Lôi Tự thực chẳng đáng nói. Ba người liên thủ mà vẫn không phải là đối thủ của Lữ Bố. Đây chính là đệ nhất võ tướng của Tam quốc sao? Tào Bằng không khỏi âm thầm cười khổ.

Hắn quay qua nhìn Điển Mãn, Hứa Nghi. Từ vẻ mặt hai người này đủ thấy được sự mất mát lớn lao nhường nào.

Thật ra, Tào Bằng sao có thể không cảm thấy mất mát được sao?

Ba người Ngụy Tục xấu hổ, đỏ mặt, dẫn người đưa các xác chết và người bị thương thảm hại rời đi.

Hai vị tướng lĩnh kia thúc ngựa tới trước mặt ba người Tào Bằng. Thấy ba người này vẫn còn hồn phi phách lạc, bọn họ không khỏi nhìn nhau cười, khẽ cất giọng nói.

-Mỗ là Trương Liêu!

-Mỗ là Tào Tính!

-Ba vị, quân hầu có lệnh cho chúng ta đưa mọi người tới nơi khác nghỉ ngơi. Đi thôi.

-A!

Đáp lại lời hai người chỉ là ba giọng nói ừ ừ.

Mấy tên tùy tùng chạy đến nhặt binh khí của ba người lên. Tào Tính phái người thỉnh thầy thuốc chữa trị cho những người bị thương. Còn những người chết cũng được đưa tới dịch quán, chuẩn bị quan tài. Đây đều là hảo hán, cũng không thể để bọn họ phơi thây nơi đồng không mông quạnh được. Đến lúc đó, sẽ có người đưa bọn họ đến nơi được chỉ định.

Tào Bằng giờ đã tỉnh táo lại.

Hắn quay qua hai người kia chấp tay cảm tạ:

-Đa tạ nhị vị tướng quân.

Khoan đã...

Tào Bằng chợt giật mình, ngẩng đầu nhìn hai người này: Trương Liêu, Trương Văn Viễn ư? Lại còn Tào Tính nữa.

Trương Liêu, tên chữ là Văn Viễn.

Là người Mã Ấp ở Châu Nhạ Môn, hai mươi tám tuổi.

Nếu xét theo gia phả, tổ tiên của Trương Liêu chính là Mã Ấp Phú Nhiếp Nhất thời Hán Vũ Đế! Người này từng lập mưu di chuyển Mã Ấp, định dụ người Hung Nô rút lui nhưng cuối cùng thất bại. Từ đó về sau, hậu nhân của Nhiếp Nhất luôn phải tránh né kẻ thù cùng sự truy sát của người Hung Nô, chính vì thế mới đổi sang họ Trương, sống ở quận Nhạn Môn! Mã Ấp Trương thì tuy không phải là đại tộc thế gia gì, nhưng cũng rất ngang ngược, không tầm thường.

160. Chương 142: To Gan Lớn Mật

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 142: To gan lớn mật

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

3. Trương Liêu còn trẻ đã được tiến cử vào quận, nhờ có sức mạnh hơn người nên được Đinh Nguyên chiêu mộ, sau lại quy phục dưới trướng của Đổng Trác và Lữ Bố, là một trong tám vị tướng của Lã Bố.

Đồng thời, người này sau này cũng là một trong Ngũ Tử tướng dưới trướng của Tào Tháo.

Còn Tào Tính...

...Lại càng nổi danh trong truyền thuyết hơn!

Thật ra, trước đó, Tào Bằng vẫn tưởng rằng Tào Tính đã chết.

Hắn biết Tào Tính không thể là hai người có cùng họ. Theo Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung mà nói thì khi Tào Tháo và Lữ Bố cùng giao chiến, Hạ Hầu Đôn xuất trận nghênh địch, bị Tào Tính nấp trong đám vạn quân, lén bắn tên mù một con mắt. Cho đến giờ, Tào Bằng vẫn nhớ kỹ một mẩu chuyện trong Tam quốc diễn nghĩa: Hạ Hầu Đôn nhỏ mũi tên bắn lén ra, phát hiện tròng mắt cũng bị rút ra theo, liền quát to một tiếng: máu huyết của phụ mẫu sao có thể vứt bỏ. Vì vậy y nuốt lấy tròng mắt của mình, thúc ngựa, múa thương, trước mắt bao nhiêu người vọt tới đám quân Lữ Bố, dùng một nhát thương đánh chết Tào Tính.

Tình tiết này được gọi tên là Bạt tử dạm tình (Rút tên nuốt con người).

Bình Thư đại sư Viên Khoát Thành khi giảng giải diễn tích này muốn nói đến thứ nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng thật không ngờ Tào Tính vẫn còn sống...

Tào Tính đúng là người nước Bái, tổ tiên của y trước đó từ Tịnh Châu tới.

Y và Hác Manh - một trong tám viên tướng dưới trướng Lữ Bố là đồng hương. Hai người này có quan hệ rất tốt, y cũng một lòng trợ giúp Hác Manh phụng sự trong quân đội.

Chuyện con mắt của Hạ Hầu Hân đúng thật là do Tào Tính bắn. Luận về tài bắn cung, trong toàn quân của Lữ Bố, ngoài Lữ Bố ra, thì Tào Tính là giỏi nhất.

Năm Kiến An thứ nhất, Hác Manh, một trong tám tướng bị Viên Thuật chiêu dụ, bí mật mưu đồ tạo phản, ý đồ chiếm lấy Hạ Bì.

Một lần, Hác Manh suýt chút nữa đã thành công, toàn quân gần như đã công phá được bên trong thành Hạ Bì. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lữ Bố hốt hoảng bỏ chạy, trên đường gặp được Ngụy Tục, cấp dưới của Cao Thuận, sau đó mới khôi phục, đoạt lại Hạ Bì. Tào Tính sau khi biết được ngọn nguồn sự việc, tức thì khởi binh tróc nã Hác Manh. Hai người ác chiến một hồi, Hác Manh đã thương Tào Tính, lại bị Tào Tính chém mất một tay. Sau đó, Cao Thuận chạy tới, một đao chém chết Hác Manh.

Sau đó khi Lữ Bố hỏi, Tào Tính cứ theo sự thực mà trả lời.

Cũng bởi vậy mà Lữ Bố đã coi Tào Tính là tâm phúc, trao quyền thống lĩnh binh mã bộ binh của Hắc Manh.

Trương Liêu, Tào Tính giờ đều là tướng lĩnh cực kỳ đáng tin cậy dưới trướng Lữ Bố, thậm chí còn có thể một mình đảm đương một phía.

Nói cách khác, chuyện Hạ Hầu Đôn nhổ tên nuốt con người chỉ là hư cấu mà thôi.

Mà hành động đó của Tào Tính trong Tam quốc diễn nghĩa rõ ràng cũng là chuyện bịa đặt người mà thôi.

Tam quốc diễn nghĩa thật hại chết người a!

Ngay từ đầu, Tào Bằng đã bị một chiêu của Lữ Bố đánh đến hồn phi phách lạc, vì vậy mới không để ý đến danh tính của hai người kia.

Thế nhưng khi hấn bùng tỉnh lại thì không khỏi giật mình.

-Làm phiền hai vị tướng quân vất vả, thật là tội của Tào Bằng.

-A, vậy là sao đây?

Trương Liêu cười nói:

-Thật ra ba vị tướng quân võ nghệ rất giỏi, bọn Ngụy Tục, Hầu Thành và Tống Hiến võ công vốn không kém. Ba vị tướng quân có thể áp chế được ba người bọn y, quả là anh hùng niên thiếu. Thúc Long, đi thôi! Chúng ta cũng già cả rồi.

Tướng mạo của Trương Liêu uy vũ, rất có khí khái nam nhi.

Đường nét khuôn mặt sắc sảo, có điều so với Lữ Bố thì nét mặt của y ôn hòa hơn rất nhiều.

Còn Tào Tính? Vóc người của người này không cao, khoảng chừng trên dưới 170 cm. Giọng nói lại ôn hòa, dường như không biết tức giận là gì.

Có điều, những ai biết hai người này đều hiểu rõ cả hai đều là hạng người giết người không chớp mắt.

Đặc biệt là Trương Liêu nắm giữ địa vị rất cao trong quân của Lữ Bố, vừa là Thái thú đất Nhâm Bắc, vừa độc lĩnh một cánh quân.

Thủ hạ Lữ Bố có mấy người độc lĩnh một cánh quân, trong đó những đoàn quân Hãm Trận doanh tình nhuệ nhất một do Ngụy Tục thống lĩnh. Đội quân do Trương Liêu thống lĩnh, thường ngày vẫn đóng quân ở Bành thành. Ngoài hai người này ra, có có một người nữa cũng độc lĩnh một cánh quân, đó chính là Giảm Phách, một trong bát tướng xuất thân là sơn tặc núi Thái Sơn.

Tào Tính này thường dẫn binh đóng ở huyện Hạ Tương, quận Hạ Bì! Nhiệm vụ chủ yếu của y chính là theo dõi Quảng Lăng.

Tuy rằng độc lĩnh một cánh quân nhưng trên thực tế y nhận lệnh của Lữ Bố, cũng có một đội nhân mã tương đối tinh nhuệ.

Tào Bằng vội vàng nói vài câu xã giao, rồi hiếu kỳ hỏi:

-Xin hỏi hai vị tướng quân một chuyện có được không?

-Chuyện gì?

-Vị tướng quân mới vừa rời đi từ trong tửu lâu ra là vị nào vậy?

Tào Bằng dù sao vẫn cảm thấy vị tướng quân thiếu niên kia có điểm lạ lùng, hơn nữa thái độ của Lữ Bố với y cũng hết sức cổ quái.

Trương Liêu và Tào Tính vừa nghe Tào Bằng hỏi đã nhin không được tươi cười.

-A. Người muốn nói đến Linh hầu sao? Ha ha....

Hai người cứ cười không đáp, khiến Tào Bằng không hiểu ra sao cả.

Tào Tính nói:

-Đợi đến ngày mai, người sẽ biết được thân phận của y.

Danh xưng của những người này thực sự rất khó phân biệt.

Nếu như người từng nghe đến cái tên Hạ Hầu Lan, chắc chắn người sẽ không thể ngờ được gã là một võ phu oai phong lẫm liệt.

Còn có Trương Tú, Trử Phi Yến đều là những người hết sức kì quặc. Nếu Tào Bằng không ở đây chắc hẳn cũng không để ý đến.

Trương Liêu và Tào Tính đưa nhóm người Tào Bằng tới trạm dịch, sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ với dịch quan.

-Huynh đệ, người có mang theo danh thiếp không?

-Ách, có mang đây.

Tào Bằng vội vã đưa cả danh thiếp và danh mục quà tặng cho Trương Liêu. Trương Liêu nhận lấy nhưng không xem ngay, chỉ gật đầu với hắn, rồi cáo từ rời đi.

-Bên kia Hải Tây hẳn rất phức tạp a.

Tào Tính chưa vội đi, cười tủm tỉm nhìn Tào Bằng.

Y khiến người khác cảm thấy y như không phải là một thích khách, mà chỉ là một vị huynh trưởng hiền lành.

Tào Bằng cũng thấy Tào Tính rất ân cần, liền đứng trước cửa đại môn của trạm dịch, nói chuyện với y.

-Đúng, thật sự rất phức tạp.

-Thế còn tập quán ở đây thì sao?

-Nói đến tập quán... Bất kể thế nào, hôm nay cũng miễn cưỡng đứng chân tại Hải Tây.

-Ừ, vậy là tốt rồi!

Tào Tính hòa nhã nói:

-Đừng vội làm gì. Có một số chuyện không nên vội vàng, cứ từ từ mới xong. Trước ta cũng có nghe nói có mấy vị Huyện lệnh cũng đều có bản lĩnh cả, nhưng không ai có thể ở đây cả. Đúng rồi, Đặng Hải Tây...

-A, ta quên không nói, tỷ phu không ở Hải Tây, có lẽ mấy ngày nữa sẽ trở về.

Ta cũng sợ sẽ phải ở lại mất thời gian, nên mới mạo muội đến đây. Tỷ phu hiện còn đang ở Hoài Lăng, giờ còn chưa biết tin.

-Lệnh tỷ phu là...

-Là Đặng Hải Tây.

Tào Tính bưng tỉnh:

-Vậy thì cũng không có gì lạ cả.

Hai người nói chuyện đôi ba câu xong, Tào Tính cáo từ, rời đi.

Tào Bằng thở dài, cất bước đi vào trong dịch quán. Hắn vốn muốn vào sân trong chỗ của hắn, nào ngờ lại có một gã nam tử chợt xuất hiện trước mặt.

Bởi người này đột nhiên xuất hiện từ một bên, Tào Bằng không kịp phản ứng, đâm sầm vào người kia.

-A!

Nam tử kia lão đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Tào Bằng chìa tay đỡ lấy y:

-Tiên sinh, không sao chứ?

-Ta nhất thời vội vã, đâm vào tướng quân, xin thứ lỗi.

Nam tử rất lễ độ, chấp tay xin lỗi Tào Bằng.

Tào Bằng cũng chỉ cười cười, nghiêng người tránh đường.

Nam tử này dường như có việc gấp phải đi ngay, cũng không nói nhiều lời nữa, cảm ơn một tiếng rồi chấp tay vội vã bỏ đi.

-Người vừa rồi là ai?

Tào Bằng nhìn theo bóng lưng của nam tử, nhẹ giọng hỏi tên dịch tốt bên cạnh.

-Tướng quân muốn nói đến Tôn Công Hữu ư?

-Tôn Công Hữu ư?

Dịch tốt vội vã giải thích:

-Người này tên là Tôn Kiên, tên chữ là Công Hữu, vốn là sứ giả của Trấn Đông tướng quân Huyền Đức.

-Lưu Bị?

-Đúng vậy!

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

-Huyền Đức công vừa mới thắng trận còn chưa trở về huyện Bái, mà đã cử sứ giả đến đây chúc mừng sao?

Dịch tốt lắc đầu:

-Không phải vậy. Công Hữu tiên sinh đã tới đây lâu rồi.

Chẳng qua đúng lúc Quân hầu chiến thắng trở về nên mới chúc mừng thôi. Người này bình thường rất ít khi rời khỏi cửa, hôm nay sao lại vội vã thế không biết?

Có thể thấy được tên dịch tốt này rất tôn kính Lưu Bị.

Tào Bằng cười cười, không hỏi gì nữa.

Hắn chỉ cảm thấy kỳ quái đôi chút: Mới trước đây thôi, Lưu Bị còn đang cùng Tào Tháo giáp công Viên Thuật. Tôn Kiên này sao đột nhiên lại chạy tới huyện Hạ Bì này làm gì?

Tôn Kiên là người Thanh Châu Bắc Hải, là đệ tử đại sư kinh học đương đại Trịnh Huyền.

Lúc đầu, người này được Trịnh Huyền tiến cử, nhậm chức dưới trướng Thái thú Bắc Hải lúc đó là Khổng Dung. Sau, Lưu Bị mượn binh của Khổng Dung, vội vã tiếp viện Từ Châu. Tôn Kiên liền theo đến đây, từ đó về sau đều ở bên cạnh Lưu Bị. Trong lịch sử, người này có thể nói là quan ngoại giao quan trọng trong các thủ hạ của Lưu Bị. Trước khi Lưu Bị nổi danh, người này đã từng có rất nhiều cống hiến. Có điều, về sau, khi Gia Cát Lượng nổi lên, thì người này dần mai danh ẩn tích.

Tôn Kiên giờ xuất hiện ở Hạ Bì là có chuyện gì đây?

Tào Bằng gãi gãi đầu, cất bước đi vào sân.

Điều kiện của dịch quán Hạ Bì không tồi, sân rất rộng, lại yên tĩnh.

Mấy người bị thương đã được đưa đến y quán cứu chữa. Mấy tên nô bộc hiện đang ở bên trong thu dọn lại gian phòng.

Hai người Điển Mãn và Hứa Nghi ngơ ngác ngồi trên bậc thang ủ rũ, nhìn có vẻ nản lòng.

Tào Bằng ngăn người, đi đến bên cạnh hai người, ngồi xuống.

-Nhị ca, tam ca, các huynh như thế là...

Hứa Nghi ngắt đầu, gương mặt đầy tâm trạng:

-A Phúc, có phải ta rất bất tài hay không?

-Sao lại nói như vậy?

Một chiêu. Ba người chúng ta cùng xông lên, thế mà trước mặt Lữ Bố không đỡ nổi một chiêu. Trong lòng ta thấy rất khó chịu.

-Ta cũng vậy! - Điển Mãn ngẩng đầu lên, cũng đầy tâm trạng.

-Khi cha ta không ở nhà, ta đã theo thế phụ tập võ suốt từ đó đến giờ. Những năm gần đây, ta chăm chỉ khổ luyện, tự cho bản thân có bản lĩnh cao cường. Cha cũng nói ta đã tiến bộ rất lớn, thế nhưng... A Phúc, ta đã làm mất mặt cha, đến một hiệp cũng không đánh nổi. Người nói xem, chúng ta cứ tiếp tục luyện tập như thế liệu có tác dụng gì hay không?

Tào Bằng nhất thời hiểu ra! Một kích của Lữ Bố có thể khiến hai người chưa từng có kẻ nào ngăn cản nổi này bị đả kích chưa từng có. Thế nên trong lòng bọn họ mới bị ám ảnh, mới có vẻ nản lòng như thế. Có điều, chuyện này cũng hoàn toàn dễ hiểu! Khổ cực tu luyện nhiều năm như vậy mà lại thua trong một hiệp. Nếu Tào Bằng không phải người đã từng chết đi sống lại, không chừng cũng sẽ vì vậy mà chán chường.

Tào Bằng do dự một chút, khoát tay lên vai hai người này, ôm lấy cổ bọn họ.

-Đã từng nghe chuyện Hán Cao tổ và Tây Sở Bá vương chưa?

-A?

-Năm đó, Cao tổ dẫn quân khởi nghĩa, tiêu diệt bạo Tần, cùng tranh chấp với Tây Sở Bá vương lợi hại hay không lợi hại? Ngay từ đầu, hần đã đánh cho Cao tổ liên tục bại trận, mấy lần Cao tổ còn suýt mất mạng. Thế nhưng sau này Tây Sở Bá vương lại bại trận! Vì sao? Bởi vì Cao tổ không chịu thua, kiên quyết không bỏ cuộc, kiên trì cho tới phút cuối cùng. Mặc dù trăm trận trăm bại, nhưng cuối cùng, Cao tổ đánh một trận thành công. Chúng ta chẳng qua mới chỉ thua một trận mà thôi, thế thì đã làm sao? Ôn hầu là người dũng mãnh, cả thiên hạ đều biết. Các huynh cứ thử ngẫm lại mà xem, so về vũ dũng, trong thiên hạ này có thể có bao nhiêu người có thể đánh thắng được Lữ Bố? Cho dù là Điển thúc phụ, và cả Hứa thúc phụ nữa cũng không dám vỗ ngực nói chắc chắn có thể đánh bại được gã. Chúng ta thua, thật ra chẳng sao cả, tiếp tục luyện tập là được! Chúng ta mới có bao nhiêu tuổi, Lữ Bố đã bao nhiêu rồi? Chờ tới khi chúng ta bằng tuổi gã bây giờ, chắc gì đã bại dưới tay gã? Nhưng nếu giờ các huynh không tập luyện, tuyệt vọng, nghĩ rằng cả đời không thắng được gã, đó mới thực sự là thua trận! Ta thiếu chút nữa đã bị giết, thế nhưng ta không cảm thấy sa sút tinh thần chút nào. Thật ra ta lại thấy đánh nhau với gã một hồi như thế, ta thu hoạch được khá nhiều, lại có thêm phương hướng cho mình. Cho dù thế nào, ta cũng sẽ không chịu thua! Nếu giờ các huynh khuất phục, thì sau này đừng mong ưỡn ngực nổi nữa. Như thế mới thật sự làm mất mặt các thúc phụ.

Dứt lời, Tào Bằng đứng lên, cười ha ha, nói:

-Một lần thì sao, hai lần thì sao, ba lần thì sao chứ. Trên đời này không có người nào mãi mãi bất bại, càng không có người nào thực sự là thiên hạ đệ nhất. Thiên hạ đệ nhất chính là ta, ta mới thực sự là Hào Hổ.

Hứa Nghi và Điển Mãn chậm rãi ngẩng đầu. Hai người nhìn Tào Bằng, chợt nhòe cười.

-Không. Người mà cũng dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất sao? Thiên hạ đệ nhất ngày sau chính là ta đây!

-Sai, là ta!

Điển Mãn và Hứa Nghi cùng lấy lại vẻ hào hùng lúc trước khiến Tào Bằng mừng rỡ.

-Được rồi. Chúng ta phải thu xếp ổn thỏa đã. Tai họa ngày hôm nay thực có chút phiền phức. Không bằng thế này, mọi người trước mắt cứ trấn an những nhà có người thương vong trước đã. Đưa bọn họ về nhà tính đường cho tốt. Nếu hai người không muốn ở lại, thì giờ cũng trở về đi.

-Ách. Ta không muốn về.

-Nhị ca, sắp đến tháng mười một rồi. Chỉ còn một thời gian nữa là năm mới rồi.

-Vậy thì sao? Ở nhà lúc nào cũng ngây người, nào có khoái hoạt bằng bên ngoài được chứ?

Điển Mãn cũng liên tục gật đầu:

- Bây giờ, ngày nào đại ca cũng ở trong quán doanh không gặp được người. Lão tứ và lão lục, một người ở Lạc Dương, một người đi Trường An. Nhà của ta lớn như vậy thế nhưng thật sự rất vắng vẻ. Về với lão gia, mẫu thân chắc chắn sẽ lại trách mắng ta, còn không bằng ở Hải Tây cho dễ chịu. Có người và lão ngũ, lão thất ở bên cạnh, chúng ta ở cùng một chỗ, có thể cùng chơi mạt chược, vui vẻ một phen. Chưa kể lâu lắm rồi chúng ta không chơi mạt chược nhé!

Tào Bằng bắt đầu bội phục Điển Mãn. Mạch suy nghĩ của y thật quá lợi hại a, làm sao có thể chỉ trong nháy mắt từ “thiên hạ đệ nhất” đã biến thành chơi mạt chược thế được chứ?

Hứa Nghi cũng liên tục gật đầu:

-Đúng vậy, từ khi rời Hứa đô đến giờ, chúng ta chưa từng chơi.

-Ách. Tam khuyết tam khuyết nhất!

Tào Bằng dở khóc dở cười:

-Chi bằng đợi chúng ta quay về Hải Tây rồi đánh tiếp vậy?

-Được rồi, chúng ta trở về Hải Tây nhất định phải đánh một trận mạt chược mới được.

Tào Bằng xoa người, vỗ nhẹ lên trán. Hai người này thật đúng là muốn chơi a...

Thu xếp xong xuôi mọi chuyện, dạ dày bọn Tào Bằng đã réo lên âm ỉ. Cả nhóm trao đổi một hồi, quyết định ra ngoài ăn.

Dịch quán cũng có phục vụ cơm nước, có điều không hợp khẩu vị của Hứa Nghi và Điển Mãn. Hạ Bì là nơi ba sông cùng đổ về, đặc sản chính là tôm cá tươi.

Ở thời Xuân Thu Chiến quốc, Từ Châu cũng là đất của Sở quốc, phần lớn người dân bản xứ đều thích ăn tôm cá tươi.

Nói về đồ ăn, thì phải nói đến tôm cá tươi ở nơi này. Thật ra Tào Bằng không cảm thấy gì, có điều đối với người phương Bắc quen thói ăn mỳ, phở như Điển Mãn và Hứa Nghi thì đây thực đúng không phải thói quen của bọn họ. Chính vì thế, hai người quyết buông đũa, sống chết lôi Tào Bằng ra ngoài.

Tôm cá tươi ở thời đại này dường như vẫn chưa có đầy đủ hương vị trọn vẹn, phương pháp nấu nướng cũng không thực sự cao minh.

Tào Bằng không mấy quan tâm, nên cùng hai người kia ra khỏi dịch quán.

Khi đưa mấy người đến dịch quán, Trương Liêu và Tào Tính đã giới thiệu qua về tình hình ẩm thực ở Hạ Bì cho bọn Tào Bằng nghe. Bọn họ cũng lo lắng ba người sẽ không quen với các món ăn ở dịch quán, nên đã chỉ điểm mấy bữa. Tào Bằng cứ dựa theo chỉ dẫn của Trương Liêu, cùng Điển Mãn và Hứa Nghi đi tìm quán ăn. Ra khỏi cửa dịch quán, bọn họ đi đến một con phố, qua một ngã rẽ, thấy một lầu lầu tên là “Tiên Khách Lai”.

Lúc này, lầu lầu đã thấp đèn sáng rực, người ngồi chật ních. Ba người Tào Bằng vừa đi vào, thấy tình hình này không khỏi ngỡ ngàng.

-Chủ quán, còn phòng trống không? - Tào Bằng cao giọng hỏi.

-Khách quan, đã hết chỗ rồi.

Viên chủ quầy của lầu lầu bước đến trả lời. Chưa đợi Tào Bằng mở miệng, một tên tiểu nhị đã bước đến, nói nhỏ hai câu vào tai chủ quầy. Ngay lập tức tên chủ quầy biến sắc. Thấy bọn Tào Bằng đang quay người định đi, y bước lên trước, nói:

-Khách quan, bàn lớn không còn, nhưng khách quan chỉ có ba người, hay là ngồi một bàn nhỏ đi? Không phải tiểu lão nhi khoe khoang gì, Tiên Khách Lai của ta ở thành Hạ Bì này cũng là lầu lầu có tiếng. Giờ cho dù khách quan có đi nơi khác, chỉ sợ cũng khó tìm được chỗ, không bằng các vị chấp nhận ngồi ở chỗ tiểu lão nhi này. Ba vị khách quan thấy thế nào?

Tào Bằng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn vị chủồng quỹ này.

-Người biết ta sao?

Mới rồi y còn lạnh nhạt như thế, giờ lại chột nhiệt tình như vậy. Không có chuyện gì lại ra về sẵn đón như thế, rõ ràng phải có vấn đề.

Viên chủồng quỹ tươi cười. Y hạ giọng nói:

-Ban ngày, ba vị tiểu tướng quân đã đánh với ba vị tướng quân trên phố lớn, chúng tiểu nhân vô cùng kính phục, lẽ nào lại có thể không tiếp đãi được sao?

Chỉ một câu này đủ thấy được bọn Hầu Thành ở Hạ Bì hoàn toàn không được lòng người chút nào.

Tào Bằng nghĩ một chút, thoáng nhìn Diển Mãn và Hứa Nghi, cười ha ha, hỏi:

-Nhị ca, tam ca, hay là chúng ta ở đây dùng cơm đi?

Diển Mãn và Hứa Nghi cũng không mấy bận tâm, gật đầu đồng ý.

Tên tiểu nhị dẫn đường đưa ba người lên tầng hai, đến sau một bức bình phong. Bàn ăn không quá lớn, nhưng cũng đủ cho ba người ngồi. Rất nhanh, tên tiểu nhị liền bưng rượu và thức ăn, đặt lên bàn.

-Ba vị tiểu tướng quân muốn uống gì đây?

- Có thứ rượu ngon gì cứ mang lên đây.

Tào Bằng khoát tay:

-Hai bầu rượu là đủ rồi, ta không uống rượu.

-A Phúc a, người cái gì cũng tốt, riêng có điểm ấy là không tốt chút nào. Đại trưởng phu sao có thể không uống rượu được?

Tào Bằng cười cười, không giải thích gì với hai người. Hắn không phải không uống rượu mà là không thích uống. Rượu ở thời đại này không hợp với sở thích của hắn. Tiếc là Tào Bằng không biết uống rượu này như thế nào, bằng không đã khác. Tên tiểu nhị đưa tới hai bầu rượu, đặt trước mặt Diển Mãn và Hứa Nghi.

Tào Bằng tự dùng bữa, nhìn xa xa phía bên ngoài trước cửa sổ thưởng thức cảnh đêm ở Hạ Bì.

Phải nói, Hạ Bì lớn hơn Hứa Đô nhiều. Hứa Đô trước đây tuy có vị trí trọng yếu nhưng so ra vẫn kém với Vương đô của các nước chư hầu nhà Hán. Nước Hạ Bì đã trải qua bốn đời vương (tuy rằng vị vương cuối cùng chỉ trị vì một năm), nhưng một Vương đô được xây dựng trong 114 năm dĩ nhiên Hứa đô được kiến tạo vội vàng không thể sánh bằng được. Bất kể xét về quy mô, bố cục, kiến trúc và cách quy hoạch thành thị mà nói, Hạ Bì đều có nét đặc trưng của địa phương.

Ngồi ở vị trí này, Tào Bằng có thể nhìn thấy rõ cái Phật tự đã tiêu hao bao công sức xây dựng của Hạ Bì. Đây dĩ nhiên là cảnh quan nổi tiếng của Hạ Bì, trong đêm nó lại càng thêm hùng vĩ khác thường...

-Tử Ái, người đã đến rồi.

Sau tấm bình phong vang lên một giọng nói. Giọng nói này thoát nghe có chút quen tai. Tào Bằng ngẩn ra, vội nghiêng tai lắng nghe.

-Công Hữu đợi lâu rồi.

“Là Tôn Càn.” Tào Bằng ngẩn người, vội vã ngồi ngay ngắn lại, đặt một ngón tay lên môi, “suyt” một tiếng, ý bảo Diển Mãn và Hứa Nghi nói nhỏ thôi.

Thật khéo làm sao, Tôn Càn không ngờ lại ngồi ngay sát vách. Thảo nào giọng nói đó quen tai tới vậy. Tôn Càn nói giọng đặc Thanh Châu Bắc Hải, cũng coi như là một đặc điểm nhận dạng.

Có điều Tử Ái là ai?

-Tử Ái, người mau nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì?

-Công Hữu, sao Tử Phương không tới?

-A, trước khi người đưa tin tới, Tử Phương đã theo chủ công xuất chinh rồi. Tử Trọng lại không thể tùy tiện đi được, nên để ta tới đây. Tử Ái, rốt cuộc là có chuyện gì thế? Ta đã đợi người ba ngày, người mới trở lại.

-Ai, một lời khó nói hết. - Người tên Tử Ái kia nuốt nuốt nước bọt, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

-Không giấu gì Công Hữ, mấy ngày nay ta cũng phải sút đầu mẻ trán đấy. Trước đó vài ngày vốn dĩ ta đã tìm được người mua rồi. Ai biết được bên kia lại xảy ra chuyện, thoáng cái đã náo loạn cả lên. Ta cũng không dám tùy tiện hành động, sợ bị bại lộ thân phận. Người cũng biết, chuyện buôn bán muối lậu bảo lớn không lớn, nhưng bảo nhỏ cũng không nhỏ.

-Nói như thế nào? - Là giọng nói của Tôn Càn.

Tử Ái thở dài:

-Huyện lệnh mới nhậm chức là một người thủ đoạn. Trước đây chúng ta có thể buôn bán thoải mái ở Hải Tây chính bởi vì triều đình không hề chú ý đến. Hiện tại, viên huyện lệnh họ Đặng mới tới này dùng thủ đoạn độc ác, đầu tiên là giết chết Trần Thăng, thoáng cái đã cắt đứt mất mấy con đường của ta. Người cũng biết lúc trước ta vì che giấu thân phận của mình mà phải hợp tác với Trần Thăng, bắt hẩn đứng tên. Nhờ có hẩn mà chuyện hợp tác rất tốt. Nhưng giờ hẩn đã chết, mấy con đường nằm trong tay hẩn thoáng cái đã bị chặt đứt. Nếu không nhờ ta giới thiệu, chỉ sợ giờ ta cũng mất mạng rồi. Công Hữ, người nói với Tử Trọng tạm thời đừng xuất hàng.

Tôn Càn trầm ngâm một hồi.

Tào Bằng ở một bên nghe trộm mà khiếp đảm.

Đặng Huyện lệnh, Trần Thăng... Người gã muốn nói chính là Huyện Hải Tây. Nhưng còn Tử Trọng là ai? Tử Phương là ai?

Tào Bằng không khỏi mê muội. Không biết là ai đã đặt ra quy định mỗi người đều phải có tự chứ? Tào Bằng có thể nhớ kỹ tự của một số người, nhưng Tam quốc nhiều người như vậy, hẩn làm sao có thể nhớ kỹ tự của tất cả mọi người đây?

Chậm đã, chậm đã... Người của Lưu Bị hiện giờ cũng không nhiều như thế, Võ không ngoài Quan, Trương, Trần Đáo, trong đó, Trần Đáo là ai Tào Bằng cũng không rõ lắm. Văn cũng chỉ có Giản Ung, Tôn Càn và hai huynh đệ Mi Chúc. Có thể khiến Lưu Bị để lại ở Huyện Bái canh giữ chắc chắn không phải người bình thường.

Ồ bên cạnh Tôn Càn chính là Giản Ung? Hình như không phải. Tử Trọng, Tử Phương nghe nói là huynh đệ. Nhưng lại còn tự diêm nữa.

Câu trả lời chợt xuất hiện, Tào Bằng đã hiểu ra.

Tử Trọng, Tử Phương chính là tự của hai huynh đệ Mi Chúc, Mi Phương.

Tự diêm?

Tử Ái này chẳng lẽ chính là người hợp tác với Mi gia ở Hải Tây sao?

Hải Tây có ba cái hại, hải tặc, tư thương buôn muối và Gian thương. Gian thương giờ đã bị Tào Bằng khống chế, chỉ còn lại hải tặc và tư thương buôn muối nữa mà thôi.

Vốn dĩ ban đầu Tào Bằng cũng không định hạ thủ tư thương buôn muối nhanh như vậy. Dù sao Mi gia kinh doanh đã nhiều năm như thế, muốn đối phó với bọn họ chắc chắn hẩn sẽ chịu rất nhiều áp lực. Hơn nữa, trước mắt tư thương buôn muối và Hải Tây cũng không có xung đột lớn lắm, thậm chí bọn họ còn giúp Hải Tây phát triển ổn định hơn. Có điều, biết được rõ ràng thân phận của đối phương cũng không phải là chuyện xấu gì.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng nín thở, định nhìn qua khe hở của tấm bình phong để thấy tướng mạo của Tử Ái, thế nhưng bức bình phong bị một tấm áo choàng phủ lên, chặn mất tầm nhìn của hẩn. Tào Bằng không biết làm sao, đành phải đóng tai, tiếp tục lắng nghe...

-Tạm dừng? - Tôn Càn nhẹ giọng nói:

-Tử Ái, chuyện này hơi khó khăn đấy.

-Xin chỉ giáo cho?

-Huyền Đức công mới vừa chiếm được quân của Dương Phụng và Hàn Tiêm, nay lại tiếp tục bỏ tiền mua quân lương khí giới. Ta suy đoán năm trước, người chắc chắn đã dùng mất một số lớn hàng hóa, đến lúc đó, còn phải nhờ phía bên người mau chóng bán hàng ra. Người cũng biết, tình cảnh của Huyền Đức công hiện nay cũng không được tốt lắm mà.

-Thế nhưng... - Tử Ái dường như rất do dự.

-Họ Đặng kia rất khó giải quyết sao?

-Không dễ đối phó lắm. Tên đó tuy chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ cao minh. Kể này nhanh như chớp đã giết chết Trần Thắng, lại còn muốn nuốt lấy toàn bộ sản nghiệp của Trần Thắng. Trước khi tới đây, ta còn nghe nói bọn họ đang muốn chinh đồn lại chợ phía bắc. Thị trấn Hải Tây có mấy thương nhân hình như đều đứng về phe họ, ta thực hơi lo lắng.

Phía bên kia bình phong lại lần nữa im lặng. Tôn Càn dường như đang suy nghĩ, sau bình phong vang lên một loạt tiếng tay áo sột soạt. Một lát sau, Tôn Càn nói:

-Tử Ái, ta không giấu gì ngươi, số hàng này phải lấy ra. Hơn nữa, cần phải làm nhanh một chút để đổi lấy quân lương, binh giới. Người cũng biết tính tình Lữ Bố như lang sói, chưa biết lúc nào gã sẽ hạ thủ với Huyền Đức công, chúng ta cũng không còn cách nào khác.

-Chuyện này thật đúng là có chút phiền phức.

-Tử Ái, nếu không thì như thế này đi... - Tôn Càn dừng lại một chút:

-Không phải ngươi có...

Giọng nói của y chợt bé lại, cực kỳ nhỏ. Tào Bằng căng tai lên, gắng nghe cho rõ thế nhưng không nghe được gì cả.

- Tiết Châu?

-Ngươi âm ỉ cái gì thế?

Tôn Càn nhẹ giọng quát lên. Tào Bằng nghe tiếng áo bào trên tấm bình phong lay động, vội vã nghiêng người, lúi lại góc phòng. Điển Mãn nhân cơ hội tiến lên, đưa lưng về phía tấm bình phong, che khuất khe hở.

-Nhị ca, uống rượu, uống rượu. - Hứa Nghi tức thì ứng đối, giơ bầu rượu trong tay lên, rót rượu cho Điển Mãn.

Phía sau bình phong lại im lặng một hồi. Tào Bằng lần nữa áp sát đó. Giọng nói rất nhỏ, hần chỉ loáng thoáng nghe thấy Tôn Càn nói cái gì đó “Y Lô”

-Chuyện này để ta thử xem sao.

Một lát sau, Tử Ái nói:

-Có điều bên kia cũng đang có vấn đề, không tiện liên lạc lắm. Ta nghe người ta nói bọn họ đang ở Úc Châu sơn, nhưng phải ngồi thuyền, đường biển cũng rất phức tạp. Như vậy đi, ta về trước quan sát. Tử Trọng ở bên kia cũng có nói tốt nhất nên mau chóng một chút, nếu có thể tránh được thì cứ tránh đi.

-Ha ha, dĩ nhiên là thế rồi. - Tôn Càn cười nói:

-Huyền Đức công nhân đức độ lượng, nếu không vì bất đắc dĩ thì sao có thể dấy lên binh đao, để bách tính Hải Tây gặp tai họa được? Vậy người mau trở về xử lý chuyện này đi, ngày mai gặp Lữ Bố xong, ta sẽ trở về Huyền Bái nói rõ mọi chuyện với Huyền Đức công.

-Được, cũng chỉ còn cách như vậy. Ta xin cáo từ trước.

Tử Ái không hề dừng lại, đi luôn.

Tào Bằng lại lùi về góc bàn. Điển Mãn và Hứa Nghi tiếp tục uống rượu. Chưa được bao lâu sau, cả bọn lại nghe tiếng bước chân vang lên, càng lúc càng xa. Tào Bằng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng di di huyết thái dương, khổ sở cười cười.

-A Phúc, sao vậy?

-Không có chuyện gì hết...

Tào Bằng ngồi bên bàn, nghiêng người nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Tôn Càn ra khỏi tửu lâu lại như cảm giác thấy gì đó, chợt quay đầu nhìn lại lên lầu.

Tào Bằng vội rút đầu lại...

Hắn không muốn dính đến tai họa, nhưng tai họa đã tự đến tận cửa nhà.

Hắn vốn suy nghĩ cách sau này sẽ thu xếp chuyện tư thương buôn muối, nào ngờ người ta đã coi hắn như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Đã như vậy, đừng trách ta tìm người gây khó dễ. Chỉ là, hắn phải làm sao để đối phó với Lưu Bị đây? Tào Bằng nhất thời không nghĩ ra được.

161. Chương 143: Lão Tham

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 143: Lão tham

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bữa cơm tối nay Tào Bằng ăn chẳng có vị gì. Chờ Hứa Nghi và Điển Mãn cơm no rượu say, trời đã về khuya. Tào Bằng cùng hai người kia bước trên con đường ngược về dịch quán. Dọc theo đường về, hắn không ngừng suy nghĩ làm sao để giải quyết vấn đề kia.

Nói cho Lữ Bố ư? E rằng có chút khó khăn...

Chưa nói đến chuyện Lữ Bố có thể tin tưởng hắn hay không, mà cho dù có tin, chưa chắc gã đã diệt trừ Lưu Bị. Theo như những gì Tào Bằng biết về Lưu Bị, đó là một tên tiểu cường đánh không chết. Ngộ nhỡ y biết được bị hắn phá rối, như vậy Tào Bằng nhất định sẽ phải đối mặt với cơn giận dữ của Lưu, Quan, Trương.

Không có lợi, không có lợi chút nào.

Tào Bằng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nén lại ý định tố giác.

Trở về dịch quán, Điển Mãn và Hứa Nghi ngã đầu ngủ say, chẳng mấy chốc đã chìm trong giấc mộng. Tào Bằng bị tiếng ngáy của hai người này làm cho không ngủ được, đành phải ra ngoài. Có đôi khi, hắn thật ước ao được như Hứa Nghi và Điển Mãn. Không cần phải suy tính nhiều, hết sức đơn giản, lại tốt tính.

Thực ra, Tào Bằng sao lại không muốn được sống đơn giản như thế...

Ngồi trước cửa hiên, hắn dựa người lên hành lang, nghiêng tai lắng nghe từng cơn gió đêm thổi.

Ban đêm ở dịch quán hết sức yên tĩnh. Thỉnh thoảng từ chuồng ngựa cách đó không xa vang lên vài tiếng phì phì trong mũi, làm bóng đêm càng thêm phần thú vị. Tào Bằng chợt cảm thấy hơi lạnh, liền đứng lên, đánh một bài quyền trong sân. Không biết vì sao, hắn chợt nhớ tới một kích kinh thiên động địa của Lữ Bố. Hắn dừng quyền cước, đứng trong sân, nhắm đôi mắt lại.

Thứ khí thế bài sơn đảo hải kia chợt tái hiện trong đầu hắn.

Một kích của Lữ Bố để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng Tào Bằng. Hắn đứng trong sân, dường như cảm giác được khoảnh khắc đại kích bổ về phía mình. Tóc gáy Tào Bằng chợt dựng đứng, da gà nổi khắp toàn thân. Mỗi một động tác khi xuất thủ của Lữ Bố liên tục hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn đắm chìm trong đó, nhất thời Tào Bằng không thể kiềm chế nổi. Quả là một thứ sức mạnh đáng sợ.

Hắt xì.

Một cái hắt xì khiến Tào Bằng bừng tỉnh khỏi thế giới ảo giác. Cơn gió đêm lạnh thấu xương khiến hắn cảm nhận được cái lạnh.

Nhìn lên, trời đã sắp nửa đêm. Tào Bằng không dám đứng ngây người trong sân nữa, xoa xoa tay, rút cổ, trở về phòng. Nghĩ nhiều như vậy làm gì, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Lưu Bị dù cho có lợi hại nhưng muốn đối phó với ta cũng không dễ dàng như vậy. Cũng có lẽ, hắn sẽ có cơ hội...

Một ý định táo bạo chợt hiện lên trong đầu Tào Bằng. Hắn cũng bị ý nghĩ của chính hắn làm cho hoảng sợ, vội ngồi xuống, ánh mắt sáng rực.

Trời đã sáng! Ánh mặt trời tuy sáng rõ nhưng trên bầu trời lại có vài đám mây u ám như sẵn sàng đổi sắc bất cứ lúc nào.

Do mất cả đêm suy nghĩ, lại bị tiếng ngáy của Điển Mãn và Hứa Nghi quấy nhiễu, mãi đến giờ dần Tào Bằng mới bước vào giấc ngủ. Nhưng ngủ rồi, hắn cũng không được yên. Trong giấc mộng, hắn gặp đủ chuyện kỳ quái, khiến hắn còn mệt mỏi hơn cả không ngủ. Mãi cho đến khi trời gần sáng, Tào Bằng mới ngủ nổi; có điều ngủ chưa được bao lâu, hắn đã bị người đánh thức.

-Có chuyện gì thế? - Tào Bằng mơ màng hỏi, cả người mệt mỏi rã rời. Đêm qua, hắn đã mơ rất nhiều giấc mơ cổ quái nhưng khi tỉnh lại, nghĩ mãi cũng không ra, đầu óc cứ trống trơn, mơ mơ màng màng.

Ngoài phòng đang rất náo nhiệt.

Tào Bằng bật dậy ra khỏi phòng. Lúc này đã qua giờ Thìn! Ánh mặt trời ấm áp trên cao. Tào Bằng ngáp một cái, duỗi duỗi thắt lưng.

-Các huynh đang làm gì vậy?

Hắn thấy Điển Mãn và Hứa Nghi đang ngồi trước cửa nhìn nhìn hắn, không khỏi ngỡ vực hỏi.

-A Phúc nhanh lên một chút!

-Nhanh làm gì?

-Lữ Bố vừa phái người tới đây nói phủ nha có thiết yến mừng công, tất cả các quan viên đều phải tham gia, trong đó có cả người nữa.

Tào Bằng sững sốt một hồi, vội vàng hỏi:

-Lúc nào?

-Đã qua giờ thìn rồi!

-Sao các huynh không gọi ta sớm.

Tào Bằng vừa nghe đã vội vã vào nhà chuẩn bị. Sớm có gia nô chuẩn bị nước ấm. Tào Bằng vội vã rửa mặt, lấy một bộ y phục sạch sẽ mặc vào. Hắn đứng trước gương đồng, để gia nô giúp hắn chải đầu gọn gàng. Xong đâu đấy, hắn vội quần khăn xanh lên đầu, ra khỏi phòng.

-Các huynh không đi sao?

Điển Mãn và Hứa Nghi lắc đầu:

-Chúng ta không phải là thuộc hạ của gã, đi xem náo nhiệt làm chi?

Ngẫm lại đúng là Điển Mãn và Hứa Nghi đều không phải là mệnh quan triều đình, dĩ nhiên sẽ không cần tham gia các hoạt động như vậy. Nói thẳng ra “cái gọi là tiệc rượu” này chính là một thủ đoạn phô trương

quyền thế của Lữ Bố. Bất luận thế nào, ở Từ Châu, gã cũng danh bất chính, ngôn bất thuận; chính vì thế, để nắm được càng nhiều cơ hội, Lữ Bố cần phải tranh thủ tiếp xúc với càng nhiều người đứng đầu ở Từ Châu này càng tốt.

Tào Bằng quần áo chỉnh tề, suy nghĩ một hồi, cầm lấy thanh đại đao đi ra sân. Thanh đại đao chín thước kia thật sự rất vừa mắt người, cho dù không phải để đánh giặc, cũng đủ để phòng thân.

Gia nô chờ sẵn bên ngoài dẫn Chiêu Dạ Bạch. Tào Bằng lên ngựa ra khỏi trạm dịch. Vừa ra khỏi cửa, Tào Bằng đã gặp Tôn Càn. Người này cũng ăn mặc chỉnh tề, có điều không có kỵ mã, mà chuẩn bị ngồi xe. Thấy Tào Bằng nhìn, y chợt quay qua phía hắn cười cười, rồi chui vào thùng xe.

Nhìn biểu hiện thì Tôn Càn quả là người lễ độ, lịch sự. Thế nhưng Tào Bằng lại thấy một tia sát ý lạnh lẽo lóe lên trong mắt y.

-Lão già này đã động sát tâm với ta rồi!

Nếu Tôn Càn muốn biết thân phận của Tào Bằng cũng không khó, chỉ cần hỏi thăm dịch tốt một chút là được. Hơn nữa, những chuyện này cũng là rất bình thường, dịch tốt cũng không có lý nào lại giấu diếm chuyện gì về Tào Bằng. Dù sao, một người đã dừng chân ở trạm dịch, có hỏi thăm tin tức một chút cũng là chuyện hết sức bình thường.

Tào Bằng thấy Tôn Càn lên xe tám ngựa kéo rời đi. Trong nháy mắt, hắn trầm mặt xuống.

“Chỉ mong tên Tôn Càn này biết chừng mực, bằng không ta sẽ không ngần ngại mà đoạt mạng của y!”

Dọc theo con phố dài, hắn đi vào trong thành. Đi qua cửa thành, hắn thấy được tòa thành. Chính xác mà nói thì thành Hạ Bì giống hệt với hoàng thành của Hứa đô. Khi còn ở thời Giao Vương thống trị, nơi này chính là vương thành.

-Người tới là người phương nào?

Vừa vào đến thành, Tào Bằng đã bị ngăn cản. Đó là một viên tướng trẻ tuổi, mặc giáp dính khô, ngồi trên một con hắc mã. Gã nhìn chằm chằm Tào Bằng, lạnh lùng hỏi.

Tào Bằng ngồi trên ngựa, chấp tay nói:

-Hạ quan binh tào Hải Tây, Tào Bằng, phụng lệnh quân hầu đến đây dự yến.

Người thanh niên kia nghe thấy thế, khề nhếch miệng lạnh lùng nói:

- Binh tào mà cũng dám vào cửa?! Chẳng lẽ ngươi không biết hôm nay quân hầu chỉ mời những người cao quý thôi sao? Không phải là dũng sĩ anh hùng thì cũng là huyện lệnh một phương. Chỉ một binh tào như ngươi mà cũng dám đến đây? Ngươi nên tự ngượng mới phải.

Người thanh niên nhảy xuống ngựa, thân người cao tám thước. Dáng người này cũng không vạm vỡ lắm, ngược lại còn có vẻ hơi gầy gò. Tướng mạo cũng cho là tuần tú, lịch sự. Nhìn từ dáng vẻ của gã thì gã không hẳn là người Hán, mà hẳn là có pha tạp dòng máu Hồ-Hán, vì vậy gã mới có thứ khí chất của người dị tộc. Khẩu âm của gã không giống như người bản xứ Từ Châu, mà giống giọng đất Bắc hơn, chỉ có điều giọng điệu của gã lại có vẻ rất vô lễ, dường như là cố ý gây sự vậy. Phải biết rằng không phải là Tào Bằng muốn đến mà là do Lữ Bố phái người truyền tin. Việc này người đó hẳn phải biết được. Thế nhưng hiện tại, gã lại đứng trước cửa đại môn, gây phiền phức cho Tào Bằng mà Tào Bằng thấy lúc trước thì người thanh niên này hoàn toàn không hề ngăn cản người khác.

Tào Bằng nhướng mày, nhất thời lạnh mặt. Tôn chỉ của hắn từ xưa đến nay là: người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Người muốn kiếm ta gây sự, ta tuyệt cũng không khách khí.

-Ta có tư cách vào cửa hay không, không tới lượt ngươi xen vào.

-To gan!

Bọn quân lính phía sau người thanh niên lớn tiếng quát.

-Đây là thiếu quân hầu chúng ta, tên binh tào nhà ngươi còn không xuống ngựa chào sao?!

Thiếu quân hầu?

Tào Bằng ngăn ra. Hắn chưa từng nghe người ta nói Lữ Bố có con a! Hắn nhìn người thanh niên, lại thấy gã đã ngẩng đầu kiêu ngạo, đầy ngang ngược. Người này nhìn qua không có đến nửa điểm giống Lữ Bố.

Lữ Bố rất tuấn tú! So với hậu thế, gã chắc chắn là một vị tướng rất đẹp!

Chữ “rất đẹp” này không thuần túy nói về tướng mạo của Lữ Bố, mà còn nói đến cả các nhân tố liên quan đến khí chất của gã.

Ngoại hình của người thanh niên này rất tuấn tú, thế nhưng không liên quan chút nào đến cái đẹp của Lữ Bố. Nói thẳng ra, người này thuộc về thế hệ sau này. Tào Bằng nghĩ rằng trong bản Tam quốc mới của đời hậu thế, diễn viên đóng vai Lữ Bố còn có vài phần giống với người thanh niên này.

“Người này có thật là con của Lữ Bố hay không?” Tào Bằng còn đang nghi hoặc đã thấy có hai người đang đi ra từ trong tòa thành. Một trong hai người chính là Trương Liêu, Trương Văn Viễn. Bên cạnh y, còn có một nam tử hết sức vạm vỡ. Người này tuổi chừng hơn ba mươi, tay chân rắn chắc, gương mặt nghiêm nghị. So về khí phách, người này còn giống quân nhân hơn cả Trương Liêu. Tuy rằng người này không cao bằng Trương Liêu, nhưng ước chừng cũng cao khoảng 175 cm.

Tướng mạo như người này khó có thể tìm được trong những người bình thường, mỗi một bước chân của y đều rất cách nhau rất đều, có lực.

Trương Liêu vừa đi ra đã thấy Tào Bằng, liền hướng về phía hắn hỏi thăm.

-Sao còn chưa đi vào đi? Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, quân hầu mới vừa hỏi sao người còn chưa tới đấy.

-A, Trương tướng quân. Không phải ta không muốn vào, thật sự là vị thiếu quân hầu này ngăn cản ta, không cho ta vào, nói ta không có tư cách.

Trương Liêu nhíu mày, nhìn người thanh niên này. Người thanh niên này dường như hơi sợ Trương Liêu, vội vã xuống ngựa, chấp tay chào y.

-Lữ Cát, người làm trò gì thế?

-Ta...

-Tào công tử là khách do quân hầu đặc biệt mời tới. Người đừng vội gây chuyện, bằng không kể cả mẫu thân người cũng không thể bảo vệ được người đâu.

Người thanh niên này tên Lữ Cát. Lẽ nào gã thật sự là con của Lữ Bố? Nếu không chuyện giả mạo làm con của Lữ Bố, lẽ nào Trương Liêu lại có thể bỏ qua được? Trương Liêu không hề phủ nhận danh xưng “thiếu quân hầu” của gã, chứng tỏ gã thực sự là con của Lữ Bố. Thế nhưng giọng điệu của Trương Liêu lại không giống như đang nói với một “thiếu quân hầu” chút nào.

Tào Bằng không khỏi mơ hồ...

-Đức Tuân, chuyện ngoài thành ta xin nhờ người.

Trương Liêu trách cứ Lữ Cát xong cũng không truy cứu tiếp nữa, mà căn dặn với nam tử bên cạnh một câu.

Nghe tới đây. “Đức Tuân” này hẳn là thuộc hạ của Trương Liêu. Có điều, thái độ của Trương Liêu với người này rõ ràng còn coi trọng hơn với Lữ Cát.

Tào Bằng giờ cũng xuống ngựa, tới bên cạnh Trương Liêu.

-A, Đức Tuân, ta quên chưa giới thiệu.

-Ta biết người này. Hẳn đây là binh tào Hải Tây, Tào Bằng? - Giọng nói của “Đức Tuân” hơi khàn. Gã liếc nhìn Tào Bằng, trầm giọng nói:

-Hôm qua không phải là ta, nếu không đã không ầm ĩ đến thế. Đánh nhau loạn lên bên đường còn ra thể thống gì?

-Không phải thế, Đức Tuân, người không phải không hiểu nguyên nhân mọi chuyện mà.

-Rõ ràng là thế, pháp luật là pháp luật. Đánh nhau trên đường vốn là chuyện không nên. Dù cho bọn Hầu Thành có tội, hấn cũng không nên làm như vậy. Thôi bỏ đi, ta còn có việc. Văn Viễn! Cáo từ!

Trương Liêu bị “Đức Tuân” làm ghen hòng, chỉ biết lắc đầu cười khổ.

-Cái tên Cao Đức Tuân này...

Y quay qua Tào Bằng, nói:

-Tào công tử chớ trách tên Đức Tuân nóng nảy, lực thân bất nhận này. Gã thực ra là người rất tốt đấy. Hôm qua khi uống rượu, gã vẫn còn khen ngươi là thiếu niên anh hùng, không phải là người tầm thường. Ha ha, mau theo ta vào đi, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi.

Lữ Cát giờ chẳng biết đã chuồn đi đâu mất.

-Văn Viễn tướng quân, Cao Đức Tuân này là vị tướng quân nào thế?

-Ách, ngươi không nhận ra gã sao? Gã chính là Cao Thuận, trung lang tướng chỉ huy hãm trận doanh bên cạnh quân hầu, chính là người tinh nhuệ nhất.

Cao Thuận?

Tào Bằng giật mình.

Hậu thế từng có một cách kiến giải nói về binh sĩ tinh nhuệ những năm cuối thời Đông Hán. Thủ hạ của Lưu Bị tinh nhuệ, nhưng chủ tướng là ai? Không ai thực sự biết. Tiên Đăng doanh của Viên Thiệu đã đại phá một đội kỵ quân tinh nhuệ khác là Bạch Mã Nghĩa của Công Tôn Toản, có chủ tướng tên là Cúc Nghĩa. Sau bởi vì thái độ ngang ngược mà bị Viên Thiệu ghét bỏ, vì vậy mà bị tru sát, doanh trại bị người thay thế. Chủ tướng Hồ Báo Kỵ của Tào Thào cũng chính là huynh đệ Tào Thuần, Tào Nhân. Ngoài ra, Lữ Bố cũng có hai đội quân tinh nhuệ, một gọi là “Phi Hùng quân” vốn dĩ là tinh binh của Đổng Trác, sau này giao cho Lữ Bố thống lĩnh. Đây là đội kỵ binh rất mạnh, có thể dời núi lấp biển. Ngoài ra, còn có một đội quân khác, thường có khoảng tám trăm người, tên là Hãm Trận doanh, chủ tướng chính là Cao Thuận.

Lại nói tiếp, nếu Cao Thuận đã nắm chức chủ soái hãm trận, dĩ nhiên gã không nằm trong danh sách tám mãnh tướng.

Hóa ra Cao Đức Tuân này chính là Cao Thuận?

Tào Bằng gãi gãi đầu, để người bố trí cho Chiếu Dạ Bạch xong xuôi rồi theo Trương Liêu vào thành.

-Văn Viễn tướng quân, vị thiếu quân hầu hồi nãy...

-Ngươi nói Lữ Cát sao?

Trương Liêu không để ý, cười cười, nói:

-Ngươi đừng lo, gã sẽ không làm gì ngươi đâu.

-Không, không, không. Không phải ta sợ gã, chỉ là ta chưa từng nghe nói quân hầu có con mà thôi.

-Ách...

Trương Liêu do dự một chút, thấy xung quanh không có ai mới thấp giọng nói:

-Thật ra Lữ Cát này cũng không phải là con ruột của quân hầu.

-A?

-Thân mẫu của Lữ Cát vốn quen biết với quân hầu từ nhỏ. Sau này, dân tộc Tiên Ti lại bắt mẫu thân gã đưa đi, sinh ra một đứa con. Đó chính là Lữ Cát. Phụ thân thực sự của gã vốn là hào suất của dân tộc Tiên Ti. Sau này, quân hầu được phong làm Tư Mã dẫn quân đi tiêu diệt dân tộc Tiên Ti, rồi giữ lại hai mẹ con gã lại bên cạnh. Lúc đó, gã theo họ quân hầu, đổi tên thành Lữ Cát. Thân mẫu của gã hiện tại vốn là thiếp của quân hầu, bình thường cũng yêu thương gã rất nhiều. Chỉ là quân hầu e ngại dòng máu người Hồ trong người gã, nên cũng không yêu thương gã lắm. Hải tử này, nên nói thế nào đây? Cũng có thể nói là lòng dạ hơi hẹp hòi, hơn nữa...

Trương Liêu không nói gì thêm nữa, rõ ràng là có chuyện khó nói.

Tào Bằng hiển nhiên cũng không muốn hỏi đến cùng, liền chuyển chủ đề. Có điều hắn vẫn thắc mắc đang yên đang lành, Lữ Cát sao lại muốn gây sự với hắn làm gì?

Thành Hạ Bì phía trong xây dựng theo hình cánh quạt. Đi vào trong thành, hai người đến trước một tòa đại điện. Lúc này, bữa tiệc trên điện đã có không ít người ngồi.

Tào Bằng ngồi trong góc phòng cạnh cửa đại điện, lẳng lặng quan sát mọi người xung quanh.

Khách tới không ít hơn bốn, năm mươi người. Tất cả đều ăn mặc lộng lẫy, màu sắc sặc sỡ, cùng châu châu, ghé tai, thì thầm với nhau.

Tào Bằng không nhận ra nổi một người trong số đó. Chỉ nghe cách xưng hô của bọn họ thì không phải là Huyện lệnh cũng là cái gì “Công...”

Tào Bằng ngồi trong góc phòng lẻ loi như tách biệt khỏi thế giới này. Không ai để ý tới hắn, cũng không có ai tiếp chuyện với hắn.

-Ôn hầu tới!

Từ đại điện vang lên một tiếng hô. Tất cả mọi người trong đại điện nhất thời im bật.

Mọi người cùng đứng lên. Tào Bằng cũng đứng lên, nhìn về phía giọng nói thì thấy Lữ Bố khoác một tấm đại bào màu tím bằng gấm bước vào trong đại điện. Hắn cùng mọi người đều chấp tay chào, chờ Lữ Bố ngồi xuống vị trí chủ tọa.

-Chư công hôm nay đến đây, Bố thật rất may mắn.

-Ôn hầu chiến thắng trở về, chúng ta dĩ nhiên phải đến đây chúc mừng rồi.

Lữ Bố nghe được, không khỏi cười ha ha, đưa tay ý bảo mọi người ngồi xuống. Sau đó, gia nô dâng rượu và thức ăn đến. Tào Bằng cúi đầu nhìn một chút, chỉ là một ít tôm, cá tươi và rượu thịt, cũng không phải là món gì hay ho lắm.

Rượu là đặc sản của vùng Nghi Thủy. Dùng chung với tôm, cá tươi, rượu càng thêm ngon. Nhưng Tào Bằng vốn không thích uống rượu, nếu không phải tình huống bắt buộc dĩ, hắn không muốn uống.

Còn tôm, cá tươi, hắn nghĩ cách chế biến tôm, cá tươi của người ở thời đại này quá kém cỏi, đặc biệt hương vị tươi ngon của tôm cá không có chút gì. Chính vì vậy, hắn hoàn toàn không có hứng thú ăn uống. Có điều, Tào Bằng không có hứng không có nghĩa là những người ngồi cùng hắn không có. Ngược lại, đám quan bản địa này ăn rất ngon lành. Tào Bằng ngồi trong góc, có cảm giác xa lạ.

-Vị công tử này sao không uống rượu?

Ngay khi Tào Bằng cảm thấy chán ngán thì chợt nghe bên cạnh có người nói chuyện.

Hắn quay đầu nhìn lại, thì ra là một nam tử thanh niên tuổi chừng hai mươi tám, tướng mạo sáng sủa, ngũ quan đẹp đẽ, có vài phần khí chất quý tộc. Người này nhìn Tào Bằng, có vẻ rất thích thú.

Tào Bằng chun môi chỉ đồng thức ăn trên mặt bàn, nhẹ giọng nói:

-Không thích, ta ăn không quen.

-Ha ha, vừa nhìn đã thấy huynh đài người rất khác người a.

-Ai, ta là người núi Trung Dương.

-Núi Trung Dương? Là núi Trung Dương ở Vũ Âm ư?

Người thanh niên này biết được vị trí của núi Trung Dương khiến Tào Bằng không khỏi kinh ngạc.

-Tiên sinh cũng biết núi Trung Dương sao?

Người thanh niên mỉm cười:

-Ta làm sao có thể không...

Người này lại nhìn xung quanh, thấy không ai để ý, liền thấp giọng nói:

-Thật ra, ta cũng không quen ngồi ăn ở chỗ toàn các nhân vật tai to mặt lớn khắp nước thế này, nhưng đành phải cố nhịn mà thôi. Có điều, thứ rượu này không tầm thường chút nào. Rượu Nghi Thủy của Hạ Giao khi xưa cũng là cống phẩm triều đình đấy.

Người thanh niên nói rất khéo léo, cũng rất ôn hòa. Cảm giác cô đơn của Tào Bằng lúc trước đã biến mất không ít.

-Thật ra, thứ này nếu được mổ ra thì khá ngon, hương vị không tồi chút nào.

-Ách?

-Ví như món cá này trước tiên nên mổ sống đã, lấy rượu rửa để loại bỏ mùi tanh, rồi đem hấp thì vị cũng rất ngon.

-Huynh đệ biết mổ tôm, cá tươi sao?

-Ta làm sao biết được, chỉ là biết cách làm mà thôi.

162. Chương 144: Tiêu Vĩ Tỳ Bà

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 144: Tiêu vĩ tỳ bà

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng không đại gì mà nói hần biết nấu ăn. Ở thời đại này, quan niệm quân tử xa nhà bếp đã ăn sâu vào lòng người, coi đó là những chuyện của người hạ đẳng làm. Tào Bằng mặc dù nói không thêm để ý nhưng cũng phải để tâm đến cái nhìn của người khác. Cho dù hần có lén làm cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Người thanh niên nghe thấy thế hình như thích thú, liền hỏi Tào Bằng cách làm cụ thể tôm, cá tươi như thế nào.

Thật ra, cách hấp cá ở thời hậu thế cũng rất bình thường, cách làm cũng không có gì khó khăn cả, chủ yếu là do cách dùng lửa mà thôi. Có điều, người thanh niên này lại cảm thấy thích thú.

Tào Bằng có thể thấy được người này là một người rất có hứng thú với chuyện ăn uống. Dù sao thì hần cũng cso người trò chuyện cùng. Tào Bằng hứng khởi, cười hì hì, nói:

-Xem ra tiên sinh cũng là người cùng chí hướng với ta rồi. Thật ra ta nghĩ ăn cái gì cũng phải suy nghĩ một chút mới được. Ví như món trâu và dê này, không nhất định phải xẻo ra quay mới là ngon.

-Không xẻo ra quay thì còn làm thế nào được nữa?

Món này so với những người khác, Tào Bằng lại càng giỏi hơn. Hần nói:

-Nếu ta ăn thịt trâu, dê, nhất định sẽ chọn thịt dê núi còn tươi. Sau đó, ta sẽ cắt thành miếng mỏng, có thể ăn theo hai cách.

-Ta muốn nghe huynh đài nói.

-Có thể ăn kèm với các gia vị cho thơm. Cũng có thể ăn chín, có điều ăn chín cũng có rất nhiều cách. Ta đây thích nhất ăn hầm.

-Hầm?

Tào Bằng nói:

-Người xưa từng chế ra một loại nồi nước trong chảo sắt. Lấy nước đổ vào trong đó, rồi đốt lửa, chờ nước bên trong đó sôi trào tràn lên miếng thịt. Chờ nước sôi lên, thịt có thể ăn được.

Yết hầu người thanh niên giật giật dường như đang làm động tác nuốt nước bọt.

-Lấy chỗ nào trên thân dê núi là ngon nhất?

Tục ngữ nói gạo có thể nuôi được cả trăm dạng người. Xem ra giờ người thanh niên này đã hiểu được đạo lý trong đó.

Tào Bằng suy nghĩ một chút:

-Nếu bảo chọn, ta sẽ chọn phần đùi dê.

-Vậy làm sao để làm cái nồi kia?

-Hắc hắc, chuyện này... Ta về rồi sẽ sai người làm một cái tặng cho tiên sinh.

Người thanh niên mừng rỡ, liên tục gật đầu.

-Hiền đệ quả là người tốt a!

Đúng lúc này, chợt có người hô:

-Trường Văn, sao ngươi lại ngồi ở đây?

Một nam tử trung niên đi tới, tóm lấy tay người thanh niên kia:

-Ta tìm ngươi bao lâu, không ngờ ngươi lại chọn chỗ tốt thế này.

Nói xong, gã quay đầu lại, sững sờ nhận ra Tào Bằng.

-Ngươi là Tào Bằng sao?

Người thanh niên ngạc nhiên nói:

-Nguyên Long, các người quen nhau sao?

Tào Bằng giờ cũng nhận ra thân phận của vị nam tử trung niên này, vội đứng dậy, chấp tay nói:

-Hạ quan Tào Bằng bái kiến Trần Thái thú!

Tào Bằng thật không ngờ lại gặp Trần Đăng ở đây.

Lại nói tiếp, hắn đã từng gặp gã. Khi mới đến Dục Tú lâu, hắn và Tào Chân thiếu chút nữa đã đánh nhau với bọn Trần Đăng.

Có điều, gã luôn ngồi yên bên cạnh, còn người thanh niên vẫn nói với mình từ nay tới giờ là ai?

Con cháu thế gia luôn có sự kiêu ngạo rất riêng, đó là bọn họ sẽ không tùy tiện chào hỏi người khác. Hơn nữa, trong từng lời nói của bọn họ đều thể hiện sự kiêu ngạo của bản thân. Nhưng khi Trần Đăng cùng người thanh niên này chào hỏi nhau, gã có vẻ rất thân thiết, chẳng khác nào đang nói chuyện với bằng hữu. Thế nhưng khi gã nói chuyện với Tào Bằng tức thì giọng điệu của gã lạnh nhạt đi rất nhiều. Cũng có thể gã không cố ý như thế nhưng chung quy, Tào Bằng vẫn có thể nhận ra sự khác biệt trong đó:

-Ngươi biết ta sao?

Trần Đăng nhướng mày, hỏi. Tào Bằng hơi xấu hổ, gật đầu:

-Trần Thái thú có thể không nhớ nhưng trước đây hạ quan đã gặp ngài ở Hứa đô.

Trần Đăng không khỏi mỉm cười! Gã sao có thể không nhớ Tào Bằng được? Lúc trước ở Dục Tú lâu, Tào Bằng và Tào Chân ở cùng nhau đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Trần Đăng.

-Ngươi vẫn còn nhớ rõ a!

Trần Đăng cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi gì, chẳng qua gã muốn trêu đùa Tào Bằng một chút mà thôi. Người thanh niên kia ngạc nhiên nói:

-Hiền đệ đã làm quan rồi sao? - Trong giọng nói của y đầy vẻ ngạc nhiên.

Dù sao, tuổi đời của Tào Bằng vẫn còn rất trẻ, chỉ nhìn qua là có thể thấy được.

Nguyên nhân người thanh niên này tiếp cận hần cũng là bởi Tào Bằng ngồi trong góc phòng, không nói lời nào. Khí chất trầm tĩnh của hần khiến người thanh niên này khá tán thưởng, thậm chí y còn tưởng Tào Bằng là con cháu nhà hầu gia nào đó. Tuổi còn nhỏ đã có khí độ như vậy, dĩ nhiên khiến y phải hiếu kỳ rồi. Ngay từ đầu, y cũng không định nói nhiều nhưng không ngờ lại bị Tào bằng làm cho nhập tâm tới vậy.

Tào Bằng gãi gãi đầu:

-Thực ra ta cũng không phải là làm quan, chẳng qua chỉ là phụ tá mà thôi.

-Phụ tá?

Trần Đăng mở miệng nói:

-Anh vợ của Tào Bằng chính là Đặng Tắc mới nhậm chức ở huyện Hải Tây.

-Hải Tây ư? Ách, ta nhớ ra rồi! Có phải là Đặng Thúc Tôn thay thế Tử Ngu đến Hải Tây không?

Thật ra, trong phạm vi quanh Từ Châu này, thanh danh của Đặng Tắc cũng không có gì vang dội cho lắm. Mọi người biết đến tên y không phải bởi y tài hoa, mà bởi trước kia Khổng Dung đã từng tiến cử Lương Tập - Lương Tử Ngu, nhưng không ngờ lại bị Đặng Tắc thay thế.

Không cần nói cũng biết mọi người sẽ có ác cảm đến thế nào với Đặng Tắc. Có nhiều người, sức hiếu kỳ càng lớn.

-Đặng Hải Tây có tới đây không?

-Ách, gia huynh hôm nay không ở Hải Tây mà đang giải quyết công việc ở Hoài Lăng, vì vậy huynh ấy mới lệnh cho ta đến đây chúc mừng.

-Hải Tây không phải nơi tốt lắm a.

Người thanh niên đứng lên, thở dài, rồi cười tủm tỉm, nói:

-Có điều nói chuyện với hiền đệ rất thú vị. Ngày khác nếu có thời gian rỗi rãi, ta nhất định sẽ tới Hải Tây, thưởng thức những món mỹ vị như lời hiền đệ nói.

-Ách, ta nhất định sẽ chờ đón huynh.

-Ha ha ha, được rồi, ta đây xin phép không tiếp chuyện nữa.

Trần Đăng không nói gì với Tào Bằng nữa, kéo người thanh niên kia đi.

-Nguyên Long, ta nói cho người biết chuyện này nhé, vị tiểu đệ họ Tào này nói chuyện rất thú vị, rất hấp dẫn a. Nếu người không tới, biết đâu ta còn biết được nhiều hơn chút nữa. Nhưng người tìm ta có chuyện gì thế? Nói đến cái ngon thì ta không thắng nổi sức rượu a.

Người thanh niên cùng Trần Đăng vừa đi vừa thấp giọng nói thầm. Tào Bằng vênh tai lên nghe, cũng nắm bắt được đại khái nội dung.

Quả nhiên là một lão tham!

Có điều, nói nửa ngày trời, Tào Bằng vẫn không biết đối phương là ai, tên gọi là gì.

Trường Văn? Là tự ...

Tào Bằng chẳng biết nên làm thế nào. Hần sao có thể nhớ nổi tên của từng người trong thời đại Tam quốc chứ? Lại còn phải nhớ kỹ cả tự của những người này nữa. Thật quá sức rắc rối a. Trường Văn này là ai đây?

Đang giữa bữa tiệc, Lữ Bố bất ngờ đứng dậy, cầm chén rượu trong tay, lần lượt đi kính rượu từng người. Có thể nói, gã đã rất nhún nhường thế nhưng rất nhiều người vẫn lãnh đạm với gã. Danh tiếng của Lữ Bố thật

sự quá kém, thế nên bất kể gã làm thế nào cũng không được nhân sĩ tán thành, càng chưa nói đến chuyện xuất thân của Lữ Bố còn không bằng cả Tào Bằng.

-Tiểu oa nhi, có dám uống rượu không?

Lữ Bố dọc đường liên tục mời rượu, cuối cùng đã thấy được Tào Bằng. Vốn dĩ Tào Bằng không muốn để người chú ý đến, nhưng Lữ Bố tiến đến, lại đỡ lấy tay hắn, giọng nói có đến ba phần ngà say, chào hỏi lại rất thân thiết.

-Nguyên Long, Tào Bằng có quen biết với Ôn hầu sao? - Người thanh niên nhẹ giọng hỏi.

Trần Đăng gật đầu:

-Có quen. Ngày hôm qua ở trên đường phố, hắn còn đánh một trận với Ôn hầu.

-A? - Người thanh niên không khỏi thở nhẹ một tiếng:

-Tên tiểu oa nhi này thế mà không bị Ôn hầu đánh chết hay sao?

-Ách, không có! - Trần Đăng nói:

-Nhưng hắn và một dũng sĩ là con trai của Điển Vi, và một người nữa cùng liên thủ tấn công, cuối cùng bị một chiêu của Ôn hầu đánh bại. Cũng không phải tại bọn hắn quá kém, chỉ ít khi đơn đấu với ba người Hầu Thành, Ngụy Tục và Tống Hiến thì bọn hắn cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

-Con của Điển Vi sao? - Người thanh niên nghi hoặc nói:

-Tào Bằng này có quen biết Điển Vi ư?

-Có người nói là có quan hệ rất mật thiết. Trường Văn, người đừng coi tên tiểu oa nhi này còn nhỏ tuổi mà lắm. Khi hắn còn ở Hứa đô cũng là một nhân vật làm mưa làm gió, danh tiếng không nhỏ đâu. Trước đây, ta có nói đến kim lan phổ với người, có người từng nói nó là do tiểu oa nhi này đã tự tay viết. Hắn cùng mấy tên tiểu oa đầu khác kết bái ở trong ngực, gồm tám, chín tên gì đó. Ha ha, mấy vị huynh đệ kết nghĩa của hắn cũng đều là người có địa vị. Một người là tộc tử của Tào Công, một người là con của Vũ Mãnh hiệu úy Hứa Chữ. Vốn dĩ ta cứ tưởng hắn chỉ có chút nhanh trí và tài cán không thôi, không ngờ võ nghệ của tên tiểu oa nhi này cũng không tầm thường chút nào. Không đơn giản, không đơn giản a.

Hai hàng lông mày của người thanh niên nhú chặt lại, y nhìn Tào Bằng lần nữa, ánh mắt rõ ràng không giống như lúc trước.

Tào Bằng thoáng đã trở thành tiêu điểm, cũng không biết nên làm thế nào.

-Ôn hầu nếu đã mời rượu, hạ quan sao có thể không uống được?

-Được! - Lữ Bố cười to, nói:

-Đại trưởng phu há có thể không uống rượu hay sao? Người đâu, mau mang cho Tào công tử chén rượu, ta phải uống với nhau ba chén mới được.

Tức thì có nô tì dâng chén rượu đến. Lữ Bố đích thân rót rượu, đưa cho Tào Bằng một chén đầy.

Uống rượu?

Tào Bằng thật không nói hai lời, cầm lấy chén rượu, ngửa đầu dốc cạn sạch.

-Ôn hầu, mời.

Lữ Bố nhìn ánh mắt Tào Bằng, cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

-Được, đến lượt ta.

Hai người đứng trước cửa đại điện làm trò trước mặt mọi người, hết ba chén mới thôi. Lữ Bố giờ mới buông tha cho Tào Bằng, tiếp tục đi xuống mời rượu. Tào Bằng thở phào một hơi, đang định xoay người ngồi xuống, chợt cảm thấy có người nhìn, liền vội vàng xoay người lại.

Dưới bậc đại điện bằng ngọc, có một vị văn sĩ trung niên.

Gã ngồi lẻ loi một mình, tự rót rượu tự uống, có vẻ hết sức khác người. Vừa rồi chính gã đã nhìn chăm chăm vào Tào Bằng. Khi thấy hắn quay qua nhìn, văn sĩ trung niên cũng không hề tránh mặt đi, neho mắt, ngưng thần nhìn lại hắn. Trong ánh mắt không lời của gã ẩn chứa sự lạnh lẽo, khiến Tào Bằng lạnh cả người. Hai người chỉ nhìn nhau trong chốc lát, vị văn sĩ trung niên chợt cười nhạt rồi quay đầu đi.

-Xin hỏi tiên sinh, vị tiên sinh ngồi dưới thềm ngọc kia là vị nào thế ạ? - Tào Bằng ngồi xuống, hỏi người ngồi trước đó.

-Người muốn nói đến tiên sinh Công Đài ư?

“Mẹ nó chứ, mấy người Đông Hán các người nói thẳng tính danh thì sẽ chết sao?” Có điều cái tên “Công Đài” này Tào Bằng cũng có chút ấn tượng.

Trong vở kịch “Đuổi bắt Tào Tháo” có Trần Cung, Trần Công Đài...

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tào Tháo hiến bảy thanh bảo đao muốn giết Đổng Trác, không ngờ lại bị Đổng Trác biết được, vì vậy gã phải trốn khỏi Lạc Dương. Khi gã đang âm mưu lần nữa thì bị một vị Huyện lệnh bắt được, người đó chính là Trần Cung. Trần Cung vì ngưỡng mộ sự cao thượng của Tào Tháo mà thả gã đi. Nào ngờ trên đường đi, Tào Tháo nghỉ ngơi ở nhà Lữ Bá Xa, vì hiểu nhầm mà giết cả nhà người ta. Trần Cung cũng vì thế mà cảm thấy Tào Tháo thực đúng là người lòng dạ rắn rết, nhưng vẫn tha cho gã thêm lần nữa. Sau này, Trần Cung phò tá cho Lữ Bố, mãi cho đến về sau mới bị Tào Tháo giết chết ở Bạch Môn lâu.

Diễn tích này rất hay! Thế nhưng khi Tào Bằng sống lại lại được nghe một phiên bản khác.

Năm xưa, Thứ sử Sùng Châu là Lưu Đại bị giết, Sùng Châu như rắn mất đầu. Lúc đó, Trần Cung đã đề cử Tào Tháo nhậm chức Thái thú đông quận. Y thường nói với người ta rằng thiên hạ phân chia, các châu không thể không có chủ. Tào Tháo ở đông quận cũng có cho là người có tài mệnh, nếu gã được phong làm châu mục, tất sẽ được lòng dân. Chính vì thế, Trần Cung thường xuyên nói với các thế tộc ở Sùng châu, nhằm chiếm lấy sự ủng hộ của nhân sĩ Sùng châu.

Ngay từ đầu, Trần Cung có thể nói là mưu sĩ đệ nhất dưới trướng Tào Tháo. Nhưng khi bọn Trình Dục xuất hiện, địa vị của Trần Cung trong quân Tào cũng bị ảnh hưởng. Gã tuy là nhân sĩ Sùng châu, thế nhưng lại không thể sánh với con cháu thế tộc lâu đời. Sau này, lại xảy ra một chuyện nữa, đó chính là chuyện Tào Tháo giết chết Thái thú Cửu Giang đời trước là Biên Nhượng, danh sĩ Sùng châu.

Nói thẳng ra là Trần Cung đi theo Tào Tháo chủ yếu là vì nhân sĩ Sùng châu.

Chính vì Biên Nhượng bị giết, nhân sĩ Sùng Châu càng thêm oán hận sâu sắc với Tào Tháo, Trần Cung cũng bị chỉ trích, nói y lừa dối hương thân Sùng châu.

Trần Cung hết sức giận dữ. Khi Lữ Bố rời khỏi Quan Trung, Trần Cung biết được tin tức thì liên hệ với gã ngay. Thừa dịp Tào Tháo xuất chinh ở Từ Châu, y liền khởi binh tạo phản, dẫn đến trận đại chiến của Tào Tháo và Lữ Bố ở Bộc Dương. Sau đó, Lữ Bố thua trận, phải chạy trốn về Từ Châu. Trần Cung lập mưu cho Lữ Bố, đánh bại Lưu Bị, chiếm lấy Hạ Bì, để cho Lữ Bố có một chỗ dung thân. Nói cách khác, Trần Cung chính là thủ hạ của Lữ Bố, là mưu sĩ cao cấp nhất của gã.

Tào Bằng có thể cảm nhận được cái nhìn lạnh lẽo trong mắt Trần Cung. Hắn không khỏi lo lắng. Nếu như tiếp tục ở lại Hạ Bì, chỉ sợ rằng Trần Cung sẽ gây bất lợi cho hắn.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng liền nảy ra ý định muốn rời đi, có điều đang ở trong tiệc rượu, hắn cũng không tiện ra về. Đã có chủ ý riêng, hắn quyết mau rời khỏi nơi thị phi này là hơn. Không đúng, nơi đầu tiên hắn gặp chuyện thị phi chính là ngày đầu tiên hắn tới Hạ Bì, khi xảy ra xung đột với bọn Hầu Thành. Ngay buổi sáng sớm ngày tiếp theo, hắn lại nảy ra xung đột với con của Lữ Bố là Lữ Cát, giờ lại bị Trần Cung để mắt đến.

Nơi này nếu không phải là nơi thị phi thì chắc cả thiên hạ đều là cõi bồng lai cực lạc.

Tào Bằng ăn một miếng, lại bắt đầu lo lắng làm sao để thoát thân.

-Xin hỏi có phải Tào công tử đó không?

Tào Bằng còn đang suy nghĩ, một tiểu nữ tỳ đi tới phía sau hắn, nhẹ giọng hỏi. Tào Bằng gật đầu:

-Ta là Tào Bằng.

-Xin công tử đi theo tiểu tỳ.

-Người...

-Công tử nhà ta cho mời Tào công tử.

Tào Bằng mơ hồ không hiểu, nhìn lại tiểu tỳ kia.

-Công tử nhà người là ai?

-Công tử cứ qua tự nhiên sẽ biết.

Lại còn thần bí thế nữa... Tào Bằng thật ra cũng không muốn đi nhưng hắn lại nghĩ cự tuyệt như thế có vẻ cũng không tốt lắm. Chưa kể giờ đang là ban ngày ban mặt, hắn có gì phải sợ hãi chứ? Nghĩ đến đây, Tào Bằng đứng dậy, đi theo tiểu tỳ kia ra ngoài đại điện.

Hành lang đại điện uốn khúc quanh co, Tào Bằng vẫn đi theo phía sau tiểu tỳ kia.

Dáng lưng tiểu tỳ này khá đẹp, chỉ là càng lâu thì dường như nàng ta càng có vẻ không được tự nhiên. Cẩn thận quan sát, Tào Bằng lại phát hiện một chân của nàng ta hình như hơi có tật. Tuy rằng khi đi nàng đã cố gắng che giấu đi, nhưng hắn chỉ liếc mắt đã phát hiện được.

-Chúng ta đang đi đâu đây?

Tào Bằng đi theo tiểu tỳ một hồi, thấy càng lúc càng xa đại điện, dường như đang đi ra sau hậu điện. Hắn không khỏi thấy kỳ quái, liền mở miệng hỏi. Tiểu tỳ dừng lại, quay đầu mỉm cười:

-Công tử cứ đi theo ta là được.

-Chậm đã, người phải nói rõ trước. Công tử nhà người rốt cuộc là ai thế? Người thật ra muốn đưa ta đi đâu?

-Công tử nhà ta dĩ nhiên là công tử nhà quân hầu rồi.

-Lữ Cát ư?

-Dĩ nhiên không phải. Quân hầu chỉ có một vị công tử, không phải là thiếu quân hầu.

Nàng ta không giải thích thì thôi, giải thích xong lại làm Tào Bằng càng thêm mơ hồ hơn. Cái gì là quân hầu nhà người chỉ có một công tử, không phải là thiếu quân hầu? Đây là kiểu quan hệ lộn xộn gì thế? Lẽ nào là cái tên ảo lả đi ra khỏi tửu lâu ngày hôm qua sao?

“Y tìm ta để làm gì đây?!” Tào Bằng không hiểu được, cũng không biết được sự bí ẩn sâu xa trong đó.

-Công tử, trước mặt là đến rồi.

Tào Bằng cứ theo tiểu tỳ đó đi tiếp. Tất cả những con đường đi qua đều là đường nhỏ vắng vẻ. Dọc đường đi, hai người cũng không gặp phải người nào. Đến khi đi tới trước một khu vườn nhỏ, tiểu tỳ kia mới dừng lại, cười hì hì, nói:

-Công tử, đi qua viện phía trước, có một cái sân. Công tử cứ đi vào trong đó, công tử nhà ta đang chờ ở bên trong.

-Người không đưa ta vào sao?

-Không. Không phải tiểu tỳ không muốn, thật sự là công tử nhà ta có lệnh, tiểu tỳ không dám làm trái.

-Vậy sao?!

Tào Bằng liếc mắt nhìn tiểu tỳ kia, do dự một chút rồi bước vào khu vườn nhỏ. Thấy bóng lưng của hắn, tiểu tỳ kia chợt thay đổi sắc mặt, cười cười, chợt biến mất. Nàng ta nhìn xung quanh một chút, thấy không có người nào, liền đi theo một lối nhỏ, vội vã bỏ đi.

Tào Bằng không mấy để ý, đi ra sau vườn, liền thấy một biệt viện tách biệt. Chính xác mà nói thì khu vườn này gắn liền với biệt viện kia, có điều vì trời rét đậm nên hoa trong vườn đều đã tàn phai cả. Tào Bằng cũng không nghĩ nhiều, đi theo lối nhỏ vào trong biệt viện.

Sau cánh cổng vòm xinh xắn, nằm ở vị trí chính giữa là một ngôi đình nhỏ, hai bên có một dãy các sương phòng.

-Có ai đó không? - Tào Bằng đứng trước cửa viện, hô một tiếng. Trong viện im ắng, không có bất cứ tiếng động gì...

“Lạ thật, sao lại không có ai cả?”

Tào Bằng cất bước tiến vào trong đình, thấy trong đó có một cái bàn dài, trên mặt bàn đặt một cây cổ cầm thất huyền (bảy dây). Đàn dường như được làm từ gỗ cây ngô đồng. Dây đàn còn có vết cháy đen, dường như đã từng bị lửa đốt để lại dấu vết rất rõ ràng.

Trong không khí phảng phất hương hoa lan dịu dịu.

Tào Bằng chợt giật mình, thâm kêu một tiếng không hay, quay đầu lại định đi. Hắn cũng đã từng nghe đến những kiểu âm mưu như thế này ở kiếp trước. Từ không khí đến hương thơm đều có thể thấy được người ở nơi này hẳn là một nữ nhân chứ không là công tử gì cả. Đây chính là hậu viện của Lữ Bố. Người ở nơi này không phải là thê thiếp của Lữ Bố thì nhất định cũng là có người muốn hãm hại hắn!

Toái Càn Khôn

163. Chương 145: Thiên Cổ Hồng Nhan

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 145: Thiên cổ hồng nhan

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng vội vã đi ra khỏi đình, vừa định ra khỏi cổng vòm đã nghe bên ngoài vang lên một tiếng nói.

-Tiểu nương, con không muốn luyện đàn gì hết.

- Con bé này, cả ngày cứ động võ suốt, làm sao mà tốt được hử! Nương người để người học đàn cũng là muốn tốt cho người thôi...

-Con không cần học đàn. Con muốn học cờ như Nhi tỷ tỷ ấy, luyện một thân võ nghệ thật tốt nữa, tương lai có thể theo cha ra trận giết địch.

-Không được!

-Tiểu...

-Linh hầu, người đừng có trách ta. Phu nhân đã dặn dò rồi, người không tránh được đâu. Còn nữa, người là nữ nhân, không học cầm kỳ thi họa, lại cứ động võ suốt. Chuyện này nếu đồn ra ngoài chẳng phải là bị người ta chê cười sao.

-Con không muốn lấy chồng!

Giọng nói của nàng hồn nhiên vang lên, trận tranh cãi càng thêm ầm ĩ.

-Muốn lấy con thì chỉ cần là người có thể lợi hại như cha là được.

-Linh hầu, không được hồ đồ.

-Con không có hồ đồ...

Giọng nói càng lúc càng đến gần, dĩ nhiên người đã vào đến vườn.

Tào Bằng thoáng tức giận. Nếu bị phát hiện, hắn có nhảy xuống sông cũng không nói rõ nổi. Cái khó ló cái khôn, Tào Bằng thấy cửa một sương phòng bên cạnh khép hờ, liền vội vã bước tới, xông lên cửa hiên, giơ tay giật cửa phòng, lách người vào trong. Đứng ở cửa, hắn thở phào một cái, chỉ mong rằng mấy nữ nhân này đừng ở đây lâu quá. Hắn xoay người, nhưng chợt lại ngậy người.

Trong gian phòng trống trải đó có một cái lò sưởi chùng một thước vuông. Bên trong lò, lửa than cháy đỏ rực, cả gian phòng cực kỳ ấm áp. Giữa gian phòng có đặt một thùng tròn, cái thùng rất lớn, cao chừng một thước, chiều dài ba thước, bên trong đổ đầy nước nóng. Hơi nước nghi ngút bay lên khắp phòng... Trên mặt nước là một lớp cánh hoa bông bành, hương thơm dịu dịu.

Tào Bằng cho dù là kẻ ngốc cũng có thể biết được gian phòng này dùng để làm gì.

Phòng tắm!

Đây là một gian phòng tắm!

Tào Bằng vừa nhận ra đã toát mồ hôi lạnh, lách người định ra ngoài. Vạn nhất nhờ có người đến tắm thì dù không có chuyện cũng thành có chuyện. Thế nhưng tay hắn vừa đặt lên cửa, còn chưa kịp mở ra, Tào Bằng đã giật mình khi thấy mấy nữ nhân đang bước vào tiểu viện vắng lặng này. Tào Bằng sợ đến nỗi vội vã buông tay, nhìn khắp một lượt phòng tắm. Tim hắn đập thình thịch, mồ hôi trên trán tuôn từng giọt, từng giọt, có điều không phải vì nóng mà hắn đổ mồ hôi, mà là mồ hôi lạnh...

-Tiểu nương, con đói bụng.

-Luyện đàn xong đã rồi mẫu thân sẽ đích thân đi làm đồ ăn cho con.

-Nhưng...

-Linh hầu, con đừng làm loạn nữa!

Một giọng nói ôn nhu loáng thoáng truyền vào gian phòng:

- Nương biết con không thích những việc này, nhưng con cũng phải nghĩ cho cha con chứ. Những năm gần đây, cha con đã phải bôn ba ngược xuôi, tiêu tốn bao tâm tư. Hôm nay, cuối cùng cha con đã có nơi đặt chân rồi. Cha con mong muốn có thể tìm một nhà tốt cho con, tương lai con còn có thể dựa vào đó. Chỉ ít con cũng đừng làm uổng phí tâm tư của cha con.

-Con...

Giọng nói ngây thơ kia trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng vang lên:

- Mẹ! Con sẽ luyện một đoạn nhỏ, được không?

-Được!

-Vậy người dạy con đi.

Ngoài phòng vang lên tiếng đàn du dương, như than khóc như sầu não. Nhưng Tào Bằng đứng trong phòng chẳng khác nào đang bị lửa thiêu đốt, hắn không biết làm sao mà nhiệt độ trong lò sưởi kia càng lúc càng tăng lên, hơn nữa hơi nước trong không trung khiến y phục của Tào Bằng chẳng mấy chốc đã ướt đầm! Hắn giờ chỉ mong nữ nhân bên ngoài nhanh chóng đàn xong, nhanh nhanh đi đi.

Nhưng chuyện trên đời này thường không như mong muốn. Tiếng đàn vừa dừng lại, giọng nói ngây thơ kia lần nữa đã lại vang lên:

-Tiểu nương, người đàn thật hay quá. Tiểu nương, người muốn đi đâu thế?

-Ta đi tắm rửa một chút. Con ở đây chịu khó luyện đàn đi. Chờ lát nữa nương sẽ làm đồ ăn ngon cho con. Nếu không luyện chăm chỉ, con sẽ không được ăn nữa.

Tắm ư?!

Tào Bằng suýt nữa ngất xỉu.

Lúc này, tiếng bước chân vang lên càng lúc càng gần...

Cánh cửa mở ra.

Một bóng người thướt tha đi tới.

Sương mù tràn ngập khắp nơi khiến cho tầm mắt có chút mơ hồ. Sau khi thiếu nữ cùng với hai nữ tỳ đi vào trong liền đóng cửa phòng lại.

Góc phòng tắm có một bức bình phong được làm bằng gỗ có điêu khắc, được sơn màu nâu, nói chung là hòa hợp với căn phòng tắm. Trên bức bình phong có vẽ một bức cung nữ đồ nhìn chẳng khác gì người sống. Tào Bằng cũng không nhận ra một chút manh mối. Vào lúc này hắn chỉ ẩn sau tấm bình phong đó.

Cái lò sưởi bên cạnh đang bốc lên hừng hực.

Rúc vào trong góc này, Tào Bằng giống như bị đặt lên lò than mà thiêu. Tào Bằng vừa mắng thầm trong lòng vừa âm thầm chờ đợi, đồng thời cầu nguyện cho không bị lộ. Nơi này là phủ đệ của Lã Bố. Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài thì chắc chắn bị Lã Bố xé xác. Hắn nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh, không để cho bản thân bị kích thích.

Chợt có một cái áo được vắt lên giống như có người đang cởi quần áo. Đồng thời còn có tiếng nước ào ào...

- Phu nhân! Nước được rồi...

- Ủ!

Âm thanh dịu dàng vang lên khiến cho người ta say đắm.

Tào Bằng không khỏi nuốt nước bọt, thầm kêu khổ. Nhưng càng sợ thì chuyện đó lại càng diễn ra. Trong lúc Tào Bằng đang cố gắng bình tĩnh thì chợt thấy trước mặt tối sầm rồi có quần áo phủ lên đầu hắn. Tào Bằng biết đối phương đã cởi quần áo rồi thuận tay khoác lên trên bình phong. Một mùi hương thơm giống như hoa lan, xen lẫn với mùi cơ thể của nữ nhân bay vào trong mũi Tào Bằng khiến cho hắn ngây người.

- Các người đi ra trước đi.

Âm thanh dịu dàng đó lại vang lên, nhưng khi đập vào tai Tào Bằng lại càng thêm hấp dẫn.

- Vâng!

Hai tỳ nữ cung kính trả lời.

- Đúng rồi! Một lát nữa bảo Kỳ nhi tới đây.

- Vâng thưa phu nhân.

Ngay sau đó cánh cửa vang lên một tiếng kẹt rồi khép lại. Tiếng guốc gỗ dẫm lên sàn nhà ướn phát ra những tiếng lộp bộp. Rồi sau đó có tiếng nước vang lên, chắc là đối phương đã vào trong thùng tắm. Tào Bằng cố gắng bình tĩnh, từ từ đẩy đám quần áo trên đầu ra.

Hắn vừa gạt chỗ quần áo vừa âm thầm suy nghĩ.

“Là ai hãm hại ta?”

Có điều đối với tình hình trước mắt thì người nào hãm hại hắn cũng chưa phải là vấn đề quá quan trọng. Điều cần nhất lúc này là làm sao hắn có thể ra khỏi nơi này. Nếu còn ở thêm nơi này một phút nào sẽ càng nguy hiểm thêm phút đó. Tào Bằng tin rằng người hãm hại hắn cũng không dừng tay lại một cách dễ dàng. Đã lừa được hắn tới nơi này thì nhất định vẫn còn có chiêu tiếp theo. Một khi bị người ta phát hiện thì mạng hắn khó giữ được.

“Nếu ta biết là ai hại ta thì nhất định không buông tha cho hắn!”

Tào Bằng đang suy nghĩ, chợt nghe bên tai có một tiếng động vang lên rồi chiếc bình phong đổ xuống. Cũng là do hắn hơi nôn nóng nên khi gạt quần áo vô tình động vào bức bình phong. Cái bình phong vừa mới đổ xuống thì hắn cũng lập tức lộ diện.

Một vị phu nhân còn chưa tới ba mươi đang ngồi trong thùng tắm. Tuy nhiên trên vai của nàng vẫn có phủ một tấm lụa mỏng. Tấm sa dính sát vào làn da trắng nõn nà, quàng từ sau cổ ra trước ngực. Trên gò ngực sữa trắng như tuyết có mấy hạt nước đang chảy xuống Hai gò bồng đào ngâm một nửa trong nước, dưới tấm lụa mỏng vẫn có thể nhìn thấy một màu hồng.

Mỹ phụ hoảng sợ theo bản năng thét lên một tiếng.

Tào Bàng sợ tới mức vội vàng đặt ngón tay lên môi, rồi thở dài mà quay mặt đi.

- Phu nhân! Có chuyện gì vậy?

- Không có việc gì.

Mỹ phụ hơi do dự một chút rồi trả lời:

- Chỉ vô ý bị trượt, không có gì đâu. Các người cứ ở bên ngoài trông chừng là được rồi.

- Vâng.

Âm thanh của tỳ nữ vang lên rồi im lặng.

- Người là ai?

Mỹ phụ nhân hơi chìm người xuống một chút.

- Tại hạ...tại hạ cũng là người bị hại, thực không có ý định mạo phạm phu nhân.

- Người quay đầu lại.

Tào Bàng chần chờ một chút rồi quay người lại. Nhưng hắn cũng không dám nhìn đối phương, mà chỉ biết cúi gầm mặt xuống. Có điều cái thùng gỗ kia cũng không cao lắm nên hắn đứng bên cạnh, cúi đầu vẫn có thể nhìn thấy những đóa hoa trong thùng, cùng với làn da trắng muốt. Hai bàn tay của mỹ phụ che trước ngực, đồng thời kéo chặt tấm lụa mỏng.

- Tại sao người lại ở đây?

- Ta...

Tào Bàng do dự một chút rồi quyết định nói sự thật. Hắn hít một hơi thật sâu rồi xoay người dựng tấm bình phong lên và nhặt quần áo vắt lên trên đó.

- Tại hạ là binh tào Hải Tây, phụng mệnh tới chúc mừng quân hầu. Trong yến tiệc chợt có một tỳ nữ tới tìm, nói có vị công tử muốn gặp ta. Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều liền đi theo tỳ nữ đó tới đây. Khi tới ngoài cửa thì tỳ nữ đó công tử đang ở trong này chờ, bảo ta vào đây. Nhưng sau khi ta đi vào thì thấy có gì đó không ổn. Đang định bỏ đi thì đúng lúc phu nhân tới. Ta sợ bị hiểu nhầm cho nên mới... Ôi! Tại hạ cũng không cố ý.

- Binh tào Hải Tây?

Mỹ phụ hơi nhíu mày.

- Người chính là thiếu niên đã đánh với quân hầu trên đường vào ngày hôm qua?

- A...đúng vậy.

- Người cho rằng người nói như vậy thì ta tin?

- Chuyện này hoàn toàn chính xác. Nếu có nói dối thì thiên lôi đánh chết.

- Vậy ta hỏi người, tỳ nữ đưa người tới đây trông như thế nào? Có gì đặc biệt không?

Tào Bàng gãi gãi đầu:

- Hình dạng như thế nào thì ta cũng không để ý. Có điều ta đi sau tỳ nữ cảm thấy dường như có hơi bị thọt.

- Cái gì?

- Mặc dù cô ta cố tình che giấu nhưng vẫn có thể nhận ra được.

- Chết tiệt. - Mỹ phụ đột nhiên mắng nhỏ. Nàng đột nhiên giơ tay, hất một vốc nước lên mặt Tào Bằng.

- Tiểu tử! Còn nhìn?

Cặp chân kia thật sự là đẹp. Chỉ thêm một chút thì mập mà bớt một chút thì gầy. Làn da nhẵn nhụi ẩn hiện trong nước lại càng thêm hấp dẫn.

Tào Bằng cúi đầu nhìn không nhìn mà xem không xem... Bị hất cho vốc nước vào mặt, hắn không biết phải làm như thế nào cho phải.

Nhìn nét mặt hắn nhăn nhó, mỹ phụ nhân thật ra cũng tin lý do của hắn. Nhưng vấn đề là làm sao đưa hắn ra khỏi đây. Ngoài phòng có người hầu, Tào Bằng không thể ra ngoài được. Nếu không để người ta nhìn thấy thì từ không có chuyện gì lại biến thành có.

- Người quay người lại. - Mỹ phụ nhân nghĩ nghĩ rồi nói với Tào Bằng.

Tào Bằng lên tiếng rồi vội vàng xoay người. Sau lưng tiếng nước ào một cái, chắc là mỹ phụ nhân đứng dậy.

- Quân hầu tới.

Ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng hô. Tào Bằng nghe thấy vậy liền biến sắc mà mỹ phụ nhân cũng thế.

- Cái âm mưu này thật cay độc.

Mỹ phụ nhân cắn môi đỏ mọng mà hơi bối rối. Có điều phu nhân này rõ ràng là người đã từng trải qua sóng gió liền nhanh chóng tỉnh táo.

- Phụ thân! Sao người lại đến đây?

- Vừa rồi Lữ Cát phái người tới nói cho ta biết trong nhà có kẻ trộm, dường như chạy tới đây....cho nên ta tới đây xem.

- Kẻ trộm? - Âm thanh ngân thơ kia lại vang lên:

- Kẻ trộm ở đây? Phụ thân! Con ở đây luyện cầm không thấy có kẻ trộm nào cả.

- A? - Lã Bố im lặng một chút rồi hỏi:

- Mẹ con đâu?

- Mẹ đang tắm, còn nói chút nữa sẽ làm đồ ăn cho con.

Nơi hành lang vọng vào tiếng bước chân. Mỹ phụ nhân thấy Tào Bằng vẫn còn đứng đó thì nóng nảy:

- Tại sao ngươi còn đứng đó? Mau trốn đi.

- Trốn làm sao?

- Ngươi...

Mỹ phụ ngăn người, nhìn cái bình phong duy nhất trong phòng, khẽ cắn môi rồi kêu lên:

- Ngươi mau vào đi.

- Vào đâu chứ?

- Tất nhiên là trong thùng.

- Cái gì?

Tào Bằng hoảng sợ nhưng tiếng bước chân càng lúc càng tới gần khiến cho hắn không còn thời gian lo nghĩ nữa. Hắn quyết tâm, nhấc chân bước vào trong cái thùng gỗ, rồi sau đó hít một hơi thật sâu mà chìm xuống dưới nước. Thân mình của Tào Bằng còn chưa chìm hẳn vào trong nước, mỹ phụ nhân đã nắm một đồng hoa ở bên cạnh rải lên mặt nước rồi sau đó cầm tấm lụa mỏng phủ lên trên, còn mình thì trầm người mà ngồi xuống. Đúng lúc này, cánh cửa cũng mở a.

- Tú nhi!

- Quân hầu.

Khi Lữ Bố bước vào phòng, mỹ phụ đã hoàn toàn bình tĩnh. Nàng nghiêng đầu, nhẹ nhàng giãn người, trượt nhẹ qua ngực Tào Bàng. Mùi hương thơm cùng với làn da mềm mại khiến cho Tào Bàng suýt nữa thì không thở được.

- Nàng không sao chứ?

- Thiếp có thể làm sao?

- Ừm... - Lữ Bố nhìn quanh phòng thấy không có điểm gì khả nghi liền bước tới bên cạnh thùng tắm.

- Vừa rồi Lữ Cát nói cho ta biết hình như có trộm lẻn tới nơi này. Ta thấy không yên tâm cho nên đến xem.

Thân hình Lữ Bố cao hai thước đứng trong phòng liền có thể thấy hết. Ngay cả sau tấm bình phong cũng có thể nhìn thấy. Không thấy có gì khả nghi, Lữ Bố mới thở phào, nói nhẹ nhàng:

- Tú nhi! Nàng phải để ý mới được.

Mỹ phụ mỉm cười:

- Đây là phủ của Ôn Hầu, có quân hầu ở đây thì còn ai dám tới?

- Đúng thế! Đúng thế.

Ngoài cửa chợt có một thiếu nữ xuất hiện.

- Phụ thân yên tâm. Có con gái ở đây bảo vệ mẹ thì kẻ trộm làm sao tới đây được?

Lữ Bố nghe thấy vậy thì cười ha hả.

- Cũng vì có con ở đây nên phụ thân lại càng không yên tâm.

- Cha.

Thiếu nữ ngây thơ dậm chân, phụng phịu. Lữ Bố cười cười:

- Để cho mẹ con tắm một chút. Con luyện cầm đi... Tú nhi! Ta còn có khách trên điện, nên đi trước.

- Quân hầu đi thông thả.

- Ừ.

Lữ Bố xoay người đi ra khỏi phòng rồi khép cửa phòng lại. Nghe tiếng cánh cửa vang lên, Tào Bàng cảm thấy thả lỏng, định đứng dậy. Một ngón tay mềm mại khẽ đặt lên đầu hắn mà gõ nhẹ một cái, ý bảo hắn không được lộn xộn.

Mỹ phụ ở ngay bên cạnh hắn, chỉ hơi lơ đãng, một bên ngực đã dán lên mặt Tào Bàng. Mặc dù trong nước nhìn không được rõ lắm nhưng Tào Bàng vẫn có thể nhìn thấy...

Cánh cửa lại chợt mở ra. Lữ Bố thò đầu vào nói:

- Tú nhi! Ta đi đây.

- Quân hầu đi thông thả.

- Ừ!

Tiếng cánh cửa đóng lại vang lên. Bàn tay đặt trên đầu Tào Bàng chợt bỏ ra.

- Có thể ra rồi.

Tào Bàng lập tức đứng dậy mà thở hổn hển.

Có tới năm phút đồng hồ.... Phải dầm mình trong nước gần năm phút khiến cho hắn suýt nữa thì chết. Đau khổ nhất đó là khi hắn ở trong nước nhìn thấy cảnh tượng hút hồn đó. Đồng thời hắn cũng cảm thấy buồn cười khi nhớ cảnh Lữ Bố như ăn phải dấm chua. Có điều khi hắn vừa mới đứng dậy khiến cho tấm lụa phủ

trên người mỹ phụ bay ra ngoài. Ngọc thể hút hồn người lập tức đập vào mặt hấn. Cái loại thân thể thành thực hút hồn đó khiến cho Tào Bằng cảm thấy nóng người, thân thể theo bản năng liền có sự phản ứng.

Mỹ phụ nổi giận, cầm lấy tấm lụa mỏng mà chắn trước người.

- Còn không ra ngoài?

- A....

Nét mặt tức giận pha trộn một chút xấu hổ đầy quyền rũ khiến cho Tào Bằng ngơ ngẩn. Thân thể hấn như mất sự tự chủ, từ trong thùng gỗ đi ra mà hạ thấp người xuống. Từ đầu xuống chân hấn ướt sũng nước.

Nhìn hấn như vậy, mỹ phụ không nhin được mà phì cười. Nụ cười của nàng càng làm tăng thêm sự quyến rũ...

- Người tên là Tào Bằng có đúng không?

- Đúng vậy.

- Chuyện hôm nay không liên quan tới người. - Mỹ phụ nói nhỏ:

- Có điều bây giờ người như vậy muốn ra ngoài cũng khó. Ở hậu viên bây giờ chắc chắn có người. Nếu Lữ Cát đã làm chuyện này thì tất nhiên không thể từ bỏ ý đồ. Người định thế nào đây?

- Tất cả xin theo sự sắp xếp của phu nhân.

- Cái thằng nhóc này lại đổ lên người ta.

Mỹ phụ nở nụ cười, ý bảo Tào Bằng mang quần áo ở bình phong tới.

- Thật ra ta có một ý nhưng chỉ sợ người phải chịu ảm ức một chút.

- Cách nào?

Mỹ phụ liếc mắt nhìn Tào Bằng rồi cắn đôi môi đỏ mọng:

- Nhìn người cao cũng bằng ta, nét mặt lại thanh tú. Hay là...

Tào Bằng lập tức sầm mặt xuống.

- Ý của phu nhân có phải là bảo ta đóng giả nữ đúng không?

- Chẳng lẽ người không muốn? - Mỹ phụ nhướn mày:

- Vậy ta sai người tới bắt người giao cho quân hầu nhé?

- Đừng... - Tào Bằng cười khổ:

- Ta có nói không đồng ý đâu?

Nhìn nét mặt ảm ức của hấn, mỹ phụ lại nở nụ cười. Khuôn mặt xinh xắn điểm thêm đôi má lúm đồng tiền càng làm cho người ta ngây ngất. Mà nghĩ tới lúc Tào Bằng ở trong thùng gỗ có chuyện gì, trong lòng nàng hiểu rõ.

- Người cởi quần áo ra trước đi.

- A?

- Người không cởi quần áo của mình ra thì làm sao mà hóa trang?

Tào Bằng nghe xong thì thở phào một cái.

“Cứ tưởng là nàng làm gì với mình...”

Hấn nghĩ vậy rồi đưa tay lên cởi đai lưng thì nghe mỹ phụ nổi giận nói:

- Đi ra sau tấm bình phong. Người định cởi ở đây hay sao?

- A...- Tào Bằng bị liên tiếp mấy chuyện làm cho choáng váng. Khi nghe thấy tiếng nói giận dữ của mỹ phụ, hắn mới phản ứng vội vàng trốn ra sau tấm bình phong.

Tào Bằng đứng sau tấm bình phong mà thầm咒 mình. Tuy nhiên trong đầu hắn vẫn hiện ra cảnh tượng đôi chân xinh xắn đó.

Bốp....bốp....

Tự tát cho mình hai cái, Tào Bằng thầm mắng bản thân: "Tào Bằng! Người đúng là không phải người. Đó là ân nhân của người, sao người có thể nghĩ như vậy?"

Mà bên kia tấm bình phong, mỹ phụ từ trong thùng bước ra cũng mặc quần áo. Nghe hai tiếng tát tai vang lên, mỹ phụ ngẩn ra rồi chợt hiểu rõ. Đôi má lúm đồng tiền của nàng ửng hồng nhưng nhẹ nhàng gạt đầu.

"Ít nhất thì thằng nhóc này cũng còn biết tới chữ thẹn."

- Lấy một bộ quần áo vào đây.

- Vâng!

Nha hoàn ngoài cửa lên tiếng rồi vội vàng bước đi. Mỹ phụ quay người lại thoáng nhìn bức bình phong.

- Kỳ nhi đã tới chưa?

- Đã tới.

- Kêu nó lại đây.

Một lát sau có một thiếu nữ từ bên ngoài đi vào.

- Phu nhân! Người gọi con sao?

- Có một việc phải giao cho người.

Lúc này, nha hoàn cũng cầm một bộ quần áo tới. Mỹ phủ bảo Kỳ nhi cầm lấy rồi dẫn nàng đi vào trong phòng tắm.

- Các người đi trước đi.

Nàng nói với hai nữ tỳ rồi khép cửa phòng lại.

- Phu nhân! Có chuyện gì không?

- Người chờ một chút, nhưng không được giạt mình đấy.

Dứt lời, mỹ phụ nói với vào tấm bình phong:

- Ra đi.

Toái Càn Khôn

164. Chương 146: Có Thù Không Báo Không Phải Là Quân Tử

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 146: Có thù không báo không phải là quân tử

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Kỳ nhi ngăn người, theo bản năng định quát to thì bị mỹ phụ bịt miệng lại.

Tào Bằng ngượng ngùng thò đầu từ sau tấm bình phong ra, còn thân mình vẫn rúc ở đằng sau.

- Phu nhân...

- Sao lại là người?

Kỳ nhi lặng đi một chút nhìn Tào Bằng mà hỏi.

“Cô ta gặp mình rồi sao?” Tào Bằng cảm thấy ngạc nhiên những cũng không nói gì. Trong tình cảnh này, nếu mà hấn mở miệng thì khó tránh khỏi sự hiểu lầm.

- Đứa nhỏ này cũng bị người ta hăm hại.

Mỹ phụ nói nhỏ rồi giải thích một chút về Tào Bằng cho Kỳ nhi.

- Người thấy có phải là...

Nét mặt Kỳ nhi có chút giận dữ:

- Phu nhân! Con đã nói từ trước rằng người đứng có khách khí với mẹ con nhà kia.... Con mù đó rõ ràng là muốn hại người. Còn con của nó đúng là đồ cầm thú. Phu nhân đối xử với mẹ con họ tốt như vậy mà họ dám dùng cái loại thủ đoạn bẩn thỉu này.

Mỹ phụ khoát tay:

- Món nợ này ta sẽ thanh toán với mẹ con họ. Có điều việc cần bây giờ là đưa Tào công tử ra.

- Ý người là...

Kỳ nhi cầm bộ quần áo trong tay lặng đi một chút rồi nở nụ cười. Mỹ phụ gật đầu rồi liếc nhìn Tào Bằng. Tào Bằng lập tức rút đầu lại. Kỳ nhi đi tới đứng bên bình phong mà đưa quần áo cho Tào Bằng. Nhưng sau một lúc im lặng, Tào Bằng lại lắp bắp nói:

- Phu nhân... Bộ quần áo này phải mặc như thế nào?

Mỹ phụ và Kỳ nhi bật cười khúc khích.

- Đúng là ta quên mất chuyện rắc rối này. - Mỹ phụ cười nói:

- Kỳ nhi! Con tới giúp hấn một chút đi.

- Vâng!

Kỳ nhi cố nén cười đi vòng qua bức bình phong.

- Ôi... Tại sao người lại cười hết ra.

Cô lập tức nhảy ra, đôi má đỏ bừng như say nắng.

- Tỷ tỷ! Không phải ta muốn làm trò lưu manh. Nhưng thật sự là vừa rồi...quần áo ướt hết, không cởi ra thì làm sao mà thay được?

Khuôn mặt của mỹ phụ cũng đỏ lên.

- Quên chuyện này đi... Kỳ nhi! Người ở đây nói cho hấn để hấn mặc vào trước đi. Tào công tử. Người chấp nhận nghe Kỳ nhi nói đi.

- Vâng!

- Kỳ nhi! Ta đi trước nấu cơm cho Linh nhi. Người giúp hấn mặc quần áo xong rồi dẫn hấn ra khỏi đây.

- Vâng!

Kỳ nhi gật đầu còn mỹ phụ thì rời đi. Sau khi ra ngoài, nàng thuận tay đóng cửa phòng lại. Kỳ nhi đứng ở bên kia bình phong, thấp giọng nói nhỏ cho Tào Bằng biết ăn mặc nữ trang như thế nào.

- Kỳ nhi tỷ tỷ. Vị phu nhân vừa rồi là ai?

Kỳ nhi lặng đi một chút:

- Người không biết phu nhân là ai?

- Ta bị người ta lừa vào đây nên không biết rõ nơi này là đâu thì làm sao mà biết được thân phận của phu nhân?

Kỳ nhi trầm mặc một lát rồi nói nhỏ:

- Đó là phu nhân của nhà ta.

- Phu nhân?

- Đúng vậy... Lúc trước, phu nhân vì tiêu diệt Đồng Trác nên phải vào tướng phủ rồi gặp quân hầu... Mọi người nói Đồng tặc chết vào tay Vương Tư Đồ nhưng không biết rằng phu nhân...

Câu nói tiếp theo của Kỳ nhi, Tào Bằng không nghe rõ nhưng một cái tên đã xuất hiện trong đầu hẳn... Hóa ra là nàng.

Trong Tam quốc diễn nghĩa, Điều Thuyền là một nữ tử khả kính liễu mình báo quốc.

Khi Đồng Trác lộng quyền, thiên hạ đại loạn. Các chư hầu hợp lại thảo phạt lão, trí giả bày mưu hiến kế, dũng tướng không quản sinh tử, nhưng vẫn không diệt trừ nổi Đồng Trác. Vậy mà một thiếu nữ đã hiến tằm thân trong trắng của mình cho Lữ Bố và Đồng Trác, dùng mỹ nhân kế ly gián hai người này, cuối cùng nhờ thế mà tiêu diệt được Đồng Trác.

Diễn cổ rất ngoạn mục, người nữ nhân đó cũng rất đáng kính!

Thế nhưng trong Tam quốc chí lại không ghi chép về Điều Thuyền.

Trong đó chỉ nói Điều Thuyền là một tên của nữ quan nhà Hán, không phải là tên thật. Nữ tử ấy có thật hay không? Tào Bằng không biết.

Thế nhưng tác giả Thái Đông Phiên tiên sinh của cuốn Trung Quốc lịch sử diễn nghĩa thời hậu thế đã khẳng định chắc chắn rằng Điều Thuyền là nhân vật có thật.

Tư Đồ Vương Doãn lập bao mưu không thành, mới sai Điều Thuyền không có quyền cũng chẳng hề dùng mãnh, dùng tài múa hát và sắc đẹp gây mâu thuẫn giữa hai người kia. Nữ nhi anh hùng quả thực đáng sợ. Hơn nữa, cũng phải nói: Bao nhiêu trung thần nghĩa sĩ, dũng tướng, dũng phu trong thiên hạ đều không thể tiêu diệt nổi một Đồng Trác, thế mà một mình Điều Thuyền lại có thể diệt trừ được lão...? Điều Thuyền, Điều Thuyền, ta thật yêu nàng, kính trọng nàng a!

Thái Đông Phiên tiên sinh cũng không nói rõ có thật có một nữ nhân tên Điều Thuyền đã diệt trừ Đồng Trác hay không.

Nhưng y cho rằng thật sự là có một nữ nhân như thế, vào lúc các anh hùng trong thiên hạ bó tay, không biết làm thế nào thì nàng đã xuất hiện, tiêu diệt Đồng Trác.

Cũng có thể bởi vì chuyện nam nhân trong thiên hạ không làm được lại bị một nữ nhân thực hiện thành công.

Trần Thọ, người sáng tác Tam quốc chí hoặc cố ý hoặc vô tình bỏ qua sự tồn tại của một nữ nhân như thế chẳng qua là vì nghĩ cho thể diện của hầu hết các nam nhân mà thôi.

Điều Thuyền, bất luận là nói về chức quan hay là tên người, đều không quan trọng.

Quan trọng là trong dòng lịch sử dài đằng đẵng đó, vẫn còn có một nữ tử như thế. Thế là đủ rồi!

Tào Bằng không khỏi kính nể, hẳn nghĩ tới suy nghĩ xấu xa trong đầu lúc trước mà thấy xấu hổ. Dám khinh nhờn nữ nhân đó lại càng đáng chết hơn.

Tào Bằng thay bộ trang phục nữ xong, Kỳ nhi liền hiến kế, bảo hắn thu dọn quần áo của hắn lại, kiểm tra mọi phía xong, rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này, trong viện đã không còn bóng người nào nữa.

Nhưng thật ra ở sương phòng đối diện thỉnh thoảng lại vọng đến tiếng cười nói, có lẽ là con gái Lữ Bố đang dùng cơm với Điều Thuyền.

Tào Bằng đã biết vị tướng quân trẻ tuổi hôm đó đứng ra ngăn cản Lữ Bố ở tửu lâu chính là thiếu nữ đang cười nói vui vẻ trong phòng kia.

Nàng hẳn là Lữ Linh Hầu?

Không biết nàng có đúng là người như trong lịch sử được Lữ Bố công trên lưng, dốc sức xông ra khỏi đám quân Tào Ngụy, gả cho con trai của Viên Thuật hay không. Nghe tiếng cười trong trẻo của nàng, Tào Bằng chợt suy nghĩ: Mỗi ân tình này, sớm muộn gì ta cũng phải báo đáp.

Bữa tiệc rượu trong đại điện đã chấm dứt, các tân khách cũng rời đi thành từng nhóm.

Có điều, trong thành đề phòng rất nghiêm ngặt. Tào Bằng theo Kỳ nhi ra cửa thành liền thấy hai người hẳn quen đang đứng cùng nhau.

Một người chính là Lữ Cát đã ngăn cản hắn lúc trước.

Người còn lại lại càng không xa lạ, đó chính là mưu sĩ, thủ hạ của Lưu Bị, Tôn Càn.

-Kỳ Nhi, định ra ngoài sao?

Lữ Cát chào hỏi từ rất xa.

Kỳ nhi xị mặt, kéo tay Tào Bằng, bỏ đi một mạch, làm Lữ Cát sượng mặt.

-Kỳ nhi tỷ tỷ, Lữ Cát hại ta không nói, vì sao phải...

-Còn không phải vì con tiện nữ kia?!

Kỳ nhi nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

-Lúc trước, nàng ta ruồng bỏ quân hầu. Sau đó, nàng ta lại bị dân tộc Tiên Ti bắt đi, rồi sinh ra cái tên người Hồ đó. Sau khi quân hầu cứu nàng ta về, nữ nhân này lại quyến rũ quân hầu, còn bắt nó sửa họ thành họ Lữ. Cũng may đại phu nhân rộng lượng, không thêm tính toán. Phu nhân được gả đã nhiều năm, thế nhưng nữ nhân đó không biết trên dưới, nhiều lần còn tranh thủ giành tình cảm với phu nhân. Tên đó lại có quá nhiều dã tâm, muốn kế thừa quân hầu. Có hai mẫu tử gã ở bên cạnh, ắt sẽ có chuyện xảy ra. Cũng nhờ phu nhân tốt bụng, không so đo với mẫu tử gã. Nhưng càng như thế, mẫu tử gã lại càng làm càn. Lần này còn dám lập bầy như thế này, đáng bị trừng phạt lắm, đáng phạt lắm!

Tào Bằng nghe cũng hiểu đại khái mọi chuyện là như thế nào.

-Hồ nhi dường như quen biết Lưu Dự Châu?

Lưu Bị hiện đang là quan Dự Châu, vì vậy người đương thời đều gọi gã là Lưu Dự Châu.

Kỳ nhi quay đầu, nhìn thoáng qua Tôn Càn vẻ coi thường:

-Ta cũng không rõ lắm, có điều mỗi lần Lưu Bị phái người đến đều tặng lễ vật cho Hồ nhi. Vị Tôn Công Hữu kia thì dường như thấy vẻ mặt y trung hậu, thật ra y là người tâm địa rất độc ác đấy.

Tào Bằng không hỏi tiếp nữa, nhưng hắn cũng đã hiểu sơ sơ ngọn nguồn sự việc rồi.

Còn một việc nữa, hắn vẫn không rõ lắm.

Lữ Cát vì sao lại căm thù hắn đến vậy? Không tính lần hãm hại này thì đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp mặt, không đến nỗi phải ghét hắn đến thế.

-Được rồi!

Tào Bằng chợt nhớ ra một chuyện:

-Ngựa của ta...

-Người đừng vội, chuyện con ngựa ta sẽ quay về nói với phu nhân, rồi sẽ nghĩ cách mang trả lại cho người.

-Nhưng...

-Nhưng cái gì?

-Ngựa của ta còn đang ở bên trong phủ, ta lại không ở đó, chẳng phải là...

Kỳ nhi dừng chân, trầm ngâm một lát, rồi kéo Tào Bằng đi vào một cửa hiệu may.

Áng theo y phục của Tào Bằng lúc trước, Kỳ nhi chọn mua một bộ trang phục, rồi đưa hần đến một con phố lớn trước cửa thành, bước vào một cánh cửa...

Tìm một nơi vắng lặng, Tào Bằng liền đổi y phục!

Kỳ nhi cười nói:

-Tào công tử, thật ra ta nghĩ lúc ngươi giả làm con gái hình như còn đẹp hơn đây.

Một câu nói như thế, nếu là người khác nói, chắc chắn Tào Bằng sẽ đáp trả lại ngay. Nhưng giờ hần lại chỉ biết xấu hổ, cười ngượng.

-Kỳ nhi tỷ tỷ, tỷ đừng có bày trò trêu ta nữa!

Kỳ nhi cười hì hì, quả nhiên không nói gì nữa.

Thật ra nàng khá hài lòng với thái độ của Tào Bằng. Ít ra, theo cảm giác của Kỳ nhi, Tào Bằng không phải là người trọng nam khinh nữ, hơn nữa tính tình cũng ôn hòa, lại rất kính trọng nữ nhân. Nói đi nói lại thì thi thoảng hần còn đỏ mặt như một nữ nhân nữa.

-Tào công tử, ngươi còn chưa đi sao?

Tào Bằng đang định cáo từ Kỳ nhi, chợt nghe có người gọi lại.

Quay đầu lại nhìn, hần thấy Tào Tính dẫn theo binh sĩ mặc giáp đang đi tới.

-Ách...

Tào Bằng còn chưa kịp mở miệng, Tào Tính đã tới nơi.

Y vừa thấy Kỳ nhi đã ngẩn người.

Chợt, Tào Tính cười cười quỷ dị.

Ta còn bảo ngựa của ngươi đang ở đây, ngươi lại không thấy đâu, hóa ra là ở đây trò chuyện với giai nhân.

-Ách, Tào tướng quân đừng hiểu nhầm.

-Ha ha, ta nào có hiểu nhầm. Thật không ngờ ngươi và Kỳ nhi cô nương lại rất...

Kỳ nhi sầm mặt xuống:

-Tào tướng quân! Ta còn có việc, các ngươi cứ nói chuyện tiếp đi.

Dứt lời, nàng không thèm nhìn Tào Tính, cứ theo con đường nhỏ mà đi.

-Tào tướng quân, ngài thực sự hiểu nhầm rồi.

-Được được, ta hiểu nhầm...

Tào Tính ra vẻ “Ngươi lừa gạt ai chứ, nhìn vẻ mặt của ngươi mà xem”. Thấy bóng dáng Kỳ nhi đã rời xa, y mới nhẹ giọng cười nói:

-Tào công tử, Kỳ nhi là người của đại phu nhân quân hầu nhà ta. Trên danh nghĩa là chủ tớ với đại tỷ, nhưng thực tế hai người lại thân thiết như tỷ muội. Chỉ có điều nàng lạnh lùng quá, không biết nhìn sắc mặt người khác, hơn nữa, lại theo quân hầu mà luyện được một thân võ nghệ giỏi giang, người bình thường cũng khó tiếp cận được.

Tào Bằng biết chuyện này càng lúc càng đi xa.

Hần kiên quyết tỏ vẻ mặc cho ngươi nói, ta quyết không mở miệng nữa.

-Đi thôi, ta đưa ngươi ra khỏi thành.

-Tào tướng quân, các ngài như đang chuẩn bị đánh đại địch đến nơi như thế, rốt cuộc là có chuyện gì thế?

-Cũng là do Hồ...Ách, là thiếu quân hầu nói với quân hầu có kẻ cắp làm loạn trong thành. Quân hầu hạ lệnh kiểm tra vì vậy bên trong thành mới canh gác nghiêm ngặt như thế. Vừa rồi ta thấy ngựa của người nhưng không thấy người, còn tưởng rằng...Ha ha, quên đi, quên đi, để ta tiễn người.

Khi Tào Bằng và Tào Tính lần nữa đi tới cửa thành, Lữ Cát và Tôn Càn đã đi mất.

Tào Bằng ngồi lên Chiếu Dạ Bạch, chấp tay từ biệt Tào Tính.

Trên đường trở về, hắn còn mãi suy nghĩ chuyện ngày hôm nay.

Lữ Cát có thái độ thù địch với hắn như thế vốn là chuyện rất lạ lùng.

Sau đó, gã lại hạ độc thủ hãm hại hắn, cũng có thể nói là để tranh thủ tình cảm cho mẹ gã nhưng lời kéo Tào Bằng dính vào chuyện này thật có phần quá bất ngờ, lại hơi lạ thường.

Nghĩ đến cảnh Lữ Cát và Tôn Càn cùng trò chuyện mới vừa rồi, Tào Bằng đã hiểu được ít nhiều.

“Công Tôn Hữu, đây là chủ ý của người đúng không?”

Đêm qua, ở tửu lâu, Tôn Càn cùng nói chuyện với người tên “Tử Ái” kia, đã lộ ra chuyện Lưu Bị có liên quan mật thiết đến Hải Tây.

Thật ra mối liên hệ này tất cả mọi người đều hiểu rõ ràng.

Mi gia là người của Lưu Bị, mà người đứng phía sau tư thương buôn muối ở Hải Tây lại chính là Mi gia. Lưu Bị hẳn phải có tác dụng trong đó. Y dựa vào tư diêm của Mi gia, đổi lấy quân lương, binh giới, cùng lúc lại giữ gìn sức mạnh ở Hải Tây, bất cứ lúc nào cũng có thể tác động đến Hạ Bì.

Ở thời hậu thế, rất nhiều người cho rằng Lưu Bị nhờ vào nước mắt mà xây dựng được giang sơn.

Nhưng đã biết đến những thành tựu của Lưu Bị, Tào Bằng hiểu rất rõ rằng y có được ba phần thiên hạ, lại có thể giữ thế chân vạc với Tôn Ngô và Tào Ngụy thì y không thể chỉ nhờ nước mắt được. Người này có thủ đoạn, càng biết cách tận dụng dòng họ nhà Hán của y a. Chính vì thế, giáo chủ Lý Tông Ngô ở hậu thế đã từng nói Lưu Bị thân là con cháu của Lưu thị, lại có tổ tiên là Lưu Bang, biết lập luận sắc sảo nhưng lại giả vờ ngây thơ.

“Có điều, người không động đến ta thì thôi, nếu người đã chọc ta thì...”

Sát khí ẩn hiện trong mắt Tào Bằng.

Có thù không báo không phải là quân tử. Tôn Càn, nếu người đã dám hãm hại ta, ta nhất định sẽ chặt đứt con đường tài lộ của chủ công nhà người.

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Tào Bằng. Hắn nheo mắt lại, tươi cười quỷ dị.

Khi hắn trở lại trạm dịch, Tôn Càn đang chuẩn bị rời đi.

Ngựa xe đã chuẩn bị xong, y vừa định lên xe, đã nghe có người gọi:

-Công Hữu tiên sinh, xin dừng chân lại đã.

Quay đầu nhìn lại, y thấy Tào Bằng đang cười tủm tỉm bước đến, chấp tay chào y.

Tôn Càn mới đầu ngăn người, vội chấp tay hoàn lễ.

-Tào công tử!

-Ha ha, Công Hữu tiên sinh nhận ra ta sao?

-Chuyện này...Trong tiệc rượu của Ôn hầu, công tử được Ôn hầu mời ba chén rượu. Tôn Càn sao có thể không biết được?

Tào Bằng cười rạng rỡ:

-Thì ra là thế. Công Hữu tiên sinh cũng biết đến tiện danh của ta, thật khiến ta vui mừng a.

-Ách...

Tôn Càn dù là người thông minh, lanh lợi, nhưng bị Tào Bằng nói một câu này, y cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Tên này trông vậy mà không biết xấu hổ a!

Người chẳng qua là một binh tào mà cũng xứng cho ta biết sao?”

Nhưng người này lại rất lễ độ, lại luôn tươi cười như thế, Tôn Càn thật không biết nên đáp lời như thế nào cho phải.

-Công Hữu tiên sinh, ngài định đi sao?

-A, đúng vậy.

-Thật tiếc, ngài đi bất ngờ quá.

Tôn Càn không khỏi giật mình. Những lời này của Tào Bằng nghe rõ ràng rất thân thiết, thế nhưng nói với y lại không hợp lý tí nào.

Lẽ nào hần đã biết chuyện gì đó rồi sao?

Nhìn khuôn mặt trẻ măng của Tào Bằng, Tôn Càn lại không dám chắc những gì y vừa nghĩ.

-Nếu ngài có gặp Lưu Dự Châu, xin hãy gửi lời chúc mừng hộ ta.

-Xin cứ nói.

-Nghe nói Lưu Dự Châu được binh mã của Dương Phụng, Hàn Tiêm, hôm nay binh hùng tướng mạnh, lẽ nào không đáng chúc mừng sao?

-Chuyện này...Tào công tử nói đùa rồi.

-Vậy sao?

Tào Bằng cười hắc hắc:

-Vậy Công Hữu tiên sinh xin hãy bảo trọng.

Nói xong, hần đi thẳng về trạm dịch.

Tôn Càn đứng cạnh xe ngựa, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Lời nói của Tào Bằng nghe thì tình sâu ý đậm, nhưng cẩn thận suy xét thì lại ẩn chứa ý đồ sắc bén. Tên tiểu tử này rốt cuộc có ý gì đây? Hần rốt cuộc là muốn chúc mừng hay là hành động của ta lúc trước có phần lỗ mãng, đã bị tiểu tử này biết được rồi chăng?

Càng nghĩ, Tôn Càn càng thấy khó hiểu.

Tôn Càn lên xe ngựa rồi vẫn còn pháp phỗng không yên.

-Mau, chúng ta lập tức quay về, đừng ngừng lại nữa.

-A Phúc, ta vừa thấy người nói chuyện với sứ giả của Lưu Bị ở cửa, người quen y sao?

-Không quen!

-Không quen sao người nói với y nhiều như vậy?

Hứa Nghi và Điển Mãn ngồi ở phòng khách kéo Tào Bằng lại, hỏi.

Tào Bằng trả lời:

-Chẳng qua chỉ là chào hỏi nhau thôi, cũng là nể mặt nhau chút ấy mà.

-A!

Điển Mãn gật đầu, chợt hạ giọng nói:

-Người không cần phải khách khí với y.

Nghe cha ta nói cái người tên Lưu Huyền Đức kia rất kém cỏi.

-Vậy sao?

Điển Mãn ra sức gật đầu, tỏ ý những lời y nói đều là thật.

Tào Bằng thật ra không thấy lạ: Người như Điển Vi vốn là người ngay thẳng.

Lưu Bị có thể che giấu bản thân, nhưng trong mắt người như Điển Vi, hành động của y chưa chắc đã được lòng, thậm chí còn có thể bị phản tác dụng.

-Mặc kệ, chúng ta cũng chuẩn bị đi, phải về thôi.

Điển Mãn và Hứa Nghi vội vã đồng ý. Ba người cùng dẫn dò bọn người hầu chuẩn bị hành lý.

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài dịch quán có một tràng tiếng người gọi ngựa hí. Dịch quan vội vã chạy tới, vừa thấy Tào Bằng liền bước lên trước chào.

-Tào công tử, bên ngoài có người tìm.

-A?

Tào Bằng hơi lạ, vội cùng dịch quan đi ra trạm dịch.

Chỉ thấy trên đoạn đường dài bên ngoài cửa trạm dịch, một đội quân sĩ đang đứng đó.

Những quân sĩ này rõ ràng không giống với các quân sĩ Tào Bằng đã thấy lúc trước. Bọn họ trầm mặc, không nói gì, chỉ đứng yên trên đường, sát khí ngùn ngụt.

-Tào công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tào Tính thấy Tào Bằng thì cười ha ha vẫy tay chào.

-Người còn nói không có quan hệ gì với Kỳ nhi cô nương nữa đi?

-Có chuyện gì vậy?

-Ha ha, đây là binh mã Kỳ nhi cô nương gửi tới cho người đấy?!

-A!

Tào Bằng há hốc miệng, nhìn đám binh sĩ trước mắt, lại nhìn Tào Tính.

-Phu nhân nói Hải Tây giờ đang rất loạn. Người còn trẻ như thế mà phải làm việc với từng nhà, hẳn cũng không dễ dàng. Vì vậy phu nhân mới xin quân hầu giúp người một chút. A, đây là một đám binh sĩ được chọn từ các bộ hạ của Văn Viễn. Bọn họ sẽ đi tới Hải Tây Huyền theo người, tùy ý người sai phái. Hác Chiêu!

-Có mặt tướng!

Từ trong hàng quân sĩ, một gã thiếu niên đi ra.

Người này tuổi chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mày rậm, mắt to, lưng hùm, vai gầu.

Nghe giọng nói hình như là người đất Bắc.

Tào Bằng cũng không thể nhận ra rốt cuộc gã đến từ đâu.

-Từ giờ trở đi, người đi theo Tào công tử.

Hác Chiêu mặt không chút biểu cảm, chấp tay nói:

-Mặt tướng tuân lệnh. Mặt tướng bái kiến Tào công tử.

-A, miễn lễ!

Tào Bằng giờ vẫn còn choáng váng, nhưng chung quy hẳn đã hiểu được bí ẩn trong đó.

Không phải là Kỳ nhi!

Hắn với Kỳ nhi không có giao tình sâu đậm như thế.

-Quân hầu có dặn dò gì không?

-Thật ra quân hầu không dặn dò gì, nhưng phu nhân có nói người cố làm việc cho tốt, tương lai nếu có thành công cũng đừng quên ơn nghĩa của quân hầu.

Không, không phải là ân nghĩa của quân hầu!

Mà là ân nghĩa của nàng...

Tào Bằng hình như đã hiểu được một chút.

Đieu Thuyền...A, tạm thời cứ gọi nàng là Đieu Thuyền đi.

Nàng làm vậy là muốn một ngày nào đó trong tương lai hắn có thể phò tá Lữ Bố!

Hắn không biết Đieu Thuyền có ý đồ riêng gì không nhưng cho dù như thế nào, những quân sĩ trước mắt này với Tào Bằng chẳng khác nào đồng than ẩm trong ngày tuyết rơi.

Hắn do dự một chút:

-Xin ngài bẩm báo với phu nhân rằng Tào Bằng nhất định sẽ không quên ân nghĩa ngày hôm nay!

Toái Càn Khôn

165. Chương 147: Thủy Hà Luận Bàn Anh Hùng

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 147: Thủy Hà luận bàn anh hùng

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong một tòa nhà ở thành Hạ Bì, phu nhân Nhâm Tú đang ngồi dưới đèn may vá.

Đieu Thuyền là tên của nữ quan nhà Hán.

Tên thật của nàng là Tổ Nhâm Tú, tự là Hồng Xương, là người Tịnh châu. Lại nói, Nhâm Tú và Lữ Bố là người đồng hương, có điều, nàng theo người cậu rời khỏi gia đình, rời khỏi Lâm Thao. Sau này, qua bao vất vả tới được Trường An, nàng lại trở thành nữ quan trong cung nhà Hán.

Vì vậy Nhâm Tú mới có cái tên này...

Ha ha, chuyện này thật ra cũng hơi kỳ quặc.

Chúng ta cũng chỉ cần biết tên của nàng gọi là Đieu Thuyền thì được rồi. Gọi như thế mọi người cũng quen thuộc hơn một chút.

Lữ Linh Hầu đang ngủ trên giường, dáng ngủ của cô bé trông như một con mèo vậy.

Đieu Thuyền may một bộ chiến bào xong, liền đặt sang một bên. Nàng ngẩng đầu nhìn Kỳ nhi, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người thoảng cười.

-Kỳ nhi, người nén nhịn cả đêm rồi, nói đi.

-Phu nhân, vì sao phải giúp tên trộm kia?

Người Kỳ nhi muốn nói đến chính là Tào Bằng. Đieu Thuyền cười cười:

-Ta chỉ muốn tìm một chỗ dựa cho quân hầu thôi.

Nàng đứng lên, đến bên cửa sổ, kéo chắn cho Linh Hầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô bé.

Đieu Thuyền giờ như một người mẹ hiền từ. Lữ Linh Hầu tuy không phải do nàng đích thân sinh ra nhưng trong mắt nàng, cô bé cũng chẳng khác nào do mình sinh ra cả.

-Quân hầu hiện đang trấn giữ Hạ Bì nhưng tình cảnh của người cũng không tốt lắm.

Người vốn không phải là một vị vua có tài trí, mưu lược kiệt xuất, tuy là có võ nghệ cao cường nhưng người không hợp làm chủ công, sớm muộn cũng sẽ có tai họa bất ngờ giáng xuống. Thấy người chiến thắng trở về, rất nhiều người đều tới chúc mừng. Thế nhưng ta dám chắc rằng trong tất cả những người tới chúc này không có người nào là thật tâm muốn đến đây.

Đieu Thuyền ngồi xuống cạnh Kỳ nhi, lại nói thêm một câu:

-Bao gồm cả Tào Bằng.

-Vậy vì sao còn giúp hắn?

-Bởi vì những người khác...

Đieu Thuyền thở dài, sầu não.

-Nhìn chung, trong thành Hạ Bì này, người toàn tâm toàn ý với quân hầu có thể đếm trên đầu ngón tay. Kể cả tên Trần Công Đài kia cũng chỉ muốn lợi dụng quân hầu mà thôi. Trần Hán Du là người đa mưu túc trí, Trần Nguyên Long lại rất khéo léo... Những người này ngay từ đầu vốn không chấp nhận quân hầu, chẳng qua chỉ là giả vờ để che giấu mưu đồ mà thôi.

-Vậy còn tên trộm kia?

-Tên trộm này là một kẻ rất dối trá.

-Hả?

Kỳ nhi nghi hoặc, khó hiểu nhìn Đieu Thuyền.

-Nhưng ta nghĩ đứa trẻ này không giống với bọn Trần Hán Du. Hắn tuy ở dưới trướng Tào Công nhưng lại khiến ta có cảm giác như hắn hoàn toàn khác với độ tuổi của mình. Kỳ nhi, ngươi có hiểu được không? Một nam nhân lại đồng ý giả trang thành nữ nhân như thế? Nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm trở mặt rồi. Thế nhưng hắn lại dễ dàng đồng ý. Ánh mắt của đứa trẻ này rất sáng, hơn nữa lại rất sâu, ta cảm giác tương lai hắn nhất định sẽ lập nên đại nghiệp. Hôm nay, ta gia ơn với hắn chính là để ngày sau hắn có thể báo đáp lại.

Kỳ nhi nhẹ giọng nói:

-Thế nhưng hắn lại không biết.

-Nha đầu ngốc, hắn biết đấy!

Đieu Thuyền dứt lời, lại cầm cây kim lên. Kỳ nhi lẳng lặng ngồi, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Đieu Thuyền. Nàng nắm chặt nắm tay, thầm nói: "Tào Bằng, nếu ngày sau ngươi phụ tâm ý của phu nhân, ta nhất định không tha cho ngươi!"

Hất xì!

Tào Bằng lau lau mũi, ghìmi cương Chiếu Dạ Bạch.

Thành Hạ Bì đã ở lại xa xa phía sau. Vầng trăng nhô cao, nhìn nó mặc dù trong sáng nhưng lại lạnh lẽo. Tào Bằng vô thức nắm chặt áo choàng, quay đầu nhìn lại phía sau, khẽ nhếch miệng.

Hác Chiêu, vị tướng quân Thiết Bích kia lại trở thành bộ hạ của ta!

Trong Tam quốc diễn nghĩa, khi Hác Chiêu xuất hiện đã ở giai đoạn cuối. Lúc đó, Gia Cát Lượng đã ra Kỳ Sơn, mưu tính cướp đoạt Quan Trung, rồi dẫn quân Bắc phạt Trung Nguyên. Hác Chiêu phụng mệnh canh gác cửa Trần Thương, mặc cho Gia Cát Lượng sử dụng muôn vạn thủ đoạn, gã vẫn tận lực bảo vệ Trần

Thương không bị mất, khiến Gia Cát Lượng buộc phải từ bỏ kế hoạch tấn công nơi này. Ở thời hậu thế, có người gọi Hác Chiêu là tướng quân Thiết Bích, ý nói gã canh giữ thành trì vững như tường đồng vách sắt.

Nhưng cả đời Hác Chiêu dường như cũng chỉ có một chiến công này. Kể từ đó, gã không còn chút tiếng tăm gì nữa. Chỉ ít thì trong Tam quốc diễn nghĩa, gã cũng không được bước lên võ đài. Nửa cuộc đời trước của gã lại càng bí ẩn hơn.

Hiện giờ, gương mặt của Hác Chiêu vẫn còn nét trẻ con, ngây ngô, nhìn qua không hề thấy gã đặc biệt chỗ nào. Trong quân của Lữ Bố, gã là đốc bộ quân giáo hai trăm người.

Bởi Lữ Bố khởi sự từ người Nhung nên biên chế trong quân cũng có điểm khác nhau. Như bốn cấp bậc quân sĩ ngũ trưởng, thập trưởng, đô bá, truân tướng nói chung là giống nhau, thế nhưng từ truân đến khúc lại thay đổi. Ví như bộ hạ của bọn Tào Tháo, cứ một khúc có năm truân, hai khúc làm thành một bộ.

Biên quân cũng lấy hai truân thành một khúc, gọi là bộ khúc đốc, cũng chính là quân hầu.

Một giáo của biên quân có không quá một, hai ngàn người. Một quân cũng không quá vạn người nhưng ở kinh đô và các vùng lân cận, một giáo xấp xỉ tầm bảy, tám ngàn người. Hiệu úy của biên quân vốn chỉ là giả hiệu úy, quyền lực không lớn hơn hiệu úy của kinh đô và các vùng lân cận nhiều lắm, dĩ nhiên đãi ngộ cũng không cao.

Nhưng Hác Chiêu mười bảy tuổi đã có thể giữ chức bộ khúc đốc, đủ thấy gã không hề đơn giản chút nào.

Trước đây, Hác Chiêu làm việc dưới quyền Trương Liêu, vốn là quân hậu bị của sáu trận doanh. Sáu trận doanh này thường có khoảng tám trăm người, lâm chiến ắt sẽ phải có tử thương, nên cần phải bổ sung người. Lực lượng bổ sung này là do Trương Liêu điều phái, cũng được cho là binh sĩ tinh nhuệ.

Vốn dĩ Trương Liêu cũng không bằng lòng, dù sao huấn luyện ra binh sĩ tinh nhuệ cũng không dễ dàng gì. Nhưng ấn tượng của hắn với Tào Bằng cũng không tồi, cũng biết Hải Tây thực sự rất phức tạp. Hai huynh đệ Tào Bằng có chỗ đứng ở Hải Tây cũng là chuyện tốt. Sau khi suy tính cẩn thận, Trương Liêu mới đồng ý.

Hác Chiêu thì không rõ có vui vẻ hay không. Nhưng chung quy lại, gã nhất định cũng chẳng vui mừng gì cho lắm... Nếu gã làm việc dưới trướng của Trương Liêu, tương lai biết đâu còn có thể trở thành thành viên của sáu trận doanh. Giờ gã lại bị điều đến một nơi hẻo lánh như Hải Tây, sợ rằng đổi lại là Tào Bằng, hắn cũng sẽ không thích nổi. Có điều, hắn sẽ không bỏ qua Hác Chiêu.

Cũng giống như trong cuốn Thiên hạ vô tặc, Lê Thúc từng nói một câu: “Hiện giờ cái gì là quan trọng nhất? Nhân tài!” Hiển nhiên Hác Chiêu là một người tài.

Những người đã từng đọc Tam quốc quần anh truyện đều biết, lạc thú lớn nhất trong truyện Tam quốc chính là thu thập danh tướng và mưu thần. Vấn đề là Tào Bằng sống lại quá muộn! Vào những năm Kiến An, cục diện thiên hạ về cơ bản đã hình thành, rất nhiều danh thần, dũng tướng cũng đều là hoa dã có chủ. Xuất thân của Tào Bằng lại hạn chế không cho hắn tùy tiện thu thập các mãnh tướng. Chính vì vậy, dù hắn gặp rất nhiều người tài, nhưng lại rất ít khi chiêu dụ bọn họ. Còn chuyện Phan Chương hoàn toàn là ngoài ý muốn của hắn, chủ yếu là do y bị Tào Bằng lừa dối nhiều hơn.

Người tuổi tác quá lớn, hắn không chiêu dụ nổi.

Người có tên tuổi, hắn mời không nổi.

Người có xuất thân quá tốt, hắn mời không nổi.

Loại trừ đi những người đó, người Tào Bằng có thể mời được không có mấy ai.

Trước đây, Tào Bằng vẫn luôn chờ đợi một người tài, nhưng ngay đến bản thân hắn cũng không biết được người đó có xuất hiện hay không.

Hơn nữa, dù người này có xuất hiện, cũng chưa biết người đó có đủ tuổi hay không. Chờ gã trưởng thành, khéo Tào Bằng đã lên trời rồi. Hắn không dám chắc chắn bản thân có thể sống đến lúc ấy hay không. Thật không ngờ, cổ tình trồng hoa, hoa không nở, vô tình cấy liễu, liễu xanh um. Một chuyến tới Hạ Bì lại giúp

hắn tìm được người tài. Tào Bằng càng vui thích hơn khi điều kiện của người này thật ra lại rất phù hợp với yêu cầu chọn người của hắn.

Tuổi không lớn, lại chưa có tên tuổi, xuất thân thảo dân...

Người tài thế này mà bỏ qua thì thật đáng cho thiên lôi đánh chết.

Chính vì thế, dọc đường đi, Tào Bằng luôn nghĩ làm thế nào để làm thân với Hác Chiêu?

Làm chuyện giật gân, Tào Bằng làm không nổi.

Vậy...

Ôi, tạm thế đã!

Đêm đó, mọi người nghỉ lại ngoài trời. Hác Chiêu không đợi Tào Bằng phân phó liền bố trí người canh gác.

Bọn Tào Bằng và Diên Mãn cùng ngồi một chỗ, thấp giọng nói chuyện. Cả bọn cùng nói về những thu hoạch khi tới Hạ Bì lần này, bàn luận về uy phong của Hao Hồ Lữ Bố.

Vô tình, Tào Bằng nhận ra Hác Chiêu ngồi cách đó không xa. Con người vừa chuyển, hắn chợt hỏi:

-Tam ca, nếu nói về võ công, Ôn hầu thật đúng là thiên hạ vô song. Về điểm này, bất kể huynh có thừa nhận hay không, đây cũng là sự thực. Có điều, nói về khả năng bày binh bố trận và hành quân, văn võ song toàn, dưới trướng Ôn hầu ta nghĩ chỉ có Trương Văn Viễn.

Hác Chiêu dường như hơi tò mò.

-Trương Liêu ư?

Diên Mãn suy nghĩ một chút:

-Ta có nghe người ta nói rằng chủ công từng nói trong tám mãnh tướng dưới trướng Ôn hầu, Trương Văn Viễn có thể một mình đâm đương một mặt.

-Đúng vậy, tiếc là sinh không đúng thời.

-Người nói xem?

-Văn Viễn tướng quân sinh ra hơi muộn. Nếu như sinh sớm bốn trăm năm, nói không chừng ông ấy đã lập nên sự nghiệp hạ gục Hoắc Phiêu Kỵ rồi.

Hứa Nghi nghe thấy thế, tức thì không đồng ý.

-A Phúc, người nói hơi quá rồi. Trương Văn Viễn có thể có bản lĩnh thật, thế nhưng sợ rằng vẫn không thể so với Hoắc Phiêu Kỵ a.

-Sao lại không được?

-Hoắc Phiêu Kỵ xuất thân như thế nào? Trương Liêu xuất thân ra sao đây?

-Ai, huynh đừng nói như thế.

Tào Bằng xua tay nói:

-Nếu lấy xuất thân để luận về anh hùng thì đại tướng quân Vệ Thanh khi xưa cũng chỉ là nô tài của trưởng công chúa của y. Ngay đến Cao tổ lúc trước cũng chẳng phải là người của Huyện Bái, thế nhưng lại có thể đánh bại Tây Sở Bá vương là danh tướng Hạng Vũ nước Sở lúc bấy giờ. Hai chữ “xuất thân” này là do lão thiên gia ban cho chúng ta, thật quá bất công! Có lập nên sự nghiệp hay không còn phải xem bản thân người đó như thế nào. Nếu nói như huynh, vậy thì khi xưa Cao Tổ vừa thấy Tây Sở Bá vương, không cần đánh đã đầu hàng ngay rồi.

Toái Càn Khôn

166. Chương 148: Thương Buôn

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 148: Thương buôn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hứa Nghi dù sao cũng xuất thân từ đại tộc, thứ quan niệm này gã càng coi trọng hơn Điền Mãn.

Nhưng nghe Tào Bằng nói như thế dường như cũng không phải không có lý.

-Bá Đạo, người nói có phải không?

-A?

Hác Chiêu thật không ngờ, Tào Bằng lại bất ngờ hỏi gã.

Do dự một chút, gã cười cười:

-Mặt tướng nghĩ công tử nói rất đúng.

-Có điều...

Tào Bằng cười ha ha, nói:

-Nghĩ mà xem, Trần Thắng, Ngô Quảng cũng là hai người quê mùa mà thôi, nhưng lại có thể nói năng hùng hồn như bậc đế vương. Hôm nay, ta ăn bổng lộc của nhà binh, vì nhà binh mà hành động, chính là muốn lập nên công lao sự nghiệp. Ngày hôm nay ta ở đây, nhưng mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm sau, biết đâu ta lại có được công danh sự nghiệp như của Hoắc Phiêu Kỵ thì sao? Ta thật không biết a.

Dứt lời, hắn lại hỏi:

-Bá Đạo, chí hướng của người là gì?

-Chí hướng?

Hác Chiêu nhất thời chần chờ, Tào Bằng nghiêng đầu qua nhìn Hứa Nghi và Điền Mãn.

-Ta?

Điền Mãn suy nghĩ một chút:

-Mong muốn lớn nhất đời này của ta là đánh bại cha ta, xông pha chiến trường, tạo dựng sự nghiệp.

-Huynh thì sao?

Tào Bằng nhìn Hứa Nghi.

Hứa Nghi suy nghĩ một chút:

-Ta ư?! Ta mong muốn có thể giữ gìn gia tộc ngày một lớn mạnh. Một ngày kia, Hứa thị có thể trở thành danh gia vọng tộc trăm năm, nghìn năm.

Xuất thân của hai người khác nhau, chí hướng của bọn họ dĩ nhiên sẽ khác nhau.

Chí hướng của Điền Mãn thiên về cá nhân.

Còn Hứa Nghi lại suy nghĩ nhiều cho gia tộc hơn.

Hai người nói xong liền nhìn lại Tào Bằng.

-A Phúc, chí hướng của người là gì?

-Ta ư?

Đây đúng là vấn đề Tào Bằng vẫn luôn tự hỏi.

Kể từ khi sống lại, hắn vẫn luôn nghĩ đến chuyện làm sao để bảo vệ người nhà hắn được an bình.

Chỉ là với tính cách của hắn, quần là áo lụa thực sự không thích hợp. Có rất nhiều khi hắn cũng cảm thấy đau lòng nhưng phần nhiều chỉ thấy buồn cười.

Mà giờ Diển Mãn và Hứa Nghi hỏi, hắn thực không biết nên trả lời như thế nào.

Ngồi bên đông lửa trại, ánh lửa bập bùng soi sáng gương mặt của Tào Bằng. Hắn trầm ngâm không nói.

Hắc Chiêu cũng hiếu kỳ nhìn Tào Bằng, dường như đang chờ đợi câu trả lời của hắn. Hồi lâu sau, Tào Bằng mới ngẩng đầu lên, mỉm cười.

Nụ cười của hắn lại rất trang nghiêm.

Dưới ánh lửa, hắn cười lại có vẻ thánh thiện.

-A Phúc, sao không nói gì vậy?

-Ta có một khát vọng...

Tào Bằng chợt đứng dậy, la lớn:

-Ta thề với trời đất, ta muốn sống vì người dân, ta muốn thừa hưởng các tuyệt học của các thánh nhân trước đây, ta muốn muôn đời được bình yên!

Ầm ầm ùng. Trời đêm chợt vang tiếng sấm nổ.

Hình như ông trời đang tố cáo Tào Bằng: Người giả bộ hơi quá đà đấy!

Nhưng Tào Bằng vẫn không nhận ra, đứng đó, lớn tiếng nói:

-Kẻ nào dám xâm phạm người Hán chúng ta, tất sẽ bị tiêu diệt!

Hơn hai trăm năm trước, danh tướng Tây Hán Là Trần Thang, Cam Duyên Thọ đã từng hét vang, được người Hán truyền đi mãi đến hai nghìn năm sau.

Răng rắc, bầu trời đêm giáng xuống một tia chớp dường như đang cảnh cáo Tào Bằng.

Người dám giả bộ, ta đánh chết người!

Chỉ là tia chớp này tuy hơi đáng sợ nhưng lại không giấu nổi hào khí ngút trời trong lòng Tào Bằng.

Sắc mặt Hắc Chiêu thay đổi, hiện lên vẻ kính trọng.

Diển Mãn và Hứa Nghi lặng yên không nói gì, nhìn Tào Bằng với ánh mắt kính nể.

Bất kể Tào Bằng nghĩ gì trong lòng, rõ ràng hắn đang giả bộ. Nhưng lời nói của hắn quá hùng hồn, khiến Diển Mãn và Hứa Nghi cùng thấy xấu hổ...

So với hắn, chí hướng của hai người quả thực quá nhỏ bé, không đáng nhắc đến.

A Phúc quả nhiên bất phàm a!

Ào ào...Một trận mưa to trút xuống.

Mọi người trong doanh tức thì chạy tán loạn, hò hét ầm ĩ, chui vào lều.

Tào Bằng cố gắng thở một hơi dài, nhanh chân rời đi, để lại ba người thiếu niên ngồi yên ở đó, dường như vẫn còn chưa tỉnh giấc mộng.

Một đêm mưa to đến rạng sáng hôm sau mới ngừng lại.

Có điều, ông trời cũng không buông tha, lại bắt đầu giáng tuyết xuống. Đây cũng là trận tuyết đầu tiên kể từ khi mùa đông kéo về Từ Châu...

Mọi người cũng không nhắc lại chuyện đêm qua nữa, nhưng thái độ của Hác Chiêu rõ ràng đã thay đổi, có thêm vài phần kính trọng.

Đoàn người vất vả tiếp tục đi dưới trận tuyết đầu mùa.

Ngày mùng một tháng mười năm Kiến An thứ hai, Tào Tháo thảo phạt Viên Thuật, chiến thắng trở về chưa được bao lâu đã lại phát động chiến tranh.

Lúc này đây, đối thủ của hắn vẫn là Trương Tú ở Uyển thành như trước.

Lần trước chinh phạt Uyển thành không thành công khiến Tào Tháo vẫn thấy trong lòng có một cái gai, hết sức khó chịu. Không trừ được Trương Tú, không chiếm được Uyển thành thực đúng là hiểm họa từ bên trong!

Bất giác đã đến tháng chạp.

Trận tuyết đầu mùa qua đi, nhiệt độ ở Hải Tây cũng hạ xuống thấp hơn nhiều. Mặt đất đóng băng cứng ngắt, người đi trên đất lạnh hết cả chân.

Trận chiến của Tào Tháo ở Uyển thành rất thuận lợi. Hắn không chỉ nhanh chóng đánh chiếm được Vũ Âm, mà còn thẳng tiến tới chân Uyển thành.

Vốn dĩ Uyển thành có một dòng sông tạo thành bức rào chắn thiên nhiên. Trương Tú sai người phá hủy cây cầu, nhưng gã thật không ngờ Tào Tháo lại tấn công đúng lúc tiết trời đang rét đậm. Vì thế, mặt sông bị đóng băng, không thể ngăn nổi quân thiết kỵ của Tào Tháo.

Trương Tú tức thì phái người đến Tương Dương, gặp Lưu Biểu xin cứu viện.

Đồng thời, gã vẫn trấn thủ Uyển thành, phái sứ giả đến đề nghị đàm phán với Tào Tháo.

Nhưng lúc này đây, Tào Tháo lại hết sức kiên quyết. Điển Vi và Hứa Chử thay nhau dẫn quân tiên phong tấn công mạnh vào Uyển thành.

Trương Tú chống đỡ được gần năm ngày, buộc phải đột phá vòng vây, bỏ chạy tới Tắc thành tiếp tục chống đỡ.

Uyển thành bị phá, cửa Quận Nam Dương cũng theo đó mà rộng mở.

Ở Quận Nam Dương, khí thế ngút trời.

Hải Tây lại không nóng không lạnh, như không có bất cứ hành động gì.

Đặng Tắc mời được Đái Càn là người Đan Dương tới làm pháp tào, phong Bộc Dương Khải làm chủ bộ. Huyện ủy là Chu Thuwogn và Hạ Hầu Lan cùng với Tào Bằng làm binh tào. Có điều, sau khi Đặng Tắc từ Hoài Lăng trở về, y đều dồn hết sức tập trung chú ý đến việc cải tạo chợ phía bắc huyện Hải Tây. Ngoài chuyện đó ra, y luôn có vẻ thờ ơ, thậm chí đến chiến sự như thế nào y cũng không để tâm lắm.

Theo đạo lý mà nói, Đặng Tắc không quan tâm đến chiến sự còn có thể hiểu được.

Nhưng hai người Huyền Úy và binh tào kia không thể nào không quan tâm đến chiến sự.

Mỗi người dẫn theo năm mươi tuần binh đốc thúc các hộ nông dân xây tường thành, cùng lúc làm đường. Đặng Tắc và Tào Bằng cả ngày bận rộn kiểm tra điền trang và tài sản của Trần Thăng, dường như bọn họ đều có vẻ thờ ơ với mọi chuyện khác.

ĐặngTắc sai pháp tào Đái Càn sửa chữa và xây dựng lao ngục, thiết lập hình đường. Lúc nào rảnh rỗi, y lại đến chỗ Tào Duyệt thụ ở chợ Bắc, xem xét tình hình trị an.

Người Hải Tây cảm thấy vị Đặng Tắc này hình như làm việc có phần thiếu đàng hoàng.

Nhưng cứ như vậy, người Hải Tây lại cảm thấy yên tâm.

Mắt thấy tết sắp đến, bọn họ sợ nhất chính là chuyện quan phủ bắt ngờ triệu tập giao dịch gì đó. Nếu như xử lý không thỏa đáng, rất có thể sẽ dẫn đến xung đột với hải tặc. Người Hải Tây vất vả lắm mới có được sự yên bình, nên cũng không có hứng thú với mấy chuyện chiến sự này.

Bọn Đặng Tắc không làm gì cũng đủ khiến người Hải Tây biết ơn rồi.

Không sợ người không làm gì, chỉ sợ người làm gì mà thôi.

Dù cho Đặng Tắc có diệt trừ được Trần Thắng nhưng muốn người Hải Tây tình nguyện trung thành với thì chỉ những chuyện Đặng Tắc làm vẫn chưa đủ, y vẫn phải tiếp tục nỗ lực nhiều!

Có điều, có không ít người tỉnh táo nhận ra điểm quý dị.

Điểm đó nằm ở chính là người em vợ của Đặng Tắc!

Tào Bằng!

Trước đây, bọn họ đã bày ra bao nhiêu thủ đoạn và quyết tâm, không thể nào lại lặng lẽ như thế được.

Bọn họ càng lặng lẽ lại càng chứng tỏ bọn Đặng Tắc đang ấp ủ một hành động lớn lao gì đó, nhưng đó rốt cuộc là gì? Nhất thời không ai biết được.

Chín đại thương nhân lớn của chợ phía Bắc đều đến đây thăm viếng.

Những tất cả đều nhận được tin tức là huyện lệnh thân thể không khỏe, tạm thời không thể tiếp khách được.

Cũng có thể nói rằng: Công tử hôm nay bận việc, sợ rằng không thể tiếp được mọi người, nếu có chuyện gì thì cứ báo cáo với Tào Duyệt thự.

Sau đó, bọn họ không cho một người khách nào vào nhà cả.

Huynh đệ Đặng Tắc này rốt cuộc làm chuyện quỷ quái gì đây?

Vì vậy, sau khi làm đủ mọi cách, chín đại chủ sự bí thế, liền nghĩ tới Vương Thành. Bất kể nói như thế nào, Vương Thành cũng được cho là người thông tuệ nhất huyện Hải Tây, hơn nữa người này đi lại rất thân thiết với Đặng Tắc. Chính vì vậy, chín đại chủ sự cùng dắt nhau tới nhà Vương Thành nhưng Vương Thành cũng không có nhà.

Theo người nhà nói thì Vương Thành đã đi vắng!

Nhưng chính xác là đi đâu thì không ai biết được.

Chuyện lần này thật khiến chín đại chủ sự sốt ruột.

-A Phúc, đang yên đang lành, vì sao lại muốn tới gặp Mạch đại phu vậy?

Đặng Tắc ngồi trong xe, cười ha ha, hỏi:

-Ta nhớ kỹ lúc trước, đệ rất phản đối chuyện này, chưa bao giờ thêm để tâm đến.

-Nghe nói hai ngày nay, Mạch đại phu có khỏe lên ít nhiều.

Lần trước, huynh viếng thăm nhưng lại không gặp lão, lại bị trưởng lão trách mắng. Xét về lễ nghĩa thì huynh vẫn chưa làm tròn. Mạch đại phu là người có tiếng nhất Hải Tây, huynh là quan phụ mẫu của Hải Tây, bình thường đến thăm viếng một chút cũng là chuyện tốt, đúng không?

Đặng Tắc gãi gãi đầu, nhìn Tào Bằng.

Y chợt cười gian xảo:

-A Phúc, có phải đệ đang có ý định gì khác không?

Tào Bằng làm vẻ mặt ngây thơ, lắc đầu nói:

-Đệ có thể có ý định gì đây? Chẳng qua chỉ là đến gặp đại phu bày tỏ lòng kính trọng mà thôi.

-Kính trọng ư?

Tào Bằng ra sức gật đầu:

-Tỷ phu nghĩ thử mà xem, Mạch Công lúc trước cũng là quan to trong triều. Sau khi về lại làm việc thiện tích đức, bị hải tặc tấn công còn có thể anh dũng chống lại. Bản thân người này cũng rất đáng kính nể rồi. Huynh cũng có thể nhân tiện hỏi thăm Mạch Công tình trạng của hải tặc nữa.

-Nói vậy cũng không sai.

Đặng Tắc nghĩ không ra ý đồ của Tào Bằng, cũng không hỏi gì nữa.

Đối với giả thiết về những gì trước kia Tào Bằng và Bộc Dương Khuê làm, bất kể là Tào Bằng hay Bộc Dương Khuê đều không bàn bạc với Đặng Tắc...

Loại chuyện này trước khi có đủ chứng cứ tốt nhất không nên nói với bất cứ kẻ nào.

Tào Bằng không nói một lời. Bộc Dương Khuê lại càng không thể thương lượng chuyện này với Đặng Tắc.

Vậy còn Vương Mãi?

Mỗi ngày, gã đều ở chợ Bắc cho đến khi trời tối sầm, thay phiên cùng Đặng Phạm làm việc, ngay đến thời gian quay về nhà môn còn không có, làm sao hỏi được?

-Tỷ phu!

-Hử?

-Hổ đầu ca cũng nên cử hành lễ quan thôi.

Nếu căn cứ theo “Chu lễ”, nam tử hai mươi tuổi sẽ được cử hành lễ quan.

Có điều ở triều Hán, hạn chế về tuổi tác đối với chuyện này cũng không nghiêm ngặt lắm. Ví như Lưu Hướng thời Tây Hán, mười hai tuổi đã có tên tự là Tử Chính mà cử hành lễ quan, hay như Đồng Yến mười tám tuổi mới được quan lễ. Thời Hán Quang Vũ đế, Lưu Tú là Thái thú Nhữ Nam thấy Chu Phòng thông minh, lại thấy y đã qua quan lễ, mười sáu tuổi đã trở thành quan lại trong quận. Những ví dụ như thế này rất nhiều.

Tên tự có khi là do trưởng lão ban cho, cũng có khi là do bản thân tự đặt.

Như Tào Bằng tự đặt tên tự cho hần là “Hữu Học”. Xét theo lễ phép mà nói, làm như thế là không đúng, nhưng cũng chẳng ai trách cứ hần.

Đặng Tắc sững sốt một chút, lại nghĩ Vương Mãi và Đặng Phạm giờ đều đã bắt đầu làm việc, có lẽ cũng đã đến lúc cử hành quan lễ cho bọn họ.

Trải qua quan lễ đã là người trưởng thành rồi!

Sau này, Đặng Tắc cũng có thể giao cho bọn họ nhiều nhiệm vụ hơn.

-Chuyện này ta còn phải thương lượng với Hồng thẩm và Cự Nghiệp thúc đã.

-Dĩ nhiên phải trao đổi rồi, có điều huynh có thể chọn tên tự cho bọn họ không?

-Như thế có gấp quá không?

Tào Bằng liên tục gật đầu:

-Đương nhiên phải gấp. Hôm nay, bọn họ coi như một mình đảm nhiệm một chuyện, nếu không có nổi một cái tên tự ắt sẽ bị người khinh ghét. Còn nữa, cho bọn họ một cái tên tự, bọn họ cũng sẽ hài lòng ít nhiều. Dù huynh là anh cả của bọn họ nhưng cũng là quan trên, cũng nên làm như thế.

-Ừ, để ta suy nghĩ kỹ càng đã.

Đặng Tắc trầm ngâm hồi lâu, nhẹ giọng nói:

-Chữ “Mãi” trong tên của Hổ đầu có nghĩa là cầu mong, ước muốn, vậy thì gọi gã là Bác Thanh đi, được không?

-Vương Mãi, Vương Bác Thanh?

Nghe cũng không tồi, hơn nữa lại rất có ý nghĩa.

Cầu được danh tiếng, Bác Thanh.

Tào Bằng liên tục trầm trồ khen ngợi:

-Vậy còn Đại Hùng thì sao?

-Phạm là phép tắc, phép thì phải nghiêm. Vậy thì gọi y là Nghiêm Pháp đi?

Quả nhiên là cái tên hợp lý, ba câu đã thành một cái tên.

Tào Bằng chợt hỏi:

-Tỷ phu, vậy chữ “Ái” nên giải thích thế nào đây?

-Ái?

Đặng Tắc nhắc lại chữ “Ái” xong, liền cười, nói:

-Có khá nhiều cách giải thích chữ “Ái” này, ví như nhân ái.

-Nhân ái?

Đặng Tắc gật đầu:

-Sao vậy?

-Tỷ phu, tên tự của Mạch Nhân, con của Mạch Công là gì?

Sau khi trở về Hải Tây, Tào Bằng cũng nghe ngóng tên tự của một số người.

Những người này hầu hết đều là những nhân vật có uy danh, thế nhưng không có ai tên là Tử Ái.

Theo hần suy đoán, địa vị của người tên “Tử Ái” này hẳn không thấp. Nhưng vấn đề là Tào Bằng không thể hỏi thẳng rằng ai là Tử Ái!

Vậy chẳng phải đánh rắn động cỏ sao?

-Tử Ái, người.

Đặng Tắc cười nói:

-Tên tự của Mạch Nhân hả? Ha ha, đệ hỏi cái này làm chi?

-Ta tò mò thôi.

-A, tên tự xưa nay vẫn có liên quan đến tên người. Tự chính là cách lý giải tên người mà ra.

Ví như Mạch Công tên là Hùng. Hùng là sự sống mạnh mẽ, oai phong, vì vậy, tên tự của Mạch Công là Cự Uy, có nghĩa là hết sức uy phong. Chữ “Nhân” trong Mạch Nhân có nghĩa là nhân ái. Tên tự của gã là Tử Ái. Chỉ tiếng rằng, Mạch Nhân này mê rượu ngon, phụ công Mạch Công yêu thương.

Đặng Tắc chậm rãi nói nhưng Tào Bằng không nghe nổi một câu.

Tử Ái, Mạch Nhân chính là Tử Ái!

Thảo nào, thảo nào...

Tào Bằng chợt nở nụ cười.

Thảo nào vụ án những người đã đảm nhận chức Huyện lệnh và chuyện tư diêm buôn bán không hề có manh mối.

Không phải là bọn họ không muốn điều tra, mà là không thể ra tay được. Nếu như không phải Tào Bằng tình cờ phát hiện, chỉ sợ không có một ai nghi ngờ con ma men kia.

Xét về gia thế, Mạch Nhân là con cháu nhà quan.

Vì sao lại phải buôn bán tư diêm?

Dĩ nhiên là vì lợi ích rất lớn, nhưng cũng còn vì...

-Tỷ phu, sao Mạch Công lại nghỉ hưu?

Đặng Tắc ngẩn ra, hạ giọng nói:

-Nguyên nhân Mạch Công nghỉ hưu có rất nhiều, nhưng nói thẳng ra là gã không có tiền.

-A?

-Ta từng nghe người ta nói rằng thời tiên đế còn sống, có chuyện buôn bán quan tước. Ngay như chức quan Thái trung đại phu ít nhất cũng phải tốn mất trăm vạn tiền, nghìn vạn tiền. Mạch Công hình như vì chưa nộp số tiền này nên mới nhận chức không được bao lâu đã bị đuổi về nhà.

Không có tiền, Mạch Nhân liền đi buôn lậu muối!

Chỉ trong khoảnh khắc, Tào Bằng dường như đã nghĩ thông suốt nguyên nhân chủ yếu Mạch Nhân tham gia chuyện buôn bán muối.

Chỉ có điều, gã vốn có xuất thân tốt, gia cảnh cũng không kém. Người buôn bán muối phần lớn đều có thể mất mạng, hơn nữa, cũng không ai lại nghĩ gã có liên quan đến muối. Chưa kể, Mạch Nhân cũng không thực sự xuất đầu lộ diện mà ngầm nắm một khối lượng muối khổng lồ trong tay.

Tào Bằng không khỏi nhướn mày, mọi chuyện trước đây còn chưa rõ giờ đã dần hình thành rõ nét trong đầu hắn.

-Biết đâu ta đoán sai thì sao?

-Cái gì sai?

-A, không có gì, đệ chỉ đang nghĩ một chuyện thôi.

-Chuyện gì?

-Chuyện này để sau khi trở về chúng ta sẽ bàn đi.

Đặng Tắc không hỏi nữa. Theo những gì y biết về Tào Bằng thì dù y có hỏi cũng không có tác dụng gì.

Xe ngựa đến trước cửa điền trang của Mạch gia thì dừng lại.

Mạch Nhân sớm đã đứng ngoài cửa điền trang, tươi cười rạng rỡ.

-Đặng Huyện lệnh, sao ngài lại tới đây?

-Nghe nói Mạch Công khỏe mạnh, ta tới thăm ngài một chút. Mạch Công là người lâu năm ở Hải Tây, ta thân là Huyện lệnh còn phải nhờ Mạch Công chỉ bảo nhiều.

Mạch Nhân vội vàng nói:

-Đặng Huyện lệnh khách khí rồi.

Ánh mắt gã bắt thần liếc qua Tào Bằng.

Tào Bằng chấp tay:

-Bình tào Hải Tây, Tào Bằng bái kiến Nhân Công.

-Tào công tử cần gì phải khách sáo thế? Từ lâu ta đã nghe nói công tử là long phượng trong loài người, hôm nay được gặp, quả nhiên là tuần tú, lịch thiệp a.

Lời nói thật lạ lùng. Tào Bằng tới Hải Tây mới có hơn một tháng, chưa từng gặp mặt Mạch Nhân. Hai bên chưa từng nghe về nhau, Mạch Nhân lại rất ít khi xuất hiện, duy chỉ có một lần đến nhà cũng là buổi tối hôm đó Đặng Tắc diệt trừ Trần Thăng. Mà ngày đó, Tào Bằng lại đang ở Trường Nhai lo việc phục kích Trần Thăng. Vì vậy, Mạch Nhân cũng chỉ có thể nghe nói đến Tào Bằng, chưa từng thấy rõ dáng hình hắn như thế nào.

Tào Bằng mỉm cười, lùi về phía sau Đặng Tắc.

Lúc này, hẳn không phải là khách.

-Mạch Công giờ có tiện gặp khách không?

Mạch Nhân vội nói:

-Gia phụ đang ở hậu viện ngắm mai, có thể ngồi nhưng nói năng hơi bất tiện, đến ta nghe còn khó hiểu.

-A, vậy xin nhờ Nhân công bẩm báo cho.

-Không cần, không cần, Đặng Huyền lệnh mời đi theo ta.

Tào Bằng đi theo sau Đặng Tắc vào trong trang viện của Mạch gia.

Nếu nói về diện tích thì trang viện của Mạch gia thậm chí không bằng một nửa điền trang của Trần Thăng. Thế nhưng đi vào trong lại cảm thấy được sự bất đồng giữa hai nơi này. Đây là một nơi trang nghiêm, thanh nhã, mặc dù không được điểm tô xa hoa, nhưng vẫn làm người khác phải kính nể.

Mà trang viện của Trần Thăng lại hết sức tráng lệ, lộng lẫy.

Nhưng dù thế nào, cả hai đều có khí chất của nhà giàu sang!

Tào Bằng và Đặng Tắc theo Mạch Nhân dẫn đường đi qua đoạn hành lang gấp khúc.

Qua hai đoạn hành lang là tới đình viện, rồi vào hậu viện. Trong viện tĩnh mịch có trồng hoa mai, ở đây có dựng một tiểu lầu các đứng lẻ loi với tấm rèm thưa phủ xuống.

Cơn gió thoảng qua, nhánh mai hồng lay động, hoa mai bay bay.

Tấm rèm thưa bay lên, dường như mây trắng lơ lửng trên không trung, dưới màu hồng của hoa mai lại thêm vẻ rung động lòng người.

-Tập Công quả nhiên là người phong nhã.

-Đúng vậy, trước đây gia phụ vốn không thích hoa mai, nhưng mấy năm nay không biết thế nào lại thích mai hồng.

Ta còn nói với gia phụ rằng màu hồng này quá tươi đẹp, không bằng chọn loại hoa nào đó trong mấy loại hoa quý nhưng gia phụ không đồng ý, nói người thích hồng mai.

Tào Bằng ở bên cạnh lắng lắng nghe, không nói lời nào.

Đợi Mạch Nhân nói xong, hẳn mới chột nói:

-Hồng Mai tươi đẹp, nơi nào cũng có thể thấy được nhưng một khi nở rộ thì phong cảnh này cũng rất đáng xem a.

Mạch Nhân ngẩn ra, chột cười ha ha.

Nhưng trong mắt gã lại ánh lên vẻ khinh thường, dường như không cho những lời Tào Bằng nói là đúng.

Tào Bằng nói xong câu đó thì cũng không nói gì nữa. Hắn và Đặng Tắc cùng bước giữa vườn hoa, tới trước cửa hiên của ngôi lầu mới dừng chân.

Đặng Tắc cao giọng nói:

-Huyền lệnh Hải Tây Đặng Tắc bái kiến Mạch Công.

Trong lầu các vẫn vắng lặng.

Một lát sau, từ bên trong vọng ra một loạt âm thanh hỗn tạp, nhưng rất mơ hồ. Tào Bằng nghe không rõ.

Mạch Nhân nhất thời nhú mày, rồi khỏ sở cười, bước lên, nhẹ giọng nói:

-Gia phụ nói thân thể của người không được khỏe, chỉ sợ không thể tiếp kiến Đặng Huyền lệnh được.

-Thì ra là thế!

Đặng Tắc cũng không có vẻ gì là không hài lòng, cười ha ha, nói:

-Đặng Tắc mạo muội tới đây, đã quấy rầy Mạch Công nghỉ ngơi. Nếu Mạch Công không được khỏe, vậy ngày khác Đặng Tắc xin được trở lại vậy?

Trong lầu các không có tiếng trả lời.

Mạch Nhân và Đặng Tắc cùng đi ra, dọc đường Mạch Nhân liên tục xin lỗi.

Đặng Tắc tỏ vẻ độ lượng, không mấy bận tâm. Tào Bằng đang theo sát phía sau Đặng Tắc, chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, lạnh đến tận đỉnh đầu.

Hắn giật mình, chợt quay người lại.

Phía sau biển hoa, trên lầu các chỉ có tấm rèm thưa bay bay mà không thấy bóng người nào.

Toái Càn Khôn

167. Chương 149: Đám Thương Nhân Chấn Động.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 149: Đám thương nhân chấn động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Cha! Đặng huyện lệnh đi rồi.

Sau khi tiễn Đặng Tắc và Tào Bằng về xong, Mạch Nhân quay trở vào trong viện. Y đi lên hành lang của ngôi lầu, nơi đây có một cái màn hình thật dày che trước cửa. Từ bên trong nhà vọng ra những tiếng ho khan cùng với tiếng thở dốc. Ngay sau đó cái rèm được vén lên, từ bên trong có một nam tử hơi thấp, làn da đen sẫm đi ra.

- Lão gia! Ngoài này gió to, lão thái gia mời ngài vào trong nhà nói chuyện.

Mạch Nhân gật đầu, cất bước đi vào. Tuy nhiên khi y đi ngang qua nam tử đó thì nét mặt có chút chán ghét.

Nam tử kia đúng là Mạch Thành. Nói thật ra, Mạch Nhân cũng không biết tại sao Mạch Hùng lại tin Mạch Thành.

Nhớ ngày đó, khi Mạch Thành tới đây, Mạch Nhân cũng chẳng thèm để ý tới y, cũng chẳng cần biết thân thích như thế nào, có điều từ trước tới giờ không hề nghe nói tới người này, bây giờ lại đột nhiên tới đây thì làm sao Mạch Thành thèm để ý? Hơn nữa Mạch Thành có chút gì đó đáng khinh, khiến cho người ta không gây được thiện cảm, đồng thời ăn nói lại thô tục. Có đôi khi gã còn lơ đãng biểu hiện sự lưu manh.

Nhưng cho dù Mạch Nhân có thế nào thì Mạch Thành cũng là người em cùng họ.

Tuy nhiên Mạch Hùng lại để ý. Chẳng những lão giữ Mạch Thành ở bên cạnh mà còn rất quan tâm.

Trước đây Mạch Thành ở lại huyện nha, Mạch Nhân cảm thấy không thích hợp. Sau khi Đặng Tắc tới nhậm chức liền bắt lấy Mạch Thành. Lúc đầu Mạch Nhân cũng chẳng thèm quan tâm, nhưng sau đó Mạch Hùng truyền lời nên y mới để ý. Cũng may là Đặng Tắc cũng nể mặt y.

Trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc đông y. Nơi lò sưởi, lửa than cháy rất đượm khiến cho căn phòng vô cùng ấm áp.

Chính giữa căn phòng có đặt một cái giường, phía sau có đặt một tấm bình phong, trên đó có treo một cái gương đồng. Có một lão nhân đang nằm trên giường.

- Phụ thân!

- Đặng huyện lệnh đi rồi?

Âm thanh của lão nhân phều phào, hơn nữa còn có giọng mũi độc đáo của Hải Tây.

Nếu như không lắng nghe thì chỉ sợ rất khó nghe được lão nói cái gì. Cũng may là Mạch Nhân đã quen cho nên cũng không thấy khó khăn lắm.

- Vâng! Đã đi rồi.

- Hẳn tới làm gì?

- Một là muốn gặp phụ thân, nghe phụ thân dạy bảo. Hai là muốn nói với con rằng ba ngày sau sẽ thiết yến ở huyện nha nên mời con tới dự.

- Dự tiệc?

- Đúng vậy...nghe nói còn có cả những người khác.

Mạch Hùng ho khan một tiếng rồi trở tằm thân béo mập trên giường. Một cái gương mặt vô cùng ghê tởm xuất hiện với đầy nếp nhăn, gần như che hết mắt mũi của lão. Một vết sẹo dài trên trán kéo tới tận tai càng khiến cho khuôn mặt của lão thêm dữ tợn. Năm đó Mạch Hùng tổ chức hương thân chống lại trộm cướp mà bị thương. Vết sẹo này cũng có từ khi đó cho tới nay cũng được nhiều năm nhưng vẫn còn đỏ tươi chẳng khác gì một con giun. Mạch Nhân cúi đầu. Đã nhiều năm rồi nhưng gã vẫn không cảm thấy quen được.

- Những ai?

- Đường như là tất cả những người có danh tiếng ở Hải Tây đều được mời, bao gồm cả con.

- Ừm.

- Cha! Người nói con có nên đi không?

- Người xem... Khụ khụ!

Mạch Hùng còn chưa dứt lời thì đã ho rũ rượi, rồi sau đó nhổ một cục đờm. Mạch Thành liền bước tới đỡ lấy Mạch Hùng.

- Lão gia! Thể trạng ông không được khỏe, không nên nói nhiều lắm.

Mạch Nhân biến sắc vừa mới định mở miệng thì đã thấy Mạch Hùng phát tay với mình. Vì vậy mà câu trách cứ vừa mới lên tới miệng, Mạch Nhân liền nuốt trở lại.

Mạch Thành quả thật vô lễ.

Danh gia vọng tộc có quy tắc của danh gia vọng tộc. Mạch gia mặc dù không được coi là giàu có nhưng cũng dòng dõi nhà quan. Những người trong họ đều phải tuân theo quy tắc đã được đặt ra... Trong lúc chủ nhà nói chuyện làm sao chấp nhận được một kẻ chỉ thuộc chi mà dám xen mồm vào? Chưa nói từ trước tới giờ, Mạch Nhân vẫn không coi Mạch Thành vào đâu, lại càng không xem y là người trong họ Mạch.

Sau khi hừ một tiếng, Mạch Nhân phát tay áo rời đi. Vừa mới ra khỏi cửa, Mạch Nhân liền dừng bước từ bên ngoài nói vọng vào:

- Đúng rồi! Còn có một chuyện. Vừa rồi, Đặng Huyện lệnh có hỏi con một việc.

- Khụ khụ! Có chuyện gì?

- Hẳn hỏi con có biết chuyện miếng chặn bằng đồng hình con cá không?

Sau cái rèm cửa vọng ra một tiếng động nhỏ, hình như cái gương đồng bị rơi xuống.

- Miếng đồng hình con cá?

- Đúng vậy! Đặng huyện lệnh nói ở trong cái góc tối của một cái thư phòng ở huyện nha đã tìm được con cá chép bằng đồng. Ha ha! Hẳn còn hỏi con rằng con cá bằng đồng đó có liên quan tới bảo tàng của Lý Quảng Lợi không? Con chỉ trả lời rằng không biết. Theo con thấy, đức hạnh của Đặng Huyện lệnh dường như cũng chẳng tốt lắm. Từ những người trước cho tới giờ đều chỉ nghe ngóng tới tiền.

Người như vậy ở lại Hải Tây chỉ sợ Hải Tây cũng không được ổn lắm.

Con định tới Quảng Lăng gặp Trần Nguyên Long một chuyến... Nếu được thì điều hẩn trở về. Chung quy hẩn không phải là người Hải Tây thì làm sao có thể suy nghĩ cho Hải Tây được?

Sau rèm cửa lặng ngắt như tờ. Một lúc lâu sau, âm thanh của Mạch Hùng lại vang lên:

- Nếu con đã có ý định đó thì cứ làm đi.

- Vâng.

Mạch Nhân đáp:

- Con không tới bữa tiệc vào ba ngày tới nữa.

- Ủ....

Được sự đồng ý của Mạch Hùng, Mạch Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Đừng có thấy nhà họ Mạch của y ở Hải Tây có uy tín, nhưng ở quận Quảng Lăng vẫn chưa là cái gì. Nếu luận xuất thân thì ở quận Quảng Lăng có dòng họ Trần. Nếu luận về tiền tài thì ở quận Quảng Lăng có nhà họ Lỗ. Dù sao thì thế nào cũng không tới được nhà họ Mạch. Nếu trước đây vào thời điểm Mạch Hùng còn khỏe thì còn có thể. Nhưng hiện giờ, Mạch Hùng đã bị bệnh, quyền lực của nhà họ Mạch cũng bị giảm mạnh.

Đừng có thấy nhà họ Mạch có tiền, nhưng ở Quảng Lăng vẫn chưa là cái gì cả. Nếu như không có Mạch Hùng cheo chống thì Mạch Nhân làm sao có thể đuổi được Đặng Tắc? Dù sao thì Đặng Tắc cũng là mệnh quan triều đình. Mạch Nhân còn chưa tự tin tới mức thuyết phục được Trần Đăng bỏ qua chiếu lệnh của Triều đình. Nếu như có sự đồng ý của Mạch Hùng thì việc đuổi Đặng Tắc còn có khả thi...

Gương mặt tròn núc ních của Mạch Nhân điểm một nụ cười.

“Cái huyện Hải Tây này kết quả chính là của nhà họ Mạch chúng ta.”

Cái tin Đặng Tắc chuẩn bị mở tiệc ở huyện nha chiêu đãi khách nhanh chóng truyền đi khắp nơi.

Không sợ người làm gì, chỉ sợ người không có được tiếng vang mà thôi.

Bất cứ người nào có chút kinh nghiệm đều cảm nhận được rằng Đặng Tắc gần đây yên lặng như vậy dường như đang chuẩn bị cho một hành động nào đó. Không biết hẩn lại mang tới sự thay đổi nào cho Hải Tây? Suy nghĩ này khiến cho tất cả mọi người cảm thấy không yên tâm. Bởi vì Đặng Tắc hoàn toàn khác so với mấy vị huyện lệnh trước kia. Dường như hẩn có thể ẩn nhẫn, lại biết cái nào nặng, cái nào nhẹ...

Lúc trước Trần Thăng kiêu ngạo và ương ngạnh là vậy khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ rằng Đặng Tắc ở lại Hải Tây cũng không được bao lâu nhưng không ngờ Đặng Tắc lại diệt được Trần Thăng. Chẳng những hẩn giải quyết được vấn đề mà còn xóa sổ cả nhà đối phương thủ đoạn độc ác như vậy khiến cho người ta phải lú lẫm.

Rồi sau đó hẩn lại chinh đồn chợ Bắc, lập ra Tào Duyệt thự. Biểu hiện của hẩn có thể nói là cứng rắn.

Người nào không chịu phối hợp thì chỉ trong mấy ngày liền bị xóa sổ. Hoặc là bị tra ra còn thiếu nợ thuế, hoặc là có cấu kết với trộm cướp rồi tống vào nhà lao. Sau đó chưa kể họ còn bị tịch thu gia sản mà còn bị đuổi khỏi Hải Tây.

Lúc đầu, Đặng Tắc chỉ nhằm vào một số ít thương nhân. Tuy nhiên rõ ràng sau khi địa vị của Đặng Tắc ở Hải Tây từ từ được củng cố thì sớm muộn hẩn cũng có những hành động khác. Suy nghĩ của đám thương nhân rất đơn giản đó là dân không đấu với quan. Nếu có thể sử dụng tiền bạc để giải quyết vấn đề là tốt nhất.

Bọn họ đều đợi Đặng Tắc có hành động nhưng gã vẫn nằm yên. Điều đó khiến cho đám thương nhân bắt đầu lo lắng bước tiếp theo của Đặng Tắc sẽ chia mũi dùi về phía mình...

Không phải đám thương nhân không nghĩ tới việc liên thủ đối đầu với Đặng Tắc. Nhưng vết xe đổ của Trần Thăng vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt. Nếu không có chuyện bất đắc dĩ, thực tại họ cũng không muốn

đổi đầu với quan phủ. Hiện tại, bọn họ đều chờ tới bữa tiệc của Đặng Tắc sẽ chứng minh tất cả có thương lượng được hay không.

Đây là lần thứ hai Đặng Tắc thiết yến ở nha huyện. So với lần đầu tiên có mục đích giăng lưới bắt chim ra thì lần này rõ ràng có sự thay đổi.

Sau khi tin tức được đưa ra, mọi người liền tranh nhau hỏi thăm. Lần này huyện nha sẽ mời ai tới dự tiệc? Chín vị thương gia lớn thì không cần phải nói. Một số nhân vật nổi tiếng của Hải Tây cũng có khả năng được mời. Nhưng còn số khác thì sao? Trong lúc nhất thời, đám thương nhân Hải Tây đều muốn được mời tới đó. Mặc dù mọi người không hiểu được mục đích của lần mời tiệc này là gì nhưng họ cũng có thể đoán là đã có chuyện lớn xảy ra.

Lần đầu tiên Đặng Tắc thiết yến đã phá hủy gốc rễ mà Trần Thăng đã cắm bao nhiêu năm ở Hải Tây.

Như vậy lần này...

Tất cả mọi người đều xôn xao bàn tán.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, thoáng cái ba ngày đã trôi qua. Huyện nha cũng không trang hoàng bốn xung quanh mà giống như cũ, chỉ có đường phố được quét sạch lại mà thôi. Hai bên cửa lớn, mỗi bên có năm cái cọc để buộc ngựa. Trời vừa mới tối, ngoài cửa lớn đã trở nên náo nhiệt.

Người tới đầu tiên chính là Hoàng Chính, tự Văn Thanh. Gã không tới tay không mà còn mang theo lễ vật. Đó là một tấm bia đá Luận Ngữ do danh sĩ Sái Ung tự tay làm từ những năm cuối Đông Hán.

Chú ý đây là tấm bia đá chứ không phải là bản chép tay.

Những năm đó, Sái Ung mắc tội với thập thường thị rồi bị hãm hại phải lưu vong ở Giang Bắc. Sự tài hoa của Sái Ung thì không cần phải nói, đức hạnh cũng chẳng phải bàn, chỉ có điều hơi nặng chút thư sinh. Nửa đời ngai đấu tranh với thập thường thị có được thanh danh rất to. Tới khi tuổi già, ngài bị Đồng Trác ức hiếp nên mới bắt đắc dĩ làm quan. Tuy nhiên mục đích làm quan của ngài cũng còn là vì biên soạn Đông Quan Hán Kỷ. Mặc dù nói Đồng Trác là người thô鄙 nhưng cũng coi trọng kẻ sĩ vì vậy mà Sái Ung được đãi ngộ rất cao.

Vì vậy mà sau khi Đồng Trác chết, Sái Ung đã khóc tang cho y, mà không ngờ đắc tội với Tư đồ Vương Doãn. Tại sao trong lúc đấu tranh tàn khốc như vậy người không làm cho tốt cái việc của mình mà chạy tới đây khóc cho Đồng Trác? Chuyện này chẳng phải khiến cho Vương Doãn mất mặt hay sao? Vì thế mà Sái Ung bị Vương Doãn sát hại.

Nhìn chung cả đời Sái Ung được mệnh danh là kỳ tài vô song, đồng thời hết sức coi trọng việc học.

Khi phải lưu vong ở Giang Bắc, Sái Ung còn lập ở địa phương một cái thư viện, viết Luận Ngữ rồi điều khắc thành bia mà dựng trong thư viện. Sau loạn Khăn Vàng, tấm bia đá đó liền biết mất. Mà không biết Hoàng Chính lấy được nó ở đâu. Sau khi biết được tin Tào Bàng giở về luận vì vậy mà y dốc hết sức sai người đi tìm lễ vật, không ngờ lại mua được một tấm bia đá dày như thế.

Mặc dù không phải là vàng bạc nhưng cũng đủ thể hiện được tấm lòng của Hoàng Chính. Một thứ lễ vật như vậy cũng không phải là nhỏ.

Chín vị thương nhân lớn đều là những người nhạy bén, mang tới lễ vật đa dạng nhưng vật nào cũng thể hiện tâm ý của họ.

Tới khi cả thành lên đèn rực rỡ, cái cọc gỗ của huyện nha cũng được treo đèn lồng.

Các vị khách cũng đều đến, trong số đó có cả Vương Thành. Vừa mới vào cửa, Vương Thành đã cười cười nói chuyện với mọi người.

Hoảng Chính quay sang trêu ghẹo:

- Vương tiên sinh! Gần đây người chẳng khác nào xuất quỷ nhập thần thật khó tìm được.

- Xin mọi người hiểu cho! Vài ngày trước ta có một chút việc vặt nên mới không ở trong nhà. Tới tận sáng hôm nay mới trở về. Vừa mới về tới đây nghe Đặng Huyền lệnh thiết yến, Thành ta làm sao không tới được? Nghe nói trước đó mấy ngày, mọi người có tới tìm ta mà không thể gặp. Có tội, có tội.

Y đứng giữa đám người vừa cười vừa ói.

- Vì có gì mà không thấy Mạch công?

Vương Thành đột nhiên lên tiếng.

- A... Không biết. - Phan Dũng làm đồ mộc nhìn lướt qua xung quanh rồi cũng ngạc nhiên mà nói:

- Theo lý thì Mạch công cũng có thể tới đây, tại sao cho tới giờ vẫn không thấy mặt?

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì chợt nghe từ hậu đường vọng ra tiếng hô:

- Đặng huyện lệnh tới.

Ngay sau đó, Đặng Tắc nhanh chóng bước ra từ phía sau.

- Để cho mọi người phải chờ lâu, xin được lượng thứ.

Hắn cười cười rồi khoát tay:

- Nếu mọi người đã tới thì bữa tiệc nên bắt đầu thôi.

- Đặng huyện lệnh! Mạch công dường như còn chưa tới.

- A?

Đặng Tắc nhướng mày liếc nhìn xung quanh rồi chợt cười:

- Nếu không tới vậy thì cũng không cần phải đợi thêm.

Mọi người nghe nói vậy mà trống ngực đập thình thịch. Còn đám người Hoảng Chính nhìn nhau, không giữ được bình tĩnh.

Chẳng lẽ Đặng huyện lệnh và người họ Mạch có chuyện sao? Lúc trước, Đặng huyện lệnh thiết yến cũng chỉ một mình Vương Thành và Mạch Nhân tới đây.

Nghe nói trước đây mấy ngày, Đặng huyện lệnh còn tới tận nhà Mạch Nhân,. Khi đó cả hai nói chuyện rất vui vẻ, tại sao mà trong nháy mắt lại trở nên như thế này?

Tình cảnh của Mạch Nhân hoàn toàn khác với Trần Thăng. Trần Thăng mặc dù mạnh nhưng gốc rễ còn chưa sâu.

Còn Mạch Nhân thì lại là lão quan lâu đời, sau lưng của y chính là đại diện cho vấn đề lợi ích. Nếu Đặng Tắc và Mạch Nhân gây âm ỷ chẳng phải là...

Có câu nói tiệc không phải là tiệc ngon.

Nếu thật sự Đặng Tắc và Mạch Nhân trở mặt thì hiện giờ họ ở đây dường như không ổn.

Mấy tên bản địa thay đổi sắc mặt, dường như có chút do dự.

Đặng Tắc cười nói:

- Người đâu! Dâng rượu.

- Khoan đã.

Một lão nhân chợt đứng dậy, chấp tay nói:

- Hôm nay Đặng huyện lệnh mở yến tiệc chiêu đãi chúng ta một bữa, thật sự khiến cho ta cảm thấy vinh hạnh.

Chỉ có điều hôm nay Đặng huyện lệnh mời chúng ta tới đây là có ý gì?

- A! Chuyện này tạm thôi. Trước tiên có thể vừa ăn vừa nói cũng được.

- Đặng huyện lệnh! Xin ngài hãy nói sự tình cho rõ ràng đi. Nếu không chúng ta mang nó trong lòng, cho dù có ăn sơn hào hải vị cũng không ngon.

Đó là một người bản địa nên thể hiện một thái độ cứng rắn. Mạch Nhân vắng mặt khiến cho bữa tiệc này rơi vào hoàn cảnh khác thường.

Đặng Tắc vẫn thản nhiên mà cười.

Hắn thả chén rượu trong tay, nhìn lão già vừa nói. Đối với sự bướng bỉnh đó, hắn cũng chẳng để ý mà gật đầu nhẹ.

- Nếu vậy thì chúng ta sẽ nói về chính sự trước.

Bầu không khí trong phòng khách hết sức căng thẳng. Mới rồi còn tiếng cười đùa, chuyện trò rộn rã giờ đã biến thành cảnh giương cung bạt kiếm. Rất nhiều người đang ngồi nhất thời nghệt thở.

Đây mới là sức mạnh của huyện Hải Tây sao?

Đặng Tắc đã không còn là người thanh niên vừa mới tới Hải Tây, vẫn còn không biết gì nữa rồi.

Mới có một tháng qua nhưng rất nhiều sự việc đã xảy ra, y cũng dần trưởng thành hơn. Chỉ bởi vì một mình Mạch Nhân chưa tới mà lại xuất hiện nhiều biến cố như vậy sao? Những thế lực bản địa này đan xen vào nhau, tạo thành một cái võng thật lớn ở huyện Hải Tây. Bình thường, cái võng này lặng yên không một tiếng động, không ai để ý đến họ. Chỉ khi nào có chuyện xảy ra, bọn họ thậm chí không cần bàn bạc, chỉ trong nháy mắt đã có thể nhất trí với nhau. Thảo nào A Phúc nói, muốn khống chế Hải Tây, Mạch Nhân chính là nhân vật then chốt.

Lại nói, trước đây Đặng Tắc vốn không hề để ý đến Mạch Nhân, vậy thì giờ y phải cẩn thận hơn nhiều.

Vương triều này lấy các thế gia vọng tộc nhà quan lập nghiệp. Năm ấy, khi Lưu Tú phản bội Vương Mãn đã dựa vào các thế gia vọng tộc bản địa ở quận Nam Dương. Cũng vì thế mới tạo nên triều đại cho tới giờ, đồng thời các thế lực quyền thế của các gia tộc mới được như bây giờ. Một số gia tộc quyền hào ở địa phương thậm chí còn có khả năng đối đầu với quan phủ.

Tình hình ở huyện Hải Tây lại càng nổi bật hơn.

Trong thời gian ba năm Huyện lệnh được thay đổi, sức mạnh của quan phủ trên thực tế bị suy yếu trầm trọng.

Ngay từ đầu, Đặng Tắc không hề tiếp xúc với những người này, thực ra là lựa chọn rất chính xác. Nhưng khi ở huyện Hải Tây lâu ngày, y đã từng thấy quan phủ và chư thân xung đột, nhưng chưa từng quyết liệt như thế. Đây đã là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ là, Đặng Tắc thật không ngờ chuyện lại xảy ra như thế. Chỉ bởi vì một mình Mạch Nhân không tham gia bữa tiệc rượu, lại khiến hương thân địa phương phản ứng quyết liệt đến thế.

Ngón tay Đặng Tắc miết trên thành ghế. Y không hề lo lắng, ngược lại còn mơ hồ cảm thấy phấn khích. Đây chẳng phải là chuyện y đã chờ đợi bao lâu nay sao?

-Hôm nay, ta mời chư công đến đây thật ra là muốn thương lượng một chuyện.

Đặng Tắc cất giọng nói, tiếng nói không lớn lắm nhưng lại cương quyết và lạnh lẽo. Đôi mắt như chim ưng của y liếc qua từng người một. Bọn Hoàng Chính, Phan Dũng không khỏi nuốt nước bọt, cảnh giác.

Bọn họ đã từng thấy được sự cương quyết của Tào Bằng, thế nhưng vẫn còn chưa thấm giá trị sự cương quyết của Đặng Tắc.

Thật đúng là...Không phải người một nhà, thì không thể bước qua cánh cửa gia môn.

Hai huynh đệ này gần như đi ra từ một khuôn đúc. Cách nói năng không nhanh không chậm nhưng lại khiến người khiếp sợ, nghệt thở.

-Từ lúc bản quan nhậm chức tới nay đã được một tháng. Cho đến tận giữa tháng trước, bản quan vẫn chưa được nâng cốc ăn mừng với chư công lần nào. Thứ nhất là do công việc bận rộn, thứ hai là do còn có nhiều chuyện khó khăn. Hôm nay, ta mời chư công tới, ngoài chuyện bàn bạc về tình hình của nơi này, bản quan

còn muốn nói về Hải Tây trong cách nhìn nhận của ta. Nói đơn giản, bản quan rất không hài lòng với tình trạng hiện nay của Hải Tây. Ta thường nghe người ta nói Hải Tây có ba cái hại. Ba cái hại này là gì? Hải tặc, tư thương buôn muối, gian thương...

Toái Càn Khôn

168. Chương 150: Đám Thương Nhân Chấn Động.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 150: Đám thương nhân chấn động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nói đến ba cái hại này ở Hải Tây, tất cả mọi người đều hiểu rất rõ.

Nhưng Đặng Tắc không kiêng nể ai, cứ thể nói thẳng hết ra. Về mặt những thương nhân đang ngồi đó đều rất khó coi.

Chuyện này chẳng phải mất mặt sao? Quan trong vùng đang ngâm ám chỉ chuyện gì đó.

Mấy vị lão nhân nhìn nhau, thậm chí trong mắt còn ánh lên vẻ vui mừng. Người thanh niên này làm việc không chắc chắn. Vất vả lắm mới lôi kéo được một nhóm thương nhân đến, tưởng rằng có chút ít như vậy mà đã đắc ý, vênh váo được sao?! Thảo nào mà Mạch Công không đến đây, chắc là không quen nhìn người thanh niên này làm cán. Hừ hừ, người tưởng rằng Hải Tây này dễ thống trị như vậy sao? Nếu chỉ mới như vậy mà có thể cai trị ở đây thì đã chẳng đến lần đưa trẻ nít như người...

-Thật ra, bản quan vẫn nghĩ ba cái hại này không ảnh hưởng gì lắm.

Đặng Tắc không thèm để ý đến sắc mặt của mọi người đang ngồi đó, chậm rãi nói:

-Đặc biệt là thương nhân, ta không nghĩ có cái gì là “Hại” cả. Ngược lại, những người này hành tẩu nam bắc, bù trừ cho nhau, đã mang đến lợi ích rất lớn cho Hải Tây. Bản quan đã cho người điều tra, Hải Tây tổng cộng có hơn ba vạn bảy nghìn người. Trong đó những người dựa vào buôn bán mà sinh sống có đến gần vạn người, gần như chiếm một phần ba dân số huyện Hải Tây. Không thể phủ nhận rằng vẫn có những gian thương, những người này làm nhiễu loạn khu chợ, tăng giá thị trường, hoành hành ngang ngược, làm xằng làm bậy, khiến bách tính hận thấu xương. Nhưng hầu hết bọn họ đều là những nhà kinh doanh.

Về mặt bọn Hoàng Chính bình tĩnh lại dần, trong lòng bọn họ lại dâng lên một cảm giác hưng phấn khó hiểu. Từ trước đến nay, địa vị của thương nhân vốn không cao, cho dù có nỗ lực đến đâu, kết quả vẫn là không được người thừa nhận.

Ví như chuyện năm xưa Mã Ấp lập mưu xúi bẩy chủ sự Niếp Nhất - chính là tổ tiên của Trương Liêu, cũng nào phải người nhân nghĩa. Nhưng kết quả chuyện đó như thế nào? Kết quả là âm mưu của Mã Ấp thất bại, con cháu của Niếp Nhất phải thay tên đổi dạng, trở thành Trương thị ngày hôm nay. Không thể không nói đây là những câu chuyện bi ai về sự tị nạn trung vì nước.

Nghe khẩu khí của Đặng Tắc, hình như y rất đồng ý với địa vị của các thương nhân? Bọn Hoàng Chính nhất thời tươi tỉnh, vênh tai lắng nghe Đặng Tắc nói. mấy vị hương thân địa phương đều nhướng mày.

-Nhưng Hải Tây muốn ổn định và hòa bình lâu dài, chỉ dựa vào thương nhân cũng không phải là kế sách hay. Mấy năm qua, số người Hải Tây suy giảm nghiêm trọng, đồng thời, lưu dân tới Hải Tây cũng rất nhiều. Chính vì thế, có rất nhiều ruộng đồng hoang vu, quá nửa số người ở Hải Tây không làm nông nghiệp. Như thế không có chút ích lợi nào cho Hải Tây. Lương thực, vải vóc, bao gồm cả tiền bạc, các loại vật tư sinh hoạt của chúng ta đều được nhập từ bên ngoài. Cứ như thế, Hải Tây sẽ phải dựa vào bên ngoài mà sống.

Một địa phương đến lương thực còn không thể tự cung ứng được, thì làm sao có thể khiến bách tính ổn định được? Làm sao có thể khiến Hải Tây ổn định và hòa bình lâu dài đây?

Hoàng Chính đảo mắt, đứng dậy nói:

-Xin Đặng Huyện lệnh chỉ điểm cho.

Đặng Tắc cười cười, xua tay ý bảo Hoàng Chính ngồi xuống.

-Hoàng chương quỹ chớ nóng vội, ta sẽ nói ngay đây.

Y nhìn lướt qua các bá quan, bô lão, nhấp một ngụm rượu, hắng giọng.

-Hứa đô cũng là huyện của Đình Xuyên qua hai mươi năm chiến tranh khói lửa, vốn không thể sánh với Hải Tây. Nhưng sau khi Tào Tư Không thừa lệnh vua, dời đô đến Hứa đô xong, Hứa đô mới tiếp tục phát triển, dĩ nhiên là nhờ có ân trạch của thiên tử nhưng cũng còn nhờ có cả công sức Tào Tư Không xây dựng đồn điền nữa. Vốn dĩ, bản quan đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định noi gương Tào Tư không, xây dựng đồn điền ở Hải Tây.

-Cái gì? Đồn điền?

Các bô lão nhất thời la lên, trong phòng khách chợt ầm ĩ, náo loạn. Vương Thành ngồi một bên, không nói nửa lời. Đôi mắt gã không ngừng liếc khắp phòng khách nhưng vẫn chưa thấy thứ gã muốn thấy.

-Không được, Hải Tây tuyệt đối không thể lập đồn điền, cũng không thể trồng ruộng được.

Một lão giả đứng dậy, kích động lớn tiếng nói.

-Từ xưa đến nay, đa số đồn điền đều phải xây dựng nơi đồng bằng, nào có đồn điền ở bên bờ biển đâu?

-Đúng vậy, Đặng Huyện lệnh xin hãy suy xét cẩn thận.

-Ta nhất quyết phản đối. Không có rộng đồng, không có người, làm sao có đồn điền được?

Đồn điền cần có hai tiêu chí cực kỳ quan trọng, một là đồng ruộng, một là nhân khẩu. Chưa kể, một khi có đồn điền chắc chắn sẽ xuất hiện tình trạng quốc hữu hóa ruộng đất, lại còn phải kiểm tra số lượng dân cư. Hai chuyện này đồng thời cũng là nhân tố quyết định liên quan đến đất đai của quan bản địa. Mất đi đất đai, chẳng khác nào mất đi vốn liếng, lại càng làm giảm đi số hộ nông dân. Không có hộ nông dân, bọn họ sẽ không còn đối tượng để bóc lột; đã không có đối tượng để bóc lột, thì sức mạnh của bọn họ ắt sẽ bị suy giảm. Cứ như thế, các quan lại khó có chỗ đặt chân.

Quan lại và các thế gia hào phú không giống nhau. Thế gia gia đình giàu có, phần lớn được thừa hưởng danh tiếng của gia đình để lại, ngoài đất đai ra, bọn họ còn có thể cầm cự bằng các ngành nghề khác. Các thế gia quyền quý có quan hệ về huyết mạch với đại gia tộc, kết cấu bên trong đều cân đối với sản nghiệp, không có mấy nhà địa chủ có thể bằng được. Mặc dù mất đi đất đai, bọn họ vẫn có thể thông qua con cháu của gia tộc, bù đắp, bồi thường cho phần bị mất đi. Nhưng cũng có những vị quan lại...

Một lão giả lại lớn tiếng nói:

-Xây dựng đồn điền là hành vi làm dao động nền móng của cả một quốc gia. Nếu phát triển đồn điền rộng rãi, tất sẽ có biến cố lớn.

-Đúng vậy, xin Đặng Huyện lệnh soi xét.

Đặng Tắc lạnh lùng nhìn các bô lão nói, khế nhếch miệng.

-Đồn điền cần phải làm, không cần phải bàn bạc nữa.

-Nếu như Đặng Huyện lệnh quyết ý xây dựng đồn điền, thứ cho lão hủ không thể đồng ý. Xin cáo từ!

-Cáo từ!

Các bô lão liên tục đứng dậy cáo từ, thế nhưng bọn họ vẫn chưa đi ngay. Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ cần bọn họ thể hiện thái độ quyết liệt như thế, Đặng Tắc sẽ phải khuất phục. Nhưng bọn họ lại bỏ qua một chuyện.

Đặng Tắc ngay từ đầu đã nói huyện Hải Tây không đủ sức tự nuôi sống mình, phải dựa vào nguồn cung ứng từ bên ngoài. Đây là một sự thực rất đáng xấu hổ, người ở huyện Hải Tây làm nông rất ít, thế nên khả năng không chế Hải Tây của những vị quan lại này thậm chí còn không bằng các thương nhân lớn. Đây cũng là một nhân tố quyết định khiến lúc trước Trần Thăng có thể nổi dậy.

Đặng Tắc vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, không nói một lời nào.

Mấy vị bô lão đi không được, ở lại cũng không xong, nhất thời không biết nên làm thế nào. Chính chủ sự bọn Hoàng Chính nhìn nhau, cùng trao đổi ý kiến một lúc, rồi quyết định.

-Xin hỏi Đặng Huyện lệnh làm sao để xây dựng đồn điền?

-Kể từ hôm nay, chủ bộ của bản huyện và pháp tào Đái Càn cùng hợp sức lại, tiến hành kiểm tra, đo đạc đất đai và nhân khẩu của huyện Hải Tây. Những vùng đất nào bị bỏ không thu lại làm của công. Đồng thời, Bản huyện sẽ thu lại những vùng đất với giá cao, làm thành đất công. Phàm là người của huyện Hải Tây đều phải ghi tên lại. Những chuyện trong thị trấn sẽ do Bộc Dương Khải chủ trì, các lý trưởng và tam lão đều phải dốc sức giúp đỡ. Sau khi điều tra xong lượng nhân khẩu, ghi lại xong, phải tìm người dân đi xây dựng đồn điền. Nếu có người nào dám phá rối, sẽ có luật pháp xử lý.

Đặng Tắc nói chắc như đinh đóng cột, không có nửa điểm muốn trao đổi.

-Hồ đồ!

Một vị bô lão giận tím mặt:

-Đường đường là một huyện lệnh lại làm càn như thế. Lão phu thật muốn xem kẻ nào dám động đến ruộng đồng của ta đây.

Nói xong, lão phất tay áo bỏ đi. Đã có người đầu tiên đi, dĩ nhiên sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Nhất thời, có đến sáu người nối theo nhau bỏ đi. Không khí trong phòng khách càng thêm căng thẳng.

-Đặng huyện lệnh.

Vương Thành giờ mới đứng dậy, cười ha ha, nói:

-Hành động của Đặng Huyện lệnh đúng là những gì Hải Tây cần có. Chỉ là...Ha ha, Đặng Huyện lệnh có lẽ vẫn phải nghĩ cách đối phó với những người như chúng ta. Còn chuyện tìm người dân làm đồn điền, chỉ cần Mạch công đồng ý, ta tự nhiên sẽ không có ý kiến. Ta còn có chút việc, xin cáo từ.

Vương Thành nói xong, đang định ra ngoài. Đặng Tắc nở nụ cười:

-Vương tiên sinh muốn đi đón đồng bạn sao?

Vương Thành giật mình, xoay người lại nhìn Đặng Tắc:

-Đặng Huyện lệnh chỉ giáo cho?

-Ha ha, ta đã chuẩn bị một món lễ vật cho Vương tiên sinh, tiên sinh đi như thế chẳng phải là đáng tiếc sao?

-Đặng Huyện lệnh, ngài...

-Người đâu, mang lễ vật lên.

Bọn Hoàng Chính biến sắc, chợt cảm thấy chuyện ngày hôm nay hoàn toàn không đơn giản như bọn họ tưởng.

Xây dựng đồn điền, thu nạp người dân? Mấy người nhìn nhau, quyết định không nói gì. Từ ngoài phòng khách, một thiếu niên bước vào. Người này cao lớn, khôi ngô, vạm vỡ, mày rậm mắt to, mặc một bộ áo vải màu xám. Trong tay hắn cầm một cái khay. Hắn bước vào phòng khách, đặt cái khay lên bàn trước mặt Đặng Tắc, rồi tự động đứng sang một bên.

Toái Càn Khôn

169. Chương 151: Đám Thương Nhân Chấn Động.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 151: Đám thương nhân chấn động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Tắc nhìn Vương Thành, mỉm cười. Y thò tay, nắm lấy cái khăn gấm phủ trên khay, kéo xuống.

Vương Thành giật mình, nhìn con cá trên bàn, hít một hơi.

-Vương tiên sinh không phải vẫn luôn tìm con cá bằng đồng này sao? Hôm nay thấy được, không biết ngài có vui hay không?

Trên cái khay là một con cá bằng đồng. Dưới ánh nến phản chiếu ánh sáng xanh trên người con cá lay động. Vương Thành nuốt nước bọt, vô thức nắm chặt tay.

-Ha ha, nếu không phải có con cá bằng đồng này, chỉ sợ Vương tiên sinh cũng không trở về a.

-Đặng Huyện lệnh, ta không hiểu rõ ý của ngài.

-Vương tiên sinh, sao ngài lại không rõ được?

-Ngài...

-Ngài...

Mí mắt của Vương Thành liên tục giật giật, tim gã như muốn nhảy ra khỏi miệng, trán đổ mồ hôi thành dòng...

-Đặng huyện lệnh, rốt cuộc là có chuyện gì?

Bọn Hoàng Chính mơ hồ, hoàn toàn không hiểu rõ tình hình trước mắt.

Chát!

Đặng Tắc nắm lấy con đồng tước vận sức ném xuống đất.

-Tiết Châu!

Vương Thành nhất thời biến sắc...

Chỉ thấy nụ cười mỉm vẫn luôn hiện trên mặt gã thoáng chốc đã biến mất. Nháy mắt, gã giậm chân nhảy lên, mở rộng hai tay tạo thành hồ chảo đánh về phía Đặng Tắc, miệng rống to.

Vương tiên sinh có võ sao? Hơn nữa nhìn cách gã xuất thủ hình như còn không yếu nữa...

Bọn Hoàng Chính chợt thấy đầu óc trống rỗng. Bởi trong mắt bọn họ, Vương Thành tuy có khá cường tráng nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, chẳng qua là một vị tiên sinh dạy học có thân thể cường tráng mà thôi. Thế nhưng ở giữa nơi đông người thế này, gã lại ra tay với Huyện lệnh.

Vương Thành cười dữ tợn, đầu ngón tay phát ra ánh sáng xanh nhạt, lạnh lẽo. Đây không phải là đôi bàn tay bình thường mà là bộ quyền dùng đồng xanh chế tạo mà thành. Thảo nào ngày hôm nay Vương Thành không hề uống rượu, thậm chí còn không thò tay ra lần nào.

-Cầu quan, chết đi!

Mọi người đều mắt thấy Vương Thành nhào tới trước bàn, hai tay Chop tới đỉnh đầu Đặng Tắc. Lần này, nếu như bị trảo này Chop trúng, Đặng Tắc ít cũng bị trọng thương. Bọn Hoàng Chính thét lên một tiếng kinh hãi. Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ vang lên.

-Cầu tặc, chứ có làm càn!

Keng, một tiếng long ngâm vang lên. Người thiếu niên đứng phía sau Đặng Tắc chợt xuất thủ. Chỉ thấy hấn vừa cúi người xuống, rút từ dưới bàn ra một thanh đoản đao.

Thanh đao dài chừng ba thước, là một đoản đao sắc bén. Đao giấu dưới bàn mà không kẻ nào có thể nhận ra. Chỉ thấy một luồng sáng lạnh phá không, một tiếng rắc nhỏ vang lên. Máu tươi phun ra, đao thế cắt đôi chưởng của Vương Thành rơi trên bàn, máu chảy đầm đìa. Mọi người nhìn mà giật mình. Trên bàn vẫn còn đôi quyền Thanh Đồng kia.

Vương Thành khiếp sợ tròn đôi mắt, nhìn cổ tay trụ lủi, máu tuôn như suối.

-A!

Vương Thành hét thảm một tiếng. Không đợi gã kịp lấy lại tinh thần, người thiếu niên phía sau Đặng Tắc nhảy qua bàn, tung chân đá lên ngực Vương Thành.

Vương Thành bị đánh lùi lại mấy bước, ngồi bệt dưới đất, miệng thổ huyết.

Những biến cố xảy ra liên tiếp khiến cho cả khách sảnh im lặng. tiếng kêu thảm thiết của Vương Thành vẫn còn quanh quẩn nhưng khi đến tai mọi người lại có sự thay đổi, dường như không thể nào thở nổi.

Đúng là không thể nào thở nổi.

Đám người Hoàng Chính, Phan Dũng vẫn ngồi yên lặng ở chỗ, thậm chí không dám nhúc nhích.

Mà thiếu niên đứng sau lưng Đặng Tắc liền khép thanh đoản đao vào trong tay áo, dường như không có chuyện gì xảy ra mà lui về chỗ cũ.

“Chẳng lẽ đêm nay...lại tràn ngập máu tanh hay sao?”

Nhớ ngày đó khi Đặng Tắc tiêu diệt Trần Thăng có phần giống với hôm nay. Nếu như nói có sự khác nhau thì lần đó là do Đặng Tắc thiết yến, tân khách tới xem không có mấy. Còn hôm nay... Mặc dù có vài người đã đi nhưng trong khách sảnh vẫn còn rất đông khách quý. Tất cả đều vô thanh vô tức không hề có dấu hiệu. Nếu nói Trần Thăng tội ác chồng chất nhưng Vương Thành thì sao? Cuối cùng là vì chuyện gì?

Đúng lúc này, Đặng Tắc chợt thốt lên:

- Tiết Châu.

Tiết Châu là ai?

Đám người Hoàng Chính làm sao mà biết rõ được chuyện này.

Chẳng lẽ là...

Đám người Hoàng Chính hít một hơi, ánh mắt nhìn Vương Thành liền thay đổi.

Hai tên lính đi vào trong phòng khách, đè lấy Vương Thành rồi dùng dây thừng trói chặt. Có điều vừa buộc vừa làm cho y dừng chảy máu. Lúc này, khuôn mặt nức ních của Vương Thành trắng bệch, mồ hôi chảy đầy trên má. Y nhìn Đặng Tắc chăm chăm, trong ánh mắt tràn ngập một sự thù hận, chỉ chực ăn tươi nuốt sống gã.

Đặng Tắc cầm một cái khăn ướt lau vết máu trên mặt.

- Vương Thành, Vương Minh Vĩ? Tiết Châu - Tiết Tử Dương! Nói thật khi ta có được tin tức đó còn không tin lắm. Nhưng không ngờ...ta phải xưng hô với người thế nào đây?

- Cầu quan đừng có nói bừa. - Vương Thành đột nhiên hét lên:

- Biết điều thì người ngoan ngoãn thả ta ra. Nếu không ta sẽ làm cho người chết không có chỗ chôn.

- Có phải không? - Đặng Tắc nở nụ cười.

- Ta nói thật cho người biết, ta đã ra lệnh cho huynh đệ của ta trong đêm nay đến đây. Một lúc nữa, ta muốn xem người còn làm được gì...

Đám người Hoàng Chính nghe thấy vậy thì biến sắc. Còn Đặng Tắc thì vẫn làm như không nghe thấy. Gã đứng dậy cầm lấy miếng đồng hình con cá chép từ từ đi tới trước mặt Vương Thành. Vương Thành giấy dũa, muốn xông lên nhưng bị hai tên lính đè chặt lấy. Đặng Tắc chỉ nhìn Vương Thành mà không nói câu nào.

- Còn tưởng ngươi là một nhân vật lớn nhưng không ngờ chỉ là hạng người giá áo túi cơm.

Đặng Tắc cười lạnh một tiếng rồi nói với thiếu niên đang đứng sau bàn ăn:

- Bá Đạo! Phũ nha không cần người ở lại. Ngươi dẫn người sang phía Hữu Học nghe lệnh của hần.

- Vâng!

Hách Chiêu chấp tay tuân lệnh rồi nhanh chóng rời đi.

Hồ Ban chợt tiến vào, sau lưng còn dẫn theo mười mấy tên gia nô.

- Nếu ta dám ra tay với ngươi mà không nắm chắc thì sao dám đánh rắn động cỏ? - Đặng Tắc cười nói:

- Tiết Châu! Ngươi chẳng phải vẫn luôn kêu ta phải đánh hải tặc đó sao? Hiện tại ngươi có thể thỏa mãn. Có điều ta không phải đi đánh mà tự các ngươi dẫn xác tới cửa.

- Ngươi...

- Y Lô hương có đúng không?

Đặng Tắc liền nói ra một địa danh.

Đám người Hoàng Chính cũng biết Y Lô hương là một địa danh ở quận Đông Hải nằm bên cạnh huyện Vu Cù. Nơi đó từng có một nhân vật nổi danh đó là Chung Ly Muội, một trong năm võ tướng của Tây Sở bá vương Hạng Vũ. Đặng Tắc nói tới cái địa danh này khiến cho Vương Thành biến sắc. Y hoảng sợ nhìn Đặng Tắc. Có điều Vương Thành cũng không mở miệng nữa mà quay đầu sang chỗ khác.

- Ngu xuẩn! Chẳng lẽ ngươi không biết ở huyện nha hôm nay chỉ có một mình ta hay sao?

Vương Thành giật mình quay sang nhìn Đặng Tắc.

Đặng Tắc nói:

- Nói vậy lúc này đám người của ngươi chắc đã đền tội. Đúng rồi! Ngươi còn nhớ rõ ta đã giới thiệu với ngươi rằng Hữu Học có hai huynh đệ kết nghĩa không? Một người là con trai của Hồ Bôn trung lang tướng đương triều Điển Vi, còn một người là con trai của Vũ Mãnh hiệu úy Hứa Chử. Ba ngày trước bọn họ đã dẫn người đi. Vệ Di lại có tình đồng hương với Điển trung lang cho nên muốn mượn binh cũng không khó.

- Làm sao ngươi biết...

- Ha ah! Tất nhiên là do đứa con ngoan của ngươi.

Cả đám người Hoàng Chính đều cảm thấy khó hiểu. Ai cũng đều biết rằng, Vương Thành không có con nối dõi.

“A! Nhưng thật ra hần là Tiết Châu. Mà Tiết Châu có con hay không thì không ai biết. Mà biết đâu đứa con của Tiết Châu có thể là hải tặc thì sao?”

Đặng Tắc cười cười quay lại chỗ ngồi.

- Được rồi! Chúng ta ở đây chờ, nhìn xem kết quả thế nào. Có điều nhân cơ hội này chúng ta tiếp tục bàn luận một việc. Vừa rồi chúng ta nói đến đồn điền. Các vị... Không biết mọi người thấy thế nào?

Đám người Hoàng Chính ngậm miệng không nói. Bọn họ cũng có điền sản, cũng có tá điền. Nếu bọn họ đồng ý thì sẽ mất đi căn cơ của mình. Nhưng nếu họ không đồng ý...

Hoàng Chính đột nhiên nhớ tới một chuyện. Đêm nay có hải tặc đột kích, nên vừa rồi đám bô lão rời đi... Đặng Tắc đã chuẩn bị trước nhưng không nói cho bất cứ ai. Không chừng, hần muốn nhân cơ hội này... Nếu mà như vậy thì Đặng Tắc ở Hải Tây không một ai dám chống đối.

- Đặng huyện lệnh.

- Mời Hoàng huynh nói.

- Thảo dân mặc dù không phải là người Hải Tây nhưng cũng coi như một phần tử của Hải Tây. Trong nhà thảo dân còn có sáu ngàn mẫu đất, trong đó ruộng tốt hơn hai ngàn bảy trăm mẫu. Chỉ có điều ít người trồng trọt nên bỏ hoang rất nhiều. Thảo dân nguyện nhượng lại sáu ngàn mẫu đất, nhưng không biết giá cả mà Đặng Huyện lệnh nói là bao nhiêu? Thảo dân nguyện phối hợp với huyện lệnh.

- Ha ha ha! Chẳng trách mà ngày thường Hữu Học thường khích lệ người trước mặt bốn huyện. Người đứng là một người thông minh.

Đặng Tắc cười ha hả:

- Hoàng huynh cứ yên tâm. Bốn huyện sẽ không để cho người chịu thiệt mà còn có một sự ưu đãi dành cho người.

- Ưu đãi? - Nét mặt Hoàng Chính ngơ ngác.

“Ưu đãi có gì tốt? Chẳng lẽ quan phủ có thể tăng gấp hai, hoặc ba giá để thu hồi đất đai?”

Không chỉ có Hoàng Chính ngơ ngác mà những người khác cũng vậy. Chỉ thấy Đặng Tắc cười cười, đứng dậy kêu:

- Hồ Ban.

Hồ Ban lập tức cầm một cái hộp đi tới, đặt trước mặt Đặng Tắc.

Đặng Tắc ý bảo y đưa cái hộp cho Hoàng Chính. Còn gương mặt núc ních của Hoàng Chính thì giật giật không hiểu hành động của Đặng Tắc là có ý gì.

- Hoàng huynh cứ mở ra xem thì biết.

Hoàng Chính nghi hoặc đón lấy cái hộp rồi đặt cẩn thận trên mặt bàn mà mở ra.

Những người bên cạnh liền tiến đến nhìn vào bên trong thì chỉ thấy có một tờ giấy trên đó ghi hai chữ rất to: Chuyển muối.

Hoàng Chính lập tức tỉnh mộng.

Dưới bóng đêm đen như mực, bên ngoài thành Hải Tây gần như chẳng nhìn thấy gì.

Trên lầu quan sát có một ngọn đèn dầu, dưới cơn gió khiến cho nó nhấp nháy càng tăng thêm sự im ắng.

Mấy chục người mặc áo đen, chạy theo con phố dài tới cửa bắc của thành Hải Tây. Có một người mặc quần áo đen, khoác bì giáp đột nhiên dừng lại. Y nhìn xung quanh rồi sau đó quay lại gật đầu với người đằng sau, tay thì chỉ về phía trước. Đám người đó liền ùa lên, vọt tới cửa thành.

- Chủ soái! Ở đây không có ai.

- Chủ soái! Trên lầu quan sát cũng không có ai...

Người mặc áo đen nghe thấy vậy thì ngăn người rồi chợt giật nảy mình, gầm nhẹ:

- Không hay! Trúng kế rồi. Mau rút lui.

“Rút lui?”

Đám người áo đen vừa mới chuẩn bị quay đầu chạy trốn thì thấy con phố dài trước mặt lập tức đèn đuốc sáng choang.

Trên thành, một thiếu niên đứng ra, vịn tay qua lỗ châu mai mà nhìn xuống dưới.

- Mạch Thành! Nếu đã tới rồi thì cần gì phải vội vàng như vậy?

Cùng với tiếng nói, hai bên đường lập tức tràn ra một đám binh lính. Có điều bọn họ đều giả dạng, mặc thuần một bộ trang phục màu đen, lao tới bao vây đám người kia.

Mà hai người dẫn đầu chính là Vương Mãi và Đặng Phạm. Cả hai cầm binh khí, dẫn đầu bao vây đám người vận trang phục màu đen.

- Các người....

- Mạch Thành! Người còn định tiếp tục giả vờ sao?

Thiếu niên đứng trên thành đúng là Tào Bằng.

Trong tay hắn cầm một cây hán đao dài năm thước nhìn người áo đen dưới cổng thành mà cười hỏi.

Người áo đen kia đột nhiên giật cái khăn trên mặt xuống. Dưới ánh lửa, khuôn mặt của y rõ ràng là Mạch Thành theo lời Tào Bằng.

- Các huynh đệ! Phá vậy.

- Lưu lại vài người sống. Còn tên nào dám chống cự giết.

Tào Bằng đứng trên thành quát to. Chỉ thấy Vương Mãi, Đặng Phạm dẫn năm mươi người trong đội chấp pháp xông lên công kích.

Tào Bằng đứng trên đầu thành lẳng lặng đứng xem, thỉnh thoảng hắn quay đầu nhìn về phía cánh đồng trống bên ngoài thành. Bộc Dương Khải đi tới, đứng bên cạnh Tào Bằng. Y có chút lo lắng hỏi:

- A Phúc! Chuyện này có thể thành công không?

- Tại sao?

Theo tin tức đưa về thì lần này hải tặc tới đây rất đông, ước chừng hơn hai ngàn.

Binh lính trong thành của chúng ta chẳng qua chỉ tới hai trăm cùng với Chu Thương, Hạ Hầu, Vương Mãi và Đặng Phạm. Ta thật sự lo lắng nếu không ngăn cản nổi thì những cố gắng trước kia mất hết hay sao?

Tào Bằng cười cười:

- Chỉ với bằng đó người là đủ rồi.

- Nhưng...

- Bộc Dương tiên sinh cứ yên tâm. Ta không phải là loại người hành động liều lĩnh. Hải tặc tuy nhiên nhưng chỉ là đám ô hợp. Bọn chúng không đến thì thôi, nếu tới ta sẽ không tha cho chúng...

Lời nói của Tào Bằng có một sự tự tin rất mạnh. Mặc dù Bộc Dương Khải có chút lo lắng nhưng cũng không nói thêm nữa.

Mấy ngày trước Tào Bằng đã nhận được tin báo rằng hải tặc Hải Tây định cướp sạch của huyện Hải Tây. Còn chuyện vì sao chúng tới thì Tào Bằng đại khái có thể đoán ra được. Có điều, sau đó Vương Thành đột nhiên lại mất tích khiến cho Tào Bằng ít nhiều có chút lo lắng.

Không trừ được Vương Thành thì vẫn là một mối hại lớn nhất.

Tào Bằng cũng không dám khẳng định Vương Thành đi đâu vì vậy đành thông qua miệng người mà truyền tin tức của Ngự Đồng trấn ra ngoài. Hắn cũng không dám khẳng định xem Vương Thành có xuất hiện hay không.

Có điều hắn vẫn tiến hành theo giả thiết trước kia mà sắp xếp.

Nhưng thật không ngờ Vương Thành lại thật sự xuất hiện. Như vậy càng khiến cho Tào Bằng khẳng định giả thiết trước đó.

Đám người Mạch Thành hết sức hung hãn, chứng tỏ đã rất nhiều lần phạm tội. Có điều lần này chúng lại gặp phải đội chấp pháp càng thêm hung hãn. Trải qua một thời gian được Vương Mãi và Đặng Phạm điều chỉnh, đội chấp pháp của huyện Hải Tây đã có đủ lực chiến đấu.

Hơn nữa cho dù có nhiều người tới mấy thì có Vương Mãi và Đặng Phạm ở đây, đám người Mạch Thành có hung hãn tới đâu cũng không thể ngăn cản nổi.

Vương Mãi bám lấy Mạch Thành làm cho y không rảnh mà quan tâm đến người khác. Thiết xà mâu trong tay y xoay vù vù khiến cho Mạch Thành chật vật.

Liên tục nghe thấy bên tai những tiếng kêu thảm thiết khiến cho Mạch Thành lại càng thêm nôn nóng. Mắt nhìn người của mình nằm trong vũng máu mà y không có cách nào để vọt tới.

Đúng lúc này y lại nghe Đặng Phạm hô lên một tiếng:

- Mạch Thành! Xem chiêu.

Y lách mình tránh một thương của Vương Mãi rồi quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy có một bóng đen đang lao tới. Mạch Thành hoảng sợ vội vàng rút đầu né tránh. Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, một quả cầu bằng đồng to bằng nắm tay trẻ con nện xuống đất tóe lửa. Không để cho Mạch Thành kịp tỉnh hồn, Vương Mãi liền bước lên đạp y ngã ra đất. Mạch Thành lăn lông lốc, đang định đứng dậy thì Vương Mãi đã vọt tới cầm cây thương lên trên đầu hắn. Mạch Thành liên tục kêu lên thảm thiết. Nhưng Vương Mãi cũng là loại lòng lang dạ sói nên sau khi đâm thủng bắp đùi của hắn liền nhấc lên.

Cơn đau đớn khiến cho Mạch Thành không chịu nổi.

Mạch Thành có thể nói là một người cứng rắn. Đáng tiếc là đau đớn tới mức này khiến cho y không chịu nổi kêu thảm thiết liên tục.

- Đầu Hổ ca! Hỏi xem bao giờ đám hải tặc đến.

Vương Mãi lên tiếng rồi rung trường mâu mà quát to:

- Có nghe thấy không?

Mạch Thành bị Vương Mãi rung thương đau tới mức suýt chút nữa bất tỉnh.

- Dừng tay! Dừng tay... Người hỏi cái gì ta biết sẽ trả lời.

- Vậy người nói cho rõ xem có liên quan tới hải tặc như thế nào?

- Người thả ta xuống...

Sắc mặt Mạch Thành vàng khè, cuối cùng không chịu nổi nữa.

- Người đừng có nói nhiều.

Vương Mãi nói xong lại rung xà mâu.

- Ta nói. Ta nói. Chúng ta và quân soái đã ước hẹn với nhau tới giờ Tý, chúng ta sẽ đốt lửa trên tường và bọn họ sẽ tới. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần mở cửa thành, nghênh đón bọn họ vào... Đại ca! Người thả ta xuống nhanh lên, ta sắp chết rồi.

Vương Mãi ngẩng đầu nhìn về phía Tào Bằng. Tào Bằng hơi hạ tay xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn trời.

- Bộc Dương tiên sinh! Thứ đồ ta cần đã chuẩn bị xong chưa?

- Đã chuẩn bị xong.

Tào Bằng liền nở nụ cười.

- Đầu Hổ ca! Tốc chiến tốc thắng, không chần chừ nữa.

Vương Mãi lên tiếng rồi rung trường mâu vắt Mạch Thành ra ngoài. Sau đó, y chột múa thương nhảy vào đám người áo đen. Vương Mãi và Đặng Phạm gần như sánh với võ tướng hạng hai thì làm sao mà đám người áo đen có thể là đối thủ?

Chỉ sau một lát, đám người áo đen đã gục hết trong vũng máu. Đội chấp pháp liền lôi đám người áo đen đi, dọn dẹp sạch đường phố rồi sau đó theo Vương Mãi và Đặng Phạm lẫn vào trong bóng đêm.

- Bộc Dương tiên sinh! Tối lúc rồi.

Bộc Dương Khải ừ một tiếng rồi nhìn về phía huyện nha.

- Hữu Học! Chúng ta làm thế này là đang đùa với lửa.
- Sao lại nói vậy?
- Muối và sắt là cơ bản của một nước. Buôn bán tư nhân muối thì kết quả là...

Tào Bằng nói nhỏ:

- Thật ra con đường muối ở Hải Tây đã tồn tại từ sớm. Cho dù chúng ta không làm cũng không thể nào ngăn cản. Không chế con đường muối trong tay, còn hơn là để cho người khác. Huống chi, chúng ta không chế con đường muối cũng là vì đồn điền. Việc này có thể nói là chuyện tốt, không có điều gì xấu. Chẳng qua chúng ta làm theo nhu cầu mà thôi.

- Chuyện này ta có thể hiểu. Chỉ có điều trong lòng...

- Tiên sinh! Đại trượng phu làm việc không câu nệ tiểu tiết. Lúc ta từng ở quê nhà có nghe một câu nói: Vì mục tiêu cao thượng thì không từ thủ đoạn. Hiện tại điều chúng ta làm chẳng phải là vì Hải Tây hay sao?

Bộc Dương Khải trầm mặc không nói, sau một lúc liền gật nhẹ.

Toái Càn Khôn

170. Chương 152: Đám Thương Nhân Chấn Động.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 152: Đám thương nhân chấn động.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Trong tay mọi người có ruộng tốt nhưng lại không có người trông trọt, hoặc là bỏ hoang.

Đặng Tắc ngồi ngay ngắn trong khách sảnh nói chậm rãi:

- Mà bốn huyện thì cần ruộng đất để tiến hành trông trọt, hơn nữa cần rất nhiều dân tham gia. Trong tay mọi người có cái mà bốn huyện thiếu, mà bốn huyện lại có cái mà mọi người thiếu. Vì vậy mà ta có một đề nghị. Mọi người có thể mang ruộng đất cho quan phủ thuê, rồi sau đó bốn huyện phái người tiến hành trông trọt... Có điều, nhất thời bốn huyện cũng không thể có đủ tiền cho mọi người. Nghĩ mọi người cũng biết hiện giờ tiền tệ khan hiếm cho dù ta có giao tiền cho mọi người thì chưa chắc đã có tác dụng. Vì vậy mà bốn huyện tiếp thu ý kiến, nghĩ ra được một biện pháp có lợi cho cả hai bên.

Đám người Hoàng Chính tập trung tinh thần nghe Đặng Tắc giải thích. Cái chuyện muối kia làm thế nào thì nhất thời họ cũng không hiểu rõ lắm.

Đặng Tắc nhấp một ngụm rượu, rồi bình thản nói tiếp.

- Người là của mọi người, ruộng là ruộng của mọi người. Chẳng qua sẽ do quan phủ thống nhất quản lý, đo đạc diện tích, đăng ký... Để báo đáp lại, bản quan chấp thuận cho các người tiến hành giao dịch muối trong khu vực Hải Tây. Số lượng muối đó sẽ được chia làm hai phần. Một phần do quan phủ bảo tồn còn một phần thì do các người nắm giữ. Mọi người bán hàng cho thiên hạ nên hẳn biết rằng muối có lợi nhuận như thế nào. Bốn triều từ những năm đầu tiên đã bắt đầu cấm buôn bán muối lậu, thống nhất tất cả do quan phủ tiến hành thu mua, buôn bán. Hiện tại, bản quan cho các người một cái cơ hội, chuẩn bị cho các người ở huyện Hải Tây công khai tiến hành giao dịch muối không cần phải nộp thuế má. Các người có thể có được bao nhiêu muối, chỉ cần nhìn các người có thể giao ra được bao nhiêu lương... Lấy lương đổi muối, mọi người nghĩ thế nào?

Đám người Hoàng Chính nghe thấy vậy thì ngạc nhiên và vui mừng. Mà đám hương thân bản địa ngồi lại cũng động tâm.

- Tất nhiên các người cũng có thể bán đất cho quan phủ. Bồn huyện nguyện mua với giá cao hơn của thị trường hai phần, không để cho mọi người phải chịu thiệt. Có điều người đó vẫn cần phải đăng ký.

Đặng Tắc nói xong liền im lặng, chờ đợi.

- Tiểu dân nguyện chọn cách thứ nhất... Có điều tiểu dân vẫn còn một cái nghi vấn đó là thứ hàng này nguyện...

- Nguồn cung cấp mọi người không cần phải lo lắng. Sang năm sau, bồn huyện sẽ chọn nơi để đun nước biển tạo muối.

- Hải Tây có thể làm muối sao?

Mọi người nghe thấy vậy thì ngạc nhiên và vui mừng. Phải biết rằng, sau khi Hán Vũ đế đăng quang, thuộc thẩm quyền của đại Hán có tổng cộng hai mươi tám quận, ba mươi sáu huyện không có đồng muối. Hơn nữa, tất cả muối do quan phủ độc quyền... Vốn giao dịch muối từ thời Xuân thu chiến quốc đã có, hơn nữa còn do tướng quốc nước Tề là Quản Trọng sáng tạo ra.

Những năm đó, Hán Vũ Đế vì để tấn công Hung Nô, tăng thêm quốc khố nên nắm nghề muối vào trong tay quan phủ. Cứ như vậy từ việc làm muối tới buôn bán đều bị quan phủ thu mua và giao dịch.

Đám người Hoàng Chính cũng biết việc buôn bán muối có lợi nhuận thật lớn, chỉ tiếc rằng bọn họ vẫn không có cửa, không thể với tay vào đó.

Nếu như đúng là Đặng Tắc mở thị trường muối ở Hải Tây thì chính là cho họ một con đường tài lộc sáng giá. Mặc dù nói trước đây muối ở lương Hoài bị Mi gia khống chế, nhưng hôm nay tình hình đã thay đổi. Chỉ cần Đặng Tắc có thể mở rộng thị trường muối thì đám người Hoàng Chính đủ để làm cho Mi gia một cú huyếch nạng.

Vì sao Mi gia có thể buôn bán muối lậu? Chẳng phải là họ có lực rất lớn, còn có quan phủ đỡ cho hay sao?

Hiện tại Đặng Tắc nguyện làm chỗ dựa cho họ, hơn nữa lại còn mở thị trường muối khiến cho muối lậu được hợp pháp hóa.

Như vậy thì làm sao mà đám người Hoàng Chính lại không động tâm? Hơn nữa họ cũng không cần phải bỏ ra nhiều, chỉ cần cho thuê ruộng đất, đồng thời thuê người tiến hành trồng trọt. Chỉ cần tới mùa thu hoạch là có thể đổi lấy muối.

Mà đất đai thì vốn là để trồng trọt.

Người...lại càng đơn giản. dưới gầm trời này, dân lưu lạc có rất nhiều, lo gì không chiêu mộ được người? Chỉ cần có được sự cho phép bán muối như lời Đặng Tắc là có thể chính thức tiếp xúc với nó. Cái này so với trồng trọt thực sự là một vốn bốn lời.

- Tiểu nhân nguyện ý vì Đại nhân mà cống hiến sức lực.

Hoàng Chính lên tiếng biểu hiện sự quyết tâm của mình.

- Đồn điền lợi cho nước, tiểu dân cũng đồng ý với cách làm của huyện lệnh.

Phan Dũng cũng đứng dậy cùng một chỗ với Hoàng Chính. Có điều cho dù hai người đó đứng ra ủng hộ nhưng không có nghĩa những người khác sẽ đồng ý.

Về mặt này không chỉ là vấn đề lợi ích mà quan trọng hơn còn liên quan tới vấn đề trị an của Hải Tây.

Vương Thành khàn giọng nói:

- Cầu quan! Người đừng có đắc ý. Trước tiên cứ sống qua đêm nay rồi hãy nói tiếp.

Đặng Tắc lắc đầu rồi thở dài:

- Tiết Tử Dương! Người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu như vậy thì bốn huyện xin mọi người đi xem một trò hay đi.

- Trò hay gì?

- Cái này.....có thể thỉnh giáo Vương tiên sinh.

Đặng Tắc cười cười nhìn Vương Thành còn sắc mặt của Vương Thành thì lập tức thay đổi.

Trên lầu thành Hải Tây đột nhiên bốc lên ngọn lửa. Sắp tới nửa đêm khiến cho ngọn lửa có vẻ đột ngột.

Trên bình nguyên tối như mực đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người. Những người đó lên lút lên tới cửa thành Hải Tây. Cùng lúc đó, cửa thành Hải Tây bỗng nhiên mở rộng. Một bóng người mặc áo đen đứng sau cửa thành vẫy tay nói to:

- Quân soái! Mau theo ta.

Người cầm đuốc đuốc hải tặc gần bốn mươi, nhìn có một sự khôi ngô. Gã thấy người áo đen vẫy liền gật đầu. Y ngồi trên lưng ngựa, rút thanh đại đao dài chín thước rồi chỉ về phía trước:

- Các con! Mau châm lửa, theo ta xông lên.

- Xông lên.

Những cây đuốc được châm lên nhìn chẳng khác gì một biển lửa. Một đám người mặc trang phục đen, khoác giáp da, đầu chít khăn vàng, cầm binh khí trong tay mà giờ đuốc lên gào thét, phóng về phía cửa thành Hải Tây.

Người cầm đầu đám hải tặc cũng không xông lên ngay mà âm thầm quan sát.

Sau khi đám hải tặc vượt qua cửa thành thì thấy bên trong im ắng, lạnh ngắt như tờ. Mà tên áo đen vừa mới ở cửa thành vẫy họ, cũng xoay người rời đi.

- Các huynh đệ! Xông lên.

Thấy tình hình như vậy, đám hải tặc làm sao có thể nhịn được. Bất cứ ai làm hải tặc cũng không phải chuyện dễ dàng. Bình thường chúng định cư trên đảo, không dễ dàng xuất hiện. Trước kia còn tốt một chút. Nhưng từ khi chư hầu hỗn chiến, cơ bản không có ai để ý tới họ. Nhưng từ khi Tào Tháo thống nhất Hoàng Hà, lấy được Thanh châu liền từ từ vươn tới Từ Châu. Không gian hoạt động của đám hải tặc tại hai quận Đông Hải cũng bị thu hẹp lại rất nhiều.

Ngoại trừ quận Quảng Lăng ra, bọn chúng rất khó hành động với quy mô lớn.

Vùng duyên hải của quận Đông Hải dân cư thưa thớt, nhà giàu cũng không nhiều lắm. Xét ra thì chỉ có quận Quảng Lăng là có rất nhiều nhà giàu.

Nhưng cho dù vậy thì đám hải tặc có quấy rối huyện Quảng Lăng cũng phải có sự kiềm chế. Nếu thường xuyên quá mức và thái quá sẽ bị các dòng họ ở địa phương liên kết với nhau công kích. Nếu như vậy thì cái mà chúng được còn không bằng mất. Làm hải tặc là một môn học mà không phải chỉ có thể đánh giết là thành công.

Lần này đám hải tặc xuất kích so với lần trước nhắm tính cũng chừng bốn, năm tháng.

Lương thực còn lại trên hải đảo cũng không nhiều. Vừa lúc có thể thông qua lần này để giải quyết một chút cuộc sống...

Dù sao thì Úc Châu sơn cũng không chỉ có mấy ngàn hải tặc. Ngoài đám giặc Khăn Vàng từ Thanh Châu trốn tới ra thì phần lớn là những kẻ tha hương.

Số lượng dân cư chiếm cứ Úc Châu sơn nhiều tới ba vạn.

Một con số khổng lồ như vậy khiến cho cuộc sống của đám hải tặc cũng khó khăn...

Vì vậy mà một khi có hành động thì đám hải tặc sẽ rất hưng phấn.

Tên thủ lĩnh đứng ngoài thành thấy đám hải tặc vọt vào trong thành không chịu sử phản kháng thì cũng yên tâm .

- Đại soái quả nhiên là cao minh có thể nghĩ ra được hành động không cần tốn nhiều sức thế này. Về sau tốt nhất là có thêm vài lần, các huynh đệ cũng được thoải mái một chút.

Dứt lời y vung cây đại đao lên cao rồi quát lớn:

- Theo ta xông lên.

Trong phút chốc, đám hải tặc ngoài thành hò hét. Những chiếc khăn vàng chít trên trán của chúng trông rất bắt mắt. Tất cả đều lao về phía Hải Tây.

Bên trong thành vẫn yên tĩnh như trước. Khi tên thủ lĩnh xông qua cổng vòm thì chợt ghìm chiến mã lại.

- Quân suất! Tại sao không đi?

- Hình như có gì đó không ổn...

- Lại chỗ nào?

- Ta không nói được, chỉ cảm giác như vậy.

Nói xong, tên thủ lĩnh liền hạ lệnh cho đám hải tặc từ từ đi lên. Đúng lúc trên, trên tường thành chợt vang lên tiếng trống trận. Tiếp sau đó hai bên mái nhà của con phố dài xuất hiện rất nhiều người. Theo tiếng trống trận, bọn họ cũng không giương cung bắn mà rút những gói to bên người rồi đổ những hạt đậu xuống đường. Không chỉ có hai bên con phố mà còn có cả trên lầu nơi cửa thành. Mười mấy tên quân sĩ đứng đó rải từng đồng đậu xuống mặt đất.

Những hạt đậu cứng, lăn đầy trên đất.

Đám hải tặc đang xông lên còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã trượt ngã trên đất.

Tên thủ lĩnh quát to một tiếng;

- Bị lừa.

Y thúc ngựa đang định chạy nhưng dưới cửa thành lúc này đã đầy những hạt đậu.

Chiến mã hí lên một tiếng dài rồi ngã trên mặt đất.

Sau khi dẫm lên hạt đậu bị ngã, xương cốt bị ảnh hưởng nên không thể nào đứng dậy được. Đám hải tặc còn ở ngoài thành thấy những người bên trong ngã ngựa mà ngơ ngác.

Có mai phục...

Đám hải tặc ngoài thành quát to một tiếng rồi quay đầu định bỏ chạy.

Đột nhiên bọn chúng dừng bước. Hóa ra phía sau lưng của chúng chẳng biết có một đội nhân mã xuất hiện từ lúc nào.

Đội quân này đội mũ đen, giáp đen, tất cả đều cầm đại đao và thuẫn. Bọn họ dựng những tấm thuẫn trên mặt đất tạo thành một bức tường chắn cực kỳ chắc chắn.

Sau bức tường thuẫn là những cây đao lóng lánh, sát khí kinh người.

Đám hải tặc vừa mới dừng bước thì chợt nghe có người rống lên:

- Xông lên.

Đám thuẫn binh đứng dậy, thân thể hơi nghiêng sang một bên dùng tấm thuẫn bảo vệ bả vai rồi đột nhiên bước lên một bước dài, đặt tấm thuẫn chắn trước.

- Hãm trận vô địch...

- Hãm trận vô địch ...

Những tiếng gào thét, chinh tề như một vang vọng trong bầu trời đêm.

Mặc dù chỉ có hơn trăm người nhưng lại làm cho đám hải tặc sinh ra cái cảm giác như đối diện với thiên quân vạn mã,

- Hãm Trận doanh.

Đột nhiên có người kêu lên.

- Là Hãm Trận doanh của Lã Bố...

Những tiếng hãm trận vang lên, cùng với tiếng kêu khóc khiến cho kẻ địch rơi vào ảo giác.

Bọn chúng đã tràn qua Quảng Lăng nhiều lần nên có nghe nói qua truyền thuyết về Hãm Trận doanh tinh nhuệ dưới trướng Lã Bố.

Tương truyền một khi hãm trận thì không ai có thể địch nổi.

Mà nay bọn họ đối mặt với Hãm Trận doanh sao? Đây chẳng phải nói trong thành Hải Tây còn nhiều quân Hãm Trận doanh nữa sao.

Quân Khăn Vàng là một đám ô hợp rồi từ đó mà thành Hải tặc. Như vậy cho dù chúng có đi tới đâu thì cũng chỉ là một đám ô hợp.

Trong phút chốc, ngoài thành Hải Tây hoàn toàn rối loạn.

Cũng chỉ có trăm binh đao thuấn cứ từng bước ép sát.

Sau khi xong phương tiếp xúc, trong đám quân lại có người quát:

- Hãm tận! Thuấn đánh.

Thiết thuấn đẩy về phía trước với lực thật mạnh. Mười mấy tên hải tặc bị thiết thuấn đập trúng mà gãy gân cốt. Cùng lúc đó, cương đao vung lên kéo theo những chùm máu tươi. Binh đao thuấn giống như những cỗ máy giết người không hề có tình cảm. Mỗi đao chém xuống liền có người ngã trong vũng máu.

Cũng lúc đó, trong thành tình hình lại càng thêm hỗn loạn.

Sau khi những túi đậu được đổ xuống con phố dài, gần như không ai có thể đứng thẳng.

Tào Bàng xuất hiện bên miệng lỗ châu mai rồi quát to:

- Bắn tên.

Những hạt đậu lập tức dừng rơi mà thay vào đó là trận mưa tên điên cuồng. Trong không gian nhỏ hẹp khắp nơi chỉ là người. Chỉ cần ngắm và bắn tên xuống là được.

Phùng Siêu đứng bên cạnh Tào Bàng bắn ra hàng loạt mũi tên. Từng mũi tên rít gió rời khỏi cung là lao đi. Dưới cửa thành, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Một đám hải tặc nằm trong vũng máu, không hề có sức mà hoàn thủ.

Đồng thời, trên con đường dài trong hẻm nhỏ cũng xuất hiện rất nhiều đội quân. những người này điên cuồng đứng nơi cửa ngõ mà vung cương đao.

Tóm lại, cứ mỗi đao hạ xuống lại có người bị thương. Trên con đường dài, máu chảy thành sông. Những hạt đậu ngấm trong máu loãng như muốn nói cho đám hải tặc muốn bước thêm một bước đều phải trả cái giá thật đắt.

- Dẫm lên thi thể mà đi.

Hai tên cầm đầu đám hải tặc gào lên.

- Xông lên phía trước. Tiến lên sẽ không sao.

Đám hải tặc lập tức tỉnh ngộ, dẫm lên thi thể của đồng bọn mà đi. Phía sau, chúng để làm đám đồng bọn bị thương nằm phơi thây ở đó. Mấy chục tên hải tặc vất vả xông lên nhưng không ngờ chờ đón chúng lại là một đám nhân mã.

Đội quân này hoàn toàn khác với đội thuần binh ở ngoài thành. Bọn họ cầm trường mâu trong tay, có điều sau mỗi người lại có một cái sọt. Trong mỗi cái sọt lại cầm năm ngọn mâu ngắn.

Cứ mười người thành một đội đứng ngang giữa phố. Thấy đám hải tặc xông tới, hàng thứ nhất của đội quân liền không ứng chiến mà ngồi xuống.

Trường mâu trong tay họ chỉ xéo lên trên không.

Hàng trường mâu thủ thứ hai tiến tới nắm lấy những cây mâu ngắn trên lưng đồng bọn mà ném mạnh.

Mười cây mâu ngắn rít gió lao đi. Những tiếng động lập tức vang lên. Sáu tên hải tặc xông tới tước bị những ngọn mâu xuyên qua người.

- Ném mâu.

Phan Chương xuất hiện sau lưng đám người liền gào lên.

Từng cây trường mâu bay đi trong không trung. Trong nháy mắt, mấy chục tên hải tặc nằm trong vũng máu không nhúc nhích.

- Dừng tay! Dừng tay...chúng ta đầu hàng. Đầu hàng.

Mấy tên hải tặc vừa mới lao tới, thấy đồng bọn bị đánh chết, giống như mất hồn, vất bỏ binh khí mà ngồi xổm xuống đất.

- Không được đầu hàng...theo ta xông lên.

Hai tên thủ lĩnh vung đao quát to. Một trong hai tên không để ý liền ngã ra đất.

Khi y đứng dậy thì trên mặt dính đầy màu đen. Mắt thấy đám hải tặc đang tan rã, đôi mắt y đỏ ngầu.

- Tiết châu đâu? Tại sao Tiết Châu còn chưa tới đây?

Y kêu to rồi đột nhiên ngẩng đầu thì thấy Tào Bằng đang đứng trên cổng thành. Y đảo mặt một cái rồi chạy theo con đường.

- Giết. Chúng ta tiếp tục đánh...chỉ cần giết chết tên cầu quan là có được một con đường sống.

Không phải tất cả đám hải tặc đều mất hết hồn phách. Nghe tên thủ lĩnh hét lên, chúng liền lao theo.

Bộc Dương Khải đứng bên cạnh Tào Bằng lắc đầu liên tục.

- Gian ngoan không đổi. Đúng là không đổi được.

- Cũng chính vì vậy mới phải đuổi tận giết tuyệt.

Tào Bằng nói xong liền khoát tay chặn lại. Mấy tên lính lập tức cầm lấy bao tải rồi đi tới cuối con đường.

Mắt thấy đám hải tặc xông lên, hắn chẳng hề lo lắng mà còn thấy vui vẻ.

Bọn họ mở bao tải ra rồi rải một đồng đậu xuống đất. Tên thủ lĩnh hải tặc đầu tiên xông lên quá vội không kịp chuẩn bị thì dưới chân đã đầy hạt đậu liền ngã sấp. Đầu y đập một cái xuống đất chảy đầy máu.

- Phùng Siêu! Xử lý hắn. - Tào Bằng ra lệnh.

Phùng Siêu không nói hai lời, giương cung tên nhắm ngay tên thủ lĩnh hải tặc đang giãy dụa giữa đường mà buông dây cung. Một tiếng tách vang lên.

Một tia sáng từ trên đầu thành bay xuống. Khi tên thủ lĩnh hải tặc vừa mới đứng vững thì mũi tên sắc bén đã tới trước mặt.

“Bụp...”

Mũi tên dài xuyên qua mặt tên thủ lĩnh đạo tặc.

Y mở to mắt như không cam lòng rồi ngã huych xuống đất.

Những tiếng động liên tục vang lên. Bước vào giờ Sửu những tiếng hò hét ở cửa thành Bắc đã từ từ yên tĩnh. Đặng Tắc bình thản ngồi trên lưng ngựa, nhìn quanh một vòng rồi bình tĩnh hỏi:

- Mọi người! Có nguyện đi theo bốn huyện đi thưởng thức cảnh đêm không?

Hai người Hoàng Chính và Phan Dũng đã quyết định đứng bên cạnh Đặng Tắc. Lúc này khi nghe những tiếng kêu thét im lặng dần, dũng khí của hai người từ từ tăng lên.

Lúc vừa rồi họ đã đặt cược, hơn nữa còn mang cả tính mạng người thân vào đó. Vì sao lại chọn Đặng Tắc thì họ cũng không thể nói rõ.

Những có lẽ biểu hiện nhẹ nhàng của Đặng Tắc đã khiến cho họ tin tưởng.

Một người quả quyết, có thể không một tiếng động mà xử lý một cường hào của Hải Tây thì không thể là người lỗ mãng. Nếu Đặng Tắc đã không lo lắng thì chứng tỏ hắn đã nắm chắc. Hoảng Chính và Phan Dũng cả đời buôn bán đâu phải là hạng người nhút nhát. Có điều trước đây số phận của họ không tốt, chỉ có thể vung tay trong phạm vi huyện thành Hải Tây mà thôi. Còn hiện tại, bọn họ có cảm giác số phận của mình đã tới.

Còn nét mặt của những người khác thì rất phức tạp.

Có hối hận, có sợ hãi, có phẫn nộ, còn có...

Tất cả những biểu cảm của chúng sinh vào lúc này xuất hiện hết trên khuôn mặt của mọi người.

Vương Thành thì lẳng lặng nhìn Đặng Tắc, sắc mặt trắng xám không nói được câu nào mà chỉ mím môi. Trong mắt y có chút gì đó hối hận.

Thật ra y cũng có cơ hội.

Y có cơ hội chung sống hòa bình với Đặng Tắc, thậm chí có thể cải thiện cuộc sống của những người ở Úc Châu sơn. Nhưng cuối cùng thì y đã bỏ qua...

Đặng Tắc sai người cỡi dây trời cho y rồi dắt tới một con ngựa cho y cưỡi.

Một tên gia nô dắt ngựa cho y, đi theo sau ngựa của Đặng Tắc. Tất cả những người còn lại thì lựa chọn đi bộ, trong đó bao gồm cả Hoàng Chính và Phan Dũng.

171. Chương 153: Còn Chưa Chấm Dứt.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 153: Còn chưa chấm dứt.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

31. Bọn họ chưa đi tới thành Bắc đã ngửi thấy mùi tanh của máu.

Sắc mặt của Vương Thành lại càng thêm khó coi, mí mắt sụp xuống.

Còn Hoảng Chính và Phan Dũng lúc này cũng vươn thẳng người dậy,

Bọn họ tin rằng sau tối hôm nay bản thân sẽ trở thành một trong những nhân vật hết sức quan trọng của huyện Hải Tây.

Trực giác của thương nhân khiến cho họ lựa chọn Đặng Tắc. Nhưng không ngờ sự hồi báo lại tới nhanh và dày như vậy.

Có điều mặc dù dắc ý nhưng họ cũng thầm nhắc nhở mình.

Đám hải tặc mạnh như vậy vẫn cần quét Quảng Lăng nhiều năm vậy mà không ngờ lại bị đắm trong một đêm.

Bản lĩnh của Đặng Tắc khiến cho họ vô cùng kính trọng.

Đặc biệt khi đoàn người đi tới đường phố gần cổng Bắc thì cảnh tượng máu me cùng với chân tay vương vãi khiến cho họ hết hồn.

- A!

Một lão nhân đột nhiên kêu lên một tiếng, suýt nữa thì ngồi xuống đất.

Bởi vì lão vô tình dẫm phải vật gì đó. Khi cúi đầu xuống thì lão thấy đó là một bàn tay bị đứt vẫn còn đang chảy máu. Một người ngày thường vẫn sống an nhàn như lão, nhìn thấy cảnh tượng đó thì làm sao mà không sợ?

Mấy chục người trong đội chấp pháp đang dọn dẹp đường phố.

Mỗi nhát chổi của họ khiến cho những hạt đậu ngâm trong máu tương liền chui xuống cống. Còn một vài người thì đang bận rộn thu dọn đám thi thể. Một đồng thi thể được chất đống ở bãi đất trống bên cổng thành Bắc. Máu tươi từ đó vẫn liên tục chảy ra. Toàn bộ mặt đất nơi thành Bắc vào lúc này đã biến thành màu nâu. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc khiến cho người ta phải giật mình.

- Hữu Học! Đã xong chưa?

Đặng Tắc đứng dưới cửa thành ngửa đầu quát to. Trên cửa thành, Bộc Dương Khải lộ mặt nhìn xuống.

- Huyện lệnh yên tâm. Trời đông hơi lạnh... Hữu Học hơi buồn ngủ nên nằm ngủ rồi. Vì chuyện tối nay mà hần nhiều ngày không nghỉ, để cho hần ngủ một giấc đi. Sáng ngày mai còn có nhiều chuyện phải làm.

Người khởi xuống cái chuyện này chẳng lẽ là Tào Bằng? Người nói không cố ý nhưng người nghe lại có tâm.

Hoàng Chính và Phan Dũng đã từng gặp Tào Bằng, nghe Bộc Dương Khải nói vậy, cả hai quay sang quan sát nét mặt của Đặng Tắc.

Nhớ ngày đó khi thành lập hành hội, Tào Bằng ở trên Phi Dương các hết sức bình thản, nhẹ nhàng mà khiến cho chín vị thương nhân phải cúi đầu.

Hoàng Chính và Phan Dũng nhìn nhau rồi nở nụ cười.

Có lẽ trong cái huyện thành Hải Tây này, người đáng sợ nhất không phải là Đặng Tắc mà là người có danh xưng Tào Hữu Học kia. Bọn họ đã cảm thấy đó không phải là một đứa nhỏ tầm thường. Hiện giờ mới nhìn thì hần không chỉ là người bình thường mà còn là một người kín đáo có lòng lang dạ sói.

Người như vậy chỉ có thể kết giao chứ nên không đắc tội.

Kinh doanh nhiều năm như vậy, người nào ra làm sao thì Hoàng Chính và Phan Dũng cũng đều có thể nhận ra. Mặc dù hiện tại Tào Bằng chỉ là một nhân vật phụ tá, ở bên cạnh Đặng Tắc mà giúp sức nhưng tương lai của Tào Bằng chắc chắn so với Đặng Tắc còn mạnh hơn nhiều.

Cả hai người nhìn nhau đều thấy trong ánh mắt của người kia nội dung giống với mình.

Khi trời sáng...

Dân chúng Hải Tây đi ra khỏi nhà.

Đêm qua tiếng hò hét ở thành Bắc làm cho họ sợ hết hồn. Vốn tất cả đều tưởng rằng Hải tặc dồn qua thành. Nhưng chưa được bao lâu thì có tiếng người của đội chấp pháp hét bảo dân chúng không được ra khỏi nhà, nếu không sống chết không cần biết.

“Chẳng lẽ hải tặc thua?”

Đám dân chúng mang theo thắc mắc, cùng với sự hưng phấn mà từ từ vượt qua một đêm dài. Nhưng khi họ bước ra khỏi cửa nhà thì thành Hải Tây đã thay đổi hình dạng.

Dưới cửa thành Bắc chồng chất gần ngàn cái thi thể. Hơn một ngàn tên hải tặc ngồi xổm dưới tường thành, bị dây thừng trói lại với nhau.

Trước mặt họ còn có những đống lửa cháy. Dưới ánh mắt soi mói của một trăm tên binh lính, hơn một ngàn tên hải tặc không hề nhúc nhích.

Dưới cửa thành còn dựng thẳng một cây cột cờ cao .

Trên cột cờ có treo một cái thi thể. Những người có ánh mắt sắc bén liền nhận ra cái thi thể đó là ai.

- Là Tiết Châu?

- Sai! Đây không phải là Tiết Châu mà là một vị soái của Khăn Vàng Úc châu sơn - Quần Hợi.

- Quần Hợi?

Người đứng trông cột cờ nói:

- Tiết Châu là một người hoàn toàn khác. Quần Hợi vốn là Khăn Vàng ở Thanh Châu, từng suất binh tấn công Bắc Hải. Nhưng sau đó bị thất bại liền mất tích, không ngờ lại tới nương tựa vào Tiết Châu. Có điều tất cả cứ yên tâm. Hiện giờ Tiết Châu cũng đã bị bắt đang giam trong đại lao của huyện nha.

Trong lúc nhất thời, bách tích Hải Tây ngơ ngẩn. Đột nhiên có người quát to:

- Đặng huyện lệnh uy vũ.

- Đặng huyện lệnh uy vũ....

Những âm thanh đó nhanh chóng vang vọng trên bầu trời.

Chuyện này diễn ra đã bao nhiêu năm?

Từ khi đám hải tặc xuất hiện ở Úc Châu sơn tới nay, huyện Hải Tây vốn không có lấy được một ngày yên bình. Người Hải Tây chẳng lẽ không hận chúng sao? Hận! Hận nhưng vẫn phải cắn chặt răng.

Khi đám hải tặc vừa mới xuất hiện, bọn họ cũng từng nghĩ phải tiêu diệt chúng.

Nhưng trong chớp mắt, bao nhiêu năm đi qua.

Đám hải tặc vẫn còn như trước còn huyện lệnh Hải Tây thì đã thay đổi không biết bao nhiêu người.

Càng về sau, Hải Tây liền biến thành một nơi không có người để ý. Giặc cướp tàn sát khắp nơi, cường hào ác bá hoành hành, luật pháp dần biến mất, còn quan phủ thì biến thành một thứ trò cười. Không người nào còn tin vào quan phủ nữa. Những thất vọng nối tiếp nhau khiến cho người Hải Tây tê liệt, chẳng thèm quan tâm tới những chuyện xung quanh mình. Khi đoàn người Đặng Tắc tới Hải Tây thậm chí có nhiều người còn chế giễu....

Nhưng không ngờ Đặng Tắc lại có thể yên lặng diệt trừ hải tặc được như vậy.

Một thứ cảm giác kỳ diệu đánh mất đã lâu lại xuất hiện trong lòng mọi người.

Tất cả lập tức hò hét. Cả trăm ngàn người cùng đồng thanh hô to vang dội những tiếng hoan hô.

Ngồi trong huyện nha, nét mặt Đặng Tắc cũng nở nụ cười xán lạn.

- A Phúc! Đệ làm sao vậy?

Đặng Tắc phát hiện trong lúc mọi người đang vui vẻ thì chỉ có Tào Bằng thì nghiêng răng nghiêng lợi như đang phân cao thấp với mình.

- Đệ không sao!

Tào Bằng vừa thở phì phì vừa trả lời. Trong lòng hấn lại một lần nữa không kiềm chế nổi là nguyên rủa: "La lừa dối! La lừa dối! Con mẹ ngươi! Đúng là hại người khác a..."

Khi hấn biết được tên đầu lĩnh hải tặc bị Phùng Siêu bắt chết không ngờ tên là Quần Hợi thì ngây người.

Quần Hợi cũng là một nhân vật khó lường.

Trong Tam quốc diễn nghĩa, y từng dẫn quân Khăn Vàng tấn công Bắc Hải làm cho Thái Sử Từ phải phá vây mà cầu viện Lưu Bị.

Có điều trong diễn nghĩa thì Quan Hạo từng đại chiến với Quan nhị gia mười hiệp, rồi sau đó bị Quan nhị gia chém một đao mà ngã ngựa.

Quan nhị gia là ai?

Đó chính là Vũ thánh nổi danh đời sau.

Nghe nói trong cục cảnh sát Hongkong còn thờ pho tượng của y.

Mà người giao thủ với Quan nhị gia, ngoại trừ Hoàng Trung và một số ít người ra thì hầu như đều bị một đao của y mà ngã ngựa.

Vậy mà Quan Hạo không ngờ lại có thể đấu với Quan nhị gia mấy chục hiệp.

Cho dù thế nào thì cũng có thể cho là một con trâu. Không ngờ người này không chết mà còn chạy trốn tới Úc Châu sơn.

Trên thực tế, thì khi Vương Thành ở Hải Tây, cơ bản Úc Châu sơn chính là do Quan Hạo phụ trách.

Một con trâu như vậy không ngờ lại chết dưới một kẻ không có tiếng tăm như Phùng Siêu. Nếu biết sớm tên đó là Quan Hạo, lão tử sẽ bắt sống. Ít nhất thì có thể thử xem chiêu mộ được không. Nếu như có thể thì cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng không nhịn được thở dài một tiếng mà lắc đầu.

Đặng Tắc thấy vậy liền nở nụ cười.

Đối với người em vợ, Đặng Tắc gần như không thể nói được gì.

Có đôi khi nhìn hán rất thơ ngây những có thời điểm lại hết sức đa mưu túc trí, thậm chí còn hơn cả đám mưu sĩ trong phủ Tào công.

Chẳng lẽ Tào Bằng thật sự được trời ban cho?

Đặng Tắc vẫn không tin chuyện đạo sĩ dạy cho Tào Bằng.

Nhưng hiện tại thì y dường như hơi tin một chút. Nếu không phải là thuật thần tiên thì làm sao có được mưu lược xuất chúng như vậy?

Mặc dù y từng nghe nói đám người Quách Gia tính toán như thần, nhưng dù sao cũng chưa được linh giáo. Đám người Quách Gia đứng ở vị trí trên cao, nên hiện tại Đặng Tắc chưa thể nào hiểu được. Nhưng còn Tào Bằng thì lại ở ngay bên cạnh khiến cho Đặng Tắc cảm thấy rung động.

- A Phúc! Sao đệ đoán được?

- Thật ra đệ vẫn hoài nghi đối với Vương Thanh.

- A!

- Tỷ phu! Lúc trước đệ đã nói biểu hiện của hán quá nhiệt tình. Núi Trung Dương có một câu nói rằng: Biểu hiện bất thường tất có sự khác lạ. Cái sơ hở lớn nhất của Vương Thành đó là y quá nhiệt tình khiến cho đệ cảm thấy lạ. Theo lý mà nói thì y và hải tặc không có hận thù gì lớn, tại sao mà ba, bốn lần phải thúc giục chúng ta? Ngày đó đệ và Phùng Siêu gặp y ở ao sen. Y nói một loạt những điều cảm khái khiến cho đệ chú ý... Bởi vì lúc trong tình huống lúc ấy y cũng không cần phải nói với đệ những lời như vậy. Mỗi người một vẻ, yêu thích khác nhau, tại sao y phải giải thích với đệ nguyên nhân tới đó? Vì vậy mà đệ ra lệnh cho Phùng Siêu để ý tới y.

172. Chương 154: Hung Thủ.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 154: Hung thủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Bộ Dương Khải gật đầu:

- Lúc ấy ta còn cho rằng Hữu Học quá dễ tâm.
- Đúng vậy! Nếu đổi lại là ta thì cũng không có sự nghi ngờ đó.

Bộ Oanh và Đái Càn đem qua phụng mệnh thủ tại thành Nam, cho nên không tham dự vào chiến sự, chỉ phụ trách thu dọn chiến trường.

Cả hai người thật ra cũng không mệt mỏi lắm nên cười cười nhìn Tào Bằng, trong mắt có một sự khen ngợi.

- Sau đó, Phùng Siêu phát hiện ra sở dĩ Vương Thành tới ao sen thực tế là để truyền tin. - T Tào Bằng nói xong liền tới trước cái bàn, cầm lấy cái ống trúc mà lắc:
- Y bỏ cái ống trúc này vào trong một cái cây liễu rồng ruột bên bờ ao sen, rồi sau đó sẽ có người tới lấy. Đệ từ cái ống trúc đó mà biết được có người muốn Vương Thành tập kích Hải Tây, vì vậy mà mới có chuyện lần này.
- Ai?

Bộ Oanh đột nhiên lên tiếng hỏi. Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi nhìn Đặng Tắc.

- Tỷ phu! Sở dĩ lần này dám hải tặc tập kích Hải Tây cũng là vì chúng ta uy hiếp tới lợi ích của một số người. Nếu như nói Vương Thành có địch ý với chúng ta là bởi vì chúng ta có thể ảnh hưởng tới kế hoạch của y. Vậy thì người mật lệnh cho Vương Thành...

Hắn lắc lắc ống trúc rồi cười lạnh:

- Người đó lo chúng ta phá hỏng chuyện lớn của y.
- Cái gì?
- Tỷ phu! Chuyện này vẫn còn chưa chấm dứt đâu.
- Còn chưa chấm dứt sao?

Đặng Tắc nghe thấy vậy liền nhú mày lại. Cái cảm giác tiêu diệt được hải tặc dường như biến mất hoàn toàn. Y ngậm miệng lại, gõ tay xuống bàn, một lúc sau mới lên tiếng:

- Chẳng lẽ vẫn còn rắc rối sao?
- Đương nhiên.

Tào Bằng vừa nói vừa đứng dậy.

- Hơn nữa ta phỏng đoán rằng sự rắc rối này không lâu nữa sẽ tới.
- Đệ nói là...

Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Vương Thành tập kích Hải Tây nói toạc ra là vì cái bảo tàng trong truyền thuyết. Sở dĩ hắn ở lại huyện Hải Tây thì mục đích cũng là vì Ngự đồng trấn. Mặc dù đệ không rõ lắm nó có liên quan gì tới bảo tàng nhưng... Tỷ phu có còn nhớ đệ bảo huynh tới viếng thăm Mạch Hùng không? Đệ nghĩ rằng mình đã biết cái bảo tàng đó chôn giấu ở đâu rồi.

- A!

Đám người Đặng Tắc giật mình rồi đứng thẳng dậy.

Tào Bằng cười cười, quát:

- Hồ Ban! Người vào trong lao dẫn Vương Thành ra đây. Y mất nhiều công sức như vậy, ta phải cho y thấy tận mắt mới được.

- A Phúc ! Đệ định làm gì?

- Đệ đưa mọi người tới bảo tàng.

Một câu nói của Tào Bằng khiến cho sắc mặt của mọi người thay đổi.

Bọn họ còn đang nhìn nhau, định mở miệng thì chợt nghe thấy bên ngoài huyện nha có tiếng huyền náo.

Ngay sau đó có người cao giọng ho:

- Trần thái thú từ Quảng Lăng đến.

Tào Bằng nghe vậy liền cười ha hả.

- Tỷ phu! Bọn họ tới đúng lúc. Đơn giản hôm nay chúng ta nên kết thúc cái nghi án bao nhiêu năm nay thôi.

Nói xong, Tào Bằng nghiêng người nhường đường. Đặng Tắc do dự một chút rồi cắn răng bước ra ngoài.

Trần Đăng đến nằm ngoài dự đoán của Đặng Tắc . Không biết ý định của Trần Đăng là gì, nhưng có thể cảm giác được Trần Đăng không phải vô duyên vô cớ tới Hải Tây, nhất định có chuyện.

Theo quy củ, Trần Đăng nên báo trước, sau đó Đặng Tắc ra khỏi thành ba dặm để nghênh đón. Nhưng hiện tại Trần Đăng bí mật tới Hải Tây, vậy nguyên nhân là gì? Đặng Tắc cảm thấy lo lắng.

Tào Bằng ra đến đại sảnh, thấy mặt Vương Thành nở nụ cười quỷ dị. Ánh mắt Tào Bằng ra hiệu cho Bộc Dương Khuê đi trước, còn mình đi chậm lại hai bước, phất tay ra hiệu cho Phùng Siêu tiến đến, đưa Vương Thành từ đại lao tới.

- Vương tiên sinh! - Tào Bằng hít một hơi.

Mặt Vương Thành vàng khè, khí sắc cực kém. Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn không có vẻ uể oải, ngược lại có phần đặc ý.

- Tào công tử, có việc gì sao?

Tào Bằng khoát tay, ra hiệu cho mấy người Phùng Siêu đi ra.

- kỳ thật, không nghĩ đến người chính là Tiết Châu.

- Vậy thì sao?

- Không gì, chỉ là người sẽ không đoán được ta biết người chính là Mạnh Hùng, Mạnh cự uy.

Thân thể Vương Thành run lên, cố gắng muốn cho mình bình tĩnh. Nhưng vẻ mặt đã bán đứng hắn, hiển nhiên hắn cực kỳ kinh hãi.

Tào Bằng không để ý tới hắn, tự nói:

- Biết ta làm sao đoán ra không?

- Tào công tử, ta không hiểu lời công tử.

- Căn cứ ta điều tra thì nhiều năm trước đây Mạnh Cự Uy là người có tiếng, cùng với Trần Công, Hán Du được xưng là tứ kiệt.

- Vậy thì sao?

Tào Bằng cười, nhìn Vương Thành nói:

- Cái này giải thích, lai lịch của Cự Uy được huyện nha ghi lại rất chi tiết. Kể cả lúc nào hắn đồ hiều liêm, khi nào nhập kinh làm quan, khi nào lên làm Giám nghị đại phu, khi nào lên Thái trung đại phu..

.

Tào Bằng nói chậm rãi, mang theo quy luật. Tuy chỉ là những câu nói bình thường nhưng mang theo lực lượng chấn nhiếp lòng người.

Thẩm vấn!

Kiếp trước là công an, thẩm vấn là một loại bài vở cần học. Thẩm vấn không phải là đơn giản hỏi vài câu nhà cửa ở đâu, cũng không phải như trên TV đập bàn: Hợp tác khoan hồng, kháng cự trừng phạt. Về mặt này cần kỹ xảo cực kỳ cao cấp. Phải nắm được tâm tư của đối phương, hiểu biết ý đồ của họ. Những câu của Tào Bằng không nhanh không chậm, nhưng để cho Vương Thành cảm thấy áp lực. Y nhắm mắt, không nói chuyện.

- Bản ghi chép chi tiết, cho ta đối với chuyện của Cự Uy rất rõ ràng. Hắn coi trọng khí tiết mà nổi tiếng, lúc đó thập thường thị bán quan chức, từng ra giá 80 vạn quán tiền cho hắn, nếu có thì tiếp tục giữ chức Thái trung đại phu. Giá lúc đó là 120 vạn quan, điều này nói rằng thập thường thị rất coi trọng Cự Uy. Nhưng cuối cùng Mạnh Cự Uy từ quan về quê...hắn không có 80 vạn quán? Ta không tin, nhìn sản nghiệp của Mạnh gia, tuy không có số tiền đó nhưng cũng không kém bao nhiêu. Người này yêu hoa, đặc biệt là Mặc cúc, một người thích hoa, đến lúc già lại thay đổi thích Mai hồng, thì sự thay đổi đó là rất lớn phải không? mà Tiết Châu là người thân quận Mai Hương, nghe nói cách đây vài năm, quận mai hương khắp nơi đều là Hồng mai, rất có tiếng. Ta cũng hỏi qua Bộc Dương tiên sinh, ngài là người kiến thức uyên bác, rất lợi hại.

Thân thể Vương Thành không nhịn được run lên, không biết là đau hay là kinh hãi.

- Lớn tuổi luôn nhớ quê hương. Vì vậy mà chặt hết Mặc Cúc trồng Hồng Mai, có thể tạm thời đỡ nhớ quê hương, đồng thời không bị người để ý... Ta nói đúng hay không, Mạch đại phu!

Vương Thành mở to mắt, phức tạp nhìn Tào Bằng.

- Người chỉ mười bốn?

- Ách, còn kém hai tháng là 15 tuổi.

Vương Thành lại nhắm con mắt, bất quá thân thể không ngừng run rẩy, có thể thấy tâm lý của hắn nhất định không được bình tĩnh.

- Còn có một chuyện, tại Y Lô Loan, hai vị nghĩa huynh của ta dẫn 3000 binh sĩ sẵn sàng đợi lệnh.

- Liên quan gì tới ta?

- Ta nghe nói, núi Úc Châu có đường biển khó đi. Nhưng mà người có thể quên một chuyện, hai huynh đệ của ta có thể lấy binh từ Vệ di, tất nhiên cũng không ngại đường thủy khó khăn. Núi úc châu nghe nói có ba vạn người. Lúc trước Vương tiên sinh dẫn họ từ Thanh châu đến, không hi vọng bọn họ chết chứ?

- Người nói việc này có ý gì?

- Không có gì, ta chỉ nhắc nhở người, tính mạng ba vạn người đang nằm trong tay người.

Vương Thành lại mở mắt nhìn Tào Bằng.

- Người, bây giờ có hai con đường, hợp tác với ta khó có thể giữ mạng cho người, nhưng giữ được tính mạng của ba vạn người, còn thu xếp cho họ an toàn. Hoặc là bây giờ ta phái người đi Y lô, nói cho hai vị đại huynh của ta một người cũng không để lại!

- Người...!

Vương Thành hoảng sợ nhìn Tào Bằng, trong mắt lộ rõ sự hoảng loạn. Hắn không thể hiểu nổi, người trẻ tuổi này lại tàn nhẫn như vậy. Hắn làm việc, nói chuyện, không một chút giống một người 14 tuổi, nhưng Vương Thành thừa nhận, Tào Bằng đã đánh trúng điểm yếu của hắn.

- Mạch nhân cũng không nghĩ hại tánh mạng các người, cho nên...!

- Cho nên hẩn đi tới Quảng Lăng, nhờ Trần thái thú ra mặt đuổi các người đi.

Vương Thành dứt lời rồi nở nụ cười cay đắng:

- Lúc ấy hẩn còn hỏi ý kiến của ta, không ai biết ta đồng ý với người khác muốn lấy tánh mạng của các người. Tào công tử, người không muốn biết ai muốn hại người sao, chỉ cần người có thể...

- Lưu Bị

- A!

Tào Bằng vừa lên tiếng làm Vương Thành, im lặng không nói gì.

- làm sao người biết?

- Nếu ta có thể suy luận Mạnh Hùng chính là Vương Thành, vì sao lại không đoán ra ai muốn giết ta? người ta lũng đoạn con đường muối ở lương Hoài, buôn bán tư diêm, quân giới. Ta chinh đồn phường thị ở Hải Tây, thế lực của ta càng lớn, bọn họ càng thấy nguy hiểm. Không chỉ có thế, ta còn biết Mạnh nhân còn giúp Lưu Bị buôn lậu muối, đúng không? Vương tiên sinh, người hợp tác cùng ta, ta đảm bảo người chết rất thoải mái, nếu người tự cho là mình thông minh, đừng trách ta vô tình!

-....!

Khuôn mặt vàng vọt của hẩn, hiện lên màu hồng. Hẩn nhìn Tào Bằng rồi cười khổ.

- Tào công tử, ta phạm vào một sai lầm rất lớn!

- Nga!

- Kể cả ta cùng tất cả, đều nghĩ rằng chủ bộ Bộc Dương Khuê mới là phụ tá thật sự của huyện lệnh, nhưng thật ra chính người mới là người đó. Nhưng tuổi người còn nhỏ, cho nên tất cả đều không để ý người, lần này Đặng huyện lệnh đến đây thì người nguy hiểm nhất chính là người. Nếu ngay từ đầu ta đặt mục tiêu trên người người, kết quả chắc chắn sẽ khác!

- Vương tiên sinh, trên đời, không có nếu...!

- Cho nên ta thua không oan !

Vương Thành gượng cười

- Vì ta còn không biết ai là đối thủ của mình!

Lần này Tào Bằng không có tiếp lời. Đột nhiên Vương Thành nói:

- Tào công tử, người có thể bảo vệ mạng sống cho 3 vạn huynh đệ của ta, ta giúp người đào kho báu.

- Kho báu, dưới tháp lâu.

- A?

- Kỳ thật, người đã tìm được kho báu, nhưng chưa tìm được một vật, cho nên chưa có hành động.

- Con cá bằng đồng !

- Người muốn đào một lối vào mới nhưng vẫn chưa thành công!

- Mấy năm trước có người nhảy xuống hồ, nhưng không có người phát hiện tử thi. Kỳ thật, người nhảy xuống nước không phải tử thi, mà người đào đường hầm lấy ra bùn, đất, do không có chỗ vứt đi, nên người dùng nó tạc thành tượng. Người mở thư quán ở đây, lại tìm người tạc tượng thánh nhân, nói là kính trọng thánh nhân. Thật ra, người đào bùn đất tạc thành tượng, sau đó cho người vứt xuống hồ. Vì trời tối nên không ai thấy rõ.

Cho nên có truyền thuyết oan hồn....đến mấy năm trước, người phát hiện ra bí mật của con cá bằng đồng nên dừng lại không đào nữa!

- Người, người...!

Tóc gáy của Vương Thành đều dựng ngược. Lúc này trong đầu hắn không nghĩ ra được gì, chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Tào Bằng liếc nhìn hắn:

- Mặc ngươi muốn hợp tác hay không, ta đều không bỏ 3 vạn người kia. Để Hải Tây hồi phục lại, cần rất nhiều dân cư, bọn họ có thể đảm nhiệm làm đồn điền...ta có thể ác độc, nhưng không lạm sát vô tội.

- Tào công tử, ta mang công tử tới kho báu.

Vào lúc này đột nhiên Vương Thành cảm thấy yên tâm. Từ mắt Tào Bằng hắn thấy sự chân thành. Cả đời làm giặc, giết người vô số, càng hại chết không ít quan viên, Vương Thành biết, mình khó thoát được cái chết. Nhưng nếu Tào Bằng cam đoan, có lẽ thật sự cứu được những người khổ mệnh kia, mang đến đường sống.

Ba vạn người ở núi Úc Châu, chuyện này không thể kéo dài, nơi đây dù bí mật nhưng không thể giữ được mãi. Nếu có thể trở lại lục địa, đó là mơ ước nhiều năm của Vương Thành. Hắn muốn đào kho báu chính vì muốn thu xếp cho những người này. Cho nên bản thân Vương Thành....

- Tào Bằng, ngươi thật sự làm chuyện tốt đấy.

Lúc Tào Bằng ra khỏi cửa phủ nha, thấy Trần Đăng đứng trước cửa. Bất quá, ngoài Trần Đăng, Tào Bằng còn thấy một người quen khác. Chính là thanh niên tại ngày đó nói chuyện ầm thực.

- Trần thái thú!

- Ngươi biết hải tặc đến, sao không báo cho bản phủ?

- Ta...!

- Ngươi tưởng ngươi với một chút thông minh có thể tùy ý làm gì thì làm sao? Nếu hải tặc đánh tới Hải Tây, huyện Hải Tây vừa hồi phục nguyên khí sẽ bị hủy tất cả, ngươi sao dám gan lớn làm càn?

Tào Bằng ngây người! Vốn hắn tưởng Trần Đăng tới tìm Đặng Tắc phiền toái. Nhưng xem tình hình là đến tìm Tào Bằng gây rắc rối mới đúng. Thanh niên đứng sau Trần Đăng nhìn Tào Bằng nhãn mặt, sau đó lớn tiếng nói:

- Đúng là gan lớn, nhưng Tào Bằng tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện thì còn được, nhưng Đặng huyện lệnh sao còn dung túng cho hắn? Còn nữa, Mạnh nhân, người thân là người ở Hải Tây, tại đây không canh phòng huyện thành, ngược lại chạy tới Quảng Lăng, ngươi có xứng đáng với phụ thân Mạnh công, cả đời trung nghĩa không?

Mạnh Nhân đứng một bên chẳng biết làm sao. Trần Đăng liếc mắt nhìn thanh niên, sau đó lại nhìn Tào Bằng.

- Tào Bằng.

- Có hạ quan!

- Ngươi có đồng ý theo ta đi Quảng Lăng?

- A?

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Trần Đăng. Thấy mặt Trần Đăng nghiêm nghị, nhưng ẩn trong đó có ý cười. Trần Đăng quay lại nhìn Đặng Tắc.

- Đặng huyện lệnh, ngươi đồng ý bỏ một số điều yêu thích không?

-Nếu Hữu Học đồng ý, hạ quan sẽ không ngăn cản!

Trong lòng Đặng Tắc mừng như điên. A Phúc được Trần Đăng coi trọng, nếu ở Hải Tây không bằng đến Quảng Lăng có tương lai. Quan trọng là A Phúc đến Quảng Lăng sẽ quen biết được nhiều người, so sánh với Hải Tây thì tốt hơn trăm lần. Tào Bằng do dự một chút rồi nói:

- Trần thái thú, việc này để hạ quan suy nghĩ kĩ rồi quyết định. Bây giờ việc quan trọng nhất là đến đào kho báu của Lý Quảng Lợi.

- Kho báu Hải Tây.

Trần Đăng ngẩn ra, kinh hô nói:

- Người nói là kho báu trong truyền thuyết là có thật?

- Đúng vậy!

- Người...! - Trần Đăng trầm ngâm một chút:

- Từ nhỏ ta nghe người ta nói, Hải Tây có kho báu. Từ đó đến nay vẫn không ai tìm thấy, ta còn tưởng đó là truyền thuyết. Không thể tưởng, Trường Văn, xem ra hôm nay chúng ta đến rất đúng lúc, Tử Ái, người cũng theo chúng ta cùng đi. Ta biết trong lòng người không thoải mái, nhưng đó chỉ là việc nhỏ, thái độ của Đặng huyện lệnh thế nào ta không rõ, nhưng phụ thân từng nói, Đặng huyện lệnh là người biết nặng nhẹ, nếu các người trong đó có hiểu lầm, thì cứ nói rõ, không có gì là không được...!

Mặt Mạnh Nhân đỏ bừng. Hắn muốn thông qua Trần Đăng, đuổi Đặng Tắc đi. Vậy mà hắn vừa mới thỉnh Trần Đăng tới thì hải tặc cũng tới. Khi hắn vào thành, thấy trong thành hoan hô, hắn biết sợ là kế hoạch muốn thất bại. Nguyên nhân thì làm sao mà hắn không rõ. Hắn cũng cảm thấy may mắn, lúc đó không liên lạc với Tiết Châu, nếu không khi bại sự, thật không còn nơi dung thân.

Dù sao, tội câu kết hải tặc cũng không nhẹ...!

Tào Bằng liếc hắn lại nhìn Trần Đăng. Hắn đột nhiên thở dài rồi nhẹ giọng nói:

- Trần thái thú, ngài vừa tới thì có một vụ án từ lâu, hôm nay có ngài giải quyết luôn.

- Án từ lâu?

Trần Đăng hỏi:

- Năm xưa có án gì?

- Phùng Siêu!

- Dạ!

Phùng Siêu đi vào, chấp tay hành lễ mọi người. Tào Bằng nói:

- Vị này là Phùng tào duyên, không, kỳ thật vị này là Phùng công tử, chính là con của huyện lệnh Hải Tây bị hại, hôm nay ở Hải Tây làm binh tào. Ta nói án năm xưa chính là hung phạm ba năm trước giết Phùng huyện lệnh.

Phùng Siêu nghe thế giật mình.

- Hung phạm giết phụ thân của ta?

Trần Đăng nghe Tào Bằng nói vậy, nét mặt liền trở nên trang trọng. Hắn trầm giọng quát hỏi:

- Tào Bằng, chẳng lẽ nói, chuyện đó không phải hải tặc làm sao, người biết chuyện này do ai là thủ phạm?

Tào Bằng hít một hơi thật sâu:

- Các vị, mời theo ta.

- Hai tháng trước ta và gia huynh tới Hải Tây.

Tào Bằng đi trước dẫn đường còn Trần Đăng thì đi theo đằng sau. Đặng Tắc cùng với một người thanh niên có tên là Trường Văn thì đi bên cạnh Trần Đăng rồi sau đó mới tới Bộc Dương Khải, Bộ Oanh và đám người Đái Càn. Mạch Nhân đi sau cùng. Mặc dù y là người ở Hải Tây, hơn nữa có dòng dõi với Mạch gia ở Quảng Lăng nhưng cũng chỉ được coi là thứ đồ trang sức. Trong tình hình thế này, y vẫn tự giác đi sau cùng mà nhìn hai người Phùng Siêu và Phan Chương đang giữ lấy Vương Thành.

Vương Mãi và Đặng Phạm thì dẫn đội chấp pháp tuần tra trong thành. Còn Chu Thương và Hách Chiêu thì mỗi người dẫn một trăm quân Hồ Bôn phụ trách cảnh giới trên tường thành.

Hạ Hầu Lan thì dẫn mười người thu dọn bên ngoài Hải Tây, thăm dò tin tức tình báo.

Phùng Siêu hơi vội vàng thì thoảng lại bước lên một vài bước, muốn nghe lời Tào Bằng nói. Từ trong câu nói của Tào Bằng vừa rồi, Phùng Siêu có thể nghe được cái chết của phụ thân dường như có ẩn tình. Lúc trước, y tưởng phụ thân chết vì tay Trần Thăng nhưng sau đó bị Tào Bằng phủ nhận. Rồi sau đó y lại nghĩ rằng là do Vương Thành hại nhưng bây giờ nghe ra thì dường như cũng không liên quan tới Vương Thành mà do một người khác.

“Cuối cùng thì là ai?”

Phùng Siêu gần như không thể nào thở nổi.

Tào Bằng vừa đi vừa nói hết sức bình thản.

- Khi chúng ta vừa mới tới Hải Tây thì gặp Phùng Siêu, cũng nhờ y mà biết được Hải Tây có ba cái hại. Đó là hải tặc, tư thương buôn muối, gian thương... Trong đó tên gian thương Trần Thăng lúc đó cũng không có xung đột với chúng ta. Có điều vì người này quá ương ngạnh cho nên mới không coi chúng ta vào đâu. Một tên từ nơi khác đến lại hoành hành ngang ngược, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng làm nhiều chuyện thương thiên hại lý. Sau đó Vương Thành xuất hiện cũng chính là Tiết Châu. Là một người đầu tiên ở Hải Tây tỏ thiện ý với chúng ta, theo lý mà nói thì ta phải có cảm giác tốt với y. Nhưng ngay từ đầu, ta lại có cái cảm giác rất lạ đối với Vương Thành. Hôm đó, Vương Thành ngồi xe tới đây, nhưng cử chỉ và hành vi của y cơ bản lại không giống với một người ngồi xe. Mỗi cử động của y đều toát ra nét gì đó không phải là khí chất của danh sĩ. Chẳng hạn như Trần thái thú, gia đình nổi tiếng là có học nếu lên xe sẽ dẫm lên ghế nhỏ. Chuyện này không liên quan gì tới tình hình sức khỏe mà là một thứ phong cách. Mỗi người đọc đủ các loại thi thư sẽ chú ý tới lời ăn tiếng nói của mình. Hôm đó Vương Thành trèo ngay lên xe cho thấy không phải hành động của một vị danh sĩ.

Trương gia đại thiếu

173. Chương 155: Giao Dịch.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 155: Giao dịch.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mặc dù Trần Đăng không nói gì nhưng ánh mắt lại như đang cười. Làm sao mà y không nhận ra, ý của Tào Bằng là gì?

- Hữu Học! Người nói tiếp đi.

“Trường Văn” huynh mở miệng dường như cảm thấy rất hứng thú. Vì vậy mà Tào Bằng gật đầu:

- Ngay từ đầu Vương Thành đã luôn miệng nói với gia huynh là đánh hải tặc. Đây là điểm thứ hai mà ta nghi ngờ đối với y. Theo ta biết thì hải tặc có tới Hải Tây cũng không tạo ra mối nguy hiểm cho Vương Thành. Nói cách khác, y và hải tặc cũng không có hận thù quá lớn. Nếu vậy thì tại sao lại biểu hiện như thế? Đừng có nói với ta đó là vì tinh thần trượng nghĩa. Nếu hấn thực sự có tinh thần trượng nghĩa thì khi hải tặc ập tới Hải Tây đã chết từ lâu rồi. Nhưng hấn lại không chết. Có điều lúc đó chúng ta đang tập trung vào Trần Thăng cho nên cũng không để ý tới Vương Thành.

- Khi chúng ta tới Hải Tây được vài ngày, Trần Thăng liền bắt đầu tấn công đối với chúng ta. Vì vậy mà ta và gia huynh đã bắt tay đối phó với Trần Thăng... Không thể phủ nhận Trần Thăng là một cường hào ở

Hải Tây. Tuy nhiên nếu chỉ có vậy mà y định đổi đầu với triều đình thì còn lâu. Vì vậy mà y nhanh chóng bị gia huynh xử lý. Mà ở trong nhà y, ta lại tìm được thứ này.

Tào Bằng nói xong liền khoát tay. Hồ Ban vội vàng đi tới, đưa miếng cá bằng đồng cho Tào Bằng. Tào Bằng giơ miếng đồng lên nói với Trần Đăng:

- Trần Thăng đặt thứ này ở trong phòng làm đồ chặn giấy. Sau đó ta lại nghe Phùng Siêu nói tới lai lịch của thứ này thì cảm thấy ngạc nhiên. Nếu như Trần Thăng hại Phùng huyện lệnh thì vì sao lại kiêu ngạo tới mức dám đặt nó trên bàn? Có thể thấy được Trần Thăng rất hứng thú đối với miếng đồng này. Được rồi, nếu như Trần Thăng giết Phùng huyện lệnh vậy thì y lại mang chứng cứ giết người đặt ngoài ánh sáng hay sao? Cho dù thế nào thì y cũng phải biết quận Quảng Lăng không phải một mình y làm chủ. Vì vậy mà ta đoán rằng, miếng cá bằng đồng này là do Phùng Huyện lệnh đưa cho Trần Thăng. Căn cứ theo những gì ta biết về Phùng huyện lệnh thì đó là một người thanh cao, tại sao lại đưa thứ này cho Trần Thăng? Chẳng lẽ y và Trần Thăng có giao dịch gì đó?

- Chuyện này không thể có. - Phùng Siêu đột nhiên kêu lên:

- Cha ta không phải loại người như vậy.

- Phùng Siêu! Người cứ an tâm, không được nóng nảy.

Tào Bằng quay đầu lại, xua tay, ý bảo Phùng Siêu không nên nóng vội.

- Thật ra cho dù Phùng huyện lệnh và Trần Thăng có giao dịch với nhau cũng chưa chắc đã chứng tỏ Phùng huyện lệnh là người xấu. Sau đó, Vương Thành lại một lần nữa xuất hiện. Y tích cực liên hệ với thương nhân bản địa vì ta, tuy nhiên lại không biểu hiện thái độ rõ ràng. Trong lúc đó gia huynh lại đi tới viếng thăm Mạch công, tuy nhiên Mạch công lại không xuất hiện tiếp đón. Lúc đó, ta cũng không để chuyện này vào trong lòng mà còn bận điều chỉnh chợ Bắc để cho thị trường Hải Tây được ổn định. Cho tới một hôm, Vương Thành mang tới cho ta rất nhiều món đồ chơi tinh xảo, lúc đó ta còn cảm thấy ngạc nhiên đang yên đang lành y mang tới những thứ này làm gì? Nhưng ngay sau đó, hảo huynh đệ Vương Mãi của ta chợt phát hiện con cá bằng đồng này dường như có gì đó khác thường khiến cho ta tỉnh ngộ. Vương Thành đưa cho ta mấy thứ này chẳng phải là mượn cơ hội để tìm kiếm con cá bằng đồng hay sao? Mà tại sao y lại phải tìm nó?

- Ngay sau đó ta liền nghĩ tới truyền thuyết về kho báu của Hải Tây. Đêm hôm đó Bộc Dương tiên sinh lại tới, nên ta có hỏi nếu như có người muốn tìm được con cá này ở trong huyện nha thì sẽ làm như thế nào?

Bộc Dương Khải đi sau liền mỉm cười.

- Bộc Dương tiên sinh đã nói rằng họ sẽ phái người tới huyện nha để tìm kiếm. Vấn đề là huyện nha đã bị bỏ hoang nhiều năm... Ta liền nhớ tới ngày đầu tiên khi chúng ta tới huyện Hải Tây, mặc dù huyện nha bị bỏ hoang như vậy nhưng vẫn còn có người ở đó. Mà người này thì Mạch Nhân công có biết. Đó chính là Mạch Thành của Mạch phủ, nghe nói là bà con xa của Mạch công.

Thoáng cái, đoàn người đã tới bên ngoài tòa nhà hình tháp. Tào Bằng để cho Phùng Siêu cùng với Vương Thành nhanh chóng đi tới một nơi bí ẩn dưới bậc thang rồi tìm được cửa vào.

- Trần thái thú! Mời.

Tào Bằng nghiêng người tránh đường. Trần Đăng không hề do dự liền khom người đi vào bên trong.

Phan Chương lấy một cây đuốc cho Tào Bằng châm rồi sau đó chui vào.

Trong cái hầm bí mật đó có mấy bậc thềm bằng đá kéo dài xuống bên dưới. Tào Bằng tay nâng cây đuốc lên rồi đi qua một khúc quanh thì tìm thấy một cái đèn. Trong đèn vẫn còn dầu có điều bị tắt đi mà thôi.

Sau khi nó được Tào Bằng đốt lên thì ngay lập tức tầm mắt trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Cái thang đá kéo dài xuống bên dưới càng lúc càng hẹp. Tào Bằng cẩn thận đi xuống chừng một khúc đồng hồ mới tới được bậc cuối cùng.

- Tào công tử! Vừa rồi người nói những lời đó là có ý gì?

- Tử Ái tiên sinh chớ sốt ruột. - Tào Bằng cười cười, rồi cầm một cây trường mâu do một tên binh lính đưa cho. Hắn vừa dò đường vừa bước đi.

- Tại sao Mạch Thành lại ở lại huyện nha?

Tào Bằng nói tiếp:

- Đây là một điều nghi vấn của ta. Nếu Mạch Thành ở lại huyện nha là vì kiếm con cá bằng đồng thì là do ai sai khiến? Đó là nghi vấn thứ hai. Chẳng lẽ Mạch công cũng đang tìm kiếm kho báu của Hải Tây sao? Ta nghĩ lại một chút thì thấy chuyện này không thể. Bởi vì theo ta biết thì khi gia huynh tới viếng thăm Mạch công, Mạch công có chút không tỉnh táo lắm. Nhưng tại sao một người không tỉnh táo lại đột nhiên bảo gia huynh thả Mạch Thành? Đêm hôm đó, ta chợt nảy ra một suy nghĩ.... Nếu Mạch công chết rồi thì sao?

Câu nói đó của hắn làm cho chúng nhân nổi gai ốc.

- Cha ta rõ ràng ở nhà. Làm sao người có thể...

- Vương Thành! Người nói rõ đi.

Vương Thành đột nhiên bật cười, tiếng cười hết sức cổ quái. Mạch Nhân nghe tiếng cười đó thì sắc mặt trắng bệch... Ngay sau đó Vương Thành liền thốt lên một thứ âm thanh cổ quái...

- Ta giết người.

Mạch Nhân giống như người điên lao về phía Vương Thành. Nhưng y lại bị Phan Chương ngăn lại.

Vương Thành lại lên tiếng:

- Con của ta. Gọi một tiếng cha cho ta nghe nào.

Âm thanh của gã có chút hàm hồ, đúng là thứ âm thanh của Mạch Hùng mà ngày thường Mạch Nhân vẫn nghe. Đến lúc này, nếu Mạch Nhân còn không biết có chuyện gì thì đúng là thẳng ngu.

- Tử Ái tiên sinh! Không cần phải nóng vội, Vương Thành còn có chỗ cần dùng tới.

Tào Bằng khoát tay ý bảo Phùng Siêu giữ lấy Mạch Nhân.

Trần Đăng nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, trong đó có chút gì đó không thể hiểu rõ.

- Hữu Học! Tiếp theo thế nào?

- Đêm hôm đó lần đầu tiên ta liên hệ Mạch công với Vương Thành. Tuy nhiên đó cũng chỉ là sự phỏng đoán, nhưng không hề có chứng cứ... Vì vậy mà ta cho Phùng Siêu theo dõi Vương Thành. Sau đó Lữ ôn hầu trở về, do Gia huynh không ở Hải Tây cho nên ta mới phải đi chúc mừng. Chuyện sau đó thì thái thú cũng đã biết một chút, tính cả chuyện chúng ta xung đột với Ôn Hầu... Chỉ có một chuyện mà Thái thú chắc chắn không biết đó là khi chúng ta tới Hạ Bì, ăn cơm trong một bữa lâu thì không ngờ lại ngồi cạnh vách với một người quen ở dịch quán. Người đó chắc chắn Trần thái thú rất quen. Đó chính là Tôn Càn dưới trướng của Lưu dự châu.

Mạch Nhân đang cố gắng giẫy dụa chợt cứng người lại. Trần Đăng sửng sốt:

- Tôn Công Đài đương nhiên là ta biết.

- Ngày đó Tôn Công Đài có mời một người khách... Ha ha. Tử Ái tiên sinh. Có cần ta phải nói trắng ra không?

- Tử Ái! Có chuyện gì đây?

- Cái này...

Mạch Nhân ấp a ấp úng không biết nên giải thích như thế nào.

Tào Bằng mở miệng nói:

- Hãy để cho ta giải thích đi. Năm đó Mạch công không chịu nộp tiền mua quan mà bị thập thường thị cách chức về vườn. Tử Ái tiên sinh hết sức tức giận. Nhưng y lại không biết rằng Mạch công không phải là không có số tiền đó mà là không muốn. Tử Ái tiên sinh cho rằng đó là do Mạch công không có nhiều tiền. Vì vậy mà trong cơn tức giận, y liền nảy sinh ý định kiếm tiền. Mà trong lúc thiên hạ đang loạn thì cái gì có thể kiếm được nhiều tiền nhất? Tử Ái tiên sinh suy nghĩ thật lâu rồi cuối cùng quyết định hợp tác. Mi gia ở Đông Hải là nhà sản xuất muối lớn nhất ở lưỡng Hoài. Còn Tử Ái tiên sinh thì dựa vào sức ảnh hưởng của Mạch công mà ẩn nấp ở Hải Tây, trở thành tư thương buôn muối lớn nhất lưỡng Hoài.

- Tử Ái! Chuyện Hữu Học nói là thật?

Mạch Nhân cúi thấp đầu xuống không nói gì.

Trương gia đại thiếu

174. Chương 156: Theo Như Nhu Cầu.

Tào Bàng

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 156: Theo như nhu cầu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trần Đăng tức giận tới mức dậm chân chỉ Mạch Nhân mắng:

- Tử Ái ơi Tử Ái! Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm. Tại sao ngươi có thể làm như vậy?

Còn Trường Văn thì nhìn về phía Tào Bàng. Y vỗ nhẹ tay liên tục khen ngợi:

- Đây là chuyện đặc sắc nhất mà ta nghe được.

- Chuyện hay vẫn còn chưa hết.

Tào Bàng cười nói:

- Khi tại hạ ở Hạ Bì, Tôn Càn từng lệnh cho Tử Ái tiên sinh nghĩ cách tiêu diệt ta và gia huynh. Nhưng dường như Tử Ái tiên sinh còn hơi do dự, chưa chịu ra tay ngay. Đối với việc này, ta và gia huynh đều vô cùng cảm kích... Nhưng qua chuyện này khiến cho ta lại biết được một việc đó là Tử Ái tiên sinh không chỉ là tư thương buôn muối ở Hải Tây mà còn có quan hệ chặt chẽ với hải tặc.

Mạch Nhân liếc nhìn Vương Thành rồi cúi đầu. Còn Vương Thành thì cười khanh khách liên tục như đang chế nhạo Mạch Nhân.

- Chuyện đã tới nước này thì có lẽ dường như đã xong. Tất cả hoàn toàn trở nên rõ ràng.

Tào Bàng hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại:

- Nhưng ta vẫn thấy mình không để ý tới một việc. Phùng huyện lệnh không biết là bị ai giết?

Mạch Nhân lại rung mình một cái.

- Ba ngày trước ta và gia huynh tới viếng thăm Mạch công nhưng thật ra là muốn cho Vương Thành hay Tiết Châu lộ diện. Bởi vì ta biết khi hải tặc tới Hải Tây, Vương Thành đột nhiên biến mất... Nếu lần này để cho y chạy trốn thì đừng có mà mơ tưởng tóm được y.

- Vì vậy mà y phải tới Mạch gia trang mà để lộ chuyện con cá bằng đồng?

Vương Thành ngẩng đầu lên hỏi Tào Bàng.

- Đúng vậy. - Tào Bàng bật cười ha hả.

- Tuy nhiên khi ta nhìn thấy Tử Ái tiên sinh, ta đột nhiên lại nhớ tới một việc. Tử Ái tiên sinh biết hải tặc vậy thì tại sao không phải Tử Ái tiên sinh giết Phùng huyện lệnh? Vì vậy mà ta lập tức trở về huyện nha lục công văn ngày xưa. Khi Phùng huyện lệnh tới Hải Tây thì nhiệm vụ chủ yếu đó là cắt đứt việc buôn lậu muối. Mà người xung đột với y dường như chỉ có tư thương buôn muối. Còn Phùng huyện lệnh và Trần Thăng năm đó cũng có quan hệ. Vì thế mà Phùng huyện lệnh tìm tới Trần Thăng... Bởi vì y biết được rằng Trần Thăng cũng có liên quan tới muối lậu cho nên muốn qua Trần Thăng mà tìm ra tư thương buôn muối ở Hải Tây, chính là Tử Ái tiên sinh. Trần Thăng đã đồng ý. Nói vậy Trần Thăng cũng đã nghe nói tới kho báu của Hải Tây nhưng còn chưa tin lắm. Vì vậy mà y bắt Phùng huyện lệnh phải giao con cá kia để đổi lấy tin tức. Phùng Siêu có nói rằng trước khi Phùng huyện lệnh chết từng tới gặp Trần Thăng, hơn nữa sau đó còn nổi giận mà ra về. Rồi sau đó, con cá bằng đồng kia lại xuất hiện trong thư phòng của Trần Thăng.

- Tử Ái tiên sinh! Trần Thăng chắc chắn cũng nói tin tức này cho người biết đúng không? Vì vậy mà người mới hạ quyết tâm đẩy Phùng huyện lệnh vào chỗ chết. Đồng thời người cũng bắt đầu ghét cái tính tham lam của Trần Thăng... Lần đầu tiên gia huynh mở tiệc ở Hải Tây, người đã tới. Nhưng thật ra, không phải người muốn đứng về phía gia huynh mà là hy vọng mượn tay gia huynh để tiêu diệt Trần Thăng.

- Đêm hôm đó khi người nhìn thấy Trần Thăng bị ta chém chết trên phố, ta đoán rằng lúc đó tâm trạng của người nhất định là rất vui.

Khuôn mặt Mạch Nhân tái xám. Phùng Siêu đột nhiên gào lên:

- Ta phải giết người.

- Phùng Siêu! Dừng tay.

Đặng Tắc đột nhiên quát to:

- Hành vi của Mạch Nhân có luật pháp xử lý. Người nhớ kỹ kiện giờ người đang là Tào huyện, không thể lấy việc tư mà trả thù.

- Tại hạ...

Phùng Siêu đứng khựng người lại, đột nhiên ngồi xuống ôm đầu mà khóc.

- Phùng Siêu! Cha người và Trần Thăng làm một số giao dịch... Trong trường hợp đó, cha người đã chọn một người không đáng tin cậy để giao dịch, vọng tưởng có thể xoay chuyển được càn khôn nhưng cuối cùng thì bỏ mình. Cũng vì vậy mà Hải Tây mới rơi vào tình cảnh ba năm dài hỗn loạn.

Tào Bằng nói xong thì chợt dừng bước.

- Chuyện xưa nói xong rồi, có điều ta còn có một chuyện muốn bàn với Trần thái thú.

- Chuyện gì?

- Chính là chuyện kho báu của Hải Tây...

Vừa nói, Tào Bằng vừa chỉ về phía trước:

- Ta hy vọng ba vạn đạo tặc của Úc Châu sơn có thể ở tại Hải Tây. Trần thái thú có đồng ý với ta không?

Trần Đăng có chút do dự.

Không thể phủ nhận cái truyền thuyết về bảo tàng ở Hải Tây đúng là rất hấp dẫn. Sinh ra và lớn lên ở đây nên đối với Trần Đăng mà nói thì bảo tàng của Hải Tây thật sự giống như một câu chuyện truyền thuyết đẹp, kéo dài theo tuổi thơ của y. Hiện giờ có cơ hội tự mình đối diện với cái kho báu đó thì làm sao mà không động tâm. Tuy nhiên điều đó cũng không có nghĩa là y chịu tha cho ba vạn tên hải tặc kia.

Quảng Lăng có tới mười một huyện nhưng số lượng dân cư cũng không nhiều. Tổng cộng tất cả lại thậm chí còn chưa tới được bốn vạn người. Ba vạn tên hải tặc cũng tương đương với tổng số lượng dân Quảng Lăng. Cho dù một phần mười thì cũng phải xấp xỉ với số lượng dân ở Hải Tây. Vào thời đại này với số lượng người nhiều như vậy đúng là có sức hấp dẫn lớn. Một bên là cái kho báu từ nhỏ, một bên là ba vạn người, cả hai Trần Đăng đều mơ tưởng, không dám bỏ. Tuy nhiên y biết, bản thân phải đưa ra một quyết định... Do dự một chút, Trần Đăng quay đầu nhìn Trường Văn như muốn hỏi ý kiến.

Đây là sự giao dịch mà Tào Bằng nói. Thật ra Tào Bằng cũng không cần phải nói kho báu và người cho y. Bởi vì từ đầu tới cuối, Trần Đăng không hề tham dự vào chuyện này. Cho dù Trần Đăng là thái thú Quảng Lăng thì cũng không thể nào làm như một tên cướp được. Người của dòng họ danh gia vọng tộc thì phải có phong cách của danh gia vọng tộc. Tào Bằng nguyện mang những thứ đó tới đây đã là nể mặt, nếu còn cướp đoạt thì chưa chắc có thể thành công.

Trường Văn đang tò mò đứng một bên, tay giơ cao cây đuốc mà nhìn về phía trước. Nhìn về phía trước giống như là một cái ngõ cụt. Ở đó có một con nghê đá đang nằm, đằng sau là bức tường đá. Nếu từ vị trí của y mà nhìn thì không hề thấy có bất cứ manh mối nào khác.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Đăng, y quay người lại mà cười ha hả...

- Ngụ ở Hải Tây cũng vậy mà ngụ ở Quảng Lăng cũng thế. Tất cả đều chẳng phải là thuộc thẩm quyền của Quảng Lăng hay sao?

- A...

- Hiền đệ Hữu Học! Cái kho báu nó cuối cùng là ở đâu?

Trường Văn vẫy Tào Bằng, ánh mắt không giấu được sự hưng phấn. Có lẽ trong mắt y, chuyện ba vạn tên hải tặc còn không thú vị bằng chuyện bảo tàng.

Tào Bằng cười không nói, chỉ nhìn về phía Trần Đăng.

- Đúng thế! Ba vạn tên hải tặc cho ở lại Hải Tây.

- Đa tạ Trần Thái thú.

Tào Bằng nghe được vậy thì mừng rỡ. Hắn quay đầu lại quát to:

- Tiết Châu! Người có nghe rõ không?

Vương Thành ngẩng đầu lên rồi đột nhiên nở nụ cười.

- Nghe rõ.

- Như vậy có thể mở kho báu ra được chưa?

Vương Thành gật đầu, định đi lên. Phan Chương bước tới muốn ngăn cản thì thấy Tào Bằng lắc đầu với mình ý bảo không nên cử động.

- Tào công tử! Ta vì ngài mà giải quyết một chuyện rắc rối kia. Hy vọng ngài có thể đối xử tử tế với ba vạn người chúng ta... Bọn họ cũng đều là những người nghèo khổ. - Khi Vương Thành và Tào Bằng đi ngang qua người nhau thì y cất tiếng nói nhỏ mấy câu.

Tào Bằng ngăn người, định mở miệng hỏi ý của Vương Thành là gì thì đã thấy y bước qua.

- Con cá đâu?

- Cái gì?

- Chính là con cá bằng đồng.

Tào Bằng vội vàng đưa con cá cho Phùng Siêu, bảo y đi tới giúp đỡ.

Muốn nói về sự hiểu biết đối với kho báu của Hải Tây thì có lẽ không ai qua được Vương Thành. Dù sao thì y cũng vì cái kho báu này mà ở Hải Tây đã gần mười năm. Có thể nói là y đã tìm hiểu được về cái kho báu này ít nhiều. Có điều y không có được miếng đồng hình con cá, cũng là cái chìa khóa để mở kho báu này.

Dưới sự hướng dẫn của Vương Thành, Phùng Siêu cầm miếng đồng dát vào trong một cái khe. Hắn từ từ dùng miếng đồng thăm dò trong miệng con nghê. Theo lời Vương Thành nói, y dát thẳng miếng con cá vào một cái gờ bên trong miệng con nghê. Sau đó, y liền vận nhẹ sang bên phải.

Con cá chép bằng đồng giống như một cái chìa khóa, tuy nhiên cấu tạo bên trong lại dựa theo cái miếng màu vàng kia hết sức vừa vặn, không hề có lấy một chút nhảm lẫn.

- Căn cứ vào những gì ghi lại thì thời điểm tạo ra cái này, miếng gờ trong miệng con nghê cùng với con cá này là một khối. Vì vậy cái này rất khó chế lại, chỉ có một mình con cá kia mới có tác dụng. Ta đã từng tốn rất nhiều công sức với ý đồ định đúc lại con cá nhưng vẫn không thể thành công. Bức tường đá này dày chừng bốn thước, lại không có cơ quan nên rất khó mở ra. Ta mất gần mười năm cũng không thể mở được bức tường đá này, chỉ có thể đứng bên ngoài mà ngắm cái kho báu trong truyền thuyết.

- Đúng rồi... Mạch Nhân! Người có biết tại sao ta biết được huyền này không? Ha ha! Đúng ra thì phải cảm tạ lão quỷ của nhà ngươi. Năm đó y không chịu ở lại Lạc Dương thật là đạo đức. Ta nói cho người biết, sở dĩ cha ngươi trở về thứ nhất cũng không phải là vì danh dự, thứ hai cũng không phải vì thiếu tiền bạc mà nguyên nhân thật sự do y tìm được bí lục về kho báu ở Hải Tây. Y vội vã từ Lạc Dương về chủ yếu là muốn mở cái kho báu này.

- Cái gì?

- Con của ta. Đáng tiếc là y không có duyên mà lại làm lợi cho lão tử. - Vương Thành nói tới đây thì cười ha hả.

Mạch Nhân tức giận tới mức nổi điên, đột nhiên định vùng ra khỏi tay đám binh lính nhưng vẫn bị giữ chặt.

- Đức hạnh tuyệt vời, khí tiết xuất chúng?

Vương Thành cười lạnh rồi hừ một tiếng.

- Cái đức hạnh của cha ngươi so với đám trộm cướp chúng ta thì có kém gì?

Mạch Nhân tức tới nỗi thở hồng hộc nhưng không làm gì được Vương Thành.

- Người đẩy con cá vào bên trong là được.

Phùng Siêu gật đầu rồi dùng sức đẩy mạnh con cá, sau đó rút tay ra.

Chỉ nghe tiếng cơ quan vang lên, con nghê bắt đầu từ từ chìm xuống. Cùng lúc đó, hai bên bức tường đá rung động khiến cho một đám bụi bốc lên, để lộ một cái hình Thái Cực trên bức tường. Thái cực đồ xoay chuyển khiến cho tường đá rung rinh rồi từ từ nâng lên cao.

Trường Văn không nhịn được thốt lên:

- Hay thật.

Cho dù là Tào Bằng thì cũng phải khen thầm. Thuật máy móc của cổ nhân đúng là rất cao minh. Đối với sự sáng tạo gần như không tưởng này thì cho dù là công nghệ cao đời sau cũng chỉ thường thôi.

Bức tường đá từ từ nâng lên khiến cho một làn gió thổi ra. Đám người Tào Bằng vội vàng lui lại mấy chục bước, lấy tay che kín miệng.

Một căn phòng đá khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Chính giữa căn phòng đá có một cái ao. Diện tích của cái ao rất lớn, chính giữa đứng sừng sững một ngọn núi. Ngoại trừ điều đó ra thì không còn bất cứ một thứ gì khác.

- Đây là cái gì?

Trần Đăng bước vào trong thạch thất mà ngạc nhiên. Y nhìn ngọn núi cao gần bốn trượng, đường kính ước chừng năm trượng mà như nằm mộng. Đây chính là kho báu của Hải Tây sao?

Không hề có cảnh vàng bạc chất đống lấp lánh ánh sáng mà chỉ có một ngọn núi và ba cái ao? Đây chính là kho báu của Hải Tây?

- Nhớ năm đó khi muội muội của Lý Quảng Lợi được sủng ái thì y được Vũ Đế coi như tâm phúc.

Nét mặt Vương Thành vẫn thản nhiên mà giải thích:

- Mỗi lần phong thưởng cho y ít nhất đều có tới trăm vạn, ngàn vạn tiền. Mà Lý Quảng Lợi lại là cao thủ vợ vét của cái. Thời điểm Hải Tây dựng nước y gần như vợ vét tất cả của cải ở Hải Tây vào người mình. Y dựa vào Hải Tây, chiếm cứ lương Hoài, lại có thêm ưu thế gần biển để buôn bán. Sau đó y còn đặt tất

cả của cải vào kho trong phủ. Có bản ghi chép nói rằng năm đó Lý Quảng Lợi giàu ngang một nước. Tuy nhiên sổ của cải đó khi xét nhà lại không phát hiện ra.

- Ý người nói là...

Trần Đăng nghe thấy vậy thì ngẩn người, quay đầu nhìn Vương Thành. Tào Bằng đột nhiên nhớ ra điều gì đó:

- Ta nhớ trong một quyển sách có tên Hải Tây dật văn lục từng ghi lại rằng có một lần Lý Quảng Lợi mời khách và bạn sau đó so tiền với nhau. Trong bữa tiệc đó, y từng kiêu ngạo nói rằng ta có núi tiền ngũ tranh, gom cả tiền tài thiên hạ... Đó có phải là ngọn núi này không?

Người đứng ở đây đều không phải là kẻ ngu thì làm sao mà không hiểu ý của Tào Bằng?

Trước mắt là một ngọn núi thật hay là do tiền chồng chất mà thành núi?

Một ngọn núi lớn thế kia không biết phải dùng bao nhiêu tiền mà chất mới thành?

Trần Đăng không khỏi hít một hơi.

Tất cả mọi người đều không kiềm chế được mà bước tới vây xung quanh ngọn núi để xem.

Vương Thành đột nhiên tới bên cạnh Mạch Nhân mà cười nói:

- Con của ta! Làm cha của người bao nhiêu năm, ta quyết định cho con một sự ngạc nhiên.

- Người...

- Theo ta đi.

Thừa dịp mọi người không để ý, Vương Thành dẫn Mạch Nhân tới bên cạnh một cái ao.

Diện tích của cái ao này so với cái ao chứa ngọn núi kia thì kém xa, hơn nữa nước ao lại màu đen, không thể nhìn rõ trong đó có thứ gì.

- Đây là cái gì?

- Năm đó, Lý Quảng Lợi không chỉ có tiền ngũ tranh mà còn có nhiều bảo ngọc quý hiếm khác. Y mang hết của cải lấp vào trong hai cái ao này. Không biết bao nhiêu năm qua, bảo ngọc quý hiếm có còn ở đó không?

- Có thật không?

Mạch Nhân nghe thấy vậy thì hơi động tâm. Y vốn là người yêu tiền nên vừa rồi khi nhìn thấy ngọn núi đó đã động tâm. Tuy nhiên y cũng biết rằng nó không tới phần của mình. Nếu Trần Đăng đã có mặt ở đây thì làm sao tới lượt y?

Có điều bản thân là một người tham lam, vì vậy mà y cúi đầu xuống định nhìn cho rõ trong ao có gì không? Nào ngờ khi y vừa mới cúi mình xuống thì trong nháy mắt Vương Thành nở nụ cười dữ tợn. Gã đột nhiên nhào tới, hai tay nắm lấy lưng áo Mạch Nhân.

- Người định làm gì.

- Con của ta. Theo ta đi tìm bảo vật nào.

Vương Thành cười ha hả, ôm lấy Mạch Nhân mà ngã xuống ao. Ngay lập tức cái ao như sôi lên. Mạch Nhân kêu lên một tiếng thảm thiết, trang phục của y nhanh chóng bị ăn mòn.

Nước đen trong cái ao đó hiển nhiên là có tính ăn mòn rất cao.

Vương Thành ôm chặt lấy Mạch Nhân để mặc cho y giãy dụa, cổ trôi lên.

Mặt đất xung quanh cái ao bị những giọt nước bắn lên làm bốc lên một làn khói trắng.

“Đây là a xít?”

Tào Bằng vội vàng hét lên:

- Mọi người cẩn thận, không được tới gần.

Phan Chương dẫn vài tên lính đang định chạy tới cứu, nghe thấy Tào Bằng nói vậy liền dừng lại. Chỉ thấy trên mặt đất bị mấy giọt nước đen ăn mòn mà xuất hiện mấy cái hố. Phan Chương nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch.

Mạch Nhân ở trong ao vùng vẫy một lúc rồi từ từ im lặng.

Đám người Trần Đăng hoảng sợ nhìn hai cái thi thể trong ao đang từ từ chỉ còn xương trắng mà hoảng sợ. Còn Phùng Siêu thì hết sức bình tĩnh, mà Tào Bằng chỉ hơi nheo mắt lại.

- Y...

- Chắc Tiết Châu tự biết mình khó lòng thoát chết đồng thời không muốn bỏ lại ái tử cho nên...

Trường Văn đột nhiên mở miệng, nhưng không ai dám nói vào.

- Trần thái thú khi lấy bảo vật ra phải chú ý cái ao này. Ta đoán rằng trong ao nhất định còn có thứ gì đó nên Lý Quảng Lợi mới dùng thứ chất độc này để bảo vệ nó. Xem ra, trong một sớm một chiều khó có thể lấy ra được.

Đặng Tắc không nhịn được lên tiếng khiến cho những người khác cũng gật đầu theo.

Sự cố bất thành lành lành làm cho Trần Đăng mất đi tâm trạng vui vẻ vì tìm thấy kho báu.

- Chúng ta ra ngoài thôi.

Y im lặng, xoay người ra khỏi căn phòng. Cái truyền thuyết lưu truyền ba trăm năm, cuối cùng hôm nay cũng được vén màn bí mật. Tuy nhiên vì cái truyền thuyết đó mà có bao nhiêu người mất mạng?

Tào Bằng đi tới bên cạnh Phùng Siêu, vỗ vỗ bờ vai của y:

- Đi thôi... Có lẽ đối với chúng ta mà nói thì đây là một kết quả tốt nhất.

Với thân phận của Mạch Nhân, muốn trị y tội chết cũng không phải là chuyện dễ. Cho dù như thế nào thì y cũng là nhân vật nổi tiếng ở Hải Tây. Cho dù có buôn bán muối lậu, thậm chí cấu kết với hải tặc giết chết quan lại thì sao?

Tất cả cũng chỉ là điều mà Tào Bằng suy đoán, trong tay hắn không có bằng chứng xác thực. Cho dù có chứng cứ thì cũng không thể nào dồn được Mạch Nhân vào chỗ chết, chưa nói y không có chút chứng cứ nào.

Trong phút chốc, Tào Bằng như hiểu được câu nói của Vương Thành trước đó: “Ta giải quyết rắc rối cho ngài, ngài giúp ta chăm sóc ba vạn người kia.”

Có lẽ Mạch Nhân chính là sự rắc rối lớn nhất của Đặng Tắc ở Hải Tây. Hiện giờ Mạch Nhân đã chết. Mối thù của Phùng Siêu đã được báo, Đặng Tắc tiến hành đồn điền cũng không có gì trở ngại.

Bởi vì Mạch Nhân đã chết thì quan lại ở Hải Tây không còn gì phải lo. Đặng Tắc và chín vị chủ sự phối hợp đủ để thực hiện việc đồn điền ở Hải Tây.

Khi lợi ích tăng lên, cuối cùng bọn chúng cũng đành phải cúi đầu với Đặng Tắc.

Mà tất cả những chuyện này đối với Tào Bằng dường như không liên quan.

Hắn bắt đầu suy nghĩ việc Trần Đăng yêu cầu mình tới huyện Quảng Lăng.

Sau khi đi ra khỏi tòa nhà hình tháp, Đặng Tắc lệnh cho Phùng Siêu dẫn người tới bảo vệ nơi này.

Còn đám người Trần Đăng thì đi theo Đặng Tắc trở về huyện nha để nghỉ ngơi.

Đặng Tắc trình bày toàn bộ tình hình của Hải Tây cho Trần Đăng biết. Hơn nữa, y còn thẳng thắn nói mục đích y cần lập đồn điền ở Hải Tây.

Lấy đồn điền để đổi với con đường muối?

Hợp pháp hóa việc buôn lậu muối?

Nghe ra thì việc này dường như làm trái nhưng Trần Đăng cũng phải thừa nhận rằng đối với tình hình trước mắt thì đây là phương án tốt nhất cho Hải Tây.

175. Chương 157: Triệu Kiến.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 157: Triệu kiến.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Thật ra việc buôn bán muối lậu vẫn còn. Cho dù lúc triều đình còn kỷ cương, còn uy tín thì cũng có người làm việc đó. Trước kia, quan phủ còn có thể dựa vào việc lũng đoạn muối lậu mà thu được rất nhiều thuế. Vì vậy mà ở một mức độ nào đó vẫn mất mớ mắt nhắm đối với muối lậu. Nhưng hiện giờ thiên hạ đại loạn, triều đình chỉ còn trên danh nghĩa thì thuế muối gần như bỏ đi, chẳng ai để ý tới đồng thời việc buôn bán muối lậu trên quy mô lớn cũng gây ra sự hỗn loạn.

Đám tư thương buôn muối vì để đảm bảo cho lợi ích của mình mà thu nạp lưu dân gây họa một phương.

Chẳng hạn như Mạch Nhân vì lợi ích cá nhân mà cấu kết với trộm cướp, giết hại quan lại. Thứ tình hình này còn tốt hơn một chút vì ít nhất Mạch Nhân không có gây nguy hại đối với lảng giềng. Nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng tất cả những tư thương buôn muối cũng giống như Mạch Nhân mà tuân thủ nghiêm ngặt điểm mấu chốt.

Một khi hợp pháp hóa muối lậu thì cũng đồng nghĩa với việc nắm lại nghề muối vào tay quan phủ.

Đồng thời còn nhân đó mà thực hiện đồn điền giúp cho trăm họ an cư, tăng thuế cho quốc khố.

Điều Đặng Tắc suy nghĩ chính là Hải Tây. Còn thứ mà Trần Đăng suy nghĩ lại là cả Quảng Lăng. Lại nói tiếp, địa vị của Hải Tây ở Quảng Lăng thật ra vẫn rất xấu hổ. Đối với cả quận Quảng Lăng thì ở khu Hoài Bắc chỉ có một mình huyện Hải Tây, mười huyện còn lại đều ở Hoài Nam. Đó là lý do chủ yếu khiến cho Hải Tây không có sự quản lý thích hợp.

Cái Trần Đăng suy nghĩ xem có thể thi hành hợp pháp hóa muối lậu ở cả Quảng Lăng không.

Dù sao thì y cũng là thái thú Quảng Lăng, chuyện cần phải suy nghĩ còn nhiều hơn so với Đặng Tắc. Huống chi y còn sinh ra và lớn lên ở Quảng Lăng.

- Đám hải tặc được bình tĩnh, ba vạn người sẽ ở lại Hải Tây.

Tiếp theo người dự định làm thế nào để sửa lại nghề muối, mở rộng chính lệnh của mình?

- Tiếp theo hạ quan còn có chuyện phải làm. Trước tiên hạ quan phải đo đạc lại đất đai, kiểm tra dân cư. Hạ quan chuẩn bị chấm dứt chuyện này trước năm mới, đợi đầu xuân năm sau thì bắt đầu tập trung vào đồn điền. Theo tình hình hiện tại của Hải Tây thì đồn điền có thể đạt tới ba vạn mẫu, đủ để bố trí cho ba vạn hải dân. Nếu như đồn điền có thể thành công thì tới năm sau, Hải Tây không còn phải dựa vào việc mua lương thực ở huyện khác mà còn giải quyết được chuyên lương của quận Quảng Lăng.

Từ Châu vốn là một nơi giàu có và đông đúc vậy mà hiện giờ lại xuất hiện tình trạng thiếu lương. Nếu huyện Hải Tây có thể giải quyết được vấn đề lương thực thì đối với mười huyện Hoài Nam chắc chắn bớt áp lực hơn.

Trần Đăng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy chuyện thứ hai là sao?

- Tấn công muối lậu.

- Là sao?

- Trước mắt Hải Tây cũng chỉ có hơn bốn trăm binh mã, tuy nhiên thường sử dụng cũng chỉ có được hai trăm. Đội chấp pháp thì hiển nhiên không thể coi như lính bình thường. Còn tuần binh thì cũng không thể lâu dài.

Đặng Tắc nói:

- Vì vậy mà hạ quan chuẩn bị xây dựng một đội riêng chừng hai trăm người, phong tỏa con đường muối tới Hải Tây, tấn công muối lậu.

- Còn gì nữa không?

- Còn nữa đó là mở đồng muối.

- Chuyện đồng muối này sắp xếp thế nào?

- Về chuyện đồng muối thì hạ quan cũng đã nghĩ rất kỹ. Chuyện kinh doanh buôn bán không phải là thứ hạ quan am hiểu. Vì vậy mà hạ quan quyết định giao cho Hoảng Chính và Phan Dũng xử lý. Có điều quyền sở hữu đồng muối vẫn ở trong tay quan phủ. Hoàng Chính và Phan Dũng chỉ có quyền kinh doanh, hàng năm phải nộp phí, đồng thời cũng phải thông qua được kiểm tra về công trạng.

- Khoan đã. Người nói tới quyền sở hữu và quyền kinh doanh là thế nào?

- Cái này là do Hữu Học đưa ra phương pháp.

- Vậy người nói lại cho ta nghe.

Đặng Tắc ngồi trong phòng khách mà giảng giải cho Trần Đăng.

Trong hậu viện, Tào Bằng và Trường Văn ngồi trên hiên. Trong tay Trường Văn cầm một cái nồi bằng đầu mà lật đi lật lại, nét mặt có chút ngạc nhiên.

- Đây là cái nồi hấp của người?

- Đúng vậy.

- Đường như cũng không có gì đặc biệt.

- Ha ha! Thứ này cũng không phải dùng để xem mà để sử dụng... Hay là như thế này. Chốc nữa, chúng ta tìm người tới chợ Bắc xem có thịt sơn dương rồi mua một ít về đây. Hôm nay chúng ta ở đây ăn to nói lớn, để cho huynh trưởng từ từ thưởng thức thế nào là mỹ vị.

- Ha ha! Chuyện đó không phải bàn.

Tào Bằng cũng cười.

- Huynh trưởng! Đã biết huynh trưởng lâu như vậy rồi, đệ vẫn chưa biết đại danh của huynh trưởng.

- Người không biết ta là ai?

- Cái này...ta nhất định phải biết?

Trường Văn sững sốt nhưng rồi chợt cười ha hả.

- Đúng là ta hơi thiếu sót. - Y cười ha hả, nói:

- Ta họ Trần! Có điều không phải họ Trần ở Quảng Lăng mà ở Dĩnh Xuyên. Ta tên là Trần Quân.

Các thế tộc Dĩnh Xuyên vào những năm cuối thời Đông Hán chiếm địa vị vô cùng quan trọng.

Nếu như nói vào những năm cuối thời Đông Hán, nhân tài kiệt xuất nhất của Dĩnh Xuyên, không ai qua được bốn người đó là Chung Hạo, Tuân Thực, Hàn Thiệu, Trần Thật.

Chắt của Chung Hạo chính là Chung Do.

Còn Tuân Thực có tám con trai được mệnh danh là Bát Long. Tuân Úc chính là một trong tám đứa con của y.

Hàn Thiệu cũng có thanh danh hiển hách chỉ có điều con cháu nối dõi lại không nối danh. Mà một trong bốn người đó là Trần Thực thì cũng chính là tổ phụ của Trần Quân.

Phụ thân của Trần Quân là Trần Kỷ cũng là danh sĩ vọng tộc ở Dĩnh Xuyên.

Trong sử sách có ghi lại rằng Trần Quân là một người hữu nghị, thích kết giao.

Có thể được sử sách đánh giá như vậy thì chứng tỏ Trần Quân không hề tầm thường. Có điều trong Tam Quốc diễn nghĩa, Trần Quân cũng không có nhiều đất diễn. Chỉ khi Lưu Bị nhập Xuyên, y từng đề nghị Tào Tháo xuất binh tấn công Tôn Quyền. Nhưng sau đó vì kế của Gia Cát Lượng mà khiến cho Tào Tháo bỏ quên ý kiến của Trần Quân. Nhưng sau đó, Trần Quân vẫn được trọng dụng.

Còn trong lịch sử thì trước đó Trần Quân từng được Lưu Bị sử dụng.

Năm Hưng Bình thứ nhất, Lưu Bị là thứ sử Dự Châu từng phong Trần Quân làm biệt giá.

Lúc ấy Đào Khiêm mới ốm chết, vì vậy mà Lưu Bị chuẩn bị làm chủ Từ Châu, nhưng Trần Quân lại cho rằng chưa thích hợp, còn nói Lưu Bị sớm muộn gì cũng bị Lã Bố tập kích. Nhưng Lưu Bị không nghe cố ý đi trước, cuối cùng quả nhiên như lời Trần Quân nói. Vì vậy mà Lưu Bị cảm thấy vô cùng hối hận.

Từ đó về sau, Trần Quân theo phụ thân là Trần Kỷ tới định cư ở Từ Châu.

Dòng họ Trần ở Dĩnh Xuyên và họ Trần ở Quảng Lăng mặc dù không có sự liên hệ với nhau nhưng Trần Khuê và Trần Kỷ lại có quan hệ.

Trần Quân ở tại Hạ Bì nhưng Lã Bố không dùng y.

Còn bản thân Trần Quân thì dường như cũng không có ý định phò tá Lã Bố vì vậy mà chỉ đi khắp nơi tìm bằng hữu mà kết giao.

Tào Bàng có nghe nói tới Trần Quân nhưng cũng không biết nhiều lắm. Những điều hần biết về những năm cuối thời Đông Hán chủ yếu là từ Tam quốc diễn nghĩa.

Mà trong Tam Quốc diễn nghĩa thì Trần Quân cũng chỉ là một nhân vật phụ. Ngoài ra, sự hiểu biết của Tào Bàng đối với Trần Quân còn có một điều đó chính là Cừ Phẩm trung chính.

Nếu như có người hỏi Tào Bàng rằng cừ phẩm trung chính là như thế nào thì thật sự hần cũng không trả lời được. Thật ra cừ phẩm trung chính được thoát thai từ cừ phẩm quan lại do Tào Tháo sáng lập. Rồi sau đó, Trần Quân có sửa đổi đi mà biến thành chế độ Cừ phẩm trung chính. Nhưng Cừ phẩm trung chính tồn tại mấy trăm năm nên đối với Hoa hạ có một sự ảnh hưởng rất sâu.

Đêm đó, Tào Bàng tổ chức một bữa tiệc. Có điều lần này bữa tiệc của hần hoàn toàn khác. Hần cho người chuẩn bị một cái bàn tròn rồi đặt một cái nồi đồng ở giữa bàn.

Trong chợ Bắc cũng không có thịt dê núi nhưng người bản địa lại có nuôi.

Sau khi giết thịt xong, Tào Bàng cho người thái thịt ra thành những miếng mỏng rồi đặt vào trong một cái khay mà bày lên mặt bàn.

Thịt dê núi còn tươi, các loại rau và còn có gia vị do Tào Bàng sai người đặc chế. Tất nhiên ở đây không có tương hay gừng.... Những loại gia vị đó vào thời đại này còn chưa xuất hiện. Tào Bàng cũng chỉ cho người điều chế một số loại gia vị đơn giản hiện có rồi sau đó bưng lên.

Trần Quân phải nói là một lão tham. Trần Quân được nghe các ăn như thế này từ trước, hiện giờ có cơ hội nhấm nháp thì sao có thể bỏ qua được.

Sau khi cho nước gừng sôi lên, mới cho miếng thịt dê núi vào nhúng.... Tào Bàng đón tiếp mọi người dùng cơm. Trần Đăng và Trần Quân cũng chẳng hề khách khí mang miếng thịt còn tươi mới chấm một miếng rồi cho vào miệng mà gặm đầu liên tục.

- Cách ăn này mặc dù đơn giản nhưng rất đặc sắc.

- Ủm! Ta thấy trong thời tiết bây giờ hoàn toàn phù hợp với thứ đồ ăn này. Đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Cả hai tên tham ăn đều liên tục khen ngợi, còn Đặng Tắc thì không nhin được mà trách cứ Tào Bằng.

Nếu biết có cách ăn như thế này, tại sao không nói sớm?

Tào Bằng chỉ biết cười trừ:

- Cho dù đệ có nói thì tỷ phu có thời gian ăn không?

- Chuyện này... - Đặng Tắc cũng bật cười.

Lời nói của Tào Bằng rất thật. Mấy hôm trước, Đặng Tắc gần như làm việc liên tục không có thời gian trống. Lúc đầu, hấn ở Hứa Đô thì giúp Điền Vi luyện binh rồi sau đó lại tới Hải Tây gặp phải bao nhiêu chuyện khó khăn. Nếu như không giải quyết được chuyện hải tặc thì không chừng hiện giờ hấn vẫn còn phải lo lắng đề phòng. Cho dù có thể nào thì từ khi tới Hải Tây đến nay, dường như chỉ có hôm nay là nhẹ nhàng nhất.

- Thúc Tôn! Người chuẩn bị thực hiện đồn điền ta cũng không phản đối. Tuy nhiên có hai chuyện người phải đồng ý với ta. Thứ nhất người không thể cưỡng ép chuyện đồn điền, mà phải do mọi người tự nguyện. Huyện Hải Tây trong những năm qua gặp nhiều tai nạn, hiện giờ vất vả lắm mới ổn định được, ta không hy vọng nó lại rơi vào đau khổ... Hơn nữa việc này đối với người cũng không có gì không tốt. Mặc dù Hải Tây không rộng lớn lắm nhưng người ở Quảng Lăng rất rắc rối. Nếu như bọn họ liên hệ với nhau mà người lại cưỡng ép mở rộng tạo nên thanh danh không tốt thì sau này đối với người mà nói cũng không ổn lắm.

Những lời nói đó của Trần Đăng cũng là vì suy nghĩ cho Đặng Tắc. Đặng Tắc cũng không còn là đứa trẻ con nên làm sao không hiểu được ý tốt của Trần Đăng?

- Xin Trần thái thú cứ yên tâm. Hạ quan sẽ lưu tâm làm việc.

- Còn chuyện thứ hai...

Không để cho Trần Đăng nói xong, Trần Quần đã ngắt lời.

- Nguyên Long huynh! Công việc của các người thì chọn chỗ nào đó mà nói. Trước món ngon thế này và người còn có tâm nói tới công việc thì đúng là giết chết bữa ăn... Đến đây nào Thúc Tôn. Uống rượu.

Trần Đăng cười khổ, trừng mắt nhìn Trần Quần. Tào Bằng mở miệng nói:

- Trần thái thú lo Hải Tây gặp nguy hiểm sao?

- Cái này...

Trần Đăng thở dài rồi gật đầu.

- Thật ra có một số việc các người cũng biết rằng ta không tiện nói. Nhưng ta phải nhắc nhở cho các người rằng các người thiết lập con đường muối, để cho việc buôn bán muối được hợp pháp hóa ở Hải Tây trước mắt mà nói thì đúng là biện pháp tốt. Nhưng như vậy các người sẽ bị một số người căm ghét. Các người không chẻ con đường muối trong tay chỉ sợ...

- Mi gia ở Đông Hải?

- Cái này..

Trần Đăng không ngờ Tào Bằng lại nói thẳng ra như vậy.

“Ai! Đúng là thanh niên xốc nổi!”

- Dù sao thì Mi gia Đông Hải cũng đã kinh doanh nhiều năm, Mi Chúc cũng không phải là một người đơn giản. Hiện giờ tuy hấn không nhúng tay vào chuyện trong gia tộc nhưng trên thực tế Mi gia ở Đông Hải vẫn là một lực lượng rất mạnh trong tay Mi Chúc. Lúc trước, quận Đông Hải cũng muốn xử lý Mi gia nhưng kết quả là phải thê thảm mà chuyển đi. Mi gia có buôn muối lậu, cũng có người đỡ lưng. Nếu các người phong tỏa con đường muối ở Hải Tây thì sẽ bị Mi gia trả thù.

Lời nói của Trần Đăng thật ra ẩn chứa một ý. Nếu Mi Chúc ra tay trả thù thì cho dù gã có là thái thú Quảng Lăng thì cũng không tiện ra tay giúp đỡ.

Ngẫm lại thì chuyện đó cũng hết sức đơn giản.

Tổ tiên Mi gia buôn bán muối lậu, nắm chặt con đường muối ở lương Hoài trong tay nhiều năm cũng là có lý do của nó. Quảng Lăng đúng là nơi lương Hoài làm sao không có người của Mi gia? Nếu Đặng Tắc không chế con đường muối chắc chắn sẽ động chạm tới lợi ích của rất nhiều người. Tới lúc đó, Trần Đăng cũng không thể giúp Đặng Tắc được nhiều lắm. Cho dù Trần Đăng cũng tán thành với việc khống chế con đường muối.

- Chuyện này hạ quan đã có tính toán.

- Tính gì?

- Trước khi ta rời khỏi Hứa Đô từng nghe người ta nói Tào công sử dụng việc binh điền?

- Binh điền?

Đặng Tắc gật đầu:

- Ta định theo phương pháp của Tào công để cho thương điền và binh điền song song... Vào ngày vụ mùa, nông nhàn thì luyện binh...đây chính là ngụ binh ư nông (1). Binh nông kết hợp chỉ cần có thể vượt qua mùa thu thì cho dù Mi gia có lợi hại tới mấy ta cũng không sợ họ.

- Ngụ binh ư nông? Binh nông hợp nhất?

Trần Quần đặt đũa xuống, nhìn Đặng Tắc mà nói nhỏ:

- Chẳng lẽ Thúc Tôn là người của pháp gia?

- A?

- Phương pháp ngụ binh ư nông hoàn toàn giống với nhà Tần thời đó. Tào công sử dụng binh điền có lẽ không bị người ta công kích. Nhưng nếu như Thúc Tôn mà thực hiện việc đó chắc chắn sẽ dẫn tới tranh luận. Theo ý kiến của ta thì người có thể thi hành chính sách binh điền, có điều lấy thương điền là chính còn binh điền thì giấu trong đó đồng thời, người phải nhanh chóng gửi sách lược tới Hứa Đô xin Tào công đồng ý. Nếu không thì chắc chắn người sẽ gặp phiền toái.

Ý kiến của Trần Quần làm cho Đặng Tắc bừng tỉnh. Gã quay đầu lại nhìn Tào Bằng thì thấy Tào Bằng gật nhẹ đầu.

Đặng Tắc là một người tu luật pháp thì làm sao không hiểu được chuyện đó. Phương pháp binh điền dấu trong thương điền thật ra cũng là lời đề nghị của Tào Bằng.

Trong thời kì Tam quốc đúng là từng có việc binh điền, hơn nữa còn do Tào Tháo làm.

Có điều hiện giờ việc thực hiện dân điền vừa mới bắt đầu còn chưa được hai năm cho nên binh điền còn chưa xuất hiện.

Còn về việc Tào Tháo có đưa ra khái niệm binh điền hay không thì Tào Bằng cũng không biết rõ lắm. Nhưng hẳn biết nếu muốn thuyết phục Đặng Tắc làm binh điền thì cũng đánh trúng ý của Tào Tháo. Trần Quần nói đúng, nếu tự ý thi hành binh điền, làm không tốt sẽ bị Tào Tháo hoài nghi. Dù sao thì Tào Tháo trong lịch sử nổi danh là một người đa nghi. Binh nông kết hợp nếu làm không tốt sẽ khiến cho Tào Tháo nghi ngờ.

“Có lẽ mình suy nghĩ vẫn còn đơn giản. Đúng là phải thượng tấu về Hứa Đô.”

Đặng Tắc bừng chén rượu lên:

- Trường Văn! Đa tạ.

- Việc Hữu Học tới Quảng Lăng...

Trần Quần đột nhiên nhắc lại chuyện xưa.

Tào Bằng hơi chun mũi, hỏi:

- Không biết tại sao Trần thái thú lại muốn triệu ta tới đó?

- Cái này thật ra không dám giấu diếm. Đây không phải là ý của ta mà là của gia phụ.
- Đây là ý của Trần Công?
- Đúng vậy.

Tào Bằng ngây người. Hắn có thể xác định rằng bản thân cùng với Trần Khuê không hề có liên hệ. Đang yên đang lành, Trần Khuê lại triệu hắn tới đó làm gì?

- Trần công triệu kiến tại hạ muốn dùng vào việc gì?
 - Chuyện này thì gia phụ không nói. Chỉ nói là tận lực mời bằng được Hữu Học tới Quảng Lăng.
- Lần này Tào Bằng đúng là có chút hồ đồ.

- Trần thái thú! Nếu như ta không đồng ý, chuyện này để cho tại hạ suy nghĩ thêm có được không?
- Tất nhiên là có thể. Có điều ngươi nên quyết đoán sớm.

Tào Bằng và Trần Đăng nói tới đó là chấm dứt.

Mọi người lại nâng ly rồi cạn chén. Ước chừng hết khoảng sáu cân thịt dê núi thì mới cảm thấy mỹ mãn.

Trong đó một mình Tào Bằng đã ăn gần hai cân. Từ khi hắn ở Hạ Bì đột phá, cốt cách sinh trưởng rất tốt, hơn nữa sức ăn cũng từ từ trở nên kinh người. Không chỉ có hắn mà Vương Mãi cũng vậy. Vương Mãi tự mình nói hiện giờ gã có thể ăn một lần mười cái bánh, gần hai ba cân. Sức ăn kinh người như vậy càng tăng thêm sức khỏe cho họ. Sau khi ăn no, Tào Bằng liền dẫn hai tên tùy tùng đi tới chợ Bắc bàn bạc với đám người Vương Mãi và Đặng Phạm.

Ngày hôm sau, Trần Đăng quay trở về. Giống như khi tới, lúc quay trở về y cũng hết sức lạng lẽ.

Có điều Trần Quần vẫn ở lại. Y ở lại Hải Tây, nói rõ là muốn ăn đồ ăn của Tào Bằng.

Đối với chuyện này, Tào Bằng cũng chẳng từ chối. Cái đạo lý có thêm một người bạn, Tào Bằng hiểu rất rõ. Kiếp trước, bản thân hắn giao lưu rất hẹp vì vậy vào những lúc quan trọng chỉ có một mình một súng làm việc, cuối cùng dẫn tới cảnh nhà tan cửa nát. Tới đời này, Tào Bằng cố gắng thay đổi tính cách của mình, cố gắng kết giao với mọi người để hòa nhập vào cùng với thời đại.

Trần Quần cũng là một người rất giỏi kết giao. Hơn nữa, gã không có cái kiểu quần áo lụa là của con nhà thế gia. Mặc dù trong xương tủy có một sự kiêu ngạo nhưng cũng còn phải xem kết giao với người nào.

Chẳng hạn như khi đối mặt với đám người Hoàng Chính, Phan Dũng, Trần Quần thường thường chẳng thêm để ý.

Nhưng quay đầu lại, lúc nói chuyện với đám người Bộc Dương Khải thì y thể hiện một sự nho nhã. Còn khi ở một chỗ với Tào Bằng, Trần Quần giống như một lão tham, hơn nữa rất hoạt bát. Việc kết giao đối với Trần Quần thì ở đời sau chỉ dùng một từ “thích”

Trần Quần có học thức hơn người, thông kim bác cổ. Cái gì gã cũng có thể nói nhưng đều có chừng mực. Tào Bằng rất ít khi nghe thấy gã bình luận về thời cuộc. Phàm những khi đề cập về triều đình, Trần Quần đều sử dụng cách thứ đưa đẩy khéo léo để cho qua. Hơn nữa, gã cũng không nói tới Lưu Bị, chẳng nói tới Lã Bố mà chỉ nói một chút phong thổ. Nếu như có người nào suy nghĩ thật sâu xa thì sẽ phát hiện trong lời nói của Trần Quần rất thâm sâu.

Y ủng hộ quân tào. Đối với chuyện này Tào Bằng biết rõ trong lòng nhưng cũng không nói.

(1); Ngụ binh ư nông: Đây là chính sách xây dựng quân đội gắn liền với nông dân, nông nghiệp và nông thôn. Nhà Đinh là triều đại phong kiến đầu tiên ở Việt Nam áp dụng chính sách này. Những đinh nam từ 18 tuổi trở lên đến tuổi binh dịch được gọi là hoàng nam, từ 20 tuổi trở lên gọi là đại hoàng nam, phải gia nhập quân ngũ.

Lực lượng cấm quân chuyên bảo vệ cung điện của nhà vua, đóng xung quanh kinh thành, gọi là thiên tử binh, còn lực lượng quân tại các địa phương gọi là lộ quân hay sương quân. Triều đình chia số quân trong bộ phận sương quân thành từng phiên, một số phiên thường trực, còn lại về quê làm sản xuất nông nghiệp;

cứ như vậy từng lượt luân phiên nhau. Số quân không có số nhất định mà cốt lấy người khỏe mạnh đủ có thể tham gia quân ngũ[2].

Như vậy trong thời bình, binh lính chia nhau vừa sản xuất vừa tập luyện. Việc để binh lính tại các địa phương làm nông nghiệp được gọi là gửi binh ở nông (ngụ binh ư nông).

Diệt Hồng Trần

176. Chương 158: Lựa Chọn.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 158: Lựa chọn.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mạch Nhân đột nhiên chết khiến cho rất nhiều người Hải Tây lo lắng.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hương lão của Hải Tây liền chia làm hai phái. Một phái cương quyết không chịu nhượng lại đất đai, còn một phái khác thì từ từ ủng hộ Đặng Tắc. Vào giữa tháng chạp, Đặng Tắc hạ lệnh bắt đầu đo đạc đất đai, điều tra dân cư. Những người chống lại thì vẫn giữ lập trường của mình, còn những kẻ chủ động phối hợp thì tới tháng chạp, cả chín vị chủ sử của Hải Tây đều giao nộp đất đai rảnh rồi...

Mà sau khi điều tra, trong nhà của chín vị chủ sử có gần ba nghìn hộ nông dân.

Những người này đều được đăng ký, chính thức trở thành dân chúng Hải Tây.

Đầu tháng mười hai, nhóm dân đầu tiên của Úc châu sơn gần tám ngàn người đã đi thuyền tới Hải Tây.

Đặng Tắc ra lệnh bố trí. Không lâu sau, tám nghìn tân dân được sắp xếp vào trong đồn điền, trở thành đám dân điền của Hải Tây đầu tiên.

Trong lúc nhất thời Hải Tây thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Không chỉ có Trần Khuê, Trần Đăng chú ý tới Hải Tây mà có rất nhiều người ở Hạ Bì, Đông Hải, thậm chí là huyện Bái cách Hải Tây rất xa cũng chú ý về cái huyện Hải Tây nhỏ bé này khiến cho nó nhanh chóng trở thành tiêu điểm của lưỡng Hoài.

Đặng Tắc đối với nhiều người mà nói thì là một cái tên hết sức xa lạ nhưng bắt đầu được mọi người chú ý.

Việc người này nổi lên dường như có chút buồn cười. Vốn y chỉ là một tiểu lại ở huyện Cức Dương, quận Nam Dương, sau đó không biết làm sao lại tới Hứa Đô rồi kết giao với rất nhiều người như Mãn Sủng thái thú Nhữ Nam, quân sư Quách Gia, thượng thư Tuân Du, Thị trung Tuân Úc... Những người này dường như đều có chút quan hệ với Đặng Tắc. Hơn nữa việc Đặng Tắc ở Hứa Đô từng giúp Điển Vi luyện binh cũng được người ta biết ra. Vì vậy mà cái tên tham quân cụt tay cũng từ từ nổi lên. Sau đó, việc Đặng Tắc là con rể của Ân Mặc cự tử hiện giờ đang làm Giám lệnh ở Chư Dã giám cũng bị người ta điều tra ra. Một năm trước, thanh danh của Đặng Tắc còn chưa nổi lên, nhưng sau một năm, gã bắt đầu đã có những thành tích.

Có điều cũng chính vì quang sáng của Đặng Tắc khiến cho cái tên Tào Bằng, ngoài một số người biết ra cũng không lan truyền rộng....

Trong nha phủ của huyện Bái, một người trung niên đang cau mày lo lắng. Y mặc một bộ cẩm phục, thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ khiến cho người ta cảm thấy ôn hòa. Có điều nếu nói tới điểm đặc biệt thì chính là hai cái tai có vành tay rất to, lại dày. Nếu theo tướng pháp của đời sau thì đó là hai cái tai có phúc.

Trong khách sảnh còn có một người. Một nam tử mặc hoa phục ngồi ngay ngắn ở giữa, phía sau hắn ở hai bên có hai đại hán khôi ngô.

Một người mặc áo bào màu xanh, râu dài tới ngực. Da mặt y đỏ thẫm, có đôi lông mày ngài, mắt phượng, tản ra khí thế khiến cho người ta sợ hãi.

Người còn lại mặc áo bào đen, râu hùm nhìn hơi hung dữ. Da mặt y màu đen, hai tay đang ôm trước ngực. Y và nam tử mặt đỏ đứng lẳng lẳng sau lưng nam tử hoa phục.

- Công Đài! Có chuyện gì xảy ra? Chẳng phải mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa rồi, tại sao lại xảy ra chuyện này? Mạch Nhân đột nhiên qua đời, con đường muối ở Hải Tây lại bị phong tỏa?

- Chủ công! Việc này đúng là có chút cổ quái, không thể trách Công Đài được.

Một nam tử ngồi trong phòng khách, đứng dậy khom người vái chào.

- Chúng ta cũng thật không ngờ huyện lệnh Hải Tây lại khó giải quyết như vậy. Lúc trước Công Đài có nói với tại hạ nhưng tại hạ không để ý lắm. Tuy nhiên vì để đảm bảo bình khí, thậm chí ta còn liên lạc với hải tặc của Úc Châu sơn. Nhưng không ngờ... Ba nghìn tên hải tặc lại bỏ mạng ở Hải Tây. Tiết Châu cùng với Quân Hội đều bỏ mạng. Hải Tây gần như trong một đêm đã mạnh lên, hơn nữa còn phong tỏa con đường muối của chúng ta. Ta đã phái người tới Đông Hải phát ra ba loạt hàng hóa nhưng không biết có phải bị huyện Hải Tây điều tra được hay không mà không thấy tăm hơi... Giới buôn muối lương Hoài đã có chút xôn xao. Nếu như không nhanh chóng giải quyết chuyện Hải Tây thì chỉ sợ chủ công sẽ bị ảnh hưởng thật lớn.

- Tên Đặng Tắc này thật ra là một nhân tài.

Nam tử mặc hoa phục đột nhiên mở miệng, nhưng không ngờ được khi mở miệng, y lại nói vậy.

- Ý của chủ công là...

- Hay là phái người tiếp xúc với hắn một chút xem thế nào?

Tôn Càn lên tiếng:

- Ta đã từng có duyên gặp mặt em vợ của Đặng Tắc. Chỉ có điều...

- Có chuyện gì?

- Lúc ấy, ta muốn dạy cho Đặng Tắc một bài học nên cùng với Lữ Cát định thiết kế hãm hại. Có điều không biết làm sao tên tiểu tử đó trốn thoát được. Ta có cảm giác người này dường như hơi có địch ý với chủ công. Vì vậy mà ta muốn bàn bạc với Tử Phòng để giải quyết Đặng Tắc.

- Công Đài! Tại sao ngươi không nói sớm cho ta biết.

Tôn Càn cúi đầu không nói gì.

Nam tử mặc áo bào đen đột nhiên lên tiếng:

- Chỉ là một tên nhóc bị cụt tay, ca ca cần gì phải lo lắng. Để nguyên dẫn một cánh quân tới Hải Tây lấy cái đầu chó của thằng nhóc cụt tay đó dâng cho ca ca. Thằng nhóc cụt tay đó mà chết thì con đường muối tự thông.

- Cái này...

Nam tử mặc hoa phục có chút do dự.

Vào mùa đông năm Kiến An thứ hai, bầu không khí khắp nơi dường như nóng lên.

Tào Tháo tấn công Uyển thành với khí thế ngất trời khiến cho Trương Tú liên tục lui lại rồi dựa vào Nhuệ thành để thủ vững, chống lại sự tiến công của Tào Tháo.

Cùng lúc đó, Viên Thuật rút lui về Hoài Nam cũng không cam lòng. Sau khi cố gắng trấn an các thế tộc ở Hoài Nam, Viên Thuật lại chủ động phái người tới Tử Châu nối liên quan hệ với Lã Bố. Y lại đưa yêu cầu kết thân với Lạc Bố, hy vọng đứa con trai độc nhất của mình là Viên Diệu có thể cưới Lữ Lam con gái của Lã Bố. Lữ Lam cũng chính là Lữ Linh Hầu.

Lạc đà gầy vẫn còn hơn con ngựa béo. Mặc dù hiện giờ Viên Thuật là cái đích cho mọi người chỉ trích nhưng dù sao thì y cũng xuất thân từ nhà họ Viên.

Cái mác tứ thể tam công vẫn như một vàng sáng thu hút rất nhiều người. Trong số đó cũng có cả Lã Bố. Việc Viên Diệu cưới Lữ Lam, hơn nữa còn lấy làm chính thê đối với một người bình thường mà nói thì đúng là có sức hấp dẫn lớn. Chuyện này khiến cho Lã Bố có sự dao động. Nghĩ kỹ thì gã cũng chỉ xuất thân từ một thứ dân, mặc dù là chư hầu một phương nhưng vẫn không được sự chấp nhận của người khác. Nếu như kết thành thân gia với Viên Thuật không chừng còn có thể nâng cao được danh vọng của bản thân. Lã Bố lựa chọn không để ý tới thân phận phản tặc của Viên Thuật.

Cũng may mặc dù Lã Bố hồ đồ nhưng người bên cạnh gã lại tỉnh táo.

Cho dù Trần Cung từng coi trọng đối với Viên Thuật nhưng cũng không đồng ý với việc Lã Bố kết thân với y.

Nhưng dù sao thì cũng không thể mắc tội với Viên Thuật. Cho dù y là phản tặc thì cũng phải đối xử một cách nhiệt tình. Dù sao thì trong tay Viên Thuật vẫn còn thực lực...

Vì vậy mà Trần Cung lựa chọn chuyện không phản đối nhưng cũng chưa đồng ý kết thân ngay lập tức.

Viên Thuật thấy việc kết thân nhất thời vô vọng thì chợt nảy ra một ý.

Gã tổ vẽ nguyên ý cung cấp quan lương binh khí để cho Lã Bố xuất binh tấn công Lưu Bị ở huyện Bái.

Lưu Bị chiếm cứ huyện Bái đối với Viên Thuật vẫn là một sự nguy hiểm. Đặc biệt huyện Bái có thể khống chế được Nhữ Nam, nhìn ra Hoài Nam đối với Viên Thuật vẫn như là một cục đá ngẹn ở họng.

Lần này thì Lã Bố không chống nổi sự hấp dẫn mà quyết định dẫn binh chinh phạt Lưu Bị.

Tháng mười hai năm Kiến An thứ hai, Lã Bố lệnh cho Trung Lang tướng Cao Thuận dẫn Hãm Trận doanh cùng với Trương Liêu đánh chiếm huyện Bái. Đứng có thấy Lưu Bị danh tiếng cao mà nhảm, thật ra Lã Bố không hề sợ y.

Tất nhiên Lã Bố không thể chấp nhận việc mình không bằng Lưu Bị.

Cùng tháng đó, Tang Bá dẫn đám giặc Thái Sơn cướp bóc Lang Gia quốc. Dựa theo ước định của y với Lã Bố thì quân tư chiếm được phải chia cho Lã Bố một nửa. Nhưng Tang Bá lại chần chừ không có động tĩnh gì khiến cho Lã Bố không nhịn nổi, quyết định tự mình tới Thái Sơn để hỏi.

Trương Liêu có ý đồ ngăn cản đứng ra khuyên can:

- Cái chuyện này cần phải người tới là được, quân hầu cần gì phải tự mình đi? Nếu gây ra chuyện hiểu nhầm thì lại không hay. Vạn nhất không lấy được quân tư mà còn ảnh hưởng tới danh dự của quân hầu. Mong quân hầu nghĩ lại.

Đối với chuyện này Lã Bố cũng chẳng để ý. Y vẫn kiên quyết sai Trương Liêu và Cao Thuận tấn công Lưu Bị còn mình thì dẫn Ngụy Tục và Hưu Thành tới Thái Sơn.

Tại Hải Tây, trong thư phòng ở huyện nha. Bộ Chắt đang tính toán thu chi trong một tháng qua, miệng thì nhẩm số còn tay thì ghi chép.

Tào Bằng thì ngồi một bên nhìn cái thứ trong tay Bộ Chắt. Đó là một bản khắc được chia làm ba phần.

Hai phần cao thấp có đặt những viên tròn có thể dịch chuyển, còn bộ phận ở giữa thì dùng để xác định hàng tính.

Cái công cụ này chính là bàn tính.

Mà phương pháp Bộ Chắt dùng để tính toán cũng chính là một trong mười bốn loại phép tính được lưu hành vào cuối thời Đông Hán, tính bằng bàn tính.

Có điều phương pháp này so với bàn tính mà Tào Bằng biết ở kiếp sau thì hoàn toàn khác. Ở đây sử dụng những hạt có màu sắc khác nhau đặt vào trong từng dãy hình cung rồi thông qua một chút phương pháp tính toán để điều chỉnh hạt tính mà tính toán.

Còn Đái Càn thì ghi chép một đồng con số lên bản ghi chép trong sổ sách.

Sổ sách những năm cuối thời Đông Hán cũng hết sức đơn giản, chẳng hạn như mỗi mục chi bao nhiêu tiền rồi mỗi mục thu vào bao nhiêu thì ghi lại. Sau khi ghi chép những con số này liền tiến hành cộng lại, việc đó thường tốn rất nhiều thời gian.

Tào Bằng ngồi một bên xem mà cảm thấy mơ hồ, liên tục lắc đầu.

- A Phúc! Người lắc đầu cái gì?

- Cái việc tính toán này rất rắc rối.

Bộ Chát dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tào Bằng:

- A Phúc! Chẳng lẽ người có biện pháp hay sao?

- Chuyện này... Thật ra ta thấy có thể tính toán tổng quát như vậy sẽ dễ hơn rất nhiều. Hồ Ban!

- Có.

Sau tiếng gọi của Tào Bằng, Hồ Ban liền chạy vào trong thư phòng.

- Công tử có gì sai khiến?

- Người tới phường mộc ở chợ Bắc, bảo Phan Dũng nhanh chóng gửi cho ta một người thợ mộc có tay nghề tốt. Ta có việc cần phải làm.

- Vâng!

Hồ Ban không nói hai lời mà quay đầu bước đi.

Trần Quần thì nhú mày nhìn Tào Bằng:

- A Phúc! Người định làm cái gì?

- Định chơi một chút. Đề thấy tính toán như họ thật sự rất rắc rối.

Vừa nói, hắn vừa đi tới bên cạnh Đái Càn:

- Đái tiên sinh! Có thể cho ta thử được không?

Đái Càn là một người cương trực, tính tình bình thường của y có thể nói là ôn hòa.

Nghe Tào Bằng nói vậy, y không nhịn được cười nói:

- Nếu vậy thì ta nghỉ ngơi một chút.

Giọng nói của y có một chút coi thường. Có điều đó cũng không phải là bản chất mà phần nhiều Đái Càn chỉ nghĩ Tào Bằng ham chơi, nghịch ngợm mà thôi.

Tính toán vào thời này cũng là một môn học vấn nhưng không phải ai cũng được học.

Tào Bằng trải rộng một tờ giấy nhưng không dùng bút lông mà dùng một loại bút cứng vẽ trên đó một cái bảng, giống như hình thức sổ sách đời sau. Nói thật hắn không biết gì về nghiệp vụ kế toán nhưng đây gọi là chưa ăn thịt dê cũng nhìn thấy con dê thế nào. Ở kiếp trước đối với kinh tế, Tào Bằng ít nhiều cũng nghe nói. Có mượn tất phải có vay.

- Tử Sơn tiên sinh. Có thể bắt đầu rồi.

Đái Càn thấy Tào Bằng định đùa thành thật thì nóng nảy định tới ngăn cản nhưng không ngờ Trần Quần lại ngăn y lại.

- Đái pháp tào không cần phải lo lắng. Xem A Phúc như vậy thì dường như có gì đó nắm chắc.

Trong đầu thằng nhóc này có rất nhiều thứ kỳ lạ. Người cứ để hắn làm xem. Cho dù có sai thì người cũng chỉ cần tính lại một lần là được.

Đái Càn suy nghĩ thì thấy cũng đúng.

Dù sao thì cũng chẳng có gì, đây cũng chỉ là tính toán sơ bộ, sau này còn phải cộng lại.

Cho dù thế nào thì làm lại cũng được.

Bộ Chất hứng thú liếc mắt nhìn Tào Bằng:

- Nếu vậy thì bắt đầu.

Gã nhanh chóng ghi chép, trong miệng đọc ra một đồng con số. Còn Tào Bằng thì hạ bút như bay ghi chép trên tờ giấy.

Ước chừng một nén nhang, bản ghi chép đã đầy đặc.

Tào Bằng cầm tờ giấy đưa cho Đái Càn. Đái Càn vừa mới thấy lập tức nổi giận.

- Hữu Học! Người viết gì như gà bới thế này?

- Đái tiên sinh đừng có nóng. Nghe ta giải thích. - Tào Bằng vội vàng ngăn Đái Càn định xé tờ giấy đó đi mà kéo y sang một bên.

Bộ Chất và Trần Quần cũng đi tới, cúi đầu xem.

Cả hai chỉ thấy trên tờ giấy đó có viết một số ký hiệu nhưng không biết nó có nghĩa gì.

- Đây là những con số giản lược... Đây là...

Phương pháp Tào Bằng ghi trên tờ giấy chính là dựa theo những con số ả rập sau này.

Hắn giải thích:

- Đây là những con số lẻ, hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn. Chúng ta chỉ cần dựa vào những con số này ghi chép lại rồi xem là hiểu ngay. Bên này là chi, bên này là thu vào. Chúng ta tách bản ghi chép ra, chỉ cần cộng hai bên lại.... Chẳng hạn như cột này, ngay hôm qua lương thực cho dân điền mất bằng này, xây dựng phòng ốc mất bằng này, cuối cùng cộng lại thì chính là con số tổng cộng đã chi ngày hôm qua. Sau đó thì lấy số lượng thu vào rồi trừ đi.... A! Sau khi tính toán hai bên rồi trừ đi thì ra tiền lời. Tính toán như vậy thì thật ra ngày hôm qua chúng ta... Ủm! Trên cơ bản thì chúng ta phải phụ thu...

Thời điểm bắt đầu đồn điền thì tiền chi lớn hơn tiền lời. Về điểm này đám người Tào Bằng hiểu rất rõ. Cũng may lúc trước đã có được gia sản của Trần Thắng, sau lại thông qua việc bán của cải lấy tiền khiến cho trong kho lúc này không cần phải lo lắng về vấn đề chi phí.

Mà trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, huyện Hải Tây thông qua việc phong tỏa con đường muối, tấn công muối lậu đã thu lại rất nhiều sản lượng muối.

Sau khi thu được muối lậu, Đặng Tắc liền chuyển nó cho đám người Hoảng Chính bán lấy tiền để lo đồ quân nhu và lương thực. Nhưng xét cho cùng thì chi vẫn lớn hơn thu. Dù sao thì số lượng chi phí ban đầu cho đồn điền, đặc biệt là ba vạn hải dân cuộn cuộn tiến vào huyện Hải Tây cũng khiến cho vấn đề tài chính hơi gấp gáp. Nhưng tổng ther mà nói thì cũng không phải là vấn đề lớn.

Hơn nữa, cảm xúc của người Hải Tây cũng tăng vọt nên đối với lệnh của Đặng Tắc cũng phần lớn là tuân theo hơn là phản đối.

Bộ Chất và Đái Càn cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay cả Trần Quần cũng giật mình. Cả ban người vây quanh bàn, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, đồng thời hết sức khen ngợi đối với phương pháp ghi chép của Tào Bằng.

Thực ra cái con số Ả rập bọn họ cũng không để ý lắm. Cái mà họ để ý chính là phương pháp ghi chép của Tào Bằng. Dù sao thì trước đây bọn họ ghi chép hỗn hợp tiền lời và tiền chi vào với nhau rồi sau đó tính toán. So với cách này thì cách ghi chép của Tào Bằng lại rõ ràng hơn nhiều. Chi bao nhiêu, sử dụng thế nào, thu nhập ra sao chỉ cần nhìn là có thể hiểu ngay.

- Tốt! Cách này đúng là rất hay. - Đái Càn liên tục khen ngợi.

Cái cách phân chia thế này thật ra cũng không phức tạp, chẳng qua đối với người thời đó cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Hơn nữa cái loại toán pháp này cũng chỉ là chuyện phụ. Mặc dù có người cũng nghiên cứu nhưng dù sao thì cũng chỉ ngoài lề. Vì vậy mà phần lớn kẻ sĩ cũng không muốn mất thời gian vào chuyện này.

- A Phúc! Người làm cái kia chẳng lẽ có liên quan tới thứ này?

- A! Sau khi làm xong thì mọi người sẽ biết.

Tào Bằng gãi đầu trả lời với một chút ngượng ngùng. Điều đó càng khiến cho hai người Đái Càn và Bộ Chất thêm tò mò.

Sau bữa cơm trưa, Trần Quân kéo Tào Bằng ra ngoài tản bộ. Gần đây Tào Bằng cũng không có chuyện gì để làm. Công việc ở Hải Tây cũng từ từ đi vào quỹ đạo. Mà hiện tại Đặng Tắc đang dốc sức tiến hành đo đạc đất đai cũng với kiểm kê số lượng người. Bộ Dương Khải và y có thể nói là đi khắp mọi góc ngách của Hải Tây. Còn việc bố trí dân điền, thanh lý hàng hóa thì do hai người Bộ Chất và Đái Càn phụ trách. Việc buôn bán của chợ Bắc cũng không cần phải tới tay Tào Bằng, mà do chín vị chủ sự thống nhất thu rồi giao cho Tào Duyệt thự để đưa tới huyện nha.

Còn bên phía Vương Mãi và Đặng Phạm thì Tào Bằng rất yên tâm. Việc trị an trong thành giao cho Phan Chương chịu trách nhiệm. Ngoài thành có hai trăm binh lính đóng được giao cho Hác Chiêu quản lý.

Còn về phần Chu Thương và Hạ Hầu Lan thì không có thời gian mà rảnh rỗi. Một người phụ trách thủ trong thành, còn một người thì đi theo Đặng Tắc.

Tóm lại đối với tình hình của Hải Tây mà nói thì không gian để cho Tào Bằng có thể nhúng tay vào càng hẹp.

Chờ sau khi dân điền ổn định xong, Hải Tây sẽ hoàn toàn đi vào quỹ đạo của nó. Có điều, theo như suy đoán của Tào Bằng thì để cho Hải Tây được ổn định, Đặng Tắc còn cần phải có thời gian và cố gắng. Đám hương thân Hải Tây có một phần đã thể hiện thái độ hợp tác với Đặng Tắc tuy nhiên còn có rất nhiều người vẫn chưa đồng ý với việc khai khẩn đất đai. Có điều những kẻ đó cũng không quan trọng, chỉ cần Đặng Tắc làm tốt, năm sau những người khác có được tiền lời thì tự nhiên sẽ có người dao động. Cuối cùng cho dù vẫn còn có thành phần ngoan cố thì cũng chẳng làm được gì. Dựa theo những gì Đặng Tắc và Tào Bằng bàn bạc thì Hải Tây chỉ cần có sáu phần đất đai đưa vào đồn điền là đủ.

Chưa nói khi dân cư tăng lên, Hải Tây đại khái còn có thể tiến hành khai hoang.

Tới lúc đó, những kẻ ngoan cố cũng không còn là vấn đề nữa, nếu không muốn giao đất thì mặc kệ họ.

Có điều việc này còn phải xem năng lực của Đặng Tắc. Cho dù Tào Bằng có muốn giúp thì hẳn chưa chắc đã làm được gì.

Đang đông nên thời tiết rất lạnh.

Mà trời lạnh cũng đồng nghĩa với việc mùa xuân đang đến.

Mặc dù đất đai vẫn bị bỏ hoang như trước tuy nhiên bước trên nó vẫn có thể cảm nhận được sức sống đang ẩn chứa dưới chân...

Tào Bằng và Trần Quân cùng cười ngửa, thả lỏng dây cương...

- A Phúc! Chuyện Nguyên Long mời người dự tính thế nào?

Tào Bằng gãi đầu:

- Đệ không biết.

Hắn nghiêng mặt nhìn Trần Quân:

- Huynh trưởng...thật ra ta không hiểu được tại sao Trần công lại đột nhiên triệu kiến ta?

Hắn nói tới Trần công cũng không phải là Trần Đăng mà là phụ thân Trần Khuê của y. Bởi vì việc Trần Đăng triệu Tào Bằng nghe nói là ý của Trần Khuê.

Tào Bằng cũng không yên tâm lắm vì không hiểu Trần Khuê triệu hấn là có dụng ý gì.

- Chuyện này... - Trần Quần do dự một chút rồi nhìn Hạ Hầu Lan dẫn theo mười tên lính hầu đi cách một khoảng phía sau.

Gã nói nhỏ:

- A Phúc! Việc thành lập hành hội ở chợ Bắc có phải là ý kiến của người không?

- Thì sao?

- Còn có những hành vi trước đây của Thúc Tôn đều có chứa dấu vết của người. Thật ra có một số việc không cần nói chúng ta cũng có thể nhận ra được. Không phải Thúc Tôn không có tài học. Ta tiếp xúc với hấn một thời gian nên cũng hiểu được. Thúc Tôn là một người tinh tế, vận mệnh cũng được. Điều này hình như có liên quan tới việc hấn học hình danh, vì vậy mà lúc làm việc có chút dính dáng. Nếu biết tày cơ ứng biến thì ta có thể đoán ra được việc hấn tới Hải Tây. Nếu ở lại Hứa Đô thì hấn chỉ có thể làm việc mà không được rèn luyện. Đối với Thúc Tôn mà nói thì có chút đáng tiếc. Vì vậy mà hấn mới thay Lương Tử Ngu tới Hải Tây nhậm chức có đúng không?

Tào Bằng nghe thấy vậy liền im lặng.

- Trần công từng nói với ta rằng sau khi Thúc Tôn tới Hải Tây, mỗi hành vi rất có ý nghĩa. Nhưng khi tiếp xúc với hấn, Trần công lại nghĩ rằng những hành vi đó Thúc Tôn không thể nghĩ ra được. Lúc ấy, Trần công có nói rằng bên cạnh Thúc Tôn có người giúp đỡ. Nhưng khi đó, người bên cạnh Thúc Tôn cũng không có nhiều, Bộ Chất và Đái Càn còn chưa tới, chỉ có một mình Bộc Dương Khải. Nhưng Trần công nhận định rằng Bộc Dương tiên sinh mặc dù tài học tốt nhưng lại hơi nặng chuyện thư sinh cũng không phải người bày mưu cho Thúc Tôn. Vì vậy mà sự chú ý của Trần công cuối cùng tập trung về phía đệ...

- Thật không?

- Đệ có biết Trần công tại sao lại biết đệ không?

- Chuyện này đệ cũng không rõ.

- Ha ha! Bởi vì từng có người tiến cử đệ với Trần công.

- Có người tiến cử ta?

Tào Bằng nghe thấy vậy thì không giấu được sự kinh ngạc.

“Ai là người tiến cử ta?”

- Ha ha! Đó chính là Thủy Kính tiên sinh ở Tương Dương.

- Tư Mã.... Huy?

- Đúng vậy.

Trần Quần thấy Tào Bằng hơi sững sờ thì giải thích:

- Đức Tháo tiên sinh đối với người rất coi trọng. Sau khi người mắc tội với Hoàng gia mà rời khỏi Nam Dương, Đức Tháo tiên sinh vẫn cảm thấy thật đáng tiếc. Lúc trước, Bằng thượng thư có ý thu người làm môn sinh, Đức Tháo tiên sinh cũng tán thành. Chỉ có điều... Mặc dù người ở cách Nam Dương nhưng Đức Tháo tiên sinh vẫn quan tâm tới người, lại phải người nghe ngóng tin tức của người.

- Hỏi thăm tin tức của đệ?

- Đức Tháo tiên sinh nói, người là người có thiên tư, tương lai không thể nào tính được. Ngại sợ người bỏ rơi bài vở cho nên sau khi biết người tới Quảng Lăng liền phái người liên hệ với Trần công. Lại nói, Đức Tháo mặc dù là văn bối của Trần công nhưng được Trần công coi trọng. Nếu Đức Tháo đã tiến cử người thì Trần công sẽ chú ý... vốn Trần công cũng không xác định người là người bày mưu sau lưng Thúc Tôn nhưng sau khi Mạch Nhân tới tố cáo thì Trần công hoàn toàn chắc chắn. Ha ha! Trần công triệu kiến người có hai mục đích.

- Cái thứ nhất, Thúc Tôn có tài học nhưng cần phải tôi luyện. Việc này có thể theo thời gian mà tăng thêm kinh nghiệm. Nhưng nếu cứ để người ở bên cạnh hẳn thì Thúc Tôn sẽ có sự ỷ lại, khó có được sự quyết đoán. Muốn thành viên ngọc, Thúc Tôn phải tự mình đối mặt với mọi chuyện. Lúc trước, Hải Tây vốn phức tạp thì hai huynh đệ người có thể giúp đỡ cho nhau. Nhưng hiện tại, Hải Tây đang từ từ ổn định, người tiếp tục ở lại bên cạnh Thúc Tôn cũng không có ích cho hẳn.

Điểm này đúng là Tào Bằng có suy nghĩ.

- Còn chuyện thứ hai thì sao?

- Hải Tây.....rất nhỏ

Trần Quần cười cười nói:

- Người ở lại Hải Tây cũng không có ích. Mặc dù Quảng Lăng không rộng lớn nhưng dù sao cũng ở lưỡng Hoài lại kẹp giữa Hạ Bì, Giang Đông, Hoài Nam, kết nối Giang Đông với Trung Nguyên. Trần công ấy người tới Quảng Lăng tầm mắt sẽ mở rộng hơn ở Hải Tây nhiều, đối với tương lai của người rất có ích. Trước đây ta cũng không tin lắm. Nhưng hôm nay thấy người có ý tưởng kỳ diệu như vậy mới nghĩ điều Trần công nói là có lý.

Đây chính là sự quan tâm của trưởng giả. Vào những năm cuối thời Đông Hán, tính tình của kẻ sĩ vốn hẹp hòi nhưng đồng thời cũng có sự bao dung mà người đời sau không có.

Chẳng hạn như Trần Khuê, Tư Mã Huy đối đãi với mọi người hoàn toàn khác biệt. Bọn họ yêu tài. Mặc dù có tư tâm nhưng xét tổng thể mà nói thì không hề có ác ý. Sự quan tâm đối với nhân tài hoàn toàn là bản tính của họ.

Tào Bằng nghe Trần Quần nói vậy thì cũng trầm tư. Đúng là ở Hải Tây không còn có nhiều ý nghĩa. Nhưng nếu phải ra đi thì cũng đồng nghĩa với việc bản thân đang đứng sau màn lại phải ra trước sân khấu.

Mặc dù sớm muộn cái ngày đó cũng tới nhưng đột ngột thế này khiến cho Tào Bằng vẫn chưa có sự chuẩn bị. “Đi Quảng Lăng có thêm nhiều sự rèn luyện? Ta đã chuẩn bị tốt chưa?”

Nghĩ tới đây, Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi thốt lên một từ...

Màn đêm buông xuống, Đặng Tắc dẫn theo người, một mình trở lại huyện nha.

Tổng thể mà nói thì việc mở đồn điền rất thuận lợi nhưng sự khó khăn thì nếu không tự mình trải qua rất khó có thể tưởng tượng được. Một số người bản địa ngoan cố tạo ra sự cản trở rất mạnh. Có thể nói đây là một công việc công phu cần phải có tính nhẫn nại. Cũng may Đặng Tắc đã xây dựng được uy tín của mình ở Hải Tây, lại thêm Chu Thương dẫn một đám lính đi theo.

Đám hương thân mặc dù muốn gây khó dễ nhưng dù sao cũng không dám làm quá. Dù sao thì Đặng Tắc cũng không phải là một kẻ lương thiện. Một người có thể trong một đêm đánh bại ba ngàn hải tặc thì làm sao có thể dễ cho họ dẫn đo?

Đặng Tắc xuất thân là một tiểu lại, có thể nói đó là cơ sở. Vì vậy mà việc một số người cố tình gây sự, hẳn cũng giữ sự khác chế. Vừa co vừa duỗi khiến cho đám người đó mặc dù làm huyên náo nhưng cũng không dám tiến thêm. Dù sao thì bên ngoài thành cũng còn có hai trăm binh lính.

Bộc Dương Khải tương đối nhẹ nhàng hơn một chút. Chủ yếu chịu trách nhiệm về những mảnh đất tưởng như bỏ đi và những thôn xóm. Nhưng cho dù như vậy thì sau khi về, Bộc Dương Khải cũng lăn ra ngủ.

Vốn Đặng Tắc định ăn một chút gì đó rồi chuẩn bị đi nghỉ sớm nhưng không ngờ khi trở về huyện nha đã thấy Tào Bằng bày đồ ăn trong phủ chờ mình về.

Món chính là một chén cháo trắng trộn thêm một ít gia vị cùng với một ít tôm cá tươi đặc sản của bản địa. Sau khi bắc nấp, trộn vào trong chén cháo thành một bát cháo tươi ngon hiện ra trước mắt. Ăn chén cháo vào bụng, Đặng Tắc cảm giác thư thái hơn nhiều.

Quan trọng hơn cái cảm giác kén ăn lúc trước mất sạch mà thấy thèm ăn hơn.

- Cháo này rất ngon.

- Nếu tỷ phu thích ăn thì ta sẽ ghi một phương thuốc, giao cho Hồ Ban để y mỗi ngày chuẩn bị cho tỷ phu một chén.

Đặng Tắc buông đũa, kinh ngạc nhìn Tào Bằng. Sau một lúc, gã nói nhỏ:

- A Phúc! Đệ đã quyết định?

Tào Bằng cúi đầu ừ nhẹ một tiếng. Trong suy nghĩ, hắn cảm thấy rất xấu hổ. Lúc trước, hắn muốn đi với Đặng Tắc tới Hải Tây, bảo là hai người giúp đỡ nhau, không ngờ...

Nào ngờ, Đặng Tắc lại nở nụ cười. Nét mặt của gã có chút âm áp.

- Thật ra nếu đệ không quyết định thì ta cũng sẽ khuyên đệ.

- Thật không?

Đặng Tắc không phải là người ngu. Mấy năm cò xát khiến cho gã hiểu ra được rất nhiều điều. Khi Tào Bằng nói ra câu nói kia, Đặng Tắc liền biết ngay kết quả. Có điều gã không hề tức giận mà còn cảm thấy vui mừng.

- Đệ có thể nghĩ được là tốt nhất.

177. Chương 159: Hai Mỹ Nhân (1)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 159: Hai mỹ nhân (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đặng Tắc nói:

- Thật ra ta đã nghĩ tới điều này rồi.

Gã vẫy tay gọi Hồ Ban lại, bảo mang cho mình một chén cháo rồi sau đó nói tới Tào Bằng:

- Hải Tây quá nhỏ. Nơi này không phải là chỗ đệ có thể thi triển tài năng, tăng thêm kinh nghiệm. Ngày đó khi Trần Nguyên Long nói tới việc này trong lòng ta đã đồng ý. Nếu đệ tới chỗ Trần Nguyên Long có thể tăng thêm kiến thức, mở rộng tầm mắt. Quan trọng hơn là nếu được sự coi trọng của Trần Nguyên Long thì sau này rất tốt đối với đệ. Đối với ta mà nói, sau khi tới Hải Tây rất nhiều chuyện đệ nhìn rõ hơn ta. Nếu không có đệ, chỉ sợ ta đã gặp phải sai lầm lớn, sao có thể đứng vững ở Hải Tây? Nhưng tỷ phu cũng không muốn cả đời phải nhờ vào sự giúp đỡ của đệ. Có một số việc, tỷ phu muốn tự mình đối mặt, tự mình xử lý. Chỉ có như vậy thì mới có được sự cò xát như lời Phụng Hiếu nói. Nếu đệ ở bên cạnh ta tất nhiên là tốt, ta có thể bớt được rất nhiều rắc rối. Nhưng đó cũng không phải là điều mà ta hy vọng. Hiện giờ tình hình của Hải Tây đã từ từ trở nên vững vàng. Ôn Hầu tấn công huyện Bái khiến cho Mi gia một chỗ không thể rút tay ra được. Vì vậy đệ cũng không phải lo sau khi đệ đi ta gặp phải rắc rối. Bộ Dương tiên sinh mặc dù nặng chút thư sinh nhưng lại tận tụy. Còn Đái Càn cũng là người tận tâm đủ chia sẻ rất nhiều việc với ta.

- Tỷ phu! Chẳng lẽ huynh không định dùng Tử Sơn tiên sinh sao?

Tào Bằng nhảy bén nhận ra Đặng Tắc không đề cập tới Bộ Chất. Đặng Tắc cười cười:

- Không phải là ta không dùng mà là ta không dùng được. Bộ tiên sinh có tài lớn, lại có tầm nhìn xa. Để y ở lại Hải Tây cũng là làm chậm tương lai của y. Lúc chàng vạng khi ta đi thống kê đất đai có gặp Bộ tiên sinh và hỏi ý kiến của y. Thật ra Bộ tiên sinh rất hy vọng có thể được đi với người tới Quảng Lăng, không chừng có thể giúp được một chút. Đồng thời, Hạ Hầu, Đầu Hồ và Hác Chiêu người cũng phải đưa đi. Bên này chỉ cần để lại Chu thúc, Đặng Phạm và Phùng Siêu là được rồi.

Tào Bằng không ngờ Đặng Tắc đã chuẩn bị tất cả, ngay cả nhân thủ cũng bố trí thỏa đáng.

- Ta đã hỏi qua Phùng Siêu, hắn cũng đồng ý ở lại. Năm đó Phùng huyện lệnh vì ngăn chặn muối lậu mà mất mạng khiến cho trong nhà hắn không còn ai. Vì vậy mà hắn đã coi Hải Tây là nhà của mình. Ta chuẩn bị để cho hắn tiếp nhận vị trí binh tào của đệ, rồi điều động một trăm người trong đồn điền thành lập một đội, chuyên đối phó với muối lậu. Phan Chương sẽ tiếp nhận vị trí của Hạ Hầu làm huyện úy cùng với Chu thúc chịu trách nhiệm về trị an và chiến sự của Hải Tây. Bên phía Đại Hùng tiếp tục nhận chức Tào huyện thực. Đầu Hồ đi theo đệ thì cũng có cơ hội mà rèn luyện. Xét về tổng thể thì chuyện ở Hải Tây đệ không cần phải lo. Mà khi đệ tới Quảng Lăng, chúng ta vẫn có thể giúp đỡ cho nhau.

Cho dù thế nào thì Hải Tây cũng là huyện thuộc Quảng Lăng. Tào Bằng có đến Quảng Lăng làm gì thì cũng vẫn có thể liên hệ thường xuyên với Đặng Tắc.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì trầm mặc, do dự một lát rồi gật nhẹ đầu.

- Nếu tỷ phụ đã sắp xếp xong xuôi thì đệ cũng không còn ý kiến. Có điều lần này đệ đi, bên cạnh huynh không còn người quan tâm... Hay là đệ chọn trong đám dân điền một hai người thích hợp để chăm sóc cho huynh?

Đặng Tắc cười lấy trong người ra một phong thư đưa cho Đặng Tắc.

- Đây là cái gì?

- Tỷ tỷ của đệ sai người đưa thư tới nói là muốn đến Hải Tây.

- Cái gì?

- Có thể nàng còn cho cả Ngải nhi đi theo. Ha ha.

Có thể thấy được Đặng Tắc và Tào Nam cùng chung hoạn nạn nên tình cảm rất bền chắc. Nghe nói Tào Nam và Đặng Ngải tới đây, Tào Bằng cũng cảm thấy vui mừng. Nhưng hắn chợt nhíu mày, có chút lo lắng.

- Tỷ tỷ tới đây thì mẹ chẳng phải là...

Vừa nói hắn vừa mở phong thư.

- Đệ cũng không cần phải lo lắng cho mẹ. Có Hồng thẩm ở đó, mẹ cũng không sao. Hơn nữa cả nhà Quách Vĩnh cũng đã tới Hứa Đô, vừa hay có thể làm bạn với mẹ...

“Cả nhà Quách Vĩnh?”

Tào Bằng hơi nhíu mày. Hắn thấy cho dù Quách Vĩnh có thế nào thì cũng không so được với Hồng nương tử.

Dưới ánh đèn, Tào Bằng xem thư thấy viết rất đơn giản. Đúng là Tào Nam sai người viết bởi vì nàng cũng không biết chữ. Trong thư nói ở nhà mọi chuyện rất tốt, Tào Cấp ở Hà Nhất công phường cũng thuận lợi.

Đặc biệt lần này, Tào Tháo chinh phạt Uyển thành, Hà Nhất công phường của Tào Cấp trong ba tháng tạo ra được ba trăm cây bảo đao khiến cho Tào Tháo mừng rỡ. Vào tháng mười một, trước khi xuất chinh, Tào Cấp lại được phong tước Ngũ đại phu, thưởng hai mươi lăm khoảnh ruộng cùng với dinh thự. Chức Ngũ đại phu là một trong hai mươi tước vốn có từ thời Tần cho tới nay. Có điều vào thời kỳ Hán Vũ đế tước vị có thể mua bán cho nên nó không còn hiển hách và quan trọng như lúc đầu.

Tuy nhiên hai mươi tước vị vẫn tượng trưng cho địa vị và thân phận.

Căn cứ theo quy luật nhà Hán thì tước bình dân không được vượt quá Công Thờ. Phạm bị vượt quá thì nhất định phải cho tộc nhân.

Điều đó có nghĩa rằng nếu người là một bình dân mà có được tước cửu đẳng Ngũ đại phu vậy thì người chỉ được hưởng đãi ngộ của tước bát đẳng Công Thờ. Một tước vị thêm kia là của người nhà. Nếu người có con vậy thì y có thể được tước nhất đẳng gọi là Công Sĩ.

Tào Cấp được phong tước Cửu Đẳng tương đương với việc từ thứ dân nhảy lên thành quan. Bước đột phá này có thể nói là rất lớn.

Nó cũng có ý nghĩa rằng từ nay về sau, nhà họ Tào không còn xuất thân thứ dân nữa...

Dựa theo quy định của hai mươi đẳng tước thì Tào Cấp có được hai mươi lăm khoảnh đất. Nhưng bởi vì đất ở Hứa Đô đều được tiến hành đồn điền cho nên Tào Cấp cũng không được hưởng ruộng thực tế mà chỉ có thể hưởng lương bổng từ hai mươi khoảnh đất đó. Nhưng đối với cả nhà Tào Cấp mà nói thì hai mươi lăm khoảnh đó đủ cho cả nhà họ cơm áo ấm no cả đời.

Ngoài ra vì được phong tước nên Tào Cấp còn có được một căn nhà.

Theo luật Hán thì tiêu chuẩn của căn nhà đó chiếm khoảng ba mươi thước vuông. Tào Cấp được cấp hai mươi lăm tòa nhà cũng đồng nghĩa là bảy trăm năm mươi thước vuông...

Tào Bằng nhìn tới đây cũng cảm thấy cao hứng cho phụ thân. Trong vòng ba tháng mà tạo được ba trăm cây đao đủ khiến cho Tào Cấp ngồi vững ở vị trí Giám Lệnh Chư Dã Giám.

Sức khỏe của Tào Nam đã hồi phục. Đặng Ngải cũng bắt đầu bập bẹ.

Quan viên ra ngoài nhậm chức cũng không phải là không thể mang theo gia quyến, chủ yếu là muốn xem người làm cái chức quan gì.

Nếu người là võ tướng thì gia quyến sẽ ở lại kinh thành.

Còn nếu như là quan lại địa phương thì yêu cầu cũng không nghiêm khắc tới mức đó.

Tào Nam cũng cảm thấy không yên tâm để cho Đặng Tắc ở một mình bên ngoài cho nên muốn nhanh chóng tới Hải Tây để đoàn tụ với Đặng Tắc.

Đối với chuyện này Trương thị cũng không phản đối. Là một người phụ nữ điển hình, nàng cũng cho rằng vợ con phải ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cho trượng phu chứ không phải xa cách...

- Trong thư a Nam có nói rằng trong tháng mười một sẽ đi, có lẽ vài ngày là có thể tới Hải Tây.

Tào Bằng gật đầu rồi cười nói:

- Như vậy đệ phải chúc mừng cả nhà tỷ phu được đoàn viên.

- Đệ có định chờ qua năm mới hãy đi chứ?

- Ừm! Đệ cũng quyết định như vậy. Đệ và Trường Văn huynh đã bàn bạc sau ngày Kinh Trập (vào ngày 5-6 tháng 3) thì tới Quảng Lăng.

- Cũng được.

Đặng Tắc nở nụ cười:

- Nếu vậy thì chờ tới lễ tạ điền rồi hãy đi. Chuyện đồn điền cũng là công sức của đệ mà ra.

- A...ý kiến này cũng hay.

Tào Bằng nói xong, cả hai người nhìn nhau rồi cười ha hả.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã gần tới cuối năm. Ngày hôm đó, Tào Bằng và Vương Mãi bắt tay xử lý chuyện của Tào Duyệt thự thì chợt thấy Hồ Ban vội vàng xông vào thư phòng.

- Công tử!

- Hồ Ban! Có chuyện gì mà hấp tấp vậy?

- Phu nhân tới rồi. Phu nhân tới rồi.

- Cái gì? Tới đâu rồi?

- Đã tới chỗ đón quan lại...

- Tỷ phu của ta đâu?

- Hôm nay từ Úc Châu sơn lại có một đám hải dân tới đây nên sáng sớm huyện lệnh liền đi kiểm tra. Tại hạ đã phái người đi thông báo, có điều sợ bị chậm cho nên tới đây báo cho công tử để tính toán nghênh đón phu nhân như thế nào?

Sau khi một đám hải dân chuyển đến, Úc châu sơn cơ bản gần như không còn ai.

Hứa Nghi và Diển Mãn đã phái người đưa thư nói là Hứa Đô có việc gấp cần họ trở về. Vì vậy mà sau khi đám hải dân cuối cùng tới, bọn họ liền từ Úc Châu sơn ngồi thuyền tới vịnh Y Lô, rồi sau đó trở về Hứa Đô mà không tới Hải Tây.

Thật ra Tào Bằng có thể hiểu được gần cuối năm hai người không thể trở về nhà thì đúng là đáng tiếc. Vì vậy, hắn chỉ cho người đưa tin chuyển lời chúc phúc, nói với hai người Hứa Nghi và Diển Mãn rằng năm sau hắn sẽ từ Hải Tây tới Quảng Lăng để nhậm chức.

Đám hải dân cuối cùng tới đúng là chuyện lớn. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc hải tặc nhiều năm đe dọa Hải Tây đã tan thành mây khói.

Vì vậy Đặng Tắc thân là huyện lệnh nên phải xuất hiện, chịu trách nhiệm sắp xếp cho đám hải dân cuối cùng ở Hải Tây. Chỉ sợ cho dù có phái người tới thì Đặng Tắc cũng không thể trở về ngay được.

Tào Bằng suy nghĩ rồi nói với Hồ Ban:

- Những chuyện khác miễn hết. Người chỉ cần phái người quét sạch huyện nha là được ra. Ta không phải là người thích phô trương, nên chuyện còn lại cứ để ta giải quyết. Đầu Hồ ca! Đại Hùng ca, chúng ta cùng đi đón tỷ tỷ chứ?

- Đúng hợp với ý ta.

Vương Mãi tất nhiên là vui vẻ. Tào Nam không chỉ là tỷ tỷ của Tào Bằng mà còn là tỷ tỷ của y.

Còn Đặng Phạm cũng cảm thấy cao hứng. Dù sao thì Tào Nam sinh sống ở Cức Dương đối xử với Đặng Phạm rất hiền lành, cho nên trong lòng y cũng sớm coi Tào Nam là tỷ tỷ.

Cả ba người nhanh chóng ra khỏi Tào Duyệt thự rồi nhảy lên ngựa.

Chiếu Dạ Bạch dẫn đầu nhanh chóng lao ra khỏi chợ Bắc. Vương Mãi và Đặng Phạm bám sát theo sau.

- Lão Hồ!

Hồ Ban cũng không dám chậm trễ vội vàng ra khỏi Tào Duyệt thự, chuẩn bị trở về thu xếp. Nào ngờ y vừa mới ra khỏi cửa của Tào Duyệt thự còn chưa kịp lên ngựa thì đã có người gọi.

- A! Là Hoàng thương nhân.

- Lão Hồ! Vừa rồi ba người Tào công tử phóng ngựa chạy như điên, có phải trong huyện đã xảy ra chuyện gì không? Có cần chúng ta giúp không?

Vẻ mặt của Hoàng Chính hết sức thành khẩn, hỏi han một cách ân cần.

Lão cũng vừa mới tới Tào Duyệt thự vốn định thương lượng một chút về phía quản lý của năm sau.

Không ngờ vừa tới nơi vừa lúc thấy ba người Tào Bằng vội vã phóng ra ngoài thì giật mình. Tào Bằng chính là nhân vật số một dưới Đặng Tắc ở Hải Tây. Trong mắt rất nhiều người thì Hải Tây có được sự thay đổi như ngày hôm nay chính là công của Đặng Tắc. Nhưng trong lòng Hoàng Chính thì lại biết rõ, công thần lớn nhất thực tế là Tào Bằng.

Hơn nữa, y còn nghe nói Tào Bằng đã được Trần thái thú triệu tới Quảng Lăng. Vào đầu xuân, hắn sẽ tới huyện Quảng Lăng nhậm chức.

Mặc dù y không rõ Tào Bằng đến huyện Quảng Lăng sẽ đảm nhiệm chức vụ gì, nhưng tin tức từ Quảng Lăng đưa tới thì Trần Đăng dường như rất coi trọng Tào Bằng.

Đặng Tắc ở huyện Hải Tây có thể nói là lấy thúng úp voi. Cho dù thi thoảng có người nào đó gây sức ép hay quấy rối thì cũng không có gì ảnh hưởng.

Đặng Tắc cho dù có nhường một chút thì cũng không phải rước lấy rắc rối. Bởi vì Đặng Tắc đã thể hiện cho tất cả người Hải Tây rằng mình là một người cứng rắn.

Bất kể khi gã xung đột với Trần Thăng hay là đối mặt với hải tặc cũng đều bình tĩnh.

Một người quả quyết như vậy làm sao có thể sợ chút rắc rối hay sao?

Mà người của họ Trần vừa mới phụ trách thu dọn kho báu của Hải Tây cũng đứng về phía Đặng Tắc. Điều này chứng minh trước mắt, dòng họ Trần cũng ủng hộ hắn.

Đặng Tắc có nhường thì cũng thể hiện ra hắn có phẩm chất tốt.

Theo cách nói của người Hải Tây thì Đặng huyện lệnh ngay cả hải tặc còn không sợ chẳng lẽ lại sợ mấy cái lão già hay sao? Thậm chí còn có truyền thuyết nói cánh tay của Đặng Tắc bị mất trong lúc giao chiến với trộm cướp... Nghe nói ở trong quân gã cũng có uy vọng.

Một người có thủ đoạn, có chỗ dựa lại có kinh nghiệm trong quân thì cho dù mấy lão già có làm bừa cũng không dám quá đáng.

Cho nên Hoàng Chính thấy rõ hiện giờ đối với Hải Tây, Đặng Tắc đúng là lấy thùng úp voi...

Cả ba người Tào Bằng vội vã đi như vậy khiến cho Hoảng Chính nảy sinh ý tưởng, hy vọng có thể nhân cơ hội này để gần gũi với Đặng Tắc hơn.

Hồ Ban nói:

- Không có chuyện gì. Chẳng qua phu nhân nhà ta tới?

- Phu nhân? Là phu nhân của ai?

- Ngoại trừ phu nhân của huyện lệnh ra thì còn vị phu nhân nào nữa?

Hồ Ban không nhịn được nở nụ cười. Ý cảm thấy Hoảng Chính rất có hứng thú với việc này.

- Được rồi! Ta phải nhanh chóng trở về quét tước huyện nha. Đoàn xe của phu nhân đã tới nơi rồi, sắp vào đến đây. Ta phải về chuẩn bị.

Nói xong Hồ Ban liền lên ngựa.

Hoảng Chính đứng ở cửa Tào Duyệt thừ sờ cảm, trầm ngâm một lúc. Đột nhiên y nở nụ cười, xoay người lên xe mà nói với xa phu:

- Nhanh lên! Đi tới cửa hàng nhà họ Phan.

Chiếu Dạ Bạch giống như một mũi tên rời cung lao ra khỏi cửa Bắc.

Tào Bằng phóng ngựa như bay trên đường. Vương Mãi và Đặng Phạm mặc dù cố gắng đuổi theo nhưng dù sao thì ngựa của cả hai cũng không bằng được Chiếu Dạ Bạch.

Đi được chừng năm, sáu dặm thì hắn thấy trước mặt có một đội binh mã, hộ tống một đoàn xe từ từ đi tới.

- Trước mặt là ai, sao không dừng ngựa?

Có quân sĩ thấy Tào Bằng xông tới liền bước lên mà quát to.

- Hay!

Tào Bằng đột nhiên ghìm cương ngựa. Chiếu Dạ Bạch tung vó lên cao, dựng đứng thân mình rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống.

- Các người là binh mã ở đâu?

Tào Bằng lớn tiếng quát.

Đang yên đang lành, trên đại lộ lại xuất hiện một đội binh mã khiến cho người ta ngạc nhiên.

Đúng lúc này, một cái bóng hồng từ trong đám người lao ra.

Cái bóng hồng đó hiển nhiên là một con ngựa Đại Uyển màu hồng không hề có một đốm nào khác. Một người mặc chiến bào bách hoa, áo giáp màu hồng dưới cơn gió nhìn chẳng khác nào một ngọn lửa xông ra ngoài.

- Tên nào dám chặn đường ta?

Một âm thanh nũng nịu vang lên. Cái câu nói tưởng như rất có khí thế nhưng nghe nàng nói ra lại tỏ rõ sự ngây thơ.

Tào Bằng vừa nhìn thấy vị tướng đó thì nở nụ cười. Hắn vỗ về Chiêu Dạ Bạch rồi lui lại, ngồi trên ngựa chấp tay:

- Binh tào Tào Bằng của huyện Hải Tây, bái kiến Ôn Hầu tiểu thư.

Thiếu nữ nghe vậy thì ngạc nhiên, dừng ngựa lại.

- Người biết ta sao?

Làm sao mà Tào Bằng không biết vị tiểu tướng trước mặt? Hay có thể gọi nàng là nữ tướng thì thích hợp hơn.

Vị tiểu tướng đó chính là con gái của Lã Bố - Lã Lam. Lúc trước khi ở Hạ Bì, nàng từng giúp hắn. Sau đó ở trong phủ Ôn Hầu, hắn chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy mình cho nên với âm thanh của nàng hắn cũng không hề xa lạ. Lã Lam nói chuyện hoàn toàn là giọng Từ Châu và một chút của Quan Trung. Thật ra về điểm này có phần giống với Chu Thương.

Có điều ngẫm lại thì đó cũng là chuyện bình thường. Lã Lam sinh ra ở Tịch châu, một thời gian ở Quan Trung rồi lại tới Từ Châu. Vì vậy mà khẩu âm của nàng gần như đã cố định.

Tào Bằng cười nói:

- Tiểu thư quên rồi sao? Lúc trước khi ta mới tới Hạ Bì có xung đột với tướng quân Hầu Thành và Ngụy Tục, sau đó được tiểu thư giúp đỡ nên ta hết sức cảm kích. Chỉ tiếc là không có cơ hội gặp mặt để nói lời cảm tạ. Không ngờ hôm nay lại gặp được công tử ở Hải Tây.

Đối với một cô gái thích đóng giả nam mà nói thì gọi nàng là công tử càng khiến cho nàng thêm vui vẻ. Đồng thời, Tào Bằng có chút thất vọng. “Chẳng lẽ mình không có chút ấn tượng nào khiến cho Lã Lam nhớ được hay sao?”

- A...ta nhớ rồi.

Lã Lam nở nụ cười để lộ đôi má lúm đồng tiền:

- Người chính là người giết chiến mã của Tống thúc thúc khiến cho thúc thúc hiện giờ không ngẩng đầu lên được.

- A!

- Bản lĩnh của người cũng được. Mặc dù Tống thúc thúc không phải là cao thủ nhưng trong quân cũng rất lợi hại. Không ngờ thúc thúc bị người đánh cho chật vật như thế... Người tên là Tào Bằng đúng không? Hay là chúng ta thử so chiêu, để cho ta thấy bản lĩnh của người?

“Cái con bé này đúng là một kẻ tự do a.”

Tào Bằng nghe thấy vậy thì dở khóc dở cười.

- Linh Hầu! Không được vô lễ.

Đúng lúc này từ trong đoàn người lại có một con ngựa lao ra. Thiếu nữ ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa cũng là một người quen của Tào Bằng - Kỳ nhi.

Mà hiển nhiên Kỳ nhi chính là hộ vệ của Lã Lam. Hoàn toàn khác với lần gặp trước, hôm nay Kỳ nhi mặc một bộ giáp màu xanh nhạt, khoác một tấm áo choàng màu lục. Trên yên ngựa của nàng có một cây kích, nhìn thì như võ nghệ chắc là xuất phát từ Lã Bố.

- Kỳ nhi tỷ tỷ.

Tào Bằng ngồi trên ngựa chấp tay chào.

- Tại sao Đặng huyện lệnh không tới?

- A? Các người tới tìm tỷ phu của ta?

- Phì! Ta tìm tỷ phu của người làm gì? Đừng có nói bậy.

Kỳ nhi đỏ mặt, phì một cái.

Tới lúc này, Tào Bằng mới nhận ra câu nói của mình dường như có chút hiểu nhầm.

- Phu nhân của hần tới đây, chẳng lẽ không ra đón sao?

“Phu nhân?”

Tào Bằng lặng đi một chút rồi chợt tỉnh ngộ, hiểu Kỳ nhi đang nói tới Tào Nam.

178. Chương 160: Hai Mỹ Nhân (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 160: Hai mỹ nhân (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Một chiếc xe ngựa từ từ chạy tới rồi dừng lại. Chỉ thấy một thiếu phụ ôm một đứa bé, được một thiếu nữ đỡ đang từ từ bước ra.

- Tỷ tỷ?

Tào Bằng vừa nhìn thấy thiếu phụ thì ngạc nhiên, vội vàng xuống ngựa nghênh đón.

Thiếu phụ đó đúng là Tào Nam. Chỉ có điều Tào Bằng không hiểu tại sao Tào Nam lại đi cùng với Lã Lam?

- A Phúc!

Tào Nam nhìn thấy Tào Bằng thì cũng ngạc nhiên và vui mừng. Mặc dù hai tỷ đệ mới xa cách chỉ chừng hai tháng nhưng lại chẳng khác nào cả năm. Tào Nam nở nụ cười rồi bước tới. Tào Bằng vội vàng chạy lại đưa tay đỡ tỷ tỷ.

- Tỷ tỷ! Hôm nay một đám hải dân tới đây cho nên tỷ phu phải tới đó xem. Đệ đã phái người tới thông báo nhưng có lẽ huynh ấy sẽ không tới ngay được. Đệ nhận được tin cho nên tới đây trước. Tỷ tỷ! Đi đường có thuận lợi không?

- Tất nhiên là thuận lợi. Có ta ở đây ai dám trêu chọc?

Lã Lam cười hì hì mà nói. Kỳ nhi cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Tào Nam cũng nở nụ cười:

- Đúng vậy! Nếu trên đường không gặp được Lã tiểu thư thì cũng không tới đây dễ như vậy.

Từ xa chợt có tiếng vó ngựa vọng tới. Nét mặt Lã Lam hiện ra sự hưng phấn. Chỉ thấy hai con khoái mã nhanh như gió xông đến. Lã Lam vừa định bước ra ngăn cản thì bị Kỳ nhi giữ chặt.

- Linh Hầu không được vô lễ.

- Nhưng...

Lã Lam còn định nói gì đó thì hai con ngựa kia đã tới gần. Vương Mãi và Đặng Phạm xoay người xuống ngựa, thi lễ với Tào Nam:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ tiếp đón chậm, mong thứ tội.

- Đầu Hổ! Đại Hùng.

Tào Nam nở nụ cười rồi bước lên.

- Hai người các ngươi lại cao hơn rồi.

Đúng là Vương Mãi và Đặng Phạm đã cao hơn nhiều. Hiện tại Vương Mãi cao gần bằng Đặng Phạm. Cả hai đều lưng hùm vai gấu nhìn rất dũng mãnh. So với cả hai thì Tào Bằng vẫn gầy yếu hơn, nhìn hình dạng hần như không có thịt mấy.

Lã Lam cong môi lên mà lẩm bẩm:

- Chẳng phải nghe nói Hải Tây rất loạn hay sao? Tại sao trên đường này lại không gặp bóng dáng một tên cướp nào?

Tào Bằng rất thính tai nên nghe được mấy lời của Lã Lam.

“Con nha đầu này chẳng lẽ muốn đánh cướp sao?”

Kỳ nhi cười cười nhìn Tào Bằng như xin lỗi vì chuyện Lã Lam.

- Vị này là...

Tào Bằng nhìn thiếu nữ bên cạnh Tào Nam mà hỏi.

Thiếu nữ đó đại khái chừng mười hai, mười ba tuổi. Ăn mặc giống như một tiểu nha hoàn. Tuy nhiên khuôn mặt nàng rất xinh, mặc dù còn nhỏ nhưng nhan sắc cũng đã thể hiện. Nàng khoác một tấm áo màu trắng, đứng bên cạnh Tào Nam mà nhìn trộm Tào Bằng. Đôi mắt nàng trong veo nhìn rất linh hoạt.

- A! Đây là Quách Hoàn. Tào Nam cười nói rồi sau đó vẫy tay bảo cô bé đi tới.

- Đây là tiểu nữ của Quách thúc thúc. Quách thúc thúc nghe nói tỷ tới đây, lo trên đường bị xóc cho nên bảo a Hoàn đi với ta, cũng có thể chăm sóc cho nhau.

“Thì ra là vậy.”

Tào Bằng nở nụ cười với cô bé, khiến cho cô bé ngượng ngùng cúi đầu xuống. Nhưng Tào Bằng lại thấy động tác của Quách Hoàn có gì đó không thật, khiến cho hắn cảm nhận như tiểu nha đầu đang diễn trò, cố ý làm ra vẻ nhu thuận. “Đây là một người có tâm kế” Tào Bằng cảm thấy không vui lắm.

- Đa tạ Lã công tử đã giúp đỡ trên đường.

Trong lúc đó, Vương Mãi và Đặng Phạm đứng nói chuyện với Tào Nam, đồng thời tò mò ngắm đứa bé đang ngủ say trong lòng nàng. Còn Tào Bằng thì cảm tạ Lã Lam.

Lã Lam nói:

- Thực ra cũng không có gì. Ta chỉ cảm thấy không vui cho nên Kỳ nhi tỷ tỷ dẫn ta đi theo thôi. Không ngờ trên đường lại gặp phải phu nhân huyện lệnh đang cùng nhau đi tới. Phu nhân đúng là người tốt, kể cho ta rất nhiều chuyện thú vị.

Lã Lam đột nhiên dừng lại nói với Kỳ nhi:

- Kỳ nhi tỷ tỷ! Chúng ta ở lại Hải Tây chơi hai ngày có được không?

Kỳ nhi nhún mày, hình như có chút khó xử:

- Công tử! Bây giờ đang là cuối năm, Ôn Hầu rất nhanh sẽ về. Chúng ta ở bên ngoài chỉ sợ không hay lắm...

- Ta không cần về...

Lã Lam chạy tới bên cạnh Tào Nam mà đẩy Vương Mãi ra.

- Tào tử tử! Ta đi với tử tới Hải Tây chơi hai ngày có được không?

Tào Nam ngăn người, nhìn Tào Bằng thì thấy hần và Kỳ nhi đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Nàng do dự một chút nhưng vẫn dịu dàng gật đầu.

Mặc dù Lã Lam là một người điêu ngoa nhưng chính thể mà nói thì vẫn là một đứa bé biết điều. Mặc dù vừa mới tiếp xúc với Tào Nam nhưng Tào Nam vẫn làm cho nàng yêu mến.

Tào Nam không biết Lã Bố là ai nhưng biết Lã Bố là thượng cấp của Đặng Tắc. Nếu như có thể tạo dựng mối quan hệ tốt với Lã Bố thì không chừng sau này Đặng Tắc có thoải mái hơn một chút.

Vào thời đại này, suy nghĩ đó là căn bệnh chung của phần lớn thiếu nữ. Mặc dù Tào Nam cũng nghĩ như vậy nhưng đối với chuyện bên ngoài cơ bản là không biết. Hơn nữa nàng cũng không muốn từ chối một thiếu nữ ngây thơ, vì vậy mới gật đầu.

- Nếu Lữ tiểu thư muốn tới thì sao ta lại không chào đón?

Vương Mãi và Đặng Phạm cũng không biết Lã Lam, có điều nếu Tào Nam đồng ý thì hai người họ cũng không có ý kiến.

- Tử tử! Chúng ta lên xe thôi. A Phúc đã sai người quét dọn huyện nha chờ tử tới.

- Được! Được.

Tào Nam gật đầu liên tục rồi cùng với Quách Hoàn trèo lên xe.

- A Phúc! Chúng ta đi thôi.

Tào Bằng và Kỳ nhi đang nói chuyện với nhau.

- Lã tiểu thư tới đây có chuyện gì vậy?

Kỳ nhi nói nhỏ:

- chẳng phải là vì cái hôn sự mà Ôn Hầu định ra cho cô ấy hay sao?

- Hôn sự?

- Chẳng lẽ ngươi không biết?

Nhìn nét mặt ngơ ngác của Tào Bằng, Kỳ nhi trả lời:

- Ôn Hầu vì tiểu thư định ra một hôn sự với con trai của Viên Thuật.

- A....

Tào Bằng đột nhiên bừng tỉnh. Đối với chuyện kết thân giữa Lã Bố và Viên Thuật thì trong Tam quốc diễn nghĩa cũng ghi lại. Có điều Tào Bằng cũng không rõ lắm là hai người họ kết hôn vào lúc nào. Trong suy nghĩ của Tào Bằng thì việc suy tàn của Viên Thuật đã hiện rõ, chuyện diệt vong chỉ sớm hay muộn mà thôi. Mà theo tính tình của Lã Bố thì không kết thân với Viên Thuật. Nhưng không ngờ.... Tào Bằng quên mất tới một gia tộc danh gia vọng tộc đối với Lã Bố vẫn có sức hấp dẫn. Cho dù Viên Thuật có là phản tặc thì đó cũng là người họ Viên tứ thế tam công. Vào thời gian này, đúng là hần không để ý tới bên ngoài, cơ bản cùng với Trần Quân xem xét tình hình phát triển của Hải Tây và tìm hiểu về Quảng Lăng. Thậm chí trong thời gian qua, Tào Bằng còn tưởng rằng mình sinh ra hiệu ứng bướm bướm (Hiệu ứng bướm bướm – Wikipedia tiếng Việt).

Không ngờ cuối cùng Lã Bố lại...

- Tiểu thư không vui nên cãi nhau với Ôn Hầu. Chỉ có điều trước đó Ôn Hầu có nhà. Còn bây giờ Ôn Hầu tới Thái Sơn cho nên tiểu thư vụng trộm chạy ra ngoài.

- Trốn chạy ra ngoài?

- Thực ra cũng không coi là trốn. Tiểu phu nhân biết... Nếu không thì cũng không cho ta đi theo.

Thoáng nhìn thì Điều Thuyền hay Nghiêm thị là chính thê của Lã Bố cũng vậy đều tin Kỳ nhi.

- Vậy...

- Tiểu thư tức giận, hiện giờ nếu muốn để cho cô ấy trở về rất khó. Nhưng nếu để đi tiếp gây ra tai họa gì thì lại thêm rắc rối. Chẳng bằng để cho cô ấy tới Hải Tây, ta mất báo cho tiểu phu nhân biết. Chờ khi tiểu thư hết giận thì sẽ trở về có được không?

Kỳ nhi nhìn Tào Bằng. Còn Tào Bằng nghĩ một chút rồi đồng ý. Cho dù thế nào thì Lã Lam cũng giúp hắn mà Kỳ nhi cũng vậy. Chút nhân tình đó hắn vẫn ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa, nhân phẩm của Lã Bố không tốt thì đó là chuyện của y. Trong suy nghĩ của Tào Bằng thì Lã Lam không quan hệ tới điều đó. Cứ để cho đám người Lã Lam ở lại Hải Tây đi, coi như báo đáp ân đức của Điều Thuyền...

Kỳ nhi thấy Tào Bằng đồng ý liền nở nụ cười khiến cho người khác say đắm.

Nghĩ như vậy, Tào Bằng liền đi về phía Chiếu Dạ Bạch. Đám người Lã Lam cũng lên ngựa.

Một hàng xe, ngựa dọc theo quan đạo từ từ đi về phía Hải Tây. Tào Bằng thân là chủ nhân nên phải làm bạn với Lã Lam và Kỳ nhi. Còn Vương Mãi và Đặng Phạm thì đi hai bên chiếc xe ngựa của Tào Nam mà nói chuyện với nàng.

- Hải Tây nhìn cũng được.

Lã Lam ngồi trên ngựa tò mò hỏi:

- Tại sao ta nghe người ta nói ở đây rất nguy hiểm, trộm cướp đầy rẫy đâu hết rồi?

- A! Trộm cướp trước kia thì có nhưng hiện giờ tốt hơn nhiều.

- Có phải không? Vậy tỷ phu của người đứng là có bản lĩnh...đúng rồi! Chẳng phải người tên là Tào Bằng sao? Tại sao Tào tỷ tỷ lại gọi người là a Phúc?

- Cái này...

- Còn nữa, ta nghe nói cách đây một thời gian còn có hải tặc tới tập kích Hải Tây có đúng không?

Hiển nhiên Lã Lam là một cô bé tò mò nên liên tục đưa ra câu hỏi. Kỳ nhi hơi mỉm cười rồi tự động lui lại. Tào Bằng cũng hết sức kiên nhẫn giới thiệu với Lã Lam và Hải Tây. Nụ cười trên khuôn mặt Lã Lam cũng xuất hiện nhiều hơn...

- A Phúc! Võ nghệ của người cũng được có điều nhìn thân thể người hơi gầy. Người xem người gầy như vậy thì có thể làm được chuyện lớn nào? Phải giống như phụ thân của ta thì mới được xem là đại trượng phu. Ừm! Sau này người ăn nhiều hơn một chút, làm cho thân thể khỏe mạnh thì tương lai mới không có ai dám trêu chọc người... Người thấy có ai dám đoạt ngựa của cha ta đâu?

Lã Lam vừa đi vừa lải nhải luôn miệng. Cũng không thể trách được, nàng lưu lạc với Lã Bố từ nhỏ, bên cạnh ngoại trừ Kỳ nhi ra cũng không còn bạn bè nào khác.

Tuổi của Tào Bằng cũng xấp xỉ với nàng, hơn nữa cử chỉ ôn hòa của hắn làm cho cô bé có hảo cảm cũng là chuyện bình thường. Khó lắm mới tìm được người có thể nói chuyện, Lã Lam mở miệng nói liên tục.

Bất chợt từ trước mặt vọng tới những tiếng huyền oán. Tào Bằng ngẩng đầu lên thì thấy một đám người đông nghìn nghịt đang xông tới.

- Sao lại thế này?

Lã Lam luống cuống vội vàng hét to:

- Chuẩn bị nghênh địch.

- Lã tiểu thư không cần phải lo lắng. Là người một nhà.

Tào Bằng tinh mắt nhận ra đám người đó là ai. Mấy người dẫn đầu chính là chín vị chủ sự của huyện Hải Tây. Phía sau bọn họ còn có đám thương nhân bản địa tới mấy trăm người đứng chắn trên quan đạo.

Hoảng Chính đứng trên cùng to giọng nói:

- Phụ lão Hải Tây nghe nói phu nhân của huyện lệnh tới nên tới nghênh đón.

- Hoàng Chính! Các người định làm cái gì?

Tào Bằng thúc ngựa lên mà quát to.

Hoàng Chính nở nụ cười:

- Tào công tử. Chúng ta nghe nói phu nhân của huyện lệnh tới cho nên tới đây nghênh đón. Đặng huyện lệnh làm lụng vất vả vì Hải Tây, phu nhân đã tới cũng không thể trở về. Đám tiểu dân chúng ta mặc dù không thể lo toan cùng với huyện lệnh nhưng cũng nguyện góp chút tâm ý. Người xem, một trăm mười hai thương nhân của chợ Bắc đều tới đây...tất cả đều muốn thể hiện tấm lòng của mình.

- Cái lão già này.

Tào Bằng nhìn Hoàng Chính. Suy nghĩ của Hoàng Chính thế nào làm sao mà hắn không hiểu? Ngoài miệng mặc gì hắn trách cứ nhưng trong lòng lại vô vàn cảm kích.

Đặng Tắc không thể về đón Tào Nam. Mặc dù tỷ tỷ không nói gì nhưng trong lòng chắc chắn là không vui. Hoàng Chính làm thế này chắc chắn tỷ tỷ sẽ cảm thấy dễ chịu một chút. Hắn cũng không hy vọng Đặng Tắc và Tào Nam vì một chút chuyện nhỏ thế này mà không vui.

- Thoáng nhìn thì vị huyện lệnh cụt tay này dường như cũng được lòng người.

Lã Lam nói nhỏ với Kỳ nhi.

Kỳ nhi vội vàng nói:

- Tiểu thư! Sao người lại có thể xưng hô với Đặng huyện lệnh như vậy?

- Chẳng phải ở Hạ Bì người ta vẫn nói vậy sao?

- Cho dù thế nào thì Đặng huyện lệnh cũng là quan phụng mệnh triều đình. Những hạng người nói vậy chỉ là do ghen tị mà thôi. Tiểu thư cũng không được nghe họ nói vậy. Sau này khi gặp Đặng huyện lệnh nhất định không được thất lễ. Hiện tại tiểu thư tới đó chính là đại diện cho Ôn Hầu. Nếu người bỏ qua lễ nghĩa thì Ôn Hầu sẽ mất mặt. Nhất thời tiểu thư không được nói lung tung.

Lã Lam vừa thè lưỡi vừa gật đầu.

Tào Bằng đi tới bên cạnh xe ngựa, ghé vào màn xe nói nhỏ với Tào Nam. Đối với việc nghênh đón bất thành linh mà lại long trọng như vậy, Tào Nam cũng cảm thấy kinh ngạc. Có điều trong lòng nàng thì rất vui và tự hào. Điều này chứng tỏ Đặng Tắc ở Hải Tây đã làm rất tốt.

Nghĩ lại một năm trước, Đặng Tắc vẫn chỉ là một tiểu lại nhỏ ở Cức Dương vậy mà bây giờ lại trở thành một quan phụ mẫu được người ta tôn kính. Điều này khiến cho Tào Nam làm sao mà không vui cho được? Nàng được Quách Hoàn đỡ, ôm theo ái tử mà xuống xe.

- Tiểu dân Hoàng Chính bái kiến phu nhân huyện lệnh.

Một trăm người đồn thời thi lễ khiến cho khí thế có chút hoang vắng.

Tào Nam nở nụ cười càng tươi.

- Kỳ nhi tỷ tỷ! Trên đầu thành kia treo cái gì vậy?

Lã Lam đột nhiên hỏi nhỏ Kỳ nhi. Kỳ nhi nhìn theo hướng ngón tay Lã Lam chỉ mà sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đó là đầu người.

Từng cái đầu người phơi trong sương gió lủng lẳng trên tường thành. Chỉ cần liếc mắt nhìn cũng thấy phải có hơn trăm cái.

- Đó là thủ cấp của hải tặc.

- A!

Lã Lam che cái miệng nhỏ nhắn mà thốt lên một tiếng.

Lã Bố giết người vô số, nhưng đối với con gái lại hết sức yêu thương vì vậy mà cũng không muốn để cho cô nhìn thấy những cảnh tượng tàn khốc. Lã Bố để cho Lã Lam tập võ là hy vọng nàng có sức khỏe, chưa bao giờ nghĩ tới một ngày để cho nàng ra chiến trường. Vì vậy mà đừng có thấy ngày thường Lã Lam gào lên như vậy nhưng thật ra còn chưa bao giờ nhìn thấy trường hợp tàn khốc. Nhìn mấy cái đầu người phía trước, sắc mặt nàng cũng thay đổi theo.

Vương Mãi giải thích:

- Trước đây mấy ngày, hải tặc đột kích vào đây. Đó đều là thủ cấp của những kẻ bị giết lúc đó. Hiện giờ có rất nhiều hải dân tới Hải Tây, nếu không có gì làm cho họ kinh sợ thì rất khó khiến cho họ ngoan ngoãn. A Phúc nói! Giết một người mà làm cho trăm người bình an là điều đáng làm. Giết mười người làm cho ngàn người bình an là điều hoàn toàn đáng làm. Vì vậy mà biện pháp này cũng chỉ bất đắc dĩ. Sau khi thu xếp xong đám hải dân, mấy cái thủ cấp này cũng sẽ được xử lý.

Nghe Vương Mãi nói vậy, cảm xúc của Lã Lam dường như ổn định hơn nhiều. Có điều ánh mắt của nàng nhìn Tào Bằng cũng thay đổi.

Tên thiếu niên nhìn gầy yếu thế kia mà có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy?

Trong lòng Lã Lam có một sự rung động.

Tào Nam cũng nhìn đám thủ cấp đó có điều nàng cũng không hoảng sợ. Từ lúc tới đây, trên đường nàng đã nghe người ta nói Hải Tây rất loạn. Nhớ ngày đó khi nàng và cha mẹ bị Hoàng Xạ bắt, Tào Bằng đã bố trí cứu người ở dọc đường.

Cảnh tượng đầm máu đó nàng đã trải qua thì nói gì tới mấy cái đầu người treo trên tường? Nàng vẫn nở nụ cười như trước mà nói chuyện với đám người Hoảng Chinh. Chỉ có điều nàng nắm chặt tay Tào Bằng. Nhìn mấy cái đầu người, Tào Nam có thể tưởng tượng được trong vòng mấy tháng qua, Đặng Tắc và Tào Bằng ở Hải Tây đã trải qua cuộc sống như thế nào...

Ánh nắng chiều rất ấm áp.

Tào Nam kéo tay Lữ Lam ngồi trong vườn hoa, khẽ trò chuyện.

Trên bãi đất trống phía xa, Tào Bằng đang giúp đỡ Đặng Phạm. Kể từ khi hấn quyết tâm, trước khi đi Quảng Lăng, Tào Bằng liền bắt đầu giảm thời gian ở Tào Duyệt thự của Đặng Phạm. Thân thủ của Đặng Phạm không quá xuất sắc, so với Vương Mãi chung quy vẫn kém một bậc.

Thời gian Đặng Phạm tập võ cũng ngắn, lại không được như Vương Mãi. Tuy nói tố chất thể chất của y không kém Vương Mãi, nhưng y vẫn không thể vượt qua Vương Mãi.

Sau này, Đặng Phạm sẽ phải ở lại Hải Tây, hỗ trợ Đặng Tắc. Hải Tây không thiếu cao thủ, ví như Chu Thương, hay Phan Chương đều là các cao thủ không hề tầm thường. Tài bắn cung của Phùng Siêu lại càng nổi trội, tuy rằng thân thủ gã không bằng bọn Chu Thương, Phan Chương nhưng so với Đặng Phạm thì vẫn cao hơn một bậc.

Đặng Phạm là huynh đệ kết nghĩa của Tào Bằng. Hấn cũng rất mong muốn tương lai Đặng Phạm có thể một mình đâm đường một phía.

Nhưng với thân thủ của y thì...

Công việc ở Tào Duyệt thự nhiều như thế, nếu không có gì khẩn cấp, Tào Duyệt thự có thể giải quyết được, không cần Đặng Phạm phải ra mặt. Còn các loại sổ sách, đã có Đặng Tắc phải thư lại hỗ trợ.

Việc Đặng Phạm cần làm chính là bảo đảm chợ Bắc có thể hoạt động ổn định. Về điểm này, y và Vương Mãi trước kia đều làm rất khá. Nhưng mai sau, y không thể vẫn chỉ như thế được. Bọn Tào Bằng liên tục tiến lên, Đặng Phạm cũng buộc phải đuổi kịp bọn họ. Nếu không thì, tiểu bát nghĩa không sớm thì muộn cũng xóa tên y. Cho dù bọn Tào Bằng không mở miệng, Đặng Phạm cũng cảm thấy tự xấu hổ.

Chính vì thế, Tào Bằng không thể làm gì khác hơn là dốc sức đem quyền thuật sở trường của hấn truyền cho Đặng Phạm.

Sau này, Tào Bằng có đi Quảng Lăng, việc học tập của Đặng Phàm cũng không đến nỗi giảm sút. Đường nhiên, còn có Chu Thương và Phan Chương ở bên cạnh đốc thúc y.

Kỳ nhi hào hứng đứng bên cạnh, nhìn Tào Bằng so chiêu với Đặng Phàm. Đặng Phàm dùng bát cực quyền, còn võ công của Tào Bằng là Thái Cực quyền. Đứng tưởng động tác của Tào Bằng chậm chạp, nhìn như vô lực nhưng thực tế, từng đòn thế của hắn đều khắc chế chặt chẽ bát cực quyền của Đặng Phàm, khiến y không thể vận sức được. Từ nhỏ Kỳ nhi đã tập võ với Lữ Bố, nhãn lực của nàng dĩ nhiên không giống với người thường. Nàng có thể nhận ra trong quyền cước chậm rãi, yếu ớt của Tào Bằng ẩn chứa sức mạnh kỳ dị, buộc nàng phải hiểu kỳ.

Lữ Lam nhin không được hỏi:

-A Nam tỷ tỷ, A Phúc đang luyện quyền cước gì thế?

-Hắn nói là cái gì đó thái cực, nhưng ta cũng không hiểu lắm.

-Hắn học quyền cước này từ ai vậy?

-Chuyện này nói ra cũng rất kỳ quái. Khi còn bé, A Phúc từng gặp một vị phương sĩ, còn theo người này học một năm. Nhưng ta nhớ kỹ, lúc đó hắn chỉ học chữ mà thôi, không hề học cái gì khác, chưa nói cốt cách thân thể hắn vốn rất kém cỏi, sau không biết có chuyện gì, chợt trở nên lợi hại! Mẫu thân nói A Phúc đã học được thuật thần tiên. Nói vậy, mấy thứ này đều là do hắn học được từ vị phương sĩ kia sao? Ha ha, chuyện này ta thực không thể nói rõ được. Trước đây, ta có hỏi qua hắn, nhưng lần nào hắn cũng đều trả lời rất mơ hồ, ta nghe cũng không hiểu. Sau này, ta cũng không hỏi hắn nữa. Cho dù hắn học cái gì thì hắn cũng là đệ của ta. A Phúc chính là A Phúc, cho dù không học được thuật thần tiên, cũng không thể thành A miêu, A cẩu a.

Lữ Lam cười khúc khích!

[/QUOTE]

179. Chương 161: Úc Châu Sơn

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 161: Úc Châu sơn

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nhìn Lữ Lam cười ngây thơ, Tào Nam cũng chợt xúc động. Một nữ nhi tốt như thế, sao lại có một phụ thân đáng giận như vậy chứ? Đến Hải Tây được vài ngày, Tào Nam rốt cuộc đã biết được chuyện của Lữ Bố. Nàng không ác cảm lắm với gã, chỉ thầm nghĩ phẩm cách của người này dường như cũng không tốt lắm. Hơn nữa, bởi mối quan hệ giữa Lữ Bố, Đặng Tắc đối với Lữ Lam cũng không quá quan tâm nữa. Ngay cả Trần Quần thường ngày hay đến huyện nha cũng bởi vì có quan hệ đến Lữ Lam mà không thường tới chơi.

Hôm qua, Trần Quần đã trở về Hạ Bì. Thời điểm cuối năm sắp đến, y phải đi cùng với cha y. Có điều, trước khi đi, y đã hẹn với Tào Bằng, ngày mười lăm y sẽ lại đến, cùng hắn đi Quảng Lăng tìm Trần Đăng.

Tào Bằng cũng không giữ lại. Dù sao đoàn tụ với người nhà cũng là chuyện hết sức quan trọng. Hắn nghĩ Trần Quần đi khắp chốn quanh năm suốt tháng, cũng đã lâu lắm không ở nhà. Giai đoạn cuối năm nay, y chăm sóc cho phụ thân cũng là chuyện nên làm.

Vì vậy, sau khi tiễn Trần Quần, Tào Bằng bắt đầu luyện tập cho Đặng Phàm.

Tiểu Đặng Ngải rất tham ngủ! Nhưng khi tỉnh lại, nó sẽ mở tròn mắt, hiếu kỳ nhìn cậu và thúc thúc cùng luyện võ. Hơn nữa, nó cũng có thể ngồi trên cái đệm da hổ, khoa tay múa chân, hình như đang học các động tác của Tào Bằng.

Chỉ thấy Lữ Lam cười khanh khách liên tục, đôi mắt nàng khi cười khiến cho khuôn mặt giống như trăng rằm, trông rất đẹp mắt.

-A Phúc, người thấy Lữ tiểu thư thế nào?

Cơm tối xong, Đặng Tắc vẫn chưa trở về. Tào Nam kéo tay Tào Bằng, cười hì hì dò hỏi.

-Lữ tiểu thư?

Tào Bằng hơi sững sốt, nhú mày trầm ngâm một lúc:

-Rất tốt.

-Đúng vậy không?

Tào Nam chợt nói:

-A Phúc, tuổi tác người cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc nghĩ đến chuyện cưới xin rồi.

-Cưới xin?

-Đúng vậy. Trước đây không lâu, nương còn bàn bạc với ta làm sao để quyết định hôn sự cho người.

Tào Bằng vừa nghe đã ngây người! “Ta mới mười bốn a, tuy sắp mười lăm thật nhưng vẫn không đến nỗi thành thân sớm như thế chứ...”

-Tỷ, chuyện này vẫn còn sớm mà.

-Đâu còn sớm nữa? Theo ta thấy, không sớm chút nào đâu. Điều kiện của chúng ta hiện tại cũng tốt, cha nương thấy được tiền đồ của người cũng vui vẻ. Hai người đều mong người sớm thành thân, bọn họ sớm có cháu bé. Người cũng biết, nhà chúng ta ít người, cha nương cũng chỉ có mình người là người nối dõi. Người có thành thân thì cha nương mới trút được nỗi niềm tâm sự này. Đương nhiên, nương cũng không bắt người phải thành thân ngay. Nếu tìm được người thích hợp cứ đính hôn trước là được.

Dưới ánh đèn, Tào Nam kéo tay Tào Bằng, kiên trì khuyên bảo.

-Chuyện đó có liên quan gì đến Lữ tiểu muội?

-Ta thấy Lữ tiểu thư rất tốt, hay là người cầu hôn nàng đi...

-Tỷ, tỷ đừng bận tâm nữa!

Tào Bằng vội vã xua tay. Hắn thật không ngờ tỷ tỷ lại để mắt đến Lữ Lam. Lữ Lam là ai đây? Cha nàng chính là Lữ Bố a! Chưa nói đến chuyện Tào Bằng vốn không có tình ý với nàng, kể cả có, hắn còn e ngại Lữ Bố sẽ tìm hắn gây chuyện phiền hà. Tào Bằng không thể nói là ác cảm với Lữ Bố nhưng cũng chưa thể nói là hảo cảm. Đối với tính tình của người này, hắn rất tán thưởng nhưng còn phẩm cách của gã thì sao? Vấn đề không phải ở chỗ ba đời nhà Lữ Bố là gia nô, mà là con người này quá ham công danh lợi lộc, mới trước còn đánh nhau với Viên Thuật, sau lại đã kết thân với lão. Người này thật sự...

Phàm là một người như thế lại càng thích làm chính trị. Huống hồ Lữ Bố lại có một thân võ nghệ!

Tào Bằng gãi gãi đầu:

-Tỷ, tỷ đừng nói lung tung nữa. Lữ tiểu thư đã đính hôn rồi...

-Nhưng thật tiếc quá!

Tào Nam thở dài:

-Ta cảm giác cô bé đó rất tốt. Nhưng ta nghe nói cô ấy đã từng giúp người thì phải?

-Ách, đúng là có chuyện này.

-Đại trưởng phu có ân phải báo đáp, sau này nếu có thể, người nhớ giúp nàng đây...

-Ách, đệ nhớ rồi.

Thật ra, không cần Tào Nam nói, Tào Bằng cũng sẽ nhớ kỹ. Hắn không chỉ nợ Lữ Lam nhân tình mà còn nợ ân tình của Điều Thuyền.

Chuyện Bạch Môn lâu ngày sau, Lữ Lam sẽ có kết cục như thế nào? Trong Tam quốc diễn nghĩa chỉ nói Lữ Bố bị giết ở Bạch Môn lâu, nhưng không nhắc gì tới người nhà của gã. Số phận của Lữ Lam sẽ ra sao? Tào Bằng thật sự không biết được.

Nhưng chung quy, hắn có thể đoán được số phận nàng cũng không tốt đẹp gì.

“Ta nên làm gì để giúp các nàng đây?”

“Cứu Lữ Bố, có lẽ...”

Tào Bằng không khỏi cười khở.

Lữ Bố là nhân vật như thế nào đây? Gã chính là cao thủ đệ nhất thiên hạ, đến lân Tào Bằng đi cứu sao? Cho dù là hắn có năng lực đó thật, thì làm thế nào để thay đổi Lữ Bố đây? Hơn nữa, đối thủ của gã lại chính là Tào Tháo a! Tào Bằng thật sự không có bản lĩnh đó. Hắn chỉ biết giương mắt nhìn Lữ Lam - Điều Thuyền gặp nạn sao?

-A Phúc!

-A?

Tào Bằng mãi suy nghĩ đến xuất thần, không nghe thấy tiếng gọi của Tào Nam. Nàng gọi được một hồi, Tào Bằng mới bừng tỉnh.

-Tỷ tỷ, tỷ vừa nói gì thế?

-Cái tên gia hỏa này, ta đang nói chuyện tử tế với người, sao người đã ngậy người ra rồi?

Tào Nam lắc đầu, hơi trách cứ. Tào Bằng xấu hổ cười cười:

-Tỷ, tỷ vừa nói gì thế?

-Ta nói người thấy nha đầu Quách Hoàn thế nào?

-Quách Hoàn?

Trong đầu Tào Bằng xuất hiện một gương mặt xinh xắn. Không thể phủ nhận, Quách Hoàn lớn lên sẽ rất đẹp, hơn nữa còn rất hấp dẫn! Nhưng chung quy lại, tiểu nha đầu này quá toan tính, có đôi khi nói năng luôn ra vẻ, có vẻ không thật thà lắm.

Tào Nam nói:

-Nương có vẻ thích nàng.

Tào Bằng tức thì cảnh giác, nói:

-Thế thì sao?

-Hi hi, nương định nếu người thấy nha đầu này tốt thì đưa nàng về ở đi.

-Tỷ, tỷ nói cái gì thế?

Tào Bằng nhất thời đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

-Bọn ta không quen nhau, hơn nữa từ đầu tới cuối cũng chưa nói được mấy câu, làm sao có thể...

-Suy nghĩ nhiều như thế làm gì? Lập gia đình rồi sinh một đứa con là được.

Tào Nam đùa đùa, nói:

-Có điều, xuất thân của nha đầu này không tốt. Lấy làm chính thất thì không được, nhưng nếu làm thiếp thì cũng không tồi. Hơn nữa, nha đầu này rất thông minh, lại hiểu chuyện nữa. Nếu người thích, để ta bảo nương nói tốt cho người một chút. Quách thúc thúc hiện đi theo phụ thân cũng là người tốt. Ta thấy các người cũng hợp nhau nữa.

-Chỉ cần nàng là xử nữ, các người thấy hợp nhau là được.

Tào Bằng tức giận mắng thăm.

Cổ nhân thật là...! Lão bà hần còn không có hứng thú thì nạp thiếp để làm gì đây? Huống chi, hần vẫn còn nhỏ a...

-Tỷ, không còn sớm nữa, ta phải trở về đọc sách.

Tào Bằng biết hần không thể nào bàn tiếp được nữa. Xem Tào Nam thế này thì nếu hai người còn nói tiếp, hần sẽ có cả bấy thiêu thân mất. Mới chớp mắt, nàng đã có thể lòi ra hai nữ tử rồi! Hơn nữa, hần lại không thể nói đạo lý với nàng.

Theo phong tục của thời đại này, mười bốn tuổi thành thân cũng đã là muộn rồi.

Tào Bằng bối rối cáo từ. Vừa ra khỏi gian phòng, hần đã thấy Quách Hoàn đi tới trước mặt. Tiểu nha đầu vừa thấy hần mặt đã ửng hồng, cúi mặt xuống, bộ dáng kiều mị.

Tiểu nương này mới có bao nhiêu tuổi mà đã mị người như thế?!

Tào Bằng xấu hổ chào hỏi Quách Hoàn rồi ngại ngần rời khỏi huyện nha.

Bởi các nàng Lữ Lam đến, Tào Bằng đành ra biệt viện ở. Hần đến chỗ Tào Duyệt Thự ở cùng Vương Mãi và Đặng Phạm. Dọc đường đi, tâm trí Tào Bằng rối bời. Hần không khỏi lắc đầu cười khổ. Đối với chuyện Tào Nam vừa nói, Tào Bằng thật không biết nên làm sao. Hần vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ dừng ở đây. Vậy mà sáng sớm ngày thứ hai, Đặng Tắc đã phái người đến bảo Tào Bằng qua.

-Đi, đến Đồi Câu Tập.

-Để làm gì?

-Qua bên kia xem một chút. Ngày hôm nay là ngày hai mươi chín, là ngày cuối cùng dân biển tới đồn điền. Ngày mai là đêm ba mươi, rốt cuộc chúng ta cũng có thể hiểu làm xong một chuyện.

Ba vạn dân biển cùng nhập đồn điền cũng là một chuyện lớn. Thời gian nháy mắt trôi đi, chỉ trong một tháng chạp, bọn họ đã có thể thu xếp mọi chuyện ổn thỏa cũng coi như là một kỳ tích đáng kể rồi.

Tào Bằng hoàn toàn không nhúng tay vào chuyện này, toàn bộ đều do Đặng Tắc phụ trách. Hôm nay, nghe nói dân đồn điền đã gần như được thu xếp xong, hần cũng hiếu kỳ, muốn đi xem thế nào. Dù sao, tất cả những chuyện này cũng có thể coi như là kết quả do hần thao túng mà ra. Tuy rằng cho đến khi công việc được hoàn thành, Tào Bằng chưa từng hỏi qua, nhưng khi mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, hần vẫn muốn đi xem kết quả thế nào.

Vì vậy, hần liền cùng Đặng Tắc ngồi lên lưng ngựa, thẳng hướng phía Đồi Câu Tập.

Đồi Câu Tập là thị trấn ở phía đông Hải Tây, tiếp giáp với biển. Vì nguyên nhân địa lý, nơi này được dùng làm bến cảng tự nhiên.

Gió hiu hiu thổi trên biển, nhẹ nhàng, khoan khoái.

Tào Bằng và Đặng Tắc cùng phóng ngựa đến một chỗ đất cao, có thể nhìn xuống toàn bộ Đồi Câu Tập.

Cảng biển rộng mênh mông đông nghịt đầu người. Hai người thấy Đái Càn dẫn theo người sắp xếp cho hải dân rời khỏi cảng.

Bên ngoài cảng còn có một đội nhân mã do Phùng Siêu, Phan Chương thống lĩnh, phụ trách đưa dân biển đến những doanh trại bên trong cảng biển trước. Chu Thương cũng dẫn một nhóm người phụ trách an ninh trong cảng...

[/QUOTE][[/QUOTE]

Toái Càn Khôn

180. Chương 162: Xuân Về

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 162: Xuân về

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tám chiếc chiến thuyền đỗ trên cảng trông rất bắt mắt. Đội thuyền này không hề nhỏ, mỗi chiếc chiến thuyền đều có thể chứa được tầm hai trăm người.

-Tỷ phu, những chiếc thuyền này huynh định bố trí thế nào?

Đặng Tắc lắc đầu:

-Hiện nay, ta vẫn chưa có ý định gì. Những chiếc thuyền này đều là thuyền của Tiết Châu, cũng chưa được kiểm kê. Ta có giữ lại mấy thứ này tác dụng cũng chẳng được mấy. Ta vốn định chờ thu xếp cho dân biển xong sẽ thiêu hủy toàn bộ số thuyền này.

-Khoan đã!

Tào Bằng vội vã ngăn lại. Hắn suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

-Hay là giao những chiếc thuyền này cho Chu thúc quản lý đi?

-A?

Đặng Tắc nghi hoặc nhìn Tào Bằng, kỳ quái hỏi:

-Để lại mấy con thuyền này thì có tác dụng gì?

-Phòng trước vẫn hơn, biết đâu còn có tác dụng. Dù sao bảo dưỡng mấy đội thuyền này cũng không tốn kém lắm. Tạm thời cứ giữ chúng lại đã.

-Thế nhưng không có ai làm a.

-Chuyện này có đáng gì, cứ để Chu thúc chọn từ đám dân biển đi. Những người dân biển này luôn nghe lời Chu thúc, để thúc ấy tập trung bọn họ lại, không phải là có người làm rồi sao?

Những năm cuối thời kỳ Đông Hán, mọi người không ai hiểu biết gì về hải quyền. Hơn nữa, đội thuyền dù có lớn cũng không thể thực hiện những chuyến xa khơi, mà chủ yếu chỉ tập trung trong khu vực nội địa. Tào Bằng không chế tạo thuyền, thậm chí đối với cách chế tạo thuyền ở thời đại này hắn cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng trong vô thức, hắn vẫn muốn giữ lại những đội thuyền này. Còn chuyện này có công dụng gì, nhất thời hắn cũng không thể nói rõ với Đặng Tắc được. Đặng Tắc gãi gãi đầu:

-Nhưng để nhiều thuyền đỗ ở đây như thế không khỏi sẽ có người để ý a.

-Úc Châu sơn thế nào?

-Úc Châu sơn thì sao?

Tào Bằng nghĩ ngợi một chút, nhẹ giọng nói:

-Chưa kể, Úc Châu sơn hiện đang bỏ không.

Đặng Tắc gật đầu:

-Không sai, sau khi ba vạn dân biển chuyển đến Hải Tây, về cơ bản Úc Châu sơn đã bị bỏ không, cũng không có người ở. Quận Đông Hải cũng không quan tâm gì đến Úc Châu sơn. Có người còn nói: “Đem thuyền biển, cập bến Úc Châu sơn.”

-A?

Tào Bằng trầm ngâm chốc lát, nhẹ giọng nói:

-Úc Châu sơn nối với ba quận Lang Đô, Đông Hải và Quảng Lăng. Chúng ta có thể lấy Úc Châu sơn làm địa điểm quan trọng, biết đâu còn có thể thu hoạch ngoài ý muốn. Hơn nữa, đệ vẫn nghĩ, nếu vứt bỏ Úc Châu sơn như thế thật hơi đáng tiếc.

Những gì Tào Bằng suy nghĩ Đặng Tắc chưa bao giờ mất công cân nhắc nhiều. Nếu Tào Bằng muốn chiếm lấy Úc Châu sơn, mà nơi đó hiện nay lại là một hoang đảo không người để mắt đến, giữ lại thì giữ lại thôi. Hắn nhanh chóng tính toán, tám chiếc chiến thuyền nên thu xếp thế nào, cần tiêu tốn bao nhiêu, cần có những gì?

-Đã thế thì ta sẽ để Chu thúc xây dựng một doanh trại ở Úc Châu sơn trước đã.

-Được!

Tào Bằng gật đầu:

-Tỷ phu, chúng ta qua đó bàn chút việc với Chu thúc luôn đi.

Chiếm Úc Châu sơn lập doanh trại chỉ là ý tưởng bột phát của Tào Bằng. Trên thực tế, ngay đến chính bản thân hắn cũng không biết được Úc Châu sơn này rốt cuộc có ích lợi như thế nào. Khoảnh khắc nhìn thấy tám chiến thuyền này, bản năng Tào Bằng mách bảo bỏ Úc Châu sơn thật đáng tiếc. Dù sao, một nơi hoang vu, cô lập, không bị bất cứ ràng buộc nào, hơn nữa, chỉ trong một ngày đêm có thể đến một hòn đảo nhỏ của lục địa, một nơi như thế bị bỏ qua quả thực có phần đáng tiếc. Tình hình cụ thể ở Úc Châu sơn như thế nào, Tào Bằng cũng không hiểu rõ lắm. Nếu hòn đảo nhỏ này có thể chứa được ba vạn người sinh sống, chứng tỏ nó phải có điểm tốt, không phải vậy sao?

Nhưng muốn thực hiện kế hoạch này cũng không thể chỉ làm một lần là xong. Chỉ ít, với tình hình hiện tại cũng không thể làm được.

Thứ nhất, hiện đang là thời điểm cuối năm, xem ra mọi người cũng không thể quan tâm đến chuyện này được; thứ hai, sau khi dân biển bắt đầu xây dựng đồn điền, đầu xuân chính là tiết nông canh. Đây là đồn điền đầu tiên của Hải Tây, có ý nghĩa hết sức quan trọng. Lúc này, Đặng Tắc cũng không thể tìm đâu ra nhân lực để xây dựng ở Úc Châu sơn.

Cứ theo đó mà tính thì thời điểm đầu hạ năm sau chính là lúc bắt đầu thực hiện tốt nhất.

Năm Kiến An thứ hai, lễ trừ tịch cũng từ từ dần đến.

Nhớ lại một năm vừa qua, Tào Bằng không khỏi xúc động. Giờ này năm ngoái, hắn và Đặng Tắc còn cùng nhau tới đại doanh Cửu Nữ thành. Cũng kể từ ngày đó, số phận của gia đình hắn đã bắt đầu biến đổi như vũ bão. Hắn gặp được Ngụy Diên, ở Tịch Dương bị phục kích, hắn lại cứu được Điển Vi, lại quen biết Hạ Hầu Lan. Cũng kể từ đó, Đặng Tắc mất đi một cánh tay.

Sau đó là kiếp tù đầy, lưu vong...

Hắn rất vất vả mới tới được Hứa đô.

Có điều, hắn không ngờ rằng tai ương lao tù kia lại mở ra một câu chuyện mới. Tiểu bát nghĩa hoành hành xuất thế. Có thể nói ở Hứa đô, Tào Bằng đã kết giao được những bằng hữu tri âm tri kỷ. Sau đó, hắn lại trải qua rất nhiều chuyện nữa mới tới được Hải Tây.

Những thành quả ngày hôm nay dường như một giấc mộng!

Tào Bằng ngồi ở hành lang đình viện của Tào Duyệt thự, ngẩng đầu nhìn trời sao. Phía sau lưng hắn chợt vang tiếng bước chân.

Tào Bằng không quay đầu lại, vẫn ngồi trên hiên như trước.

Vương Mãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn. Y cầm lấy bầu rượu bên cạnh Tào Bằng, uống một ngụm, thở dài một hơi.

-A Phúc, vẫn còn chưa ngủ sao?

-Ngủ không được.

Tào Bằng nhận lấy bầu rượu trong tay Vương Mãi, cũng uống một ngụm.

-Ngày mai là lễ hội xuân rồi. Ba ngày nữa, chúng ta sẽ rời Hải Tây đến Quảng Lăng. Ta chợt thấy cảm khái, nên muốn yên tĩnh một chút thôi. Ha ha, chúng ta đến Hải Tây, còn chưa kịp yên thân thì đã lại đi rồi.

-Đúng vậy, ta cũng hiểu được một năm này tựa như một giấc mộng.

-A?

-Giờ này một năm trước, chúng ta vẫn chỉ là mấy tên tiểu tử gốc gác quê nhà, chuyện gì cũng không hiểu. Ngoài chuyện ngày ngày tập võ ra, hình như chúng ta không biết buồn phiền là gì. Nhưng hôm nay, địa vị tuy rằng cao hơn trước nhiều, nhưng ta vẫn hơi không hài lòng. Mọi chuyện đều cần phải tính toán. Chợ Bắc tuy không lớn, nhưng những chuyện ngày ngày xảy ra lại rất nhiều. Có đôi khi, ta thực sự cảm thấy mệt chết đi được.

Tào Bằng nghe được không khỏi kinh ngạc nhìn Vương Mãi. Hắn nhận ra một năm này hắn đã liên tục tiến lên trước, nhưng hình như hắn đã bỏ qua rất nhiều thứ.

Vương Mãi chỉ là một thiếu niên! Rất nhiều người ở vào tuổi của y giờ vẫn đang có cuộc sống sinh hoạt vô ưu vô lo. Thế nhưng chính Tào Bằng đã cuốn y vào vòng xoáy này. Nếu như Vương Mãi sinh ra trong một đại gia tộc, có lẽ y sẽ không cảm khái nhiều lắm.

Nhưng trước đây, y bất quá chỉ là một con nhà sản bản ở núi Trung Dương.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi đã có nhiều chuyện như vậy xảy ra, đối với Vương Mãi mà nói, thật sự có chút nặng nề. Tào Bằng cảm giác bản thân hắn thật sự hơi ích kỷ!

-Hổ đầu ca!

-Ừ?

-Huynh vất vả rồi!

Vương Mãi sững sờ, ngồi thẳng người lại:

-Làm gì tự nhiên lại nói thế?

-Nếu không phải vì ta, huynh đã không phải đi khắp nơi như thế, ngay đến một chỗ đặt chân cũng không có, lại còn phải chia lìa với Vương bá bá.

-Người nói gì vậy?

Vương Mãi không khỏi nở nụ cười.

-Người ta là huynh đệ. Còn nữa, ta thấy tình hình sinh hoạt hiện tại của ta cũng không gọi là quá vất vả.

-Nhưng....

-A Phúc, đệ hãy nghe ta nói này.

Vương Mãi nghiêm nghị, nhìn chăm chăm Tào Bằng:

-Ta biết, tương lai đệ sẽ làm nên đại sự. Cha ta cũng nói như vậy! Ta tuy rằng không có quá nhiều chí hướng, nhưng ta vẫn mong muốn huynh đệ mình có thể làm nên nghiệp lớn. Khi chúng ta ở trong đại lao ở Hứa đồ, mọi người đều đã thề cả đời này sẽ là huynh đệ. Chính vì thế, người đừng nói đến chuyện xin lỗi gì đó. Những lời đó đều không phải lời nói với huynh đệ. Ta và Ngũ ca đều xuất thân nghèo hèn. Bọn đại ca kết bái cùng chúng ta, ta biết nguyên nhân rất nhiều là bởi vì người. Có thể cùng người làm huynh đệ ta đã rất thỏa mãn rồi. Những chuyện khác, ta không quan tâm.

Tào Bằng trầm mặc! Một lát sau, hần chợt giơ bầu rượu lên:

-Hổ đầu ca, chúng ta hãy cùng nhau uống mừng đại nghiệp đi.

Nói xong, hần uống một ngụm rượu lớn, nâng cốc đưa cho Vương Mãi. Vương Mãi nhận lấy, không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Ba!

Hai bàn tay cùng nắm chặt nhau.

-Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đồng tâm. (huynh đệ đồng tâm, sắt cũng chém đứt)

Tào Bằng híp mắt cười nói, Vương Mãi ra sức gật đầu.

Mùa xuân có một hoạt động truyền thống. Hàng năm, vào tháng giêng, thiên tử lại cử hành nghi lễ tạ điền để cổ vũ thiên hạ làm canh nông.

Cùng thời gian tổ chức nghi lễ tạ điền, phủ nha các nơi còn tổ chức hội thuyền mùa xuân. Lễ hội mùa xuân này cũng là để ca tụng mùa xuân, đốc thúc bách tính làm nông, canh tác, cày bừa vụ xuân.

“Hậu hán thư nhất lễ nghi chí” có ghi rằng: Ngày lập xuân, chưa đến năm khắc, kinh thành đã tập trung quan lại đủ các cấp bậc từ giai y, thanh y, từ các quận huyện ăn mặc thanh tịnh đắp đất lập dê cùng cả triệu dân.

Đến canh tư, bọn Tào Bằng liền thay y phục xuân, tới trước cửa huyện nha.

Lúc này, hương lão Hải Tây bao gồm cả chín chủ sự đều đã sớm tập trung ngoài cửa huyện nha.

Lễ hội xuân là một chuyện trọng đại.

Mọi người cũng không nghĩ đến ân oán cá nhân nữa.

Cho dù có một số người vẫn còn bất mãn với Đặng Tắc, thế nhưng vào ngày hội xuân, bọn họ vẫn đến đây.

Kể từ năm Hưng Bình thứ nhất, Hải Tây cứ bốn năm lại tổ chức lễ hội xuân một lần. Trước kia, bởi không có quan phủ đốc thúc, hoạt động lễ hội xuân gần như đã bị hủy bỏ. Nay Đặng Tắc vừa đầu xuân đã lệnh tổ chức lễ hội xuân, cũng chính là muốn thể hiện sự tín niệm của y với bách tính Hải Tây. Đồng thời, y cũng muốn lần nữa lập lại uy tín của quan phủ.

Bọn Hoàng Chính, Phan Dũng cùng chấp tay hành lễ với Tào Bằng. Gương mặt bọn họ đều đang cười cười.

Một tháng qua, Đặng Tắc đã phong tỏa con đường thương buôn, chuyển từ buôn muối tư sang công khai do quan phủ quản lý.

Cho nên, Tào Bằng cũng không phải nóng ruột quá...

Toái Càn Khôn

181. Chương 163: Vân Sơn Mễ Hành

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 163: Vân Sơn Mễ Hành

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Phủ Tư Không, Hứa đồ.

Tào Tháo đang ngồi nhàn nhã trong phòng khách, tươi cười, lắng nghe Tuân Du trình báo.

Năm Kiến An thứ hai, đối với Tào Tháo mà nói không phải là hồi ức tốt đẹp gì. Đặc biệt là hồi đầu năm khi y thảm bại ở Uyển thành, mất đi trưởng tử Tào Ngang khiến cho thê tử Đinh phu nhân đã sống với y nhiều năm phản bội lại y, giận dữ trở về gia đình nhà nàng, cho đến giờ Tào Tháo vẫn cảm thấy đau lòng.

Đến cuối năm, Tào Tháo lần nữa lại chinh phạt Nam Dương, đoạt lại vùng đất Vũ Âm Bắc Vọng, đẩy Trương Tú đến Nhượng huyện.

Nghe nói Lưu Biểu muốn khởi binh, nên Tào Tháo tạm thời ngừng tấn công Nhượng huyện, lệnh cho tộc đệ Tào Hồng nhậm chức Thái thú Nam Dương, đóng quân ở Uyển thành.

Mang theo tâm trạng buồn vui lẫn lộn, Tào Tháo trở về Hứa đô, định làm hòa với Đinh phu nhân.

Vậy mà giờ...

Từ đầu xuân tới nay, mọi chuyện thật phức tạp.

Tâm tình Tào Tháo không thể nói là tốt nhưng ngoài mặt y vẫn luôn thể hiện phong thái cao ngạo, tránh cho bộ hạ lo lắng thêm.

-Kể từ sau khi Tôn Bá Phù chia tay với Viên Thuật, y dẫn binh về phía Nam, đi theo hướng Cối Kê, Đông Tri, phá Nghiêm Bạch Hổ, tự xưng là Thái thú Cối Kê. Lại có phong thúc thúc Ngô Cảnh làm thái thú Đan Dương và tôn huynh Tôn Bí là Thái thú Dự Chương, kỳ đệ Đóa Nam là Thái thú Lư Giang, cùng Chu Trĩ ở Đan Dương làm Thái thú Ngô quận, khí thế rất mạnh. so với Tôn Sách, Tôn Kiên không thể bằng được mà y rất giỏi lung lạc lòng người. Hôm nay, y lại có Trương Chiêu của Chương thành và Trương Luyện của Quảng Lăng bày mưu hiến kế cho, lại có bọn Thái Tùng, Luyện Đoan phò trợ, lại thêm đám bộ hạ trước đây của Tôn Kiên như Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương có thể coi như hổ thần đất Giang Đông. Người này toan tính quá nhiều, lại cực kỳ nổi tiếng ở Giang Đông, không thể không đề phòng.

Tào Tháo liên tục thở dài.

-Tình hình này thật khó giao tranh với con sư tử nhỏ này đây.

Hôm nay ngoại trừ Lữ Bố, Viên Thiệu ở Hà Bắc luôn nhìn chằm chằm vào y như hổ đói, Viên Thuật ở Hoài Nam cũng đang rục rịch nổi dậy, Lưu Biểu và Trương Tú lại càng là hiểm họa từ phía trong.

Nhìn bề ngoài thì Tào Táo hiện đang uy phong lẫm liệt, kỳ thực y đang từng bước nguy nan.

-Chư công cho rằng nên dùng cái gì để khống chế con sư tử con này đây?

Đôi mắt sáng quắc của Tào Tháo nhìn mọi người trong phòng khách một lượt.

Cuối cùng, ánh mắt của y nhìn về phía Quách Gia mà hơi cười cười.

Bởi vì y thấy vẻ mặt của Quách Gia rất thoải mái, dường như không hề quan tâm đến mọi chuyện. Có điều, Tào Tháo chưa vội hỏi ngay, mà đưa mắt nhìn những người khác, muốn nghe thử ý kiến của mọi người trước.

-Tôn Sách được nhờ bóng của phụ thân, chiếm giữ Giang Đông, được mọi người gọi là Tôn Lang.

Khí thế tuy lớn nhưng so với chủ công mà nói vẫn chưa đủ để uy hiếp người.

Ty chúc cho rằng, hiện thời nên kết tình hảo hữu với Tôn Sách, tiện cho chủ công sử dụng. Đồng thời, chúng ta nên nhanh chóng diệt trừ hai người Viên Thuật và Lữ Bố, chiếm lấy Từ Châu và Hoài Nam, tấn công Lưu Biểu, rồi lui về cố thủ Nhữ Nam mới là thượng sách.

Đồng Chiêu đứng dậy, chấp tay trả lời.

-Công Nhân nói rất hợp ý ta. Nhưng Tôn Sách vẫn còn trẻ tuổi, khí thế đang thịnh, làm sao có thể khiến gã thuận phục, để ta lợi dụng đây? Nghe đồn người này tính tình cao ngạo, nhất định không dễ dàng chịu sự điều khiển của ta đâu.

-Ty chúc có một kế, không biết có nên nói ra hay không.

-Cứ nói đừng ngại.

Tào Tháo nâng chén đồng, uống một ngụm rượu.

Đồng Chiêu suy nghĩ chốc lát, nhẹ giọng nói:

-Tôn Bá Phù một lòng muốn khôi phục vinh quang của phụ thân gã. Năm đó, gã vẫn mong muốn được sắc phong là Ngõ hầu. Chủ công có thể ra chiếu lệnh, phong gã làm Ngõ hầu, mục đích để kết thân với gã. Thiết nghĩ Tôn Bá Phù dù kiêu ngạo cũng không phải người không biết suy nghĩ. Gã chưa báo thù cha, Lưu Biểu lại chiếm cứ Giang Hạ, đây cũng là cái họa trong lòng. Gã nhất định sẽ nhận hảo ý của chủ công mà mang ơn.

Ngõ hầu ư?

Tào Tháo trầm tư suy nghĩ.

Y thật ra rất sẵn lòng sắc phong tước, có điều y vẫn lo lắng Tôn Sách có được danh Ngõ hầu tất sẽ danh chính ngôn thuận thảo phạt các nơi ở Giang Đông.

Chờ đến khi gã có thể thống nhất Giang Đông, sợ rằng Tào Tháo có muốn chinh phạt cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Y lơ đãng đưa mắt nhìn Quách Gia, thấy hấn vẫn đang ung dung, ít nhiều cảm thấy yên tâm phần nào.

-Làm sao để kết thân với gã?

-Ty chức nghe nói Tôn Sách có một tộc huynh, hiện đang đảm nhiệm chức Thái thú Dự Chương là Tôn Bí. Người này được Tôn Sách hết lòng tin cậy, có thể nói là tâm phúc của gã. Dưới trướng của Tôn Sách có hai người, một người chính là Chu Du - Chu Công Cẩn, người còn lại là Tôn Bí. Tôn Bí có một người con gái tên là Tước Hỉ, mười ba tuổi. Nếu chủ công đề nghị tiểu nữ của Tôn Bí cho Tam công tử, Tôn Sách nhất định sẽ không cự tuyệt.

-Tôn Bá Dương ư?

Tào Tháo nói, khẽ gật đầu.

-Có điều tuổi tác của thằng bé râu vàng nhà ta vẫn còn hơi nhỏ.

Thằng bé râu vàng tên là Tào Chương, chính là con trai thứ ba của Tào Tháo.

Tào Tháo hiện có tám người con trai, trong đó, trưởng tử Tào Ngang đã chết trận ở Uyển thành. Thứ tử Tào Phi năm nay vừa mới mười một tuổi, cực kỳ thông minh, là con của Biện phu nhân, rất được Tào Tháo yêu thương. Người con thứ ba là Tào Chương, năm nay vừa được tám tuổi. Người con thứ tư là Tào Thực năm nay được năm tuổi. Cả bốn người chính là niềm vui của y. Người con thứ năm là Tào Hùng bốn tuổi, thân thể yếu đuối, bệnh tật. Người con thứ sáu là Tào Hảo bằng tuổi với Tào Hùng, chỉ nhỏ hơn mấy tháng mà thôi. Người con thứ bảy là Tào Thước, sinh vào năm Kiến An thứ nhất, mới được hai tuổi, vẫn chưa biết gì. Người con thứ tám là Tào Cứ, sinh vào năm Kiến An thứ hai, vẫn còn là một hài nhi.

Tào Phi chỉ sợ không thích hợp.

Dù sao nó cũng là người thừa kế của Tào Tháo. Dù hiện tại y không có ý này nhưng Tào Ngang vừa chết, Tào Phi đã trở thành trưởng tử.

Cũng chỉ còn Tào Chương!

Tào Tháo suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói:

-Để ta suy nghĩ đã.

Y ngẩng đầu, nhìn qua mọi người, nói:

-Chư công còn điều gì muốn nói không?

-Khởi bẩm Tào Công, còn có một chuyện muốn bẩm báo.

Tào Tháo nhìn qua, nét cười trên mặt càng đậm:

-Văn Nhượng, có chuyện gì?

-Là về quận Quảng Lăng.

-A?

-Ngài còn nhớ rõ họ Tư Không ở huyện Hải Tây không?

Tào Tháo ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói:

-Đương nhiên là nhớ kỹ. Huyện lệnh Hải Tây chẳng phải là vị tham quân độc tay đảm đương sao? Ta nhớ rõ lúc đó người và Phụng Hiếu đều dốc sức đề cử người này, cả Công Đạt và Bá Trữ nữa cũng không ngớt lời khen ngợi. Có điều, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, ta cũng không để ý lắm. Thế nào? Hải Tây đã xảy ra chuyện gì sao?

-Đúng vậy.

-Chuyện gì?

Tào Tháo ngồi thẳng người, căng thẳng hỏi.

Huyện Hải Tây vốn là một cái đình mà Tào Tháo cấm ở vùng Lương Hoài. Nghe thấy Hải Tây có biến, dĩ nhiên y phải hồi hộp rồi.

Tuân Du liền nở nụ cười!

Không chỉ có Tuân Du cười, ngay cả bọn Quách Gia cũng đều cười tươi:

-Các người cười cái gì?

-Chủ công, Hải Tây đúng là có xảy ra chuyện nhưng không phải là chuyện xấu mà là chuyện tốt. Kể từ khi Đặng Tắc đến Hải Tây, y đã diệt trừ kẻ ác, hải tặc, tận diệt Tiết Châu, sửa trị chợ buôn, phong tỏa con đường buôn muối. Đồng thời, Đặng Tắc còn đưa ba vạn hải dân đến Hải Tây để xây dựng đồn điền.

Trước đây, hai đứa con của Quân Minh và Trọng Khang khi trở về Hứa đô đều nói Đặng Tắc đã nắm được Hải Tây trong tay, trụ vững ở đó.

-Dân biển, đồn điền?

Tào Tháo kinh ngạc, lúc lâu sau chợt giận tím mặt.

-Vị trị huyện tham quân cụt một tay này làm bừa như vậy thật không thể tha thứ được. Văn Nhượng, người lập tức viết một phong thư gửi tới Hải Tây, nghiêm khắc trách phạt y, lệnh cho y đừng có gây chuyện ở Hải Tây nữa.

Tào Tháo chợt biến sắc, khiến tất cả mọi người trong phòng khách không khỏi ngẩn ra.

Nếu Tào Tháo đã trở mặt, vậy thì không cần phải bàn luận, mọi người cũng im lặng không nói gì nữa.

Chỉ chốc lát sau buổi thương nghị, mọi người đã rời đi.

Tào Tháo gọi hai người Quách Gia và Đồng Chiêu, dẫn bọn họ đi tới hoa viên.

-Công Nhân có biết vì sao vừa nãy ta tức giận không?

Đồng Chiêu lắc đầu, tỏ ý không hiểu rõ.

Quách Gia lại cười nói:

-Chủ công muốn tung hỏa mù sao?

- Phụng Hiếu quả nhiên hiểu ta.

Tào Tháo trút bỏ vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị ở phòng khách lúc trước, cười ha ha.

-Công Nhân, người nói rõ mọi chuyện ở Hải Tây cho ta nghe đi.

Đồng Chiêu thân là Tư Không Tế Tửu, nhiệm vụ của hắn ngang với chức thư kí. Phàm là những công văn đưa tới, hắn đều ghi nhớ trong lòng, chuyện của Hải Tây hắn không hề xa lạ gì. Chính vì vậy, hắn liền kể

mọi chuyện phát sinh ở Hải Tây cho Tào Tháo. Nghe nói xong, đôi hàng lông mày của Tào Tháo nhíu chặt lại.

-Bên cạnh vị Đặng Thúc Tôn này hình như có người bày mưu hiến kế a.

-A?

-Trước đây, ta nghe Văn Nhượng và Phụng Hiếu nói Đặng Tắc này tuy có tài năng và học vấn nhưng xuất thân bình thường, cách suy nghĩ có phần thiển cận. Ta vốn tưởng rằng nếu y muốn đứng vững ở Hải Tây ít cũng phải mất nửa năm. Vậy mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, y không những có thể đứng vững ở nơi đó, mà còn khống chế được Hải Tây trong lòng bàn tay. Nếu y thật có tài như thế, có lẽ Văn Nhượng và Phụng Hiếu đã sớm tiến cử y với ta rồi, không phải thế sao?

Đồng Chiêu thân là Tư Không Tế Tửu, nhiệm vụ của hắn ngang với chức thư kí. Phàm là những công văn đưa tới, hắn đều ghi nhớ trong lòng, chuyện của Hải Tây hắn không hề xa lạ gì. Chính vì vậy, hắn liền kể mọi chuyện phát sinh ở Hải Tây cho Tào Tháo. Nghe nói xong, đôi hàng lông mày của Tào Tháo nhíu chặt lại.

-Bên cạnh vị Đặng Thúc Tôn này hình như có người bày mưu hiến kế a.

-A?

-Trước đây, ta nghe Văn Nhượng và Phụng Hiếu nói Đặng Tắc này tuy có tài năng và học vấn nhưng xuất thân bình thường, cách suy nghĩ có phần thiển cận. Ta vốn tưởng rằng nếu y muốn đứng vững ở Hải Tây ít cũng phải mất nửa năm. Vậy mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, y không những có thể đứng vững ở nơi đó, mà còn khống chế được Hải Tây trong lòng bàn tay. Nếu y thật có tài như thế, có lẽ Văn Nhượng và Phụng Hiếu đã sớm tiến cử y với ta rồi, không phải thế sao?

-Chuyện này...

Tào Tháo cười cười:

-Bên cạnh Đặng Tắc có người phò trợ chăng?

-Lúc đầu, chỉ có Bộc Dương Khải ở Trần Lưu phò tá y. Ngoài ra, thì chỉ có một người em vợ nữa mà thôi.

-Em vợ?

-Chính là con trai của Tào Tuyển Thạch – giám lệnh Hà nhất công phương, tên là Tào Bằng. Có người nói người này rất có tài năng, hồi năm trước còn được Bằng đức công của Lộc Môn coi trọng. Chỉ là sau này, hắn đắc tội với Hoàng Xạ, phải đưa gia đình trốn đi, chính vì thế vẫn được vào Lộc Môn Sơn. A, Tào Bằng này chính là người khởi xướng tiểu bát nghĩa, gồm những người trẻ tuổi trung nghĩa a. Có điều, kim lan phổ nghe nói là do hắn viết ra. Người này không chỉ quen biết với Tử Liêm, mà ngay đến Diêu Tài cũng rất tán thưởng hắn.

-Vậy sao?

Tào Tháo nghe thấy thế nhất thời hứng thú.

Quách Gia cười nói:

-Trước đây, khi Đặng Tắc trên đường đi nhậm chức đã từng giúp Diêu Tài tiêu diệt một bọn sơn tặc. Có người nói, Tào Bằng đã dẫn người lên vào sào huyệt bọn trộm, hạ gục toàn bộ bọn chúng. Khi Diêu Tài mời hắn đến thưởng yến, đãi tử không đến, chỉ để lại một bài thơ ngũ ngôn. Ta vốn thích thi từ phóng khoáng của hắn, nên đã nhớ kỹ nội dung. Chủ công nếu có rảnh rỗi cũng nên nghe thử xem...

-Khách nước Triệu phát phơ giải mũ,

Gươm Ngô câu rục rờ tuyết sương...

Quách Gia chấp tay, ngâm thơ trước mặt Tào Tào, đọc từng câu thơ trong bài Hiệp khách hành.

Tào Tháo lắng lặng nghe, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như thường.

Chờ cho Quách Gia đọc xong bài thơ, y không nói một lời, đi vào trong đình nghỉ mát của hoa viên, ngồi xuống.

-Quả là con của Ân Mặc a.

Y chợt cười, vẫn chưa bình luận gì.

Nhưng chỉ một câu nói này của Tào Tháo đủ để Quách Gia hiểu rõ tâm ý của y.

-Nói như thế, người hiền kế cho Đặng Tắc có phải là Tiểu Tào Bằng này không?

Đồng Chiêu gãi gãi đầu, nhẹ giọng nói:

-Không ngờ, Tào Tuyền Thạch lại có con trai như thế? Chủ công, ta nghe nói Tiểu Tào Bằng này võ nghệ cao cường. Trước đây, khi hấn ở Hạ Bì đã từng độc đấu với Tổng Hiên, một trong tám dũng tướng dưới trướng Lữ Bố.

-A?

Tào Tháo nhất thời lại thêm hứng thú.

Chín tháng vừa qua, y đã tấn công Viên Thiệu, lại đánh Trương Tú.

Y gần như rất ít khi nghỉ ngơi, tin tức cũng không nắm rõ lắm. Chuyện Tào Bằng giao chiến với người cũng không có người nào đặc biệt bẩm báo. Dù sao, chuyện này cũng thật sự quá nhỏ bé, Tào Tháo vốn dĩ không thể quan tâm đến được.

Quách Gia nói:

-Ta cũng nghe nói đến chuyện này nhưng lại nghe nói hấn đã giao thủ với Lữ Bố?

Đồng Chiêu không khỏi mỉm cười:

-Nếu hấn thật sự có bản lĩnh như thế, lúc trước làm sao có thể bị Hoàng Xạ ép phải bỏ trốn? Chỉ sợ ngay cả Lưu Biểu cũng không để cho điều đó xảy ra. Có điều, hấn thực sự có giao thủ với Lữ Bố, nhưng không phải mình hấn mà còn có hai người Điển Mãn và Hứa Nghi cùng liên thủ nữa.

Tào Tháo cực kỳ cao hứng, hỏi:

-Bọn họ chống đỡ được mấy hiệp?

-Cái này...Ngay đến một hiệp cũng không đỡ nổi. Có người nói nếu như Lữ Bố không hạ thủ lưu tình thì ba người bọn hấn đã mất mạng rồi. Vì thế, Quân Minh và Trọng Khang hết sức tức giận, khẩn cấp triệu hồi Điển Mãn và Hứa Nghi, nghiêm lệnh hai người này không được xuất môn, ở nhà khổ luyện võ nghệ.

-Đến một chiêu cũng không đỡ nổi sao?

Sự hứng khởi của Tào Tháo nhất thời giảm đi nhiều.

Hấn vuốt vuốt mũi, chợt nói:

-Những lời Công Nhân vừa nói, Phụng Hiếu nghĩ như thế nào?

-Ta cho rằng rất tốt.

-Nhưng...

-Ta biết mỗi ưu tư trong lòng chủ công, nhưng theo ta thấy, chuyện đó không thành vấn đề.

-Ý ngươi là...

-Sự uy dũng của con sư tử non đó rất khó có thể đối địch được. Nhưng tính tình gã hung tợn, lại thẳng thắn, phần nhiều tự phụ.

Kể từ khi chinh phạt Giang Đông tới nay, Tôn Bá Phù và sĩ tộc Giang Đông luôn bất hòa. Tướng soái ở nơi đó phần lớn đều lạm dụng uy quyền, không chịu khuất phục.

Ta có một kế này có thể khiến Con sư tử non phải chết.

-A?

-Không sai. Chuyện này không thể làm một lần là được, cần phải tính toán cẩn thận. Nếu chủ công tin, hãy giao việc này cho ta. Không đầy ba năm, ta nhất định khiến con sư tử non này phải táng mệnh nơi cửu tuyền, diệt trừ mối họa tâm phúc cho chủ công.

Đôi mắt của Tào Thào nheo lại.

Mâu quang lóe lên, y nhìn chằm chằm Quách Gia hồi lâu, chợt cười ha ha.

-Chẳng bao lâu nữa sẽ lấy mạng của con sư tử non kia.

Y đứng dậy nói:

-Chuyện này cứ giao cho Phụng Hiếu, chỉ mong ta sớm được nghe tin tốt lành.

-Quách Gia nhất định không phụ sự mong đợi của chủ công.

Quách Gia khom người tuân lệnh, Đồng Chiêu đứng một bên cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Gã bắt đầu cảm thấy bi ai cho Tôn Sách!

Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi (Cây cao trong rừng, ắt sẽ bị gió quạt ngã trước tiên). Tài năng của Tôn Bá Phủ hiện quá xuất chúng, đã bị Quách Phụng Hiếu để mất tới, chỉ sợ cái mạng nhỏ của người này chẳng còn được bao lâu nữa!

Chuyện này rất có thể!

Tiết đầu xuân, vạn vật bắt đầu sinh sôi, nảy nở.

Đến ngày thứ ba tính từ khi xuân về, đoàn người của Tào Bằng chia tay Đặng Tắc, rời khỏi Hải Tây.

Ban đầu, Lữ Lam cũng muốn theo Tào Bằng đến huyện Quảng Lăng nhưng bị Kỳ nhi ngăn cản. Nàng nói mấy chuyện nô đùa đó không hợp với vị thế con gái của Lữ Bố!

Nếu như thật đến Quảng Lăng, không hiểu bọn họ sẽ lại gặp phải tai họa gì nữa.

Chưa nói, Quảng Lăng cũng khá xa Hải Tây.

Đừng nói Lữ Bố không đồng ý, sợ rằng ngay cả Điêu Thuyền cũng không cho phép.

Không biết làm cách nào khác, Lữ Lam đành ở lại Hải Tây. Có điều, khi chia tay với Tào Bằng, nàng cười hì hì lôi kéo hắn, nói khi hắn trở về nhất định phải đến Hạ Bì tìm nàng, kể cho nàng nghe mọi chuyện hay ở Quảng Lăng. Tào Bằng không nói gì, chỉ ậm ừ qua loa, đồng ý với nàng.

Cũng không biết lần chia tay này còn có thể gặp lại không?

Chí ít, Tào Bằng vẫn luôn lo lắng!

Hắn biết Tào Tháo nhất định sẽ không bỏ qua Lữ Bố.

Nếu như nói trước đây, Tào Tháo vốn có vài phần yêu thích tài năng của Lữ Bố, thì hiện tại gã vừa đánh Viên Thuật xong, lại cùng Viên Thuật tấn công Lưu Bị. Người tráo trở như vậy, đừng nói là Tào Tháo không bỏ qua cho gã, mà ngay cả Tào Bằng cũng hiểu được hành động của Lữ Bố đích thực có điểm đáng ngờ.*

Không phải là nói gã không thể đánh thắng Lưu Bị, vấn đề là làm sao gã có thể liên thủ với Viên Thuật?

Người này làm thế gần như chính là phản tặc!

Mặc dù Viên Thuật xuất thân là tứ thể tam công, nhưng phản tặc vẫn là phản tặc. Lữ Bố không nhận ra đến Viên Thiệu còn nhanh chóng muốn định rõ giới hạn với Viên Thuật, người ta thì vất vả mới thoát thân được, nhưng gã lại vẫn một mực đẩy bản thân vào đó hết lần này đến lần khác.

Tào Tháo nếu không đánh Lữ Bố người, thì làm sao y có thể phụng mệnh thiên tử thống lĩnh chư hầu đây?

Ai, Lữ Phụng Tiên này quả là gốc ghéch a!

Những lời này, Tào Bằng cũng chỉ có thể để trong lòng, không cách nào nói ra được.

Rời khỏi Hải Tây, bọn Tào Bằng đi thuyền xuôi xuống phía nam, dừng lại ở Hoài Phố một ngày, chờ Trần Quần.

Lần này, trước khi đến Quảng Lăng, Tào Bằng đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngoài Hạ Hầu Lan, Vương Mãi ra, còn có Bộ Chất và Hác Chiêu đi theo hắn. Đồng thời, theo yêu cầu năm lần bảy lượt của Tào Nam, hắn còn dẫn theo một nữ nhân nữa là Quách Hoàn, người đã cùng Tào Nam đến Hải Tây.

Lý do của Tào Nam rất chu đáo: Để một mình ở bên ngoài cần có một người đi theo quan tâm, chăm sóc.

Những người khác đều làm ta lo lắng! Cả gia đình của Quách Hoàn đều ở Tào gia, dĩ nhiên là người thích hợp nhất. Nếu đệ không đồng ý, ta sẽ theo đệ đến Quảng Lăng!

Nói đùa sao, Tào Bằng sao có thể để Tào Nam đi theo được?

Nếu thực sự là như vậy, người thứ nhất trở mặt với hắn chắc chắn chính là Đặng Tắc.

Không biết làm cách nào hơn, Tào Bằng đành phải đưa Quách Hoàn theo.

Nhưng hắn cũng phải thừa nhận, Quách Hoàn thực sự là một nữ nhân hiểu chuyện. Chỉ ít những ngày này, nàng cũng không gây ra bất cứ chuyện phiền phức nào.

Thật ra, Quách Hoàn đã quen chịu khổ.

Khi còn ở Đồng An, nàng đã quen thói chịu đựng của người hầu.

Tổ tiên họ Quách đều là gia thần của Hầu gia, chính vì thế, Quách Hoàn đã nếm trải không ít khổ cực, cũng biết quan sát sắc mặt người khác.

Nàng hiểu được Tào Bằng cũng không muốn đưa nàng theo. Nhưng nếu muốn theo kịp hắn, nàng nhất định phải hiểu được thói quen của hắn.

Dọc đường đi, Quách Hoàn ngồi trên xe ngựa, trông chừng một hòm sách Bộc Dương Khải đưa cho Tào Bằng.

Tập hợp được với Trần Quần ở Hoài Phố xong, ngày thứ hai bọn họ lại vượt qua Hoài Thủy, tiến vào địa phận Hoài Nam. Nơi này không giống với Hải Tây mà có đồi núi rậm rạp, trùng điệp, thủy đạo ngang dọc, đường sông phức tạp.

Cũng may Bộ Chất là người Hoài Nam, sinh trưởng cũng ở nơi này. Dọc đường đi, cả đoàn người cũng không hề phải đi đường vòng chút nào. Đoàn người của Tào Bằng rất đông, Hác Chiêu và hắn đều có hai trăm bộ hạ, lộ ra khí thế kinh người. Cho dù sơn tặc, thổ phỉ có gặp cũng buộc phải tránh xa.

-Hữu Học!

Vượt qua Hoài Thủy, Bộ Chất chợt kéo Tào Bằng lại.

-Ta có một chuyện muốn thương lượng với người.

-Chuyện gì?

-Ta muốn đến Hu Thai.

-Hu Thai?

Tào Bằng không khỏi nghi hoặc, hỏi:

-Tử Sơn tiên sinh muốn đến Hu Thai làm gì?

-Chuyện này...

Bộ Chất do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Hữu Học, có chuyện người không rõ. Nhà của ta vốn không có mấy người, phụ mẫu ta cũng mất sớm. Lúc trước, ta nhờ có một vị thẩm thẩm trong tộc của ta trông nom mà có được ngày hôm nay. Trước đây, ta

vốn cũng không có điều kiện, cũng không thể quan tâm người. Nay, ta muốn đến thăm thăm thăm ta một chút, nhân tiện đưa người chút tiền, coi như là báo đáp ân tình khi xưa.

-Quê quán của huynh không phải ở Hoài Âm sao?

-Vốn là ở Hoài Âm. Chỉ là trước kia, khi ta ở Hoài Âm, cuộc sống bấp bênh, thúc phụ ta ốm chết. Thăm thăm liền dẫn con gái trở về nhà ở Hu Thai.

Toái Càn Khôn

182. Chương 164: Cừu Nhân

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 164: Cừu nhân

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

-Đã như vậy, chúng ta cùng đến đó đi.

Tào Bằng cười nói, rồi nói với Trần Quân:

-Huynh trưởng, đến Quảng Lăng chậm một hai ngày Thái thú chắc sẽ không trách phạt chứ?!

-Sao có thể trách phạt được? Cứ đi đi, đừng ngại.

-Vượng Thai!

Tào Bằng quay qua Hạ Hầu Lan, hô:

-Hạ Hầu, chúng ta thay đổi tuyến đường, đến Hu Thai...

Khoan đã...

Hai chữ “Hu Thai” vừa rời khỏi miệng, Tào Bằng chợt giật mình.

Hắn chợt quay đầu, nhìn Bộ Chất hỏi:

-Tử Sơn tiên sinh, ta hỏi thăm một chuyện này. Người có biết Vượng Thai có Vân Sơn Mễ Hành không?

Bộ Chất ngớ ngàng lắc đầu:

-Vân Sơn Mễ Hành? Ta không biết! Ta cũng không rành Hu Thai lắm. Sao đột nhiên người lại hỏi vấn đề này?

Tào Bằng lặng lẽ không trả lời.

Khi còn ở Trần Lưu, Tào Bằng đã phá hủy sào huyệt của Lôi Tự.

Từ sào huyệt của Lôi Tự, hắn chiếm được một cảm nang, bên trong đó ngoài mã đề kim ra còn có một cuộn giấy. Trong bạch quên này có nhắc tới một người tên là Thành, còn nói tới Hu Thai và cái tên Vân Sơn Mễ Hành...

Lúc ở Hải Tây, Tào Bằng từng cho rằng Thành kia chính là Vương Thành.

Nhưng Vương Thành chính là Tiết Châu, vì vậy suy đoán này không thể đúng được. Theo tập quán trao đổi thư từ của thời đại này, nếu như Vương Thành chính là người viết cuộn giấy ấy, thì lạc khoản (chữ ký) của y không phải là Thành, mà hẳn là Châu. Bởi vì Tiết Châu với Lôi Tự không phải không quen nhau, cho nên y không thể nào lại sử dụng tên giả khi trao đổi thư với bọn họ. Trừ phi Tiết Châu không chào đón Lôi Tự, thậm chí là đề phòng gã.

Chuyện này không phù hợp với tập tục!

Hơn nữa, Vương Thành luôn ở Hải Tây.

Hải Tây chính là tỉnh Giang Tô hiện giờ, còn Vân cang chính là huyện Hoài Nam.

Nó nằm ở cửa biển phía bắc của Hoài Thủy, nằm ở khi Hoài Bắc. Hu Thai ở hạ du của Hoài Thủy, nằm ở phía nam. Tuy cách nhau không xa lắm, nhưng còn có quận Quảng Lăng, là một quận của bang quốc ở giữa. Tiết Châu tại sao lại xuất hiện ở phía nam được? Y không phải là thương nhân, cũng không có tài năng thiên phú của một thương nhân. Xét những gì Tiết Châu làm ở Hải Tây thì Tào Bằng cũng có thể suy luận được đôi điều. Nếu đổi lại là Trần Thăng, hẳn ít ra còn tin tưởng nhưng nếu là Tiết Châu thì... Tào Bằng ngàn vạn lần không tin y sẽ ở Hu Thai lo chuyện buôn bán.

Như vậy, Tiết Châu không phải là người tên Thành được nhắc đến bên trong cuộn giấy, vậy thì Thành là ai?

Sau khi Hải Tây được yên ổn, vấn đề này bắt đầu làm Tào Bằng nhức đầu.

Có điều, Tào Bằng cho rằng Thành không có quan hệ quá nhiều tới hắn, nên cũng không nghĩ nhiều.

Hôm nay, khi Bộ Chất nói muốn đến Hu Thai, cái tên Vân Sơn Mễ Hành chợt hiện lên trong đầu hắn.

Vậy thì tại sao không đi xem thử xem?

-Huynh trưởng, chúng ta đi đường vòng được không?

Tào Bằng cười ha ha, hỏi.

Người được Tào Bằng gọi là huynh trưởng cũng chỉ có Trần Quần.

Trong đoàn người này, ngay cả Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu, Tào Bằng đều luôn gọi thẳng tên. Bộ Chất thì được hắn gọi thêm hai chữ “tiên sinh” sau tên, tỏ lòng tôn kính với y. Còn Vương Mãi, Tào Bằng xưng hô càng thêm thân mật hơn, đều luôn gọi tên tục của gã.

Trần Quần cười nói:

-Ta cũng nghe tên Hu Thai từ lâu rồi. Ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội được đến nơi này.

Nghe đồn phong cảnh ở Phá Phủ đường đẹp tuyệt trần. A Phúc, chúng ta cứ ở lại nơi này nghỉ một, hai ngày đi. Còn có thể chơi thuyền ở Phá Phủ đường nữa, người thấy thế nào?

Phá Phủ đường là một quần hồ cận nước ở hạ du Hoài Thủy.

Thời xưa, Phá Phủ đường vốn có tên là Phú Lăng Triều. Nghìn năm sau nữa, nơi này sẽ đổi tên là hồ Hồng Trạch...

Tào Bằng thật ra không hiểu rõ về lai lịch của Phá Phủ đường, dĩ nhiên cũng biết được nơi này về sau chính là hồ Hồng Trạch. Thật ra, kiến thức địa lý của hắn cũng không tốt lắm. Kiếp trước, tuy hắn đã từng nghe đến cái tên hồ Hồng Trạch nhưng nơi này ở đâu hắn vốn không biết.

Chính vì thế, hắn không có chút phản ứng nào.

Bản tính văn nhân tao khách của Trần Quần thật ra cũng dễ hiểu.

Mặc dù đang ở thời chiến loạn, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của các văn nhân tao khách. Thậm chí chính vì chiến loạn, mà bọn họ càng có thêm nhiều tư liệu sống.

Linh hồn của bài thơ luôn gắn liền với thế cuộc rồi ren.

Thơ từ của Lý Bạch hào hùng, chẳng phải là vì ông được trải qua thời loạn An Sử sao? Nếu không được trải nghiệm những chuyện này, e rằng chưa chắc ông đã sáng tác được những bài thơ động lòng người như thế.

-Chuyện này ta chưa nghĩ đến...

Tào Bằng mỉm cười, đáp lời Trần Quần.

Sự hào hứng của Trần Quân nháy mắt lại tăng lên nhiều.

Hu Thai ở hạ du của Hoài Thủy là một tòa cổ thành.

Địa thế của Hu Thai phía tây nam cao, nhiều đồi núi, phía đông bắc thấp, phần nhiều là đồng bằng. Toàn bộ địa hình nghiêng theo hình bậc thang, cao hơn mực nước biển vài thước.

Chính vì thế, ở thời hậu thế, Hu Thai cứ hai mẫu ruộng cày lại một mẫu núi, một mẫu ruộng nước lại một ghềnh nước.

Hiện giờ đang là đầu xuân, là thời điểm canh tác.

Dọc đường đi, đoàn người gặp rất nhiều nông dân đang vất vả cày cấy.

So với Hạ Bì lớn nhưng lại hoang vu, Hu Thai cũng kể như an bình. Chỉ có điều, mấy năm chiến tranh liên miên, Hu Thai cũng xuất hiện nhiều di dân hơn. Không chỉ nơi này, mà toàn bộ người dân ở Hoài Nam chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã rời khỏi ba thành, phần lớn đều đến Giang Đông.

Có điều, chung quy lại, nơi này cũng không hoang vắng lắm.

Xét theo lịch sử từ rất lâu về trước của Hu Thai, khi còn ở thời Xuân Thu, Hu Thai đã từng được gọi là “Chúc Ngô Quốc Trì”, là nơi tập hợp liên minh các nước chư hầu.

Sau này khi diệt Ngô xong, Hu Thai trở thành một vùng lãnh địa.

Mãi đến khi Sở quốc xâm chiếm, Hu Thai mới trở thành thuộc địa của Sở quốc.

Tần Thủy Hoàng nhất thống Hoa Hạ (Trung Quốc), áp dụng chế độ quận huyện, tái thiết lại Hu Thai... Khi Hán Sở giao tranh, Hu Thai trở thành Đông Dương quận của Bình Tây Sở. Khi Tần nhị thế được hai năm sáu tháng, Hạng Lương ủng hộ lập cháu trai của Sở Hoài Vương là Hùng Tâm, còn gọi là bán tâm vi vương. Sở Hoài Vương lấy thủ đô là Hu Thai.

Năm Tây Hán, Hán Cao Tổ dựng nước ở Quảng Lăng, qua nhiều lần binh biến, đổi tên quốc hiệu hai lần.

Trước năm Cảnh Đế ba năm, loạn bảy nước xảy ra. Hán Cảnh Đế từ bỏ Ngô Quốc, sửa Hu Thai thành Chúc Phái quận. Sau này, Võ Đế lại sửa thành Lâm Chuẩn quận. Năm Đông Hán Quang Võ, Lâm Hoài quận được sát nhập vào Đông Hải quận. Chưa đến hai mươi năm, Hu Thai đã trở thành một phần của Hạ Bì.

Có điều, cũng vì nguyên nhân chiến loạn, nước Hạ Bì đã qua tay Đào Khiêm, Lưu Bị, Lữ Bố. Quyền sở hữu của nơi này với vùng Hoài Nam cũng đã không còn nữa...

Nói chung, Hu Thai là một tòa cổ thành đã trải qua rất nhiều biến cố.

Chính vì nguyên nhân vị trí địa lý, toàn bộ vùng lương Hoài đều là nơi hiểm yếu.

Đoàn người của Tào Bàng tới Hu Thai liền tức thì phái người vào thành thông báo. Tuy chỉ có hai trăm binh mã, thế nhưng ở thời đại hỗn loạn như thế này, bọn họ đủ sức khiến tình hình rối loạn thêm. Đặc biệt, hiện Lữ Bố đang nhắm đến thời điểm vùng đất phía nam này hết hạn ràng buộc, nên tình hình càng thêm rối loạn hơn. Hai trăm binh mã nếu như thực sự gây chiến, tất sẽ khiến toàn bộ vùng lương Hoài này phải đối mặt với nguy cơ lớn lao.

Tào Bàng rất để ý, cũng cực kỳ cẩn thận.

-Hải Tây Tào Bàng, xin hãy để ta chiếu cố người.

-Chuyện này...

Trần Quân nói:

-Muốn du ngoạn nơi này cũng không thể đi linh tinh được! Hiện đệ, hôm nay đệ dẫn quân đi Quảng Lăng cũng cần phải có phong thái riêng của mình.

-Thôi được, vậy cùng đi đi.

Quách Hoàn nhìn Tào Bằng tội nghiệp, tuy biết bọn họ đang diễn trò nhưng hắn vẫn không nhẫn tâm cự tuyệt.

Có lẽ bởi hắn nghĩ sẽ không có chuyện gì nên mới muốn đi xem sao?

Vì vậy, Tào Bằng và Trần Quần dẫn theo bốn gã tùy tùng, Quách Nang cũng cưỡi ngựa, Bộ Chất đi trước dẫn đường thẳng hướng Hu Thai.

Đi vào Hu Thai, có thể cảm nhận được khí thế buôn bán rõ nét nơi đây.

Hu Thai khác với Hải Tây ở chỗ nơi này là hạ du của Hoài Thủy, nổi liền nam bắc và đông tây.

Cũng có thể nói, huyện Hải Tây là một khu chợ thô sơ, thì Hu Thai chắc chắn là một khu chợ cao cấp. Những thứ huyện Hải Tây buôn bán chủ yếu là các vật phẩm bị cấm ở địa phương. Những món vật phẩm này phần lớn đều dùng để cung ứng cho bản địa. Bên cạnh một vài loại hàng hóa, con đường ngầm đi qua Hải Tây chính là vận chuyển qua lưỡng thủy. Hu Thai không giống thế, ngành thương nghiệp ở đây hơi khác một chút, không giống như Hải Tây trước đây. Xét đến nhân tố vị trí thì cấp bậc của các thương nhân qua lại nơi này cũng vượt xa các thương nhân Hải Tây.

-Không hiểu đến khi nào Hải Tây mới có thể phát triển như thế này đây?

Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa không khỏi cảm khái.

Trần Quần không nhịn được, nở nụ cười:

-Hiền đệ, ta xem đệ mặc dù rời khỏi huyện Hải Tây nhưng tâm vẫn để lại đó rồi.

Tào Bằng gãi đầu, khuôn mặt thanh tú của hắn chợt ửng đỏ.

-Ta không nghĩ thế, chỉ là mấy tháng qua, lúc nào ta cũng mãi nghĩ đến chợ huyện Hải Tây. Giờ nhất thời rời đi, ta vẫn chưa kịp quen được. Nhưng ta nghĩ, tương lai Hải Tây nhất định sẽ mạnh hơn cả Hu Thai. Huynh trưởng, hay chúng ta đánh cược đi?

Trần Quần lắc đầu lia lịa:

-Ta sẽ không cược với đệ chuyện chắc chắn thua như thế đâu.

Lúc này, Bộ Chất dường như đã toàn tâm toàn ý nghĩ đến thăm thăm y. Y dẫn theo bọn Tào Bằng đi theo hướng nam Hu Nhai. Đi qua hai cánh cổng vòm, Tào Bằng chợt ghìm ngựa lại.

-Hiền đệ, sao vậy?

-Có người theo dõi chúng ta.

Tào Bằng nói xong, quay đầu lại.

Chỉ thấy từ góc phố, hai người nam tử đi ra. Vừa thấy bọn Tào Bằng dừng lại, bọn họ không khỏi ngẩn người ra, không biết nên làm sao cho phải.

Tào Bằng không nói nhiều, thúc ngựa xông lên trước.

Chiều Dạ Bạch thông minh lạ thường, nhanh chóng lao vọt đến, tốc độ kinh người.

Chính vì thế, hai người bám theo kia sợ đến ngầy người, quên cả né tránh.

-Hiền đệ, chớ có đả thương người.

Trần Quần vội cao giọng hét lên, vừa kịp thấy Tào Bằng ghìm cương chiến mã lại.

Chiều Dạ Bạch dừng trước mặt hai người theo dõi. Tào Bằng lớn giọng quát:

-Quay về nói với chủ nhân nhà ngươi, có ý đồ gì thì mau xuất ra đi. Đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất đừng có lén lút lút lút, bắt chước lũ đầu trộm đuôi cướp, làm xấu mặt Ôn hầu.

Hai người theo dõi kia cảm nhận được từ mũi Chiều Dạ Bạch phun ra hơi nóng rực.

Con chiến mã lao đến nhanh như chớp này làm bọn họ cảm thấy ớn lạnh toàn thân. Nghe thấy tiếng quát của Tào Bằng, hai người sợ đến mức gật đầu lia lịa.

Tào Bằng hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa lại.

Quách Hoàn nhin không được, lên tiếng khen ngợi:

-Công tử quả uy vũ!

-Hiền đệ, chuyện này là thế nào đây?

Trần Quần cười khổ nói:

-Là nhân vật quan trọng của một phương, người cứ như vậy chẳng phải là muốn trở mặt với Tống Nghiễm sao?

Tào Bằng nở nụ cười:

-Nếu gã thật có gan trở mặt, ta thật bội phục gã.

Chỉ sợ gã không có lá gan này mà thôi. Dưới trướng Ôn hầu, người có thể khiến ta kính phục cùng lắm cũng chỉ có ba người Trương Liêu, Cao Thuận và Tào Thúc Long mà thôi. Đám người còn lại chỉ là một bọn chuột nhắt.

Tào Bằng không hề khách khí, nói thẳng một hồi khiến Trần Quần liên tục lắc đầu.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận thì quả thực là như vậy.

-Thế nhưng người cứ như vậy, thắm thắm của Tử Sơn...

-Ách!

Tào Bằng vỗ vỗ trán, chỉ lo đùa giỡn mà quên mất chuyện này.

Bộ Chất và hán thân thiết như vậy, thắm thắm của y ngày sau còn phải sinh sống ở Hu Thai nữa. Hắn làm âm ỉ như thế, nếu như Tống Nghiễm là đồ tiểu nhân bỉ ổi, thì làm sao có thể tha cho gia đình thắm thắm Bộ Chất đây? Tào Bằng không khỏi xấu hổ, ngẩng đầu nhìn Bộ Chất.

-Tử Sơn tiên sinh, là Tào Bằng làm càn rồi!

Bộ Chất cũng chỉ biết gượng cười...

-Hay là đưa thắm thắm tiên sinh đến Hải Tây đi?

-A?

-Hải Tây hiện không bằng Hu Thai, nhưng tương lai nhất định sẽ thịnh vượng hơn nơi này.

Cho dù nói thế nào, Hải Tây cũng là địa bàn của chúng ta. Thắm thắm của tiên sinh đến đó chẳng phải càng tiện cho tiên sinh chăm sóc sao? Tiên sinh cũng tiện ở bên người.

-Chuyện này...

Bộ Chất không khỏi suy nghĩ!

Tào Bằng nói không sai. Cùng với ba vạn dân biển đến xây đồn điền, tính riêng nhân khẩu của huyện Hải Tây cũng đã vượt qua huyện Hu Thai rồi.

Huống hồ, cùng với chuyện đồn điền đẩy mạnh sản xuất, bắc chợ được chỉnh đốn, đường buôn bán lại rộng mở...

Ai dám bảo Hải Tây sau này không bằng Hu Thai hiện nay đây? Hu Thai có thể chứa được bao nhiêu người? Cùng lắm cũng chỉ đến hai, ba vạn người mà thôi.

Riêng số nhân khẩu ở Hải Tây đã hơn gấp đôi Hu Thai rồi.

-Nếu như thế cũng tốt.

Bộ Chất suy nghĩ một hồi, đáp:

-Chỉ là ta lo lắng thắm thắm khó rời xa quê, chưa chắc đã chịu đi a.

-Tiên sinh không hỏi một câu, làm sao mà biết được?

Bộ Chất suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Y dẫn đường phía trước, rẽ qua một góc trái, lại rẽ sang phải, rất nhanh đã tới trước cửa một nhà.

Nơi này rất lạnh lẽo, phòng xá cũng đơn giản, chỉ là ba gian nhà tranh. Tường viện đắp đất mà thành, chưa cao đến đầu người, dưng ngoài tường không cần cố gắng đã có thể nhìn rõ toàn cảnh trong viện. Bộ Chất xuống ngựa, đi đến phía trước, đứng ngoài cửa, gõ gõ sài liêm.

-Ai đấy?

Chỉ nghe trong gian nhà tranh vang lên một giọng nói dịu dàng. Cánh cửa bị kéo lại, một thiếu nữ trẻ từ trong bước ra...

Lại nói, những năm cuối Đông Hán này, Tào Bằng đã tiếp xúc với không ít nữ nhân. Ngoại trừ mẫu thân Trương thị và tỷ tỷ Tào Nam, còn có Hoàng nguyệt Anh ở Cực Dương, Thỏ muối muối ở Hứa đô đến Lữ Lam ở Từ Châu, còn giờ là Quách Hoàn bên cạnh hẳn. Bốn nữ nhân này có thể nói là mỗi người một vẻ. Nữ nhân xuất hiện trước mắt mọi người này nhan sắc cũng không hề kém cạnh so với mấy người kia. Nàng có vẻ đẹp mềm mại của nữ nhân đất Hoài Nam. Thiếu nữ vừa ra khỏi cửa đã thấy bọn Tào Bằng đang ngồi trên lưng ngựa ngoài tường viện.

-Các người tìm ai?

Nàng nghi hoặc hỏi, đưa mắt nhìn cảnh giác.

-Loan a?

Bộ Chất nghe thấy giọng nói này thì mừng rỡ gọi. Thiếu nữ ngẩn người, bước lên mở cửa.

-Người là?

Nàng nhìn Bộ Chất nghi hoặc.

Bộ Chất quan sát thiếu nữ một hồi, chợt trở tay chỉ nàng:

-Muội là Loan đúng không? Ta là Thạch đầu ca, muội còn nhớ không? Thạch đầu ca ở Hoài Âm.

-A.

Thiếu nữ không khỏi lùi lại sau mấy bước, lấy tay bịt miệng, ánh mắt đầy vẻ mừng rỡ.

-Nương, nương, Thạch đầu ca tới.

Nàng chợt xoay người, vừa chạy vào phòng vừa gọi, chân nam đá chân chiêu thoát nhìn rất chật vật. Bộ Chất theo nàng đi vào.

Tào Bằng cùng Trần Quần nhìn nhau, tức thì xuống ngựa.

-Không ngờ Tử Sơn vốn điềm đạm nay lại thất thố như vậy.

Trần Quần nói rồi đưa dây cương cho tùy tùng. Y cùng Tào Bằng đứng ở cửa, cẩn thận quan sát ngôi nhà tồi tàn này một chút, rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Có vẻ như vị thẩm thẩm này của Bộ Chất sống cũng không khá giả lắm. Đúng lúc này, từ trong nhà tranh vang lên tiếng khóc đầy cảm thán của một lão bà. Quách Hoàn vừa định đi vào đã bị Tào Bằng cản lại.

-Nàng đừng vội vã. Gia đình họ vất vả lắm mới được gặp lại nhau, còn muốn tâm sự nhiều. Lúc này chúng ta đi vào không hay chút nào.

Quách Hoàn gật đầu, nhẹ giọng nói:

-Công tử quả là người thông tuệ.

Kỳ thực, Tào Bằng cũng không hề phản cảm với lời hứa theo này của Quách Hoàn.

Sinh ra và lớn lên ở nhà Hầu gia, Quách Hoàn hiển nhiên giỏi đoán ý người. Chỉ có điều, Tào Bằng cũng không muốn ra vẻ, kiêu cách. Nếu nàng nói tự nhiên như thế, dĩ nhiên hắn cũng có thể dễ dàng chấp nhận hơn. Một lát sau, Bộ Chất và thiếu nữ kia cùng đỡ một lão bà đi ra từ gian nhà tranh.

-Bộ Chất mới vừa rồi thất thố, phiền công tử phải chờ ở ngoài. Thật mong công tử xá tội.

-Bộ Loan không biết khách quý đến chơi, xin công tử lượng thứ cho.

Thiếu nữ tên Bộ Loan một bên đỡ lão bà, một bên khẽ thấp người cúi chào Tào Bằng.

Tào Bằng cười nói:

-Tử Sơn tiên sinh nhìn thấy người thân, dù có thất thố cũng chỉ là bộc lộ tâm chân tình. Sao lại nói xá tội được?

Dứt lời, hắn hướng về phía lão bà, nói:

-Lão phu nhân vạn an. Tào Bằng xin thỉnh an.

Lão bà này ngoài miệng nói khách sáo nhưng con mắt lại nhìn thẳng, hoàn toàn không nhìn Tào Bằng. Bộ Chất quay qua hắn, dùng tay ra hiệu, nói lão thái thái bị mù. Tào Bằng vừa thấy thế, bước lên hai bước, nắm lấy cánh tay lão bà, lần nữa chào. Lão bà lúc này mới phản ứng lại, vội vàng khiêm tốn đáp lễ.

-Đây là muội muội của ta, tên là Bộ Loan.

-Hữu điều loan phượng. Người cũng như tên a.

Trần Quân nhìn thiếu nữ, không nén được mở miệng khen, khiến Bộ Loan nhất thời xấu hổ, đỏ mặt, cúi đầu, không dám nhìn bọn Tào Bằng nữa.

-Mau vào phòng ngồi đi.

Bộ Chất nói rồi đỡ lão thái thái đi về phía chính sảnh. Chính sảnh này cũng là một gian nhà tranh, bên trong gần như không có gì, chỉ có bộ bàn ghế đơn sơ đặt lộn xộn. Bộ Loan luống cuống tay chân dọn dẹp, nhẹ giọng nói:

-Tiếp đón khách không được chu đáo, công tử mời ngồi. Để ta đi chuẩn bị rượu.

-Không nên bày biện nhiều quá.

Tào Bằng thấy tình cảnh trong nhà biết ngay cuộc sống sinh hoạt của Bộ Loan vốn rất túng quẫn.

Hắn quay về phía Quách Hoàn, ra mắt. Nàng tức thì hiểu ngay, đi tới cửa viện, gọi một tên tùy tùng đến. Quách Hoàn lấy chút tiền trong chiếc túi đeo bên hông, dặn dò gã đi mua rượu và đồ nhắm. Bộ Loan thấy thế, mặt cả đỏ hơn, vội vàng bước lên định cản lại, nhưng Tào Bằng đã ngăn nàng:

-Tỷ tỷ đừng vội hiểu lầm. Đây đều là bổng lộc của Tử Sơn tiên sinh.

-A.

Bộ Loan ngăn ra, quay đầu nhìn Bộ Chất. Nàng thấy y khoát tay, ý bảo nàng không nên hỏi lại. Bộ Chất hết sức cảm kích Tào Bằng. Tuy nói y đã làm ở Hải Tây được hai tháng, nhưng bổng lộc thực ra cũng không có nhiều. Chức vị huyện chủ cũng chỉ được hưởng bổng lộc là một trăm đấu gạo, tính ra theo từng tháng cũng chỉ được khoảng mười sáu học. Súc ăn của Bộ Chất lại lớn, uống rượu lại khỏe, chính vì thế, trên người y cũng không giữ được bao nhiêu tiền. Khoản tiền duy nhất của y chính là khoản Đặng Tắc ban thưởng cho y hồi cuối năm. Tào Bằng hành động như thế cũng có thể nói đã rất giữ thể diện cho y rồi.

Toái Càn Khôn

183. Chương 165: Đông Thành Lỗ Thị

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 165: Đông thành Lỗ thị

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trần Quần cũng không ngại ngôi nhà tranh đơn sơ, cùng Tào Bằng ngồi xuống.

Bộ Loan bèn đi nấu nước.

Bộ Loan vừa định đi, chợt nghe Tào Bằng nói:

-Quách Hoàn, người đi giúp nàng một chút.

-Dạ.

Quách Hoàn dạ một tiếng, bước tới định giúp. Bộ Loan liên tục lắc đầu, nói khách quý đến nhà sao có thể làm việc được nhưng không ngăn nổi Quách Hoàn. Cuối cùng, Bộ Chất phải mở miệng nói, nàng mới chịu đưa Quách Hoàn tới sát vách nhà tranh, nấu nước. Lão thái thái nói giọng Hoài Nam rất nặng, từng lời nói xúc động của bà vừa ngập tràn niềm vui, vừa hơi lộn xộn. Thật ra, Tào Bằng không hiểu nhiều, chỉ nhìn lão bà lúc khóc lúc cười, còn Bộ Chất luôn ở bên cạnh, nắm chặt tay bà, cũng hết sức xúc động.

-Người nghe hiểu lão thái thái nói gì không?

Tào Bằng quay qua Trần Quần, mỉm cười hỏi.

-Ta nghe chỉ biết bà đang nói giọng của vùng Hu Thai, chứ không hiểu rõ lắm.

-Vậy người có nghe được cái gì hay hay không?

Trần Quần nhìn Tào Bằng, thấp giọng nói.

-Hiện đệ, có gì đâu, chờ chúng ta ra ngoài rồi bảo Tử Sơn giải thích cho chúng ta là được chứ gì.

-Ách.

Tào Bằng khinh khỉnh nhìn Trần Quần. Người đã không biết mà còn giả bộ a.

-Công tử, Trường Văn, thế mẫu vừa rồi xúc động, tiếp đón hai vị không được chu đáo rồi.

Thế mẫu cũng là một kiểu xưng hô tương tự như bá mẫu, còn gọi là thẩm thẩm.

-Con mắt của lão phu nhân....

Tào Bằng không nhin được, hỏi.

Bởi vì khi trên đường đến Hu Thai, Bộ Chất từng nhắc đến vị thẩm thẩm này với Tào Bằng.

Bởi gia cảnh Bộ Chất bản hàn, khi xưa thường xuyên bị họ hàng khi dễ. Chính nhờ có vị thẩm thẩm này luôn che chở cho y, y mới có thể lớn lên thành người. Sau này, Bộ Chất rời khỏi đây, đến Quảng Lăng sinh sống. Khi y rời nhà, thẩm thẩm của y dường như còn chưa bị mù như thế này.

-Ai... Thế phụ ốm chết. Thẩm thẩm không chịu để họ hàng khi dễ, liền trở về quê hương.

Thế nhưng, ở Hu Thai, cuộc sống của nhà thẩm thẩm vốn cũng không tốt lắm. Huynh tẩu của thẩm thẩm đều đã mất. Con cháu lại không muốn nhận người, còn muốn chiếm lấy ruộng đất của thẩm thẩm. Thẩm thẩm vì giận dữ nên con mắt mới... Ai, đều là do ta, nếu sớm biết thế này, nhất định ta sẽ không để thẩm thẩm bị khi dễ.

Bộ Chất nói năng hơi lộn xộn, nhưng đại thể Trần Quần và Tào Bằng đều hiểu rõ được.

Chắc chắn cũng chỉ vì tranh chấp gia sản mà ra. Ở Hoài Âm, vị lão thái thái này bị người trong tộc Bộ thị cướp đoạt gia sản, vốn tưởng rằng trở về với ông bà, tổ tiên sẽ có một phần sản nghiệp. Nào ngờ huynh

trưởng qua đời, con cháu lại không nhận mặt. Lão thái thái hiển nhiên là người tự tôn, nhưng giờ lại mù cả hai mắt.

-Vậy mấy năm nay, lão phu nhân sinh sống thế nào?

-Loan cũng hiểu chuyện, vẫn luôn trông nom thăm thẳm. Bình thường, muối ấy vẫn luôn may vá, dọn dẹp, cũng tạm đủ nuôi gia đình.

-A, ra là như vậy!

Tào Bằng gật đầu, trao đổi ánh mắt với Trần Quân.

-Tử Sơn tiên sinh, nếu cuộc sống bên Hu Thai này không tốt, sao không đưa lão phu nhân đến Hải Tây đi? Chỉ ít tới Hải Tây cũng tiện cho tiên sinh trông nom mà?

-Chuyện này để ta bàn với thế mẫu đã.

Bộ Chắt và lão thái thái nói với nhau một hồi, Tào Bằng và Trần Quân cũng khe khẽ thì thầm với nhau.

Một lát sau, tên tùy tùng mang theo rượu và đồ nhắm cùng gạo trở về.

-Tử Sơn, giờ cũng chính ngọ rồi. Chúng ta ăn cái gì đó trước đã, ăn no rồi mới lo đến chuyện khác được.

Bộ Chắt gật đầu đồng ý, gọi Bộ Loan chuẩn bị.

Rượu và đồ nhắm đều là đồ ăn sẵn, Bộ Loan chỉ cần nấu cơm là được. Tám gã tùy tùng ngồi ăn trước cửa hiên nhà. Bộ Loan và Quách Hoàn cùng ngồi trong phòng khách, lặng lẽ dùng cơm. Bộ Chắt vẫn ngồi bên cạnh lão thái, gấp thức ăn cho bà.

Có thể thấy được mẹ con Bộ Loan đã rất lâu rồi chưa từng ăn đồ ăn mặn, vì vậy hai người ăn rất ngon miệng.

-Đúng rồi, Loan, tỷ có từng nghe nói đến Vân Sơn Mễ Hành không?

Tào Bằng vừa ăn, vừa ra vẻ vô tư, hỏi một câu.

Bộ Loan một tay che miệng, chậm rãi nuốt miếng cơm xuống, gật đầu:

-Có, ở ngay phía đầu đông thành, có một nhà rất lớn.

-Là Vân Sơn Mễ Hành ư?

-Đúng!

Bộ Loan nói:

-Vân Sơn Mễ Hành vốn là nơi kinh doanh gạo lớn, ban đầu là của Lư Giang Mai thị. Hai năm nay, nghe người ta nói Lư Giang không ổn định, nên năm ngoái, họ đã chuyển công việc buôn gạo cho Lỗ gia. Vân Sơn Mễ Hành giờ đã đổi thành Đông Thành Mễ Hành rồi.

-Chuyển giao ư?

-Đúng vậy.

Tào Bằng thoáng ngây người. Lư Giang Mai thị? Chuyển giao cho Lỗ gia ư?

-Hữu Học, người làm sao vậy?

Trần Quân không nhin được, hiếu kỳ hỏi:

-Dọc đường đi, ta đã nghe người nhắc đến Vân Sơn Mễ Hành này rồi thì phải?

Tào Bằng do dự một chút, lắc đầu cười khổ.

-Huynh trưởng, chuyện này kể ra thì dài lắm.

Vì vậy, hấn bắt đầu kể lại chuyện hấn và Đặng Tắc rời Hứa đô, cùng Trần Lưu tiêu diệt Lôi Tự.

Sau đó, Tào Bằng lấy một cuộn giấy từ trong người ra, đưa cho Trần Quân.

-Trong cuộn giấy này có nhắc tới Vân Sơn Mễ Hành. Chính vì thế, ta mới có hứng thú với cái tên này. Trước đây, ta vẫn tưởng lạc khoản trên cuộn giấy là Vương Thành. Nhưng sau lại cảm thấy không thích hợp! Vương Thành là Tiết Châu, hơn nữa cũng có quen biết với Lôi Tư, lạc khoản của y hẳn phải là Châu, còn Thành thì... Thật ra chuyện này cũng không có gì, chỉ có điều, khi ta nghĩ đến lại luôn cảm thấy có vấn đề không ổn mà thôi.

Vân Sơn Mễ Hành, Lư Giang Mai thị...

Trong đầu Tào Bằng chợt lóe lên một suy nghĩ.

-Vân Sơn Mễ Hành được chuyển giao khi nào?

Bộ Loan nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

-Hình như tầm tháng tám, tháng chín năm ngoái thì phải? Thời gian chính xác ta cũng không nhớ rõ lắm.

Vân Sơn Mễ Hành toàn buôn bán gạo lật, gạo tỉnh, ta chưa từng đến đó mua. Chính vì thế, chuyện của nơi đó ta cũng không rõ lắm. Thật ra, Lỗ gia tiếp nhận sản nghiệp của Vân Sơn Mễ Hành rất đột ngột, chưa kể còn lão nhân buôn bán gạo lớn ở chợ này nữa. Trước đây, Mai gia ở đây buôn bán rất được, vậy mà thoáng cái đã bỏ đi cả. Phàm là người của Mai gia không còn ai xuất hiện nữa!

Tào Bằng trầm tư.

Bộ Chát chợt nói:

-Công tử có nghe nhầm không?

-Nghe nhầm ư?

-Không phải công tử nói khi ở chỗ Trần Lưu, có một tên đạo tặc đã nhắc đến một người tên là Lỗ Mỹ sao?

-A, đúng là có một người như thế.

-Công tử cũng nói, người kia nghe được cái tên từ một người say sao. Liệu có phải người say kia nói năng không được rõ ràng, nói Lư Giang Mai thị lạch lạch đi một ít, cho nên người khác mới nghe thành Lỗ Mỹ chẳng?

-Chuyện này cũng rất có thể a.

Tào Bằng không nén được nụ cười!

Bộ Chát có vẻ đã đoán được chuyện này, rất có thể giả thiết táo bạo của y chính xác.

Người nếu đã uống say thì rất có khả năng nói năng không rõ ràng. Một người khác cũng uống rượu nữa rất có thể sẽ nghe thiếu thừa một, hai chữ.

Vì vậy, Lư Giang Mai thị biến thành Lỗ Mỹ!

Ừ, cách giải thích này nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý...

Vậy làm sao để kiểm chứng đây?

Tào Bằng thật ra không lo lắng lắm.

Bởi vì chuyện này dường như đã không còn quan hệ đến hắn nữa. Lư Giang Mai Thị đã chuyển giao công việc buôn gạo, dĩ nhiên không thể điều tra tiếp được. Còn nữa, chuyện của Lư Giang có liên quan gì đến hắn chứ?

Nghĩ tới đây, Tào Bằng thở dài.

Nhưng chợt có một nghi vấn nảy lên trong đầu hắn.

-Vậy vì sao không phải là Lỗ gia? Lỗ gia tiếp nhận Vân Sơn Mễ Hành, Lỗ Mỹ là con cháu của Lỗ gia, không phải là hợp lý sao?

-Không thể nào, không thể nào!

Bộ Chất liên tục lắc đầu.

-Thời gian công tử ở Từ Châu đúng là vẫn còn ngắn quá. Công tử chưa nghe đến Lỗ gia ở Đông thành cũng đúng thôi.

-A? Xin chỉ giáo cho.

-Đông thành Lỗ gia là gia tộc quyền thế ở Hạ Bì. Đông thành và Hu Thai vốn đều là các quận của Lâm Hoài. Sau này, nước Hạ Bì được lập lên, Đông thành và Hu Thai cùng nhập vào nước này. Hu Thai ở tây nam bộ, là một huyện của nước Hạ Bì, tiếp giáp với quận Cửu Giang.

Bộ Chất chăm chú gấp thêm thức ăn và rót rượu cho lão phu nhân, sau đó cũng tự mình uống cạn chén rượu.

-Nhưng mấy năm nay, Từ Châu chiến loạn, Lữ Ôn hầu mặc dù chiếm giữ Hạ Bì, nhưng thực tế đã từ bỏ huyện Đông thành. Khi Viên Thuật chiếm giữ Hoài Nam, Đông thành thực ra đã trở thành địa bàn của lão. Vậy Lỗ gia ở đâu? Bọn họ là thương gia rất giàu có ở nước Hạ Bì, có thể nói là làm ăn lớn nhất vùng Hoài Nam này. Danh tiếng của Lỗ gia rất tốt, bọn cường hào ác bá trong vùng không thể nào sánh bằng được.

Nếu là nói người khác, ta còn có thể tin được.

Nhưng nói Lỗ gia cầu kết với giặc khản vàng, ta ngàn vạn lần không tin.

Chuyện này có một nguyên nhân rất quan trọng, đó là khi bọn đạo tặc Thái Bình càn quấy, tám châu đều chấn động, ngay cả Từ Châu và Dương Châu cũng bị ảnh hưởng.

Lỗ gia nằm ở giữa, tổn thất rất nghiêm trọng. Có người nói tộc trưởng Lỗ gia đã chết trong tay bọn đạo tặc Thái Bình. Hai ngôi nhà của y ở Đông thành bị bọn đạo tặc Thái Bình tấn công, đệ của Lỗ gia cũng chết trong tay chúng. Số người chết nhiều vô số kể, thù hận quá nhiều.

Thật ra, Tào Bằng cũng thấy rõ có vấn đề.

Lỗ gia tiếp nhận Vân Sơn Mễ Hành xong liền thay thành Đông thành Mễ Hành, đủ thấy có vấn đề ở đây.

Tháng chín năm ngoái tiếp nhận, Lôi Tự lúc đó đã nằm trong tay Trần Lưu. Nếu Lỗ gia thực sự cầu kết với Lôi Tự, cũng không có khả năng thay đổi tên gọi.

Nhưng nghe Bộ Chất nói như thế, Tào Bằng lại có hứng thú với Lỗ gia.

Toái Càn Khôn

184. Chương 166: Cao Chạy Xa Bay.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 166: Cao chạy xa bay.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hắn nheo nheo mắt, vô thức vuốt vuốt mũi:

-Lỗ gia kia vì sao lại thu mua gạo ở Hu Thai?

-Chuyện này...

Bộ Chất gãi gãi đầu, không trả lời được.

-Hay là sau khi ăn xong, chúng ta đến Đông thành Mễ Hành xem thử?

Tào Bằng nói với Trần Quân.

Trần Quần suy nghĩ một chút:

-Cũng được.

Đúng lúc này, trong viện chợt vang lên một loạt tiếng bước chân hỗn độn. Tức thì có người hô:

-Lão khát bà, có tiền mua rượu thịt mà còn kêu không có tiền là có ý gì đây?

Bộ Loan mặt mày trắng bệch, dường như sợ hãi, lùi lại phía sau cửa sổ, co rụt lại. Lão phu nhân giận dữ, hừ một tiếng, đứng dậy.

Lão phu nhân liên tục nói một tràng, nghe ra hình như đang chửi mắng người kia.

Tào Bằng nhú mày, đứng dậy, ra ngoài phòng, lại thấy có mười mấy người vạm vỡ xông vào trong viện, đang chửi ầm lên.

-Bọn người là kẻ nào?

Trần Quần từ trong phòng theo ra, trầm giọng quát.

Đứng thấy y bình thường đùa giỡn với Tào Bằng, một khi y nổi giận, uy nghiêm của con cháu thế gia của y hiện lên vô cùng rõ nét.

-Các người là ai?

Người vạm vỡ đi đầu lớn tiếng mắng:

-Bọn lão tử đòi nợ, liên quan gì đến các người.

Gã nói rất đông dạc, mặc dù có lẫn với thổ ngữ, nhưng Tào Bằng vẫn hiểu được.

Trần Quần nhất thời tức giận, cất bước định ra ngoài lại bị Tào Bằng cản lại. Lúc này, Bộ Chấn đã lao ra khỏi gian nhà tranh.

-Các người đúng là lũ khốn nạn không có lương tâm. Đã cướp đoạt ruộng đất của thắm thắm rồi lại còn đến nhà gây sự. Các người khinh người quá đáng rồi đấy.

-Người là ai?

-Mỗ gia Bộ Chấn, hiện là Hải Tây chủ bạc.

Mấy người kia nhìn nhau một hồi, chợt lạnh giọng nói:

-Người là chủ bạc của huyện Hải Tây lại chạy tới Hu Thai sinh sự, chẳng lẽ người tướng Hu Thai ta không có người sao?

Tào Bằng bước xuống bậc hiên, đi tới.

-Các người tới làm gì?

-Còn làm gì nữa. Đòi nợ.

-Nợ nào?

-Lão khát bà kia lúc trước đồ bệnh, đã mượn của chúng ta không ít tiền.

Chúng ta vốn thương xót, nên vẫn chưa hề đòi.

Nhưng lão khát bà này có tiền lại không trả, lại còn trốn ở trong nhà gọi rượu, thịt. Ta nói cho người biết, ngày hôm nay bà ta nhất định phải trả tiền. Nếu không trả tiền, ta bắt nường người trả nợ, đưa đến nha môn là rõ mười mươi ngay.

Bộ Loan trốn ở trong phòng, không dám thò đầu ra.

Bộ Chấn tức giận định xông lên, định giáo huấn mấy người này, nhưng Trần Quần đưa tay ngăn y lại.

Tào Bằng giờ đã hiểu rõ được ngọn nguồn câu chuyện. Những người này hẳn là họ hàng của thẩm thẩm Bộ Oanh, thậm chí chính là những người đã cướp đoạt thẩm thẩm của Bộ Chất, sau này vị thẩm thẩm này đau ốm, Bộ Loan đành phải qua bọn họ vay tiền...

Mọi chuyện đại thể là như vậy.

Nhưng Tào Bằng nghĩ chuyện này cũng không phải đơn giản như thế.

Hắn quét ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mấy tên đại hán kia:

-Tiền, ta có thể trả cho bọn họ. Nhưng có chuyện này ta muốn hỏi rõ, ai sai các người tới?

Mấy tên đại hán sững sốt, dường như đang do dự.

Một lát sau, một tên mở miệng nói:

-Không ai sai chúng ta tới cả. Chúng ta muốn đòi nợ, có gì không đúng sao?

-Ha ha, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện đương nhiên. Bọn họ thiếu người bao nhiêu tiền?

-Công tử, ngài đừng...

Bộ Chất vội hô lên, lại thấy Tào Bằng khoát tay, bảo y đừng nói gì.

-Chuyện này...

Đại hán do dự một chút, giơ một ngón tay ra:

-Một quan tiền.

-Người nói vậy. Người cho ta vay có năm mươi tiền, sao lại biến thành một quan được?

-Năm mươi tiền lâu như thế thành một quan có gì mà lạ. Bộ Loan, ta còn có giấy tờ ở đây. Người đừng hòng quýt nợ.

Bộ Loan đỏ bừng mặt, định mở miệng cãi lại.

Lại nghe Tào Bằng nhẹ giọng hỏi:

-Một quan tiền ư? Không thành vấn đề. Nhưng tiền trong tay ta, người có dám qua đây lấy không?

Vừa nói chuyện, Tào Bằng vừa đưa tay ra sau. Quách Hoàn lấy trên người một quan tiền, chạy đến đặt trong tay hắn.

Tào Bằng dùng một ngón tay xâu lấy một quan tiền.

Tào Bằng đứng đưa quan tiền, vẫy vẫy về phía tên đại hán:

-Đây, tiền ở đây, người tới lấy đi.

Số tiền trước sau đều có sức hấp dẫn rất lớn, thế nhưng hắn lại do dự không chắc. Tào Bằng gầy yếu, thấp bé hơn so với hắn nhưng lại khiến hắn cảm thấy bất an. Nụ cười trên mặt dường như có một chút quỷ quái và tà mị.

-Thế nào? Qua đây lấy chứ?

Tên đại hán nuốt nước miếng, liếc nhìn hai bên. Y biết rằng đối phương tuy chỉ mười mấy người, ngoài trừ phụ nữ trẻ em và người già, còn có cả thư sinh yếu đuối. Trong tám gã tùy tùng kia thì cũng chỉ có bốn tên có thể có khả năng uy hiếp. Trong lòng tên to lớn lập tức bình tĩnh, đoán tên tiểu tử này cũng không là cái quái gì. Vì vậy hắn tiến lên, vươn tay chụp về phía Tào Bằng.

Bản thân hắn phụng mệnh mà đến, chính là muốn thị uy cho những người này. Bây giờ còn có thể có chút lợi, sao mà không làm? Tên đại hán vốn họ Chu, đúng là người của Chu thị ở Hu Thai. Chu thị cũng được xem là một đại thị tộc. Tộc trưởng Chu Quý là một danh sĩ. Chu Khiển hôm nay được giao công việc, nghe đâu có quan hệ thân thiết với huyện lệnh Tống Quảng. Cho nên Chu gia vẫn luôn dựa vào Tống Quảng.

Có Huyện lệnh nâng đỡ, hắn có gì phải sợ?

Trên mặt tên đại hán lộ ra vẻ dữ tợn: "Huyện lệnh đại nhân không giáo huấn những tên này, vừa lúc ta mượn cơ hội này để chính đồn hấn". Bàn tay to lớn của y nắm lại định trước tiên sẽ bóp nát bàn tay Tào Bằng. Nhưng khi hấn cầm tay Tào Bằng thì cảm thấy có phần không thoải mái. Bàn tay Tào Bằng mềm như không có xương. Tên đại hán cố dùng sức ở tay, nhưng lại chẳng khác gì đang nắm một thứ mềm nhũn mà không dùng được sức.

-Lấy tiền cho ta!

Đại hán biến sắc, lớn tiếng quát.

Tào Bằng cười nói:

-Người cũng biết cầm thú và người có sự khác biệt chứ?

-Cái gì?

-Cầm thú không biết liêm sỉ, còn người thì biết. Có biết liêm sỉ là gì không? Đó là yêu trẻ kính già. Một kẻ không biết yêu trẻ kính già, lú lo đọc sách thì vẫn không bằng cầm thú.

Ý hấn nói ra chính là mắng tên đại hán không bằng cầm thú. Tên đại hán giận tím mặt, muốn nổi giận. Hấn chợt cảm thấy hình như tay của Tào Bằng giống như một con rắn nhỏ luồn lách, không biết làm thế nào mà trượt ra khỏi tay hấn. Không để hấn phản ứng lại, Tào Bằng dễ dàng chụp lấy cánh tay tên đại hán, đánh một phát dứt khoát nghe rõ cả tiếng. Tên đại hán cảm thấy có một luồng lực kỳ lạ truyền dọc theo cánh tay. Toàn bộ cánh tay lập tức mất đi cảm giác.

-Ngày hôm nay ta sẽ dạy dỗ loại người không bằng cầm thú như người.

Không thấy thân thủ Tào Bằng có động tác gì nhiều. Hấn bước tới trước hai bước, chớp mắt đã tiến đến trước người tên đại hán. Một chân hấn chèn trước hai chân tên đại hán, hấn xoay người, đá một cú vào người tên đại hán. Tên kia thét lên một tiếng, cả người ngã quỵ về phía sau. Ngay trong nháy mắt, Tào Bằng xuất thủ.

-Ta đánh người cho vay nặng lãi, ta đánh người không kính người già, ta đánh người lừa gạt thiếu nữ yếu đuối, ta đánh người qua đây tìm sự tình.

Tốc độ Tào Bằng rất nhanh. Chỉ nghe tiếng đập bộp bộp liên tiếp, cả cơ thể tên đại hán đổ ngã về phía sau, thế nhưng song quyền của Tào Bằng vẫn còn độc ác đánh vào mặt hấn. Không có động tác gì to tát, cũng không có thanh thế gì lớn. Trong nháy mắt, tên đại hán bị đánh cho mặt mày đầy máu me.

Nắm đấm của Tào Bằng vô cùng tàn nhẫn. Tốc độ ra quyền rất mau, hơn nữa còn độc ác.

Số tiền đồng quán ở trên tay hấn không biết đã bị đánh rơi ra lúc nào. Mỗi cú quyền đánh ra đều thấy bật máu nhỏ giọt. Trong thời gian ngắn từ lúc ra quyền đến lúc ngã xuống đất, song quyền của Tào Bằng tung ra như bay, đánh ra hơn hai mươi cú.

Cuối cùng nghe một tiếng rầm, tên đại hán ngã xuống đất.

Nắm đấm của Tào Bằng vừa nện vào mũi tên đại hán thì nghe rõ ràng thấy tiếng mũi bị đập gãy.

Nói thì chậm nhưng lúc đó rất nhanh! Dùng ngôn ngữ miêu tả hai mươi mấy quyền thì có vẻ lâu. Nhưng trên thực tế, thời gian rất ngắn. Tên đại hán cao lớn vạm vỡ ngã xuống đất, trên mặt đầy máu, hôn mê bất tỉnh.

Tào Bằng chậm rãi đứng thẳng dậy.

Trong viện vắng vẻ im ắng. Tên đại hán thét lên thảm thiết, tiếng thét như vẫn còn vang vọng, nhưng người đã nằm hôn mê bất tri giác. Cú đánh phản công nhanh chóng và mãnh liệt của Tào Bằng khiến tất cả mọi người đều choáng váng. Phương thức hung ác tàn nhẫn của hấn càng khiến cho sắc mặt đồng bọn của tên đại hán trắng bệch. Bình thường bọn chúng điều võ dương oai, nhưng gặp phải người lợi hại thì đều lúng túng.

-Khăn tay!

Quách Hoàng cũng cảm thấy choáng váng đầu óc. Nàng chưa từng thấy Tào Bằng nổi giận, cũng chưa thấy Tào Bằng xuất thủ. Cùng lắm Quách Hoàn chỉ xem qua Tào Bằng lúc luyện tập cùng Đặng Phạm. Cho nên rút cục Tào Bằng có bao nhiêu phần công lực, nàng thật không rõ lắm. Chỉ biết là thường ngày vị công tử này rất hòa thuận nhưng đã từng giết người, hơn nữa đã giết không ít người.

Nghe nói hấn một đao mà mổ bụng tên ác bá ở Hải Tây. Nghe nói khi mấy nghìn tên hải tặc đột kích, hấn đang nói cười mà khiến cả nghìn cái đầu rơi xuống. Cho dù đã từng tận mắt nhìn thấy hơn mấy trăm cái đầu người trên tường thành, Quách Hoàn vẫn chưa cảm nhận được Tào Bằng hung ác thế nào.

Mà bây giờ mặc dù Tào Bằng còn chưa giết người nhưng nó khiến nàng cảm thấy chấn động, so với việc giết một người, mười người, thậm chí trăm người thì còn mãnh liệt hơn. Vừa rồi nhìn dáng dấp yếu đuối, trong lòng Quách Hoàn còn nghĩ, công tử có phần yếu ớt.

Nhưng trong nháy mắt...

Nghe tiếng Tào Bằng nói, Quách Hoàn lập tức chạy đến, lấy ra một miếng khăn tay có mùi thơm nhạt, đặt vào trong tay Tào Bằng.

Tào Bằng lau khô vết máu trên tay, quay đầu nói:

-Khăn tay bẩn rồi!

-À, không việc gì. Lát nữa tiểu tỷ giặt sạch một chút là được.

-Việc này hãy nên quên đi là hơn. Máu dính trên mặt tên cầm thú rất khó rửa. Tiểu Hoàn, ta nợ người một cái khăn tay, lát nữa sẽ trả lại cho người.

-Vâng...

Không đợi Quách Hoàn phản ứng nhiều, Tào Bằng cầm khăn tay vứt vào mặt tên đại hán. Khăn tay trắng như tuyết, lập tức bị nhuộm máu.

Tào Bằng lấy túi tiền, điềm nhiên nhìn những tên đại hán ở ngoài cổng nói:

-Được rồi, ai tới lấy tiền?

Mười mấy tên đại hán nhưng không ai dám tiến lên. Tất cả mọi người đều là người trong giang hồ. Điều mà họ gọi là thân thủ đều dễ nhận ra. Những người này tuy rằng không được coi là hành gia, nhưng nhìn Tào Bằng xuất thủ thì biết tên thiếu niên này tuyệt đối không giống như bọn chúng. Hấn quá độc ác! Quả thật là độc ác!

Một quyền đánh liên tiếp, không biết khuôn mặt của lão Chu sau này sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

-Nhát gan giống như nhau cả!

Tào Bằng cười lạnh một tiếng:

-Chỉ biết lăng nhục phụ nữ và trẻ em thôi sao?

Nói xong, hấn lấy túi tiền ném lên người tay đại hán đang hôn mê bất tỉnh.

-Huynh trưởng, thực ra ta đem rất nhiều tiền.

Kiếp trước, Tào Bằng cũng là người ghét kẻ ác. Nhưng rất nhiều lần, hấn thân là người chấp hành pháp luật nhưng lại không thể đi biểu dương chính nghĩa. Nhân tình và pháp luật đan xen cùng một chỗ tạo thành một cái lưới rối ren. Mọi việc đều phải tuân theo một chừng mực nào đó. Có những người rõ ràng phạm tội nhưng lại không bị nghiêm phạt, khiến Tào Bằng cảm thấy lo lắng. Đặc biệt những tên phạm tội ác đức càng làm cho hấn vô cùng nhức óc đau lòng, rồi lại đành phải chịu. Sau khi sống lại trong thời đại rối loạn này, Tào Bằng cảm thấy không cần phải chịu trói buộc như trước nữa. Có một số việc khi luật pháp không thể nghiêm trị thì bạo lực có lẽ là một cách giải quyết tốt nhất.

Trần Quân lúc này cũng sáng mắt, mỉm cười gật đầu nói:

-Không sai, vì huynh có thể hiểu được. Mai sau nếu còn có người nào dám tới, thì bảo hắn tới để ta giảng lý lẽ. Mỗ gia là con cháu họ Trần ở Đình Xuyên của tổ phụ ta là Trần Phiền, giờ định cư ở Hạ Bì! Người nghe rõ chưa!

Tào Bằng thiếu chút nữa phun ra một bụng máu. “mấy lời này của Trần Quần tại sao giống với của Lý Cương thời hậu thế vậy?”

Mới nghe thì cũng lại hợp với thời đại mới là vương đạo. Điều đó lại càng khiến cho Tào Bằng thêm tin vì sự đa mưu của y.

Nhóm vô công rồi nghề chắc sẽ không biết cái gì là Trần Quần, cũng không biết ai là Trần Phiền. Nhưng kẻ đứng sau những tên này chắc chắn biết rõ!

-Các người lập tức rút ngay ra ngoài cho ta. Các người về nói với ông chủ nhà các người đừng bịp bợm trẻ con. Có bản lĩnh thì cưỡi ngựa đến đây, chúng ta đánh nhau sống chết. Nếu như không có gan thì bảo hắn lùi về mà trốn trong đống quần mẹ hắn, đừng thò đầu ra cho ta. Rút!

Tào Bằng mắng chửi bọn vô công rồi nghề càng tàn nhẫn hơn. Mười mấy tên đại hán đến điều vô dương oai nhưng bây giờ chỉ có thể ảo não tiến lên nhắc tên đại hán đang hôn mê mang ra ngoài. Một tên đại hán do dự nhìn đồng tiền trên đất.

Hắn nuốt nước miếng, vẻ mặt cầu xin nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng mặc kệ hắn, quay đầu bỏ đi.

Tên vô công rồi nghề hít một hơi sâu, đánh bạo nhặt đồng tiền rồi quay đầu bỏ chạy. Khi hắn chạy ra đến cổng thì không cẩn thận bị vấp vào ngưỡng cửa, ngã xuống đất.

Trần Quần nhìn bộ dạng nháo nhác của những người đó, không nhịn được cười. Hắn cũng nghe người ta nói qua thủ đoạn Tào Bằng độc ác. Nhưng cũng giống như Quách Hoàn, cũng chỉ là nghe nói mà chưa từng tận mắt thấy. Tuy rằng hắn đã thấy việc dọn dẹp những thi thể trên đường phố Hải Tây, nhưng trong bụng cho rằng đấy không phải là do Tào Bằng gây nên. Tào Bằng chỉ là hảo danh mà thôi. Xem ra việc Hữu Học độc ác quả không sai.

Tào Bằng đi tới hiên cửa, chấp tay:

-Tử Sơn tiên sinh, thứ cho ta lỗ mãng, tự ý xuất thủ. Ta sợ đám người này không chịu bỏ qua. Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta mau rời khỏi. Nếu thế mẫu tiếp tục ở bên cạnh, chỉ sợ là khó có thiện quả. Hay là tiên sinh nói rõ tình hình cho thế mẫu, xin thế mẫu đi cùng chúng ta, cũng đỡ phải chịu bức mình.

Bộ Chất liền nở nụ cười. Vừa rồi nhìn Tào Bằng xuất thủ, trong lòng cảm thấy rất hài lòng. Nhưng y cũng nghĩ, Tào Bằng động thủ thì thắm thắm sẽ không còn cách nào ở lại. Nhìn vẻ mặt không cảm xúc của Tào Bằng, Bộ Chất vừa tức giận nhưng lại vừa cảm kích. Tức giận vì Tào Bằng động thủ thì thắm thắm khó tránh phải xa quê hương. Cảm kích chính là vì khi Tào Bằng động thủ, thắm thắm cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Như vậy cũng tránh phải khó nói.

-Thắm thắm, chúng ta rời khỏi nơi này chứ. Diệt nhi bây giờ dù chưa trở nên giàu sang nhưng cũng có chỗ nương thân. Bên Hải Tây kia còn có nhà cửa của diệt nhi. Thắm thắm đến thì vừa vặn có chỗ ở.

Bộ Chất nói theo ngôn ngữ bình thường chứ không phải thứ ngôn ngữ khó hiểu của Hu Thai. Lão thái thái nói hai ba câu đứt quãng với Bộ Chất, rồi lại kêu Bộ Loan, nhẹ giọng hỏi mấy câu, sau đó gật đầu.

-Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, lập tức xuất phát.

Bộ Loan vội vàng nói:

-Nhưng mà hành lý còn chưa thu dọn, còn lương thực nữa.

-Tiểu cô nương, nếu không đi chỉ sợ không kịp.

Trần Quần mở miệng bên cạnh, khiến Bộ Loan biến sắc. Bộ Chất nói:

-Tiểu Loan, ở chỗ anh họ, cái gì cũng có, không phải hao tâm tổn trí mấy thứ này. Người mau đi mượn một chiếc xe ngựa, chúng ta đi.

Bộ Loan do dự một lát, gật đầu đồng ý.

Tào Bằng cũng không ở lại chờ, cất bước ra ngoài cửa, ngồi trên ngựa.

Bộ Uyên đỡ lão thái thái lên ngựa, sau đó nắm dây cương dẫn đường.

Đoàn người vừa đến cửa thành thì Bộ Loan đã thuê một chiếc xe ngựa trên phố đến. Bộ Chấn lại đỡ lão thái thái xuống ngựa, dìu lên xe ngựa. Bộ Loan sau đó cũng lên xe, nói nhẹ nhàng với người đánh xe:

-Lão thúc, phiền người dẫn chúng tôi đi một đoạn đường, đi rồi hãy nói.

Người đánh xe hiển nhiên biết rõ Bộ Loan, không nói hai lời, giơ roi đánh xe.

Tào Bằng phóng ngựa như tên bắn, chạy dọc theo phố rồi phóng thẳng ra khỏi thị trấn. Hắn ra ngoài thành, cùng Hắc Chiêu tụ lại một chỗ. Quả không ngoài dự đoán, những cửa hàng trong thành nghe được khẩu âm của Hạ Hầu Lan và Vương Mãi, không ai bảo ai đều cự tuyệt lời đề nghị của bọn họ. Toàn bộ các cửa hiệu đều nói một câu: Không có hàng!

-Chúng ta đi thôi.

Trần Quân cười ha hả nói:

-Từ đây đến Đông Dương chỉ có hai ba canh giờ đường đi. Tới Đông Dương là thuộc quyền của Quảng Lăng, bọn họ sẽ không dám sinh sự gây chuyện.

-Tốt!

Bộ Uyên sáng khoái đáp. Nhưng người đánh xe có phần do dự. Lúc này hắn nghe rõ là nhóm người Tào Bằng hình như đối đầu với huyện lệnh.

-Tiểu Loan à. Không phải là lão thúc không giúp người, nhưng cả nhà lão thúc đều ở trong thành. Nếu bị người ta biết... Tiểu Loan, các người hay là nên xuống xe đi.

-Tại sao lại như vậy!

Vương Mãi giận tím mặt. Từ ở trong thành hắn đã giận sôi bụng. Nghe lời từ chối của người đánh xe, cơn giận của hắn lập tức bùng phát. Hắn rút cương đao, thúc ngựa xông lên phía trước. Khuôn mặt người đánh xe trắng bệch, vội vàng trốn phía sau Bộ Chấn.

Tào Bằng nhíu mày, quát Vương Mãi. Hắn thúc ngựa chạy lên:

-Bao nhiêu tiền?

-Hả?

-Ta nói là, cái xe này người lấy bao nhiêu tiền. Nói một giá, ta trả gấp đôi cho người!

Người đánh xe nghe được, con mắt sáng ngời. Hắn run rẩy đi ra từ phía sau Bộ Chấn, nhìn Vương Mãi một chút, lại nhìn Tào Bằng, run run giơ bàn tay nắm ngón ra.

-Tên kia, một xe một ngựa, người dám lấy năm mươi quan tiền, muốn chết phải không?

Vương Mãi tức giận chửi ầm lên. Tào Bằng vội vã ngăn cản hắn, người đánh xe vụng về nói: -Không phải là năm mươi quan tiền, là năm quan!

-Người không nói, ra dấu là sao hả? Vương Mãi gãi đầu xấu hổ, quay đầu ngựa, lăm lăm cần nhàn.

-Lão nhân gia, năm quan tiền chưa mua nổi một chiếc xe ngựa.

Tào Bằng cười ha hả. Sau đó hắn tới chỗ Quách Hoàn lấy một cái túi tiền.

-Nếu trên thị trường thì một cái xe ngựa có lẽ khoảng ba mươi quan tiền. Ở đây có năm mươi quan tiền. Cầm lấy đi. Mua một cái xe mới, sống cho tốt.

Nếu mà đang ở Hứa Đô thì một chiếc xe ngựa đại khái cũng phải hai mươi quan tiền. Nhưng có điều, vì ở Từ Châu ngựa rất đắt tiền nên xem như ba mươi quan tiền cũng là hợp lý.

Người đánh xe nhận cái túi tiền thì như bưng tỉnh mộng. Hắn đột nhiên quỳ xuống, liên tục dập đầu nói:

-Tiểu nhân đa tạ công tử ban thưởng.

Tào Bằng cười cười, không dây dưa với người đánh xe ngựa. Hắn quay đầu ngựa, nhìn thoáng qua hướng Hu Thai, đột nhiên cười to nói:

-Đi, chúng ta xuất phát!

Toái Càn Khôn

185. Chương 167: Lậu Thất Minh.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 167: Lậu thất minh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ở huyện Hu Thai, Tổng Quảng nổi trận lôi đình.

Khi thấy tên đại hán nằm mê man bất tỉnh trong phòng khách, hắn cảm thấy như có một luồng khí xông lên đầu, hai tay run lên. Vốn y định dạy dỗ bọn Tào Bằng một chút, vậy mà lại bị bọn Tào Bằng dạy dỗ lại.

Tổng Quảng từ mười bốn tuổi đã theo Tổng Hiến chinh chiến, đến nay đã mười lăm năm. Chỉ có điều bản lĩnh hắn không cao cho nên bất luận là đang là dưới trướng của Đinh Nguyên, hay dưới tay của Đồng Trắc, hoặc bây giờ trong quân của Lữ Bố, Tổng Quảng vẫn chưa có một lần nào được trọng dụng. Lần này hắn được bổ nhiệm làm huyện trưởng Hu Thai cũng là bốn phận phải làm. Tổng Hiến đúng là lo lắng Tổng Quảng gặp chuyện không may nên đã điều hắn từ trong quân ngũ tới chỗ này nhậm chức. Vậy mà mới nhậm chức thì đã gặp phải chuyện thế này.

Trong phòng khách, người Chu gia khóc lóc khiến cho Tổng Quảng cảm thấy phiền phức.

-Một đám vô dụng. Nhiều người như vậy lại bị một tên trẻ con làm cho sợ không dám ra tay, còn mặt mũi ở chỗ này mà khóc lóc kể lể?

- Tổng huyện lệnh, không phải là người của ta vô dụng, mà là tên tiểu tử kia quá tàn ác. Không nói hai lời thì hắn đã động thủ. Người xem Chu Kiệt đã bị đánh ra nông nỗi này? Vừa nãy tại y quán, thầy thuốc cũng đã nói, xương mặt và mũi đều bị tên tiểu tử kia đánh gãy, ngay cả hàm răng cũng bị đánh rụng. Tổng huyện lệnh, người phải làm chủ chuyện này. Nếu nhân nhượng tên hung đồ kia, cả tộc Chu thị làm sao còn chỗ đứng ở Hu Thai?

Da mặt Tổng Quảng nhẵn lại, sắc mặt ảm đạm không gì sánh được.

- Chu Duyên, người dám uy hiếp bản huyện?

-Hả?

Chu Duyên chính là cháu trai của thắm thắm Bộ Chất. Hắn hơn ba chục tuổi, người mập mạp. Nghe thấy một câu đầy sát khí của Tổng Quảng, Chu Duyên cảm thấy sợ hãi.

-Di Thạch, người cần gì phải nóng?

Tên thanh niên ngồi bên cạnh đứng dậy. Hắn chính là con của Lữ Bố, Lữ Cát. Hắn tiến lên cười ha hả, trấn an Tổng Quảng. Sau đó hắn lớn tiếng quát Chu Duyên:

-Chu Duyên, nếu người không sinh sự thì Tổng huyện lệnh sao phải quyết đoán, lúc nào đến phiên người bình luận?

Chu Duyên vội vã cúi đầu thỉnh tội với Tổng Quảng. Tổng Quảng khoát tay, bỗng nhiên mở mắt ra:

-Lẽ nào để mặc hần bỏ đi?

“Hần” đương nhiên là Tào Bằng. Lữ Cát thở dài, nhẹ giọng nói:

-Không cho hần đi, chẳng lẽ còn mời hần uống rượu à?

-Tử Thiện, người hần là hiểu rõ ý ta.

-Ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng vấn đề hiện tại là chúng ta không làm gì được bọn chúng.

Tổng Quảng nhíu mày:

-Xin chỉ giáo?

-Người không nghe vừa rồi tên Chu Duyên nói, người đi theo tên tặc nhân là tôn nhi của Trần Phiền. Di Thạch lão huynh, người cũng nghe rõ, đó là Trần Phiền.

-Trần Phiền thì thế nào?

Tổng Quảng và Lữ Cát không giống nhau. Lữ Cát giỏi về tâm kế tính toán. Khi ở Sung Châu rất chú ý ngoại giao bên ngoài. Sau khi tới Hạ Bì, hần càng tỏ ra sốt sắng nghênh phụng Trần Cung, kết giao cùng những gia tộc quyền thế ở địa phương. Cho nên tầm nhìn của hần không hề tầm thường.

Còn Tổng Quảng thì lại khác. Hần là một võ nhân, nhưng chỉ là loại vũ phu. Đầu óc hần đơn giản, hơn nữa không có sự ham học, căn bản là không biết Trần Phiền cuối cùng là ai, cũng không biết là ở thời đại này có tồn tại một danh hào như thế.

Vì thế khi Lữ Cát nói xong, Tổng Quảng hơi ngơ ngác hỏi lại Lữ Cát.

-Trần Phiền là ai?

-Đó là danh sĩ vô cùng nổi danh trước kia.

-Thì có làm sao?

-Người có biết Trần Phiền có thanh danh rất lớn không. Nếu người đụng đến con của hần, ngay cả thúc thúc người cũng khó mà bảo đảm cho người.

-Trần Phiền lợi hại như vậy? Vì sao ta không hề nghe qua.

-Đó là trưởng bối Trần tướng quốc. Nhưng có điều là đã chết rồi.

Tổng Quảng liền tỏ vẻ khinh thường:

-Người chết rồi thì người sợ cái gì?

- Chính vì Trần Phiền đã chết rồi cho nên những môn sinh của hần lại càng không thể ngồi yên. Người thử xem, chỉ cần người dám đụng đến Trần Trường Văn, mai kia phụ thân sẽ phái người đến chém đầu người. Có Trần Quân dính vào, việc này sợ khó làm.

-Hả?

Tổng Quảng có phần sợ hãi. Hần tuy hồ đồ nhưng không phải là ngu ngốc. Ngay cả Ôn Hầu Lữ Bố còn phải nhún nhường vài ba phần, thì hần lại há có thể đối phó?

-Nhưng để cho hần chạy, ta thật không cam tâm.

Lữ Cát đi loanh quanh trong phòng khách, trầm ngâm một lúc, cắn răng một cái, khẽ nói:

-Không phải nói người không cam lòng, ta cũng không không cam tâm. Tên nhóc con họ Tào kia quá kiêu ngạo, chúng ta phải ép hần một phen mới được. Ta nghe nói, trước đây có Vệ Tinh người Quảng Lăng đến Hải Tây nương tựa, lại phải bỏ đi. Chúng ta phải dứt khoát dựa trên chuyện này làm mất danh tiếng của

hắn, khiến hắn không có chỗ dung thân ở Quảng Lăng. Vệ Tinh dù sao cũng là người huyện Quảng Lăng, chỉ cần khiến cho danh tiếng họ Tào bị mất đi, tại huyện Quảng Lăng hắn khó mà đi đâu. Người thấy thế nào?

Thực ra Lữ Cát cũng không có thâm cừu đại hận gì với Tào Bằng. Tào Bằng thậm chí đến bây giờ cũng không nghĩ ra vì sao Lữ Cát lại hại hắn ở Hạ Bì. Chỉ có thể đổ lỗi cho Tôn Càn gây chia rẽ. Nhưng không có lửa thì làm sao có khói. Nếu Lữ Cát không có lòng thù địch với hắn thì Tôn Càn cũng không có khả năng gây chia rẽ. Vậy Lữ Cát và Tào Bằng cuối cùng có thù hận gì?

Chuyện này nói ra có phần dài dòng.

Lữ Cát vốn tên là Thát Hủy Cát, nguyên là người dân tộc Tiên Ti. Sau khi mẫu thân được Lữ Bố cứu ra, Lữ Cát lúc này mới theo họ Lữ Bố, trở thành con trai Lữ Bố. Nhưng trên thực tế, mọi người đều nói Lữ Bố không coi trọng Lữ Cát. Vì thế không nói là Trần Cung, hay Ngụy Tục, Hầu Thành là tùy tùng đi theo Lữ Bố đều nói với Lữ Bố không nên nhận Lữ Cát làm con để tránh rắc rối sau này.

Nhưng Lữ Bố lại không hạ quyết tâm. Lữ Cát đi theo Lữ Bố đánh đông dẹp bắc, cũng lập không ít chiến công. Nhưng lòng dạ của hắn, từ ban đầu còn sợ hãi, dần dần đã thay đổi. Hắn muốn tiếp nhận thế lực của Lữ Bố, trở thành người kế thừa của Lữ Bố. Nhưng vấn đề trở ngại là Lữ Bố không thể để hắn làm người kế vị. Lời nói không dễ. Thậm chí Lữ Bố có phải để Lữ Lam làm người kế vị, thì cũng không có khả năng giao cho Lữ Cát. Việc này cũng khiến Lữ Cát ôm hận không thôi.

Lữ Lam càng lớn càng xinh đẹp. Lữ Cát bắt đầu nảy sinh ý nghĩ: nếu như mình có thể lấy Lữ Lam. Mà Lữ Lam lại là con nối dõi duy nhất của Lữ Bố, chẳng phải tương lai sau này mọi thứ của Lữ Bố đều giao cho mình sao? Hơn nữa, quả thực là Lữ Lam rất xinh đẹp. Tuy nói nàng cùng Lữ Cát là huynh muội nhưng lại không có quan hệ huyết thống. Còn thực sự là huynh muội thì sao? Tại Tiên Ti, huynh lấy muội, con lấy mẹ, đệ ghênh tẩu, đều là chuyện bình thường chính đáng. Trong người Lữ Cát chảy huyết mạch của dân tộc Tiên Ti. Về luân lý thì hắn cũng chẳng thêm để ý. Cho nên hễ có người nảy sinh ý đe dọa hắn thì Lữ Cát sẽ không bỏ qua.

Lữ Lam đã được Tào Bằng giải vây ở Hạ Bì, khiến cho Lữ Cát có phần lo lắng. Hắn lo lắng Lữ Lam sẽ nảy sinh thiện cảm với Tào Bằng, chẳng phải là làm hỏng kế hoạch của hắn sao? Loại chuyện như thế này, hắn quyết không thể nào khoan nhượng. Vì thế khi Tôn Càn gây chia rẽ thì Lữ Cát sinh tà ý. Mà bây giờ Lữ Lam lại đi Hải Tây! Tuy nói rằng Tào Bằng đã rời khỏi Hải Tây, nhưng chuyện này vẫn khiến Lữ Cát ghen lại. Nếu không diệt được Tào Bằng, trong lòng hắn thật không hết hận.

Tổng Quảng sau khi nghe xong ý kiến của Lữ Cát thì rất vui, liên tục gật đầu.

-Chu Duyên

- Có tại hạ...

-Chu gia người ở Quảng Lăng, hẳn là phải có chút quen biết chứ.

-Hồi bẩm huyện lệnh, tổ thế Chu gia ở Hu Thai. Huynh của tại hạ lại là danh sĩ ở Hạ Bì, tài học hơn người, đương nhiên biết nhiều người.

-Vậy người hiểu được mình phải làm gì chưa?

Chu Duyên ngẩng đầu, cười hắc hắc.

-Huyện lệnh yên tâm. Không hơn một tháng, ta nhất định khiến tên tặc nhân đó không còn chỗ dung thân ở Quảng Lăng.

-Thâm diệu!

Lữ Cát và Tổng Quảng nhìn nhau cười ha ha.

Kiến An năm thứ ba, Lưu Bị bị quân của Lữ Bố là Trương Liêu, Cao Thuận đánh cho tan tác. Tào Tháo sau khi nghe được tin, lập tức triệu Hạ Hầu Đôn đi gấp rút tiếp viện nhằm đoạt lại Tiểu Bái, nhưng không may trúng kế của Trương Liêu, Hạ Hầu Đôn thảm hại chạy về.

Lưu Bị mang theo Quan Vũ, Trương Phi theo Hạ Hầu Đôn lui về, ổn định trận tuyến. Nhưng gia quyến của Lưu Bị bị Lữ Bố giữ được. Cũng may là Lữ Bố cũng không làm khó dễ gia quyến Lưu Bị. Sau khi hắn biết hai vị phu nhân bị bắt làm tù binh thì trái lại còn bảo Trương Liêu đem trả lại gia quyến.

Rất khó nói được là cuối cùng Lữ Bố có ý định gì. Nhưng nếu để Tào Bằng đánh giá thì Lữ Bố là kẻ khi gặp họa thì không muốn liên lụy đến người nhà, gia nhân. Hắn đối với gia nhân đều coi trọng, cho nên cũng cho rằng Lưu Bị cũng coi trọng người nhà giống như hắn. Nhưng không ngờ Lưu Bị là kẻ xem huynh đệ như tay chân, thê tử chỉ như y phục.

Sau khi Lữ Bố chiếm huyện Tiểu Bái thì không tiếp tục tiến quân mà bắt Trương Liêu đóng quân ở Tiểu Bái. Đồng thời Lữ Bố lệnh cho Cao Thuận thu quân về Hạ Bì, đại tướng thưởng. Nhưng đồng thời ban thưởng, Lữ Bố lại một lần nữa tước binh quyền trong tay Cao Thuận, đem tất cả giao cho Ngụy Tục thống lĩnh. Cao Thuận không oán hận một câu gì.

Tháng giêng, Tôn Sách cử Hiệu úy Trương Hoành tới Hứa đô hiến vật phẩm. Số lượng vật phẩm có thể nói là rất đa dạng. Tào Tháo dâng biểu xin phong Tôn Sách làm thảo nghịch tướng quân, tiến phong làm ngô hầu. Đồng thời Tào Tháo còn gả cháu gái cho em trai Tôn Sách là Tôn Khuông, cho con trai Tào Chương lấy con gái thái thú Dự Chương Tôn Bí. Tôn Quyền, Tôn Dực cũng được phong làm ngự sử. Nhất thời hai họ Tôn, Tào kết hợp lại khiến cho thiên hạ kinh sợ.

Sau khi Viên Thuật biết được tin tức, liền mắng Tôn Sách là đứa bất nghĩa. Hắn bí mật cử sứ giả đi Đan Dương, cùng Tông soái Đan Dương là Tổ Lang liên lạc với nhau, trao tặng ấn tín, yêu cầu Tổ Lang liên kết với Sơn Việt tập kích đánh Tôn Sách.

Đồng thời, thuộc cấp của thứ sử Dương Châu ngày trước là Lưu Do tên Thái Sử Từ, tự coi mình là thái thú Đan Dương cùng chống lại Tôn Sách.

Tháng ba, Tào Tháo xuất binh lần thứ hai, quyết định bỏ qua Lữ Bố, đánh chiếm Nhượng thành, chiếm toàn bộ Nam Dương.

Trong tháng đó, một thanh niên gói gém hành lý, rời khỏi quê nhà, mang theo hy vọng đi đến Hải Tây ở Quảng Lăng.

Người thanh niên đó tên là Đặng Chi.

Trong tháng ba, mưa bụi mờ mịt.

Mỗi năm vào thời điểm này, huyện Quảng Lăng luôn có mưa phùn, phong vị cũng khác.

Đặc biệt Quảng Lăng có hoa quỳnh, tháng này đua nở. Có người nói, hoa quỳnh chỉ có ở Quảng Lăng. Đi khỏi Quảng Lăng trăm dặm thì không thể tồn tại. Kết quả là hoa quỳnh nở khắp vùng Quảng Lăng. Tháng ba là lúc thưởng hoa trong nắng mai.

Trần Quần sáng sớm thức dậy, mang theo một đoạn trúc, đầu chít khăn, quần áo thanh sam, dưới chân đi một đôi guốc mộc, khoan thai đi ra ngoài cửa.

-Trường Văn, người muốn đi đâu?

Trần Đăng đứng ở cửa hiên, gọi Trần Quần.

-Đông Lăng đình.

-Sao người lại chạy đi Đông Lăng đình?

-Hà hà, ở Đông Lăng có đồ ăn ngon, lại còn có thể thấy sông nước.

Trần Đăng nhú mào, cười lắc đầu, từ cửa hiên đi xuống rồi đến bên cạnh Trần Quần.

-Trường Văn, ta không ngăn người. Nhưng người cũng nghe nói, bây giờ Hữu Học bị chê nên rất khó làm việc. Gia phụ để hấn tạm ở Đông Lăng đình, thực ra là muốn cho hấn tránh dư luận, thuận tiện để hấn có thể bình tâm đi vào nghiên cứu học vấn. Nhưng mỗi ngày người cứ đi qua như vậy, hấn làm sao mà tập trung?

Trần Quần nghe được, mỉm cười.

-Nhưng mà ta nghĩ bây giờ Hữu Học rất bình tĩnh.

-Làm sao người khăng định được?

-Trước ngày ta đến Đông Lăng đình đã đọc thấy một bài văn trong thư phòng của Hữu Học. Ngoài lời văn hoa mỹ, ẩn ý sâu xa, ta còn cảm thấy thực ra trong lòng Hữu Học rất yên bình, không có chút oán hận gì, đức hạnh càng cao minh.

Tào Bằng đã đi tới huyện Quảng Lăng được hai tháng. Vốn hấn tự ứng cử mà đến. Trần Đăng dự định sẽ cho hấn đảm nhiệm chức Đốc bưu tào duyệt, tuần hành phía Đông. Tào Bằng còn chưa tới Quảng Lăng thì lời đồn đại đã tới, nói tính tình Tào Bằng cuồng ngạo, tài học ít, xuất thân dè tiện, không hiểu lễ nghi.

Những chuyện như vậy liên tục đồn đến tai Trần Đăng. Trần Đăng tức khắc biết được đây là có người chủ ý.

Nhưng mà sau khi lời đồn đại vừa được tung ra thì Vệ Tinh là người ở Quảng Lăng lại lập tức đứng ra chứng minh. Tuy nói rằng Vệ Tinh bản hàn, nhưng tại Quảng Lăng cũng là người có danh tiếng. Hấn vừa ra mặt, lập tức khiến cho rất nhiều người ở Quảng Lăng sinh ra thù địch, khuyên Trần Đăng không nên tuyển chọn Tào Bằng.

Trần Đăng cũng rất nhứt đầu, đi đến thỉnh giáo Trần Khuê. Trần Khuê cho rằng: nếu mọi người ở Quảng Lăng phản đối Tào Bằng, thì lúc này bổ nhiệm Tào Bằng có lẽ sẽ không thích hợp. Nhưng người đã tới nhà rồi, cũng không thể để Tào Bằng trở lại. Thôi thì cho hấn đi ở Đông Lăng đình, tạm thời tránh chút tai tiếng, sau đó sẽ bàn sau. Đồng thời Trần Khuê cũng cho rằng Tào Bằng ở Đông Lăng đình có thể tĩnh tâm đọc sách. Dù sao thì với tuổi của hấn vào thời gian này là rất tốt.

Trần Quần thì vô cùng bất mãn, luôn cố lý luận. Nhưng chủ ý của Trần Khuê đã định, khiến lão thay đổi chủ ý không dễ. Huống hồ Trần Khuê cũng vì muốn tốt cho Tào Bằng mà thôi. Trần Quần thấy không thể thay đổi, cũng chỉ trầm mặc. Có điều thường ngày khi gặp gỡ bạn tốt, hấn cũng muốn nói tốt cho Tào Bằng, từ từ gột rửa tiếng xấu. Qua hai tháng thì cũng có phần tác dụng.

Đặc biệt sau đó Bộ Chất đã đến nhà Vệ Tinh, tuyệt giao với y, muốn làm trong sạch cho Tào Bằng. Tại Quảng Lăng, Bộ Chất cũng có danh tiếng. Nếu hấn đã đứng ra nói thay cho Tào Bằng, đương nhiên khiến không ít người lay động.

Sau khi Tào Bằng đến Quảng Lăng thì càng quyết tâm. Để ta đi ở Đông Lăng đình à? Ta đây phải đi!

Tại Đông Lăng đình, hấn bày một phòng học, thản nhiên tập võ đọc sách rất tự đắc.

Chỉ một chút tâm ý đã khiến cho người ta khen ngợi. Sau đó lại nảy sinh một chuyện. Có người nói rằng Vệ Tinh lấy tiền của Chu gia ở Hu Thai, cố ý tung tin đồn bôi nhọ Tào Bằng. Quảng Lăng lập tức xôn xao. Vệ Tinh liền chạy khỏi Quảng Lăng, trốn đến Giang Đông. Từ đó, đổi lại, người Quảng Lăng ngồi lại bắt đầu hoài nghi trước kia họ có trách lầm Tào Bằng?

Trần Đăng hiếu kỳ nói:

-Trường Văn tài học hơn người, có thể khen ngợi như vậy thì chắc là một áng văn tuyệt diệu.

-Đúng là một bài văn tuyệt diệu.

Trần Quần cười nói:

-Thật chứ?

Trần Đăng tỏ ý nghi ngờ. Trần Quần nghiêm mặt nói:

- Nếu không phải ta đọc cho người nghe thử.

-Ta nghe đây.

Trần Quần hít một hơi sâu, đứng ở ngoài cánh cửa. Hấn nhắm mắt lại, trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi đọc.

-Sơn bắt tại cao, hữu tiên đắc danh.

Thủy bắt tại thâm, hữu long tác linh.

Tư thị lậu thất, duy ngô đức hình.

Đài ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liên thanh.

Đàm tiểu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đình.

Khả dĩ điều tổ cầm, duyệt kim kinh.

Vô ti trúc chi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình.

Dương thành nguyên lễ cư, bình dư trọng cử đình.

Khổng Tử viết: Hà lậu chi hữu? (1)

Khi Trần Đăng còn đang trầm bổng ngâm tụng theo thì đã không thấy Trần Quân đi đâu mất. Nhưng thật ra hẳn có thể hiểu rõ tâm tình của Trần Quân. Vì trong bài “Lậu thất minh” có nhắc tới tổ phụ của Trần Quân. Nguyên Lễ Cư ở Dương thành và Trọng Cử Đình Chí ở Bình Dư là hai vị danh sĩ vô cùng nổi danh thời cuối Đông Hán: Lý Ứng và Trần Phiên. Mà Trần Phiên chính là tổ phụ của Trần Quân.

Lý Ứng tự là Nguyên Lễ, vì đã kích bọn hoạn quan mà phải đến chỗ ở mới là Dương Thành. Tấm gương Nguyên Lễ, nói ra chính là Lý Ứng. Còn Trần Phiên nỗ lực diệt trừ hoạn quan nhưng cuối cùng phải chịu thất bại.

Có thể nói những sĩ phu Trung Quốc đối đầu với bọn hoạn quan từ trước đến nay chưa bao giờ kết thúc. Nhiều người hậu thế đều cho rằng, thời Minh triều là lúc những sĩ phu tranh chấp kịch liệt nhất với bọn hoạn quan. Nhưng trên thực tế, cuộc chiến tranh này khởi nguồn bắt đầu từ thời Hán. Những sĩ phu cuối thời Đông Hán, ngoại thích và hoạn quan, cả ba nhóm người đều tranh giành vô cùng khốc liệt cho tới tận thời Minh.

Trần Đăng thời dãi một cái, lắc đầu. Đột nhiên hẳn cũng có ý muốn đi gặp Tào Bằng.

Tào Bằng đi tới Quảng Lăng đã hai tháng. Ngoài trừ lúc đầu gặp mặt khi ra mắt, sau đó Trần Đăng không còn gặp Tào Bằng nữa. Hai trăm võ tốt của Tào Bằng cũng được sắp xếp đi Đông Lăng đình. Bây giờ Trần Đăng ngẫm lại thì hành động của mình có phần lạnh nhạt.

Nếu như chưa nghe “Lậu thất minh” thì Trần Đăng vẫn còn không có ý nghĩ này. Nhưng nhờ có “Lậu thất minh” đã khiến cho trình độ của Tào Bằng được đề cao rất nhiều.

Những năm cuối thời Đông Hán, tài năng và đức hạnh luôn được coi trọng. Tài học tốt mà đức hạnh không tốt thì không thể kính phục được. Sở dĩ rất nhiều người, giữa tài năng và đức hạnh đều luôn chọn lựa đức hạnh.

“Xem ra ta còn phải đi Đông Lăng đình gặp qua Tào Bằng mới phải.”

Trần Đăng nghĩ tới đây, lập tức thay xiêm y. Nhưng khi hẳn vừa thay quần áo thì lại nhận được tin tức: Hứa đô phái sứ giả đi Giang Đông, hôm nay đội ngũ đã đến ngoài thành Quảng Lăng.

Sứ giả Hứa đô?

Trần Đăng lập tức hiểu được rằng có lẽ không bao lâu Tào Tháo nhất định sẽ có hành động lớn.

Đông Lăng đình, vốn tên là Đông Nguyên, cỏ xanh. Nữ kiệt Đỗ Khương đã chống trả hải tặc và cũng được chôn cất ở đây. Hán Minh đế năm thứ năm, người dân bản xứ đã xây một lăng mộ cho Đỗ Khương ở phía Đông, gần sông Trường Giang, vì vậy mới có cái tên Đông Lăng. Sau đó người ta dựng một ngôi đình ở đây, rồi có cái tên Đông Lăng đình, về sau chính là chính là trấn Nghi Lăng ở Dương Châu thời hậu thế.

Tào Bằng bị phái đến trú ở Đông Lăng đình, ngược lại không có gì oán hận. Từ lúc ở Hải Tây, hẳn đã biết là muốn có chỗ đứng ở Quảng Lăng không phải là một chuyện dễ dàng. Vì thế khi vừa đến Quảng Lăng mà nghe thấy những tin đồn kia, thì Tào Bằng đã chuẩn bị tâm lý. Trước đây, Quảng Lăng đối với hẳn rất

mơ hồ. Đến khi đặt chân đến Quảng Lăng, thấy hoa quỳnh đua nở trong mưa bụi thì Tào Bằng mới biết là huyện Quảng Lăng cũng chính là Dương Châu.

Hoa quỳnh Dương Châu...

Sau khi tới Đông Lăng đình, tâm tình của Tào Bằng ngược lại trở nên rất hòa nhã. Mục đích có Đông Lăng đình chính là để phòng ngừa hải tặc và thủy tặc ở Quảng Lăng. Vì Đông Lăng đình ở chỗ sông chảy vào cửa biển. Từ đường biển hay đường sông thì thủy tặc, hải tặc đều có thể dễ dàng nhanh chóng rút lui sau khi tập kích ở địa phương, rất khó bắt được. Vì vậy, khi Tào Bằng được phái đến Đông Lăng đình thì cũng không cảm thấy có gì là mới.

Trên thực tế, Tào Bằng cho rằng sự tồn tại của Đông Lăng đình có một ý nghĩa rất quan trọng với Quảng Lăng. Hắn cũng nói như vậy với Hạ Hầu Lan, Vương Mãi và Hác Chiêu.

Vốn trước kia, trong lòng ba người bọn họ vẫn còn có một chút oán hận. Nhưng khi họ nghe Tào Bằng nói như vậy thì đã không còn chút hoài nghi nào.

Tào Bằng bảo Hạ Hầu Lan và Vương Mãi dẫn một đội binh mã, chia ra đóng binh tại Đông Lăng đình. Còn Hác Chiêu thì dẫn một đội đóng quân ở bờ sông.

Tào Bằng tự mình dựng một cái phòng đơn giản ở gần bờ sông để làm chỗ ở tạm thời. Một gian phòng chính, hai sương phòng hai bên. Hậu viện liền sát bờ sông. Toàn bộ nhà cửa sân vườn có bốn người ở.

Ngoại trừ Tào Bằng ra, Bộ Chất cũng ở chỗ này. Đồng thời Bộ Loan và Quách Hoàn với tư cách là nữ tỳ ở trong sương phòng bên cạnh, có trách nhiệm chăm sóc việc ăn uống và cuộc sống hàng ngày của Tào Bằng.

Thấm thẫm của Bộ Chất sau khi tới huyện Quảng Lăng, đã được Tào Bằng giao phó cho Trần Quân, phái người đưa đi Hải Tây. Trước khi lão thái thái đi đã kiên quyết yêu cầu Bộ Loan lưu lại. Lý do của bà rất trọn vẹn:

-Ta chịu đại ân của Tào công tử, làm sao có thể không báo đáp? Ta chỉ là một bà lão, mắt còn bị mù nên không có cách nào đền ơn được. Để Bộ Loan ở lại bên cạnh công tử, tuy rằng tay chân nó thô kệch nhưng cũng có thể chăm sóc cuộc sống hàng ngày của công tử.

Trước sau Tào Bằng đã giúp lão thái thái rất nhiều tiền nữa. Đối với việc này, Bộ Chất không có ý kiến, mà thái độ của lão thái thái cũng hết sức kiên quyết.

Ban đầu, Tào Bằng cũng không muốn Quách Hoàn ở lại. Nhưng nói ngược lại, có hai tỳ nữ ở bên cạnh cũng cảm thấy quả là không tệ. Phải nói rằng cái cảm giác có người hầu hạ thật tuyệt!

Bộ Loan thừa hưởng sự dịu dàng lương thực của con gái Chiết Giang, khéo tay nấu nướng. Còn tính tình của Quách Hoàn lạnh lợi, có tầm nhìn tốt, rất hòa hợp cùng Bộ Loan. Giữ hai người này ở bên cạnh khiến Tào Bằng cảm thấy tránh được rất nhiều phiền phức.

Thường xuyên qua lại với nhau nên Tào Bằng cũng dần dần có thói quen có người hầu hạ.

(1) Lậu Thất Minh: Bài minh về căn nhà chật hẹp quê mùa.

Núi dẫu không cao, có tiên nên danh

Sông dẫu không sâu, có rồng nên linh

Căn nhà thô lậu, đức ta tỏa ngời

Rêu phủ giếng thêm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh

Nói cười chỉ nhỏ gia, qua lại chẳng kể phạm

Lại gảy mấy điệu đàn, đọc thánh kinh

Không âm thanh chi phiền tai, chẳng đơn từ gì nhọc mình

Nam Dương lều Gia Cát, Tây Thục Tử Vân đình

Khổng Tử rằng: “Quê mùa chỗ nào?”

Toái Càn Khôn

186. Chương 168: Đông Lăng Đình.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 168: Đông Lăng Đình.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Khi Trần Quần đi tới Đông Lăng đình thì đã quá giờ Thìn.

Chưa đi đến chỗ của Tào Bằng thì nghe thấy một mùi hương khiến lòng người khó cưỡng lại.

-Bảo Kiên, đã ngửi thấy mùi chưa.

Con mắt Trần Quần sáng loáng, nuốt nước miếng, vội vàng hỏi.

Bầu trời giáng xuống một cơn mưa phùn lất phất, trên mặt sông có từng tầng sương mù. Từ xa nhìn lại trên sông chỉ thấy phía sau rừng đào, một ngôi nhà có vườn hết sức thanh tịnh và đẹp đẽ. Hai người thanh niên từ trên xe ngựa bước xuống, khoảng chừng ba mươi tuổi, cử chỉ ưu nhã, rất có khí độ.

Nhìn thoáng qua cây gậy trúc trong tay Trần Quần một người thanh niên liền nở nụ cười.

-Trường Văn là lão tham, quả nhiên không sai.

- Người bảo ta là lão tham vậy ngửi mùi xem... chắc chắc. Đột nhiên ta có ao ước được như Hữu Học.

-Hả?

-Người xem sương mù trên sông, mưa phùn lất phất. Thân ở trong rừng đào, lại có giai nhân làm bạn, có bạn tốt bên cạnh, thật là một người có ý thích tuyệt vời.

Hai thanh niên nghe được, không nhin được cười.

-Nghe Văn Trường nói như vậy, ngược lại ta cảm thấy mình quá thô tục!

-Đã như vậy sao lại không dừng ngựa vào rừng đào? Mùi thơm này thật khiến cho kẻ khác thèm muốn.

Ba người dứt lời thì dừng xe ngựa lại, cất bước đi vào rừng đào. Xuyên qua khu rừng, bước giữa những cánh đào hồng và hoa hạnh cho dù tâm tình nóng nảy trong người, thoáng cái trở nên yên bình rất nhiều. Đi qua rừng đào thì thấy một bức tường trắng thấp thoáng trong sương mù. Một dãy nhà tranh hiện ra trước mặt ba người.

-Hữu Học, Hữu Học!

Trần Quần mau bước tới trước, lớn tiếng gọi:

-Hôm nay lại có món ăn gì mới?

Hắn vào trong sân thì thấy Bộ Loan mặc áo trắng, từ trong phòng bếp đi ra.

-Trần tiên sinh, ngài đã tới?

-Hà hà, ta có bản lĩnh thần thông, tính toán ra hôm nay tri kỷ nấu món ngon nên cùng người đến đây.

Hai thanh niên đi theo sau Trần Quần thấy Bộ Loan thì cũng sáng mắt lên. Thật là một tỷ nữ xinh đẹp! Người nào cũng có lòng thưởng thức cái đẹp. Hai thanh niên không thể không thán phục trong lòng: Tào Hữu Học này quả thật là người tao nhã. Nghe nói hai người nữ tỷ của hắn đều có nhan sắc khuynh quốc

khuyh thành. Chỉ cần nhìn nữ tỳ trước mắt thì biết lời đồn quả không sai. Không biết người kia có đáng đáp thế nào? Lúc này hai người thực sự ao ước được thấy người nữ tỳ kia.

-Công tử cùng Đường huynh sáng sớm đã đi đánh cá, bình thường chắc cũng sắp về.

Trần tiên sinh ra hành lang phía sau hẳn là có thể thấy bọn họ. Nữ tỳ còn có chuyện nên không thể đón tiếp quý khách, xin mời tiên sinh cứ tự nhiên.

-A Loan, Hữu Học chuẩn bị món ngon gì vậy?

-Trước đó vài ngày, công tử đã dạy nữ tỳ món “tam sáo áp”. Nếu quý khách đã tới thì cũng vừa dịp có thể thưởng thức thử. Tạc Nhật công tử còn bảo người đi hái mơ, nói là có thể dùng với rượu ấm. Công tử cùng Đường huynh ngồi thuyền đánh cá, không biết có câu được gì không. Rượu đã chuẩn bị ở phía sau hành lang, xin Trần tiên sinh cứ tự nhiên.

-Tam sáo áp?

Trần Quần nhìn qua Bộ Loan rồi lại quay đầu nhìn hai người thanh niên.

-Món sáo áp này có gì đặc biệt đây?

Người ta nói quân tử lánh xa bếp núc. Việc ba người Trần Quần vào bếp là việc quyết không thể. Nhưng mà trong đầu họ lại rất thắc mắc nên không nhịn được hỏi.

-Nghe nói Hạ Hầu đại ca săn vài con chim bồ câu, Bá Đạo đại ca bắt hai con vịt trời, Đường huynh mua một con vịt nuôi. Dem bồ câu nhồi trong bụng vịt trời, rồi dem vịt trời nhồi trong bụng vịt nuôi thì ra món “tam sáo áp”. Hi hi. một lúc nữa các ngài sẽ biết.

Con mắt Trần Quần lại càng sáng lên! Hai thanh niên còn lại nhìn nhau ngơ ngác rồi cùng lắc đầu, tỏ ý chưa từng nghe qua món ăn này.

Bộ Loan lại chạy vào bận bịu trong bếp. Trần Quần dẫn theo hai người thanh niên vào chính đường. Trong chính đường bày biện rất đơn giản, một chỗ ngồi có án thư. Bên cạnh đặt một tấm trường kỷ dùng để tiếp khách, bàn bạc công việc.

Trên tường đối diện cửa chính có treo một tấm tranh sơn nước. Chữ viết trên đó chính là bài “Lộ thất minh”. Nét chữ tự nhiên thanh thoát, thậm chí còn mang phong cách Phi Bạch thư của Thái Ung.

-Đây là...

-Đây là bài văn do Hữu Học làm, còn chữ là của Tử Sơn.

Nói đến đây, Trần Quần không khỏi lắc đầu. Học văn của Hữu Học không tệ, nhưng mà chữ của hắn, thật sự là...

Hai người thanh niên nghe được liền nở nụ cười. Đứng trước tấm thư họa, mọi người lại bình phẩm một phen.

Ba người lại đi qua cửa tới hành lang phía sau. Chỗ mà họ gọi là hậu viện, thực ra chỉ là một khoảng đất trống không bày biện đồ gì, chỉ có đá sỏi kéo dài đến bờ sông. Ở bờ sông, họ dựng một cái bến đỗ bằng trúc rất đơn giản.

Phía sau hành lang đặt một cái bếp lò đồ hồng, đập vào mắt ba người. Giữa bếp lò đặt một cái đĩa than. Phía trên còn đặt một cái chậu nước, ở giữa có một bầu rượu. Còn chưa ngồi xuống thì hương thơm của rượu thoảng qua đã khiến ba người thêm thưởng. Bàn tròn đặt ở phía sau hành lang hướng ra phía sông nước.

Loáng thoáng có thể thấy một con thuyền đang cập bến trên sông. Cách một lớp sương mù nên không thể thấy rõ trên thuyền, nhưng trong lớp sương mù vang lên tiếng ca của một cô gái khiến cho ba người Trần Quần lại thêm băng khuâng xúc động.

-Bảo Kiên, Quý Bất, có cảm nhận được không?

Hai người thanh niên nhìn nhau nở nụ cười.

-Trường Văn, ngươi cần gì phải hỏi? Nếu hai người ta có dụng ý xấu với Tào Hữu Học thì tuyệt đối sẽ không theo ngươi đến đây. Lúc trước khi có tin đồn nhảm, ta với Quý Bất cũng không gây chuyện nói gì mà. Có điều xem qua tình cảnh của Tào Hữu Học thật không phải người tầm thường. Ta nhớ hần năm nay mới chỉ mười lăm. Tuổi tác có thể không tính đến, nhưng tương lai thì không thể lường được.

Bảo Kiên cười đáp. Quý Bất lại gật đầu:

-Xem qua nơi ở thì biết tâm tình. Tào Hữu Học thật là người tao nhã!

Những năm cuối thời Đông Hán, có thể được gọi là “tao nhã”, tức là được đánh giá cao. Hai người nói một hồi, Trần Quần cũng mỉm cười hài lòng. Ba người ngồi uống rượu mơ ở hành lang phía sau, nhìn con thuyền cập bến giữa làn sương mù như ẩn như hiện mà trào dâng cảm xúc. Từ phía xa vọng đến tiếng quân lính hô. Chắc là Hác Chiêu đang kết thúc thao luyện, chuẩn bị chấn chỉnh nhân thủ.

Trên mặt sông, một con đò nhỏ đang di chuyển. Khi nó lướt qua lớp sương mù càng khiến người ta cảm thấy như đang ở giữa tiên cảnh kỳ diệu. Một lát sau, con đò cập bến. Một người con gái mặc áo màu nâu nhảy từ trên thuyền xuống.

Theo sau có Bộ Chất và Tào Bằng cả hai đều mặc một cái áo tơ, đầu đội nón, đang leo lên bến đò. Hai người đều mang theo một cái thùng gỗ trong tay, có thể thấy được nước ở giữa thùng bắn tung tóe, hình như bên trong có cá đang quẫy đạp. Tào Bằng và Bộ Chất đều chỉ khoác một cái áo tơ mỏng, bên trong mặc một cái áo xám ngắn, ở dưới mặc một cái quần dài màu nâu nhạt. Ống quần hai người đều xắn cao. Hai người đi trên bãi sỏi, vừa đi vừa cười nói. Cái loại cảm giác kỳ diệu này khó mà dùng ngôn ngữ miêu tả cho kẻ khác

Trần Quần đứng dậy:

-Xem ra bọn họ thu hoạch cũng được khá nhiều.

Hai người thanh niên cũng mỉm cười đứng dậy nhìn kỹ hai người trong trang phục ngư ông đang đi đến gần.

-Hiền đệ, ngươi mà không trở lại thì chỗ rượu này của ngươi đã bị chúng ta uống hết rồi!

Trần Quần lớn tiếng bắt chuyện. Tào Bằng ngăn ra, ngẩng đầu nhìn lên.

-Huynh trưởng, các người tới đây lúc nào?

-Hà hà, nghe được có cao lương mỹ vị, vì huynh không mời mà tới.

Bộ Chất không nhịn được cười:

-Trần Trường Văn đúng thật là có mũi thính.

Quách Hoàn neo con đò lại trên bến, rồi chạy theo mọi người. Đúng lúc khi nàng chạy đến thì nghe Bộ Chất nói, không nhịn được, nở nụ cười khúc khích. Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở.

So sánh với nét đẹp dịu dàng mềm mại của Bộ Loan, Quách Hoàn khiến cho người ta cảm thấy một sự thú vị khác. Một người con gái có giọng nói mềm mại của vùng sông nước, một người lại sinh ra ở vùng biên cương hiểm yếu nghèo nàn, hai vẻ đẹp khác nhau nhưng lại đồng thời xuất hiện ở bên cạnh một người. Điều đó khiến cho hai người thanh niên không khỏi ghen tị, nhưng đồng thời ánh mắt nhìn Tào Bằng cũng khác trước.

Người thiếu niên này thật đúng là danh sĩ! Hai người lập tức mang lòng cảm khái.

-Quách Hoàn, ngươi cười cái gì?

Quách Hoàn cười nói:

-Hôm trước Tử Sơn tiên sinh ngủ thấy trong phòng có mùi kỳ lạ, sau đó tìm được một con chuột lớn ở trong phòng. Công tử mỉm cười nói từ nay về sau trong nhà không cần phải nuôi chó nữa vì Tử Sơn tiên sinh có cái mũi thính quá. Hôm nay chắc phải tặng cho Trần tiên sinh.

Trần Quần nghe được khuôn mặt lập tức biến sắc. Bộ Chất nói hần có cái mũi thính hơn cả mũi chó à. Hai người thanh niên cũng không cười nữa.

Người ta nói Tào Hữu Học cuồng ngạo không xem ai ra gì. Nhưng xem dáng dấp của hắn lại là một thiếu niên thú vị, tại sao lại nói là cuồng ngạo?

-Hữu Học, hôm nay thu hoạch được gì?

Trần Quân vội chuyển hướng câu chuyện để giấu nỗi xấu hổ. Tào Bằng đi đến dưới cửa hiên thì đặt thùng gỗ xuống đất. Giữa thùng nước, cá đang đập nước bắn tung tóe khắp nơi.

-Người muốn làm ngư sinh?

-Ôi, ta đã chán ăn cá rồi. Hôm nay chúng ta sẽ ăn cá ba cách khác nhau.

-Hả?

Trần Quân liền tỉnh cả người:

-Ăn ba cách như thế nào?

-Việc này người sẽ biết.

Lúc này, Bộ Loan từ phía sau chạy tới, cùng với Quách Hoàn mỗi người ôm một cái thùng gỗ mang vào phòng bếp. Hai người nữ nhi cười đùa với nhau, vô cùng hòa thuận. Bộ Chắt bỏ áo tơi, ngồi ở cửa hiên, uống một ngụm rượu, húp một tiếng măn nguyện.

-Được uống rượu bên sông Trường Giang, lại ăn cá chép bạc đầu, sống ở Quảng Lăng thật hạnh phúc biết bao?

-Hả. Người nào nói?

-Haha, còn có thể là ai. Tất nhiên là Hữu Học mới nói lúc trên đò.

Ba người Trần Quân nghe được liền vỗ tay tán thưởng.

-Được rồi. Ta dẫn đến giới thiệu cho người. Hai vị này là bạn chí cốt của ta.

Trần Quân cười rồi kéo Tào Bằng ngồi xuống. Hắn chỉ tay về một thanh niên.

-Đây là Từ Tuyên, Từ Bảo Kiên. Nói cho hai người biết, hắn chính là người Hải Tây.

-À, thì ra là Từ tiên sinh.

Tào Bằng vội vàng thi lễ. Từ Tuyên cũng không dám thất lễ, vội vàng đứng dậy đáp lễ.

-Vị này chính là Trần Kiếu, Trần Quý Bất, người Đông Dương. Tổ tiên hắn là Đường Sắc hầu Trần Anh. Trần thị ở Đông Dương cũng là một vọng tộc.

Trần Anh là một kẻ tuấn tài thời Sở Hán tranh hùng. Y đã từng theo Sở Hoài Vương trụ quốc, về sau tới nương tựa Lưu Bang, được phong làm Đường Sắc hầu.

Lịch sử Trần thị ở Đông Dương thậm chí còn lâu đời hơn Trần thị ở Quảng Lăng. Hơn nữa, hai nhà còn có mối liên hệ rất sâu xa. Trần thị ở Quảng Lăng, nói rõ ra thì chính là một nhánh của Trần thị ở Đông Dương tách ra. Nhưng vì người tài của Trần thị ở Quảng Lăng xuất hiện nhiều nên đã dần dần áp đảo Trần thị ở Đông Dương.

Hai người này bây giờ đều là những người nổi tiếng ở Quảng Lăng.

Tào Bằng hoảng hốt, vội vàng hành lễ. Đúng lúc này ở trước sân vọng đến một tiếng động lớn.

-Công tử, công tử... Chúng ta tới rồi.

Nghe tiếng thì hình như là Hạ Hầu Lan.

Tào Bằng đứng lên.

-Đúng là Tử U Bá nói là tới. Tử Sơn tiên sinh, các người cứ tạm thời an tọa. Ta đi đón họ một chút, nhân tiện dạy Bộ Loan làm cá ba cách thế nào. Bảo Kiên tiên sinh cùng Quý Bất tiên sinh tới vừa đúng lúc. Hôm nay cảnh sắc rất hợp với uống rượu.

187. Chương 169: Mưa Gió Lại Đến.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 169: Mưa gió lại đến.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hết mưa rồi.

Tháng ba mưa, cuối cùng là như thế: đột nhiên mưa, cũng đột nhiên tạnh. Sương mù trên mặt sông đã tan đi, có thể thấy màu nước sông đỏ ánh mặt trời phía chân trời, nước sông cùng bầu trời hòa thành một màu. Đàn vịt trời xếp thành hàng bơi lội trên sông.

Trên bàn tròn phía sau hành lang, chén đĩa bữa bọn. Từ Tuyên và Trần Kiều ngả người vào hiên cửa ngủ, còn mấy người Hạ Hầu Lan thì nằm gục trên bàn, nước miếng chảy ra. Ai cũng say!

Vốn là Hạ Hầu Lan muốn chúc Tào Bằng uống say, cho nên đã thúc mọi người uống. Mà Từ Tuyên và Trần Kiều muốn nhìn thấy Tào Bằng đỏ mặt vì vậy cũng hòa vào giậu đổ bìm leo. Thực ra mọi người không có ác ý gì. Chẳng qua mọi người chỉ muốn chúc gục Tào Bằng làm xấu mặt mà thôi. Nhưng Tào Bằng lại là người thuộc loại uống một chén thì khuôn mặt sẽ đỏ, uống một trăm chén thì cũng vậy. Nồng độ rượu mơ không cao nhưng mà ngấm. Uống vài hũ rượu lâu năm mà bọn Hạ Hầu Lan đều đã gục.

Tào Bằng băng khuâng tựa ở hành lang. Hắn nhìn khung cảnh đẹp, không khỏi buột miệng khen một câu:

-Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc. (Ráng chiều rơi xuống, cùng cái cò đơn chiếc đều bay; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc.)

-Bây giờ rõ ràng là mùa xuân, tại sao lại nói đến thu thủy?

Trần Quần không uống nhiều vì từ đầu tới cuối hắn không tham dự vào. Món tam sáo áp khiến hắn cảm thấy ngon miệng, chả bù những món bào ngư mà hắn từng ăn phát chán. Cá tươi cùng đồ gia vị nhắm rượu, xương cá rang khô nấu canh cùng đậu hũ càng khiến hương thơm đậm đà. Ngồi trước những món ngon như vậy, hắn làm gì có tâm trí uống rượu cùng mọi người. Nhưng cho dù Trần Quần không uống rượu thì cũng phải bị lây. Rượu để nguội uống vào hình như càng dễ chịu.

Hắn ngồi ở hành lang cười bảo:

-Nếu như nói “xuân thủy cộng trường thiên nhất sắc” thì mới thỏa đáng. “Lạc hà dữ cô vụ tề phi, xuân thủy cộng trường thiên nhất sắc” chứ?

Tào Bằng lăm rằm nói một tiếng, hình như cảm thấy không thông suốt.

-Xuân thủy không được.

-Có gì mà không được?

-Xuân thủy và cảnh sắc phía trước hình như không hợp nhau.

-Xin chỉ giáo cho.

-“Lạc hà”, “cô vụ” có ý tịch liêu buồn bã. Ánh chiều vô cùng đẹp đẽ, nhưng là ánh hoàng hôn xế chiều. Nếu như ghép với “xuân thủy” thì có phần không hợp.

“Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” xuất phát từ bài Đăng Vương các tự (1) Tào Bằng không nhớ được nội dung của bài Đăng Vương Các Tự, ngoại trừ một câu, còn lại chỉ nhớ loáng thoáng.

Khi Vương Bột làm bài Đăng Vương các tự là vào mùa thu. Cũng vì như vậy nên Vương Bột có thể dùng câu chữ làm rung động lòng người. Nhưng bây giờ đổi thành “xuân thủy”, chỉ sợ khiến lời thơ để lại hậu thế sẽ mất đi mỹ ý.

Vốn chỉ là thuận miệng ngâm, vậy mà lại khiến Trần Quần phải đứng lên tranh luận. Tào Bằng cũng đành chịu. Không còn cách nào khác, đành phải dùng chữ “thu thủy”. Nhưng hai chữ ấy dùng vào thời tiết hiện nay thì có vẻ không hợp.

-Vậy thì “giang thủy cộng trường thiên nhất sắc” vậy?

-Có lẽ thu thủy thì hay hơn.

-Nhưng thu thủy thì không hợp hiện tại.

-Dù sao thì ta cho rằng « thu thủy » mới hay, là “thu thủy cùng trường thiên nhất sắc”.

Tào Bằng thật sự không muốn xuyên tạc, đem Nam Dương trong “Lộ thất minh” của Gia Cát Lượng đổi thành Tây Thục Tử Vân đình, là đã có phần không phải. Nhưng dù sao lúc này Gia Cát Lượng còn chưa xuất sơn cho nên sửa một chút cũng không sao. Nhưng nếu đi sửa “thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” thì hẳn không thể nào chấp nhận được.

Tranh luận một hồi, Tào Bằng cũng không phải đối thủ của Trần Quần. Nhưng hắn bất chấp đạo lý. Thực sự, hắn có gian lận lấy thơ người khác thì Trần Quần cũng không biết.

“Thu thủy” thì “thu thủy”. Dù sao thì cũng là thơ do Tào Bằng làm, Trần Quần chẳng liên quan gì.

Nhưng mà không biết mấy trăm năm sau còn có một người tên là Vương Bột để lại bài thơ thiên cổ tên là “Đăng Vương các” có câu thơ như vậy không? Tào Bằng thấp thỏm không yên.

Ngày dần tắt nắng.

Vương Mãi và Hác Chiêu tỉnh rượu trước, hai người uống một chén rồi cáo từ, sau đó chạy về doanh trại. Hai người hẳn thân là chủ tướng doanh trại, đương nhiên không thể rời doanh trại lâu. Trước khi đi thì họ đánh thức Hạ Hầu Lan để y rửa mặt, sau đó mới đi. Sau khi Hạ Hầu Lan tỉnh táo thì cũng uống một chén rồi cáo từ. Trước khi hắn đi còn giúp Tào Bằng đem Trần Kiều và Bộ Oanh khiêng vào sương phòng, thu xếp chỗ ngủ ổn thỏa.

Bộ Loan và Quách Hoàn thu dọn đồ đạc trên bàn.

Gió từ trên mặt sông nổi lên, tạt vào cửa sổ, thổi tung tấm lụa mỏng.

Trần Quần và Tào Bằng ngồi trong phòng sách nhìn nước sông trong đêm, trò chuyện tán gẫu.

-Xem ra Tào công đã quyết tâm đoạt lại Từ Châu.

-Hả?

Trần Quần nói một câu không đầu không đuôi khiến Tào Bằng ngẩn ra.

-Tào công đột nhiên đánh Nhưưng huyện, chắc là quyết tâm đoạt Từ Châu.

-Làm sao khẳng định?

-Từ lâu Tào công đã dòm ngó Từ Châu. Chẳng qua vì nhiều nguyên nhân nên chưa thể ra tay. Sau trận đánh năm ngoái với Viên Thuật, y lui về Hoài Nam, bây giờ đã không còn uy hiếp gì nữa. Bây giờ Tào công cùng với thiên tử lãnh đạo chư hầu cùng nắm giữ bốn Châu, điều khiển Quan Trung, càng ngày càng cường thịnh. Viên Thiệu khó có đường quay về. Trước đây Tào công luôn thoái lui chính vì luôn có Viên Thuật uy hiếp. Bây giờ Viên Thuật đã thất bại, Kinh Tương và Từ Châu của hắn đã mất. Lần này tiến công Nhưưng huyện, ngoài mục tiêu giải quyết mối lo ngại còn có thể toàn lực sống mái một phen với Lữ Bố.

Tào Bằng cố im lặng không nói gì! Hắn xuyên thời gian, đương nhiên biết rõ. Tào Tháo hợp sức đánh Lữ Bố. Mà hành vi của Lữ Bố trước đó càng dễ để cho Tào Tháo mượn cớ.

Nhưng thật không ngờ Trần Quần lại có thể nhìn ra điều đó. Quả không hổ là người nổi danh trong loại gà gáy chó vồ có lẽ dễ tiện, nhưng nói không chừng có thể có tác dụng lớn.

Điểm này, Tào Bằng rất tin tưởng Đặng Tắc.

Ít nhất Đặng Tắc cũng không quá kém trên khía cạnh dùng người. . .

”A Phúc, thấy người bình thường không có việc gì là liền cầm sách đọc, đang đọc sách gì thế?”

”Dạ, học trò hiện đang đọc ”

”Đọc ”

Tuân Diễn có ý khen ngợi.

”Đọc như thế nào?”

”Có điều chỉ đọc sơ qua.”

”Ừ, có học vấn cao, rất đáng để nghiên cứu, đúng rồi, người học với ai ”

”Bẩm tiên sinh, là Bộc Dương tiên sinh.”

”Trần Lưu, Bộc Dương Khải sao?”

”Đúng vậy!”

Tuân Diễn gật đầu, “Bộc Dương Xiển đối xử với mọi người hơi cứng nhắc, nhưng nhắc tới học vấn, cũng rất vững chắc. Đặc biệt là rất có kiến giải về và

Si di nhất khứ kinh thiên niên, chí kim cao vận nhân do truyền. Ngô Việt hưng vong phó lưu thủy, không lưu nguyệt chiếu động đình thuyền.

Giọng Tào Bằng sang sảng, kèm theo âm điệu cao vút rất riêng của người thiếu niên đó.

Tuân Diễn không khỏi chấn động trong lòng, lập tức nở nụ cười thư thái.

A Phúc, Bài thơ hay lắm!

Tuy nói cuối những năm Đông Hán, thể thơ thất ngôn ngày càng phát triển, nhưng vẫn chưa được lưu hành rộng rãi. Suy cho cùng đã xuất hiện, mặc dù không phải là xu hướng chính nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận. Hơn nữa, thân phận hiện giờ của Tào Bằng cũng chỉ là một tiểu thư đồng. Có thể làm ra bài thơ như vậy là quá đủ.

Sắc mặt của Trương Chiêu âm tình bất định.

Hắn mặc dù muốn chỉ ra lỗi nhưng nhất thời lại không biết nói thế nào.

Bài thơ này miêu tả cảnh sắc tuyệt đẹp vô ngần, mênh mông, cuộn cuộn của Thái Hồ, đồng thời lại khen ngợi đạo đức trong sạch công thành lui thân của Phạm Súc. Bốn câu đầu viết về non sông tươi đẹp, văn điệu phù hợp, trôi chảy; Bốn câu sau lại chuyển sang dùng âm thanh bằng, khen Phạm Lãi độn ẩn ngũ hồ, hoài cổ đến nay.

Chấn trạch, còn gọi là Cự Khu Trạch.

Bài thơ thất ngôn này của Tào Bằng hình như cũng cho thấy phẩm chất thanh cao của hắn.

Trương Chiêu nhìn Tào Bằng với thần sắc phức tạp, lâu sau mới nở nụ cười, vỗ tay khen ngợi “Tuân thị ở Toánh Xuyên, gia đình có tiếng là học giỏi uyên thâm. Hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Đúng lúc này, từ xa vang đến tiếng vỗ tay liên tiếp.

”Ta nói nhà sĩ phương nào ngâm thơ, hóa ra là Trương Tử Bồ.”

Trương Chiêu vội vàng xoay người, quay đầu nhìn. Lần này lại khiến Trương Chiêu vui mừng, khuôn mặt chợt tươi cười rạng rỡ.

Lại là hấn sao? Nếu hấn ra tay, đại sự tất định!

Toái Càn Khôn

194. Chương 176: Khúc Hữu Ngộ, Chu Lang Cố.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 176: Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nam nhân trưởng thành chẳng có gì sai, nhưng nếu như trưởng thành mà khiến người khác cảm thấy tự ti lại hoàn toàn sai.

Người nói chuyện tuổi tác chừng hai mươi, hai mươi ba, cao khoảng tám thước, cũng không phải là người đặc biệt to lớn, vạm vỡ, nhưng cũng không yếu ớt, mỏng manh. Có đôi khi nói về nữ nhân, người ta thường nói “Nhiều thì béo, chia ra lại thành gầy”. Những lời nói này dùng với người này thực rất thích hợp.

Béo gầy vừa đủ, phong thái tuấn mỹ.

Từng đường cong trên gương mặt đều rất ôn hòa, không chút góc cạnh sắc nét, khiến người nhìn thấy cũng khoan khoái theo.

Bộ trang phục thanh nhã, mái tóc dài được giấu trong chiếc mũ màu xanh, sau tóc phủ một lớp khăn, người này đi tới khoan thai, nhàn nhã, nhìn quanh, phong thái ngạo nghễ. Người này vừa xuất hiện, mọi người tức thì cảm thấy tự ti. Bọn Tuân Diễncũng được cho là mỹ nam tử, nhưng đứng trước người này, lại hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. “Gió nhẹ khẽ thổi tay áo, phiêu diêu tựa tiên nhân”, chính là những từ ngữ dùng để tả cảm giác của Tào Bằng lúc này.

Phía sau người thanh niên này còn có một người nữa, tướng mạo đoan chính, ăn vận cũng không tầm thường.

Hai người này vừa xuất hiện tức thì đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ một câu nói khiến Trương Chiêu nhất thời mặt mày rạng rỡ bởi người này xuất hiện sẽ giải quyết được chuyện phiền phức trong lòng y.

Lần này đến Thái Hồ thăm dò, Trương Chiêu đã có chuẩn bị.

Y vốn định nhân cơ hội này, làm giảm uy thế của bọn Cửu Diễn, rồi tới Ngô huyện chiếm thế thượng phong.

Thế nhưng, Tuân Diễncòn chưa ra tay, tiểu thư đồng của gã đã đến làm khó dễ.

Tên tiểu thư đồng này tuy không phải là chủ nhân, nhưng lại có khí chất thanh cao. Nếu như Trương Chiêu không thể nhanh chóng đối đáp lại thì trái lại, sẽ làm mất mặt mũi của y.

Phải biết rằng thân phận hiện tại của Tào Bằng chỉ là một thư đồng.

Trương Chiêu không khỏi lo lắng, tên Tuân Diễnkia rốt cuộc đang ở trình độ nào?

Có câu “Thịnh danh chi hạ vô nhược sĩ”, danh tiếng của Tuân Diễnnhư thế dĩ nhiên bản thân gã cũng phải có tuyệt học.

Trương Chiêu thoáng lúng túng, nếu như còn tiếp tục giao đấu, y nhất định sẽ phải đối đáp lại.

Trong trường hợp đó, học vấn của Trương Chiêu dù tốt nhưng bản thân y cũng là người nhanh trí.

Những năm cuối thời Đông Hán, thơ phú không được người coi trọng, mà chỉ được coi như một thú tiêu khiển nhỏ nhoi ở các Tần lâu Sở quán mà thôi. Rất ít người bỏ công nghiên cứu chủ đề này.

Văn nhân Đông Hán xem trọng các kiệt tác kinh điển mà xem thường thơ phú. Chuyện này có liên quan đến văn hóa của thời bấy giờ, cũng không thể cho là xấu được.

Thời Hậu Hán, văn nhân bắt đầu chú trọng văn học, thơ phú hơn, chính là bắt đầu từ khi Tào Bất đăng cơ sau này.

Cái gọi là văn chương của Kiến An chính là do quá trình biến đổi từ các kiệt tác mà ra.

Chỉ ít thì hiện nay mọi người rất ít quan tâm đến cách biến hóa của thơ phú. Mặc dù Trương Chiêu giỏi nhưng nhất thời cũng chưa thể nghĩ ra được câu văn đối thật thích hợp.

-Công Cẩn, sao ngươi lại ở đây?

Trương Chiêu nhanh chân bước tới đón người trước mặt.

Tuân Diễm nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Tào Bằng thoáng giật mình. “Công Cẩn? Chẳng lẽ lại là y sao?”

Hắn còn đang do dự, người kia đã tiến tới.

Có điều người này tiến tới không hề có vẻ gì kiêu căng, ngạo mạn, hoàn toàn cung kính.

Y vái chào Cầu Diễm.

-Tiểu Kính Chu Du bái kiến thúc phụ.

Tuân Diễm chợt ngăn người ra.

-Chu Du? Ngươi là con của Chu Bá Trân, năm xưa nổi tiếng là tiểu thần đồng đất Lạc Dương?

-Thúc phụ vẫn còn nhớ diệt nhi sao?

-Ha ha, ta sao có thể không nhớ rõ ngươi được. năm xưa, khi ngươi còn nhỏ, trong buổi thiết yến của phủ Bá Trân, ngươi vẫn còn đang ngồi trong lòng đại huynh. Ha ha ha.

Gương mặt tuấn tú của Chu Du chợt đỏ bừng.

Quả nhiên là Chu Du, Chu Công Cẩn!

Tào Bằng đứng một bên lén quan sát, lòng thầm cảm thán: “Người ta nói Mỹ Chu lang quả nhiên là người tuấn mỹ, thoát tục. Tướng mạo này ở hậu thế thật không hiểu y sẽ mê hoặc được bao nhiêu nữ nhân đây?!”

Vẻ đẹp của Chu Du không phải nét đẹp mảnh mai, yếu ớt.

Ngược lại, đường nét gương mặt y tuy dịu dàng nhưng lại rất có khí chất.

So với đám tuấn nam, mỹ nữ đẹp về đẹp nhân tạo ở thời hậu thế, vẻ đẹp Chu Du tự nhiên hơn nhiều. Đặc biệt, từ con người y còn toát lên khí chất quý tộc, càng khiến Tào Bằng cảm thấy xấu hổ.

Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức. (Ý nói vẻ đẹp tự nhiên từ bên trong, thiên nhiên chỉ góp phần tô điểm thêm mà thôi)

Những lời này ở thời hậu thế vốn được dùng để nói về nữ nhân.

Nhưng khi dùng cho Chu Du, dường như còn thích hợp hơn là nữ nhân.

Chu Du là người huyện Lữ Giang, cũng là con nhà thế gia giàu có.

Tổ phụ y là Chu Cảnh và thúc phụ Chu Trung đều từng là Thái úy, phụ thân y Chu Bá Trân cũng từng đảm nhiệm chức huyện lệnh Lạc Dương.

Nghe nói Sô Dương chỉ là một huyện lệnh.

Nhưng thời bấy giờ, khi “Lạc Dương còn là đế đô của Đại hán” thì dù là một huyện lệnh cũng là một chức vị khác xa bình thường.

Giống như chức thị trưởng của Bắc Kinh ở thời hậu thế với thị trưởng của Trịnh Châu vậy. Tuy rằng đều là thị trưởng nhưng rõ ràng thị trưởng ở Bắc Kinh vị thế cao hơn thị trưởng của Trịnh Châu. Hai địa vị này hoàn toàn không giống nhau, Dương huyện lệnh vị thế nhìn thì không cao nhưng không phải ai cũng có thể động chạm đến y, cũng không phải ai cũng có thể quen y được.

Ngoài ra, thúc phụ của Chu Du, Chu Thượng chính là Thái thú của Đan A.

Sau loạn giặc Khăn vàng, Chu Bá Trân bị bãi chức quan, quay trở về quê nhà. Chu Du cũng theo phụ thân rời khỏi Lạc Dương.

Đầu năm nguyên niên cũng là năm đầu tiên sau công nguyên, Tôn Quyền nhận lệnh chư hầu ở Quan Đông, xuất binh thảo phạt董卓 Trắc. Đồng thời, gã cũng chuyển nhà từ Phú Xuân tới Thục Thành, cũng chính nhờ lần chuyển nhà này, y mới quen biết với Chu Du.

Năm đó, hai người đều mười năm tuổi.

Hai người trở thành hảo bằng hữu cũng nhờ bản tính hiếu khách của Chu Du cùng tính tình dũng cảm của Tôn Sách.

Hai người tâm đầu ý hợp. Sau này, Chu Du lại đem nhà cửa của mình ở thành Nam tặng cho Tôn Sách, hơn nữa, còn nhận mẹ của Tôn Sách làm bá mẫu. Hai người đối đãi với nhau như huynh đệ.

Năm Hưng Bình thứ hai, Chu Du đến Đan Dương trước, bá kiến Chu Thượng.

Khi Tôn Quyền chết, Tôn Sách đến Lịch Dương. Gã ở Độ Giang đã viết thư gửi Chu Du. Chu Du liền dẫn theo binh mã cùng lương thảo đi đón Tôn Sách.

Sau này, y cùng Tôn Sách cùng hợp lực, trước sau công phá Hoàng Giang.

Hai người từ Độ Giang, công phá Mạt Lăng, thậm chí còn công chiếm được Hồ Thục, Giang Thừa, tiến đến Khúc A, đánh trả lại Lưu Biểu.

Lúc này, Tôn Sách đã trưởng thành hơn nhiều.

Gã nói với Chu Du:

-Bằng vào binh lực của ta hiện tại, muốn đánh Ngô huyện và Hội Kê, bình định Sơn Việt cũng đã đủ sức rồi.

Chu Du bất ngờ trở về Đan Dương. Dù sao binh mã, thủ hạ của y vốn là binh mã của thúc phụ Chu Thượng của y, chung quy vẫn không thể theo Tôn Sách chinh phạt được. Nhưng, sau khi Chu Du trở về Đan Dương không được bao lâu thì Viên Thuật liền phái đường đệ của lão là Viên Dận thay thế chức Thái thú Đan Dương của Chu Thượng.

Chu Du cùng Chu Thượng trở về Thọ Xuân. Từ đó về sau, Chu Du và Tôn Sách rất ít qua lại với nhau, gần như không liên lạc gì.

Tài năng và học vấn của Chu Du rất xuất chúng, cho dù là Trương Chiêu cũng phải kính nể vài phần.

Nhưng Trương Chiêu cũng có chút hiếu kỳ, nên đợi Chu Du bá kiến Tuần Diễn xong, hần nhẹ giọng hỏi:

-Công Cẩn, sao ngươi lại ở đây? Lúc trước, ta nghe người ta nói ngươi làm trưởng lý...

-Viên Thuật là Hán tặc! Sao ta có thể theo bọn giặc được?

“Viên Thuật xưng đế” liền bị gọi là Hán tặc.

Trương Chiêu nghe thấy thế nhất thời mừng rỡ:

-Nói như thế, Công Cẩn hiện vẫn đang tự do sao?

-Đúng vậy!

-Vậy ngươi có nói với Bá Phù hay không?

-Chuyện này khi ta đang ở Đan Dương, Trọng Mưu chắc đã báo rồi.

-Được rồi. Để ta giới thiệu với người một chút. Thúc phụ, đây là hảo bằng hữu của diệt nhi, tên là Lỗ Túc, tự là Tử Kính, vốn là Đông thành trưởng.

Đối với cái tên Lỗ Túc, Tuân Diễn thật ra không bận tâm mấy.

Nhưng Tào Bằng lại giật mình. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn người thanh niên đứng bên cạnh Chu Du.

Vậy đây chính là người thành thật nhất Tam Quốc sao?

Trong Tam quốc diễn nghĩa, Lỗ Túc-Tử Kính có thể nói là người thành thật nhất thiên hạ, nhiều lần y đã bị Gia Cát Lượng lợi dụng.

Sau này, chuyện Lỗ Túc vác đao đơn độc đi phó hội càng khiến Lỗ Túc biến thành thằng hề. Trong Tam quốc diễn nghĩa, Chu Du bụng dạ hẹp hòi, nhiều lần mưu hại Gia Cát Lượng không được, cuối cùng lại bị Gia Cát Lượng chọc tức mà chết. Có thể nói, ở kiếp trước, Tào Bằng vốn không có hảo cảm với chúng tướng Đông Ngô.

Thế nhưng Chu Du ở trước mắt hắn lại không phải là người hẹp hòi như thế.

Mà Lỗ Túc này nhìn qua đã thấy là người thông minh, tháo vát, chưa kể bộ quân trang của y càng tôn thêm vẻ oai hùng, khí khái.

Ấn tượng về Lỗ Túc và Chu Du so với những gì Tào Bằng vốn nghĩ về hai người bọn họ dường như không giống nhau. Nhưng không thể không nói, Tào Bằng tin rằng Chu Du và Lỗ Túc đứng trước mắt hắn mới thực sự là Chu Công Cẩn và Lỗ Tử Kính chân chính trong lịch sử.

Sông dài băng chảy về đông

Sóng trào cuốn hết anh hùng xưa nay

Mờ mờ lũy cũ phía tây

Tam phân Xích Bích hùng tài Chu Lang

Sụt mây đá loạn ngổn ngang

Ngàn ngàn cột tuyết lặng lẽ

Bức tranh sông núi như thơ rạn ngời

Bao nhiêu hào kiệt một thời

Tài xưa Công Cẩn tuyệt vời biết bao

Tiểu Kiều mới cười hôm nào

Anh hùng tư cách ra vào ung dung

Quạt là khăn lụa thông odng

Phá tan giặc mạnh đương trong nói cười

Giặc kia khói diệt tro bay

Trên sông nước cũ hồn ai trở về

Đa tình cười lão mãi mê

Tóc đà sớm bạc về đâu thân già

Đời người như giấc mộng qua

Sông trăng chén rượu gọi là quý nhau.

Một nhân vật như vậy lại có thể là người nhỏ mọn, lại có thể là người “Diệu kế Chu Du yên thiên hạ, đã mất phu nhân lại tổn quân”, là Chu Lang sao?

Mất thấy phong thái của Chu Du cùng sự oai vũ của Tử Kính, Tào Bằng không khỏi hoảng hốt.

Chu Du lúc này cũng hiếu kỳ hỏi:

-Mới vừa rồi ta nghe có người làm thơ phú, ý tứ thanh cao, đẹp đẽ, chẳng nhẽ là thúc phụ làm sao?

Rốt cuộc mọi người đã quay lại chủ đề chính, Trương Chiêu không khỏi xấu hổ.

Gã nhẹ giọng nói:

-Không phải là ta cố ý, mà chỉ là ngẫu hứng thôi.

Nếu so tài làm thơ, nếu thật sự là thủ bút của Cẩu Diễm, Trương Chiêu chắc chắn sẽ không có thái độ như vậy.

Đường đường là danh sĩ, bảo người làm một bài thất ngôn không có chuẩn bị trước cũng là chuyện thường. Thật ra, Trương Chiêu vốn là mượn cớ, chỉ muốn châm biếm một chút.

Nhưng vấn đề là người đối đáp lại là Tào Bằng. Trương Chiêu là một người có vị thế như vậy lại đi tìm một tên tiểu thư đồng gậy rồi. Hơn nữa, bài thơ thất ngôn do Tào Bằng làm ra lại rất chuẩn, không sai chỗ nào, lại rất có ý tứ.

Cho dù là Trương Chiêu cũng không thể bắt bẻ được.

Nếu như gã cứ nhất định đi tìm phiền toái, vậy chẳng khác nào tự chứng tỏ bản thân là người bỉ ổi, không biết xấu hổ, vì vậy Trương Chiêu không muốn kiếm chuyện với Tào Bằng nữa.

Văn nhân thời đại này bản tính vốn rất sĩ diện.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có người có tài năng, nhưng chung quy, bọn họ cũng không giỏi giang gì cho lắm.

Bọn họ được gọi là “Danh sĩ” có đôi khi không hoàn toàn là nhờ hiểu biết và tài năng học vấn, mà còn do các phương diện phẩm hạnh hợp lại nữa. Nếu phẩm hạnh không tốt, thì dù có tài năng và học vấn cũng chưa chắc đã trở thành “Danh sĩ”.*

Chí ít, phẩm hạnh của Trương Chiêu cũng không đến nỗi nào.

Chu Du nghe được, không khỏi kinh ngạc.

Hắn hiếu kỳ nhìn thoáng qua Tào Bằng, chợt ôn hòa, tươi cười.

-Hôm nay, ta gặp lại thúc phụ ở Chấn Trạch, quả là chuyện vui. Nói đến văn thơ, Công Cẩn không khỏi xúc động, chỉ bằng bêu xấu đánh một khúc đàn, ứng với chuyện ngày hôm nay?

Tuân Diễm nghe thấy, tức thì cười nói:

-Thường nghe người ta nói “Nhạc luật Công Cẩn độc nhất vô nhị, hôm nay, ta quả là phúc rồi!

Mọi người bao gồm cả Vương Lăng đều cùng gật đầu.

Tào Bằng chẳng nói gì, đứng sau lưng Cẩu Diễm, lặng im.

Không phải hắn không muốn nói mà là hắn đang hồi hộp.

Trước đây, hắn đã từng gặp một số người đặc biệt nhưng chung quy lại, hầu hết bọn họ đều không giống như Chu Du đang đứng trước mặt hắn đây. Người này đã định trước sẽ trở thành kẻ địch với hắn. Đùng tưởng Chu Du dung mạo tuấn mỹ, cười nói ôn hòa, khi y liếc mắt nhìn Tào Bằng, hắn chợt cảm thấy áp lực.

Lẽ nào đây chính là bá vương khí trong truyền thuyết sao?

Tào Bằng không rõ nguyên nhân thật sự là gì, nhưng lòng hắn chợt rối bời, thậm chí còn hơi cảm thấy thất bại.

Chợt tiếng đàn vang lên.

Ngay khi tâm tư Tào Bằng còn đang phiêu du nơi nào, Trương Chiêu đã sai người dọn tất cả dụng cụ ở ven hồ.

Nói chung, khi Trương Chiêu và Tuân Diễncùng đi du ngoạn đã chuẩn bị rất đầy đủ. Lần này, Chu Du chuyển nhà từ Thư thành đến đây cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Tào Bằng bưng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy bọn Tuân Diễncđã ngồi vây quanh hai bên quanh Chu Du, lắng lắng nghe tiếng đàn.

Cây đàn của Chu Du vốn được chế tạo từ một loại gỗ thượng đẳng, có điều cây huyền cầm này rất cổ quái. Nhìn thì bình thường, nhưng khi Chu Du đánh lên, âm thanh phát ra lại sắc nhọn lạ lùng, tựa như có luồng sóng âm tạo thành từng gợn sóng tản ra.

Tào Bằng vốn không hiểu biết nhiều về âm luật nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của tiếng đàn này.

Một khúc nhạc đã tấu xong, tiếng đàn vẫn vẫn vương không dứt, khiến người đắm chìm trong đó.

Hồi lâu sau, Tuân Diễnmới thở phào một cái, nhẹ giọng nói:

-Khúc nhạc này có phải là Thiên Túc không?

Ta từng nghe người ta nói “Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố” (Ý nhắc đến điển cố nếu có người đánh đàn sai, Chu Lang dù say cũng ngoảnh lại nhìn). Giờ nghe mới biết, lời ấy quả không sai. Ha ha ha. Đất Giang Đông quả đúng là lớp lớp người tài xuất hiện. Chỉ nghe một khúc đàn này, tâm nguyện của mỡ đã sáng khoái lắm rồi.

Trương Chiêu, Vương Lăng và Lỗ Túc đều đồng ý.

Bọn họ vừa tán thưởng tiếng đàn của Chu Du, vừa kính phục ý chí của Cầu Diễnc.

Tào Bằng làm ra bài thơ thất ngôn tuy rằng tuyệt diệu nhưng so với tài nghệ đánh đàn của Chu Du đúng là vẫn còn kém một bậc.

Tuân Diễntuy rằng không nói rõ, nhưng lời nói của y đủ thể hiện ý tứ bài thơ thất ngôn của Tào Bằng so ra đúng là không bằng với tài nghệ cầm kỹ của Chu Du.

Đây cũng là tấm lòng của y!

Tào Bằng không khỏi mỉm cười.

Làm sao hấn có thể ai oán được đây? Xích hữu sở đoản, thốn hữu sở trường (Một thước có chỗ dài, một tấc có chỗ ngắn). Tài nghệ đánh đàn của Chu Du đích thực rất cao minh, Tào Bằng vốn cho rằng có thua cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.*

Khoảnh khắc hấn nghĩ thông suốt, trong lòng cũng chợt trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

-Cây đàn này chẳng lẽ là Lục Y sao?

Vương Lăng hiếu kỳ nhìn cây đàn cổ bên cạnh Chu Du, không tìm được hỏi han.

Lục Y là tên một cây đàn cổ, tương truyền bậc thầy Tư Mã Tương Như cũng đã từng dùng cây cầm này đánh bài Phượng cầu Hoàng để làm động lòng Trác Văn Quân.

Tào Bằng cũng từng nghe đến điển cố này nên không khỏi hiếu kỳ.

Chu Du mỉm cười:

-Chính là Lục Y!

-Hôm nay được nghe một bài thất ngôn tuyệt cú, lại được nghe tiếng đàn của Công Cẩnc, sáng khoái, thật sáng khoái!

Tuân Diễncười ha ha, đứng dậy, thoải mái nói:

-Chúng ta nên nhanh chóng lên đường thôi. Ta thật muốn sớm được thấy làn gió anh tài của Giang Đông.

Trương Chiêu cung kính đứng dậy, nghiêng người nhường đường.

Trương Chiêu hiện giờ hết sức tôn kính Cầu Diễn.

Vương Lăng tuy là chính sứ của sứ đoàn, nhưng so với Tuân Diễn, khí chất của gã lại không sánh bằng.

Chu Du và Lỗ Túc cũng đứng lên, khom người tiễn Tuân Diễn lên xe.

Tào Bằng theo sát phía sau Tuân Diễn, chợt nhớ đến một chuyện liền dừng bước, quay đầu nhìn Lỗ Túc.

Lỗ Túc từ đầu tới cuối không hề nói năng nhiều, tựa hồ như không thích nói, cũng không thích thể hiện bản thân vậy.

Nhưng người trầm tĩnh như thế lại có vẻ đối lập lạ thường với kiểu cách oai hùng của Chu Du.

Tào Bằng chợt bước nhanh lên vài bước, đến bên cạnh Tuân Diễn, thấp giọng nói nhỏ vài câu với Tuân Diễn.

Tuân Diễn ngẩn người, cũng dừng lại, quay đầu nhìn Lỗ Túc.

-Tử Kính?

-Có tại hạ.

Tuân Diễn mỉm cười, nhẹ giọng nói:

-Chiêu “Kim thiên thoát xác” của ngươi rất hay.

Lỗ Túc nghe thấy, mới đầu ngỡ người không hiểu gì, nhưng rồi y chợt biến sắc!

Kim thiên thoát xác là một kế sách.

Trong Sử ký khuất nguyên cổ sinh liệt truyện, đã từng nhắc đến chuyện ve sầu bỏ lại xác, thay hình đổi dạng. Có điều, cụm từ kim thiên thoát xác này không còn được dùng trong những năm cuối thời Đông Hán. Lúc đó, hầu hết mọi người đều dùng chữ “Xác ve” để giải thích.

Hiển nhiên rằng bốn chữ “Kim thiên thoát xác” do Tuân Diễn nói ra vốn là của Tào Bằng.

Trong lịch sử, thành ngữ này được sử dụng để nói đến một mưu kế quân sự, nằm trong Ba mươi sáu kế sách, ý nghĩa bên trong đó cũng không khó lý giải. Lỗ Túc là người thông minh, chỉ thoáng nghe đã hiểu được ý của Tuân Diễn, nhất thời không khỏi run rẩy trong lòng.

Lỗ Túc sinh ra trong một gia đình phú hào, là gia tộc quyền thế ở Hoài Nam.

Thời thiên hạ đại loạn, gã không chỉ chăm lo cho gia đình, mà còn hào phóng bố thí tiền của, bán đất đai giúp đỡ người nghèo khó, kết giao hiền lương (người có tài có đức). Ở Đông thành, gã có uy danh rất lớn. Vì thế, ngay cả Viên Thuật cũng sinh lòng kính trọng với gã, không quản chuyện gã là Đông thành trưởng hay Đông thành huyện trưởng. Cũng bởi vậy mà Lỗ Túc rất nổi tiếng ở đất Hoài Nam, ngay cả Chu Du cũng nghe đến tên của gã, cũng hết sức coi trọng gã.

Năm ngoái, Chu Du từng đến bái kiến Lỗ Túc, cầu xin gã giúp đỡ chuyện lương thực.

Là thương gia lớn nhất Hoài Nam, nhưng tình hình của Lỗ Túc lúc đó cũng không tốt lắm. Trong nhà gã cũng chỉ có hai khốn gạo, một khốn ước chừng ba nghìn đấu. Lỗ Túc không chút do dự, chỉ vào một khốn gạo, để Chu Du mang đi. Cũng chính bởi vì thế, hai người mới kết giao tình sâu sắc, tình cảm hết sức bền chặt.

Kể từ năm ngoái, Viên Thuật bại trận, chạy trốn về Hoài Bắc, luật pháp cũng được nối lỏng đi nhiều.

Lỗ Túc nhận ra Viên Thuật không đủ sức làm đại sự, vì vậy mới sinh lòng phản bội.

Nhưng đại nghiệp của Lỗ gia rất lớn, muốn rút lui ngay lập tức cũng không dễ dàng gì. Chính vì thế, Lỗ Túc mới mua Vân Sơn Mê Hành ở Hu Thai, chuẩn bị mở rộng sản nghiệp của Lỗ gia ở Hoài Nam. Cùng lúc mua Vân Sơn Mê Hành, tài sản của Lỗ gia cũng được bí mật chuyển đến Giang Đông. Sau đó, gã liền tìm nơi nương tựa Chu Du, cùng y lên đến Giang Đông. Chuyện này gã vốn tự cho đã làm rất bí mật, ngay đến Chu Du cũng không biết rõ lắm.

Nhưng khi Tuân Diễn nói câu “Kim thiên thoát xác”, tâm tư Lỗ Túc nháy mắt đã rối bời.

-Tử Kính, người làm sao vậy?

Chu Du nhìn ra Lỗ Túc có vẻ bối rối, liền bước lên, nhẹ giọng hỏi.

Lỗ Túc nhìn theo bóng Tuân Diễn lên xe ngựa, sứ đoàn chậm rãi khởi hành. Đột nhiên, gã hít sâu một hơi:

-Công Cẩn, Tuân Diễn này không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

-Đương nhiên là thế rồi!

Chu Du cười nói:

-Tuân Diễn là đời sau của Bát Long, là người xuất chúng nhất trong Tam Nhược. Đã là một trong Tam Nhược, há lại có thể là người bình thường sao?

-Không, ta muốn nói là y không phải là người đơn giản như ta và người vẫn tưởng.

-Xin chỉ giáo cho?

-Còn nhớ khi ta ở Đông thành bán của cái lấy tiền mặt, đất đai không? Thật ra, ta đã chuẩn bị đến Đông Giang này. Ta buôn bán gạo ở Hu Thai, trừ lương thực chỉ là cái cớ, chẳng qua là muốn thông qua Hu Thai, bí mật chuyển gia sản đến Khúc A. Ta vốn tưởng ta hành động rất kín kẽ, thế nhưng tên Tuân Diễn này lại có thể phát hiện ra kẻ hở. Y vừa nói với ta “Kim thiên thoát xác”. Bốn chữ này rất hợp lý, cũng rất hình tượng.

Toái Càn Khôn

195. Chương 177: Con Gái Tôn Gia.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 177: Con gái Tôn gia.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Chu Du ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Đối với chuyện Lỗ Túc di dời tài sản, y vốn không biết nhiều lắm.

Lần trước khi đến nhà Lỗ Túc mượn lương thực, thân là thương gia đệ nhất đất Hoài Nam, trong nhà lại chỉ có hai khốn gạo, Chu Du đã cảm thấy có điểm bất bình thường.

Chỉ là lúc đó y cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Hôm nay xem ra, chuyện Lỗ Túc chuẩn bị di dời sản nghiệp khi đó chứng tỏ gã đã định sẽ phản bội rõ ràng.

So với Lỗ Túc, lần này Chu Du đến Giang Đông lại có vẻ rất vội vàng. Chỉ xét riêng điểm này thôi, có thể thấy được Lỗ Túc là người cẩn trọng, mưu trí hơn người rồi. Gã một thân mưu trí, suy tính công việc cũng hết sức chu toàn. Đây cũng là điểm Chu Du coi trọng nhất ở Lỗ Túc.

Kim thiên thoát xác...

...Đích thực là rất hình tượng!

Bỏ lại lớp xác vô dụng ở Hu Thai, lặng lẽ thoát thân.

Nhưng Tuân Diễn có thể nhìn thấu kế hoạch của Lỗ Túc khiến Chu Du cũng phải cảnh giác nhiều.

Tuân Diễn là Tam Nhược, hữu nhược hữu nhược văn nhược, đặc biệt là văn nhược của y cực giỏi. So với Tuân Đàm, một người biết cách che giấu rất giỏi, thì Tuân Diễn lại có vẻ bình thường hơn. Chu Du vốn vẫn coi Tuân Diễn như bậc trưởng bối, nhưng thực ra, cũng không thể nói rõ Chu Du có bao nhiêu phần coi trọng Tuân Diễn.

Có lẽ bản thân Chu Du nên xem lại cách nhìn người của y chăng?

Đôi mắt sáng rực, có thần của Chu Du chợt lấp lánh, khóe mắt y khẽ giật giật.

-Chuyện này lên làm thế nào đây?

Y nhẹ giọng cười, nói:

-Tuân Diễn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác như vậy.

Lỗ Túc gật đầu:

-Chúng ta nên nhanh chân một chút, tiện thể hỏi han Trương Tử Bối xem sao.

-Rất hợp ý ta.

Chu Du và Lỗ Túc cùng phi thân lên ngựa, đuổi theo xe ngựa của Trương Chiêu.

Sau đó, hai người đến được chỗ xe ngựa, cùng Trương Chiêu ngồi trong xe ngựa, chăm chú bàn luận, từng câu từng chữ đều là về lịch sử của Ngô huyện. Cuộc nói chuyện rất dài.

Những năm cuối triều Thương, Chu Thái Vương, trưởng tử Thái Bá, thứ tử Trọng Ung vì trốn tránh vương vị. Chu Nguyên Bản ở chân núi Tống Kỳ, cùng người dân nơi đó thành lập nên Câu Ngô. Thời đầu của Tây Chu, Võ Vương không vừa mắt với Thương hậu, nhưng lại phong là Chư hầu của Ngô quốc.

Năm 514 trước Công Nguyên là năm nguyên niên Hạp Các, Ngũ Tử Tư xây dựng đại thành Hạp Nháo, ở Ngô huyện ngày nay.

Sau khi trải qua trận chiến Ngô Việt, thời Chiến quốc thay đổi. Ngô huyện từ một thành nhỏ nơi biên ải hoang vu dần biến thành nơi phồn hoa bậc nhất Giang Đông.

Ban đầu, Ngô huyện nằm ở Hội Kê quận.

Năm thứ tư Vĩnh Kiến cũng chính là năm 129, Hội Kê quận phân thành hai.

Đi theo hướng tây, sẽ thấy Ngô quận đang được xây dựng. Ngô huyện vốn nằm trong Hội Kê quận, đi qua Thiên Thiệp Trì là đến Sơn Âm huyện. Từ nay về sau, Giang Đông hình thành hai quận.

Nơi này ở thời hậu thế chính là Tô Châu, thiên đường chốn nhân gian.

Khi đoàn người đến Ngô huyện, trời đã về chiều.

Tôn Sách dẫn chư thần Giang Đông ra ngoài Ngô huyện mười dặm để chào đón, biểu thị sự coi trọng đối với sứ đoàn.

Nhưng Tào Bằng lại không thấy Tôn Sách. Bởi vì Tuân Diễn đi trước, liền rời khỏi xe ngựa, cùng Vương Lăng, Trương Chiêu tiến lên.

Đây cũng là hành động thể hiện sự tôn trọng với Tôn Sách.

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan ngồi trên xe, theo đại đội nhân mã đi vào cửa thành Ngô huyện.

Tức thì, sứ giả do Tôn Sách phái tới sắp xếp dịch quán hoa lệ nhất Ngô huyện cho mọi người nghỉ tạm. Bọn Tuân Diễn, Đặng Tắc bởi vì phải đi dự yến tiệc nên không vào dịch quán nghỉ ngơi luôn. Sau trận đánh Đan Đô, Tào Bằng và Hạ Hầu Lan cũng đã có uy danh trong sứ đoàn.

Chính vì thế, sứ đoàn rất ung dung đi vào trong sân viện đang rộng mở.

Trong sân viện này có thiết kế một chuồng ngựa riêng, hành lang gấp khúc và đình viện. Phía sau tòa ốc, còn có một rừng trúc, nhìn có vẻ rất thanh tịnh.

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan đưa thẳng ngựa xe vào sân, gọi vài tên gia tướng, vận chuyển hành lý trên xe xuống.

Một tên tiểu nhị của dịch quán leo đèo bám theo.

Đây chính là sự coi trọng Giang Đông giành cho Tuân Diễn.

Bọn họ đã sắp xếp cho đoàn người một gã tiểu nhị, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ. Nếu đoàn người có gì bất mãn, hoàn toàn có thể nói với tiểu nhị, để gã truyền đạt lại.

Tên tiểu nhị này tuổi cũng không lớn, ước chừng trên dưới hai mươi.

Vóc người của gã không cao lắm, thể nhưng lại khiến người có cảm giác gã rất giàu kinh nghiệm.

Da gã ngăm đen, bàn tay thô to, tựa hồ như sống bằng nghề nông nhưng gã có khí chất tốt, lại có chút phong độ của người trí thức, ăn nói lại kính cẩn, rất có trật tự, trên dưới. Gã đứng cạnh Tào Bằng trên cửa hiên, nhìn mấy tên gia tướng dỡ hành lý bận rộn. Tào Bằng cũng không qua hỗ trợ, chỉ đứng đó hiếu kỳ.

Đúng lúc này, hai gã gia tướng khiêng một cái rương từ trên xe xuống.

Có lẽ bởi lặn lội đường xá xa xôi, cái rương hơi lỏng khóa. Mọi người vừa nhấc cái rương lên, rời khỏi xe ngựa, chợt nghe loạch xoạch một tiếng, sách vở trong rương rơi lả tả trên mặt đất. Tuân Diễn là người thích đọc sách, dù là đi sứ Giang Đông cũng sẽ mang theo một rương sách.

Tào Bằng vừa thấy thế, vội vã chạy lại.

-Nhanh mau thu lại sách vào, bằng không tiên sinh mà trở về, chắc chắn sẽ trách tội đấy.

Sau đó, hắn xoay người lại, nói với tiểu nhị:

-Người có thể tìm một cái rương khác cho tiên sinh được không?

-Dạ!

Tên tiểu nhị vội vã đáp lời, nhanh chân chạy ra, chỉ một chốc sau, gã đã khiêng một cái rương gỗ đến.

Nhìn đồng sách trên mặt đất, Tào Bằng cũng thoáng đau đầu:

-Trước mắt cứ bỏ mấy quyển sách này vào trong phòng đã, sau đó ta sẽ làm tiếp.

Mỗi một quyển sách đều được sắp xếp theo một thứ tự nào đó, cũng là có chủ ý riêng.

Tào Bằng mang cái rương để vào trong phòng, sau đó cùng các gia tướng, trải từng quyển sách lên mặt đất, trên sàn nhà trong phòng.

Tên tiểu nhị nhanh nhẹn mang tới hai cây nến lớn thấp trong phòng.

Sau đó, gã đứng ở cửa, nhìn Tào Bằng sắp xếp từng quyển sách một.

Nhưng nhìn một hồi, gã chợt nhíu mày, tiến lên một bước, nói:

-Ta có thể giúp ngài thu dọn được không?

-Được.

-Ngài đặt quyển sách kia sai vị trí rồi. Quyển này là “Hàn thi”, không nên đặt chung vào mục “Thơ”. Còn mấy quyển nữa cũng đặt sai rồi.

-Người biết chữ sao?

Tào Bằng không khỏi hiếu kỳ hỏi.

-Đúng, ta có đọc một ít sách.

Tên tiểu nhị nói, giọng đặc sệt tiếng địa phương, nhưng nội dung đại khái Tào Bằng vẫn hiểu được.

Tức thì hắn vẫy tay, để tên tiểu nhị đến hỗ trợ.

Tên tiểu nhị cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Tào Bằng. Gã vừa nhìn đồng sách bừa bãi, vừa nhìn chăm chăm vào từng quyển sách, ánh mắt rực sáng.

-Người thích đọc sách?

-Đương nhiên rồi.

Tên tiểu nhị và Tào Bằng cứ đối đáp câu một.

-Nếu biết chữ, sao lại phải ủy khuất làm tiểu nhị cho dịch quán này làm gì?

-Chuyện này...

Tên tiểu nhị nhìn Tào Bằng vẻ buồn bã, nhẹ giọng nói:

-Tổ tiên nhà ta đều là nông phu, tới thời của ta cũng đều là những người thích đọc sách. Hơn nữa, huynh đệ, tỷ muội nhà ta cũng nhiều, nhưng lại không có nhiều ruộng đồng để chia. Năm ngoái, Ngô hầu chiếm Hội Kê, triệu tập lao dịch trong vùng. Những gia đình nhà giàu ở quê nhà ta không muốn hưởng ứng lệnh triệu tập, nhưng lại không thể không đến. Chính vì thế, các gia đình phú hào bị chọn chiêu mộ liền tìm người thế thân đi lao dịch. Chính vì thế, ta ở nhà vốn cũng chẳng có việc gì, liền được báo danh. Hắc hắc, cũng nhờ thế mà nhà giàu kia đã tặng ta hai quyển sách này.

Tên tiểu nhị nói nghe rất ung dung.

Hình như chuyện đi lao dịch thay cho người khác, chỉ đánh đổi bằng hai quyển sách này với gã đã là đủ lắm rồi, vì vậy gã mới có vẻ thỏa mãn như thế.

-Là sách gì thế?

-A, một quyển là “Kiến tượng lịch”, quyển còn lại là “Cửu chương toán thuật”.

Kiến tượng lịch ư?

Tào Bằng chưa từng nghe nói đến.

Nhưng Cửu chương toán thuật hẳn có biết.

-Nói như thế, người rất giỏi toán học sao?

Tên tiểu nhị lắc đầu, cười:

-Sao có thể nói là giỏi được, chẳng qua chỉ là biết mà thôi.

Nhờ có tên tiểu nhị giúp đỡ, Tào Bằng chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong xuôi. Hắn hợp sức với tên tiểu nhị mang chiếc rương gỗ đặt trong góc nhà.

-Ta là Tào...A, Tuân Bằng, còn chưa thỉnh giáo tên người?

Tào Bằng nói hớ, thiếu chút nữa đã mắc sai lầm.

May là hắn phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng sửa lại.

Tên tiểu nhị cười cười:

-Tại hạ là Nhân Trạch, là người Sơn Âm ở Hội Kê. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ phụ trách chuyện ăn ở của mọi người. Nếu có chuyện gì, ngài có thể nói cho ta biết, ta sẽ dốc sức giải quyết giúp ngài.

-Như vậy thật phiền...

Tào Bằng nói được nửa chừng, chợt ngậm miệng lại.

Nhân Trạch?

Tên tiểu nhị trước mắt hắn lại chính là Nhân Trạch sao?

Trong Tam quốc diễn nghĩa, Nhân Trạch đã giành được thắng lợi trong trận chiến Xích Bích, là mưu sĩ của tôn quyền.

Gã cũng là người đầu tiên nhìn thấu kế Tào Tặc khổ nhục trong chuyện Chu Du đánh Hoàng Cái, liền tình nguyện hành động, giả vờ hiến thư xin hàng Tào Tháo. Sau này, Tào Tháo phát hiện những mặt gã vẫn không đổi sắc, lại còn dùng miệng lưỡi sắc sảo, buộc Tào Tháo phải tin vào thư trá hàng. Người này cũng là nhân vật then chốt trong trận chiến Xích Bích.

Sau này, Lưu Bị vì muốn báo thù cho Quan Vũ mà thân chinh đến Đông Ngô, lại được Nhân Trạch tiến cử Lục Tốn.

Sau đó, mới có chuyện Lưu Bị gửi gắm ở thành Bạch Đế...

Tào Bằng thật không ngờ nhân vật trọng yếu như vậy của Đông Ngô sau này hiện lại là tiểu nhị của dịch quán, lại còn là người thể thân cho kẻ khác.

Nhất thời, Tào Bằng hơi mơ hồ.

Tên Nhân Trạch này có thực là Nhân Trạch trong khổ nhục kế sau này hay không?

Tuân tiểu đệ, Tuân tiểu đệ?

-A, chuyện gì?

-Nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta cáo từ đã. A, ta sẽ ở chỗ ngôi nhà sát cổng của dịch quán. Nếu có chuyện gì, người cứ phái người đến nói với ta là được.

Nhân Trạch mỉm cười, cáo từ.

Tào Bằng nhìn lướt qua rương sách trong góc phòng.

-Nhân đại ca.

-A?

Nhân Trạch dừng chân, xoay người nghi hoặc nhìn Tào Bằng:

-Người gọi ta là gì?

-Ha ha, tuổi tác của người lớn hơn của ta, gọi người một tiếng đại ca cũng là chuyện nên làm thôi. Người chờ một chút.

Nói xong, Tào Bằng xoay người mở cái bọc của hắn, lấy từ trong đó ra một quyển sách, rồi nhanh chân bước lên vài bước, tới trước mặt Nhân Trạch, nhét vào tay gã.

-Đây là cuốn sách thường ngày ta hay đọc. Ta thấy Nhân đại ca người là người thích đọc sách, hơn nữa, người lại giúp ta nhiều như thế. Có ơn phải báo, quyển sách này ta cho người mượn xem. Chừng nào không muốn xem nữa thì trả ta. Bình thường nếu có muốn đọc sách thì tới tìm ta. Chỉ cần tiên sinh nhà ta không có nhà, đóng sách ở đây người có thể đọc được. Nhưng, hi hi, người cũng phải giúp ta thu xếp vài chuyện mới được.

-Sách ở đây ta đều có thể xem sao?

Con mắt Nhân Trạch sáng rõ, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Tào Bằng nở nụ cười, ra sức gật đầu. Nhân Trạch mừng rỡ tiếp nhận quyển sách của Tào Bằng, rồi vái chào sát đất, ra chiều cảm tạ.

Nhìn bóng lưng gã lão đảo rời đi, Tào Bằng chợt cảm thấy cảm khái. Người chưa trải qua sóng gió, nghèo khó khó có thể thành người, ông trời vốn không công bằng. Từ xưa, anh hùng ra luyện ngục, cho tới giờ, phú quý lẫn phạm trần. Đây là những gì hắn học được trong một tin nhắn ngắn ngủi của chiếc điện thoại thu được trong kiếp trước. Ngày hôm nay nhớ lại, Tào Bằng thực cảm thấy lời nói kia cũng có vài phần chính xác. Nghèo khó, đối với một số người cũng là một sự đau khổ, nhưng với một số người đó lại chính là tài sản quý giá.

Nhưng Tào Bằng không biết Nhân Trạch hiện nay đã từng trải qua cảnh khốn cùng nào rồi rơi vào trốn phạm trần này?

Nghĩ tới đây, Tào Bằng khẽ thở dài.

Đêm đó, Tuân Diễn và Vương Lăng rất khuya mới trở về dịch quán.

Tuân Diễn hơi có men say. Khi trở về, thậm chí y còn không nói gì với Tào bằng, chỉ nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau chỉ là bữa tiệc rượu tẩy trần, đón gió. Song phương cũng chưa thực sự bắt đầu đàm phán. Ngày mai, một cuộc đấu sẽ được bắt đầu...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, Tào Bằng đã dậy từ sớm.

Minh Trạch dĩ nhiên đã chuẩn bị sẵn đồ dùng. Tào Bằng dùng muối sạch, sau đó lại tẩy sạch gương mặt.

Sửa sang sạch sẽ xong, hắn mới gặp mặt Tuân Diễn, Hạ Hầu Lan. Ăn xong điểm tâm, Tào Bằng liền theo Tuân Diễn đến phủ Ngô hầu trước.

Đây chính là chuyện trao đổi đầu tiên, chính phó sứ đều phải đến tham gia.

Phủ Ngô hầu thật ra trước đây là phủ Thái thú của Ngô quận.

Bên ngoài cửa phủ từ lâu đã có những người xếp thành hàng, ăn mặc chỉnh tề. Tôn Sách mặc y phục màu đỏ thẫm, đứng ngoài cửa phủ nghênh đón. Theo lễ của nhà Chu, người đi đầu bao giờ cũng phải mặc một bộ y phục màu đỏ.

Không chỉ Tôn Sách, mà ngay cả bọn Tuân Diễn, Vương Lăng cũng ăn mặc như thế.

Tào Bằng hiện đang ở thân phận thư đồng, vốn cũng không cần biết đến những quy củ này, luôn mặc bộ trường bào màu xám tro.

Hắn đứng phía sau Tuân Diễn, cẩn thận quan sát Tôn Sách.

Nhưng vị tiểu bá vương Giang Đông này dáng người cxung không cao hơn, cũng tầm 7-8 bộ, thế nhưng Chu Du vẫn vi thường già.

Nhưng ngoại hình người này so với Chu Du lại có vẻ tráng kiện, chắc nịch hơn. Dung mạo cực kỳ đẹp, mặt tựa như ngọc, mắt sáng rực. Quả nhiên, không hổ là Tôn Lang nổi danh cùng Chu Du. Hơn nữa, so với Chu Du, khí dương nguyệt của Tôn Sách quá nặng, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng đủ thấy sự dũng cảm của y rồi.

Đưa bọn Tuân Diễn vào trong phủ Ngô hầu xong, Tào Bằng tự động ở lại tiền đình.

Trong phủ, mọi chuyện ăn uống đều được an bài thỏa đáng cho bọn họ. Tất cả tùy tùng tạo thành từng nhóm ba, nhóm bốn người cùng tập trung một chỗ, châu đầu ghé tai, khẽ nói nhỏ.

Tào Bằng có vẻ không quen, ngồi đơn lẻ trong hành lang của hiên nhà quanh co.

Hắn ngắm cây Thiết Lưu Tinh trong tay, đầu lại suy nghĩ chuyện khác.

Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe có tiếng một người quát lên:

-Người là Tuân Bằng? Người là Tuân Bằng đúng không? Dám khi Giang Đông ta không có người sao?

Là giọng nói của một nữ tử!

Tào Bằng ngẩng đầu, lộ vẻ nghi hoặc...

-Người chính là Tuân Bằng ư?

Người con gái đứng trước mặt Tào Bằng lớn tiếng hỏi.

Đúng, là con gái, chứ không phải là nữ nhân! Nàng ta phổng chừng tầm mười hai, mười ba tuổi, mặc một bộ chiến bào đỏ thẫm, có thể thấy nàng ta già dặn hơn tuổi tác thực rất nhiều. Gương mặt nàng ta vẫn còn nét trẻ con, ngay đến dáng dấp tức giận cũng khiến người ta thấy đáng yêu.

Tào Bằng còn chưa kịp nghĩ ra Tuân Bằng là ai!

Nhưng tất cả đám hộ vệ sứ đoàn đứng quanh đó đều không hện mà cùng nhìn về phía hấn, làm lộ thân phận của hấn.

Chỉ trong nháy mắt người con gái mặc y phục đỏ thẫm này xuất hiện, việc canh gác trong đình viện đã nâng cao lên mấy lần. Cả đoàn quân xe Giang Đông vốn đang uể oải chợt trở nên đặng đặng sát khí. Hơn mười người quân tốt lặng yên tiến lên, thoáng cái đã cắt đứt mối liên hệ giữa Tào Bằng và hộ vệ sứ đoàn. Đợi đến khi đám hộ vệ sứ đoàn kịp phản ứng, muốn đứng cạnh Tào Bằng đã không còn kịp nữa.

Tào Bằng ngắm nghía cây Thiết Lưu Tinh, một lúc lâu sau mới nói:

-Ta chính là Tuân Bằng.

Đã qua bao nhiêu ngày như vậy rồi hấn vẫn chưa quen với cái tên Tuân Bằng này...

Tào Bằng không biết người con gái đứng trước mắt rốt cuộc có lai lịch như thế nào nhưng nhìn điệu bộ của nàng ta đủ biết là tới tìm hấn gây chuyện. Nếu đã muốn gây chuyện, hấn cũng sẽ không khách khí. Vì vậy, hấn vẫn ngồi yên trước cửa hiên, đảo mắt nhìn nàng ta, rồi lại nhìn ra phía sau nàng ta.

Mười mấy thị tỳ đều đeo đao vác cung, dáng dấp như đấng mày râu.

-To gan, tên tiểu gia nô kia, nhìn thấy tiểu thư nhà ta còn không mau hành lễ ngay.

Một tên thị tỳ thấy Tào Bằng ngồi yên trên cửa hiên ngắm kim đao thì nhất thời giận tím mặt, lớn tiếng quát.

Tào Bằng nhướng mày:

-Ta là thư đồng, người chẳng qua cũng chỉ là một thị tỳ, người có tư cách gì để nói ta? Không biết ta và chủ tử người đang nói, người chỉ là một thị tỳ nhỏ nhoi cũng dám tự ý mở miệng. Thật đúng là không biết trong phủ Ngô hầu có quy củ hay không nữa?

-Người...

-Người cái gì? Người cũng không hỏi xem hôm nay là ngày bao nhiêu. Một tiểu cô nương như người không chăm lo cho gia đình lại vác đao múa thương, chạy đến nơi này. Ngô hầu dạy dỗ người thế nào thế? Lẽ nào người chưa từng đọc qua nữ giới, không hiểu quy tắc sao?

Tính tình Tào Bằng luôn luôn kiên cường.

Đừng thấy hấn bình thường nho nhã, yếu đuối, nếu có người dám tới cửa gây chuyện, hấn nhất định sẽ không chịu cúi đầu khuất phục.

Đám nữ nhân này rõ ràng tìm đến đây gây sự, vậy thì hấn cũng sẽ không khách khí. Có câu nói “Hảo nam bất hòa nữ đấu” (Ý nói con trai tử tế không chấp nữ nhi) nhưng vấn đề là có những khi người không thể khách khí được. Để mặc cho đám nữ nhân này lớn miệng hò hét mà vẫn cúi đầu mới thực là nhục nhã.

Nữ hài nhi kia tức giận cắn môi, đôi mắt ngập tràn lửa giận.

Đấu võ mồm nàng ta thật sự không phải là đối thủ của Tào Bằng.

Nàng ta nổi giận, chỉ thẳng vào Tào Bằng:

-Còn không giáo huấn tên cầu nô tài kia cho ta.

Hai tên thị tỳ đứng phía sau nàng ta lắc mình bước ra, rút thanh bảo kiếm định giáo huấn Tào Bằng.

Trong mắt các nàng, Tào Bằng chỉ là một tên tiểu thư sinh, xem ra thì cũng có mồm mép lợi hại, nhưng không phải là người khó đối phó.

Thế nhưng hai nữ tỳ này vừa bước được một bước, một bóng hình màu đỏ đã xé gió lướt tới.

Tên thị tỳ vung kiếm, bổ về phía bóng ảnh kia, chợt cảm thấy cánh tay rung lên. Một luồng kinh lực quỷ dị vọt tới, khiến cả hai nàng nhất thời tê rần cả người, thanh bảo kiếm trong tay không giữ được rơi xuống đất.

Tào Bằng đứng dậy, giậm chân cách chỗ cũ hai bước, tay vẫn nắm Thiết Lưu Tinh, chợt lui về lại chỗ cũ.

Bóng ảnh màu hồng kia chính là Thiết Lưu Tinh trong tay hắn. Muốn sử dụng Thiết Lưu Tinh này cốt yếu là phải nhanh tay lẹ mắt! Thiết Lưu Tinh trong tay Tào Bằng còn xa mới đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa nhưng với một chút thủ pháp và kỹ xảo đặc biệt ở thời đại này vẫn đủ giúp hắn xứng với hai chữ “Cao minh”. Đặc biệt, trải qua ba tháng vất vả luyện tập, Tào Bằng đã có thể vận kinh lực vào trong đó, uy lực không phải chuyện đùa.

Hai tên thị tỳ đứng sững người tại chỗ.

Thiết Lưu Tinh trong tay Tào Bằng di chuyển rất nhanh, chỗ các nàng, hắn nói:

-Nể mặt các người là nữ nhân, ta không tính toán với các người. Nếu như còn dám tiến lên một bước nữa, nơi tiếp theo ta đánh sẽ là mặt các người. Đến lúc đó bị hủy dung nhan, gương mặt có bị hủy hoại cũng đừng trách ta ra tay không biết thương hoa tiếc ngọc.

-Tiểu tặc, nói năng càn rỡ.

Người con gái mặc y phục đỏ tức giận đến run lên, lớn tiếng quát.

Toái Càn Khôn

196. Chương 178: Tiểu Tặc, Coi Chờng.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 178: Tiểu tặc, coi chừng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

-Ta có càn rỡ hay không không tới lần người nói. Ta chỉ biết người không đánh ta, ta không động đến người. Nếu người trêu chọc ta, ta sẽ đánh cho kẻ ấy phải kêu cha gọi mẹ. Nhìn trang phục của người cũng đủ biết người là tiểu thư nhà giàu, không biết học phép nữ nhi, không luyện cầm kỳ thư họa, không ở trong phòng đọc “Nữ giới” mà lại đi múa đao vùng vằng thương, không biết xấu hổ là gì. Tiên sinh nhà ta là sứ giả do triều đình cử tới, người chạy tới tìm ta đã là sai rồi. Rốt cuộc ai mới là người càn rỡ đây?

-Tiểu tặc, ta giết người!

-Có bản lĩnh thì cứ đến đây. Lẽ nào người chỉ biết ỷ thế hiếp đáp người sao?

Hai gò má của nữ hài nhi đỏ ửng, nàng ta quay qua rút thanh bảo kiếm trong tay một nữ tỳ:

-Các người không kẻ nào được qua đây. Ta nhất định phải giết tên tiểu tặc này.

Bọn Tôn Sách đang ở trong phòng bàn bạc, thương thảo công chuyện.

Chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng xô xao, khiến Tôn Sách không hài lòng...

Người đang ngồi ở đây là sứ giả triều đình, y lại càng cần có phẩm hạnh hơn người.

Tiếng động ầm ĩ như thế chẳng phải bảo nhà y không có gia quy, không có quy củ hay sao? Tôn Sách vội vã phái người ra ngoài hỏi han, nhưng tin tức mang đến lại khiến y dở khóc dở cười.

-Chủ công, là tiểu thư.

-Tiểu thư? A Hương làm sao vậy?

-Không biết tiểu thì làm sao mà dẫn theo người đi tìm Tuân tiên sinh gây chuyện.

-A?

Tôn Sách nghe thấy thế, bật đứng dậy.

Tuân Diễn trầm mặt xuống, hỏi:

-Ngô hầu, chuyện này là sao?

-Chuyện này...Ai, chúng ta hãy đi trước đã. Ta ngăn cản A Hương xong sẽ nhận tội với tiên sinh.

Tuân Diễn thâm cảm thấy rất mất hứng.

Trong phủ Ngô hầu, Tào Bằng lại bị người khi dễ như vậy chẳng khác nào đánh thẳng vào mặt gã.

Chính vì thế, Tuân Diễn chẳng chút vui vẻ, đứng dậy theo Tôn Sách đi ra ngoài. Trương Chiêu chạy đến bên cạnh Tuân Diễn, nhẹ giọng nói:

-Ngài chớ nên nổi giận, chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm. Tiểu thư là muội muội của Ngô hầu, hai người hơn kém nhau hơn mười tuổi, thường ngày nàng ta vẫn ở bên cạnh lão phu nhân, không tránh khỏi chuyện được nuông chiều...Ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chuyện này không phải nhằm vào tiên sinh, e là có chút hiểu lầm nho nhỏ mà thôi...

Muội muội của Ngô hầu ư?

Tuân Diễn nhướng mày.

-Có chuyện ngài còn chưa rõ, phụ thân của Ngô hầu sinh thời có một thê một thiếp, vốn là tỷ muội sinh đôi. Ngô hầu là con của Ngô phu nhân, còn tiểu thư là do tiểu phu nhân sinh ra. Ngô phu nhân mất sớm, huynh đệ Ngô hầu đều do một tay tiểu phu nhân nuôi dưỡng lên người, coi như con. Huynh đệ y luôn luôn thân thiện, lại rất mực yêu thương tiểu thư. Nhưng hết lần này đến lần khác, tiểu thư đều mặc y phục màu đỏ, múa đao vung thương, quả là có hơi...

Trương Chiêu cứ chiếu theo đúng sự thật mà nói nhưng đại thể Tuân Diễn cũng đã hiểu được lai lịch của vị tiểu thư này.

Sắc mặt gã vẫn rất khó coi nhưng cũng không nói gì nữa.

Đoàn người đi qua đoạn hành lang quanh co, chẳng mấy chốc đã tới sân viện. Vừa thấy cảnh Tào Bằng dùng Thiết Lưu Tinh đánh rơi bảo kiếm, những lời Tôn Sách vừa định nói lại được nuốt ngược trở lại. Đôi mắt y sáng rực, y dừng chân, âm thầm quan sát Tào Bằng.

Người con gái mặc y phục màu đỏ bị Tào Bằng mắng đỏ mặt tía tai, rút kiếm định giết Tào Bằng.

Tôn Sách giờ mới quát lên:

-A Hương, dừng tay.

Tào Bằng giờ chân trái đã bước về sau một bước nhỏ, đang chuẩn bị đánh ra Bộ băng quyền.

Vừa nghe có người quát, hần cũng thở dài một tiếng. Hần biết lai lịch người con gái áo đỏ này lai lịch không nhỏ, vốn dĩ hẳn cũng không muốn làm náo loạn quá mức. Nếu như thật muốn ra tay, xem ra tiểu nữ oa này không đỡ nổi một quyền của hẳn. Lúc này, có người quát bảo ngưng hẳn cũng chẳng ngại ngừng tay. Chẳng qua, Tào Bằng đã không chú ý đến sự kiêu hãnh và thể diện của tiểu nữ nhi này. Bị mất mặt trước nhiều người như thế, lại bị Tào Bằng mắng cho không nói nổi, thể diện của nàng ta sớm đã không còn tí nào nữa. Từ nhỏ, nàng đã được mẫu thân và huynh trưởng nuông chiều, tính tình dĩ nhiên rất ngang ngạnh. Tuy nghe được tiếng gọi rất lớn của Tôn Sách, nhưng thanh bảo kiếm trên tay nàng ta vẫn không có chút gì muốn dừng lại.

Thanh bảo kiếm sáng loáng kéo theo tiếng xé gió chém tới Tào Bằng.

Tuân Diễn không khỏi hoảng sợ, vội vã hô:

-A Phúc, cẩn thận.

Tào Bằng thật không ngờ người con gái này lại không biết tốt xấu như thế. Thấy nàng ta xuất thủ hung ác, rõ ràng muốn lấy mạng mình, Tào Bằng cũng nổi giận theo!

Chân phải bước lên trước một bước, chân trái bắt ngờ đạp mạnh.

Khí lực lan đi khắp toàn thân, một quyền chấn trước ngực, một quyền tấn công tới, cơ thể hần thoảng rung lên.

Thiết Lưu Tinh vốn trong tay chợt rời đi, mang theo sức mạnh của cả vạn quân, bay về phía người con gái kia. Chỉ nghe một thanh âm vang lên, thanh bảo kiếm trong tay tiểu nữ nhi kia nháy mắt bị Thiết Lưu Tinh đánh bay ra ngoài. Thế tới của Thiết Lưu Tinh vẫn không giảm, hung mãnh đánh đến mặt của tiểu nữ nhi.

-Huỳnh đệ, hạ thủ lưu tình.

Tôn Sách thất thanh la lên, vội vàng chạy đến.

Chỉ có điều Tào Bằng xuất thủ quá nhanh, nháy mắt đã sắp giáng xuống gương mặt của người con gái kia.

Nữ hài nhi bị trúng một kích hung mãnh của Tào Bằng thì sợ chết khiếp, thấy Thiết Lưu Tinh bay tới cũng không biết tránh đi.

Cũng may, Tào Bằng không có ý định hạ độc thủ.

Thiết Lưu Tinh tuốt khỏi tay, chân hần cũng nhanh chóng chuyển động, bước liền hai bước nhỏ đã tới trước mặt tiểu nữ nhi kia, vung tay một cái đã chụp lại Thiết Lưu Tinh trong tay. Sức bật của Thiết Lưu Tinh rất mạnh, thế nhưng Tào Bằng cũng không chậm, chưa kể sau khi đánh bay thanh bảo kiếm trong tay, Thiết Lưu Tinh đã không còn nhiều kinh lực nữa. Tào Bằng nắm chặt Thiết Lưu Tinh, lần nữa vung quyền, tấn công mãnh liệt.

Cũng đúng lúc này, tiếng quát của Tôn Sách lọt đến tai hần. Nắm đấm của Tào Bằng dừng trước mặt tiểu nữ nhi kia, gần như dán vào mặt nàng. Tiểu nữ nhi kia sợ hãi, nhắm nghiền đôi mắt.

Nàng ta chỉ cảm thấy một luồng kinh phong đập vào mặt, sợ đến mức tim đập thành thịch.

Bộ dáng nàng ta thảm bại, không còn vẻ hung thần ác sát như trước nữa.

Tào Bằng nhìn dáng dấp nhỏ bé của nàng ta, mềm lòng.

Bàn tay lật lại, khê búng lên mũi tiểu nữ nhi kia...

-Đa tạ vị huỳnh đệ này đã hạ thủ lưu tình.

Động tác của Tôn Sách rất nhanh, nhưng dù sao vẫn còn cách một khoảng.

Chờ đến khi y tới trước mặt, Tào Bằng đã thu tay lại, lùi về đến cửa hiên.

Hần khom người vái chào:

-Ta chỉ là bất đắc dĩ mới xuất thủ, cũng là có tội, xin Ngô hầu thứ lỗi.

Tôn Sách nhìn Tào Bằng chăm chú một hồi, chợt cười ha ha.

-Từ lâu đã nghe nói Tuân thị người tài xuất hiện lớp lớp, hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đang nói chuyện, y chợt nhanh chân bước tới trước, vung một quyền về phía Tào Bằng. Một quyền vừa phát ra, thanh thế rất kinh người, lực đạo mạnh mẽ.

-Ngô hầu, hạ thủ...

Tuân Diễn vội lớn tiếng gọi, đã thấy Tào Bằng giậm chân vạn người, chân phải quét một đường cung, chân trái đập xuống, vung quyền đỡ lấy nắm đấm của Tôn Sách.

Bồng!

Một tiếng chấn động vang lên, thân thể Tôn Sách khẽ run lên.

Tào Bằng lùi lại liên tiếp hai bước. Một chân hần giẫm nát tấm ván gỗ, chỉ nghe răng rắc một tiếng, tấm ván gỗ nháy mắt gãy làm hai đoạn.

Gương mặt Tào Bằng đỏ bừng, nhất thời nói không lên lời.

Một quyền này của Tôn Sách đích thực khiến hấn mất sức.

Nhưng Tôn Sách không dùng toàn lực, Tào Bằng có thể cảm giác được khi y ra đòn đã cố ý giữ sức lại. Một quyền này chỉ ít cũng đã giữ lại hai thành công lực. Nếu người này toàn lực xuất thủ, e rằng Tào Bằng giờ đã không đứng được nữa. Nhưng dù vậy, sức mạnh của nắm đấm của y khiến Tào Bằng khó có thể thở nổi, phải mất một lát hấn mới nuốt được búng máu trong lồng ngực xuống...

Tiểu Bá Vương Giang Đông quả nhiên danh bất hư truyền!

Tào Bằng đã từng giao thủ với Lữ Bố, đã từng so chiêu với Điển Vi.

So với hai người này, Tôn Sách rõ ràng kém một chút, nhưng cũng không phải là người Tào Bằng hiện có thể bằng được.

Tuân Diễn thở hổn hển, lớn tiếng quát:

-Ngô hầu, ngươi làm như thế là có ý gì?

Tôn Sách mỉm cười, nhìn lướt qua Tào Bằng:

-Tiên sinh, tiểu thư đồng của ngươi quả nhiên là khá bản lĩnh. Chỉ là hấn không nên nóng cuồng quá, bằng không sẽ mang họa sát thân đấy. A Hương cho dù có sai cũng không đến lân hấn mắng mỏ, nhà ta khác có gia pháp xử lý.

Phải biết rằng, Tào Bằng vừa mới mắng tiểu nữ nhi kia là con gái nhà không có gia giáo.

Tôn Sách dù biết mọi việc của mình sai, cũng không thể để mặc cho Tào Bằng làm bừa trong phủ Ngô hầu được. Một quyền này của y là để giữ lại thể diện cho Ngô hầu phủ, cũng là nể mặt Tuân Diễn. Tốt xấu gì y cũng là Ngô hầu do triều đình sắc phong, cũng được cho là hổ tướng đương thời, ở Giang Đông còn được cho là Tiểu Bá Vương. Y đã từng ngang dọc chiến trường, không kẻ nào có thể địch nổi. Tào Bằng có bại dưới tay Tôn Sách cũng không cho là mất mặt. Cho dù có truyền ra ngoài, mọi người cũng sẽ nói: Thấy chưa, đây chính là tên tiểu tử đã giao thủ với Ngô hầu kia.

Tuân Diễn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ chớp mắt đã hiểu rõ ý đồ của Tôn Sách.

Gã chăm chú nhìn Tôn Sách một lát, rồi quay đầu hỏi:

-A Phúc, ngươi không sao chứ?

-Khởi bẩm tiên sinh, Ngô hầu vừa rồi hạ thủ lưu tình, A Phúc không sao cả.

-Nếu thế thì chúng ta đi thôi.

Tuân Diễn vung tay áo, quay đầu bỏ đi.

Gã diễn trò theo cũng là để giữ thể diện cho chính mình.

Tôn Sách mỉm cười, quay qua Tào Bằng nói:

-A Phúc, võ nghệ ngươi khá lắm. Chỉ trong mười năm, ngươi nhất định có thể giao tranh với anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.

Tào Bằng tuy đã bình ổn được khí huyết nhưng vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Hấn đáp lời:

-Ngô hầu, khi đó ta lại lĩnh giáo tuyệt chiêu của Ngô hầu.

Dứt lời, Tào Bằng đi theo Tuân Diễn, nhanh chóng bước ra khỏi phủ Ngô hầu.

Vương Lăng định đi lên khuyên bảo, lại bị Trương Chiêu cản lại.

Trong lòng Tào Bằng vẫn còn kỳ quái một chuyện: Người con gái này là ai? Đang yên đang lành, tự nhiên lại đi tìm hấn gây sự làm gì?

Khi hấn còn đang nhanh chân bước ra khỏi cửa Ngô hầu phủ, người con gái mặc y phục đồ thẩm kia chợt chạy đến bên cạnh Tôn Sách, la lớn:

-Tiểu tặc, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu. Nhớ lấy, ta là Tôn Thượng Hương. Sớm muộn gì ta cũng sẽ báo thù nỗi nhục ngày hôm nay. Hừ, người tốt nhất cứ cẩn thận đây.

Một chân Tào Bằng đã bước ra khỏi Ngõ hầu phủ nửa bước, vừa nghe được tiếng hét của tiểu nữ nhi kia, bước chân của hắn đã lão đảo, thiếu chút nữa là té ngã.

Tôn Thượng Hương?

Người con gái này chính là Tôn Thượng Hương!

Toái Càn Khôn

197. Chương 179: Chỉ Điểm.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 179: Chỉ điểm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trời đã về đêm, Ngõ hầu phủ chìm trong tĩnh lặng.

Tôn Sách ngồi một mình trong phòng, cẩn thận xoa thuốc mỡ lên tay. Chỉ thấy trên xương ngón tay của hắn có vết đỏ tấy.

Cốc cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa phòng.

-Ai đấy?

-Bá Phù, là ta.

Tôn Sách đứng dậy đi tới cửa, kéo cửa phòng ra.

Chu Du đứng ngoài cửa, thi lễ.

Hai người sinh cùng năm, nhưng nói về tháng thì Tôn Sách vẫn lớn hơn Chu Du, chính vì vậy, y làm huynh trưởng.

Y cũng không khách sáo với Chu Du, xoay người ngồi lại chỗ cũ. Chu Du bước vào gian phòng, khẽ nhăn mũi, nhướn mày.

-Bá Phù, huynh không khỏe sao?

-A, ta rất khỏe mạnh, sao lại không khỏe được?

-Vậy sao có mùi thuốc đông y nồng nặc như thế?

Một ngón tay của Tôn Sách quệt chút thuốc mỡ bôi lên tay.

-Hôm nay, ta đấu một quyền với thư đồng của Tuân Hưu Nhược. Lúc đó, ta vốn không cảm thấy gì, nhưng đến giờ cơm tối mới phát hiện bàn tay khó chịu.

Dưới ánh đèn, Chu Du thấy rõ ràng vết sưng đỏ trên bàn tay của Tôn Sách.

-Tiểu tử đó lợi hại đến thế sao?

Chu Du không khỏi giật mình. Thân thủ Tôn Sách lợi hại thế nào, gã hiểu rất rõ. Mười năm tuổi - năm hai người kết bạn, mười tên đại hán vạm vỡ cũng không phải là đối thủ của Tôn Sách. Kể từ đó, trải qua hơn mười trận chiến, võ nghệ của Tôn Sách càng cao minh hơn, đã đạt đến cấp võ tướng bậc nhất. Chỉ ít,

trong mắt Chu Du, người có thể đối đầu với Tôn Sách cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Thật không ngờ, ngày hôm nay y lại bị thương.

Đôi mày kiếm của Tôn Sách nhíu lại thành một đường, y lắc đầu.

-Thân thủ của tên Tuân Bằng kia có chút cổ quái. Sức mạnh trong một chiêu đó của hắn là do dày công tôi luyện mà thành. Nhưng hắn có muốn đả thương ta vẫn không thể làm được. Bất luận nói từ phương diện nào, cũng không thể được. Nhưng người cũng thấy đấy, tên tiểu tử đó đích thực đã đả thương ta. Có điều, hắn cũng không nhẹ nhàng gì. Một quyền của ta chỉ ít cũng làm huyết khí của hắn rối loạn. Không tính dưỡng vài ngày, e rằng hắn cũng không thể giao phong với người được.

Chu Du giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

-Chuyện ngày hôm nay rốt cuộc là như thế nào?

-A?

-Tên tiểu tử của Tuân Hưu Nhược này ta không biết rõ lắm.

Thơ của hắn rất khá. Lúc trước ở Chấn Trạch, hắn từng làm một bài thơ thất ngôn. Ý thơ thanh nhã, đủ thấy hắn không phải là loại người cuồng ngạo.

-A, có thể được Công Cẩn tán dương, chắc hẳn bài thơ hắn làm phải hay lắm.

Ta có hỏi qua A Hương. Muội ấy nói lúc trước, khi Hàn Tổng ở Đan Đồ từng có xung đột với hắn. Tuân Bằng từng nói Giang Đông không có kẻ nào đáng để mắt đến. Nhưng ta suy đoán là tiểu tử Hàn Tổng kia thua không ngóc đầu dậy nổi, nên mới nói vậy, bịa chuyện mà thôi. Ta liều mạng tiếp chiêu Tào Tặc, để Hàn Tổng đến Sơn Âm theo Bá Miêu, cùng chinh phạt Sơn Việt. Đại trượng phu trên đời đỉnh thiên lập địa, thua không sợ, nhưng dám nói xằng, vu oan cho người cũng chẳng phải là người thiện lương gì. Nghĩa Công lão tướng quân một đời anh hùng lại bị tiểu tử Hàn Tổng này làm cho thua sạch.

Tôn Sách thở dài một tiếng, tiếc nuối.

Chu Du trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói:

-Hàn Tử Hoàn vì sao lại tới Đan Đồ trước?

-A, chuyện này ta cũng không hiểu rõ lắm. Trong khoảng thời gian này, ta chỉ chuyên tâm bận rộn chuyện xử sự trong triều đình, với việc chuẩn bị cướp đoạt Đan Dương. Nói vậy, người cũng biết Tổ Lang bị Viên Thuật khiêu khích, giờ muốn trở mặt thành địch với ta. Còn có Thái sử Từ chiếm giữ Vu Hồ coi ta là cái gai trong mắt nữa.

Nếu không sớm có được Đan Dương, Giang Đông khó có ngày yên tĩnh.

Chỉ có điều, Tổ Lang đã biến Đan Dương thành đất bản địa của hắn, rất có uy vọng. Thái sử Từ lại dũng mãnh hơn người, không phải là người ta có thể đối địch được. Hai người này phải sớm diệt trừ, nếu không ngày sau tất sinh tai họa. Hàn Tổng là Tào tặc của Ngô quận, đến Đan Đồ để tróc nã đạo tặc, chuyện này ta chưa từng hỏi qua. Công Cẩn, chẳng lẽ người nghe được chuyện gì đó? Người không nói ta còn không cảm thấy gì, nhưng người vừa nói, ta đã cảm thấy lạ rồi.

Chu Du trầm tư.

Tôn Sách sắc bén cảm giác được Chu Du có điều khó nói.

-Công Cẩn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

-Ta...Khi ta còn ở Đan Đồ, Trọng Mưu có nói với ta một chuyện.

-Chuyện gì?

-Chuyện này, ta nói ra nhưng huynh đừng nổi giận đấy.

Tôn Sách càng cảm thấy không ổn, mặt mày càng nghiêm nghị thêm.

-Công Cẩn, chớ có ấp a ấp úng nữa, cứ nói đi đừng ngại

Chu Du thở dài, khẽ nói nhỏ bên tai Tôn Sách. Gương mặt Tôn Sách từ nghiêm nghị dần trở nên tái nhợt, đôi mắt hổ của y tròn tròn, tay nắm chặt lại, giấy lát sau đã đầm râm xuống mặt bàn.

-Một thằng ranh con làm sao có thể làm ra chuyện như thế được?

-Bá Phù, đừng giận!

Tôn Sách đứng dậy, đi quanh phòng.

Một lúc lâu sau, y thấp giọng quát:

-Lý Dật Phong kích động Nhấm Độc, có Thương Thiên Hòa, có Thương Thiên Hòa a....Nếu chuyện này lan ra ngoài, Tôn Sách ta còn mặt mũi nào đặt chân ở Giang Đông nữa. Chuyện này nghe đã buồn nôn rồi. Trọng Mưu sao có thể làm như thế được?

Chu Du không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Tôn Sách.

-Vậy có bắt được người kia không?

-Chưa.

-Hàn Tử Hoàn thật vô dụng!

Tôn Sách tức giận, giơ chân đá bàn.

Thị tỷ đứng ngoài cửa vội vã mở cửa:

-Ngô hầu, có chuyện gì thế?

-Cút!

Tôn Sách lớn tiếng quát:

-Truyền lệnh xuống dưới, không có lệnh của ta, trong vòng ba mươi bộ, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

Tỳ nữ hoảng sợ, vội vàng đóng cửa phòng lại, rồi đi.

Tôn Sách nhắm mắt lại, trầm ngâm phe phẩy quạt, hỏi:

-Nói như thế, chính Tuân Hưu Nhược đã giúp bọn trộm sao?

-Chuyện này cũng chưa chắc.

Chu Du nhẹ giọng nói:

-Tử Bố nói sau này, gã và Bá Hải đã từng kiểm tra cẩn thận nhưng chưa từng phát hiện tung tích của kẻ trộm. Hơn nữa, dọc đường đi, Tử Bố vẫn luôn để ý đến Tuân Hưu Nhược. Người cũng biết, Tuân Hưu Nhược tính tình cao ngạo, nhưng chưa từng xuất hiện cùng lúc với Vương Cảnh Hưng. Thậm chí ăn uống, y cũng đều ăn một mình. Bên cạnh y, ngoài mười tên gia tướng và hai người Tuân Bằng và Tuân Lan ra, chưa từng có thêm bất kỳ kẻ nào, cũng không bớt đi bất cứ ai.

Chính vì thế, Tuân Hưu Nhược mới có thể giữ lại kẻ trộm được.

-Tuân Lan là ai?

-Là người coi sóc chuyện ăn uống của Tuân Hưu Nhược.

Có người nói, thân thủ của Tuân Lan này cũng rất cao minh, sợ rằng còn trên cả Tuân Bằng nữa.

-Dinh Xuyên Tuân thị quả nhiên bất phàm.

Tôn Sách bình tĩnh lại được đôi chút, chậm rãi ngồi xuống.

Chu Du tới bên, cầm một chén rượu đưa cho Tôn Sách.

-Bá Phù, huynh cũng đừng trách Trọng Mưu. Gã cũng là suy nghĩ cho huynh thôi.

Gã lo lắng cũng không phải không có lý. Sĩ tộc Giang Đông phân chia thành rất nhiều nhánh, nếu đã không thể dùng cho mình, sớm muộn gì cũng trở thành tai họa. Biết lo lắng không chỉ có đại tộc Ngô quận, mà còn đại diện cho sĩ tộc Giang Đông nữa. Nếu hai bên có thể hòa hoãn, nguy hiểm cũng có thể bớt đi.

Tôn Sách ngẩng đầu, trầm giọng nói:

-Sĩ tộc Giang Đông có thể làm gì được? Nếu bọn họ dám cả gan sinh sự, ta sẽ giết cả nhà bọn họ. Ta không phải chưa từng giết người, lẽ nào ta còn sợ bọn họ sao?

-Bá Phù a, cái tính này của huynh thật là...Đúng, huynh có thể giết cả gia đình bọn họ nhưng huynh có nghĩ tới chuyện Chu Trì, Toàn Nhu, Lữ Phạm, Hạ Tề cũng đều là con cháu sĩ tộc hay không? Huynh có thể giết được hết tất cả bọn họ hay không? Điểm này Trọng Mưu không hề sai, tách bọn họ, để cho huynh lợi dụng, rồi chậm rãi nuốt trọn bọn họ mới là thượng sách. Bá Phù, huynh phải kìm chế cái tính ấy đi.

Nếu là người khác nói như thế, Tôn Sách đã sớm một quyền đánh bay kẻ đó ra ngoài.

Nhưng người nói là Chu Du, lại buộc Tôn Sách phải cẩn thận suy nghĩ.

-Vậy người bảo làm sao bây giờ?

-Tuân Hưu Nhược vẫn phải tiếp tục giám sát, đồng thời cũng phải mật lệnh cho Bá Hải, chuyện Đan Đồ phải hành động thật bí mật. Nếu như kẻ trộm kia không được Tuân Hưu Nhược che giấu, thì nhất định y đang ẩn nấp ở gần Đan Đồ. Nhưng một mình Bá Hải sợ rằng không đủ sức, nên cử một người nào đó chuyên tâm đến đó, phối hợp với Bá Hải. Vậy thì Tử Kính huynh cũng từng gặp qua rồi. Vừa đúng lúc, người này muốn đến Khúc A chấn chỉnh gia nghiệp, chúng ta có thể giao cho hắn một mật lệnh, để hắn giúp đỡ Bá Hải. Tử Kính dũng cảm, lại thận trọng, hơn nữa cũng là người có mưu lược, có thể giao chuyện đại sự được. Có hắn giúp Bá Hải, huynh cũng không phải lo lắng chuyện này nữa.

Tôn Sách hơi do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Thật ra, y có biết người tên Lỗ Túc này. Dù sao, lúc trước y đã từng làm thủ hạ cho Viên Thuật, mà Đông Thành Lỗ thị lại là thương buôn lớn nhất phía nam, làm sao y có thể không biết được? Y vốn cũng không biết rõ Lỗ Túc lắm nhưng nếu Chu Du đã tiến cử, Tôn Sách cũng bằng lòng thuận nước đẩy thuyền.

-Đã như vậy thì ủy khuất Tử Kính chút, để hắn mang họ Tư Mã của Bá Hải. Người thấy thế nào?

-Được!

Chu Du gật đầu tán thành.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng của tỳ nữ:

-Ngô hầu, lão phu nhân mời ngài qua, nói là có chuyện muốn bàn bạc với ngài.

-Thôi rồi. Chắc là A Hương lại kể khổ với mẫu thân rồi.

Tôn Sách cười khổ, đứng dậy.

Chu Du cũng đứng dậy, cùng Tôn Sách ra khỏi phòng.

-Bá Phù, có một câu này, ta chẳng biết có nên nói hay không.

-Người nói xem.

-A Hương nhà huynh có phần hơi kiêu căng thái quá.

-A?

-Ta biết, huynh là hiếu tử. Lão phu nhân bản tính cũng ôn hòa, bình thường đều đối đãi với các huynh rất tốt. Nhưng A Hương đã không học quy củ của nữ nhi, lại cả ngày xách đao múa thương, thật không ra thể thống gì. Hôm nay, huynh đã được sắc phong làm Ngô hầu, càng phải để ý hơn, đừng để bị người chế nhạo.

Tôn Sách suy nghĩ một chút, đồng ý.

-Như vậy đi, bình định được Đan Dương xong, ta nhất định sẽ quản giáo A Hương.

-Còn có một chuyện nữa.

-Công Cẩn, hôm nay ngươi thật lắm chuyện.

-Đây là chuyện nghiêm túc!

Chu Du nghiêm mặt nói:

-Tẩu tẩu mất, huynh buồn bực nhưng cũng qua mấy năm rồi, Thiệu nhi vẫn phải có người dạy bảo. Huynh cả ngày bận rộn chinh chiến, cũng cần phải có người chăm sóc chứ. Không phải huynh vẫn quấy rầy lão phu nhân chứ?

-Chuyện này...

Hai gò má của Tôn Sách đỏ ửng, thoáng xấu hổ.

-Chuyện đó để sau đi, để sau đi.

Nói xong, y bối rối bỏ đi.

Chu Du nhìn theo bóng lưng Tôn Sách, bất đắc dĩ lắc đầu.

Phốc!

Tào Bằng ngồi trong phòng, phun ra một ngụm máu tươi.

-A Phúc, ngươi không sao chứ?

Hạ Hầu Lan lo lắng nhìn hắn, vẻ thân thiết.

Sau khi trở lại dịch quán, Tào Bằng cảm thấy khó chịu. Hắn biết, một quyền hấn đấu với Tôn Sách ở phủ Ngô hầu đã khiến hấn bị thương nhẹ. Xem ra, Tào Bằng đã ở thế hạ phong. Hấn hiểu rõ bản thân đã sử dụng toàn bộ sức mạnh nhưng Tôn Sách vẫn còn giữ lại vài phần. Khí lực của người này quá lớn, chẳng trách được người xưng tụng là Bá vương Giang Đông. Nếu người này dốc toàn bộ sức lực thì...Tào Bằng tuy rằng tinh thông các loại kinh lực, thể nhưng đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, kỹ xảo của hấn cũng không phải là vạn năng, chỉ ít là khi đối mặt với Lữ Bố, Điển Vi trước kia, rồi bây giờ là Tôn Sách. Bọn họ có thể không thành thực về cách sử dụng kinh lực như Tào Bằng nhưng vẫn có thể đánh bại hấn dễ dàng.*

Mười năm...

Đây là khoảng cách mười năm.

Tào Bằng chợt nở nụ cười, không hiểu được Tôn Sách liệu có thể không qua được mười năm đó hay không?

-Tử U, ta không sao, chẳng qua là nghệt thở thôi. Thở huyết ra rồi sẽ không sao nữa.

-Vậy là tốt rồi.

Hạ Hầu Lan thở dài, lại ngồi xuống.

-Tôn Bá Phù này có thật lợi hại như vậy không?

-So với ta và ngươi thì dĩ nhiên là lợi hại rồi. Thế nhưng...

Tào Bằng suy nghĩ một chút:

-Nếu như so chiêu với Lữ Bố và Điển Vi, sợ rằng y vẫn còn không bằng. Hấn và Hứa thúc phụ đại khái ngang ngang nhau nhưng nếu hai người này muốn phân thắng bại ít nhất cũng phải trên dưới trăm hiệp. Dưới trướng Tào Công, người có thể giao đấu với Tôn Bá Phù hấn cũng không nhiều lắm. Ngoài Điển thúc phụ và Hứa thúc phụ ra, Hạ Hầu tướng quân cũng có thể giao đấu được.

-Không biết y giao đấu với Tử Long thì sẽ thế nào nhỉ?

-Chuyện này thật rất khó đoán.

Một người là tướng quân thường thắng, được cho là suốt đời chưa từng bại trận. Một người là Bá Vương Giang Đông, đến Tào Tháo cũng phải e ngại.

Hai người này thật khó có thể nói ai sẽ thắng, dù sao không giao thủ, Tào Bằng cũng khó có thể nói rõ được.

Trừ phi Tôn Sách vẫn sống, sớm muộn gì y cũng có thể đánh một trận với Triệu Vân. Nhưng vấn đề ở chỗ là Tào Tháo liệu có thể dễ dàng để cho Tôn Sách sống hay không?

Hai huynh đệ Tôn Sách và Tôn Quyền đều từng được Tào Tháo tán dương.

Ví như Tôn Sách, Tào Tháo khen y là con hổ con không dễ so tài cùng được; còn đối với Tôn Quyền, Tào Tháo lại dùng lời khen là “Sống chết như Tôn Trọng Mưu”. Nghe ra thì có vẻ không có gì khác nhau nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ, sẽ biết được Tào Tháo e ngại Tôn Sách hơn xa Tôn Quyền.

“Con hổ con không dễ so tài cùng” là cách nói Tào Tháo đã xem Tôn Sách ngang với mình.

“Sống chết như Tôn Trọng Mưu” lại coi Tôn Quyền như lớp hậu bối. Về điểm này, có thể thấy được qua chuyện Tào Tháo và Lưu Bị từng uống rượu bàn luận chuyện anh hùng. Trong mắt Tào Tháo, Tôn Quyền chẳng qua là nhờ vào gia đình mới có thể đặt chân ở Giang Đông.

Đương nhiên cũng chính vì sự coi thường này mà Tào Tháo thảm bại ở Xích Bích.

Tào Bằng ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Hạ Hầu Lan cũng không quấy rầy hấn nữa, nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong đầu Tào Bằng, không ngừng xuất hiện năm đám của Tôn Sách, và một kích kinh thiên động địa của Lữ Bố.

Tào Bằng loáng thoáng nhận ra hấn bắt đầu đi trên con đường của một võ tướng hạng nhất. Giữa các võ tướng nhất lưu rốt cuộc có điểm gì khác nhau? Trên thực tế, kể từ sau khi Tào Bằng đánh một trận với Lữ Bố vẫn luôn lo lắng vấn đề này.

Lúc này, hấn mơ hồ như đã hiểu rõ.

Chỉ khác nhau một chữ: Thế!

Suy nghĩ một chút thì thấy, khí thế trong một kích kinh thiên động địa của Lữ Bố đủ khuynh đảo thiên hạ.

Tôn Sách có dũng khí của Bá vương, một quyền đánh đến Tào Bằng khó có thể tránh được.

Sở dĩ có kết quả như vậy chính là vì một chữ “Thế”. Nếu hấn có thể tạo “Thế” cho mình, Tào Bằng thực không thể nói rõ được.

Lúc này, chợt nghe “Cốc cốc cốc”, có người gõ cửa phòng.

-A Phúc, đã nghỉ chưa?

Là Tuân Diễn!

Tào Bằng mở mắt, đứng dậy, mở cửa phòng.

-Tiên sinh vẫn còn chưa nghỉ ngơi sao?

Tuân Diễn tươi cười ôn hòa, nhìn Hạ Hầu Lan đứng phía sau Tào Bằng, ôn tồn hỏi:

-Thế nào, đã khỏe chưa?

-A, không sao rồi.

-Người tới thư phòng của ta một chút. Tử U, nhờ người canh cửa hộ ta.

-Dạ!

Hạ Hầu Lan vội vã ra khỏi cửa phòng. Tào Bằng đi theo Tuân Diễn đi thẳng tới thư phòng.

-Tiên sinh, đã trở thế này, ngài còn gì muốn nói sao?

Tuân Diễn do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Ta nghĩ người cũng biết, lần này ta đi sứ Giang Đông còn có một chuyện khác. Vốn dĩ ta không nên nói những chuyện này với người nhưng càng nghĩ, ta càng thấy nên nói rõ ràng với người là hơn, tránh để cuối cùng lại xảy ra chuyện không hay.

Tào Bằng nghe thấy thế, không khỏi giật mình, vội vã ngồi yên.

-Xin tiên sinh chỉ điểm cho!

-Chuyện này phải nói từ sứ đoàn mà ra.

Thanh thế của Tôn Sách ở Giang Đông rất mạnh mẽ, khiến mỗi nguy hiểm Tào Tháo cảm nhận thấy càng mạnh mẽ thêm. Nếu như không phải bởi vì Tào Tháo hiện tại không rảnh tay, nói không chừng gã đã khai chiến với Tôn Sách rồi! Cũng khó trách, Tào Tháo hiện cũng đủ phiền phức lắm rồi. Kể từ khi gã ở Nam Kinh đến nay, Trương Tú vẫn chưa bị thuần phục, Lữ Bố lại luôn theo dõi gã, Viên Thuật vẫn đang cố gây dựa. Lưu Biểu núp sau lưng, liên tục gây sự với gã. Quan Trung hiện nay chiến loạn không thôi, chưa kể đến Viên Thiệu ở Hà Bắc với đầy đủ lương thực, tinh binh, lúc nào cũng sẵn sàng khai chiến với Tào Tháo. Tình hình này, Tào Tháo làm sao có thể ra tay thu thập Tôn Sách được đây?

Chính vì vậy, Quách Gia quyết định lên đài trước.

-Tôn Sách, khí khái hào hùng, là người dũng mãnh trong chốn quan trường...

Người này cực kỳ lợi hại. Luận về binh pháp, mưu lược, y đều thuộc hàng thượng thừa, có thể nói là tuần kiệt hiếm có trên đời này. Hơn nữa, Tôn Sách có í chí lớn, sớm muộn cũng sẽ giao tranh với chủ công. Nhưng y cũng có nhược điểm, đó là y vẫn chưa chín muồi. Thế nào là chưa chín muồi? Nói đúng ra là người này rất dễ đưa ra quyết định, hơn nữa một khi quyết định sẽ nóng vội thực hiện ngay, không kiên trì.

Nói chung, hầu hết người trẻ tuổi đều có căn bệnh như thế.

Nếu như căn bệnh này đặt ở trên người bình thường thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Tôn Sách có phải người bình thường không?

Chính vì thế, Quách Gia mới nói một câu: “Tôn Sách coi thường mà không phòng bị, tuy có trăm vạn người mà cũng chẳng khác nào chỉ có một mình. Nếu có thích khách, y sẽ đơn độc đối đầu với hần. Theo ta quan sát, y hần phải chết trong tay kẻ thất phu.*

Ở thời hậu thế, mọi người đều tán tụng Quách Gia là thiên tài chỉ nhìn qua là nắm bắt được vấn đề, đủ biết hần quỷ quyet đến thế nào.

Luận về khả năng tiên đoán kẻ địch, Quách Gia không thua bất cứ kẻ nào.

Tào Bằng nghe nói một hồi, không khỏi thầm cảm khái: Quách Gia liệu sự như thần! Tôn Sách cuối cùng có phải sẽ chết như thế không?

Khoan đã!

Tào Bằng chợt nhớ ra chuyện gì, ngẩng phắt đầu lên nhìn Tuân Diễn.

Chẳng lẽ cái chết của Tôn Sách là do Quách Gia...

-Tôn Bá Phù còn trẻ, bản tính hung dữ. Tôn thị ở Giang Đông tuy là nhà đại phú nhưng so ra, danh vọng vẫn còn xa mới có thể thu phục dân chúng. Sĩ gia Giang Đông rất nhiều, hơn nữa hầu hết đều chia năm xẻ bảy. Những gia đình này tính ra cũng có đến mấy vạn người, thậm chí còn hơn mười vạn người. Nếu như Tôn Sách không thể nắm giữ được bọn họ, liệu y có thể an tâm được hay không? Nhưng Phụng Hiếu cho rằng Tôn Sách luôn chèn ép sĩ gia. Từ cách hành động của y thì xem ra chuyện này đã bắt đầu từ lâu rồi... Vốn dĩ ban đầu Viên Thuật định đến gặp Thái thú Lư Giang mượn lương, nhưng lại bị cự tuyệt. Tôn Sách tuy rằng phụng mệnh đánh Lư Giang nhưng sau đó lại giết sạch người của các gia tộc. Lưu Giang có hơn ba trăm người trong tộc thì bị Tôn Sách giết gần một nửa. Mà bọn họ lại chính là danh gia vọng tộc của Giang Đông. Những chuyện như thế có rất nhiều, chính vì thế Tôn Sách rất đề phòng sĩ gia của Giang Đông. Nhưng y vừa đề phòng, lại vừa phải dựa vào bọn họ. Chính vì thế, kẻ sách của Phụng Hiếu rất đơn giản, đó là gia tăng sự chèn ép và nghi kỵ của Tôn Sách đối với sĩ gia Giang Đông.

Tào Bằng trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng thở dài.

-Không biết Quách tể tử định làm sao để kích động Tôn Bá Phù đây?

-Rất đơn giản. Lần này ta đến đây chính là vì thế.

-A?

Tào Bằng giờ đã không còn ngạc nhiên, chỉ là hần vẫn hiếu kỳ không biết Tuân Diễn định hành động như thế nào đây?

Tuân Diễn cười, không định nói tiếp.

Y đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, cuối cùng nói với Tào Bằng:

-A Phúc, có rất nhiều chuyện muốn nói với người, và cũng muốn nhắc người đừng phô trương thanh thế. Hôm nay, người ở phủ Ngô hầu còn có ta để so đo mạnh yếu. Cũng may đó là Tôn Bá Phù, nếu là người khác, chỉ sợ mạng người khó giữ. Có đôi khi phải biết lùi bước, phô trương thanh thế chưa chắc đã có lợi, thậm chí còn có thể mất mạng.

Tào Bằng ngẩng đầu:

-Học sinh cũng biết điểm này. Chỉ là đôi khi bản tính khó kìm nén được, khó tránh khỏi có lúc như thế. Nhưng xin tiên sinh cứ yên tâm, học sinh nhất định sẽ dốc toàn lực, hỗ trợ tiên sinh hoàn thành chuyện này.

Toái Càn Khôn

198. Chương 180 - 183: Tóc Xanh .

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 180 - 183: Tóc xanh .

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trở về phòng, Tào Bằng mệt mỏi, đi ngủ.

Dù sao, hần vẫn cảm thấy rối bời, áp lực vẫn đè nặng lên ngực hần.

Cái chết của Tôn Sách trong lịch sử liệu có phải do Quách Gia bày ra hay không? Cho dù có biết thì hần cũng làm được gì đây? Tào Bằng vốn cũng chẳng có quan hệ gì với Tôn Sách, thậm chí còn có thể nói hai người đang ở thế đối địch nữa là khác. Bởi vì y chết sớm, nên không để lại được nhiều ấn tượng cho lắm. Nói chung, Tào Bằng dù không thể nói là có ác cảm với Tôn Sách nhưng cũng không thể nói là hảo cảm, dĩ nhiên càng không có khả năng sẽ cứu y.

Lẽ nào gặp một người là phải cứu một người sao?

Chỉ riêng chuyện của Lữ Bố đã đủ cho hần choáng váng đầu óc rồi, đâu còn hơi sức nào lo lắng cho sự sống chết của Tôn Sách nữa!

Thôi quên đi, quên đi. Chuyện này ta không thể giải quyết được. Cho dù ta có cứu được một lần, cũng chẳng thể cứu được hai lần, ba lần...

Có một câu cách ngôn rất hay: “Bất phạt tặc thâm, tự phạt tặc điểm ký” (Không sợ kẻ trộm trộm đồ, chỉ sợ kẻ trộm để mất đến mình)

Tôn Sách đã bị Quách Gia để mất đến! Mà Quách Gia lại không phải là một kẻ trộm bình thường. Kẻ trộm thông thường chỉ trộm của cải, Quách Gia lại muốn trộm tính mạng.

Tào Bằng không muốn vì một người chẳng có chút quan hệ nào với hắn mà đi phá hủy chuyện tốt của Quách Gia.

Hơn nữa, nếu như hắn cũng bị Quách Gia để mắt đến, e rằng hắn sẽ còn chết thảm hơn Tôn Sách, thậm chí rất có thể sẽ rơi vào kết cục sống không bằng chết.

Nghĩ tới đó, Tào Bằng không khỏi lạnh người.

Ngày thứ hai, chuyện đàm phán vẫn được tiếp tục.

Thực ra, vốn cũng chẳng có gì để đàm phán, cái gì cần quyết cũng sớm được quyết định rồi, lợi ích cần đạt được cũng đều đã có.

Tiếp theo cũng chẳng có vấn đề gì đặc biệt quan trọng.

Ngoài chuyện hôn nhân của Tào Chương và con gái của Tôn Bí ra, còn có chuyện cháu gái của Tào Tháo được đem gả cho huynh đệ Tôn Sách.

Nhưng vấn đề là Tôn Bí không ở Ngô huyện, vốn chỉ có thể bàn bạc các tình tiết trước cho thỏa đáng, đợi y trở về Ngô huyện rồi mới tiếp tục quyết định.

Tào Bằng không hộ tống nữa, để Hạ Hầu Lan tháp tùng Tuân Diễn.

Ngày hôm qua, hắn giao thủ với Tôn Sách bị thương. Cho dù thương thế không quá nặng nhưng Tuân Diễn vẫn quyết định để hắn ở lại dịch quán nghỉ ngơi. Chờ đến khi Tào Bằng xuất hiện, Tuân Diễn đã dẫn theo Hạ Hầu Lan rời khỏi dịch quán. Cả khu viện to lớn như thế, ngoài Tào Bằng ra chỉ còn hai gia tướng canh gác. Tào Bằng tuy có quen biết với các gia tướng nhưng cũng không quá thân thiết, hơn nữa trình độ của đôi bên chênh lệch quá lớn, cũng không có khả năng nói chuyện với nhau. Ánh mặt trời đầu hạ cũng không quá chói chang, lại vừa ấm áp, chiếu lên người khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Tào Bằng ngồi ở cửa hiên, tắm nắng mặt trời, xem sách, nghe chường rất thích ý.

Nhưng hắn xem sách được một lát, chợt cảm thấy hơi đói, liền đứng lên, cầm sách, đi bộ ra ngoài viện.

Dịch trạm im ắng, hầu hết mọi người đều đã tới phủ Ngô hầu. Một vài thành viên sứ đoàn ở lại hoặc ra ngoài giải trí hoặc ở trong phòng. Chính vì vậy, Tào Bằng đi dọc đường chẳng gặp bất kỳ ai. Đi tới bên ngoài ngôi nhà ở sát cổng dịch quán, hắn chợt ngửi được một mùi hương kỳ lạ. Tào Bằng dừng chân, hít hít mũi, gọi to:

-Nháo Trạch, Nháo đại ca có ở nhà không?

Lời còn chưa dứt, Nháo Trạch đã ra khỏi phòng.

-A Phúc, có chuyện gì thế?

Nháo Trạch cũng tầm tuổi Tào Bằng, hai người xưng hô cũng tùy tiện đi nhiều.

Tào Bằng cười hì hì, hỏi:

-Không có gì, chỉ là ở bên trong nhàn rồi, buồn chán quá nên đi tìm người tâm sự thôi.

Đại ca, người ở bên trong làm gì thế? Cái mùi này sao có vẻ kỳ lạ thế?! Hắc hắc, có thể cho ta xem thử một chút không?

Nháo Trạch giương mắt nhìn Tào Bằng, nhất thời đỏ mặt.

-Không sao, chỉ là vài thứ linh tinh, có gì mà không xem được?

Nói rồi, gã nghiêng người để lộ một lối đi, để Tào Bằng vào nhà.

Diện tích gian phòng không lớn, có một cái giường gỗ, hai bộ sách, một cái bàn đơn sơ, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Giữa gian nhà có một cái bếp lò, trên đó đặt một cái nồi.

Có thể nhìn thấy Nháo Trạch đang nấu một món gì đó. Tào Bằng vội vã bước tới, nhìn bên trong, chỉ thấy trong nồi đang đun cái gì đó sền sệt. Hắn cũng không đoán được những thứ trong đó là gì. Mùi hương kỳ quái chắc chắn là từ cái nồi này bốc ra.

-Đây là cái gì?

-Cái này gọi là đồ chúc, là một món ăn ở quê ta, trộn gạo và rau dưa có thể dùng đỡ đói, lại có thể giải khát.

-Đồ chúc ư?

-Đúng vậy.

Nháo Trạch nói, dùng một vật dụng lấy ra một cái lá trong nồi.

Cái lá này bị đun đến nát ra, Tào Bằng neho mắt nhìn hơn nửa ngày, mới nghi hoặc hỏi:

-Cái này là đồ ư?

Hắn biết thứ này!

Cái gì mà đồ chứ, đây chính là lá trà ở thời sau này.

Chỉ có điều, hậu thế pha trà, thưởng trà, Nháo Trạch lại dùng để làm cơm.

-Thứ này có thể ăn được sao?

Tào Bằng nhìn đồng sền sệt, đen đen trong nồi kia, nhẹ giọng hỏi.

Nháo Trạch nói:

-Sao lại không ăn được? Đồ chúc có thể đỡ đói, hơn nữa lại giải khát tốt, tác dụng rất lớn. Có đôi khi, ta đọc sách đến nửa đêm, mệt mỏi, chỉ cần uống một chén đồ chúc là khỏe mạnh liền. Nếu người không tin, ta múc một chén cho người nếm thử?

Đây hóa ra lại là một món rau đất Giang Đông của thời Tam quốc sao?

Tào Bằng hiểu kỳ ăn thử một chén, nhưng hương vị của món này thật...

Trà Long Tỉnh ở thời hậu thế cũng dùng lá trà để chế biến nhưng vị của một chén đồ chúc trước mắt thật sự là không thể sánh bằng được.

Chỉ là Tào Bằng biết Nháo Trạch vốn cũng chỉ có ý tốt mà thôi.

Thời kỳ Tam quốc lá trà không có công nghệ sao chế. Hầu hết tất cả các món đều dùng cách nấu lên.

Thậm chí, còn có thể dùng chung với muối ăn hay rượu.

Thậm chí, người Hung Nô còn dùng sữa trâu, sữa ngựa để pha trà.

Mãi cho đến đời Đường, kỹ thuật pha trà mới xuất hiện. Mọi người mới bắt đầu pha trà, thay đổi cách ngâm trà.

Đáng tiếc, Tào Bằng không biết cách làm...

Cổ nén lại mùi vị cổ quái này, Tào Bằng ăn hết một chén, cũng không dám ăn tiếp nữa.

Trong phòng hơi nóng nực, vì thế hai người liền ngồi ở cửa dịch quán nói chuyện. Nói một hồi, Tào bằng chợt phát hiện Nháo Trạch dường như có một tài năng khác thường: vừa ăn cơm, vừa đọc sách, vừa nói chuyện. Hơn nữa, gã làm gì cũng rất gọn gàng, chuẩn xác, không chút sai sót, khiến Tào Bằng hết sức kinh ngạc.

-Ngày thường lúc nào cũng có nhiều việc, nhưng sách thì không thể không đọc được.

Chính vì thế, dần dần, ta luyện được tuyệt chiêu vừa làm việc, vừa đọc sách. Ha ha, A Phúc, người không cần phải ao ước, người không học được đâu.

Nháo Trạch vừa nói vừa có chút tự đắc.

Tào Bằng chỉ mỉm cười, không tranh cãi với gã...

-Nháo đại ca, sau này ngươi có tính toán gì không?

-Tính toán?

-Chẳng lẽ ngươi định cả đời ở đây, làm một tiểu tốt ở dịch quán ư?

Sắc mặt Nháo Trạch nhất thời trầm xuống.

Gã thở dài một hơi:

-Không làm dịch đình chẳng lẽ quay lại làm ruộng sao?

Gã thấy xung quanh không có ai, liền thấp giọng nói:

-Nhà ta hiện tại cũng chẳng có mấy ruộng đồng. Mấy vị huynh trưởng của ta vốn thiếu ruộng đồng, thậm chí còn phải đi đến nơi khác trông trọt, tìm đất đai. Ta cho dù có trở lại, cũng chẳng có ruộng đồng mà trông trọt, chẳng bằng ở lại chỗ này, biết đâu còn có cơ hội. Hơn nữa, bên Sơn Âm hiện đang đánh nhau rất hiểm ác, trước đây, Vương Cảnh Hưng đã thề sống chết sẽ giao tranh với Ngô hầu, kết quả bị đánh thua thảm hại, phải bỏ chạy. Sau đó, tên quan Thương Thăng làm loạn, rồi Trương Nhã và Chiêm Cường - người Sơn Việt mạnh lên, giằng co với Ngô hầu. Năm ngoái, đô úy Hàn Yến ở phía nam bị giết, Ngô hầu liền thay bằng Hạ Công Miêu. Sau này, Thương Thăng muốn đầu hàng, lại bị Trương Nhã và Chiêm Cường giết chết.

Mà nay, binh lực trong tay Hạ Công Miêu lại chưa đủ, cũng khó có thể chinh phạt Trương Nhã và Chiêm Cường.

Hai bên hiện tại vẫn còn đang giằng co. Nói chung, Sơn Âm giờ không phải thái bình cho lắm, chẳng qua là ở Ngô huyện, chỉ ít ta cũng không cần lo lắng chuyện ầm no.

Tào Bằng nghe Nháo Trạch nói đầy vẻ thất vọng.

Thế nhưng ánh mắt của gã lại sáng quắc.

Do dự một chút, Tào Bằng nhẹ giọng hỏi:

-Huynh trưởng, người cho là Hạ Công Miêu này có thể thắng được không?

Nếu như là người khác, chắc sẽ không thể không chửi rửa Tào Bằng.

Hạ Công Miêu, tên là Hạ Tề, cũng là người Sơn Âm, quận Hội Kê. Có điều, xuất thân của y và Nháo Trạch không giống nhau. Hạ Tề là con cháu sĩ gia Hội Kê chính gốc.

Mới còn trẻ tuổi, y đã được chọn làm quận lại, sau lại được giao chức giả thứ trưởng.

Thứ thành nằm ở thượng du Giang Đông, cũng chính vì thế mà sau này, ở thời hậu thế được gọi là Tích Giang huyện Tây Nam. Lúc đó, Thứ thành có một vị huyện lệnh cực kỳ ngạo mạn, hoành hành ngang ngược, chuyên làm chuyện xằng bậy. Hạ Tề liền chuẩn bị thu thập vị huyện lệnh này. Nhưng chủ công lại nói với y Tư Tông (tên của vị huyện lệnh) là con cháu đại tộc ở Thứ thành, không thể động vào. Cuối cùng, Hạ Tề nghe xong lại giận tím mặt, lập tức đi gặp Tư Tông.

Người trong tộc của Tư Tông biết chuyện, tức thì tụ tập hơn nghìn người, tấn công Thứ thành.

Vậy mà Hạ Tề không những không chạy trốn, ngược lại còn dẫn theo mấy trăm người, mở cửa thành giao chiến, giết cả nghìn người trong tộc của Tư Tông, máu chảy thành sông.

Kể từ đó về sau, cái tên Hạ Tề uy chấn Sơn Việt.

Không lâu trước đây, vùng Phụng Phố từng có phản tặc, Hạ Tề lúc đó là mặt trưởng, mất gần một tháng, quét sạch phản tặc không còn một tên.

Tào Bằng không biết người này. Hơn nữa, trong Tam quốc diễn nghĩa, Hạ Tề cũng chẳng có thu hoạch gì, chính vì thế khi Nháo Trạch nhắc tới cái tên này, hẳn hoàn toàn mù tịt.

Bất quá, khi gã giải thích chuyện của Hạ Tề, Tào Bằng không khỏi tán dương.

Giang Đông xuất nhân kiệt, lời này không sai một chút nào. Chưa kể đến các vị hổ thần thường được nhắc tên ở Giang Đông, Hạ Tề này thoát nhìn cũng là một dũng sĩ quả cảm có cả văn cả võ. La Quán Trung chết tiệt, vì sao lại không nhắc đến người này? Báo hại ta mất mặt ở đây.

-Hôm nay Hạ Công Miêu án binh bất động mới là thượng sách.

-Án binh bất động là thượng sách ư?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Hám Trạch, có phần không hiểu rõ ý của gã.

Hám Trạch cười nói:

-Thật ra, Trương Nhã và Chiêm Cường cũng không hoàn toàn đồng tâm nhất trí. Nếu Hạ Công Miêu tấn công quá mau, hai người này chắc chắn sẽ hợp lực lại. Nếu y án binh bất động, lâu ngày hai người Trương Nhã, Chiêm Cường chắc chắn sẽ có sơ hở, sớm muộn gì cũng tìm cách sống mái với nhau. Chỉ cần hai người này xảy ra nội chiến, Hạ Công Miêu tất sẽ có thể phá được, không phải tốn nhiều sức. Ha ha, nếu đổi lại là ta, ta cũng nhất định sẽ án binh bất động.

Kế sách này hình như từng xuất hiện trong Tam quốc diễn nghĩa.

Cụ thể là trận chiến nào? Tào Bằng không nhớ rõ lắm, hình như là do Quách Gia đề xuất, có điều Tào Tháo không chịu tiếp thu...

Thư thành chính là Thư thành!

Mà Hạ Tề có thể nghĩ ra sách lược như thế, nhưng Hám Trạch lại có thể nhìn thấu hoàn toàn.

Tào Bằng cũng không thể nói rõ vì nguyên nhân gì, nhưng hần chột cảm thấy xúc động.

-Trạch đại ca, không bằng người giúp ta đi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Tào Bằng tự nhiên nói ra câu nói ấy, nói xong chột thấy giật mình.

Ta làm sao vậy? Làm sao có thể nói ra lời này được?

Khuôn mặt chột trắng bệch, Tào Bằng vô thức nắm chặt nắm tay lại.

“Đã bao lâu không mắc phải cái sai lầm cơ bản như thế này?”

Tào Bằng không ngờ được bản thân từ khi sống lại tới nay lúc này cũng hết sức cẩn thận. Mặc dù không tới mức quá hoàn mỹ nhưng chí ít cũng không để xảy ra vấn đề gì lớn. Nhưng hôm nay không biết tại sao bản thân lại lén đánh giá Hám Trạch như vậy. Hiện tại hần đang là thư đồng của Tuân Diễn. Tuy nhiên câu nói kia chẳng phải để lộ cho Hám Trạch rằng hần không phải là thư đồng hay sao?

Có điều phản ứng của Hám Trạch lại nằm ngoài suy đoán của Tào Bằng. Dường như y cũng không hề mất bình tĩnh cũng chẳng có chút kinh ngạc mà chỉ cười ha hả.

- A Phúc! Cuối cùng thì người cũng lỗ miệng.

Hám Trạch nghiêng đầu cười cười rồi nói:

- Ta vẫn cảm thấy ngạc nhiên Tuân tiên sinh làm sao có thể bắt được người làm thư đồng cho mình. Người không cần phải giật mình như vậy. Thật ra ngay ngày đầu tiên ta đã nhìn thấy điểm sơ hở.

- Thấy cái gì?

- Còn nhớ việc tìm kiếm những quyển sách kia không?

Tào Bằng liền nhớ lại. Khuya ngày hôm trước vừa mới tới Ngô huyện, bởi vì do rương sách bị hỏng cho nên hần từng thu dọn sách của Tuân Diễn.

Hám Trạch nói nhỏ:

- Phân loại là điều bắt buộc đối với thư đồng. Một thư đồng hàng năm đi theo Tuân tiên sinh làm sao mà ngay cả việc thu dọn và chỉnh lý cũng không biết? Vì vậy mà đêm hôm đó ta đã thấy có gì đó không đúng. Mặc dù ta không thể xác định được lai lịch của người nhưng ta có thể khẳng định người không phải là thư

đồng của Tuân tiên sinh. Bên cạnh Tuân tiên sinh có mười hai người giúp việc, nếu luận thân thủ thì Tuân Lan là mạnh nhất. Nhưng ta phát hiện ra Tuân Lan đối với người nói gì nghe nấy...điều này hoàn toàn khác thường. Còn nữa, hai người các người phân biệt rõ với những người khác, thường không cùng xuất hiện với họ. Điều đó khiến cho ta càng thêm hoài nghi.

Sau một lúc Tào Bằng mới hỏi:

- Nếu có nhiều sơ hở như vậy thì tại sao lại không báo cho Ngô hầu?

- Báo thì sao?

Hám Trạch đuổi cái lưng mệt mỏi rồi tựa vào bậc cửa:

- Nếu ta nói thì ai cho ta xem sách? Còn nữa, Tuân tiên sinh tìm ai làm thư đồng là chuyện của y. Ta chỉ là một người làm ở trạm dịch thì quản tới làm gì?

Hiển nhiên hiện giờ Hám Trạch vẫn chưa có lòng trung với Tôn Sách. Ánh mắt của y vẫn còn tự do, lăm lăm nói với mình:

- Mặc dù xuất thân của ta nghèo hèn nhưng không phải là kẻ ti tiện. Người tặng ta quyển sách, đối đãi với ta như bằng hữu làm sao ta có thể bán bạn cầu vinh? Có điều ta có thể nhận ra được thì sớm muộn gì người khác cũng nhìn ra. A Phúc! Giang Đông có nhiều người tài. Người muốn hành sự ở Giang Đông thì phải vô cùng cẩn thận, không được coi thường.

- Hám đại ca! Đa tạ huynh.

Hám Trạch cười ha hả, nhắm mắt lại ngửa đầu ra nắng với vẻ mặt phấn khích.

Tào Bằng cũng không nói nhiều, nằm song song với Hám Trạch trên bậc cửa. Có điều trong lòng hắn vẫn suy nghĩ làm thế nào để cho Hám Trạch đi theo. Có thể thấy được trước mắt Hám Trạch còn chưa xác định được tương lai. Điều đó khiến cho Tào Bằng có rất nhiều cơ hội.

Đúng như Hám Trạch nói, kẻ sĩ của Giang Đông có rất nhiều. Với một kẻ xuất thân bản hàn như Hám Trạch muốn nổi bật sẽ là điều rất khó.

Mười năm sau, trong trận chiến Xích Bích, khi đó y đã ba mươi tuổi nhưng vẫn là một mưu sĩ dưới trướng không hề có sự thu hút.

Còn về phần khổ nhục kế có trời mới biết có phải là do La Quán Trung bịa ra hay không. Nhưng có thể nhận ra địa vị lúc đó của Hám Trạch: Khi Gia Cát Lượng dùng lưới bẻ quần nho thì trong đám nhân tài của Giang Đông không hề có mặt Hám Trạch.

Bởi vậy có thể thấy được mười năm sau cho dù Hám Trạch có là mưu sĩ nhưng cũng không được trọng dụng. Rất có thể y sẽ trở thành tham quân của Hoàng Cái hoặc là không có cơ hội gặp mặt Tôn Quyền mà nói.

Còn đối với Tào Bằng thì một người như Hám Trạch hoàn toàn phù hợp cho hắn lôi kéo. Hiện giờ mưu thần bên cạnh hắn mới chỉ có một mình Bộ Chất mà thôi.

Mà Bộ Chất lại chỉ giỏi nội chính, không tự bày mưu tính kế. Hám Trạch là người thông kim bác cổ, có sức quan sát lại can đảm thận trọng nên có thể bù vào chỗ thiếu của Bộ Chất. Càng nghĩ, Tào Bằng càng thấy khó có thể buông tha cho Hám Trạch. Nhưng muốn để cho gã đi theo mình cũng không phải là chuyện dễ.

Ba ngày sau, Tôn Sách dẫn hơn mười tùy tùng rời khỏi Ngô huyện đi Ngũ Dương hội hợp với đại quân. Đồng thời thái thú Dự Chương là Tôn Bí cũng theo đường thủy tiến công Xuân cốc cắt đứt Đan Dương và hai quận Lư Giang cùng với Cửu Giang.

Huyện lệnh Đan Đồ là Biệt Hà dẫn binh tấn công Câu Dung, Hồ Thục và Mạt Lăng bức tới huyện Đan Dương khiến cho huyện Đan Dương ba mặt gặp địch còn một mặt thì bị sông chặn đứng.

Tổ Lăng ở Đan Dương lập tức rơi vào cảnh bốn bề thọ địch. Mà Viên Thuật trước đó liên tục nói giúp đỡ Tổ Lăng lại yên lặng, thậm chí không hề cấp cho một người.

Trước khi Tôn Sách đi, Chu Du đã hiến cho một kế.

“Đan Dương là cửa Tây Bắc của Giang Đông nên phải tiếp thu hoàn hảo. Tổ Lãng bị Viên Thiệu mê hoặc cho nên mới khởi binh tạo phản. Nay Ngô hầu được triều đình phong nên có thể khiến cho binh không thấy máu là hay nhất. Có lẽ vào lúc này Tổ Lãng đang hối hận. lúc này, Ngô hầu chỉ cần phái người chiêu hàng thì y sẽ động tâm... Nếu Tổ Lãng nguyện ý đầu hàng thì Thái Sử Từ cũng khó mà thủ được. Ngô hầu yêu cái dũng của Thái Sử Từ tại sao lại không thu phục y?”

Tôn Sách đối với Chu Du chính là nói gì nghe vậy vì vậy mà cố gắng tránh cho Đan Dương bị binh đao. Sau khi y rời khỏi Ngô huyện liền giao Ngô quận cho Trương Chiêu xử lý. Tất cả mọi việc phó thác cho Trương Chiêu đã chứng tỏ sự tín nhiệm của y. Đồng thời lúc lên đường, y cũng cố gắng giữ lại Tuân Diễn.

- Đợi khi chiến sự của Đan Dương chấm dứt, ta nhất định uống trà với Bá Dương. Đến lúc đó bàn chuyện hôn lễ... Ta ngưỡng mộ Tào công từ lâu nên hoàn toàn đồng ý cùng với Tào công thành người một nhà. Xin tiên sinh chấp thuận.

Đã nói tới mức này, Vương Lãng và Tuân Diễn cũng không nói gì nữa.

Sau khi Tôn Sách rời khỏi Ngô huyện, Vương Lãng thường xuyên cùng với Trương Chiêu đi thuyền ở Thái Hồ. Còn Tuân Diễn thì dẫn Hạ Hầu Lan và Tào Bằng tìm hiểu Ngô quận.

Tuân Diễn là danh sĩ đương thời lại là đời sau của Tuân Thục cho nên thanh danh vang dội. Lại thêm y có tài học hơn người cho nên ngay cả kẻ sĩ ở địa phương cũng phải khen ngợi.

Ngày hôm nay y tới nhà này làm khách, ngày sau lại tới nhà kia ẩm yến. Chỉ trong vài ngày, Tuân Diễn đã đi gặp được vài kẻ sĩ ở trong thành, đôi bên trò chuyện với nhau rất vui. Nhất thời cái tên Tuân Diễn cũng từ từ lan rộng ở Ngô huyện. Người Ngô huyện đều biết có một vị danh sĩ từ Trung Nguyên tới đây có tài học xuất chúng.

Tào Bằng liên tục quan sát Tuân Diễn, không để Tuân Diễn ở một mình hoặc là tiếp xúc với ai.

“Lúc nào y cũng nói là muốn cầu hôn nhưng không biết ý của y thế nào?” Tào Bằng không nhìn ra được.

Vì vậy mà hắn mới thỉnh giáo Tuân Diễn:

- Chẳng phải tiên sinh nói phải làm tăng mâu thuẫn của Ngô hầu với văn sĩ Giang Đông, tại sao không thấy hành động?

Tuân Diễn cười ha hả, lay nhẹ cái quạt mà không trả lời. Điều đó khiến cho Tào Bằng không hiểu thế nào.

Ngày hôm nay y tới nhà này làm khách, ngày sau lại tới nhà kia ẩm yến. Chỉ trong vài ngày, Tuân Diễn đã đi gặp được vài kẻ sĩ ở trong thành, đôi bên trò chuyện với nhau rất vui. Nhất thời cái tên Tuân Diễn cũng từ từ lan rộng ở Ngô huyện. Người Ngô huyện đều biết có một vị danh sĩ từ Trung Nguyên tới đây có tài học xuất chúng.

Tào Bằng liên tục quan sát Tuân Diễn, không để Tuân Diễn ở một mình hoặc là tiếp xúc với ai.

“Lúc nào y cũng nói là muốn cầu hôn nhưng không biết ý của y thế nào?” Tào Bằng không nhìn ra được.

Vì vậy mà hắn mới thỉnh giáo Tuân Diễn:

- Chẳng phải tiên sinh nói phải làm tăng mâu thuẫn của Ngô hầu với văn sĩ Giang Đông, tại sao không thấy hành động?

Tuân Diễn cười ha hả, lay nhẹ cái quạt mà không trả lời. Điều đó khiến cho Tào Bằng không hiểu thế nào.

Lục Nghị cao tương đương với Tào Bằng nhưng nhìn thì có vẻ rắn chắc hơn.

Đời sau thường nói, nhà nghèo trẻ con thường trưởng thành sớm. Nhưng trên thực tế, thân là người của một dòng họ sắp suy tàn, người ta thường phải gánh thêm nhiều trách nhiệm hơn. Lục Nghị cũng vậy. Mười hai tuổi y đã phải gánh vác gia đình, quản lý gia tộc. Điều đó khiến cho đôi má còn non của y có chút gì đó trầm ổn và trang nghiêm hơn người cùng tuổi. Tào Bằng coi như cũng bằng tuổi và cũng thuộc dạng ông cụ non nhưng so với Lục Nghị thì Tào Bằng tự nhận mình không bằng, thậm chí còn thiếu phong độ của con nhà thế gia.

Khi nhìn thấy Tuân Diễn, Lục Nghị cũng không thể hiện sự vui mừng. Mà hoàn toàn ngược lại, trong cử chỉ và hành động của y lộ rõ sự cảnh giác.

Có lẽ việc đó cũng không phải dành cho Tuân Diễn mà do thời gian đã khiến cho tâm tính của y trở nên cẩn thận. Dù sao thì Lục thị ở Hoa Đình và Tôn thị có ân oán. Còn nhớ ngày đó khi Tôn Sách tấn công Lư Giang, giết chóc đối với Lục thị. Cho đến nay lòng người họ Lục vẫn chưa thể quên được nỗi đau đó. Thậm chí người họ Lục còn hận đối với họ Tôn. Mà dòng họ Tôn thì đối với họ Lục cũng có một sự cảnh giác.

Hiện giờ nhà họ Lục đang sinh hoạt dưới sự thống trị của họ Tôn cho nên việc cảnh giác cũng là điều hết sức bình thường. Vì vậy mà trong lời nói của Lục Nghị có chút gì đó lạnh lùng như tránh né người khác thật xa.

Nhưng Tuân Diễn cũng không để ý mà trò chuyện vui vẻ. Trong khi y bận luận còn nói với mối quan hệ với Lục Tiêm, thậm chí khi ở Lạc Dương có qua lại với Lục Tuấn. Lục Nghị vẫn giữ nụ cười, thi thoảng phụ vào mấy câu.

Tào Bằng ngồi đằng sau Tuân Diễn yên lặng quan sát Lục Nghị.

Tuổi của Lục Nghị xấp xỉ Tào Bằng. Theo cách nói của Tuân Diễn thì hai người cùng tuổi. Nhưng Lục Nghị dường như lớn hơn Tào Bằng hai tháng. Mặc dù chỉ chênh lệch hai tháng đó nhưng khiến cho Lục Nghị trầm ổn hơn Tào Bằng rất nhiều. Y nhìn thấy trời tối dần liền lệnh cho người hầu chuẩn bị tiệc rượu.

- Hiện giờ thúc phụ muốn về có lẽ cũng không kịp. Hay là tối nay ở đây có được không?

Tuân Diễn gật đầu đáp:

- Cứ theo hiền chất nói đi. Đúng rồi, khi ta tới đây nghe người ta nói hiền chất sắp kết hôn đúng không? Không biết là định tổ chức vào lúc nào?

- Bẩm thúc phụ. Hôn lễ đã được định vào mười tám ngày nữa.

- A! Nhưng ta thấy trong phủ dường như chưa hề có sự chuẩn bị đúng không?

- Đã chuẩn bị xong... Có điều Cố bá phụ có phái người tới nói rằng tất cả làm hết sức đơn giản không cần phải linh đình quá.

- Cố bá phụ?

Tuân Diễn ngăn người:

- Hiền đệ nói tới...

- Chắc thúc phụ cũng biết. Cố bá phụ chính là huynh của nhạc phụ. Nghe nói trước đây có qua lại với Tuân đại bá. Khi đó Cố bá phụ còn học ở trường của Bá Ngô công.

- Ý hiền đệ nói tới Cố Nguyên Thán?

- Đúng vậy.

Tào Bằng thầm mắng trong lòng: "người đừng có nói tới tự có được không? Cố Nguyên Thán? Nghe quen tai thật."

Có điều hẳn biết Bá Ngô công chính là Sái Ung.

Mà học trò của Sái Ung?

Tào Bằng nhớ kiếp trước từng xem qua một bộ tiểu thuyết xuyên thời gian kiểu Tam quốc, trong đó có nói học trò của Sái Ung có rất nhiều trong đó có một người tên là... Cố Ung! Đúng chính là Cố Ung, Cố Nguyên Thán. Mà người đó dường như sau này chính là Thừa tướng của Đông Ngô. Lục Nghị lại cười cháu của Cố Ung?

Tuân Diễn gật đầu liên tục:

- Nguyên Thán huynh ít lời nhưng đúng là bậc trung hiền. Đúng rồi, ta nghe người ta nói hiện giờ y đang làm dưới trướng của Ngô hầu đúng không? Lần này ta tới Ngô huyện còn chưa kịp tới đó để viếng thăm.

- Hiện giờ bá phụ đang có việc, có điều tới ngày hôn lễ, người sẽ tới.

- Như thế rất tốt. - Tuân Diễn gật đầu liên tục:

- Ta và Nguyên Thán huynh nhiều năm không gặp. Năm đó sau khi huynh ấy về nhà cũng chưa hề liên lạc. Tới hôm đó có thể ngồi với y được rồi.

Lục Nghị không dễ dàng mở lời nhưng mỗi câu hỏi của Tuân Diễn y đều trả lời lại một cách khéo léo. Cả hai người đối đáp với nhau một lúc khiến cho thời gian trôi đi rất nhanh.

Sau đó, Lục Nghị chuẩn bị tiệc rượu. Tuân Diễn ngồi ở vị trí thượng khách thấy Tào Bằng im lặng ngồi bên cạnh, y liền nghĩ tới một chuyện.

- Hiền chất.

- Vâng.

- Ta muốn hỏi thăm hiền chất một người. Không biết trong người họ Lục có ai tên là Lục Tồn không?

Đây vốn chỉ là một câu hỏi thăm bình thường nhưng lại khiến cho Lục Nghị như người mất hồn. Mất một lúc, y mới gật đầu:

- Bẩm thúc phụ đúng là có người đó.

Tào Bằng chợt mở to mắt, đồng thời vẻn tai lên. Lục Tồn đúng là người của nhà họ Lục ở Hoa Đình... Có điều câu nói tiếp theo của Lục Nghị lại khiến cho Tào Bằng choáng váng...

- Lục Tồn chính là tiểu chất.

Tuân Diễn cũng ngây người:

- Người chính là Lục Tồn?

- Trước đây khi tiểu chất làm lễ cập quan rồi sau đó ước định hôn lễ. Lúc đó, tiểu chất... Thúc phụ tới Giang Đông cũng biết tình hình của nhà họ Lục. Lục gia và Cố gia đều là những thế gia vọng tộc trăm năm của Ngô quận. Hiện giờ cả hai nhà kết hôn lễ... Tiểu chất thấy sau này tất sẽ đi lại với nhau. Hiện giờ tiểu chất lại phải cáng đáng việc gia đình cho nên gánh thêm trách nhiệm trọng đại. Vì vậy mà tiểu chất mới sửa tên thành Lục Tồn.

Tồn có nghĩa là thoái nhượng, ẩn nhẫn. Đồng thời cũng đồng nghĩa với ý bảo tình hình trước mắt của Lục gia phải ẩn dật... Lục Nghị đổi tên của mình thành Lục Tồn cũng là có ý này.

Nghe Lục Nghị nói vậy, Tuân Diễn trở nên cảm khái.

Đừng có thấy Lục Nghị còn nhỏ tuổi, tuy nhiên việc hiểu lẽ sống có thể nói là rất rõ. Chỉ cần một cái tên Tồn cũng có thể đủ cho người ta hình dung được sự khốn khó của y.

Lục Nghị lại nói:

- Tại sao thúc phụ lại hỏi việc này? Việc tiểu chất đổi tên cũng không có nhiều người biết. Ngoại trừ bá phụ ra, ngay cả người trong nhà cũng không rõ lắm. Vốn tiểu chất định sau khi kết hôn mới loan tin... Thúc phụ làm sao biết được cái tên này?

- Cái này...

Tuân Diễn do dự một chút:

- Chẳng lẽ Giang Đông không còn có ai tên là Lục Tồn nữa?

- Theo tiểu chất biết thì trong số người họ Lục ở Ngô huyện không có ai tên là Lục Tồn.

Tuân Diễn quay đầu nhìn Tào Bằng. Tào Bằng đảo mắt một cái, rồi vội vàng nói:

- Tiên sinh! Học sinh cũng chỉ vô tình nghe người ta nói ở trong chợ. Người ta nói Lục Tồn tài học hơn người là một kẻ tuần kiết ở Giang Đông. Tuy nhiên cụ thể là người ở đâu thì học sinh không hỏi rõ lắm vì vậy mà trên đường mới thử hỏi.

Tào Bằng nói câu đó khiến cho vấn đề lại trở nên mơ hồ. Nghe được ở trong chợ thì không thể nào tra được...

Sắc mặt Lục Tồn có chút mất tự nhiên nói nhỏ:

- Xin hỏi nhìn người nọ ra sao?
- Phương sĩ! Đó là một vị phương sĩ.

Gương mặt của Lục Tồn hơi trầm xuống, trở nên nghiêm trọng. Một lúc sau, y nở nụ cười chua xót rồi nói:

- Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Những lời này được xuất phát từ trong thơ Hàn ngoại truyện. Bộc Dương Khải nghiên cứu thơ Hàn vì vậy mà Tào Bằng không có gì xa lạ.

Câu nói nổi tiếng của đời sau: Cây muốn lặng gió chẳng muốn dừng xuất phát từ câu này.

Ý của Lục Tồn có nghĩa là ta đã cố gắng ẩn nhẫn nhưng lại có người muốn đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió.

Tuân Diên trầm mặc.

- Hiền chất.
- Vâng.
- Có một câu không biết ta có nên nói hay không.
- Xin thúc phụ cứ nói.

Tuân Diên do dự một lúc rồi nói nhỏ:

- Nếu Giang Đông không thể ở thì ngại gì không tới Dĩnh Xuyên?

Lục Tồn cười chua xót:

- Không phải tiểu chất không muốn mà gia nghiệp khó có thể rời đi... Có điều tiểu chất sẽ ghi nhớ câu nói của thúc phụ.

Tào Bằng không thể ngờ được một câu nói thuận miệng của mình lại khiến cho Lục Tồn có ý định rời khỏi Giang Đông. Nếu Lục Tồn không ở Giang Đông thì sau này ai có thể chống lại Lưu Bị?

Tào Bằng cũng chỉ biết cười khổ. Chỉ có điều hắn không biết nên mở miệng như thế nào. Có thể thấy được Lục Tồn đối với họ Tôn có oán hận, thậm chí là thù hận. Nếu không thì y cũng không nói ra những lời như vậy.

Chỉ có điều nếu hiện tại Lục gia và dòng họ Tôn có thù oán như vậy thì sau này Lục Tồn...

Điều này khiến cho Tào Bằng cảm thấy đau đầu.

Sau bữa tiệc rượu, Lục Tồn sắp xếp cho đám người Tuân Diên nghỉ tạm.

Nhà cửa của Lục gia cũng rách nát tuy nhiên sản nghiệp vẫn còn như trước. Sau Lục Khang, hậu nhân của Lục Tiêm và Lục Khang liền hợp lại làm một. Cả hai nhà cũng theo đó mà đứng dậy bảo vệ bản thân.

Khu viện phía Bắc của Lục gia là người nhà Lục Khang ở còn phía Nam thì là người của Lục Tồn. Trong diện tích hai trăm mẫu mà có tới gần ngàn người. Trong đó bộ hạ có chừng tám trăm còn người của họ Lục thì chưa tới hai trăm. Tuân Diên nói trước kia người của nhà họ Lục có gần năm trăm, còn thêm cả nhánh thì ước chừng hai ngàn. Mặc dù không phải là vọng tộc đứng đầu Ngô huyện nhưng cũng có thể coi là một trong mười gia tộc đứng đầu. Chỉ có điều, sau khi Lục Khang chết đi, người họ Lục chết rất nhiều chỉ còn chưa tới hai trăm người. Hơn nữa người già và trẻ em thì ly tán khiến cho Lục gia không còn được thanh thế như ngày trước.

Có đôi khi một bước sai dẫn tới sai toàn bộ. Tình hình của Lục gia đúng là như vậy. Không biết sau này Lục gia có khả năng quật khởi lại nữa không?

Tào Bằng rất muốn nói cho Tuân Diễn rằng Lục gia chắc chắn sẽ quật khởi. Thậm chí không chỉ quật khởi mà còn hùng mạnh. Hắn nhớ mang máng vào thời kỳ cuối của Tôn Ngô, toàn bộ quân Giang Đông đều nằm trong tay của Lục gia. Lục Tồn đã khiến cho Lục gia trở thành thế gia số một ở Giang Đông, thực lực thậm chí còn vượt quá cả Tôn thị.

Gặp lại nhà cũ của bạn già như vậy, tâm trạng của Tuân Diễn không được tốt lắm. Sau khi ổn định xong y liền về phòng nghỉ ngơi sớm. Còn Tào Bằng và Hạ Hầu Lan thì ở bên cạnh phòng của Tuân Diễn.

Hạ Hầu Lan đánh xe cả ngày nên hơi mệt mỏi vì vậy mà sau khi ngã người xuống giường liền ngáy khò khò. Còn Tào Bằng nằm lên giường mãi không ngủ được. Không hiểu tại sao từ khi tới Giang Đông hắn thường xuyên bị mất ngủ.

Mặc quần áo vào, Tào Bằng nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Phong cảnh Giang Nam rất đẹp nhưng lại cuộn cuộn những mạch nước ngầm khiến cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Ở đây, Tào Bằng thấy bản thân không có đường để giang chân giang tay. Tất cả những người mà hắn tiếp xúc đều là những nhân vật nổi tiếng đương thời nên mỗi câu nói đều phải hết sức cẩn thận. So với đó thì ở Hứa Đô, Hải Tây và bây giờ là đình Đông Lăng hắn thoải mái hơn nhiều.

Cũng không biết tới lúc nào mới được trở về Quảng Lăng?

Ánh trăng như vẽ chiếu xuống khu viện.

Cả khu viện im ắng. Trên bức tường viện bám đầy dây leo khiến cho nó biến thành màu xanh lục. Màu xanh của bức tường điểm thêm những đốm trắng khiến cho trong bóng đêm rất nổi. Tào Bằng thả bước đi dọc theo con đường mòn rải đá, thoáng cái đã ra khỏi khu viện. Trong không khí tràn ngập một mùi thanh nhã.

Tào Bằng hít hít cảm thấy mùi thơm này có chút quen thuộc. Trên mặt đất những cánh hoa hồng và hoa hạnh rơi đầy. Đêm khuya cộng với sương sớm khiến cho cả con đường thêm mù mịt.

Trước mặt hắn có một cái cổng vòm, đi qua đó thì tới nhà viên của Lục gia.

Tào Bằng cất bước đi xuyên qua cổng vòm thì thấy ở cuối con đường có một cái đình trang nhã, dưới ánh trăng trông rất bắt mắt. Nói nó bắt mắt là bởi vì xung quanh mái đình có những cái dây leo rủ xuống. Nhiều cây leo còn nở rộ hoa, tỏa ra mùi hương trong bóng đêm.

Thì ra mùi hương quen thuộc đó chính là từ những cái dây leo này. Tào Bằng đứng trên con đường mòn chột ngây người...

Bởi vì trong đám dây leo đó có một thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi yên tĩnh. Tào Bằng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng lung linh với cả cổ trắng ngần...

Thiếu nữ đang ngồi dưới đám dây leo, ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn. Mái tóc nàng rối tung, chẳng khác gì một dòng suối xỏa tới tận hông. Dưới ánh trăng khiến cho thiếu nữ càng thêm lung linh không hề có lấy một chút hơi thở của phàm trần.

Tào Bằng nghe tiếng đàn cũng không nhận ra một cái gì cả. Kiếp trước hắn cũng từng có nghe cổ nhạc nhưng thật ra đối với loại này Tào Bằng hoàn toàn dốt đặc cán mai. Chỉ có điều hắn có thể nghe thấy trong tiếng đàn có cái gì đó đau thương.

Tào Bằng đứng cuối con đường lặng yên nghe thiếu nữ đánh đàn.

Đột nhiên dây đàn bị đứt khiến cho tiếng đàn dừng lại. Thiếu nữ áo trắng cầm cây đàn cổ lên mà quẳng mạnh xuống đất.

- A!

Tào Bằng bị hành động bất thành linh của thiếu nữ làm cho hoảng sợ. Có điều tiếng thốt của hắn khiến cho thiếu nữ xoay người nhìn về phía đó.

Dưới ánh trăng, dung mạo của thiếu nữ càng thêm dịu dàng pha với một chút gì đó đặc biệt của thiếu nữ Giang Nam. Tuy nhiên đôi mắt của nàng có chút gì đó lạnh lùng khiến cho Tào Bằng ớn lạnh.

Tào Bằng bước lên định nói lời xin lỗi. Dù sao người ta vắt dây đàn là chuyện của người ta, còn hấn quấy rầy sự yên tĩnh thì xin lỗi cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nào ngờ, hấn mới bước được hai bước, thiếu nữ áo trắng đã xoay người bỏ đi. Chờ khi Tào Bằng tới bên ngoài đình thì bóng dáng thiếu nữ đã hoàn toàn biến mất trong làn sương.

- Đúng là....

Tào Bằng đang định nói lời xin lỗi đành phải dừng lại.

Ở trong đình có một mùi hương khiến cho người ta vui vẻ thoải mái...

Tào Bằng hít một hơi thật sâu cái mùi hương mà thiếu nữ để lại. Sau đó, hấn ngồi xuống đưa tay nhặt cây cổ cầm lên. Cây đàn được làm bởi một người thợ khéo, bên trên có chạm trổ hình phượng hoàng. Trên mặt cây đàn còn có một loại tự nhưng Tào Bằng không biết đó là chữ gì. Tự không phải là thể chữ lệ và chữ triện đang hiện hữu tuy nhiên Tào Bằng có thể xác định đó là một tự...

Nhặt cây cầm xong, Tào Bằng đứng thẳng người dậy. Trên cây dây leo còn quấn một ít tóc đen, chắc là khi thiếu nữ bỏ đi đã bị đứt...

Mùi thơm này thật sự rất quen.

Ủm! Cái mùi thơm này dường như hấn đã được ngửi ở đâu đó.

Tào Bằng cầm cây đàn đứng ngơ ngác trong đình. Một lúc sau, hấn thở dài khe khẽ rồi xoay người đi ra khỏi đình. Cô gái đó giống như một tinh linh trong đêm. Mặc dù chỉ thoáng nhìn qua nhưng nàng đã để lại ấn tượng rất sâu cho Tào Bằng.

“Nàng là ai? Tại sao lại ở nhà viên của Lục gia? Hơn nữa nàng lại còn đàn khúc nhạc đau buồn như vậy rồi lại quảng cây đàn cổ này xuống đất?”

Tào Bằng cảm thấy rất thất vọng...

Trở lại phòng ngủ, Tào Bằng vẫn không thể nào ngủ được.

Thiếu nữ giống như tinh linh kia thi thoảng lại hiện lên trong đầu hấn. Khuôn mặt quyến rũ, ánh mắt lạnh lùng khiến cho hấn có thấy có chút gì đó quái dị. Nhưng cuối cùng là vì sao thì Tào Bằng không thể nào nói được. Hấn chỉ cảm thấy giống như quên mất cái gì đó mà lại nghĩ không ra.

Tào Bằng trần trọc trên giường cho tới lúc mặt trời mọc mới chớp mắt được một chút thì bị Hạ Hầu Lan đánh thức. Mà sau khi bị đánh thức, Tào Bằng cũng không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Tào Bằng xoay người ngồi dậy đưa tay xoa mặt, cuối cùng mới tỉnh táo được một chút.

Hấn thay y phục, sửa mặt xong thì Tuân Diễn cũng dậy.

Sau khi điểm tâm xong, Tuân Diễn liền từ biệt với Lục Tồn.

Nhìn qua Lục Tồn có chút cảm xúc nhưng ngoài mặt vẫn giữ lệ nghĩa hết sức chu đáo.

Sau khi giữ lại cho phải phép, Lục Tồn nói:

- Mười bảy ngày sau là ngày tiểu chết kết hôn. Nếu Thúc phục còn ở Ngô huyện thì xin mời tới dự lễ. Lúc đó Cổ thể phụ cũng tới, thúc phụ có thể nâng ly với thể phụ mà hàn huyên.

Đối với lời mời của Lục Tồn, Tuân Diễn nhanh chóng đồng ý.

Khi Tào Bằng lên xe ngựa, Lục Tồn vẫn đứng ở bậc cửa.

Mà lúc ánh mắt của hai người vô tình tiếp xúc với nhau, Lục Tồn mỉm cười thi lễ với Tào Bằng.

Tào Bằng cảm thấy trống ngực đập thành thịch...

Mình chỉ là một thư đồng tại sao Lục Tồn lại phỉ thi lễ với mình? Chẳng lẽ là... Khi hắn quay lại nhìn Lục Tồn thì y đã xoay người đi vào trong phủ.

Tào Bằng ho khan hai tiếng rồi ngồi vào trong xe.

“Hay là Lục Tồn nhận ra sự sơ hở?”

Có điều nghĩ kỹ thì một thiếu niên mới có mười mấy tuổi nhưng đã phải gánh vác cả một gia tộc mấy trăm người, thậm chí sau này còn hỏa thiêu trận liên hoàn, đánh cho Lưu Bị thổ huyết mà chết thì không thể nhìn với ánh mắt bình thường.

- A Phúc! Người thấy Bá Ngôn như thế nào?

Trên xe ngựa, Tuân Diễn cất tiếng hỏi nhỏ.

Tào Bằng nghĩ một chút rồi trả lời:

- Đó là một người tuấn kiệt của Giang Đông.

- Ủm! Ta cũng thấy vậy. Vì vậy mà hôm qua ta mới mời hắn tới Dĩnh Xuyên... A Phúc! Người thấy hắn có đến không?

- Tiên sinh! Nếu Lục Bá Ngôn mời tiên sinh với Giang Đông, tiên sinh có tới không?

- Cái này...

Tuân Diễn ngồi trong xe chỉ cười cũng không trả lời.

Tuy nhiên y hoàn toàn biết rõ đáp án: Lục Tồn không thể chuyển tới Dĩnh Xuyên.

Gia tộc của y ở Giang Đông đã hơn trăm năm có thể nói là hoàn toàn cắm rễ. Nếu như không có tình hình gì đặc biệt thì có lẽ Lục Tồn cũng không thể nào rời đi. Mà tình huống đặc biệt đó chính là nhà họ Cơ không thể sống được ở Giang Đông... Tuân Diễn đột nhiên cảm thấy bất an. Giang Đông có nhiều người tuấn kiệt như vậy khiến cho y cảm thấy lo lắng. Hiện giờ có Chu Du là một kẻ tuấn kiệt, bên cạnh còn có Cổ Ung, Trương Chiêu...

Sau này khi Lục Tồn lớn lên chỉ sợ cũng thành một mối họa trong lòng của Tào công.

Nhiều người tuấn kiệt xuất hiện như vậy nếu nói Tuân Diễn không lo lắng thì đúng là trái với lương tâm. Tuy nhiên trong tình hình này thì y cũng chẳng có cách gì cả.

Thật ra người tuấn kiệt ở Trung Nguyên cũng có rất nhiều chỉ có điều họ vẫn đang ẩn giấu.

“Như vậy thì mình làm sao mà lựa chọn được nhân tài cho Tào Công?”

Ánh mắt của y không tự chủ được nhìn về phía Tào Bằng. Tào Hữu Học thật ra có tài nhưng không biết ngày sau có thể đối đầu được với Lục Bá Ngôn hay không?

Nghĩ tới đây Tuân Diễn liền trở nên trầm tư.

Mà vào lúc này Tào Bằng cũng đang tự mình so sánh.

Có điều hắn cũng không phải so sánh Lục Tồn với mình là mà Chu Du sánh với Lục Tồn. Cả hai đều có tài lớn. Nhưng luận tài học, luận phong độ Chu Du hơn xa Lục Tồn.

Tuy nhiên Tào Bằng rõ ràng Chu Du không thể có được thành tựu như Lục Tồn. Nhưng Chu thị cũng coi như là một dòng họ lớn ở Giang Đông, trong trường hợp đó sau Chu Du, con cháu cũng không có gì xuất sắc. Nhưng còn Lục Tồn thì sau đó lại có Lục Kháng chỉ huy thủy quân của Giang Đông bao nhiêu năm, thủ vững Giang Lăng chống lại với họ Tư Mã. Sinh thời y khiến cho họ Tư Mã không thể vượt quá Giang Lăng được nửa bước. Về chuyện Dương Hộ và Lục Kháng, Tào Bằng nghĩ tới trong Thần điêu đại hiệp thì sau Lục Kháng, Lục gia còn có năm người con đều không hề tầm thường.

Trong số đó thì có mấy người đều là danh sĩ Giang Đông.

So với đó thì Chu Du mặc dù có được trận chiến Xích Bích nhưng sau khi Lục Tồn hỏa thiêu trận liên hoàn thì không thể bằng được nữa.

Còn về chuyện Lục thị và nề nếp gia đình có lẽ đã được xác định từ sau khi Lục Nghị đổi tên thành Lục Tồn.

Chu Du tài hoa hơn người nhưng chỉ giống như một tia sáng lóe lên nhưng không thể kéo dài.

Còn Lục Tồn tài hoa ẩn giấu, mặc dù không được chói sáng như Chu Du nhưng lại ảnh hưởng tới Giang Đông cả trăm năm.

Ai hơn ai kém trong lòng Tào Bằng hoàn toàn xác định.

Trong suy nghĩ của Tào Bằng thì Chu Du không thể sánh được với Lục Bá Ngôn.

“Có nên tiêu diệt hần hay không?”

Suy nghĩ đó chỉ lướt qua trong đầu Tào Bằng. Hần chợt cười chua xót vì chợt nhận ra bản thân hiện tại còn đang nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng bước thì làm sao dám vọng ngôn tiêu diệt Lục Tồn?

Nghĩ tới đây Tào Bằng khẽ thở dài một cái.

Khi mọi người trở lại Ngô huyện thì đã qua giờ Ngọ.

Tuân Diễn vừa mới xuống xe thì thấy Vương Lăng vội vàng bước tới nghênh đón.

- Hưu Nhược! Đã xảy ra chuyện.

- Cảnh Hưng công! Có chuyện gì?

- Vừa mới nhận được tin thái thú Giang Hạ là Hoảng Tổ vào mười hai ngày trước đã giết chết Nễ Hành.

- Cái gì?

Tuân Diễn lắp bắp kinh hãi, hơi cau mày lại.

Tuy nhiên y cũng không có nhiều bất bình lắm chỉ hơi gật đầu, thở dài rồi cất bước đi vào trong dịch trạm.

- Hưu Nhược! Tử Bô mời ta đến soạn hịch thảo phạt Hoàng Tổ, ngươi có định đi không?

- Chuyện này bỏ đi.

Sắc mặt của Tuân Diễn hơi lạnh lùng chỉ gật đầu với Vương Lăng:

- Ta hơi mệt một chút. Cảnh Hưng Công cứ đi trước đi.

- Vậy cũng được.

Wang Lăng như nhớ ra điều gì đó mà không cố nài nữa.

Tào Bằng đi theo Tuân Diễn vào trong Dịch trạm, đồng thời trong lòng suy nghĩ về cái tin tức vừa rồi.

Nễ Hành là người Bình Nguyên ở Thanh Châu có chút tài hùng biện tuy nhiên rất kiêu ngạo. Nói đơn giản thì là một người tự tin vào bản thân hoặc đúng là có tài học, tuy nhiên y quá mức tự phụ tới mức không ai chấp nhận được.

Con người nếu như tự phụ cũng chẳng khác gì tự mình hại mình.

Năm Kiến An thứ nhất, Tào Tháo phụng mệnh thiên tử sai khiến chư hầu dời đô tới Hứa huyện.

Nễ Hành thần nhiên bước tới, khi đó y mới hai mươi bốn tuổi không hề có kinh nghiệm hay địa vị. Có điều có chút tài học nên coi thường người trong thiên hạ. Cả Hứa Đô y chỉ coi trọng hai người đó là Khổng Dung và một người còn lại là Dương Tu con trai của Dương Bư.

Cuối cùng có kết quả như thế nào?

Khổng Dung cho rằng Nễ Hành là người có tài học cho nên ở trước mặt Tào Tháo nhắc tới người đó.

Tào Tháo sinh lòng hiếu kỳ vài lần triệu kiến muốn nói chuyện với Nễ Hành. Nhưng Nễ Hành tự coi mình có bệnh điên nên không chịu tới, thậm chí còn công kích Tào Tháo.

Mà Tào Tháo là ai? Chuyện như vậy làm sao y có thể vui được?

Ta đã thành tâm mời người, người không tới thì thôi tại sao còn mắng ta?

Từ góc độ đó, Tào Bằng cho rằng Nễ Hành chỉ có tiếng mà không có miếng, không hiểu được cách làm người.

Y chỉ muốn mượn cách đó để nâng cao thanh danh của mình.

Không ngờ, Tào Tháo lại ghi hận đối với y ở trong lòng.

Sau đó khi xây thành ở Hứa Đô, Tào Tháo bày rượu mời Nễ Hành tới. Tất nhiên Tào Tháo cũng muốn làm nhục y để cho y bớt kiêu căng. Suy nghĩ của Tào Tháo thế nào, Tào Bằng cũng không thể hiểu hết. Tuy nhiên lần này lại dẫn tới một cảnh đó là Nễ Hành cởi quần áo đánh trống mắng Tào Tháo...

Thậm chí ngay cả đám người Quách Gia cũng không thể tránh khỏi bị y mắng.

Cũng vì cái chuyện này Tuân Diễn đối với việc Nễ Hành lấy lòng mọi người cũng không vui lắm.

Sau đó Tào Tháo lại sai Nễ Hành tới bên Lưu Biểu.

Lưu Biểu lúc đầu đối với Nễ Hành như thượng khách không hề có gì tính toán. Nhưng Nễ Hành lại nhân đó mà nói ra cái tâm ngông cuồng, mấy lần làm nhục Lưu Biểu khiến cho y tức giận.

Vì vậy mà Lưu Biểu liền đưa Nễ Hành tới bên Hoàng Tổ.

Trong con mắt của Lưu Biểu thì Hoàng thị ở Giang Hạ cũng là danh môn vọng tộc, trước có Thái úy Hoàng Quỳnh hiện giờ có Hoàng Thừa Ngạn là tuần kiệt của Kinh Tương, có lẽ Nễ Hành sẽ bớt ngông cuồng đi một chút. Lúc đầu, Hoàng Tổ cũng rất tôn kính đối với Nễ Hành, ngay cả Hoàng Xạ trước kia có ý định giết Tào Bằng cũng coi Nễ Hành như thầy. Tuy nhiên Nễ Hành vốn là một kẻ không biết điều, người càng đối đãi tốt với y thì y lại càng đề tiện.

Mười hai ngày trước, Hoàng Tổ thiết yến trên một con thuyền để chiêu đãi bạn của mình.

Giữa bữa tiệc, Nễ Hành lại tới ăn nói lỗ mãng khiến cho Hoàng Tổ mất mặt. Vì vậy mà Hoàng Tổ mới quát mắng... Thật ra đó cũng chỉ là chuyện bình thường nhưng có lẽ do Nễ Hành uống nhiều quá liền chửi mắng ầm lên. Dù sao thì Hoàng Tổ cũng là thái thú Giang Hạ, gia tộc của họ Hoàng cũng là dòng dõi quan lại vì vậy mà Hoàng Tổ tổng cơn tức giận đã giết chết Nễ Hành.

Hoàng Xạ biết tin vội vàng tới định ngăn cản nhưng cũng không còn kịp...

Đầu của Nễ Hành đã rơi xuống đất.

Đời sau mọi người cười Nễ Hành là một kẻ quá ngông nghênh.

Nhưng trong suy nghĩ của Tào Bằng thì Nễ Hành là một kẻ náo bệ.

Nhưng cho dù thế nào thì Nễ Hành cũng dám chửi thẳng vào nhân vật.

Nễ Hành bị giết khiến cho Kinh Tương chấn động.

Kẻ sĩ Giang Đông chưa chắc đã để ý tới Nễ Hành nhưng nếu như Nễ Hành chết trong tay Hoàng Tổ thì tính chất hoàn toàn khác.

Tôn Kiên bị Hoàng Tổ giết chết...

Vì vậy mà Trương Chiêu triệu tập kẻ sĩ Giang Đông chuẩn bị thảo hịch thảo phạt Hoàng Tổ và Lưu Biểu.

Tuân Diễn không thích tham gia vào cái việc này. Vốn y không để ý tới Nễ Hành vì vậy cho dù Vương Lăng mời cũng lịch sự từ chối.

Trong phòng, Tuân Diễn cười lạnh ba tiếng:

- Phụng Hiếu từng nói y sẽ không được chết yên lành. Bây giờ đúng là bị quả báo.

Tào Bằng đứng bên không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Tiên sinh! Nễ Hành bị giết tại sao Trương Tử Bố lại phải làm rầm rộ như vậy?

Tuân Diễm cười:

- Trương Tử Bô cũng thường thôi, y chỉ đón ý của Ngô Hầu. Trương Chiêu thảo phạt Hoàng Tổ thật ra chỉ là có chút tâm tư mà thôi.

Tào Bằng nghe vậy liền im lặng không nói.

Có thể nói lần này Trương Chiêu đúng là khiến cho kẻ sĩ Giang Đông phải tranh luận.

Nhớ ngày đó Tào Tháo giết chết Biên Nhược khiến cho kẻ sĩ Sung châu bạo loạn. Nễ Hành không thể sánh được với Biên Nhược nhưng ít nhiều cũng có sự ảnh hưởng. Vì vậy mà trong vòng vài ngày, bất cứ chỗ nào ở Ngô huyện cũng có sự thảo luận về việc Hoàng Tổ giết Nễ Hành.

- Sớm biết Lưu Biểu chỉ là kẻ mua chuộc danh tiếng, hiện giờ thấy đúng là như vậy.

- Đúng vậy! Mặc dù Nễ Hành có chút nông cuồng nhưng cũng không đáng tội chết... Tài học của y cũng không kém, tại sao lại bị chém đầu?

- Theo ta thấy chỉ có Ngô hầu là người đại lượng.

- Đúng vậy! Mặc dù Ngô hầu còn nhỏ tuổi nhưng khí độ ngay cả Tào Tháo cũng không thể sánh được.

Nhưng chuyện thảo luận như vậy có thể thấy ở bất cứ đâu.

Sau khi Trương Chiêu kích động mọi người xong liền không hề có hành động gì khác.

Dường như y đồng ý với sự thảo luận mọi người. Hơn nữa việc thảo luận đó xét về một mức độ đúng là tăng thêm uy danh cho Tôn Sách.

Tào Bằng mặc một bộ quần áo bình thường ngồi trong tửu quán mà lắng lắng nghe mọi người bàn luận.

Bên cạnh hắn, Hám Trạch giống như kẻ đích ngồi uống rượu bàn luận thức ăn một cách thích thú.

Từ Hoa Đình trở về tới nay đã được sáu ngày, Tuân Diễm như trở lại với trạng thái trước kia, mỗi ngày đều ra ngoài.

Có điều y cũng không cho Tào Bằng đi theo, bên người cơ bản chỉ có một mình Hạ Hầu Lan.

Điều đó khiến cho mấy ngày này Tào Bằng hết sức nhàn nhã.

Không có việc gì hắn lại nói chuyện phiếm với Hám Trạch, có đôi khi ra ngoài uống một chén rượu. Còn Hám Trạch thì sao? Đường như y đã quên cuộc nói chuyện hôm đó với Tào Bằng. Y cùng với Tào Bằng đi khắp nơi, có khi giới thiệu phong cảnh, nhân tình hoặc là vào trong quán mà nhắm nháp rượu ngon.

- Huynh trưởng! Huynh thấy việc này như thế nào?

Đôi mắt của Hám Trạch lơ đãng, lắc đầu:

- A Phúc! Người biết hắn sao?

- Sai?

- Cái tên Nễ Hành đó.

- A! Không biết.

- Vậy thì quan tâm tới y làm gì? Hắn có sống thì chẳng quan hệ gì tới đệ và ta, mà chết rồi cũng chẳng liên quan.

Đang nói chuyện, Hám Trạch đột nhiên mở to mắt mà nói nhỏ:

- Đệ cho rằng Trương Chiêu thật sự vì Nễ Hành? Nói đi nói lại thì cũng là để đả kích Lưu Biểu mà thôi.

Hám Trạch không hề uống nhiều, thậm chí suy nghĩ cũng hết sức tỉnh táo.

Y hoàn toàn nhìn rõ mọi việc, thậm chí cũng càng làm cho Tào Bằng quyết tâm mượn sức y...

Cả hai người ngồi trong tửu quán một lúc rồi tính tiền mà đi về.

Thời tiết tháng tư thay đổi nhanh chóng.

Mới buổi trưa vẫn còn đang nắng chói chang nhưng chỉ chừng một bữa cơm trời đã trở nên âm u rồi rót xuống những hạt mưa tí tách.

Hám Trạch cười nói:

-A Phúc! Người thấy không, may là ta đã liệu trước mang theo đồ che mưa, nếu không thì bị ướt rồi.

Tào Bằng gật đầu cũng gơ cây ô lên.

Cả hai người từ trong ngõ đi ra thì thấy trước mặt có một đoàn xe đang từ từ đi tới.

Hám Trạch vội vàng kéo Tào Bằng sang một bên mà kinh ngạc nhìn theo đoàn xe.

- Có chuyện gì vậy?

- Đang yên đang lành, xe ngựa Kinh Châu tại sao lại xuất hiện ở đây?

- Xe ngựa Kinh Châu?

Tào Bằng cảm thấy tò mò quan sát.

Chỉ thấy xung quanh đoàn xe có hơn hai trăm tên binh lính đi từ từ theo đường phố dài trong Ngô huyện. Trong số đó có một người thanh niên mặc cẩm bào cưỡi một con ngựa cao lớn. Thân hình của y lên xuống theo bước chân của con ngựa đồng thời còn nghe thấy cả tiếng lục lạc. Nhưng nếu không nghe kỹ thì rất khó phát hiện. Tào Bằng thấy vậy liền lắc đầu.

Tào Bằng đang suy nghĩ thì một chiếc xe ngựa đã lướt qua người hắn, đằng sau tấm lụa là một khuôn mặt xinh xắn với làn da mịn màng.

Đôi mắt của người đó trong vắt như làn nước mùa thu. Khi lướt qua bên cạnh Tào Bằng, đôi má lúm đồng tiền liền hơi ửng hồng.

Tào Bằng cũng không để ý mà đi theo Hám Trạch.

Đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc.

- A Phúc!

Âm thanh đó vọng theo con phố đập vào tai Tào Bằng. Tào Bằng giật mình rồi xoay người lại.

Toái Càn Khôn

199. Chương 184: Trộm Buồm Gấm.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 184: Trộm buồm gấm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trong làn mưa phùn, một thiếu nữ mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt đang cười cười đứng trên xe.

Cách đó hơn mười thước, Tào Bằng mặc áo xanh đứng đó, chiếc ô trong tay cũng rơi xuống đường.

Không gian lúc này tưởng như hoàn toàn ngừng lại.

Cả hai người chỉ biết đứng yên lặng nhìn nhau, dường như xung quanh không còn thứ gì tồn tại nữa.

Hoàng Thạc! Hoàng Nguyệt Anh từng lặng lẽ rời khỏi vào một năm rưỡi trước. Mà một năm rưỡi sau nàng lại đột ngột xuất hiện.

Tào Bằng bước lên hai bước, còn Hoàng Nguyệt Anh cũng từ trên xe đi xuống. Cả hai người đứng đối diện với nhau trên con đường, có điều vẫn yên lặng nhìn nhau.

- A Phúc....

Hoàng Nguyệt Anh nở nụ cười tươi tắn.

Tào Bằng cũng cười, bước được hai bước rồi đột nhiên hấn chạy nhanh, thoáng cái đã tới trước mặt nàng mà đưa tay ôm lấy.

Xung quanh vang lên một tiếng thở nhẹ.

Hiển nhiên mọi người đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc.

Mà Hoàng Nguyệt Anh cũng cả kinh nhưng chợt tiêu tan tâm trạng mà ôm chặt lấy Tào Bằng.

Đây là người con gái đầu tiên từ sau khi sống lại khiến cho Tào Bằng phải rung động. Năm đó, Hoàng Nguyệt Anh yên lặng rời khỏi đúng là khiến cho Tào Bằng khổ sở. Thậm chí sau đó bị Hoàng Xạ hãm hại cũng khiến cho hắn cảm thấy bất mãn đối với Hoàng Nguyệt Anh.

Tuy nhiên tất cả sự hiểu lầm từ sau khi Đồng Hiểu mang phong thư kia tới đã tan thành mây khói.

Lúc trước Tào Bằng còn mong mỗi tối khi gặp lại Hoàng Nguyệt Anh. Một người thì ở tận Kinh Tương còn một người thì phiêu bạt không có nơi ở định. Nhưng thật không ngờ cả hai lại bất thành lình gặp nhau ở Ngô huyện. Niềm vui bất ngờ khiến cho Tào Bằng không kiềm chế được lòng mình.

Tình hình của Giang Đông và Trung Nguyên hoàn toàn khác nhau.

Chịu sự ảnh hưởng của văn hóa nước Ngô, người dân Giang Đông thoáng hơn Trung Nguyên.

Giáo lý Nho gia không tới mức quá khắt khe như hậu thế. Trong kinh thi cũng tràn ngập chuyện tình yêu trong sáng đó sao? Nam nữ yêu thương cho thể nào cũng không quan trọng. Nếu không thì Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như bỏ trốn đã trở thành chuyện cho người ta đàm tiếu. Một khúc Phụng hoàng cầu trên thực tế cũng đại diện cho thời kỳ nhà Hán.

Hai gò má của Hoàng Nguyệt Anh ửng hồng nhưng không giấu được sự vui sướng trong lòng nàng.

Hám Trạch đứng nguyên tại chỗ chỉ lắc nhẹ đầu.

Quan quan thư cưu nại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu.

Không ngờ một tên a Phúc ngày thường vẫn có chút ngượng ngùng mà lại có thể làm được việc như vậy. Có điều Hám Trạch chợt cau mày bởi vì y nhìn thấy từ một chiếc xe ngựa khác có một lão nhân bước xuống. Nét mặt của lão nhân âm trầm nhìn Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh dường như hơi tức giận. Mà nhìn những người này tới đây thanh thế cũng không hề nhỏ, không biết có phải là một đại gia tộc nào đó ở Kinh Tương hay không?

Trong lúc Hám Trạch đang suy nghĩ thì lão nhân đã bước xuống xe.

- A Sửu! Người đang làm gì đó?

Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng chợt bừng tỉnh mới phát hiện ra hai người vẫn đứng trên đường mà ôm nhau.

Đây cũng không phải là thời hậu thế, cũng không phải một thời đại mở, hôn nhau trên đường không có ai để ý. Tuy nói lễ giáo không nghiêm khắc nhưng....

Trên con đường, tất cả mọi người đều dừng lại mà nhìn hai người...

Hoàng Nguyệt Anh nhất thời xấu hổ quay đầu định chạy thì bị Tào Bằng nắm chặt tay.

- Lần trước nàng không từ mà biệt, lần này đừng có mơ mà rời khỏi ta.

Tào Bằng nói nhỏ nhưng âm thanh hết sức kiên quyết.

Nếu không trải qua thì làm sao mà biết được tương tư khổ sở tới mức nào?

Thời gian Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh ở với nhau cũng không lâu, thậm chí chỉ một chút. Tào Bằng cũng không biết rõ thân phận của Hoàng Nguyệt Anh lắm.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc Tào Bằng thích nàng.

Cho dù Tào Bằng có biết được thân phận của Hoàng Nguyệt Anh, lúc đầu có chút do dự nhưng sau đó thì biến mất. “Ta chưa lập gia đình, nàng chưa gả cho ai? Chẳng lẽ bởi vì nàng là vợ của Gia Cát Lượng trong lịch sử mà ta phải buông?” Đi này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Tào Bằng.

Hoàng Nguyệt Anh cúi đầu xuống nhưng cũng không giằng tay ra.

Mà hoàn toàn ngược lại, trong lòng nàng tràn ngập một thứ hạnh phúc khó hiểu.

Người ta thường nói nhất kiến chung tình.

Có điều Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng cũng không phải như vậy. Tào Bằng gặp lại Hoàng Nguyệt Anh không giữ được bình tĩnh cũng là do tương tư lâu ngày. Còn Hoàng Nguyệt Anh lúc đầu cũng không có nhiều cảm xúc với Tào Bằng, nhưng sau này khi hai người vượt qua Cức Thủy mới từ từ hiểu thêm. Tào Bằng cũng không có thông minh như trong sự tưởng tượng của nàng, tuy nhiên một người vượt thời gian tới đây sẵn sàng, hơn nữa lại đi theo Tào Bằng học Thái Cực khiến cho vành tai và mái tóc đung chạm làm cho trong lòng Hoàng Nguyệt Anh có cảm xúc khác lạ.

Khi rời khỏi Niết Dương, Hoàng Nguyệt Anh có để lại một phong thư.

Thậm chí chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại phải làm vậy.

Sau khi biết được Hoàng Xạ mưu hại Tào Bằng, Hoàng Nguyệt Anh vô cùng tức giận, trở mặt với Hoàng Xạ, thậm chí còn rời khỏi Giang Hạ tới Tương Dương nửa năm. Cuối cùng Hoàng Tổ lệnh cho Hoàng Xạ tới tận nơi xin lỗi Hoàng Nguyệt Anh thì nàng mới miễn cưỡng về nhà.

Nhưng chỉ với những điều đó cũng khiến cho Hoàng Nguyệt Anh hiểu được mình đã thích thiếu niên luyện quyền bên bờ Cức thủy kia.

Lần này tới Giang Đông, nàng làm bạn với lão phụ đi tìm bằng hữu giải khuây.

Hoàng Tổ giết Nễ Hành khiến cho Hoàng Thừa Ngạn vô cùng tức giận. Trong suy nghĩ của Hoàng Thừa Ngạn thì Nễ Hành cho dù có thế nào, Hoàng Tổ cũng không được giết. Cái tội giết Nễ Hành cho dù là ai cũng không thể gánh vác được. Người không thấy lúc trước Tào Tháo giết Biên Nhược khiến cho cả Sung châu rung chuyển như vậy hay sao? Tất nhiên Nễ Hành mặc dù không sánh được với Biên Nhược nhưng Hoàng Tổ người cũng không bằng được Tào Tháo. Giết Nễ Hành sẽ khiến cho Hoàng thị ở Giang Hạ rơi vào tình cảnh như thế nào?

Tóm lại Nễ Hành có thể giết...

Nhưng y có thể bị sơn tặc, trộm cướp giết, cho dù bị một tên gia nô giết thì Hoàng Tổ cũng không được giết y.

Tào Tháo có giết Nễ Hành không? Chỉ một chuyện Biên Nhược đủ khiến cho Tào Tháo cảnh giác vì vậy mà y không dám giết. Lưu Biểu có muốn giết Nễ Hành không? Chắc chắn là muốn. Nhưng Lưu Biểu cũng không dám ra tay vì sợ làm mất thanh danh của mình. Cho nên y mới đẩy Nễ Hành tới Giang Hạ, ý đồ lấy Hoàng thị để làm cho y bớt ngông nghênh một chút. Lúc đầu, Hoàng Thừa Ngạn không tán thành việc Hoàng tổ đối xử tử tế với Nễ Hành, lão cho rằng một tên ngông cuồng như vậy cho dù có văn vẻ thế nào thì cũng không đáng để đối xử tử tế.

Nhưng Hoàng Tổ không nghe đối xử với Nễ Hành thật cao.

Kết quả là một tên dê tiện được nâng lên cao liền quên hết tất cả, không còn biết mình là ai.

Nhưng cho dù có vậy thì người cũng không được giết y.

Đẩy y tới Tây xuyên, hoặc là tới Giang Đông cũng tốt hơn là giết y.

Người như vậy mà giết đi chắc chắn sẽ làm mất thanh danh của nhà mình. Nhưng giết thì đã giết rồi... Sau đó Hoàng Tổ rất hối hận...

Sự việc đã xảy ra, có là ai thì cũng chỉ đành bất lực. Hoàng Thừa Ngạn thấy trong nhà bức bối liền nảy ý định tới Giang Đông tình bạn tâm sự.

Không ngờ họ vừa mới tới Giang Đông thì gặp lại Tào Bằng.

Hoàng Thừa Ngạn không nhận ra Tào Bằng. Đã hơn một năm trôi qua, Tào Bằng đã cao và mạnh hơn rất nhiều, không còn hình dáng gầy yếu như trước. Lúc trước, Hoàng Thừa Ngạn có ở bên sông mà nhìn thấy Tào Bằng mấy lần, có xem hắn luyện quyền. Lão không hiểu về võ nghệ nhưng cũng tinh thông Hoàng Lão thuật. Vì vậy mà lão có thể nhận ra được quyền pháp mà Tào Bằng luyện có một sự huyền diệu.

Có điều, một năm trôi qua, Hoàng Thừa Ngạn đã quên mất Tào Bằng.

Thấy Tào Bằng vẫn nắm chặt lấy tay Hoàng Nguyệt Anh, Hoàng Thừa Ngạn nổi giận.

- A Sứ! Sắp muộn rồi, chúng ta còn phải đi.

Hiện tại tâm trạng tới tìm bằng hữu của lão đã mất, thậm chí cũng chẳng thêm để ý tới Tào Bằng mà chỉ trầm giọng nói với Hoàng Nguyệt Anh.

Dứt lời Hoàng Thừa Ngạn định xoay người lên xe. Lão nghĩ Hoàng Nguyệt Anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời mình. Nhưng lão lại không ngờ được rằng Hoàng Nguyệt Anh vẫn đứng yên bên cạnh Tào Bằng mà không nhúc nhích.

- Phụ thân! Con và a Phúc đã lâu không gặp, muốn được trò chuyện với hắn...

“Nghe cái tên a Phúc này cũng biết chẳng có gì hay rồi.”

Hoàng Thừa Ngạn tức giận xoay người lại.

Nào ngờ lúc này Tào Bằng lại bước tới vái chào:

- Lão bá! Lâu ngày không gặp.

Hoàng Thừa Ngạn lặng đi một chút:

- Người là ai?

- Lão bá không nhớ năm đó bên bờ sông Cức Thủy có một đồng tử luyện quyền...

- A! Người là....

Trong đầu lão thấp thoáng hiện lên bóng một người.

Nếu Tào Bằng không nói thì Hoàng Thừa Ngạn cũng không nhận ra. Có điều sau khi Tào Bằng nhắc tới lại khiến cho nét mặt của Hoàng Thừa Ngạn càng trở nên âm trầm.

Lão đương nhiên biết xuất thân của Tào Bằng. Vì vậy mà sau khi Hoàng Xạ giải thích với lão, mặc dù Hoàng Thừa Ngạn không đồng ý với cách làm của Hoàng Xạ nhưng cũng không trách cứ nhiều lắm. “Nghĩ cũng phải chẳng may tên tiểu tử đó và con gái mà kết hôn thì chẳng phải mất hết thể diện của Hoàng gia hay sao?” Hiện giờ xem ra lo lắng của Hoàng Xạ trước đây là hoàn toàn có lý. Hoàng Thừa Ngạn thậm chí trách Hoàng Xạ trước đây ra tay tại sao không tàn nhẫn thêm một chút, nhổ cỏ nhổ cả rễ để cho Hoàng Nguyệt Anh không còn suy nghĩ tới, cũng bớt cho hôm nay phải xấu hổ.

Lão chỉ hơi nở nụ cười một chút rồi nhìn sang Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh ngẩng đầu vẫn nắm chặt tay Tào Bằng, chẳng hề sợ hãi đón lấy ánh mắt của Hoàng Thừa Ngạn.

“Đúng là trẻ con không làm nên chuyện lớn!”

Hoàng Thừa Ngạn thầm mắng trong lòng. Có điều lão cũng không mắng Tào Bằng mà là mắng Hoàng Xạ.

Hiện giờ Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh gặp lại chỉ sợ khó mà ngăn được.

Hoàng Thừa Ngạn không muốn mất mặt ở trên đường liền xoay người sang nói với một thanh niên mặc cẩm y cười ngửa bên cạnh xe:

- Cam Ninh! Người đi theo Nguyệt Anh...

Thanh niên mặc cẩm y vội vàng cung tay thi lễ. Có điều động tác của y lại làm vang lên một tiếng chuông.

- Phụ thân! Con biết người đi đâu, không cần phai Cam đại ca theo...

- Vậy người cùng đi với ta.

- A! Thôi được rồi...

Hoàng Nguyệt Anh không muốn cho người khác đi theo, bởi vì như vậy sẽ làm cho mất tự nhiên.

Có điều thấy thái độ của Hoàng Thừa Ngạn như vậy, Hoàng Nguyệt Anh biết nếu không để cho Cam Ninh đi theo thì cha có khả năng sẽ nổi giận.

Nàng có thể thấy được Hoàng Thừa Ngạn không thích Tào Bằng.

Thậm chí trong lời nói của lão còn có một chút chán ghét. Hoàng Nguyệt Anh là một thiếu nữ thông minh cho nên có thể nhận ra được điều đó. Hoàng Thừa Ngạn không thêm để ý tới Tào Bằng, nếu như đây không phải chỗ đông người thì không chừng cha nàng đã nổi trận lôi đình mà đuổi Tào Bằng đi.

Nghĩ tới đây, Hoàng Nguyệt Anh lại nắm chặt lấy tay Tào Bằng.

Ý nàng muốn nói cho Tào Bằng rằng hãy cứ yên tâm.

Nhưng Tào Bằng cũng không phải là tên ngốc, từ thái độ lạnh lùng của Hoàng Thừa Ngạn, hẳn cũng nhận ra được dường như lão nhân đó không hài lòng với mình.

“Không biết lão có thái độ thế nào với Gia Cát Lượng? Gia Cát Lượng dường như xuất thân không được tốt lắm, chỉ là một họ ở Lang Đô thôi sao?”

Sau khi đi tới thời đại này, Tào Bằng phát hiện có rất nhiều chỗ khác với những gì hắn biết ở kiếp trước.

Trong Xuất Sư biểu có nói về Gia Cát Lượng là một người áo bố, cày ruộng.... Vì vậy mà sau này khiến cho hậu thế có nhiều sự hiểu nhầm rằng Gia Cát Lượng là một nông dân, gia cảnh không được tốt lắm. Nhưng trên thực tế thì sao? Gia Cát Lượng là đệ tử thế gia, lịch sử họ Gia Cát ở Lang Đô cũng đủ lâu. Chưa nói tới thứ khác, chỉ cần chú của Gia Cát Lượng là Gia Cát Huyền trước kia cũng từng làm thái thú.

Một gia đình như vậy thì sao có thể nghèo được?

Cày ruộng vào thời đại này là tục lệ của những nhân vật ẩn sĩ nổi tiếng.

Chẳng phải Bàng Đức công cũng làm mấy mẫu vườn ở Lộc Môn sơn đó sao? Mà có lẽ Lưu Bị ở Hứa Đô trồng rau cũng học đòi chút văn sĩ.

Tỷ tỷ của Gia Cát Lượng gả cho con của Bàng Quý.

Mà Bàng Quý là danh sĩ có tiếng ở Kinh Tương, nổi danh nhị Bàng của Lộc Môn Sơn. Đại Bàng làm thượng thư cũng là huynh trưởng của Bàng Đức công.

Đồng thời họ Bàng và một dòng họ lớn khác ở Kinh Tương là Thái thị cũng có quan hệ thông gia.

Cả hai nhà đó đều là danh gia vọng tộc ở Kinh Tương, nếu Gia Cát Lượng xuất thân nghèo hèn thì làm sao có thể gả tỷ tỷ cho con trai của Bàng Quý? Nên nhớ rằng muốn được điều đó thì phải có quan hệ ngang hàng, thuộc loại môn đăng hộ đối. Còn không thì chỉ có thể trở thành thiếp hoặc tỳ nữ. Chỉ cần viện này cũng chứng tỏ xuất thân của Gia Cát không hề tầm thường.

Trong lòng Tào Bằng có chút thất vọng.

Làm thế nào mới khiến cho Hoàng Thừa Ngạn chấp nhận mình?

Hoàng Thừa Ngạn thấy thái độ của Hoàng Nguyệt Anh kiên quyết như vậy thì biết không thể cưỡng ép được.

Lão tròng mắt nhìn Tào Bằng rồi nói nhỏ:

- A Sửu! Đi sớm về sớm, đừng để cha phải lo...

Tính tình của con gái, Hoàng Thừa Ngạn hoàn toàn hiểu rõ.

Nếu quả thật làm cho Hoàng Nguyệt Anh giận thì chuyện gì nàng cũng dám làm.

Nhưng cho dù thế nào thì cũng đừng như Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân, sau vài năm liền ôm một đứa bé về nhà.

Phì...

Tư Mã Tương Như là ai?

Nếu so sánh Nguyệt Anh với Trác Văn Quân, Hoàng Thừa Ngạn sẽ không phản đối.

Nhưng nếu bảo lão so sánh Tào Bằng với Tư Mã Tương Như thì đó là điều không thể.

Nghĩ tới đây Hoàng Thừa Ngạn càng thêm tức giận. Nhưng không làm gì được, vì vậy mà lão đành phải dịu dàng dặn dò Nguyệt Anh vài câu rồi sau đó xoay người lên xe.

Từ đầu tới cuối, cơ bản lão chẳng thêm nói với Tào Bằng câu nào.

Điều đó khiến cho trong lòng Tào Bằng cảm thấy uất ức.

- A Phúc! Chúng ta đi đâu?

Đợi sau khi Hoàng Thừa Ngạn lên xe, đoàn xe từ từ rời đi, Hoàng Nguyệt Anh lập tức thay đổi thái độ, trở nên vui vẻ. Gương mặt của nàng tỏa sáng càng thêm xinh xắn. Tào Bằng nhìn thấy vậy thì ngẩn người làm cho gò má của Hoàng Nguyệt Anh thêm đỏ ửng, lén dẫm lên chân Tào Bằng.

- A! Vừa rồi ta có nghe Hám đại ca nói cảnh sách Chấn Trạch là nơi đẹp nhất ở đây.

Có điều ta cũng chưa có cơ hội để thưởng thức. Hôm nay nhân tiện đang mưa, chúng ta tới hồ Chấn Trạch để xem thế nào.

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy vậy liền khen ngợi.

- Ô cửa ta đâu?

Tào Bằng đột nhiên hận ra mình và Hoàng Nguyệt Anh còn đang đứng dưới mưa.

Hắn muốn tìm lại cái ô thì không biết bị người ta nhặt trộm từ lúc nào.

- A Phúc! Lấy cái cửa ta mà dùng, đừng có để cho cô ấy bị ướt hết người...

Hám Trạch bước tới đưa ô của mình cho Tào Bằng.

Tào Bằng cũng không hề khách khí vội vàng nhận lấy rồi kéo tay Hoàng Nguyệt Anh ra ngoài thành.

Thanh niên mặc cẩm y vội vàng đi theo sau. Nhưng thật ra y cũng khá hâm một Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh, chỉ có điều trong lòng lại có chút ầm ứ.

“Với bản lĩnh của y hiện giờ mà lại phải làm tùy tùng?”

Y đang định chuẩn bị đi theo sau thì không ngờ Hám Trạch đã kéo tay mình lại.

- Ngươi muốn gì?

Thanh niên cẩm y đột nhiên nổi giận.

Nếu như vừa rồi Hám Trạch không nhường ô thì không chừng đã bị y đấm cho rồi.

Hám Trạch mỉm cười định mở miệng giải thích.

Tào Bằng đột nhiên dừng bước, xoay người lại nhìn người thanh niên.

- Người tên là Cam Ninh?

Một người mặc thanh sam còn một người thì mặc quần áo vàng nhạt.

Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh thả bước đi về phía Chấn Trạch đang mù mịt trong làn mưa. Hai người tay nắm tay như nhớ lại cảnh tượng bên bờ Cúc thủy, vành tai và mái tóc chạm nhau. Hai người thì nhau kể đủ mọi thứ chuyện khiến cho trong lòng sinh ra rất nhiều cảm khái.

- Sau khi Đức Công nghe nói liền rất tức giận còn tới tận Giang Hạ chất vấn thúc phụ. Nhưng người cũng biết tính nết của thúc phụ, vì vậy mà hai người cãi nhau, thậm chí cho tới nay cũng không còn qua lại.

Hoàng Nguyệt Anh nói nhỏ:

- Đường huynh của ta thực ra cũng không quá xấu. Chỉ có điều đôi khi...

Tào Bằng nói:

- Ta biết.

- Mà sao người lại tới Giang Đông?

- Chuyện này... Ha ha! Một lời khó có thể nói hết. - Tào Bằng nhìn quanh thấy không có người liền nói nhỏ:

- Cha người tới đây là tới viếng thăm ai?

- Ủm! Chính là Cát thượng thư ở Câu Dung.

- Cát thượng thư?

Tào Bằng ngắt người.

Giang Đông cũng có thượng thư?

- Người không nghe nói tới Cát Đức Nho ở Câu Dung?

- Không có?

- Hì hì chính là ngài. Cát thị ở Câu Dung có quan hệ với chúng ta. Cha của Cát Đức Nho chính là Hoàng môn thị lang Cát Cự những năm Hi Bình. Gia thúc tổ Hoàng Quỳnh lúc đó nhâm chức Thái Úy vì vậy mà hai nhà vẫn có qua lại. Cát thế phụ từng ở Đại Hồng Lư làm tới Thượng Thư. Những năm Quang Hòa, người vẫn ẩn cư ở Ngô huyện. Phụ thân và Cát thế phụ có quan hệ rất tốt. Nay trong nhà gặp chuyện không may vì vậy mà mới tới đây để giải khuây.

Đại Hồng Lư là một trong cửu khanh.

Đúng là hạng người nào thì kết giao với bằng hữu ấy.

Có điều đúng là Tào Bằng không nghe nói tới cái tên Cát Đức Nho. Thậm chí ngay cả Cát Cự hắn cũng không biết. Nhưng thật ra hắn biết Hoàng Quỳnh là vì lúc trước có được một cây Long tước đại đao. Tính toán ra thì một năm rưỡi sau khi sống lại, hắn có rất nhiều người và nhiều chuyện không biết về thời đại này. Hơn nữa, Tào Bằng không nhớ được trong Tam quốc có người nào mang họ Cát.

Vì vậy mà Tào Bằng cũng không để ý.

- Sư tôn của Cát thế phụ kính đạo pháp, còn phụ thân lại mê luyện Hoàng lão cho nên mới qua lại với nhau. Nếu không thì rất nhiều người cũng không biết Cát thế phụ ngụ ở Ngô huyện. Ngài không thích náo nhiệt vì vậy mà ít khi xuất hiện.

Toái Càn Khôn

200. Chương 185: Phụng Nghĩa Hiệu Úy.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 185: Phụng nghĩa hiệu úy.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Thật ra ta tới đây dùng một cái tên giả là Tuân Bằng.

- Tuân Bằng?

- Đúng vậy ta theo Tuân Hưu Nhược ở Dĩnh Xuyên tới Ngô huyện, chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hưu Nhược tiên sinh....

....

Tào Bằng cũng không nói rõ, có điều khi hắn nói tới cái tên Tuân Diễn cũng khiến cho Hoàng Nguyệt Anh ngạc nhiên. Hoàng thị ở Giang Hạ mặc dù là một họ lớn ở Kinh Tương nhưng so với Tuân thị ở Dĩnh Xuyên thì có vẻ không bằng. Cũng khó trách bởi từ Tuân Thục tới nay, Tuân thị ở Dĩnh Xuyên xuất hiện rất nhiều người tài. Dưới Tuân Thục có bát long, sau bát long còn có tam Nhược. Mà sau tam Nhược còn có Tuân Du dương danh hậu thế là hiền lương. So với Tuân thị ở Dĩnh Xuyên thì Hoàng thị ở Giang Đông từ sau Hoàng Quỳnh dường như cũng không có được người nào.

Hoàng Thừa Ngạn thì thích Hoàng lão vì vậy mà chỉ yêu thanh tĩnh.

Hoàng Tổ mặc dù là Thái thú Giang Hạ nhưng cũng chỉ tới được mức đó. Hiện giờ y giết Nễ Hành chỉ sợ thanh danh lại càng xấu thêm.

Vì vậy mà Hoàng thị mặc dù chiếm cứ Giang Hạ nhưng thanh danh không thể nào sánh được với Tuân thị.

Hoàng Nguyệt Anh không khỏi nở nụ cười:

- A Phúc! Dương như bây giờ ngươi cũng không tồi lắm. Nếu không thì cũng không tới lượt ngươi bảo vệ an toàn cho Hưu Nhược tiên sinh.

- Nhờ Hưu Nhược tiên sinh để ý tới mà thôi. Sau khi tới Hứa Đô, phụ thân tạo đao đúng phương pháp vì vậy mà được vào trong Chư Dã giám làm Giám lệnh, còn tỷ phụ của ta thì hiện giờ đang là huyện lệnh Hải Tây. Lần này có thể đi theo Hưu Nhược cũng là do tỷ phụ đề cử. Nếu không... Tuân Nhược tiên sinh để mất, tới Giang Đông cũng chỉ tăng thêm kiến thức mà thôi.

Mặc dù Tào Bằng nói một cách băng quơ nhưng cũng đủ khiến cho Hoàng Nguyệt Anh vui vẻ.

- Đúng rồi! Tại sao Cam Ninh lại đi theo thế phụ?

- Ngươi nói tới Cam đại ca?

Cả hai người dừng lại nhìn về phía sau thì thấy Hám Trạch và Cam Ninh đi tụt lại chừng năm mươi bước, đang chậm rãi theo quan đạo.

Tào Bằng đột nhiên nhớ tới trong Tam Quốc Diễn nghĩa, quan hệ giữa Cam Ninh và Hám Trạch cũng không hề tồi. Theo lịch sử thì hiện giờ Cam Ninh đang làm giặc trên sông. Nếu không thì danh hiệu tên trộm buồm gằm kia là từ đâu mà có? Có điều có thể thấy được địa vị của y ở Giang Đông cũng không cao lắm.

Nếu không thì y cũng không phải đi theo làm tùy tùng.

- Ngươi cũng đừng nhìn Cam đại ca. Xuất thân của hắn cũng là gia tộc quyền thế.

Hoàng Nguyệt Anh như sợ hãi Tào Bằng dò xét Cam Ninh liền vội vàng nhắc nhở:

- Hơn nữa thân thủ của Cam đại ca rất tốt... Người cũng đừng có đắc tội với hần.
- Gia tộc quyền thế?
- Đúng vậy.

Thấy Tào Bằng nghi hoặc, Hoàng Nguyệt Anh tưởng Tào Bằng không tin liền vâng giải thích:

- Tổ thế của Cam đại ca vốn ở Nam Dương. Hi hi! Nói ra thì có thể coi là đồng hương với người, vì nguyên quán ở Vũ Âm. Có điều sao đó tổ tiên của hần lại trú ở Ba quận. Sở dĩ nói ba quận là bởi vì nhà hần sống ở ba quận Lâm giang. Cam thị ở Lâm giang cùng với Nghiêm, Văn, Dương, Đỗ được coi là năm họ ở Lâm Giang. Dân cư ở Lâm Giang có hơn ngàn hộ, trong đó một nửa số người là từ năm dòng họ này.

Tào Bằng nghe được mà kinh hãi. Năm ngàn hộ ước chừng là ba vạn người. Một nửa dân cư chính là một vạn năm ngàn người mang năm cái họ đó thì ít nhất mỗi họ có ba nghìn người. Mà theo tính toán ở thời đại này thì họ Cam đúng là một họ lớn. Hơn nữa đây còn là một gia tộc quyền thế khổng lồ.

- Cam đại ca được bổ làm Quận thừa của Thục quận. Chỉ có điều do hần khinh tài kính sĩ, sau này mắc tội với người mà bỏ quan không làm, lại tụ tập một đám thiếu niên mà kết thành băng du thủ du thực. Hần ở ba quận rất nổi tiếng. Nghe nói năm đó hần đi bộ có xe ngựa, đi dưới sông thì có thuyền nhẹ đón tiếp. Đi tới đâu là rầm rộ tới đó. Hơn nữa trong nhà y lại giàu có, khi dừng lại thì dùng gấm mà buộc thuyền, tới khi đi thì vắt bỏ...

Có thể thấy được Hoàng Nguyệt Anh rất khâm phục Cam Ninh.

Tào Bằng thăm thì:

- Nhưng ta nghe người ta gọi y là tên trộm buồm gấm.

Hoàng Nguyệt Anh cười hì hì nói:

- A Phúc! Người cũng nghe người ta nói tới biệt hiệu của hần? Đó là do tính tình của hần ngông cuồng. Nơi nào hần cũng kết giao với người khác. Hữu lễ với hần, hần ái mộ sẽ kết giao. Nếu vô lễ, hần sẽ tung bộ hạ tới cướp bóc, thậm chí còn sát hại quan lại. Trên người hần có cấm lông chim, thân đeo chuông cho nên ở ba quận, mọi người mới gọi y là tên giặc buồm gấm.

“Tiên sư tên họ La lừa dối! Suýt nữa thì làm cho ta mất mặt một lần nữa.”

Tào Bằng vẫn cho Cam Ninh xuất thân từ kẻ cướp. Không ngờ cái danh hiệu giặc buồm gấm lại có lai lịch như thế.

Có điều trong lòng hần lại càng thêm đổ kỵ. “ Cho dù có lợi hại thì bây giờ chẳng phải cũng chỉ là tùy tùng đó sao?”

lần này, Hoàng Nguyệt Anh có thể nghe thấy được trong giọng của Tào Bằng có chút vị chua.

Hai gò má của nàng ửng hồng, liếc mắt nhìn Tào Bằng:

- A Phúc! Người không vui?
- Không có. Ta nào có mất hứng.
- Nhưng ta cảm thấy người đúng là không vui lắm.

Tào Bằng liên tục lắc đầu:

- Chắc chắn là nàng cảm nhận nhầm rồi. Bây giờ chúng ta gặp lại, tại sao ta lại mất hứng?
- Bởi vì vừa rồi ta khen ngợi Cam đại ca.

Hoàng Nguyệt Anh hơi nở nụ cười rồi nghiêm mặt nói:

- Người đừng có hiểu lầm. Cam đại ca đãi ta như muối mè, bình thường rất quan tâm tới ta. Sở dĩ hần phải rơi xuống cảnh như ngày hôm nay cũng là vì... Ôi! Đầu năm Hưng Bình, thứ sử Ích Châu là Lưu Yên ốm chết, triều đình phái Hộ Mạo tới tiếp nhận chức thứ sử Ích Châu. Lúc đó Cam đại ca đang ở đó nên mắc tội với Ích Châu mục Lưu Chương vì vậy mà bắt đắc dĩ đành phải đưa cả nhà tới huyện Lâm Giang, rồi

dẫn theo tám trăm thực khách trở lại Kinh Châu. Lúc trước y tới Kinh Châu vẫn ở huyện Tân Dã. Nhưng Lưu Kinh Châu không màng tới quân sự vì vậy mà không trọng dụng. Năm ngoái Tào công chinh phạt Hồ Dương, Cam đại ca lập công nên Lưu Kinh Châu mới để hần tới Giang Hạ. Đáng tiếc, thúc phụ của ta cũng không thích hần. Lần này phụ thân ra ngoài giải khuây, thúc phụ sai Cam Đại ca đi theo hộ vệ. Người này rất tốt chỉ có điều đôi khi có chút hơi ngông cuồng khiến cho người ta không thích lắm. Có điều ở một thời gian, người sẽ biết hần là người tốt, lúc làm việc còn hết sức tận tâm.

Từ trong lời nói của Hoàng Nguyệt Anh, Tào Bằng nghe được rất nhiều chuyện.

Hần lại quay đầu nhìn thoáng qua Hám Trạch đang trò chuyện vui vẻ với Cam Ninh mà nảy sinh ra ý định mượn sức.

Dệt hoa trên gấm là chuyện dễ nhưng đem than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại khó.

Hiện giờ cuộc sống của Cam Ninh đang ở trong giai đoạn thấp nhất, hơn nữa nó còn kéo dài mãi cho tới khi hần tìm tới nương tựa vào Đông Ngô. Trong lịch sử, Cam Ninh tìm tới nương tựa và Đông Ngô từ lúc nào thì Tào Bằng không nhớ rõ.

Trong ký ức thì dường như là trước trận chiến Xích Bích.

Còn hiện tại thì sao?

Trận chiến Quan Độ còn chưa diễn ra...

Núi Đặng Úy nằm ở Tây Nam của Ngô huyện...

Nó nối liền vào với chân trạch, coi như là một bán đảo của Thái Hồ. Tương truyền, vào thời Quang Vũ đế thời Đông Hán, tổ tiên Đặng Tắc là Tư Đồ Đặng Vũ cũng là một trong hai mươi tám vị Văn đài ẩn cư ở đây. Đặng Vũ làm quan tới Thái Úy cho nên nơi này mới tên là núi Đặng Úy. Trên ngọn núi này hoa mai nở khắp nơi, cư dân ở đây cũng dựa vào việc trồng hoa mai mà sống. Cho tới khi hoa mai nở rộ, Đặng Úy sơn liền được bao phủ bởi một biển hoa.

Từ xa nhìn lại nó giống như một đại dương màu trắng.

Vì vậy mà đời sau có người gọi đó là Hương Tuyết hải.

- A Phúc! Trước mặt hình như là miếu Tư Đồ.

Thân là người bản địa, Hám Trạch ở phía sau giới thiệu cho Tào Bằng.

- Nghe người ta nói miếu Tư Đồ rất linh nghiệm, có thể cầu công danh và nhân duyên. Ha ha! Người có muốn tới đó thử không?

Gương mặt của Hoàng Nguyệt Anh hơi đỏ nhưng nhìn cô thì hình như là hơi động tâm.

- Vậy chúng ta vào đó xem.

Tào Bằng nắm tay Hoàng Nguyệt Anh mà hỏi nhỏ.

Hoàng Nguyệt Anh cũng gật đầu theo Tào Bằng cất bước đi về phía miếu Tư Đồ.

Nhìn theo bóng lưng hai người, Hám Trạch nói nhỏ:

- Hưng Bá! Ta thấy a Phúc và Hoàng tỷ thật ra khá xứng. Người thấy có đúng không?

Đôi mắt Cam Ninh híp lại, sau một lúc mới trả lời:

- Nguyệt Anh có trí tuệ hơn người, tài hoa xuất chúng, ở Giang Hạ có chút danh tiếng. Còn a Phúc có gì mà có thể xứng đôi với Nguyệt Anh? Chưa nói cho dù Nguyệt Anh đồng ý thì Hoàng tiên sinh chưa chắc đã đồng ý.

Hám Trạch cười ha hả:

- Hưng Bá! Có đôi khi những gì mắt nhìn thấy nhưng chưa phải là thực.

- Cái gì?

- Tương lai của a Phúc không phải là cái mà ta và người có thể đánh giá.
- Thật không?

Cam Ninh nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Tào Bằng mà suy nghĩ.

Toái Càn Khôn

201. Chương 186 187: Thảm Án (1)

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 186 187: Thảm án (1)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sau khi từ miếu Tư Đồ đi ra, sắc trời cũng đã tối.

Đám người Tào Bằng quay về. Trên đường đi, Hoàng Nguyệt Anh vui vẻ nên luôn nở nụ cười. Nàng và Tào Bằng nắm chặt tay bước chân ven hồ Chấn Trạch. Lúc này mưa đã tạnh, ánh tịch dương phản chiếu nơi chân trời khiến cho mặt hồ biến thành màu đỏ.

- A?

Hám Trạch đột nhiên dừng bước, nhìn về phía cái bến.

- Hám đại ca sao lại dừng?

Tào Bằng thắc mắc quay người lại hỏi Hám Trạch.

- Các người xem...

Hám Trạch chỉ ngón tay về phía bến thuyền...

Nhìn theo ngón tay của Hám Trạch chỉ thấy một chiếc thuyền được neo bên bến. Mấy nam tử từ trên thuyền bước ra, vây quanh một người nhanh chóng bước vào một cái xe ngựa. Thiếu niên đó cũng không cao lắm nhưng tướng mạo đoan chính, lại có khí phách của một người làm quan.

- Có chuyện gì vậy?

Tào Bằng không nhìn ra điều gì liền lên tiếng hỏi.

Hám Trạch nói:

- Đó là Phụng Nghĩa hiệu úy.

- Phụng Nghĩa hiệu úy? - Tào Bằng ngăn người:

- Đó là ai?

Hám Trạch tức giận nhìn Tào Bằng:

- Phụng Nghĩa hiệu úy là huynh đệ của Ngô hầu, người nghĩ sao?

- Huynh nói là?

Trống ngực Tào Bằng đập hơi nhanh nhưng cũng không hỏi nữa.

Sau khi thưởng thức cảnh hồ với Hoàng Nguyệt Anh, mọi người liền quay về. Khi về tới Ngô huyện thì trời đã hoàn toàn tối đen. Tào Bằng đưa Hoàng Nguyệt Anh tới chỗ Cát Đức Nho mới phát hiện ra chỗ ở của Cát phủ cũng không xa Trạm dịch lắm.

- A Phúc! Ngày mai người có rảnh rỗi không?

Tào Bằng cười nói:

- Có lẽ là không có việc gì.

- Vậy ngày mai chúng ta đi chơi thuyền có được không?

- Tất nhiên là được. - Tào Bằng cười gật đầu:

- Vậy ngày mai ta chờ người ở bến thuyền.

Hoàng Nguyệt Anh vui vẻ đồng ý rồi hẹn thời gian với Tào Bằng, sau đó mới đi vào trong Cát phủ. Khi tới cửa, nàng dừng lại khoát tay với Tào Bằng. Tào Bằng mỉm cười đứng ở nơi góc rẽ, vẫy tay từ biệt Hoàng Nguyệt Anh rồi nhìn theo bóng nàng khuất sau cánh cửa. Sau đó, hắn và Hám Trạch mới từ từ đi về dịch trạm.

- Hám đại ca! Phụng Nghĩa hiệu úy trở về dường như huynh cảm thấy rất ngạc nhiên?

Phụng Nghĩa hiệu úy chính là Tôn Quyền.

Chỉ có điều Tào Bằng không hiểu được tại sao Hám Trạch lại trịnh trọng như vậy.

Hám Trạch thấp giọng trả lời:

- Người biết thân phận của Phụng Nghĩa hiệu úy vậy cũng biết hiện giờ y còn đang gánh vác nơi nào không?

Tào Bằng gật đầu:

- Cái này đệ biết.

- Vậy người có biết vì sao Ngô hầu lại lệnh cho Phụng Nghĩa hiệu úy tới Dương Tiễn không?

- Cái này...chẳng lẽ ở đó còn có gì khác?

Hám Trạch nói:

- Dương Tiễn là nơi trữ hàng quan trọng. Ngô hầu sớm có ý đánh chiếm Đan Dương cho nên từ năm ngoái đã bắt đầu chuẩn bị tích trữ lương thảo ở Dương Tiễn. Hiện giờ Ngô hầu đóng quân ở Lật Dương, Dương Tiễn chịu trách nhiệm cung ứng lương thảo cho toàn bộ trấn chiến ở Đan Dương, có trách nhiệm quan trọng. Phụng Nghĩa hiệu úy đột nhiên trở về Ngô huyện là có chuyện gì? Vừa rồi ta ngạc nhiên cũng là vì chuyện này.

- A?

Tào Bằng liền trở nên trầm mặc.

Vừa rồi nhìn Tôn Quyền lên bờ đúng là bí mật trở về.

Chẳng lẽ ở Ngô huyện có chuyện gì quan trọng xảy ra mà có thể bức Tôn Quyền bỏ qua chiến sự ở Đan Dương mà trở từ Dương Tiễn trở về?

Điều Hám Trạch thắc mắc không phải là không có căn cứ.

Vì vậy mà nhất thời Tào Bằng cũng có thể hiểu được.

Cát Đức Nho khoảng chừng năm mươi tuổi nhưng nhìn vẫn còn trẻ. Tuổi của Hoàng Thừa Ngạn so với Cát Đức Nho nhỏ hơn một chút. Có điều hai bên tóc mai của lão đã điểm hoa râm còn tóc của Cát Đức Nho vẫn đen nhánh so với Hoàng Thừa Ngạn còn trẻ hơn rất nhiều. Hai người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, đồng thời bên dưới còn có một người thanh niên ngồi tiếp. Người thanh niên đó nhìn chỉ chừng hai mươi, làn da mịn màng trắng nõn, tướng mạo anh tuấn. Quần áo của y có màu vàng chanh càng tôn thêm dáng người. Nhìn y ngồi đó khiến cho người ta có cảm giác thoát tục.

Khi Hoàng Nguyệt Anh trở về, sắc mặt của Hoàng Thừa Ngạn không được vui cho lắm.

- A Sửu! Sao tới giờ mới về?

Lén nhìn Hoàng Thừa Ngạn một cái rồi Hoàng Nguyệt Anh cúi đầu nói nhỏ:

- Cha! Con và a Phúc tới núi Đặng Úy ngắm mặt trời lặn cho nên về muộn một chút.

- Người nói...

Không để cho Hoàng Thừa Ngạn nổi nóng, Hoàng Nguyệt Anh đã nhanh chóng mở miệng trước:

- Cha con mệt rồi xin đi nghỉ trước.

- Nguyệt Anh! Nhìn thấy bá bá tại sao không nói gì?

Cát Đức Nho cười cười lên tiếng hỏi.

Hoàng Nguyệt Anh vội vàng thi lễ:

- Chắt nữ bá kiển bá phục. A! Hiếu Tiên ca ca trở về lúc nào? Muội nghe nói trước đây huynh chẳng phải ở trong núi Thiên Thai Xích Thành tu hành hay sao?

- A Sư không được vô lễ.

Hoàng Thừa Ngạn vội vàng lên tiếng.

Người thanh niên cười nói:

- Nguyệt Anh càng lớn càng thêm động lòng người. Lúc trước huynh có ở trong núi tu hành, được tiên sư truyền thụ Bạch Hổ thất biến và Tam Nguyệt Chân nhất diệu kinh rồi chuẩn bị nhập thể rèn luyện. Lần này huynh về là muốn thăm phụ thân rồi sau đó tới dãy La Phù báỉ phỏng đạo hữu tiên gia. Nguyệt Anh! Nghe nói muội mới gặp người quen trên đường. Phong cảnh Chấn Trạch có...đẹp không?

Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt lên mà nói nhỏ:

- Có phần động lòng người.

Cát Đức Nho cười nói:

- Được rồi! Hiếu Tiên! Nguyệt Anh cũng đã mệt, để Nguyệt Anh đi nghỉ ngơi đi. Nguyệt Anh! Bá bá đã chuẩn bị cho người canh hạt sen mà người thích. Chốc lát sẽ cho người hâm nóng rồi mang lên phòng. Đã tới Ngô quận rồi thì cứ chơi cho thoải mái, có nhiều cảnh đẹp lắm.

- Đa tạ bá phụ.

Hoàng Nguyệt Anh liếc trộm Hoàng Thừa Ngạn một cái rồi lên tiếng, sau đó xoay người theo tỳ nữ ra khỏi phòng khách.

- Huynh nhìn xem, huynh nhìn xem... Huynh nói ta làm sao mà không lo lắng? Con bé này mới ra ngoài một chuyến là quên hết lễ nghĩa.

- Hiền đệ! Đệ sai rồi. Nam nữ yêu nhau là chuyện thường tình. Đệ có thể ngăn cản được người của Nguyệt Anh nhưng có thể ngăn cản được tâm của nó không? Tâm đã ở bên ngoài cho dù đệ có cưỡng ép bắt nó về thì cũng vô ích. Chẳng khác nào như cái án thư này, đệ có thể lật lên nhưng muốn nó dính chặt xuống đất thì sợ rằng không hiệu quả.

Vừa nói chuyện Cát Đức Nho liền dùng sức ấn cái án thư xuống nhưng nó vẫn đứng yên.

Đột nhiên Cát Đức Nho hắt mạnh, một tiếng động vang lên khiến cho Hoàng Thừa Ngạn như hiểu ra.

- Tuổi của Nguyệt Anh cũng đã đôi tám, là thời điểm tìm người. Ta không biết đệ thấy tên tiểu tử đó thế nào nhưng nếu có thể làm cho Nguyệt Anh động lòng thì nhất định có điểm không tầm thường. Nhanh chóng tìm cho Nguyệt Anh một gia đình tốt, chờ sau khi về Kinh Châu qua lại tiếp xúc nhiều thì tâm tư của nó sẽ phai nhạt. Đến lúc đó đệ có gì phải lo lắng? Hiền đệ! Ngày thường đệ vốn cơ trí nhưng vì sao cứ động tới việc của con gái lại rối loạn lên như vậy?

Ánh mắt của Hoàng Thừa Ngạn liền sáng lên và gật nhẹ đầu.

- Đúng rồi! Hiếu Tiên! Lần này con về là có việc gì?

- Thật ra cũng không có chuyện gì lớn. Chẳng qua lúc trước tiên sư từng ở núi Trung Dương có dạy một người đệ tử nên vẫn còn nhớ. Lần này con xuống núi, tiên sư từng dặn con, nếu có khả năng thì tới núi Trung Dương tìm kiếm. Người đệ tử của tiên sư có thể trạng không được tốt lắm, vì vậy mà tiên sư rút từ trong Bạch Hổ thất biến kinh ra một bộ Bạch hổ thất biến cường thân thuật. Nếu tìm được người thì truyền cho hẳn.

- Núi Trung Dương?

Hoàng Thừa Ngạn nhíu mày.

Người thanh niên gật đầu:

- Có điều trước đây tiên sư đã tính rằng người đệ tử đó tới năm mười ba tuổi sẽ gặp kiếp nạn lớn, không biết có bình an vượt qua được không. Bây giờ con phải tới đó để xem. Nếu như hần mất rồi thì con phải trở về núi để bẩm với tiên sư mới được.

- Có chuyện như vậy thì con lên đường sớm đi.

- Vâng. - Người thanh niên lên tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Hoàng Thừa Ngạn đột nhiên hỏi:

- Hiếu Tiên! Tiên sư mà người nói là vị nào?

- A! Đó là Tả Nguyên Phóng ở Lư Giang.

- Hóa ra là người đó...

Hoàng Thừa Ngạn bỗng nhiên hiểu ra, mà lộ vẻ hâm mộ.

- Nghe tiếng Tả tiên ông đạo pháp cao thâm, lại có thuật thần tiên, đáng tiếc là chưa được gặp. Hiếu Tiên được chân truyền của Tả tiên ông đúng là chuyện may mắn. Theo ta thấy tương lai Cát gia có thể có được đại đạo tiên gia thì thật đáng mừng.

Cát Đức Nho cũng chỉ cười mà không nói tiếng nào. Người thanh niên kia có tên là Cát Huyền là con trai của Cát Đức Nho.

Thuở nhỏ y nổi tiếng hiếu học, đọc thông ngũ kinh. Năm mười lăm tuổi đã nổi tiếng Giang Đông.

Nhưng chỉ vì y thích thuật thần tiên cho nên sau khi lập gia đình không lâu liền vào trong núi Thiên Thai Xích Thành để tu đạo. Sau đó y được Tả Từ - Tả Nguyên Phóng chân truyền mà trở thành tổ sư Đạo gia. Đời sau người ta tôn xưng y thành Trùng Ứng Hồ Hữu chân nhân. Hoàng Thừa Ngạn cũng vì Tào Bằng xuất thân ở núi Trung Dương cho nên với người Trung Dương có chút mâu thuẫn.

Vì vậy mà lão không hỏi tiếp. Nếu không chắc chắn lão sẽ biết được người mà Tả Tử bảo Cát Huyền tìm chính là Tào Bằng.

Trong mười ngày sau, những gợn sóng của Giang Đông hết sức yên tĩnh, không hề có động tĩnh gì.

Thậm chí có nhiều người còn không biết Tôn Quyền đã trở lại Ngô huyện, càng không rõ lắm y đã rời khỏi phủ chưa.

Trong mười ngày gần đây, Tào Bằng rất vui vẻ.

Có khi hẳn cũng với Hoàng Nguyệt Anh tới Chấn Trạch hoặc dạo khắp các ngõ ngách của Ngô huyện.

Hoàng Thừa Ngạn cũng chẳng hề cảm đoán Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng qua lại, nhưng cũng không hề giáp mặt với Tào Bằng.

Phần lớn thời điểm, y và Cát Đức Nho ở trong nhà nghiên cứu thuật Hoàng lão. Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất đó là mỗi lần Hoàng Nguyệt Anh ra ngoài thì Cam Ninh đều đi theo bảo vệ vì vậy mà hai người có thêm một con kỳ đà. Mặc dù con kỳ đà đó cũng cố gắng không quấy rầy Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh nhưng có y đi theo sau luôn khiến cho Tào Bằng có cảm giác không được tự nhiên.

Cũng may đó là Cam Ninh. Nếu là một người khác có lẽ Tào Bằng đã trở mặt.

Tối hôm nay, sau khi Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh từ bên ngoài thành trở về liền tới một cái tửu quán để nghỉ tạm.

- Cam đại ca! Cùng nhau ngồi đi.

Tào Bằng đưa tay mời khiến cho Cam Ninh cảm thấy ngạc nhiên.

- Đúng vậy! Thời gian qua Cam đại ca bận rộn nhưng vẫn phải đi theo chúng ta. - Nguyệt Anh cũng cảm thấy hơi bất nhẫn:

- Không bằng đại ca ngồi xuống ăn cơm với chúng ta. Hi hi! A Phúc rất thích nghe những sự tích anh hùng của huynh. Huynh nói chuyện với hần để cho hần thêm chút kiến thức.

Cam Ninh nở nụ cười cũng không hề khách sáo, bước tới ngồi bên cạnh.

Tửu lượng của Tào Bằng không tồi, mà Cam Ninh lại rộng lượng.

Tiếp xúc một thời gian, cả hai cũng đều hiểu nhau rõ hơn vì vậy mà nhanh chóng nâng ly với nhau. Hoàng Nguyệt Anh ngồi sau Tào Bằng thỉnh thoảng lại rót rượu cho hần, nét mặt vẫn giữ một nụ cười. Mỗi lần Tào Bằng uống một chén, sự hạnh phúc trên khuôn mặt nàng lại tăng thêm một phần, chẳng khác gì một người vợ hiền nhìn chồng mình uống xong chén rượu do mình rót mà vui vẻ.

- Chắc chắc! Thật sự là rất thắm.

Đang uống rượu say sưa, Tào Bằng đột nhiên nghe thấy tửu khách bên cạnh đang nói chuyện nhỏ với nhau.

- Đang yên đang lành tại sao Lý hiếu liêm lại chết?

- Đúng vậy. Ngày hôm qua ta còn gặp y, mới chỉ qua một đêm mà đã chết rồi...để lại cô nhi quả phụ thật là đáng thương.

- Nghe nói khi còn sống Lý hiếu liêm có giữ rất nhiều điển tịch. Vừa rồi khi ta đi ngang qua Lý gia nghe người của Lý phủ nói rằng chuẩn bị bán số điển tịch đó để lấy tiền. Xem ra nhà người ta không có ý định ở lại Ngô huyện.

- Mặc dù Lý Dật là hiếu liêm nhưng với số sách trong nhà y thì có thể bán được bao nhiêu tiền?

- Bán được bao nhiêu thì bán. Nghe nói trước khi chết Lý hiếu liêm còn nợ rất nhiều. Phu nhân của y có khí phách không muốn người ta mượn cớ gây chuyện vì vậy có thể bán được cái gì thì bán. Có điều ta thấy cũng không được nhiều giá trị lắm. Số sách của Lý Dật Phong cũng không phải là thứ quý hiếm.

Tào Bằng giật mình. Hám Trạch thích sách nhưng số sách của Tuân Diễm lại không thể cho y được. Hiện giờ Lý hiếu liêm chết, trong nhà bán sách lấy tiền, hay là tới đó mua một ít cho Hám Trạch, làm cho thái độ của y thêm rõ ràng.

Thái độ của Hám Trạch vẫn hàm hồ.

Trước đây Tào Bằng bày tỏ tâm ý của mình, hy vọng Hám Trạch có thể cùng với mình rời khỏi Giang Đông.

Mặc dù Tào Bằng cũng không nói mình có thân phận và địa vị như thế nào nhưng một người thông minh như Hám Trạch cũng có thể đoán được tình hình nhà của Tào Bằng cũng không hề kém. Y cũng không phải người của Tuân gia mà chỉ mạo danh nghĩa Tuân gia. Nhưng không phải một ai cũng có thể làm thư đồng của Tuân Diễm. Ít nhất về những mặt khác có thể thấy Tuân Diễm chấp nhận Tào Bằng. Chỉ cần một điểm này cũng đủ thấy khả quan...

Nếu Hám Trạch trung với Đông Ngô thì hiện tại Tào Bằng có khả năng đã trở thành tù nhân.

Còn nếu Hám Trạch không trung với Đông Ngô thì đối với việc Tào Bằng định mượn sức, y sẽ có thái độ đồng ý hoặc là không.

Nhưng Tào Bằng không biết được thái độ của Hám Trạch như thế nào.

- A Phúc! Ta nhớ Đức Nhuận thích sách. Hay là chúng ta tới đó mua cho hần mấy cuốn? Nói không chừng tên đó sẽ rất vui.

Không để cho Tào Bằng mở miệng, Cam Ninh đã lên tiếng.

Tào Bằng ngẩn người rồi chợt cười nói:

- Ta cũng có ý đó không ngờ bị Cam đại ca nói trước.

Rồi sau đó hẳn thương lượng với Hoàng Nguyệt Anh, Hoàng Nguyệt Anh cũng không có ý kiến gì. Ba người ăn trưa xong liền tìm người hỏi chỗ ở của Lý hiếu liêm. Sau đó ba người theo một cái ngõ nhỏ, rẽ mấy lần thì nhanh chóng tới được Lý phủ.

Diện tích của Lý phủ cũng không rộng lắm, so ra còn kém với đào lâm ở Cức Dương.

Nơi này chỉ có một cánh cổng, hai bên có hai dãy phòng, mặt sau có tiểu viện. Cộng lại cũng chỉ có bảy gian phòng. Toàn bộ Lý phủ chiếm diện tích khoảng bảy, tám trăm mét vuông, từ ngoài nhìn vào hết sức đơn sơ nhưng lại có một sự thanh nhã.

Lý hiếu liêm tên là Lý Cảnh tự Dật Phong, năm nay hai mươi sáu.

Trong nhà y có một vợ và một con nhưng không phải là người Ngô huyện. Nghe nói Lý Dật Phong là người Phú Xuân, sau đó chuyển tới Ngô huyện. Vì vậy mà ở Ngô huyện cũng không có người thân. Tuổi của Lý phu nhân cũng không lớn lắm, chỉ chừng hai mươi, nhưng nhan sắc cũng không hề tầm thường.

Nàng mặc một bộ đồ tang nhìn rất thanh tịnh.

Nàng đứng ở cửa sảnh tiếp đón đám người Tào Bằng. Sau khi hỏi được ý đồ, Lý phu nhân liền dẫn đám người Tào Bằng đi vào hậu viện.

- Phu nhân! Thân thể của Lý hiếu liêm làm sao?

Lý phu nhân ngẩn người rồi lắc đầu:

- Vong phu rất khỏe. Hôm qua trước khi ra ngoài sắc mặt vẫn còn rất tốt. Nhưng sau khi trở về y liền cảm thấy khó chịu. Lúc đó còn tưởng do y uống rượu cho nên người không được khỏe vì vậy đi nghỉ sớm. Không ngờ...

Lời nói của phu nhân hết sức đau thương, nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

- Quan phủ có tới kiểm tra không?

- Đã kiểm tra qua, nói là do bệnh trong tâm phát tác vì vậy mà đột tử.

- Xin phu nhân cố nén đau thương.

Tào Bằng cũng không nghĩ nhiều lắm vì vậy mà không hỏi tiếp.

Đi vào cửa thư phòng, Lý phu nhân mở phòng ra rồi đứng ngoài nói:

- Khi vong phu còn sống để sách ở đây. Nếu công tử muốn gì thì cứ lấy. Chúng đều là sách không đáng tiếng. Nếu không phải chuẩn bị trở về với ông bà, thiếu tiền thì ta cũng không làm cái việc nhục nhã này.

Hoàng Nguyệt Anh nhẹ giọng an ủi còn Tào Bằng và Cam Ninh thì cất bước đi vào trong phòng.

Trong thư phòng có hai cái giá sách và một cái án thư. Trên giá sách có xếp một hàng thẻ tre. Tào Bằng đi tới cầm một quyển giở ra, xem lướt qua sau đó lại đặt xuống. Đây chỉ là một chút thơ luận cũng không có gì đáng để lựa chọn. Trong tay Hám Trạch không có sách nên có lẽ nhưng cuốn này y sẽ thích.

Tào Bằng nhắm mắt thấy trong thư phòng có ước chừng trăm quyển thư tịch.

Hắn đang định đi ra ngoài hỏi Lý phu nhân toàn bộ số sách này bán bao nhiêu tiền thì đột nhiên hắn chợt nhìn sang án thư.

Bước chân của Tào Bằng bỗng nhiên dừng lại rồi bước tới bên cạnh án thư.

-Cái gì vậy?

Cam Ninh thấy vậy thì thắc mắc.

Tào Bằng cười cười:

- Xem qua mà thôi.

Hắn cầm một chồng giấy trắng trên án thư. Đây là loại giấy rất quý báu. Trên tờ giấy đã nhuộm màu hiển nhiên đã được sử dụng qua. Trên đó có viết một số bài thi từ.

Tào Bằng đọc mấy cái đó, nét mặt liền trở nên trang nghiêm.

- Quan quan thư cừ, tại hà chi châu...

- Đây chẳng phải là Kinh thi hay sao?

- Đúng vậy! Ta chỉ ngạc nhiên tại sao lại dùng loại giấy này để viết Kinh thi?

Cam Ninh cười nói:

- Có lẽ là người ta có điểm khác biệt. Dù sao thì trong số những người có công danh phần lớn đều có tật xấu cũng là chuyện bình thường.

- Có phải không? - Tào Bằng đột nhiên cười nói:

- Năm đó đại ca lấy gắm vóc để buộc thuyền có tính là tật xấu không?

Cam Ninh ngẩn người rồi đột nhiên cười ha hả.

- Hiền đệ! Số gắm vóc đó cũng không phải là của ta.

Nhớ lại những gì Hoàng Nguyệt Anh nói, Tào Bằng lập tức hiểu được. Số gắm vóc đó có lẽ là do Cam Ninh tung người đánh cướp mà có.

- Phu nhân! Ta muốn mua tất cả số sách ở đây.

Tào Bằng đi ra khỏi thư phòng rồi nói với Lý phu nhân.

Lý phu nhân ngẩn người rồi lập tức mừng rỡ, gật đầu liên tục:

- Cảm tạ công tử.

Rồi sau đó nàng đưa ra một cái giá khiến cho Hoàng Nguyệt Anh hơi nhú mày. Vừa mới định mặc cả thì Tào Bằng đã nhẹ nhàng nín tay lại. Hoàng Nguyệt Anh quay đầu thì thấy nét mặt của Tào Bằng nghiêm túc lắc đầu với mình. Mặc dù cảm thấy ngạc nhiên nhưng Hoàng Nguyệt Anh cũng không nói gì nữa.

Thu dọn hơn trăm quyển sách cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng may trong Lý phủ vẫn còn hai nô bộc. Bọn họ nhanh chóng tìm thùng để sách vào đó.

Sau đó, Lý phu nhân lại cho người tìm một cái xe ngựa rồi đặt cái rương lên trên xe.

Đúng lúc này, Tào Bằng lại đưa ra một thỉnh cầu khiến cho mọi người bất ngờ:

- Không biết có thể cho tại hạ bái tế Hiếu liêm công hay không?

Khi còn sống Lý Cảnh cũng là một kẻ đẹp trai. Nhưng do y bị đột tử cho nên linh đường cũng chưa được chuẩn bị vì vậy mà thi thể được đặt ở một gian phòng bên cạnh.

Tào Bằng tiến tới thi lễ, đồng thời quan sát thật kỹ sau đó ra khỏi căn phòng, cáo từ với Lý phu nhân.

- A Phúc! Người làm sao vậy?

Trên đường về, Hoàng Nguyệt Anh không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Lý Dật Phong không phải bị đột tử mà bị người ta giết bằng thuốc độc.

- Cái gì?

- Mà Lý phu nhân cũng thật lạ. Trượng phu vừa mới chết liền bán vội của cải lấy tiền định rời khỏi Ngô huyện... về mặt này chắc chắn có tin vệt.

- Tin vịt là cái gì?

- A! Chính là cổ quái...

- Đây cũng là câu nói của núi Trung Dương sao?

- Ủm! Cứ coi như vậy đi.

Hiện tại đối với Tào Bằng thì cho dù là cổ đại hay tương lai, nữ nhân cũng là những người lảm chuyện. Vốn đang thảo luận về cái chết của Lý Cảnh vậy mà trong nháy mắt đã chuyển sang câu nói. Nhìn Hoàng Nguyệt Anh tò mò, Tào Bằng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Có điều nhờ đó cũng thấy được Hoàng Nguyệt Anh đối với âm mưu quỷ kế cũng không thích lắm.

Tào Bằng cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề đó nữa. Chỉ có điều trong lòng hắn tồn tại một cái nghi vấn.

Trước khi tiễn Hoàng Nguyệt Anh về Cát phủ, Tào Bằng nói:

- Nguyệt Anh! Ngày mai có khả năng ta không thể đi với muội. Ta phải đi với Hưu Nhược tiên sinh tới Hoa đình...tham gia một cái tiệc cưới.

- Vậy phải mất bao lâu?

- Có lẽ phải hai, ba ngày.

- Ủ... Người về sớm một chút. Cha ta trong hai ngày qua dường như có ý định rời đi. Ta lo lắng...

Tào Bằng giật mình, theo bản năng nắm chặt tay Hoàng Nguyệt Anh như sợ hãi nàng rời khỏi mình thì từ nay về sau cả hai không còn cách nào gặp lại.

- Vậy để ta nói với tiên sinh không đi nữa.

- Không được... Đại trưởng phu phải lấy sự nghiệp làm trọng. Nếu Hưu Nhược tiên sinh để cho người đi cùng thì nhất định có việc quan trọng. Hai ngày qua người ở cùng ta cũng chẳng làm được việc gì tốt. Ngày mai mà người còn từ chối chắc chắn sẽ khiến cho Hưu Nhược tiên sinh không vui, mà người cũng chẳng được ích lợi gì.

Tào Bằng nói:

- Vậy phải làm sao đây?

- Đúng là a Phúc ngốc! Ta chỉ nói phụ thân có ý định rời đi chứ chưa thực sự muốn đi. Người chỉ cần về sớm là được. Còn có chuyện của chúng ta, người luôn muốn cùng với ta nói rõ với phụ thân...chẳng lẽ lại không định gặp mặt sao?

Nói tới đây, Hoàng Nguyệt Anh cúi đầu. Dưới ánh chiều tà vẫn có thể thấy được đôi má của nàng hơi ửng đỏ.

Tào Bằng lập tức mừng rỡ. Hoàng Nguyệt Anh nói như vậy chẳng phải là nhắc nhở hắn tới Hoàng gia cầu hôn hay sao?

Thậm chí hắn cũng không nhớ rõ chia tay với Hoàng Nguyệt Anh như thế nào mà cứ lảng lảng đi vào dịch trạm. Đêm đó, lại là hôm Hám Trạch làm nhiệm vụ... Khi Tào Bằng nhìn thấy Hám Trạch mới tỉnh táo hơn rồi cho người dỡ sách trên xe xuống, sau đó cho vào phòng của y.

- Cái gì đây?

- Hám đại ca! Là sách. Hôm nay chúng ta ngẫu nhiên biết được có một nhà bán sách lấy tiền cho nên mua hết về đây. Mấy ngày qua làm phiền huynh nhiều mà không có lễ vật gì cả. Nên tặng huynh sổ sách này là để biểu lộ tâm ý của đệ. Huynh không được từ chối.

Hám Trạch mừng rỡ kéo tay Tào Bằng mà cảm tạ liên tục.

Sau khi khuan sách vào phòng Hám Trạch, Tào Bằng liền quay về chỗ ở.

Tuân Diển vẫn chưa về nên trong viện hoàn toàn yên tĩnh. Hai tên gia tướng giữ nhà bắt chuyện với Tào Bằng rồi sau đó hẳn trở về phòng.

Mấy ngày qua, Tào Bằng chỉ say đắm bên người đẹp chẳng để ý gì tới chuyện khác.

Có điều, theo thời gian, Tào Bằng từ từ hiểu được tâm trạng của Tuân Diển. Tuân Diển ngoài mặt thì tỏ ra đi thăm bạn nhưng thực tế là làm cho Tôn Sách cảm thấy ngột ngạt. Tuân Diển có nói với Tào Bằng, Tôn Sách là một người phóng khoáng có khí phách đại trượng phu. Cùng với danh vọng của Tôn Kiên và võ công của bản thân tạo dựng uy danh cho nên hoàn toàn đứng vững ở Giang Đông, trở thành chư hầu một phương.

Nhưng Tôn Sách thống trị Giang Đông lại có một cái sơ hở lớn.

Y xuất thân từ nhà phú hào...coi như là một người nổi tiếng ở Cối Kê. Nhưng như vậy so với những gia đình danh sĩ trăm năm thì chung quy Tôn thị vẫn yếu hơn nhiều. Lại thêm lúc mới chinh phạt Giang Đông, Tôn Sách sử dụng thủ đoạn cứng rắn, đả kích bộ hạ của sĩ gia khiến cho sĩ gia và Tôn Sách không được hòa thuận cho lắm. Sau khi thu được Ngô quận, Tôn Sách cũng không chữa trị ngay quan hệ với sĩ gia để củng cố địa vị. Mà ngược lại y vẫn liên tục chinh phạt, mượn cơ hội thôn tóm bộ hạ của sĩ gia, đả kích lực lượng của họ.

Kể từ đó, quan hệ giữa Tôn Sách và kẻ sĩ lại càng xa cách.

Đừng có thấy dưới tay Tôn Sách không thiếu người của nhà kẻ sĩ nhưng trên thực tế y cũng không được kẻ sĩ chấp nhận.

Bản thân Tôn Sách là một người hết sức kiêu ngạo. Nếu như là bách tính bình dân thì y còn có khả năng cúi đầu. Nhưng đối với gia tộc kẻ sĩ, Tôn Sách vẫn không muốn chịu thua.

Đời sau thường nói... Tào Tháo đại lượng bắt đầu dùng kẻ sĩ bản hàn.

Nhưng trên thực tế thì sao? Tôn Sách cũng sử dụng rất nhiều người nghèo khó nhưng chẳng qua vì y chết sớm nên không rõ ràng thôi.

Tôn Sách không phục cũng không phải y không e ngại đối với kẻ sĩ Giang Đông.

Tuân Diển liên tục tới viếng thăm kẻ sĩ Giang Đông cho dù Tôn Sách có rộng lượng tới mấy cũng sẽ nảy sinh sự nghi kỵ.

Nhưng y lại không thể ngăn cản được Tuân Diển chỉ đành trơ mắt nhìn. Thời gian trôi đi, sự nghi kỵ của Tôn Sách sẽ càng lúc càng mạnh... Cuối cùng rồi sẽ xung đột kịch liệt với kẻ sĩ Giang Đông. Đây là một mưu kế cho dù Tôn Sách biết rõ cũng không thể e ngại, cũng không thể giết được Tuân Diển. Bởi vì nếu giết thì chẳng những mắc tội với Tào Tháo mà thậm chí còn khiến cho kẻ sĩ trong thiên hạ hận Tôn thị. Nên nhớ rằng Tuân thị ở Dĩnh Xuyên cũng không phải là thứ mà Biên Nhược có thể sánh được.

Tuân gia có sức ảnh hưởng rất lớn tới kẻ sĩ mà người bình thường không thể nào tưởng tượng.

Tào Bằng bội phục người nghĩ ra cái mưu này. Người này nắm vô cùng chính xác tâm lý của người thường. Nếu nói là ly gián thì chẳng bằng nói đó là tâm lý chiến. Hơn nữa người đó lại hiểu rõ sự thay đổi và không hề e ngại.

Có điều, hiện giờ Tào Bằng suy nghĩ cũng không biết ai bày ra cái mưu này. Trong thời kỳ Tam quốc, đại sư tâm lý chiến có rất nhiều.

Chưa nói tới bên Tào có Giả Hủ, Tư Mã Ý. Đông Ngô có Lã Mông, Lục Tồn cùng với Gia Cát Lượng của Thục Hán (nếu kể không thành là thật). Tất cả đều giỏi sử dụng tâm lý chiến.

Nhưng trước mắt mà nói, dưới trướng Tào Tháo có thể nghĩ được ra cái mưu này chỉ có hai người.

Không phải Tuân Húc thì chính là Quách Gia.

Vì vậy mà Tào Bằng cũng không suy nghĩ nhiều lắm về chuyện này.

Vào lúc này điều hẳn đang suy nghĩ đó là lời nói vừa rồi của Hoàng Nguyệt Anh. Nếu như không nhân lúc Hoàng Thừa Ngạn còn ở Ngô huyện mà cầu hôn, để cho lão trở về Giang Hạ thì cầu hôn sẽ vô cùng rắc rối.

Cầu hôn cũng là một môn học vấn. Với loại danh gia vọng tộc như Hoàng Thừa Ngạn thì người cầu hôn phải có thân phận ngang bằng cho dù không cũng không thể kém nhiều lắm. Vì vậy mà Tào Bằng nghĩ đi nghĩ lại rồi nghĩ tới Tuân Diễn.

Tuân thị đứng đầu Dinh Xuyên so với Hoàng thị còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Hơn nữa danh vọng của Tuân Diễn còn cao hơn Hoàng Thừa Ngạn... Nếu như có thể mời được Tuân Diễn ra mặt thì Hoàng Thừa Ngạn chắc chắn phải suy nghĩ.

Vấn đề là Tuân Diễn có đồng ý hay không?

Điều này Tào Bằng cũng không chắc chắn vì vậy mà hắn ngồi trong phòng ngơ ngẩn.

Sau đó, hắn lấy trong túi ra một chồng giấy màu xanh, ngồi dưới ánh đèn mà quan sát, suy nghĩ thật cẩn thận. Hắn có cảm giác trong những tờ giấy này dường như cất giấu bí mật.

Sau đó, Tào Bằng đột nhiên đứng dậy cất kỹ tờ giấy đó đi. Hắn vội vàng đi ra chỗ gác cổng thì thấy Hám Trạch đang ngồi trên sân nhà đối diện với cái rương gỗ to, thi thoảng lại thốt lên tiếng cười.

Y đột nhiên lấy ra một quyển sách mà vuốt nhẹ. Rồi sau đó, y đặt lên mũi, nhắm mắt lại mà ngửi... Nét mặt thể hiện một sự mỹ mãn.

Người này đúng là một con mọt sách.

- Hám đại ca!

- A...*

Hám Trạch giật mình vội vàng nhét quyển sách vào trong hòm gỗ mà cảnh giác nhìn xung quanh.

- A Phúc! Người không đi nghỉ đi. Có chuyện gì vậy?

- Đệ muốn hỏi một chút. Huynh có biết người nào tên là Lý Cảnh không?

Hám Trạch sửng sốt:

- Người nói tới người vừa mới đỗ hiệu liêm của quận Cối kê, Lý Cảnh - Lý Dật Phong sao?

- Đúng vậy.

- Ta có biết người này nhưng cũng không tiếp xúc. Ta và y mặc dù là đồng hương nhưng cũng không quen biết lắm. Có điều ta biết, lúc trước khi Lý Cảnh ở Cối Kê, đức hạnh cũng không được tốt lắm có phần tham tài, lại háo sắc. Người này có thể viết chữ rất đẹp hơn nữa lại khéo tay bắt chước. Cho dù là bút tích của ai, y chỉ cần bắt chước một chút là có thể học được tới tám chín phần. Vì vậy mà tên đó từng được Vương Lăng cho vời, sau đó trở thành Chủ bộ của quận Cối kê. Nhưng sau khi Vương Lăng bị thua, Lý Cảnh sợ bị liên lụy cho nên từ Cối Kê dời tới Ngô quận. Tài học của y không tồi nhưng đức hạnh lại quá kém. Đúng rồi...tại sao đột nhiên người lại hỏi thăm người đó?

Tào Bằng do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Lý Cảnh đã chết.

- Cái gì?

Hôm nay Hám Trạch phải canh dịch trạm nên cũng không đi ra ngoài vì vậy cũng không biết bên ngoài có chuyện gì.

Trên thực tế, người giống như Lý Cảnh bị giết, cho dù y có đi ra ngoài cũng chưa chắc đã biết. Nếu như không phải hôm nay Tào Bằng ngẫu nhiên nghe được trong tửu quán, cũng có ý mua sách thì cũng không để ý. Hám Trạch nhìn Tào Bằng rồi lại nhìn quyển sách trước mặt.

- A Phúc! Sổ sách này...

- À. Ta mua được từ Lý gia.

Hám Trạch giật mình vội vàng bỏ sách vào trong rương.

- Người sao không nói rõ với ta từ trước?
- Sao vậy?
- Thứ này rất xui.

Hám Trạch nói xong rồi lúi dúi dưới giường ra một cái rương, bên trên có bày một ít lá hương liệu.

- Bình thường ta đặt thứ này ở đây chính là để khỏi xui. Không ngờ hôm nay đúng là phải dùng tới.

Nói xong, Hám Trạch lấy hai cái lá nhúng vào nước rồi rửa tay. Sau đó khóa rương lại rồi y lấy cái là liễu quét mấy cái, sau đó cung kính đặt nó lên trên cái rương.

Làm xong, Hám Trạch mới thở phào nhẹ nhõm.

- May là người nói sớm, nếu không ta sẽ bị đen đui. Trước tiên cứ xử lý như vậy, ngày mai ta sẽ đi cầu một ít phù rồi dán lên trên rương. Cần phải ba ngày ba đêm mới có thể loại bỏ hoàn toàn sự xui xẻo.

Con người càng khổ càng tin vào quỷ thần. Vì vậy mà nó tràn ngập trong các loại văn hóa.

Cho nên, đối với hành động của Hám Trạch, Tào Bằng cũng không để ý.

Ánh mắt của hắn nhìn vào một cái cây nhỏ bên cạnh giường Hám Trạch.

Trên cái cây có mấy quả đậu đỏ nhìn rất đẹp.

- A Phúc! Lý Cảnh chết ra sao? Ngày hôm qua ta còn thấy y mặc quần áo chỉnh tề đi rêu rao khắp nơi. Người này cũng không phải là kẻ đoản mệnh mà.

- A! Đệ...

Tào Bằng tỉnh lại liền nói:

- Hôm nay đệ cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người ta nói rằng Lý Cảnh chết. Vợ của y bán của cải lấy tiền. Ta biết Hám đại ca thích sách cho nên mới nảy ra ý định tới đó mua. Có điều...

- Có điều làm sao?

- Đệ thấy Lý Cảnh dường như không phải đột tử.

Hám Trạch ngăn người rồi cười nói:

- A Phúc! Đệ mới có bằng đó tuổi làm sao biết y không phải bị đột tử?

- Đệ đã xem qua thi thể của y. Nhìn bên ngoài cũng không có vấn đề gì. Nhưng đệ để ý thấy bờ môi của y hơi tái, hơn nữa nét mặt cũng rất bình thản. Nếu như đột tử thì phải co giật nhưng từ trên thi thể không thể thấy được sự đau khổ của Lý Cảnh trước khi chết. Đệ thấy...có khả năng y bị trúng độc mà chết. Nhưng không biết là độc được gì.

- Vậy quan phủ...

- Quan phủ nói y đột tử. Điều này càng làm cho đệ thấy lạ.

Một sơ hở rõ như vậy, ngay cả đệ cũng thấy được vậy mà quan phủ lại làm như không thấy. Hơn nữa... Lý phu nhân dường như cũng không có ý kiến gì, trong lúc thi thể còn chưa an táng đã vội vàng bán gia sản mà trở về quê. Đệ thấy hình như Lý phu nhân bị cảnh cáo cho nên mới vậy. Tóm lại, chuyện này đệ thấy rất lạ nên mới tới đây hỏi.

Hám Trạch trầm ngâm không nói. Sau đó, y ngẩng đầu nói nhỏ:

- A Phúc! Người có tin ta không?

Tào Bằng ngăn người, gật đầu trả lời:

- Sao Hám đại ca lại nói vậy? Nếu đệ không tin huynh thì sao lại nói nhiều với huynh như vậy?

- Đừng để ý tới chuyện này nữa.

- Tại sao?

- Quan phủ lộ liễu bỏ qua sơ hở đó mà phán định Lý Cảnh đột tử. Thi cốt của Lý Cảnh còn chưa lạnh mà Lý phu nhân vội vàng định bỏ đi. Điều này chắc chắn có gì đó bí ẩn. Nhưng chúng ta không thể nhúng tay vào được. Ta cũng biết người có bản lĩnh nhưng cũng có lúc chúng ta phải giả vờ câm điếc. Ngay cả huyện nha của Ngô huyện mà còn vậy thì chắc chắn có người đứng sau giật dây, chúng ta không thể dò đầu được. Chúng ta chẳng nói có nhiều chuyện còn không bằng bớt đi một chuyện hay sao? Đừng có để ý tới chuyện này nữa. Nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối.

Tào Bằng trở nên trầm mặc. Hắn hoàn toàn thấm thía lời nói của Hám Trạch.

Hắn có thể cảm nhận được ý tốt của Hám Trạch. Kiếp trước cũng từng có người khuyên bảo hắn như vậy nhưng kết quả...hắn không nghe cho nên cả gia đình phải tan nát.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng đột nhiên cảm thấy ghen ngào.

- Hám đại ca! Đệ mệt rồi.

- Vậy hãy nghỉ tạm đi. Ngày mai chẳng phải ngươi còn đi với Tuân tiên sinh tới Hoa đình hay sao? Ngủ sớm một chút đi. Nếu có chuyện gì ta sẽ nói cho ngươi biết.

Tào Bằng gật đầu bước đi.

Nhìn bóng lưng Tào Bằng, Hám Trạch đứng ở cửa một lúc lâu mới thở dài rồi quay vào phòng.

Hồng đậu sanh nam quốc, xuân lai kỷ chi. Nguyên quân đa thái hiệt, thử vật tối tương tư. (1)

Hoàng Nguyệt Anh thả tấm lụa trắng trong tay, cầm lấy cái vòng tay được làm từ đậu đỏ mà hai gò má ửng hồng, nở nụ cười hạnh phúc.

Cái xuyến đeo tay dùng lụa trắng bọc lại được Cam Ninh lên chuyển cho nàng lúc sáng sớm. Nghe nói cái vòng đeo tay này do Tào Bằng thức cả đêm để làm. Bài thơ trên tấm lụa trắng cũng là của hắn. Hoàng Nguyệt Anh áp tấm lụa lên mặt, nét mặt không giấu được sự thơ ngây. “Thử vật tối tương tư” đây cũng là thứ mà a Phúc biểu lộ tình cảm của mình.*

- A Sửu! Con đang làm gì vậy?

Một âm thanh chợt vang lên sau lưng Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh lập tức tỉnh táo vội vàng đứng dậy rồi dấu tấm lụa trắng sau lưng.

- Cha! Sao người lại tới đây?

- Ta tới đây lâu rồi chỉ thấy ngươi ngồi đó cười ngây ngô thôi.

Nét mặt của Hoàng Thừa Ngạn âm trầm không hề có lấy một chút tươi cười. Trên thực tế gần đây nét mặt của lão vẫn như vậy. Ở ngoài thì mỗi ngày lão ngồi với Cát Đức Nho tham thảo Hoàng lão thuật không chú ý tới Hoàng Nguyệt Anh. Nhưng trong bóng tối thì Hoàng Thừa Ngạn không hề lơ đãng đối với nàng. Nhìn Hoàng Nguyệt Anh ngày nào cũng vui vẻ ra ngoài rồi trở về, trong lòng Hoàng Thừa Ngạn rất khó chịu.

Có cha mẹ nào mà không hy vọng con mình được tốt?

Nhưng vấn đề là...

Quan điểm môn đăng hộ đối của Hoàng Thừa Ngạn rất mạnh. Hoàng thị ở Giang Hạ là một gia tộc danh giá ở Kinh Tương, nếu Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng kết hợp sẽ khiến cho nhiều người nhạo báng. Về điểm này Hoàng Thừa Ngạn cũng đứng cùng chiến tuyến với Hoàng Xạ. Lão đương nhiên hy vọng con gái mình hạnh phúc nhưng cũng phải xét tới thể diện của dòng họ.

Nếu Tào Bằng xuất thân từ một dòng họ lớn thì Hoàng Thừa Ngạn còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Chỉ có điều hắn chỉ là một tên dân đen ở núi Trung Dương vì vậy mà Hoàng Thừa Ngạn không thể chấp nhận được.

- Con đeo cái gì trên tay?

Hoàng Thừa Ngạn lập tức phát hiện ra cái vòng đeo tay bằng đậu đỏ của Hoàng Nguyệt Anh. Đồng thời lão cũng nhìn thấy tấm lụa trắng mà nàng giấu sau lưng.

- A...đây là vòng đeo tay.

- Cầm trong tay cái gì?

-

- Lại là do Tào Bằng tặng cho ngươi sao?

- Vâng.

Hoàng Nguyệt Anh thả tay xuống rồi trả lời. Có điều nàng lập tức phản ứng lại:

- Phụ thân! Thật ra tài học của a Phúc rất tốt. Lúc trước chẳng phải người cũng khen ngợi hần sao? Thơ của hần cũng rất xuất sắc. Lúc trước y còn làm một bài thơ thất ngôn ở Chấn Trạch, ngay cả Trương Tử Bồ cũng phải khen ngợi.*

- Cha! A Phúc là người tốt. Tại sao người lại luôn để ý tới hần? Như vậy không hay...

- Phải không?

Hoàng Nguyệt Anh vội vàng cầm tấm lụa trắng đưa cho Hoàng Thừa Ngạn:

- Đây là bài thơ ngũ ngôn mà hần vừa mới làm.

“Hong đậu sanh nam quốc, xuân lai kỷ chi... ..” Nguyên quân đa thái hiệt, thử vật tối tương tư?”

Hoàng Thừa Ngạn đọc bài thơ trên tấm lụa trắng, trong mắt có chút phức tạp. Sau đó lão khẽ thở dài:

-A Sửu! Không phải là cha cố chấp. Nhưng thật sự rằng Tào Bằng và đường huynh của con có mối hận hỷ nhà. Nếu con mà đi cùng với hần thì rất khó. Cha không phủ nhận bài thơ ngũ ngôn này nhưng cũng không thể làm được chuyện gì. Cha vẫn nói câu đó...không đồng ý chuyện của con và hần... Ngày mai! Ngày mai chúng ta phải đi. Lần này con đã làm....một chuyện hoàn toàn sai.

- Cái gì?

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy vậy thì sợ hãi.

- Phụ thân! Chẳng phải người nói một thời gian nữa mới đi sao?

- Ta thay đổi quyết định.

- Nhưng hiện giờ a Phúc không có ở Ngô huyện. Còn muốn nói lời từ biệt với hần mới được. Cha...

- Đừng có nói nhiều...y ta đã quyết. - Hoàng Thừa Ngạn đột nhiên nổi giận mà quát lớn. Nhìn nét mặt cầu khẩn của con gái, lão cũng cảm thấy đau lòng. Tuy nhiên nhìn tấm lụa trắng trong tay, Hoàng Thừa Ngạn cũng biết lần này mình phải cứng rắn mới được.

Hiển nhiên là tình cảm của Hoàng Nguyệt Anh đã rất sâu, nếu tiếp tục ở lại Ngô huyện thì sớm muộn gì cũng có tai họa. Vì hạnh phúc của Nguyệt Anh đồng thời cũng vì thể diện của Hoàng thị, Hoàng Thừa Ngạn biết rằng mình không được mềm lòng.

- Từ hôm nay trở đi, con không được bước một nửa bước ra khỏi cái viện này.

- Người đâu! Nhanh tới đây cho ta... Tuyệt đối không được cho tiểu thư ra ngoài. Ta đi từ biệt huynh trưởng, tới trời tối chúng ta sẽ đi.

Hoàng Thừa Ngạn đối với chuyện này thấy phải giải quyết thật nhanh chóng. Chuyện tình của Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh giống như một cây châm trong lòng khiến cho lão rất khó chịu.

Vốn lão định khoảng hai ngày nữa mới đi. Nhưng khi nhìn thấy bài thơ trên tấm lụa trắng, Hoàng Thừa Ngạn biết rằng nếu không đi thì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Vì vậy mà lão hạ quyết tâm, không để ý tới Hoàng Nguyệt Anh...phải nhanh chóng rời đi. Vừa đi lão vừa suy nghĩ, “trước đây Đức Công từng giới thiệu tên tiểu tử nhà Gia Cát với ta. Nhà Gia Cát mặc dù không

được như trước nhưng dù sao cũng là một gia tộc lớn ở Lang gia...cũng không tới mức quá mất mặt. Ừm... Sau khi trở về phải nói với Đức Công một câu. Nếu có thể thì nhanh chóng quyết định hôn sự này, không để cho Nguyệt Anh suy nghĩ miên man, dẫn tới đêm dài lẩm mông. Ừm...” Hoàng Thừa Ngạn theo bản năng nắm chặt tấm lụa trắng trong tay.

Hoàng Nguyệt Anh giống như người mất hồn đứng ngây người trong viện mà không biết phải làm thế nào.

- Tỷ! Về phòng thu dọn một chút đi.

Một thị tỳ bước tới nhẹ giọng khuyên bảo. Vốn nàng có ý tốt nhưng nào biết Nguyệt Anh lại đang tức giận.

- Tránh ra. Chuyện của ta không cần người phải quan tâm.

Dứt lời, Nguyệt Anh dùng dưng đi về phòng. Sau khi bước qua cánh cửa, nàng đóng cửa lại để mặc thị tỳ ở bên ngoài.

(1): Theo truyền thuyết, Hồng đậu trở thành tín vật của tình yêu bất nguồn từ câu chuyện tình chung thủy: “Ngày xưa, có đôi vợ chồng vừa lấy nhau thì người chồng phải tòng quân đi chinh chiến chốn sa trường. Người vợ ngày ngày đứng tựa cửa mỗi mắt mong đợi chồng về. Cô càng mòn mỏi chờ đợi thì bóng dáng người chồng càng chẳng thấy đâu. Cứ như vậy, người thiếu phụ chờ đợi và hy vọng trong những giọt nước mắt. Cho đến khi những giọt lệ của cô trở thành những giọt máu nhỏ xuống đất. Từ mảnh đất ấy, cây hồng đậu được sinh ra”.

Hồng đậu được sinh ra từ nỗi khổ tương tư, từ những nhớ thương khôn xiết. Nhưng nỗi nhớ tương tư cũng là dư vị đẹp mà chỉ có những người yêu nhau sâu sắc và chân thành mới có được. Cũng từ đó, Hồng đậu trở thành tín vật tình yêu của người Trung Quốc. Sau này Hồng đậu càng nổi tiếng hơn nữa nhờ bài thơ “Tương tư” của nhà thơ Vương Duy (701 – 761) đời Đường.

* * Hồng đậu sinh nam quốc

* * Xuân lai phát kỷ chi

* * Nguyên quân đa thái biệt

* * Thử vật tối tương tư.

* * Nước nam sinh đậu đỏ

* * Xuân về nở cành xinh

* * Chàng ơi hái nhiều nhé

* * Nhớ nhau tha thiết tình

* * (Người dịch: Hải Đà)

Hồng đậu ban đầu là để tượng trưng cho sự thương nhớ, tương tư dần dần nó trở thành tín vật của tình yêu. Nhờ hồng đậu người ta gửi gắm tình yêu đến đối phương. Vào mỗi độ xuân về đôi lứa yêu nhau lại dành tặng nhau những hạt hồng đậu để tượng trưng cho tình yêu của mình. Cũng có khi thương nhớ, người ta lại nghĩ đến hồng đậu, lại muốn cùng nhau đi nhặt hồng đậu để nếm thử cảm giác tương tư.

Toái Càn Khôn

202. Chương 188 189: Thảm Án (2)

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 188 189: Thảm án (2)

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Thời tiết hôm nay thật sự là tốt.

Trong Lục gia trang ở Hoa Đình giăng đèn kết hoa, tràn ngập một bầu không khí vui tươi.

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan theo Tuân Diễn tới Lục gia trang. Lục Tồn hết sức nhiệt tình ra ngoài nghênh đón đồng thời cũng cho người sắp xếp cho họ được thỏa đáng.

Có thể thấy được Lục Tồn đang hết sức bận rộn. Chẳng những y phải làm chú rể mà còn đồng thời đảm nhiệm vai trò gia chủ của Lục gia. Lục thị ở Hoa Đình không còn được như trước. Trước đây, Lục thị có nhiều thế hệ làm quan. Lục Tiêm làm Hoàng môn thị lang, Lục Tuấn là Đô Ủy tây bộ, Lục Khang là thái thú Lư giang. Còn hiện tại cả Lục gia không có một ai làm quan.

Điều đó khiến cho Lục Tồn phải hạ thấp mình xuống lấy thân phận của văn bối mà làm những việc của người già.

Nhìn Lục Tồn thành thực thu xếp mọi việc, Tào Bằng thầm cảm khái. Nếu như trong nhà không có sự thay đổi lớn như vậy thì cũng không tới lượt một đứa bé mới mười lăm tuổi phải làm những chuyện như vậy. Nếu như không phải gánh vác những việc đó sớm thì tương lai của Lục Tồn cũng chẳng quá mức rục rở.

Tào Bằng vừa có chút hâm mộ lại vừa cảm thấy may mắn. Hắn hâm mộ phong độ của Lục Tồn thông dong tự nhiên, đồng thời thầm cảm thấy may mắn vì mình không có cái kinh nghiệm giống như của Lục Tồn.

Cực khổ có thể tôi luyện được con người. Nhưng nếu không vì bất đắc dĩ thì có ai muốn hứng chịu nỗi khổ đó?

Tào Bằng đi theo sau Tuân Diễn đồng thời vô cùng cảm khái.

Đột Nhiên... Tào Bằng nhìn thấy ở một cái góc cách đó không xa có một thiếu nữ vận bạch y đang im lặng đứng đó.

Bên cạnh nàng không có người nào giống như tự cô lập mình ra một khoảng cách cả nghìn dặm với mọi người.

Tào Bằng mới nhìn đã nhận ra cô gái đó chính là người hắn gặp đánh đàn trong hoa viên của Lục gia trang.

- Tiên sinh! Cô gái kia là ai?

Tuân Diễn nhìn theo ngón tay của Tào Bằng rồi lắc đầu.

- Không rõ lắm. Có điều nhìn cách ăn mặc của cô ấy chắc là người họ Lục. Bá Ngôn có hai huynh đệ...không nghe nói có tỷ muội. Ừm...có thể là người của Bắc phòng.

Bắc phòng chính là người nhà Lục Khang. Tào Bằng giật mình rồi gật đầu.

Đối với thiếu nữ áo trắng, không biết tại sao Tào Bằng cứ có cảm giác khác lạ. Có lẽ đêm hôm đó khi nàng quay đầu lại nhìn đã để lại cho hắn một ấn tượng sâu, hoặc có thể là do tiếng đàn của nàng khiến cho tim hắn đập nhanh. Nhưng nói tóm lại thì hắn vẫn có một cái cảm giác khác lạ.

Ánh mắt của thiếu nữ vẫn nhìn về phía Lục Tồn. Một lúc sau, nàng cười rồi rời đi.

Bởi vì ngày hôm sau Lục Tồn phải lo đón dâu cho nên trời vẫn còn sớm y đã đi nghỉ tạm. Nằm trong gian phòng, Tào Bằng cũng không biết tại sao nhưng tóm lại hắn lại bị mất ngủ. Nằm một lúc, Tào Bằng xoay người ngồi dậy rồi đi ra khỏi phòng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà một lần nữa hắn lại đi tới hoa viên. Những cây dây leo buông rủ xuống dưới cái đình đã nở hoa khiến cho nó càng thêm sáng lạn.

Dưới ánh trăng những đóa hoa màu tím theo gió càng thêm lung linh. Mùi thơm của hoa khiến cho Tào Bằng đột nhiên cảm thấy ớn lạnh. Hắn đứng ở dưới một bông hoa, bất động rất lâu. Cuối cùng thì hắn cũng nhớ ra được tại sao cảm thấy quen thuộc với cái mùi hương này. Tào Bằng vội vã quay về phòng, đánh thức Hạ Hầu Lan dậy.

- Tử U!...có chuyện muốn hỏi người.

- Chuyện gì?

Hạ Hầu Lan đang ngái ngủ liền ngáp một cái rồi hỏi:

- Có chuyện gì....không để tới sáng rồi nói hay sao? Ta đang mệt.

- Không được! Chuyện này phải nói ngay bây giờ...nó liên quan tới mạng người.

- Được rồi! Được rồi! Người hỏi đi.

- Người có còn nhớ tới cái tên ở Đan Đồ không?

- Tất nhiên là nhớ rõ. - Hạ Hầu Lan gãi đầu rồi ngơ ngác hỏi:

- Chẳng phải y tới Hải Tây sao? Đêm hôm đó...ta ở trong phòng với y rồi nói chuyện rất nhiều. Làm sao...tên đó xảy ra chuyện gì? Không thể như vậy....làm sao mà người biết hắn xảy ra chuyện?

- Ai nói với người là hắn xảy ra chuyện...

- Chẳng phải người vừa nói có liên quan tới mạng người hay..

Tào Bằng dở khóc dở cười rồi khoát tay:

- Không phải chuyện đó... Ta muốn hỏi người rằng Khắc Dịch có nói với người khi hắn ở Ngô huyện có tới ăn trộm một gia đình. Gia đình đó ở đâu?

- Cái này...dường như có nhắc qua. Nhưng ta không nhớ lắm.

- Tại sao người lại không nhớ? Nhanh lên...nhớ lại đi.

Hạ Hầu Lan nhú mày cố gắng nhớ lại rồi mới nói nhỏ:

- Ta chỉ nhớ rằng La Khắc Dịch có nói gia đình bị y ăn trộm là từ nơi khác đến. Dường như họ....ta không nhớ ra được. Hình như là họ...

- Lý!

- A! Đúng rồi. Là họ Lý.

- Tên là Lý Cảnh?

- Chuyện này ta cũng không nhớ rõ lắm.

Tào Bằng đi đi lại lại trong phòng khiến cho Hạ Hầu Lan ngơ ngác. Có điều y cũng biết Tào Bằng hỏi mình như vậy chắc chắn là có chuyện quan trọng. Vì vậy y cũng không lên tiếng chỉ nhìn Tào Bằng đi đi lại lại trong phòng.

- Đúng rồi! Cái tay nải của ta đâu?

- Ta đặt trên kệ.

Hạ Hầu Lan vừa nói rồi đi tới bên kệ lấy một cái tay nải bằng vải đen.

Tào Bằng đón lấy cái tay nải rồi mở ra. Hạ Hầu Lan thì khêu ngọn đèn lên sau đó nhìn Tào Bằng lấy trong tay nải ra một cái hộp sơn đen. Do hành lý của Tào Bằng cũng không có nhiều lắm nên gần như lúc nào cũng mang theo người. Hắn mở cái hộp ra thì bên trong chỉ có hai chồng giấy, một chồng màu tím nhạt còn một chồng màu xanh. Đặt hai tấm giấy song song trên giường, Tào Bằng hít một hơi thật sâu:

- Đây là cái hộp mà La Khắc Dịch ăn trộm được.

Hạ Hầu Lan chỉ vào cái tấm giấy màu tím mà hỏi.

- Quan quan thư cưu tại hà chi châu. Yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu.

Tào Bằng nhìn hai tờ giấy chằm chằm rồi đột nhiên quay đầu hỏi Tử U có thấy gì không.

- Không thấy gì cả.

- Đều cùng là một loại giấy có ký hiệu độc đáo. Giấy màu tím chắc là do tay con gái viết nên. Còn giấy màu lục phải là...

Tào Bằng đột nhiên lắc đầu rồi lẩm bẩm:

- Không đúng. Không phải như vậy.

Hạ Hầu Lan ngạc nhiên hỏi:

- Không đúng cái gì?

Tào Bằng khoát tay áo ý bảo người đừng nói để cho ta nghĩ.

- Ta thấy hai tờ giấy này có một sự liên hệ nào đó với nhau. Nhưng ta không thể nghĩ ra ngay được. Tử U! Người cứ đi ngủ trước đi. Ta ngồi yên lặng một chút, người đừng có hỏi ta.

Bị Tào Bằng nói, khiến cho đầu óc Hạ Hầu Lan càng ngu thêm. Có điều Hạ Hầu Lan cũng không ngồi bên Tào Bằng. Thời gian trôi qua, do cả ngày đánh xe nên mệt mỏi, lại bị Tào Bằng gọi dậy, Hạ Hầu Lan không chịu nổi nữa liền chìm vào giấc ngủ. Cho tới khi ánh nắng chiếu vào trong phòng, Hạ Hầu Lan mới bừng tỉnh thì thấy Tào Bằng đang ngả vào giường mà ngủ. Còn hai tờ giấy thì đặt trên giường.

- A Phúc! Tỉnh dậy.

Tào Bằng mở mắt rồi ngồi phắt dậy.

- Mấy giờ rồi?

- Sắp tới giờ Mão rồi. Hay là người cứ ngủ một lúc nữa để ta đi gọi tiên sinh.

- Thôi.

Tào Bằng khoát tay rồi đứng dậy vươn vai.

- Có tìm được gì không?

Tào Bằng cười nói:

- Có... Nhưng trong lúc đầu óc không tỉnh táo thì không cần phải suy nghĩ nếu không càng dễ mắc sai lầm.

- Sau đó thì sao?

- Không có.

Hạ Hầu Lan dờ khóc dờ cười nhìn Tào Bằng:

- Cả đêm qua mà người chỉ hiểu ra được điều đó?

- Còn cái gì nữa?

Tào Bằng thu hai tờ giấy lại rồi vươn người sau đó nói Hạ Hầu Lan đi gọi tiên sinh dậy.

Sáng sớm, khi mặt trời mới lên, Lục Tôn mặc một bộ hỉ phục cưới con ngựa trắng, trên cổ ngựa có buộc một sợi dây màu đỏ. Đội ngũ đón dâu từ sáng sớm đã tập kết ở cửa của Lục gia trang. Lục Tôn dưới sự chúc phúc của bằng hữu từ từ dẫn đội ngũ rời khỏi. Tuân Diên cũng chỉ là khách nên không theo đón dâu mà ở lại Lục gia trang.

Tào Bằng thì đứng yên trong đám đông mà nhìn chăm chú một người. Hôm qua thiếu nữ mặc một bộ trang phục màu trắng, còn hôm nay lại đồ một bộ quần áo màu đỏ thắm. nàng đứng dưới gốc cây hòe nhìn giống như một ngọn lửa sắp tắt...

Giờ lành tới, Tào Bằng trong thân phận của thư đồng nên không có tư cách tham dự buổi lễ. Hấn và Hạ Hầu Lan chỉ có thể ngồi ở bên ngoài cùng với đám nô bộc, gia tướng ăn cơm và uống rượu. Đây là một thời đại mà tôn ti trật tự hết sức rõ ràng. Đừng có thấy bình thường Tuân Diên còn Tào Bằng như người thân cận nhưng trong trường hợp này Tào Bằng cũng phải tuân thủ theo quy định. Chẳng cần biết Tuân Diên coi trọng hấn, nhưng trong mắt những người khác thì hấn vẫn chỉ là thư đồng.

Nếu mà để cho hần ngồi cùng bàn sẽ khiến cho nhiều người không hài lòng. Còn Tuân Diễn cũng bị coi là người không biết lễ nghĩa. Đây là điều mà y không thể chịu đựng được. Đám đệ tử thế gia có phong độ của họ nhưng đồng thời họ cũng phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Vì vậy mà Tuân Diễn cũng đành phải để cho đám Tào Bằng chịu ầm ỹ. Cũng may Tào Bằng chẳng để ý tới cái chuyện đó. Hần cũng chẳng muốn ngồi giữa đám người già kia.

Ngồi trong bàn rượu, nhìn bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, tâm trạng của Tào Bằng cũng không được bình tĩnh. Hần vừa nói chuyện với Hạ Hầu Lan đồng thời vánh tai lắng nghe đám gia tướng và nô bộc nói chuyện với nhau. Tào Bằng hy vọng có thể nghe được trong câu chuyện của họ một chút tin tức có ích. Nhưng đáng tiếc là phần lớn chuyện hần nghe được cũng chẳng có tác dụng gì.

Gia nô đối với chuyện của gia chủ cũng không dám bàn luận. Chẳng may nếu như nói không đúng mà để cho gia chủ nghe được thì đúng là sống không bằng chết. Vì vậy mà khi mọi người nói chuyện với nhau đều hết sức giữ ý, không ai dám lấy chuyện của gia chủ ra để nói, tránh mang tới họa sát thân. Đại khái nội dung đám gia tướng và nô bộc nói chuyện với nhau cũng chỉ là một số chuyện đơn giản trong nhà khiến cho Tào Bằng cảm thấy vô vị.

- A Phúc... Hôm nay người làm sao vậy?

Hạ Hầu Lan thấy Tào Bằng nhấp nhẩm liền hỏi nhỏ. Tào Bằng gãi đầu rồi cười khổ:

- Ta không biết. Nhưng ta cảm giác thấy hôm nay sẽ có chuyện không hay nhưng lại không rõ nguyên nhân.

- Chuyện về cái gì?

- Ta không biết.

Tào Bằng dứt lời mà lắc đầu.

Hạ Hầu Lan cũng lắc đầu một cách bất đắc dĩ:

- Vậy ta cũng không thể giúp người.

Tào Bằng cười cười rồi cầm chén rượu đặt trước mặt Hạ Hầu Lan. Hần nhắm mắt lại, cố gắng làm cho tâm trạng của mình bình tĩnh. Thập nhị đoạn cầm vào lúc này lại sinh ra tác dụng cực kỳ lớn khiến cho tâm trạng bất ổn của Tào Bằng từ từ trở nên bình tĩnh. Đồng thời, một đoạn đối thoại bên cạnh lọt vào tai khiến cho hần cảm thấy hứng thú.

- Nghe nói đại tỷ của Lục gia cho tới nay vẫn chưa xuất giá?

- Ủm! Lục đại tỷ năm nay đã hai mươi. Ta nghe người ta nói rằng đối với cầm kỳ thi họa, cái nào cô ấy cũng giỏi, lớn lên lại càng xinh xắn. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà tới nay vẫn không chịu xuất giá. Hai năm trước vẫn còn có người tới cầu hôn, nhưng Lục đại tỷ vẫn không chịu đồng ý. Hai năm qua, nàng lớn tuổi hơn cho nên người cầu hôn cũng ít đi. Có trời mới biết được nguyên nhân.

- Ta cũng nghe được một chuyện nhưng không biết có phải thật hay không.

- Chuyện gì?

- Ta nghe người ta nói, Lục đại tỷ dường như thích Lục công tử.

- Người nói Lục công tử nào?

- Hỏi thừa. Người nghĩ xem còn có Lục công tử nào nữa? Tất nhiên là Lục công tử hôm nay thành thân.

- Không thể thế được bởi cả hai cùng có họ Lục, hơn nữa lại cùng một nguồn gốc, làm sao có chuyện đó. Lục đại tỷ là đường tỷ của Lục công tử. Cái chuyện đó là chuyện trái với luân thường đạo lý. Lão huynh! Huynh không được nói lung tung. Nếu để cho Lục công tử mà biết chắc chắn sẽ lấy mạng của người.

- Ta có phải người ngu đâu?

Tên gia nô đó hạ giọng nói:

- Chuyện này ta cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người ta nói. Người phải ngậm miệng lại. Nếu để người khác nghe được thì ta chết chắc. Nghe nói, Lục đại tỷ từng viết rất nhiều thứ tình cảm về Lục công tử.

- Chuyện này có thật sao?

- Ta lừa người làm gì? Tóm lại việc này từ miệng ta chui vào tai người. Nhưng có đánh chết ta cũng không thừa nhận.

- Ta biết. Ta biết.

Tên gia nô đó cười ha hả:

- Không ngờ Lục đại tỷ lại có thể làm cái chuyện đó. Ha ha...đúng là trái với luân thường... Không ngờ Lục gia là danh môn vọng tộc lại bị gièm pha như thế này. Đúng rồi, Lục công tử và Lục đại tỷ có phải như vậy thật không?

- Chuyện này ta cũng không rõ lắm.

Hai tên gia nô xì xào bàn tán với nhau rồi chuyển đề tài.

Tào Bằng đột nhiên mở mắt rồi nhìn về phía hai tên gia nô đó.

- A Phúc! Có chuyện gì vậy?

Hạ Hầu Lan nhận thấy nét mặt của Tào Bằng hơi khác lạ liền lên tiếng hỏi.

- Ta nghĩ rằng mình đã biết rồi.

- Biết cái gì?

Tào Bằng không trả lời ngay mà đứng dậy đi vào trong viện.

- A Phúc! Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hạ Hầu Lan vội vàng đứng dậy đuổi theo Tào Bằng.

- Mạng người tại trời mà cũng tại người...

Hắn còn chưa dứt lời thì chợt nghe từ trong viện vọng ra tiếng ồn ào huyên náo. Ngay sau đó liền nghe được có tiếng người hô:

- Xảy ra chuyện rồi. Xảy ra chuyện rồi.

Hai tên gia nô từ trong viện vội vàng chạy ra với sắc mặt trắng bệch.

Tào Bằng giật nảy mình, cảm thấy ớn lạnh vội vàng chạy tới nắm lấy tay tên gia nô rồi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Người buông ta ta...

Tên gia nô rõ ràng không muốn giằng co với Tào Bằng liền cố gắng vùng ra. Nhưng cánh tay của Tào Bằng giống như cái kìm sắt bóp chặt lấy tay của tên gia nô. Thấy tên gia nô chống lại, Tào Bằng nổi giận dùng thêm sức khiến cho y hét lên thảm thiết. Tên gia nô vội vàng nói:

- Công tử nhà ta và Cố tỷ đột nhiên hôn mê. Lão huynh! Xin người tránh đường để cho chúng ta còn đi tìm tiên sinh về chữa bệnh.

Tào Bằng liền buông lỏng cánh tay của tên gia nô. Hai tên gia nô cũng không để ý tới Tào Bằng mà vội vàng chạy ra ngoài.

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan vội vàng xông vào trong viện. Lúc này, trong viện đã hoàn toàn rối loạn.

- Tiên sinh! Có chuyện gì xảy ra?

Tào Bằng liếc mắt nhìn thấy Tuân Diễn đang lo lắng đứng trong đám người.

Thấy Tào Bằng đi vào, Tuân Diễn thở ra một cái:

- Bá Ngộ và Cố tỷ đột nhiên ngắt xủ. Xem tình hình thì hình như là trúng độc....

- Cái gì?

Tào Bằng thốt lên:

- Mau dẫn ta tới đó.

- Người?

- Tiên sinh!

Mặc dù Tuân Diễn không biết Tào Bằng có bản lĩnh cứu người như thế nào nhưng nghe thấy hắn nói vậy cũng bất chấp, lôi Tào Bằng đi vào bên trong.

- Nguyên Thán! Nguyên Thán...

Trên sảnh đường có một nam tử trung niên tóc hoa râm đang luống cuống ngồi xổm bên một thiếu nữ mặc hỉ phục. Nghe thấy Tuân Diễn gọi, người đó vội vàng quay đầu nhìn:

- Hưu Nhược! Có chuyện gì vậy?

- Thư đồng của ta nói có thể cứu người... Lúc này chờ tiên sinh tới chỉ sợ không còn kịp, hay là để cho thư đồng của ta thử xem.

- Chuyện này...

Người trung niên hơi chần chừ.

Dù sao thì mệnh người cũng là do trời. Mang tính mạng của hai người giao vào trong tay một tên thư đồng thì đúng là có chút khinh suất.

Nhưng Tuân Diễn cũng nói đúng. Thầy thuốc không thể tới ngay được, nếu còn chần chừ chẳng phải là làm cho tính mạng của hai người khó cứu hơn sao?

Tào Bằng nhanh chóng bước tới bên cạnh đôi nam nữ đang ngắt xủ. Hắn ngồi xuống, xem xét tình trạng của hai người. Đôi môi của Lục Tồn thâm đen, nét mặt hết sức bình tĩnh. Còn tình huống của thiếu nữ thì đỡ hơn, vẫn còn hơi thở.

- Lấy sừng tê giác và nước trong tới đây.

- Cái gì?

- Đừng có hỏi nhiều. Mang tới trước rồi nói sau.

Đám gia nô nhìn người trung niên thì thấy lão gật đầu. Nhanh chóng, đám gia nô đã mang tới sừng tê và nước. Tào Bằng cũng chẳng để ý cầm lấy và hòa vào nhau, đồng thời khẩn trương quan sát tình hình của Lục Tồn và Cố tỷ. Hiển nhiên là Lục Tồn trúng độc nặng hơn còn tình hình của Cố tỷ thì đỡ hơn.

- Tiên sinh! Bọn họ trúng độc như thế nào?

Không để cho Tuân Diễn lên tiếng, người trung niên đã mở miệng nói:

- Bá Ngôn và Kỳ Cương bái trời đất xong liền uống chén rượu giao bôi. Đang định đi vào phòng thì xảy ra chuyện này.

Tào Bằng gật đầu lấy một cái bát rót nước vào đó rồi nâng Lục Tồn dậy định rót vào miệng y. Nhưng Lục Tồn cắn chặt răng khiến cho hắn không thể nào rót được vào miệng. Tào Bằng cắn răng một cái rồi cúi đầu thổi một hơi thật mạnh vào miệng Lục Tồn, đẩy nước bột sừng vào trong miệng y.

- Tìm một người phụ nữ làm theo cách của ta cho Cố tỷ uống đi.

Người trung niên bưng tỉnh vội vàng cho người rót nước cho Cố tỷ. Đồng thời y cũng sai gia nô mang nước trong và sừng tê giác, học theo cách của Tào Bằng mà hòa vào nước. Ước chừng rót được hai chén, thân mình của Cố tỷ run lên rồi phun nước ra cả miệng và mũi.

- Tiếp tục không được dừng lại...để cho cô ấy phun ra hết.

Chịu đựng nước mài từ sừng tê giác thật khổ. Tào Bằng cho Lục Tồn vài hộp không chịu nổi chỉ chực nôn. Một thiếu niên bước tới:

- Để cho ta.

Tào Bằng nhận ra thiếu niên đó chính là Lục Tích con trai của Lục Khang. Xét về bối phận thì Lục Tích là thúc phụ của Lục Tồn. Nhưng trên thực tế thì tuổi của y còn kém hơn Lục Tồn, mới chỉ có mười một tuổi.

Tào Bằng giao Lục Tồn cho Lục Tích rồi đứng dậy tới xem Cổ tỷ một chút. Cổ tỷ trúng độc nhẹ hơn Lục Tồn nhiều cho nên sau khi uống mấy chén liền tỉnh táo lại mà nôn mửa. Thật ra nhan sắc của nàng rất xinh nhưng có điều sắc mặt bây giờ xanh mét lại nôn mửa quá nhiều khiến cho trở nên nhếch nhác.

- Cổ tỷ chắc là không có vấn đề gì.

- Vậy ca ca của ta thì sao?

Đệ đệ của Lục Tồn là Lục Mạo lên tiếng hỏi.

Tào Bằng nhìn y rồi nói nhỏ:

- Lục công tử và Cổ tỷ cùng uống một chén rượu, có khả năng uống nhiều hơn một chút cho nên tình hình nghiêm trọng hơn...

Hắn còn chưa dứt lời đã nghe thấy Lục Tồn ho khan rồi phun nước từ trong miệng và mũi ra ngoài, sau đó nôn mửa, văng cả vào người Lục Tích khiến cho y phải nhíu mày.

- Ép bụng y để cho y phun ra.

Tào Bằng bước lên hai bước rồi đặt tay vào bụng Lục Tồn mà ấn xuống. Mỗi lần ấn xuống, Lục Tồn lại phun nước mài với sừng tê ra cả miệng và mũi.

Người trung niên lo lắng đứng bên cuối cùng cũng có thể thở phào.

- Hưu Nhược... Đa tạ người. Đồng tử của người đúng là không tầm thường.

Thật ra cái phương pháp rửa ruột này cũng chẳng có gì phức tạp. Vào thời kỳ Đông Hán, mọi người cũng dùng nước phân để rửa, không kém so với sừng tê giác mài nước nhiều lắm. Tuân Diên cũng thở hắt ra rồi vỗ vỗ ngực:

- Chẳng qua đồng tử của ta bình tĩnh mà thôi.

- Đúng vậy.

Người trung niên cất tiếng cười khổ rồi đột nhiên nét mặt thay đổi. Y nhặt một cái ly từ dưới đất lên rồi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Là ai? Là ai hạ độc, mưu hại người của ta?

- Người hạ độc không phải nhằm vào tất cả, mà chỉ nhằm vào Lục công tử và Cổ tỷ mà thôi.

- Cái gì?

Người trung niên nghe thấy Tào Bằng nói vậy thì lấp bắp kinh hãi.

- Là ai hạ độc?

Tào Bằng nhìn mọi người đứng xung quanh mà hơi do dự. Người trung niên nhìn thấy vậy thì hiểu được Tào Bằng có sự e ngại.

Lão vội vàng sai người mời khách trong đại sảnh ra ngoài rồi sau đó phong tỏa đại sảnh lại. Ngoại trừ một vài vị huynh đệ của Lục gia ra thì chỉ có phụ thân của Cổ tỷ cùng với người trung niên và Tuân Diên.

- A Phúc! Người...

Tuân Diên hơi lo lắng nhìn Tào Bằng.

- Vị này chính là huyện lệnh Thượng Ngưu Cổ Ung - Cổ Nguyên Thán. Người có chuyện gì thì cứ nói đi.

Tào Bằng do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Xin hỏi Lục công tử có phải có một vị đường tỷ không?

Lục Tích ngẩng đầu cảnh giác nhìn Tào Bằng rồi nói:

- Người nói vậy là có ý gì? Bá Ngôn có một vị đường tỷ chính là con gái của huynh trưởng ta. Huynh trưởng ta chết trận ở Lư Giang, chỉ còn lại một đứa con gái này. Người không được nói bậy. Đường tỷ của ta nhìn Bá Ngôn lớn lên, làm sao có thể...

- Có khả năng hay không thì cứ mời Lục tỷ tới đây rồi hỏi thì biết.

- Nếu người mà nói bậy thì đứng trách ta không khách khí với người.

Lục Tích nổi giận quát to rồi sai người đi ra hậu trạch mời Lục đại tỷ tới. Còn Lục mạo và đám thiếu niên của Lục gia thì nhìn Tào Bằng với ánh mắt thù địch. Hiên nhiên lời nói của Tào Bằng làm cho bọn họ tức giận. Bởi vì ý của hắn rõ ràng là chỉ trích Lục đại tỷ của họ là người dùng hạ độc Lục Tồn và Cố tỷ.

Cha mẹ của họ mất sớm, từ nhỏ tất cả đều do Lục đại tỷ chăm sóc. Mặc dù bọn họ gọi đó là đường tỷ nhưng trong suy nghĩ của đám người Lục Mạo, Lục đại tỷ giống như mẹ của mình. Cho dù Tào Bằng có cứu Lục Tồn và Cố tỷ nhưng hắn dám nói Lục đại tỷ là hung thủ giết người thì làm sao mà họ không tức giận? Còn sắc mặt của Cố Ung thì âm trầm.

- Oản tỷ không thể là hung thủ.

Tào Bằng cũng không nói tiếng nào, chỉ đứng lẳng lặng ở đó.

Sắc mặt của Cố Ung hết sức trang nghiêm. Lão loáng thoáng cảm nhận chuyện này dường như có gì đó phức tạp. Lão chỉ cúi đầu trầm ngâm không nói. Còn Tuân Diên thì hết sức lo lắng hết nhìn Tào Bằng rồi lại nhìn Lục Tồn và Cố tỷ đang hôn mê, không biết phải làm như thế nào.

Y tin rằng Tào Bằng không hề nói mà không có mục đích. Nhưng chẳng may Tào Bằng nói sai thì cũng làm cho người của Lục gia nổi giận. Tới lúc đó, y phải làm thế nào với Tào Bằng đây?

- Không hay! Không hay rồi... Đại tỷ trúng độc. Nhanh...nhanh tới chỗ đại tỷ.

Trong lúc bầu không khí ở đại sảnh trở nên khó xử thì một thị tỳ lão đảo từ bên trong chạy ra với nét mặt hoảng hốt.

- Người nói cái gì?

- Đại tỷ...đại tỷ xảy ra chuyện.

Thị tỳ đó sợ hãi kêu lên khiến cho cả đại sảnh trở nên khủng hoảng.

- Người...người...

Lục Tích chỉ vào mặt Tào Bằng mà hét:

- Nếu Oản nhi là hung thủ thì làm sao lại trúng độc? Người bôi nhọ danh dự của Lục gia chúng ta, ta thề không bỏ qua cho người.

Nói xong, y vội vàng rời đi. Đám người Lục Mạo cũng trừng mắt nhìn Tào Bằng rồi đi theo Lục Tích.

Còn Cố Ung thì nhìn Tào Bằng với ánh mắt cảnh giác.

Tuân Diên lên tiếng hỏi nhỏ:

- A Phúc! Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Y chợt thấy Tào Bằng nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu sau đó lên tiếng:

- Tiên sinh! Có một số việc...ngài và ta không thể nào ngăn cản được.

Lục Oản là một thiếu nữ với nhan sắc làm cho lòng người lay động. Vào lúc này, nàng mặc một chiếc váy dài đỏ như lửa mà nằm gục trên giường với nét mặt bình thản. Thậm chí có thể thấy được khuôn mặt nàng một chút hạnh phúc. Chỉ có điều không biết thiếu nữ xinh xắn kia có thật sự hạnh phúc hay không.

Tào Bằng đứng trong phòng chỉ biết thở dài trong lòng. Phảng phất trong căn phòng đó là mùi hương từ hoa của loại dây leo kia đã chứng minh tất cả.

- Oản nhi đã chết! Tên khốn này...

Lục Tích như kẻ điên lao tới mà túm lấy vạt áo Tào Bằng. Chỉ thấy Tào Bằng giơ tay nắm lấy cánh tay của Lục Tích rồi dùng sức một chút khiến cho y lao về phía trước, suýt nữa thì ngã ra đất. Cũng may là Tào Bằng không thả tay ra nhưng cánh tay kia của hắn giống như gọng kìm giữ chặt lấy Lục Tích không cho y quay lại.

- Buông thức phụ của ta ra.

Lục Mạo và Lục Lâm cùng xông lên. Mà mấy tên gia tướng ở ngoài cửa cũng nóng lòng muốn nghĩ dậy dỗ Tào Bằng.

- Tất cả dừng tay lại cho ta.

Cổ Ung rống lên một tiếng, quát bảo mọi người ngưng lại. Trong lúc Lục Tồn hôn mê, Lục gia giống như rắn mất đầu thì Cổ Ung có thể nói là vị trưởng bối của mọi người.

Y xoay người nhìn Tào Bằng rồi lớn tiếng quát:

- Oản nhi đã đi rồi. Theo lời người nói thì lấy gì để chứng minh?

Lục Oản đã chết, tất cả đáp án cũng tan thành mây khói. Ánh mắt của Cổ Ung có chút cầu khẩn. Hiển nhiên y tin vào lời nói của Tào Bằng... Tuy nhiên đứng trước mọi người của Lục gia làm sao mà y có thể thừa nhận. Là người đứng ra lo chuyện kết thân với Lục gia, khiến cho cả hai nhà vui buồn cùng nhau, cho dù Cổ Ung có biết điều Tào Bằng nói không phải là giả nhưng cũng không muốn cho nó truyền ra ngoài. Dù sao thì việc này liên lụy tới luân thường đạo lý nên phải cẩn thận.

Tào Bằng quay sang nhìn Cổ Ung rồi lại nhìn người nhà Lục gia không giữ được bình tĩnh. Sau đó hắn quay đầu sang nhìn Tuân Diễn thì thấy Tuân Diễn nhìn mình rồi lắc đầu.

- Tử U! Phiên người về phòng mang hai cái hộp hôm qua tới đây.

Hạ Hầu Lan lên tiếng rồi xoay người rời đi.

Tuy nhiên hành động của hắn lại khiến cho Cổ Ung lạnh đi, ánh mắt có chút nghi hoặc.

Thân thủ của Hạ Hầu Lan không hề tầm thường. Theo lý mà nói thì y phải là hộ vệ của Tuân Diễn. Luận thân phận và địa vị, Hạ Hầu Lan phải đứng trên vị trí thư đồng của Tào Bằng. Nếu như vừa rồi do Tuân Diễn ra lệnh thì hành động của Hạ Hầu Lan không có vấn đề. Nhưng...hành động của Hạ Hầu Lan khiến cho người ta có cảm giác như y chính là thủ hạ của Tào Bằng chứ không phải là hộ vệ của Tuân Diễn. Cổ Ung cũng không phải là đứa trẻ con như Lục Tích và Lục Mạo. Vì vậy mà y cảm nhận được lai lịch của Tào Bằng có lẽ không đơn giản.

Sau một lát, Hạ Hầu Lan cầm hai cái hộp đi tới đưa cho Tào Bằng. Tào Bằng thả Lục Tích ra rồi lách mình trách đòn công kích của y:

- Cổ tiên sinh! Chẳng lẽ người của Lục gia chỉ như thế này thôi sao?

- Lục Tích... Người dừng tay cho ta.

Cổ Ung quát to một tiếng khiến cho Lục Tích dừng lại.

- Làm phiền Cổ Ung lệnh cho người trong phòng này ra ngoài, hơn nữa nói với mọi người tuyệt đối không thể nói cái chuyện này ra được.

- Nếu không thì sao?

Lục Tích giận dữ hét lên.

- Lục Tích! Lục Mạo! Lục Lâm!... Các người ra ngoài trước đi.

Ánh mắt của Cổ Ung có một sự tán thưởng. Sau khi y quát đám người nhà họ Lục liền cao giọng nói:

- Nhớ kỹ, chuyện xảy ra hôm nay không được để lộ ra ngoài một chữ. Nếu các người muốn cho cả Lục gia bị diệt vong thì cứ để lộ ra. Được rồi... Hiện giờ các người ra ngoài đi. Nhớ kỹ lời ta nói.

Đám người Lục Tích ngơ ngác nhìn Cố Ung rồi yên lặng đi ra khỏi phòng.

- Sau khi Lục công tử tỉnh lại xin hãy đưa hai tờ giấy này cho Lục công tử là y có thể biết được. Mặt khác, những vật phẩm bên trong phòng ngủ này...tốt nhất không nên động tới, cho dù là Cố tiên sinh. Ta cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Toái Càn Khôn

203. Chương 190: Mộng Tới Tây Châu.

Tào BắC

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 190: Mộng tới Tây Châu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào BắC nói xong liền liếc nhìn nét mặt của Lục Oản. Bộ quần áo đỏ như lửa đó có lẽ là trang phục cưới của Lục Oản.

“Kiếp này có lẽ nàng không thể đạt được ước muốn, chỉ mong kiếp sau...không phải rơi vào cảnh này, để cho nàng được thanh thản, được tự nhiên...” Tào BắC xoay người nhặt cái khăn trùm đầu màu đỏ dưới đặt rồi bước tới ngồi xuống, phủ lên khuôn mặt xinh xắn của Lục Oản.

Thật ra thích đường đệ của mình cũng không có gì xấu hổ. Đáng xấu hổ đó là biến cái tình cảm trong trắng đó trở thành âm mưu quỷ kế rồi hạ độc thủ.

Tào BắC và Lục Oản mặc dù chưa nói với nhau một câu thậm chí cũng chưa tiếp xúc nhưng trong đầu hẳn chợt xuất hiện một cảnh tượng...

Dưới ánh trăng, bên đám dây leo, một thiếu nữ áo trắng xinh đẹp đang thản nhiên ngồi đánh đàn.

“Úc mai hạ tây châu, chiết mai ký giang bắc. Đan sam hạnh tử hồng, song tấn á xuất sắc.

Tây châu tại hà xử? Lương tướng kiều đầu độ. Nhật mộ bá lao phi... phong xuy ô dữu thụ.

Thụ hạ tức môn tiền... môn trung lộ thúy kiềm. Khai môn lang bất chí... xuất môn thái hồng liên.

Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên tử... liên tử thanh như thủy.

Trí liên hoài tụ trung, liên tâm triệt để hồng. Úc lang lang bất chí... ngưỡng vọng phi hồng.

Hồng phi mẫn tây châu, vọng lang thượng thanh lâu. Lâu cao vọng bất kiến... tẫn nhật lan can đầu.

Lan can thập nhị khúc, thủy thủ minh như ngọc. Quyển liêm thiên tự cao... hải thủy diêu không lục.

Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc tượng. Nam phong tri ngã ý... xuy mộng đảo tây châu... ..”

Kiếp trước, Tào BắC từng học một bài hát có tên là Hà Đường Nguyệt Sắc. Trong bài hát đó có ẩn chứa đoạn ca dao này cho nên để lại ấn tượng rất sâu cho Tào BắC. Cảnh tượng trong bài ca dao cùng với cô gái trước mặt có chút tương tự.

Chỉ mong có được một giấc mộng... Nàng có thể được như trong bài ca dao nói: Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo tây châu?

Tào BắC đứng dậy đi tới bên cạnh Tuân Diễm.

- Tiên sinh! Chúng ta phải trở về thôi.

Cho dù là Tuân Diễn hay Cố Ung thì vào lúc này cũng đều đắm chìm trong cảnh tượng của khúc Tây Châu. Y gạt đầu quay sang chấp tay với Cố Ung:

- Nguyên Thán! Ta xin cáo từ.

Dứt lời, y liền dẫn Tào Bằng bước ra ngoài. Khi tới cửa, Tào Bằng đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Cố Ung:

- Xin báo cho Lục công tử biết... Lý Cảnh ở Phú Xuân đã chết.

Cố Ung giật nảy mình, ớn lạnh quay lại nhìn Tào Bằng.

Lúc này... Tào Bằng đã đi theo Tuân Diễn ra khỏi căn phòng. Cố Ung đứng trong căn phòng...một lúc sau...nhìn theo cánh cửa mà giờ tay lên rồi khom người vái chào.

“Tiểu tử này là ai?”

Cho dù Tào Bằng biết rõ chân tướng cũng không thể nói rõ được. Đơn giản là chuyện này liên quan rất nhiều người. Hắn chỉ có thể để cho bí mật đó tan biến trong đầu mà thôi. Nhưng hắn tin rằng Lục Tồn có thể hiểu được.

Từ xưa tới nay...chính trị là một chuyện ghê tởm nhất.

Nhưng chuyện hôm nay khiến cho Tào Bằng cảm thấy ghê tởm không phải vì cái tình cảm kia...mà là việc ra tay hạ độc thủ. Tình yêu vốn là một chuyện tốt đẹp nhất nhưng do đủ mọi nguyên nhân mà trở nên xấu như vậy.

Nghĩ tới kiếp trước, tâm trạng của Tào Bằng cảm thấy hết sức bức bối. Ngồi trên xe ngựa trở về, hắn không nói một tiếng nào.

- A Phúc... Có thể nói cho ta nghe xem có chuyện gì xảy ra không?

Tuân Diễn ngồi trên xe, lên tiếng hỏi Tào Bằng.

- Thật ra cũng không có gì, vốn chỉ là một chuyện hết sức đơn giản. Đường tỷ chăm sóc đường đệ...nhìn đường đệ từ từ lớn lên khiến cho đường tỷ nảy sinh tình cảm mà thích đường đệ. Tiên sinh...thật ra đây cũng không phải là chuyện đại sự. Mặc dù Đường tỷ biết rằng mình thích đường đệ nhưng cũng hiểu luân thường đạo lý. Vì vậy mà nàng từ chối những lời cầu hôn chỉ để nhìn thấy đường đệ được hạnh phúc. Nhưng...

- Nhưng gì?

- Đường đệ trưởng thành phải kết hôn. Một gia tộc có lịch sử lâu đời ở Giang Đông như họ khiến cho một số người cảm thấy lo lắng. Có một ngày...đường tỷ nhận được một phong thư...người viết bức thư đó đúng là đường đệ. Nội dung của bức thư rất đơn giản chỉ là “quan quan thư cửu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...” Câu thơ lập tức làm cho xúc cảm che giấu trong lòng bao năm của đường tỷ tuôn trào. Vì vậy mà nàng liền hồi âm. Chỉ có điều đường tỷ lại không thể ngờ được người viết phong thư đó cũng không phải là đường đệ mà là một người khác.

Sắc mặt Tuân Diễn rất khó coi. Nhưng y cũng không hỏi chỉ lẳng lặng lắng nghe.

- Tình cảm nồng đậm trong đó nhưng khi đối mặt lại gặp phải sự đối lập. Một bên là nước biển còn một bên là ngọn lửa khiến cho cảm xúc của đường tỷ bắt đầu dao động. Nàng biết rõ không thể có được chuyện đó vì vậy mà suy nghĩ của nàng cũng bắt đầu dao động, hận đời. Cho tới ngày hôn lễ đến gần...tình yêu của Đường tỷ từ từ biến thành thù hận. Nàng nảy sinh ý giết người. Vì vậy mà vào ngày đường đệ tổ chức hôn lễ đã hạ độc vào rượu. Đồng thời nàng cũng thay hỉ phục, giống như một sự kỳ quái tinh thần. Nàng hy vọng kiếp sau không phải là chị em với đường đệ mà là vợ chồng....

Lời nói của Tào Bằng hết sức lạnh lùng. Hắn cố gắng làm cho lời nói của mình trở nên nhẹ nhàng nhưng khi vào trong tai Tuân Diễn và Hạ Hầu Lan lại trở nên lạnh lẽo.

Tuân Diễn giật mình cảm thấy ớn lạnh mà nổi da gà. Y cúi đầu xuống, rất lâu sau mới hỏi:

- Nói vậy thì người viết thư...

- Người viết thư đã chết.

- Cái gì?

- Người đó tên là Lý Cảnh, là người huyện Phú Xuân ở Cối Kê, đồng thời cũng từng đỗ Hiếu Liêm là chủ bộ cho tiên sinh Cảnh Hưng. Sau khi tiên sinh Cảnh Hưng bị Tôn Sách đánh bại, Lý Cảnh liền tới Ngô huyện. Người này viết chữ rất tốt, lại giỏi bắt chước nét chữ của người khác. Ngài còn nhớ La Khắc Dịch không? Nếu ta đoán không sai thì gia đình mà La Khắc Dịch trộm chính là nhà Lý Cảnh. Thứ mà y đánh cắp được cũng chính là thư tình của đường tử viết cho đường đệ. Ta không biết đường tử lấy độc ở đâu nhưng có thể thấy nó cũng cùng với độc được giết chết Lý Cảnh. Sau khi Lý Cảnh chết, quan phủ vội vàng khám nghiệm tử thi rồi nhanh chóng kết luận đột tử. Ngay cả dấu hiệu trúng độc rõ ràng vậy mà cũng không có ai chú ý. Ha ha! Tiên sinh! Nói thật...trừ khi tất cả quan lại của Ngô huyện đều là đồ ngu nếu không cũng không mắc sai lầm như vậy. Chuyện kỳ lạ hơn đó là khi Lý Cảnh chết, phu nhân của Lý Cảnh liền nóng lòng bán gia sản lấy tiền muốn trở về quê...

- Ý của người là...

- Tiên sinh! Ta không có ý gì. Chỉ muốn nói vốn một chuyện rất bình thường, thậm chí là tình yêu thuần khiết nhưng vì đủ mọi loại nguyên nhân mà trở thành thế này. Ta căm ghét âm mưu quỷ kế...lại càng ghét cái loại chủ mưu gây họa cho người khác.

Tuân Diễn cũng trở nên trầm mặc. Rất lâu sau, y cũng nói nhỏ:

- A Phúc! Thật ra ta cũng ghét.

Y rủ mình xe xuống mà không nói gì nữa. Có một số người lợi dụng tình cảm của Lục Oản đối với Lục Tồn mà bày ra âm mưu khiến cho Tuân Diễn buồn nôn.

Nhưng về mặt khác, lần này y đi sứ tới Giang đông cũng là lấy việc hữu tình để che giấu cho chuyện khác. Không cần phải nói đó là mưu tối hay mưu sáng thì chỉ cần một chữ mưu cũng đủ thấy xấu. Nghĩ lại thì hành động của Tuân Diễn so với việc này cũng chẳng có gì khác nhau. Y nhắm mắt lại rồi thở dài một cái mà trong lòng chợt xuất hiện cảm giác mệt mỏi.

“Có lẽ nên rời đi!”

Tào Bằng thật sự không ngờ được rằng lời nói của mình lại mang tới cho Tuân Diễn suy nghĩ như vậy.

Hắn cũng không nói tới người đứng sau chuyện này là ai nhưng với trí thông minh của Tuân Diễn thì làm sao mà không đoán ra được?

Cho dù thế nào cũng không ngoài hai huynh đệ họ Tôn. Không phải Tôn Sách thì chính là Tôn Quyền.

Có điều Tào Bằng cảm thấy Tôn Sách không phải là người nghĩ ra cái độc kế đó.

“Như vậy thì là Tôn Quyền sao?”

Nếu như thật sự là Tôn Quyền thì vai trò của Tôn Sách như thế nào?

Tào Bằng còn nhớ rõ trong lịch sử, Lục Tồn là con rể của Tôn Sách. Có điều hiện giờ Tôn Sách mới có hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi. Con gái của y cho dù thế nào cũng chỉ mới bảy, tám tuổi, không thể gả cho Lục Tồn. Còn về việc Lục Tồn và nhà họ Cố tổ chức hôn sự thì trong Tam quốc diễn nghĩa lại không nhắc tới.

Cho dù là chuyện nào nhưng nếu liên quan đến chính trị thì cũng trở nên đáng ghê tởm.

Khi bọn họ trở lại Ngô huyện thì sắc trời đã tối. Cho dù là Tào Bằng hay Tuân Diễn thì sao một trận sóng gió cũng đều cảm thấy mệt mỏi. Vì vậy mà sau khi trở lại dịch quán, Tuân Diễn liền đi ngủ. Tào Bằng cũng trở về phòng, nằm xuống giường mà nhắm mắt.

Tảng đá đè trong lòng hắn đã được cởi ra... Tuy nhiên Tào Bằng cũng không hề cảm thấy thoải mái.

Cố tử và Lục Tồn đều không chết. Như vậy việc kết hôn giữa hai nhà cũng vẫn còn. Sau này con gái của Tôn Sách có còn gả cho Lục Tồn được nữa không thì Tào Bằng không biết.

Nhưng hắn biết rằng trong lúc vô tình, bản thân dường như đã làm cho lịch sử thay đổi.

Không còn mối quan hệ thông gia với nhà họ Tôn nữa, Lục Tồn có thể trở thành đại đô đốc thủy quân của Tôn Ngô nữa không? Y còn có thể kéo dài sự vinh quang của Lục gia không? Tất cả dường như đã biến thành một câu hỏi đối với Tào Bằng.

Tào Bằng đưa tay xoa mặt cho tới khi nóng bừng lên. Hắn trở mình rồi mơ màng chìm vào trong giấc ngủ. Trong giấc ngủ, hắn lại mơ thấy một thiếu nữ đang đánh đàn dưới đám dây leo.

“Lan can thập nhị khúc, thủy thủ minh như ngọc.

Quyển liêm thiên tự cao, hải thủy diêu không lục... ..

Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc sầu.

Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo tây châu... ..”

“Oán nhi cô nương, mong cho cô được chuyển thế mà đạt được ước muốn!”

Tào Bằng nằm nghiêng trên giường, khóe mắt của hắn xuất hiện một giọt nước.

Toái Càn Khôn

204. Chương 191: Đùng Khinh Người Trẻ Tuổi.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 191: Đùng khinh người trẻ tuổi.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trời vừa tảng sáng đã đổ cơn mưa dầm. Ông trời thật khéo trêu người, chỉ thoáng chốc đã đổi sắc. Ngoài cửa sổ, cơn mưa phùn rả rích khiến lòng người cũng trùng xuống theo...

Tào Bằng rời giường, đứng trước cửa hiên vịn người, giãn gân giãn cốt.

Rửa mặt xong, hắn đi tới bên ngoài cửa phòng Tuấn Diễn, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

-Tiên sinh đã dậy chưa?

-Dậy rồi.

-Hôm nay có việc gì không?

Trong phòng thoáng im lặng, giọng trầm thấp của Tuấn Diễn vang lên:

-Quên đi, hôm nay ta không muốn ra ngoài. Người dẫn dò mọi người, đến giờ cơm thì đưa cơm nước tới là được.

-Tiên sinh không khỏe sao?

-Không có, chỉ là không muốn làm gì thôi. A Phúc, nếu có việc, người tự quyết định đi.

-Vâng!

Tào Bằng đáp lại một tiếng, thận trọng rời đi. Hắn chừng như đã đoán biết phần nào sự việc. Chắc hẳn chuyện ngày hôm qua khiến Tuấn Diễn quá xúc động, cho nên tâm trạng và giọng nói của y mới yếu ớt như vậy. Văn nhân dù sao cũng khó tránh khỏi đa sầu đa cảm. Thật ra, Tào Bằng sao lại không như thế chứ? Có điều, bản thân hắn biết cách tự thích nghi mà thôi.

Tuân Diễn không có chuyện gì thì Tào Bằng dĩ nhiên cũng nhàn rỗi theo.

Rời khỏi Ngô huyện được hai ngày, hần thật sự không biết Nguyệt Anh đã đi chưa.

Giờ khắc này, Tào Bằng rất muốn tìm Hoàng Nguyệt Anh dốc bầu tâm sự. Ngày hôm qua gặp mặt ở Lục phủ cũng đủ khiến tâm trí hần bị dẫn dắt, thậm chí ngay đến chính hần cũng phải chờ đến giờ khắc cuối cùng mới đoán ra được manh mối. Nỗi khổ của Lục Oản thật sự khiến hần không thể chấp nhận nổi.

-Tử U, hôm nay Tuân tiên sinh không có lịch trình gì cả, người có muốn ra ngoài với ta không?

Trở về phòng, Tào Bằng thay đổi y phục, hỏi Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan uể oải nằm trên giường, lười biếng trả lời:

-Thôi đi, hôm nay ta không muốn làm gì hết. Người thích ra ngoài thì cứ đi đi.

Xem ra ngay đến Hạ Hầu Lan cũng bị tác động không nhỏ, thế cho nên gã mới không có chút sinh khí như thế.

Tào Bằng nhìn Hạ Hầu Lan, lắc đầu, quay người ra khỏi phòng.

Đứng trước cửa hiên chốc lát, hần lao người chạy qua cơn mưa lát phát, đến chỗ cổng vòm trên sân, hướng về phía gian nhà sát cổng.

-Người nói cái gì?

Nhìn tên dịch đinh xa lạ trước mắt, Tào Bằng ngạc nhiên.

-Hám Trạch đi rồi? Đi lúc nào?

-Buổi tối ngày hôm trước, gã đến dịch quan từ giả. Sáng sớm hôm qua gã đã đánh một chiếc xe, mang theo một hòm sách đi rồi.

-Đi đâu?

-Chuyện này ta không biết.

Đức Nhuận với ta vốn cũng không giao lưu nhiều, gã không nói là muốn đi đâu hết.

Nhưng nghe dịch quan nói, hình như gã trở về với gia đình.

Nhà của Hám Trạch ở huyện Sơn Âm, quận Cối Kê.

Tào Bằng ngây người, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mới hai ngày trước, hần còn nghĩ cách đưa Hám Trạch đến Quảng Lăng, nào ngờ gã lại bất ngờ bỏ đi. Chuyện này khiến Tào Bằng nhất thời không thể chấp nhận nổi. Tại sao Hám Trạch lại đi không từ giả như thế? Vì sao cũng không gặp mặt hần lấy một lần? Chẳng lẽ...

Tào Bằng chợt cười khổ.

Hần một lòng muốn giữ mối quan hệ tốt với Hám Trạch, quan tâm tới gã nhưng lại không để tâm tới giả.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng không khỏi đau đầu, ngơ ngác đứng trước cổng. Một lúc lâu sau, hần mới tỉnh ngộ, chậm rãi đi ra cửa lớn của trạm dịch.

Sắc trời u ám khiến tâm trạng Tào Bằng càng thêm tồi tệ.

Ra khỏi trạm dịch, hần đi theo con phố dài, cứ u mê đi về phía trước, hoàn toàn không có chút phương hướng nào.

“Quên đi, người đi thì cũng đã đi rồi!Chí ít, ta còn có Nguyệt Anh...”

Nghĩ tới đây, Tào Bằng phấn khởi đi về phía Cát phủ.

Vừa gõ cánh cửa đại môn của Cát phủ, một gia đình đã đi từ trong ra:

-Người là ai? Sao lại gõ cửa?

-A, xin hỏi các hạ tiên sinh Hoàng Nhâm – Hoàng Thừa Ngạn còn ở tại quý phủ hay không?

Hoàng Nhâm là tên của Hoàng Thừa Ngạn.

Nhâm giải thích theo thời Đông Hán có nghĩa là màu sắc đẹp đẽ. Mỹ sĩ hữu nhâm dã. Trong “Nhĩ nhĩ” cũng có giải thích coi “mỹ sĩ” là ngạn. Chữ “Thừa Ngạn” ý muốn nói đến việc tiếp nhận học vấn, đức hạnh, vừa đúng với tự “Nhâm”.

Tên và tự của người xưa thường có quan hệ với nhau.

Thường thì “tự” là cách giải thích về “danh” (tên).

Tên gia đình ngắn ra:

-Người muốn hỏi Hoàng Công ư? Đi rồi!

-A?

Tào Bằng thốt lên:

-Hoàng Công đi lúc nào thế?

-Hình như là hôm trước. Đi rất vội vàng.

Tào Bằng nhất thời ngơ ngẩn. Gần hai ngày nay, thế giới dường như thoáng chốc đã thay đổi rồi. “Ông ấy rời đi rồi, Hoàng Nguyệt Anh cũng theo Hoàng Thừa Ngạn đi rồi sao?”

Tào Bằng vốn còn đang nghĩ cách làm sao mở miệng nói với Tuân Diễm, nhờ y đứng ra cầu hôn.

Thật không ngờ, hắn còn chưa kịp nói với Tuân Diễm thì Hoàng Thừa Ngạn đã đưa Nguyệt Anh đi rồi?

Tên gia đình đóng cửa đại môn lại. Tào Bằng ngây ngốc đứng ngoài cửa Cát phủ hồi lâu. Lòng ngực hắn không hiểu vì sao lại nhức nhối, khiến hắn không nhịn được, buông ô xuống, đứng dưới mưa hét lớn. Người đi đường đều quay lại nhìn hắn. “Ông trời chết tiệt, nếu đã cho ta hy vọng, vì sao lại không để ta cố gắng mà đã dập tan mọi mong muốn của ta chứ? Chết tiệt, đúng là chết tiệt...”

Tào Bằng hét lên một lúc, cuối cùng cũng nhẹ lòng đi nhiều.

Tóc và y phục của hắn đều đã bị mưa xối ướt nhẹp. Hắn đứng trong mưa một hồi lâu, xoay người, khom lưng định nhặt ô lên.

Một đôi mắt đen sắc bén chợt xuất hiện trong tầm mắt của Tào Bằng. Hắn giật mình, vội vã đứng thẳng dậy, thuận thế lùi về sau.

-Cam đại ca?

Hắn đứng vững rồi mới nhận ra chủ nhân của cặp mắt đen sắc bén kia.

Cam Ninh mặc một bộ cẩm bào, tay nắm ô trúc, nhìn chằm chằm Tào Bằng một lúc.

-A Phúc, người không sao chứ?

-Ta không sao, chỉ là bị huynh...Được rồi, không phải huynh đi theo Hoàng Công sao?

Cam Ninh là hộ vệ của Hoàng Thừa Ngạn.

Nếu Hoàng Thừa Ngạn đã đi thì Cam Ninh chắc hẳn đã đi theo rồi. Mà hiện giờ, Cam Ninh đang đứng trước mặt hắn, vậy có phải Nguyệt Anh vẫn chưa đi không?

-Cam Ninh đại ca...

-A Phúc, Hoàng Công muốn gặp người...

-Cái gì...

-Ta nói là Hoàng Công muốn gặp người, đi theo ta.

-A!

Tào Bằng chợt hồi hộp. Hoàng Thừa Ngạn vẫn chưa đi, lại còn muốn gặp mặt hắn? Cảm giác này chẳng khác nào như con rết đến ra mắt, Tào Bằng thoáng chút đã luống cuống hết cả chân tay. Bản thân hắn cũng không hiểu rõ lắm tại sao mình lại đi theo Cam Ninh. Hắn cứ lằng lằng đi theo gã, thậm chí kể cả khi gã rẽ từ con phố dài đi vào một hẻm nhỏ.

Con hẻm nhỏ này có một khách sạn bình dân.

Diện tích của khách sạn này không lớn lắm nhưng lại yên tĩnh.

Cả khách sạn bình dân này đã được Hoàng Công bao trọn. Vừa bước qua cánh cửa lớn của khách sạn, Tào Bằng đã thấy Hoàng Thừa Ngạn âm trầm ngồi ngay ngắn trong đại sảnh.

-Hoàng Công! Người đã đến rồi.

-Vất vả cho người rồi.

Hoàng Thừa Ngạn gật đầu với Cam Ninh. Gã xoay người, lùi lại.

-Hoàng tiên sinh, học sinh xin thỉnh an ngài!

-Tào công tử không cần khách khí. Tiểu lão nhi chỉ là một người bình thường, không dám nhận nổi cái lễ của người. Đường đường là môn khách của Tuân thị ở Dĩnh Xuyên. Hôm nay, ta tìm người đến là có một việc. Ta phải trở về Giang Hạ. Mau giao Nguyệt Anh ra đây, chớ làm chậm trễ hành trình của chúng ta nữa.

-A?

Tào Bằng không hiểu ra sao, nhìn Hoàng Thừa Ngạn ngờ vực.

-Hoàng Công! Nguyệt Anh tiểu thư không ở cùng với ngài sao?

-Nếu ở cùng với ta, ta cần gì phải ở đây nhiều lời với người?!

Hoàng Thừa Ngạn bất chấp cái gì gọi là phong thái của danh sĩ, thoáng chút đã đứng bật dậy khỏi ghế, run người, chỏ tay vào Tào Bằng, mắng:

-Tên tiểu tử họ Tào kia, ta nói rõ cho người biết, ta tuyệt đối không cho phép người qua lại với Nguyệt Anh. Người...người...người không nhìn lại thân phận của mình, còn dám...

-Ngài im miệng!

Tào Bằng chợt nổi giận, gầm lên, cắt đứt câu nói của Hoàng Thừa Ngạn.

-Hoàng Công, ta nể tình ngài là phụ thân của Nguyệt Anh, nên mới kính trọng ngài như thế.

Ta với Nguyệt Anh tình đầu ý hợp, quan hệ gì đến ngài? Cái gì là thân phận, cái gì là địa vị? Trước khi Cao Tổ khởi nghiệp, chẳng qua cũng chỉ là một đình trưởng bình thường ở huyện Bái. Trần Thắng, Ngô Quảng trước khi khởi nghiệp cũng chỉ là một tên lính. Từ xưa đến nay, nào có khác gì? Ngài cũng đừng tự đề cao bản thân quá. Hoàng gia lúc đầu chẳng qua cũng chỉ là thứ dân mà thôi. Hôm nay, tuy rằng ta nghèo túng, nhưng đâu biết được sau này lại được thăng chức rất nhanh thì sao? Ta nhắc lại với ngài lần nữa ta không biết Nguyệt Anh đang ở đâu hết? Hôm nay, ta tới gặp ngài cũng là vì muốn gặp nàng. Có một câu này, ta tặng cho Hoàng Công: Đừng coi thường tuổi trẻ.

Tào Bằng dứt lời, xoay người định đi.

Hoàng Thừa Ngạn cả giận nói:

-Tiểu tử Tào gia, người đừng làm càn, lẽ nào người không sợ ta báo với Trương Tử Bồ lai lịch của người hay sao?

Tào Bằng dừng chân, quay đầu nhìn Hoàng Thừa Ngạn, nói:

-Lai lịch của ta làm sao?

Ta chẳng qua chỉ là một tiểu tử ở núi Trung Dương, được Tuân tiên sinh coi trọng, để bên cạnh làm thư đồng. Ngoài ra, người còn có thể nói cho Trương Chiêu cái gì đây?

Hoàng Công, đừng vội dùng mấy lời này dọa dẫm ta, vô duyên vô cớ buộc ta phải coi thường Giang Hạ Hoàng thị các người.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Hoàng Thừa Ngạn mở miệng là nói thân phận, ngậm miệng là nói địa vị, thực chọc tức Tào Bằng.

“Đại tộc trăm năm Hoàng gia người thì thế nào đây?”

Ta dựa vào đôi tay của chính mình, không sợ không có chỗ dung thân. Chung quy, các người được sống khá giả thế này cũng nhờ tổ tiên các người mà thôi.”

Tào Bằng là người bản tính ngoài mềm trong cứng.

Hoàng Thừa Ngạn nếu như nói lý lẽ với hắn, hắn dù nghe không lọt tai nhưng cũng sẽ không trở mặt.

Thế nhưng, ngay từ đầu, Hoàng Thừa Ngạn đã giở mặt dạy đời với hắn. Cậy tài trí hơn người, khoa tay múa chân là kiểu Tào Bằng ghét nhất.

“Chuyện gì lão tử cũng có thể nhẫn nhưng chuyện lão bà thì không nhịn được.

Nếu Nguyệt Anh không ở cùng một chỗ với người, cũng đủ biết nàng nhất định là nhớ ta, cho nên mới rời khỏi người.

Nếu đã như thế, cho dù ta có biết nơi nàng ở cũng không nói cho người biết.” Trước kia, Tào Bằng còn có chút kính trọng với Hoàng Thừa Ngạn, nhưng đến giờ khắc này, hắn không còn chút nào tôn kính lão nữa. “Người khinh thường ta, ta còn khinh người hơn. Ai biết ai tài trí hơn ai đây?” Tào Bằng sải bước rời đi, bỏ lại Hoàng Thừa Ngạn đứng trong đại sảnh, giận đến run người.

Lão liên tục hít sâu, cố gắng bình tâm lại.

Cam Ninh nhìn bóng lưng Tào Bằng, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng. Gã cũng là một nhân vật tuần kiệt, kiêu ngạo, chẳng qua bất đắc dĩ mới phải làm hộ vệ cho người khác. Tào Bằng nói một hồi đã động đến tâm sự của gã: Đừng coi thường tuổi trẻ! Lời nói quả hợp ý gã.

-Hoàng Công, có cần giáo huấn tiểu tử này một chút không?

Cam Ninh bước lên một bước, nhẹ giọng hỏi.

Hoàng Thừa Ngạn lắc đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Giáo huấn thế nào đây? Đánh hắn sao?

Tiểu tử này rất thông minh, sao có thể không biết là ai gây ra được? Giờ động thủ không chỉ làm mất mặt Hoàng gia ta, mà còn vô cớ chọc giận Tuân gia. Nhưng nói đi nói lại thì cũng lạ thật! Lúc trước ở Cốc Thủy, ta không hề nhận ra tâm huyết của hắn.

Hoàng Thừa Ngạn dứt lời, ngồi phịch xuống.

Lão trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói:

-Có vẻ như Nguyệt Anh thật sự không hề tìm hắn.

Hai ngày nay hắn không ở Ngô huyện. Nguyệt Anh cũng không thể tìm được hắn. Hưng Bá, người nghĩ Nguyệt Anh sẽ đi đâu? Con bé có quen người nào ở Ngô huyện sao? Liệu có gặp chuyện gì bất trắc không?

Cam Ninh gãi gãi đầu:

-Tiểu thư vốn thông minh, lanh trí, hơn nữa lại rất sáng suốt, hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

-Ta xem nha đầu này nhất định sẽ tìm tên tiểu tử kia.

Hưng Bá, người theo dõi hắn cho ta. Nếu như thấy Nguyệt Anh thì bắt nó trở về cho ta. Hải tử này thật sự là...Chờ nó về rồi, ta nhất định phải sắp xếp hôn sự cho nó, còn hơn để nha đầu kia cả ngày suy nghĩ lung tung. Cũng không biết tên tiểu tử Tào gia kia có điểm nào tốt nữa.

-Vâng!

-Nhưng...

Hoàng Thừa Ngạn đứng lên, lẩm bẩm:

-Tiểu tử Tào gia này quả thực là có chút bản lĩnh.

Lão thở dài, chậm rãi xoay người lên lầu.

Tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ đều đáng quý nhưng cũng có lúc phụ mẫu sao biết được tâm sự của con gái đây?

Cam Ninh lắc đầu, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm buồn thay cho Hoàng Thừa Ngạn: “Lão là Hoàng Công, ở kinh thành là nhân vật tầm cỡ thế nào. Ngày hôm nay, vì nữ nhi, lão lại bị Tào Bằng mắng cho thê thảm như vậy. Chỉ là Hoàng Công ơi, câu nói của Tào Bằng cũng không hề sai: Ngày hôm nay là tiểu tử, ai biết đầu ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh thì sao? Suy nghĩ của ngài không sai, nhưng ngài lại không nghĩ đến suy nghĩ của Nguyệt Anh.”

Không biết vì sao, Cam Ninh lại nghĩ đến số phận của mình!

Thật ra gã và Tào Bằng cũng giống nhau. Tào Bằng cũng không biết bản thân làm cách nào trở về được trạm dịch.

Khi hần trở về, y phục đã ướt đầm. Hạ Hầu Lan hỏi hần đã xảy ra chuyện gì? Tào Bằng chẳng còn tâm trí nào đáp lời.

Ngồi yên trong phòng, đầu Tào Bằng bắt đầu loạn lên.

Lúc thì là vì Hoàng Nguyệt Anh, lúc thì là vì Hám Trạch. Nhất thời, hần không biết nên làm thế nào.

Trong lòng hần dường như đang có lửa tích tụ.

Hần ngồi trên giường, toàn thân như bị lửa thiêu đốt.

Hần chợt đứng dậy, mở một cuộn giấy trên bàn ra, đặt bút viết:

-Thiên hành kiện, quân tử dĩ tỵ cường bất tức. (Trời xoay chuyển không hề nghỉ ngơi, người quân tử cũng phải cố gắng không ngừng.)

Sau đó, hần đặt bút lông xuống, toàn thân như cạn kiệt sức lực, ngồi phịch lên mặt đất. Vẽ hồn siêu phách lạc của hần khiến Hạ Hầu Lan sợ mất vía.

-A Phúc, người không sao chứ?

-Ta không sao, chỉ là lồng ngực khó chịu quá.

-Thật sao? Nếu người không ngại thì cứ nói với ta. Trước đây, khi ta học nghệ cũng thường hay bị tức ngực. Mỗi lần cảm thấy khó chịu, ta sẽ đi tìm Tử Long nói hết mọi chuyện. Có gì khó chịu trong lòng nói ra xong sẽ thư thái hơn. Người thử xem sao?

Lời nói thân thiết của Hạ Hầu Lan khiến Tào Bằng cảm giác ấm áp hơn nhiều.

Hần cười cười, đang định mở miệng nói, lại nghe thấy có người gõ cửa phòng “Cốc cốc cốc”.

Đồng thời, cánh cửa phòng bị giật ra, Tuân Diễn đứng ngoài cửa.

-A Phúc, ta nghĩ rồi!

-A?

-Ta quyết định sáng sớm ngày mốt sẽ khởi hành trở về Dĩnh Xuyên.

-Cái gì?

-Thật ra, ta tiếp tục ở lại cũng không có tác dụng gì. Chuyện cần làm đều đã làm, tiếp tục ở lại ta càng thêm khó chịu. Chuyện của Vương Cảnh Hưng, có hần lo liệu là tốt rồi, không cần ta phải tốn sức nữa.

Cứ vậy đi, hai ngày này người thu dọn đồ đi.

Sáng sớm mai, ta đi từ biệt Trương Tử Bô. Chúng ta tới Quảng Lăng trước, rồi sẽ trở về Hứa Đô phụng mệnh.

Dứt lời, Tuân Diễn quay người bỏ đi.

Để lại Tào Bàng và Hạ Hầu Lan đứng trong phòng, nhìn nhau, không biết nên làm thế nào: loạn rồi, thoảng cái mọi chuyện đều loạn hết cả lên!

Theo lý mà nói, Tuân Diễn thân là phó sứ, vốn không nên rút lui sớm mới đúng.

Nhưng bởi lần này y đến Giang Đông không phải vì đàm phán. Việc liên lạc với Đông Ngô vốn vẫn do Vương Lãng phụ trách, Tuân Diễn không tham dự. Mấy lần đàm phán tương đối chính thức, Tuân Diễn luôn yên lặng ngồi một bên, chưa bao giờ đưa ra chính kiến của mình. Chuyện này kể ra hơi hổ thẹn cho thân phận của y trong sứ đoàn. Đối với hành động không làm gì này của Tuân Diễn, Vương Lãng thật ra cũng kín đáo phê bình.

Hơn nữa, sự tồn tại của Tuân Diễn cũng phần nào khiến Vương Lãng khó xử. Gã thân là người làm chủ, nhưng xét cả về danh tiếng và địa vị đều không sánh bằng Tuân Diễn.

Cũng chính vì thế, khi Vương Lãng đàm phán luôn phải để tâm đến sự có mặt của Tuân Diễn. Nói chung, Tuân Diễn muốn đi, Vương Lãng không có ý kiến.

Vốn dĩ thay đổi sứ giả là chuyện rất bình thường.

Trương Chiêu mặc dù ra sức giữ lại nhưng ý Tuân Diễn đã quyết, hắn cũng không còn cách nào khác.

Ngày thứ hai, Trương Chiêu thiết yến tại phủ nha tiễn biệt Tuân Diễn. Tuân Diễn cũng vui vẻ chuyện trò, cùng mọi người chung vui. Nhưng sau khi trở về dịch quán, y lại thở phào một cái.

Hành trình đến Giang Đông lần này, Tuân Diễn không hề thoải mái chút nào, ngày hôm nay có thể rời đi, tảng đá lớn trong lòng y cũng được trút xuống.

Tào Bàng và Hạ Hầu Lan thu xếp hành lý ổn thỏa, chuẩn bị sẵn sàng rời đi. Nhưng trước đi khi, Tào Bàng vẫn đi một vòng quanh Ngô huyện. Hắn đến miếu Tư Đồ trên núi Đặng Uy cúng bái. Lúc trước hắn và Nguyệt Anh đã từng cùng đến nơi này một lần. Theo suy đoán của hắn, nếu Hoàng Nguyệt Anh vẫn còn ở Ngô huyện thì cũng không thể đi quá xa. Rất có thể, nàng trốn ở một nơi nào đó có kỷ niệm, đợi Tào Bàng đến tìm, nhưng hắn lại chẳng chút may may đoái hoài.

Cảm giác mất mát trong lòng khiến Tào Bàng không thể nói nổi thành lời. Đồng thời, một cảm giác lo lắng, nôn nóng khiến hắn đứng ngồi không yên. Nhưng bất kể thế nào, hắn đều phải đi. Tào Bàng vốn là người Tuân Diễn tự ý đưa tới, không có trong danh sách sứ đoàn. Nếu như Tuân Diễn đi, mà hắn không đi, Vương Lãng cũng sẽ không bận tâm đến hắn, thậm chí không cho phép hắn tiếp tục ở lại trạm dịch. Vấn đề này rất đáng lo ngại.

Mãi mê lo lắng, Tào Bàng mất một đêm không ngủ.

Trời vừa bình minh, Tuân Diễn lên xe ngựa tiến đến cổng thành Ngô huyện, dưới sự hộ tống của bọn Trương Chiêu.

Một tháng trước, bọn họ cũng vào Ngô huyện qua cánh cửa thành này. Hơn một tháng sau, bọn họ rời đi, nhưng tâm trạng không còn như trước.

Tuân Diễn chấp tay từ biệt bọn Trương Chiêu, rồi trở vào trong xe. Tào Bàng ngồi ở vị trí phụ tá, nhưng lòng lại lo lắng, đứng ngồi không yên.

-A Phúc, người làm sao vậy?

Đã gần đến giữa mùa hạ, khí trời ngày càng nóng bức. Chính vì thế, màn xe chưa được buông xuống. Tuân Diễn ngồi trong xe, thấy rõ ràng nhất cử nhất động của Tào Bàng.

-Tiên sinh, ta muốn ở lại...

Do dự một hồi lâu, Tào Bàng cắn răng, nhẹ giọng nói với Tuân Diễn.

-Ồ lại?

Tuân Diễm nghe thấy thế ngẩn người ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Tào Bằng.

-A Phúc, người ở lại làm gì? Cha người, nương người, còn có tỷ tỷ và anh vợ người đều ở tại Giang Bắc, vì sao phải ở lại Giang Đông...

Tào Bằng vừa nghe, liền biết Tuân Diễm đã hiểu nhầm ý hấn. Hấn vội vã xua tay, nói:

-Tuân tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Ta ở lại không phải là muốn đầu quân cho Giang Đông, mà là...

-Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đôi gò má của Tào Bằng hồng rực, hấn nhẹ giọng nói:

-Tiên sinh, chuyện là như thế này.

Hấn thấp giọng kể chuyện của hấn và Hoàng Nguyệt Anh cho Tuân Diễm nghe, bao gồm cả chuyện nàng bỏ nhà ra đi, hiện đang không biết ở nơi nào.

-Ta biết, Nguyệt Anh nhất định vẫn còn trốn ở Ngô huyện. Nếu như ta trở về, chẳng phải là hại nàng sao? Nàng ở Ngô huyện chẳng quen người nào, chắc chắn là phải trốn đông trốn tây, tránh cha nàng tìm kiếm. Ta lo là...Chính vì thế, ta muốn ở lại...

Tuân Diễm kinh ngạc nhìn Tào Bằng rồi chợt nở nụ cười.

-Không ngờ chuyến đi Giang Đông này lại tác hợp một mối nhân duyên. Chỉ là sao người không nói sớm với ta? Ta cũng không cần phải đi vội vã. Hiện giờ người có trở lại cũng không có tác dụng. Vương Cảnh Hưng tuyệt đối sẽ không giúp đỡ người. Nếu người mạo muội xuất hiện ở Ngô huyện, chắc chắn sẽ khiến Trương Tử Bô hoài nghi, ngược lại lại không hay... Nhưng giờ chúng ta đã đi ra, quay lại cũng không hợp lý. Tổ nhớ rõ ở phía trước có một xa mã dịch. Hôm nay, chúng ta cứ nghỉ ở đó một đêm đã. Ta sẽ phái người chạy suốt đêm tới Hoa đình, nhờ Lục gia đứng ra hỗ trợ tìm kiếm. Lục gia vẫn còn nợ người một nhân tình. Thanh thế của Lục gia tuy không bằng lúc trước, nhưng vẫn còn người. Có bọn họ đứng ra, người một mình ở lại Ngô huyện cũng đỡ vất vả hơn.

Toái Càn Khôn

205. Chương 192: Cam Ninh Bám Theo.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 192: Cam Ninh bám theo.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy rất hợp lý. Hấn trở lại chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện bất tiện. Chuyện khác không nói, nhưng chỉ riêng Hoàng Nhâm – Hoàng Thừa Ngạn thôi đã không từ bỏ ý định rồi. Đến lúc hấn tìm được Hoàng Nguyệt Anh, nàng sẽ lại bị Hoàng Thừa Ngạn đưa về Giang Hạ sao? Tào Bằng không tin bản thân có thể thắng nổi Cam Ninh. Dù cho có thêm cả Hạ Hầu Lan cũng không phải đối thủ của y. Nếu như bị Hoàng Thừa Ngạn đưa về Giang Hạ, Hoàng Nguyệt Anh chỉ có thể trở thành phụ nhân của người khác, Tào Bằng đương nhiên không đồng ý. Có Lục gia ra mặt nói cho không chỉ tránh cho hấn rất nhiều chuyện phiền phức không cần thiết, mà còn có thể che được cặp mắt của Hoàng Thừa Ngạn. Quan trọng nhất là, Lục gia giúp tìm người sẽ hơn xa so với mình hấn mò kim đáy bể, dễ dàng hơn rất nhiều.

-Đã như vậy, xin nhờ tiên sinh.

Dọc đường đi, Tuân Diển rất hứng khởi hỏi chuyện của Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh. Có lẽ do đã trải qua chuyện của Lục Oản, Tuân Diển tựa hồ như rất hứng thú với tình yêu nam nữ.

-Hoàng thị ở Giang Hạ cũng thật là phiền toái. Người tên Hoàng Thừa Ngạn này ta có nghe nói qua, đức hạnh thật ra không kém, nhưng có đôi lúc cực kỳ cứng nhắc. Ha ha, nhưng người chỉ vào mặt lão mà mắng như thế kể ra cũng không nên. Dù sao thì con gái nhà người ta bị người bắt cóc, cho dù có là ai, cũng không thể giữ bình tĩnh được.

-Ta cũng biết, chỉ là lúc đó giận quá, không nhịn nổi mà thôi.

-Được rồi, chuyện này người đừng để ở trong lòng nữa. Đợi đến khi tìm được con gái Hoàng gia xong, hãy về Quảng Lăng. Sau đó, ta sẽ nghĩ cách liên lạc với Hoàng gia, lúc đó sẽ cố gắng nói tốt giúp người. Nếu Hoàng Thừa Ngạn không chịu đáp ứng, người cũng không cần lo lắng. Chúng ta tiếp tục nghĩ cách.

Nói chuyện một hồi cũng thể hiện được thái độ của Tuân Diển với Tào Bằng.

Tâm sự của Tào Bằng cuối cùng cũng dúi đi rất nhiều. Cảm giác bối rối, lo lắng, đứng ngồi không yên cũng mất hẳn.

Cách cửa thành Ngô huyện ba mươi dặm, ở gần ven hồ Chấn Trạch, có một xa mã dịch.

Kể từ khi thế cục ở Giang Đông dần ổn định, những con đường phồn hoa khi xưa cũng dần khôi phục trở lại. Các thương gia giàu có lại lui tới Giang Nam, Giang Bắc. Dương Châu tuy không sánh được với vẻ phồn hoa của Trung Nguyên nhưng cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, sản vật phong phú, khá náo nhiệt. Chẳng qua là do đất Dương Châu, lại thêm dân Sơn Việt, sau lại vì loạn giặc khản vàng, Dương Châu vốn là khu trọng điểm dần trở nên hoang vắng. Khi giặc khản vàng bị tiêu diệt, sĩ gia Dương Châu cùng liên thủ chèn ép dân bản xứ Sơn Việt. Quan phủ cũng theo đó mà gia tăng sự khống chế với Dương Châu.

Tôn Sách lại càng dùng thủ đoạn cứng rắn hơn. Kể từ khi chiếm lĩnh Ngô quận đến nay, y đã dẹp tan nạn trộm cướp, đánh Man Việt hoàn toàn triệt để.

Chính vì thế, con đường thương buôn giữa Giang Bắc và Giang Nam cũng dần khôi phục lại được cảnh tượng phồn hoa ngày xưa.

Lâm Hồ trước xa mã dịch có cảnh sắc động lòng người.

Trong trạm dịch có không hề ít khách nhân, có người ghé chân tìm cái ăn, có người lại tới nghỉ chân.

Bọn Tào Bằng vừa vào xa mã dịch liền có dịch đình tiến lên tiếp đón ngay lập tức. Tính chất của xa mã dịch không giống với quan dịch. Quan dịch chủ yếu phụ trách tiếp đãi các quan viên qua lại và những người đưa tin, còn xa mã dịch thuộc về thương gia, chính vì thế dịch đình càng nhiệt tình hơn.

Tào Bằng nhảy từ trên xe xuống, chuẩn bị đỡ Tuân Diển xuống xe. Chợt hắn nghe bên tai vang lên một tiếng gọi nhu mì:

-A Phúc!

Tào Bằng run lên, tóc gáy chỉ trong giây phút đều dựng đứng. Hắn xoay người, nhìn về phía giọng nói kia. Chỉ thấy phía trong cửa sổ của Lâm Hồ có một thiếu nữ đang nở nụ cười rạng rỡ.

-Nguyệt Anh...

Tào Bằng quên cả việc đỡ Tuân Diển xuống xe, nhanh chân chạy vọt tới.

Hai người đứng cách nhau cánh cửa sổ, yên lặng nhìn nhau. Một lát sau, Hoàng Nguyệt Anh đỏ bừng đôi má, lần nữa gọi:

-A Phúc!

-Nguyệt Anh!

Nghàn vạn lời nói trong giờ khắc này biến thành hai tiếng gọi đơn giản. Tào Bằng nở nụ cười hết sức rạng rỡ. Hoàng Nguyệt Anh cũng cười. Cảnh liêu rủ ngoài cửa càng làm nổi bật thêm sự ôn nhu của người thiếu nữ.

Tuân Diển đứng trên xe, không nhịn được, hỏi:

-Đó chính là con gái của Hoàng gia sao?

Hạ Hầu Lan gật đầu:

-Nha đầu kia lá gan cũng lớn thật, dám một mình...A, không phải là Hám Đức Nhuận sao?

Một thanh niên xuất hiện bên cạnh Hoàng Nguyệt Anh. Tào Bằng nhìn đối phương, hơi giật mình.

Hám Trạch?

Sao gã lại ở đây?

-Cuối cùng các người cũng tới rồi. Ta vừa nói định trở lại, hỏi thăm tin tức hành trình của các người, nhân tiện báo với người một tiếng.

Hám Trạch hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tào Bằng, đau khổ nói:

-A Phúc, phiền người trả nợ giúp ta. Hôm nay ta chẳng còn xu nào trong người cả.

-Khách quan còn muốn ở trọ không?

Dịch đình của xa mã dịch nghi hoặc hỏi.

-Không được, không được, lập tức quay xe, chúng ta tiếp tục chạy đi.

Tuân Diễn cười ha ha khoát tay chặn lại, trở vào trong xe. Hạ Hầu Lan vội vàng đánh xe rời khỏi xa mã dịch. Tào Bằng giúp Hám Trạch và Hoàng Nguyệt Anh trả hết nợ. Hám Trạch vội vàng dắt một chiếc xa trâu từ trong xa mã dịch ra.

-Vì chiếc xe này mà tiêu hao gần như toàn bộ tiền tiết kiệm của ta. Nếu như các người không đến, ta đã định bán nó lấy tiền mặt để trả nợ. Nhưng sao các người lại đi sớm như thế, lại không có đại đội nhân mã đi theo?

Đứng bên cạnh ngựa xa, Hám Trạch cười nói.

-Hám đại ca, huynh...

-A Phúc, không phải người đã bảo ta đi giúp người sao? Ta cần phải nói rõ trước, ta có thể giúp người nhưng người phải cho ta ăn no, quần áo và đồ dùng hàng ngày phải đầy đủ. Ta phải mất rất nhiều công sức mới quyết tâm thế này đây.

Tào Bằng không nhịn được mỉm cười.

-Phải đánh xe sao?

-Ách, có.

Hám Trạch đưa roi vào tay Tào Bằng:

-Vậy người đánh xe đi.

-Vậy còn huynh?

-Ta...Ha ha, ta ngồi xe.

Hám Trạch nói xong, nhanh chân bước tới xe ngựa của Tuân Diễn, nhìn vào trong xe rồi thở dài, nói hai câu với y, rồi ngồi xuống bên cạnh Hạ Hầu Lan.

Tào Bằng nhìn Hám Trạch một chút, rồi lại quay đầu nhìn Hoàng Nguyệt Anh, tức thì hiểu rõ ý của Hám Trạch.

-Nguyệt Anh, nàng lên xe đi.

Nói rồi hắn đưa tay ra. Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, nhắc y phục bước lên xe trâu. Tào Bằng lại chạy đến bên xe ngựa, gỡ một thanh bảo đao trên xe xuống, treo trên xe trâu. Sau đó, hắn bước lên, vung roi trong tay:

-Tiên sinh, chúng ta đi thôi!

-Đi, đi!

Hạ Hầu Lan ở phía trước cao giọng la lên, vung roi thúc ngựa. Chiếc xe trâu từ từ chạy phía sau xe ngựa, tiến về phía trước.

-Nguyệt Anh, sao nàng lại ở đây với Hám đại ca?

Hoàng Nguyệt Anh hếch mũi ngọc, giơ cổ tay lên, để lộ cái vòng đeo tay làm từ hạt đậu tương tư trên cổ tay:

-Cũng bởi vì hạt đậu tương tư của chàng mà sinh họa thôi?!

-A?

-Vốn dĩ cha không vội đi, thế nhưng thấy bài thơ huynh viết cho ta, còn có hạt đậu tương tư này, cha đột nhiên đổi ý. Ngày huynh đến Hoa đình, cha vội vã nói phải trở về nhà. Ta cũng chẳng biết làm thế nào, đành phải trốn qua cửa sổ ra ngoài, lặng lẽ theo thế phụ Đức Nho chuồn theo cửa sau. Lúc đó, ta cũng không có chỗ để đi, suy nghĩ một hồi liền quyết định đi tìm Hám đại ca. Hám đại ca là người tốt, nghe ta nói xong, không nói thêm lời nào liền từ giả dịch quan. Nhân lúc cha còn chưa kịp hành động, sáng sớm hôm sau, huynh ấy liền đưa ta theo, lặng lẽ rời khỏi Ngô huyện. Sau khi chúng ta rời khỏi Ngô huyện, trên người cũng chẳng mang bao nhiêu tiền, đành phải nghỉ chân ở xa mã dịch này. Hám đại ca nói, hai ngày này huynh sẽ từ Hoa đình trở về, đến lúc đó, huynh ấy sẽ liên lạc với huynh. Chúng ta ở chỗ này bốn ngày rồi. Nếu hôm nay các huynh không xuất hiện, Hám đại ca đã chạy đi Ngô huyện rồi.

-Thì ra là thế...

-A Phúc, huynh nói cha ta có tức giận lắm không?

Hoàng Nguyệt Anh vừa chuyển chủ đề, má lúm đồng tiền trên má đã hiện lên vẻ lo lắng.

“Đâu chỉ là tức giận, cha nàng đã gào thét ầm ĩ rồi...” Tào Bằng vươn tay, nắm chặt tay Hoàng Nguyệt Anh:

-Nguyệt Anh, nàng đừng lo lắng. Bên cạnh Hoàng Công còn có người, sẽ không tức giận đâu. Chờ chúng ta đến Quảng Lăng rồi sẽ đến Lăng Đình dịch gửi thi, nói với Hoàng Công nàng vẫn bình yên vô sự, chỉ là đi theo ta tới Đông Lăng đình giải sầu mà thôi. Hưu Nhược tiên sinh đã đồng ý với ta, chờ ngài ấy trở về Dĩnh Xuyên, sẽ phái người đến Giang Hạ cầu hôn. Nàng thấy thế nào?

Hoàng Nguyệt Anh định rút tay ra, thế nhưng Tào Bằng lại nắm thật chặt. Hai gò má đỏ bừng, nàng nhẹ nhàng cúi đầu, khẽ nói một từ, đồng ý với chủ ý của Tào Bằng. Trong lòng Tào Bằng nhất thời mừng rỡ.

-Được rồi, Cam đại ca có biết nàng quen Hám đại ca mà hấn không tới tìm sao?

-Ngốc!

Hoàng Nguyệt Anh oán trách nói:

-Nếu Cam đại ca tìm tới cửa, ta giờ còn ở một chỗ với huynh được sao?

-Thế là sao?

-Tâm tư của Cam đại ca vốn rất kín kẽ. Nếu hấn luôn quan sát huynh, chẳng phải ta không đi được sao?

Toái Càn Khôn

206. Chương 193: Trường Giang Tam Điệp Lãng.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 193: Trường giang tam điệp lãng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng chợt run lên, nhất thời hồi hộp.

-Nguyệt Anh, chắc hẳn nàng quá lo lắng rồi. Cam đại ca...

Tào Bằng còn đang nói dở, chợt nghe phía trước có tiếng ngựa hí vang. Cùng lúc đó, chợt nghe gia tướng của Tuân Diễn lớn tiếng quát:

-Kẻ nào to gan dám chặn đường, còn không tránh ra cho ta?

Tiếng quát còn chưa dứt, một tiếng hí vang đã truyền đến tai Tào Bằng.

Hí hí hí. Tiếng hí của chiến mã. Theo đó là hai tiếng kêu thảm thiết của gia tướng, mọi tiếng động chợt im bặt.

-Tiểu thư, người đi không từ biệt như thế, Hoàng Công rất lo lắng. Tào công tử, xin hãy ra đây. Cam Ninh đi theo các người đã lâu. Các người chớ có tiến lên nữa, bằng không đừng trách Cam Ninh mạnh tay.

Cuối cùng một tiếng quát như sấm sét vang lên trong không trung.

-Là Cam đại ca!

Hoàng Nguyệt Anh nhất thời biến sắc, Tào Bằng âm thầm kêu khổ. Nhưng hắn cũng biết nếu Cam Ninh đã ở đây, có muốn bỏ đi cũng không dễ dàng như vậy. Lòng đã quyết, hắn dừng xe trâu lại.

-Nguyệt Anh, nàng ở trên xe, đừng xuống.

Dứt lời, Tào Bằng lấy thanh đao treo bên xe, không quay đầu lại, sải bước tiến lên trước, cao giọng quát:

-Cam Hưng Bá, Tào Bằng ở đây!

Cam Ninh dẫn hơn mười tên thực khách đón giữa đại lộ. Y mặc một bộ trang phục mỏng, khoác một chiếc chiến bào bằng gấm. Mái tóc của y được buộc lại sau gáy. Y cầm một cây Long tước đại đao, khuôn mặt trầm tĩnh. Nhìn thấy Tào Bằng đi ra ngoài, Cam Ninh nở nụ cười rồi nhẹ nhàng giơ quyền đón tiếp.

- Tào công tử! Giao tiểu thư ra đây, ta tha cho các người đi.

Một chân của y dẫm lên đầu của một tên gia tướng, nét mặt hết sức nhẹ nhàng. Cách đó không xa còn có một tên gia tướng nằm trên mặt đất hôn mê.

- A Phúc! Người này rất lợi hại.

Hạ Hầu Lan nghiêm trang cảnh cáo Tào Bằng lại:

- Để ta đối phó với hắn.

- Người không phải là đối thủ của hắn.

Tào Bằng nói nhỏ một câu rồi gạt tay Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan có ý tốt nhưng Tào Bằng không thể hại y. Nói thẳng ra võ nghệ của Hạ Hầu Lan mặc dù trong một năm qua có tăng lên nhưng cũng chỉ ở đỉnh cao của hạng hai. Còn Cam Ninh trong tam quốc quần anh truyện thì võ lực của y, Hạ Hầu Lan không thể ngăn cản được.

- Cam đại ca! Nhường đường có được không?

- Tất nhiên là có thể? Giao cô ấy ra đây, ta sẽ để cho người đi.

- Nguyệt Anh và ta tình đầu ý hợp. Ta không thể để cho cô ấy đi.

- Có nghĩa là không thể thương lượng? Tào công tử! Người cần phải hiểu rõ Hoàng Công đã nói nếu ai cản trở thì không cần biết sống chết thế nào.

Nét mặt của Cam Ninh rất hiền lành chứ không góc cạnh như Lã Bố và Tôn Sách. Nhưng khi y nói những lời đó, Tào Bằng lại cảm thấy sồn tóc gáy. Nhưng bắt Tào Bằng để Hoàng Nguyệt Anh đi thì là điều không thể. Hắn không cho phép chuyện sau khi Hoàng Thừa Ngạn về sẽ tìm chồng cho Hoàng Nguyệt Anh.

Chồng của Hoàng Nguyệt Anh chỉ có thể là hấn mà thôi.

Tào Bằng cắn răng một cái rồi rút từ trong cái túi bên người thanh Hà Nhất đao.

Cây đại đao dài hai thước còn cao hơn Tào Bằng. Vì vậy mà khi hấn cầm trong tay khiến cho người ta có cảm giác khác lạ. Vết máu màu đỏ sậm trên cây đao dưới ánh mặt trời tạo ra một thứ cảm giác yêu dị. Cho dù là Cam Ninh cũng phải biến sắc.

Sau khi ném cái túi cho Hạ Hầu Lan, tinh thần của Tào Bằng trong nháy mắt tiến vào một cảnh giới kỳ diệu.

- Cam đại ca! Đề nói lại một lần nữa, không thể để cho Nguyệt Anh đi.

- Nếu như vậy... Tào công tử! Quan hệ của chúng ta không kém, ta cũng không muốn làm khó ngươi. Ta đứng ở đây, chỉ cần ngươi có thể làm cho ta dịch chuyển mười bước thì coi như ngươi thắng. Chuyện của Hoàng tiểu thư ta không nhúng tay vào nữa... Nhưng nếu ngươi thua thì Hoàng tiểu thư sẽ...

- Cho dù thua thì huynh cũng đừng mong mang Nguyệt Anh đi.

Cơ bản Tào Bằng không để cho Cam Ninh nói xong đã bước lên mà vung đao. Hai tay hấn nắm chặt lấy chuôi đao. Hà nhất trường đao theo thân Tào Bằng mà vẽ theo một đường vòng cung chém xuống đầu Cam Ninh. Ánh mắt của Cam Ninh lập tức trở nên nghiêm túc, gương mặt tuần tú có chút lạnh lùng. Long Tước trong tay y rít gió mà dựng lên.

“Choang!”

Một âm thanh chói tai vang lên bên tai của Tào Bằng.

Âm thanh đó dường như ẩn chứa một thứ lực lượng kỳ dị khiến cho tinh thần của hấn bị rối loạn.

Hấn vội vàng dừng lại, xoay người biến chiêu. Long Tước của Cam Ninh xẹt qua người hấn. Cũng không thấy y cất bước về phía trước nhưng cây đại đao như đột nhiên dài ra, suýt chút nữa thì xé ngực Tào Bằng ra làm đôi. “Đao nhanh thật!” Tào Bằng thầm kêu trong lòng. Rõ ràng là hấn ra chiêu trước, đồng thời cũng dốc toàn lực vậy mà vẫn không thể sánh được với Cam Ninh.

Cam Ninh hiểu rất rõ về tam biến của đao. Cái loại chiêu số nhìn thì tưởng chậm nhưng cực nhanh đó đủ khiến cho người ta có cảm giác sai lệch. Nó khiến cho Tào Bằng ớn lạnh. Một đao của Cam Ninh liền đoạt lấy tiên cơ, rồi từng đao từng đao giống như những con sóng Trương giang nối tiếp nhau liên miên không dứt... Mỗi một đao nhìn thì rất chậm nhưng khi tới giữa không trung đột nhiên chuyển nhanh. Ánh đao lóng lánh.

Hạ Hầu Lan đứng bên quan sát chỉ biết trừng mắt mà lú lười. Những âm thanh của sắt thép va chạm liên tục vang lên.

Ánh đao chợt biến mất. Nhìn Tào Bằng lúc này hết sức nhếch nhác giống như một con lừa lẩn lộn hơn mười bước mới thoát khỏi thế đao rồi đứng thẳng dậy. Còn Cam Ninh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Long Tước trong tay y chìa xuống đất, dường như từ đầu tới cuối, y chưa hề nhúc nhích.

- Tử U! Tình hình của a Phúc dường như không ổn.

Tuân Diễm không nhịn được lên tiếng hỏi. Mặc dù vừa rồi y cũng không nhìn thấy hai bên giao đấu như thế nào nhưng rõ ràng là Tào Bằng xông lên trước, tới khi ánh đao lóe lên, hấn liền như một con lừa lẩn lộn về phía sau. Chỉ trong giây phút tích tắc đó nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Mặc dù Tuân Diễm không cảm nhận được nhưng có thể thấy Tào Bằng không phải là đối thủ của Cam Ninh.

“Đâu chỉ không ổn?”

Hạ Hầu Lan thầm kêu khổ trong lòng. Y biết Cam Ninh lợi hại nhưng không ngờ lại đáng sợ tới mức như thế này.

Đây rõ ràng là một dũng tướng có thể sánh với Diễm Vi và Hứa Chử. Cho dù y không thắng được Diễm Vi và Hứa Chử thì cũng không kém nhiều lắm.

“Một tên dũng tướng như vậy tại sao lại chưa từng nghe nhắc tới?”

Lúc này đừng nói là Hạ Hầu Lan, cho dù y và Tào Bằng liên thủ cũng không phải là địch thủ của Cam Ninh. Mà Tào Bằng thân chịu đựng ánh đao thì lại có cảm nhận khác.

“Thế!”

Cam Ninh đã có được thế của mình. Mỗi một vị võ tướng hạng nhất đều có “thế” độc đáo của họ.

“Thế” của Điển Vi giống như một con mãnh hổ trong núi. “Thế” của Lã Bố thì giống như một cơn lốc trên sa mạc. “Thế” của Tôn Sách thì giống như một ngọn lửa. Còn thế của Cam Ninh thì giống như nước sông trường giang kéo dài không hết. Đao pháp của Cam Ninh cũng không phải công kích giống như bão táp. Mỗi khi phát ra chẳng khác nào giống như trường giang có từng con sóng một nối tiếp nhau, sóng sau xô sóng trước. Nó có cảm giác giống như Trường Giang ba lần sóng. Nhưng có điều ở đây lại tự nhiên và thuần túy hơn. Sức một đao của y cũng không mạnh lắm nhưng hay ở chỗ kéo dài không dứt.

Y xuất đao nhẹ nhàng nhưng đao nọ chồng lên đao kia. Nghe ra thì cũng không có gì khó khăn nhưng để làm được tự nhiên như Cam Ninh mà không khổ luyện thì không thể được.

Sắc mặt của Tào Bằng trắng bệch. Mà nét mặt của Cam Ninh vẫn bình tĩnh như trước, chỉ có điều ánh mắt y có điều gì đó không thể nhìn thấu. Dường như y muốn nói rằng “chỉ có chút bản lĩnh đó mà cũng dám ra đây sao?”

- A Phúc...

Hoàng Nguyệt Anh chạy tới trước đoàn người nhìn thấy Tào Bằng như vậy thì đau khổ hét lên.

- Nàng đừng có tới đây.

Tào Bằng hét to một tiếng rồi đứng lên.

Cam Ninh lại ôn tồn nói:

-Hoàng tiểu thư! Người và Hoàng Công có chuyện gì thì chỉ cần nói rõ, tại sao lại phải làm âm ỉ thế này? Chỉ cần người về với ta, ta lập tức sẽ thả cho họ đi. Người cần phải hiểu rõ nếu tiếp tục động thủ ta sẽ không nương tay.

- A Phúc! Ta...

Ánh mắt của Hoàng Nguyệt Anh giống như sắp khóc. Tào Bằng nôn nóng quát to một tiếng:

- Nguyệt Anh! Người không được nghe hắn nói linh tinh. Nếu người trở về, ta sẽ lập tức tới tận nơi.

- A!

Hoàng Nguyệt Anh thật sự lo lắng Tào Bằng sẽ bị thương. Nhưng khi nghe Tào Bằng nói vậy, chút dao động của nàng lập tức biến mất.

- Nhanh chóng lui về cho ta. chuyện của đàn ông thì dùng cách của đàn ông giải quyết.

Tào Bằng cũng không quay đầu lại, nhìn Cam Ninh rồi hít một hơi thật sâu sau đó bước lên một bước dài. Một chân của hắn ở phía trước, còn một chân phía sau. Hai tay nắm chặt thanh đao.

- Cam Hưng Bá! Ta nghĩ người là hảo hán, nhưng để xem người có bản lĩnh gì giết được ta?

Vào giây phút đó sự quát cường trong người khiến cho Tào Bằng không chấp nhận cúi đầu nhận thua, cũng không cho phép người con gái của mình ra đi.

Hoàng Nguyệt Anh nghe nói vậy cũng không lên tiếng nữa. Chỉ có điều từ nét mặt của nàng cũng có thể thấy nếu Tào Bằng thật sự có chuyện gì thì nàng cũng không muốn sống nữa.

Trong tình hình đối mặt thế này, Tuân Diễn muốn giúp cũng không được. Y liếc mắt nhìn Hạ Hầu Lan như bảo tới đó giúp đỡ.

Nhưng Hạ Hầu Lan lại lắc đầu. Cái chuyện như thế này không thể giúp gì được.

Tào Bằng đang nắm lấy hạnh phúc của mình thì không thể để cho người khác nhúng tay vào được.

Tất nhiên, cho dù Hạ Hầu Lan có nhúng tay thì cũng chẳng có tác dụng gì. Trong đầu y chợt có suy nghĩ: "Nếu Tử Long ở đây thì làm sao Cam Ninh có thể thoải mái như vậy?"

Sự khinh thường trong mắt Cam Ninh từ từ biến mất thay vào đó là nét mặt nghiêm túc. Y thở dài một hơi rồi trầm giọng nói:

- Tào công tử! Người muốn chết phải không?

Tào Bằng còn chưa dứt lời liền bước lên như định tấn công. Cam Ninh cười lạnh, nâng đao lên đánh. Đối với người bình thường, thân thủ của Tào Bằng đúng là không hề kém. Nhưng trong mắt của Cam Ninh thì chút bản lĩnh ấy của Tào Bằng còn không đáng cho y coi trọng.

Y cảm thấy nghiêm túc không phải vì võ nghệ của Tào Bằng mà là vì khí phách của hắn. Cái thứ khí phách cương liệt đó khiến cho Cam Ninh thầm khen ngợi.

Nhưng khen ngợi là khen ngợi chứ không có nghĩa Cam Ninh sẽ dừng tay để cho Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh rời đi.

Đúng vào lúc Cam Ninh chuẩn bị ra tay thì một tia sáng lạnh chợt rít gió bay tới. Thiết Lưu tinh như một tia chớp lao về phía Cam Ninh. Cam Ninh nhíu mày thầm nghĩ "ám khí hay thật!"

Tào Bằng ra tay cực nhanh, ngay cả Cam Ninh cũng không nhìn rõ hắn phóng Thiết lưu tinh như thế nào.

Có điều Cam Ninh cũng chẳng thêm để ý mà vung đao. Trên cổ tay y, cái lục lạc vang lên một tiếng nhỏ. Long tước rít gió giống như một tia chớp lao xuống. Nhưng mắt thấy một đòn nắm chắc không ngờ lại hệt vào khoảng không. Lại có một tia sáng khác bay ra, miếng Thiết Lưu tinh thứ hai đã lao tới chạm phải cái thứ nhất. Đây chính là thủ pháp Lưu tinh cản nguyệt trong Bạch viên thông bối quyền. Sau cú va chạm, một đao của Cam Ninh liền bổ vào khoảng không.

Thiết Lưu tinh bay thẳng tới mặt khiến cho Cam Ninh phải lui lại sau một bước mới tránh được. Nhưng trong khoảng khắc đó, hai cây đao của Tào Bằng cũng vọt tới trước mặt y. Hà nhất đại đao bổ xuống đầu Cam Ninh khiến cho y vội vàng lui lại. Vừa định xuất đao thì đại đao của Tào Bằng đột nhiên xoay nhẹ, chân đạp Âm Dương bộ, Tào Bằng bước tới khiến cho lực của cây đại đao lại mạnh thêm, như một tia chớp giáng xuống.

- A!

Cam Ninh thở nhẹ một tiếng rồi nghiêng người tránh.

Nhưng Hà nhất đại đao của Tào Bằng xoay nhẹ một cái rồi lại lao xuống với thế đao mạnh hơn. Cứ liên tục như vậy mười đao khiến cho Cam Ninh cũng phải trầm trồ khen ngợi. Có thể nói, đao pháp của Tào Bằng rất kỳ diệu. Đặc biệt là cái kỹ xảo trong khoảng cách ngắn này so với Trường giang tam điệp lãng của Cam Ninh mặc dù cách thi triển khác nhau nhưng hiệu quả lại tương đương. Thanh Long Tước trong tay y liên tục đón đỡ, để mặc cho Tào Bằng liên tục đánh tới.

Cam Ninh cũng không hề hoang mang để mặc cho Tào Bằng công kích đồng thời nét mặt của y càng lúc càng vui mừng.

- Hảo đao pháp!

Cam Ninh liên tục khen ngợi.

- Người đúng là có chút bản lĩnh nhưng đừng mơ chiếm được lợi thế của ta.

Vừa nói, y đột nhiên lui lại một bước. Chân vừa mới chạm đất, thân thể của y liền đứng thẳng, Long Tước đại đao rít lên một tiếng giống như một con hồ rình sẵn. Hai cây đại đao va chạm với nhau khiến cho hồ khẩu của Tào Bằng vỡ nát, máu tươi chảy đầm đìa. Còn Cam Ninh chỉ hơi lui lại một bước liền vung đao phản kích.

Chỉ một đao đã phá được chiêu số của Tào Bằng.

Võ tướng hạng nhất và võ tướng hạng hai thể hiện rõ sự khác biệt vào lúc này.

- Người thua.

Hạ Hầu Lan đột nhiên hét to.

- Người đã lùi mười bước. Cam Ninh! Người thua rồi.

Cây đại đao trong tay Cam Ninh dừng lại, y ngạc nhiên quay lại nhìn Hạ Hầu Lan.

Chỉ thấy nét mặt của Hạ Hầu Lan vừa sợ hãi vừa vui mừng khiến cho Cam Ninh không hiểu...y cúi đầu nhìn xuống hai chân rồi lại ngẩng đầu nhìn Tào Bằng đang chống đao thở hổn hển.

- Cam Hưng Bá! Mười một bước. Người lùi mười một bước.

Trong tích tắc đó, Cam Ninh vô tình lui lại mười bước. Tính thêm cả bước vừa rồi nữa là mười một. Y mở to mắt nhìn Tào Bằng.

Mà lúc này, Hoàng Nguyệt Anh cũng chạy tới đỡ lấy Tào Bằng.

Mười một bước nhìn như không có gì đó gần như tiêu hao toàn bộ sức lực của Tào Bằng. Toàn thân hần gần như bải hoải. Nếu vừa rồi, Cam Ninh chém cái đao đó xuống thì Tào Bằng cũng chẳng còn sức mà tránh. Mặc dù mồm mũi đang đua nhau thở, nhưng Tào Bằng vẫn nở nụ cười.

Hai gò má của Cam Ninh co giật liên tục. Đôi mắt hổ của y nhìn Tào Bằng cả ngày mà không nói câu nào.

Bầu không khí lúc này trở nên hết sức khẩn trương. Hạ Hầu Lan đã rút long lân hai trượng chuẩn bị. Chỉ cần Cam Ninh ra chiêu, y chẳng hề do dự mà xông tới. Còn Tuân Diễm thì theo bản năng nắm chặt tay nhìn Cam Ninh, chờ gã mở miệng.

- Ta thua.

Vào lúc này, Cam Ninh đột nhiên cười.

- Tào công tử! Không tới mười năm, hai chúng ta có thể đánh một trận công bằng không?

- Có muốn cũng chẳng được.

Lúc này, Tào Bằng không hề chịu lui lấy một phần. Đồng thời trong lòng hần cũng vô cùng tự hào “mặc dù hiện tại ta không phải là đối thủ của Cam Ninh. Nhưng ít nhất ta đã được y chấp nhận.”

- Nguyệt Anh!

Từ trong rừng cây có một chiếc xe ngựa chạy ra. Hoàng Thừa Ngạn thò đầu ra ngoài:

- Nha đầu kia còn không nhanh chóng lại đây cho ta?

- Cha!

- Cam Ninh! Người...

Cam Ninh cười khở một tiếng rồi nhìn nét mặt Tào Bằng mà có chút xấu hổ.

- Tào công tử! Cho dù thế nào thì Hoàng công cũng là phụ thân của Hoàng tiểu thư. Ta thấy dù sao thì hai người cũng nên giáp mặt nói chuyện rõ ràng với nhau.

- Tuân tiên sinh...

Trong nháy mắt khi Hoàng Thừa Ngạn xuất hiện, Hám Trạch liền quay sang nhìn Tuân Diễm.

Tuân Diễm hơi do dự rồi cất bước đi lên.

- Cha! Con không trở về cùng cha.

- Con....

Nét mặt Hoàng Thừa Ngạn đầy bất đắc dĩ. Vốn lão tưởng Cam Ninh ra tay đủ giải quyết được chuyện này. Nhưng không ngờ chuyện diễn ra như vậy khiến cho lão bất buộc phải xuất hiện. “Nhưng cho dù có xuất hiện thì sao? Con gái vừa rồi đã tỏ rõ thái độ. Tào Bằng thật lòng thích Hoàng Nguyệt Anh. Có lẽ Hoàng Nguyệt Anh đi theo hần cũng là một sự lựa chọn tốt.”

Chỉ có điều suy nghĩ đó mới lóe lên liền biến mất. Hoàng Thừa Ngạn trầm giọng nói:

- Nguyệt Anh! Con thực sự đi với hắn?

Không để cho Hoàng Nguyệt Anh trả lời, Tuân Diễm đã bước tới.

- Hoàng công! Tại hạ là Tuân Diễm ở Đình Xuyên.

Do y vái chào cho nên Hoàng Thừa Ngạn đành phải xuống xe đáp lễ.

- Hưu Nhược! Người đừng có nói. Ta chỉ hỏi Nguyệt Anh một câu. Nguyệt Anh! Con thật sự nghĩ kỹ muốn ở cùng với tên tiểu tử này?

Hoàng Nguyệt Anh theo bản năng nắm chặt lấy tay Tào Bằng, nước mắt lưng tròng.

- Hoàng công... - Tào Bằng mở miệng.

- Người im miệng cho ta. - Hoàng Thừa Ngạn nổi giận gầm lên một tiếng với Tào Bằng.

- Cha....

Hoàng Thừa Ngạn thở dài, nói nhỏ:

- Nguyệt Anh! Nếu con đã quyết định như vậy, cha biết con rất khó thay đổi. Tiểu tử! Người phải đối xử tốt với Nguyệt Anh không được để cho nó ám ức.

Tào Bằng ngậy người mà nhìn Hoàng Thừa Ngạn. Tuân Diễm thở ra một hơi, rồi bước tới vỗ bả vai Tào Bằng:

- Còn không tới bái kiến Trương nhân?

- Ta...

- Khoan đã! - Hoàng Thừa Ngạn quát to:

- Nguyệt Anh đi theo người là quyết định của nó không liên quan tới ta. Ta hoàn toàn không đồng ý cho người và Nguyệt Anh ở với nhau, vì vậy mà chữ Trương nhân ta không dám nhận. Tiểu tử! Người nói đừng khinh thiếu niên nghèo sao? Ta sẽ xem người làm sao mà chứng minh câu nói này.

- Cha!

Hoàng Nguyệt Anh đau khổ kêu lên rồi quỳ trên mặt đất. Còn Tào Bằng không hiểu rằng có chuyện gì xảy ra.

- Nguyệt Anh! Bắt đầu từ bây giờ con và Hoàng thị ở Giang Hạ không còn quan hệ nữa.

Dứt lời, Hoàng Thừa Ngạn cắn răng, chấp tay vái chào Tuân Diễm sau đó trèo lên xe.

“Không ngờ lão nhân này lại đoạn tuyệt quan hệ cha con với Nguyệt Anh?” Tào Bằng mở to mắt nhìn mà không biết phải làm sao. Hắn thích Hoàng Nguyệt Anh nhưng không hề nghĩ tới để cho nàng lại từ bỏ thân phận con gái của Hoàng Thừa Ngạn. Tào Bằng không phải không biết, chỉ có điều hắn thật sự không ngờ Hoàng Thừa Ngạn lại quyết liệt như vậy. Nhìn Hoàng Nguyệt Anh đau khổ như thế, Tào Bằng luống cuống không biết làm thế nào.

Hắn định bước lên gọi Hoàng Thừa Ngạn nhưng bị Tuân Diễm ngăn lại.

- A Phúc! Đừng có xúc động.

- Nhưng...

- Lần này, Hoàng công làm vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu không thì hoàng thị Giang Hạ của lão sẽ bị người ta nhạo báng. Lão phải giữ thể diện cho Hoàng gia.

Tào Bằng dừng bước, không biết phải nói như thế nào.

“Vì thể diện của gia tộc mà có thể cắt đứt tình cha con sao?”

- Thật ra lão đã cho người một câu trả lời. Muốn Nguyệt Anh quay về thì phải gây dựng được sự nghiệp đi.

Tuân Diển dứt lời, dùng sức vỗ vai Tào Bằng rồi sau đó xoay người đi.

Toái Càn Khôn

207. Chương 194: Huyện úy Hải Lăng.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 194: Huyện úy Hải Lăng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Mã xa thông thả bước lên đường lớn.

-Dừng lại!

Ngồi ở trong xe, Hoàng Thừa Ngạn vốn vẫn lặng yên không nói gì, tưởng chừng như đang ngủ chợt ra lệnh.

Loáng cái, mã xa đã giật lại, dừng trên đường lớn. Cam Ninh phóng ngựa tiến lên, phục bên cửa sổ xe, hỏi:

-Hoàng Công có gì sai bảo?

-Hưng Bá, người tới Kinh Châu được bao lâu rồi?

-A, kể từ năm nguyên niên Hưng Bình khi Lưu Chương phải bội rồi bỏ chạy khỏi ba quận, đến nay đã được bốn năm rồi.

Cam Ninh không rõ vì sao Hoàng Thừa Ngạn lại bất ngờ hỏi vấn đề này nên thận trọng trả lời. Ý hiểu rất rõ hiện nay y muốn làm gì đều có thể làm đều là nhờ vào hỉ nộ của Hoàng Thừa Ngạn. Trải qua bao lần thất bại và bị ngăn cản, Cam Ninh đã trở nên thành thực hơn rất nhiều. Nếu là trước đây, y chắc chắn sẽ không chút do dự đưa ra đáp án cho Hoàng Thừa Ngạn. Nhưng hiện nay, y phải suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới trả lời.

Hoàng Thừa Ngạn trầm ngâm.

Một lát sau, lão nhẹ giọng nói:

-Lưu Kinh Châu không phải là người có thể thành được đại sự.

-A?

Cam Ninh giật mình, không hiểu vì sao Hoàng Thừa Ngạn lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế này.

-Lúc trước, Lưu Cảnh Thăng đến Kinh Châu, cũng biểu hiện được mấy phần kiên cường. Chỉ tiếc rằng người này trọng văn mà coi thường võ, nắm giữ được chín quận ở Kinh Châu, lại thêm sáu quận ở Giang Đông, mười bốn quận, một trăm bốn mươi sáu huyện ở Ích Châu, nhưng đến nay vẫn không thể thành đại sự. Người ở lại Kinh Châu, khó có thể lập nên nghiệp lớn. Lưu Kinh Châu không thích quân sự, chắc chắn sẽ không dùng người. Hoàng Thừa Dục mặc dù tinh thông võ sự nhưng lại không biết dùng người.

Người nếu ở dưới trướng Thừa Dục, còn có thể có chút thành tựu.

Nhưng còn tài năng của người, Thừa Dục kém xa người, chắc chắn người cũng không thể có được cơ hội ở Giang Hạ.

Hưng Bá, người một lòng theo ta, tận tâm làm hết sức, ta luôn chú ý. Nhưng ta không muốn níu chân người, cho nên mới nói những lời này...

Cam Ninh lặng lẽ, không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng Thừa Ngạn thừa hưởng văn học, gia phong, còn Hoàng Tổ được thừa hưởng huyết mạch. Chuyện này cũng phù hợp với tình cảnh của hai người. Hoàng Thừa Dục không có con trai, con Hoàng Tổ lại có.

Hoàng Thừa Ngạn thở dài, nhẹ giọng nói:

-Hiện ta chỉ cho người hai con đường.

Lão trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói:

-Một là ở lại Giang Đông. Tôn Bá Phù có chí lớn, cũng là người biết nhìn người, sớm muộn gì cũng có thể thành nghiệp lớn.

Bằng vào tài học của người, sớm muộn gì cũng được Tôn Bá Phù coi trọng. Nhưng Đông Ngô có một vấn đề, Tôn Sách kiên cường, nhưng quá nóng nảy. Ta không biết gã liệu có thể tồn tại lâu dài hay không, vì vậy sau này cũng không biết gã sẽ như thế nào. Một con đường khác, chính là đầu quân cho Tào Công. Tào Công hùng tài đại lược, thừa lệnh thiên tử, sai phải chừa hầu, không phải là người bình thường. Y luôn cầu hiền tài, là người rất biết nhìn người. Nhưng dưới trướng Tào Công còn có rất nhiều các dũng tướng như Điển Vi, Hứa Chử đều là các đại tướng dũng mãnh, nếu hợp lại cùng người sẽ mạnh càng thêm mạnh. Nhưng tính tình của người cương liệt, rất dễ đắc tội với người, nếu không có người đỡ dằn cũng khó thành.

Cam Ninh do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Chẳng lẽ không có con đường thứ ba sao?

-Con đường thứ ba, ta nghĩ đến tiểu tử Tào gia.

-A?

-Tào Bằng tuổi tuy nhỏ nhưng cũng không phải người thường. Chỉ nhìn phụ thân hắn thôi, vừa tới Hứa đô liền trở thành Chư Dã giam lỏng, đứng đầu về tài năng đúc khí giới trong thiên hạ.

Anh vợ của hắn, Đặng Tắc chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành huyện lệnh Hải Tây. Hải Tây là nơi rất loạn, Đặng Tắc có thể chỉ trong thời gian ngắn đứng vững ở nơi này không phải chỉ là bởi y có tài năng, mà phía sau y phải có người giúp đỡ. Người tên Tào Bằng này biết tránh rắc rối, lại hiểu rõ nặng nhẹ, hơn nữa, hắn còn quen biết rất nhiều gia đình quyền quý dưới trướng Tào Công.

Cứ nhìn điệu bộ của Tuân Diễn, đủ thấy y rất coi trọng hắn rồi.

Người nên biết bốn đời nhân kiệt của Đinh Xuyên Tuân thị đều được cho là gia tộc quyền thế ở Quan Đông. Có Tuân thị tương trợ, sớm muộn gì Tào Bằng cũng có thể thành công.

Chỉ là hiện tại căn cơ của hắn còn thấp, còn cần có người đến giúp đỡ. Lúc này, người tiến đến, mặc dù sẽ phải vất vả, nhưng ngày sau sẽ có nhiều cơ hội lập nên công lao, sự nghiệp. Chưa kể, người còn có thể thay ta trông nom A Sửu, không bị tiểu tử kia bắt nạt. Hưng Bá, người có thể đồng ý với ta...

Trong giọng nói của Hoàng Thừa Ngạn có cả sự van nài.

Cam Ninh không biết nên làm sao để cự tuyệt lão.

Nhưng không thể phủ nhận rằng y có ấn tượng rất tốt với Tào Bằng, nhưng bảo y đi giúp hắn thì...

Y là Cam Hưng Bá, hiện cũng là bổ quận thừa của Thục quận, hôm nay lại đi đốc sức vì một tên tiểu tử sao?

Sắc mặt Cam Ninh âm trầm bất định.

Y muốn cự tuyệt nhưng lại thấy Hoàng Thừa Ngạn nói có lý.

Cái y cần hiện tại là một chỗ dựa vững chắc, nhưng vấn đề là Tào Bằng có thể trở thành chỗ dựa cho y hay không?

-Hoàng Công nói Tào Bằng sẽ có công lao sự nghiệp, vậy vì sao lại không muốn...

Hoàng Thừa Ngạn thở dài, cắt đứt câu nói của Cam Ninh.

-Thật ra, nếu là bình thường, gặp phải tình huống như ngày hôm nay, ta cũng có thể gạt đầu được. Thế nhưng hiện tại, Hoàng gia đang ở trên đầu sóng ngọn gió.

Thừa Dục chém giết xưng bá, thăm sát danh sĩ, có thể khiến Hoàng gia phải sút đầu mẻ trán.

Nếu như ta gửi gắm nữ nhi cho một tên vô danh tiểu tốt, dù ta biết ngày sau hắn sẽ có công danh sự nghiệp, nhưng người bên ngoài sẽ không nghĩ thế. Thừa Dục kiên cường cũng do lỗi của không ít người. Chính vì chúng ta không biết được có bao nhiêu đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, chờ xem chuyện cười của Hoàng gia ta...

Tình cảnh như thế này, ta làm sao có thể chấp nhận Tào Bằng được?

Gương mặt của Cam Ninh chợt trầm xuống.

-Hôm nay, ta và Nguyệt Anh đoạn tuyệt quan hệ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Ta không muốn sau khi Nguyệt Anh theo ta trở về sẽ hờn giận, không vui, nhưng ta cũng không thể để người ta mượn cớ đó mà cười nhạo Hoàng gia chúng ta. Nhưng người còn chưa biết, lúc trước Tào Bằng đã được Bàng Quý, tướng Thục, rồi còn được họ Tư Mã Đức Thao tán thưởng, sau này suýt chút nữa bị Bàng Đức Công thu làm môn hạ đệ tử. Nhưng một người có thể được Lộc Môn Sơn Nhị Bàng và Tư Mã Đức Thao cùng coi trọng có thể là người như thế nào đây? Ta biết trong lòng người cảm thấy ủy khuất, nhưng ta nghĩ, nếu người theo Tào Bằng, chưa đến mười năm, người sẽ lập nên công danh sự nghiệp...

Khi nói những lời này, Hoàng Thừa Ngạn hết sức ân cần.

Những lời nói chân thành này khiến Cam Ninh thoáng cảm động, đồng thời cũng dao động nữa.

Trong lịch sử, năm Kiến An thứ mười hai, Cam Ninh đầu quân cho Tôn Quyền. Năm Kiến An thứ mười ba, thủ hạ của y cũng chỉ chưa đến ngàn người.

Khi Cam Ninh thực sự thành danh, đứng vững ở Đông Ngô là năm Kiến An thứ mười tám sau cuộc chiến Nhu Tu Khẩu. Sau đó, y mới được Tôn Quyền tín nhiệm.

Năm nay mới là năm Kiến An thứ ba.

Cam Ninh dĩ nhiên không thể biết được chuyện mười năm năm sau.

Thật ra, nếu Tào Bằng thật sự có thể làm nên đại sự, đi theo hắn cũng tốt.

Chỉ ít Tào Bằng đối đãi với người thân thiện, không giống như Lưu Cảnh Thăng và Hoàng Thừa Dục lạnh như băng, luôn như người xa lạ.

Cam Ninh do dự chốc lát, nhẹ giọng nói:

-Ta xin nghe theo sự chỉ bảo của Hoàng Công.

Hoàng Thừa Ngạn rời khỏi xe ngựa, vái lạy Cam Ninh:

-Vậy thì, chuyện của Nguyệt Anh ta xin nhờ người, Hưng Phách. Ta có quay về quê hương Giang Hạ cũng có thể an tâm.

-Đã như vậy thì bao giờ ta có thể đi?

-Hưng Bá, hiện tại người có thể đi rồi.

-Vậy Hoàng Công, còn sự an toàn của ngài thì sao?

-Ta đã là một lão già, còn có thể gặp chuyện nguy hiểm gì được nữa? Còn nữa, có nhiều người đi theo ta như vậy, người không cần lo lắng cho sự an nguy của ta.

Trở về Giang Hạ rồi, ta sẽ nghĩ cách đưa môn hạ của người – Tràn Khách Chiêu tới Giang Hạ, sắp xếp cho bọn họ ở lại. Người cứ yên tâm...

Cam Ninh trầm ngâm chốc lát, xoay người lên ngựa.

Chỉ thấy y ngồi trên lưng ngựa quay đầu lại, chấp tay vái chào Hoàng Thừa Ngạn.

-Hoàng Công, ta đi đây.

-Hưng Bá, đi đường cẩn thận.

Cam Ninh không nói gì nữa, thúc ngựa đi dọc theo con đường cũ.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, chỉ chốc lát đã mất dấu, mơ hồ chỉ còn lại bụi bặm.

Hoàng Thừa Ngạn lấy tay che miệng, đôi mắt lão ngấn nước.

-A Sứ, những gì cha có thể làm cho con cũng chỉ có thể này thôi! Chỉ mong rằng con không nhìn nhầm người, chỉ mong một ngày kia, con có thể áo gấm về nhà.

Hoàng Thừa Ngạn lẩm bẩm rồi xoay người bước lên xe ngựa.

-Chúng ta đi thôi!

Theo mệnh lệnh của lão, mã xa lần nữa lại tiến lên, đi ngược lại hướng của Cam Ninh.

Năm Kiến An thứ ba, ngày mồng tám tháng năm, Cam Ninh đến Lăng Đông Đình trợ giúp Tào Bàng.

Khi Cam Ninh đem mọi chuyện Hoàng Thừa Ngạn nói nói cho Hoàng Nguyệt Anh biết, nàng rơi lệ, hướng phía Giang Hạ, vái ba vái.

Tào Bàng rất cao hứng!

Cam Ninh là một mãnh tướng hiếm có thời Tam quốc.

Đối với một người xuyên không biết tất cả các danh tướng mà nói, Cam Ninh hiển nhiên là danh tướng thật sự đầu tiên ở bên cạnh Tào Bàng. Tuy nói trước đây có Ngụy Diên, nhưng người này so với Cam Ninh vẫn còn kém một bậc. Hơn nữa, Ngụy Diên lại là người của Tào Tháo, chứ không phải của Tào Bàng. Cho dù Tào Bàng và Ngụy Diên có giao tình sinh tử, thế nhưng phượng hướng của hai người chọn lại không giống nhau, cũng biết đâu trong tương lai, hai người sẽ lại một lần nữa cùng bước chung đường thì sao.

Nhưng tương lai là chuyện ai có thể biết được?

Chính vì thế, Cam Ninh đến đây làm Tào Bàng càng thêm mấy phần tự tin.

Khi hắn nói chuyện với Tuân Diễn, niềm vui lại càng lớn hơn.

Nội có Bộ Chất, ngoại có Hám Trạch, võ có Cam Ninh, Hạ Hầu Lan. Ngày sau biết đâu còn có Triệu Tử Long? Các thành viên trong nhóm của Tào Bàng đến giờ rốt cuộc cũng đã hình thành rồi. Nhưng đúng như Hoàng Thừa Ngạn nói, con đường “công danh sự nghiệp” dường như vẫn còn cách rất xa. Tào Bàng cũng không biết rốt cuộc thứ “Công danh sự nghiệp” gì mới có thể khiến lão thỏa mãn nhưng hắn nghĩ ít nhất cũng không thể thua Hoàng Tổ. Nghĩ đến đó, Tào Bàng lại thoáng chút đau đầu.

Ngày mười một tháng năm, bọn Tuân Diễn đến Đan Đồ.

Tướng trấn thủ Đan Đồ hiện tại đã không còn là Bá Hải nữa. Người đứng đầu Đan Đồ hiện nay là một tướng lĩnh trẻ chừng hai mươi tuổi.

Lúc bọn Tuân Diễn đến nơi, trưởng soái Đan Đồ dẫn người ra khỏi thành tiếp đón.

-Tôn Bá Hải không ở Đan Đồ sao?

-Khởi bẩm Hưu Nhược tiên sinh, Tôn giáo úy hiện phụng mệnh đóng ở Hồ Thục, chính vì thế tiểu tướng tạm giữ chức trưởng soái Đan Đồ.

-Tiểu tướng quân tên gì?

Người thanh niên mỉm cười, gương mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo:

-Tiểu tướng Lã Mông, thuộc họ Tư Mã. Nghe nói Hưu Nhược tiên sinh hồi hương nên đã chờ đợi lâu ngày.

Lã Mông – Lã Tử Minh ư?

Tào Bàng đứng phía sau Tuân Diễn khẽ run lên.

Hoàng Nguyệt Anh hỏi:

-A Phúc, huynh biết người này sao?

-Không quen. Nhưng ta biết tương lai người này sẽ trở thành thượng tướng của Tôn Ngô.

Diễn tích Bạch y độ giang Tào Bằng vẫn còn nhớ rất rõ. Cho dù linh hồn đã xuyên qua không gian, rất nhiều ký ức bắt đầu không nhớ rõ, nhưng Lã Mông thì hẳn vẫn không quên. Bởi vì đối thủ của Lã Mông chính là vị thánh nhân được hậu thế tôn sùng, Quan Vân Trường.

Sĩ biệt tam nhật, tiện đương quất mục tương đãi. (Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi)

Những lời này là do Lã Mông nói...

Có lẽ do gần đây đã gặp qua rất nhiều nhân vật nổi tiếng, thế nên dù giạt mình, nhưng Tào Bằng vẫn không ngạc nhiên lắm.

Có thể ba ngày sau Lã Mông rất nổi tiếng, nhưng hiện tại gã chỉ là một chiến tướng bình thường dưới trướng Tôn Ngô mà thôi, không khiến Tào Bằng hứng thú. Chính vì thế, hẳn chỉ nhìn Lã Mông vài cái rồi không để ý tới nữa. Ngược lại, Hoàng Nguyệt Anh lại rất để ý đến Lã Mông.

Lã Mông nhiệt tình mời Tuân Diễn vào Đan Đồ nghỉ ngơi.

Nhưng Tuân Diễn nóng lòng muốn hồi hương liền khéo léo từ chối.

Cuối cùng, Lã Mông đích thân tiễn Tuân Diễn đến bến sông Đan Đồ, nhìn đoàn người lên thuyền đến Quảng lăng. Ngay khi thuyền vừa rời bến Đan Đồ chưa được bao lâu, Lỗ Túc dẫn theo người vợ vã đến. Y thậm chí còn chẳng kịp nói gì đã nắm lấy cánh tay Lã Mông.

-Tử Minh, Tuân Hưu Nhược đi chưa?

-Đi rồi, vừa mới đi xong.

-Trong đoàn người đi theo y có một gã thiếu niên đứng không?

Lã Mông nghi hoặc gật đầu:

-Đúng là có một gã thiếu niên, nhưng nhìn qua hình như là thư đồng của Tuân tiên sinh.

-Vì sao người không ngăn họ lại?

-Ngăn lại ư?

Lã Mông hết sức kinh ngạc nhìn Lỗ Túc:

-Huynh trưởng, vì sao phải ngăn bọn họ?

-Chuyện này...

Lỗ Túc đã định nói rồi lại thôi.

Lục Tồn và Cố tiểu thư bất ngờ được cứu sống. Hôn ước của hai nhà Lục – Cố vẫn như trước, khiến tính toán của một vài người lúc trước nhất thời thất bại.

Khi biết được nguyên nhân sự việc, một số người nhanh nhạy nhận ra rằng thư đồng bên cạnh Tuân Diễn không phải người bình thường.

Vì vậy, bọn họ không biết làm gì khác hơn là báo cho Chu Du đang ở Khiêm Dương, rồi Chu Du lại lập tức cho người báo cho Lỗ Túc, muốn nhanh chóng ngăn cản đoàn người của Tào Bằng.

Chỉ tiếc là chậm mất một bước.

Lỗ Túc đứng ở bờ sông, nhìn chiếc thuyền đi xa dần, đôi mắt thoáng tiếc nuối.

-Lỗ An!

-Có!

-Lập tức phái người đến Hu Thai trước, sai người hỏi thăm tình hình của Tuân Bằng.

-Dạ.

Lỗ An là người nhà tâm phúc của Lỗ Túc, nghe lệnh xong tức thì đi ngay.

Lã Mông vô cùng kinh ngạc hỏi:

-Huynh trưởng, Tuân Bằng là ai?

-Tuân Bằng chỉ là một cái tên giả thôi. Chúng ta phải tìm hiểu cho rõ ràng người tên Tuân Bằng này rốt cuộc là ai, để tránh ngày sau sẽ bị mắc lừa.

Lỗ Túc không thể đem toàn bộ sự tình nói rõ cho Lã Mông biết, chính vì thế lời nói của y càng thêm hàm hồ.

Lã Mông đứng bên bến tàu, cố gắng nhớ lại tướng mạo của Tào Bằng. Thế nhưng dù gã có cố gắng nhớ thế nào đi nữa, trong đầu gã cũng chỉ hiện lên một bóng hình không rõ ràng. Còn tướng mạo của Tào Bằng như thế nào, Lã Mông thật sự không nghĩ ra nổi. Gã gãi gãi đầu, cố gắng nhớ kỹ cái tên “Tuân Bằng”.

Con thuyền dần cập bến.

Đoàn người của Tuân Diễn đi xuống thuyền liền thẳng đến Quảng Lăng.

-A Phúc, người theo ta tới huyện Quảng Lăng trước.

-VẬY còn Nguyệt Anh thì sao?

-Có thể để nàng đến Đông Lăng Đình trước.

Tào Bằng vốn định cự tuyệt, thế nhưng thấy thái độ kiên định của Tuân Diễn, hấn lại bối rối.

Hoàng Nguyệt Anh nhẹ giọng nói:

-A Phúc, nếu Hưu Nhược tiên sinh đã sắp xếp như thế, huynh cứ nghe lệnh đi. Ta, Cam đại ca, còn có Hám đại ca nữa sẽ theo Hạ Hầu đại ca tới Đông Lăng Đình trước. Ta sớm đã nghe nói điển tích Đông Lăng Đỗ Khương, lần này tới trước cũng có thể đi tế bái rồi.

Ừ.

-Huynh yên tâm, ta biết huynh còn cất giấu hai mỹ nhân xinh đẹp, đáng yêu nữa. Ta sẽ không gây khó dễ với các nàng đâu.

Hoàng Nguyệt Anh cười hì hì, nói, nhưng Tào Bằng lại thoáng xấu hổ.

Trên đường đi, hấn đã từng nhắc tới Bộ Loan và Quách Hoàn với Hoàng Nguyệt Anh. Thế nhưng dường như nàng không hề để ý.

Cũng bởi vì theo cách nghĩ của Hoàng Nguyệt Anh thì Quách Hoàn cũng tốt, Bộ Loan cũng được, chẳng qua các nàng cũng chỉ là thị tỳ của Tào Bằng.

Tào Bằng hiện tại tốt xấu gì cũng là con cháu của quan lại. Nhưng bất kể thế nào, hấn có hai thị tỳ cũng là chuyện rất bình thường. Hoàng Nguyệt Anh cũng sẽ không vì hai thị tỳ mà nổi giận.

Luận về tuổi tác, Hoàng Nguyệt Anh lớn hơn Tào Bằng ba tuổi.

Luận về học thức, Hoàng Nguyệt Anh xuất thân từ Hoàng thị ở Giang Hạ, phụ thân Hoàng Thừa Ngạn lại là văn sĩ nổi tiếng ở Kinh Châu.

Nàng sao có thể e ngại hai tiểu thị tỳ chứ?

Tào Bằng thấy vẻ mặt Hoàng Nguyệt Anh vẫn như bình thường thì cũng yên tâm.

Sau khi căn dặn Hạ Hầu Lan một hồi, hấn liền sai bước lên ngựa, theo Tuân Diễn đến huyện Quảng Lăng.

Khi trời đã về chiều, đoàn người đi tới bên ngoài huyện Quảng Lăng. Tuân Diễn dẫn Tào Bằng đến thẳng Trần phủ, nói là muốn gặp mặt Trần gia.

Nhưng y không đưa Tào Bằng vào, mà lệnh cho hần đứng ngoài cửa phủ chờ đợi.

Tào Bằng đứng ngoài cửa Trần phủ, đợi rất lâu chừng mấy tiếng đồng hồ mới có một gia thần từ bên trong phủ vội vã đi ra.

-Ai là Tào Bằng, Tào công tử?

-A, là ta.

Tào Bằng liền bước lên phía trước, hành lễ.

Vị gia thần kia đáp lễ lại, rồi cung kính nói:

-Lão gia nhà ta muốn gặp ngài, mời đi theo ta.

Tào Bằng thoáng sững sốt, rồi theo vị gia thần kia đi vào trong phủ.

Dọc đường đi, vị gia thần kia cũng không nói nhiều, chỉ đi trước dẫn đường. Tào Bằng cũng hiểu được quy tắc, vì vậy không hỏi gì.

Cứ như vậy, hai người vội vã đi tới cửa một thư phòng ở hậu viện.

Vị gia thần kia đứng ngoài phòng nói:

-Lão gia, Tào công tử tới.

-Bảo hần vào đi.

Tào Bằng sửa sang lại vạt áo, cởi giày, bước qua cửa hiên, đi vào thư phòng.

Thư phòng này không lớn, mỗi phía đều có bày một giá sách, trên đó bày đặt rất nhiều thư từ và sách. Ở chính giữa căn phòng có một bàn sách. Trần Đăng mặc áo bào trắng, ngồi ngay ngắn bên bàn. Cửa sổ mở rộng, gió từ bên sông thổi tới, lan đi khắp thư phòng, xua đi khí trời oi bức.

-Hữu Học, ngồi đi.

Trần Đăng xua tay, ý bảo Tào Bằng ngồi xuống.

Đây cũng coi như là nể mặt Tào Bằng. Phải biết rằng không phải ai cũng có thể khiến Trần Đăng nói ra một chữ “ngồi”.

Tuân Diễm đi đâu rồi?

Tào Bằng nghi hoặc nhưng vẫn ngồi xuống.

Trần Đăng đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Tào Bằng. Ánh mắt y lóe lên như chim ưng, hình như nhìn thấu những điều trong lòng Tào Bằng.

Trần Đăng nói:

-Tào Bằng, Nhược Hư vừa nói với ta, muốn người theo y trở về Hứa đô.

-A?

Tào Bằng ngần ra, không hiểu gì.

Chuyện này Tuân Diễm chưa từng nói với hần.

-Hưu Nhược nói với ta, nếu không thể dùng người, đúng là nhân tài của Quảng Lăng có mà không được trọng dụng. Ta không biết vì sao y lại nói như thế, cũng không muốn biết nguyên nhân bên trong.

Lúc trước, ta lệnh cho người đóng ở Đông Lăng Đình, cũng là để tạo dựng thanh thế cho người.

Giờ người đã theo Hưu Nhược đi sứ Giang Đông gần hai tháng, đã trở về, cũng không nên tiếp tục trì hoãn nữa. Chính vì thế, ta mới từ chối Hưu Nhược, để ý thôi không muốn đưa người rời khỏi Quảng Lăng. Lúc gần đi, y nhờ ta nói với người, chuyện không cần thì nên tránh, nếu không tuyệt đối không thể lùi bước.

Những lời này là nói với hần sao?

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn Trần Đăng.

-Đông Lăng và Giang Thủy đều là nơi trọng yếu của đê sông Quảng Lăng.

Trước đây, ta để người ở Đông Lăng Đình cũng là để người quen thuộc với tình hình. Vốn dĩ, ta còn muốn kiểm tra một chút, nhưng nếu như Nhược Hư đã coi trọng người như thế, ta tin rằng người tất có chỗ hơn người. Ta sẽ bổ nhiệm người là huyện úy Hải Lăng, chủ phương bộ đốc bưu tào, nhậm chức ngay ngày hôm nay...

Dứt lời, Trần Đăng cảm lấy ấn tín và dây đeo triện từ trên bàn đặt trước mặt Tào Bằng.

Huyện úy Hải Lăng? Chủ phương bộ đốc bưu tào?

Tào Bằng nghi hoặc không giải thích được, nhưng vẫn vui vẻ nhận ấn tín và dây đeo triện, đứng dậy nói:

-Ty chúc tuân lệnh!

Toái Càn Khôn

208. Chương 195: Dừng Chân Ở Đông Lăng Đình.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 195: Dừng chân ở Đông Lăng Đình.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Năm 6000 trước Công nguyên, tại cửa khẩu Trường Giang ở Đan Đồ và Quảng Lăng, bao gồm cả Đông Lăng Đình đều là vùng biển mênh mông.

Bởi hàng năm, bùn và phù sa ở các con sông từ bốn phía đều đổ về biển, nên tốc độ chảy của dòng biển cũng bị giảm bớt. Thủy triều dâng lên, phù sa không ngừng lắng xuống, dần dần ở những chỗ nước cạn xuất hiện vùng đất bồi, tạo thành một cồn cát dài cả trăm dặm từ con sông Bắc Ngạn.

Qua hơn một nghìn năm, chỗ nước cạn ắt biến thành một lục địa được nước bao quanh bốn phía.

Khi thời đại đồ đá mới bắt đầu, nhân mã bắt đầu sinh sôi nảy nở ở nơi này. Trước công nguyên hai nghìn năm, vùng đất bồi chỗ đất cạn hợp lại thành một thể, trong sử sách gọi là Dương Thái Sa Ngạn. Cùng lúc đó, dưới sức ép của gió và sóng biển phía bắc Trường Giang, cửa biển phía bắc cũng xuất hiện hiện tượng cồn cát. Chính bởi vì như vậy, mà hướng nam mới hình thành một bờ đê cát hình cung. Một nghìn năm trăm năm trước Công nguyên, bên ngoài bờ đê cát phía nam sông Hoàng Hà hợp lại cùng bãi cát sông Bắc Ngạn, tạo thành một cái hồ thật lớn ngăn cách với biển.

Cuối cùng, Hải Lăng được hình thành.

Cái tên Hải Lăng vốn xuất phát từ ý lắng của biển khơi.

Nơi này cũng chính là Thái Châu của tỉnh Giang Tô. Hiện nay ở Thái Châu vẫn còn một huyện tên là Hải Lăng.

Huyện Hải Lăng cũng là tòa thành thứ hai nằm ở phía đông huyện Quảng Lăng. Phía đông Đốc Bưu Tào Tượng có không quá ba huyện là Xạ Dương, Diêm Độc và Hải Lăng. Số nhân khẩu của ba huyện này cũng không nhiều lắm, trong đó Diêm Độc không có quá hai vạn người, Xạ Dương cũng chỉ xấp xỉ bốn vạn đầu người mà thôi.

So ra thì nhân khẩu của Hải Lăng còn ít hơn của Diêm Độc, chỉ có hơn một vạn ba nghìn người.

Diêm Độc khi xưa vốn là ruộng muối ở thời nhà Hán, hiện đã bị bỏ hoang. Hải Lăng hiện tại chỉ tận dụng khả năng trung chuyển của Diêm Độc, phụ trách kết nối vận chuyển muối giữa hai con sông nam và bắc. Nhưng cho đến ngày nay, nơi này cũng đã mất đi tác dụng vốn có, trở thành một nơi bị người quên lãng.

Năm Kiến An thứ ba tháng thứ ba, Tào Tháo cử binh đi Nam chinh, bao vây và tấn công Tiếp huyện.

Trương Tú trấn thủ thành vũng vàng. Tào Tháo tấn công chín lần mà không được, nhất thời cuộc chiến càng thêm khốc liệt. Tới tháng năm, Lưu Biểu phái binh gấp rút tiếp viện Trương Tú, chuẩn bị chặn đứng đường lui của Tào quân. Cùng lúc đó, lại có tin tức truyền đến, Viên Thiệu và mưu sĩ Điền Phong hợp mưu, ý đồ thần phục Hứa đô chỉ là giả mạo, hiện đang xuất binh đánh lên.

Tình hình này buộc Tào Tháo phải vội vàng lui binh.

Có điều, trước mặt có Lưu Biểu cản đường, sau lại có Trương Tú dẫn binh truy đuổi, Tào Tháo bị bao vây hai mặt.

Vì vậy, Tào Tháo sai người suốt đêm đào địa đạo, tìm đường bỏ chạy. Tới bình minh, Trương Tú và Lưu Biểu dốc toàn lực truy kích Tào quân đang lui chạy. Không ngờ Tào Tháo từ lâu đã sắp xếp phục binh, khi quân của Trương – Lưu đến thì phục binh đột ngột xuất hiện. Bộ binh, kỵ binh giáp công, đánh tan nhân mã của Trương Tú và Lưu Biểu, Tào Tháo an toàn rút lui. Sau khi tới Uyển thành, Tào Tháo biết nhất thời không thể phá được Trương Tú, đành tạm thời trì hoãn. Nhưng, để tránh bị Trương Tú và Lưu Biểu tấn công, Tào Tháo bèn lệnh cho Mãn Sủng làm thái thú Nam Dương, đóng quân ở Uyển thành.

Sau đó, Mãn Sủng tiến cử Ngụy Diên làm tư mã Nam Dương, đóng quân ở núi Trung Dương, ngăn cản quân Kinh Châu tập kích bất ngờ.

Ngụy Diên vốn là người Nam Dương.

Người này đã nương nhờ nơi Tào Tháo hơn một năm rưỡi, đã lập không ít chiến công.

Chính vì thế, Tào Tháo vui vẻ đồng ý, để Ngụy Diên làm tư mã quận Nam Dương, đồng thời đảm nhiệm chức hiệu úy phía đông Nam Dương..

Sắp xếp mọi chuyện xong, Tào Tháo trở về Hứa đô.

Tháng tư cùng năm đó, Tào Tháo mượn danh nghĩa thiên tử, sai phó xạ Bùi Mậu đi sứ Quan Trung.

Bùi Mậu theo lệnh đến thúc giục chúng tướng ở Quan Trung. Theo chiếu chỉ, kể cả tướng sĩ cao cấp cũng phải bái lạy hương hầu. Bởi một năm trước đây, Quách Ký đã bị thuộc cấp là Ngũ Tập giết chết, Trương Tế lại sớm đã chết trận đầu năm Kiến An. Sau khi Lý Thôi chết, dư đảng của Đổng Trác cũng bị tiêu diệt ở Bình Khẩu, Tào Tháo về lại Hứa đô, lệnh Chung Khuyết tiếp chương Trường An. Nhưng Trường An đã trải qua chiến loạn, sớm đã không còn là cái tên vang danh tám trăm dặm nữa. Chính vì thế, sau đó, Tào Tháo lại lấy danh nghĩa thiên tử hạ lệnh miễn thuế má cho Quan Trung, lại đặt thêm chức phủ di hộ quân, giám sát binh mã Quan Trung.

Tào Bằng từ Quảng Lăng đến, vốn cũng không hiểu rõ chức Huyện úy Hải Lăng này rốt cuộc có gì lý thú.

Phải biết rằng huyện úy Hải Lăng là quan viên hưởng lương ba trăm thạch gạo, xét từ phẩm cấp, chỉ thua Đặng Tắc nửa cấp mà thôi.

Nhưng quy mô của Hải Lăng dù sao cũng là của một huyện. Tính theo phẩm cấp của huyện, Hải Lăng hiển nhiên kém hơn Hải Tây một cấp. Chính vì thế, Đặng Tắc có thể làm huyện lệnh được hưởng sáu trăm thạch gạo. Còn Tào Bằng chỉ là một huyện úy của một huyện, phẩm cấp thấp hơn Đặng Tắc gần hai cấp.

Vốn dĩ, Tào Bằng định tìm Trần Đăng thỉnh giáo một chút.

Nhưng hán thật không ngờ Trần Đăng đã trở về Hạ Giao.

Mà Từ Tuyên và Trần Kiếu cũng không có ở huyện Quảng Lăng. Chính vì thế, Tào Bằng nghỉ lại một đêm ở quan dịch tại Quảng Lăng. Sáng sớm hôm sau, hán liền trở về Đông Lăng Đình.

Đông Lăng Đình nằm ở giữa Hải Lăng và Quảng Lăng.

Theo lý thuyết mà nói, nơi này thuộc quyền của huyện Quảng Lăng.

Nhưng bởi Đông Lăng Đình xa xôi, huyện Quảng Lăng vốn cũng không quan tâm đến nơi này.

Trước đây, Tào Bằng đã từng trú binh ở Đông Lăng Đình. Theo lý thì lẽ ra hần phải dẫn binh đến huyện Hải Lăng mới đúng.

Dọc đường đi, Tào Bằng luôn suy nghĩ về lệnh bổ nhiệm kỳ quái này.

Tuân Diễn muốn hần quay về Hứa Đô, Tào Bằng có thể hiểu được. Quảng thời gian này, hần và Tuân Diễn cùng chung sống rất tốt. Tuân Diễn suy nghĩ cũng rất bình thường.

Thế nhưng Trần Đăng không chỉ để hần ở lại Quảng Lăng, mà còn để hần làm huyện úy Hải Lăng, cai quản ba huyện ở phía đông Quảng Lăng...

Mệnh lệnh này thật ngoài dự đoán của mọi người.

Dù sao trước đây Tào Bằng cũng chỉ là một binh tào Hải Tây, sao có thể thoát khỏi trở thành đốc bưu nắm giữ kỷ cương của ba huyện được?

Đối với chức vụ Huyện úy Hải Lăng này, Tào Bằng thật ra không quá để ý. Một huyện chỉ có một vạn ba nghìn người, trên có huyện trưởng, đồng cấp có huyện thừa. Hần là Huyện úy Hải Lăng, so ra cũng có vẻ không quá quan trọng...

Rất xa, Đông Lăng Đình đã hiện lên trong tầm mắt.

Gương mặt Tào Bằng ánh lên nét cười, hần hết vang:

-Ta đã trở về!

Tiếng hét của hần truyền đi xa, mãi không dứt.

Có điều ngoài dự đoán của Tào Bằng, sau khi hần hết vang, nơi này không có chút động tĩnh nào cả.

Theo đạo lý mà nói, nơi Vương Mãi đóng quân cách đây không xa, chí ít cũng phải có người nghe thấy mới đúng.

Thật kỳ lạ!

Tào Bằng gãi gãi đầu, phóng ngựa tới bên phía bờ sông. Hần có thể thấy được rõ ràng những ngôi nhà tranh trong rừng đào...

Khói bếp lượn lơ, chắc là có người đang nấu cơm. Tào Bằng hít sâu một hơi, thúc ngựa bước nhanh đến, rất nhanh đã đi qua khu rừng đào, đi tới phía bên ngoài bờ tường.

Trong tòa biệt viện đơn sơ có vẻ đang rất náo nhiệt.

Sát với cửa viện không biết tự bao giờ đã xây một cái chuồng gà, trước chuồng có khoảng hơn mười con gà.

-Công tử đã trở về!

Một người mặc áo vải, đầu cài một cây châm gỗ, bên hông vẫn còn đeo một chiếc tạp dề màu trắng. Bộ Loan đi từ nhà bếp ra, vừa thấy Tào Bằng đứng bên ngoài bờ tường, lập tức đã mừng rỡ gọi to. Lời còn chưa dứt, đã thấy từ cửa lớn, mọi người ào ào lao ra.

Người đi đầu chính là Vương Mãi và Hạ Hầu Lan.

Cam Ninh, Hác Chiêu, Bộ Chất và Hám Trạch đi phía sau.

Cuối cùng là hai thiếu nữ đi tới, một người là Hoàng Nguyệt Anh, người còn lại là Quách Hoàn.

Nhìn thái độ của Quách Hoàn và Bộ Loan thì dường như hai người đều rất tôn kính Hoàng Nguyệt Anh. Cả nhóm người chạy ra khỏi sảnh đường. Vương Mãi lao ra khỏi cổng rào, nắm lấy dây cương.

Tào Bằng xoay người, nhảy xuống ngựa, nghi hoặc hỏi:

-Sao mọi người đều ở chỗ này?

-Hắc hắc, Hoàng tiểu thư nói ngày hôm nay người nhất định sẽ trở về, nên chúng ta mới chuẩn bị sẵn tiệc rượu, để tẩy trần cho người.

Tào Bằng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, rồi chạm mắt với Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh nhìn hắc mỉm cười, trong mắt nàng ánh lên tia sáng tinh nghịch. Tào Bằng nhất thời cũng cười. Trở về rồi, bao nhiêu áp lực chỉ trong nháy mắt như đã không còn nữa.

-Vừa rồi, ta đang cùng Tử Sơn bàn luận đến hai câu đối trong căn phòng của công tử. Sơn bắt tại cao, hữu tiên tắc linh, thủy bắt tại thâm, hữu long tắc linh (Núi nổi danh không phải tại cao, mà vì có tiên. Sông linh hiển không do nước sâu, mà vì có rồng). Viết hay lắm, viết rất tốt, tài học của công tử thật không tầm thường a.

Tào Bằng cười ha ha, được mọi người bao quanh đi vào tiểu viện.

Trong chuồng ngựa của tòa biệt viện, Chiêu Dạ Bạch hí dài, dường như chào đón chủ nhân trở về.

Tào Bằng bước tới, thân thiết với Chiêu Dạ Bạch trong chốc lát. Tuy chỉ rời Quảng Lăng hai tháng, nhưng hắc cảm giác như đã nhiều năm trôi qua.

Đưa thêm nắm cỏ khô cho Chiêu Dạ Bạch, Tào Bằng mới cùng mọi người vào phòng chính.

Đi qua gian phòng chính, chỉ thấy phía sau hành lang đã dọn xong rượu và thức ăn. Có thể thấy được vì bữa tiệc tẩy trần này, Bộ Loan đã vất vả thế nào. Nguyên một bàn đầy rượu và thức ăn, không phải chỉ một chốc một lát là có thể làm được, đặc biệt là món vịt kia lại càng mất nhiều thời gian mổ và chế biến. Hai bên trái phải đặt mấy bình rượu, trên bình vẫn còn đọng nước, cùng một lớp băng mỏng.

-A Loan, muội ấy vì nghênh đón huynh trở về mà từ đêm qua tới giờ đã vất vả liên tục đấy. Tiểu Hoàn phải thường trực bên giếng nước để ngâm Mai Tử tử cho huynh. Rượu này vừa lấy ra, vừa kịp lúc. A Phúc, mọi người đều chờ đợi huynh đấy.

Hoàng Nguyệt Anh nhẹ giọng trêu đùa.

Nhưng Bộ Loan mặt lại đỏ tới mang tai, Quách Hoàn lại cúi đầu ngượng nghịu.

Dáng điệu e thẹn của mấy nàng thiếu nữ khiến người phải điên đảo thần hồn.

Hám Trạch cười nói:

-Nay có thêm Nguyệt Anh là có cả tam mỹ đồng đường. Công tử, người quả nhiên là tốt số. Phòng ốc tuy sơ sài, nhưng lại hơn hẳn bọn phàm phu tục tử chúng ta.

Gương mặt Tào Bằng thoáng đỏ ửng.

-Hám huynh chớ có đùa nữa, chớ có đùa nữa.

Vừa nói chuyện, mọi người cùng ngồi xuống phía sau hành lang.

Cô gái thứ ba – Hoàng Nguyệt Anh không ngồi vào vị trí, mà lặng lẽ rời đi.

-Công tử, nghe nói ở Giang Đông người đã làm tốt lắm.

-A?

-Ta nghe Hạ Hầu Lan nói người đã cứu được một cặp tân lang tân nương. Chỉ tiếc là nữ tử kia số khổ, lại bị kẻ gian hãm hại. Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, cổ nhân nói quả không sai.

Bộ Chất muôn vàn cảm khái, khiến cả bàn đều thở ngắn than dài theo

-Tử Sơn huynh, đang yên lành sao lại nhắc tới chuyện phiền não này? Đáng phạt rượu, phạt ba chén rượu.

Hám Trạch vội vã nói, Cam Ninh rót rượu cho Bộ Chất.

Không khí hòa thuận vui vẻ khiến tâm trạng của Tào Bằng cũng tốt hơn nhiều. Hắc nhin không được cười ha ha, chỉ vào Bộ Chất, nói:

-Tử Sơn tiên sinh hôm nay sợ là khó mà không say được.

Có thể thấy được Cam Ninh ở cùng với mọi người rất thoải mái, không có chút gì là không thích ứng cả.

Ngược lại, Hác Chiêu lại căng thẳng. Trong những người đang ngồi ở đây, ngoài Tào Bằng và Vương Mãi ra, Hác Chiêu là người nhỏ tuổi nhất. Nhưng nếu tính về thời gian tòng quân, gã lại là người lớn nhất. Chính vì thế, bản tính của gã cũng trầm mặc hơn. Chuyện này có lẽ cũng là lẽ thường. Tào Bằng tốt xấu gì cũng là con cháu quan lại, lão tử của Vương Mãi là Vương Mãnh hiện cũng là dũng sĩ, lang tướng, cũng coi như là con của bán tướng. Hạ Hầu Lan tuổi tác lại lớn hơn Hác Chiêu, theo Tào Bằng lâu nhất. Bộ Chắt, Hám Trạch toàn người uyên bác. Cam Ninh lại càng thuộc về danh gia vọng tộc, hơn nữa lại được Hoàng Thừa Ngạn nhờ vả, là thân tín nhất bên cạnh Hoàng Nguyệt Anh. So ra thì Hác Chiêu chẳng khác nào bèo nước lững lờ trôi.

Cũng may có Vương Mãi và Hạ Hầu Lan lôi kéo, ép gã uống rượu, mới có thể phần nào giảm bớt sự câu nệ của Hác Chiêu.

Ánh nắng sáng rõ, ngồi ngoài hành lang vừa có thể nhìn thấy Trường Giang, lại vừa có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ. Hai bên rừng trúc xanh ngát, từng hàng đá cuội phủ mờ con đường mòn.

Gió từ sông thổi tới mang theo mùi hương say lòng người.

Bên bờ sông, vài bông hoa lựu đỏ rực, làm nổi bật mặt nước sông màu xanh, càng thêm phần tươi đẹp.

-A Phúc, cảnh đẹp như vậy, món ngon như vậy, sao không làm một bài thơ?

Hám Trạch hất hàm, nâng chén đòi thơ.

Bộ Chắt liên tục gật đầu:

-Ta nghe Hạ Hầu Lan nói công tử khi ở Giang Nam từng làm hai bài thơ. Không nói đến Phiếm Chấn Trạch, cũng còn có Tây Châu Khúc, có thể nói là các tác phẩm xuất sắc. Hôm nay, sao công tử không làm một bài thơ, để chúng ta được rửa tai một phen? Các vị, lấy cảnh đẹp trước mắt để công tử làm thơ, thế nào?

-Rất tốt, rất tốt!

Văn nhã của cổ nhân rất thú vị.

Mặc dù không phải khắp nơi đều là văn nhân, nhưng mơ hồ làm thơ đã trở thành một nếp sống.

Cho dù sách vở hầu hết đều nằm trong tay con cháu thế gia, cho dù rất nhiều người thậm chí dốt đặc cán mai (ví như Vương Mãi, ví như Hác Chiêu), nhưng cũng không ảnh hưởng đến hứng thú thưởng thức vẻ đẹp của văn chương của bọn họ. Đề nghị của Bộ Chắt lập tức được mọi người hưởng ứng. Thậm chí ngay cả tam nữ Hoàng Nguyệt Anh đang dùng cơm trong sương phòng cũng không khỏi đi ra cửa phòng, lặng lẽ đứng một bên, nhìn Tào Bằng, đợi hần làm thơ.

Tào Bằng hung dữ trừng mắt nhìn Bộ Chắt:

-Văn chương vốn là thứ tự nhiên, ngẫu hứng mới làm được. Ta lúc đó cũng chỉ là tức cảnh sinh tình, chẳng qua là xúc động, sao có thể bảo làm là làm ngay được?

-Văn chương vốn là thứ tự nhiên, ngẫu hứng mới làm được ư?

Bộ Chắt và Hám Trạch nhìn nhau, cùng cười cười.

-Chỉ một câu này thôi, phải uống cạn một chén lớn rồi.

Hai người dứt lời, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Bọn Cam Ninh cũng liên tục tán thưởng, đều nâng chén.

-A Phúc, huynh thử làm một lần đi.

Hoàng Nguyệt Anh khẽ nói với Tào Bằng.

Người khác nói, Tào Bằng còn có thể cự tuyệt. Nhưng Hoàng Nguyệt Anh đã nói, hần thật sự không biết làm sao để từ chối đây. Mà hai tiểu nha hoàn, Bộ Loan và Quách Hoàn lại càng ngược đời mắt tròn to, vẻ mặt chờ đợi, khiến hần thực sự không đành lòng cự tuyệt.

Đứng dậy, Tào Bằng đạp guốc gỗ, đi dọc theo con đường mòn rải đá cuội.

Đi khoảng chừng hơn mười bước, Tào Bằng cuối cùng cũng nghĩ ra một bài thơ. Số bài thơ hần nhớ không nhiều lắm, lại phải tìm bài có thể khớp với cảnh sắc trước mặt nữa.

-Có!

Bộ Chất và Hám Trạch nhìn nhau, ngơ ngác.

Sử sách ghi Tào Thực bảy bước thành thơ nhưng năm ấy, lão đã gần sáu chục tuổi mới có thể làm được như thế. Khả năng sáng tạo của Tào Bằng thật...

Đây chính là cái người ta gọi là hữu tâm tài thụ thụ bất hoạt, vô tâm sáp liễu liễu thành ẩm (cổ tình trông hoa, hoa không nở, vô tình cầm liễu, liễu xanh um).

Tào Bằng vô tình không nhận ra, hần hoàn toàn không có ý giả vờ.

Dĩ nhiên, hần không biết được sự ngạc nhiên sững sờ trong lòng Bộ Chất và Hám Trạch. Thậm chí, hần cũng không thấy được nét kinh hỉ trong mắt Hoàng Nguyệt Anh.

“Giang Nam hảo

Phong cảnh cựu tăng am”

(Giang Nam đẹp

Phong cảnh đã từng am)

Hám Trạch và Bộ Chất ngẩn ra, cảm giác câu thơ này dường như không có chỗ nào đặc biệt cả.

Nhưng thật ra Hoàng Nguyệt Anh lại có phản ứng, trước mắt nàng là một màn cảnh sắc rất quen thuộc.

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa

Xuân lai giang thủy lục như lam

Năng bất ức Giang Nam?

(Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như hàm

Há chẳng nhớ Giang Nam?)

Nhìn cảnh sắc trước mặt, Hám Trạch không tự chủ được lại nghĩ đến cảnh sắc ở quê nhà. Tuy nói Giang Nam, Giang Bắc phong cảnh không khác nhau lắm, nhưng không biết vì sao y lại nghĩ cảnh sắc trước mặt không đẹp bằng ở Giang Nam. Khóe mắt y đã hơi ươn ướt!

Nhưng y lại trầm trồ khen ngợi, vỗ tay tán thưởng.

Ngay đến Hạ Hầu Lan, Cam Ninh, thậm chí cả Bộ Chất cũng đều cảm thấy bài thơ này làm rất hợp lý.

Nhưng hai người Vương Mãi và Hác Chiêu từ nhỏ lớn lên tại phương Bắc, ít nhiều không hiểu được.

Bài thơ này của A Phúc thật ra rất hợp với hoàn cảnh.

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa

Xuân lai giang thủy lục như lam

Thế nhưng những người khác không khỏi có chút mơ hồ.

Bộ Loan cũng cho là được, nàng sinh trưởng ở phía nam. Quách Hoàn từ nhỏ đã lớn lên ở U Châu, có thể đến Quảng Lăng có lẽ đã là nơi xa nhất nàng đến kiếp này.

-Tiểu thư, Giang Nam thực sự rất đẹp sao?

Ánh mắt Hoàng Nguyệt Anh mơ màng, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Không biết vì sao, nàng lại nhớ tới Giang Hạ, nhớ tới Phùng Thủy, nhớ tới lão quỷ tóc trắng xóa...

Cũng không biết lúc nào nàng mới có thể được chăm sóc phụ thân nữa đây?

Xú A Phúc, làm thơ thì làm thơ, tự nhiên lại làm ta nhớ nhà. Xú A Phúc, Xú A Phúc!

Hoàng Nguyệt Anh không nhịn được mắng thầm hần. Nàng xoay người, lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, lấy lại nụ cười rạng rỡ.

Có lẽ A Phúc muốn nói cho nàng biết rằng hần nhất định sẽ đưa nàng áo gấm vinh quy.

Tâm tư của tiểu nữ nhi thay đổi không ngừng.

Tào Bằng hiển nhiên không ngờ được để hợp được với hoàn cảnh, hần đi ăn trộm bài từ mà lại có thể khiến rất nhiều người xúc động.

-Bêu xấu, bêu xấu rồi!

Hần quay lại hành lang, lòng thầm đắc ý.

Ngồi xuống, hần nhìn vẻ mặt của mọi người, cười khiêm tốn.

-Công tử muốn ngựa đạp đất Giang Đông e rằng cũng không phải chuyện dễ.

Hám Trạch chợt nói:

-Giang Đông có sông Trường Giang ngăn trở, núi cao trùng điệp, sông ngòi chi chít. Hôm nay, Biệt Bá Phù hùng bá bốn quận, theo ta Đan Dương, Lữ Giang sớm muộn gì cũng bị đoạt mất thôi. Tào Công có thể hùng tài đại lược thật, tiếc là hiện nay căn cơ không ổn định. Bắc có Viên Thiệu, đông có Lữ Bố, nam có Lưu Biểu – Trương Tú, Lưu Chương chiếm cứ Ba Thục, Trương Lỗ nắm giữ Hán Trung. Tây Lương có người ngựa của Hàn Toại, Mạc Bắc dân tộc Tiên Bi luôn theo dõi.

Muốn thủ Giang Đông cũng không thể làm trong chốc lát được...

Khoan đã, khoan đã, ta nói ta muốn dẫn ngựa đạp lên Giang Đông khi nào?

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên, chỉ thấy Hám Trạch và Bộ Chất đều đã có vẻ hứng khởi.

Các người hiểu sai rồi!

Tào Bằng không khỏi thầm kêu khổ: Ta làm gì có tâm tư tranh giành với thiên hạ. Nếu lão Tào biết được, mạng ta chẳng còn được bao lâu nữa đâu.

Thế nhưng, bốn người Vương Mãi, Hác Chiêu, Cam Ninh, Hạ Hầu Lan đều có vẻ hưng phấn.

Ngựa đạp Giang Đông sao?

Nghe đã đủ để người phải kính sợ!

Hóa ra bài thơ của A Phúc ẩn chứa ý này?

Tào Bằng không khỏi cười rộ lên.

Rượu qua ba tuần, thức ăn cũng đã hết năm món.

Nhật mộ Tây Sơn, thiên biên văn hà, nhiễm hồng liễu giang diện.

Hác Chiêu và Vương Mãi đã say, ngã lên hành lang, bắt đầu cảm thấy khàn giọng.

Hạ Hầu Lan và Cam Ninh lơ đãng say. Một người ôm một bình rượu, tựa người vào hành lang, uống một ngụm rượu. Một người đưa chén, không hề chịu thua.

So với những người kia thì Hám Trạch, Bộ Chất và Tào Bằng có vẻ tỉnh hơn.

Ba người đi xuống cửa hiên, thả đôi guốc gỗ, đi dọc theo đường mòn, khoan thai bước tới ven sông.

Nhìn cảnh nước sông như bị thiêu đốt, Hám Trạch và Bộ Chất lặng lẽ không nói gì. Tào Bằng đứng trên bờ đê, ngậy người, cũng không nói gì.

-Công tử, Tuân Diễn tiên sinh đưa ngài đến Quảng Lăng là có ý định gì?

-Ừ, ý của Tuân Diễn tiên sinh là muốn ta trở về Hứa đô. Nhưng Trần Thái thú không đồng ý, bổ nhiệm ta làm chức Huyện úy Hải Lăng.

-Huyện úy Hải Lăng?

Bộ Chất ngắc ra:

-Công tử, Trần thái thú lệnh cho ngài làm Huyện úy Hải Lăng sao?

Trong ngữ điệu của y, đầy vẻ kinh ngạc.

Tào Bằng sững sốt một chút:

-Đúng vậy, nhậm chức Huyện úy Hải Lăng và việc của chủ phường đốc bưu tào.

Bộ Chất nhất thời mừng rỡ, chấp tay nói:

-Như vậy, ta chúc mừng công tử, chúc mừng công tử. Cứ thử đến Quảng Lăng này biết đâu có ngày được xuất đầu lộ diện.

Toái Càn Khôn

209. Chương 196: Ân Nghĩa.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 196: Ân nghĩa.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

-Kể từ sau loạn giặc khải vàng, việc buôn muối cũng bị gián đoạn. Việc buôn muối bị bỏ ngỏ, thế nên toàn bộ Hoài Nam cần dựa vào nguồn muối Đông Hải cung ứng. Huyện Hải Lăng từ trước đã là nơi tập hợp và phân tán muối, giờ biến thành một thành trấn hoang vắng. Nhân khẩu giảm sút, chẳng còn là bao. Nhưng dân Hải Lăng mạnh mẽ, đã từng là nguồn mộ lính trọng yếu ở Quảng Lăng. Cho đến nay, Hải Lăng vẫn không có binh doanh, đóng quân ước chừng được năm trăm binh sĩ, phụ trách thủ vệ các gia đình phía Đông quận Quảng Lăng.

-Người muốn nói Hải Lăng là một trại lính sao?

-Đúng vậy, chính là một binh trấn.

Tào Bằng dù sao cũng đến Quảng Lăng chưa được bao lâu, thế nên tình hình ở nơi này hắn cũng hiểu rõ lắm.

Hắn biết Hải Lăng là một thị trấn, cũng biết Hải Lăng có một vạn ba nghìn nhân khẩu. Thế nhưng hắn không biết Hải Lăng lại chính là một binh trấn.

-Trước đây, từ buôn bán muối tư chuyển sang buôn bán công có hai con đường, một là Hải Tây, hai là Hải Lăng. Hải Tây vận chuyển sang Hoài Bắc, cung ứng cho Từ Châu; Hải Lăng vận chuyển sang Hoài Nam, gần như đến toàn bộ quận Quảng Lăng, còn có khu vực bắc bộ của Giang Đông, đều phải đi qua huyện Hải Lăng. Chính vì thế, từ thời Hán Võ, Hải Lăng đã thiết lập doanh trại lính. Hơn nữa, binh mã Hải Lăng đều đến từ Đan Dương, rất thích đấu tranh tàn nhẫn, cực kỳ dũng mãnh. Từ năm Hán Võ tới những năm cuối Vĩnh Bình, những binh sĩ Hải Lăng đều là người thủ hộ con đường buôn muối Hoài Nam.

-Không ngờ lại có chuyện như thế...

Tào Bằng không khỏi cảm thán.

Vốn hấn tưởng rằng Trần Đăng chỉ để hấn đứng ở Hải Lăng, cho hấn một chức vụ, nào ngờ...

-Chính vì thế, Hải Lăng không có thiết trưởng cũng không có thiết thừa. Huyện úy Hải Lăng làm tất cả những việc này. Một chức bằng ba chức, đồng thời lại phải chấp chương chiến sự, là một vai trò rất nặng nề. Trong các quan chức ở Quảng Lăng, chỉ có huyện úy Hải Lăng là đặc biệt. Mặc dù bổng lộc không quá ba trăm thạch, phẩm bậc cũng không phải là cao lắm, nhưng là một chức vụ có thực quyền. Công tử nhậm chức huyện úy Hải Lăng, sẽ coi như nắm giữ cả ba huyện phía đông Quảng Lăng trong tay.

-Tử Sơn, binh sĩ Hải Lăng hấn là không phải dễ đối phó như vậy chứ?

Hám Trạch chột nói xen vào, hỏi Bộ Chất.

Ngẫm lại thì tại sao một chức vụ quan trọng như thế lại giao cho Tào Bằng đây?

Quảng Lăng lẽ nào không còn người nào khác sao?

Bộ Chất gật đầu:

-Binh sĩ Hải Lăng đích thực rất kiêu căng, hơn nữa không tuân theo sự quản giáo. Kể từ khi triều đình bỏ việc buôn muối, bỏ rơi Hải Lăng, binh sĩ Hải Lăng gần như tự cung tự cấp, không lĩnh đến nửa phần lương hưởng. Quân hầu của binh sĩ Hải Lăng tên là Vương Húc, là người bướng bỉnh, kiêu ngạo. Trước đây, thái thú Quảng Lăng từng nỗ lực thu nạp binh sĩ Hải Lăng, nhưng đều bị bọn Vương Húc đuổi đánh. Trần Nguyên Long là danh gia vọng tộc ở Quảng Lăng, nhưng đối với binh sĩ Hải Lăng cũng đành phải bó tay đầu hàng. Hiện nay, hấn để công tử làm huyện úy Hải Lăng, chắc là đã không còn kiên nhẫn với binh sĩ Hải Lăng nữa, đồng thời muốn xem khả năng của công tử đến đâu.

Nói cách khác, đây là một thử thách sao?

Tào Bằng nhướn mày:

-Khó khăn vậy sao?

-E rằng không đơn giản như thế.

Hám Trạch trầm ngâm chốc lát, ngồi xuống bờ đê.

Bọt sóng tung lên, bắn nước tung tóe, làm ướt hai chân Hám Trạch.

Tào Bằng cũng ngồi xuống:

-Ý Hám đại ca là muốn nói...

-Ta nghe nói Tào An đã thu binh rồi.

-A.

-Do Lưu Biểu và Viên Thiệu, lần này Tào công đánh Trương Tú có vẻ cũng không thuận lợi cho lắm, vì vậy phải tạm thời trở về Hứa đô.

Lý Thôi ở Quan Trung bị giết. Tào Công phải giải quyết hiểm họa ở phía Tây bộ.

Trương Tú ở nam bộ không phải mới một sớm một chiều. Theo ta thấy, Tào Công đánh Uyển thành, sợ rằng đã không còn muốn dụng binh ở Uyển thành nữa. Tào Công đã động binh, Trương – Lưu nhất định hợp lại. Nếu Tào Công không còn cần binh sĩ nữa, Trương – Lưu tất sẽ xích mích. Đến lúc đó, Tào Công không mất người nào đã chiếm được Uyển thành để như trở bàn tay. Cũng giống như chuyện Hạ Công Miêu chinh phạt Sơn Việt, Tào Công có được Uyển thành, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ...

Hám Trạch nói một hồi, Bộ Chất trầm tư.

-Ý của Đức Nhuận là muốn nói...

-Tiếp sau đây, Tào Công chắc chắn sẽ giải quyết Lã Bố...

Hám Trạch dứt lời, thở dài:

-Nhưng mặc dù có giải quyết Lã Bố thì vẫn còn Viên Thiệu đang nhìn chòng chọc vào y. Chỉ sợ rằng Tào Công đánh bại được Viên Thiệu thì thế cục ở Giang Đông cũng đã quá loạn rồi. Đến lúc đó, có muốn đẩy binh e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Rốt cuộc chuyện này vẫn quay về chủ đề Giang Đông.

Trong lòng Tào Bàng chợt giật nảy, hình như hần đã hiểu ra.

-Tào Công muốn dụng binh ở Từ Châu. Trần Nguyên Long ắt sẽ xuất binh tương trợ.

Nhưng con người Trần Nguyên Long nếu không gặp chuyện bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không trở mặt với Lã Bố. Chính vì thế, binh mã dưới trướng của y cần phải có người thay mặt y. Nếu như trận chiến của Tào Công thuận lợi, Trần Nguyên Long ắt sẽ xuất động với quy mô lớn ngay, nhưng nếu có gì không thuận lợi, y ắt sẽ ngồi yên không lý đến. Đến lúc đó, chỉ sợ rằng y sẽ buộc công tử phải vì y mà đấu tranh anh dũng ở tiền tuyến.

Tào Công thắng, y có công hỗ trợ. Công tử chẳng qua chỉ là lính hầu của y. Tào Công thất bại, y cùng lắm là chịu chút trách nhiệm, nói là do công tử tự ý quyết định. Cứ như thế, Lã Bố cũng chẳng làm gì được y. Chính vì thế, y mới bổ nhiệm công tử làm huyện úy Hải Lăng, để y ở thế không thể bại.

Tào Bàng hít một hơi.

Chuyện như lời Hám Trạch nói rất có thể sẽ xảy ra.

Đặng Tắc hiện đang ngồi yên ổn ở Hải Tây. Một khi Tào Tháo và Lã Bố giao tranh, Hải Tây chắc chắn sẽ xuất binh tương trợ.

Hơn nữa, hần là tiểu cữu tử (em vợ) của Đặng Tắc, dĩ nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Binh sĩ Hải Lăng hiện nay chỉ ít vẫn còn trong thuộc về Quảng Lăng. Đến lúc đó, hần và Đặng Tắc liên thủ, bất kể thắng bại, đúng như lời Hám Trạch nói, Trần Đăng đều sẽ không thua. Mọi chuyện đều thuận lợi.

Chuyện này cũng phù hợp với tác phong của Trần Đăng.

Lúc trước, Lưu Bị ở Từ Châu, y quy phục Lưu Bị. Lã Bố được Từ Châu, y lại quy phục Lã Bố.

Nếu như đứng từ khía cạnh của Trần Đăng mà suy tính, cách làm của y dường như không có gì sai, tất cả đều là vì lo lắng cho gia tộc.

Nhưng cứ như vậy, chẳng khác nào đẩy Tào Bàng lên đầu sóng ngọn gió.

Tào Bàng nhớ không rõ lắm rằng trong trận chiến ở Từ Châu, Trần Đăng có xuất binh từ Quảng Lăng hay không?

Nhưng hiện tại xem ra, người này rất biết cách tự bảo vệ bản thân. Có Tào Bàng làm lính hầu, làm kẻ chết thay, y có thể an ổn giữ chức thái thú Quảng Lăng rồi.

Thảo nào y không muốn để hần đi.

Ngẫm đi ngẫm lại, Tào Bàng không biết vì sao bản thân lại trở thành kẻ chết thay tốt như vậy?!

Nghĩ tới đây, hảo cảm của Tào Bàng với Trần Đăng nhất thời tiêu tan thành mây khói: “Tên hỗn đản này thật đáng chết!”

Nhưng bất kể trong lòng hần có oán hận Trần Đăng đến thế nào đi nữa, chức huyện úy Hải Lăng hần tuyệt đối không thể từ chối.

Trầm ngâm chốc lát, hần nhẹ giọng nói:

-Nói như thế, chúng ta phải nhanh chóng nắm chắc binh sĩ Hải Lăng trong tay mới được. Ta không hy vọng khi trận đại chiến bắt đầu, thủ hạ của ta chỉ là một đám ô hợp. Nếu Trần Nguyên Long ra chiêu, ta đây sẽ tiếp chiêu. Phúc hay họa còn phải chờ xem đã.

-Đúng.

Hám Trạch gật đầu, biểu thị ý tán thành.

Bộ Chắt suy nghĩ một lát, hỏi:

-Đức Nhuận, người nghĩ là bao giờ Tào Công sẽ động binh với Từ Châu?

-Theo ta thì tầm tháng mười.

Bộ Chắt nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng tức thì hiểu ý của Bộ Chắt.

Bộ Chắt lẽ nào không đoán được thời gian động binh của Tào Tháo? Đương nhiên không phải, nếu đến điểm ấy y cũng không có bản lĩnh đoán được, ngày sau y cũng không có khả năng trở thành thừa tướng của Đông Ngô. Y dùng cách này là muốn nhắc nhở, cảnh tỉnh Tào Bằng rằng: Hiện đã là tháng năm, thời gian của công tử không còn là bao đâu!

Là một hiền giả, cách nhắc nhở người khác cũng là một nghệ thuật.

Giống như đối với những người tự cao tự đại, cách nói thẳng luôn làm cho bọn họ không thể chịu đựng nổi.

Ngay kể cả những người giỏi về lắng nghe, nếu cứ bị thuộc hạ liên tục xúc phạm, chỉ sợ cũng không thể thoải mái được. Chỉ ít, hiện Tào Bằng cũng cảm thấy rất thoải mái. Bộ Chắt giả bộ hỏi nhưng đã giúp hắn hiểu rõ rằng hắn phải nhanh chóng huấn luyện tinh binh, bằng không ắt sẽ gặp phiền phức.

Xem ra, ngày mai hắn nhất định phải đến Hải Lăng rồi!

Tào Bằng âm thầm quyết định...

Trở lại gian nhà tranh, mọi người thấy Hạ hầu Lan và Cam Ninh đều đã say.

-Tử Sơn tiên sinh, phiền người thảo một phong thư, gửi đến Hải Tây ngay trong đêm nay. Nói cho anh rể ta biết kể từ hôm nay phải chuẩn bị sẵn sàng lâm trận. Nhưng phải làm thật kín đáo, tránh để kẻ khác nhận ra.

Bộ Chắt gật đầu đồng ý rồi cùng Hám Trạch quay lại sương phòng.

Hai người đi rồi, Tào Bằng mới nhận ra trước mặt hắn là bốn gã say.

Vỗ nhẹ cái trán, Tào Bằng bất đắc dĩ mỉm cười.

-Tiểu Loan, Tiểu Hoàn, mang mấy bộ chăn gối ra đây.

-Dạ.

Bộ Loan và Quách Hoàn cùng đáp.

Tào Bằng bước lên kéo Vương Mãi sang một bên, đã thấy gương mặt nhỏ nhắn, hồng hào của Bộ Loan khi nàng ôm mấy bộ giường đệm đến.

-Trái ở chỗ này đi.

Tào Bằng chỉ vào hành lang, nói.

Hắn không muốn ôm bốn gã say về phòng, huống hồ gì bốn người này đều cao hơn hắn, cường tráng hơn hắn, nặng hơn hắn...

Bộ Loan và Quách Hoàn trái chân đệm xong, Tào Bằng liền kéo Vương Mãi đến, rồi lại quay lại kéo Hắc Chiêu.

Bên kia, Quách Hoàn đang thu dọn đồng bát đĩa bữa bọn trên bàn. Bộ Loan và Hoàng Nguyệt Anh đi mang thêm hai bộ chăn đệm nữa.

-Đường ca cũng thật là, cũng chẳng giúp chút nào...

Bộ Loan vừa trái giường chiếu, vừa lẩm bẩm nói về Bộ Chắt.

-Tử Sơn tiên sinh có việc quan trọng, Tiểu Loan chớ trách y nữa.

Vừa nói chuyện, Tào Bằng vừa kéo Hạ Hầu Lan, thả gã nằm song song với Vương Mãi và Hác Chiêu. Hắn nhìn thoáng qua Cam Ninh, liên tục lắc đầu.

Người này hình như mới là người vạm vỡ nhất!

Hít sâu một hơi, Tào Bằng kéo Cam Ninh, đặt bốn người nằm thẳng hàng, đắp chăn cho bọn họ.

Gió sông thổi hiu hiu, đứng bên cửa hiên hết sức sáng khoái.

Tào Bằng nhận khăn mặt từ trong tay Hoàng Nguyệt Anh, lau lau mồ hôi trên mặt:

-Tiểu Loan, Tiểu Hoàn, thu dọn xong thì sớm nghỉ ngơi đi.

-Vâng.

Bộ Loan và Quách Hoàn cùng đồng thanh giơ tay.

-Xú A Phúc, huynh học được bản lĩnh trên hoa ghẹo nguyệt ở đâu vậy hả?

Hai tiểu nha hoàn vừa mới bước chân trước, chân sau, Tào Bằng đã bị Hoàng Nguyệt Anh nhéo lỗ tai. Có điều, Nguyệt Anh cũng không dùng nhiều sức lắm, giọng điệu lại nũng nịu. Tào Bằng làm bộ đau khổ, một tay ôm nàng vào lòng.

Dưới ánh nắng chiều, hai gò má của Hoàng Nguyệt Anh đỏ bừng.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cảm nhận được hơi ấm của làn da qua lớp y phục.

-Ai da, ta không thấy gì hết nha.

Ngay khi Tào Bằng kim lòng không nổi định hôn môi Hoàng Nguyệt Anh, chợt nghe một giọng hét lạnh lạnh vang lên. Hai người vội vã rời nhau ra. Tào Bằng nhìn theo hướng phát ra giọng nói kia, chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn của Bộ Loan đỏ bừng, nàng đang lấy hai tay che mắt.

Hoàng Nguyệt Anh nhẹ đánh Tào Bằng một cái, rồi cố bình tĩnh nói:

-Tiểu Loan, có chuyện gì thế?

-Không, không có việc gì. Chỉ là định hỏi công tử một câu thôi. Có cần chuẩn bị canh giải rượu không?

Canh giải rượu?

Tào Bằng ngẩn ra, chợt nói:

-Không cần, Tiểu Loan, người đi nghỉ tạm đi.

-Dạ.

Bộ Loan nhẹ giọng nói, xoay người chạy một mạch, biến mất.

Nhưng bị nàng nhìn thấy cảnh vừa rồi, Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh đều thấy mắt tự nhiên. Hai người nắm tay nhau, chậm bước lên bờ sông, thưởng thức cảnh mặt trời lặn.

-A Phúc.

-Ừ.

-Huynh có tâm sự đúng không?

-Tâm sự?

-Ta có thể cảm giác trong lòng huynh có rất nhiều tâm sự...

Tào Bằng trầm ngâm chốc lát, thở dài, nói:

-Thật ra cũng chẳng phải là tâm sự gì, chỉ là Đức Nhuận và Tử Sơn vừa cùng ta phân tích một chút, nói vì sao Trần Đăng phải bổ nhiệm ta vào chức huyện úy Hải Lăng. Hám đại ca nói, cuối năm nay Tào Công rất có thể sẽ động binh.

-Động binh ư?

Hoàng Nguyệt Anh ngẩn ra, chợt hiểu được.

Tào Tháo sẽ động binh với Lã Bố!

Nàng nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói:

-Tào Công sẽ đẩy binh ở Từ Châu.

-Ừ.

-Nói vậy cũng không có gì lạ. Lúc trước, khi còn ở Giang Hạ, ta từng nghe cha nói rằng Tào Công muốn bình định phương Bắc, trước tiên phải thảo phạt Lã Bố. Lã Bố như con hổ, nhưng lại tráo trở, không thể tin được. Nếu như không tiêu diệt Lã Bố, phương Bắc khó có thể bình định được.

Tào Bằng gật đầu:

-Ta sao lại không rõ được? Nhưng...

-Nhưng cái gì?

-Ta từng được người gia ơn.

Hoàng Nguyệt Anh thoáng sửng sốt, nghi hoặc nhìn Tào Bằng, không hiểu hắn nói được người gia ơn là như thế nào.

Tào Bằng ngồi xuống bờ đê, nhìn nước sông cuộn cuộn, trầm mặc hồi lâu mới nói:

-Hác Chiêu và hai trăm binh tốt dưới trướng gã đều là do Ôn hầu ban tặng. Lúc trước, khi huynh đệ ta còn ở Hải Tây, có thể nói tình huống vô cùng khó khăn. Không binh không tướng, còn phải đối mặt với sự áp bức bởi bọn hải tặc và tư thương buôn muối. Nếu không có hai trăm binh tốt này của Ôn hầu, chúng ta dù có muốn đứng vững ở Hải Tây, cũng phải mất nhiều công sức hơn nữa...

Tào Bằng nhìn Hoàng Nguyệt Anh:

-Đại trượng phu sống trên đời ân oán phải phân minh.

Ta được Ôn hầu gia ân, giao chiến cùng với gã lại không phải là mong muốn của ta. Chính vì thế, ta mới buồn phiền, không biết nên làm sao cho phải.

Chuyện mỹ nhân trong phủ Ôn hầu, Tào Bằng nhất định sẽ không nói cho Hoàng Nguyệt Anh biết.

Chuyện đó coi như là bí mật của hắn và Điều Thuyền. Điều khiến hắn phải suy nghĩ không chỉ có ân oán mà còn là thái độ của Hác Chiêu. Bất kể nói như thế nào, Hác Chiêu là người Tịnh Châu, là đồng hương của Lã Bố. Hướng hồ, y có hai trăm binh tốt tinh nhuệ trong tay, nếu như y không có thái độ rõ ràng, chắc chắn sẽ khiến Tào Bằng gặp rắc rối lớn. Tào Bằng muốn dùng Hác Chiêu nhưng lại mơ hồ lo lắng.

Hoàng Nguyệt Anh trầm mặc!

-Ta và Bá Đạo quen nhau chưa được bao lâu, nhưng ta nghĩ y không phải là người lật lọng.

-A?

-Ta có thể thấy được huynh rất coi trọng Hác Chiêu. Nếu đã coi trọng, vậy huynh nhất định phải tin tưởng y. Nếu huynh không cần y, hãy giết y đi, nắm lấy hai trăm binh tốt đó trong tay. Huynh cứ lo được mất như vậy, cuối cùng cũng chỉ làm bản thân phiền não thêm mà thôi.

Hoàng Nguyệt Anh nói một hồi, khiến Tào Bằng nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Trong sử sách, những ghi chép về Hoàng Nguyệt Anh không nhiều lắm.

Thế nhưng có thể thấy được, một đời Gia Cát Lượng không phải lo lắng gì về gia đình, đủ thấy bản lĩnh của Hoàng Nguyệt Anh như thế nào. Nàng có thể nói được quả quyết như thế, buộc Tào Bằng phải âm thầm công nhận. Tính cách của hắn như thế nào? Tào Bằng có thể hiểu rất rõ.

Nguyệt Anh quả thật là người vợ hiền tài.

-Còn chuyện Lã Ôn Hầu, gã có ân nghĩa với huynh dĩ nhiên phải báo đáp.

Nhưng đại trượng phu không chỉ có ân oán phân minh, mà còn phải biết nặng nhẹ. Nếu huynh còn đang ở dưới trướng của Tào Công, thì không nên coi trọng ân oán cá nhân như thế. Huynh đã nói Tào Công có chí lớn! Phương Bắc sớm muộn gì cũng thống nhất, nếu không sớm một ngày tiêu diệt Lã Bố, bách tính tất sẽ rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Như vậy chẳng phải càng khó khăn sao? Huynh muốn báo đáp ân nghĩa, có thể tìm cách khác. Ôn nghĩa là ơn nghĩa, tư tình là tư tình. Nếu huynh không thể phân biệt công và tư rõ ràng, làm sao có thể lập nên công lao sự nghiệp? A Phúc, ta nghĩ huynh nên quyết đoán hơn một chút.

Tào Bằng nghe xong, không khỏi gật đầu liên tục.

-Ta có Nguyệt Anh, từ nay về sau không còn lo nữa.

Hắn nắm vòng eo thon nhỏ của Hoàng Nguyệt Anh, sóng vai nàng ngồi trên bờ đê.

Nước sông vẫn cuộn cuộn, ánh tà dương như lửa.

Dưới ánh mặt trời soi tỏa, bóng hai người dần hợp lại một chỗ, không còn chút khoảng cách.

Ngày thứ hai, Tào Bằng dẫn theo ba người Cam Ninh, Bộ Chất và Hạ Hầu Lan cùng năm mươi tinh binh đến huyện Hải Lăng.

Từ Đông Lăng Đình đến huyện Hải Lăng cũng không xa lắm. Chưa đến nửa ngày trời, đoàn người đã tới trước cửa doanh trại bên ngoài huyện Hải Lăng.

Diện tích doanh trại không lớn, chỉ khoảng chừng ba năm mẫu đất.

Trên một tấm gỗ đỏ rực có viết bốn chữ lớn “Hải Lăng tinh binh”. Nhưng dưới ánh mặt trời, mọi người đều mệt mỏi, không khí có phần trầm lặng.

Nhưng quân trưởng trong doanh trại dường như lại rất thích thú.

Từ bên ngoài nhìn vào, mặc dù cảnh vật hơi hoang tàn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí ẩn dấu đâu đó.

Trước đây, tinh binh Hải Lăng đã từng bảo vệ toàn bộ con đường buôn muối của Hoài Nam khỏi bị tập kích. Hơn mười năm chinh chiến, giết chóc, bọn họ đã càng lão luyện hơn.

Cam Ninh không nhịn được, khen:

-Người cầm quân ở đây quả là một người có bản lĩnh...

Bộ Chất nói:

-Vương Húc này cũng coi như là một vị tướng tài. Sau khi Hải Lăng bị bỏ, gã dám dẫn theo năm trăm tinh binh, từ bỏ lương bổng ở Châu phủ, ngang ngạnh cho đến bây giờ. Người xem toàn bộ quận Quảng Lăng này nơi nào cũng là thủy tặc với đạo tặc cả. Thế nhưng Hải Lăng – nơi xa xôi nhất này hết lần này đến lần khác lại bình an vô sự...

-Bọn họ dựa vào gì để sống?

-Công tử nói xem?

Tào Bằng nghe được không khỏi nở nụ cười.

Đêm qua, hắn tìm đọc tư liệu về huyện Hải Lăng.

Từ bề ngoài, huyện Hải Lăng có vẻ bình an, vô sự. Nhưng thực tế, đám tinh binh của huyện Hải Lăng này chính là nhóm đạo tặc lớn nhất nơi đây.

Ngẫm lại mà xem, bọn họ hoàn toàn không có lương bổng, không có người chu cấp.

Dựa vào một thị trấn nhỏ chỉ có một vạn ba nghìn người, năm trăm binh tốt này làm sao để sinh tồn đây?

Người ta thường nói đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Tham gia vào quân ngũ, không thì làm giặc. Chuyện hai năm rồi mười này cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả. Những năm cuối thời Đông Hán, đặc biệt từ sau khởi nghĩa Hoàng Cân, chuyện quan và thổ phỉ cùng hợp sức là bình thường. Giương cờ hiệu là

quan quân, buông cờ hiệu thành đạo tặc. Chuyện như vậy, quan phủ cũng hiểu rõ, thế nhưng hầu hết bọn họ đều không thể tránh được.

Dường như Tào Bằng có cảm giác rất quen thuộc.

Tinh binh Hải Lăng trước mắt có vẻ như rất giống với đám võ tốt Nghĩa Dương hắn đã từng gặp ở thành Cửu Nữ?

Thế nhưng không biết đám tinh binh Hải Lăng này có thể đánh đồng với võ tốt Nghĩa Dương hay không?! Bất kể thế nào, đám nhân mã này Tào Bằng rất cần!

Cả trăm tinh binh thiện chiến không dễ dàng có được.

Tào Bằng nhìn Cam Ninh, chợt cười nói:

-Cam đại ca, ta muốn làm chủ soái, nhưng lại không có tiên phong mở đường.

Cam Ninh nghe thấy, cười ha hả:

-Công tử tìm tiên phong mà còn phải khách khí sao? Cam Ninh bất tài, nguyện dẫn mười người vì công tử mở đường.

Toái Càn Khôn

210. Chương 197: Uy Hiếp.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 197: Uy hiếp.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Vương Húc tầm tuổi trung niên. Từ đời cha chú của y đã sinh sống ở Hải Lăng, nên có thể coi như là một người sinh ra và lớn lên ở đây. Cũng vì vậy mà Vương Húc đối với tinh binh của Hải Lăng có tình cảm rất sâu đậm. Mười lăm tuổi y đã tòng quân liền gặp loạn Khăn Vàng. Vương Húc theo anh và cha ra chiến trường chiến đấu thảm khốc. Sau khi loạn Khăn Vàng kết thúc, nước Hạ Bì diệt quốc, Đào Khiêm tới làm chủ Từ Châu, tinh binh Hải Lăng liền quay trở lại chiến đấu. Lúc đó Vương Húc cũng trở thành quân hầu của tinh binh Hải Lăng. Nhưng dường như Đào Khiêm cảm thấy hứng thú đối với binh của Đan Dương.

Từ sau khi tình hình Từ Châu ổn định, Đào Khiêm bắt đầu mộ binh Đan Dương với quy mô lớn. Do muối bị bỏ xó khiến cho tinh binh Hải Lăng mất đi tác dụng.

Ngay cả đồng muối cũng không có thì còn lấy cái gì mà bảo vệ con đường muối? Tinh binh của Hải Lăng cũng vì vậy mà rơi vào hoàn cảnh không ai để ý tới.

Vương Húc thực lòng không muốn để cho tinh binh của Hải Lăng biến mất như vậy. Là người đứng đầu, y nhất định phải có trách nhiệm giữ sức sống cho tinh binh Hải Lăng.

Ngay từ đầu, Vương Húc dẫn bộ hạ tấn công giặc cướp. Nhưng sau đó khi giặc cướp xung quanh huyện Hải Lăng biến mất, tinh binh Hải Lăng càng rơi vào tình thế quẩn bách. Vì vậy mà dưới sự giúp đỡ của người có tâm, Vương Húc liền bước vào kiếp sống của giặc cướp. Tinh binh Hải Lăng ban ngày là binh còn ban đêm thì ngược lại... Mặc dù nói muối bị bỏ xó nhưng việc buôn muối lậu từ Đông Hải tới cũng không bị mất.

Vương Húc dựa vào việc cướp bóc muối lậu rồi bán cho Giang Đông mà thu lợi.

Chỉ có điều sau khi Đào Công Tổ chết, Lưu Bị tới đây. Lưu Bị tiếp thu cửa hàng của Mi gia, nên muối lậu từ Đông Hải trở thành một điểm quan trọng trong việc lương thảo và khí giới của mình. Cũng vì vậy mà Lưu Bị không cho phép Vương Húc phá hỏng việc tốt đó. Cùng với việc Lưu Bị thay đổi con đường muối,

muối lậu Đông Hải đi qua huyện Hải Tây rồi theo Hoài Âm mà tới Hu Thai tránh để cho cướp ở Hải Lăng cướp bóc.

Đồng thời, Lưu Bị còn triệu tập binh mã bí mật liên hệ với Trần gia định tiêu diệt tinh binh Hải Lăng. Cũng may do Lã Bố tới đây, nên Lưu Bị còn chưa kịp ra tay với tinh binh Hải Lăng thì Lã Bố đã ra tay cướp lấy Từ Châu, cuối cùng tránh cho Vương Húc được một kiếp.

Nằm trên giường trong quân trường, tâm trạng của Vương Húc không được tốt lắm.

Hải Lăng nằm ở phía Đông Quảng Lăng nhưng không nghe sự điều khiển mà từ từ tự hình thành hệ thống riêng. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Hải Lăng hùng mạnh. Cái tình trạng độc lập với toàn bộ Từ Châu, sớm muộn gì cũng khiến cho tinh binh Hải Lăng gặp tai họa. Trần thị ở Quảng Lăng có sức mạnh thế nào? Là người sinh ra và lớn lên ở Quảng Lăng, Vương Húc sao có thể không biết? Chỉ có điều y không còn sự lựa chọn nào khác...

Hoặc là bị Trần Đăng thu về hoặc là bị diệt vong. Hiện giờ, tình hình đặt ra trước mặt y có hai sự lựa chọn. Hiện tại Trần Đăng không rảnh xử lý y nhưng không có nghĩa là ngày sau không xử lý.

Một khi để Trần Đăng ra tay thì tinh binh Hải Lăng rất có thể sẽ bị tiêu diệt. Nhưng buộc Vương Húc phải đi theo Trần Đăng thì y cũng không muốn.

Bán mạng cho triều đình bao nhiêu năm nói bị ném bỏ là ném bỏ.

Vương Húc sợ. Cái mà y sợ đó là không biết bản thân tới lúc nào bị vất bỏ. Hơn nữa kể từ khi con đường muối bị huyện Hải Tây khống chế, tinh binh của Hải Lăng càng lúc càng kém. Vương Húc biết bản thân phải đưa ra quyết định ở lại Hải Lăng chờ chết hay là mưu tính con đường khác. Nhưng con đường khác cuối cùng là tới đâu?

Đủ mọi loại phiền não như vậy khiến cho Vương Húc cảm thấy không kham nổi gánh nặng.

“Nếu không được...ông đây thật sự đi làm cướp.”

Y xoay người dậy rồi tự nhủ với mình.

“Hay là ta dẫn các huynh đệ đi tới nương tựa vào Giang Đông?”

Chỉ có điều nghe nói bên phía đình Đông Lăng hiện giờ có một đội quân từ Hải Tây tới đang đóng ở đó. Vương Húc đã từng lên quan sát. Y cảm nhận mặc dù đội quân đó chỉ có hai trăm người nhưng có lẽ tinh binh Hải Lăng không thể chống lại. Nếu bọn họ đóng quân ở đình Đông Lăng lâu dài thì tinh binh của Hải Lăng chỉ còn cách rời khỏi cố thổ...

“Hải tây, hải tây!”

Vương Húc vỗ nhẹ lên trán. Từ sau khi Hải Tây có huyện lệnh thì càng lúc càng mạnh lên, thấp thoáng ảnh hưởng tới Hoài Nam. Nếu cứ như vậy, không gian sinh sống của tinh binh Hải Lăng sẽ càng ngày càng nhỏ. Nghĩ tới đây, Vương Húc thở dài định nằm xuống.

Đúng lúc này, bên ngoài trường có tiếng người hô, ngựa hí vọng vào khiến cho binh doanh đang yên tĩnh trở nên ồn ào. Vương Húc nhíu mày mà nổi giận.

- Ai đang làm loạn?

Y ngồi dậy cất bước ra ngoài. Cũng không để y chỉ đi ra ngoài đã thấy vài tên binh lính xông vào, sắc mặt không giữ được bình tĩnh:

- Quân hầu! Quân hầu... Không hay rồi. Có người xông vào trong doanh.

Vương Húc ngăn người rồi nổi giận:

- Ai xông vào doanh?

- Không biết.

Tên lính nói:

- Các huynh đệ đang chuẩn bị cơm trưa thì thấy có người xông vào doanh, gặp người liền đánh. Địch Phổ liền dẫn người đi ngăn lại nhưng chưa tới một hiệp đã bị người ta đánh cho trọng thương. Xin quân hầu nhanh chóng quyết định.

Vương Húc giật mình chẳng thềm mặc khôi giáp mà chỉ vợ lấy một thanh trường đao rồi bước ra ngoài. Vừa mới ra khỏi lều lớn trước mặt y có một con chiến mã phi nhanh tới. Trên lưng ngựa là một người mặc cẩm bào, tay cầm một thanh Long tước đại đao dài bảy thước. Theo tiếng gót ngựa, Vương Húc loáng thoáng nghe thấy cả tiếng chuông vang lên. Trong tiếng chuông nhỏ đó, chiến mã đã phóng tới trước mặt y.

Lập tức viên kỵ sĩ vung đao bổ xuống. Vương Húc không thể trốn tránh đành phải giơ đao lên để đỡ. Hai đao va chạm vào nhau, Vương Húc gần như bị đánh bay khiến cho thanh trường đao trong tay rơi xuống đất, hổ khẩu vỡ toạc, máu tươi chảy đầm đìa. Y loạng choạng lui lại mấy bước rồi ngồi xuống cửa. Còn viên kỵ sĩ thì nhảy từ trên ngựa xuống.

- Người là Vương Húc?

- Người...

- Quân hầu đi nhanh.

Hai tên lính từ trong trường đi ra thấy Vương Húc ngồi trên mặt đất thì không nói hai lời lao tới bảo vệ y. Nào ngờ viên kỵ sĩ không thềm để ý tới hai người chỉ vung đao lên đánh cho hai tên lính ngã lộn ra đất rồi sau đó bước tới mà kẻ Long Tước đại đao lên cổ Vương Húc. Hơi lạnh của lưỡi đao khiến cho Vương Húc giật mình mà ớn lạnh.

- Tất cả dừng tay lại cho ta. Nếu không thì đừng trách ta.

Viên kỵ sĩ hét to một tiếng chẳng khác nào tiếng sấm vang vọng khắp cả binh doanh.

Tinh binh Hải Lăng gặp cảnh bất ngờ nên sau lúc hỗn loạn cũng từ từ tỉnh táo lại. Nhưng vào lúc họ chuẩn bị phản kích thì thấy Vương Húc bị bắt. Còn viên kỵ sĩ mặc cẩm bào thì nét mặt có chút cười nhạo:

- Tinh binh Hải Lăng cũng thường thôi.

- Người! Người là ai? - Vương Húc kinh hãi mà quát to.

Lúc này mười tên hầu cận đã tới sau lưng Cam Ninh, vây đám Vương Húc vào bên trong. Bọn họ còn áp giải một viên tiểu tướng. Vương Húc liếc mắt nhìn thì nhận ra viên tiểu tướng đó chính là tiết tủng Hải Lăng - Địch Phổ.

Viên kỵ sĩ không trả lời, xoay người nhìn ra ngoài. Chỉ thấy bên ngoài đại doanh vọng vào tiếng vó ngựa.

Một con ngựa trắng khoan thai tiến vào trong binh doanh. Vừa nhìn đã thấy con chiến mã không phải tầm thường. Mà ngồi trên lưng nó là một thiếu niên có vẻ mặt tự nhiên.

Mấy tên tinh binh Hải Lăng định bước tới ngăn lại. Nhưng nào ngờ người thanh niên đi bên cạnh thiếu niên đó chột vung cây ngân thương dài hai trượng mà quát hai cái khiến cho hai tên tinh binh Hải Lăng ngã ra đất.

- Người nào còn dám vọng động! Giết.

- Tân nhậm Hải Lăng úy tới đây. Các người định tạo phản hay sao?

Vị văn sĩ đi bên cạnh thiếu niên quát to.

Đám tinh binh đang định rục rịch nghe thấy vậy thì ngăn người. Còn vị thiếu niên lúc này dưới sự bảo vệ của bốn người tên thuộc hạ đã đi tới trước cái lều lớn. Khi hần nhảy xuống ngựa thì thấy hần mới chỉ cao chừng bảy thước, thân thể hơi gầy có chút phong độ của văn sĩ.

- Ai là Vương Húc?

- Chính là ta.

Vương Húc gần như nằm mộng. Thậm chí y cũng không rõ lắm chuyện này là thế nào. Tuy nhiên y có thể biết được thiếu niên này dường như chính là Hải Lăng úy mới? Nhưng đã bao nhiêu năm chúc Hải Lăng úy

chưa từng có người ngồi, tại sao giờ lại phải một đứa trẻ tới... Hơn nữa nếu hần là Hải Lăng úy thì vì sao lại tấn công quân doanh? Theo lý mà nói thì tinh binh Hải Lăng chính là bộ hạ của hần.

- Người chính là Vương Húc?

Thiếu niên đi tới trước mặt Vương Húc:

- Ta là Tào Bằng, tân nhậm Hải Lăng úy. Nghe tiếng tinh binh Hải Lăng dũng mãnh đã lâu nhưng không ngờ....thật thất vọng. Các người cũng được coi là tinh binh? Chỉ cần một vị tướng bộ hạ của ta cũng đủ đánh tan các người. Hiện tại các người mau buông binh khí xuống, trở vào trong quân trưởng đợi lệnh. Nếu không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào dám ra khỏi trưởng thì xử theo quân pháp..

Wương Húc dường như hiểu ra.

“Vị Hải Lăng úy này muốn tới để ra oai sao?”

- Người nói người là Hải Lăng úy thì là Hải Lăng úy sao? Người...

Địch Phổ tuổi trẻ nông cạn nên quát to. Nhưng không để cho gã kịp dứt lời, Vương Húc đã lên tiếng:

- Ngạn Minh! Cầm mồm.

Y nhận ra người thiếu niên đón lấy một cái ấn tín và dây trện từ tay vị văn sĩ. Vương Húc ở Hải Lăng một thời gian dài cho nên chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra đó chính là ấn tín và trện.

Tào Bằng cầm cái ấn tín và trện nhìn đám binh lính trong quân doanh.

- Các người có nghe thấy không?

Sau tiếng quát của hần, Cam Ninh bước lên một bước. Long Tước đại đao phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến cho người ta hết hồn. Vừa rồi khi gã xông tới vẫn chưa hề giết người mà chỉ dùng sống đao. Nhưng hiện tại gã đã lật lưỡi đao xuống như chuẩn bị ra tay.

- Trong vòng mười tích tắc, mọi người buông binh khí lùi về trưởng.

Tào Bằng trầm giọng quát rồi cất bước đi vào trong trưởng lớn. Hạ Hầu Lan và Bộ Chất đi theo sau hần. Năm mươi tên tinh binh cũng bao quanh trưởng lớn. Đám người Vương Húc và Địch Phổ cũng bị giải vào bên trong.

- Quân hầu Hải Lăng Vương Húc tiến vào.

Tào Bằng ở trong quân trưởng quát to.

Cùng lúc đó, năm mươi tinh binh hộ tống Tào Bằng cũng bắt đầu đếm.

- Một....hai....ba...

Wương Húc cười khổ một tiếng rồi phát tay. Ý của y bảo binh sĩ trong doanh lập tức lui về trưởng.

- Quân hầu! Chúng ta liều mạng nhé?

- Liều cái gì mà liều...liều với triều đình được sao? Người không thấy binh mã đồn trú ở đình Đông Lăng? Hơn nữa hôm nay những người này dám tới đây là đã có sự chắc chắn. Ta dám nói chỉ cần chúng ta ra tay, những người này sẽ giết người ngay. Bên ngoài danh chắc chắn sẽ có hương dũng Quảng Lăng, tới lúc đó chúng ta sẽ bị một cú trí mạng... Đừng có mất bình tĩnh. Ta đi vào trước xem vị Hải Lăng úy có thể nói gì? Nếu hần có thể cho chúng ta chuyện tốt thì nghe mệnh lệnh của hần có làm sao?

Địch Phổ gật đầu.

Wương Húc đứng dậy, vẫn còn sợ hãi mà liếc nhìn Cam Ninh đang ở bên ngoài quân trưởng. Y có chút tò mò, không biết Tào Bằng có lai lịch thế nào? Có thể nhìn ra được dưới tay hần đều là những dũng sĩ trăm người chọn một. Mà Cam Ninh vừa giao thủ với y lại là một viên mãnh tướng hiểm có trong thiên hạ. Một thiếu niên mà có nhiều tùy tùng như vậy thì là người ở đâu?

Tào Bằng ngồi trong quân trưởng, tiện tay cầm lấy một quyển thư trên án. Thật ra để Cam Ninh xông vào trong doanh trại đối với hần cũng là chuyện bất đắc dĩ. Hần không biết tình hình của đám tinh binh Hải

Lăng như thế nào. Hắn không có nhiều thời gian nên phải nắm tinh binh Hải Lăng vào trong tay để đối phó với tình hình tương lai. Lấy nhân nghĩa mà cảm hóa? Cái quá trình dài dòng đó, Tào Bằng không có thời gian. Hắn chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất là lấy vũ lực làm cho họ sợ. Có một người như Cam Ninh, Tào Bằng còn sợ gì nữa? Đây là người có thể dẫn một trăm người xông vào trong doanh trại của Trương Liêu nên Tào Bằng cũng chẳng sợ tinh binh Hải Lăng có thể vây được Cam Ninh... Trong suy nghĩ của hắn thì tinh binh của Hải Lăng còn chưa phải là tinh binh.

Tinh binh là cái gì?

Quân lính Nghĩa Dương mới có thể coi như là Tinh binh.

Vương Húc không có cái dũng của Ngụy Diên nên đội quân này cũng không có hồn phách. Không thể bỏ qua công lao y cố gắng giữ tinh binh Hải Lăng trong những năm qua. Nhưng đó chỉ là giữ, còn nhuệ khí của tinh binh Hải Lăng thì hoàn toàn không có.

Nếu là Tào Bằng thì hắn đã sớm đưa tinh binh Hải Lăng đi làm cướp. “Ai mà có thể nhẫn nại ở lại một cái địa phương thế này?” Bộ Chắt có tìm hiểu một chút về tinh binh Hải Lăng cho nên cũng có hiểu biết. Khả năng trị binh của Vương Húc không cao, lại không có phong độ của đại tướng, không có sự quả quyết. Đây là sự đánh giá của Bộ Chắt về Vương Húc.

- Đọc sách có hay không?

Tào Bằng cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi.

Vốn Vương Húc chuẩn bị sẵn sàng nói chuyện với Tào Bằng. Nhưng y nào ngờ, Tào Bằng lại không hề nhìn mình khiến cho y không cảm nhận được.

- Chỉ đọc có hai bản này? - Tào Bằng cười rồi thả cuốn thẻ tre xuống:

- Tư Mã pháp và gốc rễ của dùng binh. Nếu người thích Tư mã pháp thì chắc cũng biết được thuyết luân thường chứ?

Vương Húc có chút do dự. Vốn y định mặc cả với Tào Bằng nhưng nào ngờ Tào Bằng lại không cho y cơ hội. Vừa mới vào, hắn đã đề cập tới luân thường khiến cho Vương Húc không biết nên trả lời như thế nào.

- Ta là Hải Lăng úy, ngươi là quân hầu. Nói cách khác ngươi là bộ hạ của ta. Người đọc Tư Mã pháp lâu như vậy chẳng lẽ ngươi không biết làm thế nào khi tới gặp thượng cấp?

Tào Bằng nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Vương Húc.

- Ta đã cho ngươi biết thân phận, ngươi định làm như thế nào?

- Mặt tướng Vương Húc...bái kiến đại nhân.

Thiếu niên quả là lợi hại, vừa mới tới đã phân địa vị cao thấp khiến cho Vương Húc phải cúi đầu. Vương Húc cũng hiểu được cái cúi đầu của mình có lẽ khiến cho y không còn tư cách đàm phán với Tào Bằng....trừ khi y có ý định mưu phản.

Tào Bằng cũng không nâng dậy, cũng không thể hiện cái sự chiêu hiền đãi sĩ.

- Vương Húc! Tình hình Hải Lăng trong những năm qua, ta cũng nghe người ta nói. Ta biết các ngươi chịu khổ.

Chỉ một câu nói khiến cho Vương Húc run người, những cảm xúc mâu thuẫn trong lòng cũng bớt đi nhiều.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là các ngươi muốn làm gì thì làm, không nghe lệnh của triều đình.

Âm thanh của Tào Bằng đột nhiên trở nên nghiêm khắc:

- Vương Húc! Trong mấy năm qua, các ngươi cùng với trộm cướp bóc của thương nhân, lại cấu kết với tư thương buôn muối của Đông Hải khiến cho việc buôn bán muối ở Hoài Nam hỗn loạn. Việc thành lập tinh binh Hải Lăng có trách nhiệm gì...có điều những việc đó đã qua, bản quan không nhắc tới nữa. Nhưng từ hôm nay, tinh binh Hải Lăng phải trở lại huấn luyện. Ta biết người có khả năng luyện binh nên vẫn giữ người làm quân hầu như trước. Tất cả chuyện quân giới, quân lương người không cần phải lo, ta sẽ có cách

giải quyết. Trong vòng ba tháng, ta hy vọng tinh binh Hải Lăng có thể rực rỡ hẳn lên chứ không phải chỉ có mười mấy người đã đánh cho các người rối loạn.

- Thuộc hạ...

- Ta sẽ để Cam Ninh làm Tư Mã trấn thủ trong binh doanh. Nếu trong vòng ba tháng, người không thể huấn luyện được binh mã cho tốt thì đến lúc đó người đừng trách ta không nể mặt.

Vương Húc bị Tào Bằng nói cho đỏ mặt tía tai, chỉ biết cúi đầu không nói được tiếng nào.

- Được rồi! Hiện tại người có thể lui ra. Nói cho đám thủ hạ ô hợp của người ngoan ngoãn một chút. Nếu muốn gây chuyện, bản quan sẽ không nương tay đâu... Từ ngày hôm nay, quân lương sẽ được cung ứng .nếu không có chuyện gì thì người ra đi.

Vương Húc ngơ ngác đi ra khỏi quân doanh mà vẫn chưa tỉnh táo được. Còn Bộ Chất, sau khi Vương Húc đi ra ngoài thì lên tiếng hỏi:

- Công tử! Vừa rồi đối xử với Vương Húc như vậy có chút nghiêm khắc quá không?

- Người phóng túng quen nếu không nghiêm khắc chỉ dẫn đến hại. Tử Sơn tiên sinh! Vừa rồi nếu như ta yếu đuối một chút thì tên kia sẽ đập lên mặt ta ngay. Có người chỉ lấy lễ mà đãi. Còn có người lại không được. Ta không cần bọn họ phải quy phục ta mà ta chỉ cần họ nghe lệnh. Tất cả những việc khác không quan trọng. Ta không có nhiều thời gian lắm.

Tào Bằng dứt lời rồi thở dài. Còn Bộ Chất thì im lặng, suy nghĩ cẩn thận câu nói của Tào Bằng.

“Đúng là thời gian cho công tử thật sự quá ít.” Hiện giờ, Tào Tháo có thể chinh phạt Từ Châu bất cứ lúc nào. Tới khi đó, Tào Bằng có thể ra tiền tuyến vào lúc nào cũng không biết. Nếu dùng nhân nghĩa để thu phục đám quân lính phóng túng thì không bằng uy hiếp. Chiêu hiền đãi sĩ cũng cần phải có hoàn cảnh, tình hình. Trong tình hình hiện nay rõ ràng không phải lúc chiêu hiền đãi sĩ. Vương Húc có quy phục hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là y phải luyện được một đám binh lính tốt có thể đánh nhau trên chiến trường, lập được công lao. Chỉ cần như vậy thì sau này, tinh binh Hải Lăng sẽ quy phục.

Bộ Chất gật đầu nói:

- Lời công tử nói rất đúng.

- Được rồi! Chúng ta chuẩn bị vào thành.

Tào Bằng thu hồi ấn tín và dây triện sau đó gọi Cam Ninh. Năm mươi tên tinh binh cũng giao cho Cam Ninh, đồng thời lệnh cho gã ở đây.

Vương Húc có nghĩ thế nào, Tào Bằng cũng không để ý. Nếu gã thông minh thì sẽ cống hiến sức lực. Còn nếu không, Tào Bằng cũng chẳng ngại lấy đầu y mà lập uy. Đình Đông Lăng còn có Hác Chiêu giỏi luyện binh, Cam Ninh lại là đại tướng hạng nhất. Tính cả Hạ Hầu Lan từng là Truân tướng, thật ra Tào Bằng không hề thiếu người. Hiện tại hẳn chỉ thiếu có thời gian.

Toái Càn Khôn

211. Chương 198: Xuất Binh.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 198: Xuất binh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Phóng ngựa từ trong binh doanh ra, Tào Bằng cùng với Bộ Chất và Hạ Hầu Lan đi thẳng tới thành Hải Lăng.

Từ xưa tới nay, ân và uy đi cùng với nhau.

Hiện giờ uy đã có còn ân thì ở đâu?

Khi tới bên ngoài thành Hải Lăng, Tào Bằng nhìn bức tường thành bị tàn phá mà neho mắt lại.

Tháng bảy năm Kiến An thứ ba, Dự Châu được mùa thu hoạch lớn...

Việc thực hiện đồn điền trong một thời gian dài khiến cho khu vực sung túc. Viên Thiệu phái sứ giả tới mượn lương Tào Tháo nhưng bị y từ chối.

Rất nhiều người không khỏi lo lắng nhưng Tào Tháo không hề sợ.

- Bản Sơ đa nghi. Nếu ta cấp lương thảo cho y, y sẽ cho rằng ta có dã tâm. Mà ta cương quyết từ chối thì ngược lại y sẽ phóng tâm hơn.

Tào Tháo ngồi trong hoa viên chỉ cười nói với Tào Phi. Năm đó Tào Phi mới mười một tuổi, hơi giống một ông cụ non. Có điều gã cũng không thể hiểu được lời nói của Tào Tháo. Nhưng gã biết không thể hỏi lại. Bởi vì có một số việc nếu nói rõ quá thì không hay.

Tào Tháo bưng ly rượu rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh. Thấy những đám mây trắng từ từ thay đổi...

Tào Tháo chợt nở nụ cười rồi nâng chén rượu lên trời. “Đây là thời điểm ra tay với con hổ kia rồi!”

Thời gian thoáng đã sắp đến tháng chín.

Hương hoa quế tháng tám báo hiệu cuối thu, tiết trời mát mẻ. Nhưng Hải Lăng liên tục mưa tầm tã hơn chục ngày, khiến mọi người đều u ám theo.

Năm nay Từ Châu vừa trải qua một kiếp nạn!

Kể từ đầu năm Hưng Bình đến nay, Từ Châu vẫn luôn rối loạn. Nói cách khác, Đào Công Tổ chết đã được năm năm, trong năm năm này, Từ Châu vẫn luôn trong tình cảnh bấp bênh, không ổn định. Tào Tháo, Lưu Bị, Lã Bố, người này vùng lên, người kia chiếm đoạt, mỗi lần thay đổi lại khiến Từ Châu thêm một lần tràn ngập mưa gió máu tanh. Chỉ trong năm năm ngắn ngủi, số lượng nhân khẩu ở Từ Châu giảm mạnh. Lúc xưa, khi Đào Công Tổ còn ngồi vững ở Từ Châu, nơi này có hơn trăm vạn nhân khẩu. Hiện tại, Từ Châu chỉ còn chưa đến năm mươi vạn mà thôi. Trong vòng năm năm, nhân khẩu giảm đi một nửa, phần lớn đất đai bị bỏ hoang, nơi này càng thêm phần hoang tàn, đổ nát.

Trước đây, thuế ruộng nơi này rất phát triển, hiện nay đến quân lương cũng không thể cung ứng nổi.

Đất canh tác ở Từ Châu rất phì nhiêu, khiến Lã Bố không khỏi động lòng tham.

Sau khi cân nhắc một hồi, Lã Bố quyết định năm sau sẽ tính đến đồn điền ở Hạ Bì. Đất Từ Châu rộng ngàn dặm, chẳng lẽ lại không sánh được với Hứa Đô sao?

Chỉ có điều làm sao để vượt qua mùa đông này đây?

Lã Bố hơi hối hận vì khi trước đã ước định với Viên Thuật sẽ giáp công đánh tiểu phái của Lưu Bị. Nhưng sau khi Lưu Bị bỏ chạy, những lời hứa hẹn về quân lương, khí giới của Viên Thuật không hề được thực hiện. Cho dù Lã Bố có muốn khai chiến với y cũng phải chờ đến năm sau. Chuyện cấp bách hiện tại là phải giải quyết vấn đề lương thực.

Lúc này, Trương Liêu dâng lên một kế sách.

Đồn điền của Hải Tây năm nay đang rất được mùa thu hoạch.

Một năm này, huyện Hải Tây phát triển rất ổn định. Sau khi nhận thêm ba vạn dân biển, lượng nhân khẩu của Hải Tây tăng lên mạnh mẽ. Kể từ đó, nơi này cơ hồ có thể sánh với quận Đông Hải.

-Quân Hầu, nghe nói huyện Hải Tây năm nay thu hoạch được gần trăm vạn học, sao chúng ta không mượn lương của huyện Hải Tây?

-A?

Lã Bố nghe thấy, nhất thời hào hứng, dáng vẻ suy tư, ủ dột lúc trước chỉ chớp mắt đã biến sạch.

-Hải Tây có nhiều lương thảo dự trữ thế sao?

Tổng Hiến cất lời, nói:

-Đã như thế thì hà tất phải mượn lương? Quân Hầu, mặt tướng xin dẫn một đội binh mã đến đánh chiếm huyện Hải Tây. Nơi đó chật hẹp lại nhỏ bé, chắc chắn không cần tốn nhiều sức. Đến lúc hạ được huyện Hải Tây rồi, cả trăm vạn học lương thảo chẳng phải đều thuộc về Quân Hầu đó sao, có gì ta lại không làm?

Tim Lã Bố đập thành thịch.

Trương Liêu giận dữ:

-Tử Viễn, sao ngươi có thể nói thế? Chẳng lẽ ngươi muốn đẩy Quân Hầu vào chỗ chết sao?

Đều là mãnh tướng nhưng thân phận và địa vị của Trương Liêu rõ ràng cao hơn Tổng Hiến. Không chỉ bởi vì võ nghệ của Trương Liêu cao cường, binh pháp xuất chúng mà ngay cả xuất thân y cũng cao hơn Tổng Hiến rất nhiều. Lúc trước, khi Đổng Trác còn sống, Trương Liêu là thái thú đất Bắc, không phải là nhân vật Tổng Hiến có thể sánh được. Chính vì thế, lần này Trương Liêu nổi nóng, Tổng Hiến nhất thời cũng ngưng bật, ngưng ngưng không biết nên trả lời thế nào.

Ngụy Diên nói:

-Văn Viễn sao lại nói thế?

-Hải Tây thuộc quyền của Quảng Lăng. Đặng Tắc là do triều đình sắc phong. Lúc này đánh chiếm Hải Tây chẳng phải là đắc tội Trần Đăng, càng là phản bội triều đình sao? Huống hồ, Đặng Tắc ở Hải Tây lại có uy vọng cực cao, hơn nữa cũng chưa từng có ác ý với Quân Hầu. Y có thể biến một huyện nhỏ tách biệt được như ngày hôm nay, Quân Hầu không khen thưởng thì thôi, lại còn xuất binh đánh, chẳng phải khiến người trong thiên hạ coi thường sao? Lúc Quân Hầu mới tới Từ Châu, Từ Châu như thế nào? Hiện nay Từ Châu ra sao? Ta cho rằng Quân Hầu nên có một kế sách lâu dài, không nên chỉ đi chinh phạt.

Trương Liêu nói một hồi trong lòng cũng thâm cảm thẳng.

Y thật sự không thể nhẫn nhịn nổi nữa, chỉ muốn nói ra hết. Đến Từ Châu đã bốn năm, nhưng Từ Châu càng ngày càng rệu rã, càng ngày càng suy yếu.

Cứ như thế này, bọn họ rất khó có thể tiếp tục đặt chân ở Từ Châu.

Sắc mặt Lã Bố âm trầm, gã không nói gì.

Ngụy Diên cả giận nói:

-Trương Văn Viễn, ngươi thật to gan.

-Ta chỉ nói thật mà thôi.

-Nói thật ư? Theo ta thấy, ngươi rõ ràng là không trung thực.

-Tất cả im miệng cho ta!

Lã Bố gầm lên một tiếng, đứng bật dậy.

Gã bất ngờ nhìn về phía Trần Cung, lại thấy lão thần Trần Cung đang nhìn đi đâu đó, dường như không nghe chuyện tranh luận vừa rồi.

-Công Đài, người thấy thế nào?

Trần Cung trầm ngâm chốc lát, mỉm cười:

-Từ Châu liên tục xảy ra tai ách, thuế ruộng ngày càng thiếu nhiều. Văn Viễn, người nói không sai, Quân Hầu nên có kế sách lâu dài. Nhưng vấn đề là chúng ta nếu không công phạt Hải Tây, nếu như lương thảo còn không đủ thì làm sao có thể chống đỡ đến năm sau đây?

-Chuyện này... Chúng ta có thể mượn lương.

-Nếu như Hải Tây không cho mượn thì sao?

-Chúng ta...

Trần Cung nói:

-Hải Tây hiện đang dần mạnh lên. Nơi này nằm ngạn Bắc của Hoài thủy, có được khí hậu tốt, sớm muộn gì cũng trở thành cái gai của Quân Hầu. Từ Hải Tây đến Hạ Bì cùng lắm chỉ mất hai ngày đường. Một khi Tào Tháo động binh, Hải Tây tất sẽ giáp công Hạ Bì, đến lúc đó chúng ta nên làm như thế nào đây?

Chính vì thế, Hải Tây cần phải đánh. Không những phải đánh, mà còn phải thắng nữa. Nói cách khác, nơi này không có đến nửa điểm có ích cho Quân Hầu.

-Thế nhưng...

Trương Liêu vẫn còn muốn phản bác nhưng đã bị Lã Bố ngắt lời.

-Văn Viễn, đừng nói nữa. Công Đài nói không sai. Nếu để mặc cho Hải Tây phát triển, sớm muộn gì cũng trở thành mối họa lớn. Như vậy đi, ta nghe nói Từ huyện gần đây hình như không yên bình lắm. Trần Đăng ở Quảng Lăng đang chiêu binh mãi mã, hình như có lòng bất phục. Người đóng quân ở Từ huyện, canh chừng động tĩnh của Quảng Lăng cho ta. Chỉ cần Trần Đăng có động tĩnh khác thường, người lập tức đến Hoài Thủy, chiếm đoạt Hu Thai, tùy thời mà tấn công Đông Dương.

Ba người Ngụy Diên, Tống Hiến và Hầu Thành nhìn nhau, hả hê.

Về mặt Trương Liêu xám xịt, chán nản, cúi đầu.

Cái gì gọi là giám sát Trần Đăng, nói thẳng ra là y bị đẩy đi sung quân cho rồi. Rõ ràng những lời y vừa nói đã làm Lã Bố tức giận.

Y thở dài, chấp tay nói:

-Mặt tướng tuân mệnh.

Ôn Hầu ơi, hôm nay người chiếm lấy trăm vạn học lương thảo này, sớm muộn gì cũng rước lấy họa sát thân mà thôi.

-Có người nào nguyện vì ta xuất binh, công phạt Hải Tây không?

-Mặt tướng xin đi.

Lã Bố còn chưa dứt lời, Tống Hiến đã đứng dậy.

-Mặt tướng chỉ cần lĩnh một đội nhân mã tinh nhuệ là đủ để phá được Hải Tây.

-Vậy thì vát vả cho Tử Viễn rồi.

Lã Bố mỉm cười gật đầu, lệnh cho mọi người lui xuống.

Ba người Ngụy Diên cao hứng, tiêu sái bước đi. Trương Liêu lắc đầu, về mặt u ám.

-Văn Viễn!

Phía sau có người hô lên, gọi tên của y, Trương Liêu xoay người nhìn lại. Thấy Trần Cung đang gọi, về mặt y lại trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng.

-Văn Viễn dừng chân

-Quân sư có gì cần dặn dò?

Lại nói tiếp, trước đây Trương Liêu và Trần Cung quan hệ cũng không tệ lắm. Thế nhưng hôm nay khi nghị sự, Trần Cung lại không chút nể mặt y. Chính vì thế, Trương Liêu rất không thoải mái trong lòng, nên cũng chẳng vui vẻ gì với Trần Cung cho cam. Trần Cung cũng không phải kẻ ngu ngốc, sao có thể không biết trong lòng Trương Liêu nghĩ gì.

-Văn Viễn, đừng trách ta hôm nay đã phản bác những gì người nói. Ta biết người là có ý tốt, muốn vì Quân Hầu mà thu hút nhân tài. Thế nhưng người có nghĩ xem Đặng Tắc là kẻ nào không? Hắn là bộ hạ của Tào Tháo, làm sao có thể để người hay ta lôi kéo được đây? Đã không thể lôi kéo được, thì chính là mối uy hiếp. Hắn có thể rất có bản lĩnh, càng là như vậy lại càng phải sớm diệt trừ. Tốc độ mở rộng của huyện Hải Tây quá nhanh, cứ như vậy, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ đánh với chúng ta một trận.

Trương Liêu nhìn Trần Cung chằm chằm, một lúc lâu sau mới nói:

-Hải Tây hiện tại là một con mãnh hổ đang ngủ say, tuy rằng nhỏ bé, thế nhưng nếu người đánh thức nó, nó sẽ có thể ăn thịt người được. Trăm vạn học lương thảo có thể khiến người quên hết tất cả. Công Đài, người hận Tào Tháo nhưng cũng không nên đem oán hận riêng vào đây.

Trần Cung biến sắc:

-Văn Viễn, người nói thế là có ý gì?

-Có ý gì thì trong lòng người và ta đều hiểu rõ.

Trương Liêu nói xong, quay đầu, nhanh chân rời đi. Trần Cung đứng trong đình viện, sắc mặt thay đổi hoàn toàn. Hắn nhìn theo bóng lưng của Trương Liêu, trong mắt hiện lên sát khí.

Doanh trại Hải Lăng.

Một đội quân sĩ xếp thành hàng chỉnh tề đứng trên thao trường, tiếng hô vang vọng tận trời cao.

Bọn họ hoặc cầm mâu hoặc cầm thuẫn, cầm đao trong tay, theo tiếng hiệu lệnh mà thực hiện đủ các động tác chém giết. Những thanh trường mâu này tất cả đều được bọc gỗ chắc chắn, không để lộ đầu mâu. Đao thuẫn cũng được bọc gỗ, từng nhát chém sắc bén, độc địa, mãnh liệt được vung ra...

-Trường mâu thủ, xuất mâu!

Tiếng sáo vừa vang lên, tiếng hô to vang dội.

Một loạt thanh trường mâu đâm ra mãnh liệt, chọc thẳng vào cây cột gỗ trước mặt.

Tiếng đồng hồ nhìn rơm bị đâm không ngừng vang lên. Theo tiếng hiệu lệnh, cùng với tiếng trống trận, tiếng trường mâu vung lên, cả doanh trại hết sức ồn ã, sôi sục.

Cam Ninh đứng trên bục thao trường, nhìn cảnh luyện tập trong sân.

Dưới bục thao trường, năm mươi tên tinh binh xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, nhìn không chớp mắt. Nhìn đám tinh binh Hải Lăng trong sân dần có khí thế, Cam Ninh dần tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu. Không thể không nói rằng Vương Húc này thật sự là người có bản lĩnh, từ một đám binh lính cần quấy chẳng mấy chốc đã có nề nếp, quy củ. Căn nguyên của đám tinh binh Hải Lăng vốn cũng không kém, chẳng qua do rất nhiều nguyên nhân, cho nên bọn họ mới dần suy đồi.

Chính vì thế, chỉ cần luyện tập chăm chỉ, bọn họ sẽ thành công.

Biện pháp luyện binh của Vương Húc tuy là còn đơn điệu, nhưng hiện nay xem ra vẫn còn có chỗ hữu dụng.

Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan đến việc Tào Bằng nuôi dưỡng bọn họ. Sau khi bắt được tinh binh Hải Lăng, Tào Bằng dễ dàng đứng vững ở huyện Hải Lăng. Cùng lúc đó, hắn cũng trở về huyện Hải Tây, điều động một lượng khí giới đến tay quân tốt Hải Lăng. Chuyện này ban đầu còn khiến tinh binh Hải Lăng hơi hoảng loạn, nhưng rất nhanh bọn họ đã bình tâm lại. Sau đó, Tào Bằng lại mời bọn Hoàng Chính từ Hải Tây thường xuyên đến xây dựng huyện Hải Lăng. Bất kể nói như thế nào, huyện Hải Lăng cũng là điểm then chốt trong con đường muối của Hoài Nam trước kia, vị trí địa lý cực kỳ thuận lợi. Chẳng qua do việc buôn bán muối bị bỏ dỡ, huyện Hải Lăng mới dần tiêu điều như vậy. Thế nhưng căn cơ, gốc rễ ở nơi này không hề kém.

Huyện Hải Lăng có một vạn ba nghìn người, có đồng ruộng phì nhiêu bị bỏ hoang.

Chợ được bắt đầu xây dựng, việc hậu cần của Hải Lăng cũng sẽ tức thì thông suốt. Đương nhiên, trong ba tháng, nơi này cũng chỉ gọi là ổn định, muốn phát triển vẫn còn rất nhiều khó khăn. Ví như chuyện nhân khẩu, ví như vật tư... Bất kể thế nào, đây cũng là một sự khởi đầu tốt.

Một khi vật tư được lưu thông, Bách tính Hải Lăng rất nhanh đã ổn định trở lại.

Đối với người Hoài Nam, có Hải Lăng làm nơi trọng yếu thực sự rất thuận tiện cho hàng hóa của bọn họ được lưu thông.

Trong ba tháng ngắn ngủi, Tào Bằng đã đứng vững ở Hải Lăng. Về chuyện doanh trại, hắn không hỏi nhiều. Bởi đã có Cam Ninh, hắn có thể hoàn toàn yên tâm được. Bộ Chấn làm chủ bạc huyện Hải Lăng, địa vị gần như chỉ dưới Tào Bằng. Hám Trạch trở thành quân tư mã, cùng Cam Ninh trấn thủ binh doanh. Sau đó, Tào Bằng để Vương Mãi làm tư mã trấn thủ Đông Lăng Đình, Hác Chiêu làm phó tướng.

Hạ Hầu Lan là binh tào Hải Lăng, chiêu mộ cả trăm người, phụ trách vấn đề trị an thường nhật của huyện Hải Lăng.

Kể từ khi huyện Hải Lăng dần ổn định hơn, Tào Bằng tức thì chú tâm tới Hạ Bì.

Hắn biết Tào Tháo chẳng mấy chốc nữa sẽ xuất binh...

Trần Đăng cũng chưa từng hỏi qua chuyện của huyện Hải Lăng. Khi Tào Bằng vừa mới tiếp quản Hải Lăng, y có hỏi qua một chút mà thôi.

Sau đó, y giống như đã quên mất Tào Bằng, ngoài chuyện cho vay lương bổng ra, không triệu kiến hắn thêm lần nào nữa. Nhưng Tào Bằng hiểu rất rõ rằng Trần Đăng không hề quên hắn! Cũng giống như hắn, Trần Đăng đang quan tâm đến sự phát triển của thế cục này. Chỉ cần chờ chiến tranh nổ ra, Trần Đăng sẽ là người đầu tiên bắt tinh binh Hải Lăng và Tào Bằng xông ra chiến trường. Chính vì thế, hiện tại những gì Tào Bằng có thể làm chính là chuẩn bị, chuẩn bị và chuẩn bị. Vừa nghĩ đến chuyện phải đối mặt với trận chiến sắp tới, trong lòng Tào Bằng cũng cảm thấy căng thẳng theo.

Không kể đến chuyện đánh nhau với Lôi Tự, hắn mới chỉ đấu với hải tặc.

Tào Bằng đều dùng kế sách để đánh địch, bản thân chưa từng thực sự lâm trận đánh giặc.

Nhưng hiện tại, Lã Bố sẽ không giống như Lôi Tự, hay Tiết Châu. Dưới trướng gã còn có cả trăm tinh binh thiện chiến, muốn đánh nhau với Lã Bố không phải chuyện dễ dàng gì.

Tào Tháo khi nào sẽ dấy binh đây?

Buông tập hồ sơ trong tay, Tào Bằng ra khỏi phòng.

Trên trời mưa bụi lất phất, nhiệt độ khá thấp. Tào Bằng mặc một bộ áo xám, khoác cảm bào tím bằng to lụa. Đứng trước cửa hiên, hắn ngẩng đầu nhìn trời cao, thở một hơi dài. Tiết trời quái quỷ, đã mưa là mưa không dứt...

Đây là một tòa biệt viên trong huyện Hải Lăng.

Mới năm trước, khi huyện Hải Lăng còn chưa bị bỏ hoang, nơi này vẫn có một tòa phủ nha.

Thế nhưng khi loạn giặc khản vàng xảy ra, tòa phủ nha đã bị phá hủy. Lúc Tào Bằng đến Hải Lăng, nơi này chỉ còn là một đồng phế tích. Có điều, hiện tại chợ phiên cũng đã được xây dựng lại như ban đầu, hiện đang tu bổ. Chính vì thế, Tào Bằng liền chọn một tòa nhà không quá lớn, cũng không quá nhỏ làm phủ nha. Phía trước nhà được dùng làm nơi xử lý việc công, hai bên trái phải có hai tiểu viện nhỏ, mấy nàng Hoàng Nguyệt Anh sẽ ở trong đó.

Kể từ ngày hắn ở cùng Hoàng Nguyệt Anh, đã bốn tháng trôi qua.

Mỗi ngày hai người đều gặp nhau, kẻ môi áp má, tình cảm thăng tiến rất nhanh...

Chỉ có điều Hoàng Nguyệt Anh luôn giữ vững phòng tuyến cuối cùng, Tào Bằng chưa từng vượt qua được.

Nhưng Tào Bằng không sốt ruột lắm. Hắn mới mười năm tuổi! Chiều theo cách lý giải khi hắn còn tập võ ở kiếp trước, trước khi thân thể hoàn toàn phát dục, hắn phải giữ cho thân thể còn nguyên dương. Ngày nào hắn cũng được ôm ấp nàng đã là đủ rồi. Chính vì thế, cho đến nay, hai người vẫn ở riêng phòng.

-Tiểu Hoàn!

-Có tiểu tỳ.

-Đi xem Tử Sơn tiên sinh đã trở về chưa?

-Vâng.

Quách Hoàn đáp lại một tiếng, đi dọc theo dãy hành lang gấp khúc, khẽ lắc chiếc eo thon, nhanh nhẹn bước đi.

Tiểu nha đầu này mới có mấy tuổi đã có đường cong, dáng điệu uyển chuyển, tương lai ắt sẽ thành một tiểu yêu nữ làm điên đảo chúng sinh. Tâm kế của nàng mặc dù cao thâm nhưng lại bị Hoàng Nguyệt Anh nắm trọn. Kể từ khi nàng đến huyện Hải Lăng, nàng càng thêm hiền lành hơn.

Tào Bằng nhìn theo bóng lưng của Quách Hoàn dần biến mất, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong lịch sử liệu có nhắc đến hai người Quách Hoàn và Bộ Loan hay không?

Tào Bằng thật sự không nghĩ ra.

Thời Tam Quốc, những người phụ nữ để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong đầu hắn đơn giản chỉ là Điều Thuyền, Chân Thị, nhị Kiều của Giang Đông và Tôn Thượng Hương. Và cả Hoàng Nguyệt Anh nữa...

Nhưng xem ra tương lai của Quách Hoàn và Bộ Loan e rằng cũng không đơn giản!

Nghĩ tới đây, Tào Bằng tự vỗ vỗ mặt mình: mãi mê suy nghĩ chuyện gì thế? Có Nguyệt Anh, cuộc đời này của ta cũng đủ lắm rồi.

-Công tử, công tử!

Ngay khi Tào Bằng xoay người định trở về phòng, chợt nghe có tiếng người gọi.

Hắn dừng chân, quay người lại, chỉ thấy Bộ Chất từ ngoài cổng vòm vội vã chạy vào, vẻ mặt đầy hoảng hốt.

-Tử Sơn, có chuyện gì thế? Sao hoảng hốt thế?

-Ta vừa nhận được tin tức, có tin mới. Lã Bố...Lã Bố có ý đồ chinh phạt huyện Hải Tây, vừa lệnh cho Tổng Hiến lĩnh binh, ba ngày sau sẽ xuất chinh.

-A?

-Là Trường Văn phái người âm thầm truyền tin tức. Ta vừa nhận được tin này liền lập tức đến đây bẩm báo. Chưa hết, Trường Văn còn nói, vốn dĩ Trương Văn Viên không đồng ý xuất chiến, nên đã bị Lã Bố sung quân cho Từ huyện. Phía bên Hải Tây cũng đã nhận được tin tức, chúng ta nên làm thế nào đây?

Lã Bố động binh với Hải Tây ư?

Tào Bằng nhướng mày, đôi mắt bắt giắc sáng quắc.

Toái Càn Khôn

212. Chương 199: Sự Kiên Tâm.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 199: Sự kiên tâm.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ngay cả Tống Hiến nói thẳng ra cũng không có đủ sức.

Tuy y là một mãnh tướng danh tiếng lẫy lừng, nhưng mãnh tướng cũng có phân chia cao thấp. Chỉ ít, trong mắt Tào Bằng, Ngụy Diên, Hầu Thành và Tống Hiến đều kém xa Trương Liêu. Ngồi trong căn lều lớn trong doanh trại bên ngoài huyện Hải Lăng, nháy mắt hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện. Một khi trận chiến này bắt đầu, hắn và Lã Bố sẽ không còn đường sống nữa, chỉ tiếc cho tâm sức của Điêu Thuyền mà thôi.

-Lã Bố phái Tống Hiến làm chủ tướng, Tống Quảng làm tiên phong, dẫn sáu nghìn binh tốt, tấn công Hải Tây.

Nói đến đây, Tào Bằng hơi dừng lại, ngược mắt nhìn mọi người một lượt.

Hác Chiêu mấy ngày vừa rồi đều có vẻ ngại ngần, xấu hổ. Gã dường như đứng ngồi không yên, gương mặt lúc trắng lúc đỏ.

-Mối quan hệ giữa ta và Hải Tây mọi người đều hiểu rất rõ.

Tuy rằng anh rể ta chưa phải người cầu viện, nhưng ta chắc chắn sẽ không ngồi yên, không quan tâm đến. Ta không phải là người hiếu chiến, nhưng cũng không cho phép có người phá hủy tâm huyết của ta. Lã Bố là một con hổ nhưng không biết tính toán, lại không phải thương nhân! Nếu Hải Tây rơi vào tay Lã Bố, tình cảnh khổ cực trước đây nhất định sẽ lại tái diễn.

Điều đáng sợ nhất là bách tính Hải Tây sẽ phải trôi giạt khắp nơi. Đến lúc đó, Hải Lăng chúng ta cũng nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Vương Húc, người nghĩ thế nào?

Vương Húc trầm mặc trong chốc lát, ra sức gật đầu.

Y đã từng nhìn thấy mối nguy hại khi dân chúng phải lưu lạc khắp nơi, lại càng biết Hải Tây mà hỗn loạn thì Hoài Nam cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Huyện Hải Lăng mất bao công sức mới có thể có cuộc sống sinh hoạt ổn định. Nếu như bị phá vỡ lúc này, rất khó có thể phục hồi được.

-Đại nhân, mặt tướng nguyên dẫn một đội binh mã, gấp rút đi tiếp viện Hải Tây.

Vương Húc đứng dậy, chấp tay chờ lệnh.

Y làm như thế cũng là để chứng tỏ quyết tâm của mình với Tào Bằng.

-Đã như vậy thì chúng ta xuất binh ngay lập tức, chuẩn bị giao tranh với Lã Bố.

Nhưng huyện Hải Lăng mới ổn định xong, vẫn cần có người trấn giữ. Vương Mãi đâu?

-Có mặt tướng.

-Ta lệnh cho người dẫn một trăm binh tốt tinh nhuệ, trấn giữ ở huyện Hải Lăng. Người được toàn quyền ra lệnh, nếu có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, có thể lập tức cầu viện Quảng Lăng.

-Tuân lệnh!

-Hác Chiêu.

Hác Chiêu ngẩng ra, chợt lộ vẻ buồn bã.

Gã chậm rãi đứng dậy, chấp tay nói:

-Có mặt tướng.

-Ta lệnh người dẫn một trăm binh tốt, trấn giữ Đông Lăng Đình, tăng mạnh khả năng phòng thủ của đê sông.

-Tuân lệnh.

Quả nhiên là như thế.

Trong lòng Hác Chiêu thật ra rất phức tạp.

Dù sao gã cũng không muốn phải giao tranh với Lã Bố. Bất kể thế nào, gã và Lã Bố cũng là đồng hương, cùng đến từ Tịnh Châu. Hơn nữa, Lã Bố đã từng là thần tượng trong lòng Hác Chiêu, dù sau này y đã đẩy gã đến chỗ Tào Bằng, nhưng trong lòng gã vẫn luôn ngưỡng mộ y. Thế nhưng, Tào Bằng đối với gã cũng rất tốt. Chỉ ít cho tới nay, hắn chưa từng tỏ vẻ trịch thượng với gã, luôn coi gã như bằng hữu và huynh đệ.

Nhớ lại khi xưa, Tào Bằng lớn miệng thề nguyện cũng khiến Hác Chiêu hết sức bội phục.

Đặc biệt chuyện ở Hải Tây, có thể nói đều là một tay Tào Bằng sắp xếp mới được như ngày nay. Nói đến các thủ đoạn, bản lĩnh, Hác Chiêu hết sức kính trọng Tào Bằng. Gã không muốn chiến đấu với Lã Bố, nhưng lại càng không muốn bị Tào Bằng gạt sang một bên. Trấn thủ ư? Chẳng bằng nói là Tào Bằng không tín nhiệm gã. Nếu hắn đã không tín nhiệm gã, thì gã ở lại còn có ý nghĩa gì đây? Nhưng nếu không ở lại, thì gã còn biết đi đâu đây?

Tuổi tác của Hác Chiêu lớn hơn Tào Bằng nhưng bởi gã luôn sống trong doanh trại, cách suy nghĩ của gã rất đơn giản.

Nỗi buồn của gã hiển hiện cả ở trên mặt, Tào Bằng cũng chú ý thấy. Chỉ có điều hắn chưa nói gì, cũng không hề khuyên nhủ mà tiếp tục phân công nhiệm vụ. Bộ Chất làm tư mã Hải Lăng, Hám Trạch làm tư mã ở Đông Lăng Đình, phụ trách hỗ trợ Vương Mãi và Hác Chiêu tiếp tục trấn giữ tại chỗ.

Được sau khi phân công nhiệm vụ xong xuôi, Tào Bằng mới lệnh cho mọi người lui. Mọi người đều đứng dậy, rời đi.

-Bá Đạo!

Tào Bằng gọi Hác Chiêu.

Hác Chiêu vốn đang mặt mày ủ dột, quay đầu nhìn lại.

-Công tử...

-Theo ta đi một chút.

Tào Bằng cười ha hả, tiêu sái tiến lên, vỗ vỗ vai Hác Chiêu.

Hác Chiêu cao hơn hắn Tào Bằng một cái đầu, cơ thể cũng cường tráng hơn nhiều. Nhưng không biết vì sao, gã cũng không có cảm giác mất tự nhiên.

Hai người bước ra khỏi quân trường, ra khỏi đại doanh, dọc đường đi cũng không nói gì với nhau.

-Công tử...

-Bá Đạo, trước tiên ngươi hãy nghe ta nói đã.

Tào Bằng dừng chân, nhìn Hác Chiêu, trầm giọng nói:

-Ta biết hiện tại trong lòng ngươi có lẽ chẳng vui vẻ gì, nhưng ta muốn ngươi hiểu rõ rằng sở dĩ ta để ngươi trấn thủ Đông Lăng Đình, không phải vì ta không tin ngươi, mà vì ta lo lắng cho ngươi.

-Lo lắng cho ta?

-Ngươi là người Tịnh Châu, đúng không?

-Đúng.

-Bộ hạ dưới trướng ngươi đều ra ngoài Hạ Bì hết, đúng không?

-Đúng.

-Vậy ngươi có nghĩ tới chuyện tương lai ở trên chiến trường, ngươi sẽ gặp phải đồng đội khi xưa, nên đối mặt như thế nào không?

-Chuyện này...

-Rõ ràng là người cũng không muốn thế.

Tào Bằng nhẹ giọng nói:

-Theo ta đoán, người luôn cho rằng bản thân sẽ phải lâm trận chiến đấu chứ gì? Người có thể giết địch không? Sự do dự này của người không thích hợp với chiến trường, như vậy cũng sẽ hại người, cũng sẽ làm hại đến bộ hạ theo người. Đại tướng phu dám xả thân mình, lấy da ngựa bọc thây. Nhưng có muốn hy sinh thân mình cũng còn phải tùy tình huống. Ta không muốn người vì do dự mà tự hủy hoại chính mình. Người có tài, rất có bản lĩnh, tương lai sẽ lập được nghiệp lớn, không thể nào lại vì chút do dự mà chết trên chiến trường được.

-Nhưng ta...

Hác Chiêu nói được phân nửa rồi lại nuốt lại.

Tào Bằng cười nói:

-Người xem, chính người cũng không dám khẳng định kìa.

Hắn nói xong, xoay người ngồi lên ngựa.

-Bá Đạo, người có biết người hiện thiếu cái gì không?

-Cái gì?

Hác Chiêu mơ hồ không hiểu.

-Sự kiên tâm!

Tào Bằng ngồi trên ngựa, nắm tay làm động tác tỏ vẻ kiên định:

-Chính người còn không kiên quyết, thì làm sao có thể khiến cho bộ hạ của người kiên quyết được đây?

Tổng Hiến ngang ngược, tàn ác, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng ta không hy vọng khi người đối mặt với Lã Bố vẫn còn đang do dự. Trở về Đông Lăng Đình đi, giúp ta chăm sóc quê hương. Hải Lăng là nền móng của ta. Chỉ dựa vào một người rất khó có thể giữ cả hai bên được vững vàng. Khi nào người tin rằng bản thân không còn do dự nữa, ta sẽ để người xuất chiến. Không chỉ đối mặt với Lã Bố, mà còn với cả chính người nữa. Được rồi, ta phải trở về trong thành, người cũng trở về Đông Lăng Đình suy nghĩ cho cẩn thận đi, rồi nói cho ta biết.

Nói xong, Tào Bằng quay đầu ngựa, vung roi đi thẳng.

Đứng ngoài cửa doanh trại, Hác Chiêu nhìn bóng lưng Tào Bằng dần rời xa, lẩm bẩm: sự kiên tâm ư?

Gã vẫn chưa hoàn toàn hiểu, nhưng trong lòng đã không còn sự ám ức và mơ hồ nữa: “Chỉ ít, công tử hoàn toàn tin tưởng ta!”

Hít sâu một hơi, Hác Chiêu ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm tối đen như mực.

Công tử nói không sai, ta hiện vẫn còn do dự...

Hải Tây, tòa tháp.

Đặng Tắc cố sức nắm thật chặt tấm áo choàng trên người, đứng trước cửa sổ, nhìn xuống huyện Hải Tây trong màn đêm.

Ngọn đèn dầu ở giáo trường phía tây khẽ lay động. Từ nơi đó truyền đến tiếng thanh, bang bang bang, đã qua canh ba. Toàn bộ huyện Hải Tây đều rất vắng vẻ. Loáng thoáng, y có thể nghe được tiếng một đội tuần binh đi qua tòa nhà hình tháp đó, bước chân của bọn họ rất đều đặn, rất có uy.

Toàn bộ huyện Hải Tây cả thảy có tám trăm binh mã.

Trong đó, bao gồm hai trăm tuần binh, một trăm là đội chấp pháp, ba trăm binh lính đồn điền, cùng hai trăm thủy quân.

Bởi vì huyện Hải Tây đã phong tỏa con đường buôn muối từ ở Đông Hải, nên những kẻ buôn muối lậu chỉ biết tìm đường khác. Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ chỉ có thể thông thương trên biển, dùng thuyền để vận chuyển qua vùng duyên hải mà thôi. Thuyền đi biển những năm cuối thời Đông Hán không lớn lắm, chỉ có thể dùng để đi quanh vùng duyên hải. Tám chiếc hải thuyền và chiến thuyền Đặng Tắc lấy được ở Úc Châu sơn đủ để phong tỏa con đường trên biển. Chu Thương lấy hải đảo Úc Châu sơn làm trụ sở, phong tỏa toàn bộ đường biển từ Cù Sơn đến Hải Tây. Hai chiếc chiến thuyền làm thành một đội, thay phiên nhau xuất kích, hiện nhìn đã có dáng dấp của đội thủy quân.

Nhưng hai trăm thủy quân này lại không muốn để cho người biết...

Đây cũng là chuyện trước khi Tào Bành rời khỏi Hải Tây đã dặn dò đi dặn dò lại.

Thậm chí chuyện đóng chiếm hải đảo Úc Châu sơn cũng được giữ bí mật. Nơi đó hiện vẫn là một hoang đảo, thậm chí đến quận Đông Hải cũng không hiểu rõ tình hình.

-Lão gia, xin chậm bước!

Hồ Ban đi từ dưới lầu lên, đến phía sau lưng Đặng Tắc thì dừng lại.

-Phu nhân phái người giục nói là mời lão gia về sớm một chút.

Đặng Tắc bỗng tỉnh ngủ, quay đầu hỏi:

-Người đưa tin đã đi đến đâu rồi?

-Bộc Dương tiên sinh đã phái người đến Hải Lăng trước rồi. Giờ chắc hẳn người đó đã đến Xạ Dương, chậm nhất đến bình minh, công tử sẽ nhận được tin.

-Trước khi A Phúc đi, từng nói với ta một câu: Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi. (Cây cao trong rừng là cây dễ bị gió quật ngã đầu tiên)

Lúc đó, ta rất chú ý, nhưng hiện tại, xem ra huyện Hải Tây nhận lấy ba vạn hải dân, thanh thế đã khiến người khác phải bận tâm rồi. Năm nay, thu hoạch vụ thu, ta không nên tuyên dương rõ ra như thế. Trăm vạn học lương dự trữ, tuy nói nhờ thế mà lương giới của Hải Tây tăng lên được ba mươi tiền, nhưng lại khiến người khác phải đổ mắt thêm khát.

-Nhưng bách tính Hải Tây lại hết sức cảm kích lão gia.

Đặng Tắc cười khỏ, nhẹ giọng nói:

-Ta chèn ép lương giới, bọn họ dĩ nhiên cảm kích rồi. Nhưng nếu người tìm đến bọn họ gây chiến, bọn họ còn có thể cảm kích được hay không? Sáu nghìn binh mã...Lã Ôn Hầu lần này xem chừng đúng là đã quyết chiếm lấy Hải Tây rồi. Trận ác chiến này không thể tránh được.

Hồ Ban không nói gì nữa.

Toái Càn Khôn

213. Chương 200: Đặng Chi.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 200: Đặng Chi.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Trên thực tế, mùa thu là mùa thu hoạch, không trách được vì sao Đặng Tắc lại nói hết ra.

Lương thảo dự trữ được cả trăm vạn học không chỉ khiến Đặng Tắc quên hết tất cả, mà thậm chí còn rất nhiều người, bao gồm cả Bộc Dương Khải đều rất phấn khởi.

Chỉ có một người lúc đó đã từng ngăn cản Đặng Tắc chèn ép lương giới.

Lý do rất đơn giản: Lương giới huyện Hải Tây mỗi năm tăng bảy mươi tiền, nhìn thì tưởng rất cao, nhưng so với các địa phương khác đã là rất thấp rồi! Như Hứa Đô cùng vào mua thu hoạch, lương giới hiện tại cũng là cả trăm lẻ mười tiền. Hạ Bì lớn như thế, lương giới cũng cao tới ba trăm tiền.

Lương giới bảy mươi tiền vừa đủ để ổn định Hải Tây.

Nếu như còn tiếp tục hạ thấp lương giới nữa, tất sẽ khiến người khác dòm ngó đến huyện Hải Tây.

Chỉ tiếc rằng, kiến nghị như thế lúc đó lại bị rất nhiều người bỏ qua. Cũng chính vì thế, chủ bộ Đái Kiên thậm chí còn tranh cãi kịch liệt với người kia. Đặng Tắc lúc đó tuy không nói gì nhưng từ thái độ của y, có thể thấy rõ ràng là nghiêng về phía Đái Kiên, cuối cùng vẫn quyết định giảm mức lương giới.

Biết đâu người kia có thể giải mối ưu tư của lão gia thì sao?

-Lão gia, thật ra ngài cũng không cần phải quá lo âu.

-A?

-Phan Văn Khuê có cái dũng cả vạn người không sánh bằng, Chu huyện úy cũng là người đã từng trải qua cả trăm trận chiến. Huyện Hải Tây ta cũng không phải là nơi mặc cho người khi dễ. Lão gia ở Hải Tây có uy vọng rất cao, chỉ cần ngài vung tay hô một tiếng, người nào lại không theo ngài đây?

Còn sáu nghìn binh mã của Lã Bố sao ngài không nhờ người chỉ giáo cho?

-Ai?

Hồ Ban không khỏi nở nụ cười:

-Huynh đệ cùng tộc của lão giả không thể nào lại bị coi như những kẻ nhàn rỗi, vô sự được. Còn nhớ rõ khi còn ở Hải Tây, công tử từng rất nhiều lần hỏi thăm tình hình của hần, hiển nhiên là người rất coi trọng hần. Lúc trước, hần từng gián tiếp ngăn cản chuyện chèn ép lương giới, đủ để thấy hần đã đoán trước tình hình. Sao ngài không nhờ hần chỉ điểm cho, biết đâu lại có biện pháp xử lý.

Ánh mắt Đặng Tắc sáng rực:

-Người muốn nói đến Bá Miêu ư?

Chỉ trong thoáng chốc, y phấn chấn lên nhiều.

-Không sai, chúng ta cứ đến nhà Bá Miêu nhờ hần chỉ điểm là được.

-Nhưng trời đã tối rồi...

-Không quan hệ, ta nghĩ Bá Miêu hiện tại chắc chắn vẫn chưa nghỉ ngơi đâu.

Đặng Tắc nhanh chân bước xuống tòa tháp, rất nhanh có tùy tùng dẫn ngựa đến. Hồ Ban đỡ Đặng Tắc xoay người lên ngựa, rồi cũng ngồi lên lưng ngựa.

Đoàn người lặng lẽ vội vã đi dọc theo con phố trong bóng đêm đen như mực.

Vừa đến khu chợ Bắc, đoàn người quẹo vào một con ngõ, dừng chân trước một căn nhà. Hồ Ban xuống ngựa trước, đỡ Đặng Tắc xuống ngựa. Sau đó, hai người nhanh chân bước tới cửa, đập đập cửa, bồng bồng bồng. Được ba tiếng, từ bên trong cánh cửa đã vang lên tiếng bước chân.

-Đặng Tiên ư?

Cửa vừa mở ra, một lão giả bốn mươi tuổi từ trong viện đi ra, trong tay cầm một chiếc đèn lồng.

Đặng Tắc hơi sững người lại.

Bởi vì quần áo của lão giả này rất chỉnh tề, không nhìn ra được dấu vết của sự vội vã ra khỏi giường chút nào.

Y vừa định mở miệng, chỉ thấy lão giả này khom người, nhẹ giọng nói:

-Đại công tử, công tử nhà ta ở thư phòng, đợi ngài đã lâu.

-Đã trễ thế này, Bá Miêu vẫn còn chưa đi nghỉ sao?

-Công tử nói đại công tử nhất định sẽ đến, chính vì thế kiên quyết ở thư phòng đợi ngài.

Đặng Tắc nghe thấy thế, không khỏi giật mình, vội vã bước lên bậc thang, bước vào trong nhà.

Hồ Ban và lão giả tên Đặng Tiên đi vào gian phòng nghỉ tạm. Thấy trên giường đã thu dọn đầy đủ hành lý, Hồ Ban chợt giật mình.

-Lão Đặng, các người đây là...

-Công tử nói nếu như hôm nay đại công tử không đến, hừng đông ngài sẽ xin từ biệt.

Hồ Ban giật mình:

-Lão Đặng, các người định đi đâu?

-Khởi bẩm lão gia, thật ra trước khi đến Hải Tây, công tử nhà ta có nghe nói thái thú Ba Tây là Bàn Hy có lòng đãi sĩ, nên định đến đó tìm nơi nương tựa. Chỉ là đại công tử đã gửi thư, mời công tử đến Hải Tây cùng hưởng phú quý, công tử mới đổi ý, dẫn ta đến đây. Mọi chuyện sau đó, ngài cũng biết rồi! Đại công tử ở Hải Tây rất thuận lợi, công tử cảm giác đại công tử hơi liều lĩnh, chính vì thế nên không thoải mái lắm.

Nếu như hôm nay đại công tử không tới, công tử nhà ta sẽ không ở lại, trợ giúp đại công tử nữa.

May quá, chút nữa là hỏng đại sự rồi!

Hồ Ban không khỏi thầm kêu may, may mà hần nghĩ tới người này, bằng không thì...

Nhưng nghe Đặng Tiên nói thì vị Đặng công tử này chẳng lẽ đã có cách phá địch rồi sao? Tảng đá lớn vốn đè nặng trong lòng hần nhất thời được buông bỏ.

Nếu như vậy, Hải Tây không phải lo nữa!

Cùng lúc đó, Đặng Tắc cũng đã bước vào thư phòng.

Trong thư phòng có đốt hai cây nến lớn, ánh lửa khẽ nhảy múa.

Ở giữa thư phòng có bày một tấm địa đồ. Trước tấm địa đồ là một thanh niên mặc cẩm bào màu đỏ thẫm đang chấp tay đứng đó.

Hần đưa lưng về phía cửa phòng, mái tóc dài rối bởi buông xuống bờ vai.

Nghe thấy tiếng bước chân, người thanh niên xoay người lại. Chỉ thấy người này da trắng, mặt hoa da phấn, mày kiếm lẫm lẫm, rất có khí chất.

Thấy Đặng Tắc đến, người thanh niên thở phào.

-Đại huynh, cuối cùng huynh cũng tới rồi.

Đặng Tắc nhìn người thanh niên, một lúc lâu sau mới tiến lên vái chào:

-Ta rất hối hận vì đã không nghe lời khuyên can của Bá Miêu, vì thế mới khiến Hải Tây mang họa ngày hôm nay. Ta biết lúc trước ta có phần liều lĩnh, nhưng mong rằng Bá Miêu người nhớ tới tình cảm lúc xưa, trợ giúp ta một tay, bảo vệ sự bình an cho Hải Tây...

Người thanh niên vội bước lên trước:

-Đại huynh, huynh cần gì phải làm thế?

Hần mỉm cười:

-Nếu Lã Bố đích thân đến, lại có Trương Liêu dẫn binh, ta không thể không khuyên đại huynh rời khỏi Hải Tây, chạy đến quận Đông Hải. Nhưng người đến lại là Tống Hiến, thì dù có sáu nghìn binh mã, trong mắt ta cũng chẳng qua chỉ là con gà, con chó mà thôi. Đại huynh hà tất phải lo lắng?

Ánh mắt Đặng Tắc sáng rực:

-Bá Miêu đã có kế sách rồi sao?

Người thanh niên này tên là Đặng Chi, tự là Bá Miêu.

Hắn chính là người lúc đầu Đặng Tắc đã từng nhắc đến huynh đệ cùng tộc với Tào Bằng. Năm Kiến An thứ hai, Đặng Tắc đến Hải Tây nhậm chức, liền mời y đến trợ giúp.

Chỉ có điều, Đặng Chi vẫn rất do dự. Mãi cho đến tận tháng năm năm nay, đến khi Tào Tháo chinh phạt Nhượng thành, hắn mới chịu đi.

Vì sao Đặng Chi do dự?

Rất đơn giản, bởi hắn không biết Đặng Tắc có thể làm nên trò trống gì.

Những năm cuối thời Đông Hán không phải là thời điểm người ta có thể dựa vào mối quan hệ đồng hương đơn thuần mà mới được người đến hỗ trợ. Muốn mời người dĩ nhiên phải lo lắng chuyện tài năng, đức hạnh của người được mời, nhưng người được mời cũng cần tính toán đến khả năng thành công của người mời. Đặng Chi và Đặng Tắc cũng cho là có quan hệ mấy đời với nhau, cũng không xa lạ gì nhau. Đặng Chi không nắm chắc liệu Đặng Tắc có thể đứng vững được không. Trong mắt hắn, nếu như người đứng còn chẳng vững, e rằng rất khó có thể thành được sự nghiệp. Chính vì thế, khi Đặng Tắc mời, Đặng Chi cũng không vội vã đồng ý ngay.

Chuyện Đặng Tắc đứng vững ở Hải Tây cũng có thể coi như một cuộc sát hạch.

Khi Đặng Chi nhận được phong thư thứ hai của Đặng Tắc, hắn đã quyết định, từ bỏ chuyện đến Ba Tây tìm Bằng Hy nương tựa, mà đến Hải Tây.

Nhưng khi Đặng Chi đến Hải Tây, ngoài thân phận của hắn ra, hắn khá ngại ngần.

Dù sao, ngay từ đầu hắn đã không tham dự, giờ thoảng đã trở thành nhân vật đứng thứ hai ở Hải Tây quả là chuyện không hợp lý chút nào.

Hơn nữa, khi Đặng Chi tới Hải Tây cũng nghe nói người nắm giữ vị trí thứ hai thực sự của huyện Hải Tây không phải là Bộc Dương Khải của huyện Hải Tây hiện tại, cũng không phải là huyện úy Chu Thương. Người có sức mạnh uy hiếp Hải Tây nhất đã đến huyện Quảng Lăng trước đó, họ tổng Tuân Diễn đi sứ Giang Đông, tên là Tào Bằng. Xét về điểm này, vị thế của Tào Bằng ở Hải Tây ngay đến Đặng Tắc cũng không bằng. Bách tính bình dân có lẽ không hiểu rõ lắm những bí ẩn sâu xa trong đó, nhưng Bộc Dương Khải, Đái Kiên, thậm chí ngay cả chín đại chủ sự đều hiểu rõ sự phồn vinh của Hải Tây ngày hôm nay đều là nhờ Tào Bằng mà có.

Đặng Chi không khỏi sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với Tào Bằng.

Sau khi tới Hải Tây được bốn tháng, Đặng Chi luôn âm thầm quan sát mọi chuyện ở Hải Tây.

Từ nghiệp đoàn chợ Bắc, đến việc xây dựng đồn điền, Đặng Chi càng xem càng thấy kinh hãi...

Sau đó, Tào Bằng trở về Quảng Lăng, nhậm chức huyện úy Hải Lăng.

Đặng Chi nhạy bén cảm nhận được chuyện Tào Bằng ở Hải Lăng thu nạp tinh binh Hải Lăng với khí thế như sấm sét dường như hoàn toàn không đơn giản như vẻ bề ngoài. Nói như vậy là bởi người chấp chương một huyện hẳn là sẽ chuyên tâm phát triển, tăng nhân khẩu, khai khẩn đất hoang, nhưng kể từ khi Tào Bằng nhậm chức, nếu không có những chuyện thi thố, thì cũng chỉ chuyên tâm luyện binh, gia tăng binh lực. Về chuyện đối nội, hắn cũng không chú tâm nhiều lắm, chỉ điều phối tài nguyên từ chín đại chủ sự huyện Hải Tây đến bổ sung cho Hải Lăng mà thôi.

Chuyện này vốn không hợp với tác phong của Tào Bằng.

-Nói vậy, kể từ khi Hữu Học nhậm chức ở Hải Lăng đã cảm nhận được được sẽ có lúc phải đánh với Lã Bố một trận sao?

Đặng Chi kéo Đặng Tắc ngồi xuống, rót cho y một chén nước nóng.

Đặng Tắc ngẩn ra, gật đầu:

-Lúc đó, A Phúc từng gửi thư, bảo ta bí mật luyện binh. Chỉ là bởi lúc đó, ta bận chuyện thu hoạch vụ thu, nên mới bỏ qua chuyện này. Giờ nghĩ lại thì khi đó có lẽ A Phúc đã cảm thấy... Ông trời ơi, sao ta lại có thể bỏ qua chuyện này được?

Đặng Tắc vỗ vỗ trán, lộ vẻ hối hận.

Đặng Chi nói:

-Khi Hữu Học còn ở Hải Tây cũng không phải là người hiểu chiến, mà chỉ chăm chút vấn đề chợ Bắc, đo đạc đất đai, kiểm tra nhân khẩu. Chính vì thế, hắn mới có chút coi trọng đến chuyện quản lý chính vụ. Thế nhưng kể từ khi hắn đến huyện Hải Lăng, từng hành động, cử chỉ lại hết sức hiểu chiến. Ta trước vẫn còn nghi hoặc không hiểu nguyên nhân gì lại khiến Hữu Học thay đổi như thế. Hiện xem ra đó chính là hành động phòng ngừa cẩn mật của hắn. Chính vì thế, đại huynh không phải lo lắng, mặc dù ta không có biện pháp gì, nhưng Hữu Học tuyệt đối sẽ không ngồi yên để Hải Tây chịu khổ đau.

Không biết vì sao, dù Đặng Chi không nói đến nửa câu về phương pháp đẩy lui kẻ địch, nhưng Đặng Tắc chợt thấy lòng bình tĩnh hơn nhiều.

Đúng vậy, Hải Lăng còn có A Phúc!

-Bá Miêu, vậy đệ có chủ ý gì không?

Đặng Chi nhìn lướt qua tấm địa đồ ở chính giữa thư phòng, nhẹ giọng nói:

-Tổng Hiến chỉ là kẻ lỗ mãng, không đáng lo.

Ta chỉ hỏi đại huynh đã từng nghĩ đến chuyện đánh Tổng Hiến xong, con hổ ở Hạ Giao liệu có phản ứng gì không? Gã liệu có ngồi yên xem Tổng Hiến bại trận hay không?

Đặng Tắc nghe thấy thế, hít vội một hơi.

Về điểm này, y thật sự chưa nghĩ đến.

-Ta có một kế có thể không cần tốn nhiều công sức mà có thể khiến sáu nghìn võ tốt của Tổng Hiến hoàn toàn biến mất.

Nhưng vấn đề là Tổng Hiến đi rồi, Lã Bố sẽ tiếp tục tấn công. Đến lúc đó, Hải Tây sẽ không tránh khỏi chiến loạn, mà tâm huyết một năm qua của thúc tôn huynh cũng sẽ đổ sông đổ bể. Ta tin rằng không chỉ là huynh mà cả Hữu Học cũng không muốn thấy chuyện ấy xảy ra.

-Ý của đệ là...

-Tổng Hiến nhất định phải đánh. Hải Tây nhất định phải thủ.

-Đánh thế nào? Thủ thế nào?

Đặng Tắc u mê không hiểu gì.

Y là người đại diện cho luật pháp. Tuy nói một năm này, y đã nhúng tay thêm vào rất nhiều các phương diện khác, nhưng riêng về vấn đề quân sự vẫn không phải là sở trường của y.

Thế cho nên Đặng Chi nói xong, Đặng Tắc vẫn chưa có phản ứng gì.

Đặng Chi uống một ngụm nước, kéo Đặng Tắc tới trước bức địa đồ:

-Đánh, rất dễ; thủ rất khó. Chính vì thế, ý ta là...

Hắn vừa nói chuyện vừa vẽ một vòng tròn trên tấm địa đồ, rồi vỗ mạnh.

-Chúng ta sẽ thủ ở chỗ này.

Đặng Tắc nhìn thấy rõ địa danh trên tấm địa đồ, nhất thời ngạc nhiên.

Y trầm ngâm chốc lát, chợt ngẩng đầu, nhìn Đặng Chi, nói:

-Ý của đệ là chúng ta sẽ chủ động tấn công, đánh chiếm huyện Khúc Dương ư?

-Đúng vậy.

-Thế nhưng...

-Trận chiến vừa bắt đầu, nhiều nhất mười ngày, ắt sẽ có chuyện xấu xảy ra.

Đặng Tắc ngơ ngác nhìn tấm địa đồ, một lúc lâu sau cắn răng, ra sức gật đầu:

-Ta hiểu rồi. Bá Miêu, chúng ta lập tức quay về huyện nha bàn bạc chuyện này đi.

Đặng Chi mỉm cười:

-Vậy mời đại huynh đi trước.

Hắn chờ đợi ngày này đã tròn nửa năm.

Mất đi tiên cơ muốn vượt qua cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Đặng Chi hiểu rõ rằng chỉ có đánh tan Tống Hiến, giúp Hải Tây vượt qua nguy cơ này, hắn mới có thể đứng vững ở vị trí thủ hạ của Đặng Tắc.

Ngay từ ban đầu, Đặng Chi đã chú ý đến điểm sơ hở lớn nhất của huyện Hải Tây: không có mưu sĩ.

Ngay cả Bộc Dương Khải hay Đái Kiên cũng là người có khả năng nhưng không phải là người có thể hiển kế được. Trong hoàn cảnh này, vừa vặn đúng sở trường của Đặng Chi.

Đặng Chi trong lịch sử là người thành đạt muộn, mãi về sau mới làm tướng quân xa kỵ, vừa đúng là mưu sĩ.

Mục tiêu của Đặng Chi là bổ sung vào điểm thiếu sót cuối cùng của huyện Hải Tây.

-Công tử!

Thấy Đặng Chi và Đặng Tắc đi ra, Đặng Tiên liền bước lên trước chào đón.

Đặng Chi nói:

-Đặng Tiên, ta theo đại huynh đến phủ nha trước, người ở nhà trông nhà cho cẩn thận.

-Dạ!

Đặng Tiên vốn là lão nô bộc đã theo hai đời cha con Đặng Chi, cũng coi như đã nhìn Đặng Chi lớn lên từ nhỏ. Chỉ một câu nói này, lão đã hiểu được ý tứ ẩn chứa trong đó. Đặng Chi đã quyết ý ở lại Hải Tây! Với Đặng Tiên mà nói, lão dĩ nhiên mong Đặng Chi ở lại. Bất kể nói như thế nào, Đặng Tắc và Đặng Chi cũng có mối quan hệ cùng dòng tộc, là huynh đệ. Chiến tranh thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh cũng là chuyện thường tình của đời người.

Lão gia nhân nhìn Đặng Chi một chút, rồi lại nhìn Đặng Tắc.

Sau đó, lão mỉm cười với Hồ Ban, cũng đủ giúp Hồ Ban trút được gánh nặng.

Bóng đêm mịt mờ, trời rất lạnh.

Sau nửa đêm, cơn mưa thu nhẹ rơi xuống, cái lạnh lại tăng thêm chút ít.

Đặng Chi hít sâu một hơi, thúc mã đi theo sau Đặng Tắc. Nhưng trong lòng hắn chợt nảy ra một ý nghĩ cổ quái...

Xem ra Hữu Học đã sắp xếp mọi chuyện trước khi đi, vậy làm sao hắn lại không hiểu rõ điểm thiếu hụt của Hải Tây?

Bộc Dương Khải, Đái Kiên chủ yếu phụ trách về đối nội và công việc đồn điền; Chu Thương rất ít khi ở trong thành, luôn cùng với Phan Chương phụ trách việc điều tra buôn muối. Hai người tuy có tên huyện úy nhưng lại không đảm nhiệm công việc của huyện úy. Mặt quân sự của huyện Hải Tây vốn do Đặng Tắc nắm trong tay, nhưng Đặng Tắc lại không có tài năng về quân sự. Nói cách khác, khi Tào Bằng rời khỏi Hải Tây đã cố ý để lại một ghế trống cho vị trí mưu sĩ, chẳng lẽ hắn đang đợi mình sao?

Nghĩ tới đây, niềm vui sướng của Đặng Chi lúc trước thoáng đã bị dập tắt.

Chung quy lại, hẳn chỉ còn một cảm giác khiếp sợ và hoảng hốt.

Nếu đúng như vậy, Tào Bằng cũng là một người biết người biết ta...

Ngày hai mươi tám tháng tám năm Kiến An thứ ba, Lã Bố hạ lệnh chinh phạt Hải Tây.

Tổng Hiến ngồi trên lưng ngựa, nhìn đại quân rầm rập đang di chuyển về phía quan đạo, gương mặt tươi cười đắc ý. Trong mắt gã, lần chinh phạt Hải Tây này quả thực dễ như trở bàn tay. Đến lúc đoạt được cả trăm vạn học lương thảo của Hải Tây rồi, Lã Bố nhất định sẽ càng thêm coi trọng gã hơn.

Còn có...

Tên tiểu tặc Tào Bằng kia năm ngoái khi ở trên phố chợ ở Hạ Bì đã chém chết con chiến mã của Tổng Hiến nữa.

Chuyện này khiến suốt một năm vừa qua Tổng Hiến gần như không thể ngẩng đầu lên nổi. Ngay cả bằng hữu tốt nhất của gã là Ngụy Diên và Hầu Thành khi gặp gã cũng phải trêu đùa vài câu. Hôm nay, tên tiểu tặc ấy tuy rằng không có ở Hải Tây nhưng huyện lệnh Hải Tây là anh rể của Tào Bằng. Đến lúc đó, lấy được đầu của Đặng Tắc cũng đủ khiến gã nguôi ngoai rồi. Nghĩ đến đây, Tổng Hiến chợt hồi hộp, cảm thấy không thể chờ đợi thêm được nữa, bèn hạ lệnh cho binh mã nhanh chóng tiến lên.

Đường xuất binh từ Hạ Tương tới Khúc Dương có thể coi như một con đường bằng phẳng.

Tổng Hiến lệnh cho diệt nhi là Tổng Quảng, cũng là quân tiên phong đến Hu Thai dẫn một nghìn binh mã mở đường.

Bản thân gã tự dẫn theo năm nghìn đại quân tiến vào ngay sau đó. Sau hai ngày xuất phát đến được Khúc Dương, gã cho quân nghỉ ngơi và hồi phục sức lực ở đó một ngày, rồi tiếp tục xuất phát tiến về Hải Tây.

Từ Khúc Dương tới Hải Tây mất chừng một ngày đường.

Ngày mừng một tháng chín, trời càng lúc càng lạnh...

Sau một đêm mưa nhỏ, đường trở nên lầy lội. Tốc độ tiến lên của đại quân chậm đi nhiều, tới chính Ngọ mới đi được thêm ba mươi dặm.

Tổng Hiến thấy tình hình như thế không khỏi đau đầu.

-Truyền cho tướng lĩnh và đại quân của ta phải tăng tốc lên.

-Tướng quân, đường như thế này sao có thể đi nhanh được? Hơn nữa, Hải Tây có cả trăm vạn học lương thảo, trong một ngày đêm bọn họ cũng không thể giấu sạch đi được. Chẳng bằng chúng ta từ từ tiến lên, Hải Tây cũng chẳng chạy thoát được.

Người tùy tùng ra sức can ngăn, muốn Tổng Hiến giảm tốc độ hành quân lại.

Thế nhưng Tổng Hiến nghe được lại nổi giận:

-Người không biết câu “Binh quý thần tốc” sao?

Ta tới sớm một ngày, Hải Tây bớt đi một ngày chuẩn bị. Quân Hầu giao binh mã cho ta không phải để ta hao binh tổn tướng ở một nơi nhỏ bé, chật hẹp như Hải Tây này.

Về mặt lý thuyết thì Tổng Hiến nói không hề sai.

Binh quý thần tốc. Bọn họ đến sớm một ngày, Hải Tây càng có ít thời gian để kháng cự.

-Thế nhưng...

-Không cần phải nói nhiều. Nói cho các huynh đệ, công phá được Hải Tây, bọn họ được mặc sức bắt người, cướp của ba ngày. Huyện Hải Tây dù sao vẫn được cho là nơi rất giàu có và đông đúc.

Hạ Bì cách huyện Hải Tây không xa, đều nằm ở Hoài Bắc.

Những thay đổi của Hải Tây trong một năm vừa qua, người Hạ Bì sao có thể không biết được?

Chưa kể đến trăm vạn học lương thảo, chỉ nói đến con đường buôn muối kia đã đủ thu hút vô số thương nhân ulla về rồi. Sự giàu có và phồn vinh của Hải Tây chưa chắc đã thua Hạ Bì hiện tại. Được lời hứa hẹn của Tống Hiến cho bắt người, cướp của ba ngày, sáu nghìn đại quân tức thì như đám gà chọi sôi máu huyết, cả đường hò reo đòi đánh hải Tây. Khi bầu trời tối sầm xuống, đại quân đã rời xa Khúc Dương, cách Du Thủy cùng lắm ba mươi dặm mà thôi...

Qua Du Thủy là đến đất Hải Tây!

Du Thủy cùng với Cù Sơn ở Đông Hải chạy dọc theo hướng nam bắc, vắt qua ba huyện Cù Huyền, Y Lô, Hải Tây tiến thẳng đến Hoài Thủy.

Hải Tây nằm ở đúng vị trí hạ du của Du Thủy, vì vậy nơi này tạo thành tấm chắn tự nhiên cho phía tây huyện Hải Tây. Nhưng Du Thủy không rộng lắm, nước sông cũng không chảy xiết. Phù sa bồi đắp, khiến lòng sông hơi cao, nhưng sông lại không sâu. Đi bộ qua sông cùng lắm nước cũng chỉ ngập đến cổ. Nơi nông nhất cũng chỉ đến ngang người. Trước đây, còn có vài ba cây cầu gỗ bắc qua sông nhưng khi Tống Hiến đến, cầu đã bị phá hủy.

Toái Càn Khôn

214. Chương 201: Thủy Công.

Tào Bàng

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 201: Thủy công.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Nhìn mặt sông êm ả, Tống Hiến không khỏi nở nụ cười.

Gã nói với Tống Quảng:

-Đặng Thúc Tôn chẳng qua cũng chỉ là một tên ngốc tử, cứ tưởng rằng phá hủy cầu là có thể ngăn chúng ta qua sông. Nhưng y không biết là sông Du Thủy không sâu. Cho dù có phá cầu, cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện ngăn đại quân ta tiến lên. Truyền lệnh xuống phía dưới, ba quân suốt đêm qua sông, lập doanh trại phía bờ đông của Du Thủy. Giờ dần lập trại, giờ mao điểm binh. Chờ đến hừng đông, ba quân cùng tấn công Hải Tây.

-Tuân lệnh!

Tống Quảng liên tục gật đầu, ngồi trên ngựa chấp tay nhận lệnh. Thật ra, Tống Quảng vốn vô cùng căm ghét Tào Bàng. Nghĩ lại thì khi trước Tào Bàng ở Quảng Lăng, rồi Hu Thai, đã thực sự khiến y phải chịu một phen nhục nhã.

Chuyện này Tống Quảng vẫn luôn ghi hận trong lòng. Vốn dĩ cứ tưởng bịa ra lời đồn là có thể khiến Tào Bàng không thể đặt chân ở Quảng Lăng. Ai ngờ được hắn lại có thể kết giao với một nhân vật như Trần Đăng, có thể khiến những lời đồn Tống Quảng bịa ra sụp đổ trong nháy mắt.

Mà nay, Tào Bàng đã nhậm chức huyện úy Hải Lăng. Tuy nói phẩm vị không bằng Tống Quảng, nhưng quyền lực thực tế thì... Nếu như nói Tống Hiến coi Tào Bàng là kẻ thù, thì Tống Quảng vừa căm hận vừa ghen ghét với Tào Bàng. Lần này có thể công phạt Hải Tây, đối với Tống Quảng mà nói cũng là cơ hội báo thù tốt. Chính vì thế, dọc đường đi, y cực kỳ hứng khởi.

Tống Hiến vừa ra lệnh một tiếng, đại quân bắt đầu qua sông.

Địa hình của Hải Tây phía tây cao, phía đông thấp. Sau khi vượt qua Du Thủy, bờ phía đông chính là bãi sông thấp.

Nhưng Tống Quảng lại cảm thấy hơi kỳ lạ. Bởi vì Du Thủy này hình như cặn hơn bình thường rất nhiều. Đi bộ qua sông, nước sông cũng chưa tới háng. Phải biết rằng, bình thường nước sông ở nơi này chỉ ít cũng phải vượt qua thất lưng.

-Thức phụ, Du Thủy năm nay hình như nông hơi năm ngoái rất nhiều a.

Tống Hiến đứng ở nơi cao phía bờ tây của sông đang đốc thúc binh mã qua sông. Lần này qua sông hết sức thuận lợi. Hầu hết binh mã đều đã qua sông, bắt đầu dựng doanh trại ở bên bãi sông phía đông. Phía bên bờ tây giờ chỉ còn lại hầu hết là đồ quân nhu và xe cộ. Ngay từ đầu, Tống Hiến cũng không để ý lắm, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái mà thôi. Nhưng khi nghe Tống Quảng nhắc nhở một câu, trong lòng gã chợt căng thẳng.

Đúng vậy, nước sông này dường như quá nông...

Ngày hôm qua, trời mới đổ mưa. Theo lý mà nói, nước sông không thể nào lại nông như thế được. Dù sao cũng mà mãnh tướng, bất kể võ nghệ của gã như thế nào, đã theo Lã Bố đánh đông dẹp bắc, mắt nhìn của Tống Hiến vẫn phải có... Gã chợt ý thức được sự tình không ổn, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

-Lập tức rút lui khỏi bãi sông, lập tức rút lui khỏi bãi sông.

Quân tốt ở bên bờ đông đang bận rộn dựng doanh trại. Cùng lúc đó, quân nhu và xe cộ cũng đang từ từ chuyển sang bờ sông bên kia. Tiếng hét giận dữ của Tống Hiến khiến bọn lính nhất thời ngây người, không hiểu gì cả. Không phải nói sẽ xây tạm doanh trại ở bên bờ sông, chờ đến hừng đông sẽ tấn công sao?

Tại sao đột nhiên lại muốn rút lui khỏi bãi sông?!

Nhưng quân lệnh như sơn, nếu tướng quân đã có lệnh, binh lính tất phải nghe theo.

Chỉ là đến lúc này, phía bờ đông con sông nhất thời vang lên tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí, tạo thành cảnh tượng hỗn loạn. Rất nhiều người thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã vội vàng bạt dẫy.

Đúng lúc này, trên đồi núi phía bờ đông, một mũi tên bay lên trời. Theo ngay sau đó là một chuỗi tiếng sáo quanh quẩn trên trời Du Thủy, từng tiếng trầm bổng, liên miên không dứt.

Tống Hiến biến sắc, vội vàng hạ lệnh rút lui. Đột nhiên, một tiếng nổ ầm ầm từ phía bắc truyền đến. Tiếng nổ này như tiếng của cự lôi, quanh quẩn mãi không thôi. Tống Hiến lắng nghe hướng nổ nhưng chỉ nghe được tiếng ầm ầm như cả vạn con ngựa cùng chạy chồm lên, mặt đất rung chuyển theo. Nước sông trong nháy mắt đã tăng vọt lên. Từ phía thượng du Du Thủy, cơn lũ nước với sức mạnh của cả vạn quân cuộn trào mãnh liệt đổ tới...

-Thủy công!

Tống Hiến quát lớn:

-Chạy mau, toàn quân rút mau!

Thế nhưng bọn họ phải chạy trốn thế nào đây?

Cách bãi sông ước chừng mười dặm được xây con đập cao ngăn nước sông, nước từ Cù Sơn tới đã bị ngăn lại tại đây. Do dòng nước chảy không gấp, đồng thời còn phải chú ý để lòng sông không bị cặn, hạ du sẽ không xuất hiện tình trạng dòng chảy đứt đoạn, cho nên ba ngày trước, Đặng Chi liền lệnh cho Đặng Phạm bắt đầu đặt cửa cống ở đây, mục đích chính là để nghênh tiếp Tống Hiến tới. Sở dĩ lựa chọn Đặng Phạm cũng là có nguyên nhân.

Một là, Đặng Phạm và Đặng Chi là cùng tông, hai là thân thủ của Đặng Phạm đã đột phá nút thắt của Dịch cốt, đạt tới tiêu chuẩn Dịch cân. Xét về sức chiến đấu, Đặng Phạm hiện chỉ kém hơn Phan Chương, Chu Thương, nhưng đã vượt qua binh tào Phùng Siêu của huyện Hải Tây. Thế nên khi Đặng Chi lần đầu tới huyện Hải Tây không khỏi hoảng sợ. Hải Tây nhỏ bé nhưng lại cất giấu một võ tướng hàng đầu, hai võ tướng hạng hai . . .

Nghe nói, Tào Bằng còn dẫn theo ba người, đều là những người dũng mãnh. Một võ tướng hạng hai, nếu ở dưới trướng Tào Tháo, ít nhất cũng là hiệu úy, thậm chí có thể là đô úy thống lĩnh một đội quân.

Huyện Hải Tây đúng là ngoại hổ tàng long!

Nếu bàn về vai vế, Đặng Phạm là tộc đệ của Đặng Chi, hai người ngang vai ngang vế. Đặng Chi biết Đặng Cự Nghiệp, nhưng hai nhà cũng không qua lại với nhau. Có điều, dù sao cũng là đồng tông, chung sống với nhau cũng rất thuận tiện. Đặng Phạm tính tình thật thà hơn, trầm mặc ít lời. Còn Đặng Chi lại có tư duy nhanh nhẹn, tài hoa xuất chúng. Hai người vốn không thể trở thành bằng hữu, nhưng vì cùng gia tộc nên họ bắt đầu giao lưu với nhau. Cho tới nay, Đặng Phạm luôn giữ sự tôn trọng với Đặng Chi, cũng khiến cho Đặng Chi khen ngợi Đặng Phạm, có chút tán thưởng. Lần này để chống lại Tống Hiến đến gây rối, kẻ sách mà Đặng Chi nêu ra chính là kẻ thủy công!

Hoài Bắc vốn là một mảnh đất mà các dòng sông tung hoành ngang dọc. Mà vị trí địa lý của Hải Tây cũng chủ định địa thế thông dong của nó.

Đặng Chi tới Hải Tây nửa năm, bề ngoài ra vẻ cả ngày du sơn ngoạn thủy, không lo làm việc. Nhưng thực tế, hắn đã nắm rất rõ địa hình của Hải Tây trong bàn tay. Sau khi biết tin Tống Hiến đến gây sự, Đặng Chi luôn bày mưu tính kế, cuối cùng chọn dùng thủy công.

Trong bóng đêm, phía dưới hạ du có tiếng người hô ngựa hý. Đặng Phạm giữ vẻ mặt bình tĩnh, đứng ở trên đê, nhìn nước sông hùng hực sau đập nước lớn.

“Nghiêm Pháp.”

“Dạ!”

Đặng Chi không nhịn được cười.

“Nghiêm Pháp, chúng ta là huynh đệ cùng tông, nói chuyện đâu cần câu nệ thế?”

“Đặng Tư Mã không phải là câu nệ, mà là quy củ. A Phúc từng nói, không có quy củ sẽ không thành quy tắc tiêu chuẩn. Chúng ta hiện đang lâm chiến, đương nhiên phải giữ kỉ luật trong quân đội mới được.”

Đặng Chi nghe thế cũng bày tỏ sự tôn trọng. Lời này xuất phát từ Mạnh Tử - Ly Ủy thượng nguyên văn là: Ly Ủy chi minh, Công Thâu tử chi xảo. Bất dĩ quy củ, bất thành phương viên (không có quy củ khó thành công).

Xem ra, học thức của Tào hữu học không hề nông cạn.

Đặng Chi nói: “Lời Nghiêm Pháp rất đúng, đây là sai lầm của ta.”

Đặng Phạm cười, không tiếp lời. Hắn nhìn ra xa theo triền đê về phía hạ du, ánh mắt sáng lung linh.

“Nghiêm Pháp, người hiểu vị huynh đệ đó của người không?”

“Đặng Tư Mã muốn nói A Phúc?”

“Ừ!”

Sau khi cùng lập kế hoạch với Đặng Tắc, Đặng Chi đã được bổ nhiệm chức Tư Mã biệt bộ của Hải Tây. Trong lòng hắn luôn nghi hoặc, đó là tại sao Tào Bằng lại chỉ bổ sót chức quan này của huyện Hải Tây? Nhìn bề ngoài, quân sự của huyện Hải Tây khá hoàn thiện. Nhưng thực tế, vẫn thiếu một Tư Mã biệt bộ. Đặng Chi có một trực giác: chức Tư Mã biệt bộ này là Tào Bằng đã để sẵn cho hắn.

Đặng Phạm nói: “Ta không hiểu.”

“a.”

“Tài của A Phúc thắng ta gấp trăm lần, không như ta suy đoán. Nghĩ trước đây, ta cũng không phục hắn. . . Nhưng sau này, ta nhận thấy hắn rất hiểu biết, khiến ta vui vẻ phục tùng. Khi chúng ta kết nghĩa, đại ca vốn không tính tới ta, nhưng nhờ A Phúc kéo ta vào đó . . . Trong mấy vị huynh đệ, ta không phục ai cả. Cho dù là đại ca, ta cũng không coi ra gì, duy chỉ A Phúc có thể nắm được sinh tử của ta.”

“Vậy hắn đi Quảng Lăng, sao không dẫn người theo?”

Đặng Phạm cười ha hả, “Đó là bởi vì, ta không đủ bản lĩnh.”

Là võ tướng đã đạt tới trình độ như Đặng Phàm nhưng không hề kiêu ngạo?

Mọi người thường nói văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Theo Đặng Chi nghĩ, thân thủ như Đặng Phàm chưa chắc sẽ chịu phục Tào Bàng.

Tuy nhiên Đặng Chi nghe hắn nói lại không hề có chút thái độ vênh váo nào. . . Có điều Đặng Chi biết, sự kiêu ngạo của Đặng Phàm ở Hải Tây đã nổi tiếng. Cho dù là Phan Chương cũng không chắc ép được hắn. Dưới tay hắn là một trăm đội chấp pháp, hình như là độc lập bên ngoài huyện Hải Tây, không chịu sự điều khiển của ai, gồm cả Đặng Tắc.

Trước đây Đặng Chi còn nghi hoặc, sao Đặng Phàm lại cam tâm làm một giới tào, giờ thì hắn đã hiểu! Cũng không biết tên Tào hữu học kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể khiến cho Đặng Phàm quyết một lòng như thế. Gã đang định mở lời, chợt nghe phía hạ du vọng tới những tiếng ồn ào rối loạn. Theo sát đó là tiếng tên rít lên, Đặng Chi ngẩng đầu nhìn, ánh mắt chăm chú.

“Tổng Hiến đã cảm nhận được rồi . . . Nghiêm Pháp, tháo nước.”

“Tháo nước!”

Đặng Phàm lớn tiếng quát, một đao vung lên chém gãy cọc gỗ chặn trên đập nước. Nước sông cao tới mấy mét sinh ra áp lực cực lớn chặt đứt từng cọc gỗ. Tiếng gầm đê nước kêu kệt vang lên.

“Rút lui, rút lui!”

Đặng Phàm hét lớn, binh lính trên đập nước nhao nhao rút khỏi bờ tây. Mất đi những cây cọc gỗ chặn lại, những túi cát đá dần dần không ngăn cản nổi sự va đập của dòng nước. Kèm theo tiếng vang ầm ầm, nước sông giống như một con dã thú hung dữ đâm vào đập nước, tràn xuống phía hạ du. Thời gian ba ngày, nước tích lại đủ để cao mấy mét. Sau khi đập nước đổ sập, nước sông mất đi sự bó buộc nên xối ra theo đường sông, mang theo rất nhiều cọc gỗ, bùn cát và đá cuồn cuộn trôi đi kéo theo âm thanh thật ghê người. Dù Đặng Phàm chuẩn bị tâm lý từ lâu cũng không khỏi biến sắc mặt, bùi ngùi. . .

Những tiếng ầm ầm như rồng nước gào thét.

Đám trọng binh ở trên lòng sông phía hạ du suýt nữa giật mình choáng váng.

Khi nước sông ào ào tới, chiếc xe quân nhu nặng nề lập tức bị cuốn đi, những đoạn cọc đứt gãy lẫn trong dòng nước đập mạnh lên người đám trọng binh khiến bọn chúng kêu gào thảm thiết nhưng đã bị cuốn vào vòng nước xoáy. Máu tươi chảy xối xả hòa vào dòng nước

Bởi vì nước sông cao ở phía tây và thấp ở phía đông, mà đoạn sông mà Tổng Hiến đã lựa chọn chính là một khúc quanh.

Đáng nhẽ nhờ có khúc quanh mà nước sông êm dịu hơn. Nhưng lúc này, con rồng nước hung mãnh gào thét, lập tức đâm sập bờ đê phía tây. Nước sông không còn thoải mái, cuốn phăng mọi thứ ở bờ tây. Đám quân Hạ Bì trên bờ sông sợ hãi với cảnh tượng trước mắt, từng người cứ dờ dẩn đứng ngây ở ven sông. Đợi khi nước sông tới mới giật mình tỉnh lại. Khắp nơi vang lên tiếng khóc, tiếng kêu gào thảm thiết của bọn chúng . . . lại không thể ngăn cản nước sông tàn sát, cuồn cuộn kéo tới.

Hàng trăm ... thậm chí hàng nghìn chiếc xe bị nước sông hung dữ cuốn đi, nuốt gọn . .

.

Tổng Hiến đứng ở trên bờ cao, đầu óc trống rỗng.

“Vậy là hết rồi sao? Sáu ngàn binh mã?”

Tổng Hiến lạnh lùng gầm gừ: “Đặng Tắc, người chẳng phải trang hảo hán, đúng là giáo quyết.”

Tổng Quảng ôm chặt lấy Tổng Hiến, la lên: “Thúc phụ, không được xúc động, không được xúc động . . . Chúng ta chạy nhanh đi, nơi này không an toàn.”

Tổng Quảng vừa nói xong, chợt nghe liên tiếp những tiếng kèn vang lên.

“Âm thanh gì đó?”

Tổng Hiến giật mình, chợt bừng tỉnh. Bao năm trong quân ngũ, hẳn làm sao có thể không nghe ra tiếng kèn ấy, đó chính là trường hiệu nghện ngào thảm thiết trong quân đội.

Ba ngắn một dài, di chuyển tấn công!

Hắn vội vàng nhìn xung quanh, chỉ thấy mặt bắc ở bờ phía tây sáng lấp lánh. Một con ngựa lao như tên bắn tới gần. Đó là một con chiến mã màu đen, đại tướng trên ngựa lao vút tới như gió, chân tay múa may.

“Cầu tặc, sao dám xâm phạm vào ranh giới của ta. Phan Chương của quận Đông ở đây, chờ đợi người đã lâu.”

“Nghênh địch, nghênh địch!”

Tổng Quảng lớn tiếng quát, lập tức kéo Tổng Hiến nhảy lên ngựa.

“Thúc phụ đi, chắt nhì cản phía sau.”

“Tổng Quảng.”

“Xin thúc phụ đừng chần chờ, hãy quay về Khúc Dương để chỉnh đốn lại binh mã.”

Tổng Hiến cũng biết, trong tình cảnh này, hẳn thật thật sự không nắm nhiều phần thắng. Sáu ngàn binh mã, có hai phần ba là ở bờ đông, hiện giờ chỉnh đốn lại, do bị hồng thủy cuốn đi nên chỉ còn lại một phần ba, có một nửa là quân nhu, căn bản không cần nghĩ có thể dùng được hay không. Còn lại một nửa, mặc dù nói cũng có gần nghìn người nhưng tình hình hiện tại, lòng quân hoảng loạn, sỹ khí suy yếu thì còn có thể chặn đứng được binh mã của Hải Tây được dường sức tinh nhuệ?

“Di Thạch, người hãy bảo trọng, vì thúc chờ người ở Khúc Dương.”

Tổng Hiến cũng không nói nhiều, dẫn theo người lao xuống, bỏ chạy thực mạng.

Tổng Quảng xoay người lên ngựa, đề thương chung quanh. Chỉ thấy trên bờ tây, người và xe đông như nêm. Hắn cắn răng, thúc ngựa xoay thương, lớn tiếng kêu: “Các huynh đệ, theo ta nghênh địch.”

Con ngựa hí những tiếng dài, chở Tổng Quảng lao về phía Phan Chương. Trong ánh lửa, gương mặt Phan Chương dữ tợn, đại đao vung lên mạnh mẽ, con ngựa lao vun vút, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tổng Quảng? Âm thanh của trường đao như lực chặt Hoa Sơn chém về phía Tổng Quảng. Tổng Quảng giờ thương ra đỡ, chỉ nghe thấy tiếng động vang trời, đại đao bổ vào trường thương khiến cho cây thương lắc lư dữ dội và làm cho Tổng Quảng tê mỗi hai cánh tay, lỗ tai ong ong. Hắn không khỏi kinh hãi trong lòng: ông trời, huyện Hải Tây này sao lại dũng mãnh như thế này. . .

Võ nghệ của Tổng Quảng cũng không kém, được xếp vào hạng hai, dưới tám mãnh tướng cũng là nhân vật được xếp vào hàng trên. Cứ tưởng rằng, huyện Hải Tây mặc dù có người nhưng cũng không quá hạng hai mà thôi.

Đâu ngờ một lần giao thủ, Phan Chương này đúng là mãnh tướng hạng nhất! Tổng Quảng vốn giữ ý định tử chiến, nhưng thực lực còn kém xa, tử chiến còn có ý nghĩa gì đây? Nghĩ đến đó, Tổng Quảng im lặng, thúc ngựa bỏ chạy. Hắn nghĩ con chiến mã của mình cũng là ngựa quý ngựa tốt mà Tịnh Châu mang đến. Ít nhất về cưỡi ngựa mà nói, cũng không phải là cái người bình thường có thể so sánh được. Nào ngờ sau một đao đắc thủ, Phan Chương đạp mạnh hai chân, đột nhiên thúc chiến mã, theo đà chuyển đại đao sang tay trái, tay phải rút ra một thanh đoản mâu từ chiếc túi trên lưng ngựa. Chỉ thấy Phan Chương bỗng vươn dài người trên lưng ngựa, cơ thể nghiêng ra phía sau, miệng gầm lên một tiếng đồng thời vung tay ném mâu. Đoản mâu dài năm mươi centimet, kèm theo tiếng gió rít bay về phía Tổng Quảng.

Tổng Quảng nghe thấy tiếng động lạ phía sau, vội vàng xoay người trên ngựa, trở tay vung một thương đập bay đoản mâu của Phan Chương. Nhưng lần này xoay người này, con chiến mã chợt khựng lại.

Phan Chương thừa dịp phóng ngựa tiến lên trước, cơ thể đột nhiên vươn ra, đại đao vung ngang chém về phía Tổng Quảng.

Đao nhanh, mã khoái!

Tổng Quảng đang định chặn lại, nhưng đã không kịp nữa. Chỉ nghe rằng rắc một tiếng, Tổng Quảng bị một đao của Phan Chương chém ngang lưng thành hai đoạn. Nửa thân trên ngã xuống khỏi ngựa, nửa người dưới lại vẫn ngồi trên lưng ngựa. Nội tạng rơi xuống đất, Tổng Quảng mở trừng mắt, tiếng hét thảm thiết còn chưa kịp phát ra khỏi miệng đã thấy Phan Chương phóng ngựa xông đến, gót sắt hung ác dẫm nát mặt Tổng Quảng. Cứ thế giày xéo đầu Tổng Quảng nát vụn . . .

“Đừng để cho Tổng Hiến chạy mất.”

“Đừng để cho Tổng... “

Tiếng la giết vang vọng lại phía sau người hấn. Trong đầu Tổng Hiến là một mảng trống rỗng. Vốn ý tưởng rằng, Hải Tây nhỏ bé không cần tốn nhiều công sức sẽ thổi bay đầu gối tổn binh hao tướng. Toàn quân bị diệt thì không nói làm gì, ngay cả tường thành của huyện Hải Tây cũng chưa thể nhìn thấy.

Tầy lược Hải Tây?

Hiện giờ nghĩ đến, thật giống như một câu truyện cười.

Tổng Hiến phóng ngựa chạy như điên, lao ra chưa được bao xa, chợt nghe phía trước có người lớn tiếng quát: “Tổng Hiến, Hải Tây huyện úy Chu Thương đã ở đây chờ người lâu rồi.”

Phía sau đồi, hơn hai trăm tên binh lính xuất hiện. Dẫn đầu là một đại hán da đen cười ngựa tay nắm đao, hung tợn chém về phía Tổng Hiến.

“Ngăn lại hấn, ngăn bọn chúng lại!”

Lúc này tâm trạng Tổng Hiến đã hoàn toàn hoảng loạn, chỉ kêu gào thảm thiết trên lưng ngựa. Mấy chục kỵ tướng thúc ngựa lao ra, vây lấy Chu Thương. Cũng không chờ bọn chúng động thủ, đã thấy một đại tướng phía sau Chu Thương giương cung cài tên, bắn vèo vèo liên ba phát khiến ba gã kỵ tướng bị bắn gục ngã khỏi ngựa. Cùng lúc đó, Chu Thương quay cuồng đại đao, bay lên bay xuống. Chiến mã lướt qua, một gã kỵ tướng liền bị một đao của Chu Thương đánh rớt khỏi ngựa.

“Tổng Hiến, người dám đấu với mõ gia một trận chứ.”

Tiếng kêu như sấm nổ vang bên tai Tổng Hiến.

Tổng Hiến giờ đâu còn dám giao phong với người ta? Nằm phục trên lưng ngựa, hấn cũng không quay đầu lại mà phóng ngựa bay nhanh. Mấy chục người hầu cận theo sát phía sau cũng chạy trốn chết.

“Tào Bằng, Đặng Tắc. Đợi ta quay về Khúc Dương, nhất định bẩm báo quân hầu. Đến lúc đó đại quân bức tiến, xem ngươi còn có thể càn rỡ đến khi nào!”

Tổng Hiến phóng ngựa như bay, không ngừng thúc ngựa đi mau. Dần dần đã không còn nghe thấy tiếng kêu giết. Lũ quân đuổi theo đã bị bỏ xa, nhưng Tổng Hiến vẫn không dám dừng lại, liên tiếp quát chiến mã. Con chiến mã đó hí dài trên đường và chạy như điên. Mãi cho tới khi trời sáng, Tổng Hiến mới ghìm cương chiến mã.

Xoay người kiểm đếm bộ hạ, Tổng Hiến không khỏi rơi lệ. Sáu ngàn đại quân, lúc này lại chỉ còn lại có chưa tới trăm người. Có thể nói, cuộc chiến ven sông này, hấn đã bị diệt toàn quân. Sau lần này, nên báo cáo với quân hầu sao đây?

Toái Càn Khôn

215. Chương 202: Khúc Dương.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 202: Khúc Dương.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

“Tướng quân, giờ chúng ta đi đâu?” Người hầu cận thúc ngựa tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

Tổng Hiến cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, ra vẻ trấn tĩnh nói: “Chúng ta về Khúc Dương trước, đợi ta phái người bẩm báo quân hầu, xin quân hầu phái binh. . . Đến lúc đó, ta sẽ san phẳng Hải Tây, nhất định rửa mối nhục nhả ngay hôm nay.”

Đến khi ấy, hẳn có thể trở thành chủ tướng hay không? Tổng Hiến đã bắt chặp rất nhiều.

Sáu ngàn người tổn thất hầu như không còn, còn phải đền bù bằng đũa chắt nhụy duy nhất của hắn. Giờ này phút này Tổng Hiến vừa giận vừa hận, đồng thời càng tỏ ra sợ sệt.

Dù sao cũng coi như được thân kinh bách chiến, Tổng Hiến sau lần thất bại này cũng phải coi trọng huyện Hải Tây.

Một Hải Tây lệnh nhỏ bé lại có thể nghĩ ra kế thủy công. Mà dưới trướng của hắn còn cất giấu vô số người tài ba. . . Tào Bằng trước kia, còn cả Chu Thương hiện giờ, và tên Phan Chương kia vẫn chưa chính diện giao phong với Tổng Hiến. Hải Tây chật hẹp nhỏ bé vậy mà ngọa hổ tàng long, khiến cho hắn sao có thể không kinh sợ?

Có điều, càng như thế, lại càng không thể mặc kệ sự tồn tại của nó. Hải Tây đã trở thành hiểm họa từ bên trong của Hạ Giao!

Tổng Hiến nghĩ trong lòng, làm thế nào để cho Lữ Bố thêm coi trọng đối với Hải Tây. Trong lúc bất giác, hắn đã đi tới ngoài thành Khúc Dương.

Trong nắng sớm, cổng thành Khúc Dương đang đóng chặt. Cánh rừng trên đầu tường thành bay phấp phất trong gió.

Nhìn thấy tường thành của Khúc Dương, Tổng Hiến không khỏi thở dài một tiếng. . .

Tổ Thủy từ Vi Sơn, chảy qua Bành Thành quốc, Hạ Bì quốc, tới Quảng Lăng liền hòa vào Hoài Thủy.

Khúc Dương nằm ở ven Tổ Thủy. Từ Hạ Tướng tới Hải Tây, phải đi qua Khúc Dương.

Huyện lệnh Khúc Dương tên là Vương Khuông, người Nhạc An, hắn rất có uy danh ở Từ Châu, cùng nổi danh với Chu Quỳ người Hu Di. Sau khi Lữ Bố tới Từ Châu, đã chiêu mộ được không ít danh sỹ địa phương, Vương Khuông chính là một trong số đó. Ba năm kể từ khi nhậm chức huyện lệnh Khúc Dương tới nay, Vương Khuông lập được chiến tích lớn lao, phát triển huyện Khúc Dương chỉ có hơn hai vạn người ban đầu lên ba vạn người. Tổng thể dân số của Từ Châu có xu hướng tăng lên như hôm nay cũng được coi là thành công không nhỏ.

Trong ánh nắng ban mai, Khúc Dương vô cùng yên tĩnh. Tổng Hiến phóng ngựa đến ngoài thành Khúc Dương, thấy thành trống trơn, không một bóng người.

“Trên thành chắc có người canh gác.” Tổng Hiến lớn tiếng hỏi.

Một lát sau, có người thò đầu ra từ lỗ châu mai trên đài quan sát, vênh vác hỏi: “Huyện lệnh có lệnh, hôm nay Khúc Dương không mở cửa thành. . . Tất cả những người đi qua, mời đi vòng quanh Khúc Dương. Theo lệnh của huyện lệnh và Tổng tướng quân, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào. Các người mau đi đi. . .”

Tổng Hiến không khỏi ngạc nhiên, đồng thời trong lòng có chút thoải mái.

Huyện lệnh và Tổng tướng quân?

Đó không phải là đang nói ta sao? Tên Vương Khuông này cũng là người có mắt, sau này khi quay về Hạ Bì, nhất định phải tiến cử với Ôn hầu.

Hắn quát lớn: “Mỗ gia chính là Tổng Hiến.”

“Người là Tổng tướng quân?” Người trên lầu quan sát rõ ràng đang sửng sốt, chợt hắn cười ha ha.

“Nếu người là Tổng tướng quân, ta đây chính là Lữ Ôn hầu. Ha ha ha, Tổng tướng quân hôm qua mới đi, làm sao có bộ dạng như người được.”

Khuôn mặt Tống Hiến nhất thời đỏ bừng. Tên này đúng là không biết điều tí nào . . .

“Mỗ gia chính là Tống Hiến, có hổ phù của ta có thể chứng minh. Bẩm báo với Vương huyện lệnh, nói quân tình khẩn cấp, xin ngài lập tức mở cửa thành.” Nói xong, Tống Hiến lấy hổ phù ra lắc lư trong tay.

“Thật sự là Tổng tướng quân!”

Tên tiểu giáo trên thành không khỏi kinh ngạc, vội vàng la lên: “Dưới thành mở cửa, là Tổng tướng quân quay về.”

Thái độ vênh vác của Tống Hiến chợt dồn lại trong lòng. Có điều nghĩ cũng thật mất mặt! Ngày hôm qua mình ung dung xuất phát, cách một ngày lại xám xịt trở về. Sáu ngàn đại quân, sáu ngàn đại quân . . . Tống Hiến nhớ đến liền cảm thấy đau lòng.

Cửa thành chậm chậm mở ra. Tống Hiến thúc ngựa bước vào trong thành. Khi nhìn thấy sắp đến cửa thành, bỗng nghe phía cửa thành có người quát: “Người nào là Tống Hiến.”

Ai mà không có lễ phép như thế, dám thẳng hô tên của ta?

Tống Hiến giận tím mặt, vội ngẩng đầu hướng ra cửa thành. Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, kèm theo đó là tiếng lục lạc lúc có lúc không. Một con khoái mã từ phía cửa thành lao ra, đại tướng trên ngựa mặc chiến bào bách hoa gấm vóc khoác bên ngoài bảo giáp, lưng thắt ngọc đai.

“Tống Hiến, Cam Ninh chờ người ở đây đã lâu.”

Cam Ninh? Đó là người nào?

Tống Hiến có phần ngơ ngác . . . Y chưa bao giờ nghe nói đến cái tên Cam Ninh này, lại còn chờ ta đã lâu?

Đầu óc như được cởi bỏ nút thắt, Tống Hiến giật mình, vội tháo đại thương, ngẩng đầu nhìn. Nhưng dù như vậy vẫn hơi chậm. Một con ngựa trắng dưới ánh nắng sớm chiều rọi như cưỡi mây đạp gió đã vọt tới trước mặt hắn.

Viên đại tướng trên ngựa tay nắm đại đao vọt tới trước mặt Tống Hiến, không nói câu gì mà kéo đao vọt qua người Tống Hiến. Hàn quang lóe lên, máu phun tung toé.

Tống Hiến trong phút chốc bị một đao chặt rơi đầu xuống đất, lăn lông lốc. Còn cái xác không đầu ở trên lưng ngựa, máu tươi từ lồng ngực phun ào ạt, nháy mắt đã nhuộm đỏ ghế ngồi dưới háng hắn. Không chỉ Tống Hiến không kịp phản ứng, mà cả lũ hầu cận của Tống Hiến cũng đều ngây người ở cửa thành. “Đã xảy ra chuyện gì, sao Tổng tướng quân lại bị giết?”

Sau khi Chiêu Dạ Bạch lao ra cửa thành liền phi vó ngựa hí một tràng dài. Cái móng sắt của nó tỏa ánh sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Vị tướng quân trên ngựa càng uy phong凛冽, đằng đằng sát khí.

Keng keng . . .

Tiếng lục lạc vang lên, người đó vung đao trên ngựa, đứng dưới cổng thành.

“Tống Hiến đã chết, các người không buông vũ khí đầu hàng, còn chờ đến khi nào?”

Tiếng hét của y vang lên như sấm, vọng trên không trung: Tống Hiến đã chết, Tống Hiến đã chết. . . .

.

Kèm theo đó là tiếng gào to như sấm, chỉ nghe trên cổng thành truyền đến những tràng hiệu dài. Từ hai bên cửa thành, hơn hai trăm quân tốt lao ra phân phát, trong tay bọn chúng nắm chặt đại thương trường mâu, hung tợn nhìn chằm chằm vào những người tùy tùng đó, vây quanh thành hình tròn. Đồng thời, trên lỗ châu mai của lầu quan sát xuất hiện một tướng quân trẻ tuổi cao khoảng bảy thước, mặc một bộ thiên y màu đỏ, bên trong là trường bào. Hắn đội khăn chít đầu, lưng thắt ngọc đới, tay cầm đại đao, vẻ mặt bình tĩnh. Phía sau hắn là hai chàng trai khỏe mạnh, hai người đều nắm chặt một thanh đại thương.

“Ta là Hải Lăng úy Tào Bằng, nay có nghịch tặc Tống Hiến xâm phạm biên giới, đặc biệt phải tru sát.

Mọi người mau buông binh khí. Sau khi ta đếm đến ba, nếu còn cầm binh khí trong tay thì cũng như người trên ngựa ban nãy, giết chết bất luận tội!” Giọng hần cũng không vang lắm, thậm chí còn mang theo tính trẻ con. Thế nhưng, trong buổi sáng sớm này, giọng của hần lại có một luồng khí biến hóa kỳ lạ. Vừa dứt lời, chợt nghe đại hần phía sau lớn tiếng quát: “Một!”

Tiếng quát chưa chấm dứt, leng keng một tiếng, một tên tùy tùng đã buông binh khí, ngã nhào từ trên ngựa xuống mặt đất.

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng!”

Có một người dẫn đầu thì sẽ có người thứ hai nối tiếp, người thứ ba. Trong nháy mắt, hơn bảy mươi tùy tùng của Tống Hiến lũ lượt xuống ngựa, vứt bỏ binh khí trong tay, phủ phục trên mặt đất, không dám cử động.

Cam Ninh ngồi trên Chiếu Dạ Bạch không nhìn được nhỏ một bãi nước bọt, “Mẹ nó, một đám không có tinh hoàn.”

Hần ngẩng đầu, hướng nhìn lên phía trên cổng thành thì phát hiện ra đã không thấy bóng dáng Tào Bằng đâu cả. Người đứng trên lầu thành là một trong hai hộ vệ của Tào Bằng ban nãy. Hần tên là Vương Húc.

Sau khi Tào Bằng quyết định xuất binh gấp rút tiếp viện, sáng sớm hôm sau đã dẫn theo tám trăm tinh binh của Hải Lăng rời khỏi huyện Hải Lăng. Tại sao lại là tám trăm người? Ở đây còn bao gồm hai trăm quân nhu binh chiêu mộ tạm thời và một trăm tuần binh mà Hạ Hầu Lan chiêu mộ trước đây.

Cam Ninh làm quân tiên phong, Tào Bằng dẫn ba trăm người đi giữa, Vương Húc thống lĩnh hai trăm quân vận chuyển lương thực.

Khi sắp tới Hoài Thủy, Tào Bằng nhận được phong thư thứ hai của Đặng Tắc. Phong thư thứ nhất hần nhận được khi ở Xạ Dương có nội dung rất đơn giản, Đặng Tắc thỉnh cầu Tào Bằng lập tức xuất binh viện trợ; Còn nội dung của phong thư thứ hai lại khiến Tào Bằng giật mình hoảng hốt . . .

Đặng Tắc trong thư nói: Hải Tây không cần tiếp viện gấp, Tống Hiến chẳng qua chỉ là đám ô hợp.

Vậy thì Tống Hiến đã thất thủ, Lữ Bố khó địch. Đánh bại Tống Hiến, chắc chắn sẽ lệnh Lữ Bố xuất binh chinh phạt. Nguy hiểm thực sự của Hải Tây không phải là sáu ngàn binh mã của Tống Hiến mà là lần thứ hai xuất binh của Lữ Bố. Cho nên, Đặng Tắc cho rằng, nếu muốn giữ vững thành quả hơn một năm qua ở Hải Tây, tuyệt đối không được gây chiến hỏa ở vùng Hải Tây quản lý, nên làm ở bên ngoài Hải Tây . . . Mong Tào Bằng hãy dẫn binh suốt đêm đánh úp ở Khúc Dương.

”Đây là tính toán của ai?”

”Ấy, khi tiểu nhân chuẩn bị đi, Đặng huyện lệnh ra lệnh cho Đặng Chi tiên sinh làm Tư Mã biệt bộ.”

Hồ Ban dè dặt đáp lại: “Hơn nữa, Đặng huyện lệnh còn đem toàn bộ binh mã trong huyện phó thác cho Đặng Chi tiên sinh. Chính đại nhân đó đã bày mưu đánh địch.”

Tào Bằng bưng tỉnh ngộ. Hần rất hiểu tỷ phú của mình, Đặng Tắc không có sự quyết đoán này. Đặng Tắc vốn không phải là người giỏi về quân sự, kể cả Tào Bằng cũng không có tài thống soái. Người có thể nghĩ chiến lược đánh địch ở bên ngoài Hải Tây nhất định người có gan lớn mà rất mưu lược.

Đặng Chi quả nhiên đã đến!

Không phải mỗi một người vượt qua đều có thể trở thành kỳ tài quân sự. Bản thân Tào Bằng hiểu rõ, bảo hần nghĩ ra chút mưu mô xấu xa, làm ra chút bàng môn tả đạo còn được.

Còn thật sự liên quan đến hành quân đánh giặc, bày mưu nghĩ kế, không phải xem hai bản binh thư là có thể làm được. Binh thư chiến sách chỉ là nền tảng của truyền thụ chiến tranh. Tào Bằng đọc qua Tư Mã pháp, đọc Tôn Tử binh pháp, thậm chí ở kiếp trước còn lật qua mấy chương chiến tranh luận của Phùng Khắc Lao Duy Tì. Nhưng vậy thì sao? Hần vẫn không thể trở thành kỳ tài quân sự, rốt cuộc cũng chỉ là một hình cảnh trong huyện thành bé xít.

Có lẽ, có người sẽ nói, sau khi được học tập một cách hệ thống, chắc chắn có thể có thành tựu. Nhưng vấn đề là, kiếp trước Tào Bằng cũng không tốt nghiệp ở trường quân đội. Cho dù xuất thân từ trong quân ngũ cũng không thấy ai ai cũng đều có thể trở thành tướng quân. . . .”

Cho nên sau khi tái sinh, Tào Bằng cố gắng tránh đụng chạm tới những chuyện trong quân sự

Luyện binh trị binh đã có Vương Húc, xông pha chiến đấu, có Cam Ninh và Phan Chương cùng Hạ Hầu Lan. Bày mưu tính kế, có Hám Trạch nữa là đủ! Những chuyện hấn đã làm chính là phát huy sở trường của những người này.

Đặng Chi đã đến, đối với Đặng Tắc và Hải Tây mà nói, rõ ràng mang lại ích lợi lớn.

Điều này không có nghĩa là Tào Bằng và Đặng Tắc chỗ nào cũng kém cỏi. Ít nhất trong phương diện thống trị địa phương, nghiêm minh giữ kỷ cương pháp luật, Đặng Chi không bì được Đặng Tắc; Còn trong chuyện phá án và điều tra chân tướng, linh hoạt biến hóa, Tào Bằng càng mạnh hơn Đặng Chi rất nhiều. Ai cũng có sở đoản, chuyện này thật đúng là khó nói ai mạnh hơn ai. Chỉ có thể nói, một số thứ là bẩm sinh, không phải ai cũng có thể làm được.

Qua các thời kỳ, người đọc binh thư chiến sách nhiều vô số kể, nhưng danh tướng cũng chỉ có mấy người mà thôi. . . Có một số việc, thật sự phải nói tới tư chất thiên bẩm. Đối với điểm này mà nói, Tào Bằng mặc dù không phục cũng không được.

“Đặng Bá Miêu muốn ta đánh chiếm Khúc Dương?”

“Đúng vậy.” Tào Bằng lập tức lĩnh hội ý đồ của Đặng Chi.

“Hồ Ban, người lập tức đi Hải Lăng, bảo Bộ Tử Sơn tới huyện Quảng Lăng trước, cầu viện trợ với Trần Thái Thú. Kể cả Lữ Bố có mưu đồ gây rối, Tào Công sớm muộn sẽ chinh phạt. Mong thái thú mau chóng xuất binh, chỉ cần đóng quân ở Hoài Âm. Ta sẽ suốt đêm vượt qua Hoài Thủy, phối hợp hành động cùng Đặng Bá Miêu.”

Hồ Ban không nói nhiều lập tức đồng ý ngay.

“Trần Đăng! Chẳng phải ngươi muốn tọa sơn quan hổ đấu sao? Trên đời này không có chuyện dễ như vậy. . . Ta đánh chiếm Khúc Dương, buộc người đóng quân ở Hoài Thủy. Cho dù ngươi không muốn xuất binh cũng không được.”

Hoài Âm là vùng thuộc Hạ Bì quốc. Nhưng bởi vì chính quyền Từ Châu thay đổi, khu vực Hoài Âm về mức độ nào đó đã bị Quảng Lăng khống chế. Chỉ cần Trần Đăng đóng quân ở Hoài Âm là có thể khiến cho Trương Liêu không thoát ra khỏi Từ huyện, còn có thể kiềm chế được binh mã của huyện Hoài Phổ. Chắc hẳn chiến lược đánh địch ngoài thành của Đặng Chi cũng bao hàm thâm ý này.

Đêm đó, Tào Bằng ở phía đông Hoài Phổ, một khúc ngoặt sông ở hạ du Hoài Phổ đã vượt qua Hoài Thủy mà thần không biết quỷ không hay. Khi Đặng Chi chặt đứt dòng chảy, khiến cho dòng nước phía hạ du cũng rất chậm. Đặc biệt là đoạn sông phía bắc Hoài Phổ, nước sông chỉ chưa qua đầu gối. Kể từ đó, Tào Bằng càng không cần bỏ nhiều công sức đã tới ngoài thành Khúc Dương vào sáng sớm ngày mừng một tháng chín.

Lúc này, Tống Hiến mới vừa dẫn binh rời đi Vương Khuông càng không hề đề phòng. Không ai tin, sáu ngàn đại quân Tống Hiến không công kích nổi Hải Tây. Hơn nữa, Khúc Dương cách Du Thủy không quá xa, kỳ mã thậm chí không mất một ngày. Trong tình huống này, Vương Khuông có gì phải sợ?

Vì thế, lúc chính ngọ, Tào Bằng lệnh cho Cam Ninh và Hạ Hầu Lan, mỗi bên dẫn theo năm mươi tinh binh, chia nhóm lẫn vào trong thành. Sau khi trời tối đen, Cam Ninh châm lửa ở trong thành, làm cho Khúc Dương rối loạn. Vương Khuông biết được lập tức dẫn người tiến đến dẹp loạn, ở trên đường đã bị Hạ Hầu Lan phục kích, chém chết. Sau khi Cam Ninh châm lửa liền lập tức dẫn người đi cướp đoạt cửa thành. Cùng lúc đó, Tào Bằng tấn công mạnh mẽ từ ngoài. Trong ngoài phối hợp, hấn không tốn nhiều công đã chiếm được Khúc Dương. Sau đó, tám trăm binh mã tiến vào chiếm giữ Khúc Dương, Tào Bằng hạ lệnh đóng chặt cửa thành. Hấn không rõ Đặng Chi có thể bắt hết một mẻ lữ Tống Hiến hay không, cho nên cũng không dám xem nhẹ, phòng bị kỹ càng.

Vết xe đổ của Vương Khuông còn ở trước mắt, Tào Bằng sao có thể đi lên vết xe đổ của người khác?

“Truyền mệnh lệnh của ta, tam quân không được nhiều dân. Đồng thời mở kho phủ, đem lương thảo phân chia cho dân chúng trong thành. Từ hôm nay trở đi, Khúc Dương có cấm lệnh vào ban đêm, nếu không có mệnh lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào.”

Xác của Tống Hiến đã được thu dọn xong, còn chuẩn bị cả một cỗ quan tài đơn giản. Tào Bằng cũng không làm khó đám tùy tùng của Tống Hiến, lệnh bọn họ đem xác Tống Hiến đi.

Lúc chính ngọ, Đặng Chi dẫn Phan Chương, Chu Thương cùng Đặng Phạm, chỉ huy tám trăm tinh binh của Hải Tây đến ngoài thành Khúc Dương. Tào Bằng biết được tin đã đích thân ra khỏi Khúc Dương đón.

“Ngũ Ca!”

Bên dưới thành Khúc Dương, Tào Bằng ra sức ôm lấy Đặng Phạm. Sau khi chào hỏi với Chu Thương và Phan Chương xong, lúc này mới tới trước mặt Đặng Chi. Đặng Chi có ngũ quan tuấn tú, tướng mạo xuất chúng. Khác với sự nho nhã của Đặng Tắc, Đặng Chi có khí khái anh hùng, khiến Tào Bằng cảm thấy cảm phục.

“Đặng Bá Miêu?”

“Tào Hữu Học!”

Hai người gặp nhau, dường như không hẹn mà cùng gọi ra tên của đối phương.

Tào Bằng kinh ngạc bởi vẻ điềm tĩnh chín chắn của Đặng Chi, còn Đặng Chi lại có chút ngạc nhiên trước tuổi của Tào Bằng.

Mặc dù hẳn đã sớm biết, Tào Bằng năm nay mới mười lăm tuổi. Thế nhưng khi Đặng Chi tận mắt nhìn thấy Tào Bằng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

“Thường nghe tử phụ nhắc tới cái tên Đặng Bá Miêu, hôm nay được gặp, quả danh bất hư truyền.” Tào Bằng nhìn Đặng Chi, chấp tay cười nói: “Nước sông cuộn cuộn chảy, sáu ngàn quân giặc trong nháy mắt đã tan thành mây khói. Mưu của đại huynh quả nhiên rất tuyệt, tiểu đệ khâm phục.”

Đặng Chi cũng cười nói: “Hữu học đa mưu, ta cũng nghe thấy từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao.”

Hai người nhìn nhau, không ai bảo ai cùng cười ha hả.

Đột nhiên Tào Bằng kéo tay Đặng Chi, cùng đi vào trong huyện thành Khúc Dương. Trong huyện thành đã sắp xếp xong doanh trại từ lâu, tám trăm binh mã Hải Tây lập tức vào ở ngay.

Tào Bằng cùng đám người Đặng Chi ngồi chỗ trên cao của huyện nha. Cam Ninh, Hạ Hầu Lan, Vương Húc ngồi phía bên trái; Chu Thương, Phan Chương và Đặng Phạm ngồi ở bên phải. Hai bên ngồi xuống, Đặng Chi ho khe khẽ.

“Hôm nay đại phá Tống Hiến, không phải công của ta, mà là Tống Hiến bất tài. Có điều, mặc dù Tống Hiến bại trận nhưng Lữ Bố nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Không lâu nữa, tên Lữ Bố kia chắc chắn sẽ dẫn quân tới, đến lúc đó không tránh được một cuộc chiến nảy lửa. . . . Hữu học, người vừa là Hải Lăng úy lại kiêm chức Đốc bưu Tào huyện sử của Quảng Lăng, chiến sự tiếp theo, người có trù tính gì không?”

Tất cả những người có mặt trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía Tào Bằng.

Nghe thì có vẻ Đặng Chi đang hỏi kế sách ứng phó của Tào Bằng.

Tuy nhiên đằng sau câu nói này còn ẩn chứa hàm nghĩa sâu hơn: người có thể đối phó với Lữ Bố hay không? Nếu không thể thì để ta!

Tổng cộng tám người ngồi trong huyện nha nhưng địa vị của Tào Bằng là cao nhất.

Trong lời nói của Đặng Chi có ý muốn chiếm lấy quyền chỉ huy trong cuộc chiến ở Khúc Dương. Chẳng qua, hẳn cũng không dám đoạt quyền một cách trắng trợn. Bởi vì trong những người ngồi đây, trừ Chu Thương ra, năm người còn lại đều là bộ hạ của Tào Bằng. Kể cả Chu Thương cũng có mối quan hệ thân thiết với Tào Bằng, tuyệt đối Đặng Chi không thể mặc sức khống chế.

Sáu người này, ngoài Đặng Phạm ra, có tên nào không phải là tên giả hoạt? Bọn họ sao có thể không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Đặng Chi. Tất cả đều biến sắc mặt! Mặc dù đêm qua Đặng Chi đã dội nước Tổng Hiến, thể hiện được năng lực đầy đủ. Nhưng trong mắt của đám người như Chu Thương, Tào Bằng mới là người chủ đạo chân chính...

Toái Càn Khôn

216. Chương 203: Chiến Luận.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 203: Chiến luận.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Cam Ninh hừ một tiếng, hơi nheo mắt lại, ánh mắt sáng rực. Ba người là Chu Thương, Phan Chương và Hạ Hầu Lan đều giữ vẻ mặt âm trầm, nhìn Đặng Chi căm tức.

Vương Húc tính tình hiền lành hơn mà cũng thấy Đặng Chi quá kiêu ngạo. Những người có mặt ở đây, ai lớn tuổi hơn Đặng Chi người? Cho dù người có chút chiến tích, cũng không nên trắng trợn đoạt quyền như thế. Suy cho cùng, người chỉ là một Tư Mã của biệt bộ, chứ không phải là một chủ tướng.

Đặng Phạm có phần kém nhạy cảm hơn nhưng cũng cảm thấy được sự bất ổn. Hắn vội vàng nhìn về phía Tào Bằng, ý rõ ràng đang muốn hỏi: A Phúc, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nhìn thấy cảnh này, trái tim Đặng Chi không khỏi lạnh lẽo. Vốn tưởng rằng đêm qua chính mình bày mưu nghĩ kế, không cần tốn nhiều đã đánh bại đại quân sáu nghìn người, như vậy là có thể được mọi người chấp nhận. Hiện giờ xem ra, bản thân đã quá lạc quan. Hắn cũng không phải có ý kiến gì đối với Tào Bằng mà là đứng trên vị trí của hắn, người mà gã phụ tá không phải Tào Bằng, mà là Đặng Tắc. Nhưng ở Hải Tây, Tào Bằng ngấm ngấm có xu thế áp chế Đặng Tắc. Dù Tào Bằng và Đặng Tắc là người một nhà, Đặng Chi vẫn là hy vọng gia tộc họ Đặng có thể lãnh đạo chứ không phải họ Tào.

Điều này đã chịu ảnh hưởng của quan niệm dòng họ. Đặng Chi và Đặng Tắc cùng tông, đương nhiên hy vọng Đặng Tắc chiếm thế thượng phong. Chỉ là thật không ngờ. . .

Tào Bằng cười ha ha lắc đầu, “Đại huynh, thật không dám giấu, ta không có đối sách.”

“Hà?”

Đám người Chu Thương đồng thời phát ra một tiếng thở nhẹ, và nhìn Tào Bằng. Bọn họ không hiểu lắm, tại sao Tào Bằng phải cúi đầu với Đặng Chi. . . Đúng, chính là cúi đầu! Những lời này của Tào Bằng chính là chịu thua Đặng Chi.

Tào Bằng nói: “Bày mưu nghĩ kế thì ta không bằng Bá Miêu; Đấu tranh anh dũng ta cũng không theo kịp Hưng Bá và Văn Giai. Nay Lữ Bố sắp đem quân đến đánh, mọi người nên cùng hội cùng thuyền mới phải. Đánh lui địch ra sao? Ta thật không có chủ ý, xin đại huynh chỉ giáo.”

Dứt lời, Tào Bằng đứng dậy, cung kính vái chào. Không khí tưởng chừng căng thẳng nhất thời được hóa giải tan thành mây khói cùng với hành động vái chào của Tào Bằng.

Mặt Cam Ninh tươi cười: nhìn thấy chưa, đây mới là trí tuệ và khí chất mà người lãnh đạo nên có.

Những lời này của Tào Bằng cũng coi như là câu trả lời khéo léo cho sự khiêu khích của Đặng Chi, đồng thời còn giữ thể diện cho Đặng Chi. Đặng Chi chỉ cảm thấy mặt hơi nóng bừng lên, cúi đầu, không biết nên làm thế nào cho phải. Trong lịch sử, Đặng Chi quả thật là một người cứng đầu. Nhưng Đặng Chi lúc này mới hai mươi tuổi đầu. Tuy có tài năng nhưng không trải qua những tôi luyện vốn thuộc về hắn trong lịch

sử, vì thế không khỏi có chút ngạo mạn. Hắn do dự một chút, nhẹ giọng nói: “dưới trướng Lữ Bố, những người có thể thống lĩnh quân đội không ngoài tám mãnh tướng.”

Cho dù là vừa bị mất thể diện, nhưng Đặng Chi cũng phải mở miệng nếu không, càng mất mặt hơn nữa.

“Trong số tám mãnh tướng, Hắc Manh và Thành Liêm không còn trên đời này từ lâu, nay lại mất đi Tống Hiến, vì thế dưới trướng Lữ Bố, người có thể thống lĩnh quân đội không quá năm người.”

“Trương Liêu và Tang Bá có thể loại trừ.” Tào Bằng tiếp lời.

“Ừ, Trương Liêu trước đây vì phản đối Lữ Bố xuất binh mà bị Lữ Bố ghét bỏ, phái tới Từ huyện. Ta đã sai người tới Quảng Lăng trước để xin Trần Thái Thú đóng quân ở Hoài Âm. Cho nên Trương Liêu tuyệt không dám manh động, tất sẽ ở bờ bắc Hoài Thủy tập trung lực lượng, không thể phân thân được. . . Về phần Tang Bá, ta nghe nói hắn có xích mích với Lữ Bố, hiện giờ quan hệ với Lữ Bố rất căng thẳng. Thêm vào đó hắn đóng quân ở Thái Sơn để ngăn giặc phương bắc. Cho nên trong chốc lát, Lữ Bố cũng không thể phái hắn đến. Vì thế, tám mãnh tướng chỉ còn lại ba. . . Trong đó người có khả năng thống lĩnh quân đội nhất chính là Tào Tính. Người này dũng cảm mưu trí, dù đứng cuối trong tám mãnh tướng, nhưng nếu xét về tài năng, tuyệt đối không hề thua kém người khác.”

Nếu nói tới hiểu biết về Lữ Bố, Đặng Chi đúng là không so được với Tào Bằng.

“Nói như thế, Tào Tính có khả năng xuất binh nhất?”

“Tào Tính đóng quân ở Hạ Tương, gần Khúc Dương nhất, nên khả năng dẫn quân lớn nhất; Có điều, ngoài tám mãnh tướng ra, ta còn sợ một người.”

“Ai?”

“Cao Thuận, Cao Đức Tuân.”

Đặng Chi ngạc nhiên hỏi: “Cao Thuận? Ai thế?”

Tào Bằng cười nói: “Cao Thuận không phải là tám mãnh tướng, nhưng xét về tài cán, người này chỉ kém Trương Liêu và Tang Bá. Dưới trướng Lữ Bố có một doanh trại tên là Hãm trận doanh, còn được ca tụng là bách chiến bách thắng, dũng mãnh dị thường. Cao Thuận, quan bá trung lang tướng, cũng là chủ soái của Hãm Trận doanh. Nhưng bởi vì người này tính tình ngay thẳng, cho nên không được Lữ Bố yêu quý. Khi chuẩn bị lâm trận, Cao Thuận mới được chỉ huy Hãm Trận doanh, thời gian còn lại, Hãm Trận doanh nằm dưới quyền Ngụy Tục. Tài năng của người này không phải là nhỏ. . . . Chỉ sợ sẽ không kém hơn Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa.”

Tiên Đăng? Hạ Hầu Lan biến sắc mặt. Ở đây, người hiểu được sự lợi hại của Tiên Đăng chỉ có mình hắn. Nghĩ lại trước kia, Bạch Mã Nghĩa Tùng mà hắn ở cũng bị bại trận trước Tiên Đăng doanh, cho nên phải tha hương, tìm nơi nương tựa thành bộ hạ của Tào Tháo.

Thế nên giờ hắn hồi tưởng lại tình hình giao chiến trước đây với Tiên Đăng doanh mà vẫn vô cùng sợ hãi.

Hãm Trận doanh không kém Tiên Đăng sao? Hắn nhìn Tào Bằng, ánh mắt có ý dò hỏi. Tào Bằng do dự một chút liền gật đầu dứt khoát.

Đặng Chi dẫn người ra ! Cứ tưởng rằng với thời gian nửa năm, bản thân đã rất hiểu về Lữ Bố rồi nhưng hiện giờ xem ra.

Tào Bằng nói: “Hiện giờ Khúc Dương có một ngàn năm binh mã. Nếu Tào Tính dẫn binh thì cho dù vạn người chúng ta cũng có thể cố thủ thành trì. Nhưng nếu là Hãm Trận doanh, dù chỉ có tám trăm vẫn ưu thế hơn vạn người. Có điều, ta đoán Lữ Bố sẽ không để cho Cao Thuận đến, nên khả năng Tào Tính là lớn nhất.”

“Tào Tính. . . .” Đặng Chi trầm tư.

“Ước chừng có khoảng tám ngàn binh mã ở Hạ Tương, Tào Tính rất có thể dốc toàn bộ lực lượng. Nhưng ngoài tám ngàn binh mã dưới quyền hắn ra, sợ rằng sẽ không còn có binh mã khác. Trước đây Tống Hiến tổn hại sáu ngàn binh khiến cho Lữ Bố đại thương nguyên khí. Nếu bảo hắn lại tăng binh từ Hạ Giao, hắn cũng chưa chắc đồng ý. . . . Tình hình cơ bản là như vậy, Bá Miêu đã có mưu kế rồi chứ?”

Đặng Chi ngẩng đầu trầm giọng trả lời: “Nếu như thế, hãy đánh một trận.”

“Chiến đấu thế nào?” Cam Ninh hỏi.

Đặng Chi nghĩ một lát rồi nói: “Lữ Bố xuất binh Hải Tây, đích ngắm là lương thảo của Hải Tây. Bởi vậy có thể thấy, lương thảo ở Hạ Giao cũng không đủ. Binh pháp có câu: trì xa thiên gia, cách xa thiên thừa, đối giáp thập vạn, thiên lý quỹ lương, tắc nội ngoại chi phí, tân khách chi dụng, giao tất chi tài, xa giáp chi phụng nhật phí thiên kim. Bất thiên binh mã, nhật phí bách quán, thực túc thiên giải, phi đồng tiểu khả (chiến xa nghìn chiếc, xe tải nặng nghìn chiếc, quân đội mười vạn, vận lương đi xa nghìn dặm, thì tình huống đó, chi phí ở tiền phương và hậu phương, chi phí đãi khách khứa sứ thần, bảo dưỡng và bổ sung tiêu phí nghìn vàng thì mới có thể cho mười vạn quân xuất chinh được). Cho nên cuộc chiến ở Khúc Dương, yếu tố duy nhất giành thắng lợi duy chỉ “kéo dài”. . . Thời gian càng lâu, áp lực mà Hạ Giao phải chịu cũng càng lớn. Ta có một kế sách có thể khiến Tào Tính trở về mà không làm nên trò trống gì. Khúc Dương hiện giờ có một ngàn năm trăm binh mã, nếu chiêu mộ thêm chắc đủ hai ngàn. Hữu Học có thể chia binh ra chiến đấu, lệnh một người dẫn năm trăm quân đóng quân ngoài thành, số còn lại kiên trì giữ thành Khúc Dương. Như thế, Tào Tính tấn công Khúc Dương, quân ngoài thành có thể đánh úp bất ngờ từ sau lưng; Nếu Tào Tính tấn công ngoài thành thì bên trong có thể đột kích. Thời gian lâu dần, lương thảo ở Hạ Giao sẽ rất căng thẳng. Đến lúc đó binh mã của Lữ Bố sẽ không cần phải tấn công mà tự sụp đổ.”

Kế sách này sao nghe quen tai thế? Tào Bằng hơi sửng sốt, lập tức nhớ ra khi Tào Tháo công phạt Hạ Giao, Trần Cung cũng từng đưa ra kế này, thế nhưng Lữ Bố không đồng ý. Mà nay, Lữ Bố tấn công Khúc Dương, Đặng Chi lại đưa ra kế sách tương tự. . .

Tào Bằng nghĩ rồi hỏi: “Bá Miêu, vậy huynh nghĩ, ai thống lĩnh quân ở ngoài, ai trấn giữ Khúc Dương?”

“Điều này. . .” Đặng Chi tỏ vẻ do dự.

Tào Bằng nói: “Đại huynh, người cứ nói đừng ngại.”

“Khúc Dương, căn bản cũng cần có chủ tướng trấn thủ để ổn định chí khí binh sỹ.”

Ngụ ý chính là bảo Tào Bằng: Khúc Dương này, không phải là người trấn giữ thì không được. . . . Sở dĩ do dự là vì Đặng Chi hiểu rất rõ. Một khi giao phong, áp lực mà Khúc Dương phải đối mặt rất lớn. Chủ tướng bất cứ lúc nào cũng đều có nguy cơ chết trận.

“Vậy ai có thể thống soái quân ở ngoài?”

Trước tiên, chủ tướng quân ở ngoài cần một người thiện chiến, vũ dũng hơn người thống soái; Tiếp theo đó còn cần một người hiệp trợ, để quyết định khi nào ra trận, khi nào rút quân.”

Phan Chương lạnh lùng nói: “Như thế, Bá Miêu định là người hiệp trợ.”

Mặt Đặng Chi chợt đỏ bừng lên, cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào. Nếu hắn là chủ tướng, đương nhiên có thể thoải mái sắp xếp, không ai phản bác. Đây cũng là một lý do khác khiến Đặng Chi muốn đoạt quyền.

Tuy nhiên hiện tại. . . Điều này đều khiến mọi người cảm thấy hắn đang trốn tránh.

Tào Bằng nở nụ cười, “Bá Miêu có khả năng biến hóa, Hưng Bá cũng là người dũng mãnh nhất trong chúng ta. Quân ngoài thành này sẽ giao cho hai người thống lĩnh, số còn lại theo ta trấn giữ Khúc Dương, tất cả nghĩ sao?”

”Thế không được!”

Cam Ninh đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Trước khi xuất chinh, Hoàng tiểu thư từng ngàn lần căn dặn, lệnh mặt tướng phải bảo vệ chu đáo cho công tử. Đại chiến mở ra, Khúc Dương tất nhiên khổ chiến. Nhờ may công tử gặp chuyện gì, tại hạ trở về biết ăn nói sao với tiểu thư? Công tử, ta muốn ở lại trấn giữ Khúc Dương.”

Phan Chương liếc mắt nhìn Cam Ninh, không nói gì. Nói thật, hắn không đồng ý lắm với câu nói lúc này của Tào Bằng.

Cam Ninh là người dũng mãnh nhất trong số những người này sao? Lão tử kia ra cái quái gì! Hấn chưa từng lĩnh giáo thủ đoạn của Cam Ninh nên cũng không biết rõ Cam Ninh lợi hại ra sao. Thế nhưng, Tào Bằng trong lòng biết rất rõ. Nếu nói Phan Chương là võ tướng hàng đầu thì Cam Ninh tuyệt đối là siêu mãnh tướng võ lực giỏi nhất. Hai người rõ ràng không ở cùng một đẳng cấp, cơ bản cũng không có gì so sánh được.

Đối với sự bảo vệ của Cam Ninh, Tào Bằng rất vui vẻ. Có điều, hấn đứng dậy đi đến cạnh Cam Ninh, “Hưng Bá, ta biết huynh có ý tốt. Tuy nhiên, xin hãy tin ta, ta cũng không phải hạng người không có tài cán, trói gà không chặt. Huynh thống soái bộ kỵ binh, phối hợp từ xa với ta, chính là cách bảo vệ tốt nhất cho ta. Huynh ở ngoài thành đánh càng mạnh mẽ thì ta càng an toàn. Việc này ta đã quyết, không cần thảo luận nữa. Tuy vậy, ngoài tập kích quấy rối ở ngoài thành ra, ta còn có một việc phải phó thác cho Hưng Bá.”

Cam Ninh do dự một chút, “Xin công tử cứ dặn bảo kẻ dưới.”

”Bảo vệ tốt Đặng tiên sinh.”

”Hả?” Đặng Chi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Tào Bằng.

Tào Bằng nói: “Bá Miêu có tài lớn, có thể trợ giúp huynh một tay. Sau khi huynh ra khỏi thành, hãy nên lắng nghe ý kiến của Bá Miêu, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ. Đừng nghĩ trong thành Khúc Dương căng thẳng cỡ nào, huynh chỉ cần ở ngoài thành chờ đợi. . . Chờ đợi thời cơ thích hợp mới có thể xuất quân, tuyệt đối không được mạo hiểm.”

Nói xong, Tào Bằng quay người lại kéo tay Đặng Chi.

”Bá Miêu! Huynh cùng Hưng Bá ở ngoài thành, cũng cần cẩn thận một chút.”

Hấn trầm ngâm giây lát, nhẹ giọng nói:

”Nếu như Khúc Dương không thể cứu, cũng không cần miễn cưỡng. Phát hiện tình hình chiến đấu không ổn, các người hãy lập tức rút lui khỏi Khúc Dương, quay lại Hải Tây. . . Ta đoán, Tào Công sớm muộn sẽ hưng binh chinh phạt, đến lúc đó các người sẽ rất hữu dụng, báo thù cho ta là được. Tóm lại, sau khi ra khỏi thành, các người đều phải tự mình bảo trọng.”

Những lời tâm tình làm xao động lòng người hồi lâu nói không ra lời. Chả trách, các tướng lĩnh Hải Tây đều coi Tào Hữu Học là chủ. . . Cũng không phải Đặng Tắc bất tài, thật sự là khí phách của Tào Bằng vượt xa Đặng Tắc. Có lẽ, Đặng thị ở Cức Dương sau này đã được chủ định sẽ nằm dưới tay họ Tào. Có điều, có một người như vậy, cho dù phụ thuộc thì cũng sợ gì?

”Hữu Học, người cũng bảo trọng!” Đặng Chi dứt lời liền vái chào. Hấn tuy không nói lời xin lỗi gì, nhưng chính hành động vái chào này cũng đã hàm chứa tất cả.

Tào Bằng nở nụ cười. Ánh mắt hấn tròn xoe, hai má để lộ chiếc lúm đồng tiền mờ mờ. Là người xuyên thời đại nên năng lực nắm bắt thời cục giúp hấn có nhiều ưu thế trong thời đại này, điều này không liên quan gì đến tài năng, mà là một sự tiên tri. Tào Tháo sớm muộn sẽ xuất binh, một khi Tào Tháo xuất binh, Khúc Dương tự nhiên sẽ được hóa giải nguy hiểm. Lữ Bố có thể không chấp nhận mưu kế của Trần Cung nhưng không phải kẻ sách của y không hay. Trên thực tế, Tào Bằng có thể hiểu được tại sao Lữ Bố không chịu đồng ý với mưu kế ấy.

Còn nhớ Hác Manh không? Nhớ lại trước đây Hác Manh tạo phản, đã bị Lữ Bố dẹp yên.

Lữ Bố sau đó từng hỏi Tào Tính rằng Hác Manh vì sao mưu phản?

Câu trả lời của Tào Tính là: “Bị mưu của Viên Thuật.”

”Người lập mưu là ai? Người biết ai đã tham gia âm mưu này không?”

Tào Tính nói thẳng: “Trần Cung.”

Lúc ấy, Trần Cung ngồi bên cạnh, mặt đỏ tía tai. Về sau Lữ Bố coi Trần Cung là người thân tín bên mình, cho nên không hỏi tiếp.

Trong sử sách dùng từ ‘không hỏi’ để thay thế. Nhưng không hỏi, không có nghĩa là Lữ Bố không có cách nhìn nhận đối với Trần Cung! Nếu Tào Bằng ngồi ở vị trí của Lữ Bố, cũng tuyệt đối không thể chọn kế sách của Trần Cung. Đã có dự liệu trước! Chuyện này. . .

Lữ Bố không chịu dùng kế chia binh, không có nghĩa là Tào Bằng không cần. Trên thực tế, Tào Bằng cho rằng, kế sách Đặng Chi đã nói hiện giờ là kế ứng phó với kẻ địch tốt nhất.

Tào Tính khác với Tống Hiến, người này điềm tĩnh, có quy củ. Mưu kế thông thường đối Tào Tính mà nói, e rằng rất khó có tác dụng.

Chia binh là mưu kế hay! Ta biết rõ người không đủ lương thực, chỉ là kéo dài, tiêu hao lương thảo của người, để đến cuối cùng người muốn không lui binh cũng không được. . .

Tào Bằng một tay kéo Đặng Chi, một tay kéo Cam Ninh. Hắn nhìn thấy mọi người trong nha phủ vừa cười vừa nói:

”Ta có mọi người, Tào Tính cũng việc gì phải sợ? Trương Liêu có gì đáng sợ? Lữ Bố có gì đáng lo? Mong rằng tất cả đồng tâm hiệp lực.”

Cam Ninh, Chu Thương, Đặng Chi, Phan Chương, Hạ Hầu Lan, Đặng Phạm và Vương Húc, bảy người đồng loạt khom mình hành lễ.

”Tiến lên vì công tử mà quên mình phục vụ!”

Hạ Bì, Ôn Hầu phủ.

Kèm theo một tiếng nổ vang trời, các vệ binh bên ngoài nha đường không khỏi giật mình sợ hãi, lén lút nhìn quanh nha đường.

Lữ Bố sa sầm mặt mày, tay cầm bảo kiếm.

Một trường án bằng gỗ lim đen bóng bị vỡ đôi trên mặt đất, thư từ rơi lả tả trên nền nhà.

”Tống Hiến bắt tài, khiến cho sáu ngàn binh mã bị tiêu diệt toàn bộ!”

Lữ Bố lớn tiếng quát, trên mặt sát khí lạnh thấu xương. Luồng sát khí mạnh mẽ bao quanh người hắn khiến cho mọi người trong lệnh nha đều cảm như hén.

Ngụy Tục, Hầu Thành nhìn về phía Trần Cung, chỉ thấy mặt y cũng sầm sì như thế.

”Người đầu, chuẩn bị ngựa cho ta, mỗi gia thê phải san bằng Hải Tây.”

”Ôn Hầu chậm đã.”

Trần Cung vội vàng quát bảo dừng lại, đồng thời đứng dậy, nhặt một tấm lụa trắng trên mặt đất. Hắn phủi lớp bụi trên đó, rồi chăm chú đọc nội dung trên tấm lụa, đôi lông mày rậm nhừ chặt một chỗ. Một lúc sau, hắn gượng cười thở dài.

”Ôn Hầu không được manh động.”

”Công Đài, ý ngươi là gì?”

”Hải Tây không cần tốn nhiều sức đã tiêu diệt toàn quân chúng ta.

Không phải bắt tài, mà là chúng ta đã khinh thường tên Đặng thúc tôn – Đặng Tắc đó. Tới Hải Tây ầm ập đến giờ. Chỉ một năm, Hải Tây đã khác hẳn trước. Mặt tướng chưa từng nhận ra xu thế của nó, dẫn đến thất bại ngày hôm nay, mong quân hầu thứ tội.

Dứt lời, Trần Cung vái chào.

Lữ Bố nhíu mày, “Công Đài, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, làm gì phải quan tâm quá thế?”

”Mặt tướng không quan tâm quá mà là theo thị sát của mặt tướng. Thân là Biệt Mã của Hạ Bì lại chứng kiến Hải Tây lớn mạnh như vậy. Chỉ xét thủ đoạn của Đặng thúc tôn là biết dưới trướng hắn chắc có người tài ba. Quân hầu là chủ của Từ Châu, không thể manh động. Nếu Quân hầu thắng, đó là chiến thắng không cần vũ lực; Nếu Quân hầu bại, sĩ khí binh lính suy giảm. Hải Tây nếu không có hiển lộ cao chói vót,

có lẽ còn đáng băn khoăn. Nhưng bọn chúng hiện tại. . . Không cần quân hầu ra trận, chỉ cần sai một đại tướng, đã có thể san bằng Hải Tây. Mạt tướng nguyện làm người phò tào, không giành được Hải Tây, thế không thu binh, xin quân hầu cho mạt tướng cơ hội chuộc tội. . .”

Trần Cung lại vái chào, tỏ ý chân thành.

Trong lòng Lữ Bố không vui lắm, nhưng cũng không trách tội Trần Cung.

Cái gì mà bảo “Quân hầu nếu bại”

Là Hải Tây, chẳng phải dễ dàng như lấy đồ trong túi?

Chỉ là, chuyện gặp phải ở Hải Tây năm trước lại khiến Lữ Bố không thể không cẩn thận hơn. Tang Bá đánh Lữ Bố ở ngoài thành Phụng Cao, làm cho Lữ Bố trở về mà không làm nên trò trống gì. Dù sau này Tang Bá sai người cúi đầu nhận tội với Lữ Bố nhưng đối với thanh danh của hắn thì không có cách gì cứu vãn.

Trần Cung mặc dù không có tài thống binh, nhưng nếu hắn làm phụ tá sẽ rất chắc chắn.

Đối với Trần Cung, Lữ Bố hiện giờ vừa yêu quý mà cũng vừa hận. Trước khi Hác Manh tạo phản, Trần Cung nói gì hắn nghe nấy; Tuy nhiên sau khi xảy ra chuyện của Hác Manh, Lữ Bố sao còn có thể tin được y? Nhưng không tin y cũng không được, rất nhiều khi, hắn vẫn cần sự giúp đỡ của Trần Cung.

Cũng chính vì mang tâm trạng phức tạp này nên Lữ Bố vừa nể trọng lại vừa không thể gần gũi đối với Trần Cung.

”Công Đài cho rằng, ai sẽ làm tướng?”

Ngụy Tục và Hầu Thành dường như cùng đồng thời đứng thẳng sống lưng, ý bảo Trần Cung: chọn ta, mau chọn ta đi. . .

”Nếu làm tướng, nên cho Văn Viễn.”

”Trương Liêu sao?”

Lữ Bố lắc đầu nói: “E rằng không được. . .”

Toái Càn Khôn

217. Chương 204: Cuộc Chiến Mở Đầu.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 204: Cuộc chiến mở đầu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Hắn thở dài, “Hôm qua có tin, Trần Nguyên Long từ

Quảng Lăng dẫn theo năm nghìn binh tới đóng giữ ở Hoài Âm.”

Trần Cung cười lạnh lùng, “Chỉ Trần Nguyên Long thì việc gì phải băn khoăn? Nhà tên Trần Nguyên Long kia ở Quảng Lăng, sao có thể tự tiện hưng binh? Theo ta thấy, hắn chẳng qua là phô trương thanh thế thôi, Văn Viễn dù đi qua Hoài Thủy, công chiếm Đông Dương của Hu Di thì Trần Đăng cũng chỉ có cách rút quân về thôi.”

”Không hẳn vậy, Hải Tây dù sao cũng do Trần Đăng cai quản, nếu hắn không dòm ngó tới, chẳng phải khiến lũ thuộc hạ đau lòng sao?”

”Thế nhưng. . .”

”Công Đài, Văn Viễn không thể dời Từ huyện, vẫn nên chọn một người khác làm tướng.”

Trần Cung bật cười: Văn Viễn, người nói ta công tư không phân biệt được. Tuy nhiên Ôn Hầu sao lại công tư không phân minh? Người, đây là sự lo lắng đối với người!

Nói thật, chủ tướng chinh phạt Hải Tây thích hợp nhất chính là Trương Liêu.

Nhưng Lữ Bố lại không chịu dùng Trương Liêu, Trần Cung cũng đành chọn người khác.

”Nếu Văn Viễn không thể phân thân, có thể cho Tào Tính làm tướng.”

Lữ Bố nghĩ một lát, “Thúc Long điềm tĩnh, dụng binh rất có kỷ cương và pháp luật. Nếu hắn làm tướng, cũng là người phù hợp nhất. . . Vậy để cho Thúc Long thống lĩnh để chiếm lại Khúc Dương.”

”Vâng!”

Trần Đăng tuân mệnh rồi bước nhanh ra khỏi nha đường.

Ngụy Tục không kiềm chế được bèn nói: “Quân Hầu, Thúc Long e rằng không phù hợp.”

Lữ Bố nhíu mày, “Thúc Long sao không thích hợp?”

Thúc Long là tên chữ của Tào Tính.

Ngụy Tục nói: “Trước đây Thúc Long và tên họ Tào ở Hải Tây kia qua lại thân mật. Hai người đều họ Tào, khó tránh khỏi sẽ cấu kết với nhau, nhờ may Thúc Long không chịu dốc hết sức, kể cả Trần Công Đài đốc thúc tác chiến, e rằng cũng vô ích. Theo ta, vẫn nên để cho người thân cận làm tướng là tốt hơn.”

Lữ Bố do dự!

Hắn rất tin tưởng Tào Tính, nhưng lời Ngụy Tục nói dường như cũng có lý.

Tuy nói Tào Tính trung thành và tận tâm đối với hắn, nhưng ở thời đại này, có thể nói ai thật sự trung thành đây?

Họa long họa hổ nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm . . .”

”Như thế, để Lệnh Tử Thiện đốc chiến xem sao?”

”Điều này . . .”

Ngụy Tục và Hầu Thành chợt đưa mắt nhìn nhau.

Lữ Thiện chính là con nuôi của Lữ Bố tên là Lữ Cát, tên thật là Thát Hủy Cát. Ý của hai tên này là muốn treo soái làm tướng, bởi vì bọn họ thấy, có Trần Cung phò tá, giành lấy Hải Tây sẽ dễ như trở bàn tay. Ngụy Tục là thân thích của Lữ Bố, còn Hầu Thành lại là nguyên lão đi theo Lữ Bố nhiều năm. Cho nên bọn họ đưa ra đề nghị cử người thân cận, là hy vọng Lữ Bố chọn hai người bọn họ làm tướng.

Đâu ngờ, Lữ Bố lại nhớ tới Lữ Cát.

Đây chẳng phải nói, trong lòng Lữ Bố, hai người hắn căn bản không được coi là “người thân cận”.

Hầu Thành và Ngụy Tục đều không phải người có hoài bão lớn lao, nhất thời, trong lòng không khỏi có ý hận thù, bất mãn đối với Lữ Bố.

Chẳng qua, trước mặt Lữ Bố, hai người hắn lại không dám làm.

Lữ Bố lựa chọn cũng không sai: Lữ Cát dù nói gì vẫn là con trai của hắn trên danh nghĩa. Ngụy Tục và Hầu Thành dù thế nào cũng không so được với tình phụ tử.

”Lữ Thiện nếu đi cũng rất thích hợp.”

Ngụy Tục sa sầm mặt đáp.

”Vậy bổ nhiệm Lữ Thiện làm Tư Mã, sáng sớm ngày mai theo Công Đài đi tới Hạ Tương.”

Lữ Bố nói xong, xoay người bỏ đi.

Còn về tấm lụa trắng đó, Tào Tính hỏi hẳn chuyện nên thu xếp xác của Tống Hiến như thế nào, Lữ Bố không thèm để ý tới.

Hắn sinh ra ở Ngũ Nguyên, gần nơi ở của người Hồ. Về tính tình, khó tránh khỏi bị nhiễm tính khí của Hồ nhân. . . Chết thì đã chết rồi, an táng là được. Cần gì phải sắp xếp kỹ lưỡng? Tuy nhiên trong mắt của Ngụy Tục và Hầu Thành, hành động này của Lữ Bố có hơi bạc bẽo.

Hai người lắc đầu, nhìn nhau không nói gì.

Lữ Bố quay về nhà trong, cởi bỏ áo giáp trên người xuống.

Vừa ngồi xuống, chuẩn bị uống chén thứ sáu, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, rất nhỏ, vừa nghe đã biết không phải tiếng bước chân của nam nhi.

Hắn vừa ngẩng đầu, bỗng nghe ngoài cửa có người kêu lên: “Cha, vì sao người vẫn muốn đánh Hải Tây?”

Lữ Lam mặc bộ váy màu đỏ thẫm, giống như ngọn lửa ủa vào phòng.

Lữ Bố nhíu mày, “Phận nữ nhi, chớ có để ý đến những việc này.”

”Thế nhưng, A Phúc là bằng hữu của con, con đâu thể mặc kệ? Ngay từ đầu chính cha bá đạo, nằng nặc đòi đánh Hải Tây. Kết quả bị người ta đánh bại, rồi lại không cam lòng. Nếu thật sự là thiếu lương thực, nữ nhi có thể đi Hải Tây nhờ vả, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không cự tuyệt.”

”Im miệng!”

Lữ Bố giận tím mặt, lớn tiếng quát: “ai là bằng hữu của con? Con cả ngày xuất đầu lộ diện, đâu có chỗ nào giống nữ nhi?”

Linh Kỳ, ta trước kia quá nuông chiều con, thế cho nên giờ con không có phép tắc như thế này. Chuyện hành quân đánh giặc, con thì hiểu được cái gì? Mượn lương thực? Ta đứng đầu Từ châu, Hải Tây của hẳn ta vốn do bản mỗ cai trị, việc gì phải mượn của nhau? Nếu hẳn hiểu chuyện, hẳn sẽ đem dâng lương thảo.”

”Cha . . .”

”Cút ra ngoài cho ta!”

Lữ Bố vốn trong lòng đang phiền muộn, đâu nghe nổi những lời khuyên bảo ấy.

”Từ hôm nay trở đi, không cho con ra khỏi môn phủ một bước. Sớm muộn gì con cũng phải thành thân, cứ vũ thương lộng đao thế còn ra thể thống gì nữa? Nếu rảnh hãy theo tiểu nương của con học đánh đàn đi, sau này nếu còn dám nói nhảm nhí, đừng trách ta sẽ đưa con tới Thọ Xuân ngay lập tức . . .”

Trong mắt Lữ Lam long lanh những giọt nước mắt.

Nàng nhìn Lữ Bố, một lúc sau nhún chân, “không bao giờ thèm để ý đến cha nữa, người không phải cha con!”

”Linh Kỳ . . .”

Lữ Lam không đợi Lữ Bố nói xong liền quay đầu chạy mất.

Lữ Bố nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương giật giật không ngừng.

Đứa nhỏ này, thực không làm cho người khác bớt lo. Mọi người thường nói: nữ sinh hướng ngoại. Quả nhiên không sai . . . không giúp đỡ ta mà lại nói đỡ cho tên ở Hải Tây kia!

Vừa nghĩ đến Hải Tây, Lữ Bố đã tức lộn ruột.

”Người đâu, truyền lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được cho tiểu thư ra khỏi phủ, nếu không sẽ xử theo quân pháp.”

Hắn nói xong bèn thở dài, ngồi sụp xuống sập.

Nghĩ tới Lữ Bố hẳn, một đời anh hùng! Cưỡi con chiến mã, tay cầm họa thương kích, tung hoành thiên hạ, không ai tranh giành nổi. Từ Mạc Bắc chém giết tới Lạc Dương, từ Lạc Dương giết đến Trường An, lại từ

Trường An giết về Duyệt Châu, cuối cùng ở yên ổn ở lại Từ Châu. Trong đó đã trải qua bao nhiêu gian khó? Ai có thể hiểu được! Năm đó, hấn một lòng cầu công danh, chịu làm con nuôi cho người ta, bái Đinh Nguyên và Đồng Trác làm nghĩa phụ, rồi sau đó giết bọn họ.

Mục đích là vì cái gì?

Không phải là vì hai chữ công danh sao!

Tuy nhiên hiện giờ, hấn độc trấn một phương, cũng là một trong những đương kim chư hầu.

Nhưng không còn sự dũng mãnh trước đây, càng thiếu đi nhiều sự thoải mái và lạnh lẽo.”

Trung Nguyên tuy lớn, giàu có và đông đúc, mặc dù an nhàn, nhưng giống như lồng giam khiến Lữ Bố cảm thấy áp lực, suy sụp và lực bất tòng tâm

Chậm rãi bước ra khỏi phòng, Lữ Bố ngồi trên hiên cửa.

Hắn nhìn lên trời cao, tuy trời xanh không mây, mệnh mông vô bờ nhưng lại luôn thấy bầu trời Trung Nguyên không tươi đẹp bằng Mạc Bắc. . .”

Mùng 4 tháng 9 năm Kiến An thứ ba, Tào Bàng đã chiếm lĩnh Khúc Dương được ba ngày.

Dân chúng Khúc Dương không tỏ ra quá hoảng hốt lo sợ, dường như tất cả đều cực kỳ bình tĩnh.

Chỉ là, trong sự bình tĩnh này lại ngầm ẩn chứa cảm xúc kìm nén không hiểu nổi, luôn khiến cho mọi người cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Khố phủ của Khúc Dương đã kiểm tra xong

Tào Bàng chỉ huy mọi người đi tuần tra phòng thủ của thành Khúc Dương. Tổng thể mà nói, phòng thủ của Khúc Dương không tồi, Vương Khuông trước đây cũng đã bỏ nhiều công sức cho việc này. Thành cao sáu trượng, lầu quan sát chắc chắn. Theo vị trưởng quan phụ trách địa lý giới thiệu, mùa đông hàng năm, Vương Khuông đều gia cố tường thành, làm cho Khúc Dương trở nên cực kỳ kiên cố. Nếu lúc ấy không bị đánh bất ngờ, trong ngoài có thể phối hợp thì Tào Bàng cũng không thể nào công phá thành Khúc Dương.

”Công tử, trong khố phủ của Khúc Dương còn có hai mươi chiếc phao thạch cơ, nên bố trí thế nào?”

”Ở hai cửa đông và tây đặt mỗi bên mười chiếc . . . Nhớ kỹ, phao thạch cơ phải được đặt ở nơi kín đáo nhưng không cần màn che. Đúng rồi, mũi tên trong khố phủ đã kiểm tra xong chưa? Có khoảng bao nhiêu tên?”

”Khoảng tám vạn tên.”

”Phân cho cửa thành đông và tây . . .”

Đoàn người vừa nói, vừa men theo con đường lên lầu thành.

Bất giác, mọi người đã tới lầu quan sát của cửa thành phía tây Khúc Dương. Tào Bàng đứng trên lầu, tay vịn lỗ châu mai, đưa mắt hướng nhìn ra xa.

Nhưng chỉ thấy ngoài thành Khúc Dương, đồng bằng rộng mệnh mông bát ngát.

Loại địa thế này, muốn phục kích quả thật cũng rất khó . . .”

Tào Bàng hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân giữ bình tĩnh.

Sống lại ở thời đại này đã hai năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên trải qua đại chiến mặt đối mặt như thế này. Kiếp trước trên ti vi nhìn thấy những cảnh chiến tranh đó luôn cảm thấy có gì đó không thật. Mà nay, bản thân hấn rơi vào tình cảnh này, cũng không khỏi có phần căng thẳng.

Đây là cuộc chiến mở đầu của hấn!

Hấn gắng sức phun luồng khí bắn ra khỏi lồng ngực, Tào Bàng quay người nói: “Văn Khuê, Ngũ Ca.”

”Có mặt tướng.”

”Hai người các ngươi phụ trách chặn giữ cửa đông, thống lĩnh năm trăm quân lính.

Ta cùng với Chu thúc phụ giữ cửa tây, cũng dẫn năm trăm binh lính. Tử U dẫn theo năm trăm người tuần tra trong thành, phụ trách duy trì an ninh và viện trợ cho hai thành đông, tây bất cứ lúc nào. Ngoài ra, Tử U còn có một nhiệm vụ, đó là nỗ lực cổ động dân chúng trong thành tham gia bảo vệ thành.

Người nói với bọn họ, tất cả những người tham chiến thì mỗi người một ngày sẽ được hai đấu gạo. Nếu chết trận, gia đình có thể chuyển đến Hải Tây, hoặc được cấp năm mươi mẫu ruộng tốt và hai mươi hộc gạo. Tóm lại, các người phải ra sức chiêu mộ người, kết hợp với sàndấu phía tây do Vương Húc phụ trách thao diễn, chờ lệnh bất cứ khi nào.”

Đám người Hạ Hầu Lan nghe vậy đều khom người tuân mệnh, rồi sau đó vội vã đi xuống.

Tào Bằng vẫn đứng ở trên lầu thành, ngược mắt nhìn xa xăm.

”Thúc phụ.”

”Ừ?”

”Không biết, Hưng Bá và Bá Miêu đã ảnnúp ỏn thỏa chưa??”

”Có lẽ đã xong rồi”, Bá Miêu nhanh trí, còn Hưng Bá dữngmãnh, người bình thường không thể địch nổi. Có hai người bọn hắn đã đủ để kiểm chân quân địch.”

”Cũng không rõ lần này Lữ Bố sẽ phái người nào thống lĩnh quân đội.”

Chu Thương cười ha ha, vỗ vỗ vào vai Tào Bằng.

”A Phúc, đi nghỉ một lát đi. Ba ngày nay, hình như người không chớp mắt tý nào! Nếu không có tinh thần tốt, làm sao đẩy lui được quân địch?”

Tào Bằng gật đầu, “Cũng được, ta chớp mắt một lát.

Thúc phụ hãy giúp ta quan sát kỹ ở đây, mọi thứ đồ quân nhu cần phải chuẩn bị xong trong ngày hôm nay. Ta đoán binh mã của Lữ Bố sẽ đến trong hai ngày này.”

”Được!”

Chu Thương gật đầu, thúc giục Tào Bằng đi xuống nghỉ ngơi.

Thật ra, trong tình hình này, Tào Bằng sao có thể ngủ yên ỏn.

Có điều để ỏn định lòng quân, hắn vẫn ra vẻ không có chuyện gì, vào nằm luôn xuống chiếc sập trên lầu quan sát. Hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tai ong ong, đầu óc hỗn loạn. Đủ loại suy nghĩ lờn vờn quanh đầu . . . Ai nói vào chiến trường sẽ nhiệt huyết sôi trào? Tào Bằng giờ phút này càng thêm căng thẳng, thậm chí có chút sợ hãi.

Cũng không biết trận chiến này rốt cuộc sẽ đánh ra sao.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi.

Trên cổng lầu, tiếng ồn ào huyền não không ngớt, tiếng người ầm ĩ, tiếng gọi không dứt. Nhưng lại không thể ngăn Tào Bằng bước vào giấc mơ đẹp . . .

Trong mơ, hắn giống như trở lại kiếp trước.

Hắn nhìn chằm chằm vào nắng hè chói chang dưới ánh mặt trời, đi lại trong thành phố nhưng lại có vẻ mờ mịt vô cùng.

”Tào Tặc, xem người còn chạy đi đâu!”

Một tiếng gào thét văng vẳng bên tai, thế giới trong nháy mắt như đông cứng lại. Ngẩng đầu nhìn chỉ thấy Lữ Bố đứng trên lầu cao, toàn thân đầm máu. Hắn cầm phương thiên họa kích trong tay,cười phong thú, nhưng lại nhảy xuống từ trên lầu cao trăm mét.

”Ta tặng người binh mã, người lại thấy chết không cứu.”

Lời vừa nói, Lữ Bố đã đến trước mặt. Chỉ là không đợi Tào Bằng phản ứng lại, phong thú cùng Lữ Bố đã biến mất không còn tăm hơi.

Điêu Thuyền mặc bộ quần áo bằng lụa mỏng, che đi cơ thể dịu dàng uyển chuyển của nàng.

”Hữu Học, cứu ta.”

Nàng đưa tay ra phía Tào Bằng, Tào Bằng vừa định nắm lấy, đã thấy một đại hán mặt đỏ chột xuất hiện phía sau Điêu Thuyền, đại đao sáng loáng trong tay.

”Tiện nhân, để mạng lại!”

”Đừng!”

Tào Bằng quát to một tiếng, bỗng nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, quần áo đã ướt đầm.

Hắn ngồi trên sập, mồm há to thở hổn hển. Nhắm mắt lại, đầu óc vẫn hỗn loạn như cũ, giống như bát đĩa xoong nồi cùng nhau vang lên loảng xoảng, ầm ĩ đến mức làm hắn gần phát điên.

”Mang nước lại đây, mang nước lại đây!”

Cùng với tiếng gọi dồn dập của Tào Bằng, một gã tiểu giáo từ bên ngoài chạy vào.

Tên tiểu giáo này đúng là thuần tướng tinh binh của Hải Lăng, tên là Dịch Ngạn Minh. Sau khi Tào Bằng làm chủ Hải Lăng, thấy thân thủ của y không tồi, cho nên bèn giữ y bên cạnh. Tên tiểu giáo đang bê một bát nước, căng thẳng nhìn Tào Bằng, nhưng không biết nên hỏi thế nào. Tào Bằng thở dài, đỡ lấy bát nước uống sạch một hơi. Tâm trạng hỗn loạn dường như đã bình tĩnh hơn nhiều.

”Ngạn Minh, giờ nào rồi?”

”Gần tới giờ nhân định.”

Nhân định, cũng chính là giờ Hợi.

Trong phòng, ánh nến lơ mờ, rõ ràng là sợ đánh thức Tào Bằng.

”Đã trễ thế rồi sao?”

”Vâng, Chu huyện úy không cho ai quấy rầy ngài, nói là để cho công tử ngủ thêm một lát.”

”Chu huyện úy đâu?”

”Vừa rồi trong khố phủ phát hiện ra hai vụn mũi tên, Chu huyện úy thông báo cho Phan huyện úy rồi dẫn theo người đang phân phát trong khố phủ, sắp quay về rồi ạ.”

”Không xảy ra chuyện gì chứ.

”Tất cả đều bình thường.”

Tào Bằng gật đầu, xua tay ý bảo y rời khỏi phòng.

Hắn đặt bát nước ở bên cạnh, ngồi trên sập, cố gắng bình tĩnh trở lại. Hắn cũng không rõ tại sao mình lại gặp giấc mơ kỳ lạ thế, nhưng hắn biết, sự việc trong mơ kia rất có thể xảy ra. Trong lịch sử, mọi người xôn xao nhiều về kết cục của Điêu Thuyền nhưng về đại thể cũng là mấy điều sau: Một, Điêu Thuyền tự tử vì Lữ Bố; Hai, Điêu Thuyền bị Tào Tháo thu phục; Ba, Điêu Thuyền bị Quan Vũ thu phục; Bốn, sau khi Quan Vũ chơi chán, cho rằng Điêu Thuyền gây trở ngại tới sinh mệnh hắn liền bức tử Điêu Thuyền; Năm, Điêu Thuyền ẩn cư.

Năm loại kết cục này đều có có khả năng xảy ra.

Nhưng theo hiểu biết của Tào Bằng, ít nhất trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, sau khi Lữ Bố bị giết ở Bạch Môn Lâu, cũng không ai còn đề cập đến chuyện của Điêu Thuyền.

Rốt cuộc là kết cục nào?

Tào Bằng cũng không thể phân biệt rõ . . .

Nhưng căn cứ vào rất nhiều ý kiến của đời sau, kết cục thứ ba và thứ tư có khả năng nhất.

Mỹ nữ, anh hùng!

Có điều, nếu Điêu Thuyền bị Quan Vũ thu phục thì nên xuất hiện ở giai đoạn sau của Tam Quốc; Thế nhưng, sau khi Quan Vũ bị giết, tung tích của Điêu Thuyền hoàn toàn biến mất. Với tính tình háo danh như Quan Vũ, Tào Bằng cũng không dám bảo đảm, hắn sẽ thu phục Điêu Thuyền. Suy cho cùng trước Dân quốc, thanh danh của Điêu Thuyền hình như cũng không tốt lắm. Bị Tào Tháo mua vui ? Hay bị Quan Vũ giày vò? Hoặc là ẩn cư, cũng có thể là tự tử?

Tào Bằng cảm thấy, dù kết cục nào cũng không hoàn mỹ.

Kỳ nữ như Điêu Thuyền đáng nhẽ ra nên có một kết cục tốt đẹp . . . Hơn nữa, Điêu Thuyền có ơn cứu mạng đối với Tào Bằng, sau này còn có ơn dẫn dắt. Hai ân tình cộng lại, nếu không thể báo đáp, Tào Bằng thật sự là. . . Thế nhưng, làm sao để cứu Điêu Thuyền?

Tào Bằng vỗ trán nhẹ nhẹ, chìm trong nỗi buồn rầu.

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ồn ào hỗn loạn.

”Cái gì ồn ào thế?”

Tào Bằng đứng dậy, cất bước đi ra ngoài.

Cũng không chờ hắn đi ra khỏi phòng đã thấy tên tiểu giáo ban này dẫn theo một tên khác, lão đảo xông vào.

”Công tử, việc lớn không hay, việc lớn không hay rồi!”

”Sao lại hoảng sợ thế?”

Tên tiểu giáo kia nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Lữ Bố lệnh cho Tào Tính dẫn binh tới, đội ngũ của bọn chúng đã đến cách Khúc Dương ba mươi dặm.”

Tới nhanh thế!

Tào Bằng giật mình, nắm chặt cánh tay tên tiểu giáo, “Có biết bao nhiêu nhân mã không?”

”Tám ngàn binh mã Hạ Tương, dốc toàn bộ lực lượng.”

”Thế nhưng Tào Tính làm tướng?”

”Đúng vậy!”

Tào Bằng uống một ngụm nước mát, lao nhanh ra ngoài.

Chu Thương cũng hay tin vội vàng cùng Phan Chương đi lên môn lầu.

”Công tử, Lữ Bố đến rồi!”

”Ta đã nghe nói . . .”

Tào Bằng cố gắng giữ bình tĩnh, mỉm cười, “Có điều là binh mã Hạ Tương, chỉ tám ngàn binh mã thôi. Một trận lữ lệt của Đặng Bá Miêu đã xử lý mất sáu ngàn quân của hắn, giờ tám ngàn binh mã cũng có là cái gì. Đúng rồi, ngoài Tào Tính ra, còn có ai tới không?”

Tiểu giáo vội vàng trả lời: “Biệt Mã Từ Châu Trần Cung làm quân sư, theo quân xuất chinh.”

”Trần Cung à. . . Người muốn nói Trần Công Đài?”

Tào Bằng lúc đầu còn mỉm cười, nhưng loáng cái đã thay đổi sắc mặt.

”Đúng vậy!”

Tào Bằng trong lòng không khỏi hồi hộp, vội vàng bước nhanh lên môn lâu. Hắn đứng ở lầu quan sát, đưa mắt nhìn ra xa. Chỉ thấy trên bình nguyên tối đen như mực, không nhìn rõ được gì, tĩnh lặng giống như nắm mồ, khiến mọi người sợ hãi.

Trần Cung tới đây?

Tào Bằng trước đây đã suy tính rất nhiều nhưng lại không tính đến chuyện Trần Cung sẽ theo quân xuất chinh. Hắn thậm chí đã tính đến Trương Liêu, và cả Cao Thuận, duy chỉ không nghĩ tới tên Trần Cung này. Theo hắn thấy, Trần Cung là mưu chủ bên cạnh Lữ Bố, không thể dễ dàng rời khỏi Hạ Bì.

Không ngờ . . .

”Truyền lệnh của ta, toàn thành giới nghiêm.

Phan Chương, người lập tức quay về cửa đông, cùng Đặng Phạm cẩn thận phòng bị. Tên Trần Cung này quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không thể xem thường.”

”Vâng!”

Phan Chương chấp tay, khom người tuân mệnh.

Sau khi Phan Chương rời đi, Chu Thương đứng cạnh Tào Bằng, nhẹ giọng hỏi: “A Phúc, có thể thoát khỏi rắc rối này chứ?”

Ngọn lửa trên cây đuốc nhảy múa, chiếu vào mặt Tào Bằng. Tuy nhìn qua, Tào Bằng rất bình tĩnh. Nhưng ẩn bên trong là sự lo lắng. Chu Thương đã tiếp xúc với Tào Bằng hơn một năm, hắn cũng ít nhiều hiểu được tính tình của Tào Bằng.

Trong mắt Chu Thương, Tào Bằng không bao giờ để lộ tình cảm.

Mặc dù là gặp phải chuyện nguy hiểm, hắn cũng rất ít khi biểu lộ sự bối rối.

Bất luận là lúc trước tiêu diệt Lôi Tự, hay là sau này bình định hải tặc. Chu Thương chưa bao giờ nhìn thấy Tào Bằng bối rối. Mà vừa rồi, Tào Bằng cố gắng che giấu, nhưng vẫn hơi hoảng loạn một chút. Từ ánh mắt Tào Bằng, Chu Thương có thể cảm nhận được . . .

Nhìn xung quanh không có người, Tào Bằng liền gật đầu.

”Ta thật không ngờ, Trần Cung lại đến.”

”Tên Trần Cung kia rất lợi hại sao?”

Trần Cung tới đây?

Tào Bằng trước đây đã suy tính rất nhiều nhưng lại không tính đến chuyện Trần Cung sẽ theo quân xuất chinh. Hắn thậm chí đã tính đến Trương Liêu, và cả Cao Thuận, duy chỉ không nghĩ tới tên Trần Cung này. Theo hắn thấy, Trần Cung là mưu chủ bên cạnh Lữ Bố, không thể dễ dàng rời khỏi Hạ Bì.

Không ngờ . . .

”Truyền lệnh của ta, toàn thành giới nghiêm.

Phan Chương, người lập tức quay về cửa đông, cùng Đặng Phạm cẩn thận phòng bị. Tên Trần Cung này quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không thể xem thường.”

”Vâng!”

Phan Chương chấp tay, khom người tuân mệnh.

Toái Càn Khôn

218. Chương 205: Ra Oai Phủ Đầu.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 205: Ra oai phủ đầu.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sau khi Phan Chương rời đi, Chu Thương đứng cạnh Tào Bằng, nhẹ giọng hỏi: “A Phúc, có thể thoát khỏi rắc rối này chứ?”

Ngọn lửa trên cây đuốc nhảy múa, chiếu vào mặt Tào Bằng. Tuy nhìn qua, Tào Bằng rất bình tĩnh. Nhưng ẩn bên trong là sự lo lắng. Chu Thương đã tiếp xúc với Tào Bằng hơn một năm, hẳn cũng ít nhiều hiểu được tính tình của Tào Bằng.

Trong mắt Chu Thương, Tào Bằng không bao giờ để lộ tình cảm.

Mặc dù là gặp phải chuyện nguy hiểm, hẳn cũng rất ít khi biểu lộ sự bối rối.

Bất luận là lúc trước tiêu diệt Lôi Tự, hay là sau này bình định hải tặc. Chu Thương chưa bao giờ nhìn thấy Tào Bằng bối rối. Mà vừa rồi, Tào Bằng cố gắng che giấu, nhưng vẫn hơi hoảng loạn một chút. Từ ánh mắt Tào Bằng, Chu Thương có thể cảm nhận được . . .

Nhìn xung quanh không có người, Tào Bằng liền gật đầu.

“Ta thật không ngờ, Trần Cung lại đến.”

“Tên Trần Cung kia rất lợi hại sao?”

Chu Thương luôn ở Hải Tây, hơn nữa quá bận rộn với đồn điền và thủy quân, cho nên không hiểu lắm về chuyện của Trần Cung. Hẳn nghe nói đến tên Trần Cung, nhưng cũng không biết chi tiết về hắn. Điều này cũng phù hợp với tác phong Chu Thương, chuyện không liên quan đến hắn, hẳn không bao giờ quan tâm.”Người này là mưu chủ của Lữ Bố.”

Tào Bằng nắm chặt bàn tay, đập mạnh một tiếng ở lỗ châu mai.

“Lữ Bố sở dĩ có thể trấn giữ Từ Châu, toàn bộ đều do mưu kế của hắn ta.

Hắn vốn là mưu chủ dưới tay Tào Công, cũng là công thần đầu tiên nghênh đón Tào Công vào Duyện Châu. Tuy nhiên sau đó không biết vì sao lại phản bội Tào Công. Năm Hưng Bình Nguyên, Tào Công hưng binh báo thù cho Thái Công, chính tên Trần Đăng liên hợp với Lữ Bố làm loạn ở Duyện Châu, suýt nữa đuổi Tào Công ra khỏi nơi này.”

Chu Thương hít một hơi, nét mặt nghiêm trọng.

“Bá Miêu trước định lấy chữ “kéo dài” làm đối sách, với tiền đề không tính đến việc Trần Cung sẽ tới. Nếu Trần Cung đến đây, ta thực lo lắng kế chia binh của Bá Miêu có thể thực hiện được hay không. Tên Trần Cung kia không phải kẻ mãng phu lại mưu lược hơn người. Bá Miêu sợ rằng còn non hơn so với hắn.”

“Vậy chúng ta lập tức triệu hồi Bá Miêu?”

“Không còn kịp rồi!”

Tào Bằng dùng sức thở ra một luồng khí đục, gượng cười nói: “Tào Tính và Trần Cung đã tới cách Khúc Dương ba mươi dặm. Có lẽ nửa đêm hôm nay sẽ tiến sát tới thành. Ta không lo lắng chuyện khác, chỉ sợ Bá Miêu và Hưng Bá thấy kẻ sách không thành sẽ có hành vi lỗ mãng, dù Trần Cung mắc mưu hay không, hai người hắn ở lại ngoài thành vẫn sẽ tạo ra sự uy hiếp đối với Trần Cung, nhưng nếu bọn họ bị kích động . . .

Tào Bằng không nói gì, kết quả của việc bị kích động sẽ ra sao.

Nhưng tất cả đều không thể bao hàm trong lời nói..

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Tào Bằng trầm ngâm một lát, đột nhiên cao giọng quát: “Tam quân nghe lệnh, toàn thành giới nghiêm vào ban đêm, không được lộ ra nửa ngọn đèn dầu. Mọi người ẩn nấp sau thành, tất cả im lặng, không được phát ra bất kỳ tiếng động nào. Nếu có ai to gan dám gây tiếng động thì giết chết ngay tại chỗ, tuyệt không khoan dung!”

“Tam quân đề phòng, toàn thành giới nghiêm vào ban đêm.”

“Miệng ngậm tăm, tam quân chớ có lên tiếng. . .”

Sau khi những mệnh lệnh liên tiếp được truyền đi, đứng ở trên lầu thành nhìn vào bên trong thành, chỉ thấy cả Khúc Dương nháy mắt chìm trong bóng đêm đen kịt.

Bó đuốc và đèn lồng dầu thành cũng được gỡ xuống và dập tắt toàn bộ...

Cả Khúc Dương nháy mắt đã biến thành một tòa tử thành, lặng ngắt như tờ, luôn làm cho người ta cảm nhận được nỗi sợ hãi khó tả

Tào Bằng vẫn đứng ở lỗ châu mai như trước, Chu Thương đứng cạnh hắn.

Hắn chia Hà song đao thành hai phần, trường đao đưa cho Chu Thương giữ, bản thân mình thì cầm đoản đao tám thước. Tào Bằng hít thở đều đặn, nhắm mắt lại.

Thời gian dần trôi.

Một canh giờ đã trôi đi rất nhanh...

Trong bình nguyên tối đen rậm rạp đằng xa xuất hiện nhiều ánh lửa như những chấm nhỏ.

Ánh lửa đó càng ngày càng nhiều, dần dần hội tụ thành những con rồng lửa di chuyển trong bình nguyên rậm rạp. Nhìn từ xa trông thanh thế khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi . . .

Chu Thương liếc nhìn Tào Bằng ra hiệu.

Ý là nói với Tào Bằng: quân địch đã tới, bằng không, ra trận thế nào? Đánh bọn họ một trận trở tay không kịp.

Tào Bằng lắc đầu, đưa tay lật úp mu bàn tay ép ép xuống dưới: bình tĩnh một chút đừng nóng vội, quan sát biến động. Bảo với mọi người, ổn định, không được hoảng loạn.

Đánh lén?

Nếu đối thủ đối một người, Tào Bằng không ngại thừa dịp đối phương chưa ổn định sẽ ra khỏi thành đánh lén.

Thế nhưng bên trong quân địch đó còn có một Trần Cung.

Mánh khéo này muốn dùng để đối phó với Trần Cung, chỉ sợ không có nhiều khả năng. Nếu đánh lén có thể giành thắng lợi, Tào Tháo cần gì phải giả vờ giả vịt với Trần Cung?

Nói đến đây cũng hơi kỳ quái.

Trước khi quân địch còn chưa xuất hiện, Tào Bằng cực kỳ căng thẳng. Thế nhưng khi quân địch hiện diện, thậm chí là gần tiến sát tới thành thì Tào Bằng ngược lại không hề sợ hãi. Thay vào đó là một sự bình tĩnh khác lạ. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu luồng không khí trong lành.

Nếu lần này ta chết trận ở huyện thành Khúc Dương, không hiểu được đời sau có lưu lại tên của ta không?

Ý nghĩ kỳ lạ này vừa xuất hiện trong đầu, nét mặt của Tào Bằng bất giác nở nụ cười: hắn là có thể. Ít nhất ta đã thay đổi số mệnh của rất nhiều người! Điển Vi được ta cứu, Ngụy Diên được ta đưa tới doanh trại Tào Tháo, còn cả Nguyệt Anh. . . Cũng không biết, giờ Nguyệt Anh đang làm gì ở Hải Lăng? Nàng có thể đoán được tình thế nguy hiểm mà ta gặp phải lúc này không?

Đáng tiếc, lão tử đã chết mà vẫn là chàng trai trinh tiết!

Tâm trạng của hắn rơi vào sự vắng lạnh cực đoan, đứng trên tường thành, từ lỗ châu mai hắn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của kẻ địch.

Một con rồng lửa dừng lại trong khoảng năm dặm ngoài thành.

Chỉ thấy bọn họ cũng không lập tức cắm trại đóng quân, mà nhanh chóng bố trận.

Trong ánh lửa, mô hình trận địa kia được xếp thành từng nhóm, tỏ ra rất hùng hồn. Quân tốt đứng trong gió lạnh vẫn vững chãi như núi.

Thỉnh thoảng có tiếng ngựa hí liên hồi.

Theo sát đó, chỉ thấy trận hình đột nhiên tản ra, một cỗ xe ngựa lao ra từ đám quân phía sau.

Quân tốt nhanh chóng hành động, hình như đã bố trí cái gì đó trước trận địa.

Điều này hình như không đúng với binh pháp!

Chu Thương và Tào Bàng nhìn nhau, có thể nhìn ra sự mê mông trong ánh mắt kia.

Vốn định nhờ sự yên tĩnh này để uy hiếp quân của Lữ Bố, thế nhưng giờ xem ra, bọn chúng căn bản không để ý tới trò này.

Nên làm gì, còn phải làm gì.

Mánh lới của Tào Bàng không phát huy tác dụng, thế nhưng màn kịch của Trần Đăng quả thực khiến cho Tào Bàng nghi ngờ.

Bọn người kia muốn làm gì?

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên nghe trong doanh trại quân địch truyền tới từng hồi trống giục giã.

Trong ánh lửa, quân Lữ Bố bắc mười chiếc phao thạch cơ trước trận địa. Có quân lính đặt viên đá tròn quần bằng cỏ khô lên phao thạch cơ. Tiếp đó có tiếng hét lớn: “Phóng!”

Vù vù . . .

Cùng với tiếng quát, một quả cầu lửa được đốt lên, bay vèo về phía đầu thành của huyện Khúc Dương.

Chợt nghe thấy ù ù, liên tiếp những tiếng nổ vang lên, tường thành bị quả cầu lửa đập trúng, đứng trên đầu thành có thể cảm nhận được dưới chân rung rung.

Bọn họ muốn tấn công vào thành?

Tào Bàng vội vàng la lớn: “Toàn quân đề phòng, cẩn thận kẻ địch đánh lên.”

Trong phút chốc, trên tường thành trở nên hỗn loạn. Còn dưới thành quân Lữ Bố sau khi bắn ra ba quả cầu lửa, lập tức có ba đội giương cung bắn. Mũi tên trên tay bọn chúng toàn bộ được quần cỏ khô xung quanh, châm lửa xong, cùng với chuỗi hiệu lệnh, hỏa tiễn bay vù lên trời . . .

“Cẩn thận!”

Tào Bàng kêu to.

Một quả cầu lửa bay vù lên trên lầu thành, hung hãn đập mạnh làm cột cờ kia gãy thành từng đoạn.

Vài quân lính không cẩn thận đã bị ép dưới cột cờ, thê thảm kêu la. Tào Bàng không khỏi nhón nhác liền rút trường đao ra.

“Bắn tên!”

Cùng với hiệu lệnh của hắn, mũi tên trên lầu thành trút xuống như mưa.

“Dừng tay, tất cả đều dừng tay!”

Tào Bàng nhận thấy, quân Lữ Bố không hề phát động công kích, mà chỉnh tề sắp hàng ở dưới thành.

Bọn chúng rốt cuộc là có ý gì?

Trong lúc Tào Bàng đang băn khoăn thì một con chiến mã lao ra từ trong đội quân của Lữ Bố. Đại tướng đó mặc áo giáp đen, tay cầm một cây trường mâu.

Hắn ghìim ngựa dưới thành Khúc Dương, ngẩng đầu quát lớn: “quân Khúc Dương nghe đây, hạn cho các người trước khi trời sáng hãy mở cửa thành đầu hàng. Nếu không, sau khi trời hừng đông, lúc thành bị phá hủy, chắc chắn các người không còn một ai.”

Nhờ ánh lửa, Tào Bằng đã nhận ra ngay, tên đại tướng đó đúng là Tào Tính.

Về mặt Tào Bằng trang nghiêm, hắn mím chặt môi lại.

Tào Bằng neho mắt nhìn Tào Tính đang huênh hoang khoác lác, trong lòng thầm nghĩ: Được lắm tên Trần Công Đài nhà ngươi, ra oai hay lắm!

Toái Càn Khôn

219. Chương 206: Ta Đưa Các Người Đi Chịu Chết!

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 206: Ta đưa các người đi chịu chết!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sống lại lần nữa, lại vào thời đại này, cũng xem như có phần lợi là biết trước mọi việc.

Nhưng phải đối mặt với chiến tranh, đối với Tào Bằng mà nói thì đây là lần đầu tiên. Vũ khí thời chiến tranh có hình dạng thế nào? Thật ra Tào Bằng chưa hề biết qua. Hai cuộc chiến ở Hải Tây chẳng qua chỉ là xung đột nhỏ, hoàn toàn không hề giống với chiến tranh thực sự.

Trong tiềm thức của Tào Bằng, chiến tranh là hai bên bày trận hoặc từng cặp chém giết nhau, hoặc một trận hỗn chiến.

Nhưng chiến tranh thời Tam Quốc thì như thế nào?

Cho đến bây giờ hắn mới thực sự biết: vũ khí chiến tranh không phải chỉ có bày xe, ngựa ra rồi loạn chiến đơn giản như vậy mà liên quan đến rất nhiều nhân tố như vật chất, tinh thần. Ví dụ như kế “Tha tự” của Đặng Chi là kế để tiêu hao. Hay như Trần Cung án binh một lúc rồi đổ ập tấn công thì giống như đòn tâm lý chiến tranh thời hậu thế.

Sách binh thư đều ghi rõ các chiến sách, nhưng quan trọng là mọi người hiểu và áp dụng thế nào.

Nhớ lại kiếp trước hắn có xem qua một bộ phim nói một quốc gia mà muốn thành công thì trước tiên phải áp đảo bằng vũ lực trước. Thật ra cũng là một loại chiến thuật tâm lý.

Nếu như lòng can đảm không vững, chỉ một mũi tên bắn ra mà khiến sĩ khí tiêu tan thì còn nói chuyện giữ vững, khổ chiến gì nữa?

Kiếp trước Tào Bằng xem qua binh pháp Tôn Tử, kiếp này lại đọc qua “Tư Mã pháp”. Nhưng chưa từng trải qua chiến tranh thật sự, làm sao hắn có thể hiểu được phép dụng binh ảo diệu thế nào? Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên tường thành, lần đầu tiên Tào Bằng cảm thấy trước kia mình ấu trĩ ra sao. Kế mà hắn đang đối mặt không phải là tiểu miêu tiểu cẩu mà chính là Trần Cung tiếng tăm lừng lẫy!

Chu Thương bốn ba, hô hào quân sĩ giữ yên lặng.

Tào Bằng đứng trên thành lâu, ánh mắt ngưng trọng nhìn quân Lữ Bố dựng doanh trại ở ngoài thành.

Đến rạng đông thì không thấy chém giết nữa? Đây chắc là thủ đoạn của Trần Cung, quả thật là cao minh. Hai bên còn chưa giao chiến mà sĩ khí phe mình đã bị giảm sút. Qua một đêm dài đằng đẳng, tâm lý của các binh sĩ cũng bị hoảng sợ. Sợ là đến trời sáng, Trần Cung không cần xuất kích thì quân của Khúc Dương đã tự tan rã! Thật là một thủ đoạn tâm lý chiến tài tình.

-Công tử, tình hình có phần không tốt.

Sau khi Chu Thương ổn định tình hình trên tường thành thì đi đến bên cạnh Tào Bằng. Trên mặt y lộ vẻ lo lắng, nói nhỏ với Tào Bằng:

-Vừa rồi ta đi một vòng thành thấy tất cả mọi người đều hoảng sợ. Ta lo rằng nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta chống đỡ không được bao lâu. Chúng ta phải phục hồi sĩ khí, bằng không ngày mai lâm chiến sẽ gặp phải phiền phức lớn...

-Ta biết rõ!

Tào Bằng vung tay. Một suy nghĩ nhanh chóng lướt qua.

-Truyền Phan Chương đến.

-Dạ!

Một binh sĩ tuân mệnh rời đi. Tào Bằng tiếp tục ở lại trên lầu thành quan sát. Lúc này, trên lầu thành đã đốt đuốc chiếu sáng trở lại. Trước kia Tào Bằng thực hiện “kế không thành” bị Trần Cung phá cho tan tành. Xem qua thì kế ấy không có nhiều tác dụng. Với người thường thì có lẽ còn phát huy được chút ít, nhưng chút tài mọn ấy mà đem ra trước mặt người như Trần Cung thì không khác gì trò hề cho thiên hạ. Tào Bằng biết rõ trận chiến Khúc Dương này sẽ tàn khốc và lắm điều trở ngại hơn nhiều so với hấn tướng tưởng. Trận chiến này cũng là một thử thách quan trọng đối với hấn.

Hít một hơi sâu, Tào Bằng vô thức nắm chặt trường đao.

Chu Thương yên lặng đứng thẳng bên cạnh, không hề mở miệng quấy rầy.

Thực ra với kinh nghiệm chiến đấu của y, làm sao mà không hiểu tâm tư của Tào Bằng lúc này? Trên thực tế, khi Chu Thương lần đầu tiên lâm chiến còn không bằng Tào Bằng. Y sợ đến mức nước tiểu thấm cả ra quần. Trận chiến ấy nếu như không có Vương Mãnh thì sợ rằng hấn đã biến ra cô hồn vô chủ. Cho nên hấn hiểu khúc mắc này không có một thứ tác động từ bên ngoài nào có thể tháo gỡ mà phải tự mình đối mặt.

Còn Tào Bằng có thể tháo gỡ khúc mắc này không, cần phải mất bao lâu mới tháo gỡ được thì Chu Thương không biết! Y chỉ biết là bản thân sẽ liều mạng bảo vệ Tào Bằng.

-Công tử, quân địch có vẻ quá kiêu ngạo.

Phan Chương vội vàng đi tới lầu thành, đi cùng hấn còn có hai người Đặng Phạm và Hạ Hầu Lan.

Tình hình của Hạ Hầu Lan còn đỡ hơn một chút. Dù sao thì y cũng từng tham gia đại chiến cùng Viên Thiệu nên cuộc chiến này không ảnh hưởng lớn đến y. Song có điều Lưu Chương và Đặng Phạm có phần hoảng loạn.

Dọc đường đi Phan Chương liên tục chửi rủa. Hấn đi tới phía sau Tào Bằng thì thấy Chu Thương xua tay ra hiệu bảo hấn không nên mở miệng.

Tào Bằng đứng bất động trên tường thành, nhìn về phía doanh trại địch ở phía xa. Một lúc lâu sau, hấn đột nhiên giật mình quay về thực tại, thần sắc như cũ.

-Ta muốn bí mật đánh úp doanh trại địch. Ai dám xuất binh?

-Hả?

Chu Thương hốt hoảng nhìn Tào Bằng.

Bí mật đánh úp doanh trại?

Tào Bằng nắm chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn doanh trại Hạ Bì.

-Trần Công Đài đã nói vậy, nếu như ta không đối phó được với địch thì e rằng sẽ không tốt cho sĩ khí. Nhưng ta cảm thấy Trần Cung không xem chúng ta ra gì. Người này đúng là có tài nhưng lại tâm cao khí ngạo. Hấn càng nghĩ chúng ta không ngóc dậy nổi thì chúng ta lại càng phải cho hấn biết. Hấn dùng Đầu Thạch để uy hiếp thì chúng ta bí mật đến đánh úp doanh trại. Nhưng đi bí mật đánh doanh trại thật vô cùng nguy hiểm. Mục đích của chúng ta không phải là sát thương kẻ địch mà là cho quân địch của Hạ Bì khiếp

sợ. Hắn dùng biện pháp mạnh đến đe dọa chúng ta. Chúng ta lại dùng biện pháp mạnh hơn cho hắn biết quyết tâm của chúng ta.

Phan Chương im lặng. Lời Tào Bằng nói rất có lý. Nhìn bọn họ cũng biết đi đánh úp doanh trại thì đỡ nhiều lành ít.

-Ta là chủ tướng, đương nhiên sẽ phải dẫn đầu đội cảm tử. Ai muốn theo ta chịu chết ?

-Công tử, tuyệt đối không thể được!

ChuThương vội vã ngăn cản, nét mặt không giấu được sự hổ thẹn.

Tào Bằng nói:

-Ý ta đã quyết, người chớ có ngăn cản. Ta là chủ tướng, nếu không thể dẫn đầu thì làm sao có thể khiến các tướng sĩ tâm phục được chứ?

- Truyền lệnh ta: tuyển chọn trong quân một trăm dũng sĩ, giờ Sửu tập hợp ở thao trường phía Tây.

Dứt lời, Tào Bằng bỏ đi, để Chu Thương ngơ ngác nhìn theo. Tào Bằng quay về mặc trên người một bộ áo giáp. Sau đó hắn ngồi ở cửa hiên lấy ma thạch ra để mài lưỡi đao. Thật ra không phải hắn muốn đi mạo hiểm mà trong tình huống như vậy hắn nhất định phải mạo hiểm. Viên đá cọ và lưỡi đao phát ra tiếng ong ong. Dưới ánh đèn, trường đao lấp lánh những ánh đỏ như máu. Hà Nhất đại đao từ trước giờ chưa được tắm đủ máu đào. Nhất định nó đang đói khát. Vừa đúng dịp này phải cho nó thỏa nguyện.

Trong thế chiến thứ hai, quân Nhật tập kích Trân Châu cảng, quân Mỹ bị thiệt hại.

La Tư Phúc (Roosevelt) lập tức ra lệnh triệu tập phi công ưu tú nhất thực hiện ném bom Nhật. Hành động này của quân Mỹ lấy danh nghĩa là phục thù. Trên thực tế, kết quả oanh tạc Nhật không lớn nhưng lại có sức cổ vũ rất lớn dành cho nước Mỹ. Sau cuộc chiến ở Trân Châu cảng, Mỹ nhanh chóng phát động cuộc phản kích. Tất nhiên, ngoài lý do một cường quốc hùng mạnh như nước Mỹ đánh bom Nhật giống như một liều thuốc trợ tim cho nước Mỹ, còn là một lời cảnh cáo Nhật: chúng tao còn đang chiến đấu.

Tào Bằng quyết định bí mật đánh úp doanh trại cũng giống như mục đích ném bom Nhật.

Ta không cần giết bao nhiêu người. Ta chỉ muốn nói cho các người biết ta quyết sẽ không khuất phục!

Thực ra, trong thời Tam Quốc, hành động như vậy có rất nhiều. Trong cuộc đại chiến Hợp Phì nổi tiếng, khi Cam Ninh đang cưỡi ngựa xông lên thì chợt Trương Liêu phản kích lại. Ý nghĩa của việc này cũng không khác gì mấy, chỉ có điều tình hình của Tào Bằng hiện tại có phần nguy hiểm hơn.

Tào Bằng lấy ra một miếng vải thô, chậm rãi quấn quanh tay. Tào Bằng quấn cẩn thận chỗ cầm của Hà Nhất đại đao. Trong thoáng chốc, hình như tinh thần hắn thay đổi kỳ lạ. Hắn cười cười, tra đại đao vào trong vỏ rồi cất bước ra khỏi phủ.

Bên trong thao trường phía Tây, đèn đuốc sáng trưng. Năm trăm tên lính khỏe mạnh quây xung quanh thao trường, ở giữa sân có một trăm tên dũng sĩ được chọn xếp thành hàng chỉnh tề. Năm người Hạ Hầu Lan, Phan Chương, Chu Thương, Đặng Phạm, Vương Húc đang đứng đợi ở giữa thao trường. Tào Bằng nhìn mấy trăm người, ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên bàn điểm tướng. Quân áo đoản nhu, khoác áo giáp, bên hông giắt theo túi khóa, thần sắc của Tào Bằng hết sức bình tĩnh. Hắn lướt ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người. Trong thao trường lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng đuốc đang cháy bập bùng.

-Ta biết rõ là trong lòng các người đang chửi ta ! - Tào Bằng mở lời nói. Tiếng hắn nói không lớn, vẫn còn chưa vỡ giọng, còn có phần trẻ con.

-Các người đang chửi ta dẫn các người đi vào chỗ chết. Tào Bằng nhìn những người đó, nhìn thấy trong mắt họ có phần giật mình. Kỳ thực, đúng là không chỉ những tên lính đó, mà cả năm người Chu Thương cũng cảm thấy giật mình.

-Không sai. Các người đúng là đi chịu chết. Nhưng có điều là ta dẫn các người cùng đi chết.

Tào Bằng đột nhiên hét lớn “Cùng đi chết”. Tiếng “cùng đi chết” vang vọng trong không gian, mãi lâu không tan biến.

Cả thao trường vỡ òa với những tiếng nhao nhao.

-Rất nhiều người ở đây đã biết ta.

Tào Bằng nói tiếp.

-Ta không thích đánh nhau, thậm chí là căm ghét đánh nhau. Thế nhưng bây giờ chúng ta phải dùng đến đao thương. Trận chiến này không phải do chúng ta khơi mào mà là những kẻ địch ở ngoài thành kia. Bọn chúng đổ kỵ thành tựu của Hải Tây có được trong một năm, các người có được cuộc sống ấm no giàu có. Ai muốn đổ máu? Ai nguyện tự tìm cái chết? Ngay cả ta cũng muốn phóng ngựa về Nam Sơn, sống cuộc sống vô ưu vô lự. Nhưng mà Lữ Bố không muốn vậy, Trần Cung cũng không muốn. Chúng chỉ biết đánh cướp, chỉ biết phải phá hoại một cách đốn mạt. Bọn chúng đều không muốn các người được sống những ngày yên vui vì chúng không được sống những ngày như vậy. Vì thế bọn chúng muốn phá hoại, muốn cướp bóc, muốn giết chóc...

Tiếng của Tào Bằng vang vọng trong không gian thao trường.

Đám quân lính thở ra theo từng chỗ ngừng nghỉ trong lời Tào Bằng, lộ rõ sự căm phẫn.

Thậm chí ngay cả đám người Chu Thương, Phan Chương và Đặng Phạm cũng râu tóc sôi sục. Đúng vậy. Chúng ta ở Hải Tây rất tốt, không hề đụng chạm ai, vì sao phải chịu khổ như vậy. Con mắt bọn họ đều đỏ bừng, tay run lên, trong lồng ngực chỉ cảm thấy một luồng máu huyết dâng trào sôi sục.

-Ta không phải là người Hải Tây, cũng không phải người Khúc Dương, nhưng tâm huyết của ta đều dồn cho Hải Tây. Ta tuyệt đối không để cho kẻ khác giẫm đạp lên công sức cố gắng của ta, cũng sẽ không để bọn chúng tùy ý làm bậy. Trước kia, quân địch nói gì các người cũng đều nghe. Chúng muốn thẳng tay chém giết chúng ta. Chúng muốn chúng ta phải máu chảy thành sông. Ruộng đồng của các người, nhà cửa của các người, mẹ già con thơ của các người đều bị bọn chúng giẫm đạp lên, giày xéo, phá hủy. Các người có thể chịu được sao? Ta không thể! Ta tuyệt đối sẽ không khoan nhượng để cho bọn chúng tùy tiện như vậy. Ta hiểu rõ bọn chúng hơn các người rất nhiều. Nhưng ta không sợ. Ta muốn nói cho bọn chúng biết là chúng ta tuyệt đối không khuất phục. Dù ta phải liều tính mạng cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục bọn chúng. Trong các người, ai đã từng trải qua những ngày sinh kế không có cái ăn cái mặc? Trong các người, ai đã từng bị người ta khi dễ lăng nhục, bị người ta chà đạp danh dự, cuộc sống? Ta không muốn! Ta dù phải dốc cả một bầu máu nóng cũng phải giữ gìn danh dự của mình.

- Đêm nay ta sẽ dẫn các người đi chịu chết. Ta sẽ cùng các người sát cánh chiến đấu. Không phải là Hải Lăng úy, không phải là Tào công tử. Ta và các người đều giống nhau, chỉ là một đám binh lính bình thường đi bảo vệ gia đình mình, đi bảo vệ người thân mình không bị ức hiếp làm nhục. Ta dẫn các người đi chịu chết, cùng các người sát cánh chảy đến giọt máu sau cùng. Ta dẫn các người đi chịu chết, dùng đại đao trong tay ta, dùng nhiệt huyết của chúng ta nói cho những tên súc sinh ngoài thành kia biết rằng ta không sợ chúng!

Cả thao trường vẫn lặng lẽ như trước. Không chỉ một trăm tên dũng sĩ, còn có các binh tốt xung quanh thao trường, cả người đều run lên, ánh mắt bật lửa.

-Chịu chết!

-Chịu chết.

Không biết người nào gầm lên một tiếng. Tất cả mấy trăm người đều đồng thanh hò hét, toàn bộ thao trường giống như một núi lửa bùng nổ.

-Người đâu, mang rượu!

Tào Bằng hét lớn một tiếng, lập tức có người bưng bình rượu đến. Tào Bằng cầm bát rượu giơ về phía trăm tên dũng sĩ:

-Uống một chén rượu trắng này để Diêm Vương đợi ta nơi hoàng tuyền.

- Nào, uống!

-Uống!

Tào Bằng cầm bát rượu uống sạch sau đó hung hăng đập bát xuống đất.

Phan Chương tiến lên nói lớn:

-Ta xin cùng công tử chịu chết.

-Hạ Hầu Lan xin chịu chết cùng công tử.

-Chu Thương nguyện cùng...

Ánh mắt Tào Bằng lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Cuộc chiến này không cần nhiều người. Chỉ cần Văn Giai đi cùng ta là được. Nếu ta chết trận, thì phiền các người bảo vệ Khúc Dương. Quân địch không thể cầm cự lâu dài, trong vòng một tháng tất có biến cố phát sinh. Trước lúc đó, ta xin các người hãy bảo vệ Khúc Dương.

Ba người Chu Thương còn định hỏi thêm thì đã bị Tào Bằng trừng mắt, bèn ngậm miệng.

-Chúng ta xuất phát!

Tào Bằng nhìn sắc trời một lúc rồi nhảy xuống sàn, đi nhanh ra ngoài thao trường. Phan Chương theo sát sau đó cùng trăm tên dũng sĩ.

Hắn đang đi ra thao trường thì thấy một người từ trong đám đông lao ra ngăn Tào Bằng lại.

-Xin công tử dẫn ta đi cùng chịu chết!

Người kia tuổi tác khoảng hai mươi bốn, thân hình vạm vỡ cường tráng. Cái túi đeo sau lưng hắn dài chừng một thước, lộ ra một thanh thiết thương lóng lánh. Hắn quỳ gối nói :

-Tiểu nhân ở Hải Tây, nguyện chịu chết cùng công tử, mong công tử tác thành .

-Người?

Phan Chương khẽ giọng nói:

-Người này là hải dân, thân thủ không tệ. Nhưng mà đầu óc y có phần không tốt, có đôi khi điên điên khùng khùng. Vì vậy trong quân, tất cả mọi người gọi hắn là tên điên, nhưng thật ra là một tay lão luyện.

-Người biết rõ chứ?

-Tiểu nhân biết rõ.

-Đã như vậy ta cho người đi cùng chịu chết.

Tào Bằng cười to, tiến đến nâng hắn dậy. Người này cao hơn Tào Bằng nửa cái đầu, vẻ mặt dữ tợn, cổ thấp, mặt mũi hung dữ.

-Đi! Để cho bọn cẩu tặc kia biết. Hãy đợi bản lĩnh của hảo hán Hải Tây ta.

Bang bang bang bang, bốn tiếng thanh la vang lên.

Đã là giờ dần. Trong doanh trại rất yên tĩnh. Trần Cung nằm trong trướng, sát bên rào chắn, cầm một quyển truyện Công Dương. Mắt hắn nhìn chăm chăm thẻ tre nhưng tâm tư thì không biết lạc đi chỗ nào.

-Công Đài còn chưa ngủ sao?

-À, là Thúc Long à ?

Tào Tính từ bên ngoài trướng vào.

Trần Cung vội vàng xoay mình ngồi dậy, vẫy tay tỏ ý bảo Tào Tính hãy tùy ý. Hắn đứng dậy rót một chén nước đưa cho Tào Tính. Tào Tính cảm ơn rồi nhận bát nước, sau đó ngồi xuống. Trần Cung có một thói quen là khi trong quân không được uống rượu, chỉ uống nước trong.

Tào Tính cũng có quen thói quen này, vì thế y cũng không để tâm. Tuy nói là y cùng Trần Cung không hợp nhau, nhưng nếu nói về tài cán thì Tào Tính không có gì để nói.

Mâu thuẫn giữa y với Trần Cung chủ yếu là chuyện Hác Manh tạo phản trước kia, Tào Tính chỉ điểm Trần Cung. Nhưng về sau sự việc qua đi, Lữ Bố không hỏi thì Tào Tính cũng sẽ không nhắc lại nữa. Về sau Tào Tính đóng quân ở Hạ Tương có tiếp xúc ít nhiều với Trần Cung, nhờ đó ân oán đã phai nhạt dần.

-Thúc Long! Trời sáng tắt có khổ chiến, sao không đi ngủ đi?

-Ban này hậu cần đi lấy nước, ta vừa qua xem tình hình thế nào.

-Đi lấy nước?

Thần sắc Trần Cung trở nên căng thẳng, vội vàng nói:

-Không có chuyện gì chứ?

-Không có chuyện gì. Một tên lính vô tình làm cháy mất áo giáp dẫn tới lộn xộn. Ta đã sai người xử lý hẳn rồi. Không có vấn đề gì to tát cả.

-Vậy là tốt rồi.

Sắc mặt Trần Cung dịu xuống hẳn.

-Thúc Long, người tìm ta có việc gì?

-Chuyện này...

Trần Cung nhìn Tào Tính mỉm cười:

-Có phải người muốn nói chuyện ta kiên trì đánh Hải Tây là hành động theo cảm tính?

-Đúng vậy.

Trần Cung nói với ngữ khí nhẹ nhàng:

-Thực ra ta biết là mình cũng không hơn người. Có lẽ bọn Văn Viễn cũng không tán thành, cho ta công tư không phân minh. Thực ra.... Thúc Long, người cho rằng Tào Tháo sẽ bỏ qua cho chúng ta? Hẳn có thể trở mặt nhìn chúng ta ngồi giữ Từ Châu mà mặc kệ chúng ta?

Tào Tính sững sốt một lát rồi chợt lắc đầu.

-Tào Tháo là kẻ gian hùng. Y lấy danh là thừa lệnh thiên tử, thực ra là Hán tặc. Hiện tại hán ở bên cạnh lấy danh đại nghĩa phụng mệnh thiên tử điều khiển chư hầu,. Nhưng mà thực ra hán muốn độc chiếm triều cương nên tất phải đánh một trận lớn với Viên Thiệu. Mà Quân Hưu nắm giữ Từ Châu lại do dự không quyết đoán. Tào Tháo làm sao có thể yên tâm? Trước khi hán quyết chiến với Viên Thiệu, tất phải tiến công chinh phạt Từ Châu. Đến lúc đó thì chúng ta sẽ phải đánh một trận với Tào Tháo.

Tào Tính như định nói gì đó, nhưng rồi lại không biết nói ra lời thế nào.

-Ta đánh Hải Tây là để hao tổn lương thảo của Tào Tháo. Người có biết không, nếu như một ngày nào đó mà Tào Tháo xuất binh tiến về Từ Châu, bất luận thái độ của Trần Nguyên Long thế nào thì Hải Tây nhất định sẽ xuất binh giúp đỡ. Bây giờ Hải Tây có bảy vạn nhân khẩu, lại có ba quận. Đặng Tắc ở Hải Tây có uy danh rất cao, có thể trong thời gian ngắn mà chiêu mộ mấy nghìn binh mã. Đến lúc đó Hải Tây xuất binh, thẳng đến Khúc Dương, chiếm được Hạ Tương cùng với quân Tào Tháo xa hô ngoài ứng tạo thế gọng kìm với Hạ Bì. Vì thế ta phải xuất binh nhổ gốc rễ ở Hải Tây. Ta biết người có giao tình với em vợ Đặng Tắc. Nhưng người chớ quên hán cùng chúng ta thực ra là thù địch. Người đối với tên tiểu tử đó có giao hảo nhưng hán chưa chắc đã xem người là bằng hữu.

Tào Tính thở dài một cái.

- Công Đài ta chỉ cảm thấy khi khai chiến đã không có chuyện gì tốt đẹp rồi.

Trần Cung nghiêm mặt nói:

-Chiến sự đã mở ra, Thúc Long cần gì phải lo lắng nhiều?

Toái Càn Khôn

220. Chương 207: Cướp Trại!

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 207: Cướp trại!

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Đúng vậy. Đại chiến đã mở đầu rồi, bây giờ làm sao có thể thu binh lại? Tào Tính cũng thừa nhận là Trần Cung nói rất có lý.

-Đánh một trận Khúc Dương này có thể nói là quyết chiến.

Trần Cung nói:

-Thức Long, Hải Tây có bản lĩnh thế nào, vừa rồi người cũng thấy. Một vòng đầu thạch đã lộ rõ thực lực. Đám quân ô hợp đó người cần gì phải lo lắng? Không quá ba ngày, Khúc Dương nhất định sẽ phá được. Đến lúc đó chúng ta giành được Hải Tây, cũng có thể thắng trận lui về.

-Mong là như vậy!

Tào Tính bỗng dừng quay đầu:

-Nhưng mà tốt nhất người nên trông nom Tử Thiện. Ta không hy vọng hấn gây rối khiến chúng ta bị thương vong.

-Ta hiểu rõ. Ta đã bảo hấn trấn thủ phía hậu quân, trông coi quân dụng lương thực.

-Như vậy rất tốt.

Tào Tính cảm thấy chuyện nên nói thì cũng đã nói rồi, tiếp tục ở lại cũng không có tác dụng gì nên cáo từ Trần Cung ra về.

Sau khi Tào Tính đi khỏi thì Trần Cung lại đi nằm. Hấn không xem cuốn “Công Dương truyện” nữa mà nhắm mắt lại suy nghĩ. Vừa rồi hấn nói chuyện với Tào Tính không phải là đe dọa. Trần Cung hiểu rõ, Lữ Bố và Tào Tháo với nhau một mất một còn, không thể nhân nhượng. Đương nhiên hấn cũng không muốn thay đổi với Tào Tháo. Nhưng bao giờ thì Tào Tháo mới xuất binh? Trần Cung có phần nghi ngờ.

Năm nay Hứa đô thu hoạch được mùa, Tào Tháo không thiếu lương thực nữa. Tào Tháo ngày hôm nay không phải là Tào Tháo ở Duyện Châu trước kia nữa. Nói hấn binh hùng tướng mạnh thật không quá đáng. Hơn nữa Tào Tháo lại ngênh phụng thiên tử, bên cạnh còn có vô số nhân tài. Chẳng hạn như tên Đổng Tắc kia cũng không phải là người đơn giản. Ít nhất Trần Cung nhận thấy, Đổng Tắc có tài ở chỗ trong một năm ngắn ngủi đã dẹp yên hỗn loạn ở huyện Hải Tây, sắp xếp mọi việc chu toàn. Năng lực như vậy đủ để khiến hấn cảm thấy phải thán phục.

Dưới trướng của Lữ Bố còn thiếu nhân tài như vậy...

Trần Cung cũng hiểu rõ hấn không phải là người tài phụ chính. Hấn có thể tính mưu nhưng việc đối nội thì không am hiểu. Sau khi Lữ Bố đoạt Từ Châu thì tình hình của Từ Châu càng ngày càng xấu đi.

Lữ Bố dũng mãnh thiên hạ vô địch. Trần Cung bày mưu tính kế ở phía sau, xoay chuyển tình thế cũng không kém. Nhưng trong chuyện chiến tranh này cũng đòi hỏi phải có trợ giúp nội bộ. Chuyện lương thảo, nhân lực nếu không có người tài để ý, thật rất khó khăn. Hấn Cao tổ giành được thiên hạ còn cần có Tiêu Hà trấn giữ hậu phương, hưởng chi là Lữ Bố? Hay là năm sau hấn sẽ lưu ý vấn đề này? Trần Trường Văn là người có tài cán, có thể tiến cử cho Quân Hầu. Hấn suy nghĩ miên man, không biết là đã qua giờ Dần. Trần Cung nằm ngủ mơ mơ màng màng trên giường.

Tào Bằng đu dây thừng từ trên tường thành xuống. Bọn hắn ra khỏi thành, nhân lúc trời tối lặng lẽ đi tới doanh trại quân Hạ Bì. Trên người tất cả đều trét bùn nhão, trên mặt cũng bôi nước bùn, nhìn qua ực kỳ quái dị. Đêm xuống nên trời trở lạnh.

Tào Bằng nằm rạp trên đất dôi mắt nhìn về phía xa. Hắn thấy quân đội Tào Tính canh phòng cẩn thận. Tuy rằng chúng vội vã dựng trại nhưng bảo vệ rất chặt chẽ. Các cửa doanh trại đều có tuần binh canh phòng. Trên gác canh cũng có vệ binh canh gác. Nếu tấn công trực diện thì rất nguy hiểm.

May là mấy ngày nay Tào Bằng đã sai người dò xét tuần tra bốn phía doanh trại địch. Hắn quay về phía Phan Chương khoát tay, ra hiệu phân công hành động. Trên mặt Phan Chương bôi đầy bùn đen, nhìn Tào Bằng gật đầu ra hiệu hiểu ý.

Tất cả mọi người chia làm hai nhóm.

Tào Bằng dẫn một nhóm người dọc theo bãi sông, ẩn trong bụi bông lau, thần không biết quỷ không hay tiến sát cửa hông doanh trại địch. Sau một ngày hành quân, quân Hạ Bì hình như rất mệt vì thế quân doanh tương đối lỏng lẻo. Nhưng trong lều của tướng lĩnh thỉnh thoảng sẽ có tuần binh ghé qua.

Tính tình của Tào Tính thế nào, tuy Tào Bằng không va chạm nhiều nhưng cũng đã hiểu qua. Trên thực tế, hắn sớm biết rằng Lữ Bố và Tào Tháo nhất định sẽ đánh một trận. Vì thế trong thời gian ở Hải Tây hắn đã bắt đầu thu nhặt tài liệu về tám mãnh tướng của Lữ Bố. Con người Tào Tính này trầm ổn chín chắn. Cá nhân có sức mạnh không tệ, nhất là tài bắn cung. Nhưng về binh pháp thì y không thành thạo. Đặc điểm lớn nhất của Tào Tính chính là một chữ “Ổn”. Vì khi hắn cầm binh xung trận hết sức bình tĩnh. Có thể hắn chưa có đại công gì lớn, nhưng tuyệt đối không hề có một sai sót. Lữ Bố lệnh cho hắn đóng quân ở Hạ Tương chính là vì cái “Ổn” này. Còn cuộc chiến đánh Lưu Bị, Hạ Hầu Đôn thì không phải Tào Tính tham gia.

Bang bang bang bang bang. Tới canh năm. Lúc này trời đã khuya, khoảng chừng qua giờ Mão. Tại thời điểm canh năm và canh sáu là lúc con người ngủ sâu nhất.

Tuần binh dần dần thưa thớt. Tào Bằng cùng với Sở Qua tiến tới gần doanh trại hơn.

Ngoài cửa có hai vệ binh đang ôm tường thương ngủ gục. Tào Bằng lấy trong áo da ra một quả Thiết Lưu Tinh, thỉnh thoảng giữa đám bông lau chạy ra ném về phía hai tên vệ binh. Mấy tên vệ binh đang buồn ngủ, chợt nghe tiếng động thì lập tức cảnh giác đứng thẳng dậy. Không chờ bọn hắn thấy rõ là chuyện gì thì Thiết Lưu Tinh đã từ trong tay Tào Bằng bay ra.

Một tiếng bùng vang lên.

Thiết Lưu Tinh rơi xuống trước mặt mấy tên vệ binh, khiến chúng tối tăm mặt mũi. Một vệ binh thét lên một tiếng, ngã lăn ra đất, nháy mắt đã thấy máu chảy đầy trên đất. Cùng lúc đó Tào Bằng chạy đến trước mặt tên vệ binh kia ôm cổ, vận sức ở tay.

Một tiếng “Rắc” vang lên, xương cổ của y đã bị bẻ gãy. Tên vệ binh mềm nhũn ngã ra đất. Tào Bằng đưa tay đoạt lấy trường mâu.

Cùng lúc Tào Bằng giải quyết hai tên vệ binh thì hai người Địch Quýnh cùng Sở Qua đã dẫn người chạy vào trong.

Doanh trại tám nghìn người thực ra chia làm hai bên, ở giữa là đại doanh. Trưởng của đại doanh được canh giữ nghiêm ngặt nhưng lều trại thì lại có phần lỏng lẻo.

-Châm lửa!

Tào Bằng ra lệnh một tiếng thì Sở Qua lấy ở bên hông ra một cái hồ lô, lôi từ bên trong ra một cây đuốc hỏa. Sau đó Địch Quýnh chạy đến bên trưởng ném vào. Lập tức ngọn lửa bốc cháy đã bao vây bốn mặt quân trưởng.

-Địch phục kích!

Quân Hạ Bì đang ngủ mơ thì kinh hãi thức dậy trong một biển lửa. Bọn chúng không kịp mặc y giáp đã vội chạy đến quân trưởng, vừa chạy vừa kêu thét. Trong tình huống này, vấn đề không phải là chạy đi lấy

nước, mà chắc chắn là có kẻ định cướp trại.

Tào Bằng cũng không muốn chạy đi dễ dàng như vậy. Có điều ngay từ đầu, bọn Tào Bằng cũng không nghĩ là sẽ lên lút rút lui.

Hà Nhất đại đao ra khỏi vỏ, Tào Bằng đón một tên quân tốt Hạ Bì, hai tay nắm đao mà vung tới. Hình dáng của Hà Nhất đại đao đã gần giống với mạch đao thời hậu thế. Lưỡi đao có thể cắt ngọt qua cơ thể tên quân tốt, trong nháy mắt chặt đứt đôi phương.

Sở Qua cầm trong tay hai trường mâu, còn Địch Quýnh cầm một thanh đại đao.

Năm mươi người giống như năm mươi con hổ xuống núi, xông vào quân Hạ Bì.

Tào Bằng dẫn đầu, đại đao trong tay vung tới ào ào. Màu máu phun trong biển lửa vô cùng đẹp. Cùng lúc đó, bên kia doanh trại Hạ Bì cũng nổi lửa. Hai bên doanh trại đều bùng cháy một lúc khiến cho toàn bộ doanh trại đều náo loạn.

Một tên tướng cưỡi ngựa cầm thương xông về phía Tào Bằng. Tào Bằng giậm chân vặn người, một đao lướt qua, cả người lẫn ngựa tứ phân ngũ liệt.

-Tối nay là lúc ta tính sổ với bọn cướp trại Hạ Bì.

Tào Bằng lớn tiếng hô, chạy quanh đám loạn quân, vung đao khiến máu chảy thành sông. Sau đó Tào Bằng hợp lại với Phan Chương lao về phía đại doanh trại. Lúc này trong toàn bộ doanh trại đã trở nên náo loạn, tiếng trống trận tiếng ngựa hí người hô, hầu như đều vang lên cùng một lúc. Trong lúc hỗn loạn, Tào Bằng và Phan Chương vọt tới cửa đại doanh trại.

Nhưng lực cản của cánh cửa bên trong rõ ràng là tăng lên nhiều. Quân Hạ Bì đã phản ứng lại, bắt đầu phản kích lại người của Tào Bằng. Mười mấy tên tướng dẫn binh lính xông lên, vây quanh đoàn người của Tào Bằng. Tào Bằng không hề run sợ. Hắn cùng Phan Chương, hai người một tả một hữu, hai thanh đại đao như hai lệnh bài tử của Diêm Vương. Tào Bằng ra đao trí mạng, Phan Chương xuất đao truy hồn. Phía sau, Sở Qua càng giống như liều mạng, điem cuồng giết chóc trong đám người.

-Đừng vội tham chiến, rút lui! Rút!

Tào Bằng vừa hô hào vừa chạy xông ra ngoài trại. Lúc này Phan Chương cả người đầm máu, trong ánh lửa lộ ra khuôn mặt trắng bệch càng khiến hắn thêm dữ tợn. Đại đao trong tay hắn đúng là hung ác độc địa, đồng thời hắn còn không ngừng chửi bới bằng thổ ngữ Duyên Châu. Đoàn người sau đó chạy theo Tào Bằng, không dám ở lại, vội vàng chạy về phía Khúc Dương.

-Kẻ địch chạy trốn!

Quân đội Hạ Bì rốt cục cũng đã lấy lại tinh thần. Tiếng kèn vang lên, một đội kỵ binh lao ra từ đại doanh trại, bắt đầu tấn công đám người Tào Bằng.

Tào Bằng và Phan Chương chạy rút lui không quay đầu lại. Bọn họ không có chiến mã vì trước đó đều đã đưa cho Cam Ninh. Chuyện đánh úp doanh trại này hoàn toàn là liều mạng. Có thể liều mạng giết một người thì giết, giết hai người thì giết, có thể đánh thì đánh, tuyệt đối không được tham chiến. Nhưng có điều là chạy bằng chân thì làm sao bằng chiến mã.

Toái Càn Khôn

221. Chương 208: Ngày Quan Trọng.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 000 —

Chương 208: Ngày quan trọng.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Tào Bằng đang chạy thì nghe tiếng hét phía sau. Hắn vội xoay người nhìn lại thì thấy trên đồi Phan Chương cầm một mũi tên. Truy binh phía sau ngày càng gần.

-Công tử, đi!

Phan Chương quỳ một gối xuống đất, rống lên. Tào Bằng cắn răng một cái, xoay người chạy ngược lại, đến bên cạnh Phan Chương, nắm cánh tay hắn khoát lên cổ:

-Phan Văn Giai, theo ta!

Phan Chương muốn giãy dụa nhưng bị Tào Bằng quát một câu bảo ngưng.

-Chúng ta ai cũng muốn sống, không muốn chết. Nếu người không đi thì chúng ta đều phải chết ở đây.

Con mắt đỏ bừng, Phan Chương khập khiễng chạy cùng Tào Bằng đến cánh đồng trống. Tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng gần, thỉnh thoảng có một tiếng kêu thảm thiết vọng đến.

Tào Bằng cũng không dám quay lại nhìn, kéo Phan Chương liều mạng chạy trốn.

-Tặc nhân, ta xem người trốn đi đâu!

Tiếng chân đã ở phía sau. Tiếng cung rung lên, bắn ra về phía Tào Bằng.

-Công tử!

Một bóng người từ phía sau chạy lại chắn cung cho Tào Bằng. Mũi tên cắm giữa ngực người đó, y ngã xuống đất không đứng dậy. Tào Bằng nhận ra người đã che mũi tên chính là tên tùy tùng Dịch Quýnh ở Hải Lăng. Sống chung ba tháng, Tào Bằng không có nhiều tiếp xúc với Dịch Quýnh lắm. Đó là một người trầm mặc nhưng rất tận tâm có trách nhiệm. Chỉ ít trong ba tháng, Dịch Quýnh đã tận tâm tận lực, mặc dù ít lời nhưng đã giúp đỡ san sẻ cho Tào Bằng rất nhiều chuyện.

-Ngạn Minh!

Tào Bằng đau xót kêu lên một tiếng, buông Phan Chương ra, cầm đao xoay người về phía tên khoái mã, giậm chân, toàn thân tung ra một đao. Chiến mã hí lên một tiếng, lập tức tên cưỡi ngựa cũng bị Tào Bằng một đao đoạt mệnh. Hắn ngồi xuống bên Dịch Quýnh thì đã thấy hắn ngưng thở.

-Công tử, đi!

Sở Qua xông tới, kéo Tào Bằng đi. Bên kia, Phan Chương lớn tiếng hô hoán rút lui.

Một con khoái mã từ trong doanh trại quân Hạ Bì lao ra, đuổi theo truy sát. Tào Bằng chạy về phía thành Khúc Dương, tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ phía sau khiến hắn cảm thấy bi thương vô cùng. Tuy rằng sớm biết đây là kết cục không thể tránh khỏi, nhưng khi Tào Bằng tự mình cảm nhận cũng cảm thấy vô cùng bi ai. Dù vậy hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể xông lên phía trước.

Lảo đảo đi tới chân tường thành, Phan Chương hô lớn:

-Hạ thành!

Từ trên tường thành, rất nhiều dây thừng được quăng xuống. Tào Bằng và Phan Chương bắt lấy thừng rồi nhanh chóng leo lên tường thành. Thật không có biện pháp nào khác. Cửa thành từ lúc bị phá hỏng thì phía sau cửa chính lớn đặt hơn mười tấn túi cát, căn bản không cách nào mở cửa thành.

Một người, hai người, ba...

Khi ra khỏi thành thì có trăm dũng sĩ, nhưng khi trở về thì chẳng còn mấy người.

Truy binh đến gần dưới thành. Chu Thương ra lệnh bắn cung từ trên thành khiến quân địch không cách nào tới gần.

Tào Tính dẫn theo một đạo nhân mã đi tới thành Khúc Dương, thấy mười mấy người đang ra sức leo lên trên tường thành, trong đó có một bóng dáng nhìn qua rất quen. Tào Tính nheo mắt, trong lòng hoài nghi: không phải “hắn” đang ở Quảng Lăng, sao lại xuất hiện ở đây?

Nhưng hoài nghi vẫn là hoài nghi. Tào Tính giơ tay lấy cung, kéo căng dây cung, nhắm thẳng Tào Bằng bắn một phát. Cung của Tào Tính có lực hơn ba trăm cân. Sự lợi hại rõ ràng là khác hẳn so với các cung tên khác. Mũi tên bay thẳng tới Tào Bằng.

Chu Thương trên tường thành thấy rõ, vội vàng la lớn:

-Công tử, có tên bắn lên.

Tào Bằng đang leo lên thành thì nghe thấy có một loạt báo động. Theo bản năng, hắn dùng cười đập vào tường, thoáng cái bay giữa không trung. Mũi tên suýt nữa thì xẹt qua thân thể hắn, bắn trúng vào tường thành, bật những tia lửa nhỏ. Cả thân mình Tào Bằng đập vào tường thành. Đúng lúc này thì hắn thấy Tào Tính đang lấy từ trong túi cung ra một mũi tên thứ hai mà không khỏi kinh hãi.

Người khác không biết tài bắn cung của Tào Tính, nhưng Tào Bằng thì biết rõ. Mặc dù trong danh sách những thần tiễn của tam quốc thời hậu thế vẫn chưa có tên Tào Tính, nhưng cũng phải nói tài bắn cung của Tào Tính vượt trội hơn những người khác. Bất chấp đau đớn trên người, Tào Bằng vội vàng gắng sức bám hai tay lên mép tường thành.

Ánh mắt Tào Tính trầm lãnh, khai cung bắn tên. Mũi tên thứ hai mới rời dây cung thì mũi tên thứ ba đã lên dây. Hai mũi tên hầu như bắn đi cùng lúc nhưng góc độ khác nhau.

Mũi tên thứ hai bắn tới hầu như cùng một góc độ với mũi tên đầu, bay về phía Tào Bằng. Lúc này một tay Tào Bằng đã bám được vào đỉnh tường thành. Nghe được tiếng động phía sau vội vàng nghiêng người. Một mũi tên bắn vào tường thành nhưng một mũi tên khác cắm giữa vai Tào Bằng.

-A!

Tào Bằng quát to một tiếng, tay mềm nhũn, cơ thể rơi xuống dưới thành. Chợt một bàn tay to bồng thò ra bắt lấy cánh tay Tào Bằng. Một chân Đặng Phạm đập trên đầu tường thành, cả thân thò hẳn ra ngoài. Hắn hét lớn một tiếng rồi bắt đầu kéo Tào Bằng lên tường lầu.

Tào Tính nhin không được kêu to một tiếng đáng tiếc, nhưng trong mắt có sự thoải mái.

Đây là tam quốc! Mặc dù chúng ta là bằng hữu, ta cũng tuyệt đối không khoan dung. Nếu như người có thể thoát khỏi tay của ta, ta sẽ vì người mà cảm thấy vui mừng!

Tào Bằng quỳ rạp trên mặt đất, cảm thấy đầu óc ong ong. Trong nháy mắt ban nãy, hắn lại một lần nữa cảm nhận được khoảng cách sống chết gần như vậy. Trong lòng thì hoang mang như sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh. Hắn xoay người đứng lên thì thấy Phan Chương cũng đang bò lên tường thành, sau đó là Sở Qua, sau đó một người, hai người, ba người ... Khi sáu dũng sĩ bò lên đến đầu tường thành thì không còn có động tĩnh gì nữa. Nói cách khác, những người sống sót trở về chỉ còn có chín người.

Trong khi Tào Bằng bị trúng tên ở vai thì Phan Chương cũng trúng tên ở đùi. Nhìn lại trong đám dũng sĩ cũng có một người bị kỵ binh Hạ Bì truy sát, bị trúng thương đâm xuyên bụng, cố gắng bò lên thành, đang hấp hối. Tào Bằng nhìn qua cũng biết rất khó cứu khỏi.

Tào Bằng vùng đứng lên, nhìn xuống dưới thành.

Trần Cung đứng trên một chiếc xa trượng, binh mã vây kín xung quanh ở dưới thành Khúc Dương đang sánh vai cùng với Tào Tính đang.

-Trần Công Đài, người không còn gì hơn thế!

Tào Bằng đột nhiên chửi ầm:

-Bối chủ gian tặc, dám bén mảng đến Hải Tây của ta. Bây giờ ta đốt doanh trại của người để dạy người biết nhìn nhận thế nào là thiên hạ anh hùng.

-Hắn là ai vậy?

Trần Cung nhìn thấy quen, buột miệng hỏi. Mặt Tào Tính âm trầm, nghiêng răng nói:

-Tào Bằng.

-Hắn trở về?

Trong nháy mắt, Trần Cung đã hiểu rõ. Gã chưa bao giờ dò xét qua Tào Bằng, kể cả những thủ đoạn trước đây với Lữ Cát, Trần Cung làm sao có thể không nhìn ra? Nhưng những việc trong nhà Lữ Bố này hắn không quan tâm. Tài năng của Tào Bằng ở chỗ trong tình hình nguy ngập như vậy mà thoát thân được, mặc kệ là do vận mệnh hay phương pháp gì thì cũng đủ chứng minh là không đơn giản. Nếu như hắn chết đi, Tổng Hiến tại Hải Tây chết đi cũng không oan uổng. Ánh mắt Trần Cung trở nên lạnh lẽo u ám.

-Thúc Long, chúng ta trở về.

-Thu binh?

-Đúng vậy!

-Nhưng mà...

-Tình huống hiện tại, không thích hợp đánh thành. Đợi đến trời sáng chúng ta sẽ tấn công, xem hắn có bản lĩnh gì.

Về mặt Trần Cung lãnh đạm, không thèm nhìn Tào Bằng. Trên thực tế, nhiều năm như vậy, chuyện khó nghe nào mà hắn chưa từng nghe qua? Ngay cả khi dưới trướng Lữ Bố, hắn mưu đồ cùng Hác Manh làm phản. Về sau tuy rằng Lữ Bố không truy xét chuyện này, nhưng không có nghĩa là những người khác không truy xét. Tám mãnh tướng đa phần là kẻ lỗ mãng, mắng chửi còn khó nghe hơn Tào Bằng. Nói dễ nghe một chút thì nói là Trần Cung có tâm tính lạnh, còn nói khó nghe thì hắn bị người ta mắng đến chết lặng!

Quân Hạ Bì tới cũng nhanh mà lui cũng nhanh. Tào Bằng nhìn quân Hạ Bì lui quân về doanh trại, trong lòng càng nặng trĩu hơn.

-Công tử, Bát chết rồi!

Sở Qua khóc lóc nói với Tào Bằng. Bát chính là tên dũng sĩ bị thương xuyên thủng bụng. Chỉ tiếc là hắn liều mạng bò về đến nhà, nhưng cuối cùng vẫn không thoát cái chết. Chạy trốn một đoạn đường như vậy, ruột gần như rút ra ngoài, còn phải leo lên tường thành.

Tào Bằng tập tễnh đi đến quỳ xuống bên cạnh xác của Bát, chậm rãi cầm đoạn ruột nhét vào trong bụng Bát. Nếu như không có người nói, hắn thậm chí cũng không biết tên của Bát.

Thực ra, trong trăm tên dũng sĩ chết ở ngoài thành kia, ngoài trừ Dịch Quýnh ra, Tào Bằng hầu như không biết ai.

Trên tường thành bao trùm một bầu không khí ngột ngạt. Có binh sĩ không nhận được, bật tiếng khóc. Đối mặt với cái chết, ai cũng không thể ung dung bình tĩnh. Đặc biệt thấy cảnh tượng Bát chết thê thảm thì không một ai có thể cầm lòng được.

-Không được khóc! - Tào Bằng đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng lớn tiếng quát. Ai cũng nhìn Tào Bằng.

- Bát đã chết, Dịch Quýnh cũng đã chết, ngoài thành còn có rất nhiều hảo huynh đệ từ nay an nghỉ ngàn thu. Nhưng bọn họ vì cái gì mà chết? Bọn họ là vì bảo vệ gia đình, bảo vệ người nhà mình. Bọn họ chết không oan uổng. - Tào Bằng hét lên khiến cho trên tường thành lặng ngắt như tờ.

-Bọn họ đã chết, đối với chúng ta là còn sống.

Con mắt Tào Bằng đỏ bừng như máu.

-Chúng ta còn phải tiếp tục ở đây, bảo vệ đất đai, bảo vệ nhà cửa của chúng ta, bảo vệ người thân. Nếu ai sợ hãi thì hãy nhớ kỹ khuôn mặt của Bát. Hắn đến chết cũng không từ bỏ. Ta cũng sẽ không từ bỏ! Các ngươi có thể từ bỏ không?

Chỉ chốc lát, bầu không khí yên lặng chết chóc biến mất, trên tường thành, hàng nghìn người cùng hô vang:

-Chúng ta không từ bỏ!

Tào Bằng nhìn ánh lửa mờ ảo ngoài thành.

-Bọn chúng có tám nghìn người nhưng lại không thể ngăn được chúng ta có một trăm người đột kích. Các huynh đệ, ta muốn nói cho các người biết là khi trời sáng chúng ta sẽ phải đối đầu mãnh liệt hơn, tàn khốc hơn nữa. Nhưng vì những huynh đệ đã chết vì bảo vệ phụ mẫu thê nhi của chúng ta, chúng ta không thể từ bỏ. Ai dám động đến gia đình ta, ta sẽ liều mạng với hắn!

-Không sai, liều mạng!

-Liều mạng cùng bọn chúng!

-Mọi người hãy trở lại vị trí, cầm binh khí lên, dùng máu của bọn cẩu tặc Hạ Bì để tế anh linh các huynh đệ của ta.

-Giết bọn chó Hạ Bì!

-Liều mạng với bọn chúng...

Một tiếng hô vang tận trời cao.

Tào Bằng thấy tinh thần phấn chấn của mọi người thì khẽ thở phào một chút.

-Hãy đem thi thể Bát chôn cất cho tốt.

-Dạ!

Tào Bằng khoát tay, cảm thấy toàn bộ xương cốt trong người như vỡ vụn. Vừa rồi hắn cố gắng mình chống chọi với cơn đau, nhưng khi tất cả mọi người vùng đứng dậy thì Tào Bằng bắt đầu cảm thấy choáng váng. Có người đi tìm thầy thuốc ở Khúc Dương đến để nhổ đầu tên ra cho Tào Bằng, sau đó băng bó lại cẩn thận. Tào Bằng dựa vào thành tường, nhìn thoáng qua Phan Chương rồi đột nhiên cười ha hả.

-Công tử, người cười điều gì?

- Ta đột nhiên nhớ lại lúc này khi người liều mạng, trong miệng nói thầm cái gì?

-Ta dùng tiếng thổ ngữ quê nhà.

-Tiếng Duyện Châu à?

-Đúng!

-Sau này dạy ta vài câu. Nói không chừng có khi ta trở về Duyện Châu làm việc. Đến lúc đó có thể nói thạo tiếng Duyện Châu cũng tốt.

-Nghe rất khó đấy!

-Không khó nghe đã không học...

Phan Chương nhìn Tào Bằng nhưng không cười. Trên đùi hắn trúng tên nhưng không quá nghiêm trọng, chỉ là tên xuyên qua bắp đùi. Bây giờ nhổ tên ra, băng bó ổn thỏa thì không còn gì đáng ngại. Cách đó một đoạn thầy thuốc đang băng bó vết thương cho Sở Qua. Hắn cúi trần để lộ phần thân trên cường tráng. Vết đao đâm rất sâu, máu chảy không ngừng, khiến hắn cũng không ngừng kêu la.

-Tìm cho ta hai đoạn ruột dê, rửa sạch và chuẩn bị hai căn kim châm lại đây.

Tào Bằng đứng lên, đi tới bên cạnh Sở Qua, dặn dò thầy thuốc. Một quân lính chạy xuống thành tìm đồ cho Tào Bằng.

-Công tử, người tới đây làm gì?

-Trị thương cho người. Đau thế làm sao chịu được?

-Hà, công tử nói đùa. Đau như thế này có gì không chịu nổi?

Tào Bằng cười:

-Nghe giọng người nói thì không phải người Thanh Châu?

-Trước đây là người Ký Châu, rồi theo cha mẹ lưu lạc đến Thanh Châu, sau đó lại theo Tiết đại soái Tiết Châu đến Úc Châu Sơn, bây giờ thì an cư ở Hải Tây.

-Sau này theo ta làm tùy tùng.

-Hả?

Sở Qua mở to mắt ngạc nhiên nhìn Tào Bằng.

-Thân thủ không tệ. Sau này coi như là hỗ trợ cho ta.

-Được!

Sở Qua tỉnh người lại, không do dự, lập tức bằng lòng. Thực ra với bản lĩnh của hắn, nếu ở lại trong quân đội thì dựa vào chiến công cũng có thể được thăng chức. Nhưng nếu Tào Bằng đã mở lời, Sở Qua tất nhiên sẽ không từ chối. Công tử bảo ta làm tùy tùng, đó là đã để mắt coi trọng ta. Ta chỉ là một người ở Úc Châu Sơn mà có thể làm tùy tùng cho công tử, có gì mà không vừa ý chứ?

Lúc này có người mang tới kim châm và ruột dê. Tào Bằng lấy ruột dê rửa sạch, sau đó gài kim châm lên trên. Hắn ngắt đầu nói với thầy thuốc:

-Sau này nếu có vết thương giống như vậy thì hãy làm theo biện pháp này của ta. Nhưng người phải nhớ kỹ, nhất định là phải làm sạch sẽ. Kim châm có thể hơi qua lửa một chút. Đồ băng bó, hay nhất là dùng nước sôi luộc qua sau đó phơi nắng rồi mới băng bó.

Tào Bằng vừa nói thì lấy kim châm khâu lại vết thương của Sở Qua. Sở Qua đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Có điều lúc này hắn vừa mạnh miệng nói là không đau, nên bây giờ cố nén đau đớn mà không dám kêu lên. Khâu xong thì mặt mũi Sở Qua trắng bệch.

Tào Bằng lấy một tấm vải bố sạch băng bó vết thương cho Sở Qua rồi lau mồ hôi trên trán cho hắn.

-Nghỉ một lát đi. Ta phải trở lại sống mái với bọn chó Hạ Bì kia.

Sở Qua cười nói:

-Công tử không nên để bọn chó Hạ Bì nào sống sót.

Tào Bằng đứng lên, đưa mắt trông về phía xa. Ở phía xa đã hiện lên những tia nắng, một ngày mới sắp đến.

-Truyền lệnh ta bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Khi trời sáng thì bọn chó Hạ Bì sẽ tấn công, bọn ta sẽ dạy cho bọn hung hăng đó một bài học.

-Dạ!

Phan Chương cũng đứng lên đi cùng Tào Bằng. Trách nhiệm của hắn là phòng thủ cửa thành. Bây giờ trời đã sáng, hắn nhất định phải vào vị trí. Chu Thương đi phía sau Tào Bằng, nói nhỏ:

-Công tử, nếu lát nữa còn muốn xuất thủ thì người hãy về nghỉ ngơi một chút?

-Quên đi, theo ta xem xét thành lâu, xem còn có chỗ nào cần phải bố trí không.

Ánh mặt trời bắt đầu rõ hơn. Bốn phía đã hiện lên những tia nắng ban mai dịu dàng.

Trời đã sáng.

Từ doanh trại ngoài thành vọng lên tiếng trống trận.

Tào Bằng vịn tay lên tường thành, cả người bất động. Hắn hít một hơi không khí trong lành của buổi sáng, sau đó quay lại nhìn ra ngoài thành!

Bắt đầu rồi... Cuối cùng cũng đến.

Bờm ngựa tung bay. Dưới thành Khúc Dương, tiếng giết chóc vang lên rung trời.

Cam Ninh ngồi trên con Chiếu Dạ Bạch, nhú mày nhìn về phía xa, nét mặt đầy ưu tư. Đôi lông mày nhíu lại, mắt hồ, nắm chặt trường đao.

-Bá Miêu, chúng ta cũng xông tới thì làm sao?

-Không thể!

Đặng Chi vội vã ngăn cản, thấy sắc mặt của Cam Ninh không tốt nên liền vội giải thích:

-Không phải là người không thể xông trận mà là vì bây giờ chúng ta không thể xông lên được. Chiến sự ở Khúc Dương mới bắt đầu, đội hình quân Hạ Bì chưa tản loạn, sĩ khí đang vượng. Bây giờ chúng ta xông ra rất khó khiến cho quân địch hỗn loạn, không có tác dụng gì lớn.

-Vậy khi nào mới có thể tấn công?

-Chờ một chút! Đặng Chi nói khẽ:

-Hữu Học cũng không phải là người tầm thường. Quân Hạ Bì tuy rằng tấn công dũng mãnh nhưng muốn phá thành sợ rằng không phải chuyện dễ gì. Chúng ta bây giờ phải án binh, đợi cho đến khi quân Hạ Bì giảm sút, sau đó tái tiến công. Đến lúc đó nhất định có thể giảm bớt áp lực cho Khúc Dương.

Cam Ninh suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng tán thành chủ ý của Đặng Chi. Từ phía thành Khúc Dương truyền đến tiếng hò hét loáng thoáng, kích động tinh thần của Cam Ninh. Cam Ninh nóng lòng muốn trong giờ khắc này có thể ở trong thành Khúc Dương cùng Tào Bằng kề vai sát cánh chiến đấu. Tuy rằng không thể thấy cảnh tượng chém giết thảm khốc nhưng hẳn có thể cảm nhận được mùi máu tanh nồng. Nhưng Đặng Chi nói không sai. Tào Bằng ra lệnh cho hắn ở ngoài thành tiếp ứng là không muốn hắn hành động lỗ mãng.

Cam Ninh từ trước đến giờ cũng không phải là người không biết suy nghĩ. Hắn cũng biết, muốn giảm bớt áp lực cho Khúc Dương, nhất định phải chờ thời cơ thích hợp.

Hành sự không biết suy nghĩ thì kết quả chỉ là chết thảm bại.

Binh mã trong tay hắn cũng không nhiều. Tất cả chiến mã, tính cả con Chiếu Dạ Bạch của Tào Bằng cũng chỉ ba trăm tám mươi sáu con mà thôi. Cam Ninh không thể để bị tổn thất. Hắn biết rõ khi hắn xuất quân phải đúng lúc, nếu không thì sẽ vô dụng. Cố kìm sự kích động lại, Cam Ninh cắn răng quay đầu ngựa.

-Bảo trinh thám tiếp tục thăm dò. Cần phải liên tục xem xét tình hình chiến sự ở Khúc Dương.

-Dạ!

Đặng Chi chấp tay tuân mệnh.

Cam Ninh ngồi trên ngựa xoay người về phía Khúc Dương lần thứ hai, một lúc lâu thì thở dài, thúc ngựa đi.

-Bắn cung!

Tào Bằng đứng ở trên tường thành, gào thét. Một loạt tên diên cuồng bắn ra như mưa xuống dưới thành. Dưới tường thành, mười dàn bắn đá liên tiếp bắn.

Một cục bay ra đập vỡ nền đất, tiếng động rung chuyển. Hai tấm chắn bằng gỗ bị đập bể rơi xuống đất. Vài tên quân tốt kêu lên thảm thiết.

Trong ba canh giờ ngắn ngủi, quân Hạ Bì đã hùng dũng tấn công.

Tào Bằng đúng là kiên quyết phòng thủ giữ thành, nhưng thương vong lại không ngừng tăng lên. Bên đối phương có rất nhiều dụng cụ công thành được chuẩn bị tốt từ trước. Tuy rằng quân Hạ Bì có quân số chiếm ưu thế, nhưng dựa vào tường thành kiên cố nên thành Khúc Dương vẫn sừng sững không đổ.

Nhưng có điều quân Hạ Bì tiến công rất mãnh liệt! Thế nên quân lính trên thành đã chết hơn năm mươi.

Tào Bằng cùng Chu Thương chạy khắp trên tường thành hô hào cổ vũ quân lính. Nhưng thực tế, ngay cả Tào Bằng cũng bị sự hung dữ của quân Hạ Bì làm cho kinh sợ.

-Bắn đá!

Tào Bằng chạy trên tường thành, hướng về phía dưới thành hô. Lờn còn chưa dứt thì một dàn đá đã ầm ầm dội lên. Liên tục bắn đá khiến cho cả mấy dàn đá cũng không thể chịu nổi.

-Công tử, Hưng Bá vì sao còn chưa hành động?

Khuôn mặt Chu Thương đầy máu đen, chạy đến bên Tào Bằng hét.

-Chu thúc, không cần lo lắng. Bọn Hưng Bá phải chờ cơ hội. Khi thời cơ chín mùi thì tự nhiên quân địch sẽ bị thiệt hại nặng nề.

Chu Thương nhỏ nước bọt, không nói nhiều quay người trở về vị trí. Tào Bằng thở ra một hơi. Ba canh giờ chiến đấu không ngừng khiến cho hô hấp toàn mùi vị máu tanh. Hắn lấy nước trong thùng ở góc thành, uống một hơi, cảm thấy cổ họng rất như lửa dễ chịu hẳn đi.

-Công tử, đá!

Nước còn chưa buông xuống thì một viên đá từ dưới thành bay lên trên.

Toái Càn Khôn

222. Chương 209: Ta Muốn Hạ Khúc Dương.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 209: Ta muốn hạ Khúc Dương.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Sở Qua xông lên, hất Tào Bằng xuống đất. Hòn đá nện vào thùng nước, tức khắc thùng nước vỡ tan. Nước chảy thành dòng trên tường thành, nhanh chóng hòa với máu trên mặt đất, chảy ra ngoài.

Tào Bằng đứng lên lau nước bùn trên mặt. Hắn cười với Sở Qua, đang muốn nói cảm tạ thì chợt nghe có người nói:

-Thang mây đáp tường, thang mây đáp tường!

Hơn mười cái thang mây ầm ầm dựa lên tường thành!

Tào Bằng nhất thời cảm thấy nhức đầu. Thang mây đáp tường, có nghĩa là đối phương đã tìm ra kẽ hở. Từ bản tên từ xa bây giờ đã chuyển thành đối mặt trực tiếp.

Tào Bằng không sợ phải sấp lá cà. Không gian tường thành của Khúc Dương rất khó để quân Hạ Bì chồng nhiều người.

Nhưng vấn đề mấu chốt là quân mình không có nhiều người, tổn thất thương vong một hai người đối với Tào Bằng mới là chuyện đau đầu.

-Phá thang mây!

Tào Bằng không kịp nói lời cảm tạ Sở Qua, liền đứng bật dậy chạy tới sát tường thành.

Một tên lính Hạ Bì vừa lúc đó nhô đầu lên. Tào Bằng không chút do dự, rút đao chém bay đầu tên lính Hạ Bì. Xác chết không đầu rơi từ trên thang mây xuống, máu phun ra tung tóe, phun cả vào mặt Tào Bằng. Hắn cũng không thèm lau mặt, tiến đến thì thấy một trường mâu từ lỗ châu mai thò vào dò xét. Hắn vội nghiêng mình tránh thì thấy một gã lính đã từ lỗ châu mai mà nhảy lên thành.

-Tiến công, tiến công...

Quân Hạ Bì dưới thành lập tức reo hò. Bọn chúng chưa reo hò hết thì một cái thây đã bay từ trên tường thành xuống đất, óc vỡ tung tóe. Nhưng có điều, có một tên leo lên được thì sẽ có tên thứ hai, thứ ba, thứ tư..

-Chu Thương, tiếp tục bắn cung!

Tào Bằng la lớn, chợt thấy Sở Qua chạy dọc tường thành. Đại đao trong tay hấn hung hãn vung lên chém vào quân Hạ Bì, cả người tẩm trong máu. Khoảng chừng một nén nhang thì dưới thành vọng đến một tiếng nổ. Một cái thang mây bị bể gãy, hơn mười một tên lính Hạ Bì rơi từ trên thang mây xuống dưới đất.

Tào Bằng vội la hét, lập tức sĩ khí quân Hải Tây lại được lấy lại. Cứ như vậy, hai bên giằng co. Quân Hạ Bì xông lên tường thành lại bị quân Tào Bằng đẩy xuống. Lại xông lên, lại đẩy xuống. Giằng co lặp đi lặp lại một hồi, liên tục chiến đấu trong một canh giờ. Trong doanh trại ngoài thành rốt cục cũng truyền đến một tiếng hiệu lệnh.

-Quân Hạ Bì, thu binh!

Tào Bằng đặt mông ngồi trong vũng máu loãng, miệng thở hổn hển. Một canh giờ vừa rồi không khác gì một thử thách sống chết đối với Tào Bằng.

Hắn nhất định phải tập trung tinh thần, không có nửa phần buông lơi. Thế nhưng một lúc sau thì thấy mệt mỏi rã rời. Trên đầu tường thành vang dội tiếng reo hò cùng tiếng kêu rên thảm thiết vô cùng chói tai. Tào Bằng cố sức đứng dậy từ trong vũng máu, đi tới lỗ châu mai trên tường thành, nhìn xuống dưới doanh trại quân Hạ Bì, bất giác thấy ánh hoàng hôn đỏ như máu.

Quân Hạ Bì ngoài thành bao trùm mùi máu tanh nồng. Theo nguyên tắc, hai bên sẽ phải thu gom tử thi. Trong thời gian thu dọn chiến trường thì không được phép tấn công. Đương nhiên, Tào Bằng cũng không có khả năng mà tấn công!

Thở nhẹ một hơi, mùi máu tươi từ trong phế quản thở ra khiến Tào Bằng nhẹ nhõm. Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên hắn gặp cảnh máu tanh nồng như vậy. Kiểm kê nhân số, qua nửa ngày thì đã chết hơn trăm người!

-Công tử, nên điều động một ít nhân mã chứ?

Tào Bằng lắc đầu:

-Mới ngày đầu tiên đã điều động thì không được. Phòng chừng hôm nay còn chưa xong. Người xem những tên chó Hạ Bì kia bây giờ còn chưa quay về doanh trại. Có thể Trần Cung sẽ tiếp tục tấn công.

-Đánh đêm?

-Không thể nào!

Tào Bằng ho khan một tiếng, phun ra một cục đàm. Trong cục đàm còn có dính chút máu.

-Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, để bọn chó Hạ Bì nghỉ ngơi chỉnh đốn xong sẽ tấn công càng mạnh mẽ hơn.

-Dạ!

Tào Bằng yên lặng không nói gì, dựa đầu trên tường thành. Hắn không cao nhưng thân hình lại giống như một ngọn giáo thẳng tắp. Mọi người xung quanh thấy hình dáng Tào Bằng, không hiểu vì sao tất cả trở nên bình tĩnh.

Trong cuộc huyết chiến vừa rồi, Tào Bằng ít nhất cũng giết mười mấy mạng, trong đó có cả tướng lĩnh đối phương. Đứng tuổi tác hắn không nhiều nhưng thân thủ bản lĩnh có thể khiến mọi người khâm phục.

Nhìn ánh tà dương nhuộm đỏ mặt đất như máu, trong lòng Tào Bằng không thể bình tĩnh. Chưa tới một ngày một đêm mà hắn và Trần Cung đã thắng bại mấy lần. Trần Cung ra oai phủ đầu, Tào Bằng đánh úp doanh trại, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại.

Liên tục chiến đấu một ngày trời, hai bên vẫn hòa nhau.

“Kế tiếp, ta phải thắng! Nhưng không biết Trần Công Đài người sẽ hóa giải thế nào?”

-Công tử, Văn Giai trở về hồi báo, bọn chúng thương vong không nhiều. Hơn ba mươi người chết trận, gần tám mươi người không thể chiến đấu.

Không chỉ có Tào Bằng chịu áp lực lớn. Phan Chương và Đặng Phạm cũng cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề.

-Bảo Vương Húc điều một trăm người đến phía Tây.

-Vậy chúng ta ở bên này?

-Tạm thời không điều động thêm người.

-Dạ!

Tào Bằng cố sức nhìn ra phía quân trận của Hạ Bì. Hắn biết rõ bây giờ nhất định Trần Cung ở trong quân trận, nhìn về phía trên tường thành. Đột nhiên hắn vươn tay, chỉ về phía quân Hạ Bì, trên mặt nở một nụ cười lạnh lẽo. Hắn biết Trần Cung nhất định có thể thấy được!

Ngày còn chưa tắt nhưng quân Hạ Bì đã đốt đuốc. Ánh tà dương, ánh lửa còn có màu máu trên đất khiến cho thành Khúc Dương càng trở nên khủng khiếp. Trần Cung nắm chặt thành xe, các đốt ngón tay trắng bạch. Trên khuôn mặt lộ ra vẻ kiên nghị, ánh mắt có vẻ ngưng trọng. Hắn không nghĩ là cuộc chiến ở thành Khúc Dương lại dai dẳng như vậy.

Không sai, Tào Bằng tổn thất hai trăm người nhưng số quân Hạ Bì tử vong cũng đáng kinh ngạc, hầu như là hơn gấp hai lần quân Khúc Dương. Hơn nữa đêm qua Tào Bằng tập kích, quân Hạ Bì cũng tử thương hơn trăm mạng.

Nhưng mà đối với Trần Cung, số thương vong ấy hắn có thể chấp nhận được. Đại quân tám nghìn người, thương vong sáu trăm, còn chưa đến một phần mười. (10%)

Còn số thương vong của Khúc Dương thì gần hai phần mười. (20%)

Xem người có thể kiên trì trong bao lâu!

Trần Cung không rõ mưu tính tiếp theo của Tào Bằng thế nào. Nhưng hắn biết rõ cũng không tốt đẹp gì.

-Quân sư, Lữ Cát gây rối.

Lữ Cát thúc ngựa tiến lên, dừng bên cạnh xe của Trần Cung, giận dữ nói: -Quân sư, để ta tiến công. Ta sẽ lấy thủ cấp của kẻ địch.

-Thiếu quân hầu hãy an tâm một chút.

Bất kể là Lữ Bố có thái độ thế nào với Lữ Cát, nhưng mà trước mặt người khác Trần Cung vẫn phải gọi Lữ Cát một tiếng “Thiếu quân hầu”. Hắn cười:

-Tiểu tử kia mới đánh lùi quân ta một lần, vẫn còn liều lĩnh. Nhưng hắn không thể liều lâu được. Đợi khi thể của hắn tụt xuống, thiếu quân hầu có thể xuất quân, một lần mà đánh tan bọn chúng.

Lữ Cát nghe được, liên tục gật đầu. “Trần Công Đài vẫn còn ủng hộ ta. Về sau nếu ta kế thừa gia nghiệp, nhất định phải trọng dụng người này.”

Trong đầu Lữ Cát có ý gì thì Trần Cung cũng không để ý. Hắn nhìn sắc trời rồi thình lình rút bội kiếm ở bên, giơ thẳng lên trời.

-Tiến công!

Tiếng trống trận ầm ầm rung động, tiếng kêu thét một lần nữa lại vang lên.

Máy bắn đã kéo kệt bắn ra từng tảng đá, vẽ thành đường cong, bắn lên tường thành Khúc Dương.

Cung thủ bắn tên như mưa.

Quân lính Hạ Bì sau một lúc nghỉ ngơi hồi phục đã trở lại tấn công thành Khúc Dương một cách hung hãn. Một xe gỗ ngăn tên được dựng lên trên chiến trường. Quân Hạ Bì trốn ở phía sau xe, chầm rãi áp sát tường thành Khúc Dương. Cùng lúc đó, trên tường thành lại có một loạt tên bắn ra như mưa. Một loạt cầu lửa từ trong thành bay ra, rơi trên mặt đất. Hai khối lửa bùng cháy, đốm lửa văng ra như pháo bông trên bầu trời chiến trận. Tiếng la hét vang tận trời khiến kẻ khác khiếp sợ.

Trần Cung ra lệnh Chiến Phong đi tới một trăm bước thì dừng lại, trung quân áp sát Khúc Dương. Hắn đang chuẩn bị hạ lệnh thì nghe tiếng quân hỗn loạn phía sau, có tiếng người hô ngựa hý.

-Xảy ra chuyện gì?

-Hồi báo quân sự, quân địch, có quân địch tập kích.

Tên lính truyền tin chạy hồng hộc hướng về phía Trần Cung bẩm báo. Lữ Cát nghe được thì biến sắc, quay đầu ngựa, quát lớn:

-Các huynh đệ, theo ta nghênh địch!

-Khoan đã!

Trần Cung đột nhiên quát Lữ Cát ngưng lại, quay đầu nhìn phía hậu quân. Hắn nở nụ cười. “Tào Bằng, kể hạ lưu như vậy mà người cũng dám dùng? Ta tự hỏi người làm thế nào để kiên trì như thế, hóa ra ban đầu đã bố trí an bài từ trước. Chia binh ra hỗ trợ. Muốn dùng phương pháp này để kéo lại thế tiến công, giảm nhẹ áp lực cho Khúc Dương sao? Hừ, chỉ tiếc là trong tay người có bao nhiêu binh mã chứ? Quân chủ lực đóng trong thành Khúc Dương. Như vậy thì đội nhân mã ở ngoài thành e rằng cũng chỉ còn con mà thôi. Hừ, dựa vào nhóm binh lực như vậy để ngăn chặn ta à. Nếu như mà binh lực của người nhiều một chút, có năm nghìn người thì ta còn cảm thấy khó khăn. Đáng tiếc là...”

-Quân sự, vì sao không đi cứu viện?

-Đây là kế phân binh, chỉ muốn giảm bớt sức tấn công cho Khúc Dương.

Trần Cung cười lạnh nhạt nói:

-Ta không mắc lừa. Truyền lệnh ta, lệnh hậu quân bày binh bố trận cố thủ. Ta không tin bọn chúng đủ mạnh để tấn công đại quân của ta.

Xông trận cần phải có tướng vô cùng dũng mãnh. Nếu như là Lữ Bố hoặc Trương Liêu thì Trần Cung còn không dám mặc kệ. Hắn rút bảo kiếm, giơ lên trời lớn tiếng quát:

-Ba quân tiếp tục tấn công thành. Ta muốn hạ Khúc Dương. Công thành cho ta, công thành!

Tiếng la giết càng vang dội. Lữ Cát ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn về phía hậu quân. Hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói:

-Quân sự, hay là... Ta dẫn người đi xem, chit ít có thể ổn định trận tuyến.

Toái Càn Khôn

223. Chương 210: Bách Kỵ Đột Kích.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 210: Bách kỵ đột kích.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Ý đồ của Trần Cung rất rõ ràng: không dây dưa với Tào Bằng. Quyết chiến mới là đúng đắn nhất. Tào Bằng dây dưa thì hắn sẽ không dây dưa chiếm lấy Khúc Dương. Ý nghĩa của việc chiến Hải Tây không chỉ là để làm tổn thất trăm vạn tấn lương thảo của Tào Tháo mà còn có ý đồ quan trọng khác nữa. Đó chính là để Trần Đăng ở Quảng Lăng phải kinh sợ, không dám hành động ngông cuồng. Chỉ cần công phá Khúc Dương, những binh lính ngoài kia chỉ là bọn binh tốt. Giết Tào Bằng, chặt đứt một cánh tay của Đặng Tắc, Hải Tây không cần tốn nhiều sức cũng có thể dễ dàng thôn tóm được.

Vì thế Trần Cung không thèm để tâm đến hậu quân hỗn loạn. Hắn xem ra binh mã Hải Tây cũng không nhiều, giỏi lắm là hai ngàn người. Vậy đội binh mã ngoài thành kia có bao nhiêu, nghĩ một lát cũng có thể đoán tổng cộng chắc chỉ năm trăm.

Chỉ cậy năm trăm người mà nghĩ là có thể chia rẽ tám nghìn binh mã?

Trên đời không phải ai cũng là Lữ Ôn Hầu, cũng không phải là Trương Văn Viễn. Trần Cung tin tưởng đội nhân mã ở ngoài thành chỉ đột kích gây hỗn loạn. Càng như vậy lại càng chứng minh là Khúc Dương nguy cấp đến nơi.

Lữ Cát tự động đi giết giặc, Trần Cung cũng không từ chối. Trên thực tế, hắn cũng chướng mắt với Lữ Cát. Tên tiểu tử này có dòng máu người Hồ, đánh trận không dừng mảnh nhưng dã tâm thì quá lớn! Dã tâm của Lữ Cát có thể giấu được Lữ Bố nhưng không thể gạt được Trần Cung. Chỉ có điều Trần Cung sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà của Lữ Bố, phần lớn thời gian chỉ âm thầm lặng lẽ. Lần này chinh phạt Khúc Dương ở Hải Tây, Trần Cung không hề muốn mang Lữ Cát theo, nhưng Lữ Bố đã sắp xếp, hắn cũng chỉ biết tuân mệnh.

Trong mắt Trần Cung thì Lữ Cát là loại thành sự thì chưa đủ mà bại sự thì có thừa. Cho hắn ở lại tiền trận cũng không có tác dụng gì. Cho hắn trấn giữ hậu quân cũng là một lựa chọn không tồi. Vì thế Lữ Cát mở lời thì Trần Cung liền gật đầu đồng ý.

Lữ Cát mang theo tám trăm người nhanh chóng chạy về phía sau.

Trần Cung tiếp tục đôn đốc tác chiến, ra lệnh tiếp tục tấn công Khúc Dương. Trong phút chốc, dưới thành Khúc Dương máu chảy thành sông!

Suy nghĩ của Trần Cung quả không sai. Trên đời này không có ai lấy ít thắng nhiều. Năm xưa Sở Bá Vương quyết chiến đã đánh bại quân Vương Ly là một ví dụ. Nhưng trên đời này có thể có mấy người Sở Bá Vương? Việc trăm năm bể dâu biến đổi thất thường, việc quân sự cũng tùy theo hoàn cảnh. Tiền lệ của Sở Bá Vương, Trần Cung nghĩ là không thể lặp lại. Thế gian bây giờ, chắc có lẽ chỉ Ôn Hầu Lữ Bố cười Xích Thố thì mới có thể làm được. Những người khác rất khó thực hiện được.

Nhưng mà Trần Cung hoàn toàn không nghĩ đến tại huyện Hải Tây không chỉ có Phan Chương là cao thủ hạng nhất, mà còn có Cam Hưng Bá.

Theo tình hình cuộc chiến thì hậu quân Hạ Bì rõ ràng là lỏng lẻo. Đặc biệt Trần Cung đã ra lệnh trung quân tiến về phía trước khiến cho lúc này giữa trung quân và hậu quân xuất hiện một kẽ hở.

Cam Ninh đọc phép dụng binh, ánh mắt Đặng Chi cũng tinh tường không kém. Vì thế hai người quyết định là Đặng Chi xuất hai trăm người ra tiếp ứng, Cam Ninh xuất một trăm tám mươi sáu kỵ binh xuống phía dưới quân Hạ Bì tấn công. Sắc trời đã dần dần tối đen, tầm nhìn cũng không rõ.

Mọi nguồn nhân lực đều tập trung dưới thành Khúc Dương lúc này.

Cam Ninh thừa lúc tối trời, xuất hiện tại hậu quân Hạ Bì. Khi khoảng cách còn trăm mét, Cam Ninh thành linh lên dây cương phóng ngựa phi nhanh. Chiều Dạ Bạch tấp gió trong đêm, bờm ngựa trắng lay động trong gió như một đám mây trắng, trong chớp mắt đã vọt tới phía trước quân địch. Khi còn hơn mười bước thì quân Hạ Bì mới cảm thấy tình hình không ổn.

-Có địch, có địch.

Một tên lính hét lên. Không đợi quân Hạ Bì bắn tên, Chiều Dạ Bạch phóng tới trước. Như một ánh chớp trong đêm, trong nháy mắt Cam Ninh đã ở trước mặt quân Hạ Bì. Cầm long tước trong tay, Cam Ninh vung một đường đao sáng ánh lửa, trong nháy mắt có hai luồng máu bắn ra. Cam Ninh lao vào đám quân Hạ Bì, đao vung lên như gió bão, trên đường đi giết rất nhiều quân Hạ Bì ngã ngựa khốn đốn. Kỵ binh theo sát phía sau Cam Ninh cũng xông vào trong quân Hạ Bì. Để tăng cường sức mạnh cho kỵ quân, Tào Bằng đã lấy trường đao trong kho vũ khí Khúc Dương mà phát hết cho quân Cam Ninh. Một chiến mã chạy như bay, một thanh đại đao lóe sáng.

Quân Hạ Bì tán loạn, càng khiến đường đi của Cam Ninh như vào chốn không người.

Hai tên kỵ binh cưỡi ngựa xông ra định cản đường Cam Ninh. Nhưng Cam Ninh không hề hoang mang, Chiêu Dạ Bạch bỗng dừng dừng lại. Khi dừng lại như vậy thì tên kỵ binh nhất thời luống cuống tay chân. Cam Ninh giơ tay chém vào ngựa của một tên kỵ binh. Tên kỵ binh còn lại, khi hai ngựa đối mặt, trong nháy mắt bị Chiêu Dạ Bạch đá vào hông của con ngựa kia. Nghe rắc một tiếng, chiến mã kia bị gãy xương, hất tên kỵ binh bay ra.

Kỵ binh kia bị hất ra, đầu choáng váng. Khi hắn đứng lên thì thấy một con ngựa vọt tới, huỳnh một tiếng thì hắn đã bị hất bay ra xa, xương cốt đứt lìa.

Khi Lữ Cát đến nơi thì hậu quân Hạ Bì đã loạn. Rất xa, hắn thấy Cam Ninh mặc cẩm bào, tay cầm đại đao đang chạy giữa loạn quân. Chiêu Dạ Bạch lướt qua như thể chẻ tre, khiến đám quân chạy trốn chết. Lữ Cát không khỏi giật dử.

-Chứ có hoảng hốt. Có ta ở đây!

Vừa nói xong thì Lữ Cát phóng ngựa vọt về phía Cam Ninh. Vừa xung phong hắn vừa quát lớn:

-Tướng giặc kia, không được làm càn, có thiếu quân hầu ở đây.

Con người, đôi khi tự tin cũng tốt, mà hình như cũng không phải là chuyện tốt.

Lữ Cát thuộc loại người tự cho rằng bản thân mình xuất sắc. Từ khi báỉ Lữ Bố làm cha, Lữ Cát đi theo Lữ Bố, có thể nói là đánh đông dẹp bắc, cũng từng lập chiến công hiển hách. Cưỡi ngựa Khố Hạ, tay cầm đại kích, Lữ Cát tự nhận là dưới trướng của Lữ Bố, ngoại trừ Trương Liêu ra, hắn là người xuất chúng thứ hai. Mắt thấy Cam Ninh tàn sát bừa bãi trong quân, hắn làm sao có thể chịu được? Có máu người Hồ trong huyết mạch, hắn có vẻ kiêu ngạo coi thường người khác. Khố Hạ chiến mã cũng không phải tầm thường. Hắn cầm đại kích phóng tới trước mặt Cam Ninh.

Cam Ninh quần tằm vải trắng trên tay nhưng mà đã bị máu nhuộm đỏ. Mắt thấy có người cản lối đi, hắn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng giống như một con dã thú dữ tợn.

-Tiểu tử muốn chết!

Đối mặt với Lữ Cát, Cam Ninh không hề sợ hãi. Hắn phóng ngựa đến đón đầu, đại đao vẩy trong không trung, bổ vào đại kích.

Lữ Cát cảm thấy cánh tay rung lên, đại kích lập tức bị đẩy ra. Nhưng có điều hắn cũng không hoảng hốt, theo lực đại kích bị đẩy mà xoay tròn một vòng rồi lại hướng về Cam Ninh mà bổ tới lần thứ hai. Cam Ninh giơ đao ra đón, cùng lúc hai ngựa đối mặt. Thành linh hắn đạp chân vào bàn đạp, cả người đứng lên, hai tay cầm đao hung ác bổ về phía Lữ Cát.

Ưu thế của bàn đạp vào lúc này được thể hiện một cách rõ ràng. Đại kích của Lữ Cát dài khoảng chừng ba thước tám, gần bốn thước. Theo lý thuyết mà nói, khi kỵ chiến thì binh khí dài sẽ chiếm ưu thế.

Nhưng võ học thời hậu thế nói thì: nhất thốn trường, nhất thốn cường (một tấc dài là một tấc mạnh).

Mà Long Tước đại đao của Cam Ninh chỉ dài có chín thước, hầu như ngắn hơn một nửa với đại kích.

Trong binh khí học còn có câu: nhất thốn đoản, nhất thốn hiểm (một tấc ngắn là một tấc hiểm). Nhờ vào Chiêu Dạ Bạch, Cam Ninh có thể áp sát rồi chém.

Bàn đạp có thể tăng sức mạnh ghè gớm, khiến cho một đao của Cam Ninh như sấm sét phóng xuống.

Lữ Cát cũng không ngờ Cam Ninh lại thay đổi như vậy. Vốn ban đầu khoảng cách giữa hai người không đủ để Cam Ninh xuất chiêu. Nhưng sau đó có bàn đạp khiến cho Cam Ninh đột nhiên tiếp sát làm Lữ Cát bất ngờ. Vội vội vàng vàng, Lữ Cát hai tay cầm đại kích lên đỡ. Chỉ nghe một tiếng nổ, Khố Hạ chiến mã của Lữ Cát hí lên, móng trước mềm nhũn, ngã lăn trên mặt đất.

Uy lực một đao của Cam Ninh thật vô cùng mạnh mẽ!

Theo lý thuyết, một đao chém xuống khi ở trên ngựa có sáu trăm cân trọng lực. Kết hợp với ngựa có thể đạt nghìn cân trọng lực. Bàn đạp, yên ngựa, Tào Bàng đã phổ biến điều này.

Trên thực tế, thủ hạ là kỵ quân của hắn không nhiều. Lần này có thể thu gần bốn trăm con ngựa đã là chuyện hiếm. Trước đây bên cạnh hắn rất nhiều người nhưng chỉ có Chiêu Dạ Bạch và Song Đăng là được trang bị yên ngựa. Ngoài ra, chỉ còn Hạ Hầu Lan, Phan Chương, Chu Thương và Đặng Phạm mới có ngựa được trang bị như thế. Cam Ninh có bàn đạp để mượn lực, có yên ngựa, có móng ngựa để bảo vệ chiến mã.

Nói đây là ba vật quý cũng không quá.

Lữ Cát vội vàng cản đòn hoàn toàn là lực hai chân của hắn. Khi chiến mã ngã xuống, Lữ Cát nhanh chóng lộn mấy vòng trên đất rồi mới đứng lên, thân mình toát mồ hôi lạnh.

Người này sao có thể có lực mạnh như vậy? Một đao tung ra không thua kém phụ thân...

Lữ Cát hoảng hồn định thần lại. Cam Ninh cũng không vì thế mà buông tha cho hắn, thúc ngựa phóng về phía Lữ Cát. Cũng may là dưới trướng Lữ Cát có rất nhiều kỵ binh xông lên vây lấy Cam Ninh. Một mình Cam Ninh đối mặt với hơn mười người vây đánh nhưng lại không hề sợ hãi. Một tay cầm một cây trường mâu, tay trái đeo thủ mâu, tay phải cầm đao. Đao mâu tung hoành, máu người bay tung tóe vô cùng oanh liệt. Lữ Cát lúc này mới thật sợ hãi! Hắn đã gặp qua rất nhiều dũng tướng. Trong ấn tượng của hắn, hình như chỉ có hạng người như Điển Vi mới có thể đánh cả đám quân như trước mặt.

“Con mẹ nó! Ở huyện Hải Tây không ngờ còn ẩn giấu nhân vật như vậy?” Y bắt lấy một con chiến mã vô chủ rồi quay đầu chạy.

Diệt Hồng Trần

224. Chương 211: Đêm Không Ngủ.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 211: Đêm không ngủ.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

Với bản lĩnh của mình, trong nháy mắt Cam Ninh đã đâm chết ba tướng, chém đao chết bốn người, một tên kỵ sĩ sợ chết chạy trốn chết. Hắn dẫn người tiếp tục phóng về phía trung quân, liên tục giết quân Hạ Bì khiến chúng phải lui về phía sau.

Đúng lúc này, Tào Tính chạy đến. Rất xa hắn rút một tên bắn về phía Cam Ninh.

Ngay từ đầu Trần Cung cũng không chú ý đến chuyện này, đang toàn lực chỉ huy quân sĩ tấn công Khúc Dương thì một tên lính kéo vạt áo hắn hô: -Quân sư, quân địch đã đột phá hậu quân.

-Hả?

Mãi cho đến lúc này Trần Cung mới ý thức được tình thế không ổn. Trong nháy mắt mà quân địch đã đột phá hậu quân?

-Thiếu quân hầu đâu?

-Thiếu quân hầu bị tướng địch đánh một chiêu mà bại, đã chạy trốn chết. Bọn chúng hiện đang tấn công quân ta.

-À ha...

Trần Cung ngồi trên ngựa tức giận điên người, mắt thấy quân Hạ Bì đã tấn công đến đầu tường thành, không nghĩ là đến lúc này lại sinh chuyện.

-Lập tức theo ta chặn đánh!

Một tiếng hiệu dài vang lên, hậu quân liền biến thành tiền trận.

Khi Trần Cung đến thì thấy Cam Ninh ở giữa đám người như một pho tượng sắt, đánh cho binh mã của mình liên tiếp tháo chạy. Ngay cả Tào Tính đến rồi cũng khó khăn mà ngăn thế tấn công của Cam Ninh. Nhưng Trần Cung cũng nhìn ra được, trước thế công kích của Cam Ninh, Tào Tính cũng phải chật vật.

-Bao vây hấn cho ta! - Trần Cung quát lớn.

Trong tích tắc, mấy trăm quân ủa lên vây lấy Cam Ninh. Cam Ninh thấy quân địch xông lên cũng không ham chiến, lập tức chém vài đao rồi lui.

-Các huynh đệ, theo ta rút lui!

Cam Ninh hét lớn một tiếng, dẫn kỵ quân đột phá vòng vây ra ngoài. Vừa qua một cuộc huyết chiến nên Tào Tính chỉ có thể khổ sở đuổi theo Cam Ninh nhưng lại không thể nào chặn đường gã.

-Xin hỏi người phương nào? - Trần Cung thất kinh lớn tiếng hỏi.

Mọi người cuối cùng cũng không ai biết lai lịch Cam Ninh. Đồng thời Đặng Chi dẫn hai trăm kỵ binh nhập vào trong quân, cùng Cam Ninh tập hợp lại sau đó. Một tiếng trống vang lên, liền bao vây quân Hạ Bì.

-Trần Công Đài cũng chỉ như thế này. Vậy mà dám đụng đến công tử nhà ta? - Cam Ninh cười lớn vang cả trời.

Hơn ba trăm kỵ binh chạy đi, khiến cho Trần Cung ngây người ra.

Tào Tính hốt hển đi tới trước Trần Cung:

-Quân sư, tên kia là ai? Hải Tây có dũng tướng từ lúc nào?

Trần Cung lắc đầu, cười khổ không nói.

-Tên đó thế nào? Người này thực sự lợi hại chứ?

Tào Tính nói:

-Không có quân hầu thì không có người thắng.

-Văn Viễn thì sao?

-Văn Viễn sợ cũng không làm gì được.

Nghe Tào Tính nói nét mặt Trần Cung trở nên âm trầm: huyện Hải Tây sao lại có ngựa hổ tàng long như vậy?

-Quân sư, vẫn còn tiếp tục công thành chứ?

Trời đã tối hẳn. Trên chiến trường đã nhóm từng đống lửa, khiến cho thành Khúc Dương có vẻ yên ả. Quân lính vừa mới leo được lên thành thì bị đẩy xuống. Trần Cung nhìn qua bốn phía, tất cả quân sĩ đều uể oải không nổi, ai cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Khúc Dương. Đền cuồng tấn công một ngày trời mà không phá được! Bây giờ Cam Ninh lại xông vào khiến cho sĩ khí bị giảm sút.

Trần Cung thở dài khoát tay, uể oải ra lệnh:

-Thu binh! Nếu đánh tiếp thì chỉ tăng thương vong mà thôi. Tính nghìn tính vạn nhưng không tính đến là Hải Tây còn có mãnh tướng như vậy.

Tiếng rút quân vang lên, quân Hạ Bì rút xuống thì đồng thời trên tường thành Khúc Dương vọng đến từng đợt reo hò. Loáng thoáng có thể thấy bóng dáng quân sĩ lác lác.

-Một bước sai, các bước đều sai. Thúc Long, chúng ta đánh mất cơ hội phá thành tốt nhất.

Thần sắc Tào Tính rồi bời, im lặng không nói. Sau một lúc lâu, hắn nói khẽ:

-Cho dù Tào Hữu Học có mãnh tướng thì cũng đừng hòng xoay chuyển thế thua. Ta xem hắn có thể chống đỡ bao lâu!

Có thể chống đỡ bao lâu?

Trong đầu Trần Cung mơ hồ cảm thấy: không phải là bọn chúng có thể chống đỡ trong bao lâu. Vấn đề quan trọng là chúng ta có bao nhiêu thời gian.

Hắn ở trên xe, xoay người nhìn về phía thành Khúc Dương. Lần đầu tiên, Trần Cung cảm thấy hối hận. Hắn cho rằng mình không cần phải dò xét Hải Tây. Nhưng hiện tại xem ra cũng nên phải dò xét Hải Tây!

Binh pháp có nói: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trần Cung bị chiến bại vì ngay từ đầu việc mạo muội đẩy binh chinh phạt Hải Tây chính là một sai lầm lớn ngày hôm nay!

Trên thành Khúc Dương, bóng hình gầy guộc như cây giáo vẫn đứng thẳng.

Trần Cung hít sâu một hơi, lấy bảo kiếm trong tay chỉ về phía hình bóng kia, sau đó chém lên trời.

Tào Hữu Học, đây chỉ là bắt đầu, còn chưa có kết thúc!

Hắn tin tưởng, nhất định Tào Bằng có thể trông thấy...

Cổ họng Tào Bằng khàn hẳn. Trong lúc đại chiến, hắn chạy trên thành, chém giết quân Hạ Bì xông lên, lớn tiếng quát mắng, đồng thời nổi giận với đám quân trên thành.

Nhưng khi quân Hạ Bì thu binh khiến cho hắn hoàn toàn kiệt sức. Nếu không nhờ hắn cố gắng kiềm nén thì không chừng đã gục xuống vũng máu mà ngủ ba ngày ba đêm.

Hôm nay, số quân Hạ Bì chết trong tay hắn phải hơn ba mươi người. Lúc lấy mạng người, bản thân hắn gần như biến thành một kẻ lạnh lùng. Chẳng cần biết là có bao nhiêu người chết có lẽ cũng không làm cho Tào Bằng xúc động. Tục ngữ đã nói nhân từ không thể quản binh có lẽ chính là cái cảm giác này. Nhìn một cái thi thể nằm trong vũng máu, Tào Bằng chết lặng...

- Công tử! Nghỉ một lát đi.

- Lần này Hưng Bá đánh bất ngờ thật sự là đúng lúc.

- Vâng.

- Nhưng có lẽ chỉ được lần này thôi. Lần sau Hưng Bá còn muốn tạo sự bất ngờ thì không còn dễ dàng như vậy nữa. Hơn nữa hiệu quả cũng không được cao như lần này.

- Tại sao?

Chu Thương không nhìn được lên tiếng hỏi.

Tào Bằng nhìn quân Hạ Bì rút về doanh trại mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù thân thể của hắn đau nhức khó chịu nhưng vẫn cố đứng thẳng người đi tuần tra trên tường thành. Hắn cần phải động viên binh lính. Dù sao thì thương vong trong ngày hôm qua thật sự quá nặng. Chỉ ven vện khu vực thành Tây, số người chết đã vượt quá một trăm năm mươi người. Mà ở thành Đông thì thương vong cũng vượt quá hai trăm. Có thể nói chỉ trong một ngày, Tào Bằng tổn thất ít nhất bốn trăm người. Còn chưa tính tới khi bị đánh lên lúc rạng sáng mất gần một trăm nữa, cộng lại sợ rằng phải hơn năm trăm. Nghe ra thì có vẻ như đây cũng không phải là một con số kinh người.

Nhưng nếu xét tổng binh lực của Khúc Dương thì sẽ nhận thấy năm trăm người đó chiếm tới một phần tư.

- Hôm nay Vương Húc mộ binh được bao nhiêu người?

- Không nhiều lắm! Ước chừng được hai, ba trăm người....

Lòng trung thành của người Khúc Dương đối với Tào Bằng không cao. Có thể tuyển được hai, ba trăm người đã vượt qua sự dự đoán của Tào Bằng.

- Lệnh cho y tăng cường huấn luyện.

- Vâng.

Tào Bằng thở ra một hơi, cổ họng cảm thấy bỏng rát. Thấy một cái thùng, nước trên bề mặt đã hơi nhuộm đỏ nhưng Tào Bằng cũng bất chấp vớ lấy một cái bát bửu ở bên cạnh mà uống ừng ực. Nước bên trong cái thùng đó đậm mùi máu tươi, chẳng biết là đã hòa máu của bao nhiêu người. Nhưng vào lúc này hẳn còn sức đâu mà để ý tới chuyện đó? Sau khi uống một bát nước, cái cảm giác nóng nơi cổ họng cũng giảm đi rất nhiều. Tào Bằng lại thở ra một hơi rồi đi lên lỗ châu mai trên tường thành nhìn ra ngoài quan sát rồi thở dài.

- Phản ứng của Trần Cung lần này hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của ta.

- A?

- Lúc đầu, khi Hưng Bá tấn công bất ngờ, ta tưởng rằng Trần Cung sẽ bị rối loạn đội hình phải thu binh đánh trả. Nhưng nào ngờ người đó không thèm để ý tiếp tục tấn công Khúc Dương... Nếu như không nhờ Hưng Bá dừng mãnh đánh cho Trần Cung trở tay không kịp thì có lẽ y cũng không lui binh. Lần này, hẳn đã cẩn thận thì lần sau chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị khiến cho Hưng Bá muốn tấn công rất khó. Nói thật là phản ứng của Trần Cung làm cho Tào Bằng phải nhảy dựng người.

Hắn nói rất đúng. Nếu không phải là Cam Ninh mà là một người khác thì hôm nay Khúc Dương đã bị nguy hiểm.

Tào Bằng hoàn toàn tin vào Cam Ninh. Trong lịch sử, lúc diễn ra trận chiến Nhu Tu, tuổi của Cam Ninh lúc đó là bốn mươi vậy mà vẫn còn có thể dẫn trăm quân đột phá mà không mất một người nào. Nói về cái dũng và vũ lực hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Mà nay Cam Ninh vẫn còn trẻ, trong quân Hạ Bì có thể một chọi một với Cam Ninh mà vượt qua được mấy chiêu cũng chỉ có một mình Tào Tính... Vì vậy mà Tào Bằng thật sự không lo lắng.

Điều hắn lo lắng hiện nay đó là thái độ của Trần Cung. Chỉ cần quan sát phản ứng của Trần Cung thì có thể thấy lúc đó y muốn động viên tinh thần mà công phá Khúc Dương.

Cái sự kiên quyết đó khiến cho Tào Bằng kinh hãi... Mặc dù hôm nay số người bên Trần Cung chết nhiều hơn nhưng quyết tâm của y lại lớn. “Nếu cứ tiếp tục như vậy không biết bên mình còn có thể giữ được bao nhiêu lâu?” Hiện tại Tào Bằng cũng cảm thấy bối rối, thậm chí là còn hơi sợ.

- Chu thúc! Để cho các huynh đệ xuống thành nghỉ ngơi, lệnh Tử U xuất lĩnh lên thủ thành.

- Vậy còn người?

- Ta ở đây quan sát... Chu thúc! Thúc xuống trước đi, nghỉ ngơi. Ta còn nhiều thời gian. Nhưng ngày tiếp theo sẽ càng thêm khổ.

Chu Thương định từ chối nhưng bị Tào Bằng nói một câu: “Đây là quân lệnh” ngăn chặn nên đành phải khom người tuân mệnh.

Sau một lát, Hạ Hầu Lan dẫn năm trăm binh lính lên thành bàn giao với Chu Thương. Chu Thương dẫn theo hơn ba trăm người lui xuống nghỉ ngơi.

- Tình hình thành Đông thế nào?

- Không được lạc quan.

Nét mặt của Hạ Hầu Lan lo lắng, nói nhỏ:

- Văn Giai và Nghiêm Pháp chỉ còn lại bốn trăm người, hơn nữa đều rất mệt mỏi. Tại hạ đã lệnh cho Vương Húc phái người tới thay. Có điều phần lớn binh lính đều mới được chiêu mộ cho nên không có nhiều tác dụng lắm. Thuộc hạ đoán trong trận chiến ngày mai, bên phía Văn Giai cũng phải mất ít nhất một nửa. Nhưng không còn cách nào khác vì chúng ta không có đủ người. Hiện tại trong tay Vương Húc chỉ còn lại có hai trăm người.

- Lệnh Vương Húc tiếp tục mộ binh.... Nếu không được thì tăng trợ cấp. Nói cho người Khúc Dương, phạm người nào hưởng ứng lệnh triệu tập thì một ngày nhận được một học lương... Ta không tin với trăm vạn học

của Hải Tây mà không chiêu một được một ngàn người. Mau chóng mở kho phủ ra phát lương. Chỉ cần người nào bị chết trận, cả nhà chuyển tới Hải Tây sẽ được năm mươi mẫu ruộng tốt....

Tào Bằng cũng thật sự rất giận. Binh lực không đủ, sức chiến đấu thấp đã trở thành vấn đề nan giải.

Hạ Hầu Lan lên tiếng rồi nhìn quanh không có người, liền nhỏ giọng nói:

- Công tử! Còn có một việc nhất định phải báo.
- Chuyện gì?
- tên của chúng ta....hết quá nhanh.
- Cái gì?
- Chỉ riêng ngày hôm nay đã mất gần ba vạn mũi tên.

Tào Bằng nghe mà ngẩn người. Hắn còn nhớ rõ hiện giờ Khúc Dương có tổng cộng mười vạn mũi tên, vậy mà chỉ một ngày đã mất một phần ba?

Nhưng ba vạn mũi tên bắn chết được bao nhiêu kẻ địch? Tào Bằng tính toán thì thấy số lượng quân định chết dưới mũi tên khoảng chừng năm, sáu trăm. Nói một cách khác, cứ năm mươi mũi tên bắn chết được một người. Tào Bằng hít một hơi thật sâu mà không biết nói gì.

- Rất nhiều người quá lo lắng cho nên không thể kéo nổi cung khiến cho tên vừa mới rời cung đã rơi xuống... Công tử! Tốt nhất không nên cho các tân binh dùng tên nếu không sẽ lãng phí rất nhiều. Theo ý của thuộc hạ thì để cho họ đứng lẫn với đám binh xu. Thuộc hạ thấy trong trận chiến hôm nay đám binh cũ rất tốt. Để cho họ sử dụng cung tốt hơn nhiều so với tân binh. Dù sao thì đám tân binh chưa gặp qua vài trận chiến rất khó có sức chiến đấu.

Ánh mắt của Tào Bằng sáng lên:

- Ý kiến này rất hay.

Hắn phát hiện ra cái đầu của mình còn thật sự quá nông cạn. Cái biện pháp này vô cùng phổ biến trong thế kỷ sau vậy mà không nghĩ ra được. Tân binh mới ra chiến trường rất khó bình tĩnh, dễ mắc sai lầm. Chỉ cần bên cạnh họ có vài tên lính cũ thì hiệu quả sẽ khác. Bên phía Phan Chương cơ bản làm theo cách đó nhưng bên thành Tây này thì dường như...

Tào Bằng lập tức lệnh cho hai trăm tên lính cũ lại, đồng thời điều động hai trăm tên lính mới tới để cho họ ở cùng với nhau.

Chẳng cần phải là chiến trường thì cũng có thể cho họ giao lưu với nhau một chút.

Sau khi xử lý mọi việc xong thì cũng đã gần tới giờ Tý. Màn đêm tối đen, mây gió quay cuồng như thời tiết sắp thay đổi.

Hạ Hầu Lan đưa Tào Bằng từ trên lầu quan sát xuống đại sảnh, ép hắn phải nghỉ ngơi.

Tào Bằng nói:

- Tử U! Nhìn trời có lẽ thời tiết thay đổi. Người phái người tới báo cho Văn Giai để cho họ tăng cường canh phòng. Trời tối dễ đánh lén, gió to dễ phóng hỏa. Chúng ta có thể bí mật đánh lén doanh trại địch thì Trần Công Đài cũng có thể đánh lén....
- Vâng!

Hạ Hầu Lan nhìn sắc trời mà trong lòng hơi ưu tư. Gã lập tức gọi người rồi phái đi thống báo cho Phan Chương và Đặng Phạm, sau đó đóng cửa sảnh.

- Đốt đuốc lên, cứ hai mươi bước cắm một cây. Đuốc tắt lập tức thay đuốc mới, cẩn thận bị đánh lén.

Âm thanh của Hạ Hầu Lan từ trên tường thành vọng cả vào trong đại sảnh. Tựa vào giường, Tào Bằng liếc mắt nhìn Sở Qua để nguyên quần áo đang nằm ngủ.

Cái tên này hôm nay cũng vất vả. Có mấy lần nhờ y tính mắt nên Tào Bằng mới tránh khỏi bị thương.

Lúc rạng sáng bị thương rồi lạnh đánh cả ngày, cho dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Y nằm trên đất mà ngáy cho thấy ngủ rất sâu.

Tào Bằng cầm chằm đem đi tới đắp lên người Sở Qua. Hắn nhắm mắt lại nhưng bên tai vẫn vang vọng những tiếng hò hét ban ngày. Những tiếng hét, đao thương va chạm liên tục hiện lên. Một đồng người gục xuống trong vũng máu rồi biến thành cái thi thể lạnh giá.

Đó là chiến tranh.

Nếu không trải qua những chuyện như vậy rất khó tưởng tượng được sự đáng sợ trong đó.

Kiếp trước, Tào Bằng cũng từng giết người, sau khi sống lại cũng giết. Nhưng cái mức độ giết người đó so với cảnh tượng ngày hôm nay đúng là không đáng nhắc tới. Mọi người thường nói chiến tranh đi liền với chính trị. Nhưng đối với người thường mà nói thì chiến tranh chính là sự giết chóc.

Chính trị là trò chơi của những người có địa vị cao. Ít nhất thì Tào Bằng còn chưa đủ tư cách để tham gia vào chuyện đó. Có thể nói trận chiến đầu ban ngày khiến cho Tào Bằng ngộ ra rất nhiều. Hắn nằm trên giường không sao mà tỉnh tâm nổi. Vì vậy, Tào Bằng đành ngồi dậy, nhắm mắt lại bắt đầu luyện tập tinh công của Thập nhị đoạn cầm. Hơi thở của hắn kéo dài cùng với thẳm lẳm nhắm đọc chân ngôn khiến cho tinh thần của hắn từ từ bình tĩnh lại. Toàn bộ cơ thể của hắn tiến vào một cái trạng thái kỳ ảo, dần dần hồi phục.

Một đêm này đối với nhiều người mà nói chắc chắn là một đêm không ngủ...

Bên ngoài thành Khúc Dương, trong doanh trại của quân Hạ Bì. Lữ Cát cúi đầu ngồi trong quân trưởng mà không nói được tiếng nào. Nhìn nét mặt của y trong bóng đêm thật sự đáng sợ. Ban ngày y bị người ta dọa cho sợ chạy trốn chết vì vậy khiến cho hậu doanh bị Cam Ninh đục thủng.

Nhưng cho dù là Trần Cung hay Tào Tính đều không trách cứ hắn. Đặc biệt là Tào Tính, mặc dù không coi Lữ Cát vào đâu nhưng cũng phải thừa nhận rằng y chạy đúng lúc. Theo sự đánh giá của Tào Tính với Cam Ninh thì trong vòng ba chiêu chắc chắn Lữ Cát sẽ bị ảnh hưởng tới tính mạng. Nếu Lữ Cát bị Cam Ninh giết chết thì cho dù đánh được Khúc Dương vẫn coi như thua nặng. Cho dù Lã Bố không chào đón Lữ Cát thì trên danh nghĩa, Lữ Cát vẫn là con của y.

Tào Tính và Trần Cung cho dù liên thủ mà không giữ được tính mạng của Lữ Cát, chuyện này nếu để lan ra ngoài thì cả hai người đừng mong xuất đầu lộ diện.

Nói không chừng với tính tình của Lã Bố có thể khai đao với hai người. Vì vậy mà ngồi trong quân trưởng, nhìn Lữ Cát ủ rũ nhưng Tào Tính và Trần Cung cảm thấy may mắn.

- Công Đài! Bên ngoài còn có một cánh quân, chỉ sợ chúng ta khó có thể dốc hết sức tấn công Khúc Dương.

Tào Tính vỗ trán rồi nói nhỏ:

- Cứ tới lúc quan trọng, bọn họ liền xông lên thì chúng ta phải làm thế nào?

Trần Cung lắc đầu:

- Chuyện đó chưa chắc.

- Xin chỉ giáo.

- Thất bại hôm nay là do chúng ta xa lạ đối với Hải Tây. Cơ bản chúng ta không biết rằng Hải Tây lại có một con hổ như vậy khiến cho bị hắn đánh cho không kịp trở tay. Nếu chúng ta đề phòng thì chưa chắc y đã làm gì được. Ta thấy người của họ cũng không nhiều nên không dễ dàng phát động tấn công. Chỉ cần phải một người ở hậu quân cẩn thận đề phòng là được. Thiện nhi! Người có bằng lòng không?

Lữ Cát ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Mặt tướng đồng ý.

Y biết mình không thể từ chối Trần Cung. Nếu đã không thể từ chối vậy thì nên đồng ý. Còn chẳng may tình hình không ổn thì trốn chạy là được.

Trong máu thịt của Lữ Cát là dòng máu giả dối của người Hồ vì vậy mà y không thể nào vững vàng được như y nói.

Chẳng biết Trần Cung có nhìn thấu suy nghĩ của Lữ Cát hay không nhưng thấy y tuân lệnh liền gật đầu, không nói tiếp chuyện đó nữa.

Y chột thở dài.

- Công Đài! Tại sao lại thở dài?

Trần Cung cười khổ:

- Ta đang nghĩ chúng ta đều bị bịt mắt, không ngờ để cho một con hổ tiêu điều tự tại ở Hải Tây một năm như vậy.

Tào Tính trầm mặc không nói gì cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Trần Cung nói tiếp:

- Hiện tại ta chỉ lo lắng không biết Hải Tây còn có cái gì nữa?

Câu nói này cũng đại diện cho việc Trần Cung thật sự bắt đầu để ý tới Hải Tây, nhìn nhận Đặng Tắc và Tào Bằng. Tào Tính cũng không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng y có thể nhận ra Trần Cung có chút do dự.

- Công Đài! Có chuyện này ta phải nói với ngài.

- Chuyện gì?

- Hôm nay khi ta tấn công cửa Đông phát hiện ở đó mặc dù chống đỡ mạnh nhưng lại không vững chắc. Cửa Tây có Tào Bằng trấn thủ, tên tiểu tử này có suy nghĩ không tầm thường. Nếu như tấn công mạnh chỉ sợ sẽ bị thương nặng. Nếu không tấn công cửa Tây được thì sao không dồn hết binh lực vào cửa Đông? Chỉ cần có thể kiềm chế được Tào Hữu Học là có thể công phá được cửa Đông.

Toái Càn Khôn

225. Chương 212: Dương Đông Kích Tây.

Tào Tắc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 212: Dương đông kích tây.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Có chuyện này sao?

Trong mắt Trần Cung lóe lên một tia sáng.

- Thúc Long! Người miêu tả lại cuộc chiến ở cửa Đông cho ta.

Tào Tính nghĩ ngợi rồi bắt đầu mô tả lại. Từ lúc bắt đầu tấn công cho tới lúc thu binh cùng với phương thức chống đỡ ở cửa Đông y đều kể lại rõ ràng. Còn Trần Cung thì nghe một cách chăm chú, thậm chí không bỏ qua một chi tiết nhỏ.

Đợi khi Tào Tính nói xong, Trần Cung trở nên trầm tư.

- Theo lời người nói thì phòng thủ của thành Đông thật sự có vẻ hỗn loạn, hơn nữa không có bài bản.

Tào Tính nói:

- Vậy Công Đài có đồng ý với kế sách của ta không?

- Không.

Trần Cung đứng dậy đi lại trong quân trường. Y chợt dừng bước, ánh mắt trở nên sáng quắc. Trong ánh nến, nét mặt của y có chút lo lắng rồi chợt nở nụ cười lạnh:

- Ngày mai tiếp tục tấn công cửa Tây.

“Khốn kiếp! Tên cút chó Trần Cung điên rồi sao?”

Tào Bằng vùng thanh Hà nhất đại đao chém rơi một tên lính xông lên đồng thời không nhịn được mà chửi ầm lên.

Một tên lính Hạ Bì rơi xuống đất lập tức lại có bốn, năm tên lính Hạ Bì lao lên.

Không để cho Sở Qua trả lời, Tào Bằng liền vội vàng chạy đi.

Hai quả Thiết lưu tinh từ tay hắc bay ra đánh nát đầu một tiên lính Hạ Bì. Có điều Tào Bằng liền bị một tên lính khác vẩy lấy đàn hồi phải vùng đao chém giết. Sau khi Tào Bằng vùng đao chém vào cổ một tên lính Hạ Bì cuối cùng thì trên mặt hắc đã bám một lớp máu nồng nặc. Lúc này trời đã về chiều, toàn bộ trên tường thành Khúc Dương ở cổng Tây bao phủ bởi một màu máu.

- Lui! Bọn chúng lui rồi.

Sau khi xử lý xong một tên lính Hạ Bì cuối cùng xông lên tiếng, tiếng hoan hô của đám quân lính trên bờ tường vang lên.

- Cẩn thận.

Tào Bằng còn chưa dứt lời, thì thấy máy bắn đá dưới thành bắn mạnh mấy chục viên đá lên tường. Hai tên lính không tránh kịp bị đá đập trúng khiến cho máu thịt nát bét.

- Bọn chúng không biết mệt sao?

Sở Qua hỗn hển cùng với Tào Bằng trốn dưới lỗ châu mai.

Tào Bằng buông đao giắt một mảnh vải trên tay xuống rồi quán trên cánh tay. Hắc dùng cách này để tránh cho tay bị trượt.

Chiến đấu thảm khốc khiến cho cả người hắc dính máu. Nếu như không dùng cách như vậy thì có khả năng sẽ bị tuột đao.

Sở Qua cũng học theo, thay miếng vải khác trên tay. Y vừa làm vừa mắng:

- Bọn chó Hạ Bì hôm nay bị điên rồi hay sao? Đây là lần thứ mấy rồi?

- Lần thứ mười một.

Tào Bằng thản nhiên quán cẩn thận rồi cầm lấy đại đao.

- Cung tiễn thủ chuẩn bị...

Hắc vừa mới đứng dậy thì thấy một viên đá bay tới liền vội vàng né tránh.

Viên đá đập trúng lỗ châu mai phá nát một nửa cái lỗ. Tro bụi cộng với mùi khét khiến cho Tào Bằng ho sặc sụa. Nhưng lúc này, hắc cũng bất chấp đứng tựa bên miệng lỗ châu mai để quan sát.

Một đội quân đã xếp hàng dưới thành. Đợi khi loạt đá tấn công xong bọn họ sẽ tiến công.

- Hạ Hầu!

- Có!

- Tình hình bên thành Đông thế nào rồi?

- Quân Hạ Bì tấn công rất mạnh, vừa rồi truyền tới tin Nghiêm Pháp bị thương nhưng cũng không nặng lắm.

Nghiêm Pháp chính là Đặng Phạm.

Hạ Hầu Lan thở một hơi rồi nói tiếp:

- Văn Giai nói rằng tình hình thành Đông trước mắt vẫn còn hoàn hảo, tối thiểu vẫn còn có thể cố gắng được. Công tử! Thương vong quá lớn hay là điều động viện binh? Nhìn qua thì dường như Trần Công Đài muốn chỉ một trận chiến này đoạt thành nên mới tấn công liều như vậy. Nếu cứ như thế này thì ta lo chúng ta không thể giữ được lâu lắm.

Đúng là hôm nay Trần Cung dường như quyết tâm. Hôm qua y đã bị thất bại nên hôm nay không chỉ tấn công mạnh. Hơn nữa Tào Tính còn chưa xuất hiện, có lẽ ngồi giữ hậu quân. Nếu như vậy thì việc Cam Ninh muốn đột kích để hỗ trợ có lẽ rất khó khăn.

Nhưng chẳng lẽ Trần Cung không nghĩ rằng tấn công như thế này nếu như không thể phá thành thì đối với khí thế của quân Hạ Bì cũng bị một đòn nặng hay sao? Trả giá bằng nhiều tính mạng của binh lính như vậy dường như được không bằng mất.

Tào Bằng hơi cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng trong lúc hắn đang trầm ngâm thì ba tảng đá lại bay tới đập vào tường thành.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đồng thời có tiếng binh lính kêu gào:

- Tường thành bị sập! Tường thành bị sập.

Một vị trí tường thành liên tục bị tấn công đã không chịu nổi nữa mà sập xuống, xuất hiện một lỗ hổng.

Dưới thành, tiếng trống trận của quân Hạ Bì vang lên ầm ầm. Quân Hạ Bì với cung cứng nổ rần, đồng thời được máy bắn đá hỗ trợ ào lên như thủy triều.

Tào Bằng chẳng cần suy nghĩ, vác đao chạy về lỗ hổng.

- Hạ Hầu! Người tiếp tục ở đây. Sở Qua theo ta cự địch.

Sở Qua lên tiếng rồi bám theo Tào Bằng. Nét mặt của Hạ Hầu Lan hết sức nghiêm túc, khàn giọng quát:

- Cung tiễn thủ! Bắn.

Một loạt mũi tên phóng lên cao, vọt xuống dưới thành.

Trong những huyện thành ngang nhau thì Khúc Dương được coi là một tòa thành kiên cố.

Lúc trước, huyện lệnh Khúc Dương là Vương Khuông cũng khá chú ý tới việc phòng thủ nên hàng năm đều cho tu sửa. Nhưng Khúc Dương dù sao thì cũng chỉ là một huyện thành không thể dùng những viên đá to mà xây. Tường thành mặc dù cao, dày nhưng cơ bản chỉ là đất. Vì vậy mà dưới sự tấn công liên tục, tường thành cũng không chịu nổi và sập xuống. Cũng may Tào Bằng sắp đã có chuẩn bị nên cho đặt sắt những túi cát to và bùn đất trên thành.

- Lắp chỗ hổng lại cho ta.

Tào Bằng đi tới thì thấy lỗ hổng đủ cho một cái xe ngựa ra vào.

Hắn vội vàng hét lên, chỉ huy binh lính quăng cọc gỗ và bao cát xuống.

Tuy nhiên binh lính gặp phải máy bắn đá phá thành vẫn có chút bối rối vì vậy mà trong lúc lắp chỗ hổng hơi run tay khiến cho một đội quân Hạ Bì lọt vào bên trong. Tào Bằng và Sở Qua dẫn hai gã thân binh lập tức vọt tới chém ngã một tên lính Hạ Bì. Hai ngày ấu đả đối với Tào Bằng mà nói mang lại rất nhiều kinh nghiệm.

Võ thuật đời sau có rất nhiều chiêu thức thừa thừa, hoa mỹ.

Điều đó khiến cho chiêu số có phần hoa lá cành, sức chiến đấu giảm đi.

Cổ nhân sáng tạo ra võ thuật không phải là để xem mà để giết người. Hai ngày chiến đấu khiến cho đạo pháp của Tào Bằng thoát thai hoán cốt, rất nhiều động tác hoa mỹ cũng bị vất bỏ. Trong lúc ẩu đả hấn dùng cách đơn giản nhất, hiệu quả nhất để giết người. Đó mới là bản chất thật sự của võ thuật.

- Không cần phải để ý tới lũ chó Hạ Bì, mau lấp chỗ hổng lại cho ta.

Hai ngày qua khiến cho uy vọng của Tào Bằng trong đám binh sĩ tăng lên không gì sánh được.

Đám lính tình nguyện tin tưởng thiếu niên nhìn vẫn còn tính trẻ con đó. Khi hấn cùng với Sở Qua xông tới, sĩ khí lập tức tăng lên. Tốc độ ném cọc gỗ và bao cát tăng lên, trong nháy mắt đã lấp được lỗ hổng. Mà mười mấy tên lính Hạ Bì vọt vào thành đã bị Tào Bằng chỉ huy vây giết. Sau khi giết chết một tên lính Hạ Bì cuối cùng, ngôi thành trở lại bình tĩnh.

“Chó chết!”

Tào Bằng không nhận được vắng tục.

Hấn cau mày nhặt một đoạn ruột dính trên giáp mà vất đi.

Nhìn hấn như vậy, Sở Qua và đám binh lính bật cười ha hả...

Bầu không khí lo lắng trên tường thành biến mất nhưng Tào Bằng vẫn cảm thấy nặng nề.

Nếu có thể xuất hiện một cái lỗ hổng thứ nhất thì có thể có cái thứ hai, thứ ba, thậm chí là vô số lỗ hổng. Khúc Dương còn có thể chịu được tới lúc nào?

“Chẳng lẽ nên điều động binh tới?”

Đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Trần Cung, Tào Bằng có chút dao động.

- Bọn chó Hạ Bì lại tới nữa.

Ngẩng đầu lên, có thể thấy được mười quả cầu lửa từ trên không xung lao xuống đập xuống cửa thành cách Tào Bằng không xa. Đá vụn vỡ nát bay tứ tung cắt cả qua hai má của Tào Bằng. Một gã binh lính Hải Tây bị đá vụn đập trúng trán khiến cho máu chảy đầm đìa...

Tào Bằng không nhận được chữ âm lên:

- Trần Công Đài! Người ăn phải thuốc kích dục hay sao?

Hấn bước đi như bay chạy lên đầu tường.

Nhìn dưới thành binh lính Hạ Bì đông như kiến đang xông tới mà Tào Bằng cảm thấy nhức đầu.

- Công tử! Điều binh đi.

Hạ Hầu Lan xông tới kêu to.

- Thương vong gần hai trăm sắp không chống được.

- Nhanh điều binh cho ta...

Tào Bằng cũng đỏ mắt mà gào lên.

Theo lệnh của hấn, Vương Húc dẫn ba trăm người từ dưới giáo trường tham gia vào chiến trường.

- Tây giáo trường còn bao nhiêu người?

- Chỉ còn lại Chu huyện úy và ba trăm người.

Trong lúc Tào Bằng và Vương Húc nói chuyện thì quân Hạ Bì đã tấn công. Vương Húc dẫn thêm ba trăm binh lính tới đây phần lớn là tân binh. Đối mặt với đám lính Hạ Bì hung hãn, bọn họ lập tức sợ hãi tới rụng rời chân tay, không biết tránh né thế nào khiến cho ngay lập tức có mười người nằm trong vũng máu. Số còn lại lập tức hoảng loạn kêu to mà bỏ chạy.

Cũng không thể trách được, bọn họ mới tòng quân chưa được mười ngày đã bị lôi vào chiến trường.

Đám tân binh này làm sao mà không sợ hãi? Nhưng bọn họ sợ hãi một mình thì không sao mà lại kéo theo cả đám binh lính trên thành cũng bối rối.

Tào Bằng đột nhiên nổi giận vác đao xông tới chém chết mấy tên lính đang chạy trốn.

- Người nào còn hoảng loạn giết.

Trong phút chốc, đám binh lính trên tường thành tỉnh táo lại.

- Tìm chỗ nấp ngay. Bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu. Nếu ta còn thấy ai chạy loạn trên thành thì sẽ có kết quả như những người này.

Sự hoảng loạn lập tức biến mất.

Nhưng Tào Bằng chỉ biết cười khở.

Đám tân binh này đúng là không thể trông mong gì được. Nếu như trong chiến đấu, Cam Ninh chỉ cần dẫn theo năm mươi người là có thể diệt sạch bọn họ.

- Hay là điều Chu huyện úy lên đây?

Hạ Hầu Lan cũng không coi trọng đám tân binh này nên quay sang đề nghị với Tào Bằng.

“Điều động sao?”

Tào Bằng có chút động tâm.

Không thể phủ nhận thủ hạ của Chu Thương hơn xa đám tân binh này. Nếu cho bọn họ lên thì ít nhất nâng sức chiến đấu lên được hai phần.

Nhưng trong lòng hắn có cảm giác gì đó không ổn lắm.

Trần Cung công kích điên cuồng khiến cho Tào Bằng cảm nhận có gì đó khác thường. Hắn cảm thấy, Trần Cung tấn công như này chắc chắn có mục đích khác.

- Tình hình bên phía Văn Giai thế nào?

- Thương vong cũng đã hơn một trăm.

Tào Bằng vỗ trán, cắn răng nói:

- Trước tiên cố gắng qua lần này. Trời sắp tối rồi, để xem Trần Cung còn định làm gì.

- Vâng!

Trước trận quân Hạ Bì, Trần Cung lặng lẽ quan sát tình hình trận chiến.

Thấy quân Hạ Bì một lần nữa tấn công rồi bị đánh hạ, y liền nở một nụ cười.

- Quân sư! Có nên tiếp tục tấn công hay không?

- Truyền lệnh! Tạm dừng tấn công.

- Cái gì?

Tên lính liên lạc lạng đi một chút rồi chột xoay người truyền lệnh.

Một lát sau, Lữ Cát phóng ngựa tới như bay tới trước xe của Trần Cung mà nói to:

- Quân sư! Tại sao lại dừng tấn công?

Vốn y được để giữ hậu quân như khi lâm chiến thì lại được giao trách nhiệm tấn công thành Đông.

- Tối lúc rồi.

- Tối lúc gì?

Lữ Cát ngơ ngác nhìn Trần Cung.

Trong lòng Trần Cung có chút khinh thường, cười lạnh:” Chút quan sát cũng không có mà còn định kế thừa cơ nghiệp của Ôn Hầu sao?”

Có điều gã vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Vừa rồi trên thành Tây, quân Hải Tây đã xuất hiện tình trạng rối loạn. Nói vậy hôm nay tấn công đã lôi được lực lượng cuối cùng của họ ra. Đám lính trên thành rất có thể là lính mới. Lính cũ chết đi, lính mới thay vào. Như vậy trong thành Khúc Dương đã không còn dư lực mà phải phải hết toàn bộ binh lính.

- Như vậy có nghĩa là gì?

- Ha ha! Đêm nay chính là lúc phá thành.

Trần Cung chỉ nói tới đó rồi không hề giải thích tiếp với Lữ Cát.

Y lập tức hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi.

Lữ Cát cũng không hiểu trong đầu Trần Cung đang nghĩ gì nữa.

Y vừa mới chuẩn bị quay lại đại doanh thành Đông thì bị Trần Cung gọi lại:

- Thiếu quân hầu! Công phá thành Khúc Dương cần phải có Thiếu quân hầu mới được.

- Là sao?

- Sức phòng ngự của thành Tây đã tới cực hạn. Ta chuẩn bị tối nay chủ động tấn công mạnh. Lúc trước, tường thành của họ đã bị phá hai lần. Chẳng lẽ thiếu quân hầu không muốn là người đầu tiên xông vào thành Khúc Dương, lập công sa?

“Trần Công Đài đối với ta thật sự rất được.”

Lữ Cát nghe thấy vậy thì liên tục gật đầu.

- Nếu vậy tổng tiến công thành Tây xin giao cho thiếu quân hầu chỉ huy.

- Quân sư yên tâm. Lữ Cát công phá được Khúc Dương sẽ trọng thưởng cho quân sư.

- Vậy chuẩn bị đi.

Trần Cung ngồi xe rời đi. Đồng thời y đột nhiên mật lệnh cho lính liên lạc:

- Mời Tào tướng quân tới đây, nói mọi việc đã chuẩn bị.

- Vâng.

Trần Cung giơ tay che nắng, nhìn thành Khúc Dương dưới ánh chiều tà ánh lên một màu máu. Khuôn mặt xương xương của y nở một nụ cười:

- Tào Hữu Học! Ta phải ra tay thôi.

Cùng lúc đó, cánh thành Khúc Dương chừng ba mươi dặm, trong khu rừng rậm bên bờ sông Tổ thủy, Cam Ninh một mỗi ngồi trên một tảng đá.

- Bá Miêu! Làm sao bây giờ?

Đặng Chi âu sầu, nhắm mắt lại không nói.

Ban ngày, khi Khúc Dương chiến đấu thảm khốc, Cam Ninh mấy lần dẫn bộ hạ đột kích quân Hạ Bì, ý đồ làm giảm bớt thể công, chia sẻ áp lực cho Tào Bằng. Nhưng nào ngờ quân Hạ Bì đã chuẩn bị trước khiến cho mấy lần y xông tới hao binh tổn tướng mà không thể nào tới gần được...

Tào Tính trấn thủ hậu quân hết sức trầm ổn, chỉ huy hoàn toàn hợp lý.

Y cũng không xông ra, không đi tìm mà ngồi chờ Cam Ninh tới.

Một ngàn cung tiễn thủ tập trung ở hậu quân, mỗi khi Cam Ninh tới đột kích thì bị mưa tên ngăn chặn. Sau mấy lần tấn công, Cam Ninh bị mất hơn hai mươi người nên không dám tấn công nữa.

Trong tay hắn chỉ có ba trăm người nhưng bị chết hơn hai mươi. Còn Tào Tính thì chẳng khác gì con nhím, người tấn công ta dùng cung nỏ chặn lại. Người bỏ chạy ta không thèm quan tâm.

Qua một ngày, Cam Ninh chỉ biết nghẹn họng cổ mà nuốt cơn tức...

Đối mặt với chiến thuật của quân Hạ Bì, Đặng Chi cũng không có cách nào.

Người ta đã quyết định dồn sức đánh Khúc Dương. Như vậy có tập kích bất ngờ cũng không có tác dụng. Nếu tiếp tục sử dụng chiến thuật này thì không thể chia sẻ áp lực với Khúc Dương, thậm chí mà còn ném hết mạng của đám lính vào đó. Hiển nhiên là kế sách lúc trước không còn dùng được nữa.

- Hưng Bá! Ta còn có một kế, có lẽ giải nguy được cho Khúc Dương...

- Cách gì?

Cam Ninh vội vàng hỏi.

Đặng Chi nói:

- Cái kế này có chút mạo hiểm, đồng thời cũng cần Hữu Học có thể đứng vững trước sự tấn công của Trần Cung trong hai, ba ngày.

- Ngài cứ nói.

- Chúng ta chia binh làm hai đường.

Đặng Chi kề vào tai Cam Ninh rồi nói nhỏ. Cam Ninh nhú mày rồi sau đó gật đầu nói:

- Hiện giờ cũng chỉ có một kế đó.

Sắc trời tối dần...

Chân trời vẫn còn hơi mờ sáng khiến cho bầu trời trở nên mênh mông...

Cơn gió mang theo hơi nước từ Tổ Thủy thổi đến có chút lạnh dường như muốn nói với mọi người đã là mùa đông, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Trên thành Khúc Dương có được phút yên tĩnh hiếm có. Dưới thành, thi thoảng lại vọng tới tiếng khóc. Đối với Tào Bằng mà nói thì sự yên tĩnh này cũng chỉ là nhất thời. Chính hắn cũng không nói được tại sao lại như vậy. Nếu như ở kiếp trước nhìn thấy nhiều người chết như vậy, hắn chắc chắn phải chết lặng chứ không được như hiện tại.

Đúng! Đúng là chết lặng.

Nhìn thi thể của cả quân địch lẫn quân mình mà hắn không thể nói nổi tiếng nào.

Người hắn giống như mất đi linh hồn, không còn cảm xúc vui buồn. Bước trên tường thành, dưới chân dẫm lên máu loãng phát ra những tiếng lẹp bẹp. Toàn bộ cửa Tây của Khúc Dương gần như ngâm trong máu loãng. Máu tươi và nước hòa trộn với nhau rồi theo lỗ thoát nước chảy ra khiến cho cả ngôi thành gần như nhuộm màu đỏ...

Tào Bằng thở ra một hơi rồi quay đầu nhìn binh lính trên tường thành.

- Hôm nay chết bao nhiêu người?

- Chỉ vẻn vẹn bên thành Tây ước chừng phải chết hơn trăm bốn mươi người. Thành Đông còn đỡ hơn nhưng cũng chết rất nhiều.

“Lại gần bốn trăm tính mạng con người. Nhưng có thể khẳng định được cái giá Trần Cung phải trả không hề kém hơn bên ta. Tấn công mạnh như vậy có ý nghĩa gì?” Tào Bằng không đoán ra được tại sao, cũng không biết Trần Cung nghe thấy cái gì mà tấn công điên cuồng như thế.

Đưa tay gãi đầu, Tào Bằng hết sức buồn rầu.

- Bây giờ là giờ nào?

- Đã qua giờ Tuất...

- Quan sát thì hôm nay coi như đã xong...

Tào Bằng thở phào một tiếng rồi xoay người định đi vào nghỉ ngơi...

Bất chợt trong đại doanh bên ngoài thành của quân Hạ Bì chợt vang lên những tiếng trống trận dồn dập... Sát theo đó là tiếng kèn rồi quân Hạ Bì cầm đuốc trong tay lại kết trận theo tiếng trống trận mà lao tới thành...

- Chó chết!

Tào Bằng không nhịn được thốt lên chữ.

“Cái bọn khốn này định không cho ta sống yên hay sao?”

Hắn lẩm bẩm rồi đâm một nhát vào lỗ châu mai. Có lẽ do bị tấn công liên tục nên lỗ châu mai đã bị hỏng vì vậy mà Tào Bằng cảm thấy hăng một chút, lỗ châu mai rơi xuống đất phát ra một tiếng động nặng nề. Trong phút chốc, Tào Bằng cứng người lại.

- Công tử! Ngài làm sao vậy?

- Hư là thực. Thực là hư. Hư hư thực thực, vô cùng diệu dụng...

Tào Bằng lẩm bẩm như chưa tỉnh ngủ. Mà quân Hạ Bì ở ngoài thành theo tiếng trống trận lại bắt đầu bắn đá. Đá ban đêm được bọc lại bằng cỏ khô sau đó rồi đốt. Từng quả cầu lửa rít gió lao về phía thành Khúc Dương. Dưới sự yểm trợ của máy bắn đá và tên, quân Hạ Bì bắt đầu tấn công.

- Không hay!

Tào Bằng quát to một tiếng rồi xách đao chạy đi.

- Công tử! Có chuyện gì xảy ra?

Chu Thương dẫn theo bộ hạ đang chuẩn bị thay quân cho Hạ Hầu Lan ở dưới thành. Nhìn thấy Tào Bằng từ trên thành lao xuống, Chu Thương, Hạ Hầu Lan và Vương Húc đều ngăn người.

Từ lúc diễn ra trận đại chiến đến nay, bọn họ chưa thấy Tào Bằng kinh hoàng như vậy. Lúc này nhìn thấy hắn như vậy, rõ ràng là có chuyện lớn xảy ra khiến cho cả ba đều lo lắng.

- Chu thúc! Mang theo người của thúc đi theo ta.

- Cái gì?

- Hạ Hầu Lan! Vương Húc! Hai người các người tiếp tục thủ trên thành, đứng vững trước bọn chó Hạ Bì cho ta.

- Vâng.

Hạ Hầu Lan và Vương Húc mặc dù không hiểu rõ tình hình nhưng Tào Bằng đã hạ lệnh thì hai người không làm trái mà vội vàng chấp tay tuân lệnh.

- Công tử! Có chuyện gì xảy ra?

- Theo ta nhanh chóng tiếp viện cho thành Đông.

Chu Thương và Tào Bằng dẫn đầu chạy nhanh theo con phố tới thành Đông.

au lưng hai người là ba trăm tên lính đang ngơ ngác nhưng vẫn bám sát. Bởi vì trong thành toàn bộ chiến mã đã để cho Cam Ninh cầm đi cho nên Chu Thương và Tào Bằng đành phải chạy bộ. Chu Thương thở hồng hộc chạy bên, không hiểu thế nào đành phải quay sang Tào Bằng mà hỏi. Nhưng đáp án của Tào Bằng lại càng làm cho y thêm ngơ ngác....

Toái Càn Khôn

226. Chương 213: Trần Đăng Xuất Binh.

Tào Tặc

Tác giả: Canh Tân

— 0o0 —

Chương 213: Trần Đăng xuất binh.

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: Metruyen.com

- Trần Công Đài! Con mẹ nhà ngươi dám dùng kế dương đông kích tây.

Tào Bằng vừa chạy vừa chửi.

“Dương đông kích tây! Không ngờ tên này dám dùng cái chiêu này. Đây chẳng phải là cái kế mà Tào Tháo đã sử dụng ở Uyển thành và Nhượng thành hay sao?”

Trong trí nhớ của Tào Bằng thì kế Dương đông kích tây vốn ở trong trận chiến Uyển thành. Chỉ có điều không rõ là trong lần thứ mấy Tào Tháo tấn công.

Dù sao thì với Tào Tháo hiện tại Uyển thành chỉ có một cửa đột phá đó là cửa phía Tây. Vì vậy mà y cố tình tấn công mạnh mẽ Đông khiến cho Trương Tú phải rời binh lực rồi sau đó tấn công thành Tây. Có điều kế sách này cũng bị Giả Hủ nhìn ra được còn tương kế tựu kế khiến cho Tào Tháo suýt chút nữa thì đi vào. Đời sau, kế Dương đông kích tây cũng nằm trong ba mươi sáu kế. Nhưng Tào Bằng lại ở Hải Tây cho nên cũng không rõ lắm trận chiến của Tào Tháo. Không biết rằng cái kế kế dương đông kích tây này có xuất hiện hay không?

Có điều cái tên Trần Cung này thật sự không coi hấn vào đâu mà chơi cái trò đó.

Trên thực tế kế Dương Đông kích Tây cũng không phải là do Tào Tháo sáng chế ra. Xuất xứ thật sự của nó từng ghi lại trong Hoài Nam tử nhất binh lược huấn. Nguyên văn trong đó như sau: Đạo dùng binh lấy nhu mà đón cương, tỏ ra yếu mà nhân lúc lấy cường, muốn Tây nhưng lại tỏ ra lấy Đông...

Mà người thứ nhất dùng cái kế này cũng không phải là Tào Tháo mà là Viễn Hầu Ban thời Đông Hán.

Không ngờ Trần Cung cũng dám dùng cách này. Trong tay y có đầy đủ binh mã, sau đó lại gây áp lực với Tào Bằng. Khúc Dương có hai cửa thành vốn hết sức cân bằng. Trần Cung lợi dụng ưu thế về binh lực khiến cho Tào Bằng phải phân bố binh tướng hơi thiên về hướng thành Tây. Mà dồn binh về thành Tây thì có nghĩa là binh lực của thành Đông lại ít rồi sau đó đột nhiên thay đổi phương hướng tấn công, đánh cho Tào Bằng trở tay không kịp. Phải nói đây không phải là một âm mưu mà hoàn toàn là một cái mưu sáng.

Cho dù Tào Bằng có nhìn thấu ảo diệu trong đó thì cũng không thể xoay chuyển được theo Trần Cung. Nếu không gia tăng binh lực của cửa Tây thì sớm muộn gì cũng bị phá. Mà nếu tăng binh cho cửa Tây thì binh cửa Đông sẽ bị giảm đi. Chưa nói tới Tào Bằng cũng không nhận ra.

Phải nói rằng Tào Bằng rất may mắn... Do ban đêm binh mã của Chu Thương được nghỉ ngơi và hồi phục cho nên tạm thời đưa ba trăm tân binh mới một được để phòng thủ thành Tây.

Điều đó khiến cho Trần Cung bị ảo giác rằng trong tay Tào Bằng không còn binh mã. Nếu không phải thì hấn mang tân binh lên chiến trường làm gì?

Trong lòng Tào Bằng thầm cảm thấy may mắn vì mình không điều động Chu Thương lên, và cũng may là mình còn cảm thấy được âm mưu sớm.

Nếu Chu Thương và Hạ Hầu Lan đổi quân, binh mã của Hạ Hầu Lan xuống tới giáo trường mà còn phải ra trận thì sức chiến đấu sẽ giảm một phần ba. Từ trên chiến trường lui về, có ai mà không muốn được nghỉ ngơi?

Còn chưa kịp ăn một miếng cơm nóng đã vội vã ra chiến trường thì sĩ khí tự nhiên giảm.

May mắn! Thật sự là may mắn....

Tào Bằng và Chu Thương dẫn người vừa mới chạy được hai phần ba khoảng cách thì chợt nghe từ phía thành Đông có tiếng nổ. Từ xa có thể thấy được bụi đất bay mù mịt.

- Thành sắp.

Tiếng hô của đám binh lính liên tục vang tới. Tào Bằng nóng nảy vội vàng tăng tốc lao thẳng tới cửa Đông.

Lúc này ở cửa Đông đã bị rối loạn. Phan Chương đánh một ngày gần như đã kiệt sức liền đổi cho Đặng Phạm lên thủ. Nhưng vấn đề ở đây Đặng Phạm có thể đánh giặc nhưng chỉ huy binh lính thì còn chưa đủ. Trần Cung và Tào Tính triệu tập đại quân tấn công mạnh gấp mấy lần ban ngày khiến cho Đặng Phạm luống cuống. Tình hình của gã và Tào Bằng khác nhau. Dù sao thì Tào Bằng cũng có một cái linh hồn gần ba mươi tuổi. Với những kinh nghiệm của kiếp trước khiến cho Tào Bằng so với những người cùng tuổi bình tĩnh hơn nhiều.

Còn Đặng Phạm thật sự là một thiếu niên. Từ nhỏ tới lớn, y chưa từng trải qua những chuyện như vậy. Sau khi quân Hạ Bì tấn công mạnh, Đặng Phạm lập tức bối rối.

Trước đây, gã giúp đỡ Phan Chương còn được nhưng bây giờ Phan Chương không có ở đây khiến cho gã không biết làm sao. Bị tấn công liên tục, tường thành lập tức bị đánh sập. Đương nhiên ở đây còn có một vấn đề đó là tường thành phía Đông có vẻ không bằng phía Tây.

Thành Khúc Dương tây cao Đông thấp. Ngoài thành Đông đất trũng, cấu tạo đất cũng xốp hơn thành Tây. Từ ngoài nhìn thì thấy hai tường thành không có gì khác biệt lắm. Nhưng thật ra tường thành phía Đông lại không dày và kiên cố như thành Tây.

Ngày hôm qua Tào Tính nhận ra vấn đề đó cho nên mới đưa ra kế hoạch tấn công mạnh thành Tây.

Trần Cung lại đưa ra cái kế dương đông kích tây nên càng thêm ổn thỏa. Ban ngày khi Lữ Cát tấn công mặc dù không lợi nhưng làm tăng thêm một bước khiến cho thành Đông bị yếu. Tối đêm, chỉ một lượt đá liền đánh sập thành Tây. Trong lúc nhất thời Đặng Phạm không biết phải làm như thế nào.

Quân Hạ Bì sớm chuẩn bị sẵn lập tức ồa lên lao tới chỗ lỗ hổng. Mà trên thành cũng trở nên hoảng loạn. Đặng Phạm không biết là cần phải bắn tên, đẩy lùi binh Hạ Bì rồi lấp chỗ hổng.

Chủ tướng không biết làm sao khiến cho binh lính cũng trở nên hoang mang. Mất thấy quân Hạ Bì vọt tới lỗ hổng, thành Khúc Dương sắp bị phá thì cuối cùng Tào Bằng cũng chạy đến thành Đông.

- Đại Hùng! Lấp chỗ hổng lại.

Tào Bằng ở dưới thành gào to.

- Các huynh đệ không nên hoang mang. Ta tới đây rồi...lập tức đánh trả cho ta.

Tiếng gào của Tào Bằng vang lên trên không trung. Mấy ngày ngay, tất cả đã quen với âm thanh của Tào Bằng vì vậy mà khi nghe thấy tiếng của hắn, tất cả đều bình tĩnh lại. Đặng Phạm cũng tỉnh hồn, vội vàng gào lên:

- Lấp chỗ hổng.

- Chu Thương! Dẫn hai trăm người lên thành bắn tên.

- Vâng.

Chu Thương không nói hai lời lập tức dẫn cung tiễn thủ xông lên tường thành.

Tào Bằng thì vung đao vọt tới đám binh lính Hạ Bì. Hà Nhất đại đao rít gió bổ xuống. Dẫn đầu đám binh lính Hạ Bì xông vào là một tên đô bá. Thấy Tào Bằng nhìn như trẻ con, y cất tiếng cười dữ tợn, vung thương đón lấy.

Đao thương giao nhau phát ra một tiếng chát chúa. Cây thương bị đẩy ra khiến cho tên đô bá lộ rõ người. Tào Bằng cắn răng tiếp tục vọt tới bên cạnh tên đô bá. Hà Nhất đại đao thuận thế vung lên xé đôi người tên đô bá. Tào Bằng cũng không hề dừng lại, vọt thẳng vào trong đám loạn quân.

Một viên thiết lưu tinh bay ra trúng mặt một tên lính Hạ Bì khiến cho y ngã gục xuống đất. Hai lần ra tay đánh chết hai người khiến cho người ta cảm nhận được thủ đoạn hung tàn của hắn.

Vào lúc này, Tào Bằng giống như một con mãnh hổ xuống núi tung hoành trong đám loạn quân. Dao của hắn tới đâu sương máu lập tức phun lên. Một trăm tên lính Hải Tây tham gia vào trận chiến. Mặc dù binh lính Hạ Bì liên tục tràn vào nhưng lập tức lại đẩy lùi. Người trước bị đẩy lùi thì người sau lại vọt tới khiến cho lỗ hổng đầy người. Chỉ nghe từ trên thành vang lên tiếng gào giận dữ của Đặng Phạm:

- Ném đá! Lấp đất.

Bao cát, cọc gỗ và đá tảng từ trên đầu thành đổ xuống khiến cho đám binh lính Hạ Bì đang chen chúc ở đó kêu thét thảm thiết

Trong đám bụi đất mù mịt, mấy chục tên lính Hạ Bì chỉ còn lại máu thịt, biến thành một trong những thứ để lấp lỗ hổng.

Đám binh lính Hạ Bì bị cọc gỗ xuyên thủng lại thêm bị mấy chục bao cát đè lên chỉ còn lộ chân ra ngoài.

- Không phải sợ. Mọi người không phải sợ. - Phan Chương bị đánh thức cũng vọt lên trên thành.

Chu Thương và Đặng Phạm cùng với nhau vừa chỉ huy bắn tên vừa điên cuồng chém giết binh lính Hạ Bì trèo lên tường thành.

Sau khi tiêu diệt xong đám binh lính Hạ Bì lọt vào thành, Tào Bằng dẫn binh lính cũng trèo lên trên tường thành. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, binh lính Hải Tây lập tức nhảy nhót hét lên:

- Công tử tới rồi. Công tử tới rồi.

Bên ngoài thành Đông, Trần Cung lập tức biến sắc.

- Đáng chết....chúng ta bị lừa rồi.

Đúng vậy có thể coi như y bị mắc mưu. Có điều đây cũng không phải do Tào Bằng tạo ra mà chỉ là một hành động không có ý định của hắn khiến cho Trần Cung bị mắc sai lầm. Y thấy trên thành bóng người hò reo thì giận quá, nhảy khỏi chiến xa.

Từ nhỏ tới lớn, ngoài trừ Tào Tháo ra chưa ai có thể làm cho y tức giận giống như Tào Bằng. Trong suy nghĩ của Trần Cung thật sự cảm thấy nhục nhã.

- Công thành! Công thành.

Trần Cung khàn giọng gào lên tưởng như sắp phát điên.

Tào Tính bước tới ôm lấy y:

- Công Đài! Không thể đánh tiếp...thương vong quá nhiều. Các huynh đệ đã mệt rồi.

- Nhưng...nhưng...

- Công Đài! Nghe ta nói. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Dù sao thì Khúc Dương cũng gần như đã hết sức, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đánh tiếp. Ta không tin Tào Hữu Học còn có thể chịu được nữa.

Trần Cung nghiêng răng nghiêng lợi một lúc rồi từ từ bình tĩnh.

- Thúc Long! Thu binh.

Tiếng thanh la vang lên, quân Hạ Bì sau khi tấn công mạnh liền dừng lại. Có thể nói trận chiến này đối với quân Hạ Bì tổn thất nặng nề. Rõ ràng sắp phá được thành lại bị đối phương chống được. Cứ như vậy, trong hai ngày qua, thành Khúc Dương giống như đánh không chết làm cho quân Hạ Bì cảm thấy nản.

Trần Cung nắm chặt bảo kiếm. “Tào Hữu Học! Để cho ngươi sống thêm một ngày, xem ngươi còn chống được tới khi nào.”

227. Chương 214: Giành Giật Từng Giấy.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 214: Giành giật từng giấy.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Bóng đêm từ từ buông xuống kèm theo những cơn gió se lạnh. Trần Đăng cười ngửa đứng bên bờ Hoài Thủy nhìn ánh trăng và chiếc cầu nổi dựng trên mặt sông.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao? Không ngờ một cái huyện Hải Tây mà có thể làm cho Lã Bố tới mức này. Đúng là không đơn giản...”

- Thái thú! Cầu nổi đã dựng xong.

- Truyền lệnh ta! Lập tức qua sông. Ngay trong đêm nay phải công chiếm được huyện Hoài Phổ.

Sáng sớm, vàng mặt trời từ từ nhô lên.

Trên thành Khúc Dương và bên ngoài bao phủ bởi một bầu không khí yên lặng nhưng ẩn chứa một sự chết chóc...

Một cơn gió nhẹ cuốn theo một mùi hương nhẹ nhàng thổi tới.

Trần Cung bước ra khỏi quân trường, sau khi vượt vai liền chuẩn bị mặc áo giáp thì thấy một tên lính vội vàng chạy tới.

- Quân sư! Tướng quân cho mời.

Trần Cung gật đầu, thật ra cũng không để ý lắm. Trong suy nghĩ của y thì Tào Tính tìm mình sớm như vậy chỉ để bàn bạc về chiến sự ngày hôm nay.

Mặc dù Khúc Dương ngoan cường nhưng cũng giống như nở rộ hết đà. Từ tối hôm qua, binh mã trong thành Khúc Dương cũng chỉ có chừng ngàn người. Trong đó có một phần là tân binh, sức chiến đấu cũng không mạnh lắm. Trần Cung cho rằng không lâu nữa có thể công phá được Khúc Dương.

Vì vậy mà y thay xong áo giáp liền thông thả đi tới lầu lớn. Vừa mới bước chân vào trong lầu, Trần Cung liền cảm nhận được một bầu không khí khác thường có phần áp lực.

- Thúc Long! Sao lại thế này?

- Vừa mới nhận được tin, Trần Đăng đang đêm vượt qua Hoài Thủy tấn công Hoài Phổ.

Trần Cung giật nảy mình, cảm thấy ớn lạnh.

- Người nói gì?

Tào Tính hạ giọng:

- Trần Đăng xuất binh, đêm qua đã tấn công Hoài Phổ... Theo tin tức thám mã đưa tới thì từ phía Quảng Lăng xuất hiện hơn vạn người vượt qua sông Hoài. Tiên phong của đám quân đó là do Từ Tuyên thống lĩnh đã xuất phát từ Hoài Phổ mang theo ba ngàn người tới Khúc Dương. Công Đài! Trần Đăng xuất binh. Cho dù chúng ta công phá được Khúc Dương thì cũng không làm được gì nữa...

Thanh bảo kiếm trong tay Trần Cung rơi xuống đất đánh keng một cái. Y ngậy người một lúc mà không nói được tiếng nào.

Trần Đăng xuất binh? Trần Nguyên Long làm sao dám to gan xuất binh vượt qua Hoài Thủy? Trước đây, Trần Đăng vẫn thể hiện một cách khéo léo, mặc dù không thần phục Lã Bố nhưng cũng vẫn thể hiện một sự cung kính. Vậy mà hiện nay gã lại xuất binh, chẳng lẽ không sợ Ôn Hầu trả thù?

Trần Cung dù sao cũng vẫn là Trần Cung. Cho dù đời sau đánh giá y thế nào thì ở thời đại này y vẫn là một trong những nhân vật cao cấp nhất. Suy nghĩ một chút, y liền có thể chấp nói rất nhiều chuyện với nhau.

Sở dĩ Trần Đăng dám xuất binh không phải vì Hải Tây. Chỉ với một cái huyện Hải Tây, Trần Nguyên Long còn chưa dám trở mặt với Lã Bố.

Nếu không phải vì Hải Tây thì vậy là...

- Tào Tháo xuất binh rồi sao?

- Người nói cái gì? - Tào Tính hoảng sợ, đứng bật dậy hỏi.

- Nếu ta đoán không nhầm thì xưa nay Trần Đăng không chịu thể hiện rõ thái độ, lần này đột nhiên xuất binh vượt qua sông Hoài rõ ràng là vì Tào Tháo.

- Tào Tháo?

- Tào Tháo...đã xuất binh rồi sao?

Tào Tính không phải là người ngu nên làm sao mà không hiểu được ý của Trần Cung.

Đúng vậy, nếu không phải Tào Mạnh Đức xuất binh tới Từ châu thì Trần Cung làm sao có can đảm mà đối mặt với Lã Bố? Nếu y thật sự có can đảm đó thì đã sớm trở mặt cần gì phải vâng vâng dạ dạ như trước đây? Y xuất binh cũng chỉ có một khả năng là Tào Tháo cũng xuất binh tới Từ Châu. Thậm chí còn có khả năng Tào Tháo lúc này đã tới gần Từ Châu, sắp vào đến Hạ Bì.

“Làm sao bây giờ?”

Tào Tính và Trần Cung nhìn nhau không nói được câu nào. Sau một lúc, Tào Tính khó nhọc lên tiếng:

- Công Đài! Chúng ta thu binh thôi.

Câu nói đó thốt ra khỏi miệng thật sự khó khăn. Qua hai ngày, hao binh tổn tướng, nhìn thấy thành Khúc Dương sắp bị phá mà phải thu binh. Điều này đối với việc tấn công Hải Tây trở thành trò cười. Vốn tưởng rằng chuyện này dễ như trở bàn tay nhưng không ngờ chưa kiếm được trăm vạn hộ lương đã tổn thất gần vạn binh mã. Cái chuyện này cho dù với ai cũng đều không chịu nổi, nói gì Tào Tính? Thậm chí y còn thầm trách cứ Trần Cung.

“Đang yên đang lành đánh Hải Tây làm gì để cho bây giờ tiên thoái lưỡng nan?”

Bây giờ phải lui thế nào cho người ta không cười nhạo? Nhưng Tào Tính cũng phải khen thầm Trần Cung đã lưỡng trước tất cả. Nếu không có Công Đài thì làm sao biết được huyện Hải Tây nhỏ bé lại ngoan cường như vậy? May là lần này tấn công Hải Tây mới biết được. Nếu không ngày khác quyết đấu với Tào Tháo mà để cho Hải Tây gây khó khăn sẽ khiến cho chủ công phải chịu địch cả hai mặt.

Mặc dù không hạ được Hải Tây nhưng hiện tại biết được sự lợi hại của nó thì còn có thể đề phòng.

Tào Tính cũng được mà Trần Cung cũng thế, vào lúc này cả hai đều có suy nghĩ đó.

Một lúc sau, Trần Cung nói nhỏ:

- Thu binh! Chúng ta lập tức rút lui về Hạ Tương.

- Ta lập tức ra lệnh.

- Khoan!

Trần Cung nghĩ một chút rồi nói với Tào Tính:

- Thúc Long! Trần Đăng vượt Hoài thủy không thể để trong quân biết, nếu không lòng quân sẽ loạn. Chúng ta thu binh nhưng không thể cứ vậy mà lui, cần phải tiếp tục tấn công Khúc Dương.

- Tiếp tục tấn công Khúc Dương?

Tào Tính kinh ngạc nhìn Trần Cung. Y nghĩ mãi không hiểu tại sao phải làm như vậy.

- Nếu chúng ta cứ vậy mà lui thì với khả năng của Tào Hữu Học khó giữ được y không nhận ra. Tới lúc đó, nếu hấn xuất quân truy kích thì chẳng phải chúng ta rơi vào rắc rối? Vì vậy mà trước tiên chúng ta đánh cho Tào Hữu Học không có phản ứng rồi sau đó vất bỏ tất cả đồ quân nhu, nhanh chóng rút khỏi Khúc Dương. Trước khi tới buổi trưa, nhóm cuối cùng cũng phải rút khỏi rồi sau đó nhanh chóng về Hạ Tương. Đồng thời phải thông báo cho Văn Viễn, lệnh cho hấn bỏ thủ Từ huyện, nhanh chóng trở về Hạ Tương hợp binh với chúng ta. Tới lúc đó Hạ Bì và Hạ Tương có thể bảo vệ cho nhau khiến cho Tào Tháo phân tâm. Lần này Tào Hữu Học đã làm cái gì thì ta sẽ trả lại cho Tào Tháo.

- Rất tốt.

Tào Tính gật đầu liên tục. Phải nói rằng Trần Cung ứng biến rất nhanh. Từ trận chiến Khúc Dương, y đã nhanh chóng chuẩn bị cho trận chiến ở Hạ Bì.

- Vậy để ta đi đoạn hậu.

Trần Cung nói:

- Ta và Tử Thiện phải về ngay Hạ Bì, mời quân hầu chuẩn bị trước. Sau khi Thúc Long quay về giữ Hạ Tương cần phải nhanh chóng hội hợp với Văn Viễn.

- Được.

- Vậy chúng ta lập tức phân công nhau làm việc.

Đầu tháng chín năm Kiến An thứ ba, ánh mặt trời đột nhiên trở nên gay gắt. Những cơn gió êm dịu thổi qua khiến cho con người ta cảm thấy thoải mái. Trước khi cái lạnh của mùa đông tràn về, có thể có được thời tiết tốt như thế này thật sự không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng dưới thành Khúc Dương không hề cảm nhận được sự an nhàn.

Oành!

Một viên đá lại đập trúng tường. Đứng trên tường thành, Tào Bằng có thể cảm nhận được sự rung chuyển dưới chân.

- Không ổn.

Bất chợt Tào Bằng đứng dậy nhìn ra xa. Phía xa, quân Hạ Bì dàn trận chỉnh tề. Máy bắn đá gần như tập trung toàn bộ ngoài cửa thành Tây phải tới năm mươi cái.

Dường như sau trận chiến đấu kịch liệt đêm qua, quân Hạ Bì đã thay đổi ý định dồn hết binh lực và khí giới công thành ở bên ngoài thành Tây. Nhìn tư thế thế kia có nghĩa chúng định tấn công mạnh vào thành Tây. Nhưng Tào Bằng cũng không dám điều động nhân mã từ thành Đông. Bởi vì không chừng Trần Cung lại bày kế dương đông kích tây nữa. Vì vậy mà ba người Phan Chương, Đặng Phạm và Chu Thương đều tập trung ở thành Đông. Điều này khiến cho binh mã trên thành Tây giảm đi.

Cũng may là qua trận chiến hôm qua, đám tân binh cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Phải nói rằng không trải qua chiến đấu thì không thể làm một tên lính giỏi. Tất nhiên, đám tân binh này còn cách cái tiêu chuẩn lính giỏi của Tào Bằng một khoảng cách. Nhưng ít nhất khi quân Hạ Bì tấn công thì cũng đỡ hơn.

- Công tử! Cẩn thận.

Sở Qua vung mâu đánh bay một mũi tên lạc về phía Tào Bằng đồng thời lên tiếng nhắc nhở.

Tào Bằng khoát tay áo như không để ý tới mũi tên lạc đó. Hấn quan sát một lúc rồi gọi to:

- Tử U! Lại đây.

Hạ Hầu Lan xách cây ngân thương chạy nhanh tới bên cạnh Tào Bằng.

- Công tử có gì sai bảo?

- Tình hình có gì đó khác thường.

Hắn còn chưa dứt lời thì một viên đá đã bay tới đập thẳng vào cánh cửa lầu trên tường thành.

Viên đá đó được bọc cỏ khô, bốc lửa cháy hừng hực. Sau khi nó lăn vào phòng khiến cho bốc cháy. Nhưng Sở Qua đã chỉ huy người dập tắt.

- Hôm nay bọn chó Hạ Bì tấn công rất hỗn độn.

- Thật không?

Hạ Hầu Lan liếc nhìn đám khói sau cánh cửa, ý hỏi Tào Bằng rằng: Nếu cái này là hỗn độn thì cái gì là không hỗn độn?

- Đừng có hỏi ta. Ta chỉ cảm thấy bọn chó Hạ Bì tấn công không áp lực lắm.

Theo lý mà nói thì sau một đêm nghỉ ngơi thì quân Hạ Bì phải tấn công mạnh mới đúng. Nhưng nhìn tình hình trước mặt thì Tào Bằng không có cái cảm nhận của ngày hôm qua. Phải nói là sự công kích của quân Hạ Bì rất mạnh. Từ trận tên và lượng máy bắn đá mà nói thì so với hai ngày trước còn mạnh hơn. Nhưng có điều là quân Hạ Bì dường như thiếu đi cái sự hung hãn không sợ chết. Mỗi khi chúng tới gần tường thành, gặp tên trên thành bắn xuống liền nhanh chóng lùi lại, cơ bản không có ý xông lên.

Điều này khiến cho Tào Bằng có cảm giác quân hạ Bì như có vấn đề. Hơn nữa máy bắn đá mặc dù bắn dày đặc nhưng sức sát thương so với hai người trước còn kém xa. Trước đây, mỗi loạt bắn phải có tới năm phần là trúng tường hoặc bay vọt qua. Nhưng hôm nay không bằng được ba phần của hôm qua. Rất nhiều viên chưa tới thành đã rơi xuống bên ngoài.

Chẳng lẽ máy bắn đá cũng có vấn đề?

- Chuẩn bị! Bắn.

Nhìn thấy quân Hạ Bì lại kéo tới, Vương Húc quát to.

- Khoan!

Tào Bằng đột nhiên lên tiếng ngăn lại khiến cho Vương Húc, Hạ Hầu Lan ngơ ngác.

Có đôi khi, giác quan thứ sáu của con người cũng rất nhạy bén. Tào Bằng cầm lấy một cái thuẫn, đứng trên tường thành che tên bay lạc rồi quan sát kỹ càng hành động của quân Hạ Bì. Từ từ, hắn nhíu mày...quân Hạ Bì từ từ tiến lại nhưng quân trên thành chưa phản kích đã dừng bước, bắt đầu lui lại. Chẳng lẽ bọn họ không định tấn công mạnh?

- Có thấy gì không?

Hạ Hầu Lan và Vương Húc cũng coi như người có kinh nghiệm. Lúc trước, bọn họ không để ý tới điều đó, giờ được Tào Bằng nhắc nhở liền lập tức nhận ra.

- Bọn chó Hạ Bì chẳng lẽ muốn tiêu hao tên của chúng ta?

Vương Húc phỏng đoán. Nhưng Hạ Hầu Lan lập tức phản bác:

- Không thể...nếu muốn tiêu hao tên, thì vừa rồi chúng ta không đón đánh, bọn họ phải xông lên mới đúng.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn lên trời, một lúc sau chợt kêu lên.

- Không ổn! Bọn chúng định chạy.

- Chạy?

- Bọn họ chuẩn bị rút lui..

Hạ Hầu Lan và Vương Húc nhìn nhau nhưng không biết vì sao. Đúng lúc này, trong quân Hạ Bì chợt vang lên một tiếng thanh la, quân Hạ Bì lại thu binh.

Tào Bằng không nói ra được nguyên nhân nhưng hắn cảm nhận hành động của quân Hạ Bì có vấn đề.

Kiếp trước, Tào Bằng cũng xem rất nhiều phim cho nên có ấn tượng sâu sắc.

Trong số đó có một bộ phim tên là Nam Chinh Bắc Chiến, trong đó có xuất hiện một tình tiết đó là khi đối phương chuẩn bị rút lui liền bắt đầu nã pháo lung tung khắp nơi mà không có mục tiêu. Cảnh tượng trước mắt có phần tương tự với trong phim. Nhưng tại sao quân Hạ Bì lại phải lui?

- Tào Tháo...

Chắc chắn là Tào Tháo xuất binh. Tào Bằng không nhớ rõ được Tào Tháo xử lý Lã Bố vào năm nào nhưng hẳn nhớ rõ y xử lý Lã Bố dường như sau khi chinh phạt Uyển thành. Bây giờ việc chinh phạt Uyển thành đã xong, như vậy tiếp theo chính là chinh phạt Từ Châu.

Nhằm tính thì vụ thu hoạch cũng đã xong. Năm nay đồn điền Hứa Đô thu hoạch lớn nên Tào Tháo không lo lắng chuyện lương thảo khan hiếm. Như vậy việc chinh phạt Lã Bố cũng tới gần.

“Đúng! Chỉ có thể như vậy...”

Tào Bằng lập tức hiểu ra, không nhịn được hưng phấn dấm một cái vào lỗ châu mai.

“Trần Cung! Bây giờ người nghĩ trộm gà không được mà còn mất nắm gạo không? Có nghĩ tấn công Hải Tây, rồi hao binh tổn tướng ở Khúc Dương?”

- Truyền lệnh ta! Lệnh cho Phan Chương, Chu Thương, Đặng Phạm điều động hai trăm binh lính.

- Tử U! Người cũng chinh đồn nhân mã, điều động ra một trăm quân tinh nhuệ chờ lệnh... Vương Húc tập kết binh mã chuẩn bị thủ thành.

- Công tử định làm gì?

- Quân Hạ Bì muốn chạy trốn chẳng lẽ ta lại để yên cho chúng?

- Nhưng...

- Các người không cần hỏi, cứ nghe lệnh ta.

- Vâng.

Tào Bằng đã phát lệnh thì đám người Hạ Hầu Lan cũng không thể làm trái.

Múc một chén nước trong, Tào Bằng uống một hơi cạn sạch... Bị Trần Cung tấn công điên cuồng trong hai ngày, Tào Bằng rất khó chịu. Hiện giờ chiến sự có sự chuyển biến, cuối cùng Tào Tháo cũng tấn công Từ Châu thì làm sao mà hắn có thể bỏ qua cơ hội đó?

- Truy kích?

Đám người Chu Thương sau khi nghe lệnh của Tào Bằng đều ngơ ngác. Bọn họ nhìn trong doanh trại quân Hạ Bì vẫn còn dăng lên khói bếp thì thắc mắc hỏi Tào Bằng.

- Ta không biết giải thích các người như thế nào nhưng ta có thể khẳng định được bọn chó Hạ Bì đã bắt đầu rút lui. Hiện tại chúng ta đuổi theo là có thể đánh cho sướng tay...

- Nhưng rõ ràng bọn họ vẫn đang nấu cơm..

Chu Thương chỉ tay ra ngoài thành ý bảo người nhìn khói bếp kia làm sao có thể đã thoái binh?

- Nếu không ta dẫn người xuống trước dò xét...

Hạ Hầu Lan do dự một chút rồi nói nhỏ. Tào Bằng biết nếu như không làm cho đám người ngày tâm phục khẩu phục thì không thể tận tâm được. Hắn suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý...

Sau khi Hạ Hầu Lan dẫn năm mươi tinh binh từ trên thành xuống, tới gần doanh trại quân Hạ Bì.

Tào Bằng cũng nói:

- Chúng ta cũng xuống...

- Nhưng...

- Tử U đã xuống rồi, chẳng may có việc gì thì chúng ta có thể tiếp ứng. Chúng ta ở dưới thành chờ, nếu trong doanh trại không có người, chúng ta lập tức truy kích. Nếu có binh mã trấn thủ, chúng ta cũng có thể nhanh chóng lên thành, đồng thời tiếp ứng được cho Tử U.

Mấy người Chu Thương nhìn nhau rồi đồng ý với quyết định của Tào Bằng.

Hơn hai trăm người từ trên thành đi xuống. Khi Tào Bằng chạm chân xuống đất, đang chuẩn bị kết trận thì Hạ Hầu Lan đã tới cửa binh doanh.

- Công tử! Trại trống. Trại trống rồi.

- Chó chết.

Tào Bằng chửi to.

- Ta đoán Trần Công Đài sử dụng kế kim thiên thoát xác quả nhiên là đúng... Các huynh đệ, kiến công lập nghiệp ngay trước mắt, lập tức theo ta.

Đầu tháng mười năm Kiến An thứ ba, Tào Tháo quyết định thảo phạt Lã Bố, đích thân dẫn đại quân đông chinh Từ Châu.

Đối với chuyện Tào Tháo thảo phạt Lã Bố, những luồng ý kiến từ Hứa Đô đều không thống nhất. Rất nhiều người đều cho rằng, Lưu Biểu, Trương Tú còn chưa tiêu diệt, nếu như Tào Tháo dẫn quân đánh Lã Bố, Hứa Đô nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cũng có người cho rằng, lúc này là cơ hội tốt nhất để thảo phạt Lã Bố.

Thượng thư Tuân Diễn nói:

-Lưu Biểu, Trương Tú gần đây thụ thương, giờ ắt không dám hành động. Lã Bố dùng mãnh câu kết cùng Viên Thuật. Nếu tùy tiện để bọn họ tung hoành Hoài Thủy và Yên Thủy, càng lâu dài càng ảnh hưởng nhiều. Hiện nay, gã đoạn tuyệt với triều đình, lòng quân không ổn định. Lúc này, đại quân xuất kích sẽ có thể đánh bại Lã Bố. Huống hồ gì, chủ công lại có Hải Tây làm nội ứng. Mùa thu hoạch đồn điền của Hải Tây năm nay thu nạp được thêm ba vạn hải dân, nhân khẩu nhiều. Ngoài ra, bản thân Hải Tây cũng có thể trợ giúp chúa công một tay.

Chuyện mùa thu hoạch của Hải Tây Tào Tháo cũng từng nghe nói. Sự phát triển của Hải Tây thật ra hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của Tào Tháo. Vốn dĩ y chỉ nghĩ rằng mạng Đặng Tắc đã bám dính ở Hải Tây nhưng nào ngờ Hải Tây lại trở thành một viên ngọc minh châu của Đông Hải. Trăm vạn học lương thảo có thể giúp Tào Tháo chinh phạt Từ Châu không chút lo lắng, thậm chí không phải bận tâm đến chuyện vận chuyển lương thảo. Hành quân trong chiến tranh cái khó khăn nhất chính là sự an toàn của đường vận chuyển lương. Đường đi càng xa, lương thảo càng không được an toàn. Sự xuất hiện của Hải Tây rõ ràng đã giúp ổn định đường lương cho Tào Tháo. Có được nguồn cung ứng lương thảo dồi dào, quyết tâm tiêu diệt Lã Bố của Tào Tháo lại càng thêm kiên định hơn.

Phân tích của Tuân Diễn chính hợp với tâm ý của Tào Tháo. Vì vậy, y kiên quyết hạ lệnh xuất kích, lệnh cho tướng quân Từ Hoảng xuất kích từ quận Thái Sơn, lệnh Hạ Hầu Thận xuất kích từ quận Dương Sơn, lệnh Lưu Bị công phạt Báiái quốc. Ba đại quân hùng hậu tạo thành một thế gọng kìm. Chiến sự ngay từ đầu đã tiến hành rất thuận lợi. Sau khi Từ Hoảng ở quận Thái Sơn chiêu hàng được hai thuộc cấp của Lã Bố là Triệu Thứ, Lý Trâu, đã mở cửa đại môn của quận Thái Sơn, một đường tung hoành, ngựa không khi nào dừng chân, thẳng tiến đến Bành thành quyết đánh tan đám quân sở thuộc.

Chỉ trong một tuần, Từ Châu hoảng loạn!

Nhìn đại bản doanh hoang vắng, Tào Bằng càng tin rằng Táo Tháo đã xuất binh. Nếu như không phải vì nguyên nhân này, Trần Cung – Tào Tính đang chiếm ưu thế vì sao lại phải vội vã lui binh?

Trận tấn công lúc trước chẳng qua là để che mắt người. Chỉ một đám khói bếp trong doanh trại đã đủ để nói lên tất cả.

Hạ Hầu Lan xấu hổ, tới trước mặt Tào Bằng:

-Công tử, thật không ngờ bọn chó Hạ Bì lại lui binh nhanh như vậy...

Nghĩ lại lúc trước Tào Bằng muốn truy kích, bọn Hạ Hầu Lan đều ngăn cản, chỉ có Đặng Phàm là đồng ý. Lúc này, cả đám người đều cúi đầu.

Tào Bằng chợt cười:

- Mọi người vì sao lại ử rữ như thế?

Bọn Hạ Hầu Lan ngẩng đầu, nghi hoặc, không hiểu. Tào Bằng cười nói:

- Chúng ta thắng đúng không? Bất kể là vì lý do gì mà bọn cẩu tặc Hạ Bì bỏ chạy, chúng ta vẫn đánh thắng! Bảo vệ được Khúc Dương.

Đúng vậy, chúng ta thắng! Nếu thắng thì cần gì phải ử rữ?

228. Chương 215: Kỵ Binh

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 215: Kỵ binh

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Bằng nói:

- Lập tức thông báo trong thành sắp xếp để mọi người vui vẻ một chút. Nhưng quân Hạ Bì vội vã bỏ chạy, còn cố ý bày ra kế Kim thiên thoát xác như thế. Bọn họ càng cố ý tỏ vẻ huyền bí như vậy, càng cho thấy bọn họ đang nóng lòng muốn rút lui. Chuyện cấp bách là chúng ta phải nhanh chóng liên hệ với Cam Ninh, dẫn quân truy kích. Nếu không thể hợp lực thật chặt chẽ, tất sẽ bị bọn họ đánh trả. Cũng không thể quá xa để duy trì áp lực đối với quân Hạ Bì.

Tào Bằng đánh một tiếng trống cổ vũ tinh thần hăng hái của quân sĩ:

- Chư quân, kiến công lập nghiệp chính là lúc này đây.

Thật ra, Tào Bằng cũng biết. Đánh đến bây giờ, binh lính đã rất mệt mỏi. Không chỉ có binh sĩ uể oải mà ngay cả bọn Chu Thương, Phan Chương cũng đã rất mệt mỏi rồi. Hơn nữa, chiến thuật truy kích phải dựa vào tốc độ. Tào Bằng giờ có muốn truy kích Tào Tính – Trần Cung, vấn đề lớn nhất của hắn là không có ngựa. Đi bộ để truy kích tất càng khiến binh lính thêm khổ cực. Nhưng cho tới bây giờ, Tào Bằng không còn sự lựa chọn nào khác.

Bọn Phan Chương nghe thấy thế, cả đám đều nóng lòng. Chợt, Tào Bằng lệnh bố trí ba trăm quân tốt. Bốn người Hạ Hầu Lan, Chu Thương, Phan Chương, Đặng Phàm, mỗi người dẫn năm mươi người, đích thân Tào Bằng dẫn trăm người. Sau khi ăn lương khô xong liền tức khắc cho nhân mã truy kích Hạ Bì. Cùng lúc đó, hắn lại lệnh cho Vương Húc hỏa tốc liên hệ với Cam Ninh, lệnh hai người Cam Ninh và Đặng Chi cùng tiến hành truy kích. Binh mã trong tay Cam Ninh và Đặng Chi không nhiều lắm nhưng may rằng đều là kỵ binh. Trận chiến Khúc Dương hai ngày vừa qua, Cam Ninh và Đặng Chi vốn không tham dự, vì thế quân lực của bọn họ vẫn còn đầy đủ. Hai người bọn họ truy kích sẽ có khả năng đánh trọng thương quân Hạ Bì nhiều nhất.

Không sai, Điều Thuyền có ân nghĩa với Tào Bằng.

Tào Bằng chưa từng quên! Nhưng ân nghĩa là ân nghĩa. Nếu như Lã Bố không chủ động khiêu khích, Tào Bằng tuyệt đối sẽ không truy đuổi đến như thế này.

Bất kể Tào Tháo có xuất binh hay không, Tào Bằng đều phải đánh Lã Bố hết sức có thể. Chỉ có cách đả thương Lã Bố, Hải Tây mới có thể giành được sự bình an. Còn một vấn đề nữa là chỉ có được chiến tích hiển hách, Tào Bằng mới có thể khiến Trần Đăng nhìn thẳng vào hắn chứ không phải là một con tốt thí. Chính vì thế, kể cả về công về tư, Tào Bằng đều phải truy kích, phải tấn công...

Khi rời khỏi Hạ Bì, có lẽ Trần Cung không ngờ rằng trận chiến gã vốn tưởng là dễ dàng lắm cuối cùng lại có kết cục như thế. Khi Tào Tính chỉ huy nhân mã giả vờ tấn công Khúc Dương, Trần Cung dẫn quân rời khỏi Khúc Dương.

Lã Cát mặt mày khó chịu, dọc đường đi không hề nói câu nào với Trần Cung. Cũng khó trách, ngày hôm qua y bị Trần Cung lừa cứ tưởng rằng sẽ giành được Khúc Dương trước, nào ngờ lại bị gã thay trắng đổi đen. Cũng may là Trần Cung không phá thành, bằng không Lã Cát càng thêm phần khó chịu. Nhưng cho dù là thế, y cũng đã hiểu được thái độ của Trần Cung đối với y. Hóa ra, mọi chuyện không tốt đẹp như y vẫn tưởng!

Cho tới nay, Lã Cát đều luôn tin rằng Trần Cung đang giúp y... Nhưng nhìn từ tình hình hiện tại thì Trần Cung chưa từng để mắt đến y. Những tình cảm tôn kính gã vẫn thể hiện trước đây chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi. Cũng có lẽ trong mắt Trần Cung, Lã Cát chẳng qua chỉ là một thằng hề xuất hiện trên sân khấu Hạ Bì, thoát nhìn rất nực cười a.

Dọc đường đi, Lã Cát luôn trầm mặc. Y lo lắng trong thời gian tới, nếu y tiếp tục ở lại Hạ Bì cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi quân Hạ Bì rút khỏi Khúc Dương luôn ủ rũ. Trần Cung tuy hiểu nhưng không biết làm sao, đành phải chờ đến khi chạy về Hạ Tương rồi tìm cách điều chỉnh sau. Dù sao, trước mắt gã muốn chạy về Hạ Tương đã.

Tào Tính đánh nghi binh bên ngoài thành Khúc Dương xong liền dùng kế Kim thiền thoát xác, thuận lợi rời khỏi chiến trường Khúc Dương. Hắn để lại một ít binh mã chặn phía sau, rồi dẫn phần lớn kỵ quân đi. Chính vì thế, Tào Bằng chẳng mất bao lâu đã đuổi kịp đại đội nhân mã, thẳng đường xuống Hạ Tương.

-Quân sư có từng phái người đến Từ huyện trước không?

-Khi rời khỏi Khúc Dương, ta đã sai người đến Từ huyện thông báo cho Văn Viễn rồi, đồng thời cũng lệnh cho gã nhanh chóng quay về. Chắc hẳn khi chúng ta đến Hạ Tương, Văn Viễn đã nhận được tin tức. Từ tới nay đến rạng sáng, chúng ta có thể dẫn binh mã trở về Hạ Tương.

Tào Tính gật đầu, lắm bầm:

-Nếu Văn Viễn trở về, Trần Nguyên Long chắc không dám làm gì.

Trần Cung mỉm cười, không bàn tiếp. Hắn nhìn lướt qua Lã Cát:

-Thúc Long, nhìn Tử Thiện xem.

-Tử Thiện?

-Hài tử này hình như có gì đó không bình thường.

Trần Cung dù sao cũng là Trần Cung, dù đang trên đường rút binh nhưng cũng sẽ không lơ lỏng cảnh giác. Sự trầm mặc của Lã Cát khiến Trần Cung cũng cảm thấy bất thường. Nếu như y gào thét, thậm chí chửi gã ầm lên, biết đâu gã sẽ không để ý. Nhưng Lã Cát hết lần này đến lần khác đều trầm mặc, khiến Trần Cung có cảm giác rất lạ: “Hài tử này không phải đang sinh lòng khác đấy chứ? Đổi lại là Trần Cung, nếu như bị Lã Cát lừa gạt như thế cũng sẽ cảm thấy phẫn nộ. Nhưng phẫn nộ rồi thì sao đây?”

Trần Cung sẽ không để mắt đến Lã Cát, lại càng không quan tâm đến chút phẫn nộ nhỏ nhoi này của y. Nhưng sự trầm mặc của Lã Cát lại khiến gã phần nào lo lắng. Cần thận nhớ lại, gã chợt cảm thấy liệu có phải khi ở Khúc Dương gã đã quá đà hay không? Dù sao trên danh nghĩa Lã Cát cũng là nhi tử của Lã Bố.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trần Cung chợt dẹp bỏ thứ cảm giác hồ thẹn này đi. Quá đà thì sao nào? Một tiểu tử luôn bùng bùng đã tâm như thế, nếu không giáo huấn cho y một phen thì sao y có thể biết tốt xấu đây?

Nghĩ tới đây, Trần Cung bình tĩnh lại... “Để Tào Tính sai người theo dõi, Lã Cát này cũng sẽ không thể gây ra chuyện gì được. Chờ đến khi trở về Hạ Bì, y có muốn làm ầm ĩ lên cũng không còn được nữa rồi.”

Chuyện cấp bách lúc này chính là trở về Hạ Tương. Vì vậy, Trần Cung cùng thương lượng với Tào Tính một chút, lại tiếp tục điều động nhân mã, gia tăng tốc độ hành quân.

Ban đêm, trời nổi mưa. Mưa tháng chín vô cùng lạnh lẽo. Gió từ trên thượng du thổi xuống cũng rét thấu xương. Y phục ướt đầm bị gió thổi qua càng làm người run rẩy. Đường trở nên lầy lội, tốc độ hành quân cũng vì thế mà chậm đi nhiều.

-Công Đài, để bọn họ nghỉ ngơi, tránh mưa một chút đi?

Mắt thấy binh lính lạnh run trong gió mưa lạnh lẽo, Tào Tính không đành lòng liền kiến nghị với Trần Cung. Trần Cung lắc đầu, nhẹ giọng nói:

-Không thể nghỉ ngơi được. Giờ mà nghỉ ngơi, đến khi muốn chạy sẽ chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Muốn nghỉ ngơi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở Hạ Tương. Thúc Long hiểu rõ Tào Hữu Học sẽ không từ bỏ ý đồ như thế đâu. Trong tay hắn có một đội kỵ quân, lại có dũng tướng thống lĩnh. Vạn nhất hắn đuổi theo, chúng ta khó có thể chống đỡ nổi. Chính vì thế, việc cấp bách lúc này chính là chạy về Hạ Tương...

Nhắc tới đám kỵ quân kia, Tào Tính chợt giật mình. Nếu như Trần Cung không nói, Tào Tính chắc hẳn đã quên chuyện này rồi...

Đường lui binh của bọn họ hoàn toàn sóng êm gió lặng, Cam Ninh không hề xuất hiện ngăn cản. Nhưng như thế không có nghĩa là y sẽ ngồi nhìn bọn họ rời đi. Cho đến giờ y vẫn chưa xuất hiện là bởi vì binh lực ở xa. Tào Tính thậm chí còn cảm giác được Cam Ninh kia thật giống như một con độc xà giấu mình chỗ tối. Chỉ cần hắn lộ ra nửa điểm sơ hở thôi, Cam Ninh mà bắt được nhất định sẽ đánh hắn một đòn trí mạng.

Nhìn quân sĩ mệt mỏi, Tào Tính không đành lòng. Thế nhưng hắn lại càng biết rằng mối lo của Trần Cung không phải không có lý. Tình hình như thế này, binh lính còn chậm trễ một ngày, là còn thêm phần khó khăn, trắc trở. Hắn khẽ cắn môi, quát lớn:

-Truyện lệnh của ta ba quân cùng tăng tốc. Mọi thứ có thể bỏ nhưng phải giữ lại binh khí bên người, trước bình minh phải chạy về Hạ Tương. Nếu kẻ nào chần chừ, cố ý kéo dài thời gian, làm dao động lòng quân, giết ngay tại chỗ, tuyệt không tha.

Dường như hắn cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi... Nhưng Tào Tính cũng khuyến khích bọn họ một chút:

-Sau khi trở về Hạ Tương, mỗi người sẽ được tăng một đấu gạo. Các huynh đệ, sau khi trở về, chúng ta sẽ cùng nghỉ ngơi.

Trần Cung nhú mày, rồi chợt gạt đầu. Lương thảo của Hạ Bì tuy không cho là sung túc nhưng vẫn có thể giữ vững thêm một thời gian nữa. Chỉ ít tính đến nay, binh lính còn hơn năm nghìn người, mỗi người tăng mười đấu gạo mà thôi. Mất ngàn ấy gạo, Hạ Bì vẫn có thể giữ vững được. Nếu như mất bằng đó mà có thể giúp năm nghìn người mau chóng trở về Hạ Tương được thì cũng không phải là tổn thất. Nhưng nếu như mất mạng ngoài thành Khúc Dương này thì làm? Chính vì thế, Trần Cung không hề ngăn cản Tào Tính.

Mỗi người tăng một cấp gạo, kể ra cũng không phải là nhiều. Thế nhưng phải biết rằng lương giới Hạ Bì hiện tại đang ít ỏi thế nào, có thể tăng được một cấp gạo, ít ra cũng có thể ăn no nê, sức hấp dẫn quả không nhỏ.

229. Chương 216: Tập Kích Trương Văn Viễn

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 216: Tập kích Trương Văn Viễn

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Quân tốt nghe thấy thế tốc độ hành quân rõ ràng nhanh hơn hẳn.

Quá nửa đêm, đoàn quân chỉ còn cách Hạ Tương mười lăm dặm.

Tào Tính lệnh người chạy về Hạ Tương, thông báo cho quan viên Hạ Tương thu xếp doanh trại, chuẩn bị cơm canh, xóa đi cái khổ cực của An Phủ quân đã phải lặn lội đường xa.

Cùng lúc đó, Trần Cung cũng chuẩn bị cáo từ.

-Thúc Long, ta sẽ không trở về Hạ Tương.

Tào Tính ngạc nhiên nói:

-Quân sư muốn đi đâu?

-Ta dẫn người suốt đêm trở về Hạ Bì, thông báo cho Quân Hầu, để Quân Hầu sớm chuẩn bị.

Người ở lại Hạ Tương, tiếp ứng cho Văn Viễn. Nhớ kỹ, phải nhanh chóng hợp sức với Văn Viễn, chuẩn bị sẵn sàng rồi mới có thể ngăn cản binh mã của Trần Đăng.

Tào Tính vội vã gật đầu, nói:

-Xin quân sư yên tâm. Có Tào Tính ở đây, tuyệt đối không thể Trần Đăng vượt qua Hạ Tương nửa bước.

Trần Cung mỉm cười, ngồi trên lưng ngựa chấp tay từ biệt Tào Tính.

Gã dẫn theo Lã Cát và mấy trăm quân bản bộ, vội vã ven theo đường lớn chạy tới Hạ Bì. Tào Tính nhìn theo bóng Trần Cung rời đi, rồi hô nhân mã tăng tốc hơn nữa.

Trở lại Hạ Tương, nhất định hẳn phải ngủ thật ngon!

Mưa phùn mịn màng trong bóng đêm như một làn hơi nước lơ lửng trong không trung. Đường đi rất mờ ảo, khó nhìn.

Rất xa, đoàn quân đã thấy được đường nét của thành trì Hạ Tương.

Không có chút ánh đèn, hoàn toàn một màu đen tăm tối.

Một không khí trầm lặng cổ quái bao phủ càng khiến người thêm sởn gai ốc.

Cửa thành đóng chặt!

Tào Tính không khỏi nhướn mày, thúc ngựa tới dưới thành, cao giọng hò hét:

-Người giữ thành là ai, còn không mau mở cửa thành ra?

-Binh tuần nào ở dưới thành đấy?

-Mỗ là Tào Tính, Chu Khiển vì sao không ra thành nghênh tiếp?

-A, là Tào tướng quân a!

Trên tường thành, một cây đuốc nhất thời chớp sáng một góc.

Một tên tiểu giáo thò đầu ra từ lỗ châu mai trên lầu quan sát, nói giọng Hạ Bì cực kỳ lưu loát:

-Tướng quân chớ trách. Chu Huyện lệnh nhận được thông báo nhưng sợ là có điều dối trá, nên mới đóng chặt cửa thành. Chu Huyện lệnh đang thu xếp doanh trại với thao trường, xin tướng quân chờ trong chốc lát.

Tào Tính nhú mày, trấn áp cơn thịnh nộ, ghìm cương ngựa đến dưới thành.

Từ bao giờ Chu Khiển lại trở nên cẩn thận như vậy?

Biết rõ ta đã trở về, sao y còn phải đóng chặt cửa thành như thế? Hẳn quay đầu nhìn binh mã phía sau một chút, thấy tất cả đứng trong mưa gió lạnh run, ôm cánh tay. Dưới mưa sa gió giạt, chờ đợi quả là một sự khổ cực.

Qua khoảng chừng nửa nén hương, cổng thành vẫn không mở ra.

Binh lính thì thào nhỏ to, bắt đầu gây rối...

Tào Tính hơi nổi giận, lớn tiếng quát:

-Người trên thành nghe cho rõ đây, bất kể có tìm được Chu Văn Long hay không, lập tức mở cửa thành cho ta.

-Nhưng...

-Đừng nhiều lời nữa, binh lính còn cần được chăm sóc.

Trên tường thành im lặng một hồi lâu. Một lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng động hỗn độn từ phía sau cửa thành truyền đến.

Cánh cửa sắt nặng nề chậm chậm mở ra. Tào Tính không chờ được nữa, cửa thành còn chưa kịp mở ra hẳn, hắn đã phóng ngựa xông đến.

Nhưng đúng lúc này, trong cửa thành vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiếng vó ngựa tựa như tiếng sắt thép đánh lên mặt đất, rất có tiết tấu. Một bóng trắng chọt từ cửa thành thoát ra, nhanh như chớp đã tới trước mặt Tào Tính. Thanh đại đao long tước sáng lóe dưới ánh lửa hung hãn bổ tới Tào Tính.

-Tào Thúc Long, Cam Ninh cung kính chờ đợi ngươi đã lâu!

.....

Thời gian: Hai ngày trước.

Địa điểm: Thượng du Tổ Thủy.

Nhân vật: Cam Ninh, Đặng Chi.

-Hưng Phách, muốn giải mối nguy Khúc Dương này, ngươi và ta phải chia binh làm hai đường.

Cam Ninh nghi hoặc nhìn Đặng Chi:

-Chia binh hai đường là thế nào? Binh mã trong tay chúng ta vốn không nhiều lắm, nếu còn chia nữa chẳng phải càng khó làm sao?

Đặng Chi nói:

-Binh chia làm hai đường. Ta đích thân dẫn một đội trở về Hải Tây.

-A?

-Huyện Hải Tây có khoảng trăm quân đóng binh. Ta sẽ thỉnh Thúc Tôn xuất binh, gấp rút tiếp viện Khúc Dương. Nhưng Hải Tây cho dù có trợ giúp, e rằng cũng không được là bao. Tuy nói Hải Tây hiện có tám vạn bách tính nhưng lại chưa từng được huấn luyện. Vốn vẫn định mùa đông năm nay sẽ luyện binh nhưng không ngờ Lã Bố lại bất ngờ xuất binh, phá hủy kế hoạch của Thúc Tôn. Đến lúc mộ binh cũng cần có thời gian. Chính vì thế viện binh của Hải Tây nhiều lắm cũng chỉ giúp Hữu Học trụ vững thêm mấy ngày mà thôi.

Viện binh thực sự còn phải trông vào ngươi...

-Vào ta ư?

Cam Ninh tròn mắt, trầm ngâm.

Xa xa, quân Hạ Bì đang tấn công Khúc Dương mãnh liệt, tiếng kêu loáng thoáng truyền đến.

-Ta làm sao để cứu viện đây?

-Đánh Hạ Tương!

-A?

-Tào Tính là chủ tướng đồn trú Hạ Tương của Lã Bố. Lần này, toàn quân gồm sáu nghìn binh mã của Tổng Hiến bị tiêu diệt xong, Tào Tính tất sẽ đốc toàn bộ lực lượng. Chính vì thế, Hạ Tương lúc này tất không có người trấn thủ. Bất luận là Trần Cung hay Tào Tính đều sẽ không ngờ được chúng ta sẽ nhân cơ hội này bất ngờ tập kích Hạ Tương.

Ta nghe nói Trường Chu Quỷ của Hạ Tương chỉ là đồ hữu danh vô thực, không đáng để mắt đến.

Chỉ cần tóm được Hạ Tương, chẳng khác nào đã chặt đứt đường lui của Trần Cung và Tào Tính. Đến lúc đó, Trần Cung tất nhiên sẽ chia quân cứu viện Hạ Tương, mối nguy của Khúc Dương tự nhiên được giã. Thế nhưng, sau khi đoạt được Hạ Tương, người sẽ phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn. Một khi Lã Bố biết được, tất nhiên sẽ cho quân cứu viện Hạ Tương, lúc đó, người sẽ phải giáp mặt địch ở cả hai mặt. Chính vì thế, sau khi cướp được Hạ Tương, người phải nhanh chóng rời khỏi nơi đó, tránh toàn quân bị tiêu diệt.

Kế sách của Đặng Chi có thể gọi là rút củi dưới đáy nồi.

Hạ Tương (Túc Thiên ngày nay) là tấm lá chắn phía nam cho huyện Hạ Bì. Một khi nơi này bị công phá, Hạ Bì sẽ phải đối mặt với quân địch trực diện, không còn nơi di chuyển. Hơn nữa, lương thảo ngoài thành Khúc Dương vẫn còn để ở Hạ Tương. Hạ Tương bị công chiếm chẳng khác nào đã chặt đứt đường lương của Trần Cung.

Kế sách này quả thực rất độc.

Nhưng đồng thời, thân là chủ tướng bất ngờ tập kích Hạ Tương, Cam Ninh cũng phải chịu áp lực cực lớn.

Gã rất muốn tốc chiến tốc thắng, cướp lấy Hạ Tương, nhưng lại phải giữ thành chờ Trần Cung chia quân, đồng thời còn phải chờ thời gian thích hợp để rút lui khỏi Hạ Tương.

Đồng thời, Cam Ninh còn phải đối mặt với sự phản công của Hạ Bì.

Nói chung, kế sách này tuy tốt nhưng tính mạo hiểm lại rất lớn.

Cam Ninh trầm ngâm hồi lâu, rồi nói chắc như đinh đóng cột:

-Muốn giải được mối nguy của Khúc Dương chỉ còn cách thử kế sách này thôi!

.....

Đao chém đến, ngựa phi nhanh.

Chỉ còn cách hai, ba mươi thước ngăn ngủi, Chiêu Dạ Bạch liên tục giảm tốc độ, khiến khí thế của Cam Ninh trong nháy mắt đạt được đến cực hạn. Thanh đao Long Tước trong tay lướt qua gió, khí thế bao trùm lấy toàn thân Tào Tính.

Nhưng Tào Tính cũng không phải người tầm thường!

Thân là một trong tám mãnh tướng, dĩ nhiên hẳn phải có bản lĩnh hơn người.

Luận về võ nghệ, Tào Tính dưới bọn Trương Liêu, Thịnh Phách, nhưng cũng được cho là võ tướng hạng nhất.

Kể có thể bắn trúng mắt của Hạ Hầu Đôn lại có thể là kẻ đầu đường xó chợ sao? Hẳn tông quân từ thời niên thiếu, theo Lã Bố đánh Đông dẹp Bắc, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Đối mặt với nguy hiểm, hẳn có sự nhạy bén khác thường.

Chính vì thế, trong nháy mắt Cam Ninh lao ra từ trong cửa thành, hẳn đã cảm nhận được nguy hiểm.

Thanh đại thương trong tay hắn theo bản năng vung ra phía trước, quét một đường. Nhưng đó chẳng qua chỉ là tiện tay vung một đường, bản thân hắn vẫn phải vội vàng ứng chiến. Tào Tính tuy chặn được thanh đại đao Long Tước của Cam Ninh thế nhưng lại bị sức mạnh ẩn chứa trong thanh đao đánh đến hai tay tê dại. Một đao của Cam Ninh thất bại, gã không nói thêm lời nào, đại đao lật lại, vẫn dán chặt vào đại thương của Tào Tính, quét thêm một đường nữa ra ngoài. Một đao này mà trúng, tay của Tào Tính sẽ không còn nữa. Hắn sợ hãi vội buông một tay ra, thanh đại thương trong tay cũng chuẩn bị vung ra.

Nào ngờ tốc độ của hắn đã nhanh, Cam Ninh còn nhanh hơn.

Trong nháy mắt Tào Tính thúc vào thân chiến mã, Chiêu Dạ Bạch chợt tăng tốc.

Đại thương của Tào Tính còn chưa kịp vung đến, Cam Ninh đã đến sát bên cạnh hắn. Ngồi trên lưng ngựa, gã vung tay đâm vào hông Tào Tính.

Cam Ninh hét lớn một tiếng, đám Tào Tính từ trên lưng ngựa nhào lên mặt đất.

Cú đánh này Cam Ninh cũng phải tận dụng chút may mắn. Tào Tính vừa rơi xuống đất, mặt mày xây xẩm, xương cốt đau rần. Hắn vừa lấy lại được tinh thần, hơn mười tên lính đã xông lên, đại đao sáng loáng đã kề trên cổ Tào Tính.

-Mồ là Cam Ninh. Chủ tướng của các người đã bị bắt làm tù binh. Các người không lập tức buông khí giới đầu hàng, còn đợi đến bao giờ nữa?!

Cam Ninh tức thì vung đao, quát lớn về phía cửa thành.

Cùng lúc đó, trên tường thành Hạ Tương xuất hiện cả trăm tên binh lính cầm trong tay cung nỏ sắc bén, nhắm vào binh lính Hạ Bì ở dưới thành.

Binh lính Hạ Bì đầu tiên vội vàng lùi lại, lại thêm một ngày đường chạy sớm đã mệt mỏi, phờ phạc.

Đứng dưới thành hứng mưa gió, cả đám lính đến binh khí cầm còn không nổi. Chỉ trong nháy mắt, người đứng đầu phe mình đã trở thành tù binh của phe khác, thành Hạ Tương lại bị đối phương chiếm mất. Tấn công mãnh liệt vào Khúc Dương hai ngày liền đều không có kết quả, khiến binh sĩ Hạ Bì chợt cảm thấy sợ hãi binh mã Hải Tây mà không hiểu vì sao. Bao nhiêu nhân tố cộng lại, lại thêm cảnh cung thủ Hải Tây đứng trên tường thành chĩa cung nỏ xuống, quân Hạ Bì nhất thời run sợ.

-Đừng vội bắn, chúng ta đầu hàng!

Binh lính Hạ Bì thực sự không còn ngoan cố nổi nữa, binh khí trên tay ném hết xuống đất. Hầu hết đều ngòm thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu.

-Mau buông khí giới, không thì giết!

Từ trên thành Hạ Tương vang lên một tiếng quát chói tai.

Ngay sau đó, càng lúc càng có nhiều binh lính Hạ Bì buông rơi binh khí, ngồi bệt xuống vũng nước bùn, không nhúc nhích.

Tào Tính bị mấy tên quân lính lực lưỡng đè chặt xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn phía ngoài thành, không khỏi cười khở.

-Để Tào Hữu Học gặp ta!

Hắn chợt la lớn.

Cam Ninh quay đầu ngựa, tới trước mặt Tào Tính, cười lạnh một tiếng, nói:

-Muốn gặp công tử nhà ta? Vậy người phải thành thật một chuyện trước đã.

Dứt lời, gã khoát tay chặn lại. Một tên lính bước lên đánh một quyền vào sau đầu Tào Tính, khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

-Dẫn đi, để ta xem hắn thế nào.

-Tuân lệnh!

Cam Ninh nói xong, liền chỉ huy người dàn xếp đám tù binh này.

Binh mã trong tay gã cũng không nhiều, tổng cộng chỉ tầm hai trăm sáu mươi người mà thôi. Gã rút ra sáu mươi người giam giữ đám tù binh, rồi lại sai người đưa tới cháo nóng cho bọn họ ăn. Đám binh lính này vốn cũng không còn mạnh khỏe gì. Nhân số của bọn họ tuy nhiều hơn, nhưng trải qua một trận đánh nhau giờ đều đã mệt mỏi. Chính vì thế, Cam Ninh không cần phải áp bức bọn họ quá mức, chỉ cần cho bọn họ chút cháo nóng, rồi đưa vào trong thao trường, thu xếp cho một doanh trưởng khô ráo nào đó để bọn họ có thể nghỉ ngơi là được. Chờ đến rạng sáng mà bọn họ vẫn bình ổn là Cam Ninh hoàn thành nhiệm vụ.

Đến lúc đó, Cam Ninh có thể dẫn người rút lui khỏi Hạ Tương.

Đám binh lính này không cần gã phải bận tâm đến nữa.

Trên thực tế, Cam Ninh cũng thật không ngờ quân Hạ Bì lại trở về nhanh như vậy. Vừa nhận được tin thám mã nói quân Hạ Bì đang rút quân trở về Hạ Tương, gã thậm chí chỉ muốn bỏ thành mà đi. Hơn hai trăm người đấu với hơn năm nghìn người quả thật là sự chênh lệch quá lớn.

Cái được chính là do thám báo Tào Tính phái ra.

Nhờ thế, Cam Ninh mới biết được thì ra Trần Đăng đã xuất binh, vượt qua Hoài Thủy, chính vì thế quân Hạ Bì mới có thể rút lui khỏi Khúc Dương.

Đã như vậy, gã cũng không cần khách khí nữa...

Cam Ninh cũng là người tài cao lớn mật. Suy nghĩ một lát, gã đoán binh lính Hạ Bì đã mất rất nhiều sức khi chiến đấu, vì vậy, gã quyết định ở lại Hạ Tương, tìm hiểu thực hư mọi chuyện. Chỉ là không ngờ lại bắt giữ được Tào Tính, khiến Cam Ninh không mất một giọt máu nào đã đạt được thắng lợi.

-Lập tức sai người chạy về Khúc Dương mời công tử định đoạt.

Cam Ninh chợt quyết định, phái thám báo trở về Khúc Dương bẩm báo.

Cùng lúc đó, gã lại sai người ở trong thành trấn an bách tính, ổn định thế cục, rồi mới trở về phủ nha Hạ Tương sai người dẫn Tào Tính tới.

Có một số việc, gã muốn hỏi cho rõ.

Tào Tính giờ đã tỉnh lại, bị lính trói vào đưa vào trong phủ nha:

-Tướng bại trận nhìn thấy mỡ sao còn không quỳ?

Cam Ninh ngồi trên cao, giương mắt hờ nhìn Tào Tính, lớn tiếng quát.

Tào Tính ngẩng đầu, cười lạnh, nói:

-Chỉ là một tiểu tướng, chẳng qua là nhờ vào đánh lén mà thủ thắng, có cái gì là anh hùng? Tào mỡ đường đường là đại trượng phu, làm sao có thể quỳ trước tên tiểu nhân như ngươi được?

-Dựa vào đánh lén mà thủ thắng sao?

Cam Ninh nói:

-Các ngươi cũng chẳng qua chỉ dựa vào người đông thế mạnh mà điều võ dương oai mà thôi.

Tám nghìn binh lính mà không tấn công nổi hơn nghìn binh mã của một thành nhỏ như Khúc Dương. Hôm nay, ngươi bị ta bắt còn mặt mũi nào mà tự xưng là đại trượng phu đây?

Một câu nói này khiến Tào Tính mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng hắn vẫn giữ bộ dáng khinh khi như trước, hừ lạnh một tiếng.

Cam Ninh cả giận nói:

-Tào Thúc Long, chẳng lẽ muốn thử thanh bảo kiếm trong tay ta có sắc bén không chẳng?

-Muốn giết cứ giết, sao phải nói nhiều.

-Ngươi...

Cam Ninh quát lên, cầm lấy bảo kiếm.

Gã nhìn chăm chăm vào Tào Tính. Tào Tính cũng ngẩng cao đầu, nhìn Cam Ninh, trên mặt không có đến nửa điểm khiếp sợ.

Hồi lâu sau, Cam Ninh chợt mỉm cười:

-Tào Thúc Long, các ngươi đẩy binh đao, hôm nay chẳng khác nào chó chết chủ. Ngươi vẫn không phục phải không? Được, chờ chúng ta giết được Lã Bố rồi để xem ngươi còn nói gì được nữa không. Ngươi đâu, dẫn hắn đi, phái người canh gác, không được lơ lửng.

-Tuân lệnh!

Binh lính tiến lên, kéo Tào Tính đi.

Tào Tính vừa giãy dụa, vừa chửi ầm lên:

-Cam Ninh, đồ vô danh tiểu tốt nhà ngươi cũng dám cuồng ngôn sao. Đợi cho Quân hầu của ta bao vây bốn mặt lấy cái đầu chó của ngươi.

-Cam Tư mã, sao không giết người này?

Một tên tiểu giáo không nhận được khuyên nhủ.

Cam Ninh lắc đầu, nhẹ giọng nói:

-Tên Tào Tính này dù nói thế nào cũng có chút giao tình với công tử. Muốn giết muốn tha cứ để công tử quyết định đi.

-Bao giờ công tử tới?

-Có lẽ sẽ đến rất nhanh thôi.

Cam Ninh không khỏi do dự.

Gã muốn rút lui khỏi Hạ Tương ngay lập tức nhưng lại có cảm giác nắm được Hạ Tương có ý nghĩa cực lớn. Chỉ là, gã cũng không hiểu rõ lắm bản thân có thể bảo vệ được Hạ Tương hay không. Nhìn từ tình hình hiện tại, Trần Đăng đã vượt qua Hoài Thủy, sớm muộn gì cũng sẽ đánh một trận với Hạ Bì.

Không hiểu binh mã của Trần Nguyên Long lúc nào thì đến nơi?

Có nên trấn thủ Hạ Tương hay bỏ đi là một vấn đề nhức nhối trong lòng Cam Ninh.

Gã muốn thủ nhưng lại sợ kinh động đến Hạ Bì. Nếu như Lã Bố dẫn binh tới, bằng những người hiện trong tay gã quả thực là không thủ nổi.

Muốn thủ cần phải suy tính nhiều nữa.

Nếu như trước hừng đông, công tử có thể đến được, ta đây còn có thể thủ vững nổi.

Nếu như công tử không thể đến được, bên Hạ Bì lại có dấu hiệu điều động binh mã thì ta phải lập tức rút lui khỏi đây.

Nói chung, vào thời điểm như thế này tuyệt đối không thể nóng vội được. Cùng lắm là ta đi, nhưng cũng đã cho Lã Bố một bài học nho nhỏ.

-Đi, vào trong kho phủ tìm sẵn đuốc ra. Một khi chúng ta phải rút khỏi đây, chúng ta sẽ phóng lửa đốt thành Hạ Tương này.

Lão tử không chiếm được Hạ Tương, Lã Bố ngươi cũng đừng mơ đoạt được!

Cam Ninh vừa quyết định xong đã lệnh thám báo nghiêm mật chú ý đến động tĩnh từ phía Hạ Bì. Cùng lúc đó, gã cũng nhanh chóng chuẩn bị để rút lui khỏi Hạ Tương bất cứ lúc nào. Lần này có thể chiếm được Hạ Tương thật ra là nhờ có chủ ý của Đặng Chi. Hạ Tương quả nhiên binh lực không có, Tào Tính cũng gần như đã dốc toàn bộ sức mạnh rồi. Cam Ninh dẫn quân đến phía sau Hạ Tương, giả bộ là binh mã Hạ Bì, lừa gạt Trường Chu Quỷ, rồi một đao chém chết y.

Giết Chu Quỷ xong, Hạ Tương mất đi thủ lĩnh.

Đám dịch đãi và binh lính hỗn tạp nào phải đối thủ của Cam Ninh. Bọn họ gần như không có chút phản kháng nào, đều buông khí giới đầu hàng.

Có thể nói, Cam Ninh không mất một giọt máu, một người lính nào đã hạ được thành Hạ Tương. Có thủ Hạ Tương hay không còn phải trông vào phản ứng của Tào Bàng.

Là một thiên tướng, Cam Ninh quyết định thủ Hạ Tương.

Ngay khi gã chuẩn bị một mối lửa lớn, sẵn sàng đốt thành Hạ Tương, chợt nghe thám mã báo lại, nói là Tào Bàng dẫn binh đến ngoài thành.

Sao Tào Bằng lại tới nhanh như thế?

Chuyện này phải nói từ lúc hán bắt đầu truy kích.

Khoảng chừng lúc trời chạng vạng, Trần Cung dẫn quân tiên phong đến ngoài thành Khúc Dương.

Người dẫn nhân mã tiên phong cũng là người quen của Tào Bằng: Từ Tuyên.

Từ Tuyên và Tào Bằng cũng có thể cho là có giao tình lâu năm. Sau khi biết được Tào bằng dẫn quân truy kích Tào Tánh, Từ Tuyên không nói nhiều dẫn tám trăm kỵ quân và một nghìn bộ tốt cùng xuất phát, ngay đến cơm cũng chưa ăn, rời khỏi Khúc Dương. Y đích thân dẫn kỵ quân rời khỏi Khúc Dương được khoảng chừng hơn bốn mươi dặm thì đuổi kịp Tào Bằng. Bàn bạc với Tào Bằng một lúc, hai người đều cho rằng nên tiếp tục truy kích quân Hạ Bì.

Cũng không nhất định phải gây ra thương phong, chủ yếu cần phải tạo ra đủ áp lực cho quân Hạ Bì, để lòng quân thêm bất ổn.

Đến lúc đó, Trần Đăng bắt đầu dẫn quân, định nhân tiện chiếm lấy Hạ Tương. Vì vậy, Tào Bằng giao ba trăm binh mã trong tay cho Từ Tuyên, tiếp nhận quyền chỉ huy trong tay y, dẫn bốn người Phan Chương, Hạ Hầu Lan, Chu Thương, Đặng Phạm đi suốt đêm truy kích quân Hạ Bì.

230. Chương 217: Ai Đúng Ai Sai

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 217: Ai đúng ai sai

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Không ngờ rằng đến cách phía nam Hạ Tương năm mươi dặm, Tào Bằng bắt được sứ giả của Cam Ninh.

Vừa biết được Cam Ninh đã phá được Hạ Tương, Tào Bằng nhanh chóng quyết định.

Chiến dịch Khúc Dương kéo dài hai ngày giúp tầm mắt và tâm lý của Tào Bằng nâng cao cực độ. Hán lờ mờ cảm nhận được thời cơ chiến đấu đang nằm trong tay hán. Chiếm được Hạ Tương chẳng khác nào đã mở được cánh cửa đại môn phía nam tới Hạ Bì. Thành Hạ Tương tuyệt đối không thể buông bỏ.

Vì vậy, Tào Bằng tức thì sai người báo cho Từ Tuyên, rồi tự mình dẫn tám trăm kỵ quân tới Hạ Tương.

Cam Ninh biết được tin tức nhất thời mừng rỡ. Gã dẫn người ra Hạ Tương, báo kiến Tào Bằng rồi trở về phủ nha thành Hạ Tương.

Lúc này, nhờ có sự xuất hiện của Tào Bằng, thành Hạ Tương đã có hơn nghìn binh mã.

Hơn nữa, một nghìn ba trăm bộ tốt của Từ Tuyên đang đến, đủ để ổn định thế cục của Hạ Tương...

-Công tử, bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?

Cam Ninh không đợi Tào Bằng kịp ngồi xuống, thở dốc một hơi, vội vàng hỏi.

Tào Bằng cười cười, trầm giọng nói:

-Nếu đã chiếm được Hạ Tương, vậy thì kế tiếp chúng ta cần phải để Trương Liêu trở về Từ huyện!

Lã Bố nhìn Trần Cung bại trận trở về, hồi lâu không nói nổi một câu.

Còn Trần Cung với đôi má gầy gò càng lộ vẻ mệt mỏi, rã rời. Trên nha đường, tên tiểu giáo lạnh run, phủ phục trên mặt đất, đến thở cũng không dám thở mạnh. Bọn Ngụy Tục, Hầu Thành và Lã Cát ở một bên như tượng đá, nhắm mắt không nói lời nào.

Hao binh tổn tướng, đã không đoạt được Khúc Dương, đánh bại Hải Tây, ngược lại còn đánh mất Hạ Tương.

Lã Bố nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi vì sao cục diện lại thành như vậy. Một Hải Tây nhỏ bé vì sao sau một đêm lại trở nên cường đại như thế?

-Kẻ nào muốn cùng ta đoạt lại Hạ Tương?

Hơn nửa ngày sau, Lã Bố mới gầm lên.

Trước đây, để chiếm lĩnh Khúc Dương, bọn Ngụy Tục đều hăng hái tranh phần trước.

Nhưng giờ Lã Bố gầm lên một hồi vẫn không có kẻ nào đứng ra.

Chuyện này càng làm Lã Bố thêm tức giận, chỉ vào mọi người trên nha đường, đã định nổi cơn thịnh nộ...

-Chủ công, mặt tướng xin đi...

Viên đại tướng ngồi ở cuối phòng đứng dậy, chấp tay, nói:

-Mặt tướng nguyện dẫn binh xuất kích, đoạt lại Hạ Tương...

Lã Bố ngẩng đầu nhìn, sắc mặt không khỏi tươi tắn lên vài phần.

-Nếu Đức Tuần dẫn binh, tên tiểu tử họ Tào hẳn không thể làm càn...

-Khoan đã.

Ngay lúc Lã Bố chuẩn bị hạ lệnh, Trần Cung đã ngăn lại.

-Quân Hầu, thế cục như ngày hôm nay thiết nghĩ ta không nên manh động.

Chủ công giờ có muốn tìm địch thủ, không phải tìm tên tiểu tử họ Tào, mà là Trần Nguyên Long ở Quảng Lăng. Càng không nên để Đức Tuần đi. Nếu xét về bày binh bố trận và hành quân, quyết chiến nơi chiến trường, Đức Tuần dẫn theo tám trăm binh lính xông vào trận địa là có thể đánh tan Trần Đăng. Nhưng cục diện như hiện tại, Trần Nguyên Long đã chiếm được Hạ Tương, định dựa vào đó độ sức với chúng ta. Xông vào trận địa đã chiến mà không tấn công thành, mạo muội xuất kích như thế không phải là thượng sách.

Huống hồ, Trần Nguyên Long này cũng không phải là người mà tiểu tử họ Tào kia có thể sánh bằng.

Người này khéo mưu lược, mưu ma chước quỷ. Đức Tuần mặc dù điềm tĩnh, đức độ nhưng muốn thắng được Trần Đăng e rằng không phải chuyện dễ...

Lã Bố nổi giận:

-Trần Công Đài định làm loạn lòng quân ta sao?

Trần Cung bước lên trước, khom người nói:

-Không biết được chí khí của người sẽ hủy diệt uy phong của quân ta. Trần Đăng cơ mưu, Trần Hán Du lại càng đa mưu túc trí. Bọn họ xuất binh cũng không tùy tiện hành động. Đức Tuần thiện chiến, có mưu lược nhưng so với phụ tử Trần gia lại không bằng. Quân hầu, chúng ta đã thua hai trận. Nếu như thua tiếp một trận nữa, chỉ sợ rằng trong thành Hạ Bì, lòng dân bất an, sẽ không hay mà thôi.

Dứt lời, Trần Cung lại nhìn về phía Cao Thuận tỏ ý tạ lỗi.

Cao Thuận vốn không để tâm, chẳng qua mới rồi Lã Bố nổi giận nhưng không kẻ nào đứng ra, buộc lòng y phải ra mặt mà thôi.

Phụ tử Trần Đăng, Cao Thuận không phải không biết. Y hiểu rõ ưu thế của bản thân, lại càng hiểu rõ chỗ lợi hại của phụ tử Trần Đăng. Nếu như trên chiến trường, hai quân quyết chiến, chỉ huy thích hợp, tùy cơ ứng biến, có mười người Trần Đăng y cũng không sợ. Nhưng vấn đề là Trần Đăng không phải là một võ tướng mà là một mưu sĩ, một nhà mưu lược. Nếu như so về mưu lược, trong mắt của bất cứ kẻ nào khác, Cao Thuận cũng không phải là đối thủ của Trần Đăng.

Chính vì thế, khi Trần Cung tạ lỗi, Cao Thuận cũng chỉ mỉm cười.

Lã Bố hiện cũng bình tĩnh hơn nhiều.

-Vậy nên làm thế nào mới phải?

-Việc cấp bách là phải đẩy lùi Tào Tháo đã.

Phụ tử Trần Đăng, còn có huynh đệ Đặng Tắc, Tào Bằng ở Hải Tây chẳng qua cũng chỉ là những kẻ ở dưới. Người thực sự uy hiếp đến Quân hầu chính là Tào Mạnh Đức. Nếu như đẩy lùi được Tào Tháo, uy danh của Quân hầu tất sẽ nhanh chóng vang xa, trong vòng một năm ở khắp Từ châu sẽ không còn thảm họa chiến tranh nữa. Đến lúc đó, Quân hầu có thể đích thân dẫn binh bắt gọn huynh đệ Đặng Tắc ở Hải Tây và phụ tử Trần Đăng ở Quảng Lăng. Khi đó, Quân hầu có thể thống nhất Từ châu...

Lã Bố chậm rãi ngồi xuống, chăm chú suy xét từng lời của Trần Cung.

Quả thực, lời Trần Cung nói hoàn toàn có lý!

So với Tào Tháo, phụ tử Trần Đăng cũng tốt, huynh đệ Đặng Tắc cũng được, chẳng qua chỉ là một con tôm trên dòng sông nhỏ mà thôi. Kẻ thực sự uy hiếp đến Lã Bố chỉ có Tào Tháo. Một ngày Tào Tháo không lùi bước, phụ tử Trần Đăng và huynh đệ Đặng Tắc sẽ không ngồi yên. Mặc dù gã có thể đẩy lùi bọn họ, đoạt lại Hạ Tương và Khúc Dương, nhưng bọn họ vẫn có thể tập hợp lại, ngóc đầu dậy. Nhưng nếu Tào Tháo bị đánh bại, toàn bộ Quảng Lăng tất sẽ hỗn loạn. Đến lúc đó, bất kể là Trần Đăng hay Đặng Tắc không phải đều sẽ là món ngon trên bàn tiệc cho gã xử lý sao?

Không sai, đối mặt với kẻ địch mạnh trước tiên cần phải dòm sức, giải quyết y trước đã.

-Thế nhưng, Văn Viễn hiện bị cầm chân ở Hoài Thủy, không thể phối hợp với ta được.

Trần Cung cười nói:

-Văn Viễn tuy trên đường bị Trần Đăng mai phục, bị ép lui về Từ huyện, nhưng thực ra vẫn chưa hề bị hao tổn sức lực, binh mã trong tay vẫn còn cả nghìn. Y có thể vượt qua Hoài Thủy, tập kích Quảng Lăng, buộc phụ tử Trần Đăng không thể toàn lực xuất binh, thậm chí còn có thể đánh Hạ Tương, cắt đứt mối liên hệ giữa Hạ Tương và Khúc Dương, ép huynh đệ Đặng Tắc hai mặt giáp địch. Một mình Trương Văn Viễn đủ sức giải tỏa mối ưu tư phía nam của Quân hầu, để người toàn lực ứng chiến với Tào Mạnh Đức.

Lã Bố mừng rỡ, gương mặt khuôn cạnh của gã không khỏi tươi tắn hơn.

Mưu sĩ quả là mưu sĩ, cách suy nghĩ của bọn họ quả nhiên không giống với người thường. Một chuyện xấu trong mắt bọn họ cũng có thể biến thành chuyện tốt.

Trương Liêu vừa nhận được tin tức liền cấp tốc dẫn quân quay về Hạ Bì.

Nào ngờ cách phía nam thành Hạ Tương ba mươi dặm lại gặp phải Trần Đăng và Tào Bằng cùng liên thủ chặn đánh.

Song phương ác chiến một hồi, Trương Liêu vội vã rời khỏi chiến trường, dẫn quân lui về Từ huyện.

Trần Đăng dẫn binh tiến về Từ huyện, để lại ba nghìn binh mã giao cho Từ Tuyên thống lĩnh. Tào Bằng dẫn binh cùng Từ Tuyên trấn giữ Hạ Tương, gây áp lực với Hạ Bì. Đây vốn không phải chuyện tốt thế nhưng nhờ có sự tùy cơ ứng biến của Trần Cung, Trương Liêu có quyền tự quyết. Kể từ đó, Trương Liêu không nhất định phải dẫn binh trở về Hạ Bì, mà khắp ba hướng nam, hướng đông, hướng bắc Hoài Thủy đều trở thành chiến trường của y. Không bị kìm kẹp, không có nhiệm vụ cụ thể, chẳng khác nào giải thoát cho Trương Liêu, nhưng lại giống như vút cái khó cho Trần Đăng. Người tấn công Từ huyện mạnh thì ta vượt sông tấn công Quảng Lăng; người đóng quân phòng ngự, ta có thể tự do tiến hành công kích...

Sự khác biệt giữa mưu sĩ bậc nhất và mưu sĩ bậc hai đại khái là như thế.

Lúc này, Tào Bằng không có bất cứ hành động nào, chỉ quan sát trận đấu trí giữa Trần Cung và Trần Đăng.

Một ngày Trần Đăng còn chưa giải quyết Trương Liêu, hắn còn chưa thể toàn lực tấn công Hạ Bì. Cứ như thế, Lã Bố vẫn có thể dốc toàn lực đối phó với Tào Phong Đạo.

-Vậy nên làm thế nào để đẩy lùi Tào Mạnh Đức?

Trần Cung nói:

-Tào Tặc phân binh sĩ làm ba lộ, nhìn thì cường đại, nhưng thực chất lại rất yếu ớt. Từ Hoảng ở quận Thái Sơn mặc dù thắng Thịnh Tuyên Cao nhưng vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt được gã. Quân Thái Sơn dưới

trưởng Thịnh Phách vẫn còn rất mạnh. Sau khi trốn vào Thái Sơn, gã liền lợi dụng địa hình, kìm chân Từ Hoảng. Kể từ đó, Từ Hoảng phải khổ chiến ở quận Thái Sơn, không thể dứt ra được. Mà Lưu Bị chẳng khác nào con chó có chủ chết cả. Người này có chí lớn, kiên quyết sẽ không dốc toàn lực ra hỗ trợ Tào Tháo. Như vậy, con đường Phái quốc nhìn thì hung hiểm, thật ra cũng không cần phải lo ngại. Nguy hiểm thực sự chính là Hạ Hầu Nguyên với một lộ binh mã kia. Chẳng qua Tào Tháo khởi binh thảo phạt, đường xá xa xôi. Y dù có đánh tới Bành thành, cũng đã mệt mỏi. Quân hầu đem quân đến chủ động đón đánh, rồi đóng quân ở Bành thành. Đợi Tào quân từ xa đến kịp thì Quân hầu sẽ dĩ dật đãi lao (lấy nhàn thắng mệt), đón đầu tấn công. Như thế, vừa không mệt mỏi lại vừa thắng lợi...

Trần Cung nói một hồi khiến Lã Bố chột động lòng.

Mưu kế Trần Cung bày ra nghe thật hoàn hảo, Tào quân cường thịnh qua lời nói của y chột nhỏ bé, không đỡ nổi một đòn.

Nghe ra thì đại thể những lời Trần Cung nói cũng không sai.

Từ Hoảng, Triệu Thứ và Lý Trâu hiện đang chiếm cứ quận Thái Sơn. Nhưng thực tế, Thịnh Phách là người quận Thái Sơn, có uy vọng cực cao ở nơi này. Quân Thái Sơn dưới trướng gã ban đầu vốn chỉ là một đám sơn tặc, sau này đã quy phục Lã Bố.

Đánh chính diện không được, gã liền tập kích, kìm chân Từ Hoảng, khiến y khổ không sao kể xiết. Còn Lưu Bị, tình hình cũng không tốt đẹp cho lắm. Như Trần Cung nói, bản thân Lưu Bị là một người có dã tâm, hầu hết binh mã trong tay gã là những kẻ đã từng bị Lã Bố đánh bại, đối với Lã Bố có chút e sợ.

Gã biết giữ gìn thực lực, cũng biết làm sao để sinh tồn qua những khe hở.

Chính vì thế, đừng thấy gã đã từng đánh nhau với Lã Bố, cũng từng đánh nhau với Viên Thuật, thậm chí còn tỏ ý đối địch với Tào Tháo, thực ra mọi chuyện gã làm đều giữ lại vài phần thực lực. Muốn Lưu Bị toàn lực đánh nhau với Lã Bố chắc chắn là không thể. Lã Bố còn, Lưu Bị còn cơ hội để rảnh rang; nếu Lã Bố thực sự chết, Lưu Bị cũng mất đi đất sống, hoặc là phải làm địch của Tào Tháo, hoặc phải ở dưới trướng Tào Tháo. Xét tình hình của Lưu Bị hiện tại, bất luận là thế nào cũng không phải là kết quả gã thực sự mong muốn...

Bành thành là quê hương của bậc đế vương.

Cũng có thể nói là địa điểm then chốt của miền Bắc, là cửa ngõ của miền Nam.

Địa hình phức tạp, sông hồ chằng chịt, là nơi dễ thủ khó công.

Trần Cung muốn Lã Bố chủ động xuất kích, lợi dụng Bành thành để ngăn chặn Tào quân. Hơn nữa, nếu như Lã Bố đóng quân ở Bành thành, lưng dựa Hạ Bì, đông tiếp Thái Sơn cùng bọn Thịnh Phách hô ứng, đạt được mục đích kiềm chế Tào Tháo. Có thể nói, đây là một chủ ý cực kỳ tuyệt diệu. Nhìn thì rất đơn giản, nhưng kết hợp đủ các nhân tố lại thì có thể đánh một đòn thật mạnh, thật ác liệt lên Tào quân.

Nhưng một kế sách vẹn toàn như thế cũng không được Lã Bố tán thành cho lắm.

Lã Bố kỵ chiến, thiên hạ vô song.

Không chỉ bởi sức mạnh của gã hơn người, mà quan trọng là khi gã lâm chiến có thể nhảy bén uy hiếp được đối phương, giáng một đòn nặng nề xuống.

Nếu đóng quân ở Bành thành, chẳng khác nào vứt bỏ chiến thuật kỵ chiến Lã Bố am hiểu nhất.

Chuyện này với Lã Bố mà nói quả thực có chút khó chấp nhận.

-Chỉ dựa vào Bành thành khó có thể ngăn cản Tào Tháo được.

Lã Bố trầm ngâm một lát, rồi nói với Trần Cung:

-Chỉ bằng để Thịnh Phách áp sát Bành thành, dụ Tào quân xông vào. Đến lúc đó, Thịnh Phách có thể mượn Bành thành cắt đứt đường lương thực của Tào tặc. Mồ đích thân dẫn binh mã, ngăn cản y. Công Đài, không phải mồ tự đại, nếu quyết chiến trên chiến trường, kẻ Tào quân không dám địch lại trong thiên hạ này ngoài ta ra còn có ai đây?

Trần Cung nghe thấy thế, nhất thời kinh hãi.

-Quân hầu...

Y vừa định mở miệng khuyên can đã bị Lã Bố khoát tay chặn lại. Gã đứng dậy, hô lên.

-Cứ y kế ấy mà làm. Ta thật muốn xem Tào Mạnh Đức làm sao là đối thủ của ta đây.

Trần Cung không biết nói gì nữa.

Y hiểu quá rõ tính cách tự cao tự đại của Lã Bố.

Một khi gã đã quyết định, rất khó khuyên giải, càng khó thay đổi ý định.

Nhưng vấn đề là nếu để Tào quân xông vào thì có lợi cho Lã Bố kỵ chiến, nhưng tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí lòng quân.

-Quân hầu nếu đã quyết, Trần Cung cũng không nhiều lời nữa. Nhưng Trần Cung có một kế này, mong rằng Quân hầu sẽ suy xét. Trước đây, Viên Thuật đi sứ Quân hầu đánh Lưu Bị từng nói sẽ cùng kết hợp chặt chẽ với nhau. Hôm nay, Từ Châu đứng trước thảm họa chiến tranh, không không để Viên Thuật xuất binh từ Hoài nam đánh Nhữ Nam? Như vậy, Quân hầu cũng có thể giảm bớt chút áp lực.

Đôi mắt Lã Bố sáng rực lên:

-Kế này của Công Đài rất hay. Ta sẽ phái người đến Thọ Xuân trước, thỉnh Viên Công Lộ xuất binh tương trợ.

Trần Cung đi ra khỏi phủ Ôn hầu, thầm cảm thấy mất hết ý chí.

Lã Bố sao mà ngày thơ đến thế?

-Quân sư, quân sư...

Phía sau có người gọi, Trần Cung liền dừng chân, quay đầu nhìn lại.

-Đức Tuần có việc gì sao?

Cao Thuận vội vàng nhẹ giọng hỏi:

-Quân sư, Viên Công Lộ quả thực sẽ xuất binh sao?

Trần Cung cười khổ một tiếng, nhìn Cao Thuận một chút, rồi lại ngẩng đầu nhìn trời, dường như mỗi lời nói đều là tự trả lời vậy:

-Chỉ có trời mới biết...

Hạ Tương.

Tào Bằng thiết yến rượu tại phòng khách, sai người áp giải Tào Tính lên.

Tào Tính bị dùng dây thừng trói chặt, dẫn vào phòng khách, trợn mắt nhìn Tào Bằng như hai kẻ thù nhìn nhau.

Tào Bằng cười khổ, nói:

-Tướng quân Thúc Long, người việc gì phải làm khổ mình như thế? Người không ăn không uống như thế, không những chẳng được việc gì, lại còn vô duyên vô cớ hủy hoại cơ thể mình nữa.

Tào Tính cả giận nói:

-Ta không nói chuyện với đồ vong ân phụ nghĩa.

Tào Bằng thở dài, bước lên cởi dây trói cho Tào Tính.

-Tôn đại ca, người nói xem, sao ta lại là người vong ân phụ nghĩa?

Tào Tính cả giận nói:

-Khi xưa Ôn hầu đối đãi với người không tệ, lại còn tặng người binh mã, giúp người có chỗ đặt chân ở Hải Tây.

Thế mà nay, người cầu kết với Tào Tháo, muốn lấy mạng Ôn hầu, cướp đoạt lãnh địa của Ôn hầu, không phải là vong ân phụ nghĩa thì gọi là gì?

Ba!

Tào Bằng đập mạnh chén rượu lên bàn, lạnh lùng nói:

-Tào tướng quân, người chớ quên, phụ thân là thiếu phủ giam, huynh ta là mệnh quan triều đình.

Người nói ta cầu kết Tào Công, thế nhưng ngay từ đầu, cả gia đình ta đã ăn bổng lộc triều đình, dĩ nhiên phải dốc sức vì triều đình. Tào Công là tư không đương triều, phụ tá trọng thần của Hán thất. Ta dĩ nhiên phải nghe lệnh của Tào Công, chẳng nhẽ lại đi nghe lệnh của người cầu kết với phản tặc sao?

Người nói xem?

Là kẻ nào đã dấy binh đao trước?

Tào tướng quân, làm người phải có lương tâm.

Tào Bằng vỗ ngực nói:

-Nếu như không phải Ôn hầu thèm muốn mấy trăm vạn lương thảo của Hải Tây, dấy binh mã đòi dẹp yên Hải Tây thì sao ta có thể thành địch của Ôn hầu được? Chẳng lẽ các người xuất binh đánh ta, ta cũng chỉ biết thúc thủ chịu trời sao?

Tào Tính hừ một tiếng không còn lời nào để nói.

Trong phòng khách nhất thời yên lặng.

Hồi lâu sau, Tào Bằng thở dài, nhẹ giọng nói:

-Hôm nay, Tư không xuất binh chinh phạt, Ôn hầu sắp bị tiêu diệt tới nơi rồi. Tuy có Trương Văn Viễn đóng quân ở Từ huyện, chừng như muốn giam chân ta, nhưng thực ra, đừng nói là ta, còn có Trần thái thú vốn cũng không hề sợ hãi binh mã của Trương tướng quân.

Từ Châu cáo phá, Trương tướng quân dù có tài năng bằng trời đi nữa cũng khó tránh khỏi cái chết.

Hôm nay, ta mời Tào đại ca người đến là muốn nói cho người nghe một chuyện. Ôn hầu là người thành nhờ cái dũng, bại cũng do cái dũng mà ra. Gã cho dù có thân thể sắt thép, thì tướng có thể chém đinh chặt sắt sao? Cái vũ dũng u mê ấy cuối cùng cũng sẽ khiến gã phải chết mà thôi. Khi xưa, Ôn hầu đúng là có ân nghĩa với ta. Tào Bằng vẫn nhớ kỹ, chưa từng quên. Nhưng chuyện trở thành như thế này, e rằng không ai có thể cứu nổi mạng của Ôn hầu. Ở đây chỉ có hai người người và ta, ta cũng không ngại nói thật với Tào đại ca. Ta muốn toàn bộ huyết mạch của Ôn hầu...

Tào Tính ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng.

-Chỉ là chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn nữa.

Nếu thành Hạ Bì bị phá, vợ con Ôn hầu sẽ phải đi đâu đây? Ta kính Ôn hầu là dũng tướng thời nay, mới liều chết thương lượng với người, không biết Tào đại ca có nguyện giúp ta một tay hay không?

Tào Tính trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới trầm giọng nói:

-Tào Hữu Học, người muốn thế nào?

Toái Càn Khôn

231. Chương 218: Binh Khốn Hạ Bì

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 218: Binh khốn Hạ Bì

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Hoài Bắc tháng chín tiết trời biến đổi thất thường.

Đầu buổi trưa trời vẫn còn nắng. Sau giờ Ngọ, trời đã u ám. Đến tầm giờ thân, mọi người đã quen ăn cơm lần nữa. Tào Bằng nhận thấy giờ ăn này thật ra cũng khá giống với bữa trà chiều ở thời hậu thế.

Bên đình Tổ Thủy, Tào Bằng nhìn sông Tổ Thủy chảy siết, xuất thần suy nghĩ.

Cam Ninh ngồi một bên, nhìn Tào Bằng, cuối cùng nhin không được, hỏi:

-Công tử, ngài thật sự muốn như vậy sao?

Tào Bằng lấy lại tinh thần, nhìn Cam Ninh, mỉm cười:

-Hưng Phách, làm người phải có lòng biết ơn nghĩa. Đây là nguyên tắc của ta. Ta phải làm.

-Nhưng...

-Ta biết rất khó, hơn nữa cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Tào Bằng thở ra một hơi dài, đuổi người:

-Thế nhưng ta nhất định phải làm như thế, nếu không cả đời này ta sẽ không được thanh thản.

Cam Ninh trầm mặc!

Tào Bằng nhìn dòng Tổ Thủy chảy xiết, trong đầu hiện lên dung nhan như hoa như ngọc kia.

Chắc hẳn nàng sẽ tha thứ cho hành động của ta lúc trước!

Dù sau khi Tào Bằng sống lại như thế nào, muốn sống được ở thời này phải có thủ đoạn độc ác, nhưng có một số việc dù sao vẫn không thể thay đổi được.

Ví như thời khắc đó vẫn luôn khắc sâu ơn nghĩa trong lòng hắn.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ kỹ dáng người kiều diễm trong thùng gỗ đầy nước nghi ngút trong gian nhà nhỏ nơi đó.

Đối với Điêu Thuyền, hắn rất tôn kính. Cho dù đã từng nhìn thấy cảnh xuân vô tận của nàng cũng chỉ khiến tâm hồn hắn lay động một chút, trong lòng vốn không hề có chút dục vọng muốn chiếm đoạt này. Trên thực tế, nếu không nói đến tuổi tác, Tào Bằng nghĩ khi có một nữ tử đứng trước mặt hắn như thế, hắn sẽ bị áp lực rất lớn.

Nàng là một nữ tử khả kính.

Bất luận ban đầu nàng tìm cách tiêu diệt Đồng Trác vì lý do gì, ta vẫn không thể bỏ qua những đóng góp của nàng.

Tào Bằng tuy họ Tào, nhưng không phải là Tào Tháo, càng không có sự cố chấp giống như Tào Tháo. Bất luận suy nghĩ của y với Điêu Thuyền là gì, y đều luôn khinh thường nàng. Nhưng Tào Bằng cứu Điêu Thuyền đồng thời cũng là bởi cảm tạ ơn nghĩa của nàng. Còn một lý do nữa là chút tàn niệm của hắn giành cho Lã Bố từ kiếp trước.

Hắn không thể thay đổi được đại cuộc. Chính vì thế, hắn chỉ có thể dốc hết sức tìm cách báo ân mà thôi.

-Chu Thúc!

-Có!

-Tình hình ở Úc Châu sơn hiện thế nào?

-Tất cả đều tốt cả. Theo lời dặn dò của công tử, suốt nửa năm nay ta đều bí mật tu sửa nơi đóng quân ở Úc Châu sơn, không có kẻ nào biết hết.

-Tốt!

Tào Bằng suy nghĩ một chút, thấp giọng nói:

-Người lập tức trở về Hải Tây, chỉ huy hải thuyền rời biển. Sau khi rời bến, bí mật đi vòng quanh Y Lô Loan, vẫn phải che giấu hành tung. Mặt khác, tiếp tục đến chỗ anh rể ta mượn lương thảo cho ta, cất giấu trên Úc Châu sơn, nhất định không được để lộ hành tung.

-Tuân lệnh!

Chu Tương không hề cho rằng Tào Bằng làm sai. Thậm chí gã còn nghĩ hần có ân báo ân, là một trang hảo hán.

Gã xuất thân là thảo dân, không có sự lo lắng chu đáo và xác đáng như Cam Ninh. Nếu như Tào Bằng muốn báo đáp ân nghĩa thì mạo hiểm một lần cũng đã làm sao?

Chu Thương không phải là một người sợ phiền phức như thế.

Cam Ninh nhẹ giọng nói:

-Nếu công tử đã quyết định, nhất định phải thật cẩn thận.

Theo ta thấy, tốt nhất là để Hác Chiêu đến rồi lệnh cho gã ra trấn thủ ở Khúc Dương. Dù sao, gã cũng là người Tịnh châu, nhất định sẽ đồng ý với hành động của công tử. Hơn nữa, gã trấn thủ ở Khúc Dương cũng sẽ tận tâm tận lực hơn. Có gã ở Khúc Dương, công tử càng có thêm sự bảo đảm.

-Để Bá Đạo trấn thủ Khúc Dương ư?

Tào Bằng nhíu mày, trầm ngâm một lát sau, rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

-Bá Đạo trấn thủ Khúc Dương là thích hợp nhất. Người đâu!

-Có!

Tên sở qua lác mình đi ra, chấp tay hành lễ ngoài sân đình.

-Cầm ấn tín và dây đeo triện của ta suốt đêm chạy về Hải Lăng, lệnh tư mã Biệt bộ Hác Chiêu ở Đông Lăng Đình lập tức xuất phát, nhậm chức ở Khúc Dương, đảm nhiệm việc phòng ngự ở Khúc Dương. Lệnh Vương Mãi làm binh tào Hải Lăng, tiếp nhận việc phòng ngự Đông Lăng đình, tiếp chưởng chiến sự Hải Lăng. Lại lệnh Tử Sơn lập tức đến Hạ Tương này. Tất cả sự vụ của Hải Lăng đều giao cho Hám Đức Nhuận coi sóc. Sau khi Chu Thúc đến Khúc Dương sẽ cùng Bộc Dương tiên sinh trở về Hải Tây.

Năm nay Hải Tây tuy được mùa thu hoạch nhưng vẫn chưa bình ổn.

Từ Châu đánh một trận, tất khiến nhiều người dân phải trôi giạt khắp nơi, bỏ nhà bỏ cửa. Đồng thời nhắc nhở anh rể ta chuẩn bị sẵn sàng nhận lưu dân. Còn nữa, thỉnh anh rể ta lập tức điều năm mươi vạn hộ lương thảo, trữ ở Khúc Dương. Đến lúc đó, ta sẽ phái người tiếp quản.

Tháng chín năm Kiến An thứ ba, Trương Liêu mấy lần xuất kích, tấn công Đồng huyện, hòng chiếm lại Hạ Tương.

Trần Đăng đứng lên chỉ huy, đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Trương Liêu mà không chút hoảng loạn. Nếu như nói trước đây Trần Đăng luôn cho Tào Bằng ẩn tượng trong vai trò là mưu sĩ thì trong trận ác chiến ở Hoài Tứ lần này, tài năng quân sự của y rõ ràng cũng rất xuất sắc.

Sau khi vượt qua Hoài Thủy, Trần Đăng tiến đánh chiếm Hoài Phố, lấy Hoài Dũng làm chỗ dựa, thúc quân thẳng tiến bình nguyên Hoài Tứ, chiếm lĩnh Đồng huyện.

Sau đó, Trần Đăng ở Đồng huyện lại có một trận đánh chặn cực kỳ đẹp mắt nữa.

Trương Liêu nóng lòng trở về Hạ Bì tụ họp với Lã Bố bị Trần Đăng phục kích. Tuy rằng quân sĩ chưa bị tổn thất quá lớn nhưng đã không còn có thể tiếp tục tiến về phía Bắc nữa. Toàn quân rơi vào đường cùng. Trương Liêu không biết làm gì khác hơn là lui về Từ huyện, tùy thời mà hành động. Ngày mười ba tháng chín, Tào Tháo phát động chiến dịch đánh Bành thành...

Trương Liêu nhân cơ hội này định vượt qua Hoài Thủy, đánh chiếm Hu Thai, phá tan sự sắp xếp của Trần Đăng.

Thế nhưng Trần Đăng lại liều mạng để Trần Kiểu trấn giữ Hu Thai, bày trận thế ở ngạn phía Nam Hoài Thủy. Trương Liêu thấy đánh lên không được, đành phải thôi...Ngày mười tám, gã chợt tập kích Lăng huyện, định một nhát phá thành. Trần Đăng nổi giận, từ Hạ Tương điều Từ Tuyên ra trấn thủ Đồng huyện, rồi đích thân dẫn đại quân trấn thủ Lăng huyện, đôn đốc trận chiến. Ngày hai mươi ba, Trần Đăng đoạt lại Lăng huyện, ép Trương Liêu lùi lại mà không đoạt được gì.

Chưa đến hai mươi ngày ngắn ngủi, Trương Liêu ba lần xuất kích, ba lần thất bại.

Tuy rằng binh mã của Trương Liêu đã giảm thiểu đến mức thấp nhất những lần động độ với binh mã của Trần Đăng, thế nhưng lực lượng bên gã vẫn tiêu hao rất nhiều. Chính vì vậy, Trương Liêu đành thủ vững Từ huyện, không xuất kích nữa.

Ngày hai mươi sáu tháng chín, Bành thành cáo phá...

Lúc này, Tào Bằng được giao trọng trách thống lĩnh ba nghìn binh sĩ trấn thủ Hạ Tương.

Còn Đặng Tắc phái Bộc Dương Khải tạm trông coi Khúc Dương, phụ trách hỗ trợ Trần Đăng dụng binh.

Bành thành cáo phá, tình hình chiến sự ở Từ Châu thoáng chốc trở nên rõ ràng. Lúc này, Lã Bố đã hoàn toàn hoảng loạn. Gã không để ý đến lời can gián của Trần Cung, xuất binh đón đánh Lữ huyện thì lại gặp Hạ Hầu Đôn và Lưu Bị liên thủ giáp công. Lã Bố đại bại trở về. Sau trận chiến này, Lã Bố không còn liều mạng như trước nữa. Gã vừa giục Trương Liêu mau chóng trở về Hạ Bì, vừa lệnh Ngụy Tục xuất binh, quyết lần nữa đoạt lại Hạ Tương...

Tào Bằng cứ ở trong thành mà chiến, quyết thủ không ra.

Ngày mồng ba tháng mười, Ngụy Tục vâng lệnh thu binh trở về Hạ Bì, trên đường còn bố trí mai phục, định phục kích truy binh của Tào Bằng, cứu vãn chút thể diện.

Nào ngờ, Tào Bằng lơ đi chuyện Ngụy Tục lui quân.

Tào Bằng nói:

-Người lui về Hạ Bì sớm muộn gì cũng chết, lão tử cần gì phải mất công dây dưa với người?

Ngụy Tục cuối cùng đành phải trở về tay trắng, chỉ để lại đồng hồ độn khắp nơi...

Ngày mồng bảy tháng mười, binh sĩ của Tào Tháo tới Cát Phong sơn, chuẩn bị tiếp một trận thương vong với Hạ Bì!

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến Khúc Dương, Trần Cung lần nữa lại hiến kế, xin Lã Bố thống lĩnh bộ kỵ ra ngoài thành Hạ Bì, để y một mình trấn giữ Hạ Bì, nội ứng ngoại hợp, xa tương hô ứng. Nếu Tào Tháo đánh Hạ Bì, Lã Bố sẽ công kích từ phía sau; nếu Tào Tháo tấn công Lã Bố, Trần Cung sẽ tương ứng từ Hạ Bì.

Chung quy lại, kế sách này của Trần Cung giống y như kế sách của Đặng Chi.

Điểm khác nhau là Lã Bố có gần vạn binh mã, còn có tám trăm tinh binh hãm trận của Cao Thuận. Dựa vào sự dũng mãnh cùng sự cuồng dã muốn xông vào trận địa của Lã Bố đủ để Tào Tháo phải đau đầu. Nhưng không giống với Khúc Dương lúc trước, Tào Bằng cả tướng cả binh đều gặp khó khăn. Nhưng dù sao kế sách này cuối cùng cũng không được thực hiện.

Sử sách có chép lại, lúc đầu Lã Bố thật ra có đồng ý, nhưng sau này lại nghe gia quyến khuyên bảo nên đã đổi ý.

Kiếp trước, Tào Bằng khi đọc đoạn này đã từng chửi ầm lên, nói Lã Bố không quả quyết, nói gia quyến của Lã Bố đúng là lúc thắng thì chẳng thấy đâu, lúc bại lại nhiều lời.

Thế nhưng, hôm nay, đích thân hắn đã trải qua trận chiến tranh này.

Hắn có nhận thức rõ ràng về những tin tức trong này.

Không phải là Lã Bố bị gia quyến khuyên can, thật sự là Trần Cung đã từng có tiền lệ đưa gia đình và sào huyệt của mình giao cho người một năm trước cùng người bí mật mưu đồ tạo phản. Cho dù là Tào Tháo, hẳn cũng không yên lòng nổi. Trần Công Đài thế nhưng lại muốn phản lại Lã Bố a.

Chính vì thế, Tào Bằng có thể hiểu được cách làm của Lã Bố.

Chỉ là trong tình hình như vậy, sự hoài nghi của Lã Bố đã đánh mất hoàn toàn đường sống của gã!

Ngày mồng mười tháng mười, binh sĩ của Tào Tháo tới Hạ Bì. Lã Bố hiện tại đã thành con điều giữa bầy lang sói...

Ngày mười bảy tháng mười, Thịnh Phách dẫn binh quy thuận Tào Tháo.

Từ Hoảng sớm đã quét sạch chướng ngại vật cuối cùng, dẫn binh xuôi về phía nam theo Nghi Thủy, nghe qua Đông Hải quận. Ngày hai mươi bảy tháng mười, hắn dẫn quân đến cách Hạ Tương một con sông. Sự xuất hiện của Từ Hoảng hoàn toàn phá tan ý định hợp binh của Trương Liêu và Lã Bố. Ngày hai mươi chín tháng mười, Trần Đăng khởi binh từ Lăng huyện, dẫn binh vây khốn Từ huyện. Đến lúc này, tình hình chiến sự ở Hoài Tứ đã bắt đầu rơi vào thế giằng co. Sự bại vong của Lã Bố chỉ là sớm muộn mà thôi.

Toái Càn Không

232. Chương 219: Yên Nhân

Tào tặc

Tác giả: Tử Vi

Chương 219: Yên nhân

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Cuối tháng mười, đồng hương của Lã Bố, người Tịnh Châu, thái thú Trương Dương của Nghệ Dương xuất binh cứu viện gã.

Trương Dương, tự Trĩ Thúc, dùng võ dũng để cai trị Tịnh Châu. Những năm cuối thời Linh Đế, Trương Dương làm tư mã cho Thượng quân giáo úy Tắc Thạc, sau này Tắc Thạc bị giết. Trương Dương trở về Tịnh Châu mộ binh, định đi theo Hà Tiến. Nhưng không ngờ y còn chưa kịp xuất binh, Hà Tiến đã bị giết, loạn Đổng Trác nổi lên.

Trương Dương và Viên Thiệu cùng liên kết, hợp binh ở phía nam Đan Vu và Phu La tới Lê Dương, lập nên đội hình riêng. Sau này, Đổng Trác phong Trương Dương làm thái thú Hà Nội.

Nguyên niên Kiến An, Hán Đế rời khỏi Trường An.

Trương Dương nghênh đón Hán Đế ở An Ấp, hộ tống người tới Lạc Dương, đảm nhiệm chức đại tư mã.

Y một thân tính cách ôn hòa, đối đãi với bộ hạ nhân từ. Nào ngờ xuất binh cứu viện Lã Bố, không lâu sau thì bị bộ hạ Dương Xú giết chết, táng thân...

Hy vọng cuối cùng của Lã Bố cũng theo cái chết của Trương Dương mà tan thành mây khói!

Viên Thuật nhận được lời cầu viện của Lã Bố liền tức thì trở mặt. Không những y không xuất binh cứu viện, mà còn muốn Lã Bố giao con gái gã cho y trước, cũng may Lã Lam đã đến Thọ Xuân thành hôn với Kỳ Tử. Nhưng Hạ Bì hiện bị đại quân bao vây, Lã Bố làm cách nào để đưa Lã Lam ra khỏi thành đây?

Tháng mười một, trận ác chiến bắt đầu dưới thành Hạ Bì.

Thành Hạ Bì ngập tràn mùi thuốc súng.

Từ huyện lại càng nhiều những tiếng kêu la không dứt.

So với Hạ Bì, Hạ Tương vẫn rất bình yên. Tào Tháo không rảnh triệu kiến Tào Bằng, còn Tào Bằng cũng vui vẻ ở lại Hạ Tương, nhàn nhã dong chơi.

Đồng thời, hần cũng bí mật chuẩn bị, bí mật hành động.

Cứu nhà Lã Bố là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Huống hồ gì chuyện này lại được thực hiện ngay dưới mắt của Tào Tháo, lại rất dễ gây ra nhiều biến cố nữa.

Việc cấp bách, Tào Bằng phải tìm đường đi từ Hạ Tương đến Hạ Bì trước, thế nhưng không có mệnh lệnh của Tào Tháo, hần chỉ có thể ở lại thị trấn Hạ Tương mà thôi.

-Bá Miêu, nghĩ một cách để ta đến Hạ Bì đi.

Trong nha đường của Hạ Tương, Tào Bằng sốt ruột, lo lắng không yên.

Đặng Chi phụng mệnh đến Hạ Tương, giúp đỡ Tào Bằng hành sự. Nhưng lúc này đây, Đặng Chi đã không còn dám nói to nữa, lại càng không dám dò xét chút nào. Trước đây, ở Khúc Dương, gã đưa ra một kế suýt nữa khiến Tào Bằng bị kìm chân lại ở Khúc Dương. Giờ hồi tưởng lại, Đặng Chi vẫn còn thấy sợ hãi. Nếu như không phải đúng lúc Trần Đăng xuất binh, vượt qua Hoài Thủy, chiếm thấy Hoài Phổ thì Tào Bằng rất có thể đã thực sự tiêu đời rồi.

Đặng Chi nhìn về phía bức tường thành xa xôi của Khúc Dương, không khỏi cảm khái.

Gã từng quan sát trận chiến ở Khúc Dương. Được nhìn tận mắt như vậy, gã mới hiểu được thị trấn Khúc Dương lúc đó chịu áp lực lớn thế nào.

Từ miệng quân thủ thành, Đặng Chi mới được đủ loại sự tích về Tào Bằng.

Từ chuyện Trần Cung khiếp hãi, đến chuyện đêm tập doanh của Tào Bằng; từ chuyện dương đông kích tây của Trần Cung, đến chuyện Tào Bằng kịp thời ứng đối thế nào; từ chuyện đánh nghi binh của Tào Tính, đến chuyện Tào Bằng truy kích ra sao... Tuy nói những chuyện này có chứa nhiều phần may mắn, nhưng vẫn đủ để chứng minh Tào Bằng có đủ năng lực đứng đầu một phương. Đặng Chi không khỏi nghĩ nếu lúc ấy đổi lại là gã trấn thủ Khúc Dương, liệu có thể làm được như Tào Bằng hay không?

Chính vì thế, khi gặp lại Tào Bằng, Đặng Chi đã bớt kiêu ngạo đi rất nhiều.

Còn Tào Bằng nhìn vẫn khiêm tốn như trước...

Xét về khí phách mà nói, Thúc Tôn nghiêm khắc, khiến người không dám gần gũi, còn Hữu Học âm áp, thiện lương, rất nhiệt tình!

Trong lòng Đặng Chi dần có sự phân thứ bậc cao thấp với Tào Bằng!

Lúc mới đầu, nghe thấy kế hoạch của Tào Bằng, Đặng Chi càng thêm hoảng sợ.

Nhưng đối với hành động có ân báo ân này của Tào Bằng, Đặng Chi lại rất tán thành.

Chỉ là Tào Bằng muốn đến Hạ Bì không phải là chuyện dễ. Tào Tháo hiện không thiếu binh thiếu tướng, vốn không đến lân hần xuất hiện.

Lần này, Tào Tháo xuất binh, vẫn có Quách Gia, Tuân Diễn, võ có Điển Vi, Hứa Chử.

Bọn Hạ Hầu Đôn, Từ Hoảng đều không phải người tầm thường. Tào Tháo sao có thể điều một hải tử mười lăm tuổi đến tuyển đầu của Hạ Bì được?

Chưa kể, có đến Hạ Bì rồi cũng không thể hành sự.

Đặng Chi nói:

-Công tử muốn đến Hạ Bì phải làm cho Tào Công để ý tới người mới được.

-Vấn đề là ta nên làm như thế nào mới có thể thu hút sự chú ý của Tào Công đây? Người cũng biết tình lực của Tào Công hiện đều ở Hạ Bì.

Chuyện này thật làm khó Đặng Chi.

Không thể vượt quá bốn phần, nếu không sẽ khiến người hoài nghi; cũng không thể đùa giỡn, bằng không sẽ không thể làm Tào Tháo quan tâm.

Chuyện này có muốn chắc chắn cũng quá khó, cho dù là Đặng Chi cũng phải bối rối.

-Quên đi, để bàn sau vậy.

-Được!

Tào Bằng chợt hỏi:

-Chu Thúc rời bến có ai hỏi han gì không?

Đặng Chi lắc đầu, nói:

-Chu huyện úy lần này rời bến là đi công vụ. Trước đây, nhiều lần gã cũng rời bến rồi. Mọi người cũng đã quen, chưa có kẻ nào để mắt nghi ngờ cả.

-Như vậy rất tốt, bằng không sẽ rất phiền phức.

-A, Hữu Học cứ yên tâm đi. Hải Tây hiện tuy không phải vững chãi như sắt thép, nhưng chung quy vẫn đang được kiểm soát, tuyệt đối không có sai lầm.

-Lần này cứ coi như là một lần buông thả của ta.

-Đại trưởng phu có ân phải báo đáp, cũng là chuyện tốt. Ta muốn nói là Hữu Học, người làm không sai.

Tào Bằng mỉm cười, chuyển chủ đề câu chuyện...

-Công tử, có chuyện rồi!

Ngay khi Tào Bằng và Đặng Chi còn đang bàn chuyện, từ ngoài phòng khách chợt vang lên tiếng bước chân vội vã.

Hạ Hầu Lan khôi giáp xộc xệch, lão đảo chạy ào vào. Vừa thấy Tào Bằng, y đã hỗn hển quát lên:

-Công tử, lương thảo của chúng ta đã bị cướp rồi!

Thời tiết càng lúc càng lạnh. Tháng mười một vừa đến, nhiệt độ đã giảm hẳn xuống, lạnh thấu xương.

Trong trướng chủ soái đặt hai chậu than, khí nóng bốc lên hừng hực, xua đi cái lạnh giá, chỉ còn lại cảm giác ấm áp như mùa xuân sang.

Tào Tháo buông quyển sách xuống, cười ha ha, nói với Quách gia:

-Lúc trước, nếu không có Phụng Hiếu và Văn Nhượng kiên quyết, suýt chút nữa ta đã đánh mất một nhân tài rồi. Không ngờ vị tham quân độc tĩ (một tay) này lại có bản lĩnh như thế, không chỉ ổn định được Hải Tây, mà còn tiên phong xây dựng đồn điền ở Hải Tây, đã thông đường lương của ta.

Nói ra thì Quách Gia tựa hồ cũng không thay đổi nhiều lắm.

Y vẫn phong phanh như trước, thậm chí còn gầy gò hơn, nhưng sắc mặt lại có vẻ rất tốt, tinh thần cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, so với trước, quả thực là có tiến bộ lớn.

Nghe Tào Tháo nói vậy, Quách Gia buông cây bút lông trong tay xuống.

-Nào phải chỉ có Tư Không là không ngờ, ngay cả là Quách Gia ta cũng cảm thấy bất ngờ nữa là.

Bởi trước đó, Tào Bằng đã điều động năm mươi vạn斛 lương thảo từ Hải Tây, tích trữ ở huyện Khúc Dương. Sau khi Tào Tháo dẫn binh vây khốn Hạ Bì mới không bị rơi vào hoàn cảnh thiếu lương thảo như trong sử sách. Tuy rằng tình hình chiến sự cũng không thuận lợi lắm, Lã Bố chống đỡ cũng cực kỳ kiên quyết, nhưng chung quy lại, tình hình chiến trận vẫn tiến triển theo đúng hướng Tào Tháo dự kiến. Không phải lo lắng gì về tình hình hậu phương, Tào Tháo đương nhiên sẽ không buông tha Lã Bố.

-Phụng Hiếu, trận chiến Từ Châu mà kết thúc, ta muốn để Đặng Thúc Tôn làm thái thú Đông Hải, người thấy sao?

Quách Gia mới đầu vui mừng, rồi lại chợt lắc đầu.

-Không được.

-Vì sao?

Theo lý mà nói, Đặng Tắc là do một tay Quách Gia tiến cử, hẳn được thăng chức thái thú, Quách Gia cũng được mở mày mở mặt.

Tào Tháo thật không ngờ Quách Gia lại phản đối lời đề nghị này. Chính vì thế, y không khỏi hiếu kỳ, chăm chú nhìn Quách Gia.

Quách Gia thở dài, nói với Tào Tháo:

-Ta không đồng ý để Đặng Thúc Tôn được thăng chức là có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là Đặng Thúc Tôn vốn không có công danh mà được làm huyện lệnh Hải Tây là trường hợp đặc biệt. Mới cách có một năm, chủ công lại định thăng chức quan cho hắn, tất sẽ khiến nhiều người cảm thấy bất mãn. Đến lúc đó, Đặng Thúc Tôn đứng trước đầu sóng ngọn gió, chắc gì đã có biểu hiện xuất sắc hơn được bây giờ... Đó là vấn đề thứ nhất. Vấn đề thứ hai là xem cách làm của Đặng Tắc ở Hải Tây thì rất có nề nếp. Hải Tây hiện tại đang không ngừng lớn mạnh, dường như còn đang thịnh vượng lên nữa. Đất Hải Tây giáp với Hoài Thủy, lại có liên quan đến Lương Hoài, nối liền với Tề Lỗ, là vùng đất trọng yếu phía Đông. Nếu đồn điền Hải Tây phát triển tốt đẹp, Tư Không có thể nắm được yết hầu của Lương Hoài, tiến vào Hoài Thủy, thẳng đến Đại giang, thậm chí có thể để mắt đến Giang Đông nữa. Chưa kể cổ thủ Hải Tây, Hoài Bắc cũng không gặp phải thảm họa chiến tranh. Lúc này, nếu mạo muội thay đổi người, chắc gì đã là chuyện hay. Người tiếp nối chắc gì đã làm tiếp được những chuyện Đặng Thúc Tôn đang làm, giúp Hải Tây phát triển thêm một bước nữa? Nếu đã không thể, chẳng phải chúng ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Tào Tháo không khỏi gật đầu, tán thưởng.

Quách Gia lại nói:

-Huống hồ Đặng Thúc Tôn làm một huyện lệnh một huyện còn có thể, nếu làm thái thú một quận, e rằng tầm mắt và tài năng của hắn vẫn còn phải mài giũa nhiều nữa.

Không thể không nói, Quách Gia thật sự đã suy nghĩ cho Đặng Tắc.

Quả không sai, bằng vào thành tích của Đặng Tắc ở Hải Tây đích thực hơn người. Nhưng Quách Gia lại biết được một mình Đặng Tắc không đủ sức để coi sóc một phương. Hiện nay, hắn ở Hải Tây - một nơi hẻo lánh, còn có Trần Đăng có thể che gió chắn mưa cho. Nhưng nếu làm thái thú một quận, hẳn nhất định sẽ phải đối mặt với rất nhiều âm mưu quỷ kế. Có thể cai trị một huyện không có nghĩa là có thể cai trị một quận. Huống hồ gì quận Đông Hải rất phức tạp, xét tình hình hiện tại mà nói thì chưa chắc Đặng Tắc đã có thể khống chế được nơi này.

Chính vì thế, Quách Gia cho rằng Đặng Tắc hiện tốt nhất nên ở lại Hải Tây, tiếp tục mài giũa.

Nhược bằng để hắn thăng chức quá nhanh ắt sẽ gặp nguy hiểm. Thái thú và huyện lệnh là hai chức vụ hoàn toàn khác nhau. Thái thú là chức quan được hưởng hai nghìn thạch bổng lộc, coi như là nòng cốt của triều đình, nắm thực quyền trong tay. Tình hình của Đặng Tắc hiện tại không thích hợp để thăng chức.

Tào Tháo nói:

-Vậy người nghĩ nên làm sao để thưởng hắn đây?

Dù sao Đặng Tắc đã có thành tích lớn như vậy, bảo đảm được đường lương cho trận chiến ở Từ Châu, nếu như không thưởng thì cũng không hợp lý.

Quách Gia suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói:

-Hải Tây một năm nay phát triển rất tốt, diện tích đất đai không ngừng tăng, không còn là một huyện nữa. Ta nghe nói mặt phía bắc của đồn điền Hải Tây tiếp giáp với Y Lô Hương, thuộc về Cù huyện; mà hướng

tây lại vượt qua Du Thủy, có khả năng sẽ hợp với Khúc Dương làm một khối. Đã như vậy, sao không để hắn kiêm nhiệm chức điển nông đô úy đi? Nếu hắn làm được việc, thì tiếp tục phong thưởng, đề bạt.

Điển nông đô úy là chức vụ có từ năm Kiến An thứ hai.

Bởi lúc đó, khi dời đô đến Hứa huyện, Tào Tháo đã hạ lệnh xây dựng đồn điền.

Trong lúc tất cả đều phản đối, chỉ có Tào Chi, người xã Toánh Xuyên là vẫn kiên trì thực hiện. Chính vì thế, chức điển nông đô úy được giao cho y.

Năm đó, Hứa đô được mùa thu hoạch.

Chính vì thế, Tào Chi được thăng chức làm điển nông trung lang tướng, được Tào Tháo giao cho trọng trách.

Chức điển nông đô úy là một chức quan mới. Xét về chức vụ mà nói thì cao hơn huyện lệnh, nhưng lại thấp hơn thái thú. Công việc chính cũng là xây dựng đồn điền một khu vực, vốn không có xung đột quá lớn với chức thái thú. Nếu như Đặng Tắc nhậm chức điển nông đô úy, đồng nghĩa với việc hắn là người thứ hai sau Tào Chi đảm nhiệm chức quan này.

Nhờ có mùa thu hoạch của Hứa đô và Hải Tây, Tào Tháo càng kiên quyết xây dựng đồn điền hơn.

Kiến nghị này của Quách Gia khiến Tào Tháo hết sức hài lòng. Nhưng trong lòng y vẫn thầm nghĩ chức điển nông đô úy kể ra có chút bạc đãi Đặng Tắc.

-Nếu Tư không muốn thưởng bạc, sao không ban cho người bên cạnh Thúc Tôn đi?

-A?

-Tư Không chẳng lẽ đã quên Đặng Thúc Tôn còn có một người em vợ sao? Trước đây Hưu Nhược từng hết lời khen ngợi hắn. Người này nghe chừng không có công danh, nhưng cũng có chút đức hạnh. Bài thơ “Lậu thất minh” trên cây quạt kia chẳng hay Tư không còn nhớ hay không? Sơn bắt tại cao, hữu tiên tắc danh, thủy bất tại thâm...

-Hưu long tắc linh.

Tào Tháo buột miệng thốt lên, chợt cười ha ha.

-Nếu không phải Phụng Hiếu nhắc thì suýt chút nữa ta quên mất người này.

-Đức hạnh của Hưu Học cao vời, rất có danh tiếng ở Quảng Lăng. Người này lại có võ dũng nữa, có thể đối đầu với cả trăm người. Trước đây, khi Lã Bố chinh phạt Hải Tây, chính người này đã cướp lấy Khúc Dương, đẩy lùi Trần Cung. Sau này, hắn lại đoạt được Hạ Tương, chặt đứt đường lui của Trương Liêu, khiến Hạ Bì trở thành một tòa cô thành.

Tào Tháo nheo đôi mắt lại.

Y nói:

-Tào Bằng còn trẻ nhưng cũng là một người có bản lĩnh.

-Nếu như vậy thì sao không phong thưởng cho hắn?

-Vậy người cho rằng nên thưởng thế nào đây?

-Trước đây, Trần Nguyên Long để hắn làm chức huyện úy Hải Lăng. Nhưng Hải Lăng thực ra rất tan hoang, không có hình thù gì cả. Nhưng địa hình của Hải Lăng lại có liên quan đến sông Hoài Thủy, không chỉ trấn giữ cửa khẩu con sông, mà còn là cửa ngõ phía đông của Hoài Nam. Từ trước đến nay, buôn muối và tư thương với Hải Lăng gần như đã bị vứt bỏ. Toàn bộ con đường buôn muối của Hoài Nam hiện đều dựa vào Hải Tây nỗ lực cung ứng. Theo ta thấy thì có thể để Tào Hưu Học làm chức nông đô úy.

Tào Tháo hít một hơi thật sâu, trầm tư.

Nông đô úy cũng không phải là chức quan mới. Kể từ thời Hán Vũ Đế, chức này đã có rồi. Ban đầu, nông đô úy coi sóc công việc đồn điền ở các khu vực trong quận, thật ra cũng tương tự với chức điển nông đô úy, nhưng quyền lực lại không lớn bằng điển nông đô úy...

Có điều, quyền hành của nông đô úy lại được phân chia rõ ràng, kiêm cả chức đại ti nông và tiết chế thái thú của quận.

Là tiết chế, chức không phải là chức quan.

Nói cách khác, nông đô úy tách biệt với chức quan của quận, có thể tiếp quản binh lính, có thể xử lý chính vụ, cũng có lúc không cần phải nghe theo ý kiến của ai cả.

Chủ ý này của Quách Gia vừa gài đúng chỗ ngứa của Tào Tháo.

Tào Tháo quyết ý xây dựng đồn điền, là muốn tăng thu nhập, đồng thời vẫn bình ổn lương giới. Nhưng xây dựng đồn điền không phải là chuyện dễ dàng. Đặc biệt, nó lại có liên quan đến chuyện kiểm tra, đo đạc đất đai, không tránh khỏi sẽ động chạm đến quyền lợi của một số người. Ở Hứa Đô cũng thế, mà Lạc Dương cũng vậy, kể cả là các địa phương hắc đều có những giới hạn của nó. Thế nhưng phía đông Hoài Nam lại không dính dáng đến vấn đề như vậy. Nơi nào có ruộng tốt mà lại vô chủ thì cũng chẳng có người hỏi thăm. Đất đai ở Hoài Nam lại màu mỡ, không xung đột đến lợi ích của ai cả, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Đã có đồn điền Hải Tây xây dựng trước, thì muốn thúc đẩy ở phía đông Hoài Nam cũng không quá khó khăn.

Chức nông đô úy từ lâu đã bị xếp xó, hơn nữa thứ phẩm cũng không cao lắm, bổng lộc chừng bốn trăm đấu gạo, tương đương với chức huyện trưởng một huyện.

Hải Lăng hiện nay, con đường buôn muối cũng chỉ còn là một mảnh đất hoang, cũng sẽ không có người nào tranh thủ.

Chức vụ này để cho Tào Bằng làm thật ra rất hợp.

Nhưng Tào Tháo vẫn còn chút lo lắng:

-Phụng Hiếu, Tào Bằng có thể đảm đương được trọng trách này hay không?

-Tư Không còn chưa biết lúc trước Đặng Thúc Tôn xây dựng đồn điền ở Hải Tây, chính Tào Bằng là người khởi xướng ư?

-A?

Tào Tháo thốt lên.

Quách Gia xử lý xong công việc liền ra khỏi căn lều lớn của chủ soái.

Canh gác ngoài trưởng là thủ trung quân, là các dũng tướng trong doanh trại. Vừa ra khỏi đại tướng, Quách Gia liền thấy hai người Điển Mãn và Hứa Nghi đang đứng một chỗ, thì thầm to nhỏ với nhau.

Lần chinh phạt Từ Châu này, Điển Mãn và Hứa Nghi cũng theo quân xuất chiến.

Trải qua hai năm rèn luyện, Điển Mãn và Hứa Nghi đã làm lễ trưởng thành vào năm Kiến An thứ ba, gia nhập hàng quân dũng sĩ.

Hôm nay, hai người đã giữ chức lang tướng, coi như là lực lượng trung kiên của quân dũng sĩ.

Quách Gia nhẹ nhàng, tiêu sái tiến lên, định nghe xem hai người này rốt cuộc đang thì thầm cái gì.

-Lão tam, rốt cuộc người đã hiểu rõ rồi chứ?

-Chả hiểu gì cả.

-Người nói xem lúc trước, vì sao A Phúc không nói rõ ràng ra? Tứ thủy hoàn Hạ Bì, khả nhất cử phá chi là có ý gì?

-Hay là chúng ta phái người đi hỏi hẩn cho rõ ràng xem?

-Được, phải nhanh lên, nếu không sẽ bị người ta đoạt mất công đầu đấy.

-Viên Đức, Minh Lý, các người đang thì thầm cái gì đấy?

Bởi đã trải qua lễ trưởng thành, Diển Mãn và Hứa Nghi hiển nhiên cũng phải có tên tự. Mãn nghĩa là viên mãn, chính vì thế tự của Diển Mãn là Viên Đức, còn Hứa Nghi là Minh Lý. Tự của hai người là do Tào Tháo ban cho, cũng biểu thị sự ưu ái của Tào Tháo giành cho hai người.

Diển Mãn và Hứa Nghi chợt xoay người lại, thấy Quách Gia, không khỏi lắp bắp.

-A Phúc nói là tứ thủy hoàn Hạ Bì sao?

Quách Gia gian xảo nhìn hai người:

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

-Chuyện đó...Không phải là A Phúc nói. Không đúng, mà là A Phúc nói một năm trước ạ.

Đối mặt với Quách Gia, Diển Mãn và Hứa Nghi không dám giấu diếm nửa điểm.

Hai người vội vàng kể lại chuyện bọn họ cùng Tào Bằng đến Hạ Bì năm ngoái, rồi Tào Bằng nói câu kia cho Quách Gia nghe.

-Tứ thủy hoàn Hạ Bì...

Quách Gia nhin không được, cười ha ha:

-A Phúc, không phải người đã sớm nghĩ sẽ có một trận đánh này đấy chứ?

Hạ Hầu Lan phụ trách áp giải lương thảo nói:

-Người cướp lương thảo của ta nói khẩu âm U Châu. Người đó tướng mạo cao lớn, đầu báo mắt sáng, cầm một cây xà mâu dài một trượng tám, võ nghệ siêu quần. Ngay từ đầu, ta đã tiết lộ thân phận nhưng người nọ nói hắn không biết Tào Công gì hết. Lại còn nói, lương thảo mới là thứ hắn cần. Ta cùng với hắn đánh nhau một trận, rồi ta bị hắn đả thương.

Đầu báo mắt sáng, tay cầm xà mâu một trượng tám?

Hình tượng này quả thật rất quen thuộc a.

-Chẳng lẽ là Trương Phi - Yển nhân sao?

-Đúng, chính là Trương Phi.

Tào Bằng không kìm được sự vui vẻ.

Đây thật đúng là phong cách của Tam gia a.

-Công tử, không phải lúc trước công tử muốn tới Hạ Bì sao? Không ngờ cơ hội đã đưa tới cửa rồi.

Đặng Chi ở một bên nghe được rõ ràng, không khỏi cười ha ha:

-Nếu người nhà bị đánh trọng thương, chúng ta há có thể cứ như vậy mà để yên sao?

-Người muốn nói....

-Hắn đánh người của chúng ta, chúng ta sẽ đánh trả lại.

Nói thật ra chủ ý này của Đặng Chi khiến Tào Bằng rất hứng khởi.

Toái Càn Khôn

233. Chương 220: Lần Đầu Gặp Lưu Huyền Đức

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 220: Lần đầu gặp Lưu Huyền Đức

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Nhưng phải thừa nhận rằng chủ ý này rất mạo hiểm. Tình hình của Lưu Bị sao có thể giống như hắn lúc trước được? Có những tướng như Quan Vũ và Trương Phi đi theo, gã phải là nhân vật đẳng cấp như thế nào đây? Chỉ dựa vào người của hắn, Tào Bằng quả thật không yên tâm lắm. Dù sao, có thể cùng hai người đó tranh chấp, cũng chỉ có một mình Cam Ninh. Nhưng trong tay Tào Bằng còn có Phan Chương, còn có Hạ Hầu Lan, Đặng Phàm, chí ít cũng có thể giằng co với Lưu Bị một hồi.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng lập tức triệu tập chúng tướng.

Đem mọi chuyện nói cho mọi người một lúc, tất cả mọi người đều tức giận, nổi trận lôi đình.

Mặt mày Tào Bằng xám xịt. Hắn đứng trên nha đường, phẫn nộ rít lên:

-Lưu Bị khi ta quá mức. Ta cung cấp quân lương cho Hạ Bì, dĩ nhiên là do Tư Không ra lệnh. Trương Phi ở dưới trướng Lưu Bị lại dám cướp lương thảo của ta, còn đả thương người của ta. Mỗi hạn này ta làm sao có thể nén lại được đây?

Trên nha đường, mọi người đều giận dữ.

Đặng Phàm cả giận nói:

-Vốn dĩ lúc đầu, khi chúng ta vừa đến Hải Tây, chính Lưu Huyền Đức này đã lôi kéo bọn hải tặc đến phá Hải Tây chúng ta. Hôm nay, chúng ta cung ứng lương thảo cho gã, gã đã không cảm kích thì thôi, lại còn cướp lương, còn đả thương người của chúng ta nữa... Hữu Học, hãy cấp cho ta một đội binh mã, ta lập tức đến Hạ Bì trước, đến nói chuyện phải trái đòi lương với Lưu Huyền Đức kia. Nếu như gã không chịu tiếp thu, chúng ta sẽ liều mạng với gã.

-Đúng, chúng ta đánh thôi.

Phan Chương lại càng tức giận hơn.

Phàm là người đã từng trải qua chuyện Hải Tây đêm hôm đó đều hiểu rõ đám hải tặc đó là như thế nào.

Cam Ninh hừ một tiếng:

-Công tử hà tất phải để ý đến người khác, vứt bỏ oai phong của mình. Trương Dực Đức có bản lĩnh gì mà dám làm càn như thế.

Tào Bằng không nói một lời.

Bởi trước giờ hắn chịu trách nhiệm chuyển lương thảo đến Khúc Dương. Chính vì thế, lương thảo cho trận chiến ở Hạ Bì cũng là do Tào Bằng phụ trách.

Sau khi trận đại chiến bắt đầu, Tào Bằng lệnh cho hai người Phan Chương và Hạ Hầu Lan thay nhau hộ tống lương thảo. Đây mới là lần thứ ba họ vận chuyển lương thảo đã bị người cướp mất.

Tào Bằng nói:

-Cứ nghĩ đến chuyện lương thảo chúng ta khổ cực mới có được, Lưu Bị chỉ ngồi không mà đoạt lấy, ta thực không nhịn nổi. Tư Không phân chia lương thảo với gã, ta cũng không thể nói gì hơn, thế nhưng hiện tại...Các người đều thấy rõ ràng Lưu Bị đã khinh khi chúng ta thế nào. Ta không thể bỏ qua cho hắn được.

-Đúng, thế không bỏ qua.

Mắt thấy mọi người đều hưởng ứng, Tào Bàng không nói gì nữa, lập tức hạ lệnh binh mã chuẩn bị xuất kích đến Hạ Bì.

Hắn đóng ở Hạ Tương, phụ trách sự an toàn cho đường lương thảo.

Nếu như lương thực mất, đó chính là trách nhiệm của hắn. Đến lúc đó, Tào Tháo cũng sẽ trách cứ hắn.

Hiện tại, sự việc đã không thể lui lại được nữa.

Tuy nói kiếp trước, ấn tượng của Tào Bàng với Lưu Bị khá tốt, nhưng hiện tại hai người ở hai trận tuyến khác biệt, hắn kiên quyết sẽ không để yên cho Lưu Bị.

Hơn nữa, hắn cũng muốn nhân cơ hội này đến Hạ Bì trước...

Có điều, chỉ bằng vào những người trong tay hắn hiện nay không thể thắng nổi Lưu Bị.

Thủ hạ của gã có Quan Vũ, Trương Phi không cần phải nói đến, bản thân Lưu Bị cũng ngồi trên lưng ngựa chinh chiến cả nửa đời người, thân thủ quyết không kém. Phải biết rằng, trong thời tam quốc này, Lưu Bị là vị chủ nhân dùng vũ lực để tiếp cận ngôi chí tôn. Bằng vào mình Tào Bàng, chắc chắn không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi từ tay Lưu Bị.

Nhưng, trên lão tử vẫn còn có người.

-Đặng Chi, người lập tức tới Hạ Bì trước, gặp ba vị tướng quân Điển Vi, Hứa Chử và Tào Hồng.

Nói rằng ta bị người khi dễ, muốn tìm Lưu Bị kia giải quyết. Những người còn lại, lập tức theo ta điểm binh mã, tìm Lưu Bị tính sổ.

Một mình ta không đấu lại người, vậy thì cho người lĩnh giáo uy phong của ác là và hổ dữ!

Năm xưa khi Hạ Bì còn là vương đô, thành Hạ Bì có bốn cửa.

Thành cao tám trượng, dĩ nhiên được chú trọng xây dựng, so với thành tường của Khúc Dương rõ ràng kiên cố hơn rất nhiều.

Sau khi Tào Tháo vây khốn Hạ Bì, y lần lượt tấn công bốn cánh cửa này. Đích thân y cũng dẫn một đội quân công kích từ cổng thành phía bắc. Từ Hoảng dẫn quân tấn công phía đông, Hạ Hầu Đôn tấn công cổng tây. Cửa phía nam còn lại do Lưu Bị phụ trách, cũng coi như Tào Tháo trọng dụng gã.

Lưu Bị vốn là người lắm mưu kế.

Trận đại chiến đã tới nước này vốn đã không còn gì phải lo lắng nữa.

Vấn đề cuối cùng là Lã Bố có thể kiên trì tới lúc nào, kết quả hạ màn rốt cuộc là như thế nào mà thôi.

Chính vì thế, Lưu Bị cũng phải điều chỉnh lại tinh thần, dốc toàn lực tấn công.

Ấn oán giữa gã và Lã Bố thật ra cũng không rõ ràng lắm.

Có lúc là địch, có lúc lại là bằng hữu. Ban đầu, khi Lưu Bị có được Từ Châu, đã từng chứa chấp Lã Bố khi đó mới bại trận từ Bộc Dương đến, cho y một chỗ nghỉ chân, lấy lại sức. Thế nhưng chưa được bao lâu, Lã Bố liền đoạt lấy Từ Châu, lại chứa chấp Lưu Bị. Từ đó về sau, hai người liên tục tráo trở, lừa gạt nhau, lúc này khai chiến, lúc khác lại chột hòa hảo. Lã Bố từng giải quyết khó khăn cho Lưu Bị, cũng từng bức lui đại tướng Kỷ Linh dưới trướng Viên Thuật. Hai người còn cùng tham dự trận chiến thảo phạt Viên Thuật, đẩy Viên Thuật phải lùi về Hoài Nam. Nhưng sau đó, Lã Bố lại đánh cho Lưu Bị tan tác.

Hôm nay, thời thế lại lần nữa biến chuyển.

Lần này đến phiên Lưu Bị thảo phạt Lã Bố.

Mối ân oán nhiều năm qua dường như cũng đến lúc phải chấm dứt.

Vì vậy, Lưu Bị càng không có ý định nương tay một chút nào...

Chỉ là vận khí của gã không tốt lắm.

Đối thủ của Lưu Bị chính là Trần Cung. Đối mặt với một đối thủ đầy mưu trí, trong tay Lưu Bị dù có dũng tướng cũng không thể làm được gì.

Chính vì thế, trận chiến giữa đôi bên cũng vô cùng căng thẳng.

Lưu Bị tấn công Hạ Bì từ phía trên, rất nhanh đã bị cản lại; tấn công tiếp, lại chao xuống, lại đối mặt với nhiều trận đánh giằng co khiến gã cũng thầm cảm thấy uể oải khó hiểu. Thế nhưng gã không dám lơ lửng. Bởi gã biết trong thành Hạ Bì có một con mãnh hổ, một khi được thả ra nhất định sẽ có người chết. Tuy rằng Lã Bố không đối mặt với Lưu Bị, nhưng gã biết trận đánh giữa Lã Bố và Tào Tháo ở cửa bắc khó có thể hòa được.

Trận chiến một ngày đêm cuối cùng cũng kết thúc.

Khi trời chiều ngả về tây, Lưu Bị hạ lệnh thu binh.

Trên chiến trường, la liệt vô số tử thi và vũ khí nằm rải rác, song phương đều tự thu nạp xác của phe mình trên chiến trường. Cả đám đều trừng mắt nhìn nhau, lạnh lẽo.

Thu dọn chiến trường có một quy định bất thành văn: Khi thu dọn chiến trường, có chuyện gì cũng không thể đánh nhau được.

Lưu Bị cũng không cần phải lo lắng chuyện Trần Cung bất ngờ tập kích.

Bởi vì gã biết, cho dù là Trần Cung đó ý định đó, cũng không có sức làm chuyện này. Binh lực của Hạ Bì đã định trước là sẽ không thể làm được như vậy...

Vừa vào doanh trại, Lưu Bị liền cảm giác có chuyện không bình thường lắm.

Về mặt của mỗi người trong doanh trại đều hết sức vui mừng, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

-Mi Phương vì sao lại vui mừng như vậy?

Lưu Bị nhướng mày, hiếu kỳ hỏi.

Mi Phương là anh vợ của Lưu Bị, huynh đệ của Mi Trúc.

Hắn sung sướng, cười nói:

-Chủ công, chúng ta có lương rồi.

-A?

Lưu Bị nghe thấy thế, cũng không khỏi mừng rỡ theo.

Tuy rằng Lưu Bị theo Tào Tháo giáp công Hạ Bì, tỏ vẻ là quân của y, nhưng thực chất sâu trong đó, gã lại bị Tào Tháo kìm kẹp nặng nề. Lưu Bị không có đất đặt chân, dường như chỉ đang ăn nhờ ở đậu nhà người. Đặc biệt sau khi bị Lã Bố đánh bại, mất đi Phái quốc, những hạn chế mà Lưu Bị gặp phải lại càng nhiều hơn, khó khăn hơn.

Không có căn cơ, chẳng khác nào không có lương thảo, không có lính, không có khí giới...

Tất cả tài sản của hắn hiện tại đều là do Tào Tháo cung cấp. Quân giới là do Tào Tháo phát cho, quần áo mùa đông của binh lính cũng do Tào Tháo cấp. Cái khó khăn nhất chính là lương thảo cũng bị y kiểm soát. Mỗi lần phân lương thảo, Tào Tháo đều chỉ cấp cho Lưu Bị thêm ba ngày lương dự trữ. Nói cách khác, sau ba ngày, nếu như y ngừng cấp lương thảo cho Lưu Bị, đại quân của Lưu Bị sẽ bị tan rã chỉ trong nháy mắt.

Khống chế được lương thảo chẳng khác nào nắm giữ được mạch máu của Lưu Bị.

Đối với chuyện này, Lưu Bị cũng không có gì bất mãn. Tào Tháo cho gã lương thực đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ gã rồi.

-Có bao nhiêu lương thảo?

-Khoảng chừng sáu nghìn斛.

Lưu Bị nghe thấy thế liền hít một hơi thật sâu.

Có sáu nghìn hộ lương thảo này, gã sẽ không còn phải để ý đến ánh mắt của Tào Tháo trước khi hành động nữa.

Mi Trúc đứng bên cạnh khẽ cau mày, chợt mở miệng nói:

-Mi Phương, lương thực này từ đâu mà có?

Một câu nói cảnh tỉnh Lưu Bị.

Sáu nghìn hộ lương thực không thể dễ có như thế được. Chiến trường Hạ Bì hiện tại đang bốn mặt vây thành, một ngày lương thảo đã mất chừng tám nghìn hộ lương thảo. Nói cách khác, sáu nghìn hộ lương thảo này gần như là số lượng quân lương của mấy vạn đại quân tiêu hao trong một ngày. Số lương thực nhiều như vậy từ đâu mà có đây?

Lưu Bị hiểu rất rõ tình hình của Từ Châu hiện nay, thậm chí đừng nói đến Từ Châu hiện tại, mà ngay cả là Từ Châu khi còn ở nguyên niên Hưng Bình, khi thuế ruộng còn nhiều cũng không thể có được như vậy.

Kể cả có là năm năm trước, khi Đào Khiêm còn đang chấp chưởng ở Tào Châu, muốn một lúc bỏ ra sáu nghìn hộ lương thảo cũng còn khá vất vả...

Mi Phương nói:

-Là Tam tướng quân đoạt được.

-Dực Đức tìm ra số lương thực đó ở đâu?

Lưu Bị ngẩn ra, lớn tiếng quát:

-Lập tức gọi Dực Đức đến đây.

-Đại ca, vì sao lại kinh hoảng như thế?

Đứng bên cạnh Lưu Bị còn có vị đại tướng danh chấn thiên hạ Quan Vũ, Quan Vân Trường. Thân người y cao hơn chín thước, bề ngang hai thước, gần như cao hơn Lưu Bị cả một cái đầu.

Y mặc một bộ chiến bào màu xanh lục, hông đeo bội kiếm.

Thấy Lưu Bị tỏ vẻ hoảng hốt, Quan Vũ vội vàng hỏi.

Y và Trương Phi đến từ Trác quận, theo Lưu Bị đánh đông dẹp bắc, tình nghĩa như huynh đệ. Sau này khi bọn Tào Bàng kết nghĩa kim lan ở Hứa đô, ba người Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi cũng theo đó mà thay đổi cách xưng hô. Tiếng “Chủ công” ban đầu giờ đổi thành “Huynh đệ”.

Dưới trướng Lưu Bị, hai người này mỗi người dẫn một đội nhân mã, thay nhau theo Lưu Bị xuất chinh.

Ngoài ra, Lưu Bị còn có một đội thân vệ “Bạch Mạo binh”, sau này ở thời hậu thế được gọi là “Bạch nhĩ tinh binh”.

Bạch Mạo thường dùng trang phục làm từ lông bò Tây Tạng, cũng là trang phục độc đáo của vệ binh. Nhưng ở thời hậu thế, chữ “Bạch Mạo” bị biến đổi thành “Bạch Nhĩ”, cuối cùng thành Bạch Nhĩ tinh binh. Thường Sơn - Triệu Tử Long danh chấn thiên hạ chính là thống lĩnh của đội tinh binh Bạch Mạo sau này.

Lịch sử chép lại binh lính Bạch Mạo bao gồm binh lính Đan Dương, Thanh Khương và người man tây nam.

Nhưng Bạch Mạo binh lúc này hiện toàn là lính Đan Dương, mới đầu có hơn ba nghìn người, giờ đã mất hai phần ba.

Thống soái mới chỉ huy Bạch Mạo binh tên là Trần Đáo.

Người này đã quy thuận khi Lưu Bị trở thành thứ sử Dự Châu, thường ngày chủ yếu làm nhiệm vụ bảo vệ bên cạnh Lưu Bị.

Sau vài lần giao tranh với Lã Bố, Lưu Bị vẫn còn toàn mạng trở về đều là nhờ Trần Đáo và Bạch Mạo binh. Chính vì thế, đội nhân mã này không thường ra trận.

Ngày hôm nay, vừa đúng dịp Lưu Bị dẫn theo Quan Vũ, Giản Ung, Tôn Kiên và Mi Trúc đi đánh Hạ Bì, còn Trương Phi ở lại đại doanh nghỉ ngơi.

Số lương thảo chợt xuất hiện này khiến Lưu Bị được hưởng niềm vui sướng trong chốc lát, nhưng rồi lại khiến gã vô cùng khiếp sợ. Quan Vũ nhẹ giọng hỏi, y cũng chưa trả lời ngày, mà tiến thẳng đến đại trường trong quân, ngồi ở đó chờ Trương Phi - Trương Tam đại diện đến.

Giản Ung nhẹ giọng giải thích:

-Chủ công lo sợ tam tướng quân cướp lương thảo của Tào Công.

Chân mày Quan Vũ run lên, mắt xéch ngược:

-Dực Đức tuy là người lỗ mãng, nhưng cũng đâu phải người chẳng biết phân biệt nặng nhẹ. Chuyện này không thể xảy ra được.

Trên thực tế, y nói những lời này bản thân cũng thấy sai lầm.

Bản tính của huynh đệ nhà mình thế nào chứ?

Quan Vũ hiểu rất rõ. Tam Quốc diễn nghĩa đã từng nhắc đến Trương Phi vốn là người xuất thân từ nghề đồ tể, nghe đã thấy thấp hèn. Nhưng vấn đề là, ở những năm cuối thời Đông Hán, nghề đồ tể cũng không chỉ là đồ tể bình thường. Hà Tiến cũng xuất thân là đồ tể, nhưng y lại là đại tướng quân đương thời, là anh vợ của hoàng đế.

Chuyện này cũng cho thấy đồ tể ở thời kỳ Tam quốc ngang ngược đến thế nào.

Người thường nào có thể làm được đồ tể?

Trương Phi vốn là cường hào ở Trác quận, tuy không phải là thế gia vọng tộc, nhưng cũng là nhà giàu ở đó. Luận về học thức, Trương Phi là người giỏi nhất trong ba người, nhưng luận về tính tình, hẳn lại là người bá đạo nhất, không biết nói lý lẽ nhất. Lúc trước, khi còn sống nhờ ở Từ Châu, Trương Phi vì muốn đoạt lấy chiến mã của Lã Bố mà khiến Lã Bố nổi giận, đánh cho cả ba huynh đệ bỏ chạy chật vật. Lúc này đây, không hiểu hẳn đã cướp của người nào.

Giản Ung theo Lưu Bị đã lâu, tính cách của Trương Phi y hiểu rất rõ.

Y nhìn lướt qua huynh đệ Mi Trúc, Mi Phương ở cách đó không xa, thở dài:

-Nếu đúng là lương thảo từ Hạ Tương vận chuyển đến thì không hay rồi.

-Xin chỉ giáo cho?

-Nhị tướng quân chẳng lẽ đã quên lương thảo của Hạ Tương là từ đâu mà có sao? Người trấn thủ Hạ Tương hiện nay là ai? Là em vợ của huyện lệnh Hải Tây Đặng Tắc. Quan hệ giữa Hải Tây với chúng ta cũng không thường đâu.

Quan Vũ không khỏi nhìn Mi Phương.

Mi Phương là người của Cù huyện ở Đông Hải.

Sau khi Đặng Tắc trấn thủ Hải Tây, người chịu tổn thất nặng nề nhất chính là Mi gia ở Đông Hải.

Đặc biệt kể từ mùa đông năm Kiến An thứ hai, sau khi Đặng Tắc phong tỏa con đường buôn muối ở Hoài Bắc, sản nghiệp của Mi gia bị ảnh hưởng rất lớn.

Việc buôn bán của Mi gia đổ vào Lương Hoài ít đi, những thương nhân có quan hệ mật thiết với Mi gia khi xưa càng ít qua lại hơn. Năm Kiến An thứ ba, Hải Tây phổ biến chính sách ruộng muối, chế tạo muối tại biển. Hải Tây nhân cơ hội đó lôi kéo rất nhiều những người giỏi làm muối của Mi gia, khiến ruộng muối của Mi gia thiếu hụt nửa phải đối mặt với tai ương. Những tay lành nghề làm muối của Lục thành đều chuyển đến làm cho ruộng muối của Hải Tây.

Mất đi thị trường Lương Hoài, bị chặt đứt con đường buôn muối ở Đông Hải, lại bị phá hoại cơ sở, ruộng muối của Mi gia cơ hồ không thể gượng dậy nổi.

May là sau này, Mi gia từ buôn bán muối lại chuyển qua phò tá cho Lưu Bị. Cuối cùng, người chịu đả kích lớn nhất lại chính là Lưu Bị.

Sau hai năm, sự bế tắc về vấn đề binh khí, quân giới, con đường buôn muối ở Lương Hoài cuối cùng cũng được giải quyết.

Sau đó, Lưu Bị bị Lã Bố và Viên Thuật giáp công, phải rút lui khỏi Phái huyện, tìm nơi nương tựa chỗ Tào Tháo...

-Đại ca, đại ca.

Ngay khi Quan Vũ còn đang trầm ngâm, tiếng bước chân vang lên dồn dập từ phía ngoài đại trường.

Một hán tử mặc thiết giáp màu đen nhanh chân bước từ ngoài đại trường đi vào. Chỉ thấy người này thân cao hơn tám thước (tương đương với 188 cm ngày nay), vạm vỡ, to lớn, uy mãnh. Tuổi tác người này ước chừng ba mươi ba, ba mươi tư, đầu báo mắt ưng, dưới hàm là một chòm râu đen nhánh.

Dường như không để ý đến không khí trong đại trường, hán tử cười ha ha, nói:

-Đại ca, chúng ta không phải bận tâm đến mắt Tào Tháo mà hành động nữa rồi.

-A?

Lưu Bị mặt mày thâm trầm.

-Ha ha, chúng ta có lương rồi.

-Lương từ đâu mà có?

-Chuyện này...

Trương Phi thật ra rất sợ bị Lưu Bị hỏi về vấn đề này, nhất thời cứng họng.

Lưu Bị thở dài một tiếng:

-Dực Đức, người đoạt số lương thực này từ tay người nào?

-Là...Là... Ta không biết người này, chẳng qua thấy hán tử không vừa mắt. Quân lại đang thiếu lương thực, nên mới ra tay đoạt lấy thôi.

-Là lương thực từ Hạ Tương vận chuyển tới đúng không?

Trương Phi gục đầu xuống, không trả lời.

-Có đánh người không?

-Không có, không có...Chỉ giáo huấn bọn chúng một chút thôi.

-Người thật to gan.

Lưu Bị tức giận đến bật thẳng người dậy, chỉ thẳng vào Trương Phi, mắt hồi lâu không nói nên lời.

Quan Vũ chợt nói:

-Dực Đức, là ai bảo người đi cướp lương thực của Tào Tư không?

-Là...

Trương Phi do dự một chút, không nói tiếp.

Mi Trúc trừng mắt liếc nhìn Mi Phương, nghiêng người bước ra:

-Chủ công, chuyện này cũng không nên trách Tam tướng quân. Chúng ta đều cùng dốc sức vì triều đình, nhưng Tào tư không lại nhất bên trọng, nhất bên khinh. Hai doanh trại của Hạ Hầu Đôn và Từ Công Minh luôn trữ đến cả nghìn斛 lương thảo, thế nhưng chúng ta lần nào cũng chỉ có ba ngày lương. Các tướng sĩ khó tránh khỏi phiền lòng. Tam tướng quân làm thế cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Chuyện này chắc chắn là có sự xúi giục của Mi Phương.

Mi Trúc biết Mi Phương hận huynh đệ Đặng Tắc, Tào Bằng ở Hải Tây thấu xương.

Nếu như không phải vì hai huynh đệ này thì Mi gia ở Đông Hải chỉ ít cũng không tan hoang như vậy.

Nhưng vào thời điểm này, gã cũng không thể mặc huynh đệ nhà mình được, đành phải ra tay trước, đổ mọi tội lỗi lên người Tào Tháo...

Lưu Bị hừ một tiếng, không nói lời nào.

Gã làm sao không hiểu rõ sự tình ẩn trong chuyện này là như thế nào? Nhưng một người là người vào sinh ra tử với gã, ân nghĩa như huynh đệ, tình thân thủ túc; một người là anh vợ của gã. Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, thật đúng là chẳng biết nên trách phạt thế nào. Một loạt suy nghĩ hiện lên trong đầu, Lưu Bị nhíu mày trầm tư.

Một lúc lâu sau, gã trầm giọng nói:

-Số lương thảo Dục Đức cướp được bất luận kẻ nào cũng không được động tới. Nếu đã trót dùng rồi, lập tức bù vào ngay. Hiến Hòa, Công Hữu, hai người các người đi kiểm tra xem. Thúc Chí, người lập tức dẫn Bạch Mạo binh đi, không được có chút sơ xuất nào. Sáng sớm ngày mai, Dục Đức theo ta ra cửa bắc, ta sẽ đích thân nhận tội với Tào tư không.

-Đại ca không phải sợ Tào A Man như thế...

-Dục Đức, ăn nói cho cẩn thận.

Quan Vũ quát lớn một tiếng:

-Người muốn đại ca chết không có chỗ chôn sao?

Trương Phi gầm hai tiếng, không dám mở miệng cãi nữa.

-Quên đi, chuyện này đừng ở đây. Ngày mai, Vân Trường đôn đốc tác chiến, tiếp tục tấn công Hạ Bì.

-Tuân lệnh.

Lưu Bị xoa xoa mặt, đang định mắng Trương Phi và Mi Phương vài câu, chợt nhiên bên ngoài doanh trại vang lên tiếng người hò hét cùng tiếng ngựa hí dài.

Chỉ một lát sau, một gã Bạch Mạo binh đã xông vào đại trướng.

-Chủ công, có chuyện lớn rồi. Binh mã Hạ Tương bên ngoài doanh trại đã chặn cổng. Có một người tên là Tào Bằng chỉ đích danh Tam tướng quân ra ngoài nhận cái chết.

Trương Phi nghe thấy thế cũng không thể ngăn được cơn giận trong lòng.

-Chẳng qua chỉ là tên vô danh tiểu tốt mà cũng dám nói năng bừa bãi. Tam tướng quân ta hôm nay muốn xem thử xem người là thần thánh phương nào mà dám mạnh miệng như thế. Người đâu, lấy ngựa cho ta.

-Dục Đức đứng lại.

Lưu Bị nhất thời hoảng hốt, vội vã quát bảo Trương Phi dừng lại.

Quan Vũ xông lên trước, ôm chặt lấy Trương Phi, ngăn đầu nhìn Lưu Bị, mặt mày giận dữ.

-Đại ca, người dưới trướng Tào tư không thật khinh người quá đáng. Chúng ta không thể nhẫn nhịn được, bằng không ngày sau đừng hòng nghĩ đến chuyện ngăn đầu trước mặt Tào tư không.

Lưu Bị âm trầm, suy nghĩ.

Một lát sau, gã hít một hơi, nói:

-Chuyện Dục Đức làm sai lúc trước cũng không trách được người tìm tới cửa. Vân Trường, đệ ở chỗ này trông chừng Dục Đức. Hai người không có lệnh của ta, tuyệt đối không thể bước ra ngoài quân trướng nửa bước. Giờ cứ để ta xin lỗi đối phương.

-Đại ca...

Đôi mắt Trương Phi đỏ hoe:

-Đây là đệ làm sai, sao có thể khiến đại ca phải chịu nhục được?

-Dực Đức, bị nhục hay không cũng không sao. Ta chỉ mong đệ nhớ kỹ bài học ngày hôm nay, sau này hành động phải suy nghĩ, không thể lỗ mãng được.

Dứt lời, Lưu Bị khoác áo mũ lên, nghiêm nghị bước ra khỏi đại trướng.

Toái Càn Khôn

234. Chương 221: Chí Khí Kiều Hùng

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 221: Chí khí kiêu hùng

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Lưu Bị rốt cuộc là người như thế nào?

Tam Quốc diễn nghĩa có nói người này thân hình cao lớn, tay dài đến đầu gối, đôi tai lớn.

Người ta từng nói Lưu Bị có thể nhìn thấy tai của chính mình. Như thế có nghĩa là tai gã lớn thế nào? To thế nào đây?

Một người như vậy thường được cho là người khoan dung, độ lượng. Không thể nào, người có bộ dáng này làm sao có thể gần gũi với người khác nổi. Kiếp trước, Tào Bằng vốn không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng sau khi lớn lên, nghĩ tới dáng dấp của Lưu Bị, hấn lại thấy rất vô lý. Hai tay dài đến đầu gối, chẳng phải là vượn hay khỉ ư? Người có tay như vượn với khỉ, lại còn có tai lợn thì còn ai dám đến gần đây?

Cũng cùng dáng dấp như thế, Tào Bằng thật ra đã thấy một người.

Lôi Tự!

Trông kẻ đó như một đại mã hầu, Tào Bằng không thể cảm thấy thân thiện với gã chút nào.

Chính vì thế, Tào Bằng rất hiếu kỳ không hiểu Lưu Hoàng thúc danh chấn thiên hạ rốt cuộc là trông như thế nào?

Hắn phóng ngựa chạy quanh phía ngoài doanh trại, nhìn chằm chằm vào cửa cổng. Mười mấy tên binh sĩ hồi hộp nhìn Tào Bằng cùng với Cam Ninh, Phan Chương, Hạ Hầu Lan, Đặng Phạm và hai nghìn quân tốt phía sau lưng hắn. Trong hai nghìn quân tốt này, có đến một phần tư đã từng tham gia trận chiến ở Khúc Dương. Thứ khí chất có trong đoàn người này rõ ràng không giống với của người thường. Thứ khí chất không cần phải tốn công sức bày vẽ ra chỉ có thể có được ở những người đã từng trải qua những trận đại chiến sinh tử, không phải kẻ nào cũng có thể bắt chước hay có được. Những người này khiến người khác vừa nhìn đã cảm thấy sợ hãi...

Bộ hạ của Lưu Bị cũng không thiếu những người giàu kinh nghiệm trên chốn sa trường.

Bạch Mạo binh càng là nơi tập hợp những người có được thứ khí chất này, vì vậy các quân sĩ cũng không quá ngạc nhiên.

-Lưu Huyền Đức, nếu còn không ra, ta sẽ không ngần ngại xông vào doanh trại đâu.

Dưới ánh lửa sáng rực, Tào Bằng lớn tiếng quát lên.

Cảm giác này thật sự sáng khoái a...

Trước đây, hắn cũng đã từng quát người khác, nhưng chưa từng có cảm giác giống như khi quát Lưu Bị.

Lưu Bị mai sau sẽ là người đứng đầu nhà Thục Hán, là chủ nhân Hán Chiêu Liệt Đế so bì với Tào Tháo. Người có thể ghét gã, có thể ác cảm với gã, thậm chí thấy gã gai mắt nhưng người không thể không kính nể gã.

Ác chiến ác bại, lúc thắng lúc thua, cuối cùng cũng gây dựng được cơ nghiệp.

Cảm giác của Tào Bằng với Lưu Bị thật ra rất phức tạp.

Kiếp trước, khi mới nghe thầy giảng giải về Tam quốc diễn nghĩa, Tào Bằng rất kính nể Lưu Bị. Đến khi lớn lên, không biết từ khi nào hắn bắt đầu thấy ghét, rồi dần thành ác cảm với gã. Nhưng cho dù như vậy, Tào Bằng cũng buộc phải kính nể sự cứng cỏi của Lưu Bị.

Quân sĩ tách ra một lối đi, từ bên trong một người đi ra.

Người này mặc hoa phục, mặt như thoa phấn, cực kỳ tuấn lãng. Vóc người không cao lắm, chỉ chừng bảy thước năm tấc, dáng người đỉnh đặc, rất có uy nghi. Đôi bàn tay gã thon dài, cho dù tay không đến mức dài đến đầu gối nhưng cũng phải nói là cánh tay gã phát triển quá tốt so với người bình thường.

Ngay đến cầu thủ bóng đá cũng không có nhiều người có cánh tay phát triển dài như gã.

Vành tai rất lớn biểu thị là người có phúc khí. Nhưng nếu như nói có thể nhìn thấy tai của chính mình thì thực tế Lưu Bị còn xa mới đạt đến trình độ khoa trương như thế.

Tuy rằng chưa từng gặp Lưu Bị nhưng trực giác mách bảo với Tào Bằng rằng người đứng trước mặt chính là Lưu Bị!

Vốn tưởng rằng Lưu Bị sẽ dẫn theo cả Quan Vũ -Trương Phi đi ra, không ngờ gã lại dẫn theo một người nam tử tuổi chừng ba mươi đi ra khỏi đại doanh, thậm chí còn không vác theo binh khí.

-Ta là Lưu Bị. Xin hỏi vị kia có phải là Tào Bằng, Tào công tử của Hải Tây hay không?

Lưu Bị mềm mỏng, cất cao giọng nói.

Không chỉ Tào Bằng ngăn người ra, mà ngay cả bọn Cam Ninh cũng không thể ngăn nổi hảo cảm với Lưu Bị.

Quả nhiên là Lưu Huyền Đức!

Tào Bằng ngăn ra, thu lại đại đao.

-Huyền Đức Công, tại hạ là Tào Bằng. Thứ cho tại hạ đang mang giáp trụ, không thể hoàn lễ.

Lưu Bị ôn hòa cười:

-Tào công tử, ngưỡng mộ đại danh của công tử đã lâu. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên là thiếu niên anh hùng. Chỉ là công tử dẫn theo rất nhiều người ngăn chặn trước cửa doanh trại của ta là có ý gì?

Đừng thấy cách nói của gã nghe chừng rất nhẹ nhàng, ôn hòa, nhưng cũng đầy vẻ châm chọc.

Tào Bằng nếu có nửa phần sơ xuất, nhất định sẽ bị dính bẫy của gã.

-Huyền Đức Công, người chớ nói nhiều lời nữa.

Mục đích ta đến đây, trong lòng người hiểu rất rõ. Người trong doanh trại cầu người đã cướp lương thảo của ta, còn đả thương người của ta nữa, ta chỉ muốn người giao người ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Người định miệng nam mô bụng một bồ dao găm sao?

Ta đây sẽ vào thẳng vấn đề, khiến người không thể lảng tránh được nữa.

Đôi hàng lông mày thanh tú của Lưu Bị run lên, gã chợt nói:

-Tào công tử, người có biết nơi đây là nơi nào không? Đây là trước cổng doanh trại, người làm loạn ở đây không sợ sẽ bị xử trí bằng quân pháp sao?

-Nói đến quân pháp thì huynh đệ nhà ngươi đã đoạt lấy lương thảo của ta, hôm nay ta sẽ vì người của ta đòi lại công đạo.

Ta nói lại lần nữa, ngươi giao người ra, đem lương thảo trả lại cho ta, bằng không ta lập tức hạ lệnh tấn công đại doanh của ngươi. Ngươi có muốn thử không?

Tào Bằng biết hẳn không thể khách khí với Lưu Bị.

Đối phó với người như Lưu Bị, phải từng bước ép sát.

Dứt lời, hất gơ tay lên.

-Xông vào doanh trại.

Cam Ninh, Phan Chương lớn tiếng quát. Chỉ trong khoảnh khắc, hai nghìn quân tốt cùng tuốt đại đao, hô vang, tiến về phía trước.

Hai ngàn người cùng đi tới nhưng lại nhất loạt đồng thanh, không có chút rối loạn nào. Lưu Bị vừa thấy đã biến sắc, nhất thời mặt mũi rất khó coi.

Vốn tưởng rằng, tên Tào Bằng này là người già có thể lừa gạt được.

Trước mắt chỉ cần làm bộ trò chuyện vài câu xong, rồi mượn cớ đuổi hẳn đi là được.

Vậy mà Tào Bằng lại không thêm để mắt đến gã, hạ lệnh xông thẳng vào doanh trại.

Mắt Lưu Bị chợt sáng rực, gã vô thức nắm chặt tay lại. Mi Trúc đi theo phía sau lưng gã vội vã giật giật ống tay áo của gã...

Thở dài một cái, Lưu Bị lấy lại vẻ mặt ôn hòa như trước.

-Tướng quân, chuyện cướp lương đúng là có thật. Nhưng ta đã hỏi qua rồi, đây chẳng qua chỉ là hiểu lầm, xin tướng quân tha lỗi cho. Ta sẽ xử lý bọn họ, vốn đang định sai người người đưa lương thảo trả lại cho Tào Công. Tướng quân đã tới vậy thì châu về hợp phố, ta xin gửi lại tướng quân.

Từ Tào công tử biến thành tướng quân.

Cũng cho thấy Lưu Bị có phần nào đó đã nhìn nhận Tào Bằng.

Có thể nói, gã cũng đã thể hiện thái độ rõ ràng, lương ta có thể trả lại cho ngươi, thế nhưng ngươi ta không thể giao lại cho ngươi. Nếu như ngươi muốn bảo vệ người của ngươi, ta cũng muốn bảo vệ người của ta. Người của ta làm sai, ta sẽ xử trí. Nhưng xử lý như thế nào lại là chuyện của ta.

Theo cách nghĩ của Lưu Bị, như thế đã đủ nể mặt Tào Bằng lắm rồi.

Thế nhưng, Tào Bằng đến Hạ Giao này không chỉ vì chuyện đòi lại lương thảo, mà hẳn còn muốn ở lại Hạ Giao.

Dù sao, ta đã tới như thế, nào có thể lạng lẽ mà bỏ đi đây?

Tào Bằng cười lạnh một tiếng:

-Huyền Đức Công, lương thảo ngươi hãy tự mình mang đến Tào Công, để đúng sai cho Tào Công định đoạt.

Ngày hôm nay ta tới đây là muốn tìm thủ phạm. Ngươi không giao ra thủ phạm thì đừng trách ta không khách khí với ngươi. Ta kính ngươi, nhưng đại đao trong tay ta lại không biết ngươi.

-Tướng quân, ngài sai rồi.

Mi Trúc đứng ra, mở miệng nói.

-Ngươi là ai, hãy xưng tên ra.

Nếu như nói về thân phận thì Mi Trúc từng là thái thú Bành thành, biệt giá Từ Châu, địa vị của y so với Tào Bằng còn cao hơn ít nhiều.

Nhưng hiện tại, y là người dưới trướng kẻ khác.

Tào Bằng tuy chỉ là huyện úy Hải Lăng, còn xa mới bằng Mi Trúc, nhưng Mi Trúc lại không có được khí khái như của hắn.

-Tại hạ Mi Trúc, là biệt bộ tư mã dưới trướng Lưu Dự Châu, theo Lưu Dự Châu hành sự.

-Hóa ra chính là người buôn lậu muối ở Đông Hải, Mi Tử Trọng Hồ đấy sao?!

Một câu nói này rõ ràng rất cay nghiệt.

Mi Trúc nhất thời đỏ mặt, ánh mắt nhìn Tào Bằng cũng trở nên tàn độc hơn.

Có câu “đánh người phải trừ mặt, mắng người phải trừ điểm yếu của người ra”. Tào Bằng đây đúng là cố ý làm mất mặt người ta mà.

Mi Trúc lạnh lùng nói:

-Tào Hữu Học, người chẳng qua huyện úy Hải Lăng, sao dám làm càn như thế?

-Nếu như người không giao thủ phạm ra, ta sẽ càng làm càn hơn.

Ánh mắt của Lưu Bị nhất thời trở nên lạnh lẽo.

-Tướng quân, ta xem ra hôm nay người đến không phải muốn nói lý lẽ mà là tới để gây sự mới đúng.

-Huyền Đức Công, nếu người không đoạt mấy lương thảo của ta, đánh người của ta, thì ta sao có thể sinh sự được?

Tào Bằng cười lạnh, nói:

-Sao mọi chuyện nói qua miệng của người lại thành đạo lý hết cả vậy. Người cướp lương đánh người, ta nói chuyện công đạo, muốn bắt thủ phạm là chuyện đương nhiên. Người giao thủ phạm ra, ta sẽ quay người đi ngay. Người không giao người ra đây, ngày hôm nay ta sẽ mắng cả nhà các người, bắt tìm cho ra thủ phạm mới thôi!

Từ khi ra đời đến nay, Lưu Bị chưa từng bị lăng nhục đến thế này.

Gã hít sâu một hơi, chợt tươi cười.

-Tướng quân, chuyện cướp lương là do Lưu Bị ta quản thuộc hạ không nghiêm. Nếu tướng quân nhất định muốn truy cứu, Bị tội không thể tha, đành xin đi cùng tướng quân vậy.

-Minh Công há có thể làm thế?

-Đại ca, chớ có chịu nhục, Tào gia cầu, Tam tướng quân ở đây.

Trương Phi và Quan Vũ cùng đồng thanh hét lớn từ trong đại trướng. Thấy Tào Bằng ép người như vậy, hai người sao có thể tiếp tục ngồi yên được? Vừa lao ra khỏi đại trướng, đúng lúc bọn họ nghe được những lời này của Lưu Bị. Trương Phi không thể nhìn nổi, nổi trận lôi đình, xoay người lên ngựa, tay vác trường mâu.

-Dục Đức, hôm nay người dám ra khỏi cửa doanh trại nửa bước, ta với người ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lưu Bị lớn tiếng quát.

Chợt, gã phát tay, nói:

-Ba quân nghe lệnh, quay trở về doanh trại, bất cứ người ra khỏi doanh trại giết không tha.

-Minh Công!

Tào Bằng tức thì ngồi thẳng người dậy, ngưng thần nhìn Lưu Bị.

Lưu Bị xoay người:

-Tướng quân, chúng ta đi thôi.

Hay cho một Lưu Huyền Đức, hay cho một kẻ kiêu hùng!

Lưu Bị nhận lấy toàn bộ sai lầm về phía mình nhưng lại khiến Tào Bằng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Bắt Lưu Bị ư?

Làm như thế chẳng khác nào tự nhiên để lãng phí lương thảo. Nói thật ra, Tào Bằng thật sự không dám giết Lưu Bị, nếu không Tào Tháo sẽ không tha cho hắn. Nhưng hắn lại không thể bắt người này, nếu không chẳng phải những tính toán của hắn đã thất bại cả sao?

Thật không ngờ Lưu Bị làm có thể nhẫn nại như thế, nhìn thì tỏ ra yếu thế, nhưng lại bức Tào Bằng tới góc chết.

Tào Bằng biến sắc, chậm rãi vươn tay, chuẩn bị vùng trường đao lên...

Lưu Bị thể nhưng không hề sợ hãi.

-A Phúc, dừng tay!

Ngay khi song phương đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, từ xa chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Điển Vi dẫn đầu đoàn người, mang theo rất nhiều dũng sĩ. Phía sau lưng y còn có Điển Mãn, Hứa Nghi, còn có bọn Vương Mãnh nữa.

-A Phúc, chớ có vô lễ.

Điển Vi vừa nhận được tin tức, tức thì báo cho Tào Tháo.

Y là trung lang tướng của quân dũng sĩ, nhất cử nhất động đều phải suy nghĩ thay cho Tào Tháo. Tuy rằng đối với chuyện Lưu Bị đoạt lương thảo, y cũng cực kỳ phẫn nộ, nhưng Điển Vi cũng biết chuyện này phải báo cho Tào Tháo trước đã. Sau khi Tào Tháo biết được, cũng đã nổi trận lôi đình.

Lưu Bị thật to gan a, dám cả gan đoạt lương thảo của ta ư?

Không chỉ Tào Tháo, tất cả những người ở dưới trướng của y bao gồm Tào Hồng, Lý Điển đều căm giận.

Trong mắt bọn Tào Hồng, Tào Tháo đã quá dễ dãi cho Lưu Huyền Đức, thế cho nên gã mới dám cướp chính lương thảo của Tào Tháo. Tào Bằng làm không hề sai, dám đến doanh trại đòi lương đúng là một hảo hán. Thậm chí, rất nhiều vị tướng quân trong đại trướng đều chờ lệnh xin được đi trợ giúp Tào Bằng...

Nhưng Tào Tháo lại không làm như vậy!

Đối với Lưu Huyền Đức, Tào Tháo vẫn rất coi trọng.

Không chỉ bởi thân phận dòng họ Hán thất của Lưu Huyền Đức, cũng không phải vì Lưu Huyền Đức là học sinh của đại nho Lô Thực đời Đông Hán.

Mà bởi vì Lưu Bị thực sự có tài năng, hơn nữa trong những năm gần đây, gã cũng có chút tiếng tăm. Nay Tào Tháo đang đứng trên đầu sóng ngọn gió; “Thừa lệnh thiên tử sai phái chư hầu” nghe thì có vẻ rạng rỡ, nhưng trong đó lại ẩn chứa rất nhiều sát khí, khiến y phải hết sức cẩn thận, chẳng khác nào đang bước trên lớp băng mỏng cả.

Chính vì thế, Tào Tháo lệnh cho Điển Vi dẫn quân dũng sĩ đến đây, nhưng không phải là để trợ giúp Tào Bằng, mà là để ngăn cản hắn.

Thấy song phương đang giương cung sẵn sàng nhưng vẫn còn chưa khai chiến, Điển Vi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, phóng ngựa đi thẳng tới ngoài cổng doanh trại của Lưu Bị.

-Huyền Đức Công, Tư Không lệnh người lập tức đều đại trướng của chủ soái.

-Lưu Bị tuân lệnh.

Lưu Bị mỉm cười, liếc mắt nhìn Tào Bằng.

Trong mắt gã ánh lên vẻ châm chọc: “Thế nào, ta để người xử trí đấy, người làm khó dễ được ta sao? Chết ư, người vẫn còn ngây thơ lắm.”

Tào Bằng đọc được vẽ châm biếm trong mắt của Lưu Bị, mặt mày xám xịt lại.

-A Phúc...

Diễn Vi mở miệng.

Không đợi y nói xong, Tào Bằng chợt phóng ngựa nhằm thẳng đến cổng doanh trại, đại đao trong tay vung lên không chém xuống. Rắc một tiếng, tấm biển gỗ dựng thẳng ngoài doanh trại bị một đao này chém đứt. Tấm biển gỗ ghi một chữ “Lưu” đổ sầm xuống cửa đại doanh.

Tám cột cờ phất phơ bị đập vỡ nát trước cửa doanh trại.

Chúng tướng trong doanh trại cùng thất kinh hét lên, liên tục tránh đi.

Tào Bằng ngẩng cao đầu, ngồi trên ngựa dùng đao chỉ về phía Lưu Bị ở phía xa, mặt lộ vẻ kiêu ngạo.

Lưu Bị, người ngoài cái trò giống như đàn bà, quỳ dưới háng kẻ khác ra thì còn có bản lĩnh gì chứ?

Ta không giết được người thế nhưng ta cũng sẽ phá tan cái thứ sĩ diện của người.

Mặt Lưu Bị thoáng chốc sầm xuống. Bên trong doanh trại, Quan Vũ và Trương Phi càng cảm phần hơn, nổi trận lôi đình.

-A Phúc, người làm gì thế?

Diễn Vi thất kinh, lớn tiếng quát.

Chợt Diễn Mãn, Hứa Nghi ở phía sau lưng y chợt dẫn hai đội nhân mã xông lên trước, thoáng đã chặn trước cửa doanh trại. Bất kể nói như thế nào, Tào Bằng cũng là huynh đệ kết nghĩa của Diễn Mãn và Hứa Nghi, cho dù là hắn có sai đến thế nào đi nữa, cũng không tới lần người của Lưu Bị người ở chỗ này muốn giương oai ra sao thì oai...

Tào Bằng cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Lưu Bị, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Diễn Vi.

Diễn Vi không khỏi thầm kêu khổ, thúc ngựa tiến lên:

-A Phúc, đừng làm loạn nữa. Đúng sai thế nào, Tào Công đã biết rồi. Lưu Huyền Đức cướp bóc lương thảo của chúng ta là sai, nhưng đang ở giữa trận đại chiến, người lại tới phá cửa doanh trại của hắn, thế chẳng khiến người khác chế nhạo sao?

Nếu như là người khác, Diễn Vi sớm đã ra tay bắt rồi.

Nhưng Tào Bằng không chỉ là con cháu của y, còn là ân nhân cứu mạng của y.

-Có gì uất ức chúng ta sẽ đến nói trước mặt Tào Công. Người kích động như vậy, chỉ làm cho Tào Công khó xử thêm thôi. Không nên kích động như thế nữa!

-Hừ!

Tào Bằng buông đại đao xuống.

Từ lúc Tào Bằng chém ngã cái biển gỗ, bọn Cam Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận hỗn chiến.

Thấy Tào Bằng buông đao, bọn họ cũng không làm loạn nữa.

Lưu Bị liếc mắt nhìn Tào Bằng, chợt cười ha ha.

-Diễn trung lang, giờ cũng không trách được tướng quân. Tuổi trẻ sung sức, khó tránh khỏi chuyện như vậy.

Đổi lại nếu là ta, chỉ sợ ta cũng không nuốt trôi nổi.

Đối với sự khiêu khích của Tào Bằng, Lưu Bị dường như không thêm để ý, ngược lại còn giúp đỡ hắn. Gã lại nói với Diễn Vi:

-Diễn trung lang, chúng ta mau đi thôi. Nếu để Tào Công nổi giận, chỉ sợ không phải phép. Tướng quân, bảo trọng.

Thủ đoạn vừa trọng vừa khinh này của Lưu Bị khiến Tào Bằng hết sức khó chịu.

Hắn cười lạnh một tiếng:

-Huyền Đức Công, chúng ta đến trước trưởng của Tào Công, tiếp tục nói lý lẽ.

- Huyền Đức!

Tào Tháo từ trong lầu lớn ở trung quân tự mình ra ngoài nghênh đón, đồng thời hết sức nhiệt tình kéo tay Lưu Bị vừa đi vừa nói chuyện một cách thân thiết.

Tào Bằng để ý quan sát...

Lưu Bị dương dương đắc ý cùng với Tào Tháo đi vào trong lầu lớn. Tào Bằng đứng ở ngoài trưởng, dậm chân quay đầu bước đi.

- A Phúc! Người đi đâu vậy?

- Ta trở về Hải Tây.

Tào Bằng thật sự nổi giận.

“Tào Mạnh Đức! Người có ý gì? Lão tử liều chết đòi lại sự công bằng cho người, kết quả người còn không thêm để ý tới ta? Người đã không thêm để ý tới ta, chỉ coi trọng Lưu Bị vậy lão tử cũng không thêm hầu hạ...ta quay về Hải Tây của ta, người ở đây muốn làm gì thì làm.”

Sau khi sống lại, Tào Bằng tỏ ra khiêm tốn hơn rất nhiều nhưng sự kiêu ngạo trong xương thịt thì vẫn không thể thay đổi.

Đừng có thấy bình thường hắn cười hi hi ha ha như rất dễ nói chuyện, một khi đã nổi giận thì cho dù có mười con trâu cũng không kéo hắn lại được.

- A Phúc! Người...

Điển Mãn hoảng sợ vội vàng bước tới định ngăn Tào Bằng lại.

Nào ngờ tay gã vừa mới vỗ vào vai Tào Bằng, hắn liền xoay người giơ tay bắm lấy cánh tay gã rồi thân mình khẽ dựa về phía sau đẩy Điển Mãn ngã lặn ra đất. Điển Vi tròn tròn mắt không hiểu trước kia Tào Bằng ôn hòa như vậy tại sao hôm nay lại trở nên như thế...

- A Phúc! Người đứng lại...

Tào Bằng không thêm để ý cứ vậy đi ra ngoài.

- Ngăn hắn lại cho ta...

Điển Vi vội vàng hạ lệnh. Quân Hồ Bôn lập tức ào lên ngăn cản đường đi của Tào Bằng. Lần này Tào Bằng thật sự nổi giận.

- Nếu như đã không quan tâm tới ta thì ngăn ta làm gì?

- A Phúc! Nếu người không hài lòng thì có thể nói với Tào công. Tào công tìm người tới đây, người không cáo từ mà đi thì còn ra cái gì?

- Tào công chỉ trọng cái đồ tiểu nhân vô nghĩa kia có coi ta vào đâu? Lưu Huyền Đức cướp bóc lương thảo của ta, đánh bộ hạ của ta bị thương. Tào công không hỏi tới việc đó chỉ lo thân thiết với y, ta ở đây còn có ý nghĩa gì nữa...

Thanh âm của Tào Bằng rất to vọng vào trong quân trưởng. Thật sự vừa rồi Tào Tháo đúng là coi trọng Lưu Bị một chút cho nên vừa rồi mới không để ý tới sự tồn tại của Tào Bằng.

Tào Bằng ở bên ngoài trưởng làm âm ý khiến cho người trong trưởng đều có vẻ không phục.

Toái Càn Khôn

235. Chương 222: Úp Tay Làm Mây, Che Tay Làm Mưa.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 222: Úp tay làm mây, che tay làm mưa.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Lưu Bị ngồi trong trường có chút đắc ý:” Ta cướp lương của người, đánh bộ hạ của người thì sao? Trong mắt Tào công người chỉ là một thằng nhóc vặt mũi chưa sạch, có chút công là định muốn làm gì thì làm sao?”

Nhưng hiện tại y như ngồi trên đồng lửa. Sắc mặt Tào Tháo lập tức trầm xuống.

- Bảo tên tiểu tử đó báo môn mà vào.

Sắc mặt Tào Tháo âm trầm, quát to. Mọi người trong trường hơi nhú mảy dường như đối với hành động của Tào Tháo không hài lòng lắm.

- A Phúc! Chủ công bảo người báo môn mà vào...

- Vừa rồi ta không làm gì sai tại sao lại phải báo môn mà vào? Chẳng lẽ cướp đoạt đồ của người khác lại có lý? Ta liều chết nhưng lại không có chỗ nói lý lẽ hay sao? Tào công đối xử với ta như vậy ta không phục...nếu như vậy ta cáo từ...

Nếu là người khác không chừng có thể cúi đầu. Nhưng Tào Bằng bây giờ thì không. Hắn biết rằng bản thân mình có lý. Nếu lúc này mà lui một bước thì tất cả mọi cố gắng lúc trước đều uổng phí. Hắn muốn cho Tào Tháo biết sự hiện hữu của mình, nhớ kỹ sự có mặt của hắn. Hắn muốn nói cho Tào Tháo biết rằng chuyện hắn làm không hề sai.

Sự đắc ý trong lòng Lưu Bị không còn lại lấy một chút nào. Ánh mắt của mọi người trong trường giống như con dao nhỏ cắt lên người khiến cho y cảm giác rất khó chịu.

- Tào công! Chuyện hôm đó thực sự là sai. Bị quản lý thuộc hạ không nghiêm để xảy ra chuyện như vậy. Sáu ngàn học lương thảo, Bị chưa hề động tới sẽ sai người trả lại cho Tào công. Xin Mạnh Đức thứ lỗi. Còn về vị tiểu tướng quân kia...thật ra cũng không sai. Chỉ có điều thường ngày Bị hơi kiêu căng cho nên...Mạnh Đức! bao nhiêu cái sai là do Bị. Xin ngài chớ trách tội tiểu tướng quân. Nếu không Bị thật sự cảm thấy không yên lòng...

- Ôi chào! Huyền Đức để ý làm gì. Chỉ là sự hiểu lầm mà thôi, không cần phải để ý tới tên tiểu tử đó...

Tào Tháo xoa tay:

- Sáu ngàn học lương thảo cứ để lại chỗ Huyền Đức đi. Chỉ có điều sau này Huyền Đức nên quản lý nhiều hơn, tránh để xảy ra sai lầm.

Tào Tháo chợt quát lớn:

- Điển Vi! Còn không áp chế tên tiểu tử đó lại...

Điển Vi ở ngoài trường nhận được lệnh liền ôm lấy Tào Bằng.

- A Phúc! Người đừng có làm ồn lên nữa. Có như vậy cũng không làm gì được Lưu Huyền Đức mà sẽ làm cho mình bị ảnh hưởng...

- Ta...

Điển Vi giơ bàn tay to ôm lấy miệng Tào Bằng rồi sau đó đẩy mạnh hắn đi.

- Nghe ta nói! Ta biết người chịu uất ức. Nhưng khi đại chiến nên suy nghĩ cho đại cục. Chủ công cũng muốn trị tội nhưng Lưu Huyền Đức cho dù thế nào cũng là anh hùng một phương. Nếu bức y quá chỉ sợ sẽ làm cho cuộc chiến bất lợi. Nghe lời ta ở lại đây, đừng có làm ầm ĩ nữa.

Tào Bằng nổi giận nói:

- Điển Quân Minh cũng bắt đầu biết tới đại cục sao?

- Ta...

- Đại trượng phu làm gì phải quyết định thật nhanh. Lưu Huyền Đức là ai? Chẳng lẽ thúc phụ không rõ hay sao? Nếu Lữ Bố là hao hổ thì Lưu Huyền Đức chính là một con sói. Tào công có nhiều tướng sĩ dưới trướng nhưng không để ý tới mà lại đi coi trọng Lưu Huyền Đức chẳng phải khiến cho người ta thất vọng hay sao? Cái tên giặc tai to đó so với Lữ Bố còn là kẻ vong ân phụ nghĩa hơn nhiều. Nếu cứ để mặc y thì sớm muộn gì cũng trở thành cái họa trong lòng của chủ công...

Điển Vi ứ họng mà không trả lời được, chỉ biết ngượng ngùng rời khỏi quân trướng.

“Hành động của chủ công hôm nay có lẽ đã làm cho a Phúc nổi giận thật. Có điều nếu việc này xảy ra với ta, ta cũng không bỏ qua cho Lưu Huyền Đức.”

Chính trị là cái gì? Nó chính là thứ mà không biết xấu hổ nhất trên đời này, trắng đen hòa làm một.

Tào Bằng cũng hiểu chính trị, chỉ có điều hắn không thể nào học được. Cái này gọi là dày mặt. Hắn không thể chấp nhận chính là vì thấy Tào Tháo nhất bên trọng nhất bên khinh. “Chúng ta đóng ở Hải Tây, cung cấp lương thảo cho người chính là chúng ta, thậm chí đánh giặc cho người cũng là chúng ta. Vậy mà người lại cố tình coi trọng Lưu Bị?”

Tào Bằng không thể trở thành một chính trị gia một phần cũng từ tính cách của hắn. Có điều hắn làm loạn trong trung quân cũng khiến cho Lưu Bị đứng ngồi không yên. Sau khi hàn huyên với Tào Tháo vài câu, y liền cáo từ.

Lúc y ra khỏi lều thì Điển Vi cũng đi vào. Khoảng khắc hai người đi ngang qua với nhau, Điển Vi đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi nghiêng người khẽ chạm vào người Lưu Bị.

- Huyền Đức hãy cẩn thận...

Điển Vi huých Lưu Bị một cái thật mạnh rồi làm như có lòng tốt nâng dậy...

- Chuyện này còn chưa xong...

Y nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ vào tai Lưu Bị.

Lưu Bị thầm kêu khổ nhưng chỉ có thể nở nụ cười nói:

- Không sao. Không sao.

Vốn y tưởng rằng, Tào Bằng chỉ là một thiếu niên xuất thân bình thường nhưng hiện tại xem ra vị thế của Tào Bằng ở trong quân Tào không thể nào ngờ được.

Điển Vi đi vào trong trướng lớn, cung tay đợi lệnh. Tuy nhiên sắc mặt của Tào Tháo hết sức âm trầm, dường như không thoải mái.

- Mọi người! Huyền Đức là dòng dõi nhà Hán, mặc dù không phải là danh sĩ đương thời nhưng cũng là người có năng lực lớn. Ta coi trọng, tử tế với hắn là chuyện sai hay sao?

Trong trướng lớn trở nên im lặng.

- Đúng là Tào Hữu Học có công, hơn nữa phải chịu uất ức. Nhưng hiện tại đại chiến còn chưa bình ổn, chưa bình định được Lữ Bố. Ta muốn ổn định Lưu Bị để tránh cho Lữ Bố chiếm được lợi thế là không đúng? Lưu Bị cũng là một nhân kiệt. Hôm nay, Hữu Học không có tôn ti như vậy, nếu không cẩn thận sẽ làm hỏng trận chiến ở Từ Châu...

Tuân Du đột nhiên đứng dậy:

- Tư Không! Mặc dù Hữu Học sai nhưng cũng không phải là sai lầm lớn. Lữ Bố như cá trong chậu còn không thể lo cho bản thân. Nhưng chủ công lại đối xử tử tế với Lưu Huyền Đức như vậy. Lưu Bị thậm chí còn hơn cả Lữ Bố. Chủ công! Hôm nay người có thể vây công Hạ Bì là do công hiến của các tướng sĩ. Là những người như Thúc Tôn, Hữu Học liều chết xông lên, việc này có liên quan gì tới Lưu Huyền Đức? Lúc đầu khi ngài chưa đánh hạ Bành thành, quân của Lưu Bị ra sức từ chối, chỉ biết đòi hỏi, đồng thời tiến quân thông thả. Khi đó vùng Hoài Tứ là do đám Hữu Học liều chết giữ chân Lữ Bố. Sau này khi đại quân của chúng ta bao vây Hạ Bì, Lưu Bị mới nhanh chân chạy đến. Ngài cũng thấy đối xử với hần như vậy nhưng bộ hạ của hần lại không thêm để ý tới ngài...

Tào Tháo nghe vậy mà trầm mặc.

- Tên tiểu tử đó bây giờ thế nào?

- Hần...dù sao cũng không được vui lắm. Có điều tính tình của tên tiểu tử đó, chủ công cũng không cần phải để ý. Cái chuyện này nếu là thuộc hạ cũng chưa chắc đã cảm thấy vui...

Diễn Vi trả lời một cách cẩn thận khiến cho Tào Tháo nở nụ cười...

- Quân Minh! Ta cũng không chấp với tên tiểu tử đó...có điều mọi người cho rằng ta đối xử quá tử tế với Lưu Huyền Đức sao...

- Chủ công! Người quá nhân từ với bọn họ. - Tào Hồng đứng dậy lớn tiếng:

- Theo ta thấy Lưu Huyền Đức chỉ có tiếng mà không có miếng...

Tào Tháo thở dài, về râu trầm ngâm.

- Đúng rồi! Phụng Hiếu đâu?

- Sau giờ ngọ, Phụng Hiếu đi ra ngoài nói là muốn quan sát địa hình của Hạ Bì.

- Nếu hần quay về thì bảo hần tới gặp ta...

Tào Tháo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Để cho Tào Hữu Học và bộ hạ của hần vào doanh rồi nói, trước tiên đưa về chỗ Tử Liêm thống lĩnh. Tử Liêm! Người phải quản lý tên tiểu tử đó cho ta một chút, năm sau bổ nhiệm làm Nông Đô úy. Phải làm cho hần bớt nóng đi một chút. Còn về phần Lưu Huyền Đức...ta cho y sáu ngàn hộ lương thực cũng là muốn xem sự thể hiện của y như thế nào.

Mọi người nghe thấy vậy đều im lặng. Lưu Bị được sáu ngàn hộ lương thực mà không muốn bỏ sức ra thì chỉ sợ không dễ dàng. Lợi ích của Tào Tháo đâu có thể để cho Lưu Huyền Đức có được một cách dễ dàng như vậy. Tiếp theo đó nếu y không tấn công Hạ Bì thì có lẽ không còn gì để nói nữa.

Tới giờ Tuất, Quách Gia cũng từ bên ngoài trở về. Sau khi tiến vào trong doanh, y nghe thấy chuyện Tào Bằng đại náo binh doanh Lưu Bị mà không cười nổi.

Tào Tháo đang nằm ngủ, biết Quách Gia trở về liền vội vàng mặc quần áo rồi ngồi trong quân trướng. Y sai người dâng rượu rồi sau đó thở dài một tiếng.

- Chủ công vẫn còn vì chuyện lúc nãy mà bức tức sao?

- Cái tên tiểu tử đó thật sự không biết an phận. Gây ra chuyện lớn như vậy y thậm chí không bẩm báo với ta mà còn dẫn bộ hạ đi gây rối với Lưu Bị...

- Chủ công! Đây là chuyện tốt.

- Chuyện tốt...?

- Nếu không như vậy thì Lưu Huyền Đức làm sao có thể dốc sức?

- Nhưng...

- Chủ công! Tào Bằng làm như vậy càng chứng minh ý chí của hần không có gì uẩn khúc. Còn nếu y công mà kiêu ngạo thì cũng chưa chắc. Việc này có lẽ phần lớn là vì hần suy nghĩ cho chủ công. Lưu Huyền

Đức cướp lương thảo của chủ công, nếu hần không làm vậy thì bây giờ chủ công có thể nhẹ nhõm được hơn không?

Tào Tháo nở nụ cười.

- Hiếu ta cũng là Phụng Hiếu...

Đúng là chuyện Lưu Bị đoạt lương thảo, Tào Tháo không thể nào trách tội một cách lộ liễu được. Nhưng hôm nay Tào Bằng làm âm ỉ, cho dù Tào Tháo không trách tội thì Lưu Bị cũng phải dốc sức công thành mà không thể kiểm cố hoãn binh. Đồng thời Tào Tháo còn có thể nhân cơ hội này mà được cái mào chiêu hiền đãi sĩ, xem như nhất cử lưỡng tiện. Chỉ có điều suy nghĩ đó của Tào Tháo lại không thể nói cho người khác biết, chỉ có Quách Gia là hiểu được suy nghĩ của y.

- Có điều Tào Bằng nói một câu rất đúng. Cái hại của Lưu Bị còn hơn cả Hao hổ.

- Vậy phải làm thế nào?

Quách Gia mỉm cười:

- Hổ có thể gây hại cho người chỉ khi ở trong rừng núi. Nếu giam nó lại, chỉ để cho người ta ngắm thì khó có thể gây hại. Sau khi trận chiến này chấm dứt, chủ công có thể nhân cơ hội đưa hần tới Hứa Đô. Chờ tới khi đó cho dù Lưu Bị có lợi hại tới mấy thì có thể làm được gì? Đến lúc đó, chủ công thậm chí còn không phải mất người nào, thậm chí chỉ cần một cái chiếu thư là có thể cho đầu và thân của hần chia lìa. Nếu Lưu Bị ở bên ngoài thì đúng là một con mãnh hổ nhưng tới Hứa Đô thì có khác gì mèo, chó đâu...

Tào Tháo nghe thấy vậy thì vỗ tay cười.

- Lời nói của Phụng Hiếu rất đúng với ý của ta...

Quách Gia chợt nghiêm mặt nói nhỏ:

- Chủ công! Có một việc cần phải nói cho chủ công biết...

- Cứ nói đừng ngại.

- Ta có một kế có thể phá được thành Hạ bì kiên cố...

- Kế gì...

- Nói ra thì cái kế này phải nhắc tới Tào Bằng. Tào Bằng từng nói với Viên Đức và Minh Lý rằng xung quanh Hạ Bì là nước có thể phá được. Vừa rồi tới giờ Ngộ ta đi điều tra địa hình thì phát hiện đúng là như vậy. Hạ Bì chính xác là một vùng đất trũng có Nghi thủy và Tứ Thủy chảy qua. Hiện giờ trời đang rét đậm, nước sông không xiết lắm. Sao chủ công không nhân cơ hội mà đắp đập, đợi khi thời tới thì cho nước ngập Hạ Bì. Đến lúc đó cho dù thành trì có cao tới mấy cũng không làm gì được.

- Đắp đập ngăn nước, nước ngập Hạ Bì...

Tào Tháo mừng rỡ nhưng rồi chợt cười khổ:

- Người nói xem Tào Bằng khi thì nóng nảy khi thì mưu kế hơn người. Thằng nhóc này có đức hạnh và tài hoa rất tốt. Nói thật ra ta thấy để cho nó ở Quảng Lăng dường như có chút khó chịu...

Quách Gia nói:

- Nguyên nhân là do hần cương trực cho nên mới cần phải tôi luyện.

Tào Tháo do dự một chút:

- Vậy thì cứ để cho hần ở đây chịu sự sai khiến của Tử Liêm trước. Chẳng phải đắp đập ngăn nước hay sao? Lệnh cho Tử Liêm làm việc này...truyền lệnh ta ngày mai tấn công mạnh Hạ Bì, không để cho đối phương có cơ hội thở dốc...

Không để cho Lữ Bố có cơ hội thở dốc chẳng qua là để yếm hỷ cho việc đắp đập ngăn nước.

Có điều, Tào Bằng cũng chấp nhận ở lại bên ngoài thành, hơn nữa dốc sức dưới trướng của Tào Hồng cho nên có vẻ thoải mái. Hần và Tào Hồng hợp tác với nhau khiến cho sông bạc ở Lạc Dương làm ăn phát đạt,

hiện giờ ngày thu cả đầu vàng. Vì vậy mà Tào Hồng cũng không bạc đãi Tào Bằng. Y lệnh cho Tào Bằng làm Tư mã, quyền Tham quân sự, phụ trách đốc thúc đắp đập ngăn nước. Mặc dù trên danh nghĩa là bộ hạ của Tào Hồng nhưng thực tế giống như tự lĩnh một cánh quân. Mỗi ngày, Tào Bằng ngoại trừ việc nói chuyện phiếm với Tào Hồng ra thì phần nhiều để ý tới cuộc chiến ở Hạ Bì.

Ngày mười lăm tháng mười, Lã Bố đột nhiên đột phá, công Lữ Lam trên lưng định xông ra ngoài. Không ngờ y bị Lưu Bị phát hiện liền dẫn Quan Vũ và Trương Phi ngăn cản. Sau đó, Hạ Hầu Đôn, Từ Hoảng đều xuất quân đánh cho Lữ Bố phải lui về Hạ Bì. Trong trận chiến này, Lưu Bị tổn thất nặng nề, Quan Vũ và Trương Phi đều bị thương không thể tấn công thành.

Sau đó Tào Tháo lệnh cho Lưu Bị dẫn quân lui lại, đồng thời để cho quân của Tào Hồng thay thế. Binh mã trong tay Lưu Bị ngoại trừ Bạch Máo binh ra, còn lại đều xung quân cho Tào Hồng. Mặc dù Lưu Bị không muốn nhưng cũng không còn cách nào khác đành phải bỏ đám binh lính đó, dẫn bộ hạ của mình lui lại đại doanh, chờ lệnh của Tào Tháo.

Tào Tháo nhẹ nhàng tước lấy binh quyền của Lưu Bị khiến cho Tào Bằng vô cùng cảm khái.

Có điều hần lại hết sức quan tâm tới tình hình của Hạ Bì. Bởi vì hần biết, Lữ Bố phá vây trên thực tế là muốn nhờ viện binh của Viên Thuật. Không thể phá vây được, Lữ Bố không còn chút hy vọng. Tiếp theo, Lữ Bố chỉ còn cách chờ đợi sự diệt vong. Mà Tào Bằng cũng theo đó, triển khai hành động.

- Trần Cung và Tào Hồng.

Tào Bằng đi lên vọng lâu nhìn xuống chiến trường thành Nam nhưng tâm trạng lại đặt ở nơi thành Bắc.

Ngày hai mươi bảy tháng mười một con đập ngăn nước Nghi Thủy và Tứ Thủy đã xong, thời gian tới lúc Lữ Bố bị thua còn không còn lâu nữa. Tuy nhiên cho tới lúc này, Tào Bằng vẫn chưa tìm được biện pháp thích hợp.

Nguyên nhân của nó hết sức đơn giản. Thật ra Lữ Bố chỉ muốn tạm bợ nhưng Trần Cung lại hết sức kiên quyết. Đồng thời, Lữ Bố cũng không thể nào mà cúi đầu với Tào Tháo. Sau này trên lầu Bạch Môn, lúc Lữ Bố bị bắt từng nói với Tào Tháo:” Ta phục người. Sau này hai người chúng ta liên thủ, ta thống lĩnh kỵ quân, ngài thống lĩnh quân bộ thì trên đời này không còn ai có thể ngăn được Minh công.

Nếu nghe qua thì những lời nói đó không có gì đáng để ý. Nhưng nếu người suy nghĩ cẩn thận thì có thể nhận ra sự khác thường.

“Người này còn chưa đầu hàng đã nghĩ tới việc thống lĩnh một đội quân hơn nữa còn là quân kỵ tinh nhuệ nhất... Người thống lĩnh quân kỵ, Tào Tháo thống lĩnh quân bộ thì khi giao chiến, thành tích được tính cho người nào? Mặc dù miệng Lữ Bố thì chấp nhận đầu hàng Tào Tháo nhưng trong lòng y vẫn coi mình là Ôn Hầu. Đây là một vấn đề vị trí. Mặc dù Lữ Bố bị Tào Tháo bắt làm tù binh, cũng không thể có được vị trí của mình. Nhưng trong tình hình như vậy, Tào Tháo liệu có thể thay cho Lữ Bố hay không? Không thể phủ nhận võ nghệ của Lữ Bố số một thiên hạ. Nếu như y thống lĩnh quân kỵ, lâm trận biến hóa thì không một ai có thể bằng được. Nếu như y chấp nhận là một viên chiến tướng thì còn dễ nói. Nhưng vấn đề ở đây, dã tâm của Lữ Bố quá lớn. Nhưng năng lực của y so với dã tâm lại chưa thể có mối quan hệ trực tiếp.”

Nói dễ nghe một chút thì Lữ Bố là người chất phác...

Nhưng nói khó nghe một chút thì y đúng là một tên ngu.

Là một võ tướng thì hết sức đơn giản nhưng xét về việc tranh giành thiên hạ thì thật là ngu xuẩn.

Lữ Bố còn chưa hiểu được thế nào là một người đấu tranh chính trị nhưng lại có dã tâm như vậy thì không chết có được không?

Một người như vậy thì làm sao mà cứu được?

Chưa nói tới việc sau khi được cứu Lữ Bố sẽ trở mặt với Tào Tháo. Cho dù không trở mặt thì Tào Bằng có thể chế ngự được y không?

Sau khi cứu thì nên dùng như thế nào?

Vấn đề này quá phức tạp khiến cho Tào Bằng quyết định thôi không cứu Lữ Bố mà chỉ cứu người nhà của y. Cái việc này coi như dễ hơn một chút. Theo kinh nghiệm trong lịch sử thì lão Tào chắc là cũng không làm khó người nhà Lữ Bố, chỉ có điều sau đó kết quả thế nào thì cũng không rõ.

Lữ Bố không có con trai...không! Y có một đứa con nuôi nhưng chưa đáng để lo. Một đám nữ nhân sức uy hiếp kém hơn nhiều cho nên Tào Tháo cũng không trở mặt.

Tuy nhiên vấn đề bây giờ là phải cứu thế nào?

Dưới cổng thành, những tiếng kêu vang trời vọng tới tuy nhiên trong doanh trại vẫn hết sức trang nghiêm.

Sau khi Tào Bằng tới trường của Tào Hồng, ngoại trừ số lượng tinh binh do hắn tuyển ra thì những người còn lại đều giao hết cho Tào Hồng. Trong suy nghĩ của hắn, giao một ngàn binh lính mặc dù rất đáng tiếc nhưng thực tế lại bớt đi một gánh nặng. Nhưng người đó không phải là người Hải Tây, cũng chưa trải qua đại chiến sinh tử. Nói thẳng ra thì hơn một ngàn quân đó là hàng binh nên không có tâm quy hàng đối với Tào Bằng nhiều lắm.

Đình Đông Lăng có hai trăm binh lính, Khúc Dương còn lại ba trăm người, đồng thời trong tay cũng có ba trăm người đối với Tào Bằng cũng tương đối đầy đủ.

Với thân phận và địa vị của hắn còn chưa đủ tư cách nắm một đội quân tới ngàn người. Chỉ cần tám trăm người kia cũng đủ vượt qua lễ chế. Mặc dù nói trong thời loạn thế cũng không để ý lắm tới chuyện đó, nhưng hiện tại hắn là thủ hạ của Tào Tháo thì phải chú ý tới suy nghĩ của y. Nói một cách khác, hắn phải giao binh quyền của mình. Giữ lại tám trăm người, Tào Tháo sẽ không để ý, nhưng nếu để lại mấy ngàn người, Tào Tháo sẽ e ngại. Sớm muộn gì cũng phải giao chẳng bằng chủ động giao sớm một chút.

Hơn nữa quan hệ của Tào Bằng với Tào Hồng rất thân mật, có giao cho Tào Hồng cũng như giao cho người trong nhà. Thái độ của Tào Bằng cũng khiến cho Tào Hồng thoải mái. Sau khi tiếp thu một ngàn bảy trăm binh lính, Tào Hồng liền tấu với Tào Tháo để cho Tào Bằng phái người tiếp tục quản lý Hạ Tương. Lý do ở đây rất đơn giản, việc vận chuyển lương thảo ở Hạ Tương đều do Tào Bằng cung cấp cho nên cứ để hắn quản lý.

Toái Càn Khôn

236. Chương 223: Chỉ Vì Nụ Cười Ngây Thơ Với Cái Má Lúm Đồng Tiền Ấy.

Tào tặc

Tác giả: Tử Vi

Chương 223: Chỉ vì nụ cười ngây thơ với cái má lúm đồng tiền ấy.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Bằng cũng không làm Tào Hồng mất mặt nên vui vẻ đồng ý.

Nhưng Tào Hồng lại lấy Đặng Phạm làm biệt bộ Tư Mã tới trấn thủ Hạ Tương.

Tại sao lại là Đặng Phạm mà không phải là đám người Phan Chương, Hạ Hầu Lan?

Luận năng lực, tài học thì Phan Chương và Hạ Hầu Lan, thậm chí cả Vương Húc đều mạnh hơn Đặng Phạm.

Nhưng đừng quên, Đặng Phạm còn có một thân phận khác đó là lão ngù. Nói một cách khác, Đặng Phạm cũng giống như Tào Bằng đều là người một nhà. Trong tình hình như vậy, Tào Hồng tất nhiên là chọn Đặng Phạm chứ không phải là Phan Chương và Hạ Hầu Lan. Có điều Tào Bằng cũng không quên công của hai người đó.

Ngay cả Bộ Chặt lớn lên ở Khúc Dương cũng đều được phong làm biệt bộ Tư Mã, coi như là một sự công bằng. Tào Hồng lệnh cho họ làm Biệt bộ Tư Mã nhưng mạnh hơn chức biệt bộ Tư Mã trước đây của họ.

Trước đây, Tào Bằng lệnh cho họ làm biệt bộ Tư Mã không có sự chấp thuận của triều đình. Nhưng Tào Hồng phong cho họ làm biệt bộ Tư mã thì đó là quan chức có đăng ký trong tiêu đình, cũng coi như trở thành quan lại trong triều.

Tất cả đều hưởng lộc hai trăm thạch nên so với trước kia hoàn toàn khác.

Lấy một ngàn bảy trăm người đổi lấy tương lai của mọi người, đồng thời giảm bớt rắc rối cho mình thì tại sao Tào Bằng không làm?

Vì vậy mà Phan Chương, Hạ Hầu Lan cùng theo Đặng Phạm ra trấn thủ Hạ Tương. Tào Bằng chỉ để lại Cam Ninh ở bên cạnh. Tháng mười một ở Từ Châu, thời tiết rất lạnh. Dưới vọng lâu, ba trăm binh lính mặc trang phục chỉnh tề đeo đao, cầm mâu, lưng khoác cung đứng trang nghiêm xung quanh.

Cam Ninh đứng bên cạnh Tào Bằng cũng thay cẩm bào trên người bằng áo khoác dày.

Áo khoác này giống như trang phục áo choàng, bên trong có một bộ trát giáp ngư lân. Loại giáp này được ghép lại từ nhiều miếng sắt nhỏ, nặng tới bốn mươi cân. Nếu như không phải là người khô ngô như Cam Ninh thì không thể nào mặc. Mà cũng không phải người nào cũng được mặc loại giáp đó. Tào Bằng cướp được Hạ Tương, tìm trong kho được bộ trát giáp đó liền tặng Cam Ninh.

- Công tử sao không nói gì?

- Ta đang suy nghĩ làm thế nào mới cứu được người nhà của Lữ Bố.

Cam Ninh nói:

- Chuyện này có gì đâu. Bảo quản gia của Lữ Bố đưa họ ra không được sao?

- Việc này đâu dễ như vậy.

Tào Bằng vừa cười vừa nói nhỏ:

- Thủ hạ của Lữ Bố không có tâm. Hơn nữa, Lữ Bố vẫn còn ôm ảo tưởng thì làm sao có thể để cho quản gia đưa họ ra ngoài? Muốn đưa người nhà hắn ra thần không biết, quỷ không hay thì điều đầu tiên là phải giữ bí mật. Còn có một điểm nữa là ta không cứu được Lữ Bố. Làm sao có thể khiến cho y không còn cái ảo tưởng kia nữa thì ta chưa nghĩ ra.

- Vậy...

- Việc này không vội. Lữ Bố chưa tới bước đường cùng sẽ không chịu theo.

- Tới bước đường cùng? - Cam Ninh hỏi:

- Vậy phải đợi tới khi nào?

Tào Bằng xoa gò má rồi trả lời:

- Có lẽ vào đêm nay.

Ngày hai mươi chín tháng mười một năm Kiến An thứ ba, sắc trời trở nên âm u.

Sau một đêm gió lạnh, nhiệt độ không khí nhanh chóng giảm xuống. Tới buổi trưa, bông tuyết như lông ngỗng từ trên trời bay lả tả xuống mặt đất. Từ Châu đón đợt tuyết đầu mùa.

Trận tuyết rơi càng lúc càng lớn mãi cho tới giờ Sửu mới dừng.

Gió to cuốn bông tuyết bay khắp nơi khiến cho tầm nhìn của mọi người bị cản trở. Thời tiết thế này đúng là không thể tấn công Hạ Bì. Vì vậy mà Tào Tháo hạ lệnh tạm dừng tấn công một ngày, đợi sau khi tuyết ngừng rơi thì mới tấn công tiếp. Đồng thời y hạ lệnh cho các đội binh mã lui về phía sau mười dặm.

Trong quân doanh ở phía thành Nam, Tào Bằng, Tào Hồng, Cam Ninh nhân lúc rỗi rãi liền gọi Điển Mãn, Hứa Nghi tới trưởng khai chiến. Một cái bàn được kê lên, trên đó trải một tấm thảm bằng da hươu trắng. Trên tấm da hiệu có đặt một bộ bài mật chược bằng phỉ thúy.

Tào Hồng cười ha hả đánh ra một quân bài:

- Ván bài này lão tử thắng chắc rồi.

Diễn Mãn đỏ mắt nói nhỏ:

- Thắng hay thua còn chưa biết.

Cam Ninh không nói tiếng nào nhưng nét mặt cũng rất nôn nóng. Còn Hứa Nghi thì tái mặt, rõ ràng là thua rất nhiều.

- Tối nay đúng là không may.

Ngoài lều lớn tối như mực, không hề có một tiếng động.

Ngoại trừ quân tuần tra, tất cả đều chui vào lều, không ai chịu chui ra ngoài.

- Công tử! Ngài nói Lữ Bố có thể bí mật đánh úp doanh trại hay không?

- Không hay... Có điều cũng không cần phải lo, trong quân doanh đã chuẩn bị kỹ. Nếu Lữ Bố mà ra khỏi thành thì chỉ có tự tìm đường chết.

Đặng Chi nói nhỏ:

- Vậy chuyện kia thế nào?

Tào Bàng nhìn xung quanh:

- Ta đã lệnh cho Sở Qua trà trộn vào trong thành. Tên tiểu tử đó nhanh nhẹn có thể tìm được một cơ hội.

- Chỉ mong có được. - Đặng Chi thở ra một cái.

- Ta cảm thấy lần này chúng ta hơi mạo hiểm.

- Mạo hiểm hay không thì chúng ta cũng ở đây. Đại tướng phụ ân oán phân minh, cho dù biết nguy hiểm thì có một số việc vẫn phải làm.

Đặng Chi gật đầu khen ngợi.

Những năm cuối thời Đông Hán, những khái niệm có phần không rõ ràng, thậm chí có chút mơ hồ.

Từ xưa tới nay tư tưởng độc chiếm thiên hạ khiến cho mọi người suy xét tới đầu tiên đó là gia đình. Còn cái gọi là trung thì cũng có. Tuy nhiên cái khái niệm đó và khái niệm với quốc gia cũng giống nhau đều rất mơ hồ. Mọi người bình xét một người là tốt hay xấu thì điều đầu tiên nếu suy xét từ chữ “Nghĩa.” Chữ “Nghĩa” ở đây là thế nào? Nó bao hàm một phạm vi rất rộng, nhất thời không thể nói rõ.

Hiếu với cha mẹ, trung với nước, tình với bằng hữu... Tất cả những cái đó đều có thể gom vào một chữ “nghĩa”.

Chữ “nghĩa” được truyền từ thời Khổng Tử cho tới thời Đông Hán, hàm nghĩa thay đổi rất lớn. Người trọng nghĩa xét cho cùng sẽ được người ta kính nể.

Trong quân trường có chút huyền ảo. Đột nhiên, Tào Bàng đứng dậy đi tới cửa lều nghiêng tai lắng nghe. Hắn chỉ nghe thấy từ xa vọng lại có tiếng đất sập xuống và tiếng động ầm ầm giống như có vạn con ngựa đang phi tới...

- Đê vỡ!

Tào Bàng hô to một tiếng rồi vội vàng đi ra khỏi trường mà trèo lên vọng lâu. Hắn dõi mắt ra xa chỉ thấy trong bóng đêm có một dải màu trắng xuất hiện rồi trong nháy mắt biến thành những con sóng lớn ập xuống Hạ Bì. Địa thế của Hạ Bì tương đối thấp nên khi nước sông ập tới liền bị bao phủ. Nhánh Nghi Thủy và Tứ Thủy ở đây đã bị chặn lại mười ngày có thể nói là rất kinh khủng. Nước sông tràn qua cọc gỗ và đá tảng mà ập xuống thành.

Những tiếng động ầm ầm liên tục vang lên. Nước của bốn nhánh sông hội tụ một chỗ đập vào tường thành phát ra những tiếng động khủng khiếp. Mặc dù chuẩn bị từ trước lại lùi lên chỗ cao hơn, quân Tào nhìn nước ập xuống mà cũng phải tái mặt.

Trong lúc đó, Tào Hồng thì cười ha hả, còn sắc mặt Cam Ninh hết sức nghiêm túc.

Tào Bằng nhìn biển nước mênh mông bên dưới rồi than nhỏ:

- Hạ Bì xong rồi.

Theo tiếng than của hắn, chợt nghe thành Hạ Bì có tiếng nổ vang lên. Trong đêm tối, nửa bức tường thành bị nước tấn công mà sập xuống, xuất hiện một cái lỗ hổng đủ cho ba chiếc xe ngựa đi vào.

- Thành bị phá! Thành bị phá!

Trong thành Hạ Bì, tiếng người la hét liên tục vang lên.

Sắc mặt của Tào Bằng trở nên sâu thẳm, lặng yên không nói.

Mất một lúc lâu, hắn mới lẩm bẩm: “Núi non tụ hội, sóng cả kinh hồn. Núi sông hội tụ Từ Châu là nơi đô thành của Giao vương. Trải qua Tần Sở, cung điện tốn bao nhiêu công sức... Hưng! Dân chúng khổ. Vong! Dân chúng khổ.”

Đặng Chi nghe thấy hắn lẩm bẩm mà giật nảy mình.

Hưng! Dân chúng khổ. Vong! Dân chúng khổ.

Hạ Bì ngày xưa là vương đô của Hạ Giao quốc có tường thành kiên cố nhưng cũng không ngăn được trận lụt tấn công mà sập xuống.

Trận lụt ập vào bên trong thành phá hủy nhà cửa khiến cho dân chúng không còn chỗ ở.

Có điều bên trong thành có tổng cộng ba bức tường. Sau khi thành ngoài bị phá, Lữ Bố thu binh mã đồng thời triệt thoái từ thành ngoài lui vào nội thành để thủ.

Lúc này, trong tay Lữ Bố chỉ còn ba, bốn ngàn người. Tuy nhiên với bằng đó người cũng đủ. Tường của nội thành mặc dù không cao nhưng hơn ngoại thành ở mức độ kiên cố.

Cho dù Tào Tháo có muốn tấn công nội thành cũng phải trả một cái giá rất lớn. Đây không phải là cái kết quả mà Tào Tháo muốn. Giết địch một ngàn nhưng tổn thất tám trăm thì chính là lưỡng bại câu thương. Trong lúc y đang do dự thì Tuân Du chợt hiến kế.

- Chủ công việc gì phải lo lắng. Hiện giờ Lữ Bố như cá trong chậu. Thành ngoài đã bị phá, y không còn đường lui nữa. Binh pháp có câu: thập tắc vi chi, ngũ tắc công như... (có binh lực gấp mười lần địch thì bao vây nó, gấp năm lần địch thì tiến công...) nay binh lực của Minh công gấp mười lần Lữ Bố lại có lương thực trữ ở Hải Tây thì có gì phải lo lắng. Mà thành trong của Hạ Bì có được bao nhiêu lương thực? Chỉ cần vây thành không ra mười ngày thì Hạ Bì sẽ bị phá. Đến lúc đó, Lữ Bố cho dù có năng lực tới đâu thì cũng đành phải bó tay chịu trời...

Tào Tháo nghe được kế đó thì mừng rỡ.

Đúng là một cái thành trong nhỏ nhỏ của Hạ Bì thì có được bao nhiêu lương thảo? Lữ Bố có khoảng ba, bốn ngàn binh mã, hơn nữa cộng cả gia đình, nô bộc cũng với đám quan viên trong thành cũng phải tới sáu ngàn người. Với sáu, bảy ngàn người thì lương thực tiêu hao một ngày không hề ít. Chỉ cần vây kín Hạ Bì thì chưa chẳng được bao lâu, bộ hạ của Lữ Bố sẽ tự loạn.

Tào Tháo lập tức hạ lệnh vây kín thành trong của Hạ Bì lại.

Sau khi nước ngập Hạ Bì, Tào Bằng đi theo quân của Tào Hồng tiến vào chiếm giữ thành Hạ Bì. Đi trên ngã tư đường, Tào Bằng đột nhiên hết sức cảm khái.

- Nhị ca! Tam ca! Có còn nhớ một năm trước chúng ta ở đây giao chiến với Lữ Bố không?

Cả con phố dài vắng tanh, tầu lâu hai bên đường vắng lặng. Một năm trước, Tào Bằng, Điển Mãn và Hứa Nghi từng ở đây giao chiến một chút với Lữ Bố. Chỉ một chút nhưng cả ba người hợp sức vẫn bị Lữ Bố đánh bại. Bây giờ nhớ lại khiến cho người ta cũng phải cảm khái...

Tào Bằng ghim cương ngựa, ngẩng đầu lên nhìn tầu lâu bên con phố. Ngày đó, Lữ Lam ở trong tầu lâu quan sát cuộc chiến. Cũng nhờ có nàng khiến cho đoàn người mới không bị giết.

“Ngày đó nàng cứu ta!”

Tào Bằng chợt nhận ra hần nợ Lữ gia không chỉ có một mình Điều Thuyền mà còn có cả Lữ Lam.

Tiếng cười ngây thơ đó vẫn còn vang vọng bên tai cùng với đôi má lúm đồng tiền như hiện lên trước mặt Tào Bằng. “Cho dù thế nào ta cũng phải cứu các nàng ấy.”

Tào Bằng theo bản năng nắm chặt tay lại.

- Tào Hữu Học! Cứu ta.

Đúng vào lúc Tào Bằng đang trầm tư thì chợt nghe thấy có tiếng gọi. Hần ngẩng đầu lên nhìn liền nở nụ cười...

- Ngày xưa Hạ Giao phồn hoa, bây giờ tan hoang tới mức này. Sau khi trận lụt rút đi, rất nhiều nơi bị đổ nát. Đặc biệt khu dân nghèo bị san bằng, nơi nào cũng có thể thấy được tử thi.

Trần Quần nhìn khắp nơi.

Sau khi trở về Quảng Lăng rồi bị ép tới Hạ Bì làm tù binh mặc dù không muốn nhưng nghĩ phụ thân ăn nhờ ở đậu nên cuối cùng y cũng nhậm chức.

Nhưng y cũng không ngờ được mới trở lại thành vài ngày thì gặp phải trận đại chiến... Kết quả là sau khi thành bị phá, thân là tá lại, Trần Quần còn chưa kịp chạy vào nội thành đã bị quân Tào bắt được.

Thời tiết mặc dù lạnh nhưng Tào Tháo cũng không dám nghỉ ngơi.

Sau khi vào thành, y lập tức sai người thu dọn, mai táng tử thi. Khí trời lạnh lại ẩm ướt, quân Tào cũng không chịu nổi vì vậy liền bắt tù binh là đám binh lính và quan lại của Hạ Bì ra đường để thu dọn.

Mới trời sáng nhưng hơi lạnh cũng đủ làm cho người ta mặc quần áo dày cũng phải run run.

Trần Quần chịu khổ, bị người ta bắt ra phố cầm một cây chổi mà dọn dẹp đường.

Khi ba người Tào Bằng đi qua, Trần Quần đang bị hai tên lính Tào trách mắng. Khi y nhìn thấy Tào Bằng chẳng khác nào nhìn thấy mặt trời lộ dạng sau đám mây liền kêu lên.

Tào Bằng nhìn theo tiếng gọi, suýt chút nữa thì không nhận ra Trần Quần.

Một danh sĩ đầy phong độ năm đó bây giờ quần áo tả tơi, thật đáng thương.

Sở dĩ nói con người đẹp vì lụa. Cho dù có phong độ tới mấy nhưng mặc quần áo rách thì cũng không còn.

Tào Bằng không cười nổi, thúc Chiếu Dạ Bạch xông tới.

- Đại huynh sao lại thê thảm như thế này?

Trần Quần chỉ biết cười khổ:

- Một lời khó nói hết.

Đám binh lính trông coi Trần Quần là bộ hạ của Hạ Hầu Đôn. Thật ra bọn họ không biết Tào Bằng nhưng cũng có nghe nói tới cái tên sau khi bị cướp lương thảo liền vì bộ hạ mà đòi lại sự công bằng, làm náo loạn doanh trại của Lưu Bị. Đối với một vị chủ tướng đòi công bằng cho thuộc hạ, đám binh lính đều hết sức kính trọng. Mặc dù Tào Bằng còn nhỏ nhưng cũng có danh tiếng...nghe nói hần là hợp tác với Minh Đình hầu, Đô Hộ tướng quân Tào Hồng mở một sông bạc ở Lạc Dương, ngày thu cả đống vàng. Đồng thời hần còn kết nghĩa huynh đệ với Tào Chân là người trong họ của Tào Tháo, đường đường là một trong bát nghĩa. Ngay cả mưu sĩ bên cạnh Tào Tháo là Quách Gia, Tuân Du cũng coi trọng hần.

Chưa nói hần còn là ân nhân cứu mạng của Hồ Bôn trung lang tướng Điển Vi.

Cha của hần là Giám Lệnh trong Chư Dã giám, anh vợ là huyện lệnh Hải Tây...hiện giờ lương thảo của quân Tào hoàn toàn được cung ứng từ huyện Hải Tây.

Với những thân phận như vậy, đám binh lính làm sao dám coi thường.

Hai tên lính vội vàng bước tới:

- Ty chức tham kiểm Tào Tư Mã, Điển Lang tướng và Hứa lang tướng...

- Các người là...

- Chúng ta là bộ hạ của Cao An Hương Hầu.

Cao An Hương Hầu chính là Hạ Hầu Uyên.

Năm Hưng Bình thứ hai, Hạ Hầu Uyên được cử tới làm thái thú Trần Lưu rồi được phong làm Kiến Vũ tướng quân, Cao An Hương Hầu. Năm Kiến An thứ nhất y được dời tới làm Hà Nam doãn nhưng vẫn giữ lại tước vị và chức tướng quân.

Tào Bằng nghe thấy vậy cũng không dám chậm trễ.

Hắn biết Hạ Hầu Uyên trong quân Tào cũng là một người vô cùng nổi danh.

Ít nhất hiện tại thì Hạ Hầu Uyên còn được Tào Tháo trọng dụng hơn cả Tào Hồng. Vì vậy mà mặc dù Tào Bằng bắt tay với Tào Hồng nhưng cũng không dám coi thường bộ hạ của Hạ Hầu Uyên.

- Vị này chính là danh sĩ Dĩnh Xuyên Trần Quần - Trần Trường Văn, là cháu của Trần Quấn. Sao hai người lại để cho ngài làm cái chuyện thô bỉ như thế này?

- Cái gì?

Hai tên lính nghe vậy thì ngẩn người mà nhìn Trần Quần.

Cả hai chỉ thấy Trần Quần mặc một cái áo nhẵn nhúm chẳng hề có chút phong độ của danh sĩ. Tào Bằng nhìn Trần Quần cũng không cười nổi. Hắn cùng với Điển Mãn, Hứa Nghi xuống ngựa rồi cởi áo choàng khoác lên người Trần Quần.

- Người này ta đưa đi...xin chuyển cáo với Cao An Hương Hầu rằng danh sĩ của Từ Châu có rất nhiều, xin hãy kiểm tra một chút, đừng có để họ làm việc nhục nhã như thế này. Đúng rồi! Tiết trời lạnh như vậy cũng nên chuẩn bị cho họ một chút cháo nóng, đừng làm mất thanh danh của Từ Không.

- Vâng! - Hai tên lính vội vàng đáp:

- Ty chức xin chuyển cáo tới thượng quân.

Tào Bằng khoác bả vai Trần Quần, cười ha hả vừa đi vừa nói:

- Được rồi! Đại huynh cũng thật là....huynh không báo tên tuổi thì làm sao họ biết huynh là ai? Lần này Tào công xuất binh làm sao để ý được nhiều chuyện tới như vậy, để cho huynh phải khổ.

Trần Quần chỉ lẩm bẩm vài tiếng mà cười thẹn.

Điển Mãn và Hứa Nghi đi theo sau. Hai người họ không quen với Trần Quần nhưng cũng nghe tới tên của y. Cả hai biết Trần Quần là cháu của Trần Quấn nên cũng kính trọng.

Thoáng cái, đoàn người đã tới đại doanh đóng quân của Tào Hồng.

- Tào Tư Mã! Tướng quân cho mời.

Một tên lính mặc áo choàng đen chạy tới khom mình thi lễ.

- La Đức! Tướng quân có lệnh gì không?

- Thật ra cũng không phải chuyện lớn. Từ Không truyền lệnh cho chúng ta vây công nội thành cho nên tướng quân mời Tào Tư Mã tới bàn chuyện.

Tên vệ sĩ đó là người hầu cận của Tào Hồng.

Y là người Kỳ huyện, từng là tá điền của nhà họ Tào. Sau đó khi Tào Hồng khởi binh giúp Tào Tháo, La Đức liền đi theo Tào Hồng. Lúc trước còn có rất nhiều hương dũng nhưng bây giờ cũng không còn mấy cho nên Tào Hồng rất coi trọng La Đức, có nhiều chuyện đều phân cho La Đức.

Quan hệ của Tào Bằng và La Đức cũng không tệ, nói ra thì cũng có qua lại.

Hắn gật đầu rồi nói với Trần Quân:

- Trường Văn! Trước tiên phiên huynh tới trưởng của đệ nghỉ ngơi rồi dùng chút nước cháo, tắm nước nóng và thay y phục. Đợi đệ và Đô Hộ tướng quân bàn bạc xong sẽ tiến cử huynh. Với tài của Trường Văn nhất định sẽ được Tào Tư Không coi trọng.

Trần Quân nói ngay:

- Cháo nhớ cho thêm chút ngải cứu.

Ngải cứu mọc ở Vu Giang khu vực An Huy có vị thơm dùng để ăn được. Lá của nó có thể làm thuốc với công dụng làm ấm dạ dày, có thể trị bệnh tả và một số bệnh truyền nhiễm...

Vào những năm cuối của Đông Hán thứ rau này mọi người dùng để thêm vị.

Loại rau đó rất thông dụng ở Từ Châu, phần lớn là mọc bên bờ suối hoặc trên sườn núi. Bên ngoài thành Hạ Bì có thể thấy được khắp nơi.

Tào Bằng vỗ vai Trần Quân cười ha hả:

- Trường Văn! Ta thấy huynh không nên yêu cầu nhiều như vậy.

Trần Quân hừ hai tiếng rồi cũng bật cười.

Tào Bằng để Cam Ninh dẫn Trần Quân vào trong trưởng nghỉ ngơi còn mình cùng với hai người Diễm Mãn, Hứa Nghi đi theo La Đức tới chỗ Tào Hồng.

Khu vực của Tào Hồng nằm ở trong cửa Đông của thành.

Khu vực này là chỗ ở của đám phú hộ trong thành Hạ Bì nên Tào Hồng chiếm một khu nhà cao cấp để ở.

Hai bên cánh cổng sơn son có cọc buộc ngựa và lính canh gác.

Khi Tào Bằng tới nơi thì thấy một nam tử trung niên béo mập từ trong ra đang cười cười như muốn nịnh nọt.

Nam tử trung niên thấy Tào Bằng vội vàng chào hỏi.

Có điều Tào Bằng không để ý tới đối phương nhìn sang hai người khỏe mạnh đi bên cạnh. Một trong hai người đó trên mặt có vết sẹo đường như hơi quen. Khi nam tử trung niên đi qua, hắn đột nhiên lên tiếng.

- Người tên là gì?

Tào Bằng nhìn cái tên có sẹo trên mặt mà trầm giọng quát.

Một tên lính gác cửa cũng là bộ hạ của Tào Hồng liền vội vàng nói:

- Tào Tư Mã đang hỏi, các người sao không trả lời?

Thoáng nhìn thì tên môn đình này cũng kiếm được rất nhiều nên một câu nói ra ngay thân phận và chức quan của Tào Bằng. Vốn y có ý tốt nhưng không ngờ lại khiến cho tên tráng hán kia giật mình ớn lạnh, cúi đầu xuống nhưng không dám mở miệng. Điều này càng khiến cho Tào Bằng cảm thấy nghi ngờ.

Toái Càn Khôn

237. Chương 224: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 224: Oan gia ngõ hẹp.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

- Dạ! Hạ nhân là Chu Diên...

- Ta không hỏi ngươi, ngươi câm miệng lại cho ta.

Tào Bằng trừng mắt khiến cho Chu Diên không dám lên tiếng.

Hiện giờ Tào Bằng không còn là Tào Bằng vừa mới ra khỏi Hứa Đô nữa.

Sau một năm tôi luyện, hắn đã đi khắp Đại Giang nam bắc (Hoài Nam, Giang Đông). Đặc biệt sau trận chiến Khúc Dương, mỗi cử động của Tào Bằng đều có một thứ khí thế giết người. Đó cũng không phải là phong thái giết một hai người là có được. Tào Bằng ở Khúc Dương đã giết lính Hạ Bì không tới một trăm thì cũng phải đến sáu, bảy chục. Cái thứ khí thế này người bình thường không thể chịu nổi.

- Hạ nhân...

Hán tử mặt sẹo mở miệng.

Có điều y còn chưa nói xong, Tào Bằng đã chỉ tay vào mặt y cười to.

- Ta nghĩ định để thêm một thời gian nữa rồi xử lý ngươi, không ngờ ngươi lại tự vác thân tới đây. Người họ Chu có đúng không?

Chu Diên sững sờ hết nhìn Tào Bằng rồi lại nhìn hán tử sau lưng.

Có một câu nói: Không phải oan gia không gặp gỡ!

Một năm trước, Tào Bằng và Trần Quân tới Quảng Lăng nhậm chức, trên đường thuận tiện tới Hu Thai thăm thím của Bộ Chất rồi gặp phải người ở đó đang ép hỏi. Lúc đó, Tào Bằng đã ra tay dạy cho đối phương một bài học rồi dẫn thím của Bộ Chất và Bộ Loan rời khỏi Hu Thai. Chu Diên chính là biểu huynh của thím Bộ chất. Lúc đó, Chu Khiển là huynh của y cầu kết với Tổng Quảng. Hiện giờ Tổng Quảng đã chết trong tay Phan Chương, Chu Khiển cũng mất mạng dưới đao của Cam Ninh. Chu gia mất đi chỗ dựa liền định tìm tới dựa vào Tào Hồng.

Tào Bằng khoát tay:

- Bắt bọn chúng lại.

- Cái gì?

Tên môn đình sững sốt thì nghe La Đức quát:

- Không nghe lệnh của Tào Tư Mã, bắt những tên phản tặc này lại.

Mặc dù y không biết Chu Diên mắc tội thể nào với Tào Bằng nhưng y biết quan hệ của Tào Hồng và Tào Bằng hết sức chặt chẽ.

Hiện giờ quy mô sông bạc gần như thu hút rất nhiều gia tộc quyền thế ở Dĩnh Xuyên...

Tào Hồng lại theo đề nghị của Tào Bằng bỏ ít cổ phần của mình đưa cho Tào Nhân cùng kéo cả Hà Nam doãn Hạ Hầu Uyên vào đó. Sau khi Tào Nhân và Hạ Hầu Uyên góp mặt khiến cho địa vị của Tào Hồng cũng lên theo, chẳng những thành Đô Hộ tướng quân mà còn được phong tước Minh Đình Hầu. Những cái này càng khiến cho thái độ của Tào Hồng đối với Tào Bằng thêm ôn hòa... Còn chưa nói, cứ ba tháng, Tào Hồng lại nhận được từ cha của Tào Bằng một thanh đại đao. Chỉ với những quan hệ đó, đủ khiến cho quan hệ hai nhà thêm thân thiết.

La Đức lập tức chụp cái mũ phản tặc lên đầu Chu Diên, tiếp theo sống hay chết là do Tào Bằng.

- Ta không phải phản tặc.

Chu Diên quát to thì thấy từ trong cửa có mười tên lính tinh nhuệ lao ra đè cả ba xuống đất. Chu Diên còn đang định kêu oan thì đã nghe mấy tiếng bốp bốp vang lên. Y bị một tên lính tát cho mười cái rưng cả răng.

- Giải tất cả đi.

Tào Bằng quay đầu liếc mắt nhìn La Đức.

Tên này đúng là có con mắt...

- A Phúc! Tại sao giờ ngươi mới tới?

Vừa mới bước vào đại sảnh, Tào Hồng liền vẫy Tào Bằng.

- Thúc phụ! Vừa rồi cháu ở bên ngoài phủ có gặp một tên cừu nhân. Tên đó có khả năng mới bái phỏng thúc phụ nhưng cháu... Cháu có một tỳ nữ là người thân với Chu Diên. Y tham lam của cải hai mẹ con tỳ nữ đó nên suýt nữa thì bức hại. Cháu gặp lại những người này, nhất thời tức giận nên bắt họ lại...

- Chu Diên?

Tào Hồng ngăn người, gãi gãi đầu.

- Ngươi nói là Chu Diên của Chu gia ở Hu Thai?

- Đúng vậy!

Tào Hồng nghe thế thì khoát tay ngăn lại:

- Ta tưởng có chuyện gì, chỉ là một tên thương nhân ở Hu Thai. Hiện giờ Tư Không chiếm lĩnh Hạ Giao muốn tìm chỗ dựa. Nhưng nếu y đã có tội với hiền chất thì cứ bắt lại cũng không sao. La Đức! Hôm nào lệnh cho tên huyện lệnh diệt cả nhà họ Chu.

Mặc dù Tào Hồng không phải là lệnh doãn nhưng muốn tiêu diệt một tên thương nhân thì dễ như trở bàn tay.

Loại chuyện này đối với Tào Hồng cũng chẳng để ý. Nếu Tào Bằng đã bắt y thì Tào Hồng liền diệt cả nhà người đó.

Ở thời đại này, người nào có quyền thì người đó chính là vua.

- Tư Không hạ lệnh vây nội thành nhưng không tấn công. Chúng ta đóng ở thành Đông cũng không thể dễ xảy ra rủi ro. Ta nghĩ từ hôm nay trở đi phải phòng bị cẩn thận hơn. Cửa thành Đông, ngoại trừ một cái cửa chính ra còn có hai cái thiên môn. Ta đóng ở trung quân vây lấy cửa chính còn a Phúc thì phụ trách bảo vệ cửa hông bên Nam. Ta cho người hai ngàn binh mã, không được mắc sai lầm.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì mừng rỡ.

Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để cứu được gia quyến của Lữ Bố nhưng không ngờ Tào Hồng lại cho cơ hội.

Được giữ một cửa đủ giúp cho Tào Bằng rất nhiều. Việc giải cứu gia quyến của Lữ Bố có ba điều cần phải chú ý: Trước tiên phải được Lữ Bố phối hợp, điểm này trước mắt còn chưa biết. Tiếp theo là phải được một mình giữ một cửa thì mới có cơ hội. Điểm thứ ba là nghĩ cách đưa người đi. Tào Bằng cũng đã làm tốt mọi kế hoạch, vấn đề hiện tại là làm sao để cho Lữ Bố phối hợp với mình.

Trong ba việc kia thì đây là việc khó nhất.

Có điều Tào Bằng cũng không vội, chỉ cần được một mình làm việc là có thể tìm được cơ hội.

Chuyện quân vụ của Tào Hồng thật sự còn rất bề bộn.

Sau khi y phân công xong, Tào Bằng nói:

- Thúc phụ! Hôm nay cháu đi tuần tra phát hiện một việc.

- Việc gì?

- Cháu thấy một người bị đuổi ra quét đường. Thúc phụ cũng biết lần trước Dự Châu rung chuyển, rất nhiều danh sĩ lưu lạc tới Từ Châu, nương nhờ dưới trướng của Lữ Bố. Hôm nay cháu nhìn thấy chính là Trần Quân. Người này tài hoa xuất chúng, học rộng biết nhiều, là một kẻ sĩ của Đinh Xuyên...cháu muốn nhờ thúc phụ tiến cử người này với Tư Không. Chuyện này đối với thúc phụ cũng là một chuyện hay.

- Trần Quân?

Tào Hồng gật đầu, hơi trầm ngâm.

- Thật ra ta cũng nghe nói qua cái tên này nhưng không ngờ y lại lưu lạc tới mức đó. Nếu như vậy, ta sẽ nói tốt cho y với chủ công.... A! Người nói tới chuyện này khiến cho ta suýt nữa thì quên. Phụng Hiếu cho người tìm người tới gặp hần.

- Quách Tể Tửu tìm cháu?

Tào Bằng nghe thấy vậy thì ngẩn người.

Đang yên đang lành, Quách Gia tìm ta có việc gì?

Gió lạnh thấu xương, thoáng cái đã đến tháng mười hai.

Tháng cuối năm Kiến An thứ ba, trời đặc biệt lạnh. Ngay từ đầu tháng, tuyết đã rơi liên tục hai ngày, phủ kín thành Hạ Bì hoang tàn.

Sau khi tên Sở qua trà trộn vào trong thành luôn nhẫn nhịn chờ cơ hội.

Giọng nói của gã không phải là giọng của người Hạ Bì. Nhưng ở thời kỳ lưu dân xuất hiện khắp nơi như thế này, giọng địa phương đã không còn quan trọng nữa. Quân tốt dưới trướng Lã Bố cũng là người trời nam đất bắc, giọng nào cũng có. Người Tịnh Châu, người Lạc Dương, người Trường An, người Duyện Châu, người Thanh Châu, người Từ Châu... Nguyên quán của tên Sở qua ở Ký Châu, nhưng từ nhỏ đã theo phụ mẫu lưu lạc, có thể nói được giọng bản xứ của các nơi, chính vì thế, gã hoàn toàn không bị nghi ngờ. Gã lấy thân phận là quân tốt trà trộn vào nội thành, biểu hiện lại chăm chỉ, càng không có người nào nghi ngờ gã.

Quan trọng nhất là, cơ cấu lính trong nội thành Hạ Bì cũng rất phức tạp.

Thân vệ của Lã Bố cũng có người từ ngoại thành chạy vào. Quân tốt trốn khỏi nội thành có khi rơi vào tình cảnh binh không tìm được tướng, tướng không tìm thấy binh. Võ nghệ của tên sở qua cũng không kém, vì vậy gã được giao cho chức đô bá dễ dàng, dưới tay còn có ba mươi quân sĩ, đều là quân lính mất chỉ huy.

Tên sở qua luôn chờ đợi cơ hội.

Đến tháng mười hai, tình cảnh của Lã Bố càng lúc càng nguy hiểm.

Lương thảo còn lại trong nội thành cũng không nhiều. Mấy nghìn người ăn tiêu hết hai nghìn hộc lương thảo, nhưng lương thảo còn chưa đến sáu nghìn hộc lương. Binh lính bình thường còn đỡ, nhưng đối với những gia đình nhà giàu trước nay chỉ ăn những món ngọc ngà sang quý, hiển nhiên số lương thực ấy không đủ. Nhất thời, người trong nội thành chìm trong nỗi hoảng sợ.

Tào Tháo chỉ vây thành mà không tấn công, khiến Lã Bố không có đất dụng võ.

Gã chỉ có thể sai người gia tăng phòng thủ thành, nghiêm cấm quân sĩ uống rượu.

Ngày mồng năm đầu tháng, Hầu Thành bị mất một con ngựa, sau lại tìm được trong thành. Con ngựa này cũng là một con Đại Uyên lương cầu, đối với một kỵ tướng như Hầu Thành mà nói, ngựa tốt chẳng khác nào sinh mạng của hần cả. Mất mà tìm lại được là chuyện rất đáng để vui mừng. Vì vậy, Hầu Thành liền mời tướng sĩ trong quân cùng ẩm yến, dâng cả rượu thịt mời Lã Bố. Thế nhưng, tâm tình của Lã Bố đang phiền não, vừa thấy Hầu Thành dâng rượu thịt tới liền giận tím mặt: “Lão tử đã hạ lệnh nghiêm cấm không được ẩm yến trong quân, người này lại dâng rượu thịt tới, là thành tâm hay có ác ý với ta đây?”

Lã Bố nổi giận là muốn giết người!

Vì vậy, gã lập tức sai người bắt Hầu Thành lại, chặt đầu ngay tại chỗ.

May là có bọn Ngụy Tục hết lời xin cho, mới có thể khiến Lã Bố giữ lại mạng cho Hầu Thành. Nhưng tội chết có thể tha, hình phạt vẫn phải có. Tám mươi trượng phạt là không thể tránh khỏi, đánh cho Hầu Thành oán hận không nguôi. Hần vốn là không muốn chiến đấu tiếp, thế nhưng Lã Bố hung dữ, khiến hần hết sức sợ hãi. Đến ban đêm, hần tìm Ngụy Tục nói chuyện, hai người cùng trò chuyện một hồi, Hầu Thành phát hiện, bọn Ngụy Tục cũng không hề hại lòng với Lã Bố.

Ngụy Tục là người thân thích của Lã Bố, nhưng bất mãn là có nguyên do khác.

Y nghĩ Lã Bố chắc hẳn sẽ không vực dậy nổi:

-Lần này Tử Thiện trở về, ta thấy y luôn rầu rĩ, không vui.

Hai ngày trước, ta nói chuyện với y, mơ hồ cảm thấy y dường như rất oán hận Quân Hưu. Người cũng biết Tử Thiện vẫn muốn kế thừa Quân Hưu, nhưng lại không phải là huyết mạch của Quân Hưu nên không thể làm được. Hiện nay, y làm việc bên cạnh Trần Cung, nhưng rõ ràng cũng không tận tâm cho lắm.

Hưu Thành ngẩn ra:

-Người muốn nói là...

Toái Càn Khôn

238. Chương 225: Nhớ Phụng Tiên Năm Nào.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 225: Nhớ Phụng Tiên năm nào.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

-Chỉ bằng vào người và ta, khó có thể thành sự được. Hiện nay Quân Hưu không để ý tới những chuyện thị phi trong thành phần nhiều đều là do có Trần Cung và Cao Thuận lo cho. Nhưng người mang tên Đức Tuấn kia người cũng biết là không dễ đối phó tí nào. Ta có một kế có thể giúp ta và người lập được kỳ công. Vinh hoa phú quý ngày sau đều là một lúc này, chẳng hay người có dám làm không?

Hưu Thành cúi đầu, trầm mặc không nói.

Lại nói tiếp, Hưu Thành là nguyên lão theo Lã Bố sớm nhất. Tám vị dũng tướng, tám vị dũng tướng... Trên thực tế, người theo Lã Bố lập nghiệp cũng không nhiều. Ban đầu là Hưu Thành, sau là Ngụy Tục, Tào Tính. Đến khi Đinh Nguyên về dưới trướng, mới có thêm Trương Liêu, Hác Mạnh và Tống Hiến. Về sau này, Lã Bố quy phục Đổng Trác, Thành Liêm cũng về dưới trướng gã. Sau Đổng Trác, Lã Bố liên tục chiến đấu ở các chiến trường Duyệt Châu, nhờ thế mà thu hạ được bọn sơn tặc núi Thái Sơn, cũng chính là Tang Phách - Tang Tuyên Cao. Có thể nói, nguyên lão chân chính trong tám dũng tướng là ba người Hưu Thành, Ngụy Tục và Tào Tính...

Kể từ khi Đinh Nguyên tiến vào Lạc Dương, Cao Thuận mới nương nhờ vào Lã Bố.

Nói không có cảm tình với Lã Bố là giả, hẳn gần như đã lớn lên bên Lã Bố, cùng xông trận giết địch, cùng nhau tạo dựng cơ nghiệp.

Muốn hẳn làm phản...

-Không còn cách nào khác sao?

Hưu Thành do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Hay là người và ta cùng trốn đi, tìm nơi nương tựa chỗ Tào Công?

Ngụy Tục hừ lạnh một tiếng:

-Người với ta trong tay chẳng có gì mà muốn tìm đến chỗ Tào Công sao? Làm sao có thể được Tào Công coi trọng đây?

Y thở dài nói:

-Tử Lương, ta biết người không đành lòng làm hại Quân Hưu, ta cũng làm sao muốn phản ngài ấy. Nhưng tình thế hiện đã rõ ràng, Phụng Tiên chắc chắn thất bại. Nhìn gã hiện nay đâu còn cái phong thái như khi còn ở Tịnh Châu năm xưa nữa? Chỉ còn lại bản tính ngoan cố, cả ngày chỉ biết cùng đám đàn bà mua

vui mà thôi. Có câu là “Kẻ thức thời mới là tuần kiệt”. Phụng Tiên nếu coi người và ta là huynh đệ, thì hôm nay đã không đánh người bốn mươi trượng như thế. Ta lại càng thân thiết với Phụng Tiên hơn người, nhưng gã đã từng coi trọng ta chưa? Xông vào trận địa là ta, nhưng người thống lĩnh binh sĩ lâm trận lại là Cao Đức Tuần. Cho tới nay, người và ta theo gã đánh đông dẹp bắc, vất vả gian khổ biết bao. Hôm nay, cái gì gã cũng có, nhưng người với ta vẫn như trước, chẳng có chút tiếng tăm gì. Người ta nhắc đến tên của người và ta đều chỉ nói: Bọn họ là đại tướng dưới trướng của Lã Bố. Đại trượng phu phải có công danh, nhưng ta thấy người chẳng có đến nửa điểm hy vọng.

Hầu Thành vốn đã lay động, lại bị Ngụy Tục nói trúng tâm sự, càng trầm mặc không nói gì.

-Vậy người bảo làm sao bây giờ?

-Ta sẽ đích thân liên lạc với Tử Thiện, để y ngăn cản Cao Thuận. Người và ta cùng lĩnh binh đi chế trụ Trần Công Đài. Ta nghe nói Tào Công hận Trần Công Đài thấu xương, bắt được y đủ cho lễ yết kiến của người và ta.

Hầu Thành cũng không vừa mắt Trần Cung.

Không chỉ bởi trước đây Trần Cung từng âm mưu phản loạn, mà bởi bản tính cao ngạo của y không thèm để mắt đến bọn Hầu Thành.

Trên thực tế, Trần Cung khi còn ở Hạ Bì luôn được tùy tiện hành động, là một nhân vật tách biệt với mọi người. Lã Bố dùng y rồi lại đề phòng y; Trần Cung giúp đỡ Lã Bố thế nhưng vẫn khinh thường gã. Tướng lĩnh dưới trướng Lã Bố, ngoài Trương Liêu ra, y còn thân cận với Cao Thuận nữa.

Hầu Thành cắn răng, nói:

-Đã như vậy thì theo người nói đi.

Ngày thứ hai, Ngụy Tục lên tìm đến Lã Cát.

Quả không ngoài suy đoán của Ngụy Tục, sau khi y nói rõ ràng, Lã Cát vui vẻ đồng ý.

Ba người cùng tập trung ở nhà Hầu Thành bàn bạc một hồi, quyết định động thủ trong đêm, tránh đêm dài lắm mộng. Trần Cung giữ nhiệm vụ phòng thủ nội thành, thường ngày sẽ cư ngụ ở quan thự trong thành. Hạ Bì từng là vương đô, tuy rằng nhỏ nhưng nội thất bên trong vẫn được xây dựng chu toàn. Quy mô của nội thành tương tự với Hoàng thành. Do không có nha thái thú quan thự, Trần Cung thường ngày đều ở trong Tướng phủ nước Hạ Bì...

Cao Thuận coi sóc việc tuần du trong thành, nói cách khác chính là canh gác.

Còn Lã Bố, hầu hết thời gian đều ở trong Ôn Hầu phủ của gã, cũng chính là trong Vương thành của nước Hạ Bì khi xưa.

Đêm đó, Ngụy Tục và Hầu Thành dẫn bộ khúc của mình tập kết trong phủ Ngụy Tục. Lã Cát không đến, nhiệm vụ của gã là ngăn cản Cao Thuận.

Mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, Hầu Thành và Ngụy Tục liền dẫn quân đi ra cửa hông, thẳng đến phủ Tướng quốc.

Đường phố trong nội thành rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hơi thở nặng nề cùng tiếng bước chân lộn xộn.

Con phố trong nội thành Hạ Bì tương tự đường chữ T. Nửa con đường thông tới Vương thành, một con đường lớn cắt ngang qua. Phủ Tướng quốc nằm ở phía đông nam nội thành, nhìn rất nổi bật. Khi xưa, nơi này là nha đường xử lý tất cả các công vụ của nước Hạ Bì. Tướng quốc cũng tương đương với thừa tướng của triều đình.

Mà nay, Trần Cung thay Lã Bố phòng thủ nội thành, dĩ nhiên phải ở tại nơi này.

Trong bóng đêm, hai ngọn đèn cắm trước cửa phủ Tướng quốc đong đưa trước cơn gió lạnh, lúc sáng lúc tối.

Cửa đại môn đóng chặt, không có đến một người gác cổng, vắng ngắt.

Ngụy Tục nhanh chân nhảy lên bậc thang, nắm lấy tay đập cửa đập thật mạnh.

-Ai đó?

Từ trong phủ Tướng quốc truyền đến một tiếng hỏi.

Ngụy Tục nói ngay:

-Ta là Ngụy Tục, phụng mệnh Ôn Hầu đến cấp báo tình hình quân sự với quân sư, xin mau chóng mở rộng cửa, kéo làm trễ việc quân...

Phía bên trong cánh cửa phủ chợt im lặng.

Một lát sau, tiếng bước chân truyền đến gấp gáp, ngay sau đó, cánh cửa đại môn mở giật ra.

Không đợi cửa phủ mở rộng, Ngụy Tục và Hầu Thành cùng xông lên, hung dữ phá tan cánh cổng lớn, tay cầm binh khí chạy ào vào phủ Tướng quốc.

-Bắt Trần Cung, đừng để lão tặc chạy thoát!

Ngụy Tục hét lớn một tiếng, hai tên bộ khúc cùng lập tức la lên, chạy ào vào phủ Tướng quốc.

Nhưng trong phủ Tướng quốc lặng ngắt, không có đến một bóng người. Ở giữa đại đường, chỉ có một viên đại tướng ngồi ngay ngắn...

Chỉ thấy gã đầu đội tử kim quan gắn tam xoa, thân mặc cẩm bào màu hồng của Tây Thục. Trên người mặc giáp sắt, hông đeo thắt lưng sư tử. Người này ngồi ngay ngắn trên ghế, tựa như một con sư tử dũng mãnh. Thanh Họa Can kích nắm chặt trong tay, hai gò má góc cạnh của người này lộ vẻ phần nộ và bi thương.

Ngụy Tục và Hầu Thành mới rồi còn la hét, giờ chợt nghẹn họng.

-Phụng Tiên...

-Ôn Hầu?

Lã Bố đứng bật dậy, dáng người thẳng đứng của gã dường như che mờ cả ánh sáng trong đại sảnh.

-Thật không ngờ hai người lại thực sự phản lại ta.

Lã Bố trầm giọng nói, trong giọng nói của gã toát ra vẻ bi thương vô vàn. Gã nhẹ giọng nói:

-Nhớ năm xưa, hai người các ngươi và Thúc Long theo ta cùng nhau tung hoành Mạc Bắc, ta luôn coi các ngươi như tâm phúc. Hôm nay, Thúc Long sống chết chẳng rõ, mà các ngươi lại muốn phản lại ta. Ta đối đãi với hai người các ngươi không tệ, vì sao các ngươi lại như vậy? Ta vốn không tin chuyện này, thật không ngờ hóa ra lại là sự thực.

Mối sợ hãi đã hình thành từ nhiều năm qua khiến hia người Hầu Thành và Ngụy Tục luống cuống.

Nhưng sự thế đã tới nước này, hai người hẳn cũng không còn lối thoát nào khác. Hai người cùng nhìn nhau, Hầu Thành chợt bước ra, lớn tiếng quát:

-Phụng Tiên, không phải ta muốn phản ngươi, chẳng qua là ngươi bức chúng ta như thế. Nhớ năm xưa, chúng ta theo ngươi chinh chiến. Nay ngươi đã là Ôn Hầu phú quý, trấn thủ một phương, thiên hạ có ai chẳng biết? Nhưng chúng ta thì sao? Tám mãnh tướng, tám vị mãnh tướng ư??? Đi theo ngươi hai mươi năm chỉ là thuộc cấp. Nay Tào Công dẫn binh bao vây Hạ Bì, ngươi có chạy đằng trời. Sao ngươi không hàng Tào Công đi? Nếu không, đừng trách chúng ta không nói chuyện tình nghĩa.

Lã Bố giận tím mặt, lớn tiếng quát:

-Ngươi muốn hàng Tào Tháo hà cớ gì phải đến tận đây?

-Chuyện này...

Ngụy Tục chợt nói:

-Tử Lương, chuyện đã đến nước này hà cớ gì phải nhiều lời vô ích với gã. Chúng ta mở một đường máu đầu hàng Tào Công thôi.

Dứt lời, y liền mồm quát lên:

-Lùi lại!

Lã Bố nói:

-Tới đây, để xem các ngươi làm sao chạy thoát.

Nói rồi, Lã Bố cầm Họa can kích, vịn người bước tới, lao ra nha đường như một cơn gió.

Gã nhảy cao lên gần một thước. Chỉ thấy gã bay lên trời, tay nắm chặt thanh kích, quét ngang một đường trên không trung.

Cùng lúc đó, Lã Bố hét lớn một tiếng:

-Cao Thuận, còn không cùng ta bắt phản tặc!

Theo tiếng hô của gã, từ sương phòng hai bên sườn tiền đình, hai, ba trăm người cùng ủa ra. Đại tướng quân dẫn đầu chính là Cao Thuận.

Y một tay cầm đại đao bảy thước, một tay cầm thuẫn.

Y lớn tiếng quát:

-Ngụy Tục, Hầu Thành, còn không buông vũ khí đầu hàng thì chờ đến bao giờ nữa?

Sự xuất hiện của Cao Thuận khiến cả hai người Hầu Thành và Ngụy Tục quá sức sợ hãi. Trong lòng cả hai đều biết nhất định bọn họ đã để lộ tin tức nhưng hiện giờ cả hai đều đã không còn đường lui nữa. Hai người nhìn nhau, quay người chạy ra khỏi phủ Tướng quốc. Đám bộ khúc phía sau cùng xông lên, mười mấy tên gia tướng thoáng cái đã ngăn cản lối đi của Lã Bố. Lã Bố cười lạnh một tiếng, Họa Can kích trong tay quay tròn, bóng cây kích chập chờn ẩn hiện vù vù.

Chỉ thấy Lã Bố hét lớn một tiếng, thanh Họa Can kích quét ngang ra.

Tiếng binh khí liên tục va chạm lẫn nhau vang lên cùng những tiếng kêu la thảm thiết, thê lương.

Bọn gia tướng tuy đông đảo nhưng làm sao có thể ngăn cản nổi Lã Bố? Từ xưa đến nay, trên chiến trường đã mấy người có khả năng ngăn cản con mãnh hổ đang nổi giận đây?!

Lã Bố thẳng đường xông lên, dọc đường máu huyết bay tứ tung.

Cùng lúc đó, hai người Ngụy Tục, Hầu Thành dưới sự yểm hộ của gia tướng đã vọt tới ngoài cửa phủ Tướng quốc.

Hai người vừa định lên ngựa lại nghe thấy một giọng nói trầm lãnh truyền đến:

-Tử Lương, Trọng Tiết, sao phải đi vội vã như thế? Đã tới quý phủ của ta thì hãy ở lại đi.

Theo tiếng nói này, hai bên phủ Tướng quốc lập tức mấy trăm quân tốt cùng lao ra.

Ánh lửa sáng rực. Trần Cung đứng trong vòng vây của quân tốt ngăn cản hai người Ngụy Tục và Hầu Thành, bao vây cả hai người bọn họ lẫn đám gia tướng.

Ngụy Tục và Hầu Thành không khỏi thảm cảm thấy u ám.

Phía sau, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Lã Bố như con hổ điên cuồng đạp lên đồng thi thể vương vãi khắp nơi trên mặt đất, xông thẳng đến phía cổng đại môn.

-Phụng Tiên, chúng ta đầu hàng...

Hầu Thành và Ngụy Tục vừa thấy tình hình không ổn, vội vã la lên.

Bọn họ không hề xin hàng Trần Cung, mà quay qua xin Lã Bố. Nguyên nhân rất đơn giản, hai người bọn họ xưa nay vốn bất hòa với Trần Cung, xin y đầu hàng tất sẽ có kết cục chẳng tốt đẹp gì. Nhưng với Lã Bố lại khác. Tuy nói Lã Bố là người thiếu tình cảm, nhưng dù sao cũng đã quen biết lâu năm. Lã Bố là người như thế nào, trong lòng hai người đều hiểu rất rõ. Ít nhiều gì gã cũng là người biết nhớ đến tình bạn

cũ. Chỉ cần Lã Bố đồng ý, hai người bọn hắn sẽ không phải lo lắng chuyện mất mạng nữa. Có thể sẽ bị đau đớn về thể xác, nhưng so với chuyện phải rơi đầu, thì nỗi đau đớn ấy có thấm vào đâu?

Lã Bố quét ngang thanh kích, gạt đám gia tướng, dừng bước.

Gã có phần do dự, có nên đồng ý cho bọn họ đầu hàng hay không, nên hay không, nên hay không đây....

Không thể không nói, sự lựa chọn của Ngụy Tục và Hầu Thành không hề sai. Lã Bố tuy rằng nói năng tàn nhẫn nhưng nếu quả thực phải giết hai người này, thật sự gã không đành lòng.

Ngay khi Lã Bố còn do dự chưa quyết, Trần Cung đã lớn tiếng quát:

-Bắn cung!

Chỉ trong khoảnh khắc, mấy trăm cung thủ cùng bước lên, bắn cung. Tên bay như mưa, rít gió bay về phía Ngụy Tục, Hầu Thành.

Mọi sự chú ý của Ngụy Tục và Hầu Thành đều dồn cả về phía Lã Bố, nào có ngờ đâu Trần Cung lại tuyệt tình, trực tiếp hạ lệnh như thế...

Đến khi cả hai xoay người lại, mưa tiễn đã tới trước người.

Bên tai vang vọng tiếng pháp pháp liên tiếp, hai người Hầu Thành và Ngụy Tục nháy mắt đã bị bắn thành hai con nhím.

Hai người cùng mở to mắt nhìn Trần Cung căm tức. Thi thể dựng đứng từ trên bậc thang ngã quy, lăn xuống dưới. Lã Bố cũng bất ngờ trước tình cảnh này, lại càng hoảng sợ hơn.

Chờ đến khi gã kịp phản ứng, hai người Ngụy Tục đã mất mạng.

-Trần Cung, ngươi làm thế là có ý gì?

Trần Cung lớn tiếng nói:

-Quân Hầu, hai người này mưu phản, nếu không xử lý chỉ sợ sẽ khiến lòng quân hỗn loạn. Đến lúc đó, sẽ có người liên tiếp làm phản thì sẽ thế nào đây? Bọn họ lòng đã không ở bên Quân Hầu, có lưu lại cũng chỉ là tai họa mà thôi. Quân Hầu, tiêu diệt bọn họ cũng là để ngăn người làm loạn tiếp mà thôi!

Đôi gò má của Lã Bố giật giật, gã không nói gì nữa.

Trần Cung nói không sai, nhưng vấn đề là bản thân Lã Bố cũng có ý muốn đầu hàng!

Trước đây, gã từng có ý đầu hàng Tào Tháo, thế nhưng một nhát tiễn của Trần Cung đã phá hủy ý đồ của gã.

Hôm nay...

Gã thở dài một tiếng, xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy đám bộ khúc của Ngụy Tục và Hầu Thành đã dừng kháng cự.

Sự mệt mỏi khó tả chợt dâng lên trong lòng Lã Bố. Gã nhìn Trần Cung, rồi chậm rãi đi xuống cửa đại môn.

-Quân Hầu, tình thế đã đến như ngày hôm nay, ngài không nên có lòng dạ đàn bà nữa.

-Miễn đi, tùy người đi...Nhưng...

Lã Bố do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Tử Thiện dù sao cũng theo ta đã lâu, hãy tha cho y một lần đi.

-Chuyện đó là đương nhiên, thiếu quân hầu chẳng qua là bị người khác dụ dỗ mà thôi.

Lã Cát nhận nhiệm vụ đi cản trở Cao Thuận.

Hôm nay, Cao Thuận xuất hiện ở đây, như vậy kết quả của Lã Cát như thế nào hoàn toàn có thể đoán được.

Cũng may mà y còn có thân phận con nuôi của Lã Bố, bằng không, e rằng còn chết sớm hơn bọn Ngự Tục và Hầu Thành.

Gia tướng dẫn ngựa đến, Lã Bố xoay người lên ngựa, quay lại vương thành. Trong phủ Tướng quốc liên tiếp truyền đến tiếng kêu la thảm thiết khiến Lã Bố hết hồn.

Gã lấy từ trong lòng ra một phong thư.

Dưới ánh trăng, trên phong thư đề mấy chữ nhỏ: Đề phòng Ngự Tục, Hầu Thành!

Nếu không có phong thư này, tối nay rất có thể Ngự Tục và Hầu Thành đã thành công rồi. Nhưng phong thư này là người nào đưa tới? Có dụng ý gì?

Ngày hôm qua, Lã Bố vừa trở về nhà, lập tức đã bị chính thê là Nghiêm phu nhân của gã kéo vào trong phòng.

Nghiêm phu nhân trẻ tuổi hơn Lã Bố một chút. Nàng sinh ra đã xinh đẹp, mặc dù tuổi tác đã gần bốn mươi nhưng phong thái vẫn còn động lòng người.

Trong phòng còn có Tào Thị và Điều Thuyền.

Tào phu nhân này không phải là họ hàng của Tào Tháo, mà là con gái của đại tướng Tào Báo dưới trướng hạ của Đào Khiêm, binh tào sứ Từ Châu trước đây.

Sau này, Lưu Bị chiếm được Từ Châu, Tào Báo thân là nguyên lão Từ Châu nhất định không quy phục Lưu Bị. Sau đó Lã Bố tới, Tào Báo liền gả nữ nhi cho gã. Tào phu nhân mới hai mươi tuổi, so với Điều Thuyền nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng dung nhan của nàng cũng hoa nhường nguyệt thẹn, không kém Điều Thuyền là bao...

-Quân Hầu, sáng nay Tú nhi ra ngoài thì phát hiện trên cửa hiên có cắm một cây đoản mâu, còn có phong thư này.

-A?

Nghiêm phu nhân đưa phong thư cho Lã Bố, đồng thời còn đưa cho gã xem một cây đoản mâu dài chừng sáu mươi cm.

Đoản mâu rất vừa tay, nặng chừng hơn mười cân, có thể thấy được người sử dụng đoản mâu nhất định là một dũng sĩ có cánh tay khỏe mạnh kinh người.

Lã Bố mở phong thư, không khỏi hít sâu một hơi.

Nghiêm phu nhân nói với gã:

-Có câu “Người không muốn đả thương hổ, nhưng hổ lại muốn hại người”. Ngự Tục và Hầu Thành dù theo Ôn Hầu đã lâu nhưng vẫn phải đề phòng.

Lã Bố vốn có chút tin tưởng và nghe theo lời Nghiêm phu nhân.

Sau khi nghe xong những lời này, gã không khỏi nghi ngờ mấy phần. Vì vậy, gã mật lệnh cho Trần Cung và Cao Thuận giám sát Hầu Thành và Ngự Tục. Nào ngờ đầu...

Lòng người, thực sự khó đoán!

Lã Bố ngồi trên lưng ngựa nhưng đầu óc hoàn toàn không còn tỉnh táo.

Bao nhiêu suy nghĩ cùng ủa đến liên tục, làm đầu óc gã hỗn loạn.

Nhớ năm xưa, gã dựa vào một thân võ nghệ cùng ba người Hầu Thành, Ngự Tục và Tào Tính rong ruổi khắp Mạc Bắc, giết người dân tộc Tiên Ti, người Hung Nô cũng phải khiếp sợ.

Cũng chính vì như thế, gã mới được Đinh Nguyên tán thưởng, cho theo phục vụ.

Nhưng hiện tại...

-Quân Hầu!

Ngay khi Lã Bố đang mải mê suy nghĩ, chợt nghe có người gọi gã.

Ngẩng đầu mới phát hiện bản thân đã vào trong vương thành. Gã xoay người xuống ngựa, cất bước đi đến phòng khác. Gã còn chưa kịp vào trong phòng khách đã thấy Kỳ Nhi hoảng hốt vội vàng từ bên trong chạy ra. Kỳ Nhi chạy đến trước mặt Lã Bố thì dừng lại, cúi đầu thi lễ.

-Quân Hầu, đoàn mâu kia lại xuất hiện rồi.

-A?

Lã Bố nghe thấy thế, nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Toái Càn Khôn

239. Chương 226: Sống Hay Chết.

Tào tặc

Tác giả: Tử Vi

Chương 226: Sống hay chết.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Lần đầu tiên giết người là khi nào?

Lã Bố đã không còn nhớ rõ nữa! Nhưng kể từ sau lần đầu tiên ấy, gã đã trải qua quá nhiều sóng gió, bao lần sống sót dưới đao quang kiếm ảnh cho đến ngày đạt được danh hiệu hao hổ như ngày hôm nay. Những chuyện vô cùng nguy hiểm, gã cũng đã từng trải qua, sao có thể sợ một thanh đoản mâu được đây?

Thế nhưng gã thực sự sợ!

Thanh đoản mâu đầu tiên xuất hiện nói cho gã biết Ngụy Tục và Hầu Thành muốn tạo phản.

Kết quả là Ngụy Tục và Hầu Thành thực sự tạo phản. Lã Bố sợ rằng đoản mâu thứ hai này sẽ mang đến cho gã tin tức gì đây? Ngụy Tục và Hầu Thành đã chết, trở thành sự đả kích rất lớn đối với Lã Bố, thật sự rất lớn.

Ngoài mặt, gã tựa hồ như không hề hấn gì. Nhưng trên thực tế, tinh thần của Lã Bố đã phần nào suy sụp rồi:

-Mau dẫn ta đi xem.

Lã Bố nắm cánh tay Kỳ Nhi, gần như kéo nàng xông vào bên trong.

Nghiêm phu nhân sai người canh gác bốn phía quanh thư phòng, có rất nhiều vệ sĩ tuần tra, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần thư phòng được.

Lã Bố gần như chạy xộc vào thư phòng, chỉ thấy Nghiêm phu nhân, Tào phu nhân và Điêu Thuyền đang ngồi chờ gã. Thấy Lã Bố đi vào, ba vị phu nhân cùng đứng dậy, hành lễ với gã. Gã vội xua tay, nhìn chung quanh thư phòng, bật thốt lên hỏi:

-Linh Hầu đâu? Sao không thấy con bé ở đây?

-Giờ là giờ nào rồi, Linh Hầu đã ngủ rồi.

Nghiêm phu nhân liếc mắt nhìn Lã Bố, khẽ trách.

Điêu Thuyền nhẹ giọng nói:

-Phu nhân cho rằng chuyện này tốt nhất đừng để Linh Hầu biết, chính vì thế vẫn luôn giấu nàng. Quân Hầu, bọn Hầu Thành...

Gương mặt của Lã Bố thoáng đã suy sụp xuống.

Gã ngồi xuống ghế, một lát sau mới thấp giọng nói:

-Đã chết.

Trong phòng, tiếng khóc thút thít trầm trầm như cổ nén tiếng vang lên.

-Hiện vẫn chưa biết người nào làm ư?

-Không có!

Nghiêm phu nhân cười khổ nói:

-Gần như giống y như lần trước. Vốn dĩ, thiếp đang chuẩn bị nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài phòng vang lên một tiếng động. Thiếp dẫn Phi Y ra ngoài, chỉ thấy thanh đoản mâu này cắm trên cánh cửa phòng ngủ. Không biết là ai gây nên. Kỳ Nhi còn hỏi các vệ sĩ canh gác nhưng không có người nào phát hiện ra điểm bất thường. Quân Hưu, lòng quân đã mất, người ở trong phủ nhưng tâm chưa chắc đã còn...

Lã Bố trầm mặc không nói.

Tào phu nhân đưa thanh đoản mâu cho Lã Bố, kiểu dáng giống hệt với thanh đoản mâu đã xuất hiện lần trước.

Thanh mâu được chế tạo bằng gỗ, phủ nước sơn đen, dài chừng ba mươi cm, cực kỳ sắc bén. Cầm tay khá nặng, Lã Bố cười khổ một tiếng, đặt bên cạnh.

Gã đã thử qua, với lực cánh tay của gã có thể ném thanh đoản mâu này ngoài bốn mươi bộ.

Nếu như là chủ nhân của thanh đoản mâu cùng lực cánh tay của y thì vốn không thể thấy được mặt người kia. Mặc dù có thể không sánh được với Lã Bố nhưng đứng cách đó chừng ba mươi bộ ném mạnh thì cũng rất khó có thể phát hiện được tung tích. Chính vì thế, chuyện này khó có thể trách tội được ai, chỉ có thể nói người này quá sức thần bí mà thôi.

Nghiêm phu nhân đưa phong thư cho Lã Bố.

Lần này, nội dung trong phong thư dài hơn nhiều.

“Thời buổi loạn lạc, Quân Hưu nên biết rõ bản thân đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Khi xưa, Quân Hưu có ân nghĩa với ta, hôm nay, ta muốn trả lại. Nhưng có một số chuyện, ta muốn nói rõ ràng với Quân Hưu. Ta không cứu được người, thế nhưng nhất định sẽ dốc toàn lực trông nom gia quyến của người...”

Nội dung bức thư đại khái là như vậy. Trong thư còn nói: “Ta biết Quân Hưu người không cam lòng đứng dưới trướng kẻ khác. Tính cách người như vậy đã định trước là sẽ không có kẻ nào có thể tin tưởng được người. Chuyện Đinh Nguyên và Đồng Trắc lúc trước của người đến nay đã rõ ràng trước mắt mọi người, Quân Hưu người lại là người dũng mãnh tuyệt luân, trong thiên hạ ít có người làm địch thủ. Đối lại là ta, ta cũng không dám giữ người. Nhớ lại Quân Hưu năm xưa rong ruổi Mạc Bắc, ngang dọc tung hoành, thành danh “Nhân trung Lã Bố”. Ngày hôm nay người rơi vào tình cảnh này, ai dám thực sự tin người đây? Quân Hưu người là hùng ưng giang cánh bay lượn trên trời, vốn có thể cưỡi lên gió lốc thế nhưng hiện tại... Ta biết mối lo lắng của Quân Hưu hiện này chẳng qua chỉ là thê nhi, gia quyến. Quân Hưu người là người biết trọng gia đình. Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản cũng không có gì đáng trách. Nhưng chuyện thê nhi giờ đã trở thành mối vướng mắc trong lòng người. Những gì ta có thể làm chỉ là giải trừ mối ưu phiền này cho người mà thôi. Chuyện Quân Hưu có thể vượt vòng vây hay không chỉ phụ thuộc vào chính Quân Hưu, thứ cho ta không thể giúp đỡ. Nói chung, sống hay chết chỉ trông vào bản lĩnh của người. Những gì ta có khả năng làm được cũng chỉ có thế này. Nếu Quân Hưu tin ta, nguyện ý hợp tác, như vậy ngày mùng tám xin hãy đốt lửa trại ở cửa thành bắc. Đến lúc đó, tự sẽ có người liên lạc với người, nói cho người cách thức hành động...”

Lã Bố xem nội dung của phong thư, nhất thời ngây ngẩn cả người! Ngụy Tục và Hưu Thành chết có thể khiến gã hoảng hốt, luôn luôn lo sợ. Nói trắng ra là Lã Bố giờ đã hoàn toàn tuyệt vọng. Gã không biết bản thân còn có thể kiên trì đến khi nào nữa, cũng không đoán biết được kết cục của gã là như thế nào, rốt cuộc sẽ ra sao.

Phong thư này xuất hiện giúp Lã Bố hiểu ra một vài chuyện. Gã bắt đầu xét lại cách hành sự của bản thân trước đây, nhưng quả thật tình hình đúng thực như người trong phong thư đã viết.

Nếu ta đầu hàng, ai có thể dung nạp ta đây?

Lưu Huyền Đức ư? Gã trước đây đã từng thu nhận ta nhưng ta lại đoạt mất gia nghiệp của gã. Người này tâm cơ sâu xa khó lường, hơn nữa lại rất biết nhẫn nại, há có thể chịu để yên cho ta sao?

Tào Tháo?

Viên Thiệu?

Viên Thuật?

Khi Lã Bố ngẫm nghĩ cẩn thận, tất cả những người này không một kẻ nào có thể khiến gã thực sự tin được.

Đúng như trong bức thư đã viết, gã vốn là con hùng ưng cười trên gió bão. Tào Tháo cũng tốt, Lưu Bị cũng được, kể cả Viên Thiệu, Lưu Biểu đều không thể khiến gã bằng lòng phục tùng. Cái kiêu ngạo của con hùng ưng há lại có thể để người bình thường áp chế hay sao? Cuối cùng như vậy, kết quả của gã chỉ có thể là...

Lã Bố mang phong thư này cùng phong thư lúc trước ném vào chậu than hồng.

Nhìn lửa cháy rừng rực, thiêu đốt hai phong thư, gã chợt cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhớ năm xưa, ta ngồi trên lưng ngựa, tay cầm Phương Thiên họa kích, rong ruổi khắp thiên hạ. Nếu nói đến khả năng chiến đấu, có người nào trong thiên hạ có thể ngăn nổi ta đây?

Gã ngẩng đầu, nhìn Nghiêm phu nhân.

Nghiêm phu nhân mắt ướn lệ, si mê nhìn Lã Bố.

-Quân Hào, hôm nay thiếp mới biết bọn thiếp đã làm phiền đến Quân Hào rồi.

Lã Bố nhún miệng cười:

-Nếu không có phu nhân, làm sao có thể có được Lã Phụng Tiên như ngày hôm nay?

Gã đứng lên, chỉ vào phong thư đang cháy, chợt cười ha ha:

-Ta thường nói nhân thế vô tri, hôm nay mới biết sớm đã có tri kỷ mà ta chẳng hiểu ra. Người này có thể khiến ta gửi gắm thân thiếp và con cái.

-Quân Hào...

Nghiêm phu nhân, Tào phu nhân và Điều Thuyền cùng đứng dậy, nhìn Lã Bố hết sức kinh ngạc. Chẳng hiểu vì sao trong đầu Điều Thuyền chợt hiện ra bóng dáng một người gầy yếu. Nàng chợt có cảm giác rằng mấy phong thư này đều là do gã viết. Thật không ngờ, gã lại có bản lĩnh như vậy.

-Nhưng nói không chừng người này đang âm mưu bắt Quân Hào thì sao?

Tào phu nhân mở miệng nói.

-A?

-Người này ngay đến tên cũng không dám tiết lộ, đủ thấy người này lòng dạ khó lường. Phu quân mà giao chúng ta cho người này, nhờ đâu hấn trở mặt, uy hiếp phu quân thì làm thế nào?

-Nếu đúng như thế, thiếp nguyện tự sát dưới thành Hạ Giao.

Điều Thuyền chợt mở miệng nói, khiến Tào phu nhân ngẩn ra, quay đầu lại nhìn nàng.

Nghiêm phu nhân mỉm cười, gật đầu nói:

-Tú nhi nói rất hợp ý ta.

-Cũng có thể...

Tào phu nhân vẫn còn chút do dự. Dù sao trong phong thư chỉ nói nguyên ý trông nom gia quyến Lã Bố, nhưng trông nom như thế nào hoàn toàn không nói rõ. Thậm chí người này đến tên cũng không để lại, càng khiến Tào phu nhân khiếp sợ. Nàng rất sợ Lã Bố cuối cùng sẽ nhờ vả nhầm người.

Chuyện này không phải chưa từng xảy ra!

Lúc trước từng có Mi Trúc, Mi Phương, rồi lại có Trần Giai, Trần Đăng.

Kể cả Trần Cung cũng từng mưu đồ lén lút tạo phản, nói gì đến chuyện xảy ra buổi tối ngày hôm nay. Đến Lã Cát còn muốn tạo phản, thiên hạ còn có ai có thể tin được đây? Người đã bị răn cấm ba năm trước giờ vẫn còn e sợ, Tào phu nhân giờ đã không còn tin được mắt nhìn của Lã Bố nữa.

Lã Bố nói:

-Chuyện này đừng vội sốt ruột, chờ đến ngày mồng tám là có thể biết được thôi.

-Còn một việc nữa...

Điền Thuyền mở miệng nói:

-Chuyện này nhất định phải bí mật, ngoài Kỳ Nhi ra chỉ có bốn người chúng ta biết, không nên nói với người khác.

-Ngay lúc như thế này sao?

Một câu nói của Điền Thuyền đã hoàn toàn gạt bỏ cả Trần Cung ra ngoài. Tâm tư của Trần Cung nói thật không ai có thể biết được rõ ràng. Thời điểm này có thể khẳng định y sẽ không đầu hàng Tào Tháo. Nhưng chưa biết chừng y sẽ lòi Lã Bố xuống nước, đồng quy ư tận với Tào Tháo. Nếu như để y biết chuyện này, có trời mới biết liệu Trần Cung có hóa thành con thiêu thân, phá hỏng mọi chuyện không.

Diệt Hồng Trần

240. Chương 227: Thân Thích?

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 227: Thân thích?

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Hạ Hầu Lan bưng tỉnh:

-Công tử muốn nói đến Tử Long - A Tín mà ta đã cho người đưa đi sao? Có điều nửa năm rồi đến nay vẫn chưa có hồi âm.

-Tử Long là ai?

Cam Ninh nghi hoặc hỏi.

Tào Bằng nghe thấy, cười hắc hắc:

-Một người cũng có khả năng chiến đấu với ba trăm người hợp lại như Hưng Bá. Ta đoán chừng nếu giao đấu với người này, Hưng Bá chưa chắc đã chiếm tiện nghi đâu.

Cam Ninh vừa nghe, đã lộ ra vẻ khinh thường:

-Công tử nói như vậy thì hôm nào đó ta gặp mặt người này sẽ thử lĩnh giáo hấn một phen xem sao.

Tào Bằng cười hắc hắc mãi, nghiêng ngả cả người.

Sở dĩ, hấn nói những lời này chẳng qua là muốn Cam Ninh cảm thấy áp lực một chút.

Mới nghe đến đó thôi mà y đã tức rồi, có thể nói cũng không phải y không bận tâm. Dưới ánh nến trên bàn, Tào Bằng đọc lướt qua phong thư một lần, đôi lông mày chợt nhướng lên.

-Công tử, làm sao vậy?

Tào Bằng cười lạnh một tiếng:

-Ta chỉ biết Lưu Bị không phải người kém thông minh như thế. Ngụy Tục và Hầu Thành đã chết, nhưng Lã Bố vẫn giữ kín tin tức, không để lộ một điểm nào. Con nuôi của gã là Lã Cát đã đến tìm nơi nương tựa chỗ Lưu Bị. Lưu Bị muốn thông qua Lã Cát để liên hệ với Trương Văn Viễn ở Từ huyện, buộc Trương Liêu phải dẫn binh đến Bái quốc.

-A...

Cam Ninh ngẩn ra, đôi đồng tử của y chuyển động, rồi y chợt hiểu ra điểm khác thường trong đó.

-Lưu Bị này thật ra đã có một chủ ý rất hay.

Lưu Bị và Trương Liêu có thể nói là quen biết đã lâu. Cho dù thế nào thì lúc trước khi Lưu Bị và Lữ Bố ở Từ Châu cũng có một thời kỳ mật ngọt. Bất kể là lúc đầu Lữ Bố dựa vào Lưu Bị hay sau này Lưu Bị dựa vào Lữ Bố thì cả hai bên đều có những chuyện rất đẹp. Có điều do Lưu Bị và Lữ Bố không phải là loại người chịu dưới người khác, cả hai đều có dã tâm cực cao cho nên cuối cùng vẫn trở mặt thành địch thủ của nhau.

Tuy nhiên điều đó cũng không ảnh hưởng tới quan hệ của Lưu Bị và Trương Liêu. Cho dù sau này, Trương Liêu từng đánh cho Lưu Bị bỏ chạy trốn chết ở nước Bái.

Đồng thời, Quan Vũ và Trương Liêu cũng có quan hệ rất tốt. Cả hai người đều có võ nghệ cao cường cho nên rất dễ hòa hợp. Hiện tại Lữ Bố coi như bị tiêu diệt, Lưu Bị đang trong tình trạng ăn nhờ ở đậu...

- Lưu Huyền Đức không cam tâm rồi.

Tào Bằng nhìn rõ ý đồ của Lưu Bị nên cùng với Cam Ninh nhìn nhau cười.

Phong thư của Lưu Bị không chỉ có ý muốn chiêu mộ Trương Liêu mà đồng thời còn có ý tưởng tạo đường lui cho bản thân. Với trí tuệ của Lưu Bị chẳng lẽ không đoán ra được nếu bản thân đi với Tào Tháo tới Hứa Đô thì chẳng khác nào cảnh cá chậu chim lồng. Đường nhiên y sẽ không cam lòng trở thành con cớ của Tào Tháo mà sẽ nghĩ cách ở lại Từ Châu. Mất đi Lữ Bố, Từ Châu sẽ có một thời gian hỗn loạn. Còn Lưu Bị ở Từ Châu rất có danh vọng. Mi Chúc và Mi Phương lại là cự thần ở Từ Châu. Nếu như y có được Từ Châu thì còn có rất nhiều cơ hội.

Nhưng điều kiện đầu tiên đó là y phải được ở lại. Nếu Lưu Bị có thể mời chào được Trương Liêu khiến cho Trương Liêu tạm thời rời khỏi Từ huyện trốn tới nước Bái. Nơi đó từng là địa bàn của Lưu Bị, mặc dù sau này bị Trương Liêu đuổi đi nhưng dù sao thì cũng coi như đó là căn cơ của mình.

Trương Liêu lui về nước Bái có thể âm thầm duy trì cho Lưu Bị.

Còn Lưu Bị cũng có thể lấy cớ Trương Liêu bị nạn binh đao mà lưu lại giữ Từ Châu, tiếp tục lý tưởng của mình.

Tóm lại, một khi Lưu Bị mời chào được Trương Liêu thì đúng là một chuyện rắc rối. Tào Bằng không thể để cho chuyện đó xảy ra. Ít nhất, trước mắt, hắn sẽ không ngồi xem Lưu Bị chào đón Trương Liêu.

- Nếu không có phong thư này, suýt nữa ta quên mất chuyện Trương Liêu.

- Công tử định làm thế nào?

Tào Bằng nghĩ ngợi một chút rồi cười:

- Hiện giờ ta không thể phân thân. Có điều phải ổn định Văn Viễn trước, đồng thời dạy cho Lưu Huyền Đức một bài học.

- Dạy?

Tào Bằng ngẩng đầu, liếc nhìn Hạ Hầu Lan.

- Người đưa tin đang ở chỗ nào?
- Đang ở doanh trại trong rừng, mặt tướng phái người tạm giam.
- Giết hẳn. Sau đó đưa thi thể và phong thư cho tướng quân Tào Hồng.

Hạ Hầu Lan ngăn người không hiểu ý Tào Bằng nhưng nếu Tào Bằng đã ra lệnh thì Hạ Hầu Lan cũng chỉ nghe mà xoay người rời đi.

- Vì sao phải giết người đưa tin?
- Thật ra thì cho dù có giao người đưa tin đó cho Tào công, Tào công cũng không làm khó Lưu Bị mà thậm chí còn giết người đưa tin. Hiện giờ Tào công đang ở trên đầu sóng ngọn gió cho nên sẽ không có ý định giết Lưu Bị. Nhiều lắm thì cảnh cáo hắt một chút. Nếu như vậy thì ai giết mà chẳng giống nhau.

Nói xong câu đó, Tào Bằng chợt giật mình.

“Bắt đầu từ bao giờ, bản thân mình trở nên lạnh lùng như vậy?”

Mạng người ở trong suy nghĩ của hắn dường như không quan trọng, nói giết là giết chẳng hề có chút do dự. Đây không phải là tính cách của hắn...

Tào Bằng ngồi yên một lúc rồi lắc đầu. Có lẽ do thời gian qua chịu áp lực quá lớn cho nên làm cho bản thân trở nên khô cứng. Trước tiên cứ tập trung tinh thần xử lý chuyện Hạ Giao rồi sau đó nghĩ cách điều chỉnh suy nghĩ.

- Hưng Bá! Người lập tức phái người trở về Hạ Tương, mật lệnh cho Đặng Chi nghĩ cách tới Từ huyện để ổn định Trương Liều...đợi khi ta xong việc bên này sẽ tới Từ huyện.

Cam Ninh vâng lời rồi vội vàng xoay người rời đi.

Ngày tiếp theo khi trời vừa sáng...

Lưu Bị dạo một vòng trong doanh trại xong đang định về trường nghỉ ngơi thì chợt nghe lính báo: Tào Tư không cho mời.

Sáng sớm, Trương Phi và Quan Vũ đã dắt ngựa ra ngoài đi dạo, không có ở trong doanh trại. Lưu Bị không dám chậm trễ liền vội vàng thay quần áo rồi đi tới chỗ của Tào Tháo.

Tào Tháo ở tại dinh thự của huyện Hạ Giao. Điển Mãn và Hứa Nghi mặc trang phục của lính đứng bên ngoài canh gác. Trời rất lạnh, dưới mái hiên kết thành những mảng băng. Lưu Bị vội vàng tới nơi, Điển Mãn và Hứa Nghi cũng chỉ lạnh lùng thông báo rồi để cho Lưu Bị tự đi vào.

Lưu Bị biết hai người này là anh em kết nghĩa với Tào Bằng. Lúc trước y cướp lương thực của Tào Bằng thì làm sao mà Điển Mãn và Hứa Nghi có thái độ tốt với y được.

Lưu Bị thầm kêu khổ đồng thời giật mình. Bởi vì ở trong doanh trại quân Tào một thời gian, y biết Tào Bằng và đám tướng trong quân Tào có quan hệ rất tốt. Đặc biệt là đám tướng lính họ Tào, họ Hạ Hầu đều có quan hệ mật thiết với Tào Bằng. Y bắt đầu hơi hối hận vì đã chọc phải Tào Bằng.

Trong căn phòng có một cái chậu than, lửa đang bốc lên hừng hực. Tào Tháo khoác một cái cẩm y, đang xem hồ sơ. Thấy Lưu Bị bước vào, y cười lớn đứng dậy, nắm lấy tay Lưu Bị rồi sau đó ngồi xuống.

- Huyền Đức! Hai ngày nay công vụ bận rộn không thể tiếp đãi, xin Huyền Đức chớ trách.
- Tư Không nói vậy, Bị được minh công thu nhận đã vô cùng cảm kích. Hơn nữa gần đây Bị khá thoải mái có gì chậm trễ đâu.
- Thoải mái là tốt. Nhưng nếu người ta quá thoải mái dễ nảy sinh nhiều ý nghĩ không hay.
- Là sao?

Lưu Bị hơi giật mình.

Qua lời nói của Tào Tháo, y có thể nhận thấy một cái ý nào đó.

- Minh công nói đùa.

Tào Tháo nghe mày, sầm mặt xuống:

- Huyền Đức! Ta nghe người ta nói người và Trương Văn Viễn ở Từ huyện có quen biết với nhau?

- Cái này...

- Văn Viễn là người có tài, hiện giờ đang bị vây khốn ở Từ huyện gần như rơi vào bước đường cùng. Ta muốn chiêu hàng Trương Văn Viễn nhưng lại không chọn được người thích hợp. Nhưng nếu cứ để ở Từ huyện thì cũng không phải là việc lâu dài. Ta đang nghĩ tới chuyện đó thì nghe nói Huyền Đức và Trương Liêu có quen biết cũ vì vậy muốn nhờ Huyền Đức vất vả tới Từ huyện để gọi hàng. Nếu như có thể chiêu hàng được Trương Liêu là tốt nhất. Nếu như không thể chiêu hàng...tóm lại là không để cho trốn tới nước Bái.

Lưu Bị thở hắt một hơi thật sâu.

Tào Tháo nói vậy là có ý gì?

Một người thông minh như Lưu Bị làm sao nghe mà không hiểu?

- Sợ là Minh công hiểu nhầm. Bị và Lữ Bố từ năm Hưng Bình thứ nhất đã động đao thương với nhau thì làm sao có quan hệ được?

- Vậy thì thật đáng tiếc.

Tào Tháo nhìn Lưu Bị rồi nhướn miệng cười.

- Nếu không phải vậy thì thôi. Cứ coi như ta chưa nói chuyện này. Huyền Đức! Đại chiến ở Từ Châu đã chấm dứt, ta chuẩn bị trở về Hứa Đô. Có điều Từ Châu không có người trấn thủ, không biết ý Huyền Đức thế nào?

Ý câu nói của Tào Tháo chính là muốn nói với Lưu Bị: "Ta định cho người giữ Từ Châu." Điều này có thể nói là hợp với ý định của Lưu Bị. Nhưng không biết tại sao, Lưu Bị cảm thấy có một thứ sát khí rất đậm. Lưu Bị tin rằng chỉ cần bàn thân gặt đầu, Tào Tháo sẽ trở mặt mà lấy đầu mình. Mồ hôi lạnh chảy ướt sống lưng của Lưu Bị.

- Minh công! Không thể làm như vậy được. Bị tài sơ học thiển, làm sao có thể trấn giữ được Từ Châu. Nếu như có tài thì lúc trước cũng không bị Lữ Bố đuổi khỏi đây rồi không có nhà để về. Nay minh công mới có được Từ Châu cần phải phái người mạnh ra trấn giữ mới được. Bị thật sự không dám nhận lấy cái trách nhiệm này, xin Minh công hãy tuyển lấy người khác.

- Vậy thật là đáng tiếc.

Tào Tháo cười, không nói gì tới việc này nữa. Y và Lưu Bị nói chuyện với nhau, nhưng mỗi câu nói đều khiến cho Lưu Bị run sợ, mồ hôi chảy ướt hết áo.

Một lát sau, Lưu Bị lấy cớ mà cáo từ. Y vừa mới bước chân ra, Quách Gia và Tuân Du liền bước vào trong phòng.

- Lưu Huyền Đức quả nhiên là ôm chí lớn.

Tào Tháo ngẩng đầu, nét mặt trở nên âm trầm.

- Tại sao Minh công không bắt lấy mà chấm dứt hậu hoạn? - Tuân Du nhíu mày hỏi nhỏ.

- Nếu giết chết Lưu Bị thì chỉ sợ người khác mượn cớ...có điều cứ để cho hắn theo ta trở về Hứa Đô rồi kiếm cơ hội diệt hắn.

Nói thì nói như vậy nhưng có thể nghe thấy Tào Tháo vẫn không cam lòng.

Tuân Du còn định góp ý thì bị Quách Gia giật tay rồi lắc đầu.

- Chẳng qua, Trương Liêu...nếu giết thì thật đáng tiếc.

Tào Tháo trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Phụng Hiếu! Người nói xem nên phái ai tới Từ Huyện đều chiêu hàng Trương Văn Viễn? Người này phải thật có tài.

Quách Gia nghĩ một chút:

- Thuộc hạ có thể tiến cử một người có khả năng thành công.

- Ai?

- Lúc trước, thuộc hạ uống rượu với Trương Văn từng nghe Trương Văn nói rằng ngày xưa Tào Hữu Học có quan hệ với Trương Liêu. Sau đó, Trương Liêu còn tặng Tào Hữu Học hai trăm binh mã để hộ vệ. Lúc trước, Trương Liêu không tán thành chuyện Lữ Bố tấn công Hải Tây vì vậy mà bị đuổi khỏi Hạ Bì tới đóng ở Từ huyện. Trong chuyện này chắc chắn có liên quan tới Tào Hữu Học. Nếu như vậy tại sao không để Tào Hữu Học đi sứ tới Từ huyện gọi Trương Liêu về hàng Minh công?

- Lại là tên tiểu tử thối đó.

Tào Tháo liền nở nụ cười. Ấn tượng của Tào Tháo đối với Tào Bằng không hề tồi. Cả nhà hắn cố gắng hiển cho y. Sau đó lại theo anh rể tới Hải Tây. Lần đại chiến này, hắn còn đảm bảo cho việc lương thảo đầy đủ.

Chỉ có điều tính tình của tên tiểu tử đó hơi bướng bỉnh khiến cho trước đây có lần Tào Tháo bị mất mặt. Hơn nữa hiện giờ hắn vẫn còn chưa chịu nhận lỗi với Tào Tháo.

Có điều càng như vậy Tào Tháo lại càng thấy Tào Bằng có khí tiết.

- Đúng rồi! Hiện giờ Tuyền Thạch ra sao?

Tuyền Thạch chính là cha của Tào Bằng, hiện giờ đang làm Giám lệnh của Chư Dã giám - Ngũ đại phu Tào Cấp.

Quách Gia ngăn người, hơi xấu hổ cười nói:

- Chuyện này không rõ lắm.

Tuân Du cười nói:

- Từ khi Tuyền Thạch đảm nhận Giám lệnh tới nay tận trung với công việc, hết sức cần cù. Từ khi Hà Nhất xướng do y chủ sự đã hồi phục lại sự hưng thịnh. Trong một năm qua tạo được hơn ba ngàn đao thuẫn, năm trăm bộ trát giáp và rất nhiều nông cụ. Mặt khác, y còn chế tạo cải tiến ra một thứ có tên là Tào Công lê (lê: Cái cày). Việc này khiến cho hiệu quả canh tác lại càng thêm rõ ràng. Trước khi chinh phạt Từ Châu, Văn Nhượng có đi kiểm tra thì đúng là không hổ thẹn với cái tên Ấn mặc cự tử. Dự tính năm sau, Hà Nhất xướng sẽ sản xuất năm nghìn đao thuẫn, hơn ngàn áo giáp... Từ Hòa rất khen ngợi áo giáp của Hà Nhất xướng. Y nói nếu như xây dựng thành công Hồ Bảo thì phải kể tới công của cha con họ Tào.

Trong một năm qua, Tào Tháo chỉ chú ý tới chiến sự cho nên đối với chuyện của Hà Nhất xướng cũng không hiểu biết lắm.

- Tào công lê?

Tào Tháo cười:

- Đó là cái gì?

- Nghe nói Tuyền Thạch căn cứ theo cái mà Tào Hữu Học nghĩ ra từ khi còn nhỏ rồi cải tạo, không ngờ lại thành công. Sau khi Văn Nhượng dùng thử thì so với loại cày trước đây dùng ít sức hơn, đồng thời lại rộng hơn. Còn về phần cái tên Tào Công lê đó cũng là do Tuyền Thạch đề nghị. Y nói nếu không có Tào công cho mình sự kỳ ngộ thì không thể nào có ý tưởng đó. Vì vậy mà y mới lấy họ của Tư Không đặt là Tào công lê.

Tào Tháo gật đầu:

- Cả nhà họ Tào đều là người thuần lương.

Đột nhiên y chợt cảm khái vì sự tạo ngộ đó. Lúc trước, khi mới dùng Tào Cấp cũng là vì Tào Cấp hiền bản dạp và yên ngựa. Hà Nhất xướng bỏ hoang nhiều năm, Tào Tháo cũng định thử cho Tào Cấp tiếp nhận.

Không ngờ Tào Cấp thật sự thành công hơn nữa còn có rất nhiều thành tích. Hiện giờ còn tạo ra Tào công lê, phải nói công lao quá nhiều. Trước đây, Tào cấp từng hiến ba trăm thanh đao làm trắng lực chiến đấu của quân Hồ Bôn.

Lúc ấy, Tào Tháo lấy cơ Tào Cấp mới làm quan một thời gian ngắn nên không cho lên chức mà chỉ ban cho một cái tước vị Ngũ đại phu. Mà nay xem ra thì cái tước vị đó có phần nhẹ. Trầm ngâm một lúc, Tào Tháo nói:

- Công lao của Tuyền Thạch như vậy phải phong thưởng, nếu không sẽ làm cho mọi người nhụt chí. Hiện giờ Hà Nhất xương mở rộng, ta định đặt một chút Chư dã đô úy để cho Tuyền Thạch nhận cái chức đó. Đồng thời phong làm Hà Nhất hầu. Các người thấy thế nào?

Từ trước tới nay, phong tước chủ yếu là do vua. Lúc đầu, nhà Hán từng quy định nếu không phải họ Lưu thì không được phong hầu. Có điều từ giữa thời Đông Hán tới nay, xuất hiện rất nhiều hoạn quan được phong hầu, ngoại thích cũng được phong hầu. Điều đó khiến cho nguyên tắc phong hầu biến mất. Đương nhiên, danh sách tước vị giống như huyện, hương, đình hầu không có nhiều thay đổi, chỉ có thêm rất nhiều danh hầu. Cái tước vị này chỉ nhằm khen ngợi công lao chứ không có đất phong, hơn nữa không được cha truyền con nối.

Ngay cả hoạn quan, ngoại thích còn được phong hầu nói chỉ công lao của Tào Cấp như vậy? Nhưng vấn đề là việc phong hầu cho Tào Cấp phải được triều thần đồng ý.

Quách Gia còn đỡ, thái độ của Tuân Du cũng trở nên hết sức quan trọng. Còn về cái chức quan Chư dã đô úy thật ra chỉ là lên chức. Trước đây, thiếu phủ không có đô úy nhất định. Khí giới, thuyền bè đều do Điển Tào đô úy quản lý. Chức trách Chư dã đô úy chính là chế tạo binh khí, áo giáp, hưởng lộc gần ngàn thạch. Có nghĩa là mỗi tháng có thể có được chín trăm đấu. Việc lên chức này trước mắt mà nói thì không có ai thích hợp hơn Tào Cấp.

Tào Cấp ở Hà Nhất xương làm rất tốt, hiện giờ cần phải làm cho y phát triển.

Tuân Du nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Chư dã đô úy, ngoài Tuyền Thạch không ai hơn được. Chỉ có điều, Hà Nhất Hầu thì kinh nghiệm của Tuyền Thạch còn thiếu.

“Kinh nghiệm còn thiếu?” Không phải.

Nói thẳng ra là ở vấn đề xuất thân.

Mặc dù Tuân Du không nói rõ nhưng Tào Tháo có thể hiểu được ý nghĩa của nó. Y nghĩ một chút rồi quay đầu nói với Quách Gia:

- Phụng Hiếu có ý kiến gì không?

Cái vấn đề xuất thân đúng là rắc rối. Quách Gia nghĩ một chút rồi đột nhiên nói:

- Trước đây, khi Tuyền Thạch tới báo cáo công việc, ta từng nghe hắn nói rằng hắn sinh ra ở Nam Dương nhưng tổ tiên lại không phải là người Nam Dương...nghe nói tổ tiên của y vào năm Chính Hòa mới dời tới núi Trung Dương, hình như là hậu nhân của Cung hầu...không biết có phải sự thật hay không.

Tuân Du phun ra một ngụm nước, nhìn Quách Gia mà không nói được một tiếng nào. Mà Tào Tháo thì ho khan một lúc mới dừng lại, nhất thời không biết nói thế nào.

“Người hỏi tại sao hai người này lại phản ứng mạnh như vậy?”

Cái đó phải bắt đầu từ thời Tây Hán. Hán Cao Tổ Lưu Bang dựng nên nhà Hán, dưới trướng có một người tên Tào Sâm là người đồng hương với Cao ỗ hoàng đế.

Mặc dù người này không nổi danh như Trương Lương, Tiêu Hà nhưng cũng là một trong những công thần số một, số hai của nhà Hán.

Tào Sâm có con trai tên là Tào Man được phong tước Bình Dương hầu, sau đó nhận chức Ngự Sử đại phu. Sau tới thời Hiếu Văn đế thì miễn chức làm hầu rồi chết. Con trai của Tào Man là Tào Kỷ giữ chức hầu

được bảy năm được gọi là Giản Hầu. Con trai của Tào Kỳ là Tào Thì cưới công chúa Bình Dương, giữ tước hầu hai mươi ba năm, được gọi là Di Hầu. Con trai của Tào Thì là Tào Tương lại cưới Vệ Trường công chúa, giữ tước hầu mười sáu năm rồi qua đời. Tào Tương chính chính là Cung hầu mà Quách Gia nói.

Con trai của Tào Tương là Tào Tông vào năm Chính Hòa thứ hai vì liên lụy chuyện thái tử Vũ Đế động binh mà bị xử tử.

Việc phong tước của họ Tào cũng bị bỏ. Người nhà họ Tào lưu lạc bốn phương trong đó có một người tới ngụ tại huyện Tiểu khiến cho đời sau mới được yên lành một chút.

Mà Tào Tháo thì xuất thân từ họ Tào ở huyện Tiểu. Quách Gia nói Tào Cấp là hậu duệ của Cung hầu chẳng phải là nói, Tào Tháo và Tào Cấp cùng tông?

Nếu nói như vậy thì đừng nói là Hà Nhất hầu, cho dù phong Tào Cấp làm Quan Trung hầu, Quan nội hầu cũng không có ai phản đối.

Tào Tháo thầm nghĩ: "Ta chỉ muốn người giúp ta có một ý chứ không yêu cầu người kéo thêm người thân cho ta!"

Trương gia đại thiếu

241. Chương 228: Liều mạng

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 228: Liều mạng

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Trong lúc nhất thời, Tào Tháo dờ khóc dờ cười, nhìn Quách Gia mà lắc đầu liên tục. Nào ngờ, Quách Gia nghiêm mặt nói:

- Chủ công! Đây cũng không phải là nói đùa, hoàn toàn theo lời Tào Cấp nói. Lúc ấy Văn Nhượng cũng ở đó, sau khi nghe nói cũng rất ngạc nhiên. Có điều chúng ta thấy Tuyền Thạch không thể nói đùa bỡn. Thậm chí y còn không biết Tào công cũng là hậu duệ của Tào Cung quốc mà chỉ nói chuyện vậy. Sau đó Văn Nhượng còn tra xét gia phả của Tuyền Thạch thì tổ tiên tên là Tào Mẫn và năm Chính Hòa thứ tư ngụ ở núi Trung Dương. Mà Tào Mẫn lại là con trai thứ mười chín của Cung Hầu... Hôm nay nếu Công Đạt không nhắc tới thì suýt nữa ta quên mất.

- Người nói thật sao? - Tào Tháo cảm thấy hứng thú.

Còn Tuân Du thì lên tiếng:

- Vậy cái tên Ân Mặc Cự tử...

- Ân Mặc Cự tử không phải là tên thật mà do trong phường thị đồn đại. Lần đầu tiên khi ta gặp Tuyền Thạch, hắn có giải thích chuyện này một cách rõ ràng...

- Nếu nói như vậy thì Tào Cấp thật sự là người cùng họ của Tư Không.

- Chuyện này...

Tào Tháo cũng cảm thấy đắn đo.

Năm Chính Hòa thứ hai, Tào Tông bị tội nên bỏ phong tước, người họ Tào lưu lạc khắp nơi, không ai nói rõ nơi nào có người trong họ ở. Nhưng theo lời Quách Gia nói thì dường như đó là sự thật. Nếu Tào Cấp thật sự là người của họ Tào thì đối với Tào Tháo mà nói đúng là chuyện tốt.

Dòng họ là trên hết. Mà Tào Cấp cũng là người có bản lĩnh, có thể rèn đao, có thể đúc nông cụ. Cả ba người nhà đó đều có công lao. Đối với người họ Tào mà nói thì có thể đón nhận người trong họ lưu lạc là một chuyện tốt.

Tất nhiên, nếu cha con Tào Cấp không có bản lĩnh thì Tào Tháo có thể không nhận.

Nhưng vấn đề là... Tào Tháo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Việc này tạm thời đặt qua một bên. Đợi khi về Hứa Đô, ta sẽ điều tra. Nếu Tuyền Thạch thật sự là người trong họ của ta thì đối với họ Tào chúng ta thật sự là may mắn.

Tuân Du nghe vậy cũng gật đầu.

Quy tông nhận tổ là một chuyện không hề đơn giản, đúng là phải cẩn thận. Dù sao thì Tào Tông bị tội vào năm Chinh Hòa thứ hai. Tính cho tới bây giờ gần ba trăm năm, không ai có thể nói rõ.

Ngày mùng tám tháng mười hai, Tào Bằng ở trong trường đứng ngồi không yên.

Hôm nay là thời gian mà hán ước hẹn với Lữ Bố, cũng là ngày Lữ Bố thể hiện thái độ. Vì vậy mà hán vẫn thấp thỏm chờ đợi đáp án.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Mới qua canh bốn, Hạ Hầu Lan đã xông vào trong trường.

- Công tử! Ở cửa Bắc xuất hiện ánh lửa...Lữ Bố đã đồng ý.

Tào Bằng lập tức bật dậy chạy ra ngoài nhìn về phía cửa Bắc thì thấy có ánh lửa ngút trời. Hán liền thở phào một hơi.

Cuối cùng thì Lữ Bố cũng quyết định.

Sau hai ngày suy nghĩ cuối cùng thì y cũng lựa chọn cái người thần bí ngay cả tên cũng không biết.

Nghĩ tới Phụng Tiên năm đó, phu nhân mới xuất giá...nhân sinh như giấc mộng, một ly rượu đèn đáp sông núi.

Đúng là đời người như mộng.

Cái cảm giác tri kỷ tự nhiên mà sinh ra.

Điều đó càng khiến cho Lữ Bố tin rằng người thần bí đó là tri kỷ của mình.

Lữ Bố trong đám người, Xích Thổ trong loài ngựa. Lữ Phụng Tiên năm đó uy phong rong ruổi nơi Mạc Bắc tới mức người Hồ tan tác. Thế mà nay bị bao vây ở Hạ Bì, chẳng lẽ người cam tâm làm tù binh cho người? Đại trượng phu làm chuyện anh hùng cho dù có chết cũng phải lưu danh trong sử sách. Nếu như không thỏa được ước nguyện thì sao không đánh giết một trận để cho anh hùng trong thiên hạ khen ngợi?

Tính cách của Lữ Bố rất phức tạp.

Vừa có sự tự ti lại kiêu ngạo.

Sau khi tiến vào Trung Nguyên, sự kiêu ngạo từ từ biến thành bảo thủ và tự phụ, còn sự tự ti lại luẩn quẩn trong lòng y. Vì vậy mà ngày xưa dũng cảm đã không còn. Mà nay Lữ Bố như một lần nữa tỉnh lại... Đại trượng phu bước chân đi giết cả trăm vạn mới xứng danh anh hùng.

Ánh lửa hùng hực chiếu rõ gần như toàn bộ thành Bắc.

Ánh lửa chiếu vào khuôn mặt của Lữ Bố làm cho những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt càng thêm dũng cảm.

- Quân hầu! Người ra đây làm gì?

Trần Cung nhận được tin vội vàng chạy ra.

- Công Đài! Ta định phá vậy.

- Cái gì?

- Hạ Bì không giữ được là chuyện sớm tối. Ta định đánh ra nên mới đốt lửa ở đây định làm kế nghi binh khiến cho Tào Tháo không biết được mục đích của ta.

Vào lúc này, Lữ Bố không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào.

Y chỉ tin vào cây kích trong tay và con ngựa Xích Thố mà thôi.

Trần Cung đúng là một mưu sĩ xuất sắc nhưng lại có quá nhiều mưu kế không phải nhân vật Lữ Bố có thể không chế. Hơn nữa, việc này liên quan tới vợ con nên Lữ Bố lại càng không thể nói rõ với bất cứ ai. Vì vậy mà y đã sớm nghĩ cách để ứng phó với Trần Cung.

Trần Cung ngạc nhiên:

- Nếu quân hầu chịu phá vây thì đúng là chuyện tốt. Nhưng còn các phu nhân...

- Sinh tử do mệnh, thành bại tại trời. Nếu như ta đánh ra, Tào Tháo sẽ không làm khó các cô ấy. Còn nếu ta chết thì làm sao có thể quan tâm tới các cô ấy được? Công Đài! Ta đã nói với các cô ấy rằng khi ta phá vây, các cô ấy phải đóng chặt cửa lại. Nếu ta chết trận thì tự tìm đường cho mình mà không phải vướng bận.

Trần Cung mừng rỡ:

- Đây là việc mà đại trượng phu nên làm.

Y không đồng ý với tư tưởng nhi nữ tình trường của Lữ Bố. Nhưng xem ra hôm nay, Lữ Bố đã nghĩ thông.

- Nhưng không biết là khi nào định phá vây?

- Tạm thời chưa định. Đợi ta nghi binh để cho Tào Tháo không biết thế nào rồi sau đó tìm chỗ quân Tào yếu nhất mà đánh ra.

- Đúng.

Trần Cung gật đầu khen ngợi, lộ rõ sự vui sướng.

Thái độ của y rất kiên quyết, không thể đầu hàng Tào Tháo.

Còn nguyên nhân ở đây thì cũng chỉ có Trần Cung hiểu rõ.

Đợi sau khi lửa trại tàn đi, Lữ Bố trở lại vương thành. Sau khi tiến vào trong cung, y đi thẳng tới hậu trạch. Đốt lửa chừng một canh giờ nhưng vẫn không hề có động tĩnh. Người thần bí không xuất hiện khiến cho Lữ Bố hơi căng thẳng.

- Phu nhân...

- Quân hầu.

Nghiêm phu nhân thấy Lữ Bố lập tức đóng cửa lại rồi đặt một cây mâu ngăn trên án.

- Cái thứ ba?

Nghiêm phu nhân gật đầu rồi lại cười khổ mà lắc đầu.

- Không có ai thấy hay soa?

- Không có.

- Vậy cái này...

- Sau khi quân hầu đốt lửa, Kỳ nhi đi tuần tra bên ngoài có một tên lính đưa cho Kỳ nhi nói là có người phó thác. Khi Kỳ nhi phản ứng thì tên lính đó đã đi mất... Kỳ nhi nói rằng tên lính kia có khả năng là do người thần bí phái tới. Nhưng do lúc đó quá đột ngột nên nó cũng không nhìn rõ hình dạng của người nọ. Chỉ có điều người đó không cao lắm, rắn chắc, thân thủ có lẽ không kém.

- Cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Trong lòng Lữ Bố ít nhiều cảm thấy thư thả. Y cũng biết người thần bí kia làm việc mạo hiểm tới tính mạng cho nên cần phải cẩn thận.

Cây mâu ngắn bọc một tấm lụa, Nghiêm phu nhân vẫn chưa tháo ra.

Lữ Bố rút tấm lụa trắng bọc dưới ánh nến, đôi mày hơi giãn ra một chút.

- Quân hầu...

- Phu nhân! Đại sự có thể thành.

- Xin chỉ giáo cho.

- Người này có mưu kế. Ước định với ta từ giờ tới hai ngày nữa sẽ hành sự. Phu nhân dẫn theo đám Linh Hầu tới cửa hông phía Đông Nam mà ra ngoài, hắn sẽ phái người tiếp ứng. Tới lúc đó ta sẽ đánh ra từ cửa Tây, đó là nơi mà Hạ Hầu Uyên phòng ngự yếu nhất. Sau khi mọi người gặp hắn phải nghe theo sự sắp xếp của hắn. Nếu ta có thể đánh ra ngoài sẽ hội hợp với mọi người.

Nghiêm phu nhân lộ rõ sự lo lắng.

- Phu quân! Có cần phải làm vậy không?

- Phu nhân không phải lo lắng. Người này là tri kỷ của ta, tất sẽ không hại ta. Hơn nữa, nếu hắn muốn hại ta cũng không phải làm nhiều trò như vậy. Tâm tư của người này rất cẩn thận, mọi hành động đều nằm trong suy đoán của hắn.

- Nhưng...thiếp vẫn hơi bận tâm. - Nghiêm phu nhân do dự một lúc rồi nói nhỏ:

- Hay là chúng ta nghĩ cách tìm người đưa tin rồi tính toán tiếp?

- Không còn kịp nữa rồi.

Lữ Bố thở dài, nói nhỏ:

- Hiện giờ trong thành chỉ có mấy ngàn quân, Kỳ nhi không nhận ra người đó thì làm sao mà tìm được? Nếu chúng ta đã lựa chọn tin tưởng hắn vậy thì đánh cuộc đi. Phu nhân! Tới lúc đó, ta sẽ cho Cao Thuần dẫn năm mươi người đi theo. Các người không cần phải làm kinh động tới bất cứ kẻ nào. Chỉ cần thay đổi trang phục tới cửa Đông Nam mà gặp Đức Tuần. Nếu có gì không ngờ, Đức Tuần sẽ bảo vệ cho mọi người.

- Phu quân không mang Đức Tuần theo hay sao?

- Lần này là phá vây chứ không phải chiến đấu lâu dài. Võ nghệ của Đức Tuần tuy mạnh nhưng lâm trận cần tùy cơ ứng biến. Nếu như nói quyết chiến trên chiến trường thì không đủ. Đi theo ta có lẽ không có nhiều tác dụng lắm, không bằng đi với các người còn có thể bảo vệ. Ta sẽ cho Đức Tuần điều động năm mươi tinh binh bảo vệ. Các người cũng phải cẩn thận.

Lữ Bố nói một cách quyết liệt khiến cho Nghiêm phu nhân biết không thể bàn được nữa.

Nàng có chút lo lắng:

- Nhưng Linh Hầu chưa chắc đã đồng ý.

- Việc này không cho nó quyết định. Đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách làm cho nó hôn mê, các người đưa nó ra ngoài. Chờ sau khi nó tỉnh lại cũng không làm gì được nữa. Có điều, phu nhân phải quản lý nó cho chặt. Dù sao thì người ta mạo hiểm tính mạng để giúp đỡ, không được để liên lụy tới kẻ khác.

Nghiêm phu nhân gật đầu:

- Thiếp thân hiểu được.

Lữ Bố thở ra một hơi rồi lại hít vào vài cái.

- Phu nhân! Ta bắt đầu thấy hứng rồi đấy.

Nghiêm phu nhân nhìn Lữ Bố nóng lòng mà ánh mắt ngân ngẩn.

Nàng lặng lẽ đứng dậy ôm lấy eo của Lữ Bố, áp má vào lưng gã không chịu buông ra.

Lữ Bố đề tay Nghiêm phu nhân xuống...

Còn hai ngày nữa là quyết định sinh tử...

Thời gian hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong hai ngày đó đối với Tào Bằng đúng là một sự dày vò.

Cùng lúc đó, hắn phải phân tâm lo những việc khác, đồng thời phải chú ý tới Tào Tháo. Quách Gia tìm tới nói cho Tào Bằng biết hắn chuẩn bị tới Từ huyện nghĩ cách chiêu hàng Trương Liêu. Tào Bằng lập tức đồng ý, đồng thời nói với Quách Gia, Hạ Tương có một đám lương thảo đưa tới Hạ Bì, tới lúc đó cần phải chiếm dụng đường Đông Nam để chuyển hàng, thỉnh cầu sự chấp thuận của Tào Tháo. Quách Gia không hề có lấy một chút nghi ngờ về báo với Tào Tháo.

Buổi chiều, Tào Tháo sai người đưa lệnh chấp thuận cho Tào Bằng sử dụng con đường phía Đông Nam.

Dù sao thì việc vận chuyển lương thảo cũng không phải là chuyện đơn giản. Tào Tháo hạ lệnh cho Trần Quần phối hợp, coi như là một sự tín nhiệm đối với Tào Bằng.

Trời nhanh chóng tối đen.

Khi thời gian bước vào giờ Tý...

Trên con phố dài của Hạ Bì, tám trăm tinh binh tập trung trên con đường.

Lữ Bố mặc giáp trụ, cưỡi ngựa Xích Thố. Ba trăm quân kỵ và năm trăm quân bộ có mặt ở đây chính là đám lính tinh nhuệ nhất trong thành.

Phần lớn trong số đó đều là thân vệ của Lữ Bố, đi theo từ Tịnh Châu cho tới nay.

Trần Cung cũng cởi áo dài mặc trang phục quân đội, cưỡi một con ngựa đen, tay cầm một cây đao dài năm thước. Y lặng lẽ đứng bên cạnh Lữ Bố không nói một lời. Sĩ tử thời Đông Hán cũng không giống như thời Minh Thanh chỉ biết đọc sách. Bọn họ coi trọng lục nghệ, cưỡi ngựa bắn cung là một môn học bắt buộc chứ không phải là loại thư sinh trời gả không chặt.

Vào thời kỳ Đông Hán, rất nhiều nho sinh khi cởi áo thì trở thành võ sĩ. Cho dù là Vương Doãn trước đây cũng từng cầm kiếm.

Kiểm thuật của Trần Cung rất khá nhưng khi lâm trận thì bảo kiếm không có lực sát thương bằng đao.

vì vậy mà y bỏ kiếm cầm đao coi như chuẩn bị liều mạng.

Đúng là liều mạng.

Bao gồm cả Trần Cung, tất cả mọi người đều hiểu rõ cho dù có thể theo Lữ Bố đánh ra ngoài thì cũng bị chết rất nhiều. Nhưng nếu đã quyết liều mạng thì ai còn để ý tới việc đó nữa. Đại trượng phu trên đời không phải là vùng kiếm giết địch hay sao? Bọn họ ở Hạ Bì đã ngủ một giấc khá dài.

Cơn gió từ cuối phố thổi tới khiến cho áo choàng của Lữ Bố bay phấp phới.

Gió ở Từ Châu mặc dù lạnh nhưng không so được với gió ở Mạc Bắc. Lữ Bố hút một chút không khí trong lành, cố gắng nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể.

- Công Đài! Chúng ta đi.

Theo lệnh của hắn, Trần Cung rút đao vung lên về phía thành.

Cửa Tây từ từ mở ra một cái khe hở nho nhỏ.

Xích Thố tung vó không hề phát ra một tiếng động đưa Lữ Bố yên lặng ra khỏi cửa Tây. Ba trăm quân kỵ bám sát theo sau, còn Trần Cung thì dẫn năm trăm quân bộ.

Có điều Trần Cung vẫn có một chút nghi hoặc.

Ngày hôm qua, Lữ Bố đột nhiên hạ lệnh bắt Cao Thuận nhốt vào đại lao rồi đánh.

Nhưng sau đó y lại thả Cao Thuận, bắt y làm một tên lính ở cửa Đông. Theo Lữ Bố nói thì Cao Thuận hình như có ý mưu phản, không thể coi thường. Nhưng Trần Cung cảm giác chuyện này có gì đó hơi cổ quái. Không dám nói người khác nhưng Cao Thuận là một người sắc bén...

Nếu như trước đây, Trần Cung sẽ cố gắng bảo vệ Cao Thuận.

Nhưng nay sắp phá vỡ, Trần Cung cũng không dám tin người khác một cách dễ dàng. Nhất là nếu Cao Thuận thật sự có ý tạo phản thì sao? Sống hay chết chỉ có một cơ hội. Trần Cung không có thời gian chứng minh sự trong sạch của Cao Thuận cho nên đành lựa chọn im lặng.

Ba ngày đốt lửa liên tục khiến cho quân Tào có chút căng thẳng, không ai biết Lữ Bố có ý định gì mà chỉ thấy ánh lửa. Hắn làm như vậy là muốn phá vỡ. Cái kết quả này quân Tào có thể hiểu được.

Nhưng chỉ thấy ánh lửa còn Lữ Bố không hành động một hai ngày còn được, nhưng tới ba ngày thì không ai coi đó là chuyện đáng để ý nữa.

Dù sao thì hiện giờ Lữ Bố giống như cá trong chậu, lương thảo trong thành đã hết, làm sao có thể quyết chiến với mình nữa chứ?

Trên con đường ở cửa Tây tối như mực không hề thấy bóng binh lính đi tuần.

Lữ Bố phóng đi trên con đường dài, khi tới đầu phố thì thấy đại doanh của quân Tào.

Lữ Bố giơ cao cây phương thiên họa kích trong tay mà cắn chặt răng rồi phát ra mệnh lệnh:

- Giết.

Ba trăm quân kỵ theo Xích thố gần như cùng một lúc xông vào trong quân Tào. Tiếng vó ngựa vang vọng trong bóng đêm khiến cho đám quân lính canh cửa doanh trại ngẩn người. Bọn họ vội vàng ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một đội quân kỵ từ trong bóng tối lao ra.

- Địch tập kích.

Một tên binh lính gào lên.

Có điều âm thanh của y còn chưa dứt, Xích Thố đã vọt tới trước mặt.

Phương thiên họa kích giống như một tia chớp giáng xuống, tên lính kia trong nháy mắt đã bị xẻ đôi người. Xích Thố hí lên một tiếng, Lữ Bố ngửi thấy mùi máu tanh chợt quát to:

- Giết.

- Giết!

Ba trăm quân kỵ giống như mảnh hổ xuống núi xông vào trong quân doanh.

Tào Tháo đang ngủ bình tĩnh, tóc tai rũ rượi chạy ra khỏi giường.

- Chém giết ở đâu?

- Chủ công! Không hay. Lữ Bố suất binh đánh ra từ cửa Tây, đã xông vào trong đại doanh. Cao An hương hầu đang vội vàng ứng chiến nhưng không ngăn nổi. Tướng quân đã sai người cầu viện, xin Chủ công nhanh chóng xuất binh tương trợ, nếu không khó có thể ngăn cản được Lữ Bố.

Tào Tháo giật nảy mình, ớn lạnh, đồng thời hoàn toàn tỉnh ngủ.

- Trọng Khang!

- Có mặt tướng.

Đêm đó phụ trách phòng ngự là Hứa Chử và quân Hồ Vệ.

Tào Tháo biết rõ sự dũng mãnh của Lữ Bố. Nếu như để y trốn thoát thì đúng là thành cái họa.

- Trọng Khang lĩnh Hồ Vệ tới giúp cho Nguyên Nhung.

Lập tức triệu Quân Minh tới đây để cho quân Hồ Bôn của hắn làm hậu ứng, không thể để Lữ Bố ra ngoài. Lệnh cho Lưu Huyền Đức dẫn nhân mã bản bộ tới cứu viện. Thông báo cho Công Minh ở ngoài thành chuẩn bị sẵn. Nếu Lữ Bố đánh ra ngoài thì phải tiêu diệt, không cần biết sống chết.

- Binh mã các mặt khác thế nào?

- Tạm thời ở yên.

Tào Tháo cũng không phải là cái loại chủ nhân thất kinh không làm chủ được tình hình.

Hiện giờ y nắm chắc phần thắng cho nên càng thêm cẩn thận. Mà gần như trong tích tắc, Tào Tháo cũng đã nghĩ kỹ được đối sách. Có Hứa Chử giúp đỡ là điều không thể tránh được. Nhưng Điển Vi thì không cần phải tham gia chiến đấu, để giữ sức, chờ bất cứ lúc nào cũng phóng ra. Y lại tiến thêm một bước để tiêu hao lực lượng của Lưu Bị. Từ khi có được phong thư Lưu Bị viết cho Trương Liêu, Tào Tháo càng thêm e ngại.

“Ta không thể giết người nhưng có thể mượn đao để giết.”

Chẳng phải Lữ Bố phá vây hay sao? Ta sẽ lệnh cho Lưu Huyền Đức ngăn cản. Nếu y tha cho Lữ Bố, ta sẽ gán tội cho người...”

Lúc này, trong thành Hạ Bì, ánh lửa ngút trời, các doanh trại đều đề phòng.

Sau khi Lữ Bố xông vào trong doanh trại, lúc đầu rất thuận lợi. Nhưng khi y đánh tới trung quân thì gặp phải sự phản kháng rất mạnh của quân Tào. Hạ Hầu Uyên cũng không phải là chiến tướng vô địch. Nhưng trên thực tế, Hạ Hầu Uyên thuộc loại thống soái, không chỉ võ nghệ mà còn là một viên tướng có mưu trí. Sau khi bối rối một lúc, Hạ Hầu Uyên liền tổ chức chống cự. Y cùng lúc thu lại đám binh lính bị Lữ Bố đánh tan, đồng thời điều động nhân mã ngăn cản tốc độ của Lữ Bố. Sao khi giao thủ nhiều lần với Lữ Bố, Hạ Hầu Uyên biết một khi để cho Lữ Bố xông lên thì không một ai cản được.

Quân Tào càng lúc càng đông khiến cho tốc độ của Lữ Bố chậm dần.

Nhưng chuyện này cũng khiến cho sự chú ý của quân Tào tập trung hết về phía đại doanh nơi cửa Tây.

Kèm theo đó, việc phòng thủ ở cửa Đông cũng lỏng lẻo theo.

Cánh cửa nội thành phía Đông Nam chợt hé ra một khe hở.

Cao Thuận dẫn theo năm mươi tên lính chờ sẵn.

Khi cửa Tây vang lên tiếng kêu, Cao Thuận cũng nắm chặt tay lại. Y cố gắng kìm nén sự xúc động trong lòng mà chờ đợi.

Ước chừng một nén nhang, một chiếc xe ngựa đi tới cửa Đông Nam.

Nghiêm phu nhân, Tào phu nhân, Điều Thuyền và Kỳ nhi đều mặc trang phục của quân tào. Trong xe ngựa, Lữ Lam hôn mê bất tỉnh.

- Đức Tuân?

Nghiêm phu nhân thở phào một cái.

Cao Thuận vội vàng xua tay, hai gã binh lính lập tức xông lên tiếp nhận lấy chiếc xe từ tay Kỳ nhi.

- Phu nhân! Chúng ta đi.

Không hề có gì thừa thãi, tất cả giống như luyện tập vô số lần.

Cao Thuận mặc áo giáp, cầm một cây trường mâu. Hắn bảo ba vị phu nhân xuống ngựa rồi nói nhỏ:

- Cưỡi ngựa rất dễ lộ, chúng ta cần phải cẩn thận.

Nghiêm phu nhân gật đầu rồi nhảy xuống ngựa.

Nói tiếp là cũng thật sự may mắn.

Các nàng không ai sinh ra vào thời Tống, Minh cho nên không phải bó chân vì vậy mà đi lại cũng dễ.

Nghiêm phu nhân sống ở Tịnh châu cũng không phải là cô gái được nuông chiều từ bé.

Tào phu nhân mặc dù sống trong gia đình phú quý nhưng phụ thân Tào Báo cũng là tướng. Còn Điều Thuyền cũng không phải là con nhà giàu. Kỳ nhi lại có kiếm thuật rất cao. Cả bốn cô gái không phải là người ăn không ngồi rồi cho nên sau khi xuống ngựa, được Cao Thuận phái người bảo vệ liền lặng yên đi theo cửa Đông Nam ra ngoài. Tiếng hò hét ở cửa Tây càng lúc càng to khiến cho người ta sợ hãi.

Trương gia đại thiếu

242. Chương 229: Quan Vân Trường

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 229: Quan Vân Trường

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

- Phu nhân! Cẩn thận.

Cao Thuận cảnh giác nhìn xung quanh không hề thấy một tên lính đi tuần.

Ước chừng đi được hai dặm, chợt có quân lính về báo:

- Tướng quân! Phía trước đường bị chặn. Hơn nữa có binh lính cảnh giới tuần tra ở đầu phố.

Cao Thuận nghe thấy vậy thì giật mình.

Hắn vừa định hạ lệnh thì bị Nghiêm Phu nhân ngăn lại.

- Đức Tuân! Đốt một cây đuốc.

- Cái gì?

- Là người một nhà.

Cao Thuận ngơ ngác. Nhưng nếu Nghiêm phu nhân đã nói vậy thì hắn cũng nghe theo.

Một cái đuốc được châm lên. Kỳ nhi đón lấy cây đuốc rồi bước tới lắc lư hai cái. Quân lính đối diện không hề có động tĩnh. Chỉ thấy một viên đại tướng cầm một cây đuốc trong tay khẽ hua ba cái. Nghiêm phu nhân thở phào một cái rồi gật đầu.

- Đức Tuân! Đi thôi.

Cao Thuận cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hạ lệnh cho binh lính tiến lên.

Thấp thoáng trong đó có tiếng chuông vang lên.

Viên đại tướng hươu cây đuốc kia đưa nó cho tên lính bên cạnh rồi cất bước tới, nói nhỏ:

- Mời phu nhân lên xe! Cam Ninh phụng lệnh công tử nhà ta chờ ở đây đã lâu. Nhanh! Chúng ta phải rời khỏi Hạ bì ngay.

Sau lưng hắn là mấy chục chiếc xe ngựa đậu dài cả một con phố.

Cao Thuận và Nghiêm phu nhân nhìn nhau rồi gật đầu, sau đó đoàn người chui vào trong đoàn xe.

Vừa lên xe ngựa, Nghiêm phu nhân lại có một cảm giác hết sức hoang đường.

Người thần bí cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện khiến nàng chợt thấy sợ hãi. Vị “Công tử” thần bí kia rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

-Đức Tuân?

-Có mặt tướng!

Nghe thấy giọng nói của Cao Thuận, Nghiêm phu nhân ít nhiều cũng an tâm hơn.

Thành Hạ Bì càng lúc càng bị bỏ xa phía sau, tiếng kêu la cũng như có như không, gần như đã không thể nghe thấy được nữa.

-Người có biết chúng ta đi đâu không?

-Mặt tướng không rõ lắm, nhìn phương hướng thì hẳn là phía đông nam.

Cao Thuận chợt hạ giọng, nói:

-Phu nhân, chuyện này rất cuộc là như thế nào? Cam Ninh kia là thần thánh phương nào? Ta cảm giác thân thủ của người này dù không địch lại nổi Quân Hầu, nhưng cũng không thua kém là bao. Dù y có giao đấu với Quân Hầu, chưa đến hai trăm hiệp, Quân Hầu cũng khó thắng nổi y!

Cao Thuận quả thực có phần hồ đồ!

Từ đầu tới cuối, gã đều không biết rõ chân tướng ngọn nguồn của chuyện này. Tính tình gã vốn trầm lặng, Lã Bố giao gia quyến cho gã khiến gã hết sức cảm kích. Nhưng Lã Bố không nói rõ sự tình thì Cao Thuận cũng không nhất định phải truy vấn rõ ràng.

Gã chính là người như thế, hiểu rõ cũng làm, không hiểu rõ cũng sẽ làm.

Nếu như ở thời hậu thế, Cao Thuận sẽ là một binh sĩ tốt.

Khái niệm “Quân lệnh như sơn” đã ăn sâu bén rễ vào đầu gã. Chính vì thế, dù trước kia Lã Bố nghi kỵ gã nhưng gã vẫn nguyện nhận sự ủy thác của Lã Bố.

Nghiêm phu nhân không khỏi thất kinh!

Dưới trướng của Lã Bố, võ dũng của Cao Thuận cũng được xếp hàng cực cao.

Tuy rằng gã không phải là một trong tám dũng tướng, nhưng so về khả năng chiến đấu thực tế, e rằng Cao Thuận còn trên cả Ngụy Tục và Hầu Thành.

Tầm nhìn của gã không tồi. Nói như thế, có nghĩa Cam Ninh kia thực sự không hề đơn giản. Một người có thể giữ được một võ tướng bậc nhất như Cam Ninh bên người cũng không phải là người bình thường.

Nghiêm phu nhân trầm tư suy nghĩ, nghĩ mãi cũng không biết Lã Bố rốt cuộc đã có giao tình với người nào.

Nhưng nàng vẫn dặn dò:

-Đức Tuân, dặn mọi người chú ý một chút, cố gắng không nên xung đột với bọn họ. Người tên Cam Ninh kia có nói gì cũng nhớ phải làm theo. Sự tình đã tới nước này chúng ta cũng chẳng còn đường lui nào khác, cứ nghe theo mệnh trời thôi. Dù sao bọn họ cũng không có ác ý.

Cao Thuận gật đầu, lùi lại một bên, nhẹ giọng phân phó mọi người.

Trên một chiếc xe khác, Kỳ nhi nhẹ giọng hỏi:

-Phu nhân, là hẳn sao?

Điền Thuyền do dự một chút, thấp giọng trả lời:

-Nếu ta đoán không nhầm thì chắc chắn chính là hẳn.

Đoàn xe đi tới ngã ba đường, phía trước chợt xuất hiện một đội kỵ binh ước chừng trăm người. Một viên kỵ tướng người mặc trát giáp, tay cầm Long Lân hai trượng, thúc ngựa tới trước mặt Cam Ninh. Cam Ninh gạt đầu với người kỵ tướng, viên kỵ tướng thở phào một hơi.

-Chúng ta tiến về phía Tổ Thủy, trước hừng đông phải đến được Hạ Tương.

Ở bên kia, Ngũ công tử đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi người đến là lập tức khởi hành ngay. Hưng Bá, chuyện ở đây cứ giao lại cho ta đi. Người nên mau chóng trở về Hạ Giao, cần phải giúp đỡ công tử chu toàn. Đường từ đây đến Hạ Tương rất thông suốt, sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

Cam Ninh gạt đầu, thúc ngựa thay đổi vị trí với viên kỵ tướng kia.

Viên kỵ tướng chấp tay chào Cam Ninh rồi chỉ huy đoàn xe, tiếp tục tiến lên.

Thay đổi người ư?

Cao Thuận thấy rất rõ ràng, lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Khi ngựa của Cam Ninh đi ngang qua, gã ngẩng đầu nhìn y.

Chỉ thấy Cam Ninh mỉm cười, ngồi trên ngựa chấp tay, nói:

-Cao tướng quân, các người theo Tử U đi đi. Hắn sẽ hộ tống mọi người đến nơi.

-Phiền ngài rồi!

Cao Thuận không hiểu sao, chỉ biết chấp tay chào lại Cam Ninh.

Sau khi đoàn xe rẽ qua ngã ba, Cam Ninh dẫn kỵ quân chạy như bay đi.

Nhìn viên kỵ tướng phía trước, Kỳ nhi khẽ vỗ vỗ ngực, quay đầu nói với Điêu Thuyền:

-Phu nhân, đúng là người kia rồi!

Điêu Thuyền nở nụ cười.

Trên đường, người càng lúc càng nhiều.

Tào quân từ bốn phương tám hướng xông tới, vây chặt đường xá.

Trần Cung vung đao, chém một gã Tào quân nằm lăn ra đất. Y nhìn bốn phía xung quanh, thấy năm trăm hãn tốt bên người giờ đã chết và bị thương quá nửa...

Tình hình của Lã Bố cũng không tốt lắm, gã đang bị cản đường.

Tuy rằng võ nghệ của Lã Bố siêu quần, Họa Can kích liên tục hạ gục kẻ địch. Nhưng kẻ địch thực sự quá nhiều, giết, giết, giết mãi vẫn không hết.

Trần Cung cắn răng một cái, vung trường đao trong tay cản lại.

-Ôn hầu đối đãi chúng ta không tệ, ngày hôm nay chính là lúc để báo đáp.

Vừa nói chuyện, Trần Cung như con hổ dữ nổi điên, tả xung hữu đột, chém đám quân tốt, mở một con đường máu.

Y xông lên trước tạo thành một con đường, hô lớn:

-Ôn Hầu, hãy đột phá vòng vây từ nơi này. Cung sẽ dẫn quân đoạn hậu cho Ôn Hầu đi!

Y ngăn cản đội quân, tạo lối đi cho Lã Bố.

Lã Bố hét lớn một tiếng, Họa Can kích vung lên, ngựa Xích Thố hí lên. Hai binh lính Tào quân bị chém thành nhiều mảnh, chớp mắt Lã Bố đã tới phía sau Trần Cung.

-Công Đài.

-Quân Hầu, khi xưa Cung không thể tận tâm tận lực, giờ xin để Trần Cung làm tròn bổn phận của kẻ bề tôi.

Nói xong, y không để ý đến Lã Bố nữa, giẫm lên từng đám chân tay, thi thể của những binh sĩ đã chết, xông về phía quân địch. Bụi máu bắn khắp nơi.

Chỉ trong nháy mắt, sự không tín nhiệm vốn có trong lòng Lã Bố đều tiêu tan thành mây khói. Gã nhìn theo bóng lưng của Trần Cung, biết y đã sẵn sàng để chết.

Trong lòng không khỏi đau xót, nhưng gã cũng biết giờ không phải là lúc để đa sầu đa cảm.

-Công Đài, Bố nếu còn sống, tương lai nhất định sẽ báo thù rửa hận cho Công Đài.

Vừa nói chuyện, Lã Bố vừa quay đầu ngựa, phi ngựa vọt đi. Hơn trăm kỵ quân ở phía sau cùng chăm chú bám sát theo gã. Dọc đường đi, Tào quân liên tục ngăn cản, nhưng có cũng như không, Họa Can kích trong tay Lã Bố vung lên, chẳng khác nào giao long quá hải. Từng trận gió quét qua, hàn quang lạnh lẽo lóe lên. Từng đợt hàn quang xuất hiện trong không trung, Tào quân dù liều mạng ngăn cản, thế nhưng Lã Bố như con hổ điên, liên tục chém giết. Tào quân từng người ngã ngựa đổ xuống, máu chảy thành sông. Một gã Tào tướng thúc ngựa cản lối đi của Lã Bố, hét lớn một tiếng:

-Lã Bố đừng chạy, có Trần Tào đây.

Thế nhưng Lã Bố căn bản không thèm nhìn hắn, ngựa Xích Thố chợt tăng tốc, xuất hiện trước mặt Trần Tào.

Họa Can kích quét qua không trung, đánh xuống một đòn. Trần Tào vốn là một gã quan coi ngục ở Hứa đô. Lúc trước, bọn Tào Chân bị giam giữ trong đại lao, đã đánh cho hắn một trận thừa sống thiếu chết; sau này Điển Vi và Hứa Chử lại làm quan, khiến Trần Tào gần như sụp đổ. Tiếp sau nữa, hắn từ chức quan coi ngục, dẫn thân vào trong quân. Nhờ đã từng làm trong sai nha, hắn rất nhanh đã đứng vững chân, trở thành kiêu tướng dưới trướng Hạ Hầu Uyên.

Thế nhưng Trần Tào này tránh được Điển Vi và Hứa Chử, nhưng lại gặp phải Lã Bố.

Mắt thấy Lã Bố chém thanh Họa Can kích xuống, Trần Tào hét lớn một tiếng, giờ thương đỡ lấy.

Chỉ nghe một tiếng chấn động vang lên. Thanh Họa Can kích nặng chừng hơn tám mươi cân. Người mượn sức ngựa, ngựa thêm uy phong cho người, một kích này giáng xuống nào phải chỉ nghìn cân. Trần Tào hét thảm một tiếng, thanh đại thương gãy làm hai đoạn. Thế tới của Họa Can kích vẫn không dừng lại, liên tục xuống nữa, chém toàn thân Trần Tào và cả con ngựa thành hai mảnh. Máu huyết phun tung tóe lên người Lã Bố. Lã Bố vẫn chưa nhận ra, tiếp tục xông lên phía trước. Mắt thấy lao ra khỏi con đường này đã là cổng thành phía tây, Lã Bố nghiêng rằng nghiêng lợi xông lên, phía sau không ngừng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết nhưng gã không quay đầu lại.

-Lã Bố đừng chạy, có Hứa Chử đây.

Một viên đại tướng ngăn cản lối đi của Lã Bố. Hứa Chử ngồi trên lưng ngựa, tay nắm đao, vọt xông đến đánh Lã Bố.

Lã Bố không hề sợ hãi, giờ kích đón đỡ. Họa Can kích và đại đao va chạm vào nhau, chỉ thấy từng tiếng nổ vang lên. Lã Bố mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng muốn lấy mạng của Hứa Chử trong chốc lát cũng là chuyện không thể. Hứa Chử liên tục vung đao, chiến đấu với Lã Bố tại chỗ. Được khoảng chừng hơn ba mươi một hiệp, từ phía cuối đường chợt xuất hiện một con ngựa Ô Tuy phóng nhanh như chớp, lao thẳng về phía Lã Bố.

Đại tướng ngồi trên lưng ngựa mặc khôi giáp màu đen, tay cầm một cây xà mâu dài một trượng tám.

-Lã Bố đừng chạy, có Yên nhân Trương Phi đây.

Vừa dứt lời, ngựa Ô Tuy đã đến trước mặt. Chỉ thấy Trương Phi vung thanh đại thương lên, xông đến.

Lã Bố đang giao chiến với Hứa Chử, chợt Trương Phi xuất hiện. Gã và Trương Phi cũng có thể coi như quen biết đã lâu, biết rõ vị tam tướng quân này không chỉ võ nghệ cao cường, mà còn có thần lực trời sinh. Thanh xà mâu dài một trượng tám kia nặng ước chừng hơn sáu mươi cân, khả năng sát thương rất lớn, đã lâm chiến là như cuồng phong vũ bão, cực kỳ cuồng dã.

Lòng thảm hốt hoảng, Lã Bố không muốn chiến đấu tiếp nữa.

Hai con ngựa đối mặt, Lã Bố sử kích tấn công thiết mâu của Trương Phi. Thừa dịp y lùi về sau trong nháy mắt, gã liền thúc ngựa vọt qua.

Trước Phi tức giận đến chửi ầm ĩ lên, thúc ngựa xông đến đuổi theo. Cùng lúc đó, Hứa Chử lại ngăn cản lối đi của Lã Bố, hợp lực với Trương Phi người trước người sau cùng giáp công Lã Bố. Giỏi cho một Lã Phụng Tiên, bị hay viên đại tướng giáp công mà vẫn không hề hoảng loạn. Thanh Họa Can kích vung lên như mưa, ngựa Xích Thố hí lên. Trương Phi và Hứa Chử tuy dũng mãnh nhưng đấu với Lã Bố - một người đã không còn quan tâm đến mạng sống nữa cũng liên tục bị Lã Bố đẩy lùi về phía sau.

Vừa đẩy lui hai người xong, Lã Bố đang định xoay người rời đi.

Một con ngựa chạy như bay đến, vị đại tướng ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng quát:

-Lã Bố đừng chạy, có Hạ Hầu Uyên đây.

Lúc này, trên con đường, đèn đuốc sáng trưng.

Tào quân ủa đến, từng người từng người đều giành chỗ bao vây lấy quân Hạ Bì.

Lã Bố không khỏi nổi giận!

Lúc trước, tất cả thấy gã đều phải bỏ chạy. Giờ hỏ xuống đồng bằng, cả đám người đều xông ra đòi phần...

Gã hét lớn một tiếng, thúc ngựa đến đánh cả ba người Trương Phi, Hứa Chử và Hạ Hầu Uyên.

Xa xa, Tào binh Tào tướng không ngừng xông tới. Ở ngay cửa thành, Lưu Bị dưới sự hộ vệ của Trần Đáo cùng xông đến chỗ ba người Trương Phi đang đánh Lã Bố.

-Hao hổ, dũng mãnh như ngươi rồi cũng đến thế thôi sao?

Mắt thấy Lã Bố giao chiến với ba người Trương Phi cũng không rơi vào thế hạ phong, Lưu Bị nhịn không đợi cảm khái.

Gã tháo song kiếm xuống, trao đổi ánh mắt với Trần Đáo, cắn răng một cái rồi thúc ngựa xông đến con phỏ ấy, đánh thật hiểm về phía Lã Bố.

Nói thật ra, nếu không phải bắt đắc dĩ, Lưu Bị nhất định sẽ không xông lên.

Nhưng Tào Tháo đã hạ lệnh, lệnh cho gã phải ngăn chặn Lã Bố. Nếu như gã không động tay, nhất định sẽ bị Tào Tháo trách tội.

Làm tôn tử phải có dáng dấp của tôn tử, hôm nay Lưu Bị là kẻ ăn nhờ ở đậu, lòng dù không tình nguyện nhưng cũng buộc phải làm. Nhưng Lưu Bị còn chưa kịp tiến lên, Lã Bố đã thấy gã. Gặp được cừu nhân, đôi mắt Lã Bố đỏ ngầu. Lã Bố huy động Họa Can kích, bức lui ba người Trương Phi xong, liền thúc ngựa xông thẳng về phía Lưu Bị. Ngựa xích thồ ào ào phi tới, hí lên một tiếng dài.

Con ngựa Lưu Bị cười chân trước mềm nhũn, quỳ gối trên mặt đất.

Lưu Bị ngã xuống, máu trên đường dính đầy người gã, hai thanh song kiếm cũng biến mất. Lúc này, Lã Bố đã đến trước mặt Lưu Bị, vung kích bổ về phía gã. Trần Đáo thúc ngựa xông lên, liều mạng ngăn cản thanh Họa Can kích của Lã Bố. Cũng nhờ có khoảnh khắc này, ba người Trương Phi lại lần nữa xông lên, bao vây lấy Lã Bố. Lưu Bị đứng khập khiễng, được Trần Đáo bảo vệ lùi về phía sau.

Thấy không giết được Lưu Bị, Lã Bố cũng không muốn tham chiến tiếp nữa, bức lùi Hạ Hầu Uyên, thúc ngựa bỏ đi.

Ở một chỗ khác trên con đường dài ấy, Trần Cung cũng không còn trụ được bao lâu nữa.

Đám bộ khúc bên người gần như đã tử thương hết. Mắt thấy Tào quân ủa lên, Trần Cung cắn răng một cái, vung đao kẻ lên cổ, định tự vẫn...

Chỉ nghe tiếng dây cung bật một tiếng, một mũi tên bay tới, cắm vào chính giữa tay Trần Cung.

Trường đao kêu leng keng một tiếng, tuột khỏi tay y rơi trên mặt đất. Trần Cung ngẩng đầu nhìn. Chỉ tấy viên đại tướng đã thu hồi lại cây cung, thúc ngựa tới trước mặt y.

Tay người này cầm đại thương đánh lên người Trần Cung, khiến y ngã nhào xuống đất.

-Tư Không có lệnh, giữ lại tính mạng của Trần Cung.

Vừa nói chuyện, viên đại tướng này vừa thúc mã tới trước mặt Trần Cung. Đại thương dè lên người Trần Cung, khiến y không thể động đậy nổi.

-Lang tướng Hổ Bí Vương Mãnh phụng lệnh Tư không mời Trần tiên sinh di giá.

Mấy tên quân tốt như lang như hổ xông lên, tóm tay Trần Cung ra sau, dùng dây thừng trói chặt y lại.

Trần Cung vừa giãy dụa, vừa kêu lớn:

-Quân Hầu đừng ham chiến nữa, đi đi, mau đi đi.

Tiếng hét vang trời, Lã Bố cũng nghe được tiếng hét của Trần Cung.

Trong lòng gã biết nếu như còn đánh tiếp, gã chắc chắn phải chết. Một người là Trương Phi, một người là Hứa Chử, một người là Hạ Hầu Uyên. Nếu là lúc bình thường, cho dù hai người cùng tiến lên gã cũng không sợ. Nhưng hiện tại, ba người cùng bao vây, Lã Bố dần không thể đỡ được nữa. Gã cắn răng một cái, thúc ngựa chạy trốn chết.

Gã có thể không đánh lại ba người Trương Phi, nhưng Tào quân bình thường thì làm sao có thể ngăn cản được Lã Bố.

Thăng đường tiến của Lã Bố, máu chảy thành sông.

Mắt thấy cửa thành tây đang ở ngay trong tầm nhìn.

Lã Bố không khỏi phấn chấn...

Trong bốn cửa thành của Hạ Bì, cửa thành phía tây bị ảnh hưởng của đợt tấn công bằng nước kia nghiêm trọng nhất. Bởi vì cửa thành tây gần với Tứ Thủy, nơi có nhiều nước nhất. Cho dù là mùa đông, sông Tứ Thủy cũng hết sức hùng mãnh. Toàn bộ tường thành phía tây gần như đã sập phân nửa; thành tây giờ trống hoác, chỉ còn lại đồng cỏ nát thê lương. Lã Bố thấy cửa thành phía tây, thầm biết chỉ cần có thể lao ra ngoài, khả năng sống sót của gã sẽ tăng lên một nửa.

Vì sao lại như thế?

Bên ngoài cửa thành tây là đồng bằng.

Với con ngựa Xích Thố của gã nếu như chạy nhanh, sẽ không có ai có thể đuổi kịp.

Tinh thần chợt tỉnh táo lên nhiều. Lã Bố thúc ngựa, như một cơn gió lao ra đâm phé tích cửa thành phía tây. Ngoài thành là màn đêm tăm tối. Lã Bố ghìm cương cheiêng mã, đang định phân rõ phương hướng để đột phá vòng vây, chợt nghe có tiếng vó ngựa, một con khoái mã từ trong đám phé tích lao tới, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt Lã Bố. Viên đại tướng trên lưng ngựa toàn thân mặc chiến bào màu xanh, người khoác thiết giáp ngư lân, tay cầm thanh đại đao sáng loáng.

Vị tướng tới nhưng không nói lời nào, xông đến trước mặt Lã Bố, bổ xuống một đao.

Nếu như là lúc bình thường, Lã Bố sẽ không bận tâm. Thế nhưng sau một hồi giao chiến trong thành với bọn Trương Phi, lúc đó gã vẫn chưa cảm thấy gì, nhưng lúc này, Lã Bố lại cảm thấy toàn thân rã rời, không còn chút sức lực nào. Bắn nạnh mách bảo, thanh Họa can kích trong tay vung lên, Lã Bố đỡ một đòn.

Gã vốn nghĩ rằng một kích này đánh ra hẳn sẽ đẩy bay đại đao của đối thủ đi.

Thế nhưng đao kích va chạm, phát ra một tiếng nổ. Lã Bố chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, thanh Họa Can kích lúc trước cầm vốn rất vừa tay giờ lại hơi nặng. Gã thất kinh, vội vã thu hồi lại đại kích. Cánh tay của gã còn chưa hồi phục lại cảm giác, viên đại tướng kia đã xông lên, vung đao chém tiếp một đường. Chiến đấu đã quá nửa đêm, tinh thần của Lã Bố không còn được tốt như lúc mới đầu nữa.

Đối mặt với một đao nhanh như chớp này, Lã Bố muốn né tránh nhưng đã không còn kịp nữa rồi!

Khi đại đao chém xuống bộ giáp phục của gã, phát ra một tiếng động chói tai, trong giây lát Lã Bố đã vịn toàn lực, không né tránh nữa, nắm lấy thanh kích, thúc ngựa xông lên, vung kích quét ngang ra.

Chỉ nghe một thanh âm vang lên, thanh Họa Can kích hung hăng đập lên lưng người nọ.

Viên đại tướng tức thì bị đánh bay ra khỏi lưng ngựa, lăn xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, gần như nằm co quắp trên mặt đất.

Áo giáp vị xé rách, Lã Bố ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, chỉ kích thẳng vào đối phương.

-Quan Vũ, đồ đệ tiện!

Dưới ánh lửa, viên đại tướng ráng đứng dậy, ói ra một búng máu.

Gương mặt vốn đỏ hồng chợt xám xịt lại, hiển nhiên một kích vừa rồi của Lữ Bố khiến y bị thương không nhẹ. Y chống đại đao, liên tục cười nhạt:

-Lữ Bố, sao ngươi chưa chết đi?

Trương gia đại thiếu

243. Chương 230: Hao Hổ Quy Thiên (1 2)

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 230: Hao Hổ Quy Thiên (1 2)

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Máu tươi chảy xuôi theo lưng ngựa nhiễm hồng cả mặt đất. Một vết thương từ ngực kéo dài tới bụng có thể thấy cả xương. Máu từ miệng vết thương chảy ra nhuộm đỏ hai gò má của Lữ Bố. Thanh phương thiên họa kích trong tay Lữ Bố dường như trở nên nặng tới ngàn cân khiến cho Lữ Bố cảm thấy phải cố hết sức. Y đã nghĩ tới nhiều kết cục nhưng lại không nghĩ tới một việc: Đánh lên.... Đường đường là một con hổ vậy mà để người ta đánh trộm rồi chết. Một cơn tức giận dâng lên trong lòng.

Lữ Bố ngửa mặt lên trời rồi gào một tiếng. Xích Thố cũng hí lên một tiếng thê lương.

- Quan Vũ! Để mạng lại.

Lữ Bố rít lên, vung Phương thiên họa kích rồi phóng về phía Quan Vũ.

Vào lúc này, Quan Vũ ngay cả sức để đứng thẳng cũng không có chỉ trơ mắt nhìn ngựa Xích Thố đang vọt tới. Đôi mắt phượng của y trợn lên, sắc mặt xám xịt hoàn toàn tuyệt vọng. Y không thể ngờ được Lữ Bố bị thương nặng như vậy mà vẫn còn sức.

- Nhị ca! Tránh mau.

Trương Phi chạy tới nhìn thấy cảnh tượng đó thì hét lên. Đáng tiếc lúc này làm sao Quan Vũ còn sức mà tránh né chỉ đành trơ mắt nhìn Lữ Bố lao tới mà nhắm mắt lại.

“Choang!” Một cây kích lao tới đập trung Phương thiên họa kích. Lực lượng của nó rất mạnh khiến cho Phương thiên họa kích thoát khỏi quỹ đạo sượt qua người Quan Vũ mà rơi xuống đất.

Xích Thố cũng theo đó dừng lại còn Lữ Bố vẫn ngồi trên lưng ngựa giữ tư thế vung kích mà không hề nhúc nhích.

Quan Vũ giống như mất hết sức lực ngã ngồi xuống đất. Khi y ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Lữ Bố vẫn trợn mắt nhưng không còn hơi thở. Chẳng biết tại sao, Quan Vũ đột nhiên nổi giận bước tới đẩy Lữ Bố ngã xuống. Thi thể Lữ Bố ngã xuống làm bốc lên một đám bụi, thanh Phương Thiên họa kích cũng rơi xuống đất. Quan Vũ nhặt cây đại đao vung tay định chặt đầu Lữ Bố. Đúng lúc này, chợt có tiếng người hét to:

- Quan Vũ! Người đã chết cần gì phải hành hạ thi thể.

Quan Vũ nhìn theo hướng có âm thanh vọng tới.

Chỉ thấy Điển Vi mặc trọng giáp đang thúc ngựa tiến đến. Ánh mắt của y có chút gì đó như trào phúng. Điển Vi hừ lạnh một tiếng rồi nhảy xuống nhặt cây kích. Hóa ra người vừa cứu Quan Vũ chính là Điển Vi.

- Cho dù Lữ Bố có như thế nào thì vẫn coi như là dũng sĩ. Người giết cũng giết rồi cần gì phải phá hủy thi thể của hắn... Hôm nay Hao hổ quy thiên, chẳng biết tới bao giờ mới có thể gặp lại nhân vật như thế này. Người đâu! Mang thi thể của Ôn Hầu, binh khí và ngựa đi.

Trong giọng nói của Điển Vi có một chút gì đó đáng tiếc. Nói ra thì y từng giao phong với Lữ Bố nên đối với võ nghệ của Lữ Bố hoàn toàn khen ngợi.

Trương Phi thúc ngựa tới nghe thấy Điển Vi muốn thu binh khí và ngựa của Lữ Bố thì giận dữ. Gã thúc ngựa xông tới ngăn cản Điển Vi.

- Điển Vi! Người thật không biết xấu hổ. Lữ Bố do ca ca của ta giết, tại sao người lại định dắt ngựa và binh khí đi?

Điển Vi trợn mắt, quát to:

- Chỉ dựa vào Điển Vi ta, người có ngăn cản được không?

Trương Phi giận dữ đang định nói tiếp thì bị Quan Vũ gọi.

- Tam đệ không được vô lễ! Vừa rồi nếu không có Điển trung lang thì ta đã chết oan rồi. Điển trung lang không cần phải để ý tới huynh đệ của ta. Hắn không có ác ý, chỉ hơi lỗ mắng một chút thôi. Ngựa và binh xin mời Điển trung lang cứ mang đi.

Điển Vi liếc nhìn Quan Vũ rồi gật đầu, sau đó thúc ngựa đi.

Đám người Hứa Chử và Hạ Hầu Uyên đi tới đón tiếp Điển Vi rồi sau đó tới chúc mừng Quan Vũ. Tiếp theo, mọi người đều lĩnh binh rời đi.

Trương Phi xuống ngựa dìu Quan Vũ vừa thở phì phò hỏi:

- Nhị ca! Vừa rồi tại sao huynh phải nhịn với Điển Quân Minh? Đệ không sợ y.

- Ta biết đệ không sợ, nhưng hiện tại chúng ta đang ăn nhờ ở đậu. Điển Vi lại là ái tướng tâm phúc của Tào Tháo, đệ xung đột với y chẳng phải là mang tới rắc rối cho huynh trưởng hay sao? Hơn nữa vừa rồi đệ không thấy một khi đệ động thủ với Điển Vi, Hứa Chử và Hạ Hầu Uyên không thể khoanh tay đứng nhìn. Mặc dù võ nghệ của đệ cao nhưng muốn đối phó với sự liên thủ của ba người đó chỉ sợ là chưa đủ. Ta lại bị trọng thương, tới lúc đó chỉ có thể trở mặt nhìn đệ chết trong tay ba người đó.

- Bọn họ dám?

Quan Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Thật sự là họ dám. Tào Tháo xưa nay e ngại huynh trưởng, chỉ có điều là chưa có cơ hội để ra tay. Nếu vừa rồi đệ ra tay, bọn họ giết đệ, Tào Tháo không những không trách tội mà thậm chí còn vỗ tay. Xung quanh đây toàn là quân Tào, nếu chúng ta xảy ra chuyện không hay thì huynh trưởng lại càng rơi vào thế yếu hay sao? Dù sao thì Lữ Bố cũng chết trong tay ta, cứ để cho họ lấy ngựa và binh khí cũng đừng hòng mơ tưởng chiếm được công lao. Vì vậy mà đệ không cần phải tranh chấp với Điển Vi.

Lời nói của Quan Vũ khiến cho Trương Phi không thể nói gì hơn. Mặc dù gã không cam lòng nhưng cũng biết rằng ở dưới mái hiên của người ta thì phải cúi đầu. Gã cắn răng dậm chân một cái.

- Nhị ca! Thương thế của huynh thế nào?

- Không có gì trở ngại...

Quan Vũ nói xong đột nhiên ho khan rồi phun ra một ít bọt dính máu. Y thở dài rồi lắc nhẹ đầu:

- Cứ tưởng rằng ta đã đánh giá cao Lữ Bố nhưng vẫn không ngờ...cũng may là hắn đã chết nếu không trong thiên hạ đúng là không ai địch nổi. Đi thôi. Chúng ta đi gặp huynh trưởng rồi tính tiếp.

Dứt lời, Quan Vũ được Trương Phi nâng mà từ từ bước đi.

Tiếp theo, quân Tào cũng bắt đầu thu dọn chiến trường.

- Lữ Bố đã chết.

Khi tiếng trống trận, tiếng kêu la biến mất, trong lòng Tào Bàng xuất hiện một cái cảm giác trống vắng. Một vị anh hùng không ngờ đã chết. Võ tướng số một Tam Quốc đã về với đất. Nghĩ tới điều đó, hắn thở dài một tiếng và đối mặt với Tào Hồng.

Tào Hồng nói nhỏ:

- Chuẩn bị một chút, chúng ta phải vào nội thành.

Tào Bằng gạt đầu rồi xoay người rời đi. Hắn đột nhiên xúc động không muốn ở Hạ Bì. Khi quay về tới doanh trại thì Cam Ninh đã quay về.

- Tất cả thu xếp xong chưa?

- Đã thu xếp thỏa đáng... Tử U tiếp nhận, hiện giờ có lẽ đã tới Hạ Tương.

Tào Bằng ít nhiều có một chút yên tâm. Cho dù thế nào thì ít nhất hắn cũng có thể bảo vệ được cốt nhục của Lữ Bố. Với năng lực hiện tại của hắn cũng chỉ làm được như vậy.

Thật ra ngay từ đầu, Tào Bằng không nghĩ rằng Lữ Bố còn sống mà ra.

Đúng là Lữ Bố rất lợi hại, cộng với Xích Thố và Phương Thiên họa kích. Nhưng vấn đề là vào lúc này dưới trướng Tào Tháo có thể nói là tập trung những anh hào trên đời này như Điển Vi, Hứa Chử, Hạ Hầu Uyên, Từ Hoảng...tính cả Tào Hồng vào nữa thì có người nào là không thiện chiến? Chưa nói còn có ba người Lưu, Quan, Trương cũng không phải tầm thường. Nhiều người như vậy, nếu để cho Lữ Bố chạy thì đúng là đáng chê cười.

- Tới hừng đông, chúng ta sẽ đi Từ huyện.

- Vâng.

Tào Bằng gãi đầu, xua tay ra lệnh rồi đi vào trong nội thành. Có điều sau khi Lữ Bố chết trận, sức chống cự của nội thành đã mất, cái này là do ý chí chiến đấu của binh lính. Sau khi biết tin tức Lữ Bố tử trận, bọn họ liền tự động mở cổng thành, buông binh khí. Tào Bằng và Cam Ninh dẫn ba trăm Hắc Thụy Binh từ cửa đông tiến vào trong nội thành.

Trên đường đi, bọn họ chỉ nghe thấy những chiến tích làm cho người ta sợ hãi. Lữ Bố dẫn tám trăm tử sĩ phá vây giết hơn ngàn quân Tào. Trên đường, Lữ Bố còn giết hơn ba mươi kiêu tướng của Tào Tháo, trước khi chết còn làm cho Quan Vũ bị thương nặng. Còn quân Tào chết trong tay Lữ Bố thì có thể nói là vô số.

Cho dù là Cam Ninh nghe thấy vậy cũng lắc đầu cảm khái.

- Không ngờ Hao hổ dũng mãnh như vậy.

- Đáng tiếc là bây giờ hồn đã quy thiên rồi.

Tào Bằng thở dài rồi đột nhiên nói:

- Hưng Bá có thấy hối hận không?

- Hối hận?

- Nếu như không phải ta làm liên lụy tới người thì không chừng người giết Lữ Bố chính là người chứ không phải là Quan Vũ.

- Cái chiến tích như vậy có gì đáng để khoe? - Cam Ninh cười lạnh làm như không thèm để ý.

Có lẽ y cũng đã nghe nói quá trình Quan Vũ giết Lữ Bố. Đối với Cam Ninh mà nói thì cái việc đánh lén đó không có gì đáng tôn trọng.

Tào Bằng cười cười không nói nữa.

Khi hai người đi qua cổng vương thành thì thấy mấy tên lính đang áp giải Trần Cung.

- Trần quân sư.

Tào Bằng xuống ngựa cung tay thi lễ với Trần Cung.

Trần Cung liếc mắt nhìn Tào Bằng chỉ mỉm cười rồi đáp lễ chứ không lên tiếng.

- Chuyện gì vậy?

Tên vệ sĩ áp giải Trần Cung nói:

- Vừa rồi Tư Không chiêu hàng nhưng bị hấn mắng cho một trận. Không còn cách nào khác, Tư Không đành phải hạ lệnh giết...tuy nhiên hấn có một yêu cầu đó là có thể chết trước mặt Lữ Bố. Hiện giờ Lữ Bố đang được đặt tại phủ tướng quốc, chúng thuộc hạ dẫn hấn tới đó để hành hình.

Tào Bằng nhìn theo bóng lưng Trần Cung rồi thở dài một tiếng.

- Nếu Trần Cung ngay từ đầu dốc sức phò tá cho Lữ Bố. Nếu ngay từ đầu Lữ Bố cũng nghe theo kế của Trần Cung. Một văn một võ cùng đồng tâm hiệp lực thì ít nhất có thể đứng vững một phương...đáng tiếc! Đáng tiếc cho hai người có tài này.

Cam Ninh nói nhỏ:

- Đường như công tử rất có cảm khái?

- Cũng không cảm khái chỉ tiếc cho hai người đó. Thôi! Không nói nữa! Chúng ta tới chào từ biệt Tào công rồi nhanh chóng tới Từ huyện.

Phía chân trời đã le lói những tia nắng đầu tiên. Tào Tháo đứng trong sảnh đường mà nhú mày.

- Không thấy bóng dáng cả nhà Lữ Bố?

Đồng Chiêu lắc đầu:

- Chủ công! Ty chúc khi tiến vào chiếm giữ nội thành thì được đám hạ nhân trong phủ nói rằng lúc chàng vạng Lữ Bố ra lệnh cho họ trở vào phòng, không một ai được đi ra ngoài. Cho nên không một ai biết cả nhà Lữ Bố đi đâu. Có điều nghe bọn họ nói thì trước đó vài ngày, trong nội thành từng có loạn. Hầu Thành và Ngụy Tục bị Lữ Bố giết chết, ngay cả đứa con nuôi của y cũng tham gia vào việc đó. Sau đó, đứa con nuôi của Lữ Bố được người ta cứu, không biết đi về đâu. Chủ công, người nói xem có phải là...

Tào Tháo hỏi:

- Vậy đứa con nuôi của Lữ Bố hiện giờ đang ở đâu?

- Chưa biết.

- Nhanh chóng điều tra cho ta xem gia đình Lữ Bố được người nào đưa đi.

Mặc dù Lữ Bố đã chết nhưng Tào Tháo vẫn chưa cảm thấy yên bình. “Là kẻ nào mà thần không biết quỷ không hay đưa cả nhà Lữ Bố đi dưới mắt của ta? Người này làm vậy là có mục đích gì? Hay là đám thuộc hạ của Lữ Bố vẫn còn có kẻ ẩn núp ở Hạ Bì?”

Vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu Tào Tháo không thể nào biến mất.

Đúng lúc này, binh sĩ vào bẩm báo, Tư mã Tào Bằng dưới trướng Đô Hộ tướng quân xin cầu kiến.

- Hấn có chuyện gì?

- Tào Tư mã xin hỏi tới khi nào thì đi Từ huyện?

Tào Tháo giật mình, trầm giọng nói:

- Để cho hấn vào đây gặp ta.

Một lát sau, Tào Bằng nhanh chóng đi vào trong đại sảnh. Hấn khom người thi lễ với Tào Tháo:

- Mạt tướng Tào Bằng tham kiến Tư Không đại nhân.

Nói xong không nghe thấy Tào Tháo trả lời, Tào Bằng giật mình ngẩng lên thì thấy y đang nhìn mình chăm chú. Ánh mắt của Tào Tháo giống như hai thanh kiếm sắc khiến cho Tào Bằng căng thẳng. Có điều nhìn nét mặt thì y không có vấn đề gì.

- Tào Bằng! Người có quen biết Trương Liêu không?

- Không nói là quá quen, chỉ gặp gỡ một lần. Văn Viễn tướng quân rất hòa thuận. Lúc đó nghe nói Hải Tây hỗn loạn, bên cạnh mạt tướng và gia huynh không hề có binh mã vì vậy mới tặng mạt tướng hai trăm binh

sĩ. Sau đó khi giao phong với hải tặc liền có chỗ dừng... Nói ra thì cũng có chút giao tình với tướng quân Văn Viễn vì vậy mà mặt tướng không muốn tướng quân gặp phải chuyện không may.

- Thì ra là vậy.

Tào Tháo trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Người có biết Lữ Bố ở Hạ Bì còn có thân hữu nào không?

Tào Bằng ngăn người rồi lắc đầu:

- Chuyện này mặt tướng không rõ lắm.

- Nếu vậy thì người đi đi. Nếu như có thể chiêu dụ được Trương Liêu thì đó là chuyện tốt còn nếu không được thì cũng không cần phải cưỡng cầu. Khi trở về ta còn có nhiệm vụ quan trọng cần cử với người.

Từ miệng Quách Gia, Tào Bằng đoán đường Tào Tháo muốn cho hắn ở lại Quảng Lăng. Hắn cung tay tuân lệnh rồi xoay người đi ra. Vừa mới đi ra cửa, Tào Bằng chợt nghe Tào Tháo nói:

- Hữu Học! Ta nghe nói người và con gái của Lữ Bố có quen biết?

Tào Bằng nghe thấy vậy liền cảm thấy ớn lạnh... Hắn cố gắng bình tĩnh quay người lại:

- Đúng là có biết.

- Hiện giờ cả nhà Lữ Bố mất tích một cách thần bí, người có nghĩ là ai đưa đi không?

- Cái này... Xin thứ cho mặt tướng ngu dốt, không biết việc này.

- Nhưng chẳng phải người và con gái Lữ Bố có quen biết đó sao? Ta nghe người ta nói cô ta còn tới Hải Tây chơi đùa một thời gian... Người nói xem cô ta có tới Hải Tây không?

Lòng bàn tay của Tào Bằng lúc này ướt sũng. Hắn làm như suy nghĩ rồi nói:

- Chắc là không thể. Trước kia Lữ Bố khai chiến với Hải Tây có thể nói là hao binh tổn tướng. Người nhà họ Lữ hận tỵ chức thâu xương, làm sao có thể tới Hải Tây được? Chủ công! Chẳng lẽ nghĩ tới...

- Không có gì! Ta chỉ tiện hỏi vậy thôi.

Tào Tháo dứt lời, xua tay bảo Tào Bằng có thể đi.

Tào Bằng xoay người lại mà đầu ong ong như sắp nổ. Tào Mạnh Đức đúng là đa nghi nổi tiếng. Không ngờ từ chuyện Lữ Lam tới Hải Tây mà có thể hoài nghi tới hắn.

“May là mình không để cả nhà Lữ Bố tới Hải Tây, nếu không đúng là mang họa sát thân. Nhưng vấn đề cho dù người nhà Lữ Bố trốn ở Úc Châu sơn, nếu như không nhanh chóng dời đi thì sớm hay muộn cũng bị Tào Tháo phát hiện. Nên để cho bọn họ chạy tới đâu?”

Ra khỏi vương thành, áo trong của Tào Bằng ướt sũng.

- Hưng Bá! Phong tử đã về chưa?

- Đã về.

- Lập tức bảo hắn nghĩ cách tới Y Lô hương thông báo cho Chu thúc một khi nhận được người nhà Lữ gia thì lập tức đưa tới Úc châu sơn, không thể dừng lại ở Y Lô hương.

Cam Ninh giật mình, lập tức hiểu ngay có chuyện.

- Chúng ta lập tức đi. Người nhanh chóng chuẩn bị.

- Vâng!

Cam Ninh vội vàng xoay người rời đi.

Tào Bằng cũng quay ngựa đi ra khỏi nội thành. Vừa mới ra khỏi đại môn thì một người đã thò tay nắm lấy dây cương của hắn.

- Hữu Học! Người thật là to gan.

Tào Bằng chỉ thấy đầu như nổ tung, mà quay phắt lại nhìn.

Trời đã sáng.

Lữ Lam ngơ ngác mở mắt chỉ thấy đầu đau như búa bổ.

Tiết trời mùa đông trong trẻo hơi lạnh nhưng ánh nắng chiếu lên mặt làm cho cô không mở mắt ra được.

- Mẹ!

Lữ Lam thốt lên một tiếng, Nghiêm phu nhân liền quay lại nhìn.

- Mẹ! Sao người lại ăn mặc như thế này?

Lữ Lam nhìn thấy bộ trang phục của Nghiêm phu nhân thì ngạc nhiên. Nàng quay đầu nhìn thì thấy nhị nương và nương cũng đều mặc trang phục binh lính, thậm chí còn đội giáp trụ chẳng khác nào một tên lính bình thường.

Nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc nghiêng lên mặt đất, trong phút chốc Lữ Lam như hiểu ra điều gì đó...

- Cha đâu?

Nghiêm phu nhân cảm thấy đau xót, hai mắt đỏ lên, ngân ngấn lệ.

- Mẹ! Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Cha đi đâu? Chúng ta đang ở đâu? Mẹ nói nhanh đi.

Liên tiếp mấy vấn đề khiến cho Nghiêm phu nhân không biết trả lời như thế nào. Một lúc sau, nàng mới nói nhỏ:

- Linh Hầu! Hiện tại chúng ta đang đi Y Lô hương. Chẳng phải con vẫn muốn đi xem biển hay sao? Chúng ta đi xem.

- Không! Con cần cha. Con không đi Y Lô hương. Con muốn về nhà.

Tính tình của Lữ Lam ngây thơ nhưng không phải là người ngu. Với đủ mọi chuyện diễn ra, cô nhanh chóng hiểu ra sự bí ẩn trong đó. Đúng là trước đó cô hận Lữ Bố, hận Lữ Bố định gả cô cho con của Viên Thuật. Nhưng khi Lữ Bố đưa cô đột phá, cái tâm trạng, sự quan tâm khiến cho mối hận trong lòng Lữ Lam biến mất. Cô là con của Lữ Bố nên có một số việc không thể làm theo ý mình. Điều Thuyền ôm chặt lấy Lữ Lam:

- Linh Hầu! Không được làm loạn. Chúng ta đã không còn nhà nữa rồi. Cha của con vì con mà quyết tâm phá vây thu hút sự chú ý của quân Tào. Đồng thời cũng có người mạo hiểm cứu chúng ta ra. Nghe mẹ nói, cha con không sao đâu. Cha con với Xích Thổ và cây phượng thiên hạ kích trong thiên hạ không người nào có thể địch nổi. Chúng ta cứ đi trước, chờ mấy ngày nữa, cha con sẽ về. Đến lúc đó, cả nhà ta lại có thể sum vầy với nhau.

- Nhưng...

Nước mắt Lữ Lam thi nhau đổ xuống.

Phá vây?

Nói dễ hơn làm.

Nếu như trước kia Lữ Lam không biết sự tàn khốc của chiến tranh thì lần này Hạ Bì bị vây khiến cho nàng nhận thức được sự nguy hiểm của nó.

Đúng lúc này, Cao Thuận bước tới nói nhỏ:

- Phu nhân! Cần phải xuống xe.

- Có chuyện gì?

- Phía trước là đồn của quân Tào. Sau khi đi qua chính là phạm vi của Khúc Dương. Hạ Hầu phái người tới báo cho tại hạ bảo mọi người xuống xe đi bộ. Sau khi tới Khúc Dương sẽ có người tiếp ứng cho chúng ta. Hạ Hầu có nói rằng Thúc Long vẫn còn sống, hiện giờ đang ở Y Lô hương chờ chúng ta. Tất cả mọi việc đã được thu xếp xong. Chúng ta cần phải đi nhanh.

Nghiêm phu nhân nói:

- Ta biết rồi.

Nàng quay đầu nhìn bốn cô gái trên xe rồi nói nhỏ:

- Đi! Chúng ta xuống xe.

.....

Tào Bằng và Trần Quần sóng vai đi với nhau trên đường.

Trần Quần trầm mặc một lúc rồi mới mở miệng:

- Thi thể của Lữ Bố do ta phụ trách an táng. Ta sai người chôn quan tài của y dưới chân núi Cát Dịch, bên cạnh bờ Tổ thủy. Ta nghĩ tới lúc đó sẽ để lại một số đánh dấu.

- Trường Văn! Đa tạ...

- Người làm cái chuyện này hơi thiếu suy nghĩ...tuy nói người và Lữ Bố không kết giao nhưng dù sao cũng có tiếp xúc. Nếu như quả thực có người muốn điều tra thì cũng không khó. Nếu Tào công muốn truy cứu thì đã đi rồi... Tốt nhất là người mau chóng thu xếp cho các cô ấy, đừng để cho người ta phát hiện. Tốt nhất là đưa ra hải ngoại, như vậy thì Tào công không thể điều tra được.

Trương gia đại thiếu

244. Chương 231: Hoạ Sát Thân

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 231: Hoạ Sát Thân

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

- Hải ngoại?

Tào Bằng nhíu mày.

- Từ Châu và Thanh Châu thuộc thẩm quyền của Tào công. Ký châu cũng không an toàn...những nơi khác thì người lại không thể quan tâm được. Cách tốt nhất chính là đi hải ngoại.

Nhìn xung quanh thấy không có ai, Trần Quần rút một cuộn lụa trắng nhét vào tay Tào Bằng.

- Mấy năm trước, ta ngẫu nhiên cứu được một thương nhân trên biển. Người này hàng năm đi tới Hải ngoại nên cho ta một tấm hải đồ. Phía Đông Bắc Cù Sơn có một bán đảo. Trên đảo này có ba nước vô cùng hỗn loạn. Đây là chỗ ở của người man di nghe nói là ăn tươi nuốt sống, nên cuộc sống hơi khó khăn nhưng lại đỡ nguy hiểm hơn ở đây. Ta biết trong tay người có chút lực lượng đưa các cô ấy tới Mã Hàn đi...

- Mã Hàn?

- Đúng vậy.

Trần Quần hạ giọng:

- Dưới trướng Lữ bố có một đại tướng tên là Cao Thuận thiện chiến. Người này trung thành và tận tâm với Lữ Bố. Nhưng trong lúc Lữ Bố phá vây lại không thấy xuất hiện... Nói vậy người biết! Có hẩn, lại thêm

mấy trăm binh mã đủ để hoành hành Mã Hàn. neus như bọn họ có thể đứng vững ở đó thì Tào công cũng không thể nào làm gì được.

Mã Hàn...

Đó chẳng phải là một trong tam Hàn hay sao?

Tương truyền rằng nhân dân Triều Tiên trước đây chính là hậu duệ của tam Hàn. Chẳng lẽ Trần Quần nói tới bán đảo Triều Tiên? Tào Bằng kinh ngạc liếc mắt nhìn Trần Quần rồi cất tấm hải đồ đi.

Trần Quần có thể làm tới mức này là đã hết lòng. Bản thân y vẫn chưa đứng vững trong quân Tào vậy mà nguyện ý giúp đỡ hần.

Tào Bằng thầm cảm kích. Đồng thời hần cũng cảm thấy sợ. Vốn với hành động của mình cứ tưởng thần không biết, quỷ không hay. Nhưng không ngờ vẫn bị người ta nhận ra.

Trần Quần có thể nhìn ra điểm sơ hở thì cũng có thể có người sẽ nhận ra. Ít nhất lúc trước khi nói chuyện với Tào Tháo, Tào Bằng có thể cảm nhận được sự nghi ngờ của y. Nên nhớ rằng dưới trướng Tào Tháo còn có rất nhiều người lợi hại hơn Trần Quần. Không nói tới Quách Gia, Tuân Du, Tuân Úc và Trình Dục lại còn có Giả Hủ sắp quy thuận Tào Tháo đều là những người đa mưu túc trí.

Tào Bằng chấp tay nói:

- Huynh trưởng! Đa tạ.

Trần Quần chỉ cười cười cũng không nói nhiều với Tào Bằng mà vội vàng cáo từ.

Đó là một người rất có tình nghĩa.

Tào Bằng thầm cảm thán rồi đi thẳng tới đại doanh hội họp với Cam Ninh. Rồi sau đó hần lại tới cáo từ Tào Hồng. Tào Hồng biết hần có nhiệm vụ nên không giữ lại mà chỉ nhắc hần cẩn thận.

- A Phúc! Hiện tại trong tay ngươi có bao nhiêu binh mã?

- Trước mắt đi theo cháu có ba trăm người... Ở Hải Lăng có khoảng hai trăm. Có điều binh lực Hải Tây đã bị cháu rút bớt cho nên cháu muốn điều động từ Khúc Dương một số người qua.

- Ha! Như thế rất tốt. Nói cho người biết một chuyện. Tỷ phu của ngươi có khả năng được phong làm Truân điền Đô úy, quản lý khu vực đồn điền ở Hải Tây và Khúc Dương. Có thể nói là biển Hải Tây thành khu vực đồn điền lớn nhất ở phía Đông lương Hoài. Tới lúc đó khó tránh khỏi bị người ta ố kỵ, nên trong tay có chút binh mã cũng tốt. Dù sao thì năm nay Hải Tây tồn rất nhiều lương. Nếu vậy, ta sẽ giao cho ngươi năm trăm binh lính, rồi đề nghị với Tư Không giao toàn bộ binh mã Khúc Dương cho Hải Tây. Còn về phần Hạ Tương... A Phúc! Ta có một chuyện muốn nhờ ngươi, để cho Nghiêm Pháp tới với ta có được không?

- Thúc muốn Ngũ ca giúp đỡ?

Tào Bằng ngăn người rồi chột vui vẻ.

Võ nghệ của Đặng Phạm từ từ tăng lên, đồng thời trải qua một số năm tôi luyện nên năng lực so với khi ở Hứa Đô cũng mạnh hơn nhiều. Nếu như có thể đi theo Tào Hồng thì tương lai không thể nào đoán trước được.

Tào Hồng nói:

- Ta nhận được tin rằng Tư Không định lệnh cho ta làm Thái thú Trần quận.

- A! Nếu vậy thì xin chúc mừng thúc phụ.

Trần Quần ở Dự Châu nguyên danh là Trần quốc tiếp giáp với Trần Lưu và Nhữ Nam, gần với Hứa Đô.

Tào Hồng cười khổ:

- Nhưng tình hình của Trần quận hơi phức tạp. Trong tay ta lại không có người có thể dùng. Vốn ta định tới tìm Tử Hiếu mượn người nhưng Tử Hiếu phải đi Hà Nội không thể giúp đỡ ta... Ha ha! Người cũng biết nhân duyên của ta xưa nay không được tốt lắm nên tới lúc quan trọng bên cạnh không có một ai dùng được.

Đặng Nghiêm Pháp có võ nghệ không tệ, hơn nữa lại có quan hệ thân cận giữa chúng ta. Có lẽ sau khi chiến sự ở Từ Châu được bình định, Hải Tây cũng không còn chiến sự lớn nào nữa. Để cho hắn tiếp tục ở lại Hải Tây cũng chẳng có đất dụng võ.

Huynh đệ nhà mình đương nhiên hy vọng nhau có được tương lai tốt.

Hiện nay Tào Chân đang ở Hồ Báo kỵ, tiền đồ xán lạn nên Tào Bằng không phải lo lắng. Diển Mãn, Hứa Nghi là con của nhà tướng, có cha của họ không cần Tào Bằng lo. Còn về phần Chu Tán và Tào Tuân thì một người đang ở dưới trướng Tư Lệ hiệu úy còn một người là Bắc Bộ úy ở Lạc Dương. Lại nói trong Bát nghĩa thì ngoại trừ ba người Tào Bằng ra tất cả đều có tương lai rộng mở. Nếu Đặng Phạm có thể lập công dưới trướng Tào Hồng thì tương lai sẽ bừng sáng. Còn về phần Tào Bằng và Vương Mãi thì hơi tối hơn.

- Ta không có ý kiến. Thúc phụ nguyện đề bạt ngũ ca, ta vui còn không kịp. Hay là khi ta đi ngang qua Hạ Tương nói với ngũ ca một chút để cho y tới tìm thúc phụ là được...

- Như vậy rất tốt.

Sau khi nói lời tạm biệt với Tào Hồng thì đã tới buổi trưa.

Về cơ bản Hạ Bì đã bình thường trở lại. Các đội binh mã cũng lục tục rời khỏi thành Hạ Bì, còn Tào Tháo thì ở trong vương thành, tiếp kiến những nhân vật nổi tiếng của Hạ Giao.

Tào Bằng và Cam Ninh cũng rời khỏi Hạ Bì. Tới khi chạng vạng, hắn tới Hạ Tương gặp Đặng Phạm và Phan Chương. Tào Bằng nói lời thỉnh cầu của Tào Hồng cho Đặng Phạm. Đặng Phạm có chút do dự nhưng được Tào Bằng khuyên bảo nên cuối cùng đồng ý.

Còn Phan Chương thì đi suốt đêm tới Khúc Dương. Việc phòng ngự Hạ Tương giao cho sứ giả của Tào Tháo phái tới.

Sau khi trời tối, Tào Bằng liền nghỉ ở dịch trạm của Hạ Tương. Hắn trải tấm hải đồ của Trần Quần đưa cho rồi nghiên cứu cẩn thận. Cuối cùng hắn xác định được Mã Hàn mà Trần Quần nói chính là một quốc gia trên bán đảo Triều Tiên. Vào thời kỳ Tùy Đường, Mã Hàn đổi tên là Bách Tế, sau đó bị Tân La tiêu diệt. Đó cũng chính là tổ tiên của người Hàn Quốc sau này. Trên bán đảo Triều Tiên còn có một quốc gia hình như là Cao thị. Rất nhiều người coi Cao thị là tổ tiên của người Triều Tiên. Thật ra đó là một sai lầm. Cao Ly vào thời cổ là một dân tộc tới từ Đông Bắc sau đó dung hợp với hậu duệ của Triều Tiên mà trở thành nước Cao Ly. Còn Tân La và Bách Tế là do hậu duệ của tam Hàn tạo thành mà cũng chính là tổ tiên của người Triều Tiên.

Ý của Trần Quần rất rõ ràng: Gia quyến của Lữ Bố cho dù ở đâu cũng không an toàn. Ít nhất trước mắt là như vậy. Nếu như vậy chỉ có lưu vong ra hải ngoại là con đường tốt nhất.

Nghe thì tưởng như Tam hàn rất mạnh nhưng thật ra vào thời kỳ Tam quốc không chịu nổi một đòn.

Tào Bằng phân tích cẩn thận thì phát hiện nếu như từ núi Úc Châu xuyên qua vịnh Bột Hải chừng ba ngày là có thể tới được Mã Hàn. Trên bản đồ có đánh dấu một vài cái cảng cùng với những giải thích tường tận.

Nếu...

Tào Bằng ngồi một mình trong phòng mà trầm ngâm. Một lúc lâu sau, hắn tới tìm Cam Ninh nói suy nghĩ của mình.

- Hôm nay Trường Văn nhắc nhở làm cho ta tỉnh táo. Ta cứ nghĩ mình đã làm hết sức bí mật nhưng dưới gầm trời này có chỗ nào kín kẽ đâu... Mặc dù núi Úc Châu bí ẩn nhưng vẫn thuộc thẩm quyền của Tào công... Chỉ cần Tào Công muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể phái người rời bến từ Cù Sơn tuần tra núi Úc Châu. Mà Cù Sơn lại không thuộc thẩm quyền của chúng ta nên không thể khống chế. Vì vậy mà cách tốt nhất là làm như lời Trường Văn nói phải đưa mấy phu nhân tới Mã Hàn tránh né. Có như vậy Tào công mới không thể tra ra được.

- Mã Hàn?

Cam Ninh hơi nhíu mày.

- Nhưng trong tay các phu nhân chỉ có Cao Thuận, Tào Tính và trăm tên lính...

- Lần này đưa các phu nhân tới Y Lô hương có chừng năm trăm người. Phần lớn trong số những người đó là hàng binh ở Hạ Tương, là bộ hạ của Tào Thúc Long nên rất đơn giản.

- Trả nhưng người đó lại cho Tào Tính?

Cam Ninh hơi đau đầu nói:

- Nhưng nếu đột nhiên thiếu mất năm trăm người có phải dễ gây chú ý không?

- Để cho tỷ phu của ta chiêu mộ năm trăm người lấp vào.

- Đường như chỉ có cách đó.

- Sáng mai ta sẽ đi Từ huyện chiêu hàng Trương Liêu. Hưng Bá và Văn Giai đi với nhau tới Khúc Dương. Sau khi tới Khúc Dương, người cùng với Tử Sơn trở về Hải Tây nghĩ cách xử lý chuyện này. Tóm lại không được để lộ nếu không cả hai chúng ta đều gặp rắc rối lớn.

Cam Ninh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Tào Bằng dẫn mười mấy người đi tới Từ huyện còn Cam Ninh thì cùng với Phan Chương chạy về Khúc Dương.

Trương gia đại thiếu

245. Chương 232: Lựa Chọn

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 232: Lựa chọn

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Từ huyện nằm ở hạ du của Tứ thủy.

Khi Tào Bằng tới Từ huyện thì thành Hạ Bì bị phá đã được ba ngày. Trần Đăng cũng dừng tấn công Từ huyện. Sau khi gặp Tào Bằng, Trần Đăng liền lui binh mười dặm, nghỉ ngơi. Còn Tào Bằng thì một mình một ngựa đi tới huyện thành.

- Xin báo cho tướng quân Trương Liêu có bạn cũ Tào Bằng tới viếng thăm.

Tào Bằng không cầm binh khí, khoác trường bào màu đen đứng chấp tay dưới thành nói với đám quân sĩ trên cổng thành.

Một lúc sau, cửa thành từ từ mở ra. Hai hàng binh mã đứng thẳng tắp hai bên, chỉ có điều áo giáp của họ bắn thiu tóc tai rồi tung, nhưng mỗi người lại có một thứ khí thể sát phạt. Đại đao và trường mâu trong tay họ phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo. Một viên kỵ tướng đứng ở cửa thành quát to:

- Tào Bằng! Tướng quân nhà ta cho mời.

“Ra oai phủ đầu?”

Tào Bằng không khỏi nở nụ cười. Hắn vẫn thản nhiên thúc ngựa tiến vào trong thành. Sau khi hắn đi vào trong, cửa thành lập tức đóng lại.

Dưới sự hướng dẫn của tên kỵ tướng, Tào Bằng đi dọc theo con phố dài tới cửa nha môn của Từ huyện.

Trên đường đi khắp nơi đổ nát, binh dân không có nhà để ở chen chúc với nhau trong những cái lán.

Tào Tháo vây công Hạ Bì gần hai mươi ngày nên Từ huyện cũng chịu đựng áp lực tương tự.

Bên ngoài nha huyện, Tào Bằng nhảy xuống ngựa, cất bước đi lên bậc thang.

Chỉ thấy tiền đình trước cửa viện có một cái đỉnh bên trong đổ đầy dầu đang bốc cháy hừng hực khiến cho cả cái đình tràn ngập mùi dầu.

Trương Liêu ngồi ngay ngắn trước án thư, bên trên có đặt một thanh bảo kiếm.

- A Phúc! Nếu người tới đây khuyên ta đầu hàng thì đừng trách Trương Liêu không nhắc tới tình cảm cũ.

Tào Bằng vừa mới bước vào cửa, Trương Liêu đã nói to.

Chỉ thấy y cầm bảo kiếm vung lên rồi chém xuống. “Rắc!” Một góc án thư bị bảo kiếm chặt đứt khiến cho người ta cảm thấy ghê người.

Tào Bằng nhìn thấy vậy liền nở nụ cười.

Trương Liêu nhìn qua thì gầy gò đi rất nhiều, hai gò má hóp lại, nhìn rất tiều tụy.

Nhưng nhân thần của y vẫn sáng quắc như trước, chẳng khác nào hai thanh kiếm sắc bén cả. Tào Bằng nở nụ cười, Trương Liêu quả thực gầy đi rất nhiều rồi.

-Thế nào? Người không tin bảo kiếm của ta sắc bén hay sao?

Tào Bằng nói:

-Bảo kiếm của Văn Viễn sắc bén nhưng chỉ có thể dùng ở một nơi chật hẹp, nhỏ bé như thế này thôi. Người bày ra cảnh ở trước phủ chẳng lẽ là chuẩn bị cho ta xem sao? Người biết rõ mục đích của ta đến đây, muốn giết cứ giết, hà tất phải bày lăm trò đùa giỡn như thế. Chỉ là hôm nay, nếu như người giết ta, người ắt sẽ thành kẻ bất nhân bất nghĩa.

-Ta không đầu hàng Tào Tháo mà là bất nhân bất nghĩa ư?

Trương Liêu như nghe được câu chuyện cười hài hước nhất trong thiên hạ, liên tục cười ha ha.

Tào Bằng đứng trước công đường, vẻ mặt thản nhiên.

Đội Trương Liêu cười xong, hấn mới mở miệng, nói:

-Quân Hưu đã chết.

-Ta biết. Hôm qua, Trần Nguyên Long đã nói rồi. Thế thì sao?

Ánh mắt của Tào Bằng lướt qua nhìn chốn công đường.

Trương Liêu là người thông minh, tức thì hiểu rõ ý tứ của Tào Bằng. Nhưng y làm bộ không biết gì, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào Tào Bằng.

Tào Bằng nói:

-Chính vì Quân Hưu đã chết nên ta mới nói người là kẻ bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu.

-A Phúc, người không phải là một thuyết khách ưu tú đâu.

Trương Liêu cười lạnh một tiếng:

-Quân Hưu chết trận, ta dĩ nhiên phải vì Quân Hưu tậ trung, tại sao lại là bất trung bất hiếu?

-Đã như vậy, chúng ta hà tất phải nói chuyện vòng vo nữa?

Nếu người muốn giết ta, thì cứ động thủ đi. Nếu không giết ta, để ta rời đi rồi...

-Đáng tiếc, Quân Hưu sau này đến gia quyến cũng chẳng thể quan tâm nữa.

-Người nói cái gì?

Trương Liêu chợt nhướng người ra, nghi hoặc hỏi:

-Gia quyến của Quân Hưu có chuyện gì?

Tào Bằng im lặng không nói.

Trương Liêu hiểu rất rõ lối suy nghĩ của Tào Bằng nên không biết làm sao cho phải.

Vì vậy, y liền khoát tay chặn lại, ra hiệu cho đám đao phủ trên công đường lùi ra ngoài rồi sai người thu lại Du Thánh.

-Người đi theo ta.

Trương Liêu dẫn Tào Bằng đi qua một con đường bên hậu đường, tới hậu viện.

Y lệnh cho thân vệ cảnh giới bốn phía xung quanh, hai người cùng đứng trên một khoảng đất trống. Trương Liêu giờ mới hỏi:

-Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

-Quân Hào trước khi chết đã giao phó thê tử cho ta.

-A?

-Ta bí mật đưa thê tử của Quân Hào ra khỏi Hạ Bì. Bởi vì Tào Công truy xét nghiêm ngặt, ta buộc phải có cách sắp xếp khác. Những việc ta có thể làm cũng chỉ có thế này mà thôi. Nếu như muốn bảo vệ gia quyến của Quân Hào được chu toàn, vẫn còn cần một kẻ mạnh nữa. Nhìn chung, người ở dưới trướng Tào Công kết thù hận với Quân Hào thì nhiều, nhưng người đáng tin nhiệm lại ít. Người cũng biết Quân Hào chết vào tay kẻ nào chứ? Đó chính là đệ của Lưu Huyền Đức, Quan Vũ. Lưu Bị và Quân Hào có thù oán với nhau. Hơn nữa, con nuôi của Quân Hào - Lã Cát lại tìm nơi nương tựa chỗ Lưu Bị. Nếu bọn họ đứng vững chân dưới trướng Tào Công, tất sẽ truy ra được nơi hạ lạc của các vị phu nhân. Nếu như người không dốc sức bảo vệ bọn họ, cuối cùng huyết mạch của Quân Hào cũng phải diệt vong thôi. Tướng quân không phải là người bạc tình bạc nghĩa thì là gì?

Trương Liêu nghe đến đó liền hiểu được ý tứ của Tào Bằng.

Hắn làm vậy là vì mong muốn y quy hàng, vì thê tử của Lã Bố mà tìm một chỗ dựa vững chắc a!

Y trầm ngâm không nói, đứng yên đó lưỡng lự.

Tào Bằng lại nói:

-Trương tướng quân, hôm nay ta đến đây tất nhiên là muốn khuyên người quy hàng Tào Công, càng mong muốn trong tương lai người có thể dùng tài năng của bản thân vì thê tử của quân Hào mà tìm ra đường sống. Hôm nay, các nàng chỉ là một đám cô nhi quả phụ, tình hình rất khổ cực, cần phải có người âm thầm trông nom. Mà tướng quân lại có đại tài, nên dốc sức vì Tào Công mới phải. Tào Công phụng mệnh thiên tử, sai khiến chư hầu, vì thiên hạ mà thực hiện đại nghĩa. Trương tướng quân, nếu như người cứ cứng đầu như thế này, sau này không tránh khỏi sẽ bị người nói là kẻ vô tình vô nghĩa, có khi còn bị bảo là phản tặc, thế chẳng phải là khổ sao? Chưa kể tướng quân người võ nghệ cao cường, binh pháp xuất chúng thế nhưng lại không có cơ hội thi triển tài hoa. Tào Công vốn khát hiền tài, nếu như tướng quân quy phục, Tào Công tất sẽ lấy quốc sĩ mà đối đãi, đáp ứng những mong muốn của tướng quân. Nếu tướng quân không chịu quy phục, chắc chắn sẽ bị người đời bêu riếu. Nếu quả tướng quân quy phục, mới thật mà một mũi tên trúng ba đích a.

Trương Liêu động lòng!

Trong lịch sử ghi, khi y ở Bạch Mông lâu thì quy phục Tào Tháo.

Mà nay, Bạch Môn lâu đã không còn, thế nhưng bản thân y vẫn phải đối mặt với sự lựa chọn.

Đối với Tào Tháo, Trương Liêu cũng có lòng kính phục. Hai người kể ra đã quen biết nhau từ lâu, khi xưa đều từng ở dưới trướng của Đổng Trác, từng dốc sức vì Đổng Trác. Tào Bằng nói một hồi khiến Trương Liêu không thể không do dự.

-Vậy các vị phu nhân đang ở đâu?

Tào Bằng nhìn Trương Liêu, không trả lời.

Trương Liêu cười khổ một tiếng, nói:

-A Phúc, nếu người không tin ta, thì bảo ta làm sao giúp được đây?

-Nơi hạ lạc của các vị phu nhân càng ít người biết càng tốt. Hiện nay, ta cũng đang dốc sức thu xếp, chỉ cần các vị phu nhân yên ổn, người tất sẽ biết được thôi. Mà nay người quy phục Tào Công, cũng khó có thể rảnh rỗi được. Khi nào ta cảm thấy đến lúc thích hợp sẽ thông báo với người.

-Cũng được, tùy người đi.

Trương Liêu cũng không phải người chẳng biết nặng nhẹ, đương nhiên y hiểu rõ chuyện này càng ít người biết càng tốt.

-Người muốn ta quy phục Tào Công như thế nào?

-Chỉ cần rời khỏi Từ huyện, theo Trần Đăng đến Hạ Bì trước là được.

-Vậy còn người?

-Ta?

Tào Bằng cười cười, nhẹ giọng nói:

-Tào Công đã hoài nghi ta rồi, chính vì vậy, lúc này ta không thể qua lại gần gũi quá với người được.

-Chuyện này...

-Người có thể từ từ cân nhắc, nhưng thời gian cũng không nhiều lắm đâu.

Trương Liêu suy nghĩ một chút:

-Để ta suy nghĩ một chút.

Cùng lúc đó, ở Y Lô Loan, nhóm Nghiêm phu nhân cùng leo lên hải thuyền.

-Thúc Long!

Trong khoảnh khắc thấy Tào Tính, Cao Thuận không khỏi muôn vàn xúc động. Bọn Nghiêm phu nhân lại càng xúc động hơn nữa.

Tám vị dũng tướng khi xưa giờ ngoài Trương Liêu, Tang Phách ra, chỉ còn lại duy nhất Tào Tính.

Hác Manh, Thành Liêm từ lâu đã chết, ba người Tống Hiến, Ngụy Tục, Hầu Thành hồn phách cũng đã về trời. Tang Phách quy phục Tào Tháo, chỉ còn lại mình Trương Liêu là vẫn đang kiên trì. Thế nhưng nhìn tình hình hiện nay thì nếu Trương Liêu không hàng Tào Tháo thì cũng lành ít dữ nhiều. Như vậy, người có thể theo bọn họ giờ cũng chỉ còn Tào Tính! Tào Tính là cự thần tử của Lã Bố, chính vì thế trong khoảnh khắc thấy hắn, tất cả mọi người đều hết sức kích động.

-Thúc Long, ta còn tưởng rằng người...

Tào Tính ngựa mặt lên trời, thở dài một tiếng:

-Ta cũng từng tưởng như vậy. Nhưng Tào Bằng nói cho ta biết hẳn định tìm cách cứu các vị phu nhân và Linh Hầu ra. Ta nhẫn nhục sống tạm bợ cũng chính vì thế. Nếu không thì ta đã...Tên Tào Bằng kia cuối cùng cũng không gạt ta. Chúng ta vẫn còn may mắn.

-Tào thúc thúc, cha ta...

Lã Lam thê lương nói.

Lời còn chưa nói, lệ đã rơi ướt mặt.

Tin tức Lã Bố chết trận đã truyền tới tai các nàng.

Tuy nói đã có sự chuẩn bị từ trước, thế nhưng khi nghe được tin tức, các nàng vẫn không giấu nổi nỗi bi ai.

-Phu nhân, trước mắt chúng ta cứ rời khỏi đây đã.

-Đi đâu?

-Úc Châu sơn.

Tào Tính vừa dứt lời, chợt hạ giọng nói:

-Mọi chuyện có thể sẽ thay đổi. Sứ giả của Tào Bằng hiện đang chờ ở trên thuyền. Tất cả lên thuyền đã, chúng ta đến Úc Châu sơn rồi nói tiếp.

-Họ Hạ Hầu, công tử nhà ngươi muốn người lập tức trở về Khúc Dương, chờ thông tin của hần.

-VẬY còn binh mã...

-Những người này đều đưa đến Úc Châu sơn.

Lần này binh mã đi theo, ngoài năm mươi người của Cao Thuận ra, còn lại hầu hết đều là binh lính của Hạ Tương, cũng chính là bộ hạ của Tào Tính.

Hạ Hầu Lan cũng không trì hoãn nữa, lập tức lên ngựa, chấp tay cáo biệt.

-Cái tên vô lại kia cuối cùng cũng có chút lương tâm.

Hai ngày qua, ngoài miệng Lã Lam một mực chửi bới Tào Bằng.

Thế nhưng hiện tại, nàng cũng đã nói được một câu biết ơn hần. Nàng đỡ Nghiêm phu nhân. Kỳ nhi đi theo phía sau Tào phu nhân và Điều Thuyền. Đoàn người chẳng mấy chốc đã bước vào căn buồng nhỏ trên tàu. Chỉ thấy trong khoang thuyền, có một vị văn sĩ trẻ tuổi đang chờ sẵn.

-Vị này chính là Bộ Chất - Bộ Tử Sơn, Bộ tiên sinh.

Nghiêm phu nhân bước lên phía trước chào:

-Thiếp thân bái kiến Tử Sơn tiên sinh.

-Phu nhân, chúng ta sẽ không nói chuyện khách sáo nữa. Hôm nay, ta tới đây thật ra là vì phụng lệnh của công tử nhà ta.

-Thúc Long, người đi chinh đồn binh mã lên thuyền đi. Trước mắt chúng ta phải rời bến đã, lên biển rồi ta sẽ giải thích với các vị phu nhân sau. Lão Chu đang chờ ở Úc Châu sơn rồi.

Tào Bằng có tất cả tám chiếc chiến thuyền, hiện có bốn chiếc đang cập bến ở Y Lô Loan.

Bình quân mỗi chiếc chiến thuyền có thể chứa được hai trăm người. Chính vì vậy, bốn chiếc chiến thuyền dư sức chứa đủ bọn họ.

Trên chiếc chiến thuyền Nghiêm phu nhân ngồi, ngoài thủy thủ ra còn có năm mươi tên tráng sĩ. Cao Thuận cũng ở lại trên thuyền, phụ trách bảo vệ.

Hải thuyền rời khỏi Y Lô Loan, liền hướng Úc Châu sơn mà đi.

Nghiêm phu nhân hơi căng thẳng, hỏi:

-Tử Sơn tiên sinh, rốt cuộc là có chuyện gì?

-Công tử nhà ta bị nghi ngờ!

-A?

-Tào Công hình như nghi ngờ công tử nhà ta đã cứu mọi người đi. Công tử để ta đến đây chính là muốn ta nói với mọi người: Vốn dĩ công tử định cho mọi người trốn tạm ở Úc Châu sơn nhưng tình hình hiện tại có phần nguy hiểm. Cù huyện ở cách Úc Châu sơn cũng chỉ có một ngày đường. Nếu có kẻ nào muốn dò xét thì đúng là không thể che giấu nổi.

-Vậy ý của công tử nhà ngươi là...

-Đi xa hơn một chút.

Bộ Chất khẽ thở dài, lấy từ trong người ra một phong thư, giao cho Cao Thuận, rồi Cao Thuận lại đưa tới tay Nghiêm phu nhân.

Nghiêm phu nhân không mở phong thư ngay mà cứ nhìn Bộ Chắt.

Bộ Chắt cười cười:

-Phu nhân đừng hiểu lầm. Hiện công tử nhà ta đang tìm mọi cách bảo toàn cho cả gia quyến của phu nhân. Phong thư này là địa đồ Mã Hàn. Sau khi ta nhận được đã lập tức tìm đọc một ít hồ sơ, phân tích tình hình của Mã Hàn, đồng thời nghe ngóng tình hình... Chúng ta sẽ dừng lại trên Úc Châu sơn ba ngày. Ba ngày này xin các vị phu nhân và các vị tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi thoải mái. Công tử nhà ta đã dặn dò, nếu ba ngày sau người không có tin gì thì lập tức di chuyển. Không giấu gì mấy vị phu nhân, bên kia Mã Hàn tuy là có phần tan hoang nhưng nói chung vẫn là chu toàn. Lần này đoàn binh mã hộ tống của các vị phu nhân đều là bộ hạ của Tào Thúc Long khi xưa. Hơn nữa, có tướng quân Cao Thuận cũng đủ cho các phu nhân có thể sống ở Mã Hàn rồi. Từ Mã Hàn đến Hải Tây mất chừng ba ngày đi đường biển. Đến lúc đó, chúng ta có thể tìm cách chuyển vận mọi thứ cho các phu nhân, đồng thời bảo đảm an toàn cho các vị. Nhưng nếu tiếp tục ở lại Úc Châu sơn...

-Ta hiểu rồi!

Nghiêm phu nhân chợt ngắt lời Bộ Chắt, đứng dậy.

-Tào công tử đối với Lã gia tình thâm ý trọng, thiếp thân vô cùng cảm kích. Nhưng chuyện này có thể để thiếp thân và nữ nhi cùng thương lượng một chút không? Dù sao, nếu đi Mã Hàn, rời xa quê hương, chẳng biết năm nào tháng nào mới....

-Đó cũng là chuyện thường tình của con người. Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ như vậy thôi.

Bộ Chắt dứt lời, đứng dậy cáo từ, rời khỏi khoang nhỏ trên thuyền.

-Vây...

Lã Lam lắng lắng nghe Nghiêm phu nhân nói xong, chợt nói:

-Tào công tử định đuổi chúng ta đi sao?

-Không phải là Tào công tử đuổi chúng ta, mà là hiện tại chúng ta không thể không đi.

Nghiêm phu nhân cũng biết Tào Bằng có thể làm đến nước này đã là hấn cố gắng hết sức rồi. Thân phận và địa vị của hấn hiện tại cũng không phải cao lắm, e rằng cũng chỉ có thể làm được đến như vậy. Nếu như Tào Tháo ráo riết điều tra, cuối cùng ắt sẽ tìm ra các nàng, thậm chí còn làm liên lụy đến Tào Bằng.

Tào Bằng đã vì các nàng làm nhiều việc quá rồi.

Tuy rằng ban đầu, hấn khai chiến với Lã Bố những cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Hiện tại, hấn phải liều mạng bảo vệ sự an toàn của cả gia đình nàng. Không phải người thân, chẳng phải bạn bè mà có thể làm được như thế quả thực đáng quý.

Nghiêm phu nhân chợt hỏi:

-Tú nhi, người thấy thế nào?

Điền Thuyền đang kiểm tra tấm địa đồ, nghe thấy Nghiêm phu nhân hỏi liền ngẩng đầu.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc nhìn không ra nửa điểm buồn vui.

Điền Thuyền nhẹ giọng nói:

- Từ tình hình hiện tại thì cách thu xếp của Tào công tử e rằng là biện pháp tốt nhất rồi. Trừ phi chúng ta muốn làm tù nhân, mặc cho người khinh nhục.

Nói rồi, nàng nhìn Tào phu nhân.

-Chỉ có cách này hay sao?

Nghiêm phu nhân trầm giọng nói:

-Chỉ còn lại cách này thôi.

-Vậy bọn muội xin nghe lời căn dặn của tỷ tỷ.

-Được rồi, trước mắt chúng ta cứ đến Úc Châu sơn trước, rồi sau đó sẽ chuẩn bị tiếp. Tào công tử không phải đã nói trong vòng ba ngày hắn sẽ tới sao? Nếu như trong vòng ba này, hắn không thể tới được, chúng ta sẽ lên đường khởi hành.

-Không đợi A Phúc nữa sao?

Lã Lam thoáng hốt hoảng, thất thanh hỏi. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của con gái, Nghiêm phu nhân không khỏi rúng động.

Nếu Lã Lam đến Mã Hàn, chỉ sợ cả đời này nàng cũng không thể trở về Trung Nguyên nữa! Thương thay cho đứa hài tử từ nay về sau sẽ phải sống cả đời với bọn man di. Đời này của nàng coi như xong rồi.

Nhưng còn cách nào khác nữa đây?

Ai bảo nàng là con gái của Lã Bố!

-Cứ xem tình hình thế nào rồi nói tiếp!

Nghiêm phu nhân suy nghĩ một chút rồi cười cười với Lã Lam.

Lúc này, từ bên ngoài khoang nhỏ trên thuyền vang lên giọng nói của Bộ Chất:

-Phu nhân, nhanh đến Úc Châu sơn thôi!

-Mọi người chuẩn bị một chút đi. Kỳ nhi, người đi theo ta.

Nghiêm phu nhân nói rồi cất bước ra khỏi gian buồng nhỏ trên tàu.

Kỳ nhi thoáng nghi hoặc đi theo Nghiêm phu nhân. Hai người đi tới trên boong tàu mới ngừng chân lại.

Ngoài khơi lặng gió. Phía xa xa, ánh chiều tà lúc tịch dương chiếu tỏa lên bờ biển rộng, xa khơi càng thêm hồng rực như lửa. Cảnh sắc thực đẹp mà thê lương...

-Kỳ nhi, từ giờ trở đi, người phải để mắt đến nhị phu nhân.

Kỳ nhi nghe thấy thế không khỏi ngẩn người.

-Nhị phu nhân từ bé đã ăn sơn hào hải vị, mặc áo gấm lụa là. Kể từ khi nàng được gả cho Quân Hầu tới nay lại càng hưởng thêm nhiều vinh hoa phú quý. Lúc này vừa bàn chuyện, ta thấy nàng có vẻ do dự. Người theo dõi nàng cho ta, chú ý nhất cử nhất động của nàng. Vạn nhất nàng có hành động khác thường, người có thể lập tức...

Nghiêm phu nhân nói đến đây, tay liền đưa ra thực hiện động tác giết người.

Kỳ nhi lạnh người, khe khẽ đôi môi đỏ mọng, một lúc lâu sau mới gật đầu.

-Kỳ nhi, tình hình hiện tại hết sức nhạy cảm. Người không thể có chút nhân từ hay nương tay nào được. Nếu không tính mạng của chúng ta khó bảo toàn, cả gia đình Tào công tử cũng... Hắn giúp chúng ta nhiều như vậy, nếu như còn làm liên lụy đến hắn nữa, người và ta liệu có lỗi với lương tâm không?

-Phu nhân yên tâm. Kỳ nhi biết nên làm như thế nào!

Nghiêm phu nhân gật đầu, xoay người nhìn ra ngoài khơi xa xa.

Phía sau thuyền của các nàng, cả ba chiếc chiến thuyền đang bám sát theo. Trước mặt, dưới ánh chiều tà, một hòn đảo đã dần hiện ra.

Ngày mười lăm tháng mười hai năm Kiến An thứ ba, Trương Liêu mở cửa thành Từ huyện, ra khỏi thành đầu hàng.

Tào Tháo biết được, mừng rỡ.

Lúc này, gã liền lệnh cho Quách Gia tới Từ huyện trước, bái Trương Liêu làm trung lang tướng, ban chức quan nội hầu. Cùng lúc đó, Quách Gia cũng mang đến mệnh lệnh của Tào Tháo mời Trương Liêu dẫn quân

đến Hạ Bì trước. Tào Bàng có công chiêu hàng Trương Liêu cũng được ban thưởng chức ngũ đại phu, kỵ đô úy, trở về Hạ Bì.

Trương gia đại thiếu

246. Chương 233: Mọi Người Bảo Trọng.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 233: Mọi người bảo trọng.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Vương thành Hạ Bì...

Tào Tháo có chút buồn rầu cầm tập hồ sơ trong tay mà đưa tay vân vê bộ râu ngắn. Khuôn mặt hơi béo của y có chút nghiêm trọng.

“Tào Hữu Học đúng là không làm cho người ta bớt lo!”

Cốc Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Tư Không! Phụng Hiếu xin cầu kiến...

Tào Tháo trầm giọng nói:

- Cho hắn vào.

Một lát sau bên ngoài cửa có tiếng bước chân vọng vào. Ngay sau đó, cửa phòng mở ra, Quách Gia cất bước tiến vào trong gian phòng thì lễ với Tào Tháo.

- Phụng Hiếu! Muộn thế này tới tìm ta có việc gì?

Quách Gia nghiêm mặt nói:

- Gia tới đây là để giải quyết ưu sầu của chủ công.

- A.

Tào Tháo cũng không trả lời, chỉ khoát tay ý bảo Quách Gia ngồi xuống nói chuyện. Rồi sau đó, y đứng dậy cầm một cái bầu rượu rót cho Quách Gia một ly sau đó yên lặng ngồi xuống giường, mở to mắt nhìn Quách Gia không nói một lời.

Đôi mắt của Tào Tháo không to lắm nhưng rất có thần. Quách Gia nói:

- Có phải Chủ công đang lo về việc gia quyến của họ Lữ?

- Lữ Bố vừa mới chết nên không phải lo về gia quyến của y. Người mà ta lo lắng thì có lẽ Phụng Hiếu cũng rõ. Để cho người nhà của Lữ Bố bỏ trốn tất nhiên là Tào Bàng. Căn cứ từ đủ mọi loại dấu hiệu mà xem thì chuyện này hoàn toàn liên quan tới hắn. Với tính tình của Lữ Bố ta hoàn toàn hiểu, đột nhiên có một sự quả quyết khiến cho ta không ngờ. Còn người nhà của y thì biến mất một cách thần bí. Ta dám nói chuyện đó có liên quan tới việc Lữ Bố phá vây. Là ai đón mấy người phụ nữ đó đi?

Quách Gia trầm mặc một lúc rồi mới nói nhỏ:

- Chắc là chủ công đã có phán đoán.

- Thật ra Phụng Hiếu cũng rõ đúng không?

Quách Gia hơi do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Nếu chủ công có được gia quyến của Lữ Bố thì nên xử lý như thế nào?
- Tai họa không tới vợ con. Lữ Bố có tội đã chết, ta cũng không làm gì tới gia quyến của y.

Quách Gia đột nhiên nói:

- Ta thường nghe người ta nói Lữ Bố có một mỹ thiếp tên là Nhâm Tú, không biết chủ công có từng gặp chưa?

Tào Tháo ngạc nhiên nhìn Quách Gia mà không hiểu tại sao đang yên đang lành lại nhắc tới tên một thiếu phụ như vậy. Có điều y cũng nhanh chóng phản ứng, ho khan hai tiếng:

- Nhâm Tú đúng là rất xinh...
- Nếu để người đó thì khó tránh khỏi tai họa. Chủ công không thấy khi Đổng Trác có được người đó liền chết. Lữ Bố cũng vì nàng mà thua... Người con gái này chẳng khác gì Bao Tự của U vương, Đát Kỷ của Trụ vương, đều là hồng nhan họa nước. Theo thuộc hạ thấy thì Tào Bằng đón gia quyến của Lữ Bố đi không hề ảnh hưởng gì tới chủ công. Gia nghĩ sở dĩ Tào Bằng làm chuyện này không phải muốn gây điều bất lợi cho chủ công. Hoàn toàn ngược lại, nếu hắn có dã tâm thì lúc trước cần gì phải giữ vững Khúc Dương và đánh Lữ Bố với khí thế hùng hực như vậy?

Tào Tháo vân vê râu, trầm ngâm, đôi mắt không tự chủ được híp lại.

- Phụng Hiếu! Vậy người thấy Tào Bằng cứu vợ con Lữ Bố đi là vì nguyên nhân gì? Hay là hắn cũng tham sắc...

- Không phải. - Quách Gia không cười nổi:

- Thuộc hạ từng nghe người ta nói rằng trong nhà Tào Bằng đã có mỹ quyến. Nếu nói hắn tham sắc thì không phải. Hắn là người ngay thẳng không như những người khác có suy nghĩ phức tạp. Hắn cứu cả nhà Lữ Bố có lẽ phần lớn là vì ân nghĩa.

- Ân nghĩa?

- Trường Văn có nói với thuộc hạ trước kia khi Đặng Tắc và Tào Bằng mới tới Hải Tây rất khó khăn, binh mã trong tay chưa tới hai trăm. Lúc đó, Lữ Bố có tặng Tào Bằng hai trăm binh mã giúp cho huynh đệ hắn vượt qua khó khăn. Hữu Học là người trọng tình nghĩa nên muốn báo đáp. Có điều hắn biết rõ bản thân không thể cứu được Lữ Bố vì vậy mà chỉ có suy nghĩ cứu gia quyến của y. Chẳng qua hắn làm việc không cân nhắc nặng nhẹ, thích tự quyết định. Nhưng nếu nói hắn mưu phản thì là nói bậy. Nếu Tào Bằng muốn mưu phản thì cần gì phải đưa lương thảo tới Hạ Bì? Hắn chỉ cần vào lúc chủ công tấn công Hạ Bì mà hành động thì khi đó với cái dũng của Lữ Bố, mưu của Trần Cung khiến cho Chủ công tiến thoái lưỡng nan. Nhưng khi đại chiến tới, chẳng những hắn cung cấp lương thảo còn tự mình tới dưới thành. Chủ công, không cần phải bàn luận tại sao Hữu Học lại tới Hạ Bì. Nhưng có thể khẳng định hắn không hề mưu phản.

Tào Tháo trầm ngâm không nói gì nhưng trong lòng cũng đã chấp nhận cách giải thích của Quách Gia.

- “Tên tiểu tử này đúng là người trọng tình nghĩa. Có điều nếu hắn làm chuyện này mà tiếp tục để ở ngoài thì không được.”

Vốn Tào Tháo định lệnh cho Tào Bằng làm Nông đô úy ở Quảng Lăng, lệnh cho hắn chủ trì công việc ở đồn điền. Nhưng hiện tại Tào Tháo có chút do dự.

- Vậy người bảo ta phải xử trí thế nào?

Quách Gia là một người thông minh chỉ cần nghe giọng điệu của Tào Tháo là có thể đoán được suy nghĩ của y. Có điều đôi khi gã cũng phải giả vờ hồ đồ. Một thuộc hạ thông minh đôi khi với chủ nhân là một sự uy hiếp.

- Xử lý?
- Ý của ta là thu xếp như thế nào?
- Chẳng phải bảo để cho hắn tiếp tục ở lại Hải Lăng sao?

Tào Tháo ho khan hai tiếng:

- Lúc trước ta có ý định như vậy có điều ngấm lại thì không thấy thích hợp. Hữu Học đúng là có tài nhưng dù sao thì tuổi vẫn còn nhỏ. Cho làm Nông Đô úy Quảng Lăng trách nhiệm lớn lại liên quan tới đại sự đồn điền nên ta lo hần không làm tròn.

Quách Gia làm như đồng tình mà gật đầu.

- Chủ công nói vậy, Gia cũng thấy đúng. Lúc trước còn có chút tùy ý...

- Nhưng người cũng biết dù sao thì Hữu Học cũng lập được chiến công hiển hách.chưa nói tới việc hấn ở Khúc Dương giết địch lại cướp được Hạ Tương bảo vệ con đường lương thảo của ta thông suốt. Hiện tại lại còn chiêu hàng được Trương Liêu... Bao nhiêu công lao như vậy nếu không thưởng thì chỉ sợ không công bằng với hấn.

Có thể thấy được Tào Tháo cũng không nghĩ tới việc truy cứu sai lầm của Tào Bằng.

Nhưng cuối cùng là xử lý như thế nào? Quách Gia có thể đoán ra được một phần.

Mặc dù Tào Bằng đưa gia đình của Lữ Bố đi nhưng xét về đại cục thì không ảnh hưởng lắm.

Thậm chí, nhờ sự xuất hiện của Tào Bằng mà làm cho cuộc chiến có thể giải quyết nhanh chóng. Còn nói Tào Bằng mưu phản là chuyện không thể. Cha mẹ của Tào Bằng hiện giờ đều đang ở Hứa Đô. Mấy vị huynh đệ kết nghĩa của hấn cũng là người trong dòng họ của Tào Tháo. Nếu nói hấn muốn tạo phản thì đúng là vô căn cứ. Tào Tháo càng muốn thừa nhận cách giải thích Tào Bằng trọng nghĩa. Đồng thời, Tào Bằng có thể là người trong họ khiến cho Tào Tháo cũng có chút động tâm.

Nếu quả thực là người trong họ của mình vậy thì càng không thể có khả năng tạo phản. Mặc dù họ Tào nhân tài xuất hiện rất nhiều nhưng có thêm một nhân tài chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Nhưng cho dù thế nào thì Tào Bằng cũng làm một chuyện khiến cho Tào Tháo không vui.

Quách Gia nghĩ một chút rồi nói:

- Hữu Học đã mười sáu.

- Ừ.

- Trong năm Văn Nhượng có nói khi Hữu Học cập quan nên tới trường. Đức hạnh và tài cán của thằng nhóc này rất tốt có điều cần phải có người dạy dỗ. Lúc trước, Thúc Tôn cũng có ý này đồng thời Tuyển Thạch cũng muốn tìm một người thầy cho Hữu Học. Văn Nhượng có đề cập tới một người muốn để cho Hữu Học báai sư nhưng chỉ sợ quá bận rộn.

- Văn Nhượng muốn giới thiệu thầy cho hấn?

- Đúng vậy! Văn Nhượng nói là muốn Hữu Học làm môn hạ của Trọng Dực.

- Trọng Dực? - Tào Tháo nhíu mày nói nhỏ:

- Hiện tại chẳng phải y đang bề bộn biên soạn Hán luật làm sao có thời gian?

Trọng Dực theo lời Quách Gia nói tên là Tuân Duyệt, tuổi còn lớn hơn Tào Tháo, năm nay vừa lúc năm mươi tuổi.

Người này cũng là người họ Tuân ở Dĩnh Xuyên, cháu của Tuân Thực, con trai Tuân Kiêm cũng là đường huynh của Tuân Úc. Người ta nói Tuân thị Dĩnh Xuyên có tứ kiệt thì người đứng đầu trong tứ kiệt đó chính là Tuân Duyệt, sau đó là Tuân Diễn, Tuân Kham và Tuân Úc.

Nghe nói Tuân Duyệt đã gặp qua chuyện gì là không thể quên được.

Năm mười hai tuổi y có thể giảng giải Xuân thu, từng được phong làm Thị Trung để giảng cho Hán Đế, đàm luận ngày đêm. Hậu Hán Đế chính là đương kim thiên tử - Hán Hiến Đế Lưu Hiệp cho rằng Hán luật phức tạp liên lệnh cho Tuân Duyệt theo biên niên thể cùng với Tả truyện để biên soạn Hán luật.

Y là một người nổi danh và cương trực.

Quách Gia nói:

- Văn Nhược nói là định tự mình khấn cầu Trọng Dự...
- Hay là thôi đi...

Tào Tháo nghĩ một chút rồi nói:

- Trọng Dự làm việc cho thiên tử biên soạn Hán luật cũng là một việc quan trọng. Nếu Tào Bằng bái ông ta làm thầy thật ra rất tốt nhưng chỉ sợ ảnh hưởng tới Trọng Dự. Hơn nữa Trọng Dự rất bận rộn, chỉ sợ không có thời gian dạy Tào Bằng.
- Vậy Tư Không...
- Chuyện này từ từ ta sẽ thu xếp...

Tào Tháo nói ra những lời đó chứng tỏ y không hề trách cứ Tào Bằng. Quả nhiên y cầm lấy bản hồ sơ trên án thư nghĩ một chút rồi ném vào trong chậu than.

- Lệnh cho Đặng Tắc làm Đồn Điền đô úy Hải Tây, kiêm nhiệm huyện lệnh Hải Tây, cai quản Khúc Dương, Hải Tây và Y Lô...
- Còn đồn điền Hải Lăng...

Tào Tháo nghĩ ngợi một chút:

- Đồn điền Hải Lăng là một chuyện quan trọng, quản lý hai huyện không thể coi thường được. Phụng Hiếu người tới tìm Tào Bằng hỏi xem. Dù sao thì hắn cũng quen thuộc với tình hình Quảng Lăng, xem có thể chọn được người thích hợp hay không...nếu không được thì để cho Đặng Tắc tiến cử có được không?

Quách Gia mỉm cười:

- Cái này ta sẽ thu xếp.

Chuyện đồn điền, Nông Đô úy mặc dù chỉ hưởng lộc bốn trăm thạch nhưng có trách nhiệm quan trọng. Không chỉ quản lý chiến sự mà còn phải tinh thông nội chính. Quan trọng nhất là người đó phải quen với tình hình Hải Lăng. Nếu tùy tiện cất cử một người thế nào cũng gặp phải rắc rối. Vốn Tào Bằng là người thích hợp nhất nhưng hiện tại...

Sau khi Quách Gia cáo từ, Tào Tháo dường như thoải mái hơn rất nhiều. Y dạo bước ra khỏi phòng, đứng trên hiên ngắm đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Trời đông giá rét nên một ngày nhanh chóng trôi qua.

Tại cảng núi Úc Châu, sáu chiếc chiến thuyền đã được chuẩn bị đầy đủ.

Chờ đợi ba ngày cuối cùng Tào Bằng cũng không xuất hiện. Nghe nói sau khi hắn chiêu hàng được Trương Liêu liền theo Trương Liêu trở lại Hạ Bì gặp mặt Tào Tháo.

Nhìn Lữ Lam cô đơn đứng trên cảng, Điêu Thuyền khẽ thở dài.

Cuối cùng cũng là có duyên nhưng không phận.

Trước đây, Điêu Thuyền thấy nếu Lữ Lam có thể ở với Tào Bằng thì đúng là một kết quả tốt.

Nhưng...

Nàng đi tới bên cạnh Lữ Lam giơ tay ôm lấy đôi vai gầy yếu.

- Linh Hầu! Chúng ta phải đi.
- Mẹ! Thật sự hắn không tới đây sao?

Thoáng nhìn, Lữ Lam hết sức gầy. Nàng quay đầu nhìn Điêu Thuyền mà hỏi với sự không cam lòng.

Nói tiếp thì Lữ Lam không tiếp xúc với Tào Bằng nhiều lắm. Lúc trước nàng tới Hải Tây giải khuây mặc dù thường cùng với Tào Bằng du ngoạn nhưng cũng không cảm thấy gì. Có điều hiện tại khi nàng biết Tào

Bằng vì cả nhà mình mà mạo hiểm cả tính mạng giải cứu, trong lòng Lữ Lam nảy sinh một thứ tình cảm không nói rõ được. Nàng cũng không biết nó là cái cảm giác gì. Chỉ có điều nàng muốn được gặp Tào Bằng một lần. Nhưng ba ngày liên tiếp, Tào Bằng không hề xuất hiện khiến cho nàng cảm thấy cô đơn.

Ngày hôm nay, các nàng ấy sẽ khởi hành rời khỏi núi Úc Châu. Chuyến đi này chẳng biết tới bao giờ mới có thể trở lại quê hương. Vì vậy mà khi Lữ Lam lên tiếng, đôi mắt long lanh nước.

Đieu Thuyền ôm nàng vào ngực rồi nói nhỏ:

- Linh Hầu! Tào công tử vì chúng ta đã làm rất nhiều, chúng ta không nên gây thêm rắc rối cho công tử. Nếu như có duyên thì chúng ta sẽ có thể gặp lại hần. Nhưng điều kiện đầu tiên là chúng ta phải sống sót và sống tốt... Ta tin rằng Tào công tử cũng hy vọng như vậy. Hần mất nhiều công sức như vậy cũng không muốn Linh Hầu như thế này.

Đôi mắt Lữ Lam hơi ửng hồng, rồi gật đầu.

- Mẹ! Con nhất định phải sống thật tốt.

- Đi thôi! Phu nhân đang ở trên thuyền chờ chúng ta.

Lữ Lam lên tiếng rồi nắm tay Đieu Thuyền từ từ đi lên chiến thuyền.

- Nhị phu nhân đâu?

Tào Tính đứng trên thuyền đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nghiêm phu nhân mặc trang phục của lính, đầu đội kim quan, khoác chiến bào. Sắc mặt nàng lạnh lùng không thèm quay đầu lại nói:

- Không cần phải quan tâm...nếu cô ta không có ở đây thì nhất định là có chỗ để đi.

Nàng vừa lên tiếng thì Kỳ nhi cũng nhảy lên thuyền. Cô đi tới sau lưng Nghiêm phu nhân rồi nói nhỏ:

- Chỗ ở của phu nhân có để lại một số dấu vết nhưng tỳ nữ đã xóa. Nhị phu nhân đã đi theo quân hầu rồi.

Nghiêm phu nhân hơi run người, nhẹ nhàng nghiêng răng.

Tào Tính đứng bên nghe rõ không khỏi giật mình. Tào phu nhân vẫn không muốn đi Mã Hàn. Chỉ có điều Tào Tính không ngờ được Nghiêm phu nhân tàn nhẫn như thế giết chết Tào phu nhân. Từ cái hành động quả quyết như vậy, Nghiêm phu nhân so với Lữ Bố lại càng thích hợp làm chủ. Có lẽ đi tới Mã Hàn là một sự lựa chọn chính xác.

Cùng đi tới Mã Hàn có bốn trăm ba mươi người. Hơn một trăm người không chịu đi theo đã bị Cam Ninh và Cao Thuận bí mật xử tử. Tiếp theo không thể có chút nương tay hay nhân từ.

Tào Tính đứng trên thuyền gật nhẹ đầu. Trong sáu chiếc chiến thuyền có ba chiếc để chở binh sĩ, ba chiếc khác chở lương thảo và ngựa. Đây là tất cả của cải của họ.

- Phu nhân! Đã chuẩn bị xong.

Nghiêm phu nhân nhìn Đieu Thuyền và Lữ Lam lên hải thuyền liền gật đầu. Nàng đứng nơi đầu thuyền cúi người thi lễ với Cam Ninh và Bộ Chất. Tào Tính, Cao Thuận ngay cả Lữ Lam và Kỳ nhi cũng theo Nghiêm phu nhân mà thi lễ với Cam Ninh và Bộ chất.

- Xin chuyển tới Tào công tử rằng ân nghĩa ngày hôm nay, Lữ gia xin ghi nhớ trong lòng. Ngày khác, nếu Lữ gia có thể hồi phục xin trả lại toàn bộ công ơn. Nghiêm Khanh vô cùng cảm kích.

Bộ Chất và Cam Ninh cùng chấp tay nói:

- Phu nhân! Thuận buồm xuôi gió.

Tiếng kèn trên chiến thuyền vang lên, sáu chiếc thuyền từ từ chảy ra khỏi hải cảng tiến vào biển rộng mênh mông.

Lữ Lam đột nhiên bật khóc. Nàng rúc đầu vào người Đieu Thuyền, đôi vai gầy run bần bật. Đôi mắt của Đieu Thuyền, Nghiêm phu nhân và Kỳ nhi đều ửng đỏ.

Từ Châu! Gặp lại.

Nghiêm phu nhân cố gắng để cho bản thân bình tĩnh, xua tay ý bảo tiến lên.

Biển rộng mênh mông...

Theo đường biển càng lúc càng xa, hình dáng của hải đảo cũng trở nên mơ hồ thì đột nhiên có một tiếng kèn vang lên, Tào Tính giật mình ớn lạnh vội vàng chạy tới đầu thuyền nhìn ra xa.

- Phu nhân! Bên sườn có hai con thuyền.

Đám người Nghiêm phu nhân nghe thấy vậy đều hoảng sợ vội vàng chạy tới. Hai chiếc thuyền từ từ hiện ra trong tầm mắt của các nàng. Trên boong chiếc thuyền thứ nhất có một thiếu niên gầy yếu khoanh tay đứng.

Cơn gió biển thổi tay áo của hắn bay phất phới. Hắn nở một nụ cười thản nhiên, hướng về phía đám người Nghiêm phu nhân mà chấp tay vái chào.

- Là Tào công tử.

Tào Tính thốt lên một tiếng kinh ngạc.

- Đúng vậy! Đúng là a Phúc...là hắn. - Hai mắt Lữ Lam lại long lạnh.

Nàng cố gắng vẫy tay về phía hai chiếc thuyền kia nhưng khi khoảng cách giữa hai bên chừng vài trăm thước nó liền ngừng lại.

Con thuyền phía sau đã đuổi kịp khiến cho hai chiếc thuyền song song với nhau. Một tấm lụa trắng dài hai mươi thước xuất hiện giữa hai thuyền. Trên tấm lụa trắng đó có viết bốn chữ màu đỏ rất to.

“Mọi người! Bảo trọng!”

Nước mắt Lữ Lam liền lăn chã rơi xuống. Nàng đột nhiên vùng chạy, cố gắng vẫy tay về phía hai chiếc thuyền.

- A Phúc! Người cũng phải bảo trọng...

Nghiêm phu nhân cũng nở nụ cười thản nhiên..

- Xin công tử bảo trọng.

- Xin công tử bảo trọng.

Hơn bốn trăm ba mươi người trên ba chiếc thuyền cùng nhau hét lên.

Trong thoáng chốc, Lữ Lam như thấy được nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt Tào Bằng.

- A Phúc! Bảo trọng...

Lữ Lam thì thầm...

Tháng hai năm Kiến An thứ tư...

Trên con đường lớn bên ngoài Đàm huyện thuộc nước Bái có một đội xe ngựa đang tiến đến. Đoàn người ước chừng khoảng ba trăm, trong đó có năm mươi kỵ sĩ, còn lại tất cả đều là quân bộ. Đang vào tiết xuân, hoa đào, hoa hạnh nở rộ, trên những khoảng ruộng hai bên đường, nông dân đang vất vả gieo cấy, lại càng có nhiều văn sĩ mang theo cả gia đình ra ngoài du ngoạn.

- A Phúc! Còn bao xa nữa thì tới Đàm huyện?

Trên một chiếc xe ngựa, màn xe được vén lên để lộ khuôn mặt của một mỹ phụ. Thiếu niên đi bên cạnh xe trả lời:

- Tỷ tỷ! Trước mặt chính là Đàm huyện, có lẽ tới chính ngọ có thể tới nơi.

- Cuối cùng thì cũng tới.

Mỹ phụ nhìn Tam Thiên Phù Đồ rồi nở nụ cười:

- A Phúc! Lần này trở về, cha và mẹ chắc chắn sẽ rất vui.
 - Đúng vậy! Đã hơn một năm đệ không gặp cha mẹ.
 - Chỉ có điều tỷ phu của đệ ở lại Hải Tây một mình không có ai chăm sóc.
 - Tỷ tỷ! Tỷ phu không phải là trẻ con, tỷ việc gì phải lo? Hiện giờ Hải Tây đang yên bình, hơn nữa còn có Đầu Hồ ở Hải Lăng có thể phối hợp với tỷ phu. Đái tiên sinh lại đồn trú ở khu làm muối, Tử Sơn hiện giờ cũng đường đường là Hải Lăng úy, lại còn có Văn Giai và Bộc Dương tiên sinh ở bên cạnh giúp đỡ. Chu thúc thì ở bên cạnh tỷ phu chắc chắn không có chuyện gì lầm lẫn được. Đệ nói tỷ cũng không phải lo cho tỷ phu.
 - Nói thì dễ nhưng làm sao mà không lo cho được?
- Mỹ phụ thì thầm rồi chợt nghe thấy trong xe có âm thanh của nữ tử nói khiến cho nàng vội vàng thụt đầu vào, hạ màn xe xuống. Từ trong xe vang ra những tiếng cười lạnh lạnh.
- Đội xe này đến từ Từ Châu, thiếu niên đi bên cạnh xe chính là Tào Bằng.
- Cuối năm Kiến An thứ ba, chiến sự ở Từ Châu chấm dứt. Lữ Bố sau khi chết trận được chôn cất ở bên chân núi Cát Phong. Như vậy, Từ Châu đã chấm dứt chiến loạn kéo dài tới năm năm.
- Sau đó, Tào Tháo lệnh cho Xa Trụ làm thứ sử Từ Châu chính thức sửa nước Hạ Giao thành quận Hạ Giao nhưng không bố trí thái thú.

247. Chương 234: Hạ Hầu Chân.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 234: Hạ Hầu Chân.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Đặng Tắc có công nên được phong làm Đồn điền đô úy tiếp tục quản lý Hải Tây. Có điều hiện giờ Hải Tây hơn một năm trước rất nhiều, diện tích được mở rộng tới ba lần. Phía Bắc tới Y Lô, phía Nam tới Hoài Thủy, phía Tây vượt qua Du thủy nối liền với Khúc Dương, phía Đông tiếp giáp với bờ biển.

Huyện Y Lô do Bộc Dương Khuê làm huyện lệnh.

Nguyên Huyện úy Hải Tây Phan Chương được phong chức biệt bộ Tư Mã, lệnh làm huyện lệnh Khúc Dương giúp đỡ Đặng Tắc thực hiện đồn điền.

Chu Thương thì nhận chức Đông bộ đốc bưu tào duyên Quảng Lăng, kiêm huyện úy Hải Tây. Nhiệm vụ chủ yếu của y là tuần tra khu vực duyên hải Đông Hải. Nguyên binh tào Hải Tây là Phùng Siêu thì được lên chức huyện úy Hải Tây quản lý trật tự trị an. Đặng Chi được phong làm chủ bộ Hải Tây tiếp nhận chức vị của Bộc Dương Khuê và Đái Càn.

Đái Càn thì được phong làm Diêm độc trưởng, điều tới Hoài Nam. Việc lên chức này cũng là do Trần Quân tiến cử và được Trần Đăng đồng ý.

Sau đó, Bộ Chất được phong làm Hải Lăng úy tiếp nhận chức vụ ban đầu của Tào Bằng. Vương Húc thì lưu lại thủ Hải Lăng, nguyên tinh binh Hải Lăng được phái tới đóng ở đình Đông Lăng.

Có điều khiến cho người ta giật mình đó là chức Nông đô úy lại do Vương Mãi nhận.

Vốn người có khả năng nhất là Tào Bằng nhưng lại không hề được phong...

Trong số những người giật mình có cả Vương Mãi. Vương Mãi sau khi nhận được lệnh thì tới Hải Tây hỏi Tào Bằng.

- Do ta đề cử huynh.

- Cái gì?

Tào Bằng cười cười như không coi trọng tới việc đó.

- Ta làm sai nên phải chịu trừng phạt. Vốn Tào công định cho ta làm chức Nông đô úy Quảng Lăng nhưng có điều Tào công sai Quách Tế Tửu tới hỏi ý kiến của đệ, vì vậy mà đệ tiến cử huynh. Huynh đang ở Hải Tây đã thấy được quá trình hình thành đồn điền, hơn nữa lại đóng ở Hải Lăng hơn một năm nên hiểu biết về tình hình ở đó. Có sự giúp sức của Tử Sơn càng không có vấn đề gì nữa.

- Vậy còn người?

- Đệ...trở về Hứa Đô.

Tào Bằng trả lời rồi kéo tay Vương Mãi nói:

- Dầu Hổ ca! Huynh phải cố gắng mới được. Đệ mất rất nhiều sức mới tiến cử được cho huynh nhận chức đó. Thậm chí đệ còn tới viếng thăm Trần thái thú thuyết phục y. Huynh ở lại có nhiệm vụ rất quan trọng, chẳng những phải phối hợp với Trần thái thú mà còn phải làm cho phía Đông của Quảng Lăng trở nên phồn vinh, đồng thời cũng phải phối hợp với tỷ phu khiến cho Hải Lăng và Hải Tây trở thành một thể.

Wương Mãi ngây người:

- Ta có thể làm được sao?

- Có được hay không thì bây giờ huynh không còn đường lui nữa. Huynh làm tốt thì ta có mặt mũi mà huynh không làm tốt thì ngay cả cha của huynh cũng mất mặt. Nếu đã nhận cái vị trí này thì nên nghĩ cho kỹ xem làm thế nào, đừng có nghĩ tới cái gì khác. Nếu như có gì thắc mắc thì có thể hỏi Tử Sơn tiên sinh.

Wương Mãi do dự một lúc mới gật đầu đồng ý. Hiện giờ Vương Mãi có thể coi như là nhân vật có số dưới trướng của Tào Bằng. Không chỉ bởi gã và Tào Bằng là anh em kết nghĩa mà cũng vì cha của y là Vương Mạnh bất được Trần Cung nên được ban thưởng chức Ngũ Đại phu, kiêm Hổ Bôn trung lang. So với cái chức Hổ Bôn Lang tướng trước kia thì tăng lên hai bậc chỉ dưới có Điển Vi.

Hơn nữa lần này Tào Bằng cố gắng tiến cử Vương Mãi khiến cho Tào Tháo chú ý.

Năm nay Vương Mãi đã mười bảy, kinh nghiệm có thể nói là phong phú. Gã từng đi lính ở thành Cửu Nữ, từng giết người. Khi Tào Bằng không có mặt từng chủ trì Hải Lăng.

Sự đánh giá của Tào Bằng đối với Vương Mãi là một người có quy củ.

Gã không có gì tài hoa nhưng được cái cần cù và làm việc chăm chỉ.

Sau khi nói rõ cho Vương Mãi thì không cần phải quan tâm tới nữa. Gã nhất định sẽ nghĩ cách làm cho thật tốt. Với cái tính đó hoàn toàn thích hợp với chức Nông đô úy.

Chức trách chủ yếu của Nông Đô úy nói thẳng ra là đồn điền có phần tương tự với Đồn điền Đô úy. Sau khi có kinh nghiệm từ đồn điền ở Hải Tây, không cần phải làm mới. Điều Vương Mãi cần phải làm đó là phân bổ để cho đồn điền đi vào quỹ đạo. Mà đây cũng là chuyện Vương Mãi am hiểu.

Wương Mãi chỉ cần phục chế theo hình thức ở Hải Tây là được rồi. Với hai tầng quan hệ đó, Đặng Tắc cũng sẽ giúp đỡ cho Vương Mãi.

Nếu là một người khác có lẽ Đặng Tắc chưa chắc đã nhiệt tình giúp đỡ. Dù sao thì người nào cũng có suy nghĩ riêng...

Còn trước đó, Đặng Phạm cũng theo Tào Hồng tới Trần quận làm binh tào sử. Có thể nhận ra được sự coi trọng của Tào Hồng đối với Đặng Phạm, thoáng một cái đã ủy thác trọng trách. Bổng lộc của Binh tào sử không phải là cao, chỉ chừng ba trăm thạch, lương tháng ba trăm bảy mươi đấu nhưng là một chức quân đúng nghĩa, quản lý chiến sự ở Trần quận. Đặng Phạm mười tám tuổi có được bổng lộc như vậy cũng là điều phù hợp. Hơn nữa cũng giống như cái chức Nông đô úy của Vương Mãi, chức của Đặng Phạm đều có thực quyền. Có thể tưởng tượng được tương lai của gã sẽ rất tốt.

Cuối cùng thì chỉ có Tào Bằng là ít nhất. Hắn chỉ có một cái tước vị Ngũ đại phu lại thêm cái chức hư danh là Kỳ đô úy. Nhưng thật ra Tào Bằng cũng không để ý mà còn rất thoải mái.

Tào Tháo ca khúc khải hoàn trở về Hứa Đô, vốn Tào Bằng phải đi theo hộ tống. Nhưng do Đặng Tắc gửi thư nên hắn phải quay lại Hải Tây, chờ sang năm đưa Tào Nam và Đặng Ngải cùng nhau về Hứa Đô, đoàn viên với gia đình. Tào Tháo cũng không hỏi tới việc này liên đồng ý cho Tào Bằng nghỉ ngơi.

Cái chức Đồn điền đô úy mặc dù không to nhưng có thể nói là rất quan trọng. Điều quan trọng nhất đó là cái chức này trực tiếp nhúng tay vào chiến sự, quản lý ba ngàn binh mã. Theo quy định thì tướng lĩnh quân binh phải lưu người nhà ở Đô thành để làm con tin. Có điều cái quy định này rất nhiều người đều quên. Hiện giờ Đặng Tắc chủ động đối với Tào Tháo mà nói là điều hoàn toàn hợp ý. Bởi vậy mà có thể thấy được cả nhà Tào Bằng không hề có ý mưu phản, khiến cho Tào Tháo càng thêm yên tâm. Đã như vậy, Tào Bằng liền lưu lại ở Hải Tây.

Sau khi trở về Hải Tây, Tào Bằng lại trở thành người an nhàn số một trong huyện nha. Mỗi ngày, hắn tới chợ nói chuyện với chín đại thương nhân hoặc là kéo Cam Ninh tỷ thí. Khi mùa xuân đến, hắn dẫn Hoàng Nguyệt Anh và hai tỷ nữ cùng với Hác Chiêu ra khỏi thành luyện binh, đi chơi trong tiết thanh minh phải nói là hết sức tiêu dao tự tại. Trong khoảng thời gian này, cuối cùng thì Tào Bằng cũng đột phá được giai đoạn Dịch Cân mà tiến vào cảnh giới Tẩy tủy. Cái gọi là tẩy tủy thực ra cũng là luyện thần hoàn hư. Hắn luyện ám kinh tới chỉ nhu dựa theo quyền kinh nói nhờ đó mà chính thức bước vào giai đoạn hóa kinh.

Yếu điểm của tẩy tủy chính là hư tĩnh tại tâm. Trong quyền kinh có nói: Quyền mà không có quyền, ý mà không có ý, tưởng như vô tình nhưng lại có ý. Tất cả đều không hề có ý định, chỉ thuận theo đối phương...

Luyện công tới trình độ này đã không còn đơn thuần là luyện mà còn phải “dưỡng” và “ngộ”. Kiếp trước Tào Bằng cũng chỉ luyện tới giai đoạn Dịch Cân cho nên sau khi tẩy tủy phải luyện như thế nào, “dưỡng ra sao” và “ngộ” thế nào thì không hề có một chút kinh nghiệm, tất cả mọi thứ hắn đều phải từ từ tìm hiểu. Tình huống mỗi người một khác nhau cho nên mặc dù Cam Ninh đã đạt tới cảnh giới tẩy tủy nhưng cũng không thể giúp được Tào Bằng. “Luyện” tới cực điểm, “dưỡng” tới cực điểm và “ngộ” tới cực điểm hoàn toàn phải dựa vào bản thân. Người ngoài nhiều nhất chỉ có thể nói cho một chút tâm đắc chứ không giúp được gì khác.

Có thể nói bắt đầu từ bây giờ tất cả những kinh nghiệm từ kiếp trước đã không còn tác dụng. Tiếp theo phải để Tào Bằng tự mình tìm hiểu và nắm giữ.

Qua ngày mười lăm tháng giêng, Tào Bằng dẫn Hác Chiêu cùng với ba trăm binh lính từ Hải Tây, hộ tống Tào Nam cùng với Hoàng Nguyệt Anh, hai cô gái Quách Hoàn và Bộ Loan khởi hành trở về Hứa Đô. Có điều trước đó, Tào Bằng nhận được một phong thư nói hắn khi đi ngang qua Đàm huyện thuận đường đón một người.

Người viết phong thư này chẳng phải ai khác mà chính là huynh trưởng kết nghĩa của Tào Bằng - Tào Chân. Mà người Tào Chân ủy thác Tào Bằng đón có tên là Hạ Hầu Chân.

Không ngờ người đó lại có cùng tên với Tào Chân.

Dù sao thì Tào Bằng cũng không có chuyện gì lớn chỉ thuận đường mà thôi. Thay đổi duy nhất đó là phải đổi đường. Vốn Tào Bằng dự định qua Bành thành, núi Việt Dương, vượt qua Trần Lưu rồi về tới Hứa Đô. Nhưng hiện tại hắn đành phải thay đổi đường từ quận Hạ Giao tới Bái quốc rồi sau đó quan Trần quận trở về Hứa Đô. Đàm huyện nằm ở nước Bái. Vừa hay còn có thể gặp được Đặng Phạm.

Sau khi xác định lộ trình, Tào Bằng liền khởi hành. Trải qua mười ngày, đoàn người đã tới được Đàm huyện.

248. Chương 235: Lão Bà

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 235: Lão bà

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Đàm huyện chính là quê hương của Tào Tháo, tiếp giáp với Bái huyện, Nhữ Nam và Trần quận. Tào Tháo hiện đã trở thành tư không, là người phụng mệnh thiên tử, sai khiến chư hầu, chính vì thế Đàm huyện cũng mạnh lên như thuyền dâng theo nước. Tào Bàng không biết rằng mấy chục năm sau nơi này sẽ trở thành một trong bốn kinh đô phụ lớn của Tào Ngụy. Đàm huyện tạm thời nhìn thì có vẻ rách nát, tường thành xây bằng đất cũng không quá cao.

Tào thị và Hạ Hầu thị là hai đại tộc ở Đàm huyện.

Nhưng đến cuối năm Kiến An thứ hai, Lã Bố phái Cao Thuận, Trương Liêu đánh Lưu Bị. Hạ Hầu Uyên từng xuất binh viện trợ, đã từng có một trận đại chiến với hai người Trương - Cao ở Đàm huyện. Sau đó, Hạ Hầu Uyên hoảng sợ rút chạy. Người trong tộc Tào thị và Hạ Hầu thị ở Đàm huyện cũng đều rời bỏ nơi này mà đi, đại đô được chuyển dời đến Hứa đô. Tào Bàng tới Đàm huyện rồi liền sai người thông báo cho huyện lệnh Đàm huyện. Dựa theo quy củ thì binh mã không được vào thành. Chính vì vậy, Hác Chiêu và Hạ Hầu Lan liền dẫn binh cắm trại xung quanh trạm dịch ngoài thành.

Tào Nam và ba người Hoàng Nguyệt Anh cùng ở trong trạm dịch, sau đó Tào Bàng dẫn theo Cam Ninh đi vào Đàm huyện.

Lại nói, Cam Ninh lần này rất thiết thòi!

Lần này, trong trận đại chiến ở Từ châu, gần như tất cả mọi người đều được thăng chức, chỉ có ba người Cam Ninh, Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu là chẳng được chút lợi lộc gì.

Hác Chiêu danh tiếng chưa có, trong trận chiến ở Khúc Dương thì gã lại phải đóng ở Đông Lăng Đình, không có thưởng cũng cho là thôi đi.

Nhưng Hạ Hầu Lan và Cam Ninh đều là công thần trong trận chiến Khúc Dương. Hai người bọn họ đều không phải là không có cơ hội, mà là không muốn.

Trong mắt Cam Ninh, y đã được Hoàng Thừa ngạn giao phó phải chăm sóc Hoàng Nguyệt Anh.

Chính vì thế, thăng chức hay không giờ cũng không quan trọng. Với lại, chỉ cần y theo sát Tào Bàng, sớm muộn gì cũng có cơ hội.

Còn Hạ Hầu Lan, gã lại lấy lý do “Ta là gia tướng” để được tiếp tục ở lại bên cạnh Tào Bàng. Từ tình hình hiện tại, Tào Bàng vì giải cứu cho gia quyến Lã thị mà bị trách phạt, thành tích và sai lầm bổ sung cho nhau, nhưng chính vì hấn hành động như vậy mà Hạ Hầu Lan lại càng thêm kính trọng hấn hơn.

Từng hành động của Tào Bàng trong mắt Hạ Hầu Lan đều có hai chữ “Nghĩa sĩ”.

Đầu năm nay, mọi người đều rất coi trọng chữ “Nghĩa”. Cách làm của Tào Bàng không hổ với danh hiệu “Bất nghĩa”, rất đáng cho gã đi theo.

Cứ như thế, Hạ Hầu Lan lấy thân phận là gia tướng như trước đây, đi theo Tào Bàng.

Đừng thấy bọn Vương Húc, Phan Chương đều được thăng quan, dựa vào tài đức của công tử sớm muộn người cũng thành đại nghiệp. Chỉ cần đi theo công tử còn sợ không có cơ hội sao? Còn nữa, Hạ Hầu Lan cũng không muốn ở lại Quảng Lăng, dù sao bên đó cũng hơi hoang vắng.

Nhà Hạ Hầu rất dễ tìm, có người nói Hạ Hầu Chân này chính là thân thích của Hạ Hầu Uyên.

Tào Bàng tới huyện nha Đàm huyện trước bái kiến huyện lệnh Đàm huyện. Nghe được nơi ở của Hạ Hầu Uyên xong, hấn liền theo một tên đãi dịch dẫn đường tìm tới nơi ở của Hạ hầu Uyên. Nơi này cũng không quá lớn, nhưng với diện tích hai khoảnh đất ở Đàm huyện này cũng coi như là nhiều.

Nhà cao, cửa rộng, không một chỗ nào không cho thấy gia cảnh sung túc của Hạ Hầu Uyên cả.

Hạ Hầu Lan tiến lên, đập đập mạnh lên cửa đại môn.

Chỉ một lát sau, chợt nghe phía sau cửa vang lên tiếng bước chân. Cửa đại môn mở ra, một lão gia nhân từ trong đi ra. Lão tròn tròn mắt, nghi hoặc hỏi:

-Xin hỏi, người gõ cửa là ai đấy?

-Ta là Tào Bằng, được Hoàn phu nhân ủy thác tìm một người tên là Hạ Hầu Chân. Hoàn phu nhân nhờ ta dẫn y đến Hứa đô, chẳng hay Hạ Hầu Chân có ở nơi này hay không?

Lão gia nhân ngăn người, chợt gạt đầu.

-Các người là đến tìm Chân tử ư? Mời đi theo ta.

Chân tử?

Tào Bằng ngơ ngẩn, Hạ Hầu Chân là nữ nhân ư?

Tào Chân sao lại không nói rõ cho hần biết?

Lão gia nhân dẫn theo bọn Tào Bằng đi tới đại sảnh trong phủ, mời bọn họ ngồi trong đó, rồi vội vã rời đi.

Mất khoảng chừng thời gian một chén trà, chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng bước chân vang lên.

Một thiếu nữ thân mặc áo tang bước vào.

Nàng ngẩng đầu nhìn, chợt thấy Tào Bằng thì không khỏi ngăn người ra, chợt thốt lên:

-Thỏ ca ca, sao lại là người?

-Phụt!

Tào Bằng đang uống nước, chợt phun ra sạch, liên tục ho sặc sụa.

Ta ghét thỏ, lại càng ghét kẻ khác gọi ta là “Thỏ ca ca”, nghe đã chẳng thấy mạnh mẽ chút nào rồi. Ngẩng đầu, vừa thấy dáng dấp của người thiếu nữ, Tào Bằng cũng chợt ngăn ra. Bởi thiếu nữ này đúng là người quen của hần thật, cũng đã từng gặp mặt hần. Người đầu tiên gọi hần là Thỏ ca ca, chính là nha đầu đứng trước mặt này. Lúc này, nàng đang rụt rè đứng ngoài cửa, ánh mắt thoáng vẻ nghi hoặc.

Tục ngữ có câu rất hay: Nam yếu tiểu, nhất thân tạo, nữ yếu tiểu, tam phân hiếu.

Thiếu nữ vận bộ đồ tang, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, như bông sen tinh khiết, không dính chút bụi trần, khiến người nhìn chợt sinh lòng cảm mến.

Nhà Hạ Hầu có người mất ư?

Hần chưa từng nghe nói a...

Tào Bằng nghi hoặc, nhưng vẫn đứng dậy.

-Tỷ là Hạ Hầu Chân ư?

-Đúng!

-Hoàn phu nhân lệnh ta đưa tỷ về Hứa đô. Tại hạ là ký đô úy Tào Bằng.

Hạ Hầu Chân nghe thấy thế, gương mặt chợt lộ vẻ vui mừng:

-Hóa ra là người của thẩm nương phái tới. Thương Thư hiện có khỏe không?

Thương Thư là tự của Tào Xung, trưởng tử của Hoàn phu nhân. Theo lý mà nói, tự này thường là sau khi người trải qua lễ trưởng thành mới nhận được. Nhưng ở những năm cuối thời Đông Hán, lễ nhạc thay đổi nhiều, rất nhiều quy củ cũng dần trở nên lỏng lẻo. Tào Xung sinh năm Kiến An nguyên niên, hiện chưa quá ba tuổi. Nói thế nhưng trẻ con mới sinh thường một tuổi mới bắt đầu học nói, còn Tào Xung gần sáu tháng đã có thể gọi cha rồi.

Một tuổi có thể gọi Hoàn phu nhân là nương.

Mặc dù Tào Xung không phải đứa con đầu tiên của Tào Tháo, thế nhưng khi thăng bé gọi Tào Tháo là cha, cũng khiến y vui mừng hết sức.

Cổ nhân thường nói thiên tài luôn có những biểu hiện không giống với người thường.

Tào Xung cũng là không phải là người bình thường. Chính vì thế, năm Tào Xung tròn một tuổi, Tào Tháo liền ban thưởng tên tự cho Tào Xung là Thương Thư.

Tào Bằng ngẩn ra:

-Thương Thư là ai?

Vừa nghe đến đây, Hạ Hầu Chân lập tức tỏ vẻ cảnh giác, chân vội lùi lại khỏi cánh cửa phòng khách.

-Người rót cuộc là ai? Đến Thương Thư cũng không biết, phu nhân sao có thể phái người đến đây được?

Tào Bằng không khỏi bật cười, vừa định mở miệng giải thích, lại nghe ngoài cửa vang lên tiếng hỗn loạn. ngay sau đó, một đám gia đình gia tướng liền đổ xô đến bên ngoài cửa phòng khách.

-Chân tỷ chớ trách, ta không phải là gia thần của Hoàn phu nhân.

Tào Bằng vội vã giải thích, nói:

-Lúc trước, ta giữ chức Hải Lăng úy ở Quảng Lăng. Đô úy đồn điền Hải Tây Đặng Tắc là anh rể ta. Tỷ có biết Tào Chân không? Người đó là anh em kết nghĩa của ta. Khi xưa chúng ta từng cùng ở trong đại lao ở Hứa đô, cả tám người cùng kết nghĩa, danh là bát nghĩa.

Hạ Hầu Chân khẽ cắn môi, vẻ cảnh giác trên mặt cũng giảm đi nhiều.

Cũng khó trách, tuy đã từng gặp qua Tào Bằng trong phủ Điển Vi nhưng dù sao đôi bên cũng không quen biết, có trời mới biết được thân phận hiện nay của hắn.

Nhưng danh hiệu bát nghĩa thì Hạ Hầu Chân đã từng nghe qua.

Tào Bằng lấy trong người ra phong thư của Tào Chân:

-Ta phụng lệnh trở về nhà cho kịp quan chi lễ. Tử Đan gửi thư nói muốn ta ghé qua Tiểu huyện, đón Chân tỷ đến Hứa đô. Chính vì thế, ta thực sự không biết Thương Thư là ai cả. Nếu tỷ không tin thì có thư này để làm chứng đây.

Một gã gia tướng tiến lên, nhận lấy lá thư.

Hạ Hầu Chân xem thư xong cũng không còn nghi ngờ nữa.

Hai gò má đỏ hồng, nàng khẽ nói:

-Thương Thư là trưởng tử của thẩm nương.

Trưởng tử của Hoàn phu nhân?

Tào Bằng thoáng đã hiểu được, đó chẳng phải là Tào Xung rất nổi tiếng ở thời hậu thế đó sao?

Sự tích về danh xưng của Tào Xung ở kiếp trước Tào Bằng đã từng học qua, nhưng rốt cuộc chuyện đó có thực hay không, hắn cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng người đó là thân đồng thì không còn nghi ngờ gì nữa. Hậu thế đã từng nghiên cứu, nói Tào Ngụy nếu để cho Tào Xung tiếp chương, rất có thể sẽ tốt hơn nhiều so với đế Tào Phi kế vị.

Nhưng chuyện này ai có thể nói cho rõ ràng được?

Hạ Hầu Chân thật sự xấu hổ, xua tay bảo đám gia thần lui ra.

-Tào ca ca chớ trách, không phải ta đa nghi mà là năm kia, Tiểu huyện từng gặp chiến tranh, thế nên trong nhà cũng từng bị ảnh hưởng, cho nên mới phải cẩn thận đến thế.

-Không có việc gì!

Tào Bằng cười cười, chấp tay đáp lễ Hạ Hầu Chân, nói:

-Nếu Chân tỷ đã tin ta, xin hãy chuẩn bị một chút.

Trước ngày mười lăm tháng hai, ta cần phải có mặt ở Hứa đô, vì vậy không thể ở lại Tiểu huyện lâu lắm. Xin tỷ hãy chuẩn bị sẵn sàng, sáng sớm ngày mai, ta sẽ chờ ở bên ngoài thành bắc. Sau đó, chúng ta sẽ tới Trần huyện trước. Ta có ước hẹn với Tử Liêm thúc phụ, sẽ dừng lại khoảng chừng một ngày, rồi sẽ trở về Hứa đô.

Có thể thấy được, Hạ Hầu Chân thật ra rất đa nghi.

Nếu đã như thế, Tào Bằng chỉ cần nói rõ ràng, tránh cho nàng khỏi hoài nghi, lãng phí hơi sức.

Hạ Hầu Chân nhẹ giọng nói:

-Vậy giờ mao ngày mai, chúng ta sẽ gặp mặt lại ở bên ngoài thành cửa bắc.

-Vậy thì xin cáo từ!

Cô nam quả nữ tuy có nhiều gia thần ở bên cạnh cũng không tiện lắm.

Thấy Hạ Hầu Chân mặc tang phục như thế chắc hẳn có thân nhân mới mất, Tào Bằng cũng không tiện lưu lại.

Hắn cùng Cam Ninh rời khỏi nhà Hạ Hầu. Ra khỏi cửa nhà, hai người nhìn sắc trời, đã trưa muộn.

Bụng Tào Bằng bắt đầu sôi lên. Hắn nhìn Cam Ninh, thấy gã ước chừng cũng chẳng khác gì hắn. Hai người cùng nhìn nhau, chợt nở nụ cười.

-Ta nghe nói Tiểu huyện có một nơi gọi là Bào Thủy các, đầu bếp của quán rất khéo tay nấu nướng, chi bằng chúng ta đến đó thưởng thức xem?

Cam Ninh nói:

-Xin tùy ý công tử.

Bào Thủy các nằm ở sườn tây của Tiểu huyện.

Phía bên trái trước cửa quán tiếp giáp với Bào Thủy, cảnh sắc khá đẹp.

Bào Thủy là một nhánh của Lãng Thang Cừ.

Tại nơi phân cách giữa Trần quận và Nhạc huyện, nơi Trần quận vắt ngang qua Bái quận, có sông Hoài Thủy chảy qua.

Dòng nước không chảy xiết lắm. Vào mùa xuân, hai bên bờ sông, dương liễu rất xanh. Gió thổi qua khe mang theo hương hạnh nhân nhạt, khiến người sáng khoái.

Tào Bằng và Cam Ninh ăn trưa ở Bào Thủy các. Đợi đến khi hai người dùng xong đã không còn sớm nữa rồi.

Vì vậy, hai người đi ra khỏi tử lâu, chuẩn bị ra khỏi thành, về trạm dịch nghỉ ngơi.

Thế nhưng, vừa ra khỏi cửa đại môn của tử lâu, hai người đã chợt nghe thấy tiếng hỗn loạn trên đầu đường lớn.

Tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí vang hết sức hỗn loạn. Nhiều người cao giọng hét lên:

-Ngựa nổi điên, ngựa nổi điên rồi!

Chỉ thấy một con ngựa kéo theo một chiếc xe, điên cuồng phi như bay dọc theo đường lớn. Trên xe, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng một lão bà đang sợ đến mất cả hồn vía.

Một lão tẩu đứng giữa đường lớn nhìn xe ngựa đang phi như điên đến nhưng vẫn không thể nhúc nhích nổi.

Tào Bằng gần như chẳng kịp suy nghĩ, hét lớn một tiếng:

-Hưng Bá, cứu người!

Vừa nói, hắn vừa vội nhảy vọt ra, một tay kéo lấy lão tẩu ngã xuống đất. Cùng lúc đó, Cam Ninh cũng xông ra đến giữa đường lớn, đóng đường tiền của con ngựa. Mắt thấy sắp bị ngựa đâm vào, Cam Ninh chợt

phóng người lên không trung, vũng vàng rơi xuống lưng ngựa. Gã lấy tay kẹp lấy cổ con ngựa điên, hét lớn một tiếng, chợt đứng dậy. Con ngựa đang nổi điên gần như hít thở không nổi, hí lên một tiếng dài, hai chân trước dựng đứng lên.

-Còn không ngoan ngoãn cho ta.

Song chường của Cam Ninh kẹp chặt như đôi kìm sắt.

Con ngựa điên buộc phải hạ hai chân xuống, chẳng mấy chốc đã ngoan ngoãn trở lại.

Lúc này, Tào Bằng cũng đã chạy tới, nhảy lên xe ngựa, vén màn xe lên.

Trong xe là một lão bà mặc áo trắng, mặt mày trắng nhợt, người đã ngất tự bao giờ.

Mấy tên gia đình chạy tới, thấy lão bà như thế cũng không khỏi luống cuống, hoảng hốt gọi, định đỡ lão bà xuống xe ngựa.

-Dừng lại. Dừng ngay tay lại. Các người định hại chết lão phu nhân ư?

Tào Bằng luôn miệng hét lên. Hắn xông vào thùng xe, đỡ lão bà lên, rồi ấn vào huyết nhân trung của bà.

-Hô! Suýt nữa thì lão thân chết rồi!

Lão bà tỉnh lại, thở phào một cái.

Tào Bằng cũng thở dài, vội nói:

-Lão phu nhân nên nằm yên, không nên cử động. Trước mắt cứ nghỉ ngơi chút cho bình tĩnh lại đã.

-Vị thiếu niên trẻ tuổi này, người đã cứu lão thân sao?

-Cũng không thể nói là cứu, chẳng qua chỉ là có duyên gặp gỡ thôi.

Tào Bằng vừa nói chuyện, vừa đặt dưới đầu lão phu nhân thêm một cái đệm.

-Lão phu nhân, người đừng nói chuyện nữa, cứ nghỉ ngơi trước đã.

Dứt lời, Tào Bằng nhảy xuống khỏi xe ngựa, gật đầu với Cam Ninh.

-Hưng Bá, hảo bản lĩnh.

-Ha ha, thân thủ của công tử cũng nhanh nhẹn lắm.

Tào Bằng căn dặn gia thần vài câu, rồi cùng Cam Ninh lên ngựa, ra ngoài thành.

Một lát sau, huyện lệnh Tiểu huyện dẫn theo mọi người chạy tới. Vị huyện lệnh này hoảng hốt, bước lên nói:

-Lão phu nhân, không sao chứ?

-Lão phu nhân đã đỡ rồi, đang định hồi phủ.

-Văn Độ, là người sao?

-A, thẩm bà, chính là chất tôn đây.

-Người vừa ngăn con ngựa điên lại cứu ta người đã cảm ơn chưa?

-A?

Huyện lệnh ngăn người ra, quay đầu nhìn đám gia thần.

-Vừa rồi có hai vị tráng sĩ ngăn cản con ngựa điên lại, cứu lão phu nhân. Chỉ là bọn họ không chịu để lại danh tính đã đi rồi. Trong đó, có một người tên là Hưng Bá, một người nữa là thiếu niên, ngựa cưỡi của vị công tử con quan này nhìn rất bất phàm, giống như con Chiêu Dạ Bạch của tướng quân Diêu Tài vậy? Bọn họ đi rất vội, chúng ta mãi xem lão phu nhân thế nào, không thể cản lại được. Hình như bọn họ đi ra cổng bắc thì phải.

-Hưng Bá? Chiêu Dạ Bạch?

Huyện lệnh vừa nghe thấy thế chợt ngăn người ra.

Trong xe ngựa, lão phu nhân lần nữa kêu lên:

-Văn Độ!

-A, thăm bà!

Huyện lệnh trèo lên xe ngựa, vào trong thùng xe, đỡ lão phu nhân dậy.

-Thăm bà, hai vị tráng sĩ đi gấp, gia nhân không ngăn cản được. Nhưng nghe đám gia nhân nói, chất tôn cũng đoán được vài phần rồi.

-A?

-Buổi trưa, bọn họ từng đến dinh thự báỉ kiến chất tôn, trong đó có một người tên là Tào Bằng, là kỵ đô úy dưới trướng tộc huynh. Bọn họ tới là để thăm phủ đệ của tướng quân Diệu Tài, nhưng cụ thể có chuyện gì ta cũng không rõ lắm. Hay là chúng ta mời hẳn đến?

-Ha ha, người ta đã không chịu lưu danh tức là đã không muốn được báo ân rồi. Nhưng chúng ta không thể có ân không báo được. Được rồi, người hỏi thăm tình hình một chút xem lai lịch hẳn thế nào. Ta cũng đang muốn trở về Hứa đô, biết đâu lại cùng đường.

Huyện lệnh lên tiếng, rồi ra khỏi xe ngựa.

Mấy tên gia thần cẩn thận kéo xe ngựa rời đi, chỉ để lại viên huyện lệnh đứng trên đường lớn, vẻ mặt trầm tư.

-Lão gia, chúng ta trở về đi.

-Ừ. Đừng vội, chúng ta đến nhà tướng quân Hạ Hầu một chuyến đã.

Tào Bằng và Cam Ninh đứng thực không để chuyện này trong lòng.

Cam Ninh vốn là người phóng khoáng, vốn không có chuyện giúp người vì muốn được báo ân. Còn Tào Bằng ư? Hẳn dĩ nhiên lại càng không thể nhớ trong lòng rồi.

Trở lại trạm dịch, hai người cùng đi xem doanh trại một chút.

Hác Chiêu và Hạ Hầu Lan đang vây quanh Hám Trạch, nghe y giảng giải Xuân Thu.

Vốn dĩ ban đầu, Tào Bằng định dù thế nào cũng để Hám Trạch làm huyện thừa Hải Tây, thậm chí còn định sắp xếp cho y làm chủ bộ đồn điền.

Chủ bộ đồn điền làm gì?

Chính là phụ trách các công việc cụ thể của đồn điền.

Đặng Tắc tuy là đô úy đồn điền, chủ trì công việc của đồn điền nhưng dù sao cũng không thể đích thân lo mọi chuyện. Có một số việc vẫn phải để cấp dưới xử lý. Đồn điền hiện nay không chỉ có riêng huyện Hải Tây nữa. Mấy trăm khoảnh, thậm chí mấy nghìn khoảnh đất đồn điền đều nằm trong tay Đặng Tắc. Các công việc khác cũng cần có người thực hiện cụ thể. Chủ bộ đồn điền có thể nói là người nắm trong tay vật tư, nhân khẩu của đồn điền cùng ruộng đồng và rất nhiều các công việc khác nữa, tức là trợ thủ quan trọng của đô úy đồn điền. Thế nhưng Hám Trạch dường như không có hứng thú với việc này.

Y muốn theo Tào Bằng, dĩ nhiên Tào Bằng cũng không từ chối.

Khi bọn Bộ Chất đi, Đặng Chi ngược lại lại tình nguyện ở lại hải Tây, làm trợ thủ cho Đặng Tắc.

Tào Bằng mất một năm để thu hút nhân thủ, thoảng cái đã chẳng còn ai.

Cam Ninh cũng tốt, Hạ Hầu Lan, Hác Chiêu cũng được, tất cả đều là các nhân vật giỏi về chiến đấu. Nhưng bên cạnh hẳn thực sự cần một người có tài giúp hẳn bày mưu tính kế.

Hám Trạch không thể phủ nhận là người thích hợp nhất.

-Đức Nhuận tiên sinh lại giảng Xuân Thu sao?

Tào Bằng bước vào quân trướng, cười ha ha nói.

Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu vội vã đứng dậy hành lễ. Hám Trạch buông sách xuống, nói:

-Chẳng qua là nhàn nhả mới tăng thêm vài phần lạc thú mà thôi.

Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu không phải là người có học vấn xuất chúng gì cho cam.

Trong đó, Hạ Hầu Lan còn đỡ, ít ra cũng nhận biết được vài con chữ. Nhưng Hác Chiêu lại kém hơn nhiều. Nếu nói về khả năng huấn luyện binh sĩ, gã thậm chí còn cao hơn Trương Liêu, Cao Thuận, các chiến pháp để xông vào trận địa địch, gã cũng hiểu rất rõ. Nhưng chữ lại chẳng biết lấy một chữ, ngay đến tên nhà mình cũng không viết được.

Năm xưa, Hạ Hầu Lan từng báỉ sư theo Đồng Uyên, nhờ đó mới biết được chút ít.

Hác Chiêu từ nhỏ đã tòng quân, lớn lên trong quân ngũ, đâu có cơ hội biết chữ?

Chính vì thế, khi gã ở Đông Lăng Đình, đã theo Bộ Chất học chữ. Sau Hám Trạch đến, gã lại theo Hám Trạch, bắt đầu học binh pháp.

Hám Trạch tặng cho Hác Chiêu “Tư Mã pháp” đang cực kỳ phổ biến.

Lúc rảnh rỗi, y còn giảng giải “Xuân Thu” cho Hác Chiêu nghe, khiến Hác Chiêu hết sức thích thú.

-Mọi chuyện thế nào rồi?

-Tất cả đều thuận lợi, ngày mai giờ dần chúng ta sẽ ăn cơm, giờ mao xuất phát.

-Vậy thì rất tốt.

Tào Bằng ở trong quân trướng nói chuyện phiếm với bọn Hám Trạch một hồi, rồi cùng Cam Ninh trở về trạm dịch.

Một đêm bình an trôi qua. Sáng sớm hôm sau, bọn Tào Bằng ăn chút điểm tâm rồi nhổ trại, đi tới bên ngoài cửa bắc thành của Tiểu huyện. Hạ Hầu Chân dẫn theo hơn trăm gia thần đứng chờ bên ngoài cửa thành. Nhưng còn một chuyện ngoài sự suy đoán của Tào Bằng là huyện lệnh Tiểu huyện cũng có mặt ở đó.

-Tào huyện lệnh sao ngài lại tới đây?

Huyện lệnh Tiểu huyện tên là Tào Hạnh, tự là Văn Độ.

Phụ thân của y tên là Tào Du, là tộc phụ của Tào Tháo. Cái gọi là tộc phụ chính là nói đến vị trưởng bối trong tộc, chứ không có quan hệ huyết thống trực tiếp với Tào Tháo.

Những năm cuối thời Đông Hán, Tào Du cũng là một nhân vật khó lường, từng được tướng quân Quan Bái Vệ phong làm liệt hầu.

Tào Hạnh và Tào Tháo ngang vai vế với nhau, xem nhau như đường huynh đệ.

249. Chương 236: Rất Có Địa Vị!

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 236: Rất có địa vị!

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Y vừa nhìn thấy Tào Bằng liền tiến lên, nói:

-Tào đô úy, hôm nay Hạnh đến đây là có một chuyện muốn nhờ. Tộc của Hạnh có một vị thẩm bà muốn đến Hứa đô. Đô úy cũng biết hiện nay đạo phi hoành hành khắp Nhữ Nam và Trần quận. Giặc Thái Bình khi xưa giờ cũng đang rục rịch trở lại. Nếu thẩm bà cứ ở lại Tiểu huyện cũng không ổn. Ta nghe nói Tào

đô úy có võ nghệ cao cường, bên người lại có tráng sĩ. Vì vậy, ta muốn nhờ Tào đô úy bảo vệ, đi cùng thăm bà, chẳng biết có được hay không?

Thăm bà của Tào Hạnh?

Tào Bằng không khỏi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Tào hạnh. Chỉ thấy y khẽ nghiêng người, một đội xe từ phía sau lưng y chậm rãi đi tới.

Đoàn xe đi tới gần, chỉ thấy màn xe đã được vén lên. Hạ Hầu Chân và lão bà xanh xao cùng sóng vai ngồi trong xe ngựa, nhìn Tào Bằng cười.

-Lão phu nhân?

-Tào đô úy, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Lão bà ngồi trong xe khẽ gật đầu nhìn Tào Bằng, tươi cười hiền lành.

Lão bà là người như thế nào?

Là người có liên quan đến Tào Tháo.

Lão bà họ Ngô, là người Trần quận, đã qua tuổi sáu mươi.

Từ lời nói, cử chỉ của bà, có thể thấy được lão bà họ Ngô này từng nhận được sự giáo dục rất toàn vẹn. Tuy bà xanh xao, gương mặt đầy nếp nhăn nhưng vẫn có thể thấy được nét phong vận bà có khi còn trẻ. Nhưng Tào Hạnh cũng không nói rõ lão bà này rốt cuộc có thân phận như thế nào.

Nếu đã cùng đi chung một đường, Tào Bằng cũng không có lý do gì để phản đối cả.

Trong lòng hần vốn nghĩ, tốt nhất là nên kết bạn với nhiều người trong tộc Tào thị mới là có lợi cho hần.

Đặc biệt trong tình hình hiện tại, Tào Bằng vẫn còn đang chờ chịu phạt.

Tào Tháo tuy không xử phạt hần nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được y vẫn có chút bất mãn với hần. Vốn dĩ chức nông đô úy đã tới tay cuối cùng lại biến mất. Tuy nói chức này vẫn rơi vào tay người trong nhà mình cả, nhưng cảm giác dù sao cũng không được thoải mái cho lắm. Chính vì thế, Tào Bằng muốn xóa bỏ ấn tượng xấu của Tào Tháo với hần.

-Tại hạ là Hạ Hầu Ân.

Một thanh niên bước lên, vái chào Tào Bằng.

Tào Hạnh nói:

-Tử Vũ là binh tào của bản huyện, phụ trách việc trông nom lão phu nhân dọc đường đi. Vừa đúng lúc Tào đô úy muốn đi nên mong được đi cùng. Tử Vũ, dọc đường đi, người nhất định phải nghe theo sự sai khiến của Tào đô úy đấy. Nếu có chuyện gì sơ xuất, đừng trách khi người trở về sẽ bị ta tìm đến trách tội đấy.

Người thanh niên vội vã lên tiếng đáp lại, vẻ cung kính.

Nhưng từ ánh mắt của y, Tào Bằng thấy rõ được y chẳng coi mình vào đâu cả.

Hạ Hầu Ân, cái tên này rất quen thuộc a!

Khi Tào Bằng lên ngựa, chợt nhớ ra địa vị của người tên Hạ Hầu Ân này. Người này không phải chính là cận vệ được cầm kiếm báu của Tào Tháo trong Tam Quốc diễn nghĩa sao?

Theo như ghi chép trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tào Tháo có hai thanh bảo kiếm, một là Thanh Công, một là Ý Thiên.

Như Tào Tháo nói thì Ý Thiên dùng để ban ơn, còn Thanh Công để dương oai. Kiếm Ý Thiên được Tào Tháo mang theo bên người, còn thanh kiếm Thanh Công được giao cho Hạ Hầu Ân bảo quản.

Kết quả là trong trận đánh ở sườn núi Trường Bản, Hạ Hầu Ân chết dưới thương của Triệu Vân, thanh Thanh Công cũng rơi vào tay Triệu Vân.

Tào Bằng không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn Hạ Hầu Ân một cái, thầm nghĩ: “Hóa ra là tên quỷ đoản mệnh này!”

Chỉ cần gã không gây chuyện, Tào Bằng cũng chẳng muốn gây chuyện với Hạ Hầu Ân làm gì. Dù sao còn có vị Ngõ phu nhân kia ở đây, gã cũng không thể gây chuyện được.

Có người nói Hạ Hầu Ân này là tộc nhân của Hạ Hầu thị.

Mà nay người của Hạ Hầu thị tộc lại đến hộ tống vị lão phu nhân này, chứng tỏ lai lịch của bà ta hoàn toàn không đơn giản a!

Lão phu nhân và Tào Bằng nói khách sáo với nhau vài câu, rồi bà ngồi vào xe.

-Tướng quân Tử Vũ, mời ngài thủ hộ trung quân, đích thân ta sẽ dẫn trước mở đường cho xe ngựa.

Hạ Hầu Ân khề nhếch khóe miệng:

-Hiện nay Lã Bố đã bị trừ, đường đi từ Tiểu huyện đến Hứa đô đều bình yên, Cho dù có vài tên giặc cỏ cũng không đáng để bận tâm.

Ngụ ý của gã là người còn giả bộ cái gì nữa, thiên hạ giờ đã thái bình, người còn định hù dọa ai?

Tào Bằng cười cười, chỉ đến khi xoay người đi, sắc mặt của hắn mới trầm xuống.

Tên này hóa ra là kẻ không biết lợi hại là gì. Đạo tặc ở Nhữ Nam đang hoành hành, so với dư nghiệt Thái Bình khi xưa còn hung hăng, ngang ngược hơn, đến Mãn Sủng còn chẳng thể dẹp được bọn chúng, đủ biết bọn đạo phỉ này hoàn toàn không tầm thường. Những người khác có thể không biết nhưng chí ít Tào Bằng cũng biết rằng Nhữ Nam có hai nhóm đạo tặc là Lưu Ích và Cung Đô, đều không phải là bọn người lương thiện gì. Thôi đi, gã không chọc ta thì cũng chẳng sao! Gã muốn làm thế nào thì làm, chẳng trách sau này chết trong tay Triệu Vân ở sườn núi Trường Bản, đúng là kẻ không biết điều!

Nghĩ tới đây, Tào Bằng không muốn tiếp chuyện với Hạ Hầu Ân nữa, dẫn theo Cam Ninh thúc ngựa tới đoàn xe của mình cạnh đó.

-A Phúc, làm sao vậy?

Hoàng Nguyệt Anh thò đầu ra, nghi hoặc hỏi.

-Không có gì, chẳng qua là gặp phải một người không biết sống chết là gì thôi. Chúng ta...

Theo lệnh của Tào Bằng, đoàn xe chậm rãi chạy đi.

Thủ hạ của Tào Bằng có ba trăm người, thủ hạ của Hạ Hầu Ân cũng có ba trăm người, còn Hạ Hầu Chân cũng mang theo gần trăm người nữa. Nếu như cộng cả đám tập dịch xa phu, số người lên đến cả nghìn người. Đoàn xe thật to, dài đến hơn mười lượng, đi dọc con đường tạo thành một hàng dài.

-Tào đô úy...

Phía sau, chợt nghe có người gọi, Tào Bằng liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên đang thúc ngựa tiến lên.

-Người là...

Tào Bằng nhìn người thanh niên này chỉ thấy y trông quen quen. Người thanh niên cười nói:

-Tào đô úy đã quên rồi. Năm Kiến An thứ hai, ta cùng đô úy từng đứng bên ngoài cửa phủ Hồ Bôn nói chuyện với nhau rồi.

Hắn vẫn nghĩ chưa ra!

-Ta là Tào Tràn, tự là Đông Lai.

-A...

Có điểm ấn tượng rồi.

Lần đó Tào Bằng phải đi tìm Diễm Vi, nhưng vì chuyện gì mà tới nhỉ? Hình như là do ngày thứ hai gặp mặt Trần Đăng ở Dục Tú lâu. Ngày hôm đó, vừa đúng lúc Hoàn phu nhân xuất môn, Hạ Hầu Chân khi đó cũng đi theo phu nhân, con thỏ trắng của nàng đã bỏ chạy tới trước mặt Tào Bằng.

Tào Tràng này khi đó từng hỏi qua lai lịch của Tào Bằng.

-Đông Lai huynh, có chuyện gì không?

-Chân tỷ muốn ta thông báo với đô úy, xin ngài đừng chấp nhậm với Tử Vũ. Tính tình của Tử Vũ vốn là như thế, ngài đừng để bụng.

-A, ta nào có chuyện gì đâu.

Vẻ mặt của Tào Bằng thì có vẻ như không quan tâm, thế nhưng lòng hần lại thầm nghĩ: “Chỉ cần gã đừng gây phiền toái cho ta, bằng không đừng nói gã họ Hạ Hầu, kể cả là họ Tào, lão tử cũng không nể mặt đâu.”

-Dọc đường đi phiên Tào đô úy vất vả rồi.

-Đông Lai huynh khách khí rồi.

Tào Bằng và Tào Tràng cùng ngồi trên lưng ngựa nói khách sáo đôi câu xong liền chấp tay từ biệt.

Tào Tràng quay trở về bên đoàn xe của Hạ Hầu Chân và Ngô phu nhân. Tào Bằng bảo vệ đoàn xe ở trước, tiếp tục tiến lên.

-A Phúc, ngày hôm qua ta đã hỏi thăm. Hạ Hầu Chân này chính là chất nữ của Hạ Hầu Uyên.

-Ta biết.

-Nghe nói Hạ Hầu Uyên rất yêu thương nàng, cũng rất quan tâm nàng. Huynh có biết mối quan hệ giữa Hoàn phu nhân và Hạ Hầu Uyên hay không?

Nữ nhân trời sinh tính tình thích buôn chuyện.

Dù là Hoàng Nguyệt Anh cũng không phải là ngoại lệ.

Tào Bằng cười nói:

-Có quan hệ gì?

-Thê tử của Hạ Hầu Uyên chính là muội muội của Hoàn phu nhân.

-A?

-Hai năm trước, mẫu thân của Hạ Hầu Chân qua đời, Hoàn phu nhân đã đưa nàng về nuôi.

-Thì ra là thế.

Tào Bằng sực nghĩ: “Hóa ra Hoàn phu nhân và Hạ Hầu Chân còn có mối quan hệ như thế.”

Nói đến Hoàn phu nhân, Tào Bằng không khỏi nghĩ tới Tào Xung. Đáng tiếc là tiểu tử này lại mất lúc còn trẻ quá. Nhưng trong sổ sách cũng ghi lại, y rất thông minh, không biết sự thực có đúng như thế hay không. Nhưng Tào bằng lại nghĩ Tào Xung năm nay mới ba tuổi, liệu có thể thông minh đến cỡ nào đây?

-Nguyệt Anh, đợi khi đến Hứa đô rồi, nương ta gặp nàng nhất định sẽ rất thích.

Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

-Chỉ mong bá mẫu đừng trách tội đường huynh của ta thôi.

Hoàng Xạ ư?

Tào Bằng thâm cười nhạt.

Chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hần đã hứa với Hoàng Nguyệt Anh tương lai sẽ không tìm Hoàng Xạ gây rối, nhưng dù Tào Bằng không tìm, không có nghĩa là hần không để cho người khác tìm gã.

Phải biết rằng, người có ân oán với Hoàn Xạ không phải chỉ có mình Tào Bằng.

Muốn nói đến kẻ thù, e rằng Ngụy Diên mới là cứu nhân nguy hiểm nhất của Hoàn Xạ. Tình hình hiện tại của Ngụy Diên cũng rất khá, y hiện đã là tư mã quận Nam Dương. Mãn Sủng cũng có phần coi trọng y. Đến lúc đó, cho dù Tào Bằng có không ra mặt, dựa vào tính cách có thù tất báo của Ngụy Diên thì há y lại có thể buông tha cho Hoàn Xạ hay sao?

Tào Bằng cố mỉm cười, nói:

-Nàng yên tâm, nương tuyệt đối sẽ không trách cứ nàng đâu. Nàng xem, tỷ ta chẳng phải cũng thích nàng sao?

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy thế liền nở nụ cười!

Sau khi ra khỏi Tiểu huyện, đoàn xe thẳng tiến hướng tây.

Đến chạng vạng tối, mọi người đã đến Lại Hương.

Đi tiếp về phía trước chính là huyện Ninh Bình (nay là thành Hà Nam). Theo Tào Bằng tính toán đoàn xe hoàn toàn có thể đi muộn thêm một chút, như vậy chỉ cần đến nửa đêm đã có thể đến được Ninh Bình.

Nhưng trời vừa sẩm tối, Hạ Hầu Ân đã phái người nói với Tào Bằng gã chuẩn bị cắm trại ngay tại đây.

Tào Bằng vừa nghe thấy thế không khỏi nhúm mày.

Hắn lệnh cho bọn Cam Ninh chờ tại chỗ, rồi hắn đích thân đến chỗ quân chủ soái.

-Tướng quân Tử Vũ, vì có gì lại nghỉ chân ở đây?

-Chẳng lẽ người không biết trời đã tối rồi sao?

-Tướng quân Tử Vũ, ở nơi này không có thôn làng, cũng chẳng có điểm khách nào cả. Hiện nay tuy nói Dự Châu cũng giống như Thái Bình, nhưng đạo tặc Nhữ Nam giết người bừa bãi, nơi này lại cách Nhữ Nam không xa. Dừng lại ở đây quả thật quá liều lĩnh, vạn nhất...

-Nào có lắm cái vạn nhất như thế?

Hạ Hầu Ân bực bội, nói:

-Cứ cho là có bọn giặc kia đi, bằng vào ngựa của ta, thương trong tay ta cũng đủ để giết toàn bộ bọn chúng rồi. Tào đô úy, ta thấy người cũng từng là người trải qua chiến trận Hạ Bì, vì sao gan người lại nhỏ vậy? Quả thực làm mất mặt tư không.

Gương mặt Tào Bằng thoáng chút đã trầm xuống.

-Tướng quân Tử Vũ, ta có lòng tốt khuyên bảo cũng là vì sự an toàn của lão phu nhân và Chân tỷ. Nếu người thấy mệt mỏi, người có thể ở đây nghỉ ngơi. Khi khởi hành, Tào huyện lệnh đã có lệnh chuyển đi này nghe theo sự chỉ huy của ta. Vạn nhất lão phu nhân có xảy ra chuyện gì, người và ta có thể chịu nổi trách nhiệm hay không?

Hạ Hầu Ân nghe thấy thế, cười lạnh một tiếng:

-Thúc phụ Văn Độ chẳng qua là thuận miệng nói mà thôi. Người cứ tưởng người là đô úy thì sao chứ? Người muốn chỉ huy binh mã thì còn phải xem binh sĩ thủ hạ của ta có bằng lòng nghe theo sự điều khiển của người hay không đã. Tào Bằng, nể mặt người, ta gọi người một tiếng đô úy. Nếu người còn tiếp tục gây sự, đừng trách ta không khách khí.

Đối với loại công tử phú gia này, Tào Bằng chưa từng có thiện cảm.

-Ta muốn gặp mặt lão phu nhân!

-Được.

Đúng lúc này, Tào Tràn thúc ngựa đến.

-Có chuyện gì? Lão phu nhân phái ta đến đây hỏi vì sao lại tranh cãi ầm ĩ như thế.

-Không có chuyện gì.

-Có chuyện!

Tào Bằng quát lên một tiếng, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Ân nói:

-Nếu người muốn chết, không ai cản người, nhưng người cũng đừng làm lão phu nhân phải kinh hãi theo.

-Người thật to gan.

Tào Bằng giận dữ, cười nói:

-Ta đâu chỉ có lá gan lớn. Lão tử ở Khúc Dương giết hơn trăm người chính là dựa vào lá gan lớn và phúc lớn này đây. Hạ Hầu Ân, ta lập lại lần nữa, lập tức khởi hành, không được dừng lại. Bằng không, ta sẽ dùng quân kỵ để xử lý người. Ta cũng không ngại giết thêm một hai người đâu.

Tào Bằng vừa giận dữ, Chiếu Dạ Bạch dường như cũng cảm nhận được, hí lên một tràng dài.

Tiếng hí như rồng gào hổ rống, vang vọng trong trời đêm.

Con chiến mã của Hạ Hầu Ân bất an, khua khua chân.

Chiếu Dạ Bạch là hãn huyết bảo mã, là long câu Tây Vực, không phải loại chiến mã tầm thường có thể sánh được. Kết hợp với tiếng quát chói tai của Tào Bằng, nó đạp mạnh chân xuống đất, liên tục phát ra tiếng phì phì từ trong mũi. Nhìn dáng dấp của nó dường như đang xông lên chiến trường, một người một ngựa đều đằng đằng sát khí.

Tào Tràn vội vàng nói:

-Tào đô úy đừng vội nổi giận, chuyện này để ta bẩm báo lão phu nhân rồi quyết định tiếp.

Hạ Hầu Ân bị tiếng quát chói tai của Tào Bằng làm cho khiếp sợ không ít.

Con ngựa già cười cũng liên tục lùi lại mấy bước mới đứng vững lại được. Hạ Hầu Ân nhìn Tào Bằng hung dữ. Nếu như ánh mắt có thể giết người được, chắc hẳn Tào Bằng đã bị già chém cho hàng nghìn hạng vạn nhất.

Một lát sau, Tào Tràn liền chạy trở về.

-Tào đô úy, Tử Vũ, tổ bà cho mời.

Hạ Hầu Ân hừ một tiếng, thúc ngựa đi.

Tào Bằng mặt không chút biểu cảm, thấy Hạ Hầu Ân đi, thở hắt ra một hơi.

-Quân hỗn đản!

Tào Bằng nhẹ giọng mắng.

Tào Tràn vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Tào Bằng, rồi lại nhìn theo bóng lưng của Hạ hầu Ân, nhin không được mỉm cười.

-Tào đô úy, đừng trách. Tính tình của Tử Vũ là như thế. Mặc dù thường ngày già kiêu căng nhưng cũng không phải người dễ bụng. Ngài đừng để trong lòng.

Tào Bằng gật đầu, cùng Tào Tràn thúc ngựa đi tới trước xe ngựa.

Hạ Hầu Ân từ trên xe ngựa bước xuống, thấp giọng trách cứ Hạ Hầu Ân.

Thấy Tào Bằng đến, nàng vội vã trở lên xe, thấp giọng nói mấy câu qua cửa sổ xe.

Một lát sau, chợt nghe lão bà ngồi trong xe mở miệng nói:

-Tào đô úy nói không sai, nơi đây hoang vắng, không thể cắm trại được. Tử Vũ, khi rời Tiểu huyện, Văn Độ đã dặn người như thế nào? Đừng nghĩ người luyện được vài đường thương thuật thì có thể làm càn. Tào đô úy là người từng trải chiến trường, tuổi tác tuy rằng tương đương với người nhưng kiến thức lại hơn người nhiều. Ta biết trong lòng người nghĩ như thế nào. Nhưng ta muốn cảnh cáo người đây không phải là

Tiểu huyện. Nếu Văn Độ đã giao cho Tào đô úy thống lĩnh binh sĩ, mỗi lời nói, hành động của người đều phải làm theo quân pháp, không thể tùy tiện làm bậy được. Nếu như người thấy khó chịu thì có thể trở về. Người không muốn nghe lệnh thì lập tức trở về Tiểu huyện cho lão thân. Lão thân cũng không muốn giao mạng mình cho một đám quân ô hợp không có kỷ luật như thế.

Giọng nói của lão phu nhân tuy rằng không lớn nhưng từng lời nói ra lại rất có khí phách.

Hạ Hầu Ân tuy là người kiêu căng, nhưng cũng sợ hãi, vội vàng xuống ngựa, quỳ gối trước xe ngựa.

-Tổ bà thứ tội. Là chất tôn không hiểu chuyện. Chất tôn nguyện nghe theo lời dặn bảo của tổ bà, phụng lệnh của Tào đô úy.

Tổ bà?

Tào Hạnh gọi lão phu nhân là “Thẩm bà”, còn Hạ Hầu Ân lại gọi bà là tổ bà.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng không có gì kỳ quái. Tào thị và Hạ Hầu thị ở Tiểu huyện đã từng có quan hệ thông gia mấy đời, mối quan hệ giữa đôi bên hiển nhiên cũng rất rối rắm.

Nếu như xét về vai vế, Hạ Hầu Ân gọi lão phu nhân là “Tổ bà” cũng không có gì sai.

Nhưng lão phu nhân đã có lời, Tào Bằng cũng phải có thái độ của chính hắn. Vì vậy, hắn vội vã xuống ngựa, đi tới trước xe ngựa hành lễ.

-Thỉnh lão phu nhân chớ trách tướng quân Tử Vũ. Cũng là do Tào Bằng thường ngày đã quen tùy tiện, vừa rồi nói năng cũng có phần thất lễ. Tướng quân Tử Vũ cũng là vì nghĩ cho lão phu nhân, sợ rằng đường xa trông tránh, lão phu nhân chịu khổ cực, vì vậy mới...Nhưng mặt tướng cho rằng chúng ta có thể tới trạm dịch gần Ninh Bình nghỉ ngơi và hồi phục sau. Bất kể nói như thế nào, nơi này cách thành trấn không xa, dù có vấn đề gì xảy ra, huyện Ninh Bình cũng có thể trợ giúp bất cứ lúc nào. Tướng quân Tử Vũ, Tào Mỗ vừa rồi vô lễ, xin tướng quân bỏ quá cho.

Đôi má lúm đồng tiền của Hạ Hầu Chân chợt hiện ra, nàng mỉm cười.

Những lời Tào Bằng vừa nói có thể nói là hết sức thận trọng. Mặc dù Hạ Hầu Ân có gì không hài lòng trong bụng nhưng cũng đành phải nhẫn nhịn.

Lão phu nhân ngồi trong xe nói:

-Tào đô úy, chuyện này không trách ngài được. Tử Vũ tính tình như thế nào, lão thân hiểu rất rõ. Nó a, bình thường đã quen kiêu căng, ngạo mạn rồi. Tào Tràn, truyền lệnh của lão thân, tất cả mọi người, bao gồm cả gia đình, tạp dịch đều phải nghe theo lệnh chỉ huy của Tào đô úy. Người nào dám làm càn, lão thân sẽ không khách khí đâu. Tử Vũ, người dẫn người đi trước mở đường, để Tào đô úy dẫn trung quân.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Ân mặt mày đỏ bừng, trả lời một tiếng rồi hung dữ trừng mắt nhìn Tào Bằng, lên ngựa rồi đi.

Khóe miệng của Tào Bằng nhếch lên, hắn hừ một tiếng.

-Tào đô úy!

-Có mặt tướng.

-Nghe nói chuyện đi này người cũng dẫn theo mấy nữ nhân.

-A, là gia tử và hôn thê của mặt tướng.

-Tào đô úy đã đính hôn rồi sao?

-Chuyện này đúng a.

Gương mặt Hạ Hầu Chân chợt hiện ra vẻ hiếu kỳ.

-Nếu tiện thì có thể mời các nàng lên xe của lão thân trò chuyện không. Chân cũng có phần buồn bực, dọc đường đi chỉ còn mỗi lão thân nói chuyện. Có thêm mấy người cùng trò chuyện cũng bớt một nỗi buồn. Chân a, tổ bà không có trách cứ gì con a.

-Là Chân không hiểu chuyện.

Hạ Hầu Chân vội vã trả lời.

Nếu lão thái thái đã có lời, Tào Bằng cũng không tiện từ chối.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất kỳ quái, không biết vị lão thái thái họ Ngô này rốt cuộc là ai đây? Nói ra thì Hạ Hầu Chân và Hạ Hầu Ân đều là người có gia cảnh. Cứ nghĩ thử xem, nếu như Hạ Hầu Ân không có gia cảnh, vai vế, Tào Tháo há lại có thể để gã làm phụng kiếm quan, người cầm kiếm Thanh Công cho y sao, giao Thanh Công cho gã bảo vệ sao?

Nhưng dù là Hạ Hầu Chân hay Hạ Hầu Ân ở trước mặt lão thái thái vẫn phải nhún nhường.

Lão thái thái này là người rất có địa vị!

250. Chương 236: Rất Có Địa Vị!

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 236: Rất có địa vị!

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Y vừa nhìn thấy Tào Bằng liền tiến lên, nói:

-Tào đô úy, hôm nay Hạnh đến đây là có một chuyện muốn nhờ. Tộc của Hạnh có một vị thẩm bà muốn đến Hứa đô. Đô úy cũng biết hiện nay đạo phi hoành hành khắp Nhữ Nam và Trần quận. Giặc Thái Bình khi xưa giờ cũng đang rục rịch trở lại. Nếu thẩm bà cứ ở lại Tiểu huyện cũng không ổn. Ta nghe nói Tào đô úy có võ nghệ cao cường, bên người lại có tráng sĩ. Vì vậy, ta muốn nhờ Tào đô úy bảo vệ, đi cùng thẩm bà, chẳng biết có được hay không?

Thẩm bà của Tào Hạnh?

Tào Bằng không khỏi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Tào hạnh. Chỉ thấy y khẽ nghiêng người, một đội xe từ phía sau lưng y chậm rãi đi tới.

Đoàn xe đi tới gần, chỉ thấy màn xe đã được vén lên. Hạ Hầu Chân và lão bà xanh xao cùng sóng vai ngồi trong xe ngựa, nhìn Tào Bằng cười.

-Lão phu nhân?

-Tào đô úy, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Lão bà ngồi trong xe khẽ gật đầu nhìn Tào Bằng, tươi cười hiền lành.

Lão bà là người như thế nào?

Là người có liên quan đến Tào Tháo.

Lão bà họ Ngô, là người Trần quận, đã qua tuổi sáu mươi.

Từ lời nói, cử chỉ của bà, có thể thấy được lão bà họ Ngô này từng nhận được sự giáo dục rất toàn vẹn. Tuy bà xanh xao, gương mặt đầy nếp nhăn nhưng vẫn có thể thấy được nét phong vận bà có khi còn trẻ. Nhưng Tào Hạnh cũng không nói rõ lão bà này rốt cuộc có thân phận như thế nào.

Nếu đã cùng đi chung một đường, Tào Bằng cũng không có lý do gì để phản đối cả.

Trong lòng hắn vốn nghĩ, tốt nhất là nên kết bạn với nhiều người trong tộc Tào thị mới là có lợi cho hắn.

Đặc biệt trong tình hình hiện tại, Tào Bằng vẫn còn đang chờ chịu phạt.

Tào Tháo tuy không xử phạt hần nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được y vẫn có chút bất mãn với hần. Vốn dĩ chức nông đô úy đã tới tay cuối cùng lại biến mất. Tuy nói chức này vẫn rơi vào tay người trong nhà mình cả, nhưng cảm giác dù sao cũng không được thoải mái cho lắm. Chính vì thế, Tào Bằng muốn xóa bỏ ấn tượng xấu của Tào Tháo với hần.

-Tại hạ là Hạ Hầu Ân.

Một thanh niên bước lên, vái chào Tào Bằng.

Tào Hạnh nói:

-Tử Vũ là binh tào của bản huyện, phụ trách việc trông nom lão phu nhân dọc đường đi. Vừa đúng lúc Tào đô úy muốn đi nên mong được đi cùng. Tử Vũ, dọc đường đi, người nhất định phải nghe theo sự sai khiến của Tào đô úy đấy. Nếu có chuyện gì sơ xuất, đừng trách khi người trở về sẽ bị ta tìm đến trách tội đấy.

Người thanh niên vội vã lên tiếng đáp lại, vẻ cung kính.

Nhưng từ ánh mắt của y, Tào Bằng thấy rõ được y chẳng coi mình vào đâu cả.

Hạ Hầu Ân, cái tên này rất quen thuộc a!

Khi Tào Bằng lên ngựa, chợt nhớ ra địa vị của người tên Hạ Hầu Ân này. Người này không phải chính là cận vệ được cầm kiếm báu của Tào Tháo trong Tam Quốc diễn nghĩa sao?

Theo như ghi chép trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tào Tháo có hai thanh bảo kiếm, một là Thanh Công, một là Ý Thiên.

Như Tào Tháo nói thì Ý Thiên dùng để ban ơn, còn Thanh Công để dương oai. Kiếm Ý Thiên được Tào Tháo mang theo bên người, còn thanh kiếm Thanh Công được giao cho Hạ Hầu Ân bảo quản.

Kết quả là trong trận đánh ở sườn núi Trường Bản, Hạ Hầu Ân chết dưới thương của Triệu Vân, thanh Thanh Công cũng rơi vào tay Triệu Vân.

Tào Bằng không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn Hạ Hầu Ân một cái, trầm nghĩ: “Hóa ra là tên quỷ đoản mệnh này!”

Chỉ cần gã không gây chuyện, Tào Bằng cũng chẳng muốn gây chuyện với Hạ Hầu Ân làm gì. Dù sao còn có vị Ngô phu nhân kia ở đây, gã cũng không thể gây chuyện được.

Có người nói Hạ Hầu Ân này là tộc nhân của Hạ Hầu thị.

Mà nay người của Hạ Hầu thị tộc lại đến hộ tống vị lão phu nhân này, chứng tỏ lai lịch của bà ta hoàn toàn không đơn giản a!

Lão phu nhân và Tào Bằng nói khách sáo với nhau vài câu, rồi bà ngồi vào xe.

-Tướng quân Tử Vũ, mời ngài thủ hộ trung quân, đích thân ta sẽ dẫn trước mở đường cho xe ngựa.

Hạ Hầu Ân khẽ nhếch khóe miệng:

-Hiện nay Lã Bố đã bị trừ, đường đi từ Tiểu huyện đến Hứa đô đều bình yên, Cho dù có vài tên giặc cỏ cũng không đáng để bận tâm.

Ngụ ý của gã là người còn giả bộ cái gì nữa, thiên hạ giờ đã thái bình, người còn định hù dọa ai?

Tào Bằng cười cười, chỉ đến khi xoay người đi, sắc mặt của hần mới trầm xuống.

Tên này hóa ra là kẻ không biết lợi hại là gì. Đạo tặc ở Nhữ Nam đang hoành hành, so với dư nghiệt Thái Bình khi xưa còn hung hăng, ngang ngược hơn, đến Mãn Sủng còn chẳng thể dẹp được bọn chúng, đủ biết bọn đạo phỉ này hoàn toàn không tầm thường. Những người khác có thể không biết nhưng chí ít Tào Bằng cũng biết rằng Nhữ Nam có hai nhóm đạo tặc là Lưu Ích và Cung Đô, đều không phải là bọn người lương thiện gì. Thôi đi, gã không chọc ta thì cũng chẳng sao! Gã muốn làm thế nào thì làm, chẳng trách sau này chết trong tay Triệu Vân ở sườn núi Trường Bản, đúng là kẻ không biết điều!

Nghĩ tới đây, Tào Bằng không muốn tiếp chuyện với Hạ Hầu Ân nữa, dẫn theo Cam Ninh thúc ngựa tới đoàn xe của mình cạnh đó.

-A Phúc, làm sao vậy?

Hoàng Nguyệt Anh thò đầu ra, nghi hoặc hỏi.

-Không có gì, chẳng qua là gặp phải một người không biết sống chết là gì thôi. Chúng ta...

Theo lệnh của Tào Bằng, đoàn xe chậm rãi chạy đi.

Thủ hạ của Tào Bằng có ba trăm người, thủ hạ của Hạ Hầu Ân cũng có ba trăm người, còn Hạ Hầu Chân cũng mang theo gần trăm người nữa. Nếu như cộng cả đám tạp dịch xa phu, số người lên đến cả nghìn người. Đoàn xe thật to, dài đến hơn mười lạng, đi dọc con đường tạo thành một hàng dài.

-Tào đô úy...

Phía sau, chợt nghe có người gọi, Tào Bằng liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên đang thúc ngựa tiến lên.

-Người là...

Tào Bằng nhìn người thanh niên này chỉ thấy y trông quen quen. Người thanh niên cười nói:

-Tào đô úy đã quên rồi. Năm Kiến An thứ hai, ta cùng đô úy từng đứng bên ngoài cửa phủ Hồ Bôn nói chuyện với nhau rồi.

Hắn vẫn nghĩ chưa ra!

-Ta là Tào Tràn, tự là Đông Lai.

-A...

Có điểm ấn tượng rồi.

Lần đó Tào Bằng phải đi tìm Điển Vi, nhưng vì chuyện gì mà tới nhỉ? Hình như là do ngày thứ hai gặp mặt Trần Đăng ở Dục Tú lâu. Ngày hôm đó, vừa đúng lúc Hoàn phu nhân xuất môn, Hạ Hầu Chân khi đó cũng đi theo phu nhân, con thỏ trắng của nàng đã bỏ chạy tới trước mặt Tào Bằng.

Tào Tràn này khi đó từng hỏi qua lai lịch của Tào Bằng.

-Đông Lai huynh, có chuyện gì không?

-Chân tỷ muốn ta thông báo với đô úy, xin ngài đừng chấp nhậm với Tử Vũ. Tính tình của Tử Vũ vốn là như thế, ngài đừng để bụng.

-A, ta nào có chuyện gì đâu.

Về mặt của Tào Bằng thì có vẻ như không quan tâm, thế nhưng lòng hắn lại thầm nghĩ: “Chỉ cần gã đừng gây phiền toái cho ta, bằng không đừng nói gã họ Hạ Hầu, kể cả là họ Tào, lão tử cũng không nể mặt đâu.”

-Dọc đường đi phiền Tào đô úy vất vả rồi.

-Đông Lai huynh khách khí rồi.

Tào Bằng và Tào Tràn cùng ngồi trên lưng ngựa nói khách sáo đôi câu xong liền chấp tay từ biệt.

Tào Tràn quay trở về bên đoàn xe của Hạ Hầu Chân và Ngô phu nhân. Tào Bằng bảo vệ đoàn xe ở trước, tiếp tục tiến lên.

-A Phúc, ngày hôm qua ta đã hỏi thăm. Hạ Hầu Chân này chính là chất nữ của Hạ Hầu Uyên.

-Ta biết.

-Nghe nói Hạ Hầu Uyên rất yêu thương nàng, cũng rất quan tâm nàng. Huynh có biết mối quan hệ giữa Hoàn phu nhân và Hạ Hầu Uyên hay không?

Nữ nhân trời sinh tính tình thích buồn chuyện.

Dù là Hoàng Nguyệt Anh cũng không phải là ngoại lệ.

Tào Bằng cười nói:

-Có quan hệ gì?

-Thê tử của Hạ Hầu Uyên chính là muội muội của Hoàn phu nhân.

-A?

-Hai năm trước, mẫu thân của Hạ Hầu Chân qua đời, Hoàn phu nhân đã đưa nàng về nuôi.

-Thì ra là thế.

Tào Bằng sực nghĩ: “Hóa ra Hoàn phu nhân và Hạ Hầu Chân còn có mối quan hệ như thế.”

Nói đến Hoàn phu nhân, Tào Bằng không khỏi nghĩ tới Tào Xung. Đáng tiếc là tiểu tử này lại mất lúc còn trẻ quá. Nhưng trong sử sách cũng ghi lại, y rất thông minh, không biết sự thực có đúng như thế hay không. Nhưng Tào bằng lại nghĩ Tào Xung năm nay mới ba tuổi, liệu có thể thông minh đến cỡ nào đây?

-Nguyệt Anh, đợi khi đến Hứa đô rồi, nương ta gặp nàng nhất định sẽ rất thích.

Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

-Chỉ mong bá mẫu đừng trách tội đường huynh của ta thôi.

Hoàng Xạ ư?

Tào Bằng thầm cười nhạt.

Chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hắn đã hứa với Hoàng Nguyệt Anh tương lai sẽ không tìm Hoàng Xạ gây rối, nhưng dù Tào Bằng không tìm, không có nghĩa là hắn không để cho người khác tìm gã.

Phải biết rằng, người có ân oán với Hoàn Xạ không phải chỉ có mình Tào Bằng.

Muốn nói đến kẻ thù, e rằng Ngụy Diên mới là cứu nhân nguy hiểm nhất của Hoàng Xạ. Tình hình hiện tại của Ngụy Diên cũng rất khá, y hiện đã là tư mã quận Nam Dương. Mãn Sủng cũng có phần coi trọng y. Đến lúc đó, cho dù Tào Bằng có không ra mặt, dựa vào tính cách có thù tất báo của Ngụy Diên thì há y lại có thể buông tha cho Hoàng Xạ hay sao?

Tào Bằng cố mỉm cười, nói:

-Nàng yên tâm, nương tuyệt đối sẽ không trách cứ nàng đâu. Nàng xem, tỷ ta chẳng phải cũng thích nàng sao?

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy thế liền nở nụ cười!

Sau khi ra khỏi Tiểu huyện, đoàn xe thẳng tiến hướng tây.

Đến chạng vạng tối, mọi người đã đến Lại Hương.

Đi tiếp về phía trước chính là huyện Ninh Bình (nay là thành Hà Nam). Theo Tào Bằng tính toán đoàn xe hoàn toàn có thể đi muộn thêm một chút, như vậy chỉ cần đến nửa đêm đã có thể đến được Ninh Bình.

Nhưng trời vừa sẩm tối, Hạ Hầu Ân đã phái người nói với Tào Bằng gã chuẩn bị cắm trại ngay tại đây.

Tào Bằng vừa nghe thấy thế không khỏi nhú mày.

Hắn lệnh cho bọn Cam Ninh chờ tại chỗ, rồi hắn đích thân đến chỗ quân chủ soái.

-Tướng quân Tử Vũ, vì có gì lại nghỉ chân ở đây?

-Chẳng lẽ người không biết trời đã tối rồi sao?

-Tướng quân Tử Vũ, ở nơi này không có thôn làng, cũng chẳng có điểm khách nào cả. Hiện nay tuy nói Dự Châu cũng giống như Thái Bình, nhưng đạo tặc Nhữ Nam giết người bừa bãi, nơi này lại cách Nhữ Nam không xa. Dừng lại ở đây quả thật quá liều lĩnh, vạn nhất...

-Nào có lắm cái vạn nhất như thế?

Hạ Hầu Ân bực bội, nói:

-Cứ cho là có bọn giặc kia đi, bằng vào ngựa của ta, thương trong tay ta cũng đủ để giết toàn bộ bọn chúng rồi. Tào đô úy, ta thấy ngươi cũng từng là người trải qua chiến trận Hạ Bì, vì sao gan ngươi lại nhỏ vậy? Quả thực làm mất mặt tư không.

Gương mặt Tào Bằng thoáng chút đã trầm xuống.

-Tướng quân Tử Vũ, ta có lòng tốt khuyên bảo cũng là vì sự an toàn của lão phu nhân và Chân tỷ. Nếu ngươi thấy mệt mỏi, ngươi có thể ở đây nghỉ ngơi. Khi khởi hành, Tào huyện lệnh đã có lệnh chuyển đi này nghe theo sự chỉ huy của ta. Vạn nhất lão phu nhân có xảy ra chuyện gì, ngươi và ta có thể chịu nổi trách nhiệm hay không?

Hạ Hầu Ân nghe thấy thế, cười lạnh một tiếng:

-Thúc phụ Văn Độ chẳng qua là thuận miệng nói mà thôi. Ngươi cứ tưởng ngươi là đô úy thì sao chứ? Ngươi muốn chỉ huy binh mã thì còn phải xem binh sĩ thủ hạ của ta có bằng lòng nghe theo sự điều khiển của ngươi hay không đã. Tào Bằng, nể mặt ngươi, ta gọi ngươi một tiếng đô úy. Nếu ngươi còn tiếp tục gây sự, đừng trách ta không khách khí.

Đối với loại công tử phú gia này, Tào Bằng chưa từng có thiện cảm.

-Ta muốn gặp mặt lão phu nhân!

-Được.

Đúng lúc này, Tào Tràn thúc ngựa đến.

-Có chuyện gì? Lão phu nhân phái ta đến đây hỏi vì sao lại tranh cãi âm ỉ như thế.

-Không có chuyện gì.

-Có chuyện!

Tào Bằng quát lên một tiếng, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Ân nói:

-Nếu ngươi muốn chết, không ai cản ngươi, nhưng ngươi cũng đừng làm lão phu nhân phải kinh hãi theo.

-Ngươi thật to gan.

Tào Bằng giận dữ, cười nói:

-Ta đâu chỉ có lá gan lớn. Lão tử ở Khúc Dương giết hơn trăm người chính là dựa vào lá gan lớn và phúc lớn này đây. Hạ Hầu Ân, ta lập lại lần nữa, lập tức khởi hành, không được dừng lại. Bằng không, ta sẽ dùng quân kỷ để xử lý ngươi. Ta cũng không ngại giết thêm một hai người đâu.

Tào Bằng vừa giận dữ, Chiêu Dạ Bạch dường như cũng cảm nhận được, hí lên một tràng dài.

Tiếng hí như rống gào hổ rống, vang vọng trong trời đêm.

Con chiến mã của Hạ Hầu Ân bất an, khua khua chân.

Chiêu Dạ Bạch là hãn huyết bảo mã, là long câu Tây Vực, không phải loại chiến mã tầm thường có thể sánh được. Kết hợp với tiếng quát chói tai của Tào Bằng, nó đập mạnh chân xuống đất, liên tục phát ra tiếng phì phì từ trong mũi. Nhìn dáng dấp của nó dường như đang xông lên chiến trường, một người một ngựa đều đằng đằng sát khí.

Tào Tràn vội vàng nói:

-Tào đô úy đừng vội nổi giận, chuyện này để ta bẩm báo lão phu nhân rồi quyết định tiếp.

Hạ Hầu Ân bị tiếng quát chói tai của Tào Bằng làm cho khiếp sợ không ít.

Con ngựa gã cười cũng liên tục lùi lại mấy bước mới đứng vững lại được. Hạ Hầu Ân nhìn Tào Bằng hung dữ. Nếu như ánh mắt có thể giết người được, chắc hẳn Tào Bằng đã bị gã chém cho hàng nghìn hạng vạn nhất.

Một lát sau, Tào Tráng liền chạy trở về.

-Tào đô úy, Tử Vũ, tổ bà cho mời.

Hạ Hầu Ân hừ một tiếng, thúc ngựa đi.

Tào Bằng mặt không chút biểu cảm, thấy Hạ Hầu Ân đi, thở hắt ra một hơi.

-Quân hỗn đản!

Tào Bằng nhẹ giọng mắng.

Tào Tráng vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Tào Bằng, rồi lại nhìn theo bóng lưng của Hạ hầu Ân, nhin không được mỉm cười.

-Tào đô úy, đừng trách. Tính tình của Tử Vũ là như thế. Mặc dù thường ngày gã kiêu căng nhưng cũng không phải người dễ bụng. Ngài đừng để trong lòng.

Tào Bằng gật đầu, cùng Tào Tráng thúc ngựa đi tới trước xe ngựa.

Hạ Hầu Chân từ trên xe ngựa bước xuống, thấp giọng trách cứ Hạ Hầu Ân.

Thấy Tào Bằng đến, nàng vội vã trở lên xe, thấp giọng nói mấy câu qua cửa sổ xe.

Một lát sau, chợt nghe lão bà ngồi trong xe mở miệng nói:

-Tào đô úy nói không sai, nơi đây hoang vắng, không thể cắm trại được. Tử Vũ, khi rời Tiểu huyện, Văn Độ đã dặn người như thế nào? Đừng nghĩ người luyện được vài đường thương thuật thì có thể làm càn. Tào đô úy là người từng trải chiến trường, tuổi tác tuy rằng tương đương với người nhưng kiến thức lại hơn người nhiều. Ta biết trong lòng người nghĩ như thế nào. Nhưng ta muốn cảnh cáo người đây không phải là Tiểu huyện. Nếu Văn Độ đã giao cho Tào đô úy thống lĩnh binh sĩ, mỗi lời nói, hành động của người đều phải làm theo quân pháp, không thể tùy tiện làm bậy được. Nếu như người thấy khó chịu thì có thể trở về. Người không muốn nghe lệnh thì lập tức trở về Tiểu huyện cho lão thân. Lão thân cũng không muốn giao mạng mình cho một đám quân ô hợp không có kỷ luật như thế.

Giọng nói của lão phu nhân tuy rằng không lớn nhưng từng lời nói ra lại rất có khí phách.

Hạ Hầu Ân tuy là người kiêu căng, nhưng cũng sợ hãi, vội vàng xuống ngựa, quỳ gối trước xe ngựa.

-Tổ bà thứ tội. Là chất tôn không hiểu chuyện. Chất tôn nguyện nghe theo lời dặn bảo của tổ bà, phụng lệnh của Tào đô úy.

Tổ bà?

Tào Hạnh gọi lão phu nhân là “Thẩm bà”, còn Hạ Hầu Ân lại gọi bà là tổ bà.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng không có gì kỳ quái. Tào thị và Hạ Hầu thị ở Tiểu huyện đã từng có quan hệ thông gia mấy đời, mối quan hệ giữa đôi bên hiển nhiên cũng rất rối rắm.

Nếu như xét về vai vế, Hạ Hầu Ân gọi lão phu nhân là “Tổ bà” cũng không có gì sai.

Nhưng lão phu nhân đã có lời, Tào Bằng cũng phải có thái độ của chính hắn. Vì vậy, hắn vội vã xuống ngựa, đi tới trước xe ngựa hành lễ.

-Thỉnh lão phu nhân chớ trách tướng quân Tử Vũ. Cũng là do Tào Bằng thường ngày đã quen tùy tiện, vừa rồi nói năng cũng có phần thất lễ. Tướng quân Tử Vũ cũng là vì nghĩ cho lão phu nhân, sợ rằng đường xa trông tránh, lão phu nhân chịu khổ cực, vì vậy mới...Nhưng mặt tướng cho rằng chúng ta có thể tới trạm dịch gần Ninh Bình nghỉ ngơi và hồi phục sau. Bất kể nói như thế nào, nơi này cách thành trấn không xa,

dù có vấn đề gì xảy ra, huyện Ninh Bình cũng có thể trợ giúp bất cứ lúc nào. Tướng quân Tử Vũ, Tào Mỗ vừa rồi vô lễ, xin tướng quân bỏ quá cho.

Đôi má lúm đồng tiền của Hạ Hầu Chân chợt hiện ra, nàng mỉm cười.

Những lời Tào Bằng vừa nói có thể nói là hết sức thận trọng. Mặc dù Hạ Hầu Ân có gì không hài lòng trong bụng nhưng cũng đành phải nhẫn nhịn.

Lão phu nhân ngồi trong xe nói:

-Tào đô úy, chuyện này không trách ngài được. Tử Vũ tính tình như thế nào, lão thân hiểu rất rõ. Nó a, bình thường đã quen kiêu căng, ngạo mạn rồi. Tào Tràng, truyền lệnh của lão thân, tất cả mọi người, bao gồm cả gia đình, tạp dịch đều phải nghe theo lệnh chỉ huy của Tào đô úy. Người nào dám làm càn, lão thân sẽ không khách khí đâu. Tử Vũ, người dẫn người đi trước mở đường, để Tào đô úy dẫn trung quân.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Ân mặt mày đỏ bừng, trả lời một tiếng rồi hung dữ trừng mắt nhìn Tào Bằng, lên ngựa rồi đi.

Khóe miệng của Tào Bằng nhếch lên, hân hờ một tiếng.

-Tào đô úy!

-Có mặt tướng.

-Nghe nói chuyện đi này người cũng dẫn theo mấy nữ nhân.

-A, là gia tỷ và hôn thê của mặt tướng.

-Tào đô úy đã đính hôn rồi sao?

-Chuyện này đúng ạ.

Gương mặt Hạ Hầu Chân chợt hiện ra vẻ hiếu kỳ.

-Nếu tiện thì có thể mời các nàng lên xe của lão thân trò chuyện không. Chân cũng có phần buồn bực, dọc đường đi chỉ còn mỗi lão thân nói chuyện. Có thêm mấy người cùng trò chuyện cũng bớt mệt mỏi hơn. Chân a, tổ bà không có trách cứ gì con a.

-Là Chân không hiểu chuyện.

Hạ Hầu Chân vội vã trả lời.

Nếu lão thái thái đã có lời, Tào Bằng cũng không tiện từ chối.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất kỳ quái, không biết vị lão thái thái họ Ngô này rốt cuộc là ai đây? Nói ra thì Hạ Hầu Chân và Hạ Hầu Ân đều là người có gia cảnh. Cứ nghĩ thử xem, nếu như Hạ Hầu Ân không có gia cảnh, vai vế, Tào Tháo há lại có thể để gã làm phụng kiếm quan, người cầm kiếm Thanh Công cho y sao, giao Thanh Công cho gã bảo vệ sao?

Nhưng dù là Hạ Hầu Chân hay Hạ Hầu Ân ở trước mặt lão thái thái vẫn phải nhún nhường.

Lão thái thái này là người rất có địa vị!

251. Chương 237: Dự Châu Gặp Ngụy

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 237: Dự Châu gặp ngụy

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Nói là hấn can đảm cũng được, là thận trọng quá cũng được.

Sau khi Tào Bằng giữ vai trò chủ soái liên hạ lệnh nghỉ lại huyện Ninh Bình. Khi đoàn xe đến được trạm dịch huyện Ninh Bình, đã quá nửa đêm! Tất cả mọi người đều đã thấy rất mệt mỏi, đặc biệt là các hương dũng Tiểu huyện trong lòng thầm ngẫm trách cứ hành động của Tào Bằng quả là thừa thải.

Nhưng sau khi hừng đông, huyện Ninh Bình mang tới cơm nước thịnh soạn, nóng hổi thì nổi oán giận trong lòng đám hương dũng này cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Ngay trong đêm, Tào Bằng phái người thông báo với huyện Ninh Bình, thỉnh huyện Ninh Bình chuẩn bị cơm canh và đồ tiếp viện.

Gần nghìn nhân mã phải lặn lội đường xa, kinh phí cần có cũng không ít. Tiền lộ phí không phải do đoàn xe tự bỏ ra, mà quan phủ các nơi sẽ tự chi.

Sau khi ăn cơm nước no nê, tinh thần quân sĩ đều đã phấn chấn, tỉnh táo trở lại.

Tào Bằng và Cam Ninh, Hám Trạch cùng Hác Chiêu, Hạ Hầu Lan đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ cho đoàn xe. Phía trước mặt có Hạ Hầu Ân mở đường. Đường đi cũng khá bình yên.

Huyện Ninh Bình còn phái người dẫn đường cho bọn Tào Bằng.

Nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được, người huyện Ninh Bình này tôn kính không phải là hấn mà là vị lão phu nhân ngồi trong xe kia.

Nhưng lai lịch của lão phu nhân chung quy không ai nói cho Tào Bằng biết cả. Hấn cũng không muốn hỏi, bất kể bà là ai, chỉ cần hấn hấn có thể chăm sóc bà tốt là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Sau đó, lão phu nhân gọi Tào Nam, Hoàng Nguyệt Anh cùng ngồi lên xe của bà.

Tào Bằng và Hám Trạch đi phía sau đoàn xe, Cam Ninh giữ vị trí chỉ huy của trung quân.

Nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ thỉnh thoảng truyền đến từ trong xe, Tào Bằng cũng hiểu được, trong lòng cũng dễ chịu đi nhiều.

Sau khi ra khỏi huyện Ninh Bình là vùng nông thôn rộng bát ngát.

-Dừng xe lại!

Đoàn xe đang đi, chợt nghe lão phu nhân khẽ hô một tiếng.

Tào Bằng vội vã giơ tay lên cao, cao giọng quát:

-Trung quân, dừng ngựa.

Cam Ninh ở phía trước và Hạ Hầu Lan ở phía sau gần như cùng ra mệnh lệnh trong một lúc. Tào Bằng lập tức nhảy xuống, đi tới bên xe ngựa, chỉ thấy Hạ Hầu Chân và Hoàng Nguyệt Anh đỡ lão phu nhân nhảy xuống xe ngựa. Tào Nam ôm Đặng Ngải, chăm chú nhìn theo sau lão phu nhân.

Đặng Ngải đã hơn một tuổi, đã có thể gọi bập bõm mấy tiếng “Nương, cha, a cữu, đến...”. Thằng bé mập mạp, hồng hào, bụ bẫm, đôi tròng mắt tròn xoe khê chuyển động, hiếu kỳ quan sát xung quanh. Thấy Tào Bằng, thằng bé vươn cánh tay mập mạp, miệng mấp máy “Ồ ô ô”, tựa hồ muốn đòi Tào Bằng bế lấy nó. Tào Bằng cố không để ý tới Đặng Ngải, đi thẳng tới trước mặt lão phu nhân.

-Lão phu nhân vì cớ gì dừng xe lại?

-Người dẫn đường đâu?

Theo tiếng hỏi của lão phu nhân, người dẫn đường vốn là tam lão của Ninh Bình vội vã lên tiếng.

-Từ mùa xuân tới nay, lượng nước mưa của Trần quận có nhiều không?

Người dẫn đường ngắt ra, vội vã trả lời:

-Không được nhiều cho lắm. Từ mùa xuân tới nay, Ninh Bình mới có được hai trận mưa, nhưng lượng mưa cũng không nhiều lắm.

-Vậy chuyện nông canh...

-Việc gieo mạ rất tốt, vẫn có khả năng kịp vụ ạ. Nhưng...

-Nhưng làm sao?

-Nhìn tình hình năm nay như thế thì ước chừng lượng nước mưa cũng không nhiều lắm, e rằng tình hình hạn hán sẽ xảy ra. Lần mưa trước là cách nhau mười lăm ngày, nhưng đến nay đã gần hai mươi ngày. Năm trước, vào tầm này, lượng nước mưa rất dồi dào. Nhưng năm nay thì... Nghe người ta nói, tình hình ở Nghi Lộc, Hạng huyện và Tân Dương cũng không được tốt lắm. Tào thái thú đóng ở Trần huyện, nhờ có Lãng Thang Cừ mới không gặp phải khó khăn nào. Nhưng còn các địa phương khác đều đã xuất hiện dấu hiệu hạn hán cả rồi.

Lão phu nhân gật đầu, khẽ cúi người xuống.

Bà nắm một nắm đất lên, nắm chặt tay một chút, nắm đất tức thì vỡ vụn.

Tào Bằng không khỏi kinh ngạc, nhìn lão phu nhân. Kiếp trước, hần cũng từng trải qua hạn hán. Từng có một năm, sông Hùng Nhĩ khô hạn, ruộng đồng hai bên sông khô nứt ra như da dê người già vậy. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, hần không hề nhận thấy chút dấu hiệu nào của hạn hán cả.

Cây cối tươi tốt, xanh um, đất đai cũng không hề có vết rạn nào cả.

Nhưng lão phu nhân chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra, khiến Tào Bằng không khỏi thầm kính nể bà.

-Khi lão thân còn nhỏ, ừ, hình như là năm thứ năm Vĩnh Hòa, ta bảy tuổi, lúc đó vẫn còn chưa vào cung...Ha ha, khi đó nhà ta nghèo túng, chính vì thế, ta thường xuyên phải theo mẫu thân ra ruộng làm đồng. Có một năm tình hình rất giống với bất giờ. Sau hai trận mưa lúc trời mới vào xuân thì không còn mưa nữa, mãi cho đến khi vào thu, mùa màng không có mà thu hoạch, rất nhiều người phải chết đói trên hai bờ ruộng. Mẫu thân ta từng nói cho ta một số kỹ thuật, có thể nhìn vào độ ẩm ướt và khô hạn của đất đai để phán đoán lượng mưa nhiều hay ít... Năm ta mười bốn tuổi vào cung đến nay cũng đã gần một giáp rồi. Năm đó, những điều mẫu thân nói ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Nhìn đất đai ở đây, lão thân thực sự có chút lo lắng, rất giống với hạn hán ở thời Trần Lưu. Nếu như thật cso trận đại hạn như vậy, Dự Châu lại sắp rung chuyển đến nơi rồi.

Vị Ngô lão thái thái này chắc chắn là người từng trải.

Cách nhìn khí trời thế này, thật ra Tào Bằng từng nghe nói qua.

Nhưng phần lớn các thôn làng đều có những người hiểu rõ những kỹ thuật này.

Tào Bằng không biết cách xem trời, thậm chí không nhận ra dưới mảnh đất tốt um này đang cất giấu rất nhiều nguy hiểm tiềm ẩn. Nhưng có một câu lão phu nhân nói không hề sai, đó là nếu như hạn hán xảy ra, Dự Châu chắc chắn sẽ rung chuyển. Hần không khỏi nhướng mày, trầm tư suy nghĩ.

-A Phúc, huynh đang nghĩ gì thế?

-Ta đang nghĩ nếu như thật có hạn hán thì phải làm sao để giải quyết đây?!

Hoàng Nguyệt Anh suy nghĩ một chút, xoay người đi tới bên cạnh xe ngựa, bảo Quách Hoàn lấy từ trong túi ra một túi sách, rút từ đó ra một thẻ tre.

Nàng mở ra, nhìn một chút, rồi nhẹ nhàng đưa cho Tào Bằng xem. Hần nhìn thoáng qua thẻ tre, nghi hoặc hỏi:

-Nguyệt Anh, đây là cái gì?

-A Phúc, huynh có biết Tất Lam không?

Cái tên này dường như có vẻ quen tai, nhưng hần nhớ không rõ lắm.

Nhưng Hám Trạch ở một bên đã nói:

-Tất Lam mà Hoàng Tỷ nói có phải là người khi xưa được gọi là Thập Thường Thị, Chi Tất Lam mẫu không?

-Chính là người này.

Thập Thường Thị, cái này ta biết!

Nhưng Tào Bằng nhớ không rõ, cũng không hiểu Hoàng Nguyệt Anh chợt nhắc tới Tất Lam làm gì.

-Nguyệt Anh đang yên đang lành, nàng nhắc tới Thập Thường Thị làm gì?

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy thế, mỉm cười.

Nàng vừa định giải thích, chợt nghe lão phu nhân đứng đó không xa nói:

-Tào đô úy, chúng ta đi thôi, đến Trần huyện sớm thì nhân tiện nhắc nhở Tử Liêm luôn.

Tử Liêm chính là Tào Hồng.

Ngô lão thái trước mặt mọi người có thể gọi thẳng tên tự của Tào Hồng, càng cho thấy thân phận của bà không hề tầm thường.

Tào Bằng vội vã đáp lời, đỡ Hoàng Nguyệt Anh lên xe.

Sau đó, hần xoay người lên ngựa, chỉ huy đoàn xe tiếp tục tiến lên. Hoàng Nguyệt Anh vào xe rồi, không còn xuất hiện nữa.

Đêm đó, đoàn xe đến Trần huyện.

Trời đã tối rồi nhưng Tào Hồng vẫn dẫn theo hầu hết các quan lại Trần quận ra bên ngoài thị trấn chờ đợi.

Vừa thấy đoàn xe, Tào Hồng đi bộ bước lên, không hề trò chuyện với Tào Bằng đã tới thẳng xe ngựa của lão phu nhân, cung kính nói:

-Chất tôn Tào Hồng cung nghênh tổ bà.

-Tử Liêm hả?! Ta chỉ là một lão bà tử, không nhận nổi cái lễ lớn như vậy. Chúng ta không cần phải làm mấy chuyện phiền phức như thế. Ta sẽ không xuống xe đâu. Chúng ta về trước đã. Ta có một số việc muốn nói với người.

-Chất tôn xin lắng nghe tổ bà giáo huấn.

Tào Hồng giờ không còn ra vẻ diêm dâm chút nào nữa.

Y vội vã hạ lệnh cho các quan viên đến nghênh tiếp giải tán, rồi đích thân lên xe ngựa, ngồi cùng lão phu nhân.

Tào Bằng cũng nhân cơ hội này chào hỏi Đặng Phạm.

-Đại Hùng, mọi chuyện bên này đều ổn cả chứ?

-Đúng, không có gì là không ổn hết.

Đặng Phạm nhìn qua thấy tin thần đã phấn chấn lên nhiều. Gã hiện là binh tào sử của Trần quận, là nhân vật có thực quyền. Tào Hồng không giới thiệu, nhưng Đặng Phạm lại kéo Tào Bằng đi giới thiệu với các quan viên Trần quận. La Đức không cần giới thiệu! Nhưng gã ở Hạ Giao đã có quen biết với Tào Bằng rồi.

La Đức hiện giữ chức tư mã của Trần quận, là thượng quan của Đặng Phạm.

Hầu hết các quan viên còn lại của Trần quận đều đã từng gặp mặt Tào Bằng, nhưng không có cái tên nào hần quen thuộc cả.

Sau khi chào hỏi mọi người xong, La Đức và Đặng Phạm cùng kéo Tào Bằng đi, nói là nên có bữa tiệc tẩy trần cho hần. Vốn dĩ Tào Bằng cũng không định đi, nhưng hai người này lại quá nhiệt tình. Hơn nữa, hần xa cách Đặng Phạm cũng đã khá lâu, cũng không tiện từ chối. Chính vì thế, hần và Tào Nam cùng Hoàng Nguyệt Anh nói chuyện một lúc, sau đó Tào Bằng liền dẫn theo Hạ Hầu Lan và Cam Ninh cùng La Đức và Đặng Phạm rời đi. Hám Trạch và Hác Chiêu dưới sự dẫn dắt của quan viên Trần quận cùng bảo vệ đoàn xe đi vào thị trấn Trần huyện. Ngay đến gia đình tập dịch và binh mã cũng được thu xếp đến thao trường của Trần huyện.

Trước mặt Tào Hồng, Hạ Hầu Ân hay Tào Trừng đều không có chút tư cách nói chuyện nào cả.

Hai người này đều ở lại trong thao trường, chưa được lệnh thì cả hai đều không dám làm bậy.

-Đại Hùng, trên đường đi, chúng ta nghe nói Trần quận từ mùa xuân tới nay dường như chưa có mưa mấy thì phải?

-A, người cũng nghe nói sao?

Trong bữa tiệc rượu, Tào Bằng liền hỏi thăm tình hình hạn hán.

Đặng Phạm không giấu diếm chút gì, gật đầu nói:

-Có người nói từ mùa xuân tới nay, lượng nước mưa so với năm ngoái ít hơn rất nhiều. Nhưng tình hình của Trần huyện còn đỡ, lượng nước của Lãng Thang Cừ rất lớn, tạm thời không có vấn đề gì lớn lắm. Nhưng Tào thái thú đã hạ lệnh đào ống dẫn nước từ hai bên bờ sông Lãng Thang Cừ. Những nơi khác hiện vẫn còn chưa có thông báo gì, chắc vấn đề cũng không nghiêm trọng lắm...

-Vậy bên ngoài Trần quận thì thế nào?

-Chuyện này ta cũng không rõ lắm.

Đặng Phạm nghi hoặc hỏi:

-A Phúc, sao người lại hứng thú với chuyện này như thế?

Tào Bằng đem mọi lời Ngô lão phu nhân nói trên đường nói lại một lần nữa. Đặng Phạm và La Đức không khỏi nghiêm mặt lại.

-Nói vậy, lão phu nhân chắc sẽ bàn bạc với Tào thái thú, nhưng nếu chỉ dựa vào việc đào ống dẫn nước từ Lãng Thang Cừ sợ rằng không đủ dùng. Việc đào ống dẫn nước nhất định phải làm thật nhanh, hơn nữa còn phải càng nhanh càng tốt. Nếu như nhân công không đủ, các người nên xin Tào thái thú cho phép quân tốt thủ hạ được hành động. Chuyện này cần phải tránh trước khỏi mang họa.

Đặng Phạm và La Đức nhìn nhau, cùng gật gật đầu.

-Nói ra thì, vị Ngô lão phu nhân kia rốt cuộc là ai vậy?

La Đức ngăn ra:

-Tào đô úy, người không biết lai lịch của Ngô lão phu nhân sao?

-Ta phải biết sao?

-Người thật đúng là...Lão phu nhân chính là dưỡng tổ mẫu của Tào Công đấy.

-Dưỡng tổ mẫu?

La Đức hạ giọng nói:

-Chuyện này người biết cũng không nhiều lắm. Ta cũng là do nhận được công văn của Tiểu huyện, nghe đô hộ tướng quân tình cờ nhắc đến mà biết thôi. Người hân cũng biết xuất thân của Tào Công chứ?

-Tào gia ở Tiểu huyện ta đương nhiên là biết.

-Vậy chắc người cũng biết lai lịch của Cự Cao Công, gia phụ của Tào Công chứ?

Cự Cao Công cũng chính là Tào Tung.

Tào Bằng thoáng ngạc nhiên trong giây lát, chợt tỉnh ngộ, hiểu được ý tứ của La Đức.

Tam Quốc diễn nghĩa từng nhắc đến chuyện Tào Tung vốn mang họ Hạ hầu, sau này được nhận làm con thừa tự của đại thái giám thời đó là Đại Trường Thu Tào Đẳng.

Thế nên trong Tam quốc diễn nghĩa từng nhiều lần nhắc nhở Tào Tháo là con cháu của yêm đảng (bọn hoạn quan).

Thật ra, những năm cuối thời Đông Hán, nghe nói danh tiếng của Tào Đằng cũng không hề thấp, không phải là Thập Thường Thị gì cả. Y phụ tá bốn triều đại, cho đến thời kỳ Hán Hoàn Đế mới nghỉ hưu. Trải qua bốn đời vua, y chưa từng mắc khuyết điểm gì lớn. Hơn nữa, y từng tiến cử cho triều đình không ít người tài.

Ngư Phòng ở Trần Lưu; Biên Thiệu, Diên Cố ở Nam Dương, Trương Ôn, Trương Miễn ở Hoàng Nông, Đường Khê, Triệu Điển ở Đồi Xuyên Dịch...

Những người này đều do Tào Đằng tiến cử.

Từng có vị thứ sử Ích Châu kết tội Tào Đằng là tham ô, nhận hối lộ thế nhưng sau khi Tào Đằng biết được, không những không trách tội, ngược lại còn đề bạt người kia.

Từ Tào Đằng, có hai vị thái úy đã ra đời.

Một người chính là Trương Ôn.

Chính vì thế, khi Tào Tháo mới ra làm quan, từng giết thúc phụ của Tái Thạc, thống trị Lạc Dương, gặp nhiều tai họa như thế nhưng y vẫn bình an vô sự, cùng lắm là bị bãi miễn chức quan, buộc phải rời khỏi Lạc Dương. Nếu không nhờ phúc đức của tổ phụ Tào Đằng của y, chỉ sợ y khó có thể còn toàn mạng sống sót đi ra.

Tào Bằng quả thực là rất giỏi, là nhân vật cừ khôi.

Nhưng xuất thân của Tào Tung thật ra vẫn còn là đề tài rất mờ mịt trong lịch sử.

Tam Quốc chí không hề nói rõ ràng về người này. Chẳng qua chỉ là dựa vào tình hình lúc đó, Hạ Hầu gia cùng kết thông gia với Tào gia, nhưng Tào Đằng trên có anh cả, dưới còn có huynh đệ, dù muốn nhận con thừa tự cũng không có thể chọn người của Hạ Hầu gia được. Tào Tung rất có thể là con cháu của huynh đệ Tào Đằng, được y nhận làm con thừa tự rồi để ở bên cạnh. Dù sao, sau này Tào Tháo cũng cùng có quan hệ thông gia với Hạ Hầu thị. Những năm cuối thời Đông Hán, những người có cùng họ không được kết hôn với nhau. Nếu như Tào Tháo thật sự là con cháu của Hạ Hầu gia, thì như vậy y nhất định cũng phải tuân theo quy định này.

Những chuyện này đều là những giai thoại truyền miệng mà thôi.

-Người muốn nói Ngô lão phu nhân là phu nhân của Đằng Công ư?

-Ha ha, đúng vậy!

Một thái giám lại có thể lấy vợ sao?

Tào Bằng thoáng mơ hồ, không hiểu!

Nhưng hẳn nghĩ lại thái giám cũng là người. Ngô lão phu nhân sinh sống ở trong cung, nếu không có chỗ dựa vững chắc, e rằng cũng khó có thể sống nổi.

Đúng vậy!

Nhất định là như vậy.

Tào Bằng từng đọc trong một tác phẩm văn học, thấy đúng là có chuyện này.

Có lẽ Ngô lão phu nhân và Tào Đằng quả thực từng dựa vào nhau mà sống.

Sau này khi Tào Đằng về hưu, là người đã từng lập nhiều công lao, Hán Hoàn Đế đã ban hôn Ngô lão phu nhân cho Tào Đằng, dường như cũng là để tạ ơn. Phải biết rằng, sau này quyền lực của Tào Đằng tuy có suy yếu đi ít nhiều nhưng trong lòng Hoàng đế, y vẫn là người rất có công lao. Tào Đằng từng được phong làm Phí Đình Hầu, đất phong của y sau này được Tào Tung kế thừa. Chính vì thế, có thể thấy được trong lòng Hán Hoàn Đế, Tào Đằng chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

Tào Tung được Ngô lão phu nhân nuôi nấng trưởng thành, vậy chẳng phải bà là dưỡng tử mẫu của Tào Tháo thì là gì?

-Nghe thái thú nói Tào Công coi lão phu nhân như tổ mẫu thân sinh, cực kỳ tôn kính bà. Lão phu nhân không để ý chuyện bên ngoài lắm, nhưng nếu bà đã nói, Tào Công tất sẽ nghe theo.

Tào Bằng lặng yên suy nghĩ.

Sau khi ăn uống xong, đã đến giờ tỵ.

Tào Bằng trở về trạm dịch, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng không ngờ trong phòng Hoàng Nguyệt Anh, đèn đuốc vẫn sáng choang.

-A Loan, tỵ còn chưa nghỉ sao?

Bộ Loan đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn Tào Bằng, nhẹ nhàng gật đầu.

-Sau khi tỵ tỵ xuống xe xong, luôn ở trong phòng không ra ngoài a.

Đến cơm tối, nàng cũng dùng trong phòng. Ta và Hoàn tỵ tỵ cùng nhìn thì thấy tỵ tỵ đang cầm một quyển sách lật xem, còn vẽ một bức tranh nữa.

Tào Bằng gãi gãi đầu, cùng Bộ Loan bước tới cửa phòng của Hoàng Nguyệt Anh.

Quách Hoàn đang dựa vào cửa ngủ gật, chợt nghe thấy tiếng bước chân liền tỉnh lại. Vừa thấy Tào Bằng, nàng bước lên trước hành lễ.

-Công tử!

-Tỵ tỵ ở trong phòng làm gì vậy?

-Ta không biết. Tỵ tỵ bảo chúng ta ở ngoài không được vào, nói là đừng quấy rầy nàng.

Tào Bằng nghe thấy thế thì nghi hoặc, không hiểu rốt cuộc Hoàng Nguyệt Anh làm chuyện gì. Vì vậy, hắn tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

-Ai đó?

-Là ta!

Trong phòng vang lên tiếng bước chân. Ngay sau đó, cửa phòng mở ra.

-A Phúc, huynh vừa uống rượu à?

Tào Bằng cười ha ha, nói:

-Ngũ ca không nên lôi kéo ta mới phải, nhưng ta cũng không tiện từ chối. Được rồi, đã trễ thế này, nàng sao còn chưa nghỉ ngơi?

Đôi mắt Hoàng Nguyệt Anh chợt sáng lên, nàng kéo tay áo Tào Bằng.

-A Phúc, huynh tới đúng lúc lắm, ta có chuyện muốn bàn với huynh.

Hì hì, chuyện này huynh nhất định phải giúp ta mới được. Đúng vậy, nhất định huynh sẽ giúp ta, đúng không?

-Giúp cái gì?

Tào Bằng không hiểu ra sao đã bị Hoàng Nguyệt Anh kéo vào gian phòng.

252. Chương 238: Gàu Múc Nước

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 238: Gàu múc nước

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Trong phòng nhìn khá lộn xộn. Trên mặt đất bày đủ loại thẻ tre, sách cùng rất nhiều bản vẽ được bày bừa ra. Người nào lần đầu vào sẽ không nghĩ đây là phòng của một nữ tử. Trên thực tế, như Hoàng Nguyệt Anh nói thì ở quê nhà nơi Giang Hạ, nàng có sáu thị tỳ. Vốn dĩ ban đầu Tào Bằng không hiểu rõ nàng cần nhiều thị tỳ như vậy để làm gì? Nhưng sau đó, nhìn cách sinh sống của Hoàng Nguyệt Anh ở Hải Lăng, Tào Bằng cuối cùng đã hiểu được sự kỳ lạ trong đó.

Nếu không được huấn luyện cẩn thận, kỹ càng, e rằng sáu thị tỳ này vẫn còn chưa đủ!

Cách sinh hoạt của Hoàng Nguyệt Anh có phần khá tùy tiện, đừng thấy nàng bình thường rất thông minh, cơ trí, đời sống của nàng khi thường lại rất lộn xộn. Đặc biệt khi hỏi nàng về vấn đề giờ giấc, thì nàng lại càng mơ hồ hơn, mơ hồ đến mức tức cười. Nếu như không có thị nữ nào đi theo, thì đây quả là vấn đề thực sự.

Cũng may mà Quách Hoàn và Bộ Loan đều biết chữ, hơn nữa cũng đều rất thông minh.

Có hai người này đi theo, Hoàng Nguyệt Anh cũng không lười thôi lắm. Nhưng khả năng bày bừa của nàng rất cao, hai người kia vừa mới vất vả dọn dẹp, trong phòng đã lại bị nàng làm lộn xộn lên. Bản thân Hoàng Nguyệt Anh dường như không hề có chút suy nghĩ gì về chuyện này. Nàng như đang khiêu vũ, nhảy qua nhảy lại trong căn phòng bừa bộn, chẳng mấy chốc đã tới được bên bàn, ngồi xuống.

-A Phúc, mau tới đây.

Tào Bằng đi qua, ngồi đối diện với Hoàng Nguyệt Anh.

Trên bàn cũng rất lộn xộn, có giấy trắng, có giấy than Tào Bằng từng làm ở Cức Dương...

-Nguyệt Anh, nàng làm gì vậy?

-Huynh đừng nói gì hết, xem cái này đi.

Nàng mở một tấm bàn đồ ra trước mặt Tào Bằng, gương mặt đầy vẻ chờ đợi.

Tào Bằng cầm lên, nhìn kỹ trong chốc lát, rồi ngẩng đầu hỏi:

-Đây là cái gì?

-Xe nước!

-A?

Hoàng Nguyệt Anh phấn khởi nói:

-Còn nhớ lúc ban ngày, ta nói chuyện Tất Lam với huynh không?

-A, là Thập Thường Thị.

-Đúng, chính là y!

Hoàng Nguyệt Anh nói:

-Thật ra, người tên Tất Lam này vốn dĩ cũng không có gì nổi bật như người ta vẫn thường đồn đại. Nhưng ít ra, y có một cơ quan thuật có thể nói là tuyệt diệu, ngay đến cha ta cũng vô cùng tán thưởng. Cha ta nói nếu nhưng không có được bản lĩnh này, Tất Lam không thể giành được vị trí Thập Thường Thị được. Nhờ có thứ kỳ diệu này, Tất Lam có thể sánh với đại sư cơ quan thuật Mặc Dịch của thời Chiến Quốc. Nhưng đức hạnh của người này thực sự không hề tốt chút nào.

-Khoan đã, khoan đã, rốt cuộc nàng muốn nói chuyện gì vậy?

Thấy Hoàng Nguyệt Anh càng nói càng hưng phấn hơn, nhưng trọng tâm câu chuyện càng lúc càng xa xôi, Tào Bằng vội vàng xua tay, ngăn nàng lại.

Hoàng Nguyệt Anh xấu hổ cười, nhẹ giọng nói:

-Giữa năm thứ ba Bình Nguyên (tức năm Chiêu Niên công nguyên), Tất Lam vì mua vui cho tiên đế từng thiết kế ra một dụng cụ để đẩy nước, còn gọi là guồng nước. Có người nói với thứ dụng cụ này, người ta có thể vận chuyển nước sông đến khắp nơi, mất ít công sức hơn nhiều. Cha ta nghe được chuyện này liền sai người đi hỏi thăm. Thế nhưng thứ này là “xe nước” do Tất Lam cẩn thận chế tạo để dâng cho tiên đế, thế nên cuối cùng cha ta đã phải mất mười vạn quan tiền mới có được bản vẽ này. Lúc đó, ta nhớ rất rõ ràng, cha đã hết lời khen ngợi thứ xe nước này. Cha còn nói, tài năng của Tất Lam quả là đáng nể, chỉ tiếc là bị dùng sai chỗ. Sau này, cha ta căn cứ theo bản vẽ của xe nước rồi thay đổi chút ít, áp dụng lên ruộng đồng của nhà ta. Nhờ vậy, nước sông được lấy ra rất dễ dàng, chuyển đến khắp ruộng đồng. Nhưng huynh cũng biết Giang Hạ không thiếu nước, chính vì thế, tác dụng của nó cũng không lớn lắm. Sau này, cha lại thấy không thích nữa, bèn bỏ thứ xe nước này đi. Nhưng hình dạng và cách cấu tạo như thế nào đến giờ ta vẫn còn nhớ kỹ.

-Khoan đã, khoan đã nào, nàng nói bá phụ từng tạo ra guồng nước sao?

-Đây không phải là guồng nước, là xe nước!

Tào Bằng lần nữa nhìn lại bản vẽ, cẩn thận quan sát kỹ lưỡng.

Khả năng vẽ của Hoàng Nguyệt Anh vô cùng xuất sắc, Tào Bằng cảm thấy xe nước này quả thật nhìn rất quen mắt.

Khổng Minh xa!

Không sai, đây chính là hình dạng ban đầu của Khổng Minh xa.

Tào Bằng còn nhớ kỹ kiếp trước hắn từng du ngoạn ở Thành đô. Cụ thể là ở khu di tích cổ nào thì hắn không nhớ rõ lắm, nhưng lúc đó, quả thật hắn đã được thấy xe nước này.

Căn cứ theo lời người hướng dẫn du lịch giới thiệu thì xe nước này là do Gia Cát Lượng - Khổng Minh cải tiến, được sử dụng rộng rãi ở nước Thục, gọi là Khổng Minh xa.

Hình dáng hắn đã từng thấy và bản vẽ trước mắt quả thực có vài phần giống nhau.

Tào Bằng không thể không lắc đầu, chợt mỉm cười.

-Nguyệt Anh, nàng muốn làm guồng nước ư?

-Đã nói rồi, cái này gọi là xe nước. Ừ nhưng cái tên guồng nước này cũng không đến nỗi nào.

Hoàng Nguyệt Anh rất cao hứng, đôi má lúm đồng tiền rất xinh, để lộ ra nụ cười rạng rỡ:

-Huynh nói xem, nếu như làm ra loại xe nước này thì có thể giải quyết được tình hình hạn hán hay không?

-Chuyện này...

Tào Bằng trầm tư.

Trung Quốc từ xưa đã dùng nông nghiệp để xây dựng nước nhà, thủy lợi là yếu tố không thể thiếu khi làm nông nghiệp, chính vì thế số thiết kế về các công trình thủy lợi ở Trung Quốc có rất nhiều.

Trong đó, phát minh về guồng nước hiển nhiên là một bước sáng tạo rất lớn của trí tuệ Trung Hoa.

Tương truyền, dụng cụ dùng cho các công trình thủy lợi xuất hiện đầu tiên trong dân gian có tên là gàu múc nước.

Trong “Trang Tử nhất ngoại thiên nhất thiên địa thiên” từng ghi chép lại rằng, học sinh của Khổng Tử là Tử Cống đi về phía nam, trên đường đi có ngang qua Hán Âm, thấy một lão trượng đang vất vả tưới nước cho cây. Vì vậy, Tử Cống sinh lòng thương cảm, liền thiết kế một loạt dụng cụ ít dùng đến sức người. Phương thức chế tạo chính là tận dụng gỗ, sau nặng trước nhẹ, hất nước lên ruộng. Vật này còn dùng một cây gậy đặt trên một giá gỗ, một đầu có một thùng chứa nước, đầu còn lại có một vật nặng, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy để tiết kiệm sức lấy nước.

Thứ gàu múc nước này chính là hình dạng ban đầu của guồng nước.

Nhưng guồng nước thực sự xuất hiện là ở những năm cuối thời Đông Hán, do Tất Lam sáng chế ra.

Sau này, Gia Cát Lượng cải tạo, cũng có bản ghi chép nói là do Mã Quân sửa đổi. Nhưng bất luận là ai đã cải tạo, thứ xe guồng nước này cũng đã chính thức ra đời.

Nhưng chính bởi hoàn cảnh sinh sống của Mã Quân hoàn toàn không giống với của Gia Cát Lượng, nên đôi bên cũng có sự khác biệt nhất định.

Ví như Khổng Minh xa giúp cấp nước cho Giang Nam, còn xe guồng nước Long Cốt lại thích hợp với vùng đất phương Bắc hơn.

Sau đó, ở thời Đường Tống, xuất hiện xe đồng phối hợp ao và ống đồng giúp đưa nước lên cao hơn, công suất lớn hơn nữa, mà lại tiết kiệm nhân lực.

Đến thời Nguyên Minh, guồng nước tiếp tục phát triển, xuất hiện thêm linh kiện là các bánh răng, rồi được căn cứ theo địa thế đất đai mà phát triển ra các loại guồng nước vận chuyển nước. Kể từ đó đến nay, sự phát triển của guồng nước ở Trung Quốc chậm dần, rồi ngừng lại. Còn nguyên nhân thì....

-Nguyệt Anh.

-Hả?

-Thật ra, chúng ta có thể làm rất tốt đấy.

Hoàng Nguyệt Anh nghe thấy thế, đôi mắt sáng rực.

-Làm như thế nào?

Tào Bằng cầm lấy cây bút than, vẽ hai vòng.

Cây bút than này đã được Hoàng Nguyệt Anh cải tiến, lấy than từ trong ruột than, rồi dùng một khúc gỗ rỗng ruột dài nửa thước chịu được nặng. Bên trong có một đường dẫn, dẫn tới đầu bút. Khi nào than ở đầu bút hết, than sẽ được tiếp tục truyền qua đường dẫn đó, ra khỏi phần gỗ chứa, người viết có thể viết tiếp được.

Vật này chính do Hoàng Nguyệt Anh tạo ra.

Tào Bằng ngắm nghía chốc lát rồi thầm khen ngợi Nguyệt Anh quả là người thông minh, cơ trí.

Hắn nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát, rồi vẽ lên bản vẽ. Nhưng khả năng vẽ vời của hắn chắc chắn là không sánh được với tài năng xuất chúng của Hoàng Nguyệt Anh. Cũng may Tào Bằng còn có thể giải thích cho nàng hiểu.

Kiếp trước, khi mới bắt đầu hành nghề, Tào Bằng từng có một lần đến huyện Cao Lan, thị trấn Lan Châu áp giải phạm nhân.

Khi chuyển giao phạm nhân, người bạn đồng nghiệp ở địa phương đó dẫn hắn đi du ngoạn Cao Lan, thưởng thức phong thổ của Cao Lan. Người đồng nghiệp này từng dẫn Tào Bằng tham quan một cọng nước. Cọng nước cũng là guồng nước, nhưng là tên cần chuyển nước đất Lan Châu. Người kia từng tự hào giới thiệu thứ được gọi là cọng nước này là sản phẩm chuyển nước đầu tiên trong nước. Người sáng chế ra vật này chính là người sống thời Gia Tĩnh, tên là Đoạn Tục.

Đoạn Tục từng đỗ tiến sĩ, là bác học đa tài.

Sau khi Đoạn Tục đi du ngoạn mấy tỉnh phía nam, từng tham khảo tình hình ở phía nam, rồi tạo ra guồng nước Lan Châu lấy nước Hoàng Hà tưới ruộng đồng.

Hình dạng không giống với guồng nước Long Cốt ở phía nam, mà giống một cỗ bánh xe khổng lồ.

Đường kính của các nan hoa xe lớn chừng hai mươi thước, có thể đẩy nước lên chỗ cao từ 15-18 thước.

Tào Bằng nghe thấy người bạn đồng nghiệp lúc đó tự hào giới thiệu cũng không khỏi hiểu kỳ. Sau khi rời khỏi huyện Lan Cao, người bạn kia từng tặng cho hắn mô hình guồng nước Lan Châu, còn có cả phần giới thiệu về mô hình này nữa. Sau này bản mô hình đó cũng theo nhà cửa hắn tan nát mà hóa thành tro tàn theo.

Những số liệu cụ thể trong đó, Tào Bằng nhớ không rõ lắm.

Thế nhưng đường viền cùng ngoại hình bên ngoài, một số chỗ cấu tạo đơn giản thì Tào Bằng vẫn nhớ được đại khái.

Hắn dựa theo ngoại hình của guồng nước Lan Châu, vẽ ra bản phác thảo đơn giản, sau đó giải thích cho Hoàng Nguyệt Anh. Gặp phải chỗ hắn không nhớ rõ, hắn cũng ăn nói hàm hồ đi. Nhưng dù thế, cũng đủ khiến cho đôi mắt Hoàng Nguyệt Anh sáng rực lên. Nàng hết sức hưng phấn.

-A Phúc, sao huynh nghĩ ra được thứ này?

-Thứ này a, nàng cũng biết là quanh núi Trung Dương không có nước, có đôi khi ta nhìn thấy người ta lấy nước rất vất vả, nên mới nghĩ ra thứ này thôi.

-A, bản thiết kế này của huynh còn tốt hơn của ta nhiều.

Nhưng Hoàng Nguyệt Anh vừa dứt lời, đã lại lộ vẻ buồn phiền:

-Chỉ là vật này chế tạo rất phức tạp, nhất thời cũng không thể làm ra được. Hơn nữa, guồng xe lớn như thế, hình như có chút, có chút...

Giọng Hoàng Nguyệt Anh nhỏ dần.

Thiết kế guồng nước của Lan Châu căn cứ theo phát minh của Đoạn Tục, dựa theo đặc điểm thiết kế của Cao Lan mà thành.

Lan Châu hiện đại không giống với Lan Châu của thời kỳ Tam Quốc.

Những năm cuối thời kỳ Đông Hán, Lan Châu được gọi là quận Kim Thành, tuy rằng cũng rất hoang vắng, nhưng đồng cỏ và nguồn nước dồi dào, là nơi tập trung của người Khương Hán. Cái lạnh khủng khiếp, điều kiện sinh sống cũng không tốt chút nào. Phải biết rằng, quận Kim Thành tuy ở phía tây, lạnh lẽo nhưng vẫn nằm ở khu vực Quan Trung. Tần Xuyên cách đó tám trăm dặm lại rất giàu có và đông đúc người qua lại. Người Quan Trung nổi danh khắp nơi. Mãi cho đến thời Đường mạt, Quan Trung mới hoàn toàn tàn lụi, bởi vậy mới đến giai đoạn Nam Bắc giao tranh. Trước đó, thiên hạ tranh giành, khắp nơi đều có cảnh chiến tranh, từ thời Hán đến Tùy Đường đều là như vậy.

Tào Bằng suy nghĩ một chút:

-Cái xe nước này cũng không nhất thiết phải tạo ra ngay. Việc cấp bách là có thể hoàn thiện được bản guồng nước cho hoàn thiện, nếu như thực sự gặp hạn hán cũng có thể bắt đầu sử dụng ngay để hóa giải hậu quả thiên tai. Sau đó, chúng ta có thể từ từ cải tiến được.

Hoàng Nguyệt Anh suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

-Ta quả nóng vội quá rồi!

Nàng nói xong, cầm bản vẽ lên nhìn một chút, thận trọng suy nghĩ.

Sau đó, nàng đem bản vẽ Khổng Minh xa trải lên trên bàn.

-A Phúc, huynh giúp ta xem thử xem thế nào?

Tào Bằng giờ men rượu đã bốc lên, mí mắt của hắn đã díp cả lại.

Nhưng thấy Hoàng Nguyệt Anh hăng hái như thế, hắn cũng không muốn từ chối nàng. Vì vậy, hắn sóc lại tinh thần, cùng nàng bàn luận về cách cải tiến cái guồng nước.

Thật ra, Tào Bằng đâu hiểu được những thứ này?

Ban đầu, Hoàng Nguyệt Anh còn hỏi ý kiến của hắn liên tục, sau đó, về cơ bản nàng không để ý tới hắn nữa.

Rốt cuộc, Tào Bằng không tìm được cơn buồn ngủ, gục lên bàn ngủ luôn. Nhưng khi hắn vừa tỉnh lại, đã phát hiện trên người được khoác một lớp đại bào. Hoàng Nguyệt Anh gối đầu lên đùi hắn ngủ say sưa. Trên bản vẽ trên mặt bàn viết chằng chịt chữ.

Trời đã sáng rõ.

Thấy gương mặt say ngủ của Hoàng Nguyệt Anh, Tào Bằng không kìm được tình cảm thương yêu.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng. Chợt thấy Nguyệt Anh giật mình, trở mình một chút, rồi lại phủ phục trên đùi Tào Bằng ngủ say sưa tiếp.

Nha đầu này chắc hẳn đã có một đêm không ngủ!

Tào Bằng đỡ đại bào trên người xuống, đắp lên người Hoàng Nguyệt Anh.

Sau đó, hắn cầm lấy bản vẽ trên bàn, tỉ mỉ quan sát.

Cửa phòng nhẹ nhàng kêu lên, Bộ Loan đi vào.

Thấy cảnh tượng trước mắt, nàng không khỏi đỏ mặt, thiếu chút nữa đã kêu lên.

Chỉ thấy Tào Bằng đặt một ngón tay lên miệng:

-Suyt, nhỏ tiếng thôi.

-Tỷ tỷ một đêm rồi không ngủ, để nàng ngủ thêm chút nữa.

-Dạ.

Bộ Loan đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

-Thu dọn những thứ này vào. Loan, nhớ chuẩn bị một chén cháo, một lúc nữa nàng dậy cho nàng ăn.

Còn nữa, đừng bỏ mấy thứ này, nhất định phải giữ cẩn thận. Toàn bộ tâm huyết của Nguyệt Anh đem qua đều được ghi trong đó, đừng làm bừa.

-Nô tỳ biết.

Bộ Loan vừa nhẹ chân bước đi thu thập bản vẽ và thẻ tre cùng sách trên mặt đất, vừa len lén quan sát Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh.

Chỉ thấy gương mặt của Nguyệt Anh hồng hào, mỉm cười ngọt ngào.

Còn Tào Bằng rất thận trọng vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, gương mặt hết sức dịu dàng.

Công tử đối đãi với Nguyệt Anh tỷ thật là tốt!

Bộ Loan ngơ ngẩn, bất ngờ va phải giường.

Tào Bằng ngẩng đầu:

-Suyt, nhỏ tiếng một chút.

Hắn khẽ lắc đầu nhìn Bộ Loan. Dáng điệu của hắn khiến hai gò má Bộ Loan nhất thời đỏ bừng.

Gần giờ thìn, Tào Bằng nhận được lệnh lão phu nhân chuẩn bị xuất hành.

Hắn vội vã hạ lệnh chuẩn bị xe ngựa, mặc khôi giáp, ngồi lên Chiếu Dạ Bạch.

Hoàng Nguyệt Anh dường như còn chưa tỉnh ngủ, nhìn vẫn còn đang ngơ ngác. Sau khi lên xe ngựa, nàng lại lấy ra bản vẽ, bắt đầu trầm tư suy nghĩ tiếp.

-A Phúc, Nguyệt Anh làm sao vậy?

Tào Nam không kìm được, nhẹ giọng hỏi.

-Nàng đang nghĩ vài chuyện. Tỷ chớ trách nàng.

Tào Bằng giải thích, nói:

-Nguyệt Anh vốn thế, một khi đã bắt đầu suy nghĩ chuyện gì thì luôn mơ mơ màng màng. Mọi chuyện khác nàng đều không để mắt tới nữa.

-Nha đầu này...

Tào Nam thở dài, ngoắc tay bảo Quách Hoàn.

-Người và Bộ Loan theo Nguyệt Anh, đừng để nàng gặp rắc rối nào hết.

Sáng sớm, Tào Bằng đang rửa mặt, Hoàng Nguyệt Anh cầm bản vẽ xem, gần như mất hồn mất vía, thiếu chút nữa nàng đã ăn cả bút than.

Tào Bằng thấy thế cũng không biết làm thế nào.

Chỉ đành bảo Quách Hoàn và Bộ Loan theo dõi Hoàng Nguyệt Anh sát sao.

Bên ngoài thành Trần huyện, lão phu nhân đang được Tào Hồng cung kính đỡ lên xe ngựa.

-A Phúc, thẩm bà tuổi tác đã cao, đường đến Hứa đô còn phải nhờ người chăm sóc bà nhiều.

Tào Hồng kéo tay Tào Bằng, trịnh trọng dặn dò.

Thấy bốn phía không có ai để ý, y chợt thấp giọng nói:

-Thẩm bà tính tình cương liệt, vốn không thích chuyện có người săn đón này kia. Bà có ấn tượng rất tốt với người, ngày hôm qua bà rất tán thưởng người đấy. Người thấy nên làm gì thì làm, chỉ cần chăm sóc bà cho tốt là được, đừng để bà nghĩ rằng người cố tình này kia...

Tào Hồng đúng là đối đãi với ta khá tốt!

Tào Bằng chấp tay vái chào, từ biệt Tào Hồng.

Hắn giơ tay lên, cao giọng quát:

-Truyền mệnh lệnh của ta, khởi hành!

.....

Hạ Hầu Chân cũng là một mỹ nhân bẩm sinh đã đẹp.

Chỉ là nàng khiến người ta cảm giác có phần khác thường. So với sự phóng khoáng của Hoàng Nguyệt Anh, sự lạnh lợi của Quách Hoàn, sự ôn nhu của Bộ Loan, thậm chí so với chút điêu ngoa và ngây thơ của Lã Lam thì Hạ Hầu Chân có vẻ trầm mặc hơn nhiều. Nàng có vẻ gì đó trầm mặc khó có thể diễn tả nổi. Ngô lão phu nói nàng sâu muện cũng không phải nói bừa. Trên thực tế, khi tiếp xúc với Hạ Hầu Chân, người ta sẽ đều cảm thấy áp lực.

-Thật ra Chân tỷ rất đáng thương.

Trên đường đi, Tào Tràn cùng trò chuyện với Tào Bằng.

So về tuổi tác, Tào Tràn lớn hơn Tào Bằng, nhưng về năng lực thì y lại không có gì nổi trội cả. Chính vì vậy, dù là người của Tào thị ở Tiểu huyện nhưng công danh của y cũng không tốt đẹp lắm. Hơn hai mươi tuổi, y vẫn chỉ là một Quân Hầu. Nhưng những con cháu thuộc dòng họ Tào thị như Tào Tràn còn có rất nhiều người nữa.

Tào Bằng hỏi:

-Xin chỉ giáo cho?

Nhìn xung quanh một chút, Tào Tràn thấp giọng nói:

-Tào đô úy, ngựa của ngài hẳn là Chiếu Dạ Bạch của tướng quân Hạ Hầu đúng không?

-Đúng.

-Vậy ngài chắc hẳn không xa lạ với tướng quân Hạ Hầu Uyên.

A, lão tử còn chưa gặp Hạ Hầu Uyên đâu!

Nhưng Tào Bằng cũng không phủ nhận, chỉ quay qua nhìn Tào Tràn.

Tào Tràn nói:

-Chân tỷ là chất nữ của tướng quân Hạ Hầu. Tướng quân Hạ Hầu năm xưa có một người huynh trưởng mất sớm, chỉ còn lại mẹ con Chân tỷ mà thôi. Khi đó, tình hình của tướng quân Hạ Hầu cũng không tốt lắm,

nhưng để có thể trông nom được mẹ con Chân tỷ, thậm chí ông ấy còn phải nhờ người nuôi đứa con đầu lòng của mình. Đó không phải là Hạ Hầu Bá. Lại nói, Hạ Hầu Bá là con thứ của ông ấy. Con trưởng thậm chí đến tên còn chẳng có, hiện sinh tử cũng không rõ nữa. Vì thế, Chân tỷ luôn phải chịu áp lực rất lớn, Hạ Hầu phu nhân vốn vẫn oán hận mẹ con nàng.

-Thì ra là thế!

-Nhưng tướng quân Hạ Hầu đối đãi với mẹ con Chân tỷ rất tốt. Nhưng càng là như vậy thì Chân tỷ càng... Tào Bằng thở dài nhìn thoáng qua chiếc xe đi phía trước.

-Nương của Chân tỷ hiện đã mất, chỉ còn lại mình Chân tỷ, ngày sau tỷ ấy tất nhiên càng thêm vất vả hơn. Con người Chân tỷ rất tốt, cũng rất lương thiện, tài năng và học vấn cũng tốt. Nhưng cứ như thế này khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện, chung quy cũng không phải là cách lâu dài.

Có thể thấy được, Tào Tràn rất có thiện cảm với Hạ Hầu Chân.

Y nói những chuyện này cũng là do cảm xúc từ trong lòng, nguyên nhân vốn rất đơn giản.

Trước đây, lão nương của Hạ Hầu Chân còn sống, nàng còn có chỗ mà dựa vào. Nhưng hiện tại, mẫu thân đã mất, nàng biến thành người thân cô thế cô. Hạ Hầu Uyên dù yêu thương nàng nhưng cũng không tránh khỏi có lúc không chu toàn. Hơn nữa, quanh năm suốt tháng Hạ Hầu Uyên đều ở bên ngoài, người cả ngày Hạ Hầu Chân tiếp xúc là phu nhân của Hạ Hầu Uyên, cũng là muội muội của Hoàn phu nhân. Nhưng Hạ Hầu phu nhân lại luôn oán hận Hạ Hầu Chân, cuộc sống của nàng sao có thể thoải mái được đây?

Đáng tiếc chuyện này Tào Bằng cũng không thể giúp được gì.

253. Chương 239: Cùng Tông

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 239: Cùng tông

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Từ Trần huyện, đoàn xe đi theo đường quan đạo tiến lên.

Sau một ngày đêm, bọn họ đi qua huyện Trường Bình, ghé qua Khâu thành (tương ứng với Tây Hoa, gần Hà Nam), rồi thẳng hướng đến Hứa Đô.

Đến ngày thứ ba, đoàn xe chạy qua một nơi gọi là Thần Đình.

Nơi này cũng chỉ cách Hứa Đô hai ngày đường. Thần Đình ở sát biên giới Trần quận, vượt qua Thần Đình chính là vùng đất của quận Cổ Xuyên. Chính xác mà nói thì Thần Đình vốn nằm trong khu vực thuộc quân Đinh Xuyên, nhưng thuộc quyền quản lý của Cấp huyện. Thần Đình cách Cấp huyện chừng sáu, bảy mươi dặm đường.

Trời đã về chiều!

Đường đi thuận lợi, bình an, hơn nữa vượt qua Trần huyện, tình hình an ninh trật tự cũng chuyển biến tốt hơn nhiều.

Nhưng Tào Bằng vẫn không dám lơ lỏng, trái lại càng cẩn thận hơn trước.

Đi đêm cẩn thận không bao giờ thừa!

Không có việc gì thì không sao, đã có chuyện thì nhất định là vô cùng phiền toái.

Huống chi trong đoàn người còn có một người là dương tổ mẫu của Tào Tháo. Năm xưa, Tào Tung bị giết, Tào Tháo đã tắm máu Từ Châu. Mà nay, nếu xảy ra chuyện phiền phức, cả nhà Tào Bằng khó bảo toàn mạng sống nổi.

Ngoài mặt, Tào Bằng vẫn giả bộ như chưa biết thân phận của Ngô lão phu nhân.

Thậm chí đối với Tào Nam, hắn cũng tận lực che giấu thân phận của bà, để tránh cho Tào Nam sơ xuất mà làm lộ ra.

Chung quy lại thì lão phu nhân cũng rất coi trọng tỷ đệ Tào Bằng, dọc đường đi rất vui vẻ với mấy người. Nhưng càng là như thế, Tào Bằng càng cẩn thận.

-Tối nay chúng ta ngủ lại Thần Đình.

-Ngủ lại Thần Đình sao?

Hạ Hầu Ân tuy không vừa lòng nhưng lão thái thái lúc trước đã có lệnh. Gã dù có không đồng ý cũng không dám tùy tiện làm xằng bậy.

Vì vậy, cả đoàn xe liền dừng lại ở quan dịch Thần Đình.

Cam Ninh và Hác Chiêu cùng chỉ huy đội nhân mã dựng tạm chỗ nghỉ, Hạ Hầu Lan phái thám báo tìm hiểu tình hình xung quanh.

Lão phu nhân dĩ nhiên sẽ không ở trong doanh trại được, nhưng đã có quan dịch thì dĩ nhiên mọi người cũng không cần lo lắng không có nơi ở.

Đình trưởng Thần Đình cung kính nghênh đón lão phu nhân vào dịch đình nghỉ ngơi. Hai người Tào Bằng và Hám Trạch cũng đang ở dịch đình, phụ trách canh gác bảo vệ.

-A Phúc!

Tào Bằng vừa thu xếp cho đám thủ hạ canh gác xong liền bị Tào Nam kéo vào trong phòng.

-Người có biết hôm nay lão phu nhân đã nói gì với ta không?

-Nói chuyện gì?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Tào Nam, chợt thấy nàng cười hì hì, nói:

-Ngày hôm nay, ta nói với lão phu nhân về dòng họ nhà chúng ta. Lão phu nhân nói, không chừng chúng ta và Tư không có cùng tông với nhau.

-A?

Tào Nam nói:

-Nhưng ta đã phản bác lại lão phu nhân ngay rồi.

-Tỷ nói thế nào?

-Ta nói, tổ tiên chúng ta chắc chắn không cùng tông với Tư không. Lão phu nhân hỏi nguyên nhân, ta liền đem gia phả nhà chúng ta cho lão phu nhân.

-Gia phả nhà chúng ta?

Tào Bằng ngẩn ra, buột miệng nói:

-Nhà chúng ta có gia phả ư?

-Nói nhầm, sao có thể không có gia phả được? Chẳng qua là cha luôn cất giấu gia phả nên người không thấy thôi. Tương lai người còn dài, đợi đến khi người trưởng thành rồi, thành trụ cột gia đình, cha mới có thể cho người biết. Nhưng ta đã từng xem qua gia phả rồi. Hắc hắc, người còn chưa được xem a.

-Tỷ từng xem gia phả rồi? Không phải tỷ không biết chữ sao?

Tào Nam vừa nghe thấy, nhất thời giận dữ, giơ tay gõ nhẹ lên đầu Tào Bằng.

-Ta tuy không biết chữ nhưng chẳng lẽ lại không thể hỏi người khác sao?

-Hỏi ai?

Tào Nam khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

-Khi người đầy tháng, cha dẫn ta đến Vũ Âm mời tiên sinh điền tên của người vào gia phả. Lúc đó, ta ở bên cạnh xem tiên sinh viết tên. Sau đó, ta liền hỏi tiên sinh trong gia phả chúng ta có những người nào. Người đoán tiên sinh trả lời ra sao?

Tào Bằng cười khỏ nói:

-Chuyện này sao ta có thể đoán được?

-Hắc hắc, tiên sinh nói năm xưa, tổ tiên chúng ta cũng là một nhân vật đại danh lừng lẫy thiên hạ.

-A?

-Chính là Tào Tham, Tào Thừa tướng!

Tào Bằng vừa nghe thấy đã ngây người.

-Ai cơ?

-Chính là Tào thừa tướng, Tào Tham của thời Hưng Hán ấy.

-Tổ tiên chúng ta là Tào Tham ư?

Tào Bằng không kìm được vội hỏi:

-Tỷ, tỷ không lầm chứ?

-Sao ta có thể nhớ lầm được? Tiên sinh nói cha chúng ta là cháu cố của đệ của Tào thừa tướng, còn người chính là con cháu cháu đời thứ mười chín. Chúng ta là hậu duệ của con cháu của con cháu đời thứ tư của Tào thừa tướng. Bởi vì nhiều nguyên do mà phải di dời đến Nam Dương, tránh tai kiếp. Chính vì thế, khi lão phu nhân nói chúng ta có cùng tông với Tào tư không, ta tức thì phản đối ngay, đem gia phả nhà chúng ta nói với lão phu nhân.

Tào Bằng ngây người, trợn tròn mắt, nhìn Tào Nam một lúc, nói không lên lời.

Tào Nam như vậy cũng là chuyện dễ hiểu.

Đừng thấy nàng là thê tử của Đặng Tắc, về bản chất nàng vẫn giữ tính nết của một người dân bình thường mà thôi.

Tào Nam biết Tào Tháo nhưng lại không hiểu rõ về xuất thân của Tào Tháo cho lắm. Đặng Tắc lại không nói với nàng chuyện này, nàng lại chẳng hỏi bao giờ.

Vấn đề là chẳng phải Tào Tháo tự xưng là hậu duệ của Tào Tham sao?

-Lão phu nhân nói như thế nào?

-Lão phu nhân không nói gì hết, chỉ cười cười thôi. Nguyên quán của chúng ta vốn ở Bái huyện. Tào tư không là người Tiểu huyện, sao có thể cùng tông được. Nhưng ta nghĩ lão phu nhân cũng không hề giận gì hết.

Tào Bằng vỗ nhẹ cái trán:

-Không tức giận là tốt rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, nói:

-Tỷ, tỷ đi cả ngày đường cũng mệt mỏi rồi. Tỷ đi nghỉ trước đi, sáng mai còn phải đi tiếp. Nhưng sau này đừng nói lung tung với lão phu nhân nữa. Tính tình của lão phu nhân chúng ta không hiểu rõ lắm, tốt nhất là đừng chọc giận bà ấy, sẽ chuốc lấy phiền toái vào người.

Tào Nam không cho là đúng nhưng cũng không phản đối.

Tiền Tào Nam đi nghỉ ngơi xong, Tào Bằng liền ôm Đặng Ngải đi dò xét một vòng quanh quân doanh.

Đặng Ngải dường như rất hứng thú với mọi chuyện trong quân doanh. Đôi mắt đen láy hiểu kỳ nhìn phải một cái, nhìn trái một cái, rồi lại cười ô ô ô.

Tào Bằng hơi rối loạn, những lời Tào Nam vừa nói với hắn khiến hắn hơi hoang mang.

Quả thật hắn không biết gia đình hắn có gia phả như thế, lại càng không biết gì về tổ tông nhà mình rốt cuộc là vị nào. Cho tới nay, hắn vẫn cho rằng hắn không có cùng họ tộc hay tông với Tào Tháo, chẳng qua là ngẫu nhiên cùng họ, chứ không có can hệ gì với nhau. Thật không ngờ rằng hóa ra nguyên quán của hắn vốn không phải là ở núi Trung Dương, mà là ở Bái huyện!

Nhưng chuyện này quả thực ngoài dự đoán của Tào Bằng.

Nhưng hắn lại nghĩ dù là cùng tông thì đã làm sao? Nói ra chắc chắn sẽ bị người khác cho rằng thấy người sang bắt quàng làm họ thì sao? Hơn nữa, Tào Tháo cũng không nhất định sẽ khẳng định mối quan hệ thân thích này. Theo những gì Tào Nam nói thì Tào Bằng là con cháu đời thứ mười chín của Tào Tham, cũng là kém cháu đời thứ tư của Tào Tham mười lăm đời, cách nhau chỉ ít cũng phải đến một trăm, hai trăm năm rồi, mối quan hệ thân thuộc, họ hàng cũng không còn nữa.

Có trời mới biết Tào Tháo là con cháu đời thứ bao nhiêu của Tào Tham?

Nghĩ tới đó, Tào Bằng chợt mỉm cười.

Mới nghe thì quả có chút xúc động, nhưng nghĩ kỹ thì lại thấy chuyện cũng chẳng có gì.

Lưu Bị chẳng phải là hậu duệ của Hán Cảnh Đế đó sao? Kết quả thế nào? Kết quả chẳng phải là gã phải bán giày cỏ mà sống đó sao?

Cùng tông chắc gì đã cùng tâm.

Chính vì thế, hắn tốt nhất đừng quá bận tâm chuyện này, cứ làm thật tốt bổn phận của mình mới là lựa chọn chính xác. Nghĩ đến đó, Tào Bằng lại lần nữa lắc đầu, cười.

Một bàn tay vỗ lên má Tào Bằng.

A! Bàn tay ấm quá...

Tào Bằng bừng tỉnh, chỉ thấy Đặng Ngải trong lòng hắn đang mở to đôi mắt tròn, giơ bàn tay mập mập lên vỗ vào má hắn.

Tào Bằng không nhịn được, mỉm cười!

-Tên nhóc này, sao đã học đánh người rồi hả?

Nói rồi, hắn chợt tung Đặng Ngải lên, rồi lại đỡ lấy thằng bé.

Đặng Ngải cười khanh khách, dường như không hề sợ hãi, giơ giơ tay định tóm lấy cái tai Tào Bằng.

-Hi hi!

Từ xa chợt vang lên tiếng cười khẽ.

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng cười.

Trên hành lang uốn lượn, Hạ Hầu Chân che miệng, lén cười.

-Chân tỷ!

-Tào đô úy.

Gương mặt Hạ Hầu Chân đỏ ửng, nàng vội hắng giọng, cất tiếng nói dịu dàng, rất dễ nghe. Nhưng nàng vẫn còn rất xấu hổ, vừa nói xong, đôi gò má lại đỏ hồng.

-Tổ bà cho mời.

-A?

Tào Bằng chợt ngẩn ra, nhớ ra vị “Tổ bà” mà Hạ Hầu Chân nói chính là vị Ngô lão phu nhân kia.

-Chân tỷ, lão phu nhân còn chưa nghỉ sao?

-Chưa.

-Vậy tỷ có biết lão phu nhân tìm ta có chuyện gì không?

Hạ Hầu Chân lắc đầu:

-Suy nghĩ của tổ bà một vấn bối như ta làm sao đoán được? Tào đô úy nếu không bận gì thì mau đi theo ta thôi, đừng để tổ bà chờ lâu.

-Ách, để ta đưa Ngải nhi về cho tỷ ta rồi sẽ qua bái kiến ngay.

-Được!

Hạ Hầu Chân quay đầu đi luôn.

Trong bóng đêm, màu trang phục trắng tinh của nàng càng tôn thêm vẻ thướt tha, yếu điệu.

Tuổi tác của nàng tuy không lớn nhưng nàng lại có vẻ rất lạ. So với các cô nương ở cùng độ tuổi, nàng rất khác. Tào Bằng có thể cảm nhận được trong lòng Hạ Hầu Chân vốn thường cảm thấy thua kém và uất ức.

Lúc trước, khi hai người mới gặp nhau ở Hứa Đô, nàng là một cô nương hoạt bát đến thế nào.

Chỉ một năm sau, nàng đã thay đổi thành như thế này.

Tào Bằng không biết làm sao để khuyên nhủ Hạ Hầu Chân, ma xui quỷ khiến thế nào, hấn lại buột miệng hỏi:

-Chân tỷ, con thỏ bạch đó còn khỏe không?

-A?

Hạ Hầu Chân ngẩn ra, đôi mắt nàng chợt trở nên mơ màng.

-Bạch Bạch, không rõ!

Không rõ?

Câu trả lời này nghe chừng rất mơ hồ, nghĩa là nó đã chết, hay là đã chạy mất?! Tào Bằng không tiện hỏi nhiều, trầm mặc chốc lát, rồi nhẹ giọng nói:

-Chân tỷ, tỷ nên thoải mái hơn một chút, bằng không Bạch Bạch cũng khó có thể vui vẻ được.

-Vậy sao?

-Đúng!

Tào Bằng nói:

-Ta tin rằng bất kể Bạch Bạch ở nơi nào, nó nhất định đều mong tỷ tỷ có thể vui vẻ, chứ đừng mãi mê suy nghĩ, buồn phiền. Thật ra, cũng không có chuyện gì cả mà. Tỷ xem, Hoàn phu nhân rất quan tâm đến tỷ. Còn có Diệu Tài tướng quân, ta tin tưởng y nhất định cũng rất quan tâm đến tỷ. Chỉ là đôi khi bọn họ không để lộ ra mà thôi. Tỷ cứ như thế này, bọn họ lại càng khó chịu, lại càng lo lắng thêm. Bất kể là vì người khác hay là vì chính mình, tỷ đều nên cởi mở hơn một chút, hài lòng nhiều hơn, cười nhiều hơn. Nếu như tỷ thực sự phiền muộn, đừng ngại tìm người trò chuyện. Có khi tỷ phiền muộn, không thoải mái, tìm ai đó nói chuyện một chút cũng rất tốt.

Hạ Hầu Chân cúi đầu xuống nhưng Tào Bằng mơ hồ có thể thấy được giọt nước trong suốt đậu trên khóe mắt của nàng.

-Vậy Thỏ ca ca có muốn nghe ta nói chuyện không?

-Ách, ta tin rằng hấn nhất định rất sẵn lòng nghe một mỹ nữ nói chuyện phiếm.

Những lời này nghe ra có phần hơi tùy tiện.

Hạ Hầu Chân đỏ mặt, quay đầu bỏ chạy.

Phì!

Không phải nàng thực định gọi lão tử là Thỏ ca ca chứ? Ta ghét nhất là thỏ a.

Tào Bằng một tay bế Đặng Ngải, một tay ôm đầu. Chợt không để ý, bị Đặng Ngải néo tai, khiến hắn chỉ muốn gào khóc thảm thiết!

Đem ma vương chuyên thích néo tai người khác trả lại cho Tào Nam xong, Tào Bằng đi thẳng tới chỗ lão phu nhân ở.

.....

Sau khi bấm báo, hắn liền đi vào gian phòng của lão phu nhân.

Chỉ thấy lão phu nhân đang nửa nằm trên giường, trên bàn bày một đỉnh hương, hương liệu từ Tây Vực bên trong đó phát ra thơm ngát.

-Tào đô úy, ngồi đi!

Tào Bằng vội vã khách sáo một hai câu rồi ngồi xuống.

-Nghe nói, Tào đô úy trước đây ở Hạ Bì từng gây chuyện?

-A...Chuyện này...Quả là có ạ.

-Vậy giờ ngươi đã biết sai chưa?

Tào Bằng ngạc nhiên, không khỏi trầm mặc.

Hắn giúp gia đình Lã Bố chạy thoát, theo lý mà nói, có bị mất đầu cũng không sai. Nhưng nếu bảo hắn hối hận, quả thật hắn không hề cảm thấy...

Đặc biệt khi đưa tiễn gia đình Lã Bố trên biển, trong lòng hắn cảm thấy rất hài lòng.

Tuy hắn không thể thay đổi số phận của Lã Bố, nhưng ít ra cũng có thể cứu được gia đình của gã, giúp họ có được cuộc sống mới. Đặc biệt là Điều Thuyền, hắn đã giúp nàng tránh khỏi cảnh bị coi như một món hàng hóa để người ta tặng cho nhau. Thế nhưng trước mặt lão phu nhân, hắn nên trả lời thế nào đây? Nên nói là hối hận hay không đây?

Một lát sau, Tào Bằng ngẩng đầu.

Hắn vừa định trả lời, lại thấy phía sau bình phong có một gương mặt xinh đẹp đang lắc đầu với hắn.

Là Hạ Hầu Chân!

Nàng lắc đầu là có ý gì?

Tào Bằng suy nghĩ một chút, cắt lời, nói:

-Tào Bằng biết tội nhưng không hối hận.

-Lã Bố là người phẩm hạnh không đến nỗi nào.

Xét ra, gã là người giết chết Đồng Trác, có công với xã tắc. Chuyện khác không nói nhưng một thân võ nghệ của gã đủ khiến kẻ khác phải kính phục. Ta rất kính phục võ dũng của Lã Bố. Người ta thường nói tai họa chẳng chờ ai cả. Nhưng Lã Bố chết, gia đình của gã ắt sẽ bị liên lụy. Ta thực không đành lòng thấy chuyện này xảy ra, dù có cho ta làm lại một lần nữa, ta cũng sẽ chọn cách cứu người nhà của Lã Bố.

-Ngươi không sợ chết sao?

-Ta sợ chứ!

-Vậy ngươi còn dám nói như vậy sao?

-Bằng cho rằng bất kể là ai, trong tâm vẫn phải có lập trường. Nếu không có lập trường riêng thì có khác gì cái xác không hồn đâu? Lã Bố quả thật không thể tha được, nhưng bất kể thế nào khi ta và anh rể ta mới

tới Hải Tây, gã từng giúp đỡ ta. Bất kể gã giúp vì mục đích gì, dù sau này gã từng đánh hải Tây, cùng ta giao chiến mấy trận ở Khúc Dương nhưng ân là ân, có ân không báo đáp thì có khác gì loài cầm thú đâu? Đó cũng chẳng phải là đại nghĩa gì, chẳng qua chỉ là nguyên tắc đối đãi với người của ta mà thôi.

Gương mặt của lão phu nhân trầm xuống.

-Tào Bằng, ngươi có biết lão thân là ai không?

-Biết.

-Vậy ngươi còn dám làm càn như thế sao?

Tào Bằng hít sâu một hơi, chợt nở nụ cười, nói:

-Cũng không phải là Tào Bằng làm càn, chỉ là không đành lòng nói dối phu nhân thôi.

-Ngươi cho là ngươi và A Man cùng tông thì có thể kiêu ngạo sao?

-A?

Tào Bằng sững sốt một chút, chợt cười, nói:

-Lão phu nhân, nói đến chuyện cùng tông này thì...Ha ha, nói thật ra, ta chỉ vừa mới nghe tỷ của ta nói thôi. Nhưng chuyện đó cách nay đã cả trăm năm, đâu còn có thể nói đến tình thân gì nữa? Trước đó, ta vẫn còn tưởng rằng nguyên quán của ta là ở núi Trung Dương. Nếu Tư không trách tội ta, ta bằng lòng chịu phạt. Nhưng cho dù là Tư không có hỏi thẳng ta, ta cũng sẽ trả lời như vậy thôi. Có một số chuyện nhất thời khó tránh khỏi phạm pháp.

Ánh mắt của lão phu nhân sáng quắc, bà nhìn Tào Bằng chằm chằm, không nói gì.

Một lúc lâu sau, bà chợt nói:

-Sơn bắt tại cao, hữu tiên tắc danh

Thủy bắt tại thâm, hữu long tắc nhân

Tư thị lậu thất, duy ngô đức hình.

A Phúc, nói về tuổi tác, ngươi chỉ bằng tôn bối nhi (chắt trai) của ta. Lão thân tính thích đơn giản, nên chỉ gọi ngươi một tiếng A Phúc thôi. Thật ra, khi còn ở Trần huyện, mặc dù Tử Liêm không nói rõ, nhưng cũng có ý muốn cầu xin cho ngươi. Tên hài tử Tử Liêm này cũng rất khá. Tuy ta có tham lam, nhưng được y coi trọng như thế thì cũng nên xem xét chút ít. Nhưng ngươi đừng hy vọng lão thân sẽ cầu xin cho ngươi. Ta chỉ là một lão bà tử cô quạnh, mấy thứ đại nghĩa, đức hạnh này lão thân không hiểu. Hơn nữa, chuyện của A Man ta cũng không hỏi qua bao giờ.

-Ta hiểu rõ.

-Tài học của ngươi rất tốt, câu “Thiên lậu thất minh” kia lão bà tử cũng rất thích.

-Đây là vinh hạnh của Bằng.

-Nhưng ngươi phải hiểu rõ rằng trên đời này, người có tài học xuất chúng, người có đức hạnh tốt nhiều như sao trên trời vậy.

-Ta hiểu rõ.

-Ngươi có thể hiểu rõ những chuyện này thì tốt. Cả đời này lão thân đã nhìn thấy rất nhiều kẻ hữu danh vô thực, nhiều lắm. Ngươi có thể có lập trường riêng của ngươi đây cũng là chuyện tốt. Lão thân chỉ hy vọng ngươi có thể tiếp tục giữ vững lập trường của mình! Ngươi đã lựa chọn thì con đường ngày sau dù có gian khổ thế nào, ngươi cũng có kiên trì được chứ?

Tào Bằng lớn tiếng nói:

-Ta có thể!

-Được rồi, hôm nay lão thân đã nói đủ thứ linh tinh rồi, ta cũng mệt rồi.

-Vậy Tào Bằng xin cáo từ!

Thật ra, đối với những lời Ngô lão phu nhân vừa nói, Tào Bằng vẫn không hoàn toàn hiểu rõ. Nhưng lão phu nhân đã không muốn nói thêm, thì hắn cũng không tiện hỏi rõ.

Khom người rời khỏi căn phòng, Tào Bằng thở phào một cái.

-Nha đầu.

-Tổ bà.

Hạ Hầu Chân đi từ sau bức bình phong ra, nửa người dựa vào giường.

Lão phu nhân cười tủm tỉm, nói:

-Tiểu tử này khá lắm.

-Dạ.

-Đáng tiếc là đã có hôn ước. Cô nương nhà họ Hoàng kia cũng không tồi. Nếu không, lão thân thật muốn nói chuyện hôn sự cho con.

-Tổ bà!

Hạ Hầu Chân thoáng cái đã đỏ bừng cả mặt.

Tuổi tác của nàng tuy cũng đã lớn, thế nhưng cũng chỉ mới biết yêu. Nàng cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của lão phu nhân.

-Nha đầu, con là một hài tử số khổ. Hôm nay, lão thân còn có thể trông nom con một, hai ngày, nhưng sau này, lão thân vẫn muốn tìm một người cho con dựa vào. Chờ lão bà tử đi rồi, con cũng không phải lẻ loi, hiu quạnh. Đáng tiếc, khó khăn lắm mới tìm được một người thích hợp thì lại đã có...

Lão phu nhân nói rồi thở dài.

Không hiểu vì sao trong lòng Hạ Hầu Chân chợt cảm thấy cô đơn.

Có một cảm giác chua xót chợt dâng lên trong lòng nàng.

Nàng gối đầu lên đùi lão phu nhân, áp má lúm đồng tiền lên bàn tay của lão phu nhân, chẳng nói lời nào.

Thật ra, Thỏ ca ca thực sự rất tốt...

Tào Bằng ngây ngẩn trở lại gian phòng của hắn, ngã lên giường. Sau khi ra khỏi căn phòng của lão phu nhân, hắn cảm thấy trong lòng chợt hỗn loạn.

Những chuyện lão phu nhân nói với hắn ngày hôm nay rốt cuộc là có ý gì? Bà muốn giúp ta ư? Hay là muốn khoanh tay đứng nhìn đây?

Sâu trong lòng hắn, Tào Bằng đương nhiên muốn lão phu nhân nói giúp hắn một chút. Nhưng chuyện này có lợi mà cũng có hại. Tào Tháo sẽ vì nể mặt lão phu nhân mà đồng ý trọng dụng hắn, nhưng trong lòng y sẽ không thoải mái. Sau khi lão phu nhân đi chắc chắn sẽ còn phiền phức hơn.

Mà nếu lão phu nhân không nói gì, biết đến bao giờ Tào Tháo mới có thể giải tỏa tâm trạng hiện tại đây. Tào Bằng càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Lúc trước, hắn vốn không lo lắng nhiều lắm.

Nhưng nay lão phu nhân nhắc tới lại khiến hắn phải nghiêm túc lo lắng cho tiền đồ của bản thân.

Nhắm mắt lại, trong đầu Tào Bằng vẫn chỉ là một mớ hỗn độn như trước.

Thoáng đã đến gần giờ tý.

Tào Bằng vẫn còn đang mơ màng ngủ.

Chợt hắn nghe thấy tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí vang.

Hắn chợt giật mình, vội xoay người ngồi dậy, nắm lấy đại đao, lao ra khỏi phòng.

-Bên ngoài sao lại hỗn loạn thế?

-Chuyện này hình như là có người tấn công.

-Đi tìm hiểu nhanh!

Tào Bằng ra lệnh xong liền lệnh cho Hám Trạch điều động nhân mã trong dịch quán sẵn sàng canh gác.

Hắn xoay người nhảy lên ngựa, lao ra cửa dịch quán. Phía trước mặt hắn, Hạ Hầu Lan đang vội vã thúc ngựa chạy tới. Vừa đến trước mặt Tào Bằng, y vội ghì cương ngựa lại.

-A Phúc, có chuyện không hay rồi!

-Tử U, có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?

-Bên ngoài có một đội binh mã muốn chúng ta ra khỏi quan dịch. Người dẫn binh bên kia là một gã hắc tử Trương Tam. Hạ Hầu Ân cãi nhau với hắn, cuối cùng lại bị hắn cưỡi ngựa bắt lấy. Thái độ của hắn cực kỳ hung hăng. Hưng Bá đang đánh nhau với tên hắc tử Trương Tam đó. Bá bảo ta đến hỏi công tử nên làm như thế nào?

-Hắc tử Trương Tam ư?

Tào Bằng nhất thời thay đổi sắc mặt.

Một lát sau, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

-Nếu người ta đã tới cửa, chúng ta không đáp trả lại thì chẳng phải người ta sẽ chế nhạo dưới trướng Tào Công không có ai sao?

Nói xong, Tào Bằng thúc ngựa phi về hướng doanh trại.

-Ta muốn xem thử coi tên hắc tử Trương Tam kia ngông cuồng đến thế nào đây.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

254. Chương 240: Bắt Sống

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 240: Bắt sống

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Hắc tử Trương Tam là cách Hạ Hầu Lan gọi Trương Phi.

Khi còn ở Hạ Bì, Trương Phi cướp mất lương thảo trong tay Hạ Hầu Lan, còn dả thương y. Chuyện này khiến trong lòng Hạ Hầu Lan luôn cảm thấy nhức nhối, mãi không thể tiêu tan. Y vốn không phải người quá mức dễ bụng, nhưng nếu như người cướp đi lương thảo là thủ hạ của Lã Bố, cho dù có bị đánh chết, y cũng không có một lời nào oán hận. Nhưng hết lần này tới lần khác lại bị người trong nhà cướp của mình, lại còn là Trương Phi - kẻ ăn nhờ ở đậu thì đương nhiên y không thể chấp nhận nổi.

Sau này, Tào Bằng lại vì y mà đòi lại công bằng, đến đánh quân doanh của Lưu Bị.

Kết quả là Tào Tháo lại biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ. Đã không trách Lưu Bị, trái lại, y còn tỏ ra không vừa ý với Tào Bằng. Chuyện này khiến Hạ Hầu Lan càng thêm bất mãn với Lưu Bị. Lần này, Tào Bằng có công mà không được thăng chức, chỉ nhận được một hư danh. Trong mắt Hạ Hầu Lan, chuyện này chắc chắn có liên quan đến việc lúc trước Tào Bằng đã giúp y xả giận. Chính vì thế, sau này khi Tào Bằng tiến cử y làm tư mã phò tá cho Đặng Tắc, Hạ Hầu Lan kiên quyết từ chối, chỉ muốn theo hắn trở về Hứa đô, tiếp tục làm một kẻ vô danh, làm gia tướng dưới trướng Tào Bằng.

Ngoài quân doanh, hai đội nhân mã đang giăng co.

Trương Phi và Cam Ninh đang giao chiến, bất phân thắng bại.

Một người vung thương đoạt mệnh, một người hoành đao hiểm ác. Cam Ninh và Trương Phi vốn là đối thủ cùng không đẳng cấp. Sát pháp của Trương Phi cuồng dã, thương pháp lại tinh luyện; Cam Ninh trầm ổn, lão luyện, thể mạnh lực trầm ổn. Hai người giao chiến một hồi vẫn không phân thắng bại. Dưới ánh lửa, hai con chiến mã cùng xoay quanh một chỗ, đao thương chạm nhau phát ra từng tiếng chát chúa. Mỗi lần tiếng kim loại chạm vào nhau là có một tiếng nổ vang lên. Tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí vang rất náo nhiệt.

Đình trưởng Thần Đình đứng một bên ra sức kêu gào.

-Hai vị tướng quân xin dừng tay, đừng đánh nữa!

Nhưng Cam Ninh và Trương Phi đang hăng máu, làm sao còn có thể nghe được tiếng của ai nữa.

Tào Bằng vừa chạy tới, đình trưởng vội vã chạy ra đón đầu:

-Tào đô úy, mau bảo bọn họ dừng tay đi. Còn đánh tiếp nữa tất sẽ chết người mất.

-Cút ngay.

Tào Bằng chợt quát vang một tiếng.

Hắn thúc ngựa chạy tới trước trận chiến.

Hác Chiêu và Tào Sái chỉ huy binh mã, dàn sẵn trận địa sẵn sàng đón địch quân.

Vừa thấy Tào Bằng tới, hai người cùng bước lên trước chào hỏi.

-Tào đô úy, Tử Vũ đã bị bọn họ bắt rồi.

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tào Sái cười khổ, nói:

-Người của Lưu Dự Châu không chịu nói lý lẽ gì hết. Chúng ta vừa hạ doanh trại xong, chẳng hề gây chuyện gì cả. Nhưng bọn họ không những muốn chiếm lấy doanh trại của chúng ta, mà còn muốn chúng ta rời khỏi quan dịch. Tính tình của Tử Vũ như thế nào ngài cũng biết đấy, sao có thể chịu được uất ức? Vì vậy, gã không hề thông báo gì với bọn Hưng Bá, đã dẫn ngay người lao ra đánh nhau với người của Lưu Dự Châu. Kết quả là... Hưng Bá vừa nhận được tin tức liền dẫn người ra ngay. Gã và tên hắc tử Trương Phi kia bất hòa. Hai người đánh đến giờ vẫn chưa có kết quả.

Tào Bằng vừa nghe thấy đã hiểu được đại khái.

Quả nhiên là Trương Phi đến vì chuyện trước kia.

Trương Phi vẫn luôn oán giận Tào Bằng. Biết được đây là đại doanh của Tào Bằng, tất gã sẽ không chịu ngồi yên, vì vậy mới chủ động tới gây sự.

Nhưng Tào Bằng cũng đâu thể có thiện cảm với Trương Phi được?

Nếu như nói kiếp trước Tào Bằng từng vô cùng yêu thích vị Trương Tam tướng quân từng quát tháo trên cầu Đương Dương, từng đẩy ngược dòng Đương Dương thì sau lần xung đột trước đây, bao nhiêu thiện cảm của hắn với Trương Phi đã hoàn toàn mất sạch. Giờ Trương Dự Đức tới tận cửa gây chuyện, Tào Bằng há lại có thể cúi đầu khuất phục sao.

Lần này, hắn nhất định phải đánh!

Hơn nữa, trong quan dịch sau lưng hắn còn có dưỡng tổ mẫu của Tào Tháo.

Hôm nay đúng là thời điểm thích hợp để giáo huấn cho Trương Phi một trận.

Nghĩ tới đó, Tào Bằng ngẩng đầu nhìn binh mã phía đối diện. Binh mã bên kia cũng không đông người lắm, chỉ khoảng chừng ba, bốn trăm người.

Tất cả đều mặc trang phục Bạch Mạo màu trắng, khoác thiết giáp.

Là Bạch Mạo binh.

Đây chính là thủ hạ, là đội nhân mã tinh nhuệ nhất của Lưu Bị, vì sao lại nằm trong tay Trương Phi?

Trước đây, Tào Bằng khi còn ở Hạ Bì cũng đã từng hỏi thăm về Lưu Bị, được biết trong tay gã có gần nghìn Bạch Mạo binh, tất cả đều do một người tên là Trần Đáo - Trần Thúc Chí thống lĩnh. Trần Đáo là ai? Tào Bằng chưa từng gặp cũng chưa từng nghe nói đến. Chỉ ít, trong Tam Quốc diễn nghĩa cũng không có người này. Chỉ biết người này là người Nhữ Nam, tuổi chừng chưa đến ba mươi, là tướng lĩnh trẻ tuổi nhất dưới trướng Lưu Bị.

Người này ít giao du với bên ngoài, danh tiếng cũng không thấy nổi lắm.

Chính vì thế, khi nhắc tới Lưu Bị, người ta phần lớn đều nhắc đến Quan Vũ, Trương Phi.

Thậm chí ngay cả những người như Mi Chúc, Mi Phương, Giản Ung, Tôn Kiên cũng đều nổi tiếng hơn Trần Đáo. Thế nhưng Trần Đáo lại là người thống lĩnh Bạch Mạo quân, há lại là kẻ kém cỏi sao?!

Tào Bằng neho mắt lại, cẩn thận quan sát.

Quân Bạch Mạo tạo thành thế trận hình tròn, ở giữa có hơn mười chiếc xe.

Áp trận là một tướng lĩnh trẻ tuổi, tuổi tác mới chừng hai mươi mấy.

Gương mặt trắng trẻo, dưới hàm có một chòm râu đen, khiến y nhìn có phần anh tuấn, uy vũ. Đầu người này đội ngân khôi, mặc ngân giáp, người này cưỡi ngựa, tay nắm đại đao.

-Người kia là ai?

Hác Chiêu lắc đầu:

-Không nhận ra, hình như là phó tướng của Trương Phi.

Ta vừa nghe y gọi Trương Phi là tam thúc, chẳng lẽ là con của Lưu Bị sao?

Ta chưa từng nghe nói Lưu Bị có con a!

Ít ra là lúc này, vẫn còn chưa xuất hiện.

Tào Bằng nghi hoặc, chợt nghe trên chiến trường có tiếng nổ vang.

Cam Ninh và Trương Phi đối đầu mãnh liệt, đao thương giao chiến, phát ra tiếng động hết sức kinh người.

Nhưng thanh Long Tước trong tay Cam Ninh cũng vì một kích này mà tuột khỏi tay. Trương Phi vừa thấy thế tức thì mừng rỡ, thúc ngựa vùng thương, xông thẳng về phía Cam Ninh.

-Chết cho ta, xem ngươi còn có thể ngông cuồng nữa hay không?

Cam Ninh vừa thấy tình hình không ổn, vội thúc ngựa phi đi.

Tào Bằng không dám do dự nữa, vội vàng dặn Tử U và Bá Đạo chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa nói xong, Tào Bằng liền thúc ngựa xông ra ngoài. Chiêu Dạ Bạch như mũi tên rời dây cung, lao đi như một bóng trắng.

-Trương Phi, ngươi ý có binh khí lợi hại thì có gì là anh hùng?

Vừa nói, một quả thiết lưu tinh đã rời khỏi tay Tào Bằng bay ra, thẳng hướng về phía Trương Phi. Tào Bằng hiện giờ nào phải là hần của mấy tháng trước nữa. Khi hần đột phá được giai đoạn dịch cân, đạt đến trình tủy tủy, sức mạnh của hần đã tăng vượt bậc. Thiết lưu tinh trong tay nhanh như chớp xia thẳng về phía Trương Phi. Trương Phi thấy thế vội ghìim ngựa, thanh xà mâu một trượng tám khê run lên trong không trung, thoáng đã đánh bay thiết lưu tinh ra.

-Tào Bằng, ngươi chỉ giỏi đánh lén người thôi.

Trương Phi vừa nhận ra Tào Bằng đã nổi trận lôi đình.

Vốn dĩ, lúc trước, khi Tào Bàng ở quân doanh của Lưu Bị một đao chém đứt cờ trại của Lưu Bị khiến Trương Phi hận hấn thấu xương.

Đáng tiếc lúc đó, gã không làm gì được Tào Bàng.

Chưa nói đến binh mã trong tay Tào Bàng, hấn còn là thủ hạ dưới trướng Tào Hồng nữa. Chưa kể còn có người quen của Tào Bàng, nếu lúc đó gã ra tay, ước chừng phân nửa tướng lĩnh Tào quân sẽ đứng về phía Tào Bàng. Điển Vi và Hứa Chử hiển nhiên không cần phải nói. Con cái của bọn họ kết nghĩa huynh đệ với Tào Bàng. Tào Hồng chắc chắn sẽ không giúp đỡ, nhưng tuyệt sẽ không ra tay cản trở. Hơn nữa, Tào Bàng từng giúp Hạ Hầu Uyên, còn Hạ Hầu Đôn lại có phần trong đồ phùng đang làm ăn phát đạt, dĩ nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tào Hồng và Hạ Hầu Đôn một khi đã xuất thủ, thì tướng lĩnh Tào quân há có thể ngồi yên xem náo nhiệt được chăng?

Chính vì thế, Trương Phi không dám có hành động thiếu suy nghĩ!

Nhưng hiện tại, Tào Bàng chỉ có một mình!

Vốn dĩ Trương Phi không hề nghĩ đến chuyện chiếm lĩnh quân doanh của Tào Bàng, chẳng qua chỉ là muốn có mấy gian phòng trong quan dịch mà thôi.

Lần này, gã phùng mệnh hộ tống người nhà của Lưu Bị đến Hứa Đô.

Trước khi đánh bại Lã Bố, gia đình Lưu Bị đều được bố trí ở Bái huyện. Sau khi trận chiến Từ Châu kết thúc, Tào Tháo dẫn Lưu Bị trở về Hứa Đô, nếu như không đưa gia quyến đến đây thì thật không hợp lý chút nào. Chính vì vậy, Lưu Bị liền lệnh cho Trương Phi đến Bái huyện đón gia quyến đi. Trong hơn mười chiếc xe đó có cả hai người anh của Lưu Bị.

Còn có Cam phu nhân vốn được xưng tụng là “Bạch ngọc mỹ nhân”, và muội muội của Mi Chúc, Mi phu nhân.

Thế nhưng khi Trương Phi biết được quân doanh này là thủ hạ của Tào Bàng, hơn nữa quan dịch lại bị Tào Bàng chiếm cứ, gã nhất thời nảy ra ý khác.

“Ồ Hạ Bì, lão tử không động đến ngươi, nhưng Tào Bàng ngươi giờ chẳng qua chỉ là một kỵ đô úy, chẳng có chút thực quyền nào cả. Hơn nữa, ngươi lại thân cô thế cô, cho dù ta có không giết được ngươi cũng phải dạy cho ngươi một bài học, lấy lại thể diện cho ta.”

Vì vậy, Trương Phi liền dẫn người đi khiêu khích.

Thế nhưng Trương Phi không ngờ rằng dưới trướng của Tào Bàng lại có một vị tướng ngang cơ với gã, Cam Ninh.

Luận về võ nghệ, Cam Ninh có thể thua Trương Phi một chút, nhưng sát pháp của Cam Ninh trầm ổn, thế nên dù Trương Phi dũng mãnh nhưng cũng không thể làm gì được y.

Càng đánh hỏa khí càng nộ.

Mất thấy đao của Cam Ninh không còn dùng được nữa, Trương Phi đã định giết chết y.

Nhưng một quả thiết lưu tinh của Tào Bàng đã phá hủy chuyện tốt của Trương Phi. Đã thế, không giết được Cam Ninh thì lão tử sẽ giết ngươi, Tào Bàng.

-Hưng Bá, tiếp đao.

Tào Bàng dĩ nhiên biết được khả năng của bản thân.

Tuy hấn đã đạt đến giai đoạn tẩy tủy nhưng cũng chỉ mới bắt đầu, còn chưa thuần thực.

Hấn chưa hoàn thiện sức mạnh của bản thân, cũng như các mặt khác. Nếu hấn muốn giao thủ với Trương Phi, e rằng không thể làm được.

Ném thiết lưu tinh đẩy lui Trương Phi xong, Tào Bàng liền rút ra một thanh đại đao, ném về phía Cam Ninh.

Thế nhưng cây đại đao bên tay còn lại của hấn đã chém đến trước mặt Trương Phi.

Cây thương xà mâu dài một trượng tám, nặng sáu mươi cân được luyện bằng sinh thiết run lên, xoay lại, đổi hướng. Con ngựa Ô Chuy Trương Phi cười cũng không phải chiến mã tầm thường. Khi xưa, khi già cùng Quan Vũ theo Lưu Bị khởi sự ở Trác quận, từng gặp thương nhân Phùng Ký Châu là Trương Thế Bình và Tô Song Phiến rồi có được con ngựa Ô Chuy này. Tuy rằng không bằng Xích thố hay Chiêu Dạ Bạch, nhưng cũng không kém là bao. Trương Phi nắm chặt thanh mâu, thúc ngựa xông tới, chớp mắt đã tới trước mặt Tào Bàng.

Lúc này, Tào Bàng đã không còn đường lui.

Tuy biết rõ bản thân không phải đối thủ của Trương Phi, thế nhưng trong lòng Tào Bàng vẫn hy vọng có thể giao chiến với gã.

Lúc trước, Tào Bàng cùng lắm cũng chỉ ngang với võ tướng hạng hai, còn dám liên thủ cùng Điển Mãn và Hứa Nghi đánh Lã Bố. Cũng chính khi đó, Tào Bàng thấy được sự lợi hại của một võ tướng hạng nhất. Một chiêu của Lã Bố đã đánh bại cả ba người bọn hắn. Đối với Tào Bàng mà nói, lần đó hắn học được rất nhiều.

Khi đã đạt được đến tiêu chuẩn của một võ tướng hạng nhất, Tào Bàng càng khao khát được giao chiến với võ tướng cùng hạng hơn.

Nếu Trương Phi đã đến thì hãy thử một lần xem, võ tướng hạng nhất và một võ tướng hạng nhất khác rốt cuộc thua kém nhau bao nhiêu...

Hai chân hắn kẹp chặt lấy bàn đạp, Chiêu Dạ Bạch hí từng tràng dài.

Đối với trận giao chiến như thế này, Chiêu Dạ Bạch cũng hết sức hưng phấn.

Bốn vó cùng dồn sức, thoảng cái nó đã phi ra ngoài như một tia chớp.

Tào Bàng với tay ra sau rút thanh đại đao ra. Một tia sáng lóe lên trong không trung. Đao khí dày đặc lan tỏa mang theo cương khí mãnh liệt. Một đao này là do Tào Bàng tham khảo từ một kích kinh thiên động địa của Lã Bố lúc trước mà thành. Đao khí phát tán khắp nơi, ánh đao sáng lóa.

Một tiếng nổ vang lên, chiến mã hí dài.

Tào Bàng chém một đao lên cây trường mâu của Trương Phi, dù cản được thanh xà mâu dài một trượng tám ấy, thế nhưng cánh tay của hắn cũng tê rần.

Hảo khí lực!

Tào Bàng buột miệng lớn tiếng khen.

Chả trách hậu thế từng có người nói sau Lã Bố, Điển Vi, người nổi danh về sức mạnh thì chỉ có hai người Trương Phi và Hứa Chử.

Triệu Vân tuy lợi hại nhưng ít khi thấy y dùng cách đánh đá chọi đá kiểu này. Đao pháp của Quan Vũ thắng ở một chữ “Nhanh” nhưng lại không giống với Trương Phi.

Trương Phi trợn tròn mắt, thâm kinh ngạc.

Tên mặt trắng này giỏi lắm! Hai người tuy không cùng đẳng cấp nhưng Trương Phi vẫn không thể không khen ngợi Tào Bàng. Có điều, khen là khen, còn người thì vẫn phải giết!

Nghĩ tới đó, Trương Phi thúc ngựa xoay người lại,

-Tào tặc, ăn một mâu này của Tam gia đi.

Có đôi khi, linh tính của chiến mã không thể lý giải nổi. Một thương vừa rồi của Trương Phi đã chiếm được thể thượng phong. Con ngựa Ô Chuy cũng cảm nhận được thứ ưu thế này liền tỏ vẻ kiêu ngạo, bệ vệ. Còn Chiêu Dạ Bạch cũng cảm nhận được chiến ý cường liệt trong lòng Tào Bàng, bèn ngửa mặt lên trời hí dài.

-Công tử đừng lo, ta đến giúp ngài đây.

Cam Ninh thấy Tào Bàng và Trương Phi giao chiến, không khỏi lo lắng.

Y biết sự lợi hại của Trương Phi. Nếu như nói lần giao thủ trước, y không quá lưu tâm đến Trương Phi nhưng giờ y cũng phải tán dương sự dũng mãnh của gã. Bản lĩnh của Tào Bằng như thế nào, sao Cam Ninh có thể không biết được? Hắn sao có thể là đối thủ của Trương Phi đây?

Y nhặt thanh Long Tước lên, thúc ngựa xông ra.

Cùng lúc đó, trong trận doanh của Bạch Mạo binh, hai mỹ phụ bước từ trong xe ra.

-Thần Chi, sao còn không giúp tam thúc người đi?

Mỹ phụ nhân lớn tuổi hơn quát lớn.

Người thanh niên đứng trước trận không nói thêm lời nào, thúc ngựa lao ra trận.

-Cam Hưng Bá, có Quan Bình đây.

Người thanh niên hét lớn một tiếng, vung đao ngăn Cam Ninh lại.

Cam Ninh lo cho sự an nguy của Tào Bằng, nào có thời gian bận tâm đến người thanh niên kia.

-Cút ngay!!

Y vung thanh đại đao lên, ánh đao sáng rực, đao thế hung hăng bổ vào thanh đại đao trong tay người thanh niên.

Quan Bình?

Người thanh niên này tên là Quan Bình sao?

Tào Bằng nghe thấy tiếng hét lớn của người thanh niên kia, không khỏi ngẩn người ra.

Vậy không phải y là con nuôi của Quan Vũ sao? Giờ y đã xuất hiện rồi sao?

Có điều, tình hình hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ lung tung nữa. Trương Phi đã xông đến trước mặt, thanh xà mâu dài một trượng tám múa như mưa bay. Tào Bằng tập trung tinh thần, vung đao lên.

Có thêm sự uy vũ của Chiêu Dã Bạch, có thêm sức mạnh người ngựa kết hợp, Tào Bằng và Trương Phi chiến đấu liên hồi, tám hiệp.

Nhưng sau bảy, tám hiệp này, Tào Bằng đã không trụ được nữa.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ, nếu còn đánh tiếp, hắn sẽ thành vong hồn dưới thanh xà mâu của Trương Phi. Lòng vừa quyết, hắn liền thúc mã bỏ chạy.

Trương Phi đang đắc ý, vừa thấy Tào Bằng định chạy, nào có thể bỏ qua cho.

-Tào tặc, định chạy đâu?

Gã thúc ngựa đuổi theo, con ngựa Ô Chuy như giao long xuất hải, phi nhanh như tia chớp. Phía bên kia, Cam Ninh bị Quan Bình liều mạng bám theo, muốn đi cứu viện Tào Bằng mà không được. Cách đánh của Quan Bình hoàn toàn theo kiểu bán mạng khiến Cam Ninh nhất thời không thoát thân nổi, chỉ biết bực bội chửi lớn.

-Còn đánh nữa chết người sẽ không tốt đâu.

Mỹ phụ lớn tuổi hơn nhướn mày, nhẹ giọng nói. Nàng họ Cam, tên có một chữ “Ngọc”, là trưởng phu nhân của Lưu Bị. Còn vị phu nhân còn lại là Mi Hoàn, cũng chính là Mi phu nhân của Lưu Bị.

Mi phu nhân cũng chính mà muội muội của Mi Chúc.

Sản nghiệp của Mi gia ở Cù sơn bị Đặng Tắc chèn ép, không thể phát triển nổi, cơ hồ phải đối mặt với nguy cơ tiêu tán.

Chính vì thế, nàng cũng biết đến cái tên Tào Bằng, lại càng hận hắn thấu xương. Nghe thấy Cam phu nhân nói, Mi Hoàn cười lạnh một tiếng:

-Tỷ tỷ hà tất phải lo lắng. Tên Tào Bằng này lúc trước đã để cả nhà Lã Bố chạy thoát, giờ vẫn còn bị Tào Công oán giận. Cho dù có giết hắn cũng không sao đâu.

Cam phu nhân nhíu mày, định khuyên nhủ tiếp.

Nhưng đúng lúc này, trên chiến trường có biến chuyển.

Tào Bằng tháo chạy, Trương Phi kiên quyết đuổi theo không bỏ cuộc. Đầu trận tuyến bên Tào Bằng giờ đã xuất hiện hỗn loạn. Tào Bằng chợt thúc chân, Chiêu Dạ Bạch bắt ngờ bay vọt lên không trung.

Hắn bay lên không như vậy khiến tốc độ chạy cũng giảm đi.

Trương Phi nhe răng cười, xông lên, hét lớn một tiếng:

-Tào Bằng, chạy đi đâu?

Tào Bằng tựa hồ rất hoảng hốt!

Hắn bắt ngờ cho ngựa chạy chậm lại để lấy đà phóng khiến cho Trương Phi nắm được cơ hội. Cùng lúc đó, trận cước của quân Tào Bằng cũng đại loạn, thấy hắn bị Trương Phi truy sát mà không có một ai đứng ra ngăn cản. Trương Phi cất tiếng cười to, ngựa Ô Chuy nhanh như tia chớp nhằm thẳng về phía Tào Bằng.

Tào Bằng chợt dừng ngựa lại.

Hai quả thiết lưu tinh bay ra xuất quỷ nhập thần.

Trương Phi cười ha ha, tay nắm thanh xà mâu dài một trượng tám run lên, một chiêu lăng lệ phát ra bạt thảo tầm xà.

Leng keng hai tiếng vang lên, thiết lưu tinh bị Trương Phi đánh rơi xuống đất. Nhưng cũng bởi toàn bộ sự chú ý của gã đều dồn vào thiết lưu tinh, gã không kịp chú ý xung quanh. Hắc Chiêu và Hạ Hầu Lan trong quân Tào Bằng vẫn chưa hề xuất hiện. Ngay khi Trương Phi vừa đánh rơi thiết lưu tinh, đã có người xông vào trận.

Gã vừa định quát lên, chợt đã nghe có người hô to một tiếng:

-Tung dây!

Hơn mười sợi dây cản ngựa bắt ngờ bay ra, ngựa Ô Chuy tuy có linh tính nhưng đối mặt với lớp lớp dây cản cũng khó tránh thoát nổi. Toàn bộ sự chú ý của Trương Phi lúc trước đều dồn vào hai quả thiết lưu tinh của Tào Bằng, nên gã không kịp chuẩn bị gì hết.

Dây cản ngựa cùng tung ra một lúc, ngựa Ô Chuy hí dài một tiếng, chân mềm nhũn, khụy xuống.

Trương Phi không kịp chuẩn bị, nhưng thân là võ tướng hạnh nhất, bản năng của gã vẫn kịp đề phòng. Trong nháy mắt ngựa Ô Chuy quỵ xuống, Trương Phi cũng bị bắn văng ra ngoài, thoáng đã rơi xuống đất. Chỉ trong khoảnh khắc rơi xuống đó, Trương Phi đã lăn đi mười tám vòng, rồi vội đứng lên. Thanh xà mâu dài một trượng tám không biết đã bay đến đâu, nhưng chung quy lại bản thân gã không bị làm sao cả.

-Tào tặc, người chỉ biết bày quỷ kế thôi sao?

Trương Phi tức giận rít gào.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

255. Chương 241: Kẻ Bại Trận Không Có Nhân Quyền

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 241: Kẻ bại trận không có nhân quyền

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Lời còn chưa dứt, Hạ Hầu Lan đã thúc ngựa đi từ trong đám người ra, tay cầm thanh Long Lĩnh dài một trượng hai đâm tới.

Hay cho Trương Phi, dù bị bao vây lớp lớp mà vẫn không hề hoảng sợ. Tuy vừa bị ngã nhưng sự linh hoạt của gã vẫn không hề bị tác động. Gã xoay người vừa kịp tránh thoát đại thương của Hạ Hầu Lan. Nhưng Trương Phi còn chưa kịp đứng vững, bên tai gã đã vang lên tiếng xé gió nho nhỏ. Hai quả thiết lưu tinh xé gió bay tới, nhanh như tia chớp. So với hai quả thiết lưu tinh lúc trước, hai quả thiết lưu tinh này được đánh ra nhanh và mạnh hơn nhiều.

Trương Phi vừa định đoạt chiến mã của Hạ Hầu Lan nhưng hai quả thiết lưu tinh này xuất hiện khiến gã buộc phải lần nữa lắc mình tránh né.

Hai thanh trường mâu từ hai bên đâm tới. Một thanh sượt qua áo giáp của Trương Phi, thanh còn lại đâm vào bụng Trương Phi. Trương Phi vươn tay nắm chặt lấy thanh trường mâu vừa đâm vào bụng mình, cánh tay kia giơ lên, thoáng cái đã kẹp thanh trường mâu còn lại dưới nách mình. Miệng gã rống to một tiếng, gã giậm chân, hai tay vận sức. Hai tên binh sĩ cầm trường mâu bị Trương Phi ném bay ra ngoài. Trương Phi nắm chặt hai thanh trường mâu, như có thần lực, liên tục đối mặt với quân tốt từ bốn phía xông tới, đánh cho Tào quân phải vất vả bỏ chạy. Tuy có Hạ Hầu Lan liều mạng ngăn cản, nhưng nhất thời cũng không thể làm gì được Trương Phi.

-Mau tránh ra!

Trong đám người chợt vang lên tiếng quát lớn của Tào Bành.

Tiếng vó ngựa truyền đến, chỉ thấy Chiêu Dã Bạch cười gió lao ra.

Hai tay Tào Bành cầm hai quả thiết lưu tinh liên tục bắn ra.

Vật này ở thời sau được gọi là song phi pháo. Kiếp trước, lão võ sư dạy võ thuật cho Tào Bành chỉ trong nháy mắt có thể bắn ra tám quả thiết lưu tinh, uy lực rất lớn.

Tào Bành còn chưa đạt đến khả năng bắn ra tám viên thiết lưu tinh một lúc, nhưng bốn viên thiết lưu tinh cũng đủ làm cho Trương Phi luống cuống tay chân.

Chỉ trong nháy mắt gã tránh đòn, Chiêu Dã Bạch đã vọt tới trước mặt Trương Phi. Chiêu Dã Bạch như nặng nghìn cân, liên tục tấn công hung mãnh, Trương Phi không kịp né tránh, đành phải xông vào hung hăng đánh nhau với Chiêu Dã Bạch. Hai thanh trường mâu tuột khỏi tay gã bay ra, cả người thoáng đã bị đánh bay lên không trung, rồi rơi phịch xuống đất. Áo giáp trước ngực bị rơi ra, mũ giáp cũng không biết đã rơi ở nơi nào. Nếu là người thường mà bị Chiêu Dã Bạch húc cho như thế, không chết cũng phải tàn phế. Nhưng khi Trương Phi rơi xuống đất rồi hết lần này tới lần khác lại đứng lên, nhưng toàn thân rõ ràng không còn chút tinh thần nào.

Gã trợn tròn mắt, phun ra một ngụm máu tươi nhưng vẫn đứng trên đất, không hề ngã xuống.

Người này quả thật cứng đầu!

Trận đánh này, Tào Bành quả thực rất tán thưởng chiến mã của mình.

Nhưng thấy Trương Phi nhất định không chịu ngã xuống, hẳn cũng không khỏi tầm tán dương tổ chức cơ thể của người này thực quá tốt. Nhưng hiện tại không phải là lúc tán dương kẻ thù mà nhân từ nương tay. Tào Bành vùng đại đao chém xuống đầu Trương Phi nhưng bị gã lắc người tránh được theo bản năng. Chỉ có điều, Trương Phi tránh được đao của Tào Bành mà không tránh nổi thương của Hạ Hầu Lan. Hạ Hầu Lan xông lên, một thương đâm thẳng vào ngực của Trương Phi, đánh cho Trương Phi ngã lăn ra đất, mặt ngựa lên trời. Máu huyết của gã vừa phun ra, người cũng hôn mê luôn. Hơn mười tên quân sĩ xông lên, trói chặt lấy Trương Phi.

Bên kia, Quan Bình tuy rằng không sợ chết nhưng sự chênh lệch của y với Cam Ninh cũng quá lớn.

Sau bảy, tám hiệp, đao pháp của Quan Bình đã hỗn loạn. Hai con ngựa vừa áp sát, Cam Ninh vùng đao đập lên lưng Quan Bình, đánh y ngã ngựa.

-Hưng Bá, tha mạng cho y.

Tào Bằng giờ đã giải quyết xong Trương Phi, lao ra khỏi cổng, la lớn:

-Để y sống.

Quan Bình ở phía bên này xoay người đứng dậy, vừa đứng vững chân, một thanh đại đao sáng loáng đã kề lên cổ y.

-Bảo người của ngươi ngoan ngoãn cho ta, nếu không đừng trách ta vô tình.

Vết đao cắt xuống một chút, mùi máu tanh bốc lên, nhuộm hồng cả lưỡi đao, nhìn hết sức lạnh người:

-Dừng tay, tất cả đều dừng tay!

Quan Bình lớn tiếng quát.

Bạch Mạo binh thấy chủ tướng bị bắt, nhất tề định xông lên đòi lại Quan Bình và Trương Phi.

Thế nhưng Hác Chiêu sớm đã có sự chuẩn bị liền chỉ huy ba trăm tên lính bày trận ngăn cản. Bạch Mạo binh tuy là lợi hại nhưng quân sĩ thủ hạ của Hác Chiêu cũng không hề kém cạnh. Lúc trước, gã có hai trăm quân tốt hãm trận doanh, sau này lại có thêm một trăm binh sĩ lão luyện từng tham gia vào trận chiến Khúc Dương gia nhập nữa. Trải qua hai tháng huấn luyện, bọn họ đều hết sức dũng mãnh. Tất cả vừa có thể chiến đấu đơn lẻ, lại vừa có thể bình tĩnh hành động dưới sự chỉ huy của Hác Chiêu.

Nhìn từ tình hình hiện tại đã thấy rõ, Bạch Mạo binh tuy dũng mãnh nhưng thiếu người cầm đầu lại hoàn toàn hỗn loạn.

Cam phu nhân và Mi phu nhân cũng không biết nên làm thế nào.

Hai người các nàng cũng không phải chiến tướng, lại càng không biết cách lâm trận chỉ huy. Chẳng qua khi đối mặt với nguy hiểm, hai vị phu nhân vẫn hết sức bình tĩnh, thản nhiên mà thôi.

-Dừng tay, tất cả dừng tay lại.

Quan Bình và hai vị phu nhân đã hô lên, Bạch Mạo binh dù không cam chịu nhưng cũng đành phải cúi đầu khuất phục.

Tào Bằng không khỏi thở dài, ngồi trên lưng ngựa, mãi mê suy nghĩ. Cánh tay của hắn vẫn còn tê rần, thậm chí còn không thể nắm chặt được đao. Nhưng trong lòng hắn lại rất vui sướng. Được giao chiến cùng cao thủ, quả nhiên rất sướng khoái a. Tào Bằng cắt đại đao vào vỏ, tươi cười nhìn Trương Phi đang hôn mê bất tỉnh bị dây thừng trói chặt.

Nói thật ra thì Trương Phi quả không hổ danh là dũng tướng của Tam Quốc!

Nếu chỉ là chém giết đơn thuần, thì Tào Bằng dù được cho là mãnh tướng hạng nhất cũng không phải là đối thủ của Trương Phi.

Sát pháp của Trương Phi cực kỳ hung ác, độc địa. Thương đánh ra là không thu hồi lại, mạnh như mưa bão. Người bình thường dù là võ tướng hạng nhất khi phải đối mặt với sát pháp hung ác của Trương Phi cũng rất dễ bị mất đi dũng khí. Cũng may mà Tào Bằng đã từng trải rất nhiều. Hắn đã từng được giao chiến với võ tướng bậc nhất trong thiên hạ Lã Bố, lại cùng những võ tướng hạng nhất như Điển Vi, Cam Ninh giao thủ. Thậm chí, Hạ Hầu Lan, Phan Chương bên cạnh hắn cũng không phải là người thường. Chưa kể, trận huyết chiến ở Khúc Dương cũng giúp tâm tính của Tào Bằng cứng cỏi hơn nhiều.

Từ một tiểu tử trói gà không chặt, hắn đã đạt đến trình độ như hiện tại.

Kinh nghiệm rèn luyện chinh chiến vô số lần dĩ nhiên không phải là thứ mà các võ tướng chỉ biết đóng cửa tu luyện có thể sánh được.

Nếu không có Chiêu Dạ Bạch, nếu không có dây cản ngựa, nếu không có bọn Hạ hầu Lan phục sẵn, ngày hôm nay hắn có muốn bắt giữ Trương Phi cũng thật chẳng dễ dàng gì.

Ta đã bắt sống được Trương Phi!

Trong lòng Tào Bàng chợt có một cảm giác vui sướng khó hiểu!

Ta đã bắt được Trương tam gia rồi.

Có lẽ Tào Bàng còn không rõ rằng trận đánh này đã giúp củng cố niềm tin của hắn, giúp hắn về sau được lợi không ít.

-Công tử, người này nên xử trí như thế nào đây?

Hạ Hầu Lan nhìn Trương Phi, nghiêng rằng nghiêng lợi.

-Trước mắt cứ trói chặt gã lại, giám sát chặt chẽ.

-Tuân lệnh!

Mấy người xông đến lôi Trương Phi vào đại doanh như lôi một con lợn chết.

Tào Bàng thúc ngựa tới trước trận doanh, lại thấy vài tên quân tốt dùng dây thừng trói chặt lấy Quan Bình, áp giải y tới trước ngựa của hắn.

-Các người dùng quỷ kế mà thắng, không phải anh hùng thực sự.

Quan Bình chửi ầm lên, mắng Tào Bàng dùng mưu mà thắng.

Tào Bàng không khỏi cười nhạt:

-Người và ta giao chiến mục đích là hạ gục đối phương. Người không nghe binh pháp Tôn Tử từng nói: binh giả quỷ đạo dã (dùng binh đánh giặc là phải dối trá) hay sao? Thua là thua, đừng mượn cớ nhiều lời. Ta khinh thường nhất là loại người thua không ngóc đầu lên nổi như ngươi. Người là Quan Bình sao?

Quan Bình giật mình, “Hừ” một tiếng, không thèm đáp lời.

-Nếu người còn có thái độ bất hợp tác, thì đám nữ quyến trên xe kia đừng trách ta.

Quan Bình nghe thấy thế, nhất thời nổi giận:

-Tào Bàng, ngươi chớ có làm càn, đó là gia quyến của Lưu Dự Châu.

-A!

Tào Bàng chợt hiểu ra.

Chả trách lại dùng đến Bạch Mạo binh, ra là gia quyến của Lưu Bị.

Hắn cười lạnh một tiếng:

-Đã như vậy thì người càng phải hợp tác. Bàng không, ta biết Lưu Dự Châu, biết người nhưng những bộ khúc này lại không biết Lưu Dự Châu đâu.

-Ngươi...

-Vị tướng quân các người vừa bắt giữ giờ ở đâu?

-Bị giam trong quân. Tam thúc tuy bắt giữ tên kia nhưng cũng không hề làm khó dễ gã. Người tam thúc muốn giáo huấn chính là ngươi!

-Ha ha, ta có nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?

Vừa nói chuyện, Tào Bàng vừa khoát tay. Hạ Hầu Lan dẫn người đi về phía Bạch Mạo binh.

-Tử U, đừng làm gia quyến của Lưu Dự Châu hoảng sợ, cứ khách sáo một chút, để các nàng ở trên xem. Đám Bạch Mạo binh này bắt cả sang đây.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Lan đáp lại một tiếng, dẫn binh mã qua.

Tào Bàng quan sát Quan Bình từ trên xuống dưới, chợt lại thấy hiếu kỳ.

Cả đời Quan Vũ có hai người con và một cháu trai, ngoài ra còn có một người con gái nữa.

Trưởng tử chính là Quan Bình, nhưng theo như Tam Quốc diễn nghĩa thì y là con nuôi của Quan Vũ. Con thứ Quan Hưng cũng là một dũng tướng thiện chiến, dũng mãnh. Cháu trai là Quan Sách, là con của anh cả của Quan Vũ tên Quan Định. Còn người con gái tên là gì Tào Bằng không nhớ rõ. Chỉ nhớ trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tôn Quyền từng cầu thân Quan Vũ cho con trai mình, nhưng Quan Vũ lại trả lời: “Con gái ta như loài hổ, sao có thể gả cho loài chó được?”. Còn những câu chuyện lưu truyền trong dân gian thì Quan Vũ không có con.

Nhưng không phải nói Quan Bình là đứa con nuôi Quan Vũ thu nhận được khi đi qua năm cửa ải, đến Kỳ Châu tìm huynh đệ sao?

Thế nhưng hiện tại Quan Vũ vẫn còn chưa đến năm cửa ải đó, chưa chém sáu tướng, vậy thì người này từ đâu mà có?

-Người là nghĩa tử của Quan nhị tướng quân sao?

Quan Bình giật mình, chợt thẹn quá hóa giận, chửi ầm lên:

-Người mới là giả ấy. Mỗ gia từ bé đã ở bên phụ thân, mười hai tuổi đã đốc sức dưới trướng phụ thân. Sao có thể nói là con nuôi được?

A?

Người này sao lại có thể là con đẻ của Quan Vũ được?

Mười hai tuổi đã tòng binh, chẳng trách lợi hại như thế. Quả là mưa dầm thấm lâu, nhờ sống trong đám loạn quân mà y có được bản lĩnh ngần này.

Tào Bằng tuy thâm cảm thấy lạ nhưng ngoài mặt lại không thể hiện gì.

Hắn sớm đã quen với mọi chuyện gian dối, chính vì thế, hắn dù có bất ngờ nhưng cũng không hề thể hiện ra.

-Người là con ruột hay con nuôi thì giờ cũng là tù nhân của ta hết. Mau thành thật cho ta, nếu không ta chẳng ngại giết người và tam thúc của người đâu. Ta sẽ đem gia quyến của Lưu Dự Châu đến Hứa Đô, mời Tào Công định đoạt.

Quan Bình nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Tào Bằng, chợt hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Tên sở qua dẫn con ngựa Ô Chuy đi tới.

-Công tử, con ngựa này rất tốt a.

-Ngựa của tam tướng quân đương nhiên là tốt rồi.

Tào Bằng mỉm cười, nhìn thoáng qua con ngựa Cam Ninh cười.

-Hưng Bá, người thấy con ngựa này thế nào?

-Con ngựa ấy khỏe mạnh, là lương câu Đại Uyên. Mặc dù không bằng được Chiêu Dã Bạch của công tử nhưng cũng là con ngựa tốt, có thể chạy được nghìn dặm, ngàn vàng khó kiếm.

-Tặng cho người.

-A?

Quan Bình cả giận nói:

-Đây là con ngựa yêu của tam thúc ta. Người dám làm thế sao?

-Ngựa yêu của tam tướng quân?

Tào Bằng cười ha ha:

-Ta chỉ biết đây là chiến lợi phẩm của ta. Lúc trước, các người ở Hạ Bì cướp lấy lương thảo của chúng ta, tam thúc người từng nói với bộ khúc của ta rằng: Cái gì đã bị gã cướp được thì là của gã. Có bản lĩnh thì tam thúc của người cứ đến mà đòi.

Dứt lời, hần quay qua Cam Ninh, nói:

-Hưng Bá, người có sợ không?

Con ngựa Cam Ninh cười là do khi công phá Hạ Bì, y chiếm được trong tay kỵ quân của Hạ Bì.

Tuy rằng con ngựa này rất dũng mãnh nhưng chung quy vẫn không sánh được với danh mã như Ô Chuy. Lúc trước, y không đấu lại được Trương Phi ngoài vấn đề binh khí ra còn có nguyên nhân là ngựa cười nữa. Nếu không thì Trương Phi có muốn thắng cũng phải đấu ít nhất ba đến năm trăm hiệp nữa mới biết được.

Vừa nghe thấy câu hỏi của Tào Bằng, Cam Ninh không khỏi mỉm cười.

-Nếu Trương tam gia chịu quay lại chỉ giáo, ta rất sẵn lòng bồi tiếp.

Ngụ ý của y là có bản lĩnh thì cứ bảo Trương Phi tới tìm ta đi.

Quan Bình cảm tức nhìn Tào Bằng và Cam Ninh, nhưng mãi lâu sau cũng đành phải cúi đầu khuất phục.

-Tướng quân, luận anh hùng từ xưa đến nay, người thua cuộc vốn không có nhân quyền.

Nhân quyền?

Là thứ gì chứ?

Quan Bình không hiểu nhưng cũng có thể nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Tào Bằng. Nhưng thua là thua, hần muốn nói gì chẳng được.

-Vô sỉ!

Một chiếc xe ngựa cạnh đó, rèm cửa vừa được vén lên, lộ ra một má lúm đồng tiền.

Mi Hoàn vừa nghe thấy câu nói vừa rồi của Tào Bằng, không nhịn được cười một tiếng.

Tào Bằng nghe thấy ngẩn ra, chợt bừng tỉnh, mặt mày bà này vừa mắng hần. Tuy nói nam nhân tốt thì không chấp nữ nhân nhưng cũng còn phải tùy tình hình nữa.

Hần tuy đã bắt giữ được bọn Trương Phi nhưng vẫn chưa hề có ý định giết bọn họ.

Nhưng không giết không có nghĩa là Tào Bằng không giáo huấn bọn họ. Bằng không cứ để cho bọn họ kiêu ngạo như thế cũng là có tội lớn.

Hần bất ngờ thúc ngựa, tiến lên, rút đao chặt đầu con ngựa kéo xe.

Máu tươi phun ra, xe ngựa loạn choạng, nghiêng ngả trên đường.

Tào Bằng thúc ngựa, khom lưng với tay tóm lấy cái đầu ngựa lớn, rồi thúc ngựa xông đến bên xe ngựa, ném đầu ngựa vào trong xe.

-Nương tử, nói chuyện ngoan ngoãn một chút, bằng không đừng trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc.

-Người...

Mi Hoàn còn đang choáng váng đầu óc, biến sắc.

Đến khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy cái đầu ngựa còn đang phun máu thì không khỏi hét lên thất thanh.

Từ một chiếc xe khác, Cam phu nhân vội vã đi ra:

-Tướng quân, muội tử nhà ta còn trẻ, không hiểu chuyện. Ngài hà tất phải chấp nàng làm chi?

Giọng nói của Cam phu nhân rất dễ nghe, ôn nhu, khiến người nghe phải say đắm.

Tào Bằng nhìn nàng một cái, thở dài:

-Phu nhân hãy để mắt đến muối tử của người đi. Trên đời này, nam tử không ít, nhưng không phải ai cũng biết thương hoa tiếc ngọc đâu. Bảo nàng ta bớt cái tính xấu ấy đi, các người hiện tại là tù binh của ta. Chọc giận ta, có giết các người cũng không có ai thương xót đâu.

Gương mặt Cam phu nhân lộ vẻ đau khổ.

-Muối tử, lên xe ta nào.

Mi Hoàn toàn thân nhuốm máu, khập khiễng đi từ trong xe ngựa ra, leo lên xe của Cam phu nhân.

Lúc này, nàng không còn dám làm bữa nữa.

Thế nhưng hận ý trong mắt nàng lại càng thêm sâu đậm hơn.

Tào Bằng thầm cười nhạt: phía sau lão tử còn có Ngô lão phu nhân, người có tim Tào Công khốc lóc, kể ể, y cũng không làm gì được ta.

Lúc này, Hạ Hầu Ân mặt mũi bầm dập đi tới trước ngựa của Tào Bằng.

Gã do dự một chút, rồi chấp tay thi lễ:

-Tào đô úy, ta không thích người nhưng Hạ Hầu Ân vẫn muốn cảm tạ ơn cứu mạng của người.

Gã đang cảm ơn sao?

Tào Bằng chợt mỉm cười.

Nhưng hắn cũng biết với tính cách của Hạ Hầu Ân, có thể làm được như thế này đã quá là đáng ngạc nhiên rồi. Còn nữa, Tào Bằng vốn cũng không nghĩ tới chuyện cứu Hạ Hầu Ân, chính vì thế sự cảm kích của gã với hắn cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, càng chẳng thể mang thêm chút thiện cảm nào cho đôi bên.

-Tướng quân Tử Vũ, cả người và ta đều dốc sức vì Tào Công, sao phải nói hai chữ “Cảm tạ” chứ? Nhưng chuyện đến nước này, ta chắc lão phu nhân cũng rất sốt ruột. Quan dịch ở bên kia phiên Tử Vũ chăm sóc. Đích thân ta sẽ áp giải những người này về quân doanh xử trí. Chờ đến hừng đông, chúng ta còn phải đi tiếp. Hy vọng rằng đường đi sắp tới sẽ bình an, không có vấn đề gì.

Ngô lão phu nhân tuy không ra mặt nhưng chắc chắn bà biết chuyện Hạ Hầu Ân bị bắt.

Bảo Hạ Hầu Ân đến đó vừa là để báo cho lão phu nhân biết gã vẫn bình an, cũng còn để giữ an toàn ở đó nữa. Hạ Hầu Ân nào phải kẻ ngu ngốc, sao có thể không nhận ra ý tốt trong lời nói của Tào Bằng? Trong lòng gã không khỏi thầm cảm thấy cảm kích, gã bèn chấp tay vái chào Tào Bằng, nhanh chóng lên ngựa đi.

-Thật đúng là một vị công tử chưa từng trải!

Tào Bằng nhìn theo bóng lưng của Hạ Hầu Ân, không nén nổi nụ cười.

Hắn nắm lấy thanh xà mâu một trượng tám từ trong tay sở qua. Thanh mâu nặng trĩu.

Bằng vào sức lực hiện tại của Tào Bằng, sử dụng thanh xà mâu này có hơi miễn cưỡng. Nhưng hắn vốn không có hứng thú với xà mâu, dù trong mắt người bình thường nó có được cho là một thanh mâu tốt đi nữa. Trong mắt Tào Bằng, nó chẳng đáng một xu.

-Đem cất đi!

-Tuân lệnh!

Tào Bằng sai người thu dọn chiến trường, kiểm kê lại nhân số.

Lần này, Lưu Bị phái ba trăm binh sĩ Bạch Mạo phụ trách hộ tống gia quyến, lại có sự dũng mãnh của Trương Phi và thêm Quan Bình vốn dĩ không thể có chút vấn đề sơ xuất nào.

Ai ngờ đâu Trương Phi lúc đó nhất thời nảy sinh ý đồ khiêu khích Tào Bằng.

Không chỉ bản thân gã trở thành tù nhân, mà ba trăm binh lính Bạch Mạo cũng bị Tào Bằng bắt làm tù binh.

-Tử U, mời Đức Nhuận tới đây.

Hạ Hầu Lan thở phào một hơi, nhàn nhã ung dung.

Gã không nói gì nữa, thúc ngựa rời đi. Lúc này, Cam Ninh tay dắt ngựa, tay nắm đại đao, đi tới trước mặt Tào Bằng, dâng đại đao lên.

Tào Bằng chưa tiếp lấy thanh đại đao, mà gỡ vỏ đao từ trên lưng ngựa xuống, đặt vào tay Cam Ninh.

-Công tử, công tử làm vậy là sao?

-Hưng Bá, làm thượng tướng, không thể thiếu thần binh bảo mã được. Hiện người đã có ngựa Ô Chuy, trong tay sao có thể thiếu một thanh bảo đao được? Thanh đại đao này tuy không phải thần binh lợi khí nhưng cũng là vật gia phụ đích thân chế tạo cho ta hồi năm ngoái. Bảo đao nằm trong tay ta chắc chắn sẽ hoài phí. Hưng Bá hiện còn chưa có binh khí vừa tay, ta tặng thanh Hà Nhất Trảm này cho người. Sau này, Hưng Bá có thể cưỡi ngựa Ô Chuy, vung thanh Hà Nhất Trảm kiến công lập nghiệp, ta với gia phụ cũng sẽ hết sức vui mừng.

Cam Ninh nghe mà không khỏi xúc động.

Long Tước của gã bị phá hủy, nhất thời cũng chưa thể tìm được binh khí thích hợp.

Song đao Hà Nhất Trảm này lại rất vừa tay, chỉ là gã không ngờ Tào Bằng lại phóng khoáng như vậy, tặng gã cả song đao.

-Cam Ninh tạ ơn công tử đã thương yêu.

-Được rồi. Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta quay về doanh trại rồi nói tiếp.

Tào Bằng cười to sang sảng, lên ngựa trở về quân doanh.

Hác Chiêu và sở qua dẫn người đưa ba trăm binh sĩ Bạch Mạo vào trong doanh trại, canh gác nghiêm ngặt.

Tào Bằng và Cam Ninh trở về quân trường, ngồi xuống. Một lát sau, Hạ Hầu Lan dẫn Hám Trạch vào.

-Đại huynh, tình hình của lão phu nhân thế nào?

-Tất cả đều rất tốt. Công tử không cần lo lắng. Hạ Hầu Ân vừa đến, tiếp nhận vị trí thủ vệ rồi. Nhưng thái độ của gã so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều rồi.

-Vậy sao?

Tào Bằng cười ha ha, chuyển đề tài câu chuyện:

-Gia quyến của Lưu Bị giờ lại thành tù nhân trong tay ta. Còn có Trương Phi, Quan Bình nữa. Ta đang suy nghĩ xem nên xử lý bọn họ như thế nào? Lưu Bị này không phải người thường, nếu giết được Trương Phi thì có thể chặt đứt một cánh tay của gã.

-Không thể được!

Hám Trạch vội vã xua tay.

Hạ Hầu Lan có phần bất mãn, nói:

-Có gì mà không được? Không phải gã tới tận cửa khiêu khích chúng ta sao, có gì mà không giết được?

-Không phải là không giết được, mà là không thể giết.

Hám Trạch đương nhiên hiểu rõ nỗi oán giận trong lòng Hạ Hầu Lan, không khỏi cười nói:

-Lưu Huyền Đức cũng là kẻ kiêu hùng, buồn vui không thể hiện ra mặt. Tào Công tuy rất nghi kỵ người này nhưng cũng cực kỳ coi trọng gã. Nếu giết Trương Phi, Lưu Bị chưa chắc sẽ phản bội Tào Công, nhưng chắc chắn sẽ hận công tử. Công tử giờ tuy có chiến công nhưng nếu nói về địa vị trong lòng Tào Công thì e rằng không thể sánh với Lưu Bị được. Trước đây, công tử giúp đỡ nhà Lã Bố, giờ vẫn đang phải chịu tội. Đắc tội với Lưu Bị không phải là chuyện tốt đẹp gì. Theo ta thấy, chuyện này cũng là một việc lớn, chúng ta cũng nên nể mặt mũi Lưu Bị một chút.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

256. Chương 242: Hồ Báo Kỳ

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 242: Hồ báo kỳ

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Mà trong lòng Tào Bằng thật ra hẳn cũng không đành lòng giết Trương Phi, lại càng không nhẫn tâm hại chết hai vị phu nhân của Lưu Bị.

Thật ra, kể từ khi được gả cho Lưu Bị, Cam phu nhân và Mi phu nhân đã mấy lần phải chịu cảnh vất vả, lênh đênh, mấy lần rơi vào tay địch thủ.

Lại nói tiếp, đó chẳng qua cũng chỉ là hai người phụ nữ, Tào Bằng không phải người có thể tùy tiện ra tay độc ác với người khác như thế.

Còn Trương Phi, đó dù sao cũng là thần tượng hẳn từng sùng bái khi còn bé ở kiếp trước.

Vị thượng tướng có thể giết cả trăm vạn quân dễ như lấy đồ trong túi như thế, người ở trên sườn núi Trường Bản, người quát tháo trên cầu Đương Dương phải có uy phong như thế nào đây?

Trong lòng hẳn không khỏi thầm cảm thán: Ta vẫn chưa thực sự là kẻ lòng lang dạ sói a!

-Không giết cũng được nhưng...

-Công tử nghĩ đến chuyện bị kẻ khác đến cửa gây sự mà khó chịu sao?

-Đó là đương nhiên.

-Ha ha, thật ra ta có một kế sách này có thể giúp nỗi khó chịu trong lòng công tử vơi bớt một chút.

-A?

-Khi ta vừa mới tới, có thấy trong doanh trại có mấy người tù binh. Những người này vừa nhìn đều đã biết là những dũng sĩ, hảo hán giàu kinh nghiệm chốn sa trường. Mặc dù bị bắt làm tù binh nhưng vẫn rất có trật tự, gặp nguy không hoảng loạn. Nhìn trang phục và cờ quan thì đó chính là thủ hạ tinh nhuệ của Lưu Bị. Số binh sĩ tinh nhuệ nhường này trong tay Lưu Bị e rằng cũng chẳng có nhiều lắm. Công tử nếu cảm thấy khó chịu thì sao không thu lấy những binh sĩ tinh nhuệ này. Dù sao binh mã của công tử cũng không có nhiều lắm.

Thu Bạch Mạo binh ư?

Cách này nghe ra rất hay a.

Tào Bằng vốn vẫn luôn muốn lập một đội tượng tự như hãm trận đội.

Nhưng quân tốt dễ kiếm, binh sĩ tinh nhuệ lại khó cầu. Binh sĩ tinh nhuệ phải là người đã trải qua muôn vàn thử thách, cộng thêm bao nhiêu lần chiến đấu sinh tử nữa mới có thể trở thành tinh binh.

Muốn tìm được những binh sĩ tinh nhuệ như thế không hề dễ dàng.

Thủ hạ của Tào Bằng gồm ba trăm người từng tham gia vào trận chiến Khúc Dương, cũng cho là có kinh nghiệm trải qua sinh tử. Thế nhưng đội quân này so với hai trăm hãm trận binh của Hắc Chiêu thì chênh lệch rất rõ ràng. Binh sĩ tinh nhuệ không thể chỉ trải qua một hai trận đánh là có thể luyện ra được.

Bạch Mạo binh...

Tào Bằng có phần thích thú!

-Công tử hiện giờ tuy không có thực quyền nhưng cũng là kỳ đô úy. Huống hồ, lệnh tôn lại là chư giám đô úy, còn có đồn điền đô úy Đặng Tắc ở Hải Tây nữa, tất cả đều có thể trang bị tư binh riêng. Năm, sáu trăm

tư binh cũng không tính là nhiều, công tử hà tất phải lo lắng? Huống hồ gì, công tử hiện chỉ là đang chờ thời, sớm muộn gì cũng một bước lên trời. Bên người há lại có thể không có hầu cận hộ vệ hay sao?

Hám Trạch đã đánh trúng tâm lý của Tào Bằng.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cam Ninh, một lát sau, nhẹ giọng hỏi:

-Vậy những người không thể quy thuận thì sao đây?

Cam Ninh hừ một tiếng:

-Kẻ nào không hàng thì giết. Kẻ nào hàng phục thì ban phát cho cẩm y ngọc thực. Công tử, Bạch Mạo binh dũng mãnh nhưng cũng là người mong muốn được phú quý mà thôi.

-Vậy thì chuyện này cứ để người và Tử U phụ trách đi. Cái gì cần làm thì cứ làm cho thỏa đáng.

-Mặt tướng tất không phụ sự ủy thác của công tử.

Cam Ninh đứng thẳng người, cùng Hạ Hầu Lan ra khỏi quân trường.

Tào Bằng và Hám Trạch nhìn nhau cười, chợt hần hỏi:

-Vậy thì đội cận vệ của ta nên đặt tên là gì?

Hám Trạch suy nghĩ một chút:

-Đã là vệ sĩ thì sao không gọi là Hắc Mạo binh đi?!

-Hắc Mạo binh?

Tào Bằng ngẩn ra, không khỏi cười ha ha.

Lưu Bị có Bạch Mạo quân, ta có Hắc Mạo quân, chẳng phải là ta có ý đối đầu với Lưu Bị sao? Cũng đúng, dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng đối đầu với nhau, Hắc Mạo thì Hắc Mạo.

Không thể không nói bọn binh sĩ Bạch Mạo quả thực rất cứng đầu cứng cổ.

Ngay từ đầu khi Cam Ninh và Hạ Hầu Lan chiêu hàng, chỉ có một phần ba là đồng ý quy thuận. Sau đó, Cam Ninh nổi giận, giết một lúc hai mươi tên không đồng ý đầu hàng mới có thể khiến bọn họ cúi đầu nghe theo. Nhưng cái tên hung thần Cam Ninh cũng bắt đầu lan đi khắp trong quân.

Sáng sớm hôm sau, hơn hai trăm tên Bạch Mạo binh đều đồng ý quy thuận Tào Bằng.

Hơn hai trăm quân tốt trong tay Tào Bằng lúc trước trải qua trận đánh đêm qua tổn thất mất hơn mười người, nhưng trái lại quân số lại tăng gần gấp đôi.

Tào Bằng còn bắt được hơn mười bảy con chiến mã của đám tù binh thu về dưới trướng của hắn. Năm mươi tên kỵ quân lúc trước giờ đã tăng lên hơn tám mươi người. Hạ Hầu Ân vừa thấy thế, không nói gì, điều hơn mười bảy con chiến mã trong quân của gã tặng cho Tào Bằng.

Hạ Hầu Ân quả thực là một kẻ kiêu ngạo nhưng cũng không phải người không biết tốt xấu.

Đêm qua Tào Bằng đã có ân cứu mạng gã. Chính vì thế, gã nghĩ có qua có lại mới toại lòng nhau, so với trước kia, tình cảm của hai người thân thiết hơn nhiều.

Tập hợp đủ trăm kỵ binh, Tào Bằng liền đổi tên đội quân là Phi Mạo binh. Đổi ngược bộ trang phục của Bạch Mạo binh, hắn đã có một đội kỵ quân riêng.

-Tào đô úy, lão phu nhân nhờ ta hỏi ngài đám tù binh bị bắt này nên xử trí thế nào?

Tào Bằng suy nghĩ một chút, trả lời:

-Đem Trương Phi, Quan Bình, và cả hai vị phu nhân ở lại quan dịch, bảo đình trưởng hầu hạ bọn họ cho tốt. Từ đây về đến Hứa đô cũng còn trên dưới trăm dặm đường, đi bộ thì không được. Sai người thông báo cho Cấp huyện, nghĩ cách chuyển lời cho Lưu Bị để tự gã nghĩ cách.

Chưa kể, Trương Phi cũng không có khả năng sẽ quy hàng, thậm chí cứ có ai đến gã lại chửi bới thậm tệ, hết sức chua ngoa.

Tào Bằng cũng không muốn giữ bọn họ bên người, chuốc thêm chuyện phiền phức vào người.

Hắn lệnh Cam Ninh phụ trách Phi Mạo kỵ quân, để Hạ Hầu Lan làm phó. Sau đó, Tào Bằng lại lệnh cho Hạ Hầu Lan hộ tống dẫn đầu đoàn xe rời đi. Còn hắn dẫn theo ba người Cam Ninh, Hạ Hầu Lan và viên sở qua đi tới cổng quan dịch.

-Tào tặc, dám tìm chỗ chết phỏng?

Trương Phi giờ đã tỉnh lại, vừa thấy Tào Bằng tức thì chửi ầm lên.

Phải biết rằng, Tào Bằng không chỉ đoạt ngựa của gã, còn cướp đi bộ ngự lân giáp mặt thú của gã nữa. Hơn nữa, bộ giáp trụ đó giờ lại đang được Cam Ninh khoác trên người. Ngoài ra, ngựa đánh xe cũng bị Tào Bằng cướp mất, quả thực khiến Trương Phi nổi trận lôi đình.

Tào Bằng trợn trừng mắt, lớn tiếng quát:

-Tên hắc tử Trương Tam này, nếu ngươi còn nói năng lỗ mãng nữa thì đừng trách ta không nể mặt đại ca ngươi.

-Ngươi...

-Ta tới đây là muốn nói cho ngươi biết, chúng ta sẽ đi bây giờ. Đường đi không an toàn, hơn nữa các ngươi cũng không có ngựa cưỡi, khó tránh khỏi gặp nguy hiểm. Ta đã sai người báo tới Hứa Đô, chưa đến hai ngày nữa đại ca ngươi sẽ cho người tới đón ngươi. Ngươi nên ngoan ngoãn một chút đi. Hai vị tẩu tẩu xinh đẹp như ngọc của ngươi còn phải nhờ ngươi bảo vệ đấy.

Trương Phi nổi giận, cắn chặt răng lại.

-Đưa cây mâu đây!

Tào Bằng vươn tay ra, viên sở qua lập tức tháo cây xà mâu dài một trượng tám xuống, đưa cho hắn.

Tào Bằng nhận được thương liền thúc ngựa tiến lên, cầm cây xà mâu dài một trượng tám xuống mặt đất.

-Bình khí của ngươi trả lại cho ngươi. Bảo vệ hai vị phu nhân cho tốt, đừng khiến các nàng phải khiếp sợ.

Dứt lời, Tào Bằng chấp tay, khê khom người từ phía xa chào Cam phu nhân và Mi phu nhân đang đi từ trong phòng ra.

-Hai vị phu nhân bảo trọng, chúng ta hẹn gặp lại ở Hứa Đô!

Cam phu nhân đỏ mặt, dịu dàng chào lại.

Mi phu nhân cả giận, nói:

-Tào tặc, trở về Hứa Đô, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Tào Bằng mỉm cười:

-Phu nhân mà không tha cho ta thì chỉ sợ Huyền Đức sẽ không vui đâu! Thứ tình cảm ưu ái ấy của phu nhân Tào Bằng không nhận nổi rồi.

Dứt lời, hắn cười một tiếng dài, thúc ngựa rời đi.

Cam Ninh nói với Trương Phi:

-Tam tướng quân, nếu có cơ hội, chúng ta sẽ lại đấu tiếp.

Đối với Cam Ninh, Trương Phi lại rất lễ độ.

Tuy cách đối nhân xử thế của gã ngông cuồng, thô bạo nhưng là người biết phân biệt phải trái. Võ nghệ của Cam Ninh cũng tương đương với gã, cũng là người dũng mãnh, thiện chiến, dĩ nhiên Trương Phi hết sức kính nể.

Trương Phi chấp tay, trả lời:

-Hưng Bá, xin hãy chăm sóc con ngựa cho tốt, sau này ta nhất định sẽ đòi nó về.

Cam Ninh cười to, dẫn quân Phi Mạo phi nhanh đi.

Y phục của Phi Mạo binh bay phấp phất trong gió, cả trăm con ngựa cùng chạy như bay nhưng khí thế lại rất hùng hồn.

-Tỷ tỷ, tên tặc tử kia có ý gì vậy? Vì sao phu quân lại không vui?

Mi Hoàn dù sao tuổi tác cũng còn trẻ, không hiểu rõ ý tứ của Tào Bằng nhưng má lúm đồng tiền của Cam phu nhân lại hồng rực lên. Nàng nhìn theo bóng lưng Tào Bằng thở phào một cái.

Nàng nhẹ giọng giải thích bên tai Mi Hoàn, gương mặt của Mi Hoàn nhất thời đỏ ửng:

-Tiện nhân, người không chết tử tế được đâu.

Giọng nàng càng lúc càng uất ức, Mi Hoàn chợt nhào vào lòng Cam phu nhân khóc lớn.

Từ bé đến lớn, hai vị ca ca đều rất nuông chiều nàng, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa. Sau này gả cho Lưu Bị, tuy phải vất vả nay đây mai đó nhưng vẫn được người tôn trọng. Thế nhưng Tào Bằng lại khiến nàng cảm nhận hoàn toàn khác hẳn. Một đao hung ác của hắn đêm qua, rồi còn phong thái lúc rời đi mới vừa rồi khiến Mi Hoàn có một cảm giác khác thường. Nàng không thể nói rõ mà chỉ thầm cảm thấy rất ảm ức, khó chịu.

Rời khỏi Thần Đình, Tào Bằng chẳng mấy chốc đã đuổi kịp đoàn xe.

Dọc đường đi không còn gặp bất cứ nguy hiểm nào khác nữa. Cả hành trình thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã đến bên ngoài thành Hứa Đô.

Thoáng cái đã một năm rưỡi trôi qua, Tào Bằng lại trở về Hứa Đô. Từ rất xa, hắn đã thấy được tường thành nguy nga của Hứa Đô, trong lòng chợt cảm thấy xúc động, bồi ngùi.

Trên đường lớn phía trước mặt chợt vang lên tiếng vó ngựa.

Tào Bằng vội vã lệnh cho đoàn xe dừng lại, thúc ngựa lên đón đầu.

Chỉ thấy một dòng lũ màu đen ồ ạt kéo đến. Tất cả đều là lương câu Đại uyển thuần một màu đen, ước chừng có hơn hai nghìn con. Viên đại tướng dẫn đầu mặc khôi giáp màu đen, cưỡi ngựa màu đen nốt. Hai nghìn thiết kỵ cùng xông đến, thanh thế rất lớn, khiến người nhìn mà ngáy ngẩn.

-Dừng!

Thiết kỵ đến cách đoàn xe chừng ba trăm bước chân thì chợt dừng lại.

Hai nghìn kỵ sĩ đồng loạt dừng lại, viên đại tướng dẫn theo mấy viên tướng khác phóng ngựa tiến lên.

-Hổ báo kỵ Tào Thuần dẫn theo Tử Đan, Bá Quyền cung nghênh tổ mẫu.

Vừa nói xong, ba người cùng xuống ngựa, quỳ một chân xuống đất.

Có Hạ Hầu Chân dìu đỡ, Ngô lão phu nhân đi từ giữa đoàn xe tới, nhìn ba người Tào Thuần, gương mặt tươi cười thỏa mãn.

-Tử Hòa, không cần đa lễ, đứng cả lên đi.

-Tạ ơn tổ mẫu.

Ba người cùng đứng dậy. Tào Bằng giờ mới nhìn rõ Tào Chân cũng có mặt ở đó.

Hổ báo kỵ!

Tào Bằng nhìn thiết kỵ hoành tráng, uy vũ trước mắt, không khỏi hít một hơi dài: Đội hổ báo kỵ uy chấn Tam Quốc cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

257. Chương 243: Về Nhà

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 243: Về nhà

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Gần hai năm đã trôi qua, có vô số chuyện đã xảy ra.

Đội Hồ báo kỵ thần bí cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Tuy rằng chưa ai được kiểm chứng khả năng chiến đấu phi thường trên chiến trường của bọn họ nhưng nhìn từ tác phong nhà binh nghiêm trang cùng khí thế của hai nghìn con kỵ mã đang phi nước đại của họ mà nói thì ở những năm cuối thời Đông Hán này, e rằng không có đội quân nào có thể sánh với đội Hồ báo kỵ tinh nhuệ cả.

Chỉ nhìn qua thôi cũng đủ thấy sức chiến đấu của Hồ báo kỵ cao hơn người một bậc rồi.

Tào Bằng không hiểu rõ lắm vì sao hiện tại Tào Tháo lại đưa đội Hồ Báo kỵ này đến nhưng hẳn có thể khẳng định trong đó nhất định có nguyên nhân nào đấy.

Đến giờ khắc này, Tào Bằng biết hẳn nên rời đi.

Hắn giơ tay, ngăn đoàn xe phía sau lưng lại.

Hắc Mạo và Phi Mạo cùng lùi lại về sau. Hạ Hầu Ân đốc thúc binh mã vây lấy đoàn xe.

-Tử Vũ, thay ta từ biệt lão phu nhân. Chúng ta cáo từ ở đây.

Thời điểm này không đến lần Tào Bằng dẫn đầu mọi người nữa. Hạ Hầu Ân cũng hiểu rõ rằng nếu Hồ Báo kỵ đã xuất hiện đương nhiên phải có Tào Tháo đi theo.

-A Phúc, khi nào trở về ta mời người uống rượu.

Tào Bằng chấp tay, hơi cúi thấp người rồi đi qua đoàn xe.

-Đi thôi, chúng ta về nhà.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua đoàn xe và nhân mã vừa đi qua, mỉm cười xoay người dặn dò.

Phi Mạo lập tức quay đầu ngựa lại, Hắc Mạo đồng loạt quay người trong nháy mắt. Tuy mới chỉ hai ngày nhưng binh mã với chưa tới sáu trăm người này đã bắt đầu có hình dáng ban đầu.

Được như thế đương nhiên là nhờ có sự nỗ lực của bọn Hắc Chiêu nhưng còn nhờ có phần nhiều ở tố chất quá tốt của các binh sĩ nữa!

Tào Bằng định bụng sẽ đi đường vòng, vào từ cổng phía tây của Hứa Đô. Nhưng hẳn chưa đi được xa lắm đã nghe phía sau có người đang gọi to tên hắn, vì vậy vội vã ghìm cương ngựa lại.

Với sự hộ tống của hơn mười tên vệ sĩ, Hạ Hầu Chân cười một con ngựa đuổi theo.

Tào Bằng không khỏi kinh ngạc, khó hiểu. Hắn xua tay bảo xe ngựa tiếp tục tiến lên rồi dừng lại ngay giữa đường, tủm tỉm cười nhìn Hạ Hầu Chân.

-Tào đô úy, tổ bà bảo ta tới cảm tạ người.

-Ha ha, đây là công việc của ta, hà tất phải nói lời cảm ơn?

Hạ Hầu Chân trầm mặc, không biết nên nói thế nào nữa.

Tào Bằng nghi hoặc nhìn nàng. Một lát sau, Hạ Hầu Chân nhẹ giọng nói:

-Tào đô úy, ta trở về đây.

-Ừ!

Hạ Hầu Chân quay đầu ngựa, dáng hình yếu đuối của nàng ẩn chứa sự cô đơn, tĩnh lặng.

-Chân tỷ!

Tào Bằng gọi Hạ Hầu Chân, thúc ngựa tiến lên, cản lối đi của nàng.

-Tào đô úy, còn chuyện gì sao?

-Ách. Có chút chuyện ta biết ta không nên nói. Nhưng dọc đường, ta lại nghĩ mình nên nói ra là hơn. Chân tỷ, hãy hạnh phúc nhé!

-A?

-Ta biết tỷ thực sự có rất nhiều nỗi khổ trong lòng nhưng con người sống khó tránh khỏi sẽ có những chuyện không như ý. Nếu như tỷ thấy buồn thì hãy tìm ai đó nói hết một phen xem sao. Nếu như không tìm được người thì có thể tìm Nguyệt Anh, còn có cả tỷ tỷ của ta nữa. Các nàng ấy đều rất thích tỷ.

-Ta có thể tìm người không?

Ma xui quỷ khiến thế nào Hạ Hầu Chân lại buột miệng nói.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, hai gò má của nàng đã đỏ bừng. Tim đập thành thịch, nàng vội nhẹ giọng nói:

-Nếu như người đang vội thì quên đi!

Tào Bằng sững sốt một chút, chợt cười nói:

-Chỉ cần ta còn ở Hứa đô, lúc nào tỷ tới tìm ta cũng được cả. Trong lòng có chuyện gì không như ý đều có thể nói ra, nói ra rồi sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chân tỷ, có nhiều chuyện phải nghĩ thoáng đi một chút, nếu không thì chẳng phải cả đời sẽ đều rất u ám sao?

-Ừ!

Hạ Hầu Chân nhỏ giọng nói, cần cổ trắng ngần khiêu gợi của nàng cũng đỏ hồng theo.

-Người có thể gọi ta là A Chân.

-A?

Hạ Hầu Chân đỏ mặt, ngắc đầu nói:

-Nương ta khi còn sống luôn gọi ta là A Chân.

Tào Bằng không nén nổi nụ cười.

Hắn gật đầu, chợt thúc ngựa tiến lên, chìa tay khẽ chạm lên chiếc mũi cao cao của Hạ Hầu Chân, nói:

-Ta là A Phúc, sau này đừng gọi ta là Thỏ ca ca nữa.

Nói xong, Tào Bằng cười ha ha, phóng ngựa rời đi.

Khoảnh khắc ngón tay của Tào Bằng lướt qua chóp mũi của Hạ Hầu Chân, nàng ngây dại toàn thân!

Trong lòng nàng vừa có phần giận dữ nhưng lại có vài phần vui mừng. Nếu như theo lễ pháp của thời đại này, hành động vừa rồi của Tào Bằng hiển nhiên có vẻ cợt nhả. Thế nhưng đối với Hạ Hầu Chân mà nói hành động có vẻ cợt nhả ấy lại khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

-Thỏ ca ca!

Hạ Hầu Chân chợt thốt lên ba chữ này.

Chợt, gương mặt nàng giãn ra, nàng mỉm cười. Tào phủ hiện tại không phải là chữ “Tào” trong Tào Tháo mà là chỉ nhà của Tào Bằng, nơi đã không còn giống như trước nữa.

Vốn dĩ lúc đầu, bọn họ từng sống nhờ ở một tòa nhà của Điển Vi, sau đó lại mua nhà của Tào Hồng. Nhưng hiện tại, Tào Cấp cũng đã là quan viên được hưởng lộc nghìn thạch, ngoài phòng xá vốn có ra, còn có nhà cửa của Tào Tháo ban cho, so với một năm rưỡi trước thì nơi này lớn hơn quá nửa.

Khi Tào Bằng về tới trước cổng chính nhà mình, hần cơ hồ không nhận ra.

Hai chữ viết bằng thư pháp “Chư giám” trên tấm hoành phi trước cửa đại diện cho thân phận hiện tại của Tào Cấp. Phu phụ Đặng Cự Nghiệp vốn đã nhận được tin tức, đã cùng Trương thị đứng chờ ngoài cửa.

Vừa thấy Tào Bằng về, Trương thị đã không kìm được tiếng khóc lớn, chạy tới ôm lấy cổ Tào Bằng.

-Con của ta, hai năm nay con khổ cực quá.

Khổ cực ư?

Tào Bằng thật ra không cảm thấy vậy! Nhưng so với lúc trước, khi rời khỏi Hứa Đô, thân hình Tào Bằng đã cao lớn hơn rất nhiều, cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Tào Bằng khiến người khác cảm thấy hần đã trở nên uy mãnh hơn nhiều so với lúc trước! Hơn nữa, tướng mạo cũng có chút ít thay đổi. Lúc trước, gương mặt của Tào Bằng vốn là trái xoan, nhìn rất thanh tú. Nhưng hiện tại, xương gò má của hần nhô cao hơn, đường gò má cao như vậy nhìn không hề dịu dàng. Nhưng nếu xét về tướng mạo như thời hậu thế thì tướng mạo của hần lại rất được ưa chuộng.

Cũng có thể nói, Tào Bằng đã có thêm vài phần rắn rỏi, cứng cáp. Qua thời gian, vóc người của hần cũng đã trở nên tráng kiện hơn nhiều.

Trương thị bày tỏ tình cảm khiến Tào Bằng ít nhiều luống cuống hết cả tay chân.

Đối với Trương thị, hần vẫn luôn nhớ về người phụ nhân thuần phác mặc váy vải bố, cài mộc trâm, không tiếc của cải, cố công bán ngọc bội để cầu phủ thủy cho con. Nhưng người phụ nhân trước mắt lại mặc tơ lụa toàn thân, đầu cài kim trâm, y phục đẹp đẽ. Có điều, khi Trương thị ôm lấy hần, trong lòng Tào Bằng vẫn cảm thấy vô cùng xúc động.

-Nương, con đã về rồi!

-Ừ, về là tốt rồi, về là tốt rồi.

-Nương, người còn nhớ rõ Nguyệt Anh không?

Tào Bằng vừa nói chuyện, vừa vẫy tay bảo Nguyệt Anh đi lên.

Hoàng Nguyệt Anh ngượng ngùng bước đến, khẽ cúi người bái kiến Trương thị.

-Người không phải là....

Trí nhớ của Trương thị rất tốt, chỉ liếc mắt đã nhận ra Hoàng Nguyệt Anh.

Bà vừa định mở lời đã thấy Tào Nam ôm Đặng Ngải đi lên, nhỏ giọng nói bên tai bà một hồi. Trương thị nhất thời mặt mày rạng rỡ.

-Nguyệt Anh hử, hai năm không gặp nhìn con xinh hơn nhiều rồi.

Nhất thời, bà gạt Tào Bằng sang một bên, kéo tay Hoàng Nguyệt Anh đi vào trong phủ.

Tào Bằng dở khóc dở cười.

-Cự Nghiệp thúc, Hồng gia thăm, từ khi cháu rời đi đến nay, hai người vẫn an khang mạnh khỏe chứ?

Tào Bằng hành lễ với Đặng Cự Nghiệp và Hồng nương tử. Hai người phu phụ cùng mừng rỡ, mặt mày tươi rói, cảm thấy bản thân rất có sĩ diện.

Vốn dĩ lúc trước, nhi tử của bọn họ là Đặng Phạm chẳng qua chỉ là một tên hồn tử chơi bởi lêu lổng ở Cức Dương. Thế mà nay nghe Vương Mãnh nói thì Đặng Phạm đã là binh tào sứ của Trần quận.

Binh tào sứ là chức quan to cỡ nào?

Phu phụ Đặng Cự Nghiệp không hiểu rõ lắm nhưng nghe Vương Mãnh giải thích thì năm xưa Hoàng Xạ chẳng qua cũng chỉ là một binh tào sứ, thế nhưng ngay đến huyện lệnh Cức Dương nhìn thấy gã cũng phải cung cung kính kính. Chức binh tào sứ của Đặng Phạm chẳng phải còn lớn hơn cả huyện lệnh sao? Hai phu thê bọn họ làm sao có thể không vui mừng cho được!

Chỉ là bọn họ không biết năm xưa không phải người ta sợ Hoàng Xạ mà bởi vì gia tộc phía sau lưng gã.

Hoàng Xạ là dòng chính thống của Hoàng thị ở Giang Hạ, còn Khoái Chính chẳng qua chỉ là dòng nhánh của Khắc gia ở Tương Dương. Luận về chức quan, Khoái Chính cao hơn Hoàng Xạ nhưng còn...

Phu phụ Đặng Cự Nghiệp cũng là người thật thà, tuy là nhi tử được thăng chức nhưng không hề tỏ vẻ kiêu ngạo với Tào gia.

Tào Bằng giờ không có thực quyền thật nhưng phu phụ Đặng Cự Nghiệp không hề coi thường hắn. Người đứng đầu Kỳ đô ủy đủ khiến phu phụ bọn họ hết sức tôn sùng, chưa kể Tào Cấp còn được phong làm Chư giám đô ủy, Đặng Tắc cũng là đồn điền đô ủy. Một nhà có đến ba vị đô ủy a, chính vì thế phu phụ Đặng Cự Nghiệp càng hết lòng hết dạ giúp đỡ.

-Cự Nghiệp thúc, phía bên kia Lạc Dương có tốt không?

Đặng Cự Nghiệp nhếch miệng cười, nói:

-Tất cả đều tốt. Có Chu tứ ca giúp đỡ, còn có các vị tướng quân của Hầu gia ủng hộ, đồ phường của chúng ta ở bên kia ngày nào cũng thu được rất nhiều kim tiền. Toàn bộ người ở khu Hà Lạc đều hiểu được đồ phường đang thịnh hành như thế nào. Lạc Dương nếu không có hai tiếng “Đồ phường” này cũng không thể gọi là Lạc Dương được.

Tào Bằng cười, gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

Đồ phường làm ăn phát đạt quả thật tiền vào từng đống, nhưng thật ra khi chia đến tay từng người cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Tào Bằng vốn không hề trông cậy vào đồ phường để kiếm tiền, chẳng qua hắn dùng nó làm cầu nối bọn Hạ Hầu và Tào Hồng, giành chút tình cảm của bọn họ mà thôi.

Nghề kiếm tiền thật sự của Tào phủ hiện tại không phải ở đồ phường đang thịnh vượng, cũng không nhờ vào nghề làm đao của Tào Cấp.

Mà là ở Hải Tây...

Toàn bộ thương nghiệp ở Hải Tây đều do một tay Tào Bằng sắp đặt.

Sức ảnh hưởng của cửu đại hành hiện tại đã vươn ra đến quá nửa Hoài Bắc, rồi theo Vương Mãi nhậm chức nông đô ủy Quảng Lăng mà lan ra tận Hoài Nam.

Chờ đến khi công cuộc buôn muối được vận hành bình thường trở lại, Tào gia chẳng khác nào đã nắm chắc hai nguồn buôn lớn.

Tuy nói hầu hết lợi nhuận đều được chuyển thành lương thực và nhân khẩu nhưng vẫn đủ để gia tài của Tào gia dồi dào hơn rất nhiều.

Nhưng chính sách lấy đất, ruộng muối đổi thành đất trồng đồn điền, thương nghiệp lại thu hút sự quan tâm đặc biệt của Tào Tháo. Đặc biệt, năm ngoái, khi Tào Tháo đến tuần sát đồn điền Hải Tây, nghe đầu y liền đẩy mạnh việc vận chuyển muối, bắt tay vào phổ biến việc thay đổi mục đích dùng đất ở Quan Trung, thay đổi chính sách về nhân khẩu.

Người chấp hành chính sách này có tên là Vệ Khải.

Có người nói gã là người trong tộc Vệ thị ở Hà Đông. Hiện gã đang bắt tay vào xây dựng pháp quy hoàn chỉnh.

Quan Trung có hồ chứa nước làm muối, cũng là vùng đất tạo quan trọng sản xuất muối. Nếu như Hải Tây có thể phát triển rộng rãi, chắc chắn sẽ khôi phục nhanh hơn Quan Trung.

Quan Trung giàu có, cả thiên hạ đều no đủ!

Nhưng Tào Bằng cho rằng Vệ Khải muốn phát triển theo hướng của Hải Tây, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Tình trạng của Hải Tây cực kỳ đặc biệt, nhân khẩu rất thưa thớt, tương đối hỗn loạn, thế gia quý tộc không nhiều lắm. Nhưng Quan Trung lại khác, Quan Trung có rất nhiều thế gia vọng tộc, quý tộc lại đầy rẫy. Phía tây có Khương Dịch, phía bắc có dân tộc Tiên ti, Hung Nô, có muốn phát triển cũng không hề đơn giản.

Chẳng qua nếu không thử làm thì dù Tào Bằng có nói liệu có ai nghe không?

Nhưng còn người tên Vệ Khải kia (Có trời mới biết gã là ai?! Trong Tam Quốc diễn nghĩa không có nhân vật này) cần phải làm đi làm lại nhiều. Gã có thất bại, thì bản lĩnh của Đặng Tắc mới được công nhận.

Tào gia hiện tại không hề tầm thường.

Bọn họ đã có nơi ở vốn có, Tào Tháo còn ban cho Tào Cấp và Tào Bằng nhà cửa, lại cộng thêm nhà cửa của Vương Mãnh được ban thưởng, diện tích rất lớn.

Nô bộc có khoảng hơn trăm người, cũng được cấp cho nhà ở Hứa đô.

Nhưng hôm nay, Tào Bằng dẫn theo sáu trăm Hắc Mạo binh trở về, diện tích đất đai nhà họ lại có vẻ hơi nhỏ.

Nhưng điều này có nghĩa lý gì?

Tào Bằng đưa quân tốt đã được chọn lọc từng tham dự trận chiến Khúc Dương ở trong thành.

Còn bọn Cam Ninh, Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu đều được thu xếp ở bảo lâu của Điển Vi. Chuyện này Tào Bằng từng phái người nói qua với Điển Vi, y cũng không có bất kỳ ý kiến gì. Sắp xếp thỏa đáng cho Hắc Mạo và Phi Mạo kỵ binh xong, giờ Tào Bằng mới dẫn bọn Hám Trạch vào nhà.

Tào Cấp không có ở nhà, có người nói Tào Tháo đã hạ lệnh chư giám phải nhanh chóng cải tạo áo giáp và binh khí.

Nghe nói Viên Thiệu đang rục rịch ở Hà Bắc, dường như đã sẵn sàng vượt qua sông để quyết chiến với Tào Tháo. Chính vì thế, chư giám cũng bận rộn, nhiều việc hơn nhiều.

Vốn dĩ Tào Cấp đã nghỉ công việc ở Hà Nhất xưởng, giao toàn bộ cho lão cha của Quách Hoàn là Quách Vĩnh làm Hà Nhất giám lệnh.

Hà Nhất giám lệnh là một chức công quan, không có trong danh sách các chức quan ở thời Hán. Ở thời hậu thế, có thể nói đây là nhân viên ngoài chính sách, giành cho người làm những chức vụ ngoài biên chế.

Cũng tương tự như chuyện ký hợp đồng hay nhận thầu vậy.

Hà Nhất xưởng nhận khoán cho Quách Vĩnh.

Quách Vĩnh phụ trách việc kinh doanh và tổ chức nhân sự trong xưởng, vừa phải hoàn thành nhiệm vụ triều đình giao phó, vừa có thể làm một số chuyện khác nữa.

Chuyện này thật ra rất béo bở.

Quách Vĩnh có thể đảm nhiệm chức Hà Nhất giám lệnh cũng là nhờ có Tào Cấp đề cử, cũng còn bởi vì gã từng đảm nhận chức chư giám thừa. Hà Nhất xưởng có được như ngày hôm nay hoàn toàn là dựa vào hai người Tào Cấp và Quách Vĩnh. Để Quách Vĩnh chấp chương cũng là chuyện hợp lý.

Tào Cấp trở về Hứa Đô nhậm chức!

Nhưng nhiệm vụ lần này rất quan trọng, chính vì thế y phải trở về Hà Nhất xưởng, đốc thúc việc chế tạo binh khí.

Nghe Trương thị nói thì vài ngày nữa Tào Cấp sẽ trở về nhà.

Tào Bằng nghe xong liền trở về thính đường, ngồi nói chuyện với Trương thị. Chợt nghe có gia đình bẩm báo Hồ bốn lang Điển Mãn, Hồ bốn lang Hứa Nghi đến thăm nhà.

Hai người kia tới rất nhanh.

Tào Bằng vội vã căn dặn Hoàng Nguyệt Anh vài câu, rồi nhanh chóng ra ngoài đón.

-A Phúc, cái tên gia hỏa người lần này thì giỏi lắm rồi.

Điền Mãn vừa thấy mặt đã chỉ vào mũi Tào Bằng nói ào ào.

Tào Bằng ngạc nhiên hỏi:

-Ta đã làm cái gì chứ?

-Còn nói không làm gì à? Tên gia hỏa nhà người nghe nói ở Thần Đình đã giết Yến nhân Trương Phi phải không?

-Không có. Ta chỉ bắt được gã thôi, hơn nữa cũng nhờ dùng mưu kế.

-Ta không biết người dùng thủ đoạn gì. Ta còn nghe nói người đùa giỡn với hai vị phu nhân của Lưu Dục Châu, còn phân thây một con ngựa nữa. Người có biết huynh đệ của Lưu Bị sau khi biết được đã nổi giận đến thế nào không?! Quan Vũ dẫn theo người đến Thần Đình đón Trương Phi. Mấy ngày nay, Lưu Bị không ra khỏi nhà nữa. Cha ta còn bảo ta phải học người nữa.

-Chuyện này chẳng qua là tình cờ thôi.

Tào Bằng ngoài mặt thì khiêm tốn nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng sướng khoái.

Chuyện hấn bắt được Trương Phi giờ đã nổi tiếng rồi...

-Được rồi, Tử Đan vừa phái người đến bảo ta nói với người trưa nay sẽ tẩy trần cho người ở Dục Tú lâu. Y hiện tại đang bận, cũng không tiện đi ngay, bảo chúng ta hãy đi trước đi. Nhanh, nhanh lên, ta đã đặt chỗ tốt ở Dục Tú lâu rồi. Chúng ta mau đến đây uống một trận sướng khoái đi.

Hứa Nghi kéo Tào Bằng, không nói gì nữa đi ra ngoài.

Tào Bằng cười khở một tiếng, nói:

-Các người chờ chút đã nào, ta phải nói với nương một tiếng trước đã.

-Vậy người nhanh lên một chút. Chúng ta chờ người ở cửa.

Tào Bằng trở về phòng khách, nói mọi chuyện cho Trương thị nghe.

Trong lòng Trương thị vốn muốn tâm sự với Tào Bằng trước nhưng bà cũng biết Điền Mãn và Hứa Nghi đã đến, hấn cũng không tiện từ chối.

-A Phúc, uống ít rượu thôi, đừng gây sự.

Bất kể con cái có làm nhiều chuyện lớn đến đâu, người làm mẹ vẫn luôn lo lắng.

Tào Bằng vội vã đồng ý, rồi đưa mắt nhìn Hoàng Nguyệt Anh, ý muốn bảo: “Này, nàng nhất định phải giành lấy thiện cảm của nương ta nha.”

Hoàng Nguyệt Anh nhoẻn miệng, cười: “Ta còn phải để huynh nói sao?”

Ngay sau đó, Tào Bằng gọi Cam Ninh, Hạ Hầu Lan, Hác Chiêu và Hám Trạch. Cả năm người cùng đi ra cửa phủ, gia đình sớm đã chuẩn bị ngựa.

Sau đó, mọi người cùng đi về hướng Dục Tú lâu!

So với khi Tào Bằng rời khỏi Hứa Đô hai năm trước, nơi này quả thật đã thay đổi rất nhiều.

Cơ sở vốn có của thành trì giờ đã mở rộng thêm một hai phần. Phần tường thành mới đã xây xong nhưng kiến trúc bên trong thành hiện vẫn còn chưa thực hiện xong.

Năm nay là năm thứ ba việc xây dựng đồn điền được thực hiện, nhân khẩu ở Hứa Đô cũng thay đổi theo.

Có người nói Tào Tháo đã chuẩn bị đưa binh tướng vào Hứa Đô làm đồn điền. Nhưng trước khi thực sự dẫn binh, y còn muốn tiến hành thực nghiệm ở Hải Tây trước đã.

Nếu như đạt được hiệu quả đáng kể, năm sau Tào Tháo sẽ phổ biến rộng rãi. Nếu như kết quả không tốt, Tào Tháo sẽ tìm một cách khác.

Thật ra, chính sách đồn điền đã xuất hiện từ thời Chiến quốc.

Dùng binh làm nông, vừa được binh vừa được nông là chính sách chủ yếu của Tần quốc thời đó.

Tào Tháo không biết để binh làm đồn điền có thể phát triển ở Hứa Đô hay không. Có Hải Tây thí nghiệm trước, Tào Tháo dĩ nhiên có thể nắm chắc cơ hội thành công thêm vài phần.

Dục Tú lâu nhìn thì như không có gì thay đổi lắm.

Nguy nga, cao ngất, đứng hùng dũng trên đường lớn.

-Đã không còn là tửu lâu năm xưa nữa rồi!

Ngồi trong một căn phòng thanh nhã trong Dục Tú lâu, Điển Mãn cất tiếng cảm thán.

Từ trước cửa sổ ở phía sau Dục Tú lâu, có thể thấy cảnh nước chảy róc rách, dương liễu xanh rì. Vào mùa xuân, nơi này ngập tràn ánh nắng, nước suối chảy róc rách, cỏ cây um tùm.

Hoa hạnh trắng, hoa đào hồng hòa vào màu xanh biếc khiến cảnh vật thêm vài phần rạng rỡ.

Tào Bằng uống một ngụm nước, kỳ lạ hỏi:

-Chỉ giáo cho?

-Ta nghe cha ta nói chuyện đấu đá nhau trong triều đang rất căng thẳng. Các cự thần trong triều đình dường như muốn Tư không giao ra binh quyền, còn nói để bọn họ phò tá bệ hạ. Còn có người nói muốn mời Viên Thiệu đến chủ trì triều chính. Chính vì thế, mọi chuyện mới rối loạn hết cả lên. Ta và Viên Đức đứng gác ngoài cửa cũng nghe được tiếng tranh cãi trong triều liên miên. Tư không cũng rất giận, thế nhưng đám cự thần này cũng quá tùy tiện rồi. Bệ hạ giờ cũng đã trưởng thành, cũng muốn Tư không trả lại quyền lực cho người, khiến tất cả mọi người đều hết sức hoảng sợ.

-A?

Hám Trạch chợt hỏi:

-Là ý của bệ hạ sao?

-Có thật là ý của bệ hạ hay không, ta không biết nhưng đám cự thần này đã tập hợp một số danh sĩ, thanh lưu đang làm loạn hết cả lên rồi.

-Vậy có người nào dẫn đầu?

-Chuyện này lại không hề nghe nói đến.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

258. Chương 244: Tây Lương Mã Đằng

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 244: Tây Lương Mã Đằng

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Hám Trạch cười nói:

-Chỉ là đám ô hợp chẳng làm được gì đâu.

-Vì sao?

Tào Bằng uống một ngụm nước, cười ha ha, trả lời:

-Từ xưa đến nay, thời tranh chiến, người cầm bút có ngang ngạnh đến đâu cũng không đỡ được đao thương, mưa tiễn.

-Không sai, chính là đạo lý này.

-A, những lời người vừa nói rất giống với tình hình hiện tại. Từ khi chủ công ở Hạ Bì trở về, triều đình dường như đã yên lặng hơn rất nhiều. Những người chống đối hay ngày nay cũng thấy ít hơn trước, chẳng hẳn là bọn họ sợ.

Sợ ư?

Tào Bằng quay đầu, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Chỉ sợ là một cơn lốc lớn hơn nữa sắp nổi lên rồi thôi.

Tào Bằng mơ hồ thấy bản thân hình như đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng nhưng nhất thời hẳn nghĩ mãi không ra.

-Được rồi. Sau khi Lưu Bị đến Hứa Đô, tình hình thế nào?

-Lưu Bị?

Diễn Mãn ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi đáp:

-Khi vừa mới trở về, gã có vẻ rất tích cực kết giao cùng mọi người ở khắp nơi. Nghe nói bệ hạ đã chính thức thừa nhận thân phận hoàng thất của Lưu Bị rồi. Người nói thử xem, người này thế mà thật sự là Tĩnh Vương ở Trung Sơn, luận về thân phận thì là thúc phụ của bệ hạ. Mẹ nó chứ, tự nhiên thành hoàng thúc! Các cự thần trên triều đình cũng rất kính trọng gã, thường xuyên cùng gã qua lại.

Hoàng thúc!

Lưu Bị cuối cùng cũng nhận được danh hiệu hoàng thúc rồi.

Trước đây, tuy gã tự xưng là dòng họ Hán thất, nhưng chưa từng được hoàng tộc thừa nhận.

Nhưng hiện nay gã đã được thừa nhận, cũng có nghĩa thân phận và địa vị của Lưu Bị đã được nâng cao hơn nhiều, từ nay gã có thể dương danh thiên hạ.

-Còn nữa, A Phúc, người cũng biết Quan Vũ chứ?

Tào Bằng gật đầu:

-Quan Vũ làm sao?

-Quan Vũ chém được Lã Bố ở Hạ Bì, danh nổi như cồn. Lần này, luận công xét thưởng, hẳn được phong là Dương Vũ giáo úy, hưởng hai nghìn thạch lộc nhưng hẳn chém được Lã Bố như thế nào hầu hết mọi người đều hiểu rõ. Nếu như không có cha ta và Nguyên Nhung tướng quân khổ đấu với Lã Bố trước đó, làm tiêu hao hết cả sức lực của Lã Bố thì có đến lần Quan Vũ đắc thủ hay không? Lúc đó, chính cha của Viên Đức đã ra tay cứu hắn, kết quả không dừng hắn lại nổi tiếng.

Mới cách đây không lâu, Quan Vũ còn chưa hề được nhắc đến trong những câu chuyện uống rượu, luận anh hùng, cũng không được sánh với Lã Bố. Tuy hắn có võ nghệ cao cường, nhưng danh tiếng cũng không có gì nổi trội lắm. Nhưng nay, hắn chém được Lã Bố xong lại trở nên nổi tiếng, thành một trong những vị đại tướng được tất cả mọi người cùng biết đến.

Nhưng cho dù là Quan Vũ đánh lên cũng được, mà hắn được Diễn Vi cứu cũng chẳng sao.

Lã Bố chết trong tay hắn là chuyện rõ ràng, không cần phải bàn cãi nữa.

Trên đời này, thắng làm vua, thua làm giặc. Nhưng có lẽ Lã Bố không thể ngờ được rằng cái chết của gã lại khiến Quan Vũ thành danh.

Tào Bằng không khỏi trầm mặc!

Thật ra, tình hình trận chiến ở Hạ Bì, hẳn hiểu vô cùng rõ.

Điển Vi cứu Quan Vũ hoàn toàn xuất phát từ sự công tâm. Về điểm này, không có gì cần phải bàn cãi về phẩm cách của Điển Vi. Nhưng Tào Bằng nghĩ, thật ra Điển Vi không nên cứu Quan Vũ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì, chuyện này và chuyện hấn không giết được Trương Phi đều có nguyên nhân cả, không phải ý nghĩ của một người là có thể thay đổi được.

Lưu Bị cuối cùng đã muốn nổi dậy rồi sao?

Khóe miệng Tào Bằng khẽ nhếch lên, cười tà mị. Đúng lúc này, chợt nghe trong gian phòng sát vách vang lên tiếng động lớn, ầm ĩ, hỗn loạn.

Tào Bằng nhất thời nhú mày, trong lòng khó chịu.

Điển Mãn giận dữ, đứng dậy định ngăn lại nhưng bị Tào Bằng tóm lại.

-Tam ca, đừng gây chuyện.

-Ừ.

-Được rồi, các người còn chưa nói Lưu Bị hiện thế nào rồi?

Hứa Nghi ho khan một tiếng, cười ha ha, nói:

-Nói ra thì cũng thật lạ, kể từ mùa xuân, Lưu Bị lại trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều. Suốt ngày gã ở nhà chăm sóc vườn rau, ngày ngày trồng trọt, làm nông, cũng không tiếp khách đến thăm viếng. Cha ta nói gã giờ đã là hoàng thúc, dường như thay đổi cả bản tính rồi vậy.

Bé môn, chăm sóc vườn tược ư?

Tào Bằng không khỏi hít một hơi dài.

Trong Tam Quốc có nhắc đến chuyện này nhưng rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Thoáng cái, ký ức của hấn hình như hoàn toàn trống trơn. Tào Bằng càng sốt ruột lại càng không nghĩ ra rốt cuộc hấn đã quên mất chuyện gì.

Tiếng động ầm ĩ trong căn phòng sát vách càng lúc càng lớn.

Nghe giọng nói dường như không phải là giọng của vùng bản địa Dự Châu, mà có phần giống với tiếng địa phương của Lương Châu hơn.

Tiếng địa phương Lương Châu nghe rất hùng tráng, giọng nói cũng rất lớn. Bọn Tào Bằng muốn nói chuyện với nhau cũng phải cao giọng lên. Tào Bằng thầm nghĩ Dục Tú lâu giờ quả thật không bằng khi xưa nữa rồi! Lúc trước, khách nhân của Dục Tú lâu này đa phần là các nhà sĩ thanh nhã, chưa từng có chuyện tranh cãi ầm ĩ, gây ra nhiều tiếng động lớn như thế bao giờ?

Hấn thầm cảm khái, nhưng Điển Mãn ngồi bên cạnh thật sự không nhận được nữa!

-Tên hỗn trướng kia gào lớn thế làm cái gì?

Căn phòng sát vách chợt yên tĩnh, rồi một tràng chửi bới liên tiếp phát ra.

-Ông nội các người ở đây uống rượu, kẻ nào không vừa mắt đến phá húng thú của ông đây?

-Một đám mọi rợ mà cũng xứng uống rượu sao? Uống nước tiểu đi.

Điển Mãn là ai?

Gã là người lớn lên trên phố chợ, đã mắng người thì không chút khách khí.

Tào Bằng vừa muốn ngăn lại thì đã không còn kịp nữa.

Chỉ nghe một tiếng “Rầm” vang lên, ngay sau đó có người từ bên ngoài xông tới. Nhìn trang phục thì người này là người Khương, vừa mạnh mẽ, lại vừa cường tráng.

Người vừa tiến đến, tức giận gầm lên:

-Tên vô liêm sỉ nào vừa nói đấy?

Điền Mãn bật đứng dậy, trợn tròn mắt hổ:

-Lão tử không đến tìm các ngươi gây chuyện thì thôi, các ngươi đúng là muốn tìm cái chết mà.

Điền Mãn giờ đã mười bảy tuổi.

Càng lớn, gã càng giống Điền Vi.

Thân người cao hơn tám thước, vai rộng, eo thon.

Chòm râu dưới cằm đen nhánh, nhìn rất dữ tợn.

Thấy Điền Mãn xông lên, Hứa Nghi cũng theo đó mà đứng dậy. Y không cao hơn Điền Mãn nhưng vóc người so với Điền Mãn còn thô hơn, nhìn qua cực kỳ hung tợn.

-Tên xú tử ngươi muốn chết!

Tên Khương nhân vừa xông tới giận tím mặt, nhanh chân bước đến.

Tào Bằng quay lưng về phía cửa, người Khương kia muốn xông vào nhất định phải đi qua hắn. Vốn dĩ, gã có thể đi vòng qua, nhưng gã lại cố ý bay lên không, vượt qua đầu Tào Bằng. Đây là mối nhục nhã nhất, nếu như để gã làm như thế, Tào Bằng chẳng khác nào phải chịu mối nhục chui qua háng gã.

Tuy nói khi Tào Bằng trở lại Hứa Đô, đã thầm tự nhắc nhở bản thân không nên gây sự.

Nhưng hắn không gây sự không có nghĩa là hắn sợ phiền phức. Trong nháy mắt người Khương kia sắp nhảy qua, Tào Bằng chợt vận lực vào đôi chân, thoáng chốc đã dựng người lên, một chân tung về sau đá vào hạ bộ của người Khương kia. Nhìn thì tưởng cú đá này rất nhẹ nhàng, không vận chút lực nào nhưng người Khương kia như con diều đứt dây, bất thình ra ngoài, đập mạnh vào tường. Tường phòng cũng không rắn chắc lắm, bị người kia đập vào vỡ ra một lỗ. Người Khương té rớt trên mặt đất, phun ra một búng máu, không đứng dậy nổi.

Điền Mãn và Hứa Nghi không nhịn được, lớn tiếng khen.

Cam Ninh cũng hết lời khen ngợi:

-Công tử, hảo quyền cước.

-Không biết sống chết!

Tào Bằng đứng thẳng dậy, không thèm nhìn người Khương kia lấy một cái:

-Nhị ca, chẳng phải huynh vẫn muốn thử chút quyền pháp của ta sao? Hôm nào chúng ta thử xem sao, để ta xem huynh có tiến bộ hay không?

Luận về võ nghệ, trong một năm này, dưới sự thúc ép của Điền Vi và Hứa Chữ, Điền Mãn và Hứa Nghi cũng đã đạt đến tiêu chuẩn của một võ tướng hạng nhất.

Thật không ngờ Tào Bằng vừa ra tay đã đạt được sức mạnh như thế, hai người không khỏi cảm khái.

Bọn họ là khổ luyện mà thành, Tào Bằng là nhờ giết chóc mà gia tăng sức mạnh.

Tuy hiệu quả thì như nhau, nhưng khác biệt lại vô cùng lớn. Võ nghệ được khổ luyện mà thành sẽ thiếu mất vài phần sắc bén. Còn cách Tào Bằng gia tăng sức mạnh nhờ giết chóc này khi xuất thủ nhìn thì chẳng mất chút sức nào, nhưng lực sát thương lại vô cùng mạnh mẽ. Nếu như quyết đấu ngay lúc này, Điền Mãn và Hứa Nghi dám nói bọn họ ngang cơ nhau. Nhưng nếu giao chiến tay đôi, cả hai đều tin chắc Tào Bằng nhất định sẽ giết chết cả hai người bọn họ.

Sự chênh lệch dường như ngày càng tăng!

-Thủ đoạn độc ác lắm.

Một giọng nói hùng hồn vang lên, một nam tử trung niên đã đứng ngoài cửa.

Người này thân cao hơn tám thước, thân hình vạm vỡ. Xương gò má cao, sống mũi thẳng, đôi mắt hổ lấp lánh có thần. Gã mặc một bộ trang phục dài màu xanh, mặt đầy vẻ giận dữ.

Phía sau lưng gã còn có ba người thanh niên nữa.

Người thứ nhất năm nay tuổi chừng hai mươi, da màu đồng thau, bàn tay to, bộ lễ phục rộng thùng thình, cánh tay lộ gân xanh, cho người ta cảm giác đây là một người cuồng dã. Hai người còn lại có chút phong độ của người trí thức. Một người năm nay chừng hơn hai mươi tuổi, dáng người cao ráo. Người kia chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt gầy, thân cao khẳng khiu, mắt lóe lên tinh quang.

Mấy người này đều không hề tầm thường.

Người trung niên quát lớn:

-Người thiếu niên, chúng ta mặc dù tranh cãi có ầm ĩ một chút nhưng các người cần gì ra tay dã thương người? Còn người tại sao lại có thể ra tay độc ác như thế?

Hám Trạch không nói lời nào, lặng lẽ lùi về sau.

Ba người Cam Ninh, Hạ Hầu Lan và Hác Chiêu cùng tự động đứng phía sau Tào Bằng.

Thế nên người trung niên kia chỉ liếc mắt là nhận ra Tào Bằng chính là nhân vật chủ chốt ở đây. Hơn nữa, lúc vừa rồi Tào Bằng xuất thủ, gã cũng trông thấy rõ ràng, lòng thầm biết mấy người thiếu niên này không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Nhưng gã là cường binh, quanh năm suốt tháng quen ăn to nói lớn, làm sao có thể tránh được.

Người này vừa mở miệng đã trách cứ khiến Tào Bằng không khỏi khó chịu: “Người chỉ thấy ta xuất thủ tàn nhẫn nhưng người lại chẳng thấy được người của người muốn nhảy qua đầu ta, muốn hạ nhục ta phải chui qua háng y? Tại sao mọi chuyện từ miệng của người đều thành đạo lý của người hết vậy?”

Tào Bằng xưa nay chủ trương người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Người giận dữ nhưng khách sáo mà giảng đạo lý với ta, thì chúng ta nói chuyện khách khí.

Nếu người không nể mặt ta thì ta đây cũng sẽ không nói năng tử tế với người.

-Vị lão đại nhân này, người có biết Dục Tú lâu này là tửu lâu của Hoàng gia không? Nếu đã tới đây, các người cũng nên tuân thủ lễ nghi một chút. Chúng ta nói năng lỗ mãng là sai, thế các người có chỗ nào tốt? Hơn nữa, nói gì thì nói, các người cũng là người động thủ trước. Người không trông chó nhà người thì đừng trách ta dạy nó thay người.

Đôi mắt người trung niên chợt hiện ra sát ý sắc bén. Gã ngưng mắt nhìn Tào Bằng, hồi lâu sau mới chợt nói:

-Tiểu tử, gan dạ lắm!

-Có gan dạ hay không cũng chẳng tới lần người khen!

-Có dám khai tính danh không?

-Ta là Tào Bằng.

-Tào Bằng?

Người trung niên ngẩn ra, chợt cất tiếng cười to.

-Người chính là Tào Hữu Học, người dùng quỷ kế hãm hại Trương Dục Đức sao?

Cái gì là quỷ kế?

Ta áp dụng chiến thuật thích hợp mà thôi. Tào Bằng không thèm trả lời, chỉ nhìn nhìn người trung niên kia.

-Lệnh Minh đâu?

-Có mặt tướng.

-Vị Tào đô úy này quá tùy tiện, người giáo huấn hần một chút, cho hần biết cái gì gọi là ngoài trời còn có trời.

-Tuân lệnh!

Tên hán tử da đen trắng kiện bước tới.

Cam Ninh nhú mày, lắc mình chắn trước mặt Tào Bằng.

-Muốn giáo huấn công tử nhà ta thì còn phải hỏi ta có đồng ý hay không đã.

Hai người này đối mặt với nhau tạo ra một thứ khí thế bức người, khiến người trung niên không khỏi biến sắc.

Mà Tào Bằng không khỏi nhú mày, bởi hắn có thể cảm thấy được người thanh niên đen đúa đứng trước mặt này rất mạnh, hơn hắn hắn.

Người này không phải là cao thủ hạng nhất bình thường.

Chỉ ít so với hắn, người này mạnh hơn nửa cấp.

Nhưng so với Cam Ninh, người thanh niên đen đúa này lại không thể sánh bằng.

Nói cách khác, thân thủ của gã hiện đã trên cao thủ hạng nhất nhưng lại dưới cao thủ hạng nhất khác. Nếu như có định nghĩa chính xác nào đó, thì chỉ có thể nói gã đang ở ngang tầm cao thủ nhất lưu. Cam Ninh tuy chưa hề động thủ với Lệnh Minh nhưng khí tức của y phát ra lại hết sức kinh người.

-Lệnh Minh, lùi lại!

Người trung niên kia thật không ngờ bên cạnh Tào Bằng còn có một nhân vật như Cam Ninh.

Gã vội vã cao giọng quát, tiến lên.

Đúng lúc này, Tào Bằng chợt lắc mình bước ra:

-Hưng Bá, người đối phó với lão gia hỏa kia. Để ta lĩnh giáo cao chiêu của người này một chút.

Cam Ninh khẽ nheo mắt, không nói lời nào nữa, quay qua ngăn cản người trung niên, giơ một quyền ra.

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, lắc mình lao vào đánh nhau với Cam Ninh. Cùng lúc đó, hai người thanh niên phía sau người trung niên đó cũng vọt ra. Điễn Mãn và Hứa Nghi hét lớn một tiếng, ngăn hai người kia lại. Chỉ trong khoảnh khắc, trên lối đi nhỏ của lầu các, mấy người cùng xông vào đánh nhau.

Tào Bằng vung nắm đấm về phía người thanh niên đen đúa kia.

Người thanh niên kia cũng không hề né tránh, vung nắm đấm đón lấy nắm đấm của Tào Bằng. Quyền cước vừa va chạm nhau, một tiếng động nặng nề vang ra. Tào Bằng lùi lại bảy tám bước, hai tay run lên, hắn cười ha ha, nói:

-Tiểu tử da đen, hảo khí lực.

-Hảo khí lực, quyền cước khá lắm!

Người thanh niên da đen liên tục cười nhạt, khẽ lắc người xông lên.

Hám Trạch ở một bên kéo Hạ Hầu Lan và Hắc Chiêu, cười ha ha, nói:

-Đừng có vội, đánh làm gì.

-Giờ đã đánh rồi, còn nói đánh làm gì nữa à?

Hám Trạch cười không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào người trung niên đang đánh nhau với Cam Ninh, thâm đánh giá người này chẳng lẽ là...

Quyền cước của Tào Bằng như gió, sức mạnh của người thanh niên đen đúa kia lại trầm ổn.

Theo lý mà nói, Tào Bằng không phải là đối thủ của người thanh niên da đen kia. Nhưng trong quyền cước của hắn lại có ẩn chứa quyền lực nội gia, mặc dù sức mạnh không bằng người kia nhưng lại khiến người thanh niên kia hết sức khó chịu. Đặc biệt, Thái cực triển ti kính của Tào Bằng cứ từng lớp từng lớp khiến

người thanh niên da đen kia cảm thấy hết sức kỳ quái, hết sức bó chân bó tay. Gã càng ngày càng khó chịu, càng đánh càng giận dữ hơn, quyền cước vung ra càng mạnh, lực đạo càng kinh người hơn.

-Dừng tay, tất cả đều dừng tay lại!

Chợt nghe dưới lầu có tiếng ồn ào, ngay sau đó có người cao giọng nói.

Tào Bằng vừa ngậy người đã bị người thanh niên da đen kia đánh một quyền lên vai, khiến hắn lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống. Nhưng hắn phản ứng rất nhanh nhạy, thừa dịp lắc mình trong khoảnh khắc đó, móc từ trong túi ra một quả thiết lưu tinh tung ra. Người thanh niên da đen đang tung thêm một cú đấm nữa đến, không ngờ thiết lưu tinh xé gió tấn công, sợ hãi vội phải tránh né. Cũng chính trong chớp mắt này, một đám người đã xông lên tửu lầu.

-Nhị đệ, tam đệ, dừng tay!

-Thọ Thành tướng quân, xin dừng tay.

-Hưng Bá, lùi lại.

Những tiếng gọi ầm ĩ liên tiếp vang lên, song phương cùng dừng lại.

Điển Mãn và Hứa Nghi rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, thần khí an nhàn. Còn hai người thanh niên kia, một người thì y phục xộc xệch, người thì bị đánh cho mặt mũi bầm dập. Cam Ninh và nam tử trung niên kia sần sần như nhau. Nhưng chung quy lại, Cam Ninh vẫn chiếm thế thượng phong, người trung niên kia có phần bất lợi hơn.

Tào Bằng buông thông một cánh tay, hiển nhiên hắn đã bị thương.

Nhưng người thanh niên kia cũng chẳng hơn gì. Gã bị Tào Bằng dùng triển ti kính đánh ra song chưởng, lúc trước không cảm thấy gì nhưng đến giờ dừng lại, lại cảm thấy như bị kim châm từng đợt, vô cùng đau đớn. Gã nhìn tay, chỉ thấy cánh tay sưng đỏ, bầm xanh xám.

-Tướng quân Thọ Thành, đều là người một nhà, hà tất phải nghiêm trọng như thế?

Tào Chân và một người thiếu niên đi lên tửu lầu.

Tào Bằng nhận ra người thiếu niên này, y chính là Lâm Nghi hầu Lưu Quang.

Lưu Quang cười khở một tiếng, nói với Tào Bằng:

-Huynh đệ A Phúc, người vừa mới trở về đã định đập tan tửu lầu của ta sao?

-Lâm Nghi hầu, lâu rồi không gặp.

Tào Bằng một cánh tay không nâng lên nổi, không thể chấp tay được.

Tào Chân đi tới nói:

-A Phúc, sao ngươi lại đánh nhau với Vệ tướng quân?

-Vệ tướng quân?

Tào Chân nói:

-Ta quên chưa giới thiệu với ngươi vị này chính là Thái thú Võ Uy, Mã Đằng lần này phụng mệnh vào kinh để bá kiến thiên tử.

Mã Đằng?

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn người trung niên kia.

Lưu Quang kéo kéo tay Mã Đằng, nhẹ giọng khuyên bảo.

-Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Tào đô úy, hảo bản lĩnh.

-Mã thái thú, ngài quả nhiên cũng danh bất hư truyền.

-Ha ha ha, hôm nay Mã mỗ rất hài lòng, có thể quen biết thêm mấy vị anh hùng trẻ tuổi nữa. Chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, xin mấy vị chớ lo lắng.

Tào Bằng vội vã khách sáo, rồi chuyển tầm mắt tới người thanh niên đen đúa kia.

-Này, người là Bằng Đức đúng không?

Người thanh niên đen đúa ngẩn ra:

-Sao người biết tính danh của Mỗ gia?

Tào Bằng cười, không trả lời.

Lúc này, Tào Chân nói:

-A Phúc, ta vốn định làm bữa tiệc tẩy trần cho người, nhưng trong quân có việc, chúng ta ngày khác gặp lại. Người vừa mới trở về cũng mệt mỏi rồi! Viên Đức, người đưa mấy người A Phúc về trước đi. Lão nhị, buổi chiều người còn phải vào cung, đừng vì uống rượu mà làm hỏng việc.

Tào Chân vừa dứt lời, lần nữa chấp tay xin lỗi Mã Đằng.

Mã Đằng khoát khoát tay, chỉ hứng thú nhìn Tào Bằng một chút, rồi lại nhìn Bằng Đức, không nói gì.

Lưu Quang tiến bọn Tào Bằng xuống tửu lâu, chợt nghe Mã Đằng nói ở phía sau:

-Vị hán tử kia, người có một thân bản lĩnh cao cường như thế, sao không đền đáp quốc gia, chẳng hơn ăn nhờ ở đậu sao? Nếu có hứng thú, đừng ngại đến Vô Uy. Bằng vào bản lĩnh của người, tốt nhất người nên tranh thủ công danh, tạo lập công lao sự nghiệp chẳng qua cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Đương nhiên gã nói với Cam Ninh.

Tào Bằng quay đầu tức giận nhìn Mã Đằng.

Nhưng Mã Đằng không thèm để mắt đến hắn.

Cam Ninh mỉm cười:

-Tất nhiên cũng chỉ là sớm muộn, ta hà tất phải nóng vội? Theo ngài, cũng là sớm muộn gì. Theo công tử nhà ta cũng chỉ là sớm muộn gì mà thôi. Nếu thế, ta theo công tử nhà ta chẳng phải rất tốt sao?

Ngụ ý của gã là Mã Đằng người không sánh được với công tử nhà ta!

Sắc mặt của Mã Đằng nhất thời sầm xuống.

Tào Bằng đứng trên thang gác, nhìn về phía gã bữu môi, lộ vẻ cười cợt trêu chọc:

-A Phúc, nể mặt mỗ gia, người đừng gây sự nữa có được hay không?

Lưu Quang cười khỏ, kéo Tào Bằng đi ra ngoài.

-Mã thái thú, ngài bảo trọng.

Tào Bằng dứt lời, theo Lưu Quang ra khỏi tửu lâu.

259. Chương 245: Y Đái Chiếu

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 245: Y đái chiếu

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Sắc mặt của Mã Đằng càng lúc càng khó coi hơn.

Câu bảo trọng của Tào Bằng dường như còn có thâm ý khác. Chẳng nhẽ tên tiểu tử này đã cảm nhận được chuyện gì? Không thể nào, nghe nói hắn chỉ vừa mới trở về Hứa Đô, làm sao biết được. Cho dù thế nào, Huyền Đức vẫn muốn tiêu diệt hắn! Tên tiểu tử này quyết không phải là kẻ vô năng.

Một kẻ vô năng thì sao có thể có được cao thủ như thế kia?

Một người vô năng thì sao có thể thông đồng với kẻ địch ở Hạ Bì, khiến cả nhà Lã Bố chạy thoát, nhưng kết quả lại không bị phạt, lại còn được làm kỵ đô úy?

Mã Đằng càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, càng suy tính lại càng cảm thấy khó chịu.

-Lệnh Minh.

-Có mặt tướng.

-Người có quen với người tên Tào Bằng này không?

-Mặt tướng không nhận ra hắn.

-Vậy sao hắn biết người?

-Chuyện nay mặt tướng không rõ.

Mã Đằng mỉm cười, gật đầu, nhưng đôi mắt gã lại ánh lên vẻ ngờ vực. Bên ngoài Dục Tú lâu, bọn Tào Bằng cáo từ Lưu Quang xong liền lên ngựa rời đi.

-A Phúc!

-Ừ?

-Người rất quen với Lưu Quang thì phải?

Tào Bằng suy nghĩ một chút:

-Cũng không phải quen biết gì lắm, chẳng qua chỉ có duyên gặp mặt vài lần. Một lần là ở trong quán đấu chó, ta dùng bảo đao cha ta chế tạo ra để giúp nhị ca giương quyết nợ nần. Còn một lần nữa là trước khi ta tới Hứa Đô, từng gặp y một lần trên phố, có nói chuyện với nhau mấy câu.

Tào Chân gật đầu:

-Có một số chuyện ta cần phải nhắc nhở người. Hứa Đô hiện nay không còn an toàn nữa. Công Tôn Toàn đã chết, Viên Thiệu chiếm được Tịnh U, thực lực tăng lên rất nhiều, hiện đang rình mò Hứa Đô. Trong triều có rất nhiều người đều đang âm thầm phản đối chủ công, ý đồ đón Viên Thiệu về. Người tên Lưu Quang này, người tốt nhất không nên tiếp cận thân mật với gã quá! Lưu Quang thuộc dòng họ Hán thất, là tộc nhân được Hán đế tín nhiệm nhất. Gã chắc chắn thuộc phe phái Bảo hoàng, nếu như người thân với gã rất có khả năng sẽ phải chuốc lấy tai họa.

Tào Chân thật sự có ý tốt, Tào Bằng có thể hiểu rõ. Nhưng trong lòng hắn vẫn thâm có hảo cảm với Lưu Quang. Thế nhưng...

Tào Bằng trầm thờ dài một tiếng: Nói gì thì nói, gã cũng là dòng họ Hán thất!

-Được rồi, đại ca, có chuyện này huynh cần phải lưu ý.

-Chuyện gì?

-Người tên Lưu Bị này chắc chắn đang giả vờ, đừng để gã qua mặt, lừa huynh.

Tào Chân nghe thấy thế không khỏi ngưng thần.

.....

Mã Đằng nghe nói là con cháu của tướng Phục Ba Mã Viên.

Gia phụ Mã Túc của gã từng nhậm chức giáo úy Thiên Thủy, sau chuyển đến Lũng Tây, thành thân với Khương nữ của nhà họ Khương, sinh ra Mã Đằng. Nhưng, lúc đó, gia cảnh nhà Mã Đằng rất kém cỏi, phải sống bằng nghề đồn củi. Sau này, thứ sử Lương Châu là Cảnh Bì khiến lòng dân căm phẫn, Khương địch

tọa phản. Mã Đằng hưởng ứng lệnh triệu tập đi dẹp loạn, được quan viên Châu quận coi trọng, cho nhậm chức Tòng sự quân. Sau này gã lại lập chiến công, được đề bạt làm tư mã trong quân. Sau đó, Cảnh Bì bị giết, Mã Đằng liên kết với bọn Hàn Toại hoành hành ở Tam Phụ. Triều đình sai Hoàng Phủ Tung trấn thủ Tam Phụ, bọn Mã Đằng giều võ dương oai ở Kim Thành và Võ Uy.

Năm Kiến An thứ hai, Mã Đằng và Hàn Toại trở thành các chư hầu có thực lực cực mạnh ở Quan Trung.

Tào Tháo lệnh cho Chung Do làm Tư lệ hiệu úy, quản thúc chư quân ở Quan Trung. Sau khi Chung Do đến Trường An, liền gửi thư cho Mã Đằng giải trình lợi hại.

Mã Đằng chợt quy phục Hán thất, cùng Hàn Toại đối đãi với nhau vẫn thân thiện như trước.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, có một tình tiết tên là Y đá chiếu (Chiếu thư trong đai ngọc).

Tào Bằng không hiểu rõ lắm chuyện Y đá chiếu có thực hay không nhưng hẳn biết rằng nếu như Y đá chiếu thực sự tồn tại, Mã Đằng nhất định có tham gia.

Hắn nhất định phải phơi bày mọi sự!

Tào Bằng không phải người thích tố giác.

Nhưng hẳn cũng biết nếu hắn nói với Tào Tháo, y nhất định sẽ hỏi hắn tin tức từ đâu mà có. Như vậy, Tào Bằng nhất định sẽ không biết nên giải thích như thế nào. Nếu không giải thích được, hắn sẽ bị Tào Tháo nghi kỵ. Giải thích rồi cũng sẽ bị Tào Tháo nghi ngờ, mất công mà không được lợi gì cả.

Dù sao, đến Tào Tháo còn chẳng biết chuyện này, một người quanh năm suốt tháng ở bên ngoài như người lại có thể nắm được tin tức, chẳng phải muốn nói Tào Bằng người nắm rõ mọi chuyện xảy ra ở thành Hứa Đô này ư? Hơn nữa, người có thể nắm bắt thông tin nhiều hơn Tào Tháo như thế thì sao y có thể không ngờ vực cho được?

Chính vì thế, Tào Bằng chỉ có thể nói với Tào Chân như thế mà thôi.

-Tử Đan ca, Lưu Bị không phải là người có thể ngồi yên một chỗ lâu đâu. Trước đây, gã còn chưa được hoàng thất thừa nhận đã ngang ngược, tùy tiện. Nay hoàng thất đã thừa nhận gã rồi, gã lại bất ngờ ngoan ngoãn thế, chẳng phải là có ý đồ gì khác sao? Ta cho rằng, Lưu Bị chẳng qua là đang che mắt người, âm thầm giấu nghề thôi. Mà chuyện khiến gã phải ẩn thân như thế chắc chắn không phải chuyện bình thường. Huỳnh nên sai người theo dõi gã, tránh để gã lén lút gây chuyện thị phi.

Xung đột giữa Tào Bằng và Lưu Bị Tào Chân từng nghe nói qua.

Thật ra, ấn tượng của y với Lưu Bị khá tốt. Người này tính tình âm áo, khiêm nhường, lại nhân hậu, độ lượng, luôn khiến người khác cảm thấy thân thiết.

Nghe Tào Bằng dặn dò một hồi, Tào Chân nhướng mày.

-A Phúc, ta biết ngươi và Huyền Đức Công có mâu thuẫn, nhưng hiện Lưu Huyền Đức đã khuất phục, ngươi hà tất phải đuổi tận giết tuyệt, nhất quyết không chịu buông tay như thế?

-A?

Tào Chân thở dài:

-Huyền Đức Công là bậc trưởng thượng ôn hòa, lúc trước người cướp lương thảo của ngươi là bộ hạ của gã. Gã cũng không hiểu rõ tình hình. Nhưng ngươi lại đánh tới cửa doanh trại của gã, lại chém đại kỳ của gã. Hôm nay, ngươi lại bắt Trương Phi và vây khốn gia quyến của gã đã là đủ lắm rồi. Đã như vậy, ngươi hà tất phải...

Sắc mặt Tào Bằng chợt thay đổi.

Hắn vô cùng kinh ngạc nhìn Tào Chân, một lúc lâu sau vẫn không nói gì, thúc ngựa đi luôn.

-A Phúc.

Tào Chân muốn gọi Tào Bằng quay lại nhưng hẳn căn bản không thèm nhìn một lần, đi thẳng.

Bọn Cam Ninh cũng không hiểu rõ lắm có chuyện gì, chỉ thấy Tào Bằng đi liền vội vã đuổi theo. Hứa Nghi và Diên Mãn có phần mơ hồ, vội đến bên cạnh Tào Chân.

-Tử Đan, A Phúc làm sao vậy? Đi mà không từ biệt thế?

Tào Chân thật ra cũng có chút mất hứng.

Ta chẳng qua chỉ nói với người có vài câu, người lại chẳng thềm nể mặt ta là có ý gì?

Y trầm giọng nói:

-Ta không biết.

Dứt lời, quay đầu đi luôn.

Hai người Diên Mãn và Hứa Nghi đứng đó, nhìn nhau, không hiểu nổi rốt cuộc có chuyện gì nữa.

.....

Đêm đó, Lưu Bị đang ở trong thư phòng, tay cầm một quyển “Sử ký”, chăm chú đọc.

Quan Vũ không ở bên cạnh gã. Đêm qua, khi nghe nói Trương Phi bị bắt, bị giam tại quan dịch của Thần Đình xong, Lưu Bị lập tức sai Quan Vũ dẫn binh mã đi cứu viện.

Gã lo lắng Quan Vũ tâm cao khí ngạo, bèn sai Mi Chúc hộ tống Quan Vũ đi.

Lúc này, bên cạnh Lưu Bị chỉ còn lại hai người là Tôn Càn và Giản Ung, thủ vệ trong phủ giao cho Trần Đáo phụ trách.

Gã xem sách một hồi, chợt cảm thấy phiền muộn, bèn buông sách xuống, ra khỏi phòng, đứng trước cửa hiên, trầm ngâm.

Trước đó vài ngày, xa kỵ tướng quân Đồng Thừa đột nhiên sai người bí mật liên hệ với gã.

Ban đầu, Lưu Bị vốn không biết là có chuyện gì, vì vậy rất hứng thú đi dự yến. Thật không ngờ, trong buổi tiệc rượu, Đồng Thừa chợt lệnh cho đám nô bộc lui đi, lấy ra một bản chiếu thư. Chiếu thư này do Hán Đế Lưu Hiệp soạn thảo, nói Tào Tháo thao túng triều đình, mạo danh thần tử nhà Hán, thực chất chỉ là một tên Hán tặc.

Lưu Hiệp hiện đã trưởng thành, muốn có thể tự thân chấp chưởng triều chính, hưng phục cơ nghiệp nhà Hán.

Chính vì thế, y mời Đồng Thừa bí mật liên hệ với các thần tử Hán thất cùng hợp lực giết chết Tào Tháo. Trong thư của Lưu Hiệp viết nghe rất chân tình. Lý do bức chiếu thư này rơi vào tay Đồng Thừa là bởi con gái của lão là quý nhân của Lưu Hiệp. Lão là ngoại thích của Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp không còn chọn được người nào thích hợp hơn.

Thường ngày, y bị cấm cản trong thâm cung, hầu hết mọi nơi đều có tai mắt của Tào Tháo.

Mấy người tâm phúc bên cạnh y như bọn Lưu Quang, Lãnh Phi không thể cầm quyền, lại thiếu sự từng trải, sẽ không thể có thực quyền.

Ngay cả Đồng Thừa cũng không phải nhân vật có thực quyền.

Nhưng bất kể như thế nào, Đồng Thừa cũng là ngoại thích của y, là người Lưu Hiệp có thể tin tưởng được.

-Huyền Đức là người của dòng họ Hán thất, con cháu Tĩnh Vương ở Trung Sơn. Hiện ngài là hoàng thúc của bệ hạ, còn được phong làm Vệ tướng quân. Tào Tặc giờ ngày càng càng rõ, nếu không loại trừ, chẳng mấy chốc sẽ trở thành Hán tặc. Ta biết Huyền Đức là người trung nghĩa, nên hôm nay mới cố mời ngài đến đây, cùng mưu tính đại sự, tìm cách giết chết Tào tặc.

Lưu Bị giật mình, ngồi yên không nói gì.

Gã có dã tâm là chuyện thật, thế nhưng từ trước tới giờ, Lưu Bị chưa từng bị cuốn vào tranh chấp của triều đình.

Gã vẫn luôn nghe lệnh người khác, bất kể là Dự Châu mục, Từ Châu mục, đối với những tranh đấu chốn triều đình, Lưu Bị không có một chút kinh nghiệm nào hết.

Lưu Bị nhảy bén cảm giác được Y đài chiếu này là cơ hội của gã.

Nhưng gã cũng hiểu rõ một khi chiếu thư có tên gã, gã đã hoàn toàn phản bội lại Tào Tháo, hoàn toàn không còn đường sống nữa. Chỉ ít hiện tại, Lưu Bị vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho việc phản bội lại Tào Tháo. Có lẽ nên nói là gã chưa có tư cách phản bội Tào Tháo thì đúng hơn.

-Đồng xa kỵ có thể dốc sức vì bệ hạ diệt trừ quốc tặc, cũng là bổn phận nên làm.

Nhưng giờ Tào Tháo thế đang mạnh, chúng ta trong tay không binh không tướng, làm sao có thể thực hiện được đây? Chuyện cấp bách là xa kỵ tướng quân bên trong phải liên kết với triều thần, bên ngoài phải tập hợp chư hầu. Chờ đến thời điểm thích hợp, chúng ta sẽ trong ứng ngoại hợp mới có thể diệt trừ quốc tặc được. Nhưng hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp.

Đồng Thừa mừng rỡ:

-Huyền Đức suy nghĩ đúng hợp ý ta.

Vì vậy, Lưu Bị và Đồng Thừa bí mật bàn bạc, rồi viết tên của mình vào Y đài chiếu.

Sau đó, gã bắt đầu ẩn thân, nỗ lực khiến Tào Tháo lơ là, tìm cách thoát khỏi Hứa Đô. Tào Bằng bắt giữ Trương Phi, giam cầm gia quyến của gã, Lưu Bị có tức giận hay không đây? Vô cùng tức giận! Thế nhưng, gã không muốn gây chuyện. Chính vì thế, đối với chuyện này, gã buộc phải một mắt nhắm một mắt mở. Chuyện hiện tại gã muốn làm là nhanh chóng rời khỏi Hứa Đô.

Còn ở lại Hứa Đô thêm một ngày, là tính mạng của gã lại nguy hiểm thêm một lần.

Đứng trên hành lang uốn lượn, suy nghĩ về những chuyện gần đây đã làm, về cơ bản, Lưu Bị hoàn toàn hài lòng.

Lão Tào, người xem ta thế nào?

Người của người dám cười lên đầu lên cổ ta, ta cũng mặc, không nói gì. Mỗi ngày ở nhà nấu ăn, làm vườn tược, chuyện gì cũng không làm. Người còn không thả ta đi sao?

Có thể nói, Lưu Bị hiện chỉ đang sống qua ngày.

Gã suy tính xem bản thân còn có thể ở lại Hứa Đô này được bao lâu nữa.

-Chủ công!

Ngay khi Lưu Bị còn đang trầm tư, một người vội vàng chạy tới.

Lưu Bị vừa nhìn qua đã nhận ra người này chính là Giản Ung. Trong ấn tượng của gã, Giản Ung là người gặp chuyện cũng không vội vã, luôn luôn trầm tĩnh.

Thế nhưng hiện tại, hắn lại có vẻ hoảng loạn.

-Hiển Hòa, vì sao mà hoảng hốt như thế?

-Xa kỵ tướng quân vừa sai người đưa tin tới.

-Tin gì?

-Mã Thạ Thành sáng mai sẽ rời Hứa Đô.

-A?

Lưu Bị đang suy tính, chợt giật mình, gương mặt nhất thời hoảng hốt.

Mã Thạ Thành chính là Mã Đằng.

Lưu Bị biết Mã Đằng đã ghi tên vào Y đài chiếu kia. Vốn dĩ, Đồng Thừa và bọn họ giao ước xong, cứ cách một thời gian lại gặp mặt nhau một lần. Lưu Bị cũng muốn qua cơ hội lần này tạo dựng quan hệ với Mã Đằng, tương lai sẽ tìm thêm một lối thoát.

Đang yên đang lành, sao Mã Đằng lại rời khỏi Hứa Đô?

-Chuyện gì đã xảy ra?

-Mã Thọ Thành phái người nói với xa kỵ tướng quân, tạm thời không nên có bất cứ hành động gì. Còn nói, rất có khả năng có người đang theo dõi.

-Bị người biết được ư?

-Chuyện này...

Giản Ung cười khỏ, lắc đầu, nói:

-Xa kỵ tướng quân chưa nói đến.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi chuyển chủ đề:

-Nhưng ta có nghe người ta nói một chuyện, hôm nay Mã Thọ Thành ở Dục Tú lâu có xung đột với người ta, còn đánh nhau nữa.

-Đánh nhau với ai?

-Chính là người được cho là có tài năng xuất chúng Tào Bằng vừa trở về Hứa Đô.

Trong đầu Lưu Bị chợt hiện lên hình ảnh người thiếu niên kia. Hắn đứng bên ngoài cổng doanh trại, một đao chém đứt đại kỳ của gã, cho đến giờ Lưu Bị vẫn không thể quên.

Gã có thể cảm thấy Tào Bằng dường như hiểu gã vô cùng rõ.

Mà nay, hắn vừa đến đã nảy sinh xung đột với Mã Đằng. Rốt cuộc là có chuyện gì mà Mã Đằng lại vội vàng đi như thế?

-Mã Thọ Thành hiện đang ở đâu?

-Hiện đang ở quan dịch chuẩn bị hành lý. Gã đã được Tào Tháo chấp thuận, sáng sớm mai sẽ đi.

-Người lập tức báo Công Hổ đến quan dịch, bí mật báo kiến Mã Đằng, hỏi thăm xem vì sao gã lại đột nhiên muốn đi như thế.

-Tuân lệnh!

Giản Ung không dám chậm trễ, vội vã xoay người rời đi.

Bước xuống hành lang uốn lượn, Lưu Bị chậm rãi bước đi.

Vườn hoa mùa xuân, đào hạnh cùng khoe sắc. Trong không khí, mùi hương thơm nhàn nhạt lan tỏa, thấm vào từng ngóc ngách cơ thể, khiến người sáng khoái.

Lưu Bị chấp tay mà đi, miên man suy nghĩ.

Gã có phần nào khẳng định chuyện Mã Đằng rời đi có liên quan đến chuyện xung đột với Tào Bằng ở Dục Tú lâu ngày hôm nay.

Tào Bằng, Tào Bằng...

Người này thật đúng không phải hạng người có thể khiến người khác yên lòng được. Lúc trước, hắn phá hủy kế hoạch ở lại Từ Châu của Lưu Bị, còn hàng phục được Trương Liêu quy thuận Tào Tháo. Tám dũng tướng dưới trướng Lã Bố, Lưu Bị luôn luôn thèm khát. Đặc biệt là Trương Liêu và Tang Phách quả thực là những người khiến gã phải đổ mắt tìm kiếm.

Tuy rằng mấy lần bại trận dưới tay Trương Liêu nhưng dù sao Lưu Bị cũng không hề oán hận.

Đối với năng lực của Trương Liêu và tính nết của y, Lưu Bị cực kỳ coi trọng. Thế nhưng một người như thế lại quy thuận Tào Tháo.

Nếu ta là Trương Văn Viễn, ta nhất định sẽ làm chư hầu một phương!

Trong lòng Lưu Bị âm thầm cảm thán.

Nhưng gã cũng bắt đầu chú tâm hơn đến những điểm thua kém của bản thân. Hiện giờ, gã rất chú ý đến gia đình của Tào Bằng. Tào Cấp không cần phải nói, đó đơn giản là người cung cấp binh giới cho Tào Tháo. Chỉ nhìn trang bị của Tào quân hiện tại, Lưu Bị đã hết sức thèm khát rồi. Đặc biệt đội Hồ Bôn quân và Hồ Báo kỵ mới lập gần đây được trang bị binh khí, áo giáp rõ ràng tốt hơn hẳn binh khí trong tay đám binh sĩ bình thường, giúp bọn họ mạnh hơn hẳn một bậc.

Nếu Bạch Mạo binh của ta có được thứ binh giới nhường ấy, trên đời này ai có thể ngăn được ta?

Còn người tên Đặng Tắc kia tuy giờ chỉ là huyện lệnh Hải Tây nhưng ai biết gã còn làm huyện lệnh đến bao giờ nữa.

Đồn điền ở Lương Hoài đều do một tay người này thực hiện.

Một người như thế trước đây vốn không có tiếng tăm gì, vì sao lại trở thành thủ hạ của Tào Tháo?

Còn có tên Tào Bằng kia nữa, tuổi tác không lớn thế nhưng lại không hề tầm thường chút nào. Chỉ nhìn đám thủ hạ của hắn có những dũng tướng hạng nhất như Cam Ninh cũng đủ để nói rõ người này có bản lĩnh đến thế nào. Một nhà ba người đều rất phi thường, vậy thì tại sao ngay từ đầu, ta lại không chú ý đến bọn họ?

Lưu Bị nghĩ tới đây, không khỏi thầm cảm thấy mất mát, thở dài một tiếng.

Nhưng rất nhanh gã lại phấn chấn trở lại.

Ta giờ đã mang dòng họ Hán thất, đường đường là hoàng thúc của Đại Hán. Có được thân phận này, chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp, nhất định ta sẽ làm được chuyện muốn làm.

Cứ như thế, Lưu Bị nghỉ chân trong hoa viên gần nửa canh giờ.

Khi Tôn Càn trở về từ quan dịch, liền vội vã đi tới trước mặt Lưu Bị.

-Công Hổ, tình hình thế nào?

Tôn Càn đáp:

-Mã Thọ Thành nói người tên Tào Tháo kia rất có thể là gián điệp dưới trướng Tào Tháo. Chính vì thế, gã không ở Hứa Đô, chẳng qua là muốn che mắt người khác mà thôi. Người này hiểu vô cùng rõ ràng tình hình ở Hứa Đô. Hôm nay, khi xung đột với Mã Đằng ở Dục Tú lâu, hắn đã gọi danh tự của một vị tướng đi theo Mã Đằng, rồi còn nói Mã Đằng bảo trọng. Từ câu nói này, Mã Đằng cảm giác được người này chắc hẳn biết chuyện gì đấy. Chủ công, ta nghĩ chẳng qua là Mã Đằng gan bé quá mà thôi, một câu bảo trọng mà khiến gã sợ đến tè ra quần.

-Không đúng!

Lưu Bị giật mình.

-Mã Thọ Thành không phải kẻ nhát gan. Gã ngang dọc Tam Phụ, uy chấn Tây Lương, luôn luôn có đạo lý của gã. Bảo trọng?! Tên tiểu tử Tào gia nói những lời này cũng không phải tùy tiện đâu. Khoan đã, người nói vì sao hắn lại giam giữ Dục Đức ở Thần Đình?

-A?

-Hắn không giết Dục Đức, mà lại thả y trở về. Tại sao Tào Bằng không làm thế, lại còn để Dục Đức và Thản Chi cùng ở lại Thần Đình, cầm chân bọn họ? Chuyện này có thể có dụng ý gì hay không?

Người ta thường nói: Người không làm chuyện mờ ám, không sợ quỷ ghé nhà.

Bất kể là Mã Đằng hay Lưu Bị, trong lòng bọn họ đều có quỷ.

Sợ rằng ngay đến Tào Bằng cũng không thể ngờ được một câu “Bảo trọng” thuận miệng của hắn lại khiến hai đại nhân vật cùng thấp thỏm, bất an như thế.

Tôn Càn đảo mắt, chợt trợn trừng mắt, hoảng sợ nhìn Lưu Bị.

-Chủ công, chẳng lẽ là...

Lưu Bị ra sức gật đầu, trầm giọng nói:

-Có lẽ Tào Tháo đã nghe được tin tức gì đó rồi. Trước đó ta vẫn luôn giấu nghề, Tào Tháo vốn vẫn chưa hết nghi ngờ. Chẳng qua y không muốn giống trống khua chiêng, dù sao giờ ta cũng là dòng Hán thất. Y lệnh cho Tào Bằng giam chân Dực Đức bởi biết huynh đệ ta tình thâm, tất ta sẽ phải người đến. Người có thể dùng bên ta không nhiều lắm, cũng chỉ có Vân Trường. Như vậy, y có thể nhân cơ hội đó mà bắt ta.

Tôn Càn biến sắc, không ngừng đồng ý.

Lưu Bị chần chờ một hồi trong phòng, lát sau nhẹ giọng nói:

-Không được, nếu ta không đi, Tào Tháo nhất định sẽ giết ta.

-Chủ công, vậy chúng ta...

-Ngay trong đêm nay, người ra khỏi thành, báo cho Vân Trường và Dực Đức tạm thời dừng về Hứa đô. Lệnh cho hai người đó dẫn binh trốn ở Quan Độ. Ta sẽ mau chóng gặp lại bọn họ.

260. Chương 246: Uống Rượu Ngắm Hoa Mai

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 246: Uống rượu ngắm hoa mai

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Quá nửa đêm, trời trút mưa.

Hừng đông, mưa đã ngừng rơi, không gian trong hoa viên vô cùng trong lành. Lá cây xanh nhạt, nụ hoa đã hé nở, điểm xuyết vài hạt mưa trong suốt trong nắng sớm. Trong một góc hoa viên phía sau Tào phủ có một khoảng đất trống, diện tích khoảng chừng bảy, tám trăm mét vuông trồng liễu rủ. Liễu trong gió khẽ đung đưa, phá lệ thanh tịnh. Trên khoảng đất trống đó còn đặt hai thứ bình khí.

Ngoài ra, còn có dụng cụ tập tạ bằng đá.

Bãi đất trống phía bên ngoài, có xà đơn, xà kép và vài hình nhân bằng gỗ.

Nơi này là chỗ Tào Bằng luyện công. Tuy rằng hần không ở trong phủ nhưng Trương thị vẫn để cho hần một phần đất trống, dựa theo những thiết kế lúc trước ở Điền gia mà chế tạo lại toàn bộ dụng cụ này cho hần. Chỉ ít, ở nơi này, bà cũng cảm nhận được hình bóng của nhi tử.

Tào Nam từng nói với Tào Bằng: mùa thu năm Kiến An thứ hai, Tào Bằng theo Đặng Tắc rời khỏi Hứa Đô.

Ban đầu, Trương thị vô cùng nhớ thương Tào Bằng, cả ngày đều ngơ ngẩn ở võ trường, có khi lại ngồi thơ thẩn cả ngày.

Sắm soi từ mẫu lần kim,

Uớm vào du tử khó tìm dấu may.

Đối với tình cảm sâu nặng của mẹ, Tào Bằng luôn cảm thấy bản thân chưa đáp đủ.

Về mặt tinh thần, Trương thị không phải là mẫu thân của hần, thế nhưng tinh thần và huyết mạch lại là thứ cả đời hần cũng không thể dứt bỏ. Chính vì thế, khi trở về Hứa Đô, Tào Bằng luôn ở nhà nói chuyện phiếm với mẫu thân hoặc theo Trương thị ra ngoài đi khắp phố chợ Hứa Đô.

Đồng thời, hần vẫn kiên trì tập luyện theo thói quen lúc trước.

Bởi vì hần gặp một chuyện phiền phức.

Kiếp trước, Tào Bằng từng đạt đến trình độ Dịch cân. Kiếp này, chẳng qua hắn đem mọi thứ đã từng thực hiện ở kiếp trước làm lại một lần mà thôi.

Thế nhưng, khi bắt đầu tập luyện cao hơn, những cơ duyên luyện võ ở kiếp trước của Tào Bằng không còn áp dụng được nữa.

Thế cho nên, hiện nay, khi hắn đã bước vào giai đoạn “Tẩy tủy”, hắn không biết làm sao để tu luyện tiếp. Một người đã đạt đến cảnh giới đó dĩ nhiên có thể tùy ý biến hóa công pháp tương ứng. Ví như ban đầu, Tào Bằng bắt đầu nhập môn bằng Thái cực, sau này dùng kim cương bát thức của Bạch Viên Thông Bối quyền kết hợp với tu luyện chân ngôn mà đạt được hiệu quả. Đây là kinh nghiệm của hắn. Tào Bằng biết dùng biện pháp gì tu luyện mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nhưng hiện tại lại khác!

Muốn thăng lên cấp võ tướng, cũng chính là giai đoạn sau Tẩy tủy, Tào Bằng không biết phải luyện tập như thế nào.

Thế chất càng tăng mạnh thì càng mạnh hơn, nhưng sức mạnh càng mạnh thì lực càng mạnh hơn nữa. Cái này rất cuộc phải luyện thành như thế nào đây? Đánh nhau trên chiến trường, cùng người khác giao chiến đúng là có thể gia tăng võ công thật nhưng cái gia tăng chỉ là kinh nghiệm mà thôi.

Vậy nên làm thế nào đây?

Làm sao hắn có thể đánh ra một kích kinh thiên động địa như Lã Bố? Làm sao có thể đánh một đòn mạnh như sóng Trường Giang của Cam Ninh? Làm sao có được cuồng phong bạo vũ như của Trương Phi?

Tào Bằng không biết!

Chuyện này tùy thuộc vào khả năng linh hội của hắn, chứ không thể được truyền dạy bằng lời.

Nếu như không thể nghiệm ra được, cả đời này hắn không thể đạt được cảnh giới nhất lưu.

Mặc dù Cam Ninh có kinh nghiệm nhưng tình hình mỗi người khác nhau. Bản thân Cam Ninh cũng không biết nên chỉ điểm như thế nào cho Tào Bằng.

Chính vì thế, đã nhiều ngày nay, Tào Bằng luôn có phần nôn nóng, sốt ruột.

Ra khỏi phòng, hắn đi qua hành lang, đến thẳng võ trường.

Từ rất xa, Tào Bằng đã chợt nghe thấy một tiếng như tiếng thú rống lên từ võ trường truyền đến. Trong lòng không khỏi kỳ quái, vì vậy hắn nhanh chân lao về phía bên võ trường. Trên khoảng đất trống, một thanh niên cưỡi trần đang luyện công ở võ trường. Từng giọt mồ hôi trong suốt đậu trên người gã chớp sáng trong nắng sớm. Thân hình người thanh niên chắc nịch, cơ bắp nổi rõ. Gã đang luyện tập một thứ quyền pháp nhìn rất đơn giản.

Từng chiêu gã xuất ra đều mạnh mẽ, mỗi chiêu mỗi thức lại tiến lên một chút, rồi lại dừng một chút. Miệng gã liên tục quát lên.

Là nghệ thú quyền ư?

Tào Bằng cảm thấy thứ quyền pháp này hình như hắn đã từng gặp qua, có vẻ như đã thấy ở nơi nào đó.

Vì vậy hắn bèn đứng sát sân tập, lặng lẽ quan sát. Người thanh niên kia chính là Cam Ninh. Theo những âm thanh gã quát lên liên tục, động tác càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Cương khí phát ra ào ạt, chẳng khác nào nước sông cuộn cuộn bất tận.

-Hùng Bác thuật!

Trong đầu Tào Bằng chợt hiện lên một cái tên.

Hắn nhận ra thứ quyền pháp này của Cam Ninh giống như của con mãnh thú nào. Đồng thời, hắn cũng nhớ ra từng thấy bộ quyền pháp này ở nơi nào.

Cam Ninh chợt dừng tay, quay đầu nhìn lại.

Trong mắt gã ánh lên hung quang khiến người khác cảm thấy sức uy hiếp khó hiểu.

Vừa thấy Tào Bằng, ánh mắt của Cam Ninh chợt dịu lại. Gã thu quyền cước, cười ha ha, chấp tay chào Tào Bằng. Theo động tác của gã, tiếng chuông chợt vang lên. Tào Bằng giật mình, trên tay Cam Ninh có đeo theo chuông, nhưng lúc vừa rồi khi luyện công, mặc dù động tác của gã hết sức cương mãnh nhưng lại không hề có tiếng chuông phát ra. Chuyện này có nghĩa là gì?

Sức mạnh của Cam Ninh đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, vượt qua cảnh giới thu phát như thường.

-A Phúc, sao công tử biết đây là Hùng Bác thuật của ta?

Cam Ninh gỡ một cái khăn từ trên xà đơn xuống, lau mồ hôi trên người. Gã vừa nói chuyện vừa bước tới, gương mặt lộ vẻ hiếu kỳ.

Tào Bằng do dự một chút, nhẹ giọng nói:

-Ta từng gặp người luyện qua bộ quyền pháp này.

Cam Ninh ngẩn ra, buột miệng thốt lên:

-Công tử từng gặp người luyện qua ư?

Gã chợt giải thích:

-Hùng Bác thuật này là quyền pháp của tổ tiên ta truyền lại. Sao công tử có thể gặp được người luyện quyền pháp này được?

Tào Bằng gõ gõ đầu:

-Hình như là ba năm trước đây thì phải? Không, là khoảng hai năm trước mới đúng. Khi đó, nhà của ta còn ở Cức Dương, bị Hoàng Xạ ở Giang Hạ hãm hại, gần như nhà tan cửa nát. Hình như ta cũng đã nói với người rồi. Cũng chính lúc đó, ta nhận Điển Vi làm Điển thúc phụ, còn có Tử U nữa. Lúc đó, ta và tỷ phu của ta mới gặp lại nhau. Chúng ta cứu được Điển Vi xong, liền tìm cách chuyển đến Nhượng thành, rồi trở về Niết Dương.

Tỷ phu của ta, còn có Đầu Hồ nữa được danh y ở Niết Dương, trước kia từng là thái thú Trường Sa họ Trương cứu.

Thủ hạ của Trương thái thú có một lão quản gia, từng sử dụng bộ quyền thuật này. Theo ta nhớ thì lão được gọi là Cam Mậu thì phải. Đúng, là Cam Mậu, tự là Ba Trung Mễ Hùng. Nhưng ta nghĩ Bác Hùng thuật của lão còn mạnh hơn của người, cũng không trầm như của người.

-Ba Trung Mễ Hùng?

-Sao vậy?

Cam Ninh nhìn Tào Bằng, hồi lâu sau chợt mỉm cười.

-Cam Mậu là thúc tổ của ta, cũng là người dạy ta Hùng Bác thuật.

Tào Bằng ngạc nhiên, há hốc mồm, vẻ không thể tin được.

-Ba Trung Mễ Hùng là tên hiệu của người. Thật ra, gia thúc tổ là Ngũ Đẩu Mễ hộ pháp. Công tử hẳn là biết Ngũ Đẩu Mễ giáo a?

Ngũ Đẩu Mễ giáo?

Tào Bằng đương nhiên từng nghe nói đến.

Nhưng hẳn nghĩ mãi không ra, không nhớ người đứng sau Ngũ Đẩu Mễ giáo tên là gì, hình như người sáng lập giáo phái này tên là Trương Đạo Lăng. Đúng, người này chính là Trương Đạo Lăng.

Cam Ninh nói:

-Thúc tổ ta vốn là hộ pháp đại thiên sư của Ngũ Đẩu Mễ giáo. Sau loạn Thái Bình, Ngũ Đẩu Mễ giáo cũng bị ảnh hưởng. Sau này, Lưu Yên nhập vào đất Thục. Lúc đó, đại thiên sư của Ngũ Đẩu Mễ giáo là Trương

Lỗ có xung đột với Lưu Yên. Lưu Yên thậm chí còn giết cả nhà Trương Lỗ, còn giết sạch giáo chúng Ngũ Đấu Mễ giáo. Thúc tổ lúc đó vì phải chạy nạn mà tới Ba quận. Không ngờ rằng...Vây giờ người ở nơi nào?

Tào Bằng gãi gãi đầu:

-Chắc vẫn còn đang ở Niết Dương.

Cam Ninh có vẻ hưng phấn!

Nhưng cũng khó trách, người thân thất lạc nhiều năm như thế vốn tưởng đã tạ thế, không ngờ lại biết được nơi người đó ở, Cam Ninh sao có thể không vui mừng được. Gã đứng trong võ trường lưỡng lự chốc lát, nhẹ giọng nói:

-Công tử, ta muốn đến Niết Dương xem thử thế nào.

-A?

Tào Bằng ngẩn ra, chợt bình tĩnh.

Hắn do dự một chút, gật đầu:

-Hiện lệnh thúc tổ làm việc dưới trướng của Trương thái thú, hắn là vẫn còn ở đó. Nhưng Niết Dương hiện tại do Lưu Biểu cai trị, người hiền lành đến đó, e rằng sẽ có nguy hiểm. Ta có một vị huynh trưởng, hiện đang ở quận Nam Dương, là tư mã của Nam Dương, đồn trú ở núi Thổ Phục. Người có thể tìm y, nhờ y giúp đỡ, đưa người tới Niết Dương. Ta cũng còn có vật này muốn người giúp ta chuyển cho y.

Cam Ninh nói:

-Công tử yên tâm, lâu thì hơn tháng, chậm thì hai mươi ngày, Cam Ninh nhất định sẽ trở về Hứa Đô.

Tào Bằng chỉ cười cười:

-Hưng Bá, người đi đường phải cẩn thận.

Chính ngộ, Cam Ninh cáo từ rồi đi.

Gã cưỡi con ngựa Ô Chuy, vác theo song đao Hà Nhất, đi về hướng núi Thổ Phục.

Tào Bằng tiễn Cam Ninh xong liền trở về nhà, cùng nói chuyện với mẫu thân Trương thị một lúc, rồi cùng Hoàng Nguyệt Anh nghiên cứu về guồng nước.

Trận mưa qua đi, Tào Bằng ít nhiều cảm giác được nạn hạn hán đã dịu đi.

Nhưng dù vậy, Hoàng Nguyệt Anh vẫn không ngừng nghiên cứu guồng nước, ngược lại, nàng càng tích cực hơn.

Guồng nước đúng là một thứ tốt a!

Năm nay không hạn hán không có nghĩa sang năm không có hạn hán.

Biết đâu gặp một năm tai ương, guồng nước này sẽ có thể phát huy tác dụng thì sao?!

Bắt đầu từ năm nay làm guồng nước này, biết đâu sẽ mang lại lợi ích lớn lao cho mọi người thì sao? Tào Bằng hiện tại vẫn chưa nhận thức được tầm quan trọng của việc này.

-Công tử, Điển Mãn công tử tới.

Tào Bằng đang ngồi ở hành lang, im lặng đọc sách.

Chợt có hạ nhân đến báo, nói là Điển Mãn tới.

Từ sau chuyện không vui với Tào Chân, Tào Bằng không gặp mặt mấy người huynh đệ nữa, hầu hết thời gian đều bầu bạn với Trương thị.

Nhưng đó chỉ là mâu thuẫn của Tào Bằng và Tào Chân, không liên quan gì đến Điển Mãn.

Vừa nghe Điển Mãn tới, Tào Bằng vội vàng nói:

-Cho mời.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự dẫn đường của gia nô, Điển Mãn đã cười ha hả, tiêu sái đi vào. Thấy Tào Bằng đang nhàn nhã thong dong, Điển Mãn chợt làm mặt giận.

-A Phúc, người nhàn nhã nhỉ?

Tào Bằng cười nói:

-Tam ca, sao hôm nay huynh lại tới tìm ta thế này?

Điển Mãn không trả lời ngay, mà đi thẳng tới, đặt mông ngồi phịch xuống. Y cầm lấy một chén nước bên cạnh, uống ừng ực một hồi. Uống xong, lại đặt chén xuống, lấy tay quẹt chút nước bám trên hàm râu rồi thở dài một hơi, dựa vào cây cột trên hành lang.

-Người thì thoải mái lắm rồi. Mấy ngày nay, ta làm nhiệm vụ mệt muốn chết rồi.

-Nhiệm vụ gì mà mệt vậy?

Tào Bằng chợt cười:

-Đừng tưởng ta không biết. Đám võ sĩ Hồ Bôn lang các huynh đâu có nhiệm vụ gì đâu, chẳng qua là tìm nơi chơi mặt chược thôi?!

-Phì, mấy ngày nay ta lúc nào cũng làm nhiệm vụ ở Hoàng thành, làm gì có thời gian chơi mặt chược.

Dứt lời, Điển Mãn đứng lên, kéo tay Tào Bằng:

-Mau chuẩn bị, chúng ta đi.

-Đi đâu?

-Cha ta tìm người.

Tào Bằng nghi hoặc nói:

-Điển trung lang tìm ta? Ngài tìm ta làm gì? Chứ không phải muốn ta vào Hồ Bôn chứ? Ta không vào đâu.

Vốn dĩ, từ lúc còn ở Hạ Giao, Điển Vi đã muốn Tào Bằng gia nhập quân Hồ Bôn rồi.

Cũng bởi vì Tào Bằng hiện chưa có gì làm, gã lo lắng tâm tình hần không tốt. Còn một nguyên nhân nữa là Điển Vi cũng mong muốn thêm Tào Bằng vào Hồ Bôn quân, bởi gã biết bản lĩnh của Tào Bằng, hơn nữa cũng cực kỳ yêu thích hần. Chẳng qua, Tào Bằng lúc đó đã kiên quyết cự tuyệt mà thôi.

Nói đùa chứ, Hồ Bôn có gì lý thú?

Mặc dù nói là Hồ Bôn nghe thì rất uy phong nhưng hần không muốn làm.

Dù Điển Vi đã từng hứa hẹn nếu như Tào Bằng gia nhập, chí ít cũng để hần làm Hồ Bôn trung lang. Nhưng Tào Bằng vẫn kiên quyết không chịu.

Điển Mãn sầm mặt:

-Ta thật không rõ gia nhập Hồ Bôn có cái gì không tốt?

-Gia nhập vào Hồ Bôn khác gì huynh đi trông cửa cho người khác không?

-Người...

Điển Mãn cười mắng:

-Để ta về nói lại với lão Hứa, bảo người nói Hồ Bôn là chó trông cửa, để xem lúc đó y trừng trị người thế nào.

-A, huynh học đâu thói vu oan hãm hại người thế?

Tào Bằng nhin không được, cười nói:

-Ta chỉ nói trông cửa, không bảo là chó trông cửa nhé. Tam ca, bản lĩnh này của huynh thật... Đang yên đang lành tự mắng mình làm chi?

Điển Mãn lúc này mới ý thức được sai lầm trong lời nói của mình, nhất thời giận đến chửi bới ầm ĩ.

Hai người đùa giỡn một hồi xong, y mới kéo tay Tào Bằng, nói:

-Được rồi, giỡn thế đủ rồi. Chúng ta nhanh đi một chút. Cha ta đang chờ người ở nhà đấy.

-Ta cũng đang muốn đến nhà huynh một chút.

-Muốn nói gì thì nói, nhanh lên một chút.

Điển Mãn không khỏi vội vã kéo Tào Bằng đi ra ngoài.

Tào Bằng không biết làm gì khác hơn, đành phải đi theo Điển Mãn. Hắn ra khỏi cửa, nói một tiếng với gia đình rồi cùng Điển Mãn lên chiến mã.

Nhưng con ngựa hắn cưỡi không phải là Chiếu Dạ Bạch, mà là một con chiến mã bình thường.

-A Phúc, người và Tử Đan...

Trên đường đến Điển phủ, Điển Mãn nhẹ giọng hỏi.

Tào Bằng nói:

-Ta và đại ca không có chuyện gì, chỉ là có cách nhìn bất đồng một số chuyện, tranh luận một chút mà thôi.

-Ừ, ta cũng nghĩ như vậy.

Điển Mãn thở hắt ra, thấp giọng nói:

-Nhớ khi xưa, tám người chúng ta cùng dập đầu bái lạy, thề trước mặt Khổng thánh nhân, cùng kết nghĩa huynh đệ. Ta và lão Hứa đều lo lắng, sợ hai người các người có chuyện gì. Người đã nói không có chuyện gì thì mai ta và lão Hứa sẽ mở tiệc rượu để người và Tử Đan làm hòa. Người cũng biết đại ca không chịu thua ai bao giờ mà.

Tào Bằng trầm mặc!

Hắn không thật lòng muốn xích mích với Tào Chân.

Nhưng bảo hắn phải nhận lỗi, chẳng phải bảo hắn thừa nhận bản thân thấy Lưu Bị gặp nguy khốn còn thừa cơ hãm hại hay sao?

Ta tuy cũng chẳng phải người tốt gì, nhưng cũng chẳng thềm chấp mấy chuyện này. Chung quy lại, tạm thời hắn cứ nhẫn nhịn đi là hơn.

Quên đi, coi như nhường trẻ con!

Lão tử tốt xấu gì sống ở cả hai thế giới cũng đã đến bốn mươi năm có dư, tội gì phải căng thẳng với huynh đệ nhà mình?

Sau này, gã tự nhiên sẽ biết được lời của ta nói có chính xác hay không.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng gật đầu.

Điển Mãn tức thì cười rạng rỡ, cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện này nữa.

Chẳng mấy chốc hai người đã tới Hồ Bôn phủ. Điển Mãn dẫn Tào Bằng vào thẳng phòng khách. Điển Vi đang ngồi trong phòng khách, vừa thấy Tào Bằng đến liền ra nghênh đón.

-Viên Đức, con cứ xuống dưới trước đi. Ta có một số chuyện muốn nói với A Phúc.

-A?

-A cái gì mà a, nhanh xuống dưới đi.

Điển Vi như xua đuổi ruồi nhặng, đuổi thẳng Điển Mãn ra ngoài.

Điển Mẫn vô cùng mất hứng: lúc sai ta, cha đối với ta tốt vậy. Thế mà người vừa đến, cha đã lập tức thay đổi thái độ ngay được? Thật đúng là qua cầu rút ván mà!

Nhưng thật ra y hiểu rất rõ Điển Vi làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Điển Mẫn dù không cam lòng nhưng cũng đành phải rời đi. Tào Bằng nghi hoặc nhìn Điển Vi, nói:

-Thúc phụ, người làm gì vậy? Sao lại bắt Tam ca phải đi?

Điển Vi cười ha ha, xoa đầu Tào Bằng.

-A Phúc, đi!

-Đi đâu?

Điển Vi nói:

-Ta đưa con đi gặp một người.

-Thúc phụ, người muốn dẫn ta đi gặp ai vậy?

Dọc theo đường đến hậu viên phía sau phủ Hồ Bôn, Tào Bằng càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc, không tìm được liên hồi Điển Vi.

-Sắp tới rồi!

Điển Vi cười ha ha, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn.

Đi qua phía sau hoa viên, liền thấy một cổng vòm. Hai cánh cửa gỗ đóng chặt, Điển Vi bước lên trước, đẩy cánh cửa ra.

-A Phúc, đi theo ta.

Tào Bằng nhớ rất rõ rằng phía sau cánh cửa này chính là hoa viên của tư không Tào Tháo.

Trước đây, Điển Mẫn đã từng nói với hắn đã từng thấy Hạ Hầu Chân chạy từ phía sau cánh cổng vòm này.

Điển Vi dẫn ta tới hoa viên của Tào Tháo là có ý gì? Lẽ nào là người y muốn đưa ta đi gặp chính là Tào Tháo hay sao?

Trong lòng Tào Bằng không khỏi thấp thỏm.

Nhưng hắn lại nghĩ gần đây hắn chẳng chuốc lấy chút tai họa gì, thế thì phải sợ cái gì?

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện trực tiếp giáp mặt với Tào Tháo, trong lòng Tào Bằng lại hồi hộp trở lại. Tuy rằng cả nhà hắn đều dốc sức vì Tào Tháo, hơn nữa, bản thân hắn cũng từng gặp Tào Tháo. Thế nhưng thực ra, hắn chưa từng được tiếp xúc trực diện mấy lần. Cảm giác này thật giống như ở kiếp trước, khi hắn đi làm phải gặp lãnh đạo vậy, vừa hồi hộp, vừa lo lắng, thấp thỏm, còn có chút nghi ngờ nữa: Đang yên đang lành, Tào Tháo vì sao lại muốn gặp ta?

Theo Điển Vi đi qua cổng vòm, Tào Bằng chợt nghe có tiếng đàn sáo và ca vũ vang lên từ trong vườn.

Tại lối vào, Tào Bằng liền thấy Hứa Chử.

-Điệt nhi bái kiến thúc phụ.

Tào Bằng tiến lên hành lễ.

Gương mặt Hứa Chử không có bất cứ biểu cảm nào, chỉ gật đầu với Tào Bằng.

-A Phúc, mau đi cùng ta. Chủ công đã chờ lâu rồi.

Quả nhiên là Tào Tháo!

Tào Bằng chỉ cảm thấy trong lòng chợt đánh bộp một tiếng.

Hắn hít sâu một hơi, cất bước đi tiếp. Điển Vi thấy hắn bước vào hoa viên rồi liền dừng chân, đứng canh giữ bên ngoài cùng Hứa Chử.

Tiếng ca vũ càng lúc càng gần.

Xa xa, Tào Bằng có thể thấy một ngôi đình. Tào Tháo đang ngồi trong đó, trước mặt có một cái bàn dài.

Trước đình, ca vũ đang múa hát thanh thoát.

Nhưng đối với thứ vũ đạo này, Tào Bằng xem không hiểu lắm.

-A Phúc, tới đây ngồi đi.

Tào Tháo vừa thấy Tào Bằng liền cười ha ha, vẫy vẫy tay, bảo hẳn.

Tào Bằng vội vã bước nhanh chân hơn, đi tới sân đình. Nhưng trong đình hiện không phải chỉ có một mình Tào Tháo, mà còn có Tào Chân và một thiếu niên nữa đang ngồi bên cạnh.

Hạ Hầu Chân đang cầm một chiếc lư, chăm chú hâm nóng rượu.

Chiếc lư này là một dụng cụ dùng để hâm nóng rượu, rất phổ biến ở Lương Hán. Các tửu quán đều có loại người trông lư. Những người trông lư, đa số đều là nữ nhân.

Bọn họ vừa có nhiệm vụ hâm nóng rượu, vừa có tác dụng thu hút khách nhân. Lúc đầu, các lư này đa phần đều có màu đen nhưng một số gia đình quyền quý, phú hào lại điểm tô thêm một chút cho chúng. Ví như lư ngoài đình này bên ngoài có khảm một lớp đá cuội và bạch sa, nhìn vừa lịch sự, lại thêm phần tao nhã.

Nói đến lư, đây vốn là vật trang trí được bày bán nơi phố chợ.

Nhưng sau điển tích Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như, rất nhiều gia đình quyền quý đều đặt lư trong nhà để tăng phần phong nhã cho gia đình.

Chính vì thế, một nghề nghiệp vốn từ đơn giản lại được biến thành phức tạp ra đời, gọi là lư nữ.

Khéo léo châm tửu cũng là một nghệ thuật. Rất nhiều nữ tử vừa tập luyện nữ hồng, vừa tập kỹ năng châm rượu này.

261. Chương 247: Uống Rượu Ngắm Hoa Mai.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 247: Uống rượu ngắm hoa mai.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Hạ Hầu Chân ngẩng đầu mỉm cười với Tào Bằng.

Vừa thấy được nụ cười hiện lên trên gương mặt của Hạ Hầu Chân, nỗi lo lắng trong lòng Tào Bằng thoáng đã biến mất.

Hắn tin rằng nếu như thực sự có chuyện gì, Hạ Hầu Chân nhất định sẽ ngầm ra ám hiệu bảo hắn. Nếu Hạ Hầu Chân vui vẻ thế kia, chắc chắn không có chuyện gì lớn cả.

-Ty chức Tào Bằng khấu kiến tư không.

Tào Bằng tiến lên, cung kính hành lễ.

Thật ra, ở thời Đông Hán, tục lệ quỳ ba cái, khấu đầu chín cái vẫn còn chưa xuất hiện. Mọi người gặp nhau cũng có phần tùy tiện hơn. Mặc dù là trên triều nghị sự cũng không có chuyện xếp hàng nghiêm nghị như trong kịch truyền hình ở thời hậu thế. Hầu hết quần thần đều đứng thành nhóm ba, nhóm năm người, hơn nữa, còn có thể tùy ý đi lại, hoặc ngồi, hoặc đứng, vô cùng thoải mái.

Tào Bằng hành lễ trịnh trọng như vậy khiến Tào Tháo ngẩn người.

Y mỉm cười, nói:

-A Phúc, đây toàn người trong nhà, hà tất phải lễ tiết như thế, mau ngồi xuống đi.

Nhưng Tào Bằng hành lễ trịnh trọng xong, vẫn hơi hạ thấp người, ngồi xuống một bên.

-Ách, ta đã bảo người rồi, A Phúc, không cần câu nệ như thế.

Tào Tháo cười ha ha, nhìn Tào Bằng, gương mặt đầy vẻ điềm đạm, nhẹ giọng nói chuyện.

-Cứ tự nhiên đi.

-Tử Đan ta không cần giới thiệu nữa. Chân nhi người cũng biết rồi. Đây là con ta, tên là Phi, kém người bốn tuổi, hiện mới mười hai. Cũng có thể nói các người đồng lứa với nhau. Hôm nay, ta tìm người đến cũng không có chuyện gì cả. Chủ yếu là muốn cảm tạ người dọc đường đã hộ tống cho tổ mẫu chu toàn mà thôi.

Tào Phi?

Tào Bằng vô cùng kinh ngạc, nhìn người thanh niên kia, lại thấy Tào Phi cũng đang hiếu kỳ quan sát hắn.

Vóc dáng của Tào Phi không cao, nhưng cũng không thấp. Gã có một phong thái trầm ổn, bình tĩnh, không giống với những thiếu niên cùng tuổi bình thường.

Hai người vừa chạm mắt với nhau, Tào Phi liền mỉm cười.

Tào Bằng cũng cười một chút, chợt chạm mắt với Tào Chân.

Trong ánh mắt của Tào Chân lại có một chút xấu hổ. Y vội vã cúi đầu, không dám nhìn Tào Bằng.

Chuyện này khiến Tào Bằng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

-A Phúc, ta từng nghe người ta nói khi người còn ở Quảng Lăng từng sáng tác bài thơ “Lộ thất minh”?

-A, đó chẳng qua là do ty chức nhàn rồi, chợt ngẫu hứng lên thôi.

Tào Tháo mỉm cười:

-Đã nói rồi, đây là gia yến, người không cần câu nệ. Không cần tự xưng là ty chức nữa. Chưa kể, người cũng coi như là hàng con cháu trong nhà của ta. Cứ thoải mái đi một chút. Ta vốn muốn mời Tuyền Thạch đến, nhưng hiện y đang ở Huỳnh Dương đốc thúc việc tạo binh giới, nhất thời không thể phân thân được. Đêm qua mưa, giờ thìn ta đi tản bộ trong vườn, chợt thấy cây mai xanh mướt, bỗng nhớ tới năm ngoái giao tranh với Trương Tú, trên đường thiếu nước, các tướng sĩ đều khát. Ta mới nảy sinh ra một kế, liền chỉ về phía trước nói: Trước mặt có rừng mai. Quân sĩ vừa nghe vậy liền hăng hái, quên cả cơn khát. Nay nhìn thấy cây mai này, không thể không ngắm nhìn. Ta giờ bình an vô sự, có được mấy người con cháu thế này, uống rượu ngắm mai cũng là chuyện vui.

Tào Tháo nói một hồi, mơ hồ như đã thừa nhận Tào Cấp là người trong tộc của y.

Chỉ là chuyện này vẫn còn phải chờ Tào Cấp trở về, mới có thể chứng thực được.

Tào Chân và Tào Phi vội vã đứng dậy:

-Tạ ơn phụ thân (thúc phụ) ưu ái.

Chỉ có Tào Bằng là không có phản ứng gì.

Hắn ngơ ngác ngồi bên bàn, đầu óc rối bời.

Ngồi ngắm mai uống rượu luận anh hùng?

Thế nào lại thành chuyện này?

Ngắm mai uống rượu luận anh hùng, chuyện này khiến Tào Bằng nhớ lại chuyện Tam Quốc diễn nghĩa hắn từng đọc ở thế kỷ hai mươi mốt. Ở thời hậu thế, có thể nói ngay cả phụ nữ và trẻ em đều biết chuyện này. Nhưng người ngắm mai, uống rượu, luận anh hùng là Tào Tháo và Lưu Bị. Thế nhưng hiện tại, Lưu Bị không ngồi ở đây, ngược lại lại đổi thành hắn và Tào Chân và Tào Phi ư?

Lưu Bị đâu mất rồi?

-A Phúc, A Phúc?

-A, Tư không...

-Ừ?

Tào Tháo đáp một tiếng, mặt trầm xuống.

Hạ Hầu Chân quay qua Tào Bằng, nháy mắt một cái. Hắn tức thì tỉnh ngộ, vội sửa lại:

-Thúc phụ!

Tào Tháo nở nụ cười:

-Ta nghe tổ mẫu nói người là hậu duệ của Cộng Hầu, thế tôn bốn đời của Bình Dương hầu. Chưa kể, người cũng được coi như con cháu trong tộc của ta. Năm xưa, Bình Dương hầu Tông Nhân từng bị thái tử liên lụy, khiến Tào thị chịu nạn theo. Cộng hầu phải vất vả lưu lại, rồi định cư ở Tiểu huyện, còn một chi của tổ tiên người lại lưu lạc đến Nam Dương. Ta từng sai người điều tra gia phả của người, tổ tiên của người Tào gia của người quả thực là như thế. A Phúc, ta nói rồi, hôm nay là gia yến, đừng câu nệ quá.

-Điệt nhi hiểu rõ.

Tào Phi chợt nói:

-“Sơn bất tại cao hữu tiên tắc danh/ Thủy bất tại thâm hữu long tắc linh/ Tư thị lậu thất, duy ngô đức hình”. Hữu Học ca ca, ta nghe tiên sinh Văn Hưu Nhược nói tài thơ văn của huynh song tuyệt. Hôm nay nhân có người và cảnh sắc trong hoa viên thế này, lại có ca vũ đẹp không sao tả xiết, sao huynh không làm một bài thơ?

Tào Phi là người khởi xướng văn phong của Kiến An sau này.

Ba cha con Tào Tháo tài văn chương đều phi thường. Tào Tháo thì khỏi cần phải nói. Danh tiếng của Tào Thực lại càng nổi bật hơn, ngay đến Tào Phi cũng là người có tài văn xuất chúng.

Y vừa mở miệng muốn nghe thơ, Tào Tháo liền hứng thú ngay.

-Đúng vậy, A Phúc, sao không làm một bài thơ đi?

-Chuyện này...

Tào Bằng gãi gãi đầu, có chút nhút nhát.

Đây chính là ứng cảnh làm thơ, Tào Bằng không thể trộm một bài thơ để lừa dối qua loa cho được.

Hắn nhắm mắt lại, một lát sau đứng dậy, bước đi bước lại trong đình vài bước, chợt mở mắt:

-

Nhân nhân tận thuyết Lạc Dương hảo

Du nhân chỉ hợp Lạc Dương lão,

Xuân thủy bích ư thiên,

Họa thuyền thính vũ miên.

Lư biên nhân tự nguyệt,

Hạo oản ngưng sương tuyết.

Vị lão mặc hoàn hương,

Hoàng hương tu đoạn trường.

*Dịch nghĩa:

Người người ca tụng Lạc Dương,

Du nhân chỉ muốn mãi làm du nhân.

Trời còn kém nước xuân xanh biếc.

Trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần.

Bên sông người tựa trăng ngân,

Cổ tay rót rượu, trắng ngần hơn sương.

Chưa già xin chớ hoàn hương,

Hoàn hương là ắt đoạn trường ai ơi!

Sau đó, Tào Bằng liền ngồi xuống.

Tào Phi ngạc nhiên, nhìn Tào Bằng, một lát sau, nói:

-Xuân thủy bích ư thiên, họa thuyền thính vũ miên. Hay thì có hay nhưng dường như không hợp với cảnh lắm a.

Thế nhưng, Tào Tháo thở dài một tiếng, vỗ tay nói:

-Tâm ý của A Phúc, ta đã hiểu rõ rồi. Chuyện tổ tông không phải là chuyện thường. Sau khi phụ thân người trở về sẽ bàn bạc kỹ hơn. Nhưng A Phúc, người đừng lo lắng, ta nhất định sẽ nhớ rõ.

Bài thơ Bồ Tát man này vốn là do đại thi nhân Vi Trang đời Đường sáng tác.

Tào Bằng đem chữ “Giang Nam” trong bài thơ sửa thành “Lạc Dương”. Trong những năm thời Đông Hán, Lạc Dương là đế đô, nhưng hiện nay, Lạc Dương đã hoang tàn, Hứa Đô trở thành đế đô. Nói đến Lạc Dương là muốn nhắc đến đế đô.

Người người đều nói đế đô tốt, mọi người đều muốn ở đế đô.

Nước xuân xanh biếc, nữ tử bên lư xinh đẹp, rạng ngời, vừa vặn ứng với việc miêu tả Hạ Hầu Chân lúc này. Hạ Hầu Chân vô thức chợt giơ ống tay áo lên, che gương mặt đỏ bừng.

Chưa đến khi già thì không nên trở về cố hương. Trở về cố hương rồi lại nhớ đến đế đô.

Hai câu thơ này thật ra có ý tả ngược. Trong lòng Tào Tháo lại cho rằng ý Tào Bằng muốn nói là hẳn muốn nhận tổ tông nhưng lại không tránh khỏi lo nghĩ, sầu khổ.

Đối với Tào Phi mà nói, y chẳng qua là tuổi trẻ, chưa từng trải qua chuyện sầu lo, không khỏi có chút khó hiểu.

Nhưng Tào Tháo lại có thể hiểu được.

Tào Bằng cười cười, khẽ cúi thấp người trước bàn dài, xem như đã trả lời.

-Chân, châm rượu cho A Phúc.

Hạ Hầu Chân dạ một tiếng, châm thêm chút rượu cho Tào Bằng.

Tào Bằng nói một tiếng tạ ơn, nâng chén thưởng rượu.

-A Phúc, Lưu Bị chạy rồi!

Tào Chân vẫn trầm mặc, ít nói, chợt mở miệng.

Tào Bằng chưa kịp nuốt trôi ngụm rượu xuống, đã bị một câu nói này của Tào Chân làm hấn ho sặc sụa.

-Tử Đan ca ca, sao huynh không chờ chút nữa hãy nói?

Hạ hầu Chân nhin không được khinh khỉnh nhìn Tào Chân, khiến y chỉ biết cười khổ, không biết nên trả lời thế nào.

-Lưu Bị chạy rồi ư? Từ bao giờ?

Tào Chân nói:

-Ngày ngày hôm trước, gã nói là đi săn, chính vì thế tất cả mọi người đều không chú ý. Thật không ngờ sau đó gã lại dẫn người rời khỏi Hứa Đô, chạy thẳng về Nam Hạ. Thúc phụ vừa nhận được tin liền lập tức sai người đuổi theo. Nhưng ở Quân Độ, lại gặp Quan Vũ và Trương Phi phục kích, Lưu Bị và gia quyến của gã vừa gặp nhau liền chạy trốn luôn. Có người nói, gã mang người chạy về Thanh Châu, chắc là tìm Viên Thiệu dựa dẫm.

Nói xong, Tào Chân hít sâu một hơi, đứng lên, vãi Tào bằng sát đất.

-Trước đây, A Phúc người từng nhắc nhở ta, bảo ta lưu ý Lưu Bị. Ta còn tưởng rằng người vì ân oán với Lưu Huyền Đức trước đó cho nên mới nói những lời như thế. Nhưng nay xem ra người nói không hề sai. Người này quả thật có thể ẩn nhẫn, che giấu bản thân. Ta bị cái mã ngoài của gã lừa dối, còn hiểu lầm người. A Phúc, ta xin lỗi.

Tào Phi ngồi một bên, hiểu kỳ nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng vội vã đứng dậy, hoàn lễ:

-Đại ca, nói gì thì nói, ngày đó cũng là thái độ của ta không tốt, thế cho nên... Lưu Bị cũng là kẻ có dã tâm kiêu hùng. Người chưa từng giao chiến với gã, đương nhiên không biết được. Có bị gã lừa dối cũng không phải chuyện lạ, nhưng ta cũng có phần tùy tiện quá.

Tào Tháo ngồi một bên, yên lặng không nói gì.

Chợt, y khoát tay ngăn lại, ý bảo đoàn ca múa bên ngoài đình lui ra.

-Tử Đan, A Phúc nói không sai, chuyện này không trách người được. Ngay đến ta cũng suýt nữa bị Lưu Bị làm cho mê muội. Chỉ là, Lưu Bị ra đi quá vội vàng, thế nên ta mới không kịp phản ứng. A Phúc, theo người, Lưu Huyền Đức vì sao phải đi?

Tào Bằng ngồi xuống, chợt bừng tỉnh: Chẳng trách vì sao Lưu Bị lại chạy!

Nhưng đối với chuyện Lưu Bị vì sao bất ngờ bỏ chạy, hẳn cũng không nghĩ ra nguyên do là gì. Hắn nhớ mang máng rằng Lưu Bị ở nhà chăm rau, làm vườn, rồi ngắm mai uống rượu luận anh hùng. Tiếp sau đó, Lưu Bị hoàn toàn xóa tan sự nghi ngờ trong lòng Tào Tháo, rồi mượn cớ ngăn chặn Viên Thuật, lại chiếm Hạ Giao.

Nhưng chưa được bao lâu, Lưu Bị bị Tào Tháo đánh đuổi tới Nhữ Nam.

Thế nhưng hiện tại, vì sao gã phải bỏ chạy?

Nghe thấy câu hỏi của Tào Tháo, Tào Bằng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Y đá chiếu, chắc chắn là Y đá chiếu. Chuyện này đã phát sinh nhưng không biết vì lý do gì lại khiến Lưu Bị rời khỏi Hứa Đô sớm như vậy.

-Thúc phụ, núi Trung Dương có một câu ngạn ngữ cổ: không làm chuyện dối trá, không sợ quỷ đến nhà. Lưu Bị bất ngờ bỏ chạy khỏi Hứa Đô, ắt là đã làm chuyện gì dối trá. Hơn nữa, hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng, gã vì sợ thúc phụ biết được, nên mới...

Nói được phân nửa, Tào Bằng ngậm miệng lại.

Tào Tháo nheo nheo mắt, chợt trầm giọng quát lớn:

-Người đâu!

Chỉ thấy một viên tướng vội vã đi tới bên ngoài đình, quỳ một gối xuống đất.

-Mật lệnh cho Công Đạt, điều tra rõ ràng trong khoảng thời gian khi Lưu Huyền Đức còn ở tại Hứa Đô này đã nhiều lần qua lại với người nào, từng tiếp xúc với người nào.

-Tuân lệnh!

Viên tướng vội đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, chợt nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, mưa rào trút xuống.

-Cha, mau nhìn!

Tào Phi chợt chỉ một dải mây hình rồng từ phía xa xa trên trời, Tào Tháo, Tào Bằng và Tào Chân cùng đứng lên, dựa vào lan can mà xem.

-Tử Đan, Hữu Học, có biết sự biến hóa của rồng không?

Tới, tới, tới rồi...

Tào Bằng trầm nghĩ trong lòng, nhưng lại buột miệng nói:

-Không rõ lắm ạ.

Tào Tháo cười:

-Rồng có thể biến hóa vô cùng, có thể bay lên, lại có thể ẩn mình. Lúc thì bay lên mây, giấu trong đất, có khi lại ẩn thân; lúc thì bay vút lên vũ trụ, có khi lại ẩn mình trong sóng lớn. Hiện giờ đang là mùa xuân, long thừa biến hóa là do người được thỏa chí mà ngang dọc tứ hải. Rồng có thể sánh với anh hùng. A đại, Tử Đan, A Phúc, vậy ta hỏi các người, luận về đương thời, ai có thể xứng làm anh hùng?

Tào Bằng vừa nghe thấy không khỏi tức cười.

Vấn đề này gần như hoàn toàn tương tự với sự tích ngấm mai uống rượu luận anh hùng trong Tam Quốc diễn nghĩa.

Khi Tào Tháo nói về rồng, khí phách này khiến người khác phải cảm phục. Nhưng cùng vấn đề như vậy, Lưu Bị có thể trả lời như thế, còn hẳn nên trả lời thế nào đây?

Tào Bằng trầm ngâm chốc lát, nhẹ giọng nói:

-Bằng cho rằng anh hùng đương thời duy chỉ có tư không!

Hạ Hầu Chân khẽ che miệng, nghiêng người, cố nén không cười.

Tào Phi kinh ngạc, nhìn Tào Bằng trầm nghĩ: “Chuyện như thế mà người này lại có thể nói trơn tru ra như vậy, quả là lợi hại mà!”

Tào Chân nhìn Tào Bằng, có phần căm tức.

Nói câu trơ trên thế mà người cũng nói được?

Tào Bằng mỉm cười, dùng ánh mắt trả lời: “Có giỏi thì người phản bác thử xem?”

Tào Chân bại hoàn toàn.

Tào Tháo cười ha ha, dĩ nhiên là đồng ý với câu nói của Tào Bằng.

Y sẽ không thêm giả bộ, bằng không ban nãy đã không bảo mấy người con cháu bình luận về anh hùng đương thời. Chính vì thế, kẻ gian hùng thời loạn thế liền cười to.

Cái gì có thể làm, Tào Tháo tuyệt sẽ không giả vờ mà chùn bước.

Cái gì không nên làm, y cũng sẽ gắng sức mà làm.

Thời hậu thế, người ta thường bảo Tào Tháo là gian hùng. Nhưng Tào Bằng lại nghĩ Tào Tháo không phải là kẻ gian. Chỉ ít, cả đời Tào Tháo có quyền khuynh đảo cả vua và dân, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng cướp lấy Hán thất. Trong sử sách có ghi lại rằng, bình sinh tâm nguyện của Tào Tháo vốn chỉ có là sau khi chết, được ghi trên bia mộ mấy chữ “Cố chinh tây tướng quân Tào Hưu”. Chính vì thế, Tào Bằng vẫn cho rằng, Tào Tháo đúng là anh hùng thực sự.

Có lẽ nói là chân nhân chăng?

Tào Bằng tuy có nịnh nọt thật, nhưng là từ đáy lòng hẳn.

Đồng thời, hẳn cũng không nghĩ đến chuyện nói ra tên Lưu Bị hay các lộ chư hầu khác.

Tào Tháo cười rồi, mới hứng thú nhìn Tào Bằng:

-Sao Hữu Học không nói đến người khác?

-Người nào có thể đây? Người nào xứng được với hai chữ “anh hùng”?

Tào Tháo xoay người lại, ngồi xuống:

-Viên Thuật ở Hoài Nam thì sao?

-Chỉ là bộ xương khô mà thôi.

-Vậy Viên Thiệu ở Hà Bắc có tứ thế tam công, môn đa cố lại, hùng cứ Ký Châu, bộ hạ cũng có mấy người tài giỏi. Vì sao lại không xứng với hai chữ “anh hùng”?

Tào Bằng nói:

-Viên Bản Sơ gan bé, hay do dự, chỉ có mưu gian, không quyết đoán. Lo việc đại sự mà chỉ biết đến thân, thấy lợi mà mất mạng. Ta từng nghe gia huynh nói Viên Bản Sơ sớm muộn gì cũng bị chủ công phá. Người như vậy nếu gọi là anh hùng chẳng phải làm bẩn hai chữ anh hùng sao? Không xứng, không xứng.

Tào Tháo trầm tư.

Thật ra, Tào Tháo thấy những gì Tào Bằng nói cũng không phải không có lý.

Viên Thiệu hiện nay đã bình định được Công Tôn Toản, sớm muộn gì cũng đánh một trận với Tào Tháo. Tình thế đã không thể xoay chuyển nữa.

Gã hùng cứ Ký Châu, thuê ruộng lại mạnh, chiến tướng dưới trướng có quá nghìn, mưu sĩ nhiều như mây. Nói thật ra, cho dù là hiện tại, Tào Tháo vẫn có chút e ngại.

Dù sao Viên Thiệu không phải là người Viên Thuật có thể sánh bằng.

Tào Bằng nói một hồi đã chạm đúng mỗi suy tư trong lòng Tào Tháo.

Cũng khiến cho quyết tâm đánh một trận với Viên Thiệu của Tào Tháo tăng lên.

Tào Chân chợt hỏi:

-Lưu Cảnh Thăng ở Kinh Châu là một trong bát tuần, uy chấn cả cửu châu thì sao?

Tào Bằng gãi gãi đầu, cười nhạt:

-Lưu Cảnh Thăng chỉ là chó trông nhà, không đáng nói đến. Nếu hấn vong mạng, tất thúc phụ sẽ có được Kinh Châu.

Tào Tháo ngẩn ra, bỗng dưng cười phá lên.

-Chỉ là chó trông nhà...A Phúc, nếu Lưu Cảnh Thăng mà nghe người nói thế chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Không biết chừng hấn còn tìm người gây chuyện đấy.

Tào Bằng cũng cười:

-Tốt, cứ để hấn tới đi.

-Ách.

Tào Tháo cười khanh khách.

Nếu đã là chó trông nhà thì làm sao có thể rời khỏi nhà đây? Nếu Lưu Cảnh Thăng đã có lá gan này thì hà tất hôm nay còn phải co đầu rút cổ ở Kinh Tương? Phải biết rằng khi xưa lúc thảo phạt Đồng Trắc, Lưu Biểu đã đứng vững vàng ở Kinh Châu. Lúc đó, Tào Tháo thậm chí còn chưa có một chỗ dung thân. Thế còn hiện tại thì sao? Tào Tháo hùng bá Duyện châu và Dự châu, trấn thủ Quan Trung, bình định Từ Châu, chiếm cứ hơn phân nửa Thanh Châu. Lưu Biểu vẫn chỉ như trước, giữ độc Kinh Châu mà thôi.

Chó giữ nhà quả là hình ảnh xác đáng a!

Gương mặt Tào Tháo lộ vẻ châm biếm.

Tào Chân nghĩ một chút, chợt hỏi:

-Còn một người huyết khí cường thịnh, đứng đầu Giang Đông, Tôn Sách thì sao?

Tào Bằng vuốt chóp mũi:

-Tôn Bá Phù dũng mãnh, có ba quân nhưng cương quá lại dễ phá, tất chết không tử tế được. Là một hào kiệt nhưng không phải là anh hùng.

-Vậy thế nào mới là anh hùng?

-Người là anh hùng phải có ý chí lớn, có cơ mưu, phải đoán được thiên cơ ẩn chứa trong vũ trụ, có thể nhập vào xuất ra khí thế của đất trời này. Ta xem đương thời ngoài tư không ra không có người thứ hai.

Nghe được câu nói này, Tào Tháo vốn cần phải thoải mái.

Thế nhưng y lại không tươi cười, mà trầm mặc không nói gì. Lúc này, mưa to rất to, sấm chớp nổ rền vang. Một tia sét chớp xé tan trời cao, chiếu cả khu vườn sáng nhòa...

-Lưu Huyền Đức thì thế nào?

-A?

Tào Tháo ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

-A Phúc, người cho Lưu Bị có thể là anh hùng không?

Tào Bằng không khỏi trầm mặc!

-Lưu Bị như con chó chết chủ, chỉ cần một nhúm tinh binh là có thể tiêu diệt được. Phụ thân, cần gì phải canh cánh suy nghĩ về Lưu Bị như vậy?

Tào Phi mở miệng nói, thế nhưng Tào Tháo không hề để ý tới.

Một lúc lâu sau, Tào Bằng nhẹ giọng nói:

-Nếu không giết Lưu Bị, người này tất thành đại họa.

-Người nói thử xem.

-Mặc dù hiện hấn như con chó chết chủ, nhưng ý chí vẫn còn. Mặc dù trăm trận trăm bại nhưng không hề nản lòng, đủ biết bản tính cứng cỏi. Khi ta còn nhỏ, vị phương sĩ dạy chữ cho ta từng nói: Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long (Cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng). Lưu Bị hôm nay nhìn thì tưởng phù du trong hồ, nhìn thì yếu, thật ra không phải. Nếu gặp được phong vân, rất có thể gã sẽ hóa rồng mà bay lên. Tốt nhất trước khi gã gặp được phong vân, thúc phụ nên diệt trừ đi.

-Cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng!

Tào Tháo đứng dậy, chắp tay tựa vào lan can.

262. Chương 248: Uống Rượu Ngắm Hoa Mai (2)

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 248: Uống rượu ngắm hoa mai (2)

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

-A Phúc, người có nói quá...

Tào Chân nói khẽ với Tào Bằng nhưng hấn lắc đầu:

-Đại ca, rồi người xem. Nếu như không diệt trừ Lưu Bị, sớm muộn gã cũng trở thành địch thủ lớn nhất của thúc phụ.

-Gọi Tử Hòa tới đây.

Tào Tháo chợt nói, khiến Tào Chân và Tào Phi không khỏi ngẩn ra.

Tử Hòa hay chính là Tào Thuần, hiện là chủ tướng của Hồ Báo kỵ.

Tào Tháo giờ lại tìm gã đến chẳng lẽ là...Mọi người không nói tiếng nào, Hạ Hầu Chân cũng lặng im chỉ lặng lẽ châm rượu cho bọn họ. Khoảng chừng một nén nhang, Tào Thuần đội mưa vôi vã đi tới.

-Lập tức dẫn Hồ Báo kỵ truy kích Lưu Bị. Bất luận sống chết, chỉ cần nhìn thấy gã, lập tức giết.

-Tuân lệnh!

Tào Thuần tuy không hiểu rõ lý do vì sao Tào Tháo lại lệnh cho Hồ Báo kỵ truy sát Lưu Bị nhưng quân lệnh như sơn, Tào Thuần tuyệt không cần hỏi nguyên nhân.

-Tử Đan, người cũng ra quân luôn.

Tào Chân nghe thấy thế đứng bật dậy, chấp tay tuân lệnh.

Tào Bằng nói một hồi cuối cùng có thể khiến Tào Tháo kiên quyết giết chết Lưu Bị. Nếu như nói trước đây y còn chút ít do dự, như vậy một câu “Cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng” của Tào Bằng khiến cảm giác thấy mối nguy hiểm trong lòng Tào Tháo chợt tăng mạnh.

Nuôi hổ ắt có họa!

-A Phúc, trận đánh ở Từ Châu người đã lập đại công.

Nhưng ta không phong thưởng, người có oán hận không?

-Không oán!

-Có thật không?

Tào Bằng ra sức gật đầu:

-Diệt nhi công tư bất phân, khiến cả nhà Lã Bố chạy thoát, vốn đây là tội mất đầu. Thúc phụ chưa từng hỏi tội ta, còn phong ta chức kỵ đô úy. Diệt nhi cảm kích còn không hết. Có công ắt có thưởng, có tội ắt phải phạt. Đó là lẽ thường. Ta muốn nói thúc phụ đã thưởng không phạt, quả thực có phần bất công.

Hạ Hầu Chân liên tục nháy mắt, nào có người nào lại như vậy?

Xưa nay mới nghe chuyện tranh công đòi thưởng, nào có người nào tự xin chịu phạt đâu?

Tào Phi kinh ngạc nhìn Tào Bằng, chợt cảm thấy tôn kính hẳn.

Tào Tháo vỗ vỗ vai Tào Bằng.

-A Phúc, nói cho cùng có công ắt có thưởng, có tội ắt phải phạt. Đây đúng là lẽ thường. Thật ra, ta đã từng phạt người, chỉ là người không biết mà thôi. Vốn dĩ, ta định phong cho người chức nông đô úy Quảng Lăng, nhưng vì chuyện đó ta đã đổi ý, phong cho người một chức chỉ có hư danh. Người khá lắm! A Phúc, nếu dưới trước ta thực sự có được mấy người khá như người, thì mối lo thiên hạ há còn phải nghĩ sao?

Dông tố tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Trong chớp mắt, mây tan ra, sắc trời trong xanh.

Tảng đá đè nặng trong lòng Tào Bằng cuối cùng cũng được hạ xuống.

Kể từ khi trận chiến Từ Châu kết thúc, Tào Tháo không hề nói gì, khiến Tào Bằng càng thêm thấp thỏm.

Nhưng hiện tại, Tào Tháo không hề trách hẳn.

-A đại, đến giờ học rồi.

-A, hài nhi đi ngay.

Tào Phi vội vã đáp lời, rồi chào từ biệt Tào Bằng, vội vã rời đi.

-A Chân, người cũng xuống dưới đi.

-Dạ!

Hạ Hầu Chân đứng dậy, khẽ cúi người, lặng lẽ rời khỏi đình.

-A Phúc, trước từng có người tiến cử với ta, để người làm Bạch Mã úy. A, người không cần phải đoán, là Văn Viễn tiến cử người. Ta vẫn luôn do dự. Nhưng hiện tại, ta đã quyết định rồi.

-Xin nghe theo sự sắp xếp của thúc phụ.

-Trước tiên cứ ở lại Hứa Đô đã.

-A?

Tào Bằng vốn tưởng rằng Tào Tháo sẽ phong cho hắn là Bạch Mã úy.

Thật không ngờ y lại quyết định như vậy? Lẽ nào muốn nói y không tin ta sao? Hay có lẽ y còn có cách sắp xếp khác?

-Theo ta đi một chút.

Tào Tháo đứng dậy, ra khỏi đình.

Tào Bằng không dám chậm trễ, vội vã đi theo Tào Tháo.

Hai người một trước một sau đi trong vườn, Tào Tháo nói:

-Trước đây, Hưu Nhược từng có ý để người báii sư Tuân Trọng Dự nhưng ta không đồng ý.

Tuân Trọng Dự?

Tào Bằng hơi sững sốt, không nói gì.

-Có phải mất hứng hay không?

-A, không có!

Tào Tháo dừng chân, quay đầu nhìn Tào Bằng:

-Vì sao? Chuyện này nếu là bất cứ kẻ nào nhất định cũng sẽ không vui. Vì sao người lại không như thế?

Tào Bằng gãi gãi đầu, cười thật thà.

-Trọng Dự tiên sinh là người đại tài, ta cũng từng nghe qua tiếng tăm của y. Chỉ là thứ nhất, y đang biên soạn “Hán kỷ”, không có thời gian. Thứ hai, tiên sinh vốn là tộc nhân của Tuân thị ở Dĩnh Xuyên, vị tất đã để ý tới ta. Mặc dù là có Hưu Nhược tiên sinh đề cử, Trọng Dự tiên sinh có thể nhận ta, trong lòng chưa chắc đã vui. Thứ ba là...

-A?

-Thật ra, khi ta từng ở Cức Dương, có từng kính nể một người, luôn mong muốn được báii người này làm vii sư.

-Ai?

Tào Bằng không khỏi do dự, cúi đầu, ấp a ắp úng không chịu nói ra.

Tào Tháo cười mắii:

-Đại trượng phu sống phải thẳng thắn, phóng khoáng, có gì có thái độ như của nữi nhi như thế? Người cứ nói xem là ai? Ta sẽ không tức giận đâu.

-Giả Hử!

Tào Tháo nhất thời ho khan dữ dội.

Thật ra y đoán được người mà Tào Bằng muốn nói đến rất có thể là người có khúc mắc với y.

Thế nhưng y thật không ngờ Tào Bằng lại nói ra cái tên Giả Hủ.

-Giả Hủ? Giả Văn Hòa?

-Đúng!

-Là quân sư dưới trướng của Trương Tú, Giả Văn Hòa ư?

Tào Bằng lần nữa gật đầu.

-Người này thì ta không giúp được người rồi. Ta làm sao có thể khiến Giả Hủ đến đây để người bái sư đây? Nhưng trong thành Hứa Đô hiện tại có vô số danh sĩ, vì sao người không chọn mà cứ nhất định phải là Giả Hủ?

-Thành Hứa Đô tuy nhiều danh sĩ, nhưng người này để ý người kia, người kia lại gai mắt người nọ, soi mói người khác. Ta thật chướng mắt.

-Ví như ai?

-A, Khổng Văn Cử chẳng?

Tào Tháo càng nghĩ càng cảm thấy thú vị!

Tào Bằng khiến y có cảm giác hần là người rất có phép tắc. Thế nhưng hiện tại, y lại cảm thấy người đứng trước mặt y rõ ràng vẫn còn là một hài tử.

-Thật ra, hần cũng ghét ta.

Tào Tháo giả vờ thần bí, hạ giọng nói:

-Nhưng chuyện ta cũng ghét hần là bí mật, người không được nói với bất cứ kẻ nào đâu đấy.

Nhìn dáng dấp của lão thiên chân kia khiến Tào Bằng cũng không nhịn nổi cười.

Lúc này, một mỹ phụ nhân đi tới từ phía xa, trong lòng còn ôm một hài tử. hài tử này chừng ba tuổi, mặt hoa da phấn, nhìn hết sức khả ái. Từ rất xa, vừa thấy Tào Tháo, hài tử đã lập tức mừng rỡ, dang rộng cánh tay, liềm lĩnh đòi giẫy ra khỏi lòng của mỹ phụ nhân, miệng bi bô gọi:

-Cha!

-Thương Thư!

Tào Tháo vừa thấy hài tử này, nét tươi cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

Mỹ phụ nhân đành chịu, buông hài tử xuống. Tào Tháo ngồi xổm xuống, dang rộng cánh tay. Chỉ thấy nhoáng một cái, hài tử chạy chân nam đá chân chiêu về phía y. Nhìn thẳng bé có thể ngã sấp xuống bất cứ lúc nào, Tào Bằng thấy sốt cả ruột.

Hần còn đang nghĩ ngợi, hài nhi đã lão đảo, ngã ục ịch xuống đất.

Tào Bằng vội chạy tới, còn chưa đợi hài nhi kịp khóc thành tiếng, đã nâng nó dậy.

-Thương thư, không đau, không đau.

Tào Tháo và mỹ phụ nhân vừa chạy tới đã thấy hài nhi tròng đôi tròn mắt đen lúng liếng đang chăm chú nhìn Tào Bằng. Một ngón tay của nó cho vào mồm ngậm ngậm, rồi nhếch môi, nở nụ cười. Tào Bằng không kìm được, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt thẳng bé. Lúc này, Tào Tháo đã tới. Tào Bằng vội đứng dậy, định lui xuống, không ngờ bàn tay của hài nhi đã nắm chặt lấy tay áo của hần.

-A, Thương Thư có vẻ rất thích người a.

Hài tử này tên là Thương Thư ư?

Đây không phải là tên của Tào Xung vang danh cho đến tận thời hậu thế sao? Tào Bằng có chút xấu hổ nhìn Tào Tháo, không biết nên giải thích thế nào.

Mỹ phụ nhân cười nói:

-Thương Thư vốn không hay thân thiết với người khác, ngoài Tư Không ra, chỉ có ta và Chân là tương đối thân được với nó. Ngay đến mấy vị huynh trưởng của nó, nó cũng không thân thiết lắm, thật không ngờ lại hợp với công tử đến thế. Tướng quân, vị công tử này là ai thế?

Tào Bằng nhận ra mỹ phụ nhân này chính là nữ nhân ngồi trong xe bên ngoài phủ Hổ Bôn lúc trước.

Nhưng rõ ràng mỹ phụ nhân không nhận ra hắn là ai.

Tào Bằng vội vàng nói:

-Ty chức là Tào Bằng.

-A, người chính là Tào Bằng, người đánh Trương Phi, còn cướp ngựa cưới của gã sao?

Ai, là kẻ nào dám ở trước mặt phu nhân làm ô danh của ta như thế? Sao dám nói ta như loài thỏ phỉ, ác bá thế chứ? Cái gì là cướp ngựa cưới của Trương Phi?

Ta van người nói rõ ràng đây là chiến lợi phẩm có được hay không hả?!

Hắn ngẩng đầu nhìn, chợt thấy Hạ Hầu Chân đi phía sau Hoàn phu nhân đang bưng miệng cười trộm.

Tào Bằng nhất thời minh bạch.

-Phu nhân, không phải là cướp, đó là chiến lợi phẩm.

Tào Tháo thấy dáng điệu xấu hổ của Tào Bằng, nhin không được cười ha ha.

Y ngồi xổm xuống, vưng ay:

-Thương Thư, lại đây.

Tào Xung nhìn Tào Bằng một chút, lại nhìn Tào Tháo. Ngón tay đặt trong miệng, tròn mắt đảo tròn quanh. Một lát sau, thẳng bé lão đảo đi về phía Tào Tháo, gọi không rõ tiếng:

-A cha...

Tào Tháo thấy thế lại cười to sảng khoái.

-Được rồi, nghe nói võ nghệ của người không tồi?

-A, cũng tầm tạm ạ.

-Chỉ tầm tạm thôi sao?

Tào Tháo cười nói:

-Nghe Quân Minh nói võ nghệ của người không tầm thường, hơn nữa thủ hạ còn có một viên đại tướng có thể đánh ngang ngựa với Trương Phi.

-A, thúc phụ muốn nói đến Cam Ninh sao?

Tào Tháo cười ha ha, nói:

-Xem ra Quân Minh nói không sai. Đúng, người đã có một thân hảo võ nghệ, cũng đến lúc tặng người một món lễ vật rồi.

263. Chương 249: Phương Thiên Họa Kích

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 249: Phương thiên họa kích

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Đêm khuya!

Cơn giông tố qua đi, nhiệt độ dường như có phần thấp hơn.

Gió đêm hơi lạnh.

Tào Bằng ngơ ngác ngồi trước cửa hiên, hai bên hành lang có cắm hai cây đèn dầu lớn, ngọn lửa khê đong đưa theo cơn gió đêm, chập chờn bất định.

Trước mặt hắn là một thanh phương thiên họa kích.

Cây kích màu đen sì, cầm rất vừa tay, hiển nhiên được rèn theo phương pháp thể tài. Trên thân kích có khắc họa tiết hình rồng, từ miệng rồng phun ra đầu kích. Phần lưỡi liềm ở hai bên không cân xứng lắm, một bên cao, bên còn lại tựa hồ như hơi thấp hơn. Nhưng khi dùng thử, hai cánh lưỡi liềm này lại phát sinh ra thứ uy lực không hề tầm thường chút nào.

Có thể nói, thanh phương thiên họa can kích này có điểm khác biệt so với những thanh họa can kích thông thường. Dưới ánh nến mờ tỏ, cây kích này phát ra sát khí mãnh liệt.

Cây kích này có tên là Long Thôn Thiên, nặng sáu mươi hai cân, dài chừng ba thước.

Cây phương thiên họa can kích này Tào Bằng không hề xa lạ chút nào. Đây chính là binh khí Lã Bố dùng khi xưa.

-A Phúc, huynh ở chỗ này cả nửa ngày rồi, nhìn cái gì vậy?

-Ta đang suy nghĩ xem Tào Công tặng ta cây phương thiên họa kích này rốt cuộc là có ý tứ gì.

Hắn không quay đầu lại cũng biết ai đang nói chuyện.

Mùi hương cơ thể phảng phất của nàng truyền vào mũi hắn. Tào Bằng xoay người lại, chỉ thấy Hoàng Nguyệt Anh đang đứng phía sau lưng hắn, mỉm cười. Gương mặt nàng đầy vẻ yêu thương.

-Muộn rồi, nàng còn chưa nghỉ sao?

-Ta vừa mới xem lại toàn bộ bản thiết kế guồng xe lần nữa, ngày mai sẽ tìm thợ thủ công chế tạo thử. Sau đó, còn phải thí nghiệm một chút. Nhưng bản thiết kế ngày đó của huynh cũng thật rắc rối, ta nghĩ rất lâu mà vẫn chưa thấu đáo được. Sự tinh tế trong bản thiết kế này chỉ sợ ta không thể nghĩ ra trong khoảng thời gian ngắn được.

-Nghĩ không ra thì để sau nghĩ.

Tào Bằng mở rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm lấy Hoàng Nguyệt Anh vào lòng.

-Hôm nay vừa đúng có một trận mưa to, nạn hạn hán có thể sẽ giảm bớt. Nàng không cần lo nghĩ quá.

-Hứa Đô có mưa to, chưa chắc Dự Châu đã có mưa to. Dự Châu có mưa, chưa chắc các địa phương khác đã có mưa. Chế tạo guồng nước không phải để dùng cho một địa phương, mà là muốn tạo phúc cho sinh linh. A Phúc, huynh không cần phải lo. Ta nhất định sẽ nghĩ ra sự tinh xảo của cần trục chuyển. Nhưng đến lúc đó, chúng ta sẽ gọi nó là gì được?

-Nguyệt nữ tiên.

Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, ngẩng đầu lên:

-Có thể được không?

-Tại sao lại không? Cha ta có thể tạo ra Tào Công lê (lưỡi cày), thì A Sửu nhà ta cũng có thể làm ra Nguyệt nữ xe chứ sao.

-Hứ, ai là của nhà huynh?

Hoàng Nguyệt Anh khẽ đầm ngực Tào Bằng, rồi áp đôi má lúm đồng tiền của nàng lên ngực hắn.

-Huynh đừng nghĩ nhiều như vậy! Thật ra ta nghĩ Tào Công tặng thanh phương thiên họa can kích này cho huynh cũng không có ý gì hết, chẳng qua là muốn huynh có thể học được hảo bản lĩnh, ngày sau kiến công lập nghiệp mà thôi. Huynh cũng nói Tào Công có ý muốn nhà huynh nhận thức tổ tông, cũng không phải không có nguyên do.

-Ừ!

Tào Bằng ra sức gật đầu.

Hắn buông Nguyệt Anh ra, cất bước đi xuống hành lang uốn lượn.

Một tay cầm thanh phương thiên họa can kích, suýt chút nữa hắn đứng dậy không nổi.

-Thanh họa can kích này không hề đơn giản a!

-A?

-Cả cây kích được rèn từ sắt, không biết khi xưa tay thợ nào làm sao để chế tạo ra nó. Một vật nặng như vậy mà nhìn lại rất nhỏ bé, nặng như thế này người bình thường thật sự không thể dùng được! Lã Ôn hầu có thể dùng thanh kích nặng như thế này cứ như không, coi nặng làm nhẹ quả nhiên không hổ với cái tên Nhân trung Lã Bố. Người nào có thể dùng được thanh họa can kích này, nhất định có thể tung hoành thiên hạ. Ta giờ đã phần nào hiểu rõ khí khái của Ôn hầu khi vung kích rồi.

Hoàng Nguyệt Anh hoàn toàn không hiểu gì về vấn đề này nhưng nàng có thể thấy rõ được tâm trạng phức tạp của Tào Bằng lúc này.

-Biết đâu Tào Công chẳng qua là mong huynh có thể như Ôn hầu rong ruổi khắp thiên hạ chứ không tranh giành giang sơn thì sao?

-A?

Tào Bằng sừng sốt, rồi chợt ngẩn ngơ. Hắn mơ hồ đã hiểu rõ tâm tư của Tào Tháo. Một câu nói của hắn ngày hôm nay đã nói trúng nỗi băn khoăn trong lòng Tào Tháo. Người ta để ý đến chưa chắc đã để ý đến ta. Người coi trọng ta cũng chưa chắc ta đã quan tâm đến hắn.

Tào Tháo có lẽ không muốn hắn tiếp cận quá gần gũi với thế tộc! Tuân thị là đại tộc ở Dĩnh Xuyên, danh vọng của bọn họ có phần quá lớn.

Trong lịch sử, Tào Tháo không từng không tha thứ cho Tuân Úc, liệu có thực chỉ bởi vì Tuân Úc trung thành với Hán thất hay không?

Trong đó, chưa chắc không có sự kiêng kỵ của Tào Tháo đối với toàn bộ gia tộc Tuân thị.

Là một vị đại tướng rong ruổi khắp thiên hạ mà không tranh giành với đám quyền thần. Chẳng lẽ, Tào Tháo tặng ta thanh họa can kích này là thực lòng sao?

Nghĩ tới đây, Tào Bằng nắm chặt thanh kích, múa một chút trong không trung. Phải thừa nhận, hiện thanh kích này có phần hơi nặng với hắn. Muốn sử dụng thanh kích này thuần thục, Tào Bằng còn phải cố gắng nhiều. Hắn thở dài, nắm chặt thanh kích trong tay, nhắm hai mắt lại.

Phương thiên họa kích chỉ e là loại binh khí khó sử dụng nhất. Trước đây, đa phần Tào Bằng chỉ dùng đao. Nhưng sau này, đại đao chưa chắc đã phù hợp với hắn.

Ngược lại sử kích thì...Trong đầu Tào Bằng chợt hiện ra cảnh Lã Bố vung một kích kinh thiên động địa.

Tuy rằng cảnh còn người mất nhưng dường như hắn cảm nhận được ngạo khí ngút trời của Lã Bố. Thanh họa can kích trong tay vừa xoay tròn đã đầm ra. Thế kích rất mạnh, xé rách không khí, dường như phát ra cả tiếng trầm đục. Đối với người thường mà nói, Tào Bằng có thể sử kích không sai, nhưng trong mắt hắn, cách đánh của hắn lại kém rất nhiều.

Ngày mai, hắn sẽ đi tìm Điển Vi nhờ y chỉ giáo một vài chiêu thức.

Trong thành Hứa Đô này người giỏi dùng kích không có nhiều lắm, Điển Vi chính là một trong số đó.

Y vừa có thể dùng trường kích, lại có thể sử đoản kích, đồng thời còn luyện được cách sử dụng đao vô cùng điêu luyện. Hơn nữa, Diển Vĩ cũng là người duy nhất hiện tại Tào Bằng có thể nghĩ tới.

Sáng sớm hôm sau, Tào Bằng chuẩn bị ra khỏi cửa.

Hắn không ngờ bản thân còn chưa kịp ra khỏi nhà, đã có người đến tận nhà tìm hắn.

Người đến tìm hắn chính là Trương Liêu. Trương Liêu hiện làm trung lang tướng, cầm đầu bản bộ binh mã, bình thường đều đóng bên ngoài thành Hứa Đô. Tào Bằng vừa trở về Hứa Đô cũng được khá lâu rồi, nhưng vẫn chưa gặp mặt Trương Liêu. Thật không ngờ, hắn còn chưa đến tìm gã, gã đã đến tận cửa nhà tìm rồi.

-Các vị phu nhân hiện vẫn khỏe chứ?

Vừa vào phòng, Trương Liêu đã vội vã hỏi han.

Các vị phu nhân mà gã muốn nói đến chính là gia quyến của Lã Bố, các nàng Nghiêm phu nhân và Điều Thuyền. Khi Trương Liêu đầu hàng không đến Hải Tây tiến đưa được, mà phải nhanh chóng theo Tào Tháo trở về Hứa Đô. Hiện Tào Bằng đã trở về, gã dĩ nhiên nóng lòng muốn hỏi thăm, thậm chí còn có phần vội vã.

-Trương tướng quân yên tâm. Khi ta rời khỏi Hải Tây, các vị phu nhân đã đến cửa khẩu Tân Xuyên rồi.

-Cửa khẩu Tân Xuyên là ở nơi nào?

-Nơi này chính là hải cảng của nước Mã Hàn. Theo tin tức nhận được thì Mã Hàn tuy là một quốc gia, nhưng tình hình trong nước cực kỳ hỗn loạn, các chư hầu hỗn chiến với nhau liên tục. Cửa khẩu Tân Xuyên dễ thủ khó công, binh lực của Mã Hàn cũng rất mỏng. Hơn nữa, có sự giúp đỡ của hải thương ở địa phương, các phu nhân cũng sẽ không khó khăn gì để đặt chân ở đó. Ta đã cử hơn bốn trăm người, lại có hai vị tướng quân Đức Tuấn, Thúc Long đi theo phụ tá, lương thảo lại nhiều, nhất định không có vấn đề gì.

Tào Bằng chờ Trương Liêu trấn tĩnh lại, rồi nói tiếp:

-Ta còn lệnh cho Hải Tây nghĩ cách để tăng mạnh mối liên kết với cửa khẩu Tân Xuyên. Nếu có bất cứ vấn đề gì, trong tay phu nhân còn có hải thuyền, có thể nhanh chóng rời đi được. Tướng quân Văn Viễn, chuyện này cứ để ta lo, người đừng lo lắng nữa.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Trương Liêu như trút được gánh nặng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, gã biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

-Tên Quan Vân Trương đáng ghét, dám đánh lén Ôn Hầu. Ta thề không đội trời chung với Quan Vũ.

Trong lịch sử có ghi mối quan hệ giữa Trương Liêu và Quan Vũ vốn khá là tốt đẹp.

Trên lầu Bạch Môn, Quan Vũ cầu xin cho Trương Liêu, ở Diên Tân, Trương Liêu thay Quan Vũ truyền đạt ba điều quý ước. Hai người này đều luôn đối đãi chân thành với nhau. Chỉ là trong thời không này, do sự xuất hiện của Tào Bằng mà hai người Trương Liêu và Quan Vũ trở mặt thành thù với nhau.

Tào Bằng thấy thế cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ biết cười gượng.

-Được rồi, Văn Viễn tướng quân, ngài ở đây tốt chứ?

-Rất tốt, cả ngày ngồi nhàn rồi.

Trương Liêu thở dài, chợt nhướn miệng cười.

-Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Ai bảo ta quy phục, Tào Công không dám dùng ta cũng là chuyện bình thường.

Đôi mắt của Tào Bằng xoay chuyển.

-Tướng quân Văn Viễn, ngài có muốn nghe ta nói một lời không?

-Ừ?

-Ngài thật sự muốn trông nom các vị phu nhân chứ?

-Đương nhiên!

-Như vậy từ giờ trở đi, xin ngài hãy quên các vị phu nhân đi.

Trương Liêu nghe thấy lời này ngẩn ra, rồi chợt hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Tào Bằng.

Lã Bố đã chết rồi! Người hiện tại làm việc cho Tào Công, không nên đặt trái tim ở một gia đình của người đó ở nơi tí t xa ngoài hải ngoại nữa.

Người ở Tào doanh mà lòng ở Hán thất sao?

Không, phải nói là người ở Tào doanh, lòng hướng về họ Lã.

Người lo lắng cho gia quyến của Lã Bố, chuyện này chủ công mới của người là Tào Tháo sao có thể chấp nhận được? Đã như thế, y liệu còn dám dùng người không?

Trương Liêu trầm mặc!

Một lát sau, gã đứng dậy vái:

-Hữu Học, đa tạ người đã thức tỉnh ta.

-Thế cục ngày hôm nay, Tào Công và Viên Thiệu sớm muộn gì cũng đánh nhau một trận. Ta nghe nói Bạch Mã hiện đang gia tăng phòng ngự nhưng Tào Công vẫn chưa thể chọn người thích hợp. Viên Thiệu nếu quyết định chiến đấu với Tào Công, tất sẽ thủ Bạch Mã. Tướng quân muốn lập thành công lao sự nghiệp, xin đừng ngại bỏ chút tâm huyết.

-Liêu đã hiểu rõ!

Cho đến lúc này, cuối cùng Trương Liêu mới bày tỏ gã đã chính thức tán thành tâm nguyện của Tào Bằng.

Tào Bằng cũng biết Trương Liêu không nhất định phải dựa vào hắn, thế nhưng có được mối quan hệ đồng minh tốt đẹp hiển nhiên có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Tiến Trương Liêu về, Tào Bằng chợt nở nụ cười!

Trong lịch sử, ai là người trấn thủ Bạch Mã? Hắn không nhớ rõ lắm.

Nhưng hôm nay, nếu đổi lại là Trương Liêu trấn giữ Bạch Mã, Quan Vân Trường liệu còn có thể chém Nhan Lương, giết Văn Sứ hay không?

A!

Càng nghĩ lại càng khiến hắn hưng phấn.

Tào Bằng hít sâu một hơi, đi ra cửa phủ.

Hắn vừa chuẩn bị lên ngựa, đã thấy Trương Liêu quay trở lại.

-Tướng quân Văn Viễn, còn chuyện gì sao?

Trương Liêu cũng không xuống ngựa, trực tiếp hỏi:

-Ta có nghe nói, chủ công có tặng binh khí của Ôn hầu cho người đứng không?

-A. Đúng là có chuyện này.

Là kẻ nào dám to gan truyền ra chuyện này vậy? Ngày hôm qua hắn vừa được tặng phương thiên họa kích, ngày hôm nay đã bị truyền đi rồi? Tào Bằng lòng thầm chửi rủa, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười.

Trương Liêu suy nghĩ một chút, tháo một cái túi cầm nang trên người xuống, vung tay ném cho Tào Bằng.

-Năm xưa, khi ta còn theo Ôn Hầu, từng cùng Ôn Hầu học kích. Kích vốn đã khó học, phương thiên họa kích lại càng khó luyện hơn. Đây chính là kích pháp năm xưa Ôn hầu dạy ta, ta vẫn luôn mang theo bên người. Nếu phương thiên họa kích đã rơi vào tay người, thì kích pháp này cũng nên giao cho người.

Ta còn tưởng là chuyện gì. Hóa ra là vậy!

Nhưng Tào Bằng cũng có thể hiểu rõ được rằng Trương Liêu không chỉ giao kích pháp cho hần mà còn đồng thời chặt đứt những hoài niệm của gã năm xưa. Kể từ lúc này, gã sẽ tận tâm tận lực làm việc cho Tào Tháo. Về chuyện chiếu cố cho người nhà của Lã Bố, nếu như Tào Bằng có lời, nếu như là chuyện gã có thể làm, tuyệt nhiên gã sẽ không chối từ. Chỉ là chuyện vốn từ vị trí thứ nhất giờ được chuyển thành vị trí thứ hai. Gã hiện giờ đã là quan tướng dưới trướng của Tào Tháo.

Trương Liêu chợt vung roi rời đi.

Tào Bằng cất túi cầm nang vào người, xoay người lên ngựa.

-Đi, đến phủ Hồ Bôn!

Đã nhận được chỉ thị của Tào Tháo, Điển Vi không hề có chút ý định từ chối chỉ dạy kích pháp cho Tào Bằng.

Nhưng nghe nói Tào Bằng theo Điển Vi học kích, Điển Mãn cũng thấy thích thú. Mỗi ngày, gã đều hăm hở cùng Tào Bằng học cách sử kích dưới sự chỉ dẫn của Điển Vi. Chỉ là kích thực sự khó học, mới học được vài ngày, Điển Mãn đã không chịu được nữa. Gã đã từng luyện qua kích pháp, nhưng chẳng qua cũng là song kích. Nhưng song kích và phương thiên họa kích tuy rằng đều là kích, nhưng luyện tập lại hoàn toàn khác nhau.

Tào Bằng cũng phải bội phục Điển Vi có thể tinh thông cả trường kích, đoản kích, thậm chí là cả đại đao.

Nếu như ở thời hậu thế, y chắc hẳn là người có thể tinh thông đủ các loại ngành nghề.

Điển Mãn học song thiết kích, nhưng luyện sang trường kích thì lại không được thuận lợi lắm. Kiên trì được khoảng chừng năm, sáu ngày, gã quyết định từ bỏ ý định học trường kích.

Cách dùng của trường kích khó hơn của song thiết kích nhiều.

Mà phương pháp luyện tập phương thiên họa kích còn khó hơn trường kích.

Tào Bằng không thể không tán thán sự uyên thâm của các loại vũ khí lạnh của Trung Quốc. Chỉ một cây kích thôi đã phân chia ra rất nhiều thể loại, hơn nữa phương pháp luyện tập cũng không giống nhau. Điển Vi luyện tập đan nhĩ kích, cũng là một loại trường kích cực kỳ phổ biến. Đối với phương pháp luyện tập phương thiên họa kích, gã vừa biết vừa không biết. Chính vì thế, khi chỉ dạy cho Tào Bằng, Điển Vi chủ yếu truyền thụ cho hần những điểm căn bản nhất về kích pháp, còn phương thiên họa kích thì...

Cũng may Trương Liêu đã cho Tào bằng bản kích phổ, nhờ thế mà hần đã giảm bớt được rất nhiều khó khăn. Mỗi buổi trưa, Tào Bằng theo Điển Vi học trường kích, buổi chiều dưới sự đốc thúc của Hoàng Nguyệt Anh, hần lại luyện chữ cùng làm văn và một vài bài tập khác.

Đến tối muộn, Tào Bằng bắt đầu nghiên cứu kích phổ của Trương Liêu đưa cho.

Cứ thế ngày qua ngày, nháy mắt, tháng hai đã qua, tháng ba đã đến.

Tào Thuần và Tào Chân dẫn Hồ Báo kỵ trở về.

Nhưng đúng như Tào Bằng suy đoán, bọn họ vẫn chưa thể giết được Lưu Bị.

Về điểm này, Lưu Bị có thể nói đã kế thừa được bản lĩnh của tổ tiên gã, kỹ năng chạy trốn của gã nhất định thuộc hàng nhất lưu. Tào Thuần dẫn theo Hồ Báo kỵ truy sát Lưu Bị đến Thanh Châu, đủ khiến gã quá ư sợ hãi. Thế nhưng Bạch Mạo bình dưới trướng gã quyết tử yểm hộ, cuối cùng Lưu Bị vẫn kịp thoát thân.

Về chuyện này, Tào Bằng không hề cảm thấy thất vọng.

Cùng lúc đó, Tào Cấp cũng đã hoàn thành công việc, trở về nhà.

Phụ tử gặp lại nhau, dĩ nhiên rất tình cảm. Tào Cấp thoát nhìn đã có những thay đổi rất lớn so với khi còn ở Hà Nhất tướng ở Huỳnh Dương khi xưa.

Những thay đổi này không phải là thay đổi về bề ngoài, mà là về khí chất.

Nói cách khác, y đã có tác phong của kẻ làm quan!

-Cha, làm Chư giám cũng tốt, Chư giám đô úy cũng được, chung quy công việc đều nhiều như vậy cả. Có Quách tiên sinh hỗ trợ, cha cũng không cần phải chuyện gì cũng đích thân làm như thế. Con vẫn nghĩ cha nên nhân cơ hội này học ít chữ, học cách làm một vị quan tốt là hơn.

-Đọc sách, học chữ ư?

Tào Cấp nhất thời cau mày, ủ dột:

-A Phúc à, con không phải không biết tuổi cha năm nay đã bao nhiêu chứ? Sao còn có thể đọc sách biết chữ được?

-Học chẳng phân biệt tuổi tác già trẻ. Cha chẳng lẽ chưa nghe thấy câu “Triều Văn đạo, tịch khả tử” (Sáng sớm nghe và hiểu được đạo lý, chiều có chết cũng vui lòng) sao? Xưa kia có một người cả ngày chỉ thích đánh nhau dã man, bị người dân ở đó gọi là tam hại. Núi Nam có hổ, sông lại có giao long, mãnh hổ ác giao cũng chẳng bằng người này. Chính vì thế, có người hiền kế, để người kia đi đánh nhau với mãnh hổ và giao long. Kết quả là người nọ giết được cả giao long và ác hổ, tất cả mọi người đều cho rằng gã đã chết. Một người làm quan cả họ được nhờ. Sau này, người nọ trở về nhà, biết được bản thân cũng chính là một trong tam hại, không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng, vì thế mới đi báii kiến một vị danh sĩ. Vị danh sĩ kia liền tặng gã sáu chữ này. Cha, con nói đến tích này không phải chê cha kém, mà là muốn nói với cha hàm nghĩa của câu “Triều văn đạo, tịch khả tử” kia.

-Phu quân, ta nghĩ A Phúc nói không sai đâu.

Trương thị cũng đồng ý, cổ vũ Tào Cấp.

Tào Cấp suy nghĩ, nhưng cũng có vẻ đồng ý.

Chỉ là muốn biết chữ phải có tiên sinh chỉ dạy cho. Tào Bằng bản thân bận rộn, sao có thể giúp lão cha học chữ với đọc sách được?

-A Phúc, huynh thực làm khó thúc phụ rồi!

Hoàng Nguyệt Anh trách cứ, nói:

-Thúc phụ tốt xấu gì cũng là Chư đã đô úy, huynh bảo thúc phụ phải học từ đâu đây? Từ đâu cũng có vẻ không thích hợp a.

Tào Bằng nói:

-Đọc sách biết chữ có thể nhờ Đức Nhuận tiên sinh chỉ giáo.

Nhưng còn việc dạy lâu dài thì...

Hắn ngồi yên lặng trên hành lang, chợt vỗ đầu, cả tiếng kêu lên:

-Ta đã biết, ta đã biết nên làm như thế nào rồi!

264. Chương 250: Bài Văn Đề Nhất Thiên Hạ

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 250: Bài văn đề nhất thiên hạ

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Chư đã chịu sự quản lý chặt chẽ của thiếu phủ nhưng lại hoạt động độc lập với thiếu phủ.

Thật ra, thiếu phủ có hai chức quan rất đặc biệt. Một là thủy hành đô úy chuyên đồn đốc tạo khí giới, chế tạo thuyền; chức quan còn lại chính là chư đã đô úy chuyên giám sát, chế tạo binh giới, giáp trụ, cùng các

loại thiết khí. Thủy hành đô úy hiện tại chỉ có hư danh, do thiếu phủ Lưu Diệp đảm nhiệm. Nhưng chư đã đô úy lại thật sự có thực vụ ở nha môn, vừa lệ thuộc thiếu phủ, lại vừa chịu sự quản lý của phủ Tư không.

Tuy nhiên, chung quy mà nói, chư đã phủ vẫn nằm dưới sự quản lý của thiếu phủ, hay ít nhất trên danh nghĩa vẫn phải nghe theo sự quản lý của thiếu phủ Lưu Diệp.

Chư đã phủ vì đặc thù công việc mà không được xây dựng ở Hoàng thành, được đặt riêng ở phía tây Hứa Đô, phía cổng Tú Xuân. Chư đã phủ rộng chừng bốn vạn mét vuông, cánh cổng lớn rất cao, hai bên đều có tượng đá bằng thú vàng cổ xưa.

Đi vào bên trong, tất cả các loại công việc của chư đã phủ đều được xử lý ở tiền đình.

Vào sâu thêm một chút, ở chính giữa Chư đã phủ là một tòa trung đường, mặt trước đặt một cái bàn Công Thâu, và một pho tượng bậc thầy Âu Dã Tử.

Lưu Diệp bình thường vốn không quản đến Chư đã giám, mà sau khi Chư đã giám được phong làm phủ, gã lại càng ít tới đây. Tuy nhiên, hôm nay, Lưu Diệp muốn tới tra một vài tư liệu. Bản thân gã cũng là một bậc thầy về cơ quan, bình thường tư liệu về các cơ quan đều được cất giấu ở trong thư quán trong Chư đã phủ. Chính vì thế, mặc dù ở nhà Lưu Diệp cũng có một tầng thư rất lớn, nhưng khi cần tìm các tư liệu chuyên sâu, gã đều phải tới Chư đã phủ.

Công việc của Chư đã phủ rất hỗn tạp.

Luyện kim loại cho cả nước và các loại khí giới quan trọng cần thiết đều phải được thông qua Chư đã phủ, rồi sau đó mới truyền xuống dưới.

Nơi này cộng cả nhân viên tạp dịch có tầm hơn trăm người, cũng coi như là một nhánh có nhiệm vụ riêng biệt. Khi Lưu Diệp đi vào Chư đã phủ, các viên lại đang bận rộn làm việc. Tào Tháo đã hạ lệnh cho Chư đã phủ gia tăng tốc độ tạo binh giới, cần phải nhanh chóng đổi mới trang bị cho binh mã của Dự Châu, đặc biệt là Trần quận Đinh Xuyên, bao gồm cả binh mã của Trần Lưu nữa trước năm mới. Đồng thời, Chư đã phủ còn phải đảm nhiệm việc chế tạo Tào Công lê và các nông cụ nữa. Tháng giêng, Hải Tây đã tấu lên, thỉnh xin ba nghìn Tào Công lê. Chuyện này cũng buộc phải đến tay Chư đã phủ.

Tóm lại, Chư đã phủ việc lớn thì không có, nhưng việc nhỏ thì lại dồn dập.

Hơn một trăm người tuy rằng vội vàng nhưng đều rất trật tự, ngăn nắp, không có đến nửa điểm hỗn loạn.

-Tầm bài tử đó là sao?

Lưu Diệp chỉ vào bài tử đặt trước các cửa phòng, không nén nổi tò mò hỏi.

-Khởi bẩm Lưu thiếu phủ, đây là do Tào đô úy sai người làm, vừa tiện để truyền tin, người đến trình công văn không cần hỏi cũng có thể tìm được nhân viên thích hợp.

Lưu Diệp khẽ gật đầu, hỏi tay viên lại đi theo mình:

-Mọi chuyện trong phủ đều bình thường chứ?

-Hết thấy đều bình thường.

Viên lại viên kia vừa nói xong, chợt bất ngờ cười hì hì thành tiếng.

-Người cười cái gì?

-Chỉ có điều, Tào đô úy gần đây làm rất nhiều chuyện thú vị. Còn có chuyện này chúng ta mới phát hiện ra, không ngờ Tào đô úy có biết chữ.

-A?

-Gần đây Tào đô úy giống như bị ma nhập, cả ngày cứ lảm nhảm, không biết nói cái gì đó. Cái gì mà thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Dù sao cũng khá thú vị. Tất cả mọi người đều đoán Tào đô úy đang đọc sách gì đó, hơn nữa mọi người đều rất hiếu kỳ.

-Ta cũng thấy hiếu kỳ nữa là.

Lưu Diệp nghe thấy, không khỏi khẽ mỉm cười.

Đối với Tào Cấp, gã cũng không lạ gì lắm.

Tuy nhiên bởi vì lúc trước Tào Cấp được tiến cử làm lương tập, khiến Lưu Diệp trong lòng không được thoải mái cho lắm. Kết quả là ngay đến Tào Cấp cũng bị liên lụy, không được Lưu Diệp trọng dụng. Cũng may trước đây, Tào Cấp luôn chăm chỉ làm việc, chính vì thế, Lưu Diệp cũng không tìm y gây phiền toái. Hiện giờ Tào Cấp đã trở lại, Đặng Tắc ở Hải Tây lại luôn lập được nhiều chiến tích lớn. Nhờ thế, chút oán giận nhỏ nhoi của Lưu Diệp cũng theo đó mà tan thành mây khói.

-Tào đô úy hiện đang làm gì?

-Hình như đang ở công phòng phía sau đọc sách.

-Dẫn ta tới đó xem.

Lưu Diệp chợt thích thú, liền lệnh cho tên viên lại kia dẫn gã đi gặp Tào Cấp.

Hai người cùng đi qua một lối nhỏ, đi vào công phòng ở hậu viên. Nơi Tào Cấp làm việc thật ra là một tiểu viện riêng biệt, gồm hai sương phòng nhỏ. Một bên dùng để tiếp đãi khách khứa, bên còn lại dùng làm nơi nghỉ ngơi của y. Cửa công phòng đang mở, Tào Cấp không có trong phòng.

Tập dịch nói Tào Cấp vừa mới đi ra, chỉ chốc lát nữa sẽ trở về.

Lưu Diệp trầm nghĩ: “Bất kể nói thế nào, Tào Tuyền Thạch cũng là quan dưới quyền của ta. Kể từ khi y đảm nhiệm chức vụ này tới nay, ta vẫn chưa từng gặp y. Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, ta cứ chờ một chút, gặp mặt y một lần xem sao. Người ta vẫn nói Tào thị có ba vị đô úy, ta cũng muốn gặp một chút.”

Nghĩ đến đó, Lưu Diệp xua tay, ra hiệu cho các lại viên lui ra.

Đứng trong công phòng, gã quan sát xung quanh, nhẹ nhàng gật đầu.

Công phòng của Tào Cấp cũng chính là phòng làm việc, rộng chừng hơn hai trăm mét vuông. Căn phòng giản dị, không học đòi làm sang gì cả, chỉ có một cái bàn dài, mấy chiếc ghế ngồi. Trên bàn bày mấy quyển sách, ngoài ra còn có bản vẽ, và đủ các loại mô hình thô kệch.

Có lẽ đây là những thứ ngày thường Tào Cấp vẫn hay nghiên cứu.

Căn phòng rất lớn, cũng rất giản dị.

Ngoài cửa sổ có một rừng trúc tốt tươi, xanh um, mới nhìn đã thấy thư thái.

Một cơn gió khẽ thổi, Lưu Diệp khoan khoái ngồi xuống ghế, ngắm nhìn mọi thứ. Gã chợt thấy trên bàn có đặt một quyển sách đang mở.

Quyển sách được giở chừng hơn mười trang, được kẹp giữ trang.

Trên sách đề: Bát bách tự văn (Bài văn tám trăm chữ).

Bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ: Triều văn đạo, tịch khả tử. Giai nhi sở kỳ, vưu bất khả phụ.

Chuyện đứa con bảo bối của ta mong đợi, người làm cha là ta tuyệt không thể khiến con bảo bối của ta thất vọng được.

Lưu Diệp thấy thế không khỏi mỉm cười.

Gã vươn tay, cầm lấy quyển sách nhỏ kia. Gã mở ra, trang đầu trong sách viết: Cha không cố gắng, con sẽ rất buồn. Ngày thường phải cố gắng nhiều thêm một chút, há lại phải hối tiếc sao?

Điều thú vị nhất là hai tấm thẻ kẹp sách có hình phác họa.

Một tấm thẻ vẽ hình một thiếu niên lệ rơi đầy mặt. Một hình vẽ khác là một nam tử râu đen đang ngoác miệng cười to.

Đây là điển hình cho tranh hoạt hình đời sau, hình ảnh cực kỳ dễ hiểu, vừa xem liền hiểu ngay. Lưu Diệp vừa xem, không khỏi bật cười thành tiếng.

Gã liên tục lắc đầu, trầm nghĩ: Cha con Tào Cấp quả thật là người thú vị.

Tuy nhiên câu nói “Triều văn đạo, tịch khả tử” quả là rất hay. Rất hay a!

Lưu Diệp lại giở qua một trang khác, chỉ thấy trên đó viết: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, thần tú liệt trương, hàn vãng thử lai, thu thu đông tàng, nhuận dư thành tuế, luật lã điều dương.

Vốn dĩ ban đầu, Lưu Diệp cũng không để ý lắm, nhưng sau khi đọc hết một lượt, gã lại xem lại lần nữa. Cứ tám chữ tạo thành một cột, bốn chữ thành một dòng.

Mỗi trang có tám cột, cộng vào là sáu mươi bốn chữ. Hơn nữa ngoài bìa, tên trang sách và mặt sau của sách tổng cộng có mười sáu chương, ước chừng hơn tám trăm chữ cả thảy.

Lưu Diệp dần phát hiện, nếu đọc một lèo từ đầu đến cuối cả tám trăm chữ cái này không có một chữ nào lặp lại.

Mà tám trăm chữ này sắp xếp cùng một chỗ lại hàm chứa cả thiên văn, địa lý, quân sự, lịch sử, nông canh, điển tích, điển cố. Lưu Diệp càng xem càng giật mình, càng cảm thấy không thể tin nổi. Tám trăm chữ vuông lại hợp thành một bài văn hay tuyệt thế, từ xưa đến nay chưa từng có, vừa thông tục dễ hiểu, vừa lắng đọng, hàm súc.

Có thể thấy được người viết ra được tám trăm chữ này biết trình độ học vấn của Tào Cấp vốn không cao nên cố ý viết ra như thế.

Nghĩ đến hai tấm thẻ kẹp sách có vẽ hình họa kia, còn có cả năm câu thơ tuyệt cú cổ quái kia, Lưu Diệp tức thì đoán ra người nào đã viết sách này.

-A, hạ quan Tào Cấp không biết Lưu thiếu phủ ghé thăm, không kịp nghênh đón từ xa, xin thiếu phủ thứ tội.

Đúng lúc này, Tào Cấp từ bên ngoài tiến vào.

Lưu Diệp giật mình, ngẩng đầu nhìn Tào Cấp.

Chỉ thấy Tào Cấp cao tám thước, dáng người vạm vỡ. Toàn thân y khoác một chiếc áo dài màu xanh, khiến khuôn người vạm vỡ của y có thêm một chút lịch sự, tao nhã.

Ánh mắt của Lưu Diệp chợt trở nên hết sức dịu dàng.

Lúc này, Tào Cấp trong mắt gã chợt trở nên hết sức khả ái.

Đặc biệt, bộ râu của Tào Cấp lập tức khiến gã liên tưởng đến bức họa hình người ngoác miệng cười to kia. Lưu Diệp không khỏi mỉm cười.

-Tuyển Thạch chớ đa lễ. Ta hôm nay cũng là ngẫu nhiên đi ngang qua mà thôi. Người nào có tội gì?

Nói xong, Lưu Diệp đứng dậy, đỡ tay Tào Cấp.

Chuyện này khiến Tào Cấp tức thì cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà khiếp sợ). Đám tùy tùng của Lưu Diệp đều trợn mắt há hốc mồm. Ai chẳng biết vị Lưu Diệp - Lưu Tử Dương này là người cực kỳ cao ngạo. Ngày thường, cho dù là các danh sĩ như Khổng Dung cũng chẳng được gã đối xử hòa ái như thế.

Vậy tại sao...

-Tuyển Thạch, người ở Chư dã phủ đã quen chưa?

Tào Cấp gãi gãi đầu, thật thà, chất phác cười:

-Vẫn còn có chút chưa quen. Hạ quan ở xưởng lâu rồi, quen nghe tiếng rền sắt, giờ tự nhiên thấy im lặng như thế này...Ha ha, nhưng cũng không sao, một thời gian nữa là quen thôi ạ.

Cũng khó trách, một người đã làm việc nhiều năm như thế, chợt đổi sang ngồi phòng làm việc dĩ nhiên có chút không thoải mái.

Lưu Diệp thoải mái, không chú ý đến, nhàn nhã trò chuyện với Tào Cấp. Chợt chủ đề câu chuyện đổi hướng, gã cầm quyển sách nhỏ trong tay hươu hươu lên.

-Tuyển Thạch, người nào viết cuốn sách này vậy?

Tào Cấp ngẩn ra, tức thì trả lời:

-Là A Phúc nhà ta. Ồ, Kỵ đô úy Tào Bằng soạn ra. Ha ha, nó muốn ta đọc sách biết chữ, nhưng ta lớn tuổi như vậy rồi thật sự có chút khó khăn. A Phúc, ồ, khuyến tử vất vả một đêm, soạn ra bài văn hơn tám trăm chữ này, còn nhờ phụ tá bên cạnh nó là Hám Trạch tiên sinh dạy ta. Hám tiên sinh nói bài văn tám trăm chữ của khuyến tử là kỳ văn, năm trăm năm chưa chắc đã có được một bài. Ta không hiểu nhưng cảm thấy cứ đọc to lên cũng rất dễ nhớ. Mỗi ngày ta cố học hai mươi chữ, sau đó về luyện viết chính tả mấy chục lần, cũng nhớ được khá nhiều.

-Đâu chỉ là năm trăm năm mới có một. Ngay cả Cao Tổ Hưng Hán, chỉ sợ đến cả Tư Mã Tương Như và Đông Phương Sóc cũng chưa chắc đã có thể viết ra được bài văn đường này.

Lưu Diệp nghiêm mặt nói:

-Tuyển Thạch, bài văn hay đường này sao người có thể hưởng một mình được. Ta muốn mượn về nhà chép ra, chẳng biết có được hay không?

Tào Cấp ngây thơ, gật gật đầu, nói:

-Chuyện này có gì mà không được? A Phúc, khuyến tử vì hạ quan mà viết ra ba cuốn sách, một quyển ở trong tay hắn, một quyển ở trong tay Hám Trạch tiên sinh. Thiếu phủ cứ cầm lấy quyển của ta, ta về nhà sẽ bảo khuyến tử sao chép thêm cho ta một quyển, có gì phải khách khí?

Y quả thực không hiểu được tám trăm chữ này ẩn chứa ý nghĩa như thế nào.

Lưu Diệp thở phào một cái, phức tạp nhìn Tào Cấp, lòng thầm cảm thấy ngưỡng mộ.

Có một đứa con tốt như vậy người này phải có phúc bực nào đây? Nhưng người có con trai tốt như thế, tiền đồ của y nhất định cũng sẽ rất sáng sủa.

Chuyện Tào Cấp và Tào Tháo có cùng tông, Lưu Diệp không biết rõ lắm.

Lúc trước, Tào Cấp chẳng qua là ngẫu nhiên nhắc đến chuyện này với Tuân Du và Quách Gia, sau này Tào Nam lại nói đúng chuyện này với Ngô lão phu nhân, đến sau này có thêm bốn người Tào Tháo, Tào Chân, Tào Phi và Hạ Hầu Chân biết nữa. Sau khi Tào Cấp trở về Hứa Đô, Tào Tháo cũng không có thời gian nói chuyện với y. Hơn nữa, đối với chuyện nhận mặt tổ tông này, không phải nói nhận là nhận ngay, còn có rất nhiều chuyện cần phải tiến hành khảo chứng nữa.

Lưu Bị sở dĩ có thể nhận thức tổ tông, danh chính ngôn thuận trở thành dòng họ Hán thất là nhờ có một câu của Hán đế.

Lực lượng của hoàng tộc suy yếu, cần có nhân vật có sức mạnh xuất hiện. Lưu Hiệp bản thân vốn cũng mong muốn hoàng tộc có thể hùng mạnh trở lại, vì thế mới thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng đối với tông tộc mà nói, có đôi khi còn phức tạp hơn nhiều so với hoàng thất.

Tào Bằng không nói gì với Tào Cấp, chỉ bảo y đọc sách, học chữ là để chuẩn bị cho ngày sau.

Vì để gia tăng hứng thú học tập của Tào Cấp, Tào Bằng cũng phải hao tổn rất nhiều tâm huyết. Cũng may là cha hắn ở kiếp trước là một học giả về Hán ngữ cổ. Kiếp trước, từ thuở mới vỡ lòng, Tào Bằng đã phải học thuộc Thiên tự văn, Bách gia tính, Tam tự kinh và Đệ tử quy. Tuy nhiên so ra thì, Tam tự kinh và Đệ tử quy có cách thời đại này hơi xa, chính vì thế rất nhiều nội dung không được thích hợp cho lắm. Nhưng bài văn nghìn chữ lại không giống thế, nó được viết từ thời Lương Vũ Đế của Nam triều, tác giả là viên ngoại Tấn kỵ thị lang Chu Hưng Tự. Khi Thiên tự văn được viết thành sách, cách nay cũng chỉ chừng chưa đến ba trăm năm, bất kể là về vận dụng hay bình luận đều hoàn toàn phù hợp với thư văn, cũng hợp

với tập quán những năm cuối thời Đông Hán. Nhưng để viết lại được trọn quyển, Tào Bằng cũng phải hao tổn rất nhiều tâm huyết.

Đầu tiên, hắn định viết toàn bộ Thiên tự văn ra.

Rồi sau đó, hắn lại cắt đi những nội dung không phù hợp với bối cảnh của thời đại này.

Làm đi làm lại, hắn đã cắt đi hai trăm chữ, trở thành bài Bát bách tự văn lúc này.

Bát bách tự văn vừa viết ra, bất kể là Hám Trạch hay Hoàng Nguyệt Anh đều phải vô cùng kinh ngạc. Hoàng Nguyệt Anh lập tức sao chép ra một quyển, giữ bên người để đọc và nghiên cứu, thường ngày còn có thể dùng Bát bách tự văn này giảng giải cho Trương thị và Tào Nam, đồng thời có thể tăng thêm tình cảm với Trương thị, vừa giúp mẹ con Trương thị tu dưỡng học thức. Dù sao, Bát bách tự văn này cũng là do Tào Bằng viết ra, thân là mẫu thân, tỷ tỷ của hắn sao có thể một chữ bẻ đôi cũng không biết được?

Không chỉ Trương thị và Tào Nam phải biết ít nhất một nửa, Bộ Loan và Quách Hoàn lại càng cần phải đọc thuộc, đọc thuộc lâu lâu mới thôi.

Đây đúng là giai đoạn quật khởi của cả một dòng họ.

Trong tương lai, rất có thể Tào gia phải thừa nhận cả dòng họ này.

Là một gia tộc, thứ phải kế thừa không phải chỉ có tài sản vật chất, mà còn có tinh thần, văn hóa nữa, cũng tương tự như trở thành vốn liếng của một thế tộc. Hoàng Nguyệt Anh xuất thân từ thế gia, dĩ nhiên hiểu điều này vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, trước đây Tào Bằng từng có những kiến giải vô cùng độc đáo về “Luận”, cũng có ý nghĩa kế thừa rất lớn.

Tuy nói hắn chỉ viết ra một nghìn “Học nhi”, nhưng theo Hoàng Nguyệt Anh thấy, Tào Bằng thật sự có thể bình được “Luận ngữ” đã đủ khiến hắn trở thành bậc thầy, là thế gia vọng tộc rồi.

Tâm sức của Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh, Tào Cấp không hiểu rõ.

Nhưng lưng mang theo kỳ vọng của ái tử, Tào Cấp cũng hạ quyết tâm không thể khiến Tào Bằng thất vọng.

Chẳng qua, Tào Cấp không biết rằng Bát bách tự văn này sẽ mang lại những thay đổi lớn lao thế nào cho y mà thôi.

Khi đối mặt với Lưu Diệp, y vẫn còn sợ hãi theo bản năng, nhưng so với lúc trước, đã có tiến bộ rất lớn.

Lưu Diệp có được Bát bách tự văn này không còn lòng dạ nào ở lại nữa.

Nói chuyện thêm với Tào Cấp hai câu, gã liền cáo từ rời đi.

Ôm chặt cuốn Bát bách tự văn trong lòng, Lưu Diệp vội vàng ra khỏi Chư dã phủ. Gã trèo lên xe ngựa, nói với người đánh xe:

-Đi, lập tức tới phủ Tư không.

.....

Tháng ba cuối xuân, đào hạnh tàn phai.

Từng cánh hoa màu hồng phấn, màu trắng buông rơi dưới đất, lòng người có chút nặng nề.

Tháng hai năm Kiến An thứ tư, tình hình chiến sự U Châu đi đến hồi kết. Sau khi Viên Thiệu tiêu diệt Công Tôn Toản, chiếm lấy Ký Châu, Thanh Châu, U Châu, Tịnh Châu, thực lực tăng mạnh. Hiện nay dưới trướng gã có hơn mười vạn hùng binh, chiến tướng cả ngàn người. Mùa thu hoạch ở Ký Châu vào năm Kiến An thứ ba cũng giúp Viên Thiệu bớt đi mối lo lắng về thuế ruộng, có thể nói gã hiện đang có tình binh lương thảo sung túc. Vì thế, Viên Thiệu liền cử trưởng tử Viên Đàm, thứ tử Viên Hy và cháu là Cao Cán trấn thủ Thanh Châu, U Châu và Tịnh Châu. Bản thân gã lĩnh chức Ký Châu mục, lấy danh xưng đại tướng quân của Đại Hán diên cường sung binh mã, luôn chức chờ rình rập Tào Tháo.

Lại nói tiếp, Tào Tháo vốn vẫn luôn hoang mang, lo sợ.

Nhưng kể từ buổi nói chuyện với Tào Bằng ngắm hoa mai uống rượu đó, Tào Tháo như xưa được màn đêm tầm tối, nhìn thấy ánh dương chói lòa.

Viên Thiệu có gì đáng nói?

Nhưng người tên Lưu Bị kia không ngờ lại có thể tránh khỏi sự truy sát của Hồ Báo kỵ, thật khiến Tào Tháo ghen tức. Y nhớ lời Tào Bằng nói ngày đó: Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân liền hóa long (Cá vàng vốn là vật trong ao, gặp được phong vân ắt hóa rồng). “Phong vân” của Lưu Bị hiện đang ở đâu? Nếu không thể sớm tiêu diệt gã, một khi để gã hóa rồng, ắt sẽ thành cái gai, cái ung nhọt trong mắt Tào Tháo. Tào Tháo dù có muốn cũng không thể phủ nhân Lưu Bị thật giống như con cá chạch, cứ trơn trượt tuột khỏi tay y, khiến y khó có thể hạ thủ được.

Sự cảnh giác của người này rất cao, vả lại bản thân gã cũng có sức hấp dẫn rất lớn.

Hiện giờ, gã đã có được danh hiệu Hoàng thúc, danh vọng của gã càng tăng cao nhiều.

Tào Tháo lệnh Hồ Báo kỵ truy sát gã khiến không ít người trong triều chính sinh lòng bất mãn với y. Cũng có rất nhiều người trực tiếp đả kích y trên triều.

Những người này đều có bụng dạ khó lường!

Tào Tháo càng nghĩ càng thấy hối hận trước kia bản thân chỉ lo chiêu hiền đãi sĩ, không ngờ lại dưỡng hổ di họa (nuôi hổ rước họa).

Khi còn ở Hạ Bì, người vận chuyển lương thực của Tào Bằng từng có xung đột với Lưu Bị, lẽ ra Tào Tháo nên nhân cơ hội đó mà giết chết Lưu Bị; sau này Lưu Bị lại lên liên hệ với Trương Liêu, lẽ ra y cũng có thể nhân cơ hội đó mà ra tay.

Nhất thời ra tay nhân từ lại khiến đại tặc trốn thoát.

Y lại càng không nên vô duyên vô cớ giúp huynh đệ Lưu Bị thành danh: Lưu Bị được làm hoàng thúc, còn Quan Vũ nhờ chém được Lã Bố mà vang danh thiên hạ.

Bản thân Tào Tháo đúng là tự làm tự trói buộc chính mình!

265. Chương 251: Vạn Lý Hầu Của Nhà Ta

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 251: Vạn lý hầu của nhà ta

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tuy nhiên đây cũng không phải chỉ có toàn chuyện xấu!

Viên Thuật ở Thọ Xuân thế đã hơi tàn, không được lòng người. Tôn Sách ở Giang Đông như hổ rình mồi. Mới đầu năm, gã công chiếm Đan Dương, thu hàng được đại tướng thái sử Từ, rồi sau đó lại tiêu diệt được Nghiêm Bạch Hổ, cướp lấy Ô Trình, đem thái thú Ngô quận là Hứa Công lúc trước giết chết. Bất ngờ Tôn Sách lại có ý đồ cướp lấy Lư Giang. Đến giờ, sáu quân của Giang Đông đều đã về tay Tôn Sách, thanh thế của gã ngày càng lớn, gã cũng bắt đầu tấn công Viên Thuật.

Hiện giờ, tình trạng của Viên Thuật có thể nói đã hoàn toàn bị cô lập.

Đại tướng dưới trướng của gã người chết, kẻ đầu hàng, đã chẳng còn sức mạnh gì nữa.

Vì thế, Viên Thuật sai người đến đầu hàng Viên Thiệu. Gã và Viên Thiệu vốn là huynh đệ, tuy một người là con vợ cả, một người con vợ thứ nhưng dù sao cũng có chút tình thân. Viên Thuật ra vẻ đồng ý thần phục Viên Thiệu, đồng thời dâng ra ngọc tỷ truyền quốc. Viên Thiệu cũng vì thế mà lệnh cho cháu trai là Cao Cán dẫn quân tới Thanh Châu, tiếp ứng cho Viên Thuật.

Viên Thiệu tuy rằng tỏ vẻ sẵn lòng tiếp đón Viên Thuật nhưng nếu Viên Thuật có muốn đến Thanh Châu, cũng phải xuyên qua Từ Châu trước đã.

Đoạn đường này người của Viên Thiệu không thể giúp được gã, mà chỉ có bản thân gã tự cố gắng mà thôi. Vì thế, Viên Thuật dẫn quân rời khỏi Ai Nam, thẳng tiến đến Thanh Châu. Thật không ngờ Tào Tháo vừa nhận được tin tức, lập tức phái trung lang tướng Trương Liêu, dẫn binh mã bản bộ đóng quân ở Bạch Mã, cùng hợp lực với thái thú Lý Điển ở Ly hồ kiểm chế binh mã sở bộ của Cao Cán. Đồng thời, Tào Tháo lại lệnh cho đồn điền đô úy Hải Tây là Đặng Tắc là thái thú Quảng Lăng là Trần Đăng xuất binh, phục kích quân sơ bộ của Viên Thuật.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, cuối tháng hai, Đặng Tắc lệnh cho Khúc Dương trưởng Phan Chương, Hải Tây úy Chu Thương dẫn binh xuất kích, đồng thời Trần Đăng cũng phái Đông Dương trưởng Trần Kiều cùng liên thủ với hai người Phan, Chương, cùng giáp kích Viên Thuật, khiến Viên Thuật bại trận thê thảm, phải bỏ chạy, cuối cùng đành phải lùi về Thọ Xuân.

Dưới trướng Viên Thuật có một người tên là Từ Lý, tự Mạnh Ngọc.

Người này vốn là con cháu Từ thị ở Hải Tây, phụ thân là Từ Thực từng được phong làm độ liêu tướng quân. Khi Từ Lý còn trẻ, từng vang danh nhờ có tài học rộng biết nhiều, sau này được phong làm Chinh ích công phủ, rồi làm Hiếu liêm. Sau này, Từ Lý còn được phong làm thứ sử Kinh Châu. Khi y được phong là thứ sử, quyền lực của y vượt xa chức thứ sử hiện giờ.

Lúc ấy, Đồng Thái hậu có người cháu trai là Trương Trung, là thái thú Nam Dương tham ô rất nhiều tiền bạc.

Từ Lý định tội Trương Trung, Đồng Thái hậu lập tức phái Trung thường thị đến cầu xin Từ Lý.

Nhưng Từ Lý không đồng ý, Đồng Thái hậu nổi giận, phong Trương Trung làm giáo úy, định uy hiếp Từ Lý. Nhưng Từ Lý không chút sợ hãi, chờ Trương Trung nhận chức xong liền buộc tội gã. Sau hai chuyện về Trương Trung này, y liền bãi quan, thanh danh của Từ Lý vì thế vang xa, được nhân dân tán thưởng.

Năm nguyên niên Trung Bình, Từ Lý và Trung lang tướng Chu Thiên cùng liên thủ phá giặc Khăn vàng và Uyển thành.

Vì đắc tội với người mà bị hoạn, bị trị tội rồi bãi quan. Khi Hán Đế dời đô về Hứa huyện từng muốn phong Từ Lý làm đình úy nhưng không ngờ trên đường đi nhậm chức, y lại bị Viên Thuật bắt cóc. Viên Thuật muốn Từ Lý làm thượng công, nhưng bị y lấy cái chết dọa dẫm, Viên Thuật cuối cùng không dám ép uống nữa.

Kể từ khi Viên Thuật bại trận ở Tràn huyện, Từ Lý liền mang theo ngọc tỷ truyền quốc đến Hứa Đô.

Ngọc tỷ trở về, tên tuổi của Tào Tháo càng thêm vang dội đây cũng coi như chuyện vui nhất trong năm Kiến An thứ tư này.

Sau khi Tào Tháo khoản đãi Từ Lý, liền cảm thấy có chút mệt mỏi, vì thế liền ở nhà nghỉ ngơi. Sau giờ Ngọ, y ôm nhi tử Tào Xung ngồi trong thư phòng vẽ tranh, muốn dạy Tào Xung đọc chữ. Tuy Tào Xung mới chỉ hai tuổi, nhưng nhờ có thiên tư thông minh nên còn giỏi hơn Tào Thực, đứa con thứ tư của Tào Tháo.

Cầm một quyển sách, Tào Tháo chỉ từng chữ dạy cho Tào Xung.

Thân là tư không, là người cai quản việc triều chính.

Tào Tháo có rất ít thời gian nhàn rỗi được ngồi với nhi tử.

Hiện giờ là cơ hội hiếm có, dĩ nhiên y sẽ không bỏ qua. Y đang thư thái, chợt nghe có gia thần bẩm báo:

-Thiếu phủ Lưu Diệp ở bên ngoài cầu kiến.

Tào Tháo nhíu mày, nhìn Tào Xung đang thích thú đọc từng chữ.

-Đưa Lưu thiếu phủ đến thư phòng nói chuyện.

-Vâng!

Gia thần vừa rời đi, chỉ chốc lát sau, Lưu Diệp đã tràn đầy kích động, đi vào thư phòng.

-Tư Không!

-Ừ.

Tào Tháo khoát tay, nói với Lưu Diệp:

-Để Thương Thư viết nốt chữ này đã.

Tào Xung nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mập mạp, vẽ một chữ, rồi liên tục cười khanh khách. Tào Tháo cười vang, ôm lấy thằng bé, dùng râu áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rồi chà chà một hồi, khiến Tào Xung càng cười thích chí hơn.

Vừa ôm Tào Xung trong lòng, Tào Tháo vừa cười, nói:

-Tử Dương, có chuyện gì mà ngươi hứng thú thế?

-Tư Không, hôm nay ta đến là muốn tặng ngài một món lễ vật.

-Tặng lễ vật?

Lưu Diệp nói:

-Hôm nay ta đến phủ Chư dã, kết quả là tìm được một thứ rất tốt ở chỗ Tuyền Thạch.

-Tuyền Thạch? Gã có thể có cái gì tốt đây? Hay là lại có thứ đao kiếm gì sao?

-Không phải, đều không phải!

Lưu Diệp vừa nói vừa lấy từ trong người ra một cuốn sách nhỏ, hai tay dâng lên cho Tào Tháo.

Trong ấn tượng của Tào Tháo, hình ảnh về Tào Cấp chỉ đơn giản là một người thô lậu, thậm chí một chữ bẻ đôi cũng không biết. Cũng chính vì thế, Tào Tháo vốn vẫn còn có chút do dự. Tài hoa của Tào Cấp cũng chỉ ở tài chế tạo đao kiếm, luyện kim loại mà thôi. Nếu để gã nhận tổ nhận tông, liệu có phải có chút sơ sài hay không?

Dù sao, Tào thị ở Tiểu huyện cũng là gia đình quan lại.

Tuy không phải là danh môn vọng tộc, nhưng cũng là gia đình tốt nhất ở đó.

Nếu như nhận một người như vậy làm họ hàng, Tào Tháo thật sự phải suy xét rõ điểm lợi, hại trong đó.

Dù sao, chuyện nhận tổ nhận tông cũng không phải là chuyện nhỏ. Đôi khi, muốn nhận thức một người là họ là hàng, cần phải suy xét rất nhiều về dòng họ, đủ các yếu tố khác nữa.

-Bát bách tự văn?

Tào Tháo nhìn bốn chữ trên bìa sách, khẽ mỉm cười.

-Triều văn đạo, tịch khả tử. Nói hay lắm!

Khi y nhìn thấy mấy chữ nhỏ kia, trong lòng không khỏi tán dương. Chợt, Tào Tháo mở trang bìa ra, để lộ trang sách bên trong.

-Khanh khách.

Tào Xung chợt cười rộ lên.

Thằng bé chỉ vào hình vẽ người lệ rơi đầy mặt kia:

-Thương Thư.

Sau đó, nó lại chỉ vào hình người rậm râu kia:

-Cha!

Tào Tháo thấy thế mừng rỡ, cười phá lên. Tuy nhiên cười xong, y đọc bài thơ ngũ ngôn tuyệt cú lạ lùng kia xong, liền tươi cười hiểu ra.

-Là do Hữu Học soạn ra?

-Đúng vậy.

Tào Tháo tức thì hứng thú hơn, vì thế liền mở ra.

-Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang...

Mới đầu Tào Tháo còn to giọng đọc, nhưng dần dần, giọng đọc của y ngày càng nhỏ dần, gương mặt dần nghiêm lại.

-Quyển sách này thật là do Hữu Học soạn ra sao?

-Đúng vậy!

Lưu Diệp nói:

-Nghe Tuyền Thạch nói thì Tào đô úy vì muốn giúp gã học chữ mà soạn ra Bát bát tự văn này. Vốn dĩ ban đầu ta cũng không lưu tâm lắm, nhưng sau đó lại phát hiện Bát bát tự văn này không hề lặp lại đến một chữ. Hơn nữa, mới đọc lướt qua đã thấy được bài văn này chính là tuyệt thế kỳ văn. Văn tự vừa dễ hiểu, vừa gần gũi, xúc tích lại lắng đọng. Một tài năng như thế này Chủ công sao có thể bỏ qua được?

Tào Tháo hít sâu một hơi.

Viết ra bài văn dài tám trăm chữ không phải là chuyện khó.

Nhưng muốn dùng tám trăm chữ này để viết thành một bài văn hay, hơn nữa lại không có một chữ nào lặp lại thì dù là chính Tào Tháo cũng chưa chắc đã có thể làm nổi.

Y chăm chú đọc lại lần nữa, không ngớt lời khen ngợi.

-Tử Dương, người chắc chắn đây là do Hữu Học soạn ra chứ?

-Tư Không, không sai đâu. Tuyền Thạch nói Hữu Học còn soạn ra làm ba bản, bản gốc hiện đang ở trong tay Hữu Học. Quyển này là do ta nhất quyết mượn từ tay Tuyền Thạch mà có, lừa gã nói là về nhà sao chép lại. Nhưng ta càng nghĩ, lại càng cảm thấy nên báo cho Tư không biết trước là hơn.

Tào Xung tròn mắt ngồi một bên, tò mò nhìn Bát bát tự văn.

-Cha, người, hồng...Hồng....

Tào Tháo không khỏi mỉm cười.

Tào Xung muốn nói với y rằng nó nhận biết được chữ “Thiên”, còn đọc được cả chữ “Hồng” nữa. Tám chữ Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, thẳng bẻ biết được hai chữ.

-Tử Dương, có thể để cuốn sách này lại đây được không?

-Chuyện này...

Lưu Diệp lộ vẻ khó xử.

-Thế này đi, người để quyển sách này lại, ta dùng hai mươi tập giấy trao đổi với người. Ta sẽ đích thân sao chép ra, ngày mai sẽ đem bài văn sao ra đưa cho người.

Lưu Diệp đến đây vốn là có ý tặng sách.

Vừa rồi tỏ ra khó xử chẳng qua là do gã cố ý bày ra mà thôi. Một tập giấy chính là một trăm trang, hai mươi tập giấy gồm có hai nghìn trang.

Ở thời đại này, trang giấy vẫn là vật phẩm vô cùng khan hiếm.

Nói chung, giấy làm bằng đay tương đối thông dụng, nhưng giấy trang này là vật phẩm chỉ có những gia đình đặc biệt quyền quý mới có được. Ngay cả Lưu Diệp cũng cực kỳ coi trọng thứ giấy này. Tuy nhiên, hai nghìn trang giấy không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là gã muốn nhân cơ hội này tiếp cận với Tào Tháo mà thôi.

-Nhưng Tuyền Thạch kia...

Tào Tháo xoa tay:

-Phía bên Tuyền Thạch ta sẽ cho người giải thích, người đừng bận tâm.

-Nếu đã như vậy thì xin theo ý của Tư không.

Tào Tháo và Lưu Diệp cùng trò chuyện thêm chốc lát nữa, rồi Lưu Diệp cáo từ ra về.

Chợt, Tào Tháo dẫn Tào Xung đến chỗ Hoàn phu nhân, rồi lại cầm Bát bách tự văn đi đến nơi Ngô lão phu nhân nghỉ ngơi.

-A Man, có chuyện gì sao?

Tào Tháo cầm Bát bách tự văn trong tay trình lên trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân cũng biết chữ, sau khi cầm lấy quyển sách liền neho mắt xem, xem chưa hết một lần đã liên tục khen ngợi.

-Quyển sách này là do người nào viết ra vậy?

-Tổ mẫu, người này người cũng có quen biết, chính là Tào Hữu Học đã đưa người về Hứa Đô đấy.

-Tào Đô úy ư?

Tào Tháo gật gật đầu, nhìn lão phu nhân không nói lời nào.

Lão phu nhân cầm quyển sách nhỏ bé trong tay, xem kỹ lại một lần nữa rồi đặt xuống, ngẩng đầu chăm chú nhìn Tào Tháo.

-A Man, ý con muốn thế nào?

-Tổ mẫu, phụ tử Tào gia đều không phải là người bình thường, đặc biệt là Tào Hữu Học, kiến thức của hắn vô cùng rộng rãi, lại là người biết nhìn xa trông rộng. Người này vừa có văn, vừa có võ, rất toàn tài. Ta vốn muốn để bọn họ nhận tổ nhận tông, nhưng lão trượng trong tộc chưa chắc đã đồng ý, chính vì thế vẫn còn cần tổ mẫu ra mặt nói tốt cho vài câu. Ta vốn tưởng rằng Tào Bằng là kẻ xuất sắc, biết nhìn xa trông rộng, nắm được đại cục. Không ngờ tài văn của hắn cũng xuất chúng như thế. Sau này, người này tất sẽ trở thành Vạn lý hầu của nhà ta.

266. Chương 252: Khổng Minh Tiên Sinh

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 252: Khổng Minh tiên sinh

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Lão phu nhân run tay, đôi mắt chợt sáng rỡ.

Vạn lý hầu mà Tào Tháo muốn nói đến thật ra chính là Định Viễn hầu Ban Siêu năm Vĩnh Bình. Ban Siêu vốn là thư sinh, sau này xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, uy chấn Tây Vực. Có thể nói sức ảnh hưởng của Ban Siêu xuyên suốt cả Đông Hán. Ngay kể cả Tào Tháo cũng vô cùng tán thưởng người này.

Nghe đầu khi Ban Siêu còn chưa xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao từng tìm người xem tướng.

Tướng giả nói:

-Người dáng tựa như hổ, ắt sẽ bay cao bay xa, là tướng Vạn lý hầu.

Vạn lý hầu ban đầu vốn chỉ dùng để phong hầu cho những người ở xa cả ngàn dặm. Sau này, Ban Siêu được phong làm Định Viễn hầu, đô hộ Tây Vực, quả đúng như lời vị tướng giả kia nói.

Vì thế, Vạn lý hầu trở thành danh từ dùng khi nói về Ban Siêu.

Lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu:

-Tào Hữu Học có đại tài, muốn cho Tào thị ở Trung Dương nhận tổ nhận tông, chuyện này ta có thể thảo luận với các lão nhân trong tộc. Nhưng Mạnh Đức, con định dùng hấn như thế nào? Hấn vừa trở về Hứa Đô, cũng được hơn tháng rồi, nếu vẫn cứ để như thế không khỏi có phần đáng tiếc.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút:

-Thiên tư của A Phúc không tầm thường, là người có một không hai. Hấn lại tinh thông võ nghệ, văn chương cũng xuất chúng. Theo lý mà nói, hấn có thể đảm nhiệm chức huyện trưởng, nhưng ta cảm thấy người có thiên tư dường này cần gì phải nóng lòng xuất sĩ (làm quan)? Thiên tư càng tốt, lại càng cần được dạy dỗ. Tư chất của hấn tốt như thế nếu không có người chỉ điểm chắc gì đã không bước lầm đường, lạc lối.

Lão phu nhân nói:

-Nếu đã là như vậy, lúc trước Tuân Diễn từng tiến cử Trọng Dư, sao con không đồng ý?

-Chuyện này...

-Nếu đã không đồng ý chọn Trọng Dư, vậy cũng phải tìm một vị lão sư thật tốt cho hấn. Tuy nhiên ta cũng đồng ý nếu để Trọng Dư làm thầy dạy cho Hữu Học, tương lai khó dám chắc sẽ không có phiền toái. Chuyện tìm lão sư này nhất định phải suy xét cho thật cẩn thận, đừng làm hỏng tiền đồ của Hữu Học.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút:

-Thật ra trong lòng ta có ưng ý một người.

-Ai?

Tào Tháo trầm ngâm một lát:

-Tổ mẫu nghĩ vị Khổng Minh tiên sinh ở Lục Hồn sơn thì thế nào?

-Khổng Minh tiên sinh?

.....

Tào Bằng đặt quyển sách trên tay xuống, nghi hoặc nhìn Tào Chân.

Tào Chân phụng mệnh Tào Tháo đến thông báo cho Tào Bằng.

Nào ngờ Tào Bằng vừa nghe đến cái tên Khổng Minh tiên sinh đã hoảng sợ.

Khổng Minh?

Gia Cát Lượng lẽ nào đã đầu phục Tào Tháo rồi?

Một con hồ điệp nhỏ bé như mình không phải quá lợi hại rồi sao? Chẳng ngờ lại có thể khiến Gia Cát Lượng đến đây. Không đúng, Gia Cát Lượng hiện tại chắc cũng chẳng khác hấn là bao. Hiện giờ, y chắc hấn vẫn đang nghiên cứu học thuật, sao có thể chạy tới bên Tào Tháo, lại còn được Tào Tháo coi trọng nữa?

-Đại ca, người mà huynh nói rất cuộc là vị Khổng Minh tiên sinh nào thế?

Khổng Minh này không phải là Khổng Minh kia.

Khổng Minh tiên sinh mà Tào Chân nói tên là Hồ Chiêu, là người Dĩnh Xuyên.

Thời kỳ Tam Quốc có hai vị Khổng Minh. Hồ Chiêu chính là một trong hai người đó. Ông sinh vào năm Diên Hy thứ tư, cũng chính là năm công nguyên thứ 161, lớn hơn Gia Cát Khổng Minh hai mươi tuổi. Năm Kiến An thứ tư, Gia Cát Lượng có lẽ vẫn còn chưa đạt được chữ “Khổng Minh” này. Hiện có lẽ già vẫn đang ở Thủy Kính sơn trang, theo học Tư Mã Đức Tháo.

Còn Hồ Chiêu - Hồ Khổng Minh hiện đã vang danh khắp thiên hạ, là học giả cực kỳ nổi danh thời này.

Hồ Chiêu am hiểu thư pháp, hơn nữa về thể chữ lệ, ông là người có trình độ hết sức uyên bác.

Sau này, khi nói về hai người giỏi thư pháp nhất, người đương thời đều khen ngợi: Chung gầy Hồ phì. “Chung gầy” chính là Chung Phong, “Hồ phì” là Hồ Chiêu. Hai người này một xuất thế, một ẩn thế nhưng đều theo bậc thầy thư pháp Lưu Đức Thắng ở những năm cuối thời Đông Hán. Hai người nổi danh cùng Đan Thuần, Vệ Khải và Vi Đản. Bên cạnh đó, Hồ Chiêu còn am hiểu sử sách. Nói về trình độ sử học của ông, ngay đến Tuân Diễn, người đang trợ giúp Hán đế biên soạn “Hán kỷ” cũng vô cùng ngưỡng mộ. Hán đế từng có lời mời Hồ Chiêu giúp chỉnh sửa, viết sử sách nhưng cuối cùng ông đã từ chối.

Tào Bằng biết Gia Cát Khổng Minh nhưng lại chưa từng nghe qua Hồ Khổng Minh.

Năm nguyên niên Kiến An, Tào Tháo đón Hán đế về huyện Hứa đô, tuyên bố chỉ cần là người tài đều sẽ trọng dụng. Tào Tháo khát hiền tài, lại biết Hồ Chiêu là người đại tài, vì thế từng nhiều lần phái người mời Hồ Chiêu rời núi làm quan, nhưng ông chưa từng đồng ý. Sau này, Hồ Chiêu vì bất đắc dĩ từng đến Hứa Đô gặp mặt Tào Tháo, trần tình rằng: “Hồ mỗ chỉ là một dân phu nơi thôn dã, không biết quân quốc, chỉ quen làm nông, đọc sách; nhập sĩ làm quan vốn là chuyện không thể.”

Tào Tháo biết không thể lay chuyển ý chí của người này, đành phải than rằng mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, người không cùng chí hướng ỷ cũng chẳng biết làm sao, rồi đành để Hồ Chiêu trở về quê cũ.

Lúc ấy, Tào Bằng vừa mới tái sinh đến thời đại này, lại luôn ở trấn Trung Dương, đương nhiên hẳn chưa từng nghe đến tên của Hồ Chiêu.

Đến khi Tào Bằng đến Hứa Đô, Hồ Chiêu đã chuyển nhà đến Lục Hồn Sơn (phía đông bắc huyện Hà Nam), dần dần lãng tránh tầm mắt của mọi người.

Chính vì thế, hẳn lại càng không thể biết đến Hồ Chiêu được.

-Đang yên đang lành, vì sao lại muốn ta bái ông ta làm vi sư?

Tào Bằng nghi hoặc, khó hiểu nhìn Tào Chân, hỏi.

-Đây là ý của chủ công, sao ta có thể biết được? Nhưng người nên vui mừng mới phải. Nếu không phải chủ công phái người đến nhờ Khổng Minh tiên sinh, chưa chắc người đã có thể bái sư, làm môn hạ của ông ấy đâu. Còn nữa, người đi học thì đừng mang theo nhiều tùy tùng. Khổng Minh tiên sinh trời sinh tính thích giản dị, nếu người dẫn tùy tùng đến, tiên sinh sẽ không vui đâu.

Có thể thấy Tào Chân rất hâm mộ người này.

Y cảm thán nói:

-A Phúc, người có thể bái nhập làm môn hạ của Khổng Minh tiên sinh cũng là vận may của người. Chủ công phái người đến nhờ ông ấy, dĩ nhiên là một nguyên nhân. Còn một nguyên nhân khác nữa là bài Bát bách tự văn kia của người đã khiến Khổng Minh tiên sinh hết sức tán thưởng. Người không biết có bao nhiêu người muốn bái nhập, làm môn hạ của Khổng Minh tiên sinh mà không được đấy. Sao người lại có thể viết ra được Bát bách tự văn như thế chứ?

Trong giọng nói của Tào Chân vừa có sự hâm mộ, vừa có sự ghen tị, lại còn thêm chút cảm xúc khó nói thành lời được.

-Vậy khi nào ta phải xuất phát?

-Chủ công nói qua thanh minh người nên đi luôn.

-Được!

Tào Bằng tiếp nhận danh thiếp trong tay Tào Chân rồi đưa nó cho Quách Hoàn giữ.

Sau đó, hẳn chậm rãi đi dạo trong hoa viên cùng với Tào Chân, đi lên một tiểu đình. Hai người cùng đứng dựa vào lan can.

-A Phúc, rất xin lỗi!

-A?

-Lúc trước, người bảo ta đề phòng Lưu Bị, ta lại hiểu nhầm người.

-Không phải ngươi quá lời rồi sao? Chúng ta đời này là huynh đệ, việc gì phải làm khổ mình như thế?

Tào Bằng cười lắc đầu, chợt chuyển đề tài, nhẹ giọng hỏi:

-Nghe nói, lần này các ngươi truy sát Lưu Bị nhưng lại bị thất thế? Không ngờ gã lại có thực lực mạnh đến như thế sao?

Tào Bằng vốn đã muốn hỏi chuyện này từ sớm.

Phải biết rằng binh mã trong tay Lưu Bị hiện tại cũng không nhiều lắm.

Bạch Mạo binh tinh nhuệ đã bị Tào Bằng thanh toán mất một phần ba khi còn ở Thần Đình.

Ba nghìn Hồ Báo kỵ so về sức chiến đấu thì mạnh hơn Bạch Mạo binh rất nhiều. Không ngờ bọn họ không những không thể tiêu diệt Lưu Bị, ngược lại còn bị gã mai phục.

Nghe nói ngay cả Tào Thuần cũng bị thương nhẹ.

Nhắc tới chuyện này, Tào Chân lại nổi cơn thịnh nộ.

Y cắn răng, hạ giọng nói:

-Không phải chúng ta bắt tãi, nhưng quả thực tên đại tặc này quá xảo quyệt.

Những lời này sao lại quen thuộc đến vậy?

Không phải chúng ta bắt tãi, nhưng thực sự bọn chúng quá sức狡 hoạt...Kiếp trước, vô số lần Tào Bằng đã nghe thấy câu nói này, giờ hẳn không thể nhận nổi cười.

-Vậy tại sao chuyện lại thành như thế?

-Tên đại tặc này sau khi chạy ra khỏi Hứa Đô liền thẳng hướng về Thanh Châu, xem ra định tìm nơi nương tựa chỗ Viên Thiệu. Dọc đường chúng ta truy sát, đến Đan Phụ thì đuổi kịp tên gia hỏa kia. Vốn dĩ đã sắp bao vây được gã, nào ngờ lại có một đạo nhân mã phục kích. Chúng ta bị bất ngờ, không kịp đề phòng, đối phương lại cực kỳ dũng mãnh, giết liền một lúc hai mươi ba tên Hồ Báo kỵ, xông thẳng vào trung quân, còn đâm bị thương thúc phụ Tử Hòa. Lưu Bị và Quan Vân Trường - Trương Phi nhân cơ hội đó đánh lén, thế nên chúng ta mới vất vả như vậy. Có trời mới biết dưới trướng của tên đại tặc ấy lại có mãnh tướng như thế.

Tào Bằng không khỏi ngẩn ra.

Theo cách nói của Tào Chân, người đâm bị thương Tào Thuần không phải là Quan Vũ hay Trương Phi.

Thuộc hạ của Lưu Bị ngoài mấy viên đại tướng kia và Quan - Trương ra chỉ còn lại Quan Bình và Trần Đáo mà thôi.

Trần Đáo tài năng ra sao?

Tào Bằng chưa từng được lĩnh giáo.

Nhưng hẳn từng gặp qua Quan Bình, biết được bản lĩnh của gã quyết không thể giết được hai mươi ba tên Hồ Báo kỵ còn xông vào trung quân, đâm bị thương Tào Thuần được.

-Là chủ tướng Bạch Mạo binh Trần Thúc Chí sao?

-Không phải!

-Vậy thì là ai?

Tào Bằng càng thêm tò mò, hỏi.

Tào Chân lắc đầu:

-Không rõ lắm. Tên kia xuất hiện rất bất ngờ, bên người có chừng hơn trăm kỵ binh, tất cả đều cưỡi ngựa trắng, mặc áo bào trắng, hết sức hung hãn. Xem cách ăn mặc của bọn họ thì không khác quân Bạch Mã lắm. Nhưng chẳng phải quân Bạch Mã đã bị Viên Thiệu tiêu diệt rồi sao?

Bạch Mạ nghĩa ư?

Tào Bằng vừa nghe thấy thế, chợt giật mình.

-Viên tướng kia trông ra sao?

-Nhìn rất tuấn tú, tuổi chừng hơn hai mươi. Ừ, có cảm giác không khác Tử U lắm, cũng dùng cùng loại binh khí.

Không khác Hạ Hầu Lan lắm ư?

Có một người ở thời hậu thế ai cũng biết đến, ngay cả trẻ em và phụ nữ cũng vậy. Trong đầu Tào Bằng bắt đầu hiện lên một hình ảnh sống động.

Hạ Hầu Lan từng nói Long Lan một trượng hai của gã là dựa theo cây Long Đản thương dài một trượng hai của người kia làm thành, tiêu tốn của gã một số tiền rất lớn.

Cưỡi ngựa trắng, mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn tú, lại còn dùng trường thương Long Lan dài một trượng hai.

-A Phúc, người làm sao vậy?

-A, không có gì.

Tào Bằng gãi gãi đầu, trông mắt khê đảo.

-Đúng rồi, còn vài ngày nữa là thanh minh rồi, tất cả mọi người đều bận rộn rất nhiều việc. Qua thanh minh ta lại phải đi rồi, hai ngày tới huynh bớt chút thời gian, gọi nhị ca và tam ca cùng gặp nhau một chút. Từ khi ta trở về đến giờ, bốn huynh đệ chúng ta không được gặp nhau mấy. Tuy nói mọi người bận rộn nhưng cũng không thể khiến tình nghĩa huynh đệ của chúng ta phai nhạt được. Thế này đi, ngày mốt mời ba vị ca ca đến tụ hội ở chỗ ta.

Tào Chân tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu.

-Vậy ta đi trước.

-Ta sẽ ra cùng với huynh. Huynh trở về quân doanh, ta cũng muốn đến chỗ Điển thúc phụ luyện võ.

Dứt lời, Tào Bằng và Tào Chân cùng đi ra khỏi Tào phủ, lên chiến mã, sánh vai mà đi.

Đến chỗ rẽ trên phố, hai người chợt nghe có người quát to lên Tào Chân.

Hai người cùng ghìm cương ngựa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử giục ngựa đi lên.

-Tử Đan, gần đây ít gặp người quá!

Tào Chân vội vàng đáp lễ, cười nói:

-Hiếu Hưng, đã lâu không gặp.

Tuổi tác của người này ước chừng hai mươi, nhìn qua khá tuấn tú, thần thái phi phàm. Nhìn khí thế này xem ra gã cũng là một viên võ tướng.

Người này trò chuyện với Tào Chân được hai ba câu, rồi cáo từ rời đi.

-Ai vậy?

-Chủng Bình - Chủng Hiếu Hưng.

Tào Bằng thoáng sửng sốt, không biết người này là ai.

Tào Chân nói:

-A Phúc, sau này người có muốn tiếp xúc nhiều hơn với các quan viên trong triều nữa, còn phải để mắt đến bọn người kia nữa. Phụ thân của Hiếu Hưng chính là giáo úy Chủng Tập của Trường Thủy, cũng là một lão thần rất có danh vọng trong triều. Chủng Hiếu Hưng võ nghệ rất khá, lại tinh thông binh pháp, tương lai nhất định sẽ rất sáng lạn.

Giáo úy Trường Thủy, Chung Tập?

Tào Bằng cảm giác cái tên này khá quen tai.

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên lưng ngựa, lát sau chợt nói:

-Đại ca, huynh phải để ý đến Chung Tập một chút.

-Ồ?

-Một lão thần như thế trong triều, dù có nghe theo lệnh chủ công cũng chưa chắc đã trung với chủ công đâu.

Tào Bằng nhớ rõ trong Y đài chiếu hình như có tên Chung Tập nhưng còn những ai khác nữa không thì hắn lại không nhớ rõ. Nếu không phải hôm nay Tào Chân nhắc đến, hắn chưa chắc đã nhớ ra. Tuy nhiên, nếu đã nhớ ra Tào Bằng cảm thấy bản thân cần có trách nhiệm nhắc nhở Tào Chân một chút.

Trải qua sự kiện Lưu Bị, Tào Chân hết sức xem trọng lời nói của Tào Bằng.

Chung Tập?

Tào Chân vừa nghĩ đến hình ảnh của Chung Bình, lại chợt suy nghĩ.

A Phúc nói không sai, lão thần trong triều ngoài mặt có thể nghe theo chủ công nhưng chưa chắc trong lòng đã nghe theo. Trước kia, y còn cảm thấy A Phúc có phần hơi đa nghi, nhưng qua chuyện của Lưu Bị, sự đa nghi của A Phúc không phải không có lý. Có lẽ, ta cũng nên chú ý một chút.

Qua hai con phố, Tào Chân và Tào Bằng cáo từ.

Tào Bằng đến nhà Diển Vi tập võ và luyện khí lực.

Hắn dùng cơm trưa tại nhà Diển Vi. Sau bữa cơm trưa mới về nhà, vừa về hắn liền lập tức đi tìm Hạ Hầu Lan.

-Tử U, vị huynh đệ kia của người có tin tức gì không?

Hạ Hầu Lan ngậy người ra một chút, chợt hiểu ra Tào Bằng đang nói đến ai.

-Công tử muốn nói đến Tử Long sao?

-Ừ.

-Tạm thời vẫn chưa có tin gì. Nghe nói Công Tôn Toản bị Viên Thiệu tiêu diệt, quân sĩ dưới trướng tản đi khắp nơi. Nói không chừng Tử Long vẫn chưa nhận được tin của ta chăng?

Tuy nhiên gã vừa nói xong, lại tự lắc đầu.

-Không thể thế được. Ta viết thư từ tháng năm năm ngoái, đến nay đã hơn nửa năm, sao gã có thể không nhận được tin được chứ?

Dứt lời, Hạ Hầu Lan nghi hoặc nhìn Tào Bằng, nhẹ giọng hỏi:

-Công tử, sao tự nhiên công tử lại hỏi chuyện này? Có phải người nghe được tin gì rồi không?

Tào Bằng do dự một chút:

-Trước đó vài ngày khi Hồ Báo kỵ truy kích Lưu Bị từng bị một đội nhân mã phục kích ở Đan Phụ. Nghe nói những người đó đều mặc áo trắng, cưỡi ngựa trắng, người cầm đầu dùng binh khí giống với người. Người này giết một lúc hai mươi ba tên Hồ Báo kỵ, còn đả thương tướng quân Tử Hòa. Ta hoài nghi vị huynh đệ của người đã tìm nơi nương tựa chỗ Lưu Bị. Nếu quả thật như vậy, ta nghĩ gã sẽ không tới tìm người đâu.

-Không thể nào!

Hạ Hầu Lan tức thì sững sốt.

Nhưng ngẫm lại cũng không có gì là không thể cả.

Gã cũng biết huynh đệ nhà mình từ sau trận chiến Giới Kiều đã biết Lưu Bị, sau còn từng hợp tác với Lưu Bị, lại được Lưu Bị hết sức kính trọng.

Nếu quả thực người đó tìm nơi nương tựa chỗ Lưu Bị, cũng chẳng có gì là không thể hết.

Chỉ có điều, mỗi ngày Hạ Hầu Lan đều luôn cam đoan với Tào Bằng như thế, giờ chẳng phải là mất thể diện sao?

Hạ Hầu Lan chưa kịp nói gì, Tào Bằng đã khoát tay chặn lại:

-Thôi đi, mỗi người đều có chí hướng của riêng mình! Nếu gã đã chọn nương nhờ Lưu Bị, thì cứ để gã đi. Vài ngày nữa, ta phải đến Lục Hồn sơn bái sư. Người chọn theo mười tên Hắc Mạo đi cùng ta.

-Đến Lục Hồn sơn ư?

-Đúng vậy, nghe nói ở đó có một vị đại hiền sĩ, hơn nữa chủ công đã tiến cử, ta cũng không tiện cự tuyệt.

Vốn dĩ ban đầu, Hạ Hầu Lan cảm thấy có chút mất mát. Nhưng nghe Tào Bằng nói lần bái sư này là do đích thân Tào Tháo tiến cử, tức thì gã lấy lại tinh thần.

Chuyện này vốn chẳng phải do gã không trung thực.

Nhưng Hạ Hầu Lan đi theo Tào Bằng cũng vì hy vọng có thể lập nên công danh sự nghiệp.

Hiện giờ, Tào Bằng cứ lần lữa không ra làm quan, khiến Hạ Hầu Lan không khỏi có chút lo âu. Nếu quả thật là do Tào Tháo đích thân tiến cử, mọi chuyện lại hoàn toàn khác. Chuyện này cho thấy Tào Tháo rất coi trọng Tào Bằng, thậm chí còn tận tâm bồi dưỡng gã. Nói cách khác, khi Tào Bằng xuất sư tất sẽ làm thành đại sự.

-Vậy thì ta lập tức đi sắp xếp.

Cứ như thế, thời gian thấm thoát qua đi. Thanh minh qua, đã đến thời điểm cuối xuân.

Nói ra cũng kỳ quái, qua tháng hai giông tố, trời vào cuối xuân vẫn chưa có thêm giọt mưa nào nữa. Tháng ba có một trận mưa rào rích nhưng những trận mưa lúc có lúc không này khiến không ít người đều cảm thấy có phần lo âu. Mắt thấy trời đã vào hạ mà cũng không thể đoán biết được khi nào cơn mưa tiếp sẽ lại rơi.

Nhưng mọi chuyện này đã không còn mấy quan hệ đến Tào Bằng nữa.

Tào Tháo đích thân tiếp kiến Tào Cấp, cũng lệnh gã mang gia phả tới.

Nhưng còn chuyện nhận tổ nhận tông, Tào Tháo vẫn không có hành động gì rõ ràng, cũng chưa từng nói rõ với Tào Cấp.

Chuyện này Tào Bằng cũng không nói với Tào Cấp. Hắn chỉ tăng thời gian đọc sách, học viết chữ của Tào Cấp lên mà thôi. Cũng vì chuyện này, Tào Bằng liền lệnh Hám Trạch chuyên tâm dạy dỗ cho Tào Cấp, lấy Bát bách tự văn làm nền tảng; chỉ sau chừng nửa tháng, Tào Cấp đã học được hơn hai trăm chữ, cũng có thể viết được những chữ đơn giản. Rõ ràng dưới sự chỉ dạy của Hám Trạch, học vấn và cách giao tiếp của Tào Cấp đã tăng cao lên nhiều. Ngay đến Vương Mãnh và Tào tỷ đều nói: Tuyển Thạch ngày một thay đổi, so với khi trước ở Cức Dương đã khác rất nhiều rồi. Sự thay đổi này quả thật rất đáng mừng.

Có lẽ bị Tào Cấp kích thích, Vương Mãnh cũng bắt đầu đọc sách, viết chữ.

So với Tào Cấp, căn bản của y còn tốt hơn, hơn nữa lại đã từng giao tiếp nhiều, chính vì thế Vương Mãnh tiến bộ cũng rất nhanh.

Kể từ tháng ba tới nay, không khí học tập ở Tào gia ngày càng sôi động.

Ngay khi mọi người đang say sưa học tập, bất giác cũng sắp đến lúc Tào Bằng phải đi.

Cũng may giờ hắn không phải đi xa đến tận Hải Tây. Lục Hồn sơn cách Hứa Đô chỉ chừng sáu, bảy ngày đường. Trong lòng Trương thị không nở rời xa con, nhưng bà cũng biết lần này bái sư có ý nghĩa vô cùng trọng đại với Tào Bằng. Chính vì thế, mấy buổi tối liền, bà đều không ngơi nghỉ, chuẩn bị quần áo mới cho hắn.

Hộ tống Tào Bằng tới Lục Hồn sơn còn có hai người Bộ Loan và Quách Hoàn.

Ngoài ra, Hạ Hầu Lan còn dẫn theo hai mươi tên Phi Mạo binh đi để bảo vệ Tào Bằng.

Ngày hôm nay, ánh mặt trời soi tỏ, bầu trời xanh ngắt, không gợn chút mây.

Mấy người Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh lưu luyến đưa tiễn, không nỡ rời, nhìn Tào Bằng ngồi lên Chiếu Dạ Bạch, dẫn theo đám người Hạ Hầu Lan, rời khỏi Hứa Đô.

Đây cũng là lần thứ hai hần một mình đi xa.

Tào Chân, Hứa Nghi và Diễm Mãn đưa Tào Bằng ra khỏi Hứa Đô chừng mười dặm, dặn dò hần bảo trọng rồi chấp tay, từ biệt.

Dọc đường đi, Tào Bằng dần thoát khỏi cảm xúc chia tay buồn bã với người thân. Mắt thấy cảnh xuân sắc phơi phới bên đường, tâm trạng của hần cũng dần tốt hơn nhiều.

Đêm đó, đoàn người ngủ lại dịch trạm huyện Dĩnh Âm, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ tới Dĩnh Thủy, rồi tới Tuy Dương ở phía bắc, tiếp tục tiến đến Lục Hồn sơn.

Ăn cơm chiều xong, Tào Bằng ở trong phòng đọc sách.

Chợt nghe ngoài cửa, Quách Hoàn hạ giọng nói:

-Công tử, bên ngoài có một người tự xưng là huynh đệ đồng môn của công tử, muốn cầu kiến công tử.

267. Chương 253: Cát Tiên Ông

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 253: Cát Tiên Ông

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Huynh đệ đồng môn?

Ta ngất mặt! Ta đã báii sư khi nào chứ? Từ khi nào ta lại có một vị sư huynh đệ đồng môn thế này? Rõ ràng là ả nói xằng xiên.

Khoảng thời gian này, Tào Bằng thật ra đã trở nên điềm đạm và thận trọng hơn rất nhiều.

Trong lòng hần tuy thấy kỳ quái, nhưng ngoài mặt lại không tỏ thái độ gì.

-Người kia trông như thế nào?

-Hình như là thuật sĩ vân du bốn phương.

-Thuật sĩ?

Tào Bằng lại càng hồ đồ hơn!

Khổng Tử không nói về “Quái, lực, loạn, thần” (Quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần) không phải vì ông ta không tin vào những điều đó. Trong Luận ngữ, ông từng nói “Thiên đạo xa, nhân đạo di”, ý là nói thần tiên ở quá xa phạm nhân, chính vì thế không cần nhắc tới, bàn luận về bọn họ, nói ra chẳng qua là ông ta vốn cũng không tôn kính gì thần tiên trên trời cho lắm.

Tào Bằng sau khi tái sinh, lòng lại thăm tôn sùng chuyện Quái lực loạn thần này.

Ngẩng đầu ba thước có thần đang nhìn, chính là những gì con người đang làm, thần tiên trên trời đều đang quan sát, vì thế sao hần dám nói xằng nói bậy đây? Nhưng đối với thuật sĩ vân du bốn phương này Tào Bằng từ xưa đến nay lại chưa từng có hảo cảm. Trong mắt hần, cái gọi là thuật sĩ tha phương chính là bọn bịp bợm trên giang hồ, chính vì thế, vừa nghe Quách Hoàn giải thích, hần lại càng thêm phản cảm hơn. Không biết chừng là kẻ lừa đảo ở nơi nào đó tới đây muốn tìm cách làm thân với ta thì sao? Rất có thể là như vậy.

Đêm hãy còn dài, vẫn còn nhiều chuyện có thể xảy ra.

Sao không đùa giỡn với kẻ lừa đảo kia một chút nhỉ?

Tào Bằng nghĩ đến đây, khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh.

-Mời vào!

Ta thật muốn xem thử là kẻ khôn khiếp nào dám giả mạo sư huynh đệ của ta.

Chỉ chốc lát sau, một tên Phi Mạo binh dẫn theo một nam tử tuổi chừng hơn ba mươi tuổi đi vào phòng.

Chỉ thấy trang phục của người này gồm hai màu đen và trắng, tay áo phấp phới, bay bay, thoáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Tào Bằng tuy không biết đối phương nhưng nhìn từ khí chất thì vẫn có thể biết được người này có cái thần vận phi phàm, thoát tục, lại thanh bạch.

Hầu hết kẻ lừa đảo đều ra vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhưng bề ngoài có thể giả bộ, thần vận lại khó có thể bắt chước được.

Tào Bằng tự nhận nhãn lực của bản thân không kém. Hắn cho rằng nam tử đứng trước mặt dường như không giống bọn giang hồ bịp bợm.

Những vấn đề là hắn chưa thực sự báii sư, sao đã có sư huynh đệ được?

Vì thế, Tào Bằng không mở lời, chỉ khoanh tay đứng đó, lẳng lặng nhìn người đang tới. Hắn muốn tìm hiểu xem vị sư huynh đệ này rốt cuộc là người nào.

Không đợi hắn mở miệng hỏi, người tới đã chấp tay thi lễ.

-Lang Gia Cát Huyền ra mắt sư đệ.

Cát Huyền?

Cái tên này rất quen thuộc!

Chẳng phải đó là một danh nhân trong lịch sử sao?

Chỉ có điều hai chữ sư đệ này từ đâu mà có đây?

Nhìn bộ dáng của đối phương, Tào Bằng quả thật không hiểu được Cát Huyền rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Nương theo ánh nền trong phòng, Cát Huyền nhìn Tào Bằng từ trên xuống dưới một lượt, mày khẽ nhíu. Hết thấy người tu luyện đều biết cách xem tướng mạo, vận khí của người khác.

Cát Huyền có một cảm giác rất kỳ lạ, Tào Bằng đứng trước mặt y dường như có gì đó quỷ dị.

-Cát Tiên trưởng, người và ta vốn không quen biết, vì sao lại gọi ta là sư đệ?

Tào Bằng nghi hoặc hỏi.

Cát Huyền chần chờ một chút:

-Xin hỏi công tử có phải tên là Tào Bằng, nhũ danh A Phúc?

-Đúng vậy?

-Vậy công tử có biết trấn Trung Dương dưới chân núi Trung Dương không?

Tào Bằng ngưng thần nhìn:

-Khi ta còn nhỏ đã từng ngụ ở trấn Trung Dương. Có chuyện gì thế?

Vị “sư huynh” này hỏi thăm rõ ràng như thể hiển nhiên đã tồn không ít tâm tư, nhưng càng là như thế, Tào Bằng càng phải cảnh giác.

Cái gọi là cáo đi chúc tết gà, không phải có từ tâm hay hảo tâm gì hết.

Vô duyên vô cố, không quen biết gì, người lại hỏi thăm rõ ràng như vậy làm cái gì? Có phải người định đến đây bày trò thần thông quảng đại không?

Hừ, ta sẽ không tin đâu.

Cát Huyền do dự, lấy từ trong lòng ra một cái bao bố.

Y ngẫm nghĩ một chút, lại lùi lại, đánh giá Tào Bằng từ trên xuống dưới.

-Xin hỏi công tử có nhận ra Tả Tiên Ông không?

-Người nào là Tả Tiên Ông?

Cát Huyền biến sắc, chợt giận tái mặt. Chỉ thấy y không nói hai lời, cất bước xông lên, hai tay hợp lại thành dấu âm dương, đánh ra một quyền.

-Yêu nghiệt to gan, còn không hiện nguyên hình.

Tào Bằng hoảng sợ!

Người này không phải kẻ bịp bợm mà là sát thủ!

Hắn theo bản năng lùi về phía sau, vung tay theo Thái cực đồ lấy tay y, một tay khéo léo đặt trên nắm tay của Cát Huyền, tay kia giấu phía sau. Vừa cử động, chân Tào Bằng đã di chuyển theo hình âm dương, hắn giậm chân tại chỗ rồi chợt bước lên nửa bước, đánh ra một quyền. Quyền vừa đánh ra đã vang lên một tiếng nặng nề, khiến người hoảng sợ. Bàn bộ bằng quyền vừa đánh ra, một âm một dương biến hóa, hung hăng tấn công nắm tay của Cát Huyền.

Quyền thế của Cát Huyền cũng hết sức kinh người, hai nắm đấm vừa chạm vào nhau, Tào Bằng tức thì cảm giác không ổn.

Bởi vì hắn là bắt buộc phải đánh ra một quyền này, nhưng lực đạo lại như chẳng có chút sức nào. Quyền kinh của Cát Huyền chợt biến mất, khiến một quyền này của Tào Bằng thật chẳng khác nào đánh vào không khí cả. Cảm giác này khiến hắn hết sức khó chịu, tưởng chừng như sắp học máu, lòng thầm kêu không tốt.

Hắn vội vàng lùi bước về phía sau, nhưng Cát Huyền chợt trợn tròn mắt, miệng rít gào lên như tiếng gào của thú dữ.

-Phá!

Quyền kinh dời non lấp bể ào ào vọt tới.

Tào Bằng còn đang định đánh trả, đã không còn kịp nữa.

Cương mà nhu, nhu mà cương, quyền pháp của Cát Huyền hiển nhiên đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, có thể tùy ý biến chuyển theo ý mình. Đây thuần túy là võ đạo, chứ không phải giao chiến bình thường. Tào Bằng thầm hoảng sợ, song chưởng chấp thành hình chữ thập, đỡ lấy nắm tay của Cát Huyền. Kinh lực lớn lao khiến song chưởng của hắn như suýt tan ra. Tào Bằng liên tục lùi lại mấy bước, mới có thể đứng vững nổi.

-Dừng tay!

Tào Bằng quát lớn một tiếng.

Là kẻ nào có thù hận sâu sắc với ta đến nỗi phải tìm cao thủ bậc này tới chỗ ta?

Vì sao trước đây ta chưa từng nghe nói đến cái tên Cát Huyền? Với cảnh giới võ đạo này mà nói, Cát Huyền e rằng còn mạnh hơn Lã Bố một bậc.

Nói thì chậm nhưng tình huống lúc đó diễn ra rất nhanh, đám vệ sĩ Phi Mạo đứng canh gác ngoài cửa giờ mới ào ào xông vào.

-Các người chớ có tiến lên. Mỗ hôm nay tới đây là trăm yêu trừ ma, không muốn hại mạng người vô tội. Mỗ không biết người là yêu nghiệt phương nào mà lại dám giả mạo sư đệ mỗ. Yêu nghiệt, mỗ quyết giết người, báo thù rửa hận cho sư đệ ta.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Đám vệ sĩ Phi Mạo không hiểu ra sao cả.

Tuy nhiên, người mà bọn họ nghe lệnh là Tào Bằng, chứ không phải Cát Huyền.

Tuy rằng Cát Huyền đã quát lên như thế nhưng mấy tên vệ sĩ Phi Mạo vẫn xông lên, vây chặt lấy Cát Huyền.

-Người mới là con mẹ nó yêu nghiệt!

Tào Bằng giận dữ:

-Là kẻ nào sai khiến người đến ám sát ta?

Cát Huyền lạnh giọng quát lên một tiếng, nói:

-Yêu nghiệt, người còn không thừa nhận? Ta hỏi người trấn Trung Dương có mấy người tên Tào Bằng? Nếu người là Tào Bằng sao có thể không biết tên ân sư?

Khoan đã, khoan đã.

Trong đầu Tào Bằng chợt nảy lên một ý.

-Người nói là vị tiên trưởng dạy ta biết chữ ư?

-Dạy người biết chữ?

Cát Huyền cũng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Tào Bằng.

-Khi ta còn nhỏ, quả thật có một vị tiên trưởng tiện đường đi qua trấn Trung Dương, còn ở lại trấn một năm nữa. Lúc ấy, vị tiên trưởng kia từng dạy ta đọc sách, viết chữ nhưng không hề lưu lại danh tính. Sau này, người rời khỏi trấn Trung Dương, ta chưa từng gặp lại người. Người nói là Tả Tiên Ông là nói vị tiên trưởng kia sao?

Cát Huyền nghe thấy thế, ngạc nhiên, trợn mắt, há hốc mồm.

-Người thật sự là Tào Bằng sao?

-Nói nhảm, mắt người nhìn thế nào mà bảo ta là yêu nghiệt?

-Tả Tiên Ông thật sự không phải là sư phụ người?

-Ta không biết Tả Tiên Ông mà người nói đến là ai, nhưng vị tiên trưởng lúc ấy quả thật không để lại tên, hơn nữa cũng chỉ dạy ta đọc sách và viết chữ mà thôi.

Tào Bằng buồn bực trả lời, đồng thời đặt hai tay sau lưng.

Hắn không ngừng xoa bóp cánh tay, thậm vừa cười vừa thấy hoảng sợ: “Cái tên Cát Huyền này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Một quyền vừa rồi của y gần như chặt đứt cánh tay của ta. Đáng sợ nhất là trong quyền của y có ẩn chứa lực đạo quỷ dị. Nếu không phải ta đã tiến vào giai đoạn Tẩy tủy, chỉ sợ rằng một quyền này đã đánh tan nửa mạng của ta rồi.”

Cát Huyền gãi đầu:

-Thân thể của người không khỏe đúng không?

-Hả?

-Gia sư từng nói thân thể của người không tốt, cho nên lệnh ta đưa người một bộ Bạch Hổ Thất Biến để cường tráng gân cốt, tu dưỡng thể xác và tinh thần. Lúc trước, ta có đến trấn Trung Dương tìm người, nhưng người dân ở đó nói cả nhà người không biết đã chạy trốn đến nơi nào. Họ còn chỉ cho ta đến Cốc Dương tìm người thử xem.

Ta lại chạy đến Cúc Dương, kết quả dân ở đó nói cả nhà ngươi hình như đắc tội với người nào đó, chẳng biết đã đi đâu.

Sau này ta lại nghe người ta nói ở Hứa Đô có một người tên là Tào Bằng, vì thế mới tìm đến đây. Ta cũng từng hỏi thăm ngày sinh của ngươi, đoán chừng là cùng một người.

-Ngươi biết được ngày sinh của ta từ đâu?

-Hồi Xuân Đường, Tiểu Khôn.

Hóa ra là cái tên đại phu chết tiết đó. Tào Bằng nhếch miệng cười khổ:

-Khi ta còn nhỏ, thân thể quả thật không tốt. Vị tiên phu ngươi nói vừa nãy tên là Tả Tiên Ông ư? Tả Tiên Ông nào thế?

-Dĩ nhiên là Tả Từ, tự là Nguyên Phóng Tiên Ông.

Hả?

Lần này đến lượt Tào Bằng trợn mắt há hốc mồm.

Tả Từ đương nhiên là hẳn biết. Đây là một trong ba vị thần tiên cực kỳ nổi tiếng những năm cuối thời Đông Hán. Một là Tả Từ, một là Vu Cát, còn có một người gọi là Nam Hoa tiên ông. Không, không, Nam Hoa tiên ông hình như chỉ là nhân vật bịa đặt thì phải. Nhưng người có tên Tả Từ này thì thực sự có tồn tại.

Chẳng lẽ nói trước khi hắn tái sinh, vị thuật sĩ vân du bốn phương dạy Tào Bằng biết chữ chính là Tả Từ, Tả Nguyên Phóng, Tả Tiên Ông sao?

A, thật không ngờ ta lại quen biết một nhân vật tầm cỡ này!

Tào Bằng nghĩ đến đây, liền cười khổ một tiếng, xua tay ra hiệu cho vệ sĩ Phi Mạo ra ngoài.

Gương mặt nhỏ nhắn của Quách Hoàn trắng bệch. Nàng đứng một bên. Vừa rồi Tào Bằng và Cát Huyền bất ngờ giao thủ, thực dọa nàng phát khiếp. Nhưng nàng vẫn cố trấn tĩnh, kiên cường không chịu ra ngoài mà cảnh giác nhìn Cát Huyền.

Cát Huyền day day mũi, gạt đầu tỏ vẻ những gì Tào Bằng vừa nghe không hề sai.

Tiên ông cũng thật là nói cái gì là một đệ tử ngoại phương. Ai bảo ngươi không nói rõ với người ta, hại ta lỗ mãng xông đến, suýt chút nữa còn giết chết người ta. Cát Huyền là phương sĩ lánh đời chốn thâm sơn cùng cốc. Mà thời kỳ Đông Hán, rừng sâu núi thẳm vạn phần hung hiểm. Mãnh thú hoành hành, nơi nơi sát khí. Thân là phương sĩ quanh năm ở nơi rừng sâu, nếu không có thuật phòng thân sao có thể sống sót được? Chính vì thế, những người như Cát Huyền, do phải đi khắp nơi, thường lui tới nơi rừng sâu núi thẳm dò hỏi tiên duyên, truy tìm người theo tiên đạo, hiển nhiên phải có một thân quyền cước thật giỏi.

Bọn họ có lẽ không am hiểu cách chiến đấu trên chiến trường, việc quyết thắng giữa đôi bên, nhưng tu vi của bọn họ không hề kém chút nào.

Quyền cước của Cát Huyền không thích hợp chém giết trên chiến trường.

Nhưng nếu một đấu một thì y lại rất xuất sắc.

-Chuyện vừa rồi cũng là do ta hiểu lầm!

Y chấp tay lại, xin lỗi Tào Bằng.

-Khi gia sư bảo ta xuống núi, chỉ nói ta đi tìm ngươi, giao cho ngươi Bạch Hổ Thất Biến, thật không ngờ... Vừa rồi quả thật đã đắc tội.

Hừ, ngươi đắc tội ta thì không sao, nhưng ngươi thiếu chút nữa đã giết ta rồi!

Tào Bằng mắng thầm trong bụng nhưng ngoài mặt lại không thể hiện gì.

-Tiểu Hoàn, ngươi lui xuống đi. Ta và tiên trưởng vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi. Ha ha, nói ra thì, ta quả đúng là sư đệ của tiên trưởng.

Cát Huyền cười ha ha, gật đầu, không nói gì.

Trên tay của y lại hiện ra cái bao bố kia.

-Xem ra sư đệ ngươi cũng ngộ ra cách thức tu hành rồi. Một quyền cước vừa rồi kia thật ra có chút phong thái của tiên đạo. Bạch Hổ Thất Biến này là pháp môn cường thân do lão sư đích thân làm ra từ Bạch Hổ Thất Biến kinh đây. nếu đã tìm được đệ, vậy thì ta giao cho sư đệ thôi.

Tào Bằng cung kính, tiến lên nhận lấy bao bố.

Nhưng hắn không mở ra xem ngay, mà hỏi lại:

-Sư huynh, lão sư có khỏe không?

-Lão sư hiện đang tu hành ngày càng thâm hậu, không biết khi nào sẽ tu thành tiên đạo, thật khiến người ta ghen tỵ.

Tiên đạo ư?

Còn nói nữa, chắc đây sẽ biến thành tiểu thuyết tiên hiệp mất.

Tào Bằng lại hỏi:

-Vậy sau này sư huynh có tính toán gì không? Lại trở về núi tu hành sao?

-Ồ, lần này ta phụng mệnh rời núi đi chu du thiên hạ, tìm kiếm tiên duyên, thể ngộ đạo pháp. Nếu không phải tìm sư đệ, có khi ta đã đi nơi khác rồi. Giờ đã hoàn thành công việc lão sư giao phó, cũng coi như ta đã xong một việc. Sư đệ đừng ngại xem thử Bạch Hổ Thất Biến kia. Nếu có gì không hiểu, ta có thể giải thích cho. Rồi sau đó, trước mắt ta sẽ đến Quan Trung, tiếp nữa có lẽ sẽ đến Tây Xuyên.

Chủ ý của Tào Bằng vốn là muốn giữ Cát Huyền ở lại.

Quyền cước mạnh mẽ như thế, nếu có thể giữ người này lại bên người cũng có thể tăng thêm vài phần an toàn cho bản thân hắn.

Hắn đã mất đi Triệu Vân, nếu có thể lưu lại Cát Huyền cũng không tồi. Nhìn tình hình hiện tại thì xem ra Cát Huyền cũng không lưu luyến gì trần thế, mặc dù là cưỡng ép y ở lại, e rằng cũng không thể được. Thôi, tất cả cũng là duyên phận. Tương lai sau này, mình có một vị sư huynh tu tiên thể này cũng là một chuyện đáng để ca tụng rồi.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng liền bình tĩnh lại.

Hắn mở bao bố ra, nhìn thấy bên trong có một quyển sách nhỏ, còn có một phong thư.

Thư nói đại khái rằng: “A Phúc, một năm ở chung ở trấn Trung Dương, cũng coi như là duyên phận của người và ta.

Ta dù rời đi nhưng lòng vẫn vương bạn. Thân thể ngươi không khỏe, cần phải điều dưỡng nhiều. Nhưng nhất thời, ta không tìm thấy công pháp thích hợp cho ngươi, nên mới kéo dài đến giờ. Bạch Hổ Thất Biến này là phương pháp cường thân ta lọc ra từ trong Bạch Hổ Thất Biến kinh, rất thích hợp với thân thể ngươi. Hy vọng ngươi sẽ chăm chỉ tu luyện, tương lai biết đâu chúng ta còn có ngày gặp lại. Ngươi nhất định phải bảo trọng.”

Trong thư của Tả Từ đầy tình cảm yêu thương mãnh liệt.

Tào Bằng tuy chưa từng gặp qua người này nhưng cũng có thể cảm nhận được Tả Từ quả thật vô cùng yêu thương Tào Bằng (là Tào Bằng trước khi tái sinh).

Trầm mặc hồi lâu, hắn khẽ thở dài.

-Sự yêu thương của ân sư, đời này Bằng khó báo đáp nổi!

Cũng trong giờ khắc này, Tào Bằng đã thừa nhận tình cảm sư đồ của Tả Từ!

Sau khi Cát Huyền giảng giải cho Tào Bằng toàn bộ Bạch Hổ Thất Biến, cũng đã gần đến giờ dần.

Cát Huyền không có ý định tiếp tục ở lại, vì thế liền cáo từ Tào Bằng, phiêu nhiên rời đi. Rời khỏi quan dịch, Cát Huyền liền đi theo hướng riêng. Phía trước chính là bến Dĩnh Thủy. Y đi lên đò, đứng trên mũi tàu, một nghi vấn không thể cởi bỏ cứ quẩn quanh trong đầu y.

Xem tướng mạo A Phúc rõ ràng là người sớm phải quy thiên.

Nhưng số mệnh của hắn lại có vẻ vô cùng dài, thậm chí còn rất thịnh vượng nữa.

Từng nghe người nói trên đời này có phương pháp đoạt xá. Liệu có phải là có kẻ nào đó đại thần thông cướp đi thân thể của A Phúc hay không?

Vừa đứng lại vừa không đứng, bởi nếu như thế, sao hắn lại có thể nhớ rõ mọi chuyện đã xảy ra?

Chuyện này quả có chút cổ quái.

Liệu ta có nên lưu lại, quan sát hắn thêm chút nữa?

Cát Huyền nghĩ đến đây, liền gãi gãi đầu, vẻ mặt khó xử.

268. Chương 254: Hán Ngụy Tuy Dương

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 254: Hán Ngụy Tuy Dương

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Cát Huyền bối rối, dừng chân quanh quẩn ở Hàm Cốc quan. Còn Tào Bằng đã thẳng đường đến Tuy Dương. Giờ đã là hạ tuần tháng ba, nhiệt độ tăng cao, tiết trời càng lúc càng nóng bức.

Tào Bằng ghim cương ngựa bên ngoài thành Tuy Dương, lòng không khỏi cảm thán hàng nghìn hàng vạn lần.

Kiếp trước, hắn đã từng tốt nghiệp trường Cảnh sát Tuy Dương. Hắn đã từng sống ở cố đô ngàn năm này khá lâu, vốn tưởng rằng khi về lại chốn cũ sẽ vô cùng xúc động. Nhưng khi đến bên ngoài thành Tuy Dương, hắn lại cảm thấy rất bình tĩnh, cũng không có chút xúc động nào cả.

Tuy Dương này không sánh được với Lạc Dương.

Tào Bằng nhận ra mọi chuyện ở kiếp trước dường như đã bị hắn quên mất rồi.

Cho đến giờ, hắn đã không còn nhớ rõ nổi những chuyện ở kiếp trước nữa, chỉ còn lại một vài chuyện mơ hồ lúc nhớ lúc quên mà thôi.

Trong lịch sử, cố đô Tuy Dương được chia làm Hán Ngụy Tuy Dương và Tùy Đường Lạc Dương.

Lạc Dương ở đời sau được xây dựng trên nền móng của Tùy Đường Lạc Dương, Tuy Dương mà Tào Bằng đang thấy trước mắt chính là thành Hán Ngụy Tuy Dương.

Tuy Dương thành, tường thành phía nam tiếp giáp Tuy Thủy, tường thành ở ba hướng đông, tây, bắc còn cao hơn tường thành phía nam nhiều.

Trong đó, tường thành nam bắc dài chừng 3,8 km, chiều rộng chừng 25-30 met. Tường thành nối liền đông tây dài chừng 4 km. So về độ dài với tường thành phía tây thì tường thành phía đông ngắn hơn. Hơn nữa, độ dày của tường thành không đồng nhất, ước chừng 20 mét.

Ngay cả đô thành Đông Hán, Sở Dương từng được coi là thành thị lớn nhất, phồn hoa nhất Đông Hán, thậm chí Trường An ở Quan Trung cũng không thể sánh bằng.

Vách tường thành có màu xám.

Dưới ánh sáng mặt trời, cổ đô Tuy Dương mang vẻ thê lương, lại thêm một chút tan hoang, đổ nát. Mỗi bên tường thành đều có năm cánh cổng.

Có khi là một cửa một động, có khi là một cửa hai động, tại cửa ở vị trí trung tâm là một cửa ba động, cũng là chính là cửa thành chính của Tuy Dương.

Tào Bằng đứng bên ngoài cửa thành hồi lâu, rồi thở dài, quay đầu nói:

-Tứ ca, Sử đại hiệp, chúng ta vào thành thôi.

Chu Tấn và Sử A nhìn nhau cười, vây quanh Tào Bằng đi vào trong thành Tuy Dương.

Nghe nói Tào Bằng sẽ ghé qua Tuy Dương, thân là chu tán của bắc bộ úy Tuy Dương, sao lại có thể không chào đón Tào Bằng được? Chính vì thế từ sáng sớm, người này và chương quỹ của đồ phương Thịnh Thế là Sử A cùng đi ra ngoài thành chờ đón hân. Hiện giờ, Tào Bằng không còn là tên nhóc con chưa ráo máu đầu mà Sử A biết lúc trước nữa.

Chỉ một bài “Lộ thất minh” và một bài “Bát bách tự văn” đủ để khiến tài năng của Tào Bằng lộ rõ.

Lại nói, hiện giờ hân cũng đã có chút danh tiếng.

Tào gia giờ lại không còn giống như khi trước, lúc vừa mới đến Hứa Đô nữa, mà đã có chút tiếng tăm nhất định. Tào Cấp làm quan, được phong làm chư hầu đô úy, chương quản việc đúc binh giới trong thiên hạ. Nghe nói, Tào Tháo còn có ý phong Tào Cấp làm Hà Nhất hầu. Tuy nói đây chỉ là danh hầu, không có thực chất, cũng chẳng có bổng lộc, nhưng dù sao cũng là tước hầu. Nếu Tào Cấp thật sự có thể làm Hà Nhất hầu, thì địa vị của Tào gia cũng sẽ nâng cao lên, không còn là tiểu dân như trước nữa.

Đặng Tắc ở Hải Tây lại có nhiều chiến tích lớn lao.

Chức đồn điền đô úy có quyền lực rất lớn, quản lý gần ba huyện, nắm giữ hơn mười vạn dân điền, lại có trách nhiệm bình ổn mậu thương của Lương Hoài.

Người nào sáng suốt đều có thể nhận ra ngày sau Đặng Tắc sẽ có thành tích không nhỏ.

Đặc biệt, Đặng Tắc và quân sư Tế Tửu Quách Gia dường như còn có tình đồng môn, Từ Lý mới nhậm chức đình úy dường như cũng ra sức ủng hộ Đặng Tắc nữa.

Nguyên nhân?

Từ Lý là người Hải Tây, gia tộc của gã nằm dưới quyền quản lý của Đặng Tắc.

Cháu trai của gã, Từ Tuyên có quan hệ hết sức thân thiết với Tào Bằng; chính vì thế, Từ Lý rất có hảo cảm với Đặng Tắc cũng là nhờ Tào Bằng cả.

Ai cũng biết nhờ có hai bài thơ văn “Lộ thất minh” và “Bát bách tự văn”, Tào Bằng được các nhân sĩ thừa nhận, ngay cả Tuân Diên, Trần Quân và danh sĩ Đinh Xuyên đều vỗ tay khen ngợi hân. Ngay đến Khổng Dung, người vốn được cho mắt cao hơn trán cũng nói rằng: Tầm nhìn của Tào Hữu Học vô cùng xuất chúng, tiền đồ của hân ắt sẽ vô cùng rộng mở.

Tầm nhìn xuất chúng?

Chẳng khác nào Khổng Dung thừa nhận hai áng văn thơ kia.

Cho Dù Khổng Dung không thành công trên triều chính, trong tay không có quyền lực gì, nhưng trong những kẻ sĩ, danh vọng của y ngay cả Tào Tháo cũng không thể sánh bằng.

Ngoài ra, ngay cả kinh học đại sư của Huỳnh Dương, Trịnh Huyền cũng hết lời khen ngợi Bát bách tự văn là tuyệt tác, không bút nào tả xiết!

Hai người này có thể nói là những bậc thầy ai ai cũng biết vào cuối những năm Đông Hán. Có thể được tất cả mọi người khen ngợi, đủ để Tào Bằng cảm thấy tự hào.

Cũng chính vì thế, thái độ của Sử A với Tào Bằng vô cùng cung kính.

Chu Tấn lại tươi cười rạng rỡ.

Không phải gã a dua, chẳng qua Tào Bằng là một trong tiểu bát nghĩa, hẳn có thể vang danh thiên hạ, Chu Tán cũng được thơm lây.

Bắc bộ úy Tuy Dương hưởng lộc ba trăm thạch, có nhiệm vụ coi sóc trật tự trị an của thành phía bắc.

Mà bắc thành là nơi tập trung đủ mọi thứ rắc rối của Tuy Dương, là nơi tập trung buôn bán văn hóa và các loại sản nghiệp, tửu quán mọc lên san sát, cửa thành xếp thành hàng, là nơi an ninh hỗn loạn nhất thành Tuy Dương. Bởi Đồng Trắc hỏa thiêu Tuy Dương, khiến phú hộ thành Tuy Dương chạy đến Trường An, khiến nơi này vô cùng hoang tàn. Những cá sấu chết so với ngựa vẫn còn to, vừa đi vào cổng thành, Tào Bằng lập tức cảm nhận được rằng ngay cả Hứa Đô cũng không thể phồn hoa, huyền ảo hơn nơi này được.

Hoàng thành Tuy Dương giờ đã thành đồng hoang tàn đổ nát.

Từ nam đến bắc chỉ còn lại một đồng gạch vụn vỡ.

Muốn khôi phục lại được như lúc ban đầu, nếu không mất chừng tám năm, mười năm, e rằng không thể làm được.

Việc tu sửa hoàng cung tiêu tốn rất nhiều của cải, tài sản. Dựa vào năng lực của Tào Tháo hiện tại, đúng là y không thể có được số tiền này để tiến hành tu sửa nơi đây.

Đường đi lối lại bên ngoài thành tản ra bốn phương tám hướng, gồm có tám con đường lớn.

Trong đó, tính từ cửa cung hoàng thành, nơi này rộng chừng ba dặm, chiều rộng 41 mét, chia hướng nam và bắc của Tuy Dương thành hai bên. Dinh thự của Bắc bộ úy Tuy Dương được xây dựng trên một con đường lớn, chiếm chừng hai vạn mét vuông, ngoài cửa có thủ vệ canh gác nghiêm ngặt.

-Công tử có muốn đến đồ phường xem không?

Tào Bằng cười, lắc đầu:

-Có cái gì mà phải xem? Đồ phường do Sử đại hiệp trông coi, tuyệt đối không có vấn đề gì. Ta chỉ quản vấn đề tiền bạc, chuyện khác không cần hỏi đến.

Sử A nghe thấy thế, không khỏi cười to.

Chu Tán ở một bên cũng thâm gật đầu.

A Phúc đã biết trọng danh dự, biết quý thanh danh!

Đoàn người tiến vào tòa hậu viện của dinh thự bắc bộ úy, chỉ thấy một phụ nhân đang ôm một đứa bé đứng ngoài cửa nghênh đón.

-Phụ nhân, đây là bát đệ của ta. Tào Bằng.

Chu Tán đến Tuy Dương mới hai năm đã cưới vợ sinh con.

Tào Bằng có nghe nói nhưng vì khi Chu Tán kết hôn, hẳn mới từ Hải Tây chuyển sang Quảng Lăng, nên không thể tham gia được. Lúc đó, Chu Tán cũng đang dốc sức vì trận chiến Hạ Bì. Ngoài hai người Tào Tuấn và Tào Chân đến đây chúc mừng, những người khác đều không thể đến được.

Thê tử của Chu Tán là người của Tuy Dương.

Gia cảnh nhà nàng không cho là tốt lắm, nhà nàng nhỏ, lại nghèo khó, tuy nhiên, trời sinh xinh đẹp, tính tình lại hiền thực dịu dàng. Hai vợ chồng cực kỳ thương yêu nhau.

-Tào Bằng báỉ kiến tứ tẩu.

-Thúc thúc đi đường xa đến đây đã vất vả rồi. Tiệc rượu đã bày sẵn. Mời mọi người mau chóng vào nhập tiệc. Phụ quân, ta đi coi bếp núc thế nào. Nếu có gì cần cứ sai người nói cho ta biết là được.

Nhìn bóng dáng thướt tha của Chu Tán, Tào Bằng không khỏi cảm thán:

-Tứ ca quả nhiên là có phúc.

-A, người đừng tưởng là ta không biết. Chuyến đi sứ sang Giang Đông của người chẳng phải người đã bắt cóc được nữ nhân của Hoàng thị ở Giang Hạ sao?! Không biết người có tính xây nhà vàng giấu người đẹp không đấy? Hai thị tỳ kia của người cũng xinh đẹp a. Ha ha, theo ta thấy, người có phúc khí phải là người mới đúng. Đúng rồi, người đã chuẩn bị chưa? Khi nào thì tiến hành hôn sự đây?

-Chuyện này...

Tào Bằng đỏ mặt, không trả lời.

-Đúng rồi, lục ca sao rồi?

-Đầu năm hần đã theo Chung giáo úy đến Trường An rồi, nghe nói đang bận tối mắt tối mũi. Đúng rồi, cuối năm nay hần sẽ thành thân đấy. Là con gái nhà họ Từ, người Dĩnh Âm. Ta chưa từng gặp nhưng nghe nói rất tốt. Đến lúc đó, người nhất định phải đến dự lễ đấy.

-Chuyện đó đương nhiên rồi!

Mọi người cùng cười nói, ngồi vào bàn tiệc.

Tào Bằng và Chu Tán cùng kể chuyện từ lúc chia tay đến giờ. Sử A cũng thi thoảng nói ra vài chuyện thú vị ở đồ phường.

Đồ phường Thịnh Thế hiện giờ kinh doanh vô cùng tốt.

Không chỉ người ở Hà Lạc mà ngay cả Dĩnh Xuyên và các phú hộ ở Quan Trung cũng đến chơi. Ít thì vài đồng tiền, nhiều vì trên vạn, trên một trăm ngàn, thậm chí là cả triệu quan tiền một ván cũng có nữa. Theo Sử A nói, năm nay nhờ có vụ thu hoạch ở Hứa Đô, rất nhiều con cháu nhà phú gia đều sung túc, thường đến đánh cuộc ở đồ phường cả ngày. Ngoài cơ sở là đồ phường ra, Sử A còn mở thêm thanh lâu, tửu quán, kinh doanh rất tốt.

Tuy nhiên, có thể thấy được, Chu Tán đối với những chuyện này cũng không tán thành lắm. Uống được chừng ba tuần rượu, ăn tầm năm món ăn thì tiệc tàn.

Sử A cáo từ rồi đi.

Trước khi chia tay, Sử A và Tào Bằng cùng hẹn buổi tối gã sẽ thiết yến ở Lạc Dương trên đường Kim Cương, làm bữa cơm tẩy trần cho Tào Bằng.

Tào Bằng vui vẻ đồng ý.

Sử A đi rồi, chỉ còn lại hai người Tào Bằng và Chu Tán.

-A Phúc, người giờ đã không còn giống ngày xưa nữa, mọi chuyện cần hết sức cẩn thận mới được.

Người như Sử A, người càng ít giao tiếp càng tốt. Tuy nói gã có mối quan hệ rộng rãi, trên danh hồ cũng rất được lòng mọi người nhưng có một số chuyện ta không nói, chắc người cũng hiểu được. Nếu có chuyện gì cứ để bọn hạ nhân tiếp xúc với gã là được. Tốt nhất người nên tránh xa gã ra một chút, tránh mang tiếng xấu.

Vừa rồi người không đến đồ phường, ta rất tán thành.

Hai năm nay, nhìn thấy vô số nhà tan cửa nát, có đôi khi ta thật muốn người nhìn coi. Tào đô hộ và Hạ Hầu phủ doãn tuy đều là chủ nhân của những đồ phường này, nhưng cho tới giờ vẫn còn giấu mặt, càng ít giao tiếp với Sử A. Người có biết vì sao không? Chỉ vì đồ phường đều là chỗ hại người, trong lòng bọn họ cũng hiểu vô cùng rõ. Có chuyện gì, người cứ sai người khác bàn với Sử A là được.

Tào Bằng trầm mặc!

Lời nói này của Chu Tán có thể nói là hết sức thành khẩn.

Từng lời gã nói ra đều là vì nghĩ cho Tào Bằng.

Một lát sau, Tào Bằng hạ giọng nói:

-Tứ ca yên tâm, tiểu đệ hiểu được.

-Ừ, người hiểu là được rồi. Ta cũng không muốn nói năng nhiều lời với người làm gì.

Hai người vừa dứt lời, lại tiếp tục uống thêm một trận rượu nữa rồi mới sai người dọn yển rượu. Tào Bằng và Chu Tán đi ra khỏi phòng khách, dọc theo hậu viên của tòa nhà, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Nhờ chút men rượu kia, Tào Bằng chợt cảm thấy ấm áp trong lòng.

-Tứ ca, công vụ bên Tuy Dương này có bận lắm không?

Chu Tán đuổi đuổi người, khẽ mỉm cười:

-Nói bận thì cũng không bận; nói không bận thì cũng chẳng phải. Dù sao hầu hết cũng đều là chuyện nhỏ, cũng không có gì đáng nói lắm. So với năm đó, chủ công dẫn đầu bắc bộ úy, thiết lập ngũ sắc bồng, hiện giờ thành Tuy Dương cũng coi như là thái bình.

Gã nói chuyện, chợt cười nói:

-Ta nghe người ta nói, người ở Hải Tây định làm Tào duyện
-Tứ ca cũng nghe nói sao?

-Ừ.

Chu Tán tìm một cái ghế đá, ngồi xuống, cười ha ha, nói:

-Thật ra, ta cũng muốn học cách làm của người ở Hải Tây, muốn xây dựng chợ như Tào duyện. Nhưng chợ Tuy Dương không được phồn hoa, lại chưa có chuẩn mực nào cả. Ta chuẩn bị áp dụng một vài cách làm của Hải Tây các người ở đây xem sao. Đúng rồi, người điều hành cái hội kia cũng không tồi, có thể nói với ta không?

-Chuyện đó có đáng gì chứ?

Tào Bằng ngồi xuống bên cạnh Chu Tán, kể cho gã nghe mọi chuyện ở Hải Tây một lượt.

Về phần phường hội, thật ra Tào Bằng cũng không hiểu lắm.

Hắn ở Hải Tây phát triển phường hội, nói thẳng ra chỉ là về mặt quan niệm mà thôi.

Rất nhiều quy tắc, chế độ là do sau khi phường hội đưa ra mới liên tục cải thiện cho tốt hơn.

Chu Tán cảm thấy thích thú, thỉnh thoảng lại xen vào nói vài câu, hỏi vài câu. Có thể thấy được, gã khá chú tâm đến chuyện này, khi hỏi cũng rất tỉ mỉ. Tào Bằng cũng không hề giấu diếm, tận lực giải thích cho Chu Tán nghe. Nhưng sau khi giải thích xong, hắn hạ giọng nói:

-Tứ ca, Hải Tây và Tuy Dương không giống nhau, đừng có cứng nhắc quá. Hải Tây xa xôi, trước kia lại hỗn loạn, không có bất cứ trật tự gì. Chính vì thế, sau khi ta và gia huynh dùng võ lực khiến bọn họ khiếp sợ mới có thể khiến đám thương nhân Hải Tây cúi đầu, khuất phục.

Tuy Dương lại khác, mặc dù trước khi có chuyện của Đồng Trắc, nơi này rất giàu có, lại lắm phú hào, bây giờ nhìn thì tưởng sa sút, hoang tàn, nhưng thực ra lại không phải như thế.

Hiện giờ đám thương hộ đó vẫn còn có nền tảng phía sau.

Đặc biệt, đại tộc Dĩnh Xuyên, Quan Trung rất vững chắc, mối quan hệ trong đó cũng cực kỳ phức tạp. Ca ca muốn xóa đi chế độ này thì phải thật cẩn thận, từ từ mà làm. Nếu không tháo được mối vướng mắc này, thì đừng tùy tiện trên chọc bọn họ, rước phiền toái vào người.

Chu Tán gật gật đầu:

-Hiện đệ nhắc nhở đúng lắm.

Còn chuyện Chu Tán có thật sự nghe hay không, Tào Bằng không biết.

Nhưng hắn biết Chu Tán là người trầm tĩnh, rất có phép tắc. Gã không làm việc lỗ mãng, chính vì thế Tào Bằng cũng không cần phải lo lắng lắm.

Lúc này, một gã gia thần vội vàng đi tới, nói nhỏ hai câu bên tai Chu Tán.

Chu Tán gật gật đầu, nói với Tào Bằng:

-Hiền đệ, người cả ngày đi đường vất vả, cũng mệt rồi.

Vừa rồi người đã đồng ý với Sử A, buổi tối cũng không tiện từ chối. Không bằng như vậy đi, người cứ đi nghỉ một chút, nếu không tối sẽ không tỉnh táo nổi đâu.

Tào Bằng biết có lẽ Chu Tán có việc cần phải xử lý.

Chính vì thế, hắn vui vẻ nghe theo lời gã, dưới sự dẫn đường của tên nô bộc Chu Tán đi đến nơi ở của mình.

Chu Tán sớm đã cho người sắp xếp phòng.

Quách Hoàn và Bộ Loan quét tước lại một lần nữa. Khi Tào Bằng đi vào, hai người đang ngồi trước cửa hiên, túi lớn túi bé, cùng nhau trò chuyện.

-Tử U đâu?

-Hạ Hầu đại ca nói là sẽ ngủ cùng Phi Mạo binh ở sân trong bên cạnh. Công tử, có cần gọi y lại không?

Tào Bằng lắc đầu, nói không cần.

-Tiểu Loan, Tiểu Hoàn, học xong bài ngày hôm nay chưa?

Bộ Loan vừa định trả lời, đã bị Quách Hoàn nhẹ nhàng kéo tay.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quách Hoàn đỏ mặt, cúi đầu. Bộ Loan tức thì hiểu rõ! Quách Hoàn chắc chắn là chưa làm xong bài nhưng lại sợ nói ra sẽ bị Tào Bằng trách mắng. Vì thế, Bộ Loan cũng cúi đầu, hạ giọng nói:

-Công tử, chúng ta không có làm.

-Một ngày không đọc sách sẽ quên, một ngày không luyện chữ tay sẽ ngượng.

Tào Bằng hơi nhú mày, hạ giọng nói:

-Trước mắt các người cứ học tốt đi. Ta đi nghỉ một chút, khi nào ta tỉnh lại sẽ kiểm tra các người.

-Vâng!

Cái gọi là bài học kia chính là Bát bách tự văn.

Dù sao Tào Bằng đã viết ra, bọn họ không thể không học được. Là người sáng tác Bát bách tự văn, thị tỳ bên người hắn càng phải học nghiêm túc hơn. Chính vì thế, mặc dù đã rời khỏi Hứa Đô, Bộ Loan và Quách Hoàn vẫn không ngừng học hỏi. Tào Bằng cũng rất chú ý chuyện này.

Tuy nhiên, khi hắn tỉnh dậy đã qua giờ đậu.

Sau khi rửa mặt xong, Tào Bằng đang chuẩn bị gọi Quách Hoàn và Bộ Loan đến kiểm tra thì Sử A đã phía người đến mời hắn đi dự tiệc.

Lúc này, trời mới xẩm tối, ánh đèn rực rỡ sáng lung linh.

Tào Bằng thay quần áo, dẫn theo Hạ Hầu Lan, bước ra khỏi dinh thự bắc bộ úy.

269. Chương 255: So Sứ Cũng Phải Có Lý

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 255: So sứ cũng phải có lý

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Đêm cuối xuân tiết trời nhiều thay đổi.

Khi vạn vật bắt đầu nảy nở, người người cùng nhộn nhịp đi lại trên đường, phiên chợ rộn ràng có thể thấy được từ ngay đầu đường. Đúng giờ tuất, trời đã sẩm tối. Cửa hàng hai bên đường phố đốt đèn đuốc sáng trưng thấp lên bao thú vui ban đêm chốn đô thành.

Tào Bằng không cười Chiêu Dạ Bạch mà ngồi trên một chiếc xe bò.

Cửa xe mở, gió đêm thổi hiu hiu.

Ngồi trong xem Tào Bằng quên đi mọi phiền muộn.

Hạ Hầu Lan cười ngựa đi bên cạnh. Một gã Phi Mạo đánh xe, Sử A đã đi trước. Đoàn người thông thả đi dọc con đường dài, ngắm cảnh trí hai bên hiện ra trước tầm mắt.

Tào Bằng ngồi trên xe cũng hết sức nhàn nhã, ung dung.

Nhai tự Kim Cương nghe ra thì có vẻ rất xa lạ.

Nhưng nếu nhắc đến cái tên đời sau của nơi này, có lẽ không có ai là không biết: Chùa Bạch Mã! Chùa Bạch Mã là cái tên rất nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, là một trong ba chùa lớn có đầu tiên của trung Quốc, bao gồm: Huỳnh Dương động lâm tự, Long Môn Hương sơn tự, và chùa Bạch Mã. Tuy lúc đầu, tên của chùa Bạch Mã vốn là Kim Cương nhai tự, ý nói đến ý chí vững vàng như kim cương.

Tương truyền, Hán Minh đế Lưu Trang đêm ngủ ở Nam Cung, nằm mộng thấy một vị thần nhân màu sắc vàng kim, trên thân tỏa ra ánh hào quang màu trắng, ánh sáng này bao phủ hết cả cung điện. Ngày hôm sau, bậc đế vương biết được vị kim thần trong mộng chính là kim cương trong Phật môn, vì thế bèn phái các sứ giả là Thái Âm, Tần Cảnh tới Tây Vực cầu pháp. Lúc này, Phật giáo còn được gọi là Phù Đồ giáo, được truyền từ Tây Hán vào Trung Nguyên, nhưng vốn không có nhiều người thừa nhận tôn giáo này. Tuy nhiên ở Tây Vực lại có rất nhiều quốc gia nhìn nhận Phật giáo là quốc giáo.

Như Ô Tôn, Sơ Lặc, Quý Tư còn lấy Phù Đồ làm thuật trị quốc.

Hai người họ Thái và Tần kia gặp được một vị tăng nhân của Thiên Trúc là Già thập Ma Đằng (tên là Nhiếp Ma Đằng) và Trúc Pháp Lan. Vì thế, bọn họ bèn mời hai người này đến Lạc Dương để giảng giải về Phật hiệu. Đây cũng chính là câu chuyện xưa nổi tiếng nhất trong lịch sử Phật giáo: Vĩnh Bình cầu pháp. Tuy nhiên, đó chẳng qua cũng chỉ là ghi chép trong sử sách của Phật giáo, không ai biết được rốt cuộc mọi chuyện có đúng như thế không. Dù sao, Già thập Ma Đằng và Trúc Pháp Lan tới đây cũng là để giảng giải cho Lưu Trang nghe Phật hiệu. Sau này, Hán Minh đế liền sắc lệnh xây một ngôi chùa dựa theo kiểu dáng ở Thiên Trúc, nằm ở giữa núi Bắc Đẳng và Tuy Thủy, chọn một ngôi chùa để tu sửa lại.

Chính vì thế lúc ban đầu, chùa Bạch Mã vốn là “Quan tự” (hay “tự” - tức nơi quan chức làm việc), rồi trở thành nơi quản lý tất cả các tăng nhân tới Trung Nguyên truyền pháp.

Nếu muốn truyền pháp, nhất định phải chịu sự kiểm soát của chùa Bạch Mã, nếu không được triều đình bảo hộ sẽ bị quan phủ coi là tà giáo.

Chủ trì chùa Bạch Mã gọi là Bạch Mã Tự khanh, không có phẩm hàm trong triều đình nhưng mỗi tháng đều lĩnh bổng lộc của triều đình.

Già thập Ma Đằng và Trúc Pháp Lan ở chùa Bạch Mã lúc đầu gọi nơi này là Kim Cương nhai tự. Sau này, khi hai người ở đây, khổ tâm biên dịch cuốn “Tứ thập nhị chương kinh” trở thành cuốn kinh văn Hán ngữ đầu tiên được biên dịch trong nước. Sau khi “Tứ thập nhị chương kinh” được biên dịch xong, Hán Minh đế liền nhân chuyện con ngựa bạch mã chở kinh Phật năm ấy, lấy có đó mà sửa Kim Cương nhai tự làm chùa Bạch Mã. Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều người quen gọi nơi này là Kim Cương nhai tự.

Kiếp trước, Tào Bằng cũng từng tới chùa Bạch Mã.

Nhưng thật ra, ngoài chuyện nhìn thấy một đồng người, hắn cũng chỉ bỏ tiền dâng hương, không hề lĩnh ngộ chút gì gọi là Phật pháp cao thâm cả.

Mà những năm cuối thời Đông Hán, do ảnh hưởng của chiến loạn, chùa Bạch Mã sớm đã không còn chịu sự quản thúc của triều đình mà trở thành một ngôi chùa độc lập. Những người tín Phật, đặc biệt sau khi

Đồng Trác rời đô, hầu hết mọi người ở Lạc Dương bắt đầu thờ phụng đức Phật, trở thành tín đồ Phật môn, công hiến gia sản.

Chính vì thế, trong chiến tranh, chùa Bạch Mã không bị ảnh hưởng nhiều lắm, thậm chí còn trở nên hưng thịnh hơn nữa.

Khi Tào Bàng đến chùa Bạch Mã, Sử A đã chờ bên ngoài tự được khá lâu. Vừa thấy Tào Bàng, gã tức thì hàng hải tiến lên đón:

-Công tử, sao giờ mới đến đây?

-Trên đường ta mãi mê thưởng thức cảnh đêm, thế nên mới đến chậm. Sử đại hiệp chớ trách cứ.

-Công tử khách khí rồi. Hôm nay vừa đúng có mấy người hảo bằng hữu ở đây, nghe đại danh công tử, bọn họ đều muốn tiếp kiến. Sử A mạo muội làm chủ, mong rằng công tử thứ lỗi cho.

Trên đường đến chùa Bạch Mã, Tào Bàng đã nghĩ tới chuyện này rồi, thế nên cũng không quá để ý.

Hắn khẽ mỉm cười:

-Sử đại hiệp, người cũng quá khách khí rồi!

Chu Tấn nói không sai, bản thân hắn hiện đang phải mưu cầu thanh danh, mỗi hành động, lời nói đều cần phải thật chú ý.

Sử A này quá nặng khí của kẻ giang hồ.

Chính vì thế, khi giao tiếp với gã phải thật thận trọng.

Không thể quá thân thiết cũng không thể gây xích mích với gã được. Về phương diện này, Tào Bàng cần phải hiểu rõ một chữ “Độ”, nhưng chung quy hắn cũng khá giỏi trong việc này.

Sử A thoải mái cười to, lôi kéo Tào Bàng, bước về phía ngôi chùa.

Ở thời hậu thế, chùa Bạch Mã vốn có một vài danh lam thắng cảnh. Ví như nhị tăng mộ, Tề Vân tháp, Thanh Lương đài và các phong cảnh khác...Tuy nhiên ở cuối thời Đông Hán, những cảnh trí này vẫn còn chưa xuất hiện. Nhị tăng mộ chính là hai ngôi mộ, phía trước mộ có dựng hai tấm bia đá, nhìn rất đơn sơ, cổ kính.

Tào Bàng đi theo Sử A đến một nơi cao ước chừng sáu mét, đây là một bản trúc chống xuống đất, phía trên còn có đài cao rải đá.

Ở thời hậu thế, tòa đài cao này được gọi là Thanh Lương đài, là một trong những phong cảnh nổi tiếng nhất chùa Bạch Mã, còn được người gọi là đình viên trên không.

Nhưng hiện giờ, đình viên trên không mới chỉ ở dạng sơ khai, ước chừng rộng một trăm ba mươi mét vuông, có lầu các với lớp lớp mái hiên.

Đời sau tương truyền rằng nơi này là nơi Lưu Trang từng đọc sách tránh nắng khi còn bé, sau sửa lại làm nơi biên dịch kinh văn.

Tuy nhiên, Tào Bàng vốn không tin chuyện này. Dịch kinh đài như lời Sử A nói rõ ràng là được xây dựng sau khi Già thập Ma Đằng và Trúc Pháp Lan đến Lạc Dương. Lúc ấy, Lưu Trang đã đăng cơ từ lâu rồi. Chắc là Phật giáo vì muốn nhấn mạnh sự cao siêu của bốn pháp, nên mới bịa ra tích chuyện như thế. Kỳ thật, những lời nói dối như vậy có thể thấy được trong rất nhiều đoạn kinh Phật, mục đích chính đều là dùng tôn giáo để tranh thủ tín đồ, chính vì thế mới được cố ý lưu truyền tới nay.

Kiếp trước, Tào Bàng vốn là người vô thần.

Đối với tôn giáo, hắn không phản đối, nhưng cũng không bài xích.

Đạo giáo cũng tốt, Phật giáo cũng được, ngay cả Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo, hắn đều không có ác cảm. Đặc biệt sau khi biết được nhà mình còn có vị lão sử giả thần giả thánh vang danh, vô hình trung Tào Bàng càng hướng đạo giáo nhiều hơn.

Trong lầu các, cửa sổ ở bốn mặt đã mở. Bên trong có bảy, tám người đang ngồi.

-Sử huynh, sao giờ mới tới?

Một người tướng mạo hào sảng vừa thấy Sử A đi vào, lập tức cười lớn, đứng dậy.

Sử A nói:

-Chúc huynh, ta giới thiệu với huynh. Vị này chính là Tào Bát Bách, người làm ra bài “Lậu thất minh” và “Bát bách tự văn”, Tào Bằng, Tào công tử.

Tào Bát Bách?

Tào Bằng nghe thấy thế ngẩn ra.

Vị hán tử hào sảng kia bước lên trước, vừa nghe thấy Sử A giới thiệu liền hơi cúi người, chấp tay thi lễ.

-Sử huynh, huynh tới đúng lúc lắm. Hôm qua, ta ở đồ phường của huynh thua thảm bại. Hôm nay huynh đã đến thì Chúc mỗ nhất định phải tiêu pha thêm một trận nữa mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Xem bộ dáng của y dường như không hề chú ý tới Tào Bằng.

Tào Bằng cũng không hề để ý, chỉ thăm bằng lòng với lời giới thiệu của Sử A vừa rồi.

Gã không hề giới thiệu hẳn là ông chủ đứng sau đồ phường Thịnh Thế, có thể nói Sử A đúng là người biết chừng mực. Một người biết tiến biết thoái, hiểu được chừng mực, luôn có thể khiến người khác thấy hảo cảm. Nếu lúc trước, Tào Bằng khách khí với Sử A bởi người này là do Tào Chân giới thiệu, còn do lão sư của người này lại là kiếm khách đệ nhất đương thời Vương Việt, là thầy dạy kiếm cho Hán Linh Đế. Bản thân Sử A cũng là thầy dạy kiếm cho Tào Phi hai năm liền, chính vì thế Tào Bằng không thể không kính trọng. Như vậy, hiện tại, Sử A rất khéo léo lại khiến hắn thêm hảo cảm hơn. Chẳng trách khi đó đại ca tiến cử Sử A, người này quả nhiên là một người có mắt nhìn.

-Người này tên là Chúc Đạo, là địa đầu xà nổi tiếng ở Tuy Dương.

Nguyên quán của y vốn là ở Tuy Dương, hơn nữa còn là một tay hảo kiếm sĩ, trong nhà lại có rất nhiều của cải, tài sản. Thế nên ở Tuy Dương, y cũng có chút ảnh hưởng.

Chúc Đạo?

Chưa từng nghe nói đến a!

Tào Bằng gãi gãi mũi, tỏ vẻ mình tự biết nói.

Sử A không nói gì thêm nữa, chỉ dẫn Tào Bằng đi giới thiệu với mọi người mà thôi.

Bạch Mã Tự Khanh đương nhiệm vốn có họ Viên.

Khi Đồng Trác rời đô thành Trường An, cũng dẫn luôn Bạch Mã tự khanh lúc đó đi. Năm Sơ Bình thứ ba, Đồng Trác bị Lã Bố giết chết, Lý Thôi giục Quách Tỷ vây công Trường An, khiến Trường An đại loạn. Huyền Thạc cầm ấn tín và dây đeo triện của Bạch Mã tự khanh tiền nhiệm, trở về Tuy Dương, tiếp chưởng chùa Bạch Mã, trở thành Bạch Mã tự khanh đời kế tiếp. Tuy nhiên, chức Bạch Mã tự khanh này là do y tự phong, cũng không được triều đình chấp thuận. Ngẫm ra thì, lúc ấy, triều đình đang rối ren, tiểu Hoàng đế đến mạng còn khó giữ, ai còn nhàn nhã, thoải mái mà để ý đến chức Bạch Mã tự khanh này?

Mà lúc ấy, chùa Bạch Mã cũng đã quá hoang tàn, cũng không có ai tình nguyện gánh vác trách nhiệm.

Nếu có Viên Huyền Thạc tự nguyện đảm nhận chức Bạch Mã tự khanh, dĩ nhiên cũng chẳng có ai phản đối.

Thoảng cái, bảy năm đã qua.

Chùa Bạch Mã so với trước phồn thịnh lên rất nhiều lần, mọi người cũng dần nhìn nhận Huyền Thạc.

Đồng thời, Huyền Thạc lại có tài học sâu biết rộng, lại tinh thông cầm, kỳ. Bảy năm ở Tuy Dương, y kết giao không ít bằng hữu, dần dần đứng vững ở nơi đây.

Nghe Sử A giới thiệu, Huyền Thạc vội vã chấp tay thi lễ.

-Hóa ra Tào Bát Bách đang ở trước mặt ta.

Lại là Tào Bát Bách?

Tào Bằng giờ đã chú ý đến ý nghĩa của cái tên Tào Bát Bách kia.

Chắc là dựa theo bài tự Bát Bách tự văn kia, cũng giống như Thái Ấp được gọi là Thái Phi Bạch vậy. Thái Ấp nhờ Phi Bạch thư mà dương danh thiên hạ, chính vì thế mới được gọi là Phi Bạch. Tào Bát Bách cũng như vậy, cách xưng hô này biểu trưng cho sự tán dương của người đương thời với Tào Bằng. Danh hiệu Tào Bát Bách có từ trước tiết thanh minh, chẳng qua Tào Bằng mãi lo chuyện xuất hành nên chưa từng chú ý đến cách xưng hô của bên ngoài mà thôi.

Chỉ có điều, cái tên Tào Bát Bách này quả có phần khó nghe.

Nhưng những chuyện như thế hắn cũng không thể quyết được, nên chỉ đành cười khổ, chấp nhận cái tên này mà thôi.

-Vị này chính là Trương Lương - Trương Nguyên An, Trương công tử.

Sử A chỉ một thanh niên, tiếp tục giới thiệu với Tào Bằng.

Trương Lương?

Đó không phải giáo chủ Thái Bình giáo sao?

Người này chẳng ngờ lại dám đặt tên tự cùng tên với phản tặc.

Thân hình gã cao lớn, dáng người vạm vỡ, lực lưỡng, tướng mạo oai hùng.

-Ta từng được Bằng Nguyên An tiên sinh ở Kinh Châu dạy bảo, không ngờ hôm nay lại được gặp một vị Nguyên An nữa. Xem ra, ta rất có duyên với người tên Nguyên An a.

Trương Lương ngẩn ra, chợt cười ha ha.

Bằng Nguyên An chính là Bằng Quý, phụ thân của Bằng Thống.

Thật không ngờ Tào Bằng lại đem bản thân gã đánh đồng với danh sĩ nổi tiếng thiên hạ, thiện cảm của Trương Lương với Tào Bằng tức thì tăng lên gấp bội.

-Đây là tộc đệ của Nguyên An, tên là Trương Thái, tự Tử Du. Tào công tử, Trương công tử là môn sinh của Đỗ Quý tiên sinh, tinh thông âm luật, là bạn tri kỷ của tiên sinh Huyền Thạc.

Trương Thái nhìn hết sức nho nhã, yếu ớt.

Nhưng gương mặt y lại có vẻ kiêu ngạo. Y chấp tay vái Tào Bằng.

-Nghe danh học thức của Tào Bát Bách xuất chúng, tài văn chương lại hơn người. Không biết lão sư của Tào công tử là ai?

Định so sánh lão sư ư?

Tào Bằng hơi chấp tay, khiêm nhường nói:

-Tại hạ tài sơ học thiển, đến nay chưa từng được danh sư chỉ dạy. Cũng chính vì thế Tào Tư không mới tiến cử tại hạ đến Lục Hồn sơn, bái Hồ Chiêu - Hồ Khổng Minh tiên sinh làm thầy. Lần này, ghé qua Lạc Dương mục đích chính là đến Lục Hồn sơn bái sư.

Nếu không hiểu rõ lắm về chuyện Hồ Chiêu, Tào Bằng chưa chắc đã nói như vậy.

Nhưng hắn đã từng hỏi thăm qua, Hồ Chiêu là nhân vật nổi danh cùng với Chung Diêu, Hàm Đan Thuần và Vệ Khải. Hàm Đan Thuần thì Tào Bằng không rõ lắm, nhưng Vệ Khải hiện là quan đô hộ, đương kim danh sĩ. Còn Chung Diêu lại càng khó lường hơn, chưa nói đến chuyện y xuất thân là gia thế, thanh danh vang vọng, mà bản thân y cũng là người hiếm có người có thể sánh bằng. Nếu như Hồ Chiêu có thể vang danh ngang với những người này, đủ biết ông ta cũng là nhân tài kiệt xuất.

Không phải Tào Bằng chê Đỗ Quý tài sơ học thiển.

Đỗ Quý là người Đinh Xuyên, từng làm quan Nhã Nhạc lang, đến năm Trung Bình mới cáo bệnh từ quan. Sau này chiến loạn xảy ra, Đỗ Quý trốn xa khỏi Kinh Tương, sống nhờ dưới trướng Lưu Biểu. Chính vì thế, nếu nói về danh vọng, Đỗ Quý và Hồ Chiêu rõ là hai nhân vật ở hai cấp độ khác nhau.

Vị thế của hai người hiện nay hoàn toàn không giống nhau.

Trương Thái tự cho bản thân là đệ tử của Đỗ Quý để dương dương tự đắc, có chút không coi ai ra gì.

Nào ngờ đâu, một câu nói này của Tào Bằng khiến gã nghẹn họng, mà chết khiếp.

Hồ Chiêu lánh đời ở Lục Hồn sơn, lập lên thư viện, truyền dạy cho ba trăm đệ tử ở Lục Hồn sơn. Nhưng trên thực tế, người có thể thực sự trở thành môn đệ của Hồ Chiêu chỉ có mấy người ít ỏi mà thôi. Nói cách khác, đệ tử của Hồ Chiêu chia ra làm đệ tử ngoại môn và đệ tử chính.

Trong thư viện kia phần lớn là đệ tử ngoại môn của Hồ Chiêu. Nếu muốn trở thành đệ tử thân truyền của Hồ Chiêu, thật sự khó hơn lên trời.

Tào Bằng phụng lệnh của Tào Tháo bái Hồ Chiêu làm sư phụ, hiển nhiên hẳn sẽ không phải là đệ tử ngoại môn, mà chắc chắn là đệ tử thân truyền. Nếu không, chắc chắn sẽ không cần Tào Tháo phải ra mặt như thế.

Gương mặt Trương Thái thoáng chốc đỏ rần.

Gã không biết nên đáp lời thế nào cho phải.

Những lời này của Tào Bằng rõ ràng là để cảnh cáo gã: Đừng có giở mặt với ta, trên lão tử còn có người khác. Đến Tào Tháo - Tào tư không còn đích thân ra mặt tìm lão sư cho ta. Sư phụ của ngươi là Đỗ Quý thì sao, so với lão sư của ta còn chưa đáng, không kém quá nhưng cũng đừng chọc ta làm gì.

-Huyền Thạc cư sĩ, có khách quý đến nhà sao không cho ta biết?

Ngay khi Trương Thái còn đang đỏ mặt tía tai, không biết nên nói gì mới tốt, bên ngoài lầu các đã vang đến giọng nói mềm mại của nữ tử.

Một nữ tử mặc y phục màu đen nhẹ chân đi vào lầu các.

Nữ tử này vừa đi vào lầu các tức thì khiến mắt người nào người nấy đều sáng rõ.

Sao lại có người rạng rỡ như vậy?

Nữ tử này có mái tóc như mây, buông xõa buông bờ vai mảnh mai. Chân mày nàng cong cong, yếu điệu quyến rũ, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn khiến người nhìn chỉ muốn cắn vào đó. Bộ y phục màu đen rộng thùng thình che giấu dáng người yếu điệu thướt tha nhưng lại càng làm nàng thêm phần hấp dẫn.

-Quan cư sĩ, ta đang định mời cư sĩ đến, nào ngờ cư sĩ đã đến đây rồi.

Huyền Thạc cười ha ha nói, giọng có vẻ hơi khàn.

Y xoay người, thấp giọng nói với Tào Bằng:

-Đây là Nhạc Quan cư sĩ, am chủ Cúc Hoa am dưới chân núi Bắc Đặng.

Dứt lời, Huyền Thạc cười, tiến lên trước:

-Quan cư sĩ tới vừa đúng lúc. Ta xin giới thiệu với cư sĩ một thiếu niên anh tuấn tài năng. Vị này chính là Tào Bằng - Tào Bát Bách đã làm ra bài thơ “Lộ thất minh” và “Bát Bách tự văn” cách đây không lâu. Hôm qua, cư sĩ còn nói “Không thấy Tào Bát Bách, có thành Phù đồ (Phật) cũng uống công. Ha ha, giờ đã thấy Tào Bát Bách ngay trước mặt cư sĩ rồi, cư sĩ giờ có thể thành phù đồ rồi.

Đôi mâu quang của Nhạc Quan như nước, đảo qua nhìn Tào Bằng.

Không biết vì sao, Tào Bằng chột giật mình.

Những năm cuối thời Đông Hán, Phật giáo vẫn chưa phát triển rầm rộ.

Chính vì thế, bên trong chùa chiền vẫn còn chưa có đủ loại thanh quy, giới luật như sau này, tổ chức hãy còn rời rạc. Người xuất gia không nhất định phải cạo tóc đầu, cũng vẫn có thể tu hành. Nhạc Quan chắc hẳn cũng là như vậy, chính vì thế khi Huyền Thạc giới thiệu chỉ gọi nàng là cư sĩ, am chủ.

Tào Bằng không hiểu rõ lắm về sự phát triển của Phật giáo nhưng ít nhiều hẳn cũng biết rằng cái gọi là “Am” trong Phật giáo là để chỉ nơi ni cô tu hành. Tuy nhiên, ở thời đại này, mọi người đều có thói quen gọi là sư.

Chính vì thế, Nhạc Quan cũng có thể gọi là sư quan.

Chỉ có điều, bên cạnh chùa Bạch Mã tại sao lại có một tòa ni cô am như vậy?

Tào Bằng không có chút ấn tượng nào về chuyện này.

Ít nhất, trong trí nhớ của kiếp trước của hắn, khi hắn du ngoạn chùa Bạch Mã, chưa từng nghe nói đến một tòa Ni cô am kỳ lạ như thế.

Có đất chùa chiền, tất có ni cô am.

Tào Bằng lên quan sát Nhạc Quan, chỉ cảm thấy tiểu ni cô này không giống người xuất gia, ngược lại còn phong tình vạn chủng, từng cái giờ tay, bước chân đều có ý hút hồn người.

Thật là một tiểu ni cô lẳng lơ, quyến rũ!

Tào Bằng không nén được lại quay sang nhìn Huyền Thạc, lại nhìn Nhạc Quan, thầm suy đoán: “Phải chăng hai người này có tình cảm với nhau?”

Người ở hậu thế cũng từng có những chuyện như thế này, thế nên Tào Bằng không có gì trách cứ cả.

Tuy nhiên nhìn diện mạo của Huyền Thạc, Tào Bằng chợt không còn ý nghĩ này nữa. Vì sao? Vì diện mạo của Huyền Thạc thực sự là khó nhìn, làn da đen nhánh, gương mặt không biết có phải bị phỏng không, vết thương nhấm nhúm, khiến người khác không muốn nhìn lâu.

Vị ni cô phong tình kia chắc chắn sẽ không để mắt đến Huyền Thạc.

-Lần đầu được gặp Tào công tử, ni thất lễ rồi!

“Ni” là dịch từ âm tiếng Phạn, có nghĩa chỉ nữ nhân. Nếu dịch ra, có thể hiểu đại khái là “tiểu nữ thất lễ rồi”. Đây là cách xưng hô của các sư, người thường không sử dụng đến. Mà từ ni cô ở thời đại này vẫn còn chưa xuất hiện, mãi cho đến thời kỳ Đông Tấn mới có chữ “Ni cô”. Tuy nhiên, ni cô lúc ấy là từ để chỉ các vị sư có phẩm chất cao quý của đức Phật.

Nhạc Quân nói giọng Lạc Dương, dịu dàng, ôn nhu, khiến người nghe mê đắm.

Tào Bằng vội vàng đáp lễ:

-Không biết cư sĩ đến, thật là Tào Bằng đã thất lễ rồi.

-Cúc Hoa Tiên, nàng bày ra dáng điệu như thế là vì coi trọng gã công tử bột này sao?

Tào Bằng nhìn theo phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Chúc Đạo đang cười âm ỉ.

Ngọc diện của Nhạc Quan trầm xuống, nàng chợt cười lạnh:

-Chúc Công, sao không làm bạn với Ngọc Lâm Nhi của người mà lại chạy tới chùa Bạch Mã uống rượu với cư sĩ thế này?

Gương mặt của Chúc Đạo tức thì đỏ bừng, thoáng có chút giận dữ.

Đây là mối quan hệ lung tung, lộn xộn gì thế này?

Ngọc Lâm Nhi là ai?

Tào Bằng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng sự phẫn nộ đối với Chúc Đạo trong lòng hắn lại tăng thêm mấy phần.

270. Chương 256: Giương Thương Múa Kiếm

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 256: Giương thương múa kiếm

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Sử A cũng thấy mất mặt, lạnh giọng nói:

-Chúc Công, hôm nay những người ngồi đây đều là nhân sĩ cao minh, người nói chuyện nên chú ý một chút. Nếu không ta chẳng ngại đuổi người ra khỏi đây đâu.

Dù sao người đương thời đều biết kiếm khách tiếng tăm lừng lẫy địa đầu xa ở đất Tuy Dương này.

Sử A nổi giận khiến mọi người đều xìu xuống.

Chúc Đạo tuy rằng tùy tiện, lại khiếm nhã nhưng bị Sử A quát một tiếng cũng đành phải ngậm miệng lại. Ai chẳng biết Sử A này là người giết người không chớp mắt. Nhớ khi xưa Vương Việt còn sống, Sử A chủ trì Anh hùng lâu ở Tuy Dương, bảo kiếm trong tay không biết đã giết bao nhiêu kẻ gây rối. Lần này, trở về Tuy Dương, Sử A càng ngang ngược hơn trước. Mùa đông năm Kiến An thứ hai, gã hẹn người ở Tuy Thủy đấu kiếm. Đối phương dẫn mười mấy người đến, cuối cùng chỉ còn một mình Sử A sống sót trở về. Sau đó, tàn bộ thành Tuy Dương không còn một kẻ nào dám khiêu khích Sử A nữa.

-Niên huynh, làm gì mà tức giận thế. Lão Chúc chẳng qua hay nói giỡn, chỉ là nói giỡn mà thôi!

Huyền Thạc bước lên phía trước, chen vào nói. Chúc Đạo tuy khó chịu nhưng trước sức ép mạnh mẽ của Sử A cũng không thể không cúi đầu xin lỗi.

Nhạc Quan cười lạnh nói:

-Thật đúng là hạng người nhất gan.

Giọng nói của nàng không to, nhưng mọi người trong các đều nghe thấy rõ ràng.

-Cúc Hoa Tiên, sao ngươi cứ cố ý mang vận xui đến cho ta thế?

Nhạc Quan nói:

-Kẻ nào tìm ta gây sự thì có chịu xui xẻo cũng đúng thôi, cũng chẳng biết người nào sinh sự trước?

-....

Chúc Đạo giận tím mặt, nhanh chân bước về phía trước.

Nhưng Chúc Đạo còn chưa kịp làm gì, một thanh niên trong bữa tiệc lắc mình đi ra, đứng chắn trước mặt Nhạc Quan.

Tuổi tác của người thanh niên này không lớn lắm, chừng hai mươi. Người này răng trắng môi hồng, tuấn tú phi phàm. Người này mặc y phục màu xanh, phong thái nổi bật. Y nhìn Chúc Đạo, lạnh giọng nói:

-Chúc Công, người uống cũng nhiều rồi, tốt nhất nên trở về nghỉ ngơi, đừng ở đây mất mặt nữa.

-Xích Trung, người cũng muốn che chở cho tiểu ma đầu này phải không?

Chúc Đạo còn chưa dứt lời, người thanh niên tên Xích Trung kia đã nổi giận, quát một tiếng, ngắt ngang lời gã.

Một đạo hàn quang chém không xuất hiện, đâm thẳng về phía Chúc Đạo. Sử A nhú mày, chân khễ nhích, lắc mình dịch chuyển, thanh trường kiếm nhỏ hẹp vẫn đang lao tới. Chợt một tiếng va chạm đinh tai vang lên, hai thanh kiếm sắc cùng đâm vào một chỗ. Thanh bảo kiếm trong tay Xích Trung tức thì thay đổi phương hướng, chân bước lảo đảo, suýt chút nữa ngã xuống.

-Xích công tử, cẩn thận!

Nhạc Quan nhẹ giọng la lên, vội vàng đỡ lấy Xích Trung.

Gương mặt trắng trẻo của Xích Trung nhất thời đỏ ửng.

-Bá Dư, nể mặt ta, đừng ở đây đi, thế nào?

Sử A có phần tức giận, quay đầu nói với Chúc Đạo:

-Chúc huynh, người hôm nay quả thật nên về nghỉ ngơi đi là hơn.

Khuôn mặt Chúc Đạo đỏ bừng. Gã nhìn Xích Trung và Nhạc Quan, lại nhìn nhìn Sử A.

Đám người Trương Lương, Trương Thái mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, như lão tăng thiền định, lại như chẳng biết gì.

-Được, Xích Bá Dư, chuyện này ta không để yên đâu.

Xích Trung cười lạnh, nói:

-Bất cứ lúc nào ta cũng sẵn lòng bồi tiếp.

Một cảnh tượng khôi hài liền hạ màn xuống như thế.

Chúc Đạo phần nộ bỏ đi, mọi người trong các đều cất tiếng cười to.

-Công tử, đây là Xích Trung – Xích Bá Dư ở Kinh Triệu, là hậu duệ của vọng tộc Tam Phụ.

Sử A chờ Chúc Đạo đi mới giới thiệu với Tào Bằng.

-Xích? Xích gì cơ?

-Chính là con trai của Đế Dư, Xích của Ân Khế.

Tào Bằng giờ mới hiểu ra, chữ “Xích” này chính là màu đỏ. Họ Xích là một dòng họ có từ rất lâu đời, nguyên họ Nguyệt Cơ xuất phát từ chữ “Khế” của con của Hoàng đế Tăng Tôn Đế, là họ do đế vương ban cho.

Tương truyền, Hoàng Đế Tăng Tôn Đế Dư và Nữ Giả nhân vừa gặp đã yêu nhau, sinh ra Ân Khế.

Thuần Đế rất cao hứng, liền ban cho Ân Khế làm con, lại xưng là Xích thị. Hậu duệ sau này của họ liền lấy Xích thị làm họ, cái tên này tồn tại trong lịch sử đã lâu. Tuy nhiên, những năm cuối thời Đông Hán, Xích thị bị chia làm ba nhánh, ở Tây Xuyên, Kinh Triệu và Tịnh Châu. Xích Trung xuất thân từ Xích thị ở Kinh Triệu, nhưng gia cảnh sớm suy tàn. Người này võ công cao, lại có hiệp khí, kiếm thuật tuyệt đỉnh, cũng là một trong những danh kiếm thủ lấy lừng ở Tuy Dương.

Hiện giờ Tuy Dương có ba đại kiếm thủ, người đứng đầu đương nhiên chính là Sử A.

Người tiếp theo chính là Chúc Đạo vừa mới bỏ đi, người còn lại là Xích Trung. Hai người này sà sà như nhau, hơn nữa lại luôn không hòa thuận với nhau.

Xích Trung và Tào Bằng chào hỏi nhau xong, y liền ngồi xuống.

Tào Bằng lại phát hiện ánh mắt của Xích Trung nhìn Nhạc Quan có hơi kỳ lạ.

Có ái mộ, có sùng bái, còn có một chút gì đó khó có thể nói ra được. Nhưng Nhạc Quan dường như lại không cảm nhận thấy.

-Tuyệt Liên, còn không mang hạnh hoa tửu thơm ngon ta mới ủ tới.

Nhạc Quan cười khanh khách, ngồi xuống một bên.

Theo giọng nói của nàng, chỉ thấy một vị sư cầm một vò rượu đi vào.

Vị sư này tuổi tác nhỏ hơn Nhạc Quan một chút, chừng mười bảy, mười tám tuổi. Nàng rất xinh đẹp, thanh tú. Bị mọi người nhìn, nàng dường như có chút ngượng ngùng, đem bình rượu đặt xuống.

-Am chủ còn gì chỉ bảo không?

-Cứ lui ra đi.

-Quan Quan, đã bao lâu không gặp, Tuyết Liên càng ngày càng xinh a.

Trương Lương cười ha ha, nói, nhìn theo vị nữ ni kia rồi khỏi các.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhạc Quan khẽ nheo, liếc mắt nhìn Trương Lương một cái:

-Trương Nguyên An, Tuyết Liên một lòng tu hành, người cũng đừng có phá tâm của nàng đấy.

-Ha ha, nếu Quan Quan đã có lời, Trương Lương sao có thể không nghe theo được?!

Tào Bằng thiếu chút nữa sặc.

Đây mà là người tu hành sao?

Tại sao lão tử lại có cảm giác cô ta cứ như tú bà trong hộp đêm vậy?

Hắn nhìn Nhạc Quan, lòng không khỏi kỳ quái: “Hay là Cúc Hoa am này chính là một nơi treo đầu dê bán thịt chó, mạo danh trá hình đây?”

-Công tử, đừng đại trêu chọc Cúc Hoa Tiên kia. Thủ đoạn của nàng rất cao minh, nếu không cẩn thận sẽ bị nàng làm cho mê mẩn đấy. Ta vốn định giới thiệu cho công tử vài đoàn đầu ở đây, nào ngờ...

Đoàn đầu là các gọi bọn đầu lĩnh du côn, lưu manh ở thời Hán Đường, cũng có nghĩa là đại ca của các bang phái hắc ám.

Tào Bằng gật gật đầu, hạ giọng nói:

-Ta không thích loại nữ nhân này, còn không bằng tiểu Loan và tiểu Hoàn nhà ta, cùng lắm cô ta chỉ có cái lẳng lơ mà thôi.

Sư A nghe thấy thế, nhất thời mỉm cười.

-Công tử nói không sai, Cúc Hoa Tiên đúng là như thế.

-Nếu Quan cư sĩ đã mang hạnh hoa tửu tới, Tử Du sao không đánh một khúc đàn, lấy vẻ đẹp của Quan cư sĩ làm đề tài vậy?

Trương Thái chợt hăng hái, uống một hớp rượu lớn:

-Huyền Thạc tiên sinh đã có lệnh, Tử Du sao dám không theo. Chỉ có điều, xin nhờ Huyền Thạc tiên sinh mang Phượng Thủ cầm tới.

-Chuyện đó nào có đáng gì.

Huyền Thạc nói xong liền vỗ tay ba cái.

-Mạc Ngôn, đem Phượng Thủ cầm của ta tới.

-Tuân lệnh.

Từ bên ngoài vang lên tiếng đáp lại, tiếng bước chân dần đi xa.

Nhạc Quan uống một ngụm rượu, gương mặt phản ứng đỏ, dáng người yếu điệu duỗi eo. Sau đó, nàng ta lại cưỡi một chiếc cúc trên bộ não y rộng thùng thình, để lộ làn da trắng nõn. Cái cổ thon dài, bộ ngực sữa trắng mịn. Trương Lương, Trương Thái không nhịn nổi, nuốt một miếng nước bọt, lộ vẻ thèm thuồng. Nhưng Xích Trung lại khẽ cau mày, hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu, cố gắng chăm chú uống rượu, không nói gì nữa.

Huyền Thạc cũng không có phản ứng, hoặc có lẽ y đã quen rồi chăng?

Gương mặt xấu xí của y thoáng nụ cười thần nhiên, y nâng chén mời rượu Tào Bằng. Tào Bằng chấp tay, kính rượu Huyền Thạc từ xa, uống một hơi cạn sạch chén.

Ngày hôm nay, trên đài Dịch Kinh của chùa Bạch mã quả thật có chút cổ quái.

Nhưng chuyện cổ quái nhất không phải là Xích Trung, cũng không phải là Nhạc Quan, mà là vị Bạch Mã Tự khanh nhìn có vẻ đạo hạnh cao thâm kia, Viên Huyền Thạc.

Vì sao lại nói như vậy?

Tào Bằng cảm thấy Huyền Thạc không phải là tăng nhân bình thường.

Hắn lại càng cảm giác thấy Huyền Thạc này có vẻ giống mưu sĩ hơn. Y là một người trầm tĩnh, thân lại ở địa vị cao, là người nắm trong tay đại cục. Khí độ như thế này Tào Bằng từng thấy ở Quách Gia, cũng từng thấy trên người Tuân Du. Đương nhiên, Huyền Thạc không sánh được với những người như Quách Gia, Tuân Du. Nhưng từng hành động của y đều không phải là của một tăng nhân thông thường. Người này cũng là người từng trải, phía sau cũng có một câu chuyện gì đó!

Tào Bằng vừa nghĩ tới đây, bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân.

Một tăng nhân trẻ tuổi cầm một cây đàn cổ đi vào trong các.

Người này hơi nhỏ, gầy gò, cũng không cao lắm. Đôi tròng mắt lúng liếng liên tục đảo quanh, lộ vẻ thông minh, lanh lẹ.

-Tiểu Mạc, gần đây thế nào?

Trương Lương cười ha ha, hỏi.

Xem ra gã rất quen thuộc vị tăng nhân này.

-Tiểu tử này tên là Mạc Ngôn, cũng là người lanh lẹ. Trước kia, hắn vốn là một tên tiểu tặc ở Tuy Dương, sau không biết làm sao lại đến chùa Bạch Mã tu hành. Nhưng tiểu tử này rất thích đánh cuộc, lại thiếu chúng ta mấy ngàn quan tiền. Nếu không nể mặt Huyền Thạc tiên sinh, lão tử đã sớm đánh gãy cái chân chó của hắn rồi. Hắn đúng là kẻ cơ trí, nhưng phẩm hạnh thật quá...

Sử A ngồi bên cạnh Tào Bằng, nhẹ giọng giới thiệu với hắn.

Tào Bằng cười cười, không nói gì.

Mạc Ngôn dường như rất ngưỡng ngùng, cũng rất nhát gan. Đặt cây đàn cổ xuống, hắn quay qua Trương Lương nói:

-Phiền công tử phải nhớ rồi.

Rồi sau đó, hắn không dám liếc nhìn Sử A lấy một cái, cúi đầu đi ra ngoài.

Tào Bằng không khỏi nghĩ thầm: “Chùa Bạch Mã này thật đúng là nơi cổ quái.”

271. Chương 257: Toát Mồ Hôi Lạnh

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 257: Toát mồ hôi lạnh

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Trương Thái ngắm cây đàn một chút, điều chỉnh lại dây đàn, ngồi nghiêm chỉnh lại. Bộ dáng phóng dăng của y lúc trước tức thì biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng. Một lát sau, ngón tay y khẽ lướt trên dây đàn, tiếng đàn du dương vang lên trong các. Trong thời gian này, Tào Bằng được Hoàng Nguyệt Anh chỉ dẫn, cũng đã hiểu được chút nhạc lý. Bảo hắn đánh đàn, quả thật hắn chẳng biết gì nhưng nếu bảo hắn nghe thì cũng có thể biết được chút ít.

“Phượng cầu nhi” là bài đàn do Tư Mã Tương Như soạn ra như chim phượng tìm chim hoàng.

Tào Bằng quay đầu nhìn lướt qua Sử A, phát hiện Sử A đang nhẹ nhàng nhịp theo tiếng đàn, thưởng thức.

Đây đúng là thời đại phong lưu, ngay đến tên đầu lĩnh con mẹ nó lưu manh còn có thể nghe hiểu nhạc luật. Lão đại từ đời sau đến thật đúng là phục các người sát đất.

Khúc đàn kết thúc, mọi người cùng trầm trồ khen ngợi.

Trương Thái dường như cũng hồi phục lại một chút tự tin, thoáng đắc ý nhìn Tào Bằng.

-Quan cư sĩ thấy thế nào?

-Tài cầm kỹ của Tử Du quả là xuất thần nhập hóa.

Trương Thái cười, nói với Tào Bằng:

-Tào công tử, nghe nói Khổng Minh tiên sinh cầm kỳ thư họa đều trác tuyệt. Nếu công tử đã bái làm môn hạ của Khổng Minh tiên sinh, tài cầm kỹ chắc hẳn cũng không tồi. Hôm nay, mọi người đã có duyên gặp nhau, sao công tử không đàn một khúc, để ta và mọi người được thưởng thức đi?

Hiển nhiên y đang khiêu khích.

Sử A nheo mắt, ánh mắt gã chợt trở nên sắc bén.

Tào Bằng nhẹ vỗ lên cánh tay gã, ra hiệu gã chớ nóng nảy.

-Tài cầm của Tử Du quả là rất tuyệt diệu, tuy nhiên cũng chỉ là nhờ vào kỹ xảo, sự thành thực, vận khí quá nặng. Bằng không rành về nhạc luật nhưng từng được nghe một người đánh đàn. Khi đó, Tuân Hưu Nhược ở Đình Xuyên, Trương Tử Bố ở Bành Thành, Lỗ Tử Kính của Đông Thành, còn có Vương Cảnh Hưng của Hội Kê đều ở đó đều không ngớt lời tán dương. Lúc ấy, Hưu Nhược tiên sinh từng đánh giá rằng sau Bá Ngô, đây quả là nhân tài kiệt xuất.

Người muốn cùng ta so tài nhạc luật sao? Hừ, lão tử và người cùng chơi đùa một chút. Người nghe đàn với ta hoặc là danh sĩ khắp thiên hạ, hoặc là người tay nắm trọng quyền, hoặc có địa vị cao trong tay. Người có chút tài nhạc là có tư cách bắt ta đánh đàn sao? Chỉ mấy cái tên này thôi cũng đủ hù chết người rồi.

Những người đang ngồi đây nào phải kẻ ngốc.

Nghe Tào Bằng nói xong, cả đám người đều lộ vẻ kính trọng.

Trong những cái tên Tào Bằng nói ra, Lỗ Túc tiếng tăm còn chưa có mấy. Nhưng những người khác như Tuân Diên, Trương Chiêu, quả thật tiếng tăm lừng lẫy.

Trương Thái đỏ bừng mặt, không nói nổi một câu nào.

Còn Sử A lại tươi cười cổ quái.

Miệng lưỡi của Tào công tử quả là lợi hại, dù là Tô Tần, Trương Nghi có sống lại cũng phải bái phục.

Trương Thái ngày thường to mồm hò hét, mắt cao hơn trán. Hôm nay, y bị công tử làm nhục một phen, thật là khiến người sảng khoái, thật quá sảng khoái a.

Tào Bằng nhàn nhã thông dong, Trương Thái mặt đỏ tía tai.

Cao thấp người nhìn là biết ngay. Trương Thái chỉ là kẻ co đầu rút cổ trong thành Lạc Dương hoang tàn, cùng đám người rảnh rỗi sống phóng túng. Trong khi đó, Tào Bằng nhỏ hơn y bảy tám tuổi đã ngồi cùng chiếu với các danh sĩ đại nho, cùng đàm luận chuyện đời...

Đã như thế Trương Thái lấy gì để so sánh đây?!

-Xin hỏi người đánh đàn kia là ai?

Tuy nhiên, Trương Thái vẫn không chịu khuất phục, ngang ngạnh hỏi.

Tào Bằng uống một ngụm hạnh hoa tửu, thoải mái nói:

-Giang Đông có câu: “Khúc hữu ngô, Chu Lang cổ”. Người kia chính là Chu Du - Chu Công Cẩn. Đúng rồi, dường như Chu Lang và Tử Du tuổi cũng xấp xỉ nhau, đều là tuấn kiệt trẻ tuổi, là tấm gương cho ta học theo, quả là người ta mong được trở thành.

Mọi người nghe thấy thế đều lặng ngắt như tờ.

Tầm tiếng của Chu Du giờ đã vang xa. Sau chuyện năm trước khi cướp lấy Đan Dương, tướng quân Minh Hán, Ngô hầu Tôn Sách từng phong Chu Du làm Trung hộ quân, là thái thú Giang Hạ.

Gương mặt Tào Bằng toát lên vẻ khinh thường.

Nhìn đi, người ta cũng là người giỏi nhạc luật, “Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố”, thanh danh của người ta vang dội biết bao nhiêu?! Nhưng người ta không chỉ giỏi âm nhạc, mà còn văn võ toàn tài. Tuổi tác chẳng chênh lệch với người là bao đã tay nắm thực quyền, làm thái thú hưởng hai ngàn thạch bổng lộc, có phải như người đâu?

Trương Thái ghen hờn, một câu cũng nói không nổi.

Tào Bằng phát hiện gương mặt Huyền Thạc chợt sáng lên, rồi lại thoáng lúng túng, rồi lại trở về dáng điệu bình tĩnh như trước.

Huyền Thạc này không đơn giản!

Trong mâu quang của y hình như nhớ lại chuyện gì đó, lại dường như không cam lòng chuyện gì đó.

Có lẽ cảm nhận được sự chú ý của Tào Bằng, Huyền Thạc khẽ mỉm cười, nâng chén rượu mời, Tào Bằng đáp lễ, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

-Trong thiên hạ lại có những nhân vật như vậy sao?

Nhạc Quan không nén nổi tiếng cảm thán, rồi lại khẽ thở dài.

Xích Trung chợt nói:

-Nghe nói Tào công tử nhờ Bát Bách tự văn mà vang danh thiên hạ, tài văn chương xuất chúng. Chúng ta đã có duyên đoàn tụ, sao công tử không phú một bài thơ?

Hả?

Xích Trung tủm tủm cười:

-Chi bằng lấy đề tài là Quan cư sĩ, thế nào?

-Lấy ta làm đề tài?

Nhạc Quan hơi sững sốt, rồi sau đó lại mỉm cười.

Nụ cười của nàng khiến mắt của mọi người trong các đèn sáng rõ. Trương Lương, Trương Thái lại càng lộ ra bản tính phóng đãng. Hai người cùng nuốt nước miếng, rồi sau đó cùng trầm trồ khen hay.

Đối với Trương Thái mà nói, y cần cứu vãn thể diện.

Đối với Trương Lương mà nói, y muốn cứu vãn cho người anh em.

Còn Xích Trung...

Tào Bằng khẽ liếc mắt nhìn Xích Trung một cái.

Chỉ thấy Xích Trung ngoài mặt ra vẻ không liên quan đến mình, nhưng khóe mắt lại dừng trên người Nhạc Quan.

A, người vì muốn giai nhân vui lòng mà đem ta ra làm một vị công tử điều toa sao, thật là...

Sử A nhìn ra Tào Bằng không vui, liền thấp giọng định nói gì đó.

Tào Bằng khoát tay áo, nhìn Xích Trung, lại nhìn về mặt chờ đợi của Nhạc Quan, chợt nảy ra ý định giấu cột.

Hắn đứng lên, thông thả bước đi trong phòng.

Đám người Trương Thái, Nhạc Quan tức thì nín thở, lẳng lặng nhìn Tào Bằng.

Khóe miệng của Huyền Thạc cũng vẽ lên một nụ cười. Y hiểu kỳ quan sát Tào Bằng, chờ đợi đáp án của hắn.

Một bước, hai bước, ba bước...

Tào Bằng đi được bảy bước, chợt dừng chân lại.

-

Cúc hoa ố lý cúc hoa am

Cúc hoa am hạ cúc hoa tiên

Cúc hoa tiên nhân chủng cúc thụ

Hựu trích cúc hoa mai tửu tiền.

-Vế bằng trắc có tương xứng, nhưng câu thơ nghe rất bình thường, không cho là hay.

Trương Thái cười lạnh bình luận, giọng nói đượm ý giễu cợt.

-Đừng sốt ruột. Hãy nghe vế dưới đã.

Huyền Thạc nói:

-Có lẽ Bát Bách công tử còn có câu hay chưa ra, người và ta cần gì phải sốt ruột chứ?

Lời còn chưa dứt, đã nghe Tào Bằng ngâm tiếp.

-

Tửu tỉnh chích tại hoa tiên tọa,

Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên

Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật

Hoa lạc hoa khai niên phục niên

Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian

Bất nguyện cúc cung xa mã tiền

Xa trần mã túc quý giả thú

Tửu trản hoa chi bản giả duyên

Nhược tương phú quý tử bản giả

Nhất tại bình địa nhất tại thiên

Nhược tương bản tiện tử xa mã

Tha đắc khu trì ngã đắc nhàn

Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên

Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ

Vô hoa vô tửu sử tác điền.

Tào Bằng ngâm xong, liền nắm lấy chén đồng, lão đảo đi đến trước bàn của Nhạc Quan. Chỉ thấy hắn giơ tay, đỡ lấy cánh tay trắng mịn của Nhạc Quan:

-Cúc Tiên Hoa, ta kính nàng một chén.

Cánh tay ngọc của Nhạc Quan trắng nõn nà, mềm mại, tựa như không xương.

Lúc đầu, nghe Tào Bằng làm thơ, nàng chỉ mỉm cười, không nói gì.

Nhưng càng về sau, nàng càng không khỏi say đắm, thật không ngờ bài thơ này lại nói về chính mình.

Đôi mắt đẹp như làn thu ba lưu chuyển, bàn tay mềm mại của Cúc Hoa Tiên nắm lấy chén đồng dài, mảnh mai. Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, má lúm đồng tiền ửng hồng, nàng thấp giọng nói:

-Đa tạ công tử.

Dứt lời, nàng nâng chén định uống rượu.

Chẳng ngờ lại bị Tào Bằng cản lại.

-Cúc Hoa Tiên, uống rượu như thế không thú vị. Chi bằng nàng và ta cùng ngoắc tay uống chén này đi?

Vừa nói, Tào Bằng vừa liếc mắt nhìn Xích Trung một cái.

Người đẩy ta xuống nước, lão tử liền đùa giỡn với người trong lòng người. Tay hấn vắt ngang qua tay Nhạc Quan, rồi đặt chén rượu đồng lên môi. Thân người khẽ nghiêng nghiêng, Tào Bằng đã dán người lên trước ngực Nhạc Quan.

Đôi má lúm đồng tiền của Nhạc Quan bị phương thức uống rượu này của Tào Bằng làm cho đỏ hồng thêm. Chén rượu giao bôi này nàng uống một hơi cạn sạch, hơi thở theo đó mà dồn dập hơn. Đôi bờ ngực trắng nõn, mềm mại theo đó mà phập phồng, chạm vào cánh tay của Tào Bằng.

Gương mặt của Xích Trung đờng đờng sát khí.

.....

*Chú thích: Bài Cúc Hoa am ca Tào Bằng vừa ngâm thực chất là bài Đào Hoa am ca của Đường Dần - Đường Bá Hổ. Dịch nghĩa của bài thơ là:

Ở thôn đào có am hoa

Trong am có một vị tiên hoa thuở nào

Tiên hoa trồng cội hoa đào

Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm

Tĩnh cơn ngồi cạnh gốc hương

Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vùi

Tĩnh say ngày lại qua ngày

Hoa tàn hoa nở năm tây nối năm

Nguyện cùng hoa rượu chết nằm

Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe

Người vui xa mã xênh xê

Kẻ nghèo ta đẩy duyên tề rượu hoa

Bần hàn, phú quý so ra

Trời cao, đất lạnh sánh mà được sao

Ngựa xe tranh với thanh cao

Người thời tất bật, ta cầu thông dong

Người cười ta kẻ điên khùng

Ta cười người đẩy, người chùng hiếu chẳng?

Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng

Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.

Tào Bằng không nén được cảm giác sướng khoái, tiếp tục giữ tay Nhạc Quan dạo quanh bữa tiệc.
Cảnh xuân quang của thành Lạc Dương quả là đẹp, có thể thấy được cả lớp áo lót xuân phơi phới kia a.
Trân trọng chủ nhân tâm,
Tửu thâm tình diệc thâm.
Tu sầu xuân luận đoản,
Mạc tổ kim bôi mãn.
Ngộ tửu thả a a,
Nhân sinh năng kỷ hà!
Thật sướng khoái, thật sướng khoái a!
(Trân trọng lòng chủ nhân, rượu nồng lại tình thâm.
Buồn giọt xuân ngắn ngủi,
Chén rượu đầy chi đổi.
Say rượu hát nghêu ngao,
Đời người được có bao.)
Có thể thấy được đôi mắt quyến rũ của Nhạc Quan đầy vẻ mê đắm gần như dán lên người Tào Bằng.
Gương mặt Xích Trung u ám, trắng bạch, y cúi đầu, không nói lời nào.
-Hôm nay, được cùng mọi người tham dự bữa tiệc này, Tào Bằng rất vui nhưng mấy ngày tới ta còn phải tới Lục Hồn, nên phải nghỉ ngơi sớm. Mọi người, nếu có duyên chúng ta còn gặp lại. Đến lúc đó, ta nguyện nghe đại sư giảng Phật hiệu, nghe tiên tử diệu âm, đương nhiên còn có khúc tiên nhạc của Tử Du.
Tào Bằng uống ba chén lớn rồi cáo từ, rời đi.
Sử A vội vàng đứng dậy, theo sát phía sau Tào Bằng.
Mọi người cũng bị khí phách phóng khoáng của Tào Bằng làm cho cảm động, đều rời khỏi chỗ ngồi. Cho dù là Xích Trung đang bất mãn giờ cũng chỉ có thể cố gắng mỉm cười.
Ngay đến nhân vật như Huyền Thạc nghe thấy tiếng cười sang sảng của Tào Bằng xa dần cũng chỉ biết cảm thán.
Nhìn lướt qua vẻ mặt xuân tình của Nhạc Quan, y chợt cười lạnh trong lòng, Nào ai biết được Tào Bằng làm bộ dáng lão thần tiên cười to sướng khoái rồi đi rồi, đến khi lên xe, hắn vẫn không nhịn nổi, tiếp tục cười cười.
Cũng không biết sau này, Đường Bá Hổ còn có thể ra oai được nữa không? Một khúc Cúc Hoa Am ca kia hôm nay coi như đã biến Cúc Hoa Tiên thành một vị tiên hoa cúc rồi.
Không biết ở hậu thế, cây hoa cúc còn có những thâm ý sâu xa nào nữa.
Đến khi đó, mọi người sẽ bình luận về vị Cúc Hoa Tiên tử này như thế nào đây?
Càng nghĩ, Tào Bằng lại càng cảm thấy thú vị, không nhịn nổi cười mãi trên xe. Bên ngoài xe, Hạ Hầu Lan và hai gã vệ sĩ Phi Mạo đều mù mờ, không hiểu chuyện gì. Bọn họ cũng muốn biết tại sao đang yên đang lành, Tào Bằng lại ngồi trong xe cười mãi như thế? Chẳng lẽ chùa Bạch Mã có chuyện cười gì hay lắm?! Nhưng chuyện của chủ nhân, thân là gia tướng sẽ không hỏi, cũng vì thế, bọn họ chỉ biết giấu trong lòng mà thôi.
Ra khỏi chùa Bạch Mã, đoàn xe men theo con đường lớn mà đi thẳng về hướng đông.
Trong bóng đêm, núi Bắc Đặng nguy nga, như một tấm lá chắn thật lớn.
Tào Bằng ngưng cười, hít một hơi thật sâu, dựa vào thành xe, hơi mơ màng.

Uống rượu vào thật nóng!

Ba chén cuối cùng kia khiến toàn thân hần nóng bừng lên!

Tào Bằng uống không nhiều, nhưng hần thật không ngờ rượu Đông Hán dù chưa trải qua quá trình chưng cất, chỉ uống bảy tám chén rượu này lại có tác dụng tuy chậm nhưng lại không nhẹ chút nào.

Gió khẽ thổi qua, Tào Bằng cảm giác thấy hơi rượu đang dâng lên.

-Dừng xe, dừng xe!

Tào Bằng nhảy từ trên xe ngựa xuống, ôm lấy một gốc cây, nôn ọe.

Thật sự là mất mặt a!

Nhưng cũng may là hần không nôn ở chùa Bạch Mã, ngay trước mặt mọi người mà phun rượu, nếu không càng thêm mất mặt a.

-Tử U, về rồi không được nói lung tung đấy.

Hạ Hầu Lan nhin cười, liên tục gật đầu, nói:

-Công tử yên tâm, ta biết làm sao mà.

Giờ Tào Bằng mới thoải mái trở lại. Hần đứng ở bờ sông, ưỡn ngực. Hần ngẩng đầu, tham lam hít sâu một hơi ngập hương hoa. Ở thời hậu thế khó có thể thưởng thức bầu không khí nhẹ nhàng, lại khoan khoái như thế này. Tào Bằng gãi gãi đầu, thở dài một cái, xoay người chuẩn bị trèo lên xe. Đúng lúc này, chợt thấy một chiếc xe đẩy từ một bên đường nhỏ chạy ngược đến.

Một người ngồi trên xe, hai người ở phía sau đẩy xe. Hóa ra là nông dân trong vùng về nhà...

Tào Bằng vốn không để ý tới, nào ngờ chiếc xe đẩy kia vừa tới bên bờ sông, người đẩy xe chợt dừng lại, bất thành linh đẩy xe dựng lên. Người ngồi trên xe tức thì văng xuống sông. Chỉ nghe bùm một tiếng, hai nam tử đẩy xe cùng đổi đầu xe định bỏ đi. Tào Bằng giật mình, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ: “Giết người rồi.” Hần vội vàng hô:

-Mau bắt kẻ đang chạy trốn đi!

Vốn dĩ người đẩy xe không nhìn thấy Tào Bằng, chính vì thế vẫn chưa hề để ý.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu của Tào Bằng, hai gã nam tử vứt cả xe, mỗi người chạy một hướng.

-Tử U, tóm lấy bọn họ!

Hạ Hầu Lan vội thúc ngựa đuổi theo, nhưng không ngờ hai gã nam tử vừa thấy y cười ngựa đuổi liền tức thì rúc đầu chui vào rừng rậm.

Tào Bằng dẫn theo mấy tên vệ sĩ Phi Mạo, chạy tới bên bờ sông.

-Cứu người, mau cứu người!

Hai gã Phi Mạo này đều là người Đan Dương.

Chính vì thế, kỹ năng bơi của bọn họ cũng không kém. Nghe thấy Tào Bằng la lên, hai người tức thì tung người nhảy xuống sông. Tào Bằng đứng trên bờ, đầu vẫn văng vất.

Chuyện này quả thực khiến người toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, hơi rượu tức thì hoàn toàn biến mất. Hần vỗ nhẹ nhẹ lên trán, xoay người đi đến bên chiếc xe, cẩn thận quan sát.

Đây là một chiếc xe đẩy cực kỳ bình thường, không có bất cứ ký hiệu gì.

Hạ Hầu Lan thúc ngựa trở về, xấu hổ nói:

-Công tử, hai kẻ kia chạy mất rồi.

-Chạy?

-Đúng vậy, bọn họ dường như rất quen thuộc địa hình. Vừa vào trong rừng liền một rẽ đông, một rẽ tây, thoáng đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Ta tuy có chiến mã nhưng.

-Được rồi, ta hiểu rồi.

Tào Bằng giờ đã trấn tĩnh lại nhiều. Hắn đứng dậy, trầm ngâm không nói.

-Tứ U, người lập tức tới quan thự, mời tứ ca dẫn người tới đây.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Lan chấp tay tuân lệnh, giờ roi đi luôn. Tào Bằng tiếp tục ở lại bên bờ sông, quan sát địa hình bốn phía. Cách đó không xa chính là núi Bắc Đặng, sông Lạc Thủy lại ôm trọn lấy ngọn núi này, xung quanh có không ít thôn xóm. Hạ Hầu Lan nói hai người kia rất quen thuộc địa hình, chắc hẳn bọn họ là người vùng này. Tào Bằng vỗ vỗ trán, mãi mê suy nghĩ, chợt nghe có tiếng nước từ phía lòng sông vang lên. Hai gã vệ sĩ Phi Mạo thở hổn hển, đi lên bờ sông.

-Người đâu?

-Công tử, không có ai cả.

-Hả?

-Chúng ta đã tìm cả dưới đáy sông rồi, không hề phát hiện thi thể nào hết. Ngoài nước bùn chỉ có nước bùn mà thôi.

Tại sao lại có thể như vậy?

Tào Bằng vừa nghe thấy, tức thì ngậy ngẩn cả người.

Hắn tận mắt nhìn thấy hai người kia đem người trên xe ném xuống sông, sao có thể không thấy thi thể được? Hắn bước nhanh đi đến bên bờ sông, nhìn nước sông. Một lát sau, Tào Bằng hỏi:

-Liệu có phải là nước sông chảy xiết cuốn trôi người đi không? Chính vì thế, các người mới không tìm thấy?

-Không thể nào, nước sông này không xiết lắm. Nếu là nước trên thượng nguồn còn có khả năng. Nhưng dòng nước như thế này không thể cuốn người đi được. Lý Quang, chi bằng chúng ta xuống xem lần nữa đi?

Một vệ sĩ Phi Mạo mở miệng nói.

Người tên Lý Quang gật đầu:

-Vậy thì chúng ta chia ra. Đại Nha, người hướng lên trên, ta đi xuống dưới. Công tử, ngài thể thể nào?

-Vậy ta chờ các người.

Lý Quang và Đại Nha nghỉ ngơi trong chốc lát, lại nhảy xuống dòng nước.

Tào Bằng đứng trên bờ, khoanh tay nhứ mảy, lẳng lặng chờ đợi.

Xa xa, vang lên tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí vang.

Hạ Hầu Lan trở về quan thự bắc bộ úy liền đánh thức Chu Tấn dậy. Chu Tấn nghe thấy thế, lập tức dẫn hơn mười tên dịch đãi vội vàng đi cùng Hạ Hầu Lan.

-Hữu Học, tình hình như thế nào?

Chu Tấn từ rất xa đã la lên.

Tào Bằng quay người lại, vẫy vẫy tay với Chu Tấn.

-Tứ ca, ngại quá, đã trễ thế này còn bảo huynh gọi người tới.

-Nói gì thế, ta là bắc bộ úy Lạc Dương, nơi này thuộc đất ta cai quản. Có người gây án, ta sao có thể không quan tâm được. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hung thủ đâu? Thi thể đâu?

-Hung thủ chạy rồi, nhưng theo lời Tứ U thì người này chính là người ở quanh đây, sẽ không chạy quá xa đâu. Thi thể đến giờ vẫn chưa tìm thấy. Ta tận mắt nhìn thấy bọn họ đem người thả mạnh xuống sông,

nhưng cũng không biết vì sao, ta phải người xuống vớt lại không phát hiện chuyện gì cả. Đúng rồi, còn có chiếc xe này nữa, là do hung thủ lưu lại nhưng lại không có bất cứ manh mối gì cả.

Ào!

Đại Nha từ phía hạ du dòng sông thò đầu lên:

-Công tử, vẫn không có gì.

-Công tử, phía bên thuộc hạ cũng không tìm được gì.

Tào Bằng nhíu mày, cao giọng nói:

-Đại Nha, Lý Quang, các người lên bờ trước đã.

Hắn nói xong liền xoay người nói tiếp với Chu Tán:

-Vẫn không tìm được thi thể. Ta lệnh cho Đại Nha và Lý Quang tìm xung quanh nhưng không hề phát hiện bất cứ cái gì. Tứ ca, chuyện này có vẻ kỳ lạ, chỉ bằng huynh sai người người xuống xem thử có phát hiện điều gì không?

Chu Tán ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

-Cứ làm như thế đi.

Rồi sau đó, y cười nói:

-Được rồi, chuyện bên này ta sẽ quan sát. Xem ra người uống không ít rượu rồi, cứ về trước nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải xuất phát nữa. Tử U, người cùng công tử người về trước đi. A Phúc, người cứ yên tâm, ta sẽ tiếp tục sai người vớt xác.

Tào Bằng gắng sức gật gật đầu.

-Vây xin nhờ tứ ca!

Tuy nhiên, sau khi trở về quan thự, Tào Bằng vẫn không ngủ được.

Hắn nằm trên giường, lăn qua lăn lại, trần trọc đến hơn nửa đêm. Mãi đến giờ sủu, hắn mới miễn cưỡng khép mắt lại. Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, Tào Bằng chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng ồn ào. Hắn mở mắt, ngồi dậy, khoác áo đi ra ngoài phòng khách.

Chỉ thấy vẻ mặt Chu Tán hết sức mệt mỏi, y đang nói chuyện với Hạ Hầu Lan.

-A Phúc, đánh thức người dậy rồi.

-Tứ ca, tình hình như thế nào?

Chu Tán cười khổ, lắc lắc đầu:

-Vẫn chưa phát hiện điều gì cả.

272. Chương 258: Núi Lục Hồn

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 258: Núi Lục Hồn

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Rõ ràng nhìn thấy người rơi vào lòng sông, chẳng ngờ lại chẳng có chút tung tích nào.

Chuyện này thực sự quá ly kỳ, chính vì thế Tào Bằng không khỏi nghĩ mãi. Phải biết rằng, hắn đã tận mắt nhìn thấy người nọ bị hất văng ra khỏi xe đẩy, vậy như thế nào y lại biến mất kỳ lạ, không chút dấu vết như thế? Máu hình sự từ kiếp trước lại sôi trào, Tào Bằng không nén nổi sự hiếu kỳ.

-Tứ ca.

Tào Bằng vừa định mở miệng nói, đã bị Chu Tấn cản lại.

-A Phúc, ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng trời đã sáng, ngươi còn phải đến núi Lục Hồn nữa. Lần này, ngươi có thể báii kiến trở thành môn hạ của Khổng Minh tiên sinh, có thể nói là đại phúc đại khí, ngàn vạn lần chớ nên bỏ qua. Còn chuyện này ta sẽ dốc sức điều tra. Đã có người bị đẩy xuống sông, chắc chắn phải có tử thi. Sau khi trời sáng hẳn, ta sẽ báo cáo huyện lệnh Tuy Dương phong tỏa toàn bộ đường sông Tuy Thủy, nhất định có thể tra được rõ ràng. Việc cần kíp của ngươi lúc này là thu dọn đồ, chuẩn bị sẵn sàng xuất phát. Từ đây đến núi Lục Hồn còn mất hai ngày đường nữa.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

Bất kể như thế nào hiện hắn cũng chỉ có danh Kỵ đô úy, không có đến nửa phần thực quyền. Nói khó nghe một chút thì vụ án mạng này xảy ra ở Tuy Dương, là việc của huyện lệnh Tuy Dương và Chu Tấn. Nếu như hắn quá nhiệt tình, chẳng phải nói bọn Chu Tấn vô năng sao?

Tuy nói hắn và Chu Tấn là huynh đệ kết nghĩa, nhưng chưa chắc Chu Tấn đã vui lòng.

Chuyện này không chỉ là vấn đề về trách nhiệm và quyền lợi mà còn bao gồm cả thể diện của quan lại Tuy Dương từ trên xuống dưới.

Án mạng xảy ra dĩ nhiên là phải do quan viên Tuy Dương phụ trách, ngươi là một Kỵ đô úy lại chạy tới chỉ trở là có ý gì?

Ở thời hậu thế cũng thường xảy ra chuyện này.

Cục cảnh sát nói là sẽ hợp tác, nhưng thực tế nếu vụ án xảy ra ở địa phương nào thì cảnh sát địa phương đó chắc chắn sẽ không vui vẻ gì nếu có cảnh sát nơi khác đứng đó chỉ trở hay nhúng tay vào.

Tào Bằng không ngốc, Chu Tấn tuy không nói rõ ràng nhưng hắn đã chú ý tới ý tứ trong lời nói của y.

Gãi gãi đầu, hơi xấu hổ cười cười, Tào Bằng nói:

-Tứ ca, huynh yên tâm. Ta chỉ đứng xem thôi. Hừng đông ta sẽ đi.

Chu Tấn vỗ vỗ bờ vai của Tào Bằng, không nhiều lời nữa.

Quách Hoàn và Bộ Loan ở một bên thu dọn đồ đạc. Hạ Hầu Lan dẫn theo người chuẩn bị ngựa xe.

Tào Bằng đứng trên bậc thang tiền đình của dinh thự Bắc bộ úy, nhìn hai tên dịch đầy đẩy mạnh chiếc xe đẩy tới. Hắn liền nhảy xuống bậc thang, đi tới chỗ bọn họ.

-Chờ chút!

Dịch đầy vội vàng thi lễ.

Tào Bằng nói:

-Đây chính là chiếc xe bên bờ sông đúng không?

-Đúng ạ.

Hắn đi quanh chiếc xe đẩy hai vòng, chợt nhìn chăm chú, bốc lên một chút bùn đất trên xe.

-Các người nói thử xem sao trên xe này lại có bùn vậy?

Hai tên dịch đầy nhìn nhau. Một tên cười nói:

-Công tử, chiếc xe đẩy này vốn là công cụ chở đồ linh tinh, có đôi khi chở nhiều thứ đồ được đặt chất đồng trên đất. Có dính bùn đất cũng là chuyện bình thường thôi. Nhà của ta cũng có một chiếc xe đẩy còn bẩn hơn thế này cơ.

-Vậy sao?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu, xem như công nhận câu trả lời này.

-Công tử, chúng ta đem vật này vào nhà kho trước đã.

-Thứ này để ở nhà kho sao?

-Đúng vậy, thật ra cũng không hẳn là nhà kho, chỉ là một gian phòng cất đồ thôi, rất lộn xộn. Chu bặc bộ úy nói giá tiền chế tạo chiếc xe đẩy này không thấp. Người nào bị mất nhất định sẽ đến lĩnh, cho nên trước mắt cứ cất giữ đã, sau đó sẽ dựa vào tình hình rồi quyết định.

-Cũng tốt, vậy cẩn thận một chút.

Tào Bằng cười cười, xoay người rời khỏi đây.

Thật đúng là con mẹ nó khó phân biệt a. Tuy nhiên bằng vào khả năng của tứ ca lại có mọi người ở Tuy Dương giúp đỡ, chắc việc tìm ra hung thủ cũng không khó khăn lắm.

Nói ra thì quan phủ muốn lập án cần tìm được thi thể trước đã.

Chỉ cần tìm được thi thể kia, chân tướng mọi chuyện đều sẽ rõ cả thôi.

-Công tử, mọi thứ đã thu dọn xong rồi.

-Vậy chúng ta chuẩn bị đi thôi.

Tào Bằng day day mũi, cất bước đi vào trong nhà.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng. Chu phu nhân cũng đã thức dậy, ôm lấy đứa nhỏ chuẩn bị đi ra.

Chu Tấn không có ở nhà, nghe nói là ra ngoài tìm huyện lệnh Tuy Dương để báo án, đồng thời xin viện trợ. Chu phu nhân nói khi Chu Tấn đi có nói sẽ không tiến được Tào Bằng, muốn hẩn đi đường cẩn thận. Sau khi đến núi Lục Hồn, nhất định phải học thật tốt, đừng để làm mất mặt tiểu bát nghĩa.

Nói xong, Chu phu nhân còn sai người lấy một cái gói đưa cho Tào Bằng.

-Đây là đồ tứ ca chuẩn bị cho đệ. Lúc nào tới Lục Hồn, nếu có gì cần, thì cứ báo một tiếng. Dù sao Tuy Dương cách đó cũng không xa lắm, có cần cái gì cũng tiện hơn.

Trong cái gói đó có một tập giấy, cùng một quyển sách.

-Tứ ca đệ nghe nói đệ thích đọc Luận ngữ, cho nên sai người tìm cuốn “Luận ngữ” này, tặng cho đệ làm lễ vật bái sư. Nghe huynh ấy nói, quyển “Luận ngữ” này là do Thái Ấp biên soạn. Lúc trước, nó cũng được cất trong tàng thư, tứ ca đệ mất rất nhiều công sức mới tìm được nó đây.

Một quyển “Luận ngữ” thăm đượm tình cảm anh em.

Có lẽ, Chu phu nhân không hiểu được sự quý giá của cuốn “Luận ngữ” do Thái Ấp biên soạn, nhưng Tào Bằng hiểu rất rõ.

Ở đời sau, Luận ngữ có rất nhiều phiên bản nhưng phần lớn đều là do Trịnh Huyền soạn ra, về sau lại dần dần phát triển thêm nữa. Hầu hết mọi người không biết rằng những năm cuối thời Đông Hán, Thái Ấp thanh danh chẳng hề kém đại sư kinh học Trịnh Huyền là bao. Ông viết ra Luận ngữ lại càng được nhiều người xem hơn, còn được hoàng thất cất giấu. Chỉ có điều, những cuốn sách do Thái Ấp soạn gần như thất truyền. Chính vì thế, cuốn Luận ngữ do Thái Ấp soạn ra không có nhiều người biết, ngay cả Tào Bằng cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng hẩn biết rằng vật như thế hiển nhiên là vô cùng quý giá. Sao hẩn có thể không cảm kích cho được?

Chu Tấn là người nghiện làm việc, nếu y đã nói như thế thì hẩn cũng không cần phải đợi nữa.

Vì thế, Tào Bằng liền ngồi lên Chiếu Dạ Bạch. Quách Hoàn và Bộ Loan cùng ngồi lên xe ngựa. Mọi người chấp tay từ biệt với Chu phu nhân ngoài cửa quan thự Bắc bộ úy rồi vung roi ngựa đi.

Trời đã sáng, hai mươi cửa thành của thành Tuy Dương đều đã mở.

Tào Bằng đi dọc theo con phố, thẳng hướng đến Ung môn. Bên ngoài Ung môn, Sử A mang theo một hộp đồ ăn, đang chờ đoàn người của Tào Bằng.

-Sử đại hiệp, sao đại hiệp lại ở đây?

-Công tử, đường đi Lục Hồn rất xóc. Sử A cũng không có gì để tặng công tử nên chuẩn bị chút điểm tâm đặc biệt của Tuy Dương, trên đường đi công tử có thể thưởng thức một chút.

Lần này tới Tuy Dương quá gấp gáp, Sử A không thể tiếp đãi công tử tốt được.

Lần sau, công tử lại đến Tuy Dương, nhất định phải để Sử A được dốc lòng tiếp đón một phen.

Hộp đồ điểm tâm vẫn còn nóng hổi, hiển nhiên là vừa ra lò.

Sử A này tuy là người giang hồ nhưng không thể không nói gã là người trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa rất chu đáo.

Tào Bằng cũng không khách khí, nhận lấy hộp đồ ăn trong tay Sử A, đưa cho Bộ Loan giữ.

-Sử đại hiệp, lần sau ta đến Tuy Dương, nhất định sẽ quấy quả đại hiệp một phen.

-Nhất ngôn cửu đỉnh.

Tào Bằng lại lên ngựa, chấp tay từ biệt Sử A.

Nhìn đoàn người của Tào Bằng đi càng lúc càng xa, Sử A thở phào một cái.

-Sư phụ, Tào Bằng kia chẳng qua chỉ là một Kỵ đô úy không có thực quyền, sao ngài phải coi trọng hần như thế? Trước đây, không phải nhị công tử còn phái người truyền tin nói là mời ngài về Hứa đô dạy ngài ấy kiếm thuật sao? Có nhị công tử rồi, ngài hà tất phải để ý đến một Kỵ đô úy nho nhỏ chứ?

Nhị công tử chính là Tào Phi.

Sử A tuy nói là tiếp nhận đồ phưởng Thịnh Thế nhưng không tiếp nhận danh hiệu thầy dạy kiếm cho Tào Phi.

Xuất thân của gã, và những việc gã từng làm buộc gã không thể làm quan được. Nhớ lúc trước, lão sư Vương Việt của Sử A thân là lão sư kiếm thuật của Hoàng đế, một đời cầu quan, kết quả vẫn là tay trắng. Sử A không bằng Vương Việt nhưng có một điểm gã hơn Vương Việt đó là gã thích làm hiệp khách hơn.

Rất nhiều con cháu thế tộc quyền quý đều muốn làm hiệp khách, khiến cho những người làm hiệp khách nhìn qua rất nở mày nở mặt.

Nhưng trên thực tế, hiệp khách chân chính lại không quan tâm đến những chuyện như thế. Đen là đen, dù có như thế nào cũng không thể biến thành màu trắng được. Không có xuất thân tốt, làm hiệp khách chẳng khác nào tuyết đường làm quan. Cho nên, ngay từ đầu, Sử A đã không muốn lặn lội vào chốn quan trường.

Thà rằng cai quản Anh hùng lâu, kết bạn với anh hùng trong thiên hạ.

Sử A cảm thấy rất thoải mái.

Người vừa nói chuyện là đồ đệ của Sử A, tên là Miêu Húc.

Sử A cười cười, hạ giọng nói:

-Nhị công tử là nhị công tử, Tào công tử là Tào công tử. Người không hiểu được đạo lý huyền diệu trong chuyện này đâu.

Miêu Húc mờ mịt, chẳng hiểu gì!

Tháng ba năm Kiến An thứ tư, Viên Thuật bại trận lùi về Giang Đình.

Trong lịch sử ghi lại, y chết vào tháng sáu.

Nguyên nhân chính là sau khi Lưu Bị một lần nữa chiếm lấy Từ Châu, mặc dù phụng mệnh ngăn chặn Viên Thuật nhưng bản thân gã lại không hề có ý định dốc toàn lực. Mà nay, Lưu Bị chạy trốn chết ở Thanh Châu,

hoảng sợ như chó nhà có tang vậy. Đặng Tắc và Trần Đăng liên kết, chia binh làm hai đường, dốc sức truy đuổi Viên Thuật dồn dập, không lúc nào thả lỏng.

Đến nỗi, khi Viên Thuật trốn tới Giang Đình, trong tay y chỉ còn lại ba mươi hộc lương thảo.

Y rất tức giận, rất muốn xả cho hết cơn giận này, nhưng nguyện vọng nho nhỏ này cũng không thể nào thực hiện nổi.

Ngồi trên giường, Viên Thuật hét lớn:

-Viên Thuật ta cũng có ngày hôm nay.

Trút ra cơn oán giận xong, lửa giận bốc lên hừng hực, y học máu bỏ mạng. Đường đường là gia tộc tứ thế tam công đến cuối cùng lại có kết cục thê lương như thế, thật chẳng ai có thể ngờ được. Sau khi Viên Thuật mất, tông đệ là Viên Dận không dám trở về Thọ Xuân, liền dẫn theo bộ khúc, hộ tống linh cữu cùng vợ con của Viên Thuật định đến Lư Giang. Nào ngờ lúc này Lư Giang đã bị Tôn Sách chiếm lấy. Sau khi thành bị công phá, Lưu Huân chẳng biết đã đi đâu.

Đoàn người của Viên Dận rơi vào tay Tôn Sách!

Tôn Sách có được Lưu Giang, Đan Dương rồi, lực lượng tăng vọt.

Cuối tháng ba, hấn dẫn binh đóng quân ở Đan Đồ, luôn rình rập Quảng Lăng.

Nhất thời, Lương Hoài lại dậy sóng. Tào Tháo vội vàng sai đại tướng Chu Linh dẫn quân đóng ở Bái huyện, luôn sẵn sàng tiếp viện Trần Đăng. Đồng thời, y lại lệnh cho đồn điền đô úy Hải Tây Đặng Tắc tuyển mộ binh mã. Ngày hai mươi bảy tháng ba, binh lính của Tôn Sách chia làm hai đường, từ Đan Đồ, Lư Giang đánh tới Quảng Lăng.

Dọc đường, Tôn Sách đích thân dẫn quân, đánh chiếm Giang Thủy.

Một đường khác do Tôn Hà thống lĩnh, lấy Đan Đồ trưởng là Lã Mông làm tiên phong, công chiếm Đông Lăng Đình, ý đồ hai mặt giáp công huyện Quảng Lăng, định chiếm lấy nơi này.

Nông đô úy Quảng Lăng Vương Mãi khẩn cấp xin viện binh của Hải Tây cho Hải Lăng!

Chiến tranh Giang Hoài nổi lên, nhưng Tào Bàng hoàn toàn không biết gì.

Lúc này, hấn đang trên đường tới Núi Lục Hồn.

Núi Lục Hồn còn có tên khác là Không Tang. Thời Xuân Thu, Tần Tấn đã đổi tên nơi này thành Lục Hồn. Thời kỳ Chiến quốc, nơi đây từng là thủ đô của nước Chúc Hàn. Sau thời Hán đại, huyện Lục Hồn ra đời, thuộc quyền quản lý của quận Hoảng Nông. Trên đường đi, Tào Bàng đi cũng khá chậm, nên vừa đi vừa có thể thưởng thức cảnh sắc ven đường. Khi đến được Lục Hồn, trời đã tối. Chính vì thế, hấn và Hạ Hầu Lan bèn hỏi nơi nghỉ ngơi của huyện lệnh huyện Lục Hồn và của Hồ Chiêu. Đêm đó, cả đoàn người nghỉ ngơi trong quan dịch của huyện Lục Hồn.

Trong khoảng cách ba trăm dặm, núi Lục Hồn có nước bao quanh.

Muốn tìm được Hồ Chiêu trong núi lớn bao la, cách tốt nhất là thông qua quan phủ đã.

Sáng sớm hôm sau, Tào Bàng liền rời khỏi quan dịch của Lục Hồn, đi thẳng đến Ngọa Long cốc. Thanh danh của Hồ Chiêu rất vang dội, lại thêm ông đã xây dựng thư viện ở núi Lục Hồn này, nên muốn hỏi thăm tin tức cũng không hề khó.

Chỉ có điều, Tào Bàng cảm thấy hết sức kỳ quái.

Hai vị Khổng Minh đều có hiệu là Ngọa Long, đều vừa làm ruộng vừa dạy học. Một Ngọa Long ở đồi Nam Dương, một thì ở đất Ngọa Long, núi Lục Hồn. Chẳng lẽ hai Ngọa Long này có mối liên hệ gì với nhau ư?

Cũng có thể nói người tên Khổng Minh đều thích hai chữ Ngọa Long chẳng?

Tào Bàng nghĩ vậy rồi không khỏi mỉm cười.

Ngọa Long cốc ở phía đông Lục Hồn, cách Tuy Dương chừng ba trăm dặm, nằm ở giữa núi Lục Hồn.

Tào Bằng vừa đi vừa hỏi thăm, chẳng mấy chốc đã tìm được vị trí của Ngọa Long cốc. Ngọa Long cốc này quả thực rất lớn. Cái gọi là Hồ Chiêu ở Ngọa Long cốc thật sự là một khái niệm hết sức mơ hồ. Đi vào Ngọa Long cốc, suối nước uốn quanh, gập ghềnh giống như rắn uốn người.

Cây cỏ trong rừng cao chót vót, xanh ngút ngàn, thỉnh thoảng lại thấy có đầm đá nhỏ, cảnh sắc tươi đẹp.

Trong đầm nước ngoài đá cát ra, chỉ có bóng cá.

Chiếc xe đã không thể đi tiếp được nữa, vì thế Quách Hoàn và Bộ Loan đều phải xuống xe. Đám người Tào Bằng cũng xuống ngựa, tiếp tục đi bộ. Hai cô gái có lẽ chưa từng thấy cảnh sắc đẹp đường ấy nên đi đường cười vang không ngớt, thỉnh thoảng lại nghỉ chân đùa giỡn.

Tào Bằng cũng không thúc giục, chỉ đứng một bên nhìn.

Cứ như vậy, đoàn người đã đi qua Hắc Long đầm, Điếu đầm, Bạch Long đầm, hang Lão Hữu.

Cảnh trí trước mặt chợt nhiên thay đổi, sáng rõ.

Trong thâm cốc, có một thôn xóm yên tĩnh, lặng lẽ nằm bên cạnh đầm Ngọa Long.

Thôn trang này nhìn qua thì không thấy lớn lắm, ước chừng chứa được khoảng mười hộ gia đình. Thôn trang có vẻ hơi hỗn độn, vừa loằng ngoằng, lại vừa rải rác bên đầm Ngọa Long, có vẻ rất u tĩnh.

-Lão trưởng, xin hỏi Hồ Chiêu tiên sinh có ở nơi này không?

Hạ Hầu Lan chặn một tiểu phu lại, lễ phép hỏi.

Tiểu phu khẽ mỉm cười:

-Công tử đến bái sư Khổng Minh tiên sinh ư?

-A, sao lão trưởng biết?

Lão tiểu phu cười ha ha:

-Ngọa Long thôn này ở nơi thâm sơn cùng cốc, là nơi cực kỳ hẻo lánh. Vị công tử bên kia mặc dù quần áo nhìn giản dị nhưng khí độ phi phàm. Các người đến đây nhiều người như thế lẽ nào lại là du sơn ngoạn thủy chẳng? Ngoài chuyện tiếp kiến Khổng Minh tiên sinh còn có việc gì được nữa? Tiểu ca, nói với công tử nhà ngươi là Khổng Minh tiên sinh có thể thu đồ đệ nhưng hết sức nghiêm khắc. Hai năm nay không ít công tử phú gia đến bái sư, nhưng đều bị đuổi đi hoặc cùng lắm là đồ đệ ngoại môn. Nếu chỉ là vì cầu danh, ta thấy cũng không cứ. Khổng Minh tiên sinh tuyển chọn đồ đệ rất nghiêm. Hai năm nay, cũng chỉ có một người có thể nhập môn. Các người nên bảo trọng.

Người miền sơn cước rất chất phác, lời nói cũng có vài phần lễ phép.

Tào Bằng đứng một bên nghe thấy thế không khỏi thấy kỳ lạ.

Hạ Hầu Lan tạ ơn vị tiểu phu kia xong, liền quay lại bên cạnh Tào Bằng.

-Công tử, xem ra vị Khổng Minh tiên sinh này không dễ đối phó a.

Tào Bằng không nói gì, nhìn xuống thôn trang bên cạnh đầm nước u tĩnh kia. Một lát sau, hắn chợt nhoẻn miệng cười, một tay nắm dây cương, một tay cầm một cây trường trúc, nhanh chân bước về phía chân núi. Cả đám người Hạ Hầu Lan đều ngẩn ra, vội vàng rảo bước theo sau.

Công tử vung tay vung chân đi thế kia hoàn toàn chẳng có chút khiêm tốn nào cả.

Vị tiểu phu kia đã nói Khổng Minh tiên sinh lựa chọn môn đồ cực kỳ nghiêm khắc. Nếu công tử cứ tùy tiện đi như thế, dù có Tư không dẫn tiến nhưng chưa chắc có thể được Khổng Minh chấp thuận.

Vậy nên làm như thế nào cho phải đây?

Sự yên tĩnh của thôn trang nhỏ trong núi bỗng chốc bị phá vỡ.

Một đám người ngựa đi vào trong thôn khiến không ít người hiếu kỳ. Nhưng thôn dân rất nhanh đã đoán được mục đích đến đây của đoàn người. Đầm Ngọa Long vốn là một thôn trang nhỏ, hẻo lánh nhưng từ khi

Hồ Chiêu chuyển nhà đến đây, lập nên thư viện, khiến thôn nhỏ trong núi này không còn lại sự hoang vắng năm nào nữa. Trên thực tế, năm nào cũng có mấy người đến nơi này tìm Hồ Chiêu bá sư. Có người là sĩ tử hàn môn, cũng có người là con cháu nhà quan cao cửa rộng. Người người qua lại, mọi người có thấy cũng chẳng thể trách cứ được. Chính vì thế, rất nhanh người dân trong thôn đều quay lại làm việc của mình.

Thư viện của đầm Ngọa Long chính là nguyên nhân khiến đầm Ngọa Long nổi tiếng.

Đoàn người của Tào Bằng tìm thấy thư viện này rất dễ dàng.

Thư viện nằm bên đầm Ngọa Long, diện tích không lớn lắm, ước chừng hai ngàn mét vuông.

Phòng trúc thanh nhã, tô điểm cho cảnh non nước xung quanh. Đầu hồi có bức tường cao hai thước, nghe nói là do người dân trong thôn tự xây. Cửa chính dùng gậy trúc làm thành, nhìn hết sức tao nhã, lịch sự. Bậc thang thấp thấp, ở góc có chút rêu xanh mờ mờ. Cả thư viện khiến người nhìn vào cảm thấy yên lặng, tĩnh mịch.

-Các người ở đây chờ ta.

Tào Bằng dứt lời, cất bước đi lên bậc thang.

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra.

Mấy người thanh niên đi từ trong thư viện ra, người đi đầu thân hình cao lớn, mặc bộ y phục màu tro bằng vải bao bố. Người này mày rậm, mắt to, khá oai hùng. Nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy ẩn đường của y rất hẹp, môi hơi mỏng, ánh mắt cũng có vẻ hung ác, nham hiểm.

-Người là ai?

Người thanh niên ngăn cản Tào Bằng, trầm giọng hỏi.

-Tại hạ là Tào Bằng, đến để bái kiến Khổng Minh tiên sinh.

-Tiên sinh không có ở đây. Người đi đi.

-Vậy khi nào thì tiên sinh về?

-Sao ta biết được?!

Người thanh niên có vẻ không kiên nhẫn được nữa:

-Lâu nhất là hai năm, chậm thì cũng bảy, tám tháng. Chuyện của tiên sinh sao bọn ta có thể biết được.

Nơi này không chào đón người, người nên nhanh đi đi là hơn.

Tào Bằng nhíu mày, chợt nói:

-Niên huynh, huynh có biết nói dối chính là tội lớn không. Nếu còn có kiếp sau, rất có thể sẽ bị hóa thành súc sinh đấy.

Hắn cảm thấy được khi người thanh niên đuổi hắn, khóe mắt y không ngừng quét về phía trong thư viện.

273. Chương 259: Tư Mã Ý

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 259: Tư Mã Ý

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Tháo đã có lời với Hồ Chiêu, vả lại ông ta cũng đồng ý rồi. Nếu đã đồng ý, ông ta hẳn sẽ không đi vào thời điểm này. Nếu không, bằng vào tính tình của Hồ Chiêu, rất có thể sẽ cự tuyệt Tào Tháo thẳng thừng. Cầm cứ vào những tin tức Tào Bằng đã hỏi thăm dọc đường tới đây, Hồ Chiêu là một người rất hào sảng.

Nghe Tào Chân từng giới thiệu lúc trước, Hồ Chiêu là người thẳng thắn. Nói một là một, hai là hai. Ta không muốn, người có giết ta, ta cũng không chịu khuất phục. Nhưng nếu ta đã đồng ý, dù trời có sập, ta cũng không dễ dàng thay đổi ý định của bản thân.

Nhà nho thời Hán rất chú trọng việc tu dưỡng, phẩm hạnh.

Cái gì gọi là phẩm hạnh?

Nếu dựa theo tiêu chuẩn của thời đại này thì đó chính là trung, hiếu, thê, nặc.

Trong quân lấy trung, đối đãi với cha mẹ lấy hiếu, huynh đệ đối đãi với nhau bằng thê, bằng hữu đối đãi với nhau qua lời hứa.

Người có thể làm được bốn điểm này về cơ bản chính là người đạt được đạo đức nhân nghĩa điển hình. Dù sao cũng không nên coi thường bốn điểm này, nghe thì có vẻ rất dễ dàng, làm được lại rất khó.

Cổ nhân có thành ngữ lời hứa đáng giá ngàn vàng, đủ thấy được độ tin cậy của lời hứa là như thế nào.

Người thanh niên tức thì trầm mặt xuống, y vừa định mở miệng nói tiếp lại bị Tào Bằng ngắt lời.

-Người có biết những lời người vừa nói có ảnh hưởng gì tới tiên sinh không? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, thì tên tuổi của tiên sinh thật đã bị hủy hoại trong tay người rồi. Người là học sinh của tiên sinh, thế mà chẳng biết quan tâm đến thanh danh của tiên sinh sao? Chẳng nhẽ người không biết xấu hổ sao? Hành vi này của người thật không xứng làm người. Thanh danh của Khổng Minh tiên sinh bị hủy trong tay người thực chẳng ra sao cả.

Người thanh niên tức thì giận dữ, lớn tiếng quát:

-Tiểu tử, người muốn chết sao?

Tào Bằng mỉm cười:

-Ta đến là để bái sư, không phải đến tìm cái chết. nếu người muốn tìm cái chết thì cứ thử xem.

Khi nói chuyện, chân hắn khẽ bước ra, nhẹ nhàng giậm xuống.

Thứ sát khí mờ ảo quanh quần bao phủ lấy thân Tào Bằng. Hắn là người đi từ chiến trường ra, còn người thanh niên kia chẳng qua chỉ là thích tranh đấu trong thôn trang mà thôi. Đừng thấy y cao hơn Tào Bằng, thân thể có vẻ khỏe mạnh hơn hắn. Khi Tào Bằng để lộ sát ý, người thanh niên tức thì cảm thấy tim đập nhanh hơn, gương mặt tức thì trắng bệch.

-Nếu như người còn không bấm báo, ta đây có làm gì cũng không thể biết được đâu.

Nếu người cứ khăng khăng quyết ý như thế, ta cũng nói luôn cho người biết bằng vào hành vi của người, chiếu theo Hán luật mà nói, dù ta có giết người cũng không có gì quá đáng.

-Chu Kỳ, đừng có làm loạn!

Người bạn đồng môn đứng phía sau người thanh niên nuốt nước miếng, nhẹ giọng khuyên bảo.

-Vị công tử này, vừa rồi Chu Kỳ chỉ muốn nói giỡn với người thôi, người không cần bận tâm làm gì.

Tiên sinh vẫn chưa đi xa đâu, hiện người đang ở thư phòng xem sách. Như vậy đi, ta đi bấm báo cho người, xin công tử quên đi chuyện vừa rồi, được không?

Tào Bằng tức thì mỉm cười.

Nụ cười này của hắn khiến người khác phải cảm thấy mới lạ.

Lúc trước, sát khí của Tào Bằng lăm lệt, khiến người khác buộc phải cúi đầu khuất phục; giờ hắn lại cười tươi tắn, chẳng khác nào cây cối gặp gió xuân, chẳng khác nào gia đình sau bao năm chờ đợi tự nhiên có một bé trai. Mấy người thanh niên đứng đó không khỏi run người, như trút được gánh nặng trong lòng vậy.

Tiểu hài nhi này không giống với vị công tử mới rồi a!

Người thanh niên kia nhìn Chu Kỳ, chấp tay, rồi nhanh chân chạy vào thư viện.

Tào Bằng lùi xuống bậc thang, khoanh tay mà đứng.

Lúc này, mấy người thanh niên mới nhìn thấy có một đội nhân mã đứng cách đó không xa.

Hai thiếu nữ thiên kiều bá mị khe khẽ nói thầm, gương mặt tươi cười rạng rỡ. Đầm Ngọa Long nằm ở giữa núi Lục Hồn, là nơi hoang vu hẻo lánh. Những người như Chu Kỳ đều là người địa phương, từ nhỏ đã lớn lên trong núi, làm sao từng gặp những nữ tử như vậy. Tất cả đều tròn tròn mắt, há hốc mồm.

-Đúng rồi, xin hỏi đại danh của công tử là gì, công tử từ đâu đến?

Một người thanh niên mở miệng hỏi.

-Tại hạ là Tào Bằng, từ Hứa Đô đến đây.

-Tào Bằng? Xin hỏi công tử có quan hệ thế nào với Tư không đại nhân đương triều?

Tào Bằng cười:

-Mỗ phục vụ dưới trướng của Tào Tư không, đảm nhiệm chức Kỵ đô úy.

Người thanh niên kia không khỏi hít một hơi lạnh, những người còn lại mặt càng u ám, khó coi thêm. Bọn họ thực không ngờ rằng chức Kỵ đô úy của Tào Bằng chẳng qua chỉ là cái danh, là một chức vụ không có thực quyền.

Trong mắt bọn họ, Kỵ đô úy dường như còn lớn hơn cả huyện lệnh.

Hai người thanh niên thầm cảm thấy may mắn: “Ta đã nói rồi mà, vị công tử này vừa nhìn đã thấy không giống những người khác, quả nhiên là người có lai lịch. Nếu Chu Kỳ động đến hắn chẳng phải là tự tìm phiền toái sao? Nếu làm hắn bị thương, chắc chắn sẽ khiến quan phủ ra tay, đến lúc đó, tiên sinh cũng chẳng cứu được.

Nghĩ đến đây, người thanh niên trừng mắt nhìn Chu Kỳ một cái.

Chu Kỳ cúi đầu, lặng im không nói gì.

-Xin hỏi, Tào Bát Bách - Tào công tử đã đến rồi sao?

Từ trong thư viện truyền đến một tiếng cười sang sảng. Theo sau tiếng cười là tiếng bước chân gấp gáp, một người thanh niên nhanh chân đi từ trong thư viện ra.

Gương mặt Chu Kỳ càng u ám hơn, nhưng y vẫn đứng tránh sang một bên.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người kia lớn tuổi hơn hắn, ước chừng hơn hai mươi tuổi. Người này cao tám thước, tướng mạo tuấn lãng, mũi cao thẳng tắp, con mắt long lanh có thần. Y mặc một bộ thường phục màu trắng, lưng đeo đai ngọc, tay áo phấp phới, bay bay, rất có phong độ.

Tào Bằng bước lên trước, chấp tay nói:

-Tại hạ

chính là Tào Bằng.

-A, Tào công tử, cuối cùng công tử cũng tới rồi. Lão sư nói chỉ trong một hai ngày này công tử sẽ tới, cho nên luôn ở phía sau thư viện chờ.

Đám người Chu Kỳ lại biến sắc, cùng lùi lại một bước theo bản năng.

Người thanh niên nhìn đám người Hạ Hầu Lan bên ngoài, nhíu mày, thấp giọng nói:

-Tào công tử, những tùy tùng của công tử nên thu xếp thế nào đây?

Thấy Tào

Bằng lộ vẻ nghi hoặc, người thanh niên vội nói:

-Thư viện có quy định đệ tử của thư viện chỉ có một người được vào. Tùy từng không thể đi theo được. Nếu công tử muốn giữ bọn họ lại thì phải tự thu xếp ổn thỏa. Chỉ có điều nhiều người như vậy trong thôn chưa chắc đã thu xếp được.

-Vậy làm sao bây giờ?

-Hoặc công tử bảo bọn họ đi, hoặc là...

Người thanh niên tỏ vẻ xấu hổ.

Tào Bằng hiểu được ý tứ của y.

Người thanh niên muốn nói hoặc là bảo bọn Hạ Hầu Lan đi đến ở huyện thành ngoài núi, hoặc là đích thân Tào Bằng phải giải quyết.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

-Để ta tự giải quyết đi.

-Cũng tốt!

Người thanh niên cũng là người thoải mái, thấy Tào Bằng muốn tự quyết, y cũng không nói nhiều nữa. Y nghiêng người, nói:

-Tào công tử, mời đi theo ta.

-Mời sư huynh đi trước.

Tào Bằng nho nhã lễ độ bước lên bậc thang.

Đám người Chu Kỳ thấy Tào Bằng đi vào thư viện cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nhìn ra ngoài, vừa lấy Chiếu Dạ Bạch của Tào Bằng lại tấm tắc khen ngợi. Người tới nơi này bái sư nhiều, con cháu danh gia vọng tộc cũng có, hàn môn sĩ tử cũng có nhưng không người nào có được một con ngựa tốt như Tào Bằng. Chuyện này cũng giống như ở trường đại học ở thời hậu thế, nếu bạn đi một chiếc xe Santafe đến trường sẽ khiến người đổ kỵ vậy. Nhưng nếu bạn bước ra từ một chiếc Bugatti Veyron thì người khác sẽ không đổ kỵ, mà là tôn kính. Chiếu Dạ Bạch của Tào Bằng trong mắt đám người Chu Kỳ chẳng khác nào Bugatti Veyron cả.

Càng như thế càng chứng tỏ rằng Tào Bằng không giống người thường.

Chưa kể vừa rồi hắn để lộ sát khí, khiến đám người Chu Kỳ càng khiếp sợ hơn.

Nhưng lúc này, sự sợ hãi đã hóa thành tôn kính.

Vốn dĩ bọn họ không cùng một đẳng cấp, có gì phải so sánh đây?

Đừng thấy hắn nhỏ bé mà coi thường, chắc chắn hắn đã từng giết người, kinh qua chiến tranh. Bảo mã lương câu, giai nhân theo hầu, Hồ Bí phụng lệnh, sao bọn họ có thể sánh được đây?

So về chức quan, Tào Bằng là Kỳ đô úy, là mệnh quan triều đình. Bọn họ lại càng không thể sánh nổi.

Nghe những lời nói vừa rồi, vị Tào công tử này dường như còn là một vị danh nhân, vậy bọn họ lại càng không thể đắc tội được.

Người có thực lực cao hơn một chút sẽ khiến người khác ghen tị, nhưng thực lực cao hơn cả trăm, ngàn lần thì khiến người khác không dám sinh lòng ghen tị nữa.

-Chu Kỳ, về sau đừng trêu chọc Tào công tử nữa, nếu không sẽ chuốc lấy rắc rối đấy.

Chu Kỳ gật gật đầu, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

-Đúng rồi, ta còn chưa thỉnh giáo đại danh của sư huynh?

Trên đường đến thư viện bái kiến Hồ Chiêu, Tào Bằng tò mò hỏi.

Người thanh niên ôn hòa cười:

-Đại danh thì không dám nhận. Tại hạ là Tư Mã Ý ở Ôn huyện.

-Hóa ra là Tư Mã Sư Nhân.

Tào Bằng sững sốt, chợt nhiên dừng bước.

Hồi sinh trên thế gian này được hơn ba năm, Tào Bằng đã gặp khá nhiều danh nhân. Ban đầu, hắn vốn còn cảm thấy khiếp sợ ví như Ngụy Diên, ví như Điển Vi, nhưng hôm nay, gặp người này, hắn cũng chỉ lặng người đi một chút mà thôi. Đến cháu trai ngoại của mình còn biến thành Đặng Ngải, hắn còn gì phải khiếp sợ đây?

Nhưng lúc này, hắn thực sự rất kinh ngạc!

274. Chương 260: Học Làm Người

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 260: Học làm người

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tư Mã Ý, người này chính là Tư Mã Ý ư?

Là người xuất hiện rất dài trong Tam quốc, là người cuối cùng cướp lấy chính quyền của Tào Ngụy, con của y đã thành lập nên nhà Tây Tấn, Tư Mã Ý ư?

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, có mấy người mà Tào Bằng rất ghét. Không may, Tư Mã Ý chính là một trong số đó. Trong mắt hắn, Tư Mã Ý mới thực sự là chân truyền của Lưu Bang, da mặt vừa dày vừa đen. Tuy nhiên, hắn cũng không thể phủ nhận rằng Tư Mã Ý là đối thủ duy nhất trong Tam quốc diễn nghĩa có thể khiến Gia Cát Lượng cảm thấy sợ hãi.

Tư Mã Ý cũng ngây người!

Ta tên là Tư Mã ý thì người cũng không nên có phản ứng như thế chứ.

-Tào công tử, sao vậy?

Tào Bằng lấy lại tinh thần, vội nhoẻn miệng cười:

-Không có gì, chỉ là ta đã từng nghe người ta nhắc tới tên của Tư Mã công tử mà thôi.

-Ồ?

-Lệnh huynh có phải là Tư Mã Bá Đạt trước ở thành Cao Lệnh không?

Tư Mã Bá Đạt chính là Tư Mã Lăng. Năm Kiến An thứ hai, gã được Tào Tháo phong cho chức lược chúc tư không, kế nhiệm thành Cao Lệnh. Năm Kiến An thứ ba, Tư Mã Lăng nhân bệnh từ chức, hiện giờ dưỡng bệnh ở quê nhà Ôn huyện. Tư Mã Lăng cũng chính là ca ca của Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý gật đầu:

-Đúng vậy. Tào công tử cũng biết ca ca của ta sao?

-Ha ha, đâu chỉ lệnh huynh, Bát Đạt Tư Mã vang danh khắp thiên hạ, có ai lại không biết?

Tư Mã Ý vừa nghe thấy thế tức thì tươi cười hài lòng.

Tư Mã Ý hiện giờ vẫn chưa phải là Tư Mã Ý đa mưu túc trí, buồn vui không lộ, vinh nhục không sợ hãi ngày sau.

Y năm nay hai mươi tuổi, đúng tuổi thăng quan tiến chức. Nghe Tào Bằng khen, Tư Mã Ý không khỏi cao hứng. Tuy nhiên, không phải ai khen hay khích lệ y đều cao hứng, nhưng người này quả là khác biệt. Tào Bằng là ai? Đó là thiếu niên anh tuấn vang danh nhờ bài Bát Bách tự văn a.

Đừng tưởng Tư Mã Ý ở núi Lục Hồn, nhưng chuyện bên ngoài y không hề lạ lẫm.

Đặc biệt, Tào Tháo vì muốn để Tào Bằng bá sư thành công, nên khi đề cử hẳn với Hồ Chiêu, còn sai người mang bản sao chép của Bát Bách tự văn tới trước mặt Hồ Chiêu.

Hồ Chiêu sau khi xem xong cũng rất tán thưởng.

Ông từng nói với Tư Mã Ý rằng:

-Nếu xét về tài văn chương, Tào Bát Bách không thua gì Thái Bá Ngô.

Đây là đánh giá khiến người ta phải khiếp sợ nhường nào!

Thái Bá Ngô là Thái Ấp. Thật không ngờ Hồ Chiêu lại nói tài văn chương của Tào Bằng không thua gì Thái Bá Ngô?! Tư Mã Ý thân là con cháu quý tộc cũng là người cao ngạo từ trong cốt cách. Ngay từ đầu, y cũng không phục nhưng sau khi đọc qua Bát Bách tự văn, lại tìm được bài thơ Lậu thất minh kia, Tư Mã Ý vui lòng khuất phục. Chính vì thế, khi nghe nói Tào Bằng muốn bá Hồ Chiêu làm thầy, y hết sức cao hứng.

Ngày sau, y có thể nói với huynh trưởng và các đệ đệ rằng “Tào Bát Bách là sư đệ ta”, nghe cũng rất có thể diện.

Mà nay, y lại nghe Tào Bằng khen ngợi chính mình, Tư Mã Ý sao có thể không đắc ý được?

-Hiền đệ quá khen rồi!

Hay, chữ “công tử” tức thì đã biến thành “hiền đệ” rồi!

Mới nghe thì thấy có chút thiếu tôn trọng, nhưng thực tế lại rất thân thiết.

Tào Bằng không biết vì sao chợt nhiên dựng hết tóc gáy lên.

Có lẽ Tư Mã Ý khi về già để lại ấn tượng cho hẳn quá sâu sắc. Cái thứ ấn tượng về một kẻ nham hiểm, quỷ quyệt, hung ác như Tư Mã Ý chợt lại gọi Tào Bằng là “hiền đệ”, thật sự khiến hẳn sợ hãi. Cũng may, hẳn lập tức nén lại, tỏ ý khách sáo với Tư Mã Ý.

Huynh đệ Tư Mã Ý có tám người, y đứng thứ hai.

Tổ phụ y là Tư Mã Tuấn, làm tới chức thái thú Toánh Xuyên. Phụ thân y là Tư Mã Phòng, từng nhiều lần đảm nhiệm chức Lạc Dương lệnh, Hà Nam doãn, khi về già mới chuyển thành kỵ đô úy.

Nói tới đây, lại không thể không nhắc tới người mang tên Tư Mã Phòng này.

Cả đời Tư Mã Phòng đắc ý nhất một chuyện đó là khi ông ta đảm nhiệm chức Lạc Dương sứ, từng đề bạt Tào Tháo mới hai mươi tuổi làm bắc bộ úy Lạc Dương. Đây cũng là một trong những chuyện cực kỳ quan trọng thay đổi cả cuộc đời của Tào Tháo. Chính vì thế, sau khi Tào Tháo đắc thế, vô cùng hậu đãi gia tộc Tư Mã. Đặc biệt là Tư Mã Lăng, ca ca của Tư Mã Ý, được Tào Tháo hết sức trọng dụng. Lại nói con của Tư Mã Ý là Tư Mã Chiêu sau này còn cướp chính quyền Tào Ngụy. Năm đó, Tư Mã Phòng vốn chưa hề có ý định chiếm đoạt chính quyền Tào Ngụy...

-Hiền đệ, lão sư đang ở trong phòng này. Minh đệ đi thôi.

Tào Bằng đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Tư Mã Ý gọi tên hẳn.

Hẳn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ở phía cuối con đường mòn có một tòa thư xá xây bằng gạch xanh ngói đỏ, lặng lẽ hiện ra trước tầm mắt hẳn.

Thư viện đầm Ngọa Long chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh.

Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, thư viện không lớn lắm. Nhưng nếu đi vào bên trong sẽ phát hiện sự thực không phải như vậy.

Chung quy mà nói, thư viện đầm Ngọa Long được xây theo kiểu tiền đường lớn, phần gian nghỉ ở phía sau, gian giữa được bố trí nối với ba, bốn tòa nhà lớn khác. Bước qua cửa là đã tiến vào viện, tức phần chính của thư viện. Chiều theo lễ chế, nơi này là tiền đường, các gian phòng chia làm phòng và sương, công đường có lọng che. Đây cũng là cách xây nhà quen thuộc, nhà cao rộng, có một bức tường rộng chia cách với hậu viện. Bức tường này mở ra một cánh cửa gọi là trung các. Qua trung các, là tiến đến hậu đường, là nhà của Hồ Chiêu.

Thư viện và trạch viện cùng hợp thành một khối, tập hợp đủ các phong cách xây dựng ở đầm Ngọa Long.

Hậu đường có núi non, có bậc thang, có hiên nhà, còn có lầu các. Ở giữa hậu đường có một tường viện, trong tường viện có một hành lang gấp khúc, được gọi là Lưỡng vũ, là nơi kết nối hậu đường và cửa vũ môn, tạo thành điểm nhấn trong trạch viện, cũng thể hiện khí thế trang nghiêm của nơi này.

Hồ Chiêu năm nay bốn mươi tám tuổi nhưng nhìn qua chỉ chừng bốn mươi mà thôi.

Có lẽ do đã gửi gắm tình cảm cho non nước, không hỏi chuyện thế sự nên ông có vẻ trẻ hơn những người đồng lứa tuổi nhiều. Ít nhất, theo như Tào Bằng thấy, Hồ Chiêu dường như còn trẻ hơn Tuân Diễn. Chính vì thế, khi Tào Bằng cởi giày, đi vào gian phòng, không khỏi sửng sốt.

Sắp tới đầu hạ, Hồ Chiêu khoác trên mình một bộ y phục màu trắng, nhìn rất tiêu sái.

-Học sinh Tào Bằng bái kiến tiên sinh.

Dáng người của Hồ Chiêu không cao, hai gò má gầy gò.

Ông ngồi trên giường, tay cầm một quyển sách, lật xem.

Thấy Tào Bằng hành đại lễ, ông buông sách, khẽ mỉm cười:

-Tào Hữu Học.

-Có học sinh.

-Ta đang xem Bát Bách tự văn của người.

-Học sinh rất lo sợ.

Hồ Chiêu xua tay, ra hiệu cho Tào Bằng ngồi một bên, lấy chén đồng nhấp ngụm nước rồi khẽ ho khan hai tiếng.

-Vốn ta đã không còn ý định thu nhận đệ tử nữa. Nhưng sau khi xem hai bài văn của người muốn ngừng mà không được. Thêm nữa, Tào công đã đích thân tiến cử, ta cũng không tiện từ chối, chính vì thế mới để người đến đây. Tào Bằng, ta tài sơ học thiển, không có ý muốn tìm công danh. Nay thời buổi loạn lạc nhưng ta lại chỉ trốn vào một góc, mặc cho lớp hậu thế. Chính vì thế, nếu người muốn học quyền mưu, cầu công danh, ta chỉ sợ không dạy nổi người. Mời người mau trở về cho.

Ý tứ trong lời nói của Hồ Chiêu rất rõ ràng.

Tào Bằng thật ra cũng sớm biết đại danh sĩ thời này hầu hết đều có tính tình cổ quái một chút. Cho dù hẳn có được Tào Tháo tiến cử cũng chỉ là bước đầu mà thôi. Muốn bái nhập làm môn hạ của Hồ Chiêu, hẳn còn phải trải qua sự khảo thí của ông ta nữa. Ngay cả lời nói vừa rồi cũng là một lần thử thách.

-Học sinh đến đây không cầu quyền mưu, không vì sách vở, càng không có ý định cầu công danh.

-Ồ?

Hồ Chiêu khẽ mỉm cười:

-Vậy người cầu cái gì?

-Học sinh chỉ cầu đạo lý làm người.

Một câu này khiến mắt Hồ Chiêu sáng rực.

-Làm người? Chẳng lẽ người không phải người sao?

-Khi xưa, Khổng Trọng Ni cả một đời nghèo khó, cũng chỉ dám nói mấy lời đạo lý thì sao học sinh dám tự nói là đã hiểu đạo làm người được?

Trong mắt Hồ Chiêu hiện lên một chút ý cười.

Ông trầm mặc một lát, hạ giọng nói:

-Tào Bằng, người sinh ra ở núi Trung Dương. Sau này vì trốn tránh tai họa mà theo cha mẹ đến Cức Dương. Trên đường gặp được Bằng Nguyên An, được Lộc Môn trân trọng. Chỉ vì sau này lại đắc tội với quý tộc Kinh Tương, gia đình suýt nữa tan nhà nát cửa. Nhân duyên trùng hợp, người lại đồng hành cùng Diển Vi, tìm nơi nương tựa ở Hứa Đô. Cha là Tào Cấp khéo nghề tinh luyện kim loại, chế tạo Đoạn Nhị thập trát bảo đao, đảm nhiệm chức Chư dã giám lệnh, lại nhân cải tạo được Tào công lê mà được phong làm chư dã đô úy. Anh rể Đặng Tắc là tộc nhân Đặng thị ở Cức Dương, vốn là tiểu lại ở Cức Dương. Sau khi quy thuận Tào Công, đảm nhiệm chức Hải Tây lệnh. Hai năm nay, y quản lý đồn điền ở Lương Hoài, giữ chức đồn điền đô úy. Tào Bằng người dù là Đặng Tắc được nhậm chức nhưng công của người rất lớn. Người theo Tuân Hưu Nhược đi sứ Giang Đông, phá được vụ án mạng Lục thị, là người kế nhiệm Hải Lăng úy. Người từng ác chiến với Lã Bố ở Khúc Dương, nhưng lại vì để vợ con Lã Bố chạy thoát mà mang tội.

Tào Bằng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Hồ Chiêu.

Người xưa thu đồ đệ là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Đạo làm người có: thiên, địa, quân, thân, sư.

Sự quan trọng trong đạo làm sư (thầy) có thể thấy được. Cổ nhân thường nói một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Đã là lão sư của người khác thì phải vì sự nghiệp cả đời của học sinh mà hao tâm tổn trí. Hồ Chiêu nếu muốn thu đồ đệ, dĩ nhiên sẽ phải cẩn thận hỏi thăm mọi chuyện liên quan đến Tào Bằng. Chỉ có điều, Tào Bằng không ngờ ông ta lại hỏi thăm rõ ràng như thế.

Hồ Chiêu nói:

-Làm người khó còn hơn cả cầu công danh. Tào Bằng, thứ người muốn cầu để lại cho ta khó khăn không ít đâu.

-Học sinh không cầu đạo lý của thánh hiền kia, chỉ cầu cả đời này không phải hổ thẹn với lương tâm mà thôi.

-Không hổ thẹn với lương tâm ư?

Hồ Chiêu trầm tư suy nghĩ.

-Hữu Học có chí hướng gì không?

-Chí hướng?

-Muốn làm người cần phải có chí hướng. Người học làm người mà lại chưa có sao?

Tào Bằng nghiêm nghị, lễ độ nói:

-Học sinh cầu sự học, cầu lấy thiên địa làm tâm, cầu sống vì dân, cầu vì tuyệt học của thánh hiền, cầu cho thiên hạ muôn đời thái bình.

Tào Bằng mười sáu tuổi đang ở giai đoạn vỡ giọng, giọng nói của hắn có hơi khàn khàn, nặng nề.

Những lời này hắn từng nói bên sông Tổ Thủy với Hác Chiêu, Diển Mãn, Hứa Nghi. Lúc ấy, hắn còn suýt bị sét đánh. Nhưng giờ hắn nói ra những lời này lại có cả sự tin tưởng nữa. Ta xuyên không nào phải để cầu thân, kiếm lợi danh, càng không nên vì những mưu kế sau này mà lầm đường lạc lối? Chính vì thế, những lời này đều là những lời phát ra từ đáy lòng của hắn, cũng khiến cho buổi nói chuyện này có vẻ nghiêm trang hơn.

Nét cười trên mặt Hồ Chiêu tắt hẳn. Ông kinh ngạc nhìn Tào Bằng. Một lát sau, ông ngồi thẳng dậy, đứng lên rời khỏi giường, ngửa mặt lên trời cười to.

-Tào Bằng, người đi đường vất vả rồi, trước mắt cứ xuống nghỉ ngơi trước đi. Nghe nói người có dẫn theo tùy tùng hộ tống, chỉ có điều đã vào thư viện của ta không được mang người theo. Nếu người muốn ở lại thư viện chỉ có thể bảo tùy tùng trở về núi Lục Hồn. Còn nếu muốn giữ tùy tùng ở lại thì phải tự mình thu xếp? Người muốn lựa chọn thế nào?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

-Học sinh thích sự thanh tịnh, sẽ ngụ ở bên ngoài thư viện ạ.

-Vậy thì để tự người thu xếp đi.

Tào Bằng đứng dậy, hai tay ôm quyền nâng cao qua đầu, vái chào sát đất rồi cáo từ rời đi.

Khi hần đang định đi ra, chợt nghe Hồ Chiêu ở phía sau nói:

-Bên ngoài hậu các của ta, cạnh đầm Ngọa Long có một khoảng đất trống. Nếu người muốn lập nơi nghỉ ngơi thì đừng ngại chọn nơi đó. Ngày mai, ta sẽ lên lớp giảng giải về “Luận”, đến lúc đó ta sẽ cùng bàn luận với các học sinh. Nếu như người có thể viết ra một tác phẩm xuất sắc, thì có thể làm đệ tử nhập môn của ta. Nếu không viết được thì Tào Bằng người hãy trở về Hứa Đô đi.

-Vâng!

Tào Bằng tuân lệnh rời khỏi gian phòng.

Lần khảo thí này coi như là thông qua, tiếp đến còn một bài thi viết nữa.

Tào Bằng đứng ở cửa gãi đầu, thầm cười khổ: “Muốn báỉ lão sư quả nhiên là chuyện phiền phức.”

Lại nói quy củ của Hồ Chiêu rất nhiều.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì danh sĩ thời đại này đều có tật xấu cả.

Lúc trước, khi ở Cức Dương, Bằng Đức Công tặng hần cuốn “Thượng thư” nhưng chưa từng khuyên bảo, mà chỉ nói nếu Tào Bằng có thể đọc thông hiểu thuộc thì có thể vào núi báỉ sư.

Vậy làm sao để đánh giá được Tào Bằng có hiểu hay không, chẳng phải cũng là một cuộc thi sao?

Dù sao Tào Bằng cũng không giống với các học sinh bình thường của thư viện đầm Ngọa Long. Hồ Chiêu mở thư viện, dạy cho ba trăm học sinh đọc sách biết chữ, đây là giáo hóa; còn Tào Bằng cũng tốt, mà Tư Mã Ý cũng thế, điểm cốt lõi là truyền đạo và thụ nghiệp, yêu cầu dĩ nhiên phải khác.

Tư Mã Ý đứng ở cửa chờ vừa thấy Tào Bằng đi ra liền cười ha ha, nghênh đón.

-Hiện đệ thế nào rồi?

-Tiên sinh bảo ta lập phòng bên ngoài hậu các, còn nói ngày mai sẽ ra đề khảo thí.

-Ồ, chuyện đó không có gì đâu. Tiên sinh ra đề hầu hết đều có quy luật cả. Giống như lúc trước ta báỉ sư, vừa đúng lúc tiên sinh đang giảng “Hiếu” nên đề cũng lấy “Hiếu” làm nội dung. Đúng rồi, tiên sinh có nói cho hiện đệ biết ngày mai người sẽ giảng giải bài văn nào không?

-“Luận”.

Tư Mã Ý cười nói:

-Vậy là dễ làm rồi. Đề ngày mai của tiên sinh ắt sẽ có liên quan đến “Luận”.

Dễ làm cái rắm ấy!

Tào Bằng thấy hơi đau đầu.

Đúng là hần không hề xa lạ với “Luận” nhưng không có nghĩa là hần có thể viết ra một kiệt tác được.

Chuyện này quả thực có chút phiền phức.

Tư Mã Ý là đệ tử thân truyền của Hồ Chiêu, lại hết sức nhiệt tình cùng Tào Bằng đi tới chỗ đất trống mà Hồ Chiêu nói kia. Tào Bằng phát hiện khoảng đất trống này cách tòa nhà hậu các của Hồ Chiêu ước chừng mấy trăm mét. Cả khoảng đất trống là một khu rừng đào nhỏ.

Mảnh đất trống này rộng chừng hơn một ngàn mét vuông, tiếp giáp với đầm Ngọa Long, cảnh sắc vô cùng động lòng người.

Hai ngày nữa đã là đầu hạ rồi.

Nhưng ở trong núi Lục Hồn, gió lạnh vẫn khê thổi qua, không hề có chút nóng bức nào.

Tào Bằng gãi gãi đầu, nói với Tư Mã Ý:

-Nơi này làm sao để dựng phòng đây?

Tư Mã Ý ngẫm nghĩ một chút:

-Dù sao quanh đây cũng nhiều cây cối và tre trúc, người nên tìm thôn dân quanh đây nhờ họ dựng giúp cho, cũng chẳng phiền gì. Không cần đẹp lắm, chỉ cần ở được là được rồi. À, nhưng người phải cẩn thận một chút. Người dân nơi này rất nhanh nhẹn, dũng mãnh, không nên xung đột gì với bọn họ. Nhờ bọn họ giúp đỡ, ngăn vạn lần đừng nói chuyện tiền nong gì cả, cứ mời rượu là được. Chi bằng như thế này đi, người cứ làm cho bọn họ hiểu trước đã. Ta dẫn người đi tìm trưởng thôn đã.

-Vậy thì phiền sự huynh.

Cũng may bọn Hạ Hầu Lan dù bỏ xe lại nhưng không hề vứt bỏ hành lý.

Dưới sự chỉ đạo của Tào Bằng, Hạ Hầu Lan sai người dựng vài trướng nhỏ trên bãi đất trống trước. Quách Hoàn và Bộ Loan thì lo liệu chuẩn bị đồ ăn.

Dưới sự giúp đỡ của Tư Mã Ý, Tào Bằng đến thăm trưởng thôn, nói qua sự tình một chút. Lý trưởng vô cùng thoải mái đồng ý giúp đỡ hẳn.

Gã cũng nghe người ta nói Tào Bằng là quan viên triều đình đến đây để báai sư. Chính vì thế, gã lo liệu cũng hết sức chu toàn. Còn Tào Bằng nghe theo lời khuyên của Tư Mã Ý lệnh Hạ Hầu Lan dẫn mấy người đi vào sâu trong rừng săn bắn. Sau đó, hắn lại lệnh người cưỡi ngựa ra ngoài núi mua rượu.

Chỉ loáng chốc, đến khi trời vừa tối, hai gian nhà trúc đơn sơ đã hình thành phần nào.

Lý trưởng còn sai người mang chăn đệm tới, nói là gió đêm trong núi rất lạnh, nên dùng chúng để chống lại cái giá rét. Sau khi Tào Bằng cảm tạ rồi liền để Quách Hoàn và Bộ Loan ở trong nhà trúc, bản thân hắn và các tùy tùng thì chia nhau ở trong quân trướng. Hắn mang con mồi vừa bắt được và rượu mua đến chia cho thôn dân, thôn dân đầm Ngọa Long tức thì mừng rỡ, cả đám cao hứng, phấn chấn rời đi. Người miền núi không nặng tiền bạc, bọn họ nhiệt tình lại hiếu khách đều không phải vì muốn có tiền tài. Nếu người cho bọn họ tiền, sẽ khiến bọn họ cảm thấy người coi thường bọn họ, làm nhục bọn họ.

Tào Bằng không khỏi thầm cảm kích Tư Mã Ý, nếu không có ý nhắc nhở, sao hắn biết được những điều ảo diệu này được?

Tư Mã Ý ở trong học xá. Sau khi đêm xuống, y liền cáo từ rời đi.

Bầu trời tối đen như mực, nhiệt độ không khí cũng giảm xuống.

Tào Bằng ngồi trong quân trướng, lấy một quyển “Luận” từ trong bọc hành lý ra đốt đuốc đọc.

Có trời mới biết ngày mai Hồ Chiêu sẽ ra đề bài quái quỷ gì?

Trong lòng hắn không khỏi lo lắng.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tư Mã Ý liền chạy tới tìm Tào Bằng.

-Sao vậy? Tiên sinh dạy học sớm vậy sao?

Tào Bằng vừa mới luyện xong quyền cước, thấy Tư Mã Ý lại đây không khỏi tò mò, hỏi.

-Không phải thế, không phải thế!

Tư Mã Ý cười nói:

-Thư viện của chúng ta bắt đầu học từ giờ thìn. Nhưng tiên sinh có quy định mỗi buổi sáng mọi người phải tập trung một chỗ rèn luyện gân cốt. Hơn nữa, là do đích thân tiên sinh dạy, đây cũng là thói quen của thư viện ta.

Người đọc sách thời kỳ Đông Hán cũng không nên chỉ toàn ma ốm.

Muốn đọc sách tốt thì thân thể cũng phải tráng kiện mới được.

Tào Bằng và Tư Mã Ý đi vào từ phía hậu các ra trung các rồi tới tiền đường. Chỉ thấy mười mấy tên thanh niên đều đang tập thể dục theo Hồ Chiêu.

Thuật tập thể dục của Hồ Chiêu là dẫn đạo thuật cực kỳ thông dụng ở thời Đông Hán, có tất cả một trăm lễ tám động tác, bắt chước chim bay cá nhảy.

Đời sau, Mã Vương Đồi từng khai quật được một bộ dẫn đạo thuật nghìn năm, rất giống với thuật giúp tráng kiện thân thể do Hồ Chiêu truyền thụ này.

Giống như yoga chẳng? Giống Thái cực quyền ư? Hay là Ngũ cảm hí?

Dù sao Tào Bằng cũng không rõ lắm.

Hắn và Tư Mã Ý đứng trên đoạn hành lang gặp khúc Lưỡng vũ cùng luyện tập với các học sinh.

-Sư huynh, sao chúng ta không cùng luyện tập với bọn họ?

Tư Mã Ý nhún vai, cười khỏ nói:

-Cũng không phải là ta không muốn, mà là bọn họ không tiếp nhận ta. Đúng rồi, ngày hôm qua khi người đến có phải Chu Kỳ làm khó người không?

-Ách.

-Y là người bản xứ, hơn nữa cũng là người đầu lĩnh của các đệ tử trong thư viện. Người này cũng không thể nói là hư hỏng, nhưng lòng dạ hơi hẹp hòi. Khi ta mới vào thư viện từng xảy ra chút hiểu lầm với y, cho đến giờ vẫn chưa hòa hợp được. Cũng chính vì thế, các đệ tử trong thư viện cũng rất bài xích ta, ta đành phải một mình tập thể dục vậy.

A, thật không ngờ Tư Mã Ý lừng danh lại phải nếm trải chuyện này?

275. Chương 261: Bàn Về Sen.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 261: Bàn về sen.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Theo bản năng, Tào Bằng nhìn về phía Chu Kỳ, lại phát hiện y cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Chu Kỳ đã cười cười với Tào Bằng cũng coi như là chào hỏi. Tào Bằng cũng cười đáp lại, rồi lại nhìn Tư Mã Ý, ngộ ra đôi điều.

Chưa chắc là Chu Kỳ lòng dạ hẹp hòi, bản thân Tư Mã Ý có lẽ cũng có vấn đề.

Tư Mã Ý xuất thân con nhà quyền quý, là con cháu danh gia vọng tộc, luôn có một chút ngạo khí, hoặc có lẽ nên nói là ngạo mạn.

Có lẽ thứ khí chất ngạo mạn này khiến song phương hiểu lầm càng lúc càng sâu sắc. Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, nhưng không nói thẳng ra với Tư Mã Ý...

Hắn việc gì phải vì chuyện này mà đắc tội với Tư Mã Ý đây?

Đừng tưởng y hiện tại khá niềm nở với ta, nếu chẳng may chọc giận y, nói không chừng sẽ bị y sinh lòng oán hận.

Bài luyện tập buổi sáng chấm dứt, các đệ tử túm năm tụm ba rời đi.

Hồ Chiêu cũng không để ý đến Tư Mã Ý và Tào Bằng, ung dung trở về phòng.

Gần giờ thìn, Tư Mã Ý cùng Tào Bằng đi vào đại sảnh của tiền đường. Nơi này rộng chừng hơn bốn trăm mét vuông. Hồ Chiêu ngồi nghiêm chỉnh, phía dưới là đệm cói và dãy bàn dài. Các đệ tử của thư viện tự ngồi vào vị trí của mình. Hồ Chiêu vẫy tay với Tào Bằng, lấy tay chỉ một chiếc bàn dài bên cạnh ông. Tào Bằng cung kính thi lễ, đi qua, ngồi xuống.

Hắn ngồi bên cạnh Tư Mã Ý, bên sườn của bục giảng, tách biệt với các đệ tử.

Rất nhiều người không biết Tào Bằng, còn Hồ Chiêu cũng không có ý định giới thiệu. Nhưng tất cả mọi người đều biết được ngồi ở vị trí này chứng tỏ Hồ Chiêu đã nhận Tào Bằng. Không ít người tỏ vẻ hâm mộ qua ánh mắt, cũng có người châu đầu ghé tai, khe khẽ nhỏ to với nhau.

Hồ Chiêu cũng không thèm nhìn, cầm lấy kinh đường mộc, đập ba cái lên bài.

Trong phút chốc, cả tiền đường lặng phắc như tờ!

Tào Bằng ngồi trên chiếu cói, như nhớ lại trường và lớp học ở kiếp trước.

Có lẽ do sự giáo dục ở kiếp trước khiến cho Tào Bằng hơi phản cảm với thư viện của cổ nhân.

Tất cả những bộ phim hay kịch trên truyền hình là một người dẫn theo cả một đám người ngồi rung đùi đắc chí.

Nhưng khi hắn thực sự ngồi trên giảng đường thì lại có một sự cảm nhận khác. Nói tới chuyện này thì phải nói tới một người. Người đó chính là người thầy Kinh Thi đương đại Trịnh Huyền. Năm Duyên Hi thứ chín cũng là năm công nguyên thứ chín, lần đầu tiên xuất hiện họa bè phái. Nguyên nhân là do kẻ sĩ và hoạn quan xảy ra xung đột. Trong chuyện này, Lý Ứng, Trần Phồn, Đậu Vũ cùng với hai trăm danh sĩ bị bắt vào ngục hoặc phải bỏ trốn.

Sau đó nhờ có ngoại thích bên ngoài tác động Hán Chương Đế hạ lệnh phóng thích Lý Ứng và hơn hai trăm người.

Nhưng không lâu sau, hoạn quan phản kích lập mưu hãm hại khiến cho đám người Lý Ứng bị hạ ngục rồi xử tử. Năm Kiến Ninh thứ nhất, Hán Linh đế, các châu quân truy xét khiến cho tất cả những môn sinh của họ cho dù là phụ tử hay huynh đệ đều bị liên lụy. Đây gọi là họa Đãng cổ lần thứ hai. Gọi là Đãng cổ đó là vì người của Đãng bị giam cầm cắt đứt con đường trở thành kẻ sĩ, không được làm quan. Lúc ấy, Trịnh Huyền là thuộc hạ của Đậu Vũ, lại được Đậu Vũ coi trọng cho nên cũng bị coi là người Đãng.

Năm Kiến Ninh thứ tư, Trịnh Huyền bị bắt giam. Sau khi bị giam, Trịnh Huyền đóng cửa ở ẩn.

Kinh Thi thời Hán là một nhánh của thời trước. Sau khi Tần Thủy Hoàng đốt sách, nhà Hán có một số nho sinh dựa vào trí nhớ mà ghi lại được một chút, sử dụng làm văn tự thông hành lúc bấy giờ. Nó cũng chính là cách ghi chép theo thể chữ Lệ. Vào thời Tây Hán, Hán Thành đế, Hán Ai Đế, cha con Lưu Hưởng căn cứ trong một số tàng thư mà biên soạn ra Tả thị Xuân Thu, rồi dựa vào một ít Kinh Thi được khắc trên vách đá mà tạo ra học phái Kinh học cổ văn. Từ đó cho tới nay, hai học phái kim cổ vẫn luôn xung đột với nhau.

Trịnh Huyền học tập Kinh Dịch và Công Dương xuân thu thuộc phái Kinh học thể chữ Lệ. Sau đó ông lại theo Trương Cung Tổ học chu quan, Tả Thị Xuân thu thuộc phái Kinh học cổ văn. Trong những năm tháng bị giam cầm, ông đã dung hòa hai trường phái kim cổ rồi sáng tạo ra học phái Trịnh học, chú giải Kinh văn của trăm nhà. Kinh văn của Trịnh học vừa mới xuất hiện lập tức làm cho khắp nơi rung chuyển. Sau loạn Khăn Vàng, sĩ tử bắt đầu bỏ Kinh học kim cổ mà tôn trọng Kinh văn Trịnh học, khiến cho nó được phổ biến rộng rãi trong thiên hạ. Cho tới hôm nay đã được mười lăm năm. Kinh văn Trịnh học đã trở thành trào lưu chính, lấy đó làm chuẩn.

Hồ Chiêu sinh ra vào năm Hi Bình thứ tư, trong quá trình đi học cũng nhận sự ảnh hưởng của Kinh văn Trịnh Huyền cho nên khi giảng cũng lấy đó làm chính. Có điều kiến thức của Hồ Chiêu rất nhiều cho nên trong lúc giảng cũng thường xuyên pha trộn thêm quan điểm của mình khi mờ khi tỏ, khi dễ khi khó.

Hiện tại Tào Bằng tự mình nghe cũng có một chút cảm nhận khi đọc luận không ngờ âm của nó rất phong phú.

Thoảng chớp, buổi trưa đã trôi qua. Hồ Chiêu gõ nhẹ chuông, báo hiệu tan học.

Căn cứ theo quy định của thư viện thì buổi trưa tới sau giờ Ngọ một canh giờ, mọi người có một chút thời gian ăn cơm. Tào Bằng và Tư Mã Ý đứng dậy đi ra khỏi giảng đường. Còn những học sinh khác thì tùm nập ba lại ăn cơm và nói chuyện phiếm với nhau.

Có câu ăn cơm không nói chuyện, ngủ không nói chuyện. Có điều đối với đám học sinh người miền núi dường như cũng không để ý tới những chuyện đó.

- Hình như nghe nói Tào Bằng là mệnh quan triều đình?

- Ủm! Hôm qua ta cũng mới nghe thấy. Kỵ đô úy so với huyện lệnh của chúng ta còn quan trọng hơn. Ta còn nghe nói, người họ Tào đó có danh tiếng chứ không phải là người thường.

- Nếu đã làm quan thì tại sao lại phải đi học ở đây?

- Cái này... Làm sao mà ta biết? Có lẽ cũng là người danh gia muốn làm học trò của thầy chúng ta để lấy chút thanh danh.

- Các người đừng có nói lung tung. Tào Đô Úy không giống với người kia. Hôm qua khi cha ta tới giúp hấn dọn phòng, hấn tặng cha ta một vò rượu. Tào Đô úy là người thân thiện, vị kia làm sao có thể so sánh được?

“Vị kia” mà đám học sinh nói chuyện với nhau chính là Tư Mã Ý. Có thể thấy được mối quan hệ của Tư Mã Ý ở đây không được tốt lắm.

Đúng lúc này có một học sinh từ bên ngoài bước vào cầm theo hai hộp đồ ăn rất nặng.

- Tới đây nào! Tào công tử mời... Ha ha! Công tử đưa cho ta hai miếng thịt nai mới săn đã được nướng rất ngon. Mọi người mau tới đây nếu không là không còn đâu.

Hộp đồ ăn được mở ra, mùi thịt thơm liền xộc ngay vào mũi. Mặc dù những người miền núi thường hay săn bắn nhưng thật ra con mồi họ săn được đều đổi lấy đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống. Vì vậy mà ngược lại bọn họ không có nhiều cơ hội được ăn thịt.

Vài người học sinh do dự một chút rồi không chịu nổi mùi thơm xộc vào mũi mà bật dậy.

Có người đầu tiên lập tức có người thứ hai. Trong nháy mắt, trong ngoài đình viện lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

- Hữu Học! Người cần gì phải làm vậy?

Tư Mã Ý đang ăn cơm cùng với Tào Bằng không nhận được lên tiếng hỏi. Có lẽ trong suy nghĩ của y thì việc Tào Bằng làm hoàn toàn không cần thiết.

Tào Bằng cười nói:

- Một mình vui vẻ không bằng cùng vui với mọi người. Từ nay về sau ta còn sống ở đây, hòa hợp một chút vẫn hay hơn.

- Một mình vui vẻ không bằng cùng vui với mọi người?

Tư Mã Ý nghe thấy vậy liền nở nụ cười. Sau khi ăn xong, Tào Bằng và Tư Mã Ý lại cùng nhau trở về học đường nhưng rõ ràng là cảm xúc khác nhau. Cho dù đám học sinh miền núi này có thật sự chấp nhận Tào Bằng hay không thì ít ra ngoài mặt cũng thể hiện một chút gần gũi.

- Tào Đô Úy! Đa tạ.

- Đúng vậy! Tào Đò Úy! Căn phòng của ngài có tốt không? Nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói một tiếng.

....

Cứ như vậy mọi người liên tục tới bắt chuyện. Ngay cả Chu Kỳ từng có xung đột với Tào Bằng cũng gật đầu hỏi thăm hân.

Tào Bằng tươi cười, nhất nhất trả lời khiến cho đám học sinh lại càng thêm nhiệt tình.

Tư Mã Ý hơi nhú mày. Gã ở đây suốt một năm nhưng chưa thấy đám học sinh miền núi có thái độ như vậy. Trước đây, gã và đám học sinh miền núi này có một sự cách biệt rõ ràng vì vậy mà không hề giao tiếp bằng hữu. Hay có thể nói, gã không có hứng thú giao tiếp với những người này. Ngày hôm qua, gã nói cho Tào Bằng biết tập tục của người miền núi. Tới hôm nay, gã nhận ra mình nên học hỏi Tào Bằng một chút về việc đối xử với họ. Chẳng trách mà Tào Bằng mới bằng đó tuổi đã có được danh vọng thế này.

“Đúng là một con người có sự kiêu ngạo, xa thì nghiêm nghị, gần thì ôn hòa....”

Tư Mã Ý thầm bội phục.

Có lẽ do sự giáo dục ở kiếp trước khiến cho Tào Bằng hơi phản cảm với thư viện của cổ nhân. Tất cả những bộ phim hay kịch trên truyền hình là một người dẫn theo cả một đám người ngồi rung đùi đắc chí. Nhưng khi hân thực sự ngồi trên giảng đường thì lại có một sự cảm nhận khác.

Nói tới chuyện này thì phải nói tới một người. Người đó chính là người thầy Kinh Thi đương đại Trịnh Huyền. Năm Duyên Hi thứ chín cũng là năm công nguyên thứ chín, lần đầu tiên xuất hiện họa bè phái. Nguyên nhân là do kẻ sĩ và hoạn quan xảy ra xung đột. Trong chuyện này, Lý Ứng, Trần Phồn, Đậu Vũ cùng với hai trăm danh sĩ bị bắt vào ngục hoặc phải bỏ trốn.

Sau đó nhờ có ngoại thích bên ngoài tác động Hán Chương Đế hạ lệnh phóng thích Lý Ứng và hơn hai trăm người. Nhưng không lâu sau, hoạn quan phản kích lập mưu hãm hại khiến cho đám người Lý Ứng bị hạ ngục rồi xử tử. Năm Kiến Ninh thứ nhất, Hán Linh đế, các châu quân truy xét khiến cho tất cả những môn sinh của họ cho dù là phụ tử hay huynh đệ đều bị liên lụy. Đây gọi là họa Đảng cổ lần thứ hai. Gọi là Đảng cổ đó là vì người của Đảng bị giam cầm cắt đứt con đường trở thành kẻ sĩ, không được làm quan. Lúc ấy, Trịnh Huyền là thuộc hạ của Đậu Vũ, lại được Đậu Vũ coi trọng cho nên cũng bị coi là người Đảng.

Năm Kiến Ninh thứ tư, Trịnh Huyền bị bắt giam. Sau khi bị giam, Trịnh Huyền đóng cửa ở ẩn.

Kinh Thi thời Hán là một nhánh của thời trước. Sau khi Tần Thủy Hoàng đốt sách, nhà Hán có một số nho sinh dựa vào trí nhớ mà ghi lại được một chút, sử dụng làm văn tự thông hành lúc bấy giờ. Nó cũng chính là cách ghi chép theo thể chữ Lệ. Vào thời Tây Hán, Hán Thành đế, Hán Ai Đế, cha con Lưu Hưởng căn cứ trong một số tàng thư mà biên soạn ra Tả thị Xuân Thu, rồi dựa vào một ít Kinh Thi được khắc trên vách đá mà tạo ra học phái Kinh học cổ văn. Từ đó cho tới nay, hai học phái kim cổ vẫn luôn xung đột với nhau.

Trịnh Huyền học tập Kinh Dịch và Công Dương xuân thu thuộc phái Kinh học thể chữ Lệ. Sau đó ông lại theo Trương Cung Tổ học chu quan, Tả Thị Xuân thu thuộc phái Kinh học cổ văn. Trong những năm tháng bị giam cầm, ông đã dung hòa hai trường phái kim cổ rồi sáng tạo ra học phái Trịnh học, chú giải Kinh văn của trăm nhà. Kinh văn của Trịnh học vừa mới xuất hiện lập tức làm cho khắp nơi rung chuyển. Sau loạn Khăn Vàng, sĩ tử bắt đầu bỏ Kinh học kim cổ mà tôn trọng Kinh văn Trịnh học, khiến cho nó được phổ biến rộng rãi trong thiên hạ. Cho tới hôm nay đã được mười lăm năm. Kinh văn Trịnh học đã trở thành trào lưu chính, lấy đó làm chuẩn.

Hồ Chiêu sinh ra vào năm Hi Bình thứ tư, trong quá trình đi học cũng nhận sự ảnh hưởng của Kinh văn Trịnh Huyền cho nên khi giảng cũng lấy đó làm chính. Có điều kiến thức của Hồ Chiêu rất nhiều cho nên trong lúc giảng cũng thường xuyên pha trộn thêm quan điểm của mình khi mở khi tỏ, khi dễ khi khó.

Hiện tại Tào Bằng tự mình nghe cũng có một chút cảm nhận khi đọc luận không ngờ âm của nó rất phong phú.

Thoáng quá, buổi trưa đã trôi qua. Hồ Chiêu gõ nhẹ chuông, báo hiệu tan học. Căn cứ theo quy định của thư viện thì buổi trưa tới sau giờ Ngọ một canh giờ, mọi người có một chút thời gian ăn cơm. Tào Bằng và

Tư Mã Ý đứng dậy đi ra khỏi giảng đường. Còn những học sinh khác thì túm năm tụm ba lại ăn cơm và nói chuyện phiếm với nhau.

Có câu ăn cơm không nói chuyện, ngủ không nói chuyện. Có điều đối với đám học sinh người miền núi đường như cũng không để ý tới những chuyện đó.

- Hình như nghe nói Tào Bằng là mệnh quan triều đình?

- Ừm! Hôm qua ta cũng mới nghe thấy. Kỳ đo úy so với huyện lệnh của chúng ta còn quan trọng hơn. Ta còn nghe nói, người họ Tào đó có danh tiếng chứ không phải là người thường.

- Nếu đã làm quan thì tại sao lại phải đi học ở đây?

- Cái này... Làm sao mà ta biết? Có lẽ cũng là người danh gia muốn làm học trò của thầy chúng ta để lấy chút thanh danh.

- Các người đừng có nói lung tung. Tào Đô Úy không giống với người kia. Hôm qua khi cha ta tới giúp hẩn dọn phòng, hẩn tặng cha ta một vò rượu. Tào Đô úy là người thân thiện, vị kia làm sao có thể so sánh được?

“Vị kia” mà đám học sinh nói chuyện với nhau chính là Tư Mã Ý. Có thể thấy được mối quan hệ của Tư Mã Ý ở đây không được tốt lắm.

Đúng lúc này có một học sinh từ bên ngoài bước vào cầm theo hai hộp đồ ăn rất nặng.

- Tới đây nào! Tào công tử mời... Ha ha! Công tử đưa cho ta hai miếng thịt nai mới săn đã được nướng rất ngon. Mọi người mau tới đây nếu không là không còn đâu.

Hộp đồ ăn được mở ra, mùi thịt thơm liên xộc ngay vào mũi. Mặc dù những người miền núi thường hay săn bắn nhưng thật ra con mồi họ săn được đều đổi lấy đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống. Vì vậy mà ngược lại bọn họ không có nhiều cơ hội được ăn thịt. Vài người học sinh do dự một chút rồi không chịu nổi mùi thơm xộc vào mũi mà bật dậy. Có người đầu tiên lập tức có người thứ hai. Trong nháy mắt, trong ngoài đình viện lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

- Hữu Học! Người cần gì phải làm vậy?

Tư Mã Ý đang ăn cơm cùng với Tào Bằng không nhận được lên tiếng hỏi. Có lẽ trong suy nghĩ của y thì việc Tào Bằng làm hoàn toàn không cần thiết.

Tào Bằng cười nói:

- Một mình vui vẻ không bằng cùng vui với mọi người. Từ nay về sau ta còn sống ở đây, hòa hợp một chút vẫn hay hơn.

- Một mình vui vẻ không bằng cùng vui với mọi người?

Tư Mã Ý nghe thấy vậy liền nở nụ cười. Sau khi ăn xong, Tào Bằng và Tư Mã Ý lại cùng nhau trở về học đường nhưng rõ ràng là cảm xúc khác nhau. Cho dù đám học sinh miền núi này có thật sự chấp nhận Tào Bằng hay không thì ít ra ngoài mặt cũng thể hiện một chút gần gũi.

- Tào Đô Úy! Đa tạ.

- Đúng vậy! Tào Đô Úy! Căn phòng của ngài có tốt không? Nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói một tiếng.

....

Cứ như vậy mọi người liên tục tới bắt chuyện. Ngay cả Chu Kỳ từng có xung đột với Tào Bằng cũng gật đầu hỏi thăm hẩn. Tào Bằng tươi cười, nhất nhất trả lời khiến cho đám học sinh lại càng thêm nhiệt tình.

Tư Mã Ý hơi nhíu mày. Gã ở đây suốt một năm nhưng chưa thấy đám học sinh miền núi có thái độ như vậy. Trước đây, gã và đám học sinh miền núi này có một sự cách biệt rõ ràng vì vậy mà không hề giao tiếp bằng hữu. Hay có thể nói, gã không có hứng thú giao tiếp với những người này. Ngày hôm qua, gã nói cho Tào Bằng biết tập tục của người miền núi. Tới hôm nay, gã nhận ra mình nên học hỏi Tào Bằng một chút về việc đối xử với họ. Chẳng trách mà Tào Bằng mới bằng đó tuổi đã có được danh vọng thế này.

“Đúng là một con người có sự kiêu ngạo, xa thì nghiêm nghị, gần thì ôn hòa....”

Tư Mã Ý thăm bộ phục.

Tới lúc này, Hồ Chiêu đi vào giảng đường. Thấy cảnh tượng ảm áp trong giảng đường, ánh mắt của ông như xuất hiện nụ cười.

- Hôm nay là cuối tháng, dựa theo quy định thì ta phải kiểm tra những gì các người có được trong một tháng qua. Trong một tháng này, chúng ta học Hiếu, giải Luận. Vì vậy mà hôm nay ta phải kiểm tra văn chương của các người. Đề hôm nay sẽ lấy....

Hồ Chiêu nở nụ cười.

- Ta biết các người nhất định sẽ nghĩ ta lấy Luận để ra đề.

Sắc mặt Tư Mã Ý hơi thay đổi và Tào Bằng cũng vậy.

- Nhưng ta không để các người được như ý. Hôm nay sẽ lấy ao sen bên ngoài cửa sổ làm đề.

Bầu không khí trong giảng đường như có một tiếng nổ. Tào Bằng quay sang nhìn thì thấy nét mặt của Tư Mã Ý có chút đau khổ, hình như không biết phải làm thế nào. “Thật ra Hồ Chiêu là một người thú vị. Hôm qua, ngài nói cho ta hôm nay phải nói cái gì và cũng biết Tư Mã Ý chắc chắn sẽ nhắc cho ta. Cái này có khác gì dọn cỗ trước đâu?” Tào Bằng không nhin được mà lắc đầu cười. Chỉ có điều nụ cười của hắn nhanh chóng biến mất. Hắn nhíu mày trầm ngâm một lúc.

Tư Mã Ý thì nhìn ao sen bên ngoài cửa sổ mà ngơ ngác. Trong khi đó có người thì vò đầu bứt tai, người thì trầm ngâm suy nghĩ với đủ nét mặt khác nhau.

Tào Bằng thở dài mà nghĩ:” Muốn có áng văn thiên cổ hay sao?”Hắn nhắc bút lặng lẽ viết lên tờ giấy đặt trước mặt.

Nói tiếp thì thật ra phải cảm ơn Hoàng Nguyệt Anh. Trước đây, chữ viết của Tào Bằng có thể nói là như gà bới. Có điều từ năm ngoái, dưới sự kèm cặp của Hoàng Nguyệt Anh, hắn bắt đầu tập viết. Ngay cả trong thời gian đình chiến ở Khúc Dương, hắn vẫn chăm chỉ khổ luyện. Mặc dù chưa thể nói là thành công nhưng cũng có thể viết được. Hơn nữa sau trận chiến ở Khúc Dương, trong thư pháp của Tào Bằng có thêm một chút gì đó sắc bén. Vì vậy mà Hoàng Nguyệt Anh cho rằng hắn có sự tiến bộ lớn.

Rất nhiều người yêu những loại cây cỏ. Sen mọc từ bùn nhưng lại không hề tanh mùi bùn. Sen tinh khiết chứ không quyết rũ, mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa ra xa. Hoa cúc chỉ người ở ẩn. Mẫu đơn tượng trưng cho người phú quý còn hoa sen thì tượng trưng cho người quân tử.

Viết tới đây, Tào Bằng cũng không biết nên viết tiếp như thế nào. Vốn những câu văn đó của Đào Uyên Minh đầy khí thế nhưng dường như cũng không có một người nổi tiếng nào yêu cúc. Hắn do dự một lúc rồi mới đặt bút viết tiếp.

Viết liền một mạch, sau đó Tào Bằng thở dài một hơi rồi buông bút. Quay đầu lại nhìn, hắn thấy Tư Mã Ý ghen đỏ mặt dường như có cảm xúc. Còn những người khác thì cúi đầu, hoặc nhìn ra ngoài ao sen mà không biết làm như thế nào. Hồ Chiêu ngồi sau án thư quan sát dáng vẻ của từng người. Ông cầm một quyển sách đọc chăm chú, có điều thì thoảng lại liếc mắt quan sát. Thấy Tào Bằng cầm bút, Hồ Chiêu ngẩn người. Đợi cho tới khi hắn buông bút, ông mới cảm thấy thoải mái.

276. Chương 262: Gặp Phải Mối Nguy.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 262: Gặp phải mối nguy.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Còn lúc này, sự quan tâm của Tào Bằng lại tập trung về phía Tư Mã Ý. Cha con Tào Tháo đầy màu sắc đẹp đẽ tạo ra thời đại Kiến An. Nhưng cha con Tư Mã Ý thì ngược lại dường như vẫn không để lại chút dấu ấn đặc biệt. Ngoài bỏ nhà Tần thoái nát ra thì cống hiến lớn nhất của dòng họ Tư Mã chính là loạn bát Vương cùng với loạn Ngũ Hồ. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà trong lịch sử dòng họ Tư Mã không được đánh giá cao như dòng họ Tào.

Mà nay nhìn Tư Mã Ý, Tào Bằng cũng hiểu được ít nhất về mặt thưởng thức cảnh sắc đó không phải là thứ mà y sở trường. Có điều hẳn cảm thấy rất thích nhìn gương mặt đỏ bừng của Tư Mã Ý. Dù sao thì có thể quan sát một trong những con hổ nổi danh đời sau cũng là một chuyện thú vị.

- Hữu Học! Người viết xong rồi?

Tư Mã Ý nhẩn nhện một lúc lâu, quay đầu lại thấy Tào Bằng đang nhìn mình cười thì giật mình.

Tào Bằng gật đầu, đưa tay rồi suýt một tiếng sau đó chỉ giấy bút trước mặt Tư Mã Ý. Hắn chỉ mỉm cười chứ không nói tiếng nào.

Có điều lúc này, Tư Mã Ý vô cùng hoảng sợ. Từ này tới giờ mới được bao nhiêu thời gian? Thậm chí còn chưa tới nửa nén nhang mà không ngờ Tào Bằng đã viết xong. Tốc độ đó đúng là kinh người, chỉ sợ cho dù là lão sư cũng chưa chắc có thể làm được. Đồng thời y cũng chửi thầm: "Người đã như vậy còn tới đây học cái gì? Thế này có phải định làm khó cho ta không?"

Một thứ ghen tị chưa bao giờ có từ từ gieo hạt giống trong lòng Tư Mã Ý. Y cười cười rồi cúi đầu không để ý tới Tào Bằng.

- Tào Bằng! Người làm xong? - Hồ Chiêu đột nhiên mở miệng.

Tào Bằng vội vàng khom người:

- Bẩm tiên sinh! Học sinh đã hoàn thành.

- Mang tới đây ta xem.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Tào Bằng đứng dậy cung kính mang bài văn của mình tới trước mặt Hồ Chiêu. Hồ Chiêu neho mày nhìn lướt qua rồi ngẩng đầu nhìn Tào Bằng nói:

- Sát khí quá nặng.

- ?

- Nét bút của người đầy sát khí.

Hồ Chiêu trầm giọng nói:

- Có điều nghĩ lại thì việc này cũng liên quan tới con đường binh nghiệp của người khiến cho sát khí tăng lên. Hữu Học! Từ nay về sau phải nuôi dưỡng Hạo nhiên chính khí để bình ổn thứ sát khí này.

Tào Bằng nghiêm mặt cung kính:

- Học sinh hiểu.

Hồ Chiêu thở dài rồi cúi đầu xem kỹ bài văn. Chỉ trong bảy mươi lăm chữ nhưng đã nói hết được suy nghĩ của hắn. Lúc đầu, sắc mặt của Hồ Chiêu vẫn thản nhiên rồi từ từ nở nụ cười. Ông ngẩng đầu nhìn Tào Bằng.

- Hữu Học! Bắt đầu từ ngày mai cần phải mặc trang phục trắng.

Chỉ một câu nói đó cũng đồng nghĩa với việc Hồ Chiêu chính thức nhận Tào Bằng.

Sắc mặt Tư Mã Ý thay đổi, sự ganh tỵ càng thêm nặng kèm theo cả sự tò mò. "Không biết vừa rồi Tào Bằng viết cái gì mà lão sư lại hài lòng tới mức lập tức chấp nhận cho hắn mặt áo trắng nghe giảng?" Tư Mã Ý cúi đầu nhìn chỗ văn mình vừa viết mà sắc mặt trở nên khó coi. Đồng thời y cũng cảm thấy không yên tâm, không biết đoạn văn hôm nay có lọt vào mắt của lão sư được hay không?

Tháng tư năm Kiến An thứ tư, Tào Tháo tự mình dẫn đại quân vượt qua sông.

Đại tướng Sử Hoán đánh chiếm Hà Nội rồi hợp quân với Tào Nhân giáp công Xạ Khuyển, chém chết bộ tướng của thái thú Hà nội. Sau đó, Tào Tháo qua sông tiếp tục vây công Xạ Khuyển. Nguyên Trường sử Hà Nội là Tiết Hồng dẫn bộ hạ ra đầu hàng. Phía nam Hà Nội có Hồ Lao hiểm trở, phía Bắc được gia cố chắc chắn. Sau khi Tào Tháo chiếm được Hà Nội liền lệnh cho Trương Liêu làm thái thú Hà Nội, xuất quân đóng ở Xạ Khuyển để khống chế.

Đúng lúc này thì từ Quảng Lăng báo tin tới. Tôn Sách đã vượt sông Trường Giang tới huyện Quảng Lăng. Còn Tôn Hà thì dẫn quân theo Trường Giang lên phía Bắc đánh thẳng tới Hải Lăng. Nhất thời tình hình của Hoài Nam hết sức nguy cấp.

Đối với Tào Tháo mà nói, tháng tư năm Kiến An thứ tư rõ ràng là không tốt đẹp lắm.

Tôn Sách vượt sông tấn công Quảng Lăng khiến cho tình hình ở quận Quảng Lăng đột nhiên trở nên nguy cấp. Chiến sự ban đầu, Trần Đăng liên tiếp bại trận, thậm chí bị đánh bật ra khỏi huyện Quảng Lăng, thối lui tới Đông Dương cố thủ. Mà tình hình ở Hải Lăng cũng nguy khốn như vậy. Đối mặt với sự liên thủ công kích của Tôn Hà và Lỗ Túc, Vương Mãi liên tiếp bại ba trận trong một ngày, cuối cùng chạy về huyện Hải Lăng, quyết tâm chống cự lại Tôn Hà.

Bắt đầu chiến trận mà quân Tào đã lâm vào tình thế khó khăn. Thứ sử Từ Châu cùng xa kỵ tướng quân Xa Trụ đều chậm trễ không cứu viện, ngược lại hạ còn hạ lệnh cho Đặng Tắc không được qua Hoài Thủy cứu viện, thủ vững tiền tuyến ở Hoài Thủy. Đặng Tắc khuyên can Xa Trụ lại bị Xa Trụ sai người đuổi ra Hạ Bì.

Rơi vào đường cùng, Đặng Tắc đành phải phái người đi Hứa Đô cầu viện trợ, đồng thời bảo Chu Thương xuất thủy quân đến vùng duyên hải nam hạ, đi thẳng đến cửa khẩu Đông Lăng Đình. Đây cũng là do Đặng Tắc rơi vào đường cùng, nghe theo kế sách của Đặng Chi, thông qua đường thủy mà đánh úp bất ngờ, cố gắng cắt đứt đường quân nhu của Tôn Hà.

Nhưng hắn cũng biết, Chu Thương có thể thành công một hai lần nhưng cuối cùng chắc cũng khó mà thành công liên tiếp.

Vương Mãi huyết chiến tại Hải Lăng mười lăm ngày, gần như toàn quân bị diệt. Sau cùng, hắn nghe theo mưu kế của Đái Càn, xuất quân đột phá vòng vây.

Bản thân Đái Càn bị trọng thương, cùng Vương Húc đóng giữ lại trong huyện Hải Lăng. Đái Càn sai người lấy hết toàn bộ quân nhu củi đốt cũng như những thứ có thể nhóm lửa, đem chất hết trong huyện lỵ, sau đó nói lỏng canh gác. Tôn Hà biết được tin tức, lập tức lệnh cho Đan Dương thống soái Tổ Lang xuất quân, đánh vào thị trấn Hải Lăng.

Tổ Lang trước đây xích mích với Viên Thuật rồi tạo phản, nhưng cuối cùng lại bị chiêu hàng, quy thuận Tôn Sách. Lần xuất quân vượt sông này, Tổ Lang có ý muốn lập công chuộc tội. Tôn Hà ngầm hiểu ý của y nên cử Tổ Lang làm tiên phong, lệnh y phải giành được Hải Lăng.

Vậy mà, ngay khi Tổ Lang tiến công vào Hải Lăng thì Đái Càn nhóm lửa, đốt cả huyện Hải Lăng. Gần ba nghìn quân Đan Dương không hề phòng bị trước tình huống này, bị trận lửa lớn nuốt trọn. Sau khi Tôn Hà biết được tin tức, lập tức xuất binh cứu viện. Thế nhưng trận lửa ở Hải Lăng quá lớn, cuối cùng không thể cứu vãn.

Một trận Hải Lăng, quân Tôn Sách tử thương hết năm nghìn mạng.

Về phía Quân Tào, huyện lỵ Hải Lăng Đái Càn cùng Hải Lăng Úy Vương Húc đều chết trận. Nông đồ Úy Vương Mãi mang theo hơn trăm người đột phá vòng vây thành công, chạy về Xạ Dương.

Tử thương hai bên đều vô cùng thảm khốc.

Bộ Chặt tại Diêm Độc chiêu mộ thêm sáu trăm tinh binh, ngày mười ba tháng tư ở Xạ Dương cùng Vương Mãi hợp binh, tạm thời ổn định trận tuyến.

Tôn Hà cũng vì ba nghìn binh sĩ Đan Dương chết mà tổn thương vô cùng. Sau đó Lỗ Túc khuyên nhủ, Tôn Hà cuối cùng ngừng ý định tiến công, lui về Đông Lăng Đình đóng quân.

Chu Thương tập kích hai lần đều có được thành công. Nhưng vào lần tập kích thứ ba gặp phải Đan Đồ dưới trướng Lữ Bố cùng Đổng Khâu đô úy Tương Khâm mai phục khiến quân số bị tổn hại một nửa. Chu Thương đành phải men theo đường cũ trở về, ghé vào huyện Diêm Độc tạm thời nghỉ ngơi.

Ngày mười bảy tháng tư, Bái Quốc thái thú Chu Linh dẫn binh tiếp viện. Nhưng trước khi xuất binh, hắn đến Hạ Bì trước, chém đầu thứ sử Từ Châu, sau đó thu lấy binh thư, ra lệnh Đặng Tắc xuất binh.

Ngày hai mươi tháng tư, Đặng Tắc dẫn binh vượt sông Hoài Thủy, tiến đến Xạ Dương, lấy thể phản công.

Trong tình hình như vậy, Tôn Sách cũng biết là việc chiếm lấy Quảng Lăng là vô vọng. Hắn đành phải dẫn quân rời khỏi Quảng Lăng, lui về Đan Đồ.

Trần Đăng thừa cơ đoạt lại huyện Quảng Lăng, chiếm Giang Thủy. Tôn Hà ở Đông Lăng Đình thấy tình hình như vậy vội vàng lui binh, trở về Giang Đông.

Chiến sự Giang Hoài căng thẳng nhưng Tào Tháo không để tâm.

Điều khiến Tào Tháo thực sự lo nghĩ là Viên Thiệu nghe theo ý kiến của mưu sĩ Quách Đồ và Thẩm Phối, đóng quân ở Lê Dương, ý muốn chiếm lấy Duyện Châu. Mà tàn dư giặc Khăn Vàng ở Nhữ Nam là Lưu Ích và Cung Đô sau chiến sự ở Giang Hoài đã nhân cơ hội chiếm lấy quận Nhữ Nam. Sau đó, Lưu Ích Cung Đô liên hệ với Lưu Bị, ngênh đón Lưu Bị đến Nhữ Nam. Sau đó Viên Thiệu biết được, lập tức lệnh cho Cao Kiền tặng ba nghìn binh mã cho Lưu Bị để có thể lưu lại ở Nhữ Nam.

Kể từ đó, Viên Thiệu cùng Lưu Bị một nam một bắc tạo thành thế gọng kìm.

Tào Tháo rất đau đầu, hạ lệnh đại tướng Vu Cấm đóng ở ngạn nam Hoàng Hà, giám sát tình hình của quân Viên Thiệu. Sau đó, hắn điều Tào Nhân tới Lương Quận, lệnh Tào Nhân làm thái thú Lương Quận, cùng hiệp lực với Tào Hồng theo dõi tình hình của Lưu Bị. Trong nhất thời, lòng dân ở Dự Châu trở nên hoang mang bất an.

-Tử Hòa, Tử Đan, các người có việc gì?

Sau khi Tào Tháo trở về Hứa Đô, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì Tào Thuần dẫn Tào Chân đến cầu kiến. Mặc dù là tâm phiền ý muộn, Tào Tháo vẫn cho hai người Tào Thuần vào tiếp kiến.

Khi Tào Thuần truy kích Lưu Bị bị thương nên nghỉ ngơi đến tận bây giờ. Hôm nay hắn đến đây là có việc quan trọng muốn bẩm báo. Thấy Tào Tháo cho tiếp kiến, hắn lập tức xin Tào Tháo cho người hầu lui ra.

-Tử Đan báo cáo cho ty chức một việc, việc này vô cùng quan trọng nên Tào Thuần không dám chậm trễ nên cố đến đây bẩm báo.

Tào Tháo thở ra một hơi rồi cười nhẹ hỏi:

-Tử Đan, người muốn báo tình hình gì?

Tào Chân tiến lên một bước, chen vào nói:

-Trước thanh minh, diệt nhi từng gặp Hữu Học. Lúc ấy trên đường đi thì ngẫu nhiên gặp Chung Bình con trai của Trường Thủy giáo úy Chung Tập. Lúc đó Hữu Học bèn nhắc nhở diệt nhi, nói là Chung Tập là cự thần chưa hẳn sẽ đồng lòng cùng chủ công. Vì thế đối với hắn càng phải đề phòng. Chủ công cũng biết, trước đây diệt nhi từng vì chuyện Lưu Bị mà hiểu lầm Hữu Học. Vì thế lần này Hữu Học nhắc nhở, diệt nhi cảm thấy rất có lý. Vì thế mà con đã sai người bí mật giám sát hành động của Chung Tập...

Sắc mặt Tào Tháo trầm xuống.

-Kết quả thế nào?

-Nhìn biểu hiện thì Chung Tập rất bình thường. Nhưng mà về sau diệt nhi phát hiện, Chung phủ và phủ đệ của Phiêu Kị tướng quân Đổng Thừa thường âm thầm lui tới mật thiết. Đặc biệt khi chủ công xuất chinh, thời điểm chiến sự ở Giang Hoài đang quyết liệt thì hai phủ qua lại càng nhiều lần hơn. Trừ lần đó ra, còn có Chiêu Tín tướng quân Ngô Lan, Thiên tướng quân Vương Phục cùng nghị lang Ngô Thạc đều lui tới với Đổng Thừa và Chung Tập. Sau khi Viên Thiệu đóng quân ở Lê Dương thì hoạt động của họ càng tích cực. Ngay sau đó diệt nhi bèn báo với Tử Hòa thúc phụ. Thúc phụ bảo con tiếp tục giám sát. Sáng nay diệt

nhì bắt được một gã mật thám ở ngoài thành. Lục soát trên người tên mật thám thì thấy một phong mật thư của Đồng Thừa và Lưu Bị.

Dứt lời, Tào Chân lấy ra một phong thư, hai tay trình cho Tào Tháo.

Tào Tháo tiếp nhận, sau khi nhìn lướt qua thì biến sắc.

-Việc này còn có ai biết nữa?

Tào Thuần nói:

-Chỉ con cùng Tử Đan biết, vẫn chưa có ai biết.

-Rất tốt. Tử Đan, lần này ngươi làm rất tốt.

Tào Chân vội vàng nói:

-Đây không phải công của Tử Đan. Trước kia là nhờ Hữu Học nhắc nhở, Tử Đan mới cảnh giác. Vì thế đây là công lao của Hữu Học.

-Haha, huynh đệ các ngươi đồng lòng, ngươi cũng không thể không nhận. Được rồi. Hữu Học đi bái sư có tin tức gì chứ? Mấy ngày nay ta bận việc quân cũng không để ý đến việc đó.

Tào Chân liền hăng hái.

-Chủ công, Hữu Học đã được nhận làm môn đệ của Khổng Minh tiên sinh. Trước đó đã làm một bài văn khiến Khổng Minh tiên sinh ca ngợi không ngừng.

-À?

Trong lòng Tào Tháo hình như thấy thoải mái vô cùng:

-Hữu Học lại có tác phẩm xuất sắc?

-Tên là “ái liên thuyết”.

Tào Tháo đứng bật dậy, cười nói với Tào Thuần:

- Mọi người đều có tác phẩm xuất sắc, sao ta lại không có chứ?

Tào Thuần nói:

-Trưởng lão trong họ cũng rất khen ngợi tài học của Hữu Học.

Mối quan hệ của bà tổ trước kia cùng trưởng lão trong họ có thể hồi phục. Chuyện trước đây khiến cho Tào thị chia cắt. Bây giờ có thể về lại với tổ tông mới là đúng lẽ. Nói cách khác, Tiểu Huyền Tào thị đã nhận Tào Cấp thành người nhà. Bây giờ chỉ cần tìm một cơ hội thích hợp thì Tào Tháo có thể quang minh chính đại, nhận Tào Cấp về người một nhà, nhập vào dòng họ Tiểu Huyền Tào thị.

Tào Tháo biết vậy nên khuây khỏa.

-Tuyển Thạch gần đây có còn đọc sách không?

-Hồi bẩm chủ công, Tuyển Thạch vẫn đọc sách, nghe đâu đã có thể đọc thuộc tám trăm chữ. Mấy hôm trước Phụng Hiếu kéo con uống rượu, Tuyển Thạch còn cười nói có thể xuất khẩu thành thơ, trích dẫn kinh điển. Hơn nữa, Tuyển Thành còn dâng lên một thứ, gọi là móng ngựa sắt, có thể lấp sắt vào móng ngựa, bảo vệ xương chân của ngựa. Con đã sai người cười thử, hiệu quả thật không tầm thường.

-Thực có chuyện này?

Tào Tháo nghe được liền mừng rỡ.

-Ta biết, Tuyển Thạch mà ra ý kiến thì đều có lợi cả.

Tào Tháo vừa mới dứt lời thì cả bọn người Tào Thuần đều cười lớn.

Tào Cấp mà dâng ra gì thì đối với Tào Tháo mà nói đều là hữu ích cả. Trước tiên là bàn đạp và yên ngựa có thể giúp cho Tào Tháo hoàn thành tâm ý lập đội hổ báo ky, sau đó lại rèn đao giúp cho khí giới giáp trụ

càng thêm tinh xảo. Tào công lê lại khiến cho việc đồn điền có thể phát triển. Bây giờ lại dâng lên móng ngựa sắt có thể bảo vệ bốn vó ngựa, chắc chắn là chuyện tốt.

-Vậy gần đây hẳn bận bịu việc gì?

Tào Chân trả lời:

-Nghe nói Tuyền Thạch thúc phụ gần đây rất có hứng thú với nông canh, cả ngày ở nhà loay hoay dụng cụ gì đó.

-Tuyền Thạch bắt đầu hứng thú với nông canh? Không phải hẳn thích rên đao sao?

-Việc này thật ra diệt nhi không rõ lắm. Lần trước khi đi qua Chư Dã phủ thì nghe người ta nói hẳn chạy tới tìm Lưu Thiệu phủ đàm luận chuyện gì đó. Lưu Thiệu phủ hình như cũng cảm thấy rất hứng thú. Hai người đi lại có phần mặt thiết. Có người nói họ thường xuyên cùng uống rượu.

Tào Tháo không khỏi sinh lòng hiếu kỳ. Người khác không biết Lưu Diệp nhưng Tào Tháo lại hiểu rõ.

Thân là họ hàng Hán thất, tính tình của Lưu Diệp cực kỳ cao ngạo. Bản thân Lưu Diệp luôn có mưu kế kỳ diệu, trình độ rất thâm sâu. Tào Cấp có thể đàm luận cùng Lưu Diệp thì chứng minh Lưu Diệp đã thừa nhận năng lực của Tào Cấp rồi. Đơn cử điểm này cũng đủ để Tào Tháo hiểu kỳ muốn biết Tào Cấp cuối cùng là đang làm gì?

Sau khi Tào Thuần cùng Tào Chân lui ra thì Tào Tháo sai người tìm “ái liên thuyết” của Tào Bằng để thưởng thức.

Nhưng đúng lúc này thì gia nhân báo lại:

-Tuân thị trung có việc gấp đến trình báo.

-Văn Nhượng đến? Mau cho mời.

Tào Tháo vội vã đứng lên, sai người mời Tuân Úc đến.

Tuân Úc so với hồi năm Kiến An thứ hai thì tiêu tụy đi rất nhiều. Mới hai năm mà dường như Tuân Úc già đi. Năm nay hẳn có lẽ chỉ mới ba mươi sáu tuổi. Vậy mà nhìn qua lại như bốn mươi tuổi, hai bên tóc thậm chí còn đã có chút hoa râm.

Tào Tháo vừa thấy thì không khỏi có phần chua xót.

Hắn bước lên trước kéo tay Tuân Úc:

-Văn Nhượng! Sao lại đến nỗi mệt mỏi như vậy?

-Chủ công, sự tình có chút không ổn.

-Chuyện gì?

Tào Tháo sững sốt một chút, có phần khẩn trương.

-Từ sau thanh minh đến nay, toàn bộ Dự Châu, còn có cả một phần của Duyện Châu đều không có giọt mưa nào. Thần đã nhận được mấy hồi báo, đều là báo cáo xuất hiện tình trạng hạn hán. Ngữ Huyện, Kỷ Ngô, Vũ Bình, Chá Huyện, Trữ Bình, Tân Dương đều có tình trạng hạn hán rất nghiêm trọng. Tình hình ở Trần Quận tương đối tốt hơn. Hai tháng trước Tử Liêm đã sai người khơi thông kênh rạch. Nhưng dù sao thì cũng như muối bỏ biển, cũng chỉ có thể bảo đảm việc giảm nhẹ hạn chế tình hình hạn hán ở những vùng quanh Trần huyện. Nhưng ở những địa phương khác thì tình hình có vẻ nghiêm trọng.

Tào Tháo vốn tưởng rằng Tuân Úc nói chuyện tình xấu là việc di chuyển khác thường của Viên Thiệu mà không hề nghĩ là thiên tai. Hắn hít một hơi dài, trong lòng không khỏi hoang mang.

Đồn điền ở Hứa Đô, sau hai năm đã có thu hoạch lớn. Bây giờ trong kho có hơn trăm vạn kg lương thực, cũng là cơ sở vững chắc cho Tào Tháo. Theo kế hoạch của hắn, chỉ cần năm nay thu hoạch được tốt, cộng với đồn điền ở Hải Tây thu hoạch tốt thì năm sau trong kho sẽ có gần ba trăm vạn kg. Có được ba trăm vạn kg thì Tào Tháo có thể không phải lo lắng việc chiêu mộ binh mã, có thể tiến đánh Ký Châu của Viên Thiệu.

Hắn không hề nghĩ tới là sẽ gặp thiên tai. Nếu như tình hình thiên tai nghiêm trọng thì kho lương của Hứa Đô nhất định phải mang ra cứu tế bằng không thì sẽ dẫn tới rối loạn.

Nhưng nếu mở kho thóc cứu tế thì sang năm sẽ không có lương thực. Qua hai năm thì Viên Thiệu có đủ tinh binh lương thực, ổn định ở Hà Bắc Tứ Châu, khi đó...

-Văn Nhượng, tình hình là thật?

-Thần đã sai người đi điều tra, đều là sự thật.

-Vậy... có kế sách gì không?

Tuân Úc trầm ngâm, lát sau lắc đầu:

-Tư Không, chuyện thiên tai không ai lường được.

Hiện tại thần lo lắng là nếu hạn hán vẫn tiếp tục thì sẽ nhanh chóng lan ra. Đến lúc đó, ngay cả Hứa Đô cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Việc này khiến Tào Tháo hoang mang. Nếu mà nói, trước kia hắn vẫn còn tràn đầy lòng tin có thể nắm chắc chống lại Viên Thiệu, thì bây giờ trong lòng hắn đã bắt đầu bồn chồn.

Chẳng lẽ, trời không giúp ta ?

Tào Tháo cố biểu hiện bình tĩnh nhưng trong lòng đang rối như tơ vò. Hắn biết rõ Tuân Úc đã tận lực. Nhưng đối diện với thiên tai, quả thật nếu Tuân Úc đã nói là nghiêm trọng, thì tám chín phần tình hình không thể lạc quan. Nên làm thế nào cho phải? Nên làm thế nào? Tào Tháo nhìn Tuân Úc. Tuân Úc cười khổ nhìn Tào Tháo.

Trong lòng không khỏi đau khổ, nhưng Tào Tháo vẫn cười nói:

-Văn Nhượng, việc này ta đã biết. Người đã tận lực cố gắng. Nếu như tình hình thực sự tồi tệ thì đành phải mở kho thóc cứu tế. Nếu Dự Châu thất thủ, chúng ta còn có Hải Tây. Thực sự tình hình cũng không quá tồi tệ. Đến lúc đó chúng ta có thể lấy lương thảo của Hải Tây phân phối. Chỉ cần ở Hải Tây ổn định thì có thể giữ cho Dự Châu yên ổn.

-Được rồi, nói đến Hải Tây, việc Chu Linh tướng quân trăm Xa Trụ...

-Xa Trụ bắt tài, đáng bị trăm.

Tào Tháo đột nhiên nghiêng răng giận dữ, sau đó nhắm mắt lại, trầm ngâm không nói.

-Lệnh Từ Cầu làm thứ sử Từ Châu, lập tức nhậm chức.

-Dạ!

Tuân Úc không dám chậm trễ, vội vã khom người lui ra.

Để Từ Mạnh Ngọc tiếp quản Từ Châu là một lựa chọn tốt. Từ Cầu có tài cán, nổi danh, cũng có tư cách. Quan trọng nhất là bản thân Từ Cầu là người Từ Châu, gia tộc ở Hải Tây. Nghe nói quan hệ của Từ gia và Đặng Tắc không tệ. Nếu để cho Từ Cầu nhậm chức thứ sử Từ Châu thì có thể nhờ vào đồn điền của Hải Tây mà bình ổn.

Hiện tại bây giờ, không chỉ có Tào Tháo mà cả Tuân Úc đều trông cậy vào Hải Tây có thể chống chọi với biến cố này. Nếu như tình hình hạn hán ở Dự Châu không giảm bớt thì Hải Tây chính là nơi cứu mạng của bọn họ. Bất luận thế nào đều phải giữ vững mùa thu hoạch năm nay của Hải Tây, nếu không tất sẽ rất phiền phức.

Tuân Úc vừa đi thì Tào Tháo cũng không còn tâm trạng đọc tác phẩm xuất sắc nào nữa.

Hắn đi ra cửa phòng, bước đi chầm chậm, lo lắng khôn nguôi.

Đầu tháng tư, trời nắng chói chang.

Tào Tháo bỗng nhiên dừng chân, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

-Lẽ nào, trời không phù hộ cho giang sơn Hán thất?

277. Chương 263: Tào Công Xa.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 263: Tào công xa.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Càng vào mùa hạ, tình hình hạn hán càng nghiêm trọng.

Thời tiết mùa xuân có vài cơn mưa nhỏ, giống như ông trời đang trêu đùa vậy. Cũng vì những trận mưa nhỏ này mà rất nhiều người đều lo là cảnh giặc. Thậm chí ngay cả Tào Hồng, sau khi những trận mưa nhỏ qua đi cũng chậm trễ việc coi sóc nương mạ. Thế nên khi hạn hán bắt đầu xuất hiện, tất cả mọi người đều trở tay không kịp. Mặc dù Tào Hồng tích cực thông sức nương mạ nhưng lượng nước cũng đã giảm mạnh.

Tháng năm, tình hình hạn hán đã lan ra khắp Dự Châu.

Nhữ Nam Trần Quận phái tin về Hứa Đô liên tiếp báo tình hình nguy cấp. Nhờ Đinh Xuyên có sông ngòi dày đặc cho nên tình hình còn chưa quá xấu, nhưng dù vậy cũng có một vài địa phương có sông bị cạn nước, tình hình đều bị khô hạn. Hứa Đô trong cơn đại hạn cũng gặp cảnh nguy khốn.

Bất đắc dĩ, Tào Tháo đành phải ngưng kế hoạch xuất quân đánh Viên Thiệu, bắt đầu toàn lực đối phó với trận hạn hán ở Dự Châu.

Tháng năm, Hán đế khai đàn ở Dục Tú, cúng bái trời đất, cầu mưa. Còn Tào Tháo ra lệnh các nơi đào thêm nương ngòi để giảm bớt hạn hán.

Nhiệt độ trời ngày càng nóng. Bầu trời trong xanh, không có bóng mây. Không khí vẫn còn khí nóng khiến người ta thấp thỏm. Mặc dù ngồi ở trong bóng mát nhưng vẫn cảm thấy khí hè oi ả.

Tào Tháo mặc một cái áo mỏng, ngồi ở trong phòng phê duyệt công văn.

Tình hình hạn hán ngày càng gay gắt. Nếu như tình hình này còn tiếp diễn thì rất có khả năng toàn bộ Dự Châu sẽ lâm vào tình trạng thất thu. Khi đến cuối hạ cũng là thời điểm quan trọng nhất của cây lương thực. Thật sự nếu trời không mưa thì sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng.

Tào Tháo buống bút đứng lên đi vòng quanh trong phòng.

Đối mặt với chuyện tình như vậy thì ngay cả Tào Tháo hay Tuân Úc cũng vậy, đều không có biện pháp gì. Người tính vô cùng, mà gặp phải chuyện thiên tai thì cũng không biết làm thế nào. Bây giờ việc duy nhất hán có thể làm chính là hạ lệnh đào thêm kênh rạch, dẫn nước tưới. Nếu như những vùng có sông lớn thì còn có thể giảm bớt, nhưng những địa phương có ít sông thì không thể tránh khỏi việc hạn hán.

Hơn nữa, lưu lượng rất nhiều sông đều đã cạn bớt. Những vùng xung quanh Hứa Đô, một số sông đã có mực nước hạ xuống gần tới đáy. Nếu muốn dẫn nước tưới tiêu thì cũng hết sức phiền hà, làm cũng uổng công. Nhưng dù thế, Tào Tháo cũng không có biện pháp nào khác, tiếp tục cho đào bồi kênh rạch, dẫn nước.

-Tư Không!

Giữa lúc Tào Tháo đang vất óc với tình hình hạn hán thì ngoài cửa vọng vào một tiếng gọi.

-Các người muốn ra ngoài?

Nhìn dáng điệu của hai vị phu nhân thì Tào Tháo có thể đoán ra.

Hoàn phu nhân cười nói:

-Tiểu Chân nói, Long Sơn vừa xuất hiện một trò vui mới, muốn chúng thiếp qua xem chuyện lạ. Dù sao thì cũng nhàn rồi, thiếp và tỉ tỉ muốn dẫn theo bọn nhỏ đi tới đó. Tỉ tỉ nói, Tư Không đã có nhiều ngày vất vả, cả ngày bận việc công vụ. Nhưng chuyện công là chuyện lâu dài muốn mời Tư Không đi cùng chúng thiếp, không biết ý Tư Không thế nào?

Tiếng Hoàn phu nhân diêm đạm nhu mì khiến kẻ khác không thể khước từ.

Biện phu nhân cũng nói:

-Đúng vậy. Tư Không. Cũng lâu rồi ngài không chơi đùa cùng bọn nhỏ. Chương Dữ cũng nói là nhớ người. Sau việc của Tào Ngang thì Đình phu nhân bất hòa với Tào Tháo, đã về nhà. Vì thế Biện phu nhân ở lại trong đại phủ.

Đi theo phu nhân có hai đứa bé. Một đứa là con thứ ba của Tào Tháo, Tào Chương, năm nay chín tuổi, có râu vàng vì vậy hay gọi là Hoàng Tu Nhi. Còn đứa kia thì lại như ngọc tạc, hết sức đáng yêu, tên là Tào Thực, là con thứ tư của Tào Tháo, năm nay bảy tuổi.

Tào Tháo đang phiền muộn, nghe hai vị phu nhân khuyên nhủ thì gật đầu bằng lòng.

-Tiểu Chân, ở Long Sơn rốt cục là có chuyện gì thú vị?

Hạ Hầu Chân đi theo sau Hoàn phu nhân vội trả lời:

-Nguyệt Anh có viết thư cho thần, nói là có một việc hay muốn thần đi xem. Thần thấy các phu nhân đều nhàn rồi, vì thế... Xin Tư Không thứ tội.

Hạ Hầu Uyên vẫn ở Trần Lưu như trước. Hắn với đại phu nhân, chính là Hoàn phu nhân là anh em. Hắn thường thờ ơ với Hạ Hầu Chân. Cũng may là Hoàn phu nhân đối đãi với Hạ Hầu Chân thân mật, thường xuyên để Hạ Hầu Chân đi lại trong phủ.

-Nguyệt Anh?

-Chính là hôn thê của Tào đô úy.

-Người nói Tào Bằng?

-Đúng vậy.

-Hắn đã đính hôn?

-Hồi bẩm Tư Không, Nguyệt Anh tỉ tỉ là tri kỷ của Tào đô úy. Từ Kiến An năm đầu đã kết giao. Nguyệt Anh tỉ tỉ vì Tào đô Úy mà mâu thuẫn với người nhà, một mình đến Hứa Đô. Bây giờ tỉ tỉ ở cùng Tào gia.

-Không ngờ Hữu Học lại là người đa tình như vậy!

Tào Tháo không nhịn được cười.

Nhưng Hoàn phu nhân khi nghe thấy Hạ Hầu Chân đề cập tới Nguyệt Anh thì thấy trong mắt nàng có phần mất mát. Nàng giật mình, đôi mi chớp một cái.

Tào Tháo thay đổi y phục, lên xe ngựa. Hoàn phu nhân và Biện phu nhân bàn bạc một lúc, ôm Tào Xung cùng lên xa trượng với Tào Tháo.

-Tiểu hoàn, có việc gì?

Tào Tháo có phần ngạc nhiên nhìn Hoàn phu nhân, định hỏi.

Hoàn phu nhân để Tào Xung chơi đùa ở trên xe, lại lén nhìn qua xe của Hạ Hầu Chân, sau đó nhẹ giọng nói:

-Tư Không, gần đây ngài có cảm thấy tiểu Chân có chút không bình thường?

Tào Tháo sửng sốt một chút:

-Không bình thường chỗ nào?

- Trước kia, tiểu Chân thoải mái vui vẻ. Thế nhưng mà thời gian vừa qua lại lộ ra có tâm sự ngổn ngang.

-Vậy thì sao?

-Người không cảm thấy tiểu Chân đã đến tuổi có thể nói đến chuyện hôn nhân?

Tào Tháo ngạc nhiên, suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói:

-Tiểu Chân năm nay đã mười bốn rồi.

-Đúng vậy.

-Lại nói, chúng ta thật ra cũng không cần phải can thiệp vào chuyện này. Nhưng mà Diệu Tài quanh năm bên ngoài, thiếp coi tiểu Chân như con gái. Vậy người có thể chọn lựa người nào thích hợp cho nó? Nếu như mà có thì chúng ta cũng có thể quan tâm một chút. Dù sao thì thiếp cũng là di nương của tiểu Chân.

Hoàn phu nhân nói:

-Tư Không không cảm thấy là khi tiểu Chân nhắc đến Tào đô úy thì có phần hơn kỳ lạ sao?

-Nàng nói Tào Hữu Học?

Tào Tháo nhẹ nhàng gật đầu:

-Nói đến tuổi tác, Hữu Học và tiểu Chân rất xứng đôi. Nhưng nàng cũng vừa nghe nói lúc này là Tào Hữu Học đã có hôn ước. Được rồi. Người con gái kia của Hữu Học là người của Giang Hạ Hoàng thị?

-Đúng vậy.

Hoàn phu nhân nói:

- Nhưng như thế thì sao?

-Tư Không, tiểu Chân cũng rất đáng thương. Diệu Tài cả ngày hành quân đánh trận, không có ở nhà, lại không có ai quản. Sau khi mẫu thân mất sớm thì nó rơi vào buồn bã ủ rũ. Bây giờ vất vả lắm mới có chút vui vẻ, làm sao để nó không buồn bã nữa. Dù thế nào thì người cũng phải giúp nó.

Tào Tháo trầm ngâm hồi lâu rồi sau đó gật đầu.

-Chuyện này không cần phải sốt ruột, ta sẽ lưu ý. Như vậy đi. Bảo tiểu Chân trước tiên đừng về nhà nữa, hãy ở lại bên này. Hôm khác ta sẽ tìm dịp dò xét ý tứ của Tuyền Thạch, sau đó sẽ có dự tính.

Hoàn phu nhân nghe được liền mừng rỡ.

Cứ như vậy, đoàn xe đã rời Hứa Đô đi thẳng đến hướng Long Sơn.

Long Sơn ở phía ngạn Tây sông Dĩnh Thủy của Hứa Đô. Nơi đây là một bình nguyên. Dưới chân Long Sơn chính là Ô Bảo của Điển gia.

Đoàn xe của Tào Tháo đến đúng giữa trưa.

Dưới ánh mặt trời đầu hạ, một đám thợ đang đứng ở bờ sông lấp ráp một vật gì đó rất lớn. Khi đoàn xe vừa đến thì Điển Vi vừa nhận được tin, vội vàng ra trước nghênh đón, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

-Chủ công, vì sao lại tới đây?

-Nghe nói ở đây có vật gì đó kỳ lạ mới có nên đến đây xem.

Tào Tháo mở to mắt nhìn. Bên bờ sông có rất nhiều người quen.

-Văn Nhượng, Tử Dương, các người đều cũng ở đây?

-Tư Không, ngài cũng nghe nói?

-Nghe nói cái gì?

Tuân Úc cười nói:

-Thời gian gần đây Tuyền Thạch và Tử Dương đang cùng thiết kế ra một vật, nói không chừng có thể giảm bớt tình hình hạn hán.

Lưu Diệp vội vàng nói:

-Việc này không liên can đến ta. Ta chỉ giúp Tuyền Thạch tìm một chút tư liệu mà thôi.

-Tư liệu gì?

Lưu Diệp nói:

-Tư Không còn nhớ Tất Lam?

Tào Tháo ngắt ra:

-Thập thường thị Tất Lam?

-Chính là hắn. Trước kia Tất Lam từng sáng chế ra một cái bánh xe guồng nước. Tuyền Thạch không biết tại sao, đối với thứ này rất thích nên chạy đến chỗ thần, tìm thấy bản vẽ guồng nước năm xưa của Tất Lam từ trong phủ, còn nhờ thần tìm giúp hắn rất nhiều thợ thủ công. Về phương diện này thì Tuyền Thạch đúng là có tư chất, cuối cùng đã căn cứ vào guồng nước trước kia, sửa đổi lại thành một guồng nước mới, có thể tự lấy nước từ giữa sông, dẫn nước tưới tới đồng.

-Lại có thứ đó à. Tào Tháo nghe được không khỏi ngạc nhiên.

Hắn mặc kệ Hoàn phu nhân và Biện phu nhân, vội vàng theo Tuân Húc và Lưu Diệp leo lên bờ đê.

Hoàn phu nhân và Biện phu nhân còn có mấy công tử nên phải ở lại để có người chăm sóc. Hạ Hầu Chân nói với Hoàn phu nhân hai câu rồi vội vàng chạy theo đoàn người của Tào Tháo, leo lên con đê. Hiện tại, cách đó không xa từng sừng một vật khổng lồ.

Tào Cấp cùng một người thiếu nữ mặc quần dài màu xanh đang cầm bản vẽ chỉ huy đám thợ. Theo sau hai người có mười mấy người, thỉnh thoảng lại đưa ra chỉ thị. Vật khổng lồ kia giống như một cái đầu rồng khổng lồ nằm rạp bên bờ. Dòng nước chảy vào trong thì đầu rồng lại tuôn nước dạt dào vào bờ đê. Phía dưới đê có một cái ao thật lớn, tổng cộng có hơn mười con mương nhỏ chảy đi.

-Việc này, ta nhớ mang máng, năm đó Tất Lam tạo ra guồng nước ở Tân Kiều Tây.

Nhưng so với cái này thì nhỏ hơn rất nhiều. Được rồi. Thứ này làm sao có thể cấp nước? Mực nước sông Dĩnh Thủy thấp hơn so với mặt đất mà.

Bỗng nhiên có người gọi lớn:

-Tào đô úy, được rồi!

Tào Cấp và cô thiếu nữ mặc đồ xanh kia trao đổi với nhau một lát, gật đầu, ra hiệu cho đám thợ rời đi. Sau đó ông ta sai người dắt đến ba con trâu cày, móc vào khúc cây định hướng ở dưới guồng nước. Sau khi bảo đám thợ đi khỏi thì ông ta sai người đuổi trâu. Mấy con trâu kéo thanh gỗ chuyển động phát ra tiếng kêu kẹt. Tiếp theo sau thì trục của bánh xe nước bắt đầu chuyển động hút nước vào. Một lát sau nước từ trong miệng đầu rồng phun ra, chảy vào ao.

-Khuyết đại ca, “mở cổng”.

Thiếu nữ trẻ hô lên, một thanh niên bên bờ ao tiến đến nhắc tám gỗ đang chặn nước. Dòng nước tiếp tục chảy vào trong mương, chảy vào trong khắp cánh đồng.

Trên bờ đê vang lên tiếng hoan hô. Vốn hạn hán lâu ngày, cánh đồng nhận được lượng nước tràn vào thì lập tức có sức sống. Trâu kéo cho trục gỗ chuyển động, nước sông liên tục chảy vào trong cái ao, sau đó lại chảy vào trong ruộng.

Tào Tháo không khỏi vui mừng khôn xiết, nhìn guồng nước một hồi không nói ra lời.

-Tính toán bố trí hoạt động thế nào?

Tuân Úc vội vàng quay qua hỏi mấy người tùy tùng ở bên cạnh.

-Hồi bẩm thị trung, theo như tính toán thì trong một ngày có ba lần thay phiên. Một cái guồng nước chạy trong vòng một ngày cần phải có sáu cho đến tám con trâu cày. Với lượng nước như vậy thì đoán chừng qua đêm nay thì có thể tưới nước xong cho một phiên ruộng. Ty chức vừa tính toán thử, nếu dùng một trăm hai mươi guồng nước thì có thể bảo đảm tất cả ruộng đồng phạm vi xung quanh Hứa Đô sẽ không bị ảnh hưởng hạn hán. Còn nếu như muốn mở rộng toàn bộ khu vực Dự Châu thì còn phải tính toán thêm.

Hai gò má gầy của Tuân Úc mỉm cười vui vẻ.

Tào Tháo đứng ở trên bờ đê nhìn dòng nước chảy không ngừng vào đồng ruộng thì vui mừng như điên. Trong lòng hân hoan nảy ra một ý, một lát sau thì nói:

-Tử Dương, ta có một chuyện muốn thương nghị với ngươi.

Lưu Diệp ngạc nhiên nói:

-Tư Không có chuyện gì cứ nói, đừng ngại.

-Ta muốn tách Chư Dã phủ ra khỏi Thiệu phủ.

-Hả?

-Ta có ý muốn để dân tào (thủy lợi) và chư dã (luyện kim) hợp lại làm một để Tào đô úy làm trưởng nhóm thợ, lo về luyện kim loại và thủy lợi. Tuyền Thạch vốn có sở trường về luyện kim, bây giờ lại thiết kế ra dụng cụ này vì dân, có thể làm Dân Tào đô úy. Bây giờ có thể về phủ Tư Không, nhậm chức Tư Không Tào Duyệt.

Đối với Tào Tháo mà nói, long cốt thủy xa (guồng nước đầu rồng) và việc luyện kim đều vô cùng quan trọng. Những thứ tốt nhất đều nằm trong tay hắn.

Tư Không Tào Duyệt trực tiếp nghe lệnh Tào Tháo, còn Dân Tào đô úy chỉ có một phạm vi quyền hạn. So với chức Chư Dã (luyện kim) đô úy của Tào Cấp thì bổng lộc không có chênh lệch gì. Tuy nhiên đừng có coi thường một nửa cái cấp này.. Tuy chỉ là bán cấp nhưng so với rất nhiều người thì cả đời khó mà đạt được. Đặc biệt đối với những chức quan tam công cửu khanh, nếu như không ra ngoài trải việc mà chỉ ở trong kinh thành, nếu không có đề bạt thì rất khó mà thăng chức.

Trong lòng Lưu Diệp có phần không thoải mái. Thật vất vả mới có được một thuộc hạ xuất sắc, bây giờ lại bị đoạt mất. Chư Dã phủ (phủ luyện kim) bị tách ra khỏi Thiệu phủ, đối với Lưu Diệp mà nói là bị giảm đi rất nhiều quyền lợi.

Nhưng nếu như Tào Tháo đã nói ra thì mặc dù Lưu Diệp không vừa lòng, cũng chỉ có thể gật đầu. Sau loạn Đổng Trác thì rất nhiều chức quan đã bị thay đổi. Ví dụ như Tào Tháo thêm chức điền đô úy, điền trung lang đều dựa vào tình huống cục thể mà lập ra. Vì thế, mặc dù lập ra chức dân tào đô úy thì không phải là việc gì sai hướng. Có thể nói, dân tào đô úy cũng giống như một hư chức.

-Tư Không đã có ý định như vậy thì Tử Dương không dám bắt tuân.

Nụ cười trên mặt Tào Tháo càng rõ.

Bên kia, Tuân Úc cũng đã tính toán xong xuôi, phần khởi bắt đầu.

-Tư Không, xin người lập tức ra lệnh chế tạo Tào công xa.

-Hả?

Tào Tháo ngắt ra:

-Tào công xa?

-Đúng vậy. Lúc này thần có phái người đi hỏi Tuyền Thạch là dụng cụ này tên gọi là gì. Hắn trả lời là Tào công xa.

Tào Tháo cười vang, đưa tay chỉ Tào Cấp nói:

-Tào Tuyền Thạch này cũng không quá kém cỏi, rốt cục cũng học chuyện a dua này.

Lưu Diệp và Tuân Húc đều kinh thường trong lòng. Người còn giả bộ gì nữa chứ. Chắc trong lòng người cao hứng lắm. Trước thì có Tào công lê, sau lại có Tào công xa. Vì sao Tào Tuyền Thạch không đổi tên thành Lưu công xa hay Tuân công xa chứ? Tuân Úc nhìn Tào Tháo không khỏi bất bình.

-Người con gái bên cạnh Tuyền Thạch là ai?

-À, đó là hôn thê của Tào Bằng nhà Tuyền Thạch.

-Chính là con gái của Giang Hạ Hoàng thị?

Lưu Diệp gật đầu, nhẹ giọng nói:

-Nữ nhi ấy có tài. Theo Tuyền Thạch nói thì Tào công xa ban đầu là do nàng ấy đưa ra chủ ý. Sau đó thì Tuyền Thạch bắt tay vào thiết kế. Thân phụ của nàng là danh sĩ Giang Hạ, Hoàng Thừa Ngạn, tài hoa xuất chúng.

-Lại có việc này?

Tào Tháo nhìn Hoàng Nguyệt Anh thì thấy một người chạy đến kéo tay nàng, vẻ mặt vui cười, chính là Hạ Hầu Chân. Trên mặt Tào Tháo liền lộ ra vẻ suy nghĩ. Xem ra việc này phải tính toán kỹ hơn!

Giữa trưa hè chói chang, nắng nóng rất khó chịu.

Chu Tán mệt mỏi khắp người, quay về phủ. Hắn ăn cơm xong thì vui đùa một lát với con nhỏ, sau đó một mình vào thư phòng.

Hắn mang theo một bầu rượu, lấy công văn trên bàn ra bắt đầu xem xét xử lý. Tào Bằng rời khỏi Lạc Dương đã ba tháng nhưng vụ án của người bị đẩy xuống nước vẫn chưa có đầu mối. Chu Tán sai người lục soát trong vòng hai mươi dặm sông cũng không phát hiện ra thi thể. Vì thế huyện lệnh Lạc Dương rất bất mãn việc này, cho rằng Chu Tán lãng phí nhân lực và tài vật.

Hắn lấy trên bàn một quyển công văn, uống một ngụm rượu rồi mở công văn ra đọc. Đây là phần công văn lấy từ trong phòng đề thủ, Chu Tán muốn qua công văn này kiểm tra xem có vụ án tương tự hay không.

Ngoài phòng rất yên lặng. Chu Tán ngồi dưới ngọn đèn chăm chú tra cứu. Đột nhiên, hắn quặn đau bụng, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

-Người đâu, người đâu!

Chu Tán đứng lên, hét lên gọi. Hắn chưa gọi xong thì đã phun ra một búng máu, ngã trên mặt đất.

-Phu Quân tỉnh lại. Phu Quân tỉnh lại!

Một lát sau thì Chu Tán đã hấp hối. Nhưng có điều, trong ánh mắt hắn sáng lên một tia sáng, dường như cảm thấy một điều gì đó, nhẹ giọng nói:

-Phu nhân hồ đồ... Phu nhân hồ đồ...

Lời còn chưa dứt thì hắn lại phun một ngụm máu nữa, thấm đỏ áo của phu nhân.

Tuy Dương bắc bộ ủy hưởng bổng lộc ba trăm lượng. Trong những chức quan tại Đông Hán, đây không phải là chức quan lớn, thậm chí không sánh bằng một huyện trưởng của một huyện. Thế nhưng, chức vụ này không hề tầm thường chút nào. Tuy Dương chính là đế đô của Đông Hán. Trách nhiệm của Tuy Dương bắc bộ ủy phải trông coi cửa thành bắc Tuy Dương, bao gồm cả cửa Ung Môn liên thông ra bốn vùng lân cận. Mà bốn vùng lân cận với Tuy Dương này đều là vùng phồn thịnh sầm uất, dân cư đông đúc.

Năm xưa Tào Tháo từng nhậm chức bắc bộ ủy Lạc Dương. Bây giờ Tào Tháo nhận lệnh thiên tử sai khiến các chư hầu, càng làm cho chức Lạc Dương Bắc Bộ Ủy không tầm thường.

Người đảm nhiệm chức Lạc Dương bắc bộ ủy nhất định phải là cận thần của Tào Tháo. Chu Tán là đồng hương với Tào Tháo, lại là huynh đệ kết nghĩa với Tào Chân, rất phù hợp cho chức quan này.

Bây giờ Chu Tán đột nhiên chết đi, lập tức sóng to gió lớn nổi lên.

Sau khi Tào Chân biết được tin tức thì hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại, y gào khóc thảm thiết.

Còn Tào Tháo cảm thấy vô cùng căm phẫn. Cục diện Tuy Dương cuối cùng sao lại hỗn loạn như vậy? Ngay cả Tuy Dương bắc bộ úy mà còn khó bảo toàn tính mạng?

Đầu tháng sáu, Tuy Dương lệnh bị cách chức. Hà Nam dẫn là Hạ Hầu Thận dâng thư xin thỉnh tội, Tào Tháo liền lập tức cách chức Hạ Hầu Thận.

Giữa tháng sáu, Tào Tháo bất ngờ điều động thái thú Đông quận là Trình Dục đảm nhiệm chức Hà Nam dẫn.

Trình Dục là nguyên lão đi theo Tào Tháo sớm nhất, vô cùng trung thành và tận tâm với Tào Tháo. Tính tình hần cương liệt, tài năng và là người mưu trí. Trong vòng ba năm Trình Dục làm thái thú Đông quận đã giúp cho Đông quận đêm không cần phải đóng cửa, không cần nhốt cửa rơi trên đường. Bây giờ để Trình Dục đảm nhiệm chức Hà Nam dẫn quả là một sự lựa chọn tốt, để bình ổn kinh đô và những vùng lân cận.

Nhưng mà chức Hà Nam dẫn thì đã ổn, còn biết tìm ai nhậm chức ở Tuy Dương lệnh đây?

Tình hình ở Tuy Dương vốn dĩ đã rất phức tạp. Bây giờ bắc bộ úy lại chết đi càng khiến cho tình hình hỗn loạn khó lường. Thế lực khắp nơi đều nhất cử nhất động nhắm vào chức Lạc Dương lệnh. Tào Tháo cũng đau đầu, thực sự không biết nên chọn người nào cho thỏa đáng.

-Chủ công, thần xin tiến cử một người có thể nhận chức ở Lạc Dương lệnh.

Đồng Chiêu đứng cảm đứng ra trong đại sảnh Tư Không mà nói.

Tào Tháo nói:

-Công Nhân muốn tiến cử người nào?

-Tào Duyệt Tư Không, người Dĩnh Xuyên, Trần Quần - Trần Trường Văn.

-Hả?

Tào Tháo nhíu mày, hướng về những người trong sảnh đường. Tuân Úc, Quách Gia, Hạ Hầu Thận, kể cả người sắp nhậm chức Trình Dục cũng không nói tiếng nào.

-Trường Văn có đủ thể làm được không?

Tào Tháo có phần do dự, mở miệng nói.

Cũng khó trách Trần Quần không được cân nhắc. Mặc dù hắn đã được nâng lên làm chức Mậu Tài, nhưng hắn không có nhiều kinh nghiệm cầm quyền. Mà Tuy Dương ngày trước từng là đế đô, nói về chức hàm thì cũng tương đương như chức Thái Thú. Hơn nữa bây giờ tình hình phức tạp, khắp nơi thế lực tranh giành, có thể nói là ngư long hỗn tạp. Trần Quần tuổi trẻ. Không nói đến việc y có thích hợp hay không, nếu để y nhậm chức Tuy Dương Lệnh thì liệu y có thể nào bình ổn được cục diện này không?

Trước nay chức Tuy Dương lệnh đều là những lão thần triều đình. Công trạng của Hạ Hầu Thận hiển hách, lại là cận thần của Tào Tháo, mới có thể khiến kẻ khác nể phục. Bây giờ, kinh nghiệm của Trình Dục không phải là vấn đề, Tào Tháo rất yên tâm. Nhưng có điều tư cách và uy danh của Trần Quần chưa chắc đã có thể đứng vững ở Tuy Dương.

Quách Gia ho khan một tiếng:

-Nếu nói về tư cách và tuổi tác thì Trường Văn thật là có điểm thua thiệt. Nhưng có điều xin Tư Không đừng quên, tổ phụ của Trường Văn là Trần Quần, là một trong bốn môn sinh nổi tiếng ở Dĩnh Xuyên, danh vọng cực cao. Cha của Trường Văn là Trần Ký cũng là danh sĩ của Dĩnh Xuyên. Trường Văn xuất thân từ gia tộc Trần thị, có ưu thế nổi trội. Chỉ ít thì những con cháu thế tộc giàu sang ở Tuy Dương nhất định phải nể mặt Trường Văn. Bên cạnh đó, tính tình Trường Văn nho nhã, gặp chuyện thì điềm đạm. Y cũng phiêu bạt nhiều năm, rất từng trải. Trọng Đức thì kiên cường mạnh mẽ, còn Trường Văn thì ôn tồn mềm mỏng. Một cương một nhu hợp lại thì hành sự cũng tốt. Nếu đổi lại một kẻ khác có tư cách nhưng tính

cách kiên cường thì chưa chắc đã đồng ý nghe theo lời của Trọng Đức sai khiến. Hơn nữa, nếu đã để cho Trọng Đức nhậm chức Hà Nam Duẫn thì tốt nhất hãy hỏi qua ý kiến của hần, xem chủ ý của hần thế nào.

Lập tức Tào Tháo nhìn qua Trình Dục.

Trình Dục thân cao tám thước ba tấc. Trong đại sảnh, hần cao hơn hần mọi người một cái đầu, khi đứng lên thì lập tức khiến kẻ khác cảm thấy bị trấn áp.

Trình Dục là người Đông Quận, Đông A, Duyện Châu, tướng mạo đường hoàng. Thấy Tào Tháo nhìn qua, Trình Dục trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

-Phụng Hiếu nói không sai.

Chuyện nhà mình thì tất nhiên mình nắm rõ. Bản thân Trình Dục cũng hiểu rất rõ nhược điểm của bản thân. Hần vốn dĩ có thể làm việc tốt đẹp ở Đông Quận vì bản thân hần là người Duyện Châu. Dân chúng địa phương tự nhiên có thiện cảm với hần. Hơn nữa, sau khi Đông Quận trải qua loạn Lữ Bố thì vô cùng tan hoang. Những thế tộc giàu có đều sa sút uy danh, cũng giúp hần dễ dàng ra lệnh cho bọn họ hơn.

Nhưng còn Tuy Dương...

Nếu không có gia thế thì quả không tiện làm việc chút nào. Dù sao thì danh vọng của Trình Dục không đủ để uy hiếp con cháu của những nhà thế gia vọng tộc này.

Nhưng Trần Quần không giống vậy. Y xuất thân Dĩnh Xuyên, sát với Tuy Dương cho nên rất quen thuộc Tuy Dương. Dòng họ Trần thị ở Dĩnh Âm lại là một trong những đại gia tộc giàu có ở Dĩnh Xuyên. Trần Quần có danh, có tài hoa, quan trọng hơn là y lại có một vị gia gia nổi tiếng! Chỉ bằng điểm này, y chắc chắn có thể đứng vững ở Lạc Dương.

Còn chuyện tuổi tác, tư cách?

Tuổi còn trẻ, chưa có kinh nghiệm nhưng không hẳn là y không thể làm Tuy Dương Lệnh.

-Đã như vậy thì lập tức gọi Trường Văn đến đây.

278. Chương 264: Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 264: Nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Nếu Trình Dục cũng thừa nhận Trần Quần rồi thì Tào Tháo tất nhiên sẽ không lo nghĩ nữa.

Một lát sau, Trần Quần được đưa tới sảnh đường thi lễ. Y đã nghe nói bản thân rất có thể được nhậm chức Tuy Dương lệnh. Cho nên, sau khi Tào Tháo bổ nhiệm, y không hề bất ngờ.

-Trường Văn, người đi Tuy Dương, trách nhiệm rất nặng nề. Người phải nhanh chóng khôi phục trật tự ở Lạc Dương, không để tái diễn như bây giờ. Thứ hai, tình hình Tuy Dương bây giờ tương đối bất ổn. Sau khi Đồng Trác dời đô Trường An, đốt cháy Tuy Dương, thành Tuy Dương hoang tàn đổ nát. Nếu như có chiến tranh, nơi này khó mà giữ lâu được. Tuy Dương lệnh tiền nhiệm nhậm chức đã bốn năm nhưng chưa tạo ra được nhiều thay đổi lớn cho nơi này. Lần này, người nhậm chức không được giống như người tiền nhiệm, ăn không ngồi rồi bỏ bê công việc. Thứ ba, có lẽ người cũng nghe nói đến. Tuy Dương bắc bộ úy Chu Tán bị đầu độc ly kỳ, nguyên nhân đến nay vẫn chưa thể điều tra. Ta muốn người mau chóng điều tra việc này, tìm ra hung thủ. Trường Văn, người có nguyện vọng gì không? Nếu có thì hãy nói ra.

Những lời này nói ra cũng đủ thấy quyết tâm kiên định muốn sửa đổi Tuy Dương của Tào Tháo.

Trần Quần trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên nói:

-Tư Không, Trần Quân đi Lạc Dương cần một người. Mà nhất định người này phải đảm nhiệm chức Tuy Dương bắc bộ úy.

-Hả?

Tào Tháo không khỏi nhướn mày tò mò. Trình Dục nói:

-Người muốn tiến cử ai nhậm chức bắc bộ úy?

Trần Quân cười mà không nói, nhìn về hướng Quách Gia.

-Không được. Phụng Hiếu làm sao có thể nhận chức Tuy Dương bắc bộ úy được?

Tào Tháo còn chưa dứt lời thì Quách Gia đã lắc đầu cười:

-Chủ công, Trường Văn cũng không có ý này. Cho dù ta đồng ý thì e rằng y cũng thấy ta chướng mắt.

-Vây...

-Ta nghĩ là ta đã đoán được Trường Văn muốn tiến cử ai rồi!

Chỉ trong chớp mắt, cuối hạ đã qua, đầu thu sắp tới. Trời vẫn chưa có giọt mưa nào.

Nhưng do Tào Cấp chế tạo ra Tào công xa, cũng nhờ Tuân Úc tự mình đốc thúc, nhanh chóng phổ biến khắp Dự Châu. Tới đầu tháng sáu, Tào Cấp liên tục nhanh chóng mang theo quan dân tào đi phổ biến ở các địa phương bị hạn hán nghiêm trọng Trần quận và Lương quận. Khoảng hơn ba trăm cái Tào công xa đã được dựng lên cấp nước chống hạn. Ba trăm cái Tào công xa, nghe số lượng thì cũng không nhiều đối với hai quận, thực ra có thể nói là như muối bỏ biển.

Vì thế, tới cuối tháng sáu, Dự châu có tổng cộng hai nghìn cái Tào công xa đã được làm hoàn chỉnh, ít nhiều giảm bớt tình hình hạn hán. Cũng vì vậy mà Tào Cấp được nhậm chức Dân Tào đô úy.

Tào Tháo tự mình thông qua, cho Tào Cấp nhậm chức Phụng Xa hầu, khen thưởng trong vòng ba năm gã đã có không ít cống hiến.

Rèn đao.

Xây dựng Hà Nhất Công phường.

Chế tạo ra Tào công lê, rồi Tào công xa, hiến tam bảo (yên ngựa, bàn đạp và móng ngựa sắt). Tất cả các cống hiến đều giúp ích lớn cho Tào Tháo.

Tuy rằng rất nhiều người phản đối nhưng cũng rất nhiều người tỏ ý tán thành. Điều không ngờ nhất chính là, mọi người vẫn tưởng là Khổng Dung sẽ là người kịch liệt phản đối, vậy mà hắn lại giữ im lặng.

Chuyện này có chút quan hệ đến việc Tào Bằng viết bài văn tám trăm chữ trước kia, rồi lại bái Hồ Chiêu làm sư phụ. Theo mức độ nào đó thì Khổng Dung cuối cùng đã thừa nhận tài văn của Tào Bằng. Đồng thời, Phụng Xa hầu bất quá cũng chỉ là một cái hiệu hầu, không hề có thực quyền, không hề được phong ấp, cũng không đảm đương sự việc trọng đại nào. Từ thời Hoàn đế tới nay, tên hiệu hầu nhiều không kể xiết. Ngay cả hoạn quan cũng có thể nhận chức hầu. Tào Cấp làm nhiều chuyện như vậy, vì sao lại không thể có một cái danh xưng hầu? Đối với việc này, Khổng Dung cũng không có ý kiến gì.

Trong triều đình có nhiều biến cố, cũng không ảnh hưởng quá lớn tới Tào Bằng. Bản thân hắn ở núi Lục Hồn, mỗi ngày đến thư viện đầm Ngọa Long nghe giảng bài. Khi nhàn rỗi thì hắn mang theo Quách Hoàn và Bộ Loan du sơn ngoạn thủy, thưởng thức cảnh đẹp của Ngọa Long cốc. Trong núi gió mát hiu hiu, đi dạo khiến người ta vui vẻ thoải mái.

-Chu Kỳ, đang tập võ à?

Sáng sớm tinh mơ, Tào Bằng đã thấy Chu Kỳ cùng mấy người thanh niên đang luyện võ bên dòng nước. Tào Bằng đi qua bắt chuyện với bọn họ. Bọn Chu Kỳ sôi nổi nói:

- A Phúc, hôm nay tập quyền hơi chậm.

Người miền núi dân phong thuần phác nhưng lại rất thích tranh đấu quyết liệt. Sau khi Tào Bằng đi tới đầm Ngọa Long liền cảm nhận được điều này. Vì thế hắn chủ động truyền thụ quyền pháp cho bọn Chu Kỳ. Đương nhiên, hắn không thể truyền thụ cho bọn Chu Kỳ giống như với Vương Mãi và Đặng Phạm, dù sao thì sự thân thiết cũng khác biệt.

Ngay từ đầu, Chu Kỳ không chịu. Vì thế gã liền so chiêu với Tào Bằng. Quyền cước của bọn họ đa phần chỉ là đánh lung tung, không có chiêu số gì. Tuy nói rằng bình thường họ vẫn hay đánh nhau nhưng không thể nào so sánh được với một cao thủ từng trải qua chiến trường giết chóc, thử thách sinh tử như Tào Bằng. Một mình Tào Bằng dễ dàng đánh thắng bốn năm người Chu Kỳ, không cần tốn nhiều sức. Cũng may là mấy người Chu Kỳ thua không sâu cay. Sau khi bọn họ bị Tào Bằng đánh bại liền bắt đầu chịu nghe Tào Bằng chỉ dạy, mỗi ngày luyện tập quyền cước.

Thường xuyên qua lại với nhau, quan hệ của Tào Bằng với những thanh niên này rất tốt.

-Chỗ nào chậm?

Tào Bằng cười nói:

-Trong núi có sương mù, có hơi nước, không thích hợp để luyện công. Luyện công phải có trình tự quy tắc, không thể tùy tiện luyện tập được. Về sau nếu gặp khí trời có nhiều sương mù thì tốt nhất đừng luyện tập, ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt. Trong sương mù khó tránh khỏi tạp chất. Vì thế cho nên khi luyện công khi có sương mù rất dễ dẫn đến phản tác dụng.

Tào Bằng dứt lời liền treo y phục trên cây, đi tới bên sông rồi tiến hành luyện tập bạch hổ thất biến. Bạch hổ thất biến thật ra là mô phỏng theo bảy động tác của mãnh hổ. Hồ phác, hồ khổ, hồ hồng, hồ tọa, hồ vô, hồ phiên thân (xoay mình), hồ vẩy đuôi. Bảy động tác tưởng như độc lập nhưng lại có quan hệ qua lại với nhau. Đây là sơ khai của hồ quyền, mỗi một động tác đều dung hợp đạo gia tu luyện, nhọc tâm mà nghĩ ra.

Loại công phu này ban đầu có thể giúp cho cường thân kiện thể, bảo dưỡng nguyên khí.

Tào Bằng căn cứ vào loại luyện pháp này cuối cùng có thể cô đọng lại, tạo thành thứ quyền pháp hiện nay, cũng là loại công pháp hắn cần nhất hiện giờ.

Bảy động tác này luyện rất khó khăn. Mỗi lần Tào Bằng luyện xong cũng mồ hôi nhễ nhại.

Khí huyết lưu thông, xương cốt rắn chắc. Sau đó, bộ Thái Cực lại giúp khí huyết của hắn càng lúc càng lưu thông tốt hơn, xương cốt càng thêm rắn chắc hơn. Mỗi ngày luyện tập giúp cho Tào Bằng có thể đạt được khí huyết mạnh mẽ, thân thể cường tráng. Phong cảnh đầm Ngọa Long cũng rất thích hợp cho việc tu luyện đạo gia công pháp.

Hai ngày nay, Hồ Chiêu xuống núi nên tạm ngưng không giảng bài. Thời gian này Tào Bằng có thể thoải mái luyện công tùy thích.

Chung quy mà nói, lần này tới núi Lục Hồn, Tào Bằng có thể mơ hồ cảm nhận được sự nhiệt tình của Tư Mã Ý không còn giống như lúc ban đầu.

Như lời Chu Kỳ nói:

-Tư Mã Ý rất cao ngạo, không để ai vào trong mắt.

Nhưng Tào Bằng lại không nghĩ vậy. Tư Mã Ý không có gì quái lạ, cũng không phải là một người khó tiếp xúc. Cơ bản hắn cảm thấy, sự thay đổi của Tư Mã Ý chủ yếu là do lòng kiêu ngạo của y. Hoặc là khi Tào Bằng vừa tới thư viện đã lộ rõ tài năng nên càng gây áp lực cho Tư Mã Ý. Người như Tư Mã Ý, nhất định sẽ không cho phép bản thân thua kém người khác. Cả ngày y đọc sách, có thể hiểu được y muốn vượt qua Tào Bằng. Dù sao thì xuất thân của y tốt, tuổi tác lại lớn hơn nên rất khó chịu cảnh thua kém Tào Bằng.

Tư Mã Ý này vẫn chưa sánh bằng Tư Mã Ý sau này.

Luyện xong quyền cước thì Tào Bằng cùng đám người Chu Kỳ vừa đi về nhà vừa nói chuyện. Hắn thay đổi y phục, ngồi ở trước cửa hiên trúc đơn sơ, cầm một quyển sách, đọc kỹ càng. Tào Bằng càng đọc lại càng

cảm thấy quyển sách này vô cùng ảo diệu. Hắn như nhìn thấy Trọng Ni ngồi đối đáp cùng các đệ tử, trong đó có bao hàm vô số đạo lý làm người.

Bây giờ Tào Bằng đang rất thoải mái với cuộc sống nhàn nhã này...

-Công tử!

Ngay lúc Tào Bằng vừa mới tỉnh tâm được thì Bộ Loan đã vội vàng chạy đến:

-Tiên sinh đã trở về. Người muốn ngài lập tức gặp người.

-Lão sư đã trở về ?

Tào Bằng ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Hồ Chiêu vội vàng đi nên Tào Bằng không biết ông xuống núi có việc gì, bây giờ lại vội vã trở về, hơn nữa lại cho người đi tìm hắn. Chẳng lẽ là có chuyện gì?

Tào Bằng vội vàng khoác áo rồi đưa sách cho Bộ Loan để nàng đem đi cất, sau đó đi thẳng đến thư viện. Ở ngoài cửa, Tư Mã Ý đang chờ hắn. Thấy Tào Bằng đi tới, hắn liền bước lên hai bước nói khẽ:

-Hữu Học, lão sư đợi người ở thư phòng đã lâu.

-Sư huynh, rốt cuộc là có chuyện gì mà lão sư tìm ta gấp vậy?

-Không rõ lắm. Có điều lão sư trở về cùng với ba người. Mau đi đi.

Tào Bằng không dám trì hoãn, vội vàng đẩy cửa vào thư phòng. Bỏ áo khoác, hắn bước vào cửa hiên. Vừa vào thư phòng thì Tào Bằng liền ngẩn ra người.

279. Chương 265: Đi Nhận Chức

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 265: Đi nhận chức

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Chân, Hứa Nghi và Diễm Mãn ngồi trong thư phòng.

Ba người đều mặc đồ trắng đầu quấn khăn trắng, vẻ mặt trang nghiêm. Hồ Chiêu nhíu mày lắng lắng ngồi bên cạnh, không nói một lời.

Bầu không khí trong thư phòng trầm lắng khiến người ta muốn nghẹt thở.

Khi Tào Bằng đi vào thì ba người Tào Chân đồng thời đứng dậy.

- Đại ca, nhị ca, tam ca? Sao ba người các người lại tới đây?

Trong lòng Tào Bằng có dự cảm không lành, nhẹ giọng hỏi.

Ba người Tào Chân đều mặc đồ tang.

Nhưng Tào Bằng không biết họ đang để tang ai.

Hồ Chiêu đứng lên:

- Ba vị tướng quân, các người hãy nói chuyện đi, ta ra ngoài trước.

- Đa tạ Khổng Minh tiên sinh.

Tào Chân hướng về Hồ Chiêu thi lễ. Hồ Chiêu chỉ gật đầu cất bước đi ra ngoài thư phòng. Khi Hồ Chiêu đi ngang qua người Tào Bằng, trong tích tắc chỉ thở dài một tiếng khẽ. Một tiếng thở dài mà đã khiến tâm can Tào Bằng trùng xuống, linh tính không may càng mạnh mẽ.

- Ba vị ca ca, các người đều...

Hồ Chiêu đi ra thư phòng, Tào Bằng cố gắng cười hỏi.

Nhưng không đợi hắn nói xong thì Tào Chân đã khẽ nói:

- A Phúc, lão tứ đi rồi.

- Hả?

- Công Tá đi rồi!

Công Tá chính là tên chữ của Chu Tán. Trong thoáng chốc, Tào Bằng không thể phản ứng nhiều, trân trân nhìn ba người Tào Chân.

- Đại ca nói...

- A Phúc, đầu tháng, bắc bộ úy Công Tá bị người ta đầu độc chết.

Bên tai chỉ có tiếng ù ù, Tào Bằng như trong mộng. Lần này hắn đã nghe rõ. Chu Tán đã chết! Nói thật, quan hệ của Tào Bằng và Chu Tán không thân bằng với ba người Tào Chân, Điển Mãn, Hứa Nghi, cũng không thể thân bằng Vương Mai và Đặng Phạm. Nhưng mà đã cùng khẩu đầu, thì một đời làm huynh đệ. Tính cách Chu Tán điềm tĩnh, hơn nữa còn rất thân thiện. Tuy nói rằng Tào Bằng tiếp xúc không nhiều nhưng mà hắn với Tào Bằng cực kỳ thân cận.

Chu Tán làm sao mà chết chứ?

- Đại ca, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Có lẽ từng trải qua nhiều chuyện nên Tào Bằng ổn định tinh thần rất nhanh.

Hắn run giọng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm Tào Chân.

- Ta cũng không rõ lắm. Công Tá bị giết hại rất đột ngột. Theo như tôi tớ trong phủ nói, hôm đó rất bình thường, không có việc khác biệt. Sau khi về nhà ăn cơm chiều, cùng điệt nhi chơi đùa một lát thì hắn về phòng khách đọc công văn án牍. Chợt nghe tiếng hắn gọi, khi người nhà chạy đến thì Công Tá đã...

Theo như kiểm tra thì Công Tác bị trúng độc chết.

Nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa biết tung tích hung thủ.

Bị người giết bằng thuốc độc? Hai tay Tào Bằng bưng mặt, nhẹ nhàng chà xát, nửa ngày không nói lời nào.

- Chủ công đã bãi chức Lạc Dương Lệnh, cũng cách chức Nguyên Nhượng tướng quân.

Bây giờ Viên Thiệu tập trung lực lượng ở Hà Bắc, chằm chằm như hổ đói. Sự tình ở Lạc Dương khiến cho chủ công vô cùng lo lắng. Vì vậy chủ công đã lệnh cho Trình Trọng Đức làm Hà Nam Doãn, còn Trần Đàn làm Lạc Dương Lệnh, hạ lệnh phải điều tra rõ án, cũng lệnh cho Trần Đàn phải mau chóng tìm ra hung thủ, dẹp yên nỗi hoang mang.

Điển Mãn nhẹ giọng nói, sau đó lại ngưng.

Tào Chân tiếp ngay lời:

- A Phúc, ta biết ngươi bây giờ đang học tập, nhưng mà khi Trần Trường Văn tiếp nhận ấn tín thì đã đưa ra điều kiện với chủ công. Hắn nói là chức Lạc Dương bắc bộ úy nhất định phải do người nhận, nếu không thì hắn không tự tin có thể phá án tìm được hung thủ. Quách Tế Tửu cũng tỏ ý tán thành nói rằng chọn người là người thích hợp. Chủ công do dự một hồi, cuối cùng quyết định là chọn người.

- Bảo ta nhận chức Lạc Dương bắc bộ úy?

Ba người Tào Chân đều cùng gật đầu, cùng nhìn Tào Bằng với ánh mắt hi vọng.

Tào Bằng không trả lời ngay mà chậm rãi ngồi xuống bàn.

Hắn thở ra một hơi dài rồi nhắm mắt lại. Trong đầu hắn không ngừng hiện ra cảnh tám người bọn họ ở Hứa Đô kết nghĩa.

Có trăng sao làm chứng, dù có cách núi ngăn sông, trải qua năm tháng, nguyện cùng chí hướng.

Không vì danh lợi là đầu đá nhau, không vì tài đức mà sinh ra kiêu ngạo. Hôm nay kết nghĩa kim lan dưới sự chứng giám của thần minh, chiếu sáng trúc lâm, nguyện cùng....

Lời thề hôm ấy như vẫn còn vang bên tai. Thật không nghĩ là một người đã vĩnh viễn xa cách.

Tám người mất đi một khiến Tào Bằng vô cùng buồn bã. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn qua ba người Tào Chân, nghiêng răng gật đầu.

- Bao giờ thì đi nhận chức?

- Càng nhanh càng tốt.

Tào Chân nói, lấy ra một cái hộp ở bên cạnh người, đưa cho Tào Bằng.

- Trần Trường Văn đã đi nhận chức ở Lạc Dương, chỉ còn chờ người đi giúp đỡ. Trước khi ta đi, chủ công đã bảo ta đưa cái hộp này giao cho người, còn nói: “Không cần gấp, đi thẳng Lạc Dương.”

Tào Bằng nhận hộp, do dự một chút rồi mở ra.

Bên trong có một đoản đao nhỏ dài chừng bốn mươi lăm cm, còn có một bộ ấn tín.

Lưỡi dao màu đỏ sậm, hơi cong.

Trên dao có khắc: Vinh Diệu Tứ Ngô Mệnh.

Đối với thanh đao này Tào Bằng quá hiểu rõ, là khi xưa Tào Cấp đã rèn ra ba mươi sáu thiên cương đao. Sau khi Tào Cấp rèn xong thiên cương đao, ngoại trừ tặng cho Điển Vi ra thì không tặng cho ai khác. Mà bây giờ, thiên cương đao hiện ra trước mắt hắn, cũng có nghĩa là...

Nhìn kỹ thì thấy khắc hai chữ: Thiên Nhân

Thiên nhân đao. Nếu như dựa vào thứ tự của ba mươi sáu thiên cương đao thì đây là thanh đao thứ tư.

Tào Bằng không khỏi giật mình hoảng hốt thầm nghĩ: Tào Tháo hậu đãi với ta như vậy? Phải biết rằng, chiến tướng dưới trướng của Tào Tháo nhiều không kể hết. Không kể đến những tướng lĩnh như Từ Hoảng Trương Liêu, Lý , Nhạc Tiến, trong dòng họ Tào thì cũng có rất nhiều tướng lĩnh đảm nhận chức vụ quan trọng.

Thái thú Trần Quận Tào Hồng, thái thú Lương Quận Tào Nhân, nghiêu soái hổ báo kỵ Tào Thuần...

Mọi việc thế nào thì Tào Bằng chưa rõ ràng lắm. Bao nhiêu người ham muốn ba mươi sáu thiên cương đao mà không có được, không nghĩ rằng...

Nhưng đồng thời, Tào Bằng cũng từ thanh Thiên Nhân này mà hiểu được tâm ý của Tào Tháo.

Một chữ “Nhân” là đã gửi gắm tâm ý của Tào Tháo đối với hắn. Ý của Tào Tháo rõ ràng là muốn nói cho Tào Bằng rằng, chớ có theo đuổi công danh bổng lộc, khi phú quý giàu sang tới thì nó tự nhiên sẽ tới. Bớt một chút mưu kế, nhiều một chút tính toán của tướng quân. Đây cũng là kỳ vọng của Tào Tháo đối với hắn.

- Ta về thu dọn hành trang, sau nửa canh giờ thì chúng ta xuống núi.

Tào Bằng đóng hộp lại, đứng lên nói với ba người Tào Chân.

Ba người Tào Chân gật đầu, cũng không hề thúc giục Tào Bằng, tự ra khỏi thư viện.

Khi Tào Bằng ra khỏi thư phòng thì thấy Hồ Chiêu đứng ở cửa.

- Lão sư!

- Quyết định rồi?

- Vâng!

Hai gò má gầy gò của Hồ Chiêu lộ ra nụ cười.

Ông thở dài, vỗ vào vai Tào Bằng

–Nếu cho ta một năm nữa, ta có thể dốc sức đào tạo con thành tài. Thời gian ba tháng thật quá vội vàng, chỉ đủ cho con tĩnh tâm dưỡng khí mà lại không đủ để dạy dỗ. Ta thật có phần hổ thẹn. Nhưng ta cũng biết nhất định con sẽ phải đi. Tính tình con bên ngoài nhìn có vẻ lãnh đạm, đối với những việc bên ngoài không thêm để ý, nhưng thật ra trong lòng con rất nóng.

Ở đây ta đã chuẩn bị cho con vài tập chữ mẫu. Sau khi con đi, cần phải chăm chú luyện tập theo.

Đây là quyển “Luận”, còn có “Kinh thị dịch” và “Quy tàng”, “Liên sơn”. Tất cả tặng cho con, hy vọng con có thể nghiên cứu.

Nói là tặng sách cũng như ý truyền thừa.

Đặc biệt khi đó, khi lão sư tặng học sinh sách vở cũng có nghĩa là học sinh đó đã có thể xuất sư.

Tào Bằng ngạc nhiên:

- Lão sư...

- Hữu Học, lần này con xuống núi, nếu còn muốn quay trở lại, e rằng khó có thể tự mình quyết định được.

Ta có một câu muốn tặng con trước khi đi, nhớ đừng quên.

“Vi thiên địa lập tâm. Vi xa dân lập mệnh. Vi vãng thánh kế tuyệt học. Vi vạn thế khai thái bình.” (Vi thiên hạ mà lập tâm. Vi dân sinh mà quyết cải thiện đời sống. Vì tiên thánh mà tiếp nối tuyệt học. Vì thiên hạ mà lập ra thái bình)

Hồ Chiêu lại cười thêm nói:

- Biết được đường đi khó khăn. Hy vọng sau này con bất kể đi tới đâu thì cũng không được quên những lời ta nói ngày hôm nay.

- Học sinh ghi nhớ trong lòng.

- Hãy đi đi. Hãy đi ra thiên hạ. Ta ngồi trên núi chờ tin lành của con.

- Dạ!

Hai thầy trò không nói nhiều nhưng mà đã biểu đạt hết tất cả những gì muốn giải bày.

Hồ Chiêu là người không màng tới danh lợi. Còn Tào Bằng không phải là người biết chủ động biểu hiện tình cảm nội tâm. Cả hai người đều rất ít lời.

Tư Mã Ý đứng ở cửa hiên, vẻ mặt phức tạp.

Khi Tào Bằng đến trước mặt hấn để cáo từ, hấn đột nhiên nở nụ cười.

- A Phúc, làm tốt mọi việc.

- Cũng chúc sư huynh sớm học thành. Đệ ở Hứa Đô sẽ đợi sư huynh.

- Ta sẽ đi!

Hai người vái chào nhau. Tào Bằng xoay người đi mất.

Nhìn bóng dáng Tào Bằng, trong lòng Tư Mã Ý thâm thở dài. Hấn cũng không rõ tình cảm trong hấn bây giờ là loại tình cảm gì. Nghĩ đến trước kia khi Tào Bằng mới đến, bản thân hấn rất phấn khởi. Thế nhưng “Ái liên thuyết” vừa viết ra, lại khiến Tư Mã Ý như nghẹn lại. Hấn có một áp lực vô cùng. Có lẽ đúng là áp lực này khiến cho hấn cố tình bất hòa với Tào Bằng trong cuộc sống. Vừa rồi có thể nói lời từ biệt, trong nháy mắt Tư Mã Ý cảm thấy mình có phần buồn cười.

Tào Bằng từng nói với hắn:

- Xích hữu sở trường, thốn hữu sở đoản (ai cũng có sở trường riêng). Sở trường của sư huynh không phải là thi văn, làm sao phải lo lắng?

Lúc đó vốn là Tào Bằng khuyên giải hắn. Khi ấy nghe có vẻ huyền diệu.

Tư Mã Ý nhìn về phía Hồ Chiêu. Còn Hồ Chiêu thì đang chấp tay đứng lặng lặng nhìn hắn.

Xích hữu sở trường, thốn hữu sở đoản!

A Phúc đã tìm được chí hướng của hắn rồi. Ta cũng có thể đi tìm chí hướng của mình.

Nghĩ tới đây, Tư Mã Ý hiện lên vẻ kiên định.

Hắn thầm nắm chặt nắm đấm, lẩm bẩm:

- A Phúc, ta sẽ không thua người, tuyệt đối không...

Vừa nghe phải lập tức lên đường, Hạ Hầu Lan cảm thấy trở tay không kịp.

Nhưng có điều, Tào Bằng ra lệnh thì Hạ Hầu Lan sẽ không hỏi nguyên nhân. Hắn lập tức triệu tập mọi người, chuẩn bị lên đường.

Tào Bằng dắt trong chuồng ngựa ra con Chiếu Dạ Bạch, vỗ nhẹ.

- A Phúc, người phải đi sao?

Chu Kỳ mang theo vài thanh niên, đi tới trước cửa.

Tào Bằng cười, sau đó gật đầu:

- Huynh trưởng ta bị đầu độc chết. Chủ công có mệnh ta đi nhận chức Lạc Dương bắc bộ úy, cần phải lập tức khởi hành.

- Vậy còn có thể quay lại không?

Tào Bằng ngẩn ra, một lát sau thấp giọng nói:

- Ta không biết!

Ánh mắt hắn có phần mơ màng, trong lòng tràn đầy một cảm giác u sầu không rõ.

Ở Ngọa Long cốc ba tháng, quan hệ của hắn với mọi người rất tốt. Trong lòng hắn cũng rất yêu thích sự yên tĩnh ở sơn cốc này.

Thật là “vô ti trúc chi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình” (không có âm thanh gì phiền tai, không đơn từ gì nhọc mình. Lậu Thát Minh) Người thôn quê miền núi rất chất phác mộc mạc.

Ở chỗ này không cần phải lao thần phí tâm, mỗi ngày ung dung thoải mái. Tuy nói rằng ban đầu có chút mâu thuẫn với những người Chu Kỳ, nhưng sau đó đã hòa giải mâu thuẫn, sống vui vẻ với nhau, không cần lục đục với nhau, không cần cả ngày luồn cúi, nhàn nhả thong dong biết bao?

- Lão Chu, giúp ta trông nom trúc xá được tốt. Nó không chừng có lúc nào đó ta còn trở về.

Chu Kỳ gật đầu nhưng nói tiếng nào.

Lúc này Hạ Hầu Lan đã chuẩn bị xong hành lý. Bộ Loan và Quách Hoàn đã ngồi trên lưng ngựa. Tào Bằng hít một hơi sâu rồi tiến lên nói lời từ biệt với từng người nhóm Chu Kỳ. Khi ôm Chu Kỳ, Tào Bằng nói khẽ:

- Lão Chu, đừng tìm sư huynh ta gây chuyện. Người ta không có gì sai, cũng không có ác ý gì, chỉ là tính tình cao ngạo. Người hãy giúp ta lượng thứ cho huynh ấy.

Chu Kỳ nói:

- Nể mặt người, ta không thềm tính toán với hắn.

- Được rồi, chư vị, ta phải đi thôi!

- A Phúc, người phải bảo trọng, thường xuyên về đây.

Tào Bằng mỉm cười, chấp tay vái mọi người trên lưng ngựa, sau đó quay đầu ngựa quất roi rời đi.

Hạ Hầu Lan đi theo sau Tào Bằng, phóng như tên bắn.

Tại chân núi, Tào Bằng tụ họp với đám người Tào Chân đang chờ.

Đường núi gồ ghề khúc khuỷu, đoàn người vừa đi vừa nói chuyện.

- Tứ ca đang yên lành, sao lại bị đầu độc?

- Việc này khó mà hiểu rõ được. Ta đã hỏi qua em dâu. Sau khi Công Tá đến nhận chức thì chưa đắc tội với người nào, làm việc hết sức cẩn thận. Trong thành Lạc Dương không có kẻ thù nào. Thậm chí Thái Năng không hề trách cứ lỗi nào, còn không ngừng khen ngợi. Ta cũng biết trong lời hấn nói có chút cường điệu, nhưng cũng chứng minh là Công Tá quả thực không hề có kẻ thù.

Thái Năng chính là vị Lạc Dương Lệnh xui xẻo tiền nhiệm.

- Vậy chị dâu và Thái huyện lệnh có nói tứ ca gần đây có chỗ nào bất thường không?

- Không hề. A, Thái Năng thật ra có nói, trước khi Công Tá hạ lệnh phong tỏa đường sông đã nói là muốn tìm kiếm thi thể nào đó. Kết quả là không tìm được gì. Thái Năng cũng vì chuyện này mà có chút không vừa lòng với Công Tá, nói là hấn lãng phí tiền của.

Tào Bằng chợt hiểu rõ. Có thể nói rằng chuyện này có liên quan tới vụ án mạng mà Tào Bằng gặp trước kia.

Tào Bằng không để tâm chuyện này trong lòng. Hấn nghĩ là việc phá án của Chu Tán sẽ không có gì khó.

Chỉ cần nhìn thấy thi thể thì tự nhiên có thể biết được đầu mối.

Thế nhưng...

Tào Bằng loáng thoáng có một cảm giác, việc Chu Tán chết rất có khả năng là liên quan đến vụ án kia.

Bất giác thì đoàn người đã đi ra khỏi núi Lục Hồn.

Trời đã về đêm nhưng Tào Bằng không muốn mất thời gian nghỉ lại. Vì thế mọi người bàn bạc, quyết định sẽ chạy suốt đêm, thẳng đến Lạc Dương.

Cứ như vậy, đi một ngày một đêm.

Tại một đường rẽ, ba người Tào Chân nói lời từ biệt với Tào Bằng.

Tào Chân là Hồ Báo Kỳ, còn Điền Mãn và Hứa Nghi đều là Hồ Bí lang tướng. Ba người vẫn còn chức trách, không thể đi cùng Tào Bằng.

- A Phúc, tới Lạc Dương, nếu có chuyện gì thì phái người báo một tiếng.

Tào Bằng nói:

- Sau khi đến Lạc Dương thì không thể không có chuyện gì. Các người trở về thì hãy nhớ qua phủ của ta, bảo Cam Ninh và Hắc Chiêu mang theo ba trăm Hắc Mạo đến. Được rồi, nhớ hãy gặp Hám tiên sinh. Nói không chừng ta sẽ cần họ trợ giúp.

- Việc này dễ.

Tào Chân lập tức trả lời. Sau đó bốn người nói lời tạm biệt, nước mắt tuôn trào.

Sau khi ba người Tào Chân đi khỏi, Tào Bằng tĩnh tâm một chút. Hấn ngồi trên ngựa hít một hơi sâu, xoay người nhìn lại mọi người.

- Ở trên núi ba tháng, thanh đạm tới mức chim cũng không bay tới được. Đi, chúng ta đi Lạc Dương, thỉnh giáo xem ở Lạc Dương có gì.

Tào Bằng quất dây cương, con Chiêu Dạ Bạch hí một hồi dài rồi chạy như bay.

Bọn người Hạ Hầu Lan nhìn nhau, vội vàng thúc ngựa đuổi theo.

- Công tử, chờ chúng tôi!

Bộ Loan và Quách Hoàn hô to.

Xa xa vọng lại tiếng cười Tào Bằng.

280. Chương 266: Xuất Chiêu

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 266: Xuất chiêu

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Một trận mưa to đột nhiên ập tới.

Tình hình hạn hán đã kéo dài gần ba tháng rưỡi, trận mưa to này đã xoa dịu cái oi nồng đi rất nhiều. Tiết trời lập xuân đang tới, cơn mưa đến đặc biệt đúng lúc. Không khí khô nóng chợt trở nên mát mẻ hơn nhiều, nước cuộn cuộn dâng trào, chảy ra phía sông Hoàng Hà.

Tầng sáng, trời đã tạnh mưa.

Màn sương mù mỏng manh trôi bồng bềnh trên không trung, chẳng khác nào chốn tiên cảnh bồng lai.

Tào Bằng thúc ngựa lên con đê, nhìn thấy dòng nước cuộn cuộn chảy về phía đông mà suy nghĩ miên man.

Ba tháng trước, hắn từng đứng ở chỗ này, lúc đó Tuy Dương bắc bộ úy vẫn là Chu Tán; Còn nay, hắn lại đứng ở đây, thế nhưng Chu Tán cũng đã hồn về phương nào. Tào Bằng trở thành bắc bộ úy mới nhậm chức của Tuy Dương. Không cần ai nhắc nhở, Tào Bằng cũng hiểu rõ ý nghĩa của chức Lạc Dương bắc bộ úy này. Đứng thấy đây chỉ là chức quan tép riu bồng lộc hai trăm thạch, nếu đặt ở hậu thế, nó tương đương với cục trưởng phân cục của thành phố ở đời sau, ít nhất cũng là cán bộ cấp sở. Trong lòng Tào Bằng không khỏi có cảm giác kỳ lạ, trên mặt ánh lên nụ cười đậm chiêu suy ngẫm.

-Công tử, cửa thành Tuy Dương đã mở, chúng ta nên vào thành thôi!

Hạ Hầu Lan thúc ngựa xuống dưới đê, cất tiếng nhắc nhở.

Tào Bằng hít sâu một hơi, quay đầu ngựa lao xuống đê:

-Đi, chúng ta vào thành!

Tuy Dương buổi sáng sớm sau khi được nước mưa gột rửa, có vẻ vô cùng sạch sẽ.

Sáng sớm, mấy chục chiếc guồng nước đang xếp hàng trong cửa thành để đợi ra khỏi thành, đi Tây Sơn lấy nước. Đây cũng là một đặc quyền mà các phú hào quyền quý đó được hưởng. Tuy rằng trong nhà có giếng nước, nhưng các phú hào quyền quý này đa phần sẽ không uống nước giếng trong nhà, mà mỗi ngày lệnh cho người nhà ra thành, lấy nước suối từ trong núi về để uống. Tây Sơn cũng chính là núi Long Môn ở Lạc Dương của hậu thế. Các con suối trong núi chằng chịt nhau, nhưng đa phần đều đã có chủ. Ăn cá sông Hoàng Hà, dẫn nước từ núi Tây là một và cũng là một nét phong nhã của người Tuy Dương. . .

Khi đoàn người Tào Bằng đến Bắc môn ở Tuy Dương, môn tốt liền tới ngăn cản.

Hạ Hầu Lan thúc ngựa tiến lên:

-Tân bắc bộ úy Tuy Dương đến nhậm chức, còn không mau nhường đường.

-Tân bắc bộ úy Tuy Dương?

Môn tốt ngăn ra, vội vàng hồi bẩm môn bá.

Không lâu sau. Chỉ thấy một lão quân vội vàng đi tới, theo Hạ Hầu Lan tiến đến trước ngựa Tào Bàng.

-Ra vào Tuy Dương, sao lại nghiêm ngặt như thế?

-Bẩm bẩm bộ đại nhân, theo pháp lệnh của Tuy Dương lệnh mới nhậm chức thì hai mươi sáu cửa thành của bốn thành Tuy Dương chỉ mở hai cửa thành, đồng thời tăng cường tuần tra để tránh phường trộm cắp ra vào.

-Trần Tuy Dương đã tới rồi sao?

-Bẩm bẩm bộ đại nhân, tân Tuy Dương lệnh đã tới ba ngày trước.

Xem ra, áp lực của Trần Quần cũng không hề nhỏ.

Nếu không cũng không đến nỗi vừa tới đã có động tĩnh lớn như thế.

Tào Bàng trầm giọng nói:

-Vậy mau tránh ra, ta còn phải tiếp kiến tân Tuy Dương lệnh, không thể ở đây lâu.

-Vâng!

Lão quân vội vàng tuân mệnh, quay về cửa thành, thúc giục môn tốt đuổi những xe chở nước phía sau cửa thành đi, để lộ ra một con đường.

Đâu ngờ, quân lệnh này vừa ra, phu xe của những chiếc xe lấy nước ấy lập tức òa lên như ong vỡ tổ.

-Dựa vào cái gì mà bảo chúng ta nhường đường?

-Đúng vậy, rõ ràng là chúng ta đến trước. Tại sao lại bắt chúng ta phải chờ?

-Tuy Dương bẩm bộ úy thì sao? Cũng phải có thứ tự trước sau chứ . . . Nếu chậm trễ, lão gia nhà ta trách tội, các người không chịu nổi đâu.

Lần trước tới Tuy Dương, Tào Bàng lại không cảm nhận được nhiều phiền toái như vậy.

Không ngờ, lần này tới, còn chưa được vào thành đã gặp phải chuyện như vậy.

Những đại hào Tuy Dương này dường như cũng quá liều lĩnh rồi. Một đám hạ nhân đi lấy nước lại dám đối co với mệnh quan triều đình sao?

Tào Bàng sa sầm mặt mày, lạnh giọng nói:

-Tử U, đừng để ý tới những người này, xông lên cho ta.

Hạ Hầu Lan không nói thêm lời nào, dẫn quân Phi Mạo lao vào cửa thành. Chỉ thấy gã rút long lân dài trượng hai ra, vung lên vung xuống, đánh cho đám hạ nhân kia ôm đầu chạy trốn chết. May mà, Tào Bàng cũng biết nặng nhẹ, cho nên Hạ Hầu Lan không gây thương tổn mạng người, chỉ là đuổi bọn chúng đi.

Một lát sau, đường đã được thông thoáng.

Tào Bàng dẫn theo Bộ Loan cùng Quách Hoàn, thúc ngựa vào thành.

-Lão quân.

-Có.

Môn bá bị Tào Bàng gọi bất thành lĩnh nên cũng rất sợ hãi, vội vã tiến lên.

-Chuyện ra vào ở cửa thành này quản lý như thế nào?

-Hồi bẩm đại nhân, xe ngựa ra vào cửa thành đều phải đăng ký trong sổ.

-Cũng là pháp lệnh của Trần Tuy Dương sao?

-Đúng vậy.

Tào Bàng không hỏi thêm, nhìn đội xe dài dằng dặc đang xếp hàng ngoài cửa thành mà không khỏi nhàu mày.

Có điều hần cũng không nói gì, chỉ dẫn theo người nghênh ngang đi. Nhìn theo bóng đoàn người của Tào Bằng, lão quân bỗng nhiên nở nụ cười. . .

-Môn bá, sao lại cười?

-Vị tân bắc bộ đại nhân này xem ra không giống với mấy vị bắc bộ tiền nhiệm.

Đám môn tốt không khỏi ngạc nhiên. Sau khi Tào Bằng vào thành, hần thúc ngựa đi men theo những con phố dài vắng vẻ, đi về phía quan sở của Tuy Dương lệnh. Quan sở này cũng được đặt ở hướng bắc của Tuy Dương, chỉ cách hai con phố với quan sở của bắc bộ úy. Phía bắc của Tuy Dương nằm giáp với Bắc Cung. Trong đó đường Ngộ môn từ Kiến Xuân môn nối thẳng Thiên môn cũng nằm trong sự quản lý của khu vực phía bắc này.

Tuy quen biết với Trần Quân, nhưng những lễ nghi cơ bản này, Tào Bằng phải tuân thủ.

Theo đạo lý mà nói, hần đã có được ân tín và dây đeo triện của bắc bộ úy, có thể đi thẳng tới quan sở của bắc bộ úy.

Thế nhưng Tào Bằng vẫn quyết định, trước tiên đến thăm hỏi Trần Quân.

Đây là lễ tiết trong quan trường, Tào Bằng phải tuân theo. Nếu không, dù hần đã quen thuộc với Trần Quân nhưng nói không chừng cũng sẽ gây hiểu lầm.

Đoàn người dừng lại trước quan sở của Tuy Dương lệnh, chỉ thấy cửa quan sở đóng chặt.

Hạ Hầu Lan xuống ngựa, nhảy lên bậc gỗ gọi cửa.

Chỉ chốc lát sau, từ bên trong có một dịch đãi đi ra:

-Sao lại gõ cửa?

-Hãy bẩm báo với Trần Tuy Dương, nói có Tào bắc bộ mới nhậm chức ở Tuy Dương đến cầu kiến.

-Tào bắc bộ?

Dịch đãi nhìn ra phía bậc thềm, khuôn mặt chợt tươi cười.

-Lão gia nhà ta dặn dò, nếu Tào bắc bộ đến, xin mời ngài tới phòng khách nghỉ ngơi trước.

Tào Bằng xuống ngựa, ném dây cương cho một người trong quân Phi Mạo, dẫn Quách Hoàn và Bộ Loan đi vào trong.

Được dịch đãi dẫn dắt, bọn họ xuyên qua tiền đường, đi vào phòng khách trong hậu viện. Sớm đã có người bẩm báo cho Trần Quân, vì thế Tào Bằng ngồi không lâu trong phòng khách thì đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên ngoài. Trần Quân có vẻ mệt mỏi đi vào phòng khách. Vừa thấy Tào Bằng, y không nói không rằng liền tiến đến ôm lấy hần. Tào Bằng hiện cũng đã cao lên, có điều so với Trần Quân, hình như vẫn thấp hơn một cái đầu. . .

-A Phúc, cuối cùng người đã tới.

Trần Quân nhiệt tình ngoài dự đoán của mọi người, khiến cho Tào Bằng không khỏi bất ngờ.

-Trần đại ca, huynh làm sao vậy?

Trần Quân thở dài:

-Người đến lúc này, ta xem như có thể thoải mái được một chút.

Về mặt Tào Bằng ngỡ ngàng.

Trần Quân lúc này cũng lấy lại tư thái thanh nhã mà Tào Bằng đã quen thuộc, đưa tay mời khách ngồi.

Hần nhìn hai tiểu tỷ nữ đứng sau Tào Bằng rồi chỉ vào Tào Bằng cười nói:

-Ta biết mà, trên đời này nếu nói người biết hưởng thụ nhất, không ai qua được Tào Hữu Học người. Ha ha. Cho dù là đến làm môn hạ của Khổng Minh tiên sinh, người cũng phải mang theo những thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc."

Bộ Loan và Quách Hoàn đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống.

Tào Bằng đỏ khốc đỏ cười:

-Trần đại ca, huynh đừng hạ thấp ta thế. Ta lặn lội đường xa, mạo hiểm mưa to gió lớn đến, huynh lại. . . Vậy được rồi, nếu huynh không có chuyện gì, ta về quan sở bắc bộ ứ trước đây.

-Ai nói không có việc gì. Ta chờ người đã ba ngày, người mới tới đây, sao có thể không có chuyện?

Trần Quần lập tức kêu lên, ánh mắt lại lơ đãng liếc nhìn Quách Hoàn và Bộ Loan.

Tào Bằng lập tức hiểu được ý tứ của hắn, quay đầu nói: -Tiểu Loan, tiểu Hoàn, các người đi ra ngoài trước đi, ta cùng Trần đại ca có chuyện muốn nói.

-Vâng!

Hai tiểu thị tì cũng biết lúc này, bọn họ không thích hợp ở lại đây liền nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Đợi Quách Hoàn và Bộ Loan đi ra, Trần Quần nghiêm mặt, đứng dậy chấp tay vái Tào Bằng:

-A Phúc, ta phải xin lỗi người.

-Trần đại tôn, huynh nói gì thế?

Trần Quần nói:

-Ta biết người hiện giờ đang theo học ở trường. Có thể bài môn hạ của Khổng Minh tiên sinh cũng là cơ hội tốt ngàn năm mới có, thế nhưng ta lại thỉnh cầu Tư Không cho người đến hỗ trợ. Cản trở việc học của người, quả thật tội lớn quá. Vì huynh cũng là bất đắc dĩ. . . phải làm thế.

-Trần đại ca, huynh nói gì vậy?

Tào Bằng trầm nét mặt:

-Ăn bổng lộc vua thì phải san sẻ nỗi lo với vua, đây là lẽ bất di bất dịch. Hơn nữa, cho dù huynh không tìm ta thì với cái chết ly kỳ như vậy của tứ ca ta, ta cũng nhất định đi điều tra manh mối. . . Có điều, là huynh tiến cử ta sao? Sao ta nghe nói, là Quách Tế Tửu?

Trần Quần cười nói:

-Phụng Hiếu cũng có ý để người nhậm chức bắc bộ ứ. Cho nên sau khi ta đề xuất với Tư Không, Phụng Hiếu lập tức tán thành.

-Tại sao lại là ta?

Trần Quần bước tới, ngồi xuống cạnh Tào Bằng.

-Người khác không biết bản lĩnh của người, ta thì biết.

Lúc trước người ở Hải Tây, lọt kén kéo tơ, điều tra ra vụ án khó của Hải Tây, ta đã rõ bản lĩnh của người. Nói thật lòng, Tào Công bảo ta tới tiếp quản chức Tuy Dương lệnh, ta thật có chút lo lắng không yên. Sự kỳ quặc trong cái chết của Chu Công Tá, hơn nữa trong thành Tuy Dương này hình như có cất giấu một bí mật động trời. Khi ta ở phủ Tư Không tìm đọc các vụ án độc đã cảm nhận được cái chết của Công Tá không phải là tự thù cá nhân gì, e rằng có ẩn tình khác. Mặc dù đám Văn Nhược đề cử ta, nhưng ta lại biết, ta không có sở trường trong chuyện này, cần có người hiệp trợ, vì thế đã nghĩ tới người.

-Huynh cũng cho rằng, cái chết của tứ ca ta kỳ lạ?

Trần Quần gật gật đầu:

-Vô cùng kỳ quặc.

-Như thế nào?

-Ta đến Tuy Dương ba ngày, dường như chưa làm được gì cả. Ngoài việc ra lệnh giới nghiêm cửa thành, đại đa số thời gian là tìm đọc án độc. Chu Công Tá trước khi chết, từng phong tỏa đường sông Lạc Thủy, nói là tìm kiếm thi thể gì đó? Chuyện này có liên quan đến người không?

Tào Bằng giật mình một cái, liền gật đầu.

Hắn thuật lại chuyện xảy ra trong đêm hôm đó. Nói ra cũng kỳ quái, cách đây ba tháng rưỡi, vụ án xảy ra đêm đó dường như càng rõ ràng hơn. Tào Bằng kể rất tường tận, còn Trần Quần cũng đặc biệt chăm chú lắng nghe. Đợi Tào Bằng dứt lời, y cúi đầu không nói, sau một hồi trầm tư mới cất lời:

-A Phúc, chuyện người nói đúng là có chút kỳ lạ . . . Chu Công Tá trước khi chết đã điều tra tất cả các án độc trong huyện nha, cũng không biết rốt cuộc y đang tìm cái gì. Ta cảm thấy, trong đó chẳng phải có liên quan gì sao?

-Khó mà nói rõ được!

Tào Bằng suy nghĩ một chút:

-Ta giờ còn không rõ tình hình cụ thể là như thế nào, cho nên cũng không thể kết luận được.

-A Phúc, lần này người nhất định phải giúp ta.

Trần Quần thở dài, vỗ vai Tào Bằng:

-Sau khi ta tới Tuy Dương đã cảm thấy trong thành này cực kỳ phức tạp. Thế lực các nơi rắc rối khó gỡ, làm cho ta cũng không biết nên hành động như thế nào . . .

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ồn ào.

Trần Quần không khỏi nhú mày, trên gương mặt thanh tú hiện lên vẻ tức giận.

Hắn đứng lên, bước nhanh ra phòng khách, lớn tiếng quát:

-Người nào ồn ào ở đây thế?

Lão quản gia hoảng hốt, bước nhanh tới.

-Lão gia, việc lớn không hay rồi.

-Chuyện gì?

-Bắc bộ úy, quan sở của bắc bộ úy bị cháy rồi.

-Hả?

Trần Quần nghe nói xong, không khỏi hoảng sợ:

-Người nói lại lần nữa?

-Nha môn của bắc bộ úy bị cháy rồi . . .

Hai gò má của Trần Quần co giật, y xoay người lại.

Tào Bằng ở bên trong nghe rất rõ liền nheo mắt lại. Hắn đi đến cạnh Trần Quần, kéo lấy tay áo y.

-Trần đại ca, chúng ta qua đó xem.

-Được!

Trần Quần lập tức sai người chuẩn bị ngựa, Tào Bằng dẫn Quách Hoàn và Bộ Loan đi ra đại môn của phủ nha Tuy Dương lệnh. Đứng trên bậc thềm, chỉ thấy xa xa khói đặc cuộn cuộn, tiếng gào thét xôn xao truyền tới.

Hạ Hầu Lan tiến lên, vừa định mở miệng thì bị Tào Bằng xua tay ngăn lại.

-Tử U, xem ra có người muốn gây khó dễ với ta.

-Công tử, chúng ta làm sao bây giờ?

-Không cần sốt ruột, trước tiên qua xem tình hình thế nào.

Dứt lời, Tào Bằng xoay người lên ngựa, Trần Quần lúc này cũng cười ngựa tới. Hai người không ai nói gì, chỉ gật đầu, thúc ngựa đi về phía nha môn bắc bộ úy.

Vừa đi, Trần Quân còn hỏi:

-A Phúc, kẻ nào lại dám to gan như thế?

-Ai to gan như vậy ta không biết, có điều ta biết, nhất định là có người ngồi không yên.

-Hả?

-Sớm không đốt, muộn không đốt.

Tào Bằng cười nhạt một tiếng:

-Lại để ta vừa mới chân ướt chân ráo vào thành, đã lén lút sau lưng ta phóng hỏa ở nha môn bắc bộ úy này, quá trùng hợp. Tuy nhiên điều này cũng chứng tỏ, có một vài người trong lòng sợ hãi. Nếu không bọn họ sẽ không dùng thủ đoạn này để ra oai với ta.

-Người không tức giận sao?

Tào Bằng không trả lời, thần sắc tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Ở tiền đường của nha môn Bắc bộ úy, khói đặc cuồn cuộn.

Các dịch đãi của nha đường lao ra hô hoán, xách thùng nước cứu hỏa. Khi Trần Quân và Tào Bằng đến ngoài nha đường, về cơ bản lửa đã được khống chế.

-Là nhà kho bốc cháy, chắc là do người nào đó không cẩn thận gây nên.

Một tên dịch đãi chạy lại bẩm báo, Trần Quân không khỏi giận tím mặt.

-Chỉ có nhà kho bốc cháy sao?

-Vâng.

Tào Bằng gạt đầu, xuống ngựa bước lên bậc thềm.

Khi hần đứng ở đại môn của nha đường bắc bộ úy, đột nhiên có cảm giác bùi ngùi vô tận.

Ba tháng rưỡi trước, chính hần và Chu Tán còn cùng đi vào nha đường bắc bộ úy, cười cười nói nói. Lúc ấy, vợ của Chu Tán ra đón, mình còn trêu đùa với đứa trẻ kia một lát. Nào ngờ, mới ba tháng rưỡi, nha đường của Tuy Dương bắc bộ úy đã trong tình cảnh vật còn đây mà người đã đi xa . . .

-Trần đại ca, tứ tẩu và cháu của ta giờ đang ở nơi nào?

-Phu nhân của Công Tá đã quay về Hứa Đô, hiện đang sống trong phủ Hồ Đan. . .

-Cũng tốt, ít nhất sẽ không kinh sợ đến tẩu tẩu và cháu ta. Nếu không, trong lòng ta càng thêm áy náy.

Tào Bằng nhẹ giọng nói, người đã đi tới trước nhà kho.

Nhà kho vẫn dày đặc khói, trong không khí tràn ngập hơi khói. Nhà kho rộng lớn không hoàn toàn bị thiêu hủy, chỉ có một phần nhỏ bị cháy đen. Tào Bằng nhíu mày, bịt mũi đi qua, trong mớ hỗn độn ngổn ngang, sắc mặt hần cũng trở nên lạnh lẽo.

-Tào bắc bộ, thế nào?

Trước mặt người ngoài, Trần Quân vẫn theo lễ chế mà xưng hô Tào Bằng.

Tào Bằng cười nhạt nói:

-Đây không phải là phóng hỏa, mà là có người cố ý đốt . . . Người đâu, lập tức kiểm tra tổn thất ở nhà kho, mau chóng trình báo cho ta.

Nói xong, hần đi đến cạnh Trần Quân, trầm ngâm không nói.

-Người định làm thế nào?

Trần Quân cũng đắm chiêu.

Tào Bằng thở phào, nhẹ giọng nói:

-Nếu người ta đã muốn xuất chiêu, ta sao có thể không làm gì được?

Tuy rằng Tào Bằng cố gắng che giấu, nhưng Trần Quần như xưa vẫn có thể cảm nhận được cơn giận dữ trong lòng hắn. Trò thị uy phủ đầu hay lắm, đám cháy hay lắm! Những người này chẳng lẽ không sợ bị lộ? Hoặc là bọn họ có chỗ dựa sau lưng, nên mới có ý khiêu khích?

Trần Quần cũng không nói ra được lý do!

Có điều y biết, tình hình ở Tuy Dương rất tế nhị.

Thế gia hào phú, quyền quý vọng tộc, Bảo Hoàng, Viên Thiệu, thậm chí kể cả những người hiền kế cho mình, rắc rối khó gỡ cùng một lúc, khiến mọi người khó phân biệt. Năm đó, ngọn lửa lớn của Đổng Trác không chỉ đốt rụi cố đô Tuy Dương này mà còn đốt hết lòng trung thành của mọi người.

Dường như không còn ai để ý tới lễ nghĩa liêm sỉ, cái mà mọi người theo đuổi chỉ là lợi ích của bản thân mình.

Thành Tuy Dương nhỏ bé là cả một ván cờ trong thiên hạ!

Trần Quần bùi ngùi trong lòng, đồng thời cũng vô cùng tò mò: “Tào Bằng, sẽ ứng phó thế nào đây?”

Không chỉ Trần Quần tò mò, rất nhiều người đều đang chú ý hiếu kỳ.

Trận cháy ở nhà kho Bắc bộ úy nói là muốn ra oai phủ đầu với Tào Bằng chẳng thà nói muốn thăm dò bản lĩnh của hắn.

Bọn họ muốn kiểm tra xem, vị tân bắc bộ úy Tuy Dương này rốt cuộc có tính cách ra sao.

Cứng rắn hay yếu đuối? Thận trọng, cẩn thận giống như vị bắc bộ úy tiền nhiệm Chu Tán hay mạnh mẽ giống như Tào Tháo khi xưa?

Phản ứng khác nhau thì người Tuy Dương sẽ đưa ra những đối sách không giống nhau.

Tóm lại, ý nghĩa của đám cháy này không phải nhỏ . . .”

Nhưng mọi người không ngờ rằng Tào Bằng lại không có phản ứng mạnh mẽ, cũng không có bất kỳ hành động nào, coi như không có gì xảy ra. Trong ngày đầu tiên nhậm chức, Tào Bằng hạ lệnh tu sửa tường viện ở tiền đường của bắc bộ úy, cũng sai người kiểm kê tổn thất trong nhà kho.

Ngoài điều đó ra, không còn có động tĩnh gì.

Tào Bằng không tiếp chiêu!

Điều này cũng làm cho rất nhiều người cảm thấy nghi hoặc. Phải biết rằng, ý nghĩa của chức bắc bộ úy mà Tào Bằng nhận không hề tầm thường, phía sau đó đại diện cho lợi ích của Tào Tháo. Hắn không có bất kỳ hành động nào, thậm chí ngay cả Trần Quần cũng không thể đoán được tâm tư Tào Bằng. Tào Bằng, rốt cuộc có dự tính gì?

-Dự tính?

Sáng sớm, Tào Bằng thấy căng tràn sức sống, làm tư thế hổ ôm, lưng sau hơi cong lên, cả người giống như một chiếc cung căng đầy, miệng đột nhiên hét to một tràng, lao lên nhanh như hổ đói vồ mồi, cơ thể nằm rạp trên mặt đất, ra sức kéo căng gân. Khi gân được kéo tới cực điểm, hai tay chống đất, đẩy người lên nghiêng về phía sau, xương cốt toàn thân di chuyển, phát ra những tiếng loạt xoạt. Hạ Hầu Lan đứng một bên xem bên lùi nhanh một bước về phía sau.

Trong tích tắc Tào Bằng đứng dậy, gã cảm nhận được một luồng sát khí nhẹ nhàng. Trong luồng sát khí ấy hình như có lẫn cả khí thế của mãnh hổ, khiến Hạ Hầu Lan run sợ trong lòng. Khi ở núi Lục Hồn, Hạ Hầu Lan đã đột phá, tiến vào giai đoạn tẩy mãnh. Chỉ là giống như tình hình trước đây của Tào Bằng, sau khi bước vào tẩy mãnh, hắn như thể đã mất phương hướng tu hành, cũng không biết nên tiếp tục luyện như thế nào.

Còn nay thấy Tào Bằng khỏe như hổ, Hạ Hầu Lan cũng có chút hâm mộ.

Nghĩ trước đây tất cả tâm tư của Đồng Uyên đều đặt cả lên Triệu Vân, đối với Hạ Hầu Lan cũng không dành nhiều sự quan tâm lắm.

Một số công pháp, Triệu Vân có thể dạy cho Hạ Hầu Lan, nhưng còn một vài công pháp, nếu Đồng Uyên không gặt đầu, Triệu Vân cũng không dám tùy tiện truyền thụ.

281. Chương 267: Câu Đố Đầu Độc

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 267: Câu đố đầu độc

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Bằng thu công, đón lấy chiếc khăn từ trong tay Bộ Loan để lau mồ hôi trên trán.

Giãn xương giãn cốt một lúc, hắn nói với Hạ Hầu Lan:

-Tử U, người dẫn Lí Tiên và Đại Nha đi ra ngoài một lát, xem có thể liên hệ được với Sử A không, dò hỏi một số tin tức về hắn. . . Có điều, ta đoán Sử A hiện tại chưa chắc đã ở Tuy Dương, nếu không ngày hôm qua hắn đã tới rồi. Nếu không tìm được Sử A, cũng đừng sốt ruột, đi dạo loanh quanh trên phố, nghe nhiều bớt nói, có thể đạt được thu hoạch bất ngờ đấy.

-Vâng!

-Tiểu Loan, chốc nữa người bảo tiểu Hoàn lấy sổ sách dịch đãi trong nha phủ mang tới đây, ta muốn xem một chút. Còn nữa, đi tìm hai thợ thủ công đến, ta có vài thứ cần bọn họ làm. Hôm nay cho dù ai tới thăm hỏi, ta đều không gặp khách.

-Vâng.

Tào Bằng dọn dò xong, uống một ngụm nước, sau đó lại ra sân luyện võ, uốn người thành một chiếc cung mạnh mẽ Trương Tam Thập.

Chỉ thấy hắn ổn định khí huyết, thư giãn tinh thần, gương cung căng đầy. . .

Hạ Hầu Lan thấy Tào Bằng không còn dọn dò nào nữa, liền xoay người rời đi.

Bộ Loan đứng ở bên sân, lẳng lặng nhìn theo bóng Tào Bằng, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp kia chột ửng hồng, vô cùng quyến rũ.

Luyện công xong, đã là giờ Thìn, Tào Bằng nghỉ ngơi một chút, sau đó liền trở lại thư phòng. Quách Hoàn đã dọn dẹp xong thư phòng, phân loại xếp riêng các công văn, sổ sách mà Tào Bằng yêu cầu đã nằm trên bàn. Nàng ở ngoài thư phòng chờ đợi dọn dò, vừa tranh thủ may vá. Trời sắp lập thu, thời tiết chuyển lạnh, phải thay mới quần áo, trong khi lần này Tào Bằng đến vội vàng, cũng không mang nhiều quần áo để thay lắm. Quách Hoàn khéo tay bèn nảy ra ý định may quần áo, từng đường kim mũi chỉ đều rất chuyên tâm.

Cả buổi trưa, quan nha của bắc bộ ứ đặc biệt yên tĩnh.

Đúng chính Ngọ, Hạ Hầu Lan quay về bẩm báo:

-Công tử, người đoán không sai, Sử A quả nhiên không ở Tuy Dương.

-A?

-Trưa hôm qua, Sử A đã đi rồi. . . , theo lời đệ tử của hắn là Miêu Húc nói, do nhị thế tử của Hứa Đô tạm thời triệu hồi về, cho nên đi rất vội vàng.

-Nhị thế tử gọi về?

Tào Bằng cười nhạt một tiếng:

-Nhị thế tử triệu hồi cũng thật đúng lúc.

Tào Phi không thể dễ dàng triệu tập Sử A lúc này. Bởi vì Tào Bằng biết, Tào Tháo đang trù tính ứng chiến Viên Thiệu. Vào tháng sáu, cùng với tình hình hạn hán ở Dự Châu được giảm bớt, Tào Tháo liền bắt tay chuẩn bị giao chiến với Viên Thuật. Theo Trần Quần nói, Tào Tháo đã hạ lệnh tấn công bí mật vào Thanh Châu, chiếm lĩnh các nơi như Tề quận, Bắc Hải, đã củng cố cánh tả của Tào quân, đặt cháu ngoại Viên Thiệu là Cao Cán từ phía đông xuất binh đánh gọng kìm.

Vu Cấm tiếp tục đóng quân ở bờ nam sông Hoàng Hà, Trương Liêu thì đóng quân ở Dã Vương, một mặt có thể theo dõi hướng đi của quân Viên Thiệu từ nam Tịnh Châu, mặt khác cũng có thể hình thành sự kiềm chế có sức mạnh đối với Ký Châu. Rồi sau đó Tào Tháo lệnh cho Hạ Hầu Thận chiếm giữ Phương Sơn, còn yêu cầu Mãn Sủng xuất binh, đánh Nhượng huyện, tăng sức uy hiếp đối với Kinh Châu. Đồng thời hạ lệnh cho Tào Nhân và Tào Hồng chuẩn bị xuất kích kỹ càng, ý định xuất binh tấn công Lưu Bị ở Nhữ Nam.

Từ Hoảng tiếp chưởng Bạch Mã, phối hợp chặt chẽ từ xa với Hạ Hầu Uyên.

Phát triển theo cục thế này, Tào Bằng loáng thoáng đoán ra tiếp theo có thể xuất hiện những biến hóa như thế nào.

Trận chiến Quan Độ, nhất định là trận chiến Quan Độ!

Trong trí nhớ của, sau khi Tào Tháo bình định Lữ Bố, trận chiến Quan Độ lập tức xảy ra.

Tào Bằng không còn nhớ rõ thời gian cụ thể, nhưng theo tình hình hiện tại có thể suy đoán, trận chiến Quan Độ đã rất gần rồi.

Thân là thứ tử của Tào Tháo, sau khi Tào Ngang chết, Tào Phi đã thành trọng điểm bồi dưỡng của Tào Tháo.

Lúc này kêu Sử A đến, chẳng lẽ nói là muốn Sử A làm bảo tiêu ư? Tào Bằng đã từng gặp Tào Phi, thậm chí Tào Phi dù tuổi nhỏ, nhưng lại rất có tâm kế. Cho nên, Tào Phi quyết không thể triệu kiến Sử A lúc này. Như vậy chuyện Sử A rời đi cũng trở nên khá thú vị.

-Quên đi, hắn đã đi rồi thì kệ hắn đi.

Tào Bằng bước chậm trong đình viện, nói với Hạ Hầu Lan:

-Đồ đệ đó của Sử A tên là gì?

-Miêu Húc.

-À, Miêu Húc có nói chuyện gì khác không?

Hạ Hầu Lan nghĩ một lát:

-Miêu Húc nói, từ sau khi công tử đi, Tuy Dương không hề xảy ra chuyện gì lớn. Đúng rồi, Chúc Đạo và Xích Trung đã mấy lần đấu kiếm, dẫn tới vài lần xung đột không lớn. Trừ chuyện này ra, cũng không nghe nói có chuyện gì khác thường.

Chúc Đạo? Xích Trung?

-Bọn họ vì sao đấu kiếm?

-Ha ha, nghe nói là Chúc Đạo chạy tới chỗ Nhạc am chủ của Cúc Hoa am gây phiền phức, Xích Trung ra mặt thay cho Nhạc am chủ nên đã xảy ra tranh chấp.

Cúc Hoa am?

Trong đầu Tào Bằng chợt hiện ra vị ni cô phong thái yếu điệu nhưng lại cực kỳ phong lưu đó.

Có điều, hắn lập tức không nghĩ tới vị ni cô này nữa, ngồi trầm tư im lặng trên phiến đá vuông.

Sử A rời khỏi Lạc Dương lúc này, chứng tỏ hắn ít nhiều đã biết được một số nội tình. Theo biểu hiện trước đây của Sử A, đáng nhẽ hắn đã chủ động liên hệ với Tào Bằng mới đúng. Thế nhưng Sử A đột nhiên rời đi,

chúng tỏ trong lòng hẳn có lo lắng riêng. Chuyện có thể làm cho Sử A có thể băn khoăn lo lắng, nghĩ cũng không hề đơn giản.

Là người nào?

Gia tộc quyền thế ở Tuy Dương này ư?

Không đúng, gia tộc quyền thế ở Tuy Dương sắp chết hết rồi!

Hay chính là sức mạnh thế phiệt của Bàn Dũng trong thành Tuy Dương?

Hình như cũng không có khả năng. Trần Quần đảm nhận chức Tuy Dương lệnh, thật ra cũng đã thông qua sự trao đổi giữa Tào Tháo và cao môn đại phiệt. Nói cách khác, cao môn đại phiệt ở Tuy Dương không thể tìm Tào Bằng gây rắc rối, vì làm như thế tức là không nể mặt Trần Quần.

Cho dù nói thế nào, Trần Quần xuất thân từ Trần thị ở Dĩnh Xuyên, thân phận địa vị của y đã định trước y là đại diện của cao môn đại phiệt.

Làm khó Trần Quần, chẳng phải là tự làm khó dễ cho mình sao?

Tào Bằng nhẹ nhàng lắc đầu, giấu ý nghĩ này đi.

Không phải gia tộc quyền thế ở Tuy Dương, cũng không phải cao môn đại phiệt! Như vậy còn có sức mạnh gì có thể khiến Sử A sợ hãi?

Tào Bằng nhận ra chuyện này cũng không hề đơn giản như hẳn tưởng tượng. Ở trong thành Tuy Dương, hình như có một bàn tay to lớn vô hình đang âm thầm điều khiển tất cả. Sức mạnh thần bí và lớn mạnh như thế thực sự khiến Tào Bằng sợ hãi! Thử nghĩ xem, những người này dám hạ độc Chu Tán, có thể phóng hỏa nha phủ bắc bộ úy, to gan tới mức nào? Còn một câu hỏi nữa, những người này tại sao muốn hạ độc Chu Tán!

Tào Bằng có trực giác rằng người phóng hỏa và người hạ độc Chu Tán có mối liên hệ cực kỳ chặt chẽ, thậm chí có thể là đồng đảng với nhau.

-Đúng rồi, tổn thất ở nhà kho đã kiểm kê ra chưa?

Quách Hoàn vội tiến lên, nhẹ giọng nói:

-Đã kiểm kê xong.

-Tổn thất thế nào?

-Cũng không có tổn thất gì, theo sai dịch nói, căn phòng bốc cháy đó chất toàn đồ linh tinh, cũng không có thứ gì quan trọng.

-Vậy sao?

Tào Bằng ngồi ngậy người, mắt nhìn thẳng đăm chiêu về phía dãy phòng trước mặt.

Bỗng nhiên, hắn đứng lên, đi về hướng các căn phòng.

Hạ Hầu Lan và Quách Hoàn sững sốt, vội vàng đuổi theo.

Dãy phòng này cũng là kiến trúc chính ở hậu đường của bắc bộ úy. Chính giữa là phòng khách, hai bên là hai chái nhà...

Nơi này, từng là chỗ ở của Chu Tán.

Do Tào Bằng tới gấp gấp nên dãy phòng này còn không kịp sửa sang dọn dẹp, vì thế hôm qua Tào Bằng đã ở trong khóa viện lần trước khi làm khách ở Tuy Dương. Khi hắn đẩy cửa phòng khách, chỉ cảm thấy căn phòng này tràn ngập luồng khí khiến người khác sợ hãi.

Cũng khó trách, vừa mới có người chết, căn phòng này khó tránh khỏi khiến mọi người có cảm giác hoảng sợ.

Khuôn mặt Quách Hoàn trắng bệch, nằng rất sợ hãi.

Hạ Hầu Lan tuy dửng dưng nhưng đứng trong căn phòng này vẫn cảm thấy lạnh người, không khỏi tê dại đầu óc.

-Đây là nơi làm việc của tứ ca ta!

Tào Bằng bình tĩnh, đứng giữa căn phòng, nhìn chung quanh bốn phía.

Chiếc bàn dài đổ trên mặt đất, sổ sách công văn bừa bộn. Trên mặt đất còn có vết máu đen sẫm mờ mờ, càng tăng thêm vài phần kinh hãi.

-Tứ ca, ta là A Phúc, ta đến thăm huynh đây!

Tào Bằng đột nhiên gào to.

Hạ Hầu Lan giật mình, còn Quách Hoàn đứng sau lưng Tào Bằng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo Tào Bằng.

-Công tử, người đừng làm nô tì sợ.

-Sợ cái gì!

Tào Bằng hít sâu một hơi, nói với Quách Hoàn:

-Chẳng lẽ tứ ca còn có thể hại tính mạng ta, tứ ca, nếu huynh ở trên trời có linh thiêng, xin hãy giúp ta sớm bắt được hung thủ, báo thù rửa hận cho huynh.

Âm thanh đó vang vọng trong khoảng không: báo thù rửa hận, báo thù rửa hận. Tào Bằng cúi nhẹ gò má, ngồi xồm xuống, nhặt các công văn trên mặt đất lên.

-Đúng rồi, bầu rượu và chén rượu mà tứ ca ta uống giờ để ở đâu?

-Sau khi Chu tứ ca xảy ra chuyện không may, tất cả vật phẩm của người đều bị Tuy Dương lệnh tiền nhiệm thu giữ, để ở trong nhà kho huyện nha.

-Tử U, người lập tức tới huyện nha, đem toàn bộ các vật phẩm vốn thuộc về quan nha bắc bộ ụy lại đây, nhớ rõ nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Dứt lời, Tào Bằng đưa tay ra xoa xoa đầu Quách Hoàn.

-Thu dọn một chút đi, tối nay ta muốn đọc sách ở đây.

-Đọc sách ở trong này?

Quách Hoàn run cầm cập, hoảng sợ nhìn Tào Bằng đang mỉm cười và khê nói:

-Nếu tứ ca có linh, nói không chừng sẽ cho ta một số gợi ý.

Quách Hoàn cảm lạnh không nói.

Đêm đó, Tào Bằng qua đêm ở trong phòng khách.

Hai cây nến to được đốt lên, chiếu sáng khắp cả căn phòng.

Trên chiếc bàn dài, công văn sổ sách được xếp gọn gàng, một bầu rượu bằng đồng thau, một chiếc đồng tước cũng đặt trên đó.

Tào Bằng ngồi ngay ngắn trên sập, nhìn bầu rượu và đồng tước, trầm ngâm không nói.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm đó: Chu Tán như thường lệ sai người mang tới một bầu rượu, vừa uống vừa phê duyệt công văn. Đột nhiên, hắn đứng lên phun ra một ngụm máu, bước chân lảo đảo, đâm đổ cả bàn, công văn sổ sách rơi lộn xộn xuống đất, Chu Tán ngã xuống, Chu phu nhân nghe được tiếng kêu gào, liền lao vào, ôm Chu Tán trong lòng kêu khóc. Mở trừng mắt ra, Tào Bằng cầm lấy một quyển sổ nhìn lướt qua.

Trên đó là khẩu cung của Chu phu nhân lúc đó.

Chu Tán trước khi chết, từng nói với Chu phu nhân: “Phu nhân, hồ đồ, hồ đồ. . .”

Ai hồ đồ?

Chu phu nhân hồ đồ?

Hay là bản thân Chu Tấn hồ đồ?

Chu Tấn để lại câu nói kỳ lạ như thế, rốt cuộc là có ý gì?

Còn nữa, y bị người ta hạ độc, như vậy hung thủ đã đầu độc như thế nào? Theo lời Chu phu nhân thì cuộc sống của Chu Tấn không dư dả, cho nên trong nhà cũng không có nhiều người hầu lắm. Một lão quản gia, hai đầu bếp nữ mà Chu phu nhân mang từ nhà mẹ đẻ tới. Cho nên rất nhiều chuyện đều do mình Chu phu nhân sắp xếp. Ví dụ như rượu mà Chu Tấn mỗi tối uống cũng được Chu phu nhân đích thân dùng nước giếng làm lạnh, đặt ở trên bàn . . . Cho nên, hung thủ muốn đầu độc, cơ bản sẽ có mấy khả năng. Thứ nhất, khi mua rượu này về đã bị hạ độc; Thứ hai, khi ngâm lạnh rượu đã bị người đầu độc; Thứ ba là Chu phu nhân tự mình động thủ, bỏ độc được vào.

Chu phu nhân ư?

Chắc là không thể nào!

Tào Bằng đã gặp Chu phu nhân, có thể cảm nhận được ân ái phu thê của Chu Tấn và phu nhân rất chân thành thấm thiết.

Chẳng lẽ là cửa hàng rượu đã đầu độc?

Rượu mà Chu Tấn uống hàng ngày đều được mua từ một quán rượu trên phố Đồng Bác, hơn nữa là rượu cực kỳ phổ biến.

Căn cứ vào lời khai, hàng ngày lão quản gia do Chu phu nhân mang đến sẽ mua rượu ở quán đó. . . Chẳng lẽ là ông chủ quán rượu hạ độc?

Cũng không nhiều khả năng.

Bởi vì lão quản gia nói: Sau khi đến quán rượu, tiểu nhị hút rượu từ trong một vò rượu. Vò rượu này mở cho tất cả khách hàng.

Nếu là quán rượu đầu độc, vậy không hiểu sẽ chết bao nhiêu người đây?!

Về công việc làm lạnh rượu cũng do Chu phu nhân làm, vì thế Tào Bằng cũng không còn lo lắng nữa.

Tất cả khả năng hoàn toàn đều bị phủ định, vậy thì hung thủ rốt cuộc đã đầu độc như thế nào?

Tào Bằng đặt hồ sơ xuống, chìm sâu vào trong suy tư.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi đi.

Trời đã vào lập thu, nhưng nắng vẫn còn rất gắt.

Trần Quân ngồi đọc sách trong hoa viên, nhưng lòng lại lo lắng, bất an. Lão gia nhân Trần Đề không khỏi có chút lo lắng, lẳng lặng nhìn Trần Quân, không biết nói thế nào cho phải. Trần Đề là gia thần đời thứ ba của Trần gia, từ đời tổ phụ của Trần Quân đã hết lòng cống hiến cho Trần gia, đã từng phụng dưỡng Trần Quân, Trần Ki. Trần Quân được lão chăm sóc từ nhỏ tới lớn, vì thế thấy bộ dạng đó của Trần Quân, lão không khỏi lo lắng...

Trong ấn tượng của Trần Đề, Trần Quân tính tình thanh nhã, rất ít biểu hiện ra ngoài.

Con cháu thế gia từ khi sinh ra, nhất định phải học tập lễ nghi. Hỉ nộ không được thể hiện ra bên ngoài là chuyện đương nhiên. Điều quan trọng là cử chỉ phải có phong thái... Biểu hiện lúc này của Trần Quân rõ ràng không hợp với khí phách con cháu thế gia, cũng chứng tỏ nỗi lo lắng trong lòng y.

Thế nhưng vấn đề là, Trần Đề không biết nên an ủi Trần Quân như thế nào.

-Mời phu nhân đến.

Trần Đề cuối cùng đã nghĩ ra một ý kiến hay liền dặn bảo kẻ dưới.

Trần Quân đã thành thân từ ba năm trước, nhà gái là con gái của Tuân thị ở Đình Xuyên, cũng chính là con gái của một trong những Tuân thị Bát long là Tuân Trù. Tuân Trù là người ít tuổi nhất trong Bát long cũng là thúc phụ của Tuân Úc. Cho nên xét về một mặt nào đó, Trần Quân và Tuân Úc cũng coi như là thân thích.

Đây cũng là chuyện hôn nhân phù hợp với thế gia đại tộc.

Liên hôn tương hỗ vô cùng rắc rối. Cho dù gia tộc Trần thị mấy năm nay có phần suy yếu nhưng lạc đà gày còn lớn hơn ngựa, căn cơ của nó nằm ở đó.

Tình cảm giữa Trần Quân và Tuân thị rất tốt, có thể nói là vợ chồng tôn trọng nhau.

Ngày thường, nếu có tâm sự, Trần Quân nhất định sẽ trao đổi với Tuân thị nữ, dù Tuân thị nữ không thể đưa ra được ý kiến gì nhưng có thể giúp Trần Quân bình tĩnh tinh thần. Lúc này chính là lúc cần Tuân thị nữ ra mặt khuyên giải, nói không chừng có thể làm cho Trần Quân thôi lo âu.

Trần Quân nhắm mắt lại, ngón tay gõ dồn dập vào lan can.

Phía sau đột nhiên vang đến tiếng bước chân, y nhú mày quay người lại nhìn, chỉ thấy một nữ tử đoan trang dịu dàng tới bên cạnh y.

-Phu nhân, sao nàng lại tới đây?

Người con gái đó chính là Tuân thị nữ.

-Phu quân hình như có tâm sự?

-Ừ . . .

Trần Quân theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Trần Đề khoanh tay đứng ở xa.

Y khe khẽ thở dài, kéo Tuân thị nữ ngồi xuống.

-Ta đang nghi ngờ, Tào Hữu Học đã nhậm chức được bốn ngày rồi nhưng đến nay vẫn không có hành động gì. Trước đây, khi nhà kho của hắc bị đốt đã từng nói sẽ cho kẻ khác mất mặt. Nhưng đến bây giờ không có chút động tĩnh nào, ta không khỏi có phần sốt ruột. Tào Hữu Học rốt cuộc suy tính thế nào? Hắc đang chuẩn bị làm gì? Hay là hắc không quan tâm đến chuyện này?

Tuân thị nữ im lặng.

Nàng không chỉ một lần nghe Trần Quân nhắc tới vị Tào Bát Bách kia, nhưng nói thật, nàng không hiểu chút gì về Tào Bằng.

Chỉ biết là đường huynh nàng khá coi trọng người thiếu niên ấy, từng khen ngợi Tào Bằng trong tương lai nhất định có thành tích. Còn quan hệ giữa Trần Quân và Tào Bằng rất tốt, khi ở Hạ Giao, hai người đã qua lại với nhau. Nghe nói lúc thành Hạ Giao bị phá, vẫn là Tào Bằng đã cứu Trần Quân, cũng được coi như giao tình sâu nặng. Lần này, Trần Quân đến Lạc Dương nhậm chức, đặc biệt gọi đích danh Tào Bằng. Tào Bằng không hề hành động gì, Trần Quân nóng vội cũng là lẽ thường.

-Phu quân lúc trước sao lại tiến cử Tào bắc bộ?

-Điều này . . . Ta cũng không biết nói thế nào, chỉ là năm đó khi ở Hải Tây, hắc từng phá được một vụ án lớn.

Người ngoài đa số cho rằng vụ án đó là do anh vợ hắc điều tra phá án, thế nhưng chính mắt ta thấy hắc đã tỉ mỉ chuyên tâm thế nào để tìm ra được chân tướng trong đó.

Thêm vào đó hắc thân thủ tốt, với ta lại có ân cứu mạng, cho nên lần này tới đây, người đầu tiên ta nghĩ đến là hắc.

-Đã như vậy, phu quân tin hắc chứ?

Trần Quân sững sốt một lát:

-Lời của phu nhân, tin là có ý gì?

Tuân thị nữ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

-Ý của thiếp là, phu quân đã tin tưởng hần, cần gì phải lo âu? Chàng tiến cử hần thì phải tin vào tài năng của hần. Hần im lặng không động thủ, tất nhiên là có nguyên do, đợi thời cơ đến, tự nhiên sẽ hành động. Nếu phu quân vẫn lo lắng, đơn giản là đi hỏi hần. Chàng ngồi đây nôn nóng bất an, cũng vô ích. Chàng không hỏi hần, sao hần có thể nói cho chàng hay?

Trần Quần giật mình, đột nhiên vỗ tay cười nói:

-Lời phu nhân nói rất đúng, ta nghĩ không ra, đơn giản tìm hần là được.

Dứt lời, y đứng lên:

-Trần Đề, chuẩn bị lên xe ngựa tới phố Đồng Đà.

Nha phủ của bắc bộ úy nằm trên phố Đồng Đà.

Tào Bằng đang lật xem hồ sơ ở trong phòng khách, thử tìm kiếm manh mối trong đó. Trước mặt hần có một tờ giấy, trên đó viết chi chít chữ bằng bút than, còn vẽ vẽ móc móc, nhìn qua hơi lung tung. Nghe nói Trần Quần tới chơi, Tào Bằng vội ra đón y vào.

-Đại huynh, sao huynh lại tới đây?

Trần Quần cười nói:

-Hôm nay trời trong nắng ấm, cũng đúng lúc hoa cúc nở rộ. Ta nghe nói, dưới chân núi Bắc Đặng có một nơi rất đẹp, cũng là địa điểm tuyệt vời nhất để ngắm hoa cúc. Hôm nay rảnh rỗi bèn tới rủ hiền đệ cùng đi một chuyến.

Núi Bắc Đặng, ngắm hoa cúc?

Tào Bằng ngẩn ra, buột miệng nói:

-Nơi đại huynh nói chính là Cúc Hoa am phải không?

-A, hiền đệ cũng biết?

Tào Bằng gật đầu:

-Lần trước đi qua Tuy Dương, ta từng có duyên gặp mặt với am chủ của Cúc Hoa am đó.

-Ồ?

Trần Quần giật mình, ngồi thẳng người:

am chủ Cúc Hoa am - Cúc Hoa tiên. . . khả khả, khi ta đến Tuy Dương đã nghe người ta truyền tụng, nói người tên Cúc Hoa tiên đó rất đẹp và quyến rũ. Còn có người không biết tên đã phú thơ cho nàng, trong thơ cực kỳ ca ngợi nàng.

Bài thơ đó nhẹ nhàng, dùng từ cũng không hề hoa mỹ, lại uẩn ý sâu sắc.

Ta thích hàm ý của thơ từ trong bài này nên đã ghi nhớ trong lòng: Cúc hoa ỏ lý cúc hoa am / Cúc hoa am lý cúc hoa tiên / Cúc hoa tiên nhân chủng đào thụ / Hựu trích đào hoa hoá tửu tiên...

Trần Quần ngâm nga bài thơ “Cúc hoa am ca”, bỗng nhiên thấy Tào Bằng có vẻ khác lạ.

Y dừng lại, nhìn Tào Bằng mãi không nói.

-Được rồi, bài thơ này do ta làm.

Tào Bằng bèn nở nụ cười.

282. Chương 268: Dịch Không Động Thủ, Ta Không Động Thủ; Dịch Hành Động, Ta Sẽ Làm Nhiều

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 268: Dịch không động thủ, ta không động thủ; Dịch hành động, ta sẽ làm nhiều

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Bài thơ này vốn hần chỉ đọc ra để trêu người kẻ khác, không ngờ lại được người ta truyền tụng.

Chỉ hy vọng Bá Hổ huynh sau này đừng trách cứ mình, mà nghĩ cách viết lời thơ hay hơn nữa thôi.

Trần Quần chỉ tay về phía Tào Bằng, cười to nói:

-Ta đã nói mà, cách dùng từ này khiến ta thấy quen thuộc. Trong những người ta quen biết, hình như chỉ có người giỏi dùng từ ngữ nhã nhặn, nhiều ẩn ý . . . Đúng rồi, Cúc Hoa tiên đó có thực xinh đẹp không? Mọi người liệu có...

-Không có!

Tào Bằng lập tức thề thốt phủ nhận.

-Vậy chúng ta đi thôi.

-Giờ đi sao?

-Thế nào, chẳng lẽ còn muốn thông báo cho Cúc Hoa tiên nhân đó sao?

Xem ra, Trần Quần đã cho rằng Tào Bằng và vị am chủ Cúc Hoa am kia có mối quan hệ không rõ ràng.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu không có liên hệ, sao Tào Bằng lại phú thơ cho ni cô? Mấu chốt là, vị ni cô kia nổi tiếng xinh đẹp ở Tuy Dương, trong khi đó Tào Bằng còn trẻ, phong lưu, lại tài hoa, cho nên hai người họ dù có quan hệ mờ ám, hình như cũng là lẽ thường tình.

Có lẽ, không chỉ Trần Quần nghĩ như vậy.

Rất nhiều người không rõ chân tướng đều sẽ cho là như thế . . .

Tào Bằng nghĩ, bản thân mình phải viết một bức thư cho Hoàng Nguyệt Anh, giải thích tình hình với nàng, nếu không rất dễ gây ra hiểu lầm.

Nói thật, Tào Bằng không muốn đi tới Cúc Hoa am lắm.

Một phần vì hần muốn lật xem hồ sơ vụ án, truy tìm manh mối; mặt khác còn vì ni cô xinh đẹp quyến rũ kia. Đặc biệt cái vẻ phong tình lãng lợ của Nhạc Quan khiến Tào Bằng ấn tượng rất sâu sắc. Bản thân hần cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, nhờ may . . . Chẳng phải là có lỗi với Nguyệt Anh sao?

Thế nhưng Trần Quần đã mở lời, Tào Bằng cũng không tiện từ chối.

Trong lòng hần không phải không có chút chờ đợi, muốn gặp lại vị Cúc Hoa tiên kia.

Đương nhiên, chút tâm tư này không phải do dục vọng mà phần nhiều là do hành động xấu trước kia khiến hần ít nhiều có phần áy náy.

Bởi vì trong những năm kiếp trước của Tào Bằng, hoa cúc còn có ý nghĩa khác!

-Nếu đại huynh đã thịnh ý mời như vậy, tiểu đệ từ chối thật bất kính.

Vì thế Tào Bằng đã thay một bộ y phục màu trắng, nhưng sau đó hần nghĩ lại liền cởi ra, thay sang bộ y phục màu xanh.

Theo quy củ, mùa thu mặc áo trắng là một tập tục. Ví dụ như Trần Quân, toàn thân màu trắng, trong lúc đi lại tay áo bay phấp phơ, rất có khí khái của tiên nhân. Tuy nhiên Tào Bằng đã thay một bộ quần áo màu xanh, thể hiện khí chất đoan trang. Hai năm nay, cơ thể hắn càng thêm cường tráng, vì thế phối hợp với quần áo màu xanh càng oai hùng hơn. Hai người đi ra quan nha, Tào Bằng leo lên xe ngựa của Trần Quân, chậm rãi đi ra khỏi thành.

-Đại huynh, có phải huynh có gì muốn nói.

-Hả?

-Huynh chớ giấu ta, ta có thể nhận ra, huynh có chuyện muốn hỏi ta.

Trên xe ngựa, Tào Bằng đột nhiên cất lời.

Trần Quân ngẩn ra, chợt cười gượng.

-Người quả là lợi hại.

Trần Quân nghĩ một lát liền hỏi:

-Người tới cũng ba bốn ngày, rốt cuộc có tính toán gì không?

-Tính toán?

-Đúng vậy, chẳng phải người nói, sẽ cho người khác biết tay sao?

Tào Bằng trầm lặng!

Xuyên qua tấm màn xe, hắn nhìn đăm chiêu ra bên ngoài.

Trần Quân lập tức hiểu ra, nhẹ giọng nói:

-Tử Phương là tâm phúc của ta, người có thể yên tâm.

Tử Phương tên là Trần Củ, là người đánh xe, lúc này đang chạy xe cho Trần Quân.

Gã là tăng biệt của Trần Đề, vai vế nhỏ hơn Trần Quân. Nhưng về tuổi tác tương đương với Trần Quân, năm nay khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi.

Trần Quân đã nói thế, chứng tỏ tên Trần Củ này không cần phải bận tâm.

Tào Bằng thở dài:

-Người của nha phủ bắc bộ úy, ta không tin được.

-Hả?

-Những dịch đãi đó, ta không tin tưởng lắm.

Xa không nói mà lấy ngay chuyện nhà kho bị cháy ra nói, ta cho là do nội gián gây ra. Lúc ấy, bắc nha đều có người trực, nhiều người như vậy nhưng không nhìn thấy tên tặc tử châm lửa. Hình như tất cả mọi người cho rằng, là ngẫu nhiên bốc cháy . . . Thế nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra, là sự cố ý.

Hiện giờ những dịch đãi tuần binh của bắc nha này, ta không tin một ai.

Kể cả những trù nường, người hầu trong nội trạch... ta đều không tin được. Mấy ngày nay, đồ ăn của ta đều do một tay Tiểu Loan phụ trách, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng tay vào. Đại huynh, huynh ngẫm lại xem, toàn bộ bắc nha này đều không được ta tín nhiệm, ta có thể hành động thế nào?"

Trần Quân nghe thế, đột nhiên biến sắc.

Từ bắc nha, hắn liền tưởng đến huyện nha của nhà mình.

Từ khi nhậm chức tới nay, hắn cũng không thay đổi dịch đãi, rất nhiều dịch đãi đều là từ người tiền nhiệm để lại.

Thế thì những tên dịch đãi này có đáng tin tưởng hay không?

Tuy nhiên có một điểm tốt là, sau khi Trần Quân tới Tuy Dương, tạp dịch và người hầu trong nhà đều được đổi toàn bộ. Thật ra không phải Trần Quân cẩn thận, mà bởi bản thân y có dẫn theo gia thần nô bộc. Tuân thị ở Cổ Xuyên, Trần thị ở Khảo Xuyên, ai không phải danh môn vọng tộc? Trong nhà đâu có thiếu gia nô! Trần Quân nhậm chức Tuy Dương lệnh, cũng là một chức quan không hề nhỏ. Người nhà Trần gia cũng không thể thất lễ với Trần Trường Văn.

Càng khỏi phải nói, gia cảnh của Tuân thị nữ còn mạnh hơn cả Trần gia.

Tào Bằng thấy Trần Quân trầm tư bèn an ủi:

-Tử viết: dục thiện kỳ công, tất tiên lợi kỳ khí.

Đại huynh, chúng ta lần này đến Tuy Dương đều gánh trọng trách, vì thế làm việc càng phải cẩn thận. Tuy Dương không phải Hải Tây, ở đó không có quy củ, ta chính là quy củ; Thế nhưng ở Tuy Dương, tất cả đều có quy tắc, chúng ta muốn thay đổi tình trạng này, nhất định phải hiểu về nó trước đã.

Phóng hỏa nhà kho là một lần thăm dò.

Có một số người muốn biết rõ xem rốt cuộc ta sẽ hành động như thế nào.

Ta càng không nóng nảy thì bọn họ lại càng sốt ruột; Ta càng chưa động thủ, bọn họ lại càng nhiều nghi kỵ. Hiện giờ dịch trong tối ta ngoài sáng, cho nên vội vàng không được. Có điều đại huynh có thể nhân cơ hội này để chinh đồn Tuy Dương một chút. Ví dụ như trước đây đại huynh tăng cường kiểm tra ở cửa thành, hiệu suất quá chậm. Ta có một cách, có thể làm cho hiệu suất tăng mau. Đại huynh hãy lập chế độ thẻ bài, ra vào Lạc Dương đều phát thẻ bài. Nếu không có thẻ bài thì không được cho vào hoặc ra. . . Như thế, huynh có thể nắm rõ được tình hình Tuy Dương. . .

-Chế độ thẻ bài?

Trần Quân chìm trong suy tư.

-Đây chỉ là một giả thiết, ta chưa có kế hoạch cụ thể.

Đồng thời, đại huynh có thể chinh đồn chợ. Chợ Tuy Dương hiện giờ hơi lộn xộn, nhưng dù sao cũng là một đám thương nhân, sức mạnh tuy là có nhưng lớn đến đâu? Đại huynh trước tiên hãy chinh đồn chợ, bình ổn cuộc sống dân sinh. Còn sự chú ý của những người đó sẽ tập trung vào ta, đại huynh có thể mạnh tay hành động mà không gặp trở ngại quá lớn. Một khi dân sinh ổn định, bách tính Tuy Dương đồng lòng, khi đó đại huynh có thể điều khiển cả thành Tuy Dương trong tay. . . Đại huynh hiện tại là Tuy Dương lệnh, chuyện phải lo lắng chính là ổn định Tuy Dương chứ không phải là chú ý mấy việc vụn vặt này.

Trần Quân chợt thấy thông suốt, thoải mái.

Y đến Lạc Dương cũng được một tuần, nhưng tất cả sự chú ý đều tập trung vào vụ án Chu Tấn chết và chuyện cháy nhà kho sau này. Đối với cuộc sống của dân chúng, y lại không hề để tâm, lại không biết, với nền tảng của Trần Quân, chinh đồn dân an cũng không phải quá khó khăn.

Phía sau đại cổ Tuy Dương có rất nhiều thế gia hào môn nâng đỡ.

Bản thân Trần Quân là con cháu thế gia, đương nhiên sẽ không bị cản trở. . .

-Nói chuyện với hiền đệ, vi huynh hiểu ra nhiều điều.

Trần Quân bật cười nói, vỗ nhẹ vào vai Tào Bằng:

-Xem ra, trước đây ta tiến cử hiền đệ, không hề chọn sai người.

Loáng cái, xe ngựa đã đến cửa thành.

Một đội xe đi ngang qua xe ngựa của Trần Quân, Tào Bằng trong lúc vô ý nhìn lướt qua, hình như đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hắn không khỏi ngẩn ra, vội vàng kêu xe ngựa dừng lại rồi bước ra xem.

Chỉ thấy đoàn xe đó men theo con đường lớn chậm rãi đi xa dần, bóng người quen thuộc ban nãy đã biến mất tầm từ lâu.

-Hiền đệ, làm sao vậy?

Trần Quần thò đầu ra, tò mò hỏi.

Tào Bằng lắc đầu:

-Không có gì. Đúng rồi, đoàn xe ban nãy là từ đâu đến?

Trần Quần đương nhiên cũng không biết, có điều không sao, y lập tức bảo Trần Cử xuống xe, chạy đến cửa thành để hỏi môn bá đang trực.

Một lát sau, Trần Cử trở về:

-Công tử, đoàn xe vừa rồi là đội buôn của Trung Sơn đại hào Tô gia.

Theo môn bá nói, Tô gia cứ vào mùa này hàng năm đều sẽ mang rất nhiều da lông tới Tuy Dương buôn bán, trong thành Tuy Dương cũng không có cửa hàng.

Trung Sơn Tô gia?

Chưa từng nghe nói. . .

Tào Bằng gãi gãi đầu, thăm nghĩ không thể nào.

Người đó sao lại có quan hệ với Trung Sơn Tô gia? Hơn nữa còn trà trộn trong đội buôn?

Có thể là nhìn lầm người!

Tào Bằng nghĩ đến đây liền leo lên xe ngựa.

Trần Quần cũng không hỏi thêm nữa, chỉ hạ lệnh cho Trần Cử đánh xe. . . Cứ như vậy, một hàng xe ngựa lao ra khỏi thành Lạc Dương, đi về phía Bắc Đặng.

283. Chương 269: Muốn Làm Công Tử Triều

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 269: Muốn làm Công tử triều

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Bắc Đặng còn có tên là Giáp Sơn.

Dãy núi này kéo dài hơn ba trăm dặm, giống như con rồng dài nằm ngang phía bắc thành Tuy Dương, là tấm bình phong thiên nhiên của mặt bắc Tuy Dương.

Dãy núi nhấp nhô, phong cảnh tươi đẹp.

Tương truyền, thủy tổ Lão Tử của Đạo giáo từng luyện đan ở núi này, cho nên nơi đây đã trở thành thánh địa đạo giáo trong hậu thế. . . . Cúc hoa am nằm trong một dục cốc ở chân núi Bắc Mang. Trong cốc mọc rất nhiều hoa cúc đại, nở rộ sau lập thu, muôn màu muôn sắc, rực rỡ khắp núi, trở thành một cảnh trí đẹp của Tuy Dương. Sau tiết lập thu, người tới đây du ngoạn đông nghịt. Sau khi ngắm hoa cúc, mọi người sẽ trèo lên cao phóng tầm mắt ra xa. Mỗi lúc hoàng hôn buông xuống, bầu trời mênh mông bao la. Đứng trên núi Bắc Đặng, có thể thấy mây ngũ sắc ẩn hiện khiến mọi người mơ hồ như bước vào chốn tiên cảnh.

Mang sơn văn thiếu, là một trong tám đại cảnh của Lạc Dương đời sau.

Chỉ có điều kiếp trước Tào Bằng chưa từng tới nơi đây, càng chưa từng được thưởng thức cảnh đẹp của văn thiếu này.

Núi non xung quanh trùng trùng điệp điệp, sông núi đẹp mê hồn. Trông về phía xa, thành Tuy Dương nguy nga đồ sộ, chỉ là trong màn trời chiều thấp thoáng sự suy vong.

Đứng sánh vai với Trần Quân trên núi Bắc Đặng, Tào Bằng thấy vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Nơi này không có dấu vết chạm trổ của con người, cũng không nhìn thấy xe cáp khắp trời, tất cả đều là phong cảnh tự nhiên.

Nhìn xuống dưới chân núi, hoa cúc dại đang khoe sắc rực rỡ.

Hướng mắt nhìn ra xa, thành Tuy Dương ngay trong tầm mắt...

-Ánh chiều tà đẹp vô hạn, chỉ tiếc mặt trời sắp lặn mất rồi.

Hắn không khỏi bùi ngùi, không ngờ lại bị Trần Quân nghe được rất rõ.

-A Phúc, sao lại cảm thán như thế?

-À, chỉ là ngẫu nhiên cảm khái mà thôi, không có gì cả.

-Vậy sao?

Trần Quân bèn nở nụ cười, gật đầu không hỏi thêm nữa.

Leo núi cùng Tào Bằng đã lâu, cũng đã thưởng ngoạn cảnh trí của Bắc Đặng. Trần Quân cảm thấy hơi mệt mỏi, vì thế định quay về.

Hôm nay y tìm Tào Bằng, nói là ngắm hoa cúc, kì thực là muốn làm rõ dự tính của Tào Bằng.

Tào Bằng cũng đã nói rõ, Trần Quân cũng yên lòng. Y bắt đầu tính toán xem làm thế nào để chinh đồn chợ Tuy Dương, bình định dân sinh.

Vật giá của Tuy Dương luôn tăng lên vù vù trong những năm Đông Hán.

Mặc dù trải qua biến dời đô của Đông Trác, thành Tuy Dương hoang tàn nhưng vật giá lại khiến người khác giật mình.

Ở Hứa Đô, một đấu kê ước chừng phải một trăm ba mươi tiền; Còn ở Tuy Dương, cũng là một đấu kê, giá đã cao tới hơn hai trăm, gần ba trăm tiền. Có được kết quả như thế này là nhờ sau khi Hứa Đô dồn lương, Tào Tháo kiểm soát giá lương thực. Nếu là trước kia, một đấu kê hơn một quan tiền, có thể thấy rõ tình hình vật giá tăng cao như thế nào. Việc hiện giờ Trần Quân phải làm là ra sức đưa giá lương thực ở Tuy Dương hạ xuống.

Năm Hi Bình, giá lương thực của Tuy Dương chỉ hơn một trăm tiền.

Trần Quân không hy vọng có thể hạ xuống mức giá của năm Hi Bình, chỉ cần đợi ổn định ở khoảng hai trăm tiền đã được coi là thành tích phi thường rồi.

-A Phúc, chúng ta trở về đi.

-Cũng được.

Tào Bằng cũng muốn về vì thế liền gật đầu đồng ý.

-Buổi tối, đến nhà người dùng cơm chứ?

-Sao muốn tới nhà của ta?

Trần Quân cười khà khà không dứt:

-Thời tiết đẹp như thế này, sao có thể không có thức ăn ngon được? Nhưng nếu nói thức ăn ngon, vẫn là do Tiểu Loan nhà người nấu là tuyệt vời nhất.

-Đại huynh, làm người không được vô liêm sỉ như vậy.

-Hiền đệ, người tới Tuy Dương, ta còn chưa tiếp đãi người, chi bằng hôm nay ta bù ngay tại nhà người để bày tỏ tâm ý của vi huynh.

Nhà người muốn tiếp đãi khách mà lại đòi tới nhà người được tiếp đón để ăn cơm sao?!

Cũng may Tào Bằng đã quen với Trần Quân, cho nên cười mắng hai câu xong cũng gật đầu đồng ý.

Lúc này, mặt trời đã lặn xuống phía tây, ráng mây chiều bao quanh bốn phía.

Trên núi, gió lạnh hiu hiu nhưng hai người vừa xuống tới chân núi, đã cảm nhận được cái oi bức như lồng hấp. Không biết là vì ông trời tâm tình không vui hay vì nguyên nhân gì khác. Sau khi xuống núi, sắc trời đột nhiên thay đổi, mây đen cuộn cuộn từ xa ào tới, trong chớp mắt che lấp trời cao.

Từ trong tầng mây dày đặc, láng máng có tiếng sấm vang tới.

Tào Bằng đang định trèo lên xe, chợt nghe xa xa có người kêu tên của hắn.

Hắn dừng chân, quay đầu lại nhìn thì thấy một lão tăng tướng mạo cực kỳ khó coi và một thanh niên đang ung dung đi về phía hắn.

-Quả nhiên là ngài, Tào công tử.

-Huyền Thạc tiên sinh?

Tào Bằng nhìn cái đã nhận ra, người tới là một Bạch Mã Tự Khanh đương nhiệm (tự phong, triều đình không lập) Viên Huyền Thạc, người còn lại là Trương Lương cùng tên với tướng quân Thái bình đạo. Hai người đến trước mặt Tào Bằng, từng người chấp tay thi lễ.

-Trương công tử, Huyền Thạc tiên sinh, sao mọi người lại ở đây?

Huyền Thạc nhếch miệng cười, vết sẹo trên mặt nổi lên khiến mọi người không khỏi sợ hãi.

Hắn đáp:

-Hôm nay Cúc Hoa tiên thiết yến, sao ta có thể không đến? Rượu Cúc hoa nàng nấu năm ngoái nay đúng tròn một năm, có thể mở nút được rồi, cho nên chúng ta được mời tới đây để thưởng thức rượu ngon của am chủ. Vừa rồi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Tào công tử từ xa, cho nên mạo muội gọi tên.

Trong lúc nói chuyện, Huyền Thạc nhìn lướt qua Trần Quần, chấp tay nói :

-Trần huyện lệnh cũng ở đây ư.

Hắn là Bạch Mã tự khanh, cho dù cái chức này có được triều đình chấp nhận hay không thì rốt cuộc vẫn là cấp dưới của Trần Quần.

Khi Trần Quần đến nhận chức, Huyền Thạc cũng từng ra nghênh đón. Cho nên hắn nhìn cái đã nhận ra Trần Quần, Tào Bằng cũng không lấy gì làm lạ.

Trương Lương cũng tiến lên làm lễ chào hỏi Trần Quần, rồi sau đó đứng một bên không nói lời nào.

-Trần huyện lệnh, Tào công tử, nhìn trời thế này, hình như sắp có dông tố đến rồi, sao không vào am tránh mưa, nhân tiện thưởng thức rượu ngon Cúc hoa kia.

-Điều này. . .

Trần Quần do dự một chút, nhìn sang Tào Bằng.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn đám mây đen trên trời, nhẹ giọng nói:

-Huyền Thạc tiên sinh nói cũng có lý, đã vậy, chúng ta hãy tìm nơi trú mưa trước đã. Đợi mưa tạnh thì về, thế nào?

-Cứ theo ý Hữu Học.

Thực ra, trong lòng Trần Quần không phải không từng có ý muốn đi lĩnh giáo phong thái của Cúc Hoa tiên.

Có điều y là Tuy Dương lệnh, từng lời nói hành động đều phải có quy tắc.

Nói dễ nghe một chút thì gọi là kiêu ngạo; Nói khó nghe là ra vẻ này kia.

Huyền Thạc bèn nở nụ cười:

-Hôm nay có Trần huyện lệnh và Tào công tử tới, đó là vinh hạnh của ta. Nguyên An, ta dẫn Huyện lệnh cùng Tào công tử đi, người thông báo cho Cúc Hoa tiên, bảo nàng mau thu xếp, chớ thất lễ với hai vị khách quý là Trần huyện lệnh và Tào công tử.

Trương Lương gật đầu, xoay người rời đi.

Trần Quần và Tào Bằng đi theo Huyền Thạc tới Cúc Hoa am.

-Viên tiên sinh trước đây thăng chức ở đâu?

-Đâu có thăng chức gì, chẳng qua chỉ là một tên tiểu tốt trong thành Trường An. Trước đây Vương Tư Đồ nghĩ cách giết chết Đồng Trác, Lí Giác Quách Tử bao vây Trường An, tại hạ cũng là sợ chết, vì thế liền lên lút rời đi. Vết thương trên mặt này chính là do lúc ấy cửa thành bị cháy lớn gây nên.

Trước đây, ta còn có ý định gây dựng sự nghiệp.

Nhưng vết thương trên khuôn mặt này khiến cho suy nghĩ đó cũng mong manh đi.

Đúng lúc trước kia ta cũng từng tu qua phật pháp, nên sau khi tới Lạc Dương liền có ý muốn xa lánh cuộc đời, vậy là dừng chân ở Bạch Mã tự. Lúc ấy chùa Bạch Mã cũng không có người, ta liền được tiến cử làm Bạch Mã tự khanh. Đúng rồi, vẫn xin Trần huyện lệnh sớm ngày tạo sách cho ta tại triều đình.

-Tuy Dương lệnh tiền nhiệm tại sao không tạo sách?

-Tạo sách thế nào được?

Huyền Thạc thở dài:

-Trước đây ngay cả triều đình cũng không biết ở đâu, cho nên cũng không ai hỏi đến; sau khi Bệ hạ rời đến Hứa Đô, chiến sự liên miên. Ta từng nhiều lần thúc giục Tuy Dương lệnh tiền nhiệm nhưng vẫn cũng không được coi trọng, vì thế cứ kéo dài mãi.

Trước đây, tăng nhân của Động Lâm tự từng xin tạc tượng năm trăm đệ tử của Phù Đồ, chỉ vì không được chính danh nên chần chừ không hoàn thành . . .

Dứt lời, Huyền Thạc lại cất tiếng thở dài.

Phù Đồ là tiếng Phạn, dịch ra có ý là “Phật”.

Trong Phật giáo có “Phật ngũ bách đệ tử tự thuyết bốn khởi kinh”, đã được truyền nhập vào Đông Hán từ năm Vĩnh Bình.

Chỉ có điều, khi Vĩnh Bình cầu pháp, Trúc Pháp Lan và Thiết Ca Ni đã dịch “Tứ thập nhị chương kinh” chứ không dịch “Phật ngũ bách đệ tử thuyết bốn khởi kinh”, cho nên “Bốn khởi kinh” mà dân gian lưu truyền vẫn chủ yếu là tiếng Phạn. Các tăng nhân dù hiểu cũng không dịch ra để giữ lấy địa vị cao quý của mình. Còn năm trăm đệ tử Phật giáo này cũng chính là năm trăm La Hán đời sau.

Cổ Thiên Trúc quen dùng “năm trăm”, “tám vạn tư” để hình dung sự đông đúc.

Ví dụ như năm trăm vị sư, năm trăm đệ tử, năm trăm La Hán, đều là con số thường xuyên xuất hiện trong kinh Phật.

Chùa Động Lâm nằm ở Huỳnh Dương.

Chùa này cùng với chùa Bạch Mã ở Lạc Dương, chùa Hương Sơn ở Tây Sơn được gọi là ba chùa cổ xưa nhất của Trung Quốc. Chùa Động Lâm cũng được xây dựng vào năm Vĩnh Bình nhưng hơi muộn hơn chùa Bạch Mã, thuộc phân nhánh của Bạch Mã. Nơi đây thờ cúng Thích Ca Mâu Ni vì thế xin tượng phật năm trăm đệ tử cũng là bình thường.

Tuy nhiên, cũng như chùa Động Lâm không được thiện tạo phật tượng, chùa Bạch Mã vừa cần được phê chuẩn lại vừa phải chịu sự giám sát trong quá trình tạc tượng.

Hiện giờ chùa Bạch Mã chưa được triều đình cho phép, cho dù xây dựng xong rồi cũng không thể chính thức hoạt động. Đặc biệt từ sau loạn Thái Bình, triều đình vẫn cẩn thận đối với loại tôn giáo truyền pháp này. Nếu trên đường bị kiểm tra ra, rất có thể sẽ tiêu hủy tại chỗ.

Trần Quân gật đầu nói:

-Việc này ta sẽ lưu ý. Có điều còn phải thượng tấu lên chùa Hồng Lư, e rằng cần chút thời gian nữa.

-Chỉ cần Trần huyện lệnh để ý là tốt rồi, nếu không tượng năm trăm đệ tử trong chùa của ta đã tạc xong nhưng lại chậm trễ không được vận chuyển, cũng rất phiền toái.

Huyền Thạc nói tới đây, không nói gì thêm nữa.

Về phần Trần Quân, khi nào dâng thư, khi nào phê chuẩn, hẳn không dò hỏi.

Một nhân vật như Trần Quân đã đồng ý rồi thì tự nhiên sẽ không nuốt lời. Nghĩ Huyền Thạc đi cùng bọn họ cũng chính là vì câu nói này của Trần Quân.

Tào Bằng đi một bên lắng lắng nghe, trên đường cũng không hề mở miệng cất ngang lời.

Đoàn người bắt giác đã tới ngoài Cúc Hoa am, tiếng sấm càng mạnh hơn trong tầng mây, mơ hồ có thể nhìn thấy ngân xà lưu chuyển trong đám mây đen.

Mưa to sắp trút xuống.

Nhạc Quan dẫn theo đệ tử, tiểu ni Tuyết Liên cung kính chờ đợi ở ngoài am.

Chỉ thấy nàng khoác chiếc áo choàng qua vai, làm tôn thêm làn da trắng nõn nà. Má lúm đồng tiền được phủ một lớp phấn, rõ ràng nàng đã trang điểm rất kỹ, đôi lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt hoa đào chớp chớp, cực kỳ quyến rũ. Nàng mặc bộ quần áo màu xanh phấp phới trong làn gió, thấp thoáng có thể thấy được đôi chân thon dài trắng nõn, lúc ẩn lúc hiện. Những đường cong tuyệt đẹp ấy ẩn hiện theo sự di chuyển của quần áo, càng làm mê hồn người.

Thấy đám người Trần Quân đi tới, Nhạc Quan vội cất bước đi xuống bậc thềm.

Nàng khom người vái chào:

-Tiểu ni bái kiếnTuy Dương lệnh, Tào bắc bộ.

Khi người nàng nghiêng về phía trước, chiếc cổ thon dài tạo ra một đường cong động lòng người.

Cách lớp áo thâm rộng thùng thình, vẫn có thể nhìn thấy bên dưới làn da trắng ngần kia là bầu ngực nở nang . . .

Trần Quân thấy Nhạc Quan, mắt chợt sáng rõ lên.

Cô gái này, từng cử động đều toát ra vẻ phong tình mê hồn, quả nhiên là, quả nhiên là. . . yêu nghiệt đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Tào Bằng ho khẽ một tiếng, Trần Quân mới lấy lại tinh thần.

Chào hỏi xong, Nhạc Quan đi trước dẫn đường, chỉ thấy cặp mông nở nang của nàng thướt tha dưới lớp áo, phác họa hình bóng ấy . . .

Trần Quân hạ giọng nói:

-Báu vật như thế, có thể sánh với Nam Tử của Vệ Linh Công.

Vệ Linh Công là chủ của Vệ quốc thời Xuân Thu, người này có một phi tử xinh đẹp tên là Tống Nam, cũng chính là Nam Tử mà sách sử ghi chép lại.

Lịch sử đánh giá Nam Tử là “đẹp mà dâm.”

“Luận ngữ - ung dã” cũng có một đoạn ghi lại: Tử kiến Nam Tử, Tử Lộ bất duyệt. Phu tử thử chi viết: dư sở phủ giả, thiên yếm chi, thiên yếm chi.

Ý là nói, Khổng Tử ở Vệ quốc được Nam Tử triệu kiến, đệ tử của Khổng Tử là Tử Lộ rất không vui.

Khổng Tử bất đắc dĩ, thậm chí thề thốt lộ côi lòng . . .

Thật ra, khi Tào Bằng đọc tới đoạn này, không khỏi cảm thấy có chút quái lạ.

Thầy gặp một nữ nhân mà muốn học sinh thê? Người thầy kia không khỏi hành động quá uất ức, tên đệ tử Tử Lộ này cũng quá hỗn xược.

Trên thực tế, chuyện Khổng Tử gặp Nam Tử, đến đời sau vẫn còn là một bí ẩn lớn.

Đại nho thời Đông Hán là Vương Sung đã thẳng thắn nghi ngờ trong “Luận hành” rằng Khổng Tử và Nam Tử có phải thật sự có tình cảm với nhau không?

Đây có lẽ là một vụ tai tiếng tình cảm lớn nhất mà không ai điều tra rõ được . . .

Tào Bằng nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

-Huynh muốn làm công tử Triều hay Khổng Trọng Ni?

Công tử triều là tình nhân của Nam Tử, đồng thời vẫn là nam sủng của Vệ Linh Công. Sau khi hấn phải lòng Nam Tử, thậm chí bỏ trốn đi nơi khác, đâu ngờ lại bị Vệ Linh Công mời quay về, ba người cùng hòa thuận vui vẻ.

Trần Quần nghe thế, đột nhiên ho sặc sụa.

Nhạc Quan dừng chân, quay đầu lại nhìn:

-Trần Tuy Dương, có chuyện gì thế?

Ngài không khỏe sao?

Tào Bằng cười nói:

-Không có gì, không có gì đâu, Trần Tuy Dương chỉ là nhất thời kích động nên mới ho vậy thôi.

-Kích động?

Đôi mắt đẹp như làn thu thủy của Nhạc Quan chuyển động, nàng ngờ vực liếc nhìn Trần Quần.

Trần Quần vội vàng xua tay:

-Thật sự không có chuyện gì, đừng nghe Tào bắc bộ nói nhảm.

Dứt lời, y trừng mắt nhìn Tào Bằng. Nhạc Quan có chút mơ hồ, nhưng Trần Quần đã nói không có việc gì, nàng cũng không tiện hỏi thêm.

-Tiểu tử này, đừng lấy thánh nhân ra giễu cợt.

Tào Bằng cứ cười hì hì mãi, im lặng không nói.

Diện tích Cúc hoa am không lớn, đối diện sơn môn là một tòa phật đường. Một bên của phật đường là ba gian thiền phòng.

Xuyên qua cánh cửa là đến hậu viện. Hậu viện này liền kề với phật đường, là một đình viện, cũng là nơi ở của Nhạc Quan. Bên cạnh đình viện có một hoa trì, trong ao xây một tòa thủy tạ, diện tích ước khoảng một trăm mét vuông. Lúc này, Trong thủy tạ đã có rất nhiều người nhộn nhịp đi ra đón chào.

Tào Bằng liếc nhìn, có người quen, cũng có vài gương mặt xa lạ.

Xích Trung, Trương Thái rõ ràng có trong đoàn, ngoài ra còn có hai nam tử, một người chừng hơn bốn mươi tuổi, mập mạp, vẻ phúc hậu.

Người còn lại là một chàng trai, khuôn mặt âm trầm, nói năng thận trọng.

-Thực ra, ta thấy Công tử triều khá tốt.

Trần Quần tiến lên gặp mọi người, có điều trước khi cất bước, đột nhiên y nói với Tào Bằng một câu. Chân Tào Bằng lão đảo, bỗng nhiên hấn thấy dở khóc dở cười. Cái tên Trần Trường Văn này, thật đúng là. . . Tuy nhiên tính cách như vậy thật ra rất hợp với tâm ý của Tào Bằng.

Hấn lắc đầu, cất bước tiến lên.

Người trung niên tên là Tô Uy, người Hà Gian.

Chàng trai đó họ Trần. Có điều không phải “Trần” của Trần Quân, mà là “Trần” của Trần Phiên.

Một người ở Toánh Xuyên, một người ở Bình Dư – Nhữ Nam, hai người không có quan hệ gì. Tô Uy là một thương nhân lớn của Lạc Dương, cũng là người của Tô gia ở Hà Gian.

Tô gia ở Hà Gian?

Không biết tại sao, trong đầu Tào Bằng hiện lên một hình ảnh quen thuộc.

Trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc: người mà trước kia ta nhìn thấy trong cửa thành Tuy Dương rốt cuộc là nhìn lầm sao? Cũng có thể chính là y chẳng?

Ánh mắt Tô Uy lóe lên vẻ thâm thúy. . .

-Chư vị, Chúc mỗ đến muộn, xin thứ tội.

Lúc mọi người an vị, chuẩn bị bắt đầu tiệc rượu thì từ bên ngoài thủy tạ có tiếng người cất lên.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chàng trai khôi ngô bước tới. Hắn không khỏi ngẩn ra, trong lòng hơi kinh ngạc. Người tới cũng là người quen, chính là đại hào Lạc Dương đã gặp ở Dịch Kinh Đài trước đây tên là Chúc Đạo. Chỉ thấy gã mặc áo gấm, bước đi loạng choạng. Sau khi bước vào nhà thủy tạ, Tào Bằng đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Rõ ràng, tên Chúc Đạo này vừa mới uống rượu, thậm chí còn ngà ngà say.

Xích Trung vừa thấy Chúc Đạo, đột nhiên biến sắc.

-Tên họ Chúc kia, người tới làm gì?

Chúc Đạo mắt say lơ đãng, liếc nhìn Xích Trung một cái, rồi cười ha ha nói:

-Bá Dư, ta tới là do nhận lời mời của Nhạc Quan, người có ý kiến gì không?-Nơi này không chào đón người.

-Ha ha, chẳng lẽ Cúc Hoa am đã đổi thành họ Xích, người và Cúc Hoa tiên có quan hệ gì, có tư cách gì mà quản chuyện của ta.

Trần Quân ngồi bên cạnh, hơi nhú mồm.

-A Phúc, chuyện gì thế?

Tào Bằng nhẹ giọng nói:

-Người này tên là Chúc Đạo, là kiếm thủ nổi danh ở Lạc Dương, cùng vị kia là Xích Trung và còn có Sử A cùng được gọi là tam chi kiếm của Lạc Dương. Người này luôn bất hòa với Xích Trung, nghe nói trước đây còn từng đấu kiếm ở ngoại ô Lạc Dương, không phân được cao thấp. Vì thế hai người dễ gặp nhau là ắt có tranh chấp.

Xích Trung hình như thăm mền Nhạc Quan.

Có điều, Tào Bằng cũng không tiện nói rõ.

Cho dù chuyện này mọi người đều biết, nhưng ở trước mặt người khác cũng không thể nói linh tinh.

Tào Bằng cũng không phải là người thích đoán bừa, Nhạc Quan xinh đẹp mê hồn người, có người theo đuổi cũng là chuyện rất bình thường. Trong Kinh Thi chẳng phải đã nói: quan quan thư cư, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu sao? Ha ha, cái tên Nhạc Quan này vừa hay cũng có chữ “Quan”, thật cũng thoả đáng.

-Hai vị, hai vị.

Huyền Thạc đứng dậy nói:

-Hôm nay Trần Tuy Dương và Tào bắc bộ đều ở đây, xin hãy thận trọng, ăn nói cẩn thận một chút.

Chúc Đạo lúc này mới để ý đến sự có mặt của Trần Quân, không khỏi hoảng sợ, vội vàng tiến lên chào:

-Không biết Trần Lạc Dương ở đây, Chúc Đạo thất lễ.

Nhưng đối với Tào Bằng, Chúc Đạo lơ đi coi như không thấy.

Sắc mặt Tào Bằng trầm xuống, thầm hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Trần Quần nói:

-Hôm nay tới Cúc Hoa am làm khách, mọi người gặp nhau tức là có duyên. Bản quan nghe nói Nhạc am chủ có rượu ngon, mong rằng am chủ không tiếc.

Chúc Đạo không để ý tới Tào Bằng, Trần Quần cũng không để ý đến Chúc Đạo.

Đại hào Lạc Dương?

Phì.

Đó là người khác cất nhắc mà thôi.

Trong mắt Trần Quần, cái gọi là đại hào Lạc Dương chẳng qua chỉ là một số những tên bạo hộ không leo lên được mà thôi. Đương nhiên, y cũng có tư cách này, uy danh của Trần thị ở Toánh Xuyên, những đại hào địa phương nhỏ bé còn xa mới có thể so bì được. Huống chi, Trần Quần hiện giờ là Tuy Dương lệnh.

Đại hào địa phương gì cũng chẳng qua là tiểu dân dưới quyền của y.

Có lẽ, những người khác không làm gì được Chúc Đạo, nhưng Trần Quần nếu muốn thu thập gã, chỉ là chuyện nhỏ, dễ như trở bàn tay.

284. Chương 270: Tuyết Liên, Tuyết Liên!

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 270: Tuyết Liên, Tuyết Liên!

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tiếng sấm sét đùng đoàng, mưa to tầm tã.

Bầu trời mờ mịt chợt bị màn mưa bao phủ, mưa to trút xuống.

Nhạc Quan cười dịu dàng, nâng chén rượu lên:

-Đêm đẹp thế này, ni đã chuẩn bị rượu nhạt, được Trần Tuy Dương và Tào bắc bộ tới đây, thật vô cùng cảm kích. Hai vị lão gia đến Tuy Dương nhậm chức, ni vẫn chưa được tiếp đón. Hôm nay thiết bữa rượu nhạt coi như được đón tiếp hai vị lão gia, xin các vị sau này chiếu cố nhiều hơn nữa.

-Đúng vậy, xin hai vị lão gia quan tâm hơn.

Đám người Tô Uy, Huyền Thạc, Chúc Đạo đều đứng dậy kính rượu.

Trần Quần cười không nói gì, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Tào Bằng theo Trần Quần, cùng uống cạn một hơi sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Mắt thấy mọi người chén chú chén anh, chuyện trò rôm rả, hần lại trầm ngâm không nói gì. Phải nói rằng, Nhạc Quan là cao thủ điều tiết bầu không khí, hơn nữa ăn nói rất tài tình, cách nói siêu phàm, chu toàn với mọi người, khiến cho tất cả mọi người đều cực kỳ thoải mái. Thỉnh thoảng nàng thốt ra vài câu nói hay làm mọi người cười ha ha. Trần Quần hình như cũng dần dần cởi mở, thể hiện khí khái hào hiệp, tay bưng đồng tước, ai đến cũng không từ chối.

-Tào bắc bộ, sao không nói lời nào?

Nhạc Quan đi lướt tới bên cạnh Tào Bằng, nghiêng người rót đầy một chén cho Tào Bằng.

Xuyên qua khe hở trên áo, ẩn hiện có thể thấy được bộ ngực đầy đặn. Nàng ngồi xuống cạnh Tào Bằng, đôi mắt quyến rũ, nhẹ giọng nói:

-Nghe nói Tào bắc bộ lại có tác phẩm xuất sắc, ni đã từng được đọc. Công tử thanh cao, ni rất kính trọng. Chỉ là có một câu, ni không đồng ý lắm.

Trần Quân mặt đỏ bừng, nghe thế liền cười nói:

-Nhạc am chủ không đồng ý câu nào?

Phải biết rằng, Tào Bằng hiện giờ cũng có chút danh tiếng, ngay cả bọn Khổng Dung cũng vô cùng tôn sùng tài văn chương của hắn.

Nhạc Quan lại nói thẳng, muốn chỉ ra điểm sai, Trần Quân đương nhiên rất hứng thú. Không chỉ Trần Quân, mà mọi người đều chú ý tới, đổ dồn ánh mắt về phía họ.

-Đoạn cuối bài văn của Công tử nói tình yêu của hoa cúc, nghe rất mới mẻ.

Thế nhưng Công tử trước đây vừa làm “Cúc hoa ố lý cúc hoa am / Cúc Hoa am có Cúc Hoa tiên.. Mới có mấy ngày ngắn ngủi, công tử đã quên mất tiểu ni này rồi, tiểu ni sao có thể sống vui vẻ được? Bắc bộ đại nhân, vì câu nói của ngài, ni phạt ngài ba chén rượu, thế nào?

Lẽ nào bảo ta viết, tình yêu của hoa cúc, nghe mới mẻ từ sau khi hoa cúc tàn?

Tuy nhiên, Tào Bằng cũng biết, Nhạc Quan có ý trêu đùa nhiều hơn nên cũng không chối từ, nâng chén uống cạn.

-Nhạc am chủ nói đúng, Tào Bằng chịu phạt.

-Tào bắc bộ, lúc trước còn gọi là Cúc Hoa tiên, giờ lại biến thành Nhạc am chủ. Ni rất buồn, còn muốn phạt ngài thêm ba chén nữa.

Cơ thể nóng bỏng của nàng dường như đang dán chặt vào người Tào Bằng.

Hương thơm như làn như xạ xộc vào mũi khiến cho Tào Bằng cảm thấy thú huyết sôi trào.

Một báu vật như thế, đang yên đang lành làm người xuất gia làm gì? Tào Bằng gượng cười trong lòng, mặt vẫn tỏ vẻ bình thường, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Nhạc Quan. Vòng eo ấy mảnh dẻ, qua một lớp áo, Tào Bằng có thể nhận ra, bên trong nàng lại không mặc gì.

Làn da láng mịn có phần nóng bỏng.

Tào Bằng cố gắng ổn định tinh thần:

-Vậy am chủ muốn ta xưng hô như thế nào?

Nhạc Quan nói khẽ:

-Gọi ni cô Quan Quan là được.

-Quan Quan, chỉ bằng chúng ta bắt chước ngày hôm đó, uống thêm một ly nữa, thế nào?

-Công tử có lệnh, ni sao có thể không theo.

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi, Tào Bằng và Nhạc Quan lại uống một chén rượu giao bôi, sau đó Nhạc Quan mới xem như buông tha hắn. Cảm nhận được có ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, Tào Bằng ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai tròng mắt của Xích Trung trừng trừng nhìn hắn như phun lửa, như hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Ha ha, có một tên đang ghen.

Tào Bằng bật cười, nâng chén rượu mời hướng về phía Xích Trung.

Xích Trung gườm gườm nhìn hắn, không thèm để ý nữa.

-A Phúc, còn nói hai người không có quan hệ gì?

-Vốn là không có quan hệ mà.

Trần Quần làm mặt “Ta tin người mới là lạ”, y khề nói:

-Vừa rồi Cúc Hoa tiên đó khao khát được nuốt chửng người trước mặt mọi người, còn giả bộ.

-Điều này, thực không có.

Tào Bằng gượng cười nhưng cũng biết chuyện này càng nói rồi.

Lúc này, một tiểu ni cô bước vào nhà thủy tạ, còn cầm theo bình đồng và mấy mũi tên ngắn.

Đây là một loại rượu lệnh khá lưu hành trong những năm Đông Hán, ném thẻ vào bình rượu. Đặt bình đồng ở giữa, mỗi người có ba mũi tên ngắn, ngồi yên tại chỗ, ném mạnh về phía chiếc bình đồng. Ai ném trượt một cái sẽ bị phạt một chén rượu. Mọi người đều hào hứng bắt đầu chơi trò ném thẻ vào bình rượu. Trò chơi vừa bắt đầu, rượu rót ra càng lúc càng nhanh. Trần Quần vì ném trượt mấy mũi tên mà bị phạt hơn mười chén liên tục, trông ngà ngà say.

-Cúc Hoa tiên nhảy múa đi.

Chúc Đạo cười lớn, hô lên với Nhạc Quan.

Trần Quần mắt say lơ đãng, cười hỏi:

-Sao, Nhạc am chủ còn biết múa ư?

-Trần Tuy Dương không biết rồi, tài ca múa của Nhạc am chủ song tuyệt, đặc biệt rất giỏi về múa.

Xích Trung giận dữ nói:

-Chúc Đạo, người đừng sinh sự, Nhạc am chủ không phải là vũ cơ, người bảo múa là phải múa cho người xem sao?

-Xích Bá Dư, lão tử chỉ muốn xem, người làm khó dễ ta sao?

-Người. . .

-Hay lắm, hay lắm, không phải là nhảy một khúc thôi sao. Hôm nay vì đón tiếp Trần Tuy Dương, nhảy một khúc trong Cúc Hoa am này cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm?

Huyền Thạc hình như cũng đã hơi lớn tiếng, khi nói chuyện mang đậm khẩu âm của Lương Châu.

Trước đây, hẳn vẫn nói tiếng Quan Thoại, chủ yếu là khẩu âm Quan Trung và Lạc Dương. Giờ đột nhiên hẳn chuyển sang khẩu âm Lương Châu khiến Tào Bằng không khỏi sửng sờ.

-Huyền Thạc tiên sinh đã đi qua Lương Châu?

Huyền Thạc hơi biến sắc, nhưng lập tức cười nói:

-Đâu đã đi qua Lương Châu, có điều trước đây ta theo người Lương Châu học vài câu mà thôi. Công tử không biết, năm đó ở Trường An, ai nói được mấy câu bằng tiếng Lương Châu đều luôn được chiếu cố, vì thế ta phải học thôi, ha ha ha ha. . .

Tào Bằng cười cười, không hỏi thêm nữa.

Nhạc Quan nói:

-Muốn ni múa một khúc cũng được, có điều vẫn xin Tào bắc bộ cất cao giọng hát.

-Hả?

-Chi bằng lấy luôn bài Cúc Hoa am ca, thế nào?

Cô nương này, sao cứ nhắm mắt vào ta?

Tào Bằng bèn nở nụ cười.

-Tử Du, người tới đánh đàn, thế nào?

Trương Thái hôm nay cư xử cực kỳ khéo léo, nghe vậy liền cười nói:

-Ta nào dám bắt tuân mệnh.

-Tuyết Liên, mang đàn lại đây.

Lát sau đã thấy vị tiểu ni cô Tuyết Liên kia tất tả mang đàn vào.

Trương Thái đứng dậy tới ngồi xuống cạnh đàn, liếc nhìn qua Tào Bằng.

Đây là đuổi vịt lên thớt mà . . . Cũng may, trong ba tháng ở núi Lục Hồn, Tào Bằng đã theo Hồ Chiêu học được một ít âm luật, vì thế cũng không luống cuống, hẩn cất giọng:

-Quan Quan đã mời, vậy Tào Bằng cũng không dám bắt kính, ta sẽ hát, mong chư vị hưởng ứng.

Vừa dứt lời, tiếng đàn vang lên.

Tào Bằng cất giọng hát, mọi người cũng hòa giọng theo.

Nhạc Quan khẽ nhún bước chân, lắc lư chiếc eo thon nhỏ, nhẹ nhàng nhảy múa

Tiếng đàn thánh thót, hợp nhịp điệu. Nhạc Quan miệng cười rạng rỡ như hoa mùa xuân, tự nhiên nhảy múa, dịu dàng như liễu trong gió . . .

Mặc dù không có ngọc bội, cũng không áo gấm, thế nhưng lại thể hiện rõ vẻ đẹp dịu dàng của nàng. Cùng với vũ điệu càng lúc càng gấp, mồ hôi ướt đầm trên trán nàng. Trong vẻ nôn nà ấy lộ ra rằng mây đỏ, lớp áo kia ướt nhẹp mồ hôi làm cho những đường cong uyển chuyển, lả lướt gồ ghề, tất cả nhìn rõ mồn một.

-Công tử, ta biết lý do cái chết của Chu bắc bộ, tối nay hãy ngủ lại am, ta sẽ nói tỉ mỉ với ngài.

Thừa dịp Tào Bằng cất cao giọng hát, Tuyết Liên đột nhiên lại gần, nhẹ giọng thì thầm.

Trong phút chốc, Tào Bằng thiếu chút nữa loạn tiết tấu, hẩn ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Tuyết Liên xoay người châm rượu cho Trần Quân.

Nàng biết nguyên nhân cái chết của Chu Tấn ư?

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng hẩn khiến tóc gáy dựng ngược hết lên.

Chẳng lẽ cái chết của Chu Tấn có liên quan đến những người đang ngồi đây sao? Nếu đúng thế, vậy sẽ là ai? Trong lúc nhất thời, tâm trí Tào Bằng rối loạn và mơ hồ. Tuy nhiên về ngoài hẩn vẫn phải làm ra vẻ không có chuyện gì, ngậm xong bài thơ “Cúc Hoa am ca”.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc dồn dập, vũ khúc trở nên hào hùng mạnh mẽ.

Nhạc Quan nhảy xoay tròn như gió mạnh mưa rào, như một đám mây lập lờ, một bụi tiên ba đông đưa . . .

Tiếng đàn du dương và lú lo.

Nhạc Quan nằm rạp xuống với đường cong quyến rũ.

Trần Quân lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, vỗ tay tán thưởng.

Nhạc Quan đứng dậy, cười tươi rồi cảm ơn đám đông, rồi sau đó kính rượu từng người. Khi tới trước mặt Trần Quân, Trần Quân đột nhiên nói:

-Màn múa của Nhạc am chủ rất trắng lệt, vô cùng động lòng người. Có điều cảm giác như điệu múa của Nhạc am chủ mang dáng dấp trong cung, chẳng lẽ đã từng học qua trong cung?

Những lời của y cũng không có ý gì.

Mấy năm nay, chiến loạn không ngừng, triều đình rối ren bất ổn.

Chưa đến mười năm đã diễn ra hai lần dời đô. Năm đó vũ cơ trong cung lưu lạc dân gian nhiều vô số, cho nên Nhạc Quan dù từng là cung nữ, cũng không có gì kỳ lạ.

Vậy mà, Nhạc Quan hơi biến sắc, cười nói:

-Trần Tuy Dương nói giỡn, ni đâu có phúc khí này?

Dứt lời, nàng liền lui ra khỏi tòa thủy tạ để thay xiêm y.

Còn Tào Bằng giờ phút này đã không được tập trung tư tưởng nữa.

-A Phúc, hết mưa rồi, chi bằng chúng ta trở về đi.

Trần Quần đột nhiên mở lời.

Tào Bằng ngẩn ra, lập tức giả bộ say rượu:

-Đại huynh, ta hình như hơi say rồi. Trời đã tối muộn, đường xá lại không dễ đi lắm, chi bằng tối nay, chúng ta hãy tá túc trong am, huynh thấy thế nào?

Trần Quần nghe thấy, không khỏi ngạc nhiên.

Liếc nhìn Tào Bằng, chỉ thấy Tào Bằng trừng mắt với y.

Y chợt hiểu ra, cười trộm nói:

-Còn nói người không có quan hệ với Cúc Hoa tiên, đã muốn ngủ lại trong am lại còn... Được rồi, ca ca sẽ giúp người một lần, tuy nhiên sau này vẫn cần cao lương mỹ vị đền bù đấy.

Ách!

Tên này lại hiểu lầm . . .

Chỉ là Tào Bằng không tiện nói rõ với y, đành gượng cười gật đầu.

Tuyệt Liên nói, nàng biết nguyên nhân cái chết của Chu Tấn. Là thật sự biết hay có rắp tâm khác? Điều này phải đợi ban đêm sau khi gặp Tuyệt Liên mới biết được. Hắn nheo mắt lại, đảo qua đám đông trong tòa thủy tạ, trong lòng âm thầm tính toán.

Trong số những người này, ai mới là hung thủ đây?

285. Chương 271: Tuyệt Liên, Tuyệt Liên!

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 271: Tuyệt Liên, Tuyệt Liên!

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Bữa yến tiệc vừa kết thúc, phong ba lại nổi lên.

Hóa ra, ngay khi Nhạc quan thay y phục, Xích Trung không kìm nổi cơn kích động đã lạng lẽ rời khỏi Thủy Tạ, âm thầm rình coi.

Thật không ngờ Chúc Đạo đang tiểu tiện ở sau Thủy Tạ, bắt được hành động của gã.

Hai người vốn đã không ưa nhau, kết quả là Chúc Đạo xông lên bắt được Xích Trung. Xích Trung then quá hóa giận, quay ra đánh nhau với Chúc Đạo.

Khi hai người còn ở Bá Trọng, đã hiểu nhau quá rõ.

Chính vì thế, hai người vừa đánh nhau, tức thì mọi người đều đi ra khỏi Thủy Tạ xem cảnh hay.

Nhạc Quan giận dữ, đứng bên trong cửa viện, không nói nổi một lời nào. Xích Trung như kẻ điên, liều mạng với Chúc Đạo. Còn Chúc Đạo lại có phần thảm hại, liên tục dịch người tránh đòn. Tuy nói hai người hiểu rõ nhau, nhưng khi Xích Trung nổi điên, Chúc Đạo cũng khó chống nổi, liên tục phải lùi lại phía sau.

Chỉ thấy kiếm quang chớp sáng, tiếng quát lớn liên tục vang lên.

Trần Quân đứng trước cửa Thủy Tạ, mặt mày u ám, chỉ nhìn hai người kia, không nói gì.

-Lão Chúc, Bá Dư, mau dừng tay.

Huyền Thạc lớn tiếng la lên, nhưng hai người kia dường như chẳng nghe thấy gì.

-Trần huyện lệnh, nên làm thế nào bây giờ?

-Cứ để cho bọn họ đánh, xem người nào sẽ đứng vững cuối cùng.

Trần Quân lớn tiếng quát, khiến mọi người tức thì biến sắc. Bọn họ quên mất rằng Trần Quân là Tuy Dương lệnh, còn là Hà Nam doãn cực kỳ bản lĩnh, lại cứng rắn, mạnh mẽ. Nếu lúc này xảy ra tai nạn chết người, nhất định y sẽ không bỏ qua, không kẻ nào có thể thoát thân nổi.

Nhạc Quan cũng nóng giận, vội vàng chạy tới ngăn cản.

Lúc này, Xích Trung cũng tỉnh táo lại, vô cùng xấu hổ, không nói lời nào liền nghênh ngang bỏ đi.

Chúc Đạo hừ hừ hai tiếng nhưng vẫn chưa nói gì. Đôi mắt của Nhạc Quan đỏ hoe, dường như nàng bị ủy khuất rất lớn vậy. Nàng tiến lên xin lỗi đám Trần Quân.

Bên ngoài Thủy Tạ, trời lại nổi mưa...

Tào Bằng nằm trên giường, dường như đang ngủ.

Trần Quân cười khổ, nói:

-Nhạc am chủ, xem ra tối nay phải quấy quả am chủ một phen rồi. Hữu Học say rượu, thật không thể đi được, không biết nơi này còn phòng trống không?

Nhạc Quan nói:

-Tiền đường có ba gian sương phòng, chính là nơi nghỉ ngơi của các cư sĩ ghé qua. Chỉ có điều, nơi đó hơi đơn sơ, nếu Trần Tuy Dương không chê thì dừng ngại cùng Tào công tử nghỉ ngơi ở đó. Dù sao, ba gian sương phòng ở tiền đường cũng khá rộng rãi.

-Vậy phiền am chủ!

Trần Quân chấp tay cảm tạ, rồi quay qua đỡ Tào Bằng sang sương phòng.

-Tô Công, còn một chuyện này phải nhờ đến người một chuyến.

Tiệc hết người tan, Trần Quân gọi Tô Uy lại.

Tô Uy sợ hãi:

-Trần Tuy Dương có gì chỉ bảo?

-Ta muốn người báo cho các thương nhân trang sức đứng đầu Tuy Dương, sau buổi trưa đến huyện nha bàn chuyện. Người cũng biết bản quan mới đến Tuy Dương, còn chưa quen ai. Tô Công người ở Tuy Dương này đã lâu, chắc hẳn hiểu biết hơn bản quan. Không biết có được không?

Thương nhân trang sức ư?

Tô Uy sửng sốt, vội vàng nói:

-Tiểu dân nguyện cống hiến sức lực vì đại nhân.

Mưa rơi xuống càng lúc càng lớn. Tào Bằng chợt mở mắt.

Tiền viện hết sức lạng lẽ, khách đều đã đi cả. Tào Bằng đẩy cửa, đi ra sương phòng, lắc mình đi tới cửa phòng bên cạnh.

Hắn nâng tay, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa phòng.

-Đại huynh có đó không?

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó, cánh cửa phòng được mở ra.

Trần Quân kinh ngạc:

-A Phúc, người làm gì vậy? Sao lại gõ cửa?

Tào Bằng lắc mình đi vào phòng, ngồi xuống.

-Huynh trưởng, ta không tới tìm huynh thì tìm ai được đây?

Trần Quân sợ tới run người:

-Người không đi...

-Đại huynh, huynh hiểu lầm rồi!

Tào Bằng hạ giọng nói:

-Vừa rồi ta giả vờ say, là bởi vì trong bữa tiệc rượu có người nói với ta rằng nàng biết tứ ca của ta chết như thế nào, muốn ta tìm cách ở lại trong am. Huynh không phải nghĩ ta với vị Nhạc am chủ kia có quan hệ mờ ám với nhau đấy chứ?

-Có người biết nguyên nhân cái chết của Chu Công Tán ư? Ai?

Trần Quân tức thì tỉnh rượu.

-Vị tiểu sư trong am, huynh có nhớ không?

-Đương nhiên nhớ rõ, cũng là mỹ nhân bại hoại cả. Chỉ có điều so với Nhạc am chủ, nàng ta có vẻ thiếu chút phong tình. Chẳng lẽ nàng biết chuyện gì đó?

Tào Bằng gật gật đầu, thở dài.

Hắn bưng lên một chén nước ở trên bàn, uống ừng ực.

-Mấy ngày nay, ta luôn nghĩ xem rốt cuộc là kẻ nào đã giết tứ ca. Nhưng ta càng nghĩ, càng không phát hiện ra một manh mối nào cả. Khi tứ ca còn sống, vụ án duy nhất huynh ấy điều tra chính là về người ta thấy rơi h sông ngày ấy. Chuyện buổi tối ngày hôm đó đến nay vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt ta. Ta có thể khẳng định rằng có người rơi xuống nước! Nhưng không hiểu vì sao lại không sống không thấy người, chết không thấy xác. Khi ta rời khỏi Tuy Dương, tứ ca từng hứa chắc với ta nhất định sẽ truy ra ngọn nguồn mọi chuyện, thật không ngờ huynh ấy lại bị hại.

Trần Quân không nói gì, rót một chén nước từ trong ấm đặt trước mặt Tào Bằng.

-Ta luôn cho rằng tứ ca bị giết bằng thuốc độc, vậy nhất định phải có người đầu độc. Nhưng khi ta cẩn thận kiểm tra lời chứng, lại không tìm thấy manh mối đầu độc. Nhà kho bị đốt cháy, tứ ca bị giết bằng thuốc độc, còn có người rơi xuống nước kia nữa. Ta luôn nghĩ xem cả ba chuyện này có liên hệ với nhau như thế nào. Hôm nay, Tuyết Liên báo tin cho ta biết khiến ta ngờ rằng hung thủ chính là một trong những người có mặt ở bữa tiệc rượu hôm nay. Nhưng giờ ta vẫn chưa biết được đáp án, phải chờ Tuyết Liên đến đây đêm nay, nói cho ta biết chân tướng sự việc.

Trần Quân gật gật đầu:

-Vụ án này cần phải nhanh chóng chấm dứt.

-Một lúc nữa, Tuyết Liên đến đây, ta muốn nhờ đại huynh để ý nàng giúp.

-Chuyện này đương nhiên rồi.

Tào Bằng dứt lời, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một tiếng động khe khẽ.

Một mũi tên ngắn xuyên qua cửa sổ giấy, phi vào trong nhà, thẳng hướng Tào Bằng.

Cũng may Tào Bằng phản ứng mau lẹ, hắn vội ngã người ra sau. Mũi tên ngắn lao sượt qua Tào Bằng, cắm phập vào thành giường.

Tào Bằng giật mình.

Hắn không nói gì nữa, lao người ra khỏi phòng.

Cửa phòng bật mở, hắn lao người phóng ra. Tào Bằng còn chưa kịp đứng vững, mũi tên thứ hai xé gió bay tới.

Tào Bằng vội vàng né thoát, tung người nhảy qua cửa hiên, vào trong đình viện. Mưa bụi lất phất mù sương, tầm nhìn của hắn bị hạn chế đi nhiều. Tào Bằng mơ hồ nhìn thấy một bóng hình lóe lên trên đầu mái nhà.

-Cầu tặc, chạy đi đâu?

Tào Bằng lao về hướng đó, thân hình nhanh như chớp.

Hắn đã nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng thiết lưu tinh trong tay.

Một quả thiết lưu tinh rời tay Tào Bằng bay ra, chỉ nghe bên đầu kia của mái nhà vang lên tiếng kêu rên, ngay sau đó có tiếng huyếch, hình như có người ngã sấp xuống. Tào Bằng như con mãnh hổ vừa đến đầu hồi liền nhảy lên, hai tay nắm vào đầu tường, hấp một tiếng, đứng trên bờ tường. Hắn nhìn ra bên ngoài tường, chỉ thấy trên mặt đất có một cây cung ngắn và một mũi tên ngắn Hồ Lộc.

Ngoài ra, không còn gì khác nữa.

-Tử Phương, có thích khách!

Trần Quần giờ cũng chạy ra khỏi cửa phòng, lớn tiếng la lên.

Trần Củ và hai gã gia tướng ngụ tại sương phòng bên cạnh nghe thấy động tĩnh tức thì chạy đến, tay cầm đao kiếm, nhanh nhẹn quan sát xung quanh.

-A Phúc, tình hình thế nào?

-Chạy mất rồi!

Tào Bằng vừa nói chuyện, vừa buông người nhảy từ trên đầu tường ra ngoài.

-Tử Phương, nhanh đi tìm xem.

-Lão gia, vậy ngài ở đây...

-Đừng lo cho ta, nhanh ra ngoài giúp Hữu Học đi. Nơi này để bọn họ bảo vệ là được rồi.

Hai gã gia tướng đứng ở cửa, cảnh giác nhìn xung quanh. Trần Củ không dám do dự, mở cửa chùa lao ra ngoài như một cơn gió.

-Tào Bắc bộ, sao rồi?

Tào Bằng ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lên cánh cung nhỏ và mũi tên ngắn.

-Tử Phương, có hỏa chiết tử không?

-Có!

Trần Củ tiến lên, đánh hỏa chiết tử đưa cho Tào Bằng.

Mưa phùn lất phất rơi, ánh sáng của hỏa chiết tử cũng rất leo lét. Chỉ thấy trên mặt đất bên ngoài tường có lưu lại dấu chân hỗn độn. Thiết lưu tinh Tào Bằng tung ra bị bùn nước bao phủ một nửa. Hắn đưa cánh cung và mũi tên cho Trần Củ, tiến lên nhặt thiết lưu tinh thả vào túi.

-Người này không cao lắm, thân thể rất linh hoạt.

Tào Bằng lăm bắm tự nhủ, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn ra xa trong bóng đêm vô tận.

Xa xa, núi Bắc Đẳng như đầu một con mãnh thú phủ phục trong bóng đêm. Mưa bụi lất phất rơi khiến hắn không thể nhìn rõ con đường phía trước, chứ đừng nói đến chuyện đi tìm kiếm hung thủ. Tào Bằng nán lại một chút rồi cùng Trần Củ xoay người trở về trong am. Nhạc Quan cũng nghe được động tĩnh, khoác áo từ sau viện vội vàng chạy đến. Vừa gặp mặt Tào Bằng, nàng đã vội vã hỏi:

-Tào Bắc bộ không sao chứ?

-Ta không sao!

Gương mặt Trần Quần hơi nhợt nhạt, hiển nhiên y bị bất ngờ. Nhưng thật ra y cũng không đến mức hoảng hốt lắm, cũng không có vẻ sợ hãi, chỉ đứng bên hiên cau mày.

-Tên kia bị thương rồi!

-Ừ?

-Chỉ để lại cung tên thôi.

Tào Bằng đưa cung và mũi tên ngắn cho Trần Quần rồi cất bước đi vào phòng.

Hắn ngồi bên giường, cẩn thận đánh giá mũi tên cắm trên thành giường kia. Một lát sau, hắn vươn tay, nhổ mũi tên ra.

-Sức mạnh của người này không nhỏ đâu.

-Người dựa vào đâu mà đoán thế?

Trần Quần đi vào, vừa đúng lúc nghe được câu nói của Tào Bằng.

Tào Bằng chỉ vào mũi tên, nói:

-Cung tên ngắn này được gọi là Chá Mộc cung, dùng gân ở cổ trâu chế tạo thành dây cung.

Nói xong, Tào Bằng cầm lấy cây cung ngắn, giương cung ngắm.

-Muốn kéo được dây cung này không có sức kéo trên hai trăm cân thì không thể làm được đâu. Người vừa rồi bắn tên từ đầu hồi, từ nơi đó đến phòng này ước chừng cách sáu mươi bước chân. Cộng thêm tầm bắn đến chỗ này nhiều nhất chừng tám mươi bước chân. Người này bắn xuyên qua cửa sổ, bắn trúng giường mà còn xuyên sâu nửa chỉ như thế này nữa, đủ thấy sức mạnh của người này không hề tầm thường. Đại huynh, người như thế hắn không khó tìm ra đâu.

-Ồ?

-Gã rất quen thuộc nơi này, nếu không sẽ không thể thoát đi nhanh như thế đâu. Chính vì thế, ta suy đoán người này dù có thể không phải người bản xứ, nhưng ít nhất cũng đã sinh sống ở nơi này nhiều năm rồi. Khí lực mạnh, thân thủ linh hoạt, người không cao, lại am hiểu về cung tên. Đại huynh có thể điều tra theo manh mối này, chắc chắn rất nhanh có thể tìm được người.

Nhạc Quan đứng ở cửa phòng, gương mặt căng thẳng.

Trần Quần gật gật đầu:

-Ta sẽ phái người trở về, hạ lệnh thẩm tra.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, chợt hỏi:

-Nhạc am chủ, trong am của người có một vị tiểu ni sư hiện đang ở đâu thế?

Nhạc Quan ngẩn ra:

-Công tử nói tới Tuyệt Liên ư?

-Đúng vậy.

-Nàng ở sát vách với phòng ta. Nha đầu kia có chuyện lớn như vậy thế mà chẳng có chút động tĩnh gì. Ta đi gọi nàng đến.

Tào Bằng gật đầu, lệnh Trần Cử đi theo Nhạc Quan.

-A Phúc, xem ra chúng ta đã động vào chỗ khó của bọn họ rồi.

-Chắc chắn là như thế, nếu không bọn họ đã không cho người ám sát ta.

Rõ ràng là tên thích khách kia muốn tấn công Tào Bằng. Hai phát tiễn liên tục bắn ra, nếu không nhờ hắn có thân thủ linh hoạt chỉ sợ giờ đã thành người chết rồi.

Càng chứng tỏ đối phương đang rất lo lắng!

Nhưng vì sao bọn họ lại lo lắng như thế?

Tào Bằng tức thì có dự cảm chẳng lành. Hắn vừa cất bước, định ra khỏi phòng đã thấy Nhạc Quan vội vã chạy tới từ hậu đường.

-Tào Công, không thấy Tuyết Liên đâu cả!

-A?

Tào Bằng giật mình, tức thì biến sắc.

Hắn vội vàng lao ra khỏi cửa hiên, quát lớn:

-Mau dẫn ta đi.

Nhạc Quan dẫn đường phía trước, Tào Bằng bám sát theo sau. Đi được hai bước, hắn chợt quay lại, nói với Trần Quần, nói:

-Đại huynh, lập tức triệu tập sai dịch ở huyện nha phong tỏa nơi này.

Trần Quần cũng ý thức được chuyện không hay, vội vàng lệnh một tên gia thần chạy về Tuy Dương, triệu tập người.

Am đường yên tĩnh, không một tiếng động.

Trần Quần chợt thấy sờn cả tóc gáy.

Đầu tiên có người ám sát, rồi sau đó một người biết chuyện bất ngờ biến mất. Y sợ run cả người, không dám dừng lại tại tiền đường, dẫn theo Trần Cử và viên gia tướng kia vội vàng đuổi theo Tào Bằng đi vào hậu đường.

Tiểu viện có ba gian phòng.

Một gian là thiện phòng của Nhạc Quan, một gian có chứa một số sách.

Còn một gian nữa là phòng của Tuyết Liên.

-Lúc đó trời mưa, Tuyết Liên từng nói với ni rằng nàng hơi khó chịu, nên ni cho nàng về phòng nghỉ ngơi trước. Sau khi tiệc rượu tan, ni cũng cảm thấy hơi say, nên sắp xếp cho lão gia xong liền quay trở về phòng ngay. Mọi người xem, Thủy Tạ còn chưa kịp thu dọn, ta vốn định chờ trời sáng sẽ gọi Tuyết Liên cùng dọn. Nhưng vừa rồi ta vào phòng mới phát hiện phòng của Tuyết Liên không có ai cả.

Nhạc Quan vừa giải thích, vừa đẩy cửa phòng.

Tào Bằng bước vào phòng, chỉ thấy cây ngân chúc (nến) đang soi tỏa cả căn phòng.

Đây là một gian phòng xá rất giản dị, một cái giường, một bồ sách. Ở giữa bức tường chính trong phòng là bàn thờ phật, trên có đặt một bức tượng phật.

Lư đồng trước tượng phật vẫn còn ấm.

Chứng tỏ mới đây chưa lâu, trong phòng có người từng đến.

Phòng rất sạch sẽ, vô cùng sạch sẽ.

Cũng không biết vì sao, Tào Bằng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng hắn không rõ rốt cuộc kỳ lạ ở điểm nào, vì thế hắn đi đến bên thư án cạnh giường, cầm lấy cây nến trên bàn.

-Người chắc chắn Tuyết Liên trở về phòng chứ?

-Chính mắt ta thấy nàng đi vào mà.

-Nhưng giường này rõ ràng không có ai nằm cả. Không phải Nhạc am chủ nói nàng không thoải mái sao?

-Chuyện này ni không rõ lắm.

Má lúm đồng tiền của Nhạc Quan lộ vẻ đau khổ, nàng hạ giọng nói:

-Tính tình của Tuyết Liên khá kỳ lạ, ngày thường ngoài chuyện tham bái phù đồ, nàng cũng không nói nhiều lắm. Tuy nói nàng theo ni tu hành, thực ra vẫn là tự bản thân tu hành mà thôi. Ni cũng không bận tâm lắm, thật không ngờ nàng lại...

Khi nói chuyện, đôi con ngươi câu hồn người kia lấp lánh lệ.

Tào Bằng trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng đứng bên án thư...

-Nhạc am chủ, người ra ngoài trước đi. Một chốc nữa, huyện nha sẽ cử người đến đây. Người dẫn bọn họ đi xung quanh điều tra một chút. Bản huyện và Tào bắc bộ muốn nói chuyện. Trần Cử và người của ta đều ở bên ngoài. Người không cần lo lắng.

Dù sao đã quen với Tào Bằng không phải ngày một ngày hai, chỉ cần nhìn hành động của Tào Bằng, Trần Quần liền đoán được suy nghĩ của hắn.

Nhạc Quan dường như vẫn chưa hoàn hồn nhưng vẫn rời khỏi phòng.

Trần Quần ngồi trước mặt Tào Bằng, nhìn hắn, không nói gì.

Giọt nén theo thân nén chảy xuống...

Tào Bằng tựa như lão tăng nhập định, không nói một lời nào.

Ước chừng một canh giờ qua, Trần Cử dẫn theo mấy chục tên dịch đãi vội vàng chạy tới từ huyện nha.

Trần Quần đi từ phòng ra, chỉ bảo đám dịch đãi tìm manh mối quanh Cúc Hoa am. Mưa đã ngừng rơi, xung quanh Cúc Hoa am đèn đuốc sáng rực, tiếng người huyên náo.

Bất giác, mặt trời đã hiện lên từ phía chân trời.

Các dịch đãi đều trở về, không thu hoạch được gì.

Tào Bằng ra khỏi phòng, đứng thẳng người trước cửa hiên, bước thẳng đến một miệng giếng nước ở góc viện.

Cả một đêm này đã khiến hắn phải mệt mỏi. Tào Bằng tin rằng Tuyết Liên không có liên hệ gì với tên thích khách kia, nếu không nàng đã không lén lút báo với hắn.

Nhưng hiện giờ nàng đang ở đâu?

Sự mơ hồ càng lúc càng lớn lên trong lòng Tào Bằng. Hắn đi đến bên giếng nước, thả thùng gỗ xuống định lấy nước.

Đột nhiên, Tào Bằng ngây dại! Hắn ngây người nhìn tình cảnh trong giếng nước, lòng dâng lên nỗi sợ hãi không hiểu từ đâu...

Một gương mặt tái nhợt nổi lên trên mặt nước. Đôi tròng mắt đỏ đẫm nhìn Tào Bằng, dường như vẫn còn thấm đẫm nước mắt. Tào Bằng chạm mắt với đôi mắt kia, chẳng khác nào như hắn đang xuyên không vậy. Thùng gỗ rơi xuống đất, nhanh chóng lăn đi.

Khuôn mặt kia chính là của Tuyết Liên.

Sáng sớm, trời mưa vẫn rả rích.

Cơn mưa nhỏ tí tách làm cả bầu không gian u ám, lòng người cũng trùng xuống. Mùa hè đã không mưa thì thôi, đã mưa là mưa không dứt. Trong cơn mưa liên miên, xương cốt con người như bị đè nén, tứ chi cứng ngắc, vô cùng khó chịu.

Về mặt Tào Bằng vô cùng khó coi, thật giống như tiết trời âm u kia. Hắn đứng đó, toàn thân phát lạnh.

Tất cả những người ở cạnh hắn đều nơm nớp lo sợ.

Ngay cả là Trần Quần cũng không đến nói chuyện với hắn mà chỉ đứng từ cửa hiên xa xa nhìn.

Nhạc Quan ở trong thiện phòng khóc đến sưng cả mắt.

Trong am tự cô tịch này, Tuyết Liên là người bạn duy nhất của nàng.

Hiện giờ, người bạn đã đi rồi, Nhạc Quan hết sức khổ sở. Khi nhìn thấy thi thể của Tuyết Liên, nàng tức thì ngã lún xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Tào Bằng ngồi xổm xuống, vươn tay khép lại đôi mắt trống rỗng của Tuyết Liên.

Hắn nheo mắt lại, cẩn thận kiểm tra một hồi, rồi đứng lên, chậm rãi đi lên cửa hiên.

-Thế nào?

Trần Quần hỏi.

-Trên người có vết thương, quần áo có chỗ bị rách nhưng vết thương trí mạng là ở sau đầu, dùng độn khí. Vết thương trên người nàng hẳn là do khi bị vút xuống giếng, bị vách giếng làm trầy da. Thời gian tử vong hiện ta không thể xác định chính xác được nhưng có thể suy đoán tầm giữa giờ tuất và giờ sửu.

Đôi mắt của Tào Bằng rực lửa, hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuyết Liên chẳng khác nào bị người ta sát hại ngay trước mắt hắn.

Hắn biết rõ lúc ấy, hung thủ rất có khả năng đang ở ngay trong bữa tiệc rượu nhưng lại không có bất cứ sự cảnh giác nào.

Hắn đã không làm tròn bổn phận!

Đây là điển hình cho sự thất trách!

Tào Bằng cảm thấy bản thân quả thực quá sơ suất.

Hít sâu một hơi, hắn nhắm mắt lại. Một đêm không ngủ, huyết Thái Dương dường như căng lên, đầu óc hắn cũng rối bời.

Vì sao Tuyết Liên bị giết?

Là ngẫu nhiên hay là do hung thủ cố tình?

Ngày hôm qua, khi Tuyết Liên nói chuyện với hắn, giọng nàng rất nhỏ. Thêm nữa lúc ấy đang có ca múa, ngay cả Trần Quần ở gần hắn nhất cũng không nghe thấy được. Nói cách khác, những gì Tuyết Liên nói với hắn vốn không có người nào biết được. Mà lúc ấy, tất cả mọi người đều chú ý vào vũ đạo của Nhạc Quan, có ai chú ý đến chuyện Tuyết Liên trao đổi với hắn đâu? Tào Bằng nhú mày, chậm rãi đi xuống bậc hiên.

-A Phúc, người đi đâu vậy?

-Đến xem nhà thủy tạ.

Hắn mơ hồ có cảm giác cái chết của Tuyết Liên có liên quan đến chuyện nàng nói với hắn tối hôm qua.

Trần Quần sai người phong tỏa toàn bộ Cúc Hoa am, rồi bám sát theo sau Tào Bằng đi về phía nhà thủy tạ. Hai người một trước một sau đi vào trong. Tào Bằng dừng chân, nhìn xung quanh đồng hồn độn trong nhà thủy tạ.

Điệu ca múa đêm qua như vẫn còn vang vọng bên tai, từng tiếng huyền ảo vẫn còn đâu đây...

Tào Bằng chợt hỏi:

-Đại huynh, huynh có nhớ rõ vị trí của mọi người tối qua không?

Trần Quần cẩn thận nhớ lại một chút, rồi đi đến vị trí ở giữa:

-Hôm qua ta ngồi chỗ này, người ở phía bên tay trái của ta. Ta nhớ rõ bên phải là Viên Huyền Thạc, phía dưới là Trương Nguyên An. Kinh Triệu Xích Bá Dư ngồi bên cạnh Trương Nguyên An, đối diện hẳn chính là đồ bộ đi Chúc Đạo kia. Trên Chúc Đạo hình như là Trương Thái, dưới hình như là Nhữ Nam Trần Bá Đạo. Đối diện Trần Bá Đạo chính là Tô Uy. Nhạc Quan ngồi phía dưới người, lúc ấy ta còn trên đài là vị Nhạc am chủ này dường như có tình ý với người...Đại khái là theo thứ tự như thế.

Trí nhớ của Trần Quân rất tốt, chỉ loáng chốc y đã liệt kê ra từng vị trí ngồi của mọi người tối hôm qua.

286. Chương 272: Hắc Mạo Đến

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 272: Hắc Mạo đến

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

-Tuy nhiên sau này có chút rối loạn.

Y bổ sung thêm một câu.

-Khi múa hát, vị trí của mọi người như thế nào?

-Khi múa hát ư?

Trần Quân nhắm mắt lại, suy nghĩ.

-Trương Tử Du đánh đàn ở ngay cửa thủy tạ. Xích Trung và Tô Uy thay đổi vị trí. Lúc ấy, Nhạc am chủ ca múa, những người khác vẫn như thế. Trương Nguyên An đang nói chuyện với Chúc Đạo. Trần Bá Đạo hơi say, nên gục trên bàn. Viên Huyền Thạc thì thưởng thức màn ca múa.

-Vì sao Xích Trung và Tô Uy đổi vị trí với nhau?

-Chuyện này...

Gương mặt Trần Quân ánh lên vẻ lạ lùng:

-Ta thấy vị Xích Bá Dư kia dường như có hơi thích Nhạc am chủ. Chỗ ngồi của Tô Uy có thể xem rõ ràng hơn, cho nên...Người cũng biết bài ca múa của Nhạc am chủ có vài phần phong tình mà.

-Ừ, ta hiểu!

Nói cách khác, lúc ấy cũng không có người nào chú ý đến hắn.

Ít nhất theo những gì Trần Quân nói, Tào Bằng cho là như vậy.

-A Phúc, vậy giờ phải làm sao?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

-Nếu đã xảy ra án mạng, hơn nữa lại phát hiện trong Cúc Hoa am, e rằng Nhạc am chủ phải chịu ủy khuất một chút rồi.

-Ừ, nàng là người cuối cùng gặp Tuyết Liên, cũng khó tránh được.

Tào Bằng và Trần Quân đi ra khỏi nhà thủy tạ, trở về khóa viện. Trần Quân giải thích tình hình với Nhạc Quan, mời nàng đến huyện nha Tuy Dương một chuyến, kể lại tỉ mỉ tình hình khi đó. Tào Bằng trở lại phòng Tuyết Liên, ngồi trên đầu giường, lắng lắng quan sát.

Nhạc Quan nói Tuyết Liên không khỏe trong người nên trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó không xuất hiện nữa.

Nhưng thi thể của nàng lại bị phát hiện trong giếng nước. Nói cách khác, rất có thể nàng bị người sát hại ở trong gian phòng này, rồi ném vào giếng nước. Nhưng trong phòng lại không có bất cứ dấu vết nào, ngoài cái lư hương phật kia ra dường như không còn bất kỳ thứ gì chứng minh được Tuyết Liên từng ở căn phòng này. Tào Bằng chợt nảy ra một giả thuyết, Tuyết Liên không phải bị giết ở trong phòng mà là bị người đưa đến giếng nước, dùng đòn khí đập vào sau đầu. Theo quán tính, Tuyết Liên bị ngã xuống giếng nước.

Khoan đã, nếu là như thế thì hung khí đâu?

Tào Bằng lập tức đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Nhạc Quan đổi sang một bộ xiêm y giản dị, đang chuẩn bị theo Trần Quân đến huyện nha.

Thấy Tào Bằng đi ra, nàng khẽ gật đầu.

Tào Bằng nhìn nàng cười, rồi ngoắc tay ra hiệu Trần Củ đi tới.

-Vừa rồi khi điều tra có phát hiện ra hung khí không?

-Không hề phát hiện ạ.

Tào Bằng gật gật đầu, nói với Trần Quân:

-Đại huynh, huynh về trước đi. Ta muốn Tử Phương để lại vài người.

-Được!

Trần Quân không nói gì nữa, đồng ý với đề nghị của Tào Bằng.

Tào Bằng lệnh Trần Củ dẫn người tiếp tục tìm hung khí. Còn hắn đứng trên cửa hiên, quan sát tiểu khóa viện u tĩnh này.

Diện tích của khóa viện không lớn nhưng rất lịch sự, tao nhã.

Nơi này cách thủy tạ chừng một trăm năm mươi mét, có một bức tường rất cao ước chừng hai thước, che mắt nhà thủy tạ.

Cho dù có giết người ở trong này thì người ở nhà thủy tạ cũng sẽ không phát hiện ra được.

Tào Bằng đi xuống bậc hiên, chậm rãi đi tới bên cạnh giếng nước. Lòng giếng tối như mực.

-Trần Củ!

-Vâng!

-Điều tra một chút, xem miệng giếng này thông với nơi nào.

Trần Củ ngẩn ra, vội vàng tuân lệnh.

Tào Bằng gọi hai tên dịch đầy lại:

-Ai trong các người bơi giỏi?

-Khởi bẩm bậc bộ lão gia, chúng ta đều lớn lên bên sông Y Thủy, khả năng bơi đều tốt cả.

-Vậy có thể lặn được hay không?

Hai dịch đầy nghe thấy thế, cười khỏ, nói:

-Lặn thì được nhưng không biết giếng nước này nông sâu thế nào, chưa chắc có thể lặn được xuống đáy.

Tức là họ muốn nói nếu giếng nước này quá sâu, chưa chắc bọn họ có đủ hơi.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, cho người tìm da trâu mang đến, rồi nhanh chóng sai người chế tạo túi hơi khẩn cấp. Dùng túi hơi để dự trữ không khí, người lặn có thể thở được dưới nước. Ở hậu thế đây là một phương pháp vô cùng đơn giản. Tuy nhiên túi hơi này không dễ chế tạo chút nào, phải mất chừng một canh giờ mới làm được ba cái đơn giản. Một gã dịch đầy thử nghiệm một chút, dùng dây thừng cột vào bên hông rồi thả người nhảy xuống giếng nước. Lúc này, ánh mặt trời đã soi tỏ, mưa đã ngừng rơi.

Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây chiếu vào tiểu viện, lúc sáng lúc tối, khiến cả tiểu viện càng thêm u ám.

Mất khoảng thời gian chừng nửa chén trà, dây thừng chọt rung lên. Sai dịch đứng bên cạnh giếng vội vàng la lớn tiếng, nhanh tay kéo dây thừng. Chỉ chốc lát sau, tên dịch đầy ở dưới nước kia mặt mày tái nhợt xuất hiện trên mặt giếng. Dưới sự trợ giúp của tên sai dịch, gã leo ra khỏi giếng nước, há mồm, thở dốc.

-Tình hình thế nào?

-Khởi bẩm bậc bộ lão gia, ở đáy giếng phát hiện một cái bình bằng đồng đặc.

Gã cầm trong tay một cái bình bằng đồng, đặt trước mặt Tào Bằng.

Tào Bằng vừa liếc mắt đã nhận ra cái bình bằng đồng này chính là bình rượu dùng làm đạo cụ để ném thẻ đêm qua. Bình rượu để ném thẻ làm bằng đồng là chuyện rất bình thường, cầm lại rất chắc tay. Miệng bình bị méo đi rõ ràng, hiển nhiên là khi đánh người mới bị bóp méo. Tào Bằng cầm cái bình bằng đồng, cẩn thận quan sát.

Ở đáy bình có vết máu, mặc dù đã được ngâm dưới nước giếng nhưng do thời gian ít ỏi nên vết máu vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Rõ ràng chiếc bình bằng đồng này chính là hung khí sát hại Tuyết Liên.

Tào Bằng sai người giữ lấy cái bình bằng đồng xong liền hạ lệnh chuẩn bị đi.

Trước khi rời đi, Tào Bằng lại đi vào phòng Tuyết Liên. Không biết vì nguyên nhân gì hắn luôn cảm thấy gian phòng này có gì đó bất thường.

-Tào bắc bộ, đã hỏi rõ ràng rồi.

Trần Cử bước vào, cung kính hồi đáp:

-Ta đã tra hỏi hương dân quanh đây một chút, giếng nước này nối liền với Y Thủy.

-Ừ.

Tào Bằng lơ đãng gật gật đầu.

-Tử Phương.

-Vâng!

-Người có tin phật không?

-A?

-Có lẽ nên nói là ở nhà người có cúng bái thần linh không?

Trần Cử do dự một chút, hạ giọng nói:

-Năm đó, gia tổ từng tin Thái Bình đạo một thời, nhưng sau đó lại không tin nữa.

-A, người không cần phải sợ hãi, ta không phải muốn điều tra chuyện này.

Ta chỉ muốn hỏi người là nếu nhà người có thờ cúng tổ tiên hay lễ bái thần linh, liệu có đem linh bài hoặc bài vị đặt đối diện cửa chính hay không thôi?

Trần Cử ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

-Không thể nào, như vậy chẳng phải sẽ bị gió thổi bạt đi sao?

Trần Cử đưa mắt nhìn theo tầm mắt của Tào Bằng, nhìn đến bức tượng phật đối diện cửa chính kia. Gã nhú mày, giật mình hiểu ra ý tứ của Tào Bằng. Gã vội vàng đi qua, giơ tay lấy tượng phật trong hộp ra. Chỉ thấy bên dưới bức tượng phật có một hộp gỗ cùng chất liệu với bức tượng phật. Nếu như không cẩn thận quan sát, nhất định sẽ không thể nhìn ra sơ hở được. Gã thật cẩn thận lấy hộp gỗ ra, xoay người quay lại đến trước mặt Tào bằng, đưa cả tượng phật và hộp gỗ cho hắn. Gương mặt Trần Cử ánh lên vẻ kính nể.

-Tào bắc bộ, quả nhiên là có huyền cơ.

Tào Bằng cười cười, đặt tượng phật ở bên cạnh.

Sau đó, hắn mở hộp gỗ ra, chợt ngưng thần. Trong hộp kia trống không, chẳng có bất cứ thứ gì.

-Tào bắc bộ, không có gì cả.

Tào Bằng hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

-Có lẽ chúng ta đã chậm một bước rồi.

Thể tích tượng phật rất nhỏ, cho nên phải có cái gì đó lót ở bên dưới. Tuyết Liên dùng hộp này để thay thế, hơn nữa, còn cố ý đặt bức tượng đối diện cửa phòng, khó có thể nói là không có ý đồ. Có lẽ, nàng đã sớm đoán sẽ có ngày này nên mới cố ý an bài như vậy.

Cất bước đi tới nơi đặt bức tượng phật, Tào Bằng cẩn thận quan sát một hồi.

Một lát sau, hần thở dài, lẩm bẩm:

-Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Tuyết Liên à Tuyết Liên, mặc dù người sớm đã đề phòng nhưng lại không biết được đối thủ của người cũng biết rồi! Tử Phương, người xem bức tượng phật này xem, rõ là đồ mới mà! Tuyết Liên ở Cúc Hoa am tu hành đã nhiều năm, theo lý mà nói đốt nhiều hương khói như thế, tượng phật sớm đã bị ám đen mới phải. Nhưng hộp đựng tượng phật này vừa nhìn đã biết là mới.

Bức tượng phật này dùng chưa đến ba tháng.

Tuyết Liên, người là một nha đầu hồ đồ, nhưng cũng cho là thông minh, còn muốn...

Tào Bằng chợt ngậm miệng lại, bất ngờ quay đầu lại, kinh ngạc nhìn bức tượng phật trên bàn kia.

Trần Cử không kìm nổi, hỏi:

-Tào bác bộ, ngài làm sao thế?

Tào Bằng không trả lời.

-Trần Cử, thứ này là cái gì?

-Phù đồ ạ.

-Cái gì?

-Phù đồ!

-Không, người cứ niệm đi, niệm mau một chút.

-Phù đồ, phù đồ, phù đồ...

Trần Cử không hiểu rõ rốt cuộc Tào Bằng có ý gì, vì thế cứ không ngừng lặp lại hai chữ “Phù đồ”, mới đầu gã còn nhấn từng chữ rõ ràng nhưng dần dần lưỡi khô, ngôn ngữ bắt đầu lộn xộn, càng lúc càng lung tung.

Tào Bằng chợt hít một hơi thật sâu.

Gương mặt cũng trở nên trắng bệch.

Hần lẩm bẩm:

-Tứ ca a tứ ca, hóa ra huynh cũng nhìn ra sơ hở, cho nên mới gặp kiếp nạn này. Tứ ca, vì sao huynh không trực tiếp tẩu lên mà lại một mình lén lút điều tra như thế? Hồ đồ, hồ đồ, tứ ca a tứ ca, huynh thật đúng là hồ đồ mà!

Trong mắt hắn ánh lên chút bi thương.

Tào Bằng nghiêng mình ra khỏi phòng Tuyết Liên, đi thẳng vào phòng Nhạc Quan.

Phòng Nhạc Quan nhìn qua cũng rất đơn giản, bày trí cũng hơi giống với phòng của Tuyết Liên. Có điều, nếu phòng của Tuyết Liên cũng giống như tên chủ, thanh lịch mà đoan trang, thì phòng của Nhạc Quan rõ ràng phải đẹp hơn phòng của Tuyết Liên, cũng giống như chủ nhân của nó vậy.

-Tào bác bộ?

-Ồ, ta không sao. Chúng ta đi thôi.

Tào Bằng khẽ mỉm cười, gương mặt vẫn hơi nhợt nhạt, nhưng khí phách lại trầm ổn hơn.

Khi hắn rời khỏi Cúc Hoa am liền nhìn lướt qua ba gian sương phòng ở tiền đình kia, ánh mắt thoáng lạnh lẽo.

Ra khỏi Cúc Hoa am đã là chính Ngọ.

Đoàn người của Tào Bằng vội vàng trở về Tuy Dương, mắt thấy sắp đến cửa thành chợt thấy một bóng người chạy như bay ra.

-Tử U?

Tào Bằng ghìim ngựa, nghi hoặc nhìn Hạ Hầu Lan đang chạy đến như bay, nghi hoặc.

Hạ Hầu Lan cũng thấy được Tào Bằng liền giục ngựa đến trước mặt hắn, sau đó xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất.

-Công tử, Hắc Mạo tới rồi.

Tào Bằng nghe thấy thế, tức thì mừng rỡ.

287. Chương 273: Án Mạng Xuất Hiện Liên Tiếp

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 273: Án mạng xuất hiện liên tiếp

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

-Tử U, Hắc Mạo đã tới rồi sao? Hiện đang ở đâu?

-Khởi bẩm công tử, vừa nhận được truyền tin của Hưng Bá, Hắc Mạo đã qua cửa khẩu Y Thủy, hiện đang tới Tuy Dương này. Hưng Bá còn nói lão phu nhân và Hoàng tiểu thư đều đến đây cho nên sẽ chậm mất hai ngày. Có lẽ họ sẽ ghé qua Nhã Dương.

-A nương và Nguyệt Anh cũng tới đây?

Tào Bằng mới đầu ngăn ra, rồi chợt thư thái.

Cha hắn ở Hứa Đô còn bận công vụ. Hiện giờ ông được phong làm Dân Tào đô úy, đôn đốc thủy lợi, nông canh, chắc cả ngày cũng không có thời gian rảnh rồi.

Lúc trước, Tào Bằng học ở núi Lục Hồn, Trương Thị cũng không tiện quấy rầy.

Giờ Tào Bằng đảm nhiệm chức Tuy Dương bắc bộ úy, cách Hứa Đô cũng không xa. Trương thị tới thăm Tào Bằng cũng là chuyện hết sức bình thường. Nhưng chuyện khiến hắn thấy vui mừng chính là Hắc Mạo đã đến. Hắc Mạo đến sẽ giúp hắn giải quyết vấn đề nhân lực, không cho kẻ khác tranh thủ cơ hội làm càn. Càng chưa nói đến chuyện có Hám Trạch, Cam Ninh, Hắc Chiêu đi theo, sự tin tưởng của Tào Bằng cũng tăng lên nhiều.

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, đôi mâu quang của Tào Bằng tức thì đã trở nên linh hoạt, sắc bén hơn.

-Tử U, người lập tức trở về, lệnh Miêu Húc đêm nay tới gặp ta.

Một đêm không ngủ nhưng Trần Quần lại hết sức phấn chấn.

Đầu tiên là ám sát rồi sau đó lại tới án mạng ly kỳ. Chuyện xảy ra tối hôm qua gần như có tất cả mọi thứ. Vì vậy mà sau khi y trở lại nha huyện thậm chí không ăn cơm mà tới hỏi Nhạc Quan. Bởi vì Nhạc Quan là am chủ Cúc Hoa am, cũng là người cuối cùng nhìn thấy người Tuyết Liên. Mỗi một câu của nàng đều hết sức quan trọng, thậm chí có khả năng ảnh hưởng tới vụ án.

Nhưng Trần Quần hỏi cả nửa ngày cũng không được một cái gì rõ ràng.

- Trần huyện lệnh! Bần ni đã nói tất cả những gì mình biết, không biết huyện lệnh còn gì để hỏi nữa không?

Trần Quần nghĩ một lúc cũng không biết phải hỏi cái gì nữa.

Nhạc Quan cung kính:

- Chuyện kia làm phiền huyện lệnh để ý.

Sự phấn chấn từ từ biến mất khiến cho cơn mệt mỏi ập tới.

Còn Tào Bằng thì mãi không thấy về. Trần Quân trở lại phòng, tựa người vào giường rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ, y mơ thấy Nhạc Quan đang vừa múa vừa hát đầy quyến rũ.

- Công tử! Công tử tỉnh lại.

Trần Quân đang ngủ say thì thấy có người lay gọi bên mình.

Y mở to mắt thì thấy lão Trần quân gia đang đứng bên cạnh gọi mình. Trần Quân hơi khó chịu xoay người ngồi dậy, xoa xoa hai bên gò má:

- Máy giờ rồi? Ta ngủ lâu chưa?

- Công tử mới ngủ nửa canh giờ. Bây giờ mới qua giờ Mùi.

Trần Quân vươn vai:

- Tào Bắc Bộ đã về chưa?

- Vừa rồi Tử Phương quay lại nhưng Tào bắc bộ vẫn chưa về. Tử Phương nói rằng người nhà của Tào bắc bộ từ Hứa Đô tới đây. Cho nên Tào Bắc bộ đi đón, có lẽ phải qua giờ Thân mới về được.

- Người nhà của Hữu Học tới đây?

Trần Quân đứng dậy, lập tức có thị tỳ mang tới một cái khăn ướt.

Y cầm khăn lau mặt một lúc để cho tỉnh táo lại.

- Nói đi! Có chuyện gì?

- Công tử! Vừa rồi có người tới báo phát hiện ở trong rừng cây thành Nam có một xác chết.

Trần Quân đứng đối diện với cái gương đang chải bộ râu, nghe thấy câu nói đó thì run tay mà giật đứt mắt hai sợi.

- Người nói cái gì?

- Trong cánh rừng phía Nam thành phát hiện có một xác chết.

- Đã thông báo cho Nam bộ úy chưa?

- Đã trình báo với Nam bộ úy. Nam bộ úy đã dẫn người đi điều tra, đồng thời cũng phái người tới bẩm báo công tử.

Trần Quân vỗ nhẹ lên trán rồi lại cho người hầu thay quan phục sau đó sai Trần Cự dẫn đường.

Tuy Dương phân ra bốn bộ úy chịu các trách nhiệm bốn phía.

Khu vực thành Nam cũng là do Nam bộ úy quản lý vì vậy mà Trần Quân cũng không cho người thông báo với Tào Bằng.

Trần Quân đi thẳng ra ngoài thành thì thấy một đám sai dịch đang vây quanh khu rừng.

Xung quanh có rất nhiều người dân đang tò mò đứng xem.

Nam bộ úy Tuy Dương tên là Mạnh Thẩn.

Khi lần đầu tiên Tào Bằng tới Tuy Dương cũng nghe thấy người này.

Có điều lúc đó Tào Bằng đang nóng lòng bái sư cho nên cũng không tới gặp. Sau khi làm Bắc bộ úy thì có gặp Mạnh Thẩn một lần nhưng cũng không quan hệ nhiều. Tuổi Mạnh Thẩn chừng ba mươi là người Tuy Dương. Từ năm Kiến An thứ hai y được phong làm Nam Bộ úy, gần như là nhậm chức cùng lúc với Chu

Tán. Luận về tư cách thì y là già đời hơn so với Tào Bằng. Còn luận về tuổi thì y lớn hơn Tào Bằng vì vậy mà cũng không chủ động giao tiếp.

Nhưng đối với Trần Quần, Mạnh Thản vô cùng cung kính.

- Mạnh Nam bộ! Tình hình thế nào?

Trần Quần xuống ngựa vừa đi vừa hỏi Mạnh Thản.

- Gần trưa, lý trưởng Nam Hương và vài người dân đi ngang qua đây liền nghỉ lại. Không ngờ họ phát hiện trong rừng có một cái xác chết liền lập tức cho người đi báo. Hạ quan nhận được tin liền dẫn người tới đây phong tỏa rừng cây rồi thông báo với huyện lệnh.

- Người đã điều tra ra thân phận của người chết hay chưa?

- Đã điều tra rõ. Người đó là dân thuộc phạm vi của hạ quan tên là Xích Trung, là người Kinh Triệu.

Trần Quần chợt dừng bước ngạc nhiên hỏi Mạnh Thản:

- Xích Trung?

- Đúng vậy.

- Chính là Kinh Triệu Xích Bá Dư?

Mạnh Thản ngăn người rồi bật thốt:

- Huyện lệnh cũng biết người đó?

Trần Quần chỉ biết cười khổ rồi để Mạnh Thản dẫn đường. Một lúc sau, y đi thẳng vào sâu trong rừng. Dưới những tia nắng len lỏi xuyên qua tán lá, một cái xác chết dính đầy bùn nằm giữa mặt lên trời.

Trần Quần nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, bước tới.

Y ngồi xổm bên cạnh tử thi rồi đưa tay lau bùn bám trên mặt xác chết.

Quả nhiên là Xích Trung.

- Đã điều tra ra chết thế nào chưa?

Mạnh Thản vội vàng trả lời:

- Người khám nghiệm chưa tới cho nên còn chưa biết. Hạ quan sợ hòng xác chết nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Có điều Xích Trung vốn là một kiếm thủ nổi danh.

- Ta biết.

Trần Quần nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Mạnh Thản mặc dù nhiều tuổi gấp đôi Tào Bằng nhưng lại không được cẩn thận như hần.

Nếu Tào Bằng ở đây chắc chắn sẽ nói cho Trần Quần biết nguyên nhân Xích Trung chết, thậm chí còn nói được thời gian nữa.

Nhưng bây giờ còn phải đợi người khám nghiệm tử thi tới.

Trần Quần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mạnh Thản! Lập tức lệnh cho người của ngươi rời khỏi đây.

- Tại sao?

- Ta sẽ sai người mời Tào Bắc bộ tới đây. Về mặt này hần rất giỏi, nhờ đó điều tra nguyên nhân cái chết sẽ dễ dàng hơn.

- Nhưng cái này không phù hợp với quy tắc.

- Đêm qua Xích Trung còn ngồi uống rượu với bản quan. Mà trong đêm qua bản quan liên tục gặp phải ám sát và án mạng. Bản quan hoài nghi việc Xích Trung chết có liên quan tới chuyện đêm qua. Việc này vẫn do Bắc bộ úy phụ trách nên bản quan quyết định hợp hai chuyện lại. Người có ý kiến gì không?

- Cái này...hạ quan không dám.

Mạnh Thản cảm giác rất uất ức nhưng bắt buộc phải nghe theo lệnh.

Chưa nói Trần Quần là thượng quan của y mà cho dù Trần Quần không phải là huyện lệnh Tuy Dương thì chỉ với xuất thân cũng đủ khiến cho Mạnh Thản phải cúi đầu.

“Tào Hữu Học thật đáng giận.”

Mạnh Thản cảm thấy hơi hận.

Vốn y cho rằng sau khi Chu Tấn bị giết thì bản thân có thể tiếp nhận chức Bắc Bộ úy.

Trên danh nghĩa thì Nam Bộ úy và Bắc Bộ úy là ngang nhau. Nhưng trên thực tế thì Bắc Bộ úy lại đứng trên cả bốn bộ úy của Tuy Dương. Địa vị của Nam Bộ úy còn ở dưới.

Không ngờ được đột nhiên Tào Bằng lại chui ra khiến cho Mạnh Thản rất khó chịu.

Hiện giờ vụ án này rõ ràng thuộc thẩm quyền của y vậy mà lại đưa về cho Bắc Bộ úy. Điều này đối với Mạnh Thản mà nói thì đúng là không nể mặt. Còn chưa nói tới trước đó Tào Bằng đã đoạt vị trí của mình. Y có thể không dám trái lời Trần Quần nhưng lại có thể oán hận Tào Bằng. Mạnh Thản dẫn người rời khỏi rừng cây rồi đứng ở ngoài đó mà chờ.

Trần Quần sai người đi tìm Tào Bằng còn bản thân thì ngồi xỏm bên cạnh thì thể quan sát.

Ở với Tào Bằng một thời gian, Trần Quần cũng từng nghe Tào Bằng nói về một số điểm phá án.

Hiện giờ Tào Bằng không có ở đây y cũng có thể phán đoán được Xích Trung bị một kiếm xuyên qua ngực mà mất mạng.

Có điều do bị ngâm trong nước bùn cho nên Trần Quần cũng không thể nhìn rõ tình hình vết thương.

Xích Trung là một kiếm thủ có thể nói là nổi danh.

Hiện giờ hẳn...

Trần Quần đứng dậy mà trầm ngâm.

Một lúc sau, y đột nhiên hạ lệnh:

- Lệnh cho Mạnh Nam bộ cho người vào trong thành bắt Chúc Đạo quy án.

Bắt Chúc Đạo?

Mạnh Thản hơi ngạc nhiên nhưng vẫn tuân lệnh, dẫn người vội vàng rời đi.

Khi y vừa mới đi được mấy bước thì thấy từ cuối đường có một đội thiết kỵ lao tới nhanh như gió.

Đội thiết kỵ đó mặc giáp trụ màu đen.

Người dẫn đầu là Tào Bằng. Khi tới nơi, Trần Cự đứng ở ngoài rừng thấy Tào Bằng tới liền nhanh chóng nghênh đón.

Liếc trộm về phía sau, Trần Cự hơi giật mình. Đội quân phía sau Tào Bằng ước chừng hơn ba mươi người, có một viên đại tướng, thân cao tám thước. Khi y nhảy xuống ngựa còn có thể nghe thấy tiếng chuông vang lên nho nhỏ.

- Hưng Bá! Người dẫn người ở bên ngoài canh gác, ta đi vào trong xem.

Đại hán giơ tay tuân lệnh. Ba mươi người liền xuống ngựa rồi phong tỏa khu rừng đẩy dân chúng lui hơn mười bước.

Tất cả những việc này hoàn thành trong nháy mắt thậm chí còn hết sức trật tự.

Trần Cự trầm cảm thán: Một lực sĩ như vậy tại sao lại chịu ở dưới trướng Tào Bắ bộ?

Tào Bắ đi vào trong rừng thấy dấu chân đầy khắp nơi mà hơi cau mày.

- A Phúc! Người thu xếp cho người nhà xong chưa?

Trần Quần thấy Tào Bắ đi vào liền mở miệng hỏi.

Tào Bắ gật đầu:

- Nếu không có a nương và Nguyệt Anh tới thì ta cũng không đi nghênh đón. Ta nhận được thông báo liền lệnh cho Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu dẫn quân vào thành trước rồi vội vàng tới đây. Có chuyện gì vậy? Ta nghe nói Xích Bá Dư đã chết? Có điều tra rõ nguyên nhân chết hay chưa?

- Bị một kiếm xuyên tim rồi mất mạng tại chỗ.

Tào Bắ không hỏi tiếp, đi tới bên cạnh thi thể rồi ngồi xuống, vạch mi mắt của Xích Trung ra quan sát, sau đó lật thi thể của hắn lại. Một lúc sau, hắn vạch quần áo của Xích Trung rồi sai người gỡ đống, quan sát cẩn thận vết thương trước ngực Xích Trung.

- Kiếm mảnh hai ngón tay.

- Cái gì?

- Hung thủ dùng một thanh kiếm mảnh rộng chừng hai ngón tay. Lưỡi kiếm hình như có dạng răng cưa. Đại huynh! Huynh lập tức phái người tìm hiểu xem trong thành Tuy Dương có người nào sử dụng loại kiếm này không... Còn nữa, hung thủ và Xích Trung có lẽ biết nhau, hơn nữa còn rất quen thuộc. Kiếm thuật của hung thủ cũng không tầm thường, xuất thủ rất nhanh. Nhìn vị trí vết thương thì hung thủ là người thuận tay trái.

Trần Quần nói:

- Ta đã ra lệnh cho Mạnh Thản đi bắt Chúc Đạo.

- Bắt Chúc Đạo?

- Ta nghĩ rất có khả năng người giết Xích Trung chính là Chúc Đạo.

-Tại sao?

- Chẳng phải người nói hai người đó có mâu thuẫn, hơn nữa từng đấu kiếm với nhau mấy lần. Mà y và Xích Trung lại có quen biết, đêm qua hai người có xung đột. Kiếm thuật của Chúc Đạo rất cao cũng giống như Xích Trung đều là kiếm thủ nổi danh Tuy Dương. Vì vậy mà ta nghĩ hung thủ chính là Chúc Đạo.

Nghe ra thì hết sức hợp lý.

Nhưng Tào Bắ nghĩ một lúc rồi lắc đầu, tỏ vẻ phản đối.

- Đại huynh! Huynh lại xem ánh mắt của Xích Trung.

- Làm sao vậy?

- Nói chung, con người sau khi chết, ánh mắt sẽ để lại một chút tin tức, có thể là kinh ngạc, không cam lòng, hoặc thù hận. Nhưng nét mặt của Xích Trung hết sức bình tĩnh, thậm chí không hề có lấy một chút tức giận. Vừa rồi huynh nói Chúc Đạo và Xích Trung có mâu thuẫn, hơn nữa còn đấu kiếm với nhau mấy lần. Vậy đề hỏi huynh, nếu là huynh gặp phải người vừa mới xung đột với mình thì có đề phòng hay không?

Trần Quần nghĩ một chút:

- Theo lý thì nhất định phải đề phòng.

- Nhưng huynh nhìn trên người Xích Trung, ngoại trừ một kiếm này ra không còn vết thương nào khác. Có thể nói khi hung thủ đối mặt với hắn đã bất ngờ ra tay. Do Xích Trung không đề phòng cho nên mới bị một kiếm xuyên tim mà chết.

Tào Bắ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa nét mặt của Xích Trung hết sức bình tĩnh, thậm chí như có sự giải thoát. Cuối cùng thì ai ra tay mà khiến cho hắn như vậy? Mà người đó lại còn khiến cho hắn không hề có lấy một chút đề phòng? Ngày hôm qua, ta gặp Chúc Đạo và Xích Trung đấu kiếm. Kiếm thuật của Chúc Đạo đi theo con đường cương mãnh lại dùng thanh kiếm nhẹ rộng ba ngón tay chứ không phải chỉ rộng hai ngón.

Nói xong, Tào Bằng đứng đối diện với Trần Quân mà mỉm cười.

Trong giây lát, y vươn tay chỉ vào ngực Trần Quân:

- Đại huynh! Kiếm thuật của người này chắc chắn cao hơn Xích Bá Dư rất nhiều.

Ngón tay của Tào Bằng chỉ vào ngực khiến cho Trần Quân hoảng sợ.

- A Phúc! Đệ đừng có làm như vậy được không? Định làm ta sợ đến chết hay sao?

- Huynh xem! Hai chúng ta quen thuộc với nhau như vậy mà vừa rồi ta mới chỉ tay cũng khiến cho huynh giật mình. Nhưng Xích Trung lại không hề có lấy một chút kinh hãi, nét mặt hết sức bình tĩnh thì chỉ có một cái đáp án. Vì vậy mà đệ không nghĩ Chúc Đạo là hung thủ.

- Vậy thì là ai?

Tào Bằng nhăn mũi mà lắc đầu.

- Vấn đề này thật sự làm khó đệ. Chúng ta cứ lần theo từng chút một. Căn cứ vào vết thương trên người Xích Trung thì thấy thời gian hắn chết phải là vào đêm hôm qua. Mà nhìn vết kiếm thì máu cũng đã khô, miệng vết thương lại hơi trắng đỏ là kết quả do máu hòa với nước. Từ đêm qua cho tới giờ có tổng cộng ba trận mưa. Mà qua buổi trưa, nước gần như không còn. Vì vậy mà đệ phán đoán rằng đêm qua sau khi rời khỏi Cúc Hoa am thì hắn bị người ta đâm xuyên tim mà chết. Tối hôm qua, sau bữa tiệc, hắn rình xem Nhạc Quan thay quần áo rồi bị Chúc Đạo phát hiện. Sau đó hai bên cãi nhau mà cáo từ. Sau khi hắn đi, bữa tiệc cũng chấm dứt. Lúc ấy đệ giả say cho nên cũng không có để ý. Nhưng đại huynh có thấy sau khi bữa tiệc kết thúc thì ai là người đi đầu tiên không?

- Cái này...

Trần Quân nghĩ ngợi một lúc:

- Hình như là cùng nhau rời khỏi.

- Được rồi! Vậy chúng ta đưa ra giả thiết. Sau khi Xích Trung ra khỏi thủy tạ liền đi về nhà. Có một người sau khi tắt cả rồi đi liền một mình đuổi theo hắn. Sau đó, kẻ đó đuổi kịp Xích Trung liền kéo vào trong rừng tránh mưa. Rồi sau đó y đột nhiên ra tay đưa Xích Trung vào chỗ chết. Ừm...có lẽ là vậy.

Trần Quân không nói, chỉ trầm ngâm.

Tào Bằng vẫy tay bảo dịch đãi thu dọn thì thể rồi cùng đi với Trần Quân ra khỏi rừng.

Đúng lúc đó có một tên sai dịch từ Tuy Dương lao tới. Y nhảy xuống ngựa rồi vội vàng đi tới nói nhỏ với Trần Cự mấy câu.

Trần Cự cau mày rồi vội vàng chạy tới bên cạnh Trần Quân.

Sau khi thì thầm vài câu, Trần Quân quay sang nhìn Tào Bằng với nét mặt rất lạ.

- Có chuyện gì vậy?

- A Phúc! Chuyện này có thể đoán sai rồi.

- Cái gì?

- Ta vừa lệnh cho Mạnh Nam bộ về thành bắt Chúc Đạo. Kết quả là khi Mạnh Nam bộ về tới nhà Chúc Đạo thì không thấy tung tích của y.

Trương Thị từ xa nhìn Tào Bằng với một chút lo âu. Vốn nàng tới đây là để thăm đứa con yêu nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện rắc rối này. Sau khi Tào Bằng về nhà liền ngồi ngây người ra đó chẳng khác gì một kẻ mất hồn khiến cho Trương thị lo lắng. Tuy nói thời gian qua Tào Bằng càng ngày càng khỏe hơn nhưng

cảnh tượng bị bệnh trước đây của Tào Bằng vẫn còn như in trong đầu nàng. Trương thị rất lo một ngày nào đó đứa con yêu sẽ đột nhiên bị bệnh, biến hẳn trở lại cuộc sống trước kia.

- Nguyệt Anh! A Phúc không sao chứ?

Trương thị không dám quấy rầy Tào Bằng mà quay sang Hoàng Nguyệt Anh hỏi.

Nguyệt Anh nhìn Tào Bằng:

- A nương không phải lo. A Phúc có lẽ gặp phải chuyện phiền lòng thôi.

- Nhưng từ khi nó về nhà vẫn không nói câu nào.

Thật ra Hoàng Nguyệt Anh cũng đang lo nhưng nàng không thể hiện ra ngoài. Bởi vì nàng biết một khi mình thể hiện sự lo lắng sẽ làm cho Trương thị thêm lo. Nghĩ một chút, Hoàng Nguyệt Anh an ủi Trương thị mấy câu rồi đi về phía Tào Bằng.

Mùi hương thơm lan tới khiến cho Tào Bằng bình tĩnh. Hắn quay đầu sang nhìn rồi mỉm cười với Hoàng Nguyệt Anh:

- Nguyệt Anh! Ta không sao. Nàng nói với a nương để nương không phải lo.

Hoàng Nguyệt Anh tới ngồi bên cạnh hắn:

- Chuyện này thì huynh phải đi mà nói.

Trầm ngâm một lát, Hoàng Nguyệt Anh lên tiếng hỏi:

- A Phúc! Có chuyện gì mà nghĩ mãi không ra thế? Nói ta nghe một chút.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn ánh trời chiều rồi thở dài:

- Ta vẫn không tin rằng Chúc Đạo giết Xích Trung.

Đối với chuyện xảy ra ở Lạc Dương, Hoàng Nguyệt Anh cũng biết một chút.

- Vậy người cho rằng là ai gây ra?

- Ta không biết...

Tào Bằng nhắm mắt lại lộ vẻ buồn rầu. Một lúc sau, y nói nhỏ:

- Thật ra ta có thể đoán được chuyện này một cách mạch lạc nhưng trước mắt vẫn còn thiếu một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì?

- Ta thật sự không biết.

Tào Bằng nói xong rồi đứng dậy.

Trời chiều lúc này đã ửng hồng. Những hàng liễu ở trong viện cũng đứng im không chút lay động. Không khí hiu quạnh của mùa thu càng lúc càng rõ. Tối lúc chạng vạng, cơn gió hơi lạnh phả lên người có thể cảm nhận được.

Hoàng Nguyệt Anh cũng không hỏi tiếp mà chỉ ngồi đó nhìn Tào Bằng.

- Mặc dù Chúc Đạo và Xích Trung có mâu thuẫn nhưng chưa tới mức phải hạ độc thủ. Nếu như nói Xích Trung giết Chúc Đạo thì ta còn có thể hiểu nhưng nói Chúc Đạo giết Xích Trung thì ta không hiểu nổi. Người như Chúc Đạo mặc dù thô lỗ nhưng cũng biết suy nghĩ. Y có thể trở thành một trong những càn rỡ độc của Lạc Dương chứng tỏ không phải kẻ tầm thường. Đang yên đang lành tại sao y lại muốn giết chết Xích Trung?

Hoàng Nguyệt Anh nở nụ cười:

- Vậy nếu người nói không phải do Chúc Đạo thì là ai?

Trong đầu y xuất hiện một gương mặt. Tào Bằng day mũi một cái:

- Đêm qua trong nhà Thủy tạ có một người.

- Ai?

- Trương Thái không có khả năng nhiều lắm. Người này am hiểu nhạc luật cũng là một người trói gà không chặt. Huyền Thạc...cũng không phải. Người này có lai lịch không tầm thường, hết sức thần bí. Nhưng y không phải là đối thủ của Xích Trung. Một kiếm đoạt mạng cần có kỹ thuật rất cao. Nếu Xích Trung là một người thường thì ta còn nghi cho Huyền Thạc. Nhưng...còn lại cũng chỉ có Tô Uy, Trần Thiệu và Trương Nguyên An. Nhưng ta thật sự không thể nghĩ được tại sao họ lại muốn giết Xích Trung.

288. Chương 274: Án Trong Án.

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 274: Án trong án.

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Tào Bằng nói xong liền nở nụ cười khổ. Nếu ở kiếp trước, hắn còn có thể dựa vào công nghệ cao, đối chiếu vân tay, hơi nhiệt ở hiện trường để điều tra. Nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể dựa vào các dấu vết để điều tra. Có điều trò chuyện với Hoàng Nguyệt Anh một lúc, Tào Bằng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mẫu thân tới đây dù sao thì cũng phải làm cho người vui vẻ. Chẳng lẽ mẫu thân và Hoàng Nguyệt Anh đi cả ngàn dặm tới đây mà lại để cả hai phải lo cho hắn hay sao?

- Đi! Tối nay chúng ta đi ăn.

Hoàng Nguyệt Anh vui vẻ liền vội vàng chạy đi nói cho Trương thị. Nghe nói Tào Bằng đã trở lại bình thường, Trương thị cũng cảm thấy vui vẻ. Vì vậy mà nàng gọi Quách Hoàn và Bộ Loan tới giáo trường gọi Cam Ninh. So với ba tháng trước, Cam Ninh càng thêm khỏe mạnh và tinh thần cũng hơn rất nhiều. Y ở trong giáo trường luyện tập Hùng Bạo thuật. Từng chiêu từng thức của y lúc này càng thể hiện bản lĩnh. Có thể thấy được lần này tới Niết Dương tìm người thân, Cam Ninh đã thu hoạch được rất nhiều.

- Hưng Bá! Cam thúc tổ có tốt không?

Cam Ninh gật đầu nói:

- Mọi chuyện đều tốt. Sau khi ta tới Niết Dương được thúc tổ chỉ và truyền cho ba thức cuối cùng của Hùng Bạo thuật... Ha ha! Lần sau gặp lại Trương hắc tử, chưa chắc ta đã thua hắn.

- Vậy Trương tiên sinh đâu?

- Trọng Cảnh tiên sinh dường như đang đóng cửa soạn thư nên không gặp được. Có điều nghe ý của thúc tổ thì Trọng cảnh tiên sinh cố ý lệnh cho người trong họ tới Lạc Dương mở quán, dường như muốn chuyển cơ nghiệp tới đây.

- Đó là chuyện tốt!

Cam Ninh nói:

- Có điều đây cũng không phải là chuyện dễ dàng. Gia nghiệp của Trương gia ở Niết Dương muốn chuyển đi cũng hơi rắc rối. Lúc ta sắp đi, Ngụy Văn Trường có nói chuyện này. Ngụy Văn Trường tỏ vẻ nói nếu Trọng cảnh tiên sinh thật sự muốn chuyển thì hắn sẽ giúp đỡ. Công tử! Ngụy Văn Trường còn bảo ta vẫn an nghỉ.

Tào Bằng nở nụ cười:

- Hiện tại Văn Trường thế nào?

- Hắn? Hơi đặc ý. Hắn nắm một đám binh mã trong tay, nói chung là rất tốt. A Phúc! Người bằng hữu này của công tử không hề đơn giản. Ta đã bàn luận với hắn, không trăm hiệp rất khó thắng. Võ nghệ của Văn

Trường cao hơn công tử. Ha... Người này không hề tầm thường. Nếu Văn Trường luyện tập chăm chỉ thì sớm hay muộn cũng có thể thành công.

“Ngoài ngũ hổ của Thục Hán ra thì y chính là cao thủ số một. Cho dù phẩm chất của Ngụy Diên thế nào thì cũng là một người tài.”

Tào Bàng hơi đắc ý, bước tới giá binh khí mà cầm lấy một thanh Phương thiên họa kích.

Cây họa kích này không phải là của Lã Bố để lại. Phương Thiên họa kích của Lã Bố thật sự quá nặng. Cho dù Tào Bàng có thể cầm nhưng vẫn phải cố gắng. Điều này cũng là do hắn còn chưa phát triển hết. Ít nhất thì tước mắt Tào Bàng còn chưa sử dụng thuần tay lắm.

Vì vậy mà Tào Cấp phải mất ba tháng mới làm ra được một thanh họa kích giống như Phương Thiên Họa kích của Lữ Bố nhưng nặng có bốn mươi hai cân.

Từ sức nặng mà nói thì thật ra rất hợp với ý của Tào Bàng. Có điều xét về chất lượng thì cây họa kích này còn chưa dai bằng Phương Thiên họa kích.

Cũng may đó chỉ là một sự quá độ. Thân thể của Tào Bàng vẫn còn đang phát triển. Cho tới khi sức mạnh của hắn trưởng thành, thì có thể nâng được cây Phương Thiên họa kích. Vì vậy mà trước mắt cần phải thông qua một chút.

Tào Bàng múa kích một lúc thì nghe thấy Bộ Loan tới gọi về ăn cơm. Hắn gọi Cam Ninh, Hạ Hầu Lan rồi ba người cùng đi. Lúc này, bàn rượu và thức ăn đã được dọn xong. Hắc Chiêu và Hám Trạch cũng đã tới ngồi. Hoàng Nguyệt Anh, Trương thị và Bộ Loan, Quách Hoàn ngồi một bàn nói chuyện với nhau.

Theo lễ pháp thì con gái không được ngồi ăn cùng bàn. Mặc dù Tào Bàng có tâm thay đổi nhưng những quan niệm đó là thâm căn cố đế nên nhất thời không thay đổi được.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Hắc Chiêu và Hạ Hầu Lan trở về giáo trường Bắc viện. Giáo trường nằm ngay bên cạnh phủ Bắc Bộ úy, chỉ cách chừng mấy chục thước. Lần này đám Cam Ninh tới đây dẫn theo ba trăm Hắc thụ binh. Vốn phủ Bắc Bộ úy không chứa được nhiều người như vậy nên đành phải đổi chỗ ở. Giáo trường Bắc viện vốn là nơi cấm quân ở. Nhưng sau khi Lạc Dương gặp tai họa dời tới Hứa Đô thì giáo trường đã bị bỏ hoang. Tào Bàng liền sai người dọn dẹp nơi đó nên chưa ba trăm người hoàn toàn dư dả.

Qua vài ngày vất vả, những công văn mà Chu Tán để lại, hắn xem qua phần lớn và đánh dấu những điểm chú ý. Trong lúc đang xem thì Quách Hoàn đứng ngoài cửa nói:

- Công tử! Miêu Húc của Thịnh thế đồ phương tới đây.

- Cho hắn vào đây.

Tào Bàng cũng không ngẩng đầu lên mà ra lệnh.

- Vâng.

Tào Bàng nghe thấy vậy cũng không để ý tiếp. Hắn vẫn tiếp tục ngồi sau bàn xem công văn. Lúc đầu Miêu Húc còn ổn nhưng từ từ y dần có chút sợ hãi. Khi ba trăm Hắc thụ binh của Tào Bàng tới, Miêu Húc cũng chạy tới xem. Mỗi một người trong Hắc thụ đều anh dũng nên chỉ cần nhìn cũng biết được không hề tầm thường.

Nếu như nói lúc đầu Miêu Húc không để ý tới Tào Bàng lắm. Đặc biệt là sau khi khổ phòng bốc cháy. Tào Bàng cũng không có động tĩnh nên Miêu Húc càng thêm để ý. Nhưng khi Hắc Thụ tới, Miêu Húc mới tỉnh ngộ. Người ta không làm gì là chờ đợi quân này tới. Đêm nay, Tào Bàng tiếp đón ở đây rõ ràng là có ý tính sổ. Miêu Húc cũng không nghĩ rằng đám du thủ du thực trong tay mình có thể ngăn được Hắc Thụ binh. Vì vậy mà sau khi vào trong nhà, Miêu Húc hết sức khiêm tốn, thậm chí là tỏ vẻ sợ hãi.

Miêu Húc toát mồ hôi trán, trống ngực đập thành thịch. Nhưng y không dám lên tiếng mà chỉ đứng ở đó chờ Tào Bàng hỏi.

- Phù!

Tào Bàng thở một cái rồi đặt tấm thẻ tre xuống.

- Miêu Tâm Ngao.
- Có thảo dân.
- Bản quan và sư phụ người có quan hệ hợp tác. Trong đồ phùng Thịnh Thế còn có phần của ta. Nói ra thì người cũng có thể coi như tay chân của ta.
- Thảo dân biết.
- Sư phụ người đi đâu, vì lý do gì ta không cần biết. Bắt đầu từ bây giờ, ta hy vọng có thể nghe được những điều mà ta muốn. Nếu người làm ăn lấy lệ với ta thì hậu quả người tự biết.

Dứt lời, Tào Bằng nhìn Miêu Húc chăm chăm.

Tinh thần của Miêu Húc hoàn toàn rối loạn. Y do dự một lúc rồi nói nhỏ:

- Trận hỏa hoạn ở phủ Bắc Bộ ủy kia thật ra do Lý Trung, người làm trong kho gây ra. Người này là người Lạc Dương, đồng thời cũng là người lâu năm trong phủ. Tham dự chuyện này ước chừng có mười bảy người đều là dịch lệ trong phủ Bắc Bộ ủy. Thảo dân có nghe rõ thân phận của họ. Nếu Tào bắc bộ cần thì thảo dân có thể nói rõ tên từng người.
- Ừm...chuyện này sẽ có người hỏi người. Còn gì nữa không?

Tào Bằng thản nhiên, đi tới trước mặt Miêu Húc. Hắn đi quanh Miêu Húc một vòng rồi vỗ vào vai y. Miêu Húc run người vội vàng nói:

- Thật ra khi Chu Bắc bộ còn sống có liên lạc với gia sư.
- Nói tiếp.
- Ước chừng vào đầu tháng tư, Chu Bắc bộ điều tra được ở chợ Bắc có một đám hàng lậu. Nhưng Chu bắc bộ cũng không nói với ai mà chỉ nói với gia sư rồi mời gia sư tìm hiểu xuất xứ của đám hàng đó. Nhưng gia sư còn chưa nhận được tin thì Chu Bắc bộ còn... Sở dĩ gia sư rời khỏi đây thật ra cũng vì lo bị liên lụy. Ngay cả Chu bắc bộ mà họ cũng dám giết thì cũng không nường tay với gia sư. Gia sư có nói, nếu Tào Bắc bộ cần giúp đỡ thì có thể tìm Chúc Đạo. Tai mắt của Chúc Đạo ở Lạc Dương so với gia sư lại càng tốt hơn. Có hẳn giúp đỡ chắc chắn có thể điều tra được manh mối.

Miêu Húc ngắt đầu nói nhỏ:

- Tào Bắc bộ! Thảo dân chỉ biết được có vậy.
- Bọn họ là ai?

Miêu Húc nói:

- Gia sư cũng không thể điều tra ra nhưng ngài có nói là có liên quan tới Hứa Đô.
- Đám hàng lậu đó là cái gì? Tại sao ta kiểm tra hồ sơ lại không có ghi chép?
- Cái này thảo dân cũng không rõ lắm. Khi Chu Bắc bộ và gia sư liên hệ với nhau thì thảo dân cũng không có ở đây. Sau đó nghe gia sư nói thì hình là là một đám quân giới. Có điều người kinh doanh binh khí ở Lạc Dương phần lớn đều có chỗ dựa. Khi gia sư nhận lời của Chu bắc bộ cũng có chút miễn cưỡng. Vì chuyện này mà hai đệ tử của thảo dân biến mất một cách kỳ lạ. Gia sư cũng không dám điều tra nữa. Khi Tào bắc bộ nhậm chức, gia sư vốn rất vui. Nhưng khi Bắc bộ phủ bị cháy, làm cho gia sư sợ hãi. Ngài lo rằng cuối cùng ảnh hưởng tới chúng ta cho nên mới rời đi. Nhưng cụ thể đi đâu thì thảo dân cũng không rõ lắm.

Binh giới?

Tào Bằng quay trở lại chỗ ngồi mà trầm ngâm. Chuyện này liên quan càng lúc càng rộng. Hiện giờ lại xuất hiện cả quân khí. Chu Tán phát hiện ra số binh khí đó không ngờ không báo mà còn bí mật điều tra, thậm chí lại còn tìm Sử A hợp tác. Nên nhớ rằng cảm quan của Chu Tán đối với Sử A cũng không tốt. Thân là Bắc Bộ ủy Lạc Dương, Chu Tán vẫn coi nhân vật giang hồ như Sử A là một kẻ bất tài. Nhưng không ngờ y lại tới tìm Sử A, điều đó chứng tỏ bên cạnh Chu Tán không hề có người.

289. Chương 275: Vụ Án Mạng Thứ Ba

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 275: Vụ án mạng thứ ba

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Sử A là một người cẩn thận, rất biết giữ mình. Lúc đầu, có lẽ y thật sự muốn giúp đỡ Chu Tán nhưng càng về sau ngay cả y cũng sợ...

Cầm bút lên, Tào Bằng viết tên Chu Tán lên một tờ giấy trắng rồi sau đó lại phân ra thành hai nhánh và viết hai chữ bình khí cùng với hồ đồ.

Dưới tên Chu Tán có viết hai chữ Tuyết Liên. Từ Tuyết Liên lại mở rộng ra Nhạc Quan, Xích Trung và Chúc Đạo. Những cái tên này nhìn với nhau thì như không có gì liên quan.

Tào Bằng trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Hoàn!

- Có tỳ nữ. Dẫn Tâm Ngao đi tìm Hám Trạch tiên sinh, bảo ngài viết danh sách.

Rồi sau đó hắn ra lệnh cho Hạ Hầu Lan, Hắc Chiêu và Cam Ninh dẫn một trăm Hắc Mạo dựa theo người trong danh sách mà bắt. Phủ Bắc Bộ ủy chịu trách nhiệm bắt trộm cướp, bản thân cũng không có nhà tù.

Quách Hoàn lên tiếng rồi dẫn Miêu Húc ra ngoài.

- Người có biết ai là người có kiếm thuật xuất chúng không?

Miêu Húc nghĩ một chút rồi nói:

- Trương Lương.

- Trương Nguyên An?

- Chính là y...nghe gia sư nói thì khi Trương Nguyên An còn nhỏ từng hai gia sư học kiếm hai năm. Lúc ấy được gia sư khen ngợi. Nhưng sau đó, y bị mất một cánh tay. Mặc dù luyện tập khắc khổ nhưng sự tiến bộ của y cũng không nhanh. Gia sư nói, kiếm thuật của Trương Nguyên An mặc dù tốt nhưng bởi vì tàn tật nên rất khó đại thành. Có điều ở trong thành Lạc Dương cũng có thể coi như là một tay hảo thủ.

Trong đầu Tào Bằng hiện ra gương mặt của Trương Lương.

- Hắn dùng kiếm tay trái?

- Kiếm tay trái?

Miêu Húc lắc đầu liên tục:

- Kiếm là quân tử, không thể viết nét nghiêng. Gia sư từng dạy rằng kiếm mà đi theo đường chính là quân tử, kiếm đi đường nhánh là trộm. Dù sao thì cũng không nghe nói Trương Nguyên An cầm kiếm tay trái.

- Người ra đi.

Tào Bằng xua tay, ý bảo Miêu Húc đi ra ngoài. Tào Bằng trầm ngâm một lúc rồi viết dưới cái tên Xích Trung hai chữ Trương Lương.

Không hợp, hoàn toàn không hợp. Tại sao Tuyết Liên lại sử dụng một miếng lụa đỏ như vậy?

Trong đầu Tào Bằng có một câu hỏi. Đặt cái hộp sang một bên, Tào Bằng nhìn tờ giấy trên án thư chằm chằm. Từ sau khi Hắc Mạo tới, toàn bộ phủ hiện giờ đều nằm trong sự khống chế bởi thuộc hạ của Tào Bằng. Nhìn sắc trời có lẽ bây giờ đám người Cam Ninh đã hành động.

Tào Bằng bước đi, định tới xem Hoàng Nguyệt Anh như thế nào. Nhưng khi hần đẩy cửa phòng ra thì không ngờ lại thấy Bộ Loan đang đứng bên cửa sổ.

- Công tử! Muộn thế này vẫn chưa nghỉ hay sao?

Bộ Loan mở to mắt nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng thắc mắc:

- Loan! Sao lại là người? Nguyệt Anh đâu?

- Tỷ ấy và phu nhân đi cả ngày nên hơi mệt vì vậy mà đi nghỉ tạm. Tỷ nữ ở đây giúp tỷ thu dọn đồ đạc. Có gì không?

Đúng là lạ. Vừa rồi nhìn qua cửa sổ thì cái bóng kia rõ ràng là của Hoàng Nguyệt Anh. Nhưng khi bước vào phòng thì đó lại là Bộ Loan. Dáng người của Bộ Loan và Hoàng Nguyệt Anh cũng không giống nhau.

- Loan! Người đứng yên ở đây.

Tào Bằng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền vội vàng xoay người ra ngoài nhìn vào.

Dưới ánh sáng, cái bóng...

Trong đầu Tào Bằng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ rất lạ. Đêm qua hần bị ám sát. Nhưng không biết là mình hay là người khác bị ám sát?

Lúc ấy, Tào Bằng đứng bên cửa sổ. Nếu như nhìn từ bên ngoài rất khó phân biệt Tào Bằng hay Trần Quân. Nếu thích khách ám sát Tào Bằng thì y phải tìm phòng Tào Bằng mới đúng. Nói như vậy chẳng lẽ người bị giết không phải là ta mà là Trần Trường Văn? Xuất hiện suy nghĩ đó, trông ngược Tào Bằng đập hơi nhanh một chút.

Nếu thích khách muốn ám sát Tào Bằng thì đó là lý do gì?

Ba trăm Hắc Mạo dũng mãnh như lang như hổ.

Khi màn đêm buông xuống, nhà nhà chìm trong tĩnh lặng, ba người Cam Ninh, Hắc Chiêu và Hạ Hầu Lan dẫn theo một trăm quân Hắc Mạo, dựa theo danh sách do Miêu Húc cung cấp xông vào từng gia đình, tóm những kẻ bị tróc nã vẫn đang không hay biết gì, mơ mơ màng màng trong giấc ngủ. Tất cả đều bị dùng dây thừng trói chặt, ném vào đại lao.

Sau năm ngày đến Tuy Dương, Tuy Dương bắc bộ úy cuối cùng cũng ra tay.

Đêm đó, toàn bộ phía bắc thành Tuy Dương đều hoang mang, khiếp sợ. Tiếng khóc la, tiếng ồn ào, gào thét liên tục vang lên trong suốt một canh giờ.

Khi Hắc Mạo đến Tuy Dương, rất nhiều người đã đoán ra rằng Tào Bằng sắp ra tay.

Nhưng không ai có thể ngờ được hần lại ra tay nhanh gọn, ác liệt như thế. Một chút tin tức cũng không hề lọt ra.

Hắc Mạo vừa đến tức thì hành động.

Cũng chứng tỏ Tào Bằng ra tay vô cùng cứng rắn và quyết liệt.

Đêm nay, phía bắc thành Tuy Dương, người người hoảng sợ.

-Hầu gia, không thể chờ đợi thêm được nữa!

Trong một căn nhà ở một nơi hẻo lánh phía bắc thành, Trần Bá Đạo đứng ngoài cửa, cung kính nói:

-Tên tiểu Tào tặc kia một khi đã hành động, nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Thật sự nếu không rời khỏi đây, chỉ e rằng sớm muộn gì hần cũng sẽ tìm tới cửa thôi. Đến lúc đó, sự tình sẽ càng thêm nghiêm trọng, xin Hầu gia sớm định đoạt.

-Ta đã sớm nói rồi, ta không muốn giết người, không muốn giết người.

Giết người dĩ nhiên có thể diệt khẩu, nhưng sơ hở sẽ càng nhiều thêm, huống chi đường đường là mệnh quan triều đình. Giết một người sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Đến cuối cùng, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được nữa. Thế nhưng nào có ai nghe ta? Giờ có tức giận thì cũng được gì chứ?

Trần Thiệu cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Một lát sau, người trong phòng lại nói tiếp:

-Chuyện này ta đã nghĩ ra cách giải quyết rồi.

Trước mắt, ta sẽ lệnh cho Tô Công Thiết Pháp đưa người rời khỏi đây, chuyện vận chuyển này kia để nói sau đã. Còn tất cả mọi người ở bên Tuy Dương này phải nhanh chóng di tản ngay.

Từ nay về sau, hãy bỏ mối chợ Tuy Dương đi, không tiếp tục dùng nơi này nữa. Ta sẽ mau chóng sắp xếp nơi mới. Đến lúc đó, các người phải cẩn thận hơn nữa. Còn nữa, nói với Huyền Đức Công, những gì chúng ta có thể làm hay đã làm rất có thể Tào lão tặc đã đoán định được rồi. Trong thời gian ngắn, e rằng y sẽ không thể ủng hộ chúng ta nữa. Vì an nguy của bệ hạ, chuyện cung cấp binh giới năm trước không nhắc đến nữa, xin y bảo trọng.

Trần Thiệu cung kính, khom người nói:

-Tiểu nhân hiểu.

-Tốt, tạm thời người cứ lui xuống đi.

Trần Thiệu lùi lại, quay người đi. Cánh cửa phòng mở ra.

Từ bên trong cánh cửa, một thiếu niên áo trắng khoanh tay đứng bên hiên cửa.

Một gã trung niên mặt mày trắng trẻo theo sát phía sau người thanh niên:

-Hầu gia, tình hình không ổn, tốt nhất chúng ta mau rời đi là hơn.

-Ừ!

-Vậy Nhạc trưởng sứ kia...

-Nhạc trưởng sứ sẽ cố gắng bảo toàn tính mạng.

Người thiếu niên ngẫm nghĩ một chút:

-Dù sao, nàng vì bệ hạ mà phải trả giá nhiều như vậy, cũng quá vất vả, không nên bỏ rơi nàng. Còn nữa, bệ hạ cũng có chút vừa lòng với nàng, nếu có thể đưa nàng trở về thì dốc sức đưa nàng về đi. Về tới trong cung, nàng sẽ được an toàn thôi.

Nhưng tình hình hiện nay khó có thể đưa nàng an toàn đi được.

Nếu đã không đưa đi được, thì bắt nàng phải ngậm miệng lại! Chuyện này, cha con người tự quyết, sau khi xử lý gọn gàng rồi thì mau trở lại.

-Nô tài hiểu.

Trưởng sứ là một trong mười bốn chức tước giành cho nữ quan ở Hán cung, đứng trên ngũ quan, xếp vị trí thứ mười, ngang với ngũ đại phu, hưởng bổng lộc sáu trăm thạch.

Người trung niên tuân lệnh, nghiêng người rời đi.

Chỉ thấy bước chân người này rất nhẹ nhàng, tựa như không chạm đất vậy, chỉ chớp mắt đã biến mất, không thấy đâu nữa.

Người thiếu niên đứng bên hiên cửa, day day ấn đường, thoáng buồn bã, thở dài:

-Vốn muốn làm bằng hữu với người, nào ngờ lại trở thành địch thủ. Tào Hữu Học a Tào Hữu Học, xem người có thể làm được gì đây. Những gì ta có thể làm cũng đã làm cả rồi!

Than thở xong, người thiếu niên xoay người, bước vào căn phòng. Ánh nến trong phòng vụt tắt, cả gian phòng tối đen như mực.

Đúng như Tào Bằng suy đoán, danh sách mười tám người Miêu Húc đưa ra chỉ có mười sáu người bị bắt.

Sau vụ cháy ở phủ bắc bộ úy, Lý Trung và một gã dịch đãi tên là Vương Nhị đã biến mất không tăm tích. Theo như người nhà của cả hai người này nói thì hai người này cho đến giờ vẫn chưa về nhà, sống chết hiện không rõ thế nào. Từ trong vại nước trong nhà Lý Trung, phát hiện được một bao tiền lớn, ước chừng năm mươi quan, hơn bốn vạn đồng tiền. Đây chắc chắn là thù lao bọn họ đốt cháy nhà kho của phủ bắc bộ úy, thậm chí đây có lẽ chỉ là một phần thù lao.

Căn cứ vào khẩu cung của những dịch đãi bị bắt, Lý Trung và Vương Nhị là chủ mưu.

Có người đưa tiền bảo bọn họ nghĩ cách chở đồ trong kho phủ bắc bộ úy đi. Lúc ấy, Chu Tấn bị giết, vì thế phủ bắc bộ úy đang rất hỗn loạn. Vì thế, không ít người động lòng, Lý Trung và Vương Nhị vừa đề xuất, tức thì có người đồng ý. Mười sáu tên dịch đãi, mỗi người đều được nhận một khoản tiền khá, dĩ nhiên sẽ tìm cách để phối hợp. Bọn họ cũng chẳng mất công làm gì, chỉ cần vào thời điểm thích hợp, một mắt nhắm, một mắt mở là được.

Sau này, khi Tào Bằng nhậm chức, đám dịch đãi này bắt đầu hoảng sợ.

Lý Trung lại ra mặt, phóng hỏa đốt phòng kho, ngoài mặt lại tuyên bố này kia, xoa dịu mọi người.

Sau đó, hai người Lý Trung và Vương Nhị không còn xuất hiện nữa.

-Công tử, có nên bẩm báo với Trần huyện lệnh giới nghiêm toàn thành, lục soát, điều tra từng nhà không?

Hạ Hầu Lan dăng kể sách, nhưng bị Tào Bằng lắc đầu, gạt đi.

Hám Trạch cười nói:

-Điều tra cái gì? Nếu ta là những người đó, nhất định sẽ giết người bịt miệng. Đến Chu bắc bộ bọn họ còn dám giết, huống hồ gì là hai dịch đãi nhỏ nhoi? Giờ có điều tra, e rằng đến bột xương cốt cũng không tìm thấy nổi.

-Vậy làm sao bây giờ?

-Làm sao bây giờ?

Hám Trạch nói:

-Chờ!

-Chờ?

-Hành động của công tử ngày hôm nay có thể nói là rút dây động rừng. Đám dịch đãi này là cỏ cây, người sau lưng bọn họ mới là đất. Muốn bắt rắn, phải dụ chúng ra khỏi hang đã. Trước mắt làm cho bọn họ thất kinh, sau đó tiếp tục chờ đợi. Chờ đến khi bọn họ hành động, chúng ta mới tóm lấy bọn họ, đến lúc đó, nhân chứng, vật chứng đầy đủ, xem bọn nó nói thế nào.

Hạ Hầu Lan bưng tỉnh, liên tục gật đầu.

-Vậy còn đám dịch đãi đó?

Tào Bằng nhíu mày, trầm giọng nói:

-Chuyện này dù lớn dù nhỏ thế nào, cũng không thể để lâu được. Trước mắt, cứ giam giữ bọn họ đã. Chờ sau khi vụ việc chấm dứt, mới xử phạt sau. Dù sao thành Tuy Dương chỗ nào cũng có cần tu sửa, có bọn họ cũng đỡ vất vả hơn.

-Đúng là như thế.

Tào Bằng đứng lên, duỗi dài người.

-Đêm qua, mọi người vội vàng hành động, cũng mệt cả rồi. Ta đi tìm Trần huyện lệnh. Mọi người cứ lui xuống nghỉ ngơi đã đi. Đại huynh ở lại nha đường, nếu có chuyện gì có thể tùy tình hình mà hành động. Ba người các ngươi chia làm ba ca, thay phiên nhau làm. Ta đoán không bao lâu nữa đối phương sẽ có hành động, nên chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào đi.

-Tuân lệnh!

Mọi người đứng lên, khom người tuân mệnh.

Tào Bằng nói tình hình cho Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh biết, rồi thay đổi y phục, dẫn theo mười tên Phi Mạo làm hộ vệ, rời khỏi phủ Bắc bộ úy.

Nhưng hần vừa mới ra khỏi cửa đã thấy Huyền Thạc vội vã chạy tới.

-Tào bắc bộ, xin dừng bước.

-Huyền Thạc tiên sinh, sao ngươi lại ở đây?

Huyền Thạc chấp tay thi lễ, hơi thở hổn hển.

Giọng nói của y có phần mệt mỏi:

-Tào Bắc bộ, ta nghe nói rồi.

-Ồ?

-Tuyết Liên đã chết. Xích Trung cũng đã chết.

-Đúng.

-Vốn hôm qua ta định qua đây, nhưng muộn quá, đành chờ đến hôm nay. Nay ta đến là muốn nói cho Bắc bộ một việc.

-Chuyện gì?

-Bắc bộ còn nhớ tiểu sa di Mạc Ngôn của ta không?

Tào Bằng nhướn mày, trầm ngâm một lát, rồi gật gật đầu:

-Huyền Thạc tiên sinh muốn nói đến tiểu sa di ôm đàn trên Dịch Kinh đài hôm đó phải không?

-Đúng vậy.

-Nó làm sao vậy?

Huyền Thạc trả lời:

-Từ hôm qua, thảo dân đã không thấy Mạc Ngôn đâu nữa. Vốn tưởng rằng thằng bé ham chơi, nhưng thật không ngờ cả đêm qua đều không trở về. Hơn nữa, xảy ra nhiều chuyện như vậy, thảo dân cũng có chút lo lắng, sợ rằng Mạc Ngôn sẽ có chuyện không hay. Chính vì thế, sáng sớm nay mới tới đây nhờ Tào Bắc bộ giúp đỡ, tìm nó xem sao.

Nói thật ra, Tào Bằng chẳng có chút ấn tượng gì với Mạc Ngôn.

Bởi vì Mạc Ngôn gần như chưa từng nói một câu nào với hần. Ngày đó ở trên Dịch Kinh đài cũng chỉ là thoáng thấy mặt nhau. Nếu không phải Huyền Thạc nhắc tới, Tào Bằng thậm chí còn không nghĩ ra người này. Hần hơi nhíu mày, trầm nghĩ: “Huyền Thạc này thật chẳng biết điều gì cả. Ta giờ sao có thời gian giúp y tìm một tiểu sa di chứ? Còn nữa, ta biết tìm chỗ nào đây? Nói không chừng tiểu sa di kia động lòng phàm tục mà hoàn tục thì sao? Tuy Dương lớn như vậy, có đến gần một trăm ngàn nhân khẩu, ta làm sao mà tìm nó được? Phải tìm từ đâu đây? Thật không biết nên....

Nhưng chùa Bạch Mã nằm dưới quyền quản lý của phủ nha Bắc bộ úy.

Huyền Thạc tìm hần báo án, về tình về lý đều không hề quá phận.

Ngẫm nghĩ một chút, Tào Bằng xoay người lại, nói:

-Đại Nha, ngươi đi tìm Hám Trạch tiên sinh trước, ghi chuyện này lại, chờ ta về xử lý.

-Vậy đa tạ Tào Bắc bộ.

-Huyền Thạc tiên sinh xin dừng bước.

Tào Bằng gọi Huyền Thạc lại.

Đang định đi tìm người, người lại mò tới tận cửa, sao ta có thể buông tha được?

-Ta đang có chuyện muốn hỏi người. Chúng ta cùng đến huyện nha đi.

-A?

-Đừng lo. Ta chỉ có một chuyện muốn thỉnh giáo tiên sinh thôi, không mất bao nhiêu thời gian đâu.

-Vậy thảo dân xin nghe theo lệnh Tào bắc bộ.

Huyện nha cách phủ Bắc bộ ứy không bao xa, đi dọc theo đường Đồng Trú đến đường Xuân Môn. Đoạn nối liền hai con phố đó, chính là huyện nha của Tuy Dương.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Huyền Thạc nói liên mồm, lúc thì nói chuyện ầm tít và dây đeo triện cùng chức quan Bạch Mã tự khanh, lúc lại nói đến chuyện Mạc Ngôn nghịch ngợm bày trò ra sao. Giọng nói của y đầy vẻ yêu thương. Theo cách nói của Huyền Thạc, Mạc Ngôn cũng là đứa nhỏ có xuất thân vất vả, cuối cùng trở thành sa di cũng là do bất đắc dĩ cả. Tuy nhiên thằng bé này lại khá thông minh, có thể ngâm nga được khá nhiều kinh văn bằng tiếng Phạn. Chính vì thế, Huyền Thạc vô cùng coi trọng thằng bé.

-Huyền Thạc tiên sinh, ta có chuyện này muốn hỏi.

-A, xin bắc bộ cứ hỏi.

-Buổi tối hôm trước, sau khi hết tiệc rượu, người rời đi cùng với ai?

Huyền Thạc hơi sững sốt, nhú mày, cẩn thận nhớ lại một lát:

-Buổi tối hôm đó, vì chuyện kia xảy ra mà tất cả mọi người đều chẳng vui vẻ gì. Lão Chúc rất mất hứng, còn hùng hùng hổ hổ nói Xích Bá Dư là người thế này thế kia. Ta thấy hắn đã hơi say, hơn nữa lại có chút kích động. Ta sợ hắn gây chuyện, liền lôi hắn trở về chùa Bạch Mã, thu xếp cho hắn nghỉ ngơi. Lúc ấy, có sa di trong chùa có thể làm chứng. Ta còn sắp xếp cho hắn một gian sương phòng, giúp hắn nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, hắn đã bỏ đi. Ta đang tụng kinh nên không gặp mặt hắn. Đúng rồi, ta nghe nói là lão Chúc giết Xích Bá Dư ư? Ha ha, ta cảm thấy trừ phi hắn có thể phân thân thôi.

-Nhưng hắn quả thật đã bỏ trốn!

-Chuyện này ta không rõ lắm.

Huyền Thạc tỏ vẻ nghi hoặc:

-Nhưng ta cảm thấy lão Chúc không phải người giết Xích Bá Dư.

-Nói thế là sao?

-Đúng vậy, hắn và Xích Bá Dư bất hòa, nhưng chẳng qua chỉ là cãi nhau mà thôi. Hai người đánh nhau, đấu kiếm đúng là có thật, nhưng nếu nói lão Chúc giết Xích Bá Dư thì không phải. Hắn sẽ không làm như vậy đâu. Cho dù hắn có ý định này cũng chưa chắc đã là đối thủ của Xích Trung.

-Ồ?

-Khả năng kiếm thuật của hai người bọn họ không chênh lệch nhau mấy.

Tào Bằng chợt nói:

-Huyền Thạc tiên sinh cũng biết kiếm thuật sao?

-Ách, không thể nói là biết được, nhưng cũng có thể nhìn nhận ra đôi chút. Nhớ năm xưa khi còn ở Trường An, khi những người của Ôn hầu luyện tập võ nghệ, ta cũng từng thấy qua. Kiếm thuật của lão Chúc và Xích Bá Dư không chênh lệch nhau lắm, khó nói ai cao ai thấp được.

Tào Bằng giật mình:

-Nói vậy cũng đúng. Nhớ năm xưa quân Lương Châu mạnh vô cùng, dưới trướng Đồng Thái sư, mãnh tướng thật nhiều như mây.

-Đúng vậy!

Huyền Thạc cười ha ha, nói.

Tào Bằng lại hỏi:

-Vậy Trương Lương thì thế nào?

-Trương Lương?

-Nghe nói gã từng được danh sư truyền thụ.

-Trương Nguyên An ư, đúng là có chuyện như vậy. Nhưng đó cũng là chuyện từ rất lâu về trước rồi. Sau này, ta nghe nói gã thất thế, phải chặt đứt một cánh tay, vốn cũng chẳng còn cơ hội theo Vương Việt tập kiếm nữa. Dù sao, ta cũng chưa từng thấy gã dùng kiếm lần nào, cũng rất ít khi nghe nói gã xung đột với ai cả. Còn bản lĩnh thật sự thế nào ta không thể nói chính xác được, có nói cũng không chính xác.

Bất giác, hai người Tào Bằng đã tới trước cửa huyện nha.

Trước mặt chỉ thấy Trần Quần dẫn Mạnh Thản vội vàng đi ra khỏi huyện nha:

-Hữu Học, người tới đúng lúc lắm. Mau theo ta đi nào.

-Đi đâu vậy?

-Cúc Hoa am!

-Cúc Hoa am?

Trần Quần hơi bồn chồn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Nhạc Quan bỏ chạy rồi!

-A?

-Ngày hôm qua, khi ta thẩm vấn Nhạc Quan xong, liền lệnh cho nàng trở về. Lúc ấy, ta còn lo lắng Nhạc Quan chỉ là một nữ tử, một mình trở về am sẽ gặp nguy hiểm, liền phái hai người thay phiên nhau bảo vệ nàng. Sáng hôm nay, ta phái người đi bảo vệ Nhạc Quan thay cho người kia, thật không ngờ lại phát hiện người đó đã bị giết. Không chỉ như thế, trong Cúc Hoa am còn phát hiện một thi thể khác. Nhạc Quan hoàn toàn không thấy bóng dáng. Ta hoài nghi Nhạc Quan kia chính là hung thủ giết người.

Tào Bằng không khỏi hít một hơi lạnh.

Hai ngày nay, đây là vụ án mạng thứ ba!

Ngay trước mắt ta, án mạng không ngừng xảy ra a!

Khó trách Trần Quần bứt rứt như thế. Hôm qua, hung thủ ở ngay trước mắt y, thế mà y lại để cho chạy thoát. Đã thế, lại thêm hai người nữa chết, Nhạc Quan thì bỏ trốn mất! Đối với người tâm cao khí ngạo như Trần Quần mà nói, y sao có thể nuốt nổi mối hận này?

Mạnh Thản liếc mắt nhìn Tào Bằng, rồi coi như chẳng thấy hắn.

Tào Bằng không hiểu rõ bản thân đã đắc tội Mạnh Thản khi nào nhưng hắn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Trần Quần đã lệnh cho hạ nhân dắt đến hai con ngựa.

-Huyền Thạc tiên sinh, người tới vừa đúng lúc, chúng ta cùng đi thôi.

-Vâng!

Lúc này, Huyền Thạc không dám phản đối chút nào cả. Y không nói hai lời, nhảy lên con chiến mã.

Đoàn người thúc ngựa, vung roi, chạy ra khỏi Tuy Dương.

Xung quanh Cúc Hoa am vẫn yên lặng như trước.

Hoa cúc đại trên núi đã nở rộ, sắc sỡ muôn sắc màu.

Mạnh Thản chợt cười lạnh, nói:

-Cúc hoa ỏ lý cúc hoa am, cúc hoa am trụ cúc hoa tiên. Tào Bắc bộ, nghe nói đây là bài thơ người sáng tác tặng Nhạc Quan?

Tào Bằng nhướn mày:

-Đúng vậy.

-Quả là bài thơ hay, tuy nhiên lại tặng nhầm người. Theo ta thấy, Cúc Hoa tiên gì đó chẳng qua chỉ là một tên sát nhân cuồng sát mà thôi.

-Mạnh Nam bộ, xin kìm chế cho.

Trần Quần xoay người lại, quát một tiếng chói tai. Mạnh Thản phần nộ ngậm miệng lại.

Tào Bằng nhìn gã một cái, không thèm để ý tới, xuống ngựa.

-Tào Bắc bộ, Mạnh Nam bộ và ngài hình như có chuyện hiểu lầm?

Tào Bằng trừng mắt nhìn Huyền Thạc:

-Không phải chuyện của người, mau đi thôi.

290. Chương 276: Chân Tướng Bắt Đầu Hiện Lộ

Tào tặc

Tác giả: Canh Tân

Chương 276: Chân tướng bắt đầu hiện lộ

Nhóm Dịch: ShenYi

Nguồn: metruyen.com

Khóe miệng của Huyền Thạc khẽ nhếch lên một nụ cười châm biếm nhưng ngay lập tức đã biến mất. Y theo sát phía sau Trần Quần, đi vào trong Cúc Hoa am. Cửa sương phòng ở tiền đường có một thi thể ngửa mặt lên trời, ở mi tâm có cắm một mũi tên ngắn màu đen. Mũi tên kia Tào Bằng hoàn toàn không lạ gì. Mới đêm hôm trước, khi hắn bị thích khách tập kích, tên thích khách cũng sử dụng mũi tên ngắn đúng như thể này.

-Nhất tiễn mất mạng, hảo tiễn pháp.

Mạnh Thản không nhin nổi, bật thốt lời tán thưởng, rồi lại khẽ lắc đầu.

Thành Tuy Dương này thật đúng là ngoại hổ tàng long. Lúc trước, có người một kiếm xuyên tim Xích Trung, giờ lại có người trúng một tiễn mà mất mạng. Thật không biết hung thủ của hai vụ án mạng chết người này có phải cùng một người hay không? Tào Bằng gãi đầu, xoay người hỏi sai dịch:

-Còn một thi thể khác nữa ở nơi nào?

-Ở khóa viện hậu đường.

-Người đi trước dẫn đường đi.

Tào Bằng ra lệnh, sai dịch vội vàng đi về phía hậu viện.

Trần Quần và Mạnh Thản cùng đứng lên, đi theo Tào Bằng, xuyên qua cửa trung các, tiến vào hậu viện.

Nhà thủy tạ vẫn như trước, nhưng hoa ở giữa hồ đã héo tàn. Mùa thu ngày một lạnh thêm, khó tránh khỏi chuyện như vậy xảy ra.

Tào Bằng không lòng dạ nào thưởng thức cảnh sắc tiêu điều của tiểu viện vào ngày thu này, đi thẳng đến khóa viện.

-Ở đâu?

-Là trong phòng này.

Sai dịch chỉ tay, chính là phòng Nhạc Quan.

Chỉ thấy cánh cửa phòng mở rộng, Tào Bằng nhún người băng qua hàng lang, xông vào trong phòng.

Một nam tử trần truồng nằm trên giường, chân dẫm dưới người nhuộm đẫm máu tươi. Trong phòng ngập một mùi hương kỳ quái, vừa giống mùi máu tươi, lại vừa giống như mùi của loài yêu ma, quỷ quái, vô cùng khó ngửi.

-Mở cửa sổ ra!

Trần Quần và Mạnh Thản giờ cũng vừa đi đến, nhìn một lượt khắp gian phòng.

Trên mặt bàn đặt hai món ăn, còn có nửa bình rượu. Trên mặt đất, vải bị xé nát vụn. Tào Bằng ngồi xổm xuống, nhặt lên, nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn Trần Quần, nói:

-Hình như là thâm y của nhà sư, bị người dùng sức xé rách.

Mạnh Thản không tìm được, nói:

-Đúng là vị sư phong lưu.

-Mạnh Nam bộ, bản huyện mời người tới đây không phải là để người bày trò.

Trần Quần nổi giận, Mạnh Thản tức thì ngậm miệng lại.

Tào Bằng nhìn Mạnh Thản một cái, rồi mặc kệ gã:

-Tìm hai con chó, cho chúng thử rượu và thức ăn này xem có cái gì không.

-Tuân lệnh!

Tào Bằng dặn dò dịch đãi, cất bước tiến lên, xoay người xác nam kia lại.

-A?

Khi hắn vừa thấy rõ gương mặt của thi thể kia, liền giật mình, vội vàng gọi:

-Huyền Thạc tiên sinh, người mau lại đây.

Thân là người xuất gia, tuy nói trước mắt mới chỉ là cư sĩ, nhưng y vốn cũng không muốn thấy cảnh giết người.

Nhưng nghe thấy tiếng Tào Bằng gọi, Huyền Thạc cũng đành phải bước vào gian phòng. Y giơ một tay lên, dùng tay áo che mặt, vừa đi vừa bịt mũi, nói:

-Tào Bắc bộ, có chuyện gì thế?

-Tự người xem đi.

Tào Bằng đứng dậy, tránh đường.

Huyền Thạc buông tay áo xuống, ngưng thần nhìn thi thể nằm trên giường. Không thấy thì thôi, vừa thấy Huyền Thạc đã ngây ngốc cả người, nửa ngày không nói nổi một câu.

Trần Quần đứng một bên, ngạc nhiên hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Tào Bằng hít sâu một hơi, trầm giọng trả lời:

-Nếu ta không nhìn nhầm người thì người này chính là đệ tử của Huyền Thạc tiên sinh, tên là Mạc Ngôn. Sáng nay, Huyền Thạc tiên sinh còn báo án, nói Mạc Ngôn hiện không rõ tung tích. Hơn nữa, ta nghĩ thích khách ám sát Trần Tuy Dương đêm trước chính là gã.

Huyền Thạc nghe thấy thế, không khỏi giật mình.

-Ngài nói vậy!

-Trần huyện lệnh, sau giường phát hiện một thanh kiếm.

Mạnh Thản vội vàng đi qua, lấy từ trong tay gã sai dịch thanh trường kiếm. Gã nhìn lướt qua, ánh mắt hết sức phức tạp nhìn Tào Bằng.

-Huyện lệnh, đây là thanh kiếm giết chết Xích Trung.

Trần Quần không buồn trấn an cơn giận dữ của Huyền Thạc, vội vàng bước đến.

Thanh trường kiếm trong tay Mạnh Thản dài chừng ba thước rưỡi, tương đương với tám mươi cm. Thân kiếm thuôn, lưỡi kiếm sắc bén, rộng chừng hai ngón tay, một mặt kiếm có dạng răng cưa, giúp tăng lực cắt. Chuôi kiếm này hoàn toàn khớp với thanh kiếm Tào Bằng miêu tả được dùng để giết Xích Trung.

Trần Quần nói với Huyền Thạc:

-Thật không ngờ Mạc Ngôn lại là một kiếm thủ! Chẳng trách chúng ta không tra ra kẻ nào, hóa ra là gã gây ra cả. Huyền Thạc cư sĩ, thật có lỗi với người, chuyện này chỉ e rằng người cũng khó tránh khỏi liên can được. Trước khi còn chưa điều tra rõ ràng mọi chuyện, người đành phải chịu ủy khuất một chút rồi. Người đâu, đưa Huyền Thạc cư sĩ về huyện nha, trước mắt cứ tạm giam đã, không được vô lễ.

Huyền Thạc trợn mắt há mồm, mãi lâu sau vẫn không thể nói thành lời.

Tào Bằng ở một bên, không nói bất cứ lời nào, chỉ ngồi xuống bên cạnh thi thể, cẩn thận quan sát.

Viên Huyền Thạc hồn bay phách lạc, bị hay gã sai dịch áp giải đi ra khỏi tầng phòng.

Trần Quần đi tới, vỗ vỗ bả vai Tào Bằng:

-Đi thôi. Sau khi trở về, ta lập tức sẽ soạn công văn, ra lệnh bắt Nhạc Quan.

Tào Bằng ngẩng đầu, hạ giọng nói:

-Mạc Ngôn không phải hung thủ giết chết Xích Trung đâu.

-Ồ?

Mạnh Thản đứng bên cạnh không nhịn nổi, nói:

-Tào Bắc bộ, hình dạng hung khí giết chết Xích Trung là do người nói ra. Hung khí giờ phát hiện ở đây không phải là của Mạc Ngôn, chẳng lẽ là của Nhạc Quan sao? Nhưng ta nhớ rõ, khi Xích Trung bị giết, Nhạc Quan luôn ở nơi này, không hề rời đi.

-Không phải Nhạc Quan.

Tào Bằng chỉ vào thi thể, nói với Mạnh Thản:

-Còn chuyện vì sao ta nói gã không phải, Mạnh Nam bộ cứ xem qua là biết.

Mạnh Thản lạnh lùng hừ một tiếng, đi đến bên cạnh thi thể.

-Xem cánh tay trái của gã đi.

-Có vết thương.

-Xương cánh tay trái đã gãy, làm sao gã có thể giết được Xích Trung?

Tào Bằng ho khan một tiếng, dường như không chịu nổi mùi trong phòng, liền xoay người ra cửa:

-Đêm trước, khi người này đến ám sát Trần huyện lệnh, bị ta dùng thiết lưu tinh đánh bị thương. Cánh tay trái bị thương nặng, vốn không thể vung kiếm được. Hơn nữa, da hai bàn tay của gã tuy thô ráp, nhưng

không chuyên về luyện kiếm. Nói chung, ngón tay của các kiếm thủ đều có nhiều vết chai. Nếu Mạnh Nam bộ không tin, có thể tìm vài kiếm thủ đến kiểm tra xem. Hai bàn tay của Mạc Ngôn này rõ ràng là của người lao động lâu ngày mà có.

Mạnh Thần trầm mặc!

Một lúc lâu sau, gã hỏi:

-Vậy vì sao lại có hung khí ở đây?

-Di hoa tiếp ngọc mà thôi.

Tào Bằng khê mỉm cười:

-Chắc hẳn có người định dùng cách này để làm chúng ta rối loạn, nhằm bao che cho hung phạm đích thực.

-Hữu Học, người có phương án nào chưa?

Trần Quần chột hỏi.

-Trương Lương!

Tào Bằng nhắm mắt lại, một lát sau, trầm giọng đáp:

-Lúc trước, ta còn hoài nghi, nhưng hiện tại, xem ra không thể chờ đợi được nữa rồi. Hai ngày ba mạng người, cộng cả người của chúng ta là bốn mạng rồi. Đối thủ đã nóng vội như thế, xem ra bọn họ chuẩn bị rút lui khỏi đây, cho nên mới không dẫn nổi lòng, muốn xóa dấu vết như thế. Nhưng càng như thế, càng chứng tỏ được rằng chúng ta đã tiếp cận được đến chân tướng sự việc rồi.

-Cái gì là chân tướng?

Tào Bằng không trả lời, chậm rãi đi xuống cửa hiên.

Trong khóa viện, gió lạnh khê thổi.

Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây, lay động, chiếu vào tiểu viện. Từng điểm sáng loang lổ vụt sáng vụt tắt.

Trần Quần nói:

-Mạnh Nam bộ, lập tức triệu tập tập binh mã bắt lấy Trương Nguyên An.

-A?

Mạnh Thần hơi do dự, hạ giọng nói:

-Huyện lệnh, Trương Lương là con cháu của cường hào bản địa ở Tuy Dương này, nếu bắt lấy gã, chỉ e sẽ khiến cường hào Tuy Dương phản đối. Những người đó phần lớn đều có chút thực lực. Nếu bọn họ làm loạn, rất có khả năng sẽ làm rung chuyển cả thành Tuy Dương này a.

Ánh mắt Trần Quần sáng rực:

-Bắt trước nói sau.

Một khi y đã nói bắt, dĩ nhiên đã hạ quyết tâm.

Mạnh Thần dù có hơi do dự nhưng vẫn tuân lệnh, dẫn người trở về Nhã Dương.

Lúc này, Tào Bằng đã đi ra khóa viện. Hắn bước chậm dọc theo bờ tường, ung dung, thoải mái.

Trần Quần đi vào cổng vòm, vừa đứng lúc Tào Bằng quay lại.

-A Phúc, người có chắc chắn không?

-Chắc hay không ta không dám nói nhưng nếu Trương Nguyên An thật sự là hung thủ, giờ phút này gã nhất định không có mặt ở nhà.

-Giống như Chúc Đạo ư?

Tào Bằng gật gật đầu, lại lắc đầu:

-Chúc Đạo chạy trốn chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi, không liên quan đến vụ án mạng. Nhưng nếu Trương Nguyên An thật sự là hung thủ, căn cứ vào sự việc ngày hôm nay, ta có thể khẳng định, đối phương cũng đang rất nóng vội, chính vì thế mới liều lĩnh giết người. Chính vì thế, ta suy đoán Trương Nguyên An cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rút lui khỏi đây. Giờ này gã nhất định đang ở cùng với tông phạm.

Trần Quần không nhin được, nói:

-Vậy những người này rốt cuộc có mục đích gì? Còn nữa, vừa rồi người nói người Mạc Ngôn ám sát là ta ư? Sau khi ta đến Tuy Dương rất ít khi xuất đầu lộ diện, kẻ nào lại dám to gan lớn mật ám sát ta đây?

-Nếu bọn họ có thể giết Chu tứ ca, vì sao lại không thể giết huynh?

-Người...

Tào Bằng cười cười, kéo tay Trần Quần đi lên nhà thủy tạ.

-Đại huynh, huynh còn nhớ rõ đêm đó, sau khi xem xong màn ca múa ở thủy tạ này, huynh từng nói một câu với Nhạc Quan không?

-Có sao?

Trần Quần lúc ấy cũng hơi say, có nói gì giờ cũng không nhớ rõ lắm.

Tào Bằng nói:

-Lúc ấy, huynh khen ngợi Nhạc Quan, nói nàng ca múa rất có phong thái của người trong Hán cung.

Bài ca múa của Nhạc am chủ dường như có khí chất của cung đình, vô cùng đẹp dễ!

Trong đầu Trần Quần lập tức hiện ra cảnh tượng của đêm hôm đó. Trong phút chốc, mỗi một câu y nói ngày hôm đó đều quanh quẩn vang lên bên tai.

-Đúng là ta có nói như thế.

-Đây chính là nguyên nhân huynh bị ám sát.

291. Chương 277: Trung Sơn Tô Thị

-A Phúc, Huyền Thạc cư sĩ...

-Cứ giam giữ đã.

Tào Bằng cười cười:

-Giờ mà thả y ra, nói không chừng lại có chuyện phiền phức. Trước mắt cứ để y chịu lao tù, tìm người bảo vệ cho tốt. Sau khi mọi chuyện kết thúc, đại huynh đừng ngại tìm cách giúp đỡ y là được. Không phải y luôn muốn có ấn tín và dây đeo triện của Bạch Mã tự khanh sao? Trao cho y coi như bồi thường là được. Đúng rồi, nếu đại huynh có lòng, hãy phái người đến nhà Chúc Đạo điều tra một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ đấy.

Trần Quần ngạc nhiên khó hiểu, nhưng Tào Bằng không giải thích gì thêm.

-Chuyện này có cơ hội sẽ nói sau.

-Ta về phủ Bắc bộ úy trước đã. Bên ta cũng đang có rất nhiều việc.

-Vậy ta không tiễn.

Sau khi Tào Bằng và Trần Quần từ biệt, hắn liền dẫn người trở về phủ Bắc bộ úy.

Thật ra, hắn có việc gì chứ?

Chẳng qua trong lòng hắn có một khúc mắc không thể giải đáp nổi.

Trở lại phủ Bắc bộ úy, hắn lập tức tìm Hám Trạch đến.

-Đại huynh có biết gì về Đồng Trác không?

Hám Trạch nhú mày, nói:

-Không biết nhiều lắm, nhưng cũng được một vài phần.

-Ta có một chuyện này muốn phiền đại huynh một chút.

Tào Bằng nói xong, liền thấp giọng nói một hồi bên tai Hám Trạch. Mới đầu, Hám Trạch còn mơ hồ, không hiểu, nhưng dần dần, sắc mặt y cũng nghiêm trọng hơn. Y bình tĩnh, liên tục gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ ý của Tào Bằng.

-Công tử yên tâm, chuyện này ta chắc chắn sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng.

-Vậy thì phiền đại huynh.

Ngồi ở đại sảnh, Tào Bằng chợt cảm thấy mỗi một, liền nửa nằm nửa ngồi trên giường, chớp mắt một chút.

Sau khi hấn đến Tuy Dương, đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Những gì hấn với với Trần Quần hôm nay phần nhiều đều dựa vào suy đoán, cũng chưa có nhiều chứng cứ xác thực lắm. Cũng may, ở thời đại này cũng không cần phải có chứng cứ chuẩn xác hoàn toàn.

Hấn đã chạm đến chân tướng sự việc, nếu muốn tìm chứng cứ xác thực, chỉ còn phải chờ đợi nữa thôi!

Đúng, kiên nhẫn chờ đợi.

Những gương mặt cả quen lẫn không quen lần lượt hiện lên trong đầu Tào Bằng.

Bất giác, hấn đã say giấc mộng.

Đang nửa tỉnh nửa mê, hấn chợt cảm giác có người đang lay gọi. Vừa mở mắt ra nhìn, Tào Bằng đã thấy Hạ Hầu Lan và Bộ Loan đứng một bên.

Xoay người ngồi dậy, hấn nhẹ nhàng dụi mắt.

-Giờ nào rồi?

-Bẩm công tử, sắp đến giờ tuất rồi!

Lúc này, Tào Bằng mới chú ý đại sảnh đã thấp nển.

Trời đã tối mịt.

-Ta ngủ say lắm sao?

-Dạ. Lão phu nhân và Hoàng tỷ có đến hai lần, nhưng thấy công tử ngủ say quá nên không cho phép ai được quấy rầy công tử.

Vỗ vỗ cái trán, Tào Bằng ngồi thẳng dậy.

-Có chuyện gì sao?

Hạ Hầu Lan tiến lên một bước, hạ giọng nói:

-Công tử, lúc trước, Miêu Húc phái người đưa tới một phong thư, nói là có chuyện quan trọng xin công tử định đoạt cho.

Y nói xong liền đưa một ống trúc đồng gấn chặt đầu đưa cho Tào Bằng.

Tào Bằng nhú mày, mở miệng ống trúc đồng ra, lấy ra một bức thư bằng ngón cái.

-Cầm đèn lại đây.

Bộ Loan vội vã mang nến đến.

Dưới ánh sáng của ngọn nến, Tào Bằng mở bức thư, cẩn thận xem xét. Gương mặt hấn chợt ánh lên sự sợ hãi xen lẫn vui mừng, một lát sau, hấn chợt phá lên cười.

-Ta chỉ biết lão Sử không phải kẻ sợ phiền phức!

Hắn đứng lên, chạy đi.

-Công tử, sắp đến giờ cơm tối rồi, công tử còn định đi đâu nữa?

-Ha ha, ta có chuyện quan trọng cần tìm Trần huyện lệnh bàn bạc. Tiểu Loan bảo a nương và Nguyệt Anh nói đêm nay ta về muộn, đừng chờ ta.

.....

Trời vừa hừng sáng đã lại mưa.

Mưa không lớn lắm nhưng từng giọt cứ tí tách rơi, lòng người cũng phiền muộn theo. Mưa thu kéo dài, tâm trạng của Tô Uy cũng hết sức nặng nề, sắc mặt y rất xấu.

-Lão gia, hôm nay có mở tiệm không?

-Mở tiệm ư? Hàng da chẳng phải đã bán hết rồi sao?

Lão quản gia nhận ra tâm trạng của Tô Uy không được tốt.

Nhưng lão vẫn kiên trì nói:

-Lão gia quên rồi sao? Mấy ngày trước, Trương lão gia đã mang đến đây mấy bộ da lông, bảo chúng ta tìm cách đổi lấy một ít muối mang về. Chỉ có điều, nhiều ngày nay, lão gia bận rộn, cho nên vẫn chưa xử lý được. Tiểu nhân nghe nói Trương gia ở chợ Bắc có giao dịch với Hải Tây, vận chuyển rất nhiều muối từ Hải Tây đến. Ngài xem có nên thương lượng một chút với Trương lão gia, đem vụ giao dịch này cho bọn họ làm hay không?

Nếu là lúc trước, Tô Uy nhất định sẽ rất hăng hái.

Nhưng hôm nay, một chút tinh thần y cũng không có nổi.

-Chuyện này từ từ nói sau đi.

-Vâng!

-Đúng rồi, đội thương buôn đã ra khỏi thành chưa?

-Lão gia yên tâm, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy thương đội rời đi rồi.

-Vậy Hắc Mạo ở phủ Bắc bộ úy có động tĩnh gì không?

Quản gia lắc đầu:

-Phủ Bắc bộ úy rất yên ắng, lão gia xin cứ yên tâm. Lão nô đã sai người theo dõi, một khi phủ Bắc bộ úy có hành động, chúng ta sẽ nhận được thông báo ngay lập tức. Thật ra, lão gia sao phải lo lắng? Hiện giờ xe đã đi rồi, hàng hóa cũng không có. Chúng ta cũng đã thoát thân ra rồi. Huyện nha và Bắc bộ úy cũng không có động tĩnh gì, mọi chuyện đều rất yên bình. Những gì cần xử lý đều đã xử lý cả, lão gia không cần phải lo lắng.

Tô Uy ngồi xuống, chỉ đành gượng cười.

-Yên tâm? Sao ta có thể yên tâm đây?

Y đứng lên, chậm rãi đi đến cửa phòng:

-Lần này may mắn thoát thân, lần sau sẽ thế nào? Có trời mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Lưu Bị ở Nhữ Nam chẳng khác nào miếng cao dán, một khi đã dán lên, muốn dứt ra cũng chẳng dễ dàng gì. Không xé rách mấy tầng da, gã tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Nhớ ngày đó, đại lão gia vì bất đắc dĩ mà phải giúp đỡ gã một chút. Nhưng người cứ thử tính mà xem, mấy năm nay, nhờ có chúng ta, gã đã có được bao nhiêu ưu đãi rồi? Đặc biệt kể từ khi Mi gia thất thế, gã không ngừng bòn rút chúng ta. Sau khi có được Nhữ Nam rồi, vốn tưởng rằng sẽ đỡ vất vả một chút, nhưng người nhìn tình hình hiện tại mà xem. Không tốt chút nào, ta vất vả lập nghiệp ở Tuy Dương nhưng lại rơi cả vào trong tay gã. Lúc này, bệ hạ lựa chọn như thế, nhìn thì tưởng là thông minh nhưng e rằng người đã chọn sai người mà thôi.

Lão quản gia im lặng, không nói gì.

Bởi vì lão không biết nên bình phẩm chuyện này như thế nào.

Trung Sơn Tô thị được cho là cường hào mạnh nhất một vùng, thương nghiệp có ở khắp thiên hạ, rất có tiền của.

Năm đó, Tô Song, con cháu của Tô gia khi đang ở Trác quận đã gặp phải loạn Hoàng Cân. Đám người Tô Song bị nhốt ở Trác quận, kết bạn với bọn Lưu Bị. Lúc ấy, Tô Song tặng Lưu Bị một trăm bảy mươi con chiến mã, một trăm cân vàng, gần ngàn cân gang. Cũng chính từ khi đó, Lưu Bị và Tô gia qua lại thân thiết với nhau. Nhưng lúc đó, Lưu Bị chưa thành nghiệp, thứ gã cầu cũng không có nhiều. Sau khi tới Từ Châu, nhờ có Mi gia giúp đỡ, Lưu Bị không cần qua lại với Tô gia nữa. Quan hệ đôi bên nhạt dần, thậm chí có một giai đoạn rất lâu không liên lạc với nhau.

Nhưng ai biết được rằng khi Lưu Bị tị nạn ở Thanh Châu lại phái người tìm tới tận cửa Tô gia.

Cũng nhờ có sức mạnh của Tô gia ở Tuy Dương, các loại binh giới quan trọng được lên lút chuyển từ Hứa Đô tới tay Lưu Bị ở Nhữ Nam.

Tô Uy luôn lo lắng thấp thỏm.

-Lưu Huyền Đức nhìn thì tưởng là bậc trưởng bối nhân hậu, thực ra lòng lang dạ sói, thủ đoạn nham hiểm. Lúc trước, khi giết Chu Tán, ta đã nói không cần thiết. Chu Tán chẳng qua điều tra ra được một chút binh giới, buộc y từ bỏ việc điều tra là được rồi. Trong thành Tuy Dương, âm thầm kinh doanh binh giới cũng không phải chỉ có một gia đình chúng ta. Cho dù Chu Bắc bộ có tra được ta đứng đầu bọn họ, chúng ta cũng có thể thoát thân được. Nhưng Trần Bá Chí kia sống

chết không chịu, còn nói chuyện binh giới không thể bị người phát hiện, lại sai người hạ độc thủ, xử lý Chu Bắc bộ. Giờ thì hay rồi. Chu Bắc bộ đã chết, Tào Bắc bộ lại xuất hiện. Tào Bắc bộ này rõ ràng cứng rắn, ương ngạnh hơn Chu Bắc bộ kia nhiều, thủ đoạn cũng cao minh hơn nhiều. Chuyện buôn bán, giết người đều không được làm âm ỉ! Trần Bá Chí lại không nghe. Được lắm, càng giết nhiều người, kết cục càng không thể cứu vãn nổi. Giờ thì gã cúp dít bỏ của chạy lấy người rồi, để chúng ta thu dọn hậu sự cho gã. Chuyện này vẫn chưa chấm dứt đâu! Rồi người xem, Trần Trường Văn cũng được, Tào Hữu Học cũng thế, nhất định bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ đâu. Không cẩn thận, chúng ta không chạy được đã đành, ngay đến phía bên Hứa Đô cũng sẽ bị liên lụy theo thôi.

Tô Uy gần như trút hết nỗi bức tức trong lòng. Lão quần gia không nói được một lời nào.

Nhưng sau khi trút giận xong, tâm trạng của Tô Uy thật ra đã tốt lên rất nhiều.

-Lão Tô, thu dọn chút đồ đạc, chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi Tuy Dương này thôi.

-Đi đâu ạ?

-Hồi hương. Chẳng lẽ ở lại chờ bọn họ tìm tới tận cửa sao?

-Vậy còn cơ nghiệp ở đây thì sao?

-Còn biết làm sao được nữa?

Tô Uy cười khổ một tiếng:

-Ngừng kinh doanh, tạm thời cứ ngừng kinh doanh đã. Chờ xem tình hình thế nào, nếu không có chuyện gì, chúng ta sẽ lại trở lại.

Tô Uy rất sợ!

Lão quần gia không phải là người chưa từng trải, nghe những lời bộc bạch của Tô Uy xong, lão cũng biết sự tình không ổn.

-Vậy lão nô đi thu xếp.

Tô Uy ngồi sụp xuống, nhắm mắt lại, gật gật đầu.

Đừng tưởng bình thường y không ra khỏi nhà bao giờ, thực ra tai mắt của y có ở khắp Tuy Dương này.

Tô gia bắt đầu buôn bán ở Tuy Dương từ năm Sơ Bình. Sau này, Đồng Trắc dời đô, Tô gia mới phát lên, đến nay cũng đã được mười năm rồi.

Lúc trước, gia chủ của Tô gia là Tô Song và gia chủ của Trương gia là Trương Thế Bình nhân lúc thành Tuy Dương bị tàn phá mà có cơ hội buôn bán, vì thế mới hợp lực mở rộng nghề thương buôn. Loáng cái mười năm đã qua, Tô gia ở Tuy Dương đã có chỗ đứng riêng. Bọn họ có tiền, có thể mua được đám du thủ du thực, bọn mật báo ở bản địa, đồng thời còn mời được không ít người đến bảo vệ cho gia đình. Tô Uy cảm thấy nếu cho y thêm mười năm nữa, y nhất định có thể khống chế được chợ Bắc của Tuy Dương. Ít nhất về mặt hàng da và ngựa, y tuyệt đối có khả năng lũng đoạn toàn bộ thị trường, trở thành thị trường buôn bán đệ nhất ở Tuy Dương.

Nhưng hiện tại không được nữa rồi!

Tô Uy thở dài, có lẽ tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ năm Trung Bình nguyên niên kia. Mọi chuyện đã định trước sẽ....

Trần Thiệu áp giải đoàn xe, đi dọc theo con đường lớn.

Ra khỏi thành Tuy Dương, tâm trạng của gã rất tốt.

Lần này, binh khí có được ở Tuy Dương vô cùng quan trọng, có ảnh hưởng mật thiết đối với Nhữ Nam. Những binh giới này đều là do Hà Nhất xướng chế tạo, là quân giới trang bị cho Trường thủy doanh. Phía bên Hứa Đô đã phải thông qua rất nhiều thế lực mới có thể chuyển số binh giới này tới Tuy Dương, rồi từ Tuy Dương chuyển tới Nhữ Nam.

Hàng do Hà Nhất Xướng chế tạo đều là thượng phẩm.

Chuyện này đã được rất nhiều người công nhận.

Những binh giới này được Trường Thủy giáo úy chững tập dốc hết tâm tư, tận lực mới lấy được từ trong phủ Tư Không.

Nếu những thứ này có thể nằm trong tay chủ công Lưu Bị, ít nhất có thể khiến quân Bạch Mạo nâng cao ba phần sức mạnh. Trước đây, quân Bạch Mạo bị hao tổn nghiêm trọng, đặc biệt sau khi bị Tào Bàng bắt đi ba trăm người, có thể nói nguyên khí tổn hại nặng nề. Sau này, lại bị Hổ Báo kị đánh úp, quân Bạch Mạo chết la liệt. Lúc trước, Lưu Bị đã thu nạp một đám tinh binh ở Thanh Châu, rồi sau lại tuyển quân, mua ngựa ở Nhữ Nam, mới có thể tăng quân Bạch Mạo từ bốn trăm lên một ngàn năm trăm người. Quân số của Bạch Mạo gia tăng, sức chiến đấu muốn đạt được như trước cũng không phải chỉ trong một sớm một chiều được.

Vì thế, Lưu Bị liền nghĩ tới binh giới của Hà Nhất xướng.

Nếu Bạch Mạo có được binh giới thượng đẳng, xứng đáng với bọn họ, thì dù không thể khôi phục khả năng chiến đấu ngay, cũng đủ khiến bọn họ mạnh lên ít nhiều.

Có lẽ sẽ có người hỏi vì sao Trần Thiệu lại hao tâm tổn trí vào sự lớn mạnh của Bạch Mạo như thế?

Chuyện này có thể nhìn vào tự của y mà suy đoán.

Trần Thiệu tự là Bá Chí, còn tướng soái của Bạch Mạo là Trần Đáo, tự là Thúc Chí.

Trần Thiệu là đại ca của Trần Đáo.

Cho tới nay, Trần Đáo vẫn luôn là chủ soái của Bạch Mạo.

Nhưng hôm nay, địa vị của gã đang bị uy hiếp.

Khi xưa, vị kiêu tướng dưới trướng Công Tôn đã dẫn hơn trăm người tìm nơi nương tựa Lưu Bị.

Người này có quan hệ vô cùng mật thiết với Lưu Bị. Từ năm nguyên niên Hưng Bình, người này đã kết thân với Lưu Bị. Không những thế, người này thuần thực thương mã, võ nghệ lại cao tuyệt. Khi Lưu Bị bị Hổ Báo kị truy sát, người này từng giết chết hai mươi ba tên Hổ Báo kị, còn đánh trọng thương chủ soái Tào Thuần của Hổ Báo kị, bảo hộ Lưu Bị bình an thoát hiểm. Dù đến sau, nhưng người này vừa đến, Lưu Bị đã phong ngay y là đội trưởng thân binh, thay cho chức trách của Trần Đáo lúc trước.

Xét về quan hệ, người này có quen biết với Lưu Bị từ trước.

Xét về sự từng trải, người này từng ở dưới trướng Công Tôn, là kiêu tướng của Bạch Mã.

Xét về võ nghệ, Trần Đáo lại càng không phải là đối thủ của y. Tuy Trần Đáo võ công không tồi, nhưng cũng chỉ là võ tướng hạng nhất. Tài năng lớn nhất của gã chính là luyện binh và trị quân.

Còn võ nghệ của người kia dường như không hề thua kém Quan Vũ và Trương Phi.

Trần Thiệu dĩ nhiên phải suy nghĩ cho huynh đệ của mình. Nếu quân Bạch Mạo của Trần Đáo có được số quân giới này, về sau, gã có ở dưới trướng Lưu Bị cũng không phải lo lắng.

Trên đời này, có ai có thể thực sự chí công vô tư đây?

-Đô úy, phía trước chính là Y Gian quan.

Trần Thiệu cười, nói:

-Sợ cái gì? Chúng ta có thông quan văn điệp, lưu hành thoải mái cơ mà. Đúng rồi, báo với công tử Trương Lương, bảo y dẫn người đi quan trước đi. Tất cả mọi người cẩn thận một chút, lấy lại tinh thần đi. Qua được Y Gian quan này coi như là an toàn rồi.

-Vâng!

Y Gian quan chính là cửa khẩu nối Tây Sơn (nay là núi Long Môn) và Hương Sơn.

Hai ngọn núi sừng sững đứng đó, sông Y Thủy nằm ở giữa. Nơi này là bên dưới phía nam của Tuy Dương, là con đường nhất định phải qua nếu muốn đến phía bắc của Nhữ Nam. Năm Trung Bình nguyên niên, loạn Hoàng Cân nổ ra. Để trấn áp quân Hoàng Cân, bảo vệ thành Tuy Dương, Hán Linh Đế đã hạ lệnh thiết lập tám quan ải xung quanh Tuy Dương.

Y Gian quan chính là một trong số đó.

Nơi nối liền các sơn cốc từ xưa đã là địa điểm trọng yếu để phòng thủ.

Chỉ cần qua được Y Gian quan coi như đã vào được đến Cổ Xuyên Đô.

Đến lúc đó, chỉ cần đi qua Cổ Xuyên Đô, là có thể thẳng hướng về Nhữ Nam.

Trần Thiệu hít sâu một hơi, thúc ngựa xông lên, chạy tới đội ngũ phía trước.

-Nguyên An, mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Trương Lương cười nói:

-Đô úy yên tâm, việc canh gác ở Y Gian quan này không nghiêm ngặt lắm. Chúng ta lại có thông quan văn điệp trong tay, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.

-Vậy thì rất tốt.

Trương Lương cười càng tươi hơn.

Hắn vốn là con cháu của cường hào ở Tuy Dương, khi còn nhỏ từng báỉ Vương Việt làm thầy, tập luyện kiếm thuật.

Nhưng sau này vì ngã ngựa mà bị thương, không thể tập kiếm được nữa. Trương thị ở Tuy Dương không phải là danh môn vọng tộc, nhưng luôn trung thành và tận tâm với Hán thất.

Khi Hán Đế từ Trường An lưu lạc đến Tuy Dương, Trương gia là người đầu tiên cung phụng lương thực.

Sau này, Tào Tháo ngênh đón Hán Đế, dời đô về Hứa huyện. Trương gia vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà ở lại Tuy Dương.

Cũng chính lúc đó, Trương Lương thành mật thám cho hoàng thất Đại Hán ở Tuy Dương. Lần này rời khỏi Tuy Dương, đối với Trương Lương cũng là chuyện tốt. Hắn đã sớm không còn muốn ở lại đó nữa. Hắn có mục tiêu lớn hơn nhiều, hy vọng có thể lập nên công lao sự nghiệp, phục hưng Hán thất.

Ngồi trên lưng ngựa, hấn cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay trái đầy vết chai, chợt giục ngựa, quát lên:

-Mau tăng tốc, trước chính Ngọ, chúng ta phải ra khỏi Y Gian quan.

Một loạt tiếng ầm ĩ liên tục vang lên, tiếng ngựa hí, tiếng người gọi nhau, tốc độ của đoàn xe cũng nhanh hơn.

Khi đoàn xe đi tới Y Gian quan, trời đã tạnh mưa.

Y Gian quan đóng chặt cửa, không có một bóng người trên quan ải.

Trương Lương ngẩn người, phát tay ra hiệu cho đoàn xe dừng lại.

Hấn ngoắc tay ra hiệu một gã tiểu giáo giả dạng làm tạp dịch tiến lên, thấp giọng thì thầm vài câu. Tên tiểu giáo kia vội vàng chạy tới bên ngoài cửa quan ải đang đóng.

-Xin hỏi quân gia trên thành đâu?

-Xin hỏi trên thành có người hay không?

Tên tiểu giáo gọi vài tiếng liên tiếp mới thấy có một đầu người thò ra từ trên quan ải.

-Đóng cửa rồi!

-A?

-Hà Nam doãn có lệnh, hạ lệnh đóng kín tám cửa quan ải của Tuy Dương. Nếu như không có lệnh của Hà Nam doãn, bất cứ kẻ nào cũng không được đi qua.

Trương Lương đứng lẫn trong đám người nghe thấy thế không khỏi nhú mào.

Trần Thiệu đi đến, thấp giọng nói:

-Nguyên An, sao lại thế này?

-Trình đại hồ tử hạ lệnh đóng quan ải, không biết thông quan văn điệp của Tuy Dương có thể dùng được hay không nữa.

Trình đại hồ tử chính là Trình Dục, Hà Nam doãn mới nhậm chức. Người này có một bộ râu rất rậm, cho nên mới bị gọi là Trình đại hồ tử.

Trần Thiệu ngẫm nghĩ một chút, thúc ngựa tiến lên.

-Xin hỏi vị tướng quân nào đang canh thành?

-Có chuyện gì không?

-Tướng quân, chúng ta là dân buôn bán đi qua đây, cần phải nhanh chóng đưa số hàng hóa này về Dĩnh Xuyên. Ta có mang theo thông quan văn điệp của lão gia nhà ta cấp cho. Xin tướng quân xem rồi thu xếp cho một chút, để bọn ta đi qua được không? Trên xe đều là hàng hóa, nếu chậm trễ, e rằng sẽ làm ảnh hưởng đến giá cả buôn bán. Đến lúc đó, lão gia nhà ta nhất định sẽ không vui, sẽ trách cứ tiểu nhân mất.

-Lão gia nhà ngươi là ai?

-Chính là Tuy Dương lệnh, Trần Quân, Trần huyện lệnh.

-Hóa ra là Trần huyện lệnh, vậy thì lại khác.

Từ trên đầu thành vang lên một tiếng hô lớn. Trần Thiệu thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, chỉ nghe cánh cửa cọt kẹt mở ra. Một đội nhân mã nhanh như chớp từ trong xông ra. Viên đại tướng dẫn đầu đội kim khôi, thân mặc kim giáp, tay cầm một đôi đại đao.

Trương Lương lẫn trong đám người, nhìn thấy rất rõ ràng, lòng không khỏi sợ hãi.

-Bá Chí, mau lùi lại!

Trần Thiệu nào phải kẻ chưa từng trải bao giờ. Chỉ trong khoảnh khắc cửa thành mở ra, gã đã cảm thấy bất ổn.

Theo bản năng, gã nắm chặt lấy trường mâu. Cây trường mâu dài một trượng tám vừa lọt vào tay, vị đại tướng mặc kim giáp kia đã đi đến trước mặt. Song đao nằm trong tay, chém thẳng xuống đầu gã.

Trần Thiệu vội vàng giơ trường mâu ra đòn, “choang” một tiếng, chặn lấy song đao của đối phương.

-Mạnh Thản!

Trương Lương hét lớn một tiếng.

Hắn thúc ngựa múa đao xông ra khỏi đám người.

Trúng kế rồi!

Trần Quần e rằng sớm đã đề phòng trước, thậm chí đã sớm hoài nghi Tô gia rồi.

Hôm nay, y bày ra độc kế này chính là muốn tóm gọn cả nhân chứng lẫn tang chứng. Trương Lương không dám chậm trễ, la lớn:

-Bá Chí, người dẫn người xông lên. Ta sẽ tiếp gã.

-Nguyên An, hà cớ gì người lại làm như thế?

Từ phía sau, một giọng nói trầm thấp chột vang lên. Trương Lương không khỏi giật mình, chột nghiêng người trên lưng ngựa.

Kiểm quang từ bên cạnh xẹt qua, thiếu chút nữa đã chém xuống con ngựa Trương Lương cười.

Lúc này, Mạnh Thản và Trần Thiệu đang đánh nhau. Từ hai bên quan ải, mấy trăm quân tốt xông ra, tay cầm đao thương, thẳng tiến đến đoàn xe.

Trương Lương ngã lún xuống đất, rồi lại bật đứng dậy.

292. Chương 278: Vẫn Chưa Chấm Dứt!

Nhưng hắn còn chưa kịp đứng vững, kiếm khí lạnh lẽo đã ập tới mặt.

Hắn vội vàng vung đao lên che chắn, ánh mắt vẫn đầy vẻ không thể tin nổi.

-Sử A, sao người lại ở đây?

-Nếu ta không ở đây thì làm sao có thể biết được âm mưu phản nghịch của người?

Sử A mặc y phục của tạp dịch, tay nắm trường kiếm.

Nhưng một kiếm trong tay gã khí thế lại không tầm thường chút nào. Kiếm quang lóe lên, phóng tới Trương Lương.

Tùng tia kiếm quang bao phủ lấy Trương Lương. Sử A cười lạnh, nói:

-Nguyên An, nghe nói người luyện kiếm tay trái giỏi lắm mà, sao không xuất ra để ta được lĩnh giáo một phen? Xích Bá Dư bị người giết, lão Chúc bị người dọa phải chạy trốn khỏi Tuy Dương. Chỉ cần người thắng ta, đệ nhất kiếm thủ ở Tuy Dương không phải người thì còn là ai nữa đây? Chẳng trách người luôn hỏi ta khuyết điểm của Xích Trung và lão Chúc. Ta dù không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết. Nguyên An, xem đây!

Trương Lương không buồn lên tiếng, bực bội chiến đấu với Sử A.

Lúc này, một người đi ra từ trong đội quân trước quan ải.

Người này cưỡi ngựa Ô Chuy, tay cầm một đôi đại đao. Hai thanh đại đao kia còn danh hơn thanh Long Tước. Thân đao có màu đỏ sậm, toát ra sát khí dày đặc.

-Mạnh Nam bộ, lão này cứ để mặt tướng đối phó. Ngài hãy chỉ huy các huynh đệ tốc chiến tốc thắng đi.

Lời còn chưa dứt, ngựa Ô Chuy đã hí dài, xông vào chiến trường như một tia chớp màu đen.

Người như rồng, ngựa như hổ.

Song đao lướt qua, người ngã, ngựa đổ.

Mạnh Thản chiến đấu với Trần Thiệu một hồi vẫn chưa chiếm được thế thượng phong, liền thúc ngựa tránh đường.

Trần Thiệu vội vàng xông lên, nhưng gã vừa trông thấy con chiến mã người kia cười thì không khỏi thất kinh hồn vía.

-Người là Cam Hưng Bá.

Cam Ninh cười to, nói:

-Phản tặc đừng vội sửng sốt, ăn một đao của ta đi.

Ngựa đến, đao cũng đã tới.

Trần Thiệu giơ thanh mâu, đánh ra một thức Bá Vương Giang Đĩnh, đỡ lấy một đao của Cam Ninh.

Có điều, đỡ là đỡ thế nhưng sức mạnh khủng khiếp từ thanh đao kia truyền đến lại khiến cho song chưởng của Trần Thiệu rung lên. Yết hầu của gã chợt bốc lên một vị ngòn ngọt, gã thổ huyết.

Gã còn chưa kịp phản ứng, đao bên tay trái của Cam Ninh đã vung đến trước mặt.

Trần Thiệu muốn né tránh cũng không kịp nữa rồi. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Cam Ninh chém xuống, bổ đôi Trần Thiệu và con ngựa của gã.

Trần Thiệu vừa chết, quân tốt náo loạn.

Trương Lương cũng thảm kêu khổ, đại đao trong tay dần mất phương hướng.

-Trương Nguyên An, bản lĩnh của người chỉ có thể thôi sao?

Sử A lớn tiếng quát:

-Nếu chỉ như thế, ta đây thấy thật tiếc cho Xích Trung.

Lúc này, chuyện Trương Lương nghĩ tới không còn là làm sao để đưa số binh giới này tới Nhữ Nam nữa.

Sau khi Cam Ninh chém chết Trần Thiệu, y không ra tay tiếp mà thúc ngựa đứng một bên xem trận chiến. Thấy y như hổ rình mồi, Trương Lương càng cảm thấy áp lực hơn.

Nếu đã không thể sống thì công lao, sự nghiệp đều chỉ là hư ảo mà thôi!

Trương Lương vốn không muốn đấu kiếm với Sử A, vì gã biết kiếm thuật của Sử A vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng lúc này....

Trương Lương thảm biết nếu tiếp tục chiến đấu, ngày hôm nay hẳn chắc chắn phải chết.

Thanh đại đao trong tay hắn đột nhiên biến ảo, đẩy lui thanh trường kiếm của Sử A lại. Hắn xoay người, lấy một thanh kiếm sắc có chiều rộng chừng hai ngón tay từ sau ra. Gương mặt Trương Lương lộ vẻ dữ tợn, hắn quát:

-Sử A, người khinh người quá đáng. Ta sẽ cho người biết oai phong kiếm này của ta.

Vừa nói, thanh kiếm trong tay trái của hắn như một con độc xà đâm về phía Sử A.

Đồng thời, thanh đại đao bên tay phải chợt từ cương mãnh hóa nhu, một đao thanh thoát vung ra. Một nhát đâm này phối hợp hoàn hảo, không có lấy một khe hở. Đôi mắt Sử A sáng rực, gã khen một tiếng "Hay", rồi xông lên, người kiếm hợp nhất, đấu bất phân thắng bại với Trương Lương.

.....

Hác Chiêu vô cùng bình tĩnh, chậm rãi rút thanh trường đao ra.

Hắn đứng từ xa chỉ vào cửa đại môn Tô phủ, khoe miệng nhếch lên cười gằn.

-Giết!

Phía sau hắn, một trăm quân Hắc Mạo đang đợi lệnh.

Hắc Chiêu vừa ra lệnh, bọn họ lập tức xông vào Tô phủ.

-Ầm!

Theo tiếng nổ vang, cửa đại môn của Tô phủ cũng mở rộng.

Hắc Mạo như lang như hổ xông vào trong cửa phủ. Cứ ba người một tổ, hoặc năm người hợp thành một nhóm bắt đầu tàn sát dã man các gia đình trong phủ Tô gia.

Trong Tô phủ vang lên tiếng kêu la thảm thiết, tiếng khóc lóc cầu xin, nghe mà đau lòng.

Tào Bằng ngồi trên Chiếu Dạ Bạch, khẽ thở dài.

-Chỉ một ý nghĩ sai lầm là hỏng hết cả, quả là tiếc cho một gia sản lớn nhường này. Đại huynh, chúng ta đi vào thôi.

Vừa nói chuyện, hắn vừa thúc ngựa tránh đường. Trần Quần mặc một bộ y phục màu đen, đầu đội khăn, gương mặt trầm mặc.

Chỉ thấy y thúc ngựa, con chiến mã tức thì phi lên bậc cửa đại môn. Tào Bằng thúc ngựa bám sát phía sau, chậm rãi đi vào cửa đại môn của Tô phủ.

Sau giờ ngộ, ánh nắng sáng rực rỡ.

Nhưng trước cửa Tô phủ ở phía Bắc thành Tuy Dương, tình cảnh hết sức bi thảm. Những người sống trên đường Ung Môn và phố Đồng Sĩ phần lớn đều là những nhân vật có máu mặt ở Tuy Dương này. Nhưng vào giờ phút này, không kẻ nào dám đi ra cửa lớn, lại càng không có ai dám ra mặt hỏi nguyên do.

Kể nào có can đảm lắm cũng chỉ dám nhìn ra ngoài theo khe hở trên cửa mà thôi.

Hiện ra trước mắt họ là cả con đường vắng vẻ, hai bên đường chỉ có đám sai dịch võ trang đầy đủ, hung dữ, đàng đàng sát khí.

Đạp đạp đạp!

Chiếu Dạ Bạch thông thả bước xuống bậc cửa, khí khái thanh nhã.

-Tất cả mọi người ở Tô phủ nghe đây, lập tức buông khí giới, ngừng chống cự ngay. Hôm nay, bản huyện đến đây chỉ vì Tô Uy. Những người không làm cho Tô thị lập tức lui sang một bên, nếu không đều coi như phản nghịch, giết không tha.

Trần Quần lớn tiếng hô, nhất thời tất cả những người có mặt ở Tô gia đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lần này, quan phủ bất ngờ tập kích, Tô gia không kịp có bất kỳ sự chuẩn bị nào, vội vàng ứng chiến. Thậm chí lúc trước giao chiến, đám hộ vệ cũng không hiểu nổi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, trang phục của Hắc Mạo không phải là thứ trang phục của sai dịch và quân tốt bình thường có thể sánh bằng. Dưới mệnh lệnh của quân gia Tô thị, đám hộ vệ liền xông lên chặn lại, vì thế một trận chiến thảm khốc mới xảy ra.

Đá vụn rải trên đường gần như đã nhuộm hồng.

Một cái xác nằm phủ phục bên đường, nhìn qua hết sức thê thảm. Mưu nghịch ư?

Thật không ngờ Tô gia lại có dính dáng đến chuyện phản nghịch!

Đám hộ vệ tức thì bối rối, rất nhiều người đã buông rơi vũ khí, lùi sang hai bên.

Đây không còn là chuyện xung đột bình thường của gia tộc nữa, liên quan đến phản nghịch là tội giết cả nhà. Đám hộ vệ này vì nhận thù lao của Tô gia nên mới ra mặt ngăn cản, nhưng thù lao dù có nhiều đến đâu cũng không sánh được với đồ đao của triều đình. Cho dù lần này có thể cản lại, vậy lần sau thì sao?

Nếu lúc đó đại quân của triều đình ra mặt, đến lúc đó sẽ chẳng còn kẻ nào chạy thoát được nữa. Phải biết rằng Hà Nam doãn hiện giờ cũng chẳng phải kẻ hiền lành gì.

Năm đó, trận chiến Sung Châu diễn ra, Tào quân thiếu lương thực.

Trình Dục lúc đó làm tư mã Sung Châu, đã lấy thịt người đóng lại, đảm bảo lượng lương thực cần thiết.

Chộc giận người này tuyệt đối chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng một số người canh giữ trung các vẫn cương quyết, ngoan cố chống cự đến cùng.

Những người này phần lớn đều là tùy tùng theo Tô Uy đến Tuy Dương, luôn nhất mực trung thành với Tô gia.

Một gã đại hán quát:

-Các huynh đệ, chủ nhân đối đãi với chúng ta không tệ, giờ chủ nhân gặp nguy hiểm, sao chúng ta có thể bỏ mặc được? Từ lâu đã nghe nói nam nhân Tuy Dương không có nghĩa khí, hôm nay thấy quả nhiên là đúng. Đã là nam nhân thì hãy liều mạng với bọn họ đi. Ra khỏi Tuy Dương này chúng ta sẽ được an toàn thôi.

Nói nghe dễ dàng lắm!

Người không phải người Tuy Dương, chạy ra khỏi Tuy Dương dĩ nhiên chẳng có gì phải bận tâm.

Nhưng đám hộ vệ trong viện này có đến sáu phần là người Tuy Dương. Nhiều thế hệ gia đình bọn họ đều ở nơi này, sao có thể tùy tiện bỏ đi không quan tâm đến người nhà được?

Đại hán còn chưa dứt lời, đã nghe tiếng vó ngựa vang lên.

-Yêu ngôn mê hoặc người khác, chém đầu gã cho ta!

Chiếu Dạ Bạch như một ánh sao băng, nhằm về phía trung các. Khi đến cách vị trí của người kia chừng bảy tám bước, Tào Bằng vung tay ném ra một quả thiết lưu tinh.

Gã đại hán kia bị bất ngờ, không kịp phòng bị. Thiết lưu tinh bay đến cắm phập vào giữa trán gã. Kể từ khi học Bạch Hổ thất biến tới nay, xương cốt của Tào Bằng vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh ngày một tăng tiến. Một quả thiết lưu tinh này mang theo sức mạnh rất lớn, đập vỡ xương sọ của gã đại hán, máu huyết tràn đầy mặt. Gã đập đầu, té nhào xuống đất.

-Tránh ra!

Tào Bằng lớn tiếng quát.

Một tay Tào Bằng cầm kích, Chiếu Dạ Bạch như mãnh hổ xuống núi.

Vọt tới bên ngoài cửa trung các, thanh họa can kích trong tay hấn vung ra, liên tục đánh ra hai đòn, đánh bay hai tên hộ vệ ra ngoài.

Đây là đòn chém hung tàn nhất trong họa can kích. Tên hộ vệ rơi xuống đất, trên bụng y bị khoét thành một cái lỗ lớn, mau tươi chảy thành dòng.

-Kẻ nào không đầu hàng, giết không tha!

Tào Bằng ghìim ngựa, rống to một tiếng.

293. Chương 278.1: Vẫn Chưa Chấm Dứt!

Tiếng rống này kết hợp cả khí nơi đan điền, rền vang khắp không trung.

Hơn nữa, cách chém giết hung ác của hấn lúc vừa rồi khiến tất cả bọn hộ vệ đều hoảng sợ. Những kẻ nào còn tỉnh táo đều đã buông bỏ binh khí, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Tào Bằng cười lạnh một tiếng, quay lại nhìn Trần Quần.

Trần Quần gật gật đầu, giục ngựa dẫn đám sai dịch xông vào trung các.

-Lão gia, không còn thời gian nữa rồi, chúng ta đi nhanh đi.

Lão quản gia thở hồng hộc, xông vào hậu đường, gào lên gọi Tô Uy.

Tô Uy cười cười, tay cầm trường kiếm, bước tới:

-Lão Tô, chúng ta đi đâu bây giờ? Tuy Dương này chắc chắn đã bị canh gác nghiêm ngặt. Cả bốn vị bộ úy đều đã xuất hiện, chúng ta còn đi được chỗ nào nữa đây? Tô gia nuôi người đã nhiều năm, giờ là lúc để người tận trung. Lão Tô, người đi trước một bước đi.

Nói xong, y đâm ra một kiếm, giết chết lão quản gia.

Không thèm liếc nhìn về mặt kính hải của lão quản gia lấy một lần, Tô Uy quay lại ngồi xuống giường, nhìn thoáng qua bình ngọc Dương Chi trên bàn, lại nhìn thanh trường kiếm trong tay, cười chua xót. Đặt thanh bảo kiếm lên bàn, y cầm lấy cái bình, mở nắp lọ, cắn chặt răng, ngửa đầu dốc độc được vào miệng. Rồi sau đó, y hít sâu một hơi, ngồi yên trên giường, nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Đã đi đến bước này, Tô Uy cũng không còn hy vọng sống nữa.

Nhưng y phải để lại cho Tô gia một con đường lui, đây cũng là chuyện cuối cùng y phải làm.

Tiếng vó ngựa vang lên. Trần Quần và Tào Bằng đi vào hậu đường. Hai người xuống ngựa, Tào Bằng ra hiệu cho Hắc Mạo canh gác hậu đường, rồi cùng Trần Quần đi vào trong gian phòng.

-Trần Tuy Dương, Tào Bắc bộ, tiểu lão nhân đợi các ngài đã lâu!

Tô Uy mở miệng cười, gương mặt hết sức bình tĩnh.

Tử sĩ!

Đây là cảm nhận đầu tiên của Tào Bằng.

Nhìn qua thì vị Tô chương quỳ này khá hiền lành, dáng người thấp, lùn, béo, hiển nhiên là tử sĩ của Tô gia.

Nhìn thoáng qua cái xác đồ gục bên cửa kia, Tào Bằng biết ngay rằng Tô Uy nhất định đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Trần Quần cũng không khách khí, đi đến bên cạnh, vung tay áo ngồi xuống.

-Tô chương quỳ, không ngờ ba chúng ta lại gặp mặt như thế này. Bản quan vốn còn nghĩ xem nên hợp tác với Tô chương quỳ như thế nào để Tuy Dương có thể hưng thịnh trở lại. Chỉ tiếc rằng Tô chương quỳ lại dính vào vụ lộn xộn này. Bản quan vô cùng thất vọng.

-Không phải Tô thị không mong muốn, chuyện này quả thực là bất đắc dĩ.

Tô Uy nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói với Tào Bằng:

-Tào Bắc bộ, Chu Bắc bộ chết không phải là chủ ý của Tô mỗ. Lúc trước, Chu Bắc bộ kiểm tra và tịch thu được một số quân giới ở Bắc Đẳng, vốn đó cũng không phải chuyện lớn gì. Tô mỗ tự nhận chắc chắn mười phần rằng có thể vượt qua chuyện đó. Chỉ có điều, người làm chủ nơi này không phải là Tô mỗ. Tô gia cũng là bị người ép buộc phải dính líu vào chuyện này. Lúc đấy, Tô mỗ cũng từng phản đối, đáng tiếc một lời nói nhỏ nhoi chẳng thể khiến người khác đồng ý được. Ngày đó, khi lão quản gia của Chu Bắc bộ lấy rượu, chính Trương Nguyên An đã sai người đánh tráo trên đường. Tô mỗ biết chuyện cũng đã ngăn cản lại, chỉ tiếc là đã quá muộn. Ta đã sớm nói việc buôn bán phải dựa vào việc luân chuyển tiền tài cẩn thận. Giết người không thể thành đại sự được.

Tào Bằng nói:

-Tô chương quỳ nói câu này chẳng lẽ là vì muốn được sống sao?

-Muốn được sống ư?

Tô Uy cười to:

-Kể từ sau khi bọn họ giết Chu Bắc bộ, lão hủ đã biết rằng đường sống đã tuyệt, còn cầu sống làm gì nữa? Ta luôn luôn chờ đợi, cuối cùng ngày này cũng đến. Chỉ có điều, ta thật không ngờ bọn họ lại hung tàn và ác độc đến như thế, giết liền mấy mạng người. Mới lúc trước, ta đã uống thuốc độc, cũng không sống được bao lâu nữa. Ta ở trong này là để chờ hai vị đại nhân. Chuyện này không liên quan đến Tô thị. Một ngày kia, Tô mỗ hy vọng hai vị đại nhân có thể để cho Tô gia một con đường sống. Chúng ta hãy trao đổi đi. Ta có tất cả bằng chứng về tiền nong ở đây, còn có thư từ qua lại nữa. Ha ha, thật ra Tô mỗ cũng biết hai vị nhất định đã đoán ra manh mối, nhưng những chuyện Tô mỗ có thể làm cũng chỉ có ngần này mà thôi.

Trên mặt bàn đặt một chồng tài liệu.

Tào Bằng và Trần Quần nhìn nhau, ra hiệu cho hai gã Hắc Mạo tiến vào, cầm đi.

-Trần Tuy Dương, lão hủ có yêu cầu này hơi quá đáng một chút, xin hỏi đại nhân có thể giải đáp giúp không?

-Chuyện gì?

-Vì sao ngài lại đoán ra là ta?

Trần Quần do dự một chút:

-Tô chường quỳ, nếu người muốn lao vào chỗ chết thì đừng nên trách kẻ khác.

-Ồ?

-Trong hai ngày, có đến bốn người mất mạng, đủ để nói các người đang rất lo lắng. Tào Bắc bộ cho rằng, các người làm như thế là đã chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi đây, chính vì thế mới tìm cách xóa dấu vết. Tô chường quỳ còn nhớ Sử A không? Vốn dĩ ban đầu, chúng ta tưởng rằng Sử A vì sợ phiền phức nên mới trốn khỏi Tuy Dương. Nhưng người làm thầy của bậc đế vương há lại là người sợ phiền phức ư? Khi Chu Bắc bộ còn sống, Sử A từng giúp đỡ y điều tra manh mối, không ngờ hai gã đệ tử của gã lại mất tích ly kỳ. Sau khi Chu Bắc bộ bị giết, Sử A đã quyết tâm phải điều tra ra chân tướng sự việc. Vì thế, gã nghĩ cách mai danh ẩn tích, lén vào trong phủ của người để điều tra bí mật. Rõ ràng các người hành động rất bột phát, nhất thời, chứ không phải là có kế hoạch rõ ràng, chính vì thế Sử A không thể biết trước được. Nhưng Trương Nguyên An đã đến, Trần Bá Chí chuẩn bị khởi hành, Sử A lập tức thông qua đệ tử của gã để thông báo cho Hữu Học. Sau giờ Ngọ ngày hôm qua, người lấy thông quan văn điệp từ chỗ ta, chẳng phải đã đủ để chứng minh tất cả sao?

Tô Uy không khỏi mỉm cười!

-Ta đã nói rồi, làm việc là phải thận trọng, những người đó quá nóng vội, không thành đại sự được, không thành đại sự được.

Tào Bằng nói:

-Tô chường quỳ, ta hỏi người, Nhạc Quan đâu?

Tô Uy lắc đầu:

-Nhạc Quan không liên lạc với chúng ta, cho nên ta cũng không biết được tung tích của nàng.

-Thật vậy sao?

-Trần Tuy Dương, đến lúc này ta còn cần giấu diếm nữa hay sao?

Tô Uy nói xong cười ha ha, không cười nổi đến tiếng thứ hai đã liên tục ho sặc sụa, cắt ngang tràng cười của y. Y phun máu đen, dính lên chòm râu hoa râm, người gục ra phía trước.

Tào Bằng neho mắt, nhìn thấy hơi thở của Tô Uy càng lúc càng yếu, thân thể mập mạp của y đổ gục xuống đất.

Hắn bước tới, giơ tay kiểm tra hơi thở của Tô Uy, lại vạch mắt y ra xem.

-Rượu độc.

Về mặt của Trần Quần có phần phức tạp. Một lúc lâu sau, y khẽ thở dài.

-Cũng là một hán tử. Đáng tiếc!

Dứt lời, Trần Quần đứng dậy.

-Những người của Tô phủ này xử trí thế nào đây?

-Cứ bắt lại đã, chờ sau này thông báo với Trình Công rồi quyết định tiếp.

-Được lắm.

Tào Bằng cũng đứng dậy, cùng Trần Quần ra hậu đường.

Đứng trên bậc cửa, nhìn ra tình cảnh hỗn độn trên sân, Tào Bằng lắc lắc đầu, thở dài.

-Đại huynh có thể quyết định được không?

-Ừ?

-Có một số việc không được phép do dự, càng quyết định sớm càng có lợi. Nếu cứ do dự không quyết, cuối cùng sẽ chẳng được lợi gì, xôi hỏng bỏng không cả.

Trần Quần sầm mặt, suy nghĩ.

Y hiểu được ý của Tào Bằng nhưng Đông Hán lấy thế tộc làm thế lực chính trong triều. Hán thất và gia môn vọng tộc, thế phiệt có rất nhiều mối quan hệ với nhau, đặc biệt giống như Trần thị ở Dĩnh Xuyên cũng là một đại thế phiệt, mấy đời đều nhận được hoàng ân. Tuy biết rõ Hán thất khó có thể khôi phục lại như xưa, nhưng ngoài mặt và cả trong lòng bọn họ vẫn còn hướng về Hán thất.

Những người có tư tưởng này cũng không ít.

Tuân Úc cũng chính là một trong số đó.

Đồng thời, y biết Tào Tháo là người tốt nhất để chấm dứt cảnh loạn lạc này; nhưng y lại không hy vọng quyền thế của Tào Tháo quá cường thịnh. Chính vì thế, Hán thất danh vẫn còn, nhưng thực lực đã mất tự lâu. Trần Quần cũng nghĩ như vậy, nhưng lại không nghiêm trọng như Tuân Úc. Tuy nhiên, lời Tào Bằng nói lại khiến y hơi bận tâm. Quyết định sớm một ngày sẽ giúp gia tộc có thể có thêm nhiều ưu đãi. Vậy rốt cuộc y nên đi nơi nào đây?

Nhất thời Trần Quần chưa biết nên quyết định thế nào.

Tô gia bị giết khiến người Tuy Dương hoảng sợ.

Không ai biết được tiếp theo sẽ đến gia tộc nào đây?

Đặc biệt sau khi Mạnh Thản áp tải số binh giới kia trở về Tuy Dương, lòng người càng thêm khiếp sợ. Thủ cấp của Trương Lương và Trần Thiệu bị treo phía trên cửa thành Tuy Dương. Hai cái đầu người vẫn còn nhỏ máu khiến người người khiếp sợ. Những đại cổ cường hào ở đất Tuy Dương từ từng hành động nhỏ này đều nhận ra Trần Quần không phải nhân vật tầm thường. Người này nhìn thì nho nhã, nhưng một khi giết người thì tuyệt không nhân từ hay nương tay chút nào cả. Cả Tô gia to lớn như vậy mà chỉ trong một buổi chiều đã hoàn toàn biến mất. Sự uy nghiêm của triều đình dường như đang lơ lửng khắp thành Tuy Dương.

294. Chương 278.2: Vẫn Chưa Chấm Dứt!

-Hữu Học!

-Ừ?

-Hôm qua, Mạnh Nam bộ đào được dưới gốc cây trong hậu viện ở nhà Chúc Đạo một xác người.

-Huynh nói xem.

-Cái xác đã thối rữa, nhưng theo đồ vật tùy thân thì đó là một xác nam, tên là Ngọc Lâm, là người trong vùng. Người này từng làm việc ở Hương Sơn cư, từng được Chúc Đạo vô cùng sủng ái. Nhưng không biết vì sao hắn lại chết trong nhà Chúc Đạo, hẳn là do Chúc Đạo gây ra.

Hương Sơn cư là một quán kỹ nam ở phía thành đông.

Chúc Đạo thích long dương (ý nói thích nam), chuyện này Tào Bằng từng nghe nói qua.

Người tên Ngọc Lâm này Tào Bằng dường như cũng có chút ấn tượng. Ở thời đại này, làn gió long dương rất thịnh hành, rất nhiều gia đình quyền quý đều có thiếp đồng, nam sủng, không có gì lạ cả. Tào Bằng nhớ rõ lần đầu tiên đến Tuy Dương, ở trên Dịch Kinh đài, Nhạc Quan từng nhắc đến cái tên này, khiến Chúc Đạo thẹn quá hóa giận. Chắc hẳn Ngọc Lâm này hồng hạnh vượt tường, bị Chúc Đạo phát hiện rồi sát hại, rồi chôn dưới gốc cây dưới sân viện trong nhà.

Nếu là như thế, chuyện Chúc Đạo trốn khỏi Tuy Dương cũng có cách giải thích.

Chuyện giết Ngọc Lâm chắc hẳn có người biết được.

Sau khi Xích Trung bị giết, có người cố ý lấy chuyện này ép Chúc Đạo, buộc y phải rời khỏi Lạc Dương, khiến mọi người suy đoán sai lầm.

Nhưng Tào Bằng không quan tâm đến vấn đề này lắm.

Điều hấn quan tâm là Nhạc Quan đã bỏ trốn đến nơi nào rồi?

-Đại huynh có thể soạn công lệnh bắt người được rồi.

-Được!

Tào Bằng xoay người lên ngựa, chợt hỏi:

-Đại huynh có tin tức gì của Nhạc Quan không?

-Vẫn chưa có.

Trần Quần day day đầu, hơi khổ não, nói:

-Người này dường như đã biến mất hoàn toàn vậy, ngay cả một chút tin tức cũng không có. Nhưng ta đã sai người điều tra chuyện này, chắc chắn sẽ tìm được thôi. Nếu như không tìm thấy người phụ nữ này, vụ án này sẽ không thể kết thúc được.

Có thể thấy được, Trần Quần vô cùng oán hận Nhạc Quan.

Chuyện này vẫn còn chưa chấm dứt!

Tào Bằng cười cười, thúc ngựa đi ra ngoài.

Khi đi ra cửa Tô phủ, hấn chợt nói:

-Đại huynh, chuyện báo Viên Huyền Thạc làm Bạch Mã tự khanh vẫn nên làm nhanh hơn một chút. Chúng ta giam y hai ngày, chỉ sợ cũng không phải kể sách lâu dài đâu. Ngay khi trời sáng, hãy thả y về đi. Dù sao người này ở Tuy Dương cũng có chút danh tiếng. Nếu giam giữ y quá lâu, chỉ sợ sẽ bất lợi cho đại huynh.

-Được!

Trần Quần nói:

-Chuyện này ta đã phái người đi tới Hứa Đô, ước chừng cuối tháng này Hồng Lư tự sẽ có câu trả lời.

Y nghi hoặc hỏi:

-Hữu Học, xem ra ngươi rất có hứng thú với Viên Huyền Thạc thì phải. Hay là ngươi cũng có lòng muốn làm đệ tử Phật gia?

-A, không phải ta hứng thú với Phật. Đại huynh cũng biết ta là đệ tử phương sĩ. Trước kia ta từng có một vị lão sư, giờ còn đang tu hành ở núi Thiên Thai, sao có thể làm đệ tử Phật gia được?

Những chuyện Tào Bằng từng trải qua khi còn nhỏ, Trần Quần cũng biết một chút.

Y biết Tào Bằng lúc trước từng theo một vị phương sĩ học chữ, và cũng học được rất nhiều điều cổ quái từ vị phương sĩ đó.

Nhưng Trần Quần không biết rằng vị phương sĩ kia chính là Tả Từ - Tả Nguyên Phóng lòng danh thiên hạ.

-Công tử, vì sao phải giúp Huyền Thạc kia?

Trên đường trở về phủ Bắc bộ úy, Hạ Hầu Lan hỏi.

Tào Bằng khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

-Huyền Thạc này không đơn giản đâu.

-Ồ?

Hạ Hầu Lan hỏi lại, nhưng Tào Bằng không giải thích gì nữa.

Chỉ có điều, hắn luôn cười cười thần bí, khiến Hạ Hầu Lan càng tò mò thêm.

Tào Hồng cùng Đặng Phạm vất vả đến ngoài thành Hứa Đô.

Trời đã tối muộn nhưng y không trở về nhà mà đến thẳng phủ Tư Không.

-Nghiêm Pháp, người trở về nhà trước đi.

-A?

-Đã bao lâu rồi người không trở về nhà? Lần này trở về cũng nên tranh thủ đoàn tụ với người nhà một chút.

-Tào đô hộ, rốt cuộc là có chuyện gì mà chủ công lại gọi ngài trở về vội vàng như vậy?

-Ta đoán là có liên quan đến huynh đệ của người, nhưng người đừng hỏi nhiều như vậy, cứ trở về nhà trước đi. Nếu có chuyện gì, ta sẽ phái người tới nhà thông báo.

Tào Hồng biết người nhà của Đặng Phạm và người nhà của Tào Bằng ở chung với nhau.

Đặng Phạm gãi gãi đầu, ngồi trên lưng ngựa vái chào, rồi dẫn theo bốn gã thân binh đi về phía nhà Tào Bằng.

Còn Tào Hồng đi thẳng đến phủ Tư Không.

Bên ngoài phủ Tư Không, Tào Hồng không ngờ lại gặp được Tào Nhân đang xuống ngựa.

-Huynh trưởng, sao huynh cũng trở về?

-Chủ công lệnh ta lập tức trở về. Sau khi nhận được tin tức, ta đã lên ngựa quay về ngay, không ngại nghỉ chút nào. Tử Liêm, người cũng nhận được lệnh triệu tập của chủ công sao?

Tào Hồng gật gật đầu, nhìn Tào Nhân.

Hai người đều ý thức được nhất định đã có chuyện lớn xảy ra.

Bởi Lưu Bị ở Nhữ Nam đang tuyển quân, mua ngựa, thế ngày càng mạnh. Trần quận và Lương quân chịu áp lực không nhỏ. Giờ Tào Tháo lại triệu hồi hai chủ soái của hai quận này chắc chắn phải có việc lớn. Hai người vừa đi vào cửa đã thấy Điển Vi và Hứa Chử đứng ngoài trung các, mặt mày nghiêm nghị.

-Tử Hiếu, Tử Liêm, cuối cùng các người cũng đến đây rồi. Chủ công chờ các người đã lâu. Mau đi theo ta.

Có thể thấy được Tào Tháo nhất định đã lệnh cho hai người Điển Vi chờ đợi ở đây.

Điển Vi không nói nhiều, dẫn Tào Nhân và Tào Hồng đi vào hậu đường. Bọn họ đi dọc theo con đường nhỏ phủ kín lá vàng, một lát sau đã tới trước cửa một sân viện.

Bên ngoài cổng vòm, Điển Mãn và Hứa Nghi đang canh gác.

Nhìn thấy Tào Hồng và Tào Nhân, hai người đều bước lên trước, chào.

Tào Hồng và Tào Nhân không đáp lễ, chỉ gật gật đầu, coi như đã nhận ra, rồi đi theo Điển Vi vào khóa viện.

Trong một gian phòng nhỏ rộng ước chừng hơn một trăm mét vuông, Tào Tháo ngồi ngay ngắn ở giữa. Ở hai bên là Quách Gia, Tào Thuần và Hạ Hầu Thuần.

-Tử Hiếu, Tử Liêm, cuối cùng các người đã tới.

Tào Tháo vẫy tay, ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

Diễn Vi đứng ngoài gian phòng, canh gác bốn phía.

-Phụng Hiếu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chủ công lại triệu hồi hai người chúng ta?

Quách Gia nhân lúc Tào Tháo không để ý, hạ giọng nói:

-Chủ công triệu hồi các người đến đây là để bàn chuyện tấn công Nhữ Nam, tiêu diệt Lưu Bị.

Tào Nhân nghe thấy thế tức thì thất kinh, ngẩng phắt đầu nhìn Tào Tháo.

-Ta muốn tiêu diệt Lưu Bị, binh chia làm năm đường.

Đôi mắt của Tào Tháo sáng quắc, vẻ mặt quyết liệt.

-Tử Liêm.

-Có mặt tướng.

-Người dẫn binh mã bản bộ, đi từ Trần quận ra, sau khi chiếm được Hạng huyện thì tập trung đồn trú ở bờ Dĩnh Thủy.

Tào Hồng đứng dậy:

-Mặt tướng tuân lệnh.

-Tử Hiếu!

-Có mặt tướng.

-Người dẫn quân bản bộ, xuất kích từ Lương quân, trong thời gian ngắn nhất phải cướp lấy Hạ thành. Ta sẽ lệnh cho Chu Linh từ Bái quốc xuất binh, hỗ trợ người hành động. Sau khi người hội họp với Chu Linh, phải nhanh chóng tiến mạnh về phía tây, cần phải tiêu diệt quân sở bộ Cung Đô ở Dĩnh Thủy nhanh nhất có thể. Sau đó, người cần phải đi qua Dĩnh Thủy trước, chiếm lấy Tân Thái, chặt đứt đường lui của Lưu Bị. Người đã hiểu chưa?

-Mặt tướng hiểu được.

-Nguyên Nhung làm chủ soái trung quân, chỉ huy ba quân. Tử Hòa làm tiên phong, ra quân từ quận Dĩnh Xuyên. Tử Hòa, không phải người vẫn nói muốn báo thù rửa hận sao? Hiện tại, ta cho người cơ hội này, người phải đánh hạ Thượng Thái với tốc độ mau lẹ nhất rồi cùng quân sở bộ của Tử Liêm và Tử Hiếu giáp công Bình Dư. Đồng thời, binh mã sở bộ của Mãn Bá Ninh đánh nghi binh Nhung thành, khiến Trương Tú không nhận được viện trợ. Ngụy Diên, Từ mã Nam Dương sẽ phối hợp hành động với các người. Gã sẽ đích thân xuất binh từ Thục Sơn, đánh chiếm Lang Lăng, chặt đứt mối liên hệ giữa Lưu Bị và Lưu Biểu. Năm đường binh mã của các người cùng đánh nhất định phải tiêu diệt Lưu Bị ở Nhữ Nam, nhất định không được để cho gã chạy thoát.

Tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy nhận mệnh lệnh.

Nhưng Tào Nhân vẫn không nén nổi, nói:

-Chủ công, lần này triệu tập đại quân công phạt Lưu Bị, nếu chẳng may Viên Thiệu xuất binh, Hứa Đô chẳng phải sẽ thành vườn không nhà trống sao?

Y và Tào Hồng tới muộn, cho nên chưa kịp hiểu toàn bộ sự việc.

Tào Tháo nói:

-Lưu Bị là nhân kiệt thời nay, nếu không đánh bây giờ ắt sẽ để lại hậu hoạn sau này. Viên Thiệu tuy có chí lớn nhưng gặp chuyện lại chậm trễ, tất sẽ không di chuyển đâu.

Mọi người nghe mà hoảng sợ.

Rốt cuộc là từ khi nào mà Lưu Bị đã trở thành mối uy hiếp lớn như thế trong lòng Tào Tháo?

Quách Gia đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh phòng một lượt:

-Mọi người đừng vội khinh thường Lưu Huyền Đức. Người này kể từ khi dấn thân vào quân ngũ cho tới nay có thể nói chinh chiến không ngừng. Nhớ năm xưa bên ngoài Hồ Lao quan, hai mươi hai lộ chư hầu hội họp, Lưu Huyền Đức chỉ là một Binh Nguyên lệnh nho nhỏ, thế mà nay, Công Tôn Toàn đã chết. Trong hai mươi hai lộ chư hầu, ngoài chủ công và Viên Thiệu, những người khác không chết thì cũng thất lạc, không rõ tung tích. Còn Lưu Bị đã trở thành cái gai trong mắt chủ công. Gã ở Nhữ Nam tuyển quân mua ngựa, dường như đã trở thành sự uy hiếp đối với Dĩnh Xuyên rồi. Chủ công và Viên Thiệu sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến. Đến khi đó, chúng ta mới tấn công thì đã muộn rồi. Nhân lúc Viên Thiệu còn chưa quyết tâm, chúng ta cứ diệt trừ Lưu Bị trước. Nếu không mỗi hậu hoạn này khó có thể lường trước được.

295. Chương 279: Lý Trung Lang

Mọi người vốn luôn cảm thấy Quách gia là người đa tài, nhưng thường ngang ngạnh, không chịu đi theo khuôn phép nào cả.

Thế nhưng nay y lại nói chuyện nghiêm túc như thế, khiến cho tất cả mọi người đều thấy căng thẳng.

Ngay cả Quách Gia cũng nói như vậy, chứng tỏ Lưu Bị nhất định là một kẻ vô cùng rắc rối.

Hạ Hầu Uyên chấp tay nói:

-Chủ công, xin hãy để Uyên này dâng thủ cấp của Lưu Bị cho chủ công.

-Lần này hành động cần phải mau lẹ, không thể chần chừ được. Ta đã sai người thông báo cho Mãn Bá Ninh. Chậm nhất cuối tháng bảy này, quân sở bộ của Ngụy Diên sẽ vượt qua Thục Sơn, đánh chiếm Lang Lăng. Đến lúc đó, ta hy vọng mọi người đều đã vào vị trí của mình.

Đám người Hạ Hầu Uyên lại tuân lệnh.

Tào Tháo dường như rất mệt, khoát tay áo, ra hiệu cho mọi người lui ra.

-Phụng Hiếu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?

Vừa ra cửa đại môn phủ Tư Không, Tào Hồng liền vội vàng kéo tay Quách Gia lại, hỏi.

Quách Gia nhìn xung quanh một chút:

-Các vị tướng quân, ở đây không tiện nói chuyện, chi bằng đến nhà của ta đi.

-Được.

Trước cửa đại môn của phủ Tư Không, rất nhiều nhân vật lớn cùng tập trung lại, thật khiến mọi người được mở rộng tầm mắt.

Hạ Hầu Uyên và Tào Thuần không đi cùng, bèn cáo từ Tào Nhân và Tào Hồng, vội vàng rời đi chuẩn bị cho việc xuất chinh.

Tào Hồng và Tào Nhân đi theo Quách Gia vào Quách phủ. Ba người đi thẳng vào thư phòng. Quách Gia lại sai người đứng ngoài cửa canh gác.

-Hai ngày trước, Trọng Đức và Trường Văn cùng tấu lên, nói vụ án ở Tuy Dương đã chấm dứt.

-Người muốn nói đến chuyện Chu lão tứ?

-Tử Liêm nói không sai, đúng là chuyện này. Theo như tấu chương của Trọng Đức, ở Hứa Đô có người lên lút chuyển binh giới của Hà Nhất Xương đến Nhữ Nam. Lưu Huyền Đức lại đang ở Nhữ Nam, đang tuyển quân mua ngựa. Không cần nói cũng biết sau khi nhận được tin tức, chủ công phần nọ đến thế nào rồi. Chủ công một lòng muốn phục hưng Hán thất, nào ngờ lại có kẻ âm thầm đối nghịch. Chính vì thế, chủ công mới hạ quyết tâm hoàn toàn tiêu diệt quân sở bộ của Lưu Huyền Đức.

-Con bà nó chứ, rốt cuộc là kẻ nào dám đối đầu với chủ công?

-Tử Liêm.

Tào Nhân lớn tiếng quát, Tào Hồng tức thì xấu hổ.

Quách Gia cười:

-Vốn dĩ chủ công muốn đích thân đốc quân, giải quyết mối họa Lưu Bị này. Là ta đã khuyên chủ công. Khi mọi người khởi binh ở Nhữ Nam, đó chính là thời điểm chủ công ra tay giải quyết kẻ thù từ bên trong. Chuyện này có liên lụy rất lớn. Các người đừng hối nhiều, cứ đánh tốt ở Nhữ Nam là được rồi.

Tào Hồng và Tào Nhân nhìn nhau, cùng gật gật đầu.

Nếu Quách Gia đã nói như thế, vậy vấn đề cũng không lớn lắm, mọi chuyện vẫn đang trong tầm khống chế của Tào Tháo.

Ba người nói thêm chút nữa, Tào Nhân và Tào Hồng đứng dậy cáo từ.

Sau khi đưa hai người rời đi, Quách Gia trở lại thư phòng, vừa định xem sách đã thấy một vị phu nhân bưng bát thuốc đi vào.

-Phụng Hiếu, tới giờ uống thuốc rồi!

Tướng mạo của vị phu nhân này không cho là xinh đẹp lắm.

Nếu rộng rãi lắm, nàng cũng chỉ được chừng bảy tám phần xinh đẹp.

Tuy nhiên, nàng lại có khí chất cao quý, khí độ ung dung, rất có phong thái của tiểu thư con nhà khuê các.

Vị phu nhân này họ Chung, là con gái của Chung thị ở Dĩnh Xuyên, cháu của Chung Diêu. Quách Gia tuy không phải là con cháu thế tộc, nhưng dù sao ở Dĩnh Xuyên cũng có vị thế nhất định. Thêm nữa, y lại có tài học hơn người, đương nhiên sẽ được coi trọng. Chung thị mang thuốc nhẹ nhàng đặt trước mặt Quách Gia.

Quách Gia cau mày, vẻ đau khổ.

-Không phải đã uống xong rồi sao? Sao giờ vẫn phải uống nữa?

Chung thị nữ ngồi xuống bên cạnh y, cười hì hì, bưng chén thuốc lên.

-Đồng tiên sinh nói thuốc lúc trước là để trừ tà, còn thuốc này là thuốc bổ. Lúc trước, chàng từng bị trúng ngũ thạch tán, ăn uống lại không đều, cho nên tà khí rất nặng. Giờ tà khí đã được giải trừ nhưng vẫn cần phải bồi bổ thêm.

-Nhưng đáng lắm.

-Ngoan, chờ chàng khỏe rồi sẽ không phải uống nữa đâu. Đồng tiên sinh nói để giúp giải trừ tà khí chàng phải cố gắng uống. Không phải chàng muốn giúp chủ công làm thành đại sự sao? Nếu không khỏe thì làm sao có thể làm được đây? Thiếp đã pha thêm mật ong rồi, không đáng đâu. Nghe lời thiếp, uống ngay lúc thuốc còn nóng đi.

Có lẽ chẳng ai có thể ngờ được Quách Gia ở ngoài uy phong lẫm liệt, về nhà, ở trước mặt Chung thị nữ lại chẳng khác nào một hài tử cả.

Quách gia đau khổ nuốt lấy bát thuốc xong, Chung thị nữ mới hài lòng rời đi.

Còn nói không đáng nữa!

Ngay đến hơi thở còn cảm thấy đáng theo.

Pha thêm mật ong mà còn đáng như thế, nếu không có mật thì sẽ thành cái vị gì đây?

Quách Gia lắc đầu, ngồi trước bàn, nhìn sách một lát, cảm thấy phiền muộn, liền đi ra ngoài, ngồi trước cửa hiên.

Trời hơi âm u. Quách Gia khẽ thở dài, quả đúng là “Sơn vũ dục lai phong mãn lâu”, chẳng biết sẽ có bao người rơi đầu nữa đây.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã tới cuối tháng bảy.

Tuy Dương sau lần rung chuyển không lớn không nhỏ đó, dần trở lại yên bình.

Dù sao cũng là nơi nối liền Quan Trung và Sơn Đông, là điểm nối liền với tám con đường lớn, Tuy Dương có tầm quan trọng nhất định. Việc kinh doanh lại trở lại bình thường như cũ. Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người dường như đã quên đi chuyện của Tô gia, càng không còn ai nhắc tới Cúc Hoa am ở chân núi Bắc Đẳng nữa. Nhạc Quan như người đã bốc hơi khỏi mặt đất này, không có chút tin tức nào cả. Đường như nàng chưa từng tồn tại trên đời này, chưa từng ở Cúc Hoa am kia.

Đỗ phường Thịnh Thế vẫn làm ăn thịnh vượng như trước. Sử A nhờ vào hành động của bản thân mà có được sự ủng hộ của Trần Quân, nhờ thế uy danh của gã ở Tuy Dương càng vang xa hơn.

Thông qua Sử A, Trần Quân đã liên hệ được với những nhân vật tai to mặt lớn ở các chợ Tuy Dương.

Tham khảo cách làm phường hội ở Hải Tây, Tuy Dương bắt đầu xây dựng phường hội riêng của mình.

Xét về quy mô, phường hội của Tuy Dương lớn hơn Hải Tây không ít. Chính vì thế, tất cả các điều lệ ở Hải Tây không thể hoàn toàn áp dụng cho Tuy Dương, mà phải được sửa đổi, mới có thể dùng được. Tuy nhiên, nhờ có mối quan hệ của Tào Bằng, Tuy Dương và Hải Tây cũng lập được mối liên kết với nhau. Hải Tây có muối, lương thực và vật tư mà Tuy Dương thiếu, còn Tuy Dương cũng có những ưu thế mà Hải Tây không thể sánh bằng được.

Nói theo cách của Tào Bằng, đây chính là ưu thế bù cho nhau.

Còn cụ thể hai vùng đất này hợp tác như thế nào, cũng không phải bàn bạc một lần là xong.

Đặng Tắc và Trần Quân đã phải bàn bạc vô số lần, thậm chí còn phải báo lên Trình Dục, báo cáo đầy đủ cho Hứa Đô, rồi giao cho Thượng thư lệnh Tuân Úc phê chuẩn. Tóm lại, nếu hai vùng đất này thật sự có thể hợp tác được, e rằng cũng phải mất ít nhất một, hai năm tranh luận mới xong.

Tuy nhiên, chuyện này không quan hệ lớn lắm đến Tào Bằng.

Sau khi giải quyết xong vụ án Tô gia, hấn tức thì trở nên ung dung, nhàn nhã.

Hắn thường hoặc cùng mẫu thân và Hoàng Nguyệt Anh đi Tây Sơn, Hương Sơn ngắm cảnh, hoặc là dẫn Hắc Mạo đi săn. Ngày thường khi ở nhà, nếu không đọc sách, luyện chữ, hắn đều luyện võ với Cam Ninh. Đồng thời, Tào Bằng vẫn vài lần qua lại thư từ với Hồ Chiêu, hỏi han chút ít bài vở và bài tập với ông.

Biết được Tào Bằng chuyên tâm học “Luận”, Hồ Chiêu rất cao hứng.

Ông cho rằng “Luận” dễ hiểu thật nhưng đó là tinh hoa học vấn cả đời của Trọng Ni.

Tào Bằng muốn tìm hiểu về tinh hoa của thánh nhân, đương nhiên là rất tốt. Với hắn mà nói, “Luận” mang lại mối lợi không nhỏ.

Đồng thời, Hồ Chiêu còn nói cho Tào Bằng biết ông chuẩn bị đem “Bát bách tự văn” dạy rộng rãi ở thư viện đầm Ngọa Long, làm sách học vỡ lòng.

Có thể thấy được, Hồ Chiêu một lòng muốn chuyên tâm vào việc giáo dục ở nơi này, e rằng cả đời này ông cũng sẽ không nhập sĩ làm quan. Trong lịch sử, Hồ Chiêu quả thật như thế. Nhưng cũng vì nguyên nhân như vậy mà tiếng tăm của Hồ Chiêu trong lịch sử mới mờ nhạt như thế. Người ta nói “Khổng Minh” là nói đến Gia Cát Lượng mà không biết ở đầu thời Kiến An, khi Gia Cát Lượng còn đang ở Thủy Kính sơn trang khổ học, cái tên Ngọa Long Khổng Minh chỉ có mình Hồ Chiêu.

-Muốn ta áp giải binh giới của Tuy Dương ư?

Tào Bằng mở to mắt, không tin nổi nhìn Trần Quân.

Trần Quân cười khò:

-Người đừng nhìn ta, ta cũng không còn cách nào khác. Lúc trước, khi ta đề cử người với Tào Công, Tào Công cũng nói rõ là người chỉ tạm làm cùng ta thôi. Giờ việc ở Tuy Dương đã khá bình ổn, Tào Công muốn người trở về tất nhiên là có nhiệm vụ quan trọng rồi. Hữu Học, lần này đi Hứa Đô, chắc chắn chẳng mấy chốc người sẽ được thăng chức, là chuyện vui đáng được chúc mừng.

Ngoài mặt nói là chúc mừng, nhưng trên mặt Trần Quân không có lấy nửa điểm muốn chúc mừng, mà chỉ có nụ cười nham hiểm.

296. Chương 280: Ai Đúng Ai Sai.

Sau khi qua cửa Toàn Môn, Huyền Thạc thở phào một hơi. Trong lòng y mừng vô hạn. Chuyện lần này chấm dứt chẳng khác nào chim sổ lồng không có gì phải lo lắng nữa.

Khi tới bờ Ký thủy, Huyền Thạc lệnh cho đoàn xe dừng lại rồi cười nói với Nhạc Quan:

- Nhạc trưởng sử! Chúng ta tách ra thôi. Ta phải qua sông.

Nước sông vào mùa thu chảy cuộn cuộn. Nhạc Quan nở nụ cười quyến rũ ngồi trên ngựa mà chấp tay.

- Lý trung lang! Cáo từ.

- Sau này gặp lại.

Huyền Thạc ngồi trên ngựa thở dài rồi chuẩn bị vượt sông. Đây là một chỗ tương đối yên lặng, người qua đường cũng không nhiều lắm. Phần lớn mọi người sẽ qua sông ở gần Hồ Lao nhưng Huyền Thạc thấy nếu tới đó sẽ vướng phải sự kiểm tra. Hơn nữa người qua lại nhiều quá cũng không tiện. Vì vậy mà hắn chọn nơi này để qua sông. Có điều vẫn phải chờ chờ.

Nhạc Quan quay đầu ngựa chuẩn bị đi. Đúng lúc này từ xa có tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới. Huyền Thạc và Nhạc Quan cùng quay đầu lại nhìn thì thấy một đội thiết kỵ đang lướt đến.

Ước chừng phải có tới trăm người, hàng ngũ chỉnh tề. Tiếng vó ngựa nện xuống đất tưởng như mặt đất cũng phải rung rinh.

- Dừng ngựa.

Một tiếng hét to vang lên, đoàn người lập tức dừng lại. Nhưng mặc dù nhanh như vậy vẫn không hề thấy có một chút hỗn loạn.

Đội quân đứng cách đoàn xe chừng trăm bước, đại tướng cầm đầu mặc cẩm y, cầm hai cây đại đao. Khi y tiến lên có thể nghe thấy tiếng chuông vang lên khe khẽ khiến cho trống ngực người ta đập nhanh hơn. Chỉ thấy y thúc ngựa tiến lên hai bước rồi ghìim ngựa nhìn Huyền Thạc chăm chú rồi từ từ nhìn sang Nhạc Quan.

- Xin hỏi...

Huyền Thạc giật mình rồi thúc ngựa bước lên.

- Bất!

Viên đại tướng đột nhiên quát to. Từ phía sau lưng y có một con ngựa xông ra, lao thẳng về phía Huyền Thạc. Viên tướng trên lưng ngựa cầm một cây ngân thương hai trượng đâm thẳng về phía trước. Huyền Thạc giật mình vội vàng nghiêng người né tránh. Đừng có nghĩ đó là một cái nghiêng người đơn giản. Huyền Thạc không được trang bị yên và bàn đạp nên để ngồi vững trên lưng ngựa chỉ dựa vào lực hai chân. Hơn nữa một cái nghiêng người đó nếu như không có công phu nhiều năm thì rất khó làm được chứ đừng nói là nhẹ nhàng như Huyền Thạc.

- Sớm biết ngươi không phải là người đơn giản.

Viên tướng kia cười ha hả đột nhiên thu ngân thương lại rồi đập một cái vãi vai Huyền Thạc. Huyền Thạc kêu to một tiếng mà ngã xuống ngựa. Không để cho y kịp ngồi dậy, cây thương đã đặt lên vai của y.

- Cư sĩ! Vẫn chưa chịu tội thì thật là ngốc.

- Ngươi là...Hạ Hầu!

Tới lúc này, Huyền Thạc cũng nhận ra viên tướng đó mà kêu lên. Còn viên tướng kia đúng là Hạ Hầu Lan. Hạ Hầu Lan là thân vệ đi theo Tào Bàng lâu nhất. Mặc dù võ nghệ của y không thể so được với Cam Ninh

nhưng lại nhận được sự tín nhiệm của Tào Bàng. Trước đây, khi Tào Bàng tới Lạc Hồn sơn, Cam Ninh dẫn người đi Niết Dương vì vậy mà không đi theo. Vì thế mà người đi theo Tào Bàng chính là Hạ Hầu Lan. Khi ở Lạc Dương, lúc Sử A thiết yến cũng là Hạ Hầu Lan đi dự tiệc với Tào Bàng. Vì vậy mà Huyền Thạc cũng không hề xa lạ với Hạ Hầu Lan. Còn bên kia, Nhạc Quan thấy tình hình không ổn thì thúc ngựa. Chợt nghe từ trong khu rừng vọng ra tiếng cười sang sảng:

- Nhạc am chủ! Quả nhiên là người. Không uống công ta chờ đợi.

Trong lúc tiếng nói vọng ra thì từ trong rừng cũng có tiếng ngựa hí vang vọng mãi không thôi. Một con chiến mã lao ra chẳng khác nào một tia chớp. Nhạc Quan vừa nghe thấy âm thanh đó thì biến sắc nào dám dừng lại mà thúc ngựa chạy trốn. Nhưng một quả thiết lưu tinh chợt bay ra. Nhạc Quan còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã đập thẳng vào trán của chiến mã.

Con ngựa bị đau hí lên một tiếng rồi dựng ngược vó lên. Mặc dù Nhạc Quan có thể cưỡi ngựa nhưng cũng không phải sở trường nên bị nó hất xuống đất. Có điều mặc dù bị choáng váng nhưng nàng cũng không dám chậm định tự sát thì Chiêu Dạ bạch đã chạy như bay tới trước mặt nàng rồi dừng lại. Một cây họa kích chìa thẳng vào mặt nàng. Đó là một viên tiểu tướng đầu đội kim quan, mình mặc giáp khải, eo có thắt một cái ngọc dải.

Nhạc Quan giật mình thốt lên:

- Lữ Ôn Hầu...

Nhưng nàng lập tức nhớ ra là Lữ Bố đã chết. Nhạc Quan nhìn chăm chú, khi nhận ra Tào Bàng thì chỉ biết cười khổ.

- Hóa ra là Tào bắc bộ.

- Nhạc am chủ cần gì phải khổ...

- Người không hiểu.

- Đúng là ta không hiểu. Nhưng ta biết hiện giờ thiên hạ đại loạn, chư hầu ai cũng có dã tâm. Tào công một lòng muốn phục hưng nhà Hán nhưng không ngờ một vài người bụng dạ khó lường không để ý tới nghĩa lớn. Người là một nữ nhân mà không theo chồng dạy con, lại cuốn vào cái việc lộn xộn này làm gì? Mất bao nhiêu công sức mới thoát khỏi cung nhà Hán, với nhan sắc của người muốn tìm được một gia đình khá giả cũng không khó. Vậy mà người lại cố tình... Hiện giờ chuyện của các người đã bị vỡ lở, ta phụng mệnh làm việc.

Nhạc Quan nở nụ cười thâm. Nàng không muốn cãi cò với Tào Bàng. Cái chuyện này ai có thể nói rõ được đúng hay sai? Ông nói ông có lý mà bà cũng nói là bà có lý. Lập trường của mỗi người không giống nhau, ai cũng vì chủ của mình mà thôi.

- Tào Bắc bộ! Làm sao mà biết ta trốn ở chùa Bạch Mã?

- Ha ha! Lại phải cảm ơn sự biểu diễn của Huyền Thạc tiên sinh.

- Cái gì?

- Ngày đó, Huyền Thạc tiên sinh tới phủ Bắc Bộ úy của ta báo Mạc Ngôn cả đêm không về. Kết quả khi tới am Cúc hoa của người, khi y tiến vào trong thiện phòng liền gọi tên Mạc Ngôn. Nhưng khi đó mặt Mạc Ngôn dính đầy máu đen, trong phòng ánh sáng cũng không tốt lắm. Vậy mà Huyền Thạc tiên sinh lại có thể nhận ra được Mạc Ngôn. Đồng thời hôm đó, hấn đồng kịch cũng hơi qua loa khiến cho ta có cảm giác hấn không đau thương nhiều lắm. Hấn tìm ta báo án dường như che giấu gì đó. Lúc ấy ta cũng cảm thấy lạ, không hiểu hấn định che giấu cái gì. Vì vậy mà ta nghĩ tới người. Nếu Mạc Ngôn có thể nghe lệnh của người thì như vậy Huyền Thạc tiên sinh có liên quan tới người không? Bắt đầu từ ngày đó ta liền cho người theo dõi chùa Bạch Mã.

Nhạc Quan quay đầu nhìn Huyền Thạc. Lúc này, nét mặt của Huyền Thạc hết sức khổ sở, không biết đang nghĩ gì.

Từ đám cỏ hai bên đường xuất hiện một trăm Hắc Thụy binh bao vây lấy đoàn xe. Đám xa phu, tạp dịch ôm đầu ngồi xổm, không một ai dám cử động.

- Tào Bắc bộ! Người đứng là giỏi mưu kế.

- Không phải ta giỏi mưu kế mà là do các người quá nóng vội.

Nói xong, Tào Bằng vỗ tay bảo Hắc Thụy binh bắt lấy Nhạc Quan.

- Ta chỉ phụ trách bắt người, còn chuyện khác ta không hỏi đến. Khi tới Hứa Đô, cho dù người có cứng tới mấy thì cũng phải khai. Nhạc am chủ! Nếu ta là người thì cần phải suy nghĩ thật cẩn thận.

- Ta đã suy nghĩ kỹ lắm rồi.

Nhạc Quan nở nụ cười càng thêm quyến rũ. Khi Tào Bằng thu cây kích, nàng đột nhiên xoay người cất tiếng ca du dương rất dễ nghe. Nhạc Quan từ từ ngã xuống đất, ngực cắm một thanh dao găm nhưng khuôn mặt vẫn điểm một nụ cười tươi tắn. Thanh âm của cô càng ngày càng thấp cho tới lúc không thể nghe thấy. Tào Bằng theo bản năng thúc ngựa lên rồi ghì chặt dây cương mà nhìn Nhạc Quan.

- Công tử!

Tào Bằng xoa tay bảo Đại Nha không cần phải nói. Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Huyền Thạc nói to:

- Tiên sinh nghĩ cái kết này thế nào?

Huyền Thạc ngẩn người rồi nói:

- Rất tốt.

- Đúng vậy! Có lẽ từ nay về sau sẽ không còn ai hiểu tiên sinh nữa.

- A?

Huyền Thạc giật mình, sắc mặt hơi thay đổi. Nhưng Tào Bằng cũng không để ý, vỗ tay gọi thân vệ lại.

- Đại Nha! Người và Lý Tiên dẫn theo vào người đưa thi thể này về Lạc Dương, chôn dưới gốc hoa cúc để cho nàng làm bạn, tránh khỏi những việc hồng trần.

Lý Tiên và Đại Nha vội vàng tuân lệnh, dẫn vài người tới thu dọn thi thể của Nhạc Quan.

Con dao găm cắm thẳng vào ngực nàng lút tới tận cán. Có thể thấy được cô gái này đối xử độc với người khác mà với mình cũng chẳng thương tiếc.

- Tào Bắc bộ...

Huyền Thạc đang định nói thì nghe Tào Bằng lên tiếng:

- Huyền Thạc tiên sinh không cần nói nhiều, cứ theo ta đi một chuyến.

- Đi đâu?

- Hứa Đô!

Huyền Thạc biến sắc vội vàng giãy dụa. Nhưng bên cạnh y là hai quân Hắc Thụy giữ chặt y lại.

Số Hắc Thụy binh còn lại đi tới đoàn xe.

- Các người về đi! Số xe này từ bây giờ chúng ta tiếp nhận.

- Nhưng xe ngựa là của ta...

Hạ Hầu Lan trừng mắt:

- Trở về tìm Trần Trùy Dương mà báo rằng Tào Bắc bộ trưng dụng. Khi đó sẽ bồi thường cho các người.

Đám xa phu mặc dù không cam lòng nhưng cũng không dám lên tiếng. Đoàn xe thay đổi tuyến đường đi về phía nam, trả lại sự yên tĩnh cho nơi đây. Chỗ này chỉ còn lại một vũng máu tươi trên mặt đất như muốn

nói cho người ta biết ở đây vừa có án mạng. Nhưng ai để ý tới chuyện đó? Trong cái thời loạn thế này, học được sự im lặng mới có thể sống sót. Đám xa phu nhìn nhau rồi lê bước quay về.

Đêm đó, Tào Bằng cùng với đoàn xe di chuyển tới núi Tung.

297. Chương 281: Không Dám Tin Ta Sao?

Nơi này cách Dương thành cũng không xa lắm, chân núi có một cái trạm dịch. Có điều hiện giờ trạm dịch bị Tào Bằng trưng dụng cho nên vắng lặng không hề có khác. Bên cạnh Trạm dịch dựng tạm một cái trại cho một trăm Hắc Thủy binh đóng tạm.

Sau khi đám người Tào Bằng tới, Hạ Hầu Lan dẫn Hắc Thủy binh tiến vào trong quân doanh.

Còn Cam Ninh thì dẫn một trăm tên lính vào trú trong trạm dịch, chịu trách nhiệm thủ vệ. Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh đều ở trong trạm dịch. Hôm qua, các nàng và Tào Bằng rời khỏi Lạc Dương. Sau khi tới núi Tung, Tào Bằng liền sắp xếp cho cả hai ở lại rồi mới dẫn người đi. Đồng thời, Tào Bằng còn lệnh cho Hắc Chiêu dẫn một trăm Hắc thủy cầm theo ấn tín và triện của Tào Bằng tới Đông Lâm Tự. Cho tới bây giờ, Hắc Chiêu vẫn chưa về.

Sau khi nói chuyện với mẫu thân và Hoàng Nguyệt Anh vài câu, Tào Bằng liền quay về phòng. Tâm trạng của hắn cũng không vui lắm. Mỗi người đều vì chủ của mình nên không nói được ai đúng ai sai. Đứng ở góc độ Tào Tháo mà nói thì Tào Tháo không sai. Còn trong mắt Hán đế thì Tào Tháo vừa là quyền thần mà cũng là gian thần không khác gì Đồng Trắc. Tào Bằng cảm thấy hết sức hoang mang. Từ khi nhà Hán suy yếu tới nay vẫn có các thế lực nổi lên. Nhạc Quan tự sát mặc dù nói là không muốn chịu khổ nhưng trên thực tế là vì bảo vệ Hán đế.

- Người con gái này...

Tào Bằng thở dài.

Hắn sai người mang hai pho tượng Phật vào trong phòng rồi gọi Hám Trạch, sau đó cho người đưa Huyền Thạc tới. Cam Ninh thì đứng ngoài cảnh giới, không cho bất cứ kẻ nào tới gần.

Trong phòng thấp đèn sáng trưng. Huyền Thạc hốt hể, vừa bước vào phòng đã lên tiếng:

- Tào Bắc Bộ! Cuối cùng thì ngươi muốn gì?

- Huyền Thạc tiên sinh dùng cơm chưa?

- Ta đường đường là Bạch Mã tự khanh, cũng là mệnh quan triều đình. Ngươi bắt ta là có ý gì? Đúng là ta có ý che giấu Nhạc Quan nhưng đó cũng là chuyện bất đắc dĩ. Cô ấy uy hiếp nên ta đành phải nghe theo chứ không tham dự.

- Ha ha! Cô ấy uy hiếp ngươi cái gì?

- Cô ấy uy hiếp ta... Uy hiếp tính mạng ta.

- Ha ha! Huyền Thạc tiên sinh! Nhạc Quan chỉ là một cô gái yếu đuối làm sao có thể địch nổi một hảo hán Tây Lương xông xáo trong đám vạn quân?

Huyền Thạc đột nhiên ngẩng đầu:

- Tào Bắc bộ! Ngươi nghĩ sai rồi. Ta cũng không phải là người Tây Lương.

- Có phải người Tây Lương hay không cũng không quan trọng. Ha ha! Huyền Thạc tiên sinh cũng không cần phải nóng. Thật ra ta cũng không có ác ý, chỉ muốn mời ngươi tới đây một chút mà thôi. Ngươi nên nhớ, nếu ta muốn bắt ngươi thì có thể đưa thẳng ngươi tới nha môn. Tới lúc đó ngươi cho rằng người ta sẽ tin ngươi hay sao? Đương nhiên ta cũng tin rằng Huyền Thạc tiên sinh cũng không muốn gặp quan phủ đúng không?

Tào Bằng vừa nói vừa cười nhưng lại làm cho Huyền Thạc hết hồn. Y biết Tào Bằng nói có lý.

“Không biết hán phát hiện ra điều gì?” Nghĩ tới đây, Huyền Thạc càng thêm lo lắng. Khi y nhìn thấy hai pho tượng phật đặt trong phòng thì theo bản năng nuốt nước bọt.

Tào Bằng đứng dậy đi tới bên cạnh pho tượng phật. Hán giơ tay vuốt nhẹ pho Tượng khiến cho Huyền Thạc biến sắc.

- Năm Vĩnh Hán thứ nhất, Tiên đế băng hà, Thiếu đế kế vị. Đại tướng quân Hà Tiến ý đồ tiêu diệt thập thường thị không ngờ bị thập thường thị giết chết. Tịnh Châu mục, tướng quân Đồng Trác dẫn quân nhập kinh phế Thiếu đế. Sau đó hai mươi lộ chư hầu khởi binh đánh bại Đồng Trác. Đồng Trác quyết định rút quân khỏi Lạc dương. Có điều khi rút khỏi Lạc Dương, lão hạ lệnh di chuyển toàn bộ các nhà phú hộ. Những ai không đồng ý rời đi thì bị giết hết. Lúc ấy, người thực thi mệnh lệnh này chính là con rể của Đồng Trác - Tả Trung Lang tướng Lý Nho. Căn cứ vào những bản ghi chép, Lý Nho cướp được từ những nhà phú hộ không chịu đi được mấy vạn hoàng kim. Nhưng Đồng Trác rút quân nhanh chóng khiến cho Lý Nho không kịp vận chuyển số vàng đó lên xe thì chư hầu đã đánh tới Hồ Quan. Lý Nho hoảng hốt bỏ chạy, mấy vạn cân vàng đó biến mất. Rất nhiều người đều nghĩ số vàng đó đã được đưa tới Trường An. Cư sĩ nghĩ sao?

Hám Trạch đứng dậy nói tiếp lời của Tào Bằng.

- Năm Vĩnh Hán thứ ba, Đồng Trác bị giết, Lý Nho và con y biến mất. Hai năm sau, cũng là năm Sơ Bình thứ tư. Có một người tên là Viên tự xưng là người Kinh Triệu xuất gia ở Đông Lâm tự. Tới năm Kiến An thứ nhất, người này trở thành trụ trì của Đông Lâm tự. Cùng năm đó, Bạch Mã khanh ở Lạc Dương, cũng chính là Huyền Thạc tiên sinh ba lần thỉnh cầu mượn ấn tín và triện của Hồng Lư tự. Công tử lệnh cho ta tra án trong mười năm khiến cho ta phát hiện Huyền Thạc tiên sinh khi ở Lạc dương đã mấy lần tới Đông Lâm tự. Mà vào năm Kiến An thứ ba, Huyền Thạc tiên sinh bắt đầu sửa chữa năm trăm pho tượng phật, đồng thời nói là muốn tặng cho Đông Lâm tự.

- Như thế thì sao?

Huyền Thạc cảm thấy hết hồn.

Tào Bằng cười nói:

- Nhưng ta không tin mấy vạn cân vàng kia bị đưa tới Trường An. Tứ ca của ta cũng là Chu Bắc bộ vào lúc sắp chết từng nói với chị dâu ta hai chữ hồ đồ. Nhưng ta vẫn không hiểu nó có ý gì. Tứ ca nói ai hồ đồ? Mãi cho tới một ngày ta đứng trong phòng Tuyết Liên thì chợt nghĩ ra một ý... Lúc tứ ca chết có thể muốn để lại đầu mối gì đó. Mà khi đó tứ tẩu của ta do đang mất bình tĩnh chưa chắc có thể nghe rõ. Hơn nữa, tứ ca của ta lại là người Tiểu huyện, giọng nói vẫn có lẫn giọng địa phương. Hồ đồ và Phật (Phù đồ) có chút giống nhau... Phật? Tứ ca của ta muốn nói tới cái gì đây? Vào tháng ba, khi ta tới bờ Lạc Thủy thấy có người đẩy người khác xuống nước nhưng lại không tìm được thi thể. Chẳng qua lúc đó ta không có thân phận quan nên không điều tra mà phó thác cho tứ ca ta điều tra chuyện này. Nghĩ tới thì có thể tứ ca của ta có manh mối. Hán cũng không rõ lắm ai giết người của hán, cho nên trước khi chết để lại manh mối này. Năm trăm pho tượng phật ở chùa Bạch Mã được đúc ở Bắc Đẳng. Lúc trước ta có giữ lại một cái xe, trên đó có dính một lớp đất đen. Loại đất này, ta đã cho Hám Trạch huynh điều tra thì thấy ở xung quanh Lạc Dương chỉ có Bắc Đẳng sơn mới có. Vì vậy mà ta không tin hoàng kim bị đưa tới Trường An. Ta tin rằng trong lúc vội vàng, Lý Nho đã giấu mấy vạn cân vàng vào trong chùa Bạch Mã. Mấy năm sau, Đồng Trác bị giết, Lý Nho thay hình đổi dạng lẩn về Lạc dương. Y có thể lấy được số vàng nhưng lại không thể mang đi. Vì vậy mà y liền cho con của y tới xuất gia ở Đông Lâm tự rồi lấy cớ tạo năm trăm pho tượng phật để giấu vàng.

Vừa nói, Tào Bằng vừa nhấc chân đá mạnh vào pho tượng. Pho tượng Phật đổ ra đất mà nứt toác. Dưới ánh lửa, từ trong vết nứt toác xuất hiện ánh sáng màu vàng.

Ngay vào lúc Tào Bằng đá pho tượng, Huyền Thạc đứng bật dậy, kêu lên một tiếng còn Tào Bằng thì xoay người về chỗ, lấy một thanh trường đao, vỗ lên mặt bàn.

- Lý Trung lang! Người còn gì để nói không?

-Ta không phải Lý Nho!

Huyền Thạc cúi đầu, một hồi sau mới ảm ức nói:

-Vậy sao?

-Ta không phải Lý Nho!

Huyền Thạc lặp lại lần nữa.

Tào Bằng và Hám Trạch nhìn nhau, hiểu ý, không khỏi bật cười. Hai người đứng dậy, cùng nhau đi ra ngoài, để lại Huyền Thạc trong phòng.

Đương nhiên trong phòng lúc này, còn có hai pho tượng Phật một đứng, một nằm.

Huyền Thạc tự nhủ:

“Sáu năm tâm huyết, sáu năm tâm huyết, thành quả đã ở ngay trước mắt, lẽ nào lại bị hủy hoại trong chốc lát?”

Huyền Thạc ngẩng đầu ngắm nghía hai pho tượng Phật, khóe miệng nhếch lên cười đắng ngắt.

Không sai, ta là Lý Nho!

Trong đầu y, cảnh tượng máu và lửa của sáu năm trước hiện ra, đan xen vào nhau. Vào lúc đó, Đồng Trác dời đô về Trường An, chiêu dụ con cháu thế tộc. Viên Thiệu sát hại Hàn Phúc, sai người mang ấn tín về Ký Châu; Tào Tháo chiếm cứ Đông Quận, Đồng Trác đặc ý giữ chức tướng quân.

Về sau, Đồng Trác dần dần bất hòa với đám thuộc cấp Tây Lương, một lần nữa bắt tay với Vương Doãn và Lữ Bố.

Thậm chí ngay con rể Đồng Trác, Lý Nho, người đã dốc sức giúp lão giành được thiên hạ, cũng bị xa lánh. Sau này, Vương Doãn liên tục dâng lễ phẩm, Lý Nho cảm thấy bên trong ắt có gian kế, bèn khuyên Đồng Trác từ bỏ Nhâm Tú, tặng cho Lữ Bố.

Kết quả là Đồng Trác nói: “Nếu như có người để mắt đến thê tử của ngươi, ngươi có bằng lòng dâng tặng nàng không?”

“Nhạc phụ, phu nhân của ta cũng là khuê nữ của ngài. Ta nguyện dâng tặng vợ không hối tiếc nhưng người đó phải có tài mới được.”

Cũng chính vì chuyện đó, Lý Nho mới bị hạn chế giao du với bên ngoài.

Sau chuyện Đồng Trác náo loạn Phượng Nghi Đình, lão liền mang theo vợ con cùng Nhâm Tú rời khỏi đất Trường An tươi đẹp. Trước khi đi Đồng Trác còn mang theo phu nhân của Lý Nho cũng chính là khuê nữ của lão. Chính vì thế, hai phụ tử Lý Nho ở lại Trường An có chút đau lòng.

Tiếp đến sau này, liên hoàn kế của Vương Doãn thành công.

Lý Nho biết tin, nhưng cũng vô phương cứu Đồng Trác, liền mang theo đứa con là Lý Trứ chạy khỏi Trường An.

Ban đầu, Lý Nho dự định tìm đến nương tựa Ngưu Phụ, cũng là con rể Đồng Trác. Chẳng ngờ y chưa chạy tới, Ngưu Phụ đã bị giết chết.

Mà Lý Thôi, Quách Kỳ chuẩn bị dẹp tan quân Tây Lương. Lý Nho cảm thấy tình hình bất ổn, lập tức cùng nhi tử trốn vào Nam Sơn. Không ngờ Giả Hủ xuất hiện, liền khuyên bảo Lý Thôi, Quách Kỳ xuất bộ quân bao vây Trường An, cứu vãn tình thế. Lý Nho biết về sau thế cục ở Quan Trung sẽ hỗn loạn.

Có lẽ sẽ có người nói, sao y không tìm tới Lý Thôi và Quách Kỳ nương nhờ?

298. Chương 282: Lý Văn Thành Hiến Kế

Nét tươi cười trên mặt Tào Bằng chợt biến mất.

-Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tên cứng đầu cứng cổ nhà ngươi không bị dồn vào chân tường còn không chịu cúi đầu.

Lý Nho, nếu người đã chịu thừa nhận thân phận, đương nhiên người phải hiểu rõ tình cảnh hiện tại của bản thân. Ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất là để ta đem phụ tử người đến trước Tư không, ta tin Tư không sẽ rất thích thú khi được gặp người, hơn nữa ở Hứa Đô có rất nhiều người “sẵn lòng thu thập các người.”

Nếu là bình thường, những gì Tào Bằng nói Lý Nho sẽ không thêm bận tâm.

Còn hiện tại...

Y giật mình, trong đầu lại hiện lên tình cảnh thâm hiểm của vị nhạc phụ của y.

Ma không ra ma, quỷ không ra quỷ, đến xương cốt cũng chẳng còn!

Y tự nhủ cả đời này coi như sống không uống, nhưng còn con của y mới chỉ đến tuổi nhi lập (tức tuổi tự lập, dựa theo câu tam thập nhi lập - ba mươi tuổi đã có công danh sự nghiệp). Nếu rơi vào tay những người như Tào Tháo, e rằng kết cục sẽ chẳng khác nhạc phụ của y là bao. Y có thể không bận tâm đến bản thân mình, nhưng lại không thể bỏ mặc nhi tử được.

Lý Nho hít một hơi thật sâu:

-Người không cần phải nói nhiều, ta chọn cách thứ hai.

-Người còn chưa nghe ta nói, đã lựa chọn rồi ư?

Đôi mắt bé xiu của Lý Nho nhìn chằm chằm vào Tào Bằng.

-Người muốn ta đưa người hai vạn cân vàng. Ta cho người.

-Ha ha ha, Lý Văn Thành, người xem thường ta quá. . . Ta nói thật cho người biết năm trăm bức tượng phật bằng vàng kia đích thật rất hấp dẫn nhưng chưa chắc đã lọt vào mắt ta. Nếu ta muốn hai vạn cân vàng, giờ ta chỉ cần giết người là sẽ dễ dàng nuốt trọn tất cả. Thế nhưng, ta không muốn.

Tào Bằng thích tiền, nhưng cũng không quá coi trọng.

Hơn nữa ở thời đại này, không có tiền thì có gì dùng nào?

Nhớ lại ở kiếp trước, trước khi chết, Tào Bằng đã từng nhiều lần cự tuyệt những cám dỗ, mê hoặc. Hai vạn cân vàng quả thật rất hấp dẫn nhưng hẳn lại không thêm quan tâm đến chúng.

Lý Nho nheo nheo mắt.

Tào Bằng nói:

-Trước kia ở Lục Hồn Sơn bái sư, tiên sinh từng hỏi ta có chí hướng gì? Ta nói rằng: Muốn hết lòng vì thiên địa, vì tính mệnh của bách tính, muốn kế thừa tuyệt học của thánh nhân, muốn thiên hạ muôn đời thái bình. Tiên sinh từng nói chí hướng này của ta khó chẳng kém gì muốn tranh giành thiên hạ cả. Không chỉ cần có danh tiếng, ta còn phải có quyền lực và sức mạnh nhiều hơn nữa. Ta cũng việc này là rất khó. Chính vì thế, ta cần có người giúp ta. . . Người xem bên cạnh ta có không ít người. Trì quân ta có Bá Đạo; để quyết thắng trên chiến trường ta có Hưng Bá. Huynh đệ của ta, Vương Mãi, Đặng Phạm, còn có Hạ Hầu Lan có khả năng địch trăm, nghìn người, thậm chí cả vạn người. Tử Sơn và Đức Nhuận giúp gia nghiệp của ta thịnh vượng. Nhưng ta vẫn cần có một người tài năng giúp ta trừ tính tương lai. Người này phải có mưu trí, từng trải và tầm nhìn sâu rộng. . . Nhưng y không thể xuất đầu lộ diện, càng không thể để người đời biết được. Ta đã nghĩ kỹ, chỉ có cư sĩ là người thích hợp nhất.

Lý Nho dờ khóc dờ cười, một lúc lâu sau, chợt nói:

-Người điên rồi?

-Mười năm, ta muốn người giúp ta mười năm.

Tào Bằng không để ý tới sự châm chọc của Lý Nho, trái lại vẫn tiếp tục nói:

-Mười năm sau, người có thể tự mình quyết định, ở lại tiếp tục giúp ta hoặc rời đi. Đến lúc đó, ta sẽ cho người một thân phận, cho người đất và trả người toàn bộ hai vạn cân vàng. Người đừng nghĩ cách lừa gạt ta, cũng như hãm hại ta. Nhi tử Lý Trứ của người ta đã sai người đem hãn đến chỗ một vị huynh đệ của

ta. Hẳn là lúc này, hẳn đang trên đường đi rồi. Đợi sau khi về đến nơi, hẳn sẽ cho người báo tin cho người. Nếu như người hãm hại hay lừa gạt ta, như vậy vị huynh đệ của ta sẽ lập tức giết chết nhi tử của người.

Lý Nho nghe được, có phần cảm thấy choáng váng.

Nói rằng ra thì cái lý tưởng kia của Tào Bằng là chẳng có nghĩa lý gì cả.

Thậm chí có thể nói là vọng tưởng. . .

Nhưng y vẫn phải thừa nhận Tào Bằng có lý tưởng, có tài năng mê hoặc lòng người.

Lý Nho cũng là người đọc sách thánh hiền, cũng mong được lưu danh sử sách. Nhưng y biết, trong tình thế hiện tại, y không thể làm được điều đó.

Những điều kiện của Tào Bằng làm y hơi động tâm.

Song quả thực y vẫn muốn tìm cách hãm hại, lừa gạt Tào Bằng.

Người có thể bắt ta phải giúp người!

Nhưng ta có thể suốt đời không dâng kế sách giúp người.

Chờ sống quá mười năm, xem nhà người sẽ nói như thế nào đây. . .

Nào ngờ Tào Bằng lại dùng chiêu rút củi đáy nồi, đem Lý Trứ ra đe dọa y.

Lý Trứ là hy vọng duy nhất của Lý Nho, cũng là cốt nhục duy nhất của y. Người xưa có câu cửa miệng: “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”. (Trong ba tội bất hiếu, tội không có con nối dõi là nặng nhất.)

Nếu Lý Trứ chết, Lý Nho mất huyết mạch, chẳng khác nào bị tuyệt hậu!

Tào Bằng dùng chiêu thức ấy, quả là quá độc.

Nhưng cũng không thể nói là không cao minh. . .

Hắn đánh trúng điểm yếu của Lý Nho, khiến y vô phương cự tuyệt.

-Ta làm sao tin được người?

Tào Bằng cười ha ha:

-Lý Văn Thành, người dám không tin ta sao?

-Ta. . .

Thật là hống hách, hống hách!

Lý Nho hết sức phẫn nộ, nhưng vẫn buộc phải cúi đầu, không dám cãi một tiếng nào.

-Ta cho người một đêm suy nghĩ, sáng ngày mai trước khi xuất phát hãy trả lời ta, người phải đưa ra quyết định của người. Giúp ta người được một đời, mười đời, thậm chí muôn đời phú quý; phụ ta, sớm mai phụ tử người đầu rơi xuống đất, từ nay về sau Lý Nho người không còn tồn tại trên đời này nữa.

Chọn con đường nào, người nên suy xét cho rõ ràng.

Dứt lời, Tào Bằng ra hiệu bằng mắt với Hám Trạch và Hách Chiêu, rời khỏi gian phòng.

Cửa phòng đóng lại, Lý Nho chợt nghe ngoài cửa Hách chiêu đang nhẹ giọng hỏi:

-Công tử thực sự tin tưởng y sao?

Tào Bằng nói:

-Ta đã chấp nhận dùng y, thì nhất định sẽ tin tưởng y. Dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không nên dùng. Lý Văn Thành là người có tài.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, căn phòng dần trở lại yên tĩnh.

Lý Nho lúc này mới phát hiện vạt áo sau lưng y đã ướt đẫm.

Đường như mọi sức lực trong người y đã hoàn toàn biến mất, y tức thì ngã nhào xuống đất, giang rộng chân tay, cứ thế nằm im, đầu óc mê man.

Tiểu tử này khí thế quả khá lắm!

Sau này, e rằng ngay cả vị nhạc phụ đã hóa thành oan hồn của ta cũng không thể sánh bằng được.

Nhưng những lời hấn nói cũng khá thú vị. Đúng, Lý Nho ta vất vả học hành mười năm, giúp nhạc phụ hoàn thành đại sự. Vốn dĩ thế cục đang thuận buồm xuôi gió, nếu như nhạc phụ của ta nghe ta nói một câu, thì cuối cùng đã không có kết cục như vậy.

Tiểu tử này có phần thú vị!

Chí hướng của hấn tuy nói là khó có thể thành công, nhưng không có nghĩa là không thể thành hiện thực được.

Trần Thắng - Ngô Quảng nói: Vương hầu có trí, ắt việc lớn sẽ thành. Các thế gia đại tộc hiện giờ lúc đầu chẳng phải cũng xuất thân từ đám nông dân chân đất mà ra sao?

Phải có quyền, phải có danh, phải chiếm được lòng người

Nếu có được cả ba thứ này, há đại sự không thành sao? Nghĩ tới đây, Lý Nho đột nhiên cảm thấy hưng phấn. Y xoay người bật ngồi dậy, nhìn hai bức tượng phật bằng vàng, chợt cất tiếng cười lớn!

Nếu đại sự thành công, chẳng phải hơn nhiều so với hai vạn cân vàng hay sao?!

Khung cảnh Hứa Đô vẫn như trước.

Tào Bạng rời đi hồi đầu năm, trở về vào giữa mùa thu. Trong nháy mắt nửa năm đã trôi qua, xem ra Hứa Đô cũng không có gì thay đổi nhiều.

Nhân khẩu tựa hồ nhiều hơn, phía đông thành Hứa Đô dường như nhà cửa dựng lên nhiều hơn.

Vẫn là con đường đấy, tuy nhiên nhìn thoáng qua trông chật hẹp hơn một chút. Tào Tháo đã cho chế tạo thêm nhiều Tào Công xa giúp giảm bớt nạn hạn hán ở rất nhiều địa phương.. Sức người cũng có hạn, đối mặt với thiên tai, tất cả những gì có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức mình mà thôi. May mà đồn điền ở Hứa Đô lại được mùa thu hoạch, gặt được một trăm bảy mươi ngàn thạch gạo, Tào Tháo cũng bớt lo lắng rất nhiều.

Tình trạng người dân tha phương, lưu lạc vẫn xuất hiện nhưng cũng may không xảy ra bạo động. Nếu có cũng chỉ một số ít địa phương xuất hiện những vấn đề như vậy, xong cũng nhanh chóng lắng xuống.

Đồn điền Hải Tây phát triển rất tốt. Theo Thứ Sử Từ Châu Từ Lý tấu trình công văn lên thì tới tháng bảy tới, dự tính Từ Châu tích trữ được ba trăm thạch gạo, ước chừng khoảng triệu斛, nghe ra thì tưởng như giảm đi so với năm ngoái. Năm ngoái, một mình vùng đất Hải Tây đã tích trữ được cả triệu斛, mà nay diện tích đồn điền tăng gấp ba, sao vẫn chỉ được triệu斛? Nguyên nhân rất đơn giản, năm ngoái đồn điền Hải Tây chỉ cung ứng cho mình Hải Tây. Còn năm nay tuy diện tích tăng lên gấp ba nhưng những nơi cần cung ứng cũng đã chiếm hơn nửa cả vùng Từ Châu. . .

Đầu năm, Tôn Sách vượt sông đánh Quảng Lăng, khiến nơi này lỗ mất mùa trồng trọt tốt nhất, cho nên quận Quảng Lăng bị thiếu lương thực

Nếu không có Hải Tây tiếp ứng, ắt quận Quảng Lăng sẽ xảy ra bạo loạn.

Lại thêm quận Thái Sơn hoang tàn, Bái huyện điêu linh cùng Hạ Bì đang trong quá trình hồi phục lại, lượng lương thảo tất nhiên sẽ tiêu hao thêm rất nhiều.

Từ Châu có thể tích trữ được triệu斛 đã là điều khó tin. Nói cách khác, Từ Châu đã vượt qua giai đoạn khó khăn, không cần phải nói câu “Nếu năm sau tất cả thuận lợi” nữa. Bất quá, sau đó Tào Tháo lại hạ lệnh Hải Tây chuyển ba trăm ngàn斛 gạo tới Tiểu huyện, mười vạn斛 tới Sơn Tang, phòng lúc cần đến. Nếu như phá được Nhữ Nam, rất có thể nạn đói sẽ xảy ra, nên cần phải lo trước để tránh hậu họa.

Sau khi Lưu Bị chiếm giữ Nhữ Nam, vừa đúng lúc Dự Châu gặp nạn hán nghiêm trọng. Tình hình ở Nhữ Nam vô cùng nghiêm trọng.

Trong tay gã lại không có Tào Công xa, chỉ có thể dựa vào sức người đào mương máng, khơi thông kênh rạch. Mạch nguồn của Nhữ Nam vốn ở Hoài Thủy, song bởi địa thế khá cao, nước sông Hoài Thủy cũng khó chảy tới khắp Nhữ Nam. Lưu Bị hiện tại lại dồn sức tuyển quân mua ngựa, vốn không mấy quan tâm đến việc nội chính. Cũng vì thế, nạn thiên tai ở Nhữ Nam lại càng thêm nghiêm trọng.

Tào Tháo quyết ý tiêu diệt Lưu Bị, nhưng sau khi chiếm được Nhữ Nam, y cũng không tránh được nạn đói.

Nếu như không thể giải quyết những vấn đề do đợt thiên tai này mang lại, thì dù chiếm lĩnh được Nhữ Nam, Tào Tháo cũng chẳng được gì nhiều.

Nếu như không phải đồn điền Hải Tây thu hoạch lớn, xung quanh vùng Nhữ Nam gặp thiên tai, ắt Hứa Đô sẽ phải cạn kiệt lương thực tích trữ.

-Nương, người không vào thành ư?

Tào Bằng kinh ngạc nhìn Trương thị, hỏi.

Đã đến gần ngay Hứa Đô, Trương Thị đột nhiên nói không muốn vào thành. Tào Bằng hết sức nghi hoặc, không rõ Trương Thị định làm gì.

-Giờ đang là mùa thu hoạch, ta muốn trở về điền trang xem thế nào.

-Điền trang?

Trương Thị nở nụ cười, vỗ nhẹ vào đỉnh đầu Tào Bằng:

-Con quên rồi sao? Lúc trước, ta đã nói với con rồi mà. Cha con giờ giữ chức Phụng Xa Hầu, tuy rằng không có thực ấp, nhưng cũng được ban cho một điền trang ở ngay chân Long Sơn. Nơi đó ngay cạnh điền trang của gia đình Điển thúc phụ con. Giờ Điển thăm thăm đã trở lại, hiện đang ở trong bảo viện. Bây giờ là mùa thu hoạch, nương muốn đến xem một chút.

Tào Bằng lúc này mới nhớ ra, hình như đúng là có chuyện như vậy.

Khi vừa mới tới Tuy Dương, Trương Thị đã kể qua với hần, rằng Tào Tháo ban cho Tào Cấp một điền trang rộng chừng tám trăm mẫu ruộng. Điền trang này về hình thức cũng tương tự đồn điền. Đồn điền có quy định, phạm cứ cần dùng quan ngục và nông cụ sản xuất do quan phủ cung cấp, quan sáu dân bốn. Còn nếu có thể tự chuẩn bị nông cụ, quan dân chia đều năm phần. Điền trang tư hữu của Tào Cấp giống như mô hình tư hữu đồn điền, nhưng đất đai thuộc về đồn điền sẽ có hai lần phân chia, một loại dùng cho vay lãi. Tào Cấp dành cho quan phủ lần chia thứ hai, nhất định sẽ thu hoạch được lợi nhuận. . .

Cũng không nên coi thường hai khoản lợi nhuận này, tám trăm mẫu ruộng có thể đạt được xấp xỉ vạn học gạo.

Đối với Tào Cấp mà nói, vạn học gạo cũng đủ cho hần ung dung tự tại, vô ưu vô lo.

Thời gian thu hoạch cũng là lúc vui sướng nhất.

Trương Thị muốn ở tại điền trang để hưởng thụ niềm vui này.

Đối với chuyện đó, Tào Bằng có thể hiểu được. Vì vậy hần ra lệnh cho Hách Chiêu suốt ba đêm không ngủ hộ tống năm trăm pho tượng phật về kinh để cùng Trương Thị tới điền trang.

Tại điền trang, đêm xuống bọn họ có thể đến nhà Điển Vi nghỉ chân. Chuyện này đối với Tào Bằng mà nói cũng là chuyện hay.

Tào Bằng dẫn Hám Trạch cùng Lý Nho, Cam Ninh và Hạ Hầu Lan cưỡi ngựa áp tải thẳng tới Hứa Đô.

Hoàng Nguyệt Anh, Quách Hoàn theo Trương Thị đến điền trang.

Lý do cũng rất đơn giản.

Mẫu thân Quách Hoàn và tỷ đệ hiện giờ đều đang ở điền trang đang sắp xếp công việc.

Tính tới thời gian này, Quách Hoàn đã nửa năm rồi chưa gặp lại mẫu thân rồi.

Càng tới gần Hứa Đô, Tào Bằng càng cảm thấy trong lòng hồi hộp.

Xem ra trong ngoài thành hàng dãy quân lính, dưới cửa thành được canh gác cẩn thận, khiến kẻ khác nhất thời trông thấy cũng khiếp sợ.

Hứa Đô cũng đang trong thời buổi hỗn loạn.

-A Phúc!

Ngay trong lúc người của Tào Bằng đang sắp xếp vào thành, chợt một đội quân cưỡi ngựa đi tới.

Đây là tiểu tướng Hứa Nghi.

Tào Bằng nhìn trang phục của hắn, ngỡ ngàng.

Chẳng phải Hứa Nghi đã gia nhập vào quân Hồ Bôn rồi sao? Vì sao lại mặc y phục này.

Tào Bằng phát tay ra hiệu cho Cam Ninh dừng lại, chờ Hứa Nghi đi tới.

- Nhị ca, huynh giờ sao vậy ?

-Sao vậy là sao?

- Vì sao lại mặc y phục này? Đã phạm phải việc gì mà bị giáng chức rồi?

- Phi!

Hứa Nghi vô cùng phẫn nộ.

-Người gặp ta không thể nói vài lời tốt đẹp sao? Chưa gì đã bảo ta phạm tội? Ta cùng lão tam được điều khỏi quân Hồ Bôn. Giờ ta đã trở thành Truân Kỳ Tư Mã phụ trách bảo vệ thành, tuần tra bốn cửa. Lão tam đảm nhiệm bộ binh Tư Mã cũng giống như ta. Được rồi, chẳng phải người định vào thành hay sao? Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Điều khỏi quân Hồ Bôn?

Tào Bằng có chút kinh ngạc. . .

Bất quá ngẫm lại, dù rằng Hồ Bôn vinh hiển, nhưng thực tế chức quyền cũng không thực sự quá lớn.

Hứa Nghi và Diển Mãn chưa đầy hai mươi tuổi mà hai người cả ngày phải túc trực thì thật là hơi khó cho bọn họ. Mà đi ra từ quân Hồ Bôn, nghe có vẻ không có vinh danh, nhưng quyền lực trong tay lại cao hơn ở trong quân Hồ Bôn. Tư Mã trong năm doanh, trong tay ít nhất có thể chỉ huy bảy trăm người, hưởng lộc so với quân Hồ Bôn trung lang cũng gần như vậy, hơn nữa dễ dàng lập nên công danh sự nghiệp.

Dù sao, cơ hội của quân Hồ Bôn cũng không thể bằng được túc vệ ngũ doanh .

Xem bộ dạng Hứa Nghi không có chút nào giận dữ, ngược lại rất vui vẻ.

Tào Bằng không khỏi hỏi:

- Tại sao nhị ca rời Hồ Bôn?

Hứa Nghi sai người đóng cửa thành, cùng Tào Bằng lên ngựa mà đi.

- Không phải ta muốn rời đi, vốn là chủ ý của chúa công điều ta và lão tam rời khỏi Quân Hồ Bôn. Được rồi, Vương thúc phụ cũng bị điều khỏi Quân Hồ Bôn, hiện làm Tư Mã trông giữ cửa thành dưới trướng có một ngàn năm trăm quân rất lợi hại. Tuy nhiên thúc phụ không có ở cửa Tú Xuân, bằng không ta đã nhìn thấy rồi. Lại nói tiếp, trong khoảng thời gian này tướng sĩ thường xuyên được điều động, không biết chủ công có chủ ý gì. Lần này người trở về, rất có khả năng lưu lại, còn chức vụ cụ thể trước mắt cũng chưa nói rõ lắm. Còn nữa, lão lục mười ngày trước đã trở lại đảm nhiệm chức Việt Kỳ Tư Mã.

- Nghiêm Pháp cũng đã trở về?

-Ừ, Tào Đô Úy cũng đang trở về rồi sau cũng ở lại Hứa Đô.

Tào Bằng càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này Tào Tháo sắp xếp như vậy, khiến quân túc vệ ở lân cận và kinh thành hoàn toàn rối loạn.

- Ta còn phải đi tuần tra nên không thể đi với người. Hai ngày trước, Phụng Xa Hầu đã đi Dĩnh Xuyên rồi. Buổi tối, ta sẽ cùng lão Tam tới gặp người nói chuyện sau. Được rồi, chúa công đã dặn, ngay sau khi người trở về thì tới thẳng phủ Tư Không gặp người.

- Ta biết rồi.

Ngay tức khắc Tào Bằng đến gặp Tào Tháo, hẳn muốn biết rốt cục là có chuyện gì.

Dọc theo dãy nhà, đột nhiên Tào Bằng quay đầu lại hỏi:

-Văn Thành, người thấy thế nào ?

Từ sau khi đồng ý đi theo Tào Bằng, Lý Nho rất trầm lắng.

Trên đường tới Hứa Đô, trong lòng y cảm thấy lo lắng. Nhưng trông biểu hiện của y rất bình tĩnh, tựa hồ như đang suy xét việc gì đó.

Nghe thấy Tào Bằng hỏi, Lý Nho nhẹ giọng nói :

-Theo ta thấy, tốt nhất công tử phải tới Tư Không phủ. Mạnh Đức an bài như vậy, ắt có chủ ý. Theo suy đoán của ta, không lâu sau Mạnh Đức sẽ có động thái. Lúc tới phủ Tư Không, cho dù Mạnh Đức đưa ra yêu cầu gì, công tử không được do dự, phải lập tức đồng ý. Việc liên quan tới công tử, ta nghĩ Mạnh Đức muốn gặp người ắt có chuyện quan trọng an bài.”

Tào Bằng suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

- Đã như vậy, Hám đại ca, Cam đại ca các người lui về trước. Tử U mang mười người theo ta đến phủ Tư Không. Sau đó, các người về phủ, nếu ta không trở về, các người tuyệt đối không được bước ra khỏi cửa phủ.

- Vâng!

Cam Ninh cùng Hám Trạch tuân lệnh, cùng Lý Nho tiến về phía Tào phủ.

Tào Bằng mang theo Hạ Hầu Lan đến thẳng phủ Tư Không.

Phía ngoài phủ Tư Không có xe ngựa tựa hồ rất náo nhiệt. Rất nhiều người đứng ngoài cửa xếp hàng đợi Tào Tháo. . .

Tào Bằng xuống ngựa trước cửa phủ, rảo bước đi lên.

-Ai?

- Ty chức Tuy Dương Bắc bộ úy Tào Bằng phụng mệnh đến Phủ Tư Không.

Tên lính canh cửa nghe thấy, nhất thời không khỏi khẽ cười hiện lên má núm đồng tiền. Gã nhìn mấy cái xe ở bên ngoài rồi hỏi nhỏ:

-Trên xe là. . .

- Là ty chức phụng mệnh Ty Không tìm tang vật ở Lạc Dương.

- Như vậy hãy để xe vào ngõ sau, mời Tào Đô Úy cùng bộ binh vào trong. Hôm nay vốn do Điển Trung Lang tuần tra, Đô Úy hãy trực tiếp tới trình diện Điển Trung Lang.

- Đa Tạ!

Tào Bằng đáp lễ, nhét một cái túi vào người tên lính, rồi qua cánh cửa lớn đi vào.

Tên lính cầm cái túi trong tay cảm thấy nặng trĩu, phỏng đoán ít nhất cũng phải một quan.

Tên lính nhất thời hoan hỉ, thầm nghĩ: “ Tào Đô Úy này quả là người tính tình phóng khoáng”

Những người gác cửa như hắn, lương bổng cũng chẳng được bao nhiêu, tất nhiên cần thêm khoản thu nhập nhưng không được đòi hỏi nhiều. Tào Tháo cai quản rất nghiêm ngặt, y không cho phép nhận hối lộ cũng như đánh bạc. Những chuyện như thế này hiển nhiên trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhưng muốn ngăn chặn cũng không dễ gì. Cho nên Tào Tháo cũng mắt nhắm mắt mở mà thôi.

- Xin hỏi, kia là ai mà được trực tiếp đi vào như thế?

Ngoài cửa, một người thấp bé tiến đến hỏi.

Bọn họ đã chờ Tào Tháo một hồi lâu nhưng vẫn chưa gặp được y.

Kẻ coi cửa cười nhạt nói:

- Vừa rồi là người nhà của Tư Không, con trai của Phụng Xa hầu, Lạc Dương Bắc Bộ Ủy Kỵ Đô Ủy Tào Bằng - Tào công tử. Lẽ nào người không biết Tào Bát Nghĩa nổi tiếng hay sao? Tư Không đại nhân có lệnh Tào công tử có thể tự ý ra vào phủ không cần bẩm báo. Nếu ngài có gì không vừa lòng, hãy đợi gặp Tư Không đại nhân rồi bẩm.

-Chuyện này....

Tên tiểu lại mặt đỏ bừng bừng lui sang một bên.

299. Chương 283: Sứ Quân

- Hóa ra, thiếu niên vừa rồi chính là Tào Bát Nghĩa sao? Quả nhiên đáng về phi phạm.

- Nghe nói hẳn là người trong họ của Tư Không đại nhân, vừa mới lưu lạc ngoài trở về...

-Đúng vậy, nghe tiếng con trai của Cửu Văn Phụng Xa Hầu tướng mạo phi phạm, quả nhiên danh bất hư truyền!

So với trước kia, gia thế họ Tào ở Hứa Đô giờ đã thay đổi rất nhiều. Khi trước Tào Cấp, Đặng Tắc hay Tào Bằng đều chưa có tiếng tăm gì. Hiện tại, Tào Cấp rèn được đao tốt, tạo ra Tào Công lê rồi Tào Công xa, có thể nói là danh tiếng vang dội; Đặng Tắc chủ trì đồn điền Hải Tây, liên tục hai mùa thu hoạch lớn. Bọn họ chức quan không cao lắm, nhưng quyền lực rất lớn. Tào Bằng sáng tạo ra kim lan phổ cùng Tào Chân, Diên Mãn, Hứa Nghi kết nghĩa, nổi danh Tiểu Bát Nghĩa.

Tào bát nghĩa lại bái Hồ Chiếu làm sư phụ.

Vừa nhậm chức Tuy Dương Bắc Bộ Đô Ủy được vài ngày liền phá ngay được đại án, thanh danh vang dội.

Quan trọng hơn, chữ “Tào” trong Tào Bằng và chữ “Tào” trong Tào Tháo, vô ý hợp lại là một.

Ai cũng biết rằng, Tào Tháo cực kỳ coi trọng người trong dòng tộc, con cháu họ Tào đều được trọng dụng. Tiền đồ Tào Bằng, cũng vì thế rõ ràng được đẩy lên...

Việc những người ngoài cửa phủ Tư Không bàn tán chẳng liên quan gì tới Tào Bằng.

Sau khi đi vào trong phủ Tư Không, hắn liền để cho đám người Hạ Hầu Lan chờ chỗ người gác cổng còn mình đi thẳng vào phòng công.

Diễn Vi vừa mới tuần tra quanh thành xong.

Nhìn thấy Tào Bằng, hắn cảm thấy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tiến tới một tay ôm lấy Tào Bằng.

-A Phúc, người làm rất tốt.

-Thúc Phụ, người này là....

-Khà khà, tên tiểu tử này thật đúng là có thể gây ra sức ép.

Diễn Vi cười ha hả kéo Tào Bằng vào nhà ngồi.

- Việc làm của người tại Tuy Dương ta đều nghe cả. Làm tốt thật! Ta chỉ biết, A Phúc ra tay, nhất định tìm ra manh mối. Chủ công hôm qua cũng nói với ta, tên tiểu tử nhà ngươi quả thật có tài.

- Được rồi, chủ công tìm ta...

-A, có thể chủ công muốn hỏi người một số chuyện tình ở Tuy Dương. Giờ người hãy ở đây chờ, chủ công đang cùng Diệu Tài thảo luận nghị sự...

- Hạ Hầu tướng quân đã trở về?

- Đúng vậy, sáng sớm hôm nay trở về, chúa công liền gọi tới thừa nghị sự.

Tào Bằng giật mình. Hạ Hầu Uyên là Trần Lưu Thái Thú trấn giữ Duyện Châu trách nhiệm trọng đại. Hắn đột nhiên về Hứa Đô, ắt là có chuyện lớn. Chẳng lẽ, Viên Thiệu có động tĩnh gì sao? Trận chiến Quan Độ phải xảy ra sao?

Vừa nghĩ tới trận chiến Quan Độ, Tào không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi sùng sục.

Vận mệnh của Tào Ngụy then chốt là ở trận chiến này, Tào Tháo triệu hồi ta chẳng nhẽ vì việc này? Nhưng bất quá, tình thế hôm nay biến đổi khó lường, Tào Bằng cũng không hiểu rõ, rốt cục mọi chuyện là như thế nào. Theo ghi chép, lúc này Lưu Bị chiếm lĩnh Từ Châu. Bởi vì Tào Bằng xuất hiện cho nên Lưu Bị không thể nhận chức ở Từ Châu, ngược lại sớm chiếm lĩnh Nhữ Nam. . .

Nghĩ tới Lưu Bị, Tào Bằng bỗng thất kinh.

Hắn tựa hồ cảm thấy có cái gì đó, lẽ nào Tào Tháo tiến đánh Nhữ Nam?

Lưu Bị thông qua Hứa Đô xúi giục nhóm ủng hộ hoàng đế đánh cấp binh khí quân đội, kỳ thực dụng ý đã biểu lộ.

Tào Tháo đem quân đánh Lưu Bị, về tình về lý cũng không ngoài dự tính của Tào Bằng.

Trên thực tế, Bị chiếm lĩnh Nhữ Nam, mặt sau Kinh Tương, đối với Tào Tháo, đây là mối họa lớn. Nếu như không sớm tiêu diệt Lưu Bị, tương lai trận chiến Quan Độ ắt có thêm nhiều nguy hiểm.

Thế nhưng, vì sao muốn ta trở về?

Không phải Tào Tháo muốn ta đi đánh Lưu Bị Đấy chứ?

Chuyện này cũng rất có khả năng, rất có khả năng a. Lý Nho nói, bất luận Tào Tháo đưa ra yêu cầu gì, cũng không được do dự, nhất định phải đồng ý ngay.

Nói ra, đây đúng là chuyện rắc rối.

Vừa nghĩ đến việc giao thủ với Lưu Bị, Tào Bằng không khỏi có chút kích động.

Hơn nữa, trong đầu hắn mơ hồ cảm thấy bị ép buộc. Bởi vì bây giờ đánh Lưu Bị, không chỉ gói gọn trong trận chiến giữa hai người, mà rất có thể hắn sẽ gặp lại Triệu Vân.

Tào Bằng không nhớ rõ, Triệu Vân quy phục Lưu Bị lúc nào nhưng rõ ràng không phải là vào lúc này...

Quan nhị ca, một mình ngày đi ngàn dặm!

Quan, Trương, Triệu...Chắc chắn, bất luận là người nào cũng rất khó đối phó.

Trong tay Tào Bằng bây giờ chỉ có một mình Cam Ninh. Dù sao cũng may là nếu thực sự đánh Lưu Bị, hắn còn có rất nhiều tướng lĩnh bên quân Tào trợ giúp.

“Chà! Ta cũng muốn biết bản lĩnh của Quan, Trương một chút.”

Tào Bằng nghĩ tới đây, cảm thấy huyết mạch sôi sùng sục. Hắn cùng Điển Vi trò chuyện phiếm, vừa nói chuyện không để ý đã qua một canh giờ.

Mắt thấy trời đã sẩm tối, Tào Bằng ngồi chờ không khỏi sốt ruột.

Đúng lúc này, có người vào báo. Tào Tháo cho gọi Tào Bằng.

Tào Bằng chỉnh y phục, theo Điển Vi đi đến Phủ Tư Không. Đi qua trung các, men theo con đường, hắn thấy trước mặt có hai người đang đi tới.

-Diệu Tài, Trọng Đức cùng chủ công thương nghị xong rồi sao?

-Ừ!

Điển Vi chào hỏi hai người.

Người trung niên đi trước gật đầu đưa mắt nhìn Tào Bằng.

- Người chính là Tào Hữu Học trước kia không nề mặt ta phải không?

- Ủa?

- Ủa cái gì mà ủa, cười con Chiêu Dạ Bạch của ta, mà không nhận ra ta sao?

-Mặt tướng báỉ kiến Hạ Hầu tướng quân.

- Hừ!

Hạ Hầu Uyên hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không quá tức giận.

- Được rồi Diệu Tài, người đừng dọa hấn nữa. Hữu Học làm rất tốt, đến nhận chức không lâu đã làm được chuyện đó. Chẳng phải vừa rồi trước mặt chủ công, người cũng khen ngợi đó sao?

Nam tử bên cạnh Hạ Hầu Uyên, không khỏi cười nói.

Điển Vi nói:

-A Phúc, vị này là Hà Nam doãn tức Trình phủ doãn.

Trình Dục!

Tào Bằng vội hành lễ, Trình Dục liên tục xua tay.

- Hữu Học mau đi thôi, chủ công đang chờ người đấy.

Tào Bằng vội cáo từ, cùng Điển Vi đi tiếp.

Điển Vi cười nói:

-Trọng Đức xưa nay rất nghiêm khắc, rất ít khi ôn hòa. A Phúc, xem ra hấn rất hài lòng về người, bằng không đã không biểu lộ tình cảm như thế.

Tào Bằng gãi đầu, thoáng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng lưng Trình Dục và Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Uyên tới!

Trình Dục cũng đã trở về...

Rõ ràng chuyện này không hề nhỏ.

Tào Bằng đang mải suy nghĩ, đột nhiên Điển Vi dừng lại.

-A Phúc, ta không đi với người tiếp, chủ công có nói chỉ mình người thôi.

-Vâng. Được rồi.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn lại, nhận ra mình đang đứng trước cổng phủ.

Hấn hít sâu một lúc, cất bước tiến lên, đứng trước cổng phủ nói:

-Tuy Dương Bắc Bộ Đô Úy Tào Bằng phụng mệnh Tư Không đại nhân đến đây trình diện.

So với nửa năm trước, Tào Tháo có vẻ già đi nhiều.

Năm nay, Tào Tháo bốn mươi bốn tuổi, nhưng nhìn mái tóc hoa râm của y chắc hấn sẽ có người nghĩ rằng y đã qua tuổi năm mươi.

Ánh sáng trong phòng khách có phần hơi mờ ảo, Tào Bằng nhìn không rõ lắm. Nhưng hấn vẫn có cảm giác Tào Tháo đang rất mệt mỏi.

-Ti chúc Tào Bằng báỉ kiến Tư không.

Tào Tháo khoát tay áo:

-Hữu Học, ngồi đi.

-Vâng!

Tào Tháo tựa người trên sập, không nói chuyện ngay.

Thật lâu sau, y mới trầm giọng nói:

-Cuối năm nay, cha ngươi trình gia phả lên Tiểu huyện, rồi về nhận tổ nhận tông được rồi.

-A?

-Chi của nhà ngươi từ năm thứ hai Chinh Hòa đã phải lênh đèn, phuêu bại, đến nay đã gần ba trăm năm qua, thật đúng là đã chịu nhiều khổ cực rồi. Giờ cũng đến lúc nhập lại gia tộc thôi.

Cách nói chuyện của Tào Tháo hôm nay nghe rất truyền cảm, hấp dẫn.

Tào Bằng vội vàng phủ phục trên mặt đất:

-Nếu không nhờ Tư không, cha ta sao có thể quy tông được.

-Được rồi, đứng lên đi. Ta đã tra qua gia phả, luận về bối phận, cha ngươi và ta cùng thế hệ, ngươi phải gọi ta là thế phụ. A Phúc, ta không giấu gì ngươi, gần đây ta thường xuyên có cảm giác bất lực, nhưng lại không thể nói với người ngoài. Ngươi tuy còn nhỏ nhưng là đứa nhỏ biết điều. Những gì ngươi làm được ở Tuy Dương rất tốt, thậm chí còn vượt ngoài dự tính của ta. Chỉ có điều, chuyện này cũng khó có thể chấm dứt được, thậm chí giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi. Ta thật không biết nên nói như thế nào mới phải. Lần này ngươi phá được án, ta rất cao hứng; nhưng sâu trong lòng ta, ta lại mong ngươi không phá được án.

-Tại sao thế phụ lại nói như thế?

Đôi mâu quang của Tào Tháo chớp động, y hạ giọng nói:

-Ngươi có biết lần này ngươi phá được án, khiến ta buộc phải đối mặt với Hán gia chứ?

Tào Bằng hít sâu một hơi.

Đúng vậy, vụ án ở Tuy Dương được phá, nhất định sẽ có một số người bị liên lụy theo.

Trong số đó, rất có khả năng sẽ liên lụy đến Hán thất. Đối với Tào Tháo mà nói, đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Tào Bằng không hiểu rõ lắm, trong lịch sử, sau khi Tào Tháo giải quyết xong vấn đề Y Đái chiếu đã có những suy nghĩ như thế nào. Nhưng đúng là cũng vì chuyện này, Tào Tháo mới bị gán danh quốc tặc, hoàn toàn phản bội lại nhà Hán. Tuy nói từ nay về sau, đôi bên vẫn hoàn toàn đối đãi bình thường với nhau, nhưng chẳng qua là bằng mặt chứ không bằng lòng, sâu bên trong, vẫn đấu chọi gay gắt, chưa hề ngơi nghỉ.

Thế gia luôn thay đổi bất định, khiến Tào Tháo vầng đầu hoa mắt.

300. Chương 284: Hung Mãnh

Cuối tháng bảy năm Kiến An thứ tư, Tào Thuần dẫn quân Hồ Báo kỵ xuất kích, thẳng tới Thượng Thái.

Tướng trấn thủ Thượng Thái tên là Trương Xích, vốn là dư nghiệt của giặc Hoàng Cân chạy trốn đến Nhữ Nam, dưới trướng có mấy nghìn người, thế lực khá mạnh. Trong lịch sử, Trương Xích bị Lý Thông đánh chết. Nhưng bởi Lưu Bị tiến đến Nhữ Nam trước, lại thêm có đám người Lưu Ích, Cung Đô tiến cử, gã thu được khá nhiều thứ ở nơi này. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Lưu Bị đã chiêu hàng được sáu bọn đạo phi. Trong đó, lớn thì giống như Trương Xích, dưới trướng có mấy nghìn dư nghiệt của giặc Hoàng Cân, ít thì cũng như đám người Ngô Phách, Cù Cung dưới trướng có mấy trăm tên sơn tặc, đạo phi hoặc có chừng nghìn người. Thế lực của Lưu Bị nhất thời tăng vọt.

Biết được Tào Thuần chỉ dẫn ba nghìn kỵ quân, Trương Xích chợt nổi tính kiêu ngạo, ngông cuồng.

Ban đầu, nhờ vào tường thành Thượng Thái kiên cố, gã còn có thể duy trì một thời gian. Nhưng khi Trương Xích quyết định quyết chiến với Tào Thuần, gã dốc toàn bộ hỏa lực ra ngoài thành, đã chiến với Tào Thuần. Hồ Báo kỵ nào có thể sợ dã chiến được, hai quân vừa giao chiến, quân của Trương Xích đã bị đánh tan tác.

Sáu ngàn đại quân hoàn toàn không ngăn được sự tấn công của Hồ Bảo kỵ. Trận chiến giằng co trong khoảng thời gian một nén nhang rồi kết thúc.

Trước trận địa, Tào Chân chém lấy thủ cấp của Trương Xích!

Hạ Hầu Hành và Tào Hưu xông lên đánh vào thành Thượng Thái. Hồ Bảo kỵ toàn thắng.

Cùng lúc đó, Tào Nhân đích thân dẫn quân xuất binh từ Lương quận, hợp lại một chỗ với Chu Linh. Sau khi đoạt được thủ cấp của Cung Đô, đại quân tám ngàn người thẳng hướng tới Nhữ Âm. Vừa đến thành, vô số người chưa chiến đã xin hàng, thế nên Tào Nhân gần như không gặp trở ngại nào lớn lắm, đã có thể dẫn quân đến dưới thành Nhữ Âm.

Công phá được Nhữ Âm, đoàn quân có thể thẳng hướng đến Tân Thái.

Sau khi Ngụy Diên nhận lệnh, liền dẫn bộ khóa qua Thục Sơn, phá Lang Lăng.

Ngày mồng sáu tháng tám, Tào Hồng và Tào Thuần dẫn quân theo hai đường, đánh tới Bình Dư.

Hạ Hầu Uyên đích thân dẫn theo ba vạn đại quân bám sát, nhất thời trong thành Bình Dư, ánh đao bóng kiếm vung lên, người dân sợ hãi.

Lưu Bị sầm mặt, lo lắng, bất an.

Gã thật không ngờ Tào Tháo dám bỏ mặc một trăm ngàn đại quân tập trung ở Lê Dương của Viên Thiệu, dám xuất binh tấn công gã. Trước đây, Lưu Bị vốn cho rằng thực lực của quân mình đã tăng lên không ít, chắc hẳn có thể ngăn cản Tào Tháo một chút. Nào ngờ, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tình thế đột ngột chuyển biến, Bình Dư đang đối mặt với nguy hiểm cận kề.

-Mọi người có kế sách thần kỳ nào có thể đẩy lui quân địch không?

Lưu Bị tuy làm ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng đã rối loạn, bất an.

Mi Chúc nói:

-Xét theo tình hình hiện giờ, Bình Dư ắt không thể thủ được.

-Sao ta lại không biết điều đó được? Nhưng nếu như Bình Dư gặp nguy nan thì phải làm như thế nào?

Trương Phi gầm lên:

-Đại ca cần gì lo lắng, nếu Tào quân đến, tiểu đệ nguyện dẫn một đội binh mã xuất quân, đánh tan Tào quân.

Nói nhảm!

Đến Quan Vũ cũng không nhịn nổi khinh khỉnh nhìn Trương Phi.

Người nói đánh tan là đánh tan được sao? Người tướng Tào quân đều là đám người ô hợp sao?

-Thí Bình Dư, chạy đến Nhữ Âm, đi Kinh Tương.

Mi Chúc đưa ra một lựa chọn.

Lưu Bị nói:

-Tạm thời không thể đến Kinh Châu được. Ta tuy là vì bệ hạ quy tông, nhưng Lưu Cảnh Thăng chưa chắc đã đồng ý tiếp nhận ta. Hơn nữa, rất nhiều thế tộc ở Kinh Tương quy thuận Lưu Cảnh Thăng. Giờ ta tới đó, tất không được trọng dụng. Theo ta thấy, chẳng bằng đến Thanh Châu nương nhờ Viên Thiệu may ra còn gặt hái được gì đấy.

-Đầu quân cho Viên Thiệu ở Hà Bắc ư?

Giản Ung trầm ngâm.

Sự lựa chọn này của Lưu Bị nhìn qua thì có vẻ hoang đường, thật ra rất thông minh.

Trong lịch sử, Lưu Bị tìm nơi nương nhờ Kinh Tương, Lưu Biểu đồng ý tiếp nhận gã chủ yếu là bởi Trương Tú đã quy thuận. Chuyệ Viên Thiệu diệt vong, Tào Tháo thống nhất phương bắc đã rõ ràng ngay trước mắt. Chính vì thế, Lưu Biểu mới có thể tiếp nhận Lưu Bị, mục đích là để gã ở Tân Dã ngăn cản Tào Tháo.

Mà hiện tại, thế lực của Viên Thiệu rất mạnh mẽ, Kinh Tương trong tay Lưu Biểu cũng vững chắc như núi Thái Sơn.

Nếu đã như thế, Lưu Biểu nhất định sẽ không cho phép một thế lực nào tùy tiện xông vào khu vực do y cai trị, tránh cảnh dẫn lang sói vào nhà.

Còn Viên Thiệu lại khác, Viên Thiệu có bốn châu, cắm rễ sâu ở đất Hà Bắc.

Lưu Bị có chạy tới dưới trướng lão cũng sẽ không gây ra chút sóng gió nào cả, ngược lại còn tăng thêm thế lực của lão. Viên Thiệu chính vì thế sẽ không để ý mà thu nhận và giúp đỡ Lưu Bị.

Chỉ có điều, nương nhờ Viên Thiệu thì....

Các tướng dưới trướng Lưu Bị không khỏi do dự.

Muốn đi từ Nhữ Nam đến Ký Châu không phải chuyện dễ dàng gì. Hai châu này cách nhau cả ngàn dặm. Những người đang ngồi ở đây có thể đến được Ký Châu liệu còn sống sót được bao nhiêu người? Đặc biệt phía đông của Nhữ Nam đã bị quét sạch, ngay đến người tiếp ứng còn không có. Muốn đến Ký Châu quả thật vô cùng khó khăn! Cho dù là Quan Vũ, Trương Phi có mạnh đến mấy, e rằng cũng khó có thể thuận lợi đi qua địa bàn của Tào Tháo được.

-Chi bằng chúng ta lui tới Hoài Úc đi.

-Không được!

Lưu Bị lập tức phản đối.

-Tôn Sách và Lưu Biểu đang đánh nhau ở đó. Nếu chúng ta đi qua, chắc chắn sẽ bị cả hai bên coi như kẻ địch. Hoài Nam tuy lớn nhưng đối với hai người Tôn – Lưu đó lại rất nhỏ bé. Hơn nữa, Tào Mạnh Đức chắc chắn sẽ không cho phép chúng ta ngồi yên ở Hoài Nam, mà sẽ buộc Tôn Sách xuất binh đánh chúng ta.

Lưu Bị nói xong, khẽ cười khổ.

Tình hình hiện tại của gã quả thực có phần hơi đáng ngại.

Muốn tự lập mà không có cơ hội; muốn dựa dẫm nhưng sự lựa chọn lại quá ít.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có cách tìm Viên Thiệu để nương nhờ mà thôi.

Lưu Bị cắn răng, trầm giọng nói:

-Cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta đột phá từ Nhữ Âm, nghĩ cách đi qua Từ Châu, vòng qua Thanh Châu. Công Hựu, người lập tức xuất phát, đến Thanh Châu xin Viên Đàm cứu viện. Nếu y có thể xuất binh tương trợ từ Thanh Châu, như vậy ít ra chúng ta cũng có năm phần cơ hội đi qua được Từ Châu.

-Minh công tìm đến Viên Thiệu cũng không tồi. Nhưng Tào quân sắp dẫn quân đến dưới thành, nếu chúng ta bỏ thành mà đi, Tào quân sẽ thừa thắng xông lên, chúng ta lập tức sẽ tan tác. Nhất định phải có người canh giữ ở Bình Dư, ít nhất phải ngăn cản Tào quân được ba ngày. Minh công có thể nhân cơ hội này tập trung binh mã, đánh tan Tào Nhân, thuận thế phá vây.

Giản Ung ngẩng đầu, nhắc nhở Lưu Bị.

Câu này vừa thốt ra, mọi người trong phòng lại trầm mặc.

Ai cũng biết rằng người đóng giữ ở Bình Dư nhất định sẽ rất nguy hiểm, thập tử nhất sinh.

Lời này nói ra thì dễ nhưng khi phải làm, dường như hoàn toàn không đơn giản như thế. Có ai đã biết sẽ chỉ có đường chết mà còn cố ở lại Bình Dư chứ?

Lúc này, một người đi ra.

-Minh công, nếu minh công tin ta, Ích nguyên đóng giữ Bình Dư.

-Từ Hiếu?

Người đứng lên là Lưu Ích, vốn là tiểu soái của quân Hoàng Cản.

Lúc trước, cả hần và Cung Đô đều nghênh đón Lưu Bị đến Nhữ Nam. Sau đó, bọn họ lại thuyết phục bọn đạo phỉ Nhữ Nam quy thuận Lưu Bị. Chỉ có điều, bản lĩnh của hần có hạn, cho nên có ở dưới trướng Lưu Bị cũng không được trọng dụng. Giờ hần đứng ra khiến mọi người trong phòng không khỏi ngạc nhiên.

-Từ Hiếu, người cũng biết....

-Minh công chớ nói nữa, Ích biết nặng nhẹ. Thiên hạ giờ đang đại loạn, triều cương suy tàn, gian tặc soán quyền. Người có thể khôi phục Hán thất ngoài minh công ra nào có ai. Ích chết không đáng tiếc, chỉ nguyện vì minh công mà ngăn cản đám Tào quân. Không biết Ích có thể ngăn chặn Tào quân được mấy ngày nhưng mong minh công có thể thuận lợi phá vòng vây, ngày sau báo thù cho Ích. Tâm nguyện của Ích cũng chỉ có thế.

Lưu Bị bước hai bước đến, nắm lấy cánh tay Lưu Ích.

-Từ Hiếu quả là nghĩa sĩ chân chính.

Nói xong, hai hàng lệ của Lưu Bị tuôn rơi.

Tuy nhiên, rơi lệ là chuyện rơi lệ, chạy trốn thì vẫn phải chạy trốn.

Đã có Lưu Ích tình nguyện lưu lại, mọi chuyện đương nhiên dễ dàng hơn! Vì thế, Lưu Bị hạ lệnh chuẩn bị rút lui khỏi Bình Dư. Lưu Ích đưa con trai độc nhất của hần là Lưu Đức phó thác cho Lưu Bị. Ngay lập tức, Lưu Bị nhận Lưu Đức làm nghĩa tử, dẫn theo y rời đi. Đêm đó, Lưu Bị dẫn bộ binh rời khỏi Bình Dư, đi về Nhữ Âm. Lúc này, tướng trấn thủ Nhữ Âm là Trần Đáo, nhờ vào sông nước Nhữ Âm mà liều chết ngăn trở binh mã Tào Nhân.

Ngày thứ ba sau khi Lưu Bị rút lui khỏi Nhữ Nam, quân sở bộ do Tào Hồng dẫn đầu bao vây toàn thành.

Chiều hôm đó, Hạ Hầu Uyên dẫn đại quân đến, bao vây cả thị trấn Bình Dư, phát động tấn công mạnh mẽ.

Chiến sự Nhữ Nam cuối cùng cũng bắt đầu. Tào Thuần với khí thế mạnh mẽ dễ dàng đánh chiếm Thượng Thái.

Tin tức truyền đến Hứa Đô khiến rất nhiều người kinh ngạc. Có người cao hứng, cũng có người khiếp sợ. Mấy ngày liền, Chung Tập đều lo lắng, sợ hãi. Đại án ở Tuy Dương được phá khiến y cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Nhưng y không thể tùy tiện rời đi, chỉ cần y còn nắm giữ trường thủy doanh, Hán Đế sẽ có một đạo binh mã có thể sử dụng trong tay. Chung Tập thậm chí còn quyết định, nếu Tào Tháo xuống tay, y sẽ lập tức khởi binh tạo phản. Dựa vào số binh mã trong tay y, y có thể chiếm cứ một vùng đất, rồi nghĩ cách trao đổi thư tín với Viên Thiệu, nội ứng ngoại hợp.

Chỉ cần có thể duy trì đến lúc Viên Thiệu dẫn binh tới là đã hoàn thành việc lớn.

Ý nghĩ này của Chung Tập cũng là suy nghĩ của rất nhiều người.

Nhưng kể từ sau khi Tào Tháo phong Tào Bằng làm Bắc quân trung hậu, Chung Tập càng thêm hoảng loạn hơn.

Y ngờ rằng Tào Tháo lệnh cho Tào Bằng đến là để đối phó với hần. Nhưng sau mấy ngày, mọi chuyện vẫn bình thường, Chung Tập cũng dần bình tĩnh trở lại.

Đầu tháng tám, Tào Bằng hạ lệnh giám sát ngũ doanh.

Cái gọi là giám sát chủ yếu có các nội dung đủ số binh sĩ, binh khí không bị gửi ra ngoài, bổng lộc có được phát đầy đủ hay không.

Nói chung, cứ đến tháng tám hàng năm đều có một lần giám sát.

Nhưng năm nay, lần giám sát này lại khiến Chung Tập lo lắng.

Đầu tiên, Tào Bằng giám sát doanh bộ binh, rồi lại giám sát doanh xạ thanh. Xong hai doanh này, Chung Tập cũng ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn.

Bởi vì nhìn từ hai doanh này thì Tào Bằng cũng chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Nhìn qua danh sách, kiểm kê qua vài người, hỏi hai câu, coi như là kết thúc. Từ trước tới nay, Bắc quân trung hậu đều làm như vậy, dường như cũng không có vấn đề gì lớn. Đến ngày mồng chín tháng tám, theo tin chiến báo từ Nhữ Nam truyền đến thì Bình Dư đã được phá nhưng Lưu Bị đã chạy thoát được. Tào Nhân thật không ngờ Lưu Bị lại phá vây tới Nhữ Âm. Lại thêm Trần Đáo cản trở khiến y không kịp chuẩn bị. Thật không ngờ Lưu Bị dẫn bộ binh lập tức xông ra ngoài, tám ngàn đại quân có thể nói là tổn thất nặng nề.

Chu Linh dẫn quân lui tới Ninh An, Tào Nhân đã lui lại Hạng huyện.

Đợi đến khi Hạ Hầu Uyên kịp phản ứng thì Lưu Bị đã dẫn quân chạy thoát về Từ Châu.

Hạ Hầu Uyên nổi giận, lập tức dẫn quân truy kích. Nhưng lúc này, Lưu Bị đã chiếm được thành phụ, giả vờ nghỉ binh ở Tiểu huyện.

Ngày mười hai tháng tám, khi Tào Bằng giám sát Việt kỵ doanh, phát hiện danh sách của Việt kỵ doanh không hợp lý, bất ngờ bắt lấy giáo úy Việt kỵ điều tra.

Chủng Tập nhận được tin hoảng sợ, nhưng rồi lại yên tâm.

Nếu Tào Bằng không nhận ra vấn đề kia trong lúc giám sát mới là vấn đề lớn.

Nếu hắn đã bắt Việt kỵ giáo úy, chứng tỏ hắn đến là để giám sát, chứ không phải là nhằm vào y. Tào Tháo hiện đã toàn tâm toàn ý tập trung vào Lưu Bị đang lẩn trốn khỏi Nhữ Nam, e rằng cũng không có thời gian để mắt đến Chủng Tập. Nhờ thế, Chủng Tập cũng yên tâm hơn.

Chiến sự tiền tuyến không rõ thế nào.

Lưu Bị giả vờ tấn công Tiều huyện, Hạ Hầu Uyên dẫn quân gấp rút đến tiếp viện.

Thật không ngờ Lưu Bị lại nghỉ binh, nhân lúc Hạ Hầu Uyên dốc sức cứu Tiều huyện, gã bắt ngờ đổi hướng, tấn công Trúc Ấp.

Lần này, ngay đến thứ sử Từ Châu là Từ Lý cũng hoảng sợ, vội vàng lệnh cho đồn điền đô úy Hải Tây là Đặng Tắc xuất binh, tập trú ở Từ huyện, đề phòng Lưu Bị tấn công bất ngờ.

Ngày mười tám tháng tám, Lưu Bị lại thay đổi bất ngờ.

Sau khi toàn bộ binh mã Từ Châu được điều động, gã lại đón đầu đánh về Bành Thành quận. Cùng lúc đó, Viên Đàm xuất binh, Tang Phách không thể không cố thủ. Nhưng cũng vì thế, Lưu Bị có thể ngông nghênh lách qua Bành Thành quận mà đi, xuyên qua Thái Sơn quận, thẳng hướng tới Thanh Châu.

Cuối tháng tám, gã tới được Thanh Châu, tập hợp với Viên Đàm.

Cả tháng tám này gần như mọi người chỉ chú ý đến Lưu Bị.

Ngay đến Tào Tháo dường như cũng quên đi mối ưu tư bên trong Hứa Đô, liên tục hạ lệnh điều động binh mã các nơi, quyết ngăn cản quân sở bộ của Lưu Bị.

Chủng Tập như trút được gánh nặng, cũng ít chú ý đến việc giám sát ngũ doanh hơn.

Cũng đúng lúc này, Tào Tháo giao cho Trung Bà Lự đảm nhận chức Việt kỵ giáo úy, tiếp chưởng binh mã Việt kỵ doanh. Tào Bằng cũng giám sát đến trường thủy doanh của Chủng Tập.

-Tên tiểu tặc tử họ Tào muốn tới giám sát trường thủy doanh ư?

Chủng Tập hoảng sợ, tức giận nói:

-Tên tiểu tặc không biết điều này, Nhữ Nam giờ đang hỗn loạn, hắn không có việc gì hay sao mà còn chạy tới giám sát trường thủy doanh của ta?

Trường thủy thừa là một nam tử hơn ba mươi tuổi, nghe thấy thế không khỏi cười khở.

-Chủng giáo úy, theo trình tự, Bắc quân trung hậu nên giám sát truân kỵ doanh trước. Tuy nhiên, mới hai ngày trước, truân kỵ doanh theo Tư không tới Dĩnh Xuyên, cho nên mới đến trường thủy doanh chúng ta.

-Tư không không ở Hứa Đô sao?

-Đúng vậy, Tào Nhân thái thú để Lưu Bị chạy thoát. Tư không vô cùng tức giận, liền sai người áp giải Tào Nhân tướng quân tới Dĩnh Xuyên, để Tư không đích thân xử quyết. Công văn này hôm qua đã trình lên giáo úy, chẳng lẽ giáo úy không biết?

Chúng Tập ngẩn ra, mặt mày giãn ra theo.

Y quả thật không để ý tới chuyện này. Hôm qua, Lưu Bị chiếm được Trúc Ấp, Chúng Tập mừng rỡ, hết sức vui vẻ cho nên uống rượu say, không hề xem qua công văn.

Nói như vậy, Tào lão tặc không có ở Hứa Đô.

Vậy tên Tào tiểu tặc kia lại càng không thể làm gì được.

-Khi nào thì hần đến?

-Khởi bẩm Chúng giáo úy, Tào trung hầu truyền tin trưa nay sẽ đến.

Chúng Tập thở dài một hơi:

-Vậy chẳng phải hần sẽ đến ngay giờ sao?

-Đúng vậy!

-Nếu đã như vậy, lệnh cho Hạ Hầu Thượng tạm thời lĩnh binh mã đi đi.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Thượng tự là Bá Nhân, là cháu trai của Hạ Hầu Uyên.

Người này còn có một thân phận khác, đó chính là ca ca của Hạ Hầu Chân. Kể từ tháng năm vừa rồi, Hạ Hầu Thượng bắt đầu đảm nhiệm chức tư mã trường thủy doanh.

Nhưng cho tới nay, Hạ Hầu Thượng vẫn chưa có biểu hiện nào xuất sắc.

Người này tính tình thật thà, chất phác, cũng thích kết giao với mọi người, chưa từng kiêu ngạo, nói năng khó nghe bao giờ, biểu hiện cũng hết sức bình thường, chưa bao giờ làm gì vượt quá quyền hành. Chúng Tập vốn không có mấy ấn tượng với Hạ Hầu Thượng, thế nên ngoài miệng nói “Để Hạ Hầu Thượng tạm thời lĩnh binh mã” nhưng cũng không hề giao ra hỏ phù. Đối với Chúng Tập, hỏ phù nắm chắc trong tay chính là một sự đảm bảo. Đúng chính ngọ, Tào Bằng dẫn một trăm quân Phi Mạo đến trường thủy doanh.

Trường thủy doanh không đóng quân trong thành Hứa Đô mà ở một tòa ỏ bảo trên ngoài thành. Không phải bọn họ có bất mãn đối với Bắc quân ngũ doanh, mà trong thành Hứa Đô quả thực không chứa được quá nhiều binh mã. Hứa Đô không giống đô thành Tuy Dương, so về diện tích hay kết cấu đều nhỏ hơn một chút. Ở Tuy Dương, Bắc quân ngũ doanh đều đóng quân trong thành, nhưng còn ở Hứa Đô lại không rộng rãi được như thế.

Tào Bằng vận một bộ chiến bào màu xanh nhạt, khoác thiên giáp có đầu sư tử trước ngực, đeo thắt lưng cùng đai ngọc, uy phong凛冽 đi tới.

So với hồi đầu năm, hần đã cao lên không ít.

Càng ngày hần càng anh tuấn hơn.

Thân hình của hần không còn gầy yếu như trước nữa, chưa thể nói là to lớn nhưng cũng rất rắn chắc.

-Mặt tướng tham kiến Chúng giáo úy.

Đứng trong đại sảnh, Tào Bằng chấp tay chào.

Chúng Tập cười to, nói:

-Lâu nay vẫn nghe tên Tào Bát Bách vang dội như sấm bên tai, không ngờ đúng là anh hùng niên thiếu. Mau mau ngồi xuống.

Tào Bằng không khách khí, ngồi xuống đại sảnh.

Hạ Hầu Lan và Cam Ninh chia làm hai bên đứng sau lưng hắn. Một trăm Phi Mạo chờ ngay ngoài phòng.

-Chúng giáo úy, trước tiên chúng ta nói đến chuyện chính đã, nói chuyện gia đình sau. Hôm nay ta đến đây làm gì Chúng giáo úy cũng đã rõ ràng. Xin hỏi ngài đã chuẩn bị tốt chưa?

-Ồ, Chúng mõ biết Tào trung hầu đến nên hôm qua đã giao quyền binh tướng rồi. Nhưng không biết Tào trung hầu định sẽ giám sát từ đâu? Chúng mõ nhất định sẽ dốc sức phối hợp, tuyệt đối không khiến Tào trung hầu phải gặp chút rắc rối nào hết.

Tào Bằng cười:

-Vậy trước hết mời Chúng giáo úy đem danh sách tới đây, rồi đem các nha môn tướng dưới trướng, và thiên nhân đốc tới đợi ta hỏi.

-Ách?

Chúng Tập ngẩng ra, thốt lên nói:

-Chuyện này hơi không hợp quy tắc.

Tào Bằng nói:

-Không phải mặt tướng không tuân theo quy định. Thật không giấu gì Chúng giáo úy, Việt kỵ doanh có sự cố, chắc ngài cũng đã nghe nói. Vốn dĩ, danh sách của Việt kỵ doanh không hề có vấn đề gì, nhưng sau đó, ta lại phát hiện có rất nhiều nha môn tướng không biết được số binh lính dưới trướng mình. Ta giám sát lại lần nữa liền phát hiện có rất nhiều sai sót, chính vì vậy mới bắt lấy giáo úy Việt kỵ. Chuyện này không phải là để nhắm vào người nào hết, mà là để phòng hờ mà thôi. Chúng giáo úy, tất cả mọi người đều vì bệ hạ mà làm việc, Bắc quân được bệ hạ rất tin tưởng, càng phải cẩn thận mới đúng.

Tào Bằng nói năng rất thận trọng.

Chúng Tập ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng không có vấn đề gì.

Một tên tiểu tử nhãi nhép há có thể lừa gạt gì ta đây? Khi lão tử ra làm quan, người còn chưa sinh ra đâu. Hồ phù nằm trong tay ta, sao ta phải sợ người?

Nghĩ đến đây, Chúng Tập cười nói:

-Chỉ có điều, như vậy lại phiền Tào trung hầu vất vả thêm.

Nói xong, y xua tay ra hiệu cho trường thủy thừa đem danh sách tới, sau đó lại sai người gọi các tướng trong doanh tới chờ bên ngoài.

Tào Bằng nhận lấy danh sách, thật sự chăm chú đọc.

Một lát sau, hắn chợt nhíu mày, đặt danh sách trong tay xuống, lại cầm một quyển danh sách khác lên, giở ra đọc.

Chúng Tập ngẩng ra:

-Tào trung hầu, có vấn đề gì sao?

-Hình như có chút vấn đề. Xin Chúng giáo úy gọi những người ở bên ngoài đi vào. Ta cần gặp mặt bọn họ hỏi.

-Ách, được rồi.

Chúng Tập ra hiệu cho trường thủy thừa, gọi các tướng đang chờ bên ngoài đi vào phòng.

Mười mấy người cùng đứng trong đại sảnh, khá chật chội. Vì thế, có mấy người lùi lại về phía sau, tìm chỗ đứng.

-Còn nữa, Hạ Hầu tư mã đâu?

-Y ở trong quân.

-Có thể tìm y đến được không?

-Được.

Chủng Tập lại sai trường thủy thừa đi gọi Hạ Hầu Thượng.

Tào Bằng cầm danh sách, nhìn như sắp chuẩn bị hỏi các vị nha môn tướng này thật. Ước chừng thời gian một chén trà trôi qua, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Chỉ thấy Hạ Hầu Thượng mặc quân phục đi vào phòng, chấp tay thi lễ với Chủng Tập.

-Tào trung hầu, Hạ Hầu tư mã đã ở trong này rồi, người có thể hỏi y.

-Ha ha, có Hạ Hầu tư mã ở đây là tốt rồi. Chủng giáo úy, mời ngài lệnh quân sĩ trong doanh ra doanh trại, ta muốn điều tra từng việc một.

Chủng Tập nghe thấy thế tức thì biến sắc.

-Tào trung hầu, người rõ ràng đang làm khó ta mà.

-Ha ha ha, Chủng giáo úy thật sự là người thông minh. Đúng là ta đang làm khó dễ người.

-A?

Chủng Tập tức thì xây xẩm mặt mày, ngất người ra.

Đúng lúc này, y nghe Tào Bằng quát một tiếng chói tai:

-Còn chưa động thủ sao?

Nói thì chậm, chuyện diễn ra lại rất nhanh. Chỉ thấy hai tay Tào Bằng đặt lên cái bàn, song chưởng vận chút lực, cả chiếc bàn nặng trĩu bị đánh bay lên, lao về phía Chủng Tập. Cùng lúc đó, Cam Ninh và Hạ Hầu Lan đồng thời ra tay, rút bội đao lao về phía các nha môn tướng.

Hạ Hầu Thượng thừa cơ lùi lại phía sau, dẫn theo bốn, năm nha môn tướng rời khỏi đại sảnh.

Chuyện bất ngờ xảy ra ngoài dự đoán của mọi người. Không ai có thể ngờ được Tào Bằng nói trở mặt là trở mặt ngay, thậm chí không có chút dấu hiệu nào báo trước cả.

Bên ngoài có không ít thân binh của Chủng Tập rút đao, định xông lên.

Phi Mạo lập tức vung đao, ngăn lại đám thân binh của Chủng Tập.

Hạ Hầu Thượng lớn tiếng quát:

-Tất cả mọi người nghe đây, Chủng Tập cấu kết phản tặc, mưu đồ bí mật tạo phản, tội đáng chém đầu. Chuyện hôm nay chỉ hỏi người chủ mưu, không liên quan đến các người. Kẻ nào dám động thủ lần nữa giết không tha.

Y quay qua nói với bốn, năm vị nha môn tướng kia:

-Các người lập tức quay lại trong doanh, không chế toàn bộ tướng sĩ.

-Vâng!

Nha môn tướng không nói hai lời, nhanh nhẹn nhảy xuống bậc thang, chạy ra khỏi soái phủ.

Chủng Tập tự giễu cợt chính mình. Ai bảo Tào Tháo không định đối phó y? Ngay từ đầu, Tào Tháo đã đối phó với y rồi.

-Hạ Hầu Thượng cấu kết với Tào Bằng, mưu đồ tạo phản. Các người đừng nghe hấn nói xằng.

Y còn chưa dứt lời, Tào Bằng đã nhảy ngay đến trước mặt y.

Khi Tào Bằng đi vào đại sảnh không hề đeo binh khí nhưng lúc này, trong tay hấn không biết tự bao giờ đã có một thanh đoản đao.

Thanh đoản đao kia có lưỡi đỏ sẫm, đao sắc bén.

Chủng Tập lắc mình tránh thoát cái bàn đang lao đến, rút thanh kiếm đeo bên người ra, vung tay đâm về phía Tào Bằng.

Chỉ thấy Tào Bằng chột bước nghiêng sang một bên, thanh bội kiếm của Chủng Tập sượt qua. Còn Tào Bằng đã áp sát người Chủng Tập, vung tay lên.

Ánh đao màu đỏ sậm xẹt qua cổ Chủng Tập.

Mũi đao sắc bén gần như không bị bất cứ thứ gì ngăn cản, xuyên qua yết hầu Chủng Tập.

-Đây là một trong ba mươi sáu Thiên Cương đao của Tư không, tên là Viết Thiên Nhân. Hôm nay hãy để Chủng giáo úy tế đao đi.

Giọng nói của Tào Bằng vang lên bên tai của Chủng Tập.

Y mở to mắt, trừng trừng nhìn, gương mặt đầy vẻ không cam lòng. Miệng y phát ra mấy tiếng “Ồi ôi ôi” cổ quái, không thốt nổi thành câu.

-Yên tâm đi, không đến ba ngày nữa, bằng hữu của người sẽ đi cùng với người. Xuống cửu tuyền rồi, người sẽ không phải cô đơn đâu. Chủng giáo úy, chúng ta không có ân oán, chỉ có điều người không nên cản trở đại sự của Tư không.

Chủng Tập ngửa mặt lên trời, nằm dài trong vũng máu.

Hơn mười tên nha môn tướng kia sao có thể là đối thủ của Cam Ninh và Hạ Hầu Lan được? Cam Ninh chẳng khác nào mãnh hổ xuống núi, ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Mỗi một đao giáng xuống đều mang theo sức nặng ngàn cân, không kẻ nào có thể trụ được trước mặt gã hết một hiệp. Còn Hạ Hầu Lan dù không hung mãnh như Cam Ninh nhưng cũng là một võ tướng hạng nhất. Thanh đại đao trong tay y giết các nha môn tướng, máu chảy thành sông.

Nơi nơi đều là thi thể, máu chảy thấm xuống đất.

Trường thủy thừa co mình trong góc, nhìn Tào Bằng đi tới, lớn tiếng hét lên:

-Ta không biết, ta không biết gì cả.

Tào Bằng túm lấy cổ áo của trường thủy thừa, xóc gã dậy.

-Ta không định làm gì người hết. Lần này bản quan đến chỉ là phụng lệnh giết người thôi. Nghe đây, hiện giờ bộ binh doanh và xạ thanh doanh đã hoàn toàn bao vây nơi này. Chủng Tập đã chết, chúng ta cũng không muốn làm khó mọi người. Không muốn chết thì nghe theo lệnh ta làm việc, lập tức vào trong quân xoa dịu các binh sĩ. Lệnh cho mọi người giao vũ khí để lại sau doanh.

-Ty chức hiểu, ty chức hiểu.

Xét về quan hệ thì trường thủy thừa cũng nằm dưới quyền quản lý của Bắc quân trung hậu.

Nghe Tào Bằng nói như thế, sao y có thể không rõ ý của hắn được?

Vì thế, y không nói gì nữa, liền lao ra ngoài đại sảnh, quát to đám quân tốt vẫn đang ngoan cố chống cự trong sân:

-Dừng tay, tất cả dừng tay. Chủng Tập mưu phản, chứng cứ hết sức rõ ràng. Tào trung hầu phụng lệnh của bệ hạ đến đây bắt phản tặc. Chủng Tập đã bị chém đầu, mọi người mau buông binh khí. Tào trung hầu đã nói chỉ hỏi tội tên đầu đảng, không truy xét tông phạm. Mọi người mau dừng tay, ngừng chống cự. Các người đừng sai lầm nữa.

Hạ Hầu Thượng trở lại, đi vào trong đại sảnh.

-Hữu Học, chúc mừng.

-Đại huynh, người ta cùng chung niềm vui mà.

Hai người dứt lời, liền nhìn nhau cười.

Lần này xử lý Chủng Tập, cả hai người hẳn đều có công lớn.

Để bắt được Chủng Tập mà ít phải trả giá nhất, không để đô thành rối loạn, Lý Nho đã hao tâm tổn trí bày ra kế hoạch lần này.

Có thể nói, nếu không phải Lưu Bị tạo phản, thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người, kế hoạch này chưa chắc đã tiến hành thuận lợi như thế.

Nhưng Tào Bằng vẫn khiếp sợ: Không ngờ Lưu Bị lại lợi hại như thế?

Phải biết rằng, Lưu Bị hiện tại còn chưa có sự trợ giúp của Gia Cát Lượng.

Nhưng nhìn cách gã hành quân đánh giặc lại rất có tác phong của danh tướng. Hạ Hầu Uyên hoàn toàn bị Lưu Bị áp chế, bị gã dắt mũi dẫn đi. Được rồi, có thể nói là Hạ Hầu Uyên kém cỏi đi.

Nhưng còn Tào Nhân thì sao?

Bị bại trận dưới tay Lưu Bị. Ngay cả thứ sử Từ Châu là Từ Lý cũng bị gã giam chân.

Tào Bằng không biết làm sao để hình dung sự kinh ngạc của hắn, bởi trong ấn tượng của hắn, ngoài chuyện giở dùi người, giở mua lòng người ra, Lưu Bị dường như chỉ có một bản lĩnh lớn nhất, gói gọn trong một chữ: Khóc! Nhưng giờ nghĩ lại, Lưu Bị là người có thể khiến tam quốc rơi vào thế chân vạc, từ một hán tử lang thang không chốn dung thân trở thành Hán Chiêu Liệt Đế vang danh đời sau. Cả một giang sơn to lớn như vậy lẽ nào chỉ dựa vào tài khóc mà có được sao? Ít nhất nhìn từ những hành động của gã ở Nhữ Nam bây giờ, tài năng quân sự của Lưu Bị không hề kém, thậm chí còn có thể nói vào hạng nhất.

Chẳng trách, ban đầu Tào Tháo coi trọng Lưu Bị như thế.

Người này thật sự có bản lĩnh!

Chỉ riêng chiêu thức Càn khôn đại na di ấy, đủ khiến kẻ khác phải nỗ lực gã mấy lần rồi.

-Bá Nhân, đốt đèn lên.

Tào Bằng nhìn sắc trời, nhẹ giọng nói.

Hạ Hầu Thượng gật gù đầu, lập tức phân phó hạ nhân.

Lúc này, trời đã tối rồi!

Đèn lồng màu đỏ chậm rãi thấp sáng ỏi bảo.

Tào Bằng đứng trên bậc thang, ra sức hít một hơi khí lạnh, tinh khiết.

Hắn quay đầu nói với Cam Ninh:

-Tối nay, e rằng Hứa Đô khó tránh khỏi cảnh máu chảy thành sông!

-Đúng vậy!

Cam Ninh nghiêm nghị, gật gù đầu.

-Chỉ có điều, qua đêm nay, mặc dù thế phụ có thể dẹp sạch các chương ngại vật nhưng thanh danh e rằng sẽ... Thế phụ chắc cũng không còn cách nào khác.

Phía Hứa Đô, hơn mười tiếng động cùng vang lên.

Tiếng động chói tai vang lên quanh quẩn trong bóng đêm, mãi lâu chưa chấm dứt.

Tào Bằng nhíu mày, lăm bắm:

-Bắt đầu rồi!

301. Chương 285: Gặp Lại Hán Khuyển

Thật ra, trong thành Hứa Đô hoàn toàn không có dấu hiệu hỗn loạn.

Kể từ sau khi chiến sự Nhữ Nam diễn ra, Hứa Đô bắt đầu áp dụng lệnh cấm vào ban đêm. Đêm xuống, phố xá đóng cửa, cửa hàng nghỉ buôn bán. Nếu người đi ngoài đường không có lệnh bài, một khi bị phát hiện sẽ bị thẩm tra. Nhẹ thì bêu ngoài phố, nặng thì thậm chí có thể bị nhốt, đánh trong lao tù, cũng có nơi phạt lao động hoặc phạt tiền. Trong thời điểm đặc biệt này, người thông minh nhất định sẽ không tùy tiện phạm pháp. Sau khi màn đêm buông xuống, mọi người đều nên ngoan ngoãn ở cả trong nhà.

Một đội binh mã tiến vào đô thành, lặng lẽ triển khai hành động. Ngoài cửa Dục Tú, trước phủ tướng quân phiêu kỵ, một đám quân sĩ dũng mãnh như lang như hổ phá tan cửa chính, khống chế chặt chẽ toàn phủ đệ.

Sau khi vào thu, sức khỏe của Đồng Thừa không ổn lắm.

Kể từ sau khi trận chiến Nhữ Nam xảy ra, y luôn lo lắng, liên tiếp mấy ngày nằm liệt giường, không dậy nổi.

Chợt nghe trong phủ có tiếng náo loạn, Đồng Thừa vội vàng hỏi:

-Có chuyện gì thế?

-Lão gia, có chuyện lớn không hay rồi. Phủ đã bị bao vây rồi.

-A?

Đồng Thừa quá sợ hãi, vội vàng lệnh thị tỳ nâng y đứng lên, khoác áo ra khỏi phòng ngủ.

Trong phủ phiêu kỵ, tiếng la khóc khắp nơi.

Đó là tiếng khóc của các tỳ nữ, gia nô vốn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Ai nấy đều hoảng hốt, mặt mày tái nhợt. Đồng Thừa được thị tỳ nâng tay, vừa đi đến trung các, trước mặt y đã hiện ra một đám quân tốt. Nhìn từ trang phục của bọn họ thì dường như đây là quân của xạ thanh doanh.

-Các người làm gì mà dám xông vào phủ phiêu kỵ?

Đồng Thừa kinh sợ, lớn tiếng quát hỏi.

Viên tướng đứng đầu đi lên trước:

-Mỗ gia là Hạ Hầu Ân, tư mã xạ thanh, phụng lệnh Tư không đến hỏi thăm sức khỏe của phiêu kỵ tướng quân.

-Hạ Hầu Ân, người....

Đồng Thừa tức giận đến run giọng, phần nộ quát:

-Tào tư không bảo người làm như thế để hỏi thăm bản tướng quân sao?

-Không phải như thế này thì An Tập tướng quân muốn như thế nào?

Một giọng nói sang sảng vang lên, quân tốt tách ra một lối đi.

Chỉ thấy Tào Tháo dưới sự bảo vệ của Diển Vi và Hứa Chử đang tiến đến.

An Tập tướng quân là chức quan của Đồng Thừa từ năm Hưng Bình thứ hai. Đồng Thừa vốn là bộ khúc của Ngưu Phụ, bộ tướng của Đồng Trác, là cháu rể của Đồng Thái hậu. Làm sao y có thể nương nhờ Đồng Trác cũng là có cơ duyên mà ra cả. Tuy nhiên, sau khi Đồng Trác chết, chuyện Đồng Thừa nhận Đồng Thái hậu không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại y còn được trọng dụng.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Mẫu thân của Hán Đế Lưu Hiệp là Vương mỹ nhân, đã qua đời từ rất sớm. Năm xưa, Linh Đế còn tại vị, Đồng thái hậu đã một tay chăm sóc Lưu Hiệp. Trưởng tử của Linh Đế là con của Hà hoàng hậu, được đại tướng quân Hà Tiến ủng hộ, sau này lại được chọn vào ngôi vị hoàng đế. Đồng thái hậu vẫn luôn hy vọng Lưu Hiệp đăng cơ, cho nên luôn ủng hộ y. Cũng chính vì như thế, Đồng Thừa được Lưu Hiệp trọng dụng,

sau này con gái của Đồng Thừa còn gả cho Lưu Hiệp, trở thành quý nhân trong cung. Đồng Thừa cũng vì thế mà trở thành quốc trượng.

Vừa nhìn thấy Tào Tháo, Đồng Thừa giật mình.

-Tào Tư không làm vậy là có ý gì? Tại sao ngài lại ở đây?

-Nếu ta không đến, chỉ sợ đầu ta đã được dâng lên cho Viên Thiệu rồi thôi.

-Tư không nói vậy là có ý gì?

-Hừ, ta nghe nói tướng quân An Tập gần đây hay qua lại thân thiết với một số người, thường xuyên bàn bạc chuyện gì đó ở nhà. Ta đặc biệt tới đây để hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì?

-Tư không, gần đây sức khỏe Thừa không tốt, không hay giao thiệp với người khác.

-Thật vậy sao?

Gương mặt Tào Tháo chợt trở nên dữ tợn, y lạnh lùng nói:

-Tịch thu cho ta!

Đồng Thừa còn chưa kịp nói gì, Điển Vi và Hứa Chử đã dẫn theo Hồ Bôn xông vào trong phủ.

-Tào Mạnh Đức, người vô cớ xông vào nhà ta, còn làm càn như thế, sớm muộn gì người cũng phải giải trình trước mặt bệ hạ thôi.

Tào Tháo cười lạnh một tiếng, không thèm nghe Đồng Thừa rít gào hay quát hỏi, quét mắt nhìn đám gia nhân đứng sau lưng Đồng Thừa. Đôi mắt Tào Tháo bắt thần nheo lại.

-Các người có ai biết chuyện này không?

Gia nhân trong nhà nhìn nhau, ngơ ngác, không biết nên làm thế nào cho phải.

-Người nào nói ra bí mật của Đồng Thừa, ta sẽ đáp ứng người đó một chuyện.

Y còn chưa dứt lời, một người thanh niên chợt nói:

-Tư không, ta biết.

-Đồng Khánh, người muốn thế nào?

Đồng Thừa hoảng sợ, vội vàng quát lớn.

Người thanh niên kia chính là thư đồng của Đồng Thừa, tên là Đồng Khánh.

Chỉ thấy tròng mắt của Đồng Khánh xoay chuyển, gã nói:

-Có phải chỉ cần ta nói ra, chuyện gì ngài cũng đáp ứng đúng không?

-Đúng vậy!

-Tiểu nhân không cầu chuyện khác, chỉ xin Tư không có thể ban Phong Diên cho tiểu nhân làm vợ, là tiểu nhân đã thỏa lòng rồi.

-Phong Diên?

Tào Tháo sững sốt, quay đầu nhìn Đồng Thừa.

Có người tiến lên bẩm báo:

-Phong Diên chính là một tiểu thiếp Đồng Thừa mới nạp về.

-Đồng Khánh, người to gan lắm.

-Bắt y câm miệng lại đi.

Tào Tháo quát to một tiếng, chỉ thấy hai tên tiểu giáo đi lên, dùng vải bố nhét vào miệng Đồng Thừa.

-Kể từ đầu năm tới nay, Đồng phiêu kỵ thường xuyên bí mật triệu kiến các quan viên trong triều. Mặc dù tiểu nhân không biết có chuyện gì nhưng thấy bọn họ lén lút, còn viết cái gì đó lên một mảnh lụa trắng nữa. Sau này, tiểu nhân có để ý một chút, lại phát hiện Đồng phiêu kỵ tướng quân giấu mảnh lụa trắng đó ở một nơi bí mật trong phòng ngủ. Tiểu nhân nguyện dẫn đường, dâng mảnh lụa đó cho Tư không nhưng không biết Tư không có đồng ý đáp ứng chuyện vừa rồi không?

-Đương nhiên!

Gương mặt Tào Tháo lộ ra vẻ dữ tợn.

Y xua tay ra hiệu, bảo người theo Đồng Khánh vào sau tòa nhà.

Chỉ một lát sau, Đồng Khánh đã mang miếng lụa trắng tới.

Đồng Thừa vừa nhìn thấy đã kinh hãi, song chường chợt dùng sức, giẫy người ra khỏi tay mấy tên quân giáo, lao về phía Đồng Khánh. Nhưng y còn chưa kịp tiến lên, Hứa Chử đã bước lên trước một bước, đá một cước vào chính giữa ngực y. Một cước này vừa giáng xuống, Đồng Thừa đã phun máu tươi, ngã xuống đất. Trong lịch sử, trong sự kiện Y Đái chiếu, thái y Cát Bình âm mưu hạ độc Tào Tháo.

Nhưng giờ đây, do Tào Bằng xuất hiện, phá hoại vụ án trộm binh giới của Chung Tập, khiến cho Tào Tháo giữ được thế chủ động ngay từ ban đầu.

Kể từ tháng tư, từ khi Tào Chân bắt đầu phát giác những hành động lạ thường của đám người Chung Tập, đến hôm nay mọi sự mới bùng phát.

Trong Y Đái chiếu bao gồm bốn mươi ba người, toàn bộ đều bị Tào Tháo bắt giữ. Trong đó có cả Thiên tướng quân Vương Phục, Chiêu Tín tướng quân Ngô Lan và nhiều trọng thần trong triều. Ngoài Lưu Bị đã trốn thoát và Mã Đằng đã trở về Tam Phụ ra, các thành viên của Y Đái chiếu không thoát được một ai cả.

Đêm đó, Tào Tháo dẫn Hồ Bôn xâm nhập vào trong cung, lấy cớ Đồng quý phi dùng lời tà mị mê hoặc mọi người, âm mưu tạo phản, không quan tâm nàng đang hoài thai, chém chết luôn.

Ngay sau đó, Tào Tháo lại hạ lệnh Tào Nhân đảm nhiệm chức vệ úy, điều ba nghìn người làm Vũ lâm quân, canh giữ cửa cung, không cho bất cứ kẻ nào tùy tiện ra vào.

Ngày thứ hai, Tào Tháo hạ lệnh đem tất cả những người có tên trong Y Đái chiếu ra chém chết, tru di cả nhà.

Bốn mươi một gia đình gần như tất cả đều có người là trọng thần trong triều.

Tất cả có hơn hai ngàn người bị chém chết ngoài thành Hứa Đô.

Thượng thư lệnh Tuân úc và bọn Khổng Dung đều đứng ra cầu xin.

Tuân Úc nói thẳng: Nếu như giết toàn bộ cả bốn mươi một vị trọng thần, chỉ sợ rằng triều đình sẽ bị tê liệt.

Nhưng ở vào thời điểm này, Tào Tháo tuyệt đối không nhân từ hay nương tay một chút nào. Sau khi nghiêm khắc bác bỏ ý kiến của Tuân Úc, y vẫn hạ lệnh khai đao xử trảm như trước.

Nhất thời, cả tòa thành chấn động!

Ngày hôm sau khi Tào Bằng trở về Hứa Đô, mọi chuyện đã rồi.

Ngoài cửa thành, vô số đầu người bị treo dọc theo tường thành. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cảnh tượng vừa dữ tợn, vừa đáng sợ.

Bãi cỏ lau màu trắng nhuộm đỏ.

Người nhìn mà khiếp sợ!

Tào Bằng thâm than trong lòng: Kể từ tối nay thôi, Tào Tháo sẽ trở thành kẻ địch của người trong thiên hạ!

Nhưng Tào Bằng có thể hiểu được Tào Tháo.

Cho đến giờ, Tào Tháo vẫn hoàn toàn chưa có âm mưu soán ngôi. Tất cả những gì y làm chỉ là để phục hưng Hán thất, làm một thần tử phục hưng nước nhà như Hoắc Quang. Chẳng qua, Tào Tháo sinh không gặp thời. Hán thất dù còn nhưng tâm đã tàn. Mọi người bày mưu tính kế đều là để tranh giành binh quyền, vì lợi ích cả. Kể cả những người như Đổng Thừa phần lớn cũng chỉ vì muốn có thêm binh quyền và lợi ích mà thôi.

Trận quyết chiến với Viên Thiệu đang hết sức căng thẳng.

Nhưng ngay trong phe của Tào Tháo lại có những kẻ đạo chích đang hoành hành.

Không phải có một câu thế này sao?

Nhượng ngoại tất tiên an nội! (Bình định nội bộ trước khi kháng ngoại)

Tào Tháo cũng không còn sự lựa chọn nào khác, bởi nếu giữ những người này lại, ắt bọn họ sẽ trở thành hiểm họa. Không giết một người để răn đe cả trăm người, khó có thể tránh được chuyện sẽ có người nhân cơ hội làm càn. Người xem đi, bọn họ tạo phản mà có làm sao đâu, Tào Tháo cũng đâu có thể làm gì được bọn họ, ta cũng có thể làm phản thôi.

Những cách nghĩ như thế rất có thể sẽ xảy ra, Tào Tháo không thể không đề phòng.

Nhưng nếu như thật sự đại khai sát giới...

Tào Bằng khẽ thở dài, thúc ngựa đi qua cửa thành.

Một chiếc xe ngựa từ trong thành Hứa Đô chậm rãi đi ra. Khoảnh khắc đi qua Tào Bằng, chiếc xe chợt dừng lại.

-Tào trung hầu!

Từ trong xe vang lên một giọng nói khe khẽ.

Tào Bằng ghì cương ngựa, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy màn xe vén lên, một thiếu niên đi từ trong xe ra.

-Lâm Nghi hầu?

Khi Tào Bằng vừa nhìn thấy rõ mặt thiếu niên kia, vẻ mặt hắn chợt lộ vẻ lạ lùng.

302. Chương 286: Giả Hủ Quy Hàng

Tào Tuấn vội vàng đến rồi lại vội vàng đi.

Lần gặp gỡ trong lễ mừng dương này không mang lại nhiều niềm vui lắm cho Tào Bằng, mà thất vọng thì lại nhiều. Hai năm trước, bọn họ kết nghĩa trong ngục, tiểu bát nghĩa nghĩa khí ngất trời. Vậy mà hai năm sau, Chu Tán đã qua đời, cái tên tiểu bát nghĩa biến thành một danh xưng hư ảo.

Nhìn lại thì thấy tinh thần Tào Tuấn cũng không tốt lắm.

Quân Viên Thiệu tiến vào Lê Dương. Tào Tháo hạ lệnh Vệ Khải phải tăng cường trấn an Quan Trung. Đồng thời, để tránh bị địch giáp công hai mặt, Tào Tháo phái Trương Ký làm sứ giả, đi Lương Châu trấn an Mã Đằng. Dù biết rõ Mã Đằng có tên trong danh sách Y Đái chiếu, thế nhưng Tào Tháo cũng không có cách nào khác.

Tình huống lúc này, y không được phép tuyên chiến với Mã Đằng. Tào Tháo có thể chắc chắn rằng nếu như y khai chiến với Lương Châu thì Viên Thiệu ắt sẽ động binh với Hứa Đô. Đến lúc đó, Tôn Sách ở Giang Đông và Lưu Biểu ở Kinh Châu nhất định sẽ xuất binh theo. Với khả năng hiện nay của Tào Tháo, y không thể nào đồng thời chiến đấu mấy nơi một lúc. Vì thế, kế sách của Tào Tháo là tập trung lực lượng đối phó với Viên Thiệu trước tiên. Đánh bại được Viên Thiệu thì sẽ khiến những kẻ khác sợ hãi.

Tào Tuấn lần này về Hứa Đô chính là vì chuyện này.

Hắn vội vã đi gặp Chung Lạc ở lễ mừng dương rồi lại vội vã đi Trường An.

-Mọi người đều thật bận rộn!

Ngồi trong đình viện tại gia nhìn gió thổi mây bay, Tào Bằng không khỏi thở dài một tiếng, còn Đặng Phạm thì gật đầu liên tiếp.

-Tư Không có lệnh, đợi sau khi cha ta trở về thì sẽ để cho cha ta đi tới Kỳ huyện để quy tông nhận tổ.

-Đây là việc tốt.

-Chuyện tốt sao?

Tào Bằng gãi đầu, hạ giọng nói:

-Đại Hùng, người biết bên ngoài người ta nói ta thế nào không?

-Việc này...

Đặng Phạm có chút ngần ngừ, ngậm miệng không nói.

-Đều nói cha ta là giúp kẻ xấu làm điều ác, còn nói ta là tiểu Tào tặc.

Lão sư còn phái người đưa tin, hỏi ta nguyên nhân sự tình. Nhưng làm sao ta có thể giải thích nguyên nhân được đây? Trong chuyện này vốn không có ai đúng ai sai. Nếu như Tư Không có một chút nhân từ hay nương tay nào thì sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Chắc chắn lúc này Tư Không còn phải chịu nhiều tai tiếng hơn ta.

-Ừ!

Từ trước tới nay, Đặng Phạm đều không nói nhiều. Khi ở cùng với Tào Bằng, đa phần gã chỉ lắng nghe.

-Đúng rồi. Tình hình bên ngoài thế nào?

-Mọi chuyện ở Việt kỵ binh đều bình thường, Bộ giáo úy cũng tận tâm làm hết trách nhiệm, có thể thấy được hấn thực sự có lòng.

Đối với người này thì Tào Bằng không hiểu rõ lắm, thậm chí trong trí nhớ của hấn cũng không có ấn tượng gì về người này. Nhưng nếu hấn đã có thể đạt đến chức thị trung, làm đến chức việt kỵ giáo úy thì đủ chứng minh là Tào Tháo rất tín nhiệm hấn.

Thực ra, tới giai đoạn này, Tam Quốc Diễn Nghĩa không còn giúp nhiều cho Tào Bằng được nhiều lắm. Rất nhiều lúc hấn phải tự mình phán đoán để nhận biết nhân vật trong thời đại này. Ví dụ như Lưu Bị, Trần Quân, Quách Gia... Nghĩ đến đây Tào Bằng không khỏi thở dài một tiếng. Hấn tựa vào thanh cột trụ ở hành lang, nhìn lên trời cao, thật lâu không nói gì. Tuy nói trong tiểu bát nghĩa, quan hệ giữa hấn và Đặng Phạm rất tốt, nhưng trước sau đều không thể so sánh với mối giao tình không chút giấu diếm giữa hấn với Vương Mãi. Giữa hấn và Đặng Phạm dường như có chút khoảng cách, nhưng lại không thể nói rõ là gì.

-A Phúc!

-Hả?

-Có thể rèn giúp ta một cây mâu không?

Từ lúc kết nghĩa tới nay, đây là lần đầu tiên Đặng Phạm đưa ra lời thỉnh cầu.

Tào Bằng ngồi thẳng người, nói khẽ:

-Làm sao vậy?

-Không tiện tay. Cảm giác có phần hơi nhẹ. Từ đầu năm, ta đã cảm thấy chuyện này. Nhưng mà người vẫn luôn bận rộn ngược xuôi nên ta không tìm được cơ hội nói với người.

-Người đứng lên.

Tào Bằng nhú mày, đứng dậy nói với Đặng Phạm.

-Luyện thử khai môn bát thức cho ta xem.

Đặng Phạm đáp một tiếng, thân người uyển chuyển, luyện một bài kim cương bát thức trong sân.

Tào Bằng loáng thoáng cảm thấy quyền thuật của Đặng Phạm đã tiến bộ rất lớn. Hắn quan sát chăm chú một hồi rồi nhẹ nhàng gật đầu. Đợi đến khi Đặng Phạm luyện xong bài quyền và đi tới trước mặt mình, Tào Bằng mới nói:

-Chẳng trách người cảm thấy không vừa tay. Cơ bắp của người đã phát triển, khí lực cũng tăng thêm quá nhanh. Đại Hùng, xem ra gần đây người cũng cố gắng không ít, dường như sắp đột phá rồi. Như vậy đi. Chờ sau khi người hoàn toàn đột phá, ta sẽ bảo cha ta rèn cho người một cây trường mâu, đoán chừng lúc đó cơ bắp của người cũng ổn định rồi.

-Được!

Đặng Phạm lại trở lại vẻ trầm lặng lúc trước, ngồi xuống một bên. Đúng lúc này, chợt có gia thần vào bẩm báo, nói bên ngoài phủ có người đưa tới hai con chó, mời Tào Bằng xác nhận.

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi:

-Là người nào đưa tới?

-Người đó không nói gì. Chỉ nói sau khi gặp mặt công tử thì sẽ nói rõ tình hình.

-Người đó đâu?

-Đang chờ ở ngoài cổng.

-Đại Hùng, chúng ta đi xem.

Tào Bằng đứng dậy cùng Đặng Phạm đi ra ngoài. Trên đường đi, họ gặp Bộ Loan đang phải ra ngoài, vì thế nàng cũng đi theo Tào Bằng ra cửa.

Đứng bên cạnh người gác cổng có một thiếu niên, nhìn cũng khá cao, da màu đỏ đồng, thân hình cường tráng, mày rậm, mắt to. Y mặc áo vải xám có phần hơi bạc, nhưng rất sạch sẽ. Đầu tóc y rối bù, bên sườn đeo một cái túi da đựng đao. Dưới chân y để một cái giỏ, bên trong có hai con chó nhỏ màu trắng còn chưa mở mắt, hình như mới sinh chưa lâu.

-Công tử. Mấy con chó nhỏ thật đáng yêu.

Tào Bằng khẽ mỉm cười, trong lòng chợt cảm thấy hồi hộp.

Hắn không biết nhiều về chó. Nhưng kiếp trước hắn có một người bạn từng là nhân tài trong đội chó nghiệp vụ, rất yêu thương chó. Khi hai người gặp mặt thường bàn luận về chuyện này. Vì thế, mặc dù Tào Bằng không biết nhiều nhưng cũng có chút hiểu biết. Hai con chó nhỏ màu trắng này có lẽ là loại chó tuyết ngao thuần chủng. Ở thời hậu thế, loại chó này gần như đã tuyệt chủng. Một con tuyết ngao như vậy mà không thuần huyết đã có thể bán được ít nhất mấy trăm vạn. Còn nếu là một con tuyết ngao thuần huyết thì có thể nói là vô giá.

-Người là...

Người thiếu niên nhìn lướt qua mấy người trong nhà. Tào Bằng lập tức hiểu ra, xua tay ra dấu bảo gia nô tránh đi.

Hắn không hề sợ người thiếu niên này bất ngờ hành thích mình. Với trình độ hiện nay của Tào Bằng, người thiếu niên này không phải đối thủ của hắn.

-Tiểu nhân tên là Vương Song, là khuyến nô của phủ Lâm nghi hầu. Lâm nghi hầu nói, trước kia Lâm nghi hầu từng nợ công tử một đôi khuyến nên bảo tiểu nhân mang tặng công tử đôi khuyến. Hai con chó này là do con Bạch Long mà Lâm nghi hầu yêu quý mới sinh. Lâm nghi hầu sợ là công tử không biết cách dưỡng khuyến nên bảo tiểu nhân ở lại để huấn luyện chó cho công tử.

-Lâm nghi hầu?

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên. Hắn không thể nhớ được Lưu Quang nợ hắn hai con chó khi nào. Sau một hồi kinh ngạc nhìn Vương Song, Tào Bằng chợt gật đầu:

-Đã như vậy thì người hãy ở lại đi. Tiểu Loan, đi lo cho Vương Song một cái khóa viện để y phụ trách dưỡng khuyển. Đúng rồi, nếu Lâm nghi hầu tặng người cho ta thì chắc người là một người dưỡng khuyển giỏi.

-Không dối công tử, ba đời nhà tiểu nhân đều dưỡng khuyển. Phụ thân của tiểu nhân là người dưỡng khuyển giỏi nhất, năm xưa ở Trường An có danh xưng là khuyển vương. Ngoài trừ con Bạch Long của Lâm nghi hầu còn có mấy con đầu khuyển khá nổi tiếng đều là do một tay phụ thân đào tạo ra. Nhưng có điều khi rời Trường An, phụ thân bị trùng tên bay lạc nên năm ngoái đã qua đời. Bản lĩnh khác thì tiểu nhân không dám nói. Nhưng nếu nói về tài dưỡng khuyển thì tiểu nhân mà đứng thứ hai thì không có ai thứ nhất.

-Thật không?

Nhìn Vương Song tự tin tràn đầy, Tào Bằng mỉm cười.

-Vậy thì ta sẽ sai người đem những con đầu khuyển trong phủ giao cho người. Người giúp ta huấn luyện cho tốt.

-Vâng!

Vương Song ôm lấy cái giỏ rồi đi theo sau Bộ Loan, vào trong nhà.

-A Phúc, nhưng người này là do Lâm nghi hầu đưa tới.

Trong đầu hần hiện ra một người có cặp mắt đen, mang theo một chút cầu khẩn và khát vọng. Tào Bằng hạ giọng nói:

-Không việc gì đâu. Lưu Quang tặng ta chó, không có ý gây rối gì đâu. Thực ra tên kia cũng đáng thương. Hần xung đột với đám tiểu nhân trong cung, suốt ngày hực hặc với nhau. Chúng ta tuy không cùng một phe nhưng mà... Không có gì đâu. Ta sẽ bảo người chú ý đến Vương Song. Nếu như y có ý đồ gây rối gì thì ta sẽ sai người xử lý y ngay.

-Như vậy cũng được.

Đặng Phạm đột nhiên cười nói:

-Nhưng mà hai con chó đó cũng không tồi.

-Vậy chúng ta đi xem xem sao?

Tào Bằng nói rồi kéo Đặng Phạm ra ngoài. Đặng Phạm cười lớn rồi đi theo, hai người đuổi theo Bộ Loan.

Trời đã tối, trong phủ Lâm nghi hầu, Lưu Quang đang ngồi đọc sách trong phòng khách.

Lão Mạc cất bước đi vào, Lưu Quang vội bỏ sách xuống hỏi:

-Lão Mạc, hần có nhận không?

-Nhận!

-À?

-Lão nô tận mắt nhìn thấy Vương Song vào Tào phủ, sau đó không thấy đi ra.

Gương mặt hơi nhợt nhạt của Lưu Quang thoáng cười. Gã gật đầu, hạ giọng nói:

-Nhận là tốt rồi.

-Nhưng hầu gia... Tiểu tặc kia là tâm phúc của lão tặc. Ta nghe nói hần lòng lang dạ sói, hơn nữa còn rất mưu trí, sớm muộn gì thì cũng trở thành kẻ địch của chúng ta. Ngài hà tất gì phải thân cận với hần như vậy? Nếu như bệ hạ nghe được chỉ sợ là sẽ bất lợi cho hầu gia.

Lưu Quang trầm mặc! Sau một lúc lâu, gã hạ giọng nói:

-Ta biết chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ thù. Nhưng trước khi chúng ta quyết một trận tử chiến thì ta hy vọng có thể cùng hần trở thành bằng hữu. Việc này không có liên hệ gì đến chuyện giữa ta với Tào tư không, chỉ là tâm ý của riêng ta mà thôi. Lão Mạc, ta thật sự rất muốn tìm một người bằng hữu. Ta cũng không biết vì sao, nhưng có điều ta hy vọng có thể trở thành bằng hữu với hần. Cho dù một ngày

nào đó, ta và hán quyết chiến sống mái với nhau, ta cũng không hối hận! Nếu bệ hạ vì vậy mà không tin ta thì cũng tùy người thôi.

Lão Mạc nhìn Lưu Quang không nói gì. Lão hiểu rõ Lưu Quang, cũng biết rõ tính tình của Lưu Quang. Ngay từ nhỏ, Lưu Quang đã ở cùng với Hán Đế, từ thời thiếu niên đã bảo vệ Hán Đế, gánh vác nhiều trách nhiệm trên vai. Lão Mạc chưa bao giờ thấy Lưu Quang vui vẻ cười đùa, cũng biết gã không hề có một người bằng hữu nào. Mặc dù là Hán Đế, tình cảm của gã cũng còn xa mới vượt ngoài mối thân tình của người cùng gia tộc. Có lẽ đối với Lưu Quang mà nói, có được một bằng hữu đúng là một chuyện tốt, mặc dù người bằng hữu này tương lai có thể trở thành kẻ thù sinh tử của gã. Nhưng ít nhất ở hiện tại, gã có thể có một bằng hữu, đời này coi như là không có gì hối tiếc.

Không biết vì sao trong lòng lão Mạc cảm thấy buồn bã, con mắt bỗng dưng ươn ướt.

Tháng mười năm Kiến An thứ tư, Viên Thiệu phái người chiêu hàng Trương Tú lần nữa. Trương Tú cũng có ý quy thuận Viên Thiệu, nhưng lại bị mưu sĩ Giã Hủ dưới trướng ngăn cản.

-Quân sư. Bây giờ Viên Thiệu thế đang lớn, lại có ý muốn chiêu nạp ta. Vì sao không quy hàng ông ta chứ?

Giã Hủ nói:

-Nhớ ngày đó, Viên Thiệu ngay cả huynh đệ của mình là Viên Thuật cũng không dung tha. Tướng quân quy thuận hán thì liệu có thể bảo đảm là Viên Thiệu sẽ trọng dụng người chứ?

-Việc này...

-Viên Thiệu bề ngoài khoan dung độ lượng nhưng lại không có ý chí của quốc sĩ thiên hạ. Tướng quân là người đại tài. Nếu phải quy thuận Viên Thiệu, thì theo ý kiến của Hủ, chẳng bằng quy hàng Tào công. Ta biết rõ tướng quân lo lắng chuyện gì. Đơn giản là trước kia ở sông Dục Thủy, tướng quân đã giết chết trưởng tử của Tào công là Tào Ngang. Chuyện tướng quân quy thuận là quốc sự. Chuyện Tào Ngang bị giết thực ra chỉ là tư oán. Nếu như Tào công ngay cả việc quốc sự lẫn tư oán còn không thể phân rõ thì ông ấy cũng không thể có được thành tựu như ngày hôm nay. Vì thế nhất định ông ấy sẽ tiếp nhận tướng quân.

Trương Tú không khỏi có chút chần chừ.

Giã Hủ thấy Trương Tú lay động thì vội vàng khuyên can lần nữa.

-Tào Công thừa lệnh vua sai khiến chư hầu là để thống nhất thiên hạ. Tướng quân hàng là hàng Hán thất, danh chính ngôn thuận, không người nào có thể trách cứ ngài được. Hiện nay, Tào công dù không hùng mạnh như Viên Thiệu, nhưng cũng chính vì thế nên ông ấy lại càng dễ dàng tiếp nhận tướng quân, thậm chí trọng dụng tướng quân. Ngược lại, nếu tướng quân đến quy hàng quân đội hùng mạnh của Viên Thiệu, người đã có vô số chiến tướng thì làm sao có thể hậu thuẫn cho mình tướng quân được? Thứ ba, Tào công có chí hướng cao xa, càng cần tiếng tăm. Cũng vì vậy, ông ta sẽ tiếp nhận tướng quân. Nếu tướng quân đồng ý, Hủ nguyện đi trước tới Hứa Đô làm thuyết khách với Tào công để tướng quân không phải lo lắng sau này.

Trương Tú trầm ngâm hồi lâu cuối cùng cũng gật đầu bằng lòng.

Sau đó, Giã Hủ thu dọn hành trang, mang theo trưởng tử Giã Mục, con nuôi Giã Tinh đi tới Hứa Đô.

Giã Hủ có hai người con. Trưởng tử Giã Mục vẫn luôn theo gót Giã Hủ. Con thứ Giã Phóng hiện giờ đang tận sức trong quân Trương Tú. Còn nghĩa tử Giã Tinh, tự Thối Chi, năm nay vừa mới mười tám, là người giỏi võ. Phụ thân của Giã Tinh vốn là bạn tốt của Giã Hủ, sau đó cả gia đình bị người Khương tập kích, giết hết. Giã Tinh được phụ thân giấu trong một giếng nước, về sau chạy thoát được. Sau khi Giã Hủ nhận được tin tức liền mang người tới cứu viện nhưng đã quá muộn. Sau này, Giã Tinh được Giã Hủ tìm thấy, liền ở lại bên cạnh Giã Hủ. Tuy hai người không phải phụ tử nhưng ân nghĩa như ruột thịt.

Lần này, Giã Hủ đến Hứa Đô, ngay cả Giã Phóng cũng không dẫn theo cũng vì muốn trấn an tinh thần của Trương Tú. Mặt khác, có thể thấy được, hán thật sự rất yêu thương Giã Tinh. Mãn Sủng tiếp đãi Giã Hủ, đồng thời cấp báo về Hứa Đô.

Sau khi Tào Tháo biết tin liền vội bảo Mãn Sủng đưa Giã Hủ đến.

Tào Tháo thân chinh dẫn quân ra khỏi thành nghênh đón, kéo tay Giả Hủ, nói:

-Văn Hòa đến là để giúp ta dương danh thiên hạ đây.

Ai cũng biết rằng Tào Tháo và Trương Tú có thù không đội trời chung. Bây giờ Trương Tú đến hàng, Tào Tháo có thể mượn cơ hội này để thể hiện khí độ của mình, đồng thời dẹp hết những lời đồn đại của mọi người khi y giết sạch đám người Đồng Thừa.

Giả Hủ hổ thẹn nói:

- Hủ chẳng qua chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, đâu dám được Tư Không coi trọng như thế.

Nay vì đại nghĩa phải đến, không phải công lao của Hủ. Trước khi Hủ đi, Trương tướng quân còn nhiều lần căn dặn rằng sau khi gặp được Tư Không thì nhất định phải nói lời cáo lỗi. Lời này ý là: Trương Tú muốn quy hàng người nhưng lại lo lắng người tìm hấn báo thù.

Tào Tháo nói:

-Hai quân đối đầu, tử thương khó tránh. Cũng là do Bá Loan lo nghĩ nhiều thôi. Bây giờ Bá Loan đến đầu quân, ta như hổ thêm cánh. Ta muốn Bá Loan tiếp tục trấn thủ Uyển Thành, binh mã tướng soái vẫn do hấn điều khiển. Ta sẽ lập tức phái người báo cho Bá Ninh để y liên lạc với Bá Loan.

Dứt lời, Tào Tháo chợt mỉm cười.

-Văn Hòa, người cũng không thành thật rồi.

-Hả?

-Vừa rồi người nói là người vô danh nhưng ta sớm đã biết đến đại danh của người.

-A?

-Từng có người ở trước mặt ta nói rằng Văn Hòa người mưu kế quỷ khóc thần sầu, tính toán rất chu toàn. Còn nói hấn rất hy vọng có thể được báai Văn Hòa người làm thầy.

Giả Hủ nghe được không khỏi giật mình lạnh gáy. Vì khi Tào Tháo nói ra lời này, hấn rõ ràng cảm nhận được một cặp mắt sáng rực đang nhìn hấn chằm chằm.

-Ha ha, Tư Không nói đùa. Hủ làm sao có mưu kế quỷ thần gì. Chẳng qua chỉ là lời đồn nhảm của nhân gian mà thôi. Hủ không nhận nổi, không nhận nổi.

Đôi mắt của Tào Tháo nheo lại, nét tươi cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

-Nếu như chỉ là tin đồn nhảm, ta cũng không tin. Nhưng người nói những lời này là người có thanh danh. Lời hấn nói, ta lại không tin được sao?! Ha ha, Văn Hòa có biết là lời ai nói không?

-Việc này, Hủ không biết.

Tào Tháo càng cười lớn. Ánh mắt y đảo qua mọi người, nói:

-Chư công có biết là lời người nào nói không?

Mọi người đều lắc đầu!

-Chính là cháu họ ta, Tào Hữu Học.

Mọi người vừa nghe xong, lập tức có tiếng xì xầm vang lên. Đôi gò má của Quách Gia chợt giật giật, y nhìn Giả Hủ, chợt nói:

-Nếu như là lời Hữu Học nói thì tất nhiên không sai. Văn Hòa tiên sinh nhất định là người có tài học lớn. Nếu như Văn Hòa tiên sinh có lúc nào nhàn rỗi thì xin chỉ giáo cho kẻ hèn này một chút.

Phải biết rằng Quách Gia là một trong bốn nhân vật mưu sĩ lớn chủ chốt của Tào Tháo.

Tuân Úc lo về nội chính, giỏi về chỉ huy toàn cục. Trình Dục quả quyết, gặp chuyện không hoảng hốt, có thể một mình đảm đương công việc. Tuân Du đứng sau bày mưu lược, tài học xuất chúng hơn người. Còn

Quách Gia lại càng nổi tiếng tức trí đa mưu. Trong bốn vị mưu sĩ lớn này, y được xưng là quý tài, có năng lực xuất chúng nhất.

Lời y vừa nói có hàm ý khiêu khích rõ rệt.

Thanh danh của Giả Hủ cũng không tốt lắm. Lúc trước, hần phục vụ dưới trướng của Đồng Trác. Về sau Trường An gặp loạn, Đồng Trác bị giết. Quân Tây Lương nổi loạn, nói không chừng Hán thất rất có thể sẽ có cơ hội hồi phục. Lúc đó, tư đồ Vương Doãn, thái úy Dương Bưu đều là lão thần chủ chốt. Ngoài ra, còn có Lã Bố rất nghe lời Vương Doãn nữa. Vậy mà chỉ một kế của Giả Hủ khiến cho quân Tây Lương vây lấy Trường An, bức tử Vương Doãn, đánh bại Lã Bố. Sử sách đánh giá, một kế sách này của Giả Hủ đã đánh sập giang sơn Hán thất.

Nhưng thật lòng mà nói, lúc ấy Giả Hủ hiến kế chẳng qua là thuận thế mà làm, cũng là để tự bảo vệ mình. Cho nên về sau, cho dù Lý Thôi, Quách Dĩ chiếm lấy Trường An thì thanh danh của Giả Hủ cũng không vang dội lắm. Thậm chí rất nhiều người không biết Giả Hủ vì muốn tự bảo vệ mình mà hiến kế khiến cho Hán thất suy vong như vậy. Nhưng Tào Bằng lại đánh giá hần rất cao.

Tào Bằng là ai? Hần là danh sĩ viết ra “Bát Bách Tự Văn”, còn có hai bài văn “Ái Liên Thuyết” và “Lậu Thất Minh”, đức hạnh tài giỏi.

Hần là cháu họ của Tào Tháo, từng phá đại án Tuy Dương, rất được Tào Tháo tin cậy. Tuy nói bây giờ hần không có ở Hứa Đô nhưng ai cũng biết, tiền đồ của Tào Bằng vô cùng rộng mở. Hần bái Hồ Chiêu làm sư phụ, thanh danh hiển hách. Hần lại còn nói muốn bái Văn Hòa làm thầy, mọi người sao có thể không kinh ngạc đây?! Nếu đổi lại là người khác thì tuyệt đối không thể có tác động như vậy. Nhưng nếu quả thực là do Tào Bằng nói ra, thật khiến nhiều người giật mình.

Giả Hủ không khỏi có chút nhức đầu. Khi hần quy hàng chỉ muốn khiêm tốn, không hy vọng quá nổi bật trước mặt mọi người. Dù sao trước đây hần có việc tốt việc xấu gì cũng không có người biết hết. Nhưng nào ngờ hần vừa mới đến thì đã bị người ta nắm thóp, dẫn lên đài rồi.

Đau đầu nhất chính là Quách Gia đã tỏ ý không ưng hần. Người đấu với y thì sẽ vi phạm dự tính ban đầu. Người nhượng bộ y thì sẽ khiến người khác xem thường. Khiêm tốn thì khiêm tốn, nhưng Giả Hủ cũng không hy vọng bản thân mình bị người khác xem thường.

-Nếu như Phụng Hiếu có ý thì Hủ sao có thể không theo.

Bị dồn tới đây, Giả Hủ cũng không có đường lui, chỉ biết âm thầm cười khổ.

Lập tức, Tào Tháo tuyên bố phong Giả Hủ làm Đô Đình Hậu, đảm nhiệm Chấp Kim Ngô, làm quân sư cho Tư Không.

Đêm đó, phủ Tư Không bày tiệc rượu lớn khoản đãi Giả Hủ.

Trong bữa tiệc rượu, Giả Hủ không kìm nổi hỏi:

-Xin hỏi, Tào công tử hiện giờ đảm nhiệm chức gì dưới trướng của Tư Không?

303. Chương 287: Bài Hịch Văn Gây Chiến

Cuối tháng mười năm Kiến An thứ tư, Trương Tú quy hàng.

Từ đó, quận Nam Dương bị chia làm hai, tính từ huyện Tự Tắc ở phía bắc thuộc về Tào Tháo, chiếm hai phần ba, ước chừng hai mươi sáu huyện. Huyện Cộng Ngát của quận Nam Dương và Nhương Huyện ở phía Nam thuộc về Lưu Biểu, chỉ chiếm một phần ba diện tích.

Trương Tú quy hàng vẫn gây ra nhiều xáo động.

Trước đây, khi Tào Tháo công phạt Uyển Thành đã chết mất một người con trai, một người cháu, nhưng y không so đo mà vẫn tiếp nhận Trương Tú, thể hiện mình rộng lượng, công tư phân minh. Hơn nữa, sau khi Trương Tú quy hàng, Tào Tháo vẫn cho Trương Tú đóng giữ ở Nam Dương, bảo thái thú Nam Dương là Mãn Sủng trở về Hứa Đô tiếp nhận chức đình úy. Tiếp đó, Tào Tháo lại phong cho Trương Tú làm Dương

Vũ tướng quân đóng quân ở Uyển Thành, còn thu xếp cho con thứ ba là Tào Thực cưới con gái của Trương Tú làm vợ. Lúc này, Tào Thực tuy mới bảy tuổi nhưng tài năng xuất chúng hơn người, rất được Tào Tháo yêu thương. Trương Tú vì vậy mà yên lòng.

Trương Tú quy hàng, lập tức làm xáo trộn kế hoạch của Lưu Biểu.

Lúc này, đám người Mi Chúc từ Hoài Nam đã đến Kinh Tương, xin Lưu Biểu thu nhận.

Sau khi Lưu Biểu suy nghĩ kỹ, liền không phản đối gì, thậm chí còn ôn tồn trấn an đám người Mi Chúc, còn nhường xã Đường Tử cho đám bọn họ đóng trại đó.

Đồng thời, Lưu Biểu cũng bảo Mi Chúc tìm cách liên lạc với Lưu Bị.

Trong thư nói: Người với ta cùng là dòng họ Hán thất, vốn nên giúp đỡ nhau.

Hiện giờ, thiên hạ đại loạn, triều cương Hán Thất suy tàn, gian tặc làm loạn triều chính. Vì thế, xin Huyền Đức nể tình hoàng tộc đến Kinh Châu hiệp trợ.

Đây là một biến cố mà Lưu Biểu không tính trước được. Khi ở Nhữ Nam, gã tuyệt nhiên không nghĩ Trương Tú sẽ quy thuận Tào Tháo.

Hiện giờ, Trương Tú quy hàng khiến cho phía nam của Hứa Đô lập được một lá chắn chắc chắn, đồng thời càng mở rộng cửa Kinh Tương. Bất cứ lúc nào Tào Tháo cũng có thể tiến công đánh Kinh Châu, xử lý Lưu Biểu. Chính vì thế, Lưu Biểu mới nghĩ tới Lưu Bị. Nếu Trương Tú không quy hàng Tào Tháo thì Lưu Biểu tuyệt đối sẽ không thu nhận Lưu Bị. Nhưng giờ dù ông ta có sẵn lòng thu nhận, dường như cũng không còn kịp nữa rồi.

Lưu Bị đã từ Thanh Châu đến Hàm Thành, được Viên Thiệu rất coi trọng. Mà sắp tới Viên Thiệu thảo phạt Tào Tháo, Lưu Bị không dễ dàng rời khỏi Viên Thiệu.

Tóm lại, cục diện dường như trở nên phức tạp hơn.

Tào Tháo ở Hứa Đô bắt đầu bố trí sắp xếp, lệnh cho Thịnh Phách xuất binh đến hai quận Đông Bình và Bắc Hải, mục đích chính là muốn làm lệch hướng chú ý của Viên Thiệu để y không được mạnh động. Mùi hỏa được càng ngày càng nồng nặc hai bên bờ sông Hoàng Hà, thế cục hai bên hết sức căng thẳng.

Tháng mười một, Kỳ Huyện đón trận tuyết đầu mùa của năm Kiến An thứ tư. Trận tuyết không quá lớn nhưng gió tuyết khiến cho trời đột nhiên trở rét.

Tào Bằng theo Tào Cấp đến Tiểu Huyện, để được quy tông nhận tổ. Tuy nhiên việc quy tông nhận tổ không phải là một việc đơn giản.

Người xưa vốn coi trọng họ hàng, dòng họ. Tào Bằng là người từ kiếp sau đến, vốn không thể tưởng tượng nổi chuyện này. Phải đối chiếu người trong cả một thế hệ xem có đúng không, ngày sinh tháng đẻ, những việc đã trải qua cũng như các việc khác nữa. Việc xác nhận mỗi một thế hệ trong gia phả rõ ràng mới được coi như thông qua cửa đầu tiên để quy tông mà thôi. Sau đó, họ hàng còn phải hỏi rõ những sự việc Tào Cấp từng trải qua.

Chờ cho mọi việc đều được xác nhận xong thì mới chọn ngày lành để quy tông nhận tổ.

Chuyện này còn là do có Tào Tháo đốc thúc, chứ nếu không thì càng mất thêm nhiều thời gian. Tào Bằng không sốt ruột lắm. Dù sao Hứa Đô không có chuyện lớn gì, hẳn có thể thả lỏng người, thoải mái ngắm cảnh trí xung quanh Tiểu Huyện, cũng có khi theo Tào Cấp thăm hỏi các bậc đại lão trong dòng họ để tạo mối quan hệ thân thiết.

Dòng họ Tào thị lớn cỡ nào?

Rất lớn!

Theo Tào Đăng tính toán, Tào thị còn phân ra làm ba chi.

Đến thế hệ Tào Tháo, chẳng qua chỉ là tông phòng, cũng chính là con cháu đích truyền, ngoài ra còn phân thêm mười chi nữa. Mà những phân phòng khác nhiều vô số, cũng có hơn mười phòng nữa. Toàn bộ dòng

họ Tào thị cộng lại, chỉ tính riêng con cháu họ Tào đã có hơn một nghìn người, chưa kể đến những mối quan hệ thân thích rắc rối kia.

Tào thị và Hạ Hầu Thị có quan hệ cực kỳ thân mật. Đồng thời, Tào thị còn có quan hệ chặt chẽ với hàng loạt gia tộc Hoa thị khác cùng thời.

Hoa thị hiện giờ không còn hiển hách nữa. Hơn nữa, tông phòng của gia tộc này cũng không nằm ở đất Tiểu Huyện, mà đến từ bên ngoài. Nhưng Hoa thị đã ở Kỳ Huyện lâu năm, thậm chí còn có lịch sử lâu dài hơn cả hai nhà Tào thị và Hạ Hầu thị. Tông phòng của Hoa thị nằm ở huyện Cao Đường, quận Bình Nguyên, người nổi danh nhất bây giờ là thái thú Dự Chương, hiện đang giữ chức Khách khanh ở phủ Tôn Sách, tên là Hoa Hâm - Hoa Tử Ngư. Tuy nhiên, mối quan hệ giữa hai nhánh của Hoa thị đã có chút bất hòa. Hoa thị ở Cao Đường và Hoa thị ở Kỳ Huyện đã sớm đoạn tuyệt, không còn qua lại với nhau nữa.

Hoa thị ở Kỳ Huyện lấy việc chữa bệnh làm nghề chính. Dòng họ có gần ngàn người.

Nghe ra thì cũng không kém cõi, nhưng so sánh với Tào thị và Hạ Hầu thị thì rõ ràng kém xa.

-Người nói Hoa Đà cũng là người nhà Hoa thị?

Tào Bằng kinh ngạc hỏi.

Người trước mặt Tào Bằng là một người thuộc hàng con cháu nhà họ Tào, tên là Tào Dung. Gã là con cháu tông phòng, nhiệm vụ chính là tiếp đãi phụ tử Tào Cấp và Tào Bằng. Hai người ngồi trên lầu tán gẫu nói chuyện phong thổ của Kỳ Huyện, vô tình nói đến các danh gia vọng tộc ở nơi này lúc này.

Nhắc tới vọng tộc thì tất nhiên không thể không bàn tới Hoa thị ở Tiểu Huyện.

-Đúng vậy, y thuật của lão nhân kia cực kỳ cao minh. Hai năm trước, tổ bà sinh bệnh, chính là lão nhân kia đã ra tay chữa trị. Chỉ có điều ông ta quanh năm ở bên ngoài, chu du tứ phương, không thường xuyên ở nhà. Nhưng mà năm ngoái, sau khi từ Niết Dương trở về thì hẳn không ra khỏi cửa. Ta nghe người ta nói ông ta ở nhà biên soạn sách thuốc gì đó, cả ngày đóng cửa từ chối tiếp khách, không gặp mặt bất cứ ai. Lão nhân kia tính tình khá cổ quái. Đang êm đẹp thì cần gì phải viết sách thuốc? Với bản lĩnh của ông ta, mở một y quán ở Đàm Huyện thì thế nào cũng làm ăn thịnh vượng. Thế nhưng ông ta vẫn khăng khăng không chịu, nên đành phải dựa vào sự giúp đỡ của người trong họ. Trước kia nghe người ta nói ông ta đắc tội với một vị đại nhân trong họ nên họ có ý cắt đứt tiền chu cấp hàng tháng của ông ta.

-Nói như vậy, gia cảnh của Hoa Đà không tốt?

-Đâu phải là không tốt, là vô cùng tồi tệ.

Tào Bằng khẽ động lòng. Hắn vẫy tay ra hiệu Hạ Hầu Lan lại gần:

-Cầm danh thiếp của ta đến Hoa phủ một chuyến, nói cho Hoa Đà, hỏi ông ta có muốn đảm nhận chức Thiệu Phủ thái y lệnh hay không. Nếu như ông ta đồng ý thì số y thư truyền thống của Tây Tạng ở Thiệu phủ có thể cho ông ta tùy ý xem xét. Mặt khác, nói với ông ta, tướng phó Trương Cơ đang ở Hứa Đô.

Ở Đông Hán, địa vị thầy thuốc không được xem trọng lắm.

Trong triều đình lập ra hai thái y viện.

Một y viện thường phụ trách chữa bệnh cho dân nghèo. Ví như Hồi Xuân y quán ở Hứa Đô là do thái thường quản lý. Nếu như không có sự chấp thuận của thái thường thái y lệnh thì Tiểu Khôn cũng không được bốc thuốc hành nghề. Người đang nhậm chức thái thường thái y lệnh là Đồng Hiểu, vốn là học sinh của Trương Trọng Cảnh. Người này nhờ Tào Bằng tiến cử, chữa hết bệnh cho Quách Gia mà được đề cử. Đến nay, hắn ở Hứa Đô đã ba năm. Sau khi được Tuân Úc tiến cử chức thái thường thái y viện, đảm nhận chức thái y lệnh, đã làm khá tốt.

Còn thái y viện thứ hai thì thuộc về Thiệu phủ, chuyên chữa bệnh cho cung đình và các gia tộc quyền quý trong triều. Sách thuốc qua nhiều thế hệ được lưu lại trong thái y viện của Thiệu phủ, người thường vốn không thể nào xem được. Thái y viện của Thiệu phủ thoải mái hơn nhiều so với thái thường thái y viện, phúc lợi cũng tốt hơn nhiều, tuy nhiên trách nhiệm lại nặng nề hơn.

Trước đây, thiếu phủ thái y lệnh tên là Cát Bình, nhưng vì liên lụy vào án Y Đại Chiếu cho nên cả nhà bị tịch thu tài sản và xử tội.

Cát Bình chết đi, chức thiếu phủ thái y lệnh không có người đảm nhiệm. Chức vụ này không phải là ai cũng có thể đảm nhận được, không chỉ phải có y thuật cao minh mà còn phải có người ra mặt bảo đảm. Phàm là thái y lệnh tức là người thầy thuốc có y thuật cao nhất. Trước đây, từng có người đề cử Trương Cơ nhưng bị y từ chối. Thái y lệnh của Thiếu phủ hưởng lộc sáu trăm thạch. Mà Trương Cơ từng làm thái thú Trường Sa, bình thường hưởng hai ngàn thạch. Làm sao để một người từng hưởng bổng lộc thái thú hai ngàn thạch quay về nhận chức thái y lệnh sáu trăm lượng, chẳng phải là bị giáng chức sao? Hơn nữa, Trương Cơ không thiếu thốn gì, cho nên cuối cùng y đã không nhận chức này. Cũng vì nguyên nhân như vậy nên chức thái y lệnh của Thiếu phủ vẫn còn khuyết.

Tào Bằng hiểu rất rõ việc này vì trước khi hấn rời khỏi Hứa Đô, Thiếu phủ Lưu Diệp từng tình cờ nói đến Hoa Đà với Tào Cấp.

Những năm cuối thời Đông Hán, khi Trương Trọng Cảnh vẫn còn chưa biết ở phương nào thì đã xuất hiện Đồng Phụng – được xưng tụng tam đại thần y, y thuật cao minh. Trương Trọng Cảnh nổi tiếng với hậu thế về tài chữa bệnh thương hàn. Đồng Phụng thì được xưng là Hạnh Lâm thần ý. Nhưng nếu nói nổi danh nhất thì vẫn chính là Hoa Đà. Ông không giống với Trương Trọng Cảnh, mà thường xuyên ngao du thiên hạ, chữa khỏi rất nhiều chứng bệnh nan y quái lạ, hơn nữa phương pháp cũng hết sức kỳ lạ.

Ông từng viết một bộ “Thanh nang thư” nhưng rồi lại đích thân đốt đi. Hậu thế truyền lại một bộ “Trung Tàng Thư”, nhưng nghe nói không phải là y thuật của Hoa Đà. Đối với lịch sử của ngành y học, đó có thể nói là một tổn thất lớn.

Sách sử nói, Hoa Đà vì không muốn chữa bệnh cho Tào Tháo, cho nên bị Tào Tháo giết chết. Đã sử ghi lại, Tào Tháo đau đầu, Hoa Đà hiến kế mổ đầu chữa bệnh, Tào Tháo nghi ngờ nên cuối cùng đã giết chết Hoa Đà. Nhưng hình ảnh sâu sắc nhất mà Hoa Đà lưu lại trong mọi người chính là chuyện Hoa Đà cắt xương trị độc cho Quan Vân Trường. Đối với chuyện này, từ nhỏ Tào Bằng đã rất thích thú.

Về sau, hấn lại biết được Hoa Đà đã sáng tạo ra Ngũ Cầm Hí, là thủy tổ quyền thuật Trung Quốc. Nhưng có điều Ngũ Cầm Hí thời hậu thế có phải là chân truyền hay không, không ai rõ cả.

Tào Bằng nghe Tào Dung nói đến Hoa Đà thì lòng thầm suy đoán. Thời đại này có được một thầy thuốc tốt thì đúng là một cách hộ mệnh tốt. Nếu có thể lưu Hoa Đà lại thì vẫn có thể xem như là một biện pháp tốt. Ít nhất tương lai Tào Tháo cũng chưa không đến nỗi nghi ngờ mà giết hại Hoa Đà. Chức thái y lệnh không phải là một lựa chọn tồi cho Hoa Đà:

-Hữu Học, người muốn tiến cử Hoa Đà làm thái y lệnh?

304. Chương 288: Giả Hủ Trả Thù

Ở hậu thế có rất nhiều người nghĩ rằng khi người xưa quyết chiến, hai quân đối đầu sau đó đánh giết để quyết phân thắng bại.

Nhưng còn trên thực tế?

Đoạn đầu binh pháp Tôn Tử có nói: chưa chiến mà tính thắng thì phải tính nhiều, chưa chiến mà tính không thắng là do tính ít. Tính nhiều thắng, tính ít không thắng, huống hồ không tính? Ta xem lần này thắng bại đã rõ.

Buổi tối, Giả Hủ và nghĩa tử Giả Tinh ngồi ở sau phủ Chấn Kim Ngô, nhìn cảnh tuyết rơi trong viện, uống rượu, trò chuyện với nhau. Tuyết trắng khiến cho đêm càng yên tĩnh. Gió không mạnh mà có phần dịu dàng. Trong tiểu đình, có một cái lư đang hâm nóng bình rượu. Hương thơm của rượu bay tứ phía khiến người phải thêm thương. Giả Hủ rất thích cảnh này, càng thích hơn là được nói chuyện trên trời dưới đất với hải tử.

Giả Mục không ở nhà. Từ khi Giả Hủ quy phục Tào Tháo thì Tào Tháo cực kỳ coi trọng cha con Giả thị. Không những Giả Hủ được làm Chấn Kim Ngô, Đô Đình Hậu mà Giả Mục còn được đảm nhiệm chức đình

úy, làm trợ thủ cho Mãn Sủng. Mãn Sủng là người điên cuồng làm việc, thường xuyên làm việc cho đến hơn nửa đêm. Mà Giả Mục khi mới tới Hứa Đô cũng muốn có chút sự nghiệp nên cũng rất chăm chỉ làm việc. Cũng vì vậy mà Giả Mục nhanh chóng được Mãn Sủng xem trọng. Hai người làm việc quên hết tất cả, quên cả thời gian.

Giả Hủ đành phải kéo Giả Tinh ngồi uống rượu trong đình.

-Nay Tào công chưa khai chiến, chúng ta nên trù tính cho kỹ. Thử nhắm lại cũng biết. Bắt đầu từ năm ngoái, y đã liên tục xuất binh đánh Trương Tú, Lã Bố, đốc phủ Quan Trung, chẳng ngoài mục đích là trận quyết chiến ngày hôm nay. Trương Bá Loan quy thuận càng giúp cho Tào công bớt đi một cái gai, có thể toàn lực đối phó với Viên Thiệu. Chỉ nhìn lại lúc đầu khi công phạt Hà Nội là đủ biết y đã an bài toàn bộ cục diện. Tang Phách xuất binh đến Bắc Hải, Đông An và Tề Quận, còn Trương Văn Viên đóng binh ở Xạ Khuyển, chẳng khác nào như chặt đứt hai cánh tay của Viên Thiệu. Như vậy, ưu thế về binh lực vốn có của Viên Thiệu cũng không còn nữa.

-Nhưng mà...

Giả Tinh có vẻ hơi lo lắng một chút, lời nói tới miệng lại không bật ra được. Giả Hủ khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

-Thối Chi, cứ nói đừng ngại.

-Nhưng như vậy thì binh lực của Tào công không phải cũng bị phân tán sao?

-Đúng vậy.

Giả Hủ có phần khen ngợi khi nhìn Giả Tinh, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Giả Mục giỏi pháp luật. Giả Phóng thích chiến sự. Nhưng bày mưu tính kế vốn là sở học của Giả Hủ lại không có người kế thừa. Hắn thật không nghĩ tới việc con nuôi của mình lại thích việc bày mưu tính kế, lại thường xuyên xin chỉ giáo khiến Giả Hủ cảm thấy an ủi vô cùng.

-Binh lực của Tào công quả thực là phân tán. Nhưng mặc dù Viên Thiệu có trăm vạn hùng binh cũng không thể huy động toàn bộ được. Gã nhất định sẽ phải qua sông từ Duyện Châu đến thẳng Hứa Đô. Mà trên đường đến Hứa Đô, ở Trần Lưu có Hạ Hầu Uyên trấn giữ, Tế Dương lại có Vu Cẩm nắm giữ. Đại quân của Viên Thiệu lại chỉ có Diên Tân, Bạch Mã, Toan Tảo tới Hứa Đô. Vì vậy, binh lực hùng hậu của gã khó mà triển khai ưu thế được. Cho nên, Tào Công và Viên Thiệu một khi đã quyết chiến thì nhất định sẽ là một cuộc chiến trường kỳ, không phải một sớm một chiều là có thể chấm dứt được.

Nhưng Tào Công từ lâu đã hoàn thành bố cục, còn Viên Thiệu dấy binh có phần tùy ý khiến cho binh lực của gã vốn có ưu thế lại bị yếu đi. Theo ta thấy, trong trận chiến này, Tào Công và Viên Thiệu năm ăn năm thua. Ai có thể nắm được thời cơ trước thì người đó có thể giành được thắng lợi. Phải xem mưu trí và con mắt tinh tường của bọn họ thế nào đã.

Giả Tinh như thoáng chút suy nghĩ.

-Thối Chi, nếu như con là Viên Thiệu, khi chiến sự bước vào lúc căng thẳng thì con sẽ làm thế nào?

Giả Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi cười khổ lắc đầu.

-Con xin phụ thân chỉ giáo cho.

Giả Hủ trầm tư.

-Nếu như ta là Viên Thiệu thì nhất định sẽ cắt đứt đường lương thảo của Tào công.

-Hả?

-Đường lương thảo mà bị cắt thì sĩ khí tự nhiên sẽ loạn. Một khi lương thảo xảy ra vấn đề thì thắng thua sẽ rõ ràng.

-Phụ thân, ý người có phải là...

Khuôn mặt Giả Hủ chợt biến đổi thành hung dữ, hắn nói:

-Ta muốn cho tên Tào Hữu Học kia gặp rắc rối một phen.

-A?

Giả Tinh hơi sững sốt, rồi chợt hiểu rõ ý Giả Hủ.

Vốn dĩ ban đầu, Giả Hủ định khi đến Hứa Đô sẽ giấu tài, khiêm tốn làm việc. Nào ngờ đâu một câu nói của Tào Bằng lại khiến cho Tào Tháo chú ý đến Giả Hủ hơn vài phần. Buổi nói chuyện trong bữa tiệc rượu đón tiếp kia càng khiến cho rất nhiều người bất mãn. Ví như Quách Gia đã nói thẳng là muốn xin Giả Hủ chỉ bảo cho. Giả Hủ lui cũng không được mà tiến cũng không xong, vô cùng nhứt đầu. Mà tất cả cũng chỉ vì một câu nói của Tào Bằng kia. Hai ngày nay, Tào Tháo thường xuyên gọi Giả Hủ đến để hỏi kế sách.

Giả Hủ nghĩ muốn giấu dốt cũng phải nhìn người. Ở trước mặt Tào Tháo, hẳn thật sự không thể giấu dốt. Vì ánh mắt Tào Tháo rất nham hiểm. Nếu chẳng may hắn bị Tào Tháo phát hiện ra thì sẽ sinh lòng ngờ vực. “Ta coi trọng người mà người còn muốn giấu dốt sao? Chẳng lẽ ý của người là ta không đáng để được người phò tá, hay là người có tính toán riêng?”

Vì thế, khi Tào Tháo hỏi kế sách thì Giả Hủ phải cố mà trả lời cho tốt. Nhưng hắn càng không giấu tài thì sẽ càng khiến những người khác chú ý. Giả Hủ cũng không dám đụng chạm Tào Tháo, vì thế Tào Bằng trở thành nơi trú ẩn cho hắn.

Giả Tinh mỉm cười nói:

-Không biết phụ thân tính trừng trị Tào Hữu Học thế nào?

-Hừ!

Giả Hủ cười lạnh một tiếng, nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngày hôm sau, Giả Hủ chủ động cầu kiến Tào Tháo.

-Chủ công, hai ngày nay Hủ xem xét mưu đồ của chủ công thì phát hiện ra một chỗ sơ hở.

-Ồ?

Tào Tháo nghe được thì tức khắc có hứng thú, có phần tò mò nhìn Giả Hủ.

Giả Hủ nói:

-Ta thấy cuộc chiến của chủ công với Viên Thiệu thế nào cũng kéo dài. Nếu như giằng co lâu ngày khó tránh Viên Thiệu không sinh quỷ kế.

-Quỷ kế gì?

-Nếu như ta là Viên Thiệu thì ta sẽ cắt đường lương thảo của chủ công.

Trong lòng Tào Tháo hồi hộp, đột nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trong sách sử nói, Tào Tháo giỏi cướp lương của người khác cho nên đối với chính lương thảo của mình cũng hết sức coi trọng. Giả Hủ nhắc nhở khiến Tào Tháo không khỏi có chút hoảng sợ. Nếu đại chiến nổ ra, nếu nói Viên Thiệu thật sự phái người cướp lương thì bản thân y phải ứng phó thế nào đây? Đó cũng là vấn đề.

-Lời Văn Hòa nói rất đúng.

Y ngẫm nghĩ một chút:

-Không biết người có diệu kế gì?

-Ta xem qua kế hoạch của chủ công thì cũng biết được nơi quyết chiến với Viên Thiệu.

-Hả?

Tào Tháo cười:

-Văn Hòa dựa vào đâu mà khẳng định như thế?

Nếu không thể giấu dốt thì đành phải thể hiện tài hoa. Nếu Giả Hủ đã quyết vậy thì nhất định sẽ không suy nghĩ nữa. Vì thế hắn chậm rãi nói:

- Viên Thiệu binh nhiều mà chủ công binh ít, đây là tình thế bất lợi. Sông Hoàng Hà dài ngàn dặm có bao nhiêu bến đò. Nếu như chia quân ra thủ thì khó mà đề phòng được. Chẳng những không thể ngăn cản Viên Thiệu mà ngược lại binh lực của chủ công sẽ càng thêm phân tán. Mà lúc này, Tuyên Cao đang chiếm giữ Tề Quận là mặt đông của chủ công. Trương Văn Viễn đóng quân Xạ Khuyển có thể kìm chân binh mã Tịnh Châu. Quan Trung có Vệ Khải và Chung Diêu, đủ để chủ công không phải lo loạn địch ở phía tây. Cho nên người khiến chủ công lo nghĩ chính là Viên Thiệu ở mặt chính diện. Chủ công lệnh Lưu Diên thủ vững Đông Quận e rằng chỉ là để kéo dài thời gian. Mà nơi quyết chiến thật sự chắc chắn là ở Quan Độ. Nơi này nằm trên thượng du Hồng Cầu, kế bên rừng Biện Thủy.

Phía tây Hồng Cầu là Hồ Lao và Cửng Huyện, phía đông tiếp giáp Hoài Tứ, giáp với mặt bắc của Hứa Đô. Mặt đông có thể thành lá chắn, hiểm trở nhưng lại dễ thủ. Nếu Viên Thiệu đánh chiếm Hứa Đô thì nhất định sẽ qua Quan Độ. Chủ công cũng có thể dựa theo kế khiêu binh của Viên Thiệu mà quyết chiến. Hơn nữa, Quan Độ không cách xa Hứa Đô lắm, có thể đảm bảo đường lương thảo thông suốt.

Tào Tháo hít một hơi khí lạnh, ngạc nhiên nhìn Giả Hủ. Nếu nói trước kia y xem trọng Giả Hủ chỉ vì lời Tào Bàng nói thì bây giờ y bắt đầu cảm thấy vui mừng và may mắn vì cuối cùng Giả Hủ đã quy thuận. Nếu như Giả Hủ quy thuận Viên Thiệu thì kế sách tâm huyết bao năm, vất vả chuẩn bị của y sẽ bị người này liếc mắt là hiểu thấu được.

Nghĩ đến đây, Tào Tháo không dám khinh thường nữa, liền đứng dậy thi lễ với Giả Hủ:

-Xin Văn Hòa cứu ta.

Giả Hủ nói:

-Chủ công hà cớ gì phải lo lắng. Theo Hủ thấy, nếu Viên Thiệu muốn cắt đường lương thảo của chủ công thì cũng không có khả năng phá đại quân đi. Chủ công chỉ cần tuyển một người tâm phúc đóng giữ ở Mai Sơn là có thể bảo đảm đường lương thảo không bị đứt đoạn. Mai Sơn nằm ở phía tây nam của Trịnh châu. Thời Thanh triều, nơi đây từng được xưng là một trong tám cảnh đẹp nhất của Trịnh châu. Từ Hứa Đô vận chuyển lương tới Quan Độ nhất định phải đi qua Mai Sơn, đồng thời cũng là nơi dễ gặp phải mai phục nhất.

Mắt Tào Tháo sáng lên, liên tục gật đầu.

-Văn Hòa có nghĩ đến người nào có thể đóng giữ Mai Sơn không?

-Người này cần dũng cảm mà thận trọng, có khả năng ứng biến. Hơn nữa, người này cần được Trọng Đức tán thành, nếu không thì khi đến đó chưa chắc được ủng hộ. Thứ ba, người này còn phải được chủ công tín nhiệm. Hủ xem dưới trướng của chủ công, người có thể đảm nhiệm được việc này không ai khác ngoài Đặng Thúc Tôn ở Hải Tây.

-Hả?

-Ta nghe nói trước kia Đặng Thúc Tôn bình định Hải Tây, còn khiến cho Hải Tây trở thành chốn giàu có đông đúc của Hoài Bắc. Ngoài ra, em vợ y là Tào Bàng cũng được chủ công yêu quý. Vốn ban đầu, ta muốn tiến cử Tào Hữu Học. Nhưng về sau lại nghĩ, hẳn tuy rằng có khả năng nhưng tuổi tác còn nhỏ. Việc này quan hệ trọng đại, chỉ sợ là có người không phục. Nhưng Đặng Thúc Tôn cũng là một sự lựa chọn tốt.

Tào Tháo có phần dao động nhưng vẫn còn do dự. Đặng Tắc ở Hải Tây làm việc không tệ, hơn nữa đồn đồn có thành quả rất xuất sắc. Tào Tháo vốn đã dự định sang năm bắt đầu phổ biến chính sách đồn điền ở Hoài Nam. Đến lúc đó, y sẽ cho Đặng Tắc quản lý đồn điền ở Lương Hoài.

Nhưng đồng thời trong lòng Tào Tháo cũng có nỗi băn khoăn. Tính toán thời gian thì Đặng Tắc tiếp quản Hải Tây vào năm Kiến An thứ hai, bây giờ đã gần đến năm Kiến An thứ năm. Uy tín của Đặng Tắc ở Lương Hoài càng ngày càng cao nên Tào Tháo có chút e dè. Lúc này điều Đặng Tắc từ Hải Tây đi thì chắc chắn là thời cơ tốt nhất. Nhưng nếu điều Đặng Tắc đi thì ai sẽ tiếp tục kế hoạch đồn điền? Đây cũng là một vấn đề.

Sau khi tiến chân Giả Hủ, Tào Tháo ở trong phòng, suy nghĩ. Một lát sau, y đột nhiên đứng chân:

-Quân Minh!

-Có!

-Lập tức phái người chạy đến Tiểu Huyện gọi Hữu Học về ngay.

-Vâng.

Nếu nói hiểu biết Hải Tây thì có lẽ không ai so được với Tào Bằng. Tào Tháo cảm thấy lúc này y cần phải hỏi ý kiến của Tào Bằng. Còn về chuyện quy tông nhận tổ, có thể để Tào Cấp ở lại Tiểu Huyện lo liệu.

Tháng mười hai năm Kiến An thứ tư, Giang Đông xảy ra một chuyện lớn.

Ngô hầu Tôn Sách đóng binh ở Bành Trạch. Khi chuẩn bị qua sông ở Sài Tang, trên đường đi gặp Chu Du, hấn gặp phải mười mấy tên thích khách mai phục.

Bành Trạch thuộc địa phận cai trị của Tôn Sách. Sau khi Tôn Sách bình định sáu quận Giang Đông đến nay thì tình hình trị an vẫn rất tốt, hầu như không thấy đạo tặc xuất hiện. Thêm vào đó, Sài Tang là nơi trú quân của thủy quân Đông Ngô nên càng thêm an toàn.

Mà Tôn Sách võ nghệ cao cường nên hấn cũng không quá đề phòng, chỉ dẫn theo mấy chục người hầu xuất phát. Nhưng không ngờ đối phương lại được trang bị cung nỏ, hơn mười người cùng nhất loạt bắn tên. Những kẻ này rõ ràng không giống bọn đầu đường xó chợ tầm thường, ngược lại mỗi người đều tranh lên trước, dũng mãnh, không sợ chết.

Tôn Sách mặc dù dũng mãnh nhưng cũng bị trúng tên. Tình trạng vết thương rất nghiêm trọng. Nhưng dù vậy, Tôn Sách vẫn chém chết hơn hai mươi người. Sau cùng hấn không thể chống đỡ nổi nữa, ngã xuống đất.

May là Chu Du nghe được tin, kịp thời tới cứu, đưa Tôn Sách trở về. Tuy nhiên khi đưa về thì Tôn Sách đã hấp hối.

Đại phu chấn trị Tôn Sách bị trúng tên kịch độc, căn bản không thể cứu sống. Chu Du nổi trận lôi đình nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ngày mồng mười tháng mười hai, Tôn Sách chết ở Sài Tang, hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.

Tôn lang chết, Dương Châu mất.

Nhất thời, lời đồn nổi lên bốn phía khiến cho con cháu Giang Đông đều lâm vào cảnh sợ hãi.

Sau khi Chu Du hộ tống thi hài Tôn Sách về Ngô Quận liền bàn bạc với đám người Trương Chiêu, quyết định tôn em của Tôn Sách là Tôn Quyền lên kế nhiệm chức Ngô hầu, quản lý Giang Đông, đồng thời sai người về Hứa Đô báo tang, xin Tôn Quyền tiếp quản.

Tuy nhiên, Tôn Quyền dù sao chỉ mới mười bảy tuổi. Một đứa trẻ mười bảy tuổi tiếp nhận Giang Đông ư? Hấn không võ dũng như Tôn Sách, lại càng không có thanh danh như Tôn Sách thì làm sao có thể khiến mọi người phục đây? Chu Du và Trương Chiêu lại thảo luận lần nữa, khuyên Tôn Quyền tự mình dâng thư, tỏ vẻ thần phục Tào Tháo. Lúc này, nhất định phải ổn định cục diện trước tiên. Nếu như Tôn Quyền không thể giành được chức hiệu Ngô hầu, Giang Đông ắt sẽ loạn.

Tôn Quyền bằng lòng, nhờ thái thú Dự Chương là Hoa Hâm làm sứ giả đi Hứa Đô. Còn chuyện hung thủ giết Tôn Sách, sau khi điều tra, đã phát hiện ra con trai của thái thú Ngô Quận là Hứa Cống cùng gia thần của Hứa gia và dư đảng của Nghiêm Bạch Hổ gây ra.

Chu Du nhanh nhạy cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Tuy rằng biết rõ như vậy nhưng y không dám manh động. Lúc này, Giang Đông cần phải ổn định, chứ không thể đại khai sát giới. Một khi truy ra chân tướng, nếu chẳng may xảy ra chuyện náo loạn thì sẽ ảnh hưởng đến cả Giang Đông. Chu Du và Trương Chiêu đều hiểu rõ điều này.

-Tôn Sách đã chết?

Tào Bằng chuẩn bị lên đường về Hứa Đô, chợt nghe thấy tin này thì không khỏi giật mình. Hấn không nhớ rõ cuối cùng là Tôn Sách chết trận hay không, nhưng tính toán thời gian thì hình như không sai lệch lắm.

Trong lịch sử, Tôn Sách chết trước trận chiến Quan Độ. Mà bây giờ trận chiến Quan Độ đang hết sức căng thẳng. Tôn Sách chết cũng phù hợp với lịch sử. Chỉ có điều, Tào Bằng không biết là đúng ra Tôn Sách phải chết vào đầu xuân năm thứ hai.

Lúc ấy, hần muốn tấn công Quảng Lăng, nhưng gặp phải phục kích.

Hiện giờ, Tôn Sách đã sống thêm được mấy tháng. Nhưng cũng đừng xem thường thời gian mấy tháng này, chỉ ít khiến Tôn Sách cũng kịp để lại di chúc: việc đối ngoại không thể quyết hãy hỏi Chu Du, việc đối nội không thể quyết hãy hỏi Trương Chiếu.

Đồng thời, thời gian Trần Lâm thảo hịch kể tội cũng muộn hơn nửa năm so với lịch sử.

Lúc này, Tào Bằng phải chú ý đến việc khác. Tào Tháo sai người truyền lệnh triệu Tào Bằng tức khắc trở về Hứa Đô. Tào Bằng tưởng là xảy ra đại sự gì nên vội vàng nói tình hình cho Tào Cấp rồi đem theo Cam Ninh và Hạ Hần Lan, sau đó lại gọi Hoa Đà.

Hoa Đà năm mươi lăm tuổi nhưng nhìn qua như có thuật dưỡng sinh, có phần trẻ tuổi hơn. Ngay hôm Tào Bằng đến viếng thăm thì buổi tối Hoa Đà đã đến gõ cửa.

-Những lời người nói hôm nay là sự thật chứ?

-Đương nhiên. Hiện giờ chức thái y lệnh ở Thiếu phủ còn trống, ta có thể bảo đảm cho người. Nếu như ta không làm được, ta có thể nhờ Tuân thượng thư tiến cử.

-Ta không phải hỏi chuyện này. Là ta hỏi, người thật sự tin tưởng ta, những việc ta làm là vì y đạo?

Tào Bằng hơi sững sốt, rồi chợt hiểu lời Hoa Đà. Hần kiên định gật đầu:

-Đương nhiên!

Không ai có thể hiểu rõ hơn hần, y học thời hậu thế có một môn học chuyên ngành gọi là giải phẫu học, có tầm quan trọng vô cùng đặc biệt.

Hoa Đà bật khóc!

Ném trái nhiều đắng cay, bị nhiều tội, thậm chí bị người ta hiểu lầm, bị người ta bài xích, hôm nay rốt cuộc đã có một tri âm hiện ra trước mặt hần. Mặc dù Tào Bằng nhỏ tuổi nhưng Hoa Đà lại nảy sinh tình cảm tri kỷ với hần.

-Ta và người cùng đi.

-Hả?

Hoa Đà nói:

-Ta không cần quan to lộc hậu, chỉ cần người hiểu ta.

Một câu này đã nói hết bao nỗi uất ức của Hoa Đà suốt hai mươi năm nay.

Tào Bằng vỗ vỗ vai hần, ngày hôm sau liền sai người truyền tin đến Hứa Đô. Quan hệ của Tào Cấp và Lưu Diệp không tồi. Dựa vào mối quan hệ này đủ để đưa Hoa Đà nhận chức thái y lệnh. Dù sao thì hiện giờ Tào Cấp không còn là một thợ rèn thủ công nữa. Gã là Dân Tào đô úy, Vũ Khố lệnh, Phụng Xa hầu. Đồng thời, hiện tại, Tào Cấp là họ hàng Tào thị, là em họ của Tào Tháo, còn gì có thể so sánh với sự thân thiết này? Lưu Diệp là một người thông minh, quyết sẽ không vì thế mà bất hòa với Tào Cấp.

-Ta phải quay về Hứa Đô.

-Ta đã nghe nói.

-Người về thu xếp một chút rồi cùng đi với ta.

Hoa Đà nghe được, không khỏi vui mừng:

-Công tử, ta không cần phải thu dọn gì cả, chỉ có một lão bộc đã đi theo ta nhiều năm, đang ở ngoài cửa chờ. Chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng, Đà có thể khởi hành ngay. Đà không có gia sản gì, tất cả hành lý đều ở trong đầu ta rồi.

Tào Bằng cười:

-Ta đây cần phải phái người đặc biệt bảo vệ người mới được.

-Vì sao?

-Cái đầu quý báu như vậy nếu mà đánh mất thì chẳng phải là tổn thất sao?

Tào Bằng nói những lời này là có thâm ý khác. Hắn không rõ trong lịch sử, cuối cùng Hoa Đà chết như thế nào, nhưng nghĩ đơn giản thì có lẽ là do đắc tội với Tào Tháo. Tào Bằng dùng cách nói này để thức tỉnh Hoa Đà. Hứa Đô không như Tiểu Huyện, sau khi người tới rồi thì phải thận trọng nhiều hơn. Người chết thì không sao nhưng những tri thức trong đầu người thì không thể bị thất truyền được. Những tri thức của người còn quan trọng hơn mạng sống của người.

Hoa Đà trịnh trọng gật đầu:

-Công tử yên tâm. Sau khi tới Hứa Đô thì công tử sai đâu Đà làm đó.

-Tốt lắm. Chúng ta xuất phát.

Tào Cấp cùng người nhà Tào thị đưa tiễn Tào Bằng rời khỏi Tiểu Huyện. Dọc đường đi, họ ngày đêm không nghỉ, không nói chuyện nhiều. Hơn mười ngày sau, cũng chính là giữa tháng mười hai, đoàn người Tào Bằng mệt mỏi đã đến được Hứa Đô. Tào Bằng cho người dẫn Hoa Đà về nhà, rồi sau đó thúc ngựa đến thẳng phủ Tư Không.

Tào Tháo sớm đã được bẩm báo tất cả các sự tình ở chỗ Tào Bằng. Tào Bằng vừa đến phủ Tư Không thì được người dẫn vào hậu viên.

Trong hậu viên có một cái đình hóng mát. Tào Tháo khoác một bộ áo lông cừu thật dày, ngồi uống rượu, thưởng thức hồng mai nở rộ trong vườn.

-A Phúc, mau tới đây ngồi.

-Thế phụ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì mà bảo người triệu ta về gấp vậy?

Tào Bằng đi vào đình, ngồi xuống.

-Đến đây, đến đây. Trước tiên uống hết chén rượu nóng này rồi nói sau.

-Thế phụ, nếu người không nói sự tình trước thì có đem sơn hào hải vị, mỹ tửu ngọc dịch ta cũng ăn không vào.

-Đứa bé này thật là nóng vội.

Tào Tháo cười hiền lành nhìn Tào Bằng, một lúc lâu sau thì trầm giọng nói:

-A Phúc, ít ngày nữa ta sẽ quyết chiến với Viên Thiệu. Bây giờ, ta cần một người trấn thủ đường lương thảo cho ta. Ta muốn triệu hồi Thúc Tôn, giao cho hắn trọng trách này. Nhưng Hải Tây và Lương Hoài đều là nơi quan trọng. Nếu như triệu hồi Thúc Tôn, thì Hữu Học, người cho là lúc đó nên điều người nào đi thế cho Thúc Tôn?

305. Chương 289.1: Tiến Cử Người Hiền, Cần Gì Tránh Người Thân

Giọng điệu Tào Tháo nghe có vẻ thương lượng, nhưng Tào Bằng cảm giác được y đã có quyết định rồi.

Trong đầu Tào Bằng vọng lại câu nói của Lý Nho: “Nếu như Tào Công đưa ra yêu cầu thì không nên do dự, đáp ứng trước rồi nói sau.” Nghe qua thì dường như không phải là diệu kế gì. Nhưng trên thực tế, mưu sĩ hiền kế thường đoán chừng tâm tính của người khác mà cân nhắc lời nói.

Ví như những đánh giá của Quách Gia là thập thắng thập bại, thuộc về mưu kế toàn cục, không phải những mưu lược bình thường. Hoặc ví như người hậu thế nói một lời của Giả Hủ mà làm nhà Hán suy vong, thì thật ra phải cẩn thận suy nghĩ lại, không có gì cao thâm cả. Nếu nói trắng ra giống như thời nay thì: chúng

ta dù sao cũng chết, liều mạng một phen thì có thể thắng, thua cũng chẳng đáng kể gì. Vì vậy nên Lý Thôi, Quách Dĩ mới triệu tập binh mã, vây thành Trường An, vẫn hồi thế thua.

Theo như sách thuật thì: thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, lời nói thích hợp. Nói vậy nhưng nói dễ hơn làm. Cho nên nói, một lời nói có thể làm quốc gia hưng thịnh nhưng một lời nói cũng có thể khiến người mất nước. Cùng là một lời nói nhưng trong thời điểm khác, trường hợp khác thì sẽ có hiệu quả khác.

Một câu nhắc nhở của Lý Nho, thực sự là căn cứ vào bản tính của Tào Tháo mà nói. Hắn không hề xa lạ gì với Tào Tháo, thậm chí còn từng nghiên cứu kỹ lưỡng về con người Tào Tháo.

Chỉ ít trong thời điểm hai mươi hai chữ hầu đẹp Đổng Trác, Tào Tháo thiếu chút nữa là bị Lý Nho tính kế giết chết. Phái người áp trận rồi sau đó phục kích. Ai mà có thể nghĩ ra kế sách đó? Nhưng chỉ một kế sách mà khiến gần như toàn quân Tào Tháo bị giết. Nếu như Tào Hồng không liều chết yểm trợ thì thậm chí Tào Tháo đã bỏ mạng chiến trường.

Tào Bằng nói:

-Nếu như thế phụ triệu hồi gia huynh, diệt nhi nghĩ là Bộ Chất có thể kế nhiệm.

-Bộ Chất?

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm. Nếu Tào Bằng đã nói ra người thay thế thì chứng tỏ là lòng dạ hắn vô tư. Chỉ có điều, Bộ Chất là người như thế nào?

-Bộ Chất, tự Tử Sơn, vốn là người của Bộ thị ở Hoài Âm. Năm Kiến An thứ hai, sau khi diệt nhi và gia huynh đến Hải Tây thì thái thú Trần Đăng từng tiến cử ba người. Một người tên là Vệ Tinh, người kiêu ngạo bất tuân, không muốn trợ giúp gia huynh cho nên bị diệt nhi mắng chửi, đuổi đi. Sau này, người này đi Giang Đông, tung tích không rõ ràng. Một người nữa là Đái Kiên, chính là người trước đây cùng Vương Húc đốt Hải Lăng, công thần chết cháy. Người này tính tình cương liệt, trung trực, đáng tiếc... Người thứ ba chính là Bộ Chất - Bộ Tử Sơn. Hắn bây giờ làm Diêm Độc trưởng, trước kia cũng từng tham gia cuộc chiến ở Quảng Lăng. Bộ Chất đi theo ta cũng lâu, hơn nữa là người thận trọng, rất tài hoa. Nếu thế phụ hỏi ta người nào có thể thay thế huynh trưởng thì ta xin tiến cử Bộ Tử Sơn.

Tào Tháo ban đầu chỉ muốn hỏi qua, không nghĩ là Tào Bằng thật sự sẽ tiến cử người nào đó.

Vậy mà...

Tào Tháo mỉm cười:

-A Phúc, trong thành Hứa Đô danh sĩ nhiều như mây, người tài hoa nhiều không kể xiết. Vì sao người lại đánh giá cao Bộ Chất?

Ta có thể nói cho người là trong lịch sử, Bộ Chất từng làm tể tướng đông Ngô sao?

Tào Bằng cũng cười:

-Danh sĩ trong thành Hứa Đô nhiều như mây, nhưng có một vấn đề là ta không biết bọn họ.

-Hả?

-Hơn nữa, em gái của Bộ Tử Sơn là thị nữ bên cạnh ta. Ta có thể hiểu rõ Bộ Chất hơn người khác.

Khuôn mặt Tào Tháo trầm xuống:

-A Phúc, người không biết là tiến cử người hiền nên tránh người thân ra sao?

-Nếu là tiến cử người hiền, vì sao lại phải tránh người thân? Bộ Chất rõ ràng là người thích hợp nhất, vì sao ta lại phải e ngại chứ?

Nếu đổi lại là do người khác nói ra thì Tào Tháo sẽ rất mất hứng. Nhưng Tào Bằng cứ một mực nói vậy khiến Tào Tháo rất cao hứng, càng chứng minh là Tào Bằng không có ý gì đặc biệt, chỉ một lòng làm bốn phận của mình.

-Vậy người nói rõ một chút, Bộ Chất thích hợp như thế nào?

-Thứ nhất, Bộ Chất là người Quảng Lăng. Hơn nữa, từ đầu năm Kiến An thứ hai đã tới Hải Tây, có thể nói là vô cùng quen thuộc Hải Tây.

-Hãy nói tiếp đi.

-Thứ hai, gia huynh yên ổn được ở Hải Tây là nhờ có hai người hậu thuẫn. Một là Cận Y Lô trưởng Bộc Dương Khuê, người kia chính là Bộ Chất. Nói về bình định Hải Tây, chinh đồn thương thị, phát triển đồn điền thì Bộ Chất đều tham gia vạch kế hoạch ngay từ ban đầu. Nếu nói người hiểu rõ tình hình ở Hải Tây nhất, ngoại trừ gia huynh ra thì chỉ có hai người Bộ Chất và Bộc Dương Khuê. Bộc Dương tiên sinh tài học hơn người, nhưng có phần cố chấp, không có khả năng biến hóa. Thực ra, ta vẫn luôn cảm thấy chút quan địa phương của Bộc Dương tiên sinh không thích hợp lắm. Vị trí của hắn có lẽ thích hợp làm ngũ kinh bác sĩ trong thái học viện, dạy thương nhân. Hi hi, thế phụ chứ có trách ta. Đây là ý của ta chứ không phải ý của hắn.

Từ khi Tào Bằng rời khỏi Từ Châu, hắn đã biết là sức khỏe Bộc Dương Khuê không tốt lắm. Hải Tây hoang vắng. Tuy bây giờ đã trở thành vùng giàu có của Lương Hoài nhưng môi trường vẫn có chút không tốt. Trong thư từ qua lại với Đặng Tắc, Tào Bằng từng hy vọng có thể tìm cho Bộc Dương Khuê một chức quan ở Hứa Đô để hắn có thể an hưởng tuổi già. Dù sao thì tuổi tác của Bộc Dương Khuê cũng cao rồi.

Tào Tháo cười nói:

-Cẩn thận, chứ có nghĩ linh tinh nhiều. Người hãy nói tiếp đi.

-Bộ Chất thì khác. Hắn mặc dù xuất thân danh gia vọng tộc nhưng lại nghèo khổ từ nhỏ, được thẩm thẩm chăm sóc, nuôi lớn. Vì vậy, hắn hiểu rõ nỗi khổ của người dân. Hắn biết cách ứng biến, lại thông hiểu chiến sự. Hơn nữa, hắn suy nghĩ tinh tế, biết nhìn đại cục, có thể chủ quản một phương. Thế phụ nói không sai. Người tài ở Hứa Đô nhiều không kể xiết nhưng diệt nhi nghĩ người thích hợp làm điền đô úy ở Hải Tây chỉ có Bộ Tử Sơn. Mặt khác, Bộ Tử Sơn thay thế cho gia huynh là nối tiếp chính lệnh. Thế phụ, không nên thay đổi quá nhiều. Nếu như Hải Tây có thể duy trì phát triển được, nhất định phải kéo dài chính lệnh. Nói thật, ta rất lo lắng là nếu đổi thành một người lạ thì sẽ có những thay đổi nhất định. Sẽ có người nóng lòng muốn tạo dựng tiếng tăm của mình, lập công mà cố gắng rũ bỏ toàn bộ cố gắng của người tiền nhiệm, nói thẳng ra là kiếm củi vất vả ba năm, thiếu một giờ. Nhẹ nhàng thì họ cũng làm cho dân chúng u mê, không biết nên làm thế nào.

Về điểm này, Tào Bằng chỉ nói theo cảm tính. Trải qua kinh nghiệm công tác ở kiếp trước, hắn đã quen với việc thay đổi liên tục. Mặc cho người trước sửa chữa đường phố thế nào, người kế tiếp đảm nhiệm vừa đến liền cho rằng người kia không hề có thành tích gì, vì thế đường làm được một nửa thì ngừng lại, chờ lựa chọn công trình khác. Vì thế, nên kiến trúc thành phố bị xây dựng hỗn loạn, không có đường lớn nào đáng hoàng. Cảm giác giống như khi đi trên một con đường, đi đến nửa đường thì phát hiện con đường trở nên gồ ghề không bằng phẳng, chẳng khác nào hai con đường khác nhau cả. Đây cũng là một hiện tượng quan lại đặc trưng thời hậu thế.

Còn lời Tào Bằng nói, ý là: mới vào thì ngăn nắp, nhưng bên trong thói rửa. Thời thái bình thì có thể làm ẩu nhưng chiến tranh thì không thể như vậy. Giống như việc đồn điền quốc sách này càng phải ăn khớp với nhau hơn.

Tào Tháo liên tục gật đầu, tỏ ý bằng lòng.

-Còn lý do nữa?

-Lý do nữa là, ta biết rõ Bộ Tử Sơn nhưng không biết những người tài ở Hứa Đô.

Tào Tháo cười ha hả:

-Tiểu hài tử ngươi đúng là kẻ chẳng biết chịu thua là gì.

Tào Bằng gãi đầu, thật thà cười.

-Phụng Hiếu, ngươi nghĩ thế nào?

Sau khi Tào Bằng đi khỏi, Tào Tháo liền quay đầu hướng về phía ngoài đình, nói. Một người đi ra từ phía sau hòn non bộ, chính là Quách Gia. Y mặc một bộ áo khoác lông cừu thật dày, đi vào trong đình, cười vang, ngồi xuống.

-Chủ công nếu đã có quyết định thì cần gì phải hỏi ta?

-Chỉ có điều ta không rõ. Vì sao Văn Hòa lại muốn tiến cử Đặng Tắc? Hai người hẳn dường như không hề quen biết nhau.

Quách Gia cười nói:

-Giả Văn Hòa đúng là có bản lĩnh, chỉ cần liếc mắt một cái là hiểu thấu ý đồ của chủ công. Theo ta thấy, hẳn đề cử Đặng Thúc Tôn là muốn trả thù A Phúc một chút mà thôi. Nếu không có một câu nói của A Phúc thì không chừng hẳn sẽ tiếp tục trốn tránh, giấu đi tài hoa. Hiện tại, A Phúc buộc hẳn phải ra mặt. Nếu hẳn không trả thù một chút thì làm sao có thể thỏa lòng hả dạ? Hả Tây do Thúc Tôn quản lý cũng không có gì sai, nhưng thời gian quá dài, dù sao cũng không tốt lắm. Theo ta thấy, đối một người khác cũng không có gì nghiêm trọng cả. Ta không biết rõ Bộ Tử Sơn này. Nếu như chủ công còn do dự thì sao không sai người đi Lạc Dương tìm Trường Văn hỏi?

Dứt lời, Quách Gia đột nhiên mỉm cười.

-Người cười cái gì?

-Ta nghĩ, nếu A Phúc biết chuyện này là do Giả Văn Hòa tính toán thì hẳn sẽ phản ứng thế nào đây?

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút, cũng cười.

-Tiểu tử kia cũng không phải là người dễ dàng chịu thiệt.

Hắn và Quách Gia nhìn nhau, trong mắt toát ra vẻ phấn khích.

306. Chương 290: Đại Chiến Bắt Đầu. Bạch Mã Bị Vây

Bắc Quân Trung Hậu thuộc về Chấp Kim Ngô. Tuy nhiên có một vấn đề, trước đó chức Chấp Kim Ngô vẫn luôn bỏ trống, không có ai đảm nhiệm. Bắc Quân Ngũ Doanh thuộc về sở hạt của Vệ Úy, còn Bắc Quân Trung Hậu thì trực thuộc phủ Tư Không, do Tào Tháo chỉ huy. Tất nhiên việc phân bổ như vậy có phần lộn xộn nhưng lại giúp quản lý giám sát sát sao. Ít ra, trước khi Tào Bằng đi theo Tào Cấp đến Tiểu Huyện thì chức Chấp Kim Ngô còn chưa chọn được người.

-Đương nhiệm Chấp Kim Ngô là ai?

Trên đường đi tới nha môn Chấp Kim Ngô, Tào Bằng không nhịn được liền hỏi tiểu giáo dẫn đường. Tiểu giáo tuổi không lớn, nhìn qua xấp xỉ bằng Tào Bằng, người tuy cao nhưng mày thanh mặt tú, chỉ hơi đen đui gây gổ và hơi yếu ớt.

-Chắc Tào Trung Hậu còn chưa biết, Chấp Kim Ngô hiện nay là Đô Đình Hậu Giả Hủ đại nhân.

Giả Hủ?

Tào Bằng chợt hồi hộp một chút. Hẳn đã nghe tin Trương Tú quy hàng, nhưng tình hình cụ thể thì không hiểu rõ. Đặc biệt việc bố trí Giả Hủ, hẳn càng không hề biết gì. Cũng không thể trách được Tào Bằng. Hẳn mới trở về vài canh giờ mà thôi, căn bản chưa thể hỏi rõ ràng tình hình. Hẳn không tự hỏi, đám người Lý Nho cũng không nói, bọn họ còn tưởng là Tào Bằng đã biết rồi.

-Chấp Kim Ngô là Giả Hủ?

-Đúng vậy. Tào Trung Hậu, vì sao lại giết mình? Không phải ngài nói với Tào công là muốn bãi Đô Đình Hậu làm thầy sao?

Ta đã nói những lời này sao? Được rồi. Ta đúng là đã nói qua, nhưng cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi. Tào Bằng đột nhiên ghìm ngựa, nhìn tên tiểu giáo kia:

-Người là ai, sao lại biết rõ chuyện này?

-Tại hạ là Giả Tinh, nghĩa tử của Đô Đình Hậu.

Giả Tinh. Chưa hề nghe qua. Ít nhất trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, hẳn không hề có một chút ấn tượng nào về cái tên này.

Tào Bằng ngỡ vực nhìn người thiếu niên, trong lòng nhanh chóng tính toán. Nhìn qua có vẻ như bình thường, thân là thượng cấp muốn gặp mặt hạ cấp một chút, cũng không có gì bất thường. Nhưng không biết vì sao, trong lòng Tào Bằng luôn cảm thấy thấp thỏm không yên. Giả Hủ kia là danh sĩ thâm độc đệ nhất trong tam quốc. Nhưng nếu bảo Tào Bằng nói y độc như thế nào, thì Tào Bằng lại không nói ra được. Chỉ có điều theo bản năng, hẳn có phần hơi sợ Giả Hủ. Mặc dù khi đối mặt với Tào Tháo, Tào Bằng chưa từng có cảm giác này. Nhưng hiện tại đi gặp Giả Hủ khiến Tào Bằng có chút sợ hãi. Loại cảm giác này không thể nói rõ được. Có lẽ là bản năng sợ hãi chăng?

-Tào Trung Hào, chúng ta đi thôi, Đô Đình Hậu đang chờ.

Xem ra có vẻ là triệu kiến đặc biệt. Tào Bằng thầm hít một hơi sâu, ra vẻ thản nhiên nói:

-Cũng tốt, chúng ta mau đi thôi.

Nha môn Chấp Kim Ngô ở cửa Dục Tú. Từ thời Tần, chức Chấp Kim Ngô vốn gọi là Trung Ủy, có trách nhiệm quản lý các quan viên trong cung và kinh thành, nói về quân đội thì xếp vào bắc quân.

Năm đầu của thời Hán Vũ đế, chức Trung Ủy đã được sửa thành Chấp Kim Ngô. Chấp Kim Ngô chịu trách nhiệm tuần tra kinh thành, cấm bạo lực, cùng chức Vệ Ủy bảo vệ trong ngoài cung, hưởng lộc hai nghìn lượng, dưới trướng có một Tư Mã và một nghìn người. Tuy nhiên, những năm Đông Hán thì chức Chấp Kim Ngô còn quản lý luôn cả chức Vũ Khố Lệnh.

Mà Vũ Khố Lệnh hiện giờ là Tào Cấp, cha của Tào Bằng. Tào Cấp là Phụng Xa Hầu, đảm nhiệm chức Dân Tào Đô Ủy, kiêm Vũ Khố Lệnh. Nói cách khác, cha con Tào Bằng hiện nay đang giữ chức quan dưới quyền của Giả Hủ.

Nhắc đến chức Chấp Kim Ngô, e rằng người đời sau ấn tượng nhất về một câu nói: “Làm quan làm như Chấp Kim Ngô, lấy vợ thì cưới Âm Lệ Hoa”. Người nói lời này chính là khai quốc Đông Hán, Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú. Nhưng có điều đến thời Đông Hán này thì quyền hạn của Chấp Kim Ngô càng ngày càng nhỏ. Tào Tháo cho Giả Hủ làm Chấp Kim Ngô thực ra cũng chỉ một cái danh nghĩa vinh hiển mà thôi. Chức vụ thực sự bây giờ của Giả Hủ chính là tham vấn quân sự cho Tư Không, phụ tá cho phủ Tư Không.

Từ thời Hán tới nay, quan phân tước, giai, chức. Tước nói đến tôn của quan viên. Ví như chức Đô Đình Hậu của Giả Hủ; giai là thứ của quan, chức là chức của quan. Sau này, Trần Quần sáng tạo ra Cửu Phẩm Quan Nhân Pháp, thêm “phẩm” là tự của quan. Đối với Giả Hủ mà nói, Đô Đình Hậu là tước, Chấp Kim Ngô là giai (bậc), còn việc của y là tham mưu quân sự cho phủ Tư Không.

Ở trong nha môn Chấp Kim Ngô, cuối cùng Tào Bằng cũng gặp được độc sĩ Giả Hủ đại danh lừng lẫy này. Giả Hủ đúng là người huyện Cô Tang, quận Vũ Uy, cao hơn người thường cả một cái đầu. Người y cao, da màu đỏ đồng, rõ ràng là người chịu gió sương lâu năm. Người chuyên bày mưu hiến kế cho chủ nhân không nhất định phải đứng cả ngày ở trong phòng, chưa kể y lại thích làm việc ở bên ngoài hơn. Giả Hủ quả thật rất anh tuấn, uy vũ, khi còn trẻ hẳn y là kiểu người bảnh bao, ưa nhìn. Dưới bộ râu dài, y mang một nụ cười hiền từ như của các bậc trưởng lão.

-Tào Trung Hào!

-Ty chức Tào Bằng, xin ra mắt Đô Đình Hậu.

-Haha, không cần khách khí, không cần khách khí. Tào Trung Hào xin mời ngồi.

Đừng tưởng lão già này cười nói rạng rỡ, bề ngoài thì hiền lành, nhưng chưa gì Tào Bằng đã cảm thấy sờn tóc gáy. Ánh mắt của Giả Hủ nhìn Tào Bằng giống như một con rắn độc núp trong bụi cỏ, khiến Tào Bằng nổi da gà tận thân.

Người này còn đáng sợ hơn Quách Gia!

Quách Gia lợi hại ở chỗ, bản tính quỷ quái của y rất hay thay đổi, khó mà suy xét được. Còn Giả Hủ dường như không những khó xét đoán, mà còn có phần hung ác, nham hiểm. Mưu kế của y thường đánh thẳng vào chỗ yếu của đối phương. Không xuất chiêu thì thôi, mà hễ xuất rồi là dồn người ta vào chỗ chết. Lý Nho và Giả Hủ đều từng phục vụ cho Đồng Trác. Nhưng Lý Nho từng nói rằng, nếu xét về mưu lược thì mình kém Giả Hủ rất nhiều. Vì sao lại nói như vậy? Vì lúc đó, Giả Hủ là người duy nhất Lý Nho không hiểu được.

Mà dường như Giả Hủ cũng không tận sức vì Đồng Trác. Về chuyện này thì đúng là Đồng Trác đã coi thường Giả Hủ. Sau khi tiến vào Tuy Dương, Đồng Trác chỉ xem trọng các con cháu nhà quý tộc, thờ ơ với những hàn môn, sĩ tử đi theo lão.

Lý Nho cũng đã nói với Tào Bằng là nếu như gặp Giả Hủ thì nên lấy tĩnh chế động. Nếu không thì từng lời nói của hắn sẽ bị Giả Hủ nhìn ra sơ hở. Tào Bằng nho nhã, lễ độ ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống rồi, hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, lương thiện chẳng khác nào lão tăng nhập định cả

Dường như Giả Hủ có ác cảm với Tào Bằng? Cũng không phải. Chẳng qua Giả Hủ khó chịu vì Tào Bằng đã làm hỏng dự định giấu tài của y sau khi đến Hứa Đô, khiến y hơi xấu hổ.

Trong thâm tâm, y vẫn chưa hả dạ lắm.

Nhưng dù sao thì Tào Bằng cũng là người trong họ Tào Tháo, lại sáng tác ra “Bát Bách Tự Văn” nổi tiếng, ít nhiều cũng là người có tiếng tăm. Có thể được Tào Bằng tán dương, nếu Giả Hủ nói không vui thì chỉ là nói bậy. Sau khi y trả thù được Tào Bằng thì tâm tình cũng khá hơn nhiều. Hôm nay, y gọi Tào Bằng đến chính là muốn gặp hắn một chút, cũng là thuận tiện để tạo quan hệ với Tào Bằng.

Có người trong triều càng dễ làm việc! Đạo lý đối nhân xử thế này, Giả Hủ thấu đáo hơn Quách Gia nhiều. Nhưng y không hề nghĩ rằng sau khi Tào Bằng vào nhà lại giống như một con nhím đang tự bảo vệ mình, ngồi yên một chỗ, không nói tiếng nào. Tiểu tử này cũng biết giữ bình tĩnh đây.

-Nghe nói Tào Trung Hân là người Vũ Âm?

-À, trước đây, gia phụ từng ở Vũ Âm, là người trấn Trung Dương.

-Trấn Trung Dương à? Ta cũng biết chỗ ấy, ta còn đi qua chỗ ấy rồi nữa. Nhưng mà vì sao Tào Trung Hân lại phải đi tới Hứa Đô? Lệnh tôn là người tài hoa. Nếu như lúc ấy sẵn sàng góp sức với Trương Bá Loan thì cũng có thể nổi tiếng rồi.

-Việc này... Chỉ vì lúc đó đắc tội với Vũ Âm lệnh nên phải lưu vong.

-Thì ra là thế.

Giả Hủ khẽ gật đầu:

-Họ Thành kia không phải là người lương thiện, nhưng nhờ thế chúng ta được gặp mặt nhau.

-Về sau còn xin Đô Đình Hậu chiếu cố nhiều hơn.

-Ha ha, đó là tất nhiên. Đó là tất nhiên !

Con mắt Giả Hủ nheo lại, y trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói :

-Giả mạo mới tới Hứa Đô thì đã nghe người ta nói về oai phong của Tào Trung Hân. Lại nhờ Tào Trung Hân khen tặng nên Giả mạo mới được chủ công coi trọng cho làm Chấp Kim Ngô, thật hổ thẹn. Tuy nhiên có một việc muốn xin Tào Trung Hân bỏ quá cho.

-Là chuyện gì?

-Trước đây, ta có bàn bạc với chủ công nên thiết lập binh mã ở Mai Sơn. Lúc đó, chủ công liền hỏi ta người nào thích hợp. Ta lại không biết những người ở đây, cho nên đã tùy tiện nhắc đến tên lệnh huynh. Không biết ý Tào Trung Hân thế nào?

Người hỏi ý ta? Tào Bằng thâm nổi giận. Ta còn tự hỏi lão Tào sao lại bất ngờ triệu tỷ phu từ Hải Tây về. Hóa ra nguyên nhân là do lão già này ở bên trong xúi giục. Ta và người không thù không oán, thế mà người thiếu chút nữa đã làm hỏng đường tài lộc của ta. Bây giờ, nếu người đã nói ra, được lắm, sớm muộn gì ta cũng phải báo thù.

Tào Bằng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

-Đô Đình Hậu quá lời rồi, chúng ta đều dốc sức vì triều đình, Bằng làm sao có thể oán hận được?

-Ha ha, được câu không oán hận này là tốt rồi, không oán hận là tốt.

Giả Hủ càng cười tươi hơn. Tào Bằng vẫn như cũ: người hỏi ta một câu, ta trả lời một câu. Hai người mỗi người đều có tâm tư riêng. Hàn huyên một lúc thì Tào Bằng cáo từ ra về.

Hắn vừa mới bước chân đi thì nụ cười trên mặt Giả Hủ lập tức biến mất. Giả Hủ day day mũi, chợt nói:

-Thật là một tên tiểu tử thú vị.

-Phụ thân, người này thế nào?

Giả Tinh đứng phía sau Giả Hủ, thấp giọng hỏi nhỏ.

-Tiểu tử này hình như hiểu rất rõ ta. Vừa rồi khi nói chuyện, không ngờ hắn lấy tinh chế động, che giấu không một chút sơ hở. Tuy nhiên, rất có thể tên tiểu tử này sẽ hạ chiến thư với ta.

-Lúc nào?

Giả Tinh luôn hầu hạ bên cạnh, nghe thấy thế liền ngẩn người ra.

Giả Hủ cười ha hả nói:

-Vừa rồi ta nói cho hắn biết là ta triệu hồi tỷ phu hắn về Hứa Đô, hỏi ý hắn như thế nào. Con còn nhớ rõ là hắn đã trả lời thế nào không? Hắn nói: “Làm sao có thể oán hận!” Làm sao có thể, tức là có. Tên tiểu tử này nhất định sẽ có hành động.

-Vậy...

-Ha ha, như vậy cũng không tồi. Dù sao thì nhàn rồi cũng chán. Có tên tiểu tử kia để ta đùa vui cũng tốt. Thối Chi, từ ngày mai trở đi, con làm việc dưới quyền của hắn.

-Hả?

-Ở dưới trướng của Bắc Quân Trung Hầu còn trống chức Trung Thừa. Trước tiên, con hãy làm Bắc Quân Trung Thừa đã.

-Vâng!

-Hắn nói cái gì thì con làm cái đó. Ý ta là con giúp ta trông chừng tên tiểu tử này.

Giả Tinh có phần không hiểu, nhưng suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý.

-Tên Giả Hủ này thật đáng hận!

Tào Bằng trở lại phát đường trong phủ, nổi trận lôi đình:

-Ta đã làm gì trêu chọc y chứ? Không ngờ y thiếu chút nữa làm hỏng cả đường tài lộc của ta.

Lý Nho khoác một cái áo choàng lông cừu, có phần nhàn nhã lấy tay ngoáy lỗ tai. Đợi sau khi Tào Bằng mắng xong, y mới mở miệng nói:

-Theo ta thấy, người đâu chỉ là trêu chọc y, mà còn làm hỏng đại sự của nữa kia.

-Xin chỉ giáo cho?

-Tào Mạnh Đức Đa nghi, tâm cơ sâu sắc, ít người có thể sánh bằng. Khi Văn Hòa đến Hứa Đô, vốn định giấu tài. Nhưng tên tiểu tử đáng chết người lại ở trước mặt Tào Tháo nói một câu muốn bái y làm thầy, chẳng khác nào bắt y đứng mũi chịu sào. Công tử, người cũng không phải là tên tiểu dân đầu đường xó chợ, mà là người sáng tác ra “Bát Bách Tự Văn” được cả thiên hạ tán thưởng. Người muốn bái Giả Văn Hòa làm thầy ư? Chẳng phải là đặt y lên bàn, cho y bề mặt sao?

-Bề mặt cái gì chứ, đồ ngốc đó.

Tào Bằng thở phì phì nói một câu, rồi chợt cười.

-Nếu không có tiên sinh nhắc nhở thì ta suýt nữa không biết trong việc này có điều khó hiểu.

-Tên kia nếu không dụng mưu thì thôi, dụng mưu thì ắt có kẻ chết. Y không ác ý nhiều, chỉ muốn trút giận lên người một chút thôi.

-Vậy ta đây sẽ bắt y phải thất vọng quay về..

-Ồ?

Tào Bằng gãi đầu, cười khỏ nói:

-Tuy nhiên ta còn chưa nghĩ ra nên làm y thất vọng thế nào đây.

Ánh mắt Lý Nho lập tức rực sáng, hạ giọng nói:

-Việc này còn không dễ dàng sao? Y càng không muốn khoe khoang, người lại càng bắt y phải khoe khoang là được rồi.

Tào Bằng ngẩn ra, không nhịn được cười ha hả.

-Nói rất hay. Nói rất hay.

Tào Bằng liền tính toán xem nên chơi xấu Giả Hủ như thế nào.

Tối đó, Tào Bằng thiết yến trong phủ, mở tiệc chiêu đãi Ngụy Diên. Từ sau khi hai người từ biệt ở Nhữ Nam đã hai năm chưa gặp lại, dĩ nhiên có rất nhiều lời muốn nói, ôn lại rất nhiều tình cảm.

Nhớ ngày đó, Ngụy Diên chỉ là một đại đầu binh. Mà bây giờ gã đã thành đại tướng của Tào Tháo. Kể từ đó trở đi, Tào Tháo đã vài lần triệu kiến, hỏi ý kiến gã về rất nhiều chuyện. Có thể thấy được Ngụy Diên đã không còn là tên thất bại, luôn buồn bực trước kia, lại được thăng chức rất nhanh. Vì thế Tào Bằng và gã uống cạn vài bát rượu. Hai người nói đến thành Cửu Nữ, nói đến những lần tụ họp dưới ánh trời chiều lại còn nói tới Đường Cát tử chiến quyết không lùi.

-A Phúc, còn nhớ rõ lời thề trước kia của chúng ta không?

-Hả?

-“Một ngày nào đó chúng ta phải thúc ngựa đến Giang Hạ, lấy đầu Hoàng Xạ kia, chém thành trăm ngàn mảnh.”

Ở trước cửa Tào Phủ, Ngụy Diên kéo cánh tay Tào Bằng.

Tào Bằng trịnh trọng gật đầu:

-Ngụy đại ca yên tâm, ta không hề quên!

Nhưng trong lòng Tào Bằng còn có chút mâu thuẫn. Hoàng Xạ quyết không thể bỏ qua. Nhưng ta đã hứa với Nguyệt Anh, sẽ tha mạng cho hắn. Nhưng mối thù với Dương Vũ năm xưa hắn lại không thể nào quên. Sau khi Tào Bằng tiến bước Ngụy Diên thì tâm sự trùng trùng, cả đêm không ngủ. Một bên là huynh đệ, một bên là Nguyệt Anh. Ta nên chọn thế nào ?

Ngày hai mươi hai tháng mười hai năm Kiến An thứ tư, hai bên bờ sông Đại Hà có trận bão tuyết lớn. Đây cũng là trận tuyết cuối cùng của năm Kiến An thứ tư!

Lưu Diên đi lên trước, đưa mắt nhìn trời đất vùng quê mênh mông, chỉ thấy từ thượng đến hạ nguồn, nơi nơi đóng băng thành ngàn dặm, mờ mịt trong tuyết trắng.

Hai ngày nay, quân của Viên Thiệu bên kia sông rất yên tĩnh. Sự yên tĩnh khiến trong lòng Lưu Diên có chút hoảng sợ. Lúc này, không thể nảy sinh chiến sự gì. Dù sao cũng gần tết niên, mọi người chưa chắc đã tập trung vào trận chiến. Đối với cả hai bên, trận quyết chiến sắp tới chỉ cần có chút biến chuyển đều sẽ để lại hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Tuyết lớn như vậy, nếu chẳng may quân Viên Thiệu tấn công thì việc phòng ngự sẽ chẳng dễ dàng gì.

-Dân chúng trong thành đã di chuyển xong chưa?

Lưu Diên xoa huyết thái dương, thấp giọng hỏi. Tào Tháo giao Đông Quận cho hắn khiến Lưu Diên cảm thấy áp lực rất lớn. Đông quận ở ngay bên bờ sông. Một khi hai bên khai chiến, Đông Quận phải đứng mũi chịu sào đầu tiên. Vì thế, Lưu Diên quyết định để toàn bộ dân chúng Bạch Mã di chuyển tới Bộc Dương. Nếu hai bên khai chiến thì cũng có thể kéo dài. Nghĩ đến đây, Lưu Diên lại thở dài một tiếng. Hơi thở từ miệng phả ra có thể thấy rõ trong bóng đêm.

-Thái thú, có chuyện lớn không tốt rồi!

Ngay lúc Lưu Diên chuẩn bị xuống thành thì một gã trinh sát lão đạo chạy tới.

-Quân Viên Thiệu, quân Viên Thiệu...

Một luồng khí lạnh từ bên hông chạy dọc theo sống lưng lên tới đỉnh đầu Lưu Diên. Hắn run rẩy toàn thân, vội vàng chạy tới túm lấy tên trinh sát.

-Quân Viên Thiệu làm sao?

-Quân Viên Thiệu qua sông rồi!

-Hả?

Lưu Diên cảm thấy trong đầu vang tên tiếng ù ù, mắt nổ đom đóm. Thật đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ giáng xuống thật. Không ngờ Viên Thiệu lại xuất binh. Xuất binh vào lúc này ư?

-Có bao nhiêu nhân mã?

-Ước chừng có mấy nghìn người, thẳng hướng này tới.

Lưu Diên vội vàng chạy đến lầu quan sát, đầu nhô ra khỏi lỗ châu mai nhìn xuống phía dưới. Một đám dân chúng đang dẫn theo cả gia đình nối đuôi nhau đi ra ngoài thành. Nếu như quân Viên Thiệu đuổi theo thì tất nhiên họ sẽ chết thảm.

-Truyền lệnh ta, lập tức bảo bọn họ trở về.

-Nhưng...

-Chớ nhiều lời. Lập tức truyền lệnh. Người lập tức tới Bộc Dương cầu viện, khẩn cấp xin Từ Hoảng tướng quân xuất binh cứu viện. Người đâu, chuẩn bị ngựa và đao cho ta.

Vừa nói xong thì từ phía xa vọng đến tiếng ầm ầm. Lưu Diên tập trung quan sát thì chỉ thấy một trận tuyết cuộn cuộn.

-Là kỵ quân của Viên Thiệu!

Có tên binh sĩ vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của đám quân trong tuyết kia, lớn tiếng hô lên. Lúc này, dân chúng ngoài thành đã bắt đầu trở về. Nhưng ra khỏi thành thì dễ mà vào thành lại khó khăn. Rất nhiều người tụ lại một chỗ khiến cho cửa thành không thể lập tức đóng lại. Nhìn tốc độ đánh tới của đội quân trong tuyết kia thì có lẽ chẳng mấy chốc bọn họ sẽ đến dưới chân thành.

Lưu Diên bất chấp an nguy, sải bước lên ngựa, dẫn quân lao ra khỏi cửa thành. Trên đường đi, hắn liên tiếp vung đao đẩy lui hơn mười người dân đứng chắn ở cửa thành, lập tức mọi người rẽ ra thành một con đường.

-Ta là thái thú Đông quận Lưu Diên, các người mau chóng xếp hàng vào thành, không được hỗn loạn. Mổ gia phải dẫn binh ngăn quân địch ngoài thành, nhưng nếu có một người chưa vào thành thì Lưu Diên quyết không lui binh.

-Đại nhân...

Có lẽ lời cam đoan của Lưu Diên phát sinh tác dụng. Có lẽ khi sự sống chết ở ngay trước mắt, người dân cũng hiểu được nặng nhẹ là thế nào. Cửa thành mở ra, dân chúng bắt đầu tiến vào trong thành. Cùng lúc đó, Lưu Diên sai một nhóm người khẩn trương dẫn trận ở dưới thành.

-Nếu như ta chết trận thì để Bạch Mã lệnh tạm quân quân sự, đóng cửa không ra, chờ quân tiếp viện.

-Rõ!

Sau khi Lưu Diên dẫn dò thảo đáng thì lập tức cầm đao, tiến ra trận tiền.

Gió rất lớn, cuốn theo tuyết đập vào mặt, khiến người không mở nổi mắt. Một đội kỵ binh giống như thác lũ hiện ra trong tầm nhìn của Lưu Diên. Cầm đầu là một viên đại tướng mặc bộ giáp màu đen, tay cầm đại hoàn đao, giống như giẫm đạp lên cuồng phong bão tuyết, nhằm thẳng cửa thành. Đôi mắt Lưu Diên nheo lại, lòng càng thêm hồi hộp.

-Mau đóng cửa thành!

Lưu Diên quát lớn.

Ngay trong phút chốc, có một đại tướng phi ngựa tới rống to:

-Ta là đại tướng Nhan Lương. Người nào dám cản đường, giết không tha!

307. Chương 291: Hà Bắc Tứ Đình Trụ

Gió tuyết đã ngừng thổi, khắp nơi chỉ có một màu trắng mênh mang. Mặt trời mùa đông nhìn qua thì có vẻ rất ấm áp, tươi đẹp, nhưng thực tế thì lại lạnh thấu xương. Đây cũng là những ngày đông giá rét kinh hoàng cuối cùng của năm Kiến An thứ tư. Cái lạnh khiến người ta sợ hãi. Cái lạnh khiến người ta cảm thấy khó chịu. Cái lạnh khiến người ta có một cảm giác khó nói thành lời.

Một đạo quân đang tức tốc phi trên đường từ Bộc Dương đến Bạch Mã. Hơi thở con chiến mã phà ra hiện rõ trong không khí lạnh. Hơi thở đóng băng có lẽ không chỉ đơn thuần là một cụm từ nói quá.

Từ Hoảng không ngừng giục binh mã tăng tốc, lòng càng lúc càng cảm thấy bất an. Cuối năm, quân của Viên Thiệu ở cửa ải đột nhiên tấn công, ngoài sự phỏng đoán của mọi người. Trước đây, Viên Thiệu án binh bất động, thậm chí còn rút quân xa trăm dặm khiến rất nhiều người nghĩ rằng chỉ ít trong năm nay, Viên Thiệu sẽ không xuất quân. Những người suy nghĩ như thế này có cả Từ Hoảng. Không ai nghĩ tới chiêu Viên Thiệu lùi một bước để tiến một bước, đánh lừa được rất nhiều người. Ngay khi tất cả mọi người không phòng bị, Viên Thiệu đã vượt sông tấn công.

Viên Thiệu vừa xuất quân, khí thế như sấm sét. Ít ra thì Từ Hoảng thấy rằng so với những hành động lúc trước, lần này cách hành động của Viên Thiệu đã có thay đổi lớn.

Thật cao minh. Từ Hoảng khâm phục từ đáy lòng, đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ. Là ai, ai đã bày ra kế sách như vậy cho Viên Thiệu?

-Còn cách Bạch Mã xa lắm không?

-Bẩm tướng quân, với tốc độ này thì khoảng chừng trước chính Ngọ là có thể đến Bạch Mã.

-Không biết Lưu thái thú có thể trụ vững hay không.

Từ Hoảng hít một hơi sâu, quay đầu nhìn lại binh mã rồi trầm giọng nói:

-Truyền lệnh tam quân nhanh chóng tăng tốc, tiến lên phía trước, cần phải đến Bạch Mã trước giờ Ngọ.

-Vâng!

Tên lính liên lạc phi ngựa phóng đi, còn trong lòng Từ Hoảng lại càng cảm thấy bất an. Nhưng hấn lại không rõ là vùng nào gặp bất trắc nên chỉ có thể thúc binh mã mau chóng tăng tốc độ để nhanh chóng đoạt lại Bạch Mã.

Từ Bộc Dương tới Bạch Mã nhất định phải qua một chỗ bãi sông khô cạn. Nơi đây, ở thời Chiến Quốc, có đại tướng quân Triệu quốc tên Liêm Pha đóng quân, vì thế gọi là Triệu doanh.

Địa thế ở bãi sông bằng phẳng, không có gì hiểm yếu, chưa kể lòng sông khô cạn khiến cho phạm vi xung quanh hơn mười dặm hết sức tiêu điều. Triệu doanh cách Bạch Mã ba mươi sáu dặm, cách Bộc Dương bốn mươi dặm, ở chính giữa hai vùng.

Khi đi đến đây, Từ Hoảng đang muốn hạ lệnh tăng tốc tiến công thì thấy một lính trinh sát phi ngựa đến trước mặt hấn.

-Tướng quân, phía trước có một đạo nhân mã cản đường chúng ta.

-Hả?

Từ Hoảng ngẩn ra, quát lớn:

- Binh mã đối phương thế nào?

-Xem cờ hiệu thì đó là binh mã sở bộ của đại tướng dưới trướng Viên Thiệu, Nhan Lương.

Nhan Lương? Từ Hoảng thăm lạnh người, lộ vẻ cảnh giác.

Từ khi phục vụ dưới trướng Dương Phụng, hắn đã nghe nói mãnh tướng dưới trướng Viên Thiệu nhiều như mây. Trong đó, có bốn người đặc biệt hiển hách nhất, được xưng là Hà Bắc tứ đình trụ (bốn cột trụ của Hà Bắc). Bốn người này chính là Trương Cáp, Cao Lãm ở Hà Gian và Nhan Lương, Văn Sứ ở Nghiệp Thành. Trong đó Nhan Lương, Văn Sứ là dũng mãnh nhất, được xưng là Hà Bắc song chưởng. Ý nói là hai người kia giống như hai cánh tay đắc lực của Viên Thiệu, đại danh hiển hách.

Nhớ lại xưa kia, hai mươi hai đoàn quân chư hầu dẹp Đổng Trác, ở Tỷ Thủy quan bị Hoa Hùng ngăn cản. Người này liên tiếp trăm hơn mười viên đại tướng Quan Đông minh quân. Viên Thiệu từng nói: nếu như có thượng tướng Nhan Lương, Văn Sứ của ta ở đây thì Hoa Hùng kia làm sao dám tùy tiện như thế? Về sau Hoa Hùng bị Tôn Kiên tính kế, giết chết ở Quan Hạ. Tôn Kiên cũng vì thế mà nổi danh, trở thành nhân vật tài năng xuất chúng trong các chư hầu. Nhưng cũng vì vậy mà Tôn Kiên kết thù với Viên Thuật.

Từ Hoảng là người rất điềm đạm, thận trọng. Nghe tin Nhan Lương dẫn quân cản đường liền biết ngay sự tình không ổn. Chẳng lẽ, Bạch Mã đã bị phá sao? Nghĩ tới đây, hắn lập tức hạ lệnh:

-Ba quân dừng bước, dàn trận nghênh địch.

Vào lúc này, Từ Hoảng không thể lui, chỉ có thể tiến. Nếu hắn lui binh thì Nhan Lương nhất định sẽ thừa cơ đánh lên. Nếu như thế, phe ta nhất định sẽ tan tác. Vì thế, hắn cho ổn định trận tuyến trước rồi sau đó sẽ tính toán tiếp.

Từ Hoảng vừa hạ lệnh dàn trận thì binh mã Nhan Lương đã ập tới trước mặt.

Nhan Lương nhảy xuống ngựa, thân cao hơn tám thước, vai rộng lưng vuông, uy vũ hùng tráng. Gã cười một con ngựa Ô Truy, tay cầm một thanh đại đao, uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí.

Hai quân đối đầu, Nhan Lương giục ngựa lao tới.

-Ta là Nhan Lương. Có Từ Công Minh đó không?

Lúc này, Từ Hoảng không lộ ra chút sợ hãi nào, thúc ngựa ra trước trận địa.

-Nhan Lương, Từ Hoảng ở đây.

-Từ Công Minh, ta không nhiều lời vô ích với người. Nay chủ công của ta thừa lệnh thiên tử xuất binh thảo nghịch, muốn thanh lọc quân phản trắc, chấn chỉnh triều cương. Bây giờ, Bạch Mã đã bị ta hạ, Lưu Diên đã thành oan hồn dưới đao của ta. Nếu người là người thông minh thì hãy xuống ngựa đầu hàng. Ta có thể nói tốt cho người trước mặt chủ công, cho người quan cao, lộc hậu. Còn nếu người không giác ngộ thì đừng trách ta tiền người đi bầu bạn với Lưu Diên.

Quả nhiên Lưu Diên đã bị giết. Trong lòng Từ Hoảng run lên rồi hắn thình lình hét lớn một tiếng:

-Nhan Lương kia, chớ làm càn. Tào công thừa lệnh thiên tử, hành động vì mọi người. Viên Thiệu nhà các người xuất thân gia đình tứ thế tam công, chịu hậu ân của triều đình lại không biết báo ơn cho triều đình mà lại tự mình giữ binh, mới chính là quốc tặc. Ta đây được Tào công ưu ái, làm sao có thể làm chó dữ dưới quyền tên Viên Bản Sơ? Nhan Lương, để ta giết người báo thù cho Lưu thái thú.

Dứt lời, Từ Hoảng tháo thiết sáo, giục ngựa xông về phía Nhan Lương. Nhan Lương cũng giận dữ, vung đao đón nhận. Gót sắt đập trên bãi sông khiến băng tuyết bắn tung tóe. Tuy rằng chưa từng giao đấu nhưng khi hai người cùng tấn công, Từ Hoảng chợt cảm thấy bất ổn. Đội nhân mã của Nhan Lương hợp nhất lại như một con mãnh hổ xuống núi, khí thế phi thường đáng sợ.

Trong những trận giao chiến thế này thì khí thế là vô cùng quan trọng.

Đại đao Nhan Lương vừa bỏ tới, Từ Hoảng đã biết người này mạnh hơn mình một bậc.

Nhưng bây giờ hắn không thể lùi lại phía sau vì hắn đã không còn đường lui nữa. Nếu như lùi về sau, rất có thể hắn sẽ bại trận. Bây giờ, hắn chỉ có thể nhờ cậy vào thất bảo mã mà thôi. Nhưng chẳng biết ba món bảo vật giành cho ngựa Tào Cấp làm cho này liệu có thể đỡ được với Nhan Lương hay không? Tào Cấp đã huấn luyện yên ngựa, bàn đạp và móng ngựa, chỉ rất ít người được dùng. Ngoại trừ Hồ Báo Kỳ ra thì chỉ có những tướng soái tâm phúc dưới trướng Tào Tháo, hoặc những võ tướng hạng nhất mới được trang bị những món đồ này. Từ Hoảng chính là võ tướng hạng nhất.

Hai chiến mã hí một hồi dài, phút chốc đối mặt. Từ Hoảng không nói nhiều, cố gắng đâm thiết sáo. Một sáo đâm tới như xé cả không trung, vang lên một tiếng kịch, nhanh như điện xẹt. Vậy mà Nhan Lương lại cười ha hả, đại đao bổ xuống thiết sáo. Một luồng lực khủng khiếp khiến cho Từ Hoảng ngồi trên ngựa phải tê dại cả cánh tay. Thiết sáo trùng xuống, mất phương hướng. Hai con ngựa lại tiếp tục xông lên. Đại đao của Nhan Lương bổ xuống thiết sáo của Từ Hoảng, đẩy thiết sáo về phía trước. Một chiêu mạnh mẽ mà linh hoạt khiến cho Từ Hoảng khó mà đỡ đòn nổi. Hắn thấy thiết sáo trên tay lỏng ra, đại đao theo sát phóng tới. Hắn sợ hãi, vội vàng dựng thẳng thiết sáo, một chiêu thiết môn soạn gạt một kích mạnh như sấm của Nhan Lương ra. Sau đó, hai con ngựa lại rời nhau ra.

Tay hơi run rẩy, Từ Hoảng nuốt nước bọt. Hắn quay đầu ngựa, cắn răng một cái, lại thúc ngựa lao ra lần nữa. Nhan Lương cười lớn:

-Từ Công Minh, bản lĩnh không kém, đáng tiếc không phải đối thủ của mỗ gia.

So về khí, Nhan Lương mạnh hơn Từ Hoảng rất nhiều. Hai người tuy rằng đều thuộc mãnh tướng hạng nhất, nhưng trong cái hạng nhất cũng có tôn ti. Giống như Nhan Lương, hắn là bậc trung trong tiêu chuẩn hạng nhất. Còn Từ Hoảng chỉ là bậc cuối trong lớp hạng nhất. Tuy nói rằng chỉ có chênh lệch một chút, nhưng khi giao đấu lại đủ lấy đi tính mạng đối phương. Nếu không có ba món bảo vật kia thì vừa rồi Từ Hoảng đã bỏ mạng. Dựa vào bàn đạp chịu lực nên hắn vẫn có thể ngồi yên trên ngựa. Lúc này, hắn không còn nửa phần sức lực để đấu cùng với Nhan Lương nữa.

Các tướng đấu với nhau cũng là một chiến thuật có thể nâng cao tinh thần binh sĩ. Tuy rằng từ thời Hán đến nay luôn coi trọng trận pháp và chiến thuật, nhưng các tướng đấu với nhau vẫn chiếm một vị thế quan trọng khi hai quân giao chiến.

Dựa vào ba món bảo vật dùng cho ngựa kia, Từ Hoảng đấu với Nhan Lương được hơn hai mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Đột nhiên, đại đao của Nhan Lương nhanh như điện xẹt rồi lại như Thái Sơn áp đỉnh, lúc nặng lúc nhẹ, biến hóa thất thường. Từ Hoảng cắn răng, vùng thiết sáo ngang dọc vu vù.

Hai người đấu được ba mươi hiệp, Từ Hoảng chợt nghe thấy hậu phương rối loạn. Hắn vội vàng tung một hư chiêu rồi nhảy ra khỏi vòng chiến. Ngẩng đầu nhìn về phía trận địa, Từ Hoảng chợt thấy một đội kỵ binh ước chừng khoảng một ngàn người đang gào thét tiến vào trong trận. Tên đại tướng cầm đầu mang một bộ giáp đen, cưỡi ngựa Thất Thanh Tông, tay cầm một cây xà mâu dài một trượng tám.

-Từ Công Minh đừng chạy, có yểm nhân Trương Phi ở đây.

Là Trương Phi.*

Từ Hoảng kinh hãi, vội vàng thúc ngựa cứu viện. Nhưng Nhan Lương làm sao lại để hắn chạy thoát, giục ngựa cản hắn lại.*

-Từ Công Minh, đối thủ của ngươi là ta, muốn chạy đi đâu.*

Đại hoàn đao ào ào rung động như tiếng sấm nổ, đao vân quay cuồng. Từ Hoảng vốn kém Nhan Lương hai phân, nhờ đồ trang bị mới bất phân thắng bại. Nhưng đột nhiên một con mãnh hổ hiện ra phía sau hắn thì Từ Hoảng làm sao còn tâm trí chiến đấu nữa, chỉ bảy tám hiệp đã bị Nhan Lương đánh cho mồ hôi ướt đầm, chặt vật chịu không nổi.*

Trong khi đó, xà mâu của Trương Phi vùng đến đâu là máu chảy đến đó. Bộ hạ của Nhan Lương cũng bắt đầu xung phong khiến Tào quân tan tác. Trương Phi cười độc ác, vùng xà mâu về phía Từ Hoảng.*

-Từ Công Minh, để mạng lại.*

Một tên Nhan Lương đã khiến Từ Hoảng khó chống nổi rồi, nếu thêm một tên Trương Phi nữa...Từ Hoảng không phải người không biết tiến thoái. Hắn thỉnh linh vận sức, vung liên tiếp ba chiêu thiết sáo đẩy lùi Nhan Lương, sau đó thúc ngựa chạy đi.*

Hắn vừa chạy đi thì Tào quân như rần mất đầu, nháy mắt quân đội tan rã. Nhan Lương và Trương Phi hợp binh lại làm một, không nói nhiều mà truy kích mười dặm mới thôi.

Thất bại của Từ Hoảng lần này đúng là thâm hiểm. Khi hắn xuất phát từ Bộc Dương mang theo bốn ngàn người, sau khi thoát khỏi vòng vây thì bên cạnh chỉ còn sáu bảy trăm người ít ỏi mà thôi. Nếu Bạch Mã đã mất thì nhất định phải mau chóng trở về Bộc Dương trình báo lên Hứa Đô. Nghĩ vậy nên Từ Hoảng không dừng lại mà mang tàn binh chạy thẳng về hướng Bộc Dương.*

Chạy cho đến tối thì đã thấy thành Bộc Dương ngay trước mắt. Từ Hoảng thở dài một hơi, vung roi, đi tới cửa thành, quát lớn:*

-Kẻ nào thủ trên thành, mau chóng mở cổng.*

Quân lính trên tường thành lộ đầu nhìn xuống.*

-A, là Từ tướng quân, mở cửa thành, mở cửa thành.*

Tiếng gọi âm ỉ vang lên, cửa thành chậm chậm mở ra. Từ Hoảng đang muốn vào thành thì thấy một con ngựa từ trong thành xé gió cuộn theo bụi mù chạy ra. Lập tức thấy một viên đại tướng thân cao chín thước, mặc một bộ chiến bào màu xanh, bàn tay cầm một thanh đại đao dài chín thước năm tấc.*

-Từ Hoảng, Quan Vũ chờ ngươi ở đây đã lâu, đỡ đao!

Lời còn chưa dứt, người đã ở trước mặt Từ Hoảng. Quan Vũ vung Đại Khảm Đao xuống, chỉ thấy một chút tàn ảnh xẹt qua, đao đã chém tới trước mặt.*

Cũng may trong tích tắc khi cửa thành mở ra, bản năng mách bảo Từ Hoảng có chuyện không ổn, cho nên hắn ghì mình ngựa lui về phía sau một bước. Khi Quan Vũ vọt tới trước mặt, hắn vội vàng nâng sáo lên chắn. Một tiếng “đanh” vang lên, con ngựa hí lên một tiếng dài, liên tục lùi về phía sau.*

Thiết sáo dội lại một lực cực lớn khiến Từ Hoảng không chịu nổi. Phun một ngụm máu tươi, Từ Hoảng thúc ngựa bỏ chạy.

-Có mai phục, chạy mau.*

Từ Hoảng nằm trên lưng ngựa, thúc ngựa bỏ chạy như điên. Quan Vũ thấy một đao không lấy được mạng Từ Hoảng liền giận dữ thúc ngựa đuổi theo.*

Mười mấy tên Tào quân ủa lên ngăn Quan Vũ lại. Cơn giận của Quan Vũ lại càng tăng lên, đại đao như múa trên trời tuyết, vù vù rung động. Lúc này, một đội binh mã cũng lao ra từ trong thành, cùng với Quan Vũ nhanh chóng phân thân mấy tên Tào quân.*

Từ Hoảng đã chạy xa...

Quan Vũ định thúc ngựa đuổi theo thì nghe có người trên thành nói:*

-Nhị đệ, giặc cùng đường chóe đuổi. Ta chỉ cần chiếm Bộc Dương thôi.*

Ngẩng đầu nhìn thì thấy một người nam tử trung niên hiện ra trên tường thành, chính là Lưu Bị - Lưu Huyền Đức. Quan Vũ đúng là Lưu Bị bảo gì nghe nấy. Y ghì mình cương chiến mã, tay vuốt chòm râu dài, cười ha hả.*

-Nếu đại ca đã có lệnh thì thả Từ Công Minh chạy một lần vậy.*

Hai người nhìn nhau rồi cười ha hả.*

Ánh mắt Lưu Bị sáng quắc, hiện ra một chút thích thú: “Bây giờ, cuối cùng ta cũng đòi lại được một ván với Tào tặc.”*

-Bộc Dương thất thủ?*

Ở trong phủ Cháp Kim Ngô, Tào Bằng giật mình, nhìn Giả Hủ. Hôm nay, hắn tới trình báo giấy tờ kiểm tra Bắc Quân, không ngờ lại bị Giả Hủ giữ chân lại, báo cho hắn biết tin Bạch Mã thất thủ, Bộc Dương rơi vào tay Viên Thiệu.*

Khoan đã, khoan đã. Hình như có phần không hợp lý. Tào Bằng cố sức nhớ lại trận chiến Quan Độ. Trong lịch sử, giai đoạn trước chiến dịch Quan Độ, đúng là có bao gồm cuộc chiến ở Bạch Mã. Nhưng trong cuộc chiến ở Bạch Mã, Tào Tháo hình như chỉ bị mất mỗi Bạch Mã nhưng chưa mất Bộc Dương. Nhưng bây giờ, vì sao ngay cả Bộc Dương cũng thất thủ?*

Lịch sử hình như đã xảy ra một chút biến đổi.*

Nhưng cũng đừng coi thường, sự thay đổi nhỏ nhất này khiến cho tình thế của Tào Tháo trở nên khó khăn hơn. Trong lịch sử, Viên Thiệu đánh chiếm Bạch Mã vì muốn đảm bảo đường tiến Nam hạ của đại quân được thông suốt. Nhưng bây giờ Bộc Dương thất thủ cũng khiến cho lá chắn mặt phía đông của Tào Tháo biến mất. Tào Tháo vốn có chút phiền phức ở Duyện Châu. Lúc trước, y giết chết Biên Nhung khiến cho quan hệ giữa y với các sĩ tử Duyện Châu trở nên căng thẳng.*

Cho nên lúc trước khi Tào Tháo tấn công Từ Châu, Lã Bố không cần tốn nhiều công sức đã chiếm được Bộc Dương, khiến Duyện Châu đại loạn. Cho đến bây giờ tình hình ở Duyện Châu đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều nhưng không có nghĩa là quan hệ của Tào Tháo với kẻ sĩ ở Duyện Châu được phục hồi. Nếu Duyện Châu rối loạn...*

Tào Bằng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.*

-Bộc Dương thất thủ khiến cho bố trí lúc trước của Tào công ở Thanh Châu bị xáo trộn. Tang Tuyền Cao dù có bản lĩnh nhưng người này rất xảo hoạt, không dễ tin. Trước đây, binh mã Văn Tắc trấn thủ Bộc Dương nên có lẽ không thấy được ý đồ của Tang Phách. Nhưng bây giờ Bộc Dương đã mất, cánh quân Vu Cấm bị uy hiếp, chỉ sợ là không lo nổi thân mình.*

Giả Hủ nói xong, cười ha hả nhìn Tào Bằng.*

-Hữu Học có chủ ý gì không?*

Nhìn thấy Giả Hủ kia cười tủm tỉm ra mặt, Tào Bằng chỉ muốn xông lên đấm cho gã một quả đấm để Giả Hủ biến thành Giả đầu heo.*

Không làm việc dưới quyền Giả Hủ thì không biết gã nham hiểm cỡ nào. Một cuốn công văn kiểm tra, Tào Bằng phải viết vô số lần nhưng vẫn bị Giả Hủ làm khó đến phát điên. Ban đầu văn án còn rõ ràng sạch sẽ nhưng gã vẽ trái một nét, phải một nét khiến cho lộn xộn hết lên khiến Tào Bằng phải sao chép lại một lần nữa. Tào Bằng nhìn cả buổi cũng không biết cuối cùng là có vấn đề gì. Sau khi sao chép lại một lần nữa, hắn lại gửi văn án đến. Giả đầu heo lại bắt đầu tìm khuyết điểm. Chỗ này một lỗi sai, chỗ kia một lỗi sai, sao lần trước không nói luôn đi? Được rồi, lão tử nhịn, về chép lại một lần nữa, sửa lại thêm chút nữa. Nhưng Giả đầu heo vẫn không hài lòng, cho rằng còn có vài số liệu cần phải hiệu đính, khiến Tào Bằng lại phải trở về chỉnh một lần nữa. Quân vụ của ngũ doanh thật sự đã chồng chất lăm rồi. Tào Bằng mệt mỏi so từng con số với nhau mà không thấy vấn đề gì. Vì vậy, hắn trình báo lại. Nhưng Giả Hủ lại không đồng ý, khẳng khái cho rằng số liệu không xác thực làm cho Tào Bằng phải đem sổ sách tính toán lại một lần nữa ngay trước mặt gã mới khiến Giả Hủ không còn lời nào để nói.*

Tào Bằng rốt cuộc cũng thấy được bụng dạ hẹp hòi của Giả Hủ. Ta nào có cố ý phá hỏng kế hoạch giấu tài của người, sao người phải cố hành ta hết lần này đến lần khác như thế? Thật uổng cho kiếp trước ta sùng bái người như vậy, thật không ngờ. Đừng để ta có cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ phục thù. Bây giờ, người thích thì cứ làm khó dễ ta đi.*

Khuôn mặt Tào Bằng lập tức trầm xuống.*

-Ty chức không phải là quân sư của Tư Không, nhưng thưa Đô Đình Hậu, quân ta tất nhiên nắm chắc phần thắng trong tay.*

Hắn nghiêm mặt nhìn Giả Hủ. Giả Hủ khẽ ho khan một tiếng:*

-Việc ấy... Việc kiểm tra ngũ doanh hãy tạm thời gác sang một bên. Có điều, Bộ Dương đã thất thủ nên nhất định chủ công sẽ có hành động. Trước đó, Hữu Học cần phải chỉnh lý danh sách Bắc Quân cho rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng huy động.*

Sửa sang lại cái đầu người !*

Tào Bằng hít sâu một hơi, đứng dậy nói:*

-Ty chức tuân mệnh.*

Bây giờ ta không muốn đứng ở Cháp Kim Ngô này thêm một khắc nào nữa. Tào Bằng cảm thấy bản thân mình và Giả Hủ có đến bảy tám phần trái ngược nhau, ngay từ lúc đầu, hai người đã không hòa hợp rồi.*

-Người thật là không đáng yêu gì cả.*

Tiếng Giả Hủ nói nhỏ vọng lại phía sau khiến Tào Bằng giận tím người, hận không thể quay lại túm lấy Giả Hủ mà đấm một phát để xả mối hận trong lòng. Đáng yêu cái đầu người.*

Tào Bằng chửi thề, đi ra khỏi nha đường.*

Nha môn Cháp Kim Ngô không lớn, chức quan cũng không nhiều. Thực sự chỉ có hai chức quan. Một là Vũ Khố lệnh, còn lại là Bắc Quân Trung Hậu. Mà Vũ Khố lệnh Tào Cấp hiện giờ đang ở Tiểu huyện. Cho dù Tào Cấp trở về, cũng sẽ không làm việc trong nha môn Cháp Kim Ngô. Y còn một chức vụ nữa là Dân Tào Đô Ủy, vì vậy phần lớn thời gian đều làm việc trong phủ Tư Không. Nói cách khác, mệnh quan triều đình thuộc quyền quản lý của Giả Hủ, thật sự chỉ có một mình Tào Bằng. Việc này khiến cho Tào Bằng khổ não mà không nói nổi, lại càng căm thù Giả Hủ đến tận xương tủy. Hắn rõ ràng cảm thấy người này cố ý làm khó mình. Nhưng gã là quan cao hơn hắn một cấp, có chèn ép Tào Bằng cũng không thể tránh được.*

Danh sách Bắc Quân ngũ giáo chẳng phải đã sớm sửa lại rõ ràng rồi sao?*

Đi ra khỏi nha môn Cháp Kim Ngô, Tào Bằng gãi đầu, lên ngựa chuẩn bị về nhà. Hắn đi đến nửa đường, chợt nghe phía sau vọng đến tiếng vó ngựa, có người hô lớn gọi:*

-Tào trung hầu dừng bước, Tào trung hầu dừng bước.*

Hắn quay đầu lại thì thấy Giả Tinh chạy đến.*

Còn không để ta yên sao?*

Tào Bằng không dám nổi giận với Giả Hủ nhưng không có nghĩa là hắn không dám nổi cáu với Giả Tinh. Ghìm ngựa ở giữa đường, hắn giận dữ nhìn Giả Tinh nói:*

-Giả Thối Chi, có phải Đô Đình Hậu đại nhân lại nghĩ ra chuyện gì không?*

-Việc này... Ha ha!*

Giả Tinh có phần bối rối. Việc gọi hắn họ và tên tự chứng tỏ bây giờ Tào Bằng rất tức giận. Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo gần đây Giả Hủ luôn gây sức ép với Tào Bằng. Đối lại là Giả Tinh cũng sẽ khó chịu.*

Giả Tinh có chút thông cảm với Tào Bằng.*

-Tào Trung Hầu, Tào Tư Không vừa phái người đến nha đường, dặn là phải chỉnh binh bắc quân ngũ giáo. Đô Đình Hậu lệnh cho Tào Trung Hầu lập tức đến doanh trại quân ngoài thành tập hợp, giờ Thân điểm binh, không thể trì hoãn. Có lẽ chúng ta phải xuất chinh.*

-Ngay cả Bắc Quân Ngũ Giáo cũng phải xuất quân?*

Tào Bằng nghe xong , ngăn người ra.

308. Chương 292: Lệnh Khởi Quân Đạo Lịch Sử

Chức Chấn Kim Ngô cầm quân Diễn Ti, bảo vệ kinh thành. Dưới quyền có Bắc Quân Ngũ Giáo, chủ yếu bảo vệ sự an toàn của kinh đô và vùng lân cận.

Tuy nhiên từ thời Tây Hán, Chấn Kim Ngô cũng đã từng xuất binh. Chấn Kim Ngô Mã Thích thời Tây Hán Hán Chiêu để từng dẫn quân chinh phạt, phá người Khương.

Trong thời Đông Hán, Chấn Kim Ngô Cảnh Bình đời Hán Hòa để còn nhậm chức phó tướng cho Đậu Hiến đại tướng quân, chinh phạt bắc Hung Nô, tiến vào Mạc Bắc tám trăm dặm. Tuy nhiên, từ đời Linh để đến nay, bắc quân không rời khỏi kinh đô và vùng lân cận đã thành lệ.

Bây giờ, bắc quân phải chuẩn bị ra trận chứng tỏ Tào Tháo cũng ý thức được tình hình xấu, thậm chí ngay cả quân đội của kinh đô và vùng lân cận đều phải xuất chinh. Rõ ràng tình hình rất nghiêm trọng.

Giả Tịnh hạ giọng nói:

-Tào trung hầu, thực ra nghĩa phụ cũng không có ác ý gì. Có điều tính nết ông ấy như vậy. Nếu có thể bỏ qua được thì xin ngài hãy bỏ qua. Thực ra nghĩa phụ cũng khen ngợi trung hầu không ngớt miệng đấy.

-Hả?

Có câu “giơ tay không đánh người tươi cười”. Nếu Giả Tịnh đã hạ mình nói vậy thì Tào Bằng cũng không nổi giận nữa. Hẳn chấp tay:

-Ta về phủ chuẩn bị, sau đó sẽ đến doanh trại báo danh.

Dứt lời, hắn quay đầu ngựa quát roi thúc ngựa chạy đi, để lại Giả Tịnh trên đường nhìn theo bóng dáng của hắn mà cười khổ.

-A Phúc, người muốn xuất chinh sao?

- Đúng!

Trở về phủ, Tào Bằng lập tức sai người điểm quân Phi Mạo, đồng thời sai người báo cho Hách Chiêu, lại lệnh Hách Mạo chỉnh binh chờ ở ngoài thành. Hạ Hầu Lan, Cam Ninh đều đi theo xuất trận, Hám Trạch cũng đi cùng, đảm nhiệm chức quân sư chủ chốt cho Tào Bằng. Lý Nho không thể xuất đầu lộ diện nên ở lại trong phủ.

Tuy nhiên, Lý Nho vẫn nhắc nhở Tào Bằng:

-Sức quân Viên Thiệu như thác, công tử không được hành sự lỗ mãng. Ta đoán chừng, Tào Tháo nhất định lấy lại Bộc Dương trước để củng cố thế cục mặt đông rồi sau đó giải phóng Bạch Mã. Nhưng có điều việc này rất nguy hiểm, nếu như vô ý sẽ gặp phải tai ương. Công tử cần hết sức cẩn thận. Ta có một kế, nói không chừng có thể khiến công tử bình yên vô sự trở về.

-Tiên sinh có kế gì?

-Theo sát Giả Văn Hòa.

-Hả?

-Giả Văn Hòa không phải là kẻ dễ dàng chịu tổn hại. Tâm tư của gã kín đáo tỉ mỉ, tính toán không bỏ sót điều gì. Ngài chỉ cần theo sát gã. Gã nói thế nào thì ngài làm như thế đó, tuyệt đối không tự quyết định. Theo như ta thấy, có Giả Văn Hòa ở đó thì Tào Mạnh Đức chưa chắc sẽ gặp rắc rối đâu.

Có thể thấy được Lý Nho vô cùng coi trọng Giả Hủ. Trong mắt nhiều người thì có lẽ kế sách này rất tầm thường. Nhưng trên thực tế đây cũng là một cách đi cho Tào Bằng. Đi theo Giả Hủ sẽ không chịu thiệt! Nhưng cho dù phải chịu thiệt, lão tử cũng quyết phải kéo cả Giả Hủ theo.

Trương thị rưng rưng nước mắt. Hoàng Nguyệt Anh lại lo âu. Bộ Loan và Quách Hoàn vừa sắp xếp y giáp cho Tào Bằng vừa lén lau nước mắt. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên Tào Bằng rời khỏi nhà, nhưng

là lần đầu tiên Tào Bằng thực sự xuất chinh ra trận. Tuy rằng khi mộ binh ở Cức Dương rất nguy hiểm nhưng không thể so với lúc này. Đám người Trương thị ở nhà cũng biết là cục diện lần này nguy hiểm hơn rất nhiều. Toàn bộ Hứa Đô đều như bị bao phủ trong màn mây đen, tăm tối càng khiến đám người Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh cảm thấy bất an. Chính vì thế, mọi người đều dặn dò Tào Bằng cẩn k.

-Mẫu thân, Nguyệt Anh, không cần lo lắng.

Tào Bằng nhận kim quan từ tay Bộ Loan, đặt trên đầu. Sau đó, Quách Hoàn buộc chặt kim quan cho hấn rồi lấy ra một cái đai ngọc lạng lẽ thắt vào lưng cho Tào Bằng.

Tào Bằng cười nói:

-Đây đâu phải lần đầu hài nhi xuất trận, mẫu thân hà tất phải lo lắng chứ? Trước đây, con từng ở Hạ Bi giao chiến cùng Hao hổ Lã Bố đấy thôi.

-Nhưng ta nghe bên ngoài nói...

-Mẫu thân đừng nghe những người không biết gì tung tin đồn nhảm. Tào công là trụ cột Hán thất, được ngàn người ủng hộ. Viên Thiệu kia chỉ nhờ vào phúc trạch của tổ tiên để lại mà được việc, làm sao có thể sánh bằng. Mọi người yên tâm. Con nhất định bình an trở về. Đến lúc đó, nói không chừng con còn có thể lập công lao sự nghiệp, thậm chí có thể đuổi kịp cha và tỷ phu nữa.

-Mẫu thân không cần con lập công lao sự nghiệp, chỉ cần con có thể bình an trở về.

Tào Bằng mặc giáp trụ tươm tất, xoay người rồi đột nhiên dang tay ôm chặt lấy Trương thị. Hấn nói vào tai Trương thị:

-Mẫu thân, người yên tâm đi, con nhất định sẽ bình an trở về.

-Ừ!

Trương thị chưa nói dứt lời, nước mắt đã trào ra. Bà nhận từ tay Hoàng Nguyệt Anh một cái túi thơm, buộc vào bên hông Tào Bằng.

-Đây là miếng bình an phù ta và Nguyệt Anh, còn có cả chị con cầu xin cho con. Con hãy đeo bên người, nhất định phải cẩn thận đấy.

Tào Bằng ra sức gạt đầu, xoay người nhìn thoáng qua Hoàng Nguyệt Anh đang lã chã nước mắt. Hấn tiến tới ôm Hoàng Nguyệt Anh vào trong lòng.

-Hãy chăm sóc mẫu thân cho tốt.

-Vâng!

-Mặc cho cha nàng đồng ý hay không, chờ ta trở về, chúng ta sẽ thành thân.

-Vâng!

Hoàng Nguyệt Anh mở to hai mắt nhìn, má lúm đồng tiền đỏ ửng lên. Nàng nhìn Tào Bằng một lúc lâu rồi lại cúi đầu xuống, nói:

-Vậy chàng nhất định phải sớm trở về.

Tào Bằng buông Hoàng Nguyệt Anh ra. Ở trước mặt bao người, hấn lại ôm Bộ Loan và Quách Hoàn, rồi xoay người đi tới trước mặt Tào Nam.

-Tỷ tỷ, ta đoán chừng, tỷ phu trở về lần này rất có khả năng sẽ trấn thủ đường quân lương. Nếu đúng như vậy, ta đề nghị tỷ phu nên gọi Văn Trường hợp sức. Khi hai người ở thành Cửu Nữ đã từng hợp lực với nhau, nhất định sẽ ăn ý với nhau hơn.

Tào Nam nước mắt ngấn lệ, gạt đầu đồng ý.

Tào Bằng gơ tay khê véo má Đặng Ngải, sau đó nhanh chân đi ra phòng khách. Đám người Trương thị đưa tiễn hấn ra đến cửa phủ liền bị Tào Bằng ngăn lại.

-Mẫu thân, mọi người đừng tiến nữa. Chỉ là một trận chiến nhỏ mà thôi, không cần lo lắng quá. Mọi người đừng đi ra nữa, cứ như có việc gì nghiêm trọng lắm vậy. Có Hưng Bá và Tử U, còn có Hám đại ca ở đây, làm sao ta xảy ra việc gì được?

-Người nhất định phải cẩn thận.

Tào Bằng cười to, quay người đi ra cửa phủ. Lý Tiên và Đại Nha, hai tên vệ sĩ của Phi Mạo đã đứng chờ ở cửa, một người giữ ngựa, một người nâng Họa Can kích.

Tào Bằng đảo mắt nhìn qua tám mươi tên Phi Mạo đứng ngoài cửa cùng đám người do Cam Ninh dẫn đầu, sau đó xoay người ngồi lên lưng Chiếu Dạ Bạch rồi nhận Họa Can Kích từ tay Đại Nha.

-Lên ngựa. Xuất phát!

Hắn ra lệnh một tiếng, Phi Mạo xoay người lên ngựa. Tào Bằng quay lại nhìn về đám người Trương thị ở cửa phủ, khẽ mỉm cười rồi thúc ngựa chạy nhanh. Đám người Cam Ninh chấp tay hướng về Trương thị, theo sát Tào Bằng.

Trong cửa phủ, nước mắt Trương thị rơi như mưa.

Đừng tưởng Tào Bằng nói nghe dễ dàng như thế, thực chất trong lòng hắn lại không hề nhẹ nhõm chút nào. Trận chiến Quan Độ dường như đã đi lệch khỏi quỹ đạo lịch sử, phát triển theo chiều hướng nào không ai biết được. Nếu không thể đoạt lại được Bộc Dương thì rất có thể Sung Châu sẽ náo loạn lần thứ hai. Mà trong lúc này, nếu Sung Châu loạn toàn bộ Hà Nam đều sẽ loạn theo. Đến lúc đó, kế hoạch tổng thể của Tào Tháo sẽ bị phá hỏng.

Nếu Thịnh Phách ở Thanh Châu không thể giữ vững mà chỉ dựa vào Vu Cấm thì Tào Tháo chẳng khác nào đã bị cụt mất một cánh tay. Vì thế, nếu Tào Tháo muốn nắm trọn ván cờ trong tay, y nhất định phải đoạt lại Bộc Dương. Nhưng thực tế, muốn đoạt lại Bộc Dương, nói dễ hơn làm. Viên Thiệu tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Bộc Dương.

Đến lúc đó, tất sẽ có một trận ác chiến! Tào Bằng nghĩ đến đây chợt cảm thấy bất an.

Trước kia, hắn luôn tràn đầy tự tin. Những việc xảy ra giống như được thần trợ giúp, luôn xuôi chèo xuôi mái. Đó là vì hắn biết rõ quỹ đạo phát triển của lịch sử nên mọi việc hắn đều nắm chắc trong tay. Nhưng hiện tại, tình hình dường như đã không khống chế được nữa. Lịch sử phát triển lệch khỏi quỹ đạo thì sẽ có kết quả như thế nào đây? Tào Bằng không thể nói rõ. Hiện tại, hắn cảm thấy rất bất an.

Tào Tháo vẫn có thể thắng trong trận chiến Quan Độ chứ? Nếu Tào Tháo thua trong trận chiến Quan Độ thì toàn bộ cục diện tam quốc rất có thể sẽ bị biến đổi theo.

Trước đây, hắn từng lập lời thề son sắt hy vọng có thể thay đổi lịch sử. Nhưng bây giờ, lịch sử đã thay đổi, lại còn lệch ra khỏi quỹ đạo, khiến Tào Bằng sợ hãi. Bây giờ, hắn không thể nói rõ, cuối cùng thì thay đổi lịch sử là tốt, hay thuận theo lịch sử là tốt nữa?

Dọc đường đi, Tào Bằng rất lặng lẽ.

Ở ngoài thành, Phi Mạo và Hắc Mạo của Hách Chiêu hợp lại, cùng đi vào doanh trại.

Hách Chiêu chỉ dẫn theo hai trăm Hắc Mạo, để lại một trăm người, chờ Đặng Tắc trở về sẽ sắp xếp sau. Một khi không thể đoạt lại Bộc Dương, tình hình sẽ hết sức ác liệt. Một trăm Hắc Mạo này ít nhất có thể che chở người nhà Tào Bằng, mang họ xuống Giang Hạ lánh nạn. Hoàng thị ở Giang Hạ có thực lực rất hùng hậu. Chỉ cần Hoàng Thừa Ngạn đồng ý tiếp nhận thì người nhà Tào Bằng sẽ không gặp khó khăn gì. Đương nhiên, đây cũng chỉ là tính toán trong trường hợp xấu xảy ra mà thôi.

-Công tử nghĩ là cuộc chiến này ta có thể thắng không?

Hám Trạch đột nhiên thúc ngựa đi song song với Tào Bằng, hỏi khẽ.

-Đương nhiên có thể thắng.

-Ha ha, nếu đã như vậy, công tử cần gì phải căng thẳng chứ?

-Hả?

Tào Bằng hơi sững sốt, ghìim cương quay đầu lại hỏi:

-Đại huynh, nhìn ta rất căng thẳng sao?

Hám Trạch cười nói:

-Tất cả mọi người đều nhận thấy.

-Thật thế sao?

Tào Bằng quay đầu hỏi Cam Ninh, Hách Chiêu và Hạ Hầu Lan:

-Nhìn ta rất căng thẳng à?

Ba người Cam Ninh đều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Tào Bằng gãi đầu, không nhin được cười:

-Được rồi. Ta thừa nhận là ta có chút căng thẳng.

-Công tử cần gì phải căng thẳng? Hưng Bá được tiểu thư phó thác, cho dù chết trận cũng phải bảo vệ tính mạng công tử. Chẳng qua chỉ là Viên Thiệu, có gì đáng nói chứ?

-Đúng vậy. Ta chỉ thích nhìn công tử cười sáng khoái thôi.

Hạ Hầu Lan cũng nói theo.

Hách Chiêu nói:

-Năm đó, ở bên sông Tổ Thủy, công tử từng nói rất hùng hồn. Bây giờ, những lời nói hùng hồn ấy vẫn còn văng vẳng ở bên tai ta. Việc đại sự của công tử còn chưa thành, ta còn hy vọng có thể nhờ công tử mà thành công lập nghiệp. Theo ta thấy, Viên Bản Sơ kia không phải đối thủ của Tào công đầu.

Đúng vậy. Trời sập thì có núi cao đỡ. Ta khẩn trương làm gì?

Tào Bằng cười to nói:

-Đúng là ta có chút căng thẳng thật. Nhưng ta đã có mọi người thì còn sợ gì hấn. Đi! Chúng ta đi lập công!

309. Chương 293: Bắt Giả Hủ Hiến Kế

Hứa Đô, đại doanh trại Bắc quân ngũ giáo. Nơi này vốn là một mảnh đất hoang, cỏ dại mọc um tùm. Nhưng từ năm đầu Kiến An, sau khi Tào Tháo nghênh đón Hán đế dời đô đến Hứa huyện, vùng đất bỏ hoang này đã trở thành nơi tập trung của Bắc Quân Ngũ Giáo.

Bình thường Bắc Quân Ngũ Giáo có doanh trại phân bố bốn phía Hứa Đô. Bên trong doanh trại Bắc Quân tập trung một đội giáo binh, bên cạnh có một đội kỵ binh. Dù sao thì nơi này không thể so sánh với đế đô Tuy Dương đã tồn tại được gần ngàn năm khi xưa. Luận về diện tích, Hứa Đô vẫn không thể bằng Tuy Dương.

Ngay như đại doanh của Bắc Giáo này, không gian đóng quân rất lớn, rất rộng rãi. Nhưng nếu cả ngũ giáo cùng tập hợp lại trong đại doanh Bắc Giáo thì rõ ràng không thể chứa đủ toàn bộ đội nhân mã. Nếu là ở Tuy Dương đại doanh Bắc Giáo hoàn toàn thừa diện tích để ngũ giáo tập trung. Khi ở Tuy Dương, nơi trú quân của Bắc quân gọi là Bắc quân đại doanh. Còn khi ở Hứa Đô chỉ có thể gọi là Bắc Giáo đại doanh. Nếu muốn cả ngũ giáo tập trung ở nơi này, ít nhất phải mở rộng diện tích thêm vài lần nữa.

Tào Bằng thân là Bắc Quân Trung Hậu, không thuộc ngũ giáo, mà tự có vị thế riêng. Vì thế, khi đi vào doanh trại Bắc Giáo, hấn đi thẳng tới lầu chủ soái. Lúc này, trong lầu chủ soái đã có không ít người.

Truân Kỵ Giáo Úy Lã Càn là người Nhâm thành của Duyệt châu. Từ khi Tào Tháo khởi binh ở Đông Quận, người này đã đi theo Tào Tháo, từ chức Tương Bí Giáo Úy lên làm thái thú Thái Sơn. Hấn nhiều lần dẹp yên dư đảng của quân Khăn Vàng. Năm Kiến An thứ ba, sau khi Lã Bố bị giết, Tang Phách thay thế cho Lã Càn, đảm nhiệm chức thái thú Thái Sơn. Còn Lã Càn được điều tới Hứa Đô đảm nhiệm chức Truân Kỵ Giáo Úy. Người này không chỉ võ nghệ cao cường mà tài xạ thuật cũng rất tuyệt. Điểm hiếm thấy nhất chính là Lã Càn còn giỏi trị quân, thông hiểu binh pháp; ở trong quân đội, hấn thuộc loại tướng lãnh có thể

trấn giữ một phương. Nếu nói có người giỏi về nội chính trong đám tướng lĩnh thì Lã Càn ở quận Thái Sơn rõ ràng nổi trội hơn hẳn.

Việt Kỵ Giáo Úy Bà Lự quản lý đội binh mã. Y không tinh thông võ nghệ, cũng không hiểu binh pháp nhưng doanh trại Việt Kỵ quân do y quản lý lại rất hiệu quả.

Xạ Thanh Giáo Úy Sử Hoán là người Bái huyện, Dự châu. Từ thời trẻ, hắn đã làm hiệp khách. Sau khi Tào Tháo khởi binh, hắn lấy thân phận khách quân, nhận chức Giáo Úy. Khi thảo phạt, hắn thường là người giám quân và theo dõi chư tướng. Năm Kiến An thứ tư, sau khi Sử Hoán và Trương Liêu giết Khôi Cốc ở Xạ Khuyển, hắn nhận chức Xạ Thanh Giáo Úy.

Bộ Quân Giáo Úy Vương Trạch là người Thái Nguyên, Tịnh châu.

Ngoài bốn vị Giáo Úy này ra, vốn dĩ còn có Trường Thủy Giáo Úy Chung Tập, kẻ đã bị giết chết vì tội mưu phản. Xét thấy Bắc Quân Ngũ Giáo thường trú ở Hứa Đô, trách nhiệm trọng đại, nhất định phải an bài người tâm phúc làm tướng thì mới có thể yên tâm, vì thế, sau khi Tào Tháo suy nghĩ rất lâu đã lệnh cho Quảng Xương Đình Hầu Nhạc Tiến đảm nhận chức vụ này.

Nhạc Tiến này cũng là người đi theo Tào Tháo sớm nhất. Từ thời hai mươi hai lộ chư hầu thảo phạt董卓, Nhạc Tiến đã ở dưới trướng Tào Tháo. Về sau, hắn làm hãm trận Đô Úy, mỗi lần tham gia chiến trận đều xông lên đầu tiên, dũng mãnh phi thường. Từ năm thứ ba Sơ Bình đến nay, suốt mười năm, hắn trải qua hơn trăm cuộc chiến lớn nhỏ, có thể nói là chiến công hiển hách. Vì vậy, bất kể giữ chức thảo phạt giáo úy hay du kích tướng quân, hắn đều nổi danh anh liệt, rất được Tào Tháo yêu thích. Để Nhạc Tiến nhận chức Trường Thủy Giáo Úy cũng là để kiềm chế ngũ giáo. Dù sao, trong ngũ giáo, Nhạc Tiến có danh vọng cao nhất, chiến công hiển hách nhất, tước vị cao nhất. Nếu so giữa Lã Càn và Nhạc Tiến thì Lã Càn chẳng những kinh nghiệm không đủ, danh vọng và chiến công cũng kém xa. Cho nên, sau khi trải qua một phen thăng trầm, thực lực và địa vị của Trường Thủy Giáo Úy không những không suy yếu mà ngược lại Nhạc Tiến đã trở thành người đứng đầu trong ngũ giáo.

Ngoài ngũ giáo giáo úy ra, còn có ngũ giáo tư mã cũng đã ngồi yên vị trong đại trướng. Truân Kỵ Tư Mã Hứa Nghi, Việt Kỵ Tư Mã Đặng Phạm, Xạ Thanh Tư Mã Hạ Hầu Ân (chẳng những Tào Bằng quen thuộc, hơn nữa Tào Bằng còn có ân cứu mạng với người này), Bộ Quân Tư Mã Điển Mãn, Trường Thủy Tư Mã Hạ Hầu Thượng. Xem cách an bài ngũ giáo tư mã đủ biết Tào Tháo cực kỳ coi trọng và hết sức tín nhiệm Tào Bằng. Ngũ giáo tư mã đều có quyền chưởng binh tạm thời, còn Tào Bằng có toàn quyền đốc thúc và giám sát quân sĩ.

Tào Bằng vừa đến, đám người Hứa Nghi đều quay ra chào hắn. Tuy nhiên, Tào Bằng không để ý tới bọn họ mà bước thẳng đến trước đám người Nhạc Tiến Lã Càn chào hỏi. Hành động này khiến cho đám người Nhạc Tiến có ấn tượng tốt với Tào Bằng. Đều ở Hứa Đô, ai lại không biết Tào Bằng này là tâm phúc của Tào Tháo? Đùng thấy hắn còn nhỏ tuổi nhưng công lao và năng lực không hề kém chút nào. Hắn từng hỗ trợ cho tể phụ bình định Hải Tây, theo Tuân Diễn đi sứ Giang Đông, thủ vững Khúc Dương, dẫn đại quân chiến đấu cùng Trần Cung, báỉ Hồ Chiêu làm thầy. Tào Bằng cũng được xem là kẻ có danh tiếng.

Đại án ở Tuy Dương nhờ Tào Bằng mà phá được. Đánh chết Chung Tập, càng thể hiện rõ dũng khí và võ dũng của Tào Bằng. Bây giờ, hắn trở thành cháu họ Tào Tháo, tiền đồ sau này thế nào, ai có thể nói được?

Nhạc Tiến cười nói:

-Hữu Học đến đây, mau ngồi đi.

-Tạ ơn Quảng Xương Đình Hầu.

Tào Bằng thi lễ, sau đó mới chào hỏi đám người Hứa Nghi, ngồi xuống vị trí trung quân.

-Hữu Học, người cũng biết thế cục hiện giờ thế nào chứ?

Nhạc Tiến đột nhiên hỏi. Tào Bằng nói:

-Hôm nay khi ta và Đô Đình Hậu nói chuyện thì có nghe hắn nhắc tới.

-Hữu Học, người nghĩ tình hình thế nào?

-Ừm...

Tào Bằng do dự, không biết nên trả lời thế nào cho tốt. Nhạc Tiến cười nói:

-Nơi này không có người ngoài. Ta chỉ thuận miệng hỏi, người không cần phải e ngại.

Tào Bằng gãi đầu nói:

-Tình thế sợ là không tốt lắm.

-Ồ?

-Nếu chỉ mất đi Bạch Mã thì không có gì phải sợ, có thể đoạt lại được. Nhưng Bộc Dương thuộc về Duyện Châu, lại có quan hệ trọng đại. Chủ công nếu không thể mau chóng đoạt lại Bộc Dương, chỉ sợ cục diện càng gay go hơn.

Nhạc Tiến nhẹ nhàng gật đầu.

-Lời Hữu Học nói và những gì bọn ta thảo luận vừa rồi đại khái giống nhau. Được rồi. Mọi người hãy nói tiếp đề tài đang nói lúc này. Vừa rồi người mới nói là Bộc Dương, Bạch Mã và Diên Tân hiện đang tạo thành thế vạc?

Hạ Hầu Thượng vội vàng đứng dậy, nói:

-Không sai. Bây giờ, Viên Thiệu chiếm ba vùng Bạch Mã, Bộc Dương và Diên Tân, đảm bảo cho đại quân Viên Thiệu tiến xuống phía nam được thuận lợi. Hơn nữa, ba thành này liên kết lại thì như rắn Thường Sơn, có thể tương trợ lẫn nhau. Nếu như muốn đoạt lại Bộc Dương thì tất phải đối mặt với quân Viên Thiệu tấn công từ Bạch Mã và Diên Tân. Nếu bỏ qua Bộc Dương thì một ngày nào đó Duyện Châu ắt sẽ loạn. Vì thế, chuyện này hết sức phiền toái.

Tào Bằng biết Hạ Hầu Thượng là ca ca của Hạ Hầu Chân. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, hình như gã đã lập công trong cuộc chiến Hán Trung. Nhưng dù sao thì gã không phải là nhân vật nổi bật lắm. Nhưng nghe lời nói và cử chỉ của Hạ Hầu Thượng, gã không phải loại người vô dụng. Gã lớn tuổi hơn Tào Bằng một chút, phong thái điềm tĩnh, hơn nữa lời nói cũng rõ ràng mạch lạc. Vì Tào Bằng với Hạ Hầu Chân có quan biết nên quan hệ giữa Tào Bằng và Hạ Hầu Thượng cũng rất tốt. Bây giờ nghe gã phân tích, hắn liên tục gật đầu.

Không sai, hiện tại tình cảnh của Tào Tháo đích thực rất khó khăn. Đoạt lại Bộc Dương ư? Nếu vậy, ắt Tào Tháo sẽ phải đối mặt với đại quân của Viên Thiệu, chắc chắn sẽ có một cuộc chém giết vô cùng ác liệt. Còn nếu không chiếm lại Bộc Dương thì tình hình càng gay go hơn, Duyện Châu rất có thể sẽ hỗn loạn. Chỉ một chiêu này của Viên Thiệu quả thật kỳ diệu, tài tình.

Vấn đề là trong lịch sử, Viên Thiệu không hề chiếm Bộc Dương! Thay đổi duy nhất dường như là Lưu Bị. Bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại thì nguyên nhân chính là do Lưu Bị xuất hiện khiến cho tình thế của Viên Thiệu ở Bạch Mã mới được thuận lợi như thế.

Trong lịch sử, Nhan Lương tấn công Bạch Mã, sau đó bị Quan Vũ giết chết, Tào Tháo tiếp đó đoạt lại Bạch Mã. Vốn dĩ Viên Thiệu chưa kịp khởi binh đánh Bộc Dương. Mà bây giờ, đúng như trong lịch sử, Lưu Bị đã đi nương nhờ Viên Thiệu. Nhưng lúc này, Lưu Bị vẫn dẫn theo Quan Vũ và Trương Phi đi cùng. Nói cách khác, Nhan Lương không bị Quan Vũ giết chết, nhờ thế Viên Thiệu có thêm thời gian sắp xếp ván cờ.

Nhưng nói cho cùng, sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy có lẽ là do Tào Bằng. Nếu không có sự thúc đẩy của Tào Bằng thì lúc này Quan Vũ đã chém Nhan Lương rồi.

Khê day day mũi, Tào Bằng âm thầm cười khổ. Hắn sống lại rồi gia nhập phe của Tào Tháo. Nhưng ông trời vì để cân bằng trận Quan Độ này mà gia tăng những khó khăn cho phe Tào quân lên. Việc cấp bách hiện nay là nếu muốn giúp Tào Tháo thủ thắng thì Tào Bằng nhất định phải để trận chiến Quan Độ trở lại quỹ đạo lịch sử vốn có. Nhưng vấn đề là hắn nên làm thế nào để xoay chuyển tình thế đây?

Tào Bằng không khỏi nhú mày, im lặng. Đột nhiên, hắn cảm thấy có người bên cạnh đẩy hắn. Định thần lại, hắn thấy Đặng Phạm đang cười gượng, chỉ về Nhạc Tiến:

-Quảng Xương Đình Hầu đang hỏi người kìa.

-Hả?

Tào Bằng ngẩng đầu thì thấy Nhạc Tiến đang nhìn hẩn cười.

-Quảng Xương Đình Hầu...

-Ôi chao, bây giờ đang ở trong quân, bỏ tước vị đi.

-Nhạc tướng quân!

Tào Bằng vội vàng sửa lại. Thấy Nhạc Tiến không phản đối, hẩn xấu hổ nói:

-Vừa rồi ta đang suy nghĩ vài chuyện nên không nghe tướng quân gọi.

-Suy nghĩ cái gì?

-Việc này....

Ánh mắt tò mò của mọi người đều đổ dồn trên người Tào Bằng. Tào Bằng nói:

-Chỉ là suy nghĩ làm sao chém rắn Thường Sơn.

-Ồ, có kế gì không?

Tào Bằng thản nhiên trả lời:

-Cũng như lời Bá Nhân vừa nói lúc nãy, quân Viên Thiệu ở ngạn Hà Nam như rắn Thường Sơn, đánh đầu thì đuôi thủ, đánh đuôi thì đầu thủ, cả đầu và đuôi đều có thể tấn công. Để đối phó với rắn Thường Sơn chỉ có thể ấn đầu giữ đuôi, chặt thành khúc. Nhưng để làm được thì không phải dễ dàng gì. Binh lực của quân ta đang bị vây, tình hình rất xấu. Nếu chúng ta đánh bừa với quân Viên Thiệu thì chỉ sợ đó không phải là chủ ý của chủ công.

Ánh mắt Nhạc Tiến và Lã Càn không khỏi sáng ngời. Ấn đầu, giữ đuôi, chém thành khúc...Hình dung như vậy thật là thỏa đáng. Nhưng vấn đề bây giờ là nếu làm như vậy thì chẳng khác nào đồng thời tấn công ba nơi, quyết một phen sống mái, lấy đá chọi đá với quân Viên Thiệu. Nếu hai bên thực lực bằng nhau thì còn có thể chiến đấu. Nhưng vấn đề bây giờ là binh lực hai bên rất cách biệt.

Binh lực Viên Thiệu gấp mấy lần lượng binh lực có thể điều động của Tào Tháo. Muốn diệt rắn Thường Sơn ở ngạn Hoàng Hà này thực không phải là chuyện dễ dàng gì.

Tuy nhiên, lời Tào Bằng nói ra khiến cho đám người Nhạc Tiến xem trọng hẩn hơn một chút. Kể cả Hạ Hầu Thượng ngồi bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

-Đúng vậy, không thể tránh việc phải diệt rắn Thường Sơn.

Tào Bằng đột nhiên nói:

-Nhạc tướng quân, thật ra chúng ta ở trong này nói nhảm thì không được lợi lộc gì. Sao chúng ta không tìm một người để hỏi?

-Là người nào?

-Mưu sĩ dưới trướng chủ công nhiều như mây, chắc chắn có cao nhân nghĩ ra được kế sách. Theo ta thấy, Đô Đình Hậu nhất định có thể nghĩ ra được cách hay. Nhưng người này xưa nay không thích khoe khoang, không ép hẩn một phen thì hẩn sẽ quyết không mở miệng. Khi ta ở Nam Dương đã từng nghe người ta nói: Giả Hủ tính toán không bao giờ sai sót chút nào. Vậy sao không tìm hẩn thỉnh giáo xem sao?

Đặng Phạm lên chọc Tào Bằng một cái, ý muốn nói: Có những lời này sao? Sao ta không hề nghe nói qua? Tào Bằng quay đầu lại, trừng mắt nhìn hẩn. Đặng Phạm lập tức như lão tăng ngồi thiền, không phản ứng gì nữa.

-Đúng vậy. Đô Đình Hậu tài hoa hơn người, tất có kế sách.

Bà Lữ đột nhiên mở miệng. Nghe trong giọng gã nói ra thì có lẽ gã cũng không phục Giả Hủ.

-Đúng rồi. Sao Đô Đình Hậu còn chưa đến?

Vương Trạch không khỏi tò mò hỏi:

-Không phải Đô Đình Hậu nói là giờ Thân điểm binh sao? Bây giờ sắp đến giờ Thân rồi, hắn còn chưa tới đây.

-Vừa rồi khi ta đi ra khỏi thành thì thấy hắn đi tới phủ Tư Không.

Lã Càn trả lời bên cạnh. Đúng lúc này chợt nghe vài lính tốt bên ngoài trướng vải bẩm báo:

-Quảng Xương Đình Hầu, Tư Không lệnh cho ngài đi về phủ Tư Không thảo luận việc quân.

-Ta lập tức đi ngay.

Nhạc Tiến đứng lên, vẻ mặt có chút trầm ngâm:

-Xem ra chủ công chưa có kế sách thỏa đáng. Ta đi báo kiến chủ công trước. Sự tình nơi này tạm thời để cho Tử Khác thống soái. Đợi Đô Đình Hậu đến thì thay ta cáo lỗi. Bất kể chủ công có quyết định hay không, chắc chắn người sẽ có hành động. Truyền lệnh xuống, tam quân nghỉ ngơi tại chỗ, chờ có lệnh thì tức khắc hành động.

-Rõ!

Mọi người đều đứng dậy, chấp tay tuân lệnh. Nhạc Tiến đi vội vã. Sau đó, Đặng Phạm không nhịn được nói:

-A Phúc, sao ngươi lại đi trêu chọc Giả Hủ?

-Làm sao ta phải trêu chọc hắn?

Đặng Phạm cười khỏ nói:

-Vừa rồi ngươi nói những lời đó, không phải là buộc hắn phải ra mặt sao? Nếu chẳng may hắn không nghĩ ra kế sách nào thì sẽ bị chủ công trách cứ. Ngươi đang ở dưới quyền của hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ gây phiền phức cho ngươi cho mà xem.

Đặng Phạm ở trong Tào phủ nên biết rõ trong khoảng thời gian này, Giả Hủ gây sức ép như thế nào với Tào Bàng. Tào Bàng cười ha hả:

-Ngươi yên tâm. Người khác ta không dám nói, nhưng Giả Văn Hòa nhất định có thể nghĩ ra biện pháp. Người không biết sao? Hắn chẳng khác nào miếng kem đánh răng, không bópquyết không phun ra ngoài. Phải ép buộc hắn, nếu không hắn sẽ không thoải mái đâu.

-Kem đánh răng?

-À, chỉ là so sánh, ngươi cứ hiểu thế là được.

Tào Bàng nhận thấy đột nhiên mình lỡ lời nên nói qua loa vài câu rồi đổi đề tài. Cũng may là Đặng Phạm đã quen với cách nói chuyện của hắn nên cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn ở với Tào Bàng đã lâu, thường xuyên nghe được một số thứ không thể hiểu nổi. Tiếp thu hiểu ý là được!

Tào Bàng cười nhặt trong lòng: “Giả Văn Hòa, ngươi cũng có ngày hôm nay à?”

Giả Hủ đến đại doanh Bắc Giáo để điểm binh mã.

Hôm nay trong phủ Tư Không tranh cãi vô cùng kịch liệt. Về việc nên đối phó thế nào với việc Viên Thiệu liên tục tấn công, ý kiến của mọi người vẫn chưa thể thống nhất được. Tuy nhiên có một điểm thống nhất đó là phải trong thời gian ngắn nhất nghĩ cách nào để đoạt lại Bộc Dương.

Bắc Quân Ngũ Giáo và Võ Vệ quân, Hồ Bôn quân, tổng cộng tám ngàn người đều hộ tống Tào Tháo xuất chinh.

Hạ Hầu Uyên xuất phát từ Trần Lưu, đóng quân ở Toan Tảo. Vu Cấm rút về phía nam tám mươi dặm, phối hợp với Tang Phách để bị tấn công, đồng thời, có thể tạm thời ổn định cục diện ở Duyện châu. Từ Hoảng lãnh tới Ly Hồ, tập hợp với Lý Điển. Lý Điển dẫn binh mã bản bộ tiến tới phía bắc ba mươi dặm,

hình thành sức ép với Bộc Dương. Đồng thời, Tào Tháo lệnh Hạ Hầu Thận tập trung ở Hổ Lao quan, Tào Nhân làm Vũ Lâm quân đóng giữ Hứa Đô, bảo vệ kinh thành và vùng lân cận.

Hệ thống Tào Tháo xuất chinh có ba nghìn quân Hổ Báo kỵ.

Sau khi Giả Hủ điểm binh xong, vừa mới ngồi xuống thở hắt hắt thì có binh tốt tới nói là Tư Không có việc, mời Đô Đình Hậu đến thảo luận.

Mới từ phủ Tư Không ra không lâu, sao lại gọi ta tiếp làm gì? Giả Hủ không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng sửa sang quần áo, mang theo Giả Tình, vội vàng chạy tới phủ Tư Không.

-Chủ công có việc gì mà lại gọi Hủ đến?

Vào phủ Tư Không, Giả Hủ thấy Tào Tháo ngồi ngay ngắn trong nha đường, Quách Gia, Tuân Úc ngồi bên cạnh. Tào Tháo khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng.

-Văn Hòa, mau ngồi đi.

-A, tỳ chúc tạ ơn.

Khi hần ngồi xuống chợt thấy Quách Gia và Tuân Úc cười quái lạ. Trong lòng hần lập tức cảm thấy có điều xấu, lòng không khỏi thấp thỏm.

-Văn Hòa à.

-Có tỳ chúc.

-Tính ra ngươi đã đến Hứa Đô ba tháng rồi. Mọi việc đều tốt chứ?

-Bẩm chủ công, Hủ được chủ công ưu ái, ủy thác trọng trách, không khỏi lo lắng nên luôn tận tâm tận lực làm việc, hết thảy mọi việc cũng xem như là khá tốt.

-Nhưng ngươi....

Nụ cười trên khuôn mặt Tào Tháo biến mất, giọng nói trở nên đanh lại:

-Ta đối đãi ngươi thâm hậu, vì sao ngươi không trợ giúp ta?

-Hả?

-Ta biết Văn Hòa ngươi tính toán chu toàn, có mưu lược quý kế. Bây giờ là thời điểm sinh tồn nguy hiểm, mọi người đều hiến kế bày mưu. Chỉ có Văn Hòa ngươi cả ngày nhàn nhã vui sướng. Hay là ngươi đợi Viên Bản Sơ tới thì lấy đầu bọn ta dâng lên sao?

Những lời này thật chẳng khác nào đâm thẳng vào tâm can người nghe. Giả Hủ sợ tới mức quỳ mọp xuống đất:

-Chủ công, Hủ được chủ công ưu ái, nào dám giấu diếm điều gì?

-Hừ, nếu đã như vậy thì ngươi hãy nghĩ kế sách cho ta đi.

-Hả?

-Bây giờ, ngươi có thể trở về. Sáng sớm ngày mai, nếu ngươi không có diệu kế, ta nhất định lấy đầu ngươi. Đi đi.

-Chủ công!

-Còn không lui ra!

Tào Tháo quát lớn, khiến Giả Hủ sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chân nắn ra khỏi nha đường.

Giả Hủ vừa mới đi khỏi, gương mặt Tào Tháo tức thì hiện ra vẻ lo âu.

-Phụng Hiếu, Văn Nhượng, làm như vậy được không?

Quách Gia khẽ mỉm cười:

-Chủ công, Hữu Học mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng không phải người không biết nặng nhẹ. Nếu hắn đã nói như vậy nhất định Giả Hủ sẽ nghĩ ra biện pháp. Có lẽ chủ công vẫn nên suy nghĩ một chút, xem có kế nào có thể đón đầu quân Viên Thiệu thành công được hay không.

Đêm đến, Tào Tháo để Tào Thuần làm tiên phong, dẫn Hồ Báo kỵ xuất phát.

Còn y tự mình dẫn Võ Vệ quân, Hồ Bôn quân với ba giáo: truân kỵ, việt kỵ, xạ thanh tập hợp lại làm trung quân rời khỏi Hứa Đô theo sau. Trường thủy doanh của Nhạc Tiến và Bộ Quân doanh làm hậu quân. Nhạc Tiến làm chủ tướng hậu quân, Vương Trạch làm phó tướng. Điển Mãn và Hạ Hầu Thượng làm quân Tư Mã, nửa đêm lập tức xuất phát.

Lúc này, Hạ Hầu Uyên đã dẫn binh đến Toan Tảo.

Giả Hủ ngồi trên lưng ngựa rầu rĩ không vui. Sau khi đại quân xuất chinh, hắn không quản lý Bắc Quân Ngũ Giáo mà phải làm quân sư quân sự cho Tư Không, ở lại trong trung quân.

-Phụ thân, sao người rầu rĩ không vui?

Giả Tinh thúc ngựa đuổi theo, đi bên cạnh Giả Hủ, lo lắng hỏi:

-Chẳng lẽ là do chủ công gây khó dễ?

Giả Hủ lắc đầu.

-Thật ra, giải quyết việc này cũng không khó. Bây giờ, Lưu Bị đóng giữ ở Bộc Dương, nhìn tướng mạnh nhưng thật ra có sơ hở rất lớn. Gã quy thuận Viên Thiệu nhưng lại có dã tâm lớn. Mà Viên Thiệu không phải người không có thủ đoạn. Mưu sĩ dưới trướng hắn tuy nhiều nhưng luôn xâu xé lẫn nhau. Vì thế, Viên Thiệu sẽ không tin Lưu Bị. Mưu sĩ dưới trướng hắn cũng chưa chắc sẽ để ý đến Lưu Bị. Chỉ cần phái người ly gián, để đôi bên có khoảng cách thì rấn Thường Sơn kia sẽ thành hữu danh vô thực thôi.

Giả Hủ nói ra lời này, lộ rõ vẻ tự tin mãnh liệt. Giả Tinh bừng tỉnh ngộ ra:

-Con hiểu rồi. Ý phụ thân là bắt chước Trần Bình bày kế ly gián Hạng Tịch và Phạm Tăng sao?

Giả Hủ cười, không trả lời.

Trần Bình bày kế ly gián Hạng Tịch và Phạm Tăng là điển tích nổi tiếng về thời Hán Sở. Hạng Tịch chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ. Phạm Tăng là mưu sĩ của Hạng Vũ, được Hạng Vũ tôn làm á phụ, là một mưu sĩ cực kỳ có năng lực thời Hán Sở. Khi ấy, Hán Vương Lưu Bang và Hạng Vũ giao chiến, bất phân thắng bại. Sau khi Lưu Bang được Hàn Tín trợ giúp, người khiến Lưu Bang phải e ngại nhất chính là Phạm Tăng bên cạnh Hạng Vũ, chứ không phải là Hạng Vũ. Lúc này, mưu sĩ Trần Bình của Lưu Bang hiến kế ly gián quan hệ của Phạm Tăng và Hạng Vũ. Cuối cùng, Phạm Tăng cáo lão hồi hương, về sau ốm chết. Sau khi Hạng Vũ mất đi Phạm Tăng đã bị nhốt ở Cai Hạ, tự vẫn ở Ô Giang.

Ngẫm lại, quan hệ giữa Hạng Vũ và Phạm Tăng thân mật như vậy mà còn có thể bị châm ngòi ly gián. Lưu Bị và Viên Thiệu vốn không có giao tình gì. Hơn nữa, Lưu Bị gần như đứng độc lập trong quân Viên Thiệu, lại có danh là hoàng thúc, làm sao Viên Thiệu có thể không hoài nghi, đề phòng. Hai kẻ này như hai lão hổ, mặc dù hiện tại tạm thời yên ổn vô sự với nhau, nhưng khi có biến cố sẽ lập tức phản bội nhau. Kế này của Giả Hủ có thể nói là dùng một lời nói hạ gục đối phương. Nói thẳng ra, điểm yếu của rấn Thường Sơn chính là Lưu Huyền Đức.

Giả Tinh nói:

-Nếu phụ thân đã có kế sách thì cần gì phải lo lắng?

Giả Hủ thở dài:

-Ta suy nghĩ xem là kẻ nào đã ném cho ta đồng lửa này thôi.

Đột nhiên, gã cười lạnh lùng. Giả Tinh do dự một chút, hạ giọng nói:

-Ta nghe nói, hôm nay khi nghị sự trong đại tướng, Tào Trung Hào từng nói với Quảng Xương Đình Hào là phụ thân là người khôn ngoan.

-Lại là tiểu tử này.

Giả Hủ dường như không hề giật mình, ngược lại hạ giọng nói:

-Ta và Tào Hữu Học thì không đợi trời chung.

Giả Tinh nghe được lại mỉm cười.

310. Chương 294: Huyền Đức Chứng Minh Thế Nào

Chiếm Bộc Dương đã ba ngày, đại quân Viên Thiệu ừn ừn xuất phát tiến về Hà Nam. Viên Thiệu lệnh cho mưu sĩ Hứa Du đốc quân còn hấn lãnh binh tiếp tục đóng giữ ở Lê Dương.

Ngày hai mươi bảy tháng mười hai, Hạ Hầu Uyên đột nhiên xuất binh từ Toan Tảo, tấn công Diên Tân dữ dội. Đồng thời, chủ tướng Hồ Lao quân là Hạ Hầu Đôn cũng không ngừng dẫn binh qua sông, tiến vào Hà Nội muốn hợp binh với Trương Liêu để tấn công hậu phương Ký Châu. Ý đồ Tào Tháo đã lộ rõ, không còn nghi ngờ gì nữa. Y muốn qua sông quyết chiến với Viên Thiệu ở Hà Bắc. Dường như đối với Tào Tháo, Bộc Dương mất đi không có chút ảnh hưởng gì.

Viên Thiệu không khỏi đắc ý, nói với binh sĩ dưới trướng:

-Người ta nói Tào Mạnh Đức dụng binh như thần. Theo ta thấy, y cũng chỉ là một kẻ bất tài, không thức thời mà thôi.

Hấn và Tào Tháo từng có quan hệ thân thiết, thời thiếu niên từng làm những việc ngông cuồng với nhau. Từ trước đến nay, Viên Thiệu luôn vượt trên Tào Tháo một bậc, bất luận là xuất thân hay tài học hay quan chức. Khi Tào Tháo làm Điển Quân Giáo Úy thì Viên Thiệu đã làm Ti Đãi Giáo Úy. Khi Tào Tháo khởi quân ở Đông quận, Viên Thiệu đã đoạt được Ký Châu.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, Tào Tháo dần dần vượt lên trước, hơn Viên Thiệu một bậc. Đặc biệt, sau khi Tào Tháo thừa lệnh thiên tử, sai khiến chư hầu ban cho Viên Thiệu chức đại tướng quân, nhưng có hoàng đế trong tay y, ít nhất trên danh nghĩa, Viên Thiệu vẫn phải tôn kính Hứa Đô. Cho dù chức quan của Viên Thiệu cao hơn Tào Tháo nhưng người ta vẫn có cảm giác rằng Viên Thiệu thấp hơn Tào Tháo một bậc.

Vừa khinh thường vừa sợ. Đó là thái độ của Viên Thiệu đối với Tào Tháo.

Bây giờ, Bộc Dương bị hấn cướp lấy, lần này Tào Tháo sớm muộn gì cũng bị diệt vong. Không ngờ Tào Tháo không cứu Bộc Dương mà ngược lại còn tấn công mạnh vào Diên Tân và còn đích thân tuyên chiến. Viên Thiệu ở Lê Dương còn có gần hai trăm ngàn đại quân, còn Tào Tháo có thể điều động bao nhiêu binh mã đây?

Viên Thiệu thấy, xem ra Tào Tháo đã hoảng loạn lắm rồi.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, trong phủ Lê Dương.

Viên Thiệu đã quyết là đầu tháng giêng sẽ qua sông xuất trận, bắt đầu tổng tiến công Tào Tháo. Bận rộn cả ngày, hấn có phần mệt mỏi. Vì thế, khi trời mới tối Viên Thiệu đã quay về phòng nằm, nghỉ ngơi một chút. Vậy mà hấn vừa mới nằm xuống đã có người ngoài cửa bấm báo:

-Đại tướng quân, Hà Nam cấp báo.

-Hà?

Hà Nam này không phải là tỉnh Hà Nam thời sau, mà chỉ là mạn phía nam sông Hoàng Hà. Lúc này, Hà Nam do Hứa Du đốc quân. Hứa Du, tự Tử Viễn, thời còn trẻ đã từng làm bằng hữu cùng bữa rượu với Viên Thiệu và Tào Tháo, có giao tình qua lại.

Sau khi tham gia sự kiện thứ sử Ký Châu Vương Phân mưu sát Hán đế, gã phải chạy trốn, về sau đến nương tựa dưới trướng của Viên Thiệu. Viên Thiệu khá tín nhiệm Hứa Du thường giao những nhiệm vụ quan trọng. Nghe Hứa Du phải người truyền tin đến, Viên Thiệu lập tức hiểu rõ đã xảy ra đại sự.

-Mau bảo hắn vào.

Viên Thiệu khoác áo vào, bảo tên lính bỏ thêm than vào lò cho lửa cháy to hơn. Một lát sau, một tên lính dẫn một nam tử mặc đồ đen vào trong phòng.

-Tiểu nhân Hứa Bình bái kiến đại tướng quân.

-Hứa Bình, không cần đa lễ. Tử Viễn cử người đến có chuyện gì vậy?

Hứa Bình này là gia thần của Hứa Du, vẫn luôn theo cạnh Hứa Du nên Viên Thiệu không hề xa lạ gì. Thấy Hứa Bình, Viên Thiệu không hề nghi ngờ gì. Hắn ngồi phía trên, vẻ mặt ôn hòa bảo Hứa Bình ngồi xuống nói chuyện thân mật như người một nhà.

Viên Thiệu nói như vậy nhưng Hứa Bình cũng không dám tuân theo. Hắn lấy từ trong người ra hai phong thư, hai tay trình cho Viên Thiệu.

-Chuyện gì xảy ra?

-Hôm nay, trong khi lão gia tuần tra đã bắt được một mật thám của Tào quân.

-Hả?

-Lão gia lục soát trên người tên mật thám thì phát hiện ra một phong thư do Tào Tháo gửi cho Lưu Bị ở Bộc Dương.

Viên Thiệu chợt lo lắng, sắc mặt trầm xuống, lạnh ngắt. Hắn gật đầu mở thư của Hứa Du ra, nội dung không khác những gì Hứa Bình nói lắm. Đồng thời, Hứa Du còn nói thêm: “Tào Tháo không hề để ý tới Bộc Dương vì y đã sớm có mưu đồ.”

Sau khi xem xong, Viên Thiệu nhú mày lại. Hắn không hề lên tiếng, chỉ bỏ thư xuống, sau đó cầm lấy thư Tào Tháo gửi cho Lưu Bị.

Đây chắc chắn là bút tích của Tào Tháo. Viên Thiệu liếc mắt một cái là có thể nhận ra. ăm xưa, Viên Thiệu và Tào Tháo từng cùng nhau viết theo bản chữ mẫu “Hoa Sơn Bì” của Quách Hươu Sát, “Thảo thư thể” của Thôi Viên. Có thể nói chuyện hai bên đều rất quen thuộc nét chữ của nhau không có gì lạ cả.

Đây đúng là thư của Tào Tháo. Viên Thiệu cau mày, chăm chú đọc.

Nội dung thư được viết rất qua quýt, thậm chí còn có một vài chỗ bôi xóa lung tung. Nhưng đại khái ý thư gửi cho Lưu Bị nói: “Huyền Đức à, kế hoạch của chúng ta sắp thành công. Viên Thiệu đã bị lừa. Ta sẽ tiếp tục tấn công Diên Tân khiến Viên Thiệu phải quyết chiến với ta ở Hà Bắc. Đợi cho đến khi hắn chuyển hướng chú ý đi, ngươi và ta sẽ cùng lúc xuất quân, nuốt trọn binh mã của Viên Thiệu ở Hà Nam. Đến lúc đó, Viên Thiệu nhất định sẽ tập hợp binh lực quay lại phản công. Ta sẽ lệnh Hạ Hầu Đôn và Tập Hà Lạc mang ba vạn đại quân thừa cơ tấn công Ký Châu. Viên Thiệu tất bại. Nếu như thành công, ta và Huyền Đức sẽ chia đều Hà Bắc.

Viên Thiệu hít một hơi khí lạnh, sắc mặt trắng bệch. Hắn cố gắng bình tĩnh lại, nói với Hứa Bình:

-Hứa Bình, ngươi hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi. Việc này ta sẽ định đoạt.

Hứa Bình chỉ phụ trách truyền tin, tất nhiên là nghe theo mệnh lệnh.

-Lập tức mời TỰ THỤ, Quách Đồ và Phùng Kỷ tiên sinh đến nghị sự.

Viên Thiệu dặn xong, tức thì chỉ một lát sau, ba người TỰ THỤ đã đến.

-Đại tướng quân, đêm khuya cùng triệu hồi chúng thần, không biết đã xảy ra chuyện gì?

TỰ THỤ tiến lên chấp tay hỏi. Viên Thiệu trầm mặc không nói, đem bức thư đưa cho TỰ THỤ, vẻ mặt u ám.

-Điều này không thể được.

Tự Thụ xem xong thư thì lập tức kinh hãi.

-Chủ công, đây nhất định là kế ly gián của Tào A Man.

Tự Thụ và Lưu Bị từng có giao thiệp nên gã hiểu rất rõ tình huống hiện tại của Lưu Bị. Tuy nói là Tự Thụ không thích Lưu Bị lắm, nhưng nếu nói Lưu Bị và Tào Tháo cấu kết với nhau thì quyết không có khả năng. Y Đại Chiêu không phải là việc nhỏ, nhiều tính mạng như vậy có thể đủ chứng minh Lưu Bị không thể đồng mưu với Tào Tháo được. Cho nên sau khi xem thư, phản ứng đầu tiên của Tự Thụ là cho rằng đây chính là kế ly gián, không thể tin được.

Quách Đồ lại cười nhạt một tiếng:

-Ta xem chưa chắc.

-Hả?

-Lưu Huyền Đức này rất có dã tâm. Khi gã đến đầu quân, ta đã cảm thấy kỳ lạ rồi. Có thể nói Tào Tháo kia không phải là người tài trí bình thường, tướng lãnh dưới trướng đều có vài phần năng lực. Vậy mà mấy vạn đại quân tinh nhuệ cùng bao vây như thế, Lưu Bị lại có thể phá vòng vây mà thoát chết, lặn lội ngàn dặm tìm chủ công nương tựa. Chuyện này quả thật có phần kỳ quái. Cũng không phải là ta xem thường Lưu Bị nhưng Tào A Man cũng không phải tầm thường. Lưu Bị có thể phá vòng vây thoát chết đúng là một việc kỳ lạ. Mà gia quyến của gã đến bây giờ vẫn không rõ tung tích. Nghe nói gã đã giấu gia quyến của mình đi. Nhưng bây giờ toàn bộ Dự Châu đều trong tay Tào Tháo, gia quyến của hắn có thể giấu ở chỗ nào đây? Đây là điểm thứ hai. Còn một điểm nữa. Lưu Bị và Công Tôn Toản là đồng môn, năm xưa từng làm môn hạ ở Lư Thực, quan hệ vô cùng thân mật. Khi Lưu Bị nghèo túng, Công Tôn Toản thường giúp đỡ gã, cần binh giúp binh, thiếu tướng giúp tướng. Bây giờ, Công Tôn Toản chết trong tay chủ công, nhưng Lưu Bị vẫn đến đầu hàng. Ha ha, ai có thể cam đoan Lưu Bị này không có ý muốn báo thù cho Công Tôn Toản? Hơn nữa thư do Tử Viễn bắt được, quyết không thể giả.

-Công Tắc nói sai rồi.

Tự Thụ nói:

-Năm xưa, Lưu Bị từng chinh chiến tứ phương, gây dựng công lao. Gã không phải là kẻ không biết binh pháp, lại thêm Tào Tháo khinh địch nên có thể trốn thoát được cũng là chuyện bình thường. Còn nữa, nếu bảo gã mang theo gia quyến, chẳng phải càng thêm phiền toái sao? Theo ta thì chuyện này cũng không có gì đáng hoài nghi cả. Về phần Công Tôn Toản... Ha ha, đó cũng chẳng phải việc lớn gì. Lưu Huyền Đức lẽ nào lại là người không biết đạo lý nặng nhẹ sao?

-Vậy người dám khẳng định là Lưu Huyền Đức không có lòng thù địch sao?

Người ta thường nói, mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu luôn tranh giành, đấu đá với nhau không dứt. Mà thực tế quả đúng như vậy.

Tự Thụ và Điền Phong vốn ở dưới trướng của Hàn Phức, kẻ được xem là người kế nghiệp sau này. Còn Quách Đồ, Phùng Kỷ, Thấm Phối, Hứa Du thì ở dưới trướng Viên Thiệu góp sức.

Nhưng đám người Quách Đồ, Phùng Kỷ, Thấm Phối đều có bè đảng. Viên Thiệu có ba con trai. Ba người này lại chia ra làm ba đảng phái khác nhau. Hứa Du tham lam, mặc dù không có bè đảng nhưng vẫn luôn bất hòa với người khác. Tóm lại, thủ hạ dưới trướng Viên Thiệu chia ra làm vô số bè đảng nhỏ, thường ngày vẫn khắc khẩu không ngớt, công kích lẫn nhau.

Viên Thiệu nghe bọn họ cãi nhau liền cảm thấy đau đầu.

-Chư công dừng lại, chư công dừng lại.

Thấy đề tài càng nói càng xa, Viên Thiệu không thể không ra mặt ngăn cản.

-Tử Viễn không phải là người không biết nặng nhẹ. Hẳn phái người đưa tin tới, có lẽ là cảm thấy được điều gì đó. Tự Thụ tiên sinh nói không sai, nhưng Công Tắc và Nguyên Đồ cũng không phải không có lý lẽ. Việc cấp bách là phải nghĩ ra biện pháp chứng minh Lưu Bị này có trung thực hay không.

Ba người Tự Thụ nghe được đều ngậm miệng lại. Theo Tự Thụ thấy việc thăm dò này hoàn toàn không cần thiết. Còn Phùng Kỷ và Quách Đồ lại trầm tư không nói. Bọn họ phải tìm ra một biện pháp hay để chứng minh lời bọn họ nói không sai, để có thể bác bỏ lời Tự Thụ.

-Theo ta thấy, sao không thay quân Lưu Bị?

-Hả?

Quách Đồ ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

-Nếu Lưu Bị không cầu kết cùng Tào Tháo, chủ công có thể phái người bảo Lưu Bị thay quân, rút khỏi Bộc Dương.

-Việc này...

-Chủ công, làm như vậy có hai chỗ lợi. Thứ nhất, nếu Lưu Bị không cầu kết cùng Tào Tháo tất nhiên sẽ thẳng thắn bằng lòng, mặc dù thay quân nhưng không oán trách. Thứ hai, nếu như Lưu Bị thật sự cầu kết với Tào Tháo thì khi gã rút lui khỏi Bộc Dương ta cũng có thể nhờ cái họa nuôi ong tay áo này. Thứ ba, nếu chẳng may Lưu Bị không chịu rút lui khỏi Bộc Dương thì việc kia nhất định không giả. Đến lúc đó, chủ công có thể bảo Tử Viễn xuất binh hỏa tốc đánh chiếm Bộc Dương, đánh tan Lưu Bị, chẳng phải rất tốt sao?

Tự Thụ cảm thấy đây là một chủ ý tồi tệ. Trong thời điểm này mà thay quân, chẳng phải tự nhiên để lộ ra sơ hở sao? Nhưng trong thâm tâm, hẳn lại hy vọng Viên Thiệu có thể đồng ý. Còn lý do hẳn tán thành là muốn nhân cơ hội này chứng minh hẳn có con mắt tinh tường hơn Quách Đồ và Phùng Kỷ.

Tóm lại, ba người mỗi người đều có tâm tư riêng.

Viên Thiệu nói:

-Không có lý do gì lại thay quân, chỉ sợ không tốt lắm.

Quách Đồ cười nói:

-Chuyện nào có đáng gì. Bây giờ, Tào Tháo đang tấn công mãnh liệt vào Diên Tân, chủ công bảo Lưu Bị đóng ở Diên Tân giúp đỡ phòng ngự, chẳng phải là lý do tốt sao? Lưu Bị sẽ không vì thế mà sinh lòng oán trách. Chủ công cũng có thể nhân cơ hội ổn định Hà Nam, đảm bảo việc xuất quân sau này.

Viên Thiệu liên tục gật đầu:

-Kế của Công Tắc thật ảo diệu. Vậy đổi lại ai sẽ phòng vệ đây?

Quách Đồ và Phùng Kỷ nhìn nhau, bỗng dưng mỉm cười.

-Ái tử của Tự Tư Mã là Tự Hộc là người có mưu lược, vả lại tinh thông binh pháp, võ nghệ không tầm thường. Vậy sao không cho y phòng vệ ở Bộc Dương, như vậy chẳng phải là chủ công càng yên tâm sao?

-Việc này...

Viên Thiệu ngẩng đầu nhìn về phía Tự Thụ.

Hắn thấy Tự Thụ bình tĩnh, chấp tay nói:

-Xin theo sự sai khiến của đại tướng quân.

Nhưng trong lòng Tự Thụ lại âm thầm mắng: “Phùng Nguyên Đồ, Quách Công Tắc, ta thề không đội trời chung với các ngươi. Các ngươi không chọn con các ngươi đi tiền tuyến lại chọn con ta đến Bộc Dương. Ai mà không biết, một khi Tào Tháo phản kích thì tất nhiên Bộc Dương sẽ đứng mũi chịu sào trước tiên. Các ngươi thật độc ác.” Nhưng gã không thể thể hiện ra nỗi oán hận này, chỉ có thể ngậm liếc ánh mắt thù hận nhìn Quách Đồ và Phùng Kỷ.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai năm Kiến An thứ tư, Vu Cẩm, Lý Điển, Từ Hoảng tập trung mười ngàn nhân mã đóng trại cách thành Bộc Dương mười tám dặm.

Mà lúc này, trong thành Bộc Dương, trong tay Lưu Bị chỉ có ba nghìn người.

-Thay quân?

Lưu Bị nghe được mà kinh hãi. Gã chỉ vào Hứa Bình đến truyền tin, mắng:

-Hiện giờ, Tào quân hạ trại cách thành Bộc Dương mười tám dặm. Thay quân lúc này và hiện thành thì có gì khác nhau đâu?

Hứa Bình nói:

-Việc này tiểu nhân không thể định đoạt. Lão gia nhà ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.

Lưu Bị nhìn Hứa Bình không khỏi cười khổ.

-Xin bẩm báo lại với Tử Viễn tướng quân. Ta không phải là không muốn thay quân nhưng hiện giờ không thể thay quân. Tào quân đang vây thành, nếu như thay quân Bộc Dương thì thế cục tất sẽ dao động. Nếu chẳng may Tào quân nhân cơ hội này mà xuất quân thì Bộc Dương tất sẽ về tay Tào tặc. Xin tiên sinh về nói tình hình nơi này với Tử Viễn tướng quân, xin Tử Viễn tướng quân thông cảm cho.

-Việc này...

Hứa Bình hơi do dự. Tôn Càn đứng bên cạnh liền bước lên phía trước, lén đưa một túi tiền lớn cho Hứa Bình.

-Tiên sinh đã vất vả cực nhọc cả một ngày đường rồi. Nhưng trong tình huống hiện nay, tướng quân của ta thật sự bất đắc dĩ. Nếu thay quân lúc này sẽ khiến toàn bộ chiến tuyến Hà Nam xáo động. Xin tiên sinh nói khó giúp chúng tôi.

Trên mặt Hứa Bình liền nở ra một nụ cười.

-Vậy, tiểu nhân xin về hồi bẩm chủ tướng.

-Làm phiền tiên sinh.

Lưu Bị đưa Hứa Bình ra cửa chính nha đường, khuôn mặt cũng trầm xuống.

-Đại ca, hà cớ gì mà lại buồn rầu vậy?

Quan Vũ tiến tới hỏi. Lưu Bị lắc đầu, nhẹ giọng trả lời:

-Không phải là ta muốn như vậy, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi! Viên Bản Sơ đột nhiên muốn ta đổi quân, là việc rất kỳ lạ. Ta lo rằng Tào tặc đã tung chiêu gì đó khiến cho Viên Thiệu sinh lòng nghi ngờ ta, cho nên mới ra quyết định này.

-Vậy tính sao bây giờ?

-Hiện đệ, người không hiểu rồi.

Lưu Bị cười khổ nói:

-Bây giờ, chúng ta nương nhờ dưới trướng Viên Bản Sơ, lại được Viên Bản Sơ coi trọng nên khiến người khác nghi kỵ. Thêm vào đó, đại công tử có phần càng ngày càng lễ kính đối với ta khiến cho người khác nảy sinh ngờ vực. Tuy chúng ta ở dưới trướng của Viên Thiệu không lâu nhưng cũng biết tình hình của Viên Thiệu rất phức tạp. Trưởng tử của Viên Thiệu là Viên Đàm, lẽ ra là người kế vị của hắn. Nhưng hắn lại hết lòng yêu thương đứa con út là Viên Thượng, khiến cho thủ hạ và tướng lĩnh dưới quyền đều có tâm tư riêng. Theo ta được biết, sáu vị đại mưu sĩ của Viên Thiệu đều chia thành bè phái riêng. Quách Đồ, Phùng Kỷ, Thẩm Phối đều làm mưu sĩ cho Hoa Hanh. Còn Điền Phong chính trực ngay thẳng, nói lời mạo phạm Viên Thiệu nên bị hạ giam. Tự Thụ mặc dù được Viên Thiệu trọng dụng nhưng lại không được tin tưởng. Hứa Du thanh cao nhưng kiêu ngạo, hơn nữa lại tham lam, cũng không thể phó thác. Khi chúng ta đến đầu quân, mọi người đã không thích rồi.

Quan Vũ nghe xong, trầm ngâm không nói.

-Nói vậy, không thể tiếp tục nương tựa Viên Thiệu sao?

Lưu Bị không trả lời, chỉ thở dài một tiếng nhẹ.

-Chủ công, việc lớn không tốt!

Ngay khi Lưu Bị và Quan Vũ chuẩn bị xoay người trở về nhà đường thì Quan Bình phóng ngựa chạy vào nhà đường, xuống ngựa quỳ một gối xuống đất, thở hồng hộc.

-Thần Chi, có chuyện gì vậy? Sao lại thất lễ như vậy?

Quan Vũ lớn tiếng quát. Lưu Bị ngăn Quan Vũ lại, tiến tới nâng Quan Bình dậy:

-Thần Chi, có chuyện gì xảy ra?

-Gia nhân của Hứa Tử Viễn ở ngoài thành và tam thúc...

-Và tam thúc người làm sao?

-Và tam thúc nổi xung đột với nhau.

-Hả?

-Tam thúc tuần tra thành trở về thì gặp gia nhân của Hứa Du ra khỏi thành. Vì thế, tam thúc liền tiến tới gặng hỏi. Nào ngờ tên gia nhân kia quá đáng, không chịu đi theo tam thúc, ngược lại còn lảng nhục đại bá. Tam thúc liền nổi giận, kéo tên gia nhân kia buộc ở cửa thành rồi đánh.

Lưu Bị nghe được thì thấy ong ong cả đầu.

-Vân Trường, tức tốc cùng ta đi cản Dục Đức lại.

Thậm chí, Lưu Bị không kịp bảo người chuẩn bị ngựa, vội nhảy xuống bậc thềm rồi phóng lên ngựa của Quan Bình, giơ roi, thúc ngựa, phóng ra phía cổng thành. Quan Vũ dặm chân:

-Dục Đức sao lại lỗ mãng như vậy.

-Phụ thân, không phải là tam thúc lỗ mãng. Thật sự là tên gia nhân kia quá bừa bãi.

-Thôi đi, chuyện này lát nữa hãy nói. Chúng ta mau đuổi theo.

Quan Vũ và Quan Bình chạy nhanh tới cổng thành. Lúc này, dưới cổng thành, Trương Phi đang cầm roi ngựa trong tay, hung hãn quát Hứa Bình.

-Tên tiện nô người, còn dám láo lếu nữa không?

-Tên xấu xa kia, người có can đảm thì đánh chết ta đi. Nếu không, ta nhất định khiến Lưu Huyền Đức chết không có chỗ chôn.

Tính tình Trương Phi vốn nóng như lửa, nghe được câu này lại càng giận hơn.

-Giờ ta cho người chết không có chỗ chôn.

Hắn lại quát một roi nữa, đánh cho Hứa Bình da tróc thịt bong, kêu thảm thiết không ngừng.

-Tướng quân nương tay! Tướng quân tha mạng!

-Nếu người không hạ mình, gia gia còn kính người là một hảo hán, tha mạng cho người. Nhưng người đã xin tha, vậy càng không thể tha.

Trương Phi vừa mắng vừa đánh. Khi Lưu Bị phóng ngựa chạy tới thì Hứa Bình đã bị đánh cho mình đầy thương tích.

-Dục Đức, còn không ngừng tay!

Lưu Bị gào lên, không đợi chiến mã dừng lại đã nhảy xuống, lao đảo chạy đến.

-Đại ca, huynh đừng cản ta. Hôm nay, nếu ta không đánh chết tên tiện nô này thì nhất định không bỏ qua.

-Dục Đức, người muốn ta chết mới bằng lòng hả?

Lưu Bị thiếu chút nữa sụp xuống, thét lên.

-Đại ca, xin chỉ giáo cho.

-Người, người, người...

Lưu Bị chỉ vào Trương Phi, cả người run lên. Gã đẩy tay Trương Phi ra, chạy tới chỗ Hứa Bình, tháo dây trói cho Hứa Bình.

-Tiên sinh chớ trách, đây chỉ là hiểu lầm thôi.

Hứa Bình được nâng dậy, chỉ tay về Lưu Bị, nói:

-Lưu Huyền Đức, chuyện này mà không trả... Mổ gia sớm muộn gì cũng sẽ báo thù này.

-Bây giờ, lão tử chém cái đầu chó của người trước đã!

Lưu Bị quát:

-Dực Đức, nếu đệ còn không ngậm miệng lại, vi huynh sẽ tự vẫn ngay trước mặt đệ.

Lúc này, Trương Phi mới hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng lại.

Lưu Bị đang định tới cầu xin Hứa Bình thì Hứa Bình đã lấy túi tiền ra ném xuống dưới chân Lưu Bị.

-Huyền Đức Công ban thưởng, mổ gia không nhận nổi. Chúng ta đi.

Nói xong, kẻ hầu cận Hứa Bình tới đỡ hần dậy, chặt vật rời khỏi Bộc Dương.

311. Chương 295: Giả Hủ Làm Được Lần Đầu

Lưu Bị đứng ở dưới cửa thành nhìn bóng đoàn người Hứa Bình đi xa dần mà ngơ ngác, sững sờ, đầu óc trống rỗng. Thế là xong. Lần này đã đắc tội với Hứa Du. Gã lấy tay ôm mặt, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng. Gã xoay người lại, lại thấy khuôn mặt thật thà, chất phác của Trương Phi, giận sôi cả ruột mà không thể trút ra ngoài.

-Dực Đức thật không hiểu chuyện.

Sau khi Quan Vũ đuổi tới nơi, nghe kể lại sự việc, không khỏi trách mắng hần. Lưu Bị cười khổ một tiếng:

-Văn Trường chớ có trách Dực Đức. Hần cũng chỉ muốn bảo vệ ta mà thôi.

-Nhưng...

-Chúng ta về rồi nói sau.

Lưu Bị một tay kéo Trương Phi, một tay kéo Quan Vũ đi vào nha đường.

Ngoài cửa thành, hai tên kiện phu nhìn nhau rồi lặng lẽ trốn đi mà không có ai phát hiện.

-Haha, trời cũng giúp ta!

Tào Tháo nghe được thám báo hồi báo liền ngửa mặt lên trời, cười lớn.

Lúc này, đại quân Tào Tháo đang đóng ở ngoài thành huyện Trường Viên, cách Vi Tử Doanh hai mươi dặm, nhưng chỉ cách Bạch Mã một ngày đường. Vì Hạ Hầu Uyên đang tấn công như vũ bão ở Diên Tân nên sẽ thu hút sự chú ý của Viên Thiệu. Còn ba người Vu Cấm, Lý Điển, Từ Hoảng đã xuất quân trước một thời gian làm chệch hướng quân Viên Thiệu. Tào Tháo làm bộ bày ra thế trận để quyết chiến ở Hà Nam, khiến Hứa Du càng tin thêm tin tưởng, tiếp tục đốc thúc chiến trường ở Diên Tân. Nhân lúc không có ai chú ý, Tào Tháo đã tới Trường Viên rồi.

Tào Tháo đúng là kẻ to gan lớn mật. Nhớ ngày đó, trong tay y chỉ có năm nghìn binh mã mà dám bạo gan đuổi bắt đại quân Đông Trác. Bây giờ, trong tay y có hơn mười ngàn binh mã, lại càng không sợ Viên Thiệu.

Trong đại trường trung quân, Tào Tháo tùm tùm cười nhìn Giả Hủ.

-Văn Hòa, kế tiếp chúng ta nên làm gì?

Chuyện ở cửa thành Bộc Dương đã lọt vào tai Tào Tháo. Điều này chứng minh mối hiềm nghi giữa Lưu Bị và Viên Thiệu đã không thể cứu vãn. Tào Tháo biết rõ Hứa Du. Khi xưa, Tào Tháo từng xem hắn là một người bạn cùng cơn bão nhưng y không cực đoan như bọn Hứa Du. Sau khi kế hoạch mưu sát Hán Linh đế của Vương Phấn bị thất bại, đám người Hứa Du chạy trốn. Từ đó, Tào Tháo và Hứa Du cũng ít liên lạc với nhau. Nhưng Tào Tháo tin tưởng Hứa Du không phải kẻ chỉ biết trơ mắt nhìn. Gia nô của hắn bị làm nhục, làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho Lưu Bị?

Trong trường trung quân, Giả Hủ và Quách Gia ngồi ngay ngắn hai bên của Tào Tháo.

Tuân Du hiện đang ở Diên Tân hiệp trợ Hạ Hầu Uyên tác chiến. Trình Dục ở Quảng thành (là Trịnh Châu, Hà Nam bây giờ) tiến hành phòng thủ. Còn Tuân Úc ở Hứa Đô điều phối công việc, trừ tính an bài việc chung. Cho nên bên cạnh Tào Tháo chỉ có hai người Quách Gia và Giả Hủ đi theo hiến kế. Một người làm Tế Tửu Tư Không quân sự, một người làm tham mưu Tư Không quân sự, thật là quá tốt cho Tào Tháo!

-Lưu Huyền Đức lúc này đang thấp thỏm không yên. Nếu Hứa Du trở mặt thì gã chỉ có hai con đường khả thi. Hoặc là phản Viên Thiệu, hoặc là lập chiến công để giành lại sự tín nhiệm của Viên Thiệu. Vì vậy, mặc cho gã chọn con đường nào thì cũng không thể ở lại Bộc Dương lâu dài được. Kế tiếp phải xem quyết định của chủ công như thế nào thôi.

Giả Hủ nói xong liền nhìn qua Quách Gia. Y bị Tào Tháo bức phải hiến kế, dù ban đầu vốn có ý muốn giấu tòi để bảo vệ bản thân. Nếu không phải Tào Tháo ép buộc, y tuyệt đối sẽ không để bản thân dễ dàng liên quan đến những việc mưu tính toàn cục như thế này. Nhưng nếu Giả Hủ đã dấn thân vào thì sẽ không tùy tiện rút ra. Đối với việc nắm bắt tình hình chiến sự và mưu lược, Giả Hủ và Quách Gia đặc biệt rất nhất trí đồng tâm.

-Chủ công, hãy lập tức quyết định.

Tào Tháo trầm ngâm thật lâu rồi ngắt đầu nói:

-Phụng Hiếu tính toán thật hợp ý ta. Nhưng mà trong đó vẫn còn có sơ hở. Nếu cướp được Bạch Mã thì sau đó ta ắt sẽ bị tấn công từ hai mặt. Hứa Du chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn Bạch Mã thất thủ, nhất định sẽ xuất binh cướp lấy. Binh lực trong tay chúng ta hiện giờ lại không đủ để đồng thời ứng chiến, cần có một người thủ vững Bạch Mã một ngày.

Đôi mắt Tào Tháo sáng quắc nhìn lướt qua Giả Hủ và Quách Gia. Ngụ ý của Tào Tháo là: nên đề cử người nào?!

Quách Gia trầm tư suy nghĩ, ngón tay gõ nhẹ trên tay ghế:

-Người này không phải dễ dàng mà chọn ra được.

-Ta có một người để đề cử nhưng không biết chủ công có đồng ý không.

Giả Hủ đảo mắt, hơi mỉm cười.

-Là người nào?

-Người này tuổi không lớn nhưng lại có nhiều chiến công, có khả năng ứng biến. Hắn từng nhờ vào ngàn người mà cùng với binh mã quân ta mấy lần ngăn cản quân địch, thủ vững thành, cuối cùng thắng lợi. Hơn nữa, người này võ nghệ rất cao. Nếu có hắn thủ Bạch Mã thì một ngày không thành vấn đề.

-Người nói là...

Tào Tháo lơ mơ đoán ra được Giả Hủ đang nói ai. Quách Gia nhú mày:

-Đồ Đình Hậu, chuyện này không phải là chuyện đùa.

Giả Hủ cũng nói:

-Ta không đùa. Xét tình hình hiện tại mà nói, chỉ có người này là thích hợp nhất. Chủ công, Hủ không phải loại người không biết nặng nhẹ. Chủ công muốn giải quyết Lưu Bị thì phải dốc hết toàn lực. Bây giờ binh mã của chủ công bị phân tán, cho nên người có thể đối phó với Quan Vân Trường và Trương Phi chỉ có hai người Điển Mãn và Hứa Chử. Mà Quảng Xương Đình Hậu nhất định phải đi tiên phong, Tử Khác và Công

Lưu cũng phải tham chiến. Chủ công, đây là thời cơ diệt Lưu Quan Trương tốt nhất. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn tiêu diệt chúng chỉ sợ không dễ dàng gì.

Lời Giả Hủ nói cũng là muốn nói với Tào Tháo: Nếu người quyết định đối phó với Lưu Bị thì phải toàn lực xuất quân, nếu không kết cục sẽ lại giống cuộc chiến Nhữ Nam.

Tào Tháo im lặng. Quách Gia tuy có ý khuyên can nhưng lời Giả Hủ nói không sai. Liệt kê những tướng thuộc hạ của Tào Tháo ở Trường Viên hiện giờ thì chỉ có người kia là thích hợp nhất. Nhưng trận chiến này cũng rất nguy hiểm.

-Ách xì...

Tào Bằng hắt xì hơi một cái trong trường.

-Công tử không sao chứ?

-Không có việc gì. Nhất định là có người nghĩ đến ta.

-Ồ?

Hám Trạch cười ha hả, đứng lên bỏ thêm than vào lò cho cháy to hơn.

-Người không nghe người ta nói là hắt hơi một cái là có người nhớ, hắt hơi hai cái là có người chửi, ba cái...

-Hắt hơi ba cái thì sao?

Tào Bằng cười ha hả:

-Hắt hơi ba cái nghĩa là người đã ngã bệnh.

Cam Ninh ngồi bên cạnh không nhịn được cười ha ha, Hám Trạch cũng lắc đầu lia lịa, chỉ Tào Bằng nói:

-Không cần hỏi, lại là chuyện cười ở núi Trung Dương của công tử rồi.

-Sai rồi.

Tào Bằng nói:

-Đây là kinh nghiệm mỗi gia có được.

Ngoài trường, gió lạnh thấu xương. Trong trường là tiếng nói chuyện cười đùa vui vẻ. Tào Bằng hình như không hề cảm thấy lo lắng, mặc dù đại chiến đang nổ ra nhưng hắn vẫn đang chuyện trò vui vẻ. Dù sao thì hắn chỉ là giám quân. Ngoại trừ trong tay có hai trăm tám mươi quân tốt ra thì không có nhiệm vụ gì. Việc đánh giặc này không tới phiên hắn lo lắng, tất cả đều đã có các cao thủ an bài hết rồi. Hơn nữa, có hai người Giả Hủ và Quách Gia thì sao phải sợ Viên Thiệu nữa? Cho nên Tào Bằng có vẻ rất thoải mái.

-Tào Trung Hào?

-Người nào đó?

-Ty chức dưới trướng của Tào công. Tư Không có lệnh mời Tào Trung Hào lập tức yết kiến, có chuyện quan trọng thương lượng.

-Hả? Ta lập tức đi ngay.

Tào Bằng nghe thấy Tào Tháo triệu kiến thì làm sao dám chần chừ. Hắn vội vàng đứng lên, vừa gỡ áo khoác lông cừu trắng móc trên cột xuống, vừa nói một tiếng với Cam Ninh và Hám Trạch rồi đi ra ngoài trường. Bên ngoài trường có một tên lính đang chờ. Tào Bằng biết người này, gã không những quen mà còn thân với Tào Bằng. Tên lính này tên là Tào Ân. Đương nhiên, gã không phải Tào Ân em trai ruột của Tào Tháo bị Trương Khuê, thuộc cấp của Đào Khiêm giết ở Từ Châu. Gã là em trai của Tào Chân, cũng tên là Tào Ân, bằng tuổi Tào Bằng.

-Văn Chất, chủ công gọi ta có chuyện gì?

Văn Chất là tự của Tào Bân, lấy từ « Luận nhất ung dã », văn chất bân bân (hào hoa phong nhã). Tự này của Tào Bân do Tào Tháo ban cho hồi đầu năm.

Nghe Tào Bằng hỏi, Tào Bân gãi đầu cười nói:

-Tâm tư của chủ công chúng ta sao có thể hiểu được, chắc là có việc chỉ bảo.

Gã hạ giọng nói:

-Đô Đình Hậu và Quách Tế Tửu mới vừa đi. Trước đó, bọn họ thảo luận sự tình với chủ công.

Tào Bằng nghe thấy thế, chợt hồi hộp.

Giả Hủ từng ở đó? Khẳng định là không có chuyện gì tốt! Nhưng người dám làm gì ta một, ta đây sẽ đáp trả gấp mười lần.

Tào Bằng theo Tào Bân đến đại tướng trung quân. Tào Bân ra hiệu bảo Tào Bằng vào một mình. Tào Bằng do dự một chút rồi đứng ngoài đại tướng, nói:

-Bắc Quân Trung Hậu Tào Bằng, phụng mệnh Tư Không đến yết kiến.

Trong đại tướng dường như rất im lặng. Một lát sau, chợt nghe tiếng Tào Tháo có vẻ hơi khàn khàn vọng ra:

-A Phúc hả, mau vào đây. Ta đang muốn tìm người nói chuyện.

312. Chương 296: Đô Đình Hậu Là Đủ.

Đại tướng của chủ soái rộng mênh mông.

Mười sáu cây cột cao sáu mét sừng sững, chống đỡ đại tướng, mọi người ở trong đó không hề có cảm giác bí bức và khó chịu. Ít nhất mọi người cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với độ cao chưa đến ba mét của các tướng nhỏ. Mười sáu ngọn đèn cây cắm trên cột, chiếu rọi khắp đại tướng.

Tào Tháo cho hai chân vào trong chiếc chậu gỗ, hưởng thụ cảm giác sáng khoái được ngâm chân.

Trong khi đó, Tào Bằng há hốc mồm, chờ đợi nhìn Tào Tháo, nhất thời chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Để diệt nhi giữ Bạch Mã một ngày ư?

-Ừ!

Tào Tháo ra hiệu cho tiểu giáo thêm nước nóng vào trong chậu gỗ và nói với Tào Bằng:

-Ta cũng biết chuyện này có chút khó xử nhưng chuyện rất quan trọng, ta nghĩ mãi chỉ có A Phúc người là thích hợp nhất. Nếu không giữ được Bạch Mã, Lưu Bị tất sẽ nhanh chóng tiếp viện nơi này, tới khi đó ta cần thời gian đem quân tiêu diệt gã. Nhưng người cũng biết, Lưu Bị không phải kẻ tùy tiện! Tới khi ấy, Hứa Du cũng sẽ phái binh đi cứu giúp, nếu gã cướp lại được Bạch Mã, ta sẽ bị giáp công từ hai phía. Vì thế, ta cần một người giữ vững ở Bạch Mã một ngày cho ta, mà người này cũng chỉ có người!

Ta thật lòng cảm tạ người, nhưng người cũng đã quá coi trọng ta rồi!

Tào Bằng không khỏi có chút do dự.

-A Phúc, nếu người không muốn thì thôi...

-Không phải không muốn, mà là Diệt nhi diệt nhi tuổi còn nhỏ, nhờ may làm sao, sợ sẽ làm hỏng đại sự của thế phụ.

-Không đâu!

Tào Tháo bật cười:

-Lần này, kế sách Văn Hòa hiển ngay cả Phụng Hiếu cũng rất tán thành. Cả hai đều cho rằng người là người phù hợp nhất.

A Phúc, tới khi đó, ta sẽ để lại một nhóm nhân mã cho người, nhân lực tùy người bổ nhiệm.

Quả nhiên là lão già thâm độc!

Tào Bằng thầm cười rửa Giã Hủ thậm tệ, có điều ngoài mặt hắn vẫn ra vẻ rất bình tĩnh.

-Người đã chọn được người nào chưa?

-Nếu cho diệt nhi chọn, ngoài bộ khúc của diệt nhi ra, xin thế phụ để lại các tướng của bộ binh doanh.

Diễn Mãn, Hứa Nghi, Đặng Phạm là trợ thủ của diệt nhi, có thể giúp diệt nhi giữ thành. Có được ba người này đã đủ để đối phó với trận đột kích của đại quân Viên Thiệu rồi.

-Chỉ ba người bọn hắn thôi sao?

Tào Tháo không khỏi có chút do dự trong lòng.

Y đã nghĩ ra rất nhiều người có thể giúp Tào Bằng nhưng lại không hề nghĩ Tào Bằng sẽ chọn ba người này.

Tào Bằng nói:

-Ba người này và diệt nhi có giao tình bất bá, kết nghĩa kim lan, vì thế có thể đồng tâm hiệp lực được. Hơn nữa, bọn họ đã từng hợp tác với diệt nhi, dù là lục ca Đặng Phạm hay nhị ca và tam ca đều từng nghe theo sự sai phái của diệt nhi khi còn ở Hải Tây, vì thế diệt nhi sẽ không cần lo lắng những chuyện khác.

Nếu đổi lại là những người khác trong doanh trại, kinh nghiệm của diệt nhi còn nông cạn, tuổi lại nhỏ, chưa chắc họ đã đồng ý nghe theo mệnh lệnh.

Mỗi người đều ôm theo suy tính riêng để làm việc, thà rằng diệt nhi tin tưởng bọn nhị ca của mình. Có câu là huynh đệ đồng lòng, ắt sẽ đồng tâm đó thôi.

Tào Tháo khẽ gật đầu, cảm thấy những lời của Tào Bằng nói cũng rất có lý.

Thế nhưng những người này đều chỉ là nhóc con vắt mũi chưa sạch, Hứa Nghi lớn nhất mà năm nay cũng chỉ vừa mười tám tuổi. Giao hậu phương lớn của mình cho đám người này cộng với một thiếu niên chưa tròn mười bảy tuổi quả thực có phần nực cười. Cho dù thế nào, Tào Tháo cũng khó có thể yên tâm được.

-A Phúc, người còn có thể chọn thêm người khác nữa.

-Hả...

Tào Bằng hơi sững sờ, rồi chợt hiểu ra ý của Tào Tháo

Quả thực, bốn tiểu hài tử, người lớn nhất chưa tới mười tám tuổi, ở cùng nhau, đổi lại là bản thân hắn e rằng cũng sẽ không yên lòng nổi.

Hắn nghĩ một lát:

-Chọn thêm một người nữa cũng được, tuy nhiên cho dù đó là ai cũng phải nghe theo sự sai phái của diệt nhi.

-Đương nhiên.

-Xin thế phụ ban thưởng cho diệt nhi thượng phương bảo kiếm, như thế diệt nhi có thể điểm tướng được dễ dàng hơn.

-Thượng phương bảo kiếm?

-Ý của diệt nhi là có quyền tiền trăm hậu tấu.

Trong những năm cuối Đông Hán, khái niệm thượng phương bảo kiếm còn chưa xuất hiện. Những năm Đông Hán này vẫn còn phổ biến cách nói cầm lễ hoặc giả lễ, vì thế lúc bắt đầu Tào Tháo cũng không hiểu, có điều tiền trăm hậu tấu... Quyền lực này không hề nhỏ, Tào Tháo do dự một lát rồi vẫn gật đầu đồng ý.

-Được.

-Vậy diệt nhi chọn Đô Đình Hậu.

Phụt...

Tào Tháo đang uống nước, nghe Tào Bằng nói chọt phun ra, bắn tung tóe lên mặt Tào Bằng.

Y ho dữ dội, đồng thời xua tay, cổ nhin cười:

-A Phúc, thật có lỗi thật có lỗi, thế phụ không cố ý, người đừng để bụng nhé.

Tào Bằng cúi nghiêng mặt, đỡ lấy chiếc khăn sạch từ tay tên tiểu giáo để lau nước trên mặt.

Đến nỗi như vậy sao?

Có điều, Giả Hủ người không tử tế với ta, ta cũng không khách khí với người. Kể cả lão tử có phải chết trận ở Bạch Mã thì cũng phải kéo theo người tới làm đệm chống lưng cho ta

Trong khi đó, Tào Tháo lại thầm nghĩ trong lòng: “Hai người này quả nhiên đang đấu với nhau rồi!”

-Người có thể đổi một người khác.

-Diệt nhi chỉ cần Đô Đình Hậu, có mình Đô Đình Hậu đã hơn hẳn thiên quân vạn mã.

-Hừ.

-Nếu thế phụ không đồng ý thì thôi.

Dù sao, nếu muốn diệt nhi chọn thêm một người thì đó nhất định phải là Đô Đình Hậu. Nếu thế phụ không cho, diệt nhi cũng không cần người khác, thêm người chỉ là thêm tay thêm chân thôi.

Xem ra, với Tào Bằng không phải Giả Hủ thì không được.

Tào Tháo cười mà như không cười, nhìn Tào Bằng, lát sau cắn răng nói:

-Thôi được, để Đô Đình Hậu lại.

Còn chuyện thượng phương bảo kiếm, hừ... A Phúc, người đừng nghĩ...

-Thế phụ, thượng phương bảo kiếm này chính là nỗi khiếp sợ. Người cũng biết diệt nhi tuổi nhỏ, ít kinh nghiệm, tới khi đó chắc chắn sẽ có người không phục.

Thế nhưng có thượng phương bảo kiếm này, diệt nhi đủ sức để khiến toàn quân kinh sợ.

-Thiên Nhân đao mà ta tặng người, có mang theo không?

-Ở trong trường của diệt nhi.

-Vậy lấy Thiên Nhân đao làm thượng phương bảo kiếm, ta chuẩn cho người tiền trăm hậu tấu.

Chiến sự ở Diên Tân càng lúc càng khốc liệt.

Ngày ba mươi mốt tháng mười hai, cũng chính là ngày cuối cùng của năm Kiến An thứ tư, chiến sự rơi vào thế giằng co. Cùng với việc Viên Thiệu hạ lệnh cho đại quân nhanh chóng qua sông, Hạ Hầu Uyên dường như đã không còn chống cự nổi nữa! Lúc vừa bắt đầu, hấn tấn công rất mạnh mẽ; thế nhưng ba ngày sau, binh lực của quân Viên Thiệu được tăng cường khiến cho Hạ Hầu Uyên buộc phải chuyển từ thế tấn công sang phòng thủ, từ Diên Tân lùi về phía sau bốn mươi dặm, lưng dựa vào Tế Thủy, một lần nữa triển khai trận chiến khốc liệt với quân Viên Thiệu.

Qua Tế Thủy chính là huyện Phong Khâu.

Nơi này được coi như địa bàn của Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Uyên là thái thú của Trần Lưu, còn huyện Phong Khâu thuộc quyền cai quản của Trần Lưu.

Từ Phong Khâu qua sông, việc cung ứng hậu cần cũng dễ dàng hơn, hơn nữa muốn phát viện binh từ Trần Lưu, chỉ cần nửa ngày là có thể tới nơi.

Lưng dựa vào sào huyệt của mình, Hạ Hầu Uyên dần cứu vãn được thế yếu, tiếp tục giằng co với quân Viên Thiệu.

Hứa Du dẫn bộ binh tiến vào chiếm giữ Diên Tân!

Cùng ngày, Tào Tháo dẫn theo trường thủy doanh và xạ thanh doanh xuất kích, lặng lẽ tới ngoài thành Bạch Mã lúc nào không ai hay.

Lúc này, Bạch Mã đã trở thành một tòa thành trống trơn, dân chúng ở đây đã bị giết hại sạch vào ngày Nhan Lương phá thành. Đây vốn là một huyện thành không lớn lắm; sau khi hàng loạt dân chúng bị tàn sát, nó lập tức biến thành nơi tập trung vũ khí. Từ bờ Hà Bắc liên tục có vũ khí được chuyển tới, Viên Thiệu còn cử đại tướng Khổng Thuận trấn giữ Bạch Mã. Tên Khổng Thuận này cũng là cường hào của Ký Châu, gia tộc rất giàu có, chỉ có điều người này lại cực kỳ tham lam, gian trá, biết nịnh nọt nên được Viên Thiệu rất yêu quý và giao cho nhiệm vụ quan trọng.

Dù đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ không tùy tiện tiến đánh Bạch Mã.

Bởi vì sau khi chiếm được Bộc Dương, bố cục của Viên Thiệu ở bờ Hà Nam đã hình thành.

Coi Bạch Mã là phần bụng của con rắn Thường Sơn thì Bộc Dương và Diên Tân lần lượt là đầu và đuôi rắn, tạo thành thế chân vạc. Nếu Bạch Mã bị tấn công, Bộc Dương và Diên Tân có thể hỏa tốc tiếp viện, hình thành thế gọng kìm. Điều Khổng Thuận phải làm chính là giữ vững Bạch Mã một ngày mà thôi. Trong tay gã có năm nghìn người, bảo vệ Bạch Mã là chuyện dễ dàng.

Thế nhưng chuyện không ai ngờ tới chính là Bạch Mã nhìn tưởng chừng như không gì phá nổi thì chỉ trong một đêm đã bị Tào Tháo công phá. Nhạc Tiến dẫn Trường Thủy doanh tới Bạch Mã trước, gần như không cần tốn nhiều sức đã chém chết được Khổng Thuận, nắm quyền kiểm soát Bạch Mã về tay mình. Sau đó, Tào Tháo nhanh chóng tấn công, quân Hồ Bôn, Hồ Báo kỵ và quân Võ Vệ đồng thời xuất trận, mai phục ở xung quanh bờ sông Triệu doanh ngay trong đêm ngày ba mươi mốt đó.

Khi Tào Bằng dẫn bộ binh doanh tới Bạch Mã, chỉ thấy Nhạc Tiến đang xử lý đám tù binh.

Ngoài thành Bạch Mã đã hoá thành biển máu. Hàng nghìn quân tốt bị chém đầu dưới thành. Thủ cấp chất lên như núi.

Tào Bằng vừa định ngăn cản đã bị Giả Hủ cản lại.

-Tào trung hầu, Quảng Xương đình hầu đang dọn sạch hậu họa cho người đấy.

-Cái gì?

Giả Hủ bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

-Lần này, ở Bạch Mã đánh được hàng nghìn quân Viên Thuật, thế nhưng sắp tới chúng ta còn có một trận chiến khốc liệt nữa. Những tên này không giống lũ hàng binh mà lúc trước người bắt được ở Khúc Dương. Bọn chúng đều là đội quân tinh nhuệ của Viên Thiệu, nếu không xử trí, khi lâm chiến xảy ra chuyện thì ngay cả người cũng khó bảo toàn tính mạng. Đây là Quảng Xương đình hầu chịu bêu danh thay người, chỉ cần giết những tên này thì mới coi như là yên ổn được!

-Thế nhưng chuyện này....

-Tào trung hầu, người cũng không phải là lần đầu lâm trận, hẳn biết đạo lý "Từ bất chướng quân" (người quá hiền lành không được nắm quân).

Hôm nay, người mềm lòng một thì hôm nào đó người sẽ phải trả giá gấp mười đến trăm lần. Chúng ta với Viên Thiệu đã thành thế nước với lửa. Nhan Lương có thể tàn sát hết Bạch Mã. Vậy thì hôm nay, người nhất định phải giết hết lũ hàng binh này. Lúc này, người chủ tướng tuyệt đối không được nhân nghĩa.

Tai nghe thấy những tiếng gào khóc thảm thiết, Tào Bằng không khỏi đau lòng.

Vốn tưởng rằng, sau khi bản thân trải qua cuộc chiến ác liệt ở Khúc Dương đã có đủ bình tĩnh để đối mặt với sự chém giết. Tuy nhiên, khi hẳn tận mắt chứng kiến, trong lòng vẫn rùng mình, nhưng hẳn biết những điều Giả Hủ nói không hề sai. Một chút nhân từ lúc này sẽ phải trả giá gấp trăm lần.

Bước lên cổng thành, nhìn từng đoàn, từng đoàn người bị đẩy ra khỏi thành, đám sỹ tốt mất đầu của quân Viên Thiệu khiến Tào Bằng không khỏi xót xa trong lòng.

Chuyện giết hại như vậy rốt cuộc còn phải trải qua bao lâu nữa?

Kiếp trước, Tào Bằng từng xem qua sổ liệu thống kê về dân số thời Tam Quốc.

Nghe nói năm Vĩnh Thọ thứ ba, vị hoàng đế của năm thứ mười sau Công nguyên, Hán Hoàn Đế từng cho thống kê dân số. Khi đó, dân số tổng cộng của mười ba châu là năm mươi sáu đến bốn mươi tám vạn người. Tuy nhiên, vào năm Kiến An thứ hai mươi lăm, tức là năm hai trăm hai mươi sau Công nguyên, sau khi Tào Tháo mất, số dân tổng cộng của mười ba châu này chỉ còn lại bảy trăm sáu mươi ba vạn người. Đây là một con số mà bất kỳ ai cũng thấy giật mình.

Từ năm một trăm năm mươi bảy đến năm hai trăm hai mươi, tức là Nhất Giáp Tử Quang Âm, dân số Đại Hán dường như đã giảm mất tám mươi lăm phần trăm.

Thế nhưng cũng không thể quy tội toàn bộ cho những người như Tào Tháo, chỉ tính riêng loạn Hoàng Cân đã chết mất bao nhiêu người; tới loạn Đồng Trác lại chết mất bao nhiêu người nữa rồi?

Được rồi, coi như khi đó người được đám cường hào thế tộc giấu kín có tăng thêm bảy trăm vạn người thì trong những năm sáu mươi, tổng cộng đã chết mất bốn nghìn vạn người!

Rất nhiều người e rằng cũng đã chết trong những trận thảm sát điên cuồng như trước mắt hắn này.

Tào Bằng ngẩng đầu ngược nhìn trời xanh.

Con người xưa nay đều như vậy, đối với người một nhà vẫn có thể hạ độc thủ, nhưng đối với dị tộc lại phải thể hiện khí phách đại quốc mệnh mông to lớn, tỏ ra nhân nghĩa.

Đông Hán là như thế...

Qua một nghìn tám trăm năm sau cũng như vậy.

Mọi người thường nói, tướng tinh của Tam Quốc sáng chói, nhân tài thời Tam Quốc nhiều vô số, đó là một thời đại huy hoàng.

Ta phỉ nhổ!

Khi người tận mắt chứng kiến cảnh giết chóc này, nhìn thấy những màn thảm kịch như thế, còn huy hoàng cái con mẹ nó gì nữa? Tam quốc chính là thời đại đen tối. Cứ nghĩ rất lâu sau thời Tam Quốc, khi loạn Bát vương diễn ra, dị tộc xâm lược Trung Hoa, tùy ý giết hại con dân Đại Hán. Thế nhưng trong sử sách cứ chớ kia lại viết cái gì mà thúc đẩy dân tộc hòa hợp, những năm tháng dung hoà văn hóa. Đó là dung hoà con mẹ nó sao?

Không biết tại sao, Tào Bằng chỉ thấy trong lòng nóng như lửa đốt.

Đốt cháy hắn, toàn thân đều đau nhức!

-Hữu Học, người làm sao thế?

Giả Hủ đột nhiên cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt trong lòng Tào Bằng, không kìm nổi bèn khê hỏi.

Y sinh ra trong thời đại này, không đa sầu đa cảm như Tào Bằng, đối với chuyện giết chóc, y sớm đã quen, không còn sợ hãi nữa. Không chỉ Giả Hủ, còn cả những nhân kiệt sinh ra trong thời đại này như Quách Gia, Tuân Úc, Gia Cát Lượng... Bọn họ liệu có thể đoán trước được kết cục cuối cùng đó không?

Khóe mắt hơi ướn, Tào Bằng quay người đi.

Lâu sau, hắn hít một hơi thật sâu, nhìn Giả Hủ nói:

-Đô Đình Hầu, một trăm năm sau sẽ thế nào?

-Hả?

Giả Hủ bị Tào Bằng hỏi một câu không đầu không cuối khiến y kinh ngạc không biết làm sao.

-Năm đó, Trần Thang đánh đuổi Hung Nô ra xa ba nghìn dặm đã mạnh miệng nói: “Người xâm phạm vào cường Hán của ta, dù xa cũng sẽ bị trừng trị.”

Một trăm năm sau còn có người nhớ tới câu nói này không? Khi đó, chúng ta đều đã không còn nữa, hãy để con cháu chúng ta quyết định đi.

Giả Hủ dường như hiểu mà lại không hiểu!

-Ta xuống đi tuần trong thành, nhân tiện nói lời cảm tạ với Quảng Xương Đình Hầu.

Tào Bằng xoay người lặng lẽ đi xuống thành, trong khi đó, Giả Hủ đứng sau lưng hắn, yên lặng nhìn theo Tào Bằng, ánh mắt chợt sang rực như thoáng chút suy tư.

Tào Hữu Học nói những lời này rốt cuộc là có ý gì?

Trên con đường vắng vẻ, còn có những vết máu không dội rửa sạch được.

Trong góc phố còn sót lại vài phần chân tay bị chặt rơi. Có lẽ đó chính là những thứ còn sót lại khi Nhan Lương tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành trước đây. Tào Bằng không cười ngửa mà lặng lẽ đi bộ trên con phố.

Đám binh lính đi đi lại lại, trông ai cũng vội vàng, cực kỳ bận rộn.

Nếu Hứa Du biết Bạch Mã bị mất, nhất định sẽ điên cuồng đáp trả. Nếu gã triệu tập binh mã tấn công mãnh liệt vào Bạch Mã, tuy rằng chỉ có một ngày, nhưng bản thân hắn thật sự có thủ vững được thành hay không? Tào Bằng không chắc chắn lắm! Cho dù đã trải qua cuộc chiến Khúc Dương nhưng hắn vẫn hơi do dự.

Trường hợp như trong cuộc chiến ở Khúc Dương rất khó tái diễn.

Nhìn bề ngoài, bảo vệ Bạch Mã hình như dễ dàng hơn nhiều so với giữ vững Khúc Dương.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại sẽ nhận ra, cơ bản không thể đánh đồng hai chuyện này được. Giữ vững Bạch Mã e rằng sẽ khó khăn hơn so với Khúc Dương rất nhiều.

Cuộc chiến Khúc Dương có rất nhiều nhân tố ngẫu nhiên.

Sự cố chấp của Viên Thiệu đối với Bạch Mã có lẽ đã vượt xa sự cố chấp của Lã Bố đối với Khúc Dương.

Vì thế, muốn đánh tốt trận chiến này, tất nhiên phải trả giá nhiều hơn. Còn những thứ Tào Bằng có thể dựa vào lúc này, ngoài bộ binh doanh trong tay, dường như chỉ có thể gửi gắm vào việc Tào Tháo có thể giải quyết được Lưu Bị trong vòng một ngày và hồi binh tiếp viện hay không mà thôi. Tuy nhiên Tào Tháo có được bao nhiêu phần thắng?

Phải biết rằng, trong tay Tào Tháo lần này lại không có Quan Vân Trường.

Không có Quan Vân Trường, đương nhiên cũng không có chiến tích chém Nhan Lương và giết Văn Sứ.

Không được, cuộc chiến này phải đánh, hơn nữa còn phải đánh cho tốt, đánh cho khéo, đánh điệu nghệ, đánh sạch sẽ... chỉ dựa vào một mình Tào Bằng, e rằng không đủ để làm.

-Đây là nơi nào?

Bất giác, Tào Bằng đã tới bên ngoài một tòa nhà.

Ở cửa của tòa nhà này có rất nhiều quân tốt canh giữ, có vẻ là một nơi trọng yếu.

-Đây là nơi quân Viên Thiệu tập trung và đặt vũ khí.

-Thật sao?

Tào Bằng bước lên bậc thềm

-Vào trong xem.

Cam Ninh theo sát sau Tào Bằng, hai người bước vào tòa nhà. Chỉ trong thời gian khoảng một nén nhang, Tào Bằng đã lao ra ngoài đẩy kích động.

-Mau, bảo Đô Đình Hậu mau tới đây.

Hắn đứng trên bậc thềm, lớn tiếng kêu.

Trên mặt hắn đầy vẻ hưng phấn!

Gió nổi lên.

Đây là trận gió đầu tiên của năm Kiến An thứ năm.

Ngày đông giá rét đã qua đi, mùa xuân đã tới. Thế nhưng ở vùng quê lại không nhìn thấy bất kỳ dấu vết của sắc xuân nào, vẫn tiêu điều xơ xác như trước.

Tào Tháo trầm tĩnh, nắm chặt bảo kiếm trong tay.

Có thể do căng thẳng nên các khớp tay hơi trắng bệch, nhưng y lại không hề nhận ra.

Diễn Vi và Hứa Chữ đứng sau y, khuôn mặt bình thản giống như hai pho tượng tồn tại từ ngàn xưa. Chiến bào bay phất phới trong gió, bộ giáp sắt màu đen lóe ra hào quang dưới ánh mặt trời. Phía sau nữa, Hồ Bôn quân và Vô Vệ quân uy nghiêm đứng sừng sững trong gió.

Đối với Tào Tháo mà nói, đây không phải là lần xuất binh đầu tiên.

Tuy nhiên trận chiến này với y lại là trận quan trọng nhất.

Nếu không thể đoạt lại được Bộc Dương, vậy thì trận quyết chiến được vạch kế hoạch kỹ càng hai năm nay sẽ giống như một trò đùa. Chỉ có phá được thế rắn Thường Sơn bên bờ Hà Nam này của Viên Thiệu mới có thể khiến cục diện cuộc chiến một lần nữa nằm trong tầm khống chế của y. Chỉ cần Bộc Dương nằm trong tay, Tào Tháo có thể bảo đảm Duyệt Châu được ổn định. Bức bình phong che chắn ở phía đông vẫn có thể phát huy tác dụng như trước, không những có thể chống đỡ được Thanh Châu mà còn kiềm chế được binh mã của Viên Thiệu.

Điều quan trọng nhất là, còn Bộc Dương thì Thanh Châu và Duyệt Châu không thể liên kết thành một thể.

Viên Đàm ở Thanh Châu cho dù có lợi hại đi chăng nữa cũng không thể giúp ích nhiều cho Viên Thiệu.

Đồng thời, sự tồn tại của Bộc Dương giúp Trình Dục có thêm thời gian để sắp đặt ván cờ Quan Độ.

Tóm lại, có thể đoạt lại được Bộc Dương hay không đã trở thành mấu chốt trong cuộc quyết chiến giữa Tào Tháo và Viên Thiệu. Chỉ là then chốt này, Tào Tháo đã cảm nhận được nhưng Viên Thiệu lại không nhận ra, hoặc cũng có thể, thuộc hạ của Viên Thiệu cũng có người để ý tới điều này rồi nhưng trong hoàn cảnh phe phái liên tục đấu đá lẫn nhau, Viên Thiệu liệu có thể nghe lọt tai được bao nhiêu lời đây? Đối với chuyện này, nếu là Tào Tháo, y hẳn cũng sẽ hoài nghi.

-Chủ công, sao còn chưa tới?

-Yên tâm, người cứ bình tĩnh.

Tào Tháo quay đầu nhìn Tào Bân, ra hiệu cho hắn bình tĩnh, chớ nóng nảy.

Thực ra, trong lòng y làm sao lại không lo âu?

Còn lưu lại đây thêm một khắc, Bạch Mã sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm. Cho dù Tào Tháo tin tưởng Tào Bân, thế nhưng Bạch Mã quan hệ trọng đại, y vô cùng lo lắng. Nghĩ đến Diên Tân đã nhận được tin tức, Hứa Du đã phái binh mã tới cứu viện... Tào Tháo chỉ hy vọng A Phúc có thể chống cự được.

313. Chương 297: Phong Thủy Luân Chuyển.

Giờ này phút này, toàn bộ sự chú ý của Tào Tháo đã hoàn toàn đặt lên người Lưu Bị đang sắp tới.

Trong lòng y, Lưu Bị mới là kẻ địch lớn nhất.

Đúng như những gì Tào Tháo đã dự đoán, sau khi Hứa Bình trở về Diên Tân, Hứa Du liền lập tức lệnh cho Tự Hộc và đại tướng Cao Phiền mau tới Bộc Dương thế chân.

Trước đây, hắn còn lễ phép thăm hỏi một chút, nhưng lần này căn bản không hề hỏi han, trực tiếp lệnh cho Tự Học và Cao Phiên tới đối quân.

Lưu Bị giờ chẳng khác nào đang nằm trong tay Hứa Du, tất sẽ phải đối diện với sự báo thù tàn bạo của hắn. Vì thế lúc này Tào Tháo chọn tấn công Bạch Mã chính là để tạo cho Lưu Bị một lý do buộc phải xuất trận. Gã phải xuất binh để cứu viện Bạch Mã mới có thể chứng minh được sự trong sạch trước Viên Thiệu. Nếu không làm như vậy, Lưu Bị đừng mơ tới chuyện chiếm được nửa phần tín nhiệm của Viên Thiệu lần nữa, mà khi ấy gã đã không có chỗ dung thân ở Hà Bắc.

Chẳng qua, Lưu Bị quả thật đã ra trận.

Tuy nhiên phản ứng của gã lại khiến Tào Tháo cực kỳ cáu giận.

Người này gần như đã đi với tốc độ rùa bò, xuất phát từ Bộc Dương vào giờ Mão, nhưng cứ đi được bốn mươi tới năm mươi dặm đường lại nghỉ ngơi, mất quá nửa ngày.

Cũng có thể thấy, Lưu Bị nhất định cũng cảm nhận được tình hình, vì thế mới có phản ứng này.

Từng bước đi của gã đều rất cẩn thận, thám báo liên tục lui tới khiến Tào Tháo không thôi phiền não. Tuy nhiên Tào Tháo buộc phải kiên trì chịu đựng và chờ đợi.

Có thể nói, Lưu Bị đang chậm chạp, cố ý kéo dài thời gian.

Nói cách khác, Lưu Bị đang làm Tào Tháo mất hết kiên nhẫn.

Tuy nhiên lần này, Tào Tháo đã chuẩn bị kỹ càng, y tin rằng, Lưu Bị không dám không cứu viện Bạch Mã.

Thời gian chậm chạp trôi đi, gió cũng từ từ ngừng thổi.

Sau giờ Ngọ, mặt trời buổi chiều dần chênh chếch, chiếu nghiêng khắp nơi, bao phủ một lớp áo khoác màu đỏ rực rỡ trên bình nguyên đầu xuân.

-Chủ công, Lưu Bị đã tới rồi.

Thám báo cuối cùng đã truyền đến một tin làm mọi người phấn chấn, Tào Tháo chợt nở nụ cười.

-Quân Minh, Trọng Khang.

-Dạ.

-Chuẩn bị xong rồi.

Điển Vi cười ha hả, một tay nhắc bổng trường kích lên:

-Chủ công yên tâm, nếu đại tặc đã đến, Điển Vi nhất định phải khiến gã chết không có chỗ chôn.

Hắn rất giỏi dùng song thiết kích.

Nhưng do là kỵ chiến nên Điển Vi đặt song thiết kích ở sau lưng, thay vào đó là một thanh trường kích.

Là một đại tướng thì mười tám vũ khí đều phải tinh thông như nhau. Về điểm này, Điển Vi mạnh hơn Hứa Chử rất nhiều. Hứa Chử giỏi sử dụng đại đao, trong khi đó Điển Vi có thể dùng mọi vũ khí đều xuất thần như nhau. Tuy nhiên nếu so đấu khí lực, Hứa Chử lại mạnh hơn Điển Vi một bậc.

Hứa Chử nhếch mép, để lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

-Tên đại tặc đó sao còn chưa tới đây?

Đang nói thì ở phía cuối đường chân trời xuất hiện một nhóm nhân mã từ từ tiến đến.

Nơi đây gọi là Triệu doanh.

Cũng chính là nơi trước đây Nhan Lương chặn đánh Từ Hoảng.

Địa thế rất trống trải, thích hợp nhất cho đại quân dã chiến. Khi cờ của Lưu Bị đập rõ ràng trước mắt Tào Tháo, Tào Tháo đột nhiên thúc ngựa:

-Toàn quân xuất kích.

Một bên là Vô Vệ quân và bên kia là Hồ Bôn quân, tất cả đều ủa lên phía trước.

Hai đội quân áo giáp vừa xuất hiện, Lưu Bị cũng lập tức nhận ra.

Gã cười chua xót, hạ giọng nói:

-Ta biết mà, lão tặc Tào Tháo không đơn giản như thế.

Khi gã nghe tin Bạch Mã thất thủ thì phản ứng đầu tiên không phải là đi cứu viện mà là nghĩ cách giữ vững Bộc Dương. Bởi vì gã biết, đó nhất định là một cái bẫy, nhưng không ngờ rằng ba tên Vu Cấm, Lý Điển và Từ Hoảng lại đột nhiên dẫn binh lùi về phía sau ba mươi dặm và hạ doanh trại ở đó.

Tự Hộc không nói gì, vì trước khi hấn tới Bộc Dương đã nhận được thư của Tự Thụ.

Trong thư nói, không thể bức ép Lưu Bị quá đáng, tốt nhất cứ để gã ở lại Bộc Dương. Như vậy ít ra cũng có thể giúp Tự Hộc một tay.

Tuy nhiên Cao Phiền lại không đồng ý.

Cao Phiền là tử sĩ của Viên gia, vốn đóng quân trên sông.

Sau khi biết tin Bạch Mã thất thủ, Cao Phiền lập tức thỉnh cầu Lưu Bị xuất binh.

Nói là thỉnh cầu nhưng thực ra là ra lệnh. Lưu Bị trong lòng ngàn vạn lần không muốn làm theo lệnh nhưng đã là mệnh lệnh của Cao Phiền, gã cũng đành phải xuất binh. Chỉ là sau khi rời khỏi Bộc Dương, Lưu Bị luôn cố ý đi thật chậm chạp và rất dè dặt, tránh phải gặp quân mai phục của Tào Tháo, nhưng không ngờ rằng tới cuối cùng vẫn phải quyết chiến với y. Gã nhìn binh mã phía sau mà thầm cười cay đắng:

-Tam quân, dàn trận đón địch.

Nếu Từ Hoảng ở đây, nói không chừng hấn sẽ cười sằng sặc, sau đó nói:

-Đại tặc cũng có ngày hôm nay.

Phong thủy luân chuyển, lúc này cục diện mà Lưu Bị phải đối mặt có gì tương tự với cục diện Từ Hoảng gặp phải trước đây? Cùng là ở Triệu doanh, cùng bị người chặn đường, cùng là không thể lui về phía sau, chỉ có thể kiên trì nghênh chiến, lịch sử luôn có nhiều sự trùng hợp thú vị như vậy.

-Huyền Đức, còn không mau xuống ngựa đầu hàng?

Tào Tháo cười lớn, thúc ngựa tiến lên, thanh kiếm trong tay chỉ Lưu Bị từ xa.

Lưu Bị sa sầm nét mặt, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói:

-Lão tặc, ta hận không thể nuốt máu ăn thịt người.

Hai người đã quá quen nhau, đến nỗi căn bản không cần trình bày gì nhiều. Một người là mối họa kịp lẩn thoát sau khi Tào Tháo diệt trừ những người lưu danh trên Y Đại Chiếu; Một người là kiêu hùng thời đó, đã tâm bình bực.

-Ai lấy thủ cấp của lão tặc kia cùng ta?

Lưu Bị hét lớn một tiếng, Trương Phi phía sau không nói lời nào đã xông ngựa, cầm mâu, lao về phía Tào Tháo.

Bên này Trương Phi vừa ra thì Hứa Chử trong Tào quân cũng lao ra, thúc ngựa, múa đao chặn Trương Phi lại.

Hai người đều là mãnh tướng hạng nhất có thần lực trời sinh, dũng mãnh khác thường. Lần này bọn họ đánh nhau, mọi người chỉ nghe thấy tiếng đao mâu va vào nhau cùng tiếng hô quát không dứt. Xét về võ nghệ, Trương Phi mạnh hơn Hứa Chử; Còn bàn về khí lực thì Hứa Chử lại có ưu thế hơn Trương Phi. Tuy nhiên Hứa Chử còn có một lợi thế nữa, đó là yên ngựa cao kiêu, có thể giúp hấn giữ vững cơ thể, hai bàn đạp ngựa giúp hấn ngồi chắc chắn hơn, phát ra được sức mạnh lớn hơn, thậm chí ngay cả ngựa chiến cũng giúp hấn người ngựa hợp nhất, nhờ thế mà chiếm được thế thượng phong.

Gót sắt đuổi theo chiến mã của Trương Phi, còn con ngựa của Trương Phi cũng hết sức thông minh, vừa quan sát được tình hình không ổn, liền vội vàng né mình. Chỉ là lúc này Trương Phi khó ngồi yên được trên lưng ngựa, khi giao phong với Hứa Chử đương nhiên cũng thấy tổn sức, dần dần không chống đỡ được.

Quan Vũ quan sát thấy vậy, đôi mắt xé khếp nhẹ đột nhiên trợn tròn lên, con ngựa y cười hí một hồi dài, theo đà kéo Quan Vũ xông ra trận.

- Tên tiểu nhi đánh lên còn muốn càn rỡ sao?

Quan Vũ kéo đao lao về phía Hứa Chử, nhưng lại nghe thấy tiếng hô lớn của người bên phe Tào Tháo.

Điển Vi chấp kích xông lên, chiến mã hấn ngồi như một tia chớp màu đỏ, trong nháy mắt đã chặn đường đi của Quan Vũ.

Phải nói rằng con ngựa của Điển Vi có lai lịch không hề tầm thường. Con ngựa này chính là phong thú xích thố mà Lã Bố cưỡi trước kia.

Trong lịch sử, sau cuộc chiến ở Hạ Bì, Quan Vũ có ba điều quy ước với Tào Tháo, sau đó quy thuận Tào Tháo.

Tào Tháo tiếp đón Quan Vũ rất nồng hậu, ba ngày thiết tiểu yến, năm ngày thiết đại yến, lên ngựa tặng vàng, xuống ngựa tặng bạc, sau đó còn tặng cả ngựa xích thố cho Quan Vũ và phong Quan Vũ chức Hán Thọ đình hầu... Nhưng dù vậy, do rất nhiều nguyên nhân, Tào Tháo dù vẫn thích Quan Vũ như trước nhưng người y xem trọng nhất vẫn là Điển Vi. Sau khi diệt Lã Bố, Tào Tháo tặng Phương thiên họa kích của Lã Bố cho Tào Bành, còn tặng ngựa xích thố cho Điển Vi.

Điển Vi cười lạnh, trường kích xoay vòng, giáng một đòn xuống đầu Quan Vũ.

Quan Vũ vừa thấy, cũng chẳng màng chuyện đi giúp Trương Phi nữa, y vung đao đón lấy, đại đao va mạnh vào trường kích, phát ra tiếng nổ long trời.

Hai con ngựa hí lên những tràng dài, đồng thời lùi lại phía sau.

Tuy nhiên từ đòn này cũng có thể thấy, ngựa của Quan Vũ rõ ràng không bì được với ngựa xích thố.

Sau khi ngựa xích thố lui lại mấy bước liền lao ra lần nữa, còn ngựa của Quan Vũ lại vì phải chịu một uy lực lớn nên buộc phải lùi lại liên tục về sau. Khi chiến mã dừng lại, Quan Vũ định xung phong thì Điển Vi đã tới trước mặt. Trường kích lại chém xuống mạnh kinh người. Lưỡi kích xé toạc không khí, phát ra tiếng vang chói tai. Trường kích chưa đến nhưng cương phong đã dồn Quan Vũ phải dốc sức chống trả, cánh tay run lên tê dại.

Điển Vi cũng thầm khen ngợi tên Quan Vũ này quả thật phi phàm.

Nhưng khen thì vẫn là khen, hấn sẽ không mảy may nể tình.

Trường kích múa may, kích vân quay cuồng, kích ảnh tầng tầng lớp lớp. Quan Vũ cắn răng, lấy hết sức chiến đấu cùng Điển Vi.

Trong lịch sử, Quan Vũ mang lại cho mọi người cảm giác về một thích khách thiên hạ vô song.

Trong các trận đánh thành danh của Quan Vũ, dường như toàn bộ đều là đối phương bị trúng một đao mất mạng, tuyệt nhiên y không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội nào. Sức bật của Quan Vũ cực kỳ mạnh, như sư tử vô thối, ba đao trước hung hãn dị thường nhưng sau ba đao, nếu không thể giết địch thì Quan Vũ sẽ bước vào giai đoạn giằng co.

Như trong Tào Quế luận chiến đã nói, một đao mà tiếp sẽ có ba đao, ba đao sau nữa ắt sẽ suy.

Hậu thế có rất nhiều người nói rằng đao pháp của Quan Vũ xuất phát từ Xuân Thu tả truyện, có vẻ cũng có lý.

Ít nhất khi Quan Vũ giao thủ với đối phương có hơi mang dấu vết của Tào Quế luận chiến. Hơn nữa, ngựa xích thố của y khi đó cũng là một con ngựa quý có sức bật siêu cường. Hai thứ phối hợp với nhau đương nhiên có thể tạo ra uy lực khủng khiếp, thế nhưng hiện giờ...

Ngựa xích thố tới tay Điển Vi, đao pháp của Quan Vũ dù vẫn tàn nhẫn như trước nhưng uy lực ít nhất đã giảm mất ba phần.

Còn ngựa xích thố, yên ngựa, bàn đạp và móng sắt đã được trang bị đầy đủ, làm cho Điển Vi như hổ thêm cánh. Trong tình cảnh này, chỉ ba mươi hồi, đao pháp của Quan Vũ đã bắt đầu tán loạn. Lưu Bị quan sát ở phía sau cũng không khỏi hết hồn lo sợ. Gã bắt đầu hối hận vì đã không đem Triệu Vân đi cùng. Nếu có Triệu Vân ở đây thì khi xông vào chém giết Tào Tháo, ít nhất gã sẽ không bị thiệt thòi về phương diện võ tướng.

-Chủ công, nhị tướng quân và tam tướng quân hình như không trụ nổi nữa rồi.

Trần Đáo thúc ngựa tiến lên, thì thầm vào tai Lưu Bị.

Lưu Bị khẽ gật đầu.

Lão tặc Tào Tháo không hiểu đã phối đồ vật gì lên ngựa của Điển Vi và Hứa Chử mà lực kỳ chiến của hai tên này được nâng cao rõ rệt.

Chủ công còn nhớ năm ngoái khi giao phong với Hổ Báo kỵ binh của lão tặc, Hổ Báo kỵ binh đường như cũng được trang bị như thế này.

Lưu Bị gật đầu tiếp, thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ cách tìm ra bí mật này.

Tuy nhiên lúc này, gã đã không còn thời gian để cân nhắc tới trang bị của Tào Tháo. Mắt thấy Quan Vũ, Trương Phi đều đã rơi xuống thế hạ phong, Lưu Bị cũng biết đã tới lúc liều chết một phen. Trước đây, gã luôn không chịu xuất kích là vì lo Tào Tháo còn có hậu chiêu. Không đúng, nhất định y còn có hậu chiêu.

Đâu ngờ Tào Tháo còn chưa ra chiêu, bên phía gã đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

-Xông lên xuất kích.

Nói rồi, Lưu Bị rút thư hùng song kiếm ra.

Lúc này, gã sử dụng thư hùng song kiếm, nói là kiếm nhưng thực ra có chút giống với trảm mã đao hơn. Thân kiếm đặc biệt dài, hơn nữa cũng rất rộng. Hai thanh kiếm nặng tới ba mươi sáu cân, cũng xứng là hai thanh binh. Hai thanh kiếm này do Đồng Thừa tặng cho Lưu Bị sau khi gã ký tên vào Y Đại Chiếu ở Hứa Đô. Còn người tạo ra hai thanh đại kiếm này chính là cha Tào Bằng tên là Tào Cấp. Khi ấy, tiếng tăm của Tào Cấp vang xa, từng có thỏa thuận với Tào Hồng rằng cứ ba tháng sẽ rèn cho Tào Hồng một cây đao. Thư hùng song kiếm này được tạo ra lúc đó, sau khi qua tay Tào Hồng, y đã bán giá cao cho Đồng Thừa. Về tính chất nó không so được với Hà nhất song đao, nhưng cũng là hai vũ khí sắc bén hiểm có thời điểm này.

Lưu Bị chuẩn bị đích thân xuất chiến.

Luận về võ nghệ, Lưu Bị chắc chắn không so được với đám Trương Phi, Quan Vũ, thậm chí ngay cả Quan Bình cũng thắng gã một bậc.

Tuy nhiên, gã chẳng phải loại thư sinh trói gà không chặt. Nghĩ lại trước đây khi khởi binh ở Trác quận, Lưu Bị cũng dựa vào võ nghệ của mình mà chém chết không ít quân địch.

Chẳng qua, hậu thế chỉ nói tới Quan Vũ và Trương Phi, làm cho Lưu Bị có vẻ mờ nhạt hơn.

Lúc này, trời chiều đã xuống núi, sắc trời mờ tối...

Hai quân đều đã đốt đuốc, Tào Tháo thấy Lưu Bị chuẩn bị xuất chiến là biết gã sắp không còn chống đỡ nổi nữa.

Ta đang chờ người ra tay đây.

Tào Tháo rút kiếm chỉ về phía trước:

-Nhạc Tiến, xuất kích.

Trống trận vang lên ầm ầm, trường thủy doanh của Nhạc Tiến xông đến với khí thế dời non lấp bể, đánh về phía binh mã của Lưu Bị.

Trong phút chốc, tiếng la giết quanh quẩn trên không ở Triệu doanh, gần vạn người quần đấu một chỗ, đao phương vun vút, cảnh chém giết vô cùng thê thảm. Trong ánh lửa, máu tươi phun ra, chân tay bị chặt đứt rơi khắp mặt đất. Nhạc Tiến cắn răng, tròng mắt, đại đao trong tay tung bay, chém giết tới mức máu chảy thành sông.

Rầm rầm, rầm rầm.

Tiếng trống trận càng lúc càng vang dội, Tào Tháo khẽ khép hai mắt lại.

-Tử Khác, Công Lưu, xuất kích.

-Vâng.

Lã Càn và Sử Hoán đã không kiên nhẫn được từ lâu, tiếng la giết dội thẳng vào hai người họ, kích thích nhiệt huyết sục sôi.

Nghe nói Tào Tháo ra lệnh, hai người lập tức dẫn bộ binh lao ra.

Tào Bân nói:

-Hay là hạ lệnh cho Hồ Báo kỵ binh xuất kích?

-Không vội.

Tào Tháo nhìn chăm chú vào chiến trường, hạ giọng nói:

-Chờ thêm chút nữa.

Lưu Bị dù ra vẻ độ sức, nhưng trận hình lại không hề hỗn loạn.

Còn có một nhóm nhân mã vẫn đang quan sát cuộc chiến ở phía sau. Nói là quan sát chiến sự, thực ra nên dùng từ theo dõi để hình dung hợp lý hơn. Trang phục của những binh mã đó rõ ràng không giống với quân của Viên Thiệu khi vào chiến trường. Bọn chúng mặc áo khoác màu trắng, khiên đeo bên trái, đao bên phải, khí thế dũng mãnh.

Bạch Mạo binh!

Đây là đội Bạch Mạo binh tinh nhuệ nhất dưới quyền Lưu Bị.

Số lần giao phong giữa Tào Tháo và Lưu Bị không nhiều, thảo phạt Đào Khiêm coi như là một lần, sau đó chắc chỉ còn đại chiến Nhữ Nam.

Tuy vậy không có nghĩa là Tào Tháo không hiểu Lưu Bị.

Uy dũng của Bạch Mạo binh, nhớ ngày đó cũng từng khiến Tào Tháo thêm thường không thôi. Tuy nhiên, hiện giờ y nắm ba đội quân tinh nhuệ trong tay là Võ Vệ, Hồ Bôn và Hồ Báo kỵ binh nên sự đồ kỵ và ngưỡng mộ ấy đã giảm bớt rất nhiều. Thế nhưng cho dù như vậy, Tào Tháo vẫn hết sức cảnh giác đối với sức chiến đấu của Bạch Mạo binh.

Không sai, đến nay Bạch Mạo binh của Lưu Bị quả thật không bì được với Bạch Mạo khi ở Từ Châu trước đây.

Qua nhiều lần giao tranh, đội Bạch Mạo tinh nhuệ đã chịu tổn thất rất nhiều. Mặc dù, sau đó đã bổ sung thêm một số quân ở Nhữ Nam nhưng sức chiến đấu suy cho cùng vẫn không bằng lúc trước.

Chỉ có điều, Tào Tháo vẫn không hề khinh địch một chút nào, vẫn giữ lại ba đội binh mã Hồ Báo kỵ binh, Hồ Bôn và Võ Vệ, đợi mệnh lệnh giao chiến cuối cùng từ Lưu Bị. Tam giáo gộp lại, binh lực vẫn có phần không đủ. Lưu Bị tay múa song kiếm, rong ruổi trong quân, sát pháp cực kỳ sắc bén, linh hoạt.

Đồng thời, còn có Quan Bình tương trợ, khiến cho Lã Càn và Sử Hoán phải liều mạng mới chặn được hai người.

Huynh đệ Hạ Hầu Thượng và Hạ Hầu Ân nóng lòng muốn được tỹ thí trong trận này, nhưng không có lệnh của Tào Tháo nên hai người cũng không dám tự tiện xuất chiến, sợ ảnh hưởng tới chiến cuộc.

-Tử Vũ, Bá Nhân, hai người dẫn Võ vệ binh xuất kích.

-Vâng!

Thấy chiến sự đi vào thế giằng co, Tào Tháo không khỏi nhũn mỳ.

Đây không phải là cục diện y muốn nhìn thấy. Hai người Hạ Hầu Ân và Hạ Hầu Thượng đúng là con nết mới sinh không biết khiếp sợ hổ, sau khi nhận được lệnh lập tức dẫn Võ vệ quân xông vào chiến trường. Ban đầu, quân Viên Thiệu hơi chiếm thế thượng phong, thế nhưng khi một nghìn năm trăm quân Võ vệ lao vào, đã có sự thay đổi. Quân Võ vệ chủ yếu là người của Hứa thị tộc, theo Tào Tháo chinh phạt nhiều năm, sự dũng mãnh của bọn họ không hề thua kém Hồ Bôn quân.

Lưu Bị lúc này đang miệt mài chiến đấu, song kiếm bay lên bay xuống, chém vun vút hai bên.

-Thần Chi, cùng ta đi chặn hai tên đó lại!

Vừa nói, gã đột nhiên phát lực, song kiếm càng quay càng nhanh hơn.

Nhất thời, Lã Càn và Sử Hoán không làm gì được Lưu Bị, thậm chí còn hơi bị gã áp chế.

Quan Bình hét lớn một tiếng, thúc ngựa lao tới chỗ huynh đệ Hạ Hầu Thượng. Ở phía sau, Trần Đáo đang đứng quan sát trận chiến. Về mặt trầm tĩnh, hẳn quay đầu nói với Tôn Càn:

-Công Hữu, ta để lại hai trăm người cho ngươi, ta dẫn bộ binh tham chiến. Nếu tình thế không ổn, ngươi phải bảo vệ chủ công rút lui, ta cản ở phía sau.

-Được!

Tôn Càn cũng rút bội kiếm ra, tư thế sẵn sàng hành động.

Trần Đáo giương cao đại thương, lớn tiếng quát:

-Bạch Mạo, xuất kích!

Tám trăm Bạch Mạo binh đồng loạt hò hét, chạy ào ào vào chiến trường.

Đừng tưởng chỉ có tám trăm người nhưng đây lại là đội quân tinh nhuệ nhất của Lưu Bị, đã theo Lưu Bị chiến đấu liên tục ở nhiều nơi, kinh nghiệm phong phú, sát pháp dũng mãnh khác thường.

Sau khi Bạch Mạo xông vào chiến trường, tình hình đã thay đổi.

Tào Tháo quan sát ở bản trận, thấy Bạch Mạo xuất kích liền cười gằn độc ác.

-Hồ Bôn, xuất kích.

Y rút bảo kiếm, thúc ngựa xông lên.

Phải biết rằng, Tào Tháo cũng là người thiện chiến.

Trước kia y là kỵ đô úy, từng dẫn đầu binh sỹ, chém giết quân Hoàng Cản. Xét về võ dũng, chưa chắc Tào Tháo đã kém Lưu Bị nhiều lắm.

Sau khi Hồ Bôn quân tham chiến, quân Tào Tháo như được chấp thêm đao khiên trong tay, binh mã mạnh thêm một phần. Lúc trước, Tào Bằng bảo Điển Vi huấn luyện Hồ Bôn xếp thành hàng, đi lại, đứng theo tư thế, thực ra là một sự rèn luyện đối với quân Hồ Bôn. Chỉ xét về sức chiến đấu mà nói, Hồ Bôn quân vượt trội hơn Võ vệ quân. Từ hơn mười vạn binh sỹ, Tào quân chọn ra những người tinh nhuệ, sau đó lại được huấn luyện chính quy, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Ba người một nhóm, Hồ Bôn quân tuyệt không một chọi một với Bạch Mạo binh.

Vũ khí sắc bén nhất của bọn họ chính là sự phối hợp thuần thục với nhau. Sau khi xông lên, thường là ba người hoặc năm người vây lấy một người, loáng cái đã giết chết đối phương, sau đó lại tìm tiếp mục tiêu khác. Một tên Hồ Bôn giương khiên đập gãy trường mâu mà quân Viên Thiệu đâm tới, sau đó hai người xông lên chém giết, một phong kín một giương lên, phối hợp như nước chảy mây trôi. Một tên trong quân Viên Thiệu liền ngã gục trong biển máu. Văn Ngọc Đông là người dẫn đầu tiểu đội của Hồ Bôn, đại đao hung hãn vút qua cổ của một tên quân Viên rồi lập tức lớn tiếng quát:

-Hồ Bôn, biến trận.

314. Chương 298: Châm Lửa Đốt Thành.

Tay trái gã giơ đại khiên lên, keng một cái đập bay đại đao.

Cơ thể gã đồng thời chuyển động cuộn tròn, sau khi tạo ra một khoảng trống, một gã Hổ Bôn khác tiến lên, dừng thương đâm xuyên thấu lồng ngực của đối phương.

Đột nhiên, một tên Hổ Bôn khác giương khiên đón địch, Văn Ngọc Đông xoay người làm tư thế yểm hộ.

Tiểu đội ba người không ngừng chuyển động, chỉ là một ảnh thu nhỏ của Hổ Bôn quân. Toàn bộ Hổ Bôn quân đang hoạt động, giống như một chiếc máy trộn thịt khổng lồ. Chỉ cần bị cuốn vào trong trận hình vòng tròn của họ thì quân Viên Thiệu không thể chống đỡ được, trong nháy mắt sẽ gục trong biển máu, biến thành một xác chết.

Sức chiến đấu đáng sợ này khiến Lưu Bị cũng cảm thấy sợ hãi.

Tào Tháo có một đội quân tinh nhuệ như vậy mà gã lại chưa bao giờ thấy y dùng đến.

Khi lâm chiến, sợ nhất là phân tâm. Huống chi, Lưu Bị vốn đã thua kém Lã Càn và Sử Hoán, ban nãy dựa vào khí thế dũng mãnh Lưu Bị mới có thể áp chế được hai người này, nhưng e rằng khó mà lâu dài nổi. Sự phân tâm này của gã đã giúp Sử Hoán và Lã Càn bất ngờ đoạt lại được tiên cơ, hai người song chiến Lưu Bị. Chỉ mấy hồi sau, Lưu Bị không cẩn thận đã bị một thương của Lã Càn đâm trúng bả vai, máu phun ra tung tóe.

Lưu Bị đau quá hét to, suýt nữa rơi khỏi ngựa.

Đúng lúc này, Trần Đáo dẫn người tới chặn đứng Lã Càn và Sử Hoán.

-Nhị tướng quân, tam tướng quân, chớ có ham chiến, mau chóng yểm trợ chủ công rút lui...

-Đại Bá mau đi, ta với Thúc Chí cản hậu cho.

Quan Bình cũng xông tới, kẻ vai chiến đấu cùng Trần Đáo.

Tôn Càn dẫn người bảo vệ Lưu Bị rút lui về phía sau, Trương Phi và Quan Vũ cũng không dám đánh tiếp, đều xuất hự chiêu. Chợt có người thúc ngựa từ Tào quân chạy tới, quát lớn:

-Đừng chạy, Lưu Bị.

Diễn Vi và Hứa Chử thúc ngựa đuổi theo liền bị mười mấy tên Bạch Mạo lao lên ngăn lại.

Địa thế của quân Viên Thiệu đã rối loạn hoàn toàn!

Cũng may quân Bạch Mạo liều chết chém giết, mới không bị đập tan.

Tào Tháo giận dữ nói:

-Hổ Báo kỵ xuất quân.

Nói rồi, bảo kiếm trong tay Tào Tháo chém xuống, Tào Bân rút một mũi tên từ trong hồ lặc, bắn thẳng lên không trung.

Cùng lúc đó, Bộ Lự cũng lệnh cho Việt kỵ doanh ép trận phóng tên. Từng tiếng rít chói tai hợp lại một chỗ trên không trung, dường như che đi tiếng hét giết trên chiến trường. Từ phía sau quân Viên Thiệu, một dòng lũ đen xì cuộn trào mạnh mẽ tới, gót sắt giẫm đạp khiến mặt đất run rẩy.

Lưu Bị mặt mày trắng bệch, quát to:

-Là Hổ Báo kỵ, đừng ham chiến, mau rút lui.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét thê thảm.

Lưu Bị quay đầu nhìn, chỉ thấy Tôn Càn bị một gã Hổ Bôn nhảy lên đeo bám bên cạnh, lập tức đập xuống chiến mã, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Gã xoay người muốn nghĩ cách cứu viện thì lại bị Quan Vũ ngăn lại.

Quan Vũ không còn giữ dáng vẻ nhàn nhã như Mỹ Nhiêm Công nữa, hấn nắm chặt lấy cánh tay Lưu Bị, gào to:

-Đại ca, mau đi đi.

Lưu Bị cắn răng, thúc ngựa đi.

Trận huyết chiến này vẫn kéo dài tới gần đêm khuya.

Quân Viên Thiệu sớm đã tan tác, đám quân Bạch Mã chỉ còn lại rất ít vẫn đang liều chết chém giết.

Khi Tào Tháo trở về, nhìn thấy chiến trường bị ánh lửa chiếu thành một mảng máu đỏ tươi mà không khỏi cất tiếng thở dài.

-Lưu Huyền Đức thật biết dùng binh!

-Xin chủ công chỉ giáo?

-Trước đây, ta còn đang nghi ngờ, tại sao Lưu Bị lại đi thông thả vậy.

Giờ nghĩ đến, thứ nhất là gã rất cẩn thận, thứ hai là vì muốn kéo dài thời gian đến tận khi trời tối đen. Trời ngày một tối, dù gã bại trận cũng có thể lợi dụng đêm tối để tẩu thoát. Ta lại bỏ qua điểm này, bỗng dưng bỏ qua thời cơ tốt tiêu diệt Lưu Bị, đáng tiếc.

-Chủ công lo lắng làm gì, cho dù Lưu Bị đã tẩu thoát, cũng gần như toàn quân bị diệt vong.

Bộc Dương lúc này có lẽ là đã rơi vào tay Văn Tắc, gã trợ trọi một mình, kể cả có trở về bên Viên Thiệu thì cũng chẳng có thêm được bao nhiêu sức mạnh.

-Hong Dự, người không hiểu đâu.

Tào Tháo hít một hơi sâu, rút bảo kiếm đưa cho Tào Bân.

-Tên Lưu Bị này sống dai thật.

Nếu gã không chết, ta tất khó loại bỏ được gã, truyền lệnh của ta, phong tước Sung Châu! Người nào giết được Lưu Bị sẽ ban cho vạn hộ hầu, thưởng nghìn lượng; Ai có được tung tích của gã, ban trăm thiên hộ hầu và thưởng trăm lượng vàng! Tóm lại, nhất định phải tìm và giết được Lưu Bị cho ta.

Bộ Lữ hơi kinh ngạc nhưng không dám chần chừ, vội vâng tuân mệnh.

-Chủ công, Lưu Bị suy bại đến mức này, liệu có quay về Hà Bắc không?

Tào Tháo khẽ lắc đầu:

-Với tính tình của Lưu Bị, tuyệt đối sẽ không quay về Hà Bắc. Gã tổn binh hao tướng, lại đánh mất Bộc Dương, quay về Hà Bắc cũng là nổi nhục nhã lớn. Theo những hiểu biết của ta về gã, gã sẽ tìm đường sống khác. Chỉ là tạm thời ta còn chưa phán đoán được hướng đi của gã thôi.

Tào Bân trầm ngâm.

Cùng lúc đó, cuộc chiến trên chiến trường Triệu doanh cũng đã kết thúc hoàn toàn.

Tám trăm quân Bạch Mạo gần như bị tiêu diệt toàn bộ, thậm chí không một người nào đến xin hàng.

Hạ Hầu Thượng dẫn một tên tiểu giáo tới:

-Chủ công, vẫn để sống mất tên đại nhĩ tặc.

-Đây không phải lỗi của các người, là ta không suy xét chu đáo.

Tào Tháo không còn xa lạ với Tôn Càn, chỉ liếc nhìn hắn và khẽ thở dài:

-Trước tiên đem Công Cổ về bắt giữ đã.

Sau đó, Tào Tháo hạ lệnh cho Diển Vi và Hứa Chử thu nạp binh mã.

Để lại Bộ Lữ dọn dẹp chiến trường, toàn quân khẩn trương hồi binh, chuẩn bị quay về tiếp viện Bạch Mã.

Chắc hẳn, Bạch Mã hiện giờ đã đang đánh nhau.

Cho dù thế nào, Tào Tháo luôn không yên tâm lắm về chiến sự ở Bạch Mã. Dù có Giả Hủ ở cạnh Tào Bàng, y vẫn cảm thấy bất an.

Binh mã mau chóng tụ tập lại một chỗ, nhân lúc trời tối vội tiến đến phía Bạch Mã.

Từ Triệu doanh đến Bạch Mã không đến bốn mươi dặm. Tuy nhiên còn chưa đi được một nửa đường, Tào Tháo chợt nghe Tào Bân hét to:

-Chủ công mau nhìn kìa, bầu trời đằng kia dường như bị thiêu cháy.

Tào Tháo nghe thấy vội vàng nhìn theo hướng tay chỉ của Tào Bân.

Chỉ thấy từ xa, màn đêm vốn đen kịt lúc này trở nên đỏ rực một mảng, hình như là có đám cháy.

Y giật mình, vội thúc ngựa xông lên một chỗ trên núi, tay giơ lên như dánh che nắng để quan sát, ánh lửa đó hình như truyền tới từ phía Bạch Mã.

Phải biết rằng, vị trí Tào Tháo đứng lúc này cách Bạch Mã gần hai mươi dặm.

Cách xa hai mươi dặm vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa ở Bạch Mã, đó hẳn là đám cháy vô cùng đáng sợ.

-Là Bạch Mã!

Điển Vi hoảng sợ gào lên.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện, quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Lửa lớn như vậy, chứng tỏ chiến sự ở Bạch Mã chắc chắn vô cùng thảm khốc. A Phúc ắt hẳn không chống cự nổi mới dùng cách này, châm lửa đốt thành.

-Điển Vi, Hứa Chử!

-Có mặt tướng.

-Hai người các ngươi lập tức dẫn nhân mã bản bộ, cấp tốc đi tới Bạch Mã.

-Vâng!

Tâm trạng của Hứa Chử và Điển Vi lúc này chắc chắn không thoải mái hơn Tào Tháo, bởi vì ở huyện thành Bạch Mã còn có hai đứa con bảo bối của họ.

Sau khi tuân lệnh, hai người thúc ngựa lao xuống núi, lớn tiếng quát: “Hổ Bôn (Võ Vệ), theo ta gấp rút tiếp viện Bạch Mã.”

Dưới núi, Tào Chân xông lên tới trước ngựa Tào Tháo rồi xuống ngựa.

-Chủ công, hài nhi muốn dẫn nhân mã chủ chốt tới cứu bốn huynh đệ của mình.

-Tử Đan, ngươi đừng tới.

Tào Tháo nói được một nửa, cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

Y cắn răng:

-Tử Hòa, ngươi lập tức dẫn theo Hổ Báo kỵ binh cùng tiến lên phía trước.

Tào Thuần vâng lời, dẫn Tào Chân lên ngựa lao xuống núi, Hổ Báo kỵ binh ầm ầm xuất phát trong bóng đêm, xông về phía Bạch Mã.

“A Phúc, phải kiên trì giữ vững!”

Tào Tháo không khỏi thâm kêu trong lòng, niềm vui thắng lợi lúc trước giờ đã không còn sót lại chút gì.

Mặt trời đã xuống núi, huyện thành Bạch Mã vắng vẻ thê lương, không thấy một bóng người.

Cửa thành mở rộng, có thể nhìn rõ các con đường trong thành. Ngoài đồng thì thể xếp chồng lên nhau ở cửa thành, cả Bạch Mã giống như một toà quỷ thành. Đứng ở bên ngoài, những cơn gió nhẹ lùa tới như từng trận âm phong, làm cho mọi người run rẩy.

Nhan Lương há hốc mồm, nhìn tòa thành trĩu trước mặt cũng có phần rụt rè.

-Thành trống ư?

Hắn cúi đầu nói với tên thám báo đang quỳ trước ngựa:

-Người nói Bạch Mã giờ là một tòa thành trống trơn ư?

-Đúng vậy.

Nói thật, thám báo đi một vòng từ trong thành ra cũng thấy đầu óc tê dại, cả toà thành quá lạnh lẽo, quá yên tĩnh, vắng vẻ tới mức làm người ta sờn tóc gáy.

Đặc biệt là thám báo này còn biết, Nhan Lương từng tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành Bạch Mã nên trong lòng càng thêm sợ hãi.

Cũng may, sau khi đi một vòng, gã không nhìn thấy một người nào hết.

Thậm chí không có một tiếng động nào, ngoài tiếng vó ngựa của chiến mã gã cưỡi vọng lại.

-Tướng quân, cửa Đông Bạch Mã bị người ta dùng đất đá chặn lại, xem ra Tào Quân lúc đầu định ở đây quyết chiến một mất một còn với tướng quân, trong cửa thành tây phát hiện ra lượng lớn đất đá và cây trấu xếp chồng cao tích trữ ở đây, hình như là chuẩn bị bịt kín cửa phía tây.

Nhan Lương có phần ngơ ngác không hiểu gì.

-Vậy tại sao hiện giờ, ngay cả bóng dáng Tào quân cũng không thấy?

Người hỏi ta, ta biết hỏi ai? Thám báo liền gượng cười, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ mặt trịnh trọng:

-Hồi bẩm tướng quân, theo ty chức thấy, chắc chắn là Tào quân biết tin tướng quân dẫn binh tới đánh, sợ vỡ cả mặt nên vội vàng chạy trốn rồi.

-Thật sao?

-Tướng quân là tứ đình trụ của Hà Bắc, thiên hạ có ai không biết?

Trước đây thắng dễ dàng Bạch Mã, đánh tan tác Từ Hoảng, lập chiến công hiển hách. Ở Diên Tân, tướng quân lại đánh cho Hạ Hầu Uyên đại bại, Tào Quân sao có thể không biết? Theo ty chức thấy, tên tướng của Tào quân đó vốn định tử thủ, nhưng nghe nói tướng quân tới nên không dám ham chiến, hốt hoảng rời khỏi Bạch Mã.

Ồ, lời giải thích này nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

315. Chương 299: Chém Nhan Lương.

Nhan Lương quay đầu hỏi:

-Uy Hoàng nghĩ thế nào?

Tên Uy Hoàng này là một võ tướng khoảng ba mươi tuổi, họ Lữ, tên Bội, tự là Uy Hoàng.

Nghe thấy Nhan Lương hỏi, Lữ Uy Hoàng cười ha hả:

-Tướng quân việc gì phải lo lắng, giờ Bạch Mã đã ở trước mặt, ta chỉ cần đi vào là được. Nếu lũ Tào quân đó dám dùng quỷ kế, với uy dũng của tướng quân, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Theo tại hạ thấy, Tào quân nhát gan, đây chỉ là một tòa thành trống trơn mà thôi.

Nhan Lương cũng cười lớn:

-Đã thế, ta sẽ vào thành!

Tào Bằng co quắp trong không gian nhỏ hẹp, trên đỉnh đầu truyền đến những tràng âm thanh huyền ảo. Có tiếng hí của chiến mã, còn tiếng trò chuyện của đám quân tốt, binh khí va vào nhau. Các âm thanh hỗn tạp trộn lẫn với nhau khiến cho người ta có cảm giác đình tai nhức óc.

Đám quân tốt này sử dụng đặc tiếng địa phương khi nói chuyện.

Có thể là Ký Châu... cũng có thể là Tịnh Châu? U Châu? Thanh Châu?

Dù sao binh lính của quân Viên Thiệu rất phức tạp, vừa có người Hán, còn có người Hồ sống với người Hán. Vùng Hà Bắc rộng lớn, trời mới biết bọn họ nói tiếng gì. Đại khái có thể nghe hiểu được ý của họ, có điều nếu phương ngôn quá nhiều, khẩu âm quá nặng thì Tào Bằng sẽ không thể hiểu được.

Ầm!

Một chiếc thùng gỗ rơi xuống trước mặt Tào Bằng, rồi ầm một tiếng rơi xuống giếng.

Thùng nước lắc lư trong giếng, hai sợi dây thùng thô ráp đập phịch trên thành giếng, suýt nữa bắn trúng Tào Bằng.

Theo sát sau, chiếc thùng gỗ mức đầy nước từ từ được kéo lên.

Tào Bằng ngừng thở, dựa người về phía sau, nhắm mắt lại thầm suy đoán, trên đỉnh đầu hẳn chắc là hậu doanh của quân Viên Thiệu.

Đám người này thật đúng là biết chọn địa điểm!

Đúng vậy, lúc này Tào Bằng đang núp mình trong giếng nước, trên thành giếng, bên trên mặt nước có một hang động đủ cho một người ẩn náu.

Toàn bộ Bạch Mã có bốn mươi bảy giếng nước, trong mỗi giếng đều có một hang động như thế.

Những hang động này là do Tào Bằng sai người đào suốt đêm, đặc biệt dùng để cho người ẩn nấp. Lần này, hẳn đóng quân ở Bạch Mã, nhiệm vụ rất nặng nề.

Nếu theo cách nghĩ của người bình thường thì có thể bảo vệ được Bạch Mã là xong.

Thế nhưng theo Tào Bằng, việc bảo vệ đơn thuần không phải là chuyện dễ. Phải giáng cho viện quân Diên Tân một đòn nặng nề, nếu không viện binh sẽ ủa tới liên tục.

Ý đồ đánh chiếm Bạch Mã của Tào Tháo chính là để kéo dài thời gian.

Nếu có thể tiêu diệt quân Viên Thiệu, cũng có thể coi là một kế sách hay.

Sáng kiến này là do Tào Bằng nghĩ ra sau khi phát hiện hàng đồng những cây trẩu chất trong sân nhà.

Thời kỳ Tam Quốc, nổi tiếng nhất là cái gì?

Hỏa công!

Hoàng Phủ phóng lửa đốt Trường Xã, Gia Cát Lượng hỏa thiêu Bác Vọng, Tôn Quyền và Lưu Bị liên quân hỏa thiêu Xích Bích, Lục Tốn hỏa thiêu Di Lăng... Những cuộc chiến điển hình như thế, có thể nói là nghe nhiều nên quen tai. Gia Cát Lượng đã có thể hỏa thiêu Tân Dã thì hôm nay hẳn cũng có thể làm một trận đại hỏa, thiêu đốt Bạch Mã.

Ý nghĩ này đã xuất hiện thì không thể nào ngăn lại.

Vì thế, Tào Bằng còn tìm Giả Hủ tới để nói ra ý định của mình.

Ban đầu Giả Hủ hơi do dự, nhưng sau đó nghĩ kỹ liền thấy kế này không phải không thể thành công.

Tuy nhiên, muốn thực hiện kế sách này còn cần rất nhiều việc chuẩn bị cẩn thận khác nữa. Sau khi Nhạc Tiến rời đi, Giả Hủ và Tào Bằng đã nghiên cứu chi tiết, cuối cùng đưa ra một kế hoạch thỏa đáng. Trước tiên, kế sách này phải thay đổi tùy theo người. Nếu đối phương tới là Trương Cáp, Cao Lãm thì Giả Hủ cho rằng không hợp lý lắm. Có điều Trương Cáp, Cao Lãm giờ đang ở Lê Dương, đương nhiên cũng không thể

xuất hiện ở ngoài thành Bạch Mã, vậy thì tướng lĩnh quân Viên Thiệu có khả năng tấn công Bạch Mã nhất chính là Nhan Lương náo động Diên Tân trước đây... Nếu là Nhan Lương thì sẽ dễ giải quyết hơn!

Giả Hủ sai người đem cây trấu đổ vào rãnh thoát nước hai bên đường.

Rồi sau đó lại rải ở khắp nơi và đặt đủ các vật dẫn lửa.

Cây trấu là vật dẫn lửa dùng trong quân doanh. Quân Viên Thiệu chất đầy cây trấu với số lượng khác thường ở Bạch Mã như vậy, vừa hay tiện cho Tào Bằng sử dụng.

Đồng thời, còn lượng lớn than củi dùng để sưởi ấm cũng được đặt ở trên đường.

Rồi sau đó Giả Hủ sai người chặn cửa đông lại, làm ra vẻ chuẩn bị tử thủ để đánh lừa đối thủ.

Tiếp tục đào hang động trên vách của bốn mươi bảy giếng nước và chọn ra bốn mươi bảy dũng sĩ ẩn nấp trong đó, chuẩn bị tới lúc sẽ phóng hỏa.

Bốn mươi bảy dũng sĩ này lại phải hao tâm suy nghĩ để chọn lựa.

Dù nói có thể ẩn thân ở giếng nước nhưng cũng là đưa mình vào cảnh nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Vì thế, cuối cùng Tào Bằng quyết định hẳn sẽ dẫn đầu đội quân.

-Ta làm chủ tướng, nếu không thể làm gương cho binh sỹ, làm sao có thể kêu gọi tướng sỹ quên mình phục vụ?

Hơn nữa, trận phóng hỏa này trông thì nguy hiểm nhưng thực ra không phải vậy. Ngược lại khi quân Viên Thiệu đột phá vòng vây, các người ở ngoài thành sẽ khó tránh khỏi một cuộc chiến ác liệt.

Ta ở lại, bốn mươi sáu người khác có thể tự quyết định.

Giả Hủ kinh ngạc, vội vàng khuyên giải.

Thế nhưng Tào Bằng đã hạ quyết tâm, y cũng không can ngăn được.

Cuối cùng, Tào Bằng đã chỉ tên ba người Đặng Phạm, Hách Chiêu và Hạ Hầu Lan ở lại, Cam Ninh, Điền Mãn và Hứa Nghi sẽ theo Giả Hủ dẫn bộ binh rút khỏi Bạch Mã.

Ba người Cam Ninh đương nhiên không chịu đồng ý, nhưng Tào Bằng lại lấy Thiên Nhân đạo ra, buộc bọn họ cuối cùng phải bằng lòng...

Bốn mươi bảy dũng sỹ, ngoài bốn người phía Tào Bằng ra, bốn mươi ba người còn lại đều thuộc quân Hắc Mạo. Bộ Binh doanh rất giỏi, tuy nhiên người đông phức tạp, Tào Bằng cũng không định tiết lộ cho bọn họ. Còn Hắc Mạo thì khác, người được Tào Bằng lựa chọn đều là nhuệ sỹ đi theo hắn đã hơn hai năm, cực kỳ trung thành với hắn. Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả, Giả Hủ dẫn bộ binh rút khỏi Bạch Mã, còn đám Tào Bằng thì ẩn mình trong giếng.

Trời dần tối.

Huyện thành Bạch Mã sau khi trải qua một hồi huyền não, giờ đã trở lại sự tĩnh lặng.

Nhìn từ tình hình hiện tại, tất cả đều rất bình thường, cũng một chút sơ hở.

Sau khi quân Viên Thiệu tiến vào chiếm giữ Bạch Mã không hề phát hiện cạm bẫy nào trong thành. Trên thực tế, trời về đêm, không khí rất lạnh, dù theo tiết khí đã là lập xuân, nhưng ngày đầu tháng giêng, không khí còn có thể cao tới đâu nữa? Đặc biệt là nửa đêm nổi gió lên, khiến mọi người càng khó chịu.

Cho nên quân Viên Thiệu sớm đã về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn qua, tất cả đều rất thuận lợi.

Chỉ có điều người nấp ở trong hang động bên thành giếng lại rất khổ sở.

Bên dưới là nước giếng, hang động này càng thêm ẩm ướt. Người trốn bên trong không dám động dậy. Nếu chỉ là một lát thì không sao, nhưng đám Tào Bằng lại trốn ở đây từ sau giờ Ngọ cho đến tận bây giờ, tất cả là bốn canh giờ, gần tám tiếng, cảm giác đó thật không hề thoải mái chút nào.

Động tĩnh trên đầu càng lúc càng nhỏ.

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng động của đám tuần binh qua lại trên đường.

Đã qua giờ Tuất, không khí càng ngày càng thấp.

Tào Bằng tính đi tính lại thời gian, đã gần đến lúc, vậy là bèn ngo ngoáy thò đầu từ trong hang ra, nhìn lên miệng giếng, sau đó nắm lấy chiếc cọc gỗ gắn trên thành giếng, từng bước leo lên. Từ miệng giếng chui đầu lên thấy xung quanh tối đen như mực, không một bóng người, Tào Bằng lúc này mới yên tâm, lật người leo từ giếng ra, men theo một mặt tường cao, nhẹ nhàng bước đi.

Trên đường phố không có ai!

Bạch Mã là một tòa thành trống trơn, những căn phòng kia cũng đều vắng tanh.

Tào Bằng vừa ngồi xuống thì thấy ở ngõ cách đó không xa có một người bước ra.

Người đó vẫy tay với Tào Bằng, lập tức cũng ngồi xuống. Không nhìn rõ là ai nhưng xem điệu bộ đó chắc hẳn là người một nhà...

Tào Bằng rút một cái hỏa chiết tử từ trong lòng ra, dùng sức quẹt lên trên vách tường.

Két một tiếng, đốm lửa bắn tóe ra, hỏa chiết tử lập tức sáng lên, hắn ném nó vào đám cỏ khô, mắt thấy đống cỏ bùng cháy, nhanh chóng lan ra. Cùng lúc đó, hơn bốn mươi chỗ ở trong thành Bạch Mã gần như đều xảy ra chuyện này. Sau khi cỏ khô dẫn tới cây trấu trong cống, thế lửa bùng lên mạnh mẽ. Tào Bằng lúc này đã nhìn rõ người ở trong ngõ kia chính là Đặng Phạm.

-Đi!

Tào Bằng ra hiệu rút lui và liền xoay người đi về phía giếng nước.

Không ngờ, bên cạnh giếng nước đang có ba tên lính của quân Viên Thiệu đang múc nước, nhìn thấy Tào Bằng, còn cả ánh lửa khắp thành, đám quân tốt không khỏi sững sờ.

-Địch...

Không chờ bọn chúng mở miệng, hai quả thiết lưu tinh đã bay tới trước mặt, hai tiếng bang bang đập trúng vào mặt quân tốt đó.

Khoảng cách không quá xa, Tào Bằng lại dốc toàn lực nên hai quả thiết lưu tinh đập lên trên mặt, lõm cả vào mi mắt của hai tên quân tốt kia. Đồng thời, Tào Bằng như cá vượt long môn, nhảy vọt lên không trung, theo đà rút đoản đao ở bên hông ra, vút một cái vồ ngã tên kia xuống đất. Hai người lăn lộn trên mặt đất hai vòng thì dừng lại, Tào Bằng đứng dậy liếc nhìn xác chết đang nằm trên mặt đất rồi phi như bay chạy đến bên giếng nước, thả người vù vù nhảy vào trong giếng.

Lạnh quá!

Nước giếng lạnh buốt khiến đầu óc Tào Bằng tê cứng.

May mà hắn còn giữ được tỉnh táo, leo lên rìa hang động và lộn vào bên trong, nắm lấy chiếc áo trên mặt đất trùm kín vào người.

Còn lúc này, đại hỏa đã lan rộng khắp nơi...

Gió đầu tháng giêng rét thấu xương nên lửa càng cháy mạnh mẽ.

Gió giúp thế lửa, lửa mượn uy gió, trong phút chốc toàn bộ Bạch Mã đã bị bao phủ trong một biển lửa.

Đám quân tốt ngủ trong phòng đều bị tỉnh giấc.

Khi bọn chúng lao ra cửa đã nhận thấy bên ngoài bị lửa lớn che hết đường đi. Ngọn lửa thổi vù vù vào trong phòng, những quân lính không cẩn thận, sau khi dính cây trấu trên người đã bị lửa bao vây lại biến

thành người lửa. Tiếng khóc thét thê lương vang vọng khắp phòng, người lửa xông loạn khắp nơi, kéo theo đồ đạc trong phòng cũng đều bốc cháy. Hai quân lính lao ra, một đao chém vào những người đồng đảng trước đây của mình, thế nhưng nhìn cánh cửa bị lửa bao kín, cũng không khỏi lộ vẻ tuyệt vọng... Hai người sau khi nhìn nhau bèn cắn răng, buồn bã cúi đầu định lao ra. Thế nhưng lửa to vẫn còn tốt, đáng sợ nhất là đồng than lửa trải trên đường phố cũng được châm lên. Cả con đường dài là một mảng đỏ rực, đám lính lao ra khỏi phòng không đi được mấy bước thì giày dưới chân đã bị than lửa đốt cháy.

Sau những tiếng hét thảm thiết, đám quân tốt ngã vào đồng than củi lán lộn, mùi thịt nướng cháy khét trộn lẫn với mùi tóc bị cháy, xen với tiếng kêu rên thê thảm.

Toàn bộ Bạch Mã đều đang bùng cháy.

Nhan Lương sau khi bừng tỉnh trong giấc mộng đã phản ứng vô cùng nhanh chóng.

Khi y vọt tới con phố, đồng than củi trên đường vẫn chưa châm lửa...

Nhưng hỏa thế đã lên, cả thành phố đều bị lửa lớn bao vây, lửa cháy ngút trời.

Trúng kế rồi!

Nhan Lương hét lớn:

-Ra khỏi thành, mau đi ra khỏi thành.

Cũng chẳng cần cưỡi ngựa, Nhan Lương gần như là đi chân đất lao về phía cổng thành.

Dưới chân càng lúc càng nóng, người nóng gần như không thể đứng yên. Than lửa dần đỏ lên, cả con đường đều biến thành màu đỏ...

Nhan Lương cắn răng, chịu đau liều mạng chạy.

Đại đao không biết đã ném đi đâu rồi, còn đám quân tốt thì y càng không rỗi hơi để ý tới.

Cũng may mắn y phát hiện sớm, không đợi cả con đường hoàn toàn bị thiêu cháy thì đã tới cổng thành. Lúc này dưới thành, quân tốt điên cuồng chạy ra ngoài, những tiếng khóc kêu cha gọi mẹ vang dội trên không trung.

-Tránh ra, tránh ra, tránh ra...

Nhan Lương đưa tay cướp lấy thanh đại đao từ trong tay một tên lính và chém lia lịa, mở một con đường máu ở cổng thành.

Phù phù, y ngồi sụp xuống cửa thành, chỉ thấy con đường dài phía sau đã biến thành biển lửa.

Những đốm than lửa lóe lên như nham thạch nóng chảy, khiến mọi người hãi hùng, khiếp vía. Chân bị cháy phỏng rộp lên mười mấy nốt, đau tới mức làm Nhan Lương đứng không vững. Nếu nói ban nãy y chỉ lo chạy trốn chết nên không cảm nhận được những vết đau rát trên chân thì lúc này, khi đã xông ra khỏi huyện thành Bạch Mã, nỗi đau thấu tim khiến y không thể đứng nổi nữa. Y cắn răng, chống đại đao đứng lên, lớn tiếng quát:

-Nhan Lương ở đây, các huynh đệ mau tới hợp sức với ta.

Tiếng hô vừa ra khỏi miệng thì mấy chữ "Hợp sức với ta" lại quanh quẩn trong miệng, chỉ nghe thấy tiếng tên bay vang lên liên tiếp trong không trung.

-Giết!

Từ trong bóng đêm, từng đội Tào quân lao ra, tay múa đao thương, chen chúc nhau xông tới.

Viên đại tướng đứng đầu, ngồi trên ngựa Ô Truy, trong tay hất là đôi đại đao chém sắt như chém bùn. Song đao bay lên bay xuống, từng đường vết đao màu đỏ thẫm xẹt qua không trung.

Đồng tử của Nhan Lương co rụt lại, lập tức có cảm giác không lành.

-Chạy mau!

Y xoay người lao đảo muốn đi nhưng hỏa pháo dưới chân khiến y ngay cả đi giờ cũng thành vấn đề, làm sao còn chạy trốn nổi?

Chỉ hai bước, hỏa pháo dưới chân đã nổ tung, đôi bàn chân Nhan Lương chột bị máu nhuộm đỏ.

Phía sau truyền đến một chuỗi tiếng kêu thảm thiết, tiếng vó ngựa ngày càng gần...

Nhan Lương hét lớn một tiếng, quay người định lấy toàn bộ sức lực vung đao đón địch nhưng lại thấy con ngựa Ô Truy đó xẹt qua bên người y như gió. Một luồng hơi lạnh lóe sáng trước mắt, tiếng hô của viên đại tướng đó lập tức vang lên bên tai:

-Có Cam Ninh ở đây, Nhan Lương đâu?

Ngay sau đó, đầu của Nhan Lương lập tức bay ra ngoài.

Trong giây phút đầu rời khỏi cổ, Nhan Lương rất muốn nói cho viên đại tướng kia rằng: Ta chính là Nhan Lương!

Một dòng máu nóng phun ra từ trong lồng ngực, nhanh chóng nhuộm đỏ thi thể của Nhan Lương, cái xác chết không đầu đó giống như một cây gỗ mục đổ gục trên mặt đất.

Có lẽ, Nhan Lương không thể nào nghĩ tới những chuyện này.

Đường đường là tứ đình trụ của Hà Bắc nhưng lại rơi vào cái chết uất ức đến thế này.

Thậm chí y còn chưa kịp làm rõ trận lửa ở Bạch Mã này rốt cuộc cháy thế nào, người giết y có lai lịch ra sao?

Tuy nhiên, ít nhất y còn biết được, người giết mình tên là Cam Ninh.

Rất nhiều người đến chết vẫn không làm rõ được bản thân tại sao chết và chết ở trong tay người nào.

Lần này, Nhan Lương phụng mệnh gấp rút tiếp viện Bạch Mã, mang đến tám nghìn quân tinh nhuệ, có thể nói tám nghìn người này toàn bộ đều là quân dũng mãnh, tinh nhuệ nhất dưới tay Viên Thiệu.

Thế nhưng một trận đại hỏa đã chôn vùi tám nghìn người trong biển lửa...

Có những sỹ tốt quân Viên Thiệu may mắn chạy được ra khỏi biển lửa, nhưng vận may của bọn chúng dường như cũng chỉ dừng lại ở đây.

Giả Hủ tập trung năm trăm cung tiễn thủ chặn ở cửa thành phía tây. Những tên lính chạy ra từ trong thành, thậm chí cả phương hướng cũng chưa kịp làm rõ thì đã bị mũi tên đánh úp đâm trúng, từng tên, từng tên ngã xuống đất. Có quân tốt võ nghệ cao cường, thân thủ cũng không tồi, nhưng trước khi kịp xông tới trận cung tiễn đã bị trường mâu chọc thành tổ ong vò vẽ... Thế lửa càng ngày càng lớn, đã bắt đầu lan rộng tới đầu thành.

Lửa cháy ngút trời ấy chiếu bùng cả bầu trời đêm đen kịt, cho dù ở xa hai mươi dặm cũng có thể thấy rõ mồn một...

Giả Hủ ngồi trên ngựa, ánh lửa ở Bạch Mã chiếu xuống mặt y đỏ bùng.

-Thối Chi!

-Có.

-Sau khi cuộc chiến này kết thúc, người về làm việc dưới tay Tào Hữu Học, người nghĩ thế nào?

Giả Tinh nghe thấy liền ngẩn ra, nhưng lập tức đáp lại:

-Xin theo lời phụ thân dặn dò.

-Ừ!

Giả Hủ không nói gì thêm, nhìn ánh lửa ngút trời kia, lâu sau mới thở dài một tiếng, quay đầu ngựa chậm rãi rời đi.

Nói lão tử ta là độc sĩ?

Theo ta thấy, Tào Hữu Học này mới là độc sĩ chân chính!

Trận hỏa này có thể khiến Viên Thiệu đau xé tâm can, chỉ là không hiểu tên tiểu tử đó có thể bình an thoát thân không?

Tên tiểu tử này đủ độc đối với kẻ địch, đối với bản thân cũng có thể được cho là một người rất cay độc.

Bộc Dương lại bị thất thủ, tung tích của Lưu Bị không rõ, Bạch Mã hóa thành một đồng hoang tàn.

Ngày mừng một tháng giêng năm Kiến An thứ năm, đối với Viên Thiệu mà nói chắc chắn không phải là ngày may mắn. Tuy nhiên trước đó, ít nhất hẳn cho rằng như vậy.

Viên Thiệu đã chuẩn bị xuất binh qua sông, chợt nghe Hứa Du truyền tin đến làm hẩn tỉnh mộng.

-Bộc Dương thất thủ, Nhan Lương đã bị giết ở Bạch Mã?

Viên Thiệu ngồi yên trên sập, mãi không nói nên lời.

Đời sau có một câu kinh điển rằng: nhân sinh thay đổi thật quá nhanh. Mới trước đó một khắc, Viên Thiệu còn thể quyết liệt rằng phải tiến quân thần tốc qua sông, đánh chiếm Hứa Đô, giết chết Tào Tháo. Đến lúc đó, người phụng mệnh thiên tử chính là hắn! Hơn nữa, dựa vào xuất thân bốn đời Tam công của hắn, thêm với việc nắm giữ Hà Nam Hà Bắc, mười ba châu của Đại Hán, ít nhất có bảy châu nằm trong tay hắn, đến lúc đó...

Thế nhưng mộng đẹp này vừa bắt đầu, lập tức đã bị sự thật đánh tan.

Bộc Dương bị Tào Tháo cướp mất lần nữa!

Đáng hận nhất là, Nhan Lương cũng chết, hơn nữa chết cực kỳ thê thảm.

Lưu Bị thảm bại mà chạy, đến nay vẫn chưa rõ tung tích. Ngay đến cả đứa con Tự Học của Tự Thụ cũng không biết đã lưu lạc nơi nào, khiến hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nhan Lương là ái tướng tâm phúc của hắn.

Từ trước khi hai mươi hai lộ chư hầu thảo phạt Đồng Trác, khi Viên Thiệu vẫn chỉ là Thái thú ở Bột Hải thì Nhan Lương đã bắt đầu đi theo hắn và lập chiến công hiển hách. Một bên là Nhan Lương, một bên là Văn Sứ, giống như cánh tay phải và cánh tay trái của hắn. Tứ đình trụ của Hà Bắc đột nhiên mất đi một trụ, đây là nỗi đau tột cùng của Viên Thiệu.

-Nhan Lương, ai đã giết y?

Nhìn Viên Thiệu đang nổi giận đùng đùng, mọi người ở nha đường đều cảm như hén.

Tự Thụ nói:

-Theo Tử Viễn truyền tin thì sau khi Tào Tháo đoạt được Bạch Mã, Tử Viễn định lệnh cho Lã Bội xuất binh chiếm lại, tuy nhiên tướng quân không muốn, nói Bạch Mã trước đây do ngài ấy cướp lấy, nay bị Tào Tháo thu phục, đương nhiên ngài ấy sẽ đích thân dẫn binh đánh chiếm lại Bạch Mã.

Vì thế Tử Viễn liền...

Nhan Lương là người ngang tàng thế nào?

Các tướng ở Ký Châu ai cũng biết, một là Nhan Lương, một bên là Văn Sứ, đó là hai người mà ngoài Viên Thiệu ra, không ai có thể điều khiển được.

Hứa Du mặc dù là lão thần của Viên Thiệu, mà còn là bạn bè chơi với nhau từ thuở nhỏ của Nhan Lương.

Thế nhưng Nhan Lương nhiều nhất cũng chỉ giữ thể diện cho Hứa Du chứ chưa chắc sẽ nghe theo sự điều khiển của hắn. Cho nên chuyện này xảy ra cũng không có gì lạ.

Viên Thiệu giận dữ nói:

-Ta đang hỏi người, ai đã giết Nhan Lương?

316. Chương 300: Ai Đã Giết Nhan Lương.

Tự Thụ hít một hơi thật sâu rồi nói:

-Theo chiến báo của Tử Viễn, sau khi Tào Tháo chiếm được Bạch Mã liền lập tức tập trung tất cả binh lực đi giao phong với Lưu Bị. Vì vậy, người ở lại đóng giữ Bạch Mã là cháu của Tào Tháo, tên là Tào Bằng. Nhan Lương gần như không mất chút binh mã hay máu nào đã đoạt được Bạch Mã nhưng không ngờ trúng quỷ kế của tên tiểu Tào tặc đó. Tiểu Tào tặc đã đốt cháy toàn bộ Bạch Mã, Nhan Lương bị chết thê thảm sau trận hỏa hoạn ấy.

-Tào Bằng?

Mắt Viên Thiệu long lên sòng sọc, ngẩng đầu lên:

-Cái tên này nghe hơi quen.

-Chủ công đã quên rồi sao, Tào Bằng đó chính là Tào Bát Bách đã làm ra “Bát Bách tự văn”, cha của hắn là Dân Tào đô úy, là Vũ Khố lệnh, tên là Tào Cấp - Ăn mặc cự tử

Quách Đồ khẽ trả lời.

Viên Thiệu lập tức nổi điên lên:

-Ta hận không thể tiêu diệt được Tào Bát Bách.

Nhớ ngày đó, Tào Bằng làm “Bát Bách tự văn”, cũng từng được lưu truyền tới Hà Bắc và được rất nhiều người tán thưởng.

Trong đó, có cả tông sư nho học sáu đời, tiền sĩ ngũ kinh, người sáng lập Trịnh học tên là Trịnh Huyền. Nghe nói, khi ấy Trịnh Huyền đã nằm trên giường không dậy nổi, bệnh sắp chết. Kết quả sau khi đọc “Bát Bách tự văn”, đêm đó Trịnh Huyền lại uống một đấu rượu, còn cao giọng ngâm xướng, cực kỳ khen ngợi.

Vì lẽ đó, Viên Thiệu cũng biết tới cái tên “Tào Bát Bách.”

Nói lý ra, tương lai nếu giành được Hứa Đô, sau khi giết được Tào Tháo thì có hai người trong Tào thị tộc nhất định phải bắt sống để đưa tới trước mặt hắn.

Một người là Tào Cấp, người kia chính là Tào Bằng.

Tào Cấp biết rèn đao, đã sáng tạo ra cày Tào Công, xe Tào Công, có thể nói là bậc thầy trong nghề rèn.

Tào Bằng có tài văn chương xuất chúng, thậm chí không thua Trần Cầm giỏi văn chương nhất dưới tay Viên Thiệu.

Hiện giờ, nếu có người đưa Tào Bằng tới trước mặt Viên Thiệu, chắc rằng Viên Thiệu sẽ lập tức rút đao chém chết hắn.

-Ta muốn qua sông ngay tức khắc để quyết chiến với Tào tặc.

-Không thể được!

Tự Thụ vừa nghe thấy chột giầy nảy lên.

Y vội bước lên ngăn lại:

-Tào Tháo vừa đoạt được Bộc Dương và Bạch Mã, sỹ khí đang vượng. Lúc này qua sông quyết chiến với chúng, e rằng không phải là thượng sách.

Tự Thụ cho rằng nên đóng quân ở Lê Dương, từ từ qua sông. Đồng thời đóng vững đánh chắc, sai người tới nơi biên thù của bọn chúng làm cho tình hình bất an, tướng quân có thể hưởng lợi từ đó. Tình thế hiện giờ không cần bó buộc trong một trận quyết chiến, từ từ lập mưu, trước tiên nên ổn định và có chỗ đứng vững chắc ở Hà Nam, từng bước xâm chiếm mới là thượng sách. Phải biết rằng, Sung Châu của Tào Tặc không hề vững chắc, chỉ cần chủ công đứng vững là có thể khiến cho Sung Châu đại loạn.

Một khi Sung Châu loạn thì Thịnh Phách ở Thanh Châu không đáng để lo nghĩ.

Tới lúc đó, chủ công có thể tấn công mạnh. Tào Tháo dù đã chiếm được Hà Nam nhưng bốn phía đều là địch, đâu có thể là đối thủ của chủ công được?

Nếu Tào Tháo ngồi ở đây, nghe được những lời này của Tự Thụ nhất định sẽ kinh hãi thất sắc.

Y liệu mạng xây dựng cục diện chính là để thúc giục Viên Thiệu quyết chiến với y. Suy cho cùng, Viên Thiệu chiếm được đất đai của Tứ châu, dân số đông đúc, tiền bạc, lương thực giàu có, thế lực cực kỳ hùng mạnh. So sánh giữa hai bên thì Tào Tháo dù chiếm được Tì Châu, Dự Châu, Sung Châu, Từ Châu nhưng bốn phía đều bị địch bao vây.

Phía tây có Mã Đằng, người đã lưu danh ở Y Đại Chiếu, dưới trướng có hùng binh Lương Châu, thực lực không kém.

Giang Đông mặc dù đang rối ren nhưng từ khi Tôn Quyền kế thừa cơ nghiệp của phụ thân và đại huynh thì dần dần đã làm tình hình ổn định hơn.

Kinh Châu có Lưu Biểu, Ích Châu có Lưu Chương, những người này đều là đối thủ mà hiện giờ Tào Tháo lo ngại nhất. Nếu một khi chiến cuộc rơi vào thế giằng co thì đám Lưu Biểu sẽ rục rịch hành động. Đến lúc đó, Tào Tháo sẽ bị địch bao vây tứ phía, hơn nữa nội bộ Hứa Đô càng thêm hỗn loạn.

Chỉ có điều, lời này của Tự Thụ lại không khiến Viên Thiệu suy nghĩ.

Lúc này, hẳn một lòng muốn báo thù cho Nhan Lương, hơn nữa còn tràn đầy tự tin, sao có thể từ từ tiến lên được? Hẳn thế phải đấu một trận mới thôi.

Vì thế, lời khuyên can của Tự Thụ khiến Viên Thiệu giận dữ.

-Bản mõ giờ có trăm vạn hùng binh, nghìn viên chiến tướng, giằng co với Tào tặc đâu cần phí công hoảng hốt như thế?

Tào tặc nay có được Bộc Dương, kiêu căng hống hách. Nếu ta không qua sông đánh y, chẳng phải khiến người trong thiên hạ nhạo báng sao? Ý ta đã quyết, chớ có nói nhiều lời.

Giọng điệu của Viên Thiệu vô cùng hung hăng!

Tự Thụ còn muốn khuyên nữa, Viên Thiệu đã phất tay áo bỏ đi.

Thấy tình cảnh này, Tự Thụ không khỏi hụt hẫng. Y có một dự cảm xấu, nếu Viên Thiệu quyết chiến với Tào Tháo, rất có khả năng đại bại.

Y chết cũng không tiếc, nhưng còn dòng tộc...

Ngay ngày hôm đó trở về trong quân, Tự Thụ lập tức lệnh cho người tâm phúc suốt đêm trở về Kỳ thành, lệnh cho dòng tộc phân tán của cải để phòng ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì.

Tự Thụ bắt đầu sắp xếp những hậu chiêu, đám Quách Đồ cũng rục rịch hành động.

Đêm đó, một người khác trong tứ đình trụ Hà Bắc là đại tướng Văn Sứ, một trong những trợ thủ đắc lực của Viên Thiệu đã vận chuyển lương thực tới Lê Dương.

Quách Đồ lập tức tới báo kiến Văn Sứ và báo tin cái chết của Nhan Lương.

Văn Sứ và Nhan Lương thân như huynh đệ, hai người cùng nhập ngũ, đi theo Viên Thiệu đánh đông dẹp bắc, tuy không phải huynh đệ ruột thịt nhưng lại hơn hẳn máu mủ ruột già.

Nghe tin Nhan Lương bị chết, Văn Sứ tức thì nổi điên.

Gã xông ngay vào Lê Dương soái phủ, sau khi tìm được Viên Thiệu liền quỳ phục trên mặt đất, lớn tiếng kêu khóc:

-Chủ công, đại huynh của tại hạ chết thảm thương, sao chúa công không xuất binh báo thù?

-Không phải bản mõ không muốn, thực sự là Tào Tháo...

-Tào Tháo chẳng là cái gì cả, chỉ là hoạn thần, kẻ tiểu nhân dối trên gạt dưới.

Văn Sú xin dẫn một đội nhân mã qua sông ngay để quyết chiến với Tào Tháo. Nếu không thể tự tay chém chết cháu của Tào Tháo là Tào Bàng, Văn Sú nguyện dâng thủ cấp.

Viên Thiệu nghe thấy mừng rỡ:

-Bản mô đang muốn xuất binh quyết chiến với Tào Tháo.

Quách Đồ lại nói chen vào lúc này:

-Chủ công, hôm nay nghe lời Tự Thụ, hình như có vẻ sợ hãi.

Hiện giờ, y là giám quân, quyền uy quá mạnh. Mà y lại không muốn giao phong với Tào Tháo, tin này lan truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến sỹ khí giảm sút hay sao?

Hướng hồ cuộc chiến Bộc Dương lần này có rất nhiều điểm khả nghi.

Khi Lưu Bị đóng ở Bộc Dương, Tào quân nhiều lần tấn công thành mà không được; Nhưng Tự Hộc vừa đến, bộ Dương lập tức bị chiếm đóng, phương diện này có phải...

Quách Đồ hồn nhiên quên mất rằng lúc trước người bảo Tự Hộc thay cho quân Lưu Bị chính là hấn.

Còn Viên Thiệu nghe những lời này cũng không khỏi lặn tẩn trong lòng:

-Đúng thế, Bộc Dương mất có phần rất trùng hợp.

Ý Công Tắc là...

-Chủ công đã muốn quyết chiến, càng cần đề phòng kẻ xấu.

Dĩ đồ chi kiến, sao không phân tán chức giám quân, lập thêm đô đốc giám sát quân sự. Chủ công có thể cử người tâm phúc, bảo đảm sẽ không có trở ngại gì.

Viên Thiệu mừng rỡ, luôn mồm tán thưởng.

Hấn lập tức hạ lệnh, bỏ chức giám quân, thiết lập ba đô đốc trong quân đội.

Tự Thụ nhận một vị trí trong đó, Quách Đồ và ái tướng tâm phúc của Viên Thiệu là Thuần Vu Quỳnh giữ hai vị trí còn lại, đồng nghĩa với việc chia quyền lực của Tự Thụ đi một phần ba, mà trong đó hai đội nhân mã tinh nhuệ nhất do Quách Đồ và Thuần Vu Quỳnh nắm giữ. Như vậy, chức đô đốc của Tự Thụ chỉ tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

-Tân Ất.

-Có mặt tướng.

Văn Sú đứng dậy tuân mệnh.

-Ta lệnh cho người thống lĩnh binh mã bản bộ, sáng sớm ngày mai qua sông, tập hợp với Hứa Du, quyết chiến tại Diên Tân.

-Mặt tướng tuân mệnh!

Văn Sú lau nước mắt, nhanh chóng rời khỏi.

-Truyền lệnh của ta, yêu cầu các bộ nhanh chóng vận chuyển lương thảo vũ khí. Mười ngày sau, bản mô muốn đích thân dẫn đại quân qua sông và quyết một trận tử chiến với tên Tào tặc kia.

-Vâng!

Quách Đồ nở nụ cười hài lòng!

Ban đầu, Viên Thiệu định hai ngày nữa sẽ phải qua sông.

Thế nhưng do Bạch Mã bị thiêu hủy, vũ khí lương thực mà quân Viên Thiệu vận chuyển qua sông đã bị một mối lửa thiêu rụi.

Hứa Du ở Diên Tân, khốn khổ vì thiếu thốn lương thực. Còn vũ khí và lương thực ở Lê Dương thì cần phải điều động lại, vì thế chỉ có thể trì hoãn thời gian qua sông. Bạch Mã đã không cần chiến đấu nữa, ở đó, nghe nói đã bị san bằng phẳng, không đủ để tích trữ lương thảo.

Viên Thiệu hiện giờ cần cho xây dựng lại một kho thóc để bảo đảm chiến sự sau này.

Điều này không phải một sớm một chiều là có thể xây dựng được...

Nóng, cực kỳ nóng!

Cả người nóng bừng như đang ở trong biển lửa, sắp bị nướng khô vậy.

Tào Bằng hoảng hốt, cơ thể ở trong vòng vây lửa cháy rừng rực. Ngọn lửa bập bùng đó ẩn hiện hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, vừa lạ mà lại vừa quen.

Người bạn thân Trương Dương kiếp trước đã phản bội và giết chết hắn; Lôi Tự ở Trần Lưu đã bị mình chém chết; Còn cả Hoàng Xạ, Mưu Tài, Mã Anh và một vài người không rõ là có quen hay không quen, họ quay chung quanh, rít gào bốn phía, từng khuôn mặt dữ tợn, nhe răng cười độc ác với hắn...

-A!

Tào Bằng bỗng dừng mở to mắt, chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Bên tai vang lên những âm thanh âm ì:

-Trung hầu tỉnh rồi, Tào trung hầu tỉnh rồi!

Theo sát sau, tiếng bước chân cất lên, hết bóng người này tới bóng người khác lắc lư trước mắt hắn. Tào Bằng cảm thấy u u mê mê, muốn ngồi dậy nhưng toàn thân không còn sức nữa.

Tầm mắt dần dần khôi phục bình thường, những khuôn mặt trước mắt cũng từ từ rõ ràng lên.

Có Cam Ninh, có Điển Mãn, có Hứa Nghi.

-Đây là đâu? Ta làm sao vậy?

Ít nhất hắn có thể xác định một chuyện, bản thân mình không hề xuyên không một lần nữa.

317. Chương 301: Diên Tân - Quan Độ

Hám Trạch vội vàng kêu người đi đón thầy thuốc, đồng thời nâng Tào Bằng ngồi dậy và lót một chiếc đệm dày dưới người hắn...

-Công tử, người làm chúng ta sợ quá.

-Sao vậy?

Tào Bằng hỏi bằng giọng yếu ớt, vẫn có phần không rõ nguyên do sự việc.

Hắn nhớ rõ, bản thân hắn sau khi phóng hỏa ở Bạch Mã, lại giết ba quân Viên Thiệu, sau đó liền nhảy vào trong giếng, chui vào hang động bên thành giếng.

Bắt đầu rất lạnh!

Sau đó, theo thể lửa càng lúc càng lớn, Tào Bằng bắt đầu cảm thấy nóng.

Trận đại hỏa ở Bạch Mã làm nước giếng đều sôi sùng sục. Tai nghe những tiếng kêu thảm thiết, hơi nước bốc lên trước mắt, sau đó hắn không còn nhớ gì nữa.

-Đây là Bộc Dương, chủ công còn nhớ chứ?

-Bộc Dương? Ta nhớ chẳng phải ta đang ở Bạch Mã sao? Sao lại... Đúng rồi, chiến cuộc ở Bạch Mã thế nào? Nhan Lương có chết không? Bọn Đại Hùng, Tử U và Bá Đạo sao rồi?

-Công tử, người cứ yên tâm đi. Ngũ công tử và bọn Hách Chiêu, Hạ Hầu Lan đều không sao, tình hình của họ tốt hơn người, mặc dù vẫn chưa thể xuống giường đi lại nhưng hai ngày trước đã tỉnh rồi.

-Ừ!

-Nhan Lương cũng đã chết. Tuy nhiên không rõ lắm là bị người nào giết, chỉ là đã phát hiện ra thủ cấp của y ở ngoài thành, tám nghìn quân tinh nhuệ của Viên Thiệu đều không có ai chạy thoát, thậm chí ngay cả xác cũng hóa thành tro tàn. Có điều Bạch Mã e rằng phải xây dựng lại! Nơi đó đã biến thành một đồng hoàn tàn rồi.

Tào Bằng nghe xong, thở phào một cái.

-Lưu Bị đâu? Tình hình phía chủ công thế nào?

-Toàn quân Lưu Bị bị tiêu diệt, nhưng gã và người của gã không rõ tung tích ra sao.

Bộc Dương đã chiếm lại được, khi chủ công dẫn binh quay về Bạch Mã... Người không biết, lúc ấy chủ công kinh ngạc ra sao đâu. Toàn bộ Bạch Mã lửa cháy quá lớn, căn bản không thể khống chế, mãi tới giữa trưa ngày hôm sau, lửa mới coi như được dập tắt. Đến lúc trời tối mới có thể tạm thời vào trong. Khi mọi người tìm thấy công tử, nước giếng đều sắp bị đốt cạn khô. Người hôn mê bất tỉnh ở trong đó, chủ công liền lập tức lệnh cho chúng ta đưa người về Bộc Dương. Có điều, quân Viên Thiệu bắt đầu qua sông, chiến sự phía Diên Tân có chút căng thẳng, chủ công dẫn người đến trợ giúp, để chúng ta lại chăm sóc người. Suốt ba ngày này, người làm chúng ta sợ quá! Hưng Bá đã lên khóc mấy lần...

-Điển Mãn, người chớ có nói bậy.

Cam Ninh đứng bên cạnh giận tím mặt:

-Người thấy ta khóc khi nào?

-Không có sao? Tôi qua, người còn trốn ở phía sau nhà, nói gì mà xin lỗi tiểu thư, xin lỗi Hoàng Công...

-Người...

Tào Bằng chỉ thấy lỗ tai ửng ửng, đầu óc mơ mơ màng màng từng cơn.

-Được rồi, được rồi, đừng âm ỉ nữa, công tử tỉnh lại là chuyện tốt, các người còn tiếp tục cãi nhau như vậy sẽ quấy rầy công tử nghỉ ngơi mất.

Hám Trạch thấy Cam Ninh và Điển Mãn tranh cãi liên vội lên tiếng ngăn lại.

-Mọi người đều xuống trước đi, để công tử yên tĩnh một chút.

Lúc này, đám đông mới để ý tới thái độ mệt mỏi của Tào Bằng nên liền lần lượt cáo từ, đi ra khỏi phòng.

Lát sau, thầy thuốc tới kiểm tra một chút cho Tào Bằng và bắt mạch, xác định hẳn không có gì đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mà thôi.

Hám Trạch lại đỡ Tào Bằng nằm xuống, hẳn mơ màng rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Thật ra, hỏa thiêu Bạch Mã gây ra tổn thất không nhỏ.

Trong bốn mươi bảy dũng sĩ phóng hỏa có gần hai mươi người chết. Tuy nhiên bọn họ không phải vì chiến đấu với người mà bị giết mà bởi vì buổi tối hôm đó, thế lửa ở Bạch Mã rất lớn. Cuối cùng, mọi người đều bị hun nóng đến hôn mê bất tỉnh. Có mấy người ở trong hang động bị nướng chín mà chết, có người lại không chịu nổi, muốn nhảy xuống giếng cho đỡ nóng nhưng nước giếng cũng đang sôi sùng sục!

Câu chuyện xưa kể về việc dùng nước ấm luộc ếch rất nhiều người đã từng nghe qua.

Đám thân binh của Tào Bằng chẳng khác nào con ếch trong nước giếng. Khi mới bắt đầu, nước giếng rất lạnh, con ếch ở trong đó rất thoải mái, nhưng khi lửa càng lúc càng lớn, nước giếng cũng dần nóng lên. Rất nhiều người mới đầu cũng không cảm thấy nước giếng nóng, cho nên cứ chờ đợi, đợi đến khi cảm thấy không ổn thì đã không thể thoát thân nổi nữa. Cuối cùng, những người này chẳng khác nào những con ếch trong nồi bị luộc sống cả.

Nhưng chuyện này Cam Ninh không thể nói cho Tào Bằng biết được.

Tào Bằng vì kiệt sức mà hôn mê, nằm trên giường ba ngày liền mới có thể đi lại nổi.

Mùng tám tháng giêng, tiết trời hơi se lạnh.

Tào Bằng đi từ trong phòng ra, cảm thấy hơi choáng váng. Nhưng hắn vẫn kiên trì lệnh cho thân binh giúp hắn đi lại trong sân, dần khôi phục thể lực. Đi được chừng một nén nhang, toàn thân Tào Bằng ướt đầm mồ hôi, vừa hay mấy người Hạ Hầu Lan cũng đang chậm rãi đi tới.

-Đại Hùng, Tử U, Bá Đạo, mọi người cũng xuống giường được rồi à?

-Ừ!

Đặng Phạm nhìn thoáng qua Tào Bằng, ân cần hỏi:

-A Phúc, người khỏe rồi chứ?

-Khỏe cái gì mà khỏe?

Tào Bằng cười, nói:

-Chẳng qua là vận động chút thôi. Lần này thiếu chút nữa ta đã bị luộc chín rồi. Không mất đến mười ngày, nửa tháng e rằng khó bình phục nổi. Nhưng càng là như vậy, ta lại càng cần phải đi lại nhiều. Nằm nhiều trên giường có khác gì người chết đâu.

Ba người Hạ Hầu Lan cùng mỉm cười.

Đứng trong tiểu đình, Tào Bằng chậm rãi đánh một bài Thái Cực quyền, giúp một số bộ phận gần như đỡ dần trên người được hoạt động một hồi.

Chỉ có điều, luyện xong bài quyền nho nhỏ này, toàn thân hắn chẳng khác nào vừa bị nhúng dưới nước cả. Hắn đi từ trong đình ra, chỉ thấy ba người Đặng Phạm cũng đang ở một bên luyện quyền. Nhìn từ động tác của bọn họ đủ thấy trong thời gian ngắn, bọn họ cũng khó có thể khôi phục sức lực được.

Chậm rãi đi lại trong viện một hồi, mồ hôi đã toát ra toàn thân.

Đầu mùa xuân, ánh nắng chiếu rọi khắp hoa viên, trên tán lá xanh nhạt lấp lánh hạt sương sớm, phản chiếu ánh mặt trời.

Mùa xuân đã về!

Hám Trạch và Cam Ninh đi từ ngoài hoa viên tới, đã thấy Tào Bằng đang đứng trong đình.

Chân trái của hắn bước lên trước nửa bước, tay trái nâng lên, lòng bàn tay hướng lên trên, dường như đang nâng một vật gì. Chân phải đứng phía sau, đùi phải hơi khụy xuống, dồn trọng tâm xuống đùi phải, lòng bàn tay phải hướng xuống dưới, dường như đang ấn vật gì xuống. Hắn đón ánh mặt trời, hít vào thở ra, khí huyết khơi thông, nhẹ nhàng, thư thái. Động tác nhìn có vẻ đơn giản này chính mà Tam thể thức, bài quyền nhập môn của Hình ý quyền.

Cam Ninh có thể nhận ra điểm ảo diệu trong đó, nhưng Hám Trạch lại không hiểu được.

Tuy nhiên, lúc này, cả hai người không ai đi lên quấy rầy Tào Bằng, mà chỉ đứng một bên, lặng lẽ quan sát.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cuối cùng Tào Bằng thu công, chậm rãi đứng thẳng người trong đình, tinh thần dường như cũng tốt hơn nhiều.

-Hưng Bá, Đức Nhuận, hai người đến đây đi.

-Được!

-Diên Tân có tin tức gì chưa?

Hám Trạch gật gật đầu, theo Cam Ninh bước vào đình.

-Tào Công đã dẫn bộ binh đóng quân ở Khuông thành, bắt đầu giằng co với quân Viên Thiệu ở Diên Tân. Nhưng tướng quân Hạ Hầu Uyên đã không còn giữ chức thái thú Trần Lưu nữa, hiện Quảng Xương Đình Hầu tiếp chưởng binh mã. Tướng quân Hạ Hầu Uyên được Tào Công phong cho chức thái thú Thái sơn, ba

ngày trước đã đến quận Thái Sơn. Nghe người ta nói thái thú quận Đông Hải là Xương Hi tính tình hình như có hơi kỳ quái, cho nên Tào Công mới lệnh tướng quân Hạ Hầu Uyên tới đó.

Xương Hi, tên là Xương Phách, vốn là thảo khấu ở Thái Sơn.

Vì chuyện Thịnh Phách trước đây, gã đã đổi tên là Xương Hi, cùng Tôn Quan, Ngô Đôn, Duẩn Lực hợp lại làm cướp ở Thái Sơn. Sau này, gã lại theo Thịnh Phách quy hàng Lã Bố. Lã Bố chết, Xương Hi lại quy hàng Tào Tháo, giữ chức thái thú quận Đông Hải. Hám Trạch nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng Tào Bằng lại cảm thấy có chuyện bất ổn.

Tào Tháo lệnh cho Hạ Hầu Uyên đảm nhiệm chức thái thú quận Thái Sơn ư?

Chẳng lẽ muốn nói Thịnh Phách có vấn đề hay sao?

Xương Hi là người của Thịnh Phách, mà Thịnh Phách hiện lại đang đóng quân ở Thanh Châu, giao chiến với quân Viên Thiệu.

Ai có thể chắc chắn được rằng một Xương Hi tính tình kỳ quái không có quan hệ gì với Thịnh Phách? Ít nhất trong mắt Tào Bằng, chuyện này ắt hẳn có liên quan đến nhau.

Nếu không, trận chiến Quan Độ vừa mới mở màn, đây là thời điểm Tào Tháo đang cần dùng người.

Thế nhưng y lại đem đại tướng tín nhiệm nhất bên mình là Hạ Hầu Uyên rời khỏi chiến trường quan trọng để chạy tới làm thái thú quận Thái Sơn, chuyện này chắc chắn có vấn đề.

-Vậy Lã giáo úy đâu?

-Lã giáo úy cũng được điều đi rồi, đảm nhiệm chức thái thú quận Ngân Na.

Vị giáo úy này chính là Lã Càn của truân kỵ giáo úy, từng làm thái thú quận Thái Sơn.

Tào Bằng vừa nghe thấy thế, tức thì hiểu được nhất định bên Thịnh Phách xảy ra vấn đề.

Thịnh Phách hiện đang đóng quân ở Tề quận, trực tiếp đối đầu với binh mã của Viên Đàm. Nhưng giờ Lã Càn và Hạ Hầu Uyên đã đến, Tề quận và Đông Hải quân tức thì sẽ có khoảng cách, đôi bên không thể phối hợp được. Nhưng vấn đề là đang yên đang lành, vì sao chuyện này lại xảy ra? Bộc Dương đã đoạt lại được rồi, Thịnh Phách....

Không thể nào!

Thịnh Phách là người thông minh, nhất định sẽ không tỏ thái độ gì ở thời điểm này.

Nhớ ngày đó, Tào Bình bao vây Hạ Bì, Thịnh Phách nấp trong Thái Sơn, kiên quyết không quy thuận.

Mãi cho đến khi ngoại ô thành Hạ Bì hoàn toàn bị phá, Thịnh Phách mới quy thuận Tào Tháo. Điều đó cho thấy người này chưa đến lúc chết quyết không lộ diện, giờ chiến cuộc còn chưa rõ ràng, sao gã có thể tỏ thái độ gì được? Nếu đổi lại là Tào Bằng, lúc này chắc chắn hẳn sẽ chọn thủ vững, ngồi yên một bên xem xét tình hình. Đợi đến khi kết cuộc đã rõ ràng, hẳn mới bày tỏ lập trường của bản thân, mới giành được lợi ích lớn nhất. Lúc này, Thịnh Phách nhất định không thể nào tạo phản.

Vậy người có vấn đề là Xương Hi ư?

Tào Bằng không nhịn được cười lạnh.

Nói thật, nếu không phải lúc trước hẳn từng nán lại ở Từ Châu, thì chắc hẳn đã không thể nhớ rõ có một người tên là Xương Hi.

Thái thú quận Đông Hải nhìn thì có vẻ to lắm, nhưng thực ra là để trấn an Thịnh Phách cho nên mới đề cử Xương Hi. Xương Hi muốn quật khởi ở quận Đông Hải ư? Gã không hề có chút khả năng thắng lợi nào cả. Đừng nói đến Lã Càn, Hạ Hầu Uyên, cho dù là Đặng Tắc sắp rời bỏ chức vụ vẫn có thể lập tức dẫn quân, uy hiếp quận Đông Hải bất cứ khi nào. Chu Thương còn có hai chiếc hải thuyền, có thể đổ bộ vào Cù huyện bất cứ lúc nào. Phan Chương đang đảm nhiệm chức Hậu Khâu đô úy, lúc nào cũng có thể dẫn quân đánh thành. Còn mấy vạn đại quân ở Hải Tây và đám người Vương Mãi, Đặng Chi, Xương Hi làm sao có thể thành công nổi?

Điểm đáng ngờ duy nhất đó là vì sao Xương Hi lại hành động quái lạ như thế, quái lạ như thế nào?

Nhắm mắt lại, Tào Bằng trầm ngâm, không nói.

Một lúc lâu sau, hắn chợt quay ra nhìn Hám Trạch, chỉ thấy y mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu với hắn.

-Lưu Bị!

Tào Bằng mở to hai mắt, trầm giọng hỏi:

-Đúng không?

-Công tử quả nhiên lợi hại, ta chẳng qua chỉ nói ra một cái tên, công tử đã đoán được đại khái rồi.

-Nói như thế, Lưu Bị bỏ chạy về Đông Hải?

-Rất có khả năng!

Hám Trạch đem một bộ áo lông cừu đưa cho Tào Bằng để hắn khoác lên người, tránh bị cảm lạnh.

Rồi sau đó, y ngồi xuống, nói:

-Hiện giờ, đại chiến đã bắt đầu rồi, nơi nơi thủ vệ đều hết sức nghiêm ngặt. Lưu Bị muốn đi về hướng nam chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Nhà của thê tử của gã vốn là cường hào ở Đông Hải, rất có thể lực. Tuy nói sau này gia tộc nhà họ bị công tử đả phá, nhưng danh vọng vẫn còn, vốn liếng vẫn ở đó. Mi gia của Đông Hải ở Cù Sơn vẫn có hơn ngàn người trong tộc, hơn nữa đồng khách cũng lên đến chừng hai, ba nghìn người. Người tên Xương Hi này vốn là kẻ tham lam, nếu có số tiền lớn dâng đến, nào biết gã có thể không động lòng hay không? Trước đây, Lưu Bị chiếm lĩnh Bộc Dương, nhất định sẽ không cam lòng ở dưới trướng người khác. Thuộc hạ của gã còn có mấy người tài, chưa chắc sẽ không nghĩ ra được kế sách nào cho gã. Cho nên, ta đoán Lưu Bị sẽ trốn về Đông Hải.*

Người này thật đúng là Tiểu Cường (con gián) đánh không chết a!

Tào Bằng trầm than thở, hạ giọng nói:

-Lưu Huyền Đức không phải là người đơn giản!

Nhưng lời này hắn nói rất thật lòng.

Từ khi hồi sinh lại đến nay, tuy chỉ giao chiến với Lưu Bị có một lần nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được người này có chỗ hơn người. Gã thật sự không phải là người chỉ biết khóc như trong Tam Quốc diễn nghĩa hay như lời hậu thế vẫn nói! Nếu so sánh về thủ đoạn, Lưu Bị chưa chắc đã thua kém Tào Tháo.

Chẳng trách nào gã có thể cùng Tào Tháo và Ngô Quyền tạo thành thế chân vạc.

Tào Bằng cố đứng lên, Cam Ninh vội vàng qua đỡ lấy hắn.

Tào Bằng nắm chặt bộ áo khoác lông cừu, chậm rãi đi ra khỏi đình.

Đám người Hạ Hầu Lan đã luyện quyền cước xong, đang vừa đi thông thả, vừa thấp giọng nói cười.

Trong ba người bọn họ, Đặng Phạm là người tiếp xúc với Tào Bằng lâu nhất, học được quyền cước công phu của hắn trọn vẹn nhất. Đồng thời, Đặng Phạm cũng là người hoàn toàn nghe theo những lời dạy bảo của Tào Bằng, nhất nhất không có chút sai sót nào hết. Tào Bằng luyện như thế nào, dạy bảo ra sao, gã sẽ làm như thế. Ngay đến chuyện nhờ Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu chỉ dạy, gã cũng làm theo lời dặn của Tào Bằng. Ví như trước khi luyện công phải làm nóng người đã, luyện công xong không được phép ngồi xuống ngay...

-Đại Hùng, chúng ta về phòng đi.

-Được.

-Các người vừa nói chuyện gì thế?

Đặng Phạm cười ha ha, nói:

-Không có gì, chỉ là nói về tướng quân Công Minh thôi.

-Ồ?

Tướng quân Công Minh chính là Từ Hoảng.

Lúc này, Từ Hoảng giữ chức thiên tướng quân, làm thái thú Đông quận, đóng quân ở Bộc Dương. Vu Cầm làm giáo úy Bình Lỗ, đóng quân ở Đường Khâu, truân binh Tần Đình giám sát từng hành động của quân Viên Thiệu bên sông. Lý Điển dẫn binh mã bản bộ đóng ở Vi Hương, sẵn sàng hợp sức với Từ Hoảng từ xa.

-Hai ngày trước, Từ Đông quận có bàn bạc với ta, hy vọng ta đóng giữ Bộc Dương.

Tào Bằng nhú mày, chưa nói gì, chỉ lẳng lặng nghe Đặng Phạm nói tiếp.

-Từ Đông quận còn nhìn trúng Tử U, bảo ta khuyên Tử U cùng ở lại, cũng hứa sẽ cho hấn giữ chức tư mã tham quân của Đông quận.

Tư mã tham quân không phải chức quan nhỏ.

Đông quận là một quận lớn, có ba chức tư mã, tất cả đều hưởng bổng lộc ngàn hộ. Tham quân cũng được hưởng một ngàn hộ.

Không ngờ Từ Hoảng lại nhìn trúng Hạ Hầu Lan và Đặng Phạm?

Tào Bằng kinh ngạc quay đầu, nhìn thoáng qua Cam Ninh.

Theo lý mà nói, người có khả năng bị nhìn trúng nhất phải là Cam Ninh mới đúng.

Nhưng nghĩ lại thì, Tào Bằng chợt cảm thấy thoải mái hơn. Cam Ninh là tâm phúc của hấn, mà Tào Bằng là tâm phúc của Tào Tháo. Chiếm lấy tâm phúc của Tào Bằng, không cần thận sẽ đắc tội với hấn, Từ Hoảng đâu dễ gì chịu làm. Chính vì thế, y để mắt đến Hạ Hầu Lan cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc, Từ Hoảng vẫn bỏ sót.

Người Tào Bằng coi trọng nhất, ngoài Cam Ninh ra thì chính là Hách Chiêu.

Võ nghệ của Hách Chiêu không đặc biệt xuất chúng, chỉ tầm ở hạng hai mà thôi. Nhưng hấn xuất thân từ hãm trận doanh, khả năng trị quân rất tốt. Trong lòng Tào Bằng, Hạ Hầu Lan tuy rằng mạnh mẽ, nhưng không sánh được với Hách Chiêu. Hắc Mạo của Hách Chiêu mới là tâm phúc Tào Bằng cần nhất.

-Tử U, người nói như thế nào?

Hạ Hầu Lan cười nói:

-Tư mã tham quân tuy rất hấp dẫn nhưng ta cảm thấy ở bên cạnh công tử vẫn thoải mái hơn.

Tào Bằng nghe thấy thế cũng cười!

Dù sao cũng không uống công hấn vất vả, xem ra Hạ Hầu Lan vẫn rất trung thành với hấn.

-Đại Hùng, người muốn đi sao?

Đặng Phạm lắc đầu, cười nói:

-Ta cũng không muốn. Lúc trước, ở Trần quận làm chức tư mã chết tiệt kia mệt chết đi được, vất vả lắm. Ta không muốn.

-Nhưng ta lại thấy người nên đi là hơn.

-Vì sao?

Tào Bằng giơ tay đặt lên bả vai Đặng Phạm.

Hấn ôm lấy bả vai Đặng Phạm, chẳng nói chẳng rằng dựa vào vai Đặng Phạm đi tới.

Đám người Cam Ninh cũng theo đó mà lùi lại mấy bước, đứng cách Tào Bằng một đoạn. Bọn họ biết Tào Bằng và Đặng Phạm nhất định có lời muốn tâm sự với nhau.

-Cự Nghiệp thúc và nương của người đều hy vọng người có thể nổi danh, làm nên sự nghiệp. Giờ người đã có căn cơ rồi. Nói thật, ta cho rằng người ở lại Hứa Đô cũng chẳng có làm được gì lớn lắm. Hiện giờ, chủ

công đang giao chiến với Viên Thiệu, ở lại Bộc Dương, người có cơ hội lớn hơn nhiều. Người xem Đầu Hồ ca giờ chẳng phải đã làm đến chức tư mã tham quân, đô úy Quảng Lăng rồi hay sao, người cũng không thể kém cạnh y được. Người không giống với Tử U, trên vai người còn có kỳ vọng của Cự Nghiệp tước và nường người nữa.

-Nhưng...

-Ngũ ca, người hãy nghe ta nói này.

Tào Bằng hạ giọng nói:

-Luận về bản lĩnh, Tử Công Minh mạnh hơn Tử Liêm thúc phụ nhiều. Ta cảm thấy nếu người ở lại sẽ có thể học được rất nhiều thứ từ Tử Công Minh. Nếu người ở bên cạnh ta, sẽ không thể học được những bản lĩnh đó. Tam huynh đệ chúng ta, giờ tứ ca đã đi rồi. Nếu nói về sự thân thiết thì người và Đầu Hồ ca là thân với ta nhất. Bọn đại ca có gia thế, có nhiều cơ hội lớn. Nhưng còn chúng ta, tuy nói ta được bước vào dòng họ Tào nhưng dù sao cũng chỉ là người ngoài, nếu không có ai giúp đỡ cũng không thể sống yên được. Người và Đầu Hồ càng làm tốt, ta càng có địa vị trong dòng họ. Đến lúc đó, ta cũng có thể vì huynh đệ chúng ta mà tranh thủ thêm nhiều cơ hội! Ngũ ca, ta muốn người ở lại Bộc Dương, không chỉ là vì tiền đồ của người, mà còn là vì ta, vì Đầu Hồ, vì tiền đồ của huynh đệ chúng ta.

Đặng Phạm trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng gật đầu.

-Vậy ta nghe lời người.

Tào Bằng cười ha ha, ôm vai Đặng Phạm đi về phía phòng ngủ.

Nhưng vừa đi, hắn vừa thầm nghĩ: “Xem ra Bộc Dương này không thể ở lâu được. Nếu chẳng may ngày nào đó Từ Hoảng bòn rút đến bọn Cam Ninh, Hách Chiêu, ta không dám chắc bọn họ sẽ giống như Hạ Hầu Lan và Đại Hùng nghiêng về phía ta. Còn có Hám Trạch cũng phải giữ lại nữa!

Được rồi, đợi hai ngày nữa, chờ cho thân thể ta bình phục lại một chút, nhất định phải rời khỏi Bộc Dương ngay.

Chắc chắn lão Tào và lão Viên đã khai chiến rồi!

Nhan Lương đã bị ta tiêu diệt, vậy còn Văn Sú, không biết Tào Tháo định đối phó với gã như thế nào đây?”

Trong lịch sử, Quan Vân Trường nhờ chém được Nhan Lương, giết Văn Sú mà thanh danh vang dội.

Nhưng nay, hắn phải theo Lưu Bị trốn đông trốn tây, giờ chẳng biết đang lưu lạc nơi nào. Nhưng Tào Bằng đã quên mất rằng dù Quan Vũ không ở Tào doanh thì trong Tào doanh vẫn còn có một người hung hãn chẳng kém gì Quan Vũ, Điển Vi.

Ngày mồng mười tháng giêng, Viên Thiệu thúc quân qua sông. Trương Cáp và Cao Lãm làm đại tướng, xông vào chiếm lấy Diên Tân.

Trước đây, Hứa Du và Văn Sú và Tào quân đã từng giao chiến rất nhiều trận, có thắng có bại. Mấy ngày đầu, Văn Sú chém liền bốn viên đại tướng của Tào doanh, kiêu căng, ngạo mạn.

Nhưng sau khi Tào Tháo thúc quân đến Khuông thành, để Nhạc Tiến thay Hạ Hầu Uyên, lại lệnh Điển Vi và Hứa Chử xuất chiến.

Văn Sú bị Điển Vi đánh cho chạy trốn chết, từ đó mới biết dè dặt hơn.

Sau khi Viên Thiệu đến đóng quân ở Diên Tân, chiến sự đôi bên chợt trở nên giằng co. Tào Tháo và Viên Thiệu ác chiến hai trận liên tiếp, kết quả cũng sà sà như nhau.

Ngoài mặt, Tào Tháo dường như đang chiếm thế thượng phong.

Nhưng thực tế thì sao?

Bên Tào Tháo tổn thất khá nặng.

Viên Thiệu chiếm ưu thế về binh lực, Tào Tháo chịu áp lực rất lớn.

Nhưng y không còn cách nào khác. Trận Quan Độ chưa được sắp xếp xong, y buộc phải ở Diên Tân, đây đưa, tiếp tục giằng co, trì hoãn thêm thời gian với Viên Thiệu.

Vấn đề là Tào Tháo còn phải kiên trì như thế bao lâu nữa?

318. Chương 302: Đêm Tối, Trăng Mờ

Đêm đã khuya, mây đen phủ kín mặt trăng.

Gió từ sông Hoàng Hà thổi tới mát rượi. Cơn gió rất lớn, khiến người không mở nổi mắt.

Trong đại doanh Diên Tân, Viên Thiệu nổi trận lôi đình.

Vốn tướng sẽ thắng dễ như trở bàn tay, nào ngờ kết quả đôi bên lại hòa nhau, không phân thắng bại. Nếu xét toàn diện, Viên Thiệu hiển nhiên phải chiếm ưu thế mới đúng. Nhưng cẩn thận suy xét, lại thấy mấy lần chiến đấu với Tào quân mà quân Viên Thiệu vẫn không thể tốc chiến tốc thắng, sao hắn có thể không nổi giận cho được. Hơn nữa, lại thua trước đối thủ hắn không muốn thua nhất, Viên Thiệu làm sao có thể vui vẻ nổi?

-Tân Ất.

-Có mặt tướng.

Văn Sú tiến lên trước một bước, chấp tay thi lễ.

Tân Ất là tự của Văn Sú.

Viên Thiệu gọi thẳng tự của gã, chứng tỏ không trách cứ gì gã lắm.

Chuyện của bản thân, bản thân rõ ràng nhất.

Mới gần đây bị Điển Vi truy sát khổ sở thế nào, Văn Sú vẫn còn nhớ rõ trong lòng. Nói ra thì Văn Sú có thể không dám đối mặt với Điển Vi nhưng những người khác gã hoàn toàn không e sợ chút nào. Nhưng có một khác biệt như thế, Văn Sú vẫn thầm khiếp sợ. Nghe thấy Viên Thiệu gọi, gã thoáng run lên.

-Không phải người đã bảo với ta sẽ lấy thủ cấp của Tào tặc về hay sao? Vậy thủ cấp của Tào tặc đâu?

Văn Sú dặng háng một tiếng, mặt mày đỏ bừng.

Gã và Nhan Lương không giống nhau, Nhan Lương da đen sạm, da gã lại trắng. Chính vì thế, khi mặt gã đỏ lên nhìn thấy rất rõ ràng. Nếu là ở ngoài, Văn Sú có lẽ còn đỡ ngại nhưng hiện đang ở trong đại trường, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía gã, khiến gã càng thêm xấu hổ.

Nghĩ tới lúc trước khi xuất binh, gã đã mạnh miệng thế nào?

Nhưng sau khi vào Diên Tân, Văn Sú lại bị người đánh đại bại.

Hứa Du chắc chắn sẽ không dám nói gì gã, nhưng Viên Thiệu lại chẳng kiêng nể gã chút nào.

Một câu này của Viên Thiệu khiến Văn Sú hết sức xấu hổ, vội quỳ một gối xuống đất, lớn tiếng nói:

-Ngày mai, Sú xin giao chiến cùng Tào tặc, thề lấy bằng được thủ cấp của Tào tặc.

Ánh mắt của Viên Thiệu chợt dịu đi nhiều, hắn nhẹ nhàng gật đầu, tỏ ý tán thưởng.

Vừa rồi không phải hắn thật lòng muốn trách cứ gì Văn Sú, chẳng qua chỉ là khích tướng mà thôi. Văn Sú đấu với Điển Vi thế nào không phải Viên Thiệu không hiểu rõ. Nếu chỉ xét về võ lực, Văn Sú quả thực kém hơn Điển Vi một chút nhưng đánh giặc không nhất định chỉ dựa vào võ dũng. Cái Viên Thiệu sợ nhất chính là chuyện Văn Sú mất đi niềm tin, cho nên mới khích tướng. Nhìn tình hình trước mắt thì xem ra kế khích tướng này quả thật đã có hiệu quả!

Quách Gia nói Viên Thiệu trọng người ngoài mà nghi kỵ người trong nhà, không đáng để lo nghĩ.

Tào Tháo không coi Viên Thiệu vào đâu, luôn tin rằng sớm muộn gì cũng có thể đánh bại hắn.

Nhưng điều đó không có nghĩa Viên Thiệu là người kém cỏi. Thân là bá chủ Hà Bắc, hùng cứ bốn châu, cái Viên Thiệu dựa vào đâu chỉ là xuất thân của hắn.

Nói hắn kém cỏi thì còn phải xem so hắn với ai nữa.

Nếu so sánh với Tào Tháo, Viên Thiệu có kém một chút thật.

Nhưng nếu so với người thường, Viên Thiệu tuyệt đối xứng là người tài.

Văn Sú hết sức kích động, sau khi lùi lại, liền thầm nắm chặt tay lại, tự cổ vũ chính mình: “Điển Vi không đáng sợ, Điển Vi không đáng sợ.”

-Chủ công!

Quách Đồ chợt nói:

-Đồ có một kế này có thể khiến Tào tặc bị trọng thương.

-Ồ? Công Tắc có diệu kế gì?

-Giao chiến mấy ngày liền, Tào tặc đã hao binh tổn tướng, sĩ khí sụt giảm. Chủ công lại thân chinh tới Diên Tân, khí thế vương giả, sĩ khí lại mạnh. Đồ xem thiên văn tối nay thấy hình như sắp có trận mưa to giáng xuống. Sao chúng ta không nhân cơ hội này bí mật đánh úp rồi cướp doanh trại địch, tất có thể tốc chiến tốc thắng. Đồ cho rằng chủ công có thể chia binh làm hai đường, lệnh cho Xương Từ và Tuấn Nghệ chia làm hai cánh quân nghi binh Tào quân, thu hút sự chú ý của Tào quân. Sau đó, chủ công đích thân dẫn theo tướng quân Tân Ất, đánh thẳng vào trung quân của Tào tặc, có thể một trận chiến công thành được.

Xương Từ tên là Cao Lãm.

Tuấn Nghệ chính là Trương Cáp.

Kế này của Quách Đồ không thể nói là không độc. Y mượn đêm tối gió mạnh mà chia binh làm hai cánh giả vờ tấn công, thu hút sự chú ý của Tào quân, để Viên Thiệu dẫn quân xông thẳng tới trung quân.

Dung mạo Trương Cáp trắng trẻo, chẳng khác nào thư sinh.

Còn Cao Lãm lại đậm người, tráng kiện, nhìn đã thấy dũng mãnh.

Hai người này cũng giống như Văn Sú, đều là tứ đình trụ của Hà Bắc, là hai trong số các đại tướng dưới trướng Viên Thiệu.

Viên Thiệu vừa nghe thấy thế liền tục gật đầu, tỏ ý tán thưởng kế sách này.

Thư Thụ lại đứng ra, nói:

-Tào Tháo trời sinh đã có tính đa nghi, lại giỏi dụng binh, kế này của Công Tắc tuy rằng hay nhưng chưa chắc Tào Tháo đã không nhận ra.

-Còn hơn chẳng có mưu kế nào.

Quách Đồ cười lạnh một tiếng, nhìn Thư Thụ, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Lần này qua sông, Viên Thiệu không dẫn theo Phùng Kỷ mà lệnh cho y trấn giữ ở Lê Dương, trợ giúp Viên Thượng. Thư Thụ vừa nghe thấy thế, tức thì giận dữ, lạnh lùng nói:

-Công Tắc nói thế là có ý gì?

-Ta...

-Được rồi, được rồi, đừng có cãi nhau nữa.

Viên Thiệu vừa thấy Thư Thụ và Quách Đồ sắp cãi nhau, đã thấy đau đầu, vội vàng đứng ra ngăn cản.

-Kế này của Công Tắc rất hay, ta muốn dùng thử xem sao.

Viên Thiệu nói xong, liền quay qua nhìn Thư Thụ, ý muốn nói người tưởng ta không bằng người sao? Chuyện người có thể nghĩ đến chẳng nhẽ ta lại không nghĩ ra?

Thư Thụ còn đang định thanh minh đã thấy bên cạnh có người kéo kéo áo y.

Quay đầu nhìn lại, y thấy mưu sĩ Hứa Du đang nhẹ nhàng lắc đầu với mình, ra hiệu bảo y chớ có nói nữa.

Nếu nói ở dưới trướng Viên Thiệu, có người nào nói khiến Thư Thụ phải nghe theo thì phải nói đến Điền Phong nhưng hiện giờ, Điền Phong đã bị Viên Thiệu nhốt trong đại lao ở Ký Châu. Còn một người nữa chính là Hứa Du. Bởi Hứa Du không chỉ nhiều kinh nghiệm hơn Thư Thụ mà thanh danh cũng vang dội hơn y. Hứa Du từng trải hơn Thư Thụ, lại nổi tiếng, ngay đến Tuân Úc cũng khá tán thưởng người này, khen người này đúng là danh sĩ trong thiên hạ.

Còn Thư Thụ không có được sự quả quyết như của Hứa Du.

Hứa Du là danh sĩ trong thiên hạ, còn Thư Thụ chỉ là danh sĩ của Dự Châu, hơn nữa còn là bề tôi thờ hai triều.

Thấy Hứa Du nghiêm mặt lắc đầu, Thư Thụ cũng đành lặng im.

Viên Thiệu thấy Thư Thụ không nói gì nữa, tức thì hăng hái trở lại, lệnh cho ba người Trương Cáp, Cao Lãm và Văn Sú chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ trời đổ mưa lớn là sẽ dốc sức đánh úp Tào doanh.

-Tử Viễn vì sao lại can ta?

Hứa Du thở dài:

-Đô đốc không thấy tâm ý của chủ công đã quyết rồi sao còn cố nghịch lại ý người? Vết xe đổ của Nguyên Hạo người và ta vẫn còn nhớ rõ mà.

Nếu nói thần tử thẳng thắn nhất dưới trướng Viên Thiệu, phải kể đến Điền Phong.

Nhưng Điền Phong mấy lần thẳng thắn khuyên can Viên Thiệu, thậm chí không ngại nói lời nghịch tai, hậu quả cuối cùng chuốc lấy là bị nhốt vào đại lao.

Tình hình của Hứa Du cũng chẳng mấy tốt đẹp gì. Sau khi Viên Thiệu qua sông, quyền hành của Hứa Du rõ ràng đã bị cắt giảm đi nhiều. Mặc dù cái chết của Nhan Lương không liên quan gì đến Hứa Du nhưng Viên Thiệu vẫn không vừa lòng với y. Chính vì thế, hiện giờ, vai trò của Hứa Du trong quân Viên Thiệu chỉ đơn giản là một quân sư tể tửu, cũng là một mưu sĩ mà thôi. Đời sau không phải vẫn có một câu nói tham mưu không có quyền lực, đánh rắm cũng không vang sao?! Quyền binh của Hứa Du thậm chí còn chẳng bằng Thư Thụ.

Thư Thụ nói:

-Nhưng...

-Đô đốc, ngài đừng lo lắng. Theo ta thấy, kế của Công Tắc dù đơn giản nhưng không phải không có lý. Vả lại, cứ để gã thử xem sao, có chiến chưa chắc đã thua, Tào Tháo cũng không phải thần thánh. Mấy ngày liền giao chiến, quân ta cũng đã mỏi mệt, nói gì đến Tào Mạnh Đức lặn lội đường xa, giao chiến liên tục, khổ sở có kém gì.

Ngẫm lại cũng có vẻ có lý.

Thư Thụ cười khổ một tiếng:

-Có lẽ ta quá cẩn thận mất rồi.

-Cẩn thận cũng tốt. Cẩn thận cũng không thừa. Đi, về trướng của ta, chúng ta cùng uống rượu.

Hứa Du dứt lời liền kéo Thư Thụ bước đi. Thư Thụ tuy không muốn lắm nhưng cũng không đành từ chối, đành phải đi theo Hứa Du. Y là trung thần thẳng thắn, nhiệt huyết, xét về mưu lược thậm chí còn mạnh hơn Hứa Du; nhưng Thư Thụ lại kém hơn Hứa Du ở điểm y thiết sự kiên trì cùng khả năng đưa đẩy. Chính vì thế, địa vị của Hứa Du ở trong quân Viên Thiệu rõ ràng cao hơn Thư Thụ một chút. Không phải Hứa Du mạnh hơn Thư Thụ mà là gã biết biến hóa, biết nhìn nét mặt, đoán tâm tư của Viên Thiệu hơn, cho nên mới có thể được như bây giờ.

Hai người trở lại tiểu doanh, mượn rượu giải sầu.

Không bao lâu sau, từ trên trời cao u ám, một tiếng sấm vang lên.

Thư Thụ bước nhanh chân ra ngoài, nhìn lá cờ phấp phật trước cửa doanh trại, nhẹ giọng nói:

-Tử Viễn, xem ra chủ công phải xuất kích rồi!

Tào Tháo ngồi ngay ngắn trong quân trường, tay cầm một quyển binh pháp Tôn Tử, thư thái đọc.

Y rất thích đọc sách, đặc biệt là binh thư. Một quyển Tôn Vũ gồm mười ba chương không biết y đã đọc bao nhiêu lần nhưng chưa một lần nào y cảm thấy chán cả.

Trong sử sách có ghi lại rằng Tào Tháo không những thích sách mà lần nào hành quân đánh giặc cũng phải mang theo rất nhiều sách.

Lúc này, trong quân trường, đang xếp chồng rất nhiều sách.

319. Chương 303: Vây Ngụy Cứu Triệu

Tào Tháo đang thưởng thức cuốn sách, chợt một trận cuồng phong thổi từ ngoài trường vải ập vào trong đại trường trung quân. Ngọn lửa hai bên đại trường rung lên, ánh sáng trong trường lúc mờ lúc tỏ. Tào Tháo mắt hững, vừa định mở miệng quát đã thấy Tào Bân dẫn theo người vạch màn trường lên.

-Gió nổi lên sao?

Tào Tháo buông cuốn sách, nhíu mày hỏi.

-Khởi bẩm chủ công, thế gió rất lớn.

Tào Tháo gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ thấy cơn cuồng phong thổi tung khắp nơi trong doanh trại, gió cuốn tung cát bụi mù mịt, khiến người không mở nổi mắt.

-Truyền lệnh xuống tăng cường canh gác.

-Tuân lệnh!

Tào Bân vừa định truyền lệnh, chợt nghe từ phía xa vang lên tiếng hò hét rung trời.

Gió rất lớn nhưng tiếng kêu kia còn lớn hơn nữa.

Tào Tháo giật mình, vội vàng hỏi:

-Có chém giết ở nơi nào thế?

-Báo!

Tào Bân còn chưa kịp trả lời, một con khoái mã đã tót tốc phi đến, dừng lại ngay trước đại trường trung quân. Tên tiểu giáo vội vàng nhảy xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất:

-Khởi bẩm chủ công, đại sự không hay rồi. Doanh trại của Nhạc tướng quân bị quân Viên Thiệu tập kích. Đại tướng của Viên Thiệu là Trương Cáp và Cao Lãm hiện đang tấn công mạnh vào doanh địa của Nhạc tướng quân. Nhạc tướng quân lệnh cho tiểu nhân đến xin tiếp viện, nói Trương Cáp và Cao Lãm tấn công quá dữ dội, xin chủ công mau chóng cho viện binh.

Tào Tháo nghe thấy thế liền khiếp hãi, vội hỏi tên binh sĩ.

-Chậm đã!

Tuân Du vội vàng đi tới:

-Chủ công, đây chính là kẻ giương đông kích tây của Viên Thiệu đấy.

-Ồ?

-Nếu trung quân của chủ công hành động, Viên Thiệu nhất định sẽ tấn công dữ dội hơn. Theo Du thấy, Trương Cáp và Cao Lãm chưa chắc đã đánh thật, chỉ cần phái một đạo nhân mã đi cứu viện, bọn họ ắt sẽ lui. Chủ công cần trấn thủ đại doanh, tránh cho quân của Viên Thiệu đánh lên trung quân. Chỉ cần cử Võ Vệ quân đi cứu viện là đủ rồi.

-Ta cũng cho là như thế.

Tào Tháo đang thất kinh chợt tỉnh ngộ.

-Truyền lệnh của ta, lệnh cho Hứa Chử dẫn Võ Vệ quân nhanh chóng đi cứu viện.

Sau khi Hứa Chử nhận được mệnh lệnh, lập tức điểm binh mã, gấp rút đi tiếp viện cho đại doanh Nhạc Tiến.

-Quân Minh, Tử Hòa, hai người các người chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng quân Viên Thiệu bất ngờ đánh lên doanh trại.

Lời còn chưa dứt, đã nghe từ ngoài đại tướng trung quân vang lên tiếng hỗn loạn. Có quân Tào hét lên:

-Địch tập kích, địch tập kích. Quân Viên Thiệu đến cướp trại.

Quả nhiên là như thế!

Tào Tháo liếc mắt nhìn Tuân Du:

-Nếu không có Công Đạt, suýt chút nữa ta đã trúng kế rồi. Quân Minh, chuẩn bị nghênh địch.

Tào Tháo vừa ra lệnh, đám người Điển Vi liền lĩnh mệnh đi ngay.

Tào Tháo ngồi một mình trong đại tướng trung quân, lòng vẫn hết sức hồi hộp. Y hít sâu một hơi, chợt cười ha ha.

-Vì sao chủ công lại cười?

Tào Bân vừa lo lắng lại vừa tò mò hỏi.

Tào Tháo xua tay, tỏ ý bảo Tào Bân cứ thoải mái một chút:

-Ta cười ta quá khinh thường Viên Bân Sơ thôi!

Lúc này, bên ngoài Tào doanh, Viên Thiệu đã dẫn đại quân xông thẳng tới.

Hắn lệnh cho Văn Sú làm tiên phong, đại tướng Hàn Bồ Tử, Thuần Vu Quỳnh và Nguyên Tiến, Vương Môn làm phó tướng, dẫn theo năm nghìn binh mã tấn công dữ dội vào trung quân của Tào doanh.

Viên Thiệu đích thân dẫn tám ngàn binh mã, để danh tướng Hàn Quỳnh của Hà Bắc bảo vệ trung quân. Đại tướng Chung Liệt và Chung Thân bám sát quân tiên phong xông tới.

Lúc này đây, xem ra Viên Thiệu đang muốn quyết chiến với Tào Tháo.

Quân Viên Thiệu dốc toàn bộ năm mươi tư viên đại tướng ra trận, có thể nói đã xuất ra toàn bộ lực lượng. Tào Tháo thật không ngờ Viên Thiệu lại lén lút tập kích doanh trại mãnh liệt như thế. Trước đây, y đã lệnh cho Nhạc Tiến đóng giữ tiểu doanh để tiện hỗ trợ nhau từ xa nhưng hiện giờ, Nhạc Tiến đã bị Trương Cáp và Cao Lãm áp chế, mạng còn khó giữ được, nói gì đến chuyện cùng hợp sức với Tào Tháo. Điển Vi khoác giáp trụ, lưng đeo cây song thiết kích, một tay nắm trường đao, một tay nắm cây búa lớn dẫn Hồ Bôn quân đến ngoài cửa đại doanh trung quân, sẵn sàng tử chiến với quân Viên Thiệu. Cây trường đao kia là do Tào Cáp đích thân chế tạo cho hắn, một đao này có thể chém xuyên qua ba mươi lớp áo giáp, sắc bén vô cùng. Cây búa lớn kia cũng do Tào Cáp rèn, nặng chừng hơn bốn mươi cân.

Điển Vi chẳng khác nào một con hổ dữ, trường đao và búa lớn đều múa vù vù, máu thịt quân Viên Thiệu bay tứ lung tung.

Gã vừa chém giết, vừa quát lớn:

-Có Ác Lai ở đây, kẻ nào dám đến tìm cái chết thế?

Điển Mãn bám sát bên cạnh Điển Vi, tay nắm đại đao không ngừng chém xuống. Hai người phụ tử cùng kết hợp, ngăn cản bất cứ binh sĩ nào của Viên Thiệu dám đến gần trung quân của Tào Tháo.

Quân sĩ của Viên Thiệu tuy rằng hung bạo nhưng bị hai phụ tử này liều chết chém giết, nhất thời bọn họ cũng khó lọt vào nổi trong cửa trung quân.

Văn Sú nhìn thấy Điển Vi từ xa, tức thì nổi giận.

-Ác Lai đừng vội xông cuồng, để ta đấu với người.

Văn Sú còn chưa dứt lời, ba người Nguyên Tiến, Vương Môn và Hàn Thụ Tử cùng giục ngựa xông lên trước:

-Cần gì đến tướng quân phải nhọc sức, cứ để chúng ta ra tay. Tướng quân chỉ cần xông vào doanh là đủ rồi.

Ba viên đại tướng này tuy không sánh được với tứ đình trụ của Hà Bắc nhưng cũng là mãnh tướng hiếm có của quân Viên Thiệu.

Một đấu một có thể bọn họ không phải đối thủ của Điển Vi nhưng ba người cùng xông lên một lúc thì nhất thời Điển Vi cũng không làm gì nổi. Từ xa, quân Viên Thiệu ồ ạt xông tới. Viên Thiệu dẫn đại quân đã đến bên ngoài doanh trại. Hai huynh đệ Chung Liệt và Chung Thân không nói hai lời, giục ngựa xông lên, cùng ba người Huê Nguyên Tiến hợp đấu với Điển Vi. Năm người này không hề có ý định liều mạng đấu với Điển Vi mà chỉ cốt tìm kẹp gã. Điển Vi liên tục quát lên nhưng vẫn không thể đấu lại cả năm người này, càng lúc càng bức bối.

Văn Sú thúc ngựa xông về phía Điển Mãn, vung đao lên chém.

Hai năm nay Điển Mãn đã tiến bộ không ít nhưng muốn giao chiến với Văn Sú hẳn vẫn còn chưa đủ sức.

Chỉ được hai ba hiệp, Điển Mãn đã đổ mồ hôi hột, thở hồng hộc.

Cùng lúc đó, Viên Thiệu ra lệnh, chỉ bảo kiểm về đại doanh Tào quân ở phía xa, lớn tiếng quát:

-Các huynh đệ, người nào lấy được thủ cấp của Tào tặc sẽ được phong làm vạn hộ hầu, thưởng vạn lạng vàng.

-Giết!

Viên quân như đám gà bị chọc tiếp, điên cuồng xông về đại doanh Tào quân.

Tào Tháo giờ cũng đã mặc giáp, đội mũ, cầm bảo kiếm trong tay, chỉ huy binh mã nghênh chiến.

Gió càng lúc càng lớn!

Tào quân bị Viên quân tấn công dữ dội, dường như không địch lại nổi.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe có người cao giọng quát lớn:

-Chủ công, chuyện lớn không hay rồi. Diên Tân gặp hỏa hoạn, đại doanh của chúng ta bị địch tập kích.

Viên Thiệu nghe mà thất sắc.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại chỉ thấy phía đại doanh Diên Tân, ánh lửa bốc lên ngút trời!

-Gió lớn quá!

Tào Bằng ghì cương ngựa, kéo khăn lên che hơn nửa khuôn mặt, chỉ để hở cặp mắt.

-Cách Diên Tân còn xa lắm không?

-Nhanh đến đó thôi.

Hám Trạch giục ngựa đuổi theo, nói với Tào Bằng.

-Gió lớn như thế, sao chúng ta không tìm nơi nào tránh đi một chút? Nơi này cách Diên Tân không xa lắm, thám báo đôi bên đều nhiều, cần thận một chút vẫn hơn.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gơ tay chỉ một gò đất phía trước mặt.

-Tránh sau ngọn đồi kia một chút cũng được. Phái người tìm hiểu tình hình xem thế nào.

-Được!

Hám Trạch vội vàng xoay người, truyền lệnh của Tào Bằng cho Hạ Hầu Lan.

Phi Mạo thúc ngựa rời khỏi đội ngũ. Tào Bằng dẫn những người khác đến thẳng sườn phía nam gò đất cách đó không xa.

Gò đất kia cách đó ước chừng hơn hai trăm mét.

Nơi này không cao lắm, cao chỉ khoảng hai mươi mét, chắc hẳn do bùn đất sông Hoàng Hà bồi đắp mà thành.

Trong lịch sử, dòng chảy của Hoàng Hà đã đổi hướng vô số lần, khác xa so với đường sông ở hậu thế. Dòng lớn thay đổi, dòng nhỏ thay đổi, dòng chảy vừa vừa cũng có thay đổi.

Sông Hoàng Hà nuôi sống người một phương, nhưng cũng mang đến cho họ vô số tai họa.

Diên Tân đã từng trải qua mấy lần đổi dòng, cho nên trên mặt đất mới xuất hiện đồi núi to nhỏ. Một mặt dốc đứng, một mặt lại thoải thoải. Quân của Tào Bằng đứng dưới sườn đồi phía nam phát hiện ra một rừng cây nhỏ, liền thúc ngựa trốn vào rừng cây, tránh bị cơn cuồng phong quét phải.

Vốn dĩ Tào Tháo lệnh cho Tào Bằng ở Bộc Dương nghỉ ngơi tĩnh dưỡng chứ không lệnh hắn trở về doanh trại.

Nhưng trong thành Bộc Dương có con sâu chuyên đi đục khoét là Từ Công Minh khiến Tào Bằng buộc phải lo lắng, dè chừng. Sau khi được Tào Bằng khuyên bảo, Đặng Phàm đã ở lại huyện Bộc Dương, đảm nhiệm chức tư mã tham quân của Đông quận, có quyền dẫn quân. Thật ra, chức tư mã này của Đặng Phàm chẳng có gì khác với trước đây. Trước đây khi ở Trần quận, y từng làm tư mã cho Tào Hồng, nhưng so ra thì quyền lực của tư mã Đông quận này dường như còn lớn hơn nữa.

Chỉ hai chữ “tham quân” kia thôi đã khiến tầm quan trọng khác đi hẳn rồi.

Ở Trần quận, Đặng Phàm chỉ có nhiệm vụ đốc thúc quân sĩ, nhưng ở Đông quận, y có nhiều quyền hành hơn, tiếng nói lớn hơn, thậm chí có thể tham dự chính vụ.

Sau khi Từ Hoảng có được Đặng Phàm vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Tào Bằng phát hiện người này khi không có việc gì thường chạy đến chỗ hắn ở. Miệng thì nói ngon nói ngọt là đến thăm hắn, nhưng mắt Từ Hoảng lại lén lút dõi theo đám người Cam Ninh. Tào Bằng cảm thấy người này chẳng có ý tốt gì nên không đợi sức khỏe kịp bình phục, hắn đã vội cáo từ Từ Hoảng. Nhưng hắn lại nghe Hám Trạch nói Từ Hoảng đã từng hỏi chuyện Cam Ninh, thật khiến hắn hết sức hoảng hốt.

Người này đúng là không có ý tốt gì mà.

320. Chương 304: Hao Hổ Tái Sinh

-Tân Ất đâu rồi, mau bảo Tân Ất đến đây.

Văn Sú đang định chọc thủng cửa doanh trại Tào quân, vừa nghe thấy mệnh lệnh của Viên Thiệu đã mất hứng, đi tới trước mặt hắn.

-Chủ công, sao lại bảo ta thu binh? Ta đã sắp công phá cửa doanh trại Tào quân, lấy thủ cấp của Tào tặc rồi.

-Tân Ất, chúng ta bị lừa rồi!

Viên Thiệu vừa nói vừa chỉ tay về phía Diên Tân.

Văn Sú nhìn theo hướng tay chỉ của Viên Thiệu, không khỏi thất kinh.

-Lão tặc có mai phục, chúng ta toàn lực xuất kích, trong đại doanh tất phòng không nhà trống. Y định đốt cháy lương thảo, chặt đứt đường lui của chúng ta đấy. Thu binh, lập tức thu binh.

Thu binh?

Văn Sú không khỏi bất mãn, mắt thấy sắp phá được đại doanh của Tào quân, lại phải thu binh đúng lúc này, thực khiến gã không cam lòng.

-Tân Ất nhanh chóc dẫn bộ binh về tiếp viện doanh trại. Ta sẽ đích thân dẫn binh mã đoạn hậu.

Viên Thiệu nói quyết liệt, không cho phép bất cứ kẻ nào có quyền làm trái lệnh.

Văn Sú nuốt nước miếng, bất ngờ quay đầu ngựa lại, lớn tiếng quát:

-Các huynh đệ, theo ta cứu viện doanh trại nhanh.

Vừa nói, Văn Sú vừa dẫn binh mã nhanh chóng lao về phía đại doanh Diên Tân. Nhưng lúc này, quân sĩ của Viên Thiệu đã không còn biết nghe ai nữa, đang đánh thắng, vì sao lại bất ngờ thu binh như thế? Nhưng quân vô hí ngôn, nếu Viên Thiệu đã có lệnh, các quân sĩ hiển nhiên phải lùi lại.

Quân Viên Thiệu đồng loạt rút lui, các tướng quân đang tấn công Điển Mãn cũng đều lùi lại.

Mới vừa rồi Điển Vi bị hơn mười viên đại tướng tấn công, vô cùng vất vả. Quân Viên Thiệu bất ngờ rút lui, hắn mới kịp thở một tí. Nhưng cảm giác bị quần đầu chẳng thú vị chút nào, Điển Vi nổi giận, thúc ngựa đuổi theo, cây búa lớn trong tay ném về phía đối phương.

Người chạy cuối cùng là đại tướng Tiêu Xúc dưới trướng Viên Thiệu.

Vừa nghe có tiếng gió rít lên phía sau, gã vội vàng quay lại, chém ra một đao.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, đại đao bổ trúng cây búa lớn của Điển Vi. Tay Tiêu Xúc run lên, suýt nữa rơi binh khí.

Chỉ trong nháy mắt này, Điển Vi đã thúc ngựa đến trước mặt gã, giơ tay chém một đao xuống. Tiêu Xúc ngã ngựa.

Ngay sau đó, đại đao của Điển Vi lại ném ra, tay hắn vòng ngược ra sau nắm lấy song thiết kích, thúc ngựa đuổi theo đối phương. Cảm giác bị bao vây lúc này khổ sở đến thế nào, giờ có được cơ hội trút giận, sao Điển Vi có thể dễ dàng buông tha cho đối thủ được? Bên kia, Tào Thuần cũng dẫn quân xông ra. Hổ Báo kỵ quát lên, quần áo trong đêm đen. Tào Tháo dẫn binh lao ra khỏi doanh trại. Dù không rõ vì sao Viên Thiệu lùi lại, nhưng y quyết không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này. Cái này gọi là đánh rắn đập đầu. Nếu Viên Thiệu tiếp tục tấn công, đích thật Tào Tháo không thể trả đòn được, nhưng thật không ngờ Viên Thiệu lại thu quân.

-Các huynh đệ theo ta truy kích.

Tào Tháo hét lớn, bảo kiếm lóe lên sắc lạnh dưới ánh lửa.

Khi Văn Sú dẫn quân chạy về tới đại doanh ở Diên Tân, đã thấy đám binh lính trấn giữ đại doanh đang liều mạng dập lửa.

Tào quân không thấy bóng dáng đâu. Nếu không phải có mấy thi thể nằm rải rác trong đại doanh nhắc nhở gã, Văn Sú chắc sẽ nghĩ rằng đám cháy này xảy ra là do bất cẩn, và những người kia chỉ đang đi lấy nước mà thôi. Đại doanh hơi hỗn loạn, một viên đại tướng của quân Viên Thiệu thúc ngựa tới trước mặt Văn Sú.

-Đông Dương, chuyện gì đã xảy ra? Tào quân đâu?

Đông Dương là tự của viên đại tướng này. Hắn vốn tên là Trương Húc, cũng là một mãnh tướng nổi tiếng dưới trướng Viên Thiệu.

Giờ phút này, Trương Húc vô cùng thảm hại. Hắn ngồi trên ngựa, chấp tay, nói:

-Tân Ất tướng quân, vừa rồi một nhóm Tào quân bí mật đánh úp doanh trại ta, may nhờ Thư Thụ tiên sinh sớm phát giác mới không hoảng loạn. Tuy nhiên sau khi xông vào, Tào quân không ham chiến, chỉ đốt hai đống lương thảo rồi phá vòng vây rồi đi rồi.

Chỉ đốt hai đồng lương thảo ư?

Văn Sú ngờ vực, nhìn ánh lửa ngút trời phía hậu doanh.

Trước Húc xấu hổ giải thích:

-Bên cạnh hai đồng lương thảo kia có mấy chục thùng cây trẩu mới được chuyển tới. Lúc cứu hỏa, các huynh đệ không cẩn thận làm đổ đồng cây trẩu đó, nên mới....

Văn Sú thiếu chút nữa đã vung đao chém chết Trương Húc.

Vất vả cả nửa ngày trời, cuối cùng người nhà mình lại gây chuyện.

-Tào quân có bao nhiêu người?

-Không rõ lắm, nhưng tất cả đều là kỵ quân. Còn nữa, viên Tào tướng dẫn đầu khá lợi hại, mặt tướng không phải là đối thủ của hần.

-Khốn khiếp. Vậy khi nào Tào quân bỏ đi?

-Vừa mới đi không lâu!

Trương Húc nói xong liền chỉ tay về hướng đông:

-Bọn họ chạy về hướng đông, nhưng tất cả đều là kỵ quân, giờ chắc đã trốn mất rồi.

Văn Sú không nói gì nữa, thúc ngựa đi.

-Các huynh đệ, theo ta truy kích.

Rất lợi hại ư?

Lợi hại đến mấy cũng có thể sánh được với Điển Vi sao? Lão tử giờ đến Điển Vi còn không sợ, huống hồ chỉ là một tên tướng vô danh của Tào quân.

Lần này, quả thật Văn Sú vô cùng giận dữ! Mất thấy việc lớn sắp thành lại bị một nhóm Tào quân không rõ lai lịch quấy nhiễu, nhưng chuyện khiến gã tức giận nhất chính là cứ tưởng Tào quân phóng hỏa, thật không ngờ lại chính là do người nhà mình bất cẩn mà ra. Gã cũng chẳng thêm trách cứ Trương Húc. Toàn bộ nỗi uất giận đều trút cả lên người đám Tào quân. Trương Húc vốn định ngăn cản Văn Sú, nhưng lại nghĩ đến tính tình gã nên lời đã sắp nói ra lại nín lại. Ai lại không biết Văn Sú là người tính tình nóng nảy?! Lúc trước còn có Nhan Lương xoa dịu gã, giờ Nhan Lương chết, từ trên xuống dưới trong Viên quân, ngoài Viên Thiệu ra, e rằng không còn người nào có thể cản được Văn Sú nữa. Cho dù là Thư Thụ và Hứa Du cũng không thể làm gì được.

Văn Sú lệnh bộ quân ở lại chữa cháy, chỉ dẫn theo năm trăm kỵ quân đuổi theo hướng Trương Húc chỉ.

Sắc trời ngày càng u ám, mây đen che khuất mặt trăng. Tầng mây dày đặc như đang rơi xuống, khiến người cũng thấy áp lực theo.

Gió đã dịu đi nhiều.

Trên tầng mây mơ hồ như xuất hiện những hình dạng giống con ngân xà, lúc mờ lúc tỏ, vô cùng quỷ dị.

Văn Sú đuổi theo hơn mười dặm đường, mơ hồ nhìn thấy phía trước có bóng dáng của đám binh mã.

Gã vội vàng giục ngựa xông lên. Qua ánh sáng từ đuốc của đối phương, Văn Sú liếc mắt đã nhận ra người tới là một trong tứ đình trụ Hà Bắc, Cao Lãm.

-Xương Từ, sao ngươi lại tới đây?

Cao Lãm vội vàng tiến lên, ngồi trên ngựa, chấp tay nói:

-Chúng ta đang tấn công doanh trại Tào quân, chợt nghe chủ công và các tướng lãnh lệnh chúng ta dẫn binh về cứu viện. Tuân Nghĩa lo lắng Tào quân truy kích nên dẫn quân bản bộ đi kiểm tra, lệnh ta dẫn người trở về đại doanh trước. Tân Ất vì sao lại xuất hiện ở đây?

-Tào tặc chết tiệt!

Văn Sú mắng ầm lên một câu, rồi nói qua tình hình cho Cao Lãm biết.

-Kể từ khi Xương Từ đến đây có thấy kẻ nào khả nghi không?

Cao Lãm ngẩn ra, chợt quát to một tiếng:

-Nếu không có Tân Ất nhắc nhở, suýt nữa ta đã quên mất. Trên đường trở về, đúng là ta có gặp một đội nhân mã. Nhưng bởi vì trời tối, vả lại khoảng cách lại xa, ta không thấy rõ cờ hiệu của đối phương lắm. Ước chừng có hơn trăm người, đều là kỵ quân. Ta tưởng là thám báo của chủ công, lại đang lo lắng chạy về cứu viện, nên không chú ý tới. Lẽ nào Tân Ất nói bọn họ sao?

Văn Sú vừa nghe thấy thế, tức thì hưng phấn.

-Đúng vậy, chính là bọn người đó! Bọn họ đi theo hướng nào?

-Dường như là hướng Thập Lý doanh.

Văn Sú vừa nghe thấy thế, tức thì định đuổi theo.

Cao Lãm vội cản lại:

-Tân Ất, liệu có mai phục hay không?

-Mai phục cái chết tiệt gì? Tào tặc nhát gan như thế, sao có thể có mai phục được?

Cao Lãm ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng đúng. Thấy Văn Sú quyết truy kích, y liền lệnh cho thuộc cấp dẫn bộ binh trở về đại doanh, còn y đích thân dẫn năm trăm kỵ quân, hợp binh với Văn Sú. Cả ngàn kỵ binh chạy như điên, tiếng móng ngựa gõ xuống trong đêm đen ù ù như trống trận.

Đoàng!

Một tia sét xé rách trời cao, con ngân xà ẩn trong tầng mây chợt lóe sáng, soi cả một vùng đất sáng rõ. Hai người Văn Sú và Cao Lãm cùng truy kích được ước chừng mười dặm, liền thấy có bóng hình dao động ở phía trước, hình như có người đang di chuyển, mơ hồ như có tiếng chiến mã hí vang đâu đây. Văn Sú tức thì mừng rỡ, sống đao vồ lên xông ngựa. Chiến mã hí dài.

-Xương Từ, chính là bọn họ!

Văn Sú dứt lời, lớn tiếng quát:

-Tào tặc đừng chạy, có Văn Sú đây.

Thập Lý doanh là nơi khi xưa đại tướng Bàng Quyên của Ngụy quốc thời Chiến quốc từng hạ trại. Nghe nói đại doanh của Ngụy quân lúc ấy kéo dài mười dặm, cho nên nơi này mới được gọi là Thập Lý doanh.

Thập Lý doanh, đồi núi nhấp nhô.

Tào quân ở phía trước vừa nghe thấy tiếng quát ầm ầm của Văn Sú, tức thì rối loạn.

Chợt nghe có người la lên:

-Viên quân đuổi theo, đi mau.

Vừa nói, bóng người đó vừa chuyển động, biến mất vào trong đồi núi. Lúc này, Văn Sú sao có thể từ bỏ ý đồ, tha cho đối phương được nữa?

Gã thúc ngựa múa đao, rống lớn:

-Tào tặc đừng chạy, đứng đó cho ta.

Cao Lãm muốn ngăn Văn Sú lại, nhưng vẫn chậm một bước. Y đành phải dẫn theo kỵ quân, bám sát theo sau Văn Sú. Vừa đi vào đất đồi, tầm mắt cũng rõ ràng hơn.

Trong không khí, tràn ngập hơi nước, dự báo cơn giông sắp kéo đến. Chiến mã chạy qua lại càng sốt ruột hơn.

-Người đâu?

Văn Sú ghình ngựa, kinh ngạc hỏi.

Sau khi bọn họ đuổi theo, không ngờ lại chẳng thấy bóng dáng Tào quân đâu.

Cao Lãm chợt cảm thấy có điềm chẳng lành, thúc ngựa tiến lên, nói:

-Tần Ất, giặc cùng đường chớ đuổi nữa. Chúng ta về doanh trại phục lệnh trước đã. Ngày sau sẽ tìm Tào tặc quyết chiến.

Nhìn đồi núi trập trùng, Văn Sú cũng hơi sợ hãi.

Đã là đại tướng đều sẽ đọc một ít binh thư, thông hiểu chút binh pháp. Văn Sú cũng hiểu được nếu tiếp tục truy đuổi không khéo sẽ trúng mai phục. Cao Lãm lại khuyên bảo, khiến gã càng hoảng sợ hơn, liền hạ giọng, nói:

-Vậy thì hôm nay buông tha đám cẩu tặc này.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng tên vang lên.

Hai bên đồi núi chợt xuất hiện vô số ngọn đuốc sáng như sao. Ánh lửa hiện ra khắp nơi ở Thập Lý doanh.

-Văn Sú đừng chạy!

Có người lớn tiếng quát lên.

Từ mặt trái sườn đồi, tiếng la hét vang lên.

Hai đội nhân mã từ chỗ tối xông ra. Trời tối đen như mực, Văn Sú không biết đối phương có bao nhiêu người.

Gã kinh hãi, vội vàng quay đầu ngựa, lớn tiếng nói:

-Xương Từ, có mai phục, chạy mau!

Vừa dứt lời, Viên quân đã bắt đầu náo loạn.

Văn Sú thúc ngựa chạy nhanh, hòng thoát khỏi Thập Lý doanh. Nhưng gã còn chưa kịp đi xa, mới thoát được chừng hai, ba dặm đường, phía trước mặt chợt sáng rực ánh lửa. Một viên đại tướng cười con Chiếu Dạ Bạch chặn lối đi của gã. Người tới mặc bộ chiến bào màu xanh, thân khoác áo giáp Thiên Đường Nghê có hình đầu thú đang há mồm, lưng đeo đai ngọc, đầu đội kim quan tam xoa, tay cầm một cây phượng thiên hạ kích.

Bộ áo choàng ánh lên như nhảy múa dưới ánh lửa.

-Văn Sú chạy đi đâu!

Người này xông đến, quát to, thúc ngựa lao xuống đồi.

Thanh phượng thiên hạ can kích ánh lên lạnh lẽo trong không trung, người như rồng, ngựa như hổ, chỉ chớp mắt đã đến gần Văn Sú.

Văn Sú khiếp sợ!

Gã thất thanh hô lên:

-Lã Bố!

Trong đầu như mê man đi, gã ngây người.

Nhớ năm xưa, Lý Thôi, Quách Dĩ vây khốn Trường An, bức Lã Bố bỏ chạy. Lã Bố dẫn theo vợ con, từng tìm đến nương nhờ Viên Thiệu, còn giúp Viên Thiệu đánh tan Công Tôn Toản. Sau đó, bởi Viên Thiệu vốn e ngại Lã Bố, nên mới sai người giết chết gã trên đường. Chẳng ngờ Lã Bố biết được, dẫn theo tám viên mãnh tướng liều chết thoát khỏi đại doanh Viên quân. Cũng chính lần đó, Văn Sú được tận mắt nhìn thấy sự hung hãn, cuồng mãnh của Lã Bố.

Chẳng phải Lã Bố đã chết rồi sao?

Văn Sú hơi hoảng loạn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại thềm khiếp sợ.

-Tần Ất, cẩn thận!

Cao Lãm ở phía sau lớn tiếng la lên, mới khiến Văn Sú kịp giật mình, gươm đao đỡ đòn.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, thanh phượng thiên hoa kích nặng nề bổ xuống đại đao của Văn Sú. Đao kích chạm nhau, cánh tay của Văn Sú run lên. Đồng thời, gã bắt đầu nghi hoặc, khí lực của Lã Bố này dường như đã kém trước không chỉ một bậc.

“Lã Bố” kia không thềm nhìn đến Văn Sú, xông về phía Cao Lãm.

Ở phía sau hắn, một vị tướng quân mặc giáp màu đen vùng thương đâm thẳng về phía Văn Sú. Long lân dài một trượng hai rít gào, mang theo cương khí mãnh liệt.

Văn Sú vừa đỡ một kích của “Lã Bố”, còn chưa kịp bình tĩnh lại, long lân một trượng hai đã ập tới trước mặt.

Gần như là bản năng, Văn Sú nâng đao hất ra ngoài, khóa đòn của long lân kia. Không đúng, người kia không phải Lã Bố!

Đến lúc này, Văn Sú mới bừng tỉnh.

Gã biết người sử dụng phượng thiên hoa kích kia chẳng những võ nghệ không bằng Lã Bố, mà còn khác Lã Bố rất nhiều. Lã Bố ngồi Xích thổ tê phong thú, còn người kia cưỡi Chiêu Dạ Bạch. Lã Bố hơn ba mươi, sắp bốn mươi tuổi, còn nghe giọng người nọ tuổi chừng không lớn lắm. Chiêu số có vẻ giống nhau, nhưng uy lực lại cách nhau một trời một vực. Nếu như không phải thế thì vừa rồi chắc chắn Văn Sú đã lãnh ít dữ nhiều rồi.

Ngay khoảnh khắc Văn Sú còn đang sững sờ, một vị tiểu tướng nắm cây thương và đám quân sĩ đã xông đến trận địa.

Viên đại tướng mặc giáp đen múa đao, xông đến

-Văn Sú để mạng lại!

Văn Sú không nhịn được, cười sảng sặc:

-Cầu tặc mà cũng dám bắt nạt ta sao?

Qua hai lần giao chiến vừa rồi, Văn Sú có thể cảm nhận được hai vị tướng này của đối phương tuy rằng lợi hại nhưng không đáng lo ngại. Chính vì thế, khi viên tướng thứ ba của Tào quân xông đến, Văn Sú tức thì giở thói ngông cuồng, vùng đao bổ tới đối phương. Một đao quyết chặt lấy thủ cấp địch thủ.

Nào ngờ đâu, song đao giao kích, một tiếng nổ lớn phát ra trên không.

Đại đao của vị tướng này ẩn chứa sức mạnh chết chóc quỷ dị. Nhìn thì tưởng như một đao, nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt khi bổ xuống, đại đao của vị tướng này đã hóa thành hơn mười đao. Đệ nhất đao của Văn Sú tức thì chệch đi, nhanh chóng bị đè xuống. Kỳ diệu nhất là hơn mười đao này gần như bổ cùng một lúc, hết đao này lại đến đao khác. Hơn mười đao cùng chém xuống một lúc, chẳng khác nào nước sông Đại giang ầm ầm cuốn đến. Sau khi một đao cuối cùng tập trung cả hơn mười đao lúc trước giáng xuống, Văn Sú đã cảm thấy không thể chịu nổi nữa.

Răng rắc! Đại đao trong tay gãy làm hai đoạn!

A!

Không ngờ đó lại là bảo đao.

Đao của viên tướng kia sau khi chặt đứt đao của Văn Sú vẫn chưa dừng lại, mà tiếp tục chém xuống dưới.

Văn Sú định tránh né đã không còn kịp nữa. Gã có thể cảm nhận rõ ràng thanh đại đao trong tay vị tướng kia dừng trên giáp trụ trước ngực gã, xé tan áo giáp nhưng vẫn chưa phạm vào người gã. Đao kinh mạnh mẽ bổ dọc người Văn Sú đi xuống. Gã kêu thảm một tiếng, ngã khỏi ngựa. Thân thể gần như đứt lìa, lập tức mất mạng. Máu tươi nháy mắt đã nhuộm mặt đất thành màu đỏ tươi.

Cao Lãm đang giao chiến với hai viên Tào tướng kia.

Xét về thân thủ mà nói, Cao Lãm hơn hai vị Tào tướng kia một chút. Thân là một trong tứ đình trụ của Hà Bắc, hãn và Trương Cáp tuy có võ nghệ cao cường, nhưng vẫn kém xa Nhan Lương và Văn Sứ. Nếu xét về thân thủ mà nói, Trương Cáp đứng bậc siêu quần trong những tướng hạng nhất, nhưng không phải là võ tướng mạnh nhất. Còn Cao Lãm kém hơn Trương Cáp một chút, tức là xếp vào hàng võ tướng nhất hạng tốp đầu. Đối mặt với hai viên Tào tướng, nếu đơn đấu, Cao Lãm cảm chắc thắng lợi, nhưng một đấu hai, y khá vất vả. Nếu không đánh đến trên dưới một trăm hiệp, Cao Lãm muốn thắng được đối phương cũng chẳng dễ dàng gì.

Tiếng hét thảm thiết của Văn Sứ truyền đến tai Cao Lãm, khiến y hoảng sợ.

Y lén liếc nhìn, chỉ thấy thi thể Văn Sứ chìm trong vũng máu trên mặt đất.

Y khiếp sợ, viên Tào tướng sử dụng thanh họa can kích kia bất ngờ giơ tay, ném ra hai quả thiết lưu tinh. Cao Lãm đang sợ mất hồn vía, tai vừa nghe tiếng gió rít, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy thiết lưu tinh ở ngay trước mặt. Y đang định né tránh, chẳng ngờ hai quả thiết lưu tinh lại biến hóa quỷ dị. Quả thiết lưu tinh thứ hai bắn ra sau mà lại đến trước, đập vào quả thiết lưu tinh thứ nhất. Một âm thanh trong trẻo vang lên, Cao Lãm run rẩy, “ba” một tiếng, thiết lưu tinh đã cắm phập vào vai của y. Một đòn này lực đạo vô cùng mạnh mẽ. Cao Lãm dù mặc giáp nhưng cũng bị thiết lưu tinh đánh vỡ cả giáp. Y nghiêng người, té lăn xuống đất.

-Tử U, để gã lại.

Vị tiểu tướng cầm họa can kích lớn tiếng hô.

Viên Tào tướng cầm thanh long lân dài một trượng hai trong tay bỗng dừng lại. Không đợi Cao Lãm kịp đứng lên, long lân đã đập vào sau lưng y, đánh y phun máu tươi, ngất đi. Hai gã Tào binh xông lên, chẳng nói chẳng rằng lôi Cao Lãm đi. Cùng lúc đó, một đội bộ binh từ phía sau đồi xông tới nhịp nhàng, chỉnh tề, cả hai trăm người đi mà như chỉ một người. Nhưng tiếng bước chân hùng mạnh của bọn họ khiến kỵ binh Viên quân phải thất kinh hồn vía. Kỵ binh chạy trốn không hề ít, nhưng vẫn có đến trăm tên kỵ quân bị cản lại. Bên kia, viên Tào tướng đã chém chết Văn Sứ dẫn một đội kỵ quân đứng đối diện với Viên quân như hổ rình mồi.

-Mỗ gia là Bắc quân trung hậu Tào Bằng. Văn Sứ đã chết, Cao Lãm đã bị bắt. Các người còn không mau xuống ngựa đầu hàng sao?

-Đầu hàng sẽ được tha mạng!

Một viên đại tướng lớn tiếng hô, giọng nói của y quanh quẩn trên không khắp vùng đồi này.

Đoàng. Một tia chớp lại lóe lên. Ánh sáng trắng nhòa chiếu rõ cả vùng đồi. Binh sĩ Viên quân nhìn rõ ràng thấy Văn Sứ đang nằm trong đống máu.

Cả hai chủ tướng đều đã bị tiêu diệt rồi sao?

Vậy còn đánh làm gì nữa?

-Chúng ta đầu hàng, chúng ta xin đầu hàng.

Mấy trăm Viên quân đều ồ ạt xuống ngựa. Ngay lập tức, Tào binh xông đến, nắm lấy ngựa và thu lại binh khí của bọn họ.

Ầm ầm ầm!

Mưa to tầm tã!

321. Chương 305: Tin Tức Dọc Đường

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm sét rền vang, mưa xuống như trút.

Trời đổ mưa tầm tã, bao phủ cả đất trời.

Sau khi Viên Thiệu dẫn quân trở về, Tào Tháo chỉ truy kích vài dặm rồi thu binh quay lại doanh trại. Bên ngoài đại doanh Tào quân, thi thể chất chồng thành một ngọn núi nhỏ.

Trận chiến vừa rồi thực quá nguy hiểm.

Nếu không phải Viên Thiệu bất ngờ lui binh, e rằng tổn thất của Tào Tháo sẽ thê thảm và nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhưng cho dù là thế, Tào Tháo cũng đã mất gần ngàn người. Viên Thiệu có lẽ còn tổn thất nhiều hơn, nhưng so ra, Tào Tháo không có được điều kiện như hẳn. Quân Viên Thiệu đóng quân ở Lê Dương có đến hơn hai mươi vạn, đều đã ồ ạt qua sông.

Quân sĩ chết trận, lập tức có quân sĩ khác đến bổ sung.

Còn Tào Tháo thì sao?

Y hùng bá Dự Châu, Thanh Châu, Sung Châu và Từ Châu, nhìn thì địa bàn của đôi bên không cách biệt mấy nhưng thực lực lại chênh lệch nhau rất lớn.

Những vùng đất Tào Tháo chiếm được đều là nơi xảy ra chiến tranh từ thời giặc Hoàng Cân tới nay.

Ngay như Sung Châu và Từ Châu, chứ đừng nói đến các châu khác, kể từ khi Đồng Trác vào kinh đã liên tục xảy ra chiến tranh, người người khiếp hãi.

Hay như Quan Trung chẳng hạn.

Tần Xuyên tám trăm dặm ngày xưa là cách nói của người Quan Trung.

Năm xưa, Lý Thôi, Quách Dĩ giết người bừa bãi ở Quan Trung, khiến dân chúng nơi đây lâm than. Rất nhiều nơi mười nhà có đến chín nhà không người ở. Dân số chiếm mười phần thì chỉ còn nhiều lắm bốn phần. Chưa kể đến Sung Châu, trận đại chiến giữa Tào Tháo và Lã Bố trước đây đã khiến Sung Châu tổn thất vô cùng nặng nề. Thanh Châu từng là nơi giặc Hoàng Cân hoành hành nhiều nhất, nếu không ngờ Tào Tháo dẫn quân tiêu diệt cả trăm vạn quân giặc kia, e rằng Thanh Châu đến giờ vẫn chưa thể hồi phục nguyên khí.

Còn Từ Châu thì sao?

Nơi đó càng không cần phải nói!

Từ năm nguyên niên Hưng Bình tới nay, chiến sự ở Từ Châu chưa từng ngừng lại.

Nếu không có đồn điền ở Hải Tây thì Từ Châu bây giờ e rằng đã chỉ còn toàn lưu dân, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Tình hình của Dự Châu cũng còn đỡ hơn một chút, nhưng không lạc quan cho lắm. Đất đai Tào Tháo chiếm được tuy lớn nhưng trên thực tế, tình cảnh của y cũng không tốt lắm.

Còn Viên Thiệu ở Hà Bắc lại khác xa.

Ký Châu giàu có nhờ thuế ruộng. Sau loạn Hoàng Cân, nơi này vẫn không xảy ra chiến tranh loạn lạc nhiều lắm.

Mặc dù hắc sơn tặc Trương Yển có quy tụ rất nhiều lưu dân, nhưng chung quy lại, tình hình của Viên Thiệu vẫn tốt hơn của Tào Tháo cả trăm lần. U Châu, Tinh Châu đều là đất bản hàn, nổi lên nhờ tinh binh. Sau trận chiến giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản, hai vùng đất này đã dần bình ổn trở lại, thiên tai cũng ít xảy ra ở đây.

Bắc Thanh Châu trong tay Viên Đàm cũng là vùng đất nhiều nhân khẩu nhất Thanh Châu.

Chính vì thế, Viên Thiệu rất mạnh, còn Tào Tháo lại có phần yếu thế hơn. Đồng thời, quanh Viên Thiệu lại không có mấy kẻ thù, còn Tào Tháo bốn mặt giáp địch. Trong tay y cũng có mấy chục vạn binh mã nhưng binh lực lại phân tán quá lớn, cho nên khó có thể khôi phục tổn thất được.

Sau khi Viên Thiệu thoái lui, Tào Tháo liền sai người nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại doanh trại.

-Là người nào giải mối ưu phiền giúp ta?

Tào Tháo đứng ngoài đại trường, nhìn màn mưa phủ kín trời, nghi hoặc hỏi.

Qua miệng của đám tù binh Viên quân, y đã hiểu được đại khái tình hình. Viên Thiệu vốn dĩ đã sẵn sàng tấn công mạnh mẽ vào Tào quân trong đêm, nhưng không biết vì sao đại doanh phía sau lại bất ngờ cháy, cho nên hấn sợ trúng mai phục, lại bị giáp công nên mới vội vàng lùi lại.

Vấn đề là người nào phóng hỏa ở đại doanh Viên quân?

Tào Tháo quay qua nhìn Tuân Du, lại thấy hấn lắc đầu, gượng cười.

Ngẫm lại thì Tuân Du là Tư không tể tử, hiện vẫn ở lại trong doanh. Bản thân hấn cũng không có quyền điều động binh mã, dĩ nhiên cũng không có khả năng phái binh sĩ lên đến đốt đại doanh Viên Thiệu. Quan tướng đóng giữ ở đại doanh lúc ấy đều đang bận ngênh chiến với địch. Nhạc Tiến và Sử Hoán bị đánh đến trả đòn còn chẳng nổi, Hứa Chử đã đi cứu viện Nhạc Tiến, cũng không thể đánh lên đại doanh Viên Thiệu được. Các tướng Tào Thuần và Điển Vi đều đang ở bên cạnh Tào Tháo.

Ngoài những người này ra còn có thể là ai đây?

-Có phái người đi điều tra chưa?

-Đã phái người đi rồi nhưng tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.

Tào Tháo không nhịn được hít một hơi, xoay người quay vào trong đại trường, ngồi xuống.

-Công Đạt, nếu cứ đánh tiếp e rằng sẽ có rắc rối.

Tuân Du tiến lên, châm một chén rượu cho Tào Tháo rồi ra hiệu cho Tào Bân đi ra ngoài.

Tào Bân rất thông minh, tức thì nhanh chân bước ra khỏi đại trường, canh gác bên ngoài.

-Phụng Hiếu và Văn Hòa đã chạy tới Quan Độ. Bá Ninh cũng lãnh binh đi Hồ Lao thay cho Nguyên Nhượng rồi.

-Chủ công, tình hình trước mắt chỉ có thể kiên trì mà thôi.

-Đương nhiên là thế.

Tào Tháo thở dài, hạ giọng nói:

-Sao ta lại không biết thế được. Nhưng vấn đề là các tướng sĩ đều đã mệt rồi.

-Dù có mệt mỗi cũng phải tiếp tục kiên trì.

-Ừ!

Dường như đang tự khích lệ chính mình, Tào Tháo cố sức gật đầu.

Vốn tưởng rằng những gì sắp xếp bao lâu nay của y hấn có thể ngăn cản được Viên Thiệu.

Chẳng ngờ lại mất Bộc Dương, dù sao đó đã đoạt lại được nhưng thực lực của y cũng đã bị bại lộ hoàn toàn. Rất có thể Viên Thiệu vì nhìn ra vấn đề này nên mới bất chấp hậu quả quyết chiến với y. Một lần, hai lần, ba lần. Y còn có thể kiên trì đến bao lâu đây?

-Hay là bảo Tử Liêm đến đây?

Tào Hồng hiện đang trấn giữ ở Dĩnh Xuyên. Tuy rằng Trương Tú đã đầu hàng nhưng Tào Tháo vẫn còn e ngại. Nếu chẳng may người này lại cầu kết với Lưu Biểu, Lưu Biểu lại xuất binh tấn công thì sao? Đương nhiên, Lưu Biểu không có được dũng khí như thế, nhưng vấn đề là mọi chuyện đều có thể xảy ra cả. Giờ Viên Thiệu đang chiếm thế thượng phong, ai dám chắc Lưu Biểu không ra tay? Nếu chẳng may Lưu Biểu có xuất binh mà Trương Tú lại không đủ sức giải quyết, Tào Hồng chính là lá chắn phía tây cho Hứa Đô.

-Chủ công, tuyệt đối không thể được.

Tuân Du vội vàng ngăn cản:

-Tào đô hộ đang ở Dĩnh Xuyên, Trương Tú sẽ không dám hành động bừa bãi. Nhưng nếu Tào đô hộ bỏ đi, e rằng Trương Tú sẽ thay lòng đổi dạ. Giờ binh mã của chủ công đã rải đi khắp nơi, lúc này tốt nhất là không nên vọng động.

-A, ta cũng chỉ nói thế thôi.

Đúng lúc này, bên ngoài đại trường vang lên tiếng bước chân.

Điển Vi ướt sũng người đi vào trong trường, khom người chào Tào Tháo:

-Chủ công, trong doanh đã ổn định lại rồi. Nếu Viên Thiệu dám đến nữa, mỗi nhất định sẽ lấy thủ cấp của hắn.

Có thể thấy được Điển Vi vẫn đang rất tức giận.

Tuy nói gã chém chết ba đại tướng quân của Viên quân nhưng đổi lại là bất cứ ai, cùng lúc bị mười mấy người bao vây, tấn công một hồi lâu đều sẽ cực kỳ tức giận. Cho dù có giết vài người cũng chưa đủ để xả hết cơn giận này của gã. Càng quan trọng hơn là đứa con bảo bối của gã là Điển Mân đã bị thương, đúng là lửa cháy lại đổ thêm dầu.

Tào Tháo cười, khoát tay, ra hiệu cho Điển Vi không cần đa lễ.

-Viên Đức có sao không?

-Ách. Khuyển tử bất tài mới bị người đả thương thôi. Hắn bị Văn Sứ đả thương, không đáng lo ngại lắm, nhưng chờ đến lúc trận chiến này chấm dứt, mặt tướng nhất định phải luyện hắn thật nghiêm, sau này đỡ mất mặt.

Tào Tháo phá lên cười.

-Quân Minh, Viên Đức bại dưới tay Văn Sứ có gì mà mất mặt. Người cần gì phải làm khó hắn?

Đang nói chuyện, chợt nghe Tào Bân ở ngoài đại trường lớn tiếng nói:

-Chủ công, thám mã hồi báo.

-Ồ?

Tào Tháo vội vàng đứng lên, nhanh chân đi tới.

-Có một đội nhân mã đang hướng về phía đại doanh của chúng ta. Nhân số ước chừng hơn ngàn người, có cả bộ binh và kỵ binh. Huynh trưởng đã dẫn người đến nghênh đón, xin chủ công định đoạt.

Hai chữ “Định đoạt” này chính là để nhắc nhở Tào Tháo đề cao cảnh giác.

Tào Tháo nhướng mày, nghi hoặc nhìn Tuân Du.

Y còn chưa kịp ra lệnh gì, chợt nghe Điển Vi cả giận, nói:

-Viên Thiệu còn dám tới chịu chết sao? Chủ công, mặt tướng xin đi lấy thủ cấp của tên giặc kia.

-Khoan đã!

Tào Tháo vội vàng gọi Điển Vi lại.

Nếu chẳng may là nghĩa sĩ đến đây nhờ nương tựa, thấy Điển Vi nóng nảy xông đến, không khéo lại khiến bọn họ bỏ chạy đến đại doanh của Viên Thiệu mất. Bất kể thế nào, không nên để Điển Vi nổi giận giết người là hơn.

-Truyền lệnh xuống, tam quân cảnh giới.

Tào Tháo nói xong, quay vào trong quân trường, gỡ thanh bảo kiếm xuống, nói với Tuân Du và Điển Vi:

-Đi, chúng ta qua xem.

Điển Vi không dám trái lệnh Tào Tháo, tuy rằng trong lòng không thoải mái nhưng vẫn nghe lệnh. Gã sốt ruột dẫn một đội Hồ Bôn quân theo Tào Tháo ra ngoài doanh trại đi dưới cơn mưa to. Bọn họ còn chưa kịp đi đến cửa doanh trại, đã thấy từ bên ngoài một con khoái mã đang tức tốc phi đến.

Thám báo trên lưng ngựa vừa chạy vừa hưng phấn kêu to.

-Chủ công, đại hỷ sự, đại hỷ sự!

Tào Tháo ngẩn ra, dừng chân lại.

Khi thám báo còn cách Tào Tháo hơn mười thước liền vọt vằng nhảy xuống ngựa, lão đảo, suýt té ngã, mặt mày mừng rỡ.

-Chủ công, đại hỷ sự.

322. Chương 306: Lấy Lui Làm Tiến

Tuân Du hỏi:

-Hỷ ở đâu thế?

-Tào trung hầu, Tào trung hầu đến đây.

-Tào trung hầu nào?

Tuân Du ngạc nhiên hỏi.

Nhưng Tào Tháo lại sáng mắt lên, hỏi:

-Người nói là Bắc quân trung hậu Tào Bằng ư?

-Đúng ạ.

-Ồ đồ. Hắn không ở Bộc Dương dưỡng thương, chạy tới bên này làm cái gì?

Tào Tháo tức giận quát lớn, nhưng ai cũng có thể nhận thấy trong lòng y đang cao hứng chết đi được. Bất kể thế nào, lúc này Tào Bằng đến Diên Tân chứng tỏ hắn vô cùng trung thành và tận tâm với Tào Tháo.

Tuân Du cũng mỉm cười, nhưng lại không nén nổi, hỏi:

-Tào trung hầu đến và đại hỷ sự có liên quan gì đến nhau?

Đúng vậy, Tào Bằng tới thì cứ tới chứ sao!

Dẫu hắn có dẫn theo hơn ngàn người thì cũng chẳng có đất dụng võ.

Tên thám báo thở hồng hộc, nói:

-Tử Đan tướng quân vừa rồi xông lên nghênh địch, không ngờ lại là quân sở bộ của Tào trung hầu. Trên đường tới đây, Tào trung hầu đã chém được Văn Sứ, bắt Cao Lãm làm tù binh, hiện đã sắp đến doanh trại rồi. Tử Đan tướng quân lệnh ty chức đến báo tin vui này.

Tào Tháo vừa nghe thấy thế, tức thì ngây người.

Tuân Du nhíu mày, lạnh lùng nói:

-Người đừng nói xằng nói bậy. Tào trung hầu sao có thể chém chết Văn Sứ được?

-Đúng mà. Tào trung hầu thật sự đã giết được Văn Sứ. Ty chức còn tận mắt nhìn thấy thủ cấp của Văn Sứ, còn đại tướng Cao Lãm của Viên quân đang bị hôn mê bất tỉnh, được đám tù binh Viên quân đỡ đến đây. Tào trung hầu thật sự đã giết được Văn Sứ. Chủ công, Tào trung hầu thật sự đã lấy được thủ cấp của Văn Sứ rồi.

Vốn dĩ ban đầu, Tuân Du còn lo lắng Tào Bằng báo công sai, nhưng khi nghe nói đầu Văn Sứ đã bị chặt, y liền tin ngay là sự thực.

Y bất ngờ quay lại, chấp tay vái Tào Tháo vẫn còn đang hồ đồ, chưa dám tin vào tai mình:

-Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công. Đại tướng của Viên Thiệu chết liên tục, sĩ khí ắt sẽ hạ. Tào trung hầu nay lại chém được Văn Sứ, lập được công lớn, thật đáng mừng.

Trong lòng Tuân Du lại thầm cảm thán.

Loáng cái bốn năm đã qua!

Bốn năm trước, cả nhà Tào Bằng đi theo Điển Vi khổ cực tới Hứa Đô.

Tào gia khi đó có thể nói là hai bàn tay trắng. Ngoài Điển Vi ra, bọn họ không biết bất cứ ai, thậm chí không một xu dính túi. Nhưng chỉ trong bốn năm ngắn ngủi, Tào gia đã nổi lên. Tào Cấp nhờ vào thân phận của tông sư tạo đao mà nổi danh trước thế nhân như bây giờ, lại được Tào Tháo trọng dụng, lại hiến được ba món bảo vật giành cho ngựa, càng khiến Tào Tháo yêu thích hơn. Từ đó, Tào Cấp một bước lên giời, con đường quan lộ suôn sẻ.

Còn Đặng Tắc chỉ là một tham quân cụt tay. Nếu không có Tuân Diễn, Tuân Du thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn Đặng Tắc lấy một cái.

Lúc trước, phái Đặng Tắc đi Hải Tây chẳng qua là để dò xét y mà thôi. Nào ngờ Đặng Thúc Tôn lại làm lên chuyện, chẳng những có thể đứng vững ở đó, lại lập được chiến công hiển hách. Ngày này bốn năm trước, Đặng Thúc Tôn là một kẻ nghèo hèn, còn giờ, y đã là đô úy, hưởng ngàn thạch bổng lộc.

Còn Tào Bằng dường như lại càng khiến người khác giật mình hơn.

Nhờ có người này mà Đặng Tắc thành danh, nhờ có người này Tuân Diễn cũng được tiếng.

Một bài Lậu thất minh được thế nhân khen ngợi, khí phách của Tào Bằng vang danh khắp thiên hạ. Trận huyết chiến ở Khúc Dương, hấn bất ngờ tập kích Hạ Bì, lập được chiến công hiển hách. Sau này, vì chuyện gia quyến Lã Bố, Tào Bằng bị trừng phạt. Nhưng chưa được bao lâu, hấn lại dùng bài “Bát bách tự văn” mà nổi danh, bài Hồ Chiêu làm thầy. Bài “Ái liên thuyết” càng khiến thế nhân cảm nhận được khí tiết thanh cao, khác thường của hấn.

Đại án ở Tuy Dương dễ dàng bị phá giải trong tay hấn.

Trận đại hỏa hoạn ở Bạch Mã thiêu chết Nhan Lương, đến Tào Tháo cũng phải luôn miệng tán thưởng.

Giờ, tên tiểu gia hỏa này không ngờ lại giết chết được Văn Sứ, còn bắt Cao Lâm làm tù binh. Hai người kia nào có phải quân vô danh tiểu tốt gì, đều là ái tướng của Viên Thiệu. Trước đây, Văn Sứ đã từng giết bao nhiêu tướng lĩnh của Tào quân rồi? Giờ gã bị Tào Bằng giết chết, chỉ tướng tượng thôi cũng biết được Viên Thiệu sẽ bị đả kích đến cỡ nào.

Khoan đã, sao hấn lại giết Văn Sứ?

Chẳng lẽ...

Tuân Du hít một hơi, chợt thốt:

-Hay là người phóng hỏa đại doanh của Viên Thiệu chính là Tào Hữu Học?

Tào Tháo vốn đã đang xúc động, lại nghe được câu này của Tuân Du, càng thêm ngây ngẩn hơn: “Đúng vậy, thời điểm này, ngoài Tào Bằng ra, còn có ai có thể phóng hỏa đại doanh của Viên quân đây?”

Nghĩ đến đây, Tào Tháo không nhận được, ngửa mặt lên trời cười to.

Cơn mưa tầm tã trút xuống, hạt mưa ủa vào trong miệng Tào Tháo nhưng y không hề bận tâm.

-Là vận lý hầu nhà ta, là vận lý hầu nhà ta!

Tuy đây không phải lần đầu tiên Tào Tháo khen ngợi Tào Bằng như vậy, nhưng lời khen lúc này rõ ràng chứng tỏ y đã hoàn toàn thừa nhận hấn.

Điển Vi đứng sau lưng Tào Tháo, cũng không tin nổi, liên tục lắc đầu.

Lúc trước, người thiếu niên cứu mạng gã ở Uyển thành nhìn tướng chừng yếu đuối, mỏng manh, thể mà chớp mắt đã trưởng thành đến thế này rồi sao?

Gã và Văn Sú đã từng giao chiến với nhau, dĩ nhiên gã biết Văn Sú lợi hại thế nào. Đến Điển Mãn cũng khá hung hãn nhưng vẫn bị Văn Sú đánh cho không có sức trả đòn.

Bốn năm trước, chính gã đã dẫn Tào Bằng đi vào Hứa Đô.

Khi đó, Điển Mãn có thể giết chết Tào Bằng trong giây lát, còn hiện tại...

Điển Vi không khỏi cảm thán, thấp giọng nói:

-Ông trời quả đã ưu ái A Phúc và chủ công rồi.

Tào Tháo cười tít mắt. Những lời này của Điển Vi y vui sướng nhận lấy. A Phúc quả là người mang đến phúc khí cho ta.

-Mau theo ta ra ngoài đón.

Tào Tháo hít sâu một hơi, ổn định tâm tình.

Mới vừa rồi y thật quá phóng túng, quá đặc ý, vênh váo rồi.

Tuân Du và Điển Vi bám sát sau Tào Tháo. Lúc này, đại doanh Tào quân đều đã xông xao lên. Rất nhiều võ tướng đều ra ngoài, đi đến cửa doanh trại.

Bọn họ nghe nói cháu của chủ công đã chém chết Văn Sú!

Rất nhiều người chưa từng gặp Tào Bằng, mới chỉ nghe tên của hắn. Thật ra, trước khi phóng hỏa thiêu rụi Bạch Mã, mặc dù Tào Bằng nổi tiếng nhưng không được mọi người coi trọng lắm. Dù sao, khi đó, hắn chẳng qua chỉ là một Bắc quân trung hậu, trong tay không có binh, không có tướng, sao có thể được coi trọng đây?!

Còn hiện tại...

Tào Bằng đã bước lên con đường quan lộ thênh thang, tiền đồ tươi sáng!

Xa xa, tiếng vó ngựa vang lên.

Một đội nhân mã chạy như bay trong mưa to gió lớn. Viên tướng ngồi trên lưng ngựa đội khôi giáp, uy phong凛凛.

Khuôn mặt vẫn còn nét con trẻ nhưng lại rất chín chắn, điềm đạm. Viên tiểu tướng vừa đến ngoài cửa doanh trại liền ghì mình chiến mã, nhảy xuống ngựa.

Chỉ thấy hắn nhanh chân bước đến trước mặt Tào Tháo, quỳ một gối xuống, nói:

-Mặt tướng Tào Bằng đã trở về!

-A Phúc, có khỏe không?

Tào Tháo hỏi, lời nói đầy vẻ ân cần, thân thiết.

Tào Bằng có thể cảm nhận thấy sự thân thiết này của Tào Tháo hoàn toàn không phải giả bộ, mà xuất phát từ tận đáy lòng. Ở hậu thế, vẫn luôn có người nói Tào Tháo là kẻ tiểu nhân dối trá. Nhưng thực tế, Tào Tháo rất yêu thương những người cùng tộc và tâm phúc của y, tình cảm đều xuất phát từ nội tâm. Nếu cẩn thận suy ngẫm, lại thấy chuyện đó dường như rất bình thường. Người không phải người nhà của ta, lại không thật lòng làm việc cho ta, vì sao ta lại phải chân thành đối đãi với người?

Nếu đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, Tào Tháo hoàn toàn không làm gì sai.

Đêm xuân lạnh lẽo.

Mưa rào trút xuống khiến nhiệt độ càng giảm xuống, lạnh hơn.

Tào Tháo lệnh cho Tào Bằng thay một bộ đồ khô ráo, rồi kéo hắn ngồi trong đại trường nói chuyện phiếm.

Khi được hỏi đến chuyện chém chết Văn Sú, Tào Bằng cười nói:

-Văn Sú không phải do diệt nhi giết. Người giết gã là đại tướng bên cạnh diệt nhi, Cam Ninh - Cam Hưng Bá.

-Chính là tùy tùng của Hoàng tiểu thư kia sao?

-Đúng vậy.

Lúc trước, Cam Ninh đi theo Tào Bằng là vì có Hoàng Nguyệt Anh.

Tuy hiện tại gã vẫn đi theo Tào Bằng nhưng hầu hết mọi người vẫn cho rằng Cam Ninh là gia tướng của Hoàng Nguyệt Anh.

Tào Tháo mừng rỡ, liên tục gật đầu, tỏ ý tán thưởng.

-Sau khi trận chiến này kết thúc, hãy để Cam Ninh nhập sĩ (làm quan) đi.

Y nheo mắt, nhìn Tào Bằng.

Y muốn thông qua cách này để kiểm tra phản ứng của Tào Bằng xem sao.

Dù sao, Cam Ninh vẫn đi theo Tào Bằng, để gã nhập sĩ cũng đồng nghĩa với chuyện để gã rời khỏi Tào Bằng.

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

-Diệt nhi đang định nói với thế phụ chuyện này. Hưng Bá có đại tài, chẳng những võ nghệ cao cường, còn có khả năng hùng cứ một phương. Chỉ có điều, trước đây, gã chưa lập được công danh gì, nên diệt nhi vốn không tiện mở miệng. Hiện giờ gã đã chém chết được Văn Sú, xin thế phụ hãy ban thưởng cho tiền đồ của gã.

-Chẳng lẽ ngươi không hối hận sao?

-Hối hận?

Tào Tháo cười nói:

-Nếu Cam Ninh giỏi như ngươi nói, sớm muộn gì gã cũng vượt trên ngươi.

-Vì quốc gia tiến cử hiền tài vốn là bổn phận của diệt nhi. Hơn nữa, Cam Ninh vốn đã vượt hơn diệt nhi, nếu thế phụ trọng dụng gã, chẳng phải là muốn nói mất nhìn người của diệt nhi không tởm sao? Ha ha, sao diệt nhi phải hối hận đây? Nói thật, diệt nhi vẫn cảm thấy để Cam Ninh ở bên cạnh đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Tào Tháo nheo mắt, mỉm cười, gật đầu.

-Ngoài ra, trận đại chiến lần này, Hạ Hầu Lan cũng lập kỳ công. Khi còn ở Bạch Mã, Tử U đã theo diệt nhi ẩn núp trong thành, phóng hỏa đốt thành. Vừa rồi, ở Thập Lý doanh, cũng chính Tử U đã bắt Cao Lãm. Người này vốn là tiểu tướng dưới trướng thế phụ, lúc trước chỉ vì một câu nói đùa mà đi theo diệt nhi cho đến tận giờ. Mấy năm nay, Tử U trung thành và tận tâm với diệt nhi, lập hạ rất nhiều công lao. Chính vì thế, diệt nhi cả gan thỉnh cầu thế phụ cho Tử U trở về trong quân. Có ý ở bên cạnh thế phụ càng tốt hơn là ở bên cạnh diệt nhi.

-Được, được, được!

Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to:

-Nếu những người bên cạnh ta đều có thể giống như A Phúc người thì ta còn lo gì thiên hạ không thái bình nữa. Nhưng Cam Ninh cũng được, Hạ Hầu Lan cũng thế, bọn họ tạm thời cứ ở bên cạnh người là hơn. Ban thưởng thì được, chỉ có điều, hiện giờ chiến sự còn chưa kết thúc, người vẫn cần có người bên cạnh để dùng nữa. Trước đây, Văn Sú đã từng chém giết nhiều đại tướng bên ta, khiến lòng quân không yên. Giờ người mang thủ cấp của Văn Sú trở về, cũng có thể san sẻ mối ưu sầu của ta. Không biết A Phúc người có nguyện ý không?

-Nguyện nghe theo sự sai phái của thế phụ.

-Thế này đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ tuyên bố phong cho người làm kiểm nghiệm giáo úy, tạm thời dẫn một đội binh mã đóng ở mặt tây nam Toan Tảo, cạnh Âm Câu. Thế nào?

Âm Câu còn gọi là Âm Câu Thủy.

Tào Bằng nghe thấy thế, chấp tay tuân lệnh, nói:

-Diệt nhi tuân lệnh.

Tào Tháo tức thì tươi cười:

-Cam Ninh và Hạ Hầu Lan cứ để làm dưới trướng người đi. Nhưng có chuyện này, ta muốn nói rõ với người, chức kiểm nghiệm giáo úy này chỉ là tạm thời mà thôi. Còn công lao của người, cứ chờ đến khi chiến sự chấm dứt, chúng ta trở về hứa đồ, để Văn Nhượng lo chuyện phong thưởng đi.

Chỉ là tạm thời thôi! Nhưng Tào Bằng không vì thế mà thất vọng, ngược lại hắn còn cao hứng hơn.

Hiện tại, hắn là Bắc quân trung hậu, hưởng sáu trăm thạch bổng lộc. Còn chức kiểm nghiệm giáo úy ít nhất cũng phải đến ngàn thạch bổng lộc. Nếu hắn được làm kiểm nghiệm giáo úy, chứng tỏ sau khi trận đại chiến này kết thúc, chức vụ của hắn sẽ không dưới ngàn thạch. Mười bảy tuổi đã nhận được bổng lộc cả ngàn thạch, chức vị này chắc chắn không hề nhỏ. Đương nhiên, nếu so với Tôn Quyền mười bốn tuổi đã được phong là phụng nghĩa giáo úy, hưởng hai ngàn thạch bổng lộc thì chẳng đáng gì, nhưng Tôn Quyền dù sao cũng là huynh đệ của Tôn Sách, người ta còn là Ngô hầu. Luận về tuổi tác, Tào Bằng chẳng kém người này là bao nhưng đã được phong hầu. Chính vì thế, chuyện này đúng là đáng để hắn vui mừng.

Tào Bằng vui vẻ chấp thuận.

Tào Chân là con nuôi của Tào Tháo, từ nhỏ đã theo bên cạnh Tào Tháo. Hiện giờ, hắn ở Hồ Báo kỵ, đảm nhiệm chức tư mã, cũng chỉ hưởng sáu trăm thạch. Tào Hưu lớn tuổi hơn Tào Bằng, được gọi là “thiên lý mã nhà ta”, nhưng cũng chỉ hưởng sáu trăm thạch mà thôi. Cho nên, Tào Bằng có thể được hưởng một ngàn thạch bổng lộc đã là chuyện hiếm có trong quân Tào Tháo rồi.

-Vậy người sớm đi nghỉ đi một chút. Có lẽ bọn họ đã thu xếp nơi nghỉ ngơi cho người ổn thỏa rồi. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ giao trọng trách cho người.

-Vâng!

Tào Bằng đứng dậy, thi lễ, khom người lui ra.

Tào Tháo ngồi trên giường, mỉm cười.

Hài tử này cũng là người biết nặng nhẹ, hiểu được đạo lý lấy lui làm tiến. Dù ta vẫn nói “Ta thà phụ người chứ không để người phụ ta” nhưng người đối với ta trung thành và tận tâm như thế, lẽ nào ta lại làm khó dễ người. Ha ha, A Phức có được nhân lực như thế, tương lai nhất định có đất dụng võ.

-Văn Chất.

-Vâng!

-Bảo Quốc Nhượng đến đây.

-Vâng.

Tào Bán lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Chợt nghe Tào Tháo gọi giật hắn lại:

-Cao Xương Từ tỉnh lại chưa? Nếu tỉnh rồi thì dẫn gã qua đây.

-Tuân lệnh.

Tào Tháo đứng lên, đi vòng quanh đại trướng một lần, rồi trở về phản ngồi.

Y cầm một quyển sách, đang định đọc thì nghe bên ngoài trướng vải có người nói:

-Tư không gọi Dự có việc gì vậy?

-A, Quốc Nhượng mau vào đây.

Tào Tháo nghe được giọng nói kia liền tươi cười, vội vàng gọi người ngoài trưởng vải đi vào.

Từ bên ngoài đại tướng, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đi vào. Người này cao chừng bảy thước bảy tấc, mặt hoa da phấn, răng trắng môi hồng. Đôi mắt người này sáng lấp lánh như sao mai buổi sớm. Từng cử chỉ hành động đều bất phàm.

Người thanh niên mặc áo xanh, thông thả đi vào, chấp tay thi lễ.

Tào Tháo vội vàng ra hiệu không cần đa lễ, hòa nhã nói:

-Quốc Nhượng, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ người.

-Xin Tư không phân phó.

-Người có biết Tào Bằng, cháu ta không?

Người thanh niên ngẩng ra, chợt cười nói:

-Cho dù trước đây không biết nhưng qua chuyện đêm nay, Dự cũng đã nghe nói đến hần rồi. Đại danh Tào Bát Bách tiếng tăm lừng lẫy, Dự sớm đã nghe qua. Trước chỉ nghĩ hần giỏi văn, không ngờ lại có bản lĩnh như thế, chém Nhan Lương, giết Văn Sứ, bắt Cao Lãm. Hà Bắc tứ đình trụ đã mất ba người hoàn toàn nhờ công của Tào Bát Bách, sao Dự có thể không biết được?

-Ha ha, là ta buột miệng hỏi thế thôi.

Trong lòng Tào Tháo không khỏi đắc ý.

Nhìn thấy chưa, Tào gia nhà ta cũng có người tài ba. Chợt, y ngừng cười, nghiêm mặt, nói:

-Quốc Nhượng, ta gọi người đến đây là có một chuyện muốn nhờ. Ngày mai, ta sẽ lệnh cho Hữu Học làm kiểm nghiệm giáo úy, trú quân ở Độc Đình Âm Câu. Hần làm việc rất điềm tĩnh, ta rất yên tâm. Nhưng tuổi của hần còn nhỏ, ta e khó tránh khỏi chuyện đắc ý, quên mất bốn phận. Cho nên, ta lệnh cho người làm thừa sự, quân mưu của Duyên Lệnh quân, trợ giúp hần một tay. Người có bằng lòng không?

Người thanh niên nghe thấy thế, liền chấp tay nói:

-Nguyện theo sự sắp đặt của Tư không.

-Được rồi, vậy người chuẩn bị một chút đi. Ngày mai, ta sẽ lệnh cho Trọng Khang dẫn người đi gặp hần.

-Vâng!

Người thanh niên chấp tay tuân lệnh, rời khỏi đại tướng trung quân.

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đầm đầm trán, mệt mỏi.

Y không còn trẻ nữa rồi!

Năm nay, Tào Tháo bốn mươi bốn tuổi. Sau một đêm chém giết, rồi lại phải xử lý một loạt các chuyện mừng, y khó tránh khỏi cảm giác mệt nhọc.

Y đứng lên, vừa định ra ngoài, chợt nghe Tào Bàn nói ngoài đại tướng:

-Chủ công, Cao Lãm được đưa tới rồi.

Tào Tháo nghe thấy thế, tức thì mừng rỡ, chân vội bước ra ngoài đại tướng, chỉ thấy Cao Lãm đang bị dây thừng trói chặt, đứng trước tướng.

-Sao có thể vô lễ với Cao tướng quân như thế?

Tào Tháo nhanh bước lên hai bước, lạnh lùng nói:

-Còn không mau cởi trói cho tướng quân sao?

Có lẽ Viên Thiệu vẫn còn chưa hiểu rõ sự tình.

Rõ ràng hắn đang chiếm thế thượng phong, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thảm bại.

A, thật ra không thể nói là thảm bại, mà phải nói là có tổn thất. Ít nhất, khi Viên Thiệu trở lại đại doanh, hắn vẫn cho rằng như vậy.

Biết được Văn Sứ đuổi theo quân địch, Viên Thiệu không hề lo lắng.

Sau lại nghe quân sĩ Cao Lãm phái về nói gã và Văn Sứ đang truy kích, Viên Thiệu càng yên tâm hơn.

Chuyện đầu tiên hắn phải xử lý là tàn cục trước mắt.

Quách Đồ nói:

-Chủ công, trận chiến tối nay Tào tặc thật quá may mắn. Không biết từ đâu lại xuất hiện một đội binh mã đến quấy nhiễu nữa.

Viên Thiệu nhẹ nhàng gạt đầu, đồng ý.

Quách Đồ nói không sai chút nào, tối nay Tào Tháo quả thật quá may mắn.

Nếu lúc ấy, đại doanh phát hỏa muộn hơn, đợi đến khi có mưa to gió lớn thì dù có người tập kích doanh trại ta cũng không có tác dụng gì lắm. Mà khi đó, Viên Thiệu cũng đã công phá được đại doanh của Tào Tháo, nói không chừng đã bắt sống được y rồi cũng nên. Chính vì thế, chuyện hôm nay thật đúng là ý trời.

Lẽ nào lão thiên không muốn ta giải quyết Tào Tháo hôm nay sao?

Viên Thiệu không khỏi buồn bực trong lòng.

Hắn đảo mắt nhìn mọi người trong đại trướng, thấy Thư Thụ mặt mày trầm ngâm, không nói năng gì.

Viên Thiệu nghĩ nghĩ, nói:

-Thư tiên sinh, vì sao không nói gì?

Thư Thụ sững sốt, đứng ra nói:

-Chủ công, chuyện tốt hôm nay chưa thành có lẽ là do ông trời muốn nhắc chúng ta không thể dùng một trận chiến mà thắng Tào tặc được. Theo Thụ thấy, chủ công nên tìm cách đứng vững ở Hà Nam trước đã. Thật ra, Toan Tảo không đáng bận tâm lắm, mà nên nghĩ đến Bộc Dương trước.

-Bộc Dương ư?

-Lấy Bộc Dương để bình định Duyện Châu. Một khi chúng ta có được Duyện Châu, Tào tặc ắt sẽ sa sút tinh thần. Khi đó, chủ công có thể nghĩ ra cách để chiêu hàng Tang Phách, rồi dẫn quân xuống phía nam, thẳng về Hứa Đô. Tào Tháo dù có bản lĩnh lớn đến đâu chẳng nữa cũng chỉ có thể bó tay mà thôi.

-Không thể được!

Quách Đồ thấy Viên Thiệu vừa lay động, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Hừ, nếu Viên Thiệu tiếp nhận ý kiến của Thư Thụ, chẳng phải nói hành động đánh úp Tào quân do ta bày ra là chuyện vô ích sao?

Quách Đồ nói:

-Chủ công, trận chiến tối nay dù chưa thành công, nhưng nội tình của Tào tặc đã lộ rõ cả rồi. Sao chủ công phải bỏ gần tìm xa làm gì? Tào tặc ở ngay trước mắt, chỉ cần phá được đại doanh của Tào tặc thì thiên hạ nhất định có được dễ như trở bàn tay, là may mắn của sinh linh. Nếu nói như Thư tiên sinh, chỉ e trận chiến này, một hai năm cũng chưa thể chấm dứt nổi. Đã như thế, ta cũng chẳng thể tới nổi Hứa Đô.

Thư Thụ nghe thấy thế liền nổi giận.

-Công Tắc, người nói đến thẳng Hứa Đô, có thể một trận công thành, vậy ta hỏi người làm thế nào để công thành? Tào Tháo kia nào có phải đứa trẻ ba tuổi. Y chắc chắn sẽ tìm cách đối phó với chủ công. Nếu tấn công Bộc Dương, quần hùng trong thiên hạ nghe được tin ắt sẽ ra tay hành động. Nhưng nếu thẳng đến

Hứa Đô, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, quần hùng ắt sẽ lặng lẽ theo dõi tình thế, không chịu ra tay, e rằng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

-Tào Tháo không phải đứa trẻ ba tuổi, chẳng nhẽ chủ công là người thường sao? Chủ công xuất thân cao quý, dưới trướng có cả triệu tinh binh. Nếu chủ công tập trung lực lượng, Tào Tháo sao có thể chống đỡ nổi? Theo ta thấy, chỉ sợ Thư tiên sinh có ý đồ riêng thôi.

-Quách Đồi, người...

323. Chương 307: Rút Lui Khỏi Diên Tân

Viên Thiệu nghe hai người này tranh cãi mà thấy đau đầu.

-Thư tiên sinh, Công Tắc, các người im cả đi.

Thư Thụ và Quách Đồi giờ mới ngậm miệng lại. Nhưng hai người này chẳng khác nào hai con gà chọi, cắn túc lẫn nhau, không ai chịu cúi đầu trước đối phương.

Viên Thiệu thở dài, đang định mở miệng nói.

Chợt nghe viên tiểu giáo bên ngoài trướng vải báo cáo:

-Chủ công, chuyện lớn không hay rồi!

-Có chuyện gì mà hoảng hốt thế?

-Theo tin mới nhận được, tướng quân Văn Sứ, tướng quân Văn Sứ đã...

Viên Thiệu giật mình, run rẩy, quát lớn:

-Tân Ất làm sao?

-Văn Sứ tướng quân gặp mai phục ở Thập Lý doanh, bị Tào quân giết rồi.

-A a a!

Viên Thiệu thấy trời đất như quay cuồng, choáng váng đầu óc.

-Người nói lại xem nào?

-Văn Sứ tướng quân bị Tào quân giết chết. Cao Lỗ tướng quân cũng bị Tào quân bắt rồi.

-A a a!

Viên Thiệu ngồi thụp xuống, ngây ra như phỗng, một hồi lâu không nói nổi câu gì.

Mọi người trong trướng thấy thế mà sợ hãi. Cả đám người cùng đồng thanh gọi “Chủ công, chủ công mau tỉnh lại”. Cũng có người ấn huyệt nhân trung ở giữa mũi và miệng, vất vả hồi lâu mới thấy Viên Thiệu tỉnh lại. Hắn lòng đau như cắt, đứng dậy, lớn tiếng quát hỏi:

-Là người nào giết Tân Ất?

-Chuyện này không rõ lắm.

-Không rõ lắm, không rõ lắm, không rõ lắm...

Viên Thiệu nổi trận lôi đình, giơ chân đạp bay án thư trước mặt, tay nắm lấy bảo kiếm:

-Chuyện này các người còn không rõ lắm thì ta nuôi các người làm gì?

Nói xong, Viên Thiệu giơ tay vung kiếm. Một kiếm chém chết tên quân tốt xuống đất.

-Lập tức điểm binh mã, ta muốn tái chiến với Tào tặc.

-Chủ công xin hãy suy nghĩ kỹ!

Quách Đồi cũng hoảng sợ, vội bước lên trước ngăn cản:

-Chủ công, tối nay mưa to, Tào tặc vừa đánh lén, ắt đã có sự chuẩn bị. Hơn nữa, bằng vào khả năng của Tân Ất tướng quân, lẽ nào lại có thể do người bình thường giết sao? Nếu chẳng may Tào tặc có mai phục, vậy chẳng khác nào chúng ta đã chui đầu vào rọ sao? Theo Đồ thấy, đợi đến sau khi trời sáng, chủ công mới điểm binh mã, quyết một trận tử chiến với Tào tặc. Để xem lúc đó Tào tặc còn chiêu gì nữa đây?!

Viên Thiệu cuối cùng đã bình tĩnh lại.

Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Văn Sú bị giết, hấn đứng ngồi không yên.

Nhan Lương và Văn Sú đều là ái tướng của hấn, chẳng khác nào hai bàn tay của hấn cả. Giờ, hai bàn tay đã mất, cánh tay đau đớn sao có thể chịu thấu đây?

-Ngày mai, ngày mai, ta thế sẽ lấy đầu Tào tặc.

Viên Thiệu nắm chặt hai bàn tay lại, nhất thời ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Ngày mười chín tháng một năm Kiến An thứ năm, đại quân của Viên Thiệu vượt sông Hoàng Hà, chuẩn bị quyết chiến với Tào Tháo.

Gần như cùng lúc đó, Lưu Bị dẫn tàn binh bại tướng đến quận Đông Hải. Bất ngờ, thái thú Xương Hi của quận Đông Hải khởi binh tạo phản ở Giáp huyện.

Chiến sự hết sức rối ren!

.....

Mưa xuân kéo dài, u ám.

Đặng Tắc đứng trên hành lang, nhìn mưa chảy từ nóc nhà xuống, cau mày, vừa lo lắng vừa nôn nóng, bất an.

Thái thú Đông Hải Xương Hi tạo phản, khiến Đặng Tắc phải trì hoãn thời gian rời khỏi Hải Tây.

Thứ sử Từ Châu lại nhờ y tới Hạ Bi, giúp đỡ, bảo chuyển tới Hứa Đô của y nên hoãn một thời gian nữa đã.

Ngay cả Đặng Chi cũng cho rằng Đặng Tắc không nên rời khỏi vào lúc này. Hấn đưa ra rất nhiều lý do đây đủ, nói Đông Hải tiếp giáp Hải Tây, Xương Hi tập trung mấy vạn dân, nghênh đón Lưu Bị đến. Lúc đó, Hải Tây ắt sẽ bị uy hiếp lớn. Đặng Tắc thật không nên rời khỏi lúc này.

Dù sao, Đặng Tắc làm việc ở Hải Tây đã bốn năm, danh vọng không phải tầm thường.

Phần lớn dân chúng địa phương đều muốn giữ y ở lại. Nếu lúc này, y rời khỏi Hải Tây, tất sẽ khiến lòng dân bất an.

Đặng Chi còn nói:

-Hải Tây vốn là Hải Tây của huynh. Bốn năm làm ăn, giờ có chuyện lại không ra tay giúp đỡ, đó là đạo lý gì? Huynh ở Hải Tây còn có trời cao biển rộng, còn có rất nhiều đất đai. Nếu huynh trở về Hứa Đô, e rằng huynh khó có cái gì để làm thôi.

Lời này của Đặng Chi nói hơi quá.

Nhưng không thể phủ nhận, Đặng Tắc hơi dao động.

Hải Tây là do y một tay xây dựng, phát triển cho đến giờ, đã tiêu tốn của y bao nhiêu tâm huyết.

Mặc dù là để Bộ Chất tiếp chương, Đặng Tắc cũng có phần luyến tiếc, không nỡ bỏ. Hơn nữa, y ở Hải Tây chẳng khác nào vua một mối, ngay đến Thứ sử Từ Cầu cũng phải nể mặt y vài phần. Nếu rời khỏi Hải Tây, trở về Hứa Đô, giữa bao nhiêu viên quan lại, ai sẽ để ý y đây? Ở ngoài bốn năm, Đặng Tắc đã không còn là viên tham quân cụt tay luôn làm việc cẩn trọng như đi trên băng mỏng khi mới tới Hứa Đô lúc xưa nữa. Ở Hải Tây, y đã trải qua rất nhiều sự việc, cũng có những chuyện rất sáng khoái. Ước vọng năm xưa chỉ mong trở thành một viên đình úy nên cứ chậm rãi chịu đựng, bồi đắp kinh nghiệm, chờ được đề bạt giờ đã sớm bị y vứt bỏ từ lâu.

Đi hay là không đi?

Đặng Tắc có hơi do dự.

-Lão gia, Bộc Dương tiên sinh tới rồi.

-A, mau mời.

Đặng Tắc nghe thấy thế, vội vàng mở miệng.

Tuy nói Bộc Dương Khải giờ đã không còn giữ chức Y Lô trưởng nhưng ở Hải Tây, y vẫn là nhân vật đứng thứ hai sau Đặng Tắc.

Quan trọng nhất là Bộc Dương Khải vẫn là tâm phúc của Đặng Tắc.

Không lâu sau, Bộc Dương Khải xuất hiện dưới mưa.

-Thúc Tôn, người tìm ta sao?

-Tiên sinh mau tới đây. Hôm nay mưa phùn thế này, thời tiết thật mát mẻ. Ta mới có chút rượu ngon, đang định mời tiên sinh thưởng thức.

Đặng Tắc nhanh chân tiến lên, đón Bộc Dương Khải.

Bộc Dương Khải cười nói:

-Ta cũng đang có tâm sự muốn nói với Thúc Tôn.

-Ồ, thật trùng hợp. Vậy chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện đi.

Hai người đi dọc theo hành lang uốn lượn, xuyên qua trung các, đi vào hậu viện.

Một đình nghỉ mát nho nhỏ, đứng giữa không gian xanh nhạt, mưa bụi miên man chẳng khác nào một lớp lụa mỏng manh bao phủ lấy khu vườn.

Hai người ngồi xuống đình, Hồ Ban dẫn theo gia nhân mang thức ăn lên, hâm nóng rượu trên lư.

Hồ Ban xua tay, ra hiệu gia nhân lui xuống.

Rồi sau đó, lão ngồi bên cạnh lư, chăm chú hâm rượu.

-Chớp mắt đã hơn ba năm rồi.

Bộc Dương Khải chợt mở miệng, nói:

-Lúc trước, ta đã nản lòng thoái chí, mới nghe theo lời Thúc Tôn, cùng nhau đi đến nơi hoang vu này. Giờ, biên hoang đã thành viên minh châu của Đông Hải. Hải Tây lại có nhiều triển vọng sáng sủa. Ta từng nghĩ cả đời này cứ mãi như thế, nào ngờ còn có lúc về nhà.

Triều đình truyền chiếu lệnh, lệnh Bộc Dương Khải trở về Hứa Đô, đảm nhiệm chức tiến sĩ thái học ngũ kinh.

Đặng Tắc hồi hộp, trong lòng thâm xúc động.

-Khải công, Tắc có được như ngày hôm nay cũng là nhờ có sự giúp đỡ rất nhiều của tiên sinh, xin kính tiên sinh một chén.

Bộc Dương Khải vui vẻ nhận lấy.

Hai người uống chén tiếp theo. Bộc Dương Khải nói:

-Thúc Tôn hình như đang có tâm sự?

-A, nào có đâu.

-Ha ha, ta giao du với Thúc Tôn đã hơn ba năm. Trong lòng người có việc, ta cũng có thể đoán ra phần nào. Thật ra, hôm nay ta đến cũng là có lời nhờ vả của người khác, muốn đến giải bày với Thúc Tôn.

Đặng Tắc ngắt ra:

-Ai nhờ tiên sinh?

-Y lô trưởng Công Miêu. Trước khi ta đi, hấn từng nói với ta hy vọng Thúc Tôn người ở lại.

Hai gò má của Đặng Tắc giật giật, y ngẩng đầu nhìn Bộc Dương Khải.

-Mấy ngày nữa, Tử Sơn sẽ đến Hải Tây. Đến lúc đó, Thúc Tôn định làm thế nào?

-Chuyện này...

-Ta biết tâm ý của Thúc Tôn, Lưu Bị làm loạn ở Đông Hải. Thúc Tôn muốn nhân cơ hội này ở lại. Nhưng người chớ có quên Tử Sơn là do A Phúc tiến cử.

-Ta biết.

Đặng Tắc cúi đầu, không biết nên nói như thế nào.

Bộc Dương Khải nhấp một ngụm rượu, thở dài một hơi:

-Công Miêu cho rằng Thúc Tôn người nên ở lại. Nhưng ta không nghĩ như vậy. Ta đọc sách cả đời, bản tính có phần ngang bướng, nhưng không phải là người không hiểu rõ thời cuộc. Thúc Tôn người ở lại, có thể làm được gì đây? Nói không dễ nghe gì thì là Hải Tây đã phát triển đến giờ đã gần mức cực hạn rồi. Nếu năm sau Hoài Nam cũng thi hành đồn điền, vị thế của Hải Tây ắt sẽ giảm xuống. Đương nhiên, Thúc Tôn người là đồn điền đô úy, có thể tiếp tục quản lý việc đồn điền ở Hoài Nam. Nhưng vấn đề là, Thúc Tôn, ta hỏi người một câu, người cảm thấy so với Lã Bố, người có thể mạnh hơn không?

Đặng Tắc giật mình, nhìn Bộc Dương Khải.

-Khải công nói thế là có ý gì?

-Đúng vậy, Hải Tây là do một tay người thúc đẩy đồn điền, lại một tay người xây dựng mà ra. Nhưng người là người khai hoang, chứ không phải vua một cõi. Cho dù người có thống trị Hải Tây thì cũng phải dưới quyền của triều đình. Triều đình lệnh người rời khỏi đây, người không muốn đi, thế có phải không trung thành không? Thúc Tôn, nếu người cảm thấy bản thân lợi hại hơn Lã Bố thì cứ ở lại, cũng không có gì đáng lo cả.

Cuộc nói chuyện này rất nặng nề.

Đặng Tắc cắn môi, nắm chặt chén đồng trong tay.

Cứ cho là ta lợi hại hơn Lã Bố thì sao? Lã Bố chẳng phải đã chết trong tay Tào tư không sao?

-Ta biết tâm sự của Công Miêu luôn cho rằng Hải Tây là của Đặng thị. Ta cũng biết Công Miêu vẫn mời người trở lại làm tộc nhân ở Cức Dương. Hai năm nay, người họ Đặng đến Hải Tây đã có đến nghìn người chưa? Bản thân người tự hiểu rõ. Trong nha đường, trong công phòng, mười người thì có ba người họ Đặng, nhìn thì tưởng như hùng mạnh, nhưng thực tế thì... Thúc Tôn, ta hỏi người. Lão Chu có theo người hay không? Đầu Hồ có nghe lệnh người hay không? Phan Văn Khuê có nguyện ý giao mạng cho người không? Phùng Siêu có đồng ý để người phát triển dòng họ Đặng thị rầm rộ như thế không? Lúc bình thường, bọn họ sẽ nghe lời người. Nhưng nếu trong lòng người có suy nghĩ mờ ám, người cứ xem thử xem bọn họ có đáp ứng người không. Ta biết người muốn chấn hưng gia tộc. Nhưng vấn đề là bây giờ người còn chưa có năng lực và vốn. Người xem A Phúc xem, hấn đã là tộc nhân của Tào công thì thế nào? Không phải hấn luôn nghe theo mệnh lệnh của Tào Công sao, y bảo hấn làm gì, hấn tuyệt đối không do dự nửa điểm. Bởi vì hấn hiểu rõ tình thế hơn người. Người muốn ở lại vậy còn thế tử của người, hài tử của người nên làm sao bây giờ? Người thực sự nghĩ rằng người Hải Tây sẽ một lòng với người sao?

-Ta...

-Đặng thị ở Cức Dương là chuyện của Đặng thị ở Cức Dương. Giờ người đã thoát ly khỏi Đặng thị ở Cức Dương, cần gì phải lưu luyến mãi không rời như thế? Công Miêu mưu trí dù giỏi đến đâu, nhưng tâm tư lại hơi sâu xa quá. Tâm tư sâu xa quá không phải là chuyện tốt. Đặc biệt khi người đó làm tâm phúc của người, khi người khuất mắt, ắt sẽ có lúc mang họa mất đầu.

-Vậy ta trở về.

-Không, giờ người không nên trở về.

-A?

-Ta thấy thật ra giờ người không thích hợp trở về Hứa Đô, mà nên đi Hạ Bi, giúp đỡ Từ Cầu. So về chính sự, Tử Sơn không thua kém gì người, thậm chí còn mạnh hơn. Nhưng y vẫn theo lời A Phúc ở lại Hoài Nam, chuyện này còn chưa biết thế nào. Lần này, ba mươi bảy huyện của Đông Hải tạo phản, Tử Sơn dù có năng lực ứng phó, nhất thời cũng khó làm gì được. Nếu người buông tay rời đi, lại ngại có người phiến lòng. Còn Công Miêu rất có thể sẽ nhân cơ hội đó làm khó Tử Sơn, đến lúc đó, người gặp phiền phức cũng lại là người thôi.

-Vậy ta nên làm thế nào mới phải?

-Đi Hạ Bi, bàn mưu tính kế giúp Từ Cầu. Còn loạn ở quận Đông Hải, người có thể truyền đạt suy nghĩ của người qua miệng Từ Cầu. Như thế, dù Công Miêu có bất mãn cũng không dám trái lệnh. Còn Tử Sơn cũng có thể ung dung sắp xếp. Đợi đến khi y thu xếp ổn định rồi, Công Miêu dù có bất mãn cũng không còn cách nào khác cả.

Đặng Tắc trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng gật đầu.

-Tiên sinh, nếu cứ như vậy, Công Miêu liệu...

Bộc Dương Khải uống một ngụm rượu, trầm giọng nói:

-Công Miêu tài hoa hơn người không sai, nhưng tâm tư quá nặng. Thật ra ta cảm thấy để y ở lại bên cạnh để rèn luyện cũng tốt. Có tâm tư không phải là chuyện xấu, chỉ sợ là tâm tư có nhưng lại để mất nơi khác mà thôi.

Đặng Tắc trầm mặc.

Bộc Dương Khải nói một hồi khiến y như bị dội một gáo nước lạnh.

Bộc Dương Khải nói Đặng Chi sao?

Chưa chắc.

Chỉ sợ là y đang nhắc nhở Đặng Tắc mà thôi.

Đặng Tắc quan cao chức trọng hơn Bộc Dương Khải, nhưng có một số vấn đề, Bộc Dương Khải lại thấu đáo hơn Đặng Tắc.

Hai năm nay, tâm tư Đặng Tắc đã lớn lên nhiều, suy tính cũng khác đi nhiều. Thậm chí có đôi lúc, y còn có ý muốn tranh đấu với Tào Bằng. Rất nhiều người đều đang nói thành tựu Đặng Tắc có được ngày hôm nay đều là nhờ vào Tào Bằng, ngay cả rất nhiều chức vị trọng yếu ở Hải Tây đều là do người của Tào Bằng nắm giữ. Nói cách khác, Đặng Tắc được Tào Bằng để lại cho vốn liếng ban đầu mà phát triển. Chưa kể danh vọng của Tào Bằng ngày càng lớn, khiến Đặng Tắc sinh lòng đố kỵ. Một khi đã như vậy, khó tránh khỏi chuyện các quan viên ủy nhiệm ở Hải Tây nhìn ra sự thay đổi trong lòng Đặng Tắc. Những người lúc trước Tào Bằng để lại dần bất hòa với Đặng Tắc, y cũng dần giao việc cho con cháu Đặng thị.

Bộc Dương Khải vẫn luôn muốn nói với Đặng Tắc nhưng khôn nổi lại không có cơ hội.

Lần này, nhân cơ hội chuyển chức, y mới nói rõ ràng mọi chuyện một lần.

Người đừng nên nghĩ đến chuyện tranh giành với huynh đệ người làm gì. Nói thật ra, huynh đệ của người vốn không để mắt đến chuyện đó, hấn và người đi hai con đường khác nhau.

Mưa đã ngừng rơi.

Đặng Tắc vẫn ngồi yên trong đình.

Bộc Dương Khải rời đi lúc nào, y không nhớ rõ lắm, trong lòng chợt thấy mất mát rất nhiều thứ.

Có lẽ y thực sự nên rời khỏi Hải Tây.

Hải Tây tuy phát triển khá tốt, nhưng dù sao cũng là một vùng lớn. Bản thân y cứ canh giữ nơi này, tự cho mình là trác tuyệt, nhưng thực tế thì sao? Nhớ ngày đó, Quách Gia giúp y là hy vọng y có thể từng trải thêm một chút. Nhưng về sau này, Đặng Tắc dường như đã quên mất chuyện đó.

-Hồ Ban, gần đây ta đã thực sự thay đổi rồi sao?

Hồ Ban hạ giọng nói:

-Lão gia, ngài đã rất lâu rồi không viết thư cho phu nhân.

-A?

Đặng Tắc ngẩng đầu:

-Thật vậy sao?

-Từ năm ngoái, sau khi phu nhân đi, ngài đã viết ba phong thư, sau đó không viết nữa. Phu nhân gửi thư, ngài cũng không hồi đáp.

Trong lòng Đặng Tắc chợt ngập tràn cảm giác áy náy.

Y hít sâu một hơi, chua xót.

Hóa ra ta đã thật sự thay đổi rồi.

Nhớ năm xưa, Tào Nam và y đồng cam cộng khổ, lặng lẽ chịu đựng bao nhiêu ủy khuất. Khi rời khỏi Hứa Đô, Đặng Tắc thường xuyên nhớ thê nhi, nhưng một năm nay, số lần y nhớ tới thê nhi rõ ràng ít đi rất nhiều. E rằng Tào Nam cũng không nói cho ai biết, nếu không A Phúc sớm đã gửi thư trách cứ y rồi. Cẩn thận suy ngẫm lại, Đặng Tắc cảm thấy Bộc Dương Khải nói không hề sai: Y thực sự chưa từng không chế được Hải Tây.

Tuần binh của Hải Tây do Phùng Siêu quản lý.

Hương dũng của Hải Tây do Chu Thương chỉ huy.

Phan Chương là người do Tào Bằng thu nhận; Vương Mãi là huynh đệ của Tào Bằng.

Người ta nói Đặng Tắc xây dựng nên Hải Tây ngày hôm nay, chẳng bằng nói Tào Bằng đã một tay xây dựng nên cơ sở kiên cố cho y.

Ngẫm lại thì nếu y trở mặt với Tào Bằng, những người dưới trướng y này sẽ không chút do dự mà rời bỏ y. Nhưng trước đây, Đặng Tắc chưa từng cảm thấy thế. Y vẫn luôn nghĩ rằng chính y đã tạo ra Hải Tây ngày hôm nay, giờ nghĩ lại mới thấy không phải là như thế.

Khu chợ phát đạt nhất Hải Tây là do Tào Bằng một tay tổ chức.

Thanh danh của Tào Bằng ở đây ngày càng vang dội, mà ở Trung Nguyên cũng càng lúc càng lớn. Trước đây, kim thị hành thủ Hoàng Chính từ Tuy Dương đến còn khen ngợi, đánh giá Tào Bằng rất cao. Khi đó, Đặng Tắc không nghe vào một câu nào, chỉ mê đắm trong cái thế giới nhỏ nhỏ của y.

Không được, nếu ta tiếp tục ở lại chỗ này, càng lúc ta sẽ càng kém xa A Phúc.

Ta là tỷ phu của hắn, sao có thể thua kém hắn được?

Trở về Hứa Đô, chỉ có trở về Hứa Đô, ta mới có thể tiến xa hơn được...

-Hồ Ban, thu dọn hành lý đi. Đợi Tử Sơn đến, chúng ta sẽ đi Hạ Bi.

Hồ Ban nghe thấy thế, tức thì mỉm cười.

-Nô tài sẽ sắp xếp ngay.

Hải Tây quá nhỏ, quá nhỏ bé rồi...

Ngày hai mươi ba tháng giêng năm Kiến An thứ năm, Bộ chất đảm nhiệm chức đô úy Hải Tây.

Sau khi Đặng Tắc rời bỏ chức vụ chưa trở về Hứa Đô ngay mà dẫn theo nô bộc và gia thần đến thẳng Hạ Bi.

Sau khi bí mật bàn bạc với Từ Cầu, hắn tạm thời phong Đặng Tắc làm tòng sự Từ Châu, cũng sai người tấu lên triều đình, thông báo tình hình hiện tại.

Ngày hai mươi lăm, Lưu Bị nổi dậy ở Đàm huyện, dùng hịch văn Trần Lâm làm truyền đi khắp Đông Hải, kết hợp từ xa với Viên Thiệu.

Đồng thời, Lưu Bị lại lệnh cho con nuôi của Lã Bố là Lã Cát là huyện trưởng Cù huyện, trấn thủ ở huyện này, uy hiếp Y Lô. Ngay khi Lã Cát vừa rời Đàm Huyện, Chu Thương liền dẫn thủy quân, xuất phát từ Úc Châu sơn, đổ bộ đến Cù Sơn. Y Lô trưởng Đặng Chi lãnh binh xuất kích, chiếm lấy Cù huyện.

Bất ngờ, kỵ binh đô úy Phan Chương xuất kích. Ngày hai mươi bảy, y phục kích Lã Cát ở Vũ Sơn, toàn thắng.

Ngày hai mươi tám, Hạ Hầu Uyên và Lã Càn xuất binh từ Thái Sơn và Lang Gia, đánh vào quận Đông Hải. Đồng thời, Tang Phách cũng truyền tin, lệnh Xương Hi đầu hàng.

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến Tào Bằng.

Hắn lại càng không biết rằng Đặng Tắc ở Hải Tây xảy ra đủ chuyện.

Ngay sau hôm giết Văn Sú, bắt được Cao Lãm, Tào Bằng liền phụng lệnh đi đến Độc Đình, tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ nơi này.

Cam Ninh đảm nhiệm chức hành quân tư mã, cùng chức tham mưu trưởng. Hám Trách lo việc chính sự, Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu cùng đảm nhiệm chức thụ quân tư mã, dẫn bộ binh và kỵ binh. Kiểm nghiệm giáo úy có năm tư mã, các tướng dẫn dắt bốn trăm người. Tào Bằng còn chưa nhậm chức, các thuộc hạ của hắn đã tạm thời đầy đủ cả. Đồng thời, hộ tống Tào Bằng đi nhậm chức còn một người thanh niên tên là Điền Dự, đảm nhận chức trung thừa nữa.

Đúng ngày Tào Bằng nhậm chức, Viên Thiệu phát động tấn công Tào Tháo.

Chỉ có điều, lúc này, Tào Tháo đã có sự chuẩn bị, lệnh Nhạc Tiến bọc hậu, bố trí trận cực kỳ chặt chẽ, khiến Viên Thiệu không thể tấn công nổi.

Nhưng chưa đầy hai ngày, Tào Tháo liền bỏ đại doanh, lui tới Toan Tảo, phòng ngự.

Chiến sự đôi bên lại rơi vào thế giằng co, nhất thời khó phân thắng bại. Tào Bằng giờ đã không thể giúp Tào Tháo được nữa. Dù hắn biết rõ kết cục trận chiến này cuối cùng vẫn là Tào Tháo giành toàn thắng nhưng chiến sự đã đến giờ, hắn cũng không thể giúp được.

Huống hồ gì trong tay hắn hiện còn có chuyện quan trọng phải nhanh chóng giải quyết.

324. Chương 308: Rút Lui Khỏi Diên Tân

Âm Câu Độc Đình.

Cái tên này vì sao nghe lại cảm giác kỳ quái đến thế?

Âm Câu?

Không biết là người nào nghĩ ra cái tên quỷ dị như vậy. Có lẽ bởi Âm Câu cùng âm với Hoàng Hà, cho nên mới gọi tên như thế chẳng?

Dù sao Tào Bằng cũng không thích nơi này lắm.

Nơi Tào Bằng đóng quân tên là Độc Đình.

Phía tây nam Toan Tảo, dòng Âm Câu và Tế thủy giao với nhau tại đây, tạo thành hình chữ thập.

Bởi vậy hướng đông nam, qua Tế thủy chính là huyện Phong Khâu. Vượt qua Độc Đình là có thể tới thẳng Trung Mưu, cũng chính là chiến trường Quan Độ.

Lúc này, nhân mã bản bộ của Hứa Đô đang khua chiêng gióng trống rùm beng ở Quan Độ.

Vì thế, Tuân Úc thậm chí còn an bài cả Quách Gia, Giả Hủ và Trình Dục ở Quan Độ, chính là để chờ đến thời khắc quyết chiến với Viên Thiệu.

Nói chung, Tào Bàng có thể hiểu được mệnh lệnh của Tào Tháo khi giao cho hắn đóng quân ở Độc Đình. Thật ra, y muốn đem đường lui của quân mình giao cho Tào Bàng.

Đây vừa là sự tín nhiệm, đồng thời cũng là áp lực. Ít nhất trong mắt Tào Bàng, áp lực khi đóng quân ở Độc Đình xem ra còn lớn hơn nhiều so với khi ở Bạch Mã. Một khi Độc Đình xảy ra chuyện, chẳng như hơn vạn quân tinh nhuệ đóng ở Toan Tảo đi đời, mà ngay đến Tào Tháo cũng gặp nguy hiểm. Chính vì thế, Độc Đình này chẳng những nhất định phải bảo vệ, mà còn phải bảo vệ thật tốt, phòng thủ không được phép có chút sai sót nào.

-Quốc Nhượng, Độc Đình hiện có bao nhiêu binh mã?

Điền Dự tức thì trả lời:

-Bốn bộ, tổng cộng tám trăm người.

-Chỉ có tám trăm người?

Tào Bàng hơi giật mình, ngạc nhiên nhìn Điền Dự:

-Không phải là bốn bộ nhân mã sao?

Theo quy định quân đội Đông Hán, về cơ bản, được tính theo bội số hai và năm. Như đã từng nói, đơn vị nhỏ nhất của quân Hán là ngũ, một ngũ là năm người, hai ngũ là mười người, năm ngũ cũng chính là năm mươi người, tạo thành một đội nhân mã. Rồi sau đó, hai đội tạo thành một truân, có truân trưởng, còn gọi là đô bá. Người làm truân trưởng về cơ bản được tính như quan quân chính thức, so với đội soái cao hơn một cấp.

Trên đô bá là khúc trưởng.

Hai truân thành một khúc, khúc trưởng được gọi là quân hầu; hai khúc thành một bộ, một bộ có bốn trăm người, đứng đầu có tư mã quân.

Căn cứ theo sự khác nhau giữa quân ở biên ải và kinh đô cùng quân các vùng lân cận, số người ở mỗi bộ cũng khác nhau. Ví như biên quân, một bộ khoảng chừng tám trăm đến một ngàn người, còn quân ở kinh đô và các vùng lân cận mỗi bộ nhiều lắm cũng chỉ là bốn trăm người. Thường thì năm bộ lập thành một doanh, do kiểm nghiệm giáo úy hoặc giáo úy thống lĩnh.

Dựa theo cách tính toán này, một doanh trại của biên quân có từ bốn ngàn đến năm ngàn người.

Vũ khí và trang bị của quân ở kinh đô và các vùng lân cận rất tốt lại đầy đủ, hơn xa biên quân. Cho nên quân số một doanh nhiều cũng chỉ đến hai ngàn người. Còn nói về sức chiến đấu, đúng là khó có thể nói ai hơn ai kém. Biên quân hàng năm tác chiến ở chiến trường khốc liệt, còn quân thủ vệ ở kinh đô và các vùng lân cận lại được huấn luyện rất chu toàn.

Chẳng qua hiện giờ, tình hình chưa thể biết được bên nào lợi hại hơn.

Tào Bàng nghe Điền Dự nói, chợt thốt lên:

-Là binh mã Bắc quân sao?

Điền Dự lắc đầu:

-Là biên quân.

Biên quân hiện giờ chính là hương dũng của quận bình.

Tào Bàng nhíu mày:

-Sao lại thế này?

Điền Dự cười khỏ, nói:

-Hương dũng này vốn là binh mã Tuấn Nghi thuộc quyền quản lý của tướng quân Diệu Tài. Nhưng sau tướng quân Diệu Tài bị điều đi, bọn họ quy về Quảng Xương Đình Hầu. Mới gần đây thôi, chủ công đoạt lại được Bộc Dương, vẫn còn chưa đến Toan Tảo. Quảng Xương Đình Hầu tạm thời dẫn binh sĩ của Trần

Lưu, mấy lần giao phong với Viên quân. Kết quả...Ngài cũng biết Văn Sứ kia không phải người tầm thường. Mấy lần giao phong, Quảng Xương Đình Hầu chịu tổn thất không nhỏ. Giáo úy của binh mã trong doanh này tên là Trần Trĩ, đã bị Văn Sứ chém chết. Bộ đội sở thuộc tan tác, sau này khi thu nạp lại chỉ còn có nhiều người vậy thôi.

Hóa ra là một đội quân bại trận.

Chẳng trách khi Điền Dực nhắc tới đội binh mã này lại cứ ấp a ấp úng.

Trên thực tế, trong tay Tào Tháo ngoài Bắc quân ngũ giáo, hai quân Hồ Bôn và Vô Vệ, và Hồ Báo kỵ ra, binh mã cơ bản vốn được hình thành từ quân binh hương dã. Những người này sức chiến đấu khó có thể nói lợi hại đến đâu, nhưng một khi bị tan tác, tức khắc sẽ có rất nhiều đào binh.

Nói như vậy, chỉ cần lâm trận chiến đấu, nhân mã tổn thất một hồi, ắt quân sẽ tan tác.

Nếu chủ tướng chết trận, vậy chẳng tránh khỏi hiện tượng đào binh. Những người này sau khi chạy trốn khỏi chiến trường, rất nhiều người sẽ không dám trở về đơn vị nữa. Hoặc là đầu hàng, hoặc là trở thành giặc cỏ, dù sao cũng khó có thể nói được tung tích chính xác của bọn họ. Những năm cuối Đông Hán, việc điều tra nhân khẩu rất khó tiến hành. Giặc cỏ các nơi càng giết lại càng thấy nhiều, thật ra đám giặc cỏ ấy chính từ quan quân mà ra.

Tám trăm quân tốt.

Nói cách khác, binh tướng Tuấn Nghi chỉ còn lại hai phần binh lực.

Tào Bằng quay đầu lại, nhìn đám binh mã bản bộ đi theo hần, không khỏi cười khổ.

Lần này, hần đến Độc Đình, dẫn theo tất cả sáu trăm người.

Một bộ kỵ quân với hai trăm người, một bộ bộ quân bốn trăm người. Một nửa trong số đó là cấp dưới của hần từ trước, còn lại là những người do Tào Tháo điều động từ ba trăm võ tốt tinh nhuệ mà thành. Cho dù có cộng thêm tám trăm tàn quân ở Độc Đình này cũng chưa đủ một doanh.

-Chỉ có tám trăm người này, sao còn phải chia làm bốn bộ làm gì?

Điền Dực cười khổ, nói:

-Tư mã quân của cả bốn bộ đều còn đó, đều có nhân mã riêng. Bộ nhiều nhất có hơn ba trăm người, bộ ít nhất còn chưa đến trăm người. Vấn đề là ai cũng không chịu cúi đầu, tạm thời đành phải để nguyên theo quân sở bộ ban đầu. Tư Không vẫn muốn thu lại đám bại binh này, nhưng vì Viên quân bức bách quá, nên vẫn chưa hành động được.

Tào Bằng đã hiểu được nguyên do đại khái.

Đều đã là tư mã quân, cho dù không có bộ khúc, bọn họ cũng không muốn bị người khác chiếm đoạt mất vị thế.

Bị chiếm đoạt đồng nghĩa với việc địa vị của bản thân bị giảm sút. Kết quả là bốn tư mã quân ai cũng không chịu cúi đầu, cứ thế giằng co ở đây.

E rằng đám tàn binh cùng rơi vào cảnh này không ít.

Nhưng bởi vì Tào Tháo không rảnh tay lúc nào, cho nên tạm thời vẫn để bọn họ như thế.

Tào Tháo phái hần đến chính là vì hy vọng Tào Bằng có thể thu nạp đám bại binh này. Y không cần hần xung phong ra trận, chỉ cần cứ ở lại phía sau, đảm bảo đường lui cho y. Độc Đình có một cây cầu nổi (phù kiều) dài hơn sáu mươi mét, chính là đường lui của Tào quân.

Từ thời Hán tới nay, cầu đường phát triển rất nhanh.

Loại cầu phổ biến nhất ở thời Đông Hán này chính là sử dụng đá xây cầu, loại cầu này được gọi là bá kiều ở Trường An.

Có điều, năm Hán Quang Vũ Đế, cũng chính là năm công nguyên 34, ở Nghi Đô và Nghi Xương xuất hiện một loại cầu nổi trên mặt sông. Cây cầu nổi này, còn gọi là phù kiều. Phù kiều ở Độc Đình về cơ bản được xây dựng theo dạng cầu của Nghi Đô, một lúc có thể cho hai chiếc xe ngựa chạy qua.

Tào Bằng ghim cương ngựa, tay chỉ về mảnh rừng thưa phía trước:

-Quốc Nhượng, chúng ta nghỉ một chút đi.

Toan Tảo cách Độc Đình không xa, chỉ cần mất chừng hai canh giờ đã đến nơi.

Tào Bằng bất ngờ dừng lại, rõ ràng là sau khi nghe về tình hình ở Độc Đình, đã có một vài ý tưởng gì đó, muốn dừng lại thảo luận.

Diên Dự đại khái có thể hiểu được suy nghĩ của Tào Bằng, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Binh mã nghỉ ngơi và hồi sức ngay bên ven đường. Đám người Tào Bằng sau khi vào rừng thưa liền tìm khoảng đất trống ngồi xuống.

-Quốc Nhượng, còn tình hình gì nữa, người nói nốt ra xem.

Diên Dự thân là quân mưu lược của Tư không, đương nhiên vô cùng hiểu biết về tình hình nơi đây. Gần như tất cả quân tình, chiến báo đều đã qua tay y xử lý. Tào Bằng hỏi y thực là hỏi đúng người.

Ngẫm nghĩ một chút, Diên Dự nghiêm mặt nói:

-Trong bốn bộ tư mã quân này, thế lực lớn nhất chính là Thư Cường.

-Thư Cường?

-Người này là tộc nhân Thư thị ở Trần Lưu. Thúc phụ của người này là Thư Thiệu, phụ lãnh trưởng dưới trướng Viên Thuật. Quân bản bộ phần lớn đều là con cháu Thư thị, cho nên hết sức ngang ngược, kiêu ngạo. Khi tướng quân Diêu Tài còn ở đây, cũng từng khen người này võ nghệ không tầm thường, cho nên... Dưới tay gã dù không có đến hai trăm người nhưng đồng lòng nhất trí. Thường thì Thư Cường nói một câu, trong doanh không ai dám cãi lại. Nếu có chút phản kháng, ắt sẽ bị đánh. Nhạc tướng quân cũng vì thấy người này quá ngang ngược, kiêu ngạo nên mới không chịu nhận, sợ có người này trong quân sẽ hỏng cả quân kỷ.

Lại vẫn là con cháu nhà thế gia sao?

Tào Bằng gãi gãi đầu, vẻ mặt hơi khó coi.

E rằng cứ động đến bọn con cháu thế gia này, rất dễ dàng gặp phải tai họa a.

-Còn gì nữa?

-Ngô Ban ở Trần Lưu, tự là Nguyên Hùng, binh mã trong tay nhiều nhất, gần ba trăm người. Người này nổi danh hào hiệp, tuổi tác không lớn, thân thủ lại nhanh nhẹn, dũng mãnh. Hắn cũng là con cháu của một đại tộc ở Trần Lưu. Sau khi Trần Trĩ bị giết, quân bản bộ của hắn chịu ít tổn thất nhất, binh mã gần như vẫn còn đầy đủ nhất. Nhưng Ngô Ban lại không thích nhiều lời, hầu hết đều trầm lặng. Thư Cường dù ngang ngược, kiêu ngạo, nhưng cũng không dám trêu chọc Ngô Ban. Chính vì thế, chỉ cần làm Ngô Ban phải cúi đầu, giáo úy đã có thể không chế được Độc Đình rồi.

325. Chương 309: Rút Lui Khỏi Diên Tân

Cũng như vậy, vị đại tướng bậc nhất của Thục quốc, Mã Trung (Hồ Đốc) đã lập công lớn trong việc dẫn binh ra khỏi Kỳ Sơn của Gia Cát Lượng, cũng được Lưu Bị hết lời khen ngợi. Sau khi đàm đạo với Hồ Đốc, gã còn cho rằng nước Thục không thiếu hiền tài. Chuyện này cũng đủ chứng minh, khả năng nhìn người của Gia Cát Lượng chênh lệch rất nhiều so với Lưu Bị.

Tào Bằng không biết rằng trong lịch sử, Diên Dự này đích thật là một nhân vật rất nổi tiếng.

Người này vẫn sống đến năm Gia Bình thứ hai, cũng chính là năm Công Nguyên thứ 252. Y làm tới chức thái trung đại phu, hưởng thọ tám mươi hai tuổi, nổi tiếng là danh thần của Tào Ngụy thời ấy.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến sự coi trọng của Tào Bằng đối với Điền Dự.

-Từ U!

-Ừ?

-Nếu đã như vậy, sau này, người cũng nên tiếp xúc một chút với Điền Dự.

-Được!

Tào Bằng biết Điền Dự không thể nào sẽ như Hám Trạch đến giúp đỡ hắn.

Y đã từng làm việc dưới trướng Lưu Bị, Công Tôn Toản và Tào Tháo, giờ lại làm quân mưu dục ở phủ Tư Không, địa vị không hề tầm thường. Muốn một người như thế thuần phục mình rõ ràng rất khó khăn. Nhưng Tào Bằng vẫn có thể kéo gần quan hệ với y. Nếu Hạ Hầu Lan và Điền Dự đều từng ở dưới trướng Công Tôn Toản, như vậy giữa bọn họ có thể có tiếng nói chung. Tào Bằng tin rằng Điền Dự sẽ không lờ đi, coi như không biết ý tốt của hắn.

Đời sau vẫn có câu nói: Thêm bạn bè là thêm một con đường.

Tào Bằng biết bản thân ở dưới trướng Tào Tháo, còn phải đi một con đường rất dài. Nếu có thể kết thêm một người bạn tài ba, ngày sau ắt sẽ có thêm một cánh tay đắc lực.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, đội ngũ lần nữa lại xuất phát.

Buổi chiều tối hôm đó, Tào Bằng đến Âm Câu Độc Đình, xa xa đã thấy một binh doanh điêu tàn, hơi đổ nát đứng cô tịch dưới ánh tà dương.

-Binh mã nào đó?

Khi Tào Bằng dẫn bộ khoái đến thân binh doanh, hơn mười quân tốt từ hai bên rừng thưa lao ra, ngăn đường đi của hắn.

-Tân kiểm nghiệm giáo úy Tào Bằng, phụng lệnh Tư Không tiếp chiêu đại doanh Độc Đình. Các người là ai?

Hạ Hầu Lan giục ngựa đi lên, lớn tiếng quát.

-Tân kiểm nghiệm giáo úy?

Viên thập trưởng dẫn đầu nhóm người kia ngẩn ra, tiến lên một bước nói:

-Ti chức là thập trưởng dưới trướng Ngô tư mã của Tuấn Nghi bộ. Xin hỏi tân giáo úy có phải là Tào Bát Bách, Tào trung hầu đã hỏa thiêu Bạch Mã hay không?

Một thập trưởng nho nhỏ không ngờ cũng biết hắn sao?

Tào Bằng thúc ngựa tiến lên:

-Ta chính là Tào Bằng. Các người vì sao lại làm như thế này? Chẳng lẽ muốn noi theo hành động của đám đạo tặc, thổ phỉ sao?

Thập trưởng hoảng sợ, vội vàng nói:

-Giáo úy chớ hiểu lầm. Chúng ta phụng lệnh Ngô tư mã thủ vệ, không phải là làm chuyện cướp bóc như bọn thổ phỉ.

-Ồ?

Tào Bằng nheo mắt:

-Người tên là gì?

-Khởi bẩm giáo úy, ti chức tên là Cao Nguyệt, người Tuấn Nghi. Ngô tư mã nói Độc Đình tuy là hậu phương nhưng không xa Diên Tân lắm, vị trí đặc biệt quan trọng, cho nên mới lệnh cho chúng ta ở hai bên cánh rừng lập hai tiểu doanh nhỏ, thay phiên canh gác. Ti chức vẫn chưa nhận được thông báo giáo úy sẽ đến

tiếp chương Độc Đình. Xin giáo úy cho tì chức xem binh phù hay lệnh bài. Đợi sau khi tì chức kiểm tra, giáo úy mới có thể đi qua được.

Khi Cao Nguyệt nói chuyện không kiêu ngạo cũng không xiểm nịnh.

Tào Bằng nhẹ nhàng gạt đầu, quay đầu nhìn Hám Trạch, liếc mắt một cái.

Hám Trạch lấy ra binh phù của Giáo úy, cùng độ điệp và các thứ khác đưa cho Cao Nguyệt.

-Xin giáo úy chờ một chút, tì chức đi bẩm báo tư mã.

Tào Bằng không đáp lời, chỉ gạt gạt đầu với Cao Nguyệt.

Cao Nguyệt chạy về, nói với bộ hạ vài câu, rồi nhảy lên một con ngựa gầy, chạy về phía đại doanh.

Diên Dự chợt mở miệng nói:

-Ngô Ban này thật ra là một nhân tài.

-Dựa vào đâu mà nói thế?

-Đại doanh Độc Đình vẫn chưa hề có nhiệm vụ gì nên mới chia năm xẻ bảy. Ngô Ban này vẫn có thể duy trì thám báo và quân trấn thủ, chứng tỏ người này trị quân cẩn trọng, nghiêm túc. Nói cách khác, rất có thể y đã nhìn ra tầm quan trọng của Độc Đình, cho nên mới lập trạm kiểm soát ở chỗ này.

Diên Dự dứt lời, liền ngậm miệng lại.

Nhưng Tào Bằng nghe những lời này lại có suy nghĩ khác.

Diên Quốc Nhượng, người cũng quá coi thường ta rồi!

Trong lòng Tào Bằng thầm thấy mất hứng: “Ngô Ban này làm đúng với cương vị của mình, ta sao có thể vì chuyện y lập trạm kiểm soát, cản đường ta mà cố ý làm khó y chứ?”

Đúng lúc này, một đội kỵ quân ước chừng hơn hai mươi người phi nhanh từ phía quân doanh tới.

Cầm đầu là một viên tiểu tướng, ước chừng khá cao, mặc một bộ chiến bào cũ nát, sờn mòn, khoác bộ giáp sắt chỉnh tề. Gã giục ngựa đi đến nơi, nhảy xuống chiến mã, nhanh chân bước tới, cất cao giọng nói:

-Tư mã bộ quân Tuần Nghi Ngô Ban đặc biệt tới nghênh đón Tào giáo úy. Xin hỏi ai là Tào Bằng - Tào giáo úy?

Ánh mắt gã theo bản năng quét qua nhìn đám người Hạ Hầu Lan và Cam Ninh đứng trong đội ngũ.

Cao Nguyệt liền bước lên phía trước, nói nhỏ hai câu bên tai Ngô ban, lại khề chỗ về phía Tào Bằng.

Ngô Ban ngẩn ra. Khi nhìn Tào Bằng, ánh mắt gã không khỏi có chút thất vọng, nhưng chỉ thoáng qua, rồi gã lại lấy lại thái độ bình tĩnh.

-Mạt tướng Ngô Ban bái kiến Tào giáo úy.

Ánh mắt thất vọng của gã đã lọt vào mắt Tào Bằng.

Tuy rằng không rõ vì sao Ngô Ban lại có vẻ mặt như vậy nhưng ngoài mặt Tào Bằng vẫn tỏ thái độ thân thiết, xuống ngựa đi lên trước.

-Ngô tư mã làm tốt lắm!

Ngô Ban nghi hoặc nhìn Tào Bằng, không hiểu được ý tứ của hắn.

-Độc Đình tuy không phải Diên Tân nhưng Ngô tư mã vẫn giữ vững cảnh giác, lập trạm kiểm soát, đủ biết Ngô tư mã đã nhọc lòng thế nào. Tào Bằng còn trẻ, lại mới tới Độc Đình, còn rất nhiều chuyện chưa hiểu rõ, còn phải phiền Ngô tư mã giúp đỡ nhiều. Nhưng hai tiểu doanh này chỉ có thể làm trạm kiểm soát. Nếu Viên quân đánh lên, e rằng khó có thể ngăn cản được, cho nên cần đốc thúc mạnh hơn nữa. Hách Chiêu, Hàn Đức.

-Có mạt tướng.

-Hai người các người lập tức tiếp nhận trạm kiểm soát, đẩy mạnh về phía đông mười dặm. Ta nhớ rõ ở cách đây mười dặm có một nơi được gọi là Tiểu Đàm. Hai người các người lập doanh trại tại đó, nghiêm mật giám sát chiến sự ở Diên Tân. Nếu có bất cứ biến động bất thường nào, lập tức bẩm báo cho ta, không được phép có sai lầm.

-Vâng!

Tiểu Đàm là một đầm nước, diện tích không lớn lắm.

Nơi này cách Toan Tảo ước chừng hai mươi dặm, cũng là con đường nhất định phải qua để đi từ Toan Tảo đến Độc Đình.

Ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Ngô Ban, gương mặt gã chợt thoáng cười. Thật ra, gã cũng biết lập trạm kiểm soát chỉ có tác dụng đơn giản là báo cáo trước tình hình mà thôi. Nếu Viên quân đột kích, chỉ dựa vào một trạm kiểm soát, rõ ràng chẳng có tác dụng gì. Trước đây, gã từng cùng ba gã tư mã quân kia thảo luận, đẩy mạnh trấn thủ mười dặm về phía đông, lập một tòa tiểu doanh ở đó. Bốn bộ binh mã có thể thay phiên canh gác.

Nhưng ba người kia, đặc biệt là Thư Cường lại kiên quyết phản đối.

Trong mắt bọn họ, Độc Đình không phải là chiến trường, vốn không cần làm như thế.

Nếu Tào Tháo không thể ngăn cản Viên quân ở Toan Tảo, thì một Độc Đình nho nhỏ sao có thể làm được?

Mặt khác, sau khi vỡ trận, sĩ khí giảm sút; thêm vào đó, mỗi vị tư mã quân đều có tâm tư riêng, không ai chịu làm việc như vậy.

Ngô Ban cũng vì bất đắc dĩ, đành phải phái người canh giữ ở đây.

Chưa nói đến chuyện có thể ngăn cản Viên quân hay không, ít nhất bọn họ cũng có thể tránh chuyện Viên quân đến mà quân bản bộ ở đại doanh không hề phát hiện.

Tào Bằng vừa đến đã lập tức tán thành cách làm của gã, lại điều động binh mã thiết lập doanh trại tiền đồn ở Tiểu Đàm khiến Ngô Ban hết sức cao hứng.

Đừng coi thường hai tiểu doanh này!

Có hai tiểu doanh này, quân tốt đại doanh Độc Đình ít nhất cũng có thể ngủ yên giấc.

Xem ra vị Tào giáo úy này cũng là người biết dùng binh, có thể nhanh chóng phản ứng với tình hình, ít nhất cũng không phải một kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng, không từng trải.

Điền Dụ nói Ngô Ban là tộc nhân của Ngô thị ở Trần Lưu, có quan hệ với Ngô lão phu nhân.

Nhưng thực ra, Ngô thị ở Trần Lưu sớm đã suy tàn, không còn thịnh vượng như năm xưa. Phụ thân Ngô Ban là Ngô Khuông từng là thuộc cấp của đại tướng quân Hà Tiến. Năm nguyên niên Quang Hi, Hà Tiến âm mưu giết thập thường thị thất bại, bị giết chết. Ngô Khuông oán hận xa kỵ tướng quân cũng là Hà Miêu, huynh đệ của Hà Tiến. Hai người vốn đã bất hòa với nhau từ trước, thậm chí Ngô Khuông còn nghi ngờ Hà Miêu đồng mưu với hoạn quan mới khiến cho Hà Tiến bị giết, vì thế liền dẫn binh lính đi giết Hà Miêu trả thù.

Trong Tam quốc diễn nghĩa, Ngô Khuông cũng có xuất hiện, cùng liên kết với Đồng Trác giết Hà Miêu.

Nhưng cũng chính bởi chuyện này mà Ngô Khuông bị người kết tội. Y lại trung thành với thiếu đế Lưu Biện, vì thế mà phản bội Đồng Trác. Sau khi Đồng Trác vào kinh, Ngô Khuông thấy lão binh ít, vì thế liền liên lạc với những người khác chuẩn bị tấn công, giết chết lão. Không ngờ Đồng Trác gian xảo, lệnh binh mã dưới trướng ra khỏi thành vào ban đêm, rồi đem lại vào thành, khiến rất nhiều người lầm tưởng rằng nhân mã của lão luôn tăng.

Ngô Khuông thấy không có người nào hưởng ứng, bản thân lại cũng sợ hãi, vì thế liền từ quan mà bỏ chạy, trở về quê hương ở Trần Lưu. Trong sử sách, sau này Ngô Khuông trở thành thuộc cấp của Trương Phi.

Nhưng hiện tại, bởi vì Lưu Bị không thể đứng vững chân ở Dự Châu, sau đó lại dẫn quân bỏ chạy, Ngô Khuông không những không trở thành thuộc cấp của Trương Phi mà còn làm Ung Khâu lệnh. Y vốn có

quen biết với Tào Tháo từ trước, nhưng quan hệ không thân thiết lắm. Chẳng qua bởi Ngô Khuông không biết trong tộc nhân của gia tộc mình còn có một vị tổ mẫu đã nuôi dưỡng Tào Tháo. Ngô lão phu nhân sau khi vào cung cũng cắt đứt liên hệ với gia đình, cho nên Ngô thị ở Trần Lưu không rõ lắm mối quan hệ giữa bọn họ và Tào Tháo. Ngô thị ở Trần Lưu hiện giờ chỉ còn lại có hai chi. Ngô Khuông chính là người của một chi.

Một nhân vật khác đại diện cho chi khác tên là Ngô Ý.

Năm thứ sáu Trung Bình, người này dẫn gia tộc theo Lưu Yên đi vào đất Thục, hiện giờ đảm nhiệm chức trung lang tướng ở Ích Châu, làm việc dưới trướng Lưu Chương.

Ngô Ban còn trẻ mà anh dũng, đảm lược, hào hiệp, là thiếu niên du hiệp cực kỳ nổi tiếng ở quận Trần Lưu. Sau khi trận chiến Quan Độ xảy ra, Hạ Hầu Uyên hạ lệnh tuyển mộ binh lính hương dã. Ngô Ban vì nổi danh mà được Hạ Hầu Uyên thu nhận, đảm nhiệm chức tư mã quân quận Trần Lưu, cũng khá có chiến công.

Tuy nhiên, Ngô Ban thật không ngờ quân Trần Lưu ở Diên Tân lại đại bại, chủ tướng bị Văn Sứ giết chết.

Quân Trần Lưu theo đó mà tán loạn, Ngô Ban nỗ lực bảo vệ Tuấn Nghi bộ. Sau khi lui về Phong Khâu lại phụng lệnh của Nhạc Tiến, tiến hành nghỉ ngơi và hồi sức ở Độc Đình.

Dù chưa nhìn ra ý đồ thực sự của Tào Tháo, nhưng Ngô Ban cũng biết Độc Đình này khá quan trọng.

Vì thế, hắn nỗ lực ổn định đại doanh. Trong bốn bộ, chỉ có Tuấn Nghi bộ đến giờ vẫn duy trì việc luyện tập của binh mã.

Hai tư mã quân của hai bộ khác cũng theo Ngô Ban tiến đến nghênh đón Tào Bằng nhưng Tào Bằng lại không hề có ý định gần gũi với hắn, lại càng chẳng muốn nhớ tên bọn hắn.

-Thư Cường đâu?

Sau khi ngồi xuống doanh trại trung quân trong đại doanh, Tào Bằng nhìn khắp lượt mọi người trong đại trướng.

Theo lý mà nói, khi có quan mới đến nhậm chức, các tướng lãnh bộ khúc phải đến nghênh đón đầy đủ nhưng trong đại trướng này lại thiếu Thư Cường của Trần Lưu bộ.

Thấy sắc mặt Tào Bằng không mấy vui vẻ, một vị tư mã quân vội vàng đứng dậy giải thích:

-Thư tư mã hôm nay dẫn quân tuần tra, cho nên không ở trong doanh.

-Hừ!

Ngô Ban chợt hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường.

Vị tư mã quân vừa nói kia tức thì xấu hổ, không biết nên làm thế nào.

Tào Bằng liếc mắt nhìn vị tư mã quân kia một cái, chợt đổi chủ đề, nhìn Ngô Ban, nói:

-Ngô tư mã, có thể nói qua tình hình trong doanh với ta không?

Ngô Ban vội đứng dậy, chấp tay nói:

-Khởi bẩm giáo úy, đại doanh Độc Đình hiện có bốn bộ binh mã, cả thảy có tám trăm bảy mươi người. Binh mã bản bộ của Ban gồm có hai trăm tám mươi ba người, tập trú ở phía đông phù kiều của Độc Đình. Ba bộ còn lại đều đóng giữ trong đại doanh, nhưng hầu hết mọi lúc, Trần Lưu bộ đều ra khỏi doanh trại tuần tra, tập trung ở Thấp Thôn phía bắc đại doanh. Tình hình cụ thể mặt tướng không rõ lắm.

-Thấp Thôn?

Đôi mắt Tào Bằng chợt sáng lên.

Một tư mã quân vội vàng giải thích:

-Đó không phải là chủ ý của Thư tư mã. Y tập trung trú ở Thấp Thôn cũng là để có thể phối hợp cùng đại doanh mà thôi.

-Tháp Thôn này kéo dài chừng mười sáu dặm, phía tây của Âm Câu chính là Dương Vũ.

Diên Dự chợt nói, giải thích với Tào Bằng.

Tào Bằng nghe thấy thế nét mặt thoáng thay đổi, mơ hồ nghe được chuyện bí ẩn gì đó. Tên kia liệu có phải dẫn theo đám bịa binh tập kích quấy rối thôn xóm không?

-Tháp Thôn có bao nhiêu người?

-Nhân khẩu không nhiều lắm, khoảng bảy tám mươi hộ, chỉ chừng ba bốn trăm người mà thôi.

-Mang bản đồ đến đây.

-Vâng!

Tào Bằng ngẩng đầu:

-Một khi bản quan đã đi vào Độc Đình, dĩ nhiên sẽ làm hết chức trách. Nếu có gì đặc tội, mong mọi người thứ cho. Ngô Ban, người đi nói với Thư Cường một chút, bảo bản quan đến nhận chức, ngày mai sẽ điểm binh và thao diễn trong doanh vào giờ mao. Các bộ binh mã đều phải đến đúng giờ.

Ngô Ban vội vàng đứng dậy, tuân lệnh.

-Kể từ bây giờ, viên môn của đại doanh Độc Đình đóng cửa, thiết lập trạm gác.

Sau khi về đêm, nếu không có binh phù của bản quan, quân tốt tất cả các bộ trong doanh không được phép tùy ý hành động. Nếu có bất kỳ ai vi phạm, xử theo quân pháp!

.....

Xử theo quân pháp?

Thư Cường cười lạnh một tiếng:

-Nhóc con miệng còn hôi sữa, chưa đủ lông đủ cánh thì hiểu cái gì là quân pháp.

Trong phòng, quân hầu bộ khước không nén được nở nụ cười. Một người khác liên tục gật đầu, nói:

-Giờ mao điểm cái gì chứ? Chẳng qua là trò chơi của tiểu hài tử mà thôi? Cứ tưởng đốt Bạch Mã thì là thiên hạ vô địch sao? Ta nghe nói Tào Bằng này cũng chẳng có gì, chẳng qua là nhờ vào bậc phụ bối mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Tuy hấn là tộc nhân của Tư Không nhưng tộc nhân của Tư Không nhiều đến thế nào chứ? Nói cái gì là tộc nhân, theo ta thấy đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn lôi kéo người của Tư Không mà thôi. Giờ ngay đến Tư không còn khó bảo toàn tính mạng, hấn muốn xưng vương ở Độc Đình còn phải hỏi xem Tư không có đồng ý hay không. Độc Đình này ngoài tư mã ra, làm gì có giáo úy chứ.

Thư Cường cười ha hả, đầy vẻ phóng túng.

Một ngàn tám trăm năm sau, Tháp Thôn trở thành xã Mệnh Tháp, thuộc Diên Tân, Hà Nam.

Mặt sau của Tháp Thôn dựa vào Khúc Ngộ, đi qua Âm Câu là đến Dương Vũ. Lý do Thư Cường chọn đóng quân ở Tháp Thôn chính là bởi nơi này có đường thuyền bè dẫn về Khúc Ngộ.

Một khi Tào Tháo bại trận, gã có thể nhanh chóng dùng đồ vượt qua Âm Câu, trốn vào bên trong huyện Dương Vũ.

Bằng vào những người trong tay, gã đủ sức để tồn tại ở đó. Thủ hạ của Thư Cường gồm có một trăm tám mươi bảy người, tất cả đều là tộc nhân của Thư thị ở Trần Lưu, đều một lòng một dạ. Thúc phụ Thư Cường là Thư Thiệu từng làm việc dưới trướng Viên Thuật nhưng Viên Thuật vừa chết, Thư gia cũng theo đó mà suy vong.

Thư Cường dẫn theo đám con cháu bại của mình gia nhập hương dũng.

Sau trận chiến Diên Tân, gã dẫn theo đám tàn binh bại tướng đi vào Độc Đình, rất nhanh lập ra một thế lực riêng trong quân. Con cháu Thư thị nhiều, lại đồng lòng nhất chí, hiển nhiên luôn hoành hành ngang ngược. Chỉ có điều, quân tốt dưới tay Ngô Ban cũng không ít, sức chiến đấu lại không hề yếu. Thư Cường

không hy vọng nảy ra xung đột với Ngô Ban, lại không muốn ở dưới trướng hắn, vì thế mới rời khỏi đại doanh Độc Đình, dẫn theo đám con cháu Thư thị đồn trú tại Tháp Thôn nho nhỏ này.

Trong thôn có hai ba trăm người dân, chắc chắn bọn họ không dám cầm vũ khí đối đầu với Thư Cường.

Chính vì thế, Thư Cường liền ở lại luôn Tháp Thôn, đồng thời nói với Ngô Ban, mọi người nước sông không phạm nước giếng, không ai tìm ai gây phiền nhiễu. Ngô Ban mặc dù không vừa mắt Thư Cường nhưng cũng không gây chuyện với gã. Người của hắn mặc dù nhiều hơn Thư Cường nhưng không gây sự vãn tốt hơn. Dù sao, mọi người đều là đồng hương cả. Thư Cường không gây chuyện với Ngô Ban, Ngô Ban cũng không muốn làm phức tạp mọi chuyện.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tào Bằng, Ngô Ban suốt đêm đi đến Tháp Thôn, thông báo quân lệnh cho Thư Cường nghe.

Có điều, Thư Cường ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại không thêm bận tâm.

Thư Cường cho rằng Tào Bằng chẳng qua chỉ là thư sinh viên được mấy bài văn, sao có bản lĩnh gì? Hơn nữa, gã đang ở Tháp Thôn hết sức thoải mái, sao phải chú ý đến Tào Bằng? Giờ mao điểm binh ư? Bắt đầu thao diễn ư? Đi cái con mẹ nó ấy! Tào Tháo chẳng qua cũng là Bồ Tát qua sông, nói không chừng chưa biết lúc nào sẽ bị Viên Thiệu xử lý. Bảo lão tử thao diễn binh mã ư? Muốn ta đi chịu chết sao? Đám binh trong tay ta đi đến đâu mà chả sống được cơ chứ.

Chính vì thế, Thư Cường không thêm nghe theo quân lệnh của Tào Bằng.

Ngày hôm sau, Tào Bằng đội mũ và giáp, đúng giờ đánh trống lên trướng.

Giờ mao vừa đến, Tào Bằng đã bắt đầu điểm danh, nhưng hô liên ba lần tên Thư Cường vẫn không có người trả lời.

Hai vị tư mã quân đều cười cười mỉa mai, thấy Tào Bằng mặt đỏ sặc trong đại trướng liền không hện cùng lên cười cợt.

-Ngô Ban có truyền lệnh của ta chưa?

Ngô Ban nói:

-Tối hôm qua, mặt tướng đã đích thân đến Tháp Thôn thông báo rồi.

-Vậy Thư Cường vì sao không tới?

-Mặt tướng không biết.

Tào Bằng sầm mặt, trừng mắt nhìn Ngô Ban, lớn tiếng quát:

-Người không biết? Vì sao người không biết?

Ngô Ban cũng hơi nổi giận:

-Thư Cường không phải bộ khúc của mặt tướng, gã có tới hay không sao mặt tướng có thể biết được? Giáo úy là chủ tướng của Độc Đình, sao không đích thân đến Tháp Thôn xem sao?

-Người...

-Tào giáo úy, nếu không còn chuyện gì nữa, mặt tướng xin cáo lui trước.

Ngô Ban là người tính tình nóng nảy, xoay người liền rời khỏi đại trướng trung quân.

Một gã tư mã quân nói:

-Tào giáo úy còn muốn tiếp tục thao diễn sao?

Tào Bằng ngồi sau bàn, hai tay nắm thành nắm đấm, chợt giáng mạnh xuống bàn:

-Giải tán. Bốn bộ binh mã chỉ có ba bộ. Bộ không tới lại là bộ nhân mã quan trọng nhất! Thư Cường không tới thì thao diễn cái gì?

Tào Bằng nổi giận đùng đùng bỏ đi, sau khi hai viên tư mã quân ra khỏi đại trướng trung quân liền nhìn nhau cười cười.

Cái gì là Tào Bát Bách, cái gì là Hỏa thiêu Bạch Mã?

Nói thẳng ra, chẳng qua hấn may mắn mà thôi.

Nếu hấn không phải là tộc nhân của Tào Tháo, làm sao đến một tiểu hài tử như hấn làm giáo úy chứ? Nhìn thì tưởng cứng rắn, mạnh mẽ, chẳng qua chỉ là bao cỏ mà thôi!

-Lý tư mã, nếu hôm nay không thao diễn, chúng ta uống rượu đi.

-Ha ha, ta đang có ý này.

Hai viên tư mã quân cùng rời đi, hết sức ung dung, thoải mái.

Chính ngọ, khi Thư Cường nhận được tin tức liền phá lên cười:

-Ta đã sớm nói rồi, chẳng qua là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa, sao có thể làm khó dễ được ta?

Hai viên quân hầu cũng cười.

326. Chương 310: Rút Lui Khỏi Diên Tân

Một người a dua nói:

-Thư tư mã, tiểu tử kia hôm nay lại đắc tội với Ngô Ban. Theo ta thấy chỉ sợ hấn khó có thể sống yên ở Độc Đình thôi.

-Lại chẳng thế sao?

Thư Cường cười lạnh nói:

-Ngay đến Tào tư không còn chẳng quản được chúng ta, một tiểu oa đầu như hấn làm sao làm nổi.

Nói xong, Thư Cường liền sai người bày tiệc rượu trong phòng, cùng mấy tên tâm phúc thỏa sức hưởng thụ.

Tháp Thôn tuy không lớn nhưng cũng có vài gia đình phú hộ. Nhưng những phú hộ này giờ đã thành oan hồn dưới đao của Thư Cường, tiền bạc trong nhà cũng đã bị gã chiếm lấy. Còn các thôn nữ lại càng khổ sở hơn. Tào Tháo giờ đang bị Viên Thiệu thúc ép, vốn không thể chinh đồn quân kỷ được. Thư Cường lại nắm binh mã trong tay, trong Tháp Thôn nho nhỏ này, gã chẳng khác nào thái thượng hoàng, hết sức tiêu dao khoái hoạt.

Tào Bằng?

Chẳng qua là một tiểu oa nhi thôi!

Tào Bằng chém giết Văn Sứ, bắt Cao Lãm làm tù binh, đừng nói Thư Cường không biết, ngay đến bọn Ngô Ban cũng không rõ lắm.

Tuy rằng trước đây Tào Bằng đốt trại Bạch Mã, lại lấy thủ cấp Nhan Lương nhưng trong mắt hầu hết mọi người, hấn chẳng qua gặp may mới có thể toàn thắng như thế. Có lẽ, đối với những kẻ tâm phúc dưới trướng Tào Tháo, hầu hết mọi người đều biết chuyện của Tào Bằng. Nhưng còn những quan quân cấp dưới như Ngô Ban, Thư Cường, bọn họ không phục Tào Bằng cho lắm. Có lẽ trong mắt bọn họ, Tào Bằng chẳng qua là người may mắn, cộng có chút tài văn chương mà thôi.

Sắc trời dần mờ tối.

Thư Cường uống rượu được nửa ngày trời, đêm vừa xuống đã ngã xuống giường, ngủ say.

Gã đã uống rượu, dĩ nhiên cũng không có ai quản thúc đám tướng sĩ trong quân. Đám con cháu Thư thị này hoặc đã sớm ngủ say, hoặc đã đi tìm kiếm thú vui riêng, vốn không có ai canh gác ở trong thôn.

Sau giờ tuất, Tháp Thôn hoàn toàn lặng ngắt.

Trên núi ngoài thôn, Hách Chiêu và Hàn Đức đang lặng lẽ quan sát động tĩnh trong thôn.

-Bá Đạo, giáo úy làm như thế, liệu có thể....

-Ừ?

Hách Chiêu quay đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Hàn Đức chằm chằm.

Hàn Đức chợt giật mình, vội vàng nói:

-Ý của ta là cứ như thế này sao giáo úy lập uy được đây?

-Đây không phải là vấn đề lập uy hay không, mà nó có liên quan đến đại sự cơ nghiệp của Tào Công.

Hách Chiêu nhẹ giọng nói, chợt tươi cười:

-Lão Hàn, người cũng đừng lo lắng. Nếu giáo úy đã có lệnh, người và ta cứ làm tốt là được. Đợi đấy, ta sẽ dẫn người chặn ở bến Khúc Ngộ. Đợi đến khi có tiếng tên ở bến, người liền vào thôn giết chết bọn họ. Nếu để cho tên Thư Cường kia chạy thoát, giáo úy mà hỏi tội, người sẽ không chịu nổi trách nhiệm đâu. Tội nay chính là cơ hội chứng minh sự vũ dũng của người tốt nhất với giáo úy đây.

Theo bản năng, Hàn Đức thò tay ra, cầm lấy cây búa lớn trên cạnh.

Y nhếch miệng cười:

-Bá Đạo yên tâm, ta nhất định sẽ không đem tiền đồ của ta ra đùa giỡn đâu.

-Nếu đã như thế, ta xuất phát trước đây.

Hàn Đức gật gù đầu, ngồi trên đồi, lặng lẽ quan sát thôn trang im ắng cách đó không xa. Hách Chiêu dẫn theo hai trăm quân Hắc Mạo, lặng lẽ đi xuống đồi, lẫn vào trong bóng đêm. Hàn Đức giơ tay nắm lấy một nắm đất, tay sờ cây búa lớn, ánh mắt chợt sáng rực.

Y vốn chỉ là một khúc quân hầu, nói thật ra ở trong Tào quân chẳng có chút vai vế nào cả.

Không biết vì sao vị tiểu Tào giáo úy kia lại hơi coi trọng y, không ngờ lại nói để cho y đảm nhiệm chức tư mã quân như thế.

Trong Tào quân, Hàn Đức vốn chẳng có chỗ nào để nương nhờ. Trước đây, y chỉ dựa vào võ nghệ của bản thân mà giành lấy vị trí quân hầu. Nhưng y biết nếu không có nguyên nhân đặc biệt, từ quân hầu đến tư mã quân, chỉ tính riêng kinh nghiệm cũng cần phải mất bảy đến tám năm rồi. Người nào may mắn lắm, lập được nhiều chiến công, thì cũng phải mất ba đến năm năm mới lên được. Nhưng muốn trở thành tư mã quân cũng không dễ dàng như thế.

Nếu không có hậu thuẫn, không có người giúp đỡ, rất có thể cả đời người đó cũng chỉ là một tư mã quân mà thôi.

Hàn Đức là người thật thà, chất phác, lại cũng chẳng phải người có dã tâm nhưng người luôn muốn thăng tiến, nước luôn chảy chỗ trũng, có tiền đồ tươi sáng thì làm gì có ai cự tuyệt đây?

Bị Tào Bằng tách khỏi trưởng Hách Chiêu, Hàn Đức tức thì ý thức được cơ hội của y đã tới.

Tào Bằng là tộc nhân của Tào Công.

Đừng thấy tuổi tác của hắn nhỏ, thật ra hắn là nhân vật rất thâm sâu.

Hôm qua, khi Hàn Đức phụng lệnh đóng ở Tiểu Đàm, y vẫn chưa hiểu được suy nghĩ của Tào Bằng.

Nhưng hôm nay, khi chính ngộ, Hách Chiêu chợt đến tìm y, nói y lập tức điểm binh mã, theo Hắc Mạo cùng hành động.

Còn hành động là gì?

Hách Chiêu lúc ấy chưa nói cho Hàn Đức biết.

Chờ cho đến khi đến Thập Thôn rồi, Hách Chiêu mới nói ra mục đích: Phải diệt trừ sạch sẽ binh mã sở bộ của tướng Thư Cường.

Tấn công bộ khúc ư?

Hàn Đức hoảng sợ, hơi lo lắng.

Nhưng y biết đây là Tào Bàng tạo cơ hội cho y lập công đầu. Nếu hôm nay, y không thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, lần sau có muốn có cơ hội cũng rất khó. Đến lúc đến nơi này, Hàn Đức không còn chút do dự nào nữa. Y không cần biết Thư Cường là ai, càng không ngại giết người. Khẽ thở dài một hơi, Hàn Đức thầm nhủ: “Thư Cường, mỗi gia đình phải mượn đầu người đổi lấy phú quý thôi.”

Thời gian lại trôi đi.

Hàn Đức nhắm mắt lại, nhập tâm.

Chợt từ phía dòng Âm Cầu chợt phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Đức chợt mở mắt, vung cây búa lớn, quát to:

-Các huynh đệ, cơ hội kiến công lập nghiệp đến rồi. Ngay lúc này, mau theo ta giết người!

-Giết!

Hai trăm quân tốt trường thủy doanh cùng lớn tiếng hò hét.

Hàn Đức dẫn đầu chẳng khác nào mãnh hổ xuống núi, lao xuống, thẳng hướng Tháp Thôn.

Tiếng hét thê thảm vẫn quanh quẩn, vang vọng trong trời đêm. Đám con cháu Thư thị không chút phòng bị mơ mơ tỉnh tỉnh đi từ trong phòng ra.

-Đã trễ thế này còn làm cái quỷ...

Chữ “Quỷ” kia còn chưa nói hết đã thấy một nam tử to lớn từ phía trước xông tới.

Tên quân xa mới đầu ngẩn ra, chợt trợn tròn mắt, định la lên. Nhưng đại hán kia bất ngờ tăng tốc, một ánh hàn quang xẹt qua, tên quân xa tức thì rơi đầu xuống đất.

-Kẻ nào?

-Mỗ gia là tư mã quân Hàn Đức của Độc Đình, phụng lệnh giáo úy giết phản quân.

Đám con cháu Thư thị ngẩn ra: Phản quân ư?

Hàn Đức cười lạnh, cây búa lớn lại vung lên, một búa chém xuống, bổ đôi một gã quân tốt thành hai mảnh.

-Địch tấn công!

Viên quân tốt kia giờ mới hiểu được.

Gã tuy không biết “Phản quân” là có ý gì nhưng cũng hiểu được rằng vị nam tử cầm búa trước mắt gã không phải là người tử tế gì.

Gã rút đao cản Hàn Đức lại, nào ngờ Hàn Đức lại vung búa lên, chém gã ngã xuống đất.

Hàn Đức cũng là một viên mãnh tướng.

Trời sinh cho y thần lực, luyện được một thân võ nghệ. Lúc này, y một lòng muốn giết địch lập công, ra tay lại càng không chút khoan dung. Phía sau y, một đám quân sĩ trường thủy doanh xông vào trong thôn. Chỉ cần thấy người đi ra từ trong phòng là không nói năng gì, chỉ xông lên giết chóc đúng theo nhiệm vụ.

-Thư Cường ở đâu?

Hàn Đức túm lấy một tên Thư thị, lớn tiếng quát hỏi.

-Tư mã, tư mã ở phía trước trong gian nhà lớn kia.

Hàn Đức cười ha hả, nâng tay chém tên con cháu Thư thị kia xuống vũng máu, nhanh chân xông tới căn nhà phía trước. Cửa chính căn nhà chợt mở ra, mười mấy tên quân xa trong đó xông ra. Hàn Đức lớn tiếng quát:

-Kẻ nào là Thư Cường mau dâng đầu lên. Lão tử sẽ cho ngươi được toàn mạng.

Hừ, đây là thứ lý luận gì thế?

Đến đầu còn dâng cho ngươi mà còn bảo là toàn mạng sao?

Quân tốt từ trong tòa nhà lớn đó lại xông ra, ủa lên dưới sự chỉ huy của một gã quân hầu.

Hàn Đức mặt không chút đổi sắc, cây búa lớn trong tay vung lên. Mỗi một búa giáng xuống lại có một gã quân tốt ngã xuống vũng máu.

-Giết cho ta.

Quân hầu đứng trên bậc cửa lớn tiếng la lên nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, Hàn Đức đã xông lên bậc cửa. Viên quân hầu sợ tới mức hoảng loạn, vội vàng vung đao chém tới Hàn Đức. Hàn Đức xoay người, tránh thoát trường đao của viên quân hầu kia, tay tóm lấy cánh tay hắn, nhấc chân đá vào bụng hắn. Viên quân hầu kia lùi lại liền mấy bước, ngã mặt ngã nhào xuống đất. Không đợi hắn kịp đứng lên, bàn chân to dùng của Hàn Đức đã dẫm lên ngực gã.

-Ngươi chính là Thư Cường?

-Ta, ta không phải. Thư tư mã ở gian phòng thứ ba trong hậu viện.

Lúc này, tộc nhân hay không không quan trọng, bảo vệ cấp trên hay không không quan trọng, tính mạng bản thân mới là quan trọng nhất.

Hàn Đức vừa nghe thấy tên quân hầu này không phải Thư Cường, tức thì nhấc chân bước qua cánh cửa.

Tên quân hầu đứng bên cạnh chợt hét lên:

-Tướng quân, tiểu nhân xin dẫn tướng quân đi tìm Thư Cường, xin tướng quân cho tiểu nhân một...

Một cây trường thương tàn nhẫn cắm vào sau ngực quân hầu.

Viên quân hầu kia nhìn lưỡi thương xuất hiện trước ngực mình, miệng vẫn lắp bắp, nói:

-Cơ hội!

Chỉ có điều giọng nói của hắn quá nhỏ, ngay đến chính hắn cũng không thể nghe rõ nổi.

-Không được để cho bất cứ tên phản tặc nào chạy thoát. Giáo úy có lệnh giết sạch, không cần hỏi han.

Trên người Hàn Đức dính đầy máu tươi, y chẳng khác nào hung thần ác sát lớn tiếng quát gào.

Lúc này, Thư Cường vừa mới tỉnh lại. Gã bị tiếng hò hét bên ngoài đánh thức, vẫn hơi say say, mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng.

-Kẻ nào làm ồn giờ này thế?

-Ngươi là Thư Cường?

Thư Cường trả lời theo bản năng:

-Ta chính là Thư Cường, ngươi là...

Chữ “Ai” còn chưa kịp nói ra, Thư Cường đã thấy một đại hán người toàn máu xông tới trước mặt, giờ búa bổ xuống người gã.

Búa mạnh lắm!

Thư Cường vừa nảy lên suy nghĩ này, đã nghe một tiếng răng rắc vang lên. Cây búa lớn hung hăng bổ xuống trán gã, chém xuống!

327. Chương 311: Rút Lui Khỏi Diên Tân

Tiếng trống thùng thùng vang lên ở phía đông.

Tiếng trống trận dồn dập vang lên quanh quần trên không đại doanh Độc Đình. Cả doanh trại đang say ngủ phút chốc bừng tỉnh, nháy mắt đã âm ỉ cả lên.

Ngô Ban mở mắt ra, thoáng sửng sốt, rồi chợt tỉnh ngộ.

-Trống lên tướng!

Trống trận nhịp dồn chỉ dùng khi điểm binh, triệu tập binh sĩ lên tướng vào giờ mao.

Trời đã sáng rồi sao?

Ngô Ban vội vàng lao ra quân tướng, chỉ thấy bóng đêm vẫn đen kịt, sao trời giăng khắp nơi. Nhìn trời như vậy cùng lắm mới chỉ là giờ dần mà thôi, vậy tại sao lại có tiếng trống này?

Tuy nhiên, bất kể là có chuyện gì, Ngô Ban cũng phải tới thẳng đại tướng trung quân điểm danh.

Sau khi tiếng trống điểm tướng ba nhịp một chấm dứt, nếu như còn kẻ nào chưa đến quân tướng điểm danh, nhẹ thì phạt hai mươi quân côn, nặng thì khai đao chém đầu. Ngô Ban biết ngày hôm qua y đã cãi lại Tào Bằng, nếu không đến quân tướng đúng giờ, khó tránh khỏi bị Tào Bằng khai đao. Đây là quân quy, không kẻ nào muốn vi phạm cả. Hôm qua, Tào Bằng muốn thao diễn điểm binh giờ mao, nhưng Thư Cường không đến làm hấn mất mặt. Có trời mới biết vị Tào giáo úy này định làm gì.

Ngô Ban vốn không có ân oán gì với Tào Bằng, thậm chí còn khá tôn trọng hấn.

Chỉ có điều, trong lòng y vẫn có chút không thoải mái lắm, cảm thấy Tào Bằng tuổi tác quá nhỏ, chỉ e hấn không ngồi lâu nổi ở đại doanh Độc Đình.

Hơn nữa, theo những biểu hiện của Tào Bằng ngày hôm qua, đích thật hấn có thiếu chút khả năng uy hiếp đối phương. Còn chuyện Ngô Ban tranh luận với Tào Bằng lúc ấy chẳng qua cũng là vì y cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình mà thôi. Tào Tháo phái một tiểu hài tử như thế đến đây, liệu có phải là đùa hơi quá lỗ không?

Y vội vàng mặc giáp phục cẩn thận, sải bước đến đại tướng trung quân.

Tiếng trống điểm tướng nhịp ba nhịp liên tiếp đã vang lên, cả đại doanh đều sôi sục. Không ai biết vì sao lại có tiếng trống này? Tóm lại, trống điểm tướng đã vang lên, ắt có chuyện đã xảy ra. Ngay cả đám binh lính quận hương đứng trong đại doanh dù không muốn cũng buộc phải đi ra khỏi quân tướng.

-Hít hà!

Ngô Ban đứng ngoài đại tướng trung quân, hít một hơi khí lạnh.

Trên bãi đất trống bên ngoài đại tướng, đầu người vẫn còn chảy máu đầm đìa xếp chồng thành đống. Gần trăm cây đuốc đốt sáng rực lên cả đống đầu người, khiến người ta sồn tóc gáy. Ngô Ban cảm thấy tóc gáy bản thân trong nháy mắt dựng đứng hết cả lên, trong lòng chợt thấy sợ hãi.

Bởi vì y đã thấy một vài gương mặt quen thuộc.

Bên cạnh đại tướng trung quân, một nam tử khôi ngô tuấn tú cầm một cây búa lớn trong tay, lạnh lùng đứng đó.

Tiếng trống điểm tướng chợt dừng lại.

Ngô Ban vội vàng bước chân, cung kính nói:

-Tư mã quân Tuấn Nghi bộ Ngô Ban có mặt.

-Ngô tư mã, mời vào, giáo úy ở bên trong.

Một văn sĩ cười tủm tỉm, đi lên, nói với Ngô Ban. Người này cầm một quyển thẻ tre trong tay, dường như đang ghi cái gì đó.

Ngô Ban nhận ra người văn sĩ này, biết tên y là Hám Trạch, là chủ bộ trong quân, cũng là tâm phúc của Tào Bằng.

-Hám chủ bộ.

Ngô Ban hơi sợ hãi, giọng nói bất giác cũng cung kính đi ít nhiều.

Hám Trạch cười nói:

-Mau vào đi thôi, đừng để giáo úy nổi giận.

Ngô Ban cố bình tĩnh lại chút ít, hít sâu một hơi, chấp tay nói lời cảm tạ rồi bước vào đại trường trung quân. Cách bài trí trong đại trường trung quân không có gì khác với ngày hôm qua. Ở chính giữa, bên cạnh bàn chủ soái có một cái bàn thấp nữa. Ngồi sau bàn thấp đó là trung thừa quân Điền Dự đang múa bút viết gì đó. Sau bàn chủ soái, Tào Bằng đang lẳng lặng ngồi đó. Hắn không mặc khôi giáp mà chỉ có một bộ quần áo xanh, mang dáng dấp của bậc trí giả.

Hắn cầm một quyển thẻ tre trong tay, tỳ lên bàn, dựa theo ánh đuốc mà đọc.

Bên dưới hắn lần lượt là hai gã nam tử đang ngồi.

Ngô Ban cũng nhận ra hai người kia. Một là tư mã quân Phi Mạo Hạ Hầu Lan, người còn lại là tư mã hành quân Cam Ninh. Hai người này mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, ngồi yên chẳng khác nào lão tăng nhập định. Khi Ngô Ban đi vào, không một người nào ngược lên nhìn y, cũng chẳng ai bận tâm đến y.

-Mặt tướng Ngô Ban tham kiến giáo úy.

Ngô Ban thăm hoảng hốt, tiến lên khom người chào.

Vẫn là những con người ấy, vẫn là địa điểm ấy, vẫn là cảnh vật ấy. Nhưng những gì Ngô Ban cảm nhận được lại hoàn toàn khác với lúc trước. Tào Bằng lúc này không còn nổi trận lôi đình như hôm qua nữa, càng không có chút tức giận nào hết.

Hắn cứ ngồi ở đó, tay nắm sách mà đọc, nhưng Ngô Ban lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đống đầu người chất đầy bên ngoài đại trường chính là của bộ khúc của Thư Cường. Nói cách khác, Tào Bằng đã tiêu diệt quân sở bộ của Thư Cường.

-Ừ!

Tào Bằng lên tiếng, rồi không nói gì nữa.

Trán Ngô Ban rịn mồ hôi. Y ngẫm nghĩ một chút, rồi lẳng yên lùi lại một bên, ngồi xuống bên cạnh Hạ Hầu Lan, không động cựa gì nữa.

Tiếng trống điểm tướng đã dừng, nhưng trong bốn tư mã quân của bốn bộ ở Độc Đình chỉ có một mình Ngô Ban.

Tào Bằng không hề có hành động gì, cứ lẳng lặng ngồi như trước. Ước chừng qua mười lăm, mười sáu phút sau, từ bên ngoài đại trường truyền đến tiếng hai vị tư mã quân còn lại.

Giọng nói của bọn họ hơi run run, hiển nhiên bọn họ đã nhìn thấy đám thi thể bên ngoài đại trường.

Tào Bằng buông quyển sách trong tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên. Hai vị tư mã quân mặt mày tái nhợt, chân hơi lảo đảo, bước vào đại trường.

-Mặt tướng...

Tào Bằng không chờ bọn họ kịp nói gì, đã giơ tay bảo bọn họ im lặng.

Hắn nhắm mắt lại, dường như đang trầm tư suy nghĩ.

Trong đại trường trung quân tràn ngập một cảm giác áp bách, khiến người ngạt thở. Ngô Ban nhìn hai gã tư mã quân, không khỏi thầm cười khổ.

-Vốn dĩ Tào mỗ phụng lệnh Tư Không tới đây để trấn thủ Độc Đình. Nói thật ra thì chức vị không phải nhọc sức, cũng chẳng có gì vất vả. Kể từ Diên Tân về đây, trấn thủ ở đây đã gọi là bình yên lắm rồi. Nếu không có gì bất đắc dĩ xảy ra, Tào Bằng rất muốn cùng nâng cốc vui vẻ với các vị. Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ cùng lập nghiệp. Tào Bằng biết rõ bản thân chưa đủ kinh nghiệm, cho nên cũng không muốn làm khó mọi người. Nhưng quân lệnh như sơn. Trong đại doanh Độc Đình này, ta là chủ tướng, những lời ta nói ra chính là mệnh lệnh! Ngày hôm qua ta đã nói giờ mao điểm binh, thao diễn binh mã. Nếu kẻ nào không tới, xử theo quân pháp, tuyệt không nương tay. Ta không thích giết người nhưng cũng không ngại giết người. Thư Cường nắm binh sĩ trong tay, có ý đồ mưu phản. Hôm qua, trống điểm tướng đã qua mà gã vẫn chưa dẫn quân đến. Đối đầu với kẻ địch mạnh trước mắt, trong quân không được phép có kẻ bất tuân mệnh lệnh. Mỗ vì bất đắc dĩ mới phải sai người tới Tháp Thôn, lệnh Thư Cường đến. Nhưng gã vẫn không nghe lệnh. Đã như thế, ta cũng đành phải hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ quân sở bộ của Thư Cường mà thôi. Ôi, nghĩ đến mà đau lòng.

Quả nhiên!

Ngô Ban không khỏi run lên, ngẩng đầu nhìn Tào Bằng.

Lúc này, Hám Trạch đi vào trong đại trường trung quân, trong tay vẫn còn cầm nguyên cái đầu người chảy đầm đìa máu đặt trên mặt đất trước bàn chủ soái.

-Bẩm giáo úy, lần này quân sở bộ Hàn Đức và Hách Chiêu xuất kích, giết chết cả thảy một trăm tám mươi bảy tên phản tặc, vừa khớp với số quân sở bộ của Thư Cường. Thủ cấp của Thư Cường là do quân hầu Hàn Đức thu được, xin trình giáo úy, mời giáo úy kiểm tra.

-Đều là người một nhà cả, ta có gì phải kiểm tra chứ? Đem thủ cấp của Thư Cường treo lên trước cửa viên môn, cho mọi người thấy.

-Vâng!

Hám Trạch cầm lấy đầu người, xoay người đi ra khỏi đại trường.

Ngô Ban nhìn Tào Bằng, thầm cảm thán: “Vị Tào giáo úy này thật không hổ danh là Tào Bát Bách, là người hỏa thiêu Bạch Mã, giết chết Nhan Lương. Chỉ bằng sự trầm ổn và mưu lược này thôi bọn ta đã không thể sánh bằng rồi. Vốn ta vẫn tưởng hôm qua hấn thẹn quá hóa giận, không ngờ hấn lại quyết đoán đến thế. Đúng là một nhân vật quyết đoán. Ta phải cẩn thận mới được.”

Y còn đang mãi nghĩ ngợi, bên tai đã lại vang lên giọng nói của Tào Bằng:

-Vừa rồi, khi trống điểm tướng chấm dứt, chỉ có duy nhất Ngô tư mã là tới đúng giờ. Ta nhớ rõ quân trưởng của y ở ngạn phía đông phù kiều, cách đại trường trung quân xa nhau, thế nhưng lại là người đến đầu tiên. Hai vị tư mã quân này ở ngay bên cạnh trường trung quân của ta, thế nhưng trống dứt rồi vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả. Đêm nay đã có rất nhiều người chết rồi. Ta thật không muốn tiếp tục đại khai sát giới. Nhưng nếu ta không xử phạt thì lấy đâu ra sự uy nghiêm cho quân lệnh? Hai vị tư mã quân có thể giải thích cho ta biết vì sao lại chậm trễ không?

Vừa nói, Tào Bằng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hai vị tư mã quân.

Hai vị tư mã quân quỳ thụp xuống!

-Giáo úy tha mạng, giáo úy tha mạng!

Bọn họ cuối cùng đã hiểu được người thiếu niên trước mặt không phải là kẻ nông cạn, thiếu hiểu biết gì hết. Thủ đoạn quả quyết mà tàn nhẫn này đủ chứng minh hấn là người nói được là làm được, hơn nữa lại không hề bận tâm đến hậu quả. Thử nghĩ mà xem, có giáo úy nào vừa mới nhậm chức đã dám xử lý một lúc hơn trăm bộ khúc hay không? Nhưng Tào Bằng dám! Chẳng những làm, hơn nữa còn làm rất sạch sẽ, gọn gàng, không chút dây dưa nào hết. Đợi đến khi mọi người kịp hiểu ra thì nhân mã cả một bộ đã biến thành một đồng tử thi không đầu.

Tào Bằng đã nói đến uy nghiêm của quân lệnh, tất hấn sẽ làm được.

Ngô Ban nhìn hai người đồng bạn, thầm cười khổ.

Thật ra, ngày hôm qua y cũng có ý muốn chế giễu Tào Bằng. Hôm nay, y có thể đến đúng giờ chẳng qua là do thói quen mà thôi. Nếu không phải nhờ thói quen hình thành qua nhiều năm tháng, nói không chừng y cũng... Thầm thở dài, Ngô Ban biết bầu trời đại doanh Độc Đình này e rằng đã mang họ Tào rồi!

Tào Bằng đứng dậy, lách người đi qua bàn chủ soái đến trước mặt hai vị tư mã quân.

-Cũng không phải ta muốn giết người, thật sự là... Nếu hôm nay ta không xử phạt hai vị, thì uy nghiêm của quân lệnh làm sao còn được, làm sao có thể khiến mọi người tuân phục được? Nhưng nếu giết hai người, lòng ta thật không nỡ. Hai vị có cao kiến gì không?

Ta không giết người, về sau lại sẽ có kẻ không tuân lệnh ta. Ta giết người thì lại có chút không đành lòng.

Tào Bằng nói rất rõ ràng khiến hai vị tư mã quân như rơi xuống hố băng, không biết nên trả lời sao cho tốt.

-Giáo úy, hai vị tư mã quân cũng không phạm phải lỗi lầm gì lớn lắm, chẳng qua chỉ hơi chậm trễ một chút mà thôi. Nếu như thế đã giết chết bọn họ, nói không chừng sẽ khiến thanh danh của giáo úy trong doanh bị tổn hại. Những quân tốt này biết đâu sẽ nghĩ giáo úy lợi dụng việc công để trả tư thù thì sao. Dự có một kế này có thể giúp giáo úy miễn tội chết cho hai vị tư mã quân, lại khiến quân sĩ trong doanh không có lời nào để nói.

Điền Dự đứng dậy khuyên can, hai vị tư mã quân tức thì muôn phần vui sướng.

Tào Bằng nói:

-Không biết tiên sinh có diệu kế gì?

Điền Dự cười:

-Thật ra rất đơn giản. Nếu như hai vị tư mã quân không thuộc quyền quản lý của giáo úy thì dù tới chậm cũng không phải là sai sót gì lớn lắm.

-Ồ?

Tào Bằng nghi hoặc.

Hai vị tư mã kia không hiểu gì hết.

Điền Dự cười ha hả:

-Hai vị tư mã quân không phải đến báo danh với trường thủy doanh?

Tào Bằng lập tức hiểu ra, mừng rỡ.

Điền Dự nói rất đúng, chỉ cần điều hai vị tư mã quân này đi thì những tội danh lúc trước dĩ nhiên không cần tính toán nữa.

Hắn quay người lại, nhìn hai vị tư mã quân:

-Hai vị nghĩ như thế nào?

Ngô Ban không khỏi thầm kêu kẻ sách cao minh, đem điều hai vị tư mã quân này đi đích thật rất kỳ diệu.

Tào Bằng đã giết quân sở bộ của Thư Cường, nếu lại giết chết hai vị tư mã quân này nữa rất có thể sẽ khiến lòng quân sợ hãi, thậm chí khiến bọn họ bỏ doanh trại mà đi.

Điều hai người này đi rồi, hẳn có thể nhân đó mà đưa hai bộ khúc của hắn vào, đồng thời lại khiến hai vị tư mã quân mang ơn, lại được quân tốt cho rằng hắn bao dung, độ lượng. Chiêu thức ấy đúng thực là một tiền hạ ba con chim diều. Chỉ cần hai người kia gật đầu, đại doanh Độc Đình sẽ hoàn toàn bị Tào Bằng khống chế.

Mọi chuyện e rằng đã được hắn sắp sẵn từ sớm, chỉ chờ hai người này cắn câu mà thôi.

Nếu hai vị tư mã quân đến đúng giờ mào điểm danh ngày hôm nay, e rằng Tào Bằng còn phải tìm cách khác. Chỉ tiếc rằng hai người này đã tự đẩy bản thân đến bước đường này mà thôi.

Ngô Ban tuy nhìn ra mách khéo của Tào Bằng nhưng lại không thể ra mặt nói rõ.

Trong lòng y lại có một suy nghĩ kỳ quái: “Thủ đoạn của thiếu niên này đích thực rất cao minh.”

-Chúng ta xin đến trường thủy doanh.

Hai vị tư mã quân liên tục la lên.

Gương mặt Tào Bằng cũng rạng rỡ tươi cười hơn.

-Lại nói tiếp, ta từng làm Bắc quân trung hậu, trường thủy doanh cũng không lạ gì. Bá giáo úy của trường thủy doanh là người tốt. Hành quân tư mã Hạ Hầu Thượng là cháu của tướng quân Diêu Tài, cũng có quan hệ thân thiết với các người. Ngày xưa, Diêu Tài tướng quân là thái thú quận Trần Lưu. Hai người các người phụng lệnh tướng quân làm việc. Giờ đến làm dưới trướng Bá Nhân đúng là một bước lên mây rồi. Nhưng bộ khúc của các người thì phải lưu lại.

Đầu tiên là để bọn họ rời khỏi nơi này!

Lại thêm âm mưu nham hiểm này nữa, sức ép thật quá lớn.

Hai vị tư mã quân kia cũng chẳng phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra điểm khác thường được.

Chỉ có điều, người ta đã đem mọi chuyện ra nói, về tình về lý bọn họ đều chỉ có thể mang ơn, chứ không dám nói nữa câu oán hận.

-Bộ khúc của chúng ta vốn là võ tốt của Độc Đình, dĩ nhiên phải lưu lại rồi.

-Vậy ta có một phong thư ở đây. Các người mang theo thư lập tức đi đến Toan Tảo, đến báo danh với Bá Nhân tư mã.

Đây rõ ràng là đuổi người a!

Nhưng hai vị tư mã quân kia không có nửa lời oán hận, liên mồm cảm tạ rồi rời khỏi đại trướng.

Bên ngoài đại trướng, Hám Trạch sớm đã sai người chuẩn bị ngựa đầy đủ. Hai vị tư mã quân vừa ra tới, lập tức lên ngựa, được hộ tống ra khỏi viên môn. Tào Bằng khẽ thở dài, quay lại ngồi xuống.

Ánh mắt hần đường như vô tình quét qua Ngô Ban.

Ngô Ban vội vàng đứng dậy, nói:

-Mặt tướng xin tuân theo lệnh giáo úy.

-Nguyên Hùng tư mã, người là một nhân tài.

Tào Bằng trầm giọng nói:

-Nói thẳng ra thì người và ta cũng coi như là thân thích, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau. Có lẽ người không biết dưỡng tổ mẫu của Tư không chính là người của Ngô thị ở Trần Lưu người. Năm đó, bà vào hoàng cung đã chặt đứt liên hệ với người trong gia tộc. Nhưng bà vẫn luôn nhớ thương các người.

-A?

Ngô Ban nghe thấy thế kinh ngạc.

-Nếu người có lòng, đợi khi chiến sự chấm dứt, cũng nên trở về xem sao. Nếu các người bằng lòng, có thể mời lão phu nhân về thăm gia tộc. Lão phu nhân giờ đang ở Hứa Đô, khá cô đơn, thường xuyên nhắc tới tộc nhân năm đó.

Ngô Ban quả thực không biết trong gia tộc còn có mối quan hệ như thế.

Chợt nghe Tào Bằng nhắc tới, y liền ngậy ra như phỗng.

-Quân sở thuộc của Thư Cường bị giết sạch, giờ Độc Đình chỉ còn hơn sáu trăm người. Nhưng hai người Trương – Cầu đi rồi, bộ khúc của bọn họ dĩ nhiên cần phải sắp xếp lại. Ta sẽ sai người chuyển một trăm ba mươi người đến dưới trướng của người, để bộ khúc của người được đủ quân số. Người thấy thế nào?

Ngô Ban chợt choáng váng!

Nhưng bộ khúc của y đủ quân số cũng là chuyện tốt, lẽ nào y lại không đồng ý?

-Mặt tướng xin nghe theo lệnh của giáo úy.

-Hàn Đức!

-Có mặt tướng!

Từ bên ngoài đại tướng, một người đi vào. Đó đúng là vị đại hán cường tráng cầm cây rìu lớn trong tay đứng ngoài tướng vải mà Ngô Ban nhìn thấy lúc trước.

-Còn hơn hai trăm người chuyển hết về bộ khúc của người. Từ nay trở đi, người làm tư mã quân Độc Đình, phụ trách đóng quân ở Tiểu Đàm. Người có bằng lòng hay không?

-Mặt tướng tuân lệnh.

Hàn Đức rõ ràng mừng rỡ.

Tào Bằng nhìn thoáng qua Điền Dự, trầm giọng nói:

-Nhưng hôm nay còn có một việc nữa. Các người phải trình lên toàn bộ danh sách võ tốt của Độc Đình. Phải hỏi rõ ràng nơi ở, các thành viên trong gia đình và các chuyện khác của bọn họ nữa. Ta sẽ lệnh các chủ bộ giúp đỡ các người. Nhất định phải hoàn thành trong hôm nay.

-Mặt tướng tuân lệnh.

Ngô Ban và Hàn Đức cùng chấp tay làm lễ. Nét cười trên gương mặt Tào Bằng càng rạng rỡ hơn.

Tháng hai năm Kiến An thứ năm.

Vốn dĩ theo lịch sử, trận chiến Quan Độ mới chỉ vừa diễn ra mà thôi.

Nhưng hiện tại, phần mở màn của trận chiến này đã gần kết thúc. Tào Tháo và Viên Thiệu triển khai đánh dữ dội ở Diên Tân. Kể từ trận chiến Bạch Mã cho đến giờ, đôi bên đã giằng co được gần năm mươi ngày. Tổn thất của song phương khá lớn, dưới thành Toan Tảo, thi thể vương vãi khắp nơi.

Kể từ cuối tháng một, ngoài Diên Tân ra, mấy chiến trường nữa cũng đã sục sôi.

Tang Phách đóng quân ở Tề quận, liên tục ác chiến với Viên Đàm. Song phương đều dốc hết nhân lực và vật lực nhưng vẫn hòa nhau, khó phân thắng bại.

Trong lịch sử, Viên Đàm là một nhân vật tầm thường, bị coi rẻ.

Dưới tay hắn còn có những mưu sĩ như Thẩm Phối và Tân Bì, vì thế Tang Phách phải chịu áp lực rất lớn.

Còn ở quận Đông Hải, Hạ Hầu Uyên và Lã Càn đang dốc sức, quyết nghiền nát đối phương. Đầu tháng hai, quân Hải Tây chính thức bắt đầu triển khai hành động. Hải Tây đô úy mới nhậm chức Bộ Chấn dẫn binh chia làm ba đường thẳng tiến đến Đông Hải dưới sự chỉ huy của Từ Lý, thứ sử Từ Châu. Phan Chương và Vương Mãi dẫn một ngàn năm trăm người phá được Nghi thành, chém chết và đoạt được thủ cấp của đại tướng Lưu An dưới trướng Lưu Bị. Sau khi Chu Thương đổ bộ ở Cù Sơn, liền hợp binh với Đặng Chi, binh lực như vũ bão. Hạ Hầu Uyên chiếm lĩnh Lan Lăng, con thứ của y là Hạ Hầu Phách đóng quân ở Thất Đình. Lã Càn xuất binh từ Lang Gia, chiếm được lợi thành, Ký Khâu. Bốn đại quân hợp lại, từng bước ép sát đến Giáp huyện, khiến Lưu Bị khó lòng xoay sở.

Ngày mồng sáu tháng hai, sau khi Xương Hi nhận được thư của Tang Phách liền dâng thành đầu hàng ở Tương Bí.

Lưu Bị thấy tình hình không ổn, lập tức thủ Giáp huyện, dẫn bộ tướng bỏ chạy đến quận Bành Thành.

Hạ Hầu Uyên và Từ Lý đều không ngờ được Lưu Bị lại vứt bỏ Giáp huyện bất ngờ như thế, nên không kịp trở tay. Cũng vì thế, Lưu Bị kịp thời chạy thoát, mất tấm tích khỏi tay hai người này. Ngày mồng tám tháng hai, Vương Mãi vượt qua Nghi Thủy, dẫn binh đến Giáp huyện. Lúc này, Giáp huyện đã trở thành

một tòa thành trống. Nhưng Vương Mãi đã được Bộ Chấn khuyên bảo nên không xông vào chiếm giữ Giáp huyện, chỉ trú quân ở ngoài thành chờ Hạ Hầu Uyên đến.

Đến lúc này, chiến sự ở Đông Hải đã hoàn toàn lắng xuống.

328. Chương 312

Lưu Bị chỉ kiên trì ở quận Đông Hải hai mươi ngày, rồi chuẩn đi.

Không phải Lưu Bị không có bản lĩnh mà chỉ có thể nói vận khí của gã không tốt mà thôi. Gã ở quận Đông Hải ba mặt giáp địch, lưng dựa vào biển rộng. Vốn dĩ gã dự định mượn danh tiếng của Mi gia để sống yên bình ở Đông Hải nhưng vấn đề là sau khi bị Hải Tây chèn ép, Mi gia sớm đã suy yếu, sức ảnh hưởng không còn được như trước nữa. Xương Hi tuy là thái thú Đông Hải nhưng dù sao xuất thân của gã cũng là đạo phỉ, nên chưa có căn cơ quá sâu ở nơi này.

So ra sức ảnh hưởng của Hải Tây vượt xa vị trí thái thú quận Đông Hải của Xương Hi.

Bất kể là Đặng Tắc lúc trước hay là Bộ Chấn hiện giờ, rõ ràng đều được dân chúng tiếp nhận nồng nhiệt, chính vì thế Lưu Bị bại trận cũng chỉ là chuyện sớm muộn gì mà thôi.

Sử sách từng ghi lại năm Kiến An thứ năm, Lưu Bị đóng quân ở Hạ Bì.

Xương Hi cũng từng khởi binh tạo phản, khiến Hạ Hầu Uyên vô cùng nhức đầu. Lúc ấy, Lưu Bị đang ở Từ Châu, danh tiếng cũng khá, lại thêm Mi gia khi ấy chưa bị đả kích quá nhiều, cho nên Xương Hi mới có thể thành công. Nhưng giờ, Mi gia đã suy yếu, Lưu Bị càng bấp bênh hơn nữa, vốn không thể ủng hộ cho Xương Hi được. Chỉ dựa vào một quận Đông Hải nho nhỏ, thất bại cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Điểm khác biệt so với lịch sử là sau lần làm phản này, Xương Hi vẫn chưa bị Tào Tháo giết chết. Hiện tại, sau khi gã đã quy hàng, Hạ Hầu Uyên không nói một lời nào, lấy luôn đầu của gã.

Làm như thế cũng khiến Tang Phách phải cảnh giác hơn!

-Tư Không, Hữu Học làm như thế liệu có phải hơi độc ác quá không?

Trong thành Toan Tảo, Đồng Chiêu không nhịn nổi hỏi Tào Tháo.

Hắn nhận được tin tức Tào Bằng đại khai sát giới ở Độc Đình. Nơi này vốn chỉ có hơn tám trăm binh mã, Tào Bằng vừa ra tay đã xử lý mất gần một phần tư.

Độc Đình hiện giờ có bốn bộ tư mã quân.

Trong đó, ngoài Phi Mạo ra, Hắc Mạo cũng không cần tính đến.

Bốn bộ tư mã quân chỉ có hai bộ đủ quân số. Những gì Tào Bằng làm ở Độc Đình khiến không ít người tranh luận, cho rằng hắn giết người quá nặng nề.

Tào Tháo mỉm cười:

-Bại quân không thể dùng được. Nếu Hữu Học không giáng một đòn mạnh như thế thì làm sao có thể trị quân được? Theo ta thấy, hắn không làm sai. Ít nhất hiện tại, Độc Đình đang hết sức yên ắng, không còn vẻ tán loạn như trước nữa. Ta nghe người ta nói, cả ngày Độc Đình luyện binh, khí thế của binh sĩ rất mạnh. Chẳng lẽ đây không phải chuyện tốt sao?

-Nhưng binh lực của Độc Đình...

-Chuyện này Quốc Nhượng đã trình báo rồi. Hữu Học nói chỉ cần năm trăm tinh binh chứ không cần đám ô hợp. Ta thấy cũng có lý. Hắn ở đó vốn không cần nhiều binh mã lắm, chỉ cần luyện binh tốt là được. Chuyện này cũng là do ta chọn người. Nếu ta đã đem Độc Đình giao cho hắn, vậy sẽ không hỏi gì nữa.

Trong lời nói của Tào Tháo đã có ý vô cùng rõ ràng: Chuyện này nói đến đây thôi, không cần tiếp tục truy cứu nữa.

Đồng Chiêu đi theo Tào Tháo đã lâu, sao có thể không hiểu ý y?

Nếu Tào Tháo đã đồng ý với những gì Tào Bằng làm, vậy có truy cứu tiếp cũng chẳng có tác dụng gì. Hai trăm quân sĩ thì làm sao chứ?

Mỗi ngày số người chết ở Toan Tảo không ít hơn hai trăm người.

Những cũng từ đó có thể thấy được Tào Tháo rõ ràng rất sủng ái Tào Bằng.

Đồng Chiêu ra đại sảnh, lòng thầm tính toán một chuyện khác: Nếu Tư Không đã tin cậy Tào Bằng đến như thế, liệu có phải y cũng nên kéo thêm chút quan hệ với hần hay không?

Y ngẫm nghĩ một chút, xoay người đi qua hành lang gấp khúc đi vào trong công phòng của nha đường.

Một nam tử trung niên đang xử lý tài liệu. Vừa nghe tiếng bước chân, hần đã ngẩng đầu nhìn lên, thấy Đồng Chiêu đến liền vội vàng đứng dậy chào đón.

-Huynh trưởng, sao huynh lại đến đây?

Người nam tử trung niên này tên là Đồng Phóng, là đệ đệ của Đồng Chiêu.

Nhưng không giống với Đồng Chiêu đã quy thuận Tào Tháo ngay từ những năm đầu Kiến An, Đồng Phóng trước đây từng làm việc dưới trướng Trương Tú. Năm ngoái, gã mới theo Trương Tú đến nương nhờ Tào Tháo. Hiện giờ, Đồng Phóng tiếp nhận chức vụ của Điền Dự ở phủ Tư Không, làm chủ bộ Tư Không, soạn quân mưu. Sau khi mời Đồng Chiêu ngồi xuống, gã cung kính hỏi.

Đồng Chiêu ngồi xuống, trầm ngâm một lát, nói:

-Nguyên Mưu, có chuyện này ta muốn nhờ người làm.

-Chuyện gì vậy?

-Giáo úy Độc Đình Tào Bằng người biết chứ?

Đồng Phóng cười nói:

-Chính là Tào Bát Bách hỏa thiêu Bạch Mã, chém chết Nhan Lương, giết Văn Sứ, bắt Cao Lãm chứ gì? Sao ta lại có thể không biết người này được?

-Hần là người trong tộc của chủ công, nhưng năm vừa rồi mới lưu lạc đến Nam Dương. Quan hệ giữa người và Trương Bá Loan không kém, liệu có thể nhờ Trương Bá Loan cho Tào Bằng công danh gì đấy được không? Coi như là tạo thiện duyên cho người và ta.

-Công danh?

Đồng Phóng ngạc nhiên, khó hiểu.

Đồng Chiêu nói:

-Tào Bằng tuy là tộc tử của chủ công nhưng quê quán lại ở Vũ Âm, quận Nam Dương. Người cũng biết, người trong tộc của chủ công phần đông đều lấy công danh theo Kỳ huyện, e rằng cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng nếu không có công danh thực đúng là chuyện đáng tiếc nhất đối với Tào Bằng. Hần có cần công danh hay không là một chuyện nhưng có công danh hay không lại là một chuyện khác. Nếu không cho hần công danh theo Tiểu huyện thì sao không bảo Trương Bá Loan tiến cử cho hần lấy danh hiệu liêm? Hần lớn lên ở quận Nam Dương, tiến cử từ nơi đó cũng là hợp lý. Hơn nữa, Tào Hữu Học vì phụ thân mà làm Bát Bách tự vẫn, cũng có thể nói là một người hiểu nghĩa thời nay rồi.

Đồng Phóng không phải kẻ ngốc, tuy rằng phản ứng của gã hơi chậm nhưng nghe Đồng Chiêu nói xong liền hiểu ra ngay.

-Chuyện này cũng không khó. Trương Bá Loan thật ra cũng luôn vì chuyện ở trận chiến Uyển thành lúc trước mà sợ hãi. Nếu có cơ hội như thế, y chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Dù sao, quận Nam Dương hàng năm đều có tiến cử danh ngạch. Vậy năm nay cứ tiến cử Tào Hữu Học là được rồi.

-Ừ, chuyện này người phải làm nhanh lên. Sau khi trận chiến này chấm dứt, ắt sẽ có người nghĩ tới chuyện này. Để cho người khác chiếm được tình nghĩa chẳng bằng để chúng ta tự mình đạt được. Người lại vừa mới phụ giúp chủ công, dù có ta quan tâm cũng vẫn đang yếu thế. Tào Bằng thanh danh vang dội, hơn nữa

những mối quan hệ của hắn cũng khá rộng. Xem ra, chủ công tín nhiệm hắn chẳng thua gì những người khác. Một khi đã như thế, người hãy mau chóng lập quan hệ với hắn, tương lai sẽ có lợi.

-Đệ sẽ lập tức viết thư, trong ngày hôm nay sẽ sai người đưa tới Uyển thành.

Đồng Chiêu gật đầu, tán chuyện với Đồng Phóng vài câu rồi đứng dậy, định đi.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa, một gã tiểu giáo đi vào:

-Đồng chủ bộ, có tin cấp báo từ cách Hứa Đô sáu trăm dặm.

-Ồ?

Đồng Phóng nhanh chân bước lên trước, tiếp nhận lấy bức thư trong tay người tiểu giáo kia.

Gã quay đầu lại nhìn Đồng Chiêu, chỉ thấy y nhú mày, bước lên trước đỡ lấy bức thư:

-Ta lập tức đi gặp chủ công. Tin khẩn cấp từ Hứa Đô ắt phải là chuyện quan trọng.

Đồng Phóng gật đầu, vội vàng chuyển giao cho Đồng Chiêu.

Đồng Chiêu cầm sổ thư đó vội vàng trở về phòng khách, đã thấy Tào Tháo đang chuẩn bị rời đi.

-Chủ công, có tin cấp báo từ Hứa Đô.

Tào Tháo nghe thấy thế liền vội bước lên trước, cầm lấy lá thư.

Một lát sau, đôi mày của y dần giãn ra, gương mặt tươi cười, rạng rỡ.

-Lập tức triệu tập các tướng đến nghị sự.

-Vâng!

Đồng Chiêu không dám chậm trễ, vội vàng xoay người chuẩn bị rời đi.

Lại nghe Tào Tháo nói:

-Đúng rồi, phái người đến Độc Đình, bảo Hữu Học đến đây.

Xem ra chủ công đúng là rất coi trọng Tào Bằng a. Một giáo úy Độc Đình nho nhỏ thật ra đâu đủ tư cách để tham dự buổi nghị sự này chứ.

Nhưng Tào Tháo lại gọi Tào Bằng đến lúc này, chẳng phải muốn nói y thực sự rất coi trọng Tào Bằng sao?

Đồng Chiêu cảm thấy quyết định của bản thân lúc trước quả thật không hề sai.

Có lẽ y cũng nên thân mật với Tào Bằng thêm một chút?

-Chủ công, chi bằng để ta đích thân đến Độc Đình một chuyến vậy?

-Cũng tốt.

Đồng Chiêu lập tức nhận lệnh mà đi. Tào Tháo đứng trên bậc thang, nét tươi cười trên mặt dần biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

Mưa phùn rả rích. Vào tháng hai, mưa xuân không ngớt.

Đồng Chiêu dẫn theo tùy tùng, đi theo đường quan đạo, chỉ thấy hai bên đường, liễu khê lay trong gió.

Sau khi rời khỏi Toan Tảo, y thẳng hướng đến Độc Đình. Khi đến Tiểu Đàm, Đồng Chiêu chỉ thấy một doanh trại đứng sừng sững bên mép đầm, từ trong doanh truyền đến tiếng kèn vang dội. Một đội binh mã đang rời khỏi hàng ngũ bước đi trong doanh trại. Binh lính bất chấp mưa phùn vẫn tập luyện nghiêm ngặt trên vùng đất trống trải ấy.

Cách luyện tập của bọn họ không giống với chuyện thao diễn thường thấy.

Dưới tiếng khẩu lệnh liên tục vang lên, binh lính không ngừng thay đổi đội hình.

Một viên đại tướng ngồi ngay ngắn trên chiến mã, mặc quân phục không khác gì binh sĩ.

Bên cạnh gã, mấy tên tiểu giáo liên tục phát cờ lệnh, truyền khẩu lệnh.

Đồng Chiêu nhận ra viên đại tướng này hình như tên là Hàn Đức.

Người này trước đây từng làm việc ở trường thủy doanh, đi theo Hạ Hầu Thượng. Sau này, gã được điều đến dưới trướng Tào Bằng, hiện giờ chắc đang làm tư mã quân một bộ.

329. Chương 313

-Tin Chi.

Đồng Chiêu gọi một tiếng rồi thúc ngựa tiến lên.

Tin Chi là tự của Hàn Đức.

Nghe có người gọi, Hàn Đức quay đầu nhìn lại.

Thấy Đồng Chiêu, gã vội vàng thúc ngựa nghênh đón, chấp tay nói:

-Đồng Tể tửu, sao ngài lại ở đây?

-Ta phụng lệnh đến Độc Đình, có việc muốn gặp giáo úy của người. Sao thời tiết như thế này các người vẫn thao diễn như bình thường vậy?

Hàn Đức cười nói:

-Tể tửu chê cười rồi, cái này có gì mà thao diễn? Chẳng qua là hoạt động một chút, tránh để bọn họ nhàn rỗi quá, không có gì làm thôi. Thao diễn thực sự vẫn phải là ở bên đại doanh Độc Đình kia cơ. Cách thao luyện của giáo úy còn ác liệt hơn bên này nhiều.

Đồng Chiêu nhú mào, nhìn binh sĩ đang luyện tập đội hình dưới cơn mưa phùn này không hiểu nổi.

Nhưng y cũng biết rằng đội ngũ này là phương pháp luyện binh do Tào Bằng sáng tạo ra. Lúc trước, Diễn Vi và Hứa Chử còn đang tranh chấp với nhau, Diễn Vi đã nhờ vào phương pháp thao diễn này mà trong một thời gian ngắn, có thể biến đám binh lính chiêu mộ tạm thời thành đám quân tinh nhuệ, khả năng chiến đấu rất mạnh mẽ.

Sau này, có rất nhiều người chọn thao diễn đội ngũ như thế này.

Hổ Báo kỵ cũng luyện tập theo phương pháp này, nghe nói hiệu quả vô cùng tốt.

Chỉ có điều, vài lần hô hào, đi lên xuống này thật có thể dùng được sao? Ít nhất trong mắt Đồng Chiêu, y chưa thấy được lợi ích gì.

Nói hai câu với Hàn Đức xong, Đồng Chiêu liền dẫn người rời đi.

Dọc đường đi, y mãi mê suy nghĩ xem nguyên nhân Tào Tháo gọi Tào Bằng đến là gì.

Chẳng lẽ là...

Đồng Chiêu gãi gãi đầu, dường như nghĩ ra chuyện gì đó!

Khi y đến đại doanh Độc Đình, mưa đã tạnh.

Nhưng Đồng Chiêu lại bị quân tốt ngăn ở bên ngoài đại doanh.

Trông coi viên môn, phụ trách canh gác là Hắc Mạo, quân sở bộ của Hách Chiêu.

-Không phải là tiểu nhân không chịu cho ngài đi, mà thật sự là giáo úy có lệnh, chưa được sự chấp thuận, bất cứ ai cũng không được ra vào doanh trại.

-Vậy phiền người thay ta đi bẩm báo một chút.

Thật ra, Đồng Chiêu không tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng gật đầu, khen ngợi.

Y nói với người tùy tùng bên cạnh:

-Không ngờ rằng Tào Hưu Học này lại có được phong phạm của Chu Á Phu.

Sau khi Hắc Mạo tiến đến đại doanh, chỉ chốc lát sau đã thấy Điền Dự chạy đến.

Đồng Chiêu không khỏi hơi giận dữ. Tào Bằng này không khỏi quá kiêu ngạo rồi đi. Tuy hắn là tộc tử của Tư Không nhưng ta là tế tửu của Tư không, luận về chức quan vẫn lớn hơn người vài cấp. Ta đến đây là muốn truyền lệnh của Tư không, người ngăn cản ta ta còn chưa nói gì, sao đến chút chuyện nghênh đón cũng chẳng thấy đâu?

Điền Dự nhận ra Đồng Chiêu không vui, sau khi đi vào viên môn liền hạ giọng nói:

-Cũng không phải giáo úy không nghênh đón, mà là giáo úy đang bận thao diễn binh mã, không tiện ra được.

-Ồ?

Đồng Chiêu nghe thấy thế, không khỏi có chút tò mò:

-Vậy có thể dẫn ta đi quan sát được không?

-Chuyện này không có vấn đề gì, chỉ sợ tình hình bên kia không được tốt lắm, e tiếp đón tế tửu không được chu đáo.

Đồng Chiêu cười to, liền nói không sao cả.

Điền Dự dẫn theo y đi thẳng đến giáo trường ở hậu doanh. Diện tích giáo trường ở hậu doanh rất lớn, tiếp giáp bên sông. Chỉ thấy trên khoảng đất trống lấy lọi, một đội quân tốt đang dựa theo khẩu lệnh của đại thanh, xếp thành hàng đi lại. Hồ nước, vũng bùn trong mắt bọn họ như chẳng có gì. Tào Bằng đứng trên một chiếc chiến xa chỉ huy, tay cầm kiếm, gương mặt nghiêm nghị, theo dõi quân sĩ luyện tập.

-Các người sao không đi tới? Vì sao lại dừng lại?

Chỉ thấy một đội binh sĩ bất ngờ dừng lại bên bờ sông.

Một gã tiểu tướng đứng phía sau Tào Bằng phi ngựa lao ra, đến trước mặt đội quân kia liền lớn tiếng quát.

-Quân hầu, đi tới trước là nước rồi.

-Vậy thì vào nước đi!

Quân hầu mặt mày dữ tợn, cây đoản côn trong tay hung hăng đập lên người viên đội trưởng kia:

-Giáo úy vẫn chưa đổi khẩu lệnh, nếu chưa đổi, các người cứ tiếp tục đi tới. Đừng nói là xông vào nước, trước mặt có là núi đao biển lửa, các người cũng không được phép lùi bước.

Nói xong, gã đoạt lấy cờ lệnh trong tay viên đội trưởng kia.

-Nghe khẩu lệnh của ta, giậm chân tại chỗ đi tới.

Dưới sự dẫn dắt của viên quân hầu kia, đội quân tốt như không nhìn thấy sông lớn trước mặt, cất bước tiến lên.

Đồng Chiêu đứng bên cạnh giáo trường, nhìn cảnh tượng trước mắt mà trợn mắt há hốc mồm. Đây là luyện tập binh mã kiểu gì thế?

Tào Bằng không phải là bậc thầy về binh pháp.

Chỉ huy từng người không phải là vấn đề nhưng nếu bảo chỉ huy thiên quân vạn mã lại không hề dễ dàng như thế. Sau khi tiếp quản Độc Đình, mệnh lệnh đầu tiên của Tào Bằng chính là huấn luyện lại binh sĩ. Trận chiến này không biết đến bao giờ mới có thể chấm dứt, cho nên hắn phải nhanh chóng bắt lấy khoảng thời gian này để luyện đám binh mã trong tay thành đội ngũ tử tử. Chuyện này vốn chẳng dễ dàng gì, một đám bại binh muốn lấy lại sĩ khí ư? Đâu có dễ thế!

-Sau khi giáo úy tiếp quản Độc Đình liền hạ lệnh bắt dâng lên đầy đủ danh sách toàn bộ quân tốt. Tên tuổi, nơi ở, gia quyến trong nhà... Giáo úy sử dụng phương pháp hạ tội liên đới trong quân. Phàm một người không thể hoàn thành bài huấn luyện, không chỉ chịu một tội mà phải chịu năm tội liên đới: năm tội chịu không được sẽ thành mười tội. Một người mắc lỗi, cả đội chịu tội cùng. Một đội làm sai, mọi người đều phải chịu trách nhiệm. Nếu có kẻ nào chạy trốn, giáo úy sẽ lập tức sai người truy bắt gia quyến, cả nhà đều phải chịu tội theo. Có như thế mới khiến những người này thành thật dè chừng được. Giáo úy có một câu nói rất hay rằng: Bình thường đổ nhiều mồ hôi, ra chiến trường sẽ ít đổ máu. Khi thao diễn giáo úy rất khi nói gì, nhưng bất kể là trời mưa to gió lớn, một khắc ngai ấy cũng không bỏ qua. Toàn bộ doanh trại đều phải tập luyện.

Điền Dự giải thích với Đồng Chiêu nhưng Đồng Chiêu vẫn nghi hoặc, khó hiểu.

-Tập luyện như vậy thì có tác dụng gì?

Điền Dự cười nói:

-Ít nhất bọn họ cũng biết phối hợp, biết hợp tác, biết cái gì là quân lệnh như sơn.

-Là có ý gì?

-Giáo úy nói rằng ở thời điểm này, luyện tập đánh nhau không có tác dụng lớn, dù sao cũng không phải luyện tập một hai ngày là thành được. Nhưng ra chiến trường, cái quan trọng nhất không phải là bản thân mỗi cá nhân lợi hại đến đâu, mà là khả năng hợp tác của bọn họ đến đâu. Luyện tập theo đội hình chính là để luyện khả năng ăn ý giữa binh sĩ. Không nhất định phải đạt đến trình độ tiến thoái như một, nhưng ít nhất cũng cho bọn họ biết sự quan trọng của người bên cạnh, hiểu được cách phối hợp với nhau, cũng như bảo vệ lẫn nhau. Chỉ có như vậy thì dù có bại trận, bọn họ cũng không đến mức phải nhanh chóng tan rã. Tóm lại, lợi ích đúng là không nhỏ.

Trong giáo trường, tiếng trống ình ình.

Đồng Chiêu nhìn một đội binh mã tiến lên, lùi về sau, đội hình biến ảo theo cờ hiệu, cũng nhẹ nhàng gật đầu theo.

Nhưng y tới nơi này không phải để xem thao diễn, mà là để truyền đạt mệnh lệnh.

-Quốc Nhượng, Tư Không có lệnh bảo giáo úy đến Toan Tảo nghị sự. Xin người mau chóng báo cho giáo úy được biết.

Điền Dự không nói hai lời, thúc ngựa đến thẳng chỗ chỉ huy.

Mất khoảng một khắc sau, Tào Bằng phát tay hạ lệnh ngừng thao diễn, rồi đi cùng Điền Dự vội vàng tới trước mặt Đồng Chiêu.

-Đồng tế tửu, Tư Không gọi ta có chuyện gì vậy?

-Chuyện này chủ công chỉ nói lệnh người mau chóng tới Toan Tảo thôi.

Tào Bằng vốn cũng không xa lạ gì với Đồng Chiêu, cho nên không nói năng khách sáo, rườm rà nhiều.

Vừa nghe thấy Tào Tháo triệu tập, Tào Bằng tức thì trở về quân trường thay đổi y phục, sau đó dẫn theo một đội Phi Mạo cùng Đồng Chiêu trở về Toan Tảo.

-Công Nhân tiên sinh, chiến sự ở Toan Tảo thế nào rồi?

-Vẫn đang giằng co, nhưng hai ngày nay, Viên Thiệu không tấn công mạnh lắm. Binh mã Hà Bắc đã qua sông gần một trăm ngàn người. Chủ công giờ cũng đang rất lo lắng. Viên Thiệu e rằng đang tập trung lực lượng, phát động công kích mạnh với Toan Tảo cũng nên.

Đồng Chiêu cũng không giấu diếm chuyện gì, thoải mái thông báo tình hình cho Tào Bằng biết.

Cuối cùng, y hạ giọng nói:

-Các tướng ở Toan Tảo hiện giờ cũng hơi dao động, lòng quân không ổn định lắm a.

Tào Bằng cười:

-Yên tâm, chủ công chắc chắn đã có tính toán cả rồi.

Chỉ hy vọng như thế mà thôi!

Ngoài miệng Đồng Chiêu mặc dù không nói gì nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi bất an.

Viên Thiệu mới đầu còn tấn công dữ dội, giờ đã dần chậm rãi, tỉnh táo hơn. Mất đi Văn Sú và Cao Lâm tuy khiến sĩ khí của Viên Thiệu giảm sút, nhưng dù sao lạc đà gầy so với ngựa vẫn còn to. Binh lực của Viên Thiệu vẫn còn đó, thật sự khiến người phải lo lắng.

Tạm thời hấn ngừng tấn công, chắc chắn đang chuẩn bị đến dốc toàn lực xuất kích.

Lúc trước, tuy nói Tào Tháo và Viên Thiệu đều có thắng có bại, nhìn thì ngang nhau, nhưng nếu Viên Thiệu tổng tấn công thì sao? Đồng Chiêu thực sự không biết được.

Dọc đường bình an, khi Tào Bằng và Đồng Chiêu trở về Toan Tảo, trời đã tối mịt.

Bên trong phủ nha ở Toan Tảo, Tào Tháo và các tướng lĩnh thân tín đang bàn bạc nghị sự. Đồng Chiêu dẫn Tào Bằng đi thẳng vào nha đường.

Tào Tháo thấy Tào Bằng đến chỉ khẽ mỉm cười, ra hiệu bảo hắn ngồi xuống.

-Rốt cuộc là có chuyện gì?

-Chủ công hình như quyết định lui binh.

Tào Chân thấp giọng trả lời.

Tào Bằng trầm hít một hơi, loáng đã nghĩ đến sự bất thường trong chuyện này.

Tào Tháo định lui binh bây giờ ư?

Vậy có nghĩa là chiến trường Quan Độ đã thu xếp ổn thỏa rồi sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tuân Du đang bẩm báo tình hình trong quân với Tào Tháo. Hiện giờ, Tào quân ở chiến trường Diên Tân đã triệu tập được hơn ba vạn binh mã. Trong đó, binh sĩ quân Hương Dũng đến từ Trần Lưu ước chừng hai vạn người, còn binh mã bản bộ của Tào Tháo có chừng vạn người nữa.

Binh lực cách nhau quá lớn!

Binh lực của Viên Thiệu gấp ba lần của Tào Tháo.

Hơn nữa, Toan Tảo khó có thể thủ, chỉ có thể nỗ lực chiến đấu mà thôi.

Cho nên, Tuân Du lại đề nghị với Tào Tháo nếu tiếp tục thủ vững Toan Tảo e rằng sẽ còn phải chịu nhiều tổn thất hơn nữa, chỉ bằng mau chóng lui lại là hơn.

Tào Bằng hiểu được rằng Tuân Du nói như vậy là đã có thương lượng kỹ càng với Tào Tháo rồi. Sở dĩ y nói như thế là sợ các tướng lĩnh sẽ nghĩ khác mà thôi.

Nhưng chuyện này vốn không thể tránh khỏi. Trong lịch sử, sau khi trận chiến Quan Độ kết thúc, Tào Tháo thu được rất nhiều thư của bộ khúc viết cho Viên Thiệu trong doanh trại của gã. Có quá đông người viết, thế cho nên Tào Tháo không dám xem xét, trực tiếp lệnh cho người thiêu hủy đồng thư từ đó đi. Hiện giờ, e rằng cũng đã có người đang bắt đầu liên lạc với Viên Thiệu.

-Vậy thì mọi người cứ theo kế hoạch mà làm.

Tào Tháo nghe Tuân Du nói xong, liền trầm giọng nói:

-Văn Khiêm lĩnh quân bản bộ, nấp trong khu vực sông Tế thủy. Nếu Viên Thiệu biết ta rút quân, tất sẽ hạ lệnh truy kích. Đến lúc đó, Văn Khiêm có thể nhân cơ hội tấn công, đẩy lùi truy binh của Viên Thiệu, nhanh chóng lui qua Tế thủy. Rồi sau đó, dựa vào Tế thủy, tử thủ Trần Lưu, cùng Công Minh phối hợp. Đến lúc đó, Viên Thiệu tất không dám tùy tiện tấn công nữa.

Nhạc Tiến đứng dậy lĩnh mệnh.

-Hữu Học!

Tào Bằng và Tào Chân đang thấp giọng nói chuyện, chợt nghe Tào Tháo gọi tên của hắn.

Hắn vội vàng ngừng đầu, đứng dậy, nói:

-Có mặt tướng.

-Bên Độc Đình đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Tào Bằng trả lời:

-Chủ công yên tâm, Độc Đình đã thu xếp xong rồi. Mặt tướng đã sai người hạ trại ở ngạn phía tây sông, chỉ chờ chủ công bước qua phù kiều của Độc Đình là lập tức phá hủy cầu, ngăn cản sự truy kích của Viên Thiệu.

-Rất tốt!

Tào Tháo hài lòng gật đầu.

Lúc trước, y lệnh cho Tào Bằng đóng ở Độc Đình chính là để bảo vệ đường lui nhanh nhất này.

Hiện tại, xem ra Tào Bằng đã hiểu rất rõ ý đồ của y, và làm vô cùng xuất sắc. Hắn đã dùng thủ đoạn lôi đình để khống chế Độc Đình, cũng là để đảm bảo cho phù kiều ở Độc Đình được an toàn. Cho nên, tuy rằng Tào Bằng đã đại khai sát giới ở Độc Đình nhưng Tào Tháo không hề có ý định trách tội hắn. Trong mắt người ngoài, Tào Tháo đã quá sủng ái Tào Bằng, nhưng thực tế, đây cũng là một lần khảo nghiệm quan trọng Tào Tháo giành cho Tào Bằng.

Những gì Tào Bằng làm ở đó khiến y rất vừa lòng!

Nhưng Tào Bằng chợt nhớ đến một chuyện:

-Chủ công, mặt tướng còn có một vấn đề.

Ánh mắt của mọi người trên nha đường đều đổ dồn về phía Tào Bằng.

Tào Tháo hỏi:

-Vấn đề gì?

-Nếu chủ công rút lui khỏi Toan Tảo, vậy dân chúng Toan Tảo nên làm thế nào?

Tuan Du ngạc nhiên, nhìn Tào Bằng:

-Hữu Học, người nói thế là có ý gì?

Tào Bằng nói:

-Mặt tướng chỉ đột nhiên nhớ tới Bạch Mã mà thôi.

-Ừ?

-Lúc trước, Nhan Lương qua sông, sau khi tập kích Bạch Mã đã tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, biến Bạch Mã thành thành trống. Nhìn cách làm của đám bộ khúc là đủ biết cách đối đãi của Viên Thiệu như thế nào. Nếu chủ công bỏ chạy, Viên Thiệu thẹn quá hóa giận, liệu có hạ lệnh giết hại dân chúng Toan Tảo hay không?

Tuan Du không khỏi hít một hơi lạnh, quay đầu nhìn về phía Tào Tháo.

Chuyện này quả thực rất có khả năng!

Viên Thiệu vốn chẳng phải hạng người lương thiện gì. Kể từ khi gã nổi lên đến giờ, ngày càng hung tàn hơn trước. Sau khi Viên Thiệu đánh bại Công Tôn Toản, đã từng hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành trong ba ngày, khiến cả một tòa thành sạch bóng người. Lần này, qua sông chiến đấu, tổn thất của Viên Thiệu càng nặng nề hơn so với khi giao chiến với Công Tôn Toản khi xưa. Đặc biệt, hai viên ái tướng của gã bị giết, khiến gã vô cùng phẫn nộ. Tào Tháo đóng quân ở Toan Tảo càng lâu, càng khó bảo đảm Viên Thiệu sẽ không giận cá chém thớt lên dân chúng Toan Tảo. Một khi Tào Tháo lui binh, Viên Thiệu ắt sẽ chiếm lấy Toan Tảo, tất nhiên sẽ đẩy lên một trận gió tanh mưa máu.

Nhưng vấn đề là Tào Tháo cũng không còn cách nào khác!

Ở thời đại này, chuyện tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành xảy ra nhiều không kể xiết, gần như đã trở thành thói quen rồi.

Khi Tào Tháo tấn công Từ Châu, cũng từng đồ sát Bành thành.

-Ý của Hữu Học chẳng lẽ là muốn nói chúng ta tiếp tục cố thủ Toan Tảo sao?

Tào Bằng vội vàng nói:

-Mặt tướng không phải có ý đó. Chỉ có điều, hy vọng chủ công khi lui quân có thể nghĩ đến ba vạn sinh linh ở Toan Tảo một chút.

-Người muốn nói...

-Chủ công lui binh, sao không dẫn theo dân chúng cùng nhau rời khỏi?

Tào Bằng vừa dứt lời, cả nha đường như bị nổ tung, mọi người bàn tán xôn xao.

Đồng Chiêu nói:

-Chuyện đó không thể được. Lần này chúng ta lui binh, nếu như dẫn theo ba vạn bách tính đi theo, ắt sẽ làm chậm trễ tốc độ lui binh.

Rất nhiều người tỏ vẻ châm biếm.

Bản thân Tào Bằng không phải không biết làm như thế thực sự quá nguy hiểm, thực sự là quá nguy hiểm.

Trong lịch sử, khi Tào Tháo tấn công Kinh Châu, Lưu Bị dẫn theo một trăm ngàn dân chúng chạy đến Tân Dã, kết quả một ngày chỉ tiến lên được hai mươi dặm. Cuối cùng, gã bị Hồ Báo kỵ truy kích, quân và dân chết thê thảm. Nếu Tào Tháo dẫn dân chúng cùng rút lui khỏi Toan Tảo, rất có thể sẽ tái diễn cảnh tượng thảm thiết kia.

Nhưng Tào Bằng vẫn hy vọng Tào Tháo có thể tiếp nhận ý kiến của hắn.

Lúc trước, khi ở Bạch Mã, hắn từng cảm thán Nhan Lương đã tàn sát hàng loạt dân chúng ở trong thành Bạch Mã, trong lòng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Cho nên, hắn thật sự không đành lòng, không muốn Toan Tảo lại tái diễn cảnh tượng bi thảm ở Bạch Mã. Cho dù biết là không thể, hắn vẫn muốn thử một lần xem sao.

-Chủ công, Bằng cũng biết làm như vậy là rất nguy hiểm. Nhưng chủ công có nghĩ tới khi chủ công đến đóng quân ở Toan Tảo, chẳng khác nào đã kéo hơn ba vạn chúng sinh ở Toan Tảo này vào trận chiến. Hơn nữa, kể từ khi khai chiến đến nay, dân chúng Toan Tảo đã ủng hộ chủ công rất nhiều. Chẳng lẽ bây giờ chủ công lui binh, lại bỏ mặc bọn họ sao? Những người đó đều là con dân của chủ công, là con dân của Đại Hán. Chủ công chỉ cần bỏ ra chút công sức là có thể giữ lại được mạng sống của ba vạn bách tính. Chuyện này sau này được lan truyền đi, người đời ắt sẽ nói chủ công là người nhân nghĩa! Cho nên, Bằng mới cả gan xin chủ công suy nghĩ cho kỹ.

Dứt lời, Tào Bằng kéo y phục, quỳ xuống đất.

Tào Tháo tiến thoái lưỡng nan.

Không thể phủ nhận lời của Tào Bằng nói rất có lý.

Nhưng từ xưa đến nay, đánh giặc vốn là như thế. Dẫn theo ba vạn bách tính rời khỏi Toan Tảo ư? Chuyện đó chẳng dễ dàng gì.

Bản tính của Tào vốn là “Thà là ta phụ người, chứ quyết không để người phụ ta”.

Nói thẳng ra, lấy bản thân y làm trung tâm, không thêm để ý đến hư danh.

Y nhìn qua Tuân Du, đã thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Hiển nhiên Tuân Du cũng không tán thành hành động dẫn theo bách tính rồi khỏi như thế? Nguy hiểm quá lớn! Tào Tháo không thể biết được kết quả sẽ như thế nào.

Nhưng lời Tào Bằng nói vô cùng thành khẩn, Tào Tháo cũng không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Trầm ngâm thật lâu sau, y mới cười khỏ một tiếng, nói:

-Viện Thiệu có tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành hay không còn chưa chắc chắn. Nhưng nếu dẫn theo bách tính rút lui khỏi thành cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Chuyện khác không nói tới, hiện giờ quân trấn thủ ở Toan Tảo đã ba vạn, vốn không thể đảm bảo an toàn cho bọn họ được. Không cẩn thận, rất có thể toàn quân sẽ bị tiêu diệt. Hữu Học, chuyện này ta không thể đáp ứng được.

-Nhưng...

-Hữu Học, người đừng nói nhiều nữa, mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà làm. Binh pháp có câu “Binh quý thần tốc”. Nếu dẫn theo ba vạn bách tính Toan Tảo rút lui khỏi đây, không khéo sẽ làm bại lộ ý đồ của ta, trách nhiệm đó ai có thể gánh vác nổi đây?

Tào Bằng không khỏi trầm mặc!

Nhưng hán vẫn không đứng dậy, vẫn quỳ gối trên nha đường như trước:

-Xin chủ công suy nghĩ cho kỹ!

-Hồ đồ!

Tào Tháo thấy Tào Bằng vẫn như thế, không khỏi nổi cơn thịnh nộ.

Y đứng lên, phất tay áo bỏ đi.

Bọn Tuân Du đều đứng dậy, im lặng đi qua người Tào Bằng. Thậm chí có mấy người còn lén cười nhạo, dường như đang cười suy nghĩ viển vông của Tào Bằng.

-A Phúc, đừng làm loạn nữa!

Tào Chân đi lên, định nâng Tào Bằng dậy, nào ngờ lại bị hán hất ra.

-Ta không làm loạn, ta chỉ muốn bảo vệ ba vạn sinh linh của Toan Tảo mà thôi.

-Nhưng hán người cũng hiểu rõ rằng chuyện đó là không thể chứ?

Tào Bằng lớn tiếng nói:

-Không phải không có khả năng, chỉ là có người chịu nghe ta nói hay không mà thôi. Nước có thể làm đắm thuyền cũng có thể nâng thuyền lên. Khi không dùng được thì thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu (Trời đất không có nhân, coi vạn vật như loài chó rơm), nhưng khi chúng ta dùng được lại luôn nói lấy dân làm trọng, quân là nhẹ, không thể không quan tâm được. Chủ công, ta biết người đang nghe. Ta chỉ hy vọng, chủ công có thể vì ta luôn một lòng trung với chủ công mà suy nghĩ đến bọn họ một chút, cho bọn họ nhìn thấy chút hy vọng.

Tào Chân đứng bên cạnh Tào Bằng, không biết nên khuyên bảo thế nào!

330. Chương 314

Trời đã tối muộn, Tào Tháo đứng trên cửa hiên, khoanh tay không nói gì.

Y bối rối suy nghĩ, từng tiếng nói của Tào Bằng cứ vang vọng không ngừng bên tai của y.

Khi dùng được thì “lấy dân làm trọng, lấy quân làm nhẹ”, khi không dùng được liền “thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu”. Lời nói này rất khó nghe, khiến Tào Tháo không khỏi khó chịu trong lòng. Dẫn dân chúng rút lui khỏi thành? Hay một mình bỏ đi đây? Đây là vấn đề sinh tử. Tào Tháo hít sâu một hơi, đứng trên hành lang uốn lượn mà đắn đo, suy nghĩ, cuối cùng vẫn không thể hạ quyết tâm. Hữu Học làm như thế rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ hán không biết không thể có lòng dạ đàn bà được hay sao? Đây là đánh giặc, chứ không phải chơi trò chơi.

Nhưng bên tai y lại có một tiếng nói không ngừng kêu gào: “Đồng ý với hần, hãy đồng ý với hần!”

Từ khi làm quan tới nay, Tào Tháo chưa bao giờ cảm thấy khó xử như lúc này.

Vốn dĩ bản thân đã hạ quyết tâm, giờ lại có chút do dự. A Phúc chết tiết này rõ ràng là làm khó ta mà.

-Văn Chất.

-Vâng!

-Hữu Học, hần...

-Tào giáo úy vẫn đang quỳ gối trên nha đường ạ.

Tào Bân hạ giọng nói:

-Lệnh huynh có khuyên can như thế nào hần cũng không chịu đứng lên.

-Đứa nhỏ này rốt cuộc là làm sao vậy?

Tào Tháo chợt nổi giận nói:

-Khi còn ở Hạ Bì, hần để cho vợ con của Lã Bố chạy thoát, giờ lại còn cố chấp như vậy. Hần rõ ràng đang ép ta mà.

Tào Bân sợ tới mức ngậm miệng lại, cúi đầu.

Tào Tháo nhìn gã một chút:

-Văn Chất, người bảo ta có nên đồng ý hay không?

-Chuyện này diệt nhi không biết.

Tào Tháo càng bức bối hơn.

Y hạ giọng nói:

-Không phải người không biết, mà là người không dám nói.

Tào Bân càng cảm như hến.

Dừng bước chân, Tào Tháo đứng trên cửa hiên, thở dài. Thật lâu sau, y hạ giọng nói:

-Lập tức mời Công Đạt đến đây.

Tào Bân vẫn quỳ trên nha đường, chân hần đã không còn cảm giác gì nữa.

Lần này chỉ sợ hần đã làm hơi quá rồi! Không biết lão Tào có nổi giận không nữa? Biết đâu cũng vì chuyện này mà y sẽ thay đổi thái độ với ta thì sao?

Trong lòng Tào Bân có chút không yên.

Hần không cho rằng bản thân là một nhân vật vĩ đại.

Chỉ có điều, những cái đầu đầm đìa máu chảy hần nhìn thấy trên thành Bạch Mã ngày ấy khiến hần bứt rứt không yên.

Trời đất run rủi, để y rơi vào thời đại này, thời đại rực rỡ nhất của người Hán. Đối với đời Đường hưng thịnh, trong lòng hần vừa cảm thấy vĩ đại, vừa vinh quang, nhưng không biết vì sao luôn có gì đó xa cách. Kiếp trước, hần từng là Hán tộc! Chính vì thế, đối với dân tộc Hán, hần vẫn luôn cảm thấy gần gũi. Hần thật sự không hy vọng người Hán lại phải trải qua thời đại dung hòa cả dân tộc cứt chó kia.

Đương nhiên, hần cũng biết bằng vào sức của hần vốn chẳng thể thay đổi được chuyện gì.

Nhưng hần vẫn hy vọng có thể làm gì đó, có thể khiến người Hán thay đổi những năm tháng khi ba nước cùng giao chiến này, có thêm nhiều người sống sót một chút.

Hôm nay, có thể bảo vệ được ba vạn bách tính Toan Tảo, dù chỉ là bảo vệ được mười ngàn người cũng đã là thắng lợi rồi. Có lẽ, ta không thay đổi được cái gì, nhưng ta cũng không thể trở mặt nhìn lịch sử cứ như vậy được! Đột nhiên, Tào Bằng cảm thấy bản thân thật sự rất cố chấp.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Hẹp hòi thì hẹp hòi, cố chấp thì cố chấp!

Tào Bằng hít sâu một hơi, ngồi thẳng lưng lên, ưỡn ngực.

-A Phúc, chúng ta đi thôi. Người có quyền như thế cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Tào Chân bắt đầu nhìn Tào Bằng, nhẹ giọng khuyên bảo. Tuy rằng gã cũng biết lời khuyên của gã chẳng có tác dụng gì, nhưng gã vẫn không thể không nói.

Thật ra, gã cũng không thể hiểu được Tào Bằng bình thường rất thông minh, rất biết điều, hôm nay vì sao lại cố chấp như thế? Nhưng Tào Bằng lại không thể nói ra nguyên nhân.

Chẳng lẽ hẳn lại nói cho Tào Chân biết, ta là người xuyên không từ trăm năm sau mà đến, vốn không phải là người Hán ở thời đại này?

Nếu thật sự nói ra những lời này, như vậy không chừng Tào Chân sẽ coi hắn là kẻ điên, trực tiếp rút kiếm chém chết hắn trên cái nha đường nho nhỏ này cũng nên.

Đã đến giờ tỵ!

Bên ngoài nha đường tối đen như mực; trong nha đường, đèn dầu đã tắt.

Tào Chân ngồi bên cạnh Tào Bằng, vẫn không ngừng thấp giọng khuyên bảo. Tiếng bước chân chột vang lên, Tào Chân ngẩng đầu nhìn bên ngoài nha đường.

Tuân Du cầm trong tay một cái đèn lồng, chậm rãi đi đến gần nha đường.

-Tử Đan, người về trước đi.

-Tuân tiên sinh.

-Ta có chút chuyện muốn nói với A Phúc. Người về nghỉ đi. Ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Nghe giọng điệu của Tuân Du, Tào Chân tức thì bình tĩnh.

Có lẽ Tuân Du tới đây là do Tào Tháo sai khiến. Còn chuyện gì muốn nói gì với Tào Bằng ư? Tào Chân không dám đoán. Gã đứng lên, chấp tay thi lễ với Tuân Du, rồi lại nhìn Tào Bằng, yên lặng rời khỏi nha đường. Vừa đi ra khỏi nha đường, gã đã thấy Điển Mãn, Hứa Nghi dẫn theo người canh gác cách nha đường ba mươi bước. Tào Chân thoáng ngần ra, rồi chột như lại nghĩ tới chuyện gì, xoay người kinh ngạc nhìn Tuân Du đang chầm chậm tiến vào nha đường. Cả nha đường lại sáng trở lại.

Y cầm lấy một cái đệm cói đặt trước mặt Tào Bằng, rồi sau đó ngồi xuống, nhìn từ trên xuống dưới người hắn một lượt, một câu cũng chẳng nói gì.

Ánh mắt kia rất sắc bén, chẳng khác nào kiếm sắc xuyên qua thân thể Tào Bằng.

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Tuân Du, có phần không hiểu được ý của y là gì.

-A Phúc, việc gì người phải cố chấp như thế?

Nghe thấy Tuân Du xưng hô như thế, Tào Bằng lại ngỡ người sùng sốt.

Trong ấn tượng của hắn, hắn và Tuân Du vốn không thân nhau lắm, thậm chí chỉ cùng nói chuyện ba, bốn lần, mỗi lần nói chuyện không quá mười câu.

Cách gọi “A Phúc” này hết sức thân thiết, chưa bao giờ Tào Bằng nghe thấy Tuân Du nói thế.

Có lẽ bởi vì y không thân với Tào Bằng?

Cho nên từ trước tới giờ, Tuân Du vẫn luôn gọi thẳng tên Tào Bằng, hoặc là gọi chức quan của hắn, thậm chí đến tên tự của Tào Bằng cũng rất ít khi nói ra.

Tào Bằng do dự một chút, hạ giọng nói:

-Đại trượng phu có cái nên làm, có cái không nên làm.

Tuân Du mỉm cười!

-Vậy người cho rằng dẫn bách tính cùng thoái lui có thể được không?

-Chuyện này...

-Thật ra người cũng biết làm như thế là rất nguy hiểm, nhưng người vẫn khăng khăng giữ ý của người. Ta không rõ vì sao người lại cương quyết như thế, nhưng ta nghĩ người có nguyên do của người, ta cũng không muốn biết đó là gì. Giờ ta ngồi ở đây, chỉ muốn hỏi người một câu, người có đối sách gì không?

-Chuyện này...

Tào Bằng cúi đầu.

Chuyện này đúng là không có!

Chỉ là nhất thời hấn kích động, nhưng khi qua cơn kích động rồi, hấn vẫn không hối hận.

Tuân Du hạ giọng nói:

-Mười ngày sau, chủ công dẫn bộ soái rút lui theo hướng phò Điền Trạch. Độc Đình là con đường nhất định phải đi qua. Sau khi chủ công dẫn bộ soái qua phù kiều, người có một canh giờ để dân chúng Toan Tảo đi qua phù kiều. Sau một canh giờ, phù kiều phải bị chặt đứt. Nếu không, để Viên quân truy kích, ắt sẽ tạo thành sự uy hiếp lớn đối với chủ công. Người đã nghe rõ rồi chứ?

Tào Tháo đồng ý?

Tào Bằng giật mình, trợn tròn mắt. Chuyện này quả thực ngoài dự đoán của hấn. Người vẫn luôn nói “Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta” mà không ngờ lại đồng ý thỉnh cầu này của hấn sao?

Lão Tào từ trước tới nay vẫn không phải là người hành động theo cảm tính.

-Chủ công sẽ điều động Bá Nhân và Tử Vũ lĩnh một bộ binh mã giúp đỡ người.

Người nhớ kỹ, chỉ có một canh giờ thôi!

Tuân Du trầm giọng nói:

-Sau đó, phù kiều nhất định phải chặt đứt. Nếu không ta nghĩ người có thể tự hiểu hậu quả thế nào!

Một canh giờ bằng hai tiếng!

Liệu hấn có thể khiến ba vạn người đi qua phù kiều không?

Tào Bằng không biết.

Nhưng hấn vẫn cảm thấy hết sức vui mừng.

-Ta hiểu.

Nói xong, hấn định đứng lên nhưng đôi chân từ lâu đã mất hết cảm giác. Chỉ trong khoảnh khắc hấn đứng dậy, thân thể lão đảo, suýt nữa té lăn trên đất. Tuân Du giơ tay đỡ lấy hấn, nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Tào Bằng liền thở dài, khẽ cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

-Đi thôi, Bá Nhân và Tử Vũ dẫn người chờ người ở bên ngoài rồi.

Tào Bằng xoa xoa hai chân, chờ cho khôi phục lại chút cảm giác, rồi đứng dậy.

-Tuân tiên sinh, Bằng xin đa tạ ngài!

-Không cần cảm tạ ta. Đây là quyết định của chủ công. Chủ công không phải người vô nhân nghĩa. Người càng hiểu rõ đạo lý lấy dân làm trọng hơn người.

Tuân Du cười, cùng Tào Bằng ra khỏi nha đường.

Tào Bằng lại khom người thi lễ với y, rồi nhanh chân bước ra ngoài cửa nha đường.

Đứng trên bậc cửa nha đường, Tuân Du lắc lắc đầu.

Quyết định của mình công lúc này dường như có hơi giống trò đùa!

Tào Bằng gặp lại hai huynh đệ Hạ Hầu Thượng và Hạ Hầu Ân ở cửa thành Toan Tảo.

Hai người này, mỗi người dẫn theo năm trăm quân tốt đang chờ hấn.

-Hữu Học, người đứng là tự mình rước lấy chuyện phiền phức.

Hạ Hầu Ân nhìn thấy Tào Bằng, liền mở miệng trách ngay. Hạ Hầu Thượng thì sao? Y chỉ lẳng lặng nhìn Tào Bằng, không nói một lời.

-Đi thôi, chúng ta cùng về Độc Đình đã.

Tào Bằng không giải thích gì, cười ha hả, dẫn Phi Mạo lao ra cửa thành.

-Người này rõ ràng là tự mình tìm rắc rối mà.

Hạ Hầu Ân cười khỏ, nhìn thoáng qua Hạ Hầu Thượng, thấp giọng nói thầm.

Hạ Hầu Thượng thoáng do dự:

-A Phúc thật ra là người có tình có nghĩa. Ít nhất, so với những người chỉ biết nói mà không dám làm thì hấn vẫn mạnh hơn gấp trăm lần.

-A, hai người các ngươi thật đúng là...

Hạ Hầu Ân không nói gì nữa, chỉ cười to hai tiếng, rồi giục ngựa đuổi theo Tào Bằng.

Sau khi trở lại Độc Đình, Tào Bằng bố trí cho hai người Hạ Hầu Thượng và Hạ Hầu Ân ổn thỏa, rồi gọi bọn người Hám Trạch vào trong quân trường.

Hấn đem mọi chuyện vừa trải qua kể từ đầu đến cuối một lần. Hám Trạch không khỏi trợn mắt, há hốc mồm.

Mãi một lúc lâu sau, y mới cười khỏ nói:

-Công tử, công tử làm thế không phải tự chuốc lấy rắc rối sao?

-Ta biết, nhưng ta cảm thấy có một số chuyện ta vẫn phải làm.

Hám Trạch nói:

-Nhưng vấn đề là chuyện này đã không còn nằm trong khả năng của công tử nữa rồi. Ba vạn người muốn đi qua phù kiều mà chỉ có hai tiếng quả thực là không thể được. Đến lúc đó, ngài chặt đứt phù kiều, ít nhất sẽ có một phần ba dòng người ở phía bên kia. Vậy không phải...

-Vẫn có thể cứu được hai phần ba. Cho dù chỉ có thể cứu được một phần ba, ta cũng muốn thử. Còn hơn phải trơ mắt nhìn Viên Thiệu tàn sát dân chúng trong thành, nhìn mấy vạn dân chúng vô tội mất mạng mà vẫn thờ ơ như không biết gì.

-Nhưng...

-Đức Nhuận, ta tìm người đến đây là để giúp ta tìm ra một biện pháp nào đó.

Hám Trạch gãi đầu, trầm ngâm suy nghĩ, rồi nói:

-Chủ ý lớn thì ta thật ra không nghĩ ra được, nhưng chủ ý thì cũng có mấy cái. Dòng sông Độc Đình chảy không xiết lắm. Chúng ta có đến mười mấy ngày, quanh đây cũng không thiếu rừng cây. Nếu mọi người cùng dốc sức, quãng thời gian này chúng ta có thể làm hai đến ba cái phù kiều. Như vậy, tốc độ Tào Công lui binh sẽ nhanh hơn, chúng ta càng tranh thủ được nhiều thời gian hơn. Chẳng qua, chúng ta cần rất cần thận, nếu không nhất định không thể xây phù kiều tử tế được.

Dựng phù kiều ư?

Ánh mắt của Tào Bằng sáng rực.

Tại sao ta lại không nghĩ đến vấn đề này nhỉ?

Hạ Hầu Ân và Hạ Hầu Thượng trong tay còn có một ngàn binh mã, đến lúc đó, tất cả có thể cùng làm, nói không chừng còn có thể xây nhiều phù kiều hơn.

-Chuyện đó dễ xử lý thôi. Vấn đề xây thêm cầu, ta sẽ thỉnh cầu với chủ công.

-Vừa dựng phù kiều, chúng ta còn phải chuẩn bị thêm nhiều bè gỗ. Công tử còn nhớ rõ Thập Thôn không? Thập Thôn có lưng dựa vào Khúc Ngộ, có thể thẳng đến Dương Vũ. Sửa chữa và chế tạo bè gỗ không phải là chuyện khó. Đến lúc đó, chúng ta có thể phân ra một nhóm người, đi từ Khúc Ngộ qua sông bằng bè gỗ, tới thẳng Dương Vũ. Ta không biết cùng lúc làm cả hai chuyện này mất bao nhiêu thời gian, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng.

Tào Bằng liên tục gật đầu, tỏ ý nói hai chủ ý này của Hám Trạch không tồi.

Diên Dự hơi lo lắng, hạ giọng nói:

-Điều ta sợ nhất là khi dân chúng qua sông, quân Viên Thiệu đuổi theo, ắt sẽ xảy ra hỗn loạn.

Tào Bằng cười nói:

-Sợ cái gì, chủ công đã có kế sách vẹn toàn, cũng đã lường trước chuyện Viên quân sẽ không được sung sướng gì rồi.

Diên Dự nói:

-Nếu chủ công đã có sự an bài, ta cũng an tâm rồi. Chúng ta nói là làm luôn thôi. Tốt nhất là lập tức báo cho hai vị Hạ Hầu tướng quân hành động. Đúng rồi, bên kia Khúc Ngộ cũng cần có người canh gác mới được.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

-Khúc Ngộ hãy để cho Hưng Bá trấn thủ, thế nào?

Cam Ninh đứng dậy, chấp tay nói:

-Mặt tướng nhất định không phụ sự ủy thác của công tử.

-Người xem, ba người chúng ta cũng không sánh được với một Quách Phụng Hiếu. Bây giờ, những người có nhiệm vụ bắt đầu hành động. Ta sẽ lệnh Hách Chiêu dẫn Hắc Mạo đến thay cho Hàn Đức, tạm thời đóng ở Tiểu Đàm.

Mọi người cùng đồng thanh nhận lệnh.

Cứ như vậy, dưới sự sắp xếp của Tào Bằng, đêm đó Độc Đình bắt đầu hành động.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cam Ninh dẫn hai trăm quân Phi Mạo đến Tiểu Đàm hợp quân với quân sở bộ của Hàn Đức đi Khúc Ngộ, chế tạo bè gỗ.

Sau khi Thập Thôn bị Thư Cường cướp bóc sạch sẽ gần như chẳng còn lại gì.

Rất nhiều thôn dân đã rời khỏi Thập Thôn, chỉ còn lại phụ nữ, người già và trẻ em đã được Cam Ninh đưa sang bờ bên kia cùng ngày hôm đó. Kể từ đó, Thập Thôn trở thành nơi lưu trữ rất nhiều thứ, còn có ba chiếc thuyền. Dưới sự chỉ huy của Cam Ninh, Hàn Đức dẫn theo người đóng quân ở Thập Thôn, bắt đầu chế tạo bè gỗ.

Tào Bằng lại lệnh cho Hám Trạch và Diên Dự suốt đêm cẩn thận viết lại kế hoạch tỉ mỉ trong thư, sáng hôm sau cho người đưa đến Toan Tảo.

Sau khi Tào Tháo nhìn tới nhìn lui kế hoạch trong thư cũng không có ý phản đối, chỉ lệnh cho Đồng Chiêu ra sức giúp đỡ phía Độc Đình.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong mười ngày này, Tào Tháo lại mấy lần sai người dẫn quân làm bộ phản công nhưng không gây sức ép quá lớn đối với quân Viên Thiệu.

Viên quân qua sông Lê Dương đã tăng lên tới mười ba vạn. Niềm tin của Viên Thiệu cũng theo đó mà mãnh liệt hơn.

-Ngày mai, mỗ sẽ đích thân dẫn binh mã xuất quân, không lấy được Toan Tảo, thề không thu binh.

Trong đại doanh ở Diên Tân, Viên Thiệu thề chắc như đinh đóng cột.

Gã nhìn các tướng trong đại trường, gương mặt lộ ý cười đắc thắng.

Nhưng khi gã đảo mắt nhìn Thư Thụ, ánh cười tức thì biến mất. Gã chỉ thấy Thư Thụ mặt mày u ám, ngồi một bên như đang suy nghĩ gì đó.

-Tắc Tòng, vì có gì lại không nói năng gì thế?

Thư Thụ bỗng bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, nói:

-Chủ công, Thụ chỉ đang tự suy ngẫm một chuyện, nên vừa rồi mới thất thần như thế.

-Tắc Tòng đàm chiêu chuyện gì vậy?

-Đã nhiều ngày nay, Tào Tháo liên tục tấn công khiến ta cảm thấy rất khó hiểu. Y biết rõ binh lực của chủ công đang chiếm ưu thế, về lý nên tăng mạnh phòng thủ, chờ binh mã các nơi tiến đến. Nhưng y lại không làm như thế, ngược lại còn phản công, dường như không phải là hành động của Tào Mạnh Đức vậy. Hơn nữa, kể từ khi chủ công tiến vào Diên Tân đến nay, binh lực của Tào quân dường như cũng không tăng lên. Y làm như thế rốt cuộc là có ý gì? Thụ vừa nghĩ tới một khả năng, lẽ nào Tào Tháo muốn lui binh sao?

Viên Thiệu ngẩn người, chột lệ vẻ trầm tư.

-Nói như Tắc Tòng cũng có lý.

-Hơn nữa, theo thám mã báo tin thì thời gian gần đây, Toan Tảo dường như rất náo nhiệt, chuyện này khiến ta cũng cảm thấy không bình thường lắm.

Viên Thiệu ngẫm nghĩ một chút:

-Nếu đã vậy, ta sẽ lập tức phái người đi tìm hiểu.

Đây dường như là biện pháp tốt nhất.

Trước khi hiểu được ý đồ thực sự của Tào Tháo, cho dù là Thư Thụ cũng không dám có hành động thiếu sót.

Tào Tháo không phải Công Tôn Toản, cũng không phải là đối thủ trước kia của Viên Thiệu. Đây là một kẻ gian hùng chân chính, phải hết sức cẩn thận mới được.

Nhưng thám báo vừa phái đi chưa được bao lâu, đã có tiểu giáo đến bẩm báo.

-Chủ công, vừa rồi có tin bên Toan Tảo từ sau giờ Ngọ bắt đầu mở cửa thành. Thám mã phát hiện có rất nhiều dân chúng đang rời khỏi Toan Tảo, lùi về phía Độc Đình.

-Cái gì?

Viên Thiệu nghe thấy thế không khỏi thất kinh.

Thư Thụ vỗ đùi:

-Chủ công, Tào Tháo đúng là muốn lui binh rồi.

-Vậy nên làm sao cho phải đây?

-Tào Tháo lui binh ắt đã nhìn ra ý đồ tấn công của chủ công, cho nên mới dẫn bộ soái rời đi. Theo Thụ thấy, chủ công nên nhanh chóng điểm binh truy kích Tào Tháo. Ha ha, Tào Mạnh Đức lần này muốn giở trò nhân nghĩa với người trong thiên hạ, thật đúng là tìm đường chết rồi. Y dẫn theo dân chúng Toan Tảo

rời đi, tốc độ ắt sẽ không được nhanh lắm. Chủ công có thể lệnh cho kỵ binh xuất phát trước, cản lại bước chân Tào Tháo là được.

Viên Thiệu vừa nghe thấy, tức thì gật đầu:

-Nếu không có Tắc Tông, mổ suýt nữa đã trúng kế của A Man rồi.

Gã lập tức gọi Trương Cáp đến, lệnh hấn dẫn Đại Kích Sĩ truy kích Tào Tháo.

Đại Kích Sĩ cũng là một đội nhân mã tinh nhuệ dưới tay Viên Thiệu.

Kể từ khi Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa bị tiêu diệt, Đại Kích Sĩ đã thay thế vị trí ấy.

Chủ tướng của Đại Kích Sĩ chính là một trong tứ đình trụ của Hà Bắc, Trương Cáp - Trương Tuấn Nghĩa. Trương Cáp lĩnh mệnh mà đi. Thư Thụ ngẫm nghĩ một chút, lại vội vàng đuổi theo ra đại trường, gọi gã lại.

Chỉ có điều, y không nhận ra rằng, khi Viên Thiệu khen ngợi y, đôi mắt của Quách Đồ đang ngồi một bên chợt đục ngầu!

Phía bên sông Độc Đình xuất hiện ba cây phù kiều đơn sơ.

Phù kiều được dùng dây thừng buộc chặt mấy tấm ván gỗ nối liền hai bờ sông. Phù kiều không rộng lắm, đi ngang nhau cũng chỉ hai người cùng qua được mà thôi. Khả năng chịu trọng lực của phù kiều cũng không tốt lắm. Nếu quá nhiều người đứng trên cầu, mặt cầu sẽ chìm vào trong nước. Người đi lại trên mặt cầu cũng không vững chân lắm.

Nhưng việc đi lại không thành vấn đề, vấn đề là phải đi có trật tự.

Lúc này, bên ngạn phía đông của sông đã chen chúc đầy người, có quân tốt, còn có dân chúng từ Toan Tảo đến.

Vì lần lui binh này, Tào Bằng đã hoa tốn hết tâm tư. Trong mười ngày này, mấy lần hấn đã đi tới đi lui giữa Toan Tảo và Độc Đình, hoàn thiện kế hoạch rút quân lần này. Trong lịch sử, khi Lưu Bị dẫn dân chúng rút lui khỏi Tân Dã, vốn dĩ không hề có bất cứ kế hoạch hay sự thu xếp nào. Cũng chính vì như thế, tốc độ rút lui của gã cực kỳ chậm chạp, vì thế số người chết càng nặng nề hơn, dân chúng phải tha hương khắp nơi.

Đời sau này, vẫn có người nói, Lưu Bị lúc đó dẫn dân chúng rời khỏi chẳng qua là dùng dân chúng làm tấm bình phong, ngăn cản tốc độ truy kích của Tào quân mà thôi.

Trên thực tế, kết quả cũng gần như thế.

Nếu không có sự ngăn cản của hơn mười vạn dân chúng kia, Lưu Bị e rằng khó có thể chạy thoát được.

Cũng chính vì thế, rất nhiều người căm thù Lưu Bị đến tận xương tủy, coi người này chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa, vốn chẳng phải tốt đẹp gì.

So sánh với chuyện Tào Tháo đồ sát hàng loạt dân chúng trong thành, số người chết khi Lưu Bị rút quân dường như còn lớn hơn nữa.

331. Chương 315

Nhưng ở đời hậu thế, cũng có rất nhiều người quy cho nguyên nhân của những thương vong này đều là do Tào Tháo gây ra. Tào Bằng không phải là người vĩ đại gì, càng chưa nói tới nhân từ. Nếu thực là người nhân từ, hấn sẽ không hỏa thiêu Bạch Mã; nếu thực nhân từ, hấn cũng sẽ không nhìn thấy thương vong mà thờ ơ như trong mấy trận đại chiến kia. Chiến tranh chính là chiến tranh, đạo lý từ bất chương bình (người hiền lành không dẫn quân), Tào Bằng không phải không hiểu. Nhưng hấn vẫn kiên quyết muốn giúp dân chúng rời đi, càng không muốn thấy bọn họ chết. Đêm ở Bạch Mã có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Tào Bằng. Trong đêm hôm đó, hấn đã biết được hấn cần phải làm gì. Hấn không phải làm thánh nhân, cũng không muốn làm kiêu hùng, hấn chỉ thầm muốn dốc trọn sức lực giữ lại giống nòi người Hán mà thôi.

Viên Thiệu hung ác chưa chắc đã thua Tào Tháo.

Sau khi giao chiến kịch liệt ở Diên Tân, gã ắt sẽ trả thù Toan Tảo.

Chuyện đó không liên quan đến xuất thân, dù là Tây Sở Bá Vương hay Cao Tổ của Hán Thất cũng đều có những ghi chép lại chuyện đã từng tàn sát hàng loạt dân chúng. Có đôi khi, càng đọc sách nhiều, học thức càng cao, chuyện giết người lại càng không còn e ngại. Viên Thiệu tứ thể tam công có xuất thân như thế nào chứ? Sự bội bạc, vong ân phụ nghĩa của gã so với Tào Tháo còn ghê gớm hơn nhiều. Nhớ ngày đó Đồng Trác vào kinh, Viên Thiệu trốn ở Bột Hải, được Hàn Phục, thứ sử Ký Châu giúp đỡ rất nhiều.

Nhưng sau này, trong trận chiến các chư hầu thảo phạt Đồng Trác, người đầu tiên Viên Thiệu xử lý chính là Hàn Phục.

Đời sau có một bài ca rất hay là “Đạo nghĩa phóng lương bàng, lợi tự bãi trung gian” (Theo mình hiểu là giữ chữ Đạo và chữ Nghĩa, vẫn còn có một chữ Lợi ở giữa ~). Rất hay, ý nghĩa cũng chính là như thế.

Tào Bằng phóng ngựa xông lên một gò đất, lấy tay che trán, nhìn xa trong bóng đêm, thấy đoàn người dài dằng dặc từ phía đông tới mà không khỏi tươi cười.

-Giờ là giờ gì?

-Sắp tới giờ tỵ!

Tào Bằng gật đầu, hạ giọng nói:

-Xem ra chủ công cũng sắp tới đây rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

-Đức Nhuận, đi xuống nói với Hách Chiêu, mở đường dẫn đến đại kiêu. Lệnh cho mọi người sắp thành hàng, đi theo thứ tự qua phù kiêu nhỏ trước. Mỗi lần đi sáu trăm người, đoàn trước qua đến đuôi cầu thì bắt đầu đến đoàn người thứ hai qua cầu. Thời gian của chúng ta vẫn còn rất nhiều. Trước hừng đông, có lẽ toàn bộ có thể qua được. Sau khi người báo cho Bá Đạo xong, thì đến bờ bên kia, nói với Tử Vũ châm đuốc, chuẩn bị tiếp đón dân chúng chạy tới đây. Tốt lắm, mọi người bắt đầu đi.

Hám Trạch chấp tay lĩnh mệnh, lao xuống gò đất.

Đầu cầu đại kiêu bắt đầu rối loạn, nhưng chẳng mấy chốc đã trật tự trở lại.

Hai bên bờ sông bắt đầu đốt lên lửa trại, tầm mắt mọi người bắt đầu sáng rõ. Tào Bằng và Hạ Hầu Lan ghim ngựa nghỉ chân trên gò đất, phía sau còn có khoảng một trăm tên Phi Mạo. Vốn dĩ, Tào Bằng muốn để toàn bộ Phi Mạo theo Cam Ninh đến Khúc Ngộ, nhưng Cam Ninh sống chết không chịu, chỉ dẫn theo một nửa. Sau đó, Tào Chân lại điều động thêm hai trăm kỵ binh của Hồ Báo kỵ đến, Tào Bằng nhất quyết chuyển cho Cam Ninh đóng quân ở Thập Thôn.

-Bên phía chủ công thế nào rồi?

-Đang mai phục ở Đại Đàm, chờ truy binh của Viên Thiệu.

-E rằng đã sắp bắt đầu rồi.

Tào Bằng và Hạ Hầu Lan đang nói chuyện, trên quan đạo dưới núi chợt vang lên tiếng huyền ảo.

Hóa ra là xe quân nhu của Tào quân đến Độc Đình. Người dẫn xa mã chở quân nhu thoái lui là Đồng Chiêu và Tuân Du. Tào Bằng không dám chậm trễ, vội vàng xuống gò nghênh đón.

Tuân Du nhìn hai bên bờ sông vẫn giữ được trật tự, còn có phù kiêu trên mặt sông, hài lòng tươi cười.

-A Phúc, quả nhiên người làm được rồi.

Tào Bằng vội vàng đáp lời:

-Bằng chỉ dốc hết sức mà thôi.

Đồng Chiêu không nhin nổi, mở miệng:

-Nhưng người vẫn khiến chủ công gặp thêm rất nhiều phiền toái. Cứ xem rút lui với quy mô lớn như thế này, rất có khả năng chúng ta đã bị Viên Thiệu phát hiện rồi. Chủ công vốn dĩ đã ở Độc Đình nhưng giờ vẫn đang chờ Viên quân truy kích.

Tào Bằng không khỏi xấu hổ.

Sao hẳn có thể không biết hành động lần này của hẳn đã khiến Tào Tháo phải gặp thêm rất nhiều phiền phức, thậm chí còn có thể xảy ra thương vong lớn.

Nhưng Tào Bằng lại không thể không kiên trì giữ vững ý định của bản thân. Nếu ba vạn bách tính bị Viên Thiệu giết sạch, Toan Tào ắt sẽ biến thành một địa ngục tu la khổng lồ. Đây không phải là kết quả hẳn muốn thấy chút nào.

-Công Nhân, A Phúc làm như vậy cũng là vì có lòng nhân nghĩa thôi, dù có đôi chút trắc trở nhưng cũng không có sao hết.

Đồng Chiêu cười cười, không nói gì nữa.

Thật ra, hẳn không phải thật tâm muốn trách mắng Tào Bằng, chẳng qua là nhin không nổi mới oán giận vài câu thôi.

Ầm ầm!

Trên quan đạo chợt vang lên tiếng nổ, ngay sau đó là tiếng người hò hét, tiếng ngựa hí vang không dứt.

-Đã xảy ra chuyện gì?

-Bẩm, là một chiếc xe ngựa ngã, đổ ở ngay giữa đường ạ.

Đám người Tào Bằng vừa nghe thấy thế, vội vàng chạy tới địa điểm xảy ra sự cố. Chỉ thấy một chiếc xe đổ ngay giữa đường, mười mấy tên quân tốt dốc sức nâng xe ngựa dậy nhưng vật phẩm chất trên xe quá nặng, nên xe vẫn nằm ì trên đường. Cũng vì thế, cả con đường vốn rộng thênh thang tức thì bị thu hẹp lại, các xe phía sau ì ra, buộc phải dừng theo. Dòng người trên đường tức thì chững lại một chỗ.

-Dem xe đẩy vào bên đường, dẹp đường nhanh.

-Nhưng trên xe...

-Quan trọng mấy cũng không quan trọng bằng mạng người. Truyền lệnh xuống, tất cả vứt bỏ toàn bộ xe ngựa, nhanh chóng qua phù kiều.

Tào Bằng giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát.

Đồng Chiêu nhíu mày:

-Tào giáo úy, trên xe ngựa còn có rất nhiều quân nhu.

-Mấy thứ này không quan trọng, tất cả tập trung lại một chỗ, đốt hết!

Tào Bằng dứt lời, chấp tay giải thích với Đồng Chiêu:

-Tể tửu, không phải là Tào Bằng muốn lãng phí, nhưng xe ngựa quá nặng. Nếu đi qua cầu, chưa chắc đại kiều đã chịu được. Nếu chẳng may cầu có vấn đề, vậy sẽ càng thêm phiền toái. Chủ công hiện tại muốn rút lui nhanh chóng thì một số đồ quân nhu không cần thiết nên vứt thì vứt, nên đốt thì đốt thôi.

Không phải người trong nhà không biết chủ nhà khó khăn!

Nhưng bọn họ lại không thể không thừa nhận Tào Bằng nói có lý.

Tuân Du ngẫm nghĩ một chút:

-Công Nhân, cứ làm theo lời A Phúc nói đi.

Đồng Chiêu trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý. Đúng vậy, có số xe ngựa này, tốc độ di chuyển sẽ chậm đi thật. Vì thế, mọi người bắt đầu dỡ bớt đồ trên xe xuống, chỉ chớp mắt, hàng trên gần trăm chiếc xe đã chất thành một tòa núi nhỏ. Hạ Hầu Lan sai người hắt dầu lên, nhanh chóng châm lửa. Ngọn lửa ngút trời sáng rực, soi rõ toàn bộ con đường, khiến lòng người cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Có đôi khi, ánh sáng rực rỡ sẽ khiến người cảm thấy an toàn.

Dân chúng vốn đang nôn nóng, lo âu, sau khi nhìn thấy ngọn lửa sáng rực, chợt trở nên im lặng đi nhiều.

Từng chiếc xe nhẹ nhàng đi qua phù kiều, tiến về bờ bên kia. Tốc độ đoàn xe mang quân nhu cũng nhanh hơn gấp đôi. Mặc dù Đồng Chiêu không thoải mái lắm nhưng không thể không thừa nhận với tốc độ này, khi binh mã của Tào Tháo đến, đoàn xe chở quân nhu có thể đã qua cầu hết rồi. Gã không khỏi lén liếc mắt nhìn Tào Bằng, chỉ thấy hắn đang ghìm ngựa bên đường, lớn tiếng kêu đoàn xe tăng tốc.

-Công Đạt, Hữu Học này thật đúng là người rất quyết đoán.

Gã chợt cảm thán.

Còn Tuân Du khẽ mỉm cười:

-Nếu không, việc gì chủ công phải nhân nhượng với hắn như thế?

Đồng Chiêu cũng đành cười.

Gần đến giờ sủu, cuối quan đạo xuất hiện một đội thiết kỵ.

Tào Thuần dẫn Hồ Báo kỵ đến Độc Đình, nhìn thấy ánh lửa ngút trời từ rất xa mà không khỏi sững sờ. Tuân Du và Đồng Chiêu ra nghênh đón, thân thiết hỏi:

-Tử Hòa, trận chiến ở tiền phương thế nào rồi?

Tào Thuần cười khổ một tiếng:

-Gần nửa đêm mà vẫn không nhìn thấy binh mã của Viên Thiệu.

-Viên Thiệu không truy kích ư?

-Không có!

Tuân Du và Đồng Chiêu không khỏi ngạc nhiên, nhìn nhau.

-Vậy chủ công...

-Chủ công đã lệnh cho Văn Khiêm dẫn bộ soái lui về phía Phong Khâu. Đích thân chủ công dẫn Võ Vệ quân và Hồ Bôn quân cản hậu, cũng lệnh ta dẫn Hồ Báo kỵ đi qua sông trước, lập trận ở bờ bên kia.

Hồ Báo kỵ là đội quân tinh nhuệ Tào Tháo đã hao tổn vô số tiền bạc và tinh lực tạo ra.

Nếu Viên Thiệu không truy kích, tác dụng của Hồ Báo kỵ cũng giảm bớt đi. Sức chiến đấu của Hồ Báo kỵ là để tấn công, xem ra Tào Tháo đã quyết lui lại, như vậy Hồ Báo kỵ dĩ nhiên cũng không còn đất dụng võ. Nếu không có đất dụng võ, vậy đơn giản là rút lui trước, lui về bên này.

Lúc này, đoàn xe chở quân nhu và lương thực đã đi qua cả.

Tào Bằng đang ở đầu cầu, bàn bạc với Hách Chiêu.

Tào Thuần hạ giọng nói:

-Tại sao lại đốt hết xe ngựa thế?

-A Phúc nói đại kiêu không chống đỡ được quá nhiều xe ngựa nặng như thế, chi bằng vứt bỏ, đẩy nhanh tốc độ đi còn hơn.

-Tiểu tử này...

Tào Thuần không khỏi mỉm cười, ngẩng đầu quan sát hai bên. Nhìn thấy bách tính đi theo từng đoàn rất có trật tự qua ba cây cầu nhỏ, y không khỏi cảm thán:

-Hữu Học thận trọng, gần như luôn chú ý đến mọi mặt. Lần này, nếu rút lui thành công, Hữu Học đúng là có công lớn rồi.

-Ừ, nghe nói ở Khúc Ngô, hắn còn chế tạo hơn mười cái bè gỗ để chở dân chúng đi. Nhờ thế, áp lực bên Độc Đình này cũng được giảm đi rất nhiều. Lúc trước, khi hắn đưa ra đề xuất này, ta vốn không tán thành. Không ngờ một chuyện lớn như thế hắn lại làm được! Tử Hòa, con cháu của Tào thị quả không tầm thường. Hữu Học sau này tiền đồ thật không thể đoán được.

Nghe thấy Tào Bằng được khen ngợi, Tào Thuần cũng không khỏi cao hứng theo.

Bất kể nói thế nào, Tào Bằng cũng là con cháu của Tào gia. Hắn làm tốt, được người thừa nhận, cũng là mang lại vinh quang cho gia tộc Tào thị.

332. Chương 316

-Tử Đan!

-Có mặt tướng.

-Đi, tiếp tục phòng ngự đầu cầu, lệnh các huynh đệ nhanh chóng qua sông.

Tào Chân vội vàng đáp ứng một tiếng, dẫn một trăm kỵ binh bản bộ xông lên đầu phù kiều.

Tào Chân hạ giọng nói với Tào Bằng vài câu, được hắn gật đầu đáp ứng, lệnh Hách Chiêu dẫn Hắc Mạo nhanh chóng đi qua phù kiều, hạ doanh trại ở ngạn phía tây sông.

-Bộ khúc của người đứng là nhân tài.

Nhìn Hắc Mạo nhanh chóng đi qua phù kiều, Tào Chân không nén nổi tán thưởng.

Tào Bằng cười:

-Võ nghệ của Bá Đạo tuy không cao, nhưng trị quân rất cẩn thận, nghiêm túc, có phong độ của một đại tướng. Trước đây, gã vốn là bộ khúc của Trương Liêu, sau được đưa đến chỗ ta. Tình nghĩa như thế, sao ta có thể không báo đáp cho được.

Tào Chân biết, Tào Bằng đang nói đến chuyện hắn để cho gia quyến của Lã Bố chạy ở Hạ Bì.

Gã nhẹ nhàng gật đầu, nói:

-Nếu đổi lại là ta, e là cũng làm như thế thôi.

-Đúng rồi, Chu Mai hiện tại thế nào?

-Mai rất tốt.

Chu Mai chính là con của Chu Tán.

Sau khi Chu Tán qua đời, mẫu tử Chu Mai được thu nhận, Chu Mai bái Tào Chân làm nghĩa phụ. Hai năm nay, Tào Bằng và Tào Chân thật ra không gặp nhau được nhiều lần. Chính vì thế, khi hai người ở cùng một chỗ sẽ khó tránh khỏi nói chút chuyện riêng tư. Trong đó, dĩ nhiên sẽ không tránh được nhắc đến chuyện thê nhi của Chu Tán.

-Nó sắp hai tuổi rồi.

-Đúng vậy, chỉ chớp mắt, Mai sẽ nói chuyện được rồi.

Ngay khi hai người đang nói chuyện với nhau, Tào Thuần đã dẫn Hổ Báo kỵ bắt đầu đi qua phù kiều.

Tuân Du và Đồng Chiêu cùng theo Hổ Báo kỵ đi qua cầu. Đang đi, Đồng Chiêu hỏi:

-Hữu Học, chẳng lẽ người không qua cầu sao?

-Chủ công lệnh ta đóng ở Độc Đình, người còn chưa đến, sao ta có thể qua sông được?

-Vậy thì vất vả cho người rồi!

Tào Bằng cười cười, gật đầu.

Hắn và Tào Chân chào nhau xong, liền dẫn Phi Mạo rời khỏi phù kiều.

Hiện đã có mấy nghìn người đi qua phù kiều, Tào Bằng nhìn tốc độ vẫn hơi chậm, liền lệnh xuống dưới, mỗi lần đi qua có thể tăng lên bốn trăm người. Như vậy, phù kiều tuy phải chịu thêm nhiều áp lực nhưng tốc

độ qua sông cũng theo đó mà nhanh hơn. Sau khi Hồ Báo kỵ đi qua phù kiều, liền đến thẳng trường thủy doanh ở Độc Đình. Có thêm một đội nhân mã đến, Độc Đình càng thêm náo nhiệt, càng thêm ồn ào hơn.

Hạ Hầu Lan không khỏi thảm than: “Nếu không có ba cây phù kiều này, chỉ sợ Độc Đình sẽ vô cùng hỗn loạn mà thôi.”

Hiện tại, tuy rằng rất huyền ảo nhưng không hề có chuyện rối loạn. Quân tốt đi qua đại kiều, dân chúng đi qua tiểu kiều, đôi bên không có bất cứ ảnh hưởng gì đến nhau cả. Hắn hít sâu một hơi, nhìn về Tào Bằng thẳng lưng đang tuần tra ven đường, chợt tán thưởng.

Không được, nhất định ta phải tìm cách để Tử Long đến đây.

Nhớ ngày đó, Hạ Hầu Lan từng nói sẽ khuyên bảo Triệu Vân đến đây làm việc dưới trướng Tào Bằng.

Nhưng thật không ngờ Triệu Vân cuối cùng lại đi theo Lưu Bị! Chuyện này khiến Hạ Hầu Lan rất buồn bã, thậm chí khi gặp Tào Bằng, hắn cũng cảm thấy rất xấu hổ. Thật ra hắn biết nơi Triệu Vân đi đến, nghe nói hiện giờ gã đang ở Tử Hương, quận Nam Dương. Hơn nữa, Triệu Vân còn cho người đưa một phong thư đến cho Hạ Hầu Lan. Trong thư nói: “Lưu Hoàng thúc là dòng họ Hán thất, là dòng chính thống, là một người khoan dung độ lượng, lại nhân nghĩa vô cùng.”

Còn nói Hạ Hầu Lan bỏ Tào Bằng đi phò tá Lưu Bị.

Có lẽ do đã đi với Tào Bằng lâu ngày, cho nên ấn tượng của Hạ Hầu Lan với Lưu Bị cũng không tốt lắm.

Qua mấy lần đụng độ đều là người của Lưu Bị chủ động gây hấn, càng khiến trong lòng Hạ Hầu Lan cảm thấy khinh ghét.

Lưu Bị nhân nghĩa ư?

Gã có, thế công tử nhà ta không nhân nghĩa sao?

Công tử nhà ta có thể vì ba vạn bách tính, liều chết khuyên gián chủ công, Lưu Bị có thể làm thế không?

Công tử nhà ta có thể vì ba vạn bách tính này không ngủ, không ngừng lao lực, vất vả, Lưu Bị có thể làm thế sao? Công tử nhà ta mới thật là người nhân nghĩa, Lưu Huyền Đức kia chỉ là giả nhân giả nghĩa mà thôi. Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Lan càng cảm thấy nên khuyên Triệu Vân đến đây. Hắn muốn đem chuyện ngày hôm nay nói cho y biết, để xem Tử Long còn có thể nói gì nữa? Công tử tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nói về nhân nghĩa, người mới thực là thiên hạ vô song!

Đúng lúc này, từ phía xa chợt vang lên tiếng náo động và hỗn loạn.

Tào Bằng vội vàng thúc ngựa tiến lên, vừa trấn an dân chúng, vừa sai người tìm hiểu tình hình.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một gã tiểu giáo phóng ngựa như bay đến:

-Chuyện lớn không hay rồi. Truy binh của Viên Thiệu đến, chủ công bị Viên quân tách ra!

Tào Tháo đã tính sai!

Chính xác mà nói, kế sách lập phục binh, chuẩn bị phục kích nửa đường của y đã bị người nhìn thấu. Nói chung, kế sách phục binh này có vấn đề lớn nhất chính là bị người nhìn thấu. Bởi một khi bị phát giác, quyền chủ động nháy mắt sẽ chuyển về tay địch, tính mạng cũng nguy hiểm theo đó.

Tào Tháo vốn không thể chờ Viên quân truy binh mãi được, dù sao y cũng chuẩn bị rút lui.

Nhưng một khi y rút khỏi vị trí phục kích, nếu quân địch truy kích, ắt sẽ bị trọng thương. Tào Tháo biết, nếu Viên Thiệu biết tin, nhất định sẽ phái ra truy binh. Vì thế, y mới thiết lập mai phục, chuẩn bị đánh trọng thương Viên quân rồi mới rút lui.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy truy binh của Viên quân đến.

Mất thấy thời gian chỉ còn rất ít, Tào Tháo không dám tiếp tục lưu lại. Nếu Viên Thiệu dẫn đại quân đến, bằng vào ngàn ấy binh mã trong tay y không thể chống đỡ nổi. Chính vì thế, Tào Tháo quyết định từ từ lùi lại, lệnh Nhạc Tiến dẫn bộ binh lui về Phong Khâu, lại lệnh Hồ Báo kỵ dẫn đầu, rời khỏi chiến trường.

Đến giờ tỵ, Tào Tháo thấy Viên quân vẫn không có chút động tĩnh nào, liền dẫn binh lùi lại.

Ai có thể ngờ được, y vừa mới lùi lại, truy binh của Viên Thiệu đã xuất hiện!

Hơn nữa, người dẫn binh còn là một trong tứ đình trụ của Hà Bắc, Trương Cáp, khiến Tào Tháo tức thì khốn khổ.

Trương Cáp chỉ huy Đại Kích Sĩ, trực tiếp phát động tấn công. Tào quân bị bất ngờ, không kịp đề phòng, rất nhanh đã tan tác. May nhờ có Hồ Bôn quân do Điển Vi chỉ huy gắt gao kìm kẹp binh mã của Trương Cáp, mới có thể tạm thời ngăn cản bước chân của Viên quân. Nhưng dù là như vậy, Tào Tháo cũng đã biệt tăm biệt tích trong đám loạn quân. Đợi đến khi Điển Vi sợ hãi, phát hiện không thấy Tào Tháo đâu, có muốn tìm kiếm thì chiến trường cũng đã chật kín người, tình cảnh hết sức hỗn loạn.

Viên Thiệu dẫn binh truy kích.

Đây là chiến thuật về thời gian.

Tào Tháo lui binh, tất nhiên không có mai phục.

Thư Thụ biết rõ bản tính狡 hoạt của Tào Tháo, cho nên khi Trương Cáp dẫn binh chuẩn bị truy kích, hấn liền chạy ra đại trường trung quân, ngăn gã lại.

-Tuấn Nghĩa có biết nên truy kích thế nào không?

Trương Cáp ngẫm nghĩ một chút, không chút do dự, trả lời:

-Dĩ nhiên là toàn lực truy kích.

-Nếu Tuấn Nghĩa làm như thế, cầm chắc thất bại.

-Xin đô đốc chỉ giáo cho?

Thư Thụ nói:

-Tào tặc là kẻ狡 trá, quỷ kế đa đoan. Nếu y đã dẫn theo dẫn chúng rút lui, sao có thể không phòng bị. Ta có thể khẳng định, giữa đường Tào tặc ắt sẽ thiết lập mai phục. Chỉ cần Tuấn Nghĩa dẫn truy binh vừa đến, phục binh sẽ nổi lên bốn phía. Đến lúc đó, Tuấn Nghĩa người không thể không gặp nguy hiểm.

Trương Cáp không khỏi hít một hơi, vội vàng hỏi:

-Xin đô đốc dạy bảo cho.

-Ta có tám chữ này tặng cho Tuấn Nghĩa. Chỉ cần Tuấn Nghĩa cứ làm theo, nhất định có thể đánh cho Tào tặc đại bại.

-Xin hỏi là tám chữ gì?

-Tào tặc không lùi, truy binh không ra. Nói cách khác, Tào Tháo không hành động, người cũng không nên hành động.

Tất cả mọi người trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhưng Trương Cáp đã có lợi thế hơn so với Tào Tháo. Tào Tháo buộc phải lui lại, không thể thủ mãi một chỗ được. Nếu không, chỉ cần đại quân của Viên Thiệu đến, y chỉ có nước bó tay chịu trói. Chính vì thế, kế sách của Thư Thụ chính là để Trương Cáp và Tào Tháo so tài kiên nhẫn.

Trương Cáp không khỏi do dự:

-Nếu chẳng may Tào tặc không có mai phục thì nên làm thế nào?

Thư Thụ nói:

-Tuấn Nghĩa không biết Tào Tháo rồi. Tào Mạnh Đức kia không những có phục binh, mà còn đích thân đoạn hậu, để ổn định lòng quân nữa. Người này có hùng tài đại lược, đồng thời cũng biết nên làm sao để ổn định cục diện, lại có dũng khí rất lớn. Vào thời điểm này, nếu y không ở lại, thì còn có ai có thể ở lại đây? Cho nên, theo ta thấy, Tào Mạnh Đức nhất định sẽ ở lại, chờ đợi truy binh đến.

Đối với Thư Thụ, xưa nay Trương Cáp vẫn luôn kính trọng.

Thư Thụ có thể nói là người có mưu lược hơn người, tính toán chu toàn.

Nếu Viên Thiệu chịu nghe lời Thư Thụ, nói không chừng đã sớm chiếm thế thượng phong, chứ không phải mãi giằng co như thế này.

Trương Cáp sau khi do dự một hồi, liền quyết định nghe theo kế sách của Thư Thụ. Thư Thụ nói không sai: Trương Cáp đã rất kiên nhẫn, đánh cho Tào Tháo không dậy nổi. Mà thực tế quả đúng như thế. Sau khi Tào Tháo bắt đầu hành động, Trương Cáp tức thì hạ lệnh Đại Kích Sĩ phát động tấn công.

Dưới trướng Viên Thiệu có hơn vạn kỵ quân.

Trong đó, Đại Kích Sĩ lại toàn là kỵ quân, có chừng hơn năm nghìn người.

Khi song phương còn đang dây dưa với nhau, Viên Thiệu đã dẫn binh mã nhanh chóng đánh về phía Độc Đình. Tào quân bị trọng thương, gần như đã tan tác!

Tào Bằng vừa nghe thấy thế đã quá hoảng sợ.

Bên sông Độc Đình, dân chúng Toan Tảo cũng bắt đầu hỗn loạn.

-Tử U, lệnh xuống dưới, mỗi lần cho đi một ngàn năm trăm người, đẩy nhanh tốc độ lên nữa. Tất cả các xe nặng quá đều vứt hết, đốt hết. Quân tốt chỉ mang theo binh khí, nhanh chóng đi qua cầu. Ta sẽ dẫn người đi điều tra tình hình.

Tình hình tức thì trở nên khốc liệt hơn.

Chuyện Tào Bằng sợ hãi nhất, đau đầu nhất chính là Tào Tháo đã mất tám mất tích. Nếu Tào Tháo có xảy ra chuyện gì, vậy mọi chuyện Tào Bằng làm trước đây sẽ hóa thành bọt biển cả.

Đồng thời, hắn cũng tự trách bản thân.

Nếu không phải vì hắn cứ khăng khăng, Tào Tháo sao có thể thảm bại được?

Trong lịch sử, Tào Tháo và Viên Thiệu từng giằng co rất lâu ở Diên Tân. Nhưng lui lại như thế nào thì trong sử sách lại không có chút ghi chép nào. Nói cách khác, giờ Tào quân bị tan tác như thế này vốn là chuyện không tồn tại. Giờ chuyện này đã xảy ra, chẳng lẽ nói quỹ đạo lịch sử một lần nữa lại đi chệch hướng sao? Tào Tháo đối đãi với Tào Bằng khá tốt, thậm chí còn có thể nói là cưng chiều hắn nữa là khác. Sự sống chết của y lại càng liên quan đến tương lai của Tào Bằng, cho nên bất luận thế nào, Tào Bằng cũng phải nắm rõ tình hình, tìm cho được Tào Tháo, dẫn y an toàn trở về.

-Không được hoảng hốt, đừng lo sợ!

Tào Bằng vừa thúc ngựa chạy nhanh như tên bắn, vừa lớn tiếng la lên.

-Ta là Tào Bằng, giáo úy Độc Đình. Ta đã trấn thủ ở đây, chỉ cần còn một người chưa qua sông, ta tuyệt đối sẽ không rút lui. Mọi người không được hoảng loạn, nhanh chóng qua sông. Tất cả xe và hàng hóa đều vứt hết. Sau khi qua sông, triều đình sẽ bồi thường. Mọi người chỉ được phép cầm quần áo nhẹ qua sông thôi.

Giọng quát to của hắn quanh quẩn trong trời đêm nhưng nhanh chóng bị tiếng khóc gào chìm lấp.

Cũng may phía đầu cầu đã nhận được tin tức, bắt đầu ra lệnh đẩy nhanh tốc độ qua sông.

Hạ Hầu Thượng từ phía bờ sông chạy tới, lớn tiếng nói:

-A Phúc, rốt cuộc có chuyện gì thế?

-Viên quân đang nhanh chóng đuổi theo. Ta dẫn người tiến lên ngăn cản. Người nói cho Tử Đan phải nhanh chóng qua sông hơn nữa, nếu có chuyện gì phải xử lý ngay lập tức.

Nói xong, Tào Bằng dẫn Phi Mạo nhanh chóng lao đi.

Hạ Hầu Thượng cũng sốt ruột, ngồi trên ngựa lớn tiếng quát:

-Viên quân còn chưa đến. Mọi người đừng hoảng hốt, nhanh chóng qua sông theo lệnh!

Các quân tốt cũng lớn tiếng hò hét, dân chúng Toan Tảo dần ổn định trở lại.

Cùng lúc đó, Tào Bằng dẫn bộ soái chạy về phía đông. Càng tiến gần về phía đông, tiếng kêu lại càng rõ ràng hơn. Ven đường thỉnh thoảng lại thấy một đám Tào quân bại trận đang tháo chạy, trông thảm hại vô cùng.

-Đừng hoảng hốt, đầu cầu có đại quân trấn giữ. Tất cả mọi người đừng kích động.

Tào Bằng cũng biết hấn không có khả năng ngăn cản đám bại binh này. Nhưng hấn vẫn hy vọng dùng phương pháp này khiến bọn họ bình tĩnh trở lại. Nếu cứ để bọn họ hoảng loạn chạy như thế, ắt sẽ khiến tình hình bên bờ sông càng thêm hỗn loạn. Nếu không cẩn thận, toàn quân sẽ gặp nguy hiểm.

Hấn tin rằng bọn Tuân Du sẽ có hành động đúng đắn.

Đối với Tào Bằng mà nói, nhiệm vụ quan trọng nhất của hấn lúc này là nhanh chóng tìm ra Tào Tháo.

Tiến về phía đông mười tám dặm chính là Tôn Đàm. Lúc này, Tiểu Đàm đã biến thành bãi chiến trường, nơi nơi thấy cảnh Viên binh đuổi giết Tào quân. Tào Bằng khẽ cắn môi, hai chân thúc vào bụng ngựa, tay cầm Họa Can Kích, lớn tiếng quát:

-Phi Mạo, theo ta xuất kích.

Chiếu Dạ Bạch hí dài một tiếng, gõ móng chạy nước đại.

Một trăm Phi Mạo theo sát Tào Bằng, tất cả đều dùng trường đao hoặc đại thương, rầm rầm xông vào chiến trường Tiểu Đàm.

-Ta là Tào Bằng, giáo úy Độc Đình. Các huynh đệ mau chóng cùng hợp lực với ta.

Tào Bằng vừa quát lên, thanh Họa Can Kích trong tay đã như giao long quá hải vung lên, mở đường máu. Đại kích lúc vung lên cao, lúc xuống thấp, vung đến đâu là có Viên quân ngã ngựa đến đấy. Máu huyết nhuộm đỏ trường bào của Tào Bằng. Chiếu Dạ Bạch tấn công mạnh mẽ, ngăn cản Viên quân trên đường đi, giẫm chết bọn chúng. Đại kích của Tào Bằng vung lên, hung mãnh bổ xuống, chém xuống. Hơn mười tên Đại Kích Sĩ bị hấn đánh cho chìm xuống vũng máu.

Phía sau Tào Bằng, Phi Mạo hét gào, xông lên.

Thiết thương đâm ra hung tợn, trường đao xé rách y giáp...

Chỉ trong chớp mắt, Tào Bằng đã dẫn bộ soái xông vào chiến trường. Ven đường thỉnh thoảng lại có Tào binh áp sát, cùng Tào Bằng chiến đấu lẫn trong đám loạn quân.

Đã một năm rồi!

Kể từ khi học Bạch Hổ Thất Biến, sau khi Tào Bằng tiến vào giai đoạn tẩy tủy, hấn vẫn luôn đi tìm mục tiêu mới.

Vị sư phụ Tả Từ hấn chưa từng gặp bao giờ kia đúng là rất quan tâm đến chủ nhân trước kia của thân thể này. Lão sáng chế ra công pháp gần như hoàn toàn là dựa theo tình trạng thân thể của Tào Bằng trước kia, cho nên môn võ này vô cùng thích hợp với Tào Bằng. Bạch Hổ là một thánh thú từ ngàn xưa. Bạch Hổ Thất Biến được dựa theo Bạch Hổ Thất Biến kinh kinh điển trong đạo gia mà thành. Tả Từ khi ở trong thâm sơn cùng cốc quan sát mãnh hổ đấu với nhau mà sáng tạo ra. Gần như mỗi một động tác đều mang theo khí thế của vị vua của bách thú. Điểm này lại càng đáng quý với Tào Bằng.

Một năm qua, Tào Bằng mơ hồ đã đạt đến trạng thái của võ tướng nhất hạng.

Khí lực của hấn so với trước đây đã tăng lên mấy lần.

Cây Họa Can Kích nặng trĩu trong tay hấn giờ nhẹ như không có gì. Mấy tên Viên binh xông lên định cản lại, đều bị Tào Bằng đánh cho một kích chết tươi. Hấn ở trong đám loạn quân xung phong, liều chết chiến đấu, từ xa đã nhìn thấy Điển Vi đã dẫn mấy trăm tên Hồ Bôn của mình chiến đấu một góc với Viên quân. Đôi mắt của Điển Vi đã đỏ ngầu, song kích tung bay, trước mặt gã không một kẻ địch nào có thể sống sót

nổi. Nhưng vấn đề là Viên quân quá đông! Nhiều đến nỗi đường như Điển Vi có giết thế nào cũng không giết sạch nổi. Đồng thời, gã vẫn lo cho sự an nguy của Tào Tháo, cho nên càng giết càng nổi giận, càng giết lại càng nóng vội.

Hổ Bôn quân dựa theo trận pháp được huấn luyện trước đây cứ ba đến năm người một đội, theo sát phía sau Điển Vi.

Nhưng Viên quân ồ ạt không ngừng dâng lên, khiến Hổ Bôn quân dần dần không thể ngăn cản được nữa. Nếu tiếp tục như thế này, e rằng toàn quân sẽ bị tiêu diệt mà thôi.

-Điển đại thúc!

Tào Bằng hét lớn một tiếng, thúc ngựa xông lên phía trước.

Một tiếng rống to này như sấm sét rền vang, khiến Điển Vi bỗng chốc bừng tỉnh.

-A Phúc, sao ngươi lại tới đây?

-Chủ công đâu rồi?

-Ta cũng không biết. Lúc trước, ta phụ trách cản hậu. Chủ công dẫn người lui binh, không ngờ Viên quân đuổi theo, khiến ta và chủ công rời nhau.

-Vậy thúc còn ở đây đánh làm cái gì?

Tào Bằng vừa nói chuyện, thanh đại kích tổng tay vừa vung lên, đâm một gã Viên binh lặn xuống đất.

-Điển đại thúc, đừng ham chiến nữa, theo ta tìm chủ công đã.

-Ta đang định như thế.

Điển Vi lập tức thúc ngựa lùi về sau. Tào Bằng xông lên, ngăn cản Viên quân ở phía sau.

Một viên tướng cầm thương thúc ngựa xông đến. Tào Bằng nheo mắt lại, bất ngờ giục ngựa. Chiêu Dạ Bạch cảm nhận được tâm ý của Tào Bằng, chợt tăng tốc, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt viên tướng của Viên Thiệu kia. Tốc độ của Tào Bằng quá nhanh, viên tướng kia không kịp phản ứng. Họa Can Kích trong tay hắn xoay tròn, Tào Bằng cầm kích đâm ra một chiêu Thanh Long tham trảo. Viên tướng kia vừa đưa thương định đỡ lấy, Họa Can Kích đã đến trước mặt. Chỉ nghe phập một tiếng, lưỡi kích hung ác xé rách giáp trụ của gã, đánh bay viên tướng kia ra ngoài.

Sau khi Tào Bằng và Điển Vi cùng hợp binh một chỗ, uy thế tức thì tăng vọt.

Hai người một tả một hữu, một đại kích múa lượn, một song kích vung như mưa, nhanh chóng mở ra một con đường máu.

-Điển đại thúc, chủ công vừa rồi đi về phía kia à?

-Ta nhớ rõ là hướng Tế Thủy.

Tào Bằng lập tức hiểu ra Tào Tháo muốn đi về phía Tế Thủy, e là muốn nhờ tay Nhạc Tiến ngăn cản đợt tấn công của Viên quân.

-Chúng ta đuổi theo thôi.

-Được!

Lúc này, Điển Vi về cơ bản đều nghe theo chủ ý của Tào Bằng.

Gã và Tào Bằng tiếp xúc với nhau đã nhiều, cũng biết Tào Bằng là kẻ không thiếu mưu ma chước quỷ. Đánh giặc giết người ư? Điển Vi chưa từng sợ hãi bất cứ kẻ nào. Nhưng hiện tại, chuyện cấp bách là phải tìm được Tào Tháo. Chuyện này cần phải có người hiểu được tình hình quyết định. Trong thời khắc then chốt này, Điển Vi chọn cách tin tưởng Tào Bằng.

Hai người hợp lại, lập tức dấy lên một trận gió tanh mưa máu trong đám loạn quân.

Võ nghệ của Tào Bằng tuy không sánh được với Điển Vi nhưng Họa Can Kích trong tay hắn lại giúp giành được ưu thế rất lớn. Hai người dọc đường chém giết liên tục. Đi được ước chừng hai dặm, bọn họ liền thấy một đội Viên quân ở phía trước đang bao vây, khổ chiến với một đám Tào binh. Khoảng cách dù còn khá xa, nhưng Điển Vi vẫn nhận ra người chỉ huy tác chiến Tào binh chính là Tào Ân, thân binh dưới trướng Tào Tháo, nhưng xem ra, Tào Ân đã bắt đầu yếu thế rồi.

-Tiểu tặc, xem ngươi còn chống chọi được bao lâu nữa!

Một viên đại tướng của Viên quân tay cầm song chùy, hung ác tấn công Tào binh.

Tào Ân giơ đao đỡ chùy, chỉ nghe ỳnh một tiếng, đại đao trong tay bị đánh bay đi. Cây chùy còn lại của viên tướng kia lại quét ngang đến, Tào Ân không kịp né tránh, liền nắm chặt dây cương, chiến mã bất ngờ dựng đứng lên. Đại chùy hung hăng nện lên đầu ngựa, đánh ngựa của Tào Ân ngã lăn xuống đất.

Tào Ân bị ngựa đè, mắt thấy viên tướng kia múa chùy xông đến, chỉ đành nhắm mắt.

-Tên cẩu tặc kia, đừng vội làm càn.

Một tiếng xé gió bay đến. Viên tướng vội giơ chùy chắn lấy.

Phù...

Thiết chùy đánh bay thiết lưu tinh ra. Điển Vi thúc ngựa xông đến, song thiết kích giơ lên cao, hung hăng bổ xuống.

Viên tướng đang định ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi. Chỉ nghe phập một tiếng, song thiết kích bổ lên đỉnh đầu viên tướng kia, đánh y ngã ngựa.

-Điển Trung lang?

Tào Ân mở to mắt, không khỏi mừng rỡ.

Điển Vi còn chưa kịp nói gì, Tào Bằng đã thúc ngựa xông lên:

-Văn Chất, chủ công đâu rồi?

-Bát ca.

Tào Ân mừng rỡ, giẫy người ra khỏi con ngựa chết, nắm lấy ngựa của viên tướng kia, xoay người nhảy lên ngựa.

-Huynh tới đúng lúc lắm. Chủ công bị trúng tên lạc, đang ở trong rừng.

Nói xong, Tào Ân giơ tay chỉ cánh rừng thưa phía sau.

Tào Bằng không nói gì nữa, quay đầu ngựa.

-Văn Chất, nhanh đi xem chủ công thế nào. Đợi đẩy lui được quân địch, chúng ta sẽ tìm cách thoát ra.

Họa Can Kích múa tròn, quét ngang một cái, chém ba gã Viên binh ngã lăn lên mặt đất.

Phi Mạo được thế lao ra, lập tức đuổi Viên binh chạy bốn phía. Tào Bằng và Điển Vi lùi dần về phía sau, dẫn người chạy vào trong rừng thưa.

Hai người còn chưa kịp tới gần, chỉ thấy Tào Tháo đang phủ phục trên một con ngựa, mười mấy tên thân vệ đang bao vây xung quanh.

-Quân Minh, Hữu Học, cứu ta!

Tào Tháo vừa thấy hai người Tào Bằng đã lập tức la lớn!

333. Chương 317

Tào Tháo có vẻ rất nhếch nhác, không còn chút nào phong thái của trước kia.

Sắc mặt của y nhợt nhạt, vai bị dính tên lạc, trên áo bào còn dính loang lổ vết máu.

Điển Vi lao đến, nhảy xuống ngựa, quỳ gối trước ngựa của Tào Tháo, nói:

-Chủ công, Điển Vi bất tài. Chủ công gặp khốn khó, tội thần đáng chết vạn lần.

-Quân Minh, chuyện này không trách người được!

Tào Tháo đứng thẳng dậy, cười chua xót, nói.

Tào Bằng giờ mới giục ngựa tiến lên:

-Chủ công, chỗ này không phải là nơi nói chuyện. Xin chủ công mau chóng đi thôi. Lúc này cũng không phải là lúc bàn chuyện đúng sai nữa.

Mắt thấy đám Viên quân đang xông đến đây lần nữa, Tào Bằng không khỏi sợ hãi.

Điển Vi nói:

-Chủ công không cần lo lắng. Điển Vi nhất định sẽ bảo vệ chủ công an toàn rời khỏi đây.

Nói xong, chỉ thấy Điển Vi thu lại song thiết kích, nhặt một cây búa lớn dài chừng chín thước nằm tắc trên chiến trường rồi xoay người lên ngựa.

Khi đánh cận chiến, song thiết kích không đủ uy lực.

Nếu dùng để đấu giữa các tướng với nhau, song thiết kích còn khá hợp, nhưng khi liều chết đấu với đám loạn quân, uy lực của búa lớn rõ ràng cao hơn song thiết kích. Tào Tháo cũng không dám trì hoãn nữa, lập tức lệnh tùy tùng đuổi theo. Tào Bằng cầm một cây long tước trong tay, hộ vệ bên cạnh Tào Tháo, vẻ mặt hết sức khẩn trương.

Cũng khó trách, bởi Tào Bằng tuy là võ tướng nhưng vẫn còn khá ít tuổi.

Thế cho nên, kinh nghiệm của gã không đủ, lại càng chưa từng chứng kiến cảnh tượng hỗn loạn như thế, trong lòng không khỏi bối rối.

Điển Vi hét lớn một tiếng:

-Điển mỗ mở đường. Chủ công mau theo ta.

Tào Tháo lập tức dẫn nhân mã đuổi theo Điển Vi, mau chóng rút lui về hướng Độc Đình.

Tào Bằng dẫn Phi Mạo theo sát sau đó, phụ trách áp trận. Một đám người lẫn vào trong đám loạn quân liều chết xông lên. Bọn họ đi đến đâu, Viên quân người ngã ngựa đổ đến đấy.

Điển Vi giống như một con hổ nổi điên xông lên trước, cây búa lớn vốn không tốt lắm kia lại đánh ra rất mạnh mẽ. Thêm vào thần lực kinh người của Điển Vi, cây búa này chẳng khác như tấm thiệp của Diêm Vương, người nào vừa trúng phải là lần lượt mất mạng ngay. Viên quân tuy rằng anh dũng, tranh nhau xông lên trước nhưng lại khiếp sợ khi đụng phải một con mãnh hổ như thế. Chính vì thế, Điển Vi như xông vào chỗ không người, cây búa bổ đến đâu, xác người lại rải ra đến đấy.

Tào Bằng phụ trách áp trận, Họa Can Kích múa tít, liên tiếp giết mấy người.

Họa Can Kích này mặc dù không phải Phương Thiên Họa Kích Long Thôn của Lã Bố khi xưa, nhưng kiểu dáng giống nhau như đúc.

Một năm nay, Tào Bằng khổ luyện kích pháp, cũng đã đạt được chút thành tựu. Cây đại kích múa may, dù không có được khí thế khiến người khiếp sợ như của Lã Bố nhưng uy lực cũng rất mạnh mẽ. Ít nhất, đám Viên binh Viên tướng muốn ngăn lại hắn cũng khá chật vật. Hơn nữa, Phi Mạo lại dũng mãnh, Tào Bằng dù ở phía sau nhưng không bị rút quá xa. Dọc đường liều chết, rất nhiều Tào binh bại trận bắt đầu tập trung lại một chỗ quanh bọn họ.

Chỉ loáng chốc binh mã Tào quân đã tăng lên ngày càng nhiều, ít nhất cũng gần ngàn người.

Còn Viên quân dường như cũng đã phát hiện ra, bắt đầu gia tăng lực cản.

Trên gò núi bên đầm, Viên Thiệu đắc ý, ngồi trên lưng ngựa, mắt thấy Tào quân bị giết, nhón nhác bỏ chạy, tâm tình gã lại càng sáng khoái hơn. Nào ngờ chợt thấy một đạo nhân mã quần áo trong đám loạn quân như không kẻ nào có thể cản nổi, Viên Thiệu nhíu mi, chăm chú nhìn.

Là Tào A Man!

Viên Thiệu đột nhiên quát to một tiếng.

Rồi sau đó, gã quay đầu quát:

-Vị tướng quân nào bắt Tào Tháo cho ta?

-Mặt tướng xin đi!

Từ phía sau Viên Thiệu, ba người xông lên, dẫn theo binh mã xuống núi.

Viên Thiệu liếc mắt một cái đã nhận ra ba người kia chính là ái tướng tâm phúc của gã, ba huynh đệ Thuần Vu Quỳnh. Thuần Vu Quỳnh là tâm phúc của Viên Thiệu. Kể từ khi Viên Thiệu còn là ti đãi giáo úy, y đã đi theo gã; luận về kinh nghiệm và sự từng trải, người này thậm chí còn thắng cả Nhan Lương và Văn Sứ. Thuần Vu Quỳnh là lão địa, sinh ra đã ham mê rượu. Võ nghệ người này không sánh bằng Nhan Lương, Văn Sứ và Hà Bắc tứ đình trụ nhưng cũng là một mãnh tướng khó có. Dưới y còn có hai huynh đệ Thuần Vu An, Thuần Vu Phổ, cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Lần truy kích này, Trương Cáp đã lập công đầu nhưng nói thật ra, ba huynh đệ Thuần Vu Quỳnh vốn không mấy phục hấn.

Nhan Lương và Văn Sứ thì thôi đi, hai người đó thân thủ quá siêu quần.

Nhưng Trương Cáp hay Cao Lãm, à, Cao Lãm giờ đã bị bắt rồi, chỉ còn Trương Cáp thôi.

Lúc trước, Viên Thiệu chuẩn bị thành lập Đại Kích Sĩ, vốn định chọn giữa Trương Cáp và Thuần Vu Quỳnh. Sau này, Nhan Lương nói là khả năng của Trương Cáp phù hợp hơn, vì thế Viên Thiệu mới lệnh cho Trương Cáp đứng đầu Đại Kích Sĩ. Đối với chuyện này, Thuần Vu Quỳnh vẫn luôn canh cánh trong lòng, thậm chí còn hận Trương Cáp thấu xương.

Trong mắt y, nếu không phải Trương Cáp là đồng hương của Nhan Lương, không phải là người Ký Châu, thì đâu đến lần hấn đả nhậm Đại Kích Sĩ?

Được nghe Viên Thiệu hạ lệnh, Thuần Vu Quỳnh không nói gì nữa, dẫn hai huynh đệ xuất chiến.

Nếu như ta bắt được Tào Tháo, để xem Trương Cáp người còn mặt mũi nào thống lĩnh Đại Kích Sĩ phủ nữa không?

Viên Thiệu cười nói:

-Có Trọng Giản ở đây, Tào A Man làm sao chạy trốn được?

Nói xong, gã nhìn thoáng qua bên cạnh, lại phát hiện mặt mũi Quách Đồ đang âu sầu, lo lắng.

-Công Tắc, vì có gì lại lo lắng như thế?

-A, chủ công, ta đang suy nghĩ một chuyện.

-Chuyện gì?

-Khi chủ công lệnh Tuấn Nghĩa xuất kích, hình như Tắc Tông có ý lệnh hấn án binh bất động. Nếu không phải chủ công dẫn truy binh đến đây, ta xem Trương Tuấn Nghĩa kia... Nghe Tắc Tông từng nói, y nói gì Trương Cáp đều sẽ nghe nấy. Nếu y sớm bảo hấn tấn công hơn một chút, nói không chừng đã có thể tiêu diệt sạch sẽ quân của Tào A Man rồi. Nhưng chỉ một câu của Thư Thụ lại khiến quân tinh nhuệ của Tào Tháo bình yên rời khỏi đây.

Viên Thiệu nhất thời giật mình, trầm tư suy nghĩ.

Gã nhíu mi lại, hạ giọng nói:

-Công Tắc, ta biết ngươi đa mưu, nhưng giờ vẫn đang trong trận đại chiến. Tạm thời đừng nói những lời dao động quân tâm này là hơn.

Quách Đồ vội vàng khiêm tốn nói:

-Là Đồ nghĩ quá nhiều rồi, xin chủ công chớ trách.

-Ha ha, đợi bắt được Tào A Man rồi nói.

Quách Đồ không nói gì nữa, bởi hắn đã biết một câu vừa rồi của hắn đã khiến Viên Thiệu sinh lòng ngờ vực rồi.

Thư Thụ tính toán chu toàn, tài năng xuất chúng.

Nếu y còn tồn tại, bản thân hắn chẳng sớm thì muộn cũng bị y áp chế, mất đi địa vị trước mặt Viên Thiệu. Dọc đường đi, Quách Đồ luôn luôn suy nghĩ chuyện này.

Thư Thụ chưa đến đây, mà đang trấn giữ ở đại doanh Diên Tân.

Quách Đồ biết nếu không nói xấu Thư Thụ, thì chỉ chờ đến khi Viên Thiệu đại thắng, Thư Thụ ắt sẽ giành công đầu.

Chính vì thế, hắn phải nhân cơ hội này châm ngòi ly gián quan hệ giữa Viên Thiệu và Thư Thụ. Còn Trương Cáp ư? Quách Đồ cũng không hài lòng lắm. Trương Cáp thân là tứ đình trụ của Hà Bắc, là đại tướng dưới tay Viên Thiệu. Người này rất gần gũi với Thư Thụ, nhưng lại khá bất hòa với đám người Quách Đồ, chính vì thế, Quách Đồ hy vọng có thể nhân cơ hội này chen ép Trương Cáp một chút. Nếu Thuần Vu Quỳnh tiếp chương Đại Kích Sĩ càng hợp với ý hắn hơn.

-Tào tặc đừng chạy!

Thuần Vu Quỳnh dẫn bộ soái xông vào chiến trường, đánh về phía Tào Tháo.

Cùng lúc đó, các tướng lãnh khác của Viên quân cũng đã chú ý đến tình hình bên này, đều tiến lên bao vây, quyết ngáng đường Tào Tháo.

Tào Bằng múa kích giết một viên đại tướng. Mắt thấy Thuần Vu Quỳnh càng lúc càng áp sát, hắn không khỏi sốt ruột.

Hắn cắn răng một cái, chột ghìim ngựa, quay đầu la lớn:

-Điển đại thúc, bảo vệ chủ công nhanh chóng rời đi. Ta cản hậu.

Điển Vi múa búa bổ xuống một tên Viên binh, cao giọng nói:

-A Phúc, người cẩn thận.

Tào Tháo giờ muốn ngăn Tào Bằng lại nhưng không thể được. Muốn truy binh ngừng thì phải có một người đoạn hậu. Y ngồi trên ngựa quay đầu nhìn thoáng qua Tào Bằng, cắn răng một cái, thúc ngựa bám sát Điển Vi. Lúc này, ba huynh đệ họ Thuần Vu Quỳnh đã đuổi theo đến đây. Thuần Vu Quỳnh dẫn đầu, không nói một lời, thiết sảo trong tay đâm tới Tào Bằng. Tào Bằng múa kích chém xuống, đỡ được đòn đánh của thiết sảo.

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm thấy cánh tay run lên, thâm nhủ: “Khí lực lớn lắm!”

-Vị tướng vừa đến mau xưng tên?

-Mỗ gia là Thuần Vu Quỳnh người Dĩnh Xuyên, xem thiết sảo đây.

Thuần Vu Quỳnh không nói năng nhiều lời với Tào Bằng, thiết sảo trong tay đâm tới.

Cùng lúc đó, hai người Thuần Vu An và Thuần Vu Phổ thúc ngựa xông lên, lại bị Phi Mạo ngăn cản lại.

Một trăm Phi Mạo này đều là các binh tốt dũng mãnh, giàu kinh nghiệm trên sa trường của Tào Bằng. Bị bọn họ ngăn cản, huynh đệ Thuần Vu An dù dũng mãnh cũng không khỏi luống cuống tay chân.

Cũng may, bộ khúc của bọn họ đuổi theo kịp, lập tức ngăn cản sự tấn công của Phi Mạo.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, Điển Vi đã dẫn theo Tào Tháo lao xa vài trăm thước, càng lúc càng xa.

Thuần Vu An giận tím mặt. Công lao lớn như thế không ngờ lại bị tên nhóc con này ngăn cản mất. Sau khi giết được hai gã Phi Mạo, gã liền xông lên, cùng Thuần Vu Quỳnh chiến đấu với Tào Bằng. Nói thật ra, lúc trước Tào Bằng còn hơi chiếm thế thượng phong. Hắn và Thuần Vu Quỳnh đều sần sần như nhau, nhưng nhờ có ưu thế của bàn đạp ngựa, Tào Bằng cơ hồ có thể ngăn được gã. Nhưng Thuần Vu An vừa xông lên, áp lực của hắn tức thì tăng lên nhiều.

Nhưng, lúc này hắn đã bị bao vây, có muốn bỏ chạy cũng không dễ dàng gì.

Cắn răng một cái, Tào Bằng nổi giận, gầm lên một tiếng. Cây kích trong tay múa loạn, đến nước mưa cũng không thể lọt qua nổi. Thanh Họa Can Kích như giao long quá hải, mỗi một lần bổ ra đều phát ra tiếng gió rít chói tai. Dựa vào khí thế bức người, Tào Bằng dẫn văn hồi lại thế cục, cùng đánh với hai huynh đệ Thuần Vu Quỳnh. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, Tào Bằng hiểu rất rõ dù giờ hắn đang ngang tay, nhưng sẽ không kiên trì được lâu nữa. Cứ như thế, sớm muộn gì hắn cũng bị đối phương giết chết, nhất định phải có kế gì đó!

Nghĩ đến đây, hắn bắt ngờ múa thanh kích, đẩy lui Thuần Vu An, nhảy ra ngoài vòng chiến.

Hắn lấy trong túi da ra hai quả thiết lưu tinh. Thuần Vu An giờ đã lại xông lên.

Vốn gã tưởng rằng Tào Bằng còn nhỏ tuổi, có thể dễ dàng hạ gục như trở bàn tay, nào ngờ đến hai huynh đệ hợp lực cũng chỉ đang ngang tay với hắn mà thôi.

Chuyện này khiến Thuần Vu An khó có thể chịu đựng nổi.

Mất thấy Thuần Vu An xông lên, Tào Bằng thúc ngựa. Chiếu Dạ Bạch hí dài một tiếng, bắt ngờ dựng thẳng móng đứng lên.

Thuần Vu An ngẩn ra, đang định vùng vũ khí. Cũng đúng khoảnh khắc Chiếu Dạ Bạch đứng thẳng người dậy, Tào Bằng chợt đặt cây kích trước người, một tay nắm dây cương, nghiêng người ném ra hai quả thiết lưu tinh. Lưu tinh truy nguyệt là thủ pháp tung ám khí của môn phái Bạch Viên Thông Tí quyền, vô cùng tài tình, xảo diệu. Hai quả thiết lưu tinh nhìn như ném cùng một lúc nhưng lại một trước một sau bay về phía Thuần Vu An. Thuần Vu An bị bắt ngờ, không kịp phòng bị, mắt vừa thấy có vật bay đến, vội đưa thương ra đỡ. Lưu tinh truy nguyệt đã xuất hiện ngay trước mắt gã. Quả thiết lưu tinh thứ hai bay sau mà đến trước, đập vào thiết lưu tinh thứ nhất. Sức mạnh thật lớn khiến cho quả thiết lưu tinh thứ nhất bắt ngờ tăng tốc, bay nhanh hơn. Thuần Vu An đánh hụt, chợt biết không ổn, vội vàng tìm cách chắn đòn. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thiết lưu tinh đã đến trước mặt gã.

Chỉ nghe “Ba” một tiếng, thiết lưu tinh đã cắm lên bả vai Thuần Vu An.

Áo giáp bị thiết lưu tinh đập bay tả tơi, sức mạnh ghê gớm trực tiếp chặt đứt xương quai xanh của Thuần Vu An.

Thuần Vu An quát to một tiếng, thúc ngựa chạy đi. Thuần Vu Quỳnh đứng một bên thấy thế thì nổi giận.

-Tên tiểu tặc kia dám đánh lén sao?

Gã xông lên trước, quyết khiến Tào Bằng ngã ngựa.

Tào Bằng không ứng chiến, thúc ngựa chạy đi. Chỉ có điều khi hắn quay đầu ngựa, thanh Họa Can Kích đã buông xuống dưới thân. Thuần Vu Quỳnh vừa đuổi kịp Tào Bằng, thanh Họa Can Kích bắt ngờ nhếch lên, như đuôi cọp quét ngang đến. Đây chính là thế Hồ Vĩ Tiên trong Bạch Hồ Thất Biến.

Thuần Vu Quỳnh không ngờ Tào Bằng còn có tuyệt chiêu như thế, vội vàng giơ thiết sảo ra làm lá chắn. Lại nghe một tiếng va chạm vang lên, Thuần Vu Quỳnh bị đánh từ trên ngựa rơi xuống đất. Vừa rơi xuống, lẩn đi một đoạn, gã còn chưa kịp đứng dậy, Tào Bằng đã đến trước mặt.

Thuần Vu Phổ thấy tình thế không ổn, bức hai gã Phi Mạo, xông tới phía Tào Bằng.

-Tên giặc kia, chớ hòng đả thương huynh ta.

Thiết sảo lóe lên như một tia chớp đâm về phía Tào Bằng.

Tào Bằng vội vàng né tránh. Cũng chính lúc này, Viên binh tiến lên, cứu Thuần Vu Quỳnh và Thuần Vu An ra.

-Phi Mạo chớ ham chiến, theo ta phá vây mau.

Tào Bằng thấy Thuần Vu Quỳnh bị cứu đi, cũng chẳng vội vã đuổi theo.

Hắn hét lớn một tiếng. Thanh Họa Can Kích vung ra, liên tục bổ xuống, trảm xuống, đánh cho Thuần Vu Phổ vất vả không tưởng được.

Hai chân kẹp chặt ngựa, Tào Bằng bắt ngờ quét ngang một kích. Nhát kích mang theo tiếng gió rít, đập vào Thuần Vu phổ. Khi cây kích quét ngang, chợt xuất hiện những đường cong gấp khúc nhỏ. Thuần Vu Phổ có muốn né tránh cũng không còn kịp nữa. “Ba” một tiếng, cây đại kích chụp lên lưng gã, đánh cho bộ giáp của gã rách tả tơi. Thuần Vu Phổ ngồi trên ngựa phun ra một ngụm máu tươi, xoay người ngã xuống ngựa, hấp hối.

Trong miệng và mũi của gã không ngừng tuôn máu đen.

Một kích này của Tào Bằng hiển nhiên dùng để gia tăng sức mạnh vốn có của kích, làm vỡ nát nội tạng của Thuần Vu Phổ.

Viên quân không khỏi ngẩn ra, rồi chợt ào lên, muốn giành lại Thuần Vu Phổ về.

Tào Bằng không ngăn cản, chỉ quát lên:

-Phi Mạo, phá vây.

Hơn sáu mươi tên Phi Mạo theo Tào Bằng phá vây ra ngoài. Viên quân né ra.

Trên gò núi phía xa, Viên Thiệu giận tím mặt.

Gã chỉ ngón tay về phía Tào Bằng đang chạy trốn, lớn tiếng quát:

-Tên tiểu tặc kia là ai?

-Chủ công, tên tiểu tặc kia chính là Tào Bằng.

Một viên tiểu tướng thúc ngựa tiến lên, nhìn thấy bóng Tào Bằng thì nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Chủng Bình, ngươi thấy rõ hử?

-Chủ công, kẻ thù giết cha, sao Chủng Bình có thể nhìn lầm được? Xin chủ công cho mặt tướng một đội nhân mã. Mặt tướng thề lấy cái mạng chó của hửn, báo thù cho phụ thân.

Vị tiểu tướng này tuổi tác ước chừng trên dưới hai mươi, mi thanh mục tú.

Tuy nhiên, lúc này, khuôn mặt thanh tú của y vì hận thù mà trở nên rúm rỏ, đáng sợ. Y tên là Chủng Bình, chính là con trai của trưởng thủy giáo úy Chủng Tập. Lúc trước, Tào Tháo giết Chủng Tập, Chủng Bình không có mặt ở Hứa Đô. Khi y nghe tin cả nhà Chủng Tập bị giết, suốt đêm liền bỏ chạy đến Ký Châu, nương nhờ Viên Thiệu. Chủng Tập và Viên Thiệu vốn là người quen cũ, cho nên gã mới giữ lại Chủng Bình bên cạnh, cũng lệnh cho y làm tùy tùng của mình.

Gương mặt của Viên Thiệu cũng xám xịt lại.

Người này chính là Tào Bằng, kẻ đã giết Nhan Lương, Văn Sú, bắt Cao Lãm, năm lần bảy lượt làm hỏng chuyện đại sự của Viên Thiệu.

Viên Thiệu lớn tiếng quát:

-Kẻ nào giết được Tào Bằng thưởng vạn lạng vàng!

Lời còn chưa dứt, hơn mười tên Viên tướng đã thúc ngựa xông xuống gò núi.

Có câu là “Trọng thưởng tất có dũng phu”. Nếu kẻ nào có thể giết được Tào Bằng, xem ra đây chính là công lao lớn nhất rồi. Bên cạnh Tào Tháo có một Ác Lai bảo vệ, muốn giết y quả quá khó khăn. Nhưng còn Tào Bằng... Cả đám Viên tướng anh dũng xông lên, đuổi theo hướng Tào Bằng đang phá vây.

-Chủng Bình, ta cho người một đạo nhân mã, người có dám lấy thủ cấp Tào Bằng cho ta không?

Chủng Bình lớn tiếng nói:

-Chủ công yên tâm, hôm nay, Chủng Bình thề lấy đầu Tào Bát Bách dâng lên cho chủ công!

334. Chương 318

Khúc Ngộ Tụ, Tháp thôn.

Bến đò còn có mấy nghìn người đợi qua sông, nhưng truy binh Viên quân đã xuất hiện tại cổng Tháp thôn.

Cam Ninh sắc mặt trầm lạnh chăm chú truy binh Viên quân sắp đến, khuôn mặt tuấn lãng hiện ra nụ cười lạnh lẽo mờ nhạt...

- Tín Chi, đều chuẩn bị tốt chưa?

- Đã chuẩn bị thỏa đáng rồi.

- Truyền lệnh của ta, toàn quân lui vào trong thôn...Viên tặc chủ yếu là kỵ quân, tiến vào thôn trang cũng sẽ mất đi nơi dụng võ...Người, thông tri bên sông, tốc độ rút lui nhanh hơn. Cần phải khiến cho bách tính ổn định tâm tình, nói rằng viện binh đã đến, không cần lo lắng.

- Vâng!

Người hầu cận và Hàn Đức lĩnh mệnh đi.

Trong mắt Cam Ninh hiện lên sự lo lắng.

Viên quân truy đuổi tới Tháp thôn, lại không biết tình huống phía bên công tử ra sao?

Trương Lâm Sở dẫn đại kích sĩ, có một ngàn năm trăm người.

Ban đầu, hắn tại Tiểu Đàm sau khi truy kích Tào Tháo thành công, Viên Thiệu dẫn đại quân chẳng mấy chốc mà đến. Trương Lâm cũng không có ý định tranh phong tại Tiểu Đàm, Đại quân Viên Thiệu ba vạn người đủ để nuốt trọn quân Tào. Hắn biết, Tào Tháo rút lui khỏi Cử thành, tại Tháp thôn có một bộ phận nhân thủ.

Viên Thiệu hạ lệnh Trương Lâm, dẫn một đội đại kích sĩ công kích Tháp thôn.

Dựa theo ý định ban đầu của Trương Lâm, hắn cũng không muốn công kích Tháp thôn. Hắn cũng biết, Viên Thiệu ba ngày trước đã ra lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, sau ba ngày công phá Toan Tảo, Đồ Thành, không để lại một người nào sống. Trương Lâm cũng không muốn đi tàn sát bách tính tay không tác sát này, nhưng nếu Viên Thiệu hạ lệnh, hắn cũng phải chấp hành. Thừa dịp bóng đêm, hắn dẫn đại kích binh sĩ tới Tháp thôn...xa xa, chỉ thấy Tháp thôn yên tĩnh u ám, như nơi tử địa.

Ghìm ngựa, Trương Lâm chau mày.

Trong ngực mơ hồ tiềm ẩn, nhưng lại không rõ, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Y mơ hồ thấy bên sông Khúc Ngộ Tụ có ánh lửa chớp lóe, nói vậy bách tính Toan Tảo này còn chưa hoàn toàn rút khỏi thành.

Đuổi, hay không đuổi?

Trương Lâm do dự.

- Vũ Sinh, làm sao bây giờ?

Hắn đột nhiên quay đầu, hướng thanh niên phía sau hỏi.

Thanh niên này họ Điền, người Cự Lộc Ký Châu, tên một chữ Phương. Nói đến Điền Phương thì phải đề cập đến một người khác, đó chính là mưu sĩ Điền Phong dưới trướng Viên Thiệu. Điền Phong, chính là tộc

thúc của Điền Phương. Hôm nay, Điền Phong bị nhốt tại đại lao Tà Thành, mà Điền Phương đi theo Trương Lân, trở thành Hành Quân TI Mã bên cạnh Trương Lân. Hắn tên chữ là Ngôn Chi, tuy nhiên Trương Lân tự ý đổi cách xưng hô gọi nữ danh của hắn: Vũ Sinh.

Điền Phương nhẹ giọng nói:

- Nếu Trung Lang thu binh, sợ rằng chủ công sẽ không đáp ứng.

Trương Lân năm ngoái, nguyên nhân tấn công Dịch Kinh tiêu diệt Công Tôn Toàn, mà được phong làm Ninh Quốc Trung Lang Tướng.

Hắn thở dài một hơi, cười khổ.

Không sai, nếu như hắn không tuân mệnh, chỉ sợ Viên Thiệu sẽ cho hắn phiền phức.

- Vũ Sinh, người dẫn một bộ phận người ở lại ngoài thôn, ta dẫn người tiến công. Nếu trong thôn có mai phục, người có thể xuất kích phía sau, chúng ta nội ngoại giáp công, có thể giành được toàn thắng.

- Ta đang muốn như vậy.

Trương Lân suy nghĩ một chút, thúc ngựa, dẫn kỵ quan nhằm về phía Thôn tháp.

Mà Điền Phương mắt lóe sáng, nhìn theo bóng lưng của đội quân Trương Lân, khẽ thở dài.

“Tuấn Nghĩa đừng trách ta vô tình...” Thực ra họ Viên vốn có tiếng không có miếng, dưới trướng đầu đá quá mức. Lần này hắn xuất binh, nhất định sẽ thất bại...Ta chỉ là vì tộc nhân mà lo lắng.”

Nghĩ tới đây, hắn trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống phía dưới, rút lui phía sau mười dặm.

- Điền Ti Mã, cố gì lại rút lui phía sau?

- Một đám ô hợp, tất không phải là đối thủ của Trung Lang. Nơi đây là bến đò, nhờ quân Tào phản ứng xuất binh qua cứu viện, Trung Lang tất sẽ rơi vào nguy hiểm.

Ngẫm lại, dường như cũng có lý.

Năm trăm đại kích sĩ cũng không biểu thị phản đối, liền theo Điền Phương bắt đầu rút lui phía sau.

Cùng lúc đó, quân đội Trương Lân chạy vào trong Tháp Thôn!

Vừa vào cửa thôn, Trương Lân lập tức cảm thấy không ổn, thì ra, trong thôn chỉ có một con đường nối thẳng đến bến đò Khúc Ngộ Tự. Nếu muốn đi qua giao lộ trước, nhất định phải ghé qua Tháp thôn. Nhưng trên con đường mòn duy nhất trong thôn lại chất đống những thứ tạp vật đất đá lung tung.

Trương Lân phải chậm lại tốc độ, muốn từ đường mòn đi xuyên qua.

Nhưng mệnh lệnh vừa phát ra, chợt nghe có tiếng chiến mã gào thét. Một chiến mã thành thạo tiến vào trong đột nhiên rơi vào một hố nhỏ. Đứng thấy hố đó không sâu, thế nhưng lại tạo cho chiến mã này vết thương trí mạng. Xương ống chân phía trước lập tức bị gãy, ngã trên mặt đất hí lên không ngừng. Mà kỵ sĩ lập tức rơi xuống đầu óc choáng váng.

Trương Lân nói:

- Đốt lửa lên, soi đường.

Đại kích sĩ vội vã châm đuốc, chiếu rọi trên đường, trên mặt đất không ít hố gài bẫy, còn phải đi qua một ít chướng ngại vật, kỵ quân căn bản không thể gia tốc tiến lên.

Trương Lân chau mày lại, nhìn đường mòn trước mắt, không khỏi liên tục cười khổ. Ngay lúc hắn chuẩn bị nhắc nhở quân tốt cẩn thận một chút, chợt nghe có tiếng gõ vang lên gấp gáp. “bang bang bang..” từ trên đỉnh hai bên phòng ốc đột nhiên xuất hiện hai ba trăm cung tiễn thủ.

Mưa tên bắn xuống hướng về phía kỵ sĩ trên đường mòn.

Trong tay Viên quân đều cầm cây đuốc, nghiêm nhiên chính là bia ngắm.

Trong chớp mắt, hơn trăm đại kích sĩ liền ngã xuống vũng máu.

- Đánh hạ nhà dân cư.

Trương Lâm vội vàng la lên, từ trong đội ngũ tức khắc chia ra mấy trăm người, phóng về phía nhà dân hai bên.

Cũng không chờ bọn hắc tặc gần nhà dân, trận mưa tên thứ hai đã bay tới. Mười mấy tên đại kích sĩ trúng tên ngã xuống, những người còn lại xông tới, đá văng cửa sân viện, rượt theo dù cho có liên tiếp tiếng kêu thảm thiết. Thì ra, trong viện này đều đào một kênh rạch, những cây gỗ nhọn sắc bén cắm ngược lên. Người rơi vào hầm, lập tức bị cọc nhọn đâm thủng. Nếu chết tại chỗ thì còn đỡ, còn nếu là không chết, nằm tại trong hầm kêu la thảm thiết, khiến kẻ khác kinh sợ.

Cùng lúc đó, mưa tên thứ ba lại tới.

Ba lượt mưa tên qua đi, Trương Lương đã tổn thất một phần ba binh lực.

- Toàn bộ xuống ngựa, vượt tường mà vào.

Trương Lâm biết, nếu như hắc tặc muốn tới Khúc Ngô Tự trước, nhất định phải đi qua đường mòn trong thôn này. Nhưng hiện tại xem ra, quân Tào đã có chuẩn bị. Chướng ngại vật trong thôn có thể khiến cho ưu thế tốc độ kỵ quân không phát huy được gì, ngược lại trở thành sự uy hiếp trí mạng. Nếu như không tiêu diệt được những quân Tào này trong thôn, hoặc là nói để đánh tan những quân Tào này, tất sẽ khiến cho đại kích sĩ thương vong thảm trọng. Trên thực tế, thương vong đã thảm trọng rồi, hắc tặc phải có sự thay đổi. Tuy nhiên, không thể kỵ chiến cũng không thể làm được gì, bởi vì đại kích sĩ xưa nay lên ngựa kỵ chiến, xuống ngựa cũng có thể là duệ sĩ bộ chiến trong quân. Chỉ cần có thể vượt qua được bầy rập này, những cung tiễn thủ của quân Tào khó có thể phát huy tác dụng.

Mấy trăm đại kỵ sĩ xuống ngựa, hướng về phía hai bên sườn đường mòn đánh tới.

Thấy bọn họ sẽ vượt tường vào viện, chợt nghe có tiếng vang, từ trong hậu viện lao ra một đội binh Tào.

Một người dẫn đầu vạm vỡ, cầm trong tay chiếc búa tròn to, như một pho tượng sắt thần lao ra, chỉ thấy hắc tặc chạy vào trong đoàn người, chiếc búa quay tròn vù vù rung động. Đại kích sĩ tuy rằng dũng mãnh nhưng đối thủ là một người vạm vỡ kia, trong chớp mắt, bảy tám kỵ sĩ liền bị hắc tặc chém ngã lăn trên mặt đất.

- Hàn Đức đến đây, Viên tặc còn chưa chịu chết.

Đại hán kia hét lên như sấm, trong đám người đánh đá lung tung.

Trương Lâm nhìn thấy thế không khỏi giận tím mặt, xuống ngựa, cầm thương tiến lên.

Hàn Đức thấy Trương Lâm bắt đầu, không chút hoảng sợ, búa lớn vung lên mở một đường máu, thấy khoảng cách còn bảy tám bước, hắc tặc hét lớn một tiếng, phóng người lên, búa lớn giơ cao xoay tròn, hai mắt trợn to:

- Viên tặc, còn không chết!

Lực búa lớn chém Hoa Sơn, vù vù hạ xuống.

Trương Lâm vội vàng giơ thương đỡ, “cong” một tiếng vang rền, lực đạo từ búa lớn truyền đến làm hai tay Trương Lâm tê dại, thẳng nhai này khí lực thật mạnh!

Tuy nhiên, Trương Lâm cũng không e ngại Hàn Đức.

Từ trận giao phong vừa rồi, hắc tặc đã cảm nhận được khí lực Hàn Đức tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đủ.

Thối lui ba bước về phía sau, đại thương trên tay Trương Lâm lần lượt lảng một chiêu quái mãnh xuất động, hướng về Hàn Đức đâm tới. Hàn Đức lại giơ đại phủ lên nghênh đón, thương còn chưa tới, Trương Lâm đột nhiên biến chiêu, đại thương nghiêng đi đâm thẳng vào mặt Hàn Đức.

Thương thật nhanh!

Hàn Đức cũng hoảng sợ, vội lắc mình né tránh.

Hai người cứ như vậy chiến đấu tại chỗ, mới ba năm hiệp, Hàn Đức có vẻ không chống đỡ được.

Trương Lâm chiếm thượng phong càng không buông tha cho Hàn Đức, hấn múa đại thương biến hóa kỳ ảo ra nhiều đóa hoa thương, cuộn đăm cuốn ngắn, tấn công liên tiếp, ngân quang chọi hiện bức Hàn Đức liên tục lui về phía sau.

- Theo ta giết tặc binh!

Trương Lâm quát lên, đại kích sĩ thấy Trương Lâm chiếm thượng phong, lập tức sĩ khí dâng lên, cùng Tào binh chiến đấu tại chỗ.

Đinh đinh đang!

Chiêng đồng đột nhiên vang lên!

Tiếng chiêng đồng này vô cùng đột ngột, tại bóng đêm nghe càng rõ ràng.

Trương Lâm ngay từ đầu tưởng tín hiệu của Tào binh, nhưng chưa kịp hiểu thì chiêng đồng lại dừng, bên ngoài thôn truyền đến tiếng gót sắt ù ù.

Một đội kỵ quân ước chừng khoảng ba trăm người, dưới sự suất lĩnh của một viên Đại tướng, giết nhập và trong kỵ trận Viên quân.

Lúc này, có khoảng chừng bốn năm trăm đại kích sĩ lưu thủ bên ngoài thôn. Lúc giáp binh kỵ quân Tào xông qua, đại kích sĩ vội vã ứng chiến.

Chỉ là, bọn họ phải lên ngựa trước.

Vừa rồi Trương Lâm hạ lệnh toàn quân xuống ngựa, không ít người bắt chấp mưa tên, dọn sạch đường mòn trong thôn.

Vậy mà, quân Tào này còn có phục binh, trong lúc vội vàng lên ngựa nghênh địch, không đợi bọn hấn cầm binh khí, quân Tào đã tới trước mặt rồi.

- Cam Ninh ở đây, hầu người lâu rồi!

Đại tướng dẫn đầu tay múa song đao, chém trái chém phải.

Các đại kích sĩ căn bản không ngăn được hấn, bị đại tướng này đột ngột tấn công, giết từng người một, Viên quân đại loạn...

- Dừng hoảng hốt, ngăn bọn họ lại!

Trương Lâm quá sợ hãi, vội vã cao giọng la lên, xoay người muốn rút lui khỏi đây. Nhưng Hàn Đức há có thể để cho hấn như ý nguyện? Bị Trương Lâm áp chế nửa ngày, Hàn Đức rốt cuộc đã tìm cách phản kích, quát lên một tiếng lớn, vung búa xông lên trước, cuốn lấy Trương Lâm.

Trương Lâm muốn lấy tính mạng Hàn Đức, cũng không phải một lần là được.

Bị Hàn Đức gia tăng liều mạng ngăn cản, khiến Trương Lâm muốn thoát cũng không thoát thân được. Cam Ninh nhân cơ hội này dẫn kỵ quân tuy sát độc địa một trận, đem giết quân Viên đến chạy tán loạn. Trương Lâm vừa giao phong với Hàn Đức, trong ngực vừa cảm thấy kỳ quái: sao Vũ Sinh đến giờ chưa xuất hiện?

Điềm xấu trong lòng hiện ra, càng lúc càng mạnh mẽ.

Trương Lâm biết, lúc này đây chỉ sợ là hấn thua rồi, đại thương tung bay, liên hoàn ba thương bức lui Hàn Đức, hay chạy như bay vọt đến con chiến mã trước mặt, xoay người vắt ngang ngổi lên.

Vừa yên ổn trên ngựa, Cam Ninh đã thúc ngựa đến trước mặt.

Đôi song đao xuất ra những ánh sáng kỳ quặc, chém tới.

Trương Lâm vội vàng giơ thương lên đỡ, đao thương giao nhau, chỉ cảm thấy một lực lớn mãnh liệt như Trường Gian liên miên không dứt mà đến.

Trong miệng kêu lên một tiếng, cả người tức thì ngã xuống ngựa.

Lần này, rơi không hề nhẹ. Một lực mạnh đập vào cơ thể, làm xương cốt của Trương Lâm giống như xóp giòn.

Lúc rơi xuống đất, Trương Lâm choáng váng. Tuy nhiên, xuất phát từ bản năng, hắn xoay người đứng lên. Chân chưa vững, Ô Truy mã của Cam Ninh lại tiến đến, ầm một tiếng, Trương Lâm bị đụng phải bắn ra ngoài. Hàn Đức bước như bay hai ba bước đã đến trước mặt Trương Lâm, nhắc chân đá vào ngực Trương Lâm, đem toàn bộ lực phủ ngũ tạng của Trương Lâm đảo lộn bức bối khó chịu, liên tục lùi lại mấy bước, đặt mông ngồi dưới đất.

- Tín Chi, để lại mạng chó của hắn!

Cam Ninh hét lớn một tiếng, búa lớn của Hàn Đức gần như là xẹt qua da đầu Trương Lâm.

Bốn gã đại hán tiến lên ấn Trương Lâm ngã trên đất, dùng dây thừng trói chặt.

- Tín Chi, kết thúc chiến đấu!

Cam Ninh vừa nói, vừa thúc ngựa đến trước mặt Trương Lâm.

- Hán tử, thân thủ không tệ, nhưng lại theo tặc?

- Phi...Chủ công nhà ta, là Tứ Thế Tam Công, đức hạnh cao thâm, sao có thể là tặc?

- Hừ, Viên Bản Sơ hắn xuất thân cút chó, hôm nay ngươi đã trở thành tù nhân của ta, ta hỏi ngươi, vì sao lại chỉ có một đội quân của ngươi đến đây?

Trương Lâm phun ra một ngụm nước bọt lẫn máu:

- Chủ công nhà ta dẫn đại thân quân tới, Tào tặc sẽ không thành quân, sớm muộn gì cũng chém sạch đám người các ngươi.

Cam Ninh ngắt ra:

- Tư Không binh mã bị đánh cho tan binh rồi.

- Hắc hắc, lúc này binh mã chủ công nhà ta e rằng đã đến Độc Đình.

Sắc mặt Cam Ninh lập tức biến đổi.

Viên Thiệu đã đến Độc Đình?

Vậy chẳng phải là nói, công tử nguy hiểm!

Hắn không để tâm tới Trương Lâm nữa, quay đầu ngựa, lớn tiếng quát:

- Phi Thụy, lập tức theo ta đi trước đến Độc Đình.

- Tư Mã, xảy ra chuyện gì?

- Viên quân đã dẫn binh tới Độc Đình, chỉ sợ công tử gặp nạn, ta phải đi cứu công tử. người ở lại, mau yểm trợ bách tính rút lui khỏi đây. Trông coi thẳng nhãi này cho ta, nếu công tử có gì không hay xảy ra, ta tất sẽ lăng trì hắn.

Hàn Đức không nói hai lời, lập tức đáp ứng.

Cam Ninh mang theo ba trăm kỵ quân nhanh như chớp lao đi, hướng về phía Độc Đình.

Trương Lâm ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, trong ngực không khỏi cảm thấy kỳ quái: thẳng nhãi này thân thủ như vậy, sao chỉ là một Ti Mã? Trong miệng hắn nói đến công tử, đó là người nào? Theo lý mà nói, hắn là hắn ta nói đi trước đến Độc Đình cứu Tào Tháo mới đúng, sao lại không nhắc tới Tào Tháo, đơn giản chỉ nói, công tử?

Lúc này, trận chiến đấu tại tháp thôn đã kết thúc.

Quân Tào thương vong hơn trăm, nhưng đại kích sĩ tử thương hơn quân Tào gấp mấy lần.

Trương Lâm lúc bị bắt, đại kích sĩ như rắn mất đầu, tứ tán bỏ chạy. Sắc mặt Hàn Đức âm trầm, bước tới trước mặt Trương Lâm, ngữ khí lạnh lẽo nói:

- Cầu tặc, người tốt nhất là cầu khẩn Giáo Úy không có việc gì, bằng không, Cam Ti Mã trở về, nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết!

Nói xong, hần chỉ huy Tào binh rút lui khỏi Tháp thôn.

Trương Lâm rốt cuộc không kìm được, mở miệng hỏi:

- Hán tử, người tên là gì?

- Mỗ gia không sửa tên họ, ngồi không đổi danh, Võ Uy Hàn Đức.

- Vậy Cam Ninh là người phương nào?

- Cam Ninh là người hầu cận Giáo úy nhà ta, là Hành quân Tư Mã.

Trương Lâm có chút choáng váng đầu óc. Thân thủ của Cam Ninh, hần sao không nhìn ra được chứ, đây tuyệt đối là võ tướng cao siêu nhất, không hề kém hơn so với hai người Nhan Lương Văn Sú. Nhân vật lợi hại như vậy, lại ở dưới trướng Tào Tháo, lại chỉ là một Hành Quân Tư Mã? Thật sự là quá quỷ dị.

- Giáo úy nhà người, là người phương nào?

Hàn Đức nghe thế, lập tức tỏ ra nghiêm trang, trầm giọng nói:

- Giáo úy nhà ta, đó là tộc chất Tư Không, đỉnh đỉnh đại danh Tào Bát Bách, Tào Bằng.

Trương Lâm nghe được, lập tức biến sắc!

335. Chương 319: Thà Ta Phụ Người Chứ Không Thể Để Người Phụ Ta

Ven sông Độc Đình đã hoàn toàn hỗn loạn.

Viên quân từng bước ép sát, khiến cho dân chúng bên sông đều cảm nhận được sát khí đang tới gần, ai nấy đều hoảng sợ, ồ ạt chạy về hướng tới phía phù kiều.

Hạ Hầu Thượng liều mạng duy trì trật tự, nhưng chẳng mấy hiệu quả.

Bất đắc dĩ hần đành rút đao, xông tới đám nam nhân cường tráng phía trước mặt chém giết, thế mới khiến tình hình xem như có chút ổn định.

Tiếng vó ngựa từng đợt truyền đến từ phía xa.

Tào Tháo đột nhiên ghìm ngựa, đứng ở giao lộ.

- A Phúc đuổi kịp rồi chứ?

Tào Bân hạ giọng nói:

- Bát ca bị Viên quân ngăn chặn, chỉ sợ...

Điển Vi nói:

- Ta đi cứu hần!

- Quân Minh, quay lại!

Tào Tháo vội vàng gọi Điển Vi đang kích động, ánh mắt sắc lạnh đảo nhìn ven sông đang hỗn loạn.

Một số chiến mã từ trên cầu nhanh như chớp tiến đến, loáng cái đã đi tới trước mặt Tào Tháo. Tào Thuần, Tuân Du mang theo một đội tướng lĩnh Tào quân, quỳ một gối trước ngựa của Tào Tháo.

- Chủ công, xin hãy nhanh chóng lên cầu!

Điển Vi vừa nghe liền nóng nảy:

- Chủ công, A Phúc vẫn còn trong đám loạn quân.

Tào Tháo chần chừ, trên mặt lộ ra vẻ do dự. Tào Bằng phụ trách đóng quân ở Độc Đình, theo lý mà nói, hẳn không nhất thiết phải đi tới Tiểu Đàm. Nếu hẳn không tới Tiểu Đàm, nói không chừng sẽ không bị rơi vào vòng vây. Nhưng nói vậy, bản thân Tào Tháo rất có thể cũng sẽ....

Có thể nói, Tào Bằng đã hi sinh tính mạng để cứu sống y.

Tào Tháo trong lòng rất rõ, Tào Bằng lâm vào vòng vây, lành ít dữ nhiều.

Nhìn các tướng phía trước, y cũng có chút do dự. Y muốn trở lại cứu sống Tào Bằng, nhưng như vậy, nếu làm không tốt không khéo đến bản thân y cũng gặp nguy hiểm. Nếu y lên cầu, chẳng khác nào đẩy Tào Bằng vào chỗ chết. Tào Tháo biết, chỉ cần y đi qua cầu, cây cầu tất sẽ bị hạ lệnh chặt đứt. Tào Bằng dù có mở được đường máu thoát khỏi đám loạn quân, kết quả cũng vẫn là đầu một nơi, thân một nẻo.

Lên cầu, hay là không lên cầu?

Tào Tháo có chút khó xử!

Bên sông Độc Đình, có tới hơn nghìn binh mã, và hơn một vạn dân chúng.

Tào Tháo nhắm mắt lại, hoàn toàn không còn để ý tới Điển Vi đang không ngừng tranh cãi với đám người Tuân Du. Y miên man suy nghĩ.

Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta!

A Phúc không phụ ta, ta cũng không nên phụ hắn...

Nhưng với chút tàn binh bại tướng này, làm sao mà chống đỡ được đám quân hổ lang hung bạo của Viên Thiệu?

Trong lúc Tào Tháo đang do dự, xa xa vang lên tiếng gót sắt, một đám kỵ binh nhanh như chớp vọt tới, cầm đầu là đại tướng Cam Ninh.

- Công tử ở đâu? Công tử ở đâu?

Cam Ninh từ Thập Thôn vội vàng tới, nhưng khi tới Độc Đình, gã lại phát hiện bờ sông đang hỗn loạn.

Gã lớn tiếng la lên, đột nhiên thấy Hạ Hầu Lan vội vàng đến. Cam Ninh vội giục ngựa tiến ra đón, nắm chặt cánh tay Hạ Hầu Lan.

- Tử U, công tử đâu rồi?

- Công tử vừa rồi tiến đến tìm cách cứu viện Tư Không, hiện giờ bản thân đang bị bao vây.

- Người sao lại ở đây?

- Ta vừa rồi đi truyền lệnh, đâu có biết công tử mang người đi tới Tiểu Đàm...Ta đang định quay về hướng Tiểu Đàm đây, Hưng Bá có muốn đi cùng không?

- Nói nhảm, chúng ta đi!

Cam Ninh không nói hai lời, quay đầu ngựa, lớn tiếng quát:

- Phi Mạo, theo ta đi nghĩ cách cứu viện công tử.

Cả trăm con ngựa cùng hí dài, theo hai người Cam Ninh và Hạ Hầu Lan, đi nhanh về hướng Tiểu Đàm. Cùng lúc đó, Hách Chiêu cũng đem theo hai trăm Phi Mạo từ bờ đối diện chạy tới, thậm chí chẳng cần chào hỏi ai, trực tiếp hướng về phía Tiểu Đàm mà đi.

Tào Tháo nhìn thấy rõ, không khỏi nhú mày.

- Ngăn lại bọn họ, bọn họ muốn đi đâu?

Điển Mãn phóng ngựa xông lên trước:

- Các người định đi đâu?

- Đầu mẹ người.

Hách Chiêu giận dữ, mắng:

- Điễn Mãn, người mau chóng nhường đường, ta đi tới Tiểu Đàm, cứu công tử.

- Người điên rồi!

- Người mới điên thì có, công tử thân đang trong hiểm địa, ta làm sao có thể ngồi yên không màng tới chứ?

Nói xong, Hách Chiêu dẫn người xông lên phía trước, Điễn Mãn vội vàng thúc ngựa tránh ra, trở mắt nhìn Hách Chiêu dẫn quân đi ngang qua người...

Y trở lại trước mặt Tào Tháo, nói rõ sự tình.

Tào Tháo không khỏi phát ra một tiếng than:

- Bên người Hữu Học đều là tráng sĩ.

- Chủ công, mau chóng qua sông!

Tiếng hò hét từ Tiểu Đàm truyền đến ngày một rõ ràng, khiến Đổng Chiêu không thể không tiến lên, lại một lần nữa giục Tào Tháo lên cầu qua sông.

Tào Tháo lại do dự.

Điễn Mãn đứng cạnh đó đột nhiên tìm thấy Hứa Nghi, hạ giọng nói:

- Nhị ca, lúc trước tại tượng thánh nhân, chúng ta từng thề, không cùng sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nay A Phúc đang lâm vào hiểm địa, ta đâu thể coi như không thấy? Đến bộ khúc của hắc đầu đã đi rồi, chúng ta nếu.... Chuyện này mà lan truyền ra ngoài, chẳng phải người ngoài sẽ nhạo báng chúng ta, nói chúng ta sợ chết mà không giữ lời thề ước sao?

Hai gò má Hứa Nghi run lên, lén nhìn Tào Tháo.

Một lát sau, hắc đầu cắn răng, quay đầu ngựa:

- A Mãn, chúng ta đi cứu a Phúc!

Hứa Chử nghe thấy kinh hãi, bước lên trước ngăn cản:

- Các người điên rồi sao?

- Cha, không phải chúng con điên, mà lời minh ước năm đó là cùng chung phú quý. Nay A Phúc gặp nạn, huynh đệ chúng con sao không màng tới được?

Dứt lời, Hứa Nghi, Điễn Mãn mang theo hơn trăm tư binh, phóng ngựa như bay.

Khí thế long trời lở đất của bọn họ tuy chỉ có trăm người nhưng lại như có thiên quân vạn mã, khiến Hứa Chử cũng sợ tới mức vội vàng né tránh.

- A Mãn, trở lại.

Điễn Vi lớn tiếng la lên, muốn ngăn hai người Điễn Mãn, Hứa Nghi lại.

Rất xa, chợt nghe tiếng Điễn Mãn trả lời:

- Cha, đừng vội lo lắng, con cứu A Phúc rồi sẽ trở lại...

- Đúng là đồ khốn khiếp, đồ khốn khiếp.

Điễn Vi nổi trận lôi đình, chửi ầm lên.

Cũng không biết vì sao, y trong lòng lại cảm thấy rất vui mừng:

- A Mãn đã trưởng thành rồi, nó đã làm chủ được chính mình rồi...

Mũi gã đau xót, ánh mắt đỏ hoe.

Liên tiếp ba đợt người, hướng về phía Tiểu Đàm mà đi. Tào Tháo nhìn bóng dáng họ đi dần, nhưng mãi mà không nói được lời nào. Mấy tên nhóc đó cũng biết thế nào là nghĩa khí, mặc dù bao nhiêu người đều hiểu được ý nghĩa của nó, chẳng lẽ, y lại có thể trở mặt nhìn sao?

- Chủ công, bọn A Mãn bọn họ...

- Quân Minh, để sau hãy nói, bọn A Mãn đều là những hài tử nghĩa khí.

Trong phút chốc, Tào Tháo đột nhiên hạ quyết tâm, thúc ngựa lớn tiếng quát:

- Tử Hòa!

- Có mặt tướng!

- Lập tức triệu hồi Hồ Báo Kỵ.

Tào Thuần chấn động:

- Chủ công, chẳng lẽ...

- Ta có tráng sĩ, sợ gì Viên Thiệu!

Tào Tháo vừa nói vừa rút bảo kiếm ở cạnh sườn ra:

- Tướng sĩ ba quân, theo ta trở về Tiểu Đàm chiến đấu.

Đồng Chiêu hoảng sợ, liền bước lên phía trước nắm lấy hàm thiếc và dây cương:

- Chủ công, sao có thể lần nữa trở về hiểm địa? Hiện giờ, các tướng sĩ đều đã mỏi mệt, Viên quân lúc này đang sung sức, nếu trở lại chẳng phải là chui đầu vô lối hay sao?!

- Công Nhân, bày mưu tính kế ta không bằng người. Nhưng hành quân bày trận, người không thể bằng ta được. Nhớ năm đó, Đồng Trác đáng về bệ vệ, kiêu ngạo biết nhường nào, ta chẳng có binh tướng còn dám truy kích. Nay ta đã có đến mấy nghìn quân tốt, mãnh tướng vô số. Viên Thiệu quân sĩ tuy nhiều, nhưng đều là đám ô hợp. Đây chính là lúc phản kích, người không nên ngăn trở.

Bên cạnh, Hứa Chử và Điển Vi đã chuẩn bị hai ngàn binh xa, xoay người lên ngựa.

Ngay cả đám người Hạ Hầu Ân, Hạ Hầu Thượng đều tiến đến, họ nóng lòng muốn tử chiến một trận với Viên Thiệu.

Tào Thuần dẫn Hồ Báo kỵ đi đầu...

Trong chốc lát, sĩ khí quân Tào bên sông Độc Đình tăng vọt. Tào Tháo cưỡi ngựa vòng quanh, hướng tới dân chúng bên kia sông nói:

- Mọi người không nên kích động, từ từ qua sông. Chờ ta giết được Viên Thiệu sẽ cùng các người tổ chức rượu mừng ở bờ phía tây.... Hảo huynh đệ, theo ta giết địch.

Tiếng ngựa hí dài, Tào Tháo hướng về phía Tiểu Đàm phi như bay.

Điển Vi và Hứa Chử, một tả một hữu bảo vệ Tào Tháo, vội vàng phi nhanh như gió... Ở phía sau bọn họ, tướng sĩ Tào quân dũng mãnh như lang hổ, kêu gào la lên. Hồ Báo kỵ lúc này đã rời khỏi phù kiều, theo sự chỉ huy của Tào Thuần và Tào Chân hành động, tiếng ầm vang như nước lũ, hướng về phía Tiểu Đàm mà đi.

Đồng Chiêu ở đầu cầu hồn bay phách lạc, hắn đột nhiên giữ chặt tay Tuân Du:

- Công Đạt, làm sao cho tốt bây giờ?

Tuân Du đã trải qua phút đầu bối rối, giờ đã bình tĩnh trở lại.

Y đột nhiên cười:

- Công Nhân đừng vội kích động, theo ta thấy, chủ công lúc này phản kích, cũng vừa đúng lúc. Viên quân đã tản ra, chẳng khác nào đám ô hợp. Viên Thiệu dù có muốn chinh lại quân trận, chỉ sợ khó có thể thành công. Hiện giờ đúng là thời điểm Viên quân lơ lửng nhất, chủ công lần này xuất kích, có thể sẽ lập được

chiến công. Chúng ta ở bên cạnh duy trì trật tự, lệnh dân chúng mau chóng qua sông, chờ chủ công chiến thắng trở về.

- Có thể thắng sao?

Đồng Chiêu hạ giọng nói.

Tuân Du nheo mắt, sau lúc lâu đột nhiên cười:

- Tất thắng!

Trên chiến trường Tiểu Đàm, Tào Bằng đã kiệt sức.

Phi Mạo bên người chỉ còn lại dưới mười người, những người khác đều đã chết trận.

Họa Can Kích trên tay, cũng càng ngày càng nặng. Mỗi lần múa kích, hắn đều phải dùng hết sức lực. Hắn không nhớ rõ, rốt cuộc đã giết được bao nhiêu tên địch, dù sao cho đến giờ, máu đã thấm đẫm chiến bào của hắn. May mắn là khí lực của Chiêu Dạ Bạch không mất dần như Tào Bằng, mà tấn công càng mạnh hơn. Nó nhảy lên nhảy xuống, vừa nhảy vừa đá, dưới gót sắt Tây Lương long câu này không biết đã đập vỡ đầu bao nhiêu Viên binh.

Nhưng, Viên binh lại càng giết càng nhiều, không ngừng vọt tới từ bốn phương tám hướng, khiến cho không gian di chuyển của Chiêu Dạ Bạch không ngừng thu nhỏ lại. Chiêu Dạ Bạch mất đi không gian, trên thân be bét máu me, có máu của Viên binh, còn có máu của chính nó!

Tào Bằng ở trên ngựa hét lớn một tiếng, đại kích quét ngang ngàn quân, lật ngã ba gã Viên binh tới gần.

Phía sau, truyền đến hét thảm, một gã Phi Mạo lập tức ngã xuống, lão đảo trong vũng máu, trong nháy mắt đám Viên binh ủa đến chém thành đồng thịt nát.

Thích làm anh hùng, thì cho người làm anh hùng!

Tào Bằng trong lòng âm thầm trách cứ, đáng lẽ có thể bình yên lui về, kết quả lại thân vùi trong vòng vây. Chẳng lẽ lần này, ta sẽ chết ở đây ư?

Lúc được tái sinh, hắn từng thề độc, đời này không bao giờ làm anh hùng nữa.

Kết quả...

Dù sao ta cũng không phải Thường Sơn Triệu Tử Long!

Nhưng thế này cũng tốt, ít nhất cũng bảo vệ được tính mạng chủ công. Chỉ cần Tào Tháo còn sống, cha mẹ ta đời này có thể sống an ổn.

Trong Viên quân lao ra một viên đại tướng múa đao lao về phía Tào Bằng.

Tào Bằng nâng kích đỡ đòn, đao kích tương giao, phát ra một tiếng giong vang.

Trên đại đao truyền đến một lực lớn, khiến Tào Bằng suýt rơi kích khỏi tay. Nói thật, lúc Tào Bằng còn ở đỉnh cao thì sức mạnh của viên tướng này căn bản không là gì. Nhưng hiện tại, đến dùng kích hắn còn phải cố hết sức, thì sao có thể là đối thủ của Viên tướng kia? Tuy nhiên, muốn giết ta ư?

Tào Bằng cười lạnh một tiếng. Lúc tên Viên tướng áp tới, hắn đột nhiên nâng tay, đẩy cánh tay của tên Viên tướng, rồi sau đó thuận thế lùi xuống, tay không đoạt đao sắc, đoạt lấy thanh đại đao Viên tướng đang cầm trên tay. Họa Can Kích bị vứt bỏ trên mặt đất, Tào Bằng giơ tay chém xuống, tên Viên tướng ngã khỏi ngựa.

Lão tử không dùng nổi Họa Can Kích nữa, thì vẫn có thể dùng đao.

- Phi Mạo, phá vây!

Tào Bằng đã không nhớ rõ, đây là câu hiệu lệnh lần thứ mười mấy hắn nói ra trong đêm nay.

Cổ họng đã khàn khàn, nhưng lại có ma lực làm người ta run sợ. Hơn mười tên Phi Mạo cùng hô ứng kêu lên. Đốc nốt chút sức lực còn lại, Tào Bằng lại lần nữa xung phong.

Chiều Dạ Bạch đột nhiên run lên, tuy rằng tốc độ không giảm, nhưng Tào Bằng cũng có thể cảm thấy được, nó đã bị thương!

Tào Bằng cúi người xuống, tránh một cây đại thương đâm tới, tay trái bắt lấy cán thương, tay phải thuận thế dùng đại đao chặt vào cán thương.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, chủ nhân của đại thương kia bị Tào Bằng một đao chặt đứt hai tay.

Máu tươi ấm nóng phun tung tóe lên mặt Tào Bằng, khiến Tào Bằng hơi run lên.

- Tào Bằng, trả lại mạng cha của ta.

Chủng Tập xông ra từ trong đám người, tay nắm thương phát ngựa đánh tới.

Cùng lúc đó, mười mấy tên Viên quân cùng xông tới, vây quanh Tào Bằng đến nỗi mưa gió cũng không xuyên qua được.

Chỉ thấy đao thương cùng lúc hung ác chĩa về phía Tào Bằng. Trong chốc lát, đầu óc Tào Bằng trống rỗng. Tiếng giết chóc dần xa dần, động tác của đám Viên binh Viên tướng xung quanh dường như càng ngày càng chậm. Vào thời khắc sinh tử này, Tào Bằng chợt đột phá. Bạch Hổ Thất Biến tu luyện nhiều năm, đã giúp hắn trong nháy mắt, lĩnh hội được cái gì đó. Đại đao nhìn thì giống kiểu bổ trảm cực kì đơn giản, nhưng lại dung hợp vô số biến hóa và chiêu thức phía sau. Hai tên Viên tướng xông vào trước tiên, bị Tào Bằng trảm cho một đao rớt ngựa...

Đại thương Chủng Tập hung ác đâm tới, nhưng dưới con mắt Tào Bằng lại cực kì chậm rãi.

Tào Bằng ở trên ngựa sử dụng thế Thiết Bản Kiềm, cả người dán vào trên lưng ngựa, đại thương trong nháy mắt xẹt qua phía trên thân thể hắn. Đại đao chuyển dịch, lưỡi đao chém ra phía ngoài, thuận thế đánh đi ra. Hai con ngựa áp sát, chỉ nghe tiếng chiến mã hí vang thảm thiết, thế đao mãnh liệt chặt đứt đầu ngựa, rồi sau đó hung hăng đâm vào bụng Chủng Tập. Lưỡi đao gần sát thân thể của Chủng Tập, Tào Bằng đột nhiên buông tay, lướt qua bên cạnh Chủng Tập. Chủng Tập không thể ngờ rằng trong lúc này Tào Bằng lại có thể đánh ra những chiêu thức xảo diệu đến thế. Trong nháy mắt đại đao chạm người, y mới phản ứng lại được. Thân thể không khống chế được ngã xuống ngựa, bị kéo đi, sức mạnh toàn thân dường như trong nháy mắt bị tan biến sạch sẽ, đao quá nhanh! Chủng Tập trợn trừng hai mắt.

Tào Bằng lập tức ngồi thẳng lên, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đã trở lại bình thường.

Đại đao chém vào người Chủng Tập, trong tay Tào Bằng giờ chỉ còn một cây đại thương.

Nhưng trong nháy mắt, niềm vui sướng đột phá vô công ngập trong lòng hắn. Mắt nhìn đám Viên quân Viên tướng xông tới, Tào Bằng đột nhiên hét lớn một tiếng, cầm thương lao tới đâm.

Phi Mạo, lại có ba người chết trận!

Trong vòng một trăm mét ngắn ngủi, Tào Bằng đao bổ thương đâm, giết liền tám người.

Viên Thiệu đứng từ xa theo dõi cuộc chiến, không khỏi kinh hãi.

Những tướng Tào Bằng chẳng mấy chốc sẽ bị đánh gục. Nào ngờ, hắn như con gián đánh mãi không chết, quần áo trong loạn quân. Rõ ràng mình đã đầy thương tích, nhưng kết quả vẫn là chiến tướng bên ta bị giết. Viên Thiệu càng xem, càng cảm thấy căm tức, không kìm nổi một tiếng thở dài:

- Nếu Nhan Lương và Văn Sú còn sống, tên tiểu tặc kia đâu thể càn rỡ.

Câu này lập tức chọc giận một kẻ bên cạnh Viên Thiệu.

- Chủ công hà tất ca ngợi chí khí người khác, hạ uy nghiêm của mình. Tên tiểu tặc này hãy để mõ gia lấy đầu hắn.

Người này tên là Mục Nguyên Tiến, người Hồ.

Vốn dĩ là một tên nô lệ của Công Tôn Độ ở Liêu Đông, trời sinh thần lực, võ nghệ cao cường, sau quy thuận Viên Thiệu, làm cận tướng bên cạnh Viên Thiệu.

Y thúc ngựa lên, cầm cây rìu hai lưỡi lớn, chuẩn bị tham chiến.

Cũng đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng gầm lên giận dữ:

- Công tử, Cam Ninh đã đến.

Một nhóm thiết kỵ từ Độc Đình chạy như bay tới, thế mạnh như sét đánh bên tai, nhảy vào trong loạn quân. Đại tướng cầm đầu cầm một đôi đại đao, đấu đá trong loạn quân, chẳng khác nào vào chỗ không người. Đại đao lên cao xuống thấp, giết cho bọn Viên quân hoảng loạn chạy trốn.

Cam Ninh từ xa nhìn thấy Tào Bằng đang bị vây chặt, lập tức thúc ngựa dương đao, xông vào trong quân.

336. Chương 320: Đường Cùng Phản Công

Đến cả lực cầm đao Tào Bằng cũng không có!

Không sai, hắn vừa rồi đột phá, nhưng đột phá được không có nghĩa là sức lực vẫn sung mãn, đó là quy định bên trong cuộc chơi. Sau khi đột phá, thể lực Tào Bằng không có chút thay đổi nào, chẳng qua trong lúc ấu trĩ, sự vận dụng sức mạnh càng trở nên thêm thuần thục hơn mà thôi....

Trong thế sinh tử.

Đối với Tào Bằng mà nói, chẳng có gì thay đổi cả, hắn vẫn còn rơi vào hiểm cảnh.

Người đã hoàn toàn nằm trong vòng bao vây điên cuồng, trong đầu chỉ sót lại từ “giết”. Đột nhiên, hắn cảm thấy một cảm giác rất quen thuộc. Đường như có người đang tiến tới dựa gần hắn. Trên chiến trường, Phi Mạo gần như không còn ai, kẻ tới gần được, ngoại trừ kẻ thù ra thì vẫn chỉ có kẻ thù mà thôi.

Tào Bằng theo bản năng chĩa thương tới kẻ đang tới gần, thậm chí còn chẳng nhìn rõ bộ dạng của đối phương.

- Công tử, là ta.

Cam Ninh vọt tới bên người Tào Bằng, lại nhìn thấy đỉnh thương của Tào Bằng đâm tới.

Y vội vàng nâng đao đón lưỡi thương, chỉ nghe một âm thanh vang lên, đại thương trong tay Tào Bằng lập tức bay ra xa, cả người đang trên ngựa hoảng loạn, lưng lay sắp đổ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức ngã xuống. Cam Ninh vội vàng lớn tiếng la lên, vọt tới bên cạnh Tào Bằng.

- Hưng Bá...

Tào Bằng lúc này mới tỉnh lại, thấy rõ ràng là Cam Ninh, hắn không khỏi ngẩn người.

- Người sao lại ở đây?

- Ta nghe nói Viên quân đuổi tới, lo lắng công tử gặp nguy hiểm, cho nên từ tháp thôn đuổi tới! Nếu công tử gặp chuyện chẳng lành, ta đâu có mặt mũi nào tới gặp Hoàng công?

Bên tai, những tiếng kêu dường như đang nhắc nhở Tào Bằng, bọn họ vẫn đang mắc trong vòng vây.

Tào Bằng vội vàng nói:

- Trước hết giết bọn chúng, thoát ra khỏi vòng vây rồi nói sau.

- Công tử cẩn thận, Ninh tiến lên mở đường.

Cam Ninh nói xong, đem đoản đao đưa cho Tào Bằng, hắn tay cầm trường đao lớn tiếng quát:

- Phi Mạo, phá vây!

Phá vây!

Phá vây!

Phi Mạo đi cùng Cam Ninh, cùng nhau la lên, âm thanh mạnh mẽ giống như tiếng la vừa rồi Tào Bằng xông lên phá vây, dường như còn mạnh hơn vài phần. Phi Mạo đi theo Tào Bằng không quá sáu bảy người, thế nhưng vẫn ráo riết bảo vệ Tào Bằng đi theo người ngựa của Cam Ninh, hướng ra phía ngoài mà phóng

tới. Cam Ninh dẫn đầu đại đao tung bay, uy thế kinh người. Mặc dù Viên quân không ngừng vọt tới, nhưng không ai có thể ngăn cản bước tiến của Cam Ninh.

- A Phúc, đừng vội kinh hoảng, ta đến đây!

- Viên tặc chó có điên cuồng, có Hứa Nghi ở đây!

Trong lúc Cam Ninh đang che chở Tào Bằng liều chết xông ra ngoài, Điển Mãn và Hứa Nghi cũng đã dẫn người đến.

Phía sau họ, là hai trăm bộ tốt của Hách Chiêu, một đám giống như mãnh hổ xuống núi, vọt vào bên trong loạn quân, giết cho Viên quân người chết ngựa ngã.

Viên Thiệu mắt thấy đám người Tào Bằng đang liều mạng xông ra, giận vô cùng tận.

- Ngăn bọn chúng lại, ngăn chúng lại cho ta.

Nói xong, y dẫn bộ quân lao xuống dưới núi, Viên Thiệu lập tức kêu lên:

- Tào tặc cấm chạy, Tào tặc cấm chạy...

Điển Mãn, Hứa Nghi đều là những võ tướng hạng nhất, hơn nữa Cam Ninh lại là võ tướng siêu hạng nhất, Hạ Hầu Lan là võ tướng đỉnh cao hạng nhất, họ đều xông vào loạn quân bảo vệ Tào Bằng xung phong liều chết xông ra ngoài. Nhưng, nhân mã bên Viên Thiệu thật sự rất nhiều, chúng vây quanh đám người Tào Bằng đến mưa gió cũng chẳng thể thấm qua. Cuối cùng dưới sự bảo vệ của Hách Chiêu, một hàng gồm mấy trăm người leo lên được một gò đất. Hắc Mạo đứng thành trận hình, liều chết ngăn cản công kích của Viên Thiệu.

Tào Bằng thở hổn hển trầm giọng nói:

- Hưng Bá, Tử U, hai vị ca ca, đừng để ý tới ta, cứ ra trước phá vây đi.

- A Phúc người nói gì vậy?

Điển Mãn đánh bay một mũi tên, tay trái đâm vào một gã Viên quân, lớn tiếng quát:

- Ngày xưa kết nghĩa huynh đệ đã từng nguyện ước đồng sinh cộng tử. Lão tứ bị người ta hạ độc chết, ta đã mất đi một huynh đệ. Hôm nay nếu mất đi tiểu bát nhà người chẳng phải ta sẽ bị thiên hạ chê cười sao?

Tào Bằng tay nâng đao, trở mình chém một gã Viên binh.

Tuy nhiên bước chân hần lão đảo, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Được nghe những lời này của Điển Mãn, hần mỉm cười:

- Đã như vậy, hôm nay chúng ta sẽ đồng sinh cộng tử.

- Đồng sinh cộng tử!

- Nguyện cùng công tử đồng sinh cộng tử!

Đám thân vệ cũng cùng kêu lên, trong phút chốc, khiến Viên quân liên tục lui về phía sau.

- Mục Nguyên Tiến, còn không mau lấy đầu chó của Tào tặc cho ta!

Viên Thiệu ngón tay chỉ lên gò đất chỗ đám người Tào Bằng, lớn tiếng hô hào.

Mục Nguyên Tiến hét lớn một tiếng, giục ngựa xông lên. Lại nghe xa xa ầm vang tiếng bước chân truyền đến! Hình như có thiên quân vạn mã đang gào thét chạy tới, gót sắt đạp giẫm lên mặt đất, làm chấn động đất đai, ai nấy cũng run rẩy. Viên Thiệu hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại. Lúc này, chỉ thấy xa xa trên đường chân trời, một đám đen sì như nước lũ gào thét xông tới. Tầm mắt nhìn không rõ lắm, cũng không thể biết được rốt cuộc có bao nhiêu nhân mã. Tuy nhiên cơn lũ binh mã này vừa xuất hiện, lập tức khiến chiến trường tiểu đầm bao phủ một bầu không khí ngột ngạt khiến người khác khó thở.

- Hồ Báo Kỵ!

Quách Đồ thất thanh quát lớn!

ở Diên Tân từng giao chiến với Tào Tháo vài lần, Hồ Báo Kỳ là quân tinh nhuệ nhất dưới trướng Tào Tháo, Quách Đồ cũng không lấy gì làm xa lạ.

Dưới sự đột kích của Hồ Báo Kỳ, Viên Thiệu mấy lần thảm bại, Hồ Báo Kỳ lần này đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, khiến Viên quân trên dưới lâm vào hoảng sợ.

- Giết!

Dưới sự chỉ huy của Tào Thuần, Hồ Báo Kỳ gầm lên giận dữ.

Cơ lữ binh mã quét qua, khắp nơi chỉ còn sót lại chân tay đã bị chặt cụt...

Xa xa, Tào quân đang nhanh chóng tới gần.

Điển Vi, Hứa Chử hai người anh dũng đi trước, ở phía sau bọn họ, là huynh đệ Hạ Hầu Ân, Hạ Hầu Thượng.

...

Tào Tháo giờ cao Ỗ Thiên Kiếm, chỉ về phía Viên quân, lớn tiếng quát:

- Dừng công lập nghiệp ngay tại lúc này. . . Đừng chạy Viên Thiệu!

- Viên Thiệu cấm chạy

- Giết!

Tiếng kêu, xé rách sáng sớm yên tĩnh, càng khiến không gian tiều tằm, bao trùm một tầng khí khốc liệt.

Tào Bàng ở trên ngựa thở hổn hển, trên mặt dính đầy máu, lộ ra một chút rạn vỡ tươi cười:

- Là chủ công, là chủ công đến!

Mọi người trên gò đất, lập tức tinh thần phấn chấn.

Binh mã Viên quân bị bất ngờ tới mức trong lòng run sợ.

Tào quân sao lại trở lại?

Hai gã Viên quân định thúc ngựa chạy, bị Diên Mãn cầm phi kích ném, chúng liền ngã ngựa chết.

- Tam ca, cách thức phi kích đó, huynh đã học được chân truyền của thúc phụ rồi.

- Ha, đương nhiên rồi!

Điển Mãn tinh thần phấn chấn, song kích càng thêm hung hãn, gần như là đuổi theo chém giết Viên quân.

Tào Bàng giữ ngựa, tay làm má che hướng nhìn về phía xa xa.

Trong đêm, hắn đột nhiên nhìn thấy xa xa có chiếc lọng vàng.

Trong lòng không khỏi kích động, hắn vội vàng la lớn:

- Hưng Bá, Viên Thiệu ngay tại kia, lấy mạng chó của hắn, giành công đầu.

Cam Ninh đánh ngựa xoay quanh, hướng tới phía Viên Thiệu.

Ánh mắt chớp động, y đột nhiên thúc ngựa:

- Phi Mạo xuất kích!

Suốt một buổi tối, quân Tào rốt cuộc cũng hô được khẩu hiệu “xuất kích” đầu tiên. Nhưng khẩu hiệu lần này lại là bước ngoặt cho cả trận chiến. Cam Ninh múa đao mở một đường máu, chỉ huy Phi Mạo hung tợn xông về phía kẻ khoắc hoảng bèo.

Đại đao kia, nghiễm nhiên trở thành tấm thiệp của Diêm Vương.

Ngựa Ô Truy giẫm đạp lên máu thịt của đồng chân tay đã bị cụt, giống như một cơn sóng, thẳng phía Viên Thiệu phi tới.

Hách Chiêu không truy kích, chỉ thu nạp Hắc Mạo, lui về phía sau gò đất.

Điền Mãn và Hứa Nghi hai người cũng theo Cam Ninh xông ra ngoài, Tào Bằng có ý cùng xung phong, nhưng toàn thân giờ không còn chút sức lực nào.

- Tử U, đỡ ta!

Đường như cả chút khí lực ngồi trên lưng ngựa cũng chẳng còn.

Hạ Hầu Lan cũng không xuất kích, hắn biết rõ trách nhiệm của chính mình, là bảo vệ an toàn cho Tào Bằng.

Nghe được tiếng kêu của Tào Bằng, Hạ Hầu Lan vội vàng xuống ngựa, tiến lên đỡ Tào Bằng xuống ngựa. Lúc hai chân chạm xuống đất trong nháy mắt, Tào Bằng toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa té liệt ngồi dưới đất. May mắn Hạ Hầu Lan đỡ hắn, không hắn đã ngã sấp xuống đất rồi. Thân dựa vào người Hạ Hầu Lan, Tào Bằng mắt thấy Hồ Báo Kỵ như gió thu cuốn hết lá vàng, sát tiến chiến trường, hắn không kìm nổi ngựa mặt lên trời cười ha ha... Ta không chết!

- Công tử, nghỉ một chút đi.

- Chờ một chút!

Hạ Hầu Lan nâng Tào Bằng, đi đến bên cạnh Chiêu Dạ Bạch.

Hắn vươn tay, gỡ long trụ trên cổ Chiêu Dạ Bạch, Chiêu Dạ Bạch khẽ nghiêng đầu. Tào Bằng nhẹ nhàng vuốt hai má nó.

- Hôm nay nếu không có tiểu Bạch, ta đã chết ở chốn này rồi, Tử U, tiểu Bạch hình như bị thương, khi trở về nhớ tìm người trị thương cho nó.

- Vâng!

Tào Bằng lúc này mới ngồi xuống, từ trên cao nhìn xuống những biến đổi trên chiến trường.

Cam Ninh giục ngựa phi về phía Viên Thiệu, ven đường không ngừng có Viên binh ngăn trở, nhưng không ai có thể ngăn được đao hung ác của y.

Mục Nguyên Tiến thúc ngựa khua tay, đánh về phía Cam Ninh.

Lại bị Cam Ninh một đao trăm ngã ngựa...

Viên Thiệu hoảng sợ, mắt thấy Cam Ninh bổ nhào tới gần, y cảm thấy trong lòng kinh sợ.

- Chủ công, mau đi.

Quách Đồ kích động kêu to.

Viên Thiệu không nói hai lời, thúc mã bước đi, những lọng vàng che chắn trước y, cũng rút lui ra ngoài chiến trường.

- Đằng sau lọng vàng, chính là Viên Thiệu.

Cam Ninh lớn tiếng quát:

- Viên Thiệu đừng chạy.

Vốn dĩ, Điền Vi và Hứa Chữ đang đuổi giết Viên binh, nghe thấy tiếng la của Cam Ninh, họ theo bản năng nhìn lại.

Viên Thiệu nơi nào?

Hai người ánh mắt sáng rực, sau khi nhìn nhau, giục ngựa vọt qua.

Viên Thiệu nghe thấy tiếng gào phía sau, vội vàng rút kiếm, chém tên tốt đang cầm lọng vàng. Lọng vàng rớt trên mặt đất, lập tức khiến Tào quân kích động.

- Viên Thiệu đã chết, Viên Thiệu đã chết!

Viên quân nghe thấy tiếng kêu ầm ĩ, trong lòng hoảng loạn.

Quay đầu nhìn lại, lại không thấy dấu hiệu chủ tướng ở đâu, chúng không khỏi sợ hãi.

Cái gọi là binh bại giống như núi đổ, cũng gần như thế. Viên quân không còn lòng dạ ham chiến nào nữa, tan tác nhanh chóng hướng về phía Diên Tân mà đi.

Cam Ninh theo sát phía sau Viên Thiệu, thấy lọng vàng rơi xuống, lớn tiếng quát:

- Kẻ khoác áo xanh chính là Viên Thiệu, Viên Thiệu cầm chạy.

Viên Thiệu vội vàng xé bỏ áo khoác...

Điển Vi và Hứa Chử lúc này cũng nắm rõ tình hình, lập tức cao giọng quát:

- Tên mang kim quan chính là Viên Thiệu.

Sau khi hai người và Cam Ninh đã tập trung về một chỗ, họ đuổi về phía Viên Thiệu. Nếu nói, trước đó còn có Viên binh Viên tướng tiến lên ngăn cản Cam Ninh, đó là do bọn chúng không biết sự lợi hại của Cam Ninh. Nhưng hiện tại, mọi người đều biết Điển Vi và Hứa Chử đều là mãnh tướng Tào quân, hai người này vừa xuất hiện, Viên quân bốn phía lập tức hoảng loạn. Điển, Hứa, Cam ba người như ba đầu mãnh hổ, chăm chăm nhìn về phía Viên Thiệu.

Viên Thiệu vứt luôn cả kim quan trên đầu, thâm nghĩ:

- Lần này các ngươi không có cách nào khác truy tìm ta nữa!

Cam Ninh lạnh lùng nói:

- Lão tặc râu dài, chạy đi đâu.

Viên Thiệu trời sinh cho một bộ râu đẹp, ngày thường chải chuốt rất cẩn thận, khi hành quân bộ râu cũng là niềm tự hào của y. Nghe thấy tiếng la của Cam Ninh, Viên Thiệu đành rút kiếm chặt đứt chòm râu. Lúc này, y chẳng còn chút phong độ nào của con cháu bốn đời Tam công, ôm cổ ngựa chạy như điên.

Phía trước, đột nhiên xuất hiện một đội binh mã, ngăn cản đường chạy của Viên Thiệu.

Viên Thiệu lập tức hồn bay phách lạc, kinh sợ suýt chút nữa rơi xuống... .

- Chủ công đừng hoảng sợ, Vương Môn có mặt.

Một viên Đại tướng xông lên, lớn tiếng kêu to.

Viên Thiệu thiếu chút nữa khóc...

- Tướng quân, cứu ta!

Wang môn và hơn mười viên Đại tướng không nói thêm lời nào, ủa lên, ngăn cản ba người Điển Vi.

Viên Thiệu cũng chẳng thèm quay đầu lại xem cuộc chiến, giục ngựa một đường chạy như điên. Hẳn trước sau đều không hiểu, rõ ràng là Viên quân đang chiếm hết thượng phong, tại sao trong nháy mắt, tình thế thay đổi đột ngột, hẳn từ một người thắng, liền biến thành kẻ bại trận hoảng sợ mà chạy? Thật ra sự tình là thế nào?

Viên Thiệu không thể hiểu được, Tào Tháo cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhưng Tào Tháo lại biết, hôm nay có thể toàn thắng, cũng là nhờ Tào Bàng. Nếu không vì Tào Bàng bị mắc trong vòng vây, đám người Cam Ninh, Hách Chiêu, Hạ Hầu Lan sẽ không liều chết đi cứu viện, nếu hành động của đám người Cam Ninh không kích thích Điển Mãn và Hứa Nghi, hai người đó cũng sẽ không theo sát phía sau. Một đợt sóng người ngựa cùng nhau xông đi, lập tức biến khí thế suy yếu của quân ra dâng lên như sóng dữ.

Nghĩa khí là ở đó, ai ai cũng ý thức được!

Tào Bàng nhân nghĩa, cứu sống Tào Tháo.

Cam Ninh là đám người trung thành, quyết tâm giải cứu Tào Bàng...

Vì thế, đám người Điển Mãn lại trọng tình cảm huynh đệ, liền đi cứu viện.

- Trung nghĩa!

Hai chữ này đã khiến cho Tào quân phấn chấn, vì thế mới có trận đại thắng vinh quang này.

Tào Tháo kìm cương ngựa, mắt thấy Viên quân trên chiến trường đang tháo chạy, không kìm nổi tiếng cười lớn:

- Đúng là hôm nay trời giúp ta, Viên Bản Sơ tất bại!

Hổ Báo kỵ ở trên chiến trường đầu đá lung tung, giết chóc khiến cho nước trong tiểu đầm đỏ như máu.

Mặt đất, bị máu tươi thấm thấu, biến thành đồng lầy lội đỏ màu máu. Thi thể nằm ngổn ngang, có Viên quân, cũng có Tào quân, chiến mã không chủ, trên chiến trường hí vang. Chỗ ánh lửa chiếu sáng, đập vào mắt là đồng chân tay đã bị chặt cụt, còn những nơi khác thì loang lổ những bãi máu.

- A Phúc nơi đâu? A Phúc đâu rồi?

Dưới sự vây quanh của tướng sĩ, Tào Tháo vọt lên gò đất, lớn tiếng kêu gọi từ xa.

Hắn thấy Tào Bằng gục trên một khối đá lớn, đang say sưa ngủ.

Dưới đồi núi, tiếng kêu rung trời cũng không thể ngăn cản giấc ngủ say sưa của Tào Bằng. Đêm nay, hắn thật sự đã quá mệt mỏi. Trên thực tế, sau khi hắn tiếp nhận mệnh lệnh lui lại yểm hộ dân chúng Toan Tảo, suốt mười ngày, hắn luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ, hắn lo sợ có sơ sót xảy ra nên phải cẩn thận mọi lúc... Chỉ có điều hắn cũng không ngờ, một trận tan tác, đến cuối cùng lại trở thành trận đại thắng vui vẻ nhẹ nhàng. Mắt thấy Viên quân đại bại, Viên Thiệu hoảng sợ chạy trốn, tảng đá trong lòng Tào Bằng rốt cuộc cũng được bỏ xuống.

Hắn dựa vào tảng đá, ngủ say sưa...

Tào Bản tiến lên định đánh thức Tào Bằng, lại bị Tào Tháo ngăn lại.

Nhìn Tào Bằng chẳng khác nào vừa tắm trong bể máu ra, Tào Tháo trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Y tiến lên hai bước, cởi chiếc áo bào trên người, nhẹ nhàng đắp lên người Tào Bằng. Rồi sau đó y ngẩng đầu, nói với Hạ Hầu Lan, Hách Chiêu:

- Quan tâm tốt cho A Phúc, chớ để hắn lo sợ. Các người đưa công tử qua sông đi, nhân tiện nói cho Tuấn Du và Đồng Chiêu, để bọn họ đỡ sốt ruột, trận chiến này chúng ta toàn thắng, có thể bình an rút lui.

Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu tuân mệnh.

Hai người vội vàng sai người làm cáng, nâng Tào Bằng lên cáng.

Quân tốt khiêng cáng, Hạ Hầu Lan nắm cương Chiếu Dạ Bạch, tay kia cầm cương chiến mã của mình, dưới sự hộ vệ của Hắc Mạo, chậm rãi bước xuống gò đất.

Mắt thấy đoàn người dần đi xa, Tào Tháo thở dài....

Y rút bảo kiếm, hướng phía bại lui của Viên quân, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh, truy kích mười dặm thu binh!

Trận chiến Diên Tân, đến đây hạ màn!

Tiếp theo, tiểu Tào được thăng quan tiến chức, găm vóc tiền đồ đổi từ chiến công và mạng sống.

337. Chương 321: Trương Cáp

Viên Thiệu bị đánh bại!

Nhưng cũng không phải là không được gì...

Tào Tháo thắng!

Nhưng về mặt này có nhiều vấn đề không thể phục hồi.

Tào Tháo rất sáng suốt, không vì thắng lợi trước mắt mà kiêu căng, chỉ hạ lệnh đuổi theo mười dặm sau đó thu binh về doanh trại.

Sự thật chứng minh việc đuổi theo mười dặm là đúng.

Thư Thụ nghe được Viên Thiệu bị thua trận, lập tức dẫn binh mã tới cứu viện.

Nếu Tào Tháo tiếp tục truy đuổi ắt phải xảy ra một trận chiến dữ dội. Nếu xảy ra trận chiến, đối với Tào Tháo mà nói thật sự không phải là chuyện tốt.

Viên Thiệu vẫn chưa hoàn hồn, sau khi trở lại Diên Tân cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, ở trong đại trướng nổi trận lôi đình.

Lúc này, Tự Thụ chưa trở về.

Tròng mắt Quách Đồ xoay chuyển, lập tức tiến lên nói:

- Chủ công, cuộc chiến này có điều kỳ quái.

- Sao?

- Khi Tào Tháo lui quân, Thư Thụ vâng lệnh của Trương Cáp án binh bất động. Đợi sau khi chủ công xuất quân, Tào Tháo lại tập trung binh mã tấn công quyết liệt, mà Trương Thiệu lúc này đi đâu không rõ. Việc này chắc có điều kỳ quái, hay là Thư Thụ cấu kết với Tào Tháo? Thần nghe người ta nói, Thư Thụ trước khi qua sông, từng sai người trở về nhà thả vợ con của chủ công, chủ công nghĩ xem có phải tự ý hấn quyết định hay không?

Nói đến đây đã có bảy phần rõ ràng rồi!

Sau khi Viên Thiệu nghe xong không khỏi sa vào trầm tư.

Trận chiến này, quả thật là có chút kỳ lạ.

Trời tờ mờ sáng bỗng nhiên có mưa nhỏ.

Đầu cầu Độc Đình, dưới sự chỉ huy của quân Tào, dân chúng trật tự đi qua sông thành công. Sau đó Tào Tháo lập tức sai người hủy bỏ cầu nổi, hạ lệnh rút lui về phía sông Hồng Cầu. Đồng thời ra lệnh cho Nhạc Tiến tiếp tục đóng ở Phong Khâu để phòng quân Viên sẽ tấn công Tế Thủy, kéo xuống nam tấn công quận Trần Lưu.

Giả Hủ, Quách Gia, Trình Dục từ Trung Mưu tới sông Hồng Cầu, nghênh đón binh mã của Tào Tháo.

Đêm đó đại quân đã đóng ở bên cạnh sông Hồng Cầu.

Tào Bằng cảm giác mình đã ngủ cho đến nửa đêm khi trời đã tối đen mới tỉnh lại. Xương cốt toàn thân đều đau nhức vô cùng, rõ ràng là sức lực đã cạn kiệt. Doanh trại vô cùng im lặng, hai cây nến lớn đang cháy, chiếu sáng le lói trong lều trại nhưng cũng đủ giúp Tào Bằng có thể thấy rõ mọi vật.

- Tử U!

Tào Bằng nhẹ giọng kêu.

Hạ Hầu Lan ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật giật mình thức dậy, bước nhanh đến trước mặt của Tào Bằng nói:

- Công tử, cuối cùng công tử cũng đã tỉnh.

- Ta sao lại ...

- Lúc sáng nay công tử chiến đấu bên Tiểu Đàm, sau đó thì đã nằm ngủ trên sa trường. Tư Không gặp công tử bị vậy khôn cho nên ra lệnh cho tôi nâng công tử dậy rồi sau đó bảo quân rút lui. Công tử đã ngủ rất lâu rồi. Tư Không vài lần cho người đến đây để xem tình trạng của công tử. Người đoán được công tử ngủ sẽ rất lâu cho nên lệnh cho tôi chờ công tử tỉnh lại. Chúng ta hiện giờ ở Hồng Cầu.

- Hồng Cầu?

Tào Bằng nhắm mắt lại, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Nói như thế, chúng ta thắng?

Hắn nhớ rõ, lúc sáng này khi Tào Tháo ở vào bước đường cùng bắt đầu phản kích. Chẳng qua lúc ấy hắn ngủ say như chết cho nên kết quả như thế nào cũng không rõ ràng lắm.

Hiện tại xem ra, Tào Tháo có lẽ là đã đánh thắng ở Tiểu Đàm!

Hạ Hầu Lan gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Tổn thất chắc không nhỏ.

- Việt Kỵ Doanh gần như bị diệt gần hết, Hồ Bôn quân tổn thất hơn sáu phần (6/10). Còn lại các bộ đều có người chết. Tôi nghe người ta nói, trận chiến bên Tiểu Đàm chết khoảng ba nghìn quân.

Tào Bằng hít vào một hơi.

Ba nghìn, gần như là hơn 3/10 quân tinh nhuệ của quân Tào.

Cũng may đó là quân tinh nhuệ nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nếu là quân binh ở quận thị chỉ sợ đã hoàn toàn tan tác.

Lúc này Tào Tháo tổn thất cũng thật không nhỏ...

Cuộc chiến ở Diên Tân, vòng chiến ở Toan Tảo, Tào Tháo tổn thất cũng không nhiều như vậy. Ba nghìn quân tinh nhuệ! Nghe đến quả thật là ghê người.

Hạ Hầu Lan nói tiếp:

- Nhưng mà quân Viên tổn thất còn nhiều hơn nữa. Nghe nói ít nhất đã chết sáu ngàn quân, người đào ngũ cũng vô số kể. Nếu không phải Thư Thụ dẫn binh cứu viện, nói không chừng ngay cả Viên Thiệu cũng phải ngã nhào ở Tiểu Đàm. Tư Không còn nói ở Tiểu Đàm sở dĩ có thể trước bại sau thắng đều là nhờ công lao của công tử, chờ công tử nghỉ ngơi tốt rồi, ngày mai sau khi qua sông, Tư Không sẽ mời đến Trung Mưu.

Tào Bằng phát hiện, Hạ Hầu Lan khi nói chuyện ánh mắt có chút mập mờ, đột nhiên nghĩ có điều chẳng lành.

- Tử U, có phải người có chuyện gì giấu ta?

Hạ Hầu Lan lộ vẻ bi thương, hạ giọng nói:

- Chủ công, Hắc Mạo và Phi Mạo chết hơn phân nửa.

Ở thời kì Tam quốc, động tí là có đại chiến có cả mấy nghìn người, mấy chục nghìn người, một trăm nghìn binh hùng đối với Tào Bằng mà nói đều như mây bay, không có quan hệ nhiều lắm.

Nhưng Phi Mạo và Hắc Mạo thì lại không giống như vậy, đó là những thân binh thật sự, ít nhất cũng đã đi theo Tào Bằng nhiều năm.

Thân vệ của Tào Bằng vốn không nhiều, Hắc Mạo và Phi Mạo cũng không hơn mấy trăm người.

Lần này, hắn dẫn theo ba trăm người đến đây, sau đó Phi Mạo lại tăng thêm một trăm. Tổn thất hơn phân nửa đối với Tào Bằng mà nói tuyệt đối là một tổn thất lớn. Tuy rằng Tào Bằng có chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe được kết quả như thế cũng không thể ngồi yên ở trên giường, một hồi lâu nói cũng chẳng ra lời.

- Phi Mạo hiện giờ chỉ còn hơn tám mươi người, còn Hắc Mạo cũng không hơn một trăm người...

- Thi thể có thu gom lại được không?

- Trên chiến trường hỗn loạn cực kỳ, vốn không thể thu gom.

Tào Bằng ra hiệu Hạ Hầu Lan lấy ra một bộ đệm giường, lót ở dưới người.

Hắn trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Lệnh cho Đức Nhuận thống kê danh sách, sau khi trở về, mỗi nhà trợ cấp mười kim. Sau này nên có biện pháp, ít nhất cấp cho mỗi người một ký hiệu để nhận biết thân phận. Các huynh đệ chết trận ở sa trường, chuyện khác ta không làm được nhưng ít nhất cũng phải cho bọn họ một linh vị. Như vậy đi, người bảo Đức Nhuận viết một phong thư đến Vinh Dương, ra lệnh cho xưởng tạo ra một ít danh bài (bảng tên).

- danh bài?

- Chính là một miếng sắt nhỏ, ở trên mặt viết tên hoặc là đánh số, dùng dây xích xuyên qua đeo lên người, có thể dùng làm phương tiện để phân biệt.

Tào Bằng vừa nói vừa ra dấu.

Hầu Lan sau khi ghi nhớ liền đứng dậy đi ra khỏi lều.

Một lát sau, chỉ thấy bốn người Hám Trạch, Cam Ninh, Hách Chiêu, Hàn Đức vọt vào trong lều.

- Công tử!

- Được rồi, chớ có hành xử như bọn nữ nhân.

Tào Bằng không chờ bọn họ mở miệng đã xua tay cự tuyệt lời kêu gọi của bọn họ. Hừ, thử tưởng tượng, quả thật cũng khá mất mặt. Chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, hắn đã hai lần hôn mê bất tỉnh. Tuy nói lúc này đây là một ngã cũng vẫn có chút mất mặt.

Sau khi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, hắn kinh ngạc liếc nhìn Hàn Đức.

Hám Trạch vội vàng giải thích:

- Tôi về sau cùng, Độc Đình doanh đã sắp xếp một bộ khúc khác. Lẽ ra quân của Tín Chi cũng bị nhập vào Việt Kỳ Doanh, nhưng mà Tín Chi muốn ở lại bên cạnh công tử cho nên mới cho bộ khúc hắn ở lại chỗ này. Tôi và Tử U đều cho rằng Tín Chi là người chân thật. Ngày sau công tử tất nhiên sẽ cần càng nhiều người nên đã đồng ý.

- Xin công tử thu nhận và giúp đỡ!

Hàn Đức là người thông minh, nghe vậy vội vàng quỳ gối trước giường khẩn cầu.

Trong mắt của rất nhiều người, hành động này của Hàn Đức có phần ngu xuẩn.

Nhưng Hàn Đức lại rất rõ ràng, loại người như hắn không có bất kì người nào để nâng đỡ, muốn trở nên nổi tiếng ngoại trừ lấy mạng để lăn lộn, ngoài ra không có lựa chọn nào khác. Nếu hắn đi Việt Kỳ Doanh, quả thật là có thể trở thành một Bộ quân Tư Mã. Nhưng nếu muốn có tiền đồ hơn nữa chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Nếu ở lại bên người Tào Bằng thì lại khác.

Tào Bằng muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn chiến công có chiến công, muốn lai lịch có lai lịch, muốn xuất thân có xuất thân...

Bốn điều này hợp lại cùng một chỗ, nhất định Tào Bằng ngày sau tiền đồ không thể đo lường. Đặc biệt Tào Bằng khi được khiêng trở về, cái áo khoác trên người dính đầy máu, nghe nói là Tào Tháo tự cởi áo của mình để khoác lên người của Tào Bằng. Đi theo Tào Bằng, khẳng định sẽ không kém hơn so với đi Việt Kỳ Doanh làm quân Tư Mã. Hàn Đức ở Kiến An năm đầu tiên đi nhập ngũ, năm năm chẳng qua cũng chỉ làm một quân hầu nho nhỏ; hãy nhìn những người bên cạnh Tào Bằng này, gần như đều có công danh. Cho dù là Hám Trạch tay trái gà không chặt hiện giờ cũng là chủ bộ của một doanh, vị trí trên cả quân Tư Mã. . .

Chẳng lẽ Tào Bằng lại có thể bạc đãi hắn?

Nhìn thấy Hàn Đức, Tào Bằng rốt cục nhớ tới lai lịch của hắn.

Thằng nhãi này ở trong Tam Quốc diễn nghĩa dường như cũng có từng lên vũ đài, tuy nhiên là ở phần sau. Lúc ấy Hàn Đức đã làm thiên tướng, còn có bốn con trai, được xưng là Hàn gia ngũ hổ, cũng được cho là mãnh tướng. Chỉ có điều sau lại gặp Triệu Vân, bị Triệu Vân giết chết... Nhớ tới đó cũng thấy đáng tiếc.

Hiện giờ Hàn Đức chỉ là một tiểu nhân vật chưa cưới vợ sinh con.

Cam Ninh nói:

- Tín Chi võ nghệ không kém, chỉ dưới Tử U, hấn nguyện ý ở lại đây, có thể trở thành một trợ thủ đắc lực cho công tử..

Tào Bằng gật đầu:

- Nếu đã như vậy, vậy thì ủy khuất cho Tín Chi.

Hắn cũng biết bản thân hắn không có khả năng giữ Cam Ninh bên cạnh. Theo những công trạng mà Cam Ninh lần lượt lập được sớm muộn gì cũng sẽ được trọng dụng. Mà ở trong lòng của Tào Bằng, cũng hy vọng Cam Ninh có thể thăng chức nhanh chóng chứ không phải cả đời ở bên cạnh của mình làm một thuộc hạ.

Nếu đúng như thế mới là thiệt thòi cho Cam Ninh.

Nếu nói về điểm này, Tào Bằng cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Nếu để Cam Ninh đi, mặc dù trong tương lai thăng chức rất nhanh nhưng cũng giữ lại ấn tượng sâu sắc đối với mình.

Có thể có một người ủng hộ như vậy, dù gì cũng thuận lợi hơn so với một thân một mình ở bên ngoài. Sau khi trải qua cuộc chiến ở Diên Tân, Tào Bằng phát hiện lịch sử cũng không xác định rõ các yếu tố pha trộn trong đó. Vốn dĩ cuộc chiến ở Diên Tân không có gian khổ như vậy nhưng hiện tại lại trở nên là vô cùng thê thảm.

Tuy nói Nhan Lương, Văn Sú vẫn bị giết, nhưng quân Tào cũng bị tổn thất không nhỏ.

Đại cục của mình còn có thể có bao nhiêu ưu thế? Ngay cả Tào Bằng cũng không rõ lắm.

Nếu bên ngoài có người giúp đỡ mình cũng là một lựa chọn không tồi. Lúc này, thật ra Tào Bằng rất hy vọng có thể nâng đỡ đám người Cam Ninh lên vị trí cao. Bọn họ có vị trí cao càng sớm, ảnh hưởng càng lớn thì càng có lợi cho mình. Nếu Cam Ninh đi rồi, Hàn Đức đến đây cũng coi như bỏ sung.

Tử Long?

Tạm thời là với không tới !

Còn những người khác...

Tào Bằng tạm thời cũng không nghĩ ra được.

Dù cho Hàn Đức tạm thời ở lại bên người, bồi dưỡng một trận cho thật tốt cũng có thể là một người giỏi.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng vui vẻ đáp ứng. Mà Hàn Đức lại vô cùng hưng phấn, bởi vì hắn thấy được một tiền đồ tươi sáng. . .

Hạ Hầu Lan bưng tới một chén cháo đưa cho Tào Bằng.

Một đêm kịch chiến, lại mê man một ngày Tào Bằng đã sớm đói bụng. Hắn nằm ở trên giường, vừa ăn cháo vừa nói chuyện phiếm với mọi người.

Theo như lời nói của mọi người, Tào Bằng biết được Tào Tháo đã đến Trung Mưu.

Thoạt nhìn, trận chiến ở Quan Độ đã hoàn toàn hạ màn. Chỉ có điều Viên Thiệu thất bại bên Tiểu Đàm, không biết còn có dũng khí để tái chiến không?

Tuy nhiên, việc này Tào Bằng cũng không cần phải suy tính!

- Đúng rồi, lúc chúng ta lui binh ở Khúc Ngô, có bắt được hai người. Trong đó một người có lẽ là người của họ Điền ở Cự Lộc, tên là Điền Phương, đặc biệt đến tìm nơi nương tựa Tư Không. Nhưng bởi vì lúc ấy Tư Không bận việc lui binh, mà công tử lại hôn mê bất tỉnh cho nên cũng không thể thông báo lúc đó. Lúc này hấn đang bị giam giữ ở trong doanh trại của chúng ta chờ công tử xử lý.

- Cự Lộc, họ Điền?

Tào Bằng nghe được ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về phía Hám Trạch.

- Chính là người trong dòng họ của Biệt giá Ký Châu Điền Phong dưới trướng của Viên Thiệu.
- Điền Phong không phải bị Viên Thiệu nhốt tại đại lao ở Hàm Thành sao? Điền Phương này vì có gì quy hàng?
- Việc này...

Hám Trạch nhìn nhìn những người trong lều, hạ giọng nói:

- Hễ là nhà quyền quý giàu có, đa phần bọn họ sẽ phòng ngừa chu đáo. Giống như Tuân Thượng Thư, hần cùng với Tuân Đô úy đều vì con cháu của dòng họ Tuân, là quân sư dưới trướng của chủ công nhưng nhị huynh Tuân Mưu của Tuân Thượng Thư lại là quân sư của Viên Thiệu. Nghe nói lần này Viên Thiệu xuất binh, Tuân Mưu cũng là một trong những người chủ chiến. Phải rồi, Điền Phương này cũng là muốn noi theo người của họ Tuân mà làm.

Không đem tất cả trứng gà đặt ở cùng một rổ.

Đây cũng là một biện pháp thông thường nhất của các thế gia danh môn. Trong thời loạn, bọn họ thông qua tìm kiếm các chủ công khác nhau để nấu thân; ở thời bình thì thông qua dựa vào các đảng phái bất đồng để lớn mạnh. Chẳng qua, Tào Bằng cũng không phải đặc biệt hiểu biết việc này cho nên mới hỏi Hám Trạch.

Hám Trạch giải thích những lời này, Tào Bằng lập tức hiểu rõ.

Hắn trầm ngâm một lát:

- Điền Phương kia hiện giờ ở trong doanh trại sao?
- Đúng vậy.
- Dem hắn mang lại đây.

Tào Bằng nói xong, ra lệnh cho người từ trên giường nâng hắn dậy, sau đó ăn hết cháo.

Một lát sau, chỉ thấy Hàn Đức mang theo một người đi vào trong lều, chấp tay nói:

- Công tử. Người đã mang đến.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tuổi của Điền Phương phỏng chừng không đến ba mươi. Thân cao vừa phải cũng rất tuấn tú lịch sự.

Hắn đi vào lều lớn, cũng không có quỳ lạy, mà là ngang đầu, vẻ mặt kiêu căng.

- Người là Điền Phương?
- Đúng vậy.
- Nghe nói người muốn quy hàng Tư Không?
- Cũng không phải, là vì đại nghiệp của Tư Không mà đến. Cái gì quy hàng? Sao người lại cho là như vậy? Việc này của ta gọi là tìm nơi nương tựa Tào Tháo chứ không phải quy hàng Tào Tháo.

Tào Bằng nhíu mày, hạ giọng nói:

- Chủ công hiện giờ không có ở nơi đây, phỏng chừng cho dù là người đi chủ công cũng không tiếp, ta có thể đem người đưa đi Trung Mưu, chỉ có điều chủ công có gặp người hay không vậy thì phải xem vận may của người... Như vậy đi, trời sáng ta sẽ cho người đem người đi.

Hắn không thích tên Điền Phương này, bởi vì cái miệng của Điền Phương làm cho hắn không thích lắm.

Tào Bằng xưa nay là loại người người kính ta một thước ta kính người một trượng. Người ở trước mặt của ta đùa giỡn khôn vặt, ra vẻ tinh tường ta đây, ta cũng không thêm gặp người.

Người không phải muốn gặp Tào Tháo sao?

Có thể, ta đưa người đi gặp...

Điền Phương kiêu căng chấp tay:

- Như vậy trước tiên xin tạ ơn.

Sau khi nói xong, hắn do dự một chút, trầm giọng nói:

- Ta còn có một chuyện thỉnh giáo, các người tính toán xử trí Tuấn Nghi như thế nào?

- Tuấn Nghi?

Tào Bằng ngẩn ra:

- Tuấn Nghi cùng ta có quan hệ gì đâu? Chủ công tự có phái người đóng giữ.

- Không phải Tuấn Nghi, là Tuấn Nghê! Chính là tướng quân Trương Cáp.

Có lẽ là do khẩu âm cho nên Tào Bằng nghe theo quan chức, đem nhân danh nghe thành địa danh. Nhưng lúc Điền Phương nói ra hai chữ Trương Cáp, Tào Bằng đã có thể nghe rõ. Trương Cáp? Hắn không phải ở dưới trướng của Viên Thiệu sao? Sao lại là tù binh của ta, ta tại sao lại có thể xử trí hắn?

- Người nói là cái người ở Tháp Thôn bị bắt giữ là tướng của Viên Thiệu, chính là Trương Cáp?

Hám Trạch cũng biết tên Trương Cáp, nghe Điền Phương nhắc tới tên Trương Cáp, đầu tiên là ngẩn ra rồi sau đó liền tỉnh ngộ. Nói thật, trước kia bọn họ đúng là không rõ lắm, tù binh ở Tháp Thôn chính là Trương Cáp. Chỉ tưởng là tướng bình thường của Viên Thiệu cho nên cũng không có lưu ý. Sau khi cuộc chiến bên Tiểu Đàm kết thúc, đầu tiên là bận việc lui binh, rồi sau đó lại vương bận an nguy của Tào Bằng, thế cho nên cũng không ai hỏi qua.

Nếu không có Điền Phương lúc này nhắc tới, chỉ sợ không ai biết Trương Cáp đường đường là một trong bốn trụ cột ở Hà Bắc, đã thành một tù nhân thấp kém...

Tào Bằng không khỏi nhú mày, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sáng sớm ngày mai, đem hắn và Trương Cáp cùng đưa tới Trung Mưu.

Nói xong, hắn lại chăm chú nhìn Điền Phương:

- Nếu như không có việc gì khác, người đi về trước đi. Yên tâm, ta sẽ không xử trí Trương Cáp, đều là do chủ công định đoạt.

338. Chương 322: Đi Cùng Ngũ Tử Lương Tướng

Nghe tên Trương Cáp, phản ứng trước tiên của Tào Bằng chính là: người mạnh!

Đương nhiên mạnh, một trong Ngũ Tử Lương Tướng (1) có tiếng tăm lừng lẫy, càng già càng cay, là một người mà ngay cả Gia Cát Lượng cũng xem trọng, sao lại có thể không mạnh? Bất kể là sách sử hay là diễn nghĩa, đây đều là đại tướng khó lường. Có thể Trương Cáp (2) võ nghệ không đứng hàng thứ nhất, nhưng làm một viên tướng thống lãnh ba quân, hắn ở cuối thời kì tam quốc rất có tiếng tăm, tuyệt đối không thể khinh thường.

1. Ngũ Tử Lương Tướng: trong tác phẩm Tam Quốc Chí của Trần Thọ, là 5 viên tướng tài tâm phúc của Tào Ngụy, không nằm trong nội tộc họ Tào và Hạ Hầu, gồm: Trương Liêu, Nhạc Tiến, Vu Cấm, Trương Cáp, Từ Hoảng. Đây là nhân vật được tác giả Trần Thọ của Tam Quốc chí xếp.

Ngũ tử lương tướng – Wikipedia tiếng Việt

2. Trương Cáp (Zhang He) hay còn gọi là Trương Hợp (167 - 231) tự là Tuấn Nghê (), là một võ tướng thời Hậu Hán, có công đóng góp rất lớn cho việc Tào Tháo lập nên nhà Ngụy.

Trương Cáp – Wikipedia tiếng Việt

Nếu sớm hơn mười năm, Tào Bằng nhất định sẽ thu nạp hắn vào dưới trướng.

Nhưng hiện tại, hắn nghĩ lại liền từ bỏ ngay ý định thu phục Trương Cáp.

Nguyên nhân?

Rất đơn giản, hiện tại Trương Cáp cũng không phải là người mà Tào Bằng có thể mời chào. Hắn ở trong quân của Viên Thiệu chiến đấu vô cùng hiển hách, ngay cả Tào Tháo cũng nghe đến tên của hắn. Không giống với Cam Ninh, Trương Cáp thân là Ninh quốc Trung Lang Tướng, mặc dù không thể nói là công thành danh toại, nhưng rất có tiếng tăm bên ngoài. Tào Bằng có thể đi mời chào một người tài giỏi đang lúc thất chí như Cam Ninh, nhưng cũng không có cách nào đụng chạm một nhân vật như Trương Cáp.

Cho nên, Tào Bằng ngay cả ý nguyện gặp mặt Trương Cáp cũng không có.

Hiện tại Trương Cáp là một bộ khúc, lại không thể mời chào, không duyên cớ bị hấn nhục nhả phải không?

Hắn cũng không phải là cái loại người sau khi bị người ta thoả mạ lại còn muốn tiến lên nhả nhận mở trời cho người. Đối mặt với Trương Cáp, chỉ bằng trực tiếp đem hắn đưa đến nơi của Tào Tháo. Nếu hắn đầu hàng, ngày sau tự nhiên sẽ có cơ hội giao tiếp; nếu không chịu Tào Bằng cũng cứ không được hắn. Cái gọi là mắt không thấy tâm không phiền, đối với việc không có khả năng, cũng không phải là người có thể mời chào, Tào Bằng căn bản không muốn đi hao tổn tâm tư.

Nhưng trái lại còn Điền gia. . .

Mọi người ở Điền gia đều có tài đức sao?

Điền Phong nói thẳng phạm thượng, Điền Phương này kiêu căng không kiêng dè gì cả.

Làm cho người ta cảm thấy hắn cũng không phải là tù binh mà giống như là một kẻ bề trên.

Tào Bằng lại càng không muốn để ý tới hắn, sau khi mời hắn ra ngoài, lại đi nằm ở trên giường.

Ngày mai, sẽ đi Trung Mưu !

Sáng sớm hôm sau, Tào Bằng còn chưa tỉnh ngủ đã nhận được mệnh lệnh: Tào Tháo ra lệnh hắn tức khắc vượt qua Hồng Câu đi tới Trung Mưu.

Thân thể Tào Bằng còn yếu ớt, lúc đứng lên có cảm giác như trời đất quay cuồng. Tuy nhiên nếu như quân lệnh truyền đến, Tào Bằng có ngã cũng không thể từ chối.

Chẳng qua hắn sẽ không cưỡi ngựa.

Không nói đến việc Chiếu Dạ Bạch cũng bị thương, cho dù là Chiếu Dạ Bạch không có bị thương, nếu như Tào Bằng cưỡi ngựa qua sông chắc giống như người đi trên mây? Nhưng rõ ràng không có khả năng đó xảy ra. Người đóng giữ Hồng Câu đã vì hắn chuẩn bị xe ngựa từ lâu. Sau khi qua sông, Tào Bằng trực tiếp lên xe, theo một đường lắt lư, hướng về phía Trung Mưu. Trương Cáp và Điền Phương thì ngồi trên lưng ngựa cùng theo sau Tào Bằng hướng về Trung Mưu.

Nhìn qua, Trương Cáp rất bình tĩnh.

Dọc đường Điền Phương rất muốn nói chuyện với hắn nhưng Trương Cáp lại không thèm nhìn.

Đến giữa trưa, đoàn người đến phố Tập Trạch.

Tào Bằng cảm giác toàn thân choáng váng, vì thế ra lệnh cho đoàn người dừng lại ở bên đường, nghỉ ngơi một chút sẽ lại khởi hành.

Hạ Hầu Lan nâng Tào Bằng từ trên xe xuống.

Đi suốt một buổi đến trưa, tinh thần cũng không mệt mỏi, thân mình cũng dường như khôi phục không ít.

Tào Bằng đẩy Hạ Hầu Lan ra, đi vòng quanh xe ngựa một vòng. Cảm giác giống như đi trên mây như lúc sáng đã giảm bớt rất nhiều. Hắn đứng ở bên cạnh xe ngựa, hít sâu một hơi, ở tại chỗ đánh một bài Thái Cực. Bạch Hổ Thất Biến là công pháp mạnh gân mạnh cốt, chỉ có điều lại quá mức mạnh mẽ. Nếu như thể lực của Tào Bằng lúc khỏe mạnh, quả thật có thể có hiệu quả tăng cường cơ bắp. Nhưng hiện tại vẫn là Thái Cực Quyền thích hợp hơn.

Xa xa, Điền Phương nói:

- Tuấn Nghê, người cần gì phải khăng khăng một mực? Viên Thiệu kia không phải là minh chủ, gia thúc thẳng thắn khuyên can, cuối cùng lại bị giam vào trong nhà lao. Thư Thụ đô đốc cũng phải người về nhà, phân tán người trong dòng họ, mưu một đường ra khác. Ta cũng vậy, phụng tên của gia chủ, mưu tính một lối ra cho họ Điền nhà ta. Tuấn Nghê người có tài cao, nếu như quy thuận Tào Công, tiền đồ tất nhiên sáng sủa. Hơn hẳn ở dưới trướng của Viên Thiệu chịu đủ dẫu đá, vất vả một hồi, kết quả là lại chỉ có thể không duyên cớ may áo cho người khác. Có câu chim khôn chọn cây lành mà đậu, người khôn phải chọn minh chủ. Người có tài hoa, sao không vì mình mà tìm một tiền đồ?

Dọc đường đi, Trương Cáp vẫn chưa để ý tới Điền Phương, khi Điền Phương nói chuyện ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm Tào Bằng đang ở bên cạnh xe.

- Hơn nữa, vì tiền đồ, sao không tìm một chỗ dựa để sống sung sướng?

- Ta...

Điền Phương còn muốn nói nữa nhưng Trương Cáp cũng không muốn nghe hắn cứ lải nhải bên tai.

Nói thật, việc làm lúc ấy của Điền Phương quả là không được quang minh lỗi lạc.

Trương Cáp tin tưởng người cho nên mới để cho người bảo vệ phía sau lưng. Đây là tín nhiệm tới mức nào? Nhưng khi Trương Cáp tiến vào Tháp Thôn, Điền Phương lại sai lui binh hơn mười dặm, rồi sau đó lên lút dứt bỏ binh mã, đến tìm nơi nương tựa Tào Tháo, vội lấp Trương Cáp vào hiểm địa.

Cũng là do Trương Cáp kính trọng đức hạnh của Điền Phong, nếu không đã đâm Điền Phương từ lâu.

Nếu dùng tiêu chuẩn về đạo đức để cân nhắc, những gì Điền Phương đã làm, tuyệt đối là hành vi của kẻ tiểu nhân, hắn sao có thể hoà nhã với Điền Phương được?

Trương Cáp cất bước đi về phía Tào Bằng.

Hàn Đức và Hạ Hầu Lan lách mình ngăn lại hắn, nói:

- Trương tướng quân có ý gì?

- Trương mỗ chỉ muốn cùng vị tiểu tướng quân kia nói chuyện.

- Người quen biết công tử nhà ta?

- Công tử?

Trương Cáp ngăn ra, lộ ra vẻ ngạc nhiên, thầm nghĩ: không lẽ thiếu niên này là con của Tào Tháo?

Cũng khó trách Trương Cáp, mãi cho đến hiện tại, hắn cũng không biết rõ ràng hắn là tù binh của ai. Sau khi bị Hàn Đức bắt làm tù binh, Trương Cáp liền bị dây thừng trói chặt đem tạm giam. Lúc ấy Hàn Đức bận về việc qua sông, cũng không có thời gian cùng hắn nói chuyện. Sau lại Tào Bằng trở về, Trương Cáp và Điền Phương lại bị ném vào một cái lều nhỏ tạm giam lại. Xung quanh tất cả đều là vệ sĩ Hắc Mạo, bọn họ cũng chạy không được.

Ngoại trừ bình thường hai bữa cơm, không ai để ý tới Trương Cáp.

Trương Cáp thật sự không kiên nhẫn nói chuyện cùng Điền Phương, lại thấy Tào Bằng biểu diễn một bộ Thái Cực lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. Hình như có điều ảo diệu ở trong đó, vì thế trong lòng nảy sinh tò mò.

Nhưng khi nghe Hàn Đức hỏi, hắn đã có chút xấu hổ.

Trận đánh này thật sự là uất ức.

Bị người một nhà bán đứng cũng thôi đi. Xấu hổ nhất chính là ngay cả mình là tù binh của ai hắn cũng không biết được.

Chỉ biết là người bắt hắn tên là Cam Ninh, người đàn ông trước mắt gọi là Hàn Đức.

Hắn cười khổ nói:

- Xin hỏi ai là công tử của Tào công?

- Người không biết công tử nhà ta?

Hàn Đức nói:

- Công tử nhà ta tuy không phải thế tử của chủ công, nhưng cũng nổi tiếng vô cùng.

- Vị kia còn chưa thỉnh giáo

- Công tử nhà ta chính là Tào Bát Bách tiếng tăm lừng lẫy.

Trương Cáp ngăn ra, thốt ra nói:

- Chính là người làm ra Bát Bách Tự Văn, lấy Lộ Thất Minh mà nổi tiếng thiên hạ, là Tào Bát Bách Tào Bằng?

- Đúng vậy!

Hàn Đức đang muốn nói tiếp nói, Tào Bằng từ phía sau đi tới.

- Trương tướng quân có việc chi chỉ giáo?

Hàn Đức và Hạ Hầu Lan tránh đường, Tào Bằng đi tới trước mặt Trương Cáp. Trong khi hấn đánh quyền cũng có thể cảm nhận được động tĩnh xung quanh. Huống chi Hàn Đức nói lớn như vậy, hấn sao có thể không nghe thấy. Ra hiệu cho Hàn Đức và Hạ Hầu Lan lui ra, hấn cười hỏi với Trương Cáp.

Trương Cáp đang muốn tiến lên, lại cảm thấy có một đôi mắt linh hoạt, sắc bén dõi theo ở sau lưng hấn.

Trong ánh mắt kia mang theo ý đề phòng, giống như là cảnh cáo hấn.

Trương Cáp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cam Ninh đang quay đầu. Hấn không khỏi âm thầm kinh hãi: Cam Ninh này lại lịch ra sao? Mãnh tướng như thế vì sao chưa bao giờ nghe nói tới?

Đừng nhìn Cam Ninh không có xem hấn, nhưng trong lòng Trương Cáp biết rõ, chỉ cần hấn dám có chút cử động bất thường, chắc chắn Cam Ninh là người đầu tiên chém hấn.

Hít sâu một hơi, Trương Cáp chấp tay nói:

- Nghe đại danh Tào Công tử đã lâu, chưa từng gặp mặt, Trương Cáp bị bại không oan.

Hấn nói cũng không phải chỉ là để khen tặng mà là thật tâm thực lòng.

Tào Bằng phóng hỏa một trận lớn ở Bạch Mã kia, thực là độc ác. Tuy nói Viên Thiệu đối với Tào Bằng hận thấu xương nhưng khi Trương Cáp và Cao Lãm bàn luận lại âm thầm khâm phục hấn. Huống chi, Tào Bằng lấy văn thành danh. Năm đó lúc hấn làm ra Bát Bách Tự Văn, ngay cả Diên Phong cũng khen không dứt miệng.

Trương Cáp cực kỳ kính phục đối với Diên Phong.

- A, Trương tướng quân chớ quá dễ tâm. Tài của tướng quân, Bằng tôi cũng nghe thấy. Có câu thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, huống chi tướng quân thất bại, không phải là chiến bại, mà là trời khiến Viên Thiệu bại.

- Nguyên nghe tường tận.

Tào Bằng cười:

- Hiện nay thiên hạ là của ai?

Trương Cáp nói:

- Đương nhiên là thiên hạ của nhà Hán.

- Như vậy thiên tử nay ở phương nào?

- Hứa Đô.

- Vậy đúng rồi. Từ khi Đổng Trác làm loạn tới nay, thiên tử trôi giạt khắp nơi. Chủ công nhà ta nghênh đón thiên tử, nghênh đón thiên tử là hợp với quy tắc, là Hán thất chính thống. Nhưng Viên Thiệu kia, xuất thân bốn đời làm Tam Công, thân hưởng ân sâu nhưng hắn không suy nghĩ đền đáp triều đình, ngược lại cầm giữ binh quyền. Ta từng nghe người ta nói, hắn từng ở Ký Châu có ý lập người khác làm vua mới. Thiên tử vẫn còn đó, hắn đã có ý tưởng đại nghịch bất đạo này, thật là đáng thẹn cho dòng họ Viên. Từ khi thiên tử đóng đô ở Hứa Đô tới nay, Tư Không thi hành đồn điền, sửa trị nông dân, thảo phạt phản nghịch, có thể nói là tận tâm hết sức. Mà Viên Thiệu ngồi cầm giữ bốn châu, chính lệnh từ hắn ra, thần tử do hắn lập, lại càng chưa hề triều cống cho thiên tử. Ta muốn hỏi Tuấn Nghệ, ý muốn của hắn như thế nào?

- Việc này...

- Tuấn Nghệ, một kẻ nghịch ý trời, binh nghèo tướng mỏng; so sánh với một người thuận theo lòng trời, trấn an dân chúng. Một trận chiến ở Toan Tảo, chủ công nhà ta nghe nói Viên Thiệu muốn ở Toan Tảo tàn sát hàng loạt dân trong thành, không đành lòng để dân khốn khổ lắm than mà bảo hộ ba mươi ngàn dân chúng rút khỏi đó, không tiếc thân rơi vào hiểm cảnh, việc này có bao nhiêu nhân nghĩa? Ta muốn nói, Tuấn Nghệ người hôm nay sợ dĩ bại là bởi vì người trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm điều ác) mà ta sợ dĩ thắng cũng là thuận theo ý trời. Người nghĩ xem, người thất bại, có phải là bại do trời, bại do triều đình, bại do ba mươi ngàn ý của dân chúng ở Toan Tảo không?

Tào Bằng nói không dứt, Trương Cáp á khẩu không trả lời được.

Thấy Trương Cáp không nói lời nào, Tào Bằng cười:

- Hôm nay ta đưa Tuấn Nghệ người tới Trung Mưu, đi con đường nào, Tuấn Nghệ có thể tự mình suy xét, ta nói đã cạn lời.

Trương Cáp chấp tay, vái chào sát đất.

- Trương mỗ lĩnh giáo!

- Dùng cơm xong chúng ta sẽ đi tiếp. Trương tướng quân dừng ngay nghỉ ngơi thật tốt, thứ lỗi cho thân thể của ta không tốt, cho nên sẽ không cùng tướng quân đàm đạo. Ha ha, nói không chừng tới Trung Mưu, tướng quân sẽ có niềm vui bất ngờ.

Tào Bằng xoay người rời đi, Hàn Đức và Hạ Hầu Lan chặt chẽ đi theo.

Trương Cáp đứng ở tại chỗ, nửa ngày vẫn không nhúc nhích. Mãi cho đến bên kia có người đưa tới cơm canh, hắn mới tỉnh ngộ trở lại, quay trở lại dưới gốc cây.

- Tuấn Nghệ, người nọ là ai?

Điền Phương một tay cầm bánh, không kìm nổi mở miệng hỏi.

Trương Cáp nhìn hắn một cái, đột nhiên mặt giãn ra cười nói:

- Đó là cháu của Tào Công, lấy Bát Bách Tự Văn mà nổi tiếng - Tào Bát Bách.

- Cái gì?

Điền Phương giật mình, cái bánh trong tay rơi trên mặt đất.

Hắn thật sự không biết lai lịch của Tào Bằng, hắn là tự động đến hàng, lúc ấy binh mã của Tào quân không nhiều lắm. Hắn cho rằng chủ tướng của Tào quân cao lắm cũng chỉ là quân Tư Mã. Cũng chính vì nguyên nhân đó, tới hôm qua hắn mới có thể kiêu căng như vậy. Hắn không hề nghĩ đến chính là Tào Bằng...

Đối với Điền Phương, Trương Cáp rất biết rõ.

Người này cũng có tài, nhưng tính tình hơi kiêu căng, ít có người hắn xem vào mắt.

Xem bộ dáng này của hắn, chỉ biết hắn nhất định là đã ra vẻ tinh tướng với Tào Bằng. Chẳng trách dọc đường Tào Bằng đều không để ý tới hai người bọn hắn.

Đều là tài hoa hơn người, nhưng tài của Điền Phương còn xa mới bằng tên tuổi của Tào Bằng.

Trương Cáp trong lòng đột nhiên có một cảm giác vui sướng, giơ tay nhặt cái bánh từ trên mặt đất, nhét vào trong tay Điền Phương.

- Vũ Sinh, đừng lãng phí ... Chúng ta ở chỗ này còn có bánh để ăn, sau này không biết phải đợi tới khi nào.

Nói xong, hắn cầm bánh của mình, cắn một cái thật mạnh.

Điền Phương, người cũng có hôm nay!

Trong thâm tâm, Tào Bằng vốn cũng rất kiêu ngạo.

Tuy nhiên, thật ra hắn cũng không quên những lời nói của Điền Phương.

Cơm trưa qua đi, quân binh lại khởi hành. Trương Cáp vừa muốn lên ngựa, đã thấy Hàn Đức bước lại nói:

- Trương tướng quân, công tử nhà ta mời người cùng ngồi xe mà đi.

Trương Cáp ngẩn ra, kinh ngạc khó hiểu.

Nhưng hắn cũng không thể cự tuyệt lời mời của Tào Bằng, theo Hàn Đức bước vào xe ngựa.

- Vị tướng quân này...

- Ta không phải tướng quân, ta chỉ là tùy tùng của công tử.

- Ha ha, vị huynh đệ này!

Trương Cáp tính tình trong nhu có cương, cũng không phải một người rất cương liệt. Trong lịch sử, hắn từng nhiều lần đảm nhiệm phó tướng, phụ tá cho bọn người Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên. Nếu hắn chỉ biết kiên cường, khẳng định không thể nào hợp tác với tâm phúc của Tào Tháo.

Cũng do tính tình hắn có thể “Nhu” như vậy cho nên hắn có thể thắng không kiêu, bại không nản, sau cùng trở thành một danh tướng.

- Lúc trước ta phát hiện ngựa của các người dường như trang bị có chút kỳ quái.

Hàn Đức cười nói:

- Người nói là yên ngựa và song đăng?

- Đúng vậy.

- Đó là công tử nhà ta sáng chế, tuy nhiên ngoại trừ thân quân của Tào Công được trang bị, chỉ có binh mã của công tử nhà ta mới có trang bị loại này.

- Tào công tử sao lại có ý tưởng thần kỳ như vậy?

- Đó là chuyện đương nhiên, công tử nhà ta là kỳ tài ngút trời, loại chuyện này thì có đáng kể gì?

Lúc này Hàn Đức, đã trở thành một tay chó săn đứng nghĩa. Tuy rằng đối với Tào Bằng không hiểu biết nhiều lắm, nhưng sẽ không gây trở ngại hắn khoe khoang. Thân là một gã chó săn ưu tú, phải có chuẩn bị tâm lý chủ quang vinh người hầu quang vinh, chủ nhục nô tử. Nếu quyết ý muốn đi ôm chân của Tào Bằng, vậy thì ngại gì làm một ít chân chó? Phải biết rằng cũng không phải ai cũng ôm được chân của Tào Bằng!

Đi vào bên cạnh xe ngựa, màn xe được vén lên.

Tào Bằng cười nói:

- Trương tướng quân, có thể đồng ý ngồi cùng xe nói chuyện với ta không?

Trương Cáp vội vàng chấp tay:

- Công tử đã mời, sao Trương Cáp có thể chối từ?

Vì thế, hắn trèo lên xe ngựa, ngồi vào thùng xe.

Tuy nhiên hắn cũng rõ ràng, muốn bắt cóc con tin, khả năng rất nhỏ. Không nói đến việc Tào Bằng cũng là người có võ nghệ, chỉ riêng chuyện người đánh xe là Hạ Hầu Lan, ít nhất cũng là võ tướng vào bậc hạng nhất. Chỉ cần có điều chi khác thường, Hạ Hầu Lan tuyệt đối có thể ngăn lại hắn, đến lúc đó...

Trương Cáp tuy rằng không thích Điền Phương lắm, nhưng không thừa nhận cũng không được, hắn động tâm!

Nếu... Chỉ nói nếu, Tào Tháo thật là một có thể chủ công đáng đi theo, như vậy có thể có quan hệ với Tào Bằng cũng không phải là chuyện xấu.

Vừa lúc có thể mượn cơ hội này kéo gần quan hệ với Tào Bằng.

339. Chương 323: Bàng Môn Tư Mã Trong Cung

Bất Trung Mưu, ở giữa Quán thành (nay là Hà Nam tỉnh Trịnh Châu) và Trần Lưu, là vùng giao tranh của nhiều thế hệ binh gia.

Thời Xuân thu, Lỗ Tuyên Công từng tụ tập chư hầu tại Bồi Lâm để chinh phạt Trịnh: Ngụy Huệ Vương và Thái Quốc Công chia ra phạt Trịnh vây Tiều thành mười sáu năm. Thời Chiến quốc, Tần Thắt Công của Ngụy Quốc nhập 5 nước. Trải qua nghìn năm. trên mảnh đất Trung Mưu này từng trải qua vô số trận đại chiến. Mà nay, Trung Mưu nghênh đón một đại trận chiến khác, một trận quyết định vận mệnh phương bắc, và cũng ảnh hưởng thế hệ sau. . .

Giờ, công nguyên lịch. Năm, mười sáu tháng hai.

Trung Mưu cổ thành nguy nga, ở trong bóng đêm giống như một con thú khổng lồ, phủ phục bên Phố Điền Trạch.

Thành trì đã biến thành một nơi quân đội trấn giữ, trên một vùng rộng lớn kéo dài hơn 10 dặm, cờ bay phấp phới trên những doanh trại san sát nhau, để lộ ra sát khí đằng đằng.

Trương Cáp và Điền Phương không nhịn nổi hít một hơi khí lạnh.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới biết rõ ràng ý đồ thật sự của Tào Tháo

Vốn tưởng rằng Tào Tháo là muốn ở Diên Tân quyết chiến với Viên Thiệu, chưa từng nghĩ nơi quyết chiến thật sự, lại là ở đây

Sau khi xe ngựa đến Trung Mưu, lập tức có người tiến đến nghênh đón.

Nghênh đón Tào Bằng là Tiền Trường Thủy doanh hành quân Tư Mã, Hạ Hầu Thượng.

- A Phúc, chủ công đã chờ rất lâu.

Hạ Hầu Thượng nho nhã lễ độ, lời nói chẳng hề nhiều.

Tuy nhiên đối với Tào Bằng, hắn rất thân thiết, từ ngữ, ngữ khí luôn thể hiện sự kính trọng.

Tào Bằng đáp lễ, tay chỉ Trương Cáp và Điền Phương, nói nhỏ bên tai Hạ Hầu Thượng vài câu, Hạ Hầu Thượng nhìn thoáng qua hai người, rồi nở một nụ cười cổ quái.

- Nhị vị, mời đi theo ta.

Hạ Hầu Thượng vẫn chưa mang hai người vào thành, mà lại dẫn bọn họ thẳng ra ngoài thành đến phía bên ngoài binh doanh.

Điền Phương lúc này cũng không dám nói cái gì “Ta là người của họ Điền ở Cự Lộc” nữa, cùng Trương Cáp, theo Hạ Hầu Thượng tiến vào quân doanh.

- Tiểu tướng quân muốn dẫn ta đi nơi nào?

- Dẫn các người đi gặp một người quen. Chủ công chỉ sợ hôm nay không có cách nào triệu kiến các người, các người hiện ở tạm trong đây, ngày mai ta tự sẽ biết thông bẩm.

- Như vậy, làm phiên tiểu tướng quân.

Trương Cáp khách khí hai tiếng, tuy nhiên trong lòng lại nghĩ: người quen là người nào?

Hạ Hầu Thượng dựa vào ghế bài trong tay, đi lại ở trong doanh không gặp chút ngăn cản nào, đi thẳng đến đại tướng trung quân.

Một gã tiểu giáo lập tức ngăn cản, nhưng thấy Hạ Hầu Thượng đưa quân bài ra nói:

- Phiên bẩm báo Xương Từ tướng quân, cứ nói là có cổ nhân đến.

Trương Cáp đứng ở phía sau Hạ Hầu Thượng, giật mình một cái.

Xương Từ, Xương Từ theo như lời Hạ Hầu Thượng - chính là Cao Lãm sao?

Bốn trụ cột triều đình Hà Bắc, Trương Cáp và Cao Lãm là có quan hệ tốt nhất. Hai người đều không thuộc loại người thích vũ lực hun thiên, bọn họ lại càng dốc nhiều tinh lực lên vấn đề hành quân đánh giặc, nghiên cứu binh pháp. Cùng chung sở thích, cũng khiến hai người sinh ra tình bằng hữu cực kì thân thiết. Trước đây ở Diên Tân, Trương Cáp nghe nói Cao Lãm bị bắt, còn nghĩ phải đi ứng cứu. Chẳng qua Tào Bàng lúc đó đánh rồi đi, lúc Trương Cáp tới Thập Lý Doanh, thì đã không thấy tung tích của đám người Tào Bàng. Văn Sú bị giết, cho nên Trương Cáp cho rằng, Cao Lãm khó giữ được tính mạng.

Chẳng lẽ nói...

Ngay tại lúc Trương Cáp còn đang do dự này, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trước cửa quân trướng.

- Tuấn Nghê?

Âm thanh quen thuộc, truyền vào tai Trương Cáp, khiến Trương Cáp càng thêm phần khởi. Hắn ba bước biến thành hai, vọt tới nam tử có dáng người trung bình trước mặt kia, giang rộng hai tay cánh tay ôm chặt, xúc động kêu:

- Xương Từ, không ngờ ngươi còn sống, ta nhớ ngươi muốn chết.

Điền Phương ở bên cạnh, trợn mắt há hốc mồm.

- Xương Từ tướng quân, chủ công mệnh ngài và Trương tướng quân tối nay tạm ở trong doanh trại của ngài, sáng sớm ngày mai sẽ triệu kiến.

- Đa tạ Bá Nhân!

Cao Lãm vội vàng cảm tạ Hạ Hầu Thượng, sau khi tiễn Hạ Hầu Thượng rời khỏi, hắn lúi Trướng Cáp vào bên trong, vừa đi vừa nói:

- Tuấn Nghê, ta đang muốn phái người thông báo ngươi, không ngờ ngươi lại đến đây, như thế nào ngươi lại ở chỗ này? Không phải cũng bị bắt giữ chứ?

Mặt Trương Cáp đỏ lên, ngừng bước chân:

- Xương Từ, ngươi bố trí cho Ngôn Chi trước đi.

Cao Lãm ngẩn ra, nhìn thoáng qua Điền Phương.

Hắn biết, Điền Phương là trợ thủ Trương Cáp, Trương Cáp đối với Điền Phương cũng luôn rất thân thiết.

Vốn hắn là muốn Trương Cáp, Điền Phương cùng nhau vào trướng nói chuyện, nhưng nghe giọng điệu của Trương Cáp, lại dường như không phải như vậy, hai người giống như có chút xa cách. Nhưng Cao Lãm và Trương Cáp quan hệ càng gần một ít, cho nên Cao Lãm gặt đầu, ngoắc tay ra hiệu người hầu đưa Điền Phương đến tiểu doanh kê bên nghỉ ngơi.

Điền Phương trong lòng không khỏi ai oán: có vẻ cuộc sống của mình ở Tào doanh sẽ không rất thoải mái.

Bởi vì trước kia hắn bán đứng Trương Cáp, cho nên Trương Cáp tuyệt đối không có thể cùng hắn khôi phục giao tình như trước kia vậy.

Ta, có lẽ chỉ vì cái lợi trước mắt!

Điền Phương thở dài, theo thân binh vào lều nhỏ nghỉ ngơi.

- Tuấn Nghệ, tại sao ngươi lại ở đây?

Trong lều lớn, sau khi ngồi xuống, Cao Lãm lập tức hỏi.

Nét mặt Trương Cáp tối sầm,

- Hay là ngươi giải thích trước cho ta một chút, rốt cuộc là chuyện gì?

Cao Lãm lộ vẻ xấu hổ, than nhẹ một tiếng nói:

- Chuyện này, nói đến thì rất dài.

Bắt đầu giảng giải cảnh ngộ hơn tháng trước của hắn. Từ truy kích Tào Bằng, sau lại đến Thập Lý Doanh Văn Sú bị giết, quá trình hắn bị bắt giữ, không có giấu diếm bất kì cái gì, đầu đuôi gốc ngọn đều báo cho Trương Cáp biết.

- Ta vốn là muốn chết để đền đáp Viên công, nhưng sau buổi nói chuyện với Tào Công, lại khiến ta thay đổi chủ ý. Tào Công nói, ta là con cháu nhà Hán, cho dù là đền đáp, cũng nên đền đáp thiên tử, chứ không phải Viên Thiệu. Ta ngay từ đầu cũng không chịu cúi đầu, nhưng Tào Công đối đãi rất hậu. Sau ta hoàn toàn tỉnh ngộ, hiện giờ thiên tử ở trên, Tào Công phụng lệnh thiên tử là bề tôi, là thuận theo ý trời, trái lại Viên. . ., vì thế ta liền quy thuận Tào Công, hiện giờ ở trong quân được làm phó tướng quân, tạm lĩnh nhất giáo. Tuấn Nghệ, ngươi chớ trách ta.

Trương Cáp im lặng!

Thuận thiên mà làm, hay là nghịch thiên mà làm?

Chuyện như thế này từ cổ chí kim luôn là ông nói ông có lý, bà nói bà có lý.

Tuy nhiên, mặc kệ nói như thế nào, Tào Tháo dù sao cũng là chiếm được danh hiệu chính thống. Ngược lại Viên Thiệu....

Trong đầu Trương Cáp, không khỏi có tiếng vọng trên đường tới, những lời nói của hắn và Tào Bằng. Ừ chính mình cũng là trước ở dưới trướng Hàn Phúc, sau quy thuận Viên Thiệu, tuy nói Viên Thiệu đối xử với hắn không tệ, nhưng luôn có cảm giác ngăn cách nào đó. Cho dù là sau này Viên Thiệu phong hắn là Ninh quốc Trung Lang Tướng, cũng không thể nói rõ được vấn đề đó là gì. Đó là hắn đáng được phong thưởng! Dưới trướng Viên Thiệu, đầu đá rất gay gắt, Trương Cáp thường xuyên cắn răng dè dặt.

Dù vậy, Viên Thiệu có hay không vẫn còn hoài nghi đối với hắn?

Hắn thở dài, hạ giọng nói:

- Không đối gặt Xương Từ, ta và ngươi giống nhau, cũng là bị người bắt làm tù binh.

- Bị người nào bắt làm tù binh?

Trương Cáp cười khổ không đáp.

Cao Lãm ngạc nhiên nói:

- Ngươi cũng là bị tên Tào Bằng kia bắt làm tù binh?

- Cho nên nói, ngươi ta thật là huynh đệ, đến cả người bắt chúng ta làm tù binh, đều cùng một người.

Trong những lời này, mặc dù mang ý trêu ghẹo, nhưng cũng có sự chua xót muôn phần. Trương Cáp nói rõ với Cao Lãm những chuyện xảy ra ở Thập Thôn, cuối cùng lại nói:

- Ta thật ra không trách Điền Phương khi hắn lui quân, chỉ có điều những gì hắn làm. . . Đợi ngày mai gặp qua Tào Công, ta và hắn sẽ là người đứng nước lã. Xương Từ, ngươi cảm thấy Tào Công thật sự có thể thành đại sự?

Trung Mưu, thị trấn.

Tào Bằng vừa vào Trung Mưu, liền cảm nhận được mùi sát khí nồng nặc.

Quân đóng trong nội thành là Hồ Báo kỵ và Võ vệ quân. Hồ Bôn Quân bởi vì thương vong quá nửa mà trở thành đội thân vệ đóng quân bên trong của Tào Tháo.

Nói cách khác, Điển Vi tuy rằng vẫn là Hồ Bôn Trung Lang Tướng như trước, nhưng trên thực tế Hồ Bôn Quân đã không còn nữa tồn tại.

Hồ Báo kỵ đóng ở bên ngoài, Võ vệ quân ra trấn bên trong thành, Hồ Bôn vệ đội thì phụ trách bảo vệ phủ nha.

Bên trong ba lớp, bên ngoài ba lớp bảo vệ, khiến cho phủ nha Trung Mưu nhỏ nhỏ, nhìn qua hết sức nghiêm ngặt.

Tào Bằng mệnh đám người Hách Chiêu đóng quân trong quân doanh trước, hắn tự mang theo Hạ Hầu Lan và Hàn Đức hai người đi đến phủ nha. Ngoài Phủ nha, Điển Mãn đang canh gác, thấy Tào Bằng đến, hắn lập tức nhiệt tình đáp lại, sau khi cùng Tào Bằng ôm nhiệt tình, liền hung hăng đám Tào Bằng một quyền.

- A Phúc, người khỏe chưa ?

- Chỉ là da bên ngoài mà thôi. Tam ca, chủ công có ở bên trong không ?

- Chủ công lúc này đang nghỉ ngơi, tuy nhiên chủ công từng ra lệnh, đệ mà về thì đến gặp người ngay.

Nói xong, Điển Mãn dẫn Tào Bằng đi vào trong.

Còn hai người Hạ Hầu Lan và Hàn Đức nghỉ ngơi ở kế bên.

Đi qua cửa chính, Tào Bằng và Điển Mãn đi vào hậu viện.

Chỉ thấy trong vườn này hoa mơ đã nở rộ, toả ra hương hoa thoang thoang.

Tào Tháo đang ở trong phòng khách chợp mắt.

Nghe Tào Bằng đến, hắn lập tức mệnh Tào Bằng diện kiến.

Trong phòng khách, ánh sáng rạng rỡ, chiếu chiếu vào người Tào Tháo

Hắn nhìn qua có vẻ hơi tiêu tụy, có lẽ là lao tâm khổ trí cả ngày.

- Thúc phụ, người phải chú ý thân thể mới đúng.

Tào Bằng không kìm nổi nhẹ giọng khuyên bảo, lại khiến cho Tào Tháo thoải mái cười to.

- Không sao, không bằng a Phúc người chinh chiến cả đêm, sức khoẻ bình phục lại rồi chứ?

- Đã tốt lắm rồi ạ!

Tào Tháo kéo Tào Bằng ngồi xuống, nhìn từ trên xuống dưới, trong mắt lộ vẻ tán thưởng.

- Ta vội vàng kiếm người lại như vậy, ta nghĩ người cũng có thể đoán được một chút. Theo mật thám hồi báo, Viên Thiệu đã nhập trú Toan Tảo, ít ngày nữa sẽ xuôi xuống phía nam Trung Mưu. Sau trận chiến Diên Tân, ta vốn lo lắng Viên Bản Sơ bại trận mà sợ, không dám xuống phía nam, ai ngờ, hắn lại đem giam Thư Thụ lại, cố ý phải xuống phía nam tấn công Hứa Đô. Ha ha, nếu hắn theo kế Thư Thụ, ta thật là có chút đối phó không được !

Tào Bằng im lặng nghe, không nói gì

Thư Thụ vẫn là bị bắt rồi.

Đây cũng là cái tên duy nhất có thể uy hiếp đến thắng bại của trận Quan Độ .

Viên Thiệu nhốt Thư Thụ, đồng nghĩa tự chém hai tay của hắn. Có vẻ trận chiến Quan Độ vẫn theo lịch sử, ta cũng không cần phải lo lắng.

- Thúc phụ, Viên Thiệu vì sao phải nhốt Thư Thụ?

Tào Tháo cười lạnh một tiếng,

- Không có hắn, khỏi nghe lời trái tai.

- Ồ?

- Theo tin tức mật thám tìm hiểu trở về, sau khi Viên Thiệu thất bại, Quách Đồ liền đưa ra nhiều lời gièm pha. Thư Thụ hiền kế, đề nghị Viên Thiệu từ bỏ Hứa Đô, tấn công chính vào Sung Châu. Nhưng Viên Thiệu lại không đồng ý. Thư Thụ nói hơi kịch liệt một chút, vì thế nên Viên Thiệu giận dữ, bắt hấn. Theo ta thấy, Thư Thụ lần này, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Với đức hạnh của đám người Quách Đồ, Phùng Kỷ, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để chèn ép hấn. Chỉ tiếc, người này, không phải do ta sử dụng, đáng tiếc!

Cho nên nói, đánh chết cũng không thể đi theo Viên Thiệu.

Nếu thật sự đi theo Viên Thiệu, không phải bị giết trên chiến trường, mà chỉ sợ bị đám mưu sĩ này hãm hại.

Trong lòng Tào Bằng không khỏi ưu sầu, liền chuyển chủ đề nói:

- Thúc phụ gọi cháu đến gấp như vậy, rốt cuộc là việc gì?

Tào Tháo trầm ngâm một lát,

- Có lẽ người cũng biết, trận chiến ở tiểu đầm, toàn quân Việt Kỵ Doanh gần như bị diệt. Ta muốn xây dựng lại Việt Kỵ Doanh, cho nên gọi người đến, muốn hỏi ý kiến của người.

- Ý kiến của cháu?

Tào Bằng ngần ra, ngạc nhiên nhìn Tào Tháo.

Ý từ đó rõ ràng là: người sẽ không nghĩ muốn ta đi xây dựng lại Việt Kỵ Doanh chứ?

Tào Tháo khẽ mỉm cười, dùng sức gật gật đầu.

- Quân lính người đừng lo, ở Hứa Đô Tử Hiếu đã chiêu mộ hai vạn binh xe. Người có thể từ trong hai vạn người này tùy ý điều động binh mã, tổ chức lại Việt Kỵ Doanh. Ta và Phùng Hiếu thảo luận qua rồi, tạm cho người thống lĩnh Việt Kỵ Giáo Úy, luyện binh ở Hứa Đô. Tất cả trọng quân giới cần thiết, có thể lĩnh từ Tử Hiếu. Bổ nhiệm và miễn nhiệm Giáo Úy, do người quyết. Không biết người có lòng tin, làm tốt việc này hay không?

Tào Bằng, hít một hơi thật sâu.

Thật là để cho ta làm Việt Kỵ Giáo Úy?

Đó quả thật là chức vị hai ngàn thạch! Đừng nhìn Tào Bằng bây giờ cũng là Giáo Úy, nhưng danh hiệu Giáo Úy hiện tại này, so sánh với Việt Kỵ Giáo Úy, chênh lệch quá nhiều. Kiểm nghiệm Giáo Úy chẳng qua chỉ là ngàn thạch mà thôi. Hiện giờ lập tức biến thành Việt Kỵ Giáo Úy hai ngàn thạch, nghĩa là tương đương Tào Bằng thăng liền một lèo ba cấp. Theo kiểm nghiệm Giáo Úy đi lên, còn phải qua hai cấp là Trật ngàn thạch và Chân ngàn thạch. Ai cũng biết rằng, từ Giáo Úy ngàn thạch đến Giáo Úy hai ngàn thạch, ở giữa cách một lạch trời. Có thể trở thành Giáo Úy hai ngàn thạch, mới xem như thật sự tiến vào tầng lớp nòng cốt.

Tào Bằng chần chờ một chút, hạ giọng nói:

- Thúc phụ, cháu sợ cháu tuổi không lớn, kinh nghiệm không đủ!

- Ha, năm đó Quan Quân Hầu mười tám tuổi mà được phong Phiêu Kỵ tướng quân, người nay đã mười bảy, luận chiến công lại hiển hách, ai dám ngăn cản? Người yên tâm, việc này không phải ý kiến của một mình ta, Công Đạt, Công Nhân đều cho rằng, người có thể đảm đương trọng trách.

Tào Bằng do dự một chút, đứng dậy tuân mệnh:

- Cháu tất không phụ thúc phụ ủy thác.

Việt Kỵ Giáo Úy, mười bảy tuổi!

Ha!

Ở thời tam quốc, cũng không tính là nhiều.

Tào Bằng bắt đầu cảm nhận được sau lưng có chỗ dựa vững chắc thật là tốt.

Chỉ có điều, Tào Tháo muốn dùng hắn, Tào Bằng có thể lý giải; nhưng quan thần trong triều này cũng không có ý kiến phản đối, quả thật có chút kỳ quái .

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đột nhiên giật mình một cái.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tào Tháo, hạ giọng nói:

- Thúc phụ, có thể còn có phó thác khác sao?

Tào Tháo trong lòng vốn có chút thất vọng, nhưng nghe xong Tào Bằng câu này, lập tức nở một nụ cười.

- A Phúc, người cũng phát hiện?

- Dạ!

- Không tồi, ta phong người làm Việt Kỵ Giáo Úy, còn có một dụng ý khác. Người lần này trở về Hứa Đô, ngoại trừ phải ở ngoài tổ chức lại Việt Kỵ Doanh, còn có một an bài, chính là kiêm chức Bàng Môn Tư Mã trong cung.

Bàng Môn Tư Mã trong cung?

Tào Bằng bắt đầu cảm giác được rằng đau!

Bàng Môn Tư Mã trong cung là chức quan bậc ngàn thạch, lệ thuộc vào vệ úy, cũng chính là sở hạt Tào Nhân.

Phàm người trong cung, đều thuộc quyền cung môn, có danh sách, đem tên của quan viên khắc trên thiết chế tín phù. Chức trách Bàng Môn Tư Mã trong cung chính là kiểm tra những tín phù đó. Chỉ có thông qua Bàng Môn Tư Mã trong cung kiểm tra thực hư, người trong cung mới có thể ra vào Hoàng thành.

Nếu là ngoại thần có việc cần vào cung, cũng cần phải thông qua Bàng Môn Tư Mã trong cung này để kiểm tra.

Hay nói cách khác, Bàng Môn Tư Mã trong cung này, chính là người trông coi Hoàng thành.

Tào Tháo cho Tào Bằng đảm nhiệm chức vụ này, không còn nghi ngờ gì nữa, là muốn hắn phong tỏa liên hệ giữa Hoàng thành và bên ngoài. Vào lúc này, Tào Tháo đột nhiên ủy nhiệm Tào Bằng đảm nhiệm chức vụ này, ngoại trừ xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tào Bằng, tất nhiên còn có một chút nguyên nhân đặc thù...

Tào Bằng hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

- Thúc phụ, Hứa Đô lại có động tĩnh ?

340. Chương 324: Trung Dương Thôn Phu

Hứa Đô quả thực đã xảy ra chuyện!

Từ sau khi Viên Thiệu qua sông xuất kích, Hứa Đô trải qua một thời gian bình yên ngắn ngủi, lại một lần nữa xảy ra sóng ngầm lại cuộn cuộn.

Sau khi đi Tào Tháo tự mình dẫn đại quân xuất chinh, đảng Bảo Hoàng vừa mới trải qua sự trấn áp đầy máu tanh dường như lại không yên phận. Mà sự không an phận này, càng về sau khi chiến sự ở Diên Tân tiến vào giai đoạn giằng co, càng rõ ràng hơn. Những lão thần Hán thất đi theo Hán Đế dời đô lúc trước đã rục rịch làm càn.

Không thể không nói, những thân phận bốn đời Tam Công của Viên Thiệu quả thật rất hữu dụng.

Môn sinh, quan lại cũ của gia tộc họ Viên rất đông, hiện giờ trong triều không ít thần tử, đều xuất phát từ môn hạ của họ Viên.

Trước đây, Viên Thuật công khai tạo phản, đó là nghịch thiên mà làm, những người này cũng không có gì tốt mà nói. Nhưng hiện tại, Viên Thuật đã chết, con cháu gia tộc họ Viên mạnh hơn Viên Thuật ở Hà Bắc đứng lên, môn sinh, quan lại cũ ngày xưa của họ Viên, bạn cũ bạn tốt, tự nhiên sẽ phá lệ kích động.

Khổng Dung từng công khai nói, Tào Tháo hẳn là ghen Viên Thiệu đến Hứa Đô.

Viên Thiệu là Đại tướng quân, tay nắm trăm vạn hùng binh, nếu Tào Tháo có thể cùng phối hợp, thì thời Hán thất phục hưng sắp tới.

Ngụ ý là Tào Tháo người không nên tiếp tục nắm giữ triều cương! Người nói người là trung thần. Viên Thiệu là bốn đời Tam Công, cũng là thần tử Hán thất. Người có thể mời hẳn đến, cùng nhau giúp đỡ Hán đế, nếu như vậy, người trong thiên hạ tất nhiên sẽ khen ngợi tấm lòng của người!

Tào Tháo nghe xong ý kiến này, chỉ có thể liên tục cười khổ.

Khổng Dung này tuy có danh tiếng trong đám danh sĩ, đọc sách cũng nhiều, nhưng thật sự là đọc sách đọc đến gốc rồi!

Ta tiếp đón Viên Thiệu?

Vậy có phải là nên ghen đón cả trăm vạn đại quân của Viên Thiệu cùng lại hay không ?

Nhưng cái này, y cũng không có cách nào giải thích rõ ràng với một con một sách, mặc kệ hẳn đi vậy. . .

Loại biểu hiện này của Khổng Dung còn đỡ, ít nhất tới một mức độ nào đó, hẳn thừa nhận Tào Tháo giúp đỡ Hán thất. Hơn nữa loại này giống như hẳn ở ngoài sáng, Tào Tháo không cần lo lắng. Thật sự khiến Tào Tháo lo lắng là những người nấp trong bóng tối, làn sóng đồng đảng giúp đỡ Viên Thiệu.

Hứa Đô, tuy rằng là Hứa Đô của Tào Tháo, nhưng không thể tránh khỏi có rất nhiều triều thần ủng hộ Viên Thiệu.

Tào Tháo hiện tại không có tinh lực tra tìm, mặc dù là tra ra đối thủ, cũng không thể dễ dàng đại khai sát giới. Hứa Đô, cần ổn định, không được rối ren. Đương nhiên, sau khi Tào Tháo trừng trị được Viên Thiệu, sẽ không ngại tính sổ một lần đối với những người này.

Những người này muốn động thủ, tất sẽ phải liên hệ với bên trong Hoàng thành.

Chuyện Tào Tháo sợ hãi nhất chính là, lần nữa làm ra một loại như “Y Đại Chiếu” gì đó, đối với hẳn mà nói, tuyệt đối là đã kích trí mạng.

Vốn, hẳn để Tuân Úc ở lại Hứa Đô là hy vọng Tuân Úc có thể ổn định thế cục.

Nhưng theo tình trạng trước mắt, đa số thời điểm, Tuân Úc thể hiện thái độ không chịu làm việc, cũng không hề cảnh giác đối với những người này cũng khiến Tào Tháo rất thất vọng. Hẳn tuy rằng không thể trừng trị những tên trong Hứa Đô, nhưng luôn luôn phải khống chế chặt chẽ được Hoàng đế.

Ít nhất, phải cắt đứt liên hệ của Hán Đế và những người đó.

- Tào Bằng.

Trong phủ Phụ Quốc tướng quân, Phục Hoàn nheo mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Sẽ có một ngày, ta phải băm thây vạn đoạn tên tiểu tặc kia!

- Quốc trượng tại sao như thế?

Công Xa Tư Mã Lệnh Trương Tường tò mò hỏi.

Trương Tường này, là người Cự Lộc, trước theo Viên Thiệu, sau quy thuận Tào Tháo, đảm nhiệm chức Công Xa Tư Mã Lệnh.

Công Xa Tư Mã Lệnh, bổng lộc sáu trăm thạch, nắm giữ cửa phía nam cung điện, phụ trách tiếp đãi quan lại và dâng thư của dân chúng, cùng với cống phẩm hiến cống của tứ phương. Hễ là bị chiêu mộ làm công xa phu, mượn Công Xa Tư Mã Lệnh ra mặt phụ trách. Trên cơ bản, đây là liên hệ trọng yếu, đầu mối then

chốt của Hoàng đế và bên ngoài. Mặc dù không có binh quyền, nhưng trách nhiệm không nhỏ. Có lẽ không tính là quan lớn gì, nhưng có ý nghĩa và chức trách cực kỳ trọng yếu.

Phục Hoàn thở dài một tiếng,

- Con ta tàn phế, cũng do Tào Bằng gây nên.

- Ồ?

Khi Kiến An năm hai, Trương Tường không ở Hứa Đô cho nên cũng không phải biết rõ lắm đối với sự tình lúc đó.

Phục Hoàn liền giải thích đơn giản sự tình lúc trước đám người Tào Bằng đánh cho Phục Quân tàn phế ở bên ngoài quán. Đương nhiên, hắn sẽ không nói Phục Quân gây rối phóng ngựa nhanh như bay, cũng sẽ không nói sự việc nhóm người Phục Quân vây công mẫu thân Tào Bằng, chỉ nói Tào Bằng hung tàn thể nào...

- Con ta một chân tàn phế, đời này muốn làm quan cũng là vô vọng. Nhưng tên Tào Bằng kia, lại chỉ bị phán giam cầm mấy tháng, liền được thả ra, còn một mạch lên chức, hiện giờ đã làm chức Việt Kỵ Giáo Úy. Thế nhân đều bị hai bài văn buồn cười của hắn lừa gạt, đều ca tụng hắn phẩm đức cao thượng. Không biết cái ác của người này, càng là một tên Tào Tặc.

Trương Tường mặt lộ vẻ giận dữ:

- Người này, làm sao có thể là danh sĩ?

- Trừ phi hắn là người trong họ của Tào Tặc, làm thế nào có thể có danh vọng này?

Phục Hoàn dứt lời, oán hận đâm một quyền vào án thư.

- Đáng tiếc, bệ hạ trải qua đau khổ, vốn tưởng rằng Tào Tháo là một trung thần, nào ngờ cũng là lòng lang dạ sói. Hiện giờ bệ hạ danh là Hán Đế, nhưng chỉ là con rối của Tào Tặc, chuyện lớn nhỏ trong triều đều không qua bệ hạ, toàn bộ do Tào Tháo tự quyết định. Giống như chức vụ Việt Kỵ Giáo Úy này, không ngờ bị một nhóc con mười bảy tuổi miệng còn hôi sữa chiếm lấy. Hắn thất lần này vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã !

Trương Tường trầm mặc không nói, trong mắt lóe lên một tia độc ác.

- Nếu như đã như vậy, Quốc trượng tại sao phải đồng ý cho tên tiểu tặc kia đảm nhiệm chức Bàng Môn Tư Mã ?

Phục Hoàn hạ giọng nói:

- Không như vậy, chẳng lẽ để lão tặc phái người khác sao? Tiểu tặc kia có lẽ có vài phần nhanh trí, nhưng chung quy chỉ là một tên tiểu nhi thôi. Hắn làm Bàng Môn Tư Mã, khó tránh khỏi việc sẽ xảy ra sơ sẩy, ta cũng có thể duy trì liên lạc với trong cung. Nếu đổi làm người khác, đối với lão tặc kia thật sự trung thành và tận tâm, chẳng phải là làm mất liên hệ giữa ta và bệ hạ?

Trương Tường gật gật đầu,

- Quốc trượng quả thật suy nghĩ chu đáo

- Hơn nữa, thân đang ở cung thành, có rất nhiều phép tắc. Tiểu tặc kia trước đây cũng chỉ là một tên dân dã thôn phu, một chữ bẻ đôi cũng không biết, một người tầm thường mà thôi. Hắn giữ Hoàng thành, chỉ cần có một chút vượt quy tắc, ta sẽ có thể sai người buộc tội hắn. Đến lúc đó, cho dù là lão tặc muốn bảo vệ hắn, cũng có thể cho hắn chịu chút giáo huấn, trút giận cho con ta.

Dứt lời, ánh mắt Phục Hoàn sáng quắc, chăm chú nhìn Trương Tường.

Trương Tường lập tức hiểu ý, đứng dậy chấp tay nói:

- Quốc trượng yên tâm, ta nhất định sẽ chăm lo tên tiểu tặc kia.

- Như vậy, kính nhờ !

Phục Hoàn dứt lời, đứng dậy tiến lên giữ chặt cánh tay Trương Tường.

- Hiện giờ Viên Bản Sơ dẫn binh đến gần Dự Châu, Tào Tặc đã khó có thể ngăn cản. Ta còn cần chuẩn bị nhiều thứ khác, nghênh binh mã Viên Bản Sơ. Ta sẽ nghĩ cách liên lạc cùng người, tuy nhiên người ở trong cung cần tận lực bảo vệ bệ hạ, bảo vệ an nguy bệ hạ.

- Quốc trượng yên tâm, Nguyên Phương sẽ lo!

Trương Tường lại ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ.

Hắn mới vừa đi, thì thấy một thanh niên đang bước đi thong thả, đi vào trong phòng.

Thanh niên kia ước chừng khoảng hai mươi, cũng rất là tuấn tú lịch sự.

Nhưng cái chân què, lại làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên. Phục Quân vừa vào nhà, trước đi đến chào Phục Hoàn, sau đó hạ giọng nói:

- Cha, Trương Nguyên Phương này có thể tin được không?

Phục Hoàn nhìn Phục Quân, trong lòng không khỏi đau xót.

Hắn có bốn người con trai, hiện giờ hai người đã chết, một người tàn tật, con út không hiểu chuyện, không giúp được hắn chuyện gì.

Nếu như Phục Đức còn, thật là tốt bao nhiêu!

Vốn, Phục Hoàn là muốn toàn lực phù trợ Phục Quân.

Nhưng bởi vì duyên cớ cái chân, đời này cũng không thể ra làm quan, trở thành nỗi đau lòng của Phục Hoàn.

Hắn ra hiệu Phục Quân ngồi xuống, hạ giọng nói:

- Con ta hôm nay không đi ra ngoài à?

- Cha không phải nói, khoảng thời gian gần đây tốt nhất không nên đi ra ngoài sao?! Nói đi thì nói lại, cho là con định đi ra ngoài, cũng không có nơi nào đi?

Vài tên bạn bè hư hỏng của Phục Quân, kẻ chết thì đã chết, người trốn cũng trốn rồi.

Nhân việc Y Đại Chiêu, Đồng Việt bị Tào Tháo sát hại; sau khi Chung Tập gặp chuyện không may, Chung Bình lại càng không biết tung tích.

Dương Tu bị Dương Bưư nhốt ở nhà, không cho hắn tiếp xúc bất cứ kẻ nào, sợ hắn ở bên ngoài gây chuyện. Tính sơ qua, bạn tốt thời thiếu niên, dường như đều không có ai. Phục Quân trên mặt lộ ra vẻ suy sụp, lấy tay nhẹ nhàng dầm dầm đầu, phát ra một tiếng thở dài.

Nhìn như hành động vô ý, lại khiến trong lòng Phục Hoàn càng đau.

Hắn trầm giọng nói:

- Ta tuy nói không cho con ra ngoài, cũng là sợ con ở bên ngoài sinh sự. Tuy nhiên, nếu con ở nhà buồn, đi ra ngoài một chút cũng không sao cả. Hiện giờ đang là lúc xuân về hoa nở. Cảnh trí bên ngoài rất đẹp. Nếu con nguyện ý, thì dẫn vài người ra ngoài thành đạp thanh vui chơi. Nhưng có một việc con phải nhớ kỹ, không được gây chuyện thị phi, nghe hiểu không ?

Phục Quân vội vàng nói:

- Con ghi nhớ lời phụ thân dặn.

- Chuyện trên triều đình, con không cần quản, cũng không phải nhúng tay. Có thời gian rảnh, thì vào trong cung xem tỷ tỷ con. Nó luôn ở trong cung, cũng không có ai nói chuyện, con qua đó với tỷ tỷ, tất nhiên nó sẽ vui vẻ. Mặt khác, tiếp xúc với bệ hạ nhiều một chút. Chỉ cần bệ hạ đồng ý mở miệng, cho con tiền đồ, cho dù Tào Tư Không cũng không thể nói cái gì.

Ánh mắt Phục Quân sáng lên, vội vàng đồng ý.

- Vậy con cáo từ trước!

Hắn khom người rời khỏi phòng. Nhìn bóng dáng khập khiễng bước đi của Phục Quân, sắc mặt Phục Hoàn buồn rầu, theo bản năng hai tay nắm thành nắm tay.

- Tào Bằng!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trong miệng rít ra hai chữ.

Thiếu Phủ, Tàng Thư Các.

Tào Cấp đang tra tìm sách, thì thấy Lưu Diệp cười tủm tỉm từ bên ngoài đi vào.

- Tuyển Thạch, chúc mừng!

- Tử Dương huynh, hi từ đâu đến?

Làm Dân Tào Đô Ủy một năm, quả thật Tào Cấp tiến bộ không ít. Ít nhất trong lời nói cử chỉ, đã có một ít phong độ của một quan viên.

Nhớ ngày đó, lúc hắn mới vừa vào làm quan, có thể nói là cái gì cũng không hiểu.

May mắn lúc ấy Quách Gia đề cử cho hắn Quách Vĩnh, mới có thể ít nhất không làm hắn mất mặt trước mọi người. Bên ngoài, rất nhiều người vẫn đang châm biếm Tào Cấp, châm biếm hắn cử chỉ thô lỗ, châm biếm hắn một chữ bẻ đôi cũng không biết, thậm chí cho châm biếm hắn nói giọng địa phương.

Tuy nhiên, một bài Bát Bách Tự Văn, khiến cho hơn phân nửa trào phúng phải tiêu tan.

Tào Cấp cũng rất chăm chỉ, hiện giờ chẳng những có thể đọc lâu lâu Bát Bách Tự Văn, khi nói chuyện còn có thể nói có sách, mách có chứng, rất nhiều người tán thưởng.

Đầu tiên là theo Hám Trạch đọc sách, sau lại theo Hoàng Nguyệt Anh học chữ.

Tháng trước, Bộc Dương Khuê từ Hải Tây trở về, đặc biệt đến Tào phủ thăm hỏi.

Rồi sau đó Tào Cấp lại thường xuyên thỉnh giáo Bộc Dương Khuê, thế cho nên đến hiện tại, mặc dù không thể nói là xuất khẩu thành thơ, nhưng ít ra sẽ không nói sai.

Lưu Diệp nói:

- Vừa được tin tức, Hữu Học sắp trở về rồi!

Tào Cấp nghe được, lập tức sắc mặt lộ ra niềm vui bất ngờ.

- A Phúc... Hữu Học trở về?

- Ủ, vừa rồi ta đi Thượng Thư Phủ, Văn Nhược nhắc tới chuyện này với ta. Hữu Học ở tiền phương biểu hiện không tầm thường, lập được chiến công hiển hách, Tư Không đã mệnh hắn tạm lĩnh Việt Kỳ Doanh, đảm nhiệm chức Việt Kỳ Giáo Ủy, ít ngày nữa trở về Hứa Đô. Tuyển Thạch, có con như thế này, cả ta cũng hâm mộ. Việt Kỳ Giáo Ủy mười bảy tuổi, Đại Hán ta chưa có bao giờ.

Tào Cấp lập tức như trong mộng !

Việt Kỳ Giáo Ủy?

Y đương nhiên biết chức vụ đó là gì.

Nhưng, Tào Cấp chưa bao giờ liên hệ chức vụ này và Tào Bằng cùng nhau. Trước đây, Tào Bằng đảm nhiệm Bắc Quân Trung Hậu đã làm hắn cảm thấy rất thoải mái. Hiện giờ, lại đột nhiên biến thành Việt Kỳ Giáo Ủy, thực tại khiến hắn có chút không tưởng được. Tuy nhiên, hắn lập tức phản ứng lại, hạ giọng nói:

- Tư Không không phải còn tại tiền tuyến giao chiến với Viên Thiệu, Hữu Học nếu làm Giáo Ủy, vì sao phải trở về Hứa Đô?

Ánh mắt Lưu Diệp nhú lại, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Khi mới quen Tào Cấp, cả nói một câu cũng lấp bắp.

Nhưng hiện tại, hắn đã có thể từ một chút trong lời nói mà nhận ra thâm ý trong đó.

Lưu Diệp không kìm nổi khen:

- Kể từ ba ngày không gặp nhau, thì phải nhìn nhau bằng con mắt khác... Hiện giờ Tuyền Thạch, đã không còn là thôn phu Trung Dương ngày xưa, thật đáng mừng.

Kể từ ba ngày không gặp nhau, thì phải nhìn nhau bằng con mắt khác, xuất phát từ câu nói của Lã Mông.

Tuy nhiên, Lưu Diệp trước giờ nói Thôn phu Trung Dương cũng không có gì ý xem thường, chỉ là một loại câu nói đùa.

Tào Cấp sinh ra ở núi Trung Dương, trước đây một chữ bề đôi cũng không biết, chỉ có điều một thợ rèn. Thôn phu Trung Dương danh từ này, cũng có thể cho là thích hợp.

Tào Cấp ha hả cười, không cảm thấy tức giận.

Lưu Diệp nói:

- Không dối gạt Tuyền Thạch, ta nhận được đến tin tức từ Thượng Thư Phủ. Năm ngày trước, Tư Không và Viên Thiệu quyết chiến Tiểu Đàm, một trận đại chiến, toàn quân Việt Kỳ Doanh gần như bị diệt. Lần này Hữu Học từ Trung Mưu trở về, tức là cải tổ Việt Kỳ Doanh. Ta nghe nói, lúc trước hắn từng một mình xâm nhập, chém giết vô số Viên quân, Tư Không mới có thể toàn thắng. Hữu Học tài hoa xuất chúng, lần này hắn trở về, người phải khuyên nhủ hắn, nhắc nhở hắn về sau phải làm việc cẩn thận... Nếu không, sẽ trở thành kẻ thù của nhà Hán.

Lời nói này của Lưu Diệp, không khỏi có chút thoải phòng hiềm nghi.

Kẻ thù của nhà Hán!

Cách nói này quả thật có chút phóng đại.

Tào Bằng mặc dù là có tài năng và học vấn, cũng gánh không nổi bốn chữ này.

Lưu Diệp cũng là bất đắc dĩ, thân phận hiện giờ của hắn thật đáng xấu hổ, thân là dòng họ Hán thất, lại nguyện trung thành cho Tào Tháo, rõ ràng thân phận dòng họ Hán thất, lại bằng lòng cho Tào Tháo trọng dụng, lại có chút bài xích, thậm chí là hoài nghi. Lưu Diệp thật ra thấy rõ ràng, phục hưng Hán thất cũng thể mà suy vong cũng thế, Tào Tháo đều đóng vai trò trọng yếu. Viên Thiệu tuy rằng hùng mạnh, nhưng chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Tào Tháo

Y cần giữa ở y và Tào Tháo, thành lập một nền tảng vững chắc.

Mà Tào Cấp thân là con cháu dòng họ Tào, tuy rằng là người quy thuận, nhưng địa vị từ từ tăng vọt.

Lần này Tào Bằng đảm nhiệm Việt Kỳ Giáo Úy, trở về Hứa Đô, theo cảm nhận nhạy bén của Lưu Diệp, sự tín nhiệm của Tào Tháo đối với phụ tử nhà này càng tăng thêm một phần.

Tào Cấp nghe được, cũng lạnh cả sống lưng

Y biết ở tiền phương chiến đấu rất khốc liệt, trước đây Tào Bằng hôn mê ở Bạch Mã, đã khiến cho Trương thị mất hồn mất vía, vài ngày cũng không thể ngủ ngon.

Hắn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ý tốt của Tử Dương huynh, xin nhận. Nhưng chuyện Hữu Học làm là quốc sự, ta tuy là cha con cũng không thể ngăn cản. Tuy nhiên, sau khi hắn trở về lần này, ta chắc chắn dẫn hắn đi thăm hỏi đại huynh.

- Ách, ta cũng muốn nói chuyện với Tào Bát Bách, chỉ tiếc không được. Ta vừa nhận được thông báo, sáng sớm ngày mai phải đi Trung Mưu trợ giúp Tư Không. Thời gian còn nhiều, đợt trận chiến này chấm dứt, tái kiến Hữu Học cũng không muộn.

Tào Cấp ngạc nhiên nói:

- Đại huynh cũng phải rời khỏi Hứa Đô?

- Ừ còn có một chuyện, ta cần phải nói ra. Hôm nay ở Thượng Thư Phủ, ta nghe ý tứ của Văn Nhượng, Tuyền Thạch có khả năng sẽ bị phái đi Thái Phó tự. Tuy nói Tuyền Thạch hai năm này rèn luyện không tệ, nhưng vẫn là phải có chút chuẩn bị. Bên Thái Phó Tự kia, tình hình rất phức tạp.

- Thái Phó tự?

Tào Cấp lập tức ngạc nhiên...

341. Chương 325: Cha Con Đều Là Hai Nghìn Thạch

Ngay như theo lời Lưu Diệp nói, Tào Cấp trải qua chốn quan trường nhiều lần, đã không còn là Trung Dương Thôn Phu năm xưa nữa.

Sau khi Lưu Diệp rời đi, Tào Cấp cũng không lòng dạ nào tiếp tục tra tìm tư liệu, vì vậy liền rời khỏi Tàng Thư Các. Tào Cấp hôm nay, cũng chỉ là một Phụng Xa Hầu, không có thực ấp, chỉ có danh hiệu, nhưng cũng là một Hầu gia. Cho nên, Tào Cấp ra ngoài đổi thành ngồi xe ngựa, lại bố trí ba mươi tên Hắc Mạo và hai mươi tên Phi Mạo cùng đi theo. Một mặt là vì thói quen, mặt khác cũng là vì sự an toàn.

Dù sao, Tào Bằng hai năm này tên tuổi nổi danh, nhưng cũng đã đụng chạm không ít kẻ thù.

Thật ra Tào Cấp không cảm thấy gì, nhưng Hoàng Nguyệt Anh lại cho rằng, tốt nhất là nên cẩn thận một chút thì hơn...

Xe đi trên đường, Tào Cấp đột nhiên kêu xe ngựa dừng lại.

- Đi đến nhà Bộc Dương tiến sĩ.

Y cần phải tìm ai đó để thương lượng một chút, bởi vì tin tức này thật sự quá đột ngột.

Thái Phó, một trong Cửu Khanh.

Bắt đầu vào giữa mùa xuân và mùa thu của năm, noi theo Tần Hán, Hoàng Đế nắm giữ chính sách xe ngựa và ngựa.

Trong thời kỳ Tây Hán, Lũng Tây, Thiên Thủy, An Định, Bắc Địa, Thượng Quận và sáu quận Tây Hà thực lực mục sư quan mục nuôi dưỡng ba mươi vạn con ngựa. Mà những con ngựa này bao gồm cả bò dê dùng để cúng tế hàng năm đều thuộc sự quản lý Thái Phó Tự. Đông Hán về sau, Thái Phó ngoại trừ giữ nguyên phủ xe, còn không lấy chủ quan Hoàng đế xe ngựa ra còn lại các chuồng ngựa và mục sư quan của sáu quân Tây Bắc đều bị bỏ đi. Nhưng đồng thời có tăng thêm một ít phủ Khảo Công tương ứng, giám sát tạo cung nô đao giáp, còn bao gồm hàng dệt bằng máy cùng với các công việc linh tinh khác. Quyền lực này ngược lại cũng không bị tước giảm đi nhiều quá.

Bên người Tào Cấp cũng không có một phụ tá nào.

Trước đây tại Huỳnh Dương thì có Quách Vinh trợ giúp là đủ.

Sau khi trở về Hứa Đô, Tào Cấp lại bận việc chế tạo Tào Công Xe, cho nên cũng không cần phải triệu tập phụ tá, có Hoàng Nguyệt Anh hỗ trợ, là đủ rồi.

Nhưng nếu như đã đi Thái Phó Tự rồi, thì không thể so với lúc trước.

Vậy cũng chẳng khác sắp sửa tham dự tranh chấp trong triều đình..

Tào Cấp tại phủ Tư Không, trên cơ bản không có ai làm khó. Tất cả mọi người đều biết, hắn là người trong họ của Tào Tháo, một con rể một con trai đều không giống bình thường. Mà phủ Tư Không lại trực tiếp nằm trong tay Tào Tháo, ai dám ăn no đứng mở chạy đi gây phiền phức với Tào Cấp chứ?

Nhưng tới Thái Phó Tự rồi, sẽ không giống nhau nữa!

Tào Tháo tổng lĩnh triều cương, lấy Tư Không quản thúc Cửu Khanh.

Nhưng Thái Phó Tự dù sao cũng không phải phủ Tư Không, tự thành một hệ thống.

Nhân sự trong đó tranh chấp, cũng với chính kiến bất đồng rất nhiều, mà Tào Tháo cũng không thể chuyện nào cũng đi qua hỏi Thái Phó Tự, như vậy trái lại không tốt lắm.

Tào Cấp tới Thái Phó Tự, chẳng khác nào quay lại nơi đầu tiên.

Điều này làm hấn sao không cảm thấy lo lắng?

Bộc Dương Khải ở tại bên một đường nhỏ, mặt tiền của cửa hàng cũng không bắt mắt.

Thân là Ngũ Kinh tiến sĩ, lại vừa mới nhậm chức, đương nhiên tận lực duy trì sự khiêm tốn. Bộc Dương Khải cũng không có bất luận căn cơ gì, cho nên từ lúc bắt đầu làm đến nay cũng rất cẩn trọng. Thậm chí lựa chọn nơi ở cũng biểu hiện rất cẩn thận. Lúc đầu, Tào Cấp muốn giúp hấn tìm một trạch viện tốt, nhưng Bộc Dương Khải lại cự tuyệt! Hấn tìm một chỗ ở nhỏ ngay tại bên đường, nhà ngói năm gian, một tiểu viện, vậy là đủ rồi.

Xe ngựa dừng tại bên ngoài nơi ở của Bộc Dương Khải, Tào Cấp từ trên xe bước xuống.

Hấn gõ gõ cửa, chỉ chốc lát nghe bên trong có thanh âm vọng ra:

- Ai đó?

- Tại hạ Tào Cấp, đặc biệt đến gặp Dộc Dương tiên sinh.

Cửa kẹt một tiếng mở ra, một thanh niên chừng mười tám mười chín tuổi ló đầu ra.

- Tào đô úy, sao ngài lại tới?

Thiếu niên thấy rõ là Tào Cấp, lộ ra dáng vẻ tươi cười xán lạn.

Tào Cấp nhận ra thiếu niên đó, chính là con trai độc nhất của Bộc Dương Khải, tên là Bộc Dương Dật.

Năm Kiến An thứ hai, Bộc Dương Khải từng có ý di chuyển đến Giang Đông, đem con trai độc nhất Bộc Dương Dật đưa đi nhà một người bạn tốt tại Ngô Quận. Nhưng sau đó bởi vì các loại nguyên nhân, Bộc Dương Khải cũng đi không thành công, mà là lại đi Hải Tây. Sau đó tại Hải Tây, mùa xuân năm thứ hai Bộc Dương Khải phát triển, không chỉ làm quan, còn trở thành một Huyện trưởng, thậm chí ngay cả Bộc Dương Khải cũng không ngờ ông có thể làm được đến mức như vậy.

Kiến An năm thứ tư, Tôn Sách vượt sông tấn công Quảng Lăng.

Bộc Dương Khải liền tìm người đem Bộc Dương Dật từ Ngô Quận đón nhận trở lại, tại Hải Tây đợi một năm.

Sau đó, Bộc Dương Khải nhậm chức Ngũ Kinh tiến sĩ, Bộc Dương Dật liền theo Bộc Dương Khải cùng đi tới Hứa Đô.

Lần trước Bộc Dương Khải đến thăm hỏi phủ Tào, Tào Cấp cũng đã gặp qua Bộc Dương Dật. Vì vậy mỉm cười, khẽ hỏi:

- Tử An, Lệnh tôn ở nhà chứ?

- Gia phụ vừa về, thúc phụ đến rất đúng lúc.

Tào Cấp xoay người, để Phi Mạo và Hắc Mạo chờ ở bên ngoài, hấn mang theo Đặng Cự Nghiệp cất bước đi vào trong nhà Bộc Dương Khải.

Bộc Dương Khải cũng nghe được động tĩnh, vì vậy ra khỏi phòng. Thấy Tào Cấp, ngạc nhiên hỏi:

- Phụng Xa Hầu, ngài sao lại tới?

Phía sau Bộc Dương Khải còn đi theo một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi.

Tào Cấp cũng biết, thiếu niên đó gọi là Lục Mạo, nghe nói là bằng hữu mà Bộc Dương Dật quen biết tại Ngô Quận.

- Bộc Dương tiên sinh, làm phiền rồi!

- Hà, Phụng Xa Hầu khách khí rồi...

Bộc Dương Khải và Tào Cấp khách khí một lúc, rồi đi vào phòng.

Hai người phân chia chủ khách ngồi xuống, Bộc Dương Dật và Lục Mạo dâng rượu đến rồi lui ra ngoài. Bọn họ cũng biết, Tào Cấp đột nhiên tới đây, nhất định là có chuyện muốn thương nghị với Bộc Dương Khải. Tuy nói Tào Cấp chưa hẳn sẽ giấu diếm bọn họ, nhưng cấp bậc lễ nghĩa cơ bản này, chính là phải tuân theo.

- Tử Chương, Phụng Xa Hầu tới làm gì?

- Không rõ lắm, chắc là xảy ra biến cố gì đó, đến thỉnh giáo bá phụ.

-Ừm...Cũng không biết vị Tào Bát Bách kia, lúc nào trở về.

Lục Mạo gãi gãi đầu, khẽ nói:

- Việc này cũng không gấp được. Gia huynh phái ta đến đây cũng nói qua phải từ từ mà đi, không cần sốt ruột.

Bộc Dương Dật gật đầu, ngậm miệng lại.

Hai người ngồi dưới tại hiên cửa, lấy ra một bộ cờ vây.

Còn lúc này, Tào Cấp trong phòng khách cũng không dong dài đi thẳng vào vấn đề đem tình hình kể một lần với Bộc Dương Khải, sau đó nói:

- Tuy nói điều ta đi Thái Phó Tự, cũng là hợp lý. Chắc người cũng có nghe nói, Thái Phó Tự hiện nay trống không. Hiện giờ nông canh đang bận rộn, Tư Không đột nhiên cao hứng nổi lên ý này, ta có chút không hiểu...Ta lo lắng, phương diện này có thể che giấu bí ẩn gì hay không?

Bộc Dương Dật sau khi chăm chú nghe xong, trầm ngâm không nói.

Một lúc lâu, hắn khẽ nói:

- Ta cũng thật mơ hồ không đoán ra ý đồ của Tư Không. Tư không phái người đến Thái Phó Tự, đại khái là có hai ý tứ. Thứ nhất, hẳn ta không hy vọng người vẫn ở lại phủ Tư Không, dù sao tại phủ Tư Không người không có nhiều kinh nghiệm lắm. Như người hiện nay về tổ tông nhận tổ, xem như là người tâm phúc của Tư Không. Hẳn đương nhiên mong muốn một ngày kia, người có thể một mình đảm đương một phía, vì hắn mà phân giải ưu sầu...Điều này, từ hành vi Tư Không vẫn coi trọng người trong họ thì có thể thấy được. Tư Không là muốn tôi luyện người, tương lai tất nhiên còn có thể thăng chức... Tuyền Thạch, ta thật sự chúc mừng người!

Trong lời nói của Bộc Dương Khải không khỏi lộ ra vài phần ao ước.

Trên thực tế, hắn cũng thật sự ao ước.

Đây là sự may mắn của Tào Cấp, có một con trai đặc biệt thì không nói, con rể hôm nay cũng thật sự trác tuyệt. Bản thân hắn cũng có năng lực! Dù cho tài nghệ này trong mắt mọi người chỉ là tài nghệ tầm thường, nhưng dựa vào tài nghệ này, Tào Cấp cũng may mắn liên tục, thăng chức không ngừng.

Tào Cấp hỏi:

- Vậy xin hỏi, ý thứ hai là gì?

- Ý thứ hai là...

Bộc Dương Khải do dự một chút.

Ông đứng lên ra khỏi phòng, thấy Bộc Dương Dật và Lục Mạo đang chơi cờ cách đó không xa, vì vậy gật đầu, xoay người quay trở lại.

- Ý thứ hai là, ta cho rằng cũng không phải là nhắm vào Tuyền Thạch.

- Hả?

- Tuyền Thạch lẽ nào không cảm thấy được, gần đây bầu không khí tại Hứa Đô không chút thoải mái. Đặc biệt là lời nói kia của Khổng Dung, đem đẩy Tư Không lên nơi đầu sóng ngọn gió. Tư Không chưa hẳn sẽ để tâm những thứ này, nhưng cũng phải cẩn thận. Để Hữu Học trở về, cùng lúc cổ nhiên là vì tổ chức lại

Việt kỵ binh. Về mặt khác, cũng có ý tăng mạnh quân chế Hứa Đô. Dù sao, Tư Không đối với Hữu Học, đương nhiên cực kỳ coi trọng.. Vậy thì, Tư Không phải người đi Thái Phó Tự, tất có ý tứ sâu xa. Ta tuy rằng không biết sẽ để người đi Thái Phó Tự đảm nhiệm bất luận chức gì, nhưng nghĩ rằng phẩm cấp bổng lộc cũng sẽ không thấp hơn chức Tào Đô úy người hiện tại đâu, thậm chí...

Nếu là như vậy, vậy ý tứ của Tư Không đã vô cùng rõ ràng.

- Ta không hiểu!

Cùng người đọc sách nói khó khăn lắm sao!

Người thẳng thắn thẳng khoải nói rõ không được sao? Một câu nói hết lần này tới lần khác cứ quanh co lòng vòng, làm cho người khác không nắm bắt được.

Nếu là A Phúc nhà ta, chắc chắn sẽ nói rõ ràng. Nhưng Tào Cấp cũng biết, đây là con đường làm quan...Ngồi ở vị trí này khó tránh khỏi sẽ chứa nhiều khuỷu tay ve áo. Nói đi nói lại, có đôi khi cần mờ mịt một chút để tránh khỏi họa từ miệng mà ra, cũng là con đường sinh tồn.

Thậm chí sau này, Tào Cấp cũng nói như vậy.

Tuy nhiên, Dương Bộc Khải hiểu rõ xác thực quá mờ mịt đã vượt qua phạm vi năng lực của Tào Cấp rồi.

Bộc Dương Khải nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Hiện nay Tự Thái Phó do ai chấp chương?

- Tuân Thượng Thư.

- Vậy lúc Tư Không rời Hứa Đô, triều đình giao cho ai tới phụ trách?

- Cũng là Tuân Thượng thư...

Tào Cấp lời vừa ra khỏi miệng, loáng cái lập tức tỉnh táo, ngẩng lên nhìn Bộc Dương Khải, đã thấy Bộc Dương Khải mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu.

- Ý người là nói...

- Không sai, Tư Không để người đi Thái Phó Tự, kỳ thực chính là nói cho Tuân Thượng thư biết, hẳn có chút không hài lòng đối với Tuân Thượng thư.

Xao sơn chấn hổ(1) sao?

Hẳn là vậy...

Ta an bài một người đáng tin cậy nhậm chức, đến đảm nhiệm chức vụ trọng yếu dưới trướng người. Thông qua một loạt phương thức như vậy biểu đạt sự bất mãn của ta!

Đây chỉ sợ cũng chính là ý tứ của Tào Tháo biểu đạt với Tuân Úc.

Tuân Úc trước đó do dự tạo thành mạch nước ngầm cuộn cuộn của Hứa Đô hiện nay. Nếu như lúc đó, sau khi Khổng Dung nói ra lời nói kia, Tuân Úc cảnh cáo rõ ràng sai lầm của y, như vậy sẽ khiến cho lòng người Hứa Đô nảy sinh sợ hãi, vì thế tiếp tục làm kẻ gốc gác, thật thà, Hứa Đô tự nhiên yên ổn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tuân Úc đều không có bất cứ hành động gì.

Điều này sẽ khiến người Hứa Đô có một loại ảo giác, đó chính là tình thế của Tào Tháo hiện rất nguy hiểm, cho nên không rảnh bận tâm...

Nếu Tào Tháo tự thân khó bảo toàn, hơn nữa Viên Thiệu cho tới nay để lại ấn tượng cho mọi người đều là cường thế, đương nhiên sẽ có người trong lòng nảy sinh sự khác biệt.

Tào Cấp hay Tào Tháo là một quân cờ dùng để gõ Tuân Úc.

Đương nhiên, Tào Tháo cũng an bài việc này vô cùng thú vị. Hẳn biết rõ Tào Cấp chưa đủ để đảm đương trọng trách, nếu như cứ trực tiếp phái đi phủ Thượng Thư, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người bất mãn, thậm chí sẽ dẫn đến sự phản đối. Nhưng Thái Phó Tự lại không giống thế...Bản thân Thái Phó Tự công

việc là quản lý kiểm tra, binh giới giáp trụ, tất cả đều thuộc quản lý Thái Phó Tự. Bản thân Tào Cấp lại là Ân Mặc Cự Tử, rất am hiểu phương diện này.

Đem phái Tào Cấp đi Thái Phó Tự, mặc dù là có người phản đối nhưng cũng không tìm được cứ.

Dùng Tào Cấp có thể phân chia một bộ phận quyền lực của Tuân Úc, lại có thể tôi luyện cho Tào Cấp, có thể dành cho Tuân Úc một sự cảnh cáo ở mức độ nhất định, đây là kế một hòn đá ném hai con chim. Tuân Úc đã bị cảnh cáo, đồng thời Tào Tháo nói cho hắn biết, là ta còn tín nhiệm ngươi, mong ngươi đừng để ta thất vọng; đồng thời có thể đề bạt một người trong họ, cũng có được sự tôi luyện nguyên vẹn...khoản này thôi, Tào Tháo tính toán vô cùng chính xác.

Hắn không đi tìm người khác là nói cho Tuân Úc, ta vẫn tín nhiệm ngươi như cũ.

Đồng thời, quan hệ giữa Tào Cấp và Tuân Úc cũng không tệ, Tuân Úc cũng sẽ không nảy sinh sự oán hận trong lòng.

Bộc Dương Khải vừa nghĩ, vừa giải thích với Tào Cấp.

Sau khi đã giải thích xong, ông cũng không khỏi hít một hơi lạnh, âm thầm tán thưởng chiêu thức an bài đó của Tào Tháo thật khéo léo!

Không hổ là trị thể năng thần, loạn thế gian hùng...thủ đoạn “cử trọng nhược khinh”(2) này người bình thường không thể nghĩ ra, làm ra được.

Tào Cấp trầm tư!

Ngày hôm sau, Tào Cấp nhận được mệnh lệnh của Tuân Úc mời hắn đến phủ Thượng Thư báo danh.

Tào Cấp đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, lập tức đi tới phủ Thượng Thư. Tuy nhiên Tuân Úc không tiếp Tào Cấp ở tại phòng công mà để hắn vào trong thư phòng nói chuyện. Điều này cũng là biểu thị của Tuân Úc đối với tin tức của Tào Tháo: ta hiểu ý tứ của chủ công ngài, ta vô cùng cảm kích, cũng không có bất kỳ oán hận gì. Người xen, ta đối với Tào Tuyền Thạch là giống như trước đây vô cùng thân mật, lại càng không tỏ ý ngăn cách, làm khó hắn.

Tào Tháo và Tào Úc đến vị trí này rồi, nhất cử nhất động đều vô cùng có ý nghĩa.

Tuân Úc đương nhiên hiểu rõ, tại trong phủ Thượng Thư của hắn nhất định có tai mắt của Tào Tháo. Đó cũng là chuyện bình thường, Tuân Úc cũng không thèm để ý.

Hắn chỉ là thông qua loại phương thức này để tạ lỗi với Tào Tháo.

Đương nhiên, Tào Tháo có tiếp nhận xin lỗi của hắn hay không, còn phải xem hành động tiếp theo của Tuân Úc.

- Tuyền Thạch, hai ngày trước Thái Phó Thừa bởi vì bị bệnh cho nên một vị trí bị để trống. Lúc trước, ta dự định sẽ chọn lựa một chút, nhưng ngươi cũng biết, hiện nay Tư Không đang cùng Viên Thiệu giao chiến, vũ khí khí giới này kiên quyết không thể xảy ra vấn đề. Cho nên, ta quyết định bổ nhiệm người giữ chức Thái Phó Thừa..Phụ trách toàn bộ sự việc ở Thái Phó Tự, nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ đưa ra.

Tào Cấp nghe xong, lập tức mơ màng!

Thái Phó Thừa?

Đây là chức vụ lớn nhất trong Thái Phó Tự, chỉ dưới Thái Phó.

Thái Phó Tự hiện nay do Tuân Úc kiêm nhiệm. Nhưng nghe giọng điệu của ông ta, rõ ràng là muốn để Tào Cấp đảm nhiệm trách nhiệm tại Thái Phó Tự.

Tào Cấp từng nghĩ, Tuân Úc có khả năng nhất là để hắn đảm nhiệm chức vụ làm Khảo Công Lệnh.

Nhưng hiện tại..

Tuân Úc đem toàn bộ mọi chuyện ở Thái Phó Tự tất cả đều giao vào tay Tào Cấp.

Tào Cấp trầm ngâm chốc lát, hít một hơi thật sâu nói:

- Tào Cấp xin tuân theo sự sắp xếp của Tuân Thượng thư.

Tuân Úc khẽ liếc nhìn Tào Cấp, trong lòng thầm cảm khái.

Nhớ lúc trước, để Tào Cấp đảm nhiệm chức Chư Dã Giám Lệnh của một Tam Bách Thạch, Tào Cấp đã nơm nớp lo sợ, thậm chí không dám đảm đương. Mà nay, một Thái Phó Tự lớn như vậy giao cho hắn, hắn cũng gần như chỉ do dự một chút mà thôi. Sự thay đổi đột ngột này, thật quá mức kinh người...

Một Tào Cấp khác, thật sự bất phàm.

Nghĩ tới đây, Tuân Úc trầm giọng nói:

- Ngoài ra, Tự Không còn có một nhiệm vụ khác, lệnh cho người tạm lĩnh chức Kim Ngô Thừa, Đại Vũ Khố Lệnh.

Nếu như nói, bổ nhiệm là Thái Bộc Thừa coi như là nằm trong dự liệu của Tào Cấp, thì việc bổ nhiệm tiếp theo này lại khiến cho Tào Cấp ngẩn người. Nắm giữ Kim Ngô Thừa? Vũ Khố Lệnh? Để ta làm Vũ Khố lệnh, ta còn có thể lý giải, nhưng một chấp Kim Ngô Thừa, là quá ngoài dự đoán mọi người.

Chấp Kim Ngô hiện nay là Giả Hủ.

Mà Giả Hủ lúc này, cũng đang phụ tá Tào Tháo tại Trung Mâu.

Nói cách khác, ta phải đảm đương các việc của Kim Ngô...Chấp Kim Ngô Thừa, vậy đúng là xác thực chức quan tương đương hai nghìn thạch.

Trong đầu Tào Cấp đột nhiên hiện lên một ý niệm: A Phúc Việt Kỳ Giáo úy tương đương hai nghìn thạch, ta lại lên làm Chấp Kim Ngô Thừa...chẳng phải là nói, cha con ta đều là hai nghìn thạch sao?

(1) Xao sơn chấn hổ: gõ núi động hổ (ý là đánh động)

(2) Cử trọng nhược khinh: ý là sự việc nặng nề nhưng xử lý nhẹ nhàng dễ dàng

342. Chương 326: Tào Bằng Trở Về Hứa Đô Giữa Lúc Sinh Tử

Tào Nam dẫn theo Quách Dục ra khỏi cửa hàng.

Mấy tỳ nữ phía sau cầm theo vài miếng vải, mặt mày vui vẻ, rạng rỡ.

Quách Dục cười nói:

-Phu nhân, nghe nói lần này tiểu công tử trở về sẽ được thăng chức, không hiểu sẽ làm đến chức gì nhỉ.

Tào Nam lại thở dài:

-Đệ đệ của ta từ nhỏ đã khiến người khác phải lo lắng. Trước kia thân thể nó không tốt, giờ khỏe rồi lại dài nắng dầm mưa, cả ngày chiến đấu tinh phong huyết vũ, lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng cả. Lúc trước, nương nghe nói nó bị thương đã mấy ngày liền lo lắng, không cơm nước, cả người như kẻ mất hồn. Lần này, nó có thể trở về cũng coi như đã giải quyết được mối lo trong lòng nương rồi. Chỉ cần có thể bình an, ta cảm thấy đã đủ tốt hơn tất cả mọi thứ rồi.

Sau khi Quách Dục nghe xong, liền liên tục gật đầu tán thành.

Nàng là trưởng nữ của Quách Vĩnh, cũng là tỷ tỷ của Quách Hoàn.

Kể từ khi Quách Vĩnh trở thành gia thần của Tào thị, nữ tử của Quách Vĩnh cũng trở thành gia nhân của Tào gia. Quách Hoàn đi theo Tào Bằng, còn Quách Dục trở thành tỳ nữ của Tào Nam. Nhưng Tào Nam là người hiền lành, dịu dàng, tuổi tác lại không mấy chênh lệch với Quách Dục, nên hai người ở với nhau cũng rất hòa hợp.

-Đúng rồi, A Dục, người bảo các nàng mang mấy món đồ này để ở trên xe đi. Ta qua cửa hàng đối diện mua chút điểm tâm mang về.

-Vâng!

Quách Dục đáp một tiếng, dẫn các tỳ nữ mang vải vóc và tơ lụa đặt trên xe ngựa.

Còn Tào Nam đi ngang qua đường cái, đi tới quán điểm tâm phía đối diện.

Đúng lúc nàng đi qua đường, trên lầu bên đường, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn theo bóng dáng nàng.

-Thấy rõ chưa?

-Công tử, thấy rõ rồi.

-Biết làm thế nào chứ?

-Tiểu nhân hiểu!

Đôi mâu quang kia chợt trở nên hết sức dữ tợn, thậm chí còn chút điên cuồng.

Sức khỏe Trương thị không tốt lắm, mấy ngày trước nghe nói Tào Bằng bị thương khiến bà hoảng sợ. Bà thích ăn nhất là món điểm tâm của quán đó, cho nên khi Tào Nam đi, Hồng nương tử còn nhắc nàng khi về nhớ tiện đường mua một ít.

Trong quán bán đồ điểm tâm, Tào Nam cẩn thận chọn mấy món Trương thị thích, chờ người ta xếp đặt cẩn thận rồi mới ra khỏi cửa hàng.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên con phố dài.

Tào Nam cầm điểm tâm, chuẩn bị đi ngang qua đường.

Đúng lúc này, chợt từ cuối phố vang lên tiếng người hò hét cùng tiếng ngựa hí vang.

Một con ngựa ô từ cuối phố phóng lại đây nhanh như chớp. Người cưỡi ngựa đeo khăn che mặt, chỉ để lộ ra ánh mắt.

Tào Nam hoảng sợ, vội vàng lách người né tránh.

Nào ngờ con ngựa kia bất ngờ tăng tốc, hung hăng đụng trúng Tào Nam.

-A!

Tào Nam la lên một tiếng thảm thiết, văng ra năm, sáu mét.

Trong nháy mắt thân thể yếu đuối của nàng bay lên, người ở trên lầu không nén được hung hăng đâm lên mặt bàn, quát to một tiếng:

-Hay!

Trên gương mặt tuấn tú hiện lên nét cười.

Người kia cưỡi con ngựa ô lao thẳng theo con phố dài, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa dần, dần dần không còn thấy bóng dáng gã đâu nữa.

Tào Nam ngã trong đống máu, món điểm tâm lăn trên mặt đất.

Từ phía xa, Quách Dục bị cảnh tượng này dọa cho ngây ngẩn cả người, mãi một lúc sau mới giật mình kêu một tiếng:

-Phu nhân!

Nàng nghiêng người lão đảo tiến lên, ôm lấy Tào Nam vào trong lòng. Tào Nam rõ ràng đã bị gãy xương, mặt mày méo xệch đi. Trong miệng và mũi nàng không ngừng trào máu tươi, nàng hôn mê bất tỉnh. Bộ y phục màu trắng giờ đã nhuộm màu thành hồng...

-Nhanh đi mời Hoa thái y.

Quách Dục chợt bừng tỉnh, lớn tiếng kêu đám tùy tùng.

-Báo cho lão gia, phu nhân bị người đụng trúng, bị thương rồi!

Trong Thượng thư phủ, Tuân Úc và Tào Cấp đang cùng trò chuyện.

Y phát hiện Tào Cấp đã không còn là gã thợ rèn chỉ biết vâng dạ như trước nữa, từng lời nói cử chỉ của ông đều đã có dáng dấp của người trí thức.

-Tuyển Thạch gần đây có đọc sách gì không?

Tào Cấp cười ngại ngần:

-Chỉ là vài quyển sách linh tinh thôi.

-A?

-Lúc trước, Hoàng tiểu thư có dạy cho ta, nhưng ngoài Khảo công ký, hầu hết ta xem đều không hiểu được. Thi thoảng Hoàng tiểu thư có giảng giải cho ta, chỉ tiếc ta quá ngu dốt.

Khảo công ký là sách về kỹ thuật công nghiệp đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc.

Nghe nói, Khảo công ký này là sách của Tề quốc, được các học giả trong cung biên soạn ra vào những năm cuối thời Xuân Thu. Sau này, hậu nhân lại thêm thắt một chút nội dung ở thời Chiến quốc. Năm Tây Hán, cuốn quan thư này vì rất nhiều nguyên nhân đã thất lạc mất một trong sáu thiên, rồi lại được học giả Lưu Hâm nổi tiếng cuối thời Tây Hán sửa sang lại, rồi lưu truyền cho tới ngày nay.

Khảo công ký không dài lắm nhưng đều đề cập đến các ngành sản xuất.

Trong đó, có bao gồm cả chế tạo xe, binh khí, chuông và khánh, luyện nhiễm, xây dựng, thủy lợi, dệt và các thứ khác. Tuân Úc cũng từng xem qua Khảo công ký nhưng vì còn quá nhiều thứ cần phải học hỏi và tu dưỡng, cho nên y cũng chỉ lướt qua, chứ chưa từng nghiên cứu sâu xa. Nhưng y biết Khảo công ký này là một bộ kỹ thư. Nhìn Tào Cấp, Tuân Úc liên tục gật đầu, tán thưởng ông từ tận đáy lòng.

Nói như vậy, để Tào Cấp đảm nhiệm chức Thái phó thừa cũng là dùng đúng người.

Còn cuốn sách kia cũng không phải là thứ một, hai năm có thể hiểu hết được.

Cho dù là Tuân Úc cũng không dám nói bản thân hiểu hết được cả hai bộ sách này. Tào Cấp mới biết chữ được một năm đã có thể hiểu được toàn bộ nội dung trong hai cuốn sách này đã là chuyện khó có thể tưởng được rồi. Cho nên, sâu trong đáy lòng, Tuân Úc vẫn có chút khâm phục Tào Cấp.

Y nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói:

-Hoàng tiểu thư có phải là con gái của họ Hoàng ở Giang Hạ không?

-Đúng vậy.

-Nghe nói nàng và A Phúc đã có hôn ước?

-Đúng vậy.

Vừa nói đến vấn đề này, gương mặt Tào Cấp tức thì rạng rỡ.

Ông hết sức hài lòng với Hoàng Nguyệt Anh.

Tiểu oa nhi này vừa hiểu biết, lại biết lễ nghĩa, dịu hiền, ngoan ngoãn. Nàng lại hết sức hiếu thuận với phụ ông, không hề có chút nào tỏ vẻ tiểu thư con nhà thế gia.

Hơn nữa, nàng lại có thể chịu khổ.

Học thức của nàng lại rất tốt. Có đôi khi, Tào Cấp chủ động hỏi ý kiến của Hoàng Nguyệt Anh, cùng nhờ nàng bày mưu tính kế cho.

-Năm ngoái, Trần Kỷ tiê sinh đã phái người đi Giang Hạ, cùng Hoàng lão tiên sinh bàn bạc chuyện hôn nhân này rồi. Vốn dĩ định năm nay để hai người chúng nó thành thân, nào ngờ lại...Chắc sẽ phải chậm lại một thời gian. Nguyệt Anh tới nhà của ta cũng đã lâu, nếu không cho nàng một danh phận thì thật có lỗi

với khuê nữ nhà người ta. Lần này, A Phúc trở về, ta cũng muốn thương lượng với nó về chuyện này. Đến lúc đó, nhất định mời Thượng thư lệnh đến chung vui.

-Nhất định rồi, nhất định rồi!

Tuân Úc thầm than: “Thời gian quả như mũi tên bắn đi, nháy mắt tên tiểu đồng tử kia cũng sắp lập gia thất rồi.”

Nhưng trong lòng y lại có chút tiếc nuối.

Lúc trước khi đại huynh nhắc tới chuyện này, ta vốn không để ý, nào ngờ lại bị Trần Kỷ giành trước.

Lần này, e là Diệu Tài sẽ phải thất vọng rồi! Ai bảo hấn cứ trốn tránh, cứ do dự? Chỉ tiếc cho tâm sự của nha đầu Tiểu Chân kia.

-Lão gia, lão gia, có chuyện rồi!

Tuân Úc và Tào Cấp đang nói chuyện, một gã nha đinh chạy vào.

Gã thở hổn hển bước vào phòng, thi lễ với Tuân Úc, rồi nói với Tào Cấp:

-Tào lão gia, phủ đình trong phủ của ngài đến thông báo, nói Tào phu nhân bị ngựa đụng trúng trên đường, bị thương, giờ đã hôn mê bất tỉnh. Phụng Xa Hầu phu nhân mời lão gia nhanh chóng trở về, nói là tình hình rất nguy cấp.

Tào Cấp mới đầu ngẩn ra, chợt giật mình, đứng dậy.

Tuân Úc vội vàng đứng dậy, kéo Tào Cấp lại:

-Tuyển Thạch, người dừng sốt ruột, về trước xem tình hình thế nào. Ta đi theo sau ngay.

-Vây...Vây ta xin cáo từ trước.

Tào Cấp giờ không còn bình tĩnh được nữa, vội vã vãi chào Tuân Úc, nhanh chóng rời đi.

Tuân Úc lại kéo tên nha đinh kia lại:

-Rất cuộc có chuyện gì xảy ra?

-Tình hình cụ thể thế nào tiểu nhân không rõ lắm, chỉ biết Tào phu nhân ra ngoài mua đồ, bị một con ngựa xông thẳng vào người. Nàng hôn mê bất tỉnh luôn rồi. Kẻ hành hung người cũng đã chạy trốn không thấy tăm hơi đâu nữa.

Tuân Úc nói:

-Có thấy rõ kẻ hành hung không?

-Không thấy!

Tuân Úc chợt cảm thấy nhức đầu.

Chuyện này xảy ra quá mức trùng hợp, bên này Tào Tháo vừa mới răn dạy y, bên kia đã có chuyện con gái của Tào Cấp bị người đụng trúng, bị thương.

Chẳng lẽ là...?

Sắc mặt Tuân Úc tức thì trở nên khó coi.

Có lẽ lúc trước, đúng là ta đã quá dễ dãi cho các người rồi!

-Lập tức truyền lệnh cho Hứa Đô lệnh, nghiêm ngặt kiểm tra các cửa thành.

-Vâng!

Tuân Úc đi hai vòng trong phòng, lại hỏi:

-Có thông báo với Vệ tướng quân chưa?

-Đã thông báo rồi ạ!

-Nếu đã vậy, trước mắt cứ chuẩn bị xe ngựa tốt đi, chúng ta đến phủ Phụng Xa Hầu xem tình hình thế nào. Chuyện này nếu không xử lý tốt sẽ rắc rối lớn mất!

Tuân Úc sai người chuẩn bị xe ngựa. Y thay đổi thường phục, vừa định lên xe, đã thấy một con khoái mã phóng đến.

-Tuân đại nhân!

Tiểu giáo trên ngựa vội xuống ngựa ngay ngoài cửa Thượng thư phủ, vội vàng đến trước mặt Tuân Úc, quỳ một gối xuống đất:

-Tướng quân nhà ta lệnh ta báo cho ngài biết tướng quân vừa nhận được tin Việt Kỵ giáo uy đã tới Thập Lý đình ngoài thành Hứa Đô. Tướng quân nói chưa chắc ngài ấy có thể giữ chân Việt Kỵ giáo úy được, xin Tuân Thượng thư sớm quyết định.

-Việt Kỵ giáo úy tới rồi?

Tuân Úc vừa nghe thấy lại thêm đau đầu.

Thật đúng là cái gì càng sợ càng đến mau. Vốn dĩ Tuân Úc muốn giải quyết chuyện này trước. Như vậy, ít ra khi Tào Bằng trở về, hắn cũng sẽ không nói gì. Nhưng giờ Tào Bằng bất ngờ đến Hứa Đô, cũng khiến tình hình trở nên hết sức phức tạp, khó có thể xoay chuyển nổi.

Cứ thử nghĩ cũng biết, một người chinh chiến trên tiền tuyến, lập chiến công hiển hách trở về, lại biết người nhà bị đụng đến thương tích.

Chuyện này cũng có chỗ đáng ngờ, nếu không kể kia hành hung người vì có gì? Vì sao lại chạy trốn? Ngay đến Tào Nhân còn nói chưa chắc y đã bằng được Tào Bằng. Chuyện đó cũng chứng tỏ Tào Tháo hết sức tín nhiệm và sủng ái Tào Bằng, chưa chắc đã thua kém gì Tào Nhân. Một kiêu binh mãnh tướng như vậy vừa từ chiến trường trở về, lại là con cháu của dòng họ Tào thị, Tào Nhân đúng là khó có thể ghìm chân hắn được. Nếu không cẩn thận, chuyện này sẽ khiến Hứa Đô dậy lên một trận gió tanh mưa máu.

Tuân Úc trầm ngâm một lát, tức thì lấy ấn tín từ trong lòng ra.

-Tuân An.

-Có lão nô.

-Cầm lấy ấn tín của ta, lập tức đi tới Trung Mưu, đem chuyện này bẩm báo chủ công, xin chủ công định đoạt.

-Vâng!

Tuân Úc nói xong, liền leo lên xe ngựa.

-Lão gia, chúng ta đi đâu?

-Vào cung!

Tuân Úc nhẹ nhàng nói, lòng thầm cười khổ: “Có lẽ đúng như Trường Văn Tín nói, đã đến lúc phải quyết định rồi.”

Tào Bằng ngồi trong xe ngựa, dây cương của Chiêu Dạ Bạch được buộc trên cây cột phía sau thùng xe.

Nhận được quân lệnh ở Trung Mưu, hắn nghỉ ngơi hai ngày, chờ sức khỏe bình phục lại một chút mới trở về Hứa Đô.

Ở Trung Mưu, Tào Bằng nhận được lệnh của Tào Tháo chọn ra bốn trăm quân tinh nhuệ từ trong quân để bổ sung vào hai đội tùy tùng Hắc Mạo và Phi Mạo.

Nếu đã ngồi trên ghế Việt Kỵ giáo úy, hắn còn có cả tư cách cải tổ bộ khúc. Trong đó, có một trăm kỵ quân được điều từ Hồ Báo kỵ cộng với ba trăm bộ tốt khác được đưa về Hắc Mạo. Như vậy, nhân số của Hắc Mạo tăng thành bốn trăm người, vừa đủ thành một bộ. Hách Chiêu cũng được bổ nhiệm làm Tư Mã quân, phụ trách thống soái Hắc Mạo. Còn hai trăm người của kỵ quân cũng vừa đủ thành một bộ quân.

Hạ Hầu Lan tiếp tục quản lý Phi Mạo, đảm nhiệm chức Tư Mã quân của Phi Mạo.

Trong hai ngày này, Tào Bằng cẩn thận suy tính.

Sau trận chiến ở Tiểu Đàm, Cam Ninh thực sự đã không còn thích hợp ở lại bên cạnh hắn nữa.

Một mãnh tướng như thế chắc chắn Tào Tháo sẽ không bỏ qua. Nếu nói trước đây y còn có thể bỏ mặc, nhưng sau trận chiến ở Tiểu Đàm kia thì...

Cam Ninh nhập sĩ là chuyện không thể tránh khỏi.

Nếu đã như thế, Tào Bằng cũng nên chủ động một chút.

Hắn và Cam Ninh cùng bàn bạc một chút. Sau đó, được Cam Ninh đồng ý, Tào Bằng chủ động tiến cử gã với Tào Tháo.

Tào Tháo cũng vui vẻ thu nhận gã, điều Cam Ninh về dưới trướng, phong cho chức Tỳ tướng quân, phó đô đốc của Hổ Báo kỵ, Trường Khẩu giáo úy.

Trong đó, Tỳ tướng quân là bậc, phó đô đốc là chức quan, Trường Khẩu giáo úy là trật.

Tào Bằng cũng hết sức vừa lòng với việc bổ nhiệm của Cam Ninh.

Nhấn nhin hai năm dưới trướng hắn, Cam Ninh cuối cùng cũng có ngày ngẩng cao đầu. Thành tựu trong tương lai của gã nhất định sẽ còn vượt xa Cam Hưng Bá trong lịch sử.

Đương nhiên, Tào Bằng chịu đưa Cam Ninh ra, Tào Tháo cũng có bồi thường cho hắn.

Tào Tháo chính thức đưa quân mưu duyệt Điền Dự của Tư không phong làm hành quân tư mã của Việt Kỵ doanh, phong Hám Trạch làm hành quân chủ bộ của Việt Kỵ.

Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu làm Kỵ đô úy, Hàn Đức được phong làm đô úy. Trong đó, người có thu hoạch lớn nhất chính là Hàn Đức - Hàn Tín Chi.

Gã vốn chỉ là một quân hầu nho nhỏ của trường thủy doanh, giờ bất ngờ lại được phong chức đô úy.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, gã được thăng liền mấy cấp, thực sự khiến không ít đồng đội hồi trước hâm mộ.

Sau khi Điền Dự đến nhận chức, hắn lập tức được nhận nhiệm vụ của hành quân tư mã. Đúng là về vũ dũng, hắn thua xa Cam Ninh, nhưng nếu luận về mưu trí, Cam Ninh không thể sánh bằng hắn được. Sau khi Điền Dự và Hám Trạch bàn luận xong, liền tìm Tào Bằng đề nghị với hắn.

Hắn đề nghị Tào Bằng đưa Hắc Mạo và Phi Mạo thăng vào Việt Kỵ doanh, cũng coi đây là nền tảng để tổ chức lại Việt Kỵ doanh.

Hai trăm kỵ quân, bốn trăm Hổ Bôn quân...

Hơn nữa, có Hàn Đức, Tào Bằng cũng có thể dễ dàng nắm Việt Kỵ doanh trong tay.

Tào Bằng chấp nhận.

Nhưng trong lòng hắn lại suy nghĩ một chuyện khác.

Tào Tháo bổ sung quân tốt cho Hắc Mạo hầu như toàn bộ là quân Quan Trung, cũng có rất nhiều người đến từ vùng đất Tây Lương lạnh giá.

Quân Quan Trung này đều đã trải qua trăm trận chiến, đều là quân tinh nhuệ cả. Hầu hết bọn họ đều cao lớn, tráng kiện, sức mạnh cũng không nhỏ. Bọn họ tinh thông bắn cung, giỏi chiến đấu. Có thể nói, tất cả quân sĩ này đều đã có nền tảng rất tốt, chỉ cần huấn luyện thêm một chút là có thể xuất chiến được.

Lần đầu tiên khi Tào Bằng nhìn thấy đám quân tốt tráng kiện này, trong đầu hắn tức thì nảy ra ý lập nên đội binh chủng vốn chưa từng có trong thời đại này. Hắn chuyên tâm bỏ ra một ngày, xem đám quân tốt huấn luyện, ý tưởng trong đầu càng thêm rõ ràng hơn!

Rà qua một lượt các triều đại các đời, Tào Bằng quyết định tạo ra một đội binh chủng được đời sau gọi là Mạch Dao quân.

Ở triều Đường, Mạch Dao quân tung hoành thiên hạ, ba nghìn Mạch Dao quân có thể địch trăm vạn hùng binh. Trong ghi chép của Đường sử, Mạch Dao quân quả thực dũng mãnh vô địch. Trường cung, đại đao, khoác lên mình bộ giáp nặng. Khi lâm chiến, đầu tiên bọn họ sẽ lấy cung tên ứng chiến, sau đó vung đao nghênh địch, uy lực rất lớn.

Chỉ có điều, vì rất nhiều nguyên nhân, sau thời đường, còn rất ít ghi chép về Mạch Dao quân.

Thậm chí Mạch Dao cũng gần như dần biến mất trong dòng sông lịch sử dài dằng dặc. Ở kiếp trước, Tào Bằng từng ngẫu nhiên có cơ hội quen biết một chuyên gia binh khí cổ đại. Vị chuyên gia kia còn chuyên đi khai quật, tìm tòi binh khí Mạch Dao hư ảo trong lời đồn, còn viết một quyển binh luận chuyên môn. Mãi cho đến khi tận mắt nhìn thấy thứ binh khí Mạch Dao bí ẩn kia, Tào Bằng mới biết được quả thực không thể tùy tiện sử dụng binh khí.

Nếu ta tổ chức một đội Mạch Dao quân thì sẽ thế nào đây?

Ý niệm này nảy ra trong đầu Tào bằng, mãi không biến mất.

Hắn có rất nhiều ưu thế để tạo ra Mạch Dao quân. Đầu tiên, Tào Cấp có thể rèn và tạo đao, có thể giúp tạo ra Mạch Dao đúng như Tào Bằng hy vọng.

Tào Bằng lại là Việt Kỵ giáo úy, cho nên về quyền lực cũng không có vấn đề gì.

Hắn huấn luyện Mạch Dao quân, tuyệt không có gì trở ngại. Điểm thứ ba là người. Mà điểm này lại vừa mới được giải quyết dễ dàng. Tào Bằng quả thật không thiếu người, đồng thời mỗi năm, hắn còn nhận được hai phần tâm ý của chín đại hành hội của Hải Tây. Cho nên phương diện tiền bạc cũng không thành vấn đề. Điểm cuối cùng chính là huấn luyện người! Hách Chiêu sử dụng phương pháp luyện binh Hãm Trận doanh, có thể đảm đương vấn đề này được.

Hơn nữa, Hách Chiêu là tâm phúc của hắn, không cần phải lo y sẽ phản bội.

Mấy vấn đề này đều đã được giải quyết, những chuyện còn lại cũng không thành vấn đề nữa.

Sau khi rời khỏi Trung Mưu, dọc đường đi, Tào Bằng không ngừng thảo luận phương pháp luyện binh với Hách Chiêu và Điền Dự.

Trước khi Mạch Dao xuất hiện, nhất định phải giúp quân sĩ tăng mạnh thể chất cùng kỹ xảo chiến đấu. Vì thế, Tào Bằng trầm tư suy nghĩ nhưng thật ra hắn đã nghĩ thấu đáo một số chuyện. Sau khi hắn đến Hứa Đô sẽ mở rộng Hắc Mạo, đặt nền móng cho Mạch Dao quân.

Dọc đường đi, đoàn người đi một chút lại nghỉ một chút.

Ngày thứ hai sau khi rời khỏi Trung Mưu, quân sở bộ của Tào Bằng đến Thập Lý Đình ở phía bắc thành Hứa Đô.

Tào Nhân đích thân dẫn người ra nghênh đón, có thể nói đã rất nể mặt Tào Bằng.

Hai người cùng trò chuyện ở Thập Lý đình. Tào Bằng không khỏi ngờ vực: “Tử Hiếu thúc phụ làm vậy là có ý gì? Đã nhận được lệnh, theo lý mà nói, ta nên tiếp tục trở về Hứa Đô, tiến vào đồn trú trong doanh trại, đợi sau khi chọn lựa quân tốt thì bắt đầu huấn luyện, nhưng người lại lôi kéo ta ở Thập Lý đình, không cho đi, thế là có ý gì?”

-Thúc phụ, diệt nhi xuất chinh từ năm ngoái, tới nay cũng đã ba tháng chưa từng trở về nhà. Diệt nhi muốn về thăm nhà trước, chẳng biết có được không?

Tào Nhân đương nhiên cũng nghe nói chuyện Tào Nam bị người đục trủng ở đầu đường, hơn nữa y còn cho rằng chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Y cũng không biết nên giải thích thế nào với Tào Bằng, cho nên đành phải cố kéo dài thêm chút thời gian, hy vọng Tuần Úc có thể nhân cơ hội này tìm ra được chút manh mối. Có như vậy, y cũng có thể đòi lại công bằng cho Tào gia. Tào Bằng giờ đã đề xuất muốn trở về nhà dĩ nhiên là yêu cầu hợp lý. Tào Nhân

thầm cười khỏ, không biết nên cự tuyệt hẳn thế nào. Vì thế, y đành gật đầu, cùng lên ngựa, đi song song với Tào Bằng.

-Thức phụ, nghe nói gần đây Hứa Đô không được ổn định?

-A, đúng thế.

-Lần này, chủ công còn phong cho diệt nhi chức Bằng Môn tư mã trong cung, không biết khi nào thì nhậm chức?

Bằng Môn tư mã trong cung thuộc quyền quản lý của Tào Nhân.

Tào Nhân ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Bất cứ lúc nào cũng có thể nhậm chức, nhưng trước mắt, ngươi vẫn nên lựa chọn binh mã, tổ chức lại Việt Kỵ doanh đã.

-Diệt nhi hiểu!

Hai người vừa đi vừa bàn chuyện gẫu.

Loáng cái đã thấy cửa thành Hứa Đô ở ngay trước mắt. Tào Nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, quyết định vẫn nên nói qua chút tình hình cho Tào Bằng biết, để hẳn chuẩn bị cho tốt.

Chợt từ trong cửa thành, một người lao ra.

-Công tử, công tử, đại tiểu thư bị người đụng trúng, bị thương rồi!

Một thiếu niên xông tới trước ngựa của Tào Bằng, phủ phục trên mặt đất:

-Lão gia nghe nói công tử trở về nên mời công tử về phủ ngay.

343. Chương 327: Xung Quan Giận Dữ

- Vương Song?

Tào Bằng mang máng nhận ra, thiếu niên trước mắt đúng là khuyển nô (nô lệ chuyên nuôi chó) trước đây Lưu Quang đưa cho hẳn.

Hắn chỉ nhớ thiếu niên đó tên Vương Song, ngoài ra không có chút ấn tượng nào nữa. Cũng khó trách, Tào Bằng nhận Vương Song không lâu, liền theo Tào Tháo xuất chinh.

Thế cho nên liếc cái, Tào Bằng cũng nhận ra được

Vương Song.

Nhưng tướng mạo đặc trưng bên ngoài của Vương Song coi như có đặc điểm, cho nên Tào Bằng trong chốc trong chốc lát, liền gọi ra được tên của hẳn.

Thoạt nhìn, Vương Song có lẽ sống rất tốt.

Quần áo sạch sẽ, một bộ áo bào tro, phía trên có một hoa văn cực kỳ bắt mắt. Một cây đao bị một đám lửa bao quanh! Đây cũng là ký hiệu độc đáo của phủ Phụng Xa Hầu.

- Vương Song, ngươi vừa nói gì vậy?

- Đại tiểu thư trưa nay bị người phóng ngựa đụng thương ở đầu đường, hiện giờ đang trong lúc nguy hiểm. Lão gia đã mời hai vị thái y đến khám và chữa bệnh, nhưng lão gia nói, mời công tử lập tức trở về.

Bị người phóng ngựa đụng thương?

Tào Bằng bất ngờ quay đầu, hướng nhìn về Tào Nhân.

- Hữu Học, chuyện này ngươi tạm thời nghe ta nói, Văn Nhượng đã hạ lệnh điều tra, tất nhiên sẽ cho người một công đạo. Ngươi về trước đi, đừng làm việc gì lỗ mǎng.

Xem ra, Tào Nhân sớm đã biết.

Tào Bằng căn rằng, một lát sau bỗng nhiên quay đầu quát:

- Hách Chiêu!

- Dạ!

- Đưa Hắc Mạo trở về doanh trại trước truyền lệnh ta, người không cưỡi giáp, ngựa không tháo yên, chờ mệnh lệnh ta.

- Dạ!

Hách Chiêu và Hàn Đức lập tức nhận lệnh.

Tào Nhân nhìn bộ mặt tái mét kia của Tào Bằng, trong lòng biết Tào Bằng này xem ra nể mặt y, nếu không nể mặt đã làm náo loạn mọi chuyện lên ngay trước mặt y luôn rồi.

- Người đâu, đưa bọn họ đi sàn đấu võ tây.

Tào Nhân khua khua tay, rồi sau đó nói với Tào Bằng:

- Trong nhà Hữu Học bỗng nhiên xảy ra sự cố, ngày hôm nay này cũng sẽ không đón gió tẩy trần cho người nữa.

- Vậy ty chức xin cáo lui!

Tào Bằng ngồi trên ngựa chấp tay, rồi thúc mã đi về phía trước vài bước.

Bỗng nhiên, hấn ghì cương ngựa lại, lớn tiếng quát:

- Hàn Đức đưa phủ đến đây.

Hàn Đức liền bước lên phía trước, đưa hấn cây đại phủ (rìu lớn) tròn nặng trĩu khoảng chừng năm mươi cân (~hai mươi lăm cân) kia đặt vào tay Tào Bằng.

Tào Bằng đón lấy chiếc rìu lớn, bỗng nhiên rung dây cương, Chiêu Dạ Bạch hí một tiếng dài, ngựa của Tào Bằng chạy như gió xông vào cửa thành.

Ở cửa thành, có một bức tượng con nghê nặng chừng năm trăm cân.

Chỉ thấy Tào Bằng thúc mã tới rồi vung chiếc rìu to tròn đó lên, bổ rơi xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, bức tượng con nghê đá bị chém ra thành bốn năm mảnh.

Người vây quanh xem, ai ai cũng sợ đến lùi lại về phía sau, tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên.

- Đả thương phụ nữ và trẻ em còn gì là hảo hán. Ta không cần biết người là thần thánh nơi nào, tóm lại người nghe rõ đây ta sẽ bắt người lại, băm người thành vạn mảnh!

Tào Bằng dồn khí hạ xuống đan điền, gầm lớn.

Tiếng quát đó to như tiếng sấm rền vang, quanh quẩn mãi trên không ở cửa thành.

Tào Nhân lập tức biến sắc, nhìn Tào Bằng đờ đờ sát khí, trong lòng cũng không khỏi tự thở dài một tiếng, xem ra, Hứa Đô này chỉ sợ sẽ phải náo loạn một trận thôi. Ta sớm đã biết được, Tào Hữu Học hấn sẽ không chịu để yên, chỉ là không ngờ rằng hấn sẽ như vậy....

- Truyền lệnh, Hứa Đô cừu môn lập tức đóng chặt lại!

Trong lúc này, Tào Nhân cũng phải làm ra một thái độ.

Tào Bằng đem rìu lớn trả lại cho Hàn Đức, lại hướng về Tào Nhân vừa chấp tay vừa phóng ngựa phi nhanh như tên.

Hạ Hầu Lan dẫn hai trăm Phi Mạo theo sát sau đó, Hách Chiêu, Hàn Đức lại điều động một con ngựa chiến từ trong quân ra, tạm thời cho Vương Song mượn dùng.

Tào Bằng chạy như bay trên đường, nhanh chóng đến trước cửa Phụng Xa Hầu phủ.

Đặng Cự Nghiệp đang quanh quẩn trên bậc cửa, vừa nhìn thấy Tào Bằng, hần lập tức từ bậc cửa đi xuống, ba bước cũng chỉ còn hai bước tiến lên trước, nắm lấy hàm thiếc và dây cương.

- Công tử, mau vào đi thôi!

Tào Bằng cũng không hỏi, xoay người xuống ngựa, xông vào cửa chính hầu phủ.

Cùng lúc đó, Hạ Hầu Lan và Diên Dự, Hám Trạch dẫn Phi Mạo đến. Đặng Cự Nghiệp vội vàng sai người ra mở cửa bên, nghênh Phi Mạo tiến vào chiếm giữ Tào phủ. Đồng thời, ba người Hạ Hầu Lan từ chính cửa tiến vào. Đặng Cự Nghiệp theo sau hạ lệnh đóng cửa, cửa chính của Tào phủ nặng trĩu, ầm vang tiếng đóng cửa.

- A Phúc, a tỷ của con, nó...

Tào phủ lúc này đang hỗn loạn, gia nô ra ra vào vào, ai ai cũng vô cùng căng thẳng.

Quách Hoàn và Bộ Loan theo sau Hoàng Nguyệt Anh đứng ngoài cửa an ủi Trương thị. Tào Cấp mặt tối sầm lại, hai tay vất sau lưng, đi lại trên hành lang.

Trương thị vừa nhìn thấy Tào Bằng, lập tức nhào tới, ôm lấy Tào Bằng khóc to.

- A nương, đừng buồn, đừng lo lắng, a tỷ sẽ không sao đâu.

- Điều tại ta, a tỷ con đáng lẽ không làm sao cả, nhưng lại muốn mua cho ta bánh điểm tâm gì đó, vậy mà gặp phải đại nạn thế này... Tên đáng chém nghìn đao đó đâm vào người rồi chạy đi mất tăm mất tích. A Phúc, con phải tìm được người đó, để trả thù cho a tỷ con nhé.

- Con sẽ tìm!

Tào Bằng nhấn mạnh từng chữ, rồi lại ôm Trương thị khuyên một hồi lâu, Trương thị mới ngừng khóc. Tào Bằng ra hiệu Hoàng Nguyệt Anh đến đỡ Trương thị.

- Tiểu Ngải không việc gì chứ.

- Không đáng lo lắng, Quách Dục và Hồng gia thẩm (thím) chăm sóc nó rồi.

- Giúp ta chăm sóc cho a nương.

Tào Bằng nói dứt lời, liền bước đến hành lang.

- Cha, A tỷ tình hình thế nào rồi?

- Hoa thái y và Đồng thái y đều ở bên trong, còn có cả Tiêu tiên sinh ở Hồi Xuân Đường cũng ở trong đó giúp nữa. A Phúc, sự việc này rõ ràng kỳ lạ mà.

Nghe nói Hoa Đà và Đồng Hiểu đều ở đó, Tào Bằng cũng ít nhiều yên tâm rồi.

Có Hoa Đà ở đó, sẽ không có trở ngại gì lớn, nếu như đến Hoa Đà còn không cứu trị được, vậy cái thời này, cũng không có ai có thể cứu sống được Tào Nam. Tào Bằng hít sâu một hơi, đỡ Tào Cấp ngồi xuống bên cạnh. Cảm thấy được xương trên người Tào Cấp đều đang khê run. Ông cũng rất căng thẳng nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Nếu không dám người Trương thị sẽ càng trở nên hoảng sợ, tình hình thậm chí còn rối ren hơn nữa.

- Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

- Tình hình cụ thể ta cũng không biết rõ ràng. Hôm nay a tỷ con đưa Tiểu Dục ra ngoài, nói là muốn mua một chút vải dệt, chuẩn bị may cho con vài bộ quần áo mới. Sau khi mua xong vải, đúng lúc nhìn thấy sạp bánh điểm tâm ở bên đối diện, a nương con rất thích ăn bánh điểm tâm ở đó, cho nên a tỷ con liền đi đến mua một ít, chuẩn bị mang về. Nào ai biết được tỷ con từ quầy bánh điểm tâm đi ra thì bị một con ngựa xông đến đâm văng đi... Tiểu Dục nói người kia dường như là cố ý đâm vào.

-Ồ?

- Lúc đó a tỷ con đã tránh, nhưng người đó vẫn phóng ngựa đâm vào. Sau khi đâm xong người liền bỏ chạy mất tăm mất tích, lúc ấy ta ở Thượng Thư phủ nói chuyện với Tuân Thượng Thư, nhận được tin liền chạy về ngay.

Rõ ràng đã tránh, vậy mà vẫn bị đâm vào?

Ánh mắt của Tào Bằng chớp mắt liên tục không tự chủ được, giữa lông mày lộ ra chút ác khí.

Trong lúc này, tiếng bước chân trong phòng truyền đến.

Hoa Đà đi ra, có thể thấy y cũng rất mệt mỏi.

- Hoa thái y, a tỷ ta tình hình thế nào rồi?

Tào Bằng vội vàng đến trước hỏi.

Hoa Đà vừa thấy Tào Bằng, thi lễ trước, rồi trả lời: - Tình hình còn tốt, Nam tiểu thư bị gãy mất hai cái xương sườn nhưng đã được bó lại, nhưng xương đùi..., chỉ sợ sau khi khỏi rồi, cũng sẽ có chút ảnh hưởng. Cơ thể cô ấy có tố chất tốt cho nên có thể sẽ không có vấn đề gì cả. Lão Tiểu của Hồi Xuân Đường đang cùng Đồng thái y xử lý, một lúc nữa sẽ ra.

Hoa Đà cảm kích Tào Bằng từ trong đáy lòng.

Tào Bằng cho y một cơ hội lớn, khiến cho y được làm chức Thiếu Phủ Thái Y, nói chung là khiến cuộc sống của y được ổn định. Và ở Thiếu Phủ Thái Y Viện, Hoa Đà có thể tìm đọc được nhiều từ điển y thuật, cùng với đủ loại sổ sách y thuật trị bệnh được ghi lại. Việc này với Hoa Đà mà nói, không thể nghi ngờ chính là kết quả mà y muốn có được nhất. Nếu như đổi lại là người khác, Hoa Đà chưa chắc đã bằng lòng tự ra tay. Nhưng Tào Nam là a tỷ của Tào Bằng, y không nói lời nào vội vàng tới.

Nghe được Tào Nam không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, Tào Bằng cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà cơn tức giận trong lòng hắn vẫn chưa tiêu tan mà ngược lại càng bùng phát mãnh liệt hơn.

- A cha, cha nói chuyện với Hoa thái y, con có một số việc muốn hỏi Quách Dục.

- Được!

Tào Bằng cáo lỗi với Hoa Đà, liền mang theo đám người Hạ Hầu Lan rời khỏi.

Ngồi ở phòng bên trong phủ Phụng Xa Hầu, hắn sai người tìm đưa Quách Dục đến, hỏi tỉ mỉ một hồi về mọi chuyện đã xảy ra.

Lúc đó, Quách Dục bị dọa không nhẹ, nhưng về cơ bản vẫn nói ra được những thứ cốt lõi.

- Công tử, ta cảm thấy lúc ấy người đó là nhắm thẳng về phía tiểu thư.

Với Tào Bằng, Quách Dục tiếp xúc cũng không nhiều.

Từ sau năm Kiến An thứ hai, Tào Bằng rời khỏi Hứa Đô, hồi hải ngược xuôi, rất ít ở lại nhà. Đại đa số thời gian, Quách Dục biết mọi chuyện về Tào Bằng là từ miệng đám người Tào Nam.

Nhưng nàng cũng biết: ở trong cái nhà này, Tào Bằng chiếm một địa vị không ai có thể thay thế được.

Điều quan trọng là, Quách Dục biết Quách Hoàn có vẻ thích Tào Bằng.

Hơn nữa nghe đám người Trương thị lúc ngồi nói chuyện phiếm với nhau, hình như có ý để Quách Hoàn và Bộ Loan làm thiệp của Tào Bằng sau khi Tào Bằng thành thân.

Quách gia và Tào gia đã trải qua sau bốn năm li hợp, đã nhanh chóng hợp nhất thành một.

Quách Dục hết lòng hết dạ, đem sự việc lúc đó kể lại tỉ mỉ, sợ sẽ có cái gì đó thiếu sót.

Tào Bằng ngồi bên cạnh, chỉ ngồi lặng yên nghe, không hề hé một lời.

Hám Trạch nói:

- Tiểu Dục, người nghĩ lại xem, có thể còn có điều gì quên còn sót lại không?

- Người che mặt kia, dường như sợ bị nhận ra tướng mạo của gã vậy, ta nhớ ra rồi! Sau khi sự việc xảy ra, khi bọn ta đưa tiểu thư lên xe, ta còn nhớ mang máng tiểu nhị bên cạnh tửu lầu, sắc mặt dường như có chút không bình thường... ừ, đáng vẻ không bình thường chút nào.

- Tửu lầu nhà nào?

- Chính là đối diện với quầy bánh điểm tâm, nhà lầu cao cao đó.

- Tiểu Dục tỷ, cảm ơn tỷ, tỷ lui xuống trước đi.

Tào Bằng bỗng nhiên mở miệng, trên mặt lộ ra một chút tươi cười.

Quách Dục sau khi hành lễ xong, chậm rãi rời khỏi phòng...

- Quốc Nhượng nghĩ sao?

Điền Dục gãi gãi đầu, cười nhạt nói:

- Theo ta thấy, những tên không an phận ở Hứa Đô đó chưa chắc sẽ làm ra sự việc này. Hành vi này càng giống như là trả thù cá nhân vậy, chứ không phải là việc công. Tuy rằng cũng có trường hợp cả nhà bị giết, nhưng về cơ bản đó chỉ là người quá quắt bách, không có nửa đường quay lại làm như vậy. Còn kiểu nhằm vào gia quyến thì cho dù có người muốn hạ thủ cũng không thể chọn Tào hầu được.

Ân oán cá nhân?

Tào Bằng không khỏi hoài nghi.

Hắn cũng cảm thấy, những đối thủ của Tào Tháo không thể dùng đến thủ đoạn này được.

- Nếu như là ân oán cá nhân, đó là việc dễ giải quyết rồi!

Tào Bằng nói với Hám Trạch:

- Đức Nhuận, thăm dò thử xem, hiện giờ Hứa Đô thủ vệ là do ai quản lý, mau chóng cho ta tin tức.

- Vâng!

Hám Trạch đứng dậy, liền đi ra ngoài.

Tào Bằng đứng lên, ở trong phòng chân chừ một lát.

- A cha ta luôn luôn thành thật, trước đây luôn làm việc tại Huỳnh Dương, hơn nữa chức vụ lại không ảnh hưởng tới ai, không thể gây ra rắc rối, không thể có thù hay tranh chấp với người khác. Cho dù có kẻ thù, cũng có khả năng là một số quan viên ở một số địa phương. Về phần ta và huynh ta, chúng ta thường ở bên ngoài, không thể có kẻ thù nào được. Muốn nói kẻ thù.... Vụ án ở Tuy Dương đây đưa chính là hoàng thất. Quốc Nhượng, người nói có thể là...

Điền Dục lập tức lắc đầu nói:

- Không thể, Kim Thượng cũng có dã tâm, nhưng không đến nỗi dùng đến thủ đoạn non nớt như vậy.

- Vậy ta thật sự không nghĩ ra được, còn kẻ thù nào nữa đây.

Tào Bằng nói chuyện, rồi lại ngồi xuống, nhắm mắt lại, lặng im suy nghĩ, không nói.

Một lát sau, Hám Trạch sắc mặt kỳ lạ đi vào trong phòng, nhỏ giọng nói:

- Công tử, đã nghe ngóng được rồi.

- Ừ?

- Hiện nay an ninh trật tự Hứa Đô do Chấp Kim Ngô quản lý. Nhưng Chấp Kim Ngô Giả Hủ Giả Hầu đang ở Trung Mưu, cho nên Chấp Kim Ngô tạm do người khác lĩnh, đó là Chấp Kim Ngô thừa, cũng chính là lệnh tôn, Tào hầu!

- A cha ta ? Chấp Kim Ngô thừa ?

Tào Bằng trợn tròn mắt kinh ngạc:

- Chuyện khi nào, sao ta không biết ?
- Chính hôm nay.

Tào Bằng không nhịn được cười:

- Vậy đúng lúc quá, ta đỡ phải tốn công sức.

Hắn nói dứt lời, đứng dậy đi ra khỏi phòng, đi thẳng đến đại sảnh.

Tào Cấp đang cùng Hoa Đà và Đồng Hiểu nói chuyện. Nhìn thấy Tào Bằng tiến vào, Hoa Đà và Đồng Hiểu vội vàng đứng dậy.

- A cha, cha là Chấp Kim Ngô thừa ?
- Ách, đúng vậy, nhưng vẫn chưa nhậm chức.
- Vậy ấn tín và dây đeo triện của Chấp Kim Ngô kia cha đã lấy được chưa?

Tào Cấp gật đầu:

- Hôm nay, Tuân Thượng Thư đem ấn tín của Thái Phó thừa và Chấp Kim Ngô thừa giao cho ta. Nhưng ta vẫn chưa mở ra xem.
- A cha, đem ấn tín đưa con!

Tào Cấp sai người mang ấn tín đến, đồng thời nghi ngờ hỏi:

- A Phúc, con muốn làm gì?
- Có người muốn cùng con giở trò bịp bợm, hôm nay con sẽ chơi với hắn chơi một trận long trời lở đất.

Tào Bằng hung tợn trả lời, chẳng mất nhiều sức lực, đã thấy Quách Hoàn đang cầm một hộp tiến vào chính sảnh. Tào Cấp đem ấn tín đưa cho Tào Bằng, khẽ giọng nói :

- A Phúc, đừng làm gì quá đáng.
- Yên tâm, con có chừng mực.

Tào Bằng nói dứt lời, cầm ấn tín quay người bước ra khỏi đại sảnh.

- Hạ Hầu, điểm binh.
- Vâng!

Hạ Hầu Lan lập tức bắt đầu điểm danh Phi Mạo, Vương Song nắm Chiêu Dạ Bạch chờ ngoài cửa phủ.

- Công tử, chúng ta đi đâu?
- Trước tiên đến Cao Thăng lầu, để ta niêm phong quán rượu đó đã.

Ngọn lửa trong lòng Tào Bằng càng ngày càng rực lên, hắn lập tức xoay người, trầm giọng nói:

- Ta không tin, Hứa Đô to như vậy, người nhiều như vậy, mà không một người nào nhận ra hung thủ. Một ngày không tìm ra tên hung thủ đó, ta sẽ làm cho Hứa Đô lộn đậy lên trời, để báo thù cho a tỷ.

Lúc ăn cơm tối, Phục Hoàn có uống chút rượu, hiện đang nằm chợp mắt trên chiếc giường nhỏ.

Trong lòng gã dù sao vẫn cảm thấy khó chịu cho nên sầu muộn không vui. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, cha con nhà họ Tào rèn sắt kia lại có thể có được hai ngàn thạch thái lộc. Không nói tới lão cha trở thành Chấp Kim Ngô thừa, gã lại càng không ngờ tên con trai lại làm Việt Kỵ Giáo Ủy, thật khiến người khác mất vui.

Lại nghĩ Phục Hoàn gã vì là ngoại thích mà hiện giờ cũng chỉ có chức vị hai ngàn thạch.

Làm hơn nửa đời người, đến một đứa trẻ con mười bảy tuổi cũng không sánh được, gã luôn cảm thấy vô vị. Cho dù trước đây gã cũng đồng ý để Tào Bằng đảm nhiệm Việt Kỵ Giáo Ủy, nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Hơn nữa, Tào Bằng còn là kẻ đầu sỏ đã đánh gãy chân đứa con trai Phục Quân bảo bối của gã khiến Phục Quân không thể nhập sĩ (làm quan). Vậy mà gã chỉ có thể trợn mắt nhìn Tào Bằng thăng quan tiến chức vùn vụt mà vẫn không biết làm thế nào. Phục Hoàn càng nghĩ, càng cảm thấy ảm ức, đứng phắt dậy.

- Lão gia, trong cung có người tới.

- Ai?

- Là một vị Tiểu Hoàng môn, chỉ mang theo một phong thư.

- Thư đâu?

Phục Hoàn ra khỏi phòng, cầm lấy lá thư trong tay lão nhân, rồi xoay người trở về phòng.

Một lát sau, lại nhìn thấy Phục Hoàn từ trong phòng lao ra, sắc mặt có chút khó coi, lớn tiếng quát:

- Phục Quân, Phục Quân hiện giờ ở đâu? !

344. Chương 328: Thử Diện Nhà Hán

Khi ánh đèn hoa đăng sáng rực cũng chính là lúc Cao Thăng lầu làm ăn nhộn nhịp nhất.

Trong tửu lầu, khách đến rất đông, tiếng chén chén va chạm không ngừng vang lên bên tai. Mặc dù tình hình chiến sự ở tiền phương ngày càng kịch liệt, nhưng Hứa Đô vẫn ca múa mừng cảnh thái bình như trước.

Đại quân của Viên Thiệu đã vượt qua Hồng Câu, dẫn binh vào phố Diên Trạch.

Tào Tháo vẫn giữ vững ở Quan Độ, giảng co với Viên quân. Trận chiến Quan Độ chính thức bắt đầu.

- Nghe nói ngày hôm nay đã xảy ra một chuyện.

- Chuyện gì?

- Người có biết Tào Bát Bách không? Tỷ tỷ của Tào Bát Bách bị đụng thương rồi!

- Có chuyện này sao?

- Đúng vậy, nghe nói bị thương cũng không hề nhẹ, đến Thiệu Phủ Thái Y lệnh và Thái Thường thái y lệnh đều đến khám bệnh, mà nàng vẫn đang dở sống dở chết. Nghe nói nàng bị người ta phi ngựa đâm bị thương ở trên phố, nhưng hung thủ đến nay vẫn chưa tìm ra được, hơn nữa, hôm nay Tào Bát Bách đã đến Hứa Đô rồi.

- Chắc chắc chắc... Vậy sắp tới chắc chắn là náo nhiệt rồi. Người nói xem, ai có thể làm việc này chứ? Việc này nếu bị Tào Bát Bách điều tra ra được, khó tránh được cảnh gió tanh mưa máu. Nhưng ta lại nghe nói, tiểu tử Tào gia kia thật đáng ngạc nhiên, mười bảy tuổi đã làm Việt Kỵ giáo úy, giết chết rất nhiều kẻ địch ở Diên Tân, chiến công hiển hách.

- Ai nói không phải nào?

Khách uống rượu châu đầu ghé tai, thì thầm rỉ tai nhau.

Chợt nghe, trên đường phố bên ngoài tửu lầu vang lên từng đợt tiếng vó ngựa ập đến như bão táp.

Gót sắt giẫm lên trên mặt đường đá, vang lên lộp cộp. Ngay sau đó, dọc con đường lớn ầm ỹ tiếng ồn, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng gào hét kinh hoàng.

- Chúng ta phụng mệnh Chấn Kim Ngô hành động, những người không liên quan lập tức rời khỏi đây.

Một đội binh sĩ khoác áo đen, xông vào đại sảnh tửu lầu như sói như hổ.

Tướng lĩnh cầm đầu là một người trẻ tuổi, cầm trong tay long lân dài một trượng hai, thân mặc giáp trụ, uy phong凛凛, đằng đằng sát khí.

Ông chủ Cao Thăng lầu vội vàng chạy lên:

- Quân gia...

Không đợi lão kịp mở miệng, viên tướng trẻ đó cầm bộ ấn tín trong tay, nghiêm nghị nói:

- Phụng lệnh Chấp Kim Ngô thừa, Cao Thăng lầu lập tức đóng cửa, tất cả mọi người theo ta đến nha môn của Chấp Kim Ngô. Những người không liên quan lập tức rời khỏi, nếu không tất cả đều phải đi đến nha môn Chấp Kim Ngô.

Chấp Kim Ngô thừa?

Khách hàng ở Cao Thăng lầu không phải là những người buôn bán nhỏ lẻ.

Dù không biết đó là nhân vật tầm cỡ thế nào, bọn họ cũng có chút nhãn lực để suy đoán.

Kể từ khi Hán Đế dời đô đến Hứa huyện đến nay, ghế Chấp Kim Ngô vẫn luôn trống, việc trị an ở Hứa Đô đều là do Bắc quân ngũ giáo hoặc là Vũ Lâm quân phụ trách.

Sau này, Giả Hủ đảm nhiệm chức Chấp Kim Ngô, cũng không lấy lại quyền lực.

Dù sao là thần tử mới hàng Tào Tháo, Giả Hủ sẽ không tùy tiện khiêu khích lợi ích vốn có của triều đình. Thêm nữa, thời gian lại ngắn ngủi, y càng không kịp tiến hành chỉnh đốn. Sau khi trận chiến Diên Tân bắt đầu, Giả Hủ theo Tào Tháo, rời bỏ Bắc quân ngũ giáo, quyền lực Chấp Kim Ngô tạm thời giao cho phủ Vệ tướng quân, cũng là do Tào Nhân điều hành. Nha môn Chấp Kim Ngô thực chất chỉ có tên, chứ chưa từng hoạt động.

Vậy vị Chấp Kim Ngô thừa này là người nào đây?

- Đi mau!

Khách uống rượu đồng loạt cùng đứng lên, tươi cười, rời khỏi Cao Thăng lầu.

- Ta có một thằng cháu ngoại đương chức ở Thượng Thư phủ, nghe nói Thượng Thư phủ đã lệnh Tào Cấp đảm nhiệm chức Chấp Kim Ngô thừa.

Hiện giờ, Chấp Kim Ngô không ở Hứa Đô, toàn bộ trị an của Hứa Đô là do Chấp Kim Ngô thừa phụ trách:

- Chúng ta đi nhanh lên, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

- Ý ngươi là....

- Ta không hề nói gì cả, nhưng mấy ngày nay ngươi đừng làm loạn, e rằng sẽ có chuyện xảy ra.

Có người dẫn đầu, khách uống rượu trong tửu lầu lập tức nhao nhao cáo từ rời đi.

- Quân gia, chuyện này là sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Đến nha môn, ngươi sẽ hiểu, tập hợp người của ngươi vào đi! Bao gồm cả nhân viên nhà bếp, thậm chí cả danh sách tạp vụ cũng mang ra đây, thiếu một người, người phải chịu trách nhiệm hết.

Ông chủ Cao Thăng lầu rốt cuộc cũng nhận ra đám quân tốt này không hề có thiện ý chút nào.

Tất cả những người kia đều đầy sát khí, vừa nhìn đã biết bọn họ vừa từ chiến trường trở về. Những người này cũng không hề biết nói đến đạo lý gì hết! Ngươi đừng tưởng vị tướng quân trẻ này này giờ vẫn còn nói chuyện khách khí, nếu như ngươi thật sự không tuân theo lệnh, không biết chừng y sẽ mất vui, thậm chí có thể giết người ngay cũng nên.

Người có thể mở được tửu lầu ở Hứa Đô cũng không phải là người bình thường.

Nhưng, ông chủ Cao Thăng lầu vẫn cung kính tuân lệnh, không dám chống lại chút nào.

Chẳng mấy chốc, đám quân tốt áp giải mười mấy tên tạp vụ và tiểu nhị đi ra khỏi cửa lớn tửu lầu.

Ông chủ Cao Thăng lầu nhìn thấy trên con đường dài có một viên tướng quân trẻ tuổi trầm tĩnh cười Chiếu Dạ Bạch. Vị tướng lĩnh trẻ tuổi đi vào tửu lầu lúc trước đi đến trước mặt người thiếu niên kia, đem danh sách trình lên. Người thiếu niên kia mặc quân phục, sau khi nhận lấy danh sách, nhìn thoáng qua đám người chững quẩy.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua người chững quẩy, khiến lão không khỏi lạnh người.

-Tất cả mọi người đều ở đây ư?

-Đúng vậy, đều ở đây cả.

-Được, vậy theo ta đi thôi.

Người thiếu niên quay ngựa lại, định rời đi.

Chợt nghe trong ngõ nhỏ bên cạnh tửu lầu vang lên tiếng náo loạn.

Một thiếu niên mặc bộ quần áo của đầy tớ cùng mấy tên quân tốt kéo một tên tạp dịch trẻ tuổi đi từ trong ngõ nhỏ ra.

-Công tử, vừa rồi ta nhìn thấy người này lén lút chuồn theo cửa sau ra ngoài, dường như gã định chạy trốn nên mới bắt gã lại.

Tức thì, người thiếu niên nhếch miệng cười lạnh lùng.

-Quân gia, không phải nô tài muốn chạy trốn, nô tài chỉ...Nô tài chỉ...

-Người chỉ cái gì ?

Tào Bằng hừ lạnh một tiếng, chợt quay đầu nhìn chưởng quầy của Cao Thăng lầu:

-Thế này mà người nói là người đã đến đủ cả à?

-A, công tử hiểu lầm rồi. Tên tiểu tử kia tên là Cao Lâu, chỉ làm tạm ở quán, ngày thường nó chỉ giúp khách nhân đỗ xe ngựa thôi. Nó không được coi là người của quán, cho nên khi công tử hỏi, tiểu nhân mới nhất thời không nhớ tới nó. Xin công tử thứ lỗi, thứ lỗi cho!

-Có thứ lỗi hay không cứ theo ta đi trước đã.

Tào Bằng dứt lời liền thúc ngựa đi luôn.

Cao Ủy mặt mày ủ dột:

-Chưởng quầy...

-Cái tên gia hỏa nhà người chạy cái gì? Suýt nữa làm liên lụy đến ta.

-Ta...Ta...

Cao Ủy khúm núm, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Đoàn người vừa đi đến nha môn Chấp Kim Ngô trên con phố lớn ở cửa Dục Tú đã thấy cửa nha môn đang mở rộng. Hai bên cửa chính có hơn mười vị quân mu.

-Cha ta đã tới chưa?

-Đã tới rồi!

Tào Bằng gật gật đầu, xoay người xuống ngựa bên ngoài nha môn, đi thẳng vào nha đường.

Tào Cấp đã thay quan phục, ngồi ngay ngắn phía trên nha đường.

Nha đường không sáng lắm. Khi đám người chưởng quầy của tửu lầu đi lên nha đường không khỏi run rẩy.

Tào Bằng đi ra ám xử (góc kín) đằng sau cửa đại môn nha đường, đã thấy Quách Dục đang nơm nớp lo sợ đứng đó.

Quách Hoàn đang nhẹ nhàng trấn an nàng.

Tào Bằng tiến lên hỏi:

-Có nhận ra tiểu nhị mà người nói không?

-Chính là người kia!

Quách Dục giơ tay chỉ ra. Theo hướng ngón tay nàng chỉ ra, mọi người thấy ngay Cao Ủy đang tránh sau lưng đám người, cúi gập lưng xuống đường như đang cố tránh né cái gì đó.

Tào Bằng gật gật đầu:

-Tiểu Hoàn, người dẫn tỷ tỷ người về đi.

Hắn nói xong, liền vẫy tay ra hiệu cho Hạ Hầu Lan tiến lại, chỉ tay vào Cao Ủy:

-Dẫn gã đi. Bảo Quốc Nhượng tra tấn, bắt gã phải mở miệng ra mới thôi.

-Tuân lệnh!

Hạ Hầu Lan đáp lại một tiếng, dẫn hai tên quân tốt đi qua.

-Các người định làm gì?

Cao Ủy đang trốn, chợt bị hai gã đại hán cường tráng lôi ra khỏi đám người, thất thanh quát lên.

Nhưng không có ai trả lời gã...

-Hôm nay, ta gọi các người tới đây là muốn hỏi một chút về vụ án xảy ra bên ngoài tửu lâu các người lúc ban ngày.

Tào Cấp bình thản, không thèm nhìn Cao Ủy đang kêu gào, chỉ chăm chú nhìn chưởng quầy Cao Thăng lâu, nói:

-Các người nhìn thấy gì thì hãy kể từ đầu đến cuối ra. Nếu giấu diếm chút nào, một khi bị ta điều tra ra, sẽ khép các người vào tội đồng lõa. Chưởng quầy Cao Thăng lâu, bắt đầu từ người đi.

Phục Quân quỳ rạp trên đất, khẽ run rẩy.

Một phụ nhân liều mạng ngăn Phục Hoàn lại, liên tục khóc gào.

Phục Hoàn cầm cây trượng bằng mây trong tay, một lúc lâu sau mới chột than nhẹ:

-Nghịch tử, người gây họa lớn rồi.

-Cha, không phải chỉ là đụng phải nữ nhân kia thôi sao? Cha cứ yên tâm, con đã sai người đưa Tiểu Tam rời khỏi Hứa Đô, giấu trong đền trang ngoài thành rồi. Bọn họ tuyệt đối không thể tra ra đâu.

-Giờ không phải là chuyện người ta có điều tra ra không, mà là có người muốn nhân cơ hội này gây sự, làm mưa làm gió.

Phục Hoàn dứt lời, chán nản vứt cây trượng mây, ngồi trên giường, hạ giọng nói:

-Tuân Úc đã bẩm báo chuyện này với bề hạ, cũng đã nói rõ sẽ tra ra ngọn nguồn rồi.

-Vậy để y tra ra ư?

Phục Quân nghi hoặc hỏi.

-Người thì hiểu cái gì. Tuân Úc làm như thế là muốn thông qua bề hạ cảnh cáo chúng ta. Vốn dĩ chúng ta còn có thể hành động, nhưng chỉ vì tên nghiệt tử người mà Tuân Úc mới tìm được cớ để hạ độc thủ.

Phục Quân không mấy hiểu biết về những tranh đấu trên triều đình.

Nhưng Phục Hoàn hiểu được rằng Tuân Úc muốn thông qua chuyện này để tỏ rõ lập trường với Tào Tháo, và nhất định sẽ xuống tay nghiêm trị lại Hứa Đô.

Trước đây, bởi vì một câu nói của Khổng Dung, không ít người trên triều đình bắt đầu chậm rãi hành động, phản đối chuyện Tào Tháo và Viên Thiệu trở mặt với nhau, lại muốn Tào Tháo đón Viên Thiệu về Hứa Đô, hai người cùng cai quản triều chính. Chủ trương này được rất nhiều người tán thành. Có thể nói lúc trước đúng là Tuân Úc đã không trấn áp kịp thời mọi động thái ở Hứa Đô này, nhưng ở một mặt nào đó, đám người Phục Hoàn cũng nấp trong bóng tối thúc đẩy mọi chuyện.

Sau sự kiện Y Đại Chiêu, Phục Hoàn luôn lo lắng đề phòng.

Đồng thời, y lại âm thầm vui mừng bởi bản thân không có tên trong Y Đại Chiêu.

Thật ra y có tham gia vào sự kiện này nhưng lại quá khôn ngoan, không để lại chút nhược điểm nào. Mặc dù Tào Tháo có hoài nghi y, nhưng nhất thời cũng không thể làm gì được. Đám người Đồng Thừa bị giết, Phục Hoàn giờ đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là y đã khuất phục Tào Tháo. Ngược lại, y càng cảm nhận được quyền uy của Tào Tháo trên triều đình quá lớn, vì thế mới lén lút hành động, tìm cơ hội tấn công Tào Tháo.

Phục Hoàn rất thông minh, cũng không hề liên lạc với các lão thần trong triều đình.

Ngoài mặt, y chỉ đàm luận phong nguyệt với các danh sĩ như Khổng Dung, nhưng thật ra y đã thông qua miệng lưỡi của đám danh sĩ để truyền đạt ý đồ của bản thân.

Dư luận!

Ở thời đại này, sức ảnh hưởng của danh sĩ rất lớn.

Đặc biệt người như Khổng Dung, mỗi một câu nói ra đều có sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Những danh sĩ này lại có những lúc rất ngây ngô, rất dễ dàng bị người khác lợi dụng. Phục hoàn thông qua lúc giao lưu với đám người Khổng Dung, mới lờ mờ trình bày một vài quan điểm của bản thân, ngầm tác động lên tư tưởng của bọn họ. Rồi sau đó, chỉ chờ đám danh sĩ đó mở miệng là sẽ có tác dụng thật lớn.

Vốn dĩ chuyện này tiến hành rất thuận lợi.

Trong thành Hứa Đô có rất nhiều người đều nảy sinh suy nghĩ như Khổng Dung.

Nhưng Phục Quân gây ra chuyện, Tuân Úc lại hạ quyết tâm trấn áp bọn họ.

Trước đây, Tuân Úc còn chưa có lý do để hành động, nhưng giờ thì...

Phục Hoàn nhìn Phục Quân tiếc nuối.

Một lúc lâu sau, y hạ giọng nói:

-Bính Quốc, tỷ tỷ con đã phái người đến hỏi chuyện làm quan của con. Ý của tỷ tỷ con là con cũng lớn rồi, cứ ở nhà mãi cũng không phải là chuyện tốt. Cho nên, nó đã thỉnh cầu bệ hạ chuẩn bị đưa con đến Lũng Tây, làm Nhung Khâu đô úy trước đã.

Phục Quân vừa nghe thấy thế đã sửng sốt, há hốc miệng.

Nhung Khâu là nơi nào?

Bởi vì cái chân tập tễnh, gã có muốn ở lại Hứa Đô làm quan cũng có hơi khó khăn.

Nhưng Nhung Khâu ư?

Phục Quân thậm chí còn chưa từng nghe nói qua.

Nhưng gã biết Lũng Tây nằm trong Lương Châu. Lương Châu là nơi lạnh khủng khiếp, hơn nữa đó còn là nơi người Hán người Khương lẫn lộn, mâu thuẫn rất gay gắt, thường xuyên có chiến loạn.

-Cha, con không đi Nhung Khâu đâu.

-Không đi Nhung Khâu thì ở đây chờ chết sao?

-Tỷ tỷ con là hoàng hậu, con không tin có ai dám giết con !

Phục Hoàn cười lạnh, nói:

-Nếu có người muốn giết con chẳng qua cũng như thổi một hạt bụi thôi. Bính Quốc, con đã trưởng thành, cũng biết được thế cục hiện tại không hề yên bình như vẻ ngoài. Con tưởng con có thể giấu diếm được ai đây? Lúc trước, đại án ở Tuy Dương xảy ra chẳng có manh mối gì mà Tào Bằng kia còn dễ dàng phá giải được. Nếu hần muốn tra ra con cũng chẳng có gì khó khăn cả. Nói không chừng giờ hần đã...

Nhắm mắt lại, nhẹ nhàng day day huyết Thái Dương, Phục Hoàn trầm tư.

Một lát sau, y quả quyết nói:

-Đi, đi ngay bây giờ, lập tức rời khỏi Hứa Đô!

-A?

-Ta sẽ đi tìm người hỗ trợ, trước mắt cứ đem con ra khỏi Hứa Đô đã. Sau đó, ta sẽ xin hoàng hậu cho con một chức quan. Sau khi tới Nhung Khâu, con phải nghĩ cách liên hệ với Phong Lý Hầu. Tin rằng Phong Lý Hầu sẽ quan tâm tới con thôi. Con nhất định phải ở yên ở Lũng Tây, khi nào ta cho phép trở về mới được trở về. Nếu không, chỉ cần con dám bước vào Hứa Đô một bước, ta sẽ là người đầu tiên giết chết con.

Phục Hoàn lạnh lùng nhìn Phục Quân nói:

-Những lời ta vừa nói con nghe rõ rồi chứ?

Rời khỏi Hứa Đô, đến vùng đất lạnh giá khủng khiếp kia...

Phục Quân dù không muốn nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Phục Hoàn, lại thầm biết nếu như gã dám nói nửa chữ “không”, Phục Hoàn nhất định sẽ tuyệt tình.

Tuy nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Phục Hoàn có thể làm được.

Dù sao ở một mức độ nào đó, Phục Quân cũng đại diện cho thể diện của hoàng thất. Cho dù giờ thể diện của hoàng thất đã chẳng còn lại gì, nhưng Phục Hoàn vẫn phải giữ gìn. Đến thời điểm cần thiết, Phục Hoàn nhất định sẽ đích thân ra tay giết Phục Quân, bảo vệ tôn nghiêm cho hoàng thất.

-Con xin nghe theo lời cha.

Phục Hoàn gật gật đầu:

-Con lui xuống chuẩn bị một chút đi.

-Dạ!

Phục Quân khập khiễng đi.

Phụ nhân kia không nén nổi, nói:

-Lão gia, người thật muốn làm như thế sao? Trưởng công chúa đã mất, giờ chỉ còn mình nó là huyết mạch, đưa nó đến Lũng Tây lạnh giá kia thì làm sao Bình Quốc có thể chịu nổi? Để nó ở lại Hứa Đô đi. Ta không tin Tào Bằng kia dám tìm tới cửa nhà chúng ta.

-Hắn dám.

Phục Hoàn hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

-Chuyện này nàng đừng nhúng tay vào nữa, ý ta đã quyết. Mã Thộ Thành có căn cơ chắc chắn ở Lương Châu, Bình Quốc tới đó cũng không chịu nhiều thiệt thòi. Hơn nữa, nó cũng nên ra ngoài trải nghiệm thôi. Nàng xem tiểu tử Tào gia kia mới mười bảy tuổi đã lập được bao nhiêu công lao? Nếu như Bình Quốc cứ tiếp tục ở lại Hứa Đô, chẳng khác nào làm hại cho nó mà thôi.

Dứt lời, Phục Hoàn đứng dậy:

-Ta đi tìm Lâm Nghi Hầu nhờ hắn nghĩ cách giúp đỡ.

Cao Ủy gần như co quắp trên mặt đất, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

-Tiểu nhân...Tiểu nhân thật sự không biết kẻ hành hung kia là ai, cũng không hề có ý muốn bao che. Nhưng tiểu nhân nhận ra con ngựa kia! Ở Cao Thăng lâu, công việc của tiểu nhân là dẫn ngựa cho người ta, vì thế tiểu nhân nhận ra con ngựa đó. Bởi vì trước khi sự việc xảy ra chưa lâu, tiểu nhân đã dắt con ngựa đó ra khỏi chuồng. Lúc ấy, có một vị quan khách muốn rời đi, lệnh tiểu nhân dắt ngựa ra. Sau đó không lâu, tiểu nhân thấy có người cười con ngựa kia hắt văng Tào nương. Những chuyện khác quả thực tiểu nhân không hề biết gì cả.

Điền Dự khẽ mỉm cười:

-Thật sự không biết ư?

-Thật không biết.

-Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết lai lịch của người cưỡi con ngựa kia không?

-Tiểu nhân không rõ lắm, chỉ nhớ rõ lúc ấy người kia đi cùng một đám người tới thôi. Ồ, tiểu nhân nhớ ra rồi, gã đi cùng một vị công tử đến uống rượu. Vị công tử kia ngồi xe đến. Khi xuống xe, tiểu nhân thấy hình như chân của vị công tử đó dường như không ổn lắm, đi đường có hơi khập khiễng. Nhưng tiểu nhân chỉ là kẻ làm việc vặt tạm thời, nên không đến gần, cho nên...

Điền Dự đứng dậy, lách người qua bức bình phong.

Tào Bằng ngồi sau bức bình phong, mặt mày thoảng vẻ suy tư.

-Công tử, xem ra tên tiểu tử này đúng là không biết, không nói sai đâu.

-Chân không ổn? Đi khập khiễng?

Tào Bằng trầm ngâm một chút:

-Đi nói với cha ta, bảo ông ấy hỏi chương quỳ Cao Thăng lâu, nói không chừng lão biết người thọt chân đó là ai.

-Vâng!

Điền Dự rời khỏi tiểu thính, vào thẳng nha đường.

Một lát sau, y trở về tiểu thính, cung kính trả lời:

-Công tử, đã hỏi ra rồi! Ngày hôm nay, đích thực là có một vị công tử thọt chân đến Cao Thăng lâu uống rượu. Chính là con của Phụ Quốc tướng quân Phục Hoàn và trưởng công chúa Dương An, đệ đệ của hoàng hậu, Phục Quân.

Phục Quân?

Tào Bằng ngạc nhiên ngẩng đầu.

Thật ra, hắn không nhớ ra ai là Phục Quân.

Nhưng Phục Hoàn và Phục hoàng hậu thì hắn lại nhớ. Từ Phục Hoàn và Phục hoàng hậu hắn lại nhớ ra một chuyện. Năm Kiến An thứ hai, lúc hắn mới cùng gia đình theo Diễn Vi tới Hứa Đô, từng có một lần xung đột với một bọn con cháu thế gia. Cũng chính bởi sự kiện này mới có chuyện kết nghĩa kim lan sau đó, có tên Tiểu Bát Nghĩa. Tào Bằng nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Lúc ấy, trong đám con cháu thế gia đó, hình như có một người tên là Phục Quân. Chỉ là sau khi Tào Bằng ra khỏi ngục, liền quên luôn chuyện này, thậm chí chẳng còn chút ấn tượng nào nữa.

Nếu không phải Điền Dự nhắc tới, quả thật hắn không nghĩ ra.

-Phục Quân là kẻ chân thọt đó ư?

Điền Dự cười khỏ một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu.

Xem ra Tào Bằng đúng là không nhớ nổi chuyện này!

Cũng khó trách tại sao hắn quên mất Phục Quân. Sau khi hắn rời khỏi Hứa Đô đã trải qua rất nhiều sự việc, cũng thấy được rất nhiều chuyện và quen rất nhiều người. Một Phục Quân nhỏ bé không đáng kể, thậm chí ở hậu thế, rất ít người biết được nhân vật này thì sao Tào Bằng có thể bận tâm tới gã được?

Phải biết rằng những người Tào Bằng tiếp xúc đều là những nhân vật hạng nhất như Lã Bố.

Phục Quân quá nhỏ bé, không đáng kể đến!

-Còn chuyện này nữa, chân Phục Quân có tật có liên quan đến công tử. Lúc trước, công tử và gã xích mích, công tử từng đánh gãy chân gã. Sau đó, dù được chữa trị cẩn thận nhưng vẫn bị tàn phế. Thế nên, gã đã

hơn hai mươi tuổi vẫn chưa có gì, đến giờ vẫn không thể làm quan. Nếu người hành hung là Phục Quân, chắc chắn có liên quan đến chuyện quá khứ.

Tào Bằng càng trầm ngâm hơn nữa.

Đêm đã khuya, Phục Hoàn đi xe ra ngoài, đưa Phục Quân tới phủ Lâm Nghi Hầu.

Y để Phục Quân chờ ở bên ngoài, đi thẳng vào gặp Lâm Nghi hầu Lưu Quang. Lưu Quang ngồi trong thư phòng, đang cầm đọc một quyển sách.

-Lâm Nghi Hầu, cứu ta !

Phục Hoàn đi vào thư phòng liền quỳ xuống đất.

Lưu Quang giận tái mặt, đặt cuốn sách lên bàn, giương đôi mắt trong treo mà lạnh lùng nhìn Phục Hoàn, không đứng dậy đáp lễ.

Y đã nhận được tin tức trong cung, Phục hoàng hậu xin Hán đế bảo Lưu Quang nghĩ cách chu toàn, ít nhất cũng phải bảo vệ tính mạng của Phục Quân.

Những chuyện Phục Quân làm Lưu Quang cũng chẳng ưa gì.

Trong mắt y, nếu người có ân oán với Tào Bằng thì chỉ nên tìm Tào Bằng tính sổ mới phải.

Nhưng người không dám trêu chọc Tào Bằng lại giở trò với tỷ tỷ của hắn, một cô gái yếu ớt như thế. Chuyện này quả là không có đạo nghĩa gì cả! Được lắm, nếu tất cả mọi người đều giống như người, sau khi kết thù oán với người khác ở ngoài xong đều tìm gia quyến đối phương trút giận thì sẽ thế nào đây? Chuyện này khiến Lưu Quang cũng phải nơm nớp lo sợ, sợ có người sẽ ra tay hành động thôi.

345. Chương 329: Trận Chiến Quan Độ Bắt Đầu

Giương mặt phụ tử Tào Cấp đều lộ vẻ u ám.

Trên đường đi tới, bọn họ đã nghĩ tới kết quả như thế này, nhưng thật không ngờ Tuân Úc lại nói thẳng vấn đề như thế.

Giọng điệu của Tuân Úc rất chân thật, thậm chí còn có ngữ khí ra lệnh.

Tào Cấp còn đỡ, nhưng trong lòng Tào Bằng lại thấy rất không thoải mái.

-Vì sao?

Tào Bằng trừng mắt nhìn Tuân Úc, gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Tuân Úc do dự một chút, trầm giọng nói:

-Chập tối nay ta nhận được tin tức, sáng nay Viên Thiệu đã bắt đầu tấn công ở Quan Độ!

Viên Thiệu tấn công?

Chuyện này không ngoài dự đoán của Tào Bằng. Trận chiến Quan Độ nhất định phải xảy ra! Sau khi Viên Thiệu nhốt Thư Thụ lại, lịch sử đã quay về theo đúng hướng của nó. Những gì còn lại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Viên Thiệu đến thẳng phố Điền Trạch, chẳng phải cũng là vì một trận chiến này hay sao?

Ha.

Tào Bằng thở dài.

Trong lòng hắn ít nhiều cũng thư thái phần nào, bởi đại khái hắn đã đoán ra ý của Tuân Úc.

-Nếu là bình thường, Phục Quân dám làm chuyện này, ta nhất định sẽ không tha cho gã. Nhưng hiện giờ ta không muốn người tới Phục gia tìm chuyện rắc rối.

Ánh mắt của Tuân Úc sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng. Một lúc lâu sau, y đứng dậy lưỡng lự bên đại sảnh, rồi bước tới cửa, đứng khoanh tay đứng nhìn chạch cây đang khẽ đu đưa bên ngoài cửa phòng. Hoa hạnh đã nở trắng như tuyết, mang vẻ thanh nhã trong bóng đêm.

Tuân Úc nói:

-Vốn dĩ ta không nên nói những chuyện này với ngươi, nhưng ta không muốn ngươi vì vậy mà có khúc mắc với ta. A Phúc, tiền đồ của ngươi đang rất rộng mở, tương lai ắt sẽ thành nghiệp lớn. Cho nên, ta nói với ngươi những chuyện này chính là vì hy vọng ngươi biết được rằng, có những khi, là người làm chuyện đại sự thì phải biết nên làm hay nên bỏ, phải biết tiến thoái. Những gì Phục Quân đã làm ta rất ghét, nhưng trong thời điểm này, ta chỉ có thể để ngươi chịu ủy khuất một chút. Ngươi có biết vì sao không? Phục Hoàn là quốc trưởng, Phục Quân rõ ràng cũng có huyết mạch của hoàng thất, lại là quốc thích. Giờ ngươi động vào gã, ắt sẽ khiến cả Hứa Đô rung chuyển. Ngươi cũng biết trên triều đình giờ đang có rất nhiều người rục rịch ý đồ. Lúc này, Hứa Đô không thể loạn được! Rất nhiều người nói Tào Công nắm giữ triều chính, ép thiên tử sai khiến chư hầu, là gian hùng, sớm muộn gì cũng sẽ gây rối triều cương, âm mưu soán vị. Nhưng bọn họ không có lý do thì không thể nổi dậy được! Cho dù có Khổng Văn Chuyển nâng đỡ bọn họ thì cùng lắm cũng chỉ có thể đề nghị chủ công hợp tác với Viên Thiệu, cùng phò tá cho giang sơn của Hán thất mà thôi. Lúc này, ngươi động vào Phục Quân chính là cho bọn họ cái cớ để hành động. Ngươi lại là người cháu cùng tộc được chủ công sủng ái nhất, cho nên càng dễ bị bọn họ vin thành cớ. A Phúc, vì thể diện của Hán thất, bọn họ sẽ nghĩ ra đủ các lý do, cuối cùng Hứa Đô nhất định sẽ dao động. Chủ công đang ở Trung Mưu toàn lực giao chiến với Viên Thiệu, nếu Hứa Đô có loạn, Trung Mưu ắt loạn. Trung Mưu loạn, chủ công sẽ gặp nguy hiểm.

Tào Bằng trầm mặc, không nói gì, chỉ cúi đầu, không biết hẳn đang nghĩ gì.

Hắn hiểu được ý của Tuân Úc hy vọng hắn tạm thời không nên động thủ, ít nhất cũng phải chờ cho trận chiến Quan Độ chấm dứt, phân thắng bại xong đã. Trước lúc đó, hắn phải tạm thời nhẫn nhịn.

Nhưng đó là tỷ tỷ của ta a!

Tào Bằng chột ngắc đầu, định cự tuyệt.

Tuân Úc nói:

-A Phúc, ta có thể chắc chắn với ngươi, chờ đến khi thời cơ chín muồi, ngươi nhất định có thể xả nổi ầm ục này.

-Ta...

Lời đã đến miệng rồi lại bị Tào Bằng nuốt lại.

Không thể không nói, Tuân Úc đích thực đã nỗ lực hết sức rồi.

Bằng vào thân phận và địa vị hiện tại của y, nói những lời này chẳng khác nào đang cầu xin Tào Bằng.

Tào Bằng há miệng thở dốc, cuối cùng lại cúi đầu.

Một lúc lâu sau, Tào Cấp cuối cùng cũng nói:

-Tuân Thượng thư, ta tin ngài.

Nói xong, gã đứng dậy, nói với Tào Bằng:

-A Phúc, chúng ta trở về đi!

Tào Bằng đứng dậy, theo Tào Cấp đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa, hắn chợt dừng chân, quay đầu lại, nói:

-Tạm thời ta sẽ không truy cứu Phục Quân, nhưng kẻ hành hung người này phải giao cho ta, nếu không ta khó có thể nuốt trôi nổi ầm ục này. Tuân Úc tiên sinh, phụ tử ta kính ngài, cho nên mới tin ngài, xin ngài đừng làm phụ tử ta thất vọng.

Tuân Úc khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

Tào Bằng chăm chú nhìn y một chút, xoay người, nghênh ngang đi theo Tào Cấp.

Nhìn theo bóng dáng phụ tử Tào Cấp dần rời xa, Tuân Úc như trút được gánh nặng, thở dài nhẹ nhõm.

Không thể không nói, khi y biết được chân tướng sự việc cũng đã rất cảm giận.

Phục Quân làm như thế không chỉ là không biết nặng nhẹ, mà còn không có chút đạo nghĩa.

Nhưng y không thể không ra mặt ngăn cản Tào Bằng trả đòn, bởi y biết nếu lúc này Tào Bằng khai đao với Phục Quân, ắt sẽ gây ra hỗn loạn không nhỏ. Hứa Đô không phải bình yên như vẻ ngoài của nó. Về điểm này, Tuân Úc hiểu vô cùng rõ.

Đây thật sự là chuyện hết sức phiền toái!

Tuân Úc ngồi trên sập, chờ bình tĩnh lại một chút, chột ngắc đầu, nói:

-Tuân Mạnh!

-Có tiểu nhân.

-Lập tức đến phủ Phụ Quốc tướng quân, nói với Phụ Quốc tướng quân mau giao kẻ hành hung người kia ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

-Vâng!

-Người đâu, chuẩn bị xe!

Tuân Úc đứng dậy, cất bước đi ra đại sảnh.

-Lão gia, đã trễ thế này ngài còn muốn đi đâu?

-Xem ra ta phải đi hỏi thăm Lâm Nghi hầu một chút!

Tuân Úc vừa nói vừa cười chua xót.

Chuyện này nhìn thì tưởng đã kết thúc, nhưng thực tế lại chỉ mới bắt đầu. Giờ y còn phải làm rất nhiều chuyện nữa, nếu không chắc chắn sẽ có rắc rối.

Khi phụ tử Tào Bằng về đến nhà, Tào Nam còn chưa tỉnh lại.

Hoa Hóa vẫn chưa rời khỏi Tào phủ, mà được giữ lại, phòng ngừa Tào Nam có trở bệnh.

Hồng nương tử, Quách nương tử (thê tử của Quách Vĩnh), Quách Dục, Quách Hoàn, cả Bộ Loan nữa đều chưa được nghỉ ngơi chút nào. Bọn họ hoặc đang cùng Trương thị nói chuyện, hoặc chăm sóc Tào Nam. Đặng Ngải được Hoàng Nguyệt Anh chăm sóc, đã ngủ say. Tào Bằng ghé qua thăm một chút, chỉ thấy Đặng Ngải đang nằm trên sập, gương mặt vẫn còn nước mắt. Trên gương mặt trẻ thơ của nó thoáng vẻ ưu tư, trong lúc ngủ mơ, thỉnh thoảng Đặng Ngải vẫn khẽ gọi “A nương, a nương...”

Hoàng Nguyệt Anh ngồi một bên đỏ hoe đôi mắt.

-A Phúc, thế nào rồi?

-Tìm được rồi!

Tào Bằng nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ánh mắt vẫn đầy vẻ giận dữ.

Hoàng Nguyệt Anh đi đến phía sau lưng hắn, nhẹ giơ tay đặt nhẹ lên lưng áo hắn. Nàng giờ đã có dáng vẻ duyên dáng, yêu kiều. Nàng thấp hơn Tào Bằng một chút, ước chừng chỉ ba cm, dáng người cao gầy, mảnh mai. Nguyệt Anh diện một bộ y phục màu vàng nhạt, càng lộ ra vẻ thướt tha,

Cảm nhận được hai bàn tay mềm mại đặt sau lưng, Tào Bằng vươn tay, ôm lấy Hoàng Nguyệt Anh vào lòng.

-Nguyệt Anh, nàng có biết chuyện phiền não nhất trên đời này là gì không?

-Chuyện gì?

-Là chuyện ta biết rõ kẻ thù là ai nhưng lại không thể làm gì được.

Hắn cắn răng, nhẹ giọng kể lại mọi chuyện một lượt.

-Cái tên họ Phục kia thật đáng giận. Nếu không phải Tuân Thượng thư ngăn cản, ta nhất định sẽ không tha mạng cho gã.

Hoàng Nguyệt Anh ngẩn ra, rời khỏi ngực Tào Bằng, nhìn hắn. Một lúc lâu sau, nàng hạ giọng nói:

-A Phúc, huynh cho là huynh có thể báo thù ư?

-Tuân Úc nói đợi chiến sự chấm dứt sẽ mặc ta hành động.

Hoàng Nguyệt Anh cười khỏ, nói:

-Chiến sự chấm dứt ư? Chưa nói đến trận này thắng bại thế nào, nếu chiến sự chấm dứt, ta cam đoan, huynh cũng không thể báo thù.

-Ồ?

Tào Bằng nghe thấy thế không khỏi ngạc nhiên.

-Nguyệt Anh, nàng nói thế là có ý gì?

-Ta cảm thấy Tuân Thượng thư tuyệt đối sẽ không để mặc chàng hành động đâu. Dù sao chuyện này có liên quan đến thể diện của Hán thất. Huynh phải biết rằng hiện giờ Hán thất suy yếu, cho nên lại càng coi trọng thứ thể diện này. Nếu như Phục Quân chết vào tay huynh, Hán thất làm gì còn chút thể diện nào nữa. Tuy ta không biết chuyện trên triều, nhưng dựa vào những gì Tuân Thượng thư làm có thể thấy được y rất có cảm tình với Hán thất. Ta cảm thấy y nhất định sẽ nghĩ cách giữ gìn thể diện của Hán thất, bảo vệ Phục Quân.

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

-Vậy làm sao bây giờ?

-Chuyện này huynh có thể đi thỉnh giáo Viên tiên sinh một chút.

Tào Bằng vỗ vỗ trán, trầm nghĩ: “Sao ta có thể quên y được chứ?”

Trong Tào phủ còn che giấu một vị đại ngưu. Lý Nho dùng tên giả là Viên Huyền Thạc, tu hành trong Tào phủ. Tào Bằng vừa tiện có thể thỉnh giáo xin ý kiến của y.

-Nguyệt Anh, cảm ơn nàng. Nếu không có nàng nhắc nhở, suýt chút nữa ta đã quên!

Hoàng Nguyệt Anh khẽ mỉm cười, đẩy nhẹ Tào Bằng:

-Huynh đi đi, ta ở đây chăm sóc cho tiểu Ngải, đừng lo lắng nữa.

Dưới ánh trăng, Hoàng Nguyệt Anh tươi cười đầy sức sống đứng đó.

Tào Bằng không nén nổi ôm nàng vào lòng, nhẹ hôn lên đôi gò má mềm mại của nàng.

Kể từ khi hắn quen Hoàng Nguyệt Anh đến giờ đã được ba, bốn năm. Đây cũng là lần đầu Tào Bằng có hành động thân mật như thế, khiến đôi má lúm đồng tiền vô cùng mịn màng của Hoàng Nguyệt Anh tức thì đỏ ửng.

Nàng đẩy Tào Bằng một chút, nói khẽ:

-Mau đi thôi, nói không chừng Viên tiên sinh đã nghỉ ngơi rồi!

-Được!

Tào Bằng gạt đầu, xoay người vội vàng đi.

Hoàng Nguyệt Anh đứng trên cửa hiên, nhìn bóng dáng Tào Bằng dần đi xa, mãi một lúc lâu sau mới trở về phòng.

Lý Nho vẫn còn chưa nghỉ ngơi.

Đường như y đoán được Tào Bằng nhất định sẽ đến tìm y, cho nên y ngồi chờ trong phật đường.

Khi Tào Bằng vào Phật đường, Lý Nho đang thi lễ trước bức tượng Phật. Vừa nghe tiếng bước chân, y đứng thẳng dậy, quay đầu, cười với Tào Bằng.

Khuôn mặt có vết sẹo dài kia cười lại có chút dữ tợn.

Tào Bằng cúi người, thi lễ với Lý Nho:

-Tiên sinh, ta đặc biệt tới thỉnh giáo.

-Tra ra hung thủ rồi hả?

-Ừ!

-Là kẻ nào?

-Phục Quân, con trai của Phụ Quốc tướng quân Phục Quang, là huynh đệ của Phục hoàng hậu.

Lý Nho hít sâu, gương mặt nghiêm lại.

Một lúc lâu sau, y than khẽ:

-Xem ra người muốn báo thù cũng chẳng dễ dàng gì.

-Không sai, mới vừa rồi Tuân Úc gọi ta và phụ thân đến Thượng thư phủ, nghiêm lệnh không cho ta đi tìm Phục Quân gây chuyện. Sau khi ta về, Nguyệt Anh cũng nói chỉ sợ báo thù rất khó. Cho nên, ta muốn thỉnh giáo tiên sinh làm thế nào mới có thể báo thù?

Lý Nho không trả lời, trầm tư suy nghĩ.

-Người muốn báo thù rõ ràng chẳng dễ dàng gì. Ta có biết chút ít về người tên Phục Hoàn này, đó là kẻ có mưu mô. Tuân Úc làm như thế nhất định là sợ gặp chuyện. Nhìn từ tình hình hiện tại, dường như cũng không thực thích hợp để báo thù thật, nếu không ắt sẽ vô cùng phiền toái. Chỉ cần bọn họ có thể qua được giai đoạn này, nhất định sẽ đưa Phục Quân rời khỏi Hứa Đô. Đến lúc đó, người muốn tìm Phục Quân e rằng càng khó.

-Ta cũng nghĩ như thế, cho nên mới đến thỉnh giáo.

-Thỉnh giáo hay không không thể nói được. Chuyện này đúng là có chút khó giải quyết.

Lý Nho không nhận được, cười khỏ, nói:

-Cũng phải nói chuyện này phát sinh quá đúng lúc đi. Nếu sớm mấy ngày hoặc chậm mấy ngày đều sẽ không rắc rối như thế. Nhưng giờ người thật sự không nên động thủ thật. Trừ phi người làm liều, noi theo tên thất phu lỗ mãng kia. Nhưng trong giai đoạn này, người chịu rắc rối e rằng không chỉ có người, mà bao gồm cả Tào A Man chỉ sợ cũng phải chịu vô số rắc rối mà thôi!

-Vậy làm sao bây giờ?

-Nhẫn!

Hồi lâu sau, Lý Nho ngẩng đầu, nhìn Tào Bằng, thốt ra một chữ.

Hừ!

Ta cũng biết phải nhẫn, nhưng rốt cuộc nhẫn đến đến khi nào?

Tào Bằng nhẹ di di huyết Thái Dương, cảm thấy đau đầu:

-Vậy phải nhẫn đến khi nào?

-Khi Hán thất không còn thể diện chính là ngày người báo thù rửa hận.

Nói vậy chẳng phải nhảm nhí sao?!

Nhưng Tào Bằng biết Lý Nho nói không sai.

-A Phúc, theo ta tụng kinh niệm Phật đi. Để bản thân thật bình thản, thật bình tĩnh, người mới có thể có chủ ý hay ho được.

-Thôi đi, ta không tin mấy thứ này.

Tào Bằng cự tuyệt ý tốt của Lý Nho, đứng dậy rời khỏi Phật đường.

Nói chuyện với Lý Nho một hồi, hắn cũng có chút thu hoạch. Ít ra hắn có thể biết được Lý Nho vốn không mấy xem trọng tương lai của Hán thất. Còn lịch sử rồi cuộc sẽ đi tới đâu? Tào Bằng không biết. Ít nhất hiện tại hắn cũng chẳng có lòng dạ nào để suy nghĩ chuyện này.

Ngày thứ hai, Hứa huyện lệnh đến báo tin đã bắt được kẻ hành hung người.

Người phóng ngựa đụng thương Tào Nam tên là Ngưu Hiền, là người Dự Châu ở Trần quận. Năm Kiến An thứ tư, Dự Châu xảy ra hạn hán nghiêm trọng, Ngưu Hiền dẫn gia đình đi chạy nạn đến Hứa huyện.

Hỏi gã vì sao lại đụng trúng Tào Nam, Ngưu Hiền giải thích là ngựa bị hoảng sợ!

Bất ngờ, Hứa huyện lệnh tuyên bố vụ án đã được giải quyết.

Ngưu Hiền phóng ngựa quá ẩu, thế nên mới đụng trúng, làm Tào Nam bị thương, chờ đến mùa thu sẽ chém.

Sau khi Tào Bằng nhận được tin, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng hắn không hỏi chuyện này, bởi trận chiến Quan Độ cuối cùng đã bắt đầu!

Viên Thiệu dẫn mười hai vạn đại quân đóng quân ở phố Điền Trạch, bắt đầu vừa phòng ngự vừa tấn công ác liệt với Tào Tháo ở Quan Độ. Ngay từ đầu, Viên Thiệu tấn công hết sức dũng mãnh. Tào Tháo cơ hồ không thể cản nổi. Song phương chiến đấu được mấy ngày, Hạ Hầu Hoàng dẫn quân đến Quán thành, mới khiến Viên Thiệu buộc phải ngừng thế công. Tào Tháo nhân cơ hội này chỉnh đốn binh mã, lệnh Nhạc Tiến đồn trú ở Tuấn Nghi huyện, đồng thời triệu tập nhân mã ổn định trận tuyến đầu.

Rất nhiều vật tư từ Hứa Đô cuộn cuộn được đưa về Trung Mưu.

Vụ án Tào Nam đụng trúng, bị thương cũng theo đó phai nhạt...

Tào Nhân không ngừng chiêu mộ hương dũng, gia tăng luyện binh ở ngoại thành Hứa Đô, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể điều quân đi Quan Độ. Tuân Úc cũng đốc toàn bộ tinh lực về chiến trường Quan Độ, lệnh cho Tào Bằng lập tức điều động binh mã từ hương dũng, tổ chức lại Việt kỵ doanh. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ Hứa Đô đều bao phủ màn chiến tranh u ám.

Những động tĩnh trên triều đình lúc trước tức thì biến mất!

Nhưng tất cả mọi người đều biết sự biến mất này chẳng qua chỉ là tạm thời. Các đại thân phản đối Tào Tháo đang giành sức, chờ đợi thời cơ mà thôi.

Chỉ cần Tào Tháo có gì nguy hiểm, tất cả động tĩnh sẽ lại lần nữa xuất hiện.

Tào Nam đã tỉnh lại, mạng sống không còn gì nguy hiểm nữa.

Chẳng qua, tạm thời nàng không thể xuống giường, chỉ có thể nằm yên mà thôi.

Tào Bằng thấy tỷ tỷ dần bình phục, cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Việt kỵ doanh còn đang tổ chức lại từ bên trong, tạm thời không cần hắn lo lắng. Nhưng có một chuyện khác hắn cần phải bắt đầu ngay lập tức. Ngoài là giáo úy của Việt kỵ doanh, hắn còn một chức vụ nữa, đó là Bàng Môn Tư mã ở trong cung.

Sáng sớm, Tào Bằng mặc giáp trụ, cất bước ra khỏi cửa chính của Tào phủ.

Đang định lên ngựa, hắn chợt thấy một người lao ra từ trong ngõ nhỏ phía phố đối diện. Người nọ tới rất nhanh, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Tào Bằng.

Vệ sĩ hai bên tiến lên vừa định ngăn lại, đã thấy người vừa tới quỳ thụp xuống.

-Tào công tử, oan uổng quá!

346. Chương 330: Khinh Người Quá Đáng

Người quỳ trên mặt đất là một thanh niên, tuổi chừng hai mươi mốt, hai mươi hai.

Người này mày rậm mắt to, thân thể cường tráng. Gã mặc một bộ áo ngắn, chắp vá xiên xẹo, chân đi một đôi giày vải mỏng dính. Khi gã đứng lên, người cao chừng 180 cm, mạnh mẽ, rắn chắc. Tào Bằng vừa thấy đã cảm thấy hết sức kỳ quái.

Người thanh niên này tìm ta kêu oan ư?

Tào Bằng thấy kỳ quái cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Về lý mà nói, muốn kêu oan, dâng cáo trạng lẽ ra nên đến nha môn ở Hứa huyện, chứ không phải tìm đến hắn.

Lại nói, chức tước của Tào Bằng là về quân đội, chứ không có quyền quản lý chuyện ở địa phương. Cho dù là Tào Cấp cũng chỉ có quyền trị an, chứ không quản lý những chuyện như thế này.

Xua tay ra hiệu cho những người đứng bên cạnh tránh ra, Tào Bằng đi lên trước, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

-Công tử, oan uổng, oan uổng quá!

-Vị hán tử kia, người có oan uổng gì thì nên tìm huyện nha Hứa huyện dâng cáo trạng, chứ sao lại tìm ta kêu oan?

-Công tử, ta muốn tố cáo huyện lệnh Hứa huyện!

Tào Bằng ngây người, không khỏi nhú mày.

Lúc này, Tào Cấp vừa đi ra từ trong phủ, thấy cảnh tượng như vậy cũng khó hiểu, hỏi ngay:

-Hữu Học, có chuyện gì thế?

Ra ngoài thì gọi tự, ở nhà thì gọi nhũ danh (tên tục).

Khi không có người ngoài, Tào Cấp sẽ gọi Tào Bằng là A Phúc, nhưng ở trước mặt người ngoài, ông luôn gọi tự Tào Bằng. Làm quan được mấy năm, Tào Cấp cũng học được không ít quy củ trong quan trường. Đây là thể diện của người làm quan, cũng là Tào Cấp suy xét vì thể diện của Tào Bằng.

Tào Bằng nói:

-Cha, người này cản đường con nói kêu oan, còn nói là muốn tố cáo Hứa huyện lệnh.

-Ồ?

Tào Cấp cất bước đi lên trước, trầm giọng hỏi:

-Người muốn tố cáo Hứa huyện lệnh ư?

-Đúng vậy!

-Người tên là gì?

-Tiểu nhân tên là Ngưu Kim, vốn là người Trần quận ở Dự Châu. Năm trước, tiểu nhân theo mẫu thân và gia huynh đi đến Hứa huyện. Nhờ vào sự từ bi của Tư Không mở kho cứu tế, cả nhà ba người tiểu nhân mới sống sót. Tiểu nhân biết chuyện hôm nay không đúng với phép tắc, nhưng vì huynh trưởng, tiểu nhân không thể không tố cáo được. Huynh trưởng tiểu nhân không phải kẻ hành hung. Huynh ấy đến cưới ngựa còn không biết, sao có thể phi ngựa làm bị thương Tào nương tử được chứ.

-Khoan đã, khoan đã. Huynh trưởng người tên là gì?

Tào Bằng nghe được chút manh mối, xem ra chuyện này có liên quan đến nhà mình.

-Huynh trưởng của tiểu nhân tên là Ngưu Hiền!

-Ngưu Hiền?

Tào Cấp run lên, nhìn Tào Bằng.

Đôi mắt Tào Bằng chợt sáng rực, thoáng đỏ lên.

Hắn hạ giọng nói:

-Cha đã quên rồi sao? Hai ngày hôm trước, Hứa huyện lệnh không phải đã nói là tóm được hung thủ đựng trứng tỷ tỷ rồi sao? Người đó tên là Ngưu Hiền, đã bị bắt, chờ sau mùa thu sẽ chặt đầu.

-Gia huynh không hề đựng thương Tào nương tử.

Tào Cấp chợt lớn tiếng quát, hỏi:

-Ngưu Kim, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi nói rõ ràng cho ta.

Thân là Cháp Kim Ngô thừa, ông quản lý trị an của Hứa Đô.

Lần này ông nổi giận lại rất uy nghiêm, khiến Ngưu Kim không khỏi run sợ trong lòng.

-Ngưu Kim, ngươi mau đứng lên, từ từ nói.

Tào Bằng nhẹ nhàng nói.

Ngưu Kim đứng dậy, nơm nớp lo sợ, nói:

-Gia huynh và tiểu nhân theo lão mẫu đi đến Hứa huyện, trú ngụ ở khu lán trại bên ngoài thành phía đông. Thấy xuân về, hoa nở, trong nhà lại chẳng có gì. Gia huynh mới muốn vào thành tìm việc, cũng tiện nuôi dưỡng gia đình qua ngày. Tiểu nhân và gia huynh luôn sống trong thành, làm công ngày. Mấy ngày trước đây, gia huynh nói đã tìm được một việc, còn cầm một xâu tiền đưa cho tiểu nhân, nói phải đi xa nhà. Lúc ấy, tiểu nhân không nghĩ gì nhiều. Mẫu thân sức khỏe lại không tốt, cần có người chăm sóc, cho nên không hỏi kỹ. Nào ngờ hôm qua, tiểu nhân vào thành lại nghe nói gia huynh bị khép tội, chờ sau mùa thu sẽ chém đầu. Lúc ấy, tiểu nhân hết sức hoảng sợ, vội vàng hỏi thăm tình hình, mới biết được gia huynh phóng ngựa đựng bị thương Tào nương tử, cho nên mới bị hỏi tội. Ông trời thật quá đáng, nhà tiểu nhân nghèo rất mỏng tài, gia huynh còn chưa từng cười ngựa, thì làm sao có thể phóng ngựa đả thương người đây? Tiểu nhân muốn vào nhà lao thăm gia huynh nhưng lao đầu lại nói huyện lệnh có lệnh không cho bắt cứ ai gặp mặt. Tiểu nhân càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ. Gia huynh chắc chắn là bị oan, cho nên tiểu nhân mới cả gan đến đây kêu oan. Nghe nói Tào công tử có thể hiểu chân tơ kẽ tóc mọi chuyện nên mới cầu xin công tử làm chủ cho gia huynh.

Tào Cấp bối rối!

Còn Tào Bằng nổi giận đùng đùng.

-Phục Hoàn, thật là ép người quá đáng!

-Hữu Học, nên làm thế nào bây giờ?

Chỉ thấy Tào Bằng mặt đỏ bừng bừng, người khê run rẩy.

-Hạ Hầu, theo ta đến huyện nha!

Hắn lớn tiếng quát. Hạ Hầu Lan vội vàng đáp lại, theo Tào Bằng lên ngựa, tiến thẳng đến huyện nha.

Tào Bằng không vào trong nha đường, mà đến thẳng đại lao bên cạnh huyện nha. Đến trước cửa nhà lao, Tào Bằng bị hai viên quan coi ngục ngăn cản lại.

-Người là ai?

-Giương mắt chó của các người lên mà nhìn đi. Đây là Việt Kỵ giáo úy Tào công tử, còn không mau tránh ra cho ta.

Hạ Hầu Lan tiếng lên, lấy tay đẩy quan coi ngục ra.

Tào Bằng cất bước định đi vào bên trong, lại thấy hai viên quan coi ngục kia nhìn nhau. Một người đi về phía huyện nha, người còn lại lại ngăn Tào Bằng.

-Tào giáo úy, ngài không thể vào được.

-Vì sao?

-Huyện lệnh có lệnh đại lao là nơi quan trọng, không có thủ dụ của huyện lệnh thì không một kẻ nào được phép đi vào hết. Tuy ngài là giáo úy nhưng đây là...

Không đợi gã kịp nói xong, Tào Bằng giờ tay tát cho gã một cái.

Chỉ nghe một âm thanh giòn vang lên, nửa mặt của viên quan coi ngục tức thì sưng đỏ lên. Gã lùi lại hai bước, té lăn ra đất.

-Một trăm ngàn đại quân của Viên Thiệu ta còn có thể xông vào. Ta thật muốn xem hôm nay kẻ nào dám cản đường của ta.

Vừa nói xong, Tào Bằng đã rút ra yêu đao nhân chân bước tới đại lao.

Thấy hấn sát khí đằng đằng như thế, kẻ nào dám tiến lên cản đường chứ?

Ai chẳng biết Tào Bằng của Tiểu Bát Nghĩa này là người từ chiến trường trở về, là kẻ giết người không chớp mắt. Viên lao đầu nhận được tin tức, lập tức run rẩy chạy đến:

-Tào giáo úy, xin hỏi ngài...

-Ngươi Hiền ở đâu?

-A?

-Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, Ngươi Hiền ở đâu? Dám lừa gạt ta, ta sẽ chém cái đầu chó của ngươi.

Tào Bằng túm lấy cổ áo của lao đầu, lớn tiếng quát.

Nhìn thấy thanh đại đao sáng chói trong tay hấn, lao đầu hoảng sợ:

-Giáo úy bớt giận, giáo úy bớt giận. Tiểu nhân dẫn ngài đi.

Lao đầu đi trước dẫn đường, Tào Bằng đi sát theo sau.

Đám người của Hạ Hầu Lan đứng lại, canh gác ở cửa lao. Hạ Hầu Lan theo Tào Bằng đi vào nhà tù. Ngươi Kim cũng theo sát sau lưng bọn họ. Trong phòng giam, ánh sáng tối tăm, mờ mịt. Một con đường dài, hẹp ngăn cách giữa các gian phòng lao. Có phòng lớn, có phòng bé. Mỗi một phòng lao đều có ít nhiều phạm nhân tạm giam. Thấy có người đi vào, cả đám phạm nhân đều vọt tới cửa, lớn tiếng kêu gào.

Tào Bằng không thèm nhìn bọn họ, chỉ đi theo lao đầu.

Ngoặt qua một lối rẽ, trong một gian phòng đại lao chỉ mấy mét vuông ở tận cùng bên trong, có một đại hán cường tráng bị trói chặt vào cây cột, mình đầy thương tích.

-Đại ca!

Ngươi Kim vừa thấy nam tử kia, lớn tiếng kêu lên.

Tào Bằng đứng bên ngoài cửa lao, nhìn người đàn ông bên trong, nhú mày:

-Những vết thương trên người hấn là thế nào?

-Chuyện này...

Lao đầu dường như lưỡng lự, tròn mắt đảo quanh.

Hạ Hầu Lan vươn bàn tay to, túm lấy cổ áo lao đầu:

-Giáo úy đang bảo ngươi nói, mau thành thật trả lời, nếu không ta vặn gãy cổ của ngươi.

-Là huyện lệnh, là lệnh của huyện lệnh ạ.

-Vì sao phải làm như thế?

-Tên tặc tử này vào tù rồi mà vẫn luôn miệng kêu oan, nói hán không phải kẻ hành hung. Sau khi huyện lệnh nghe nói liền lệnh cho chúng tiểu nhân tiếp đón hán cẩn thận một chút, để hán ngậm miệng lại, không được nói xằng nói bậy. Giáo úy, tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

Vừa mới nói đến đây, lao đầu chợt thấy hàn quang lóe lên trước mắt.

Lao đầu sợ đến mức thét chói tai, lại nghe có tiếng răng rắc nhỏ vang lên. Tào Bằng vung đao chặt đứt dây xích trên cửa lao.

Ngưu Kim chạy như bay, xông vào phòng lao, cưỡi trói cho đại hán cường tráng kia, đặt hán nằm trên đồng cỏ:

-Huynh trưởng, tỉnh lại. Huynh trưởng, tỉnh lại!

Ngưu Hiền chậm rãi mở mắt ra. Nhìn thấy Ngưu Kim, hán run giọng nói:

-A Kim, ta không dả thương người. Bọn họ cho ta một quan tiền, nói ta nhận chuyện này. Bọn họ nói dù sao không chết người, chỉ cần nói là ngựa nổi điên nên mới đụng thương người, cùng lắm cũng chỉ bị khép tội hai năm thôi. Nhưng thật không ngờ, bọn họ lại muốn ta chết.

Giọng của Ngưu Hiền rất nhỏ, Tào Bằng phải cố hết sức mới nghe được.

Hán nắm chặt tay lại, thân người không ngừng run lên. Hơn nửa ngày sau, hán chợt hét lớn một tiếng:

-Tuân Văn Nhược, người dám lừa gạt ta.

-Công tử.

-Người đâu, nâng Ngưu Hiền lên, đi theo ta ra ngoài.

-Giáo úy, không được đâu!

Lao đầu hoảng sợ, vội vàng kêu lên:

-Ngài làm thế là cướp ngục, là tội chết đấy.

-Các người dám vàng thau lẫn lộn, người dám đảo trắng thành đen sao? Hôm nay, ta muốn dẫn hán đi gặp Tuân Úc. Ta thật muốn xem kẻ nào dám ngăn cản ta.

Tào Bằng vừa nói vừa giơ tay đặt lên ngực lao đầu, bất ngờ phát lực.

Chỉ thấy lao đầu chợt bay vọt ra, đập mạnh lên cửa lao, thổ một ngụm máu tươi.

Tào Bằng sải bước đi ra ngoài. Hạ Hầu Lan và Ngưu Kim cùng Ngưu Hiền đi thẳng về hướng cửa lao.

-Có người cướp ngục!

Lao đầu nằm co quắp trên mặt đất, quất to.

Nhưng lúc này, còn kẻ nào dám đi lên ngăn cản Tào Bằng chứ?

Tào Bằng đi thẳng ra đại lao, xoay người lên ngựa ngoài cửa lao.

-Tào giáo úy, ngài làm cái gì vậy?

Vừa nhận được tin tức, Hứa huyện lệnh liền dẫn theo mấy chục tên nha đinh và sai dịch từ trong huyện nha tới. Nhìn thấy Tào Bằng từ xa, gã đã lớn tiếng quát to.

Tào Bằng ngồi ngẩn ngẩn trên lưng ngựa, khẽ nheo mắt.

Hứa huyện lệnh chỉ mới nhậm chức. Tào Bằng thậm chí còn không nhớ nổi tên gã là gì, chỉ loáng thoáng nhớ người này mang họ Trần.

Nhưng không phải là họ “Trần” của Trần Quân ở Toánh Xuyên, mà hình như là người Nhữ Nam.

Tào Bằng cười gằn, chợt thúc ngựa. Chiêu Dạ Bạch hí dài một tiếng, vọt tới phía Hứa huyện lệnh.

Bình tốt tinh nhuệ của Hứa Đô gần như đã bị điều động đi hết cả.

Trong huyện nha, chỉ còn một đám nha đinh, sai dịch ô hợp.

Mắt thấy Chiêu Dạ Bạch gõ móng phi như điên đến, dù chỉ là một con vật cười nhưng lại có sát khí lạnh thấu xương, bọn nha đinh hoảng sợ, quát to một tiếng, vội vàng né sang một bên.

Nhưng Hứa huyện lệnh lại không kịp né tránh! Tào Bằng vốn muốn lao về phía gã. Khoảng cách trăm mét chỉ là một chớp mắt. Đến khi Hứa huyện lệnh kịp phản ứng lại, chỉ thấy trước mắt hiện lên ánh sáng màu huyết đỏ sậm xẹt qua trước mặt. Gã sợ đến rụt cả cổ lại, hét to một tiếng, ngã lăn ra đất. Mũ quan trên đầu bị Tào Bằng vung một đao chém thành hai đoạn.

-Thật xin lỗi, ngựa của ta bị hoảng sợ!

-A?

Hứa huyện lệnh mặt mày trắng bệch, môi run lên.

Một đao vừa rồi khiến gã cứ tưởng thiếu chút nữa bản thân đã chết!

Lúc này, gã mới nhớ ra người đứng trước mặt gã là kẻ đã giết Viên quân đến máu chảy thành sông ở Diên Tân. Nói khó nghe thì đó là tên giết người không chớp mắt, giết người như rạ, dễ nghe thì đó là người đã lấy thủ cấp của thượng tướng.

Tào Bằng muốn giết gã đúng là không có chút khó khăn nào.

-Hôm nay, kẻ nào dám ngăn cản ta, ta sẽ lấy mạng chó của kẻ đó. Cho dù có là ông trời đến đây cũng đừng hòng cản lại ta!

Tào Bằng ngửa mặt lên trời, thét dài trên con phố.

Hứa huyện lệnh ngã ngồi dưới đất, không dám cử động một chút nào.

-Sao lại thế này? Sao lại thế này?

-Không biết, hình như là Tào giáo úy dẫn người xông vào đại lao cứu người.

-Cứu ai?

-Ta đâu có biết!

Người đi đường khe khẽ nhỏ to với nhau.

Có người nhận ra hét lên kinh hãi:

-Kia không phải Ngưu Hiền sao?

-Ngưu Hiền là ai?

-Người quen rồi àh, mấy ngày trước, tỷ tỷ của Tào giáo úy, Tào nương tử bị người đụng thương trên đường còn gì. Sau đó, tra ra chính là Ngưu Hiền này gây ra. Quái, sao Tào giáo úy lại cứu người này? Ngưu Hiền là kẻ thù của hãn cơ mà! Liệu có phải hãn muốn tự tay chém chết Ngưu Hiền không?

Mọi người tò mò, ai cũng muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng không ai dám đến gần, bởi ai cũng thấy rằng vị Tào giáo úy kia giờ đang nổi giận.

-Ngưu Kim, người có dám dũng cảm không?

-Nếu không có giáo úy, gia huynh suýt nữa chết trong nhà lao rồi, có gì mà tiểu nhân không dám?

-Dẫn huynh trưởng của ngươi đến kêu oan trước cửa phủ Thượng thư. Các ngươi hãy đem đầu đuôi mọi chuyện kể ra cho ta, để cho cả thiên hạ đều biết chuyện này.

-Dám!

Ngưu Kim cũng nổi giận!

Không ngờ mạng của ca ca ta lại chỉ đáng một quan tiền thôi sao?

Nếu không phải ta tìm được Tào công tử kêu oan, thì ca ca dù chết cũng phải chịu oan khuất. Nhìn Ngưu Hiền mình đầy thương tích, Ngưu Kim cảm thấy vô cùng phần nộ. Gã không ngại bất cứ giá nào, không phải cùng lắm là chết sao? Ta cứ nghe theo lời Tào giáo úy, xem các người có thể làm gì được ta đây?!

Tào Bằng kêu hai tên Phi Mạo cùng Ngưu Kim đến Thượng thư phủ.

Hạ Hầu Lan tiến lên hỏi:

-Công tử, chúng ta đi đâu?

-Đến phủ Phụ Quốc tướng quân. Ta nể mặt Tuân úc, lui một bước nhưng bọn họ lại bắt nạt ta như thế, định khi Tào Bằng dễ bắt nạt sao?

Tào Bằng dứt lời, quay đầu nói với Phi Mạo phía sau lưng:

-Theo ta đến làm khách phủ Phụ Quốc tướng quân!

Chiều Dạ Bạch gõ gót sắt lên phố dài, rung cả phố chợ.

Hơn mười kỵ binh Phi Mạo bám sát sau Tào Bằng, phóng thẳng tới phủ Phụ Quốc tướng quân.

-Có náo nhiệt. Có náo nhiệt!

Đám người đi đường hết sức hưng phấn, châu đầu ghé tai nói nhỏ:

-Xem ra Tào giáo úy và Phụ Quốc tướng quân trở mặt với nhau. Đi xem náo nhiệt thôi!

Hứa huyện lệnh giờ mới tỉnh lại, mặt mày trắng bệch, thậm biết chuyện không ổn.

Giờ quả thực phiền toái rồi!

Lúc trước, Phục Hoàn gọi gã đến, bảo gã bắt Ngưu Hiền, rồi gán cho hắn tội danh kia.

Không phải Phục Hoàn muốn gây chuyện với Tào Bằng mà là y không thể nuốt trôi chuyện này được. Đường đường là một quốc thích, không ngờ lại bị con trai của thôn phu bức đến nông nổi này. Đến cuối cùng, ngay đến con của mình con không thể bảo vệ được, đành phải đưa nó rời khỏi Hứa Đô, đẩy Phục Quân đến vùng đất lạnh giá đó chịu khổ.

Đừng thấy khi y giáo huấn Phục Quân nói đạo lý đâu ra đấy.

Thật ra trong lòng y cũng rất uất ức.

Ngày đó, sau khi trở về từ nhà Lâm Nghi Hầu Lưu Quang, y lại bị phụ nhân trong nhà oán giận một trận.

-Lão gia, ngài là Phụ Quốc tướng quân, đường đường là quốc trưởng, giờ ngay đến con mình, hơn nữa còn là huyết mạch duy nhất của trưởng công chúa mà còn phải đưa đến nơi lạnh giá đó chịu khổ. Thiên hạ này vẫn là thiên hạ của nhà Hán, giang sơn này vẫn là giang sơn của Lưu thị hay sao? Tướng quân ngài thật quá khiếp nhược rồi.

Phải nghe những lời oán giận này đã khiến Phục Hoàn hạ quyết tâm.

Ngoài miệng gã đồng ý với Tuân Úc sẽ giao ra hung thủ, nhưng trong lòng lại tính toán: “Người bảo ta giao người, thì ta phải giao người sao? Ta không giao ra đó. Ta tìm kẻ chết thay, tiện hạ nhục các người luôn!”

Nói thật ra, ban đầu Phục Hoàn cũng lo lắng đề phòng, nhưng trận chiến Quan Độ đã bắt đầu, mọi người đã chuyển sự chú ý lên đó rồi. Phục Hoàn cũng yên tâm phần nào. Ít nhất, cho đến khi chuyện này chấm dứt sẽ không có mấy người biết.

Hôm nay, đúng là ngày lên triều.

Nhưng không giống mọi hôm, giờ Hán Đế vẫn chưa lâm triều. Tào Tháo không có mặt ở đó, cũng không có ai chủ trì.

Phục Hoàn tháo mũ, nhắm mắt dưỡng thần trong phòng trực, chuẩn bị một lúc nữa vào cung gặp con gái, nhân tiện nói chút chuyện.

Nào ngờ đâu, y chỉ vừa ra khỏi phòng trực đã có một người vội vàng chạy tới.

-Quốc trưởng, có chuyện lớn rồi!

347. Chương 331: Ta Chỉ Cần Công Đạo.

Phủ Phụ Quốc tướng quân là một tòa nhà lớn (đại trạch) ở ngoài cửa Ung Môn.

Ở thời Hán, việc xây nhà có chế độ phân cấp hết sức nghiêm ngặt. Nhà của các hầu công khanh có vạm hộ trở lên mới được gọi là “trạch” (tòa nhà) hoặc “đế”. Mà cổng chính của tòa nhà có thể hướng thẳng đại tả, ra vào không phải hạn chế đóng mở.

Tường của tòa nhà cao hai trượng khiến bên trong phủ Phụ Quốc tướng quân càng thêm kiên cố.

Bậc cửa cao chừng bảy bậc cửa.

Ngoài cửa lớn, vài tên canh cửa đang châu đầu nói chuyện phiếm với nhau, dáng vẻ nhàn nhã, thoải mái. Đúng lúc này, từ cuối đường ở cửa Ung Môn vọng đến tiếng gót sắt âm âm. Mấy tên canh cửa ngừng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thầm cảm thấy kỳ lạ: Là kẻ nào phóng ngựa như bay ở Ung Môn vậy?

Ung Môn ở gần Hoàng thành.

Theo lễ pháp thì gần Hoàng thành không được phóng ngựa, nếu không là sẽ bất kính với hoàng thất.

Tên coi cửa nhìn quanh thăm dò thì thấy hơn mười tên thiết kỵ đi tới nhanh như chớp, trong nháy mắt đã dừng ở trước cửa phủ Phụ Quốc tướng quân.

Một thiếu niên cười một con lưng câu bảo mã khác thường, tay cầm một đại đao.

Hắn ghì cương ngựa, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa. Tấm biển đen có hai chữ lớn màu vàng: “Phục phủ”.

Năm đầu Kiến An, sau khi Hán đế dời đô đến Hứa huyện, Phục Hoàn thấy Tào Tháo chiếm đại thế nên giao tất cả quyền hạn trong tay cho y để tránh phải bị nghi ngờ.

Vì thế Tào Tháo phong Phục Hoàn làm Nghi Đồng tam ti, giữ chức tán đại phu.

Tào Bằng nhìn tấm hoành phi của Phục phủ thì đột nhiên cười nhạt một tiếng.

Tên canh cửa vừa định chạy ra hỏi chuyện thì đã thấy Tào Bằng vung tay, một quả thiết lưu tinh bay ra, mang theo vạn phần lực, xé gió vù vù, đập vào tấm hoành phi. Quả thiết lưu tinh này là sau khi Tào Bằng về Hứa Đô đã bảo Hà Nhất xưởng đặc biệt tạo ra.

Mỗi một quả thiết lưu tinh nặng ba cân, so với ban đầu gần như nặng gấp đôi.

Tào Bằng tức giận ra tay nên lực tung ra đủ mười phần.

Sau khi trải qua cuộc chém giết ở Tiểu Đàm, Tào Bằng có thể hiểu được sự ảo diệu của “Thế”. Nhưng cũng không thể nói hắn đã gia nhập vào hàng ngũ võ tướng hạng nhất, mà chỉ có thể nói hắn đã lĩnh hội sâu sắc hơn về cách vận dụng sức lực mà thôi. Quả thiết lưu tinh đập vào tấm biển trên cửa, lập tức tấm biển vỡ ra, rơi âm âm xuống bậc cửa dưới đất.

Việc này cũng chứng tỏ, quan hệ giữa Tào Bằng và Phục gia sẽ không còn thay đổi được nữa.

Người coi cửa bị dọa cho ngây người, nhất thời không biết làm thế nào.

-Phi Mạo, đánh cho ta!

Tào Bằng gầm lên một tiếng, thúc ngựa xông vào cửa.

Đừng tưởng bậc cửa của Phục phủ rất cao, đối với Chiêu Dạ Bạch mà nói, độ cao đó căn bản không là gì. Khi Tào Bằng phóng ngựa xông lên bậc cửa thì mấy tên canh cửa kia mới giật mình phản ứng lại.

-Có người ngoài cửa sinh sự!

Mười mấy tên trông cửa tiến tới muốn ngăn Tào Bằng lại.

Tào Bằng không nói hai lời, lấy đao đánh liên tiếp. Tuy rằng trong lòng Tào Bằng có tức giận nhưng hấn không hành động lỗ mãng. Hấn dùng sống đao đập, chỉ nghe thấy tiếng “bộp bộp” không dứt. Trong chớp mắt, ba tên trông cửa bị hấn lấy sống đao đánh cho gãy xương đứt gân, ngã xuống đất kêu khóc không ngừng.

Chiêu Dạ Bạch nhẹ nhàng vượt qua cửa. Tào Bằng nhìn lại hai bên cửa chính, đột nhiên nâng đao chém.

Hai tiếng “bùng bùng” vang lên trầm đục.

Đại đao hung hãn chém vào cửa chính, cửa chính lập tức bị chém vỡ ra thành năm bảy mảnh.

Mấy tên gia đình trong Phục phủ vừa mới chạy đến trước thấy vậy, mặt mày trắng bệch cả ra. Nói chung, tới cửa sinh sự cùng lắm cũng chỉ là đánh người rồi xông vào nội đường. Nhưng Tào Bằng chém vào cửa chính của Phục phủ thì không còn là sinh sự nữa, rõ ràng là tới liều mạng.

Hạ Hầu Lan phóng ngựa vọt tới, theo Tào Bằng xông vào phủ Phụ Quốc tướng quân.

-Đánh cho ta!

Tào Bằng lạnh lùng hét lên, Hạ Hầu Lan liền chĩa thương về phía mấy tên gia đình, gia tướng.

Phục Hoàn vốn là Phụ Quốc tướng quân, trong phủ tất nhiên có binh sĩ bộ khúc.

Tuy nhiên, những bộ khúc và binh sĩ của y thường ngày chỉ biết ức hiếp người dân thường, chó cậy thế chủ. Nhưng nếu chúng phải chống lại đội quân tinh nhuệ Phi Mạo đã từng trải qua thập tử nhất sinh trên chiến trường thì hiển nhiên không thể sánh bằng. Hơn nữa, còn có hai người Tào Bằng và Hạ Hầu Lan gần như vô tướng hạng nhất, trong chớp mắt những gia đình gia tướng kia bị đánh cho chạy trốn chết, cả đám gào khóc thảm thiết không ngừng.

Cũng may là Tào Bằng và Hạ Hầu Lan không tung đòn tử thủ nên trên đường xông vào không có thương vong.

Nhưng dù vậy, Phi Mạo đánh đám bữa bãi như đi vào chỗ không người. Bọn chúng đi qua chỗ nào thì gia đình Phục phủ không người nào có thể đứng lên, không bị đánh cho gãy xương đứt gân thì cũng bị chiến mã dẫm cho phun máu. Cả đám ngã trên mặt đất, gào khóc thảm thiết.

-Các người là ai, dám cả gan xông vào Phục phủ?

Một phụ nhân từ trong phủ đi ra, lớn tiếng hỏi.

Tào Bằng ghìm ngựa, điềm nhiên nói:

-Người là ai? Hay là Phục Hoàn lão nhân không có can đảm, chỉ có thể để một đám nữ nhân đi ra để lấy thêm can đảm đây?

-Tướng quân nhà ta mà ở nhà đã sớm đem các người băm thây vạn đoạn.

Phụ nhân này thật có dũng khí, lớn tiếng đáp trả.

Nàng vốn họ Dương, sau khi Dương An trưởng công chúa mắc bệnh qua đời, Phục Hoàn mang nàng về làm bình thiê.

Dương thị xuất thân ở Hoàng Nông cũng là một đại gia tộc có xuất thân hiển hách ở kinh thành. Đáng lẽ nàng hoàn toàn có đủ tư cách ngồi ở vị trí chính thiê. Nhưng vì có Dương An trưởng công chúa nên nàng chỉ có thể làm bình thiê. Thậm chí ngay cả danh hiệu “phụ nhân”, cũng vì sự tồn tại của Dương An trưởng công chúa, mà nàng không thể có được. Tuy nhiên bản lĩnh của Dương thị không tệ, cho dù là tình hình như vậy cũng không có nửa lời oán giận, dốc hết sức gánh vác công việc trong Phục phủ.

Hứa thị được chiều chuộng ngang ngược trong phủ, Dương thị cũng cảm thấy rất bình thường.

Tào Bằng nhíu mày lại:

-Phục Hoàn đi vắng?

-Hôm nay là ngày lên triều, chẳng lẽ người không biết sao?

Ngày lên triều?

Đúng là ta đã quên chuyện này thật.

Đáng lẽ hôm nay Tào Bằng phải vào cung nhưng vì Ngưu Kim chặn đường dâng cáo trạng nên quên mất chuyện này.

Đúng vậy, hôm nay đúng là phải vào triều.

Tào Bằng đột nhiên cười lớn:

-Nếu đã như vậy, lão tử sẽ ở đây chờ Phục Hoàn lão nhân trở về!

-Người...

-Phi Mạo đâu, đập cho ta! Khi nào Phục Hoàn lão nhân trở về thì dừng tay. Ngày hôm nay, cùng lắm là khép tội Tào Bằng ta rồi biếm chức quan chức gì. Nhưng mà những lời này ta nhất định phải nói ra, nếu không chẳng phải tỷ tỷ bỗng dưng bị người đả thương sao?

Thời gian Tào Bằng và Tào Nam ở chung cũng không lâu, nhưng tình cảm giữa tỷ đệ rất tốt. Tào Nam hết sức quan tâm Tào Bằng. Nghe Trương thị nói, thướ nhỏ, Tào Nam thường công Tào Bằng trên lưng lên núi chơi, có cái gì tốt đều để dành cho Tào Bằng.

Tào Bằng hôm nay đã không phải Tào Bằng hôm qua nữa.

Tào Bằng ngày xưa đã chết, nhưng hắn lại lưu luyến không muốn rời xa Tào Nam, muốn bảo vệ nàng.

Tào Bằng trước kia bị Tuân Úc bức bách, phải tạm thời nhẫn nại, nhưng không có nghĩa là hắn không truy cứu chuyện này.

Phục Hoàn gây nên chuyện này khiến Tào Bằng nổi giận.

Nghe lệnh của hắn, đội Phi Mạo do Hạ Hầu Lan dẫn đầu lập tức tiến vào trong đại sảnh đường.

Dương thị giận dữ:

-Các người dám...

Không đợi nàng nói xong, Tào Bằng đã giục ngựa phóng lên thượng các, vung đại đao lướt qua mặt nàng khiến Dương thị sợ đến mức hét to một tiếng, chúi đầu ngã trên mặt đất. Từng sợi tóc đen theo gió mà rơi. Mớ tóc mây dài của Dương thị lập tức bị cắt đứt đi, lộ rõ một mảng đầu.

-Người còn dám nói nhiều, ta sẽ chém đầu ngươi.

Khi ánh đao lạnh lẽo lướt qua, Dương thị như thấy tử thần đang đến gần.

Cuối cùng, nàng ý thức được tên thiếu niên trước mắt nhìn qua cả người lẫn ngựa đều có vẻ vô hại, nhưng không phải loại thiếu niên để nàng nói mấy câu là có thể dọa được.

Đây là loại người giết người không chớp mắt.

Tuy rằng gia đình của Phục phủ không ít nhưng giờ này đều trốn ở trong, không dám ra.

Trong sân nhà, mấy tên gia đình không ngừng kêu khóc. Trong các gian phòng, những tiếng keng keng vang lên liên tục dường như để cảnh cáo bọn chúng.

Dương thị hét to:

-Người, rốt cuộc ngươi là ai?

-Nữ nhân ngu ngốc đến lúc này mới biết đường hỏi tên của ta. Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết. Ta là Tào Bằng. Người hắn phải biết rõ vì sao ta đến.

Dương thị giật mình, thậm chí một tiếng không tốt.

Nàng đương nhiên biết rõ Tào Bằng là ai, trong đầu cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân vì sao hắn tới đây.

Lúc trước, chính nàng đã có ý bảo không cho Phục Hoàn giao người. Bởi vì tên Tiểu Tam phóng ngựa hành hung kia là Dương Tam, chính là người của Dương thị ở Hoàng Nông.

Dương thị ở Hoàng Nông là đại tộc mấy trăm năm.

Dương thị vốn tâm cao khí ngạo lại thêm phần thân phận địa vị của Phục Hoàn nên nàng mới xem thường dòng họ của một tên thợ rèn thất phu, tất nhiên nàng không chấp nhận cúi đầu, khuất phục. Hơn nữa, Dương Tam là người trong họ tộc của nàng, làm sao nàng có thể trơ mắt nhìn người trong dòng họ chịu tội thay cho Phục Quân chứ?

Dương thị nghĩ, với Hoàng Nông Dương thị, còn có địa vị của Phục Hoàn, Tào gia cho dù có lợi hại cũng không thể làm gì được.

Dù sao phụ tử Tào Cấp cũng không thể thay mặt Tào Tháo.

Nhưng nàng đã bỏ qua một vấn đề. Tuy rằng Tào Bằng nổi tiếng nhưng không phải loại thư sinh trói gà không chặt. Trải qua vô số lần đại chiến, tính cách của Tào Bằng đã bị ảnh hưởng rất nhiều bởi bản tính hung dữ, độc ác của các võ tướng. Trước đây, Tào Bằng nhượng bộ tất nhiên là do Tuân Úc bức bách, nhưng là do hắn biết suy xét đến đại cục. Nhưng việc làm của Phục Hoàn lại là nhằm thẳng vào thể diện của Tào Bằng.

-Người... Người có biết xông vào Phục phủ là tội chết không hả?!

-Tội chết thì tội chết. Ta không cần biết, ta chỉ biết là có người ức hiếp người nhà ta, ta tuyệt đối không thể để yên. Dương phu nhân, Phục gia người được hưởng hoàng ân, phải biết đền đáp quốc gia, tuân theo luật pháp. Vì sao ta đến đây, chắc hẳn người cũng hiểu rõ. Ta nói cho người biết, nếu hôm nay Phục Hoàn lão nhân không giải thích một lời thì lão tử có liều mạng cũng phải giết cho Phục gia tuyệt hậu cả nhà! Ta nói được thì làm được. Người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, ngậm miệng lại cho ta. Nếu không ta giết người trước tiên.

Sát ý lạnh lùng, thẳng thắn.

Dương thị nuốt nước miếng, khuôn mặt trắng bệch.

Tào Bằng đặt lưỡi đao vồ vồ trên cổ một con tỳ nữ.

-Ai đụng bị thương tỳ tỳ của ta!

-Nô tỳ... Nô tỳ không biết.

-Không biết?

Tào Bằng cười:

-Không biết thì người còn sống làm gì.

Lưỡi đao cửa một phát, một dải máu phun xuống đất. Con tỳ nữ kia thậm chí chưa kịp kêu lên một tiếng nào thì máu đã chảy ra tung tóe xung quanh. Thi thể ngã xuống đất, máu tươi phun trên mặt Dương thị. Dương thị sợ đến mức hét lên một tiếng thảm thiết.

Tào Bằng vô tình, lại kề đại đao trên vai một gia đình.

-Ai đụng bị thương tỳ tỳ ta!

-Tiểu nhân... Tiểu nhân... Tiểu nhân thực sự không rõ ràng lắm.

-Trả lời bậy bạ!

Cổ tay Tào Bằng run lên, một đao lướt qua cổ họng gia đình.

Một chùm máu phun ra. Gia đình kia ngã trên mặt đất, lập tức không còn hơi thở, cả người chìm trong vũng máu, giết giết.

Ánh mắt Tào Bằng lạnh lẽo nhìn về phía Dương thị.

Dương thị có vẻ như sắp ngất đi đến nơi.

-Người, người điên rồi!

-Đúng vậy. Là ta điên rồi. Vốn ta không điên, nhưng người Phục gia các người khinh người quá đáng khiến ta không điên không được. Không được ngắt. Người dám ngắt thì ta sẽ bảo người lột đồ của người ném ra đường. Phu nhân, đừng giận. Ta nói được là làm được. Người xuất thân là danh môn vọng tộc có thể cao cao tại thượng, ăn nói ngang ngược. Ta chẳng qua chỉ là một kẻ mãng phu. Tuy rằng mọi thứ đều không có, nhưng ta có một bầu máu nóng. Cùng lắm thì chúng ta cùng chết!

Dương thị thực sự muốn ngắt đi nhưng vì một câu nói này của Tào Bằng mà sợ đến mức không dám thốt ra tiếng nào.

Nàng không dịch nổi người kia. Phục Hoàn cũng không dịch nổi người kia. Dương gia ở Hoàng Nông cũng không dịch nổi người kia.

-Ta hỏi lại một lần nữa, ai đụng bị thương tỷ tỷ ta!

Đại đao vậy máu đặt trên cổ một con tỳ nữ khác, mùi máu tươi tanh nồng khiến con tỳ nữ choáng váng. Nó cũng không dám ngắt đi, mặt cắt không còn giọt máu, thất thanh kêu lên:

-Dương tam, Dương tam. Là Tam ca của Dương gia gây nên. Nô tỳ không biết gì cả!

Tào Bằng mỉm cười!

Hắn dùng thân đại đao vỗ vỗ trên mặt con tỳ nữ.

-Người xem, như vậy không phải là tốt sao? Ta không thích giết người, chỉ cần người trả lời là có thể giữ mạng.

Máu trên lưỡi đao dính trên mặt con tỳ nữ.

Tào Bằng đột nhiên quay đầu ngựa, lớn tiếng quát:

-Dương Tam ở đâu?

Tất cả mọi người đều đổ dồn mắt lên người một thanh niên vạm vỡ đang tránh trong một góc.

Trong lòng Dương tam rửa thẳm: “Tất cả đều không phải kẻ có nghĩa khí!”

Nhưng cho tới bây giờ gã cũng biết là không thể tránh khỏi. Vì thế, gã đứng ra, ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn Tào Bằng, nói:

-Gia gia ở đây...

Lời gã còn chưa dứt thì tai đã nghe tiếng kim loại xé gió lao đến.

Không ai thấy rõ Tào Bằng ra tay như thế nào. Một quả thiết lưu tinh vọt qua, đập tới trước mặt Dương Tam.

Gã hoảng sợ, muốn tránh cũng đã chậm.

Phập!

Quả thiết lưu tinh đập vào trán của Dương Tam với kinh lực rất lớn khiến đầu Dương Tam bị đập lõm vào trong, máu tươi chảy ra từ trán hòa cùng màu trắng của óc. Tào Bằng thúc ngựa đến bên cạnh, vung đao chặt đầu Dương Tam rồi thuận tay treo trên cổ ngựa.

-Làm bị thương người nhà của ta có lên chín tầng trời, có xuống hoàng tuyền ta cũng sẽ không bỏ qua cho!

Tiếng xích vang vang trong Phục phủ.

Dương thị cảm thấy như mình sắp phát điên. Mùi máu tươi nồng nặc, trước mặt còn có một đồng thi thể khiến nàng không nhìn được phải nôn mửa.

Tào Bằng như không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn Dương thị, nhếch miệng cười một cái.

Lúc này, tiền đường của Phục phủ lặng ngắt như tờ.

-Tào Hữu Học khinh người quá đáng!

Phục Hoàn được Hứa huyện lệnh truyền tin, không nói hai lời lập tức mang theo người chạy về nhà.

Từ xa, y đã trông thấy rất nhiều người tụ tập trước cổng lớn nhà mình nhưng không người nào mở miệng nói gì, yên lặng như tờ khiến Phục Hoàn vô cùng lo sợ.

-Phụ Quốc tướng quân đến! Phụ Quốc tướng quân đến!

Một người lớn tiếng quát. Đám người lập tức rẽ ra thành một con đường.

Mọi người đứng hai bên hướng ánh mắt chăm chú nhìn Phục Hoàn từ ngoài cửa phủ vào. Khi y thấy tấm biển trên cửa vỡ tan, còn có một khoảng vỡ trên cổng chính thì lập tức giận sôi máu. Tấm biển treo cửa bị đập vỡ, cổng chính bị dỡ xuống. Đây quả thực là mất mặt. Tuy Tào Bằng không thực sự tát vào mặt y nhưng Phục Hoàn vẫn cảm thấy hai gò má co rút, đau đớn.

Y hét lớn một tiếng, xông lên bậc cửa.

Nhưng vừa vào đến cửa, y đã trông thấy gia đình nằm la liệt khắp nơi, trước sảnh đường còn có hai tử thi không đầu.

Máu tươi chảy từ bậc cửa xuống thành dòng, nhuộm đỏ cả cửa.

Dương thị ngồi trên mặt đất choáng váng, không nhúc nhích.

Mùi máu tươi trộn với mùi chua của nôn mửa khiến mọi người phải che mũi.

Hai gò má Phục Hoàn hõm lại, sắc mặt trắng bệch.

Sau khi y biết chuyện Ngưu Hiền làm loạn cũng không hề lo lắng gì.

Nhưng theo y thấy thì Tào Bằng có xem y ra gì đâu? Y là con cháu bảy đời của đại tư đồ nhà họ Phục. Mặc dù y không sánh bằng những danh môn vọng tộc nhưng cũng thuộc vào nhà quyền thế thời nay. Xưa kia, y nhận chức Chấp Kim Ngô rồi Phụ Quốc tướng quân. Sau khi dời đô, y lại nhậm chức Nghi Đồng tam ti, Tấn đại phu. Con gái của y là thê tử của đương kim Hán đế, là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Con trai của một tên thợ rèn nho nhỏ, tuy có chút tên tuổi, lập một vài chiến công, thì đã làm sao? Chỉ dựa vào sự dung túng của Tào Tháo, trừ khi hắn điên rồi, chứ sao dám làm loạn như vậy?

Vậy mà Tào Bằng đã thật sự làm náo loạn mọi chuyện.

-Tào Tư Mã, người thật to gan!

Khổng Dung đứng ra, chỉ tay về Tào Bằng, quát lớn:

-Sao người có thể đại khai sát giới ở phủ Phụ Quốc tướng quân? Hay là người muốn tạo phản?

Y ở ngoài cửa Bắc Cung Môn nghe được tin tức nên theo Phục Hoàn đến.

Thực tâm mà nói, Khổng Dung có thiện cảm với Tào Bằng.

Không cần nói gì khác, chỉ nói đến chuyện Tào Bằng vọng phụ thành long, làm bài văn “Bát Bách tự văn” lưu danh thiên cổ đã đủ khiến Khổng Dung tán thưởng và kính nể.

Y nhậm chức Thái đại phu, làm thứ sử Dương Châu.

Tất nhiên, hiện giờ Ích Châu đang ở trong tay Lưu Chương nên chức thứ sử Dương Châu này của Khổng Dung chỉ là một hư danh, không có chút thực quyền gì.

Trên thực tế, đây cũng là một thủ đoạn trấn an kẻ sĩ của Tào Tháo.

Những danh sĩ như Khổng Dung này chỉ cần có một tước vị, cùng lắm là có một chức quan.

Nhưng Tào Tháo lại không có khả năng cho bọn họ thực quyền, chỉ có thể cho y một chức thứ sử nào đó.

Mà quan chức sở hạt không dưới quyền của Tào Tháo chỉ toàn là hư chức.

Khổng Dung càng không có khả năng có thể đi đến Dương Châu thật, bởi đến nơi đó chẳng khác như hươu vào hang cọp.

Nói rõ ra thì chức thứ sử Dương Châu này chỉ là một cách an ủi, xoa dịu của Tào Tháo đối với những danh sĩ đáng kính.

Khổng Dung không hiểu rõ giữa Tào Bằng và Phục Hoàn có thù hận gì, vì có một số chuyện vốn không thể truyền ra ngoài được. Y nghĩ Tào Bằng và Phục Hoàn chỉ có một ít mâu thuẫn nhỏ, thậm chí có thể là hiểu lầm! Nếu như vậy, chỉ cần y ra mặt giải quyết một chút thì sẽ không thành vấn đề lớn.

Nhưng khi Khổng Dung vừa vào trong cổng chính của Phục phủ, nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì lập tức tỉnh mộng!

Đây là hiểu lầm gì?

Quả thực là quyết sinh tử với nhau.

Tào Bằng lạnh lùng quát:

-Khổng Dương Châu, người tốt nhất hỏi rõ ràng nguyên nhân sự tình, không nên hành động tùy tiện, mở miệng thì nói người khác tạo phản. Vì sao hôm nay ta ở đây, người hãy hỏi Phục Hoàn lão nhân. Nếu y không khinh người quá đáng, ta làm sao có thể đến gây sự ở nhà y.

Khổng Dung nghe thấy thế thì quay đầu qua nhìn Phục Hoàn, lại thấy khuôn mặt Phục Hoàn dữ tợn, không đếm xỉa gì đến ánh mắt của Khổng Dung.

-Tào Bằng tiểu nhi, người bắt nạt ta quá đáng!

-Ác nhân nên nói rõ trước, cuối cùng ai khinh người quá đáng đây!

Tào Bằng tức giận nói:

-Người không quản con trai người. Năm đó, hãn phóng ngựa như bay đụng bị thương mẹ ta ở phố xá sầm uất, còn mang con cháu phản tặc tấn công, bị ta đánh cho tàn phế. Từ Khổng không truy cứu chỉ phán phạt nửa năm. Nhưng người lại vì con người mà ghi hận trong lòng, ra kế sách bảo người phóng ngựa ở phố khiến chút nữa hại chết tỷ tỷ ta. Ta vốn đã muốn tìm hãn tính sổ lại bị Tuân Úc ngăn cản. Nói cái gì là đại cục làm trọng để ta đừng truy cứu! Được. Lão tử không truy cứu, chỉ cần người đem kẻ hành hung giao ra đây. Người ngoài miệng thì đồng ý nhưng lại tìm người thay mặt đổi đào, muốn giấu giếm. Nếu không phải đệ đệ khổ chủ tìm ta kêu oan thì ta suýt nữa bị người qua mặt. Khổng Dương Châu, là ai khinh người quá đáng? Là ai muốn tạo phản?

Tào Bằng đứng ở bậc cửa lớn tiếng quát hỏi.

Khổng Dung lập tức biến sắc.

Không ngờ lại có sự tình như vậy?

Đúng là Khổng Dung có nghe nói chuyện Tào Nam bị đụng bị thương.

Vì thế, ngay lúc ấy, y còn dâng thư tố cáo, cho rằng chẳng qua nữ nhân Tào gia bị thương mà lại bắt hai đại thái y thái thường, thiếu phủ đến chữa bệnh, là phạm vào lễ pháp. Nhưng thư tố cáo này bị Tuân Úc giữ lại. Lúc ấy, Khổng Dung cũng chỉ tức giận một lúc, sau đó không quan tâm nữa.

Về sau, y lại nghe nói Tào Nam là bị ngựa đụng bị thương.

Khổng Dung cũng không để ý tới nữa. Căn bản là y không quá để ý loại chuyện như vậy.

Vậy mà không ngờ... Y bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã dính vào vũng nước đục không nên nhảy vào này.

Nhưng nếu đã đến đây rồi thì cũng không thể không nói gì rồi bỏ đi như thế.

Khổng Dung vừa định mở miệng khuyên Phục Hoàn, lại nghe Phục Hoàn giận dữ nói:

-Người đừng vội nghe lời hần nói bậy. Tào Bằng, nếu người đã đến cửa nhà ta gây sự thì ta đây cũng không nói rườm rà với người. Có gì nói thì chúng ta vào triều đình nói. Người đâu, bắt bọn loạn thần tặc tử này cho ta.

Bên cạnh Phục Hoàn có hơn trăm danh gia tướng, nghe được lệnh thì cùng hò hét tiến lên.

Khổng Dung tức thì biến sắc, chăm chú nhìn Phục Hoàn, hồi lâu sau vẫn không nói ra lời.

Nhìn lại thì rõ ràng biểu hiện của Phục Hoàn là có tật giat mình. Người ta mới nói lý lẽ thì liền động thủ! Sớm biết như thế thì ta đã không đến rồi.

-Hạ Hầu Lan, động thủ cho ta!

Tào Bằng nhìn những tên gia tướng kia thì lửa giận bốc lên.

Đánh nhau?

Ai thêm sợ người? Lão tử ra vào trong biển máu, có chuyện gì mà chưa từng gặp qua. Nếu người muốn đánh thì ta đây cũng không khách khí.

Vừa nói, Tào Bằng đã phóng người tới bậc cửa, bay lên không, đại đao trong tay thuận thế, bổ một đao hướng ra ngoài.

Lúc đó, một gã gia tướng vội vàng nâng đao đỡ. Hai thanh đao giao nhau phát ra một tiếng giòn vang. Đao của tên gia tướng lập tức bị đao của Tào Bằng chém cho vỡ vụn.

Đao của Tào Bằng là do tự tay Tào Cấp rèn ra.

Đừng tưởng chức quan của Tào Cấp được thăng cao thì kỹ thuật rèn đao bị tụt hậu.

Ông cũng biết, bản lĩnh của mình không có gì, nhưng lợi hại nhất chính là kỹ thuật rèn đao. Vì thế, ở trong Tào phủ ông xây một cái sân riêng biệt, Tào Bằng còn đặt tên nơi đó gọi là “Thần Binh các”. Bên trong sân có tất cả mọi công cụ, tài liệu và đồ vật vô cùng đầy đủ.

Lúc Tào Cấp nhàn rồi thì cũng mở lò rèn đao.

Đặc biệt hai năm nay ông bắt đầu biết chữ, biết dung hợp một vài phương pháp cổ, tạo ra binh khí ngày càng tinh xảo.

Thanh đao trong tay Tào Bằng là do Tào Cấp rèn ra năm ngoái, tên là Hổ Bào.

Đao dài bốn thước ba tấc, nặng năm cân bốn hai. So với những thanh đao thẳng truyền thống thì thanh đao Hổ Bào này hơi cong một chút và hơi khác một chút so với hoành đao. So với những thanh đao thẳng bình thường thì nó có chiều rộng lớn hơn. Hơn nữa trên mặt đao còn có một rãnh máu khiến lực sát thương càng thêm kinh người.

Sau khi Tào Cấp rèn ra Hổ Bào liền đặt trong Thần Binh các, vô cùng yêu thích.

Lần này, Tào Bằng từ Quan Độ trở về liền cầm theo Hổ Bào đao theo. Binh khí mà gia tướng của Phục Hoàn sử dụng tuy rằng tiện lợi nhưng không phải đối thủ của Hổ Bào Đao. Thêm phần Tào Bằng chém một đao như mãnh hổ lao xuống. Một đao hạ xuống thẳng vào binh khí đối phương, chém nát bầy.

Lưỡi đao xé rách áo giáp trên người binh sĩ, xuyên qua ngực gã.

Tào Bằng đã quyết định phải đại khai sát giới.

Hạ Hầu Lan tháo Long Lĩnh dài một trượng hai xuống, vùng đại thương theo thế Bàn xà sơ tham, lập tức quây mười mấy tên giáp sĩ ở trong.

Võ nghệ những giáp sĩ này thua xa Tào Bằng và Hạ Hầu Lan. Lại thêm, Tào Bằng và Hạ Hầu Lan ra tay tàn nhẫn, hoàn toàn không để lại một con đường sống.

Chỉ trong tích tắc thì năm sáu người đã ngã xuống.

Bọn gia tướng lập tức dừng bước, nhìn thấy ánh mắt của Tào Bằng và Hạ Hầu Lan thì không dám tiến lên nữa.

-Tào Bằng, người dám giết người. Ta cùng người vào triều đình nói lý lẽ.

Phục Hoàn vừa nhìn thấy tình hình như vậy thì lập tức biết tình hình không ổn, liền quay đầu bước đi.

Tào Bằng sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Phục Hoàn như vậy, vội phóng tới. Đại đao của hắn tung bay, đao vùn cuồn cuồn. Những tên gia tướng sợ chết đều nhao nhao né tránh.

Trong chớp mắt, Tào Bằng đã vọt tới cửa chính. Phục Hoàn khó khăn lắm mới bước được một chân ra khỏi ngưỡng cửa.

Tào Bằng không nói hai lời, tiến đến túm lấy cổ áo Phục Hoàn. Phục Hoàn cao hơn Tào Bằng chừng sáu, bảy cm nhưng lại bị Tào Bằng tóm lấy chẳng khác nào diều hâu nhẹ nhàng bắt gà con.

-Người dám giết ta? Ta là Tán đại phu !

Phục Hoàn còn chưa dứt lời thì đã nghe Tào Bằng nói:

-Ta không dám giết người. Ta dám đánh người!

Cán đao hướng xuống dưới, nện vào mũi của Phục Hoàn. Lần này, xương mũi của Phục Hoàn bị Tào Bằng đập bể, lập tức khắp mặt toàn máu tươi.

-Hữu Học, dừng tay!

-Tào công tử, hạ thủ lưu tình!

Đúng lúc này, chợt thấy xa xa có hai con ngựa bay như tên bắn đến.

Hai người, một người là Tuân Úc, còn người kia là Lâm Nghi Hầu Lưu Quang.

Vốn dĩ Tuân Úc không ở phủ Thượng thư mà đến Tấn hầu phủ tìm thái úy Dương Bưu thảo luận sự tình. Vậy mà, khi y đang ở trong phủ nói chuyện với Dương Bưu thì chợt có gia tướng đến bẩm báo, nói là có hai người huynh đệ Ngưu Kim và Ngưu Hiền đến bên ngoài phủ Thượng thư kêu oan.

Đến kêu oan cái gì?

Tuân Úc vừa nghe được thì giật mình.

Y không ngờ là Phục Hoàn lại có thể đùa giỡn y.

Vốn tưởng rằng chuyện này đến đây là kết thúc. Vậy mà Phục Hoàn một tay vẽ rắn thêm chân. Tình hình không thể kiểm soát nổi, mọi chuyện trở nên náo loạn lại càng liên lụy đến Tuân Úc. Sự việc ban đầu, Tuân Úc vốn bức ép Tào gia mới chịu để yên. Có thể nói, vì chuyện này Tuân Úc thiếu Tào gia một ân tình. Chiêu này của Phục Hoàn chẳng khác nào đã đẩy y xuống hố. Bây giờ, vấn đề mấu chốt đã không chỉ là chuyện làm cho sự việc lắng lại như thế nào mà càng phải cho Tào gia một công đạo. Chuyện này mà làm không tốt thậm chí sẽ âm ỉ đến tận Trung Mưu, truyền đến tai Tào Tháo.

Tuân Úc có thể nhớ rõ ràng, khi hắn ép Tào gia, Tào Cấp từng nói một câu:

-Tuân thượng thư, ta tin ngài!

Một chữ “Tin” thay mặt cho tình hữu nghị và sự tin tưởng của Tào gia đối với y.

Vậy mà bây giờ xuất hiện tình huống thế này, chẳng phải là Tuân Úc đã phụ lòng tín nhiệm và tình cảm của Tào gia sao? Thậm chí bây giờ Tuân Úc còn muốn giết cả người nhà Phục phủ! Loại con cháu xuất thân thế gia này coi trọng nhất chính là thể diện và thanh danh của mình! Chuyện này truyền đi chẳng phải là nói Tuân Úc y và Phục Hoàn dựa thế khinh người chèn ép con cháu Tào thị sao? Mà con cháu Tào thị há lại có thể cho y chèn ép?

Tuân Úc không nói hai lời, lập tức mang người đi về phủ Thượng thư.

Dương Bưu đưa y ra thẳng đến cửa phủ, nhìn thấy bóng Tuân Úc đi xa, chợt cười quỷ dị.

-Phụ thân, Tào Bát Bách kia bây giờ đang gây ra đại họa!

Dương Tu đi đến phía sau Dương Bưu, hạ giọng nói.

-Thật không?

-Tào Bằng ý là con cháu của Tào Tư Không nên cả gan làm loạn. Hắn há có thể đối phó với Phục Hoàn sao? Theo con thấy, lúc này đây hắn sẽ gây ra đại họa thôi.

Dương Bưu nghe được lại không khỏi mỉm cười.

Y lắc đầu, hạ giọng nói:

-Theo ta thấy, Tào Bằng không những không có việc gì mà có lẽ về sau lại càng được Tư Không tin cậy hơn so với hiện tại.

-Hả?

-Đức Tổ, con có biết đối nhân xử thế kiêng kỵ nhất cái gì không?

Dương Tu ngẩn ra:

-Cầm giữ binh cần trọng, chớ công cao lấn chủ?

-Sai!

Dương Bưu nói:

-Đối nhân xử thế sợ nhất là thuộc hạ quá mức hoàn mỹ.

Dương Tu ngây cả người.

-Đức Tổ, vấn đề lớn nhất của con cũng chính là như thế. Con luôn muốn sự toàn mỹ, mọi việc đều muốn phải thập toàn thập mỹ. Nhưng thật sự, làm như vậy thì chủ thượng lại càng lo lắng con có hai lòng hay không thì cũng sẽ có người vì nguyên nhân “thập toàn thập mỹ” này mà khiến con rước họa sát thân. Theo ta thấy, Tào Bằng này rất thông minh, hiểu được cách tiến thoái. Bây giờ hắn được Tư Không coi trọng. Mười bảy tuổi làm chức quan Việt Kỵ giáo úy, tiền đồ rực rỡ. Nhưng càng như vậy lại càng phải cẩn trọng. Hắn dùng hành vi nhìn qua có vẻ lỗ mãng này để bảo vệ chính bản thân mình. Như vậy, Tư Không chẳng những sẽ không trách tội hắn, ngược lại càng yêu quý hắn hơn. Con phải biết rằng, Tư Không đối đãi sủng ái người nhà thế nào. Giống như hành vi này của Tào Bằng có lẽ nhất thời thì đau khổ nhưng tất nhiên sẽ mang đến vinh hoa. Theo ta thấy trong cả triều đình hiện nay đều thua kém Tào Hữu Học này.

Dương Tu nghe được thì không khỏi có trầm tư suy nghĩ.

Tào Bằng đứng ở trên bậc cửa, tay nhuộm máu tươi của Phục Hoàn, nhìn thấy Tuân Úc và Lưu Quang đến thềm mật mảy chợt trở nên hung dữ.

-Tuân Thượng thư, ngài muốn ta dừng tay sao?

Tuân Úc nghe được thì thầm kêu khổ.

Nghe giọng nói của Tào Bằng, y cảm thấy không ổn.

Trước nay, Tào Bằng đều gọi y là Tuân thượng thư nhưng y có thể cảm nhận được giọng điệu cung kính và tôn trọng trong đó. Nhưng ba chữ “Tuân thượng thư” hiện tại không những không có nửa phần ý tôn kính mà còn có ý châm biếm và một chút sát ý điên cuồng.

-Hữu Học, người buông Phụ Quốc tướng quân ra rồi nói.

Tào Bằng nghe được thì ngửa mặt lên trời cười to:

-Có chuyện gì để nói đây? Ngài không cần phải lấy đại cục để chèn ép ta. Không phải ngài muốn lấy chức Thượng thư đến ra lệnh cho ta sao?

-Giáo...

Lưu Quang xuống ngựa, cổ găng tươi cười.

-Tào công tử, ta là Lưu Quang.

-Ta biết rõ ngươi là Lưu Quang. Ngươi là Lâm nghi hầu. Ngươi là họ hàng Hán thất. Ngươi cao cao tại thượng. Ta chẳng qua chỉ là con trai của một người thợ rèn hèn kém, cho nên ta bị oan khuất thì nhất định phải nhẫn nhịn. Con trai của Phục Hoàn y có thể hại tỷ tỷ ta cứu tử nhất sinh, bây giờ vẫn nằm trên giường không động dậy được. Con của y lại có thể nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật. Ta ngay cả quyền truy xét cũng không có. Vì sao ? Đơn giản vì y là hoàng thân quốc thích. Đơn giản vì mẫu thân của Phục Quân là Dương An trưởng công chúa, tỷ tỷ gã là thê tử của đương kim thiên tử phải không ? Phục Quân là đệ đệ của hoàng hậu. Ta cũng là đệ đệ của tỷ tỷ ta. Hoàng hậu có thể dùng quyền lực để bảo vệ đệ đệ của mình. Ta làm đệ đệ, ngay cả ra một chút sức cho tỷ tỷ cũng không thể, đúng không?

Tào Bằng như nổi điên, tóm lấy Phục Hoàn, rít lên.

Sắc mặt Tuân Úc rất khó coi mà Lưu Quang lại cảm thấy không còn mặt mũi nào. Hai người nhìn nhau chỉ gượng cười.

-Phục Hoàn, Phục đại tướng quân, có phải như vậy hay không? Ngươi nói thử xem!

Tào Bằng nói xong thì đâm một quyền vào ngực Phục Hoàn.

Một đấm giận dữ khiến Phục Hoàn phun cả điểm tâm ra.

-Con chó nhà các ngươi cũng là người, tỷ tỷ của ta không phải là người sao. Tỷ tỷ của ta nhiều lần bảo ta nhường nhịn, nhưng ngươi lại bắt nạt ta quá mức. Người Phục gia các ngươi chẳng lẽ không được động vào chắc? Ta không tin, ta càng phải động vào !

Hai tay đè đầu Phục Hoàn xuống, Tào Bằng nâng gối hung hăng đánh vào mặt Phục Hoàn.

Phục Hoàn kêu thảm một tiếng, miệng phun ra bảy, tám cái răng.

-Hữu Học, ngươi dừng tay, không được kích động!

Tuân Úc sắp ngất.

-Tào công tử, có gì nói chuyện, không nên động thủ.

Dưới bậc thềm, tất cả mọi người vây kín lại ngậm miệng run sợ nhìn đường đường Phụ Quốc tướng quân giống như con chó chết đang co quắp trên mặt đất.

Tào Bằng kéo cổ áo Phục Hoàn lớn tiếng quát:

-Không phải ngươi cao quý lắm sao? Con gái ngươi không phải là hoàng hậu sao? Cho dù con gái ngươi hạ chiếu giết ta thì ta cũng muốn nhìn Phụ Quốc tướng quân có thể cao quý thế nào!

Tuân Úc nhìn thấy vậy nhưng không biết nên làm thế nào cho tốt.

Nếu như lúc này Tào Bằng còn trong trạng thái tỉnh táo, minh mẫn thì y còn có thể thương lượng với Tào Bằng. Nhưng rõ ràng hiện tại Tào Bằng đã điên cuồng rồi, không để ý bất cứ gì! Nhìn Phục Hoàn như con chó chết, trong lòng Tuân Úc thầm kêu một tiếng than một tiếng. Phục Hoàn ơi Phục Hoàn, nếu ngươi thành thật đem người giao ra đây thì sự tình cũng không phát sinh thế này. Cổ tình tự cho là thông minh, bây giờ đã hiểu rõ lợi hại chưa?

-Cứu ta!

Phục Hoàn thật sự sợ hãi.

Y ở ngay bên cạnh Tào Bằng nên có thể cảm nhận rõ được sát ý điên cuồng của Tào Bằng.

Y run rẩy vươn một bàn tay ra, miệng gọi không rõ tiếng.

Nhưng lúc này Tuân Úc dường như cũng không có biện pháp gì.

-Cứu người? Lúc con trai ngươi đụng bị thương tỷ tỷ của ta, sao ngươi không nói. Lúc ngươi tìm người lừa dối, thay mặt đổi đào, sao ngươi không nói ?

Tào Bằng nghiêng răng nghiêng lợi chậm rãi đặt tay lên đại đao. Hồ Bào Đao dưới ánh mặt trời lóe ra sắc đỏ đậm sáng bóng.

Tuân Úc sắp điên lên, tiến lên từng bước một:

-A Phúc, người không được làm chuyện điên rồ. Người giết y, chỉ sợ ngay cả Tư Không cũng không thể xin cho người đầu.

-Tào công tử, hãy bình tĩnh một chút. Ta cam đoan sẽ cho người một công đạo.

Trong lúc cấp bách, Lưu Quang lớn tiếng la lên.

Nhưng Tào Bằng giống như không thèm nghe, đại đao ở trong tay xẹt một đường cong, hung hăng chém xuống Phục Hoàn.

-A Phúc, dừng tay!

Khi Tào Bằng hạ đao chuẩn bị lấy mạng Phục Hoàn thì chợt nghe từ xa một tiếng rống vọng đến.

Một người nhanh như chớp vừa quất lên vừa phóng tới. Một tiếng giòn vang vang lên, một mũi tên Xích Hành Bạch Vũ đập vào sống đao.

Đại đao chém xuống!

348. Chương 332: Dững Cầm Dám Kéo Hoàng Đế Xuống Ngựa

-A!

Phục Hoàn kêu lên thảm thiết, tiếng kêu quanh quẩn trong không trung.

Trên cánh cửa, máu chảy đầm đìa, cảnh tượng ghê người, ai nhìn cũng phải khiếp sợ. Phục Hoàn ôm tay, cuộn tròn người lại.

Máu tươi chảy xuống, càng khiến mọi người thêm khiếp đảm.

Một đao này của Tào Bằng vốn hướng về cổ của Phục Hoàn. Nếu không có mũi tên bất ngờ kia chỉ sợ giờ này y đã trở thành dã quỷ cô hồn không đầu rồi. Vốn dĩ, Phục Hoàn có thể một đao chết luôn, nhưng y chấp tay xin tha mạng, Hồ Bào đao lại bị mũi tên Xích Hành Bạch Vũ đẩy đi, chém thẳng vào bàn tay của y. Hồ Bào đao sắc bén cỡ nào đây? Bàn tay kia bị cắt lìa không một tiếng động.

Tuân Úc há to miệng, mãi lâu sau vẫn chưa nói nổi lời nào.

Tiểu tử này chém thật rồi!

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy từ bên ngoài cách đó trăm bước, Tào Nhân đang giương cung lấp tên.

-Hữu Học, dừng tay đi.

Tào Nhân cười chua xót:

-Nếu người giết y, đến người cũng không sống nổi, việc gì phải khổ thế? Buông đao trước đi đã.

-Tử Hiếu thúc, người cũng muốn cản trở ta ư?

-Không phải ta muốn ngăn cản người.

Tào Nhân thúc ngựa tránh sang một bên, chỉ thấy sau lưng y có một chiếc xe ngựa. Rèm xe được vén lên, Tào Nam đang nằm trên xe, Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh ở hai bên đỡ nàng ngồi dậy.

-Tỷ tỷ?

-A Phúc, tỷ tỷ cảm ơn đệ nhưng như thế là đủ rồi! Đệ làm thế là đủ rồi, đừng giết người nữa. Nếu có chuyện chẳng lành xảy ra với đệ thì nương nên làm sao giờ? Nguyệt Anh phải làm sao? Chẳng lẽ đệ muốn tỷ tỷ cả đời phải tự trách bản thân sao? Còn tiểu Ngải nữa, đệ đã nói muốn chờ nó trưởng thành, muốn đích thân dạy nó đọc sách, biết chữ sao?

Sau xe ngựa, Đặng Ngải thò đầu ra.

Thằng bé rụt rè đi lên trước, gọi Tào Bằng một tiếng:

-Cửu cửu!

Tay Tào Bằng chợt run lên.

Tào Nhân thấy thế ngằm thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ hôm nay, y đang chọn lựa binh mã ở giáo trường, chuẩn bị bổ sung cho Việt Kỳ doanh.

Nào ngờ đâu, đang chọn lựa thì gia tướng Tuân Mãnh của Tuân Úc đến, kể mọi chuyện cho Tào Nhân nghe. Lúc ấy, Tào Nhân mới giật mình!

Chuyện của Phục Quân y biết rất rõ.

Lúc ấy, nếu suy nghĩ cho đại cục, Tào Nhân cho rằng Tuân Úc không hề làm sai.

Nhưng y thật không ngờ Phục Hoàn lại giả chiêu thay mặt đổi đào, khiến Tào Bằng nổi điên như thế. Kể từ khi Tào Nhân nhập ngũ đến nay đã luôn hiểu rất rõ những người mới từ chiến trường trở về. Phục Hoàn làm như thế rõ ràng là sỉ nhục Tào Bằng. Chuyện này nếu đổi lại là người khác thì thế nào đây? Tào Nhân không biết. Nhưng y biết nếu đổi lại là y, y tất sẽ hành động giống như Tào Bằng, điên cuồng đến mức không người nào có thể ngăn cản nổi.

-Tướng quân, chuyện này dù có Tuân Thượng thư ra mặt e là cũng không thể ngăn nổi.

-Thối Chi, người có diệu kế gì không?

Quân mưu dụện của Tào Nhân là nghĩa tử của Giả Hủ, Giả Tinh.

Vốn dĩ Giả Tinh luôn đi theo Giả Hủ. Nhưng sau trận chiến ở Bạch Mã, Giả Hủ trở về Trung Mưu, giúp đỡ Trình Dục bày mưu tính kế cho trận chiến Quan Độ, cho nên Giả Tinh cũng rời khỏi nơi đó. Chỉ có điều, sau khi đến Trung Mưu, Giả Tinh không có đất dụng võ. Chuyện liên quan đến sắp đặt, bày mưu tính kế toàn cục, nói thật ra một tiểu hài tử như Giả Tinh không thể tham dự được. Cho nên, hắn chỉ có thể nhàn nhã, dong chơi thư thái ở Trung Mưu mà thôi.

Đúng lúc này Tào Nhân lại gửi thư, nói bên người cần một quân mưu dụện, cũng là tham mưu theo quân của y.

Giả Hủ ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy có thể để Giả Tinh đến làm việc được.

Tào Nhân chủ yếu phụ trách sự an toàn cho Hứa Đô, còn có chiêu mộ binh mã, huấn luyện quân binh hương dũng, phụ trách lương thảo, đảm bảo đường lương luôn xuyên suốt.

Trách nhiệm nặng nề, nhiệm vụ rất gian khổ.

Nhưng quân mưu dụện chủ yếu chỉ cần xử lý một ít thư từ và việc vặt vãnh.

Chuyện đó vốn cũng không phức tạp với Giả Tinh.

Vì thế, Giả Tinh liền phụng lệnh trở về Hứa Đô, làm việc bên cạnh Tào Nhân. Cũng may là hắn làm rất tốt, Tào Nhân cũng rất hài lòng về hắn.

Giả Tinh nói:

-Tình hình hiện tại e rằng Vệ tướng quân có đi cũng không ngăn được Tào giáo úy. Chuyện này ta cảm thấy tốt nhân vẫn nên mời tỷ tỷ của Tào giáo úy ra mặt. Ta nghe nói tỷ tỷ của Tào giáo úy đã qua cơn nguy hiểm, tuy rằng không thể đi lại nhưng tính mạng không còn gì phải lo lắng nữa. Nếu Tào nương tử đồng ý ra mặt, nói không chừng có thể ngăn cản được Tào giáo úy. Chuyện này tốt nhất Vệ tướng quân nên đích thân đi là hơn. Ngài nên đem mọi chuyện nói trầm trọng thêm một chút. Nếu Tào giáo úy thực sự giết chết Phục Hoàn, chỉ sợ đến tính mạng của hắn cũng khó có thể bảo toàn được. Tào nương tử rất yêu thương đệ đệ, nhất định sẽ ra mặt ngăn cản. Chỉ cần Tào nương tử ra mặt, chuyện này sẽ êm xuôi thôi! Cho dù không ngăn được Tào giáo úy cũng có thể giúp hắn bình tâm lại.

Tào Nhân nghe thấy thế tức thì mừng rỡ.

-Kế này của Thối Chi rất tuyệt diệu!

Tào Bằng là con cháu của dòng họ Tào thị, tuy nói chỉ là dòng nhánh, hơn nữa gần đây mới nhận tổ nhận tông nhưng dù sao cũng là con cháu họ Tào. Quan trọng hơn nữa là Tào Tháo rất coi trọng Tào Bằng, cực kỳ tin tưởng hẳn, thậm chí còn hơn cả hầu hết những người con cháu khác trong họ Tào. Lúc trước ở Tiểu Đàm, Tào Bằng còn lập nhiều chiến công hiển hách, trước cứu Tào Tháo, sau đó lại giúp chiến cuộc ở Tiểu Đàm thắng lợi, là nhân tố then chốt giúp chuyển bại thành thắng.

Sao Tào Nhân có thể khiến Tào Bằng lâm vào chỗ chết được?

Chưa kể Tào Tháo và Viên Thiệu đang quyết chiến, Tào Nhân đương nhiên phải giúp đỡ Tào Bằng.

Dù sao cũng là con cháu trong tộc, Phục Hoàn lại làm nhục hẳn như thế, khác nào sỉ nhục cả con cháu của Tào thị. Tào Nhân vốn dĩ hết sức tức giận Phục Hoàn.

Nhưng hiện tại, Tào Bằng thật sự không thể giết chết Phục Hoàn được.

Vì thế, Tào Nhân không kịp điểm binh tướng, chỉ dẫn theo một đội thân quân đến thẳng phủ Phụng Xa Hầu.

Tào Cấp không ở nha môn Chấn Kim Ngô làm việc mà đang nổi giận ở nhà. Gặp chuyện như thế, cho dù là ai cũng không còn lòng dạ nào mà làm việc nổi.

Ông giận vì bị người giam đày lên đầu mình!

Nhưng chuyện đáng giận nhất là đến Tuân Úc cũng giúp đỡ Phục Hoàn.

Tào Cấp không biết Tào Bằng xông thẳng đến Phục phủ, cứ ngồi một mình ở nhà buồn phiền.

Sau khi ông nghe Tào Nhân nói biết Tào Bằng cướp người trong ngục, lại đến thẳng phủ Phụ Quốc tướng quân, Tào Cấp cũng hơi hoảng hốt. Ông vội vàng kể chuyện cho Trương thị và Tào Nam nghe. Trương thị sợ đến mức hoảng hốt, còn Tào Nam lại khóc đến đăm lệ, hết sức cảm động.

Nàng cảm thấy hồi bé luôn yêu thương tiểu đệ quả không uổng phí.

Tiểu đệ vì nàng mà làm như thế, đến tính mạng và tiền đồ cũng không thêm bận tâm nữa.

Hắn có thể không cần nhưng Tào Nam lại không thể không nghĩ cho hắn được. Thân thể nàng tuy còn chưa bình phục nhưng Tào Nam lại không chờ được. Nàng sai người đỡ nàng lên xe ngựa, kêu Trương thị và Hoàng Nguyệt Anh vội vàng chạy đến Phục phủ. Tào Nam vừa cảm động vì tình cảm tỷ đệ mà cũng vừa lo lắng cho Tào Bằng: “Đệ đệ ngốc này, người dù có trút giận cho ta nhưng sao có thể đem tính mạng và tiền đồ vứt bỏ như thế chứ?”

Tào Bằng đứng trên bậc cửa, trợn tròn mắt hổ.

Hắn không tra tấn Phục Hoàn nữa, mà nhẹ buông tay, ném y trên đất.

Mấy tên gia tướng Phục gia thấy thế định xông lên, nào ngờ bọn chúng còn chưa nhích nổi nửa bước chân, Tào Bằng đã giơ chân dẫm lên mặt Phục Hoàn.

Tào Nhân không nén nổi thầm hô một tiếng: “Làm được lắm!”

Tuân Úc và Lưu Quang, ngay cả Khổng Dung cũng tức thì sầm mặt lại.

-Tào Bằng, ngươi làm gì thế?

Tào Bằng nhìn Tuân Úc, chợt cười lạnh một tiếng.

-Làm gì? Ta giờ không muốn nghe Tuân thượng thư nói nữa.

-Ngươi...

Tào Bằng ngửa mặt lên trời cười to:

-Công đạo? Phì. Lão tử dám xông vào Phục phủ đương nhiên sẽ chẳng cần công đạo nữa rồi. Gặp một người giết một người, gặp hai người giết hai người! Tuân thượng thư, ta từng rất tôn kính ngài, rất tín nhiệm ngài. Nhưng ngài lại phụ lại sự tôn kính và tín nhiệm của ta. Giờ ta không muốn nghe ngài nói nữa. Lâm Nghi Hầu, ta hỏi ngươi trong luật của nhà Hán, tội của ta có đáng chém đầu hay không?

Lưu Quang cười khổ.

Ngoài mặt, tuy Tuân Úc phần nộ nhưng trong lòng lại thầm khen ngợi Tào Bằng.

Tào Bằng nhìn thì tưởng đang rất giận dữ nhưng thật ra trong lòng lại rất tỉnh táo, lạnh lùng.

Ngoài miệng hắn nói thất vọng về Tuân Úc, là không hề tin tưởng y, nhưng thực ra, Tuân Úc biết Tào Bằng muốn bảo vệ y, tránh y khỏi phải khó xử.

Bởi những gì Tào Bằng nói đều đem tất cả mũi dùi chĩa về phía Lưu Quang.

Nếu Lưu Quang nói là tội chết, Tào Bằng sẽ không nhiều lời, chém ngay đầu của Phục Hoàn. Nếu Lưu Quang nói không phải tội chết sẽ lại đắc tội với lão thần Hán thất này. Lưu Quang cười khổ, lắc đầu, thầm nghĩ: “Tào Hữu Học, Tào Bất Bách, người thật làm khó ta mà.”

Y hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

-Tán đại phu đã làm loạn luật pháp và kỷ cương trước, Tào công tử ngài dù là bất đắc dĩ nhưng đúng là có giết người thật. Theo Hán luật, ngài và Phụ Quốc tướng quân đều phải bị cực hình, trấn an triều cương. Nhưng ngài và Phụ Quốc tướng quân đều có tước vị, cho nên việc xử trí cuối cùng phải giao cho Tư Không giải quyết. Tào công tử, xin ngài hãy thả Tán đại phu ra, nếu cứ tiếp tục thế này y sẽ chết mất.

Nếu tán đại phu chết, lúc đó mới thực sự là phiền toái.

Tuân Úc nghe thấy thế không khỏi kinh ngạc, nhìn Lưu Quang.

Những gì Lưu Quang nói đúng là vô thường vô phạt, thậm chí còn vạch ra một con đường cho bản thân y.

Chiếu theo luật pháp, người có tước vị có thể thông qua tước vị mua tội, đổi lấy mạng sống.

Tào Bằng có tước vị, mà Phục Hoàn cũng có tước vị.

Hiển nhiên, Lưu Quang gỡ trò ba phải, đồng thời đem củ khoai nóng bỏng tay này giao cho Tào Tháo. Tuân Úc thầm gật đầu: “Lâm Nghi hầu đúng là không đơn giản chút nào! Lúc trước, ta vẫn tưởng y chỉ là tên khuyển mã ăn chơi trác táng, dù là thân tín của Hán Đế nhưng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng xem ra, ta đúng là không có mắt nhìn người rồi! Vị Lâm Nghi Hầu này rất có tâm kế, chỉ có điều lúc trước y luôn che giấu nên mọi người không chú ý mà thôi.”

Nghĩ đến đây, Tuân Úc không khỏi hít một hơi lạnh.

Tào Bằng muốn bức Lưu Quang phải ra mặt đây.

-Tử Hiếu thúc, thúc tới bắt ta đi.

Tào Bằng chợt mở miệng, nói với Tào Nhân.

-Nhưng tất cả mọi chuyện ở đây đều là do một tay ta gây nên. Bọn Hạ Hầu Lan chỉ nghe theo mệnh lệnh của ta, chưa hề hại đến mạng người nào.

Tào Nhân gật đầu:

-Ta biết!

Nói xong, y khoát tay ra sau, mấy chục thân binh xông lên cửa bậc.

Giờ Tào Bằng mới giao cây đao cho Hạ Hầu Lan, theo thân binh của Tào Nhân đi xuống cửa bậc.

-Tuân Thượng thư, sao không bắt tên cuồng đồ không coi vương pháp ra gì này đi?

Công Xa lệnh Trương Tường đi ra trong đám người ra, chỉ tay vào Tào Bằng, lớn tiếng quát.

Gã nhận được tin Phục phủ bị tấn công, cho nên xông đến xem thế nào. Nào ngờ đâu, đến nơi chỉ thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa.

Vừa rồi, Phục Hoàn còn ở trong tay Tào Bằng, gã không dám nhảy ra nói gì.

Nhưng giờ Phục Hoàn đã an toàn, dĩ nhiên gã phải đi ra đuổi tận giết tuyệt rồi.

Nào ngờ đâu, gã còn chưa nói dứt lời, Hạ Hầu Lan đã nhảy xuống bậc cửa, xông lên trước tóm lấy cổ áo Trương Tường, vung nắm tay to bè đâm thẳng lên mặt Trương Tường, khiến gã gào khóc thảm thiết, mặt đầy máu tươi. Gã phun ra mấy cái răng. Nắm đâm của Hạ Hầu Lan cũng chẳng nhẹ hơn của Tào Bằng là bao nhiêu. Mấy nắm đâm cùng giáng xuống, đánh cho Trương Tường đến răng hàm còn rụng xuống, nói không nên lời.

-Công tử, ta cũng đánh người, nhưng là tự nguyện.

Hạ Hầu Lan nhếch miệng, cười với Tào Bằng.

Bọn Tuân Úc đứng một bên, liên tục lắc đầu.

Người thế nào, binh lính như thế. Một chủ tướng điên cuồng, đến cấp dưới cũng là kẻ điên nốt.

Hạ Hầu Lan rõ ràng là sợ Tào Bằng chịu khổ, cho nên mới tự đẩy bản thân chịu tội cùng. Hơn nữa, y chỉ đánh Trương Tường, nên cũng không lo mất mạng.

Tuân Úc vừa định mở miệng, đã thấy mấy tên Phi Mạo xông lại, đâm đâm đá đá Trương Tường một hồi.

Trương Tường cũng bị đánh đến phải ôm đầu kêu cứu, không kẻ nào dám xông lên ngăn cản cả.

-Công tử, chúng ta cũng tự nguyện!

Được lắm, có được những người này ở bên cạnh, cho dù Tào Bằng có bị bắt, cũng không kẻ nào dám tìm hấn gây chuyện.

Tuân Úc thoáng thương hại nhìn Trương Tường thở không ra hơi, bị đánh đến chết khiếp, không cả dám nổi giận nữa. Y ngẩng đầu nói:

-Vệ tướng quân, chuyện này...

-Những người này đều thuộc quyền quản lý của Vệ Úy, đương nhiên phải nghiêm trị. Người đâu, bắt bọn họ lại!

Tào Nhân sao có thể không biết tâm ý của đám người Hạ Hầu Lan được, lòng thầm khen ngợi: “Quả nhiên là hảo hán có tình có nghĩa! Nếu A Phúc không phải người trọng tình trọng nghĩa, sao có thể có những hảo hán tình nghĩa như thế đi theo? Ôi, chỉ tiếc cho tiền đồ của Hạ Hầu Lan mà thôi.”

Hạ Hầu Lan vốn đã được triều đình phong làm tư mã quân, hơn nữa còn là Kỵ đô úy.

Nhưng giờ xem ra, chức tư mã quân và kỵ đô úy này đều không chắc chắn nữa rồi.

Nhưng Tào Nhân tin rằng những gì đám người Hạ Hầu Lan làm ngày hôm nay, chỉ cần Tào Bằng không chết, đến khi hấn thành công, chắc chắn đám người Hạ Hầu Lan sẽ thăng chức rất nhanh. Đến lúc đó, tiền đồ của những người này sợ là đến ông trời cũng không thể cản được mà thôi.

-A Phúc...

Khi đám người Tào Bằng bị áp giải đi qua xe ngựa, Trương thị run giọng kêu lên.

-Nương, đừng lo, con không sao cả.

Hấn kêu lên với Trương thị một tiếng, rồi nói với Đặng Ngải:

-Tiểu Ngải, con nhớ học thuộc Bát Bách tự văn cho ta, sau này ta sẽ kiểm tra con.

-Cửu cửu!

Đặng Ngải đã ba tuổi, tuy chưa hiểu chuyện nhưng cũng biết Tào Bằng gặp rắc rối.

Hoàng Nguyệt Anh ôm Đặng Ngải, gật đầu với Tào Bằng, ý muốn nói: “Chàng yên tâm. Ta nhất định sẽ chăm sóc nương và tỷ tỷ thật tốt.”

Tào Bằng cười, chân mày vẽ lên hình trăng khuyết.

-Tỷ tỷ, nhớ dưỡng thương cho tốt. Lúc nào tỷ phụ trở về đừng để huynh ấy lo lắng.

Dứt lời, hắn không thèm để ý đến những người khác, dẫn theo đám người Hạ Hầu Lan đi thẳng.

Tào Nhân giục ngựa tiến lên, nhìn thoáng qua Phục Hoàn đang bất tỉnh nhân sự, còn cả Trương Tường đang kêu cha gọi mẹ, rồi nói với Tuân Úc:

-Tào Bằng đã chịu tội, nhưng không biết người định xử lý Phụ Quốc tướng quân thế nào đây?

Tuân Úc thở dài, nhìn Phục Hoàn.

-Người đâu, bắt Phục Hoàn lại, nhốt vào nhà lao.

Mọi người nghe thấy thế không khỏi hít một hơi lạnh.

Chuyện phát triển đến nước này đã không còn là ân oán cá nhân nữa, mà là Tào thị và lão thân Hán thất đối đầu trực diện với nhau.

Mà kết quả của trận chiến này cũng...

-Còn nữa, Phục Quân ngấm ngấm sai người hại mạng người khác, phải xử lý thế nào?

-Phục Quân âm mưu giết người, theo luật phải giết.

-Nhưng ta nghe nói giờ gã không ở Hứa Đô mà đã chạy trốn rồi.

Tuân Úc ra sức lau mồ hôi, trầm ngâm hồi lâu, ngẩng đầu nghiêm mặt, nói:

-Phục Quân trốn tội phải lập cáo trạng, truy bắt về quy án.

Lưu Quang nhắm hai mắt lại.

Y nghe qua chuyện của Phục Quân, cũng biết được suy nghĩ của Phục hoàng hậu.

Ý của Phục hoàng hậu vốn là chờ cho mọi chuyện qua đi, để Phục Quân làm chức đô úy ở Nhung Khâu, để y rèn luyện.

Nhưng xem ra, Phục Quân có muốn rèn luyện cũng không được nữa rồi!

Chẳng những không thể rèn luyện, mà rất có thể cả đời phải mai danh ẩn tích. Gã muốn ra làm quan còn khó hơn lên trời. Phục Hoàn hành động theo cảm tính chẳng những phá hỏng tiền đồ của Phục Quân, mà còn khiến cho nhà Hán và Tào Tháo đứng hai đầu đối lập nhau, đúng là khiến bệ hạ phải khó xử.

Tào Bằng đi càng lúc càng xa.

Lưu Quang nhìn theo hướng hắn đi thầm nghĩ: “A Phúc, chiều này của người quả là độc ác!”

Tào Bằng bị bắt đúng như suy đoán của mọi người.

Nhưng Phục Hoàn bị bắt giữ, tống vào ngục lại ngoài ý liệu của mọi người.

Hy sinh tương lai của bản thân, kéo Hoàng đế ngã ngựa. Những gì Tào Bằng đã làm hiển nhiên là minh chứng cho một câu nói này. Đồng thời, còn một chuyện nữa ngoài dự đoán của mọi người đó là phản ứng của Khổng Dung và đám danh sĩ thanh lưu có liên quan. Theo mọi người đoán, gặp chuyện này, những người như Khổng Dung nhất định phải nhảy ra, tấn công tứ phía mới đúng. Nhưng chuyện xảy ra đã một ngày, vẫn không có ai ra mặt cả.

Hán Đế Lưu Hiệp đi đi lại lại trong Vĩnh Lạc cung, lo lắng bất an.

Phục hoàng hậu ở một bên, khóc đến sưng cả mắt.

-Phục khanh... Phục khanh quả là hồ đồ rồi!

Lưu Hiệp chợt dừng chân lại, thấp giọng mắng:

-Chỉ là một nô tài hèn mọn, sao phải luyến tiếc? Vốn dĩ mọi chuyện đã ổn thỏa, y lại cố tình làm loạn hết cả lên, đến trầm cũng khó xử theo. Cho dù trầm muốn cứu y cũng không có cách nào cả. Nếu cứu Phục khanh, tất sẽ phải tha cho tiểu tử họ Tào kia. Tiểu tử kia không chết, chờ mấy năm nữa biết đâu lại nổi dậy lần nữa thì sao?!

Phục hoàng hậu quỳ sụp xuống đất:

-Thiếp cũng biết lão phụ thân tội đáng chết ngàn vạn lần, nhưng dù sao đó cũng là phụ thân của thần thiếp, xin bệ hạ khai ân. Phụ thân đã già yếu, lại bị trọng thương, giờ đang bị tạm giam trong lao tù. Tuy nói Tuân Úc sẽ làm theo lễ công bằng nhưng... Nhưng thiếp thật không đành lòng thấy phụ thân chịu khổ. Xin bệ hạ nể mặt, miễn tội chết cho phụ thân. Thiếp vô cùng biết ơn.

Không thể không nói, Phục hoàng hậu là người thông minh.

Từ đầu đến cuối nàng không hề nhắc đến tên của Tào Bằng.

Lưu Hiệp chán nản ngồi xuống:

-Nếu không có Tào Tháo, trăm miễn tội cũng được! Nhưng chỉ sợ trăm vừa ra lệnh miễn tội thì quốc trượng đã rơi đầu xuống đất rồi.

-Vậy phải làm sao bây giờ?

-Cứ chờ xem tình hình phát triển thế nào rồi trăm sẽ tính kế hành động. Tử Đồng yên tâm, quốc trượng ở trong nhà lao nhất định sẽ không chịu khổ. Trăm đã lệnh Lâm Nghi Hầu quan tâm đến y, chắc sẽ không có gì phải lo đầu.

Lưu Hiệp nói đến đây, Phục hoàng hậu biết có nói gì nữa cũng là vô dụng.

Nàng là nữ nhân thông minh, dĩ nhiên biết nên tiến thoái thế nào.

Nói thật ra, Phục Thọ cũng không biết Phục Hoàn sẽ làm chuyện hồ đồ như thế, thoáng cái đã đánh mất quyền chủ động của bản thân.

Chỉ nhìn phản ứng của đám người Khổng Dung cũng đủ biết chuyện Phục Hoàn làm ngu xuẩn đến nhường nào.

Vốn dĩ Phục Quân đã đủ ngu xuẩn, đả thương gia quyến nhà người ta khiến bao người tức giận rồi. Cũng may lúc ấy không có nhiều người biết, lại thêm Tuân Úc ra sức áp chế nên chuyện mới không lan ra. Nếu Phục Hoàn giao Trương Tam ra, chuyện đã không đến nông nỗi này.

Đệ đệ của nàng dù phải xa gia đình đến Lũng Tây, đến nơi lạnh lẽo kia chịu khổ nhưng triều đình vẫn có thể cho gã một công danh, để gã ở Lũng Tây rèn luyện, tương lai có thể giúp đỡ triều đình từ xa.

Giờ xem ra tương lai của Phục Quân đã hoàn toàn bị hủy hoại rồi!

Thượng thư phủ đã ra tay truy nã Phục Quân. Danh sĩ thanh lưu lại khinh bỉ những gì Phục Quân làm, càng nghĩ càng khinh thường hơn.

Đừng nói là cho gã chức quan, cho dù Tào gia không truy cứu, e rằng Phục Quân cũng không sống nổi ở Hứa Đô.

Đám danh sĩ thanh lưu này ắt sẽ truy cứu những gì Phục Quân đã làm, dù sao những gì gã làm đều đã sỉ nhục sâu sắc đến những người chốn quan trường.

Còn Phục Hoàn...

Phục Thọ rời khỏi Kim Loan bảo điện, trở về An Nhạc cung.

Lưu Hiệp nhắm mắt lại, ngồi trên đại điện.

Chợt y cầm bút liên tiếp viết lên mấy cái tên lên trang giấy trước mặt.

Một hồi sau, Lưu Hiệp chán nản ném bút xuống, đứng dậy rời đi.

Gió khê thổi.

Ánh nến lay động, nhưng những cái tên được viết trên trang giấy trắng toàn bộ hóa ra chỉ là “Tào Bằng”, “Tào Bằng”, “Tào Bằng”...

Đại lao Vệ Úy ở trong góc Hoàng thành.

Nơi này mặc dù thuộc Hoàng thành nhưng lại do Vệ tướng quân quản lý, là một nha giam. Xung quanh có Vũ Lâm quân trấn thủ, canh gác hết sức nghiêm ngặt. Vũ Lâm quân của Hoàng thành thuộc quyền kiểm soát của Tào Nhân. Sau khi chuyện Y Đại Chiếu xảy ra, Tào Tháo tăng mạnh giám sát Hoàng thành. Vũ Lâm quân ban đầu bị điều động hết ra ngoài, sau đó Tào Tháo lại chọn ra mấy ngàn binh mã của mình làm Vũ Lâm quân, phụ trách canh gác Hoàng thành. Ở một góc độ nào đó mà nói thì Vũ Lâm quân này được tạo thành từ bộ khúc riêng của Tào Tháo.

Không có lệnh của Tào Nhân, không một kẻ nào được phép điều phái bọn họ.

Diện tích gian phòng lao rất lớn, có thể chứa được hai, ba mươi người. Nhưng lần này chỉ có mười người bị nhốt ở trong.

Ánh nến mờ tối khẽ chớp động, Tào Bằng ngồi trong góc phòng lao, ung dung, thư thái.

Hắn khoanh chân ngồi, lẳng lặng vận hành mười hai giai đoạn Tĩnh công tâm pháp, dường như không lo lắng chút nào đến chuyện bản thân đang ở trong nhà lao.

Hạ Hầu Lan và mấy tên Phi Mạo khác ngồi rải rác xung quanh.

Nhìn qua thì tưởng vị trí của bọn họ rất lộn xộn, thật ra bọn họ đang bảo vệ Tào Bằng ở giữa.

Nếu có người đến ám sát, nhất định sẽ bị bọn người Hạ Hầu Lan ngăn cản. Chưa kể Tào Bằng cũng không phải thư sinh trời gà không chặt.

-Tào giáo úy, ăn cơm!

Một ngục tốt mang thùng cơm đi vào, cao giọng nói to.

Hai gã Phi Mạo đứng dậy, nhận lấy thùng cơm từ trong tay ngục tốt, nói một tiếng tạ ơn.

Hạ Hầu Lan xới một chén cơm, đặt bên cạnh Tào Bằng:

-Công tử đã một ngày không ăn cơm rồi, hãy ăn một chút đi.

Tào Bằng mở mắt, nhìn Hạ Hầu Lan cười, nhận lấy cơm canh rồi nói:

-Tử U, các người thật ra không cần phải theo ta chịu tội như thế.

-Công tử có biết đạo lý chủ nhục thân tử không?

Tào Bằng nghe thấy thế cũng không nói gì nữa.

Chuyện đã xảy ra rồi, có nói gì cũng vô ích.

Hắn chỉ cảm thấy tiếc thay cho đám người Hạ Hầu Lan. Y đã làm đến chức tư mã quân, chỉ cần cố gắng một chút nữa là có thể làm giáo úy.

Nhưng giờ y theo hắn vào nhà lao, chức tư mã quân kia cũng...

Tiếc cho Việt Kỵ doanh!

Tào Bằng nghĩ đến đây liền bưng bát lên, ngấu nghiến ăn cho xong.

-Tử U, mọi người qua đây.

Hắn ngoắc tay ra hiệu đám người Hạ Hầu Lan tiến lên, trầm ngâm một lát, nói:

-Các người theo ta chịu khổ, ta cũng không biết nên báo đáp như thế nào. Ta có một bài quyền pháp này có thể rèn luyện gân cốt, tăng cường khí lực. Tử U từng theo ta học bát cực, vậy để y truyền thụ cho các người đi. Tử U, kể từ sau khi người tiền vào quá trình tẩy tủy vẫn không hề có tiến bộ. Không phải ta không muốn dạy người, mà thật ra ta cũng không biết nên truyền thụ thế nào. Ta may mắn được ân sư Tả Tiên Ông truyền cho Bạch Hổ thất biến, bắt đầu từ hôm nay, người theo ta nghiên cứu môn võ này. Hiệu quả như thế nào ta không rõ lắm, còn phải dựa vào ngộ tính của bản thân người nữa. Ta có mười hai chiêu

Tĩnh công tâm pháp cũng muốn truyền dạy cho người nữa. Sau này, nếu người học thành tài thì chừng đó cũng đủ để người có được công danh, an ủi ta.

Hạ Hầu Lan nghe thấy thế liền quỳ sụp xuống.

-Lan được công tử trọng dụng là ơn tri ngộ. Nhớ ngày đó, Lan chỉ có võ nghệ thô thiển, nhờ được công tử dạy bảo mới có thành tựu như ngày hôm nay. Dù công tử chưa từng nói nhưng Lan đã sớm coi công tử là chủ công của mình. Nay được công tử truyền thụ tuyệt nghệ, Lan nào dám tham sống sợ chết. Đừng nói đến công danh, chỉ cần công tử không chê, cả cuộc đời này Lan nguyện vì công tử làm trâu ngựa soi đèn.

Tào Bằng tươi cười rạng rỡ.

Hắn chăm chú nhìn Hạ Hầu Lan hồi lâu, chợt nắm chặt tay y:

-Tử U, nếu sau này ta có thể thành công, tất sẽ không phụ công người.

Hạ Hầu Lan và cả chín tên Phi Mạo cùng quỳ xuống:

-Nguyện vì công tử quên mình!

Tào Bằng rất thoải mái, lập tức truyền thụ Đầu Tam biến trong Bạch Hổ thất biến cho Hạ Hầu Lan. Đồng thời, hắn còn quyết định truyền thụ một bộ thương pháp cho y nữa. Bộ thương pháp này có tên là Bạch Viên Đoạn Môn thương, vốn là một bộ thương pháp bên trong Bạch Viên Thông Bối quyền. Chỉ có điều, kiếp trước Tào Bằng chưa từng luyện qua, nhưng vẫn có thể nhớ rõ một vài chiêu thức. Hắn dạy thương pháp này cho Hạ Hầu Lan không phải vì muốn y học theo hoàn toàn mà là để y có thể gia tăng chút biến hóa cho thương thuật của bản thân, nhờ thế mà giành được chút thành tựu.

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ tí tách rơi.

Hạ Hầu Lan gọi Phi Mạo truyền thụ quyền pháp ở một bên.

Tào Bằng khoanh tay đứng bên cửa sổ nhà lao, nhìn không trung, trầm tư suy nghĩ.

“Không biết cha, nương, tỷ tỷ và Nguyệt Anh ra sao rồi?!”

-Hạ Hầu Lan, các người ra đây.

Bên ngoài nhà lao, chợt có tiếng quát to của quan coi ngục.

Hạ Hầu Lan nghe thấy thế, tức thì cảnh giác:

-Bảo chúng ta ra ngoài làm gì?

-Có người muốn gặp Tào giáo úy, các người ra ngoài trước đã.

-Ai?

Hạ Hầu Lan nhìn ra ngoài phòng lao, chỉ thấy trên hành lang dài tăm tối hình như có một người đang đứng đó. Nhưng ánh sáng quá mờ, y không thấy rõ dáng vẻ của người kia, chỉ biết người kia không cao lắm, đầu đội đại bào, che kín gương mặt. Hạ Hầu Lan nghi hoặc, quay đầu nhìn Tào Bằng.

-Không có việc gì đâu. Tử U, các người cứ ra ngoài đi. Trong đại lao này có lẽ không có ai có thể làm ta bị thương đâu.

Đám người Hạ Hầu Lan đồng thanh một tiếng, cảnh giác rời khỏi phòng lao.

Sau khi nhốt bọn họ vào một phòng lao cách vách, ngục tốt dẫn người mặc áo bào màu đen kia đi vào phòng lao của Tào Bằng.

-Người là ai?

Người nọ do dự một chút, tháo mũ trùm đầu xuống.

-Chân tiểu thư, sao nàng lại tới đây?

Tào Bằng hoảng sợ, người tới hóa ra lại là Hạ Hầu Chân.

Muội muội thổ trắng bé nhỏ ngày xưa giờ đã có dáng dấp yêu kiều động lòng người. Nàng đứng ở cửa phòng lao, nhìn Tào Bằng, mắt nhòe lệ.

-Tiểu Chân, nàng đừng khóc. Nói cho ta biết ai ức hiếp nàng?

-Không ai ức hiếp ta cả!

Hạ Hầu Chân khẽ nói, dịu dàng, giọng nói cực kỳ dễ nghe.

Tào Bằng chợt xua tay ngăn nàng nói, đi đến cửa lao phòng, lớn tiếng quát:

-Tử U, các người quay mặt vào tường đi.

-Tuân lệnh!

Đám người Hạ Hầu Lan cùng đồng thanh tuân mệnh.

Nhưng Hạ Hầu Chân lại đỏ bừng đôi má lúm đồng tiền.

Nàng đứng đó, ngón tay nhỏ và dài nắm chặt đai lưng, cúi đầu, không biết nên mở miệng nói như thế nào.

-Hoàn cảnh nơi này không tốt lắm, xin Chân tiểu thư thứ lỗi.

-Không sao cả, không sao cả.

Hạ Hầu Chân do dự hồi lâu, ngẩng đầu, đôi mắt thu ba khẽ chớp. Nàng hạ giọng nói:

-A Phúc ca ca, huynh không sao chứ?

-Ta có thể có chuyện gì đây. Nàng xem chẳng phải ta rất tốt sao? Ha ha, chiều nay ta còn ăn một chén cơm lớn, rất no bụng nữa cơ. Nàng không tin thì nghe thử xem, bụng ta vẫn còn rung lên đây này.

Một câu nói này của hắn khiến Hạ Hầu Lan cười khúc khích mãi.

-Chuyện của Nam tỷ tỷ ta vừa nghe người ta nói. Mấy ngày trước, Hoàn thẩm thẩm không khỏe nên ta luôn phải chăm sóc người, không để tâm mọi sự bên ngoài. Trước khi đến đây, ta còn đi thăm Nam tỷ tỷ một chút. Nàng rất khỏe, chỉ có điều nàng và thẩm thẩm, còn có Nguyệt Anh tỷ tỷ đều rất lo lắng cho huynh.

Tào Bằng nghe vậy không khỏi mỉm cười.

-Có gì mà phải lo lắng. Trong đại lao của phủ Vệ tướng quân thì làm gì còn ai dám gây chuyện với ta nữa.

-A Phúc ca ca, ta nghe người ta nói chuyện huynh làm lần này rất lớn. Ta đã nói với Hoàn thẩm thẩm nhờ người ra mặt cho huynh. Chỉ có điều, Hoàn thẩm thẩm nói không biết nên cầu xin thế nào. Ý của người là muốn huynh viết một bức thư thỉnh tội. Người sẽ chuyển cho Tào Tư không. Hôm nay ta đến cũng là vì chuyện này.

Thư thỉnh tội?

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

Hắn ngơ ngác ngồi đó, thật không biết bản thân sai ở đâu.

Nhưng đối diện với ánh mắt trong vắt cùng sự khẩn cầu của Hạ Hầu Chân, Tào Bằng không biết nên cự tuyệt thế nào.

Hắn nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

-Đưa giấy bút đây.

Hạ Hầu Chân vội vàng gọi ngục tốt, mang tới bút mực, thêm một ngọn đèn dầu rồi khơi sáng lên nữa.

Nàng kéo ống tay áo, để lộ cổ tay ngọc ngà, nhẹ nhàng mài mực.

Tào Bằng nhắc bút lên, nhắm mắt lại trầm ngâm một lát, múa bút viết một hồi, sau đó thổi khô mực, đặt vào tay Hạ Hầu Chân.

- Nhanh như vậy đã xong rồi sao?

-Có tâm thì không cần nói năng nhiều lời, xin Hoàn phu nhân giao cho thúc phụ.

-Được!

Hạ Hầu Chân cất bức thư đi, nhìn Tào Bằng, khẽ mở miệng định nói gì đó.

Nhưng lời đến cửa miệng rồi, nàng lại không biết nên nói như thế nào.

Nàng thích Tào Bằng. Từ năm nàng còn là cô bé nhỏ tuổi, không hiểu chuyện đi tìm thổ bạch trong hoa viên, từ giây phút đầu tiên gặp Tào Bằng, dáng hình của hắn đã mãi khắc sâu trong lòng nàng. Nhưng bên cạnh Tào Bằng đã có Hoàng Nguyệt Anh! Hạ Hầu Chân không biết nên nói thế nào, chỉ đành buồn bã giữ tình cảm trong lòng. Nàng muốn nhân cơ hội này nói hết với Tào Bằng như sự rụt rè của nữ nhân đã khiến nàng không thể nói được.

Tào Bằng nhìn Hạ Hầu Chân, bỗng ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại bước đến, ôm lấy thân hình mềm mại của nàng vào lòng.

Hắn có thể cảm nhận được thân người nàng chợt cứng đờ ra, sau chút bản năng từ chối đó liền ngừng lại, ngoan ngoãn dựa vào ngực hắn.

-Tiểu Chân, đừng lo lắng cho ta. Trở về đi. Về sau đừng tới nơi này nữa. Nơi này không phải là chỗ cho những cô gái như nàng tới đây. Chờ ta ra ngoài rồi nhất định sẽ tặng cho nàng hai con thổ bạch.

-Ừ!

Hạ Hầu Chân khẽ nói.

“Tây lục thiên thanh xướng,

Nam quan khách tứ thâm.

Bất kham huyền mấn ảnh,

Lai đối bạch đầu ngâm.

Lộ trọng phi nan tiến,

Phong đa hưởng dị trầm.

Vô nhân tín cao khiết,

Thùy vị biểu dư tâm?”

(Dịch nghĩa:

“Thu đến, ve vang tiếng,

Người tù ý thiết tha.

Cánh đen kham chẳng nổi,

Đầu bạc tới ngâm nga.

Sương nặng, bay xa khó;

Gió nhiều, tiếng thoảng qua.

Ai tin chuyện cao khiết,

Mà lòng tổ hộ ta?”)

Tào Tháo ngồi trong đại trường, nhìn gia tín đưa thư từ Hứa Đô tới, hồi lâu không nói gì.

-Phu nhân còn nói gì nữa không?

-Thấm thấm nói Thương Thư năm tuổi, nên học chữ rồi. Thấm thấm cảm thấy thiên Bát Bách tự văn của Hữu Học rất hay, muốn diệt nhi hồi thúc phụ có thể cho Thương Thư học theo Bát Bách tự văn hay không?

Người thanh niên trước mắt tên là Tào Dương, tự Đông Dương.

Hắn phụ trách bảo vệ phủ Tư Không, cũng là con cháu họ Tào.

Lần này, hắn phụng lệnh đến Quan Độ trợ chiến, đồng thời cũng mang một phong thư của Hoàn phu nhân đến.

Tào Tháo không nén nổi mỉm cười, ý của Hoàn phu nhân không cần nói cũng biết rồi. Chỉ có điều y không ngờ rằng Tào Bằng lại viết một bài thơ như thế làm thư thỉnh tội. Nói thật ra, lúc mới đầu khi nhìn thấy thư thỉnh tội, Tào Tháo không khỏi mất hứng. Nhưng sau khi xem xong nội dung bức thư, Tào Tháo không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, bài thơ này nào phải là thư thỉnh tội gì. Tào Bằng rõ ràng đang tự biện bạch bản thân vô tội!

-Phụng Hiếu, người cũng đến xem đi.

Tào Tháo đưa phong thư “thỉnh tội” kia cho Quách Gia đang đứng một bên.

-Đông Dương, người cứ lui xuống đi. Ngày mai đến chỗ tướng quân Trương Cáp báo danh, tạm thời giữ chức tư mã hành quân, giúp đỡ tướng quân Trương Cáp trị quân.

-Vâng!

Tào Dương chấp tay thi lễ, phấn chấn đi ra.

Tào Tháo hỏi:

-Phụng Hiếu nghĩ như thế nào?

Quách Gia giao lại bức thư “thỉnh tội”, nói:

-Thật đúng là phong cách của A Phúc.

Tào Tháo gật đầu:

-Đứa nhỏ này làm việc lỗ mãng nhưng rất có tình nghĩa. Trước đây ở Hạ Bi, hắn vì tình cảm cá nhân mà thả cho vợ con của Lã Bố. Ta bãi chức của hắn vốn là muốn dạy cho hắn một bài học. Nào ngờ đứa nhỏ này chẳng có chút tiến bộ nào cả. Vừa mới giao trọng trách cho hắn, hắn đã gặp tai họa như thế, thật khiến ta phiền lòng.

Tào Tháo làm bộ tiếc rên sắt không ra thép (ý nói tiếc nuối, thất vọng).

Nhưng Quách Gia biết nếu có kẻ nào thực sự nghĩ Tào Tháo thực sự thất vọng là đã sai cả mười phần.

Khi y càng tỏ vẻ như thế càng chứng tỏ y rất yêu thích Tào Bằng. Ai có thể chán ghét một người có tình có nghĩa chứ? Trừ phi đó là kẻ vô tâm, không biết tình nghĩa là gì. Chẳng nhẽ mọi người không thấy sau sự việc này ngay đến đám danh sĩ thanh lưu cũng không nói được lời nào sao?

Quách Gia nói:

-Tài học của Hữu Học lại càng đáng nói hơn. Một thiên Vịnh thiên này không những không có ý xin tạ tội, mà ngược lại còn biểu đạt được chí khí cao thượng của hắn. Nói gì là thỉnh tội, bài thơ này rõ ràng là hắn tự thanh minh cho bản thân. Theo ta thấy, đứa nhỏ này tính tình thật sự rất kiêu ngạo, lại không biết hối cải là gì. Tính tình như hắn sợ sau này khó thành đại sự được.

Tào Tháo trừng mắt:

-Không thể nói như thế được, người còn ăn ngũ cốc, nào có thể không có chút khuyết điểm nào được? Tính tình của A Phúc dù kiêu ngạo, nhưng làm việc lại có tình có lý. Nếu đổi lại là ta chỉ sợ rằng cũng không thể không nổi giận. Bản tính kiêu ngạo có thể rèn giũa được nhưng đem chuyện này ra phán đoán tương lai của hắn thì không phải là vô đoán hay sao?! Theo ta thấy, chuyện này cứ để thế đi, coi như là rèn luyện bản tính của hắn. Nếu bệ hạ không nói gì, ta cũng không tiện nhúng tay vào. Cứ để hắn tạm thời bị nhốt trong nhà lao phủ Vệ úy đi. Giờ người mà ta phải suy nghĩ là Viên Thiệu, thật sự không có sức nào mà nghĩ chuyện này nữa.

Quách Gia thầm nghĩ: “Ta biết ngay ngài sẽ nói như thế mà.”

Tào Tháo đôi khi thích đùa giỡn, giở trò khôn vặt một tí.

Nói cách khác, y thích cố tỏ vẻ huyền bí, thần thần quỷ quỷ cho người ta phải đoán xằng đoán xiên.

Người đoán sai còn được, nhưng nếu người đoán đúng sẽ khiến y dẫn đo, lo ngại. Quách Gia cũng nhận được thư của Tuân Úc, nhờ y nghĩ cách nói tốt cho trước mặt Tào Tháo, tốt nhất có thể mau chóng giải quyết chuyện này đi là hơn. Nhưng Quách Gia biết Tào Tháo nhất định sẽ không từ bỏ ý định của mình.

Hứa Đô xảy ra chuyện này đúng là một cơ hội vô cùng tốt cho Tào Tháo.

Y có thể nhân đó mà cảnh cáo những kẻ có lòng phản trắc. Quách Gia cũng hiểu rằng khi Tuân Úc xử lý công việc có đôi khi hơn mềm yếu. Thật ra, ngay từ đầu, nếu Tuân Úc không bắn khoản nhiều như vậy, quyết xử trí Phục Quân thì dù gã có bị bắt, chỉ cần Hán Đế đứng ra nói, e rằng Tào Tháo cũng đành phải chấp thuận. Kết quả là một chuyện đơn giản như thế lại bị Tuân Úc phức tạp hóa.

Tào Tháo đương nhiên rất không hài lòng với chuyện này.

Dựa vào cái gì mà Phục Quân người dám đụng vào con cháu Tào gia ta lại có thể bình yên vô sự chứ?

Mà con cháu Tào gia ta sao phải nén nhịn cơn giận này chứ?

Tuy nhiên giận là một chuyện, Tào Tháo có giết Phục Quân hay không lại là một chuyện khác.

Tuân Úc cả đời cẩn thận nhưng lúc này không khỏi quá cẩn thận rồi.

Ý của Tào Tháo rất rõ ràng: Y muốn giáo huấn Phục Hoàn một chút.

Phục Hoàn hô gió gọi mưa ở Hứa Đô, nhìn thì tưởng như bí mật lắm nhưng làm sao che được mắt Tào Tháo. Tào Tháo để Tào Bằng làm Bằng Môn tư mã trong cung cũng chính là để cắt đứt trò tiểu xảo giữa Hán Đế và Phục Hoàn. Giờ Tào Bằng có lẽ không làm được Bằng Môn tư mã nữa nhưng hiệu quả lại quá tốt rồi. Phục Hoàn bị bắt, đúng là đả kích lớn đối với phe phái của hoàng đế, còn hơn để Tào Bằng làm chức tư mã bỏ đi kia nhiều.

Giờ chỉ còn xem ai cúi đầu trước nữa thôi!

Quách Gia suy đoán e rằng Hán Đế sẽ không thể chống đỡ nổi mà thôi.

-Chủ công, gần đây Viên Thiệu không hề có động tĩnh gì. Theo ta thấy, không phải gã biết khó mà lui, chỉ sợ là có mục đích khác mà thôi. Hai ngày nay ta quan sát thấy động tĩnh trong doanh Viên Thiệu có chút kỳ lạ. Chúng ta cần cẩn thận đề phòng, tránh để gã nhân cơ hội đánh lên mới được.

Nếu Tào Tháo người quyết định án binh bất động, ta sẽ theo ý người, nói chuyện chính sự nghiêm túc.

Tào Tháo nghe thấy thế, liền nghiêm lại.

-Theo Phụng Hiếu, Viên Thiệu sẽ giở thủ đoạn gì?

Quách Gia cười lạnh một tiếng:

-Viên Bản Sơ bảo thủ, người duy nhất có thể sử dụng dưới trướng gã chỉ có Thư Thụ, nhưng lại bị gã giam lại ở Diên Tân rồi. Quách Đồ, Phùng Kỷ đều chỉ là bọn ngồi không, ăn bám, không đáng để lo nghĩ. Trước đây, khi Viên Thiệu tiêu diệt Công Tôn Toản từng sử dụng địa đạo. Theo ta thấy, gã chắc chắn sẽ giở lại trò này.

Tào Tháo tức thì mỉm cười:

-Ta cũng nghĩ như thế. Chuyện này cứ để Trọng Đức xử lý đi.

Nói xong, y chợt hỏi:

-Phụng Hiếu, người cũng cho rằng tài học của A Phúc tốt lắm sao?

-Đúng vậy, có thể làm ra Bát Bách tự văn đủ thấy hần rất uyên bác.

-Vậy người nói để Thương Thư theo hần học thì thế nào?

-Chuyện này rất tốt. Ngũ công tử trời sinh thông minh, tương lai ắt sẽ thành tựu phi phàm. Nhưng nếu không có người thích hợp dạy bảo e rằng cũng không tốt. Hữu Học có tài học, chỉ có điều bản tính hấn cao ngạo, chỉ sợ chưa chắc đã thích hợp dạy dỗ cho Thương Thư công tử.

-Ừ.

Tào Tháo nhẹ nhàng gật đầu:

-Nếu đã như vậy, để ta nghĩ thêm. Nhưng để Hữu Học dạy Thương Thư kiến thức nhập môn thì không sao. Dù sao, tạm thời không nhắc tới chuyện này nữa. Lần này, Hữu Học gây ra tai họa quá lớn, vả lại còn phải xem bộ hạ có ý như thế nào nữa.

-Chủ công quả cao kiến.

Quách Gia cười ha hả, nhân tiện nịnh bợ Tào Tháo một chút.

Tháng ba năm Kiến An thứ năm, Viên Thiệu đóng quân ở phố Điền Trạch, âm mưu tập kích bằng địa đạo.

Trình Dục dùng phương pháp truyền thống, tạo hai trăm cái hang lớn trong doanh, âm thầm nghe trộm động tĩnh. Đợi đến khi Viên Thiệu vừa xuất kích liền ra tay giết mấy nghìn Viên quân.

Viên Thiệu nổi giận.

349. Chương 333: Đặng Tắc Trở Về Hứa Đô

Hứa Đô yên bình.

Nhưng dưới sự yên bình đó lại ẩn chứa sát khí kinh người.

Đám người Khổng Dung lại nổ súng, nhưng không phải là nhắm vào Tào Bàng, mà là quay lại chủ đề cũ, nói làm sao để Tào Tháo và Viên Thiệu cùng tồn tại.

Trong lòng đám người Khổng Dung, Viên Thiệu vẫn mạnh hơn Tào Tháo.

Bất kể nói như thế nào, Viên Thiệu là con cháu nhà tứ thế tam công, còn Tào Tháo lại có nhiều thế hệ làm hoạn quan, dù sao không hơn được Viên Thiệu. Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến Tào Đàng nữa. Nhớ năm xưa, kẻ sĩ bị hoạn quan chèn ép thậm tệ, thế cho nên đám người Khổng Dung vẫn luôn có ý thù địch với hoạn quan. Mặc dù Tào Đàng làm đến chức Đại trưởng thu, từng giúp đỡ rất nhiều người nhưng chung quy vẫn bị liên lụy theo.

May mà phẩm hạnh của Tào Đàng rất tốt.

Đám người Khổng Dung dù có muốn tấn công cũng chỉ có thể nói là hoạn quan như thế, chứ không dám công kích Tào Đàng quá đáng.

Tóm lại, Tào Bàng và Phục Hoàn dường như đã bị mọi người lãng quên. Tào Tháo vẫn không có động tĩnh gì, còn Hán Đế Lưu Hiệp cũng vẫn tiếp tục im lặng, khiến mọi người đều ngậm miệng, không bàn tán gì về chuyện này hết.

Thiên lao là nơi Hoàng đế giam giữ đại thần trong triều.

Phục Hoàn mặt mày nhợt nhạt, tựa người trên tường, ánh mắt ngây dại, nhìn không có chút khí huyết nào.

Phục hoàng hậu bưng một chén huyết yến nấu cách thủy thơm ngọt lên, dùng thìa bón tận miệng cho Phục Hoàn, hạ giọng nói:

-Cha, người uống một chút đi.

Phục Hoàn như con rối gỗ bị giật dây, uống một ngụm.

-Hoàng hậu, bộ hạ nói như thế nào?

Phục Hoàn uống xong một chén cháo huyết yến, tinh thần dường như cũng khá lên ít nhiều.

Phục hoàng hậu cầm chén đặt một bên, lắc lắc đầu:

-Bệ hạ nói chuyện này cần chờ Tào Tư không mở miệng trước, nếu không y rất khó quyết định.

-Mạnh Đức muốn ta chết hay sao?

Phục Hoàn nhắm mắt lại, mãi lâu sau mới thở dài.

-Vậy còn đám văn sĩ kia thì sao?

-Bọn Khổng Dung không có thái độ gì hết, dường như cũng đang chờ đáp án của Tào Tư không.

Phục Hoàn hồi hận, cúi đầu, lẩm bẩm:

-Một bước sai lại kéo theo bao cái sai khác, giờ chỉ sợ lành ít dữ nhiều mà thôi.

-Phụ thân hà cớ gì phải nói thế. Con gái nhất định sẽ tìm cách giải vây cho phụ thân.

-Bình Quốc đâu?

-A?

-Bình Quốc có tin tức gì không?

Phục hoàng hậu do dự một chút, hạ giọng nói:

-Trước mắt tiểu đệ còn chưa có tin tức gì, nhưng cũng không thấy có tin nào nói tiểu đệ bị bắt, nên chắc giờ đã thoát hiểm rồi. Chỉ cần nó tới được Lũng Tây thì sẽ có người chiếu cố. Tào Tư không chắc cũng không làm gì được nó. Phụ thân, con vẫn không hiểu sao người lại...

Phục hoàng hậu cuối cùng cũng không nhịn nổi, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Quả thực bằng vào cơ trí và sự điềm tĩnh của Phục Hoàn ngày thường thì y không thể phạm những sai lầm cơ bản như thế, chuyện này thực khiến Phục hoàng hậu không hiểu rõ nổi.

Phục Hoàn nhắm mắt lại, tựa người trên tường, hồi lâu mới thở dài một tiếng:

-Một lời khó nói hết!

Giờ y cũng bắt đầu hồi hận, chuyện vốn tốt đẹp như thế không ngờ cuối cùng lại có kết cục như thế này. Tào Tháo chẳng qua là dùng Tào Bằng để làm khó y, để y không thể tiếp xúc với bên ngoài mà thôi. Con gái thân là hoàng hậu, có thể chiếu cố cho y hết mức có thể, nhưng nàng không có khả năng cả ngày đứng trong thiên lao u ám này. Hơn nữa, có rất nhiều chuyện Phục hoàng hậu không thể ra mặt, phải chờ Tào Tháo ra mặt mới có thể thực hiện được.

Bằng vào khả năng của Tào Tháo, sao y có thể không nhận ra điểm khác thường trong đó được.

Bỏ tù Tào Bằng mà chém được một kẻ chống đối, bất kể nói như thế nào Tào Tháo đều không phải chịu thiệt.

-Tình hình trong cung thế nào?

-Không tốt lắm.

-A?

-Tuân Thượng thư phong Điền Dự tạm thời giữ chức Bàng Môn biệt bộ tư mã, phong tỏa cửa cung.

Người trong cung muốn đi ra ngoài rất khó khăn. Mà ngoài cung muốn tiến vào trong cũng chẳng dễ dàng gì. Lâm Nghi Hưu cũng mấy lần bị cản ngoài cửa cung. Điền Dự nói không có lệnh triệu kiến thì không ai được tùy tiện đi vào cả. Tuyệt Tử Thường Thị có đi ra ngoài một lần nhưng phát hiện thấy thủ vệ canh gác quá sức nghiêm mật, hẳn cũng không thể tùy tiện gặp mặt Lâm Nghi Hưu, cuối cùng đành phải trở về trong cung. Còn một chuyện này nữa, Trương Công Xa...

-Trương Tường làm sao?

-Trương Công Xa bị bãi chức quan, hiện giờ Công Xa lệnh đã đổi sang người khác rồi.

Chặt đứt liên hệ bè đảng của hoàng đế (đế đảng) bằng khí thế lôi đình đúng là thói quen của Tào Tháo. Bè đảng của hoàng đế như rắn mất đầu, Lâm Nghi Hầu Lưu Quang giờ cũng trở thành đối tượng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Bây giờ, chỉ sợ Lưu Quang cũng không thể làm việc như trước được nữa, ít nhất nhìn từ tình hình hiện tại thì đúng là như thế.

-Quan Độ...

-Hôm nay, Tuần Thượng thư báo lên rằng Tào Công thắng Viên Thiệu một trận ở Quan Đô.

-Viên Bản Sơ thật khiến ta quá thất vọng.

Phục Hoàn trầm tư thật lâu, mở mắt nói:

-Hãy bảo Lãnh Thường thị tìm cách thông báo cho Lâm Nghi Hầu, tạm thời không được có hành động gì hết, chờ xem tình hình thế nào đã.

Tào Mạnh Đức sớm muộn gì cũng thả ta ra!

Ngày đại chiến Quan Độ chấm dứt cũng là ngày ta ra tù.

Trước đó, nhất định không được manh động. Ta nghĩ lão Tào Tháo chỉ sợ là đã mài sẵn dao sắc, chúng ta không nên đi thử cạnh dao sắc này làm gì.

Phục Hoàn dù sao cũng là một trong những kẻ đứng đầu đế đảng.

Tuy rằng lúc trước y đã quyết định sai lầm nhưng chẳng mấy chốc y đã tỉnh ngộ, bắt đầu tính toán chuyện mới.

-Vậy còn Tào Bằng kia...

-Không cần để ý đến hắn!

Phục Hoàn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

-Lần này, Tào Hữu Học hại ta quá thê thảm nhưng cũng không đáng để lo nghĩ. Theo ta thấy, hắn chỉ là một tên thất phu lỗ mãng, không làm nổi chuyện đại sự. Hắn có được thành tựu như ngày hôm nay chẳng qua là nhờ vào sự sủng ái của Tào lão tặc mà thôi. Sớm muộn gì cũng có một ngày ta đem mối nhục bị chặt tay này trả cho người này gấp trăm lần.

Phục Hoàn vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt tái nhợt thoáng đỏ bừng lên. Y chỉ hận không thể phanh thây Tào Bằng ra cả vạn đoạn.

Phục hoàng hậu khẽ nhú mi, định nói gì đấy.

Nhưng Phục Hoàn lại nói:

-Con đừng nghĩ nữa. Về sau cũng đừng đến thăm ta nữa. Tuần Úc không dám hại mạng ta đâu. Chuyện trong triều sau này con cũng không nên tham dự quá nhiều, chỉ cần hầu hạ bề hạ thật tốt là được rồi. Ta ở trong này rất tốt, không có gì là không ổn cả.

Phục hoàng hậu thầm nói trong lòng: “Phụ thân, chỉ sợ người lại nhìn nhầm rồi! Tào Bằng kia không đơn giản như người tưởng đâu. Dương Thái úy vừa cho người truyền tin vào nói nên đề phòng Tào Hữu Học nhiều hơn nữa. Một nhân vật đến Dương Thái úy còn phải kiêng kỵ sao có thể là người đơn giản được?”

Nhưng nhìn bộ dạng tiêu tụy của Phục Hoàn, Phục hoàng hậu không biết nên nói như thế nào mới phải.

Một lúc lâu sau, nàng chỉ hạ giọng nói:

-Phụ thân, người bảo trọng.

-Đúng rồi, con nhớ tìm cách liên lạc với Bình Quốc, bảo nó không được đi Vũ Uy, tìm cách nương nhờ Mã Đằng hoặc Hàn Toại, nhất định không được trở về.

-Được!

Phục hoàng hậu dịu dàng lên tiếng, lại chăm sóc Phục Hoàn thêm một lúc rồi mới cáo từ.

Ra khỏi thiên lao, nàng bước lên loan xa.

-Tuyệt Tử!

-Có nô tì.

Mắt phượng của Phục hoàng hậu chợt lóe lên sắc lạnh, nàng hạ giọng nói:

-Tìm một cơ hội xử lý Tào Hữu Học đi.

Bên ngoài xe, Trung Thường thị Lãnh Phi ngẩn ra, chợt gật đầu, nói:

-Hoàng hậu yên tâm, nô kỳ nhớ rõ rồi. Nhưng Tào Bằng giờ đang bị giam trong phủ Vệ tướng quân, canh gác rất nghiêm ngặt. Nếu muốn giết hắn e là khó có thể thành công sớm được. Tạm thời còn phải...

-Trước khi đại chiến chấm dứt, đừng lấy mạng hắn.

Nhưng khi đại chiến xong xuôi rồi, ta muốn thấy đầu của Tào Hữu Học kia.

-Nô tì tuân mệnh!

Loan xa đi trên đường đá thẳng hướng tới An Nhạc cung.

Lãnh Phi mái tóc trắng muối tiêu, mặt trắng không chút biểu cảm dừng chân nhìn thoáng qua phủ Vệ tướng quân, khẽ nhếch miệng cười lạnh.

Thoắt cái đã tới tháng tư.

Tào Bằng bị nhốt trong nhà lao phủ Vệ tướng quân cũng đã được ba mươi ngày!

Ba mươi ngày này, hắn rất nhàn nhã. Dù đang ở trong đại lao nhưng ngục tốt ở đây cũng không dám sơ xuất, cho nên hắn cũng không phải khổ sở chút nào. Lại thêm có đám người Hạ Hầu Lan giúp đỡ, Tào Bằng lại càng thoải mái hơn. Nhân rồi không có việc gì làm, hắn lại dạy công phu, quyền cước cho Phi Mạo hoặc bàn luận võ nghệ với Hạ Hầu Lan. Tào Nhân tuy chưa từng tới thăm hắn nhưng lại rất cẩn thận chiếu cố hắn.

Tào Bằng nói muốn xem sách.

Vì thế Tào Nhân liền sai người đưa tới ít sách, để hắn tiêu khiển, giải buồn.

Đồng thời, hắn cũng thường xuyên nhận được tình hình chiến đấu ở tiền phương. Giả Tinh sẽ sai người thỉnh thoảng thông báo tình hình chiến sự ở Quan Độ đến chỗ Tào Bằng.

Có đôi khi, Giả Tinh còn đến đại lao thăm Tào Bằng, nói chuyện một chút.

Ngày cứ như vậy mà trôi đi.

Chiến sự trận chiến Quan Độ càng ngày càng quyết liệt.

Tào Bằng ngồi trong nhà lao lại hết sức nhàn nhã, ung dung.

Với hắn mà nói trận chiến Quan Độ đã kết thúc! Kể từ khi trận đại chiến ở Tiểu Đàm, Diên Tân chấm dứt, với hắn trận Quan Độ đã kết thúc rồi.

Bên cạnh Tào Tháo tập trung rất nhiều mưu sĩ tài ba trong thiên hạ.

Ngoài Tuân Úc ra, trong năm mưu sĩ lớn của Tào Tháo đã có Quách Gia, Trình Dục, Giả Hủ, Tuân Du đều ở tiền tuyến, bàn mưu tính kế cho Tào Tháo. Đồng thời, thống soái dưới tay Tào Tháo cũng có những mãnh tướng siêu hạng. Mùa thu hoạch ở Hải Tây năm trước đã giúp giảm bớt tình trạng hạn hán ở Nhữ Nam, nhờ thế Hứa Đô không bị tổn thất lớn lắm. Trong kho lương thực, đồ quân nhu và lương thảo chất chồng như núi, Tào Tháo đã không còn phải lo lắng về lương thảo như trong lịch sử nữa.

Trận chiến Quan Độ chỉ đang chờ thời cơ mà thôi.

Thời cơ Tào Tháo toàn thắng.

Trước đó, tất nhiên đôi bên phải giằng co trong một thời gian dài.

Tào Bằng không thể giúp gì, cũng không thể bày mưu cho Tào Tháo.

Có bọn Quách Gia ở đó, sao Tào Tháo có thể thiếu về mưu lược được? Còn chuyện Ô Sào, Tào Bằng cũng từng nghĩ tới, định nói với Tào Tháo, nhưng hần càng nghĩ kỹ lại càng thấy không nên làm như thế. Có trời mới biết Viên Thiệu bị suy sụp nhiều như thế liệu còn có đem lương thảo cất ở Ô Sào như trong lịch sử nữa hay không? Mà cho dù là cất ở Ô Sào, thì nếu Tào Tháo hỏi tại sao hần biết, Tào Bằng e rằng cũng không thể trả lời nổi.

Tốt nhất là cứ kiên nhẫn chờ đợi!

Chờ đợi Hứa Du cải tà quy chính.

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ tí tách rơi.

Tào Bằng đứng trong gian phòng ngực nhỏ bé, luyện Bán Bộ Băng quyền.

Hần nhờ ngực tốt làm cho hần một người gỗ, sau đó dùng xích sắt khóa lại.

Nghe nói, trong lịch sử võ thuật truyền thống của Trung Quốc, người sáng lập Bán Bộ Băng quyền tên là Quách Văn Thâm, đã sáng tạo ra bộ quyền này trong điều kiện này.

Sau khi Tào Bằng khổ luyện Bạch Hổ thất biến, đã mơ hồ nắm bắt được “Thế” ẩn chứa trong Bạch Hổ thất biến.

Khóa bộ, xung quyền, thoái lui; Khóa bộ, xung quyền, lại thoái lui...

Cảm nhận được kinh lực di chuyển trong thân thể, mỗi lần một phần bắp thịt rung lên đều ẩn chứa biến hóa kỳ diệu. Tào Bằng luyện tập trong này dần tiến vào một cảnh giới kỳ dị. Mỗi một động tác của hần đều hoàn thành trong vô thức, kinh lực thúc đẩy, gân cốt phát triển, ra quyền là khiến khớp xương toàn thân phát ra tiếng răng rắc. Việc hô hấp của hần lúc có lúc không, thì thoảng hần lại phát ra tiếng rống như hổ.

Hạ Hầu Lan đang truyền thụ Khai Môn bát thức trong bát cực quyền cho Phi Mạo.

Chợt y nghe bên trong phòng lao vang lên tiếng rít gầm như cửa dã thú.

Y vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn Tào Bằng.

Hần đang giẫm chân lên một tác đất, tạo ra xung quyền, một luồng khí lưu bắt đầu sinh ra. Bán Bộ Băng quyền rất cương mãnh, hơn nữa Bạch Hổ thất biến lại cương liệt, khiến toàn thân Tào Bằng như hóa thành con mãnh hổ xuống núi, từ trên xuống dưới đều rất đáng sợ.

Hạ Hầu Lan ánh mắt sáng rực, một lát sau mới khẽ thở dài.

-Tư mã, công tử thế là...

-Công tử đang lĩnh ngộ!

-Lĩnh ngộ cái gì?

-Thế!

Các Phi Mạo vốn không mấy hiểu biết về “Thế”.

Chuyện bọn họ giỏi nhất phần lớn đều là cách chiến đấu, đánh nhau bình thường, nhưng nếu nói về võ đạo thì chẳng qua chỉ là kẻ ngoại đạo mà thôi.

Võ đạo không liên quan nhiều lắm đến chuyện giết người, có rất nhiều khi muốn học võ đạo phải dựa vào ngộ tính.

Khi Tào Bàng ở trên chiến trường Tiểu Đàm đã từng phát ra “Thế” ảo diệu. Sau khi trở về Hứa Đô, trải qua chuyện Phục Hoàn, Tào Bàng giờ dường như đã tiến nhập vào trạng thái trầm tĩnh. Tuy ở trong nhà lao, nhưng hắn vẫn thoải mái thích nghi với hoàn cảnh.

Kể từ khi sống lại đến giờ, Tào Bàng đã từng trải qua vô số lần chiến đấu.

Hắn đã từng luyện với Lã Bố, thử chiêu với Điển Vi, lại tham dự những trận chiến sinh tử.

Hắn đem tất cả những chuyện đã từng xảy ra đem luyện lại một lượt.

Tuy hắn vẫn không thể đạt tới “Thế” của võ tướng siêu hạng được nhưng Tào Bàng tin rằng nếu hắn giao thủ với Cam Ninh, ít nhất cũng có thể chiến đấu được mười đến hai mươi chiêu. Mười, hai mươi chiêu này là tính theo Cam Ninh dốc toàn lực thi triển. Tào Bàng dạo qua một lượt Bán Bộ Bàng quyền, mồ hôi đã ướt đầm vạt áo.

Tiếng hổ rít gầm trong phòng lao kéo dài chừng gần một giờ, mãi sau mới ngừng lại.

Hạ Hầu Lan tiến lên, đưa khăn qua cho Tào Bàng. Hắn nhận lấy, lau mồ hôi trên mặt, chỉ thấy toàn thân thoải mái, đầu óc minh mẫn.

-Tào giáo úy, có người đến thăm người!

Bên ngoài nhà lao, ngục tốt chợt lớn tiếng hô lên.

Tào Bàng ngẩn ra, hỏi:

-Ai?

Hắn còn chưa dứt lời đã thấy một thanh niên cụt tay mặc y phục màu xanh, tay cầm theo một hộp đồ ăn, đi đến bên ngoài phòng lao dưới sự dẫn đường của ngục tốt.

-Tỷ phu?

Tào Bàng nhìn thấy người thanh niên kia không khỏi giật mình.

Lúc trước, Đặng Tắc ở lại Từ Châu, đảm nhiệm chức biệt giá dưới trướng Từ Cầu. Tào Bàng cũng đoán sớm muộn gì Đặng Tắc sẽ trở về Hứa Đô.

Nhưng hắn không ngờ rằng Đặng Tắc lại trở về vào lúc này.

Đám người Hạ Hầu Lan rất biết điều, ra khỏi gian phòng lao, đi vào một gian khác.

Đặng Tắc quay qua, nói tạ ơn với ngục tốt, rồi đi vào trong phòng lao. Y cười với Tào Bàng, đặt hộp đồ ăn trong tay xuống:

-A Phúc, đệ vào ngục thể này khiến mọi người đều lo lắng. Giờ thấy bộ dáng đệ thể này thì xem ra vẫn chưa phải chịu khổ rồi. Ở trong này có khỏe không?

-Tỷ phu, nơi này là chỗ nào? Làm gì mà tốt được?

Vừa nói, Tào Bàng vừa bước lên hai bước, thân mật ôm lấy Đặng Tắc.

-Tỷ phu, huynh về từ bao giờ?

-Trưa hôm nay!

-Chuyện ở Từ Châu giải quyết xong rồi sao?

-Ừ, đã giải quyết rồi.

Đặng Tắc nhìn qua dường như càng trầm tĩnh hơn trước.

Hai gò má gầy gò, thân thể mảnh khảnh, nhưng toàn thân lại phát ra khí thế hào hùng.

Y lặng lẽ nhìn Tào Bàng. Một lúc lâu sau, chợt giơ cánh tay cụt ra ôm chặt lấy Tào Bàng vào trong lòng:

-A Phúc, để đệ chịu ủy khuất rồi.

Lần này Đặng Tắc trở về Hứa Đô là phụng mệnh áp giải ba vạn thạch lương thảo.

Đừng tưởng khổ phủ của Hứa Đô vẫn còn lương, một lúc phải cung ứng cho mấy vạn đại quân thực sự rất áp lực.

Cho nên, sau sự biến ở quận Đông Hải được trấn áp, Lưu Bị thảm hại bỏ chạy, thế cục Từ Châu dần ổn định. Từ Cầu lệnh cho Đặng Tắc áp giải lương thảo, trở về Hứa Đô. Sau đó, Từ Châu còn có thể cung cấp thêm một trăm ngàn thạch lương thảo, đảm bảo cho trận chiến Quan Độ được tiến hành thuận lợi. Sau khi Đặng Tắc trở về Hứa Đô liền biết trong nhà xảy ra chuyện lớn. Đầu tiên là thê tử rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh, rồi Tào Bàng vì báo thù mà vùi thân trong lao tù.

Nếu nói lúc trước Đặng Tắc còn có chút toan tính riêng thì sau khi nhận được tin này, những toan tính đó của y chẳng còn lại gì nữa.

-Nếu không có đệ ở nhà, tỷ tỷ đệ suýt nữa đã....

-Ôi chao, tỷ phu. Xem huynh nói kia, tỷ tỷ ta là thê tử của huynh, nhưng còn là tỷ tỷ của ta nữa. Chúng ta là người một nhà, sao ta có thể nhìn những người đó dè dặt cười cổ ta được đây? Chỉ tiếc là vẫn chưa bắt được tên Phục Quân chết tiệt đó.

Đôi mắt Đặng Tắc tức thì đỏ hoe!

Hai người ngồi xuống trong nhà loa, nói đủ chuyện từ ngày xa cách.

Tào Bàng hỏi:

-Tỷ phu, Lưu Bị giờ ở nơi nào?

Nhắc tới Lưu Bị, Đặng Tắc tức thì lộ vẻ xấu hổ.

-Ôi, một lời khó nói hết. Sau khi Hạ Hầu tướng quân công phá quận Đông Hải, Lưu Bị đã trốn đến nước Bành Thành. Ta phụng lệnh cùng Chu Linh tướng quân truy kích Lưu Bị, không ngờ gã giả dối này lại mưu ma chước quỷ như thế. Ta tổn hao mấy trăm người mà vẫn không bắt được Lưu Bị, bị gã trốn mất ở Hoài Thủy. Ta vốn định tiếp tục truy kích nhưng lại sợ trúng quỷ kế. Giờ, gã đã trốn đến Hoài Nam rồi.

Tên tặc tử này lại chạy mất rồi!

Tào Bàng nghe thấy thế liền nhú mày.

Nhưng hắn không có ý trách cứ Đặng Tắc, bởi hắn hiểu rất rõ bản lĩnh chạy trốn của Lưu Bị kia, chỉ sợ so với tổ tông Lưu Bang của gã còn lợi hại hơn mấy lần. Nhớ ngày đó, năm lộ đại quân của Tào Tháo vây kín Lưu Bị, mà gã vẫn mở đường máu chạy được tới Thanh Châu.

Bằng vào khả năng của Đặng Tắc mà muốn đối phó Lưu Bị đúng là có chút khó khăn thật.

Tên kia chắc chắn kẻ tay cáo già.

Chỉ có điều, nếu Lưu Bị trốn thì sẽ trốn ở đâu?

Liệu gã có trốn ở Kinh Châu, nương nhờ Lưu Biểu không? Lưu Biểu giờ đang đối phó với Tôn Quyền, chỉ sợ chưa chắc đã thu nhận, giúp đỡ Lưu Bị. Hoặc gã sẽ ẩn nấp, chờ đến cơ hội thì sao? Tào Bàng bắt đầu cảm thấy đau đầu, các tình tiết trong Tam quốc theo thời gian cũng ngày càng mơ hồ hơn.

Tào Bàng chỉ có thể khẳng định duy nhất một chuyện là Lưu Bị cuối cùng sẽ đầu quân cho Lưu Biểu.

-Tỷ phu, trong nhà vẫn ổn chứ?

-Mọi người đều mạnh khỏe. Tỷ tỷ đệ tuy chưa thể xuống giường nhưng đã có thể ngồi được rồi. Nguyệt Anh vẫn luôn chăm sóc nương và tỷ tỷ đệ, cho nên đệ đừng lo lắng nữa. Chỉ có điều, nương rất nhớ đệ, mấy lần nói muốn đến thăm đệ lại bị phụ thân ngăn cản, cho nên nương rất hay khóc.

Tào Bàng nghe thấy thế liền lặng im!

-Tỷ phu, huynh về nói với nương bảo nương đừng lo lắng. Chậm nhất nửa năm, ta nhất định ra ngoài được. Tào Công giam ta trong nhà lao thật ra là muốn bảo vệ ta mà thôi. Xin nương đừng lo lắng quá.

Đặng Tắc nhẹ nhàng gật đầu.

-Còn một chuyện nữa ta cần bàn bạc với người.

-A?

Đặng Tắc đưa cho Tào Bằng một chén rượu, nhẹ giọng nói:

-Chuyện này liên quan đến sự phát triển của Hải Tây. Khi ta trở về, Từ Sơn đã đặc biệt nhờ ta hỏi người.

-Ồ?

Tào Bằng nghe thấy thế không khỏi nghi hoặc.

350. Chương 334: Lên Sân Khấu

Sau khi Bộ Chất thuận lợi đến Hải Tây, vẫn chưa có hành động gì đặc biệt.

Mọi chuyện vẫn như khi Đặng Tắc còn ở Hải Tây, đồn điền, khai hoang, chế tài về biển... Sau khi Khúc Dương, Y Lô cũng được quy về Hải Tây, một Hải Tây lớn hơn đã hình thành.

Hiện giờ, toàn bộ đại Hải Tây có hơn hai mươi vạn nhân khẩu, rải rác khắp huyện Hải Tây, huyện Khúc Dương và huyện Y Lô, hình thành một khu vực cực kỳ phồn vinh, thậm chí đến Từ Mậu cũng phải tán thưởng.

Đầu năm, theo lời mời của Từ Lý, cửu đại hành của Hải Tây sẽ nhập vào Hạ Bì, gia tăng sức ảnh hưởng của Hải Tây.

Sau khi Bộ Chất tiếp nhận Hải Tây, y được rất nhiều lão thần tử ủng hộ. Đám người Vương Mãi, Phan Chương và Chu Thương đều ủng hộ y. Y Lô trưởng Đặng Chi dù có không bằng lòng nhưng cũng buộc phải cúi đầu, tán thành trước sự mạnh mẽ, cứng rắn của Bộ Chất.

Sau đó, chín đại hành hội của Hải Tây đều tỏ vẻ ủng hộ Bộ Chất, nhờ đó, sự thay đổi chính quyền của Hải Tây dần bình ổn trở lại.

Vấn đề của Bộ Chất có liên quan đến cửu đại hành hội của Hải Tây.

-Trải qua bốn năm, cửu đại hành hội bắt đầu đến thời kỳ khuếch trương thế lực. Bọn họ chẳng những giúp thương thị của ba huyện Hải Tây ổn định mà còn dần dần khiến Hoài Âm, Xạ Dương phát triển thương nghiệp buôn muối. Hồi đầu năm, khi hành hội được lập ở Hạ Bì, đại hành hội càng trở thành tổ chức thương thị lớn nhất hai vùng đất Hoài Nam và Hoài Bắc. Từ năm trước, bọn họ đã bắt đầu hợp tác với Nhã Dương, lại nhờ có Đào Dương hỗ trợ mà kiếm được càng nhiều lợi nhuận hơn nữa. Chỉ có điều, việc kinh thương giữa hai vùng đất này càng ngày thường xuyên hơn, lượng hàng hóa xuất nhập và tiền vốn lưu động cũng tăng theo. Một năm trước, kim ngạch giao dịch của Hải Tây và Tuy Dương lên tới hơn bảy ngàn bốn trăm vạn tiền. Đầu năm sau, lượng giao dịch lại tăng lên nhiều nữa. Tuy nói lúc trước, Lưu Bị khởi sự ở quận Đông Hải nhưng không hề ảnh hưởng nhiều lắm đến cửu đại hành hội nhưng sau khi lượng giao dịch tăng lên, có rất nhiều vấn đề đã xuất hiện, tình thế đã rất cấp bách.

-Ví như vấn đề gì?

Tào Bằng hỏi.

-Ví như cướp tiền.

-Cướp tiền? Cướp thế nào?

Đặng Tắc cười khở một tiếng:

-Đệ cũng biết đầu năm nay Hoàng Chính của Kim thị hành từng có ý đồ thu mua một lượng hàng hóa của Tuy Dương. Kim ngạch giao dịch này gần ngàn vạn tiền, nhưng chỉ là vận chuyển tiền, ước tính sử dụng hơn mười chiếc xe, gần năm mươi con ngựa chuyển đồ. Hoàng Chính nói đợi chợ muối năm nay mở cửa thì nhất định giao dịch kim ngạch sẽ vượt trăm triệu, vận chuyển đường dài thật sự rất nguy hiểm.

Từ Hải Tây đến Tuy Dương có hai con đường.

Một là đi qua quận Bành Thành ở Thái Sơn, đi vào Sung Châu để đến Trần Lưu, qua Quan Độ đến Tuy Dương. Con đường còn lại là đi từ Từ huyện, qua Nhữ Nam, Lương quận, Trần quận, thông qua Đinh Xuyên, Tự Y Khuyết Quan đến Tuy Dương. Bất kể là đi đường nào thì lộ trình cũng đều rất dài, và lại còn rất khó đi.

Mặc dù dưới sự cai trị của Tào Tháo, nạn trộm cướp đã giảm bớt rất nhiều, nhưng trên đường vẫn còn rất nhiều thổ phỉ.

Đám thổ phỉ đó xuống núi để cướp của, vào núi làm giặc cỏ, hành tung quỷ dị, rất khó tiêu diệt tận gốc. Vì thế, mỗi một lần lặn lội vận chuyển đường xa đều phải xuất mấy trăm, thậm chí hơn một ngàn người theo bảo vệ. Nhưng cũng vì chuyện này mà rất nhiều thương buôn phải đau đầu suy tính.

Vì thế, không ít thương buôn dù biết rõ buôn bán ở Tuy Dương rất nhiều ích lợi, nhưng lại đành phải dừng lại.

Sau khi Bộ Chất tiếp chương Hải Tây, liền lập tức đối mặt với chuyện phiền toái này. Cứu đại hành hội của Hải Tây muốn nắm giữ Kim Sơn mà không được, thật sự là vô cùng tiếc nuối. Thế nên, sau khi cứu đại hành hội cùng bàn luận, liền bàn nhau tìm tới Bộ Chất. Tuy nói hiện tại bọn họ đang trấn thủ Hạ Bi, về lý thuyết mà nói có thể tìm Từ Hình thảo luận, nhưng theo cảm tính, bọn họ vẫn muốn đến bàn bạc ở Hải Tây hơn.

Bộ Chất cũng rất đau đầu với vấn đề này.

Lại nói tiếp, sau khi y nhậm chức, khó khăn không hề ít hơn so với Đặng Tắc lúc trước tí nào.

Đặng Tắc từ hai bàn tay trắng mà cuối cùng hùng bá Hải Tây. Còn Bộ Chất thì sao? Khi y vừa mới nhậm chức, loạn Lưu Bị đã xảy ra, rồi sau đó lại phải đối mặt với một vấn đề hóc búa như vậy.

Phiền toái nhất là trước y Đặng Tắc đã làm rất tốt, được đánh giá rất cao. Thế cho nên nếu Bộ Chất không thể giải quyết những chuyện phiền toái này, hoặc ít ra là làm giảm bớt vấn đề này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh dự của y, sau này sẽ càng thêm nhiều khó khăn hơn nữa.

Bộ Chất là do Tào Bằng tiến cử.

Ở một góc độ nào đó y là gia thần của Tào Bằng.

Từng hành động, cử chỉ của y đều đại diện cho quyền lợi của Tào Bằng.

Những người như Từ Lý và Trần Đăng chẳng nhẽ không bận tâm đến Hải Tây sao? Từ Lý vốn là người Hải Tây, tình cảm đối với nơi này còn sâu đậm hơn Trần Đăng.

Lúc trước, khi Đặng Tắc phải đi, Từ Lý và Trần Đăng cũng từng tiến cử người khác.

Nhưng cuối cùng Tào Tháo vẫn đồng ý với ý kiến “Đề cử người hiền không cần tránh người thân” của Tào Bằng, để Bộ Chất làm.

Nếu Bộ Chất làm không tốt, sẽ khiến Tào Bằng mất mặt. Quan trọng hơn nữa là nếu y làm không tốt, ắt sẽ ảnh hưởng đến tâm vóc của Tào Bằng ở Hải Tây. Đây mới thực sự là phiền toái lớn nhất. Hàng năm, ba phần lợi nhuận của Hải Tây dù sao cũng thuộc quyền sở hữu của Tào Bằng.

Cùng đường, Bộ Chất đành phải nhờ Đặng Tắc xin Tào Bằng chỉ giáo cho.

Tào Bằng nghe Đặng Tắc nói xong, không khỏi trợn mắt, há hốc mồm.

Thật ra hẳn biết hiện giờ Hải Tây đang rất phát triển nhưng không ngờ lại tốt đến như vậy.

Hơn bảy ngàn bốn trăm vạn tiền, gần một trăm ngàn quan.

Nghe thì cảm giác như không nhiều lắm, hơn nữa còn là kim ngạch giao dịch nhưng cũng phải biết rằng mới bốn năm trước thôi, nhân khẩu của Hải Tây chỉ chừng hai, ba vạn người, là một tiểu huyện hoang vắng. Nghe Đặng Tắc nói thì Hải Tây đang trong giai đoạn phát triển rực rỡ, chỉ riêng giao dịch muối, triều đình đã thu được hai hai ngàn vạn tiền thuế. Đây là con số đáng sợ đến thế nào chứ? Nếu tính cả các loại thuế

má khác nữa cùng với các nguồn thu ngầm khác, thu nhập từ thuế năm nay của Hải Tây có thể đạt đến năm mươi triệu, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Tào Bằng hít một hơi lạnh!

Hắn cũng ý thức được sự phát triển của Hải Tây đã có dấu hiệu mất cân bằng.

Chỉ riêng vấn đề vận chuyển này thôi đã không dễ dàng giải quyết rồi.

Nhưng vấn đề là hắn có thể có cách gì đây?

-Tỷ phu, chuyện này nhất thời ta cũng chưa thể có cao kiến gì cả. Huynh để cho ta vài ngày cẩn thận suy nghĩ đã. Nếu thật không có cách gì, huynh hãy liên hệ với huynh trưởng, xem y có thể có cách gì không. Y hiểu biết rộng, gia tộc lại lớn, biết đâu sẽ có chủ ý gì đây.

-Được, ta cũng nghĩ như thế. Để mai ta sẽ bảo Cự Nghiệp thúc đi đến Nhã Dương một chuyến, hỏi thăm Trần huyện lệnh xem sao.

Đặng Tắc biết Tào Bằng không phải có ý thoái thác.

Nhưng chuyện này đúng là phiền toái thật, không thể vừa nghe đã nghĩ ra sách lược được.

Bộ Chất nào phải kẻ đầu đường xó chợ, y còn phải đau đầu, nói gì đến Tào Bằng? Cho dù Tào Bằng có thể nghĩ ra cách thật thì cũng cần có một chút thời gian.

Đặng Tắc đưa cho Tào Bằng một chén rượu đầy, nhẹ giọng hỏi:

-A Phúc, chủ công rốt cuộc có ý gì?

-Ừ?

-Ta muốn nói người định giam đệ đến bao giờ?

Tào Bằng nghe thấy thế gãi gãi đầu, cười khổ.

-Tâm tư của chủ công sao huynh và ta có thể đoán ra được? Tai họa lần này ta gây ra khá lớn, e rằng chủ công cũng rất khó xử. Nhưng ta nghĩ có lẽ ta sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu, nếu không chủ công đã sớm nói rồi. Sở dĩ giờ chủ công chưa nói gì, chỉ sợ là đang chờ cơ hội để giải vây mà thôi. Tỷ phu, huynh đừng lo lắng. Nếu ta bị cực hình, Phục Hoàn cũng chẳng chịu nổi đâu. Giờ hai chúng ta đều đang ngồi chung một thuyền, ta chết, y cũng chết; y sống, ta nhất định có thể sống. Đúng là Phục Hoàn y là quốc trượng, ta có đổi mạng với y cũng chẳng thiệt. Ha ha, bệ hạ cũng không trơ mắt nhìn Phục Hoàn bị giết đâu, cho nên sớm muộn gì người cũng phải quyết định. Chủ công giờ có lẽ đang chờ bệ hạ ra chỉ rồi mới hành động.

Gương mặt Đặng Tắc thoáng vẻ đau buồn.

-Huynh đừng sợ, đêm dài lắm mộng!

Giơ chén rượu lên, Tào Bằng và Đặng Tắc mời rượu nhau, rồi uống một hơi cạn sạch.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng vàng vạc.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên qua khung cửa sổ nhỏ, tản mát trong phòng lao.

Bên ngoài nhà lao là một ao sen. Về đêm, tiếng ếch kêu ộp oạp vang cả ao sen.

-Tỷ phu, lần này huynh trở về có được sắp xếp gì chưa?

-Có, ta đã gặp Tuân thượng thư rồi. Ta sẽ ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, rồi đi đến Mai Sơn, đảm nhiệm chức Mai Sơn trưởng.

-Chỉ nhậm chức Mai Sơn trưởng thôi sao?

Đặng Tắc cười:

-Còn kiêm cả chức hành quân tư mã nữa.

-Hành quân tư mã cho ai?

-Văn Trường.

-Nguy đại ca ư?

Đặng Tắc gật đầu, nói:

-Đúng vậy, chính là Nguy Diên.

Giờ gã đảm nhiệm chức Mai Sơn giáo úy, lĩnh quân đóng bên bờ Mai Sơn.

Tuân thượng thư nói ta và Văn Trường từng hợp tác với nhau, lại có quen biết từ trước, cho nên lệnh ta và gã cùng trấn thủ Mai Sơn, bảo vệ đường vận chuyển lương thảo được an toàn.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Nếu là Nguy đại ca thì sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.

-Đúng vậy, không ngờ Văn Trường giờ cũng là giáo úy một doanh rồi.

Nguy Diên là giáo úy một ngàn thạch, thấp hơn một cấp độ, phẩm cấp so với chức Việt Kỵ giáo úy của Tào Bằng.

Một ngàn thạch, lương bổng hàng tháng là chín mươi tích, so với hai ngàn thạch, lương hàng tháng là một trăm tích, chênh nhau mười tích, khác biệt cũng không phải là lớn lắm. Nhưng những người được hai ngàn thạch mới được coi là quan to trong triều. Nguy Diên hiện tại đã chạm đến cánh cửa quan to của triều đình rồi.

Ngẫm lại cũng chẳng dễ dàng gì.

Lúc trước, khi theo làm bộ hạ cho Mãn Sủng, gã chỉ là một kẻ thường dân.

Bốn năm ngắn ngủi mà Nguy Diên có thể làm được đến như thế đủ biết gã đã vất vả đến thế nào.

Nhắc tới Nguy Diên, Đặng Tắc chợt mỉm cười.

Năm đó, bởi vì rất nhiều nguyên do, bọn họ trở thành bằng hữu. Khi đó, Nguy Diên mới chỉ là một đô bá, còn y là tiết tông của Đầu Dương Truân. Giờ...

Đặng Tắc hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

-Thời gian quả là quá nhanh!

-Đúng vậy, rất nhanh.

Ánh mắt Tào Bằng chợt phủ một lớp sương mù.

Hai người trầm mặc hồi lâu, chợt cùng cười ha ha.

Theo tiếng cười này, những ngăn cách trong lòng Đặng Tắc dường như đã tan thành mây khói.

-Muộn rồi, ta về đây. Đệ có cần gì không? Ngày mai đến thăm ta sẽ mang cho.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, cầm lấy một quyển sách:

-Mấy ngày nay, ta đang xem Linh Ký của Thái Ấp tiên sinh, rất thú vị. Huynh có thể giúp ta tìm toàn bộ sách Đông Quan Hán Ký cũng do Thái Ấp tiên sinh? Huynh có thể tìm giúp ta cuốn Toan Tảo lệnh Lưu Hùng Bi Thiếp được không? Ta muốn xem qua một chút. Mấy ngày nay chẳng có việc gì làm cả! Nếu như trở về bị Nguyệt Anh kiểm tra, ắt sẽ bị nàng trách cứ.

Linh Ký là một thiên trong Đông Quan Hán Ký.

Đông Quan Hán Ký ghi lại những truyện có trong sách sử của một giai đoạn lịch sử từ thời Vũ Đế đến Linh Đế, Hán Quang. Người biên soạn có tên là Đông Quan nên cuốn sách cũng có tên như thế.

Quyển sách này đã được biên soạn qua mấy thế hệ.

Ban đầu, Hán Minh Đế lệnh Ban Cố và Trần Tông cùng soạn Thế Tổ Bản Kỷ, sau đó, đám người Ban Cố lại biên soạn và thuật lại các sự tích Công Thần, Bình Lâm, Tân thị, Công Tôn, kể lại các liệt truyện và điển tích, tất cả có hai mươi tám thiên. Đây cũng là thời kỳ sáng tác Đông Quan Hán Ký. Đến thời An Đế, Lưu Trân, Lý Vưu lại tiếp tục soạn Kỷ, Biểu, Danh thần, Lễ, Sĩ. Đến thời Hán Quang Vũ Đế, đầu năm Chí Vĩnh, nơi này lại được đổi tên là Hán Kỳ.

Kể từ đó về sau, Đông Quan Hán Kỳ lại trải qua mấy lần biên soạn, tới thời Hán Linh Đế mới kết thúc.

Thái Ấp, Dương Bưu, Lư Thực là những người soạn sách cuối cùng, bổ sung mười thiên Kỷ, Chí, Truyện cho đến thời Hán Linh Đế.

Ở thời Hậu Hán, khi sách chưa ra đời, sử ký, Hán thư và bộ Đông Quan Hán Ký này được gọi là tam sử, được rất nhiều người tìm đọc.

Trong tam quốc diễn nghĩa từng có một đoạn ngắn như sau: Sau khi董卓 chết, Thái Ấp vì có dính líu đến董卓 mà bị Vương Doãn và Thái Ba xa lánh. Thái Ba nhân cơ hội định giết chết Thái Ấp. Thái Ấp nói người có thể giết ta nhưng có thể cho phép ta biên soạn xong Hán Ký rồi hãy giết ta được không? Nhưng Vương Doãn không đồng ý, vẫn giết chết Thái Ấp. Thế cho nên rất nhiều chương ở phần hậu của Hán Ký cũng vì thế mà thất truyền, có lưu lại cũng chỉ là tam sao thất bản.

Cách viết của Thái Ấp không hề rườm rà.

Mấy ngày nay, Tào Bằng đọc các sáng tác của Thái Ấp, cực kỳ kính phục ông.

Đồng thời, hắn cũng phần nào tò mò về Đông Quan Hán Ký, cho nên mới nhờ Đặng Tắc tìm kiếm.

Đặng Tắc ngâm nghĩ một chút:

-Nhất thời chắc ta không thể tìm được toàn bộ, nhưng ta sẽ cố gắng. Đệ cũng đừng lo, trong nhà còn có ta và cha.

Tào Bằng khẽ mỉm cười, chợt chuyển đề tài.

Đêm khuya!

Tào Bằng nằm trên đồng cỏ khô, nhìn qua ô cửa sổ, nhìn lên trời cao.

Nhìn thấy bầu trời sao rực rỡ, dải ngân hà vắt ngang qua trời, Tào Bằng miệng cắn một nhánh cỏ khô, suy nghĩ chuyện Đặng Tắc nói.

Đúng vậy, quả thật phải tìm ra một biện pháp nào đấy, tìm ra cách giải quyết mới được.

Trong đầu hắn chợt nảy ra một ý tưởng.

Dường như hắn đã có một chút manh mối.

Xoay người ngồi dậy, dựa vào vách tường trắng, Tào Bằng chống tay lên cằm, bó gối trầm ngâm, suy nghĩ.

Một lát sau, hắn chợt nói:

-Tử U!

Hạ Hầu Lan đang mơ mơ màng màng ngủ, nghe thấy tiếng Tào Bằng gọi, mở mắt ngồi dậy.

Gã dụi dụi mắt:

-Công tử vẫn chưa ngủ sao?

-Lần trước, tiểu Chân mang giấy mực đến, ngươi cất ở đâu rồi?

-Ồ, để ta lấy.

Hạ Hầu Lan đứng dậy, lấy ra một gói từ trong góc phòng đưa cho Tào Bằng.

-Công tử đang suy nghĩ gì thế?

Tào Bằng cười:

-Không có gì, người cứ ngủ trước đi.

Hắn mở giấy ra, sau đó khơi đèn sáng lên, mài bút mực, suy nghĩ một lát, rồi múa bút lên giấy, mặt mày nghiêm nghị.

Tháng tư năm Kiến An thứ năm.

Sau khi Viên Thiệu âm mưu tấn công bằng địa đạo không thành lại định giở trò khác.

Gã lệnh quân tốt đắp đất thành đồi núi, lệnh cung tiễn thủ đứng trên đồi, nhìn xuống đại doanh Tào quân.

Mỗi ngày, cung tiễn thủ từ trên cao nhìn xuống, bắn tên xuống Tào doanh. Tào quân bị Viên quân uy hiếp vô cùng khổ sở, thậm chí mỗi khi ra ngoài đều phải mang theo khiên chắn tên. Suốt mười ngày liên tục, thương vong của Tào quân vô cùng nặng nề và thê thảm, sĩ khí cũng suy giảm nghiêm trọng. Tào Tháo cũng đành phải bó tay, không có biện pháp nào để đối phó với cách tấn công này của Viên Thiệu. Tuy nói trong doanh Tào cũng có cung tiễn thủ nhưng Viên quân ở trên cao, có thể uy hiếp Tào quân chặt chẽ.

Đúng lúc này, Lưu Diệp dẫn quân đến Quan Độ.

Thấy tình hình như thế, Lưu Diệp tức thì bày ra một kế.

-Dùng đầu thạch xa (xe ném đá) tấn công thì sao?

Tào Tháo cười khỏ, nói:

-Tử Dương đừng nói giỡn, đầu thạch xa tuy uy lực lớn nhưng tầm bắn lại không được như tên, vốn không thể áp sát bọn họ được.

Lưu Diệp nói:

-Chủ công chớ lo lắng.

Khi ở Hứa Đô, lúc rảnh rỗi, Diệp thường cải tiến đầu thạch xa, khoảng cách ném có thể tăng thêm ba mươi bước, uy lực vẫn không hề giảm chút nào.

Hiện giờ, Viên Thiệu đang tập trung cung tiễn thủ ở chỗ cao, chúng ta có thể dùng loại đầu thạch xa cải tiến này để phản công. Lúc trước, khi ở Khúc Dương, Diệp từng học một chút về phương pháp chiến đấu ở Hữu Học. Lấy hộp gỗ đào chứa cây trấu, bên ngoài bọc vật nhóm lửa vào, rồi bắn mạnh đi. Vỏ hộp vỡ ra, cây trấu tiếp xúc với lửa sẽ phát ra uy lực rất lớn. Viên Thiệu dùng cung tiễn, sao chủ công không dùng hỏa công?

Tào Tháo nghe thấy thế tức thì mừng rỡ.

Y lệnh cho Lưu Diệp làm tham quân Tư Không, đốc thúc thợ thủ công suốt đêm chế tạo đầu thạch xa.

Đầu thạch xa đã qua cải tiến cả tầm bắn và uy lực đều được nâng cao hơn rất nhiều. Tào Tháo nghĩ một hồi rồi đổi tên đầu thạch xa thành phích lịch xa.

Mười ngày sau, hơn ba trăm phích lịch xa được cải tiến đồng loạt bắn ra.

Đại doanh Viên quân rung lên, lập tức biến thành biển lửa.

Tào Tháo mắt thấy cung tiễn thủ của Viên quân mất đi tác dụng, cuối cùng mới thở phào được.

Đêm đó, y thiết yến tổng quân, mừng công lao của Lưu Diệp.

Trên bàn tiệc, Tào Tháo làm như vô tình hỏi một câu:

-Tử Dương, vừa rồi người từ Hứa Đô đến có biết Tào Bằng đang làm gì trong nhà lao không?

-Ta có nghe Tử Hiếu tướng quân nói sau khi Tào Bằng bị tổng giam thì hết sức bình tĩnh. Mấy ngày trước, Đặng Thúc Tôn từ Từ Châu trở về, có ghé thăm hắn mấy lần. Sau đó, y còn tìm sách khắp nơi, tìm Đông Quan Hán Ký. Lúc ấy, trong tay ta có mấy thiên, nên chuyển hết cho Tuyền Thạch nhờ đưa qua cho y. Ngày

thường, Tào Bằng chỉ đọc sách, luyện quyền cước thôi. Nghe nói ở trong nhà lao, hắn còn cùng Hạ Hầu Lan và các thân vệ Phi Mạo luyện võ. Tiểu tử này thật lớn gan, gây họa lớn như thế mà không hề hoảng hốt.

Tào Tháo cười không nói, cũng không tiếp lời Lưu Diệp.

Đêm đó, y tìm Quách Gia và Trình Dục bàn chuyện công sự. Xong xuôi, Tào Tháo chợt hỏi:

-Thân Đức, vụ án của Phụ Quốc tướng quân cũng được lâu rồi, vì sao đến giờ vẫn còn chưa có kết quả?

Trình Dục ngẩn ra, trầm nghĩ: “Ngài không nói thì ai dám quyết định chứ?”

Nhưng dù có nghĩ như thế hắn cũng không thể nói ra được.

Vì thế, Trình Dục liền cười ha ha, nói:

-Xem ra thân phận của Phụ Quốc tướng quân quá đặc biệt, cho nên vụ án này cũng không tiện kết án.

-Phụ Quốc tướng quân nhiều loạn kỷ cương, phá hoại pháp luật là tội chết, có gì mà không tiện phán quyết? Tào A Phúc tùy tiện hăm dọa, tự ý xông vào nhà dân, giết liền mấy người, chứng cứ phạm tội đã rõ ràng. Theo ta thấy, hai người này đều tội ác tày trời, đáng chém!

Trình Dục nghe mà kinh hãi.

Hắn không rõ vì sao Tào Tháo lại bất ngờ muốn giết Tào Bằng.

Vừa đứng dậy định khuyên Tào Tháo, Trình Dục đã bị Quách Gia kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, lại thấy Quách Gia nhẹ nhàng lắc đầu với hắn, ý nói đừng khuyên bảo làm gì!

-Tuân lệnh!

Lời khuyên can đã tới miệng lại chuyển thành tiếng đồng ý.

Sau khi Trình Dục cùng Quách Gia rời khỏi đại tướng, Trình Dục vội hỏi:

-Phụng Hiếu, ngài và Đặng Tắc có tình đồng môn, ngài cũng xem trọng Tào Bằng. Thế thì vì sao hôm nay chủ công muốn giết Tào Bằng ngài lại bảo ta không nên khuyên chủ công?

Quách Gia khẽ mỉm cười, thấy xung quanh không có ai, mới hạ giọng nói:

-Không phải chủ công muốn giết A Phúc, thật ra là ép bệ hạ ra mặt, thể hiện thái độ của bệ hạ thôi.

-Ồ?

-Bất kể là như thế nào, A Phúc giết người là sự thật, không ai có thể xóa nhòa được. Nếu chủ công giải vây cho A Phúc, tất sẽ khiến đám danh sĩ thanh lưu kia chỉ trích. Bệ hạ lại chậm chạp, không chịu tỏ rõ thái độ. Chủ công làm thế là muốn ép bệ hạ ra mặt. Yên tâm đi, A Phúc không sao đâu! Nếu A Phúc có chuyện không hay xảy ra, vậy Phụ Quốc tướng quân ắt sẽ bị chôn cùng hắn.

Đôi mắt Quách Gia ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

Trình Dục như đã hiểu ra, gật gật đầu, nói:

-Ngài nói như vậy thì ta hiểu rồi!

-Thế nên đừng hoảng hốt, không có chuyện gì đâu.

Sẽ không có chuyện gì sao?

Quách Gia trầm cười lạnh: “Chỉ sợ có người nào đó trong cung không ngồi yên nổi thôi.”

-Tào Tháo muốn giết Tào Bằng ư?

Hắn Đế Lưu Hiệp nhận được tin này mà không dám tin vào tai mình.

Hắn vốn nghĩ Tào Tháo nhất định sẽ tìm cách giải vây cho Tào Bằng. Rồi sau đó, hắn có thể ra vẻ cao thượng, trượng nghĩa, hung hăng chèn ép Tào Tháo.

Nào ngờ đâu...

-Lãnh Phi, người không nghe nhầm chứ?

Lãnh Phi khom người, nói:

-Bệ hạ, tin tức cực kỳ chính xác.

-Tin từ đâu đến?

-Thượng thư phủ. Nghe nói Tào Tháo lấy danh nghĩa Tư Không phủ gửi thư hỏi Thượng thư phủ. Y bảo Tào Bằng giết người, tội chứng vô cùng xác thực, vì sao đến giờ vẫn chưa phán quyết? Y còn nói Tào Bằng tuy là con cháu trong tộc của y nhưng phạm pháp thì tội không thể tha thứ được. Y nói kể từ khi Thương Quân lập ra pháp luật đến giờ, kẻ nào không tuân theo pháp luật đều phải bị trừng trị. Thái tử phạm pháp, cũng phải trừng trị. Nay Tào Tháo không phải Thương Quân, mà Tào Bằng cũng chẳng phải thái tử, đương nhiên cứ theo luật mà xử trí.

Hán Đế không khỏi trầm mặc.

Tào Bằng giết người, theo luật mà làm.

Vậy Phục Hoàn nhiều loạn triều cương, phá hoại pháp luật, theo luật phải giết cả nhà.

Dù sao hành vi giết người của Tào Bằng cũng là hành vi cá nhân, còn chuyện Phục Hoàn gây nên lại làm lung lay cả nền móng của quốc gia.

Hán Đế hít một hơi thật sâu, Tào Tháo vậy là đã quyết định bỏ rơi Tào Bằng, trị tội Phục Hoàn rồi!

-Hoàng hậu đã nhận được tin chưa?

-Vẫn chưa ạ.

Hán Đế phân vân trên bậc ngọc, cau mày.

Chuyện này chỉ sợ không giấu được Phục hoàng hậu.

Đến lúc đó, Phục hoàng hậu khẳng định dù có liều mạng cũng phải cứu Phục Hoàn. Lưu Hiệp vốn định chờ xem tình hình phát triển thế nào, chờ thời cơ thành thực rồi sẽ ra tay.

Thật không ngờ...

-Lãnh Phi, lập tức hạ chiếu chỉ cho Tư Không phủ.

-Vâng!

-Mặc dù Tào Bằng tội ác tày trời, nhưng chuyện này cũng có nguyên nhân. Theo luật đáng lẽ nên giết nhưng chuyện cũng có nguồn gốc. Xin Tư Không hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định, đừng để phụ tấm lòng hiếu tử. Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó có thể tha. Hãy nghĩ thêm rồi bàn luận tiếp.

Tào Tháo và Lưu Hiệp đều không nhắc gì đến Phục Hoàn.

Nhìn thì tưởng bọn họ chỉ bàn luận đến chuyện sinh tử của Tào Bằng, nhưng thực ra cả hai đều có dụng tâm kín đáo.

Đương nhiên, Tào Tháo không muốn giết Tào Bằng, nhưng y lại không thể nói thẳng ra. Đồng thời, Tào Tháo cũng hy vọng dùng phương thức này để cảnh cáo hần.

Lưu Hiệp biết nếu giết Tào Bằng, Phục Hoàn chắc chắn phải chết.

Bên cạnh gã vốn không có mấy người có thể dùng được. Phục Hoàn không chỉ là nhạc phụ của gã mà còn thần tử cốt cán của gã.

Nếu đến Phục Hoàn gã còn chẳng cứu được, chẳng phải sẽ khiến những người khác nguyền lạnh hay sao? Cho nên Lưu Hiệp nhất định phải cứu cho được Phục Hoàn. Muốn cứu Phục Hoàn thì đầu tiên phải giữ mạng lại cho Tào Bằng đã. Đây là điều kiện tiên quyết, nếu Tào Bằng bị giết, Phục Hoàn cuối cùng nhất định phải chết.

Tào Tháo dùng mạng của Phục Hoàn để ép Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp dùng mạng của Tào Bằng để đổi lấy mạng của Phục Hoàn.

Đây là một ván cờ nhỏ nhưng kết quả như thế nào không ai có thể hiểu hết được.

Sau khi lệnh miễn xá ban ra, Trung Mưu lại một lần nữa lặng im.

Tào Tháo dường như đang bận chuyện Viên Thiệu tấn công, nhất thời cũng không bận tâm lắm đến chuyện này. Còn Lưu Hiệp? Sau khi ra lệnh ân xá, gã cũng im lặng.

Thoáng cái, hai bên lại đình chiến.

Không chút khói thuốc súng, nhưng sát khí lại lập lòe.

Trần Quần nhận được tin của Tuân Úc cũng đành phải thở dài.

Nhà Hán và Tào gia bắt đầu giao chiến rồi.

Ngoài mặt, dường như đôi bên ngang cơ nhau, khó nói ai cao ai thấp.

Nhưng thực ra, Tào Tháo đang nắm thế chủ động. Mỗi một phản ứng của Lưu Hiệp đều bị Tào Tháo nhìn rõ. Vị thiên tử nhà Hán vất vả suy nghĩ, lao tâm khổ tứ nhưng đối thủ của gã lại quá cao minh. So với Tào Tháo, thiên tử quả rất ngây thơ.

Trần Quần lấy một phong thư từ trên bàn ra.

Thư là do Tào Bằng viết.

Trong thư, Tào Bằng đưa ra một ý tưởng: Xét thấy Hải Tây và Tuy Dương qua lại ngày càng chặt chẽ, hơn nữa giao thương ngày càng nhiều, giao dịch càng lúc càng lớn. Sao Tuy Dương à Hải Tây không cùng hợp tác, bù đắp cho nhau, cũng có thể tạo thành mậu dịch giữa hai thành phố.

Từ Hải Tây đến Tuy Dương, từ Tuy Dương đến Hải Tây.

Không kể lục lộ và thủy lộ, giao thông không hề thuận tiện chút nào.

Làm đường thì không có khả năng! Mà thương gia lại càng không thể mỗi lần đi lại thuê đội bảo vệ nhiều như thế, ràng buộc cũng rất nhiều.

Vậy làm thế nào để đảm bảo tiền hàng được an toàn?

Tào Bằng đưa ra một khái niệm: Tín dụng quan phủ.

Trần Quần xem đi xem lại phong thư của Tào Bằng, không khỏi cảm thấy ý tưởng của hắn kỳ quái mà lại rất đáng ngạc nhiên.

Tín dụng quan phủ ư?

-Bá Đạt, người thấy thế nào?

Trần Quần đem phong thư đưa cho một thanh niên ở bên cạnh, trầm giọng hỏi.

Người thanh niên kia mặc bộ quần áo màu trắng giản dị, đội khăn quan, mày kiếm, mắt sáng, cực kỳ anh tuấn.

Thân người y cao tám thước, thân người hơi mảnh khảnh, mày ngài rõ ràng, điềm đạm. Y nhận thư, đọc cẩn thận.

Người thanh niên này tên là Tư Mã Lăng, tự Bá Đạt, là con cháu Tư Mã ở Ôn huyện.

Nếu nhắc tới Tư Mã Lăng cũng không có nhiều người biết lắm, nhưng huynh đệ Tư Mã Ý của y lại đại danh鼎鼎.

Năm Kiến An thứ năm, khi Tư Mã Ý còn học ở Lục Hồn Sơn, Tư Mã Lăng đã dương danh thiên hạ. Năm nay y hai mươi chín tuổi, nhưng ở quan trường lúc nổi lúc trầm. Năm hai mươi hai tuổi, nhân vì lần Tào Tháo tìm người hiền tài mà được phong làm chức quan cho Tư Không. Sau đó, con đường làm quan của y cũng được cho là thuận buồm xuôi gió. Có một đợt bệnh nặng, y buộc phải tạm thời từ quan, về nhà tính đường. Giờ y lại bị gọi đi làm quan, làm huyện lệnh Hứa Đô.

Hứa huyện lệnh lúc trước vì chuyện của Ngưu Hiền mà bị xử tử hình ngay ngoài phố chợ.

Đừng tưởng Tuân Úc luôn do dự vụ án của Phục Hoàn và Tào Bằng, chẳng qua là mối quan hệ của hai người này quá lớn. Một huyện lệnh Hứa Đô nhỏ nhỏ, Tuân Úc giết thậm chí còn chẳng cần phải hỏi Tào Tháo. Vị huyện lệnh Hứa Đô này chỉ vì đứng sai phe mà thiệt mạng, cả nhà chịu nạn theo. Sau đó, Tuân Úc liền đề cử Tư Mã Lãng cho Tào Tháo. Tào Tháo cũng vui vẻ đáp ứng.

Lần này, Tư Mã Lãng đến Hứa Đô cũng tiện đường ghé qua Tuy Dương.

Quan hệ giữa y và Trần Quần khá tốt, cho nên y ở lại Tuy Dương hai ngày.

Xem thư của Tào Bằng, Tư Mã Lãng trầm ngâm suy nghĩ.

-Đúng là chủ ý này của Tào Bằng không tồi chút nào. Tạo ra chi phiếu, thông qua quan phủ tiến hành giao dịch, đúng là có rất nhiều phiền toái. Nhưng chuyện này e rằng không dễ làm, nếu không ngại có thể hỏi thêm ý kiến nhiều người xem sao, đặc biệt là Tào Hữu Học. Sau khi mọi người đề ra đầy đủ chương trình thì trình báo lên Tư Không. Nhưng ý của Tào Hữu Học này chẳng phải là muốn buôn bán tiền giấy sao? Ha ha, chẳng trách Trọng Đạt gửi thư khen ngợi hần.

Trần Quần cũng cười, thu lại bức thư.

-Lần này, Bá Đạt đảm nhiệm chức huyện lệnh Hứa Đô, vừa đúng lúc có thể gặp hần rồi.

Tư Mã Lãng lắc đầu:

-Chỉ sợ hơi khó khăn. Trước khi vụ án này có kết quả, e là ta khó gặp được hần. Nhưng cùng ở Hứa Đô, không sợ không có cơ hội.

-Bá Đạt!

-Ừ?

-Người cho là lúc này Hữu Học và Phụ Quốc tướng quân sẽ có kết quả thế nào đây?

Tư Mã Lãng trầm tư thật lâu, trịnh trọng nói:

-Theo ta thấy lưỡng bại câu thương.

-Chỉ giáo cho?

-Lưỡng bại câu thương mà ta nói không phải là Tư Không, mà là Tào Bằng và Phụ Quốc tướng quân. Ta nghe nói Tào Bằng đã chặt đứt một tay của Phụ Quốc tướng quân. Nếu như không kiềm chế hần, biết đâu hần lại tìm Phụ Quốc tướng quân thì cũng chẳng dễ dàng gì. Cuối cùng, rất có khả năng sẽ bị bãi chức quan, ít nhất sẽ không thể đặt chân vào triều đình. Kết quả của Tào Hữu Học rất có thể là hần sẽ trắng tay. Đáng tiếc cho bao công lao hần đã lập được lúc trước, cuối cùng lại thành công dã tràng. Đáng tiếc!

Trần Quần gật đầu:

-Lời Bá Đạt nói rất có lý!

Sau tháng năm, tình hình chiến sự ở Quan Độ dần trở nên lắng xuống.

Nhưng lắng xuống không có nghĩa là hai bên hạ vũ khí, bãi binh mà chỉ là song phương sau một hồi giao chiến chính diện bắt đầu lại giằng co.

Lúc này, các võ tướng tạm thời nghỉ ngơi, các mưu sĩ bắt đầu hoạt động.

Ngày mười hai tháng năm, Tào Nhân lệnh Tào Sái áp tải lương thảo đến Trung Mưu, nhưng trên đường vận chuyển lương thực bị phục kích. Tào Sái chết trận, lương thảo bị đốt sạch. Tào Tháo nhận được tin mà kinh hãi. Y vội vàng sai người tìm hiểu tin tức, cũng chính là đại tướng Hàn Toại dưới trướng Viên Thiệu đã dẫn một cánh quân lên ra sau chiến trường Quan Độ, tập kích lương thảo của Tào Tháo. Tào Tháo vội mật lệnh cho Tào Nhân xuất binh tiêu diệt Hàn Toại nhưng không có kết quả.

Cuối tháng năm, Tào Nhân lệnh Mai Sơn trưởng Đặng Tắc đưa lương thảo tới Trung Mưu.

Hàn Toại lại tấn công đoàn lương thảo, định cướp lương.

Nhưng Đặng Tắc đã lập mưu.

Đặng Tắc không có ở trong quân, chủ tướng vận lương thật ra là Mai Sơn giáo úy Ngụy Diên.

Thứ được chở trên xe lại không phải là lương thảo mà toàn bộ đều là cỏ cây khô. Đợi phục binh của Hàn Toại nổi lên bốn phía, Ngụy Diên lập tức phóng hỏa, đốt cháy xe lương.

Tào Nhân đích thân dẫn binh, cùng Đặng Tắc bao vây Hàn Toại.

Hai quân loạn chiến một hồi, Ngụy Diên vung một đao chém Hàn Toại ngã ngựa.

Kế sách tập kích lương thảo của Viên Thiệu lại thất bại.

Cứ như vậy, song phương liên tục bày mưu tính kế, người tới ta đi, càng đấu càng quyết liệt.

Thời gian trôi qua, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh. Tào Tháo và Viên Thiệu không ai đánh, lại yên ắng.

Tháng bảy, đầu thu!

Tính theo thời gian, Tào Bằng vào tù đã được bốn tháng.

Hán Đế Lưu Hiệp mấy lần hạ chiếu hỏi Tào Tháo, lệnh y mau chóng giải quyết vụ án Tào Bằng và Phục Hoàn.

Vụ án kéo dài đã lâu, nếu cứ để thế dường như đều không có lợi với cả đôi bên.

Cuối cùng, Tào Tháo và Lưu Hiệp tranh cãi mấy lần, cuối cùng cũng quyết định.

Phụ Quốc tướng quân Phục Hoàn bị bãi chức quan, chỉ giữ lại chức Tán đại phu. Đồng thời, phạt bổng lộc nửa năm, phải đóng cửa nghiền ngẫm sai lầm.

Tào Bằng giết người, dù có nguyên nhân, tội chết có thể miễn, tội sống khó có thể tha.

Nể tình hần có nhiều công lao lớn, biết nhận khuyết điểm, bãi chức Việt kỵ giáo úy và Bằng Môn tư mã trong cung, giữ lại bậc Kỵ đô úy, phạt bổng ba tháng.

Đến đây, vụ xung đột máu chảy đầm đìa cuối cùng cũng hạ màn.

Ngày mùng bảy tháng bảy, ánh nắng rực rỡ.

Tào Bằng dẫn đám người Hạ Hầu Lan ra khỏi nhà lao, nhắm mắt lại, đắm chìm trong tiết trời đầu thu, tham lam hít sâu luồng không khí của sự tự do.

Hần chợt ngửa mặt lên trời, cười to:

-Tào Bằng ta đã trở lại.

351. Chương 335: Hoạt Sắc Sinh Hương

Cửa chính Tào phủ mở rộng, giăng đèn kết hoa.

Trước bậc cửa còn đặt một chậu than. Khi Tào Bằng vào cửa, phải bước qua chậu than đó để xua đi vận xui.

Vận xui!

Đúng vậy, chính là vận xui!

Trương thị cho rằng Tào Bằng chắc chắn là dính vào vận xui, nếu không đã không xui xẻo đến như thế.

Một trận đại hỏa thiêu trụ tám ngàn người của Viên Thiệu, trận chiến Tiểu Đàm hần lại lập công lao hiển hách.

Trước đó nữa, Tào Bằng còn phá được đại án Tuy Dương, trước nữa là trận chiến ở Hạ Bi và Khúc Dương. Bốn năm liền, hần lập vô số công lao, đủ cho hần làm Thượng tướng quân. Nhưng sau khi trận chiến Hạ Bi kết thúc, vì thả gia quyến Lã Bố, vừa có công vừa có tội, hần bị bãi chức quan. Giờ, lại xảy ra chuyện

Tào Nam bị ngựa đâm bị thương, Tào Bằng giận dữ, xông vào phủ Phụ Quốc tướng quân, bị giam giữ bốn tháng, kết quả lại tay trắng.

Tuy nói vẫn giữ lại Kỵ đô úy nhưng...

Chức Việt Kỵ giáo úy nghe nói hàng tháng được nhận một trăm tích bổng lộc, lại có thực quyền, đã biến mất không còn dấu vết.

-Lần trước, sau khi A Phúc ra tù vẫn chưa trừ vận xấu.

Trương thị kéo tay Tào Nam, chợt hỏi.

-Lần trước?

-Chính là lúc chúng ta vừa tới Hứa Đô. Không phải A Phúc đánh nhau với người ta, kết quả bị giam vào nhà lao sao? Ta cảm thấy nhất định là lần đó A Phúc ra khỏi tù không được bước qua chậu than, xua đi vận rủi. Nếu không vì sao hai năm nay nó lại xui xẻo như thế? Mỗi lần vừa lập được công lớn lại chuốc lấy đại họa. Giờ chúng ta nhất định phải xử lý cẩn thận mới được.

Trương thị nói một thôi một hồi, Tào Nam liên tục gật đầu, ngay đến cả Hoàng Nguyệt Anh cũng tin luôn.

Đúng vậy, nhất định là dính vận rủi, nếu không sao lại có thể xui xẻo như thế?

Chậu than cháy đỏ rực, Tào Bằng nhìn mà hoa cả mắt.

Sau khi bước qua chậu than, Hồng nương tử cản hẳn lại:

-A Phúc, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi. Mấy đứa đi tắm đi, để chậu than lại cho ta. Tắm rửa trừ vận xui. Tử U, người đừng có trốn, người là người đầu tiên phải làm đấy. Nhanh lên, nhanh lên, đừng có chần chừ nữa.

Hồng nương tử cao giọng nói lớn.

Mấy tên gia nô tiến lên, đẩy đám người Hạ Hầu Lan vào trong sương phòng bên cạnh, trong phòng có một bồn tắm thật lớn, nước nóng bỏng.

Tào Bằng phát hiện ngoài cửa ngoài Hồng nương tử ra, còn có mấy tên gia nô nữa.

Tào Cấp và Trương thị không có ở đó.

-Thấm thắm, nương ta đâu?

-Lão phu nhân ở bên trong. Nhưng người không xóa vận xui thì không gặp được bọn họ, nếu không họ sẽ bị xui theo mất.

Đây là chuyện gì chứ?!

Nhưng Tào Bằng hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Ngẫm lại hai năm này, hẳn thật đúng là xui xẻo. Chức quan thăng lên rất mau nhưng rơi xuống cũng nhanh. Đặng Tắc tuy không thăng chức nhanh như Tào Bằng nhưng lại ổn định hơn nhiều. Bốn năm làm một huyện lệnh của một tiểu huyện tiêu điều giờ đã thành đại quan bổng lộc hai ngàn thạch.

Không kể Đặng Tắc, ngay cả Vương Mãi, Đặng Phạm giờ cũng đã có bổng lộc ngàn thạch.

Bộ Chắt càng không cần phải nói nữa, không chỉ ngàn thạch, hàng tháng y còn nhận thêm tám mươi giảng bổng lộc, coi như ngang với chư hầu một vùng nhỏ rồi.

Chỉ có những người đi theo Tào Bằng như Hạ Hầu Lan, Hám Trạch vẫn còn đang dở dang.

Mãi mới lên làm quan được, vừa nghe nói Tào Bằng bị bãi chức quan, Hám Trạch đến chức chủ bộ cũng chẳng làm nữa, quay thẳng về nhà. Hách Chiêu và Hàn Đức lại càng rõ ràng hơn, từ chức quan, dẫn theo bốn trăm Hắc Mạo rời khỏi đại doanh, đóng quân ở điền trang Tào thị. Những người này quả là trung thành và tận tâm với Tào Bằng, vì vậy mà cũng chịu đủ xui xẻo theo.

Hắn sung sướng ra khỏi lao tù, không ngờ về nhà lại phiền hà như vậy.

Tào Bằng gãi gãi đầu, theo sự chỉ dẫn của Hồng nương tử đi về phía một gian phòng nhỏ.

Hai năm nay, Hồng thẩm thẩm đã béo lên nhiều.

So với năm đó khi ở Đặng thôn ở Cúc Dương, dường như bà cũng mạnh miệng hơn nhiều.

-A Phúc, vào nhà đi.

Cả Tào phủ cũng chỉ có mình Hồng nương tử có tư cách gọi nhũ danh của Tào Bằng, đây là lời dặn dò riêng của Trương thị.

Tào Bằng day day mũi, bất đắc dĩ đẩy cửa ra, cất bước đi vào một gian phòng nhỏ. Chỉ thấy trong gian phòng đó, hơi nước nghi ngút, một thùng tắm cao ngất đặt ở giữa phòng, nước nóng bốc lên. Bên cạnh thùng tắm là một tiểu tỳ mặc y phục mỏng manh, hơi nước làm nàng ướt nhẹ, để lộ ra đường cong yếu điệu. Nàng dùng sức khua nước trong thùng gỗ, vừa nghe thấy tiếng người liền xoay người lại.

-Tiểu Loan?

Một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần không biết vì nhiệt độ cao trong phòng hay vốn do nàng ngượng ngùng chột đỏ bừng lên.

Bộ Loan vừa thấy Tào Bằng liền tươi cười, vui vẻ. Nàng nhanh chân bước hai bước, lại chột cảm nhận được cái gì đó, bỗng hét lên chói tai.

-Tiểu Loan, tiểu Loan, có chuyện gì thế?

Từ căn phòng cách vách, một tiểu tỳ nữa chạy ra.

Nàng mặc xiêm y đơn giản, bó sát người, để lộ ra đường cong dịu dàng, thuần thực.

-Công tử, công tử về rồi!

-Tiểu Loan, tiểu Hoàn?

Tào Bằng cũng ngẩn ra, nhìn hai tiểu tỳ nữ gần như không mặc gì mà ngáy người.

Ai, thật biết khoe dáng người dậy thì của các nàng a.

-Công tử, xin hãy cởi áo ra.

Bộ Loan cố nén ngượng ngùng, tiến lên cởi y phục cho Tào Bằng.

Tào Bằng hoảng hốt, vội vàng lùi về sau:

-Cởi áo ư? Khoan đã.

-Công tử, công tử muốn xả xui, lẽ nào lại không định cởi áo ra? Chẳng lẽ mặc cả quần áo mà tắm sao?

Quách Hoàn ngáy người, lại khiến Tào Bằng tá hỏa. Đúng là giết người mà! Tào Bằng hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười, nói:

-Tiểu Loan, tiểu Hoàn, để ta tự tắm được rồi.

-Không được, lão phu nhân nói muốn chúng nô tỳ ở trong này hầu hạ người, nếu không sau này sẽ không cho chúng nô tỳ phục vụ người nữa.

-Chuyện này...

Tào Bằng khá hài lòng.

Nhưng bảo hấn cởi sạch quần áo trước mặt hai thiếu nữ dậy thì thì đúng là có chút mất mặt. Quách Hoàn và Bộ Loan lại rất kiên quyết, khẳng khái nói đây là lệnh của Trương thị. Cuối cùng, Tào Bằng đành phải cởi thật, nhưng bên dưới hấn vẫn mặc một cái quần lót rộng thùng thình do hấn phát minh ra. Cả người gần như trần truồng nhảy vào trong thùng tắm.

-Á.

Nước nóng bông, bông đến mức Tào Bằng phải nhắm mắt.

Bên trong còn có mùi hương rất quái dị.

-Trong này thả cái gì vậy?

-Là bùa trừ tà của phu nhân đi xin.

Tào Bằng ngồi trong thùng tắm, cởi quần lót ném sang một bên.

Tuy nói trong nhà lao có Tào Nhân chiếu cố nhưng hắn cũng chỉ có thể tắm nước lạnh. Tính từ đó tới giờ cũng đã bốn tháng hắn không được tắm rửa thoải mái như vậy rồi. Tào Bằng chìm trong thùng tắm, thoải mái nhắm mắt lại, cảm thấy hết sức sảng khoái. Lúc này, Quách Hoàn và Bộ Loan mỗi người cầm một cây côn bằng gỗ diệp, đi tới dùng lá cây nhẹ nhàng phất qua đầu Tào Bằng.

-Lại làm gì nữa vậy?

-Trừ vận rủi!

Phong kiến, quả là trò mê tín thời phong kiến mà.

Nhưng cũng chỉ ở xã hội phong kiến, hắn mới có thể cảm nhận kiểu cách quý tộc như thế này.

Tào Bằng không cự tuyệt, bởi hắn biết có cự tuyệt cũng vô dụng. Hắn thoải mái gối đầu lên miệng thùng tắm, không để tâm đến Bộ Loan và Quách Hoàn làm gì nữa.

Nhưng chợt mắt chưa được bao lâu, Tào Bằng chợt nghe “ùm” một tiếng, ngay sau đó một thân thể nóng như lửa áp sát lại.

-Tiểu Loan?

-Thiếu gia, để nô tỳ tắm cho người.

Cái đầu nhỏ nhắn, xinh xắn của Bộ Loan hiện lên trên thùng tắm, hơn nửa người nàng ở dưới nước. Hai quả ngọc cầu lộ ra phần nào, mơ hồ nhìn thấy hai điểm đỏ sẫm lay động trong nước. Nha đầu kia không ngờ lại...Tào Bằng sợ tới mức vội vàng đứng lên, lại thuận tay ôm lấy Bộ Loan vào lòng. Thân thể hắn tức thì có phản ứng. Bộ Loan chợt cảm thấy có một vật cứng, rắn, nóng đặt ở bụng nàng, mặt nàng thoáng đỏ ửng.

Tào Bằng chưa kịp phản ứng gì, phía sau lại vang lên tiếng “ùm” khác.

Quách Hoàn cũng nhảy vào trong!

Bầu ngực mềm mại của nàng áp sát lên lưng Tào Bằng, khiến hắn...

-Tiểu Hoàn, các người làm gì thế?

-Phu nhân nói phải tắm cho công tử sạch sẽ.

Đúng là Trương thị có thể dạn dò như vậy nhưng chắc sẽ không dạn những phần này.

Bốn bàn tay nhỏ nhè đặt trước ngực và sau lưng Tào Bằng, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn đến mức khí huyết sôi trào, suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Hắn bị hai tiểu tỳ xinh đẹp kẹp ở giữa, chỉ cần khẽ cử động sẽ chạm vào hai thân thể kia. Tào Bằng huyết mạch sôi sục, mấy lần suýt không kìm nổi.

Cũng may, hai tiểu mỹ tỳ này chỉ chà xát, cọ rửa giúp hắn chứ không có làm gì khác.

Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé, mềm mại xoa bóp trên người Tào Bằng, nhất thời khiến hắn bán loạn.

Lần tắm này là lần khó chịu nhất trong đời Tào Bằng.

Vắt vả mãi mới tắm xong, hai tiểu mỹ tỳ ra khỏi thùng tắm, thay quần áo xong liền mang khăn tắm và quần áo khô cho hắn thay.

Bộ Loan và Quách Hoàn xấu hổ đến không ngẩng đầu lên nổi.

Nhưng các nàng cũng biết bản thân đi theo Tào Bằng lâu như thế, sớm muộn gì cũng là người của hắn.

Các nàng dốc hết dũng khí mới dám làm một chuyện xấu hổ như vậy, đương nhiên Tào Bằng cũng hiểu rõ.

Hắn không cự tuyệt, chứng tỏ...

Quách Hoàn suy nghĩ sâu xa hơn Bộ Loan, hơn nữa lòng tự trọng cũng rất cao. Nếu vừa rồi Tào Bằng cưỡng ép, đuổi nàng đi, nàng nhất định sẽ đâm đầu vào đầu đó chết.

Lần này Đặng Tắc trở về, Tào Nam và Đặng Tắc đã bàn bạc để y cưới Quách Dục làm thiếp.

Hàng năm Đặng Tắc đều ở bên ngoài, dù sao bên cạnh cũng cần người hầu hạ. Mà Tào Nam thân là chính thể, chức quan của Đặng Tắc càng cao, nàng càng không thể đi theo y mãi được. Quách Hoàn xinh đẹp hơn Quách Dục, đương nhiên không muốn thua tỷ tỷ, vì thế mới lôi kéo Bộ Loan làm chuyện hôm nay.

Còn Bộ Loan sớm đã lao vào ái tình.

Tào Bằng thay đổi y phục xong liền ra khỏi phòng.

Đầu tiên, hắn đi gặp Trương thị, bà lại khóc lóc một hồi khiến hắn phải khuyên giải mãi mới thôi.

Ghé thăm tỷ tỷ Tào Nam, Tào Bằng nhận ra tinh thần của nàng đã tốt hơn trước nhiều, hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Đêm đó, sau khi Tào Cấp về nhà, cả gia đình cùng thiết yến nghênh đón Tào Bằng ra tù. Lần đầu tiên trong đời Hạ Hầu lan được ngồi chính thức trong bữa tiệc rượu.

Kể từ giờ khắc này, Hạ Hầu Lan đường đường chính chính trở thành người của Tào gia.

Đêm đó, Tào Bằng ngủ rất say.

Chuyện tương lai sau này ư?

Tào Bằng không suy nghĩ, cũng không kịp suy nghĩ nữa.

Trận chiến Quan Độ, có lẽ vì Tào Bằng rời khỏi mà không đi lệch quỹ đạo lịch sử nữa, phát triển theo đúng hướng vốn có.

Có lẽ không được bao lâu nữa, Hứa Du sẽ tìm đến nương nhờ Tào Tháo.

Cho đến lúc này, Tào Tháo đánh lên Ô Sào. Trận chiến Quan Độ phe Tào Tháo toàn thắng, Viên Thiệu lui về Hà Bắc. Sau đó mới dẫn đến chuyện Tào Tháo liên tiếp đại chiến, chinh phạt Hà Bắc. Hà Bắc bình định chính là trận Xích Bích! Nói vậy, lúc này Tào Tháo nhất định có thể toàn thắng, thống nhất thiên hạ.

Như vậy trong tương lai, Tào Bằng nên trở thành nhân vật như thế nào đây?

Hắn phải thật cẩn thận suy xét đến tương lai mới được, nhưng trước khi trận chiến Quan Độ chấm dứt, ít ra hắn cũng có chút thời gian nhàn nhả.

Quan Độ, đại doanh Viên quân.

Từ tháng ba khi Viên Thiệu dẫn binh đến Quan Độ đến nay đã được gần bốn tháng.

Hơn mười vạn đại quân bao vây khu vực Quan Độ nhỏ hẹp này, khổ chiến, hao binh tổn tướng, hao phí vô số thuế ruộng mà mãi vẫn không có tiến triển gì.

Chuyện này khiến Viên Thiệu cảm thấy vô cùng uất ức.

Sự hăng hái khi mới xuất chinh sau mấy lần suy sụp giờ đã chẳng còn lại chút gì.

Viên Thiệu giờ cũng bắt đầu cảm thấy do dự, không biết trận đại chiến này sẽ còn kéo dài đến bao giờ.

Bầu không khí trong đại trướng trung quân rất áp lực.

Đến Quách Đồ thường ngày rất biết ăn nói cũng trở nên lặng lẽ.

Hứa Du cất bước đi vào đại trướng, chấp tay thi lễ nói:

-Chủ công.

-Tử Viễn, chuyện gì?

Hứa Du cảm nhận được trong lời nói của Viên Thiệu toát lên sự xa cách. Nếu là ngày xưa, khi hắn tới gặp Viên Thiệu, chắc hẳn gã sẽ nhiệt tình tiếp đón, cầm tay ngồi xuống. Nhưng hôm nay, biểu hiện của Viên Thiệu rất lạnh nhạt, hoặc nên nói là lạnh lùng lại càng chính xác hơn.

-Chủ công, hôm nay ta bắt được một mật thám của Tào Tháo.

-Ồ?

-Tào Tháo sai người điều động hai vạn binh mã từ Hứa Đô tới, chạng vạng ngày hôm nay sẽ đến thành Quan Độ. Chủ công, đây là cơ hội trời ban cho chủ công. Binh mã thành Quan Độ của Tào Tháo đã là trứng chọi đá, mà giờ binh mã của y không nhiều lắm, muốn điều thêm hai vạn người đến tắt Hứa Đô sẽ vắng lặng. Sao chủ công không lệnh các tướng phân một đội kỳ binh đến tập kích Hứa Đô? Hứa Đô không có binh lực, chỉ cần một lần tấn công là có thể chiếm được. Tào Tháo chắc chắn bại trận. Kể cả binh lực của Hứa Đô có thì chủ công cũng có thể nghi binh đánh Hứa Đô. Đến lúc đó, Tào Tháo chắc chắn sẽ hoảng hốt, chủ công nhân đó mà tấn công chính diện. Đến lúc đó, Tào Tháo cũng phải bại trận.

Hứa Du hăng hái nói một hồi, khoa tay múa chân sung sướng.

Viên Thiệu nhú mày, hình như đang suy nghĩ.

Quách Đồ nói:

-Kể của Tử Viễn tuy hay nhưng Tào Tháo có mưu ma chước quỷ, không thể không đề phòng được. Nếu chẳng may đây là quỷ kế của Tào Tháo, chủ công phải ra binh mã chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao? Theo ta thấy, nên hạ lệnh cho Tam công tử, bảo hắn cố gắng điều động binh mã. Đến lúc đó, thúc quân cổ động, công phá thành Quan Độ là hơn. Quan Độ chính là lá chắn cuối cùng của Hứa Đô. Quan Độ bị phá, Hứa Đô ắt bị phá theo. Giờ chia binh mã không phải thượng sách. Xin chủ công suy nghĩ kỹ. Tử Viễn, kế sách này của người có chút lỗ mãng.

-Công Tắc, người nói thế là có ý gì?

-Không có ý gì, chỉ là theo việc mà xét thôi.

-Vừa rồi ta đi quan sát doanh trại của Tào Tháo, đích thật là có gia tăng binh mã. Dù chủ công điều binh mã đi Lê Dương, Tào Tháo vẫn có thể dựa vào địa hình ác chiến với chúng ta, nếu cứ kéo dài như thế, chủ công sẽ gặp bất lợi.

-Ngày xưa, Đồng Trác cũng từng dùng kế nghi binh, vì sao giờ Tào Tháo không dùng được?

-Chuyện này...

Hứa Du lập tức á khẩu, không trả lời được.

Quách Đồ muốn nói đến điển cố năm đó Đồng Trác đến Tuy Dương, dùng kế nghi binh mà thành công.

Hứa Du còn muốn tranh luận tiếp, lại nghe Viên Thiệu quát chói tai:

-Đừng tranh cãi ầm ĩ nữa. Tào A Man thích dụng binh, thích dùng chiêu hiểm, ta phải tùy cơ ứng biến. Công Tắc nói rất đúng. Rất có thể Tào Tháo dùng kế nghi binh, chờ ta điều động nhân mã đến Lê Dương, sẽ quyết chiến với Tào A Man.

-Nhưng...

-Tử Viễn, trận chiến Quan Độ này người đừng xen vào nữa.

-A?

-Sáng sớm ngày mai, người trở về Hàm thành.

-Trở về Hàm thành?

-Sau khi trở về, trông giữ người nhà của người cho tốt đi.

Viên Thiệu nói xong, cầm một phong thư trên bàn ném tới trước mặt Hứa Du.

Hứa Du ngạc nhiên, nhặt bức thư lên, vừa mở ra xem đã hoảng sợ. Hóa ra, nội dung bức thư là do Thẩm Phối, đang trấn giữ ở Hàm thành gửi tới, nói với Viên Thiệu người nhà Hứa Du phạm pháp, bản thân Hứa Du càng tham ô vô độ. Thẩm Phối đã bắt người nhà của Hứa Du, còn gia sản của hắn nữa, xin Viên Thiệu định đoạt.

-Chuyện này...

-Còn không mau lui ra!

Viên Thiệu chán nản, phất tay áo.

Hứa Du bối rối ra khỏi quân trường, quay lại doanh của mình, ngồi yên thật lâu.

Ta toàn tâm toàn ý phò tá cho Viên Thiệu, kết quả lại là như thế này sao. Thẩm Phối thật đáng giận, người và ta bất đồng ý kiến nhưng vì sao phải hại ta? Hắn nhắm mắt lại, cảm thấy loạn cả đầu. Đúng vậy, hắn tham tiền, nhưng hắn chưa từng làm lỡ chuyện của Viên Thiệu.

Viên Thiệu giờ rõ ràng đã không còn tin ta nữa, nếu ta trở về Hàm thành chỉ sợ lãnh ít dử nhiều.

Trong đầu hắn lại hiện ra khuôn mặt của Điền Phong và Thư Thụ.

Hứa Du cười khổ, vốn tưởng rằng tận tâm làm việc cho Viên Thiệu sẽ không có bất cứ chuyện gì, nào ngờ...

Viên Bản Sơ xem ra chẳng phải là minh chủ?!

Nhớ ngày đó ta tìm đến nương nhờ gã, vì gã lập bao công lao.

Thế mà nay, đến thân cũng khó giữ nổi.

Một chủ công như vậy, bảo hắn phải làm sao đây?

Bao nhiêu suy nghĩ nảy ra trong đầu Hứa Du. Hắn ngồi lưỡng lự thật lâu trong quân trường, cuối cùng cắn răng, quyết định.

Nếu người đã bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!

Trời vẫn chưa sáng, Tào Bằng đã tỉnh lại.

Hắn có thói quen làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ giấc, mặt trời lên hắn dậy, làm việc, mặt trời lặn hắn tạm nghỉ ngơi.

Chạy mười vòng quanh tiểu giáo trường, thân thể Tào Bằng dần nóng lên. Phía chân trời đã hiện ra chút ánh sáng mặt trời, rặng mây đỏ điểm xuyết nơi chân trời.

Tào Bằng luyện một bài quyền rồi đón nắng mặt trời, bắt đầu luyện Bát Đoạn Cẩm Thung Công, phối hợp với Bát Tự Chân Ngón.

Sáng sớm đầu thu vô cùng mát mẻ.

Tào Bằng luyện xong Bát Đoạn Cẩm liền tập Bạch Hổ Thát biến trên tiểu giáo trường.

Chỉ thấy hắn một thân mặc thường phục, đi qua tâm của sàn đấu, bắt ngờ vô tới trước, bắt ngờ dừng lại tại chỗ, bắt ngờ bay lên rồi lại bắt ngờ giữa mặt thét dài. Mãi cho đến khi vầng thái dương hoàn toàn hiện lên, Tào Bằng mới ngừng tu luyện. Hắn bắt đầu quay chung quanh sàn đấu nhỏ, chậm rãi bình ổn khí huyết.

Hạ Hầu Lan lững thững đến.

Về điểm này, Hạ Hầu Lan không được chăm chỉ như Tào Bằng.

Rõ ràng ban đầu Tào Bằng thua y rất xa, nhưng bây giờ y lại kém Tào Bằng.

Bị Tào Bằng quở trách, Hạ Hầu Lan bắt đầu vận động.

Lúc này, Hoàng Nguyệt Anh dẫn Quách Hoàn, Bộ Loan chậm rãi đi từ xa tới.

Quách Hoàn và Bộ Loan nhìn thấy Tào Bằng liền đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống. Tào Bằng ít nhiều cũng cảm thấy mất tự nhiên theo.

-A Phúc, dạy ta luyện quyền.

Hoàng Nguyệt Anh kéo Tào Bằng, vui vẻ nói.

Không biết vì sao nhìn thấy Hoàng Nguyệt Anh, Tào Bằng lại cảm thấy hổ thẹn.

Cho nên khi chỉ dạy cho nàng cũng không tập trung lắm.

-A Phúc!

-Ừ?

-Hôm nay, huynh có bận gì không?

-Không có gì. Chuyện này nàng cũng biết rồi mà. Ta giờ là dân thường, làm gì có việc gì. Sao thế?

Hoàng Nguyệt Anh nói:

-Ta chợt nhớ đến một chuyện. Hồi năm mới, cha ta từng có một cái nổ của nước Đại Tần, tên là Âu Nạp Cách. Loại nổ Âu Nạp Cách này có thể bắn liên mấy tên một lúc, uy lực vô cùng lớn. Chỉ có điều cách chế tạo rất phức tạp, nhất thời ta không thể khôi phục nó lại được. Huynh hiểu biết hơn ta, chỉ bằng giúp ta xem một chút. Nói không chừng lại có cách thì sao.

Âu Nạp Cách?

Tào Bằng thoáng ngạc nhiên.

Nghe Hoàng Nguyệt Anh nói thì đây hẳn là một loại liên nổ (nổ bắn tên liên tục).

Kể từ thời Xuân Thu, liên nổ đã xuất hiện, một lúc có thể bắn được hai mũi tên. Tới thời Tam Quốc, liên nổ có thể bắn được năm mũi tên, rồi sau đó Gia Cát Lượng lại sáng chế ra Gia Cát liên nổ (Nổ Liên Châu), nghe nói có thể bắn mười mũi tên một lúc. Tuy nhiên ở hậu thế, Nổ liên châu dường như đã thất truyền, không có mất người biết về cái này.

Hoàng Nguyệt Anh nói đến nước Đại Tần, Tào Bằng biết đó chắc chắn là đế quốc La Mã.

Đế quốc La Mã có liên nổ ư?

Tào Bằng lần đầu nghe thấy thế.

Khoan đã, khoan đã, Hoàng Nguyệt Anh nói nàng đã nhìn thấy liên nổ tên Âu Nạp Cách kia.

Chẳng lẽ nổ liên châu của Gia Cát sau này là phiên bản mạnh hơn của Hoàng Nguyệt Anh? Tào Bằng hiểu kỳ, liên tục gật đầu.

Hắn cũng biết Hoàng Nguyệt Anh chẳng có bằng hữu ở Hứa Đô, ngày thường cũng không ra ngoài.

Bản tính trời sinh của nàng là thích tìm hiểu những vật lạ, cho nên Tào Bằng không ngăn cản nàng.

Nghe Hoàng Nguyệt Anh nói đến đồ bỏ Âu Nạp Cách kia, Tào Bằng chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quái.

-Nguyệt Anh có biết cách làm giấy không?

Hoàng Nguyệt Anh ngẫm nghĩ một chút:

-Hồi xưa, ta từng nhìn thấy văn bản ghi cái đó trong thư phòng của phụ thân, nên có biết một chút.

-Hồi còn nhỏ, ta từng nghe vị sư phụ phương sĩ kia nhắc đến một cách tạo giấy, dường như còn làm thành trang giấy rất tốt nữa, phí tổn lại không cao.

-Ồ? Làm như thế nào?

Tào Bằng nói:

-Đợi luyện quyền xong, ta sẽ nói cho nàng!

-Được!

Đối với tất cả những chuyện chưa biết, Hoàng Nguyệt Anh đều rất thích thú.

Tào Bằng vừa dạy Hoàng Nguyệt Anh luyện quyền, vừa cố gắng nhớ lại một chút. Kiếp trước tùy là thời hiện đại, nhưng hắn không biết nhiều lắm. Có rất nhiều đồ vật là bình thường ở hiện đại nhưng ở thời này lại đại diện cho sự văn minh và tiến bộ.

Ví như cách làm giấy chẳng hạn!

Hiện giờ, tuy giờ Thái Luân đã cải tiến cách tạo giấy nhưng phí tổn lại rất lớn, người bình thường không thể dùng được.

Còn cả cách in ấn nữa...

Chuyện in ấn cũng không có gì phức tạp lắm. Nếu không được, Tào Bằng cũng có thể tìm Nguyệt Anh cùng nhau nghiên cứu.

Vừa nảy ra ý định này trong đầu, hắn đã lập tức nảy ra các ý tưởng kỳ diệu khác.

Trước đây, Tào Bằng không có thời gian, cũng chưa từng trải nghiệm, thậm chí còn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện này. Nhưng nay trận chiến Quan Độ đã không còn liên quan đến hắn, hắn lại bị bãi chức quan. Không làm quan, không bị bó buộc thời gian, hắn có thể thoải mái suy nghĩ những chuyện này.

Thân là người vượt thời gian, hắn dù không thể thay đổi lịch sử nhưng ít nhất cũng có thể thúc đẩy văn minh.

Đây chẳng phải là chuyện mà một người xuyên không như hắn cần phải giác ngộ sao?

-Nguyệt Anh, nàng cứ ở đây luyện quyền đã, ta chợt có một vài ý tưởng, cần trở về ghi chép một chút. Chờ một lúc nữa, ta sẽ tìm nàng bàn bạc.

Tào Bằng vội vã, khó nén nổi!

Hoàng Nguyệt Anh đồng ý, Tào Bằng vội rời đi.

Đi xuyên qua cổng hình vòm, hắn đang định đi về phía thư phòng đã thấy Hồ Ban hấp tấp đi về phía hắn.

Lần này, Hồ Ban theo Đặng Tắc trở về Hứa Đô nhưng vì trong nhà nhiều việc, nên khi Đặng Tắc đi Mai Sơn không dẫn Hồ Ban đi, mà để lão ở lại Tào phủ.

-Công tử!

-Hồ Ban, sao lại vội vã như vậy? Có chuyện gì sao?

-Công tử, người của Điển phủ tới, nói là mời công tử lập tức qua đó.

Điển phủ?

Tào Bằng vừa nghe thấy, tức thì ngây ngẩn cả người.

Điển phủ chính là phủ đệ của Điển Vi.

Nhưng Điển Vi hiện đang ở Quan Độ, Điển Mãn cũng ở Quan Độ. Điển gia ngoài hai phụ tử của hắn ra, Tào Bằng không quen ai cả.

Đang yên đang lành tìm ta làm gì đây?

352. Chương 336: Đề Lựa Chọn, Hai Chọn Một

Điển phủ vẫn vắng lặng như trước kia.

Đứng cạnh cánh cửa nổi bật của phủ Tư Không, Điển phủ trông không được bắt mắt lắm, giống như phần kiến trúc phụ của phủ Tư Không. Dưới ánh mặt trời, cánh cửa lớn của Điển phủ khép chặt, chỉ mở một cánh cửa nhỏ để người hầu ra vào. Bậc cửa màu xanh lơ được quét dọn rất sạch sẽ và cọ rửa bằng nước sạch, trên bậc thềm còn lại vết nước. Những cọc buộc ngựa hai bên đều trống trơn, có thể thấy ở đây không nhiều người lắm.

Tào Bằng nhảy xuống ngựa, bước lên trên bậc thang.

Không ngờ, hần lại nhìn thấy một người quen đang đi ra từ trong Điển phủ.

-Hoa tiên sinh?

Tào Bằng ngờ ngợ kêu lên một tiếng.

-Công tử! Nghe nói công tử đã thoát ra khỏi lao ngục, vốn ta nên tới chúc mừng công tử mới phải. Tuy nhiên hai ngày nay bận quá, vì thế vẫn chưa thực hiện được, xin công tử thứ lỗi.

Hoa Đà cười ha hả tiến lên chào, Tào Bằng cũng vội vàng đáp lễ.

Dù thế nào, lần này nếu không có Hoa Đà và Đồng Hiểu tận tình cứu chữa thì Tào Nam không chừng đã mất mạng. Vì thế, Tào Bằng vô cùng kính trọng Hoa Đà.

-Hoa tiên sinh sao lại ở đây?

-Ồ, Điển gia Đại Lang không được khỏe lắm, ta tới xem bệnh cho ngài ấy.

Bệnh tình của Điển Đại Lang thực ra không nặng lắm, có điều trước đây không chữa trị kịp thời, thế nên hiện giờ... kể cả chữa khỏi, e rằng cũng khó có thể đi lại như người bình thường.

Điển Đại Lang mà Hoa Đà nói tới tên là Điển Tuân, là ca ca của Điển Vi.

Nghe nói Điển Tuân khi còn trẻ vô cùng khỏe mạnh, có phần nổi trội hơn cả Điển Vi. Đáng tiếc sau đó không biết tại sao y lại nằm liệt giường, không thể dậy nổi.

Lần này, Hoa Đà đến Hứa Đô làm quan, cũng là mang lại một chút hy vọng cho Điển Tuân, vậy nên y bèn mời Hoa Đà tới chữa bệnh cho.

Tào Bằng không rõ lắm tình hình ở đây, vì thế cũng không tiện hỏi gì.

Sau vài câu hàn huyên với Hoa Đà, hai người chấp tay nói lời từ biệt, Tào Bằng liền cất bước đi vào đại môn của Điển phủ.

-Tào Công tử!

Một chàng trai cường tráng ra đón, làm lễ chào hỏi với Tào Bằng.

Toàn thân gã mặc bộ quần áo màu trắng, tướng mạo khôi ngô, vạm vỡ. Hai cánh tay to khỏe, gân xanh cuộn cuộn.

Chàng trai này tên là Ngưu Cương, năm nay mười sáu tuổi, là cháu ngoại của Điển Vi. Cha mẹ gã đã qua đời nên gã theo Điển phu nhân về sinh sống ở đây. Trước đây, gã luôn ở nhà họ Điển ở Kỷ Ngô, năm ngoái đã cùng cả nhà Điển Vi tới Hứa Đô, hiện giờ chưa có chức quan gì, là bạch thân (thường dân), võ nghệ rất cao cường.

Tuy chỉ mười sáu tuổi nhưng gã đã đạt tới trình độ võ tướng hạng nhất.

Sở trường của gã là dùng thiết tích xà mâu, có sức khỏe vạm người không địch nổi.

Đời thứ hai nhà họ Tào đã dần trưởng thành, giống như Điển Mãn, Hứa Nghi đều đã bước lên võ đài, mặc dù vẫn chỉ là vai phụ nhưng có nhiều cơ hội thể hiện tài nghệ.

Còn nhiều người hơn nữa vẫn đang giấu tài, chưa xuất hiện.

Giống như Ngưu Cương, chắc là đợi sau khi đại chiến Quan Độ kết thúc gã cũng sẽ gia nhập quân đội.

Tào Bằng đã gặp Ngưu Cương hai lần, vì thế cũng không lấy gì làm xa lạ:

-Ngưu Cương, ai tìm ta?

Ngưu Cương cười hề hề:

-Yêu ca, huynh cứ theo đệ là được.

Tào Bằng đứng cuối cùng trong Tiểu Bát Nghĩa, mà Ngưu Cương nhỏ hơn hần nên gọi hần là 'yêu ca' cũng chẳng có gì lạ. Vậy nên Tào Bằng cũng không hỏi thêm, đi theo Ngưu Cương vào trong phủ. Hần vừa đi

vừa lấy làm lạ, kể cả Diễm phu nhân tìm hấn thì cũng không đến mức để Ngưu Cương tới đón hấn chứ? Hơn nữa, bất kể là Diễm phu nhân hay Diễm Tuân, kể cả hai con trai của Diễm Vi là Diễm Tồn và Diễm Phát cũng không quen biết gì với Tào Bằng. Nay Diễm Vi và Diễm Mãn đang ở Quan Độ giao chiến quyết liệt với Viên Thiệu, Diễm phu nhân tìm hấn tới là có ý gì đây?

Tào Bằng gãi gãi đầu, suy nghĩ mãi vẫn không có lời giải đáp.

Qua trung các tiến vào hậu trạch, Tào Bằng liền thấy một võ đài nhỏ, một đại hán cường tráng ngồi bên sân, hai chàng trai mồ hôi như mưa đang vật lộn trong võ đài.

Đại hán cường tráng đó chính là đại huynh của Diễm Vi tên là Diễm Tuân.

Hấn mặc dù không tiện đi lại nữa, nhưng có thể ở một bên giám sát. Người thiếu niên lớn hơn một chút chính là Diễm Tồn, người nhỏ hơn là Diễm Phát. Môn võ cả hai người đang tập luyện chính là Thiên Cương Bộ mà trước đây Tào Bằng đã dạy cho Diễm Mãn. Diễm Tồn và Diễm Phát đi xuyên qua sáu mươi bốn cột Bát Quái nặng trĩu, thỉnh thoảng ra tay đánh vào cọc gỗ, phát ra những tiếng kêu bang bang. Hai người này khi luyện công vô cùng tập trung, mồ hôi trên người lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tào Bằng chợt dừng bước, chăm chú nhìn một lát, sau đó khẽ gật đầu...

-Ngưu Cương, các người bình thường đều luyện công như vậy sao?

-Vâng!

-Chắc là luyện tập thung công hả?

Ngưu Cương ngẩn ra rồi khẽ lắc đầu:

-Mãn ca và di phụ mấy năm nay rất ít khi ở nhà, vì thế chỉ bảo bọn đệ luyện quyền cước, chứ không dạy thung công.

Ở thời đại này vẫn còn chưa có khái niệm thung công.

Tào Bằng đại khái có thể hiểu được ý của cha con Diễm Vi: Thung công của Diễm Mãn là do Tào Bằng truyền dạy.

Nếu không được Tào Bằng đồng ý, e rằng bọn họ cũng không dám dạy thung công cho người khác, cho dù là anh em ruột của Diễm Mãn cũng không được.

-Luyện quyền không luyện công, đến già cũng coi như công toi.

Chỉ luyện quyền cước như vậy không được, nếu các người đồng ý, sau này hãy tìm ta, ta sẽ dạy các người thung công. Tam ca cũng thật là, đều là người một nhà, có gì phải e dè chứ? Sau này người hãy thương lượng với đại bá, xem người có đồng ý hay không, nếu đồng ý, các người cứ tới tìm ta là được.

Ngưu Cương lập tức mừng rỡ!

Gã cũng biết, Diễm Mãn sợ dĩ không chịu dạy bọn họ thung công, là bởi vì thung công này vốn do Tào Bằng truyền thụ.

Hiện giờ, Tào Bằng muốn dạy cho bọn họ, Ngưu Cương sao có thể không muốn?

Hai người đứng cạnh võ đài nhỏ xem một lát, Tào Bằng liền theo Ngưu Cương đi vào hoa viên của Diễm phủ.

Ánh mặt trời tươi đẹp, rực rỡ.

Trong đình nhỏ bên cạnh ao sen đang có mấy vị phu nhân ngồi đó.

Tào Bằng đến ngoài đình, liếc mắt vào đã nhận ra tiểu thư đang đánh đàn chính là Hạ Hầu Chân.

Diễm phu nhân đang khẽ nói chuyện với một phu nhân xinh đẹp, một tiểu đồng tử ngồi bên cạnh, trông cực kỳ lạnh lợi.

Hoàn phu nhân?

Tào Bằng nhận ra thân phận của vị phu nhân xinh đẹp ấy mà không khỏi sửng sốt.

-A Phúc. Hì hì, ta nghe Tư Không gọi người như vậy nên cũng kêu người thế, chắc người không trách chứ.
Hoàn phu nhân mỉm cười, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Hạ Hầu Chân ngẩng đầu nhìn Tào Bằng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

-Phu nhân, thăm thăm, Chân tiểu thư, tiểu công tử đều khỏe cả chứ?

Tào Bằng không dám chào hỏi qua loa, vội bước lên hành lễ.

Diễn phu nhân nói:

-Hữu Học, Diễn thúc thúc không ở nhà thì người không tới sao?

-Ấy, tiểu diệt không dám, chỉ có điều...

-Tỷ tỷ chớ nên trách A Phúc, trước kia hắn gặp chuyện phiền phức, kể cả có muốn đến, e rằng cũng lực bất tòng tâm.

Hoàn phu nhân cất lời, giải vây cho Tào Bằng.

Diễn phu nhân đương nhiên cũng biết, hôm qua Tào Bằng mới ra khỏi lao ngục. Sở dĩ nàng nói như vậy, chẳng qua ra vẻ của bậc trưởng bối mà thôi.

-Phu nhân, vậy muội nói chuyện với Hữu Học đi, ta vừa lúc có chút việc, xin phép đi trước.

-Tỷ tỷ cứ đi, đừng để ý tới muội.

Hoàn phu nhân nở nụ cười, tiễn Diễn phu nhân ra ngoài đình.

Đợi Diễn phu nhân và Ngưu Cương đều rời đi, Hoàn phu nhân nói với Hạ Hầu Chân:

-Tiểu Chân, dẫn Thương Thư đi chơi đi, ta có việc phải bàn bạc với A Phúc.

Hạ Hầu Chân dạ một tiếng liền tới ôm tiểu đồng tử và dẫn ra ngoài đình.

Nàng khẽ mỉm cười với Tào Bằng, ý đó là: đừng lo lắng, không có vấn đề gì đâu.

Còn Thương Thư, cũng chính là Tào Xung lại tròn mắt, tò mò nhìn Tào Bằng...

-Phu nhân...

-Ôi chao, xét về vai vế, Tư Không là thúc phụ của người, người nên gọi ta là thăm thăm mới đúng.

-Thăm thăm, không biết người gọi diệt nhi có gì chỉ bảo.

Hoàn phu nhân bật cười, nghiêng người nửa nằm nửa ngồi lên ghế, đôi chân xinh đẹp mở ra, thể hiện dáng vẻ khoan khoái. Tuy nhiên, không phải nàng khiêu khích Tào Bằng, kể cả muốn chọc ghẹo, nàng cũng sẽ đi trêu chọc Tào Tháo. Chỉ là do ngồi lâu có chút mệt mỏi, nên nàng muốn đổi tư thế thoải mái một chút mà thôi.

Điều này cũng thể hiện nàng không hề coi Tào Bằng là người ngoài.

Đôi mắt đẹp khẽ động đậy, Hoàn phu nhân lén nhìn Tào Bằng dò xét.

Tào Bằng đã mười bảy tuổi, thời gian ở trong ngục bốn tháng dường như cũng không làm hắn sa sút tinh thần chút nào, thậm chí bị tước mất chức quan cũng không khiến hắn cảm thấy mất mát. So với hồi đầu năm trước khi nàng gặp Tào Bằng, hắn trông còn cường tráng và chững chạc hơn. Năm ngoái, Tào Bằng còn có vẻ mảnh khảnh, nhưng lần này nhìn khỏe mạnh hơn rất nhiều. Vóc dáng cũng cao lên không ít, gần bảy thước bảy tấc, tức là cao khoảng một mét tám, lưng dài vai rộng, tỏ rõ khí phách oai hùng. Có thể do đã trải qua những trận chiến thảm khốc nên trên mặt Tào Bằng không còn vẻ trẻ con nữa. Đặc biệt là khi hắn trợn mắt lên, mớ râu toát lên khí thế khiến mọi người sợ hãi...

Dã thú?

Đúng, hình như chính là cảm giác này.

Mặc dù hắn đứng ở đó, không hề nhúc nhích.

Thế nhưng toàn thân hần toát ra thứ khí thể như của mãnh thú, tựa như là một con mãnh hổ xuống núi.

-A Phúc, ngồi đi.

-Tạ ơn phu nhân.

Tào Bằng nhìn không chớp mắt, ngồi xuống trước mặt Hoàn phu nhân.

Tuy nhiên ánh mắt hần như vô tình nhìn lướt lên cặp đùi đẹp của Hoàn phu nhân, lồng ngực hần đập thình thịch.

Ngày hôm qua bị hai thị tỳ xinh đẹp trêu chọc khiến cho thú huyết của hần sôi sục, thiếu chút nữa không kìm nổi đã giải quyết các nàng ngay tại chỗ. Hôm nay lại tới lượt vị phu nhân thành thực này nữa, phong thái khiêu khích người thực sự khiến Tào Bằng có chút rung động. Phu nhân xinh đẹp này càng quyến rũ hơn so với hai thị tỳ kia.

Nếu không biết đây là phu nhân của Tào Tháo, nói không chừng...

Tào Bằng thầm nhủ trong lòng.

-Lần trước Tiểu Chân hần đã nói với người.

-Dạ?

-A Phúc, người thấy Thương Thư thế nào?

Tào Bằng đột nhiên nhớ ra, khi hần vừa mới bị nhốt trong đại lao, Hạ Hầu Chân từng tới thăm hần, có nói qua với hần rằng Hoàn phu nhân muốn hần làm thầy nhập môn cho Tào Xung.

Lẽ nào...

-Ngũ công tử rất thông minh!

Hoàn phu nhân mỉm cười, rồi sau đó khẽ thở dài.

-Chính bởi vì nó quá thông minh, cho nên ta mới cảm thấy khó xử.

Trước đây, trong thành Hứa Đô có rất nhiều học giả uyên thâm, giống như vị tiên sinh dạy cho Tiểu Tứ lúc trước đã rất tốt rồi. Nhưng ta vẫn không hài lòng lắm, ta hy vọng có thể tìm một người tri kỷ cho Thương Thư. Mấy ngày trước, ta thấy Thương Thư hình như rất thích “Bát Bách Tự Văn” mà người viết, cho nên ta đã suy nghĩ, người là tộc chất của Tư Không, lại là người mà Tư Không tin cậy, ta nghĩ rằng người nhất định có thể tận tâm hết sức.

Bảo ta làm thầy cho Tào Xung sao?

Tào Xung năm nay năm tuổi, còn Tào Bằng mười bảy.

Nếu tính cả trước khi tái sinh Tào Bằng đã gần ba mươi tuổi, thừa sức làm tiên sinh

Tuy nhiên, Tào Bằng phải suy xét lớp nghĩa sâu xa hơn trong đó. Đúng vậy, hần hiện giờ có chút danh tiếng nho nhỏ nhưng không đủ để khiến Hoàn phu nhân coi trọng như thế. Tào Xung lại là một người chết yếu. Trời mới biết tương lai của Tào tiểu tượng sẽ như thế nào?

Lẽ nào...

Một ý nghĩ kỳ lạ xuất hiện trong đầu hần.

Hần nhớ đến một việc, từ sau khi Tào Ngang chết trận ở Uyển Thành, Tào Tháo vẫn không lập đích, cũng chính là người thừa kế. Trước đây, Tào Tháo luôn coi Tào Ngang là người thừa kế để bồi dưỡng, nhưng không ngờ chàng trai trẻ này lại chết sớm. Về lý mà nói, Tào Ngang đã chết, Tào Tháo nên bắt đầu bồi dưỡng người thừa kế thứ hai, cũng chính là Tào Phi. Thế nhưng y vẫn không hề có ý đó, thế cho đến khi Tào Tháo về già, đám người Tào Phi, Tào Thực tranh giành nhau, cuối cùng... Lẽ nào, Hoàn phu nhân có ý giành lấy thân phận người thừa kế cho Tào Xung?

Tào Bằng thầm suy ngẫm.

Trước đây, hắn còn có ý định qua lại thân thiết với Tào Phi.

Nhưng hiện tại, hắn đã nảy ra một ý nghĩ khác.

Tào Phi, quả thật là anh tài, tài năng cũng cực kỳ xuất chúng.

Nhưng trong lịch sử, danh tiếng của Tào Phi dường như cũng không tốt lắm, ít nhất trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, hắn bức sát huynh đệ, bày ra tâm kế tàn nhẫn, khiến Tào Bằng ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng biết rõ thành tích của Tào Phi thực ra cũng không đáng gì nhưng cứ nghĩ tới bài thơ bảy bước “Chữ đậu nhiên đậu cơ/ Đậu tại phù trung khắp.” (Nghĩa: Nấu đậu bằng dây đậu / Đậu ở trong nồi khóc.) là Tào Bằng đã rất khó chịu. Hơn nữa, hiện giờ hắn liên kết với Tào Phi, hình như có vẻ hơi muộn. Từ khi Tào Ngang chết, Tào Phi ngấm ngấm thể hiện mình là người thừa kế, được đại đa số tướng lĩnh của Tào thị tán thành.

Điểm này, từ khi Tào Phi liên tiếp theo Tào Tháo xuất chinh đã có thể nhìn ra manh mối.

Nếu Tào Bằng lúc này tới đầu quân cho Tào Phi, Tào Phi cũng sẽ rất vui mừng thu nhận.

Tuy nhiên, Tào Bằng lại rất khó bước vào lực lượng nòng cốt của Tào Phi, rốt cuộc tác dụng sẽ không lớn...

Tào Xung rất được Tào Tháo yêu mến, chỉ có điều tuổi còn nhỏ nên chưa được mọi người coi trọng. Trên thực tế, Tào Phi năm nay mười bốn tuổi, Tào Chương mười hai tuổi, ‘Tiểu Tứ’ mà Hoàn phu nhân gọi chính là Tào bát đầu Tào Thực nổi danh lừng lẫy ở hậu thế, hiện cũng mới chỉ có tám tuổi mà thôi.

Có lẽ, đây cũng là lý do mà Tào Tháo chần chừ không xác định người thừa kế.

Giúp Tào Phi hay là giúp Tào Xung?

Hoàn phu nhân đưa ra đề lựa chọn, hai chọn một!

Không nghi ngờ gì nữa, Hoàn phu nhân hiện rất được Tào Tháo sủng ái, vượt xa so với Biện phu nhân - mẫu thân của Tào Phi. Vì thế nàng có chút tâm tư cũng là rất bình thường, thế nhưng nàng lại đẩy Tào Bằng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Một mặt là tuân theo lịch sử; Mặt khác là thay đổi lịch sử, sáng tạo tạo lịch sử.

Trước đây, Tào Bằng vẫn luôn tuân theo lịch sử.

Dù cho lịch sử đã xuất hiện biến cố, hắn cũng sẽ gắng xoay chuyển lại.

Bởi vì như vậy, hắn mới có thể duy trì được cái nhìn đại cục của hắn, tiếp tục đục nước béo cò, ung dung khoái hoạt.

Nhưng nếu đã thay đổi lịch sử thì kết quả...

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn Hoàn phu nhân, còn Hoàn phu nhân cũng đang chăm chú nhìn hắn, ánh mắt sáng quắc.

Hắn đột nhiên hiểu ra: Hoàn phu nhân không phải đang tìm thầy cho Tào Xung, mà là tìm người giúp đỡ cho tương lai của Tào Xung.

Mồ hôi lạnh bất giác làm ướt đầm lưng áo hắn.

Tào Bằng cảm thấy, từ khi tái sinh tới nay, hắn chưa bao giờ có giây phút nào khó chịu giống như hiện tại.

Đồng ý ư? Hắn sẽ đối mặt với một tương lai không thể biết trước. Hơn nữa trước tiên hắn phải bảo vệ Tào Xung, để Tào tiểu tượng không đến mức chết yếu...

Không đồng ý?

Tin chắc rằng bước kế tiếp, Hoàn phu nhân sẽ chèn ép mạnh mẽ hắn.

Với thân phận đang được Tào Tháo sủng ái của Hoàn phu nhân, hơn nữa nàng lại cực kỳ thông minh, chỉ cần mấy lần đầu gối tay ấp với Tào Tháo đã đủ để cho Tào Bằng khó chịu.

-A Phúc, sao ngươi không nói lời nào?

Đây là đang ép ta lựa chọn mà!

Tuy nhiên, ôm một thứ không thích sao có thể vui sướng thoải mái được, chỉ bằng để ta khai sáng một trang lịch sử hoàn toàn mới.

Tào Bằng trầm ngâm rất lâu rồi đột nhiên nhoẻn miệng cười:

-Nếu thẩm thẩm để mắt tới A Phúc, A Phúc sao có thể từ chối?

Má lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa kia của Hoàn phu nhân lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

353. Chương 337: Giả Rắn, Âm Sát

Hoàn phu nhân rất đẹp, nhưng Tào Bằng không dám trêu chọc.

Về cơ bản hẳn hiểu rõ, Hoàn phu nhân vì sao phải triệu kiến hẳn ở Điện phủ chứ không phải ở phủ Tư Không. Lý do rất đơn giản, trong phủ Tư Không, Biện phu nhân là lớn nhất. Mặc dù Hoàn phu nhân rất được Tào Tháo sủng ái, nhưng cũng phải để ý một chút đến tai mắt của Biện phu nhân. Sau khi Tào Ngang chết, Đình phu nhân và Tào Tháo mỗi người một ngã, không còn có thể thay đổi nữa. Cho nên trong phủ Tư Không, Hoàn phu nhân có vị thế thấp hơn một chút so với Biện phu nhân.

Họ đều là những người phụ nữ thông minh, sao có thể để cho người ta nắm thóp được?

Điện phủ là một nơi tuyệt đẹp, ai cũng biết, hai nhà Tào - Điện có quan hệ rất tốt, Tào Bằng và Điện Mãn, còn là huynh đệ kết nghĩa trong Tiểu Bát Nghĩa.

Tào Xung mới năm tuổi, vẫn còn rất nhỏ.

Nhưng càng như thế, Hoàn phu nhân mới càng phải thận trọng.

Người thầy giáo nhập môn này nói quan trọng thì cũng quan trọng, mà nói không quan trọng là cũng không quan trọng.

Hoàn phu nhân không phải muốn tìm thầy cho Tào Xung, mà là một tâm phúc để tương lai có thể cho Tào Xung dựa vào, là tâm phúc có thể giúp đỡ Tào Xung.

-Muội tử, Hữu Học cũng mới chỉ mười bảy tuổi thôi mà, hơn nữa vừa mới gây họa bị bãi quan, trong vòng hai đến ba năm e rằng không cơ hội khôi phục lại. Như thế, dù Hữu Học có thể giúp đỡ cho Ngũ công tử nhưng sợ rằng vẫn là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Phu nhân sắp xếp như vậy có phải có chút qua loa hay không?

Điện phu nhân lộ vẻ lo âu.

Hoàn phu nhân khẽ mỉm cười:

-Tỷ tỷ việc gì phải lo lắng.

Tên A Phúc này thật ra cực kỳ thông minh. Tỷ trông hẳn hiện giờ là bạch thân, tưởng như chẳng có gì trong tay, tuy nhiên nếu có ngày hẳn khôi phục được, tất sẽ bay vút lên trời. Mười bảy tuổi là Việt Kỵ Giáo Úy, tương lai tưởng chừng rộng mở, thực ra nguy hiểm chồng chất. Tỷ tỷ hãy nghĩ xem, lần này nếu hẳn không phải đã thành bạch thân thì với tốc độ lập công của hẳn, mười năm sau Tư Không còn có thể ban thưởng cho hẳn cái gì? Nếu không thể thưởng được cái gì mới thật sự là nguy hiểm.

Điện phu nhân ngăn ra, hít một luồng khí mát lành.

Đúng thế, mười bảy tuổi đã ngồi lên chức Việt kỵ giáo úy, hiện giờ đang lúc thời loạn, xây dựng công lao sự nghiệp không phải là việc khó. Với tốc độ lên chức như vậy, Tào Bằng chỉ trong một năm ngắn ngủi đã từ Lạc Dương Bắc Bộ Úy lên đảm nhiệm Bắc Quân Trung Hậu, Độc Đình Giáo Úy tới chức Việt Kỵ Giáo Úy. Mười năm sau, đứa bé này có thể làm tới Cửu Khanh, thậm chí là cao hơn. Khi đó, Tào Tháo còn có thể dùng thứ gì để ban thưởng cho Tào Bằng đây?

Thưởng thì không có gì có thể thưởng được.

Không thường, lại lo sợ quần thần không phục.

Nếu thật sự tới bước đó, kể cả Tào Tháo có tín nhiệm Tào Bằng đến mấy đi nữa cũng sẽ muốn giết hấn.

Tào Bằng và Điển Vi không giống nhau, Điển Vi từ khi tông quân đến nay đã gần bốn mươi tuổi. Đợi y già rồi, Tào Tháo có thể sẽ ban cho y một tước vị, để y an hưởng lúc tuổi già. Nhưng còn Tào Bằng... Mười năm sau, hấn vẫn còn rất trẻ. Lẽ nào khi ấy, Tào Tháo lại để hấn cởi giáp về quê sao?

Cho nên, trong mắt của rất nhiều người, Tào Bằng thật xui xẻo.

Tuy nhiên trong mắt Hoàn phu nhân, thành tựu sau này của Tào Bằng chắc chắn còn cao hơn nữa...

Điển phu nhân là một thôn phụ bình thường, không có tầm nhìn xa.

Còn Hoàn phu nhân thì khác, nàng được gả cho Tào Tháo thì ắt phải học được tầm nhìn khác với mọi người.

- A Phúc đang gặp rủi ro, vì thế lúc này qua lại thân thiết với hấn tốt hơn nhiều so với việc sau này chờ hấn thăng quan tiến chức vùn vụt mới đi lôi kéo.

Chỉ cần hấn đồng ý làm thầy cho Thương Thư, vậy thì sau này quan hệ thầy trò sẽ khăng khít, hấn muốn tìm con đường khác e rằng cũng không dễ dàng.

Hoàn phu nhân dứt lời, liền mỉm cười với Điển phu nhân.

-Tỷ tỷ, muội có thể đánh cược với tỷ, trong vòng mười năm, nếu không có điều bất trắc gì, hấn nhất định quay trở lại chức cao hai nghìn thạch bổng lộc.

Bổng lộc hai ngàn thạch, đó chính là Quận Thủ, chức quan bậc nhất của châu Mục.

Điển phu nhân cười nói:

-Chỉ cần muội muốn giúp hấn, đâu cần tới mười năm?

Hoàn phu nhân cười khanh khách nói:

-Tỷ tỷ, nếu A Phúc là anh hùng thực sự, việc gì phải cần muội giúp đỡ? Nếu hấn không phải hảo hán, ta giúp hấn cũng vô dụng. Tỷ hãy chờ xem, không cần muội giúp, hấn vẫn có thể thăng chức rất nhanh. Chẳng qua, hấn bây giờ còn cần chờ đợi thời cơ.

Điển phu nhân bĩu môi, có phần không tin tưởng lắm.

Tuy nhiên trong lòng nàng vẫn trù tính, A Hoàn nhìn người rất chuẩn, nếu muội đã lựa chọn Tào Bằng trong số rất đông người như vậy thì tên Tào Bằng này ắt có chỗ hơn người... Ủ, tuy nói A Mãn và hấn ta là huynh đệ kết nghĩa, nhưng quan hệ này chung quy không thân thiết lắm, vẫn nên thắt chặt quan hệ với hấn hơn nữa. Chỉ tiếc, ta không có con gái, nếu có, chắc mối quan hệ với hấn đã thân thiết hơn nữa rồi? Đáng tiếc, đáng tiếc!

-Phu nhân, Tiểu Ngũ mệt rồi, chúng ta có nên quay về không?

Hạ Hầu Chân từ ngoài bước vào, ánh mắt của Điển phu nhân chợt sáng ngời lên.

Hoàn phu nhân nói:

-Ta khó lắm mới được đi một chuyến, cần gì phải sốt ruột quay về như vậy?

Tiểu Chân, hãy đợi Thương Thư ngủ một lát, khi chúng ta rời khỏi, sẽ tìm người tâm sự với người.

-Vâng!

Hạ Hầu Chân lướt qua rồi đi.

Ánh mắt của Điển phu nhân cứ nhìn chăm chăm theo nàng.

-Tiểu Chân đúng là đứa trẻ ngoan, chỉ có điều mệnh cũng thật khổ.

Hoàn phu nhân ngẩn ra, chợt thở dài nói:

-Đúng vậy. Ta cũng từng nói chuyện này với muội muội, nhưng... Tỷ cũng biết, lúc trước vì cứu hai huynh muội của nó nên Diệu Tài đành phải rời xa đứa trẻ vừa sinh ra. Muội muội luôn canh cánh trong lòng về chuyện này, đến nay vẫn ghi hận trong lòng.

-Khuê nữ tốt như thế, sao có thể không ai thương xót?

Điển phu nhân ra vẻ trầm ngâm, một lát sau nói:

-Chi bằng, ta nhận nó làm con gái. Chỉ có điều người tầm thường như ta, không hiểu Chân tiểu thư có đồng ý hay không.

Mắt Hoàn phu nhân sáng lên:

-Nếu tỷ tỷ có thể nhận nó làm con gái, có thêm người thương yêu, đó là phúc khí của Tiểu Chân.

Điển Vi hiện giờ là tâm phúc của Tào Tháo, tuy rằng ngày thường không nói gì, nhưng Hoàn phu nhân biết được tầm quan trọng của Điển Vi đối với Tào Tháo.

-Chi bằng như vậy, ta nói với Diệu Tài một câu, y chắc chắn sẽ đồng ý.

-Vậy tốt quá. Có một khuê nữ tốt như thế, cũng là phúc khí mà kiếp trước ta tích được. Chuyện này phải nhờ tới muội tử, nếu việc thành, ta nhất định hậu tạ.

Hoàn phu nhân mỉm cười, không nói gì!

-Phu nhân, phu nhân...

Hai vị phu nhân đang thì thầm to nhỏ với nhau thì chợt nghe có tiếng người kêu to.

Chỉ thấy một tỷ nữ thở hồng hộc từ con đường nhỏ chạy vào, thần sắc hoảng loạn đi tới ngoài tiểu đình:

-Phu nhân, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi!

-Xảy ra chuyện lớn?

Điển phu nhân nhíu mày, tỏ ra không vui.

Tỷ nữ nói:

-Tào Công tử, Tào Công tử trên đường đi đã bị người ám sát.

Hoàn phu nhân nghe vậy cực kỳ sợ hãi.

-Tào Công tử hiện giờ ra sao, có nguy hiểm tới tính mạng không?

Từ Điển phủ bước ra, Tào Bằng có phần choáng váng đầu óc.

Ngồi cùng với một phu nhân thành thực và xinh đẹp, đối với Tào Bằng đang huyết khí phương cương mà nói, rõ ràng là một sự dày vò. Huống hồ phu nhân này còn có tâm kế, khiến Tào Bằng càng thấy đau đầu hơn. Mặc dù nói cuối cùng hắn đã quyết định nhưng cũng không thể chống đỡ được vẻ phong tình của nàng.

May thay, phu nhân thuần thực ấy không giữ hắn lại.

Rời khỏi Điển phủ, trời rất xanh, gió thổi nhẹ nhẹ, không khí cực kỳ dễ chịu.

Tào Bằng lên ngựa, chậm rãi đi dọc theo con phố.

Vừa đi hắn vừa suy nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm nay. Càng nghĩ, hắn lại thấy thật ra quyết định của mình không sai.

Tào Xung còn nhỏ, chính vì thế nên rất dễ uốn nắn.

Hiện giờ Tào Xung giống như một trang giấy trắng mà một họa sỹ như Tào Bằng có thể tùy ý múa bút vẽ mực lên đó.

Còn Tào Phi thì khác, gã cùng Tào Tháo trải qua bao thăng trầm, tham gia vô số cuộc chiến. Tào Phi hiện giờ đã được tạo nền tảng vững chắc, thực sự để lại quá ít không gian cho Tào Bằng phát huy. Kế tiếp, hắn sẽ có hai việc phải làm: Một là gây dựng nền tảng tốt cho Tào Xung chứ đừng để làm thầy được vài ngày,

lại bị mọi người phát hiện ra Tào Xung càng học càng hồ đồ, vậy mới thật sự là mất mặt. Tới khi đó, kể cả Tào Tháo không đuổi hắn đi, bản thân hắn cũng thấy xấu hổ nếu ở lại. Còn có một việc nữa là phải kiểm tra sức khỏe cho Tào Xung!

Trong lịch sử, Tào Xung chết yếu.

Tào Bằng đã không còn nhớ rõ, rốt cuộc Tào Xung bị bệnh chết khi nào.

Chỉ mơ hồ nhớ là ở trước trận chiến Xích Bích. Nhưng mà trận chiến Xích Bích xảy ra khi nào? À, năm Kiến An thứ 13. Đúng vậy, chính là năm Kiến An thứ mười ba. Hiện giờ là năm Kiến An thứ năm, nói cách khác còn cách năm Kiến An thứ mười ba là tám năm nữa.

Tám năm, 2920 ngày.

Ai có thể cho ta biết rốt cuộc Tào Xung đã mất mạng vào ngày nào không?

Trong lịch sử, nguyên nhân cái chết của Tào Xung được mọi người xôn xao bàn tán. Có người nói nó bệnh mà chết, có người nói nó bị Tào Phi hại chết. Tuy nhiên đáp án thật sự thì không ai biết, sự thật sớm đã bị chôn vùi trong dòng sông dài của lịch sử. Điều hiện giờ Tào Bằng phải làm chính là trước tiên nghĩ cách kiểm tra sức khỏe của Tào Xung. Mặc dù chưa chắc có ích nhưng cũng coi như là phòng ngừa chu đáo. Nếu nó bị hại chết, khi đến thời cơ thích hợp, Tào Bằng cần nhắc nhở Hoàn phu nhân.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng quay đầu ngựa, chuẩn bị đi tìm Đồng Hiểu.

Đồng Hiểu hiện giờ là Thái thường Thái Y Lệnh, kế tục sự nghiệp của Trương Cơ (Trương Trọng Cảnh).

Trước hết, hắn sẽ mời Đồng Hiểu kiểm tra cho Tào Xung, đợi sau này Trương Trọng Cảnh tới sẽ mời y kiểm tra một chút.

Hừ, ta không tin có Trương đại thần y ở đây mà vẫn có thể không nhìn ra bệnh?

Chỉ cần sức khỏe của Tào Xung không có vấn đề gì thì tương lai có thể giảm đi rất nhiều phiền toái...

Lúc này, Đồng Hiểu hắn đang ở Thái Thường tự, từ Điện Phủ tới Thái Thường tự phải đi qua con phố sầm uất tên là Kiến Dương. Tào Bằng vừa suy nghĩ vừa đi theo con đường dài. Trước mặt là một cổng vòm. Qua cổng vòm chính là đường Kiến Dương. Trong ngoài cổng vòm đều cực kỳ náo nhiệt, người qua lại đông đúc. Tiếng người bày quán rao bán, tiếng người mua bán, còn có người đi ra từ đường Kiến Dương, hoặc đi vào Kiến Dương. Tình hình trận chiến Quan Độ dần bình lặng hơn, cũng tăng thêm vẻ phồn hoa cho Hứa Đô.

Ngay khoảnh khắc Tào Bằng xuyên qua cổng vòm, bước vào đường Kiến Dương, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Trải qua vô số lần tàn sát, tranh đấu giữa sự sống và cái chết đã khiến hắn có một trực giác nhạy bén đối với nguy hiểm.

Luyện tập Bạch Hổ thất biến càng khiến cho phản ứng của hắn vượt xa người thường. Tào Bằng chợt cảm thấy một sự nguy hiểm...

Cảm giác này giống như người đi trên đồng cỏ bao la bị con rắn độc nấp trong bụi cỏ nhìn chòng chọc.

Trong phút chốc, tiếng ồn ào huyền ảo lập tức tan biến, dòng người di chuyển xung quanh cũng dường như ngưng lại lúc này!

Tào Bằng đột nhiên nhắc dây cương, chiến mã hắn cười hí lên những tràng dài, ngửa móng đứng thẳng lên.

Gần như đồng thời, một bóng người vùng lên trong đám đông, giống như một u hồn vô thanh vô tức tới trước mặt hắn. Một luồng ánh sáng lạnh toát lóe lên, máu tươi phụt ra.

Con ngựa đó hí lên một tiếng thảm thiết, rồi té lăn rầm rầm trên mặt đất.

Cổ ngựa bị xuyên thủng, vết thương có hình dẹt.

Cũng may mắn trực giác nhạy bén của Tào Bằng đã thúc giục hắn ghì cương ngựa trước.

Nếu không, một kiếm này đủ để lấy đi tính mạng của Tào Bằng.

-Có thích khách, bảo vệ công tử.

Hai gã gia tướng lớn tiếng hô lên, còn Tào Bằng đã bay ra ngoài cùng lúc chiến mã ngã sắp xuống.

Hắn lặn lội mấy vòng trên mặt đất rồi xoay người đứng dậy.

Tào Bằng đã thấy hai gã gia tướng kia kêu thảm một tiếng, cổ họng đã bị lưỡi dao sắc bén xuyên qua, người đổ quỵ xuống vũng máu.

-Giết người kia!

Trên đường lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn.

Mọi người tranh nhau bỏ chạy, người này đẩy người kia, giống như lũ ruồi nhặng không đầu chạy tán loạn. Tào Bằng đứng im chỗ cũ, âm thầm kêu khổ không ngừng.

Hắn đã phải trả giá bằng một con chiến mã, mất cả hai gia tướng nhưng lại không nhìn thấy diện mạo của hung thủ.

Giờ phút này, hung thủ đang lẩn trốn ở trong đám đông, Tào Bằng lâm vào mối nguy hiểm chưa từng có.

Người đi đường qua lại sát bên người hắn, trời mới biết ai là thường dân, ai là thích khách. Tập trung tinh thần cao độ, Tào Bằng theo bản năng đặt tay lên cán đao, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh. Một tia sáng sắc lạnh đột nhiên xuất hiện, Tào Bằng vội né người tránh, thế nhưng kiếm quang đó quá nhanh, Tào Bằng dù tránh được chỗ hiểm yếu nhưng vẫn bị thanh kiếm đâm xuyên đùi.

Nếu hắn không tránh kịp thời, thanh kiếm này sẽ đâm thẳng vào bụng của hắn.

Tào Bằng kêu lên một tiếng đau đớn, chân lão đảo bước, vừa mới đứng vững thì kiếm quang sắc lạnh ấy lại xuất hiện, đâm qua mạng sườn hắn.

Bộ quần áo màu trắng đã bị nhuộm đỏ máu tươi.

Trong lòng Tào Bằng dâng lên sự sợ hãi tột độ.

Dựa vào thân thủ hiện giờ của hắn, thật không ngờ lại không thể cảm nhận được tầm hơi của thích khách.

Điều này cũng chứng tỏ, mức độ nguy hiểm của tên thích khách này có lẽ đã vượt qua tất cả các mối nguy hiểm mà trước đây hắn đã gặp phải.

Là ai muốn giết ta? Thích khách ở nơi nào?

Đầu óc Tào Bằng quay cuồng, cơn đau đớn từ miệng vết thương gây ra khiến hắn càng bình tĩnh hơn.

Một gã nam tử mặc áo trắng áp sát vào hắn, trong lúc hai người lướt qua nhau, tia sáng lạnh lẽo ấy lại lần nữa xuất hiện.

Kiểm quang ra không một tiếng động, giống như rắn độc thè lưỡi.

Tào Bằng đột nhiên kêu lên một tiếng thất thanh, người lùi về sau hai bước liên tiếp, va vào đánh bay cả ba người đi đường, lập tức tạo ra một khoảng không. Hắn muốn rút đao nhưng đã thấy kiếm quang tới gần, căn bản không để cho hắn có cơ hội vung đao. Tào Bằng vội vàng cất bước lui tiếp về phía sau, kiếm quang như khối ung nhọt bên người, cứ theo sát làm cho người đi đường sợ hãi gào thét, chạy tán loạn. Tào Bằng cũng nhân cơ hội đó nhìn rõ người đối diện.

Hắn đội một chiếc nón trên đầu, che đi quá nửa khuôn mặt.

Dưới cằm nhẵn bóng, hình như là một thiếu niên.

Tuy nhiên gã mang lại cảm giác cực kỳ tàn độc, tuyệt nhiên không phải là thân thủ mà một thiếu niên có thể có được.

Thanh kiếm sắc đó giống như rắn độc, đánh tới tấp về phía Tào Bằng. Kiếm quang lấp lánh, kiếm khí kinh người. Tào Bằng thể rằng, thân thủ của người này tuyệt đối vượt qua vô số những cao thủ trước đây hắn

từng gặp. Khỏi phải nói, gã đánh giỏi hơn đám Điển Vi rất nhiều! Võ nghệ của đám Điển Vi là dùng để đánh nhau trên chiến trận, còn kiếm thuật của gã áo trắng này rõ ràng chỉ dùng để ám sát, hai bên hoàn toàn khác nhau.

Tào Bằng bị kiếm quang làm cho chân tay luống cuống, trong chớp mắt đã trúng ba nhát kiếm trên người.

Dưới cổng vòm, người đi đường đã chạy sạch từ lâu, chỉ còn lại tên thích khách áo trắng kia đang huyết chiến một chỗ với Tào Bằng.

Máu tươi đã thấm ướt quần áo.

Tào Bằng hoảng sợ: Từ khi nào Hứa Đô lại xuất hiện thích thách có thân thủ như thế?

Chiêu thức của thích khách này vừa nhanh vừa âm nhu, cực kỳ kỳ dị, có thể coi là đến không thấy bóng dáng, đi không lộ tung tích, khiến mọi người rất khó né tránh.

Tào Bằng biết, nếu tiếp tục kéo dài, cho dù hắn không bị thích khách giết chết thì cũng sẽ mất mạng vì mất máu quá nhiều.

Phải tìm một cơ hội ra tay.

Thích khách áo trắng vùng kiếm, Tào Bằng đột nhiên dừng bước, khẽ lắc mình, tránh điểm hiểm yếu, mặc thanh trường kiếm xuyên qua vai hắn. Tào Bằng giơ tay bẻ ngược cánh tay đối phương, tay kia rút đao ra. Chỉ thấy hắn giậm chân xông lên, ánh đao lóe lên!

354. Chương 338: Ngũ Cầm Công

-Đao được lắm!

Một giọng nói âm nhu truyền tới tai Tào Bằng, âm thanh hơi the thé.

Tào Bằng ngẩn ra, nhưng Hồ Bào Đao vẫn vùng lên hung ác. Một bàn tay của hắn quắp chặt cánh tay đối phương, Hồ Bào Đao hạ nghiêng xuống. Nếu theo cách nghĩ của người thường, đao này cực kỳ chắn chắn, thích khách áo trắng trước mặt kể cả có tài thông thiên cũng không thể tránh được đòn mạnh mẽ này. Đâu ngờ, trong lúc Hồ Bào Đao giáng xuống, Tào Bằng đột nhiên cảm thấy cánh tay đối phương như rắn không xương, trượt thoát ra khỏi bàn tay hắn, lập tức tên thích khách đó lắc mình, bàn tay tạo hình rắn, hung hăng mổ lên cổ tay Tào Bằng.

Tào Bằng như bị rắn độc cắn, một cảm giác tê dại nhanh chóng theo cổ tay lan rộng ra khắp cánh tay hắn.

Không xong rồi!

Tào Bằng thảm kêu lên một tiếng, đại đao trong tay đã không khống chế nổi liền rơi ra.

Thích khách theo đà, bàn tay vẫn tạo thế rắn, chỉ nghe thấy một chuỗi âm thanh bang bang bang liên tiếp, đánh trúng vào giữa phần ngực và bụng của Tào Bằng một cách chính xác và tàn độc.

Mỗi đòn dường như rất nhẹ nhàng nhưng lại sinh ra sức mạnh to lớn, đánh cho Tào Bằng lùi mãi về sau, còn ói rất nhiều máu.

Cơ thể hắn theo quán tính đổ về phía sau, nhưng chính trong lúc Tào Bằng ngã xuống, hắn đột nhiên nhấc chân, đá lên từ một khoảng không cực nhỏ. Thích khách cũng không ngờ tới, trong tình hình này Tào Bằng vẫn còn có thể đánh trả nên né không kịp, bị Tào Bằng đá trúng vào cằm, lăn đi mấy vòng. Hai người dường như đồng thời ngã xuống đất, Tào Bằng bị đánh sắp hết hơi, còn thích khách cũng bị một cước kia của hắn xé toạc cằm, máu chảy đầm đìa. Quan trọng hơn là, lực từ cú đá này vô cùng mạnh. Sức chống cự của thích khách rất tốt nhưng cũng bị đá ong đầu hoa mắt, nón tre lệch sang một bên, để lộ ra mái tóc hoa râm.

Có thể thấy, gã chỉ khoảng bốn mươi tuổi, cằm nhẵn bóng, không có tý râu nào.

Thái giám ư?

Nghĩ đến giọng nói âm nhu lúc trước của gã, Tào Bằng giật mình.

Toàn thân hần như bị đứt gãy, một cánh tay đã không còn tí cảm giác nào.

Thích khách dùng sức lắc lắc đầu, cuối cùng đã tỉnh táo lại.

Khuôn mặt gã lộ vẻ hung ác, gã xoay người, đứng lên đi về phía Tào Bằng.

Vết thương trên cằm rách toạc giống như miệng trẻ con há ra. Máu tươi rơi xuống vạt áo trước ngực gã, nhuộm đỏ quần áo.

Khóe mắt Tào Bằng lóe lên một luồng sáng.

Hắn quay đầu nhìn, liền thấy thanh trường kiếm lúc trước thích khách sử dụng ở cách hắn không xa.

Mắt thấy thích khách lao tới chỗ hắn, Tào Bằng cắn răng cuộn người, đồng thời khi lăn tròn, hắn thuận tay nắm chặt luôn thanh kiếm sắc trong tay.

Nói thì chậm nhưng diễn biến khi đó rất nhanh, loáng cái thích khách đã tới trước mặt Tào Bằng.

Vừa lúc Tào Bằng trở mình ngửa mặt lên trên, thanh kiếm dài dựng nghiêng lên, đâm phập vào bắp đùi của thích khách.

Một tiếng thét chói tai đau đớn của tên thích khách đó vang lên, Tào Bằng nhân cơ hội rút kiếm lẩn sang một bên. Theo đà đứng lên, quỳ một gối trên mặt đất, hắn trợn ngược mắt, nhìn chăm chăm vào thích khách.

Xa xa, tiếng vó ngựa, tiếng bước chân truyền đến.

-Thích khách, cầm chạy!

Có người đang lớn tiếng quát.

Một đội đề kỵ xuất hiện ở cuối con phố dài, lao như tên bắn về phía cổng vòm.

‘Đề’ có nghĩa là màu vỏ quýt, cũng trực thuộc Chấp Kim Ngô.

Bên dưới Chấp Kim Ngô có hai trăm đề kỵ và năm trăm hai mươi kích sĩ.

Tuy nói hiện giờ quyền chức của Chấp Kim Ngô suy yếu đi rất nhiều, nhưng đội đề kỵ và kích sĩ này vẫn được giữ lại. Có điều, vì trận chiến Quan Độ nên kích sĩ ở lại Hứa Đô, còn đề kỵ bị dẫn đi. Hiện giờ đảm đương nhiệm vụ của đề kỵ chính là hai trăm quân Phi Mạo dưới tay Tào Bằng.

Chấp Kim Ngô Thừa là Tào Cấp, tạm lĩnh đi tuần tra ở Hứa Đô.

Quân Phi Mạo của Tào Bằng rút khỏi Việt Kỵ Doanh, không có việc gì làm, vậy nên được Tào Cấp thu nhận vào Chấp Kim Ngô, phụ trách tuần tra phố xá.

Hôm nay người dẫn đầu đội đề kỵ là Hách Chiêu.

Nhìn từ xa thấy toàn thân Tào Bằng chìm trong vũng máu, Hách Chiêu vô cùng lo lắng.

Y giương cung tên bắn một mũi về phía tên thích khách. Thích khách thấy tình hình này, biết rằng không có nhiều khả năng giết chết Tào Bằng nữa.

Không kể Tào Bằng còn có năng lực phản kháng, kể cả giết được Tào Bằng rồi, gã cũng sẽ rơi vào vòng vây kín mít.

Bản thân chết là chuyện nhỏ, nhưng nếu bại lộ hành tung thì..., thích khách cười lạnh lùng, nói:

-Tào công tử, hôm nay ngươi gặp may đấy, nhưng xem những ngày sau này có thể có may mắn như thế này không.

Nói xong, gã quay đầu bước đi.

Trên đùi mặc dù bị thương nhưng gã chạy không hề chậm, loáng cái đã mất hút trong con ngõ nhỏ.

Tào Bằng thả lỏng tinh thần, thở phà phà nằm trên mặt đất, chân tay dang ra. Cho đến lúc này, hắn mới cảm giác toàn thân đau đớn vô cùng liền hít liền một hơi dài. Tên này là ai? Sao lại lợi hại thế? Nếu chỉ

nói về võ đạo, từ khi Tào Bằng tái sinh đến nay chỉ có một người có thể sánh với hắn, đó là vị sư huynh đã truyền thụ Bạch Hổ Thất Biến cho hắn trước kia, Cát Huyền - Cát Hiếu Tiên. Võ công của Cát Huyền không quý dị như vậy, mà rất quang minh chính đại.

Võ công của tên thái giám đáng chết này rõ ràng chuyên dùng để ám sát, quỷ dị và âm nhu... Nhìn từ các chiêu thức gã vừa ra tay hơi thiên về xà quyền pháp. Tào Bằng không khỏi thầm trách bản thân: “Ta thật quá sơ suất! Tự cho võ công đã thành nhưng nên mới sơ suất như thế!”

-Công tử, công tử!

Hách Chiêu nhảy xuống ngựa đến bên cạnh Tào Bằng, tiến lên, đỡ lấy hắn.

-Đừng động vào ta!

Tào Bằng đột nhiên nói:

-Mau sai người đi mời Hoa tiên sinh và Đồng tiên sinh.

Hắn quả thật không dám để đám Hách Chiêu động vào linh tinh, trong lòng hắn biết rõ tình trạng thương tích của mình.

Chín đòn xà hình ban nãy của tên thích khách đó e rằng đã dả thương tạng phủ. Hơn nữa, chiêu thức của gã lại âm nhu, có chút giống với chiêu thức nội gia quyền ở hậu thế, chắc hẳn cơ thể không chịu nổi sức ép.

-Tìm một cái cang nâng ta trở về.

Hách Chiêu vội vàng làm theo.

May mà ở đây cách Hồi Xuân Đường không xa, nơi đó có sẵn cang cứu thương.

Chỉ một lát sau, hai tên đề kỵ đã vác cang về, cẩn thận đặt Tào Bằng lên trên cang.

Lúc này, tên đề kỵ đuổi theo thích khách đã trở về, vẻ mặt xấu hổ nói:

-Công tử, thích khách đó chạy rồi.

-Chạy ư?

Hách Chiêu giận tím mặt, đang định cất tiếng quát lớn thì bị Tào Bằng ngăn lại.

-Chạy thì đã chạy rồi, với thân thủ của gã, kể cả đuổi kịp thì e rằng cũng tổn thất cực lớn, không đáng. Gã muốn nhắm tới ta, chỉ cần ta chưa chết thì nhất định sẽ xuất hiện nữa. Món nợ này, chúng ta ghi nhớ trong lòng, sau này sẽ từ từ thanh toán là được.

Hách Chiêu lúc này mới buông tha cho những đề kỵ đó!

-A Phúc bị ám sát ở phố Kiến Dương Môn ư?

Tuân Úc đang xử lý công vụ, sau khi nghe tin lập tức kinh hãi.

-Có nguy hiểm tới tính mạng không?

-Chắc là không. Nghe nói, trước khi Tào công tử được cang trở về, còn dặn dò đề kỵ, xem ra cực kỳ tỉnh táo.

-Hung thủ đó có bắt được không?

-Không!

Tuân Úc nghe thấy thế liền lặng im suy nghĩ.

Một lát sau, hắn lại hỏi:

-Đã thông báo cho Thái y viện chưa?

-Thiếu Phủ Hoa thái y, Thái Thường Đồng thái y đều đã tới, tuy nhiên hiện vẫn chưa có tin tức. Tào phủ đã điều động ba trăm hộ vệ từ điện trang vào trong phủ bảo vệ, ra vào kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt. Hơn nữa, Vệ tướng quân đã hạ lệnh toàn thành giới nghiêm, cửa môn đều đóng kín lại.

Tuân Úc cười gượng: “Tử Hiếu lần này sợ sẽ nổi điên mất!”

Tào Bằng mới từ lao ngục ra đã xảy ra chuyện này.

Dù rằng đây không phải là phạm vi y quản lý, nhưng nếu truy cứu ra, e rằng cũng khó tránh bị chất vấn.

-Người lui ra đi.

-Vâng!

Tuân Úc nhắm mắt lại, lặng im suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, y đột nhiên nói:

-Tuân Mạnh.

-Có tiểu nhân.

-Cầm danh thiếp của ta, đi tới phủ Lâm Nghi Hầu, nói cho hắn chuyện Tào Hữu Học bị ám sát trên phố.

Tuân Mạnh ngẩn ra:

-Lão gia, chỉ có câu này thôi sao? Lâm Nghi Hầu hiện giờ mặc dù đóng cửa không ra ngoài nhưng có lẽ cũng nghe được tin rồi...

Tuân Úc liếc mắt lạnh lùng:

-Người cứ nói cho hắn, hắn tự sẽ hiểu.

Tuân Mạnh vẫn còn mơ màng nhưng vẫn nhận lệnh đi.

Tuân Úc vỗ trán, trong lòng thầm cất tiếng thở dài.

-Hoa tiên sinh, tình hình của A Phúc thế nào?

Hoa Đà bước ra khỏi phòng ngủ, Tào Cấp liền tiến ra đón.

Nói ra thì Hoa Đà và Tào phủ đúng thật là có duyên. Trong nửa năm, Hoa Đà đã hai lần vào Tào phủ cứu người, vì thế Tào Cấp cũng không khách sáo với ngài.

-Da thịt của công tử bị thương không ngại lắm, thế nhưng tạng phủ...

Thân thủ của đối phương cực mạnh, may là thể trạng của công tử tốt, tạng phủ khỏe mạnh. Tuy nhiên, trong thời gian ngắn, e rằng khó có thể phục hồi ngay.

Đồng Hiếu cũng nói:

-Ta đã kê đơn thuốc, tuy nhiên công tử bị nội thương, cần phải an dưỡng.

-Vậy thì...

-Tào Công yên tâm, công tử không có nguy hiểm tới tính mạng đâu.

Tào Cấp lúc này mới như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Ông nghe được tin này khi đang làm việc ở phủ nha, lúc đó đầu óc mụ mị.

A Phúc thật đúng là vận mệnh gian truân, lúc trước cơ thể không khỏe, suýt nữa mất mạng. Từ bốn năm trước, sức khỏe đã tốt lên nhưng lại liên tiếp gặp kiếp nạn. Đầu tiên là đắc tội với Hoàng Xạ, bị ép phải rời bỏ quê hương, rồi sau đó lại chìm nổi ở chốn quan trường, hai lần thăng chức, hai lần giáng chức, có thể nói là tạo hóa trêu người.

Hiện giờ...

Trước đây Tào Nam bị đụng thương, Tào Cấp cũng không lo lắng như thế.

Lúc này nghe nói Tào Bằng không sao, ông mới yên tâm.

Trương thị khóc tới mức hôn mê bất tỉnh hai lần, sau khi tỉnh lại càng chửi rủa âm ỉ:

-Tên khốn kiếp đáng bị giết ngàn đao nào lại độc ác như thế, muốn giết con trai ta?

Đối với Trương thị mà nói, con gái đi lấy chồng có số phận riêng của nàng.

Con trai là tất cả của bà, nếu xảy ra điều gì không hay, sao bà có thể sống nổi?

Tào Nam qua nửa năm tĩnh dưỡng, đã có thể đi lại. Tuy rằng chân còn có chút bất tiện nhưng đã không còn nhiều trở ngại. Nàng và Hoàng Nguyệt Anh dìu Trương thị, không ngừng an ủi.

Đặng Ngải ôm chặt lấy chân Trương thị, la lên liên tục, cuối cùng cũng khiến Trương thị thôi kêu khóc.

Mọi người đi vào phòng ngủ, thấy sắc mặt Tào Bằng trắng bệch nằm trên giường, thật sự tiêu tụy.

Trương Thị không nén nổi, bật khóc!

-Khóc, khóc, chỉ biết khóc. A Phúc vừa khỏe, bà khóc sụt sùi như thế còn ra bộ dạng gì nữa? Chút vận may của nó đều bị bà khóc hết sạch rồi!

Tào Cấp không kìm nổi, giận dữ quát nạt.

Trương thị lúc này mới ngừng khóc, bực bội nói:

-Ông nổi cáu với tôi làm gì? A Phúc gặp nhiều chuyện như vậy, ông có bản lĩnh thì đi tìm ra hung thủ, báo thù cho A Phúc đi. Thật hổ cho ông vẫn là Chấp Kim Ngô Thừa, ông giữ chức quan này, A Phúc cũng phải chịu hết tội vạ theo.

-Cha, nương, được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa!

Tào Bằng ho một trận dữ dội, được Quách Hoàn và Bộ Loan đỡ dậy, dựa vào người của hai tiểu thị tỳ, gượng cười nói.

Tào Cấp và Trương thị lúc này mới dừng lại.

Sau khi hỏi han ân cần một lúc, thấy tinh thần Tào Bằng không tốt lắm, họ liền rời khỏi phòng ngủ.

Hoàng Nguyệt Anh tiến lên, cầm lấy tay Tào Bằng:

-A Phúc, là ai làm?

-Khụ khụ..., ta không biết.

Thật ra, trong lòng Tào Bằng đã đoán ra đại khái.

Mặt trắng không râu, thái giám... đó chắc chắn là do người ở trong cung làm.

Trước đây hần đại náo phủ Phụ Quốc tướng quân, chặt đứt một bàn tay của Phục Hoàn.

Câu trả lời này được đã hiện rõ nét rồi.

Thế nhưng Tào Bằng lại quyết định tiếp tục che giấu.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Hiện giờ Phục Hoàn vừa mới bị bãi quan, có muốn động tới hần, cũng không nhiều khả năng.

Tào Bằng lại không có chứng cứ gì, đương nhiên càng không thể chỉ ra đối phương. Kể cả chỉ đích danh thì cũng có tác dụng gì? Thích khách đã là thái giám thì chắc chắn đó là do trong cung sai khiến. Nếu không, cho dù là Phục Hoàn, cũng không chắc có năng lực ra lệnh cho bọn họ. Dính dáng tới trong cung, chuyện đơn giản cũng sẽ trở nên phức tạp, rắc rối. Tào Bằng suy nghĩ kỹ, vẫn quyết định tạm thời nín nhịn, chờ đợi thời cơ thích hợp hãy trả thù.

Hơn nữa, hần bị đối phương đả thương nội phủ, không phải lập tức có thể khôi phục được.

Bản lĩnh của người này rất lớn.

Rèm cửa được vén lên, Hoa Đà từ bên ngoài bước vào nhìn Tào Bằng, do dự một lát liền hạ giọng nói:

-Công tử, lần này vết thương của ngài không nhẹ, chỉ dựa vào thuốc, e rằng cũng khó khỏi bệnh.

Những năm gần đây Hoa Đà đi khắp từ bắc đến nam, thường lui tới những nơi thâm sơn cùng cốc.

-Từ hoạt động của loài chim và bách thú, ta đã lĩnh hội được một thuật cường thân, gọi là Ngũ cầm công. Ta thấy hành công trước đây của công tử cũng tương tự với công phu này. Vì thế bèn mạo muội truyền thụ cho công tử, không biết công tử có muốn học không?

Ngũ cầm công?

Tào Bằng ngẩn ra, lập tức nghĩ ra, Ngũ cầm công này chẳng phải là Ngũ cầm hí của Hoa Đà mà đời sau lưu truyền sao?

Tuy nhiên, vì cái chết của Hoa Đà, Ngũ Cầm Hí vẫn chưa được lưu truyền đầy đủ. Ngũ Cầm Hí của đời sau là một loại công pháp dưỡng sinh nhưng không hoàn chỉnh.

Tào Bằng giả bộ không biết:

-Xin hỏi Ngũ cầm gồm có những gì?

-Hùng thức có thể cường tỳ vị, tăng thể lực; Hạc thức điều khí huyết, thông kinh mạch; Hổ thức điều tinh ích tháo, giúp thận khỏe; Lộc thức có thể giãn gân, giãn cốt; Viên thức giúp tứ chi linh hoạt. Hàng năm, ta đều ra vào núi rừng, từng gặp rất nhiều chân nhân đạo hữu. Sau đó, từ trong các phép tu đạo của họ, ta đã học được cách điều tức vận công, phối hợp tạo ra Ngũ cầm công sẽ sinh ra hiệu quả kỳ diệu.

Tào Bằng nghe vậy, lập tức mừng rỡ.

-Vậy mong tiên sinh dạy ta.

-Công tử hãy điều dưỡng một tháng đã. Một tháng sau, đợi cơ thể hồi phục lại một phần, ta sẽ dạy công tử.

-Xin đa tạ!

Hoàng Nguyệt Anh đưa Hoa Đà rời khỏi, sau đó liền quay lại phòng.

Nàng hạ giọng nói:

-Vừa rồi Hoàn phu nhân ở Tư Không phủ đưa tới rất nhiều dược vật quý, còn có cả hai cây sâm ba trăm năm tuổi, thế là có ý gì??

Tào Bằng dựa vào giường, khẽ nói:

-Hôm nay, ta tới Điển phủ, thật ra là Hoàn phu nhân cho mời.

Phu nhân có ý bảo ta dạy Ngũ công tử Thương Thư, ta đã đồng ý rồi, chắc là nghe nói ta bị thương, cho nên phái người tới thăm hỏi, cũng không có ý gì khác.

-Dạy Ngũ công tử?

Hoàng Nguyệt Anh tròn mắt, lập tức hiểu ra điều kỳ lạ trong đó.

-A Phúc, ý huynh là...

Tào Bằng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gật đầu:

-Có một số việc không thể theo như chúng ta muốn.

Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Đã là sớm muộn thì đều phải quyết đoán, dứt khoát sớm một chút cũng có thể chiếm một tiên cơ. Đúng rồi, còn có một chuyện này nữa, nàng hãy nói với Đồng tiên sinh, mời ngài ngày mai đến Tư Không phủ để chuẩn đoán bệnh cho Ngũ công tử.

-Ngũ công tử sao vậy?

-Không có gì, chỉ là chuẩn bị thêm một chút sẽ nắm chắc hơn. Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ, thỉnh thoảng bị bệnh, chưa chắc sẽ phát bệnh ngay. Nhân tiện để cho tiểu Ngải cũng kiểm tra xem, không sao là tốt nhất, nếu có gì không tốt cũng có thể phát hiện sớm.

Hoàng Nguyệt Anh ngẫm nghĩ một chút, cho rằng có lý bèn gật đầu đồng ý!

355. Chương 339: Tam Tự Kinh

Vào đêm, Hoàng thành Hứa Đô bị màn đen tằm tối bao phủ.

Bảo điện kim giám cao sừng sững giống như một con quái thú ở tuổi xế chiều trong bóng đêm, lẳng lẳng phủ phục trong cung Vĩnh Lạc. Hữu đô hầu Ngô Ban dẫn ba trăm kiếm kích sỹ đi tuần tra trong Hoàng thành, thỉnh thoảng chặn Thái giám trong cung lại tra hỏi. Toàn bộ Hoàng thành này trực thuộc phủ Vệ tướng quân.

Trong và ngoài Hoàng thành lần lượt do Vũ Lâm quân và Kiếm kích sỹ phụ trách. Kiếm kích sỹ gần giống như dơi đao thị vệ mà đời sau chúng ta đã nghe nhiều, phụ trách an ninh trong Hoàng thành. Thủ lĩnh của bọn họ là Tả Hữu đô hầu, hưởng sáu trăm thạch bổng lộc, ngoài bảo vệ an ninh của Hoàng cung ra còn phụ trách đi bắt giữ những người Hoàng đế yêu cầu. Trước kia, Tả Hữu đô hầu phải là tâm phúc của Hoàng đế, những người không có gốc rễ căn bản không thể đảm nhận nhiệm vụ này được.

Tuy nhiên từ sau khi Hán Linh Đế băng hà, hoàng quyền suy thoái, triều cương không thịnh.

Cộng thêm với sự kiện Y Đại Chiêu, Tào Tháo không chỉ thay đổi Vũ Lâm quân mà còn đổi mới cả Kiếm kích sỹ.

Tả Hữu đô bá lại càng là tâm phúc của Tào Tháo. Tả đô bá Tào Thuận có tài bắn cung vô song, bách phát bách trúng, là con cháu của Tào Tháo. Còn Hữu đô hầu Ngô Ban mới được giao nhiệm vụ gần đây. Tào Bằng đã từng đề cập tới mối quan hệ của Ngô Ban và Ngô lão phu nhân với Tào Tháo, sau đó được Tào Tháo kiểm chứng, dễ dàng làm rõ lai lịch của Ngô Ban. Đã là người trong dòng tộc Ngô lão phu nhân thì đương nhiên được chiếu cố. Vì thế cha của Ngô Ban là Ngô Khuông được đề bạt lên hỏa tuyền, nhận chức Trần Lưu lệnh, còn Ngô Ban do từng tham gia cuộc chiến ở Tiểu Đàm nên cũng được đề bạt làm Hữu đô hầu.

Ngô gia ở Trần Lưu hiện giờ rất ít người, chỉ còn lại hai chi.

Vì thế Tào Tháo tuyệt đối sẽ không để Ngô Ban ở lại Quan Độ nữa, vậy nên đã bảo hắn trở về Hứa Đô...

Khi Ngô Ban đi tuần tra cung thành, đến Trúc Uyển dưới đài Dục Tú, Hán Đế đang sốt ruột nhìn hai tiểu thái giám chữa thương cho Lãnh Phi.

Thần sắc của Lãnh Phi không tốt lắm, vết thương trên cằm nhìn thấy ghê người.

Cũng may nó đã ngừng chảy máu, tình trạng thương tích trên người cũng không đến mức nguy hiểm tới tính mạng.

Thế nhưng Lưu Hiệp vẫn cảm nhận được từng đợt quặn thắt trong lòng.

Từ khi đăng cơ tới nay, y đã trải qua quá nhiều chuyện, thế cho nên tính tình hơi cay nghiệt, thiếu tình cảm.

Nhưng đối với Lãnh Phi, Lưu Hiệp lại cực kỳ tin cậy và nể trọng. Không chỉ vì vị Lãnh Phi này là của cải cuối cùng Đồng Thái hậu để lại cho y, mà vì trong suốt quãng thời gian mười năm trước, Lãnh Phi luôn luôn đứng bên cạnh, lặng lẽ bảo vệ y. Tuy rằng Lãnh Phi là một thái giám, nhưng trong lòng Lưu Hiệp luôn coi gã như người thân. Nếu không phải vì tiền lệ của Thập Thường Thị trước kia, y thậm chí chịu gọi Lãnh Phi một tiếng là phụ thân.

-Lãnh Phi sao lại trở nên như vậy?

Lãnh Phi cười khổ nói:

-Bệ hạ, là nô tài sơ sẩy.

Nô tài vốn tưởng rằng tên Tào Bằng kia có tiếng không có miếng, cho nên quyết định ám sát hắn để giải tỏa nỗi tức giận trong lòng Hoàng hậu. Đầu gối, tên Tào Bằng này có võ nghệ cao cường, tuổi còn nhỏ nhưng hình như đã có dũng khí bá vương. Nếu trên chiến trường, nói không chừng lão nô đã bị hắn giết chết rồi. Nhưng lão nô dù bị thương, tên tiểu tử Tào gia kia cũng không được sống yên. Lão nô dùng âm thủ và hình đánh hắn bị thương, không qua một năm rưỡi thì hắn dùng mơ tưởng tới việc khôi phục nguyên khí.

Đợi sau khi lão nô lành vết thương, lại nghĩ cách ám sát hắn, tuyệt sẽ không sẩy tay nữa.

Phục Hoàng Hậu ở bên cạnh, nhìn sắc mặt trắng bệch như người chết của Lãnh Phi mà không khỏi áy náy trong lòng.

Nàng biết, Lãnh Phi là do nàng cất cử nên mới đi ám sát Tào Bằng. Với tình hình hiện giờ của hắn, hành động của Lãnh Phi có thể nói là trung thành và tận tâm.

Nàng muốn cất lời, nhưng lại không biết nói thế nào.

Hán Đế hạ giọng nói:

-Lãnh Phi, ngươi hãy chịu khó dưỡng thương, gần đây đừng ra khỏi cung, chỉ ở Trúc Uyển dưỡng thương là được.

Trẫm sẽ tạm thời miễn chức Trung Thường Thị của ngươi để tránh bị người ngoài nghi ngờ, tuy nhiên, chuyện về tên Tào gia tử, ngươi đừng có quên nữa.

-Bệ hạ, thế là sao??

Phục Hoàng hậu muốn hỏi thêm nhưng lại có phần sợ hãi.

Vẫn là Lãnh Phi mở miệng trước, cũng tránh được phiền toái cho nàng...

-Tuân Úc đã phái người đến phủ của Lâm Nghi Hầu thông báo cho hắn ta.

Tuy nhiên hắn ta vẫn chưa truy cứu, chỉ kêu Quốc trưởng đi điều tra một phen, đồng thời hướng tầm mắt về phía Viên Thiệu. Tuy nhiên việc này chỉ được xảy ra một lần, không có lần thứ hai. Tuân Úc giúp được lần này nhưng lần sau chưa chắc đã giúp được, đến lúc đó rất có khả năng gây ra tai họa. Lãnh Phi, hiện giờ người đáng tin và có thể dùng bên cạnh trẫm trừ người ra chỉ có Lâm Nghi Hầu. Quốc trưởng nhất thời cũng không thể giúp đỡ, vì thế ngươi và Lâm Nghi Hầu đều không được có bất cứ sơ suất gì. Sau này, ngươi chỉ nghe sự sai bảo của trẫm, ngoại trừ trẫm, ngươi không cần nghe bất cứ kẻ nào sai khiến.

Nói xong, Lưu Hiệp quay đầu liếc nhìn Phục Hoàng Hậu một cái.

Đối với Phục Hoàng Hậu, y cũng cực kỳ yêu thương.

Nàng đã theo y trải qua bao nhiêu cực khổ như vậy, hắn thật sự không nỡ lòng trách cứ.

Lần này, Phục Hoàng Hậu rõ ràng là lỗi mẫn .

Chân trước của Phục Hoàng vừa xảy ra chuyện, tiếp theo đó Tào Bằng bị ám sát. Điều này làm cho nhiều người rất dễ dàng liên tưởng hai chuyện này lại với nhau. Lưu Hiệp không muốn, sau khi mất Đồng quý nhân, ngay cả Hoàng hậu cũng không giữ được. Đồng thời, hắn cũng vô cùng bất mãn với việc Phục Hoàng Hậu tùy ý sai khiến Lãnh Phi.

Nếu không phải sự lỗi mẫn của Phục Hoàng Hậu, Lãnh Phi đâu có gặp đại nạn này.

Phục Hoàng Hậu chột dạ cúi đầu.

Tuy nhiên trong lòng nàng, nỗi căm hận với Tào Bằng càng trở nên sâu sắc hơn.

Chờ xem, có cơ hội bản cung nhất định phải dồn người vào chỗ chết.

Tào Bằng bị ám sát đã gây ra một trận phong ba.

Hoàn phu nhân sau khi biết được, cũng cực kỳ tức giận, ngầm ngầm gia tăng áp lực lên Tào Nhân, lệnh cho y phải bắt giữ thích khách.

Tuy nhiên, cho dù là Hoàn phu nhân hay là Tào Nhân, cũng không phải là kẻ ngốc. Bọn họ đương nhiên cũng có thể đoán ra đại khái, nhưng không có cách nào khác.

Dù sao, không bắt được thích khách, không có bằng chứng, Tào Nhân cũng không thể vào cung điều tra.

Rốt cuộc là kẻ nào?

Tào Nhân không biết, nhưng trong lòng lại ít nhiều có chút e dè, bởi vì y biết, trong Hoàng cung còn ẩn nấp một thích khách không biết tên.

Chuyện này cuối cùng cũng chỉ có thể là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có.

Cũng may vài ngày sau, một chuyện lớn xảy ra khiến cho sự chú ý của dân chúng trong thành Hứa Đô di chuyển theo.

Tào Tháo dẫn Hồ Báo kỵ binh từ Tuấn Nghi qua Tế Thủy, đánh úp Ô Sào, nơi trọng yếu tích trữ lương thực của quân Viên Thiệu.

Cam Ninh đã chém chết huynh đệ Thuần Vu Quỳnh và Thuần Vu An ở Ô Sào. Tào Tháo phóng hỏa đốt sạch toàn bộ lương thảo cho mười mấy vạn quân đại quân Viên Thiệu, rồi sau đó an toàn rút khỏi. Viên Thiệu biết được tin giận tím mặt. Chỉ có điều, gã cũng không gấp rút tiếp viện Ô Sào, mà nghe theo chủ ý của Quách Đôn, lệnh cho đám Hàn Quỳnh tấn công mạnh mẽ vào Quan Độ. Hàn Quỳnh được xưng Hà Bắc thương vương, sức địch vạn người. Thế nhưng khi tấn công Quan Độ, Viên quân lại bị Tào quân mai phục. Quách Gia và Giả Hủ đã sớm đề phòng động tĩnh này của Viên Thiệu. Khi binh mã của Hàn Quỳnh tới nơi thì đám Trương Lân, Cao Lãm, Hạ Hầu Hoàng đồng thời xông ra, bao vây lấy Hàn Quỳnh. Mỗi quan hệ giữa Trương Lân, Cao Lãm và Hàn Quỳnh không tồi, vì thế bọn họ mới ra mặt thuyết phục Hàn Quỳnh đầu hàng.

Hàn Quỳnh thấy đại thế đã mất, liền xuống ngựa xin hàng.

Hai vạn tinh binh cũng đồng loạt theo Hàn Quỳnh buông khí giới quy hàng. Viên Thiệu biết được tin này tức giận tới hộc máu mồm, hôn mê tại chỗ...

Trận hỏa hoạn ở Ô Sào đã khiến lòng quân Viên Thiệu hoảng loạn và rã rời.

Chuyện quy hàng của Hàn Quỳnh càng khiến cho sĩ khí của Viên quân không còn sót lại chút gì.

Sau khi Tào Tháo trở về Quan Độ, lập tức hạ lệnh, phát động phản công với Viên Thiệu.

Hạ Hầu Đôn xuất binh từ Quán thành, Nhạc Tiến giáp công từ Tuấn Nghi, Tào Tháo đích thân dẫn đại quân, tấn công chính diện đại bản doanh của Viên Thiệu. Hơn mười vạn đại quân của Viên Thiệu gần như là không chiến đấu đã tự tan vỡ. Viên Thiệu thấy đại thế đã mất, vội vàng dẫn theo tâm phúc rời khỏi Quan Độ, định trốn về Diên Tân, chặn chính lại cờ trống. Đâu ngờ, khi đại chiến Quan Độ vừa bước vào giai đoạn kết thúc thì Từ Hoảng ở Bộc Dương cùng xạ khuyến Trương Liêu cũng đồng thời xuất binh công kích.

Từ Hoảng và Vu Cấm, Điển Vi tụ họp, đóng quân ở Bạch Mã, luôn rình rập Diên Tân.

Hạ Hầu Uyên, Lã Càn lại xuất binh từ Lang Gia Thái Sơn, sau khi tụ hợp với Tang Phách lại đánh Viên Đàm đại bại ở quận Bình Nguyên, đuổi Viên Đàm quay về Hà Bắc.

Đến lúc này, các châu quận ở Thanh Châu, Hà Nam đều bị Tào Tháo chiếm lĩnh.

Trương Liêu dẫn bộ binh và xạ khuyến nghi binh tấn công Lê Dương.

Viên Thượng thấy tình hình không ổn, vội vàng thu gom binh lực. Trương Liêu đột nhiên hồi binh, mai phục ở Bình Khẩu quan, tiêu diệt toàn bộ viện quân ở Tịnh Châu...

Viên Thiệu nhận thấy tình thế ngày một xấu đi, vội vàng rời khỏi Diên Tân, lui về Hà Bắc.

Cũng may Viên Thượng xuất binh cứu viện, nếu không gã thậm chí có thể bị Trương Liêu đánh tan viện quân Tịnh Châu, chặn đường ở Hà Nội.

Trận chiến Quan Độ cuối cùng chấm dứt với thắng lợi hoàn toàn thuộc về Tào Tháo!

Tin chiến thắng truyền tới Hứa Đô, dân chúng hô vang như sấm dậy.

Chỉ có điều, Tào Bằng lại không có vẻ gì kinh ngạc và vui mừng, với hắn, trận đại chiến này ngay từ đầu đã chủ định thắng lợi cho Tào Tháo.

Lịch sử vẫn chưa xuất hiện thay đổi.

Tiếp theo đó, Tào Tháo sẽ cần quét Hà Bắc.

Có lẽ, đó sẽ là một chiến sự khác kéo dài rất lâu.

Viên Thiệu còn chưa chết, ba con trai của Viên Thiệu vẫn có binh mã trong tay. Tuy nhiên tất cả điều này dường như đã chẳng còn liên quan gì tới Tào Bằng.

Hắn hiện giờ là một bệnh nhân!

Hơn nữa hắn vẫn là một bạch thân...

-Thật ra, ta thích nhất là bị ốm.

Ánh mặt trời ngày thu rất ấm áp mà không quá gắt.

Tháng tám, đúng lúc hoa quế nở rộ, trong hoa viên của Tào phủ phảng phất hương hoa quế, khiến mọi người đều thấy vô cùng khoan khoái.

Tào Bằng đã có thể xuống giường, vì thế được Quách Hoàn và Bộ Loan dìu đỡ, hắn kéo Hoàng Nguyệt Anh cùng đi dạo trong hoa viên. Đi được một lát, Tào Bằng toát hết mồ hôi. Lần này bị thương, nằm trên giường gần một tháng trời nên cơ thể hắn cũng trở nên yếu ớt.

Ngồi xuống một bãi cỏ xanh mướt, đầu hắn gối lên đùi của Hoàng Nguyệt Anh, Tào Bằng bắt đầu kể chuyện cười.

-Vì sao?

-Bị bệnh rất sướng, địa vị cũng được nâng cao lên nhiều.

Như mấy hôm trước, Tử Hiếu thúc phụ tới đây. Nếu ta không bị bệnh, sẽ phải hành lễ với y. Thế nhưng hiện giờ, nàng xem ta vẫn nằm trên sập, Tử Hiếu thúc phụ lại phải đứng. Khi ta muốn để ý đến y bèn hừ hừ hai tiếng, không muốn để ý đến y thì lại khép mắt lại, nhìn cũng chẳng buồn nhìn y mà y vẫn không nói được ta.

Quách Hoàn, Bộ Loan bật cười khanh khách.

Hoàng Nguyệt Anh cũng không nhịn được liền khẽ đánh Tào Bằng một phát.

-Huynh thật biết làm trò.

-Ấy, nàng đừng đánh ta, ta giờ là người bệnh mà.

-Muội càng muốn đánh huynh...

Hoàng Nguyệt Anh giơ tay lên ra vẻ muốn đánh nhưng bị Tào Bằng nắm lấy cổ tay.

Chỉ thấy cánh tay Tào Bằng duỗi ra, ngoắc vào cổ của Nguyệt Anh, để nàng cúi thấp đầu, rồi sau đó chạm vào đôi môi hồng của nàng.

Hoàng Nguyệt Anh cứng đờ người, bản năng muốn từ chối, nhưng Tào Bằng mặc dù đang bệnh, nàng cũng không thể chống cự được sức mạnh của hắn. Hai người sát vào nhau, Hoàng Nguyệt Anh dần dần thôi chống cự, bất giác ôm hôn Tào Bằng. Quách Hoàn và Bộ Loan đứng cạnh, mặt đỏ bừng bừng, cúi đầu ngượng ngùng.

Lâu sau, Tào Bằng mới buông lỏng Nguyệt Anh ra.

Hoàng Nguyệt Anh then thùng đập một phát vào Tào Bằng ...

-Tiểu Hoàn, tiểu Loan, các người vừa mới nhìn thấy gì?

Quách Hoàn và Bộ Loan ngoan ngoãn nói:

-Bọn nô tỳ đều không nhìn thấy gì.

Mặt Hoàng Nguyệt Anh càng đỏ hơn.

-A Phúc, chờ huynh lành vết thương, hãy lấy tiểu Hoàn và tiểu Loan đi.

Hai người theo huynh lâu như vậy, sau này vẫn nên lấy huynh...

-Vậy còn nàng?

-Ta.

Giọng Hoàng Nguyệt Anh lạnh lạnh:

-Cứ đợi cha ta đến rồi hãy nói.

Dứt lời, nàng đẩy Tào Bằng ra, chạy tuột mất.

Hai người nói rất nhỏ, Quách Hoàn và Bộ Loan cũng không nghe thấy. Hai thị tỳ này đứng ở một bên, đầu óc hỗn loạn, chỉ toàn là cảnh ban nãy Tào Bằng ôm hôn Hoàng Nguyệt Anh. Thật là xấu hổ quá, công tử sao có thể nào uống nước miếng của Hoàng tiểu thư như thế chứ? Không hiểu sau này, hắn có làm thế với ta không...

Nghĩ đến cảnh ướt át trước đây từng hầu hạ Tào Bằng tắm, trong lòng Quách Hoàn và Bộ Loan giống như có con nai con cừ nhẩy thành thịch.

Cơ thể các nàng cũng chợt nóng bừng lên.

-Này, đỡ ta đứng lên thôi.

-Dạ?

-Ta là nói, hai tiểu nha đầu các ngươi mau lại đây đỡ ta dậy.

Quách Hoàn và Bộ Loan, vội bước lên dìu Tào Bằng đứng dậy. Đi lại một chút trong hoa viên, Tào Bằng thấy hơi mệt liền quay về phòng.

-Lấy bút mực cho ta.

-Công tử muốn làm gì?

Tào Bằng nói:

-Viết một chút, tránh cho sau này bị người khác chê cười.

Tính thời gian thì hiện giờ đã cách ngày hắn đồng ý với Hoàn phu nhân sẽ nhập môn cho Tào Xung một tháng rồi. Trong một tháng qua, Hoàn phu nhân dù không thúc giục nhưng Tào Bằng cũng phải bắt đầu chuẩn bị. Dội gân cốt khỏe lên một chút, chắc chắn phải bắt đầu giảng bài cho Tào Xung. Bài học vỡ lòng chỉ một quyển “Bát Bách Tự Văn” chắc chắn không đủ. Tào Bằng nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định chuẩn bị thêm một số thứ cho Tào Xung.

Đến lúc Tào Xung bái sư, nhất định sẽ gây sự chú ý cho rất nhiều người.

Nếu Tào Bằng tầm ba mươi, bốn mươi tuổi thì có thể cũng sẽ không ai nói linh tinh.

Nhưng hắn chỉ mới mười bảy tuổi, còn người được dạy lại là Ngũ công tử mà Tào Tháo thương yêu nhất. Khi đó, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị phóng đại lên rất nhiều. Nếu không dùng chút bản lãnh thật sự, e rằng không được vài ngày hắn sẽ bị người ta buộc tội làm mê muội thế hệ văn bối.

Nhưng muốn thể hiện bản lãnh này thật đúng là không dễ!

-Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. (Trời phú cho mỗi người một cái tánh bản thiện, ai cũng giống ai, nên gọi là gần nhau; Nhưng khi lớn lên, do nhiễm thói đời hư xấu nên cái tánh trở nên xa nhau.)

Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên. Tích mạnh mẩu, trạch lân xử, tử bất học, đoạn cơ trừ. Đậu yển sơn, hữu nghĩa phương... (Nếu không được giáo dục, bản tính sẽ thay đổi. Đường lối để giáo dục, quý ở sự chuyên cần. Ngày xưa, mẹ của Mạnh Tử phải chọn lán giếng để làm nơi ở. Khi thấy con lười học liền chặt khung cửa để làm một bài học cho con. Đậu Vũ Quân ở Yến Sơn là người nhân nghĩa, lấy điều đạo nghĩa dạy năm con, sau này năm người con của ông đều làm quan, danh vọng hiển hách)

-Công tử, Đậu Yến Sơn là ai?

Bộ Loan đột nhiên tò mò hỏi.

Nàng thuở nhỏ mất cha, theo mẫu thân cùng sống cuộc sống nghèo khổ. Nhưng Bộ Thị dù sao vẫn là đại tộc ở Hoài Âm, mẫu thân của Bộ Loan là người có học thức, cho nên Bộ Loan từ nhỏ đã được giáo dục tốt. Về điểm này, Quách Hoàn còn xa mới so sánh được với Bộ Loan.

Đúng vậy, Đậu Yến Sơn hình như là người ở thời kỳ Ngũ Đại.

“Tam Tự Kinh” này được viết vào đời Tống, cách nay khoảng một nghìn năm.

Rất nhiều nội dung trong đó đều còn chưa từng xảy ra, cho nên căn bản không được sử dụng. Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, lấy bút mực đen tẩy sáu chữ ‘Đậu Yến Sơn, hữu nghĩa phương’ đi, Đậu Yến Sơn này là cổ nhân ở núi Trung Dương, rất biết giáo dục trẻ nhỏ. Tuy nhiên nếu chưa nghe đến bao giờ thì tẩy đi vậy. Thế này, ta viết, tiểu Loan đứng cạnh xem, chỉ cần chỗ nào người không hiểu hãy nói cho ta biết...

Tiểu Hoàn, người sao chép lại.

Học thức của Quách Hoàn không so được với Bộ Loan.

Tuy nhiên, nàng có thể viết chữ rất đẹp...

-Dưỡng bất giáo, phụ chi quá. Giáo bất nghiêm, sư chi nọa. Tử bất học, phi sở nghi, ấu bất học, lão hà vi? (Nuôi con mà không dạy là lỗi của người cha. Dạy mà không nghiêm là do sự lười biếng của thầy. Trẻ con mà không được đi học thì không phải lẽ. Lúc nhỏ không học, khi già biết làm gì?)

Ngọc bất trác, bất thành khí. Nhân bất học, bất tri nghĩa. Vi nhân tử, phương thiếu thì, học thân hữu, tập lễ nghi. Hương cửu linh, năng ôn tịch công tử. (Ngọc không được mài giũa không thành đồ dùng được, con người mà không được dạy dỗ sẽ không biết đạo nghĩa. Là con người thì lúc còn trẻ phải thân với thầy cô, bạn bè để học lễ nghi, phép tắc. Thời Đông Hán có một em bé tên là Hoài Hương, lúc lên chín tuổi, mẹ mất sớm, em vô cùng hiếu thảo với cha. Mùa hè thì để quạt cho cha mát. Mùa đông, trước giờ cha đi ngủ, em nằm trên giường ủ hơi ấm để lúc cha nằm sẽ thấy ấm áp).

-Hương cửu linh có ý nghĩa là gì?

Không đợi Tào Bằng trả lời, Hoàng Nguyệt Anh từ bên ngoài bước vào.

Vừa hay nàng nghe thấy đoạn ‘hương cửu linh, năng ôn tịch. Hiếu vu thân, sở đương chấp’ liền cất tiếng giải thích:

-A Phúc, cái huynh nói có phải là câu chuyện của Hoàng thị tiên tổ ở Giang Hạ là Hoàng Công Hương không?

-Ồ, đúng thế.

Hoàng Nguyệt Anh cười nói:

-Ngày Hoàng Hương sinh ra, có năm con thiên phượng xuất hiện, là niềm kiêu hãnh trong dòng tộc.

Ông từng làm tới chức thái thú Ngụy quận, lúc chín tuổi mẫu thân qua đời. Ông cực kỳ hiếu kính với phụ thân, mùa hè quạt lạnh cho cha ngủ; Mùa đông ủ ấm chăn đệm mới để phụ thân ngủ yên. Khi ấy Tuy Dương Tăng Hữu, thiên hạ Vô Song, Giang Hạ Hoàng Đồng. Sau đó, Hán Chương Đế còn để ông đọc hết tàng thư ở Đông Quan. A Phúc, sao đột nhiên huynh lại nhắc tới chuyện này? Rất nhiều người không biết đâu.

Ha ha, quả nhiên là trời giúp ta!

Học thức của Hoàng Nguyệt Anh vượt xa Bộ Loan.

Hắn nhắc bút lên, viết một mạch mười hai chữ ‘dung tứ tuế, năng nhượng lê. Đệ vu trường, nghi tiên tri’ (Diễn tích Khổng Dung nhượng lê. Tích kể rằng, Khổng Dung, sinh ra cuối đời Nam Hán, là cháu đời thứ 20 của Khổng Tử, đã từng giữ một chức quan rất lớn trong triều đình. Lúc Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhượng lại quả lê to và ngon ngọt cho các anh, còn mình thì chịu ăn quả nhỏ), sau đó đưa cho Hoàng Nguyệt Anh.

-Nguyệt Anh, ta muốn biên soạn tài liệu dạy học, mong rằng nàng có thể giúp ta!

356. Chương 340: Tào Xung Bái Sư

Không ai biết ai đã lén truyền tin rằng Hoàn phu nhân muốn mời Tào Bằng làm thầy cho Tào Xung.

Tuy vậy, Lý Nho nói với Tào Bằng rằng, người truyền ra thông tin này, tám chín phần mười là chính Hoàn phu nhân. Tào Tháo có rất đông thê thiếp, ngoài Đinh phu nhân đã ân đoạn nghĩa tuyệt ra, hiện giờ trong phủ Tư Không có hơn mười người có danh phận. Trong đó, có con cháu thế gia, cũng có người xuất thân từ xướng gia (gia đình bình thường, không có cửa cải), cao thấp sang hèn đều đủ cả. Như Biện phu nhân, mẹ của Tào Phi chính là đi ra từ xướng gia quận Lang Nha.

Đôi bên khúc mắc, lục đục với nhau là không thể tránh khỏi.

Quan trọng nhất là, thời gian Biện phu nhân đi theo Tào Tháo lâu nhất, hơn nữa bà sinh được ba người con trai, có địa vị cao nhất.

Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực đều do Biện phu nhân sinh ra. Trong đó Tào Phi đã bắt đầu đến tuổi tự lập, Tào Thực bái Tuân Duyệt làm thầy, nổi danh vì tài sáng tạo và nhanh nhẹn. Tào Tháo mặc dù sủng ái Tào Xung, nhưng ngay từ đầu Hoàn phu nhân đã ở thế yếu hơn. May là còn có một Hạ Hầu Uyên, khiến cho Hoàn phu nhân ít nhiều vẫn đứng ở thế không thể bại. Ngoài điều này ra, nàng không còn ưu thế nào đáng nói.

-Hoàn phu nhân là muốn mượn tên tuổi của ngài để lôi kéo nhân tài cho Ngũ công tử.

-Tên tuổi của ta?

Lý Nho cười nói:

-Công tử đừng khinh thường tên tuổi của mình. Đừng thấy người hiện giờ chỉ là một bạch thân. Nhưng cái tên Tào Bát Bách không phải là hư danh. Công trạng và sự tài tình của người đã được rất nhiều người thừa nhận. Nếu không lần này người quyết đấu với Phục Hoàn, danh sĩ thanh lưu sao có thể thờ ơ? Khi ấy nếu lũ ngốc Khổng Dung kia đứng ra nói một câu cho Phục Hoàn thì tình huống của người chắc chắn sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Phạt tù bốn tháng ư?

Thế là nhẹ, thậm chí có thể tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội, ngay cả cha mẹ cũng bị liên lụy.

Tào Bằng nhảy dựng lên, người toát mồ hôi lạnh.

Nghĩ lại, hắn quả thật có chút may mắn.

Đám Khổng Dung khi đó rất trầm lặng, rõ ràng đã tạo ra lực tấn công mạnh mẽ với Hán Đế. Hán Đế kéo dài vụ án, chần chừ không chịu xử lý, thật ra cũng là chờ những danh sĩ thanh lưu đó đứng ra tạo dư luận, để hắn có thể nhẹ nhàng ra vẻ cao thượng, đứng ra giải quyết vấn đề.

Đâu ngờ, đám Khổng Dung lại giả cảm điếc!

Rất nhiều sự sắp xếp tới cuối cùng lại không thể thực hiện suôn sẻ.

Tiếp tục trì hoãn chắc chắn không hề có lợi đối với Hán Đế, cuối cùng hắn đành phải nhượng bộ...

Nói thật, trước đây Tào Bằng không có cảm tình gì với đám Khổng Dung. Hắn luôn thấy đây là một lũ nói suông. Hắn kính trọng học thức của những người này nhưng không thích tính cách của bọn họ lắm. Tuy nhiên nghe Lý Nho phân tích, Tào Bằng lần đầu tiên nhận thức được tầm quan trọng của đám Khổng Dung! Ai, thứ mà những người như Khổng Dung này đại diện chẳng phải là hướng phát triển dư luận của hậu thế sao?

Thời đại này không có báo chí.

Cho nên hướng phát triển của dư luận hoàn toàn do các danh sĩ thanh lưu điều khiển.

Sau khi Tào Bằng nói chuyện với Lý Nho, hắn đã có cách nhìn nhận hoàn toàn mới đối với địa vị của Khổng Dung.

Trong lịch sử, những người này cũng vì đã đắc tội với Tào Tháo, cuối cùng bị y giết chết. Điều này cũng là điểm mấu chốt khiến Tào Tháo bị đả kích ở hậu thế.

Lý Nho cười nói:

-Nếu công tử có thể không chế đám Khổng Dung, nhất định mã đáo thành công.

Khổng chế sao?

Thật ra, cũng không phải không có khả năng.

Đám người này nếu ở hậu thế chính là những phần tử kích động.

Chỉ cần có thể không chế ngôn luận của bọn họ trong phạm vi nhất định, chắc chắn sẽ có tác dụng to lớn.

Tuy nhiên, hiện tại điều kiện còn chưa chín muồi, đợi đến lúc thời cơ thuận lợi hãy hành động. Trước đó, chuyện tạo quan hệ tốt với đám Khổng Dung rõ ràng rất quan trọng. Sau khi Tào Bằng suy nghĩ hồi lâu, quyết định cuối cùng là đi tới phủ Khổng Dung thăm một chuyến.

Đương nhiên muốn thăm hỏi Khổng Dung không phải là dễ.

Khổng Dung thân là đại diện cho các danh sĩ thanh lưu nhưng không phải nói gặp là gặp được.

Chuyến đến thăm này phải có một chút lý do, hơn nữa phải hợp tình hợp lý. Tào Bằng ngồi trong thư phòng trầm tư hồi lâu, cuối cùng dừng ánh mắt trên bộ “Tam Tự Kinh” mà Khả Châu biên soạn. Tung gạch nhử ngọc cũng được, ném đá dò đường cũng được, hãy để bộ “Tam Tự Kinh” này giữ nhiệm vụ là nước cờ đầu đi.

Tam Tự Kinh qua một tháng đã được biên soạn hoàn chỉnh, phù hợp với nguyên văn.

Tuy nhiên nội dung chắc chắn sẽ có sự khác biệt, Tào Bằng căn cứ vào tình hình ở thời đại này để đưa ra một số thay đổi. Ví dụ như, “Đậu Yến Sơn, hữu nghĩa phương, giáo ngũ tử, danh câu dương” biến thành “Thục Thần Quân, vi tứ trường. Hữu bát tử, giai thành long... Người nói tới chính là tổ phụ của Tuân Úc, một trong Tứ trường của Đinh Xuyên khi ấy tên là Tuân Thục. Từ lâu Tuân Thục đã có mỹ danh là “Thần Quân”, vì thế Thục Thần Quân là phù hợp.

Tuân Thục có tám người con trai, khi đó gọi là bát long.

So với “Đậu Yến Sơn” thì không hề thua kém.

Quan trọng hơn là, Tào Bằng hy vọng mượn cách này để thể hiện thiện ý với Tuân Úc.

Không thể phủ nhận, trong lần xung đột giữa Tào Bằng và Phục Hoàn, Tuân Úc nhìn thì có vẻ công bằng chấp pháp, nhưng vẫn hơi nghiêng về phía Phục Hoàn. Như vậy mối quan hệ với Tào gia tự nhiên trở nên xa lạ. Điểm này có thể nhìn ra một chút đầu mối từ vụ án Tào Bằng bị ám sát.

Theo đạo lý mà nói, Tào Bằng bị ám sát, Tuân Úc nên tới thăm hân.

Quan hệ giữa Tuân Úc và Đặng Tắc rất tốt, trước đây cũng nhiều lần giúp đỡ Tào Bằng. Thế nhưng khi Tào Bằng gặp thích khách, ngay cả Hứa Huyện lệnh Tư Mã Lăng mới nhậm chức cũng tới thăm, còn Tuân Úc trước sau không hề lộ diện. Tào Bằng không mong mối quan hệ kinh doanh khó khăn mới gây dựng được lại bị phá vỡ vì chuyện Phục Hoàn. Dù sao, trong mười hai năm tới, Tuân Úc sẽ đảm đương vai trò quan trọng trong doanh trại Tào Ngụy, không thể tùy tiện đắc tội với y được.

-Người đâu, tìm Hồ Ban tới đây.

Một lát sau, Hồ Ban vội vàng đi vào thư phòng của Tào Bằng.

Tào Bằng đưa cuốn “Tam Tự kinh” đã bọc cẩn thận kèm theo một tấm danh thiếp và giao cho Hồ Ban.

-Đem vật này giao cho Khổng Dung - Khổng Dương Châu.

-Vâng!

Nhìn theo bóng Hồ Ban rời đi, Tào Bằng trầm nghĩ: “Chuyện có thành hay không là ở hành động này.”

Lần đầu đạo văn, Tào Bằng cảm thấy nhục nhã.

Lần thứ hai đạo văn, Tào Bằng vô cùng hổ thẹn.

Đợi đến lần thứ ba, Tào Bằng rất xấu hổ... lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu... sự hổ thẹn ấy cũng dần dần phai nhạt.

Thân là người xuyên việt, nếu không biết cách đạo văn, sao có thể được gọi là người xuyên việt.

Cuối cùng, Tào Bằng đã hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa. Khi ăn trộm đã trở thành một thói quen, hẳn còn có thể có cảm giác gì đây? Ít nhất, Tào Bằng đã trơ lì rồi! Trộm một lần là đạo văn, trộm mười lần vẫn là đạo văn. Nhưng đến trăm lần, ngàn lần, đó gọi là bậc thầy!

Trong phủ Tư Không, ánh nắng tươi sáng.

Hương hoa quế phảng phất khắp vườn, đủ màu sắc lấp lánh.

Biện phu nhân đi dạo trong vườn hoa, thần thái cực kỳ thoải mái.

Mặc dù đã hơn ba mươi tuổi nhưng nàng vẫn thùy mị, thướt tha. Quá khứ xuất thân từ xướng gia đã không còn ai nhắc tới nữa. Thế nhưng kinh nghiệm xướng gia lại khiến cho Biện phu nhân có sự quyến rũ, phong tình khác với người thường. Tính cách của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, không thích phồn hoa, tương phản hẳn với Hoàn phu nhân.

Hoàn phu nhân tràn trề sức sống, còn Biện phu nhân thì có vẻ điềm tĩnh, phong thái khoan thai.

Hai người mỗi người một vẻ, không nói được ai tốt ai xấu, tóm lại đều rất được lòng Tào Tháo.

Cả hai trông thì hòa thuận, nhưng lại ngầm ngầm lục đục với nhau, không nể mặt nhau chút nào.

Biện phu nhân dừng chân, hạ giọng nói:

-Quả Quả, tin tức chính xác chứ?

-Phu nhân, quả thực có chuyện này.

Người trả lời là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, có đôi mắt sáng và hàm răng trắng tinh, đáng vẻ cung kính.

Nàng tên là Hạ Quả Quả, vốn là nhân sĩ của quận Ngô. Từ nhỏ theo người nhà tới Đàm huyện, cha mẹ đều qua đời, sau đó được Biện phu nhân thu nhận và giúp đỡ, trở thành tỳ nữ thân cận nhất bên cạnh Biện phu nhân.

Biện phu nhân nói:

-Thương Thư thông minh, quả thực cần người dạy bảo.

Không phải ta nói Tào Bằng không thích hợp, hẳn là con cháu của Tư Không, một lòng trung thành với ngài, hơn nữa đều có tài danh. Chẳng qua, hình như năm nay hẳn mới mười bảy tuổi, tức là lớn hơn ba tuổi so với Tử Hành. Để hẳn đến dạy bảo Thương Thư, liệu có gì đó không phù hợp lắm chăng?

Hạ Quả Quả nghe xong, sao có thể không hiểu ý tứ của Biện phu nhân.

-Theo tiểu tỳ thấy, chắc chắn là không phù hợp.

-Ừ, tuy nhiên Thương Thư là con trai của tiểu Hoàn, ta không tiện nói. Dù sao, thận trọng một chút vẫn hơn, chớ để làm lỡ dở Thương Thư.

-Tiểu tỳ hiểu!

Hạ Quả Quả đỡ Biện phu nhân, cung kính đáp lại.

-Trở về đi, ta mệt rồi!

Đây là một cuộc chiến không có khói thuốc súng nhưng lại tàn sát hơn cả đao thật súng thật.

Ý của Hoàn phu nhân rất rõ ràng, Tào Bằng có quan hệ rộng, hơn nữa tài cao học rộng, tương lai chắc chắn là trọng thần của Tào Tháo. Để Tào Xung theo Tào Bằng, tuy rằng chỉ là học võ lòng nhưng vẫn thiết lập mối quan hệ thầy trò. Có quan hệ này, tương lai tất sẽ mang đến nhiều thuận lợi cho Tào Xung.

Tuy nhiên, điều Hoàn phu nhân có thể nhìn thấy thì Biện phu nhân cũng nhìn được ra.

Quan hệ xã giao của Tào Bằng rất rộng!

Hắn là con cháu của Tào Tháo, lại là một trong những Tiểu Bát Nghĩa, có văn danh.

Hắn cứu Điển Vi, kết nghĩa huynh đệ với hai con trai của Điển Vi và Hứa Chử. Hắn có quan hệ mật thiết với sĩ tử ở Dĩnh Xuyên, đặc biệt là Trần Quân, nghe nói quan hệ rất tốt. Hắn là đệ tử của Hồ Chiêu, cũng đã có đủ nền tảng. Hắn có qua lại làm ăn với Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng, Tào Nhân, ngầm ngầm trở thành quan hệ đồng minh. Danh tiếng của hắn ở Sĩ Lâm rất tốt, cũng có đi lại với rất nhiều tướng lĩnh ngoại tộc khác, hắn...

Nếu không ngầm nghĩ kỹ, không ai cảm nhận được sức mạnh bên cạnh Tào Bằng.

Còn chưa nói tới phụ thân của Tào Bằng là Tào Cấp, hiện giờ đã là Chấp Kim Ngô Thừa nhận hai ngàn thạch bổng lộc, lại là thợ rèn đao nổi tiếng. Tỷ phụ của hắn cũng có khả năng độc chiếm một phương, có tình đồng môn với Quách Gia. Trong bốn năm ngắn ngủi, Tào Bằng đã âm thầm phát triển và đạt được thành tựu nhất định.

Biện phu nhân bắt đầu thấy hối hận vì trước đây dường như đã bỏ qua sự tồn tại của Tào Bằng.

Nhưng hối hận cũng vô ích, đã như thế, ta quyết sẽ không để cho Tào Bằng và Thương Thư có dính líu đến nhau.

Tóm lại, Tào Bằng đang nằm trong tầm ngắm của các vị phu nhân.

Hàng ngày hắn ở nhà luyện tập Ngũ cầm hí mà Hoa Đà truyền thụ cho, đồng thời cũng không bỏ quên Bạch Hổ Thất Biến.

Khi rỗi rãi, hắn đọc sách, luyện chữ, ngày ngày trôi qua ung dung tự tại.

Nhưng ở bên ngoài đã cuộn dâng sóng to gió lớn.

Hứa Đô là đô thành của Hán thất, đương nhiên tụ tập anh tài trong thiên hạ, cũng có vô số đại nho nổi danh tập trung ở trong thành Hứa Đô.

Ngũ công tử muốn tìm thầy thầy giáo?

Đây là một chuyện tốt!

Cái gì, bảo Tào Bằng làm thầy của Ngũ công tử ư?

Điều này sao có thể! Tên Tào Bằng đó chẳng qua là từng viết mấy bài văn, làm mấy bài thơ mà thôi. Không nghe nói hắn nổi danh với kinh điển gì, chứ chưa nói tới tác phẩm truyền đời. Hơn nữa, Tào Bằng năm nay mới mười bảy tuổi, hắn hiểu được cái gì? Hắn biết thế nào là đạo trị quốc, biết cái gì là thượng cổ chi phong? Đương nhiên rồi, không thể phủ nhận Tào Bằng cũng có tài năng, nhưng để làm thầy thì tuyệt đối không thể.

Kể cả Khổng Dung cũng bày tỏ sự phản đối mạnh mẽ.

Tào Tháo sắp trở về rồi!

Trận chiến Quan Độ đã đặt một dấu chấm hết trọn vẹn.

Viên Thiệu lui qua sông, tụ hợp lại với Viên Đàm, Viên Thượng và cháu ngoại Cao Can.

Trong trận chiến Quan Độ, Viên Thiệu gần như đã bị tiêu diệt toàn bộ hơn hai mươi vạn đại quân, tổn thất cực kỳ thảm, nguyên khí đại thương. Tuy nhiên, dân số Hà Bắc đông đúc, Viên Thiệu vẫn còn lực chiến đấu. Sau khi hắn lui về Hà Bắc liền ra lệnh chinh đồn binh mã, nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị tiếp một trận tử chiến nữa với Tào Tháo.

Có điều, sau khi trận chiến Quan Độ kết thúc, Điền Phong đã bị Viên Thiệu ban cho cái chết.

Thư Thụ sau khi bị Tào Tháo bắt làm tù binh, thề chết không hàng, cuối cùng bị Tào Tháo chém giết ở Diên Tân.

Tào Tháo tuy toàn thắng, nhưng cũng đã không còn sức tiến công nữa. Y cần tiêu hóa trận đại thắng lần này, đồng thời cũng phải chỉnh đốn một chút binh mã của mình.

Tháng chín năm Kiến An thứ năm, đại chiến Quan Độ chấm dứt. Hai tháng sau, Tào Tháo khai hoàn trở về Hứa Đô.

-Tào Hữu Học có tài gì, đức gì, sao lại có thể làm thầy dạy người khác?

Khắp đầu đường cuối ngõ ở Hứa Đô, mọi người đều xao xạc bàn tán.

Trọng điểm của câu chuyện vẫn tập trung vào vấn đề Tào Bằng có tư cách để làm thầy cho Tào Xung không?

Hoàn phu nhân cũng không bảo người ngăn lại, mà thờ ơ, lạnh nhạt đứng nhìn. Sau khi tranh luận bắt đầu, nàng liền cảm thấy được sự bí ẩn trong đó.

Cuộc tranh luận này, tất nhiên là có người đang âm thầm xúi giục.

Vốn chỉ là nhập môn thôi mà, sao lại gây ra tranh luận lớn thế?

Nhập môn khác với dạy chính thức, tức là dạy một vài thứ đơn giản nhất, biết chữ, viết chữ, có thể đọc hiểu một số điển tích.

Ở vùng nông thôn, rất nhiều thầy dạy võ lòng không hề có tiếng tăm gì, đôi khi đọc thô mấy trăm chữ đã có thể đứng lớp dạy học. Còn thực sự tiếp thu giáo dục là phải từ “Thi”, “Luận khai thủy”, thường ở giai đoạn này đã phải có thực tài thực học mới được.

Nếu tiến thêm một bước nữa là các loại sách “Thượng Thư”, “Xuân Thu”, “Chu Dịch”, “Sử ký”, ngưỡng bậc của tiên sinh giảng bài càng phải cao hơn.

Hoàn phu nhân không cần Tào Bằng phải dạy Tào Xung những thứ cao siêu ấy, nói đơn giản một chút thì nàng thật ra vẫn hy vọng tìm được một trợ thủ cho Tào Xung.

Tuy nhiên, sự việc diễn biến đến bước này, đã không còn nằm dưới tầm kiểm soát của Hoàn phu nhân.

Nàng cũng chỉ có thể ở một bên, lặng lẽ quan sát, chờ đợi tình thế phát triển.

Tào Bằng có thể làm thầy cho Tào Xung hay không, cuối cùng vẫn phải xem thái độ của Tào Tháo. Còn trước đó, Hoàn phu nhân cũng chỉ có thể án binh bất động.

Sau khi Khổng Dung uống rượu ở nhà bằng hữu, lúc trời tối đen mới trở về.

Hôm nay, y nói chuyện rất vui vẻ ở nhà bằng hữu, khiến tâm trạng Khổng Dung cực kỳ tốt. Nếu như bình thường, chưa đến giờ hội, y đã lên giường đi ngủ. Thế nhưng hôm nay y khá hưng phấn, trở về nhà y cũng không ngủ được liền đi thẳng tới thư phòng, muốn tìm sách đọc giết thời gian.

Trên bàn được đặt một bọc vải.

Khổng Dung nghi hoặc cầm lên, trầm giọng hỏi:

-Thứ này là ai đưa tới?

-Lão gia đã quên ư? Đây là thứ mà vài ngày trước Tào Bát Bách phái người đưa tới, lúc ấy lão gia không để ý, chỉ bảo tiểu nhân đặt sang một bên.

-Tào Bát Bách? Tào Bằng?

Khổng Dung hơi sững sốt, dường như có chút ấn tượng.

Vài ngày trước, Tào Bằng quả thật sai người mang tới bọc vải này cho y, nhưng lúc ấy Khổng Dung cũng không để ý, liền tiện tay đặt trên án thư.

Mấy ngày sau, y vớt chuyện này ra sau, gần như đã sắp quên mất.

Nếu không phải hôm nay uống nhiều rượu không ngủ được, chắc rằng y cũng không để ý tới. Tuy nhiên, Khổng Dung lại không nhớ ra, mình và Tào Bằng có giao tình gì. Ấn tượng của y về Tào Bằng rất tốt, một mặt là vì cuốn “Bát Bách Tự Văn” của Tào Bằng, mặt khác là hai cuốn “Lậu Thất Minh” và “Ái Liên Thuyết” trước đây. Điểm quan trọng hơn là Hồ Chiêu chính là thầy dạy Tào Bằng, có tài học danh tiếng cũng không hề thua kém Khổng Dung.

Chỉ là, trước kia Tào Bằng đại náo phủ Phụ Quốc tướng quân. . .

Khổng Dung đột nhiên nhớ ra, chuyện gây xôn xao gần đây nhất liên quan tới việc Tào Bằng làm thầy dạy cho Tào Xung.

Hay là, Tào Bằng muốn ta hỗ trợ?

Y cười nhạt một tiếng, tiện tay vút bọc vải đỏ lên án thư.

Tuổi còn nhỏ cũng dám làm thầy của người ta? Đúng là không biết trời cao đất dày.

Khổng Dung không có một chút hứng thú nào về việc làm thầy dạy nhập môn này. Y giống như một giảng viên đại học, người bảo y đi dạy trẻ con trong nhà trẻ, sao y có thể thích thú? Ngồi xuống, Khổng Dung nhắm mắt lại trầm ngâm một lát, rồi sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm bọc vải trên án thư.

-Được rồi, để ta xem xem, rốt cuộc người mang tới cái gì?

Ánh mắt Khổng Dung lấp lánh, không nén nổi tò mò liền mở bọc vải ra.

357. Chương 341: Một Thiên Động Thiên Hạ

Ngày mừng ba tháng mười năm Kiến An thứ năm, Tào Tháo khải hoàn trở về.

Thắng lợi của trận chiến Quan Độ đã giúp Tào Tháo ngồi vững ngôi vị bá chủ Hà Nam và cũng âm thầm vượt qua dấu tích của Viên Thiệu. Lúc này không còn ai kêu gào để Viên Thiệu và Tào Tháo cùng nắm giữ triều chính nữa. Một trận đại thắng của Tào Tháo đã chứng tỏ y mạnh hơn gấp trăm lần so với Viên Thiệu.

Hán Đế Lưu Hiệp dẫn theo một trăm quan lại ra ngoài thành nghênh đón.

Tào Tháo xuống ngựa, dập đầu bái lạy Lưu Hiệp, trình diễn vở kịch êm ái vua tôi hòa thuận.

Trên thực tế, khi Tào Tháo toàn thắng ở Quan Độ, người thất vọng nhất lại không phải là Viên Thiệu, mà là Hán Đế Lưu Hiệp. Hắn vốn trông mong Viên Thiệu đánh Tào Tháo thảm bại, sau đó hắn đứng ra với danh nghĩa là thiên tử Hán gia để ngăn cơn sóng dữ. Hắn hy vọng Viên Thiệu thắng nhưng lại không muốn Tào Tháo chết. Tào Tháo còn sống, mới có thể khống chế Viên Thiệu, còn Viên Thiệu sau khi thắng lợi cũng chắc chắn đại thương nguyên khí, đến lúc đó Lưu Hiệp có thể thu hồi quyền lực trong tay hai người này một cách hợp lý. Chỉ tiếc, chút tính toán nhỏ nhặt của Lưu Hiệp cuối cùng chỉ là giở trúc mức nước, công dã tràng mà thôi!

Viên Thiệu không đủ mưu trí!

Đây cũng là cảm nhận mạnh mẽ nhất trong lòng Lưu Hiệp.

Nghĩ lại Viên Thiệu nắm giữ bốn châu, dưới trướng có trăm vạn hùng binh, thuế ruộng quảng thịnh, dân cư đông đúc, kết quả lại bị Tào Tháo đánh cho gần như toàn quân bị tiêu diệt.

Người như thế khác nào đồ ăn hại.

Ít nhất ở trong lòng Lưu Hiệp, địa vị của Viên Thiệu đã tuột dốc thảm hại.

Tuy nhiên, Lưu Hiệp không thể bỏ qua như thế.

Trước khi nghênh đón Tào Tháo quay về Hứa Đô, hắn đã hạ chiếu gia phong Tào Tháo làm Thái phó.

Tào Tháo vốn đã giữ chức quan Tư Không, thuộc hàng Tam công. Còn Thái phó lại đứng trên Tam công, có chức trách khuyên nhủ thiên tử, ngày nào cũng làm những công việc thường vụ.

Chắc hẳn, Viên Thiệu nghe được tin này sẽ vô cùng khó chịu trong lòng!

Thiên tử đã hạ chiếu, dựa theo phép tắc, Tào Tháo phải ba lần xin thoái thác, rồi sau đó mới có thể chính thức tiếp nhận.

Nhưng chức thái phó này đã nắm chắc chín phần mười. Đối với Tào Tháo mà nói, thái phó chẳng có gì đáng kể, quan trọng là vấn đề thể diện.

Hậu thế thường nói, Tào Tháo thích lên mặt.

Sau đại thắng Quan Độ, cái đuôi của Tào Tháo lại càng vểnh lên...

Sau khi vào thành còn phải thực hiện lễ nghi rườm rà.

Đêm đó, Hán thiên tử Lưu Hiệp thiết yến mừng công Tào Tháo ở Kim Loan bảo điện, toàn bộ văn võ bá quan đều tham gia. Lưu Hiệp chỉ xuất hiện một lát rồi lui về. Trong lòng hắn không hề thoải mái, cũng là bất đắc dĩ phải mừng công cho Tào Tháo. Tuy nhiên muốn hắn làm bạn thì tuyệt đối không thể.

Sau khi Lưu Hiệp lui về, không khí buổi tiệc rượu đã lên tới cao trào.

- Chư công, chư công hãy nghe bản mỗ nói một lời.

Tào Tháo đột nhiên cao giọng nói, mọi người trong đại điện lập tức im lặng.

- Bản mỗ có một việc riêng muốn cùng bàn bạc với chư công.

Ngũ nhi nhà ta đã năm tuổi, đang lúc học vỡ lòng. Chỉ có điều không dễ mời thầy, không biết chư công có đề nghị nào hay đối với chuyện này không?

Trước đây, Hoàn phu nhân đã nhiều lần phái người đưa tin để bày tỏ thái độ của nàng.

Nàng hy vọng Tào Bằng sẽ làm thầy nhập môn cho Tào Xung.

Tuy nhiên, Tào Tháo lúc ấy còn bận chiến sự nên vẫn chưa quyết. Hơn nữa, y cũng không biết nên quyết định như thế nào về việc này. Tào Bằng thật ra là một ứng cử viên tốt. Cho dù thế nào, Tào Tháo cũng rất khen ngợi lòng trung thành và tài học của Tào Bằng. Tuy nhiên, đúng như lời Biện phu nhân đã nói, vấn đề lớn nhất của Tào Bằng nằm ở tuổi tác của hắn. Còn về chức quan của hắn, nói thật chả coi là cái quái gì...

Trước mắt tiêu điểm tranh luận cũng đều nằm ở tuổi tác của Tào Bằng.

Không phải Tào Tháo không rõ tâm tư của Hoàn phu nhân.

Nhưng y cũng không cho rằng Hoàn phu nhân có điều gì sai. Mấy đứa con của y đều còn nhỏ tuổi, đứa lớn nhất cũng mới gần mười bốn, việc lập đích vẫn còn sớm. Bản thân Tào Tháo cũng rất yêu quý Tào Xung, đương nhiên hy vọng tương lai sẽ có một người giúp đỡ và dìu dắt Tào Xung.

Còn việc có lập đích Tào Xung hay không, Tào Tháo vẫn chưa suy xét.

Y đang ở trong những năm tháng cường thịnh, suy xét vấn đề này hãy còn quá sớm. Hơn nữa, cho dù trợ giúp Tào Xung, cũng không có nghĩa là nhất định phải lập đích Tào Xung.

Tuy nhiên vấn đề là, y không nghĩ tới chuyện lập đích nhưng người trong nhà lại không cho là như vậy.

Tào Tháo đã nói với Quách Gia vài lần, nhưng Quách Gia cứ không chịu bày tỏ ý kiến của mình. Vì thế, Tào Tháo phải nêu ra chuyện này trong buổi tiệc mừng công, cũng là muốn nghe ý kiến của mọi người. Chỉ có điều, khi Tào Tháo nêu ra vấn đề này, cả đại điện lặng ngắt như tờ.

Đám đông nhìn nhau, không ai chịu mở lời.

Đây vốn là chuyện nhà của lão Tào người, sao lại mang ra hỏi bọn ta?

Chuyện này liên lụy đến vấn đề hàng ngũ, nhờ may đứng sai đội ngũ thì sẽ là sai lầm chết người.

-Có lẽ Tư Không cũng nghe được lời đồn đại của phường thị rồi.

Tào Tháo đã có lời, không trả lời chắc chắn không được. Vì thế mọi người đều nhìn vào cự Tháo úy Dương Bưu. Dương Bưu hiện giờ cũng là bạch thân, nhưng lại có tước vị, cho nên tiệc rượu hôm nay cũng mời hắn đến:

- Có lời đồn rằng, Tư Không có ý mời Tào Hữu Học làm thầy dạy võ lòng, e rằng chỉ là tin nhảm nhí. Không phải nói Tào Hữu Học làm sao, phẩm hạnh của hắn không kém, chỉ có điều tuổi vẫn còn nhỏ. Nếu lớn hơn vài tuổi nữa thì chắc chắn là sự lựa chọn phù hợp nhất, thế nhưng hiện giờ không thích hợp lắm.

- Đúng vậy, Tào Bát Bách tài tình xuất chúng, chỉ có điều tuổi còn nhỏ!

- Ủ, Tào Bằng quả thật có thực tài, nhưng tính tình không tránh được dễ bị kích động. Nếu để hắn làm thầy, chưa chắc đã thích hợp.

Cho dù là xuất phát từ ý tốt hay là có dụng ý khác, có người lên tiếng, những người khác đương nhiên sẽ nói theo, bàn tán sôi nổi...

Đề tài này chủ yếu vẫn xoay quanh độ tuổi của Tào Bằng. Đương nhiên cũng có một vài người khá bất mãn với hắn vì chuyện Tào Bằng đại náo phủ của Phụ Quốc tướng quân trước đây. Vì thế nhân cơ hội này, bọn họ không ngại giãi hai chân lên. Tuy rằng chưa chắc có hiệu quả, nhưng lại có thể khiến người khác ghét bỏ Tào Bằng.

Mọi người mồm năm miệng mười, Tào Tháo rất chăm chú lắng nghe.

Trong tâm tư, y cũng hiểu tuổi của Tào Bằng hơi nhỏ...

Nhưng lại cảm thấy, chỉ là võ lòng mà thôi, đọc sách biết chữ thì có liên quan gì tới tuổi tác?

- Văn Chuyển, sao ngươi không nói lời nào?

Ánh mắt của Tào Tháo nhìn khắp đám đông trong đại điện, sau đó dừng lại ở Khổng Dung.

Bình thường gã là người hoạt ngôn (nhanh mồm lẹ miệng), hôm nay không biết vì sao lại không nói câu nào.

Nghe thấy Tào Tháo gọi tên mình, Khổng Dung ho khan một tiếng rồi đứng dậy. Trước đó, khi Dương Bưu trả lời vẫn không đứng lên. Tào Tháo hỏi việc riêng nên khi mọi người nói chuyện với nhau cũng đều ngồi mà nói. Khổng Dung đột nhiên trịnh trọng đứng lên như vậy khiến cho tất cả mọi người không khỏi sửng sốt. Khổng Dung cũng không phải là người bình thường, thanh danh của gã rất lớn, được coi là đại diện cho danh sỹ thanh lưu..

Gã đứng lên như vậy, hẳn là có dụng ý gì?

Tào Tháo cũng ngẩn cả người!

Khổng Dung ngày thường là người không câu nệ tiểu tiết nhất, nói dễ nghe một chút gọi là tự nhiên, nói khó nghe một chút thì là không chừng mực.

Nói chuyện với Tào Tháo, gã rất ít biểu hiện thái độ trịnh trọng như thế. Trong lòng Tào Tháo không khỏi có chút tò mò, muốn nghe lý do thoái thác của Khổng Dung.

Khổng Dung lách qua bàn rượu, tiến tới chính giữa đại điện.

Chỉ thấy gã giống như đang tiến hiến quan, run rẩy nâng vạt áo, đi lên trước hai bước:

- Khổng Dung đang muốn đề cử người hiền cho Tư Không.

- Đề cử người hiền?

- Mấy ngày trước, Khổng Dung từng được tặng một quyển kỳ thư, muốn dâng lên cho Tư Không.

Nói rồi, Khổng Dung lấy một quyển sách ra, hai tay giơ lên cao quá đỉnh đầu.

- Duyệt Diệc cũng muốn đề cử người hiền cho Tư Không.

- Tuân Úc cũng muốn đề cử người hiền cho Tư Không.

- Trần Kỳ cũng muốn đề cử người hiền cho Tư Không.

Lập tức có bảy tám người đứng lên.

Hơn nữa nội dung nói đều như nhau.

Tào Tháo ngạc nhiên nhìn mọi người, cũng có chút mơ hồ.

- Văn Chuyền, các người là...

- Tư Không hãy xem qua quyển “Tam Tự kinh” này đã, rồi tự nhiên sẽ hiểu.

Tào Tháo bước lên đỡ lấy quyển sách trong tay Khổng Dung.

Tập sách mỏng chứ không dày, mặt trước dùng chữ phi bạch thể thảo đãi, viết ba chữ “Tam Tự kinh”, chữ ký đề tặng chính là Tào Bằng.

Vạn Lý Hầu nhà ta lại có tác phẩm mới sao?

Tào Tháo không nén nổi tò mò liền lật mở trang sách.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn... Nhất nhi thập, thập nhi bách. Bách nhi thiên, thiên nhi vạn... Viết xuân hạ, viết thu đông. Thử tứ thì, vận bất cùng... Địa sở sinh, hữu thảo mộc. Thử thực vật, biến thủy lục. Hữu trùng ngư, hữu diểu thú. Thử động vật, năng phi tẩu... Trường ấu tự, hữu dữ bằng. Quân tắc kính, thần tắc trung. Thử thập nghĩa, nhân sở đồng...”

Lúc đầu Tào Tháo chỉ đọc rất nhỏ.

Nhưng cứ đọc tiếp, âm thanh dần to hơn và ngân nga khắp trong đại điện.

Ba chữ một tổ, sáu chữ một câu, đơn giản rõ ràng mà lại lắng đọng sâu xa. Điều quan trọng nhất là những lời văn này khi đọc lên rất trôi chảy, có vần luật. Sau khi Tào Tháo đọc xong một lần, không ngờ đã nhớ được mấy trăm chữ. Từ xưa đến nay, chưa từng có bài văn nào như vậy.

Tào Tháo bắt đầu hiểu được, tại sao Khổng Dung gọi nó là ‘Kỳ văn’.

- Bài này, duy chỉ có Bát Bách Tự Văn của Hữu Học là có thể sánh bằng.

Tào Tháo không kìm nổi liền lớn tiếng khen ngợi, thế nhưng nói xong chợt nhớ ra, bài văn này chẳng phải cũng chính do Tào Bằng viết ra hay sao?

- Văn Chuyền, các người...

- Mấy ngày trước, Tào Bằng sai người đưa tới quyển sách này, lúc ấy Khổng Dung lại không để ý tới nên tiện tay ném sang một bên.

Cho đến khi trong phường thị đồn đại rằng Tào Bằng muốn làm thầy cho Ngũ công tử, Khổng Dung mới nhớ đến quyển sách này nên liền lấy ra xem, đúng là...

Khổng Dung cho rằng, tài sáng tác của Hữu Học đáng để làm thầy của người khác.

Cuốn “Tam Tự kinh” này đã làm thay đổi bộ mặt các áng văn. Khổng Dung cầm quyển sách này tới thăm các chư hiền, tất cả đều cho rằng bài văn này có thể truyền tới nghìn đời.

Cả đại điện như nín thở.

Tào Tháo vẫn chưa mở lời mà quay về chỗ ngồi, đọc lại một lần nữa.

Y đột nhiên mỉm cười!

- Bài viết này quả là tuyệt vời, không hề bình thường.

Y phát hiện ra, những người đứng ra nói này hoặc bản thân, hoặc tổ tiên đều được nhắc đến trong bài văn.

Ví như Khổng Dung, ‘Dung tứ tuế, năng nhượng lê’ ... (Khổng Dung bốn tuổi đã biết nhường quả lê to cho các anh...)

Hay như Tuân Úc, Tuân Duyệt lại có Thục Thần Quân, vi tứ trường...’

Tào Tháo càng xem càng cảm thấy thú vị. Đọc đến phía sau còn phát hiện ra sự tích của tổ tông Tào Tham, càng khiến y sáng khoái cười ha ha.

Tên Hữu Học này, quả nhiên là thông minh.

Hắn viết bộ sách như vậy, tất cả những người được đề cập đến, dù là bản thân hay là con cái hậu thế, sao có thể không đồng ý?

Những cái khác không nói, nhưng những người này nhất định sẽ gắng hết sức phổ biến cuốn sách này.

Các người không phải nói ta tuổi còn nhỏ, không phải nói ta không đủ tư cách sao? Ta dùng bài văn này đáp lại những nghi ngờ của các người, xem các người còn nói được gì nữa. Trừ phi, các người muốn phủ nhận chính mình, hoặc phủ nhận câu chuyện về tổ tiên của mình. Nếu không chắc chắn sẽ tán thành...

Dáng vẻ bướng bỉnh của Tào Bằng dường như đã hiện lên trước mắt Tào Tháo.

Lúc trước lui binh ở Toan Tảo, Tào Bằng đề nghị Tào Tháo dẫn dân chúng của Toan Tảo cùng chuyển đi. Lúc ấy Tào Tháo không đồng ý, Tào Bằng lại quỳ tới quá nửa đêm ở đại sảnh của nha phủ, cuối cùng đã khiến cho Tào Tháo hồi tâm chuyển ý. Kết quả, Tào Tháo lại có được thu hoạch không ngờ tới.

Những dân chúng theo rút quân khỏi Toan Tảo đều mang ơn Tào Tháo.

Thế cho nên khi quân Viên Thiệu gần tới Quan Độ, dân chúng địa phương đều ra sức ủng hộ Tào Tháo.

Lòng dân, ý dân...

Trận chiến Quan Độ tất nhiên là thắng lợi do Tào Tháo bày mưu lập kế, nhưng cũng không hẳn không phải thắng lợi do lòng dân.

“Nước có thể đẩy thuyền lên, cũng có thể lật thuyền” dường như cũng đã diễn đạt được đầy đủ quan điểm của Tào Bằng. Tên tiểu tử này, lần này lại muốn chơi trội đây!

Tào Tháo thậm chí tin chắc rằng, khi cuốn “Tam Tật kinh” này được tung ra, chắc chắn sẽ nhanh chóng được phổ biến, thậm chí thay thế được cả “Thương Hiệt thư” từ đời Tần Hán đến nay, trở thành tác phẩm vỡ lòng lưu hành nhất sau này. Bởi vì, trong cuốn sách dường như đã bao hàm cả thế gia đại tộc trên đời này.

Có Trịnh Huyền, có Lô Oản, có Thôi Nghiệp...

Trong cuốn “Tam Tật kinh” này, Tào Bằng đã đưa ra đủ lợi ích cho những thế gia đại tộc đó.

Vì lợi ích này, bọn họ cũng phải tranh nhau phát triển.

Trên thực tế, Tào Tháo lại đoán sai.

Khi Tào Bằng trao quyển sách cho Khổng Dung, vẫn còn chưa truyền ra thông tin Hoàn phu nhân muốn mời hắn làm sư phụ cho Tào Xung. Sở dĩ hắn đưa cho Khổng Dung, là hy vọng có thể kéo gần mối quan hệ với Khổng Dung, để sau này có thể nắm trong tay khuynh hướng của dư luận. Tam Tật kinh này là một bước cờ đầu của Tào Bằng để tiến lên kết thân với đám danh sĩ thanh lưu. Muốn có được sự ủng hộ của toàn bộ danh sĩ thanh lưu, chỉ dựa vào mấy bài văn vẫn chưa được, mà cần hơn là mối quan hệ xã giao rộng lớn...

Tuy nhiên, quyển “Tam Tật kinh” này vừa xuất hiện đã đủ để chặn tận gốc những lời bàn bạc của mọi người.

Người có thể viết ra một tác phẩm vỡ lòng tuyệt vời như thế, chẳng lẽ còn không đảm đương không nổi vị trí một tiên sinh vỡ lòng hay sao?

Thử nghĩ một chút mà xem, nếu mười mấy năm sau, khi khắp thiên hạ mọi người đều thử dùng “Tam Tật kinh”, “Bát Bách Tật Văn”, tác giả năm xưa, ngay cả làm tiên sinh vỡ lòng còn đảm đương không nổi, còn bị tất cả mọi người cho rằng không thích hợp. Vậy chẳng phải là sự châm biếm lớn nhất cho những người đang ngồi ở đây sao.

Tào Tháo ngắc đầu:

- Nói như thế tức là Hữu Học làm được?

- Làm được!

Tuân Duyệt càng lớn tiếng nói:

- Nếu Tào Hữu Học đảm đương không nổi thì thiên hạ không ai có thể làm được.

Phí lời, lúc này phủ định Tào Bằng chính là phủ định “Tam Tự kinh”; Phủ định “Tam Tự kinh”, tức là phủ định Tuân Thực...

Đừng nói tới Tuân Duyệt, ngay cả Tuân Úc xưa nay luôn điềm đạm chín chắn, cũng bày tỏ ý kiến dứt khoát.

Ý tứ đó rõ ràng là nói với Tào Tháo: nếu người không cho Tào Bằng làm thầy dạy võ lòng cho nhi tử của người thì ta sẽ đấu với người!

Tào Tháo nhìn mọi người, ngửa mặt lên trời cười sằng sặc.

Bộ “Tam Tự kinh” này không chỉ là vinh quang của Tào Bằng mà còn là vinh dự tối cao của Tào Tháo, thậm chí là toàn bộ dòng tộc Tào thị.

- Đã thế, hãy theo lời chư công.

Nội dung của “Tam Tự kinh” gần như chỉ trong một đêm đã được truyền đi khắp đầu đường cuối ngõ ở Hứa Đô với tốc độ nhanh nhất.

Khi người nói chuyện phiếm, nếu không nói hai câu trong ‘Tam Tự kinh’, hẳn người sẽ ngượng ngùng khi nói người là người có học thức. Hơn nữa, dưới sự thúc đẩy của các đại gia tộc ở Toánh Xuyên, nội dung của “Tam Tự kinh” càng nhanh chóng được truyền bá đi. Thậm chí ngay cả thư viện Toánh Xuyên tiếng tăm lẫy lừng cũng chuẩn bị thay đổi chương trình, chính thức tiến cử “Tam Tự kinh” và “Bát Bách Tự Văn”. Không vì lý do nào khác, chỉ bởi vì hai tác phẩm này quá kinh điển.

Sơn trang Thủy Kính ở Tương Dương.

Tư Mã Đức mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn sang phía Hoàng Thừa Ngạn.

Đều là Thư viện nhưng sơn trang Thủy Kính của hắn đương nhiên biết được nội dung của “Tam Tự kinh” trước.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Thừa Ngạn, Tư Mã Huy không nén được tiếng cảm thán:

- Thừa Ngạn huynh, trước đây ta và Đức Công đã khinh thường lệnh tế rồi.

Hoàng Thừa Ngạn tay vuốt bộ râu dài, cố ra vẻ bình tĩnh.

Tuy nhiên, nhìn từ ánh mắt của y vẫn có thể nhìn ra sự hả hê, hài lòng...

Hương cửu linh, năng ôn tịch. Hiếu vu thân, sở đương chấp!

Hoàng thị ở Giang Hạ ta cũng có thể tranh phong với danh sĩ Trung Nguyên...

358. Chương 342: Một Núi Không Thể Có Hai Hồ

- Học sinh Tào Xung, bái kiến sư phụ.

Trong căn phòng ở Tào phủ, Tào Xung vụng về hành lễ với Tào Bằng, coi như đã hoàn thành thủ tục cuối cùng của việc bái sư.

Tào Bằng cười, tiến lên ôm lấy Tào Xung. Nói ra thì Tào Xung đúng là không giống Tào Tháo lắm, hình như giống với mẫu thân là Hoàn phu nhân hơn.

Mặc dù vẫn là tiểu đồng tử nhưng mặt mũi rất thanh tú, tương lai chắc chắn là một mỹ nam tử.

Tào Tháo và Hoàn phu nhân đứng bên dưới cũng nở nụ cười rạng rỡ...

Tào Bằng đã đánh giá thấp uy lực của bộ “Tam Tự kinh” đó!

Không giống với Tam Tự kinh vốn có trong lịch sử, Tam Tự kinh của Tào Bằng đã giảm bớt rất nhiều nội dung lịch sử. Không còn cách nào khác, giai đoạn này ít hơn một ngàn năm lắng đọng so với Tam Tự kinh vốn có, vì thế không giảm bớt chắc chắn không được. Cũng may học thức Hoàng Nguyệt Anh không tồi, cộng với sự trợ giúp của Hám Trạch đã giúp Tào Bằng chi tiết hóa thêm lịch sử của Xuân Thu Chiến quốc và Lương Hán Tần Sở trên cơ sở đã có, coi như đã giải quyết được một số vấn đề. Nhưng dù vậy vẫn ít hơn mấy trăm chữ so với nguyên văn ... Lúc này, Lý Nho đã nêu ra một chủ ý cho Tào Bằng.

Tăng thêm nội dung về danh môn vọng tộc!

Đầu thời Tam quốc, địa vị của thế tộc môn phiệt đã nổi lên rõ nét.

Trong xã hội, con cháu của những danh môn vọng tộc này chiếm địa vị chủ đạo ở xã hội. Tuy rằng cũng có hàn sĩ xuất hiện, nhưng xét về tầm ảnh hưởng mà nói, còn lâu mới bằng được sức mạnh của danh môn vọng tộc. Lý Nho cho rằng, Tào Bằng có thể nhân cơ hội này để tạo quan hệ tốt đẹp với những thế gia vọng tộc ấy.

Trải qua chuyện Đồng Trác hưng suy, Lý Nho biết rõ sức mạnh của thế tộc.

Hoàn toàn dựa vào thế tộc là không được, nhưng muốn hoàn toàn trừ tận gốc bọn chúng cũng không có khả năng.

Phải tìm kiếm một điểm cân bằng giữa hai bên, tức là việc có thể được thế tộc môn phiệt chấp nhận lại phải độc lập với quần thể xã hội này.

Trên đời này, chung quy không có sự công bằng tuyệt đối.

Có một vài người sinh ra đã là con cháu quý tộc, có người lại đau khổ giãy dụa ở tầng đáy của xã hội.

Lý Nho nói:

- Công tử không thích con cháu quý tộc cũng được, nhưng không thể bị bọn họ bài xích, như vậy tất nhiên rất khó hành động.

Tầm ảnh hưởng của những thế gia nhà quyền quý đó vô cùng lớn, nếu có thể qua lại thân thiết với bọn họ, tất sẽ có lợi rất nhiều cho công tử.

Chỉ từ chuyện của Phục Hoàn là có thể thấy, nếu lúc ấy thế gia hào môn ra mặt buộc tội công tử, kể cả Tào Tư Không cũng không thể bảo vệ chu toàn cho công tử được.

Trong thâm tâm, Tào Bằng chán ghét thế gia hào môn.

Nhưng hẳn phải thừa nhận rằng, muốn tiêu diệt đám con nhà quyền quý đó thật sự là quá khó khăn!

Mặc dù khi Hoàng Sào bạo động gần cuối thời Đường gần như đã giết hết thế gia đại tộc, thế nhưng những thế gia đại tộc đó trải qua kiếp nạn, dựa vào sức mạnh thâm hậu đã xuất hiện trở lại với vị thế là đại địa chủ; Sau đó, vai trò của bọn họ liên tục thay đổi, tài phiệt, tập đoàn tài chính, những danh hiệu như thế không ngừng biến đổi, nhưng thế gia đại tộc lại chưa bao giờ tiêu vong. Qua bao nhiêu thế hệ đều liên tục xuất hiện các tinh anh của thế gia đại tộc.

Tái sinh được năm năm, Tào Bằng coi như cũng đã có nhận thức sâu sắc về thế gia vọng tộc.

Con cháu thế tộc chân chính không kiêu ngạo, ương ngạnh, không hoành hành ngang ngược, mà luôn sống khiêm tốn...

Cái gọi là ‘thế hệ thứ hai’ hiện giờ xem ra chỉ là một đám con cháu nhà giàu mới nổi thôi.

Con cháu thế gia có sự tôn nghiêm và tự hào của con cháu thế gia, chỉ có điều nếu người không tiếp xúc thật sự thì không thể cảm nhận được sự bí ẩn trong đó.

Chủ ý của Lý Nho chính là, mượn cuốn Tam Tự kinh này để tạo giao tình với thế gia!

Mỗi gia tộc đều có một nhân vật xuất chúng, được người trong dòng tộc tôn kính, có thanh danh hiển hách.

Ví như Tuân Thực của Tuân Thị ở Đình Xuyên; Chung Hạo của Chung Thị; Trần Quần của Trần Thị; Trịnh Huyền của Trịnh gia ở Huỳnh Dương; Lý Mục của Lý gia ở Triệu quận v.v...

Vàng bạc lụa là khó có thể khiến con cháu quý tộc coi trọng.

Nhưng vinh quang của tổ tiên nếu có thể đẩy mạnh mở rộng cho người đời biết được thì đối với con cháu thế gia mà nói, chắc chắn là một ân tình vô cùng lớn.

Thử nghĩ xem, khi khắp phố lớn ngõ nhỏ đều truyền hát bài đồng dao “Thục Thần Quân, nãi tứ trường. Hữu bát tử, giai thành long” mà tổ tiên nhà mình lại không có tên trong đó, chẳng phải là một nỗi hổ thẹn sao? Tào Bằng thậm chí không ngờ tới, trong vòng một tháng ngắn ngủi, “Tam Tự kinh” đã biến thành mục tiêu chỉ đường của thế gia danh môn. Có người nói, nếu chưa được nhắc tới trong “Tam Tự kinh”, coi như chưa phải là danh môn.

Bởi vậy có thể thấy “Tam Tự kinh” đã gây tác động to lớn tới thời đại này.

Biện phu nhân cuối cùng đã ngừng công kích.

Sau khi nàng xem xong nội dung của Tam Tự kinh liền biết việc này đã không thể ngăn cản được.

Trước kia, còn có thể nói Tào Bằng tuổi còn nhỏ, không có địa vị nổi bật trong sỹ lâm để làm cớ công kích. Thế nhưng hiện giờ, tất cả lý do đều tan thành mây khói. Biện phu nhân là người thông minh, nàng biết, nếu nàng tiếp tục phá rối, chắc chắn sẽ gây ra phản ứng ngược ghê gớm.

Có một số việc phải biết dừng lại đúng lúc.

Biện phu nhân xuất thân xướng gia, qua ba mươi tuổi vẫn được Tào Tháo sủng ái chính là bởi vì lối cư xử của nàng gói gọn trong bốn chữ “có chừng có mực”.

Đã không thể ngăn cản thì cứ theo hần thôi...

Nghĩ tới đây, Biện phu nhân cũng buông được những suy tư trong lòng!

Có điều, Tào Xung tới Tào phủ bá sứ nhưng Biện phu nhân không đi.

Nàng ở trong phủ Tư Không, sai người tìm Tào Phi tới.

- Tử Hoàn, Tiểu Ngũ hôm nay bá sứ, người thấy thế nào?

Tào Phi luôn rất tôn trọng Biện phu nhân, liền khoanh tay trả lời:

- Hữu Học có tài học hơn người, Tiểu Ngũ được hần truyền dạy cũng coi như là một chuyện tốt.

- Chuyện tốt?

Biện phu nhân cười lạnh lùng.

- Với Tiểu Ngũ là chuyện tốt, nhưng với người e rằng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Tào Phi lúc này đầu sao vẫn chỉ mới mười bốn tuổi.

Mặc dù hần đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng rốt cuộc vẫn còn chưa trưởng thành. Hần hiện giờ chỉ là đứa trẻ choai choai, không có sự tàn nhẫn và quả quyết như khi bức ép huynh đệ trong lịch sử. Nghe thấy những lời này của Biện phu nhân, Tào Phi không khỏi sững sốt, nhìn Biện phu nhân một cách khó hiểu.

Biện phu nhân không nén được tiếng thở dài trong lòng.

Nếu không vì bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn sớm phá hỏng sự ngây thơ trẻ con tốt đẹp đó trong lòng Tào Phi.

Thế nhưng thân là con trai của Tào Tháo, hơn nữa giờ vẫn là con trưởng, nếu nó luôn giữ sự ngây thơ chất phác này thì sớm muộn sẽ thảm bại, không còn giữ được cả xác.

Cho nên, Biện phu nhân thà rằng để cho Tào Phi trưởng thành sớm một chút.

-Ta có ba người con trai, Tử Văn giỏi võ, sức khỏe hơn người, từ nhỏ đã nuôi chí làm tướng.

Tiểu Tứ giỏi văn, tính tình lịch sự tao nhã, thích tiếp xúc với văn nhân sỹ tử. Nếu xét về thông minh thì trong ba huynh đệ Tiểu Tứ là nhất, tuy nhiên những người nó tiếp xúc phần lớn là chẳng ra gì. Tuy có tài văn chương nhưng lại hơi lỗ mãng, e rằng sau này khó có thể thành đại sự... Trong ba người, người văn

không so được với tài sáng tạo nhanh nhẹn của Tiểu Tứ, võ không đọ được với Tử Văn thương mã thuận thực, thế nhưng người ta quan tâm nhất lại là người.

Người Tào Phi run lên, hai đầu gối khom xuống, vừa quỳ vừa nói:

- Mẫu thân...

- Tử Hoàn, người hãy nghe ta nói hết.

Ta quan tâm người nhất, cũng xem trọng người nhất, chỉ vì người có khí phách lớn, rất giống với phụ thân người. Trước đây, đại ca người chết trận ở Uyển Thành, đại nương người bỏ đi thì mới có vi nương thượng vị. Thế nhưng người phải biết rằng, xuất thân của vi nương chắc chắn không thể trợ giúp cho người nhiều, tương lai cái người cần nhiều hơn là phải dựa vào chính bản thân mình... Tiểu Ngũ tuy nhỏ nhưng có khí phách giống người. Phụ thân người vô cùng yêu thương nó, hẳn sẽ khiến người lâm vào tình cảnh xấu hổ. Mà nay, nó lại được Tào Hữu Học truyền dạy, tuy rằng chỉ là võ lòng nhưng ý nghĩa không hề bình thường.

Tào Hữu Học, chắc người còn hiểu nhiều hơn ta.

Đứa trẻ này khí vận siêu cường, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã lập được chiến công hiển hách.

Hắn hiện giờ tuy bị bãi quan, nhưng với nền tảng của hắn không cần mười năm sẽ nhất định được phục chức ban đầu. Hơn nữa phụ thân người cực kỳ tín nhiệm hắn. Thời gian này ta đã quan sát hắn rất kỹ. Đứa trẻ đó suy nghĩ sâu sa, có nhiều mưu kế, vượt xa so với đám nô lão vô dụng trong triều đó. Tiểu Ngũ lần này đã bái Tào Bằng, sau này số mệnh chắc chắn sẽ vượt qua người, đến lúc đó người sẽ nguy hiểm.

Cái từ “số mệnh” nghe thật hư ảo.

Thế nhưng không ai có thể phủ nhận thứ này quả thật tồn tại.

Tào Phi là con trưởng của Tào Tháo, số mệnh Tào Xung vượt qua hắn, chẳng phải là nói tương lai Tào Xung sẽ đứng trên Tào Phi sao?

Biện phu nhân tuy không nói rõ nhưng Tào Phi không phải thằng ngốc, Biện phu nhân đã nói tới bước này, sao hắn có thể không hiểu?

Mắt hắn sáng lên.

- Mẫu thân, không nghiêm trọng như vậy chứ.

Biện phu nhân cười lạnh lùng:

- Ta vốn tưởng không nghiêm trọng thế, nhưng...

Tào Bằng nắm giữ ba mươi phần trăm lợi ích của Hải Tây, cuộc đời này hắn không cần lo lắng chuyện tiền bạc. Ba mươi phần trăm lợi ích đó là do phụ thân người ban cho hắn, mặc dù tương lai hắn không còn kiểm soát Hải Tây, chỉ cần không phạm sai lầm lớn thì ba mươi phần trăm lợi ích ấy tất nhiên thuộc về hắn. Hắn có quan hệ mật thiết với Tử Liêm thúc phụ và Tử Hiếu thúc phụ của người; Tử Đan là huynh trưởng kết nghĩa của hắn, sau này sớm muộn hắn cũng sẽ nắm giữ Hồ Bảo kỵ binh, trở thành quan thần thân cận của phụ thân người.

Mà nay, hắn dựa vào một bộ Tam Tự kinh đã được cái danh thanh sỹ.

Nếu tiếp tục phát triển theo xu thế này, sớm muộn Tào Bằng cũng trở thành tông sư. Thế gia đại tộc ai cũng kết giao với hắn, chắc chắn sẽ dành cho hắn sự ủng hộ to lớn.

Tiểu Ngũ nếu được hắn trợ giúp, dựa vào năng lực của Tào Hữu Học cộng thêm số mệnh của Tiểu Ngũ, hai người liên kết, người cho là người có thể địch nổi không?

- Điều này...

Cuối cùng Tào Phi đã biến sắc.

- Hơn nữa...

- Mẫu thân, hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa giờ ta lại cho rằng Tào Hữu Học hiểu rất rõ về đạo ẩn thân.

Lần này, hấn đại náo phủ của Phụ Quốc tướng quân nên bị tước chức quan, nhìn thì dường như đã đánh mất số mệnh của mình. Tuy nhiên, chính đạo này của hấn khiến phụ thân người càng tin nhiệm hấn hơn. Đừng thấy hấn mất chức Việt Kỵ giáo úy, thực ra cái chức quan nhỏ xíu đó có đáng là gì?

Tương lai nếu hấn phục dậy, tất sẽ bay vọt lên trời, từ đó không ai có thể ngăn cản được hấn.

Tào Phi chợt giật mình.

- Mẫu thân, dù vậy, sau này nếu Tiểu Ngũ thực sự vượt qua con, con cũng có thể phụ tá hấn.

Biện phu nhân mỉm cười:

- Thật vậy sao?

Nàng quá hiểu con trai của mình! Nếu là người ngoài, nàng có thể sẽ tin, nhưng Tào Phi tuyệt đối sẽ không cam tâm làm người dưới của kẻ khác.

Tào Phi im lặng không nói.

- Tử văn có thể giúp Tiểu Ngũ, Tiểu Tứ cũng có thể giúp Tiểu Ngũ.

Chỉ mình người không thể, người nói xem tại sao? Chỉ vì khí phách của người giống với Tiểu Ngũ. Lúc trước khi phụ thân người nói chuyện với Tào Hữu Học, ta từng cùng tiểu Hoàn đứng bên ngoài nghe. Khi ấy phụ thân người còn sợ Viên Thiệu, cho nên đã nói đùa, nếu thiên hạ thái bình sẽ chấp nhận cùng tồn tại với Viên Thiệu.

Thế nhưng, người biết Tào Bằng trả lời thế nào không?

- Điều này... con không biết!

Tào Phi biết, lúc trước Tào Tháo quả thật có chút do dự trước cuộc quyết chiến với Viên Thiệu.

Nhưng câu chuyện giữa Tào Tháo và Tào Bằng thì hấn đúng là không rõ lắm.

Biện phu nhân nói:

- Tào Hữu Học lúc ấy chỉ nói mấy từ đã khiến phụ thân người thay đổi chủ ý.

- Mấy chữ gì ạ?

- Một núi không thể có hai hổ.

Tào Phi run lên, lại một lần nữa trầm ngâm.

Hấn là người có dã tâm, còn tương lai Tào Xung sẽ có khí vận lớn.

Hấn là một con hổ, Tào Xung thì sao? Tương lai e rằng cũng là một con hổ.

Một núi không thể cùng lúc có hai hổ, một núi không thể cùng lúc có hai hổ.

Tào Phi đột nhiên khấu đầu bái lạy:

- Xin mẫu thân hãy chỉ dạy.

Nói tới nước này rồi, tiếp tục che đậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Biện phu nhân đã tìm hấn đến thì nhất định đã có phương án suy tính. Tào Phi biết, lúc này hấn quả thật rất cần mẫu thân chỉ bảo.

- Ta cho người tám chữ.

- Tám chữ gì ạ?

- Nội liên huynh đệ, ngoại kết đồng minh (bên trong liên thủ huynh đệ, bên ngoài cầu kết đồng minh).

Biện phu nhân hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

-Tử Văn có vũ lực, có thể làm đại tướng; Tiểu Tứ tài trí nhanh nhẹn, có thể làm mưu thần. Người là đại ca, giờ chúng còn nhỏ tuổi, người nên chăm sóc chúng cẩn thận, để chúng biết người là một huynh trưởng rất có tư cách.

Đánh cả huynh đệ ruột thịt!

Những lời này của Biện phu nhân rất rõ ràng.

Văn, chính là Tào Chương. Ba người là Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực đều do một mẹ sinh ra, tình cảm này, những người khác không thể nào so sánh được. Tào Xung tuy rằng cũng là huynh đệ của hắn, tất nhiên là cùng cha khác mẹ. Nếu Tào Phi có thể lôi kéo hai đệ đệ tốt, chắc chắn sẽ trở thành người giúp đỡ tốt nhất..

- Còn bên ngoài cấu kết đồng minh...

- Tử Hoàng, người sắp mười lăm tuổi rồi!

- Vâng.

- Hôm nay Tiểu Ngũ bá sứ đã khiến ta có rất nhiều cảm xúc. Người cũng nên có một sư phụ, chăm chỉ học hành, đừng có chạy đông chạy tây nữa.

- Hải nhi xin tuân lệnh mẫu thân.

Biện phu nhân nói:

- Hiện giờ phụ thân người đại thắng, thiên hạ tất nhiên quy thuận theo.

Nếu trước đây còn có một vài người xem chừng, nhưng hiện giờ cũng sẽ có khuynh hướng nghiêng về phụ thân người. Vì thế, ta suy nghĩ rất lâu, muốn tìm cho người một thầy dạy.

- Không biết mẫu thân đang nói tới người nào?

- Đó là Thượng Thư Hữu Thừa, Tư Mã Kiến Công.

Tào Phi nghe thế liền vô cùng ngạc nhiên.

Tư Mã Kiến Công cũng chính là Tư Mã Phòng trước đây từng đề cử Tào Tháo làm Trù Dương Bắc Bộ Ủy, phụ thân của Tư Mã Lăng và Tư Mã Ý.

Tư Mã cũng là thế tộc hào môn, nhưng thanh danh của Tư Mã Phòng hình như vẫn còn mờ nhạt.

Tuy nhiên, Tào Phi càng tin tưởng rằng mẫu thân tuyệt đối không hại hắn. Nếu lựa chọn Tư Mã Phòng, nhất định là có nguyên nhân, chỉ có điều hắn không đoán ra được.

- Xin nghe theo lời mẫu thân.

Tào Phi khấu đầu lạy tạ lần nữa, trên đôi má lúm đồng tiền quyến rũ của Biện phu nhân xuất hiện nụ cười lạnh lùng.

Tiểu Hoàn, chớ cho rằng người có được Tào Hữu Học là có thể thành đại sự. Chiến tranh giữa hai chúng ta giờ mới vừa bắt đầu thôi!

Theo phép tắc, sau khi Tào Xung bá sứ phải ở lại trong Tào phủ.

Hoàn phu nhân có vẻ lưu luyến nhưng Tào Tháo lại thấy để Tào Xung ở lại Tào phủ chẳng có gì xấu cả.

Suy nghĩ của Tào Tháo, Hoàn phu nhân rất khó đoán.

Chỉ có điều Tào Tháo đã can đảm như thế, Hoàn phu nhân đương nhiên cũng không thể lên tiếng phản đối.

Tuy nhiên, trên đường, về, Tào Tháo lại có vẻ không vui lắm.

- Tư Không, sao chàng lại rầu rĩ không vui thế?

-Ta nghe nói, Viên Thiệu có ba người con trai, chỉ vì lập đích mà tranh cãi không dứt. Lần này, ta có thể đại thắng Quan Độ, cũng là bởi vì dưới trướng Viên Thiệu không thể đồng lòng, mỗi bên đều có tính toán

riêng. Hôm nay Thương Thư báisư, vốn cũng là một chuyện tốt, nhưng... Phu nhân, vết xe đổ của Viên Thiệu còn ở trước mắt.

Một câu này đã khiến Hoàn phu nhân đột nhiên sợ hãi, toát mồ hôi lạnh...

359. Chương 343: Thái Sơn Giá Lâm

Tâm tư của Hoàn phu nhân, Tào Tháo sao có thể không nhìn ra.

Chẳng qua Thương Thư đã trưởng thành, quả thật cần có người dạy bảo. Giao cho người khác, y không yên tâm lắm, nhưng nếu là Tào Bằng, Tào Tháo không cần phải lo lắng. Tuy nhiên điều này không có nghĩa là y sẽ dung túng Hoàn phu nhân! Như lời y đã nói, vết xe đổ của Viên Thiệu còn ở trước mắt, sao có thể không đề phòng?

Hơn nữa, Tào Tháo tin rằng, sau khi Hoàn phu nhân khai chiến, Biện phu nhân chắc chắn sẽ đáp lại.

Cuộc tranh đấu gay gắt giữa các phu nhân, Tào Tháo có thể không để ý tới. Chỉ cần nằm trong tầm kiểm soát của y, có đấu đá nhau cũng là không là gì cả.

Mấu chốt là, trong đó phải có mức độ!

Tào Tháo nhắc nhở Hoàn phu nhân, chính là muốn nàng hiểu được mức độ nặng nhẹ trong vấn đề này.

Nhắc đến đó thôi, y cũng không nói thêm gì nữa.

Kể cả Biện phu nhân, Tào Tháo cũng sẽ tìm cơ hội. Nhưng sự việc bày trước mắt y, không chỉ là chuyện gia đình mà còn nhiều hơn thế.

Thấm thoát, trời đã vào đông!

Vào một buổi sáng sớm, khi Tào Bằng kéo cửa phòng ra đã thấy bên ngoài là một vùng trắng xóa.

Đợt giá lạnh của năm Kiến An thứ năm cuối cùng đã tới...

Việc phong thưởng cho đại chiến Quan Độ cũng bắt đầu.

Đặng Tắc nhờ đưa ra mưu kế, có công trong cuộc chiến ở núi Kê Lạc nên được phong làm Toan Tảo lệnh, giữ chức Diển Nông giáo úy; Ngụy Diên cũng vì chém chết được đại tướng của Viên Thiệu là Hàn Tuân, phong làm Thảo Nghịch giáo úy, cùng Đặng Tắc trấn thủ Diên Tân. Đến đây, Ngụy Diên cuối cùng từ một vị tướng bình thường đã được thăng chức giáo úy chính thức. Có thể hợp tác với Đặng Tắc, đóng quân ở Diên Tân, đối với Ngụy Diên mà nói, cũng là một kết quả khá tốt.

Sau khi vào đông, Tào Nam để Đặng Ngải cùng theo Tào Xung báisư Tào Bằng làm sư để học võ lòng.

Những ngày tiếp theo trở nên rất nhẹ nhàng.

Mỗi ngày Tào Bằng đều quy định bài học cho Tào Xung và Đặng Ngải, rồi chỉ dạy theo tuần tự.

Sáng sớm, Đặng Ngải và Tào Xung nghe tiếng gà gáy sẽ dậy theo Tào Bằng rèn luyện thân thể, luyện tập võ nghệ. Sau bữa sáng, hai người bắt đầu ôn tập bài học. Giáo trình đã chọn là “Tam Tự kinh” và “Bát Bách Tự Văn”. Tào Bằng, Hoàng Nguyệt Anh và cả Hám Trạch luân phiên chỉ dạy.

Có lẽ lớn hơn chút nữa, Tào Xung không chắc đã chịu để cho Hoàng Nguyệt Anh dạy dỗ.

Nhưng hiện giờ, thằng bé không để ý tới thân phận nữ nhi của Hoàng Nguyệt Anh.

Hơn nữa, khi Hoàng Nguyệt Anh giảng bài cũng cực kỳ thoải mái, lời giảng vô cùng thú vị. Sau đó, Tuân Úc tìm tới, muốn để con thứ của mình là Tuân Vũ cùng học với Tào Xung. Năm nay, Tuân Vũ sáu tuổi, cũng đúng giai đoạn học võ lòng. Về phần Tuân Úc muốn Tuân Vũ đến báisư Tào Bằng cũng là có ý thân thiện hữu hảo, còn vì Tào Xung mà đến ư? Chắc chỉ có trong lòng Tuân Úc mới hiểu rõ.

Tuy nhiên, y chắc chắn có ý xây dựng quan hệ hữu hảo.

Nói đến Tuân Vũ, hậu thế có lẽ không biết nhiều lắm.

Trong huyền học thời Ngụy Tấn có một đề tài cực kỳ quan trọng, tên là ngôn ý chi biện. Tiêu điểm tranh luận chính là ngôn ngữ có thể hoàn toàn biểu đạt ý của con người hay không. Bên cho rằng không thể hoàn toàn biểu đạt gọi là ‘ngôn bất tận ý luận’, Bên cho rằng có thể hoàn toàn biểu đạt gọi là ‘ngôn tận ý luận’. Tuân Vũ chính là một trong những nhân vật đại diện cho ngôn tận ý luận, mà y còn có một đệ đệ tên là Tuân Sán, cũng là đại diện cho ngôn tận ý luận. Vì thế, hai người còn từng có lần tranh luận với nhau và được ghi lại trong “Tam Quốc chí”.

Lúc này, Tuân Sán vừa ra đời, mới một tuổi mà thôi.

Còn Tuân Vũ chỉ sáu tuổi, cũng chỉ là đứa trẻ ngây thơ ...

Tào Bằng không biết Tuân Vũ và Tuân Sán có địa vị học thuật như thế nào trong lịch sử.

Trong mắt hắn, Tuân Vũ vẫn là một đứa trẻ, chưa hiểu gì cả. Nghĩ chắc Tuân Úc bảo nó tới, mục đích chính là muốn kết giao với Tào Xung.

Có lẽ, Tuân Úc nhìn ra được, Tào Xung không phải nhân vật tầm thường?

Trời mới biết được tâm tư của mấy lão già này, Tào Bằng không thể đoán được.

Tào Xung có thêm một người bạn cũng không phải chuyện xấu. Trên thực tế, trẻ con lúc nhỏ thêm nhiều bạn sẽ có tác dụng rèn luyện khả năng cư xử. Dù sao Tuân Vũ cũng là người đáng tin, Tào Tháo không từ chối, Tào Bằng càng không muốn làm người xấu.

- Tiên sinh, học trò sắp chịu không nổi rồi!

Đặng Ngải nói to với Tào Bằng trong võ đài.

Chỉ thấy hai chân thẳng bé cong cong, hai tay duỗi thẳng, tạo tư thế tứ bình đại mã.

Tào Xung và Tuân Vũ bên cạnh đã lão đảo từ lâu, so với Đặng Ngải càng không chịu nổi, Tào Bằng không nhịn nổi cười:

- Các người thế này gọi là tạo thế Mã bộ sao?

- Nhưng học trò thấy tiên sinh dạy đám Điển Tồn như thế này.

- Chỉ được hình của nó chứ chưa đạt tới thần, điều quan trọng nhất của thế võ này một chữ ‘Mã’, phải đứng ra được chữ ‘Mã’ mới được.

- Đứng ra chữ ‘Mã’?

Tào Xung rất cuộc không giữ vững được nữa, ngồi phịch mông xuống đất.

Tào Bằng nói:

- Các người đã từng cưỡi ngựa chưa?

- Đã cưỡi rồi ạ!

- Phóng ngựa lao nhanh, cơ thể nhấp nhô theo ngựa... Mã bộ cũng chính là cơ sở quyền thuật có được từ trong lúc cưỡi ngựa. Cho nên khi tạo thế võ này cũng phải nhấp nhô theo.

Tào Bằng nhìn ba đứa trẻ trước mắt đang thể hiện rõ vẻ mặt nghiêm trọng và hỏi:

- Các người có thật sự muốn tập võ? Các người phải nghĩ kỹ, hạ luyện tam phục, đông luyện tam cửu, tập võ là một chuyện vô cùng vất vả. Nếu không có tinh thần kiên trì bền bỉ, các người sẽ chẳng luyện ra cái gì, không bằng cứ chăm chỉ đọc sách là hơn.

Đời Hán là một thời đại thượng võ!

Cho dù là trẻ con cũng cực kỳ say mê võ thuật.

Tào Tháo lúc còn trẻ đã từng là hiệp khách, Tuân Úc cũng từng đeo tịc ngao du thiên hạ.

Còn Đặng Ngải càng không phải nói! Phụ thân nó không thông thạo võ nghệ, thế nhưng Tào Bằng lại là cao thủ. Ngày thường thấy Tào Bằng dạy người khác tập võ, sớm đã quen mắt. Khó khăn lắm mới thuyết phục được Tào Bằng dạy võ nghệ cho mình, Đặng Ngải đâu thể dễ dàng từ bỏ?

Ba đứa trẻ gật đầu lia lịa.

Tào Bằng thấy vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Buổi trưa, Tào Bằng dạy học trước.

Hắn giảng giải Tam Tự kinh.

Là tác giả của “Tam Tự kinh”, Tào Bằng đương nhiên thuộc lòng nội dung, cũng hiểu rất rõ hàm nghĩa trong đó. Quan trọng nhất là, hắn có ký ức đi trước thời đại này một ngàn tám trăm năm, kết hợp với đặc điểm của hậu thế, dung hòa vào phương pháp của thời đại này, thường sẽ giảng được một cách sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, sinh động thú vị, khiến cho đám Tào Xung cực kỳ hứng thú.

Hắn dạy nửa canh giờ thì dừng lại, để bọn trẻ chơi đùa trong thời gian một nén nhang.

Rồi sau đó, Hoàng Nguyệt Anh giảng bài thêm nửa canh giờ...

Chơi đùa thêm thời gian một nén nhang nữa là tới giờ dạy của Hám Trạch.

Ba người thay phiên giảng bài, đề tài dạy cũng khác nhau, khiến cho ba đứa trẻ dạt dào hứng thú.

Sau bữa cơm trưa, bọn chúng đi ngủ một lát.

Tối buổi chiều, Tào Bằng dẫn chúng đi chơi.

Hoặc là cho chúng cưỡi ngựa trong thao trường, hoặc là tìm một số trò mới mẻ để chơi.

Vì thế, Tào Bằng còn mời người làm một bộ Hoa dung đạo. Đương nhiên, tên gọi chắc chắn không phải Hoa dung đạo, nhân vật cũng có Tào Tháo, Quan Vũ đã biến thành Lưu Bang, Hạng Vũ. Dù sao Lưu Bang cả đời bị Hạng Vũ đánh cho chạy trốn chết, số lần nhiều không kể xiết, không ai có thể đi sâu nghiên cứu được.

Tào Xung có thiên phú nhất đối với trò này.

Học được sáu ngày, Tào Bằng dẫn ba đứa trẻ cưỡi ngựa ra ngoài thành, đặt ra một số câu hỏi khá lý thú cho chúng.

Khi đi tới Long Sơn, xa xa có mười mấy chiếc xe Tào Công to lớn đập vào tầm mắt.

Tào Bằng đột nhiên giật mình, ghìm ngựa dừng lại, ngón tay chỉ con đường lớn dưới chân núi Long Sơn và đặt câu hỏi với đám Tào Xung:

- Thương Thư, tiểu Ngải, tiểu Vũ, ta hỏi các ngươi một câu.

Hắn xuống ngựa, có thân binh tiến đến ôm đám Tào Xung xuống.

Tào Bằng vẽ một hình trên mặt đất và hỏi:

- Giờ đại quân Viên Thiệu tới, ta muốn các ngươi giao phong với quân Viên Thiệu. Ba người các ngươi sẽ nghênh địch thế nào?

Sau khi cố gắng nhớ lại, Tào Bằng nỗ lực giảng giải rõ ràng chiến sự lạc đường trong lịch sử.

Hắn hy vọng nhân cơ hội này để đưa ra một khảo nghiệm cho chúng.

Đồng thời, hắn còn có một ý tưởng, muốn được thấy bản lĩnh của Đặng Ngải...

Ba đứa trẻ tập trung lại một chỗ, châu đầu ghé tai với nhau hồi lâu.

Đặng Ngải nói:

- Nếu học trò dẫn binh, tất sẽ tập trung dưới chân núi, dựa vào núi mà chiến.

- Sao không trấn thủ theo núi?

- Núi này mặc dù gần với nước nhưng thế núi dốc đứng.

Nếu học trò là Viên quân, chỉ cần cắt đứt mạch nước, bao vây mà không tấn công. Chỉ cần mười ngày, không cần đánh cũng thắng...

Tào Xung cười nói:

- Tiểu Ngải có tài thủ lĩnh.

Tuân Vũ cũng nói:

- Trấn thủ theo núi, mặc dù trên cao nhìn xuống sẽ chiếm ưu thế về địa hình. Tuy nhiên cũng phải căn cứ theo tình hình thực tế mà định. Học trò cũng cho rằng, dựa vào núi trấn thủ mà tiểu Ngải nói hay hơn là trấn thủ theo núi.

Đặng Ngải đắc ý mỉm cười!

Còn Tào Bằng lại không khỏi kinh ngạc.

Hắn không hề dạy binh pháp cho Đặng Ngải. Nếu nói Tào Xung và Tuân Vũ thì còn có thể nghe qua một số đạo binh pháp, còn Đặng Ngải, bản thân Tào Bằng thường không ở nhà, Đặng Tắc cũng không ở Hứa Đô. Phụ thân, phụ mẫu và tỷ tỷ đều là những người không biết nhiều chữ nghĩa lắm. Đặng Ngải có thể đưa ra phán đoán này, quả thật không hề dễ.

Lẽ nào, đứa cháu này của ta thật sự là bang sĩ Đặng Ngải trong truyền thuyết sao?

Trước kia, Tào Bằng cũng có nghi ngờ này.

Nhưng giờ phút này, hắn có niềm tin chắc chắn!

Ngày thứ bảy, Tào Xung và Tuân Vũ được đón về nhà.

Theo cách nói của Tào Bằng, bọn họ có thể nghỉ ngơi một ngày để thả lỏng tinh thần.

Tào Tháo đúng lúc cũng đang ở nhà, cùng Biện phu nhân, Hoàn phu nhân và Tào Phi, Tào Chương chơi trò ném thẻ vào bình rượu. Thấy Tào Xung trở về, Tào Tháo cười lớn tiến đến ôm chầm lấy, trêu cho Tào Xung cười khanh khách không ngừng. Cuối cùng, y đặt Tào Xung xuống và kéo nó quay về chỗ ngồi.

- Thương Thư, con ở nhà tiên sinh sáu ngày đã học được cái gì?

- Bẩm phụ thân, hài nhi ở nhà tiên sinh đã học Tam Tự kinh và bắt đầu tập viết.

Tiên sinh dùng sáu ngày để dạy hài nhi bảy mươi hai chữ, hài nhi không những ghi nhớ trong lòng, còn có thể viết chính tả nữa, ngoài ra, tiên sinh còn dạy hài nhi luyện quyền. Mỗi ngày nghe thấy tiếng gà gáy là dậy, tiên sinh nói muốn thành trụ cột thì gà gáy là phải dậy tập võ. Trước tiên theo tiên sinh chạy chậm, rồi sau đó tạo thế Mã bộ, còn luyện mấy chiêu quyền cước. Hôm qua tiên sinh dẫn hài nhi ra ngoài thành và kiểm tra một lát, hài nhi thông qua mới được về nhà.

- Thật sao? Hài nhi của ta đã biết bảy mươi hai chữ, có thể đọc cho ta nghe không.

Tào Tháo mừng rỡ không thôi.

Chỉ trong vòng có sáu ngày, Tào Xung trông đã lớn, khác hẳn lúc trước.

Hình như thằng bé khỏe mạnh hơn một chút, và dường như cũng hiểu chuyện hơn...

-Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn...

Tào Xung bắt đầu ngâm nga bằng giọng còn non nớt. Đợi thằng bé đọc xong, Tào Tháo lại kiểm tra một lần nữa, nhận thấy đứa nhỏ này quả nhiên đã hiểu!

- Không ngờ, Hữu Học có tài học hơn người, không hề thua kém những học giả uyên thâm ở thư viện.

Biện phu nhân và Hoàn phu nhân cùng kêu lên chúc mừng.

Tào Thực nhìn Tào Xung với ánh mắt hâm mộ.

Nó thật sự hâm mộ Tào Xung, bởi vì Tam Tự kinh đó nó cũng ghi nhớ trong lòng và vô cùng kính phục.

Lúc trước, khi Tào Bằng làm “Bát Bách Tự Văn”, Tào Thực đã kinh ngạc coi hắn là người trời. Chỉ đáng tiếc, thằng bé đã báỉ sư, mà lúc ấy Tào Bằng còn nhỏ tuổi, đương nhiên không thể dạy cho nó. Nay Tào Xung lại có may mắn được làm đệ tử của Tào Bát Bách, xem ra Tào Bằng dạy rất thú vị.

Tào Chương tỏ vẻ hiếu kỳ.

- Tiểu Ngũ, người theo Tào Bát Bách còn được tập võ nghệ sao?

- Ừ!

- Có thể luyện hai tay không?

Tào Xung đương nhiên sẽ không từ chối, nó cũng muốn thể hiện những gì mình đã học được sáu ngày qua trước mặt phụ thân.

Thế là nó tạo thế Mã bộ, rồi sau đó bảo Tào Chương cùng tập với nó. Tào Chương chỉ đứng một lát đã có vẻ không chịu nổi.

- Phụ thân, nghe nói Tào Bát Bách võ nghệ cao cường, con có thể theo hắn học võ không?

Tào Tháo ngẩn ra, hơi có chút dao động.

Thân thủ của Tào Bằng rất tốt, Tào Tháo sớm đã biết.

Nhớ ngày đó, Tào Bằng và Điển Mãn, Hứa Nghi đã dám giao chiến với Lã Bố.

Sau đó, Tào Tháo được diện kiến thân thủ của Tào Bằng ở Tiểu Đàm, dường như đã đạt tới võ sĩ hạng nhất.

Tào Chương giỏi võ, hơn nữa có sức mạnh cánh tay hơn người. Hiện giờ dù cũng đã báỉ sư phụ, nhưng Tào Tháo thấy vẫn có chút gì đó không sánh được với Tào Bằng.

Dưới trướng Tào Tháo có vô số mãnh tướng, nhưng những người như Hứa Chử, Điển Vi đâu có tính kiên nhẫn dạy bảo đó?

Hai con trai và một cháu ngoại của Điển Vi đều theo Tào Bằng tập võ. Nếu nói về võ nghệ, Điển Vi vượt xa Tào Bằng nhưng lại không ai muốn theo gã học võ. Ngay cả Điển Mãn cũng thấy, công phu của phụ thân mình quả thật rất giỏi, nhưng tính tình nóng nảy, nói không nên lời. Trái lại khi luyện võ cùng với Tào Bằng, từng động tác đều được Tào Bằng nói rõ ràng, làm cho mọi người thấy sáng tỏ, thông suốt.

Xem ra, Tào Bằng quả là người thích hợp cho việc dạy dỗ.

Tào Chương còn chưa dứt lời, Biện phu nhân liền giành nói trước:

- Nếu Hữu Học lợi hại như thế, để Tử Văn theo hắn tập võ cũng sẽ rất tốt.

Tiểu Hoàn, người không phải muốn để Tào Bằng làm trợ thủ của Thương Thư sao?

Đâu có dễ dàng như vậy!

Người có thể cho Thương Thư theo Tào Bằng học tập, ta cũng có thể cho Tử Văn báỉ Tào Bằng làm thầy.

Đến lúc đó, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, kể cả Tào Bằng có giúp Thương Thư, nhưng cũng vì Tử Văn mà kiêng dè hơn...

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt Hoàn phu nhân sáng lóe lên.

Nàng nhìn thoáng qua Biện phu nhân, đột nhiên cười nói:

- Như vậy cũng tốt, Tử Văn nếu có thể theo Hữu Học tập võ, cũng là một lựa chọn tốt.

Không biết vì sao, Biện phu nhân cảm thấy bản thân như đã trúng kế của Hoàn phu nhân!

Tháng mười một năm Kiến An thứ năm, Hứa Đô tuyết rơi liên miên.

May mà Ti tham giám đã nhận thấy nên có cảnh báo từ trước, giúp Tào Tháo có thể chuẩn bị sẵn sàng, vì thế tuyết rơi tuy lớn nhưng không gây tổn thất quá lớn.

Tào phủ lại thêm một người nữa.

Tào Chương thích thú dọn vào Tào phủ cùng với Tào Xung, bắt đầu theo Tào Bằng tập võ.

Coi chỗ của lão tử ta là nhà giữ trẻ sao? Tuy nhiên, Tào Bằng cũng không có cách nào từ chối, dù sao một con dê cũng là chăn, một bầy dê cũng là chăn. Tào Chương đã muốn thì cứ tùy nó. Hơn nữa, đứa trẻ này tuổi còn nhỏ nhưng cũng có tính tình phóng khoáng.

Bởi vì mấy ngày liên tuyết rơi nhiều, đường đóng băng, vì thế Tào Bằng liền dẫn mấy đứa trẻ chơi đùa trong vườn.

Chợt có Hồ Ban tới bẩm báo:

- Công tử, Hoàng lão gia đã đến!

- Hoàng lão gia nào?

Hồ Ban cười nói:

- Đương nhiên là phụ thân của Hoàng tiểu thư, Hoàng lão gia đã vào đến cửa phủ, đại nhân đặc biệt bảo nô tài đến báo cho công tử.

Đầu Tào Bằng ơ ơ: “Hoàng Thừa Ngạn đã đến sao?”

360. Chương 344: Hỉ Sự Tới Nhà

Hoàng Thừa Ngạn không thể không tới!

Nếu như, trước đây ông cho rằng Tào Bằng không xứng làm con rể của Hoàng gia thì nay Tào Bằng tiếng lành đồn xa, đã không còn là thôn phu ở Trung Dương trước đây.

Quan hệ giữa Hoàng Thừa Ngạn và Hoàng Tổ cũng không phải tốt lắm.

Đối với chuyện Hoàng Nguyệt Anh bỏ trốn theo Tào Bằng, Hoàng Tổ vẫn luôn không tán thành.

Trong phương diện này, ngoại trừ yếu tố xuất thân của Tào Bằng ra còn vì Hoàng Xạ. Nếu Hoàng gia thừa nhận Tào Bằng, chẳng phải là nói năm đó những gì Hoàng Xạ đã làm là sai sao? Phải biết rằng, vì chuyện của Tào Bằng, Hoàng Tổ và Bằng gia của núi Lộc Môn gần như đã tuyệt giao. Tất cả cũng nhờ Lưu Bị ở giữa hòa giải, cộng với các thế gia vọng tộc ở Kinh Tương nói đỡ cho, căng thẳng giữa hai nhà mới dịu đi một chút. Dù vậy, mỗi lần tụ tập, Bằng Đức Công đều không lấy gì làm hòa nhã với Hoàng Tổ, thậm chí còn châm biếm Hoàng Tổ vài câu...

Cũng may, Bằng Quý đã qua đời.

Điều này cũng khiến cho thực lực của Bằng thị núi Lộc Môn giảm mạnh ở Kinh Tương.

Bằng Đức Công lại không muốn nhập sĩ, thế cho nên Bằng thị đã yếu hơn một bậc so với Hoàng Tổ trong chốn quan trường.

Còn Hoàng Tổ cũng không muốn làm ầm ĩ quá với Bằng thị. Dù sao đại Bằng Thượng Thư không còn nhưng vẫn còn tiểu Bằng Thượng Thư, vẫn có đủ bản lĩnh như trước.

Quan hệ giữa Hoàng Thừa Ngạn và Bằng Đức Công rất tốt, hàng năm thường lưu luyến ở núi Lộc Môn hoặc sơn trang Thủy Kính.

Chuyện của Hoàng Nguyệt Anh đã thành trò cười lúc trà dư tửu hậu của nhóm danh sĩ ở Kinh Tương. Thế nhưng từ năm Kiến An thứ tư, cuốn “Bát Bách Tự Văn” của Tào Bằng ra đời, sau khi hấn bá sự Hồ Chiêu, những lời chế giễu cũng càng ngày càng ít đi, càng có nhiều người hữu ý và vô ý kết giao với Hoàng Thừa Ngạn.

Đến khi Tào Bằng về quy tông nhận tổ, sau khi Tào thị ở Trung Dương chính thức trở về Tào gia, người tới thăm hỏi Hoàng Thừa Ngạn mỗi lúc một nhiều.

Từ đại chiến Quan Độ, những ánh mắt của chín quận ở Kinh Tương đều tập trung hết về Hứa Đô.

Cũng chính vào lúc này, Tào Tháo đánh bại Viên Thiệu, cuốn “Tam Tự kinh” của Tào Bằng gần như đã bao gồm đủ các sự tích phong lưu của danh sỹ thời xưa, bỗng nhiên nổi lên, đã ngầm nổi tiếng. Chỉ nói ‘ngắm ngẫm’ chứ không thể gọi là ‘đã thành’ là vì Tào Bằng vẫn chưa có tác phẩm kinh điển ra đời. Bát Bách Tự Văn và Tam Tự kinh, nói ra đều thuộc loại tác phẩm vỡ lòng, đương nhiên không thể so được với những kinh điển kia.

Nhưng dù vậy, những người đến thăm hỏi Hoàng Thừa Ngạn vẫn ngày càng đông.

Bàng Đức Công đã từng khen ngợi:

- Hoàng Biếm thật có con mắt tinh tường, sớm đã có kế hoạch. Hôm nay cuốn “Tam Tự kinh” của tiểu Tào được thiên hạ đánh giá cao, từ nay về sau nếu tiếp tục có tác phẩm kinh điển ra đời thì sớm muộn thật đáng mừng cho mọi người.

Trong lòng, Bàng Đức Công càng thêm giận dữ với Hoàng Tổ.

Mặc dù nói hấn không màng danh lợi, không muốn nhập sĩ, nhưng vẫn là người phạm.

Là người phạm thì sẽ có buồn vui.

Lúc trước, hấn đã nhận Tào Bằng làm đệ tử, nếu không có Hoàng Tổ đứng giữa làm khó dễ, có lẽ hiện giờ Tào Bằng đã gia nhập môn hạ núi Lộc Môn của hấn.

Như thế, lúc này núi Lộc Môn nói không chừng sẽ nổi danh thiên hạ.

Thế mà Hoàng Xạ lại...

Mỗi khi nghĩ tới việc này, Bàng Đức Công không khỏi bùi ngùi. Bỗng dưng làm lợi cho Hồ Khổng Minh, trong lòng hấn sao có thể thoải mái được?

Lúc này Hoàng Thừa Ngạn mới để ý đến, con gái theo Tào Bằng đi, đến nay đã gần ba năm.

Ông cũng biết, hôn sự giữa Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng đã định, không một thế lực bên ngoài nào có thể cản trở. Thêm vào đó, trước đây Trần Kỳ đã phái người đến cầu thân, cũng khiến cho Hoàng Thừa Ngạn dao động trong lòng. Đừng thấy Lưu Biểu và Tào Tháo đối đầu với nhau, nhưng việc lên lút kết giao thì vẫn không hề bị cắt đứt.

Thời Tam quốc, hai bên đối địch nhau nhưng lại kết thành thông gia cũng không phải là chuyện lạ.

Hoàng thị thân là thế tộc Giang Hạ, có đạo sinh tồn riêng của họ. Hoàng Tổ dù phụ thuộc vào Lưu Biểu nhưng không có nghĩa là Hoàng Thừa Ngạn tán đồng với Lưu Biểu.

Không đem tất cả trứng gà đặt trong một rổ, đó là cách sinh tồn của thế tộc.

Cho nên, mặc dù Lưu Biểu biết con gái của Hoàng Thừa Ngạn đã đi theo Tào Bằng, nhưng cũng không gây khó dễ với Hoàng Thừa Ngạn, đây là một quy tắc bất thành văn.

Khi Hoàng Thừa Ngạn làm khách ở sơn trang Thủy Kính, Tư Mã Huy lại một lần nữa nhắc tới chuyện này.

Hoàng Thừa Ngạn biết, đã đến lúc đưa ra quyết định...

Vì thế, Hoàng Thừa Ngạn quay về Giang Hạ, thu xếp hành lý, mang theo hơn ba trăm người tiến về phía bắc, đi tới Hứa Đô.

Ba trăm tráng sỹ khỏe mạnh này đều là tròng khách mà trước đây Cam Ninh để lại ở Kinh Châu. Cam Ninh từ Ba quận tới nhờ cậy Lưu Biểu, dẫn theo tám trăm tròng khách đến. Sau đó Cam Ninh theo Tào Bằng tới Hứa Đô, tám trăm tròng khách liền được Hoàng Thừa Ngạn thu nhận. Loáng cái đã hơn hai năm, rất nhiều người đã an cư lập nghiệp ở Giang Hạ, không còn muốn phiêu bạt nữa. Nhưng vẫn có một số người trẻ tuổi vẫn sẵn lòng hộ tống Hoàng Thừa Ngạn tới phương bắc. Mà những người này, phần lớn là

hào dũng cùng trải qua những năm tháng trước đây với Cam Ninh. Hoàng Thừa Ngạn cũng không miễn cưỡng, chỉ dẫn theo ba trăm người và vợ con ông đi tới Hứa Đô.

Tào Cấp không hề có thiện cảm gì đối với Hoàng thị ở Giang Hạ.

Nhớ ngày đó, cả nhà ông thiếu chút nữa đã chết trong tay Hoàng Xạ. Tuy rằng đã nhiều năm trôi qua nhưng mỗi khi nghĩ lại, Tào Cấp vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng tới tình cảm yêu mến của ông dành cho Hoàng Nguyệt Anh.

Tiểu nha đầu này rất hiểu tâm tư Tào Cấp, hơn nữa cũng không có tính khí của đại tiểu thư gì cả.

Quan trọng nhất là đủ loại kiến thức mà tiểu nha đầu này đã học, năng rất giỏi về cái gọi là kỳ tâm diệu kế. Ví dụ như rèn dao, Hoàng Nguyệt Anh căn cứ vào những điều ghi chép trong một số điển tịch xưa để phục hồi lại kỹ xảo rèn dao tạo kiếm của người cổ xưa trước đây, khiến cho kỹ thuật rèn dao của Tào Cấp được nâng cao lên nhiều.

Xe Tào Công, cày Tào Công sau này đều có trí tuệ Hoàng Nguyệt Anh nằm trong đó.

Điều này cũng giúp Tào Cấp và Hoàng Nguyệt Anh có rất nhiều chủ đề nói chuyện chung.

Cho nên, khi Hoàng Thừa Ngạn đến nhà, Tào Cấp vẫn đón tiếp rất tôn trọng. Hai bên bàn bạc trong không khí vô cùng thân mật, cuối cùng đã đưa ra quyết định về ngày kết hôn giữa Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng. Còn Hoàng Nguyệt Anh và Tào Bằng chịu khổ bao năm, cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Tào Bằng ngồi một bên, lắng lắng nghe.

Lúc này, không có chỗ cho hắn lên tiếng.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào một người trẻ tuổi đang ngồi bên cạnh Hoàng Thừa Ngạn.

Người này không cao, khoảng chừng hai mươi tuổi. Lông mày dựng ngược, mắt tam giác, mũi tẹt, da đen. Tóc hơi vàng, nhìn trông rất xấu xí. Gã ngồi ở dưới Hoàng Thừa Ngạn, cũng chứng tỏ thân phận của gã chỉ dưới Hoàng Thừa Ngạn. Gã ngồi đó im lặng không nói như lão tăng ngồi thiền. Phát giác ra có người đang nhìn mình, gã cũng mở to mắt nhìn lại.

Chợt, gã nhếch miệng cười với Tào Bằng.

Thật khó coi!

Bộ dạng này thật đúng là...

Tào Bằng không khỏi khẽ rùng mình trong lòng.

Tướng mạo đó nhìn còn xấu hơn cả Điển Vi.

Điển Vi xấu xí nhưng lại có một khí khái oai hùng; Còn gã trước mặt này chẳng liên quan gì đến vẻ ‘oai hùng’. Nếu nhất định phải có định nghĩa thì đó chính là đáng khinh, cực kỳ đáng khinh. Diện mạo đáng khinh, nụ cười đáng khinh, cả người đều rất đáng khinh.

Lúc Tào Bằng bước vào phòng khách, Hoàng Nguyệt Anh đã đi xuống.

Tào Cấp đang nói chuyện với Hoàng Thừa Ngạn nên cũng không giới thiệu với Tào Bằng.

- A Phúc, ban nãy quên giới thiệu. Vị này nói ra cũng không phải người ngoài, nếu không có sự nhầm lẫn xui xẻo trước đây, hai người nói không chừng còn là đồng môn.

Để ý thấy vẻ hiểu kỳ trong ánh mắt Tào Bằng, Hoàng Thừa Ngạn đột nhiên mở lời.

Đồng môn?

Tào Bằng ngẩn ra.

Gã trẻ tuổi đó đứng dậy, khẽ mỉm cười và chấp tay nói:

- Tại hạ Bằng Thống, nghe thấy đại danh Tào Bát Bách đã lâu nên đặc biệt tới bái kiến.

Trong lời nói ấy có sự kiêu ngạo riêng chỉ có ở con cháu thế gia.

Tuy nói là bái kiến nhưng chỉ dừng ở chấp tay, hơi khom người xuống...

Tào Bằng chợt nheo mắt lại, nhìn gã thanh niên xấu xí trước mắt, tươi cười nói:

- Xin mạo muội hỏi, có phải là công tử của Nguyên An tiên sinh?

- Đúng vậy.

Tào Bằng thở dài, đứng dậy tiến lên trước:

- Lâu nay đã được nghe tới đại danh của Sĩ Nguyên, hôm nay được gặp, thật là may mắn cho Tào Bằng.

Dứt lời, Tào Bằng vái chào sát đất.

Hành động này của Tào Bằng thực sự khiến Bàng Thống hoảng sợ.

Còn Hoàng Thừa Ngạn càng tỏ vẻ hài lòng, khe khẽ gật đầu.

Bàng Thống xấu hổ, vội vàng đứng lên đáp lễ. Vừa rồi, gã chỉ chấp tay, nhưng Tào Bằng lại đáp lại bằng đại lễ, khiến Bàng Thống có cảm giác được yêu quý mà lo sợ. Gã là con trai của Bàng Quý, đi theo Bàng Đức Công và Tư Mã Đức Tháo, nhưng về thanh danh mà nói vẫn còn kém xa so với Tào Bằng. Việc thi lễ trịnh trọng này của Tào Bằng làm cho Bàng Thống cảm thấy ngượng ngùng, sự ngạo mạn trước đây bỗng nhiên tan thành mây khói.

- Tào Bát Bách cũng biết ta sao?

- Ta nghe nói ở sơn trang Thủy Kính có nhị hiền tứ hữu, Sĩ Nguyên còn có biệt hiệu là Phượng Sồ, không biết đúng hay không?

Bàng Thống bỗng nhiên giật mình, hoảng hốt nhìn Tào Bằng.

Đầu năm nay, gã đàm luận cùng Tư Mã Đức Tháo nói về thắng bại của cuộc chiến Quan Độ, từ đó được Tư Mã Đức Tháo khen ngợi, gọi là Phượng Sồ. Tuy nhiên việc này người khác không biết được. Nội dung đàm luận ngày hôm đó cũng chỉ dừng lại ở mấy người mà thôi. Lúc ấy, Bàng Thống từng quả quyết, Viên Thiệu tất bại trong đại chiến Quan Độ. Tư Mã Huy bảo gã nói lý do, gã cũng đã trả lời. Lúc ấy Tư Mã Huy khen ngợi nói, Bàng Thống giờ chính là con phượng hoàng con, sau này ắt nổi tiếng. Vì thế, cái tên Phượng Sồ này âm thầm được truyền đi, những người biết ngoài Tư Mã Huy ra chỉ có bốn, năm người thôi.

Nhưng Tào Bằng sao lại biết được?

Hoàng Thừa Ngạn không khỏi tò mò hỏi:

- Sĩ Nguyên, lại có cả việc này nữa à?

Bàng Thống đỏ mặt, uy nhiên da gã đen nên người ngoài cũng không nhìn ra.

- Bẩm tiên sinh, chỉ là Thủy Kính tiên sinh nói đùa mà thôi.

Tào Bằng nghiêm nghị nói:

- Thủy Kính Tiên sinh có tài năng và học vấn đều vẹn toàn, đức cao vọng trọng, sao có thể nói đùa. Sĩ Nguyên huynh ý chí găm vóc Càn Khôn, đáng tiếc Lưu Cảnh Thăng ham hư danh, chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, không ngờ đã bỏ lỡ mất hiền lương bên cạnh.

Ánh mắt Bàng Thống hiện lên một chút cảm kích.

Hoàng Thừa Ngạn khe khẽ thở dài, nhưng không nói gì thêm.

Trước đây, Bàng Đức Công từng sai người đề cử Bàng Thống với Lưu Biểu, ý muốn để Bàng Thống phục vụ dưới trướng của Lưu Biểu. Nào ngờ, sau khi Lưu Biểu nhìn thấy Bàng Thống, lại chán ghét tướng mạo xấu xí của gã. Mặc dù không nói ra, nhưng thái độ của hắn đã biểu lộ tâm tư trong lòng.

Bàng Thống cũng là người ngông nghênh, làm sao có thể chịu được sự lạnh nhạt đó, vì thế liền xin từ chức quan mà Lưu Biểu ban cho.

Trở lại sơn trang Thủy Kính, Bàng Thống rầu rĩ không vui.

Gã xuất thân danh môn, từ nhỏ theo thúc phụ học tập, sau khi ra nhập sơn trang Thủy Kính, tự nhận tài học không tầm thường.

Đâu ngờ, chỉ vì bộ dạng xấu xí của mình mà thường bị người khác nhạo báng... Nghe nói Hoàng Thừa Ngạn muốn đi Hứa Đô, Bàng Thống liền suy nghĩ. Gã đã sớm nghe tới cái tên Tào Bằng, đáng tiếc không có duyên kết bạn. Đã không có cơ hội ở Kinh Tương thì ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt. Nhân tiện còn có thể đi gặp Tào Bằng, xem Tào Bằng có xuất sắc như lời phụ thân và thúc phụ khen ngợi hay không. Hoàng Thừa Ngạn cũng không từ chối, liền dẫn Bàng Thống cùng tới Hứa Đô, làm khách trong Tào phủ...

Lúc mới gặp Tào Bằng, Bàng Thống vẫn chưa có cảm giác gì.

Nhưng sau đó gã cảm thấy, Tào Bằng luôn quan sát mình.

Vốn tưởng rằng, Tào Bằng và Lưu Biểu giống nhau, cũng là người trông mặt mà bắt hình dong nên trong lòng Bàng Thống ít nhiều thấy không thoải mái, vì thế chỉ chấp tay.

Gã khá xấu xí nên cực kỳ miễn cảm và kiêu ngạo.

Trong lịch sử, sau khi Bàng Thống hiến kế liên hoàn, được Lỗ Túc và Gia Cát Lượng viết thư đề cử. Trước tiên gã đầu quân cho Tôn Quyền, nhưng vì tướng mạo mà bị Tôn Quyền xem thường nên sau đó đầu quân cho Lưu Bị, cũng bởi diện mạo xấu xí mà không được coi trọng. Tuy nhiên dù làm một Huyện lệnh nhỏ, Bàng Thống cũng không lấy thư tiến cử của Gia Cát Lượng ra.

Sau đó Lưu Bị tỉnh ngộ, trọng dụng Bàng Thống.

Nhưng trên đường tiến quân vào Tây Xuyên, gã đã bị Trương Nhậm phục kích, bắn chết.

Kiếp trước Tào Bằng đọc Tam Quốc, tới đoạn Bàng Thống bị giết vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Cái gọi là sườn núi lạc phượng chẳng qua là một cách suy diễn của tiểu thuyết gia mà thôi, Tào Bằng cũng không tin tưởng lắm. Hắn thấy lạ là, vì sao lúc ấy Bàng Thống dễ dàng bị Trương Nhậm làm hại như vậy? Gã là Phượng Sồ, danh hiệu “Phượng Sồ” sánh ngang với Gia Cát Lượng nhưng biểu hiện có vẻ quá kém cỏi rồi.

Sau đó, hắn có nghe qua một cách nói: Bàng Thống thuộc loại người cực kỳ tự ti và cũng vô cùng kiêu ngạo.

Tài năng của gã rất tốt nhưng lại nóng vội thể hiện bản thân.

Gã không muốn bị người ta nói là dựa vào Gia Cát Lượng mà lên nghiệp lớn, vì thế luôn tìm kiếm cơ hội để chứng minh tài hoa của mình...

Chết ở sườn núi Lạc Phượng, nói Bàng Thống sót ruột lập công mà bị lạc mất phương hướng của mình còn hơn nói gã bị Trương Nhiệm làm hại.

Như vậy nghe còn có lý một chút.

Tuy nhiên sự thật thế nào? E rằng mọi người cũng không biết được.

Tào Bằng rất thích Bàng Thống, là bởi vì hoàn cảnh bi thương xuất quân ra trận chưa chiến thắng đã chết của gã ngoài ra còn vì biệt hiệu Phượng Sồ của gã.

Đôi khi, thích một ai đó không cần lý do đặc biệt. Ví dụ như Tào Bằng thích Bàng Thống, chính là bởi vì biệt hiệu Phượng Sồ.

Gia Cát Lượng?

Trong hậu thế, người thích Ngọa Long quá nhiều, vì thế không cần phải dệt hoa trên gấm.

Còn nhân vật Phượng Sồ đây bi thương lại được Tào Bằng rất yêu thích.

- Không ngờ Sĩ Nguyên lại đến, ta thật sự bất ngờ và vô cùng mừng rỡ. Đã đến rồi thì đừng vội về. Phụ thân, sao không bảo người thu xếp phòng, mời Sĩ Nguyên ở lại nhà chúng ta? Giờ ta không còn giữ chức

quan, vừa hay có thể đàm đạo với Sĩ Nguyên nhiều hơn. Có thời gian rồi, ta sẽ dẫn người tới Long Sơn săn bắn, nhân tiện đi dạo xung quanh, thế nào?

Tào Cấp cười nói:

- Việc này A Phúc con quyết định là được rồi.

Ông quay đầu nói với Hoàng Thừa Ngạn:

- Hoàng Công, ngài dự định như thế nào?

Hoàng Thừa Ngạn ngẫm nghĩ một chút:

- Ta đến Hứa Đô lần này là vì hôn sự của Nguyệt Anh. Đợi hôn sự xong xuôi, ta sẽ chuẩn bị trở về Giang Hạ.

- Bá phụ, quay về Giang Hạ làm gì?

Tào Bằng vội lên tiếng ngăn cản.

Hoàng Thừa Ngạn quay về, chẳng phải Bằng Thống cũng có thể sẽ đi sao.

Hơn nữa, Tào Bằng cũng hy vọng Hoàng Thừa Ngạn có thể ở lại. Về tư, Hoàng Thừa Ngạn ở lại sẽ làm Hoàng Nguyệt Anh vui vẻ; Về công, Hoàng Thừa Ngạn cũng là bậc thầy của kỳ tâm diệu kế, những kiến thức rộng rãi ông đã học được vượt xa so với Hoàng Nguyệt Anh. Tào Bằng hy vọng có thể học thêm được một chút từ Hoàng Thừa Ngạn.

Tào Cấp gật đầu nói:

- Ta nghe nói, Giang Hạ hiện giờ không yên ổn lắm. Biên giới Giang Đông thường xuyên bị xâm phạm, thân gia trở về chưa chắc đã an toàn hơn Hứa Đô. Những cái khác không dám nói, nhưng Hứa Đô ít nhất rất an toàn. Viên Thiệu thất bại bỏ chạy, hai mươi năm nay không hề xảy ra chiến loạn. Bốn phía quanh Hứa Đô đi lại rất thuận tiện, sao thân gia không đặt mua sản nghiệp ở đây, Nguyệt Anh nhất định sẽ rất vui.

- Điều này...

Hoàng Thừa Ngạn cũng chợt bắn khoăn suy nghĩ.

- Bằng không, người có thể tới Dĩnh Âm.

- Hả?

- Hiện giờ, Thái thú Tào Hồng của Dĩnh Xuyên là tộc thúc của văn bối. Nghe người nói, Dĩnh Xuyên cũng có rất nhiều nơi rao bán, nếu bá phụ cảm thấy không quen với Hứa Đô, sao không tới Dĩnh Xuyên sinh sống. Lúc rảnh rỗi có thể đến thư viện Dĩnh Xuyên đi dạo, ở đó là nơi tập trung rất nhiều danh sỹ hiện giờ.

Tào Bằng đưa ra lời đề nghị.

Hoàng Thừa Ngạn trầm ngâm thật lâu:

- Ta ở Dĩnh Xuyên cũng không có người quen.

Tào Bằng cười nói:

- Chi bằng thế này, văn bối vừa hay cũng rảnh, muốn đi với bá phụ tới Dĩnh Xuyên một chuyến, nếu bá phụ ưng ý chỗ nào thì mua luôn là được.

- Như thế làm phiền Hữu Học rồi.

Tào Bằng đưa tay giữ chặt cánh tay Bằng Thống:

- Sĩ Nguyên, chúng ta tới hậu hoa viên nói chuyện đi. Hôm nay trong vườn có hoa mai mở, chúng ta có thể uống rượu thưởng mai trong sân, cũng là cái thú lớn đời này, không biết Sĩ Nguyên nghĩ thế nào?

Bằng Thống cười:

- Vậy cứ theo hiền đệ.

361. Chương 345: Tới Dĩnh Xuyên Thăm Bạn

Chẳng mấy chốc, Tào Bàng và Bàng Thống đã gọi nhau là huynh đệ.

Tào Cấp và Hoàng Thừa Ngạn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, bắt đầu bàn bạc chi tiết hôn sự. Bàng Thống và Tào Bàng hòa thuận với nhau là chuyện tốt, đối với Hoàng Thừa Ngạn mà nói, cũng coi như đã trút được nỗi lòng. Nguyên nhân ư? Phải bắt đầu từ lời nói của Tư Mã Huy khi ông chuẩn bị rời khỏi Tương Dương.

- Ta mở học viện đã bốn năm. Trong số những đệ tử đã thu nhận, đặc biệt có Gia Cát và Bàng Thống là xuất sắc nhất. Nói thật, bản thân ta không lo lắng về tương lai của Khổng Minh. Khổng Minh biết tính đại cuộc vô song, tầm mắt rộng lớn, sớm muộn sẽ trở thành người tài. Người ta lo lắng chỉ là Sĩ Nguyên. Ba năm trước, ta từng thử chiêm đoán tiền đồ của hai người đó, đáp án thu được là quẻ tượng “Long phượng may mắn”. Tuy nhiên mấy ngày trước ta chiêm tinh lại, đáp án khiến ta vô cùng kinh ngạc.

Thuật chiêm tinh của Tư Mã Huy có thể coi là tuyệt đỉnh.

Dù là Bàng Đức Công và Hoàng Thừa Ngạn cũng tự ti không bằng.

Trên thực tế, ở thời đại này, gần như tất cả văn sĩ đều hoặc nhiều hoặc ít hiểu về một số phép chiêm tinh.

Hoàng Thừa Ngạn vội hỏi:

- Là quẻ tượng gì?

Tư Mã Huy hạ giọng nói:

- Long Hán chi kiếp.

Nét mặt của Hoàng Thừa Ngạn lập tức trở nên khó coi.

Tương truyền vào thời thượng cổ có ba tộc là long, phượng, kỳ lân hùng bá thiên địa. Sau đó, ba tộc đại chiến, hai tộc long, phượng bị tiêu diệt...

Đừng kỳ lạ, đây không phải là tiểu thuyết Hồng hoang của hậu thế.

Trên thực tế, liên quan đến Long Hán chi kiếp, trong rất nhiều điển tàng của Đạo gia đều có ghi chép lại.

Có điều trong thời Tam quốc, những ghi chép này chỉ lưu lại trong tay rất ít người, từ đó diễn tiến ra các loại tướng pháp và thượng thuật.

Tư Mã Huy nói:

- Khổng Minh có danh Ngọa Long, còn Bàng Thống lại có cái tên Phượng Sồ. Tương lai hai người sẽ đạt thành tựu phi phàm, không ngờ lại diễn biến thành Long Hán chi kiếp, quẻ tượng không chết không thôi. Trước đây, ta từng nói Ngọa Long và Phượng Sồ đều có tài, nhưng chỉ có một người giành được thiên hạ. Nếu cả hai cùng tranh tài, e rằng nếu Sĩ Nguyên tiếp tục ở lại Tương Dương, chỉ sợ sẽ nguy hiểm tới tính mạng, phải mau rời đi, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Hoàng Thừa Ngạn cũng từng gặp Gia Cát Khổng Minh và có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với người này.

Có lẽ, trong lịch sử ban đầu, ông cũng từng nghe thấy lời nhắc nhở của Tư Mã Huy. Chỉ là khi đó, ông yêu quý Gia Cát nên mới giấu kín.

Còn giờ, con gái của Hoàng Thừa Ngạn đã đi theo Tào Bàng rồi.

Hoàng Thừa Ngạn mặc dù rất thích Gia Cát Lượng nhưng chưa chắc đã coi trọng như trong lịch sử.

Quan hệ giữa ông và Bàng Đức Công rất tốt, hai người vốn là thế tộc bản địa ở Kinh Tương, đương nhiên sẽ thân mật hơn so với Gia Cát Lượng, người từ một thế tộc ở nơi khác tới. Lời nhắc nhở của Tư Mã Huy cũng là lý do chính khiến Hoàng Thừa Ngạn cuối cùng đã đưa ra quyết định dẫn Bàng Thống đi khỏi Kinh Tương. Trong thâm tâm, Hoàng Thừa Ngạn cũng hy vọng, Bàng Thống có thể ở lại cùng với Tào Bàng, nói không chừng có thể trợ giúp Tào Bàng nữa.

Hiện giờ xem ra, Tào Bàng không hề trông mặt mà bắt hình dong, ngược lại cực kỳ coi trọng Bàng Thống.

Việc này cũng khiến Hoàng Thừa Ngạn bớt được một nỗi băn khoăn, yên tâm thảo luận chi tiết hôn sự với Tào Cấp.

Còn Tào Bằng và Bằng Thống tới hoa viên thưởng mai uống rượu...

Xe ngựa của Hoàn phu nhân tiến vào trong một tòa nhà.

Trên bậc thềm của sảnh trước, một phu nhân xinh đẹp khoác áo lông cừu trên người đang cười tươi tắn đứng chờ.

Khi Hoàn phu nhân bước xuống từ xe ngựa, vị phu nhân xinh đẹp kia vội vã ra đón, cung kính gọi: - Tỷ tỷ!

Hoàn phu nhân nhoẻn miệng cười xinh khoe má lúm đồng tiền, tiến tới nắm chặt tay vị phu nhân xinh đẹp, hạ giọng nói:

- Muội muội, vẫn khỏe chứ?

Người này cũng họ Hoàn, là muội muội của Hoàn phu nhân. Trước đây, Hoàn phu nhân được gả cho Tào Tháo, còn Hoàn thị được gả cho Hạ Hầu Uyên.

Hai tỷ muội ngày thường quan hệ rất tốt, chỉ là vì Hạ Hầu Uyên thường xuyên ở bên ngoài, Hoàn phu nhân phải đi theo chăm sóc, vì thế cơ hội gặp mặt cũng không nhiều. Lần này, Hạ Hầu Uyên chinh phạt quận Đông Hải, tiêu diệt Xương Hi, đánh tan Lưu Bị, lại còn liên thủ với Lã Càn để đánh tan Viên Truân.

Luận công ban thưởng, Hạ Hầu Uyên được phong là Điển Quân giáo úy, đảm nhiệm chức Thái thú Đông Quận.

Hôm nay, Hoàn phu nhân đến chính là để tìm Hạ Hầu Uyên bàn bạc công việc.

- Diêu Tài trong nhà sao?

- Phu quân sáng sớm đã bị Nguyên Nhung tướng quân gọi đi, nói là muốn uống rượu với chàng. Tỷ tỷ hôm nay tới, chẳng lẽ là muốn tìm Diêu Tài sao? Muội đã sai Bá Quyền tìm chàng về, tỷ tỷ hãy theo muội vào nhà, chúng ta đã lâu không gặp rồi.

Hoàn thị kéo Hoàn phu nhân vào đại sảnh.

Bên ngoài phòng, nhiệt độ rất thấp.

Trên mái hiên treo đầy các sợi băng tuyết, lấp la lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Than trong chậu cháy rừng rực. Hoàn phu nhân ngồi xuống, sau đó có người dâng nước cháo lên, rồi cuối cùng chỉ còn lại tỷ muội Hoàn thị.

- Tỷ tỷ tìm Diêu Tài có chuyện gì?

Hoàn phu nhân trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Muội muội cũng biết Tào Bằng chứ?

Hoàn thị ngẩn ra, vừa cười vừa nói:

- Làm sao có thể không biết Tào Bát Bách? Thời gian này, tên tuổi hắn rất vang dội. Muội mới về Hứa Đô đã nghe người ta nhắc tới.

- Hoàn Lăng hiện giờ cũng đang làm việc dưới tay hắn.

Hoàn Lăng là người trong tộc Hoàn thị.

Tính ra là tộc huynh của Hoàn phu nhân, hiện đảm nhiệm chức Khúc Dương úy.

Gia tộc Hoàn thị vốn không lớn, trong thế hệ này cũng không có nhân vật nổi bật nào, chỉ có Hoàn phu nhân và Hoàn thị là có thân phận tôn quý nhất.

Trước đây, Tào Bằng nghe theo lời đề nghị của Lý Nho, tiến cử Hoàn Lăng.

Cho nên Hoàn phu nhân nhắc tới việc này, Hoàn thị lập tức hiểu ra...

Bề ngoài, Tào Bằng đã bị bãi quan, hiện giờ là bạch thân. Thế nhưng quyền kiểm soát của hắn với Hải Tây vẫn cực kỳ lớn mạnh. Giống như Tào Bằng đã nói với Tào Tháo, điều quan trọng nhất khi nắm quyền nằm ở tính lâu dài, không thể thay đổi liên tục được.

Cho nên, Đặng Tắc đã rời Hải Tây, nhưng Hải Tây lại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Tào Bằng như trước. Tào Tháo ban cho Tào Bằng ba mươi phần trăm thu nhập của Hải Tây rộng lớn, cũng chứng tỏ tính sở hữu của hắn đối với Hải Tây. Tào Tháo cho phép Tào Bằng tiếp tục âm thầm nắm giữ Hải Tây, vì thế Hoàn phu nhân nói, Hoàn Lăng đang làm việc dưới trướng Tào Bằng là thế.

Liên quan đến vấn đề sở hữu Hải Tây rộng lớn, ít nhất trong mười năm nữa nơi này vẫn sẽ bị Tào Bằng nắm trong tay.

Muốn phát triển từng bước từhoang sơ, thiếu thốn, quả thật cần phải có thời gian... Có lẽ, sau khi đại Hải Tây hoàn toàn phát triển, Tào Tháo sẽ thu hồi quyền sở hữu Hải Tây của Tào Bằng. Có điều, dù như thế, những dấu vết mà Tào Bằng để lại ở Hải Tây cũng không phải một sớm một chiều có thể xóa sạch.

Hoàn thị nói:

- Đúng vậy, nhắc đến chuyện này, Tào Bằng quả thật là có bản lĩnh.
- Vừa rồi ta mới hay tin, nhạc phụ của Tào Bằng đã tới đây.
- Hả?
- Nhạc phụ của hắn là danh sĩ Giang Hạ Hoàng Biếm. “Hương cửu linh, năng ôn tịch” trong “Tam Tự kinh” mà Tào Bằng viết chính là người trong dòng tộc Hoàng Biếm. Trước đó, con gái của Hoàng Biếm theo Tào Bằng đến Hứa Đô đã được ba năm. Lần này, Hoàng Biếm tới chắc chắn là vì hôn sự của hắn. Vì thế trong lòng ta hơi sốt ruột.

Hoàn thị ngạc nhiên nói:

- Tào Bằng thành thân, đây là việc tốt, sao tỷ tỷ lại nôn nóng vậy?
- Muội cũng biết, Tào Bằng là thầy dạy võ lòng cho Thương Thư chứ?
- đương nhiên biết.
- Vậy muội cũng biết, vì sao ta muốn để Tào Bằng làm thầy dạy võ lòng cho Thương Thư chứ?

Hoàn thị ngạc nhiên không hiểu, lắc lắc đầu tỏ ý không rõ lắm.

Đúng vậy, “Tam Tự kinh” của Tào Bằng quả thật rất đặc sắc, cũng được sĩ lâm tán thành. Tuy nhiên nếu nói về tài học, Tào Bằng lại không phải là tốt nhất. Có thể nói, bác học và các học giả uyên thâm ở thời đại này, lấy ra bất kỳ một ai cũng đều mạnh hơn Tào Bằng, có người thanh danh thậm chí lớn hơn Tào Bằng rất nhiều, thân phận và địa vị lại càng không phải là cái mà Tào Bằng có thể đánh đồng. Suy cho cùng, Tào Bằng chẳng qua chỉ là viết được hai quyển tài liệu võ lòng mà thôi.

Luận về tài trí, Hoàn thị không thể so được với Hoàn phu nhân.

Luận về tầm mắt, nàng lại càng không thể bằng Hoàn phu nhân.

Cho nên, khi Hoàn phu nhân hỏi, Hoàn thị mù tịt không biết gì.

Hoàn phu nhân thở dài, hạ giọng:

- Thương Thư năm tuổi, tương lai sẽ dần dần lớn lên. Tư Không hiện giờ sủng ái Thương Thư, nhưng ai dám cam đoan sau này người còn tiếp tục yêu thương nó? Tương tự như thế, giờ ta được Tư Không sủng ái, mười năm sau liệu có thể tiếp tục giữ được sự sủng ái này hay không? Muội muội, sống trong phủ Tư Không, ta không thể không tính toán cho tương lai. Tào Bằng, người này không chỉ có tài năng và học vấn tốt mà quan trọng nhất là hắn hiểu cách đối nhân xử thế. Chỉ trong vòng bốn năm, hắn đã đan kết được một mạng lưới lớn. Trong mạng lưới này không chỉ có những người họ hàng của Tào thị là Tử Liêm và Tử Hiếu, còn cả những tướng lĩnh họ khác như Điển Vi, Hứa Chử. Hắn được Tuân Úc, Quách Gia coi trọng, lại được những danh sỹ thanh lưu như Khổng Dung ủng hộ, sớm muộn tất sẽ bay vút lên trời. Rất nhiều người chỉ thấy hắn bị bãi quan mà không nhìn thấy Tư Không coi trọng và tin cậy hắn thế nào... Nếu có

hắn dúi dất Thương Thư, cả đời Thương Thư sẽ không cần phải lo nữa. Thế nhưng chỉ là quan hệ của một thầy giáo vỡ lòng, còn lâu mới đủ để khiến hắn tận tâm phụ tá Thương Thư. Thủ đoạn của Biện tỷ tỷ cực cao. Nàng để Tử Văn theo Tào Bằng tập võ, cũng đã có được nửa quan hệ thầy trò. Như vậy, sự ủng hộ mà tương lai Thương Thư có thể nhận được tất nhiên sẽ giảm bớt. Muội muội, ta cần sự ủng hộ chắc chắn hơn nữa của Tào Bằng. Chỉ dựa vào quan hệ thầy trò, còn lâu mới đủ. Muội muội có hiểu ý của ta không?

Hoàn thị nửa hiểu nửa không, gật đầu, rồi lập tức lại gượng cười lắc đầu.

- Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ muốn nói gì?

- Muội biết Tiểu Chân vẫn luôn thích Tào Bằng chứ?

Hoàn thị lúc trước vẫn đang cười ha hả, nhưng nghe đến hai chữ Tiểu Chân liền xị mặt xuống.

Hoàn phu nhân thở dài, trầm giọng nói:

- Muội muội, ta biết muội vẫn còn hận Tiểu Chân, nhưng muội hãy nghĩ kỹ lại, chuyện quá khứ có liên quan gì đến Tiểu Chân? Diêu Tài trọng tình nghĩa nên đã bỏ cả cốt nhục do mình đẻ ra để nuôi nấng huynh muội Tiểu Chân. Tiểu Chân có thể lựa chọn sao? Những năm gần đây, Tiểu Chân luôn đau khổ. Nó luôn cảm thấy có lỗi với vợ chồng muội, vì thế ngay cả nhà cũng không dám quay về. Muội muội, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ muội vẫn không nhìn ra sao?

Hoàn thị cúi đầu không đáp.

Rất lâu sau, nàng mới lên tiếng:

- Tỷ tỷ, ý tỷ là muốn...

- Đúng vậy, để Diêu Tài đi cầu thân. Chỉ có trói chặt Tào Bằng bên chúng ta thì tương lai Thương Thư mới có thể có thành tựu. Mà chuyện này thành hay không, chỉ trông vào thái độ của muội. Muội muội, ta không chỉ là suy xét cho Thương Thư, mà còn là vì Hoàn gia, vì tương lai của Hạ Hầu.

Hoàn phu nhân chìm trong suy tư, mãi không nói gì.

- Muội nghĩ cho kỹ, nếu đồng ý, đợi Diêu Tài về, muội nói ý của ta cho hắn.

Nếu muội không đồng ý thì thôi đi, coi như ta không hề nói gì tới chuyện này. Ở nhà ta còn một số việc phải về trước, ta chờ câu trả lời của muội.

Hoàn phu nhân dứt lời, nhẹ nhàng đứng lên.

- Tỷ tỷ, cho muội suy nghĩ kỹ đã.

Hoàn thị vốn định ngăn Hoàn phu nhân lại nhưng cứ nghẹn ứ trong cổ họng.

Hoàn phu nhân cũng biết, chuyện này không thể miễn cưỡng. Cho dù Hạ Hầu Chân được gả cho Tào Bằng, nếu Hoàn thị không thể thay đổi thái độ, rốt cuộc vẫn không đạt được hiệu quả tốt nhất. Nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi Hoàn thị có thể hiểu rõ đạo lý trong đó, nhưng chỉ mong không quá lâu.

- Hiền đệ, sao lại biết tên ta?

Trong hoa viên Tào phủ, Bộ Loan đã bày sẵn bát đĩa, dâng lên nôi lẩu.

Một con sơn dương vừa mới giết mổ, được thái thành những lát thịt mỏng dính, cả nước chấm cũng được mang tới cùng với ngọc tương mà Tào Tháo ban tặng, Bàn Thống ăn xong không ngớt lời khen ngợi.

Có điều, trong lòng gã vẫn đang nghi hoặc, vì thế liền cất tiếng hỏi.

Tào Bằng cười không nói, sau đó bỗng nhiên lên tiếng:

- Huynh trưởng, Gia Cát Lượng chắc đã hành quan lễ.

- Ủ, năm ngoái đã hành quan lễ rồi, Tư Mã tiên sinh ban thưởng cho y tên tự là Khổng Minh. Năm nay, y đã hai mươi rồi!

Gia Cát Lượng đã hai mươi sao?

Tào Bằng nhớ mang máng, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa nói khi y xuống núi phụ tá Lưu Bị đã hai mươi sáu tuổi. Nói cách khác, giờ đã rất gần với trận chiến Xích Bích.Ồ, nghĩ đến đây, Tào Bằng vẫn thầm cảm thấy thời gian thực sự quá cấp bách, vậy là thời gian của hắn hình như càng ngày càng ít.

- Đơn Phúc tiên sinh vẫn khỏe chứ?

Bàng Thống im lặng nhìn Tào Bằng.

Đơn Phúc chính là Từ Thứ, đồng thời cũng là biệt danh của y, nhưng không nhiều người biết đến.

Bàng Thống lúc này có chút tin tưởng, những lời Tào Bằng nói trước đây tuyệt đối không phải là ăn nói lung tung. Hắn thật sự nghe nói qua về mình, hơn nữa hình như rất hiểu mình.

- Hiền đệ cũng biết Nguyên Trục sao?

- Từ Nguyên Trục, Mạnh Công Uy, Thôi Châu Bình, Thạch Quảng Nguyên!

Bàng Thống hít một hơi thật sâu.

Năm nay gã hai mươi hai tuổi, còn lâu mới là Bàng Sỹ Nguyên không hề sợ hãi, có thể chậm rãi mà hiền kế liên hoàn trong lần gặp Tào Tháo. Những cái tên Tào Bằng nói ra khiến cho Bàng Thống không hiểu nổi sao Tào Bằng có thể biết được những người không hề có danh tiếng đó? Chỉ có một khả năng, đó là Tào Tháo đã sớm nhắm đến Kinh Tương, vì thế Tào Bằng mới biết rõ.

Thậm chí, Tào Bằng chính là người giám sát Kinh Châu.

- Hiền đệ, hay là Tào Công muốn dụng binh tới Kinh Tương?

Tào Bằng cười lớn:

- Ca ca sao lại nói ra những lời ấy, Viên Thiệu chưa tiêu vong, Tào Công sao có thể dụng binh? Hôm nay chúng ta mới gặp đã như quen thân, ta cũng không ngại nói thẳng. Kinh Tương hiện giờ xem như thái bình, thế nhưng mười năm, trong mười năm nữa ắt có chiến sự.

Bàng Thống nhìn chằm chằm Tào Bằng một lúc lâu, đột nhiên nói:

- Hiền đệ dốc sức phục vụ người nào?

- Ta chỉ muốn cống hiến vì muôn dân trăm họ.

Bàng Thống trầm ngâm.

Gã nhấp một ngụm rượu rồi chìm trong suy tư.

Lần này gã rời khỏi Kinh Châu, theo Hoàng Thừa Ngạn đến Hứa Đô, một mặt là muốn gặp Tào Bằng, mặt khác hy vọng có thể giao du thiên hạ, tìm kiếm minh chủ.

Trong học viện, gã đã không học được cái gì. Sách nên đọc thì đã đọc qua rồi, số còn lại là mở mang kiến thức, tăng thêm sự từng trải. Mà chuyện gã muốn gặp Tào Bằng đã là mong muốn từ năm năm trước. Lúc ấy, Tào Bằng chạy nạn, tình cờ gặp mặt Bàng Quý và Tư Mã Huy ở trạm xa mã dịch (trạm nghỉ chân cho xe ngựa qua đường) ở thị trấn Dương Sách. Tào Bằng đã từng bàn luận về mười điểm khiến Viên Thiệu thất bại, mười điểm Tào Tháo tất thắng. Đến nay, thập bại thập thắng dường như đã được chứng thực, cũng khiến cho Bàng Thống cực kỳ tò mò về Tào Bằng. Đột nhiên có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu gã: “Sao ta không ở lại Hứa Đô quan sát tiếp xem thế nào?”

- Huynh trưởng, tiếp theo có dự tính gì không?

- Dự tính ư?

Bàng Thống bưng tỉnh, cười nói:

- Lần này ta rời nhà là muốn du lịch thiên hạ, tăng thêm kinh nghiệm và sự từng trải. Tuy nhiên trước đó, ta còn phải làm vài việc đã. Lần này rời khỏi Tương Dương, Nguyên Trục từng nhờ ta tới thăm mẫu thân của hắn...

“Sao ta có thể quên chuyện này chứ?”

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi hối hận trong lòng.

Trước đây hắn luôn thấy, hình như bản thân mình đã bỏ qua một việc gì đó, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Nay Bằng Thống nhắc tới, Tào Bằng cuối cùng đã nhớ ra. Từ Thứ... chính là Từ Thứ! Từ Thứ hình như là người Đinh Xuyên, tuổi trẻ hắn là hiệp khách tốt bụng, từng báo thù cho mọi người, trên mặt vẽ phần trắng giết người, sau đó lột tóc trốn thoát. Sau khi bị quan phủ bắt được, quan phủ đã hỏi tên họ hắn nhưng hắn không chịu trả lời. Vậy là quan phủ liền trói hắn lên trên xe, đánh trống diễu phố... Tiếp đó, hắn được bằng hữu tốt là Thạch Đạo giải cứu nên trốn được. Từ đó, Từ Thứ từ bỏ đao kích, đổi mặc áo đơn, quyết tâm học hành. Sử sách ghi lại, khi Từ Thứ vừa bắt đầu cầu học, những người khác nghe nói hắn từng làm cướp đều không muốn tiếp cận với hắn. Còn Từ Thứ giữ thái độ tự ti, liêm khiết. Hàng ngày dậy sớm quét dọn sân viện, từ đó nghe được thông hiểu nghĩa lý. Sau này, hắn cùng Thạch Đạo đi xuống phía nam, tiếp tục cuộc đời cầu học.

Từ Thứ có một người mẹ già đang ở quê nhà Đinh Xuyên.

Trong lịch sử, chính vì bị Tào Tháo bắt được lão mẫu nên Từ Thứ mới rời bỏ Lưu Bị để quy thuận Tào Tháo. Vậy là mới có tập ngữ “Từ Thứ vào Tào doanh, một lời không nói” ở hậu thế. Đến nay, Từ Thứ ở Kinh Châu nhưng mẫu thân đang ở Đinh Xuyên, chẳng phải là cơ hội rất tốt sao?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đột nhiên nói:

- Huynh trưởng, khi nào thì đi Đinh Xuyên?

- Người...

- Ha ha, nghe nói Nguyên Trực là người Đinh Xuyên, huynh trưởng đã muốn tới bái kiến mẫu thân của hắn, chẳng phải là muốn đến Đinh Xuyên sao? Ta vừa hay có việc muốn tới Đinh Xuyên một chuyến. Nếu huynh trưởng không chê, chúng ta cùng nhau xuất phát, nhân tiện ta cũng đến thăm lão phu nhân luôn.

362. Chương 346: Lưu Bị Vào Kinh Châu

Đi Đinh Xuyên, chỉ là ý nghĩ này sinh tạm thời.

Tào Bằng cũng sợ Bằng Thống rời đi bất ngờ, dứt khoát muốn đi cùng ông ta.

Nghe nói, vị lão phu nhân đó rất hung dữ. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Trình Dục giả danh Từ Thứ lừa lão phu nhân từ Đinh Xuyên tới Hứa Đô, Từ Thứ đành phải rời xa Lưu Bị. Nào có hay rằng, lão phu nhân sau khi biết mình bị mắc mưu, ngay lập tức vô cùng giận dữ. Sau khi chửi mắng Từ Thứ một trận thậm tệ liền tự sát, để lại tiếng thơm cho muôn đời sau.

Còn như chuyện xưa có suy diễn hay không, Tào Bằng cũng không thể hiểu hết.

Nếu chẳng may vị lão phu nhân đó có ác cảm với Tào Tháo, Tào Bằng mà chạy tới chẳng phải tự mình đến chịu tội hay sao?

Có Bằng Thống đi theo, vừa lúc có thể làm tấm bình phong che chắn cho hắn. Cho dù lão phu nhân có bất mãn với Tào Tháo, Tào Bằng cũng có cơ liên hệ với lão phu nhân.

- Con muốn đi Đinh Xuyên?

Tào Cấp cười mà như không nhìn Tào Bằng.

- Đúng vậy, cha có gì muốn dặn dò con?

Tào Cấp cười nói:

- Vừa vặn, nhạc phụ con định cư ở Đinh Xuyên, muốn tìm nơi ở ở bên đó, con cùng đi với ông ấy nhé.

Hoàng Thừa Ngạn muốn định cư ở Đinh Xuyên?

Chuyện này quả thực có phần vượt ra ngoài dự đoán của Tào Bằng.

Tình cảm gắn kết nơi quê cha đất tổ của cổ nhân rất nặng, cái gọi là cổ hương khó rời xa, rất ít người bằng lòng rời đi.

Nhưng ngẫm nghĩ, dường như lại rất bình thường. Gia Cát Lượng không phải người Nam Dương, dường như là Gia Cát ở Ngân Đô cũng là một đại tộc, cũng không phải vì chiến loạn mà dời nhà đi. Giang Hạ kia cũng không yên ổn, càng không nói đến Tôn Quyền như hổ đói rình miếng mồi Giang Hạ, sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra chiến loạn.

- Ta cũng chỉ có một vợ nên không đông con cái, cho nên cũng không phải tính toán gì nhiều. Ta chỉ có đứa con gái Nguyệt Anh này, sau này gả vào nhà họ Tào các con rồi, sợ rằng khó mà gặp mặt được. Ta nghĩ đi nghĩ lại thấy A Phúc nói cũng rất có lý. Giang Hạ bên đó không có gì quá lưu luyến, đơn giản là quá xa. Dĩnh Xuyên ư, cũng hợp ý ta...

Giả vờ giả vịt, thích giả vờ giả vịt thì ông ta cứ việc!

Nếu ông ta không chuẩn bị chuyển nhà, vậy thì cần gì phải mang vợ con đến?

Tào Bằng không vạch trần Hoàng Thừa Ngạn, chỉ cười cười, gật đầu đồng ý.

Hoàng Thừa Ngạn định cư ở Dĩnh Xuyên cũng không phải chuyện xấu gì. Với Tào Bằng mà nói, dường như chỉ có lợi mà không có hại, cần gì phải làm khó người ta chứ?

- Nhạc phụ định khi nào đi Dĩnh Xuyên?

- Việc này bố trí sớm thì tốt, ngày thành hôn của con và Nguyệt Anh đã được định, phải sắp xếp nơi ở tốt trước ngày cưới, nếu không, ngày mai phải đi ngay.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

- Nhạc phụ nói rất đúng, vậy sáng sớm ngày mai sẽ đi. Nhưng mà, con vẫn muốn đi bẩm báo với Tư Không, dù sao đến Dĩnh Xuyên ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày, con phải báo cáo với Tư Không và Tuân Thượng Thư.

Tào Bằng bây giờ đã biết đối nhân xử thế, lần này đi sẽ phải hơn mười ngày, quả thực là có hơi lâu.

Hoàng Thừa Ngạn nói:

- Vậy con nhân tiện đi nói với Hưng Bá một tiếng, nói với y những đồng khách y giao cho ta năm xưa, ta đã đưa đến Hứa Đô cho y rồi.

- Được!

Tào Bằng chấp tay thi lễ, rời khỏi đại sảnh.

Cam Ninh hiện tại đã là Phó đô đốc của Hồ Báo kỵ, đã có chỗ ở của riêng mình.

Sau khi Tào Bằng rời khỏi Tào phủ, đầu tiên là đi đến nơi ở của Cam Ninh. Nhưng Cam Ninh không có nhà, có lẽ lại tập luyện trong doanh địa của Hồ Báo kỵ.

Y vẫn độc thân, tuy có nhà ở Hứa Đô nhưng đa số thời gian vẫn là thích ở trong doanh trại hơn.

Tào Bằng dặn dò môn đình một tiếng, liền vội vã rời đi, vội đến Tư Không phủ.

Nghe nói Hoàng Thừa Ngạn muốn định cư ở Dĩnh Xuyên, Tào Tháo cũng thật cao hứng. Ông ta coi trọng không phải điều gì khác mà chính là danh tiếng và uy tín của Hoàng Thừa Ngạn ở Kinh Châu.

Ngay cả danh sĩ Kinh Tương cũng nguyện được ở dưới quyền của ông ta, vậy chẳng phải Tào Tháo biết cách thống trị hay sao?

Cho nên, Tào Tháo sau khi khen ngợi lại hỏi thăm cụ thể một chút về ngày thành hôn của Tào Bằng.

Tào Bằng nói:

- Gia phụ và nhạc phụ dự định mùa mưa năm sau, bình thủy sinh sôi, chim sen hót phát nhẹ cánh, chim đầu riu hạ xuống hàng dâu, đúng là ngày tốt lành.

- Ủm, vậy cũng tốt, thời gian vẫn còn nhiều, có thể đủ để chuẩn bị chu toàn.

Tào Tháo gật đầu cười.

- A Phúc, thành thân xong là thành người lớn rồi. Sau này nhất thiết không thể tùy tiện như thuở trước.

Trong lời nói lộ rõ sự quan tâm, lo lắng sâu sắc của người trên với người dưới.

Tào Bằng đương nhiên hiểu ý của Tào Tháo, trong lòng không khỏi cảm động, chấp tay nói:

- Cháu nhất định nhớ kỹ những gì thúc phụ đã dạy bảo.

- Không phải dạy bảo gì cả, chỉ là nhắc nhở một chút thôi. Từ khi đại chiến chấm dứt tới nay, ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội để nói với cháu, đáng tiếc là vẫn chưa có cơ hội. A Phúc, cũng nên nói thêm, cháu lần này đã lập được công lớn, kết quả lại... Ta không ngại nói rõ với cháu, trong vòng hai, ba năm, ta sẽ không trọng dụng cháu, mong cháu hiểu được.

Về việc này, Tào Bằng sớm đã có chuẩn bị.

Dù sao lần này hấn xích mích với Phục Hoàn, làm ầm ĩ thật sự là vô cùng lớn.

Nếu không phải hấn quá may mắn, được Khổng Dung đứng ra nói giúp với phe thanh lưu (những người có học), chỉ e rằng bây giờ đã sứt đầu mẻ trán, thân vùi trong lao ngục.

Nhưng dù là như vậy, muốn quật khởi, cũng không phải là việc có thể làm trong chốc lát.

Tào Tháo phải suy xét đến thể diện của nhà Hán, nếu lập tức để Tào Bằng quật khởi, chẳng phải là trắng trợn đánh thẳng vào mặt thiên tử nhà Hán hay sao?

Tuy nhiên, ông ta cũng phải trấn an Tào Bằng một chút, để tránh việc Tào Bằng oán giận trong lòng. Sau một lát trầm ngâm, ông ta cầm một quyển sách trên án thư lên, đưa cho Tào Bằng.

- Cầm lấy đi, xem qua một chút.

- Đây là...

Tào Bằng nghi hoặc nhận quyển sách từ trong tay Tào Tháo, chỉ thấy bìa sách viết mấy chữ “Bản đồ Mạc Bắc”.

Chỉ nhìn tên sách, Tào Bằng đại khái có thể đoán ra nội dung của quyển sách này, phần lớn là có liên quan đến Tây Vực Mạc Bắc. Chỉ có điều, Tào Bằng không rõ vì sao Tào Tháo lại phải đưa cho hấn quyển sách này. Nhưng Tào Tháo không nói, Tào Bằng cũng không tiện hỏi. Hấn nghĩ Tào Tháo tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đưa quyển sách này cho hấn, nhất định ông ta có lý do. Cụ thể là có ý gì? Có lẽ đợi đến khi thời cơ chín muồi, Tào Tháo mới có thể nói cho hấn biết.

- Cháu về nhất định sẽ nghiên cứu thật kỹ.

- Đi đi... Ta sẽ nói với Tử Văn và Thương Thư, mấy ngày này tạm thời cứ về nhà đã.

- Vâng!

Tào Bằng khom người rời khỏi thư phòng.

Còn Tào Tháo thì ra sau án thư, cầm một quyển sách lên.

Tiểu Đê Oanh, năng cứu phụ

Kiến Văn Đế, phế nhục hình.

Thái Văn Cơ; Năng biện cầm.

Bỉ nữ tử; Thả thông mẫn.

Nhĩ nam tử; Đường tự cảnh.

(Tiểu Đê Oanh, có thể gặp Văn Đế cứu cha, phế bỏ nhục hình.

Thái Văn Cơ, được tiếng đàn

Con gái kia, còn sáng suốt.

Mày con trai, trẻ làm nên.)

Đây là nội dung “Tam tự kinh” Tào Bằng đã làm. Nguyên văn là Thái Văn Cơ có thể biện cảm, Tạ Đạo Uẩn có thể ngâm vịnh nhạc.

Tuy nhiên Tạ Đạo Uẩn lúc này vẫn chưa sinh ra, vì vậy Tào Bằng lợi dụng Đề Oanh thay thế vào đó. Từ thời Hán, Đề Oanh thật sự đã tạo ra sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Nàng vốn là nữ nhi của danh y Tây Hán Thuần Vu Ý, vì cứu phụ thân, lên lớp giảng đạo cho Hán Văn đế Lưu Hằng, bởi vậy Lưu Hằng hủy bỏ nhục hình. Chuyện này trong lịch sử Tây Hán, quả thật là chỉ có một... Dùng Đề Oanh thay thế cho Tạ Đạo Uẩn cũng không thể xem như một chuyện xấu.

Về phần Thái Chiêu Cơ, đó là con gái của Thái Ung, người đời sau tôn kính gọi nàng là Thái Văn Cơ.

Kiến An tháng mười hai năm thứ năm, đại chiến Quan Độ đã chấm dứt được năm tháng, nhưng sóng gió dư âm vẫn chưa bình lặng.

Tào Tháo đại thắng Viên Thiệu, danh tiếng trong chốc lát lên cao. Điều này cũng khiến cho các chư hầu không khỏi phát sinh tâm lý sợ hãi, trong đó sợ hãi nhất có lẽ là Lưu Biểu.

Nhớ ngày đó, Viên Thiệu tuyên bố sẽ thảo phạt Tào Tháo.

Lưu Biểu là người đầu tiên tỏ ý đồng tình, cũng lớn tiếng mắng Tào Tháo là “Hán tặc”... Từ đó về sau, Viên Thiệu xuất binh Lưu Biểu chậm chạp di chuyển. Không biết làm sao Trương Tú trấn thủ Uyển Thành, chặn đường ra của Lưu Biểu công phạt Tào Tháo. Đồng thời, Tôn Quyền ra lệnh cho Chu Du đóng quân ở Sài Tang, thềm thường nhìn đầu đầu về phía Giang Hạ.

Nguyên tưởng rằng, Viên Thiệu thế lớn, Tào Tháo tất sẽ bại.

Vậy mà chỉ một trận chiến Quan Độ, toàn quân của Viên Thiệu gần như bị tiêu diệt, phải lui về Hà Bắc.

Lưu Biểu bắt đầu lo lắng.

Mấy lần đối địch với Tào Tháo, hai người sớm đã nhẵn mặt.

Thêm nữa trước đây ông ta vì để cổ vũ thanh thế của Viên Thiệu, đã mắng chửi Tào Tháo, cũng làm cho quan hệ giữa ông ta và Tào Tháo trong chốc lát không thể cứu vãn lại được.

Tào Tháo hiện giờ án binh bất động ở Hứa Đô, hưởng thụ thành quả thắng lợi của đại chiến Quan Độ. Nhưng Lưu Biểu lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, sợ Tào Tháo sẽ xuất binh tấn công Kinh Châu.

Cùng với sự chậm chạp của thời gian trôi qua, Tào Tháo không tỏ ý muốn công phạt Kinh Châu.

Nhưng càng như vậy, Lưu Biểu lại càng lo lắng.

Sự trầm lặng của Tào Tháo tạo nên áp lực tâm lý vô cùng lớn với Lưu Biểu...

Kinh Châu thế tộc cũng chia thành hai phái. Một phái cho rằng nên giao hảo với Tào Tháo, một phái khác thì cho rằng, Tào Tháo là quốc tặc, phải khởi binh thảo phạt. Tóm lại, hai phái đều có lý lẽ của riêng mình, cả ngày bàn tán không dứt, khiến cho Lưu Biểu cảm thấy vô cùng đau đầu, khó mà có thể quyết đoán.

Năm mới cận kề, trong lòng Lưu Biểu vẫn không có tâm trạng vui vẻ đón tân niên.

Ông ta thậm chí còn không có lòng dạ nào để chú ý tới Thái phu nhân, một mình ngồi trong thư phòng, xem tin chiến sự, cảm thấy đầu đau như búa bổ. Vào tháng mười một, Tôn Quyền lại một lần nữa phát động công kích ở Giang Hạ. Hoàng Tổ liều chết ngăn cản, cuối cùng chặn được Tôn Quyền, nhưng cũng bị tổn hao binh tướng.

Hoàng Tổ khẩn cầu Lưu Biểu điều thêm quân đến Giang Hạ.

Về yêu cầu viện binh của Hoàng Tổ, Lưu Biểu hiển nhiên không có ý kiến, vì vậy liền đồng ý cử anh vợ Thái Mạo, Trương Doãn thủy quân Tương Dương gấp rút đi tiếp viện cho Hoàng Tổ.

Ông ta cũng biết, áp lực của Hoàng Tổ rất lớn.

Chu Du của Sài Tang kia uy hiếp Giang Hạ quả thực là lớn khác thường.

Tuy nhiên, Giang Đông mặc dù có uy hiếp, lại còn có thể ở trong phạm vi của Lưu Biểu. Tháng mười, quân Lưu Chương từ Ích Châu đến quận Ba (tên một nước thời Chu, nay thuộc phía Đông tỉnh Tứ Xuyên), công chiếm Di Lăng, mơ hồ uy hiếp tới cửa chính hậu viện của Lưu Biểu. Cùng lúc, Ngũ Khê Man lão Man vương khởi binh tạo phản, mấy lần tấn công Trường Sa, cũng khiến Lưu Biểu phải thấy đau đầu. Loạn trong giặc ngoài, đây đúng là loạn trong giặc ngoài... Lưu Biểu ngoài theo lệnh Văn Sính kháng Lưu Chương và Kinh Châu, lại nam quận Tư Mã Vương Uy trấn thủ Trường Sa, bình định loạn Ngũ Khê Man. Trong lúc nhất thời, chiến loạn Kinh Châu nổi lên từ bốn phía, loạn thành một khối.

Trong tình huống như thế này, Lưu Biểu muốn tự bảo vệ mình còn là vấn đề, đâu còn tâm sức đi trêu chọc Tào Tháo nữa? Tân phu nhân mới nạp về của gã vốn là con gái của danh sĩ Thái Phúng của Kinh Châu vừa hạ sinh một người con trai cho gã. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng không ngờ đứa trẻ này vừa chào đời liền có lời thỉnh cầu Lưu Biểu lập con thứ làm đích. Theo người ở Kinh Châu thấy, người con thứ của Lưu Biểu này tuy tuổi còn nhỏ, cũng là người Kinh Châu; còn người con cả Lưu Kỳ của Lưu Biểu, dường như trước sau vẫn luôn ở ngoài Kinh Châu, không được người Kinh Châu chấp nhận.

Lưu Biểu cũng biết, phương diện này tất nhiên có bóng dáng của Thái gia...

Thái gia, là đại tộc ở Kinh Châu, không thể không có tiếng nói.

Nhưng người con cả Lưu Kỳ của Lưu Biểu mặc dù cùng vào Kinh Châu, những năm gần đây cũng rất cẩn trọng, làm tròn bổn phận, cũng không mắc phải sai lầm nào.

Nếu lập con thứ, vậy thì người con cả Lưu Kỳ sẽ phải xử trí thế nào?

- Sứ Quân, Y Tịch tiên sinh có việc cầu kiến.

- A... Mau mau cho mời.

Lưu Biểu đứng dậy, đi ra thư phòng.

Chỉ lát sau liền thấy một người đàn ông trung niên mặc áo đen, khí chất ung dung, đi dọc theo hai dãy nhà chính đi vào cửa thư phòng.

- Ty chức Y Tịch, bái kiến chủ công.

- Cơ Bá, mấy ngày trước nghe nói người bị bệnh, cũng muốn đến thăm. Nhưng thật sự bận quá nhiều việc, không lúc nào rảnh để đến được... Thế nào rồi? Đã khỏe hơn chút nào chưa?

Y Tịch, tự Cơ Bá, là người quận Sơn Dương thuộc Duyện Châu.

Nói ra thì người này cùng quê với Lưu Biểu, từ rất sớm đã đi theo Lưu Biểu, cũng có thể được coi là nguyên lão công thần từ khi Lưu Biểu làm chủ Kinh Châu.

Nghe Lưu Biểu hỏi, Y Tịch cười nói:

- Đa tạ chủ công quan tâm, thần đã khỏe hơn nhiều rồi.

Sau khi hai người chào hỏi hai câu liền đi vào thư phòng. Sau khi ngồi vào vị trí, Lưu Biểu hỏi:

- Cơ Bá hôm nay đến đây hẳn là có gì chỉ giáo?

- Nghe nói chủ công gần đây buồn rầu không vui, cho nên thần tới trước là để hỏi thăm.

- Cơ Bá thật có lòng!

Lưu Biểu nhìn Y Tịch, trong lòng xúc động suýt chút nữa chảy nước mắt. Ông ta nhìn Y Tịch, hạ giọng nói:

- Cơ Bá, người cần chú ý giữ gìn sức khỏe mới đúng. Những người nằm đó theo ta vào Kinh Châu, hiện giờ chỉ còn lại mình người. Sau khi Bằng Nguyên An mất, ta càng cảm thấy cô đơn...

- Chủ công...

Y Tịch vừa muốn mở miệng muốn nói, đã thấy Lưu Biểu giơ tay ngăn lại.

- Đúng rồi, người tới thật đúng lúc, ta cũng đang có chuyện muốn thảo luận với người.

- Không biết là chuyện gì?

- Chắc người cũng đã nghe nói đến, Tào Mạnh Đức đánh bại Viên Bản Sơ ở Quan Độ. Ta muốn phái người đi Hứa Đô, chỉ có điều trong lúc nhất thời lại không tìm được người thích hợp. Ta đã tuyển vài người, vẫn muốn nhờ Cơ Bá giúp ta chọn lựa một chút.

Quả nhiên, Lưu Biểu cuối cùng đã lựa chọn chịu thua.

Trong lòng Y Tịch vốn đã dự tính được điều này, cho nên cũng không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên.

Ông ta nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua những cái tên trên trang đầu, trầm giọng nói:

- Nếu muốn thần tuyển, vậy thần sẽ chọn Biệt giá Lưu Tiên.

- Ồ?

Lưu Biểu ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Ta đang muốn như thế.

Lưu Tiên này, tự Thủy Tông, là người Linh Lăng Kinh Châu. Người này rất thạo thuật Hoàng lão, lại tu tập điển cổ nhà Hán, là Biệt giá của Lưu Biểu, đồng thời cũng là nhân vật trung kiên khuyên bảo Lưu Biểu kết giao hảo Hứa Đô. Vì vậy nên Y Tịch cho rằng Lưu Tiên là người thích hợp, bởi vì người này rất có khí tiết, mặc dù đồng ý giao hảo với Tào Tháo, nhưng tuyệt sẽ không tạo ra chuyện bất lợi cho Lưu Biểu. Lưu Biểu đề bút, viết cạnh tên Lưu Tiên một đường, xem như đã xác nhận thân phận sứ giả của Lưu Tiên. Rồi sau đó thở dài một hơi, đi lại thả lỏng một chút, tỏ thái độ rất thoải mái.

- Chủ công, tuy cử Lưu Tiên đi Hứa Đô, nhưng chủ công cũng không thể không đề phòng Tào Tháo, dù thế nào cũng vẫn phải đề phòng.

- Trước khi người tới, ta cũng đang vì chuyện này mà cảm thấy rất đau đầu.

Y Tịch mỉm cười.

- Nói như vậy, Tịch tới rất đúng lúc.

- Cơ Bá đã có diệu kế?

- Diệu kế không thể nói ra, nhưng thần muốn đề cử một người. Nếu có được người này, thì chủ công không cần phải lo phiền quân địch phương bắc, có thể an tâm tiến hành, bình định mọi chuyện.

- Ai vậy?

- Đó là người cùng gia tộc với chủ công, Dự Châu Mục Lưu Bị.

Lưu Biểu nghe xong, ngẩn người.

- Lưu Bị? Lưu Huyền Đức?

- Chính là người này.

Y Tịch nói:

- Lưu Huyền Đức chính là hoàng thúc của Thiên tử hiện tại, từng ký tên Y Đại Chiếu, là hiểm hoạ tâm phúc của Tào Tháo. Người này thiện chiến, có nhiều thuộc hạ trong tay, Tào Tháo mấy lần bao vây tiêu diệt mà không được, đủ để thấy người này thực có học thức. Hiện giờ, khi Lưu Bị đang đứng trước sự rủi ro, như cái bình không đáy. Mà gia quyến của hắn được chủ công thu nhận và giúp đỡ, lại vạn phần cảm kích chủ công. Chủ công sao không thu nhận và giúp đỡ người này? Để từ đó, cho dù Tào Tháo có ý đồ xâm chiếm Kinh Châu, chủ công cũng có thể để Lưu Bị nghênh chiến, nhất định có thể ngăn cản đại quân của Tào Tháo.

Lưu Biểu lặng im suy nghĩ.

Ông ta chưa hề gặp qua Lưu Bị, nhưng đã từng nghe nói qua về người này.

Hơn nữa, gia quyến của Lưu Bị, hiện giờ đang ở tại xã Vi Tử, được ông ta thu nhận và giúp đỡ.

Nếu là Lưu Bị tự nguyện đến đây giúp đỡ, như vậy Tào Tháo cho dù có muốn xuất binh, ông ta cũng có thể ngăn cản được.

Một lát sau, Lưu Biểu ngẩng đầu lên, hạ giọng nói:

- Nghe nói sau khi Lưu Bị thất bại trong trận chiến Đông Hải, hành tung bất định, làm sao có thể mời được người này?

Y Tịch cười nói:

- Nếu chủ công bằng lòng tiếp nhận Lưu Bị, việc tìm hắn cũng không quá khó khăn. Chủ công chớ quên, vợ con của hắn hiện tại vẫn đang ở xã Vi Tử, sao không để họ ra mặt gọi hắn về?

Lưu Biểu hoàn toàn đồng ý, liên tục khen ngợi.

- Cơ Bá nói rất đúng, cứ theo như lời người nói... Người lập tức cử người tới xã Vi Tử, bảo họ mau chóng liên lạc với Lưu Bị.

363. Chương 347: Gặp Lại Cổ Nhân Trong Gió Tuyết

Y Tịch bị kích động về đến nhà cũng không để ý tới sự tiếp đón của môn đình tôi tớ, đi thẳng đến phía sau tòa nhà.

Hắn ta đi vào sân, cởi giày, bước lên hiên, rồi sau đó gõ nhẹ cửa, mở cửa đi vào. Trong phòng, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang dựa vào án thư, trong tay cầm một cuốn sách đang mở... Ông ta cao ước chừng phải cao đến mét bảy mét tám, hình thể không vạm vỡ lắm, vẻ mặt nghiêm khắc, các đường nét rõ ràng, giống như chạm khắc vậy, lộ ra vẻ đẹp mạnh mẽ kiên cường. Chân mày lười kiếm, một bộ râu đẹp dưới cằm, nhìn qua, ông ta cũng có một loại khí chất hào hoa phú quý.

Thấy Y Tịch tiến vào, người này liền hạ cuốn sách trong tay xuống.

- Hữu Nhược, thành công rồi!

Y Tịch tươi cười, ngồi xuống cạnh người trung niên.

- May mà không sao, Lưu Kinh Châu đã đồng ý rồi!

Người trung niên nghe vậy không khỏi thở dài một hơi, khẽ gật đầu, tỏ ra rất thoải mái.

- Như vậy, đa tạ Cơ Bá đã tương trợ.

Người này, tên gọi Tuân Thâm, tự Hữu Nhược, người Dĩnh Xuyên.

Ở hậu thế, danh tiếng của Tuân Thâm cũng không phải lớn lắm, có nhiều người thậm chí còn không biết ông ta là ai.

Nhưng ở thời Tam Quốc, danh tiếng của Tuân Thâm có thể nói là vang vọng khắp từ nam chí bắc. Ông ta có người đệ đệ, chính là Tuân Úc - Tuân Văn Nhược danh tiếng lẫy lừng.

Tuân Thâm lúc đầu là mưu sĩ Thứ sử Hàn Phức ở Kinh Châu, sau này Viên Thiệu làm chủ Hà Bắc, Tuân Thâm liền trở thành một trong những quân sư của Viên Thiệu.

Tuân Thị Tam Nhược, tính cách hoàn toàn khác nhau.

Tuân Diễn thích chu du khắp nơi, ngay thẳng phóng khoáng; Tuân Úc hào hoa phong nhã, vui buồn không thể hiện trên mặt; còn Tuân Thâm thì vô cùng chính trực, giỏi chiến sự, không thích sự giả dối, bằng mặt không bằng lòng. Ba huynh đệ tính cách bất đồng, cho nên con đường họ chọn đi cũng không giống nhau. Sau khi Tuân Thâm theo nương tựa Viên Thiệu, liền được Viên Thiệu coi trọng. Chỉ có điều sau khi dưới quyền Viên Thiệu xuất hiện các phe phái, Tuân Thâm dần dần bị đẩy ra khỏi trung tâm, trở thành một nhân vật ngoài lề.

Năm Kiến An thứ tư, cũng chính là năm Tào Tháo công phạt Lưu Bị ở Nhữ Nam.

Tuân Thầm, Điền Phong, Thư Thụ thỉnh cầu Viên Thiệu xuất binh giúp đỡ Lưu Bị, cuối cùng lại bị Viên Thiệu từ chối.

Điền Phong và Thư Thụ vẫn còn đỡ một chút, thuộc đại tộc bản địa. Nhưng Tuân Thầm thì bởi vì đủ các loại nguyên nhân, đuổi đến đánh quận Bình Nguyên, giúp đỡ Viên Đàm.

Sau khi Lưu Bị vượt ngàn dặm quanh co từ Nhữ Nam về nương tựa Viên Đàm, cũng chính là do Tuân Thầm dẫn dắt chỉ bảo.

Không thể không nói, bản thân Lưu Bị có sức hấp dẫn cực kỳ lớn.

Với khả năng của Tuân Thầm, không ngờ cũng bị Lưu Bị mê hoặc, bị thuyết phục hoàn toàn. Thậm chí Lưu Bị sau khi tìm đến quận Đông Hải nương tựa, đã thỉnh cầu Viên Đàm viện trợ. Tuân Thầm tự đứng ra đảm nhận công việc, đi tới Đông Hải phò tá Lưu Bị. Chỉ tiếc quận Đông Hải đó, quả thực không phải là một nơi tốt đẹp với diện tích rộng lớn như người khác vẫn thấy. Khan hiếm, sản vật bần cùng. Thêm ba mặt bị tấn công, kể cả Tuân Thầm có khả năng thông thiên cũng không biết làm thế nào.

Thế là ngay sau đó Tuân Thầm dứt khoát bỏ Viên Đàm, ôm chặt lấy Lưu Bị.

Trong lịch sử, vận mệnh của Tuân Thầm cũng không sáng sủa. Sau trận chiến Quan Độ cùng với sự diệt vong của Viên Thiệu, liền không rõ tung tích, đi về đâu cũng không biết.

Còn hiện tại, lại vì đủ loại nguyên nhân mà Tuân Thầm đi theo Lưu Bị.

Đương nhiên, những người biết chuyện này cũng không nhiều, ít nhất thì Viên Thiệu và Tào Tháo cũng đều nghĩ rằng Tuân Thầm đã chết.

Tuân Thầm không cần phải lo lắng đến an nguy của gia quyến, cho dù là Viên Thiệu hay là Tào Tháo đạt được thắng lợi cuối cùng thì vợ con của ông ta cũng sẽ không bị bạc đãi.

Viên Thiệu, không có lý do gì để làm khó dễ vợ con ông ta; Tào Tháo lại càng không thể làm khó được.

Hai huynh đệ của Tuân Thầm hiện giờ đều là tướng soái phục vụ dưới quyền Tào Tháo, Tào Tháo sao lại có thể uy hiếp người nhà của ông ta?

Sau khi chạy đến quận Đông Hải, ẩn thân ở Nhữ Nam, Lưu Bị và Tuân Thầm vẫn đều luôn chú ý tới xu thế phát triển của trận đại chiến Quan Độ. Ngay từ ban đầu Viên Thiệu đã chiếm ưu thế tuyệt đối, về sau dần dần lại ngang tài ngang sức, Tuân Thầm liền nhận ra, Viên Thiệu rốt cuộc vẫn không phải là đối thủ của Tào Tháo.

Nếu Viên Thiệu mất, mọi chuyện sẽ thế nào?

Tuân Thầm và Lưu Bị thảo luận quyết định tạm thời phụ thuộc vào Lưu Biểu.

Ở dưới trướng của Lưu Bị, Tuân Thầm có thể coi là rất được xem trọng, phát huy được tài năng; còn Lưu Bị thì sao? Sau khi trải qua các cuộc thất bại thảm hại liên tiếp ở Nhữ Nam, Bộc Dương, Đông Hải, cũng phát hiện ra một nhược điểm lớn nhất của mình. Trước đây Lưu Bị thảo phạt thiên hạ là dựa vào uy vũ và mưu lược; nhưng là việc quân, vẫn chưa đủ để đứng vững. Dưới quyền ông ta vốn lúc đầu cũng có vài người mưu lược, thế nhưng bây giờ, giảm dần giảm dần, một chết trận, một bị bắt, sống chết chưa rõ, Lưu Bị lúc cấp bách vẫn cần có người giúp đỡ. Mà lúc này, Tuân Thầm đến, chắc chắn làm Lưu Bị như hổ được chấp thêm cánh. Ông ta đối đãi với Tuân Thầm như thượng khách, có thể nói là nói gì nghe nấy, biểu hiện bên ngoài cũng rất tôn kính.

- Lưu Cảnh Thăng chưa chắc đã bằng lòng theo ta.

- Minh công không cần lo lắng, Lưu Cảnh Thăng hư có kỳ danh, không đáng phải lo nghĩ. Giờ đây Thăng Châu nhìn như rất yên bình, kỳ thực trong lòng đang rất sốt ruột. Lưu Biểu bất luận dù nói như thế nào, chung quy cũng vẫn không phải người Kinh Châu. Kinh Châu sĩ tộc có lẽ có thể chấp nhận Lưu Biểu, nhưng chưa chắc đã chấp nhận những người theo Lưu Biểu không mời mà đến đó. Kinh Châu trị hạ, đấu đá nhau rất dữ tợn. Lưu Biểu đông có Tôn Quyền đe dọa, tây có Lưu Chương như hổ đói rình mồi. Tào Tháo lần này thắng lợi, tất nhiên mang đến cho Lưu Biểu áp lực cực kỳ lớn, minh công nếu đi lần này, rất có thể Lưu

Biểu sẽ tiếp nhận... Sau khi mình công vào Kinh Châu, cứ đứng ngoài sáng làm việc, Thầm sẽ âm thầm giúp đỡ, nghỉ ngơi dưỡng sức với ý đồ sau này sẽ quyết chiến với Tào Tháo.

Lưu Bị sau khi nghe xong, mừng khôn kể xiết, lập tức mời Tuân Thầm đi xã Vi Tử trước, bí mật liên hệ với huynh đệ Mi Chúc.

Rồi sau đó lại thông qua huynh đệ Mi Chúc thám thính thực hư tình hình Kinh Châu, sau cùng ấn định chọn Y Tịch tiên phong đột phá. Y Tịch vốn cũng là danh sĩ Trung Nguyên, tên Tuân Thị Tam Nhược cũng đủ để khiến Y Tịch tận lực trợ giúp. Tuân Thầm vừa đến Tương Dương liền liên lạc ngay với Y Tịch, đồng thời thỉnh cầu Y Tịch ra mặt nói giúp... Quả nhiên, đúng như dự đoán của Tuân Thầm, Lưu Biểu được Y Tịch khuyên bảo, liền dễ dàng chấp thuận.

- Hữu Nhược, không biết Huyền Đức công khi nào thì tới Kinh Châu?

Tuân Thầm khẽ mỉm cười:

- Không cần vội, nếu Huyền Đức công đến quá sớm, chỉ sợ bất lợi cho Cơ Bá. Ngày mai ta sẽ trở về xã Tử Vi, chậm nhất trong năm ngày, Huyền Đức công nhất định sẽ tới Kinh Châu. Đến lúc đó, hy vọng Cơ Bá có thể ở giữa, quan tâm nhiều hơn một chút.

- Tất nhiên, đó là điều đương nhiên!

Y Tịch liên tục gật đầu, đồng thời rất tán thành với suy nghĩ của Tuân Thầm.

Không sai, nếu Lưu Bị tới quá sớm, sợ rằng trong lòng Lưu Biểu sẽ nghi ngờ: “Ta vừa mới đồng ý, vậy mà Lưu Huyền Đức đã đến ngay? Phải chăng y và Y Tịch đã có thỏa thuận gì đó? Nếu đúng như vậy, chẳng phải là dẫn sói vào nhà hay sao?”

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, ngay cả Y Tịch cũng bị phiền phức.

Đồng thời, Y Tịch cũng cần thời gian chuẩn bị, tạo đủ khí thế trước khi Lưu Bị đến, nếu không khi y đến đây, chỉ với một mình Y Tịch, cũng khó mà có thể ủng hộ được. Cho nên, Tuân Thầm không muốn tới quá sớm, Y Tịch cũng vui vẻ đồng ý, chuẩn bị liên lạc thêm với một số người để khi Lưu Bị đến có thể có được sự giúp đỡ lớn hơn.

Ngay khi Y Tịch vừa rời khỏi phủ đệ của Lưu Biểu, một nô bộc vội vàng đi đến, sau khi đi qua lầu giữa, tiến vào phòng khách ở hậu đường.

Trong phòng khách, than trong lò sưởi cháy rừng rực, làm căn phòng trở nên vô cùng ấm áp.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo khoác màu xanh nhạt, tóc thả thẳng mượt đang nói chuyện với mấy người phụ nữ khác.

Một tiểu tỳ đi vào trong phòng, nói nhỏ mấy câu với người thiếu nữ đó.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe xong lập tức biến sắc.

Nàng cáo lỗi với mấy vị phu nhân kia rồi vội vàng rời khỏi phòng khách.

Ở chỗ ngoặt của hành lang, gặp người gia nô liền trầm giọng hỏi:

- Người nghe rõ chứ, Sứ Quân thật sự đã đồng ý để Lưu Huyền Đức vào Kinh Châu?

- Thưa vâng, tiểu nhân chắc chắn.

- Vậy nếu đã chắc chắn, khi nào Lưu Bị tới?

- Điều này, Sứ Quân và Y Tịch vẫn chưa nói rõ...

- Thúy Nhi, dẫn người này đi, thưởng hán mười xâu tiền.

Tiểu tỳ vâng lệnh dẫn người gia nô đi, đôi mắt thoáng lóe sáng.

Sứ Quân mời Lưu Huyền Đức đến vào lúc này chỉ sợ không chỉ đơn giản như vậy... Không được, cần phải lập tức báo cho người đó biết, nhất định phải ngăn cản không để Lưu Bị vào được Kinh Châu.

- Thúy Nhi!

- Có nô tì.

Tiểu tỳ quay về, thiếu phụ xinh đẹp liền nói với nàng:

- Người phải vất vả một chuyến rồi. Bảo Thái Trung đến gặp ta ngay lập tức, nói ta có chuyện quan trọng muốn nói với ông ta.

- Thừa vâng!

Tiểu tỳ lại vâng lệnh đi.

Còn thiếu phụ xinh đẹp thì đứng ở khúc rẽ của hành lang, ngắm nhìn mấy đóa Đông Mai phía dưới, chợt cười lạnh lùng đáng sợ, trong mắt lộ ra chút sát khí...

Tháng mười hai tiết rét đậm, đúng là đại hàn.

Mặc dù không thể đủ lạnh để làm nước đóng thành băng như ở Tây Lương Bắc Cương nhưng cũng đủ làm người ta cảm thấy được sự rét buốt lạnh giá. Sáng sớm, tuyết trắng nhẹ nhàng rơi phủ khắp nơi.

Rất nhanh, gió tuyết đầy trời, khiến đường rất khó đi.

Đoàn người Tào Bằng khi đã đi được một nửa đoạn đường thì gặp phải trận bão tuyết này.

Ban đầu, hành trình từ Hứa Đô đến Dĩnh Âm vốn chưa cần đến một ngày, thế nhưng vì trận bão tuyết này nên làm tốc độ cuộc hành trình của đám người Tào Bằng bị chậm lại rất nhiều. Khi trời về đêm, mọi người đành phải tá túc tạm ở một ngôi miếu cũ nát để tránh cơn bão tuyết khốc hàn này. Đương nhiên, bọn họ vẫn có thể chọn cách tiếp tục đi tiếp. Thế nhưng đường ẩm ướt trơn trượt, nhiều nơi còn có vết nứt đường băng, nên Tào Bằng cuối cùng chỉ có thể chọn cách tạm dừng lại.

Lần này ra đi, hần dẫn theo một trăm Phi Mạo.

Hạ Hầu Lan và Hàn Đức cũng đi theo, còn có cả Bằng Thống.

Hách Chiêu vốn cũng muốn đi cùng, nhưng đã là cuối năm, các loại hoạt động cúng lễ đã bắt đầu, Hứa Đô phải tăng cường trị an. Khi Tào Cấp tạm thời điều Hách Chiêu qua, cũng đã báo cáo lên Chấp Kim Ngô Giả Hủ, để Hách Chiêu giữ chức Đô trưởng, chịu trách nhiệm tuần tra phố xá Hứa Đô.

Vì thế, Hách Chiêu thật sự không vui chút nào.

- Lần nào cũng đưa Tử U đi theo, cuối cùng để ta ở lại lưu thủ.

Nhưng điều này cũng là bất đắc dĩ, Hách Chiêu thống lĩnh Hắc Mạo, là người thích hợp nhất.

Hơn nữa đây không phải đi đánh giặc, mặc dù là có xung đột, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là xung đột trong phạm vi nhỏ, Hạ Hầu Lan và Hàn Đức dường như có nhiều kinh nghiệm hơn.

Tào Bằng cũng động viên Hách Chiêu một hồi, mới làm Hách Chiêu gạt đầu đồng ý.

Không ngờ rằng, vừa mới ra đến cửa...

Trên đường nổi lên mấy đồng lửa trại, chiếu sáng toàn bộ con đường đen u ám.

Hạ Hầu Lan sau khi chọn người, sắp xếp bố trí người canh gác ổn thỏa thì cùng Hàn Đức đi tới bên cạnh Tào Bằng.

- Ngồi xuống đi, sưởi ấm một chút.

Tào Bằng nhìn cơn bão tuyết bên ngoài, nói với Hạ Hầu Lan:

- Lát nữa đi lấy chút củi sưởi giúp mọi người, đêm nay sẽ rất lạnh, không thể để lửa trong trại tắt được. Bảo mọi người chú ý giữ ấm, chớ để bị phong hàn... Chết tiệt, lúc đầu tưởng rằng cuộc hành trình sẽ thông thuận, không ngờ lại gặp phải trận bão tuyết này. Đợi đến được Dĩnh Âm, ta sẽ mời mọi người đi uống rượu. Nhưng mà tối nay, cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi một chút.

- Công tử, đây cũng coi như là rất thiệt thòi rồi.

Hạ Hầu Lan cười trả lời.

So với việc đánh chén ở tiểu lâu lúc trước, tuy rằng hiện tại điều kiện không tốt, nhưng cũng là một loại may mắn.

Hai người ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, Hạ Hầu Lan phụ trách chuẩn bị cơm canh. Cơm nước rất đơn giản, thực ra chỉ là cháo loãng đun nóng, thêm một ít thù du, một chút cay cho vừa miệng, nhưng trong thời tiết như thế này, một ngụm cháo như vậy, đúng là hơn hẳn thịt to cá lớn...

- A Phúc, chẳng lẽ ngươi muốn tiến cử Nguyên Trục?

- Hả?

- Lần này ngươi cùng ta đi Dĩnh Âm, có phải muốn thuyết phục Nguyên Trục không?

Tào Bằng nghe xong, không kìm nổi mỉm cười.

- Sĩ Nguyên, ngươi cho rằng Nguyên Trục nguyện theo ta sao?

- Điều này...

- Ta vẫn còn tự biết mình, với tài năng của Nguyên Trục, chưa chắc coi ta ra gì. Ta chỉ nghe nói, mẹ của hắn có chủ kiến, hơn nữa rất kiên quyết. Cho nên ta muốn đi hỏi thăm một chút, xem xem có thể giúp gì được không. Ngày nào đó nếu có thể, có lẽ có thể làm bạn đồng sự cùng Nguyên Trục, hai người có thể quan tâm nhau nhiều hơn một chút.

Bàng Thống mỉm cười.

- Nguyên Trục này, chí khí rất lớn.

- Ủm!

- Tuy nhiên người này cũng cực kỳ hiếu thảo.

Bàng Thống ngẩng đầu lên, nhìn Tào Bằng hạ giọng nói:

- Nếu lão phu nhân muốn anh ta giúp ngươi, anh ta chắc chắn sẽ vâng lệnh.

Tào Bằng ngắt ra, một lát sau hạ giọng nói:

- Sĩ Nguyên, chúng ta có thể đơn giản một chút được không. Ta cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản là muốn đi thăm qua một chút. Lại nói thêm, chúng ta cũng coi như là đồng môn, nếu không phải vì âm dương sai khác, nói không chừng ta hiện tại cũng đã học ở trường của Thủy Kính tiên sinh. Cuộc đời ta nặng nhất một chữ “hiếu”, ghét nhất là bị người khác lấy chữ “hiếu” này gây áp lực, như vậy không phải là người quân tử. Nếu huynh cảm thấy ta thật sự có dụng ý khác, sau khi trời hừng sáng ta liền trở về ngay.

Bàng Thống nghiêm sắc mặt, vội vàng xua tay.

- A Phúc, không phải... Ta không hề có ý như vậy, chỉ có điều cảm thấy có chút khó hiểu mà thôi. Nói thật, danh tiếng của ngươi còn lớn gấp trăm lần Nguyên Trục, luận về học thức chưa chắc đã thua kém Nguyên Trục. Để bụng như vậy, cho nên... A Phúc, xin thứ lỗi.

Tào Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

Nói thật, hẳn lúc ban đầu đúng là có ý vì công danh lợi lộc, nhưng sau đó thì...

Có lẽ là ở thời đại này lâu, tính tình khó tránh sẽ bị ảnh hưởng bởi một số tư tưởng của cổ nhân.

Chữ “hiếu” này, là đạo lý đúng đắn của đường đời, nếu xen lẫn công danh lợi lộc vào, không thể không bị người khác nhạo báng. Hơn nữa, với tình hình hiện tại của Tào Bằng, có năng lực gì trợ giúp cho Từ Thứ? Hẳn sở dĩ đến là bởi vì nghe Bàng Thống nhắc tới một số chuyện cũ của mẹ Từ Thứ, cho nên trong lòng nảy sinh sự tôn kính ngưỡng mộ.

Theo như Bàng Thống nói thì lúc trước Từ Thứ vì bằng hữu mà báo thù, giết người, trở thành kẻ tù tội.

Sau đó đám người Thạch Đạo nghĩ cách cứu cậu ta ra. Từ Thứ đi thông đêm về nhà, đã thấy lão phu nhân cầm cây trượng trong tay, chờ ở trong phòng...

Lão phu nhân khiển trách Từ Thứ, dùng cây trượng đánh cậu ta hai mươi roi, làm Từ Thứ hoàn toàn tỉnh ngộ. Bàng Thống nói rất đơn giản, thế nhưng Tào Bằng tin chắc rằng, cũng không đơn giản chỉ là hai mươi trượng như vậy. Lão phu nhân có thể khiến một kẻ hiệp khách thích ẩu đả trở thành học trò ngoan, tất nhiên có một số chuyện mà không ai có thể biết. Từ Thứ học ở trường, lão phu nhân một mình ở gia viên, không để cho Từ Thứ bị bất kỳ thứ gì ảnh hưởng... Tấm lòng mong con thành tài này, thật sự là khiến Tào Bằng phải cảm thấy kính nể.

Cho nên, khi Bàng Thống hỏi, Tào Bằng cũng không che giấu cảm xúc mà nói ra.

- Kỳ thật, Sĩ Nguyên, ta thực ra rất hy vọng huynh có thể ở lại giúp ta.

- Hả?

Im lặng giây lát, Tào Bằng đột nhiên mở miệng.

Bàng Thống bưng cháo bát, ngẩng đầu ngạc nhiên, nhìn về phía Tào Bằng.

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

- Ta hy vọng Sĩ Nguyên có thể ở lại bên ta, giúp đỡ ta.

- Điều này...

- Huynh trưởng, huynh chớ vội từ chối, hãy nghe ta nói hết đã. Đạo làm người đọc cả vạn quyển sách cũng không bằng đi ngàn dặm đường. Nói thật, huynh trưởng muốn đi chu du thiên hạ, hiển nhiên là chuyện tốt. Nhưng vấn đề là ở chỗ, thân phận của huynh trưởng nhất định không thể chân chính tiếp xúc với những người bình thường đó. Huynh là con cháu của Bàng công ở núi Lộc Môn, danh tiếng Bàng Thượng Thư, thế nhân đều biết đến. Cho dù huynh đi đến nơi nào, cũng chỉ có thể thấy được vẻ bề ngoài, sự khó khăn thật sự của trăm họ, có thể cảm nhận được bao nhiêu? Nhìn thấu thế sự cũng là tri thức, hiểu rõ ân tình tức thành văn. Huynh trưởng, nhớ ngày đó Tuân Văn Nhược xuất chúng tài tình như thế nào, chu du thiên hạ, có được bao nhiêu ích lợi? Ngược lại sau khi ở đây, tài năng không ngừng nâng cao, mà nay mới có thể làm Thượng Thư Lệnh, một mình đảm đương một phía. Huynh trưởng ở nhà, đã học được không ít thứ. Không bằng ở tại đây, giúp đỡ ta. Ta không dám nói, ta cao thượng đến đâu, nhưng ta tin rằng, vẫn tốt hơn so với cuộc sống lưu lạc chu du khắp nơi, cưỡi ngựa xem hoa... Lúc trước, khi ta đến bá sự, ân sư Khổng Minh tiên sinh đã từng hỏi ta về chí hướng của mình. Huynh trưởng chắc cũng biết, ta đã trả lời như thế nào?

Bàng Thống do dự một chút, lắc đầu nói:

- Xin rửa tai lắng nghe.

- Ta đã nói với ân sư, chí hướng của ta là: vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vọng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình. (Tâm vì trời đất, mạng vì nhân dân, kế tục việc học của thánh nhân, mở ra thái bình cho hậu thế)

Bàng Thống nghe xong, cả người không khỏi run lên.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn Tào Bằng, vừa định mở miệng, nhưng lại bị Tào Bằng ngăn lại.

- Huynh trưởng, xin hãy nghe ta nói xong đã. Ta biết, chí hướng này của ta thật điên cuồng. Lúc đó ân sư cũng từng nói, ta đã lựa chọn một con đường vô cùng vất vả... Thế nhưng ta không hối hận. Con đường này, sẽ dài đằng đẵng, ta thậm chí còn không biết đi như thế nào để tới đích, chỉ có thể âm thầm tìm kiếm trong bóng tối. Ân sư có nói, ta sẽ cô độc, nhưng ta thì lại không cho là như vậy. Ta tin rằng dọc đường sẽ luôn có người giúp đỡ ta! Sau khi quen biết huynh trưởng, ta biết huynh trưởng cũng là người có chí lớn. Cho nên ta muốn mời huynh trưởng đồng hành cùng ta, nếu lúc gặp khó khăn, có thể nương tựa vào nhau. Khổng Tử viết: “ Có bạn từ phương xa đến chẳng phải là chuyện vui hay sao.” Ta hy vọng có thể kết bằng hữu với huynh trưởng, chỉ có điều, không biết tiểu đệ có vinh hạnh này hay không?

Bàng Thống có chút choáng váng!

Những điều Tào Bằng nói này, thực sự làm anh ta quá bất ngờ.

Lần này anh ta rời gia đình, thật ra là muốn đi chu du thiên hạ, mở rộng tầm mắt, nâng cao kiến thức. Nói thật, nếu Tào Bằng không nói chuyện này, anh ta chưa chắc đã tự nguyện muốn lưu lại. Dù sao thì Bằng Thống cũng có sự kiêu ngạo của mình. Của bố thí, không phải là thứ anh ta muốn, cho dù anh ta cũng khá thân với Tào Bằng.

Nhưng hiện tại, Tào Bằng đã mở miệng...

Bằng Thống cũng không biết nên từ chối như thế nào...

Anh ta vì tướng mạo xấu xí, cho nên tới nay vẫn chưa có bằng hữu.

Thủy Kính sơn trang, những bạn đồng môn đó, bên ngoài thì như tôn kính anh ta, nhưng kỳ thực là họ kính trọng cha mẹ anh ta, chứ không phải là anh ta. Sau lưng, không biết có bao nhiêu câu chuyện trào phúng và những tiếng cười nhạo báng. Mặc dù giao hảo cùng mấy người Gia Cát Lượng, Từ Thử, Thạch Đạo, nhưng thật sự thì cuối cùng có bao nhiêu ân tình?

Người có lòng tự tôn, thường sẽ càng thêm tự ti.

Những điều Tào Bằng nói, thật sự đã làm Bằng Thống xúc động.

Hai mươi hai năm nay, Bằng Thống thật sự khát khao mong có được tình hữu nghị.

Sau khi Tào Bằng nói xong thì không nói thêm gì nữa. Hắn biết, Bằng Thống cũng cần phải suy nghĩ cân nhắc cẩn thận một chút.

- Ta đã nói qua rồi, nơi này chúng ta đã chiếm, bảo người đi nơi khác nghỉ ngơi, tại sao người còn ở lại nơi này?

Bỗng nhiên, từ bên ngoài từ đường ồn ào náo động.

Ngay sau đó chợt nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc:

- Không phải ta phiền phức, mà là nội trong một trăm dặm, chỉ có ngôi chùa này... Có hai người chúng ta, chiếm không mất mấy diện tích. Vị huynh đệ này, sao không linh hoạt một chút, giúp chúng ta tránh trận bão tuyết, tuyết đối sẽ không tạo thêm phiền toái cho các vị.

Tào Bằng đứng dậy, đi ra ngoài.

Hạ Hầu Lan và Hàn Đức cũng đi theo hắn, cùng đi vào cửa từ đường.

- Hương Hồ, có chuyện gì mà ồn ào vậy?

364. Chương 348: Chu Hạ

Gió thổi nhẹ hơn, tuyết cũng rơi yếu hơn.

Tuy sắc trời đang u ám, nhưng một mảng trời vẫn có những vệt trắng phau, làm cho bóng đêm trở nên sáng hơn rất nhiều.

Miếu thổ địa ở bên cạnh suối nước, có điều suối nước đã bị đóng băng. Trong phạm vi một trăm dặm, không có người nào ở, cả trời đất cùng một màu tạo cho người ta cảm giác tiêu điều.

Một phương sĩ, trên lưng cõng một đứa bé, đang đứng ở ngã tư đường.

Hai gã phụ trách cảnh giới Phi Mạo ngăn người nam nhân này lại, nhất định phải cảnh giác.

Tào Bằng ra đường, thấy diện mạo của người phương sĩ, thì ngăn người ra, nói:

- Sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này.

- Tào sư đệ!

Người phương sĩ nhận ra Tào Bằng, cảm thấy hết sức mừng rỡ.

Hắn bước nhanh về phía trước, hai gã Phi Mạo tiến lên trước muốn cản trở, nhưng cũng không biết phương sĩ kia hành động thế nào, đã đi qua giữa hai người này. Tào Bằng nhìn thấy rõ ràng người phương sĩ này có thể làm ra được một tiết tấu biến ảo, khiến cho sự cản trở của hai người Phi Mạo trở nên vô dụng. Đồng thời trong lòng hắn có một chút hoảng sợ, bởi vì đằng sau người phương sĩ, chỉ nhìn thấy một dấu chân mờ nhạt, gió tuyết xoẹt qua, dấu chân kia trong chớp mắt đã không nhìn thấy đâu cả... Đạp tuyết vô ngân (dẫm lên tuyết không để lại dấu vết)? Đây có phải hơi quá không?

Trong tiểu thuyết kiếm hiệp, thông thường sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy. Cái đó gọi là nhất diệp độ giang, đạp tuyết vô ngân (một chiếc lá có thể vượt qua sông, dẫm lên tuyết không để lại dấu vết), đó chính là võ công đạt đến trình độ thượng thừa, mới có thể xuất hiện hiện tượng như thế được. Có điều trước đó, Tào Bằng vẫn cho rằng cái gọi là đạp tuyết vô ngân, vốn dĩ là bịa đặt.

Nhưng lại không nghĩ rằng, ngày hôm nay, ở nơi này lại gặp được ví dụ rõ ràng như thế.

Người phương sĩ, đúng là sư huynh của Tào Bằng, chính là tổ tiên của Cát Hồng (1), tác giả của cuốn “Bão phác tử” sau này, chính là Cát Huyền tiên ông danh tiếng lừng lẫy.

1. Cát Hồng (283-343), tự là Trĩ Xuyên, hiệu là Bão Phác Tử (đời gọi là Tiểu Tiên Ông) là hào tộc ở Giang Nam. Ông quê ở huyện Đan Dương Câu Dung (nay thuộc Giang Tô), xuất thân là sĩ tộc thế gia.

Thuở nhỏ Cát Hồng lập chí làm văn nho để chấn hưng Nho giáo. Ông nhậm chức Tư Nghị Tham Quân nhưng vì thời thế loạn lạc ông từ quan ở ẩn, bỏ Nho theo Đạo, chuyên cần luyện đan ở La Phù Sơn, Quảng Châu. Đó là năm Quang Hi nguyên niên [306] đời Tây Tấn. Từ luyện đan, ông tìm cầu thuật trường sinh bất tử, hết sức đề xướng thần tiên Đạo giáo. Ông viết Bão Phác Tử Nội Thiên trong thời kỳ tu luyện ở La Phù Sơn đến năm Kiến Vũ nguyên niên [317] đời Đông Tấn thì xong. Cát Hồng học đạo nơi Trịnh Tư Viễn (tức Trịnh Ẩn) mà không học nơi Cát Huyền (Cát Huyền là chú của Cát Hồng, vốn là sư phụ của Trịnh Tư Viễn). Hệ thống truyền thừa đan đạo này như sau: Tả Từ (Tả Nguyên Phóng) truyền đạo cho Cát Huyền (tự Hiếu Tiên, đời gọi là Cát Tiên Ông). Cát Huyền truyền đạo cho Trịnh Tư Viễn (tức Trịnh Ẩn). Trịnh Tư Viễn truyền đạo cho Cát Hồng. Cát Hồng – Wikipedia tiếng Việt

Khoảng hai năm về trước, Cát Huyền từng gặp Tào Bằng một lần, để thay mặt Tả Từ truyền cho Tào Bằng một bộ Bạch Hổ Thất Biến.

Về sau, Cát Huyền chẳng biết đi đâu, bật vô âm tín.

Tào Bằng cũng không có ý nghĩ sẽ đi tìm kiếm, bởi vì từ trước đến giờ hắn đối với Cát Huyền có một chút sợ hãi. Chỉ có điều thật không ngờ, trong đêm gió tuyết này, hắn lại gặp lại Cát Huyền. Sau hai năm không gặp, Cát Huyền cũng không thay đổi là mấy, thậm chí so với hai năm trước cũng không già đi chút nào, ngấm kỹ thì điều này cũng không có chút gì là kì quái... Người tu luyện thành cao nhân tu thành tiên, thì việc trẻ mãi là không thể, nhưng có thể trì hoãn quá trình lão hóa thì hoàn toàn không phải là vấn đề.

Không đúng, không phải tu thành tiên!

Chỉ có thể nói, hắn tu đạo...

Tào Bằng đã từng được lĩnh giáo qua thân thủ của Cát Huyền, cũng có thể biết được võ công của người này, nếu xét theo võ công, thì chỉ sợ trên đời này không có mấy người sánh được bằng.

Tu hành võ đạo, và võ công cao cường hoàn toàn không giống nhau.

Đạo mà Lã Bố hay Quan Vũ luyện là đạo giết người.

Cả Tào Bằng cũng thế. Còn đạo của Cát Huyền, là đạo chú trọng đến việc tu hành của cá nhân, vì thế nếu thực sự có giao tranh, thì có thể Cát Huyền chưa chắc đã thắng được Lã Bố.

- Sư huynh, sao huynh lại đến chỗ này?

Tào Bằng xua xua tay, ra hiệu cho bọn Phi Mạo yên lặng một chút, chớ có tò mò hỏi.

Cát Huyền nhếch miệng cười nói:

- Tào sư đệ, có chuyện gì thì để vào trong rồi nói sau? Ta có thể chịu được gió tuyết, chỉ có điều tiểu nha đầu này...

Tào Bằng lúc này mới chú ý đến tiểu nha đầu đằng sau lưng Cát Huyền.

Thực ra thì nên dùng là tiểu nữ đồng thì đúng hơn, bởi vì tiểu nha đầu này nhìn qua thì chắc mới chỉ khoảng năm sáu tuổi mà thôi. Thân hình gầy yếu, khuôn mặt hốc hác như bị suy dinh dưỡng, toàn thân đều toát ra vẻ yếu đuối, hơn nữa lại khoác một chiếc áo trắng bạch, khiến cho dáng vẻ của tiểu nha đầu này càng trở nên đáng thương hơn.

Tào Bằng đứng bật dậy nói:

- Sư huynh, đây là con gái huynh sao?

- Nói linh tinh, nha đầu này ở Quận Ngô, theo ông nội sinh sống.

Cát Huyền vừa nói, vừa từ từ cất bước chân lên bậc thềm. Tào Bằng vội vàng đứng sang một bên nhường đường, đi theo sau Cát Huyền vào từ đường...

Hạ Hầu Lan bưng một bát cháo lên đút cho tiểu nha đầu kia uống.

Cát Huyền ngồi xuống, bên cạnh đồng lửa trại đốt trong lều, sau khi nhìn qua một lượt, đột nhiên nói:

- Sư đệ, hai năm không gặp, hình như số mệnh của đệ ngày càng thịnh.

Số mệnh là thứ gì đó rất mờ ảo, Tào Bằng không thể nhìn thấy cũng không thể nào mà hiểu được.

Tuy nhiên nếu Cát Huyền nói số mệnh hần cường thịnh, hần nghĩ chắc cũng là một câu khen bình thường, nên cười cười, không nói gì cả...

Mà Cát Huyền cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt lúc này đang nhìn vào Bàn Thống.

- A?

Hắn không khỏi ngẩn người, rút tay khỏi ống tay áo, bắt đầu bấm bấm đốt ngón tay.

Một lát sau lại quay về phía Tào Bằng, trong mắt toát ra một vẻ nghi ngờ.

- Sư huynh, sao thế?

- Thật là kỳ lạ!

Cát Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, nói như thể lầm bầm:

- Theo như trong tướng pháp thì sư đệ ứng với mấy năm trước đã mất sớm, đáng lẽ không còn sống đến bây giờ, hơn nữa vị công tử này, tướng pháp còn kì quái hơn. Nếu như ứng với tướng pháp của vị công tử này thì trước ba mươi tuổi, nhất định sẽ có tai ương, hơn nữa kết cục cuối cùng sẽ bị chết, nhưng trong tướng pháp của hần hình như có sự biến hóa, trong cái chết có nảy sinh sự sống.

Lần trước xem tướng cho đệ, ta cứ cho rằng ta tướng pháp không cao.

Vì thế mới vào trong núi, tu luyện nâng cao tướng pháp. Hôm nay vừa mới xuất núi thì lại gặp một quái nhân... Vị công tử này, liệu có thể cho ta biết, ngày tháng năm sinh để ta bấm đốt thử một quẻ được chứ?

Bàn Thống trừng mắt, gần như xoay tròn một vòng.

Bị một người nói rằng hần là mệnh chết sớm, trong lòng cảm thấy rất bất mãn.

Tào Bằng vội vàng nói:

- Sĩ Nguyên, đây là sư huynh Cát Huyền – Cát tiên ông, là môn hạ của Tả Từ tiên ông, đạo hạnh của huynh ấy rất uyên thâm.

- A Phúc sao người lại bái lạy Tả tiên ông làm sư phụ à?

Người tên Tả Từ đó, không phải là một người tu đạo bình thường, mà là một người có danh vọng cực kỳ cao ở Giang Tả.

Cuối những năm Đông Hán có nổi danh mấy người giả thần thánh, Tả Từ chính là một trong số đó. Ông ta có phải là một tiên nhân hay không Tào Bằng cũng không rõ lắm. Dù sao thì hắn đã từng gặp Tả Từ... có điều tất cả người dân đều tin rằng Tả Từ là tiên nhân, có khả năng từ xương trắng cũng có thể phục hồi da thịt, có khả năng khởi tử hồi sinh.

Ít nhất thì những lời mà Cát Huyền nói về Tào Bằng khi này, vẫn chưa nói sai một điều gì cả.

Đúng như lời Cát Huyền nói, nếu như Tào Bằng không được Tào Hữu Học tái sinh, thì sớm đã thành nấm đất hoang rồi.

Nghe nói Cát Huyền đi theo Tả Từ, Bằng Thống cũng không khỏi thêm vài phần kính nể Cát Huyền. Đồng thời trong lòng cũng có đôi chút sợ hãi, nên vội vàng nói ra ngày sinh tháng đẻ của mình.

Cát Huyền bấm đốt, một lát sau lắc đầu nhẹ.

- Thật sự là cổ quái... Mạng của ngươi rõ ràng đã hết rồi, tại sao lại có thể chuyển thành cơ hội sống được?

- Xin tiên ông hãy cứu ta!

- Cứu ngươi không khó, ta chỉ có một lời, hy vọng công tử sẽ ghi nhớ: đời này đừng bao giờ đi tới hướng tây nam, nếu không tất tai ương máu huyết sẽ đến.

Tào Bằng giật mình giống như ve sợ mùa đông, hoảng sợ nhìn Cát Huyền.

Theo lịch sử thì Bằng Thống không phải là sẽ chết trong trận tấn công Tây Xuyên sao? Mà Tây Xuyên không phải là ở hướng tây nam sao?

Kiếp trước, Tào Bằng cũng gặp rất nhiều thầy xem tướng giả thần giả thánh, nhưng đa số bọn họ đều là những kẻ lừa đảo. Cát Huyền chẳng lẽ cũng là kẻ lừa đảo sao? Ông ta có thể nói hắn ra kết cục cuối cùng của Bằng Thống, cũng không phải là ông ta nói liều. Trên đời này thực sự có thần tiên sao? Tào Bằng không biết.... Nguyên nhân chính của việc này chính là sách báo viết linh tinh, bởi vì chưa ai từng gặp qua thần tiên, mà nếu như không có thần tiên thật, như thế Tào Bằng lại càng không thể giải thích được tình trạng của chính hắn bây giờ.

Vừa nghĩ tới việc này, mà Tào Bằng đã bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Do dự một chút, cuối cùng hắn nói:

- Sư huynh, có thể bói lại cho ta một quẻ được không?

- Của ngươi ta không thể tính ra được.

- Vì sao?

- Ta cũng không biết... sư đệ à, nếu dựa theo tướng pháp của đệ, thì đệ sớm đã biến thành một người chết rồi. Nhưng đến bây giờ đệ vẫn còn sống, mà số mệnh còn rất thịnh nữa, điều này làm ta thực sự cảm thấy giật mình. Ta đạo hành chưa được sâu, cho nên không thể tính ra được, chắc là chỉ có ân sư, mới có thể nhìn ra được chân tướng sự việc. Lần này ta trở về, sẽ đem việc này nói cho ân sư biết, đến lúc đó có ân sư đến xem quan khí cho đệ... Có điều, chiếu theo số mệnh, nếu như không tai không nạn thì ắt hẳn sẽ trường sinh.

Cái được gọi là trường sinh, không phải là trường sinh bất lão mà là hưởng trọn niềm vui đến già.

Tào Bằng biết là giờ có hỏi thêm cũng không được điều gì, đơn giản là không lằng nhằng vấn đề này nữa....

Mọi người ngồi vây quanh ngọn lửa ở trong trại, tiểu nha đầu cuộn tròn người ngủ trong lòng của Cát Huyền. Đến lúc này Tào Bằng mới hỏi rõ sự tình về tiểu nha đầu này!

- Tiểu nha đầu này vốn là con gái của bạn thân ta.... Người bạn tốt của ta họ Chu, cũng là người học thuật thần tiên trong núi, hơn nữa đạo hành rất cao. Hai năm trước, hắn từng bói được rằng bản thân sẽ bị chết, cho nên gọi ta đến. Ban đầu ta vốn định giúp hắn một tay, ai ngờ cuối cùng... Hắn chỉ để lại duy nhất cho ta tiểu nha đầu này, tên là Chu Hạ. Đệ cũng biết, hàng năm ta đều chu du ở bên ngoài, các lão phụ trong nhà nuôi nấng các nữ nhi của ta, cũng đã vất vả lắm rồi, nếu bây giờ ta mang đứa bé này về, chỉ sợ... Thật may là lại gặp đệ, ta muốn phiền đệ thay ta chăm sóc nuôi nấng nó, ý của đệ thế nào?

Cát Huyền ánh mắt sáng, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng hỏi.

Tào Bằng hết nhìn Cát Huyền lại nhìn tiểu nha đầu đang ngủ trong lòng Cát Huyền cảm thấy có chút đau đầu.

- Tiểu nha đầu này, có tướng làm nữ vương.

Tào Bằng nghe thấy câu này không khỏi ho liên tục.

- Tướng làm nữ vương?

- Chính là có quý khí... Ta là người đạo hành, lời nói công chính, bình hòa, không màng danh lợi, cho nên không hợp với khí quý này. Đệ cũng biết là, Giang Đông hiện giờ không được thái bình. Với tướng mạo của nó bây giờ nếu như không chăm sóc tốt thì ắt sẽ gặp tai họa. Nếu như nó đi bên cạnh đệ, có số mệnh của đệ bảo vệ, tương lai nhất định sẽ đại quý. Hơn nữa ta đã có lời hứa với phụ thân của nó, không hy vọng nó tu thành chính quả, chỉ mong có thể sống một đời an bình phú quý.

Những lời nói này của Cát Huyền lại khiến mọi thứ mơ hồ mông lung.

Tào Bằng nghe không hiểu lắm, nhưng trong lời nói của Cát Huyền có thể mơ hồ nhận ra sự ôm ấp, hy vọng và cả ý nghĩa lắng đọng trong đó.

Tiểu nha đầu này, tương lai nhất định giàu có!

Nói là nhờ số mệnh của Tào Bằng bảo vệ, thực ra cũng không biết được, có thể là số mệnh của tiểu nha đầu này đến để bảo hộ cho Tào Bằng thì sao?

Chuyện này biến thành chuyện tướng người này hỗ trợ tướng người kia.

Tào Bằng bây giờ bảo vệ cho tiểu nha đầu này, sau này tiểu nha đầu này có thể quay trở lại bảo vệ cho hắn...

- Chuyện này.... nếu như sư huynh đã có lời, ta cũng không có gì để từ chối, có điều lần này ta muốn đi Dĩnh Xuyên một chuyến, chắc là sẽ mất một thời gian mới về nhà. Nếu không thì, phiền sư huynh vất vả một chuyến đến Hứa Đô, đưa tiểu nha đầu này về đó trước?

- Phụ mẫu của ta đều ở trong nhà, nhạc phụ thực ra có đi cùng với ta đến Dĩnh Âm, để giải quyết một số việc vặt, cho nên đều ở trong nhà, chắc là sẽ đồng ý thôi.

Cát Huyền sau khi nghe xong, mỉm cười.

- Hay cứ để nó đi theo đệ đi...từ đây đến Dĩnh Âm cũng không xa lắm. Ta còn có chuyện quan trọng, cần mau chóng trở về Giang Đông. Nếu bây giờ lại vòng về Hứa Đô, sợ sẽ mất nhiều thời gian... chỉ bằng cứ cho tiểu nha đầu này đi theo đệ. Chu Hạ tính tình trong sáng nhưng lại hơi lạnh lùng, đệ tiếp xúc nhiều với nó chắc nó sẽ tiếp nhận đệ, sư đệ, phiền đệ rồi!

Nghe Cát Huyền nói như thế, Tào Bằng có chút cảm giác là mình bị lừa dối.

Có phải là y nóng lòng muốn về nhà, nhưng nếu mang theo tiểu nha đầu này thì sẽ rất phiền toái, cho nên mới...

Chăm chú nhìn Cát Huyền một lúc lâu, Tào Bằng bỗng nhiên cười nói:

- Nếu sư huynh đã nói như thế, ta sao có thể từ chối được chứ? Cứ để tiểu nha đầu này tạm thời đi theo ta đi.

Trên mặt của Cát Huyền lập tức nở một nụ cười.

365. Chương 349: Phân Lô Tắt Hợp, Hợp Lô Tắt Phân

Nhìn thấy tiểu cô nương đứng trước mặt, Tào Bằng một lần nữa lại thắm chửi rửa trong miệng.

Thằng nhãi Cát Huyền này mới sáng sớm đã bỏ đi, phát phát ổng tay áo, bỏ lại một đồng phiền não phía sau. Sau khi tiểu cô nương tỉnh lại, điều đầu tiên cô bé làm là khóc một trận thật to vì không nhìn thấy

Cát Huyền đầu cả, sau khi hiểu rõ sự tình thì lại ngồi một mình trầm mặc, giống như bị câm điếc, một câu cũng không nói...

Đối với Tào Bằng, điều này là một dấu hiệu cần phải đề phòng.

Thế cho nên khi Tào Bằng hỏi câu gì, cô bé cũng nhất định không trả lời, làm cho Tào Bằng cực kỳ đau đầu.

Củ chuối thật, cô bé này quả là có cá tính.

- Chu Hạ, Cát sư huynh không phải là người trần, nên cần phải cắt đứt hết tất cả duyên trần, huynh ấy để con ở lại đây không phải là không cần con nữa mà bởi vì ở đây, ta có thể chăm sóc cho con. Chờ sau khi chúng ta về thành Hứa Đô, con sẽ có thêm rất nhiều người bạn nữa, nhìn thấy rất nhiều người khác nữa, bọn họ đều rất yêu thương con. Gia cảnh của Cát sư huynh không được tốt, hơn nữa lại ở Giang Đông vô cùng xa xôi. Trước khi huynh ấy đi, còn dặn dò ta, phải chăm sóc thật tốt cho con. Con xem, con bây giờ không ăn không uống, không nói một câu nào, không phải làm cho Cát sư huynh càng thêm lo lắng sao? Ngoan, ăn một chút gì đi, rồi ta đưa con đi cưới ngựa, đợi đến lúc đó, chúng ta sẽ ăn thêm nhiều món ngon hơn nữa.

Tào Bằng nói những câu này, tự mình cũng cảm thấy mình không ra gì.

Giống như lừa tiểu nha đầu này đi xem ngư quái ở Thục Tần vậy, khiến hắn cảm thấy thật là quý dị.

Chu Hạ trừng mắt lên nhìn Tào Bằng trong ánh mắt như muốn nói “Ta mà tin người mới là lạ đấy” khiến cho Tào Bằng không biết nên làm thế nào. Bằng Thống đứng bên cạnh, bộ dạng như đang chế giễu, không một ai trong đó đến giúp đỡ, khuyên bảo Chu Hạ giúp cho Tào Bằng.

Thật là vất vả mới khuyên bảo tiểu nha đầu này ăn một bát cháo, bây giờ đã qua giờ thìn rồi.

Tuyết ngừng rơi, gió ngừng thổi, nhưng nhiệt độ trong không khí lại ngày càng giảm.

Tào Bằng lấy trong hành lý ra chiếc áo da cừu dày nhất khoác lên người cho Chu Hạ, sau đó ôm tiểu nha đầu, lên ngựa.

Chu Hạ không chống cự, để cho Tào Bằng lặng lẽ ôm, sự cảnh giác đề phòng trên khuôn mặt đã bớt đi rất nhiều.

- A Phúc!

- Gì vậy?

- Sau khi suy nghĩ một đêm, ta đã quyết định sẽ lưu lại đây!

Bằng Thống và Tào Bằng đi ngang nhau, trầm giọng nói.

Tối hôm qua Tào Bằng đã từng nói một lần, nhưng hắn vẫn còn một số thứ do dự, đến khi nghe Cát Huyền nói, lại khơi lên nỗi lòng trong lòng của Bằng Thống. Với tình huống hiện tại của hắn thì ở lại Kinh Châu đúng là không thể phát triển được, hơn nữa cũng không có việc gì làm cả, chỉ bằng cứ làm từ chỗ nhỏ từ từ tích lũy kinh nghiệm.

Quan trọng nhất chính là, Cát Huyền nói nếu như đi tây nam, thì chắc chắn sẽ có tai ương chết chóc.

Kinh Tương...tiếp giáp với tây nam.

Ý tứ của Cát Huyền rất rõ ràng, nếu Bằng Thống muốn hóa giải cái kết cục bị chết thì nhất quyết phải rời xa Tây Xuyên. Nếu như đã như thế, thì Kinh Châu cũng không còn ý nghĩa gì cả. Còn về Giang Đông, dù cho chỗ đó tốt, nhưng không phải là nơi mà Bằng Thống mong muốn. Cho nên, cuối cùng hắn cũng quyết định, ở lại bên cạnh Tào Bằng.

Cát Huyền không phải đã nói rồi sao?

Tào Bằng là người có đại khí vận!

Không nói đến vận khí của Tào Bằng, mà tiểu nha đầu trong lòng hắn dù không phải là nữ vương nhưng vận khí của nó ít nhất có thể bảo vệ cho Tào Bằng và Bằng Thống.

- Quyết định thật thông minh!

Tào Bằng tươi cười, gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

- Vậy người định sắp xếp cho ta như thế nào?

- Ta bây giờ chỉ có một thân một mình, cũng không có tư cách gì mà nói là sắp xếp. Ta có vài cách lựa chọn, người có thể chọn một cái, thứ nhất, tỷ phu của ta hiện đang làm đảm nhiệm chức Toan Tảo Lệnh, Diên Tân Hành, Điển Nông Giáo Ủy. Ta có thể giới thiệu người sang bên đó. Với tài năng của Sĩ Nguyên, vậy có thể dễ dàng bắt đầu, đợi chờ thời cơ tốt, nhất định sẽ có cơ hội thăng chức rất nhanh. Con đường thứ hai, phụ thân của ta hiện giờ là Thái Phó thừa, Chấp Kim Ngô thừa, cũng cần có người tương trợ. Tuy nhiên ở bên ông ấy chỉ phần lớn là những việc lật lật cũng không thể làm việc gì long trời lở đất. Nhưng các mặt thuận lợi chính là, ở thành Hứa Đô có thể tiếp xúc với tất cả loại người, từ vương công quý tộc, đến những người buôn bán nhỏ, có thể thông qua đó quan sát tìm hiểu được cuộc sống của dân tình, tìm hiểu được những khó khăn của người dân.... Con đường thứ ba: Ta tiến cử người cho Tư Không. Nếu người ở Tư Không phủ nhất định sẽ có tiền đồ. Chuyện này là chuyện tự nhiên không cần nói năng nhiều, chỉ có điều nếu ở phủ Tư Không thì cần có kinh nghiệm và lí lịch. Gã Điền Dự kia từng phụ tá cho Lưu Bị, quản lý Từ Châu, trợ giúp cho Công Tôn Toản đóng tại Bắc Cương. Nhưng khi đến phủ Tư Không thì chỉ là một Quân mưu viện. Nếu không phải may mắn gặp cơ hội, hẳn chưa chắc đã có thể ngồi lên chức Việt Kỵ Giáo Ủy. Sau khi đến phủ Tư Không, người có thể học được rất nhiều thứ, nhưng ta cũng không thể giúp đỡ cho người nhiều được. Con đường thứ tư: Ta giới thiệu cho người vài nhân vật lớn, có thành công không, là dựa vào bản thân người. Con đường thứ năm, ở lại Tào Phủ, giúp ta dạy bảo các môn sinh. Tuy nhiên với tài hoa của huynh trưởng, chỉ sợ cái tài của người không được trọng dụng.

Tào Bằng chậm rãi nói, Chu Hạ nằm trong lòng Tào Bằng, tò mò nhìn Bằng Thống.

Không thể không nói rằng, Tào Bằng vì Bằng Thống mà suy xét một cách chu đáo, hơn nữa giọng nói cũng hết sức thành khẩn.

Nếu như nói nơi nào tốt nhất để đi thì đó chính là đi giúp Đặng Tắc. Sang bên đó giúp nhất định có thể dễ dàng lập được công. Tào Tháo bây giờ đang rất mạnh mẽ việc thi hành đồn điền, cũng đã bắt tay vào làm kế hoạch tập trung quân lính. Đặng Tắc có giàu kinh nghiệm ở đồn điền Hải Tây, có thể làm ít vẫn lập được công lớn.... Hơn nữa, Diên Tân cách chiến trường không xa mấy, nếu như Viên Thiệu có tấn công ngạn Hà Nam thì tất nhiên Diên Tân cũng là nơi dễ dàng có thể lập công nhất.

Có điều, cuối cùng thì Bằng Thống sẽ có lựa chọn như thế nào đây?

Cái đó còn phụ thuộc vào quyết định của hắn.

Tào Bằng đã nghĩ ra nhiều con đường như thế cho hắn, đủ thấy Tào Bằng đối đãi với hắn như thế nào rồi.

Sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng Bằng Thống cũng ngẩng đầu lên nói:

- Ta ở lại Hứa Đô.

- Ồ?

- Ta chọn đường thứ hai và cuối cùng.

Bằng Thống cười hì hì nhìn Tào Bằng, trầm giọng nói:

- Không biết A Phúc có thể bỏ những thứ mình yêu thích đi được không?

Tào Bằng mỉm cười.

Một lựa chọn thông minh, chỉ có người thông minh mới có thể chọn được một lựa chọn thông minh như thế....

Con đường đầu tiên thực sự là tốt nhất, nhưng với cái tên Đặng Tắc, chưa chắc Bằng Thống có thể làm thuộc hạ dưới trướng của y được, hơn nữa Bằng Thống không phải là nhân tài trên nội chính, hẳn có lẽ thuộc về loại nhân tài về phương diện mưu lược hơn.

Tuy Diên Tân là nơi gần với tiền tuyến, nhưng Viên Thiệu đang thảm bại, tạm thời không có khả năng chiến đấu. Nếu so với những nơi khác cũng không bằng, chỉ bằng cứ lưu lại thành Hứa Đô, dù sao thì Hứa Đô cũng là kinh đô của đất nước, có thể tiếp xúc với các mối quan hệ lớn. Nếu làm từ nhỏ mà lên, còn cái gì có thể bị được với sự cẩn thận và tỉ mỉ của Thái Phó và Chấp Kim Ngô chứ?

Quan trọng nhất là, ở lại thành Hứa Đô, mối quan hệ giữa Tào Bàng và Bàng Thống càng trở nên chặt chẽ.

Dù sao, lúc này Bàng Thống quyết định ở lại đây, chính là vì Tào Bàng.

Nếu như đi Diên Tân không ở lại Kinh Châu, nói không chừng lại có thể phụ trách quản lý một phương..., con về con đường thứ hai của Bàng Thống chính là lựa chọn đứng vào đội ngũ.

Bàng Thống thông qua cách này để xác định hướng tương lai cho mình. Dù rằng giờ hấn vẫn làm việc cho Tào Tháo nhưng vẫn có mối liên hệ mật thiết với Tào Bàng.

Tào Bàng nói:

- Nếu như đúng ý nguyện của Sỹ Nguyên, thì ta tránh được không ít sự buồn phiền.

Dứt lời cả hai người cùng nhìn nhau cười.

Trong nụ cười kia lộ ra sự hiểu ý không mấy người hiểu được....

Chu Hạ co rút người trong lòng Tào Bàng, bàn tay nhỏ bé ăm ắp đặt lên áo Tào Bàng như muốn nói: Vị đại ca này, cũng tốt đấy chứ!

Dĩnh Xuyên thành lớn nhất quận Tần Xuyên.

Nó nằm ở đại lục Trung Nguyên, cứ đi theo đường thủy là đến thời kỳ Đông Hán.

Thư viện Dĩnh Xuyên, có lẽ không thể so với trường Thái Học, nhưng danh tiếng của nó thì không kém trường thái học là mấy.

Những nhân vật lừng lẫy cuối những năm Đông Hán, phần lớn đều có dấu vết của thư viện Dĩnh Xuyên, hoặc là được học tập ở thư viện Dĩnh Xuyên như đám người Tuân Úc, Tuân Du, Trần Quân hay được dạy học ở thư viện Dĩnh Xuyên như những nhân vật đại nho nổi tiếng Lý Cố Thái Ung, Thái Bà, ai cũng từng giảng dạy ở đây.

Bên ngoài cửa thư viện Dĩnh Xuyên, có một tấm bia đá.

Trên mặt có khắc rất nhiều thơ văn của những người nổi tiếng, được kẻ sĩ tôn kính.

Đến bia đá này, dù cho người cao ngạo như Bàng Thống cũng phải tự giác đi xuống, dắt ngựa đi vào.

Đám người của Tào Bàng thấy như thế mặt đều biến sắc. Từ khi Hứa Đô nổi lên, danh tiếng “đệ nhất đại huyện – huyện lớn nhất” của Dĩnh Xuyên đã sớm mất đi. Nhưng khi mọi người đi đến Dĩnh Xuyên, mỗi người vẫn có thể cảm nhận được hơi thở cổ xưa của tòa thành cổ này, vì thế mà đều tự giác tỏ ra kính trọng.

Đám người của Tào Bàng việc đầu tiên làm là tìm chỗ ở ở quan dịch này.

Tuy rằng Tào Bàng đã bị tước chức quan, nhưng vẫn giữ lại được cấp bậc của quan Kỵ Đô Úy.

Hơn nữa hấn giờ cũng không phải là “Hạng người vô danh tiểu tốt” cho nên trưởng quan dịch, không dám vì Tào Bàng không còn chức vụ gì mà chậm trễ ra ra đón tiếp. Ai mà không biết rằng, Tào gia (ở đây chỉ nhà của Tào Bàng) đã không còn là gia đình cửa nhỏ nghèo khổ nữa rồi. Theo tiếng lành của Tào Bàng được đồn xa, Tào Cấp và Đặng Tắc cũng không ngừng thăng quan. Bấy giờ vị thế của Tào gia ở thành Hứa Đô cũng vào loại máu mặt, chủ yếu vẫn vì nhân số còn ít. Nhưng theo thời gian dài, chờ khi Tào Bàng được khôi phục lại, tiền đồ chắc chắn sẽ rất tươi sáng.

Huống hồ Tào gia và các đại gia tộc ở Dĩnh Xuyên có mối quan hệ mật thiết.

Sau khi dàn xếp xong mọi chuyện, việc đầu tiên là Tào Bàng sai Hạ Hầu Lan đưa Chu Hạ vào trong thành tắm rửa sạch sẽ và mua một vài món đồ.

Cát Huyền đã giao Chu Hạ cho Tào Bằng, tất nhiên Tào Bằng không thể không lo chu đáo, vài ngày nữa khi trở về Hứa Đô chắc chắn sẽ sai người mời thợ may tốt nhất thành về để may quần áo cho Chu Hạ... còn bây giờ thì chỉ là tạm thời, mua sơ sơ một vài món là được rồi.

Tào Bằng và Bằng Thống thay trang phục trên người, rồi mang theo hơn mười người Phi Mạo, rời khỏi quan dịch.

Trước khi Bằng Thống rời khỏi sơn trang Thủy Kính. Từ Thứ đã miêu tả tỉ mỉ nơi mà gã ở. Cho nên, bọn họ không mất nhiều công sức đã tìm được đến Từ Thứ gia.

Mẫu thân Từ Thứ đang ở trong nhà nghiền đậu hũ..

Sau khi Từ Thứ ra ngoài đi học, mẫu thân Từ Thứ dựa vào bán đậu hũ mà sống, ở nơi này dù so với đậu phụ đời sau thì gấp trăm lần.

Mỗi buổi sáng sớm, sẽ có các tửu quán mua đậu phụ của Từ mẫu, sau đó mười ngày tính tiền một lần, tính cả một tháng cũng có thể thu được hai, ba quan tiền. Chỉ có điều năm nay giá cả đều tăng cao, một đấu lương thực trị giá một trăm hai mươi tiền, đối với một gia đình bình thường, cũng không phải là một gánh nặng nhỏ. Thêm nữa lại thêm Từ Thứ học ở bên ngoài, tuy không xin tiền của mẫu thân, nhưng mẫu thân vẫn quen việc góp nhặt tiền khi nào có người đi Kinh Châu liền gửi cho con. Cảnh thường thấy ở các trường đại học đời sau là con cái đi học, có thể ăn mặc hoa mỹ nhưng cha mẹ ở nhà thì tiết kiệm ăn mặc. Các bậc cha mẹ từ trước đến giờ đều thế.

Nghe nói Bằng Thống là bạn học của Từ Thứ, Từ mẫu cực kỳ vui vẻ, nhiệt tình chiêu đãi.

Nhìn mẹ Từ Thứ bộ quần áo chằng chịt vết vá, nhìn thấy đôi bàn tay của bà đỏ ửng lên vì lạnh, Tào Bằng không khỏi cảm thấy bồi ngùi.

- A Phúc sao không nói gì cả thế?

Nhìn Tào Bằng vẫn đang trầm mặc Bằng Thống không nhịn được hỏi.

Tào Bằng hít một hơi sâu, trầm giọng nói:

- Mẹ hiền, sợi chỉ trong tay,

May con áo mặc những ngày đó đây.

Sắp đi, may mũi dầy dầy,

Sợ con chậm chậm, trễ ngày về thôi.

Bảo lòng tác cổ, than ôi!

Nắng ba xuân dễ đền bồi được chăng?!... (1)

Sĩ Nguyên, nếu huynh có rảnh thì xin mang bài thơ này đến cho Nguyên Trực, chắc gã sẽ hiểu.

Bằng Thống ngẩn người ra, trong lòng thầm nhắc lại những câu thơ này trong lòng.

1. Du tử ngâm (Nguyên tác: Mạnh Giao)

Từ mẫu thủ trung tuyến

Du tử thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khủng trì trì quy ...

Thùy ngôn thôn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy.

Ngẩng đầu, nhìn bóng dáng tất bật của mẫu thân Từ Thứ, tự nhiên mắt đã ướt ướt!

- A Phúc, bài thơ này của đệ đã nói hết được sự vĩ đại của người mẹ!

Mẫu thân của Từ Thứ ngoài bốn mươi tuổi, là một người thẳng thắn, nhiệt tình.

Bà đi vào phòng, thấy trên bàn ăn đồ ăn còn chưa động đến, không kìm nổi nói:

- Hai vị tiên sinh, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?

- Không không, bá mẫu người đừng tắt bếp làm nữa, ngồi xuống cùng ăn cơm đi.

Mẫu thân Từ Thứ cũng không khách khí.

Tuy rằng miệng mẫu thân Từ Thứ nói hai người là tiên sinh, nhưng dù sao thì cũng học cùng trường với Từ Thứ, nên bà coi như là văn bối của mình.

Chỉ có điều, Tào Bằng thực sự quá phô trương, khiến cho bá mẫu không thể nào biết được thân phận thực sự của hắn là gì. Bằng Thống chỉ nói hắn không học cùng trường với Từ Thứ, vì thế mà khi bá mẫu ngồi xuống, gấp rau cho hai người, rồi tò mò hỏi thăm về cuộc sống của Từ Thứ ở Kinh Châu.

- Còn chưa biết danh tính vị tiên sinh đây là...

- Tại hạ là Tào Bằng, không phải bạn học cùng trường với Nguyên Trực. Nhưng là bạn tri kỷ với Nguyên Trực đã lâu, từng nhận được sự quan tâm của Tiểu Bằng Thượng Thư, cho nên có thể nói là huynh đệ với Sĩ Nguyên... bá mẫu, đồ ăn của bá thật là ngon. Nguyên Trực đi phiêu bạt bên ngoài, chắc bá nhớ lắm. Cháu nghe nói là gã đã học thành tài, tại sao vẫn chưa quay về?

- Thăng nhỏ đó nói, là nó muốn đi du ngoạn đó đây, để mở mang đầu óc..

- Hàm hồ!

Tào Bằng giận tím mặt quát:

- Không biết rằng cha mẹ vẫn còn sống thì không được đi xa sao? Đi xa phải về sớm sao? Nguyên Trực cũng là người lớn rồi, phải có trách nhiệm, sao lại chỉ biết có mình mà không để ý đến việc này? Đây không phải là hành động của người hiền. Nếu cháu gặp Nguyên Trực, chắc chắn sẽ phải trách hắn...

Mẫu thân Từ Thứ hoảng sợ.

Sự giận dữ của Tào Bằng, khiến cho bà cảm thấy hết hồn.

Dù sao, Tào Bằng cũng từng làm quan, cũng từng cai quản mười mấy nghìn dân.

Hắn ở trong quân phong lâu, khí thế của kẻ bề trên này lại mơ hồ lộ ra.

Không chỉ mẫu thân của Từ Thứ hết hồn, mà đến Bằng Thống cũng cảm thấy sợ hãi, có một tia sát khí khiến cho Bằng Thống im luôn.

- Tào Bằng, xin hỏi có phải là Tào Bát Bách nổi tiếng khắp nơi không?

- Hả... Bá mẫu cũng biết tên cháu ạ?

Từ mẫu nghe thấy vội thay đổi sắc mặt, vội vàng nói:

- Tào Bát Bách, sao lão không biết chứ? Không ngờ Nguyên Trực nhà ta lại có thể kết bạn với danh sĩ như Tào công tử. Tào công tử hiểu lầm rồi, không phải là Nguyên Trực bất hiếu, mà là lão không đồng ý. Trước đây Nguyên Trực từng nghĩ đến việc về nhà, nhưng lão cảm thấy, nó cần thêm kinh nghiệm, cho nên lão không cho nó về. Xin Tào công tử đừng trách tội con lão.

Tào Bằng tuy giờ không phải là bác học hay đại nho, nhưng cũng là người có danh tiếng.

Nếu hắn công khai chỉ trích Từ Thứ, thì Từ Thứ chắc chắn sẽ không thể rửa sạch tội được, cả đời cũng đừng nghĩ đến việc ngẩng cao đầu...

Bằng Thống, đứng một bên lắng nghe, trong lòng này sinh xúc động, lần này Nguyên Trực sợ rằng sẽ chỉ có đường chui vào bẫy của Hữu Học rồi!

Tào Bằng liên tục xin lỗi, lại tiếp tục nói chuyện với bá mẫu.

Cách nói chuyện của hắn, vượt qua kiến thức của lứa tuổi, tuy rằng Từ mẫu và hắn tuổi chênh lệch khá lớn, nhưng mỗi một câu nói, đều như khắc vào tận trong tâm khảm của Từ mẫu.

Đến khi trời đã tối đen, Tào Bằng và Bằng Thống cáo từ.

- Bá mẫu, mong con thành tài là chuyện tốt, nhưng Nguyên Trực cần hiểu được, là con thì cũng cần phải có trách nhiệm. Hiện giờ, thiên hạ hoang phế cần xây dựng lại, đúng là lúc cần nhân tài như Nguyên Trực ra tay. So với việc cứ làm những việc bình thường, lúc này sao không vì đất nước mà đóng góp? Về công, có thể đền đáp cho đất nước, giúp đỡ nhân dân. Về tư, cũng có thể làm tròn trách nhiệm của người con, gần gũi chăm sóc cha mẹ... nếu như Nguyên Trực thực sự có lòng, gã có thể đến Hứa Đô tìm cháu, cháu sẽ tiến cử hắn.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa mà nói, thì Từ mẫu hận Tào Tháo đến tận xương.

Nhưng thực tế thì sao? Từ mẫu cũng không ghét Tào Tháo sâu đậm lắm, từ khi Tào Tháo làm chủ Dự Châu đến này, thực sự đã làm được rất nhiều việc tốt cho dân chúng.

Cho dù là lập đồn điền trồng trọt lương thực hay là lấp đặt Tào Công xa (guồng bơm nước do Tào Cấp phát minh), Từ mẫu đều có thể thấy hết những việc Tào Tháo đã làm.

Nghe Tào Bằng nói chuyện, Từ mẫu cũng có một chút động lòng.

Người làm cha mẹ nào mà không hy vọng con cái luôn ở bên cạnh mình chứ? Từ mẫu cũng biết, Từ Thứ dù bây giờ có trở về, với tình trạng bây giờ hoàn toàn là một người không có thanh danh gì, kinh nghiệm cũng không, trong thời kỳ này, muốn trở nên nổi bật, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì. Sở dĩ bà để Từ Thứ ở lại Kinh Châu cũng là có ý định riêng của mình. Bà hy vọng Từ Thứ có thể kết giao với nhiều danh sỹ, sau đó con đường công danh, tiền đồ sau này mới có thể có chút hy vọng được. Vì thế mà Từ mẫu tình nguyện hy sinh, chấp nhận vất vả, tiết kiệm, hiện tại cũng không hy vọng Từ Thứ sẽ quay lại.

Nhưng nếu Tào Bằng đồng ý tiến cử, tình huống này chắc chắn là khác rồi.

Tuy nhiên bà vẫn không hiểu được hiện tại Tào Bằng đang làm chức gì, chỉ biết rằng hiện giờ thanh danh của Tào Bằng là lớn nhất, ít nhất thì không có trẻ con nào ở huyện Dĩnh Xuyên không biết danh hắn.

Không nói đến những thứ khác, ngay cả đám tiểu tử trong thôn này đều có thể thuộc lòng đọc mấy câu “Nhân chi sơ tính bản thiện...” càng không nói đến “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang...”. Có lẽ không có nhiều người biết cái tên Tào Bằng, nhưng Tào Bát Bách, nhất định là biết.

Nghe nói, đến đầu năm mới, rất nhiều thư viện lân cận đều muốn lấy các tác phẩm của Tào Bằng để dạy học.

Từ đó cũng có thể thấy được, ảnh hưởng của Tào Bằng trong lòng dân lớn đến mức nào.

Trong thời đại này, mọi người không giải trí nhiều lắm.

Sau khi ra đời, “Tam tự kinh” của Tào Bằng rất được người đời tán dương. Có người từng đến Tù Dương mời Trương Thái biên soạn “Nhạc phủ” để tạo thành ca khúc, cũng nhanh chóng được truyền ra ngoài. Mọi người có thể không biết Tào Bằng là ai, nhưng nếu không biết Tam tự kinh, Bát Bách Tự Văn, thì đúng là chưa từng đọc qua sách. Đây chính là thể lực ảnh hưởng của Tào Bằng. Từ mẫu biết, nếu Tào Bằng tiến cử, Từ Thứ nhất định sẽ có tương lai sáng láng.

Sau khi rời khỏi Từ gia, dọc đường Bằng Thống và Tào Bằng không ai nói gì cả.

Đợi đến khi rời khỏi quan dịch, Bằng Thống đột nhiên nói:

- Hữu Học, đệ biết xu thế trong thiên hạ chứ?

Tào Bằng ngăn người ra, chợt hiểu rõ ý tứ của Bằng Thống.

Đây là Bằng Thống muốn thử thách hắn sao...

Trầm ngâm một lát, Tào Bằng hạ giọng nói:

- Ta chỉ biết rằng, trong thiên hạ này, hợp rồi sẽ tan, tan rồi sẽ hợp.

Bàng Thống nghe được những lời này chợt ngậy cả người, một lúc lâu cũng không nói câu gì.

Y vốn muốn thử Tào Bằng về thời thế, nào ngờ Tào Bằng chỉ dùng vốn vụn đúng tám chữ, nói được hết ý tứ từ xưa đến nay.

Hợp rồi sẽ tan, tan rồi sẽ hợp!

Chỉ vốn vụn tám chữ, khiến cho Bàng Thống nhận được nhiều hơn thế.

Bất giác, hắn kéo ngược dây cương, đi chậm nửa người so với Tào Bằng.

Hữu Học tài cao hơn ta gấp mười lần!

Hắn thầm xúc động một tiếng trong lòng, trong lúc vô ý, đã chấp nhận sự tồn tại của Tào Bằng trong bầu trời đen tối!

Gió lạnh ủa đến, mang theo hơi nước.

366. Chương 350: Làm Nam Nhân Thật Khó!

Tào Bằng không giúp đỡ mẫu thân của Từ Thứ, cũng không để lại tiền bạc gì cả.

Bởi vì hắn biết rõ bằng vào tính tình của mẹ con bọn họ, nếu hắn thực sự giúp đỡ bà, nói không chừng sẽ phản tác dụng, khiến nàng phản cảm mà thôi.

Tào Bát Bách người có mấy đồng tiền là có thể khinh người ta sao?

Tào Bát Bách người mới nổi tiếng một chút là có thể bố thí cho người ta sao?

Mẫu thân của Từ Thứ là một người như vậy, thậm chí bà còn cao ngạo, khí phách hơn cả nam nhân.

Cho nên, Tào Bằng cảm thấy hắn không nên làm như vậy, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên là hơn. Nếu Từ Thứ có lương tâm, ắt sẽ trở về. Nếu y không có lương tâm, vậy thì bỏ đi. Dù ngày sau y có đến đây, Tào Bằng cũng sẽ không để ý đến y nữa. Một người biết hiếu thuận với mẹ cha, thì dù có hư hỏng cũng có thể sửa chữa; một người không biết hiếu thuận thì dù nói gì đi nữa cũng chỉ là kẻ giả tạo mà thôi.

Cổ nhân nói trong trăm điều thiện, chữ hiếu đứng đầu!

Những lời này đương nhiên là có đạo lý của nó.

Hiện giờ, Tào Bằng chỉ cần ngồi yên chờ xem sự lựa chọn của Từ Thứ mà thôi.

Đừng coi những lời lẽ danh thép Tào Bằng nói với Bàng Thống trong từ đường là thật, chẳng qua là hắn ra vẻ như thế mà thôi. Trong lòng hắn, đương nhiên mong Từ Thứ đến trợ giúp một tay. Nếu có Từ Thứ giúp đỡ, tất nhiên Tào Bằng sẽ như hổ thêm cánh. Còn Gia Cát Lượng, Tào Bằng dù có muốn lôi kéo cũng quá khó. Người kia rõ ràng quá kiêu ngạo, phách lối, nếu không sao có thể có chuyện mời ba lần mới chịu ra mặt lưu truyền hậu thế chứ?

Nhưng chẳng mấy chốc, Tào Bằng đã không còn hứng thú như khi đi ra khỏi Từ gia.

Khi hắn trở lại quan dịch, đã thấy rất nhiều binh mã trước cửa quan dịch.

Tào Bằng vừa định xuống ngựa, đã thấy Hạ Hầu Lan vội vàng từ trong chạy ra, đầu tiên là thi lễ với Tào Bằng, rồi gã thấp giọng nói:

-Công tử, Tào thái thú đến đây.

-Tào thái thú?

Tào Bằng chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

-Chính là Tử Liêm thái thú, đô hộ tướng thảo.

-A.

Tào Bằng kinh ngạc, vội vàng đưa dây cương ngựa cho một gã Phi Mạo.

Hắn quay đầu nói với Bàng Thống vài câu. Bàng Thống gật gật đầu, dẫn người về chỗ nghỉ.

Tào Bằng vội vàng theo Hạ Hầu Lan đi đến nha đường quan dịch. Tử Liêm thái thú chính là Tào Hồng. Khi trận chiến Quan Độ xảy ra, Tào Hồng phụng lệnh ra trấn thủ Dĩnh Xuyên, làm thái thú Dĩnh Xuyên. Nhưng Tào Bằng cũng nghe nói chẳng mấy chốc Tào Hồng đã được điều đi, rời khỏi quận Dĩnh Xuyên. Nhưng cụ thể y đến nơi nào nhậm chức thì còn phải xem Tào Tháo quyết định như thế nào đã. Vốn dĩ, Tào Bằng định ngày mai sẽ đi gặp Tào Hồng. Dù sao, ở quận Dĩnh Xuyên này, Tào Hồng vẫn là người đứng đầu, thân là con cháu, dù sao hắn cũng nên đi thăm viếng mới phải. Nào ngờ, Tào Hồng lại tìm tới tận cửa nhà hắn. Đây cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, e là có biến, nếu không chắc hẳn Tào Hồng sẽ không đích thân đến nhà hắn.

Nói ra thì Tào Bằng và Tào Hồng cũng một thời gian rồi không gặp nhau!

Lần trước hai người gặp nhau là khi Tào Hồng từ Trần quận tới Hứa Đô phụng mệnh, hai người từng gặp nhau một chút ở phủ Tư Không.

Loáng mắt đã một năm trôi qua.

Tào Bằng đi vào cửa nha đường liền thấy ngay một người quen.

-La Tư Mã!

La Đức gặp Tào Bằng, khẽ mỉm cười.

-Tào công tử, cả năm không gặp rồi, người vẫn khỏe chứ?

-Phiền La tư mã phải bận tâm rồi. Ha ha, Tử Liêm thúc phụ sao lại đến đây?

Tào Bằng giờ không có chức quan cho nên cũng không cần gọi chức quan của Tào Hồng, mà đổi thành “thúc phụ”, nghe lại càng thân thiết hơn.

La Đức nói:

-Đô hộ tướng quân nói tiểu tử ngươi tới Dĩnh Xuyên mà cũng không thềm đến gặp ngài, nên ngài ấy đành phải đến tìm gặp ngươi vậy.

-Nói giỡn, nói giỡn thôi!

Tào Bằng vội vàng xua tay.

Đúng lúc này, từ trong nha đường vang lên một giọng nói sang sảng:

-A Phúc, đến rồi sao còn chưa vào đây?

La Đức lè lưỡi với Tào Bằng, ra hiệu bảo hắn nhanh đi vào.

Tào Bằng không dám chậm trễ, vội vàng bước lên nha đường, đã thấy Tào Hồng cầm đại mã kim đao ngồi ở chính giữa, bình thản quan sát hắn.

-A Phúc, ngươi càng ngày càng to gan lớn mật.

Tào Bằng cười nói:

-Thúc phụ, lời này của thúc diệt nhi chịu không nổi.

-Hừ, sao ngươi không chịu nổi? Ngươi đến Dĩnh Xuyên này mà không ngờ lại ở lại quan dịch. Ngươi không phải là to gan lớn mật, kiêu ngạo thì là gì hả? Chuyện này mà truyền về Hứa Đô, chẳng phải người ta sẽ chê cười, nói Tử Liêm ta lục thân bất nhận sao?

Người này hôm nay làm sao vậy?

Nói câu nào là nổi giận câu ấy?

Tào Bằng vội vàng xoa dịu y:

-Cũng không phải là diệt nhi to gan lớn mật gì, thật sự là lần này đến Dĩnh Xuyên còn có chuyện khác, người cũng khá hỗn độn. Nhạc phụ của diệt nhi hai ngày nữa cũng sẽ đến đây. Đến lúc đó, chẳng phải sẽ khiến thúc phụ có thêm lắm chuyện phiền lòng sao?

-Có cái gì mà phiền lòng với chả không phiền lòng? Chẳng lẽ phủ thái thú của ta không chưa nổi người sao? Bớt nói nhảm đi. Lập tức thu dọn đồ đạc theo ta đi. Lão tử mà không bảo nổi người, sau này về Hứa Đô ắt sẽ bị người khác nhạo báng cho mà xem.

-Thúc phụ nói thế nào, diệt nghi xin nghe như thế.

-Nói như thế còn nghe được.

Gương mặt Tào Hồng cuối cùng cũng nở nụ cười.

Y xua tay ra hiệu cho những người không có phận sự trên nha đường đều lui xuống, tùm tùm cười nhìn Tào Bằng, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

-A Phúc, chuyện người làm tốt lắm.

-A?

-Còn giấu diếm ta sao? Ta nghe nói có phải người chuẩn bị hợp tác với Trần gia không?

Tào Bằng nghi ngờ nhìn Tào Hồng, hạ giọng nói:

-Thúc phụ, người nói gì thế? Sao diệt nhi nghe chả hiểu chút nào.

-Ta vừa nhận được tin tức Trần Trường Văn ở Tuy Dương chuẩn bị liên kết với Hải Tây, mượn danh nghĩa quan phủ, lấy Trần thị và người làm chủ, mở cửa hàng bạc, cho vay tiền giấy. Chuyện tốt như thế này mà người lại quên mất thúc phụ ta, dù thế nào cũng phải tính ta một phần. Được, ta đang chuẩn bị rút lui ở đồ phường, vậy đem khoản tiền này bỏ vào đây đi. Hay là người không cần?

Cửa hàng bạc ư?

Tiền giấy ư?

Tào Bằng chợt nhớ ra hình như đúng là có chuyện như vậy.

Lúc trước, Bộ Chất từng gửi thư nhờ Đặng Tắc hỏi hắn, nói là mâu dịch giữa Hải Tây và Nhã Dương ngày càng lớn, mỗi lần hao phí rất nhiều tiền hộ vệ. Bất kể là vận chuyển hàng hóa từ Hải Tây đến Tuy Dương hay từ Tuy Dương đến Hải Tây đều tốn phí rất nhiều. Nếu lấy hàng đổi hàng cũng rất phiền toái. Cho nên, Bộ Chất hỏi Tào Bằng có cách gì giải quyết vấn đề chẳng dễ dàng chút nào này không. Lúc ấy, Tào Bằng đã nghĩ ra biện pháp sử dụng tiền giấy, cùng loại với chi phiếu ở hậu thế. Lấy tín dụng quan phủ làm quy chuẩn, tiến hành mâu dịch giữa hai nơi, có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Quan trọng nhất là thông qua cách làm này, đôi bên có thể giảm bớt tiền giao dịch.

Phải biết rằng mỗi lần mua bán đều hết cả trăm triệu đồng tiền, số tiền đồng phải tiêu hao thật sự quá lớn.

Trung Nguyên lại vốn thiếu đồng. Muốn lưu thông một lượng lớn tiền đồng, ắt năm loại tiền mà các chợ thường dùng không đủ để sử dụng. Như vậy, ắt sẽ xuất hiện tiền đúc trong dân gian, khiến cho tiền giả xuất hiện tràn lan khắp chợ. Kết quả cuối cùng đương nhiên sẽ là giá hàng bị nâng lên.

Tào Bằng không xuất thân từ dân học tài chính, đối với những chuyện này hắn cũng không hiểu lắm.

Hắn chỉ có thể đưa ra một đầu mối, còn phương án thực thi cụ thể cần phải do đám người Trần Quần tự mình quyết định.

Hắn viết cho Trần Quần một phong thư, sau đó không hỏi gì đến chuyện này nữa. Thế cho nên khi Tào Hồng bắt ngờ nhắc tới, Tào Bằng mới không nghĩ ra.

-Thúc phụ, người nói là Tư không đồng ý ư?

-Đúng vậy!

Tào Hồng trầm giọng nói:

-Từ hai tháng trước, Trần Quân đã thượng tấu lên Tư không, chỉ có điều Tư không vẫn chưa quyết định, cho nên người ngoài cũng không biết mấy. Hôm qua, sau khi Tư không và đám người Văn Nhược bàn bạc xong xuôi, mới quyết định áp dụng thử phương pháp này ở hai vùng đất Hải Tây và Tuy Dương. Chẳng qua, chuyện này cần có người và Trường Văn ra mặt giật dây mới được. Ta cũng thấy có lý. Hơn nữa, đồ phùng kiếm tiền dù sao cũng không hợp pháp, vì thanh danh của Tư không, ta cũng đành phải rút khỏi thôi. Rút lui thì rút nhưng cũng không thể làm gì được, nên ta cũng muốn bàn với người một chút về chuyện này. Ta đoán Tử Hiếu và Nguyên Nhược cũng sẽ nghĩ thế, nhưng bọn họ vẫn chưa liên lạc với người thôi. Nếu người đồng ý, ta sẽ thay người làm trung gian, chúng ta cùng làm chuyện mua bán này. Ha ha, dù sao ta vẫn tin rằng chuyện này rất có tiềm năng.

Tào Bằng có cảm giác như đang ngủ mơ!

Con mẹ nó, vừa xuyên không qua không ngờ lại sắp làm phong đầu (ý nói người khai xướng một cái gì đó~)?

Nếu mở ngân hàng tư nhân này ra, nói không chừng sẽ ảnh hưởng rất lớn tới thời đại này cũng nên.

Kiểm tiền thì đương nhiên phải kiểm, vấn đề là chuyện này có rất nhiều rắc rối, uẩn khúc mà bản thân Tào Bằng còn chưa hiểu rõ lắm. Ai ngờ Tào Hồng đã tìm tới tận cửa.

-Thúc phụ, chuyện này diệt nhi không hiểu rõ lắm, còn phải gặp Trường Văn thảo luận kỹ lưỡng đã.

-Người cứ tìm y thảo luận, nhưng nhớ kỹ, nếu thật sự mở người phải để cho ta một phần đấy. Nếu không về sau đừng bảo ta giúp người. Ha ha, người hiểu rõ rồi chứ, chuyện phiền toái này của người nếu không có ta ra mặt, e là người cũng không thể giải quyết nổi đâu.

-Phiền toái của diệt nhi?

Tào Bằng ngạc nhiên khó hiểu, nhìn Tào Hồng, nói:

-Diệt nhi có cái gì mà phiền toái?

-Hừ, người còn muốn giấu diếm ta sao?

-Diệt nhi không có giấu diếm người. Chỉ có điều, gần đây diệt nhi sống rất tốt, tuy bị bãi chức quan nhưng vẫn tiêu diêu tự tại, có cái gì mà phiền toái?

Tào Hồng ngây ngẩn cả người:

-Người không biết sao?

-Biết cái gì mới được chứ?

Hai người tròn tròn mắt to mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, Tào Hồng chợt ngửa mặt lên trời cười ha ha.

-Hóa ra người cũng không biết chuyện này sao?

-Diệt nhi thật không biết. Khi diệt nhi rời khỏi Hứa Đô, mọi chuyện đều tốt cả.

-A Phúc, van xin ta giúp người đi!

Tào Hồng ra vẻ trịch thượng, cười ha ha nhìn Tào Bằng:

-Nếu người không nhờ ta giúp đỡ, ta dám chắc người sẽ gặp rắc rối lớn cho mà xem!

Tào Bằng quả không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra!

Hắn không rõ lắm trong hai ngày hắn rời khỏi Hứa Đô đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nhìn bộ dáng của Tào Hồng dường như chuyện không nhỏ chút nào.

367. Chương 351: Ba Năm Sau

Sau trận tuyết bất ngờ kéo tới, cả dòng sông chìm trong màu trắng xóa.

Trận tuyết này mang theo mùa đông giá rét của năm Kiến An thứ bảy về, nhiệt độ giảm mạnh, rất nhiều người không thể chịu nổi cái lạnh, không muốn đi ra ngoài nữa.

Tào Bằng đứng bên cạnh sàn đấu, lặng lẽ nhìn hai thiếu niên đang giao thủ trong sân.

Một người có ít râu hoe vàng, người còn lại cao lớn vạm vỡ, tay cầm cây búa lớn, múa vù vù.

Sau lưng Tào Bằng, Hạ Hầu Lan và Hàn Đức lặng lẽ đứng thẳng lưng.

Hai mươi tên Hắc Mạo bao quanh sân, nhìn hai thiếu niên giao chiến, thỉnh thoảng thì thầm với nhau.

Loáng cái đã ba năm trôi qua.

Tào Bằng hai mươi tuổi, càng ngày càng giống cha hắn là Tào Cấp.

Có lẽ do hàng năm đều tập võ, màu da của Tào Bằng dần có màu đồng. Thân người hắn đã cao qua tám thước, hình thể hết sức cường tráng. Tào Bằng khi còn thiếu niên nhìn rất yếu ớt, mảnh khảnh, nhưng khi hắn thành niên, lại dũng mãnh như hùng sư. Tuổi càng lớn, hình thể của hắn càng phát triển hơn. Có lẽ do điều kiện cuộc sống cũng được cải thiện nhiều, cho nên nhìn qua, Tào Bằng cũng vạm vỡ như Tào Cấp vậy. Nhìn hắn đứng đó cao lớn, uy phong, khiến người nhìn mà có cảm giác áp bách.

Dù hắn không nói lời nào, Hạ Hầu Lan và Hàn Đức vẫn cảm thấy áp lực từ người Tào Bằng phát ra.

Đó không chỉ là sát khí, mà còn là áp lực từ sự cương trực của hắn nữa. Dường như Tào Bằng càng càng ngày càng có khí thế hơn. Đôi khi, Hạ Hầu Lan thậm chí còn có cảm giác khí thế trên người Tào Bằng rất giống với Trình Dục. Khi hắn đứng thẳng người luôn khiến người khác phải lo lắng, đề phòng, nhưng không ai có thể nói rõ ra nguyên do là gì.

Người thiếu niên đang giao chiến trên sàn đấu có râu hoe đỏ là người con thứ ba của Tào Tháo, Tào Chương.

Người giao thủ với Tào Chương chính là cháu trai của Điển Vi, Ngưu Cương.

Ba năm nay, Tào Chương và Ngưu Cương theo Tào Bằng tập võ, tiến bộ thần tốc. Đặc biệt là Tào Chương trời sinh thần lực, sau khi được rèn luyện có hệ thống, song chưởng của y có thể phát ra lực mạnh như hổ báo, thường được Tào Tháo gọi là “Hoàng tu nhi (thằng nhóc râu vàng) nhà ta có sức địch vạn người.”

Còn Ngưu Cương?

Gã không giống với Tào Chương.

Gã không có ngộ tính như Tào Chương, cho nên cũng không tiến bộ nhanh như Tào Chương.

Nhưng dựa vào khí lực, Ngưu Cương lại hơn Tào Chương. Thậm chí có đấu sức với Điển Mãn, gã cũng không rơi vào thế hạ phong.

Trong những người thuộc đời thứ hai của Tào gia thì khí lực của Ngưu Cương xếp hàng thứ hai. Người ở vị trí thứ nhất chính là Hứa Nghi, con trai của Hứa Chử. Đương nhiên, nếu tính cả Tào Bằng thì không đến lần Ngưu Cương, nhưng bởi vì hắn mang thân phận là thầy dạy của Ngưu Cương, cho nên rất nhiều người vô hình trung đã đặt Tào Bằng vào thế hệ thứ nhất của Tào gia, cho nên trong đời thứ hai mới không có tên của hắn.

Điển Mãn xếp hàng thứ ba, Điển Tồn đứng thứ tư.

Tào Chương đứng thứ năm trong bảng thần lực của đời thứ hai của Tào gia.

Tào Chương cầm trong tay một cây đại thương, quần chiến với Ngưu Cương. Đại thương di chuyển nhanh như chớp, khí thế lại mạnh mẽ. Ngưu Cương không chút hoang mang, cây búa lớn trong tay múa tít, phát ra từng tia sáng lạnh lẽo, thậm chí nước còn không lọt qua nổi. Thương pháp của Tào Chương dù mạnh mẽ nhưng vì Ngưu Cương quyết tử thủ nên nhất thời y có muốn thắng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Dọc theo con đường nhỏ, ba tiểu oa nhi đi tới.

Thằng bé cầm đầu mặt tròn trịa, hơi mập mạp. Khuôn mặt thằng bé vì lạnh mà đỏ ửng như trái táo chín. Thằng bé nhảy nhót đi đầu, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm về phía trước.

Một thằng bé nữa cao cao, nhìn có vẻ rất khỏe khoắn.

Thằng bé còn lại mảnh mai, nho nhã, mang dáng dấp như của người trí thức.

-Sư phụ, con đến đây!

Thằng bé cầm đầu nói đầy vẻ con nít.

Tào Bằng xoay người, nhìn thấy mấy thằng bé liền tươi cười:

-Thương Thư, các con tan học rồi sao?

-Dạ, đã tan học rồi.

-Hôm nay các con học cái gì?

-Vừa mới bắt đầu, Đức Nhuận tiên sinh đã dạy chúng con các môn, cuối cùng Sĩ Nguyên tiên sinh dạy chúng con luyện chữ. Sư phụ, hôm nay Sĩ Nguyên tiên sinh còn khen con, nói con viết chữ rất tốt.

Ý cười trong mắt Tào Bằng càng đậm hơn.

Ba năm, Tào Xung vẫn dùng lễ nghĩa để tử đối với hần như trước.

Tuy nhiên, người dạy Tào Xung lúc đầu vốn là Tào Bằng, Hám Trạch và Hoàng Nguyệt Anh, giờ đã đổi thành hai người Bàng Thống và Thạch Đạo. Thạch Đạo là người Dĩnh Xuyên, là bạn tốt của Từ Thứ, hiện giờ đang nhậm chức Thái phó tự, khi y nhàn rỗi đều đến dạy Tào Xung.

Năm Kiến An thứ sáu, Viên Thiệu lại dấy binh.

Hai trăm ngàn đại quân vượt qua sông Hoàng Hà vào tháng sáu, quyết chiến với Tào Tháo ở Thương Đình.

Tào Tháo dựa theo kế sách của Trình Dục, lưng dựa sông lớn, quyết tử chiến với Viên Thiệu. Y lập tám mặt mai phục, đánh đại bại Viên Thiệu ở Thương Đình, khiến Viên Thiệu thảm bại, phải lui về Hà Bắc. Sau trận chiến Thương Đình, Tào Tháo thuận thế qua sông, bắt đầu chinh phạt Hà Bắc. Tào Bằng không tham dự trận chiến Thương Đình, mã vẫn ở trong thành Hứa Đô như trước.

Đối với hần mà nói, trận chiến Thương Đình vốn là trận chiến có trong lịch sử.

Nói cách khác, khi trận chiến Thương Đình còn chưa bắt đầu, Tào Bằng đã biết kết quả như thế nào rồi. Tháng năm năm Kiến An thứ bảy, Viên Thiệu ôm mối hận mà chết, thọ bốn mươi chín tuổi.

Tào Bằng thật sự không có gì muốn nói về trận chiến Thương Đình. Bàng Thống từng nói: “Sau khi bại trận Quan Độ, Viên Thiệu tuy tổn thương nguyên khí nhưng căn cơ vẫn còn. Tào Tháo muốn tiêu diệt Viên Thiệu ít nhất cũng phải mất mười năm mới làm được. Đáng tiếc, Viên Thiệu lại liều lĩnh khai chiến ở Thương Đình, làm rung chuyển cả căn cơ ở Hà Bắc. Hai trăm ngàn đại quân mất đi cũng giúp Tào Tháo chuyển từ thủ sang thế công. Viên Thiệu là người tham lam. Nếu như gã có thể giảm bớt chút lòng tham thì thắng bại vốn còn chưa thể biết được.”

Chuyện này Tào Bằng không bình luận thêm gì hết.

Sau khi Viên Thiệu ốm chết, Tào Tháo hoàn toàn chiếm thế chủ động.

Vào năm Kiến An thứ sáu, sau khi trận chiến Thương Đình kết thúc, Thạch Đạo theo Từ Thứ đi vào Hứa Đô.

Từ Thứ nhận được thư Bàng Thống, lại đọc được bài Du Tử ngâm kia, không kìm nổi khóc òa...

Tuy rằng Gia Cát Lượng và Mạnh Công Uy, Thôi Châu Bình ra sức giữ lại, nhưng nỗi nhớ nhà của Từ Thứ như dao cắt sâu vào lòng y, ba người kia đành rơi lệ chia ly với y.

Thạch Đạo là bạn tri kỷ của Từ Thứ.

Nếu Từ Thứ phải về nhà, hần cũng không muốn tiếp tục ở lại Kinh Châu nữa.

Tháng tám năm Kiến An thứ sáu, hai người về Dĩnh Xuyên trước. Từ Thứ đến thăm hỏi Hoàng Biêm đang giảng dạy ở thư viện Dĩnh Xuyên, rồi sau đó, y kéo Thạch Đạo đến Hứa Đô gặp Tào Bằng. Sau một hồi

trao đổi, Tào Bằng liền tiến cử Từ Thứ tới Đông quận, đảm nhiệm chức Tư mã Đông quận. Năm Kiến An thứ sáu, sau khi trận chiến Thương Đình kết thúc, Hạ Hầu Uyên phụng mệnh đi tới Hà Nội, đảm nhiệm chức thái thú Hà Nội. Trình Dục đảm nhiệm chức thứ sử Duyện Châu, Đặng Tắc làm biệt giá kiêm chấp chương Toan Tảo lệnh, Điền nông giáo úy.

Từ Thứ cũng nhờ được Đặng Tắc và Tào Bằng tiến cử, nên được phong làm thái thú Đông quận. Mãn Sủng phong cho y làm tư mã, ngang chức với Đặng Phạm.

Thạch Đạo đóng ở Hứa Đô, nhậm chức Thái phó tự.

Sau đó, hẳn lại được Tào Bằng đề cử, làm sư phụ giảng bài cho Tào Xung.

Trong hai năm vừa qua, Tào Bằng lại viết ra ba thiên nữa, đều trở thành giáo trình tiêu chuẩn cho tất cả các thư viện tư thực. Tào Bằng cũng vì vậy bắt đầu mang danh tông sư.

Chỉ có điều, dù danh tiếng của hẳn trong đám danh sĩ thanh lưu càng ngày càng vang dội, Tào Tháo vẫn không để hẳn nhập sĩ.

Thế cho nên, ngay đến cả Khổng Dung cũng ra mặt nói cho Tào Bằng, nhưng Tào Tháo vẫn tiếp tục bác bỏ, cho rằng Tào Bằng còn cần tiếp tục suy nghĩ.

Cứ như vậy, loáng cái đã đến cuối năm Kiến An thứ bảy.

Hai thằng bé phía sau Tào Xung, thằng bé yếu ớt chính là Tuân Vũ, con thứ của Tuân Úc; còn thằng bé rắn chắc, cao lớn chính là cháu ngoại của Tào Bằng, Đặng Ngải. Đặng Ngải nhỏ hơn Tào Xung một tuổi, nhưng lại cao hơn thằng bé một cái đầu. Từ năm Kiến An thứ năm, khi còn đang học theo Tào Bằng, quan hệ giữa Đặng Ngải, Tào Xung và cả Tuân Vũ nữa đều rất tốt, mấy đứa thường xưng hô với nhau là huynh đệ.

Tào Bằng coi như không chú ý đến chuyện này.

Trên sàn đấu, đại thương của Tào Chương đang giao đấu với đại phủ của Ngưu Cương.

Sức mạnh uy áp khiến cánh tay Tào Chương run lên, y liên tục lùi về sau.

-Tử Văn, người thua rồi!

Ngưu Cương cười lớn một tiếng, nhẹ nhàng vung cây búa lớn lên.

Cây búa lớn trong tay gã xé gió, rít lên, khiến Tào Chương luống cuống hết cả tay chân. Vất vả lắm mới thoát được cây búa lớn của Ngưu Cương, Tào Chương mặt đỏ tía tai, chột hét lên một tiếng, thân thể trùng xuống, đại thương rung lên.

Chỉ trong khoảnh khắc y run người, từ cơ thể y vang lên một âm thanh cổ quái như có như không.

-Hổ báo lời âm?

Ánh mắt Tào Bằng sáng rực, hẳn nhẹ nhàng gật đầu.

Xem ra công phu của Tào Chương đã luyện đến trình độ nhất định rồi, cốt cách và cơ bắp của y nhanh nhẹn mà lại khỏe khoắn. Lúc này, công phu của y sẽ đi vào trong cơ thể, thấm vào lục phủ ngũ tạng. Lúc trước, Tào Bằng tập võ cũng đã trải qua giai đoạn như vậy, đương nhiên hẳn biết được bước này gian nan đến như thế nào. Đúng vậy, muốn luyện cho công phu đi vào nội tạng, cần phải có tiếng thanh tiếp dẫn. Thanh âm từ trong mà phát ra, kinh lực từ ngoài truyền vào, nội ứng ngoại hợp. Đây chính là Hổ báo lời âm như lời đồn của võ giả ở đời sau.

Cái gọi là “Lôi âm” thật ra không phải là tiếng sét đánh giữa trời quang.

Nó giống với tiếng sấm mơ hồ ẩn hiện trên trời trước cơn mưa hơn, như có như không, rất trầm.

Tào Chương có thể phát ra Hổ báo lời âm đủ biết công phu của y đã đạt được thành tựu nhất định. Nếu nói lúc trước, Tào Chương và Ngưu Cương là tám lạng nửa cân thì giờ này, với trạng thái hiện tại của Tào Chương, Ngưu Cương không có khả năng ngăn cản y nữa rồi.

Bất kể là Tào Chương hay Ngưu Cương đều đã theo Tào Bằng tập võ mấy năm liền.

Bất kể ai bị thương cũng không phải là kết quả hãn muốn nhìn thấy.

Nhưng Tào Chương đã vận sức chuẩn bị xuất chiêu, kinh lực đã phát ra. Y có muốn thu chiêu lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Tào Bằng vội vàng quát lên:

-Ngưu Cương, lùi về sau!

Ngưu Cương luôn nghe theo lời Tào Bằng nói. Gã không nói một lời, lùi ngay lại về phía sau. Cùng lúc đó, đại thương của Tào Chương run lên, đâm về phía Ngưu Cương. Một thương này thế đến như sấm đánh, thoảng như gió thổi, mơ hồ có tiếng sấm nổ rền vang phát ra.

Tào Bằng vừa thấy thế liền xông lên.

Tuy hãn ra tay chậm hơn Tào Chương một bước nhưng đi sau mà tới trước, hoành thân ngăn trước người Ngưu Cương.

Mắt thấy đại thương tiến đến, hãn lùi chân về sau, giơ tay đánh bay Ngưu Cương ra ngoài, đồng thời nghiêng người lướt theo thân đại thương, giơ tay bổ vào cán thương. Tào Chương như bị sấm đánh, đại thương trong tay rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng.

-Sự phụ.

Tào Chương hơi luống cuống, bước lên trước định quỳ xuống.

-Tử Văn đừng lo. Nhất thương vừa rồi người đánh tốt lắm. Xét về thương pháp, người đã đạt tới cảnh giới rồi. Nếu tiếp tục tập luyện sẽ đột phá được thôi, cần phải có thêm thực chiến nữa. Xét về phần luyện tập, nếu cứ thế này chỉ sợ người khó mà tiến bộ nhiều được. Như vậy đi, đợt lần này thúc phụ trở về, ta sẽ bẩm báo với y để cho người nhập ngũ. Hiện giờ, chiến sự Hà Bắc vẫn chưa kết thúc, người muốn gia tăng thực lực thì phải chiến đấu trên chiến trường thêm một năm nữa, đến lúc đó lại tới tìm ta. Chuyện này phải sắp xếp sớm mới được. Đúng rồi, có ai biết khi nào Tư không trở về không?

Năm Kiến An thứ bảy cũng chính là tháng chín năm Công Nguyên, Tào Tháo dẫn quân qua sông Hoàng Hà tiến về phía bắc.

Viên Đàm đang đồn trú ở Lê Dương phát động tấn công, lại phát hiện thế của Tào Tháo quá lớn, không thể ngăn được, bèn báo nguy cho Viên Thượng.

Nào ngờ đâu, Viên Thượng lo phải chia binh cứu Viên Đàm, sợ y sẽ đoạt binh không trả lại.

Vì thế, hãn liền hạ lệnh cho Thẩm Phối đóng ở Bi thành, đích thân dẫn binh mã giải cứu Lê Dương, Bất kể Viên Đàm hay Viên Thượng làm sao có thể là đối thủ của Tào Tháo được? Tào Tháo thắng hết trận này đến trận khác, khiến cho huynh đệ Viên gia đóng chặt cửa thành, không dám giao chiến với Tào quân nữa.

Nhưng khi trời đông giá rét về, lương thảo của Tào Tháo có hơi túng thiếu.

Từ năm Kiến An thứ năm, Quan Độ và Thương Đình luân phiên xảy ra đại chiến. Tào Tháo dù có kho lương thực tràn đầy cũng không tránh phải tiêu hao quá nhiều. Cho nên, Tào Tháo đã quyết định tạm thời thu binh, trở về Hứa Đô. Tào Bằng cũng đã nhận được tin tức, chỉ có điều hãn không rõ lắm cụ thể thời gian khi nào Tào Tháo hồi binh mà thôi.

Tào Chương nghe thấy thế, mới đầu rất hồi hộp, rồi y mừng vui khôn xiết.

Y trời sinh đã yêu thích võ thuật, cực kỳ thích chiến tranh, luôn hy vọng được chém tướng, đoạt cờ vì Tào Tháo, trở thành đại tướng quân bên cạnh Tào Tháo.

Chỉ có điều, do tuổi của y còn nhỏ, cho nên Tào Tháo không chịu cho y đi theo.

Lần này, tấn công Lê Dương, đến Tào Phi còn theo quân xuất chiến, khiến Tào Chương càng khó kìm chế được.

Nếu Tào Bằng đồng ý đi nói tốt cho y, Tào Tháo nhất định sẽ đồng ý. Trong lòng Tào Chương, y luôn hâm mộ Tào Bằng mười bốn tuổi đã lập được chiến công hiển hách. Hiện giờ có được cơ hội như vậy, sao y có thể bỏ qua, vì thế liên tục gật đầu.

Tào Bằng chỉ cười cười, không nói gì nữa.

Quay người lại, hần ngoắc tay, ra hiệu cho Tào Xung, nói:

-Thương Thư, Tiểu Ngải, các con cũng chuẩn bị một chút đi. Chu Nhi, dẫn hai đứa đi thay quần áo, nếu không luyện tập cẩn thận, trưa nay không có cơm ăn đâu. Tuân Vũ, người cũng đi theo theo dõi bọn chúng đi.

Bên cạnh sàn đấu, phía sau Hạ Hầu Lan và Hàn Đức, một tiểu cô nương đi ra.

Đó chính là Chu Hạ mà năm đó Cát Huyền gửi gắm cho Tào Bằng.

Chu Hạ ở Tào Phủ chỉ hai năm đã khác rất nhiều so với lúc trước. Thường ngày, nàng phụ trách chăm sóc bọn Tào Xung tập võ, cho nên không xa lạ gì. Nghe thấy Tào Bằng phân phó, Chu Hạ dạ một tiếng rồi dẫn ba người Tào Xung rời đi.

Nhìn theo bóng dáng bọn họ, Tào Bằng gãi đầu.

-Tử U, người ở đây quan sát bọn chúng. Ta có chút việc, phải đi một lúc.

-Vâng!

Hàn Đức và Hạ Hầu Lan vội vàng chấp tay tuân lệnh.

Tào Bằng xoay người, đi dọc theo con đường nhỏ, xuyên qua một cánh cổng vòm, đi vào chính đường hậu viện.

-Công tử!

Hai mỹ tử cười hì hì tiến lên nghênh đón.

-Tiểu Loan, Tiểu Hoàn, Nguyệt Anh hôm nay có khỏe không?

-Chân phu nhân đang cùng phu nhân nói chuyện ở trong phòng, mọi chuyện đều tốt cả. Công tử cứ yên tâm, lão phu nhân đã thu xếp ổn cả rồi. Bà đỡ bất cứ lúc nào cũng qua đây được cả. Tiểu tiên sinh thậm chí còn đóng cửa Hồi Xuân đường, đang ngụ ở tiền đường rồi, không có việc gì đâu.

Tiểu tiên sinh cũng chính là vị đại phu phụ khoa Tiểu Khôn nổi danh.

Nhờ có Tào gia, Hồi Xuân đường của Tiểu Khôn làm ăn ngày càng thịnh vượng, lại thêm Trương Trọng Cảnh và Hoa Đà thường xuyên trấn thủ ở Hồi Xuân đường, thanh danh của nơi này cực kỳ có tiếng trong Hứa Đô. Địa vị của Tiểu Khôn cũng “nước lên thì thuyền lên”, người bệnh bình thường đều có học sinh của ông phụ trách. Ông chỉ việc đứng chỉ dạy mà thôi.

Nhưng Tiểu Khôn biết địa vị của ông từ đâu mà có.

Cho nên đối với chuyện của Tào gia ông rất quan tâm, lần này lại dẫn theo ba bà đỡ ngụ ở điền trang ngoài thành của Tào gia, sẵn sàng chờ lệnh bất cứ lúc nào.

Tào Bằng day day mũi, bước lên bậc thang!

368. Chương 352: Mạnh Đức Triệu Kiến

Trong phòng khách đặt hai bếp lò đun than làm bằng tôn, phía trên bếp có phần nổi thẳng ra bên ngoài, tạo hình ống khói.

Trong bếp than, bánh than đã cháy rực, trong phòng ấm áp như tiết mùa xuân về.

Hoàng Nguyệt Anh đỡ bụng, ngồi trong đại sảnh nói chuyện với Hạ Hầu Chân. Hai năm qua đi, Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân từ một thiếu nữ ngây thơ, thuần khiết lúc trước đã biến thành những thiếu

phụ trưởng thành. Hạ Hầu Chân khoác áo lông cừu màu trắng, trong lòng ôm một đứa bé tám tháng tuổi, cười hì hì, nhân nhả nói chuyện với Hoàng Nguyệt Anh. Còn Nguyệt Anh khoác áo choàng hồ cừu dày dặn, tựa người vào giường, thỉnh thoảng lại gật đầu, thi thoảng lại trêu chọc hai câu. Hai người nói chuyện rất vui vẻ.

-A Phúc, sao huynh lại ở đây?

Nhìn thấy Tào Bằng tiến vào, Hoàng Nguyệt Anh tò mò hỏi:

-Bọn Thương Thư vừa mới tan học, giờ chắc đang ở sân đấu tập võ chứ?!

-Có Tử U và Tín Chi theo dõi rồi, không sao đâu.

Tào Bằng vừa nói vừa bước qua.

-Nguyệt Anh, hôm nay nàng có thoải mái không?

-Buổi trưa chỉ đau một lần thôi, nhưng Tiểu tiên sinh nói không sao hết.

Tào Bằng đỡ lấy đứa bé trong lòng Hạ Hầu Chân, áp má lên khuôn mặt trắng mịn kia, hung hăng thơm một chút, khiến con bé cười khanh khách. Con bé chưa nói được, nhưng nhìn là biết nó rất thích hành động này của Tào Bằng.

Hạ Hầu Chân ở bên cạnh cũng mỉm cười.

Người mới làm mẹ như nàng khi vừa sinh con gái vốn rất lo lắng, chỉ sợ Tào Bằng không thích có con gái.

Nhưng giờ xem ra Tào Bằng đúng là rất yêu thương con gái.

Ba năm trước, sau khi Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh quyết định chuyện hôn sự, Hạ Hầu Uyên bất ngờ đến nhà cầu hôn.

Lúc ấy, chuyện này cũng gây ầm ĩ không nhỏ. Hoàng Thừa Ngạn giận dữ, thậm chí còn đòi dẫn Hoàng Nguyệt Anh trở về Giang Hạ.

Sau này, nhờ có đám người Khổng Dung khuyên bảo, ông mới chịu ở lại Hứa Đô.

Tào Tháo cũng ra mặt nói tốt cho Tào Bằng, cuối cùng Hoàng Thừa Ngạn buộc lòng phải đồng ý. Nhưng còn vấn đề “lớn nhỏ” thì đôi bên vẫn tranh cãi nhau mãi. Ngay từ đầu, Hoàng Thừa Ngạn đã kiên quyết Hoàng Nguyệt Anh phải làm bà lớn, nhưng Hạ Hầu Uyên không muốn để cho Hạ Hầu Chân làm thiếp. Lúc đó, Tào Bằng sợ đến mức không dám trở về Hứa Đô, bỏ chạy đến Tuy Dương kết bạn với Trần Quân.

Mãi sau đó, Tào Hồng lại đến đưa ra một phương pháp.

-Sao phải phân lớn nhỏ? Nguyệt Anh là dòng dõi thư hương, tài học uyên bác. Tiểu Chân là con gái nhà tướng, ôn lương hiền thực. Chỉ cần không lập chính thê, tất cả đều là bình thê. Như vậy Nguyệt Anh và Tiểu Chân không cần phải phân lớn nhỏ, đều là bà lớn giống nhau cả, tránh cho A Phúc ở giữa phải khó xử.

Thời xưa có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường.

Nhưng trên thực tế, vốn chỉ có một chính thê.

Ý của Tào Hồng rất rõ ràng, đừng lập chính thê, nếu không chuyện chắc chắn không thể giải quyết nổi.

Đều là bình thê (thê tử ngang nhau), không phân lớn nhỏ, ai cũng như nhau cả. Sau này, đám người Khổng Dung lại ra mặt, chuyện này mới tạm ổn định. Năm Kiến An thứ sáu, Tào Bằng trở về Hứa Đô, cùng lúc cưới cả hai người Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân làm vợ.

Không được bao lâu sau, Hoàng Nguyệt Anh lại đề nghị Tào Bằng lấy Bộ Loan và Quách Hoàn làm thiếp.

Đầu năm Kiến An thứ bảy, Hạ Hầu Chân sinh được một người con gái, gọi là Tào Oản.

Sau đó, Hoàng Nguyệt Anh cũng có bầu, đến nay đã được chín tháng.

Hai nàng sống với nhau rất tốt, có lẽ bởi bất kể là Hoàng Nguyệt Anh hay Hạ Hầu Chân đều không phải nữ tử tính tình quá mạnh mẽ.

Lại thêm lúc trước khi Tào Bằng bị tống vào tù, hai nàng thường xuyên tiếp xúc với nhau.

Quan hệ giữa đôi bên vốn rất tốt đẹp, giờ ở chung một chỗ cũng không có xung đột gì lớn cả.

Nếu nói Hoàng Nguyệt Anh không oán hận thì là nói dối! Vốn dĩ nàng đang được sủng ái, giờ sự sủng ái đó lại chia cho hai người, đối lại là ai cũng đều cảm thấy khổ sở. Nhưng tính tình Hạ Hầu Chân dịu dàng, khéo léo, rất biết nhìn sắc mặt người khác, lại thường xuyên qua lại, nên oán hận đó cũng bớt đi nhiều. Thế nên, về sau này, hai người thật sự giống như tỷ muội thân thiết vậy.

Tào Bằng cũng thầm cảm thấy may mắn.

Sau khi thành thân, Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đều có những sở thích riêng.

Hoàng Nguyệt Anh thích những thứ phải vận dụng trí óc, kỳ tâm diệu kế. Năm Kiến An thứ sáu, nàng tạo ra một cái guồng quay tơ, đập chân, có ba đỉnh, hiệu quả rất tốt.

Thời Hán khi đó, guồng quay tơ đã rất thông dụng, nhưng chủ yếu là sử dụng guồng quay tơ chạy bằng tay cầm.

Dưới sự trợ giúp của Hoàng Thừa Ngạn, Hoàng Nguyệt Anh lợi dụng tâm sai của bánh quay, cải tạo guồng quay tơ, phát minh ra guồng quay tơ dùng chân đập, tốc độ dệt được tăng cao lên nhiều. Nhưng loại guồng quay tơ này còn chưa chính thức mở rộng, Tào Bằng đã bận bù đầu. Hắn chỉ tập trung cho điền trang quy mô nhỏ, chủ yếu sử dụng cho việc buôn bán.

Đầu năm Kiến An thứ bảy, cửa hàng bạc đầu tiên trong lịch sử mở cửa ở cả Hạ Bi và Tuy Dương.

Việc giao dịch giữa Hải Tây và Tuy Dương chuyển từ tiền đồng sang chi phiếu giao dịch. Phương thức giao dịch này còn được mở rộng rất nhiều, hiệu quả như thế nào mọi người không thể nói rõ được. Ít nhất, trong hai năm đầu chưa chắc đã có thể thấy được hiệu quả ngay.

Nhưng đầu năm Kiến An thứ bảy, Hải Tây bắt đầu mở rộng quy mô xe Tào Công.

Kể từ đó, diện tích đồn điền tăng lên một phần ba, gạo bắt đầu được sử dụng thay cho các loại cây trồng khác.

Ba năm, bảo nhiều không nhiều, bảo ít không ít.

Tào Bằng từ đầu đến cuối vẫn không ra mặt. Hầu hết mọi lúc, hắn đều ẩn nấp nơi hậu trường như trước.

Nhưng các cửa hàng lấy danh nghĩa Tào Bằng mở cửa bắt đầu xuất hiện trên các con phố ở Tuy Dương và Hứa Đô. Các mặt hàng kinh doanh của cửa hàng Tào thị dùng gai kéo sợi là chủ yếu, cũng nhanh chóng gia nhập vào phường hội của Tuy Dương. Đối với chuyện buôn bán, Tào Bằng dĩ nhiên không thể ra mặt được. Vì thế, sau khi bàn bạc với người nhà, hắn quyết định giao chuyện buôn bán cho Quách Hoàn phụ trách xử lý.

Quách Hoàn khôn khéo, có khả năng ứng biến, rất nhạy bén với vấn đề tiền bạc.

Chuyện buôn bán tuy không được tao nhã, nhưng đây cũng là cách Quách Hoàn chứng minh bản thân với Tào Bằng.

Chuyện trong nhà giao cho Bộ Loan xử lý.

Hồng nương tử đã không còn quản chuyện điền trang nữa, hầu hết thời gian bà đều làm việc ở Tào phủ.

Bộ Loan thận trọng, tính tình ngoài mềm trong cứng, cũng có khả năng ứng biến, cho nên chuyện điền trang nàng xử lý rất gọn gàng, ngăn nắp.

Có đôi khi, Tào Bằng cảm thấy như đang nằm mơ.

Cưới được kiều thê mỹ thiếp không nói, giờ hắn còn có gia tài bạc triệu, có vốn liếng nhất định.

Tào Bằng cảm thấy sống lại ở thời Tam quốc này, làm được đến bước này, cũng coi như hắn đã có chút thành quả. Còn chuyện từ nay về sau ra sao, hắn cũng không lo lắng quá nhiều.

Hắn ngồi trong phòng khách chuyện trò cùng Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân một lát, rồi đứng dậy rời đi.

Hắn đang chuẩn bị về sân đấu ở hậu viện xem bọn Tào Xung thế nào thì chợt nghe có người gọi tên hắn. Tào Bằng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Bằng Thống và Thạch Đạo đang kích động đi tới. Hai người tới trước mặt Tào Bằng liền chấp tay thi lễ.

-Hữu Học, ta đang muốn tìm người, người lại đến đây rồi.

-Hai vị huynh trưởng có việc gì sao?

-Ha ha, đương nhiên là có chuyện tốt.

-Chuyện gì?

Bằng Thống tóm lấy cánh tay Tào Bằng, lôi hắn ra ngoài.

Tào Bằng nói:

-Sĩ Nguyên, huynh làm cái gì vậy?

-Dẫn người đi xem náo nhiệt.

-Cái gì náo nhiệt?

Bằng Thống dừng chân lại, nhìn Tào Bằng nói:

-Hữu Học, không phải người thật không biết gì chứ?

-Không biết chuyện gì mới được chứ?

Tào Bằng dở khóc dở cười, mỗi lần nói chuyện với vị Phượng Sồ tiên sinh thần thần quỷ quỷ này hắn đều thấy đau đầu cả.

Bằng Thống cười nói:

-Hôm nay Lai sư phụ đến lầu Dục Tú ca múa, ta và Quảng Nguyên bàn bạc một chút, quyết định dẫn người đi theo mở rộng tầm mắt.

-Lai sư phụ?

Tào Bằng nghi hoặc.

Bằng Thống nói:

-Hữu Học, không phải đến Lai sư phụ người cũng không biết chứ?

Thấy Tào Bằng lắc đầu, Thạch Đạo giậm chân đấm ngực.

Thạch Đạo đã hai mươi bảy tuổi, diện mạo tuấn tú, lịch sự, có vài phần tuấn lãng.

-Hữu Học, quả đúng là người không biết phong tình là gì. Ngay đến Lai sư phụ mà còn không biết thì chẳng phải người đã phụ cái danh Tào Tam Thiên của người rồi sao?

Tào Bằng cười gượng.

Bằng Thống nói:

-Lai sư phụ tên là Lai Oanh Nhi, trời sinh như hoa như ngọc, thân thể yếu diệu, thướt tha. Nàng vốn là bậc thầy ca múa ở Tuy Dương, rất nổi tiếng ở Tuy Dương và Trường An. Gần đây, lầu Dục Tú đã bỏ ra số tiền lớn mời nàng đến, ở lại Hứa Đô ba mươi ngày. Năm này múa một lần, hôm nay là lần đầu tiên. Những nhân vật có tiền ở Hứa Đô đều chuẩn bị đi, ta và Quảng Nguyên bàn bạc một hồi, mới quyết định rủ người đi. Hai năm nay người gần như luôn ở trong điền trang, mãi mới có chuyện náo nhiệt như thế, sao có thể không lôi người đi được? Đi một chút đi, chậm tí nữa lại không có chỗ mất!

Lại nói, hai năm nay Tào Bằng đúng là rất ít lộ diện.

Hoặc hắn ở nhà bầu bạn với thê tử, hoặc dạy cho đám Tào Xung đọc sách, học võ.

Thỉnh thoảng hẳn có ra ngoài cũng là vì có chuyện. Ví như có người ở Hải Tây tới, hoặc Trần Quân phái người qua bàn bạc công việc, hẳn mới ra ngoài. Bình thường Tào Bằng luôn ở trong nhà, thậm chí mấy năm liền, Điền Mãn, Hứa Nghi tìm hẳn đi săn hươu, hẳn cũng khéo léo từ chối.

Hóa ra là ca múa!

Tào Bằng mỉm cười.

Nói thật, hẳn không có hứng thú với chuyện ca múa này.

Lần trước, khi hẳn đến nhà Khổng Dung thăm hỏi, Khổng Dung liền lệnh cho ca kỹ trong nhà ra múa.

Những ca kỹ kia đúng là rất đẹp, nhưng chuyện ca múa gì đó thì Tào Bằng xem chả hiểu chút nào.

Cho dù hẳn ở thời đại này đã lâu, nhưng có một số chuyện hẳn vẫn không thể hiểu nổi. Ví như vũ đạo của cổ nhân, đám danh sĩ thanh lưu có thể thấy hay ho, càng hiểu được rõ ràng, nhưng Tào Bằng lần nào xem ca múa cũng thấy buồn ngủ, không tài nào tỉnh táo nổi. Thời đại cách biệt, quan niệm thẩm mỹ dĩ nhiên cũng không giống nhau.

Cổ nhân xem ca múa là chuyện nhàn nhã nhất trên đời.

Nhưng bảo Tào Bằng xem ca múa chẳng khác gì nhìn cây đèn cây cẩu.

Thậm chí đến Hoàng Nguyệt Anh cũng nói Tào Bằng đôi khi có kiểu cách rất khó hiểu.

Cho nên trong khi Bàng Thống đang rất hứng thú, Tào Bằng lại chẳng thấy thích chút nào:

-Thôi đi, ta còn có việc, không đi đâu.

-Người không đi sao được?

-Có ý gì vậy?

Thạch Đạo cười khổ:

-Hữu Học nghĩ xem, ca múa hàng đầu như thế, ta và Sĩ Nguyên có thể ngồi vào sao?

Đúng vậy, đây đúng là vấn đề.

Thạch Đạo và Bàng Thống tuy có chút danh tiếng, nhưng trong thành Hứa Đô, học giả uyên thâm, danh sĩ thanh lưu, quan to quý tộc rất nhiều, bọn họ nào có đáng gì. Hôm nay là buổi diễn đầu tiên, lầu Dục Tú chắc chắn là chật kín khách quý. Hai người bọn họ có muốn vào cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng chuyện đó thì có liên hệ gì đến ta? Tào Bằng nghi hoặc nhìn hai người.

-Hữu Học, người dù gì cũng là tông sư đương thời. Cái tên Tào Tam Thiên có thể không sánh bằng những người như Khổng Văn Chuyển, nhưng nếu người đi tất cũng có một vị trí nhỏ. Chúng ta...Ha ha, chúng chỉ muốn đi theo người xem chuyện náo nhiệt thôi.

Hừ, bảo ta mang các người đi chơi gái sao?

Tào Bằng rụt cổ lại, hạ giọng nói:

-Các huynh đi bảo với Nguyệt Anh đi, nếu Nguyệt Anh đồng ý, ta đi.

-Ách.

Bàng Thống và Thạch Đạo nhìn nhau, gãi đầu, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chuyện như thế này sao có thể nói oang oang ra được? Nếu bị Hoàng Nguyệt Anh biết, đừng nói để Tào Bằng ra ngoài, e rằng nàng còn dám thả chó cắn người cũng nên.

Điền trang nhà Tào Bằng có hai con chó tuyết ngao rất hung dữ.

Ngoài Tào Bằng ra, chỉ có Vương Song chuyên dạy chó kia là có thể chỉ huy chúng. Nhưng tiểu tử Vương Song kia là điển hình cho những kẻ thích nịnh bợ mấy vị phu nhân, có đôi khi thậm chí Tào Bằng nói cũng không nghe mà gã chỉ nghe theo sự sai bảo của Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân.

-Thôi đi, người vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà, bầu bạn với đệ muội (em dâu) đi là hơn.

Bàng Thống và Thạch Đạo nhìn nhau, xoay người rời đi.

-Khoan đã!

-Gi?

-Các huynh thật muốn xem ca múa sao?

-Nói xàm.

-Nếu đã vậy, các huynh cầm danh thiếp của ta, đến phủ Lâm Nghi Hầu tìm Lâm Nghi Hầu, nói ta nhờ y giúp, bảo y dẫn bọn huynh đi vào.

Lâm Nghi Hầu Lưu Quang là ông chủ đứng phía sau lầu Dục Tú.

Hai năm nay, y cũng giống Tào Bằng, luôn ở trong nhà, rất ít tiếp xúc với người ngoài.

Quan hệ giữa Lưu Quang và Tào Bằng khá phức tạp. Lại nói, hai người đứng trên hai phía đối lập, nhưng đều là kẻ thông minh, tinh táo. Tào Bằng cảm thấy Lưu Quang là người hiểu rõ thời thế, nhưng lại không thể tùy tiện làm theo ý y. Còn Lưu Quang lại cảm thấy Tào Bằng là người còn trẻ tuổi mà đã có tài, đáng để kết giao. Thậm chí, hai con chó chó tuyết ngao màu trắng trong điền trang của Tào Bằng cũng là do Lưu Quang tặng cho. Hai người tuy chưa từng đến thăm nhau nhưng lại rất có giao tình, cũng là một chuyện lạ.

Bàng Thống và Thạch Đạo nhìn nhau, liên tục gật đầu.

Nếu Lưu Quang đồng ý ra mặt, hai người bọn y đi vào lầu Dục Tú cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

-Lâm Nghi Hầu liệu có đồng ý không?

-Y sẽ giúp.

Tào Bằng nói xong, khẽ mỉm cười, quay đầu bước đi.

Chuyện của Bàng Thống và Thạch Đạo Tào Bằng không mấy bận tâm.

Còn chuyện Lai Oanh Nhi, hẳn lại càng không thèm để ý. Cho dù là ở kiếp trước, hẳn vẫn luôn chán ghét đám ca sĩ, người mẫu, không có một chút cảm tình nào hết. Có lẽ bởi ở kiếp trước, vì cái gọi là “Giải trí toàn dân”, báo chí luôn ngập tràn các tin tức về các nhóm nhạc, nên Tào Bằng rất ghét ca hát. Thế cho nên, khi tái sinh ở thời Đông Hán, hẳn không hề tìm tới mấy nơi phong hoa tuyết nguyệt. Tuy nói danh sĩ phong lưu là phong tục của thời đại này nhưng bản năng Tào Bằng vẫn rất bài xích.

Như vậy cũng tốt, ít nhất trong mắt người đời, Tào Tam Thiên thuộc loại người cứng nhắc, gàn dở.

Rất nhiều sĩ tử lại rất tán thưởng, thậm chí là khen ngợi hành động này của Tào Bằng. Đương nhiên, có người khen, ắt có người chê. Nhưng thế thì sao? Tào Bằng vốn hoàn toàn không thèm để ý chuyện này, vì thế hẳn lại bị đặt thêm cái danh cao ngạo.

Tào Bằng đi vào một tiểu viện, trong đó có một cái ao nhỏ.

Đầu năm, Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh cùng làm thí nghiệm, định thông qua một số phương pháp ở đời sau tạo ra trang giấy đẹp hơn với giá cả vừa phải. Ở thời đại này, trang giấy thật sự rất quý. Thế cho nên, rất nhiều ý tưởng của Tào Bằng đều không thể thực hiện được. Nếu có đầy đủ tiện nghi để tạo ra giấy, hẳn có thể thúc đẩy thời đại này phát triển hơn nữa. Nhưng có đôi khi, chuyện bản thân vẫn cho là đơn giản khi làm lại chẳng dễ dàng chút nào. Ít nhất, đối với Tào Bằng mà nói, chế tạo giấy đúng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Hắn đứng bên cạnh ao quan sát một chút, sau đó dùng bàn trúc thử, kiểm tra chất lượng giấy đang treo.

Có lẽ vẫn nên chờ thêm chút nữa!

Tào Bằng đứng trong sân ước chừng một canh giờ, sau đó mới rời đi.

Trở lại thư phòng, hắn đang định ghi chép vài thứ, chợt nghe bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập.

-Công tử, Tư Không phái người đến, bảo công tử lập tức đến Trường Xã.

Tào Bằng ngần ra:

-Tào Tư không đã đến Trường Xã ư?

Hắn thăm cảm thấy kỳ quái: “Lão Tào người nếu đã về, đang yên đang lành lại bảo ta đến Trường Xã làm cái gì chứ?”

369. Chương 353: Bi Phẫn Thi

Tào Tháo triệu kiến, Tào Bằng dĩ nhiên không thể từ chối.

Cũng may từ Hứa Đô đến Trường Xã không xa lắm, nhưng tuyết rất dày, mất nhiều thời gian đi lại hơn nhiều. Tào Bằng cưỡi Chiếu Dạ Bạch, kêu Hàn Đức và hai mươi tên Phi Mạo lập tức xuất phát. Hắn đi rất vội vàng, sau giờ hội đã đến Trường Xã.

Tào Tháo vẫn chưa dẫn quân vào thị trấn Trường Xã, mà trú ở ngoài thành Trường Xã.

Tào Bằng thông báo tên họ ở ngoài cửa viên môn. Chỉ một lát sau, hắn đã thấy Điển Mãn và Hứa Nghi dẫn hai đội thiết kỵ nghênh đón.

-Nhị ca, tam ca, Tư không gọi ta gấp thế là có việc gì vậy?

Điển Mãn lắc đầu, không rõ lắm.

Hứa Nghi nói:

-Lúc trước, hình như khi còn ở Lê Dương, Tư không ngẫu nhiên đọc được một bài văn, sau đó liền không vui. Có lẽ tìm người cũng là vì chuyện này. Người cẩn thận một chút, gần đây tâm trạng của chủ công không được tốt lắm đâu.

Đọc được một bài văn thì có gì liên quan đến ta chứ?

Tào Bằng ngạc nhiên, xuống ngựa theo hai người Điển Mãn đi vào trong doanh.

Hắn vốn định tìm hiểu thêm chút tin tức nhưng hai người này hỏi gì cũng chẳng biết.

Cứ như vậy, Tào Bằng ôm theo cả đồng nghi hoặc trong lòng bước vào đại trường trung quân.

Tào Bằng vừa thấy đại trường ngay trước mắt, một gã văn sĩ mặc áo xanh đã chặn đường hắn lại.

Văn sĩ này tuổi tác chừng năm mươi, mặt mày gầy guộc, râu dài buộc ba nhánh, nhìn rất có khí chất của người nho nhã.

Dáng người người này không cao lắm, thân thể mảnh khảnh, nhìn có vẻ hơi gầy yếu.

Người này vừa xuất hiện, Điển Mãn và Hứa Nghi đã lập tức biến sắc. Gương mặt hai người rất khó coi.

Tào Bằng dừng chân lại, nghi hoặc nhìn đối phương.

-Có phải Tào Tam Thiên đó không?

-A, tại hạ Tào Bằng, xin hỏi đại danh của tiên sinh?

-Mỗ là Hứa Du.

Hứa Du?

Chính là Hứa Du, người đưa ra kế sách bất ngờ tập kích Ô Sào, chặn đường sống của Viên Thiệu đó ư? Tào Bằng nhớ rõ kết cục của Hứa Du dường như không được tốt đẹp lắm. Người này tính tình quá bướng bỉnh, ngạo mạn, không biết chừng mực, cho nên sau này mới bị Hứa Chử làm hại. Lúc ấy, Tào Tháo rất giận dữ, nhưng kết quả cũng chỉ phạt Hứa Chử một năm bổng lộc, chứ không phạt nặng gì.

Nói đến chuyện này, ấn tượng của Tào Bằng về Hứa Du cũng không tốt lắm.

Cho nên, khi Hứa Du ngăn hấn lại, hấn không khỏi nghi hoặc, tò mò quan sát y.

Trong trí nhớ của Tào Bằng, hấn chưa từng tiếp xúc với Hứa Du. Khi Hứa Du đến nương nhờ Tào Tháo, hấn đang bị nhốt trong đại lao phủ Vệ tướng quân. Sau này, khi Hứa Du tới Hứa Đô, Tào Bằng lại tới Tuy Dương, tìm Trần Quần có việc.

Khi Tào Bằng trở về Hứa Đô thành thân, Hứa Du lại trở về quê hương ở Nam Dương. Hai người lại một lần nữa lỡ mất cơ hội gặp gỡ.

Nói ra kể cũng lạ, Hứa Du nương nhờ Tào Tháo đã gần ba năm mà vẫn chưa từng gặp mặt Tào Bằng. Cho dù hai người cùng ở trong một tòa thành, nhưng cũng bởi Tào Bằng bị bãi chức quan, hai người chưa từng tiếp xúc với nhau. Hứa Du luôn làm việc tại phủ Tư không, làm quân sư tể tửu cho Tư không. Tào Bằng lại không thích chạy đến phủ Tư không khi không có việc gì. Đặc biệt sau khi kết hôn, hầu hết thời gian hấn đều ở điền trang ngoài thành, giảng bài, tập võ, rất ít khi vào thành Hứa Đô.

Hứa Du tìm ta là có chuyện gì?

-Nghe nói Tào Tam Thiên là người Nam Dương?

-A, khi tại hạ còn nhỏ, từng sống ở Nam Dương tới mười bốn tuổi, từ đó đến giờ chưa từng trở về.

-Vậy xin hỏi là chỗ nào của Nam Dương?

-Tại hạ là người ở núi Trung Dương, huyện Vũ Âm, quận Nam Dương.

Tào Bằng không để ý rằng khi Hứa Du nói chuyện đều dùng tiếng bản địa Nam Dương.

Có lẽ vì thói quen, hấn cũng trả lời bằng giọng Nam Dương. Nhưng khẩu âm của Hứa Du có lẽ gần với khu vực Nhượng thành, nằm ở phía tây nam Nam Dương. Còn khẩu âm của Tào Bằng là tiếng địa phương Vũ Âm, nằm ở phía bắc Nam Dương.

Thân hay không thân, bọn họ cũng là đồng hương.

Sau khi Tào Bằng tới Hứa Đô, hấn luôn nói tiếng Quan Thoại.

Thậm chí khi ở nhà, bất kể là Tào Cấp hay Đặng Tắc, phần lớn mọi người đều nói tiếng Quan Thoại. Chỉ trừ mẫu thân hấn là Trương thị và tỷ tỷ Tào Nam khi nói chuyện với nhau sẽ ngẫu nhiên dùng một chút tiếng địa phương Nam Dương ra, còn mọi người gần như rất ít nói tiếng này. Giờ, Hứa Du dùng tiếng Nam Dương hỏi, Tào Bằng chợt có cảm giác gần gũi. Hứa Du cười càng tươi hơn.

-Thật không ngờ ta lại là đồng hương của Tào Tam Thiên.

-Tử Viễn tiên sinh cũng là người Nam Dương ư?

-Đúng vậy, ta là người Nhượng huyện.

-Nhượng huyện ư? Ta từng đến đó rồi.

Hứa Du nghe thấy thế liền mừng rỡ:

-Núi Trung Dương ta cũng từng đi qua rồi, cảnh sắc rất đẹp. Hôm nào Tào Tam Thiên rảnh sao không trở về quê hương xem sao? Ha ha, khó có được người đồng hương, Hứa mỗ thất lễ rồi!

-Bằng từ lâu đã nghe danh tiên sinh, chỉ có điều chưa được gặp mặt, nên trong lòng vẫn luôn tiếc nuối. Nếu tiên sinh vui lòng, đợi khi nào rảnh rồi, ta xin cùng tiên sinh nâng cốc trò chuyện. Chỉ có điều, Tư không gọi ta có việc, thứ cho Bằng thất lễ.

Hứa Du vội vàng xua tay:

-Hữu Học đi đi. Ngày khác ta sẽ đến nhà thăm.

Nói xong, Hứa Du vỗ tay sau lưng, ung dung thông thả đi. Không hiểu sao, Tào Bằng lại cảm thấy Hứa Du này có vẻ cũng không đáng ghét lắm!

-Hôm nay thật lạ. Hứa Tử Viễn có vẻ rất thân thiết với ngươi nhé.

-Vậy sao?

Diễn Mãn nghiêm mặt nói:

-Người không biết chữ thằng cha này ngày thường hay ra vẻ thế nào đâu. Y luôn tự cao tự đại, giọng điệu thì ngông cuồng, kiêu căng. Lần trước nhìn thấy ta, y còn hỏi ta: “Có biết người nào bày kế phá Viên Thiệu không?” Ta biết y từng hiền kế bất ngờ tập kích Ô Sào, nhưng đó cũng là nhờ công chủ công mưu tính sâu xa, các tướng sĩ công hiến nữa chứ. Nếu không phải y là hảo bằng hữu của chủ công năm xưa thì lão tử sớm đã đánh cho y béo lên rồi. Bình thường, bất kể là nói chuyện với ai, y đều ngẩng cao đầu, không coi ai vào mắt cả. Hôm nay, y nói chuyện với người còn khá là bình thường. Nhưng e là cũng chỉ tạm thời thôi, sớm muộn gì y cũng khiến người phát cáu cho mà xem.

Có thể thấy được Diễn Mãn rất oán giận Hứa Du.

Tào Bằng nhìn theo bóng Hứa Du, lắc đầu nghi hoặc.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, La Quán Trung nhấn mạnh miêu tả sự quyết đoán của Tào Tháo mà giảm bớt hào quang của Hứa Du.

Nhưng thực ra, chuyện Hứa Du đưa ra kế sách bất ngờ tập kích Ô Sào có vai trò cực kỳ quan trọng. Sau đó, nhờ có Giả Hủ, Quách Gia, Hứa Du cùng trợ giúp, cuối cùng Tào Tháo mới hạ quyết tâm. Có thể nói, nếu không có Hứa Du, trận chiến Quan Độ có thể sẽ còn kéo dài rất lâu, thắng bại còn chưa rõ thế nào. Bất kể lịch sử có đánh giá thế nào, nửa đời Hứa Du đều rất huy hoàng.

Y từng là thượng khách của đại tướng quân Hà Tiến, từng bôn tẩu với đám người Hà Tiến.

Y cũng từng tham gia vào việc phế lập Hợp Phì vương, từng giúp đỡ Viên Thiệu hùng cứ phương bắc. Đến Khổng Dung cũng từng khen ngợi, nói: Điền Phong và Hứa Du đều là danh sĩ đa mưu túc trí.

Thư Thụ rất giỏi!

Nhưng chưa chắc đã lọt mắt Khổng Dung.

Khuyết điểm của Hứa Du là tham lam, nhưng có ai mà không có khuyết điểm chứ?

Tào Bằng nhìn theo bóng dáng Hứa Du, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chuyện này không ai có thể nói rõ được. Chuyện sinh tử của Hứa Du dù sao cũng không liên quan đến hắn. Ít nhất, thái độ của y đối với Tào Bằng rất tốt.

-Đi thôi, chắc chủ công đang sốt ruột chờ người đấy!

-Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta mau đi thôi.

Diễn Mãn và Hứa Nghi tạm thời quên đi chuyện Hứa Du, dẫn Tào Bằng vội vàng đi vào đại trướng trung quân.

Trong đại trướng, ánh nến sáng rực.

Tào Tháo ngồi một mình trên sập, khoác bộ áo lông cừu màu đen, chăm chú đọc sách.

Tào Bằng hết sức kính nể sự hiếu học của Tào Tháo.

Người này bất kể đi đến đâu đều mang theo một xe sách.

Hai ba năm nay, Tào Bằng và Tào Tháo không thường xuyên gặp mặt. Thứ nhất Tào Tháo luôn bận rộn, thứ hai là Tào Bằng cũng không muốn đến làm phiền y.

Tào Bằng không hề lo lắng về quan lộ của hắn. Khi nào Tào Tháo cần dùng hắn tự khắc sẽ dùng.

-Tào Bằng phụng lệnh đến bái kiến Tư không.

-A Phúc a, mau vào đây.

Tào Tháo buông sách xuống, ra hiệu cho Tào Bằng đi vào trong trướng.

Diễn Mãn và Hứa Nghi tự động dừng chân bên ngoài trường vải. Sau khi Tào Bằng đi vào trong, màn trường theo đó cũng buông xuống.

-Thúc phụ gọi diệt nhi đến gấp như thế là có gì muốn chỉ bảo?

Sau khi màn trường buông xuống, Tào Bằng hiểu ngay ý tứ của Tào Tháo, lập tức đổi cách xưng hô.

Ở bên ngoài, Tào Bằng gọi chức quan của Tào Tháo, đó là vì công việc.

Giờ chỉ còn hai người. Tào Bằng gọi Tào Tháo là thúc phụ, đó là chuyện tự.

Tào Tháo mỉm cười, xua tay ra hiệu cho Tào Bằng ngồi xuống, tự rót cho mình một chén rượu đầy, cười ha ha, hỏi:

-A Phúc, gần đây Thương Thư tiến bộ rất nhiều. Hoàn hảo của người thường xuyên khen với ta thằng bé rất hiểu biết lễ nghĩa, biết tiến thoái. Hơn nữa, võ nghệ của Tử Văn cũng rất tiến bộ, đến Quân Minh cũng nói sớm muộn gì nó cũng thành mãnh tướng trong quân. Đây đều là công dạy dỗ của A Phúc người. Ta vẫn phải cảm ơn người mới phải.

-Thúc phụ sao lại nói vậy? Thiên tư của Thương Thư rất tốt, diệt nhi chỉ là thuận thế chỉ dạy thôi, sao có công lao gì?

-Ôi chao, dù có thiên tư mà không có người chỉ điểm cho thì cũng là vô dụng thôi. Hai năm nay, mỗi lần Thương Thư về nhà đều có tiến bộ, ta rất mừng. Năm sau, thằng bé sẽ chính thức vào học, nhưng ta vẫn hy vọng nó có thể tiếp tục ở bên cạnh người học hỏi.

Tháng năm năm Kiến An thứ bảy, Viên Thiệu bị bệnh chết.

Kể từ khi loạn lạc tới nay, rất nhiều trường học phải đóng cửa, lớp hậu sinh không còn biết đến nhân, nghĩa, lễ nữa, vì thế Tào Tháo hạ lệnh tu sửa các ngôi trường ở các quận trong cả nước.

Theo quy định, một huyện có năm trăm hộ phải lập sĩ quan cấp tá, phụ trách dạy học cho các anh tài tuyển chọn trong vùng.

Phàm là quan lại công khanh hưởng bổng lộc sáu trăm thạch trở lên, con cháu tướng tá đều có thể dạy học cả. Những người sau khi đi học có thể chờ làm quan hay làm ở các phân cục thái thường. Trước đây, Tào Xung vẫn theo Tào Bằng học, nhưng thằng bé đã sắp chín tuổi, đến tuổi chính thức nhập học, học các bài văn kinh điển. Nói cách khác, lớp học vỡ lòng của thằng bé coi như đã xong.

Tới giai đoạn này, thằng bé nhất định phải được học tập ở trường học cẩn thận.

Tào Bằng sớm đã nghĩ đến chuyện này cho nên cũng không ngạc nhiên.

Tào Tháo cười nói:

-Ta nghe nói Thương Thư ở chỗ người còn học từ những người khác nữa, phải không?

-Đúng vậy!

Tào Bằng khom người nói:

-Đức Nhuận, Sĩ Nguyên, Quảng Nguyên đều là những danh sĩ có tài học, tài đức hơn người. Thương Thư được bọn họ dạy dỗ chắc chắn sẽ học được rất nhiều.

-Ừ, Hám Trạch thì ta có biết, đó cũng coi như là cấp dưới cũ của người. Y cũng là người có tài hoa, cũng đến lúc phải nhập sĩ rồi. Ta cũng muốn nói với người chuyện này, Tử Sơn ở Hải Tây đã ba năm rồi, chiến tích cũng nhiều. Ta muốn đưa gã tới phủ Tư không, đảm nhiệm chức Từ Tào, kiêm cả chức Thái Thương lệnh nữa. Nếu thế, Hải Tây lại thiếu một vị trí, Hám Trạch dù sao cũng là người cũ của Hải Tây, có thể kế nhiệm được. Người nghĩ thế nào?

Bộ Chất sắp bị điều đi sao?

Từ Tào và Thái Thương lệnh đều là các chức vụ có thực quyền.

Đặc biệt là Từ Tào có nhiệm vụ giám sát đủ loại quan lại, thuộc cơ quan chấp pháp bên trong phủ Tư không.

Bộ Chất đảm nhiệm chức Từ Tào, phẩm trật dù không tăng nhiều lắm nhưng lại được lên chức không nhỏ. Để Hám Trạch tiếp chức Hải Tây ư?

Tào Bằng lập tức hiểu rõ sự ảo diệu trong đó.

Về tư, Tào Tháo đồng ý để Tào Bằng tiếp tục hưởng thụ ba phần tiền lời của Hải Tây. Về công, cửa hàng bạc mở ra cũng cần phải có người thích hợp đi ổn định tình hình. So ra thì cửu đại hành hội của Từ Châu sẽ dễ dàng chấp nhận bộ khúc của Tào Bằng hơn. Nếu đổi lại là người khác, ắt sẽ xuất hiện dao động, chỉ riêng chuyện giao tiếp với cửu đại hành hội đã là một vấn đề lớn rồi. Cửu đại hành hội chính là do một tay Tào Bằng xây dựng nên. Hám Trạch đi tới Hải Tây hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Tào Bằng biết đây coi như là lần cuối cùng hẳn có thể hưởng khoản lợi nhuận của Hải Tây!

Sau Đặng Tắc, lại đến Hám Trạch...

Đợi đến khi Hám Trạch không còn giữ chức vụ này nữa, Tào Bằng ít nhất đã nắm Hải Tây trong tay được mười năm rồi.

Một người nắm được một khu vực trong tay hơn mười năm, ai nghĩ mà chả thấy khó chịu. Hướng hồ gì giờ Hải Tây cũng không còn là nơi hoang vắng như bảy năm trước nữa. Nơi đây đã trở thành vùng đất đông đúc và giàu có bậc nhất Lương Hoài. Cửu đại hành hội chắc chắn sẽ lũng đoạn thương nghiệp của Lương Hoài, cầu kết với Giang Đông. Nếu cửa hàng bạc hoạt động hiệu quả, Tào Bằng muốn tiếp tục hưởng tiền lời e rằng rất khó.

Chuyện khác không nói, chỉ riêng thuế muối hàng năm ở Hải Tây đã lên đến hơn trăm triệu, tiền lời của Tào Bằng khiến bao nhiêu người phải để mắt đến đây?

Tào Tháo không thể không suy xét chuyện này. Hám Trạch kế nhiệm Hải Tây, cũng chứng tỏ sau khi y rời khỏi chức vụ này, Tào Bằng sẽ không còn khống chế được Hải Tây nữa.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, khom người nói:

-Diệt nhi xin nghe theo lời thúc phụ.

Sau Hám Trạch, ta đồng ý buông tha cho Hải Tây!

Ánh mắt của Tào Tháo vẽ thành hình trăng khuyết, y cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Hữu Học quả nhiên là tiểu tử biết tiến thoái!”

-Hai năm nay, Tuyền Thạch ở Cháp Kim Ngô đã làm rất tốt. Lúc trước, Văn Nhược từng tiến cử với ta, quyết định phong Tuyền Thạch chức Thành Môn giáo úy, ta đã đồng ý chuyện này. Mặt khác, Vương Mãnh cũng rất tiến bộ trong quân, giờ Tây Lương lại không ổn định lắm, chức giáo úy Hộ Khương đang thiếu, ta đã tấu lên bệ hạ, để Vương Mãnh tiếp chức này. Vương Mãi - huynh đệ kết nghĩa của ngươi sẽ đảm nhiệm chức tư mã hành quân, ngươi thấy thế nào?

Đây là một cuộc trao đổi!

Tào Bằng đồng ý chuyện Hám Trạch, buông bỏ lợi nhuận từ Hải Tây.

Tào Tháo dùng cách có qua có lại, bồi thường cho hẳn bằng cách khác. Thành Môn giáo úy chấp chương, đóng quân ở cửa kinh thành, dưới trướng có hai tư mã, cửa thành luôn có mười hai người gác. Tào Tháo nói phong Tào Cấp làm Thành Môn giáo úy cũng là để nói với Tào Bằng rằng chức quan này có thể cho Tào Cấp tự mình cất cử các chức vụ. Tào Cấp nhân đó có thể đề bạt các thuộc hạ thân tín của mình.

Nói cách khác, Tào Tháo chấp nhận cho Tào gia lập môn hộ riêng.

Còn chức Hộ Khương giáo úy có từ năm thứ sáu thời Hán Vũ Đế, quản lý sự vụ của Tây Khương, giám sát Lương Châu, là chức lớn có thực quyền. Điều Vương Mãi tới Lũng Tây cũng có nghĩa là Tào Tháo đang để mắt đến Tây Lương Mã Đằng.

Hai chức vụ này đều là các chức quan có thực quyền.

Sao Tào Bằng có thể không rõ tâm ý của Tào Tháo được, hắn vội vàng khom người bái tạ.

-Hữu Học, ta gọi người đến đây còn có một chuyện nữa muốn cùng người bàn bạc.

-Không biết thúc phụ có gì muốn dặn bảo?

-Người xem cái này trước đã.

Tào Tháo nói xong liền lấy một miếng lụa trắng trên bàn ra, đưa cho Tào Bằng. Tào Bằng tiến lên, nhận lấy, nhìn lướt qua dưới ánh nến. Hắn thấy ngay trên miếng lụa trắng đầy những chữ nhỏ, nét chữ đẹp, có thể thấy bản lĩnh của người viết không hề tầm thường chút nào.

-Bi phần thi?

Tào Bằng kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tào Tháo. Thấy mặt y không đổi sắc, hắn lại cúi đầu, chăm chú đọc.

370. Chương 354: Hồng Nhan Bạc Mệnh Từ Xưa

Trên tấm lụa trắng là một bài thơ thể “tao”.

Thể nào là thơ thể “tao”? Chuyện này phải nói từ thời Chiến quốc. Thể thơ “tao” xuất hiện lúc đó về cơ bản là thể thơ tứ ngôn (bốn câu), cũng là một dạng dân ca kiểu “Thi kinh nhất quốc phong”. Chỉ có điều, tiết tấu của thể tứ ngôn nhỏ, đơn điệu, khô khan, dung lượng cũng có hạn. Khi diễn tả về cuộc sống xã hội phức tạp, thể thơ này luôn có rất nhiều hạn chế. Mãi đến thời Chiến quốc, thi nhân nổi tiếng Khuất Nguyên chịu lời gièm pha, bị bắt đi đày, lòng ngập tràn bi phần và thống khổ. Chỉ có điều, khi ông muốn dùng thi từ để gửi gắm tâm tình, sự hạn hẹp của thể tứ ngôn khiến ông không thể chịu nổi. Vì thế, Khuất Nguyên mới học tập tục ngữ, ca dao trong dân gian, không câu nệ theo thể tứ ngôn nữa, mà chọn dùng thể ngũ ngôn, lục ngôn, thất ngôn nhưng vẫn giữ lại ngữ điệu vịnh xướng, nổi bằng chữ “Hề”. Đó cũng chính là hình thức ban đầu của thể thơ “tao”. Bài thơ nổi tiếng nhất chính là Ly Tao.

Đến thời Hán, ngay các tác phẩm nổi tiếng của Lưu Bang cũng thuộc thể thơ “tao”.

Bài thơ trên mảnh lụa trắng Tào Bằng đang cầm trên tay cũng thuộc thể thơ “tao”.

Xem cách dùng từ và luật thì dường như đây là thủ bút của nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân rất xuất chúng, rất có học thức.

Cách dùng từ đặt câu cực kỳ xuất sắc.

Hai năm nay Tào Bằng vất vả học nhạc phủ, cách luật, ngẫu nhiên cũng có thể làm ra một hai bài thi từ do chính hắn sáng tác, nhưng so ra thì thi từ của hắn chỉ là thứ vớ vẩn so với bài thi theo thể “tao” này. Càng quan trọng hơn là, Tào bằng có cảm giác rất kỳ lạ là tác giả thể thơ “tao” này sử dụng bút pháp rất quen thuộc, dường như là thể Phi Bạch?

-Đây là...

-Hữu Học có biết Thái Bá Dương không?

Tào Tháo ngẩng đầu lên, gương mặt đau khổ.

Tào Bằng hoảng sợ. Phải biết rằng Tào Tháo là người có địa vị rất cao, sớm đã không còn vui buồn ra mặt nữa. Bất kể gặp chuyện gì, y đều rất ít khi tỏ thái độ ra ngoài mặt, nhưng xem ra Tào Tháo đang thật sự có chuyện. Tào Bằng thậm chí còn thấy được trong mắt Tào Tháo mơ hồ có chút nước, khiến hắn giật mình.

-Thái Bá Dương chẳng phải là Thái Tề tiên sinh sao? Sao diệt nhi có thể không biết được?

-Bài thi này là do Thái Diễm làm.

-Thái Diễm ư?

-Chính là con gái của Thái Bá Dương, Chiêu Cơ.

Thái Diễm, Thái Chiêu Cơ. A, đó chẳng phải là Thái Văn Cơ sao?

Nhưng mãi sau này Thái Văn Cơ mới đổi lại tên. Nàng vốn tên là Thái Chiêu Cơ, chỉ có điều sau này Tư Mã thị soạn ngôi nhà Ngụy, để tránh tục danh của Tư Mã Chiêu, nàng mới đổi thành Thái Văn Cơ. Sau đó, thế nhân quen miệng gọi nàng là Thái Văn Cơ.

Thái Văn Cơ vốn tên là Thái Diễm.

Chiêu Cơ là tự của nàng. Cả đời Thái Bá Dương có hai con gái nhưng vận mệnh lại rất khác nhau.

Trưởng nữ Thái Diễm là tài nữ hiếm có, vận mệnh lênh đênh.

Khi nàng còn trẻ, tài văn cao siêu, thi phú rất giỏi, tinh thông âm luật, từng coi Ban Chiêu làm thần tượng, từ nhỏ đã chú tâm đọc điển tịch, thông hiểu kinh sử, từng đọc cả Hán ký. Chỉ có điều, vận mệnh của nàng rất long đong, lần đầu tiên nàng xuất giá là đến nhà Vệ thị ở Hà Đông. Trọng phu Vệ Trọng Đạo vốn là sĩ tử nổi tiếng. Lúc ấy, tài tử giai nhân khiến không biết bao nhiêu người ghen tị. Đáng tiếc chưa đến một năm, Vệ Trọng Đạo ho ra máu mà chết, Thái Diễm bị Vệ gia ghét bỏ, nói nàng khắc tử hại chết trọng phu, là người xui rủi. Thái Diễm vốn là tài nữ danh môn, tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu cho người làm nhục. Nàng giận dữ, trở về nhà. Từ đó về sau đoạn tuyệt quan hệ với Vệ gia, không qua lại nữa.

Chỉ có điều, Vệ gia vẫn không ngừng căm giận Thái Diễm.

Đồng Trác vào Tuy Dương, bắt đầu sử dụng Thái Ba.

Chẳng bao lâu sau, Đồng Trác bị giết, Thái Ba cũng bị Vương Doãn hại. Lý Thôi, Quách Dĩ tấn công thành Trường An, chiến loạn Quang Trung kéo dài liên miên. Lúc này, Khương Hồ thừa cơ xuất binh, dẹp bỏ Quan Trung. Thời đó có ghi chép: “Người Trung thổ yếu ớt, đến đâu cũng chỉ thấy binh Khương Hồ vây thành ập, nhìn đã biết hưng vong.”

Đầu đàn ông, con trai bị treo trên đầu ngựa, con gái bị trói sau lưng ngựa kéo về Nam Hung Nô. Cũng chính thời điểm này, Thái Diễm nằm trong số rất nhiều cô gái bị bắt đi, mang về Nam Hung Nô.

Kể từ đó về sau, thiên hạ đại loạn, chiến sự liên miên.

Nào còn ai nhớ tới một nữ nhân yếu đuối nữa?

Muội muội của Thái Diễm tên là Thái Trinh Cơ, vận mệnh hoàn toàn khác Thái Diễm.

Tài học của Thái Trinh Cơ kém xa Thái Diễm, tướng mạo cũng không xinh đẹp như Thái Diễm. Nhưng cả đời nàng lại bình an, được gả cho một nam tử tên Dương Nha. Có lẽ, rất nhiều người không biết Thái Trinh Cơ là ai, nhưng Thái Trinh Cơ lại có một người con rất xuất chúng, rất nổi danh ở thời hậu thế, Dương Hộ.

Bậc thầy tiểu thuyết võ hiệp đời sau Kim Dung cũng từng nhắc đến Dương Hộ trong tác phẩm của mình.

Câu nói “Việc trên đời không như ý, là do muốn mười mà làm bảy, tám” chính là do Dương Hộ nói ra.

Tào Bằng ngẩng đầu, hạ giọng nói:

“Đây là do Thái Diễm làm?”

Tào Tháo hít sâu, gạt đầu, rồi lại lộ vẻ cô đơn.

Thái Ung vừa là thầy vừa là bạn của Tào Tháo, giao tình cũng rất thâm thiết.

Tào Tháo nói:

“Lần này chinh phạt Hà Bắc, ta ngẫu nhiên tìm được sáng tác của Bá Dương, còn có thiên Bi phần thi này nghe nói là do Chiêu Cơ sau khi bị bắt đi Mạc Bắc đã làm ra. Ta nhìn thấy bài thơ này mà xúc động. Nhớ năm xưa, Bá Dương tài tình xuất chúng, ít người có thể sánh bằng. Giờ thi cốt của tông sư không còn thì không nói, ngay đến tiểu tài nữ năm xưa cũng chịu nhiều đau khổ.

Sau khi Vương Doãn giết Thái Ung, liền vứt xác ông ngoài đường. Sau đó không lâu, Lý Thôi, Quách Dĩ tấn công Trường An, giết người vô số. Cuối cùng, không ai biết được thi thể Thái Ung chôn ở nơi nào. Sau Lý Thôi, Quách Dĩ, Tào Tháo làm chủ Quan Trung, nhưng vẫn không thể tìm được thi thể của Thái Ung.

Y ngẩng đầu, hạ giọng nói:

-A Phúc, ta muốn đưa Chiêu Cơ về.

Nói thật, Tào Bằng không mấy quan tâm đến Thái Văn Cơ.

Bởi ở thời hậu thế, danh tiếng của Thái Văn Cơ cũng không vang dội lắm. Nguyên nhân có lẽ bởi nàng đã ba lần lập gia đình.

Lần đầu tiên là Vệ Trọng Đạo, lần thứ hai là người Hung Nô. Tuy nói gả cho người Hung Nô không phải là mong muốn của Thái Diễm, nhưng đó vẫn trở thành cái cớ cho người đời sau công kích. Có người nói nàng không biết giữ trinh tiết, nếu là liệt nữ đã không sống tạm bợ như thế. Nếu đã sống như thế thì cũng đừng trở về. Nàng lại sinh hai người con trai, đến khi trở về Trung Nguyên, nàng lại bỏ rơi hai người con ấy.

Tóm lại, trong mắt những kẻ sĩ có tư tưởng cổ hủ thì Thái Văn Cơ đúng là kẻ làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

Nhưng thực ra, năm đó vào thời Đông Hán, lòng người không nghĩ như thế. Hôn nhân không nên bị trói buộc bởi tam tòng tứ đức, càng không thể lấy tiết liệt để ràng buộc danh tiết. Cái gọi là tiết liệt đại khái bắt đầu từ khi thời Tống Minh hưng thịnh. Chu Hi lão nhân đem quan niệm của bản thân mình áp đặt cho cổ nhân từ hơn ngàn năm trước quả đúng là sai lầm lớn nhất, vô lý nhất trong thiên hạ.

Tào Bằng ghét Chu Hi, nhưng không có nghĩa là hấn thích Thái Văn Cơ.

Cho nên, khi Tào Tháo nói muốn đưa Thái Văn Cơ về, bản thân hắn không có phản ứng gì.

Người muốn đưa Thái Văn Cơ về thì đưa đi, nói với ta làm gì? Người đường đường là Tư không, muốn đưa người về cần gì phải nói với ta?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Tào Tháo, lại thấy Tào Tháo đang giương đôi mắt sáng quắc lên theo dõi hắn.

Tào Bằng run lên, có dự cảm không lành.

-Ý của thúc phụ là...

-Sau khi Viên Thiệu chết, chiến sự ở Hà Bắc vẫn còn rất kịch liệt, ta không thể tấn công toàn lực trong thời gian ngắn được. Ta không thể đích thân làm thì chỉ có thể tìm người đi tới Mạc Bắc tìm kiếm Chiêu Cơ thôi. Người cũng biết giờ Khương Hồ ở Mạc Bắc chém giết ác liệt. Hung Nô, Tiên Ti liên tục hỗn chiến. Nếu cứ những người không có vũ dũng đi thì chỉ sợ khó có thể tìm được người. A Phúc, ta muốn người thay ta đi sứ sang Hung Nô, đón Chiêu Cơ về nhà Hán. Chuyện này có rất nhiều khó khăn, không biết người có đồng ý đi không?

Bảo ta đi Mạc Bắc, đón Thái Văn Cơ về nhà Hán sao?

Tào Bằng dù đã có chuẩn bị trước nhưng nghe xong vẫn choáng váng đầu óc.

Sao lại bảo ta đi sứ?

Hắn nhìn Tào Tháo, lại thấy y vẫn nhìn hắn, đôi mắt sáng quắc.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ. Hắn mở to mắt, nhìn Tào Tháo, một lúc lâu sau mới hạ giọng nói:

-Thúc phụ, chẳng lẽ muốn diệt nhi...

Tào Tháo gật đầu.

-Ta không gạt người. Ta đã suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định bảo người đi Mạc Bắc. Người hắn cũng rõ, từ thời Hán ta đến nay, bọn người Hồ không ngừng quấy nhiễu. Trước đây là Hung Nô, sau lại là Tiên Ti, giờ còn có bọn dị tộc Ô Hoàn, Hàn Cúc luôn rình rập như đám hổ đói rình mồi. Đặc biệt dị tộc Ô Hoàn có quan hệ rất mật thiết với Viên Thiệu. Trước đây khi còn ở Quan Độ, ta chỉ thấy thiết kỵ của Ô Hoàn lẫn trong quân Viên Thiệu. Nhưng nay ta đã dẹp yên Hà Bắc, Ô Hoàn dù sao cũng trở thành mối hiểm họa với ta. Cho nên, lần này người đi Mạc Bắc, đầu tiên là để nghênh đón Chiêu Cơ về nhà Hán, chuyện thứ hai cũng là chuyện quan trọng nhất chính là để tra xét Mạc Bắc, phá hủy mối quan hệ giữa dị tộc Mạc Bắc và Ô Hoàn.

Nghênh đón Thái Văn Cơ là chuyện tư.

Phá hủy mối quan hệ giữa dị tộc Mạc Bắc và Ô Hoàn mới là chuyện công.

Nhưng lão Tào người chẳng phải quá ưu ái ta rồi sao, chuyện lớn như thế mà giao cho ta làm, chẳng sợ ta sẽ làm hỏng sao?

-Ý của thúc phụ là muốn diệt nhi làm sứ giả ư?

-Đương nhiên không phải thế. Lần này người đi không có thân phận gì hết.

-Không có thân phận ư?

-Lần này đi tới Mạc Bắc, chính sứ là Trung cung phó Chu Lương.

A.

Tào Bằng chợt hiểu ra.

Trung cung phó thật ra chính là thường thị, hoặc nên gọi là thái giám, hoạn quan.

Vì sao lại bảo ta đi theo một thái giám đến Mạc Bắc? Ai chẳng biết Trung cung phó là chức quan đại trường thu, mà một trường thu lại là hoạn quan thân cận nhất bên cạnh Hán Đế. Tào Bằng thật sự u mê, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến trong cung ư?

Tào Tháo như không phát hiện ra ánh mắt của Tào Bằng, chỉ làm bộ u oán, tự nói tự nghe:

-Chu Lương là lão nô của bộ hạ từ khi còn ở Trường An. Lần này, bộ hạ lệnh lão đi Mạc Bắc cũng là lấy danh nghĩa của bộ hạ để hỏi thăm Thiên vu Hô Trù Tuyền của Nam Hung Nô. A, có lẽ người không rõ chuyện này lắm. Hô Trù Tuyền là con trai của Khương Cừ và là em trai của Thiên vu đời trước Ứ Phu La. Người này xưa nay vốn đem lòng ngưỡng mộ Hán thất ta, trước đây, khi bộ hạ chuyển về Hứa Đô, Hô Trù Tuyền cũng đã góp rất nhiều công sức.

Tào Bằng dường như đã hiểu!

Hán Đế giờ phái Trung cung phó đi tới Mạc Bắc e rằng có chuyện đáng ngờ. Chính vì thế Tào Tháo lấy cớ tìm Thái Diễm để dẫn hộ tống đi theo đoàn người. Nhiệm vụ của Tào Bằng không chỉ là tìm kiếm Thái Diễm, phá hủy mối quan hệ dị tộc của Mạc Bắc mà quan trọng hơn nữa chính là giám thị Chu Lương.

Trách nhiệm quá lớn!

Đừng tưởng Tào Bằng bề ngoài luôn ra vẻ hoành tráng này kia, nhưng bản thân có mấy cân lượng hẳn hiểu rất rõ.

Tào Tháo để Tào Bằng làm chuyện này, chứng tỏ y rất tín nhiệm hẳn.

Hơn nữa, Tào Tháo biết Tào Bằng và trong cung bất hòa với nhau, cho nên y cũng không cần lo lắng hẳn sẽ cấu kết với trong cung.

Quan trọng nhất là Tào Bằng rất thận trọng.

Hắn từng phá rất nhiều đại án, thế nên Tào Tháo tin rằng Tào Bằng có thể thực hiện nhiệm vụ này.

Còn những người khác thì sao?

Mục tiêu quá rõ ràng.

Hai năm nay Tào Bằng không quá nổi bật, luôn ở trong nhà, thế nên không ít người thậm chí đã quên mất sự tồn tại của hắn.

Tào Tháo nhìn Tào Bằng, mỉm cười.

-A Phúc, người có đồng ý không?

Con mẹ nó chứ, hơn nửa đêm người gọi ta từ Hứa Đô đến đây, nếu ta không đồng ý thì người chịu chắc?

-Thúc phụ, diệt nhi đồng ý. Chỉ có điều một mình diệt nhi e là “một bàn tay vỗ không kêu”.

-Một bàn tay vỗ không kêu ư?

Tào Tháo mỉm cười:

-Người yên tâm, ta sẽ phái người giúp người. Ở đây ta có một lệnh bài, khi cần người có thể điều vệ binh tùy cơ hành động.

Vừa nói, Tào Tháo vừa lấy ra một khối lệnh bài bằng bạch ngọc có khắc hình đầu hổ đưa cho Tào Bằng.

-Thúc phụ lệnh ai giúp diệt nhi vậy?

-Ha ha, đến lúc đó người khác biết.

-Vậy khi nào diệt nhi phải xuất phát?

-Người yên tâm, sứ đoàn đến Mạc Bắc sớm nhất cũng phải vào đầu xuân năm tới. Nếu không với cái lạnh giá của Mạc Bắc, lớp da non của Chu Lương chưa chắc đã chịu nổi đâu. Ta biết Nguyệt Anh sắp sinh, cho nên sẽ không cản trở người đón chất tôn của ta ra đời đâu.

Được lắm, người còn nhớ rõ là con ta sắp ra đời cơ đấy!

-Đúng rồi, Nguyệt Anh vẫn khỏe chứ?

-Khởi bẩm thúc phụ, nàng vẫn ổn.

-Vậy dự tính bao giờ thì sinh?

-Theo Tiểu tiên sinh của Hồi Xuân đường chuẩn bệnh thì cũng sắp rồi.

-Ừ, lần này ta chinh phạt Hà Bắc có được một cây huyền sâm hai trăm tuổi. Hôm nay người đến vừa hay, cầm lấy cho Nguyệt Anh bồi bổ thân mình.

-Vậy chuyện đi sứ...

-Chuyện đi sứ người chớ có hỏi nữa. Khi nào nên xuất phát sẽ có người thông báo cho người hay. Trước đó, ta sẽ không triệu kiến người nữa. Người cứ chuẩn bị sẵn sàng, chọn một ít tùy tùng, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với người.

-Diệt nhi tuân lệnh!

Tào Tháo hôm nay nói rất nhiều, giữ Tào Bằng ở lại thật lâu.

Mãi đến gần giờ sủu, y mới thả cho hắn đi. Nhưng Tào Tháo lại lệnh Tào Bằng trở về Hứa Đô ngay trong đêm, không được dừng lại ở Trường Xã. Trời tối đen như mực, gió lạnh lẽo thổi. Tào Bằng không biết làm sao, đành phải lên ngựa dẫn Hàn Đức chạy suốt đêm về Hứa Đô.

Dọc đường đi, hắn liên tục chửi mắng.

Lão Tào thật là quá quắt, thần thần bí bí gọi ta đến, lại thần thần bí bí bắt ta chạy trở về.

Rốt cuộc lại bắt ta phải đi xa!

Mạc Bắc!

Tào Bằng nghĩ mà thấy đau đầu!

Thái Diễm vui thân ở Mạc Bắc nhưng Mạc Bắc lớn như thế, giữa mấy trăm bộ lạc rải rác khắp nơi, hắn biết tìm thế nào đây?

Trong lịch sử, Tào Tháo chuộc được Thái Diễm từ tay ai nhỉ?

Nhất thời Tào Bằng không thể nghĩ ra được. Nhưng chuyện đau đầu nhất chính là trong này còn có sự can thiệp của hoàng thất, sự việc càng thêm phức tạp hơn. Lão Tào đúng là nể mặt hắn nên mới giao cho hắn nhiệm vụ nặng nề thế này. Chẳng lẽ y không sợ hắn phá hỏng mọi chuyện sao? Nghĩ đến đây, Tào Bằng càng đau đầu hơn nữa. Quả là phiền toái a!

May mắn là hiện giờ Tào Bằng không ở Tào phủ nên không cần vào thành.

Hứa Đô hiện đang ở giờ cấm. Mỗi ngày, vào buổi tối, khi qua giờ hội, Hứa Đô sẽ đóng cửa thành lại. Nếu ai muốn vào thì phải chờ ở ngoài thành cho đến hừng đông mới được vào.

Tào Bằng về đến bên ngoài điện trang, gia đình canh gác ra mở cửa trang.

Hắn đi vào cửa nhà, còn chưa kịp xuống ngựa đã thấy Vương Song từ trong vọt ra, kéo ngựa của Tào Bằng lại. Năm nay Vương Song đã mười sáu tuổi, có lẽ do là người Tây Lương, nên khung xương của gã rất lớn, cao lớn hơn người thường rất nhiều. Lúc trước, khi mới đến Tào gia, Vương Song có hơi gầy yếu, mảnh khảnh, nhưng qua vài năm ở Tào gia, Vương Song béo lên nhiều. Hình thể của gã cũng vạm vỡ hơn người thường nhiều.

-Công tử, ngài trở về rồi!

-Sao thế?

Tào Bằng xoay người xuống ngựa, nghi hoặc hỏi.

Vương Song hấp tấp, kéo tay áo Tào Bằng nói:

-Phu nhân, phu nhân sắp sinh rồi!

371. Chương 355: Con Trai Ta Có Thể Thành Rồng

Phu nhân ở đây chính là Hoàng Nguyệt Anh.

Trời mùa đông tối rất nhanh, mới gần giờ Thìn mà sắc trời đã mờ tối.

Đường chân trời xa xăm lóe lên chút ánh sáng, nhưng mặt đất đang chìm dần trong màn đêm. Tào Bằng chạy thẳng vào hậu viện, còn chưa vào đến sân đã thấy một đám người đang tập trung ở đó, mặt mày ai nấy đều khẩn trương.

Tào Cấp đang ở trong sân viện.

Hai ngày nay, bởi vì sắp đến ngày Hoàng Nguyệt Anh sinh, người làm lão công (bố chồng) như ông cứ ra khỏi nha môn Chấp Kim Ngô lại đến thẳng điện trang này.

Trương thị và Tào Nam đang giúp đỡ ở trong phòng sinh.

Bộ Loan và Quách Hoàn ra ra vào vào, cực kỳ bận rộn.

Khi Tào Bằng đi vào trong sân viện, không ngờ chẳng có ai thèm để ý đến hắn. Hắn nhìn thấy Hạ Hầu Chân lo lắng đứng trên hành lang gấp khúc, liền vội vàng đi lên, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai nàng. Tào Oản nằm trong lòng Hạ Hầu Chân, mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn người trong phòng đi ra đi vào, vẻ hiếu kỳ.

Nhưng khi Tào Bằng ôm lấy bả vai Hạ Hầu Chân, hắn vẫn cảm nhận được thân thể mềm mại của nàng đang run lên như trước.

Thật ra, tâm trạng của Hạ Hầu Chân rất phức tạp.

Nàng biết nàng có thể gả cho Tào Bằng nếu nói là do tình cảm giữa hai người tốt, chẳng bằng nói đây là một đám cưới chính trị. Hạ Hầu Uyên hy vọng tương lai Tào Bằng có thể ủng hộ y nhiều hơn, Hoàn phu nhân muốn mượn Hạ Hầu Chân để xích thêm quan hệ thân thiết với Tào Bằng... Trước kia, Hoàn thị luôn trừng mắt, lạnh lẽo nhìn Hạ Hầu Chân, chưa từng dịu dàng với nàng nhưng từ khi nàng được gả cho Tào Bằng, Hoàn thị đã thay đổi thái độ rõ rệt.

Năm Kiến An thứ sáu, trận chiến ở Thương Đình chấm dứt, Tào Tháo phong Hạ Hầu Thượng giữ chức Thái tử văn học.

Chức Thái tử văn học này coi sóc các sách cổ, lưu trữ những tác phẩm văn chương. Mới nghe tưởng chừng không có chút thực quyền nhưng đó lại là chức cận thần.

Chức Ngũ quan trung lang tướng hiện tại là của thế tử của Tào Thào, Tào Phi.

Đời sau này, chức Thái tử văn học được gọi là Ngũ quan tướng văn học. Chính vì vậy, Tào Tháo mới để Tào Phi đảm nhận chức Ngũ quan trung lang tướng. Y làm như thế cũng là một cách để cân bằng, thông qua việc để Hạ Hầu Thượng phò tá cho Tào Phi để giữ thế cân bằng.

Bất kể thế nào, Hạ Hầu Thượng coi như đã chính thức trở thành thành viên cốt cán của Tào thị.

Hạ Hầu Chân biết Hạ Hầu Thượng có thể trở thành Thái tử văn học là nhờ có cuộc hôn nhân của nàng và Tào Bằng.

Cho nên, nói đây là hôn nhân chính trị thôi thì không đủ. Nhưng Hạ Hầu Chân quả thật thích Tào Bằng, cho tới nay, nàng vẫn lo lắng hần không yêu thương nàng. Dù sao, khi Tào Bằng cưới nàng, Hạ Hầu Uyên đã vừa giúp đỡ, vừa gây áp lực dữ dội mới được như thế. Trong lòng Hạ Hầu Chân, nàng vẫn luôn cảm thấy áy náy với Hoàng Nguyệt Anh.

Cũng may Hoàng Nguyệt Anh không phải người quá cứng rắn, mạnh mẽ. Hai người ở cùng nhau cũng rất tốt đẹp.

Sau khi Hạ Hầu Chân sinh con gái, nàng rất lo lắng.

Đặc biệt, khi Hoàng Nguyệt Anh sắp sinh, mối lo lắng của nàng ngày một lớn hơn.

Nàng sợ rằng từ nay về sau nàng sẽ không được Tào Bằng quan tâm nữa. Mẫu bằng tử quý, nhưng nàng lại chỉ sinh được một cô con gái. Cho dù Tào Bằng rất yêu quý Tào Oản, nhưng Hạ Hầu Chân vẫn rất sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy tuyệt vọng.

Tào Bằng vỗ nhẹ lên bả vai nàng, không nói gì.

Ít nhiều hần cũng hiểu được cảm giác của Hạ Hầu Chân.

Nàng là nữ nhân ngoài mềm trong cứng, nội tâm kiên cường mà lại rất yếu đuối.

-Tiểu Chân, trời lạnh lắm, nàng về nghỉ ngơi đi, cẩn thận không Oản nhi ốm mất.

Hạ Hầu Chân chợt dừng cảm, lắc đầu, nói:

-Nguyệt Anh sinh bất ngờ thế này, may mà có Tiểu tiên sinh và bà đỡ ở ngay gần đây, nếu không tất không kịp mất. Thiếp chờ ở chỗ này, dù không thể giúp được gì cũng không thể bỏ mặc Nguyệt Anh được.

Lời còn chưa dứt, trong phòng đã vang lên tiếng kêu gào của Hoàng Nguyệt Anh.

Tào Bằng cứng đờ người lại, vừa muốn đến giúp, lại biết bản thân không thể vào phòng sinh.

-Nguyệt Anh, đừng sợ, ta ở đây.

Hần luống cuống tay chân, chỉ biết lớn tiếng kêu bên ngoài cửa sổ trên hành lang.

Nhưng đáp lại tiếng kêu của hần là tiếng kêu la thảm thiết trong phòng chợt yếu đi rất nhiều. Gương mặt Hạ Hầu Chân chợt ánh lên nét cười. Khi nàng sinh Oản nhi, Tào Bằng cũng đứng ngoài cửa, nôn nóng, bất an, chẳng khác gì lúc này cả.

-A Phúc, Nguyệt Anh không sao đâu.

-Đương nhiên rồi.

Đúng lúc ấy, ánh mặt trời lóe lên, mặt trời nhô lên, trong phòng sinh vang lên tiếng khóc của hài nhi.

-Sinh rồi, sinh rồi.

Bộ Loan chạy từ trong phòng ra, hai má đỏ bừng, lớn tiếng hô to:

-Là công tử, là tiểu công tử.

Ở cửa sân, Tào Cấp như trút được gánh nặng, thở phào.

Vương Mãnh cười ha ha, nói:

-Tuyển Thạch, chúc mừng.

Đúng vậy, phải chúc mừng mới được.

Tào gia từ nay về sau đã có người nối dõi rồi.

Tào Bằng day day mũi, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Trương thị ôm một hài nhi bọc trong tã lót đi từ trong phòng sinh ra, tươi cười hạnh phúc. Tào Bằng hấp tấp định lên xem, nhưng bước được hai bước, hần chột xoay người, ôm lấy Tào Oản từ trong lòng Hạ Hầu Chân, một tay kéo tay nàng, hưng phấn đi tới.

Gương mặt tái nhợt của Hạ Hầu Chân tức thì tươi cười, rạng rỡ.

Ít nhất, trong lòng A Phúc cũng không xem nhẹ ta.

-Ngoan, mau nhìn, đây là đệ đệ của con, về sau không được ức hiếp nó, hiểu chưa?

Tào Bằng đỡ lấy hài nhi trong lòng Trương thị, một tay ôm Tào Oản, một tay ôm con trai, cười sảng khoái.

Tào Oản tò mò vươn tay ra, khê véo cái mũi của thằng bé, lập tức thằng bé khóc âm ỉ. Tào Bằng mừng rỡ, cười ha ha không ngừng, ôm hai đứa bé, đi vào phòng sinh. Hạ Hầu Chân do dự một chút, tiến lên đỡ lấy Trương thị, theo Tào Bằng đi vào. Mấy người Tào Cấp cũng muốn đi vào nhưng bị Trương thị ngăn lại.

-Đi cả vào làm gì? Nữ nhân vừa sinh con, thân mình còn yếu. Ở ngoài hết đi.

Tào Cấp xấu hổ cười cười.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, hai bà đỡ đang thu dọn.

Hoàng Nguyệt Anh mặt mày nhợt nhạt nằm trên giường. Thấy Tào Bằng tiến vào, đôi mắt nàng vẽ lên nét cười hình trăng khuyết, nhưng vẫn không che được vẻ mệt mỏi.

Tào Bằng ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng đặt hài tử bên cạnh.

Nói cũng lạ, hài tử đang khóc oe oe, khi dựa vào người mẫu thân lập tức nín khóc.

Tào Bằng không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hoàng Nguyệt Anh.

Hạ Hầu Chân ngồi ở bên kia, hạ giọng nói:

-Tỷ tỷ, chúc mừng tỷ.

Trong lòng nàng hiểu rất rõ khoảnh khắc sinh được con trai, Hoàng Nguyệt Anh đã ngồi ở vị trí lớn hơn nàng rồi. Hạ Hầu Chân vốn không phải nữ tử thích tranh giành, chỉ cần Tào Bằng còn thích nàng, còn yêu thương nàng, ai là bà cả có gì quan hệ chứ.

Hoàng Nguyệt Anh cười, nhẹ nhàng cầm tay Hạ Hầu Chân, không nói gì nhưng cũng đủ để bày tỏ những gì trong lòng nàng.

-Phu nhân, nên gọi tiểu công tử là gì?

Quách Hoàn vui vẻ hỏi.

Tên này không phải là đại danh, mà là tên thân mật.

Đại danh cần chờ đến khi đầy tháng mới đặt, cũng như tên cúng cơm của Tào Bằng là A Phúc, từ khi sinh ra đã có rồi, cũng là lời chúc phúc của cha mẹ đối với con cái. Trương thị gọi Tào Bằng là "A Phúc" là hy vọng cả đời này hần được bình an, nhiều phúc lắm duyên.

Tên cúng cơm phần lớn là do mẫu thân đặt, chứ không phải phụ thân đặt.

Tào Bằng tái sinh ở thời đại này đã được bảy năm, nên ít nhiều cũng hiểu được một số chuyện.

Cho nên, hần không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Hoàng Nguyệt Anh, không nói một lời.

Hoàng Nguyệt Anh dịu dàng hỏi:

-Khi thằng bé sinh là canh mấy?

-Vừa qua thực thì.

Thực thì cũng chính là giờ thìn.

Hoàng Nguyệt Anh nói:

-Thực thì là khi quần long hành vũ (rồng làm mưa), nếu cầm tinh lại vừa đúng là rồng. Chi bằng, gọi thằng bé là “Tiểu Long nhi” đi, được không?

Dứt lời, nàng nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

-Năm đó, thúc phụ cùng ta ngắm mai thưởng rượu, từng thấy được sự biến hóa của rồng.

Tiểu Chân còn nhớ rõ không?

Hạ Hầu Chân mỉm cười, gật đầu, nói:

-Đương nhiên nhớ rõ. Chủ công nói rồng có lớn có nhỏ, có thể thăng có thể ẩn. Lớn thì tạo mây phun sương, nhỏ thì ẩn giới giấu hình. Thăng thì bay vút lên vũ trụ, ẩn thì núp trong ba đào. Sự biến hóa của rồng cũng như con người thỏa chí tung hoành bốn biển. Người có tướng rồng có thể sánh với anh hùng thời thế. Tiểu Long nhi, cái tên này rất vang dội. Tương lai ắt có thể hóa rồng, tung hoành bốn biển, là đại anh hùng trong thiên hạ. Tỷ tỷ, tiểu muội xin chúc mừng tỷ trước.

Hoàng Nguyệt Anh càng cười tươi thêm, yêu thương nhìn con trai mình.

Trong lòng Tào Bằng lại thầm nói: “Ta không muốn con ta làm anh hùng, chỉ mong cả đời nó được bình an mà thôi.”

Hoàng Nguyệt Anh sinh được con trai, cả điền trang Tào gia hoan hô như sấm dậy.

Chuyện đó cũng là đương nhiên. Cả nhà Tào Bằng đối đãi với người nông dân vô cùng tốt, chưa từng ức hiếp, cắt xén của họ. Tào Cấp và Trương thị vốn xuất thân bản hàn, cho nên rất thân mật với người dân. Còn Tào Bằng cũng không hề ra vẻ danh sĩ, rất chiều cố đến người nông dân.

Cho nên, sau khi Tiểu Long nhi sinh ra, từ trên xuống dưới Tào gia đều hết sức mừng vui.

372. Chương 356 - 357: Bài Học Cuối Cùng

Tào Tháo được tin Tào Bằng liền vui mừng hơn hở

Đối với việc này, ông ta cũng rất vui, lệnh cho Tào Bân đến chúc mừng. Theo sau là bắt đầu một loạt người đến chúc mừng, chỉ có điều đám người đến chúc mừng đó, đa số đều là nhân vật thực quyền. Như là Hạ Hầu Thuần, Từ Hoảng, Vu Cẩm, Nhạc Tiến, còn có Tuân Du, Giả Hủ, những người này phần lớn sẽ không đích thân đến, họ phái con cháu thân tín trong nhà đến để nể mặt Tào Bằng. Còn những người đại diện thế hệ thứ hai của dòng họ Tào như Tào Chân, Tào Hưu, Điển Mãn, Hứa Nghi, cùng với Hạ Hầu Ân, Hạ Hầu Hành đều đích thân đến

Chỉ một lúc, ngoài điền trang Tào gia đã ngựa xe như nước, khách đến nối liền không dứt.

Đêm đó, Trương Liêu, Cam Ninh cũng đến viếng thăm

Trương Liêu hiện giờ được phong chức Trung Kiên tướng quân, bổng lộc hai ngàn thạch, rất được Tào Tháo coi trọng; còn Cam Ninh là Thiên Tướng quân, vẫn như trước là Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỵ, là trợ thủ của Tào Thuần. Tuy rằng so với Trương Liêu thấp hơn một bậc, nhưng so về bổng lộc, đều là đại quan hai ngàn thạch, ngang hàng với Tào Cấp. Cho nên nói, trước có Bá Nhạc sau đó có Thiên Lý Mã, người có bản lĩnh rất nhiều, sợ là không có người biết thưởng thức. Cam Ninh đi theo Tào Bằng rất lâu, lập được không ít công lao nên rất được Tào Tháo quý mến

Tào Thuần là đô đốc Hồ Báo Kỵ, nhưng thực tế người thống lĩnh Hồ Báo Kỵ, lại là Cam Ninh.

Hai người đến thăm, khiến cho Tào Bằng hết sức bất ngờ

Hắn mời Trương Liêu và Cam Ninh đến nhà sau, cùng nhau ngồi tâm sự

Từ khi Cam Ninh vào Hồ Báo kỵ, trong ba năm nay gặp Tào Bằng rất ít, chỉ ba bốn lần mà thôi; Trương Liêu thì càng hiếm gặp hơn, từ năm Kiến An thứ tư đến nay, hai người vốn không có gặp qua. Cho nên khi mọi người gặp mặt, ai cũng mừng rỡ

Trương Liêu lên hỏi tin tức gia quyến của Lữ Bố.

Tào Bằng hạ giọng nói:

- Hai năm trước, phu nhân từng phái sứ giả tới Hải Tây, tiến hành một ít giao dịch với Tử Sơn. Nghe nói, phu nhân các nàng đã đứng rất vững vàng, mơ hồ đã có dấu hiệu thành lập một quốc gia độc lập. Tuy nhiên, thể lực vẫn có chút yếu kém, đặc biệt người Cao Cú Lệ (Triều Tiên) phía bắc đúng là ngang tàng, hai bên giao chiến mấy lần, phu nhân tuy rằng hơi chiếm thượng phong nhưng không có cách nào bành trướng lên hướng bắc. Hiện giờ, phu nhân đã bắt đầu chinh phạt xuống hướng nam, ý muốn tiêu diệt quốc gia Mã Hàn và dân bản xứ ... Ta hết sức ủng hộ Tử Sơn, tuy nhiên đường biển khó đi, chung quy cũng như muối bỏ biển. Từ đầu năm tới nay, bên Tử Sơn cũng không có tin tức của phu nhân... Nhưng theo tình báo, tình trạng của phu nhân rất tốt, Thượng Tỷ cũng đã trưởng thành, có thể cầm thương cưỡi ngựa, nghe nói rất có phong độ giống cha. Nhưng người Cao Cú Lệ chung quy có chút phiền phức.

Trương Liêu sau khi nghe xong, mắt bỗng đanh lại

- Hữu Học cho rằng, làm như thế nào mới có thể giảm bớt áp lực cho phu nhân.

Tào Bằng nhìn Trương Liêu, sau một lúc lâu khẽ mỉm cười:

- Nếu tướng quân có thể làm Độ Liêu tướng quân, có lẽ có thể trợ giúp.

Độ Liêu tướng quân?

Trương Liêu trầm tư suy nghĩ

Muốn làm Độ Liêu tướng quân không phải là một chuyện dễ dàng.

Đầu tiên, phải dẹp yên Hà Bắc, đồng thời, còn phải lập đủ công lao

- Hữu Học cho rằng, chiến sự Hà Bắc sẽ phát triển như thế nào?

- Huynh bất hữu, đệ bất cung, tuy là họ Viên cơ đồ vững vàng thì đã làm sao chứ?

Viên Đàm và Viên Thượng, tưởng rằng huynh đệ tương ứng giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng huynh đệ lại lục đục, phòng bị, đấu đá lẫn nhau. Viên Thiệu để lại cho bọn hán cơ nghiệp cực kỳ vững vàng nhưng nếu đấu đá như thế tiếp, tất nhiên khó thoát khỏi vận mệnh diệt vong.

Trong lịch sử, hai huynh đệ Viên Đàm, Viên Thượng, cuối cùng cũng không chạy khỏi lòng bàn tay của Tào Tháo, ngày này giờ này, cũng là như thế. Cho nên lúc Trương Liêu hỏi, Tào Bằng trả lời vô cùng tự tin

Trương Liêu gật đầu, trầm mặc không nói.

Đây là Tào Bằng nói cho hán biết , người có rất nhiều cơ hội lập công lao

Chỉ có điều có thể làm Độ Liêu tướng quân hay không, còn phải xem chính người. Ở đây ngoại trừ phải có thực lực, cũng cần phải có chút may mắn

Trương Liêu đồng ý

- Hưng Bá đại ca ở Hồ Báo kỵ vẫn tốt chứ?

Cam Ninh nói:

- Chủ công đối đãi rất hậu, chỉ có điều đám ô hợp ở Hà Bắc, không đáng để Hồ Báo kỵ tấn công, cho nên...

- Ta nghe nói, Viên Hi mời Đột Kỵ của Ô Hoàn?

- Ừ, quả thực có việc này. Tuy nhiên nếu thật phải giao chiến thì Ô Hoàn Đột Kỵ không cần để lo nghĩ.

Trong lời nói của Cam Ninh lộ ra vẻ rất tự tin

Theo sự tăng tiến của địa vị, cũng khiến cho lòng tin của Cam Ninh càng ngày càng tăng

Hắn thống lĩnh Hồ Báo kỵ, có thể nói ở dưới trướng tinh nhuệ của Tào Tháo. Chỉ tiếc Hồ Báo kỵ sẽ không dễ dàng tấn công, cũng khiến cho Cam Ninh có một loại cảm giác anh hùng không đất dụng võ. Tào Bằng có thể cảm nhận được trong lòng Cam Ninh buồn bực, không khỏi cười nói:

- Hay là Hưng Bá muốn rời khỏi Hồ Báo kỵ?
- Chỉ nhìn người khác giết địch, không thể lập công danh sự nghiệp, chung quy có chút không thoải mái.
- Như thế, sao không nói với chủ công
- Có thể sao

Tào Bằng gật đầu nói:

- Hưng Bá không tự đi tiến cử, chủ công làm sao có thể biết được bản lĩnh của người?

Trong lòng hắn rất rõ, mặc dù tương lai Tào Thuần không còn làm đô đốc của Hồ Báo kỵ, Cam Ninh cũng không có khả năng làm trưởng. Nguyên nhân rất đơn giản, Hồ Báo kỵ là vương bài đặc biệt trong tay Tào Tháo, sao có thể có thể giao cho người có họ khác thống lĩnh? Chỉ nhìn tướng lĩnh Hồ Báo kỵ, phần lớn đều là họ Tào và họ Hạ Hầu làm chủ, tướng lĩnh họ khác, chỉ một mình Cam Ninh, có thể thấy được đầu mối trong đó.

Tào Điều tin tưởng, nếu Tào Thuần rút khỏi, người có khả năng lớn nhất tiếp nhận chức đô đốc Hồ Báo kỵ, không ai ngoài hai người Tào Chân và Tào Hưu.

Cam Ninh nếu tiếp tục ở lại Hồ Báo kỵ, rất khó có thành tựu

Giỏi lắm quan tước sẽ phải được nâng cao, nhưng chức quan rất khó lên cao.

Chức quan, đại diện cho quyền lợi trong tay.

Không có thực quyền, thì có tác dụng gì? Tào Bằng cũng không hy vọng Cam Ninh ở lại Hồ Báo kỵ, để làm đầu bếp cho người khác cả đời.

Dù cho người ăn cơm kia, có khả năng chính là đại ca kết nghĩa Tào Chân của hắn, Tào Bằng cũng không muốn.

Cam Ninh trầm ngâm thật lâu, đột nhiên nói với Trương Liêu:

- Văn Viễn, nếu ta dưới trướng người, người có bằng lòng tiếp nhận hay không?

Trương Liêu hơi sững sốt, chợt cười nói:

- Nếu Hưng Bá nguyện đến, thật như hổ thêm cánh, sao có thể không bằng lòng?

Câu này, cuối cùng cũng khiến cho Cam Ninh hạ quyết tâm rời khỏi Hồ Báo kỵ

Tào Bằng ở một bên nhìn, chỉ mỉm cười không nói.

Quan hệ của Trương Liêu và hắn, giống như một loại đồng minh; nhưng với Cam Ninh, mới là thật sự chính thống. Ở sâu trong lòng, Tào Bằng đương nhiên càng hy vọng Cam Ninh có thể thăng chức nhanh. Vậy cánh cũng thăng chức rất nhanh, Tào Bằng mới có thể đạt được càng nhiều lợi ích.

- Chủ công đã quyết ý thu hồi quyền khống chế của Hải Tây. Chậm nhất đầu xuân năm sau, Đức Nhuận sẽ đi Hải Tây, nối tiếp Tử Sơn. Hắn chỉ sợ sẽ trở thành người phát ngôn cuối cùng ở Hải Tây. Lâu thì năm năm, chậm thì ba năm, chủ công tất nhiên sẽ xóa dấu vết ta ở Hải Tây. Đến lúc này, ta chỉ sợ không thể trợ giúp cho phu nhân nữa. Văn Viễn phải chuẩn bị tất cả, để tránh đến lúc đó một mình phu nhân chiến đấu anh dũng

Tào Bằng suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định lộ ra chút tin tức.

Thân thể Trương Liêu hổ rung lên, chấp tay nói:

- Hữu Học, Liêu thay mặt Ôn Hầu tạ ơn người trợ giúp những năm gần đây... Yên tâm, ta liều mạng tử, cũng sẽ giành lấy chức Độ Liêu tướng quân. Trong ba năm năm, ta chắc chắn cho Cao Cú Lệ cảnh cáo

- Như thế thì ta yên tâm !

Tào Bằng khẽ mỉm cười, nâng chén rượu lên, nhấp một ngụm rượu

Ngày hôm sau, Hoàng Thừa Ngạn đến Hứa Đô.

Được biết con gái sinh cháu trai, Hoàng Thừa Ngạn rất vui mừng. Tuy rằng vẫn là có thái độ không tốt với Tào Bằng, nhưng nó cũng đã có phần dịu đi. Lúc trước, ông bị bắt đồng ý hôn sự, trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái. Tuy nói Tào Bằng không lập vợ cả, Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân không phân biệt lớn nhỏ, nhưng Hoàng Thừa Ngạn luôn cảm thấy, Tào Bằng mắc nợ Hoàng Nguyệt Anh. Từ lúc trước, Hoàng Nguyệt Anh liêu lĩnh đi theo Tào Bằng vào Hứa Đô, kết quả lại chỉ là bình thê.

Trên miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn là không thoải mái

Hiện tại, Hoàng Nguyệt Anh sinh con, hơn nữa còn là con trưởng

Hạ Hầu Chân tuy nói sinh sớm hơn Hoàng Nguyệt Anh, nhưng cũng chỉ là con gái, kể từ đó, địa vị của Hoàng Nguyệt Anh cũng sẽ được củng cố. Ít nhất, ở trong lòng Hoàng Thừa Ngạn, con gái đương nhiên chiếm thế thượng phong, ngăn chặn phe Hạ Hầu Chân.

Cho nên, ở trong tiệc tối, Hoàng Thừa Ngạn cười nói không ngừng

Tào Bằng cũng là có thể lý giải suy nghĩ của y, cười theo, chúc say Hoàng Thừa Ngạn

- Hữu Học muốn đặt tên gì cho con?

- Cái này. . . vẫn chưa quyết định.

- Sao còn chưa quyết định? tên con, phải suy nghĩ sớm, ta nghĩ ra một cái tên hay, gọi là Tào Lễ thì như thế nào?

Hoàng Thừa Ngạn mở miệng, chỉ có tri thư đạt lễ

Tào Cấp nói:

- Tào Lễ mặc dù tốt, nhưng không đủ vang dội.

- Vậy thông gia cho rằng đặt tên thế nào

- Vậy đi

Tào Cấp thật thà chất phác gãi gãi đầu:

- Ta học không nhiều lắm, cũng không biết gọi tên gì mới tốt. Lúc trước tên a Phúc, cũng là mời phương sĩ trong núi Trung Dương đặt tên. Như vậy Vẫn là để a Phúc quyết định đi

Tào Cấp hóa giải khí thế của Hoàng Thừa Ngạn.

Nói đùa, tên cháu ta, đương nhiên phải để con ta đặt mới đúng, người là ông ngoại nó, đương nhiên không thể từ người.

Nếu là trước kia, Tào Cấp nhất định sẽ mở miệng cự tuyệt.

Tuy nhiên làm quan vài năm nay, đọc một ít sách, trong đầu hẳn cũng đã biết ứng biến, nói chuyện cũng rất có trình tự quy tắc. Hoàng Thừa Ngạn tuy muốn phản bác, nhưng không biết trả lời thế nào. Tào Cấp nói rất có lý, tên của Long nhi, nên do lão tử của hắn đặt, đây là quy củ! Hoàng Thừa Ngạn cho dù là ông ngoại, cũng chỉ có thể đề nghị chứ không thể quyết định.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, con ta sinh giờ Thìn, Nguyệt Anh gọi nó là tiểu Long nhi.

Thời điểm hắn sinh ra, ánh sáng mặt trời mới lên, là lúc trái đất sống lại. Ta nghĩ, đã kêu hắn Tào Dương, thế nào?

Tào Dương?

Hoàng Thừa Ngạn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy không tệ
Còn gì có thể có ý nghĩa hơn mặt trời mới mọc ở phía đông
Tào Cấp càng không có ý kiến, chỉ cần Tào Bằng quyết định tên này, hẳn tuyệt đối sẽ không phản đối
Cứ như vậy, ngày thứ ba tiểu Long nhi được sinh ra, Tào Bằng đã đặt tên cho nó.

Thời gian, từ từ trôi qua

Chuyện xưa qua đi, thời gian như điện, năm tháng như thoi đưa.

Kiến An năm thứ bảy vô thức trở thành lịch sử. Sau một hồi mưa xuân, Kiến An năm thứ tám bắt đầu
Hai tháng, kinh trập.

Tiết trời ảm lại, sấm mùa xuân bắt đầu rền vang

Côn trùng dưới đất và loài ngủ đông, đều đã bừng tỉnh, mở trừng hai mắt mê mẩn tuần tra đất trời mệnh
mông của vùng quê.

- Kinh trập chia thành tam hầu, nhất hầu hoa đào nở; nhị hầu chim thương canh hót vang; tam hầu chim
ưng hóa. . .

Một trận mưa xuân qua đi, hoa đào hồng, hoa lý trắng, chim hoàng oanh kêu, yến bay đến. Trên đồng
ruộng, hàng chục chạy cực nhanh, men theo ruộng đất tiến hành cày bừa vụ xuân

Tào Bằng đột nhiên ghìm ngựa, nghỉ chân ở bên ruộng

Hít thở không khí tràn ngập mùi đất, tinh thần rất thoải mái

Trong ruộng, nhóm nông dân đang bận rộn, nhìn thấy Tào Bằng, đều đứng dậy, cao giọng nói:

- Công tử, đến hái rau sao?

- Ha ha, chỉ là giải sầu mà thôi, mọi người tiếp tục làm việc đi

Tào Bằng và nhóm nông dân vẫy vẫy tay, rồi sau đó xoay người xuống ngựa

Tào Xung, Đặng Ngải và Tuân Sĩ ba người, cũng theo sát phía sau lập tức xuống ngựa. Bằng Thống và Hàn
Đức, thì tò mò nhìn Tào Bằng.

Vốn sau khi đầu xuân, ba người Tào Xung nên chính thức vào học viện, bắt đầu cuộc sống ở trường.

Nhưng Tào Bằng lại hướng Tào Tháo nói:

- Ta hãy còn có một bài, cần dẫn Thương Thư

Hắn thỉnh cầu cho ba người Tào Xung vào học trễ một chút, Tào Tháo vui vẻ đáp ứng. Tuy rằng Hoàn
phu nhân có chút không bằng lòng, lo lắng Tào Xung chậm trễ bài vở. Nhưng nếu Tào Tháo đồng ý, họ tự
nhiên cũng không cần nên mở miệng phản đối.

Hơn nữa, Hoàn phu nhân tin tưởng, Tào Bằng sẽ không hại Tào Xung.

Cho nên, người hôm nay lại, ngoại trừ Tào Xung ba người, còn có đám người Tào Chương, Ngưu Cương,
Điền Tôn. Vốn cho rằng, Tào Bằng sẽ ở trong nhà giảng bài. Nhưng không ngờ, sau khi bọn họ đi vào điền
trang, Tào Bằng lại đưa bọn họ đến ruộng đất

- Thương Thư, biết đây là gì không ?

Tào Bằng tay chỉ những cây nông nghiệp ở dưới ruộng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tào Xung hỏi. Râm rĩ một
lúc, tiến lên phía trước xem quan sát một lát, hạ giọng nói

- Là kê

- Vậy cái kia?

Tào Bằng không nói đúng sai, chỉ mang đám người Tào Xung đi qua đồng ruộng, thỉnh thoảng chỉ vào cây nông nghiệp trên ruộng, đưa ra câu hỏi cho đám người Tào Xung. Tào Xung, Tuân Sĩ, bao gồm cả Đặng Ngải, có thể nói là sinh trưởng trong gia đình phú quý. Cho bọn họ phân biệt hoa, cây cỏ, có lẽ còn có thể biết. Nhưng đối với cây nông nghiệp, thường thì trả lời sai

- Đi hỏi những người đó, tìm hiểu kĩ đặc tính của năm loại ngũ cốc

Tào Bằng đưa ra mệnh lệnh, Tào Xung ba người, bao gồm cả Tào Chương đều tiến lên hỏi nông dân

- A Phúc, người làm cái gì vậy?

Bằng Thống nhẹ giọng hỏi.

Tào Bằng nói:

- Ta đang dạy cho bọn họ bài học cuối cùng

- Bài học cuối cùng?

Bằng Thống lộ ra vẻ mặt ngờ ngàng, không hiểu lắm ý nghĩ của Tào Bằng

Suốt một buổi trưa, Tào Xung và mấy người kia đi lại trong ruộng, hoặc là hỏi, hoặc là ngồi xổm xuống quan sát.

Mãi đến khi cơm trưa, Tào Bằng mới gọi bọn họ về.

Ngồi xuống một đồng cỏ xanh mướt, Chu Hạ mang theo vài tên tôi tớ trải một tấm vải bố, đem đồ ăn đã chuẩn bị xong bày trên đó

Đám người Tào Xung sau khi lần lượt trả lời một loạt câu hỏi của Tào Bằng, Tào Bằng vừa lòng mỉm cười.

- Tử Văn, Thương Thư, Tiểu Ngải, Tiểu Hầu... phải biết, có biết vì sao hôm nay ta kêu các người làm những việc này không

Cả đám đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm.

Tào Bằng hít một hơi sâu,

- Trước khi nói, ta kể cho các người một câu chuyện. Lúc xưa, thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Hoa màu đều tuyệt thu, dân chúng đến cuối cùng cũng không có gì mà ăn, khổ không nói nổi. Nhưng trong hoàng cung, Hoàng đế vẫn ca múa mừng cảnh thái bình, hồ rượu rừng thịt, vui sướng mãi. Vì thế, có đại thần thật sự là không kìm nổi, nói với Hoàng đế, dân chúng trong thiên hạ đều đói, hoa màu đều đã tuyệt thu. Nhưng các người biết Hoàng đế trả lời như thế nào?

Đám người Tào Chương và Tào Xung, đồng thời lắc lắc đầu.

Tào Bằng nói:

- Tên Hoàng đế ngu ngốc kia sau khi nghe xong, vẫn đưa ra một câu hỏi cổ quái: nếu hoa màu tuyệt thu, sao không ăn thịt chứ?

Mọi người sau khi nghe xong, không kìm nổi cười ha ha.

Nhưng tiếng cười dần dần biến mất...

- Thầy giáo, Hoàng đế kia cuối cùng như thế nào?

- “Hoàng đế...” Cuối cùng đã chết. Quốc gia của hắn đã chia năm xẻ bảy, cuối cùng lâm vào cảnh chiến tranh liên miên. Sau đó, người Hồ ở Mạc Bắc tiến vào Trung Nguyên, coi người trung nguyên ta như là dê hai chân. Cuối cùng, Hoàng đế quốc gia kia rời khỏi Trung Nguyên, an phận một góc Giang Đông. Từ nay về sau, Trung Nguyên ba trăm năm chiến loạn không ngừng, sông núi này, mười nhà thì đến chín nhà trống.

Tào Xung chỉ nghe thôi mà trong mắt đã rưng rưng, im lặng không nói.

- Rồi sẽ có một ngày, ngựa ta sẽ đạp Mạc Bắc, đem này bọn dị tộc người Hồ, chém ngàn đao, không chừa tên nào

Tào Chương đột nhiên tức giận rít gào

- hôm nay ta thề, không giết hết người Hồ, thề không bỏ qua.

Tào Bằng kéo Tào Chương ngồi xuống, vỗ nhẹ vai của hắn.

- Bất luận tương lai các ngươi là làm quan trong triều, hay là độc trấn nhất phương, ta hy vọng các ngươi có thể quan sát khó khăn của dân chúng, vì họ mà bài ưu giải nạn. Những lão bách tính của chúng ta rất tốt, họ yêu cầu không cao, chỉ cầu có thể ăn no. Mà người làm quan, nếu cả điều cơ bản nhất này cũng không thể thỏa mãn cho họ, thì có mặt mũi nào làm quan? Sử ký thượng nói, Y thực túc nhi tri vinh nhục (ăn no mặc ấm rồi mới nghĩ tới vinh nhục: phú quý sinh lễ nghĩa)

Tào Bằng dạy bảo, Bằng Thống một bên không khỏi gật đầu liên tục.

Nói đến, hắn đi theo Tào Bằng cũng rất lâu rồi, nhưng đối với Tào Bằng, trước sau không thể hiểu thấu.

Nhưng hôm nay Tào Bằng nói chuyện này, khiến cho hắn càng hiểu Tào Bằng hơn

Tào Bằng không nói nhiều đạo lý, chỉ dùng rất nhiều chuyện xưa, đem quan điểm của hắn, truyền thụ cho đám người Tào Xung.

Hắn không cầu bọn Tào Xung có thể hiểu hoàn toàn, nhưng cũng hy vọng có thể ảnh hưởng một chút đến bọn họ

Đám người Tào Xung ngồi vây quanh xung quanh hắn, chăm chú ngồi nghe. Bỗng nhiên thoải mái cười to, rồi bỗng nhiên mặt lộ vẻ trầm tư

Mãi đến mặt trời xuống núi, Tào Bằng mới dừng lại.

- Những điều hôm nay ta nói, không cầu các ngươi có thể nhớ tất cả, nhưng cũng hy vọng các ngươi tương lai lúc các ngươi gặp vấn đề này, có thể nhớ tới lời nói hôm nay của ta. Tử Văn, trời sinh tính ngươi hào phóng, tương lai nhất định có thể trở thành Đại tướng quân. Đạo làm tướng, không phải dựa vào mạnh là được, ngươi phải đọc nhiều binh pháp, học tập phân tích suy nghĩ

Tiểu Ngải, người và Tử Văn giống nhau, thích chiến tranh

Nhưng ta hy vọng ngươi...

Tiếng của Tào Bằng rất nhẹ nhàng, nhưng đám người Tào Chương, ai cũng lộ ra vẻ mặt cảm ơn

- Thương Thư, ngươi ta sư trò ba năm, kỳ thật ta vẫn chưa truyền thụ nhiều cho ngươi. Ngươi tư chất thông minh, trên đời hiếm thấy nhưng đôi khi, quá thông minh cũng không phải một chuyện tốt. Ngươi phải muốn học biết, khi nào thì nên bày thông minh của ngươi ra, khi nào thì che dấu thông minh của mình...

Sau khi Tào Bằng nói xong, đám người Tào Xung đứng dậy, nghiêm túc cúi người thi lễ với Tào Bằng

- Học trò chắc chắn nhớ kỹ lời dạy bảo hôm nay của tiên sinh!

- Ha ha ha, giáo huấn thì không tới, chỉ là có chút thương cảm mà thôi.

Tốt lắm, trời đã tối, các ngươi cũng nên trở về đi... Tín Chi, người dẫn người đưa họ về nhà. Tiểu Ngải, chúng ta cũng nên đi rồi. Nếu trở về quá muộn, mẫu thân ngươi lại sẽ trách cứ ta... Ta thật sự gánh không nổi

Đám người Tào Xung, lại thi lễ với Tào Bằng, lúc này mới đều rời đi.

Tào Bằng lên ngựa, thì thấy Bằng Thống nhìn chằm chằm hắn, không thề không hỏi:

- Sĩ Nguyên, ngươi nhìn ta như vậy làm chi?

Bằng Thống không khỏi cười ha hả nói:

- Ta đang nghĩ, trong đầu ngươi rốt cuộc là chứa cái gì

- Vậy thôi, ngươi từ từ đoán đi.

Đang nói chuyện, Tào Bằng cầm dây cương, giơ roi giục ngựa mà đi.

Nhìn bóng hần đổ xuống, Bàng Thống không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, lẩm bẩm:

- Tên này, ta không cách nào hiểu thấu

Tháng hai năm Kiến an thứ tám, Tào Xung vào quan học.

Hộ tổng Tào Xung vào quan học còn có hai người Đặng Ngải và Tuân Sĩ. Bởi vì Đặng Ngải có cha là Đặng Tắc, đã là quan viên hơn hai ngàn thạch, cho nên Đặng Ngải cũng có tư cách thụ nghiệp tiến sĩ. Đường nhiên, Tào Xung và Tuân Sĩ càng không cần lo lắng tư cách này. Sau khi ba người cùng thảo luận, chính thức bá tiến sĩ Ngũ Kinh Bộc Dương Khuê làm thầy, bắt đầu cuộc sống học sinh. Trước đây, Bộc Dương Khuê đã có hai học trò, một là con hần Bộc Dương Dật, người kia tên là Lục Đại. Lục Đại cũng chính là Lục Mạo, đệ đệ của Lục Tổn. Hần là phụng mệnh Lục Tổn đến Hứa Đô, âm thầm thám thính tin tức của Hứa Đô. Đồng thời, hần còn kiêm một nhiệm vụ, chính là theo dõi Tào Bàng.

Bộc Dương Khuê là tiến sĩ Ngũ Kinh, vào thái học viện.

Mà Bộc Dương Dật và Lục Mạo thì cần tiếp tục đi học, cho nên dễ dàng đạt được tư cách thái học.

Lục Tổn đối với việc này rất vui, dù sao có thể vào thái học viện, thì cũng có nghĩa là sẽ có 1 tiền đồ rộng lớn. Cũng tốt như đời sau có thể vào Đại học Bắc Kinh Thanh Hoa, nói ra cũng là một loại tượng trưng cho địa vị và thân phận. Lục Tổn thời trẻ cũng từng vào thái học viện, tuy nhiên cuộc đời này sợ là khó như ý nguyện... Dù sao, hần hiện tại đã vào Mạc phủ của Tôn Quyền, tây Tào lệnh sử, được phong làm Hải Xương Đôn Điền, giữ chức Hải Xương Trưởng. Đồng thời Tôn Quyền cũng rất là coi trọng Lục Tổn.

Không chỉ là bởi vì Lục Tổn tài hoa hơn người, càng là vì sau lưng hần có hai đại thế gia vọng tộc.

Lục Tổn cưới tiểu thư Cổ gia, có quan hệ đồng minh với Cổ gia, khiến cho địa vị của Lục thị ở Giang Đông lập tức được củng cố.

Đồng thời, Lục Tổn rất biết điều, giải tán bộ khúc lại nhập binh mã vào Giang Đông.

Việc này cũng khiến cho Lục Tổn ở trong mắt Tôn Quyền thành một người thức thời, tuấn kiệt, tài đức...

Không thể không nói, Tôn Quyền và Tôn Sách tuy là huynh đệ, nhưng hoàn toàn khác nhau. Tôn Sách cương nghị, võ dũng, quả quyết giỏi giang; Tôn Quyền cũng quả quyết, nhưng trong khí chất cương nghị lại có chút mềm mỏng nham hiểm. Sau khi Bích Nhân Nhi tại Giang Đông chết thì hần tiếp chương Giang Đông, đã nhanh chóng dẹp yên sự rối loạn tại Giang Đông. Hần áp dụng chính sách và nước cờ hoàn toàn khác nhau, không hề tùy tiện chèn ép sĩ tộc Giang Đông, mà lại chọn dùng thủ đoạn dụ dỗ, trắng trợn đề bạt con cháu sĩ tộc Giang Đông, làm dịu đi mâu thuẫn giữa các sĩ tộc. Đồng thời, hần lại ra sức đề bạt con cháu thứ tộc, như Từ Tang quận Lang Gia người Sơn Đông, lúc trước lưu lạc ở Ngô Quận, là bá chủ thị trấn Ngô Huyện.. Năm Kiến An thứ năm, Tôn Quyền tiếp nhận Giang Đông, Từ Tang quy thuận Tôn Quyền, hiện giờ chức quan là Hồ Lệnh.

Mượn thứ tộc, để kìm hãm sĩ tộc.

Lôi kéo sĩ tộc, chèn ép cường hào Giang Đông...

Tuổi của Tôn Quyền và Tào Bàng không cách biệt lắm, nhưng phương pháp của y thật là cao minh, ngay cả Tào tháo cũng phải khen ngợi.

- Tôn Trọng Mưu hiện giờ đang ở đồn điền Hải Xương, chỉ sợ cũng do đồn điền ở Hải Tây của chủ công tác động mà thôi.

Điền Dự cười ha hả rồi uống một ly rượu, dùng chiếc đũa kẹp một miếng thịt dê mỏng, nhúng vào nồi nước đang sôi sùng sục, chấm nước tương, từ từ thưởng thức mùi vị.

- Hữu Học, Thiên Hạ Đệ Nhất Lẩu này, thật là mùi vị đủ cả.

Thiên Hạ Đệ Nhất Lẩu, là tên của một tửu lầu, nằm ở trong chợ Bắc Lý Hứa, vị trí hết sức thuận tiện.

Gần như những người đến Bắc Lý Hứa, đều đã đi qua trước cửa Thiên Hạ Đệ Nhất Lẩu này, càng có thể ngửi được mùi hương tràn ngập trong tửu lầu bay ra.

Kiến An năm thứ sáu, sau đại hôn của Tào Bàng xong, hần không có gì làm.

Trong 1 dịp cực kì ngẫu nhiên, Thủ Phan Dũng từ Hải Tây đi đến chợ Mộc ở đây cũng đã thử qua mùi vị của nồi lẩu này, liền đề nghị Tào Bằng và Hạ Phi mở tửu lầu ở Nhã Dương Hứa Đô.. Trong mắt Phan Dũng, món ăn này có thể gây ra náo động, thậm chí tỏ vẻ bằng lòng chịu hết mọi chi phí. Đối với Tào Bằng mà nói, tửu lầu có thể tiền kiếm được cũng không có bao nhiêu, hần nắm giữ ba phần lợi nhuận của thương nghiệp Hải Tây, sao lại có thể để ý đến những lợi nhuận này. Nhưng Quách Hoàn lại nóng lòng muốn thử, đề nghị Tào Bằng mở cửa hàng. Nàng ở nhà cũng không có gì làm, lại không giống Bộ Loan có tính nhẫn nại như vậy, nên mới muốn làm ít chuyện.

Tào Bằng không bận tâm lắm, liền gật đầu đồng ý.

Nhưng không ngờ tới, hần vừa mới đồng ý, thì đã có Tào Hồng đến nhà.

Tào Hồng bằng lòng đem một phần sản nghiệp xây dựng tửu lầu ở Bắc Lý Hứa, cùng Tào Bằng kinh doanh.

Vì thế, Bồ Trang của Bắc Lý Hứa đã trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Lẩu hôm nay. Sau đó, Tào Bằng lại bàn bạc với Trần Quân, mở cửa hàng ở Lạc Dương, có Trần Quân cùng tham gia cổ phần. Sau khi gặp Phan Dũng ở phía trước tửu lầu, có thêm Từ Lý tham gia cổ phần, khiến cho Thiên Hạ Đệ Nhất lẩu này, nhanh chóng được mở ra, kinh doanh cực kỳ phát đạt.

Tào Bằng hai ngày này cũng không có chuyện gì, không ngờ Điền Dự đột nhiên tìm tới cửa, quyết mời hần cùng uống rượu.

Ngẫm lại, mấy ngày nay dường như ở nhà nhiều thật, Tào Bằng không từ chối, liền hẹn Điền Dự gặp mặt ở Thiên Hạ Đệ Nhất Lẩu.

Nghe Điền Dự nói xong, Tào Bằng chỉ cười, không tiếp lời.

Tôn Quyền đang xây dựng đồn điền Hải Xương (nay là tỉnh Tích Giang thị xã Hải Ninh trấn Diêm Quan), hần sớm có nghe nói, nhưng cũng không để ở trong lòng.

Chuyện đồn điền, sớm muộn gì cũng sẽ được phổ biến, đây là một chuyện đã định trước.

Nghĩ đồn điền những năm gần đây của Tào Tháo, lợi nhuận khá nhiều. Nhưng chỉ có ở Hải Tây, đã có thể thoải mái cung ứng cho toàn bộ Từ Châu... Giá lương thực ở nơi Tào Tháo quản lý, trong hai năm ổn định qua đã có giảm, mặc dù chênh lệch không lớn, nhưng lại khiến cuộc sống của dân chúng bình thường giảm bớt áp lực rất nhiều. Đồng thời, thế cục Quan Trung dần dần vững vàng, nơi Tam Phụ cũng bắt đầu mở rộng đồn điền.

Xưa có cách nói quanh Tần Xuyên tám trăm dặm người dân rất giàu có, sung túc.

Quan Trung đủ, thì thiên hạ sẽ no đủ.

Chờ đồn điền ở Quan Trung ổn định lại, giá cả lương thực ở Hứa Đô ít nhất có thể xuống 3 phần

Lợi ích của đồn điền lớn như thế này, Tôn Quyền sao có thể làm như không thấy. Cho nên, sau khi Tào Bằng biết được Tôn Quyền bắt đầu phát triển đồn điền, cũng không cảm thấy giật mình.

Hần uống một ngụm rượu, hạ giọng nói:

- Chỉ có đồn điền Hải Xương, chỉ sợ không đủ để Tôn Trọng Mưu hài lòng. . .Ta phỏng chừng, hần ở đồn điền Hải Xương giống như chủ công lúc trước ở đồn điền Hứa Đô, nếu hiệu quả rõ rệt, tất sẽ mở rộng bốn phía. Đoá Trọng Mưu không đủ mạnh dạn, gìn giữ cái đã có, chỉ tiếc, chủ công đánh mất thời cơ tốt nhất.

Kiến An năm thứ tư, Tôn Sách bị hại, Giang Đông rối loạn bất an.

Nếu lúc ấy Tào Tháo cố vũ tinh thần hăng hái thêm, binh tiến Giang Đông, thì Giang Đông tất vong.

Đáng tiếc, Tào Tháo bị Viên Thiệu cuốn lấy, không rảnh bận tâm đến Giang Đông.... Hiện giờ, Viên Thiệu mặc dù đã chết, cơ hội đó cũng đã mất đi.

Điền Dự đương nhiên hiểu được ý Tào Bằng, cũng không khỏi thở dài một tiếng

Chuyện này, thật đúng là khó mà nói cái gì. Chỉ có thể nói, Tào Tháo không may, bị Viên Thiệu bó buộc tay chân...

- Hữu Học cũng biết tình hình Thế Tử gần đây?

Thế Tử mà Tào Bàng nói, chính là Tào Phi.

Lúc chiến đấu ở Thương Đình, Tào Phi từng lập kỳ công, thế cho nên sau khi Viên Thiệu chết, Tào Phi được phong làm ngũ quan Trung Lang Tướng.

Tào Bàng cười nói:

- Thế tử như thế nào?

- Nay bên trong phủ có nhiều tranh biện, kêu chủ công mau chóng lập trưởng. Nhớ ngày đó Viên Thiệu hùng cứ Hà Bắc, thực lực hùng hậu. Nhưng vì chuyện lập trưởng này, khiến cho phe phái dưới trướng tàn sát, đấu đá lẫn nhau. Mà nay huynh đệ lại ngờ vực lẫn nhau, không thể đồng tâm hiệp lực. Vết xe đổ, rõ ràng ở mắt, nên khiến cho trong phủ có chút khẩn trương. Chủ công trước mắt sẽ đến trăm tuổi, sau khi Đại công tử mất, chần chừ không có lập đích... Thế tử hiện nay danh vọng rất cao, cho nên rất nhiều người đều đề nghị, chủ công nên mau chóng lập trưởng, để tránh dẫm vào vết xe đổ của Viên Thiệu. Hữu Học đối với việc này, có ý kiến gì không ?

Nhìn Điền Dự như tùy ý hỏi, lại khiến trong lòng Tào Bàng giật mình.

Hắn chợt cười nói:

- Việc này, ta và người ngoài không gấp được, chủ công tự có quyết định. Vả lại, Viên Thiệu sao có thể so sánh được với chủ công, lại là năm tốt lành nhất, cho nên... Ha ha, bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chính (không ở đúng vị trí thì không bàn chính sự), Quốc Nhượng đừng để những chuyện này phá rối hứng thú uống rượu của chúng ta, nào, uống rượu, chúng ta uống rượu!

Mắt Điền Dự chợt lóe lên, hạ giọng nói:

-Bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chính (không ở đúng vị trí thì không bàn chính sự), ha ha, câu ấy của Hữu Học rất đúng. Tuy nhiên, chỉ sợ người muốn không đếm xỉa đến, cũng không phải chuyện dễ.

- Ý này là như thế nào?

- Ta nhớ, thầy của Hữu Học là Khổng Minh tiên sinh ở Ngọa Long Cốc ?

- Đúng vậy!

Tào Bàng nghi hoặc nhìn Điền Dự, thầm nghĩ: ta bái Hồ Chiếu làm thầy, người trong thiên hạ đều biết, Điền Quốc Nhượng người biết rồi vẫn hỏi?

- Nói như thế, Tư Mã Trọng Đạt huyện Ôn là sư huynh Hữu Học?

- À, phải.

- Ta nghe nói, Tư Mã Trọng Đạt sắp đến Hứa Đô, làm thầy dạy thế tử.

Trong lòng Tào Bàng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Điền Dự.

Dạy thế tử học? Lại kêu Ngũ Quan dạy kiến thức, thuộc loại ngũ quan Trung Lang Tướng. Tư Mã Ý, cuối cùng phải rồi núi sao?

Tào Bàng không khỏi có chút khẩn trương.

Tư Mã Ý xuống núi, ý nghĩa không tầm thường chút nào.

Tào Phi được Tư Mã Ý trợ giúp, như hổ thêm cánh. Tuy rằng Tào Bàng và Tư Mã Ý ở thời gian chung không nhiều lắm, nhưng đối với người này, hắn luôn bận tâm, lo lắng. Tư Mã Ý xuống núi! Từ Thứ tới Hứa Đô, mà Bàng Thống cũng đến bên cạnh mình.

Nhóm tinh anh của Tam Quốc, toàn bộ đã sắp xuất hiện.

Chỉ còn lại có Gia Cát Lượng, còn ở Long Trung ngồi chờ Lưu Bị đến nghênh đón.

Tuy nhiên, hần cũng sẽ không phải đợi quá lâu, bởi vì Lưu Bị đã đến Kinh Châu, hai người một khi tương phùng, đó là lúc bánh răng vận mệnh chuyển động. Trong nội tâm, thời đại mà Tào Bằng chờ đợi này đã đến, đồng thời hần lại loáng thoáng cảm thấy sợ hãi.

Tam Quốc, kỵ binh lười mác, anh hùng vô song.

Tam Quốc, chinh chiến không ngớt, máu nổi tường xuân...”

Đây là thời kì tốt nhất, cũng là thời kỳ xấu nhất

Tào Bằng cũng không hiểu bản thân mình, hần rốt cuộc là kỳ vọng hay là sợ hãi?

- Hữu Học?

- A, Đại huynh có chuyện gì?

Tào Bằng ngơ ngác không để ý đến Điền Dự đang gọi hần.

Điền Dự cười nói:

- Sao vậy, Hữu Học cảm nhận được áp lực?

- Áp lực?

Tào Bằng cười lớn một tiếng nói:

- Ta thì có áp lực gì chứ?

- Hiện giờ, Thế tử năng khiếu viết văn, hạ bút thành thơ, bác học xuất chúng, tài hoa nhiều mặt. Theo ta thấy, sẽ là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất.

Tào Bằng nheo mắt:

- Quốc Nhượng muốn làm thuyết khách cho Thế tử sao?

- Chẳng lẽ Hữu Học không nghĩ đến sao?

- Chủ công đang sống, nói còn quá sớm.

Tào Bằng dứt lời đứng dậy nói:

- Ta vẫn là câu nói kia, chủ công lập trường, vẫn là việc nhà, ta và các thần tử khác, vẫn nên tận tâm tận lực phụ tá chủ công. Về phần ai làm con trai trưởng, ta vẫn là không cần tham dự. Quốc Nhượng, nếu không có chuyện khác, ta đi về trước, thứ ta thất lễ.

Dứt lời, Tào Bằng đứng dậy, rời khỏi.

Cũng đúng lúc này, chợt nghe Điền Dự nói:

- Hữu Học, mười ngày sau, xuất hành Mạc Bắc, người có thể dẫn theo mười người, tất cả vật phẩm, ta sẽ sai người đưa tới quý phủ. Chỉ khi đến lúc đi, người vẫn phải giấu kín tung tích, cẩn thận một chút tốt hơn.

Tào Bằng hơi sững sốt, đột nhiên trở lại nhìn Điền Dự.

Hóa ra là hần.

Trong phút chốc, Tào Bằng giống như hiểu được sự kỳ lạ trong đó.

Nói chuyện hôm nay với Điền Dự, chỉ sợ cũng không từ chủ ý của hần, mà là một phép thử của Tào Tháo, tuy rằng không rõ lắm ý đồ đích thực của Tào Tháo nhưng xem ra, mình hần là đã thông qua lần khảo nghiệm này. Hần nhú mày, sau một lúc lâu hướng Điền Dự chấp tay, xoay người đi nhanh rời khỏi. Điền Dự ở phía sau hần, lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Xới lúa, trời đứng bóng(1)

Mồ hôi đổ xuống ruộng

Ai biết cơm trong mâm

Hạt hạt đều cay đắng?”

Tư Không trong phủ, Tào Tháo đứng khoanh tay, ánh mắt sâu xa

Ông đang lẩm nhẩm ngâm nga bài thơ này, là sau khi Tào Xung chính thức nhập học, Tào Bằng tặng cho để Tào Xung nhớ kỹ vất vả cực nhọc này của dân chúng.

Sau khi Tào Tháo xem xong, cảm xúc khó nói.

Chẳng lẽ nói, A Phúc cho rằng Thương Thư có thể kế thừa sự nghiệp của ta?

Hoặc là nói, hẳn đang dùng loại thủ pháp này, ảnh hưởng đến tương lai Thương Thư?

Tào Tháo vốn là là tính tình đa nghi, đầu tiên nhìn thấy bài thơ này, không khỏi có cảm xúc khó nói; nhưng suy nghĩ lại, lại cảm thấy trong đó có chút huyền cơ. Sau khi Tào Ngang chết, Tào Tháo chần chừ không chịu lập trường, có rất nhiều nguyên nhân.

Mà trong đó mấu chốt nhất, đó là lúc ấy đám người Tào Phi tuổi vẫn còn nhỏ.

Hiện tại, Tào Phi đã qua mười bảy, tài hoa dần dần xuất hiện. Tào Tháo cũng có ý xác lập Thế tử, nhưng không ngờ bài thơ của Tào Bằng, lại khiến Tào Tháo sinh ra chút nghi ngờ...

- Hữu Học lúc ấy nói, việc nhà của chủ công sẽ do chủ công quyết định.. Hẳn nói bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính cho nên cũng không có biểu hiện ra cái khuynh hướng gì đặc biệt, đại khái chính là như thế.

Điền Dữ ở phía sau Tào Tháo, nhẹ giọng tường thuật lại hôm nay nói chuyện với Tào Bằng ở trong tửu lầu.

- Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính (không ở đúng vị trí thì không bàn chính sự)?

Tào Tháo không khỏi mỉm cười,

- Đây đúng thật là phong cách của hần.

Ông ta trầm ngâm một lát, xua tay nói:

- Quốc Nhượng, người lui xuống trước đi. Mấy ngày này chuẩn bị sẵn sàng, lần này đi sứ Mạc Bắc, ý nghĩa trọng đại, người phải thật cẩn thận nhiều hơn.

- Ty chức hiểu.

- Sẵn tiện mời Công Nhân đến đây.

- Vâng!

Điền Dữ khom người lui ra, không một lát sau, chỉ thấy Đồng Chiêu dọc theo hai dãy nhà, vội vàng đi đến trước mặt Tào Tháo.

- Tư Không gọi ta, có gì chỉ bảo?

- Công Nhân, gần nhất có chỗ nào khuyết chức không?

- Hả?

Tào Tháo trầm ngâm thật lâu, hạ giọng nói:

- Ta là nói, có huyện nào khuyết chức không?

- Dạ, thật ra có mấy nơi.

- Kể ra từng cái.

- Thượng tấu có Lang Gia quận, hải huyện Hải Khúc, Ngân Na khuyết chức; Đông Lai quận không có huyện khuyết chức; huyện Nhữ Nam An Dương khuyết chức, còn có Hà Nội và Quan Trung, đều có mấy chỗ khuyết chức, nhưng phần lớn là huyện nghèo, cho nên đã chuyển cho Thương Thư Phủ tự mình quyết định

- Quan Trung, chức vụ nào bỏ trống?
- Có Hữu Phù Phong Đỗ Dương, thứ hai là huyện Đào..
- Lập tức phái người đi Thượng Thư Phủ, báo Văn Nhược, cứ nói là vị trí Tắt huyện trưởng, ta tự có an bài. Đồng Chiêu nghe xong không khỏi ngẩn ra, rồi khom người tuân mệnh.
- Tuy nhiên, hấn vẫn là không tìm được mà hỏi:
- Nếu Văn Nhược hỏi, Chiêu nên trả lời như thế nào?
- Tào Tháo đột nhiên xoay người, trong mắt hiện lên một chút sắc lạnh. trong lòng Đồng Chiêu, lập tức run lên, vội vàng ép đầu xuống càng thấp.
- Hấn biết, mình đã hỏi chuyện không đáng hỏi
- Tào Tháo lại đột nhiên mỉm cười,
- Công Nhân, nếu Văn Nhược thật sự hỏi thì người nói cho hấn, ta có ý để Tử Hoàn làm Đào Trưởng.
- A?

Đồng Chiêu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tào Tháo.

Huyện Đào, nằm ở vào giữa Lương Châu và Mạc Bắc, 4 mặt đều là chiến trường. Người Hung Nô mỗi khi xuất kích, tất phải đi qua huyện Tắt, hung hiểm vô cùng. Tào Tháo đột nhiên quyết định cho Tào Phi ra đảm nhiệm Huyện trưởng huyện Đào, là có dụng ý gì? Phải biết rằng, Tào Phi hiện nay giữ chức quan ngũ quan Trung Lang Tướng, đó là bổng lộc hai ngàn thạch. Còn Huyện trưởng huyện Đào, chỉ có bổng lộc ba trăm thạch.

Chẳng lẽ, chủ công đối với Thế tử có bất mãn?

(1) Bài thơ Khúc Giang Nhị Thủ của Lý Thân. Bản dịch của Khương Hữu Dụng. Rất sát nghĩa với bài ca dao của Việt Nam:

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bùng bát cơm đầy

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

373. Chương 358: Không Phải Là Đền Cạn Dầu

Huyện Tắt, Tàn Trí.

Nơi này chính là huyện Bân, tỉnh Thiểm Tây sau này.

Một mặt hướng Kinh Thủy, lưng tựa vào núi Quy Xà, trên bản đồ hiện ra từng biểu tượng người, ký tự, đem toàn bộ huyện phân chia thành hai vùng đất riêng biệt.

-Để ta đi Tắt huyện ư?

Tào Phi đứng bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc.

Có lẽ trăm năm trước, huyện Tắt là nơi giàu có và đông đúc. Nhưng đối với một Quan Trung vừa trải qua hỗn loạn, chỉ mới yên ổn được chút ít mà nói, huyện Tắt là một nơi cực kỳ nguy hiểm, đáng sợ. Nơi đó không chỉ có nghèo khổ, mà còn phải đối mặt với dân tộc Hung Nô, hết sức nguy hiểm.

Phía tây có Hàn Toại - Mã Đằng, Khương Dịch luôn rình mò như hổ rình mồi.

Phía bắc bị Hung Nô - Tiên Ti uy hiếp, bất cứ lúc nào cũng đều có thể xảy ra chiến tranh.

Quan Trung này nhìn thì tưởng bình ỏn, nhưng bọn giặc cướp hoành hành khắp nơi. Lý Thôi, Quách Dĩ tuy đã bị giết, nhưng bại binh dưới trướng bọn họ lại lén lút ẩn nấp trong núi rừng, tụ tập lại thành bọn trộm cướp, trở thành nỗi bất an của đất Quan Trung. Tào Phi nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được vì sao Tào Tháo lại muốn gả tới Huyện Tắt? Ở đó gã có thể làm được gì chứ? Thật chẳng khác nào lưu đày cả.

Tào Phi trong lịch sử cũng được cho là tài trí, mưu lược kiệt xuất.

Nhưng hiện giờ, gã dù sao cũng mới mười bảy tuổi, đang trai tráng, khỏe mạnh.

Trước đây, khi mới lên tới chức tướng Ngũ quan Trung lang, gã chưa từng nghĩ tới chuyện phải đi đến nơi xa xôi như thế.

Tào Phi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

-Vương Đồ, người nghe rõ chứ?

-Hồi thế tử, tỳ chức nghe được cực kỳ chính xác.

-Sao lại có thể như thế được?

Tào Phi tức giận, lập tức ném văng án thư đi, cứ quanh đi quanh lại trong phòng không yên.

Một người thanh niên ngồi ung dung trên ghế bên cạnh, coi như không hay biết mọi chuyện đang xảy ra.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, hỏi:

-Vương đồ có biết gần đây chủ công đọc sách gì không?

-Ách. Tỳ chức quả thực không biết chuyện này.

Tuy nhiên thời gian gần đây thường nghe chủ công nhắc tới cái gì như: “Sử hòa nhật đương ngộ / Hân trích hòa hạ thổ / Thùy tri bàn trung xan / Lạp lạp giai tân khổ.” (Dịch nghĩa: Cây đồng đang buổi ban trưa / Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày / Ai ơi bưng bát cơm đầy / Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần). Nghe nói bài thơ này là Tào Tam Thiên làm, cố ý tặng cho Ngũ công tử khi nhập học.

-Lại là Tào Hữu Học!

Tào Phi không kiềm nổi mắng thăm.

Gã biết, chuyện Tào Tháo sủng ái Tào Xung, Hoàn phu nhân để Tào Xung bá sự Tào Bằng rất nguy hiểm đối với gã và mẫu thân gã.

Tử Văn đáng chết kia hết lần này đến lần khác không hiểu chuyện không ngờ cũng chạy đi tập võ với Tào Bằng.

Chuyện này thì cũng thôi đi, nhưng mẫu thân muốn người lồi kéo Tào Bằng, người không những không lôi kéo được hắn, mà cả ngày cứ khen ngợi Tào Bằng tài giỏi ra sao, làm mẫu thân cũng phải tán thưởng hắn. Giờ thì hay rồi, ngay cả ta cũng bị sung quân, đày đến chỗ hoang vu.

Tào Phi kìm nén cơn tức giận, gật đầu ra hiệu để Vương Đồ lui ra.

Gã quay đầu nhìn người thanh niên kia:

-Trọng Đạt, người thấy thế nào?

Người thanh niên kia lại mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay nói:

-Một chiêu này của Tào Hữu Học quả là kỳ diệu.

-Ồ?

-Công tử còn nhớ rõ buổi học cuối cùng của Tào Hữu Học trước khi Ngũ công tử vào học hay không?

-Nhớ rõ!

Buổi học cuối cùng của Tào Xung vốn không thể che giấu được. Cho dù là Tào Tháo, hay là Tào Phi, cũng đều nhanh chóng biết được nội dung trong đó.

-Câu chuyện “Sao không ăn thịt” kia ư?

Đôi mắt sắc như chim ưng của Tư Mã Ý phát ra tia lạnh lẽo, y lạnh lùng cười, nói:

-Tào Hữu Học đi từng bước liên hoàn rất khéo léo. Trước đây, ta còn tưởng hần dạy Ngũ công tử cách quan sát dân tình. Không ngờ mục đích cuối cùng của hần lại là để ngăn cản thế tử lên ngôi.

- Xin chỉ giáo cho?

Tư Mã Ý nói:

-Trước kia, rất nhiều người khuyên bảo chủ công lập đích, chắc hẳn chủ công cũng đã có quyết định.

Những năm gần đây, thế tử chăm chỉ, cẩn thận, đã được chủ công trọng dụng, hơn nữa lần này ty chức đã góp sức, khiến chủ công quyết tâm ra quyết định. Nhất định Tào Hữu Học cũng đã thấy được manh mối, cho nên mới đưa ra bài học này. Hần là thầy giáo của Ngũ công tử, đương nhiên suy nghĩ cho Ngũ công tử. Hơn nữa, Hoàn phu nhân và Chân phu nhân lại có quan hệ với nhau, chắc hẳn sẽ thiên về Ngũ công tử.

Ngũ công tử rất được chủ công yêu quý, nhưng Ngũ công tử có một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó chính là tuổi tác và kinh nghiệm.

Bài học của Tào Hữu Học trước đây kể câu chuyện “Sao không ăn thịt” kia để nhắc nhở chủ công rằng Ngũ công tử biết quan tâm đến cái khó, cái khổ của người dân, rồi sau đó lấy bài thơ này để ám chỉ thế tử không hiểu dân tình, không biết dân chúng khó khăn như thế nào, cho nên chủ công có quyết định này.

Theo ta thấy, chuyện này chưa hẳn là một chuyện xấu.

Tào Phi nghe thấy thế liền vội lên ngồi xuống:

-Xin Trọng Đạt chỉ điểm cho.

-Khuyết điểm lớn nhất của Ngũ công tử là tuổi tác.

Mà vấn đề lớn nhất của thế tử chính là kinh nghiệm. Trước đây, thế tử luôn đốc sức trong quân đội, đối với dân tình cũng không hiểu rõ lắm, càng không cần nói đến chuyện quan sát dân tình như thế nào. Huyện Tất kia rất cần cỗi, không sai, nhưng nếu như thế tử có thể làm nên sự nghiệp ở đó, sẽ càng có thể làm người ta tin phục. Thế tử có nhớ huynh đệ Đặng Tắc và Tào Bằng kia làm như thế nào để quật khởi không? Không phải là biến Hải Tây thành nơi quan trọng nhất ở Lương Hoài hiện này sao?! Huyện Tất cường thịnh hơn Hải Tây gấp trăm lần, thế tử sao không đến đó, thể hiện bản lĩnh ở huyện Tất?

Nếu như Tào Bằng nghe tới mấy chuyện này, tất nhiên sẽ không ngừng kêu oan.

Hần viết bài “Sử Hòa” đó tặng cho Tào Xung, nói toạc ra chỉ là để ra vẻ tinh tướng mà thôi.

Sau khi Tào Xung nhập học, vẫn thường bảo Đặng Ngải đến hỏi:

- Thầy có gì muốn chỉ bảo nữa không ạ?

Tào Bằng tiện tay đem bài “Sử Hòa” tặng cho Tào Xung, nói toạc ra cũng chỉ là hy vọng Tào Xung đừng làm con một sách.

Không ngờ...

Tào Phi sau khi nghe xong lời này liên tục gật đầu.

Trong sách sử, Trần Thọ đánh giá Tào Phi là người không rộng lượng lắm.

Sách sử ghi lại: Người biết khoáng đạt, biết lấy lẽ công bằng mà suy xét, biết nghĩ đến sự tồn vong, có lòng quảng đại thì mới là hiền chủ, xá gì lời nói gần xa.

Tư Mã Ý nói hết một hồi này, khiến Tào Phi vui vẻ đồng ý.

Chỉ có điều trong lòng gã chung quy là có chút không thoải mái cho lắm, cứ nghĩ tới tên tiểu tử kia có ý muốn đối địch với gã, Tào Phi lại không nén được sát ý.

-Thế tử, theo ta thấy thế tử nên cảm ơn Tào Hữu Học.

-Cảm tạ?

-Nếu không có Tào Hữu Học chỉ sợ thế tử không có cơ hội chứng minh bản thân mình. Cai quản huyện Tất cũng không có gì là khó, chỉ cần giải quyết ba điểm đơn giản: Tây Lương Khương Dịch, Tắc Thượng Hồ Nhân, còn có giặc cướp trong vùng. Chỉ cần giải quyết ba vấn đề này, rồi thúc đẩy đồn điền phát triển nữa thì cái ngày huyện Tất phát triển không còn xa nữa. Sự phồn vinh của huyện Tất chưa hẳn đã thua Hải Tây.

Tào Phi suy nghĩ một chút, khom người nói:

-Còn mời Trọng Đạt trợ giúp ta.

-Đây vốn là bổn phận của ty chức.

Tư Mã Ý cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ, đôi mắt y thoáng ánh lên vẻ nhiệt huyết.

“Hữu Học, ta sẽ chứng minh với tiên sinh, ta tuyệt đối sẽ không thua người.”

Tào Bằng đáng thương lúc này vẫn không biết mình vô tình đã làm mất lòng Tào Phi.

Hắn đang thu xếp lại gói hành lý, chuẩn bị sẵn sàng đi sứ Mạc Bắc. Bởi vì lần đi sứ Mạc Bắc này của hắn là chuyến đi bí mật, vì thế hắn không được phép nói ra.

Tào Cấp chế tạo cho hắn hân hân một trăm quả thiết lưu tinh, cùng một bộ áo giáp.

Hổ Bào Dao được đúc sửa lại một lần nữa, còn sắc bén hơn rất nhiều so với trước đây. Tào Cấp còn lệnh cho Quách Vĩnh ở Huỳnh Dương chế tạo ra một cái rìu tròn lớn nặng năm mươi cân tặng cho Hàn Đức. Lần này, Tào Bằng đi đến Mạc Bắc, chỉ dẫn theo mười người.

Hạ Hầu Lan và Hách Chiêu đều không thể đi theo, bởi vì bọn họ đã đảm nhiệm chức Tư Mã Thành Môn.

Khuyết Trạch vài hôm nữa sẽ khởi hành, tới kế nhiệm chức vụ ở Hải Tây, Thạch Đạo đang chăm chỉ đọc Lương Châu chí, chuẩn bị đi tới Lũng Tây giúp đỡ cha con Vương Mạnh.

Số còn lại, cũng chỉ có hai người Hàn Đức và Vương Song đi theo Tào Bằng.

Vốn dĩ Tào Bằng muốn Bằng Thống ở lại, giúp đỡ Tào Cấp một chút.

Nhưng Bằng Thống lại nói muốn được đi theo hắn tới Mạc Bắc, cảm nhận cảnh quan nơi đó. Vì thế sau khi suy nghĩ, Tào Bằng quyết định để Đặng Tắc đại diện viết thư cho Đặng Chi. Đặng Chi hiện tại đã ngoan ngoãn hơn! Hắn vốn muốn giúp Đặng thị quật khởi, nhưng bị Tào Bằng áp chế nên không thể làm gì được. Bộ Chấn cũng là người lanh lợi, sau khi nhậm chức, liền nhanh chóng dẹp tan tất cả các lực lượng của Đặng thị ở Hải Tây. Đặng Chi làm huyện trưởng Y Lô cũng dần dần im hơi lặng tiếng.

Tào Bằng quyết định để cho Đặng Chi nhậm chức Thành Môn thừa để giúp đỡ Tào Cấp.

Cứ như vậy, vẫn có Đặng Chi, vẫn có Hạ Hầu Lan, Hách Chiêu, Tào Cấp có thể dễ dàng ngồi yên trên ghế Thành Môn giáo úy này.

Phải biết rằng, những năm gần đây, Tào Bằng hao tâm tổn sức tạo mạng lưới quan hệ cũng không có dễ dàng như vậy.

Tầng lớp danh sĩ thanh lưu có danh sĩ Khổng Dung này, người nắm thực quyền có các đại nhân vật như Tào Hồng, Tào Nhân. Do Tào Cấp xuất thân nhà môn Chấn Kim Ngô cho nên coi như là thuộc hạ của Giả Hủ. Hiện giờ bộ hạ của hắn đều đã đứng vững một vị trí nào đó, nên Giả Hủ cũng không quá không nề mặt.

Giả Tinh được Giả Hủ tiến cử cho Tào Cấp.

Hành động này của Giả Hủ được Tào Bằng vui vẻ chấp nhận.

Hắn có thể cảm nhận được Giả Hủ đã có một chút thiện chí. Giả Tinh ở Hứa Đô không phải là nhân vật hô mưa gọi gió gì. Giả Hủ mặc dù có hai con trai, nhưng người thật sự làm y bất nhân (người thừa kế) của Giả Hủ hẳn là Giả Tinh. Hắn rất khiêm tốn, cũng rất trầm lặng cho nên rất nhiều người coi nhẹ sự tồn tại của hắn. Nhưng Tào Bằng biết tên tiểu tử này cũng không phải tay vừa.

Nếu Giả Hủ đề cử Giả Tinh đến đây, Tào Bằng sao có thể lại từ chối.

Vì thế, Giả Tinh liền trở thành người phụ tá cho Thành Môn giáo úy, hưởng bổng lộc sáu trăm thạch.

Nếu Đặng Chi thông minh, y sẽ trung thành phò trợ Tào Cấp. Bằng không, Tào Bằng có vô số thủ đoạn khiến y sống không bằng chết.

Sau khi giải quyết vấn đề của phụ thân, Tào Bằng dốc sức chú ý về Mạc Bắc.

Ngoài việc xem rất nhiều tài liệu về Mạc Bắc, hắn muốn chuẩn bị thật tốt các việc khác nữa.

Hoàng Thừa Ngạn cũng biết lần này Tào Bằng có thể sẽ gặp nguy hiểm, vì thế ông liền tặng hắn “Âu Nạp cách” đã được ông khổ tâm nghiên cứu, chế tạo ra.

Khi nhìn thấy vật này, Tào Bằng mới hiểu Âu Nạp cách là cái gì.

Thật ra, đây chính là dạng thu nhỏ của nỏ pháo, hay còn gọi là nỏ bào lai. Vật này giống với nỏ pháo do người Nga phát minh ra, sử dụng lực xoắn cơ học để bắn tên, đạn. Âu Nạp cách lợi dụng bồm ngựa hoặc dây da, hoặc thứ gân do người Đông Ngô làm ra để tạo lực xoắn làm động lực, tác động lên dây cung và cánh tay đẩy đạn hoặc tên đi.

Nỏ pháo lúc đầu có giá đỡ chắc chắn do người Hy Lạp sáng chế.

Nhưng người thực sự phát triển nỏ pháo đến đỉnh cao chính là người La Mã, cũng chính là đất nước mà Hán triều thường gọi là Đế quốc Đại Tần.

Thông qua sự kết hợp giữa nỏ pháo và nguyên lý máy bắn đá hạng nặng lúc ấy, người La Mã đã lợi dụng lực xoắn để đẩy khả năng thực chiến của súng bắn đạn lên đỉnh cao. Khoảng hai thế kỷ trước Công nguyên, nước Nga của Á Lịch Sơn Đại đế đã thiết kế ra một kiểu nỏ pháo mới đặt tên trong một cái hộp, rồi thông qua sự vận động của năm bánh răng và xích nối, việc lắp, kéo cò đều được tự động hóa. Ở thời bấy giờ, sản phẩm này có thể nói là cực kỳ độc đáo.

Đời sau, rất nhiều người đều cho rằng Da Vinci là người phát minh ra dây xích.

Nhưng trên thực tế, từ thế kỷ thứ hai trước công nguyên, người La Mã cổ đã biết sử dụng dây xích nối rồi.

Trong một dịp ngẫu nhiên, Hoàng Thừa Ngạn chiếm được một cái nỏ pháo, sau đó ông bắt đầu nghiêm cứu đạo lý huyền diệu và bí ẩn của nó.

Thậm chí ông còn tháo dỡ cả cái nỏ pháo ra, đồng thời dựa vào các nguyên lý cơ bản trong đó, thiết kế ra một loại nỏ liên hoàn.

Tào Bằng thậm chí cảm thấy cái gọi là nỏ Liên Châu hay Gia Cát liên nỏ chính là cơ sở của cái nỏ pháo liên hoàn cải tiến ra. Sau khi Hoàng Thừa Ngạn đem nỏ pháo cải tiến, chế tác thành loại nỏ nhỏ cầm tay, mũi tên của nỏ dài chừng một thước (~ 33,3 cm), hộp đựng tên một lần có thể đựng tám mũi tên, có thể đeo trên cánh tay.

Tuy nhiên, cự li bắn của nỏ cầm tay rất ngắn, còn lâu mới bằng uy lực lớn của nỏ pháo.

Tầm bắn khoảng chừng ba mươi bước, nhưng có thể để đánh bất ngờ, thay đổi tình thế.

Lần này, bởi vì Tào Bằng đi sứ Mạc Bắc, Hoàng Thừa Ngạn mới đưa vật quý này ra. Tào Bằng cũng cực kỳ tò mò đối với loại nỏ nhỏ này. Sau khi thử nghiệm một chút, hắn nhanh chóng đưa ra kết luận: tầm bắn ba mươi bước, tầm sát thương hai mươi bước nhưng trong vòng mười lăm bước thì hiệu quả tốt nhất.

Sau đó, Tào Cấp chuẩn bị cho Tào Bằng hai mươi hộp nỏ thép, cộng thêm một trăm sáu mươi mũi tên.

Nhưng chỉ có thiết lưu tinh và mũi tên nổ cũng đã đủ nặng rồi, thậm chí cần thêm một con ngựa chở đồ nữa mới đủ. Cũng may mà Tào gia giờ không thiếu ngựa thồ, cho nên Tào Bằng không cần phải lo lắng. Thời gian mười ngày cứ lặng lẽ trôi qua.

Ngày hôm sứ đoàn xuất phát, Tào Bằng đặt bao áo giáp trên lưng ngựa, rồi lấy thanh Phương Thiên họa kích trong Thần binh các ra.

Ba năm vừa qua, Tào Bằng đã có thể thoải mái sử dụng Họa Can Kích.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa tất cả các vật phẩm, Tào Bằng mang theo Hàn Đức, Vương Song, Bàng Thống, cùng sáu tên lính tinh nhuệ Phi Mạo lưu luyện chia tay với người nhà, từ biệt ra đi.

Bên trong cửa Kiến Dương, Điền Dự dẫn bộ khúc của y, lặng lẽ chờ.

Đợi đám người Tào Bằng đến nơi rồi, y cũng không nói bất cứ lời gì, chỉ biết gật đầu với Tào Bằng. Đoàn người Tào Bằng nhanh chóng nhập vào hàng ngũ. Nhìn bề ngoài ít nhất cũng không có vấn đề gì, chỉ là người thường đi theo...

Bên ngoài Thập Lý đình, sứ đoàn đã sẵn sàng chờ xuất phát.

Trung cung phó Chu Lương tuổi chừng bốn mươi, trời sinh mập mạp, trắng trẻo. Gã dẫn hơn ba trăm người, còn có hơn mười chiếc xe đi nữa. Điền Dự lãnh sáu trăm binh tốt, tính cả nô bộc, đầy tớ, tổng cộng một ngàn hai trăm người.

Điền Dự và Chu Lương sau khi gặp mặt, mỉm cười trò chuyện.

Sau đó, Tào Thào dẫn văn võ bá quan thay mặt Hán Đế đến tiễn đưa.

Lần này đi sứ Mạc Bắc, một mặt là vì cảm tạ tình nghĩa lúc trước Nam Hung Nô Thiển Vu Hô Trù Tuyền tương trợ Hán Đế, mặt khác cũng có ý đồ thăm dò người Hồ. Còn về chuyện dò xét gì thì chỉ có Chu Lương và Điền Dự biết được.

Đương nhiên Tào Bằng cũng đã biết rõ.

Đến chính ngọ, sứ đoàn chính thức xuất phát lên đường.

Dọc theo quan đạo, đoàn người với hơn ngàn người và hơn trăm chiếc xe ngựa chậm chậm đi về hướng bắc.

Tào Bằng mặc trang phục Thập trưởng, cưỡi một con chiến mã bình thường. Chiều Dạ Bạch quá nổi bật, trong thành Hứa Đô có không ít người nhận ra được lai lịch của nó. Cho nên, hắn không dám quá lộ liễu, âm thầm đi theo đoàn người.

Tối hôm đó, đoàn xe đến Trường Xã.

Điền Dự và Chu Lương trao đổi một chút và cắm trại tại Trường Xã.

Tào Bằng dẫn đám người Bàng Thống đồn trú trong doanh trại, sau đó chuẩn bị lấy một ít rơm cỏ cho ngựa ăn. Trước kia, những việc này đều có người đi làm, không cần Tào Bằng lo lắng. Nhưng bây giờ, hắn chỉ là một tên lính nhỏ, cũng chỉ có thể đích thân đi làm.

Không ngờ lúc đi ra ngoài, hắn nhìn thấy một đoàn người đi tới ngay trước mặt.

Những người kia ăn mặc giống người hầu của cấm quân, xem ra cũng là một Thập trưởng. Trong nháy mắt hai bên đi qua nhau, Tào Bằng chạm mặt với một người trong đoàn người đó. Hai người đều ngạc nhiên, người đối diện cúi đầu, vội vàng rời đi.

Lưu Quang?

Tào Bằng không dám chắc lắm.

Hắn nhìn bóng của đội cấm quân đang đi xa dần, hàng lông mày nhíu lại.

Nếu thật sự là Lưu Quang, thì chỉ sợ mục đích Hán Đế phái người đi sứ Mạc Bắc lần này không hề đơn giản chút nào!

374. Chương 359 -360: Suy Nghĩ Sự Ung Dung Của Trời Đất

Vì sao Hán Đế lại phái sứ đoàn đi sứ Mạc Bắc vào lúc này?

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, mọi người đều hiểu vô cùng rõ ràng. Mục đích của Hán Đế chính là muốn lôi kéo Nam Hung Nô Thiên Vu Hô Trù Tuyền.

Nói đến Hô Trù Tuyền, có lẽ rất nhiều người không biết về hắn.

Hắn nguyên là huynh đệ Nam Hung Nô Thiên Vu Ư Phu La. Năm Hưng Bình thứ hai, Ư Phu La ốm chết, Hô Trù Tuyền kế nhiệm trở thành Thiên Vu của Nam Hung Nô.

Tuy nhiên thật ra bên trong chuyện này không hề có một tí quỷ kế, mưu mô gì. Sở dĩ Hô Trù Tuyền kế nhiệm chức Thiên Vu là bởi vì tập tục người Hung Nô cho phép điều đó. Dựa theo tập tục Hung Nô, huynh chết đệ kế thừa, rồi sau đó mới là người con.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như những năm đầu thời Tây Hán, Hung Nô Thiên Vu Mặc Đốn giết chết cha và thúc phụ của mình, đăng ngôi Thiên Vu.

Nhưng không phải tất cả người Hung Nô đều có thể quả quyết, tàn nhẫn, thủ đoạn cao minh như Mặc Đốn. Ít nhất khi Ư Phu La còn tại vị ở Nam Hung Nô, chưa từng xuất hiện một nhân vật như Mặc Đốn. Đứa con của Ư Phu La tên là Lưu Bảo, lúc đấy còn chưa đủ hai mươi tuổi. Tuổi con còn quá nhỏ, lại thêm Ư Phu La đột tử, Lưu Bảo căn bản không có cơ hội, cũng không có năng lực và tư cách cùng sự từng trải để tranh đoạt ngôi vị Thiên vu với Hô Trù Tuyền. Cho nên Hô Trù Tuyền dễ dàng đi lên ngai vàng Thiên Vu.

Năm đầu Kiến An, Hán Đế dời đô về phía đông.

Lý Thôi, Quách Dĩ đương nhiên không thể ngồi nhìn Hán Đế bỏ trốn, thế là phái binh đi truy kích.

Hô Trù Tuyền lệnh Hữu Hiền Vương làm ti giám dẫn binh đi hộ giá, giao chiến ngăn chặn Lý Thôi. Sau khi Hán Đế dời đô đến Hứa huyện thì ti giám liền quay về Nam Hung Nô.

Trong mắt rất nhiều người, Hô Trù Tuyền rất tôn trọng Hán Thất, nếu không đã không quản ngàn dặm xa xôi để đến hộ giá.

Chẳng qua, lúc ấy Hán Đế vẫn chưa hoàn hồn hoặc nói vốn y không có lòng dạ nào để ý tới Hô Trù Tuyền, cho nên vẫn chưa ban thưởng cho cái gì. Nói một cách tổng thể, từ khi có nhà Hán đến này, Hán Đại đế vương phần lớn là đều coi người Hồ như hổ lang, lòng luôn sợ hãi, lại luôn khinh thường người Hồ, coi bọn họ là man di. Về điểm này có thể thấy được khi Mông Điềm - đại tướng Tần quốc ngày xưa đánh đuổi người Hồ lùi lại ba nghìn dặm, Nam Hung Nô được giao cho mảnh đất Hà Nam để dưỡng sức.

Về điểm này, Tào Bàng vẫn không hiểu rõ cho lắm.

Có lẽ, cả đời hắn cũng không thể nghĩ thông suốt, rõ ràng khắp nơi thù hận, tại sao lại phải tạo một bộ dáng bố thí, đem mảnh đất Hà Nam màu mỡ giao cho Nam Hung Nô vậy? Đây hiển nhiên giống như câu chuyện xưa về người nông dân và con rắn. Khi người Hung Nô suy yếu, cúi đầu xưng thần, nắm giữ vùng đất Hà Nam, nghỉ ngơi để lấy lại sức lực. Chờ đến khi họ hồi phục sức mạnh, liền xuất binh tập kích, quấy rối, xâm phạm và cướp biên giới, cướp bóc người dân, Mạc Bắc máu chảy thành sông. Lịch sử đã từng chứng minh, người Hồ là một đám người không thể thuần hóa nổi nhưng các Hoàng Đế dường như quá mãi đắm chìm trong suy nghĩ về Thiên triều thượng quốc, trước sau vẫn không học được bài học nào.

Chỉ cách nhau một dòng sông ư?

Thiên triều thượng quốc đời sau luôn dùng đến danh từ “quan hệ thân mật giữa hai nước” này để mà hình dung.

Nhưng trên thực tế, nếu tỉ mỉ nghiên cứu xuất xứ của cụm “cách nhau một dòng sông” này, thì có thể hiểu được đây không phải là lời ca ngợi gì.

Vị Phó xạ Cao Dĩnh của Tùy Văn Đế từng viết trong “Nam sử nhất trần kỷ hạ”: Ta vì bách tính phụ mẫu, há có thể bỏ mặc người Hồ bên kia sông không cứu hay sao?

Cách nhau một con sông chính là muốn nói đôi bên chỉ cách nhau chiều rộng của một con sông mà thôi.

Tướng Tùy phạt Trần, mà Trần thì ở phía nam sông, ý của Tùy Văn Đế là một dòng sông nhỏ như vậy, ta bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua, cứu vớt bách tính thiên hạ. Cũng có nghĩa là nếu đã chinh phạt, sông Trường Giang và Hoàng Hà không đủ để ngăn cản quân đội của y.

Mối quan hệ giữa triều Hung Nô và Hán triều dường như cũng là như thế.

Tào Bành loáng thoáng đoán ra mục đích Lưu Quang âm thầm xuất hiện trong sứ đoàn.

Kể từ khi Viên Thiệu bệnh chết, Tào Tháo đã thống nhất phương bắc, đã không còn ai có thể ngăn cản y được nữa. Nhưng Hán Đế sao có thể cam tâm làm con rối cả đời? Sau trận chiến Quan Độ, uy tín của Tào Tháo ngày một lớn. Trên triều thậm chí đã xuất hiện lời đề xuất để Tào Tháo làm Thừa tướng, thống lãnh triều chính. Cho dù lời đồn này là tự phát, hay là do Tào Tháo ngầm ra tay, nhưng sự xuất hiện của nó đã chứng minh sức khống chế của Tào Tháo trong triều chính càng lúc càng mạnh. Hán Đế mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Đồng minh Y Đại Chiếu ngày xưa hiện giờ chỉ còn Mã Đằng và Lưu Bị.

Mã Đằng chiếm đóng Tây Lương, thế lực rất mạnh. Nhưng vấn đề là Hán Đế trước sau vẫn e ngại binh sĩ Lương Châu, không dám tin nhiệm Mã Đằng. Năm xưa, binh lính Lương Châu của Đổng Trác đã gây ra biết bao tai họa cho triều Hán? Hán Đế đến nay nhớ lại vẫn còn như thấy mọi chuyện vừa mới xảy ra. Ai biết liệu Mã Đằng có phải là Đổng Trác thứ hai hay không? Ai biết binh lính Tây Lương bây giờ liệu có phải là binh lính Tây Lương của năm xưa hay không?

Cái gọi là một lần bị răn cản, mười năm sợ dây giềng, đại khái chính là như thế.

Hán Đế luôn cảm thấy rất phức tạp đối với thái độ mờ ám của Mã Đằng.

Y vừa hy vọng Mã Đằng giúp, song vừa đề phòng thủ đoạn của Mã Đằng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Mã Đằng cho đến nay vẫn chỉ có danh hiệu tướng quân An Thu, trước sau vẫn không được thăng chức.

Nhưng năm Kiến An thứ sáu, Tào Tháo phong Mã Đằng làm Chinh Nam tướng quân, chính thức mang danh tướng quân.

Lúc ấy, Viên Thượng sắp xếp cho Thái thú Quách Viện ở Hà Đông liên kết với Nam Hung Nô Thiên Vu Hồ Trù Tuyền tấn công Quan Trung, giao chiến với Bình Dương. Mã Đằng tuy ác cảm với Tào Tháo, nhưng cuối cùng vẫn quyết định xuất binh trợ giúp Tào Tháo. Hắn lệnh đưa con cả Mã Siêu lãnh ba mươi nghìn binh lính, trợ giúp Chung Do chống lại binh mã của Quách Viện, sau đó Quách Viện đại bại, quân Mã Siêu thắng trận, chém chết Quách Viện, lập nên chiến công hiển hách. Cũng bởi vậy, Hán Đế càng thận trọng hơn với Mã Đằng.

Về phần Lưu Bị...

Hiện giờ gã đang khốn đốn ở Kinh Châu, ngay cả sống cũng không thể sống yên.

Thế tộc Kinh Châu trước sau đều có ý thù địch với sự xuất hiện của Lưu Bị.

Mặc dù có đám người Y Tịch đang âm thầm ủng hộ, nhưng xem ra Lưu Bị muốn đứng vững ở nơi này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Thế gia ở Kinh Châu thừa sức chèn ép Lưu Bị.

Mà trong đáy lòng Lưu Biểu còn còn một chút băn khoăn với Lưu Bị, thậm chí mơ hồ đứng về phe thế tộc Kinh Châu.

Hán Đế biết muốn trông chờ Lưu Bị trong chốc lát, dường như là không thể.

Người y có thể trông cậy vào, hoặc có thể cậy nhờ ở phương Bắc cũng chỉ còn Nam Hung Nô từng ủng hộ y trước đây.

Năm ngoái Nam Hung Nô bị Tào Tháo đánh bại, thiệt hại không nhỏ.

Sau đó, Hồ Trù Tuyền mơ hồ dao động, khiến cho Hán Đế cảm thấy sợ hãi.

Y hy vọng Nam Hung Nô có thể tạo sức ép lên Tào Tháo, rồi sau đó y sẽ ra mặt, chiêu hàng Nam Hung Nô, tạo nên uy danh cho y.

Cho nên Hán Đế tất nhiên sẽ lôi kéo Nam Hung Nô.

Nếu Nam Hung Nô gia nhập phe Hán Đế, y có thể phá rối Tào Tháo. Vậy tất nhiên đại nghiệp thống nhất phương bắc sẽ càng thêm gian khổ. Tào Tháo cũng nhìn ra vấn đề này, cho nên lệnh Diên Dự làm phó sứ, đi Mạc Bắc.

Diên Dự và người Hồ thường xuyên qua lại với nhau, y cũng hiểu rất rõ về tập quán của người Hồ.

Năm ngoái, Tào Tháo lại đánh bại Hồ Trù Tuyền, nên chỉ cần y gây thêm một chút sức ép, tất nhiên sẽ khiến cho Hồ Trù Tuyền không dám manh động.

Nói chung, đây là một ván cờ rất lớn.

Người chơi cờ là Tào Tháo và Hán Đế.

Tào Bằng cũng tốt, Lưu Quang cũng được, thậm chí bao gồm Nam Hung Nô, cũng chỉ là các quân cờ trên bàn cờ mà thôi.

Chẳng qua Tào Tháo không nghĩ tới, Hán Đế lại có thể phái Lưu Quang đi.

Nhưng quân cờ mà Hán Đế tin nhiệm nhất lại được ném lên bàn cờ ở Mạc Bắc này đã cho thấy Hán Đế hiện tại thật đã cùng đường, không còn cách nào khác nữa. Bằng không, với tính tình của Lưu Hiệp, chưa chắc y sẽ nể mặt, chịu lôi kéo Hồ Trù Tuyền. Hiểu được điều bí ẩn trong đó, Tào Bằng chợt trở nên phiền muộn.

Nam Hung Nô.

Lúc này đây, nói gì hắn cũng phải phá hoại kế hoạch lôi kéo Nam Hung Nô của Hán Đế.

Hắn có thể tưởng tượng Hán Đế sẽ trả cái giá lớn thế nào. Nếu Nam Hung Nô thật sự đối mặt với Tào Tháo, chỉ sợ tình hình sẽ càng trở nên phức tạp, thậm chí rất có thể sẽ thoát khỏi quỹ đạo ban đầu của nó. Dù sao trong trí nhớ của Tào Bằng, ở thời kì Tam quốc, người Hồ cũng không có bất cứ hành động khác lạ nào, thậm chí vô cùng hiền lành.

Ít nhất trong lúc Tào Tháo còn đang sống, những người Hồ này và con cháu bọn họ đều lành như cục đất. Ngược lại, sau thời kì Tam quốc, người Hồ nhiều lần xuất hiện trong tư liệu lịch sử, dần dần dung nhập vào lịch sử Hoa Hạ, cứ thế cho đến mãi về sau...

Trong lịch sử, mỗi một lần người Hồ nhảy vào chiến tranh ở Trung Nguyên với quy mô lớn thì đều sẽ mang lại tai họa cho Hoa Hạ.

Thời Tam quốc là như thế; cuối thời Đường cũng như thế.

Tào Bằng không có cảm tình gì với người Hồ, hắn dường như hiểu được mục đích lần này Tào Tháo phái sứ giả đến, chỉ sợ là muốn ngăn cản người Hồ tiến vào Trung Nguyên với quy mô lớn mà thôi. Ngồi trong lầu quân, Tào Bằng hít sâu một hơi, chậm rãi lau thanh Hổ Bào Dao, đến lúc cần thiết, nếu phải giết chết Lưu Quang, hắn cũng sẽ không ngần ngại.

-Lãnh Khanh, người đoán xem hôm nay ta đã gặp được ai?

Khi Tào Bằng vừa hạ quyết tâm sẽ giết chết Lưu Quang nếu cần thiết, Lưu Quang đã trở về doanh trại, đi vào một trường nhỏ.

Trong trước, ánh nến mờ tối.

Một lão già đầu bạc đang lẳng lặng ngồi trên chiếu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

-Lưu hầu gặp được người nào?

-Tào Bằng!

Hai gò má lão nhân kia đột nhiên co lại, lão mở to mắt, ánh mắt sáng rực.

Làn da lão trắng bệch, dựa vào cách ăn mặc trên người thì lão giống như người phục dịch trong cung, nhìn qua đầy vẻ đe dọa.

Lãnh Phi!

Lão nhân này đúng là Thường thị Lãnh Phi trong cung, cũng là tâm phúc tín nhiệm nhất của Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp lần này phái hai người Lãnh Phi và Lâm Nghi Hầu Lưu Quang đến, đủ biết y muốn lôi kéo người Nam Hung Nô đến thế nào. Năm Kiến An thứ năm, sau khi Lãnh Phi ám sát Tào Tháo thất bại liền mai danh ẩn tích, không còn có tin tức nào nữa.

Những người quen lão trước đây đều nghĩ là lão đã chết.

Nhưng trên thực tế Lãnh Phi vẫn trong vườn trúc ở dưới Dục Tú đài, làm một lão thái giám quét dọn ở tế đàn.

-Hay là đã để lộ tin tức rồi?

Lưu Quang ngồi trước mặt Lãnh Phi ho nhẹ hai tiếng.

Hắn nói:

-Chắc là không phải. Khi ta thấy Tào Hữu Học, hắn dường như có giật mình, có chút không dám xác nhận thân phận của ta. Ta cũng không ở lại chỗ hắn lâu, liền vội vã rời khỏi. Theo ta thấy, Tào Hữu Học không phải đến vì chúng ta đâu.

-Ừ. Thật ra chiêu thức ấy của bộ hạ cũng không cao minh lắm.

Với trí thông minh của Tào Tháo, sao y có thể không phát hiện ra được? Chỉ là y cũng không có cơ ngăn cản sứ đoàn, nên mới phái người đến cản trở, đó cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên, Tào tặc không khỏi quá tự tin, mới phái tên tiểu tử chưa ráo máu đầu đó đến ngăn cản chúng ta.

Lãnh Phi dứt lời, đột nhiên cười khẩy một tiếng.

-Chi bằng để ta tới lấy mạng tên tiểu tặc kia.

Lưu Quang do dự một lúc, xua tay:

-Bây giờ không phải là lúc.

-Ồ?

-Theo ta thấy, Tào Bằng mặc dù biết được ta còn sống, nhưng sao có thể làm khó dễ ta được? Cùng lắm thì ta giành lấy chức chính sứ của Chu Lương, danh chính ngôn thuận đảm đương chức sứ giả, Tào Tháo cũng không thể nói gì hơn, trong tay ta có chiếu thư bộ hạ, cho nên không cần phải lo. Chẳng qua là đi từ chỗ tối ra chỗ sáng mà thôi, ta đường đường là hậu duệ hoàng thất, Tào Bằng là cái gì chứ?

Lãnh Phi cười mỉm, không nói.

-Cho nên Tào Bằng không làm gì được ta, hơn nữa ta đã sai người theo dõi hắn rồi.

Nhưng hiện tại nếu giết hắn, cũng không ổn thỏa cho lắm, nơi này ở quá gần Hứa Đô, giết Tào Bằng tất phải sẽ cho Tào Tặc cái cớ để hành động. Lãnh Phi, chúng ta tiến vào Mạc bắc, sẽ tính sổ với hắn. Đến lúc đó, cho dù có giết người này, Tào Tặc cũng không làm gì được.

Nhưng trước đó, xin Lãng Cung cố gắng đừng để lộ sơ hở, im lặng nhất có thể.

-Tào Bằng tuy đã biết ta ở đây nhưng vẫn không biết Lãnh Phi cũng đi theo. Đến lúc đó Lãnh Phi có thể đem...

Lưu Quang nói xong, giơ tay làm một động tác cắt cổ.

Lãnh Phi cười ha hả, gật đầu nói:

-Một khi đã như vậy, vậy để hắn sống lâu thêm hai ngày nữa.

Cuộc sống có đôi khi là kỳ diệu như thế này.

Tào Bằng vẫn cho rằng nếu sống ở hậu thế, hẳn nói không chừng có thể cùng Lưu Quang trở thành bằng hữu, luận chuyện nâng cốc, thậm chí kết nghĩa kim lan.

Ngày nay sinh gặp thời loạn, hai người đều sẽ vì chủ của họ.

Tào Bằng có khát vọng của Tào Bằng, Lưu Quang có sự cố chấp của Lưu Quang.

Không người nào có thể nói rõ ràng được bọn họ ai đúng ai sai, tóm lại mọi người tuy kính nể lẫn nhau, nhưng lại không thể không động binh với nhau.

Tuy nhiên lúc này đây, Lưu Quang dường như đã chiếm thế chủ động.

Năm Kiến An thứ tám, Tôn Quyền lại một lần nữa chinh phạt Thái thú Hoàng Tổ ở Giang Hạ.

Giang Đông to như vậy, Sơn Việt đột nhiên nổi lên, khiến cho Tôn Quyền không thể không đưa ra quyết định, tức khắc đưa quân bình định Sơn Việt.

Tôn Quyền lệnh Trung Lang Tướng Lã Phạm, Đãng Khẩu tướng quân Trình Phổ, Đô úy Kiến Xương là Thái sử Từ chia nhau tấn công.

Sau đó, gả lại lệnh cho Bộ Tư Mã Hoàng Cái, Hàn Đường trấn thủ ở các huyện quân Sơn Việt thường xuyên lui tới, chờ tháng tư chiến tranh bình ổn...

Tào Tháo nhanh nhẹn, nắm bắt thời cơ, nhúng tay vào chuyện Giang Đông.

Chẳng ngờ có một chuyện xảy ra buộc Tào Tháo phải dốc toàn lực chú ý quay lại vùng đất Hà Bắc.

Tháng tư, Viên Đàm đề nghị đệ đệ là Viên Thượng tăng binh lính quân sở thuộc và đổi mới áo giáp, vũ khí, chuẩn bị ra quân tiến đánh Tào Tháo, thẳng tiến vào ngạn Hà Nam. Nào biết Viên Thượng lại hoài nghi Viên Đàm không thực lòng, từ chối lời thỉnh cầu của Viên Đàm. Viên Đàm nổi giận, lập tức khởi binh tiến đánh Viên Thượng. Hai bên giao chiến ngoài cửa Hàm Thành. Cuối cùng bởi vì thực lực của Viên Đàm không đủ, bị Viên Thượng đánh bại, tháng năm lui về giữ Nam Bì. Viên Đàm mặc dù đã lui binh nhưng Viên Thượng cũng không bằng lòng từ bỏ ý đồ, theo đuổi truy kích. Viên Đàm đại bại.

Sau đó Viên Đàm lui tới bình nguyên.

Mưu sĩ Tân Bì hiến kế bảo Viên Đàm có thể xin viện trợ từ Tào Tháo.

Sau khi Viên Đàm nghĩ kỹ, phái người đi từ Tân Bì tới Hứa Đô, xin hàng Tào Tháo và đề xuất yêu cầu xin kết thân với Tào Tháo.

Nói ra Viên Đàm cũng là văn bối của Tào Tháo.

Tào Tháo vốn không muốn đồng ý, lại được Quách Gia khuyên bảo, cuối cùng cũng đồng ý để cho con trai Tào Chính lấy con gái Viên Đàm. Thế nhưng Tào Chính năm nay vẫn chưa đủ tuổi, con gái Viên Đàm cũng đã mười bốn. Kết quả của cuộc hôn nhân này như thế nào hoàn toàn có thể đoán được.

Tháng tư năm Kiến An thứ tám, loạn ở Giang Đông đã tạm thời được dẹp yên, thì Hà Bắc lại hỗn loạn.

Sứ giả Chu Lương và Điền Dự của Đại Hán đã tới Tiều Quan.

Tiêu Quan nằm ở hướng đông nam của huyện Cổ Nguyên, tỉnh Cam Túc của đời sau.

"Sử ký nhất niên biểu" có ghi lại, đông Hàm Cốc, nam Tình Võ, tây Tấn Quan, bắc Tiêu Quan là bốn quan ải lớn của Quan Trung.

Trên vùng cao nguyên Giang Đông bao la là cổng đại môn phía bắc của Quan Trung. Từ thời chiến quốc tới nay, Tiêu Quan vẫn là con đường qua lại quân sự, văn hóa và kinh tế của Quan Trung và phương Bắc, là một trong những cửa khẩu lâu đời nhất trong lịch sử Trường Thành, vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng.

Nhưng qua loạn Lý Thôi, Quách Dĩ và trận hỗn chiến Quan Trung, Tiêu Quan đã trở nên hoang tàn.

Sau khi sứ đoàn tới Tiêu Quan liền ở lại ba ngày để bổ sung, cung cấp vật tư rồi mới tiếp tục tiến về phía biên cương xa xôi phía bắc.

Đi đường vất vả hồi lâu, Tào Bằng cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Một ngày, hán dẫn Hàn Đức, Vương song, dẫn theo Bàng Thống, thúc ngựa đi ra đại doanh môn.

Trong ấn tượng của nhiều người, Tiêu Quan gần như là một cửa ải quan trọng độc lập.

Nhưng trên thực tế, Tiêu Quan và Vạn Lý Trường Thành nhà Tần có vị trí chiến lược tương quan chặt chẽ. Tần Trường Thành cùng với viên Trường Thành xây dựng thành cửa ải bảo vệ thành trấn, hình thành một hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh. Che chắn thành lũy của Cửa khẩu Quả Nhi Sơn, Ngọc Hoàng Sơn, Nguyên Tam Đại Phong cùng với Thành Tử Cương, Trần Gia Đài, Thành Đông Cầu, tạo thành một bức thành chắn bằng sức người kiên cố. Tam Đại Phong được đặt tại điểm cao nhất trên Tiêu Quan, có thể nhìn được rất xa. Đồng thời, lại có thể nhìn xuống bao quát nước bao quanh, ba sông của Thành Tây Xuyên, Thanh Đông Cầu đổ vào toàn bộ khu vực. Trong ngoài Quan năm kilomet là lòng chảo Sơn Xuyên, đường thôn xá đều có thể thu hết vào trong tầm mắt...

Cao thấp, ngang dọc!

Hình thành hệ thống phòng ngự lập thể.

Tiêu Quan thiết kế tỉ mỉ, bố cục tinh xảo, khiến hậu nhân nhìn mà thán ca ngợi.

Hậu thế từng có một quyển sách “Bố cục Thiên Hạ”, vô cùng tôn sùng đối với thiết kế của Tiêu Quan.

Tào Bàng trước đây chưa bao giờ tới Tiêu Quan, mà nay khi hán leo lên Ngọc Hoàng Sơn, nhìn xuống quang cảnh Tiêu Quan thì cũng không khỏi vô cùng cảm khái.

Nhiều chiến loạn, khiến cho phòng ngự Tiêu Quan lộ ra sự tan hoang.

Trên Phong Hỏa Đài, Tào Bàng nhìn xuống trong ngoài Tiêu Quan, chỉ thấy trong Quan sông ngòi ngang dọc, dãy núi pháp phòng; bên ngoài Quan đất trời một màu, mệnh mông hùng vĩ... khiến cho trong lòng Tào Bàng nảy sinh sự trống trải vô tận.

Trong đầu, chợt hiện ra một câu thơ.

”Trước không gặp người xưa, sau không thấy người tới (2)

Nghĩ trời đất vô cùng, một mình đau thương mà rơi nước mắt...”

Năm xưa Tần Hiếu Văn Đế chăm lo việc nước được Thương Ưởng mà cải cách chính trị, khiến cho Đại Tần quật khởi.

Từ đó về sau, lại có Trương Nghi, Tư Mã Thác, Bạch Khởi, Phạm Thụ, trải qua hai trăm năm thời gian lưu chuyển, cuối cùng có Thủy Hoàng Đế vung kiếm cắt đứt mây trôi, công tích của Tần Vương sớm không giống đời. Song khi Tần Nhị Thế chết, mà để lại, chỉ có tám trăm dặm Tần Xuyên này...

- Trước không gặp người xưa, sau không thấy người tới... Thật hay!

Tào Bàng đang lúc vô cùng cảm khái, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Hán quay đầu nhìn lại, thấy Lưu Quang dẫn vào tên duệ sĩ đang cất bước leo lên Phong Hỏa Đài của Ngọc Hoàng Sơn.

Hai người trước đây đã từng gặp qua, Tào Bàng đã âm thầm báo với Diên Dự. Nhưng kỳ lạ là, Diên Dự đã vậy, Lưu Quang cũng thế, đều không hẹn mà cùng lựa chọn sự im lặng. Bởi Diên Dự nói, không hề ngạc nhiên về Lưu Quang, nhưng thật ra lại giảm bớt phiền phức.

Lúc đó Tào Bàng nghe không hiểu, đợi khi quay lại thương nghị với Bàng Thống, Bàng Thống đoán được sự sâu xa bên trong.

- Ai cũng đều nói, mục đích phái sứ đoàn đi của Hán Đế không đơn giản.

Tào Tháo mật lệnh Tào Bàng đi theo, giống như một quân cờ ngầm để giám sát động tĩnh sứ đoàn của Hán đế. Tào Bàng ở trong tối, Diên Dự ở ngoài sáng, mục đích là muốn biết rõ Hán Đế này rốt cuộc có thủ đoạn gì. Nếu Tào Bàng không phát hiện ra Lưu Quang thì Diên Dự sẽ rất đau đầu. Nhưng sau khi Tào Bàng phát hiện ra sự tồn tại của Lưu Quang, cũng chính là lúc Diên Dự như trút được gánh nặng...

Ta không sợ người gỡ trò đủ kiểu, ta chỉ sợ là không biết là ai gỡ trò đủ kiểu thôi.

Nếu như Lưu Quang đã lọt vào tầm mắt, cũng đại diện là Điền Dự có thể bắn tên có đích, mà không đến mức như ruồi bọ không đầu.

- Nếu Lâm Nghi Hầu đã tới, sao không có kẻ sách đằng sau chứ?

- Hắn xuất hiện trong sứ đoàn, tất nhiên đã chuẩn bị tốt nếu bị phát hiện. Ta phỏng chừng, trong tay hắn nhất định sẽ có chiếu thư của bệ hạ... Một khi bị phát hiện mà không thể không đứng ra, hắn nhất định sẽ dựa vào chiếu thư, bãi miễn chức Chu Lương, chạy tới trước đài.

Nếu Lưu Quang nghe thấy những lời này của Bàng Thống, nhất định sẽ thay đổi chủ ý.

Nói không chừng, hắn sẽ ra tay giết chết Bàng Thống, bởi vì sự suy đoán của Bàng Thống trên cơ bản rất khớp với việc thực.

Vậy chẳng khác nào hắn bị bại lộ.

- Vậy có liên quan gì? Lẽ nào Tào Công không hiểu mục đích bệ hạ phái sứ đoàn hay sao?

- Tào Công nhất định rất rõ điểm này, cho nên mới thâm âm thâm cho người đi theo. Lâm Nghi Hầu ở trong tối và chỗ sáng cũng không khác nhau mấy, chẳng qua chỉ là ở trong tối, y có thể thuận tiện hành sự, mà ở chỗ sáng, lại cần phải có sự kiêng dè. Ta còn dám khẳng định, trong tay Điền Quốc Nhượng cũng có một phần mật lệnh. Ngay lúc cần thiết, Điền Dự sẽ đẩy người ra đấu thương đao với Lưu Quang... Đây là dương mưu, Tào Công cũng tốt, bệ hạ cũng được, đều đem mưu kế bày ra chỗ sáng. Chỉ xem thủ đoạn của ai cao minh hơn, tâm tư kẻ đó càng kín đáo.

Bàng Thống nói đến đây, cũng không giấu được vẻ kính phục.

Trong lòng Tào Bàng âm thầm giật mình, Tào Tháo có thủ đoạn như vậy, hắn cũng không thấy kỳ lạ, nhưng Hán đế Lưu Hiệp... Hoàng đế cực kỳ hèn nhát trong lịch sử, Thụy Hiệu là “Hiển” kia, rõ ràng cũng có loại tâm kế này là vượt xa dự liệu của Tào Bàng.

Lưu Quang tươi cười đi lên.

- Không ngờ, đỉnh đỉnh đại danh Tào Tam Thiên, lại thay hình đổi dạng.

Tào Bàng cũng lấy lại tinh thần, trên mặt cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười xán lạn:

- Ta chỉ là một thường dân, làm sao so được với Lâm Nghi Hầu?

Ta là thường dân, không có chức quan gì, thay hình đổi dạng là rất bình thường.

Thế nhưng người đường đường là dòng họ Hán thất, Lâm Nghi Hầu... bộ dạng cũng chẳng khác gì ta?

Trong lời nói, bất giác lại đối chọi gay gắt. Lưu Quang nhìn Tào Bàng, một lát sau, đột nhiên than khẽ một tiếng...

Y quay người, tay vịn vào lỗ châu mai Phong Hỏa Đài, đưa mắt nhìn quang cảnh xa xa trong Quan.

- Giang sơn thật đẹp!

Còn Tào Bàng lại hướng nhìn ra ngoài Quan, bình tĩnh lắm lắm:

- Quả nhiên là giang sơn đẹp!

Nghe, tựa như hai người đều tán thưởng giang sơn đẹp vô cùng, nhưng thực tế, trong giọng nói đều ngầm chứa một sự giao phong.

Lưu Quang nói “Giang sơn đẹp” là nói cho Tào Bàng: Đây là giang sơn Đại Hán.

Ngụ ý, nhắc nhở bất kể là Tào Tháo thế nào, ông ta thủy chung vẫn là thần tử Đại Hán. Tào Bàng người, cần phải quy thuận Hán thất.

Mà Tào Bàng nói “Quả nhiên giang sơn đẹp” không khỏi có ý châm chọc.

Giang sơn đẹp như vậy lại bị các người thống trị trở thành bộ dạng ngày hôm nay. Nhớ năm xưa, Hán Vũ Đế tấn công dân tộc Hung Nô phía Bắc, Ban Định Viễn làm Tây Vực kinh sợ. Tiếng kêu khản của Trần

Thang kia “Kẻ nào dám xâm phạm triều đại nhà Hán cường mạnh của ta, tất sẽ bị trừng trị” vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng là các người lại đem giang sơn đẹp này nộp cho người Hung Nô để phục hồi. Giang sơn đẹp như vậy, các người xứng sao?

Hai người đồng thời quay đầu lại, trong ánh mắt đã ngấn lệ.

Sau một lúc lâu, Lưu Quang đột nhiên cười nói:

- Từ lâu đã nghe tiếng Tào Tam Thiên thi tài tuyệt luân, phong cảnh đẹp như vậy, sao không làm một bài thơ. Tương lai, đợi ta ra khỏi phía bắc Tiêu Quan, coi như đây là đề, làm được không?

Tào Bằng ngẩn ra, chợt nở nụ cười!

Mặt trời lặn dưới sông dài, chiếu tàn hồng lên cổ lũy phương Bắc. Vùng quê mệnh mang, hiện ra cảnh sắc hùng vĩ, như có như không, tựa như có tiếng âm thanh hồ cả mơ hồ vọng đến. Chắc chắn là tiếng ca của người chăn nuôi.

Gió, từ phương bắc kéo tới, nhưng lại lạnh lẽo.

Tào Bằng lấy một cây sáo bên hông ra đặt bên môi thổi. Âm sắc của sáo cao vút, mang theo âm điệu thê lương tịch liêu, là nhạc khi trong quân thường dùng.

Thổi một khúc xong, Tào Bằng xoay người rời đi.

Lưu Quang ngạc nhiên nhìn theo lưng hắn, vừa định mở miệng, lại nghe Tào Bằng ngâm:

“ Ngồi trên xe hỏi đường đi(3)

Thân làm quan ta đi tới biên thù

Ngọn cỏ bông bay ra khỏi ải Hán

Nhạn bay về vào trời Hồ

Sa mạc mệnh mông, ngọn khói bay thẳng lên trời

Sông dài, mặt trời lặn tròn vo

Ra tới ải Tiêu Quan, gặp lính cười ngựa

Quan đô hộ đang ở Yên Nhiên”

Ngâm xong, Tào Bằng đã đi xuống Phong Hỏa Đài, trèo lên yên ngựa.

Lưu Quang kinh ngạc đứng ở trên Phong Hỏa Đài, hơn nửa ngày mới nói:

- Hay cho một Tào Tam Thiên, hay cho một Đô hộ tại Yên Nhiên...

Sự tính toán tràn ngập trong lòng chớp mắt lay động tan biến hết.

Vinh quang Hán Thất năm xưa, nay đã không còn.

Nhớ năm xưa, Phiêu Kỵ ra trấn, trường cừ lực cừ, mã hãn huyết nhanh như sấm chớp, Phong Lang ở núi, Tây cảnh sông lớn, liệt quận kỳ liên. Nhưng hiện giờ, lại phải cúi đầu với Hung Nô, cùng liên hoành với người Hồ ... Tổ tiên mà biết nhất định hận con cháu bất tài.

Chút lòng tính toán trước đó này, nay lại nảy sinh gợn sóng.

Lưu Quang làm sao không biết, lần này Hán Đế và dân tộc Hung nô phía Nam liên hợp thành công chẳng khác gì bảo hổ lột da. Cho nên cái giá phải trả vô cùng kinh người... Nhưng nếu không liên hợp cùng dân tộc Hung nô, còn có biện pháp nào nữa, chấn hưng uy phong Hán Thất ư? Trong tay không binh lính, võ tướng bên người, Hán đế hôm nay tại Hứa Đô như một con rối, dĩ vãng lâu dài, Hán thất chắc chắn bị diệt...

Uống rượu độc giải khát!

Không sai, cách làm của Hán đế hiện tại, chính là uống rượu độc giải khát.

Biết rõ hại rất lớn, hết lần này tới lần khác lại phải đi. Lưu Quang sẵn sàng liên hợp cùng dân tộc Hung Nô phía Nam. Nếu không liên kết cùng người Hung Nô, lấy ai trợ giúp đây? Nói cách khác, dòng họ Hán thất này, con cháu Lưu Biểu, Lưu Chương đều không có thái độ làm người, cổ thủ một vùng như chó giữ nhà... Chiếu lệnh của Hán Đế, hai người này căn bản không để tâm tới. Nếu bọn họ có nửa điểm tính cách hoàng tộc, Hán Đế cũng không đến mức bất lực giống như bây giờ. Lưu Biểu thì không cần phải nói, đơn giản chỉ nói Lưu Chương kia, quả thực chính là... Năm xưa Hán Đế phái ba quận Thái Thú, nhưng đều bị Lưu Chương giết chết. Hiện giờ tại Tây Xuyên, nghiêm nhiên tự lập làm Vương.

Tào Hữu Học à Tào Hữu Học, ta làm sao mà mong muốn cầu kết với người Hồ chứ?

Trong lòng Lưu Quang nặng trĩu, một sự uất ức khiến y như muốn nổ tung.

Chợt nghe, xa xa vọng đến tiếng ca, xúc động hào hùng.

Lời ca:

Làm trai sinh ở đời,

Lớn phải lập danh cao.

Đánh dẹp có công nghiệp.

Há giữ mãi làng sao?

Mộ lính đến Kế Môn.

Quân trẩy, cầm được đâu.

Ngàn vàng sắm roi ngựa.

Trăm vàng sắm lưỡi đao.

Làng xóm tiến lên đường.

Bà con quây lấy nhau.

Tóc bạc ngồi trên hết,

Rượu trước, thức ăn sau.

Ra đi trai được tặng,

Mỉm cười ngấm gương trao.

Tiếng ca dần xa dần xa dần.

Lưu Quang cũng đã lệ rơi đầy mặt.

Y đã không muốn tiếp tục ở lại trên Phong Hỏa Đài nữa, mà chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Trở lại trong doanh, y chạy thẳng vào trong lều nhỏ, đỡ đỡ ngồi đó...

Rèm trướng vén lên, từ bên ngoài đi vào một ông già.

- Lưu Hầu, có gì mà bi thương?

- Lãnh Cung, ta...

Người đi vào, chính là Lãnh Phi.

Ông ta vốn đang tĩnh tọa trong trướng, chợt nghe có tiếng người, là Lâm Nghi Hầu tâm tình không tốt, vì vậy vội vã đi tới. Thấy Lưu Quang trên mặt đầy nước mắt, Lãnh Phi lại càng hoảng sợ. Trong ấn tượng của ông ta, Lâm Nghi Hầu là một người vô cùng mạnh mẽ ... Dù là năm xưa tại Trường An từng chịu sự ức hiếp của Lý Thôi, Quách Dĩ nhưng cũng chẳng bao giờ thấy y chảy nước mắt. Nhưng hiện tại, y khóc như một đứa trẻ.

- Lưu Hầu, xảy ra chuyện gì?

- Ta...

Lưu Quang lau nước mắt trên mặt, khẽ hỏi:

- Lãnh Cung, chúng ta liên hoành với người Hồ, là sai đúng không?

- Lưu Hẫu, có sao lại hỏi vậy?

Từ lúc Lưu Quang bị gọi là “chó Nhà Hán” tới nay, y cho tới bây giờ đều là kiên định chấp hành mệnh lệnh của Hán Đế.

Tất cả việc làm của Hán Đế, đều là chính xác.

Dù cho Hán Đế muốn y giết người, Lưu Quang cũng không chút nào do dự.

Nhưng hiện tại...

Lãnh Phi có thể cảm giác được, trong lòng Lưu Quang đầy nỗi đau khổ và bi thương. Ông ta ngồi xuống, khẽ khàng xoa lên vai Lưu Quang:

- Lưu Hẫu, trong lòng có gì không thoải mái, hãy nói cho lão nô. Nhưng đối với bên ngoài, ngài ngàn vạn lần không được nói những lời này.

- Vì sao?

- Bệ hạ sao không biết, cùng liên hoành với dân tộc Hung Nô, chẳng khác nào bảo hổ lột da. Nhưng thời thế bức bách, nếu không cùng dân tộc Hung Nô liên hoành, tiếng nói của bệ hạ trong triều nhất định sẽ càng ngày càng kém... sau cùng.... Lão nô cũng không muốn liên hoành cùng người Hung Nô, nhưng lấy tình hình hiện nay mà nói, liên hoành với người Hung Nô, là lối thoát tốt nhất.

- Ta biết, thế nhưng ta...

- Lưu Hẫu, ta biết ngươi không muốn làm chuyện đó. Nhưng nếu bệ hạ đã ra chiếu lệnh, chúng ta nhất định phải làm việc này cho tốt. Tương lai sẽ thế nào, không phải ngươi ta có thể lo lắng... Chúng ta hiện tại phải làm, phải lo lắng, chính là trợ giúp bệ hạ nắm giữ triều đình, khôi phục là vinh quang giang sơn nhà Hán ta.

Vinh quang?

Là cùng liên kết với dân tộc Hung Nô, giang sơn nhà Hán còn có gì vinh quang.

Lần này nếu thực sự là liên kết thành công, chỉ sợ sẽ không sánh được với Cao Tổ đánh Bạch Đằng năm xưa..., tất nhiên sẽ trở thành đại sỉ nhục của Nhà Hán.

Lúc đó, tên của mình...

Lưu Quang nhắm mắt lại, lộ ra thần sắc thống khổ.

Lãnh Phi còn muốn khuyên bảo Lưu Quang, thấy Lưu Quang nhẹ nhàng khoát tay:

- Lãnh Cung, ta rất mệt, để ta yên lặng một chút.

- Vậy... Lưu Hẫu bảo trọng.

Lãnh Phi biết, lúc này nói gì cũng không có tác dụng.

Ông ta tin tưởng, với tài trí của Lưu Quang, rất nhanh sẽ tỉnh táo lại. Mà lúc này, chỉ là tâm trạng của y dao động chút thôi.

Đi ra khỏi lều, Lãnh Phi sau khi có chút do dự, ngoắc một gã duệ sĩ tới.

Duệ sĩ này, ban đêm cùng đi theo Lãnh Phi đến Ngọc Hoàng Sơn. Lãnh Phi hỏi:

- Các ngươi hôm nay tại Ngọc Hoàng Sơn, đã xảy ra chuyện gì? Người nhất định phải nói rõ ràng cho ta biết, không được có chút sơ suất nào.

Duệ sĩ suy nghĩ một chút, nói;

- Hôm nay chủ công đi lòng vòng trong thành, chợt nảy sinh ý nghĩ muốn lên Ngọc Hoàn Sơn du ngoạn. Tuy nhiên, tại Ngọc Hoàn Sơn chúng ta gặp một số người, hình như chủ công có quen biết những người này, cùng nhau nói chuyện một lúc...

Duyệt sĩ đem sự việc kể lại tường tận cho Lãnh Phi nghe. Lãnh Phi sau khi nghe xong, cau mày.

Làm trai sinh ở đời,

Lớn phải lập danh cao?

Ông đã kinh qua thói đời, sao không thể hiểu được vì sao Lưu Quang gặp phải tình cảnh này trong lòng lại dao động.

Đôi mắt chau lại thành một khe hở, trong lòng đột nhiên nảy sinh ra sát khí vô tận. Tào Bằng, tên Tào Bằng chết tiệt... Hắn bao lần phá hỏng chuyện tốt của bộ hạ, hôm nay lại làm dao động lòng tin của Lâm Nghi Hầu, khiến Lâm Nghi Hầu nảy sinh sự bất mãn đối với bộ hạ. Người này nếu sống, nhất định sẽ là tai họa cho Đại Hán ta. Nếu không nhanh chóng diệt trừ, lần này đi sứ chỉ sợ sẽ gặp phải khó khăn.

Không được, phải diệt trừ người này!

Lãnh Phi đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện ra sự uy nghiêm đáng sợ.

Đêm thâm trầm, trong doanh tiếng điều đầu (4) không dứt.

Tào Bằng đang mơ màng ngủ bỗng nhiên giật mình một cái, ngồi bật dậy thở ra, tay bắt lấy Hồ Bào Dao xiết chặt...

Có gì mà tim lại xung động?

(1): Bài thơ Hậu xuất tái kỳ 1 của Đỗ Phủ, bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng

(2) Đăng U Châu đài ca của Trần Tử Ngang

(3): Bài thơ Sứ chí tái thượng của Vương Duy, bản dịch thơ của Vanachi

(4) Điều đầu: dụng cụ trong quân, đúc bằng kim loại, to bằng cái đầu, binh lính ban ngày dùng để thổi cơm, ban đêm để gõ cầm canh.

375. Chương 361: Sát Khí Đằng Đằng

Trong quân trường yên ắng, không một tiếng động.

Bàng Thống nằm trên giường khẽ trở mình rồi chìm vào giấc mộng.

Ngoài trường, ba tiếng keng keng keng vang lên báo hiệu đã là canh ba. Tào Bằng khoác áo rồi dậy khỏi giường, nhẹ nhàng đi ra khỏi trường.

Đây là một tiểu tướng dành cho năm người, bình thường có thể chứa được một đội năm quân sĩ.

Nhưng do Tào Bằng có thân phận đặc biệt, nên sau khi xuất phát, Điền Dự đã bố trí cho gã ba cái tiểu tướng để dùng. Nhóm của Tào Bằng có cả thầy mười người và mười ba con ngựa. Thế cho nên không ít người trong sứ đoàn cho rằng Tào Bằng là tâm phúc của Điền Dự.

Bởi vậy, gã độc chiếm ba cái tiểu tướng cũng không có gì là lạ.

Cả sứ đoàn ngay từ lúc đầu đã phân thành hai phe. Một là Chính sứ Chu Lương, không nghi ngờ gì, họ chính là đại diện cho Hán đế. Hai là nhóm của Điền Dự tức thuộc hệ của Tào Tháo với những bàng hạ, cung nhân và cận vệ của Hán đế. Nhóm này sở hữu những binh lính tinh nhuệ, đều đã kinh qua những trận chiến lớn, so với nhóm của Chu Lương thì hơn hẳn về thực lực...

Có điều, Chu Lương là Chính sứ, Điền Dự là Phó sứ.

Ngoài mặt thì hai người rất vui vẻ bên nhau.

Nhưng sau lưng thì phân biệt rõ ràng, hai bên chẳng quan tâm đến nhau.

Tào Bằng và Bằng Thống độc chiếm một tiểu trường, Hàn Đức và Vương Song độc chiếm một tiểu trường, còn sáu tên Phi Mạo thì ở chung một tiểu trường.

Nhưng bên ngoài trường của Tào Bằng thường bố trí hai tên Phi Mạo thủ vệ nên chỗ của Tào Bằng rộng rãi hơn.

- Công tử!

- Không, ở đây hãy gọi ta là Thiên Trường.

- Rõ!

- Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, để ta đi một mình.

Hai tên Phi Mạo khom người lui ra, Tào Bằng đứng ở cửa quân trường, nhìn lên trời không.

Trời đêm ở Tiêu Quan thật là cao, cũng thật là khoan khoái. Nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút tịch liêu, những vì sao sáng, dòng ngân hà vô biên dường như cũng đã điểm thêm một chút sinh khí trong khung cảnh tịch liêu này. Ở đây là trời của Đại Hán, nhưng sao lại có chút quạnh quẽ, hiu buồn.

Cách đó không xa, trong đại trường của chủ soái, đèn đuốc sáng trưng.

Xem ra Điền Dự còn chưa nghỉ. Người này và lão Tào có điểm giống nhau, đều thuộc hạng người tay không rời sách, thích nhất là đọc Xuân Thu và cũng có chút nghiên cứu về “Chiến Quốc sách”. Có lẽ lúc này Điền Dự vẫn còn đang đọc sách.

Tào Bằng không có ý đến quấy rầy Điền Dự, bởi vì giao tình giữa hắn và Điền Dự không sâu sắc đến mức như thế.

Người này không chỉ rất tài hoa, mà còn lòng dạ sâu sắc, mưu kế cũng không phải tầm thường.

Tào Bằng biết rất rõ, Điền Dự không có khả năng phụ thuộc vào hắn, giỏi lắm thì duy trì mối quan hệ tốt đẹp cũng đã là chuyện khó rồi. Đồng minh của hắn vốn đã rất nhiều rồi, không cần thiết phải đi cầu kết thêm quá nhiều đồng minh nữa. Nếu thực lòng đi tìm đồng minh, chỉ bằng hắn nên nghĩ xem làm thế nào để có thể gần gũi hơn với bọn Cam Ninh, Bộ Chất. Bởi vì những người này mới là căn cơ của Tào Bằng.

Đã sang tháng tư, Hứa Đô xem ra cũng khá nóng nực.

Nhưng dưới Tiêu Quan, thời tiết vẫn mát mẻ, gió thổi vi vu...

Đó cũng là lý do tại sao Tào Tháo để sứ đoàn xuất phát trong tháng hai. Mùa xuân ở Mạc Bắc đến chậm hơn so với lịch âm ít nhất là một tháng. Nếu xuất phát quá sớm, khi đến Mạc Bắc tất sẽ bị lạnh. Trong khi đó việc lại không gấp, hà tất phải vội vàng?

Tào Bằng đi một vòng quanh quân trường nhưng không phát hiện thấy điều gì bất thường bèn trở về trong trường.

Chỉ một chút rung động nhưng lại ghi sâu trong lòng hắn. Hiện giờ, Tào Bằng tuy vẫn chưa đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh của tẩy tử ấy, nhưng thế cũng đã bước đầu đạt được, bản lĩnh cũng đã đạt đến nhất đẳng. Tuy không thể so sánh với Điển Vi nhưng so với Từ Hoảng, Hạ Hầu Uyên e là hắn cũng ngang ngửa. Có chăng chỉ là thiếu kinh nghiệm hơn bọn họ mà thôi.

Luyện võ đến một trình độ nhất định sẽ sinh ra một dạng linh cảm nhạy bén.

Khi gặp phải tình huống nguy hiểm, có thể phát hiện ngay từ lúc đầu, đôi khi thậm chí còn có thể dự báo được nguy hiểm.

Tào Bằng gãi gãi đầu, có chút nghi hoặc.

Tính trong hàng quân thì người có thể tạo ra sự uy hiếp đối với hắn thật không có ai. Chỉ ít thì theo hắn biết ba vị Tư mã của Sứ đoàn cũng chẳng qua mới đạt đến nhất đẳng mà thôi.

Nếu giao phong với nhau, Tào Bằng tin rằng có thể giải quyết được ba người đó trong vòng hai mươi chiêu.

Thân thủ của bọn họ thậm chí còn chưa bằng Hàn Đức với Vương Song.

Còn đám cấm quân...

Tào Bằng cũng chưa phát hiện ra có cao thủ nào...

Thật là, hần nghĩ mãi mà không ra, ai có thể tạo ra uy hiếp đối với mình. Nhưng, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Chú ý cẩn thận, không để mắc sai lầm lớn nữa hơn. Về đến quân trưởng, hần lấy ra bao đựng áo giáp, rồi cầm lấy một bộ áo giáp mỏng. Bộ áo giáp này được tinh chế từ da của tê giác cái, đường khâu mũi chỉ đều rất tỉ mỉ, trọng lượng rất nhẹ.

Tào Cấp từng làm Vũ khố lệnh, quản lý vũ khí, giáp trụ của cả kinh thành và các vùng lân cận.

Bộ áo giáp da này vốn được Tào Cấp tìm thấy trong kho quân giáp sau đó sâu mấy sợi sắt vào giống như một chiếc nội giáp cao cấp. Mặc chiếc nội giáp đó lên người rồi nhặt lấy từ trong túi hành lý một cây nỏ nhỏ khoác lên vai, lại nhặt lấy hai chục miếng sắt nhét vào những cái túi nhỏ bên trong áo giáp da, Tào Bằng ngồi trên giường ít nhiều cảm thấy có chút yên tâm.

- A Phúc, nửa đêm rồi, người còn mặc áo giáp kín người làm gì thế?

Bàng Thống mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tào Bằng quân phục chỉnh tề ngồi ở đó, khó hiểu hỏi.

Tào Bằng nói:

- Không biết tại sao, ta cứ cảm thấy trong lòng có điều gì đó bất an, cứ như sắp xảy ra chuyện gì đó vậy.

- Chuyện gì?

Bàng Thống ngồi dậy, choàng thêm chiếc áo khoác, đi ra cửa trưởng nhìn qua nhìn lại bên ngoài.

- Có thể xảy ra chuyện gì?

- Không biết.

Tào Bằng cười gượng gạo trả lời:

- Nếu ta biết sắp xảy ra chuyện gì thì đã sớm đi lo kế đối phó rồi, đâu có thể ngồi đây như một thằng điên thế này?

- Người đa nghi quá rồi.

- Có thể!

Hai người ngồi đối diện với nhau, Bàng Thống cũng không biết nên khuyên nhủ như thế nào.

Rất lâu sau, khi tiếng chiêng canh bốn điểm tới, Tào Bằng đột nhiên ngã xuống giường:

- Ngủ đi, trời sáng chúng ta còn phải lên đường.

- Bây giờ người không còn lo lắng nữa à?

- Giặc đến tướng đánh, nước đến đất ngăn, lo gì.

Nói xong, Tào Bằng để cả quần áo vậy mà nằm, kéo lấy tấm chăn.

Bàng Thống ho một tiếng, nhìn Tào Bằng, khẽ lắc đầu. Cái tên A Phúc này, thỉnh thoảng rất lập dị, thật không hiểu nổi. Giờ mao đến, Điền Dự điểm quân, chuẩn bị xuất phát.

Đến giờ, một hàng ngựa xe từ Tiêu Quan chậm rãi xuất phát, hướng về phía Mạc Bắc. Tào Bằng ngồi lên lưng ngựa, lệnh cho đám người Hàn Đức đi theo đại đội mà tiến. Hần ở giữa đội hình, đi cùng với Điền Dự, trông qua thần sắc rất thoải mái.

Xa xa, là đoàn xe của Chu Lương.

Chu Lương tuổi chừng ba bốn mươi tuổi, lùn mập, chỉ thấy thịt là thịt, cười hớn hở.

Gã không cười ngửa mà ngồi trong xa trượng. Gã nghiêm nghị nhìn gã thanh niên và lão nhân không râu, mặt trắng trước mặt.

- Lưu Hầu, thật sự phải làm như vậy sao?

Qua một đêm nghỉ ngơi, Lưu Quang xem có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều, trở lại với dáng bộ trầm lạnh của ngày thường.

Hắn gật gật đầu:

- Thân phận của ta đã bị người ta biết được, nếu cứ tiếp tục giấu diếm, cũng chẳng được cái gì, ngược lại thì rõ ràng là một kẻ hẹp hòi. Cứ lén lút như vậy chỉ bằng cứ phơi ra xem coi đám người đó có thể làm gì được ta?

- Nếu Lưu Hầu đã quyết định, nô tài xin tuân mệnh. Nhưng không biết Lưu Hầu quyết định sẽ xuất đầu lộ diện vào lúc nào?

Lưu Quang nghĩ ngợi, khẽ nói:

- Tối nay, núi Phùng Nghĩa.

Mùa xuân năm Kiến Ninh thứ nhất, Thái úy Đoàn Dĩnh dẫn mười vạn quân, đánh nhau với các bộ lạc của liên minh Tiên Linh ở núi Phùng Nghĩa...

Đến núi Phùng Nghĩa về cơ bản đồng nghĩa với việc rời xa khỏi phạm vi khống chế của Hán thất. Tuy về danh nghĩa, núi Phùng Nghĩa thuộc phạm vi quản hạt của quận An Định, nhưng trên thực tế nơi này đã là nơi cư trú chung của người dân tộc Khương và dân tộc Hồ, sức ảnh hưởng của Hán thất đối với nơi này gần như không có.

Qua núi Phùng Nghĩa, men theo dòng Thanh Thủy đi về phía Bắc là đến sông Hoàng Hà.

Sau đó đi theo dòng Hoàng Hà, ra khỏi núi Thạch Chủy là có thể đến thẳng quận Sóc Phương. Ở đó có khu vực Hà Sáo, cũng chính là nơi đóng chiếm của Nam Hung Nô. Chu Lương gật gật đầu, khẽ nói:

- Vậy chúng ta sẽ hạ trại ở núi Phùng Nghĩa.

Lưu Quang và Lãnh Phi cùng nhìn nhau rồi gật đầu.

- Chu Trung Cung, vậy trông cậy ở người vậy.

Hai người nói xong thì rời khỏi xa trượng, nhanh chóng hòa vào dòng người.

Chu Lương cười mỉm rồi thở dài, lẩm bẩm một mình:

- Tranh đi, đấu đi, dù thế nào thì cũng liên quan gì đến ta chứ?

Vốn dĩ, theo kế hoạch của Điền Dữ, đoàn người sẽ đi thẳng qua núi Phùng Nghĩa rồi đi lên hướng Bắc.

Nhưng Chu Lương kiên quyết không đồng ý, cho rằng việc đi đường không phải gấp gáp gì, chỉ bằng hạ trại nghỉ một đêm ở núi Phùng Nghĩa, hôm sau lại Bắc tiến.

Lý do của hắn rất đầy đủ:

- Không phải là ta không muốn gấp rút lên đường, thực sự sau khi ta ra khỏi Tiêu Quan sẽ vào khu của người Khương Hồ. Khu vực này mã tặc hoành hành, cướp bóc vô số. Nếu gấp rút đi trong đêm, vạn nhất bị tập kích tất sẽ tổn thất thảm bại. Nếu đã như vậy, tại sao không đi vào ban ngày? Đợi ngày mai khi trời sáng sẽ xuất phát, đến lúc chạng vạng chúng ta có thể đến Hoàng Hà. Lúc đó lại nghỉ thêm một đêm, ngày hôm sau sẽ có thể vượt sông ở Phú Bình, đi theo hướng bắc ra khỏi núi Thạch Chủy, rồi tiến vào khu quản trị của Nam Hung Nô.

- Nhưng như thế, chỉ sợ sẽ chậm trễ.

- Điền tướng quân, học phái Tạp Gia cho rằng việc đến nơi an toàn quan trọng hơn việc tranh thủ thời gian. Hơn nữa, sau khi ra khỏi núi Thạch Chủy, sẽ tới gần Tịnh Châu. Vạn nhất bị người Tịnh Châu phát hiện được rồi phát động tập kích thì phải làm thế nào?

- Đi vào ban ngày thì an toàn hơn.

Cuối cùng, Chu Lương cũng đã thuyết phục được Điền Dự.

Thế là trong đêm hôm đó, sau khi sứ đoàn đến núi Phùng Nghĩa liền hạ trại ở đây.

Vốn dĩ, Điền Dự định nghỉ ngơi một lát. Nhưng hắn chưa kịp cởi bỏ áo giáp, Chu Lương đã phái người tới nói là có việc gấp cần bàn bạc.

Ngay sau đó, tiếng trống hiệu tập hợp tướng lĩnh cũng vang lên.

Điền Dự không dám chậm trễ, vội chạy tới đại trường.

Tào Bằng và những người khác đang dựng doanh trường, nghe thấy tiếng trống tập hợp tướng lĩnh, bất giác chau mày.

Đang yên đang lành, gõ trống tập hợp tướng lĩnh làm gì không biết?

Tào Bằng khó hiểu vội tập hợp nhân thủ, chuẩn bị đối phó.

Nhưng rất nhanh, đã có lệnh truyền tới: Các bộ nhân mã hạ trại, không cần tập kết.

- Chuyện gì thế?

Tào Bằng khê hỏi.

Bàng Thống chau mày, trầm giọng nói:

- E là có biến cố.

- Biến cố?

- Ta có cảm giác, e là người sẽ rất nhanh chóng phải lộ diện thôi!

- Sao?

Tào Bằng định hỏi tiếp, chợt nghe thấy ngoài trường có người gọi tới:

- Tào Thập trưởng đâu? Điền Phó sứ mời ngài qua gấp.

Từ khi gia nhập sứ đoàn, Điền Dự gần như là bỏ mặc Tào Bằng.

Nhưng tự nhiên Điền Dự lại cho người tìm hắn, lại còn nói là đến đại trường bàn bạc?

Trong lòng như đã vỡ lẽ ra điều gì, Tào Bằng không dám do dự, vội chạy đến đại trường của chủ soái. Đến nơi thì thấy trong đại trường, Điền Dự đang ngồi âm trầm ở giữa.

- Điền Phó sứ gọi tại hạ có việc gì vậy?

- Hữu Học, không cần phải tiếp tục che giấu nữa. Từ giờ phút này, người là Chinh Khương Hiệu úy thống lĩnh hộ quân ba bộ.

- Hả?

Điền Dự cười gượng, nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tào Bằng:

- Lưu Quang đã ra mặt rồi!

Không biết vì sao, Tào Bằng giật nảy mình, im như thóc.

- Lâm Nghi Hầu đã ra mặt rồi?

- Đúng vậy, giờ hắn mới cầm lấy chiếu thư của bệ hạ, thay Chu Lương tiếp nhận chức Chính sứ. Chu Lương và ta đều là Phó sứ, nghe theo mệnh lệnh của Chính sứ, ta vốn tưởng rằng Lâm Nghi Hầu sẽ ra mặt chậm một chút, nhưng không ngờ hắn lại nhanh như vậy. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đều nghe theo sự chỉ huy của Lâm Nghi Hầu. Như vậy quân chủ bài của Bệ Hạ đã ra rồi, người hà tất phải ẩn giấu nữa. Trước khi xuất phát, chủ công đã bí mật lệnh cho ta, giao cho người làm Tư Không Quân mưu viện Chinh Khương

Hiệu úy, căn cứ vào tình hình mà hành động. Học Hữu, người lập tức tiếp quản hộ quân, ta đoán việc có Lâm Nghi Hầu đứng ra tất sẽ có chỗ bất lợi cho người.

Chớp mắt, Tào Bằng sững sờ.

Hèn gì ta có cảm giác bất an, thì ra là Lưu Quang sắp xuất chiêu.

376. Chương 362 - 363: Vụ Âm Sát Bên Bờ Sông

Tào Bằng không biết gì về con người Lưu Quang.

Điều mà hắn có thể chắc chắn là, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tuyệt đối không có vị Lâm Nghi Hầu này tồn tại trong dòng họ Hán thất.

Lịch sử đã vùi lấp bao nhiêu sự thực?

Sự tồn tại của một con chó nhà Hán khiến Tào Bằng bắt đầu có sự dao động.

Người này có thể tồn tại sau vô vàn khó khăn rồi đứng vững trước Hán Đế từ trước tới giờ, tuyệt đối không phải là người tốt. Chỉ ít, rất nhiều người tuy biết cái tên Lưu Quang này, nhưng đa số đều cho rằng hắn là một diễn viên xiếc nhờ vào đầu chó mà được Hán Đế thích thú. Cho dù có là dòng dõi Hán thất, cũng không có mấy người để ý thực sự đến Lưu Quang.

Nhớ lúc đầu, sở dĩ Tào Bằng quen biết Lưu Quang cũng là qua một lần đầu chó.

Chớp mắt tám năm đã qua đi, một con chó nhà Hán trước đây giờ đã gần bước lên bàn cờ, sớm muộn tất sẽ trở thành mối họa.

Lưu Quang đã nảy sinh ý giết Tào Bằng.

Tương tự, Tào Bằng cũng đã có ý trừ khử Lưu Quang.

Khi Diên Dực thông báo cho Tào Bằng rằng Lưu Quang chính thức nắm giữ sứ đoàn, Tào Bằng liền ý thức được rằng cuộc giao phong giữa hai người sắp bắt đầu.

Tối đó, Tào Bằng với chức vụ là Chinh Khương Hiệu úy tiếp quản hộ quân.

May mà trong hộ quân, không ít người biết đến đại danh của Tào Bằng. Nhất là những người đã từng tham gia trận chiến Quan Độ càng rõ hơn về Tào Bằng, đó chính là viên quan trước đây đã có công chém đầu Nhan Lương ở Bạch Mã, sau đó lại giết Văn Sứ, bắt sống Trương Hợp (Trương Cáp) và Cao Lâm. Ngay cả Thiên tướng quân Cam Ninh là Phó đô đốc đội quân Hồ Báo Kỳ hiện giờ cũng từng là người dưới trướng của Tào Bằng, tài năng cũng không phải tầm thường.

Bởi vậy, việc Tào Bằng nắm giữ binh quyền không có ai đứng ra phản đối.

Ngày hôm sau, Tào Bằng thay bộ áo giáp, ngồi lên mình ngựa.

Khi Lưu Quang và Chu Lương từ trong doanh trại đi ra, Chu Lương không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy Tào Bằng đứng trước hàng quân.

- Diên Phó sứ, hắn là kẻ nào?

- Đó là Chinh Khương Hiệu úy Tào Bằng, cũng là chủ tướng hộ quân đi quan ải lần này.

- A, sao ta không biết nhỉ?

Diên Dực cười nhạt một tiếng nói:

- Ta cũng không biết Lâm Nghi Hầu giá đáo.

Lưu Quang bề ngoài xưng là bản thân phụng thánh mệnh, từ Hứa Đô ngày đêm chạy tới đây. Kỳ thực mọi người đều ngầm hiểu, Diên Dực cũng không thể nói thẳng ra được. Lâm Nghi Hầu người đã có thể từ Hứa Đô đuổi đến thì có gì Tào Bằng thô lỗ kia lại không thể chứ?

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, có những chuyện trong lòng biết là được rồi.

Khuôn mặt béo phì của Chu Lương run rẩy ngược lên nhìn về phía Tào Bằng, lộ ra nét cười chua cay.

Phen này chắc không thể thoải mái được rồi, cùng lúc đó Lưu Quang cũng đang nhìn về Tào Bằng. Hai người nhìn nhau một lát chợt thấy Lưu Quang thúc ngựa chạy tới, đến gần Tào Bằng.

- Hữu Học, chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Đúng vậy, không ngờ Lâm Nghi Hầu cũng đi sứ lần này.

- Khó khăn còn nhiều lắm, Hữu Học còn phải lao tâm khổ tứ nhiều.

- Đó là bổn phận của mặt tướng, xin Lâm Nghi Hầu chớ lo nghĩ.

Lưu Quang cười lớn:

- Hữu Học, người hiểu nhầm rồi, ta không định nói là ta cần bảo vệ, mà là mong người hãy bảo trọng.

Tào Bằng nghe vậy thì trong mắt ánh lên một tia sáng lạnh lùng.

Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, hần chấp tay nói:

- Vừa rồi ý tại hạ là, mong Lâm Nghi Hầu đừng có vì ta mà hao tâm. Mạc Bắc gió lạnh, không phải là nơi của người xuất thân hoàng thất như Lâm Nghi Hầu, ngài cần phải cẩn thận, chớ để gặp gió lạnh mới được.

Lưu Quang cười, quất ngựa chạy đi.

- A Phúc, cái tên Lưu Quang này hôm nay xem ra không giống với ngày thường.

-Đúng vậy, hôm trước ta từng kích động y một chút, xem ra người này rất nham hiểm, giờ nhìn y càng có vẻ trầm tĩnh hơn hôm trước. Ta đoán y đã nảy sát ý với ta rồi. Sĩ Nguyên, người nên cẩn thận, đừng coi thường người này.

Bàng Thống gật đầu nhận lời, liếc nhìn bóng Lưu Quang đã đi xa.

Tào Bằng cho gọi Vương Song tới, nói nhỏ vào tai Vương Song mấy câu rồi Vương Song lập tức lui đi.

Trước đây, Lưu Quang đưa Vương Song đến chỗ Tào Bằng.

Có thể thấy, trong lòng Lưu Quang, Vương Song chẳng qua chỉ là một nô tài dạy chó bình thường, căn bản không đáng nhắc tới. Thế nên dù đã mấy lần gặp mặt, Lưu Quang đều không nhận ra Vương Song.

Tào Bằng nói với Vương Song lệnh gã đi theo bên cạnh Bàng Thống để bảo vệ y.

Còn về Điền Dự...

Đoán chừng Lưu Quang không thể động thủ với hần!

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Tào Bằng luôn cảm thấy bản thân hình như đã bỏ quên chuyện gì đó.

Chỉ là khi nhìn theo bóng Lưu Quang, hần lại nghĩ không ra nguyên do. Hần thở dài, thâm nhủ: Giặc đến tướng đánh, nước đến đất ngăn, cứ từ từ để ta xem một Lâm Nghi Hầu chưa từng có thành tựu gì trong lịch sử như người có bản lĩnh gì.

Trời sáng, sứ đoàn lại tiếp tục lên đường.

Tào Bằng lệnh cho Hàn Đức đi trước mở đường, lệnh cho Bàng Thống ở phía sau áp trận.

Hần đích thân dẫn một đội nhân mã trấn thủ ở giữa đội hình, cùng với đội cấm quân phía sau chia thành hai đội trước sau bảo vệ xa trượng của sứ đoàn. Hơn trăm chiếc xe ngựa chậm chậm rời khỏi núi Phùng Nghĩa, dưới cái nắng đầu hạ chói chang, hướng về Mạc Bắc.

Hai ngày liên tiếp đều bình an vô sự.

Trở lại hai năm trước đây, khắp núi Phùng Nghĩa là bọn người Khương Hồ hung hăng, hoành hành ngang ngược.

Trong đó, đặc biệt là các bộ tộc trong khối liên minh Tiên Linh là hùng mạnh nhất, họ câu kết với cường hào trong vùng, tàn sát khắp Lương Châu. Cho đến khi Đoàn Giáp, đồng hương của mưu sĩ danh tiếng Giả

Hủ, người Cô Tang ở Uy Vũ làm Hộ Khương Tướng quân, dẫn ba vạn người cùng với các bộ tộc Tiên Linh quyết chiến ở dưới núi Phùng Nghĩa, đánh cho các bộ tộc Tiên Linh máu chảy sông, từ đó danh chấn thiên hạ, được phong là Đô Hương Hầu. Chỉ là sau này, do loạn đảng phái, Đoàn Giáp đầu quân cho viên quan có quyền thế đương thời là Vương Phủ, bởi vậy bị nhân sĩ khinh bỉ. Đây cũng là nỗi bi ai chung của nhân sĩ đương thời. Hoặc là phải đầu quân cho bọn quyền thế, hoặc là bị bức hại... Năm Quang Hòa thứ hai, Vương Phủ bị giết, Đoàn Giáp vì vậy mà bị bỏ tù.

Tuy có các đại thần trong triều như Trung Lang Tướng Hoàng Phủ Tung, Lô Thực cầu xin cho, nhưng cuối cùng y vẫn bị xử cho uống rượu độc tự tận.

Nhưng, cái tên Đoàn lão tử ở Tây Lương vẫn rất nổi tiếng.

Cho đến bây giờ, khu vực An Định tuy thỉnh thoảng có nạn cướp Hồ nhưng cũng không còn hung hăng như trước nữa.

Sứ đoàn cứ thế Bắc tiến, đến ngày hai mươi mốt tháng tư thì đến được Phú Bình.

Trời đã sẩm tối, theo kế hoạch trước đây, bọn họ sẽ đi dò qua sông ở Phú Bình, sau đó Bắc tiến đến núi Thạch Chủy.

Đi qua núi Thạch Chủy, coi như đã vào khu người Hồ. Còn từ sau khi vượt sông ở Phú Bình thì coi như quyền kiểm soát của Hán thất đã hoàn toàn không còn.

- Quốc Nhượng, trời tối rồi, vượt sông lúc này không hợp lý lắm.

- Nếu không vượt sông vào lúc này, ngày mai sẽ chậm mất một ngày. Theo kế hoạch, chúng ta phải ra khỏi núi Thạch Chủy trước ngày hai mươi lăm, lúc đó Hồ Trù Tuyền sẽ phái binh mã đến tiếp ứng ở ngoài núi Thạch Chủy, đi muộn e là không hay.

- Vậy hả?

Tào Bằng gãi gãi đầu, nhìn đội quân xếp dài trên đò, hơi nhú mày.

Hắn không muốn vượt sông vào lúc này, xem bộ dạng này, tất cả vượt sông chỉ ít phải quá nửa đêm mới hết. Chủ yếu là xa trường quá nhiều, gây khá nhiều khó khăn. Mà trên sông lớn lại chẳng có cây cầu nào, chỉ còn cách vượt sông mới có thể đi qua.

Nhưng Điền Dự nói cũng có lý.

Chậm trễ ngày nào là phiền toái ngày đó.

Tào Bằng toan tính một hồi, trầm giọng nói:

- Nếu đã vậy, Quốc Nhượng, người dẫn một đội nhân mã vượt sông trước, ta ở bên này cảnh giới, đợi sau khi tất cả xa trường đều đã vượt sông, ta sẽ qua, như vậy chỉ ít cũng thêm phần an toàn hơn.

Điền Dự nghĩ ngợi, gật đầu đồng ý.

Như thế, Điền Dự dẫn người vượt sông trước. Sau khi xuống thuyền ở bên kia bờ sông thì dựng trại, đốt lửa ra dấu an toàn. Sau đó, xa trường cũng được đưa vượt sông, Tào Bằng lệnh cho Hàn Đức dẫn một đội quân làm nhiệm vụ cảnh giới, chú ý an toàn xung quanh bến đò. Tiếp theo, hắn và Bằng Thống đi một vòng trên thân đê, quan sát nước sông chảy cuộn cuộn. Đây là thượng lưu sông Hoàng Hà cong cong hình chữ u, cũng là khu vực dân gian vẫn gọi là Hà Sáo.

Ngạn ngữ dân gian có câu “Hoàng Hà trăm hại, duy chỉ Hà Sáo” chính là để chỉ nơi này. Hà Sáo chia làm hai phần Đông Sáo và Tây Sáo. Lấy núi Thạch Chủy làm ranh giới phân chia, Tây Sáo kéo dài về phía Tây đến bình nguyên eo vực Thanh Đồng; Đông Sáo ở phía Đông, chủ yếu nằm trên quận Sóc Phương. Chỗ đám người Tào Bằng đang đứng chân chính là khu vực Tây Sáo. Nam Hung Nô mà bọn họ muốn đi sứ đến thì nằm ở quận Sóc Phương thuộc Đông Sáo. Về nghĩa hẹp, Hà Sáo đôi khi được dùng chỉ để nói đến Đông Sáo, quận Sóc Phương.

- Tiếc thay giang sơn đẹp thế này nay lại thuộc về Hung Nô.

Tào Bằng nói một mình rồi đột nhiên quay qua nói với Bằng Thống:

- Sớm muộn cũng có ngày ta nhất định ta sẽ cưỡi ngựa đạp Sóc Phương, đuổi cùng giết tận đám người Hung Nô, người Tiên Bi.

Bàng Thống ngạc nhiên nhìn Tào Bằng, không hiểu tại sao Tào Bằng lại hận đến xương tủy người Hồ như vậy.

Nhưng, điều gã suy nghĩ là chuyện khác. Sau khi đã quan sát hồi lâu, gã khẽ nói:

- A Phúc, nếu Tào Công lấy lại Hải Tây ngươi sẽ làm gì?

- Chuyện này ta vẫn chưa nghĩ được.

- Nếu ngươi muốn ngựa đạp quan ải thì phải có căn cơ mà dựa. Mất Hải Tây rồi, ngươi cũng cần phải có một chỗ đứng chân. Năm xưa, Mạnh Thường Quân cũng từng nói thỏ khôn phải biết đào ba hang, sao ngươi không học theo? Ta thấy nơi đây thật tuyệt, nếu sau này ngươi có thể có được nơi này thì tốt rồi. Hà Sáo đất đai màu mỡ, lại có đồng cỏ tươi tốt. Năm xưa Hán Vũ Đế đã từng xây dựng trại chăn ngựa ở đây, nhờ vậy mới có được thành tựu để đời là chinh phạt được Hung Nô. Có điều sau đó vùng đất này lại bị bỏ hoang, tuy vậy căn cơ vẫn còn tốt. Hữu Học sao không xây đồn điền ở đây, đến lúc đó dù là Tào Công cũng quyết không cự tuyệt.

Tào Bằng nghe vậy không khỏi động tâm, có những lời nói chỉ cần nói như vậy là đủ, không cần nói quá rõ.

Sau khi nhắc nhở Tào Bằng xong, Bàng Thống không nói thêm gì nữa. Sau chừng hai canh giờ, sổ xa trưởng cơ bản đã được đưa qua sông. Trên bến sông, Lưu Quang và Chu Lương cũng đã trèo lên thuyền, từ từ đi về phía bờ bên kia. Bàng Thống nhìn xung quanh một lượt, trầm giọng nói:

- A Phúc, ngươi đưa theo một số người vượt sông trước đi. Ta và Hàn Đức, Vương Song ở đây cảnh giới, sẽ vượt sông sau cùng.

Tào Bằng nhìn một lượt, phát hiện thấy trên bến sông chỉ còn lại vài người cung nhân và cấm quân. Hắn nghĩ ngợi, gật đầu nhận lời, sau khi dặn dò Bàng Thống mấy câu liền đem theo một đội nhân mã đi đến bến sông.

Đám cung nhân và cấm quân đã lần lượt lên thuyền.

Nhưng có một chiếc thuyền, còn trống một nửa, Tào Bằng bèn xuống ngựa dẫn người lên chiếc thuyền đó.

Trên thuyền, phần lớn là đám cung nhân thấp hèn mặc áo bào màu xám, tụ tập ở đuôi thuyền. Sau khi đám người Tào Bằng đã lên thuyền, hai tên Phi Mạo cũng vội theo sau Tào Bằng đi lên trên boong thuyền rồi ra dẫu cho phu thuyền nhỏ neo vượt sông...

Chiếc thuyền chậm chậm rời khỏi bến sông, hướng bờ đối diện mà tới.

Mặt sông tại khu vực Hà Sáo ước chừng rộng hai trăm mét, dòng nước chảy xiết. Thuyền dò không dám chèo quá nhanh, chỉ có thể từ từ mà đi.

Tào Bằng đứng trên boong tàu, nhìn dòng sông dưới màn đêm.

Đột nhiên, hắn nghe thấy phía cuối thuyền có tiếng hỗn loạn, liền đó nghe thấy có người hét lớn:

- Ngươi là ai?

- Nô tài có việc quan trọng muốn cầu kiến Tào Giáo úy.

Một giọng nói the thé truyền đến tai Tào Bằng.

Không hiểu tại sao tự dưng Tào Bằng có cảm giác lông tóc dựng đứng. Giọng nói ấy, nghe ngờ ngợ quen quen, như đã từng biết...

Hắn xoay người lại thì thấy một tên tạp dịch mặc áo xám đang từ từ lại gần!

Ánh trăng vàng vạc, chiếu rọi trên sông.

Tào Bằng có thể nhìn thấy rất rõ bộ dạng của tên tạp dịch kia. Gã chạc bốn năm mươi tuổi. Mặt trắng không có râu, thậm chí có vẻ khá phúc hậu. Mái tóc hoa râm bị gió sông hất tung lên, làm lộ ra vẻ già nua.

Gã đi không nhanh lắm, lưng còng còng, dáng vẻ yếu ớt. Chỉ là ở đôi mắt ấy thấp thoáng ánh nhìn tinh anh...

- Ngăn gã lại!

Tào Bằng đột nhiên hét lớn.

Khuôn mặt này không hề xa lạ với Tào Bằng.

Ba năm trước, khi hắn bị ám sát ở Hứa Đô, suýt chút nữa đã bị chủ nhân của khuôn mặt này đánh học máu mà chết...

Ba năm đã trôi qua, thích khách biệt tăm biệt tích, cứ như biến mất khỏi thế gian vậy, không thể tìm ra gã. Tào Bằng sau này tuy ra sức thám thính, nhưng vẫn không hề phát hiện ra hành tung của tên thích khách này. Ba năm rồi, nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ khuôn mặt ấy.

Tào Bằng hét lớn một tiếng, Lãnh Phi cũng ngẩng đầu lên.

Tào Bằng thậm chí còn có thể nhìn thấy rất rõ nụ cười âm hiểm trên khuôn mặt Lãnh Phi. Đột nhiên, gã vươn thẳng người lên, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn. Hai tên vệ sĩ nghe thấy tiếng hét của Tào Bằng, chưa kịp phản ứng thì Lãnh Phi đã tới trước mặt. Chỉ nghe thấy hai tiếng bịch bịch, hai tên vệ sĩ kêu la thảm thiết, từ trên thuyền ngã nhào xuống sông, chớp mắt đã không thấy đâu.

Cùng lúc đó, mười mấy tên vệ sĩ tay cầm vũ khí xông tới, đồng thời kêu to:

- Thích khách, có thích khách...

Lãnh Phi lạnh lùng cười một tiếng, thân hình như ma như quỷ, khẽ động nơi mép thuyền hẹp nhỏ.

Kiểm quang tới lui, mỗi một đạo ánh sáng xuất ra đem theo một đường máu. Trong tay gã xuất hiện một thanh đoản kiếm bẻ ngang chừng một ngón tay. Lưỡi kiếm dài khoảng nửa mét, cùng với sự xuất động của Lãnh Phi, kiếm khí tung hoành, những tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp vang lên.

Những tên vệ sĩ này trên chiến trường đều là những tên có thể một lúc đánh lại mười tinh binh quân địch.

Nhưng trong không gian nhỏ hẹp thì bọn họ cơ bản không phải là đối thủ của Lãnh Phi. Trường giáo rồi đại kích trong tay, tất cả đều không thể phát huy hết uy lực vốn có, cộng thêm tốc độ quá nhanh của Lãnh Phi, xuất kiếm thì còn nhanh hơn nữa. Chớp mắt, gã đã mở được một đường máu, xông thẳng đến Tào Bằng.

- Bảo vệ công tử!

Hai tên Phi Mạo giờ đao đón đánh.

Nhưng, không đợi bọn chúng kịp xuất chiêu, Lãnh Phi đã tới trước mặt chúng.

Thân thể gã như rắn không xương, quỷ dị đi xuyên qua hai tên Phi Mạo, cũng không thấy rõ rốt cuộc gã đã xuất chiêu như thế nào, chỉ thấy hai ánh kiếm lạnh quét qua, hai tiếng phụt phụt khê vang lên. Lãnh Phi xuyên qua xác hai tên Phi Mạo, rồi chạy tới sát trước mặt Tào Bằng.

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra thật nhanh.

Từ lúc Tào Bằng phát hiện ra Lãnh Phi đến khi gã đến được trước mặt hắn cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Mắt nhìn Lãnh Phi, Tào Bằng giờ ra cánh tay trái. Dáng bộ của hắn cứ như muốn bước lên bắt tay với Lãnh Phi, khiến Lãnh Phi ngẩn ra.

Cũng chính trong khoảng khắc gã ngẩn ra này, Tào Bằng chợt lật tay. Một tiếng động vang lên, tám mũi tên bay ra như chớp, bắn về phía Lãnh Phi.

- Bỏ ỏi!

Lãnh Phi chửi, thanh kiếm trong tay lại hoa lên, chỉ nghe keng keng mấy tiếng liên tiếp. Lãnh Phi đã lui ra vài bước, đánh dạt sáu mũi tên. Tốc độ xuất kiếm của gã không thể nói là không nhanh, nhưng vẫn bị

hai mũi nổ bắn trúng. Một mũi bắn trúng vai, mũi kia thì bắn trúng bụng gã. Lãnh Phi bị thương, không nhìn được găm lên giận dữ, chộp lấy cây trường mâu trong tay một tên vệ sĩ, phản đòn bức lui đội quân vệ sĩ, và chuẩn bị một lần nữa đánh tới Tào Bằng.

Nhưng Tào Bằng cười lạnh một tiếng, xách đao bước tới.

Hổ Bào đao phát sáng, chớp mắt, đao khí tung hoành.

Đao của Tào Bằng như mãnh hổ hạ sơn, mỗi đao sử ra, đều ngằm mang theo khí tức của mãnh hổ gầm rít.

Lãnh Phi bất giác cả kinh, đoản kiếm trong tay lại quay cuồng, soạt soạt soạt, mười mấy kiếm đã đâm ra, mỗi một kiếm đều đâm vào giữa màn đao của Hổ Bào đao. Trong không gian chật hẹp, hai người đã thi triển một trận đồ sát vô cùng thảm khốc. Đao thế của Tào Bằng quý dị, đao pháp nhanh nhẹn, tựa như kim thêu; còn kiếm thế của Lãnh Phi thì nhanh mạnh, nhanh như điện, mỗi kiếm đều như tinh lưu đuổi nguyệt...

Đám vệ sĩ chung quanh căn bản không thể giúp được gì, chỉ có thể vây quanh hai người.

Trong đầu Tào Bằng lúc này hoàn toàn trống rỗng, trong mắt hắn chỉ có Lãnh Phi. Cái tên này quá thâm độc! Thanh kiếm nhỏ đó đã gây ra áp lực vô tận đối với Tào Bằng, như thủy ngân chảy khắp mặt đất, lan tới khắp nơi. Chớp mắt hai người đã giao đấu hơn mười chiêu, nhưng đao kiếm lại chưa một lần va chạm vào nhau, mỗi một kiếm đều không thể thi triển toàn bộ chiêu thức, chỉ vừa ra được nửa chiêu đã phải biến chiêu.

Kiểu đồ sát như vậy càng là những trận đồ sát hung hiểm hơn cả.

Hai người đứng trên boong thuyền chật hẹp, gần như là ứng chiến theo bản năng.

Nếu không có được ba năm khổ luyện, Tào Bằng tự nhận không thể tiếp được mười chiêu của Lãnh Phi. Cái tên này so với lần trước còn lợi hại hơn!

Xa xa, trên một chiếc thuyền.

Lưu Quang bước nhanh lên boong thuyền, lạnh lùng quan sát chiếc thuyền phía xa.

Lãnh Phi quyết tâm giết bằng được Tào Bằng, y biết rõ như vậy. Kỳ thực, sâu thẳm trong lòng y, Lưu Quang tuy không muốn lắm, nhưng cũng đồng ý với quyết định của Lãnh Phi. Cái tên này thực là quá quỷ dị! Chỉ mấy câu nói ngắn ngủi, hai bài thơ, lại khiến Lưu Quang suyt chút nữa thì dao động. Điều đó cũng khiến Lưu Quang rất oán ghét Tào Bằng, chỉ mong mau mau giết hắn cho xong.

Nhưng, sự việc diễn ra không như mong đợi.

Vốn tưởng rằng Lãnh Phi có thể dễ dàng giết chết Tào Bằng, không ngờ đối lại đáng lo ngại đến vậy.

Trong ấn tượng của Lưu Quang, Tào Bằng luôn là một người có lễ độ, ăn nói nho nhã. Tuy thỉnh thoảng hắn lộ ra nét mặt tàn bạo, nhưng thân thủ cũng không được xem là cao minh lắm. Trước đây sở dĩ Tào Bằng có thể hoành hành, phần lớn là nhờ hắn có được vài thủ hạ lợi hại. Cũng chẳng trách Lưu Quang lại nhận định như vậy, Tào Bằng rất ít khi thể hiện thân thủ của mình trước mặt người khác, ít đến nỗi nhiều người không thể hiểu được.

Người này giấu mình thật là kỹ.

Trong lòng Lưu Quang bất giác nảy sinh lãnh ý, đang suy tính làm thế nào để đối phó với Tào Bằng, thì đột nhiên y nghe thấy phía sau có người nói:

- Lưu Hầu, ở bến sông có chiếc thuyền đã cập đến...

Lưu Quang vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc thuyền đang từ từ áp sát chiếc thuyền của Tào Bằng.

- Người đâu, lập tức áp sát, bắt lấy gã.

- Khẩn trương cứu Tào giáo úy, áp sát lại, áp sát lại...

Thủ hạ của Lưu Quang đâu có thể hiểu được suy nghĩ của y, vội hô lớn.

Trên bờ, Bàng Thống và Hàn Đức đang lo lắng không thôi. Bọn họ không thể ngờ được rằng, trên chiếc thuyền đó còn có một thích khách ẩn nấp.

Vương Song cho thuyền tiến lên, muốn tiếp ứng cho Tào Bằng.

Đâu biết có một chiếc thuyền đã đi ngang tới, suýt nữa đã đâm lật thuyền của y.

- Mẹ người chứ, mù à?

Vương Song giận tím mặt, lớn tiếng la chữ.

Có tên binh tốt vội nói:

- Là thuyền của Lâm Nghi Hầu.

Vương Song sững người, nghiêng rằng một cái:

- Vòng qua đi, mặc kệ y...

Chiếc thuyền theo lệnh của Vương Song, mấy lần chuyển hướng, định vòng qua thuyền của Lưu Quang. Nhưng không ngờ, mấy lần định chuyển hướng đều bị thuyền của Lưu Quang chặn lại. Vương Song lơ mơ hiểu ra, đây là do Lưu Quang cố ý kéo dài thời gian. Như vậy, tên thích khách trên thuyền công tử là người của y sao?

- Mang tên lại đây!

Vương Song không làm gì được Lưu Quang, quay đầu lớn tiếng quát.

Mấy năm nay, ở Hứa Đô y đã luyện được khả năng bắn cung bách phát bách trúng. Có binh lính mang cung tên đến, Vương Song nhảy lên mũi thuyền, giương cung cài tên định giúp Tào Bằng một tay. Nhưng y thấy trên chiếc thuyền đó, hai người cứ giằng co nhau, đao tiến kiếm lùi, căn bản không thể ngắm chuẩn. Vương Song lo lắng bồn chồn, đột nhiên nói lớn:

- Xông tới cho ta!

Cho dù Lưu Quang trước đây là chủ công của y, nhưng hiện giờ Tào Bằng mới là cha là mẹ nuôi cơm y.

Vương Song bất chấp tình nghĩa chủ tớ trước đây lệnh cho thuyền xông vào thuyền của Lưu Quang. Lưu Quang đứng trên thuyền thấy vậy cũng kinh hãi, vội lệnh cho thuộc hạ tránh lui. Hai chiếc thuyền gần như va vào nhau mà qua, chiếc thuyền của Vương Song liền xông thẳng tới hướng Tào Bằng.

Trên thuyền, Tào Bằng và Lãnh Phi đang giao đấu ngày càng ác liệt.

Do địa hình chật hẹp nên chiêu số cương mãnh không thể được thi triển, tất cả đều dùng nhu kinh, đánh từng đòn nhỏ. Chớp mắt, hai người đã giao đấu hơn ba mươi chiêu, vẫn bất phân thắng bại. Tào Bằng thâm tán thưởng: “Cái tên thái giám chết tiệt này quả nhiên võ công cao cường, nếu cứ để gã luyện tiếp, sớm muộn sẽ có ngày luyện thành Đông Phương Bất Bại.”

Còn Lãnh Phi cũng thầm khen ngợi: “Thủ hạ của Tào Tháo thật có nhiều người tài.

Thật không ngờ Tào Bằng lại lợi hại như vậy, so với ba năm trước, thật là đã khác một trời một vực. Nếu để hắn sống sót, chắc sẽ là một mối họa của bộ hạ.”

Nghĩ đến đây Lãnh Phi nghiêng rằng. Đoàn kiếm trong tay quay tròn thu lại, gã bước lên hai bước, đẩy lui Tào Bằng.

Hổ Bào đao mang theo khí thế hùng hổ đánh tới, Lãnh Phi không những không tránh né mà trên mặt lại lộ nụ cười âm hiểm, gã đột nhiên nghiêng người, đón đỡ Hổ Bào đao mà lên. Tào Bằng sững người, chợt cảm thấy không ổn. Hắn vội vàng định biến chiêu, nhưng đã không còn kịp nữa. Hổ Bào đao bổ xuống vai Lãnh Phi, lưỡi đao chém vào ba phân. Hắn định rút đao, không ngờ một đao này lại bị kẹp lại. Lãnh Phi hoàn toàn không để ý đến vết thương trên vai, thuận thế một kiếm đâm ra, hướng thẳng ngực Tào Bằng mà tới.

May mà trong lúc đao bị kẹp chặt, Tào Bằng vận lực hai chân, kịp thời thoái lui ra sau.

Kiểm sắc đâm trúng ngực của Tào Bằng, bị áo giáp da của gã cản lại, sau đó thân thể của Tào Bằng dường như bay lên.

Kinh lực của đoàn kiếm khiến Tào Bằng thổ ra một ngụm máu tươi.

Lãnh Phi đang định thuận thế mà lên, lại thấy từ trong tay Tào Bằng bay ra hai quả thiết lưu tinh, đánh thẳng tới gã.

Bình một tiếng, thiết lưu tinh đánh trúng cánh tay của Lãnh Phi, tức thì xương cánh tay gã bị gãy dập.

Tào Bằng rơi xuống sông, bọt nước tung tóe.

Lãnh Phi vẫn muốn chạy tới xem sao, nhưng xung quanh vệ sĩ đã vây chặt lại. Gã không dám đứng lại, tung người nhảy xuống dòng sông chảy xiết. Chỉ thấy mặt nước dập dờn một lát rồi không còn thấy bóng người đâu nữa. Cùng lúc đó, thuyền của Vương Song cũng tới nơi...

- Mau cứu công tử!

Vương Song đứng ở mũi thuyền, hô lớn.

Mười mấy tên lính buộc thừng ở hông, lao mình xuống dòng sông.

Đột nhiên, có người kêu lên:

- Thích khách vẫn chưa chết!

Vương Song nhìn theo hướng chỉ của tên lính thì thấy Lãnh Phi đang ra sức áp sát Tào Bằng. Vương Song không dám có chút do dự, giương cung cài tên, một tên bắn ra. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Lãnh Phi bị tên nhọn của Vương Song bắn trúng, thân mình quẫy một lúc trên mặt sông rồi chìm ngấm.

Cùng lúc đó, mười mấy tên lính cũng đã bơi tới, bảo vệ Tào Bằng. Vương Song vội lệnh cho thuyền áp sát tới, cuống cuồng vớt Tào Bằng từ dưới nước lên.

Trèo lên boong thuyền, Tào Bằng thổ ra mấy ngụm nước sông vẫn đục.

- Thích khách chạy rồi!

Hắn lớn tiếng nói, nhưng trên mặt sông đã không còn một bóng người.

Xa xa, thuyền của Lưu Quang từ từ đi tới, áp sát vào thuyền của Vương Song. Tào Bằng nửa ngồi nửa quỳ trên boong thuyền, ngẩng đầu nhìn qua. Chỉ thấy Lưu Quang khoanh tay đứng đó, mặt không chút biểu cảm nhìn hắn.

Trở mặt rồi sao?

Chỉ tiếc cho người rằng kết quả là tiền mất tật mang!

Vương Song bước lên, đỡ Tào Bằng đứng dậy.

Tào Bằng nhìn về phía Lưu Quang, đột nhiên đưa tay lên, làm dấu cắt cổ...

Muốn giết ta ư? Không dễ dàng như vậy đâu!

Trên boong thuyền, đèn đuốc sáng trưng.

Việc Tào Bằng ra dấu cắt cổ, tuy Lưu Quang chưa thấy bao giờ, nhưng cũng có thể đoán ra hàm ý bên trong. Bỗng chốc mặt y tái mét, trợn mắt lên, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng. Một lúc lâu sau, y bỗng nhiên bật cười, nhưng nụ cười vô cùng dữ tợn!

377. Chương 364 -365: Che Trời Vượt Biển

Đứng bên bờ tây con sông, Điền Dự nhìn thấy rất rõ.

Sau khi Tào Bằng được vớt từ dưới sông lên thuyền, y như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lập tức, Điền Dự cảm phần.

Y biết rất rõ vị trí của Tào Bằng trong lòng Tào Tháo. Chuyến này để Tào Bằng đi theo xuất sứ, nói thẳng ra là Tào Tháo đã cho Tào Bằng một cơ hội hóa giải xung đột. Để hắn trực tiếp nhận lệnh ư? Thế tất sẽ gặp phải sự cản trở của các lão thần Hán Thất. Cho dù có cho Tào Bằng làm quan, thì Tào Tháo nhất định cũng phải hủy bỏ lệnh cấm đối với Phục Hoàn. Tào Tháo không e ngại Phục Hoàn, điều ông ta lo chính là phe phái của Hán Đế thừa cơ làm mưa làm gió, gây khó dễ. Tình thế trước mắt vô cùng thuận lợi, Hà Bắc sắp được thống nhất. Tào Tháo thực không mong muốn lại có thêm rắc rối gì, khiến đại nghiệp thống nhất phương Bắc bị cản trở. Bởi vậy, Tào Tháo mới quyết định để Tào Bằng đi sứ Mạc Bắc.

Tào Bằng đi sứ, chỉ cần yên ổn trở về đã là một thành công lớn.

Có được công lao đó, Tào Tháo cũng như có được cái cơ hoàn toàn thuyết phục. Điền Dự biết, nếu Tào Bằng xảy ra chuyện gì ở Mạc Bắc, thì khi y trở về Hứa Đô chắc chắn sẽ phải chịu cơn lôi đình của Tào Tháo. Nhưng không ngờ, suýt chút nữa thì đã xảy ra chuyện rồi! Y lập tức hạ lệnh, lệnh cho quân lính lục soát ven sông, tìm kiếm tên thích khách. Lúc Lưu Quang cho thuyền cập bờ, sắc mặt Điền Dự nặng trĩu như thể vắt ra được nước. Y thậm chí không thèm để ý đến Lưu Quang, đi thẳng đến bến sông chờ đợi.

Xa xa, thuyền của Vương Song đang từ từ cập bến.

- Giữ vững doanh trại, hôm nay không ai được phép ra vào!

Lưu Quang cũng chẳng hề để ý đến thái độ của Điền Dự, sau khi xuống thuyền lập tức hạ lệnh.

Y là Chính sứ, tự nhiên có tư cách hạ lệnh. Chỉ ít thì trên danh nghĩa, cả Điền Dự và Tào Bằng đều chịu sự kiểm soát của y.

Lưu Quang dừng bước trước cửa viên môn.

Quay đầu lại nhìn chiếc thuyền đã cập bến, y thầm thở dài: “Hữu Học, người và ta đều biết rõ, sớm muộn cũng có ngày trở mặt thành thù. Chỉ là không ngờ rằng, ngày đó lại đến nhanh như vậy. Xin lỗi người, ta nhất định phải trừ khử người.”

Trong mắt y lóe lên ánh nhìn sắc nhọn.

Tào Bằng xuống thuyền, thân thể vô cùng yếu ớt.

Trên người hắn cơ hồ không có vết thương nào bên ngoài, nhưng trên thực tế, ngực hắn đã trúng một kiếm của Lân Phi, tuy có áo giáp hộ thân, nhưng vẫn bị kinh lực của kiếm đó gây tổn thương, tâm mạch có chút tổn hại. May mà, thương thế cũng không nghiêm trọng, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục trở lại. Có điều, trong thời gian ngắn, Tào Bằng không thể giao đấu được, nếu không thương thế sẽ càng nặng hơn.

- Hữu Học, ta nhất định sẽ tìm được tên thích khách đó!

Điền Dự bước tới, khề nói.

Tào Bằng ho khan vài tiếng, nôn ra một ngụm máu nhỏ, nhìn Điền Dự lắc lắc đầu.

- Không cần đâu!

- Tại sao?

- Tên thích khách đó thân thủ siêu cường, tuy bị ta đánh thương, nhưng người bình thường vẫn không thể bắt được gã. Người này dám động thủ trên thuyền của ta, chắc hẳn là đã có tính toán chu toàn. Muốn tìm được gã, không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Hà tất phải lãng phí thời gian làm gì?

- Nhưng...

Tào Bằng cười, nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm, nếu gã không chết, chắc chắn sẽ lại xuất hiện.

- Sao?

Tào Bằng nhìn về hướng viên môn. Lúc này, Lưu Quang đã đi vào viên môn, không thấy bóng dáng đâu nữa. Tào Bằng lạnh lùng nói:

- Có người muốn ta chết, nhưng ta chưa chết, vậy nên sao y có thể từ bỏ ý đồ đó được?

Điền Dự liền hiểu ra hàm ý trong lời nói của Tào Bằng. Chỉ là, y bắt đầu cảm thấy đau đầu, bởi vì người đó không chỉ là hoàng thân quốc thích, mà còn là Chính sứ trong lần đi sứ Mạc Bắc này. Nếu Lưu Quang có ý muốn giết chết Tào Bằng thì sẽ có rất nhiều thủ đoạn, thậm chí không cần lãng phí quá nhiều tâm sức. Bản thân Điền Dự lần này không những phải phối hợp tốt với Lưu Quang, mà còn phải bảo vệ được Tào Bằng. Đây thực sự là một vấn đề nan giải.

- Vết thương của người thế nào rồi?

- Không có gì đáng ngại!

Điền Dự chần chừ một lát, nhìn Tào Bằng đang ướm nhẹ, trông mắt khê đảo, khê nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, người không cần quản lý lực lượng vệ sĩ nữa.

- Tại sao?

Tào Bằng kinh ngạc nhìn Điền Dự.

Quản lý lực lượng vệ sĩ, trong tay có được binh quyền, sẽ có khả năng tự bảo vệ mình.

Nếu không còn binh quyền thì chẳng phải là gơ tay chịu trời sao?

Điền Dự mỉm cười, vỗ vỗ vai Tào Bằng nói:

- Người đang bệnh, lại còn bị thương, cần được nghỉ ngơi!

Thế rồi, y nói với tên tùy tùng:

- Còn không mau đưa Tào Giáo úy vào trong trường nghỉ ngơi. Hữu Học, người yên tâm, ta sẽ để người của người đi theo người. Từ bây giờ trở đi, những gì người cần làm là giữ gìn sức khỏe, chớ để tổn hao nguyên khí.

Trong nụ cười của Điền Dự đầy sự tự tin.

Tào Bằng tuy không hiểu rõ tâm ý của y lắm, nhưng cũng biết rằng Điền Dự và hắn là người cùng thuyền, quyết không thể hại hắn được. Thế là dưới sự giúp đỡ của hai tên tùy tùng, Tào Bằng đi vào doanh trại.

Điền Dự khoanh tay đứng đó, đột nhiên kêu:

- Diên Niên.

- Có!

Trong đám tùy tùng của Điền Dự, một gã bước ra chấp tay thi lễ với y.

- Từ ngày mai, người tạm chỉ huy đám vệ sĩ. Nhưng, có bất cứ vấn đề gì, đều phải âm thầm cùng Tào giáo úy bàn bạc, không được tự ý làm bừa. Phải bảo vệ an toàn cho Tào giáo úy, nếu để xảy ra sơ suất gì dù là nhỏ ta cũng sẽ giết người.

- Điền Thiệu rõ rồi!

Điền Thiệu này là con cháu của Điền Dự, nhưng tuổi lại lớn hơn Điền Dự. Công Tôn Toàn chết đi, Điền Dự dẫn theo một số người trong họ từ Ngự Dương đến nương nhờ Tào Tháo, Điền Thiệu cũng là đi cùng với y tới. Bản lĩnh của hắn tuy không có gì to tát, nhưng làm việc cẩn thận. Từ trước tới giờ, hắn luôn là tâm phúc cực kỳ được Điền Dự tin tưởng. Trao binh quyền cho Điền Thiệu cũng có thể khiến Điền Dự an tâm được.

Lúc này, bên bờ phía đông, binh lính lũ lượt kéo tới.

Bàng Thống và Hàn Đức từ trên thuyền bước xuống, vẻ mặt lo lắng nói:

- Công tử ở đâu, công tử đâu rồi?

Điền Dự lập tức cho người dẫn hai người bọn họ vào trong doanh trại, đi theo còn có bốn tên cận vệ Phi Mạo. Bàng Thống và Hàn Đức gần như chạy đến trước trưởng của Tào Bằng. Chỉ thấy Vương Song cầm đao khoác cung đứng trước cửa trưởng, vô cùng cảnh giác.

- Vương Song, công tử có ổn không?

- Đang tạm nghỉ trong trưởng, công tử nói Bàng tiên sinh hãy vào trong ngay.

- Vậy còn ta?

- Đưa ngựa và hành lý qua đây hết. Công tử dặn vậy, chỉ chờ hai vị huynh đệ trở về, đợi sau khi về Hứa Đô sẽ đại táng. Tín Chi ca ca ở đây bảo vệ, để ta đi thu dọn đồ đạc, tránh xảy ra sơ suất.

Hàn Đức gật gật đầu, đứng thế chỗ Vương Song. Tay hắn cầm đao, lặng lẽ đứng trước cửa đại trưởng.

Bàng Thống lo lắng bước vào quân trưởng, nhìn thấy Tào Bằng đang ngồi dựa vào giường, dáng bộ yếu ớt.

- A Phúc, người...

- Ta không sao.

Tào Bằng nhìn Bàng Thống cười, khẽ nói:

- Chỉ là Quốc Nhượng đã rút binh quyền của ta, ta không hiểu lắm.

- Hả?

- Quốc Nhượng nói ta bị thương, lại đang ốm, cần phải nghỉ ngơi, cho nên không cần thống lĩnh vệ quân nữa.

Bàng Thống nghe vậy, chợt cười:

- A Phúc hà tất phải lo lắng nhiều, Quốc Nhượng làm như vậy là tốt cho người, y muốn bảo vệ người đó. Còn về vệ quân càng không phải lo lắng. Người vẫn là Chinh Khương giáo úy, vẫn là chủ tướng vệ quân của sứ đoàn, Quốc Nhượng sao có thể bãi miễn người? Y làm như vậy là muốn rút người vào trong, âm thầm bảo vệ. Thử nghĩ xem, người bệnh thể này, phạm vi hoạt động tự nhiên sẽ thu hẹp lại. Dù có người muốn gây bất lợi cho người thì cũng phải đợi cơ hội thích hợp. Hơn nữa, người ẩn thân vào chỗ tối, chẳng phải là càng dễ quan sát đối thủ sao?

Tào Bằng nghe vậy, bất giác mắt khẽ nhú lại.

Che trời vượt biển. Hay cho cái kế che trời vượt biển này. Điền Dự dùng cách này để bảo vệ Tào Bằng, đồng thời cũng là có thể đi một nước cờ bí hiểm.

Nghĩ đến đó, Tào Bằng cũng thấy nhẹ lòng nhưng hắn lại cười ái ngại:

- Nhưng như vậy chẳng phải là suốt chuyến đi này ta không có việc gì để làm sao.

- Haha, cứ bình tĩnh.

Bàng Thống nói xong cũng thấy yên tâm hơn.

Y nói chuyện một lúc với Tào Bằng rồi đi ra khỏi quân trưởng.

Tào Bằng còn lại một mình trong quân trưởng, gã đưa mắt nhìn chiếc lều lớn trống không, cảm giác thật vô vị.

Chỉ ít trước khi đến được Nam Hung Nô, Điền Dự sẽ không thể để mình ra mặt. Nếu đã như vậy, hắn phải làm kiếm việc gì đó để làm cho đỡ buồn tẻ trên suốt chặng đường. Nhưng tìm việc gì bây giờ? Tào Bằng trở người, nhìn chồng giấy trên thư án, mắt hắn bỗng sáng lên. Nếu đã không có gì để làm, sao lại không viết chút gì nhỉ, đỡ thấy bứt rứt trên đường đi.

Viết cái gì bây giờ? Con người Tào Bằng chao đảo.

Tự nhiên lại xảy ra chuyện hành thích, khiến không khí trong doanh trại bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Cấm quân và vệ quân, trong khoảnh khắc được phân biệt rõ ràng, hình thành hai hệ thống hoàn toàn khác nhau. Tuy cấm quân ở trong địa phận của vệ quân, nhưng lại hành động độc lập với nhau. Từ những binh lính tuần tra đến canh gác hoàn toàn đều là người của cấm quân, còn vệ quân chỉ có thể đồn trú ở bên ngoài, không thể tiếp cận vào bên trong.

Đêm đã về khuya.

Lưu Quang nằm trong đại trường bồi hồi, không thể chợp mắt.

Y đang đợi, đợi Lãnh Phi trở về.

Y cũng biết rõ, việc hành thích vừa rồi chắc chắn đã kinh động đến đám người Điền Dự. Lãnh Phi có muốn tiếp tục ra tay, e là sẽ không hề đơn giản. Y hơi lo lắng, bởi vì lúc ở trên sông, y đã nhìn thấy rất rõ Lãnh Phi đã bị thương. Tuy nói đã tính toán chu toàn, nhưng nước sông chảy xiết, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, coi như y đã mất đi một trợ thủ đắc lực nhất.

Lãnh Phi tuy là hoạn quan, trong tay lại không có binh quyền nhưng thân võ nghệ của gã chắc chắn là thanh kiếm sắc bén nhất trong tay của Hán Đế. Nếu Lãnh Phi có gì bất trắc thì chắc chắn là một tổn thất lớn. Lưu Quang nhắm mắt, trầm ngâm hồi lâu rồi ngồi dậy trên giường, nhẹ vuốt vuốt bộ râu xanh đen dưới cằm. Chuyện phát sinh thế này đúng là phiến toái. Y không thích chuyện như vậy.

Tự mình ra lệnh giết chết người bằng hữu mà mình xem trọng nhất, cảm giác này thật là khó chịu.

Nhưng, y phải giết được Tào Bằng.

Tuy Tào Bằng ẩn cư ba năm, nhưng thanh danh của hắn ngày một lên cao, sớm muộn cũng sẽ là một mối họa lớn của Hán Thất. Thân là họ hàng của Hán Thất, từ năm Lưu Quang vào Trường An, diễn màn đấu chó cho Hán Đế xem, số mệnh của y đã an bài, không thể quay đầu lại nữa.

Hữu Học ơi là Hữu Học, nếu có trách, hãy trách người không biết phải trái, làm chuyện ngược với lẽ trời.

Thiên hạ này là của Đại Hán, giang sơn này là giang sơn của họ Lưu. Người thân là thần dân Đại Hán, không nghĩ dốc sức cho Đại Hán, lại muốn giúp bọn loạn thần tặc tử. Cho dù các người có là người cùng gia tộc, nhưng cũng là kẻ mưu phản, là phạm thượng, sớm muộn cũng phải chết. Hôm nay người chết đi, tháng ngày còn lại ta sẽ bảo đảm cho gia đình nhà người không phải lo lắng điều gì.

Việc ta có thể làm cũng chỉ có vậy thôi...

Nghĩ đến đó, Lưu Quang thở dài. Đột nhiên, bên ngoài đại trường có tiếng thở phì phò, Lưu Quang vội ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người toàn thân đầy những vết máu, ướt sũng đi vào trong trường, loạng choạng rồi ngã xuống đất.

- Lãnh Cung!

Lưu Quang hốt hoảng, vội chạy tới dìu đỡ.

Chỉ thấy, vết thương do đao gây ra trên vai Lãnh Phi giống như miệng trẻ con há ra, trông thật đáng sợ.

Trên bả vai và trên đùi gã còn cắm hai mũi tên sắt, ngập gần một nửa cán. Sắc mặt Lãnh Phi trắng bệch, không cất ra một giọt máu.

Gã khẽ nói:

- Lưu Hầu, mau giải quyết đám cấm quân bên ngoài.

- Lãnh Cung đợi chút.

Lưu Quang dìu Lãnh Phi ngồi xuống rồi vội chạy ra ngoài đại trường.

Chỉ thấy, hai tên thị vệ mê man ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự từ lúc nào. Y tâm ý nhất động, chợt nảy ra một ý.

Lưu Quang tìm đến hai tên gia nô tâm phúc, chỉ vào thái giám đang hôn mê, khẽ dặn dò:

- Lập tức xử lý gọn hai tên này, giữ một cái xác lại, còn một cái ném xuống sông. Làm cho đẹp một chút, đừng để người khác phát hiện tung tích.

Hai tên gia nô vội vâng mệnh, sau khi buộc hai tên thái giám vào với nhau thì lén lút khênh đi.

Lưu Quang thăm thử phào nhẹ nhõm, quay người trở lại trong trường. Chỉ thấy Lãnh Phi ngồi trên giường, nghiêng rặng, rút hai mũi tên trên vai và trên đùi ra. Trên hai mũi tên đó có ngạnh, sau khi rút ra được thì cũng kéo theo mấy lạng thịt. Máu tươi chảy ra như suối, Lãnh Phi gần như muốn ngất đi. May mà gã đã chuẩn bị trước, trước khi rút tên ra, miệng đã nhai kim sang được. Gã nhỏ ra lòng bàn tay, ép mạnh vào vết thương, cơ thể gã như co rúm lại.

- Lãnh Cung.

- Lưu Hầu, tạm thời nô tài e là không giúp được ngài rồi. Cái tên họ Tào đó tâm địa nham hiểm, lại có thứ vũ khí sắc bén như vậy trong tay. Trong vòng ba mươi ngày, ta khó mà giao đấu được với kẻ địch, mọi chuyện đều dựa vào Lưu Hầu. Lưu Hầu, ta biết ngài và tên họ Tào đó đều là những kẻ thông minh, tài trí. Ta cũng biết, chúng ta lần này đi sứ đến Nam Hung Nô, sau này sẽ để lại tiếng xấu muôn đời. Nhưng ngài và ta đều làm việc vì bệ hạ, có những chuyện bản thân không thể tự quyết định được. Nếu bệ hạ còn có cách nào khác, chắc chắn cũng sẽ không dùng cách này. Ngày sau, chắc chắn sẽ có người đòi lại công bằng cho chúng ta. Vì vậy, ngài đừng vội động lòng. Nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, e là hy vọng cuối cùng này của chúng ta sẽ bị phá sản. Bọn Lưu Biểu, Lưu Chương, Lưu Bị và Mã Đằng đều không thể tin tưởng được. Người mà bệ hạ có thể tin tưởng thực sự hiện nay chỉ còn ngài và ta, ngàn vạn lần xin ngài đừng chần chừ.

- Lãnh Cung, Quang đã nhớ rồi.

- Tên Tào Bằng đó cũng bị ta đánh thương, có lẽ cũng cần phải nghỉ dưỡng một thời gian. Trước khi thương thế của ta khỏi hẳn, ngài đừng có để ý đến hắn. Thủ hạ xuất sắc xung quanh hắn rất nhiều, một mình hành sự không cẩn thận sẽ gây ra chuyện lớn. Tên đó cứ để cho ta xử lý, đợi vết thương của ta khỏi rồi, tất sẽ lấy mạng hắn. Nếu không, hắn sẽ là một mầm họa của Hán Thất.

Ánh mắt Lãnh Phi sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Lưu Quang.

Chỉ thấy Lưu Quang gạt đầu rất mạnh:

- Lãnh Cung, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không manh động.

- Vậy, ta yên tâm rồi...

Lãnh Phi nói xong thì đứng dậy, cố nhin đau ở vết thương, lặng lẽ rời khỏi đại trường.

Lưu Quang nắm chặt bàn tay, nghiêng rặng, gằn giọng:

- Tào Hữu Học, ta quyết sẽ không nương tay với người!

- Hắt xì!

Tào Bằng đột nhiên hắt hơi một cái, trở mình ngồi dậy.

Trong trường, ánh nến leo lét.

Bàng Thống vẫn ngồi bên cạnh, tay cầm quyển sách.

- Hữu Học, sao lại dậy rồi?

- Canh mấy rồi?

- Đã qua giờ dần rồi. Người ngủ thêm một lúc nữa đi, hôm nay phải qua giờ thìn mới có thể xuất phát.

- Chuyện gì vậy?

- Sau khi người thiếp đi, Lâm Nghi Hầu đã cho người tới, nói với Diên Phó sứ trong đám nội thị đi cùng có hai người mất tích. Diên Phó sứ tìm thấy một người ở trên đê, nhưng người còn lại thì vẫn chưa thấy đâu.

Lâm Nghi Hầu nói, cái người mất tích đó e rằng chính là hung thủ hành thích người. Và cái tên đã tìm được kia có lẽ là đồng bọn của tên thích khách...

- Điền Phó sứ nói thế nào?

Bàng Thống nghe vậy, bất giác cười khỏ, hỏi lại:

- Nếu người là Điền Phó sứ, người có thể nói gì được chứ?

Tào Bằng sững người, chợt hiểu ra ý của Bàng Thống. Gần như lẩm bẩm một mình, hần khe nói:

- Cái tên Lâm Nghi Hầu này đúng là một tên gian xảo.

Lưu Quang là Chính Sứ, còn là tên tuổi hàng đầu của dòng họ Hán Thất.

Trong toàn bộ sứ đoàn, thân phận của y tôn quý nhất, danh hiệu cũng lớn nhất. Những thi thể này chẳng qua chỉ là để che giấu tai mắt người khác cho mọi người một công đạo mà thôi. Suy cho cùng thì tất cả mọi người đều nhìn thấy thích khách ám sát Tào Bằng trên sông là thái giám. Trong toàn bộ sứ đoàn, thái giám đều do Chu Lương quản. Chu Lương lại nghe theo sự chỉ huy của Lưu Quang, lai lịch của thích khách kia tức thì đoán ngay ra được. Lưu Quang ném ra hai thái giám chính là muốn rửa sạch liên can: thích khách không phải là người của ta!

Thủ đoạn loại này lừa gạt con tép thì được, nhưng Điền Dự, Bàng Thống đâu phải là đèn cạn dầu?

Ý tứ của Lưu Quang rất rõ ràng: việc này dừng lại ở đây!

Thích khách đã chết, đồng đảng cũng tìm được rồi, không cần truy hỏi nữa để tránh khỏi việc chính bị đình lại...

Còn Điền Dự, dù sao vẫn không thể mang theo người xông vào lục soát, như thế chẳng khác nào thực sự “xé bỏ lớp da mặt” ra. Từ cổ chí kim đa phần là giống nhau. Người làm quan thì hư tình giả ý, đối mặt thì cười, sau lưng thì đâm, mặc dù trong lòng hiểu rõ nhưng cũng không thể thực sự gỡ bỏ sắc mặt. Mặc dù hận không thể băm đối phương thành vạn đoạn nhưng lúc biểu hiện bên ngoài thì vẫn phải qua lại thân mật.

Tào Bằng thầm cười nhạt trong lòng.

Lưu Quang làm như vậy để rửa sạch liên quan nhưng lại chứng minh một việc: thái giám chết bầm kia nhất định còn sống.

Quả nhiên Đông Phương Bất Bại mà!

Trúng hai mũi tên, lại bị ta chém một đao, sau đó rơi vào lòng sông lâu như vậy mà vẫn không chết ư? Mạng của thái giám chết bầm kia thật đúng là cường ngạnh, có một chút khí phách mạnh mẽ. Tuy nhiên, người càng như vậy, ta lại càng muốn giết chết người.

- Sĩ Nguyên, nói một tiếng với Điền Phó Sứ, ta muốn gặp Chu Lương.

Bàng Thống cười:

- Ta sẽ phân phó.

Đứng dậy đi ra tới cửa trưởng nhìn sắc trời một chút, Bàng Thống xoay người lại nói:

- A Phúc, người nghỉ ngơi một lát đi, đến lúc đó ta sẽ kêu người.

- Được!

Tào Bằng nói xong liền nằm xuống.

Trong đầu lại vẫn không ngừng hiện lên hình ảnh ở trên sông kia, mờ mờ, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ...

Tào Bằng bị ốm!

Tuy nhiên đó không phải là giả bộ, mà là bệnh thật.

Cũng khó trách, tinh thần bị thương, lại bị rơi vào nước sông lạnh ngắt...Lúc rời thuyền tại bến đò bị gió thổi vào, thế cho nên ngày thứ hai xuất phát thì Tào Bằng lúc lạnh lúc nóng, bắt đầu lên cơn sốt. Cũng may xương cốt cơ thể hần tốt, lại có thuốc trị thương hàn do Trương Trọng Cảnh điều phối nên bệnh tình cũng không quá nghiêm trọng. Chỉ là lúc cưỡi ngựa thật sự có chút khó khăn.

Sau khi Điền Dự tra xét lập tức cấp cho Tào Bằng xe ngựa.

Ở trong xe ngủ một giấc, người ra một chút mồ hôi, cuối cùng bệnh cũng giảm đi rất nhiều. Chỉ là thân thể vẫn có chút yếu, hơn nữa trên người lại có nội thương cho nên Tào Bằng cả ngày đều lừ đừ, không chút phấn chấn.

- Hữu Học, qua đây, qua đây một chút!

Điền Dự thấy Tào Bằng dáng dấp tiêu tụy thì cũng không kìm được liên tục lắc đầu.

- Qua làm gì?

- Chắc người chỉ giả bộ mà thôi, người đâu cần phải biến mình thành bộ dạng như thế?

- Ta thật sự khó chịu....

Tào Bằng lớn tiếng, chợt lại ho khan kịch liệt.

- Được rồi được rồi, người bị bệnh thật.

- Người mới có bệnh.

Điền Dự cười hắc hắc không tranh cãi với Tào Bằng nữa, cách cửa sổ xe nói:

- Đêm nay nghỉ ở Linh Võ cốc, ta đã hẹn với Chu Lương đi ngắm cảnh đêm Hạ Lan. Người chuẩn bị một chút, nên khuyên thể nào ta tin rằng trong lòng người đã có kế sách vẹn toàn.

Bên trong xe yên tĩnh.

Linh Võ cốc, nằm ở miệng núi Hạ Lan.

Thời kỳ Tần Thủy Hoàng, Thủy Hoàng đế đã phái đại tướng Mông Diêm đem ba mươi vạn đại quân quyết chiến với dân tộc Hung Nô, tại nơi đây đã dễ dàng tiến hành khống chế có hiệu quả. Sau đó triều Đại Tần bằng sức mạnh và lực ảnh hưởng của một nước mà trước sau vẫn không thể vượt qua được Hoàng Hà, nhưng lại lấy Hoàng Hà làm cửa ải.

Đến triều Hán đã thiết lập huyện Liêm tại gần Linh Võ Cốc, rốt cuộc đem Tây Sáo nhét vào trong bản đồ. Nhưng trên thực tế, sự kiểm soát của triều Hán đối với Tây Sáo cũng không phải là quá mạnh. Ít nhất, những năm cuối tại Đông Hán thì huyện Liêm có như không có...

Để đến Linh Võ cốc nhất định phải đi qua Linh Võ, Linh Châu.

Năm 191 trước Công Nguyên, lúc đó tại bờ tây Hoàng Hà có một thị trấn. Bởi vì gần núi Hạ Lan, mà trên núi Hạ Lan lại có Linh võ Cốc, cho nên liền có cách gọi là Linh Võ. Năm 159 Công Nguyên, Đoàn Thái úy tại núi Phùng Nghĩa đã đánh bại Tiên Linh, sau đó dẫn quân xây dựng cơ sở. Tiên Linh Chư tiếp tục chạy trốn bị Đoàn Thái Úy đuổi tới Linh Võ cốc giết được Tiên Linh, từ đó về sau rời khỏi hẻm Tây Sáo.

Xe ngựa của sứ đoàn đêm đó đóng ngay tại Linh võ cốc.

Về mặt Chu Lương u ám đi ra khỏi viên môn dọc theo đường núi đi lên. Mục đích chuyến đi này của y là lên đỉnh Linh Võ Cốc, nghe nói cảnh sắc nơi đó rất đẹp, được coi là nơi có cảnh sắc đẹp nhất. Trong khoảng thời gian này tâm trạng của y có chút buồn rầu. Vốn tưởng rằng lần này y oai phong đi sứ Hung Nô, không ngờ Lưu Quang vượt qua y làm Chính Sứ .

Tại Hứa Đô, thực sự quá ngọt ngào mà!

Khắp nơi đều là vương công quý tộc, y chỉ là một Trung Cung Phó căn bản bị đối xử chẳng ra gì.

Bề ngoài cho thấy, Trung Cung Phó cũng có bổng lộc hai nghìn thạch, có thể sánh ngang với Cửu Khanh. Nhưng trên thực tế, chức Trung Cung Phó này của y căn bản trong tay không có quyền lực gì. Không nói

đến việc trên y còn có Đại Trường Thu, nhưng lại là cấm quân trong cung không phải ai y cũng có thể sai khiến. Chu Lương chỉ có thể chỉ huy hơn mười một thái giám dưới trướng y mà thôi, chứ đâu có quyền thế gì?

Lần đi sứ này đến Hung Nô là cơ hội của y.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lưu Quang lại vượt mặt nắm toàn bộ quyền hành, chức phó sứ này của y chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Điền Dự mời y đi ngắm phong cảnh, Chu Lương lại mơ hồ suy đoán ra dụng ý thật sự trong đó, chẳng lẽ Điền Quốc Nhượng muốn lôi kéo ta sao?

Nếu thật sự hẳn muốn lôi kéo ta, ngược lại cũng là một lựa chọn không tệ.

Hán thất hiện nay yếu nhược, Tào Tư Không độc quyền. Tương lai Tào Tư Không thống nhất thiên hạ, vậy thì ta cũng là nguyên lão công thần.

Trong lòng Chu Lương sao không muốn quy thuận Tào Tháo. Nhưng khổ nỗi không có cơ hội, càng không tìm được cách nào tốt.

Thái giám cũng vậy.

Thái giám quy thuận, cũng phải tìm người vững chắc mới được.

Điền Dự kia...Có vẻ như vẫn chưa đủ tầm. Nhưng vị Tào công tử kia lại rất hợp! Tuy nhiên từ Hi Bình tới nay, sự tranh đấu giữa kẻ sĩ và thái giám chưa bao giờ ngừng nghỉ. Nhớ năm xưa sau khi Thập Thường đắc thế đã đem kẻ sĩ áp chế quá ngoạn độc.

Tào công tử hiện nay là danh sĩ thanh lưu, tên tuổi Tào Tam Thiên vang dội thiên hạ...

Chu Lương hiện tại không dám khẳng định, nếu như y đi tìm Tào Bằng nương tựa mà nói, Tào Bằng chưa chắc đã thu nhận y?

Trên đường đi y liên tục suy tính.

Đường núi không dễ đi, người Chu Lương lại béo, thế cho nên lên đỉnh núi thì thở hồng hộc, cả người sưng mồ hôi.

- Tào, Tào giáo úy?

Ngay khi Chu Lương leo lên đến đỉnh núi đã thấy trên đỉnh núi đứng hai người ở đó.

Một người là Tào Bằng, người còn lại là Hàn Đức.

Hai người quay lưng về phía Chu Lương, đang ngắm cảnh sắc Linh Võ Cốc.

Nghe giọng nói của Chu Lương, Tào Bằng xoay người lại, mỉm cười nhìn Chu Lương.

Dưới ánh trăng, Tào Bằng mặc bạch y, gió núi thổi qua làm vạt áo cuộn nổi lên giống như thần tiên.

- Chu Trung Cung cũng đến ngắm trăng ư?

Chu Lương ngẩn ra, cười ha hả nói:

- Đúng vậy, nghe nói Linh Võ cốc cảnh đêm rất đẹp, Tạp gia nhân rồi cho nên đến xem.

- Chỉ là xem thôi ư?

Tào Bằng cất bước tiến đến, một tay ngoắc lấy cánh tay Chu Lương.

- Cảnh đẹp như này, cần phải có tâm để thưởng thức.

- Điều này...

Trong lời đối thoại của hai người đều giấu diếm huyền diệu. Gió thổi qua, Tào Bằng khẽ ho khan hai tiếng, quay đầu lại hướng ra nhìn về phía đường núi.

- Tào công tử, hai người thật là tâm phúc của Tạp Gia.

- Tâm phúc cũng tốt, người tâm phúc thì có thể thẳng thắn với nhau.

Chu Lương khẽ run, trong câu nói này của Tào Bằng nghe có dụng ý của y.

Người có muốn làm tâm phúc không? Làm tâm phúc, ta cùng người có thể thoải mái nói chuyện, không cần phải che che giấu giấu.

Đây là mời chào mình sao?

Chu Lương giật mình đang định mở miệng, nhưng hai mắt mở to hồi lâu cũng không nói được lời nào.

Chỉ thấy trong tay Tào Bằng cầm một tờ giấy mỏng, nhìn thoáng qua hình như là tiền giấy trong ngân lâu đã từng nghe nhắc đến.

- Ở đây ta có một trăm vạn, nếu Chu Trung Cung nhận, ta và người có thể thẳng thắn nói chuyện.

Mua chuộc, đây chính xác là mua chuộc!

Một trăm vạn, một con số không nhỏ.

Tròng mắt của Chu Lương đảo quanh, trong lòng do dự: ta có nên ra giá cao không? Biết đâu Tào công tử sẽ cho ta nhiều hơn?

Phần đông các thái giám trong lòng đều méo mó.

Họ có nhiều ham thích nhưng lại có một bệnh chung, chính là tham tiền.

Tuy nhiên, từ sau khi Thập Trưởng bị diệt thì thu nhập của thái giám giảm đi rất nhiều. Bất kể là Hán đế hay là Đồng Trác trước đó và đến bây giờ là Tào Tháo cũng đều quản lý thái giám cực kỳ nghiêm ngặt, cho bọn họ rất ít quyền lực, cũng có nghĩa thu nhập của bọn họ cũng giảm đi rất nhiều. Nhưng hiện tại...khó khăn như vậy, Chu Lương cũng không dám nói mình là thái giám.

Nào có thái giám mà thê thảm như ta đây dựa vào chút bổng lộc nhỏ nhoi mà sống, ngay cả một phủ đệ ngoài cung cũng không có?

Nhưng, y đột nhiên thấy bàn tay của Hàn Đức đặt lên chuôi đao.

- Chu Trung Cung, đã muộn rồi đường núi không dễ đi đâu.

Chu Lương sợ hãi không chút phản đối thò tay nhận lấy tiền giấy từ trong tay Tào Bằng:

- Tấm lòng của công tử nếu không nhận chẳng phải là khinh thường công tử sao?

- Thông minh!

Sắc mặt Tào Bằng đột nhiên nghiêm lại, xoay người nhìn Chu Lương, nói:

- Chu Trung Cung, chúng ta nói thẳng ra...tối nay ta hẹn người tới đây là có một việc muốn kính nhờ người. Nếu Chu Trung Cung đồng ý, tương lai tiền đồ mệnh mông. Tào Bằng ta hôm nay tuy chỉ là Giáo Ủy chính phạt Khương, nhưng chắc chắn Chu Trung Cung hiểu huyền cơ trong đó. Ta muốn biết, người ám sát ta là ai?

Chu Lương lập tức do dự, y nhìn Tào Bằng nghiêng răng khẽ nói:

- Là Trung Thường, Lãnh Phi.

- Lãnh Phi?

- Người là này tâm phúc của bệ hạ, rất được nể trọng tại Trường An. Nhưng lần này Lãnh Phi đột nhiên ra tay, sự việc trước đó ta cũng không rõ lắm...Không dám đối gạt Tào công tử, Lâm Nghi Hầu từ lúc tiếp chưởng Chính Sử, Tập gia không dám quản, cũng quản không được.

Tào Bằng nghe vậy cười ha hả, chìa tay ra quàng vai Chu Lương.

Hắn cao hơn Chu Lương một cái đầu, cúi xuống nói khẽ:

- Chu Trung Cung, người và ta cũng phụng sự dưới trướng Lâm Nghi Hầu, tất cả sự việc liên quan đến Lâm Nghi Hầu ta tự có chủ trương. Ta mời người đến là mong người có thể giúp ta để ý một chút...Người cũng biết đó, phía bên Lâm Nghi Hầu ta không thể tiếp cận, có một số việc...Người hiểu mà! Không biết Chu Trung Cung có bằng lòng giúp ta không?

- Bằng lòng. Tập Gia đương nhiên bằng lòng...

- Sảng khoái!

Tào Bằng cười nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói, ta có rất nhiều vấn đề cần thỉnh giáo Chu Trung Cung.

378. Chương 366->369: Hung Nô, Hung Nô

Tháng thứ hai của mùa hạ sắp đến, lúc này ở Trung Nguyên đang nắng nóng gay gắt, nhưng ở phía biên giới thì lại vô cùng mát mẻ.

Lúc này, đang là lúc mùa cỏ chăn nuôi tươi tốt, nhưng cũng là lúc nảy sinh xung đột quyết liệt nhất, để có một vùng cỏ chăn nuôi tươi tốt, các bộ lạc thường hay tranh giành với nhau một cách tàn nhẫn.

- Đại nhân, kiên trì thêm chút nữa, phía trước chính là núi Thạch Chủy rồi.

Trên lưng một con chiến mã, một nam tử đang ngả nghiêng sắp ngã.

Toàn thân của y trên dưới đều là máu, y gục trên lưng ngựa, gần như không cách nào ngồi vững được.

Sau lưng y còn có mười mấy kỵ sĩ yểm hộ theo sát. Một tùy tùng ăn mặc như người Hung Nô giục ngựa tiến lên trước, đỡ lấy vị nam tử đó.

Người này cũng coi như giữ vững người, ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy dãy núi phía xa đã mập mờ có thể trông thấy được.

Y chụp lấy một túi nước từ trên lưng ngựa, sau khi ừng ực uống hết hai ngụm nước, tinh thần có vẻ phần chần chừ hơn một chút.

- Đi, về nhà đi.

Y cắn răng, cầm lấy dây cương đang muốn giục ngựa.

Sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm, từ nơi xa hiện ra hơn trăm kỵ sĩ, đang đuổi theo đến đây nhanh như điện chớp.

- Lưu Báo chết tiệt, muốn truy cùng giết tận sao?

Người nam tử đó nhổ ra một ngụm nước miếng dính máu, ngoặt tay ra sau rút trường đao ra, muốn xông tới trước. Tùy tùng giạt bắn người, vội vàng ngăn cản y lại.

- Đại nhân, không được ham chiến..

- Lưu Báo lần này muốn dồn đại nhân vào con đường chết, nếu như nghênh chiến chẳng khác nào đã trúng ý y, chúng thần liều chết ngăn cản, xin đại Nhân chạy mau.

- Hồng Đô, nhất định phải tiếp tục sống!

- Đại nhân yên tâm, Hồng Đô không chết được đâu.

Chàng thanh niên nói rồi quay đầu ngựa lại, giọng nghiêm nghị quát lớn:

- Các huynh đệ của Đàn Thạch Côi, theo ta bảo vệ đại nhân rút lui.

Hơn mười mấy kỵ sĩ đồng thanh hô hào, lấy cung tên thúc ngựa xông ra phía sau.

Người nam tử kia không dám chần chừ, thúc ngựa đi ngay.

Hơn trăm kỵ sĩ ở phía xa đang càng lúc càng đến gần, chỉ thấy kỵ sĩ trên ngựa mặc trang phục người Hung Nô thuần một màu sắc. Điểm nổi bật nhất của bọn họ chính là mái tóc thắt bím, làm cho người ta vừa nhìn đã biết ngay lai lịch của họ. Cái gọi là bím tóc, chính là phần tóc đỉnh đầu bị cạo sạch, phần tóc còn lại xung quanh, kết thành kiểu một sợi bím nhỏ. Khuôn mặt có vẻ to một chút, gò má cao, hốc mắt hơi lõm xuống một tí, màu da trắng bệch. Đám người này chính là đám người Hung Nô đã từng gây ra biết bao tai họa cho người Hán.

Mắt thấy người thanh niên ra lệnh cho người xông qua đây, kẻ cầm đầu của người Hung Nô liền tiếp phát ra một loạt những âm thanh kỳ quái.

Hơn trăm kỵ sĩ thoát chốc tản ra hết, kéo cung bắn tên. Mà người thanh niên Hung Nô vừa tránh né trên ngựa, vừa trở tay đánh trả.

Khoảng cách ngắn ngủi vài trăm bước chân, không ngừng có người ngã khỏi ngựa.

Đây cũng là cách quyết đấu thường gặp nhất của người Hồ ở biên giới phía Bắc, trong lúc nhất thời các mũi tên bắn như mưa, liên tục bay qua lại.

Kỹ thuật cưỡi ngựa bắn tên của Hồng Đô quả nhiên tinh xảo. Không có yên ngựa, không có bàn đạp ngựa, cả người của anh ta như dung hòa làm một với chiến mã, mũi tên như mưa của người Hung Nô vô cùng linh hoạt và sắc bén nhưng lại không thể dễ thương anh ta. Đồng thời, anh ta còn không ngừng đánh trả, sau khi liên tiếp giết chết ba tên Hung Nô chỉ trong chớp mắt, con ngựa cưỡi dưới hai chân đột nhiên hí lên một tiếng dài thê lương, ngã ườn xuống đất.

Anh ta có thể tránh được tên, nhưng ngựa thì khó có thể tránh né được.

Sau khi Hồng Đô ngã ngựa, hơn mười tên người Hung Nô liền gào thét xông tới phía anh ta.

- Ung Nô, người đừng hòng giết ta...

Hồng Đô lăn mình trên đất một cái nhanh như chớp, hô một tiếng nhảy dựng lên, trong tay đã có thêm một thanh trường đao sáng choang, nếu như quan sát kỹ, thì sẽ phát hiện ra thanh trường đao trong tay của anh ta không ngờ lại là dạng thanh đao thép đang được bắt đầu phổ biến trong quân Tào. Sóng lưng thanh đao mang theo một vết màu đỏ sẫm, xẹt ngang một cái trong không trung, một gã người Hung Nô đi đầu bị một đao của anh ta chém rớt xuống ngựa. Chân Hồng Đô chạy nhanh như bay, hai ba bước đã đuổi kịp chiến mã không chủ đó, đưa tay nắm lấy dây cương, một tay đặt trên lưng ngựa, vọt người nhảy lên lưng ngựa. Chiến mã này thậm chí còn không biết rằng, chủ nhân của nó đã bị đổi thành người khác. Hung Nô nghiêng mình một cái trên lưng ngựa, đẩy ngang thanh trường đao trong tay một cái, một tên người Hung Nô bên cạnh lập tức đầu và người chia làm hai.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra lại rất nhanh.

Từ lúc Hồng Đô ngã ngựa, cho đến lúc y lên ngựa giết địch lần nữa, thời gian không quá mười mấy lần hít thở.

Nhưng trong mười mấy lần hít thở này, anh em của Hồng Đô đã tổn thất hơn nửa. Chỉ còn sót lại ba, năm người, hơn nữa ai cũng bị thương.

- Hồng Đô, Tả Thiên Vương tôn trọng ngươi là một hảo hán, tội gì đi theo bán mạng cho Đàn Thác chứ?

- Nếu như ngươi chịu quy thuận Tả Thiên Vương, không những có thể không chết, đàn bà, trâu ngựa, mặc cho ngươi chọn, người đừng có tiếp tục mê muội nữa.

- Ung Nô, hùng ưng (chim ưng) cả đời chỉ có một chủ nhân.

Lưu Báo muốn ta đầu hàng, đó là nằm mơ. Ân tình giữa ta và Đàn đại nhân há có thể đem so sánh với trâu ngựa và đàn bà sao?

Hồng Đô nói xong, lại muốn xung phong lần nữa.

Nhưng vài tên tùy tùng còn sót lại đã ngăn cản y.

- Hồng Đô, đi đuổi theo đại nhân đi, ở đây có chúng tôi là đủ rồi.

Hồng Đô do dự một hồi, gật gật đầu, bỗng nhiên ngược lên trời gào thét một tiếng

- Các huynh đệ của Đoàn Thạch Côi, xung phong!

Gã người Hung Nô tên là Ung Nô kia, trong mắt lóe lên ánh mắt hung hãn.

- Nếu như người muốn tìm cái chết, thế thì ta sẽ toại nguyện cho người. Giết chúng đi.

Người Hung Nô hò hét, thúc ngựa chạy như bay đến.

Mấy người tùy tùng không chút sợ hãi, giương cung cài tên, xông thẳng về phía người Hung Nô.

Trong mắt của Hồng Đô, xẹt qua một vệt sáng của nước mắt, bất thành linh y quay đầu ngựa, chạy đi.

- Hồng Đô, tên nhát gan người, không ngờ lại dám chạy trốn.

Ung Nô thật không ngờ, Hồng Đô vậy mà lâm trận lại chạy trốn. Phải biết rằng, Hồng Đô có biệt danh là Hắc Thủy lang, hung hãn dũng mãnh, là vị tướng dũng mãnh số một của Hắc Thủy Tiên Ti. Lần này Ung Nô đến đây mang theo cả ý nghĩ muốn giết chết Hồng Đô, nhưng không ngờ Hồng Đô lại không chiến mà chạy. Gã giận dữ rống lên, thúc ngựa đuổi theo. Nhưng đám tùy tùng kia lại liều mạng cản chân gã lại.

Ba, năm người tùy tùng lại cản chân của Ung Nô.

Đợi sau khi Ung Nô chém chết số tùy tùng này, Hồng Đô đã chạy đi mất gần một dặm đường rồi.

- Đuổi theo, không giết được Hồng Đô, tuyệt đối không rút quân.

Ung Nô lớn tiếng la lên, dẫn theo lính Hung Nô, nhắm theo hướng Hồng Đô chạy trốn, vội vàng lao đi đuổi theo.

Núi Thạch Chủy (Núi miệng đá) là nơi giao nhau giữa mạch núi Hạ Lan và sông Hoàng Hà, núi đá nhô ra như miệng, nên được đặt tên là vậy.

Ở đây là biên giới Giang Nam, nguồn tài nguyên sản vật vô cùng phong phú.

So với cảnh hoang vu mịt mù của đời sau, Núi Thạch Chủy hiện giờ xanh mơn mớn, đầy sức sống. Thực vật ở đây chưa bị chặt phá tùy tiện, cũng chưa bị chiến tranh dày xéo. Ra khỏi núi Thạch Chủy hướng về phía Bắc hoàn toàn là khu vực người Hồ rồi.

Tào Bằng đã có thể cưỡi ngựa mà đi, tinh thần trông có vẻ khá hơn nhiều so với mấy hôm trước.

Chỉ có điều sắc mặt hắn vẫn có vẻ hơi tái nhợt, có chút uể oải. Tình trạng vết thương trên người đã có chuyển biến tốt đẹp hơn phân nửa, nhưng lại không tài nào ra trận chém giết được. Trúng một kiếm đầy uy lực đó của Lãnh Phi, Tào Bằng chắc chắn không thể bình phục trong thời gian ngắn được. Nhưng ít nhất, hắn đã không lo về tính mạng. Về mặt của Tào Bằng xem ra thì rất điềm tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng. Bởi vì tung tích của Lãnh Phi vẫn chưa thể tìm ra. Mặc dù Chu Lương giúp đỡ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa có manh mối. Điều này khiến cho Tào Bằng có chút không yên lòng.

Lãnh Phi đã trở thành cái gai trong lòng của Tào Bằng.

Công phu của gã này quá ư lợi hại, cũng không phải loại kẻ thù Tào Bằng có thể mặt đối mặt.

Gã ẩn trốn trong chỗ tối, bất cứ lúc nào cũng có thể cho Tào Bằng một phát chí mạng. Không phải Tào Bằng không có tự tin, có thể tránh sự ám sát của Lãnh Phi, nhưng cả ngày cứ thấp thỏm đề phòng, suy cho cùng cũng không phải là cách. Đạo lý Không sợ kẻ trộm, chỉ sợ lo nghĩ về trộm, Tào Bằng cũng xem như đã hiểu thấu rồi. Cũng chính vì lý do này, Tào Bằng càng muốn dồn Lãnh Phi vào chỗ chết.

- Chu Lương nói, điều tra không được chút manh mối nào.

- Toàn bộ bên trong doanh trại đều tra xét cả rồi sao?

Bàng Thống thấp giọng trả lời:

- Điều tra xét cả, tuy nhiên, trong doanh trại, còn có quân của Lâm Nghi Hầu.

Tuy rằng Chu Lương nắm giữ bên trong doanh trại, nhưng phía Lâm Nghi Hầu bên đó lại không cách nào điều tra được. Y phái người nói, Lâm Nghi Hầu phòng bị rất nghiêm ngặt, y cũng không dám dễ dàng để lộ dấu vết. Chỉ nói người tạm thời hãy nhẫn nại một chút, đợi khi có cơ hội, y nhất định sẽ tìm cách điều tra...

- Bảo y hãy bảo vệ tốt chính mình đi.

Tào Bằng nhíu mày một cái, khe khẽ căn dặn Bàn Thống.

Lãnh Phi tuy rằng nguy hiểm, nhưng Tào Bằng lại không hy vọng chỉ vì một tên Lãnh Phi này, khiến cho đường dây ngầm mà hắn khó khăn lắm mới cài được bị bại lộ hết.

Chu Lương ở trong cung, lợi ích càng lớn hơn nữa.

Nếu như vì một Lãnh Phi...

- A Phúc, người nói xem Lãnh Phi có khi nào chết rồi hay không?

- Người thấy sao?

Bàn Thống lập tức ngừng nói, nhún vai, miễn cưỡng cười một cái.

Tào Bằng tin chắc rằng Lãnh Phi chưa chết. Đạt tới thân thủ như gã, sao có thể chết đi một cách dễ dàng được? Lưu Quang đương nhiên sẽ dốc sức bảo vệ gã Lãnh Phi này, bởi vì gã Lãnh Phi này là một tấm vương bài trong tay y. Nhưng nếu không giải quyết Lãnh Phi, suy cho cùng đúng là phiền toái.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đột nhiên khê ho khan.

Hắn lấy từ trong người ra một chiếc khăn hình vuông, che miệng lại, rồi sau đó tiện tay vứt luôn xuống đất.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên phía trước, đã mơ hồ có thể nhìn thấy miệng núi Thạch Chủy.

Một gã người hầu trong cung đi ngang đường, thấy không ai để ý, len lén nhặt tấm khăn tay từ dưới đất lên, chỉ thấy trên đó dính đầy vết máu đỏ sẫm.

Về mặt gã ta lộ ra nụ cười lạnh lẽo, chợt khập khiễng bước, tiếp tục đi theo đại đội.

Ra khỏi núi Thạch Chủy, cảnh quan hiện ra lập tức thoáng đãng rộng rãi.

Trời bao la, đất mênh mông, đứng trước biên giới phía Bắc lạnh giá lòng người chợt mênh mang.

- Đơn xa dục vắn biên, chúc quốc quá cư diên. Chinh bồng xuất hán tặc, quy nhạn nhập hồ thiên.

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên. Tiêu quan phùng hậu ky, đô hộ tại Yên Nhiên.

(Dịch thơ: Ngồi trên xe hởi đường đi,

Thân làm quan ta đi tới biên thù.

Ngọn cỏ bông bay ra khỏi ải Hán,

Nhạn bay về vào trời Hồ.

Sa mạc mênh mông, ngọn khói bay thẳng lên trời,

Sông dài, mặt trời lặn tròn vo.

Ra tới ải Tiêu Quan, gặp lính cưỡi ngựa

(Báo rằng) Quan đô hộ đang ở Yên Nhiên.

Tào Bằng không khỏi tự mình ngâm nga, chợt gương mặt trắng bệch của hắn lộ ra một nụ cười.

Bàn Thống bên cạnh nhìn hắn, không kìm nổi liên bật cười:

- A Phúc, chưa từng thấy ai tự kỷ như người, nào có ai tự khen mình cơ chứ?

- A ?

Tào Bằng ngẩn ra, lập tức phản ứng trở lại, trong lòng thâm gượng cười.

“Sử chí tắc thượng” của Vương Duy vừa hay hợp với khung cảnh của ngày hôm nay, chỉ có điều câu cuối cùng của hán khiến cho Bàng Thống hiểu lầm.

Tuy nhiên, không sao cả, tự kỷ thì tự kỷ thôi, còn hơn là tự an ủi mình là kẻ mạnh.

Tào Bằng đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nhìn thấy đoàn quân người ngựa phía trước dừng lại.

Hắn vội hỏi:

- Sao lại dừng ngựa?

- Tào giáo úy, phía trước có người...

Tào Bằng nghe vậy, vội thúc ngựa lên phía cao, tay làm mái che nhìn ra xa.

Chỉ thấy một con ngựa hoảng sợ đang chạy đến, trên lưng ngựa có một người thanh niên nằm sấp trên lưng ngựa.

Vừa hay chạm mặt với đoàn xe, con ngựa đó lập tức dừng lại. Người thanh niên trên lưng ngựa ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

- Hình như là bị người ta đuổi giết?

Tào Bằng dẫn theo Hàn Đức và Vương Song, vội vàng phóng ngựa chạy tới.

Chỉ thấy vài tên lính hộ vệ đã đến bên cạnh người thanh niên đó, Hàn Đức vừa nhìn đã nhận ra ngay trang phục của người thanh niên này, vội nói với Tào Bằng rằng:

- Công tử, người này hình như là người Tiên Ti.

- Người Tiên Ti ư?

Tào Bằng giật mình.

Nếu là hai mươi năm về trước, hắn ít nhiều còn có chút băn khoăn đối với người Tiên Ti.

Thế nhưng bây giờ...

Hắn xuống ngựa tiến lên phía trước, Diên Thiệu vội vàng đi tới, thanh trường đao trong tay đưa cho Tào Bằng.

- Công tử, thanh đao này hình như được tạo ra bởi Phụng Xa Hầu.

- Ồ?

Tào Bằng nghe thấy, không kềm nổi hiếu kỳ, đưa tay ra chụp lấy trường đao.

Chính vào lúc này, phía xa xa có một đội quân người Hung Nô đang bay nhanh tới, từng hồi từng hồi tiếng móng ngựa sắt, trong miệng người Hung Nô phát ra tiếng rít kỳ quái, thanh thế thật kinh người.

- Tên Hán mọi rợ, để hàng hóa lại, giao Hồng Đô ra đây!

Tiếng rống của Ung Nô truyền đến tai của Tào Bằng.

Tuy nhiên, Ung Nô dùng tiếng của người Hung Nô để gào thét, Tào Bằng nghe cũng không hiểu lắm, thế là quay đầu lại hỏi:

- Gã đó đang gào gì thế?

Ung Nô là hào soái dưới trướng của Tả Hiền Vương của Nam Hung Nô là Lưu Báo.

Dựa theo cách nói của Chu Lễ, hai ngàn năm trăm người làm một sư, cũng có cái gọi là thiên phu trưởng. “Trưởng” và “Soái” đồng nghĩa với nhau, do đó thiên phu trưởng cũng được gọi là sư soái. Mâu thuẫn giữa người Hung Nô và người Hán rất sâu nặng, vì thế cũng dẫn đến cái danh xưng này.

Hào soái, cũng chính là Sư soái.

Lần này Ung Nô phụng mệnh tập kích, nhưng lại không hề nghĩ tới quận chúa lại chạy mất.

Chủ nhân chạy mất rồi, thế thì cũng không thể tha cho người sói của Hắc Thủy, nếu như giết được sói của Hắc Thủy, không cần nghi ngờ gì đây sẽ là một chuyện tốt đẹp.

Chắc chắn rằng, Tả Hiền Vương cũng sẽ không vì vậy mà trách tội.

Trên đường gã đuổi truy sát, thì thấy một đoàn xe người Hán. Trong mắt của Ung Nô, người Hán chính là những con dê núi luôn bị giết hại. Tuy nói rằng trên thảo nguyên có rất nhiều chợ của người Hán, nhưng đối với Ung Nô mà nói, vốn không có ý nghĩa to tát nào. Dù gì cũng đã đuổi đến, thế thì giết luôn bọn chúng. Người Hán yếu đuối, làm sao là đối thủ của người Hung Nô được? Thế nên, Ung Nô cũng chưa nhìn rõ nghi thức của đoàn xe đó.

Tào Bằng đang quan sát thanh trường đao trên tay, hẳn đã xác nhận, thanh trường đao này, đúng thật là xuất thân từ tay của Tào Cấp.

Tào Cấp chế tạo đao, dùng phương pháp kết hợp giữa gang thô và gang đúc, lấy gang đúc làm nguyên liệu chính, luyện rèn thêm mà thành. Đao do Tào Cấp chế tạo, sóng lưng của đao có màu đỏ sẫm, mà những nơi khác, ví dụ như trường đao do xưởng Hà Nhất chế tạo ra, thì không có một vết màu đỏ sẫm này, có thể nói, vết đỏ sẫm này cũng là dấu hiệu riêng của Tào Cấp, người khác cho dù có muốn mô phỏng, cũng mô phỏng không được.

Vì vậy mà ở Hứa Đô, đao do Tào Cấp chế tạo ra, cũng có tên là Tà Dương Huyết, có được tên gọi này cũng do vết đỏ sẫm đó.

Thanh Tà Dương Huyết này, hẳn là vào bốn năm trước đã được Tào Cấp chế tạo ra ở Kiến An.

Mỗi năm Tào Cấp lại chế tạo ra vài thanh bảo đao, được người ta dùng số tiền lớn để thu mua...thanh tà dương huyết trong tay người thanh niên đang hôn mê trước mắt này, chắc hẳn chính là một trong những thanh được người ta thu mua. Chỉ có điều, có trời mới biết tại sao nó lại lọt vào tay của người thanh niên này.

Có lẽ là anh ta dùng số tiền lớn để mua, cũng có thể anh ta đã cướp nó về....

Tào Bằng vốn dĩ cũng không muốn can dự vào chuyện này, nhưng câu nói đó của Ung Nô, lại chọc giận hẳn rồi!

- Tín Chi, không để lại tên nào hết!

Hàn Đức hét lớn một tiếng, liền giục ngựa xông ra.

Ung Nô đâu nghĩ tới rằng, đám người Hán này lại dám phản kháng. Mắt thấy Hàn Đức xông qua, gã theo bản năng mình giơ tay lên là một mũi tên, nhưng lại bị Hàn Tín Chi đang ngồi trên ngựa né qua một cách dễ dàng. Mà mũi tên này của gã, cũng chọc giận quân hộ vệ tùy tùng. Ba tên quân Tư Mã liền giận tím mặt, quay đầu nhìn về phía Điền Thiệu.

Điền Thiệu cũng biết, lúc này y phải ra quyết định!

Y là quân hộ vệ của sứ đoàn Đại Hán, đại diện cho vinh quang của Đại Hán..

Dù gì xảy ra chuyện rồi, cũng có Tào Bằng gánh, Điền Thiệu cũng không lo, thế là cười một cách lạnh nhạt mà nói:

- Truyền lệnh xuống dưới, một tên cũng không tha!

Trong phút chốc, ba quân đều động dậy.

Lúc này người Hung Nô mới nhìn kỹ hiệu cờ của đoàn xe, Ung Nô cũng giật mình hoảng sợ.

- Ta là...

Gã muốn hô to: chúng tôi là thuộc hạ của Tả Hiền Vương.

Thế nhưng, Hàn Đức làm gì cho gã cơ hội này? Ngồi trên lưng ngựa, chạy nhanh như bay tới, chớp mắt đã đến trước mặt của Ung Nô. Bắn riu lớn nắp ở sau lưng, chỉ thấy Hàn Đức kia đang trên lưng ngựa đột nhiên đứng bật dậy, cây riu bắn tròn mang theo cả tiếng sấm sét, gào thét mà tới. Ung Nô kia vội vàng giơ

đao nghênh tiếp, chỉ nghe teng một tiếng, đao rìu chạm vào nhau, Ung Nô bị một luồng sức mạnh lớn nhấc lên, thoáng cái đã rơi xuống ngựa. Không đợi gã đứng lên, thì ngựa của Hàn Đức đã tới rồi, chiến mã ngửa móng, hung hãn dẫm lên ngực của Ung Nô. Chỉ nghe rầm một tiếng, xương ngực của Ung Nô lập tức bị móng ngựa kia đập vỡ.

Hàn Đức như là hổ vào trong đàn dê, rìu lớn tung bay, không ai cản nổi.

Vương Song cũng không chịu được sự buồn bã, giục ngựa giong đao, giết vào trong đoàn quân của địch.

Người Hung Nô gào lớn một tiếng muốn chạy trốn, nhưng lại thấy ba đội hộ vệ hò hét mà đến, đem vây chặt người Hung Nô, liền làm một trận thảm sát.

Trận chiến xảy ra dưới chân núi Thạch Chủy, cũng không duy trì được bao lâu.

Đợi lúc Lưu Quang chạy tới, chỉ thấy sát chết đầy đất, máu chảy thành sông...

- Ai cho phép các người đại khai sát giới.

Lưu Quang giận tím mặt.

Tào Bằng đã lệnh cho Phi Mạo trông coi người thanh niên, nghe Lưu Quang quát hỏi, hấn lập tức giục ngựa lên trước

- Ta hạ lệnh đấy.

- Tào Bằng, người phải biết rằng, chuyến đi lần này của chúng ta đi sứ sang Hung Nô, là để kết hảo, sao người lại....

- Kết hảo thì ra kết hảo, nếu ngay cả mặt mũi cũng giữ không được, kết hảo thì lại có tác dụng gì? Lâm Nghi Hưu chưa nghe, bọn chúng muốn chúng ta để lại hàng hóa sao?

- Nhưng ...

- Thất ngã kỳ liên sơn, sử ngã lục súc bất phiền tức.

Thất ngã yên chi sơn, sử ngã phụ nữ vô nhan sắc.

Dịch thơ:

Mất đi núi Kỳ Liên của ta, khiến gia súc của ta chẳng đông đúc nổi.

Mất đi núi Yên Chi của ta, khiến cô dâu của ta chẳng còn xinh đẹp.

Tào Bằng đột nhiên hai tay giong cao qua khỏi đỉnh đầu, ngẩng mặt lên trời lớn tiếng kêu gào:

- Hoắc tướng quân, nếu trên trời có linh thiêng, xin hãy phù hộ cho giang sơn nước nhà.

Năm đó, Hoắc Khứ Bệnh tung hoành Mạc Bắc, giết đến người Hung Nô phải máu chảy thành sông.

Từ đó trên thảo nguyên mới lưu truyền bài dân ca này.

Tào Bằng kêu gào xong, nhìn về phía Lưu Quang.

Nhưng lại thấy Lưu Bang cả mặt đỏ bừng, phẫn nộ nhìn Tào Bằng, một lúc sau liền hừ một tiếng, giục ngựa quay về đoàn xe.

Tào Bằng đang mĩa mai y!

Nhớ năm đó, Hoắc Phiêu Kỳ tư thế oai hùng đến nhường nào, khiến cho Hung Nô phải cúi đầu.

Mà người, thân là con cháu của nhà Hán, không ngờ ngay cả một chút gan lì và dũng khí cũng không có.

Lưu Quang cảm giác được, từng cặp mắt xung quanh kia, đều mang ý mĩa mai. Trong lòng y uất nghẹn ngào, y cảm thấy uất ức.

Y cũng muốn giết Hung Nô, nhưng y là chính sứ, y biết được mục đích của lần mình đi Hung Nô này!

Trong lòng đối với những gì Tào Bằng đã làm, cũng thâm tán thưởng. Nhưng ngoài mặt, y phải đi chất vấn Tào Bằng.

Nếu như là ngày trước, Tào Bằng có lẽ sẽ để chút mặt mũi cho y.

Nhưng sau vụ ám sát ở Đại Hà, hai người đã trở mặt với nhau, định sẵn sẽ trở thành kẻ thù của nhau.

Nếu như đã là đối thủ, Tào Bằng đã đả kích, thì tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay. Nếu như đối lại là Lưu Quang đứng trên lập trường của Tào Bằng, cũng sẽ không bỏ qua cho Tào Bằng đâu. Y quay đầu nhìn về phía Tào Bằng nhưng lại thấy Tào Bằng người ngựa thẳng đứng đang nhìn chăm chăm vào y.

Trong lòng vô cùng phẫn nộ, đến lúc này cũng chỉ đành hóa thành một tiếng thở dài thôi.

Tào Hữu Học, ta thề sẽ giết ngươi!

Sứ đoàn, tiếp tục tiến lên phía trước.

Đêm đó, sau khi đóng trại ở một cái chợ cách miệng núi Thạch Chủy hướng về phía Bắc khoảng ba mươi dặm, thì không bao lâu sau liền thấy một đội quân kỵ người Hung Nô đuổi đến theo hướng ngược lại. Bọn họ, chính là người ngựa do Hô Trù Tuyền phái đến để nghênh đón sứ đoàn.

Người đến nghênh tiếp sứ đoàn, chính là Hữu Hiền Vương Khứ Ti.

Người này là tâm phúc của Hô Trù Tuyền, cũng là cánh tay đắc lực của Hô Trù Tuyền. Sau khi Hô Trù Tuyền đăng lên ngôi vị Thiên Vu, cũng không thanh thoi gì, Tả Thiên Vương Lưu Báo là con trai của Vu Phu La, trong tay nắm giữ một lực lượng vô cùng hùng mạnh.

Mà Hô Trù Tuyền tuy rằng làm Thiên Vu của Nam Hung Nô, nhưng đối với Lưu Báo cũng có vài phần kiêng nể.

Gã cần phải áp chế chừng Lưu Báo, mà muốn áp chế được Lưu Báo, thì phải nhờ vào Khứ Ti. Vài năm nay, đội quân của Hữu Hiền Vương Khứ Ti không ngừng lớn mạnh, cũng phần do có Hô Trù Tuyền âm thầm giúp đỡ. Lấy Khứ Ti kiềm chừng Lưu Báo, làm cho quyền lực được duy trì ở trong một trạng thái cân bằng. Chỉ có như vậy, Hô Trù Tuyền mới có thể thống trị Nam Hung Nô tốt hơn.

Lưu Quang và Khứ Ti là người quen thuộc đã lâu !

Từ lúc Vua Hán lên ngôi thì hai người đã quen biết với nhau rồi.

Khứ Ti đến nghênh đón, Lưu Bang đương nhiên nhiệt tình thăm hỏi. Đêm đó, Tả sử Chu Lương, Hữu sử Điền Dự, tất cả đều cùng tiếp đãi Khứ Ti trong lều lớn.

Vốn dĩ chiếu theo quy định, Tào Bằng cũng nên tham gia.

Nhưng cũng không biết là do Lưu Bang cố tình hay là có nguyên nhân nào khác, Tào Bằng vốn không được thông tin.

Mà bản thân hắn, cũng không tình nguyện thể hiện thiện ý gì với người Hung Nô cho lắm. Vừa mới giết xong một đám người Hung Nô, quay đầu thì lại phải bày tỏ thiện ý với đối phương ư?

Chỉ ít thì Tào Bằng không làm được chuyện này.

Hơn nữa, bản thân hắn cũng có việc khác để làm tiếp.

Trong lều trại quân đội, đèn đuốc sáng trưng.

Một người thầy thuốc hành quân, đang cận thận từng li từng tí điều trị vết thương cho Hồng Đô.

Người thầy thuốc hành quân này, vốn là thái y của Thiếu Phủ Thái Y viện. Bởi duyên cớ đi sứ lần này, Tào Bằng cố tình tìm Hoa Oản, mời ông đi cùng. Dọc đường đi, đích thật là đã giúp ích rất nhiều. Sau khi hành quân đại phu gỡ mũi tên từ trong người của Hồng Đô ra, bôi kim sang được lên, lúc này mới thở phào một hơi, lấy khăn ướt từ tay của Vương Song, lau lau mồ hôi trên trán.

- Đã không sao rồi...nhưng mất máu quá nhiều, chỉ sợ nhất thời khó mà hồi phục, có điều sẽ không e ngại đến tính mạng.

Tào Bằng nghe xong, gật đầu mỉm cười cảm ơn.

Sau khi hẩn tiễn hành quân đại phu đi, quay trở lại quân lều, liền thấy Hồng Đô yếu ớt tỉnh lại.

- Đa tạ ơn cứu mạng của tướng quân.

Sau khi Hồng Đô tỉnh lại, nhìn rõ tình hình xung quanh, lập tức phản ứng trở lại, gắng gượng muốn xuống giường, quỳ lạy để cảm tạ Tào Bằng.

- Ý, tiếng quan thoại người nói cũng không tồi nhỉ.

Tiếng Hồng Đô nói là tiếng Hán, cho nên Tào Bằng cũng không cần có người phiên dịch.

- Tiểu nhân vốn là người Trường An, đang hưng thịnh bình yên, Lý Thôi và Quách Dĩ vây hãm Trường An, tiểu nhân che chở cho mẹ già chạy trốn khỏi Kinh Triệu. Vốn dĩ muốn đến biên giới cầu cạnh một người họ hàng, không ngờ dọc đường mẹ tiểu nhân bị nhiễm phong hàn, được Hắc Thủy Tiên Ti đại nhân là Đan Chá cứu giúp, mới cứu lại tính mạng của mẫu thân trở về. Từ đó về sau, để báo đáp ân tình của Đan Chá đại nhân, tiểu nhân đã ở lại Hắc Thủy Tiên Ti.

- Hắc Thủy Tiên Ti?

Tào Bằng ngắt ra, quay đầu hỏi người bên cạnh nói:

- Hắc Thủy Tiên Ti ở đâu?

- Hồi tướng quân, Hắc Thủy Tiên Ti ở hướng Nam của núi Thạch Chủy, dưới chân núi Hạ Lan.

- Thế Đan Chá lại là người phương nào?

- Cái này....Đan Chá, cũng chính là con trai của Tiên Ti Vương Đan Thạch Côi. Sau khi Tiên Ti Vương chết đi, Tiên Ti tan rã, Đan Chá đại nhân một mình lãnh đạo tộc người Hắc Thủy Tiên Ti.

- Con trai của Đan Thạch Côi ư ?

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Hắn thật ra cũng biết cái tên Đan Thạch Côi này, tuy nhiên sau khi tái sinh vào thời đại này, mới được biết.

Đan Thạch Côi này là thủ lĩnh của bộ tộc Tiên ti, lúc còn sống, từng sáng lập ra luật pháp Tiên Ti, thống nhất các bộ lạc ở phía Đông và Tây, lập vương đình ở núi Đan Hãn, binh hùng tướng mạnh, chinh chiến khắp nơi, đem mảnh đất cổ cù của người Hung Nô năm xưa, từ Đông sang Tây khoảng hơn hai ngàn dặm, từ Nam sang Bắc có hơn bảy ngàn dặm, tất cả đều quy nạp thành mảnh đất du mục của người Tiên Ti. Sau đó, ông ta lại đem vùng đất thống trị chia làm ba bộ phận là Đông, Trung, Tây, mỗi bộ phận bố trí đại nhân làm thủ lĩnh, cướp biên xâm lược, gây ra tai họa to lớn cho triều Hán.

Thời Hoàn Đế, triều đình phái quân chinh phạt, kết quả thảm bại trở về.

Lại phái sứ giả ẩn tín và dây đeo triện, phong Đan Thạch Côi làm Vương...Người có thể làm Tiên Ti Vương, nhưng nhất định phải thuần phục người Hán chúng ta.

Thậm chí, Hoàn đế còn đề xuất hòa hiếu kết giao.

Nhưng Đan Thạch Côi lại không đồng ý!

Đây là một gã rất có cá tính, cương quyết không tuân theo, có hùng tài đại lược.

Linh đế Hi Bình năm thứ sáu, Triều đình lại lần nữa phái quân chinh phạt, chia làm ba đường xuất kích, kết quả, bị Đan Thạch Côi đánh tan với ba bộ đại nhân.

Từ đó, Đan Thạch Côi này xưng vương ở biên giới phía Bắc, không phục tùng triều Hán, kiêu ngạo ương ngạnh.

Quang Hòa năm thứ tư, Đan Thạch Côi bệnh chết, bốn mươi lăm năm tuổi. Sau khi Đan Thạch Côi mất đi, Tiên Ti tan rã, các đại nhân liên tiếp có người kế thừa...

Bàng Thống đột nhiên kéo Tào Bằng một cái, quay người đi ra khỏi lều trại.

Tào Bằng ngẩn ra, mà sau đó trấn an Hồng Đô một chút, cũng theo đi ra ngoài.

- Sĩ Nguyên, chuyện gì vậy?

- Cung hỉ Hữu Học, chúc mừng Hữu Học!

Tào Bằng không hiểu gì cả

- Sĩ Nguyên, hỉ từ đâu đến đây?

Bàng Thống khẽ mỉm cười, nói nhỏ bên tai của Tào Bằng rằng:

- Ta có một kế, có thể khiến Hữu Học nắm giữ Hà Tây trong tay một cách dễ như chơi.

- Sau Đàn Thạch Hộc chết, Tiên Ti lập tức tách ra. Đàn Chá tuy là bộ lạc lớn, kế thừa được hai bộ lạc Tiên Ti là Hắc Thủy và Tây Hà, nhưng tình cảnh cũng không tốt lắm. Nguyên nhân chính là vì nam Hung Nô sắp khởi nghĩa, nam Hung Nô nằm ở Sóc Phương, chiếm cứ thảo nguyên màu mỡ Hà Sáo. Cộng thêm sự ủng hộ âm thầm của nhà Hán khiến cho thế lực tăng nhanh, mơ hồ như đã khếch trương thanh thế đến phía bắc, và thu tóm nhiều bộ lạc Tiên Ti, lấy lại lãnh địa của Hung Nô mà năm xưa Đàn Thạch Hộc chiếm lĩnh, đoạt lại không ít, gây một áp lực lớn với người Tiên Ti.

Nói một cách tương đối, hai bên phía đông và trung bộ Tiên Ti chịu một áp lực khá nhỏ. Mà tây bộ Tiên Ti của Đàn Chá, bởi vì gần Sóc Phương, chiếm cứ khu vực phía tây, cho nên có xung đột lớn nhất với Hung Nô. Trải qua mười năm, Đàn Chá đã bị mất thảo nguyên chăn nuôi Hắc Thủy Tiên Ti, bị ép lui về phía tây hà. Mà Hung Nô lại là tình thế bắt buộc cần chiếm lấy Hà Tây.

Sau khi Hô Trù Tuyền kế nhiệm Thiên Vu, âm thầm dung túng cho Tả Hiền Vương Lưu Báo và Đàn Chá tranh đấu với nhau, đồng thời thu được lợi ích lớn. Cho nên, tình hình hiện tại của Đàn Chá cũng không phải là khá giả cho lắm. Vừa rồi Hồng Đô có nói, trên đường từ Đạn Hãn Sơn trở về, Đàn Chá bị phục kích, ta đoán chính là do Lưu Báo gây ra. Mục đích hẳn đi Đạn Hãn Sơn, chắc chắn là hy vọng nhận được sự giúp đỡ của trung bộ đại nhân Tiên Ti, tuy nhiên với tình hình này, kết quả chắc không như tưởng tượng.

Trung bộ đại nhân Tiên Ti Kha Bỉ Năng đã tâm cực kỳ lớn, thế lực hùng hậu, dưới trướng có hơn mười nghìn cung thủ... Hiện giờ Kha Bỉ Năng và đại nhân Yến Lệ Du phía đông Tiên Ti tranh chấp thảo nguyên chăn nuôi, lập tức nghĩ đến dự tính với Đàn Chá. Cũng chính vì nguyên nhân đó, mà phía nam Hung Nô mới dám công kích Đàn Chá. Hữu Học, bây giờ tình hình thay đổi bất ngờ, đúng là hết sức hỗn loạn. Sở dĩ ta nói hiện giờ người đoạt được Hà Tây là thời cơ tốt nhất, chính là vì thế. Nếu chờ tới lúc thực lực bên kia được củng cố chỉ sợ đến lúc đó bên chúng ta lại chịu khổ. Hữu Học có thể mượn quan hệ với Hồng Đô để liên hệ với Đàn Chá. Nếu như Đàn Chá thông minh tự khắc sẽ cúi đầu trước người... Đến lúc đó, người có thể ủng hộ Đàn Chá ra núi Thạch Chủy ở phía bắc tham gia vào chiến tranh Mạc Bắc, khuấy trộn đầm nước này lên. Rồi sau đó, người lấy cơ giúp đỡ Đàn Chá tiến về phía bắc, dẹp yên Hà Tây... Năm đó Hán Vũ Đế từng thi hành đồn điền ở Hà Tây, cơ bản vẫn còn ở đó. Người chỉ cần tiếp tục thi hành phương pháp đồn điền, lấy lòng dân chúng, liên hợp Đàn Chá thì Hà Tây có thể ổn định được.

Cái gọi mưu sĩ, cũng không nhất định phải có mưu lược diệu kỳ.

Tác dụng lớn nhất của mưu sĩ chính là bổ sung những chỗ khuyết điểm, nghĩ xa hơn, tầm nhìn xa hơn.

Bàng Thống nói lại một lần, dường như đưa cho Tào Bằng một con đường mới.

Hắn từng nuôi chí lập công lập nghiệp, nhưng từ đầu đến cuối không có nền móng, mà nay, tài nguyên ở Hải Tây sắp mất đi, hẳn phải thu hoạch hơn nữa tài nguyên, để ủng hộ sự phát triển sau này của hắn, ồ phải phát triển? Không ngoài ba điểm: đất đai, con người và tài nguyên, mà thứ quan trọng nhất chính là đất đai, có đất đai tất sẽ đạt được con người, có con người mới có thể sáng tạo ra của cải. Trung Nguyên... quá nhỏ bé! Hải Tây càng không đáng nói đến, mà ở Hà Tây...

- Nhưng ta lo lắng, dường hồ di họa (nuôi hồ có ngày thành họa).

- Ồ!

- Nếu như Đàn Chá khởi nghĩa, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ đến thành Tiên Ti.

- Vậy thì đừng cho hấn khởi nghĩa... Hơn nữa, ta tin tưởng Kha Bửu Nặng cũng sẽ không ngồi không nhìn hấn khởi nghĩa đâu. Điều chúng ta cần làm đó là để Đàn Chá khuấy nước cho đục lên, chỉ cần hấn duy trì được thực lực, để hấn có thể sống yên ổn ở Mạc Bắc, là có thể thành công rồi.

- Nhưng Chủ công sao có thể để chúng ta trụ lại được ở Hà Tây?

Bàng Thống cười nói:

- Người quên mất Tây Lương Mã Đằng sao?

Tào Bằng nghe được, lập tức tỉnh ngộ.

Đúng vậy, Tây Lương Mã Đằng, cũng là nỗi lo ngại của Tào Tháo.

Nhìn bây giờ thì Mã Đằng có vẻ ngoan ngoãn nhưng trong lòng luôn có dã tâm.

Y Đại Chiếu kia là một cái gai trong mắt Tào Tháo. Một ngày Mã Đằng còn không bị tiêu diệt, thì tây bắc một ngày không được yên, Tào Tháo một ngày không được an tâm.

- Vậy ta nên làm như thế nào?

- Hữu Học, việc cấp bách trước mắt của người là nghĩ cách xây dựng mối liên hệ với Đàn Chá. Bây giờ, Hồng Đô chính là người tiến cử tốt nhất cho người. Đồng thời, người cũng cần phải có một chỗ ở nhất định... Theo ta thấy, huyện Liêm là nơi tốt nhất. Chỉ cần người chiếm được huyện Liêm, thì có thể ở đó bất bại. Muốn tiến có thể ra núi Thạch Chử ở hướng bắc, lùi có thể qua sông mà phòng thủ. Còn về vấn đề người... ta có thể tiến cử cho người một người, người này có tài tình tường thiên văn, hơn nữa lại tinh thông tình hình ở địa phương, danh tiếng cũng cực kỳ tốt.

Có tài tình tường thiên văn?

Ai?

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Tào Thống, nghĩ thầm: Không phải người muốn tiến cử Gia Cát Khổng Minh cho ta đấy chứ.

- Mạnh Kiến!

- Hấn?

- Người này đủ để gánh vác trọng trách.

Đương nhiên là Tào Bằng biết, Bàng Thống nói đến Mạnh Kiến là ai.

Người này chính là một trong tứ hữu của Thủy Kính sơn trang: Mạnh Uy Công. Người này chưa đi theo ai cả, vẫn ở Kinh Châu.

Trước đây, từ khi Từ Thứ, Bàng Thống, Thạch Đạo đến Kinh Châu, Mạnh Công Uy cũng không đi theo.

Tào Bằng hạ giọng nói:

- Hấn có thể đến sao?

- Chỉ cần người nói với hấn, muốn dẹp yên Hà Tây, người này ắt sẽ đến.

Xem ra, Mạnh Công Uy cũng là một người hy vọng mở rộng lãnh thổ. Trong lịch sử, người này cũng từng cùng Thạch Đạo làm Thái Thú ngay tại Tây Bắc. Hiện nay, Thạch Đạo đã đảm nhiệm chức Lâm Điều lệnh, như vậy đây cũng là thời điểm Mạnh Kiến xuất núi.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

- Việc này, xin kính nhờ Sỹ Nguyên.

- Để ta gửi thư cho hấn.

Tào Bằng đi ra sau lều nhỏ, hướng vào bên trong quân trướng.

Hắn vừa đi vừa suy xét tính khả thi trong lời nói của Bàng Thống... Không thể không công nhận, Bàng Thống nói rất đúng. Sau khi mất đi Hải Tây, nếu Tào Bàng muốn một lần nữa khai thác, phát triển những tài nguyên mới, như vậy không còn nghi ngờ gì nữa Hà Tây chính là nơi tốt nhất. Nơi này lãnh thổ rộng lớn, nhân khẩu thừa thớt. Lại thêm vào hàng năm chịu nhiều thảm họa chiến tranh, cho nên nơi đây lực lượng phản kháng không quá mạnh.

Điều quan trọng nhất chính là, nếu như có thể chiếm lĩnh Hà Tây, còn có thể giải quyết luôn cả chỗ Tây Lương Mã Đằng.

Tào Bàng không nhớ lắm trong lịch sử, Tào Tháo có đến chiếm giữ Hà Tây hay không. Nhưng có thể khẳng định một số điều, đó là Tây Lương Mã Siêu từng đến uy hiếp Quan Trung. Nói cách khác, trước khi Tào Tháo ở Xích Bích, Hà Tây gần như tuyệt đối không thể khống chế được. Nếu như hắn có được Hà Tây... À, đúng là không phải một lựa chọn tồi, nơi này đúng là một nơi giàu có được trời phú cho.

Bất giác, Tào Bàng đã đi đến cửa quân trưởng.

Hắn ổn định lại tinh thần, gơ tay nhắc màn trướng lên, bước vào trong trướng.

- Tào công tử!

Lúc này Hồng Đô đã khôi phục lại được một ít tinh thần, thấy Tào Bàng đi vào vội đứng dậy đi xuống dưới.

Tào Bàng liền bước lên phía trước, ra hiệu Hồng Đô không cần đa lễ. Ngồi xuống bên cạnh giường, vẻ mặt Tào Bàng hơi trầm tư.

- Công tử, người có chuyện gì phiền lòng sao?

- Ta nghe nói Hà Tây có hơn một trăm nghìn người, nhưng tại sao bây giờ lại vắng vẻ như thế?

Hồng Đô nói:

- Những năm gần đây, đại nạn liên miên rất nhiều người Hán ở Hà Tây hoặc trốn về Trung Nguyên, hoặc trôi dạt về xuống Tái Bắc.... Có người bị người Hồ bắt đi, có người giống như ta vậy, bám dưới trướng người Hồ. Còn một số người, tụ tập thành trấn, tự xưng vương hết sức hỗn loạn, vua cũng không cách nào cai quản được dân chúng, chỉ có thể để mặc họ tồn tại thôi.

- Nếu như ta có thể chấn chỉnh lại Hà Tây, người nghĩ thế nào?

- A?

Hồng Đô ngăn người, nhìn Tào Bàng, một lúc sau đột nhiên đứng dậy:

- Công tử, nếu người có thể chấn chỉnh được Hà Tây, đúng là phúc của nhà Hán chúng ta.

- Ta có một số ý tưởng, nhưng khổ nỗi là ta không hiểu biết nhiều. Hồng Đô, người cũng là người lâu năm ở đây, có thể cho ta một ít lời khuyên được không?

- Công tử, nói là khuyên thì tại hạ không dám, Hồng Đô là trợ thủ dưới trướng Đan Chá, cũng chỉ ở đây mới có vài năm, vài chỗ cũng không nắm rõ lắm, nếu như vài điều về Đan Chá, tại hạ có thể trợ giúp cho một ít, còn nếu như toàn bộ Hà Tây và Tái Bắc... Công tử, tại hạ có quen một người, nói không chừng có thể trợ giúp cho công tử.

-Ồ?

- Người này tên là Thạch Công, ở phía Tây Nam là nơi cây cỏ tập trung. Nơi này có hơn mấy nghìn người Hán sinh sống, phần lớn đều là con dân của Hà Tây. Thạch Công sống ở Hà Tây khoảng ba mươi năm, rất có uy vọng, cho dù là Đan Chá, cũng không dám đến làm phiền Thạch Công. Điều quan trọng nhất chính là, hắn rất quen thuộc với tình hình ở đó, hơn nữa là một người nuôi ngựa rất giỏi. Nếu công tử muốn chiếm trấn thủ Hà Tây thì Thạch Công chính là một nhân vật quan trọng.

Thạch Công?

Là tên xưng, hay là tên thật?

Tào Bàng có thể khẳng định, hắn chưa từng nghe qua người nào như thế.

Nhưng nếu Hồng Đô đã nói như thế, chắc tên Thạch Công này nhất định không phải là một nhân vật tầm thường.

Âm thầm ghi nhớ cái tên Thạch Công này lại, Tào Bằng ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Hồng Đô, vậy người nói trước cho ta nghe về Đàn Chá như thế nào đi?

Đêm đã khuya!

Tiệc rượu đã tàn.

Để biểu hiện sự tôn kính với nhà Hán, Khứ Ti cho xây một cơ sở tạm thời ở ngay bên cạnh trong doanh trại, ra vẻ là bảo vệ cho sứ đoàn.

Thảo nguyên về đêm, thanh sạch đến lạ thường.

Đêm nay, trăng không sáng, cũng không có sao.

Một bóng dáng gầy gò khắp khiêng đi từ đại doanh đi đến, thần không biết quỷ không hay đi vào bên trong doanh trại.

- Thông báo với Lâm Nghi Hầu, nói có người đến tham kiến.

Người đến đứng ở bên trong cửa doanh trại, cấm quân thấp giọng bẩm báo.

Chỉ một lát sau, từ trong doanh trại truyền tin nói rằng Lâm Nghi Hầu cho vào.

Người đến mặc trang phục Hung Nô, theo cấm quân đi đến lều lớn của doanh trại. Đi vào bên trong trướng, chỉ thấy Lưu Quang đang ngồi ở đó, tay cầm cuốn sách.

Người đến cung kính hành lễ với Lưu Quang:

- Thảo dân Phục Quân, bái kiến Lâm Nghi Hầu.

Nghe thấy vậy Lưu Quang ngẩng người ra, dưới ánh nến sáng nhìn rõ... Chỉ thấy một người trung tuổi, ăn mặc quần áo Hung Nô, kết tóc bím, dưới hàm râu dài, khuôn mặt ngăm ngăm đen, lộ ra vẻ phong trần.

- Người là Phục Quân?

Lưu Quang mở to hai mắt, nhìn một lâu đột nhiên nói:

- Người thực sự là Phục Quân.

Khuôn mặt, hình dáng kia, mơ hồ có thể nhận ra đó đúng là Phục Quân. Chỉ có điều, nhìn Phục Quân bây giờ bớt chút gì đó lỗ mãng so với ngày xưa. Nói thật, nếu như không phải là gã tự giới thiệu trước, bên ngoài chắc chắn Lưu Quang không thể nhận ra.

Nhớ năm ấy, Phục Quân gây họa ở Hứa Đô, vẫn là Lưu Quang tiễn hắn ra khỏi Hứa Đô.

Nhông một cái đã hơn ba năm rồi!

Từ sau đó Lưu Quang không còn nghe được tin tức gì của Phục Quân nữa, thậm chí dần dần đã quên mất con người này.

Cũng không hề nghĩ rằng lần này đi Tái Bắc lại gặp lại Phục Quân.

Lưu Quang đứng dậy, nhanh chóng bước đến nắm lấy tay của Phục Quân.

- Phục Quân mấy năm nay người lưu lạc phương trời nào vậy? Người có biết là hoàng tẩu đợi chờ người, quốc trượng lo cho người thế nào không hả? Người, người, người sao lại tới Hung Nô, còn biến thành bộ dạng như thế này?

Phục Quân nghe được, ánh mắt đỏ lên, nước mắt lập tức ứa ra.

- Không phải Phục Quân không chịu liên lạc với cha mẹ, thực sự là...một lời khó nói hết. Lâm Nghi Hầu, hôm nay ta liều chết đến đây, là có sự việc muốn thông báo cho ngài biết. Hồ Trù Tuyên sợ rằng sẽ không liên minh với ngài.

Lưu Quang giật mình, chăm chú nhìn Phục Quân, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi:

- Phục Quân, xin chỉ giáo?

Phục Quân hít một hơi sâu, nói nhỏ vào tai Lưu Quang.

Phục Quân này đã gặp phải mấy sự kiện thê thảm.

Lúc trước, sau khi gã phóng ngựa làm bị thương tỷ tỷ của Tào Bằng, Phục Hoàn vì bảo vệ gã đã đưa gã ra khỏi Hứa Đô.

Theo kế hoạch thì Phục Quân được đưa đến Ung Khâu, làm Đô Úy Ung Khâu.

Chỉ có điều không ngờ rằng, Phục Hoàn vì việc này mà chọc giận Tào Bằng, bị hấn tự tay đánh tới tận cửa, còn bị rơi vào cảnh ngộ tàn phế, bị phế quan. Đến lúc này, kế hoạch ban đầu Phục Hoàn cũng đành phó mặc. Hán đế dù là muốn cấp cho Phục Quân một chức quan, cũng không cách nào làm được, bởi vì sau lúc đó, Tào Tháo phát lệnh truy nã Phục Quân. Thử hỏi một tội phạm đang bị truy nã, Hán đế sao có thể phong cho chức quan được chứ. Không nói đến Tào Tháo, chỉ sợ ngay đến sỹ phu trong triều cũng kịch liệt phản đối. Cho dù là có phong quan cho Phục Quân, cũng cần phải để gã quay về Hứa Đô trước đã.

Nhưng vấn đề là, Phục Quân quay về Hứa Đô còn có thể sống sót sao?

Tào Bằng tính tình nóng nảy, giận lên thì coi trời bằng vung, thiên vương lão tử hấn cũng không nhận ra, đến quốc trưởng hấn cũng đánh nói gì đến một tên Phục Quân nhỏ bé. Chỉ cần Phục Quân trở về Hứa Đô, tất cả mọi người đều tin rằng, Tào Bằng sẽ giết chết hấn...

Lúc ấy, Phục Quân đang ở Trường An phong hoa tuyết nguyệt.

Nghe được tin tức, cũng sợ đến mức không làm chủ được tinh thần.

Gã có thể trốn kỹ trong thành Trường An, không ngờ thuộc hạ của Ti đãi Giáo úy Chung Diêu lại là Tào Tuấn, hạ lệnh phải bắt bằng được Phục Quân. Quan hệ giữa Tào Tuấn và Tào Bằng, tất cả mọi người đều biết rõ, đó là lão lục của tiểu bát nghĩa, Tào Bằng gọi Tào Tuấn là lục ca. từ Sau năm Kiến An thứ hai, Tào Tuấn theo Chung Diêu vào Quan Trung, rất được Chung Diêu tín nhiệm, quyền binh có thừa.

Dụng ý khi y bắt giữ Phục Quân, không cần nói cũng biết.

Phục Quân thất kinh, dưới sự giúp đỡ của người thân, vội vàng trốn khỏi thành Trường An.

Nhưng chạy khỏi Trường An rồi, có thể chạy đi đâu?

Đầu tiên, Phục Quân tính sẽ tìm đến chỗ Mã Đằng để nương nhờ, nhưng trận chiến Quan Độ, Tào Tháo lại toàn thắng. Mã Đằng lại thay đổi chủ ý, rời khỏi Tam Phụ. Phục Quân cũng không dám đi tìm Mã Đằng nữa, vì thế muốn đi nương nhờ chỗ người thân Dương Tiểu nương.

Không ngờ, nam Hung Nô xâm phạm biên giới, bắt Phục Quân đến Sóc Phương.

Ngay từ đầu y bị đem làm nô lệ cho tiểu soái Hung Nô, tuy nhiên bởi vì Phục Quân biết chữ nên rất nhanh chóng đã được tiểu soái đề bạt, sau vài lần khen thưởng, liền được tiểu soái tiến cử cho đến chỗ của Hữu Hiền vương, làm thư ký.

Nhìn Phục Quân gầy yếu, khuôn mặt ngăm đen, Lưu Quang không khỏi xót xa.

Đại nạn có thể rèn luyện con người.

Nhớ lúc đầu, Phục Quân ở Hứa Đô, đến Lưu Quang cũng không thêm gặp.

Nhưng Phục Quân hôm nay, so với trước, hoàn toàn là hai người...

- Phục Quân, người vừa nói, Hô Trù Tuyên không muốn kết minh với ta?

Phục Quân gật đầu nói:

- Từ những năm trước, sau khi nam Hung Nô bại trận tại Hà Đông, Hô Trù Tuyên vẫn có chút do dự. Trước đây, Ô Hoàn đại nhân Đạp Đốn hô hào muốn cùng Hô Trù Tuyên liên thủ, hiệp trợ Viên Thị chống Tào tặc nhưng bị Hô Trù Tuyên cự tuyệt. Ta nghe nói, Hô Trù Tuyên sợ Tào tặc, cũng có ý quy thuận Tào tặc, cho

nên ta đoán, nếu Lâm Nghi Hầu muốn liên minh với Hồ Trù Tuyền thì tám chín phần bị từ chối, thậm chí có thể nguy hại đến tính mạng của Lâm Nghi Hầu.

Hai gò má Lưu Quang co gập, sau một lát đập một cái xuống bàn.

- Ta biết mà, Hồ cầu (đám chó người Hồ) không thể tin được.

- Lâm Nghi Hầu cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng... Kỳ thật, bây giờ Hồ Trù Tuyền cũng không mấy tốt đẹp lắm, kết minh cùng với hần, chẳng thà lôi kéo Tả Hiền Vương Lưu Báo còn hơn. Có lẽ Lâm Nghi Hầu không được rõ ràng lắm, Tả Hiền vương hiện giờ thanh thế rất lớn, nếu không có sự kiềm chế của Hữu Hiền Vương đối với Lưu Báo, chỉ sợ mình Hồ Trù Tuyền đơn độc, cũng không thể trụ vững được. Tả Hiền vương đã tâm không nhỏ, hơn nữa luôn luôn không phục Hồ Trù Tuyền... Cho nên, ta cảm thấy, lôi kéo Lưu Báo, có thể sẽ dễ dàng hơn.

- Người nói xem.

- Hiện tại Lưu Báo muốn khuếch trương thanh thế ra Mạc Bắc, để tăng cường lực lượng. Ý của Hồ Trù Tuyền là, y có thể hướng ra phía tây, chứ không thể hướng ra phía đông, xúc phạm đến lợi ích của trung bộ Tiên Ti và đại nhân Kha Bĩ Năng. Vì thế mà Lưu Báo cực kỳ tức giận, vài lần bàn bạc với Hồ Trù Tuyền, nhưng Hồ Trù Tuyền không chấp nhận. Hiện nay Kha Bĩ Năng đang nắm giữ Đạn Hãn Sơn, đang đánh nhau rất náo nhiệt với Yển Lệ Du. Nếu Lưu Báo khuếch trương thanh thế ra phía Nam, Kha Bĩ Năng chưa chắc đã lo lắng vì y, thậm chí có khả năng sẽ từ bỏ một phần nhỏ thảo nguyên chăn nuôi, giao cho Lưu Báo... Kể từ đó, thực lực của Lưu Báo tự nhiên tăng nhanh. Nguyên nhân chính là thế, Hồ Trù Tuyền không chịu chấp nhận. Hần khiến Khứ Ti đi theo hướng nam, chính là muốn ngăn chặn Lưu Báo. Ta nghe nói, Lưu Báo lúc này cực kỳ có tham vọng. Nếu như Lâm Nghi Hầu có thể cho Lưu Báo một danh phận, Lưu Báo có thể...

Lưu Quang nghe đã hiểu!

Lưu Báo hiện tại vô cơ xuất binh, chính là chịu sự áp chế của Hồ Trù Tuyền.

Nếu như y có thể cho Lưu Báo một danh phận, gã có thể danh chính ngôn thuận khuếch trương.

Điểm mấu chốt chính là, Lưu Báo có nguyện đi theo y hay không.

Lưu Quang nắm trong tay nhu cầu danh phận của Lưu Báo, còn trong tay của Lưu Báo có binh mã mà Hán đế cần. Nói đến Lưu Báo, sở dĩ gã họ Lưu và có quan hệ hoàng thất với nhà Hán. Những năm đầu nhà Hán, Hán cao tổ dùng chính sách hòa thân, lấy con cái hoàng thất gả cho Hung Nô Thiển Vũ làm vợ, tên của người Hung Nô hơi phức tạp, theo tục lệ của người Hung Nô, quý tộc cần theo họ mẹ, cho nên con cháu sau này, đều lấy họ Lưu. Cho nên tên Lưu Báo này cũng thuộc loại dòng dõi hoàng thất.

Lưu Báo vẫn sử dụng họ Lưu, đây cũng là một hành động thể hiện thiện ý hướng đến nước Hán.

Bố của gã tên là Ứ Phu La, thúc thúc gã tên là Tật Đề Hồ Trù Huyền...tiếp tục sử dụng tên dòng họ Hung Nô, nhưng Lưu Báo lại cố tình lấy họ Lưu, hàm nghĩa trong đó không nói cũng biết. Chỉ tiếc, tiền Hán đế bao gồm cả Lưu Quang cũng không chú ý đến điểm này.

- Người cảm thấy, Lưu Báo sẽ cúi đầu sao?

- Có lẽ là có thể... Lâm Nghi Hầu cũng biết, người Hung Nô bản tính tham lam, chỉ cần có lợi ích, tự nhiên sẽ quy phục nhà Hán. Ta nghe nói, Lưu Báo đang dốc sức khuếch trương ra Hà Tây, cứ cho gã một danh phận ở Hà Tây để hắn đường đường chính chính chiếm lấy Hà Tây, chẳng phải có lợi cho bệ hạ sao? Hà Tây, là một nơi hoang vu...

Lưu Quang, tim đập thành thịch.

Không thể không công nhận, lời đề nghị của Phục Quân vô cùng hấp dẫn.

Hồ Trù Tuyền có nguyện ý liên minh hay không, lúc này không còn quan trọng. Chỉ cần Lưu Báo đóng quân ở Hà Tây, đại quân này bất cứ lúc nào cũng có thể xuống phía nam, hô ứng với quyền binh của Hán đế. Kể từ đó, Hán đế tất nhiên có thể dần dần nắm được quyền phát ngôn trong triều đình, đến lúc đó...

Chỉ có điều vừa nghĩ đến đem Hà Tây tặng cho Hung Nô, Lưu Quang cảm thấy có chút không cam lòng.

Hà Tây từ khi có nhà Hán, binh lính nhà Hán dùng xương máu của mình dành được. Tuy hiện tại thế lực của nhà Hán đối với Hà Tây gần như không còn gì, nhưng trên danh nghĩa thì vẫn là của nhà Hán. Giao cho người Hung Nô chẳng phải là hổ thẹn với tổ tiên sao?

Lưu Quang trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Việc này, để ta suy nghĩ lại đã. Tuy nhiên, Phục Quân...người đã đến đây rồi, thì ở lại đây bên ta. Vài năm gần đây, người có vẻ tiến bộ không ít, đi giúp ta vài việc đi! Hơn nữa là này đi sứ Tái Bắc, Tào Bằng cũng đến đây! Ta biết hai nhà có thâm thù, nhưng ta muốn cảnh báo người, người không nên đi tìm phiền toái chỗ Tào Bằng.... chuyện này, cứ để ta sắp xếp....

Nghe thấy Tào Bằng đang ở trong sứ đoàn, ánh mắt Phục Quân lập tức đổi màu.

Nhưng nghe thấy câu nói tiếp theo của Lưu Quang, Phục Quân đầu tiên ngẩn người, sau đó chợt hiểu ý nghĩa trong đó.

Hắn ngẫm nghĩ một lát:

- Lâm Nghi Hầu, chi bằng thế này, ta lập tức đến chỗ Tả Hiền vương nói ý tưởng này, đến lúc đó xem Tả Hiền vương định sắp xếp thế nào. Đợi qua hai mươi ngày nữa là đại hội Diêu Dương (Đại hội đoạt dê) của người Hung Nô, chúng ta có thể làm cho quý không biết người không hay, đem kẻ này đi...

Phục Quân vừa nói chuyện vừa vung tay ra hiệu một cái đao trảm.

Trên mặt Lưu Quang lộ ra nét rạng rỡ, tươi cười nói:

- Đại hội Diêu Dương?

Hắn nhìn Phục Quân chăm chú:

- Chuyện này, do người sắp xếp. Tuy nhiên ta sẽ không ra mặt can thiệp chuyện này. Nếu có thể sẽ để cho người đứng công đầu. Để hôm khác khi trở về thành Hứa Đô, ta sẽ nghĩ cách xin công cho người trước mặt bề hạ.

- Phục Quân, đa tạ Lâm Nghi Hầu đã đề bạt.

Nhìn Phục Quân đang phủ phục dưới đất, Lưu Quang cảm thấy có chút thoải mái.

Chỉ có điều cảm giác thoải mái qua đi, lại là cảm giác nặng trĩu...

Để Lưu Báo vào Hà Tây, thực sự là lựa chọn tốt nhất sao? Chẳng may dẫn sói về nhà không trở thành tội nhân của nhà Hán sao?

Nét mặt tươi cười trên mặt của Lưu Quang cũng dần dần biến mất.

Tháng năm, năm Kiến An thứ tám, sứ đoàn nhà Hán đã đến được Sóc Phương.

Hô Trù Tuyên và các bộ hào của Hung Nô đều đến sông Tam Phong để nghênh đón sứ đoàn. Nói đến quận Sóc Phương, không thể không nhắc đến Hoàng Hà.

Con sông lớn xuyên qua Sóc Phương, chia Sóc Phương thành hai phần. Tam Phong, Kê Lộc Tắc và Thân Đồ trạch thuộc sở hạt của Tả Hiền vương Lưu Báo. Tả Hiền vương đình được xây dựng Thân Đồ Trạch, Hô Trù Tuyên nắm giữ Thiên Vu đình, mà Hữu Hiền vương Khứ Ti thì trấn giữ thành Thụ Hàng ... Nam Hung Nô hiện giờ gần như thống trị một phần ba Tịnh Châu.

Cùng lúc đó, bên trong phủ Tư Không ở Hứa Đô, Tào Tháo nhận được một phong thư.

Sau khi mở phong thư, hắn không khỏi trầm ngâm một lúc lâu, sau đó gọi tất cả phụ tá đến.

- Ta vừa nhận được thư khẩn sáu trăm dặm gia cấp (1) của Hữu Học.

1. Mức độ khẩn cấp của công văn thời cổ, chia làm tám trăm dặm khẩn, sáu trăm dặm khẩn, v.v....

- Xin hỏi Tư Không, Hữu Học bẩm tấu chuyện gì?

Tuân Úc kinh ngạc nhìn Tào Tháo, có chút khó hiểu.

Tào Bằng có quyền gửi mật tấu!

Điều này, trước khi sứ đoàn rời khỏi Hứa Đô, Tuần Úc sớm đã biết rồi.

Tào Tháo đem thư cho Tuần Úc xem, sau đó nói trầm giọng với đám người Quách Gia nói:

- Trong thư Hữu Học đề xuất triển khai đồn điền ở Hà Tây.

- Hả?

Quách Gia nghe được không khỏi ngẩn người ra.

- Đồn điền ở Hà Tây? Tại sao lại thế, Hữu Học sao lại nghĩ tới đồn điền ở Hà Tây?

- Trong thư Hữu Học nói, Hà Tây là khu vực rộng lớn, đất đai phì nhiêu, nguyên liệu cho chăn nuôi lớn. Ngày trước Hán Vũ đế đã dùng nơi này làm đồn điền chăn nuôi ngựa, sau đó mới mở rộng lãnh thổ rộng lớn. Mà hiện tại hãn đang ở Hà Tây, nhìn thấy lãnh thổ tốt như thế bị bỏ hoang, nên không đành lòng. Cho nên mới đề nghị với ta, thiết lập một quân trấn, thi hành chính sách đồn điền.... Trong thư hãn nói, nguyên nhân thủ lại ở Hà Tây, để dẹp loạn phía tây bắc. Hôm nay ta mời các người đến cũng là vì chuyện này.

- Trấn ở Hà Tây?

Đối với yêu cầu bất ngờ của Tào Tháo, bọn người Quách Gia trở tay không kịp.

Tầm quan trọng của Hà Tây, bọn họ biết rất rõ. Chỉ có điều trước đó, tất cả sự chú ý của Tào Tháo đều đặt ở chỗ Viên Thiệu, Tào Tháo không chú ý lắm đến Hà Tây. Đang yên đang lành, sao tự nhiên Tào Bằng lại muốn trấn ở Hà Tây?

Quách Gia và Giả Hủ liếc nhìn nhau, lộ vẻ ngạc nhiên.

Mặt Tào Tháo thì đang mỉm cười

- Hữu Học nói, trong vòng năm năm, có thể tạo ra cho ta huyện Hải Tây thứ hai, mọi người nghĩ thế nào?

Huyện Hải Tây thứ hai?

Mọi người nghe được điều này, không khỏi kinh hãi.

Tình huống hiện tại của Hải Tây, mọi người đều biết rõ.

Nếu như Tào Bằng thực sự có thể....

Tuần Úc bỏ thư xuống nói:

- Đề nghị của Hữu Học rất hấp dẫn, ta đồng ý xây dựng quân trấn ở Hà Tây, Hữu Học có thể làm Hộ Khương Trung Lang Tướng.

Câu nói này của gã làm cho mọi người kinh ngạc muôn phần....

379. Chương 370 -371: Hồ Già Thập Bát Phách

Tiếng sáo ghen ngào, ngân vang trong vùng trời thảo nguyên.

Đêm đã khuya, một ít ánh sáng từ những đốm lửa, làm nổi bật thảo nguyên chăn nuôi Thân Đồ Trạch, tiếng sáo thê lương kia làm cho người ta không khỏi nảy sinh cảm giác buồn. Có tiếng hát từ xa bay tới, làm cho người ta cảm giác bị thương rơi lệ....

Tâm trạng Tào Bằng không được tốt, khoác áo đi ra khỏi quân trướng.

Thế trạng của hãn rất tốt, nhưng vì nhiều nguyên nhân, nên với bên ngoài vẫn lấy cố ốm không dậy nổi.

Đến thảo nguyên nhiều ngày, khắp nơi cũng đã tiến hành bàn bạc. Lưu Quang thì hoặc sáng hoặc ngầm thảo luận với Hồ Trù Tuyên, mà Điền Dự thì bí mật liên hệ với các bộ hào của Hung Nô. Mặc dù cùng một sứ đoàn nhưng không có lập trường chung, chuyện mà Lưu Quang phải làm, Điền Dự tất nhiên phản đối, mà cho dù Điền Dự có kiên trì làm, Lưu Quang cũng phủ định nó.

Tuy nhiên việc này, không có quan hệ gì với Tào Bằng cả.

Đi sứ lần này, Tào Bằng còn một nhiệm vụ nữa đó là tìm con gái của Thái Ung - Thái Diễm.

Nhưng sa mạc mù mịt, thất lạc mấy trăm bộ lạc, thậm chí cả nghìn Càng không nói đến thảo nguyên Tiên Ti rộng lớn, còn có vô số bộ lạc người Hồ nữa. Trong tình huống này, tìm một nữ nhi, chẳng khác gì mò kim đáy bể cả.

Thái Diễm lúc trước bị người Hồ bắt đi, có trời mới biết là đang lưu lạc phương nào.

Có lẽ đã chết, cũng có thể đã trở thành nữ hầu cho hoàng thân quốc thích nào rồi, ít nhất thì cũng có manh mối mới tìm được chứ. Một nữ nhi bình thường, bị bắt hỗn tạp với nhiều nữ nhi người Hán khác, ai có thể biết được thân phận của nàng ta chứ?

Tào Bằng đã từng hỏi một số bộ tộc Hung Nô về nữ nhi người Hán, nhưng không tìm ra manh mối.

Cũng không biết, trong lịch sử tại sao Thái Văn Cơ được tìm ra. Tuy nhiên điều này chứng tỏ, Thái Văn Cơ ở trong bộ lạc Hung Nô không có tiếng tăm gì. Vì thế mà khi Tào Bằng sai người đi tìm hiểu ở rất nhiều bộ lạc mà vẫn không có tin tức gì cả.

- Bọn họ hát cái gì thế?

Tào Bằng phì cười quay lại hỏi.

Hàn Đức lắng nghe một lát, thấp giọng nói:

- Ngã sinh chi sơ thượng vô vi

Ngã sinh chi hậu Hán tộc suy

Thiên bất nhân hề giáng loạn ly

Địa bất nhân hề ngã phùng thử thì!

Thiên qua nhật tâm hề đạo lộ nguy

Dân tốt lưu vong hề cộng ai bi

Yên trần tể dã hề Hồ Lỗ thịnh

Chí ý thừa hề tiết nghĩa khuy

Đối thù tục hề phi ngã nghi

Tao ô nhục hề đương cáo thù ?

Già nhất hội hề cầm nhất phách

Tâm phần oán hề vô nhân tri!

(1)

Công tử, hình như người nào đó đang làm thơ.

1. Hồ già thập bát phách - đệ 01 phách

Đàn hồ già mười tám nhịp - nhịp 01 (Người dịch: phanlang @)

Tôi sinh ra bản tính vô vi

Tôi vào đời nhà Hán suy vi

Trời ác độc chừ làm chia cắt

Đất ác độc chừ gặp thời loạn ly

Gươm giáo đầy rẫy chừ khắp nơi nguy hiểm

Dân chúng lưu vong chừ ai cũng sầu bi

Lửa khói ngập trời chừ người Hồ hưng thịnh

Ý chí dư thừa chừ tình nghĩa suy

Tục lệ xứ người chừ không thích hợp

Gặp cảnh ô nhục chừ than với ai

Sáo thổi một hồi chừ đàn một phách

Lòng đau đớn chừ không người hay!

(đệ nhất phách trên đây, tả cảnh bị bắt cóc và bị ô nhục)

Tào Bằng hiện giờ đã khác nhiều so với lúc trước.

Đặc biệt ba năm trở lại đây, dưới sự đốc thúc của Hoàng Nguyệt Anh, hắn đã nhanh chóng ôn luyện văn thơ, tuy rằng không thể xuất khẩu thành thơ, nhưng ít nhiều cũng có thể đánh giá được nội hàm ý tứ được lắng đọng trong ý thơ.

Tiếng ca và tiếng Hồ già (tiếng sáo) phối hợp với nhau càng tạo nên sức mạnh.

Ca từ rất thích hợp với đặc điểm của sáo.

Hồ già (sáo) là một loại nhạc cụ dùng lá cỏ cuộn lại thành hình ống hoặc hình nón, dùng để thổi. Sách Thái bình ngự lãm ghi lại rằng: người thổi Hồ già, là người Hồ, cuộn lá cỏ thổi để mua vui, gọi là Hồ già.

Ban đầu, đại thể là giữa thời Tần Hán.

Người phát minh là ai, sớm đã không thể tìm ra được rồi.

Mà tới thời Hán, lại xuất hiện hai loại sáo. Một loại là ống tách ra, do lau sậy chế thành, trên ống có ba lỗ sáo, chủ yếu lưu hành trong khu Tái Bắc, cũng chính là loại sáo mà Tào Bằng đang nghe bây giờ, một loại sáo khác, sau khi Tây Vực được thông lại, thân ống làm bằng gỗ, có ba lỗ, gọi là hoàng sáo, lưu hành trong khu vực Trung Nguyên.

Loại sáo này ở triều Nam Bắc, về sau dần dần được thay thế bởi loại sáo bảy lỗ, rồi sau đó biến mất trên lãnh thổ Trung Nguyên.

Điều Tào Bằng tò mò chính là ca từ tuyệt đẹp này kết hợp với âm luật tạo ra một sức mạnh kỳ diệu, cực kỳ sống động.

- Bài thơ này là người nào sáng tác thế?

- Ồ...cái này, để ta đi hỏi thử xem sao.

Chỉ một lát sau, mấy người luyện võ công, vội vàng chạy đến cung kính nói:

- Công tử, nghe nói đây là vương phi của Tả Hiền vương làm.

Vương phi của Tả Hiền vương?

Đó không phải là vợ của Lưu Báo sao!

Tào Bằng giật mình:

- Hỏi thăm một chút, vương phi của Tả Hiền vương là người như thế nào, là người Hồ hay nhà Hán, danh tính là gì?

- Dạ!

Hàn Đức dạ một tiếng, vội vàng chạy xuống đi thăm dò việc này.

Tào Bằng trở về quân trưởng, hai mày cùng nhíu lại.

Nữ nhi có tài hoa như thế có rất nhiều, nhưng nữ nhi như có thể làm tốt như thế, có năng lực dung nhập giữa nhạc luật và ca từ, chỉ sợ....

Chỉ có điều, Tả Hiền vương Lưu Báo, e rằng sẽ khó đối phó.

Tào Bằng từng bí mật nhìn thấy người này một lần, Lưu Báo là người trẻ trung khỏe mạnh, tràn đầy nam tính. Ước chừng khoảng ba mươi tuổi, dáng không cao lắm, nhưng phẩm chất cao quý. Đó là đặc tính phổ biến của người Hung Nô, nghe nói hình dáng của người Hung Nô không cao bằng người Hán, có chút khác nhau so với người Hung Nô đời sau. Người Hán trung bình cao hơn người Hồ, nhưng đời sau, ngược lại ở dân tộc thiểu số, đặc biệt là những dân tộc sống trên những khu đất hoang ở biên cương, đều cao hơn người Hán ở Trung Nguyên.

Cái này có lẽ là sự đại dung hợp của dân tộc tạo nên chăng...

Tào Bằng cảm nhận ra, Lưu Báo đúng là có chút sợ hãi Tào Tháo, nhưng cũng có chút bài xích Tào Tháo.

Hắn dường như cũng có một chút khuynh hướng hướng đến nhà Hán, vài lần liên minh bàn bạc, Lưu Báo đều trầm mặc không nói.

Nhưng nhìn vào cặp mắt sáng quắc của con người kia, Tào Bằng nhìn ra con người này đúng là có dã tâm rất lớn với Trung Nguyên.

Lưu Báo là ai?

Có lẽ, trong lịch sử con người này không được nổi tiếng cho lắm.

Nhưng hắn có một đứa con cực kỳ nổi danh....

Đó chính là Lưu Uyên, đánh bại Tây Tấn, hoàng đế thành lập của ngũ hồ mười sáu nước Hung Nô Hán Quốc, cũng là thủ lĩnh người Hồ đầu tiên phát động dùng dao mổ với người Hán. Tào Bằng biết Lưu Uyên, nhưng thực sự là không biết rõ Lưu Báo. Có điều bản năng mách bảo khiến hắn bài xích người này. Về phần Hồ Trù Tuyên, đã dần dần già rồi.... người này, cũng không đủ để khiến Tào Bằng sợ hãi.

Trong vài ngày ở hội liên minh, Tào Bằng cũng có chút hiểu biết cơ bản về Nam Hung Nô.

Chính quyền của Hung Nô hơi có chút phong cách tam vị nhất thể: Tổng thủ lĩnh bộ lạc Đại Thiên Vu, dưới có Tả, Hữu Hiền Vương phân nhau để trị, hình thành một hệ thống cực kỳ hoàn chỉnh. Ba người hợp tác đề phòng bài trừ lẫn nhau, thậm chí giữa các bộ lạc cũng thường xuyên phát sinh những xung đột nhỏ.... Hồ Trù Tuyên đúng là có thể lực thống trị, dường như cũng không đủ mạnh mẽ như Vu Phu La lúc trước, đủ để khiến cho Tả Hiền Vương Lưu Báo trở thành một phe riêng.

Mà Hữu Hiền Vương Khứ Ti, nắm đó vốn là tiểu soái dưới trướng Hồ Trù Tuyên.

Chỉ bởi vì đã cứu tính mạng Hồ Trù Tuyên, sau lại dốc hết sức giúp đỡ Hồ Trù Tuyên, sau khi Hồ Trù Tuyên lên đài, mới có được chức vị Hữu Hiền Vương. Luận về xuất thân, Khứ Ti cũng không thể đánh đồng với Lưu Báo. Nhưng người này lại hơn ở dũng mãnh hiếu chiến, thanh danh cũng không kém. Gã nắm giữ thành Thụ Hàng, đối mặt với đại nhân Kha Bĩ Năng trung bộ Tiên Ti, tuy là quân số không thể so được với Lưu Báo và Hồ Trù Tuyên, nhưng lại có vẻ dũng mãnh thiện chiến, cho nên Hồ Trù Tuyên cực kỳ nể trọng người này.

Thái độ của Khứ Ti có vẻ rất mờ ám.

Gã vừa không giao lưu nhiều với Lưu Quang, vừa không có sự tiếp xúc gì với Điền Dự.

Xem bên ngoài, sự trung thành của Khứ Ti chỉ có Hồ Trù Tuyên mới có thể cảm nhận được, nói tóm lại Hồ Trù Tuyên cũng có sự đề phòng. Dựa theo tình hình hiện tại mà suy xét, ba người Hồ Trù Tuyên, Lưu Báo, Khứ Ti kiềm chế lẫn nhau, khiến cho Hung Nô duy trì được trạng thái vững vàng. Bọn họ nắm giữ mảnh đất Hà Sáo màu mỡ, một mặt nghỉ ngơi lấy lại sức, một mặt như hổ rình mồi đối với miếng mồi Trung Nguyên. Mấy năm nay, Nam Hung Nô bên ngoài tỏ ra thần phục, nhưng trên thực tế còn xâm phạm Trung Nguyên nhiều hơn cả trung bộ Tiên Ti của Kha Bĩ Năng. Dù sao thì hiện giờ Kha Bĩ Năng vẫn còn bị Yển Lệ Du uy hiếp.

Nếu...

Chỉ là nếu!

Nếu Thái Diễm là vương phi của Tả Hiền Vương Lưu Báo thì Lưu Báo sẽ cam tâm tình nguyện để hắn đưa Thái Diễm về Trung Nguyên sao?

Dù đối lại là Tào Bằng, tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Ngoài trường vải, tiếng sáo dần dần rồi dừng lại, tiếng ca cũng chìm xuống dưới.

Thân Đồ Trạch đắm chìm trong màn đêm yên tĩnh, tất cả mọi người đắm chìm vào những giấc mộng đẹp.

Hàn Đức tìm hiểu tin tức từ bên ngoài: Vương Phi của Tả Hiền Vương là người Hán, tên họ là gì nghe không rõ lắm. Nghe nói lúc trước Đồng Trác bị giết, khi Lý Thôi, Quách Dĩ gây loạn ở Quan Trung, Lưu Báo từng dẫn quân đi bắt vô số những người nữ nhi nước Hán. Vương Phi chính là một trong số những người nữ nhi bị bắt đi lúc đó, đầu tiên được một bộ lạc coi trọng, sau dâng lên cho Tả Hiền vương Lưu Báo làm Vương Phi như hiện nay. Vương phi sinh hạ được một trai một gái, nam tên A Địch Quải khoảng tám tuổi, nữ tên A Mi Quải khoảng năm tuổi. Nghe nói vị vương phi này rất ít khi xuất đầu lộ diện.

Tào Bằng có chút đau đầu!

Thời gian địa điểm, còn cả sự kiện phát sinh, đều phù hợp, hơn nữa tính cách cũng giống không sai một chút nào.

Chỉ có điều không có tên họ, nói chung khó xác định được danh tính.

Nếu chẳng may làm sai, có phải là làm trì hoãn đại sự không?

- Công tử, nghe nói vị Vương Phi này làm mấy bài thơ ca, rất được ưa thích ở đây. Ta đã cho người đi dò hỏi, đem những bài thơ ca ấy mang lại đây... Công tử nếu người không ngại có thể xem qua một chút.

Nhưng Yết bức ngã hề vi gia thất

Tương ngã hành hề hướng thiên nhai

Vân sơn vạn trùng hề quy lộ hà

Tật phong thiên lý hề dương trần sa

Nhân đa bạo mãnh hề như hỷ xà

Khổng huyền bị giáp hề vi kiêu xa

Lưỡng phách trương huyền hề huyền dục tuyệt

Chí suy tâm chiết hề tự bi ta

(Hồ già thập bát phách - đệ 02 phách - đệ nhị phách tả bị bức thành hôn)

Đàn hồ già mười tám nhịp - nhịp 02 (Người dịch: phanlang @)

Nhưng Yết buộc tôi hề thành gia thất

Dẫn dắt tôi đi hề về phía trời xa

Mây núi trùng trùng hề đường về mờ mịt

Gió dữ ngàn dặm hề thổi tung bụi bay

Người quá hung bạo hề như rắn rít

Giương cung mặc giáp hề thật kiêu kỳ

Đàn bài thứ hai hề dây căng muốn đứt

Chí tàn tâm gãy hề tự sầu bi.

(phách thứ hai, tả việc bị ép hôn)

Hai phách?

Tào Bằng đột nhiên nhớ tới bài thơ ca ban nãy từng có “Già nhất hội hề cầm nhất phách”.

Bây giờ lại có: “Lưỡng phách trường huyền hề huyền dục tuyệt” Tào Bằng vội vàng mở tiếp trang tiếp theo, kéo nển lại nhìn cho sáng.

Việt Hán quốc hề nhập Hồ thành

Vong gia thất thân hề bất như vô sinh

Chiên cừu vi thường hề cốt nhục chấn kinh

Yết thiện vi vị hề uống át tình

Bề cổ huyền hề tông dạ đạt minh

Hồ phong hạo hạo hề ẩm tái doanh

Thương kim cảm tích hề tam phách thành

Hàm bi súc hận hề hà thời bình ?

(đệ tam phách tả ly Hán nhập Hồ)

Đàn hồ già mười tám nhịp - nhịp 03 (Người dịch: phanlang @)

Vượt đất Hán hề nhập thành Hồ

Nhà tan thân mất hề như không sinh ra

Vải lều làm áo hề da thịt đau đớn

Mùi Yết làm thơm hề ngăn cấm ý mình

Trống trận vang rền hề suốt đêm đến sáng

Gió Hồ khắp nơi hề mịt mờ doanh trại

Thương nay nhớ xưa hề thành bài ba

Ngậm sầu nuôi hận hề lúc nào yên bình ?

(Phách thứ ba trên tả cảnh rời đất Hán nhập vào nước Hồ)

Vô nhật vô gia hề bất tư ngã hương thổ

Bầm khí hàm sinh hề mặc quá ngã tối khổ

Thiên tai quốc loạn hề nhân vô chủ

Duy ngã bạc mệnh hề một Nhung Lỗ

Thù tặc tâm dị hề thân nan xứ

Thị dục bất đồng hề thù khả dữ ngữ ?

Tâm tư thiệp lịch hề đa gian trở

Tứ phách thành hề ích thê sở

(dĩ thượng đệ tứ phách, tả tư hương thổ, thán bạc mệnh)

Đàn hồ già mười tám nhịp - nhịp 04 (Người dịch: phanlang @)

Không ngày không nhà chừ nhớ nơi hương thổ

Ngậm hơi mà sống chừ đừng làm tôi quá khổ

Nạn trời ách nước chừ không chủ không người

Riêng tôi bạc mệnh chừ đất Hồ trôi nổi

Tục lạ tâm khác chừ xứ lạ khó khăn

Tâm ý bất đồng chừ cùng ai tâm sự ?

Nhớ nhung đã trải chừ gian truân lắm nỗi

Phách bốn đồn lên chừ càng thêm buồn khổ

(phách thứ tư trên tả nỗi nhớ quê hương than phận bạc)

Hồ già thập bát phách!

Đây chẳng lẽ chính là hồ già thập bát phách nổi tiếng sao.

Trong lòng Tào Bằng gần như có thể nhận ra Vương phi của Tả Hiền Vương chính là Thái Văn Cơ.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là suy đoán, chưa thể chắc chắn được.

Tào Bằng trầm ngâm một lát hạ giọng nói:

- Hàn Đức, sáng sớm ngày mai, người đến doanh địa của Tả Hiền Vương điều tra thử, xem xét tình hình rồi quyết định sau.

Hàn Đức nói:

- Có cần gọi Sỹ Nguyên không?

- Không được, Sỹ Nguyên hai ngày này giúp Quốc Nhượng, không nên để hấn lộ diện. Người và Vương Song, cùng bốn gã Phi Mạo đi theo là được. Bây giờ tuy chúng ta đang ở đất người Hồ, nhưng ta không tin, có ai gây khó dễ cho ta được.

- Tuân mệnh!

Tào Bằng vung tay ra lệnh cho Hàn Đức lui xuống.

Hắn ngồi trong lều, mang mấy áng thiên văn ra đọc dưới ánh nến.

Trong một tòa đại trường cách nơi sứ đoàn dừng chân khoảng ba mươi bước chân, có một người phụ nữ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, nằm nghiêng trên sạp, vỗ nhẹ lên tay bé gái nằm bên cạnh, dùng tiếng Hung Nô hát dân ca, khuôn mặt biểu lộ vẻ mơ màng.

Lại không biết, quê hương cũ có người còn nhớ ta không?

Trời đã sáng, mặt trời đã mọc lên.

Thảo nguyên yên tĩnh tỏa ra sức sống mỏng manh. Những mục dân lừa trâu ngựa, tiếng ca to rõ ngân nga trên vùng trời thảo nguyên.

Tào Bằng mặc thường phục, mang theo bốn gã Hàn Đức Vương Song và Phi Ly, Thi Thi Nhiên rời khỏi nơi trú quân của Sứ đoàn.

Đoàn người cưỡi ngựa hướng đến nơi ở của HIền Vương. Phía trước trên đường là nơi ở của dân tộc Hung Nô qua, Tào Bằng lần lượt dặn dò đám người Hàn Đức. Vì lần này đi sứ ải Bắc, Tào Bằng cũng đã chuẩn bị không ít, đặc biệt đối với phong tục người Hung Nô, Tào Bằng rất có nỗ lực. Đang buổi trưa, xa xa thấy một đội thiết kỵ từ trong nơi trú quân đi ra...

Đây là nhân mã của Tả Hiền Vương Lưu Báo, hướng đi về phía nơi sứ đoàn dừng chân.

Tào Bằng neho mắt lại, dẫn người né tránh đám người của Lưu Báo. Đội nhân mã của Lưu Báo đi xa một lúc rồi mới chậm rãi tới gần nơi ở của dân tộc Hung Nô.

Vương trưởng của Tả Hiền Vương Lưu Báo, diện tích rất rộng.

Đánh giá sơ bộ, trên Mục Nguyên này ít nhất có mấy vạn người, đây cũng là Lưu Báo dựa trên nền tảng Nam Hung Nô.

Dưới Vương trưởng, còn có rất nhiều bộ lạc phụ thuộc.

Căn cứ nhân khẩu người nhiều hay ít, những bộ lạc nhiều người hoặc xưng là Hào Thũng hoặc xưng là Tiểu Soái.

Nói chung, có chi phối từ ba nghìn người trở lên, có thể làm Hào Thũng, mà dưới ba nghìn người, có thể làm Tiểu Soái.

Nếu như vẽ ra một bản đồ cơ cấu, thì có thể thấy rõ toàn bộ hệ thống dân tộc Hung Nô.

Thiên Vu lớn nhất, dưới là Tả Hữu Hiền Vương. Dưới Tả Hữu Hiền Vương, là các bộ lạc Đại Nhân cũng xưng là Hào Thũng. Hào Phế trở xuống, lại có rất nhiều bộ lạc nhỏ phụ thuộc vào làm Tiểu Soái...Như vậy đã hình thành một cơ cấu hình kim tự tháp.

Những năm gần đây, Nam Hung Nô có mối liên hệ trực tiếp với Trung Nguyên.

Đặc biệt từ sau khi Hô Trù Tuyên kế nhiệm thì càng quan hệ chặt chẽ với Trung Nguyên.

Cho nên lúc đám người Tào Bằng tiến vào nơi ở của Tả Hiền Vương cũng không bị kiểm soát nhiều, càng không có người gây khó dễ cho bọn họ.

- Nhà Hán lang, có chuyện gì?

- Cô nương mỹ lệ, chúng ta đi đường rất xa, tới Mục Nguyên mỹ lệ này...Miệng khô lưỡi khát, cho nên muốn xin chút đồ ăn.

Trên cơ bản mà nói, lúc này người Hung Nô đối với người Hán vẫn còn khách khí.

Dù sao từ cấp độ nào đó mà nói, người Hung Nô bị phụ thuộc vào tình trạng quy phục và chịu giáo hoá, cho nên lúc Hàn Đức dùng ngôn ngữ dân tộc Hung Nô lưu loát nói chuyện cùng với họ, một phụ nữ liền lấy ra đồ ăn và rượu, nhiệt tình chiêu đãi bọn họ. Trong đó, còn có không ít nữ tử nhà Hán hình như cũng đã quen với cuộc sống trên thảo nguyên. Các nàng vậy lấy đám người Tào Bằng, hỏi tin tức cổ hương. Mỗi người đều rất nhiệt tình...

Thảo nguyên, vật chọn tự nhiên! Nữ tử có thể sinh tồn đương nhiên các nàng không phải tầm thường. Tuy nhiên, nhắc tới quê nhà, những nữ tử này lại chảy nước mắt.

- Nhà Hán Lang, hát một bài về quê hương đi.

Một phụ nữ ba mươi tuổi, nhìn Tào Bằng khẩn cầu nói.

- Chúng ta rời quê hương hầu như sắp quên hết cả dân ca của quê hương rồi...Không biết hiện giờ quê hương có bài hát mới gì?

Vương trưởng xa xa, đứng ngơ ngẩn sừng sững.

Trên đỉnh trường kia vàng rực, dưới ánh mặt trời lóe sáng.

Đó chính là nơi ở của Tả Hiền Vương Lưu Báo.

Xung quanh Vương trưởng, có quân tốt thủ vệ dân tộc Hung Nô. Tào Bằng có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài lều lớn kia mấy thiếu niên dân tộc Hung Nô đang chơi đùa.

Làm sao có thể khiến cho Vương phi tới đây?

Tào Bằng suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói:

- Ta có một khúc, có thể ca.

Hắn kêu Hàn Đức lấy chiếc đàn cổ từ trong bọc trên lưng ngựa xuống, đặt ở trước người. Cổ nhân bình luận tài học, ngoại trừ thi từ ca phú, văn chương kinh điển ra, còn là cầm kỳ thi họa. Làm sĩ phu, không hiểu cầm kỳ thi họa sẽ bị người khác chế nhạo. Tào Bằng ba năm lại đây dưới sự đốc thúc của Hoàng Nguyệt Anh cũng có chút thông âm luật, có thể tấu được vài khúc...

Hắn ổn định tinh thần, ngón tay đặt lên huyền cầm.

Tiếng đàn khoan thai cất lên ngân vang tại nơi chân trời.

“Cây già héo khô trong chiều tối. Cầu nhỏ nước chảy bên nhà, ngựa đi qua lối cũ, nắng chiều xuống phía tây, nơi thiên nhai có người đứng, thất ruột gan ...”(1)

Theo từng giai đoạn, âm thanh càng lúc càng cao vút, trong tiếng hát của Tào Bằng, ít hoặc nhiều đều có một loại cảm giác tang thương.

Càng về sau, dây thanh càng thuần thực, khiến cho trong tiếng ca của Tào Bằng có chứa một tia từ tính.

Khúc ca ngừng lại, các nữ tử xung quanh đều lộ ra vẻ bi thương.

Thậm chí có người còn âm thầm rơi lệ...Đối với các nàng mà nói, làm sao không thất ruột gan chứ? Những người rời xa quê hương đều đau thất cõi lòng!

Trong Vương trướng xa xa, một nữ tử đi ra.

Nàng mặc chiếc váy người Hồ màu trắng, còn khoác một chiếc áo lông thú ngắn.

- Mẫu thân, sao người lại ra ngoài?

Một bé gái nhỏ chạy tới, ôm lấy cổ chân nữ tử, ngáy thơ hỏi.

Cô bé nói bằng tiếng Hán, giọng nói thánh thót êm tai. Nữ tử mỉm cười, cúi người xuống ôm con gái vào lòng.

- A Mi Quả, là ai vừa ca vậy?

- Hình như là tiếng ca truyền đến từ bên kia... Ca ca nói, mấy người nhà Hán Lang tới. Tuy nhiên ông ta hát thật khó nghe, không hay bằng tiếng đàn của mẫu thân.

Nữ tử nhìn theo hướng ngón tay của A Mi Quả chỉ, giật mình, đột nhiên nói:

- A Địch Quả, chúng ta qua đó xem đi.

Một thiếu niên trắng kiện cười ha ha chạy tới.

- Nhà Hán Lang, người hát thật hay, nhưng quá bi thương! Có thể đổi bài khác được không?

Tào Bằng nghe vậy mỉm cười, qua khoeo mắt lơ đãng nhìn lướt về hướng Vương trướng, thấy một phu nhân ôm một bé gái, dắt tay một bé trai chậm rãi đi đến. Là nàng sao? Trong lòng Tào Bằng nghi hoặc. Trông trang phục giản đơn của nàng dường như không phải nữ tử Hung Nô tầm thường. Thế nhưng búi tóc lộ vẻ rối tung che khuất gương mặt, cho nên nhìn không rõ lắm.

”Chàng từ cổ hương tới

Chắc biết rõ chuyện của cổ hương

Trước ngày chàng đến đây

Cây mai trước cửa sổ đã nở hoa chưa”

Một tiếng đàn, một bài thơ...

Nữ nhân chợt dừng bước, ngơ ngác nhìn sang hướng bên này.

Chỉ thấy hai gò má nàng hơi giật giật, một lát sau đột nhiên xoay người, bước đi về hướng Vương trướng.

- Mẫu thân, vì sao lại quay về?

- Nương có chút không khỏe..A Địch Quả, con đi mời người đang hát kia vào trong trướng, ta có chuyện hỏi hần.

A Địch Quả vâng một tiếng, bước nhanh về phía Tào Bằng.

Lúc này Tào Bằng cũng đang chú ý tới phản ứng kia của nàng, vì vậy tiếng ca theo đó mà biến đổi:

“Mạc tín nhân ngôn, hủ bất như hùng, ngôa bất như chương. Vì mệnh kiên bổ sử, ban chiêu tài học, trung lang truyện nghiệp, thái tỏa từ chương, tần tẩy duyên hoa, diệp vô anh cách, do đái mai đàn quốc lý hương.
...”

Chỉ thấy bước chân của nàng loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống đất.

- Mẫu thân, người làm sao vậy?

A Mi Quả nững nịu hỏi.

Nữ tử đã lệ rơi đầy mặt.

- Nhà Hán Lang kia, người hát loạn gì đó?

A Địch Quả chạy tới, ngón tay chỉ vào mũi Tào Bằng, lớn tiếng quát:

- Nương ta gọi người qua, còn không đi mau.

- Nương người là ai?

Tào Bằng giả vờ không biết hỏi.

Vừa có người đưa ra đáp án, trong lòng Tào Bằng sung sướng nhưng trên mặt lại tỏ ra nghi hoặc.

Hắn ra hiệu bảo đám người Hán Đức chờ, còn mình đi theo A Địch Quả vào trong đại trường. Chỉ thấy nữ tử đó đang ngồi ngay ngắn ở giữa phòng, tóc mây chải vuốt vắn thành kiểu tóc của nữ tử người Hán, ngơ ngác nhìn Tào Bằng tiến vào.

- Người là ai?

Tào Bằng hít một hơi thật sâu:

- Ta là một thương nhân, phụng mệnh chủ gia đến thảo nguyên này tìm con gái ân sư cho chủ gia.

- Vậy chủ gia nhà người, là người phương nào?

- Dám hỏi cô nương là ai?

Nữ nhân lặng lẽ nhìn Tào Bằng, sau một lúc lâu bình ổn lại tâm trạng.

“Văn chương Thái Diễm, đã rửa nỗi duyên hoa, cũng không trói buộc được phẩm chất, vẫn mang theo tiếng thơm quê hương”.

Chiêu Cơ then không dám nhận sự khen ngợi đó, mười hai năm trôi qua, Chiêu Cơ không ngờ còn có người nhớ đến tên của Chiêu Cơ.

Tào Bằng trầm tĩnh như nước, chăm chú nhìn nữ tử ngồi giữa chiếu.

Trải qua phong sương vẫn không che giấu được khí chất tao nhã. Làn da có vẻ thô ráp nhưng vẫn giữ được như trước kia làm lay động lòng người. Tào Bằng tiến lên, chấp tay vái chào:

- Tại hạ Tào Bằng, phụng mệnh của Tào Tư Không đặc biệt lên phía Bắc tìm kiếm hỏi thăm Thái đại gia...

Tư Không nói: Chiêu Cơ, nên về nhà rồi!

Thái Diễm đột nhiên khóc nức nở, nước mắt tuôn xuống.

A Mi Quả đứng bên cạnh nàng cũng bị liên lụy theo khóc lên...A Địch Quả xông đến, nắm lấy vạt áo của Tào Bằng.

- Tên xấu xa này, dám làm nương ta khóc.

Thiếu niên Hung Nô này y hệt như con hổ nhỏ nắm chặt lấy vạt áo Tào Bằng mà đánh.

Tào Bằng vươn tay ra một tay bắt lấy tay A Địch Quả lại. Thân thể thiếu niên tuy rằng trắng kiện nhưng ở trong tay Tào Bằng lại không làm gì được.

- A Địch Quả, không được vô lễ!

Thái Diễm vội vã ngừng khóc, lớn tiếng quát A Địch Quả

- Xin tiên sinh buông tay, Ai Địch Quả chỉ là...

Không đợi Thái Diễm nói hết, Tào Bằng đã buông A Dịch ra, ngồi xổm xuống, một tay giữ trán A Dịch để mặc cậu bé làm gì thì làm.

- Thái đại gia yên tâm, ta sẽ không làm cậu bé bị thương đâu...Lần này đến đây chỉ là muốn nghênh đón Thái đại gia quay về quê hương.

Về nhà?

Đây là một từ khiến người ta rung động.

Lưu lạc lên phía Bắc mười hai năm, Thái Diễm từng vô số lần nghĩ đến từ này, nhưng kết quả là...

Nàng ổn định tinh thần, vươn tay ôm A Mi và A Dịch vào lòng:

- Mạnh Đức công chính là Tư Không phải không?

- Đúng vậy.

Thái Diễm ngược khuôn mặt vô cùng thù mị lên, nhìn Tào Bằng hỏi:

- Thế nhưng, người định đưa ta về nhà như nào?

- Ta đương nhiên sẽ khẩn cầu Tả Hiền Vương.

- Không được!

Thái Diễm đột nhiên lớn tiếng:

- Tả Hiền Vương sẽ kiên quyết không cho mẹ con ta quay về.

Tào Bằng nhảy bèn nhận ra, Thái Diễm dùng từ “mẹ con ta” mà không dùng từ “ta” như trên lịch sử. Thái Diễm đã có vết đen, dù cho nàng có trở về quê hương thì việc từ bỏ hai con đã khiến nhiều người cho rằng Thái Diễm là một người có tâm địa ác nghiệt, không quan tâm đến hai người con. Nhưng hiện tại xem ra, nàng vô cùng yêu con, hoàn toàn không phải làm bộ.

Thử nghĩ, Lưu Báo thả cho Thái Diễm quay về, đó là vì bất đắc dĩ.

Hắn có thể thả Thái Diễm nhưng tuyệt đối không rũ bỏ cốt nhục của mình...Chỉ là, số phận sau này của Thái Diễm có kết cục như nào trong sử sách dường như không ghi chép hành trình lên phía Bắc. Điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi sự hiểu biết của Tào Bằng. Hắn có thể tìm được Thái Diễm là đã vô cùng may mắn rồi. Có thể tưởng tượng ra việc muốn mang được hai người con đi dưới tai mắt của Lưu Báo sợ rằng không dễ dàng. Trong lịch sử, vì sao Thái Diễm dứt bỏ hai con? Chân tướng không ai biết.

Tào Bằng nhìn Thái Diễm ôm chặt hai con vào lòng, do dự một chút nói:

- Nếu Thái đại gia nguyện ý quay về, ta đương nhiên dốc sức đưa hai đứa nhỏ về cùng.

Thái Diễm nghe vậy, trên mặt lộ ra sự vui mừng.

- Có thật không?

- Tào mỗ bất tài, nếu đã nói ra thì kiên quyết không đổi ý. Chỉ là trước tiên, xin Thái gia nhẫn nại một chút...Để ta quan sát tình hình sau đó sẽ tính toán.

Lúc Tào Bằng nói ra điều này đã âm thầm hạ quyết định.

Mặc kệ trong lịch sử nguyên nhân gì mà Thái Diễm từ bỏ hai con, nhưng hiện tại nếu hắn đã tới tuyệt đối sẽ không để nàng bị bêu danh.

(1): Bài thơ Thiên tịnh sa - Thu tứ - của Mã Trí Viễn

380. Chương 372: Không Từ Thủ Đoạn

Tương Dương, sơn trang Thủy Kính.

Gia Cát Lượng hào hứng đi vào phòng khách, đã thấy Tư Mã Huy ngồi ngay ngắn ở giữa, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, đạm bạc như thường ngày.

Trong phòng khách, Mạnh Kiến và Bàn Lâm đang ngồi ghế dưới.

- Thưa thầy, không biết có chuyện gì mà sang sớm đã tới.

Tuy rằng không ai mở miệng, nhưng Gia Cát Lượng lại cảm thấy được, dường như có chuyện gì đó.

Vì thế, y tiến lên chấp tay vái chào, cung kính hỏi.

- Khổng Minh, nói xem chuyện gì?

- Vâng.

Tư Mã Huy do dự một lát:

- Hay là để Công Uy nói vậy.

Gia Cát Lượng ngăn người, hướng về phía Mạnh Kiến dò xét.

Mạnh Kiến trầm ngâm thật lâu sau, trầm giọng nói:

- Ta hôm qua nhận được thư của Sĩ Nguyên, mời ta nhập sĩ... Ta suy nghĩ cả một đêm, quyết định nhận lời.

- Hả?

Gia Cát Lượng giật mình hoảng hốt.

Y và Bàn Thống quan hệ hơi phức tạp, vừa có chút đồng cảm, lại vừa có chút khinh thường.

Lúc đầu, Bàn Thống đi tới Hứa Đô, kết quả là một đi không trở lại, khiến Gia Cát Lượng có chút tức giận. Nhớ lúc đầu mọi người đều nói cùng nhau tiến thoái, kết quả Bàn Thống lại nhập sĩ trước, Gia Cát Lượng là kiểu người cao ngạo, tất nhiên trong lòng sẽ thấy không được thoải mái.

Phiền phức nhất chính là, Bàn Thống đã kéo theo cả Từ Thứ và Thạch Đạo.

Bàn Thống người nếu phục vụ cho Tào Tháo cũng được, kết quả lại chạy tới làm việc có một tên nhãi ranh.

Gia Cát Lượng dĩ nhiên biết Tào Bàng, tuy rằng y rất coi trọng tài văn chương của Tào Bàng nhưng nói thật là cũng có chút coi thường. Đích xác, ba bài văn y viết giờ đang được lưu truyền rộng rãi, trở thành sách học vỡ lòng của nhiều trường học làng.

Nhưng giờ đã loạn thế, đại trượng phu phải báo đáp quốc gia, sao có thể say đắm trong những việc nhỏ.

Hiện giờ, Bàn Thống muốn lôi kéo Mạnh Kiến, càng phiền phức hơn, Mạnh Kiến có vẻ đồng ý.

Gia Cát Lượng nói:

- Có phải Công Uy cũng muốn đi phục vụ cho tên Tào Tam Thiên kia?

Mạnh Kiến nghe thấy được giọng điệu trào phúng của Gia Cát Lượng, y khẽ mỉm cười nói:

- Cũng không hẳn là dốc sức cho Tào Tam Thiên, mà là vì phục vụ cho Hà Tây.

- Hà Tây?

- Theo lời nói của Sĩ Nguyên, bước tiếp theo Tào Hữu Học rất có khả năng sẽ tới trấn Hà Tây. Sĩ Nguyên mời ta tới Hà Tây, lập sự nghiệp. Người cũng biết, ta lúc sinh thời có một ước nguyện, đó là kiến công nơi nước khách. Hà Tây, biên giới Đại Hán năm đó Vũ Đế từng lập đồn điền Hà Tây, mới mở rộng lãnh thổ, đánh tan quân Hung Nô. Nay Sĩ Nguyên cầu viện, lại hợp với ý ta, cho nên sau khi suy nghĩ kỹ rồi, quyết tâm nhận lời mong Khổng Minh lượng thứ.

Dứt lời, Mạnh Kiến đứng dậy, chấp tay hướng Gia Cát Lượng.

Mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, không cần gò ép.

Tuy rằng năm đó mọi người đều có lời thề, nhưng Gia Cát Lượng biết, lời nói của Mạnh Kiến là thật.

Kiến công nơi nước khách sau?

Gia Cát Lượng trong lòng lạnh lùng cười, tâm của Tào Tháo, khó tránh còn nhiều dã tâm. Hiện giờ quốc gia chiến sự liên miên, thế cục Hà Tây tuy nói rằng Tào Tháo chiếm thế thượng phong trong một thời gian cũng khó mà dừng lại được. Dưới tình trạng này, Tào Tháo lại muốn thống trị Hà Tây? Điều này khó tránh khỏi hơi kì lạ, nếu làm không tốt, rất có khả năng ảnh hưởng tới thế cục Quan Trung.

Hà Tây là đất của Khương Hồ, dân chúng dũng mãnh

Nhớ năm đó Hán Vũ Đế cũng vì ổn định quốc gia mà lấy sức mạnh đất nước lập đồn điền ở Hà Tây, như vậy mới đạt được thành công.

Đồn điền, đó là phương pháp tốt.

Nhưng vấn đề ở chỗ, nhân khẩu của người ở đâu mà đến?

Chả nhẽ tất cả đều lấy trong nước? Từ thời Tần tới nay, trung nguyên mấy lần chuyển tới vùng biên giới, dù cũng đạt một lần thắng lợi, nhưng đều không được bao lâu. Tần Thủy Hoàng là một ví dụ, Quang Vũ Đế, Hán Vũ Đế cũng không ngoại lệ...Tào Tháo, niềm tin ra sao mà cho rằng đồn điền sẽ được thi hành lâu dài? Phải biết rằng, địa khu Hà Tây hỗn loạn, thậm chí còn hỗn loạn hơn một bậc so với Trung Nguyên.

- Công Uy lần này tới Hà Tây, có lẽ không phải thời cơ tốt.

Mạnh Kiến nói:

- Ta cũng biết giờ tới Hà Tây không phải là cơ hội tốt nhất, nhưng nếu đợi cho thời cơ tốt nhất, ta đi còn có nghĩa lí gì? Sĩ Nguyên trong thư có viết, chính vì sự thối nát của Hà Tây, mới là cơ hội tốt để đời này ta thiết lập sự nghiệp. Ta đã cùng với Châu Bình thảo luận, ý cũng đồng ý với ý tưởng này của ta. Châu Bình vài ngày nữa, sẽ tới Từ Châu, quan sát đồn điền Hà Tây và thương hội Hạ Bì. Ta ở lại thư viện, cũng chẳng có tác dụng gì, cho nên sau khi thảo luận cùng thầy, ta quyết chí tới Hà Tây một chuyến.

- Thầy cũng cho rằng, việc ở Hà Tây có thể làm được chứ?.

Tư Mã Huy cầm trong tay chiếc chìa khóa, nhẹ nhàng nói:

- Có thể làm hay không, còn chưa biết được. Nhưng Tào Hữu Học có một câu nói rất hay: đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường. Đi ngàn dặm đường, không bằng học người xung quanh, học người xung quanh không bằng có danh sư chỉ đạo, danh sư chỉ đạo không bằng chính mình đi học hỏi. Có một số việc, nên chính mình quyết định, Công Uy nếu thực sự quyết định nhận lời đi Hà Tây, ta cũng sẽ không ngăn trở, để xem y làm như thế nào?

Gia Cát Lượng lập tức trầm mặc không nói gì.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang bên Bàn Lâm:

- Sĩ Nguyên cũng phải đi sao?

Bàn Lâm, là huynh đệ của Bàn Thống, năm nay hai mươi một tuổi.

Hắn cười nói:

- Ta chưa quyết định, chỉ là muốn đi xem mà thôi, dù sao hiện tại Hà Tây vẫn chỉ là mộng tưởng, có thành công hay không, vẫn chưa biết được. Ta đã ba năm không gặp huynh trưởng, cho nên mượn cơ hội này, đồng hành với Công Uy huynh.

Gia Cát Lượng gật gật đầu, có chút do dự.

Y cũng không biết, bản thân có nên tới Hà Tây một chuyến.

- Khổng Minh, hôm nay gọi người tới, còn một chuyện muốn nói với người. Lúc trước, Thái gia có ý gả con gái cho ta, vì chuyện này mà tìm cả Bàn Sơn Dân thảo luận. Chị người dường như cũng có ý, cho nên để ta nói với người, qua vài ngày đến thành Tương Dương một chuyến, nhân tiện đến thăm con gái Thái gia.

Con gái Thái gia?

Gia Cát Lượng có chút do dự.

Y ngẫm nghĩ một lát:

- Nếu chỉ là tới thăm, ta đi một chuyến cũng không sao. Chỉ có điều học sinh bây giờ bài vở chưa xong, lo rằng... Đúng rồi, Công Uy hai người khi nào thì khởi hành?

- Sáng sớm mai xuất phát.

- Gấp như vậy sao?

- Cũng không thể nói là gấp, nhưng Hà Tây trời giá rét, nếu đi muộn, chỉ sợ sẽ trì hoãn hành trình, đi sớm chút, thăm dò tình hình Hà Tây, nếu tới lúc rét đậm, sẽ rất phiền phức, đi sớm một ngày, sẽ tìm hiểu được trước một ngày.

- Đã như vậy, tối nay chúng ta không say không về.

Gia Cát Lượng trong lòng có chút không muốn, Mạnh Công Uy xúc động nhận lời.

Tư Mã Huy ngồi ở một bên, mặt lộ vẻ tươi cười, nhìn đám người Gia Cát Lượng, âm thầm nói:

- Có lẽ, sẽ bắt đầu rồi!

Sau khi Tào Bằng trở về nơi đóng quân, y tìm được Điền Dự.

- Ta đã tìm ra Thái đại gia.

Điền Dự ngẩn người có chút bất ngờ, nói:

- Thái đại gia đang ở đâu?

- Trong lều vải của Tả Hiền Vương Lưu Báo.

Điền Dự cũng biết nhiệm vụ tìm kiếm Thái Diễm của Tào Bằng, sau khi được nghe, lập tức tỏ vẻ trầm ngâm.

- Tả Hiền Vương, Lưu Báo?

- Đúng vậy.

- Chuyện này, sợ là không lo liệu ổn được.

- Sao vậy?

- Theo Chu Lương mật báo, Lưu Báo gần đây rất thân với Lâm Nghi Hạo. Người này tình tình dữ dằn lại có chút kiêu ngạo. Nếu chúng ta trực tiếp thảo luận với y chỉ sợ sẽ nguy hại tới tính mạng của Thái đại gia.

- Y và Lâm Hạo Nghi có qua lại?

- Qua lại thường xuyên, đúng rồi, có việc ta muốn nói cho người, ta phát hiện ra một người...

- Ai?

- Phục Quân!

Rất quen thuộc nhưng cũng là cái tên khá lạ.

Suốt ba năm, chưa từng nghe ai nói tới Phục Quân.

Tào Bằng đã từng nghe nói, lúc trước Tào Tháo từng ra lệnh truy bắt Phục Quân nhưng về sau lại im hơi lặng tiếng.

- Gã ở nơi này?

- Chính thế, hơn nữa là Tòng sự dưới trướng Hữu Hiền Vương. Vốn dĩ, ta cũng không nghĩ y ở đây, nhưng Chu Lương lại ngẫu nhiên phát hiện ra y. Phục Quân dạo này rất hay lui tới lều lớn của Lâm Nghi Hạo, mà mỗi lần tới đều có người của Tả Hiền Vương Lưu Báo, cho nên Chu Lương...

Phục Quân là người của Hữu Hiền Vương.

Y và Lâm Nghi Hầu Lưu Quang qua lại cũng không có gì lạ.

Dù sao Lưu Quang cũng là tâm phúc của Hán Đế, xét ở một trình độ nào đó, Lưu Quang và Phục Quân cùng phục vụ một người.

Nhưng Tả Hiền Vương...

- Y có thể liên kết với Hữu Hiền Vương sao?

- Nhìn qua thì không giống... hai ngày trước ta lên tiếp xúc, phát hiện y có chút không hài lòng với Lưu Báo. Hô Trù Tuyền cũng có ý dung túng mâu thuẫn giữa y và Lưu Báo, cho nên hai người đó có liên thủ thì cũng chưa chắc.

Tào Bằng, nghe ra một ý tứ khác từ lời nói của Điền Dự.

Y trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Ý của Quốc Nhượng, Phục Quân là...

Điền Dự gật gật đầu:

- Trung gian của Lưu Quang?

- Nói cách khác, ý tứ Hô Trù Tuyền có như thế nào, Lưu Quang cũng không thêm để ý. Mục đích của y, là muốn liên hợp với Tả Hiền Vương Lưu Báo?

- Gần như thế!

Tào Bằng cảm thấy bản thân như có hơi lơ là Lưu Quang.

Từ trước tới nay, hẳn đều cho rằng mục tiêu của Lưu Quang là Hô Trù Tuyền, lại càng không nghĩ tới, mục đích cuối cùng của Lưu Quang, không ngờ là Lưu Báo.

Nếu không có mối quan hệ với Lưu Quang, vậy Tào Bằng có khả năng ép Lưu Quang giao mẹ con Thái Diễm ra.

Cần chú ý...

Quan hệ giữa Lưu Quang và bản thân, rất rõ ràng.

Việc chính mình phải làm, hẳn tất nhiên sẽ phản đối. Vì thế Lưu Quang nhất định sẽ không lấy danh nghĩa sứ đoàn ra mặt xin chuộc Thái Diễm. Bởi vì nếu Thái Diễm trở về trung nguyên, khả năng đạt lợi nhiều nhất là Tào Tháo. Mặc kệ ra sao, Thái Diễm là con gái Thái Ung. Tuy Thái Ung bị giết, nhưng sức ảnh hưởng của y không thể bị xóa nhòa. Sau khi Thái Diễm trở về trung nguyên, tất nhiên sẽ khiến rất nhiều sĩ phu theo Tào Tháo, địa vị của Hán đế sẽ càng nguy hiểm.

Chẳng trách, Điền Dự nói khó giải quyết.

- Quốc Nhượng, Thái Diễm phải trở về trung nguyên.

- Điều này ta biết.

- Cho nên, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ta đều phải đạt được mục đích.

Điền Dự gật gật đầu:

- Không biết dùng thủ đoạn gì, cũng không được lấy danh nghĩa sứ đoàn, thậm chí không để họ phát hiện ra được mối quan hệ với sứ đoàn. Ngoài việc đó ra, ta sẽ dốc sức phối hợp làm việc với người, người nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Tào Bằng chấp tay, rời khỏi lều.

Không thể dùng danh nghĩa sứ đoàn?

Vậy ta nên làm thế nào?

Hắn trở về nơi ở của mình, tìm đến Bàng Thống.

Dem sự tình toàn bộ kể lại cho Bàng Thống, Bàng Thống mỉm cười.

- Hữu Học, chuyện này nói khó cũng không phải khó, phải xem vào thủ đoạn của người. Ta có một kế, nói không chừng có thể thành công. Tuy nhiên nếu như vậy, chỉ sợ tương lai khi người đốc trấn Hà Tây, áp lực sẽ lớn hơn nhiều.

-Ồ, vậy mời Sĩ Nguyên huynh chỉ bảo.

- Mấu chốt kế này, là phải thu hút sự chú ý của Lưu Báo tới đây.

Thu hút lại đây?

Tào Bằng đột nhiên tỉnh ngộ:

- Ý người là, minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (giương đông kích tây).

Bàng Thống tức khắc cười một cách quái dị...

381. Chương 373-374: Khiêu Chiên

Sau khi đến Thân Đồ Trạch, tâm trạng Lưu Quang vẫn không được vui.

Thái độ của Hô Trù Tuyền thì ba phải thế nào cũng được, sau vài lần tiếp xúc, cuối cùng vẫn chưa chịu đưa ra câu trả lời xác thực cho Lưu Quang, ngay cả Hữu Hiền Vương cũng như vậy, thậm chí có vài lần, làm mất hảo khí với Lưu Quang.

Tuy rằng Lưu Quang đã chuẩn bị tâm lí, hơn nữa còn qua lại thường xuyên với Tả Hiền Vương nhưng cảm giác bị người khác cự tuyệt, chung quy vẫn làm cho người khác không thoải mái. Đặc biệt lúc trước Hô Trù Tuyền và Khử Ti từng thề nguyện một lòng trung thành với Hán đế, lần này Lưu Quang đi sứ Mạc Bắc, tràn đầy tự tin, cũng không nghĩ rằng kết quả sẽ như thế này.

Ngồi trong lều trại, tâm trạng Lưu Quang rất khó chịu

Những năm ở Trường An, làm bạn với Hán Đế đã trải qua vô số phong ba, tâm trí Lưu Quang đã trưởng thành, cũng không phải là chịu không nổi những thất bại của tuổi thanh niên. Nhưng, đối mặt với tình huống như vậy, Lưu Quang không thể không chế phần nộ trong lòng.

- Lâm Nghi Hầu, sao lại thờ dài?

Lúc Lưu Quang vừa thờ dài, ngoài trường vải đi vào một người.

- Lãnh Cung?

Lưu Quang không khỏi ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp.

Sau khi Lãnh Phi bị thương, đi dưỡng thương, Lưu Quang rất ít khi tiếp xúc với Lãnh Phi.

Hiện giờ nhìn lại, Lãnh Phi sắc mặt có chút tái nhợt, lộ ra những nét tiều tụy, Lưu Quang đón tiếp, vui mừng khôn xiết.

- Lãnh Cung, đã khỏe hơn rồi chứ?

Lãnh Phi cười:

- Chỉ là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày nay, đã khôi phục rất nhiều rồi. Ta nghe nói, Lâm Nghi Hầu gần đây tâm trạng không tốt, cho nên trước là tới thăm. Sao rồi? Chẳng nhẽ là do thương thảo với Hung Nô không thành?

Lưu Quang khẽ thờ dài:

- Lãnh Cung, một lời khó nói hết.

Y đi ra ngoài lều, nhìn ngoài lều không có ai khả nghi, y buông màn trướng xuống, một tay mời Lãnh Phi ngồi sang một bên.

Y đem tất cả mọi việc xảy ra gần đây kể hết cho Lãnh Phi.

Lưu Quang còn hung tợn mắng:

- Sớm đã biết Hồ Trù Tuyền lòng lang dạ thú. Lúc trước Nam Hung Nô của gã bị Đàn Thạch Phong đánh cho không con chỗ nương thân, là Hán ra thu nhận chúng và giao Sóc Phương cho chúng nghỉ ngơi lấy lại sức. Đến nay, triều đình cần tới bọn chúng, chúng lại ra sức khước từ, bịa ra đủ loại lí do, kì thực chỉ toàn mượn cớ.

Lãnh Phi dùng ánh mắt thâm thiết nhìn Lưu Quang, sau đó thở dài một tiếng.

Lâm Nghi Hầu đích thực là trụ cột Hán thất, bất luận là tâm trí hay mưu kế, y đều giỏi hơn đại đa số dòng họ Hán thất. Nếu y sinh ra sớm hơn hai mươi năm, nói không chừng giờ có thể độc chiếm một phương, thành tựu sẽ không kém cõi hơn Lưu Biểu, Lưu Chương. Chỉ là có lúc lại không được kiên nhẫn, ví dụ như hiện tại, kì thực từ trước lúc đi sứ y nên có chuẩn bị trước.

- Lâm Nghi Hầu không nên tức giận, Hồ nhân trời sinh lạnh lùng, bất tín bất nghĩa, sớm đã bên trong dự liệu. Hiện giờ trong triều thời cuộc không ổn, triều cương không phần chấn, bệ hạ không có tên tuổi lại bị lão tặc ức hiếp. Hồ Trù Tuyền phản ứng như thế, cũng không sao cả. Lâm Nghi Hầu nhanh trí, có thể thay đổi sách lược, vậy cũng có thể khiến bệ hạ vui mừng. Chỉ không ngờ rằng, Phục Quân kia lại có thể kiên nhẫn chịu đựng. Lần này có thể kết đồng minh với Lưu Báo, Phục Quân là người lập công đầu. Lâm Nghi Hầu nên vui mừng, Hán thất ta lại xuất hiện thêm một người tài ba. Sau khi chuyện này kết thúc, Lâm Nghi Hầu có thể mang Phục Quân trở về, bệ hạ sẽ rất vui vẻ.

Lưu Quang nghe xong, trong lòng cười khở.

Y cười người tài giỏi của triều cương Hán thất không ngờ lại rơi vào nông nỗi này.

Không thể phủ nhận, tiến bộ của Phục Quân mấy năm qua không nhỏ, và lúc trước khi ở Hứa Đô, hoàn toàn khác biệt, nhưng chỉ có như thế... làm được chút việc, nghĩ ra một vài âm mưu quỷ kế mà đã coi là một người tài giỏi, nhưng nếu giống như vậy đã là rường cột của xã tắc, vậy thần tử thủ hạ của Tào Tháo tuyệt nhiên là một trụ cột chống trời.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng một nhân vật như vậy, đối với Hán đế thì là người đáng cần trân trọng.

Nghĩ đến đó Lưu Quang cảm thấy mơ hồ. Trong khoảnh khắc, y còn có chút chán nản.

Bởi vì y cảm thấy, không còn nhìn thấy tiền đồ giang sơn nhà Hán.

- Lâm Nghi Hầu, lần này ta đến, là muốn hỏi một chút, động tĩnh của tên Tào Bằng.

- Tào Bằng?

Lưu Quang ngăn người, ngẫm nghĩ một lát nói:

- Gần đây Tào Bằng cũng không thấy có động tĩnh gì, dường như cơ thể chưa khôi phục, lúc nào cũng cần dưỡng thương. Cho nên việc của sứ đoàn, phần lớn là do Điền Thiệu phụ trách, Tào Bằng thật ra chỉ ru rú trong nhà.

Lãnh Phi vừa nghe, không khỏi nhíu mày.

- Ru rú trong nhà sao?

Y ngẫm nghĩ một chút, dường như lẩm bẩm:

- Thật là phiền toái !

- Xin Lãnh Cung chỉ giáo?

- Ta luôn lưu ý quan sát, lo lắng thân thể Tào Bằng khôi phục, đến lúc đó sẽ hỏng việc của Lâm Nghi Hầu. Lão nô đã quyết tâm để Tào Bằng lại Mạc Bắc. Nếu hấn ru rú trong trường, muốn động thủ, cũng không phải chuyện dễ.

Lưu Quang nghe xong, không khỏi thẹn thùng.

Y biết, bản thân thời gian gần đây đã bỏ quên sự tồn tại của Tào Bằng.

Giờ nghe Lãnh Phi nhắc tới, Lưu Quang cũng đồng tình. Thế lực trong tay Tào Tháo quá lớn, Tào Bằng tuổi còn nhỏ, đã có thanh danh lớn như vậy. Đợi khi hấn đã trưởng thành, chắc chắn sẽ là một thanh gươm sắc bén trong tay Tào Tháo.

Khi đó, Tào Tháo chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh?

Lãnh Phi nói không sai, phải để Tào Bằng ở lại Tái Bắc! Tuyệt không được để hấn phát triển thành tráng sĩ.

- Lãnh Cung, phải làm thế nào?

Lãnh Phi cũng miễn cưỡng cười nói:

- Ta mà biết phải làm thế nào thì đâu cần tới tìm Lâm Nghi Hầu? Ba năm trước, ta bất ngờ tập kích hấn ở ven sông, ta rất coi trọng người này, nhưng không ngờ... Bên cạnh hấn quá nhiều người giỏi, nhưng lần này tiến đến, chỉ dẫn theo hai người. Nếu không để hấn ở lại Mạc Bắc, để hấn quay về Hứa Đô, tất nhiên sẽ càng khó xuống tay. Nhưng nếu muốn giết hấn, phải để hấn đơn độc mới được.

Lưu Quang trầm mặc

Hàm ý trong lời nói của Lãnh Phi, y rất hiểu.

Bản lĩnh của Tào Bằng, đủ khiến Lãnh Phi cảm thấy đau đầu.

Ám sát một đối một, Lãnh Phi còn nắm chắc phần thắng... nhưng nếu hấn có trợ thủ đi theo, đặc biệt là những trợ thủ mạnh, Lãnh Phi chưa chắc có thể thành công. Trong những trợ thủ bên cạnh Tào Bằng, có không ít những cao thủ lợi hại.

Hạ Hầu Lan, Hàn Đức cũng không phải người tầm thường, có sự dũng mãnh vạn phu không đo được.

Cũng may Hạ Hầu Lan giờ không có mặt, chỉ còn lại có Hàn Đức. Nhưng dù có như vậy, Lãnh Phi thấy vẫn khó giải quyết.

Tào Bằng!

Lưu Quang nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện ra một vài cảnh tượng.

- Lâm Nghi Hầu, ta dùng thanh đao trong tay ta, đổi lấy Hắc Long của Hứa Nghi, ngươi thấy sao?

Trong quán đấu khuyển, Tào Bằng lần đầu gặp Lưu Quang.

- Lâm Nghi Hầu, bảo trọng! Ta không phải không muốn cùng ngươi uống rượu, chỉ có điều trong nhà có vài chuyện, mong thứ lỗi.

- Lâm Nghi Hầu, lễ vật của ngươi ta xin nhận!

...

Cẩn thận nghĩ lại, Lưu Quang và Tào Bằng không qua lại nhiều lắm.

Hơn nữa nhiều lúc, đều là do Lưu Quang chủ động tiếp xúc Tào Bằng. Nhưng dù thế nào, Lưu Quang đúng là rất có thiện cảm với Tào Bằng.

Trên sông lớn, Tào Bằng mặt mày tái nhợt, hướng về phía Lưu Quang làm động tác lấy tay cắt yết hầu.

Lưu Quang bỗng đứng mở to mắt:

- Lãnh cung, việc này ta nhất định sẽ dốc sức giúp ngươi, tuy nhiên, cần phải một kích giết luôn.

Lãnh Phi gật gật đầu, lãnh lãnh sát khí.

Tào Bằng đi ra ngoài lều, trên bãi đất trống ngoài lều, đánh một quyền, cảm giác tinh thần sung sức.

Hắn đang định trở về lều xem sách thì bỗng dừng nghe tiếng ồn ào, rối loạn từ một tiểu doanh trại. Tào Bằng tò mò, dẫn Hàn Đức và Vương Song đi ra lều trại. Chỉ thấy trên bãi đất trống ngoài tiểu doanh, một gã giáo úy đang giao đấu với một người Hung Nô. Vừa nhìn là có thể biết hai người sức mạnh lớn, tên Hung Nô tuy rằng không cao, nhưng thanh đao long tước trong tay cực kỳ hung hãn. Long tước đao trọng lượng cũng phải tầm ba mươi cân, mạnh mẽ ghìm chặt đối thủ. Tên Hán Giáo úy chỉ còn một hơi nghênh chiến, bị gã Hung Nô đánh cho thảm hại.

- Việc gì đây?

- Bẩm Tào Giáo úy, người Ô Nô tới khiêu chiến.

- Phí lời! Ta biết, ta muốn hỏi vì sao bọn họ tới khiêu khích.

- Điều này...

Một hộ quân biết chuyện hạ giọng nói:

- Giáo úy có điều không biết, tên Hung Nô là người của Tả Hiền Vương. Hôm qua người của ta tới chợ Hung nô uống rượu, có vài tên Hung Nô tới gây hấn, còn dả thương vài người trong chúng ta. Lúc đó Câu giáo úy tới, liền giận dữ dẫn người tới khiêu chiến với chúng, còn giết chết hai người. Vốn dĩ mọi chuyện cũng không sao, không ngờ hôm nay người Hung Nô lại dẫn người tới tận cửa, đòi Câu giáo úy đền mạng. Vừa lúc Điền Phó sứ đi ra ngoài và Lâm Nghi Hầu không ở đó, Câu giáo úy...

Y mới nói được một nửa Tào Bằng đã minh bạch ngọn nguồn.

Hắn không khỏi nhíu mày, trầm ngâm nhìn lại.

Đã thấy giữa sân đấu, đao pháp của người Hung Nô càng lúc càng nhanh, sức mạnh càng lúc càng lớn. Câu Giáo Úy cũng là một người giỏi, nhưng so sánh với gã Hung Nô kia, vẫn không phải đối thủ. Ở trong mắt Tào Bằng, Câu Giáo Úy chỉ như là người giỏi trong những võ tướng hạng hai, mà người Hung Nô này, hiển nhiên đã đạt tới tiêu chuẩn võ tướng hạng nhất. Nhiều nhất mười hiệp, Câu Giáo Úy tất thua. Tào Bằng nhìn kĩ, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Hàn Đức, đi thay Câu Giáo Úy.

Đây là nơi dừng chân của sứ đoàn nhà Hán, chưa cần nói tới việc bị người Hung Nô đánh tới tận cửa, nếu Câu giáo úy mà bại trận, đúng là sẽ làm cho cả sứ đoàn phải hổ thẹn.

Tào Bằng tuy rằng không rõ lắm, vì sao đám người Lưu Quang không ra mặt ngăn cản, lại càng không thể để mất mặt bên ta. Hàn Đức không nói hai lời, lập tức sai người dẫn ngựa tới, tay cầm cương, xoay người ngồi trên lưng ngựa...

Lúc này, Câu giáo úy đã trong hiểm nguy.

Tiến tới đám người Hung Nô gây hấn, cười lên từng đợt.

Lúc này tên Hung Nô một tay trở tay, long tước đao kéo tiếng gió, chém về phía dưới gáy Câu giáo úy. Câu giáo úy chân tay bủn rủn, tuy rằng cảm thấy được nguy hiểm nhưng thân thể có chút chậm chạp, không thể tránh ra được.

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, một mũi nhọn lạnh chợt bay ra, đích một tiếng, nện ngay phía trên đao của tên Hung Nô. Tên Hung Nô cảm thấy cánh tay run lên, đại đao trong tay suýt nữa bay ra.

Sợ tới mức tên Hung Nô mau chóng thu hồi đại đao, quay ngựa lại nhìn.

Một quả cầu sắt lóe hào quang dưới ánh mặt trời. Tên Hung Nô nhìn thấy tức giận:

- Hán nhân, chỉ biết đánh lén sau lưng?

- Ta nếu muốn giết ngươi, sao ngươi còn ngồi trên ngựa được nữa?

Tào Bằng tiến tới, quân lính lập tức tránh ra một lối đi.

- Bản lĩnh nhà Hán, sao một tên tiểu tử khai hóa như ngươi có thể bình luận.

Tên Hung Nô giận dữ, lớn tiếng quát mắng:

- Ngươi là ai?

- Ta là ai, ngươi không có tư cách được biết, muốn hỏi tên ta, hãy thắng được hạ thủ của ta rồi nói.

Tào Bằng lạnh lùng nói:

- Hàn Đức, nếu trong vòng mười chiêu, người này còn ở trên ngựa, thì ngươi hãy mang đầu tới gặp ta.

Một câu, làm những người xung quanh, lập tức ồ lên....

Tên Hung Nô cười nhạo sự kiêu ngạo, ngông cuồng của Tào Bằng trong khi đám hộ quân nhà Hán lại hoan hô không ngừng.

Nhóm hộ quân đã biết được bản lĩnh của Tào Bằng, một người có thể chém Nhan Lương, đám Hồ Cẩu sao có thể sánh bằng chứ. Tuy rằng đám hộ quân không được chứng kiến cảnh tượng Tào Bằng trảm Nhan Lương, nhưng Tào Bằng đánh nhau với thích khách trên sông lớn, bọn họ đều chứng kiến. Tào giáo úy đứng kia, Hồ Cẩu tất nhiên không được thoải mái...Chỉ cần chứng kiến Tào giáo úy vừa bước vào trận, nói mấy câu đã làm người Hung Nô thẹn quá mà nổi giận, bản lĩnh này, người thường có học cũng không thành.

Hàn Đức giục ngựa tiến lên, thế chỗ Câu Giáo Úy.

Người Hung Nô thấy Hàn Đức đi lên, trong lòng không khỏi lo sợ.

Gã đánh giá qua Hàn Đức, đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Ta là tiểu soái dưới trướng Tả Hiền Vương, ta tên Ngốc Côi Lai, người vừa tới xin xưng danh.

Hàn Đức cũng không khách khí, nhẹ nhàng cười độc ác:

- Không nên nói nhiều lời nhảm nhí. Ta chẳng qua là một tên tiểu tốt vô danh, nay theo lệnh công tử nhà ta tới lấy mạng ngươi, ai thèm để ý tới lai lịch nhà ngươi? Hãy để lại mạng cho ta.

Còn chưa dứt lời, Hàn Đức phi ngựa lao ra.

Ngựa của y cũng chẳng phải là một con ngựa tốt nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Trong chớp mắt, Hàn Đức tới gần Ngốc Côi Lai, tay cầm búa, lao thẳng tới gần Ngốc Côi Lai. Đúng là một tay lành nghề, liền biết có hay không, một búa chém ra của Hàn Đức làm sắc mặt Ngốc Côi Lai đột biến. Hai chân kẹp chặt chiến mã, xoay thắt lưng lấy khí lực cho luân đao, hướng về phía trước một nhát. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ, Ngốc Côi Lai ngăn cản búa của Hàn Đức, nhưng lực từ cây búa truyền đến, làm cho cánh tay y run lên.

Con người dưới chân hí dài, liên tục lùi lại mấy bước

Không đợi cho Ngốc Côi Lai kịp lấy lại tinh thần, cây búa của Hàn Đức lại bổ xuống.

- Mặt tướng đã tạ ơn cứu mạng của Tào giáo úy.

Lúc này Câu giáo úy đã tới trước Tào Bằng.

Đừng nghĩ hai người đều là giáo úy, nhưng giữa hai giáo úy cũng có sự khác nhau. Câu Giáo úy thật ra chỉ là một Kiểm Nghiệm Giáo Úy, còn Tào Bằng lại nổi danh là một Chinh Khương giáo úy. Từ phẩm hàm mà nói, Tào Bằng lớn hơn Câu giáo úy một bậc. Hơn nữa cho dù Câu giáo úy và Tào Bằng đồng cấp, y cũng không dám làm cản trước mặt Tào Bằng. Xuống ngựa, y định bái chào liền bị Tào Bằng ngăn lại.

- Chúng ta là người nhà, không cần đa lễ. Lần này chúng ta đi sứ, nhất cử nhất động đều đại diện cho thể diện triều đình. Câu giáo úy, ngươi làm tốt lắm, không đánh mất thể diện binh sĩ nhà Hán.

- Đây là bốn phận của ty chức.

Câu giáo úy mặt đỏ bừng, trong lòng sung sướng tột độ.

Y chẳng qua là dựa vào kinh nghiệm, từng bước một leo lên vị trí giáo úy. Nhưng nếu vẫn muốn lên chức, cơ bản không có khả năng.

Nguyên nhân sao? Rất đơn giản!

Võ nghệ Câu giáo úy chỉ thuộc hạng hai, phía sau cũng không có chỗ dựa vững chắc.

Cho nên con đường này, Câu giáo úy vẫn hi vọng kết thân được với Tào Bằng, sau này có thể dễ dàng dựa dẫm. Chỉ tiếc, Tào Bằng ban đầu mai danh ẩn tích, sau lại vì bị thương, ru rú trong nhà, căn bản là không có cơ hội tiếp giao.

Mà nay, đã kết giao được với Tào Bằng, còn được hân tán dương, Câu giáo úy có thể không vui sao?

Lúc này, là lúc phát đạt rồi.

Gương mặt Câu giáo úy mặc dù tỏ ra bình thản, nhưng thân thể không khỏi run rẩy, bởi vì kích động mà run rẩy.

Tào Bằng cũng không biết, chính mình đã trở thành chỗ dựa vững chắc trong mắt người khác.

Sau khi hàn huyên đôi câu với Câu giáo úy, ánh mắt hắn dừng lại nơi đấu trường...

Ngốc Côi Lai không hổ danh là một viên mãnh tướng, đích xác rất bản lĩnh. Nhưng, so sánh với Hàn Đức, dường như chênh lệch khá xa.

Hàn Đức cũng là võ tướng hạng nhất, nhưng ba năm qua đi theo Tào Bằng, được hưởng rất nhiều lợi.

Lúc ban đầu, y được Tào Bằng truyền thụ tám chiêu thức khai triển Bát Cực quyền, sát pháp cực kỳ hung mãnh. Vốn dĩ chỉ định dạy một chút nhưng sau này Tào Bằng thấy y ngày càng nhập tâm, liền suy nghĩ. Sau khi nhận được sự đồng ý của Hoa Đà, đem Hùng diễn trong Ngũ Cầm công do Hoa Tiểu sáng tạo ra truyền thụ cho Hàn Đức.

Hùng diễn này cũng sở hữu bốn động tác, hùng bước, rung lắc, kháng dựa, đẩy. Bốn thể hiệu quả, còn lại là cường kiện tính khí, tăng cường thể lực. Hàn Đức luyện một năm, khiến cho thể trạng y trở nên cực kỳ dũng mãnh. Phối hợp với sát pháp của y, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, uy lực cũng tăng gấp bội.

Khí lực Ngốc Côi Lai tuy lớn, nhưng không so được với Hàn Đức.

Hơn nữa Hàn Đức thân hình cao lớn, cánh tay dài, chỉ sau hai ba hiệp liền chiếm thế thượng phong.

Nếu đổi là người khác, có lẽ sẽ thay đổi phương pháp chiến đấu, ví dụ như lấy nhu thắng cương, mặc dù không chắc có thể chiến thắng Hàn Đức nhưng cũng có thể kéo dài chút thời gian. Tào Bằng đã nói, trong mười hiệp nếu không thể thắng thì Hàn Đức mang đầu tới, nhưng Ngốc Côi Lai này lại là một kẻ ương bướng, rõ ràng thể trạng kém Hàn Đức nhưng vẫn không biết biến hóa, vẫn dùng cương đối cương như trước.

Hai người giao phong, không còn mĩ cảm.

Hàn Đức cầm búa bổ xuống, lại mang theo thế giận dữ.

Mà Ngốc Côi Lai thì liều chết ngăn cản!

Sau năm sáu hiệp, cánh tay Ngốc Côi Lai bủn rủn, mồ hôi đầy đầu.

Hàn Đức càng đánh càng mạnh, lực búa càng được tăng cường, càng ngày càng nặng. Qua thêm hai hiệp, Ngốc Côi Lai sau khi chống cự được một búa của Hàn Đức, cổ họng hai mắt ngọt dần, từ miệng phun ra một ngụm máu tươi. Không chờ gã khôi phục, Hàn Đức không chịu thả lỏng, giục ngựa máu búa tới trước mặt Ngốc Côi Lai, búa trong tay lại chặt xuống...

- Người nhà, xuống tay lưu tình.

Xa xa, một đội nhân mã vội vã lao tới.

Người cầm đầu, ước chừng cao sáu thước bảy tấc, tóc tết bím, trên trán buộc một quả kim hoàn long lánh. Bên cạnh y, Lưu Quang giục ngựa tới. Mắt thấy Ngốc Côi Lai ngăn không được, người Hung Nô vội vàng lớn tiếng la lên.

Tào Bằng nhú mày, trong lòng cảm thấy có gì không hợp lí.

Nhưng, quân tướng xung quanh đang nhìn hấn, Tào Bằng biết, lúc này, hấn tuyệt đối không được để lộ ra phần nào yếu đuối.

Hấn coi như không nghe thấy tiếng những người Hung Nô.

Miệng lớn tiếng quát:

- Tín Chi, còn có hai chiêu...

Hàn Đức ở trên ngựa thân mình run lên, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, tươi cười, la lớn:

- Công tử, một chiêu là đủ.

Cây búa, ầm ầm đánh xuống...

Ngốc Côi Lai mau chóng rơi khỏi lưng ngựa.

Thanh đại hoàn long tước thường ngày rất thuận tay, giờ trở nên nặng nề, thậm chí việc múa đao cũng thành vấn đề khó.

Đối diện với sức mạnh của người Hán này, thật sự là quá lớn!

Trong đám tiểu soái của Tả Hiền Vương, Ngốc Côi Lai nói riêng về lực lượng, chắc chắn là đứng trong tốp năm, nhưng đứng trước công kích của Hàn Đức, một chút khí lực của y căn bản không hề phát huy tác dụng. Hàn Đức cười trên ngựa, quả thực là một tên mãnh tướng. Ngốc Côi Lai nghĩ sao cũng không hiểu nổi, Hàn Đức rõ ràng tài cưỡi ngựa không bằng y, nhưng sao có thể ngồi vững như vậy?

Bộc lộ sức mạnh trên lưng ngựa và ở dưới mặt đất là hoàn toàn khác nhau.

Ngốc Côi Lai từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, biết rõ những yếu điểm bộc lộ sức mạnh trên lưng ngựa. Nhưng Hàn Đức...

Trong lúc Ngốc Côi Lai đang nghĩ ngợi lung tung, nghe thấy tiếng gào thét của Tả Hiền Vương Lưu Báo, tinh thần không cho phép mình buông lỏng.

- Đại Vương ta đã tới, người còn dám lộng hành?

Y cho rằng, Hàn Đức mặc dù hung ác, nhưng ở Thân Đồ Trạch, chung quy cũng phải nể mặt Lưu Báo.

Nào ngờ, Hàn Đức căn bản không thèm để ý tới tiếng thét của Lưu Báo, cây búa lớn một lực bổ hoa sơn, hướng về phía Ngốc Côi Lai mà đánh xuống. Ngốc Côi Lai luống cuống, nâng đại đao đón lấy. Chỉ cảm thấy đại đao giơ lên, có điều gì đó không chuẩn xác. Đao nặng trĩu, cầm không thuận tay. Trong giây phút đao búa gặp nhau, thanh đại đao trong tay Ngốc Côi Lai trực tiếp rời tay mà bay ra. Cây búa lớn tiếp tục mang theo khí thế lôi đình, sức mạnh không thể ngăn cản bổ vào đầu Ngốc Côi Lai, lưỡi búa sắc bén chưa cần chạm vào đỉnh đầu y, sức mạnh từ chiếc búa đã trực tiếp đập vào não Ngốc Côi Lai, một nhát mục nát, óc bắn tung tóe.

- Aaaaaaa

Tiếng thét của Ngốc Côi Lai còn chưa dứt, người đã bị chém thành hai nửa.

Người Hung Nô đang đứng xem trận chiến, lập tức giật tím mặt, kẻ nào kẻ nấy rút ra binh khí, muốn xông lên báo thù cho Ngốc Côi Lai.

Chúng vừa động, đoàn hộ quân cũng đồng loạt tiến đến.

Mùi khói lửa lập tức trở nên nồng nặc, hai bên dễ thấy việc binh đao sắp sửa xảy ra.

- Dừng tay cho ta!

Tên Hung Nô kim hoàn từ xa đi tới, lớn tiếng hô hoán.

Cùng lúc đó, Lưu Quang cũng lạnh lùng nói:

- Hộ quân lui ra!

Hai người một trước một sau, đi tới giữa sân đấu. Tào Bằng thì chậm rãi đi ra, ra hiệu Hàn Đức lui về phía sau gã.

- Người đâu, bắt tên đó lại cho ta!

Lưu Quang nổi dậy gầm lên một tiếng, cầm quân đi theo sau gã, ngay lập tức muốn tiến lên.

- Ta xem ai dám động thủ?

Tào Bằng nhìn cầm quân, lạnh giọng quát:

- Sứ đoàn dừng chân là nơi thần thánh, đại diện cho tôn nghiêm chủ quyền đại Hán. Người Hung Nô tới đây gây hấn, vậy thì là địch của Đại Hán ta. Hàn Đức phụng mệnh xuất chiến, chém chết tên địch tới xâm phạm thì là công thần, Lâm Nghi Hầu có chi không hỏi rõ trắng đen, đã muốn tiến lên bắt Hàn Đức? Người làm như thế, không sợ các tướng sĩ thắc mắc sao?

Lưu Quang lập tức ngạc nhiên!

Chủ quyền? Nơi sứ đoàn dừng chân?

Câu nói này của Tào Bằng, là căn cứ vào quy định của sứ quán đời sau.

Hắn cho rằng, trước không nói tới việc Sóc Phương vốn là lãnh thổ nhà Hán, mà thậm chí nơi này là địa bàn Hung Nô, thì cũng là nơi cứ trú của sứ đoàn, chủ quyền thần thánh, không thể xâm phạm. Nhưng quan niệm này, không hề tồn tại trong đời Hán. Cái gì mà chủ quyền thần thánh, cái gì mà không thể xâm phạm? Lưu Quang căn bản không biết nên nói từ đâu?

Nhưng nếu cẩn thận suy xét thì thấy cũng có chút đạo lý.

Hắn có tâm trợ giúp Lưu Báo, nhưng không biết bắt tay vào thực hiện từ đâu?

Lưu Báo lạnh lùng nói:

- Người là người phương nào?

- Ta là Chinh Khương giáo úy Tào Bằng, là chủ tướng sứ đoàn hộ quân lần này. Người là ai? Có chi mà tại nơi dừng chân của sứ đoàn ta mà phóng ngựa diễu võ dương oai, có phải không coi Đại Hán ta ra gì không?

Nói xong, Tào Bằng nghiêng đầu chăm chú nhìn, giơ tay lên, lạnh lùng nói:

- Hộ quân nghe lệnh, chuẩn bị cung tiễn.

Điều đó có ý là cảnh báo Lưu Báo rằng đây là nơi dừng chân của sứ đoàn Đại Hán ta, người mau chóng phải xuống ngựa.

Lưu Báo, sắc mặt xanh lét.

Gần đây, con đường quan chức của y có vẻ rộng mở.

Sau khi Ư Phu La chết, Hô Trù Tuyền lên kế nhiệm chức Thiên Vu, Lưu Báo đã có ý không chịu an phận.

Ư Phu La để cho y một cơ nghiệp tốt, mặc dù y không thể đảm đương chức Thiên Vu, nhưng cũng có đủ tư chất tự lập vương.

Hô Trù Tuyền?

Lưu Báo trước giờ trong mắt không có sự tồn tại của vị thúc phụ này, càng không coi gã là Thiên Vu.

Bởi vì, theo như Lưu Báo, Hô Trù Tuyền rất yếu đuối. Nếu y là Thiên Vu, nói không chừng giờ đã dẫn bọn Hung Nô, quét ngang Tiên Ti, hùng cứ biên cương, chứ không giống như lúc này, co đầu rút cổ tại Sóc Phương, cẩn thận mà cảnh giác.

Hiện giờ, Hán thất suy yếu, đã không đủ sức để khiến nam Hung Nô thần phục.

Cho nên lúc Lưu Quang bí mật liên lạc với y, Lưu Báo lập tức hành động.

Y biết, Hoàng đế nhà Hán chỉ là lợi dụng y, nhưng trên thực tế, y làm sao không thể lợi dụng hoàng đế nhà Hán chứ? Ít nhất trước mắt nam Hung Nô là thần tử nhà Hán. Nếu có được sự ủng hộ của hoàng đế nhà Hán, y mới có thể nắm chắc cơ hội lên làm Thiên Vu. Người Hán chẳng phải đã nói: “Sư xuất hữu danh!”. Hiện giờ, “Sư” Lưu Báo đã nắm trong tay, y chỉ còn thiếu một tên đại nghĩa. Lưu Quang tìm đến cửa, thật đúng với tâm ý của Lưu Báo.

Vừa rồi, y đang cùng Lưu Quang thảo luận sự tình, không ngờ nhận được tin tức, nói bộ hạ tiểu soái của y Ngốc Côi Lai tiến đến gây hấn.

Lưu Báo cũng hy vọng mượn cơ hội này, thể hiện chút vũ dũng của người Hung Nô với Lưu Quang, để đạt được nhiều lợi ích và ủng hộ. Vì thế sau khi nhận được tin tức, y chẳng hề nóng nảy, lại còn cố ý, kéo dài thời gian của Lưu Quang.

Nào ngờ...

Lưu Báo nổi giận đùng đùng nhìn Lưu Quang:

- Lâm Nghi Hưu, ngươi có ý gì?

Lưu Quang tái mặt không hiểu:

- Tào Bằng, ngươi muốn làm gì?

Tào Bằng cười, sau khi nhìn mọi người chung quanh, nói với Lưu Quang:

- Lâm Nghi Hưu, ta chẳng muốn làm gì, chỉ có điều muốn giữ thể diện cho nhà Hán mà thôi.

Hắn đem “thể diện”, hai chữ nhấn mạnh, khiến Lưu Quang không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Nhưng nét thẹn thùng đó thoáng chút biến mất, Lưu Quang cắn răng một cái, lạnh lùng nói:

- Hung Nô và nhà Hán vẫn là huynh đệ tốt, ngươi lại dám tự tiện giết người, còn muốn bao che hung thủ? Ta hiện giờ là một Chính Sứ, lệnh cho ngươi lập tức giao tên vừa giết người ra đây.

- Lâm Nghi Hưu, ngươi chớ có hồ đồ?

Tào Bằng ngắc đầu, lạnh lùng nói:

- Ta là Chinh Khương giáo úy của Tư Không phủ, phụ trách sự an toàn của sứ đoàn, và tôn nghiêm của Đại Hán. Người Hung Nô kia tới đây gây hấn. Kẻ bị giết là người đến xâm phạm, ta sao có thể đem kẻ lập công giao cho người, thể chẳng phải làm mất mặt Hán thất sao? Con người ta là như thế, ta không muốn tương lai sẽ trở lại Hứa Đô, nói với con trai ta rằng: tự tay ta đã giao một anh hùng giữ gìn tôn nghiêm Đại Hán cho người ngoài. Nếu ta thực sự làm như vậy, ta cả đời không thể ngẩng mặt nhìn con cháu, càng không có mặt mũi nào tới gặp Tư Không.

- Người...

- Lâm Nghi Hưu ngươi bàn bạc với Hung Nô, đó là chuyện của người. Nhưng hộ quân do ta thống lĩnh, người tốt nhất đừng nhúng tay vào. Còn có Tả Hiền Vương, ta nói lại lần nữa, đây là chủ quyền thần thánh nơi sứ đoàn dừng chân, mang theo người của người, lập tức xuống ngựa, nếu không ta sẽ lấy tội xâm phạm chủ quyền nơi ta dừng chân luận tội, hạ lệnh bắn tên... Nếu Tả Hiền Vương thông minh, biết rằng ta không phải vui đùa, ta hiện tại đếm ba tiếng, sau ba tiếng, các người tự gánh hậu quả...

Tào Bằng đưa tay lên, phía sau hắn, đoàn hộ quân giương cao cung tiễn, kéo tên chờ phát động.

Lưu Quang, trong lòng không khỏi chua xót.

Tào Bằng sớm nói rõ nguyện trung thành với Tào Tháo.

Tuy rằng sớm biết có kết quả như vậy, nhưng chung quy trong lòng vẫn cảm thấy ảm đạm.

- Tào Bằng, ta là sứ đoàn Chính sứ, ta hiện tại lệnh cho người...

- Một...

Tào Bằng không đợi Lưu Quang nói xong, đã bắt đầu đếm.

Hắn và Lưu Quang, mỗi người một chủ.

Từ lúc đầu hắn đã biết, hai người vốn dĩ không thể trở thành bằng hữu.

Ở phong hỏa đài trên núi Ngọc Hoàng, Tào Bằng vốn định thức tỉnh Lưu Quang, đừng vì tư lợi cá nhân, mà không màng tới giang sơn, không biết thương dân chúng sinh linh. Nhưng, lựa chọn cuối cùng của Lưu Quang, khiến Tào Bằng cảm thấy thật vọng. Vụ ám sát trên sông lớn, đã khiến Tào Bằng chặt đứt tình hữu nghị mong manh của hắn và Lưu Quang. Từ đó, bọn họ chính là kẻ thù, chưa chết thì vẫn là kẻ thù.

Lưu Báo, đột nhiên mỉm cười!

- Các huynh đệ, xuống ngựa!

Y lớn tiếng hô, lập tức nhảy xuống ngựa.

Lưu Báo cũng không phải là hoa trong nhà kính, mà cũng đã từng trải qua bao sương gió tại Sóc Phương.

Y thấy được, Tào Bằng cực kỳ cứng rắn, tuyệt đối không khuất phục, càng không ai có thể thỏa hiệp với hắn.

Lưu Quang tuy có danh Chính Sứ, nhưng thực tế sức không chế sứ đoàn lại hữu hạn, không khống chế được Cẩm quân.

Điều này cho thấy, tình hình Hoàng đế nhà Hán hiện tại, cũng không phải là quá tốt. Nếu càng như thế này, Lưu Báo sẽ càng cao hứng, nguyên nhân sao? Vô cùng đơn giản! Điều gã cần chỉ là một tên đại nghĩa, quyền hành nhà Hán càng giảm sút, thì khát vọng của họ với quân Hung Nô càng lớn. Khát vọng càng lớn, Lưu Báo sẽ đạt được càng nhiều lợi ích.

Về phần Tào Bằng, Lưu Báo cũng không thêm để ý.

Sau khi xuống ngựa, dùng ánh mắt đánh giá Tào Bằng, đột nhiên y cười lạnh nói:

- Nhà Hán có một Tào giáo úy hào dũng như vậy, quả nhiên là đại phúc. Ta nghe nói, binh sĩ nhà Hán dũng mãnh thiện chiến, may thay qua mấy ngày, là đại hội Điều Dương (đại hội đoạt dê) của Nam Hung Nô ta. Không biết Tào giáo úy có dũng khí tham gia không? Ta trước tiên nói rõ, đại hội thi đấu Điều Dương lần này sẽ vô cùng nguy hiểm. Nếu Tào giáo úy đến tham gia, việc ngày hôm nay, ta coi như chưa từng xảy ra. Nếu người không dám tới, hay dám trở về trung nguyên, thì đừng ở trước mặt ta, thể hiện là một anh hùng hảo hán...

Lưu Quang thì ở trên ngựa lạnh lạnh cười nói:

- Nếu Tả Hiền Vương mời, Tào giáo úy, bản hầu lệnh cho người đại biểu binh sĩ nhà Hán ta tham gia, người thấy sao?

Đây đúng là một cơ hội tốt!

Tào Bằng người không phải luôn miệng nói phải giữ gìn thể diện nhà Hán sao?

Hiện tại, người đã có cơ hội thể diện, người không những phải tham gia, mà còn phải giành lấy thắng lợi, nếu không sẽ làm mất thể diện tôn nghiêm nhà Hán.

Tào Bằng không lập tức đáp ứng, chỉ lặng lặng chăm chú nhìn Lưu Quang.

Ánh mắt trong suốt kia, khiến Lưu Quang run sợ. Tuy nhiên, y lập tức bỏ qua sự áy náy: “Tuy rằng ta và người mỗi người một chủ, nhưng đừng vội trách ta lòng lang dạ sói. Tào Hữu Học người muốn làm anh hùng, như vậy, ta giúp người một phen.”

- Như thế nào, Tào giáo úy không đồng ý ứng chiến sao?

Tào Bằng thu hồi ánh mắt, hướng nhìn Lưu Báo.

Lát sau, hắn khẽ mỉm cười:

- Nếu Tả Hiền Vương mời ta, Tào Bằng sao có thể cự tuyệt? Tuy nhiên, nếu Tả Hiền Vương phái ra một kẻ như tên Ngốc Côi Lai kia ra, vậy dũng sĩ Hung Nô chỉ sợ hữu danh vô thực.

Lưu Báo đồng tử chợt co rụt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đến lúc đó, sẽ cho người biết lợi hại của binh sĩ Hung Nô.

- Ta đây mỗi mắt mong chờ!

Tào Bằng không chút yếu thế, nhìn Lưu Báo lớn tiếng trả lời.

- Tốt lắm, chúng ta mười ngày sau, gặp nhau tại đại hội Điều Dương.

Lưu Báo hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bước đi.

Lưu Quang thì kinh ngạc nhìn Tào Bằng, một lát sau trong lòng thở dài một tiếng, đẩy ngựa theo Lưu Báo rời đi...

Hữu Học, ta và người mỗi người một chủ, đừng vội trách ta...

382. Chương 375-376: Điều Dương (đoạt Dê)

Dê trong tập tục Đoạt dê của người Hung Nô là sử dụng dê con khoảng hai tuổi, cắt đi đầu, móng sau, siết thực quản, nhiều khi còn để ngâm ở trong nước, hoặc là tưới nước vào trong bụng dê. Cứ như vậy, dê sẽ trở nên rất cứng chắc, không dễ dàng bị xé rách hoặc mục nát.

Nói đến “Đoạt dê”, Hàn Đức nói rất rõ ràng mạch lạc

Hắn trước kia từng sống ở tây bắc, gặp qua phương pháp Đoạt dê của người Khương Dịch , cho nên đối với đại hội Đoạt dê của người Hung Nô, cũng biết rất rõ.

Sau khi Tào Bằng quyết định tham chiến, liền tìm đến Hàn Đức, tin tưởng hỏi tập tục Đoạt dê của người Hung Nô.

Hàn Đức nói:

- Người Hung Nô đoạt dê phần lớn là một nhóm, người tham gia ít thì hơn mười, nhiều thì mấy trăm, đều là dũng sĩ của các bộ lạc Hung Nô. Hơn nữa hỗ trợ tương hợp lẫn nhau, phối hợp vô cùng ăn ý. Có người phụ trách xông vào tranh đoạt, có phụ trách yểm hộ, có phụ trách rút lui, còn có khi là phụ trách đuổi theo ngăn cản... Công tử cũng biết, người Hung Nô quanh năm sống trên lưng ngựa, cuộc đời du mục, cho nên từ sớm đã rất hiểu ý nhau. Phương diện này cần phải chú ý nhiều. Tuy nhiên, ngoại trừ phối hợp lẫn nhau, Đoạt dê còn có một yêu cầu cực kỳ quan trọng, đó chính là con ngựa. Một con ngựa tốt, có thể không tốn nhiều sức mà vẫn thắng. Người Hung Nô không thiếu ngựa tốt, nhưng chúng ta bên này... Nếu công tử có thể đem Chiếu Dạ Bạch đến, không chừng phần thắng sẽ nhiều thêm một chút

Ngựa?

Tào Bằng sau khi nghe xong, không khỏi nhíu mày lại

Đây đúng là một vấn đề phiền toái

Trung Nguyên không sản sinh ra ngựa, ngựa quý lại càng khó tìm. Lần này ý niệm trong đầu Tào Bằng là bí mật hành sự, cho nên tự nhiên sẽ không mang theo Chiếu Dạ Bạch đến. Hiện giờ phải tham gia đoạt dê, ngựa trở thành một vấn đề phiền toái lớn. Mười ngày, hắn phải tìm được một con ngựa tốt, hơn nữa còn phải kiểm vài người phối hợp ăn ý mới được .

- Tín Chi, người biết “đoạt dê” không?

Hàn Đức ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Đức từng tham gia qua hội Đoạt dê của người Khương một lần, nhưng không tính là thông thạo, chỉ là hiểu biết quy định trong đó mà thôi.

- Vậy tính người là một người!

Trong lời nói Tào Bàng, mang theo giọng điệu không cho phép chất vấn

Hàn Đức vội vàng khom người chấp tay

- Đức sao dám không hết mình!

Hết mình?

Quả thật không đến mức! Tuy nhiên Hàn Đức hiểu được quy tắc, ít nhất có thêm một phần sức mạnh. Chỉ có điều chỉ một mình Hàn Đức thì không được, còn phải có nhiều người tham dự hơn.

Tào Bàng ngẫm nghĩ một chút, nói tiếp:

- Hương Hồ bọn họ từ nay tùy người liên hệ, có thể học bao nhiêu thì học bao nhiêu, người hết sức dạy bảo bọn họ là được rồi. Ta phỏng chừng, trong đám hộ quân này người có kĩ thuật cưỡi ngựa cao bằng bọn họ cũng không nhiều lắm

Hương hồ là Phi Mạo kỵ quân

Lần này Tào Bàng đến Sóc Phương, chỉ dẫn theo sáu người.

Trong đó có hai người lúc qua sông, vì ngăn cản Lãnh Phi ám sát Tào Bàng mà chết, hiện giờ chỉ còn lại có bốn người mà thôi.

- Công tử, có thể để cho ti chức đi tìm ngựa?

Vương Song đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng thỉnh mệnh với Tào Bàng

- Người, tìm ngựa?

- Nếu công tử không có ngựa tốt, chỉ sợ phần thắng sẽ không cao. Tổ tiên Song có phương pháp tìm ngựa, tới thế hệ của tôi, mặc dù không thần thông như tổ tiên vậy, nhưng cũng tính là được kế thừa. Ti chức trước đây vẫn luôn huấn luyện chó, cho nên cũng không có cơ hội. Nếu công tử tin dùng, Song nguyện vì công tử tìm một hảo mã. Mặc dù không phải ngựa quý nhưng cũng hơn hẳn con hiện giờ đang cưỡi.

Tào Bàng kinh ngạc nhìn Vương Song, thật không nghĩ tới, Vương Song còn có loại bản lĩnh này.

- Nếu như vậy ta giao cho người giải quyết

Tào Bàng kêu Hàn Đức mang tới hai thanh long tước đao, giao cho Vương Song. Đồng thời, hấn trả cho Vương Song trăm lượng, cho hấn mua ngựa

Cái này gọi là Hoàng đế không chê binh dốt

Tào Bàng cũng sẽ không keo kiệt

Hai thanh long tước đao là tác phẩm trước kia của Tào Cấp

So với binh khí chế tạo ra bây giờ của Tào Cấp, chênh lệch khá xa; nhưng nếu là so với chế thức xuất phẩm Long Tước của xưởng Hà Nhất, lại hơn rất nhiều. Người Hung Nô không giỏi đúc binh khí, một thanh hảo đao, đôi khi giá trị lên đến ngàn lượng. Nếu như để Vương Song đi mua ngựa, đương nhiên phải cho hấn đủ vốn. Mà ở trên thảo nguyên, bảo đao hơn hẳn vàng... Vương Song lấy long tước và vàng, rời khỏi quân trưởng.

Sau đó Hàn Đức cũng cáo từ rời khỏi, Bàng Thống đứng bên cạnh, luôn trầm mặc không nói gì đột nhiên lên tiếng

- Hữu Học, chuyện này có điều cổ quái.

- Cổ quái?

- Người Hung Nô đang trao đổi với chúng ta, mà thái độ biểu hiện trước đây của Lưu Báo, cũng rất ôn hòa. Chúng ta ở bên đây đã mười ngày, người Hung Nô rất ít đến gây hấn Nhưng lần này, người Hung Nô lại chủ động sinh sự, còn tạo tử thương. Với biểu hiện ngày thường của Lưu Báo, dường như có chút không giống nhau. Ta cảm thấy, chuyện này tất có điều cổ quái.

Bàng Thống dứt lời, ngẩng đầu chăm chú nhìn Tào Bàng.

Tào Bàng sau một lát cân nhắc

- Sĩ Nguyên nhắc nhở như vậy, dường như quả thật có một chút quái dị.
- Ta cảm thấy, người Hung Nô cố ý gây hấn, chính là vì ép Hộc Hữu người xuất hiện
- Ồ?

- Ngốc Côi chết, nghĩ là tai nạn ngoài ý muốn.. Nhưng chỉ sợ Lưu Báo cũng không ngờ, người sẽ hoàn toàn không để ý, là thủ hạ giết hấn. Trừ lần đó ra, tất cả sự tình đều hình như là bị được sắp xếp giống nhau. Người chúng ta ở chợ bị gây hấn, tạo nên tử thương; rồi sau đó Tuân Giáo Úy đứng ra, đòi lại công đạo. Sau đó Ngốc Côi đến nơi kêu người dừng sinh sự... Hữu Hộc có từng lưu ý, Ngốc Côi đến rõ ràng biết là Tả Hiền Vương Lưu Báo cũng ở đây lại không đi tìm Lưu Báo, ngược lại tìm đến cửa nhà... Sau đó, Hữu Hộc lệnh Hàn Đức ra tay, Lưu Báo liền nhanh chóng mang người đuổi đến. Mà trước đây, Lưu Báo vẫn chưa lộ mặt! Còn có biểu hiện của Lâm Nghi Hân, cũng có chút không bình thường... lúc này ta mới vừa nghĩ, đây có phải là một âm mưu?

- Âm mưu? Ý của Sĩ Nguyên là....

- Có người đang ép người ra mặt

Tào Bàng nhắm mắt lại, trầm tư suy nghĩ

Sau khi Bàng Thống nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói tiếp:

- Vừa rồi trong thư cũng nói, đoạt dê của Hung Nô, phần lớn là một nhóm, là các hảo hán trong các bộ lạc Hung Nô. Lúc tranh đoạt, xuất hiện tử thương cũng cực kỳ bình thường... Nhiều người như vậy cùng một chỗ, Hữu Hộc người đến lúc đó chỉ sợ căn bản không thể phân rõ ai là địch ai là bạn, đến lúc đó nếu chẳng may có người đâm sau lưng đã thương, người khó lòng phòng bị đó

Tào Bàng hít một hơi, gõ nhịp ngón tay liên tục

- Nói như thế đến, Lưu Báo là muốn giết ta?

- Lưu Báo chưa chắc dám giết người, hơn nữa cũng không có lý do giết người. Ta lại nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến Lâm Nghi Hân. Chỉ sợ Lâm Nghi Hân hiện giờ đã coi người như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt... Trước đây ám sát trên sông không thành công, cho thấy Lâm Nghi Hân quyết tâm giết người. Lần trước hấn tuy rằng không thành công, chưa chắc sẽ dừng tay như vậy. Hơn nữa, người cũng biết, thích khách giết người lần trước, chưa chắc đã chết.

Có một thích khách xuất quỷ nhập thần như vậy, sau khi đại hội Đoạt dê bắt đầu, hấn trà trộn vào đám người, thật đúng là không dễ phòng bị

Nhưng Tào Bàng cũng biết, nay Lưu Quang dùng lời nói để phá hỏng hấn!

Đại hội Đoạt dê lần này hấn không tham gia, cũng phải tham gia, không có sự lựa chọn khác

- Tuy nhiên, Hữu Hộc cũng không cần khẩn trương

Bàng Thống nhoẻn miệng cười,

- Theo ta thấy, chuyện này chưa chắc là chuyện xấu. Hữu Hộc nếu người sẽ tham gia Điều Dương tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của Lưu Báo. Hơn nữa, bởi vì sự tham gia của người, người Hung Nô tất sẽ tập trung chú ý vào đại hội Điều Dương, như vậy ...

- Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (1)?

1. Hàn Tín sai người sửa sạn đạo để ai nấy đều thấy, đều nghĩ rằng công việc sửa đường còn kéo dài, nên không để ý đến nữa. Trong khi đó Hàn Tín ngầm cất quân bắt ngờ đánh ải Trần Thương.

Hàn Tín – Wikipedia tiếng Việt

Tào Bàng phát hiện, hấn và Bàng Thống rất ăn ý, dường như càng ngày càng hợp.

Bằng Thống nói ra một câu, đều đúng tâm tư của hắn

- Hồng Đô đã đi rồi à?

- Ủ, đã rời khỏi

- Sĩ Nguyên, người nói... Đàn Chá sẽ ra mặt không ?

- Với lời nói của Hồng Đô, Đàn Chá người này... Ha hả, hần lần này tìm Kha Bĩ Năng xin giúp đỡ không thành công, lại suýt nữa bị Lưu Báo giết chết, tất sẽ không nuốt trôi cơn giận này. Theo ta thấy, Đàn Chá nhất định sẽ ra tay, hần tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hơn nữa, tình huống hiện giờ của Đàn Chá cũng không tốt lắm. Nếu nhận được sự trợ giúp của Tào Công, hần sao có thể có thể dễ dàng buông tha.

Tào Bằng nghe xong, cũng phải mỉm cười!

Tào Bằng sẽ tham gia đại hội thi đấu bắt dê, hơn nữa còn là hội thi đấu bắt dê theo nhóm

Khi Điền Dự biết được tin tức, đã là ngày thứ hai. Hôm qua hần bí mật đi gặp Khứ Ti, thu hoạch được khá nhiều. Khứ Ti vô cùng bất mãn đối với đám người hung hăng của Lưu Báo, đồng thời càng không tán thành cách làm của Hô Trù Tuyền, trong lòng có vài phần oán giận... Lúc trước Hô Trù Tuyền sở dĩ có thể ngồi vững cái chức Thiên Vu, ít nhiều là nhờ sự ủng hộ của Khứ Ti

Theo ý kiến của Khứ Ti, nếu Hô Trù Tuyền lúc ban đầu nhất có thể áp chế được Lưu Báo, thì Lưu Báo tất không có khả năng lập tức vùng dậy. Chẳng sợ Vu Phu La để lại cho Lưu Báo tài sản nhiều như thế nào, nhưng Hô Trù Tuyền là Thiên Vu Hung Nô, mà Lưu Báo cũng không phải Mặc Đốn năm đó. Chỉ cần Hô Trù Tuyền lúc đó có thể cứng rắn, mạnh mẽ một chút, nói không chừng Khứ Ti hiện tại đã lên làm Tả Hiền Vương.

Ý kiến của Hô Trù Tuyền, Khứ Ti sao lại có thể không rõ?

Cân bằng, sự cân bằng chết tiệt... Hô Trù Tuyền dùng mình áp chế Lưu Báo, đồng thời lại dùng Lưu Báo đến kiềm chế chính mình. Những năm gần đây, Lưu Báo chiếm cứ vùng chăn nuôi màu mỡ nhất Sóc trạch Thân Đồ, mà Khứ Ti lại chỉ có thể trấn giữ thành Thụ Hàng, trực tiếp bị người Tiên Ti Kha Bĩ Năng uy hiếp. Qua lại như thế lúc ban đầu Khứ Ti còn có thể vững vàng áp chế Lưu Báo, đến hiện tại đã bị Lưu Báo áp chế lại.

Chính mình càng yếu, tất nhiên lại càng phụ thuộc vào Hô Trù Tuyền.

Khứ Ti hiểu được lòng dạ của Hô Trù Tuyền, nhưng lại không có cách nào khác... Mà lúc này, Điền Dự đại diện Tào Tháo đến tiếp xúc với Khứ Ti, lập tức khiến tâm tư Khứ Ti nhanh nhẹn trở lại

Tào Tháo là ai?

Là kiêu hùng đương thời!

Hần đánh bại Viên Thiệu, nắm toàn bộ triều cương, có thể nói là quyền thần thứ nhất của nhà Hán.

Nếu có thể nhận được sự ủng hộ của Tào Tháo... Khứ Ti còn không phải là Hô Trù Tuyền, suy xét sự tình phải thật chu đáo. Hần chính là một người Hung Nô, sự tàn bạo đã có sẵn trong xương cốt, khiến hần nhanh chóng đưa ra quyết định

Sau khi Điền Dự thu hút Khứ Ti thành công, cũng hết sức vui vẻ.

Hần trấn trề hào hứng trở về nơi đóng quân, lại nghe được tin tức Tào Bằng phải tham gia đại hội thi đấu bắt dê...

- Hữu Học, có gì kích động như thế?

Sau khi Điền Dự hỏi rõ ràng sự tình, liền lập tức cảm thấy được trong đó nồng nặc mùi âm mưu, không kìm nổi trách cứ Tào Bằng nói:

- Việc này rất cổ quái, rõ ràng là Lâm Nghi Hầu cố ý bày ra, khiến người tham gia thi đấu, nói không chừng y...

Nói thật, Tào Bằng hiểu Điền Dự không nhiều

Dù sao, sự hiểu biết của hắn đối với Điền Dự rất mơ hồ, trong trí nhớ dường như cũng không có xuất xứ của người này. Tiếp xúc với Điền Dự, cũng chỉ là hợp tác ngắn ngủi ở Độc Đình mà thôi, như thế sao có thể thật sự hiểu hết? Nhưng, Điền Dự có thể nhanh chóng cảm nhận được mùi âm mưu trong đó, dường như cũng cho thấy rằng, năng lực và mưu lược của hắn tuyệt đối không giống người thường.

Ít nhất, Điền Dự chưa chắc thua Bằng Thống nhiều lắm.

Tào Bằng cười nói:

- Ta biết, Lâm Nghi Hầu muốn mượn cơ hội này diệt trừ ta.

- Người biết còn đồng ý?

- Quốc Nhượng, nếu ta không đồng ý, Lâm Nghi Hầu cũng sẽ bày ra lần thứ hai, lần thứ ba. Hơn nữa, thích khách kia hiện giờ sống chết không rõ, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay. Để hắn hãm hại ta trong tối không bằng chúng ta chủ động xuất kích, làm một mẻ, khoẻ suốt đời. Trong tay Lâm Nghi Hầu, sợ cũng chỉ là chiêu cuối này. Nếu ta có khả năng loại bỏ người này, thì Lâm Nghi Hầu tất nhiên sẽ không có ý nghĩ này nữa, còn có thể nhân cơ hội chặt đứt một cánh tay của hắn.

Điền Dự im lặng !

Hắn cũng không phải không có suy xét việc 'Dẫn rắn ra khỏi hang' này, chỉ có điều cảm thấy thật sự Tào Bằng có chút mạo hiểm.

- Hữu Học, đại hội thi đấu nhóm bắt dê của Hung Nô, có chút hung hiểm. Tài nghệ của người ta biết rất rõ, nhưng đại hội thi đấu bắt dê yêu cầu bản lĩnh cá nhân rất cao, hơn nữa đối với việc cưỡi ngựa và ngựa rất có chú ý. Vật cưỡi hiện tại của người, thật sự quá kém, căn bản không đủ để tham gia đại hội. Chỉ bằng đổi vật cưỡi của ta... Tuy rằng không so với được với Chiêu Dạ Bạch ở Hứa Đô của người, nhưng cũng cho là một hảo mã, người thấy thế nào?

Tào Bằng lắc đầu,

- Ngựa, ta đã sai người đi lựa chọn rồi. Vật cưỡi của Quốc Nhượng người mặc dù tốt, nhưng cũng không chắc có thể giành được chiến thắng ... Hay là như vậy, người đem vật cưỡi của người đưa lại đây trước, ta cũng sẽ sai người tiếp tục tìm ngựa tốt, nếu không kiếm được ngựa tốt, ta sẽ dùng vật cưỡi của người; nếu tìm được ngựa tốt ... Ha ha, nói không chừng còn phải dùng vật cưỡi của người để che mắt người ngoài. Còn nữa, ta hỏi thăm qua, đại hội thi đấu nhóm bắt dê, mỗi đội mười người. Ta trong tay hiện giờ chỉ có bảy người, còn phải mời Quốc Nhượng người nghĩ cách điều qua đây ba người tâm phúc, được không?

Điền Dự cười nói:

- Việc này dễ dàng, bên trong hộ quân người xem trúng ai, cứ việc mang đi.

- Như thế, ta không khách khí !

Tào Bằng nói xã giao với Điền Dự xong, liền cáo từ rời khỏi

Hắn từ trong hộ quân, tuyển ra ba tên quân tinh nhuệ tinh thông cưỡi ngựa, thể trạng cường tráng, thân thủ mạnh mẽ, rồi sau đó trở về nhà riêng của mình.

- Vương Song, mua được ngựa tốt không ?

Trở về chỗ ở, Tào Bằng liền nhìn thấy Vương Song với vẻ mặt hậm hực đang đứng ở trong trường.

- Ti chúc hôm nay đi trong chợ một vòng, phát hiện hai con ngựa tốt. Nhưng tên Hung Nô kia vừa thấy thân là người Hán, liền lập tức từ chối. Còn nói Tả hiền vương có lệnh, không được bán một con ngựa nào cho người Hán, thế này rõ ràng là muốn phải chặt đứt đường của chúng ta. Tôi quả thật đã làm đủ trò, nhưng những tên Hung Nô này căn bản là không để ý tới tôi, cho nên cũng chỉ có thể trở về...

Tào Bằng ngẩn ra, chợt cười khẩy không thôi.

- Xem ra, Lâm Nghi Hầu này thật đúng là cùng ý nghĩ Lưu Báo... Không ngờ đem việc vật cưỡi của ta không được đều nói ra. Tuy nhiên, cái này cũng không có gì, ta đã sớm dự liệu đến. Cũng may Quốc Nhượng đem

vật cười của hắn tặng cho ta, coi như là bớt lo lắng. Vương Song, người tiếp tục ở bên ngoài tìm kiếm, có thể tìm được tất nhiên tốt, tìm không được cũng không sao.

Vương Song đành phải gật gật đầu, thở phào nhẹ nhõm

Tuy nhiên, Tào Bằng càng không trách cứ hắn, hắn lại càng là hạ quyết tâm, vì Tào Bằng phải chọn một con ngựa tốt trở về

Ngày thứ hai, Vương Song một mình rời khỏi nơi đóng quân, đi sâu vào trạch Thân Đồ

Hắn không tin này tất cả dân chăn nuôi trạch Thân Đồ đều từ chối bán ngựa, chỉ cần có một chút khả năng, hắn cũng không muốn bỏ qua

Vương Song tự đi tìm ngựa, còn Tào Bằng thì dẫn người, dưới sự dẫn dắt của Hàn Đức, làm quen quy tắc đại hội thi đấu bắt dê

Thời gian từ từ trôi qua, trong chớp mắt khoảng cách với đại hội thi đấu, chỉ còn lại có hai ngày

Đại hội thi đấu tới gần, dũng sĩ Hung Nô từ các bộ lạc tuyển ra, đều tụ tập lại đây Thân Đồ trạch. Trong một khoảng thời gian, xung quanh bên trái vương trướng của Tả hiền vương, cờ màu pháp phối, tinh kỳ phần phật. Lần này tới tham gia đại hội thi đấu, tổng cộng có hai mươi bộ lạc, gần hai trăm danh dũng sĩ Hung Nô. Khi bọn họ nghe nói sứ đoàn nhà Hán cũng muốn dự thi, người nào cũng không khỏi bật cười to. Cái khác không nói, cưỡi ngựa bắt dê này, vẫn là người Hung Nô am hiểu nhất. Những dũng sĩ này từ trong các bộ lạc trăm dặm mới chọn ra được một người, từ nhỏ ở trên ngựa lớn lên, kỹ thuật cưỡi ngựa tự nhiên không cần nói nhiều. Khi rảnh rỗi không có việc gì, chính là lấy lễ hội bắt dê làm trò vui... Ở trên lưng ngựa, và ở trên đất bằng đối với bọn họ mà nói khác nhau không nhiều

Về phần người nhà Hán, muốn so kỹ thuật cưỡi ngựa với bọn họ, so tài bắt dê?

Các dũng sĩ tuy rằng không hề nói gì cả, nhưng vẻ mặt đã hiện ra vẻ châm biếm, không có một chút che giấu. Nghe nói, tên kia cả ngựa tốt cũng không có

Tào Bằng cũng không thèm để ý lời châm biếm của người Hung Nô, đại bộ phận thời gian đều đứng ở chỗ đóng quân, cùng những người khác tiến hành luyện tập.

Có vài lần, Điền Dự lại đây tìm hắn, Tào Bằng cũng chỉ qua loa trả lời lại

Về phần Lưu Quang, tuy rằng không có xuất hiện, nhưng Tào Bằng biết, hắn nhất định ở bên cạnh yên lặng chú ý... Thời gian, từ từ trôi qua

Đại hội thi đấu ngày càng tới gần, Vương Song rút cục một thân phong trần, trở về nơi đóng quân

- Vương Song, có tìm được hảo mã?

Hàn Đức giữ chặt Vương Song, vội vàng hỏi.

Vương Song vẻ mặt tươi cười, liên tục gật đầu nói:

- Tìm được rồi, tìm được rồi!

- Ở đâu ?

Hàn Đức nhìn phía sau Vương Song, chỉ nhìn đến một con ngựa gầy trơ cả xương, sắc lông u ám, vả lại mình đây thương tích

Về phần vật cười của Vương Song, vẫn là con ngựa trước lúc rời khỏi kia, không có gì thay đổi

Hàn Đức nuốt nước miếng, không kìm nổi hỏi:

- Người không phải là muốn nói với ta, con ngựa ốm yếu ngoài sau người là ...

- Người không hiểu !

Vương Song cười hì hì xuống ngựa, tay nắm con ngựa gầy, bước vào trướng

Lúc này, Tào Bằng đang ở trong trường nói chuyện với Điền Dự, nghe nói Vương Song trở về, vội vàng cùng Điền Dự bước ra ngoài

- Đây là ngựa quý mà người nói sao

Điền Dự nhìn con ngựa gầy kia, không kìm nổi kinh ngạc hỏi.

Vương Song dùng sức gật gật đầu, nghiêm trang trả lời:

- Hồi điền Phó sứ, đây thật sự là một con ngựa quý

Tào Bằng đứng một bên không nói gì, đi quanh con ngựa ôm yếu này 2 vòng, nhưng sao cũng không nhìn ra con ngựa này có chút nào huyết thống của một ngựa quý. Chẳng qua, Điền Dự ở bên cạnh, hắn cũng không trách cứ Vương Song, quay đầu đi vào trong trường

- Công tử, đây thật sự là một hảo mã.

Tào Bằng dừng bước chân, nhìn Vương Song nghi ngờ

Đối với sự hiểu biết của hắn đối với Vương Song, tên tiểu tử này cũng không phải một người thích ăn nói lung tung.

- Hữu Học, thôi đi... Người vẫn là dùng con ngựa kia của ta dự thi đi. Ha hả, đây rõ ràng là một ngựa tồi, sao có thể là ngựa tốt? Vương Song, người chắc chắn là bị người ta lừa rồi ... Hữu Học, người tiếp tục luyện tập đi, ta còn có việc, cáo từ trước.

Điền Dự cố nhịn cười, đi nhanh rời khỏi.

Tào Bằng chau mày lại, nhìn nhìn Vương Song, lại nhìn thoáng qua kia con ngựa hủi kia, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Vương Song, người ở đâu mua con ngựa này?

- Công tử, mấy ngày này, gần như đi xuyên qua Thân Đồ trạch. Lúc đó quả thật ngắm trúng mấy con ngựa, nhưng những người đó cũng không chịu bán cho ta. Con ngựa này là ta trong lúc ngẫu nhiên, khi đi ngang qua một bộ lạc nhỏ nhìn thấy. Lúc ấy những người Hung Nô đó, đang dùng nó để kéo xe, vì thế ta dùng một thỏi vàng mua về. Công tử, người đừng coi thường nó. Nó bề ngoài nhìn qua rất kém, nhưng quả thật là một long cầu hiếm thấy. Trước đây tôi nghe phụ thân nói ở Tây Vực có một loại ngựa, nghe nói là do con ghê và long thú tạp giao sinh ra, dáng vẻ cực kỳ xấu xí, nhưng tính tình vô cùng dữ tợn, có thể cùng hổ báo ẩu đả. Cho nên, ở Tây Vực loại ngựa này được xưng là sư hổ thú, cực kỳ hiếm thấy. Rất nhiều người không biết sư hổ thú, thế cho nên coi nó là ngựa tồi nuôi nhốt, dùng để làm xe ngựa... Bể chực cũng là ngẫu nhiên phát hiện đặc thù sư hổ thú trên người nó. Lúc ấy chủ nhân nó đang dùng roi da đánh nó, bắt nó dẫn xe, có lẽ đánh nó rất tàn ác, con ngựa này đã phát ra âm thanh như tiếng của sư rồng, suýt nữa khiến vật cưỡi của tôi kinh hãi quỵ xuống đất. Tôi liền cảm thấy, con ngựa này có chút không tầm thường, vì thế thương lượng với tên người Hung Nô kia... Tên người Hung Nô kia hiển nhiên không hiểu được sự lợi hại của nó, cho nên mới bán cho tôi một lượng. Nếu không, sư hổ thú này cho dù vạn lượng, cũng đừng mơ tưởng mua được nó vào tay

Tào Bằng chỉ cảm thấy, giống như nằm mộng

Hắn nghi ngờ nhìn thoáng qua Vương Song, đi đến trước mặt con 'Sư hổ thú' kia, vươn tay ôm cổ nó.

Xương cốt của 'Sư hổ thú', rõ ràng không phải là một con ngựa bình thường

Thậm chí cả Chiều Dạ Bạch, so với sư hổ thú cũng thấp hơn mười cm. Từ móng đến gáy, ước chừng khoảng một thước chín, phải cao hơn năm sáu cm so với Xích Thổ mã; chiều dài cơ thể khoảng hai thước sáu, so với Xích Thổ dài hơn hai mươi cm.

Hơi thở kéo dài, rõ ràng là phổi của nó cực kỳ mạnh mẽ

Móng cũng rất lớn, xung quanh có một vòng lông đen, cực kỳ quái dị.

Đôi mắt kia, ảm đạm không ánh sáng, làm cho người ta cảm giác nó rất uể oải. Trên người vô số vết roi, còn có rất nhiều vết sẹo xếp chồng lên.

- Sức ăn của Sư hổ thú, còn hơn gấp đôi ngựa bình thường. Chỉ tiếc kia người Hung Nô không biết bảo bối, cho nên cho nó ăn khẩu phần bình thường, tự nhiên không thể khiến nó chắc bụng.

Vương Song một bên giới thiệu, đồng thời có vẻ có chút đáng tiếc.

- Nếu một tháng trước ta phát hiện, con sư hổ thú này tuyệt đối có thể đỡ trạng nguyên. Người Hung Nô có cái gì ngựa quý ta không biết, nhưng muốn vượt qua sư hổ thú, tuyệt không khả năng. Đáng tiếc, thời gian có chút không đủ

Tào Bằng quay đầu lại nói:

- Lấy đồng cỏ khô ở đó cho nó ăn

Hàn Đức ở một bên nghe được cũng bán tín bán nghi, vì thế sai người mang tới cỏ khô.

Sư hổ thú này quả nhiên sức ăn kinh người, sau khi ăn phần ăn mà một con ngựa bình thường đã đủ, thì nó vẫn chưa đủ, lắc đầu vẩy đuôi, dường như đang thỉnh cầu Tào Bằng, cho nó thêm một ít cỏ khô. Tào Bằng lại cho người mang tới một phần cỏ khô, như lần trước cũng không thể khiến sư hổ thú thỏa mãn. Sau khi phần cỏ khô thứ ba được đưa đến, Tào Bằng trong lòng không khỏi kinh ngạc... Đây có phải là ngựa quý vẫn là một trong hai khả năng

Có thể đơn giản lấy sức ăn mà luận, sức ăn của con này, gần như là gấp rưỡi của Chiếu Dạ Bạch

Như sức ăn lớn như thế đổi lại là một nhà bình thường, thật đúng là nuôi không nổi. Chẳng trách được, nhìn qua nó gầy trơ cả xương, hóa ra là không được ăn no. Bất một ngựa dúi chạy nhanh, tất nhiên không thể phát huy sở trường của nó. Tuy nhiên hình thể của sư hổ thú này thật lớn, nếu có thể bảo đảm thức ăn của nó, thể trọng chỉ sợ sẽ vượt qua một tấn, thậm chí nặng như ngựa Xích Thố. Sau khi Tào Bằng nhìn sư hổ thú ăn xong phần cỏ thứ ba, cũng không kìm nổi cảm thấy đáng tiếc vài phần.

Nếu chăm sóc thật tốt, con ngựa này tuyệt đối là vua của các loài ngựa

Đáng tiếc, thời gian quá ngắn, khiến nó khó có thể đạt tới trạng thái tốt nhất... Nếu chẳng may ở đại hội thi đấu phát sinh điều gì không ngờ, chẳng phải là đáng tiếc?

- Vương Song, ngựa này tên gì?

- Ti chức thấy nó sắc lông phát vàng, vả lại vóc dáng to lớn, cho nên gọi nó là Đại Hoàng.

- Vậy được rồi, người rất chiều cố Đại Hoàng, về chăm sóc nó. Về phần thi đấu lần này, đừng để nó tham gia.

Đang nói, Tào Bằng vươn tay vỗ cổ Đại Hoàng

Sư hổ thú kia dường như cảm nhận được sự yêu thích của Tào Bằng đối với nó, lập tức đem đầu gần sát lại, dụi dụi vào lòng ngực tào Bằng

Đây đúng là một con ngựa quý hiểu lòng người

Tào Bằng không kìm nổi vỗ vỗ đầu nó, rồi mới xoay người rời khỏi.

Đại Hoàng có phải hay không một hảo mã?

Hàn Đức không nhìn ra! Nhưng chỉ xem sức ăn này mà nói, Hàn Đức cảm thấy, Đại Hoàng tuyệt đối là một trong những nhân tài kiệt xuất... Nhưng, cho dù nó là một hảo mã, trạng thái hiện tại của nó, cho dù là tham gia đại hội thi đấu, chỉ sợ khó có thể dùng vào việc.

Nghĩ đến đây, Hàn Đức không kìm nổi nhẹ nhàng lắc đầu, hơi có chút trách cứ nói:

- Vương Song, ngựa là ngựa tốt, nhưng sau đó là đại hội thi đấu, cho dù người mua nó trở về, chỉ sợ cũng giúp không được công tử ...

Vương Song áy náy cúi đầu, không biết nên nói như thế nào.

Chỉ có điều, con sư hổ thú kia lắc đầu vẩy đuôi, thở ra hơi thở thật mạnh, dường như là ở biểu đạt bất mãn trong lòng nó

383. Chương 377->379. Sư Hổ Thú

Màn đêm bao phủ khó nhận định được phương hướng, một đội kỵ binh chậm rãi đi tới.

Đoàn người có khoảng trên dưới ba nghìn, bước đi trong màn đêm tiến về phía thành Thụ Hàng.

Đội kỵ binh này không có cờ hiệu. Tuy nhiên dựa vào trang phục có thể nhận ra là người Tiên Ti.

Viên tướng dẫn đầu có tên là Sa Mạt Hãn.

Người này là đại tướng của tộc người Tiên Ti dưới trướng của tộc trưởng Kha Bĩ Năng, cha là Quyết Cơ, những người còn lại đều là thủ hạ của Kha Bĩ Năng, thực lực không nhỏ.

- Đại nhân, nếu tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua đồng cỏ này là có thể đến thành Thụ Hàng.

Sa Mạt Hãn gật đầu, lặng im suy nghĩ.

Một lát sau, y đột nhiên nói:

- Hiện giờ Khứ Ti ở Thân Đồ trạch, đúng không?

- Đúng vậy.

Sa Mạt Hãn nói:

- Khứ Ti này làm việc rất cẩn thận. Hắn dám qua sông đi Thân Đồ trạch, tất nhiên sẽ để lại trọng binh ở thành Thụ Hàng. Chúng ta tuy nói là đánh lén, nhưng chưa chắc có thể chiếm được lợi ích gì, chi bằng tập kích bất ngờ Đạn Hãn Sơn, các người nghĩ như thế nào?

- Nhưng tộc trưởng Kha Bĩ Năng nói chúng ta phải nghĩ cách phá hỏng việc liên minh giữa nhà Hán với nam Hung Nô.

- Ta đương nhiên biết. Nhưng vấn đề là chúng ta làm thế nào để phá?

Sa Mạt Hãn khẽ mỉm cười, hướng về phía các tiểu tướng bên cạnh giải thích:

- Thân Đồ trạch là địa bàn của Lưu Báo, hiện giờ có lẽ sẽ cử hành đoạt dê, chúng ta rất khó tìm được sơ hở. Phá hư việc kết minh của bọn họ có rất nhiều biện pháp. Đánh thành Thụ Hàng cũng không phải là cách hay, chi bằng đến Đạn Hãn Sơn.

- Nhưng Đạn Hãn Sơn cũng canh phòng rất nghiêm mật a.

- Ý của ta là đánh mà như không đánh.

Sa Mạt Hãn nói một hồi khiến cho những tiểu tướng bên cạnh càng thêm mơ hồ.

- Chúng ta chỉ có ba nghìn dũng sĩ, bất luận là đánh lén thành Thụ Hàng hay Đạn Hãn Sơn cũng đều bị tổn thất nghiêm trọng.

- Ý của ta là chúng ta sẽ đánh nghi binh Đạn Hãn Sơn. Như vậy Hô Trù Tuyền tất nhiên sẽ chạy về Đạn Hãn Sơn cứu nguy. Rồi sau đó chúng ta ở giữa đường phục kích Hô Trù Tuyền. Mặc dù là Hô Trù Tuyền và người Hán đã kết minh thành công nhưng nếu Hô Trù Tuyền vừa chết, minh ước này tự nhiên sẽ sụp đổ. Ta từng nghe người ta nói, trước kia người Hán hay dùng tới biện pháp này. Lần này chúng ta sẽ noi theo thủ đoạn này của người Hán, nửa đường phục kích. Hô Trù Tuyền vừa chết, Khứ Ti và Lưu Báo tất nhiên sẽ phát sinh xung đột. Kể từ đó, trong vòng mười năm, nam Hung Nô tuyệt đối sẽ không thể uy hiếp đến tộc trưởng Kha Bĩ Năng.

Các tiểu tướng có chút không hiểu lắm kế hoạch của Sa Mạt Hãn, tuy nhiên nghe qua dường như rất có lý.

Hơn nữa, Sa Mạt Hãn là con trai của Quyết Cơ, tương lai sẽ là tộc trưởng của bộ lạc. Bọn họ chỉ là những tiểu tướng đương nhiên không thể làm trái ý của Sa Mạt Hãn, vì thế tất cả đều gật đầu, tỏ vẻ bằng lòng nghe theo kế hoạch của Sa Mạt Hãn.

Sa Mạt Hãn cười ha hả, chợt hạ lệnh nói:

- Truyền lệnh xuống, các huynh đệ lập tức chuyển hướng Đông Phương, chỉ trong vòng hai ngày phải đến Dạn Hãn Sơn.

Đội kỵ binh Tiên Ti đã được huấn luyện thành thạo đột nhiên đổi hướng.

Tuy rằng mệnh lệnh phát ra hơi đột ngột, nhưng vì được huấn luyện kỹ càng cho nên đội ngũ cũng lại dẫu vào đây, một chút cũng không có dấu hiệu hỗn loạn.

Đưa mắt nhìn về phía thành Thụ Hàng, Sa Mạt Hãn khẽ mỉm cười.

- Khứ Ti, lần này coi như bỏ qua ngươi, đừng làm ta thất vọng...

Ánh nắng tươi sáng là dấu hiệu của một ngày đẹp trời.

Tháng năm ở phương bắc, khí hậu ôn hòa, không lạnh cũng không nóng làm người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. Đồng cỏ xanh tươi, mênh mông bát ngát. Sáng sớm nhìn về phía xa chỉ thấy toàn là một màu xanh tươi, giống như trời đất giao nhau làm một. Trời rất cao, rất xanh; đất rất lớn, xanh um tươi tốt. Người nhìn về phía chân trời rộng mở khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái, lòng dạ cũng trở nên rộng lớn hơn rất nhiều.

Trên đồng cỏ Thân Đồ trạch, cỏ màu phấp phới, tiếng người huyền ảo.

Đại hội thi đấu đoạt dê được tổ chức mỗi năm một lần. Ở đây ánh nắng tươi sáng mở đầu cho một ngày mới tốt lành.

Ánh nắng chiếu sáng trên đài cao, rải rác ở khắp nơi trên đồng cỏ của Thân Đồ trạch. Những mục dân đều ra ngoài, hò hét cổ vũ cho đội yêu thích của mình

Chỉ trong chốc lát, đại hội thi đấu đoạt dê sẽ ở chỗ này triển khai. Người chiến thắng sẽ đem con dê ném lên trên đỉnh đài cao. Khi con dê rơi lên đến đỉnh đài, như vậy là đã tượng trưng cho vận may, là lễ vật mà những mục dân ưa thích nhất.

Một đài cao đột ngột mọc lên từ trên đồng cỏ.

Các tộc trưởng của các bộ lạc Hung Nô đều đến để theo dõi cuộc thi.

Rượu trắng đương nhiên không thể nào thiếu. Trong ngày này, rượu trên thảo nguyên hoàn toàn là cung cấp miễn phí. Những vò rượu ngon chất đầy thành đồng cứ thế bày ra ở ngoài trời tùy ý cho người qua đường thưởng thức, cùng nhau chia vui với người Hung Nô.

Hô Trù Tuyền, Khứ Ti, Lưu Báo, và cả Lưu Quang, Diên Dự đều đã đi lên đài cao.

Cách đó không xa, một nhóm dũng sĩ Hung Nô tập trung cùng một chỗ nói chuyện, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười sang sảng.

- Lâm Nghi Hân, nghe nói dũng sĩ người Hán các ngươi cũng sẽ tham gia đại hội thi đấu đoạt dê, không biết vị dũng sĩ ấy là ai?

Hô Trù Tuyền có gương mặt tròn trịa, mập mạp mở miệng hỏi.

Lưu Quang hơi hạ thấp người, cười ha hả đáp lại:

- Dũng sĩ lần này tham gia đoạt dê là một mãnh tướng của Đại Hán tôi. Hắn là cháu trai của Tào Tư Không, cũng là người dẫn đầu của sứ đoàn. Trước đây vì lí do sức khỏe cho nên không có lộ diện. Lần này nghe nói đại Thiên Vu tổ chức đại hội thi đấu đoạt dê, Tào Giáo Ủy tự dưng có hứng thú, tự nguyện tham gia. Mong rằng đại Thiên Vu đừng trách tội Tào Giáo Ủy.

- Không có, không có...

Hô Trù Tuyền hơi cau mày, vui vẻ tươi cười.

Trong mắt Lưu Báo ở bên cạnh có chút lóe sáng, trong lòng y cười lạnh nhưng cũng không mở miệng nói chuyện.

Ngược lại Khử Ti lại nhắc nhở:

- Đại Thiên Vu, mọi người tham gia đoạt dê rất nguy hiểm, nếu chẳng may sứ giả nhà Hán bị thương, chẳng phải là không hay lắm sao?

- Ô, Hữu Hiền Vương đã quá xem thường dũng sĩ của nhà Hán ta. Binh sĩ của nhà Hán ta sẽ không thể thua thê thảm. Còn nữa, đại hội thi đấu đoạt dê vốn là khó tránh khỏi có sự va chạm, điều này Tào Giáo Úy đã biết trước, đại Thiên Vu chớ có nhường ta. Ha ha, nếu là đại Thiên Vu thua, mặt mũi cũng sẽ rất khó coi nha.

Lưu Quang tươi cười vui vẻ, nhưng những lời nói thì lại sắc bén vô cùng.

Y rất lo lắng Hô Trù Tuyền sẽ hạ lệnh nhượng bộ, y nhất định không thể để chuyện ấy xảy ra.

Hô Trù Tuyền nhìn Lưu Quang liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ ngưng ngùng.

- Lâm Nghi Hầu đã nói như vậy, nếu như xảy ra việc bất trắc, xin Lâm Nghi Hầu chớ trách.

Điền Dự ở một bên lạnh lùng quan sát, gã nhìn Lưu Quang liếc mắt một cái, khoe miệng nhướn lên, lộ ra nét mặt có chút trào phúng. Mà Lưu Quang cũng chú ý tới vẻ mặt của Điền Dự. Trong lòng y cũng có chút thẹn, nhưng nghĩ lại lại yên tâm thoải mái.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để bố trí cho Tào Bằng đi vào chỗ chết.

Tào Bằng nếu như chết đi, ít nhất cũng có thể chặt đứt một tay của lão tặc.

Mà hắn chết ở đại hội thi đấu đoạt dê, cho dù lão tặc có lòng vì hắn báo thù, cũng phải suy xét một chút về lực lượng của người Hung Nô.

Tốt nhất, lão tặc và người Hung Nô cứ bất hòa như thế, cứ như vậy, người Hung Nô mới có thể cho ta sử dụng.

Nghĩ đến đây, Lưu Quang trở nên thản nhiên.

- Đại Thiên Vu, có thể bắt đầu được chưa?

- A, bắt đầu, đương nhiên có thể bắt đầu.

Dựa theo tập tục của người Hung Nô, trước khi bắt đầu đại hội thi đấu đoạt dê các dũng sĩ dự thi sẽ đi bộ đến dưới đài cao để tiếp nhận chúc phúc của đại Thiên Vu.

Tào Bằng đại diện cho người của nhà Hán, là người đầu tiên đi đến dưới đài.

Ở phía sau hắn, Hàn Đức và Vương Song chặt chẽ đi theo, tiếp đó là bảy dũng sĩ dự thi.

- Tào Giáo Úy, dũng khí quả thật hơn người!

Đại thiên vu Hô Trù Tuyền và Tào Bằng lần đầu tiên mặt đối mặt cùng nhau, lộ ra dáng tươi cười, trầm giọng nói:

- Tuy nhiên đại hội thi đấu đoạt dê rất nguy hiểm, Tào Giáo Úy cần cẩn thận một chút. Nếu như cơ thể không tốt, cần sớm rời khỏi để tránh bị tổn thương.

Hô Trù Tuyền có ý tốt, y lo lắng cho Tào Bằng bị thương.

Năm rồi, y vừa mới cùng với Tào Tháo quyết chiến một trận nên biết rất rõ thực lực của Tào Tháo.

Nếu chẳng may Tào Bằng gặp nguy hiểm trong trận đấu rất có khả năng sẽ chọc giận Tào Tháo. Điều này Hô Trù Tuyền cũng không hy vọng nhìn thấy kết quả như vậy, nhưng y lại không thể cưỡng ép ngăn cản Tào Bằng dự thi, đành phải dùng lời nói nhắc nhở Tào Bằng một chút.

Nhưng Lưu Quang ở một bên thì thấp giọng nói:

- Hữu Học, dựa theo quy củ của người Hung Nô nếu rút lui nửa chừng là biểu hiện của người nhu nhược. Ta biết Hữu Học dũng mãnh, nhưng cần phải chú ý sự an toàn của bản thân, nếu bị thương, ta cũng không thể giải thích với Tư Không.

Ngoài mặt, Lưu Quang lộ ra vẻ hết sức quan tâm.

Nhưng thực tế lại ẩn chứa chủ tâm giết người!

Hắn biết rõ Tào Bằng cũng không phải là một người dễ dàng rút lui.

Nếu Tào Bằng rút lui, tất cả mưu tính của hắn chẳng phải là vô ích ư?

Cho nên Lưu Quang dù nói gì Tào Bằng cũng không thể rút lui. Những lời nói của gã ta giống như quan tâm, nhưng thật ra chẳng khác nào chặt đứt đường lui của Tào Bằng. Giữa đường rút lui? Như vậy làm sao có thể! Đó là đại biểu cho người nhu nhược giống như kiểu “Tào Bằng, người là người nhu nhược sao?”

Tào Bằng chăm chú nhìn Lưu Quang, thật lâu sau mới hạ giọng nói:

- Lâm Nghi Hầu, người là con cháu của Cao Tổ sao?

Lưu Quang đầu tiên là ngần ra, sau đó chợt bình tĩnh, mặt trở nên đỏ bừng.

Những lời này của Tào Bằng rõ ràng là châm chọc gã không xứng làm con cháu của Lưu Bang, thẹn với bốn chữ “dòng dõi nhà Hán”. Gã muốn giải thích nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào. Hơn nữa Tào Bằng cũng không cho gã cơ hội mở miệng đã nhanh chóng xoay người rời đi.

Cho dù người không bức ta, ta cũng sẽ không dễ dàng rút lui.

Kế tiếp, là các bộ dũng sĩ tiến lên, tiếp nhận chúc phúc của đại Thiên Vu.

Khi Tào Bằng trở lại đại hội, vừa mới chuẩn bị lên ngựa đã nghe Bàng Thống ở một bên lớn tiếng la lên:

- Con ngựa này tại sao lại ở trong này uống rượu?

Tào Bằng nghe tiếng nhìn lại, đã thấy một con ngựa màu vàng gầy trơ xương, dáng vóc thật lớn, hơn phân nửa cái đầu đang thăm dò vò rượu. Bàng Thống cầm lấy hàm thiếc và dây cương, cổ hết sức muốn bắt nó lại.

- Đại Hoàng sao lại ở chỗ này?

Tào Bằng ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Vương Song.

Con sư hổ thú này, sau khi trải qua hai ngày điều dưỡng đã trở nên thay đổi rất nhanh.

Mỗi khi nó được ăn no, lại có chuyên gia chăm sóc, da lông đổi màu nhìn sáng hơn so với lúc trước rất nhiều. Đôi con người màu vàng cũng có vẻ rất có thần, khác xa so với khi lần đầu tiên Tào Bằng nhìn thấy nó.

Mãi cho đến lúc này, Tào Bằng mới có chút tin tưởng con Đại Hoàng này thật sự là một con ngựa tốt.

Nhưng nhìn qua dường như có chút gầy yếu, nếu chân chính là con ngựa tốt không thể có bề ngoài như vậy.

Tào Bằng và Vương Song vội vàng chạy tới, đem sư hổ thú ở bên cạnh vò rượu túm lại. Chỉ có điều con sư hổ thú này nhìn có vẻ giống như đã say, bước đi có phần lảo đảo.

Tào Bằng vẫy tay, ra hiệu cho quân lính coi chừng Đại Hoàng.

Mà lúc này, hai mươi bộ dũng sĩ đã đều nhận chúc phúc xong, đã quay trở lại phía đại hội, lên ngựa chuẩn bị.

Tào Bằng cũng vội vã lên ngựa, không cần tìm hiểu nguyên nhân vì sao Đại Hoàng lại chạy đi uống rượu.

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên sư hổ thú từ phía sau cắn vạt áo của Tào Bằng nhất quyết không chịu nhả ra.

- Đại Hoàng, mau nhả ra.

Sư hổ thú thở phì một hơi, lắc đầu vẫy đuôi.

Vương Song hạ giọng nói:

- Công tử, Đại Hoàng muốn công tử cưỡi nó đi tham gia thi đấu.

- Ta cười nó dự thi?

Tào Bằng vươn tay, vỗ nhẹ vào cổ của sư hổ thú:

- Người muốn cùng ta kề vai chiến đấu?

Trời mới biết sư hổ thú này có nghe hiểu được hay không, cái đầu lớn của nó không ngừng cọ nhè nhẹ vào mặt của Tào Bằng.

Xem ra, nó thực sự muốn tham gia thi đấu!

Tào Bằng do dự một chút, đột nhiên nói:

- Người tới, mang đến cho nó cái yên ngựa.

- Công tử, công tử thật sự muốn . . .

Tào Bằng cười cười:

- Nó chính là thần mã, là sư hổ thú. Nếu nó yêu cầu như vậy, nếu như ta không đồng ý chẳng phải là phụ tấm lòng của nó sao? Còn nữa, ta cũng muốn xem sư hổ thú này rốt cục có bao nhiêu bản lĩnh, sao lại được xưng là sư hổ. Hàn Đức, người đi đổi con ngựa kia cho ta, đem yên ngựa mang tới cho Đại Hoàng.

Tào Bằng nói như đinh đóng cột làm cho bọn người Hàn Đức cũng không dám nói thêm lời nào nữa.

Sau khi đã lắp yên ngựa và bàn đạp xong rồi, Tào Bằng tiến lên nắm thật chặt dây cương, sau đó xoay người lên ngựa.

- Đại Hoàng, hôm nay còn phải xem thể hiện của người !

Đưa tay khê vỗ vào cổ của sư hổ thú.

Chỉ nghe sư hổ thú ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng, phun ra hơi thở nóng bỏng, lắc lư đi tới trước.

- A?

Một người Hung Nô nhìn thấy sư hổ thú, không kìm nổi cười ha hả:

- Tào Giáo Ủy, người Hán của ngài không có ngựa cưỡi hay sao? Nếu như không có ngựa có thể mua ngựa của chúng tôi, tội gì cưỡi một con ngựa như vậy, chẳng lẽ muốn thua chúng tôi sao?

Tào Bằng nhận ra người Hung Nô này, gã tên là Lưu Tĩnh.

Lại nói, gã là con cháu của Mặc Đốn, cũng là anh em với Lưu Báo.

Chỉ có điều Tào Bằng cũng không biết trong lịch sử Lưu Tĩnh này cũng là nhân vật nổi danh. Trong lịch sử, Hồ Trù Tuyền sau này bị Tào Tháo giam, Tào Tháo đem nam Hung Nô phân chia thành năm bộ, Lưu Tĩnh là đại soái của một bộ trong đó.

Nhưng vào lúc này, Lưu Tĩnh chẳng qua chỉ là một viên tướng tài dưới trướng của Lưu Báo, cũng là dũng sĩ đại diện cho Lưu Báo tham gia thi đấu lần này.

Người này không cao lắm nhưng thể trạng cực kỳ to lớn.

Cổ rất thô và ngắn, đầu gã cũng có vẻ rất nhỏ.

Cánh tay dài hơn so với người bình thường, trên đôi bàn tay to có rất nhiều vết chai, làm cho người ta cảm giác rất áp lực.

Tào Bằng không để ý tới Lưu Tĩnh, chỉ thản nhiên cười.

Tuy nhiên hần cúi người sát xuống, hạ giọng nói:

- Đại Hoàng, có nghe hay không, người ta xem thường người không làm được việc gì. Trong trận đấu như thế này, người nhất định đừng để ta bị mất mặt. Người nghĩ xem phải như thế nào để dạy dỗ miệng lưỡi của gã kia.

Tào Bằng không biết sư hổ thú có nghe hiểu lời của hần nói hay không nhưng xem phản ứng của sư hổ thú, hần rất vững tâm.

Hai con người màu vàng đục kia giống như là đang nhìn về Lưu Tĩnh.

Sư hổ thú thở ra một hơi phì phì trong mũi, phun ra mùi rượu nồng nặc.

Hai trăm dũng sĩ của các đội ở giữa sân đã sẵn sàng, Hô Trù Tuyền ra lệnh một tiếng, chỉ thấy một người Hung Nô phóng ngựa mà đến, trong tay mang một con dê nặng trĩu, trong chớp mắt đã đi vào giữa sân, vung tay ném con dê ra.

Con dê trên không trung vẽ ra một đường cong, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trong khoảnh khắc khi thân con dê rơi trên mặt đất cũng giống như rơi vào trong lòng của Tào Bằng, hai mươi một đội ngũ cùng lúc hò hét vang dội.

Hơn hai mươi dũng sĩ Hung Nô phóng ngựa lao ra, hướng về phía con dê phóng đi. Nhưng Đại Hoàng lại đứng bất động một chỗ, giống như là đang ngủ.

Tào Bằng lập tức nóng nảy :

- Đại Hoàng...

Không đợi hần hô hết câu, chỉ thấy sư hổ thú giữa đầu phát ra một tiếng hí dài giống như rồng gầm sư rống, khiến cho các chiến mã xung quanh kinh hãi, hí vang không ngừng. Ngay cả hai mươi con ngựa đã vọt tới bên cạnh con dê cũng hỗn loạn từng cơn. Sư hổ thú đột nhiên vươn mình, công Tào Bằng trên lưng, giống như một tia chớp hướng về phía đám người vọt tới.

Sư hổ thú gầm lên làm cho ngàn vạn con ngựa phải hoảng hốt.

Con thần mã trong truyền thuyết này là do con nghê giao phối với con long câu mà ra. Một khi nó tức giận liền hiện ra khí thế không gì sánh nổi.

Từ xa ở phía trên đài cao, nhóm người của Hô Trù Tuyền và Lưu Báo sắc mặt đều biến đổi.

- Sư hổ thú?

Lưu Báo kinh hô một tiếng, trong mắt liền lộ ra vẻ tham lam.

Ai không muốn có một con ngựa tốt?

Ngựa tốt khó tìm! Ngựa tốt Đại Uyển là hãn huyết bảo mã, ở trong mắt của người thường có lẽ đã là thần mã, nhưng đối với những người như Lưu Báo, Hô Trù Tuyền mà nói, một con sư hổ thú sẽ càng thể hiện thêm thân phận và địa vị của bọn họ. Nhưng đáng tiếc sư hổ thú trăm năm khó gặp, căn bản là tìm không thấy. Giống như vừa rồi, Lưu Báo còn chê cười bộ dáng của sư hổ thú thật xấu xí nhưng trong nháy mắt đã bị sư hổ thú làm cho hoảng sợ. Người này từ đâu mà tìm được một con sư hổ thú?

- Tả hiền vương, sư hổ thú là cái gì?

- Thiên mã, đó là của cải thiên thần ban cho người Hung Nô.

Lưu Quang nghe vậy không khỏi bĩu môi.

Người thật là khoác lác. Nếu như là của thiên thần ban cho người tại sao lại trở thành vật cười của Tào Hữu Học?

Mà trên mặt Điền Dự ở bên cạnh chỉ lộ ra vẻ thần nhiên tươi cười.

Gã đột nhiên nói với Khứ Ti:

- Hữu hiền vương, việc này giống như trời xanh chúc phúc cho hai bên Hung Nô cùng Đại Hán ta trở thành anh em vậy.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Khứ Ti gật gật đầu, chột mỉm cười.

Không phải chỉ là một con ngựa thôi sao?

Tào Giáo Úy này có được sư hổ thú cũng là vận may của hắn.

Xem ra sự lựa chọn của ta là đúng đắn. Tào Tư Không là người có may mắn lớn, chỉ nhìn đứa cháu của lão thì thấy mình giống như ếch ngồi đáy giếng.

Nghĩ đến đây Khứ Ti nhẹ nhàng gật đầu...

Hai mươi con chiến mã tham gia thi đấu đoạt dê hoảng hốt hí vang, bốn vó như nhũn ra.

Sư hổ thú giống như sao băng liên xông ra ngoài, Tào Bằng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa đi tới trước con dê kia trong khi những tên Hung Nô đang gắng sức trấn an ngựa của mình. Một chân đạp trên bàn đạp, thân thể cực kỳ mềm dẻo nghiêng người sang một bên đồng thời lấy tay chộp lấy mình con dê rồi thúc ngựa chạy đi. Bọn người Hung Nô ở xung quanh lúc này mới coi như ổn định được ngựa, thấy Tào Bằng đã đoạt được con dê lập tức nổi giận, giục ngựa đuổi theo Tào Bằng định đoạt lại con dê. Cũng khó trách, đối với bọn họ mà nói đại hội thi đấu đoạt dê không thể để thua được. Nếu bị một người của nhà Hán giành được thắng lợi chắn chắn sẽ là một nỗi nhục vô cùng to lớn đối với người Hung Nô. Cho nên hai mươi con chiến mã chạy nhanh như tên bắn cùng tiến về phía Tào Bằng. Cầm đầu người Hung Nô là Tả Hiền Vương Lưu Tĩnh, em họ của Lưu Báo, người sau này cũng trở thành đại soái của một bộ.

- Tên người Hán kia, đem dê đưa ra đây.

Lưu Tĩnh gầm lên, mặt khác lại dùng ngôn ngữ của Hung Nô lớn tiếng phát lệnh.

Xung quanh gần hai trăm người Hung Nô lập tức giục ngựa tiến đến. Hàn Đức và Vương Song vừa thấy tình hình không ổn vội vã đuổi theo.

- Tín Chi, người tới ngăn chặn, ta yểm hộ công tử.

- Cứ yên tâm.

Hàn Đức nói xong liền giục ngựa tiến lên, hai tay chụp lấy yên ngựa, cả người đột nhiên đứng lên lấy tay ôm lấy một kỵ sĩ Hung Nô rồi trở tay quật đối phương xuống đất. Người Hung Nô không có bàn đạp của yên ngựa, ngồi trên lưng ngựa hoàn toàn là dựa vào hai chân để duy trì trạng thái cân bằng. Nếu là cùng người khác đánh nhau hoặc là khi giết địch thì sẽ dùng dây thừng để cố định thân mình. Nhưng ở đại hội thi đấu đoạt dê, bọn họ cần phải dựa vào chính bản thân mình để cưỡi ngựa...

Kỵ sĩ Hung Nô lập tức ngã xuống đất dính đầy bụi bặm.

Gã chưa kịp đứng lên đã thấy gót sắt tới ngay trước mặt dẫm lên đùi gã.

Kỵ sĩ kêu thảm một tiếng, kéo cái chân gãy muốn né tránh, nhưng bốn phía đều là ngựa biết trốn ở nơi nào. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cả đàn ngựa giẫm đạp lên thân thể kỵ sĩ mà qua, kỵ sĩ Hung Nô kia mơ hồ ngã lên trên cỏ, đã không có hơi thở.

Lưu Báo từ xa dõi theo cuộc chiến, không khỏi nhướn mày.

- Người nhà Hán, rất có bản lĩnh.

Trái lại Lưu Quang lại trầm mặc không nói gì, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Bên ta có thể ở trên ngựa tránh né được, đương nhiên trong lòng Lưu Quang biết rất rõ nguyên nhân vì sao.

Gã có chút do dự có nên đem chuyện này nói cho người Hung Nô biết hay không? Nếu như đem bí mật về yên ngựa và bàn đạp nói với người Hung Nô chỉ sợ là như hổ thêm cánh. Lưu Quang cứ lưỡng lự, cuối cùng quyết định đem việc này giấu ở trong lòng.

Đúng vậy, Lưu Quang muốn dựa vào người Hung Nô nhưng cũng không có nghĩa là gã phải bán đứng nhà Hán.

Đạo lý nuôi hổ thành họa gã biết rất rõ ràng. Mặc dù biết rõ người Hung Nô sớm muộn gì cũng biết được về bí mật của yên ngựa và bàn đạp, khả năng giấu diếm cũng chỉ là nhất thời, thôi thì tạm thời cứ giấu vậy.

Vừa nghĩ tới ba bảo vật trên ngựa này cũng từ tay của cha con Tào Bằng mà ra, trong lòng Lưu Quang có chút không thoải mái. Lãnh Phi nói đúng, người này không trừ nhất định sẽ thành họa lớn!

Ngay lúc Lưu Quang chìm đắm trong suy nghĩ, chợt nghe từ xa truyền đến tiếng hô quát liên tiếp.

Người Hung Nô trong miệng phát ra "ngao" một tiếng, giống như tiếng tru rống của bầy sói trên thảo nguyên.

Bọn họ cổ vũ cho những dũng sĩ Hung Nô đang dự thi.

Đại Hoàng chạy nhanh như gió, Tào Bằng ngồi ở trên lưng sư hổ thú cảm giác xóc nảy quá lớn. Dù sao thời gian phối hợp với sư hổ thú quá ngắn, Tào Bằng còn chưa thích ứng hoàn toàn với tốc độ của sư hổ thú. Hai chân hơi gấp lại, cả người giống như nằm ở trên lưng ngựa. Phía sau tiếng vó ngựa rền vang, cùng với âm thanh như tiếng sói tru của người Hung Nô làm trong lòng của người khác có cảm giác thật khó chịu.

Trước mặt có hơn mười người nhắm về phía Tào Bằng.

Vương Song mang theo ba gã Phi Mạo thoát ra từ phía hai bên.

- Công tử, tôi đến yểm hộ, công tử chạy đi.

Bốn người đang lúc bỏ chạy, đột nhiên quay ngang. Trước mặt vọt tới một người Hung Nô, họ vội vàng ghìm ngựa, chiến mã hí vang, hai người Hung Nô không tránh kịp ngã xuống từ trên lưng ngựa. Trong nháy mắt ấy, Tào Bằng lách qua Vương Song chạy ra khỏi vòng vây. Phía sau chợt nghe một tiếng hét thảm thiết, Tào Bằng ở trên ngựa quay đầu nhìn lại chỉ thấy một gã Phi Mạo rơi xuống từ trên lưng ngựa, bị hai gã người Hung Nô giáp công, cơ thể bị va chạm lập tức bị hất lên cao, trong miệng phụt lên máu tươi. Đến khi rơi xuống đất hơi thở chỉ còn mỏng manh, có lẽ là không sống nổi...

Đại hội thi đấu đoạt dê, rõ ràng là một trận đấu giết người.

Vương Song và hai người khác bị vây ở bên trong cũng có nguy cơ bị nguy hiểm.

Tào Bằng cắn răng một cái, quay đầu ngựa, tiến về phía người Hung Nô ấy...

- Vương Song đừng hốt hoảng, ta tới cứu người!

Hắn phải chiến thắng, nhưng cũng không phải là bất kể hậu quả.

Nếu bọn Vương Song đều chết, mặc dù hắn có được thắng lợi cũng đâu có lợi gì? Người Hung Nô đương nhiên cũng đoán Tào Bằng sẽ trở lại lập tức đều cười ngựa lao ra muốn ngăn cản Tào Bằng lại. Tào Bằng ở trên ngựa, đột nhiên xoay con dê nặng trĩu kia lại đập xuống mình một người Hung Nô. Rồi sau đó chop lấy một cánh tay của một người Hung Nô. Chỉ thấy hắn ở trên ngựa dồn khí vào đan điền, hai chân dùng một chút lực đột nhiên xoay về phía sau.

Người Hung Nô này ít nhất cũng nặng cỡ một trăm cân, lại bị Tào Bằng giơ ra, với sức mạnh kia Tào Bằng đột nhiên buông tay đem người Hung Nô ném bay ra. Ba gã người Hung Nô không ngờ Tào Bằng lại có hành động này nên không kịp tránh né, đúng lúc bị đập vào. Bốn người bị ngã nhào trên mặt đất, vòng vây liền lộ ra một chỗ trống.

- Vương Song, đi.

Tào Bằng hét lớn một tiếng, giục ngựa chạy đi.

Vương Song và tên Phi Mạo kia nhân cơ hội ấy liền xông ra ngoài, một trái một phải bảo hộ Tào Bằng chạy về đích.

Ở phía sau hắn, Lưu Tĩnh và hơn một trăm người đuổi theo không rời.

Điền Dự neho lại ánh mắt, đột nhiên nói:

- Hữu hiền vương, bị thương vong như thế, có phiền toái hay không? Hiện tại cuộc thi đấu đoạt dê đã có hơn hai mươi người ngã ngựa, trong đó có sáu người bị mất mạng tại chỗ. Vốn dĩ đoạt dê là một ngày hội chào mừng của người Hung Nô, rất ít khi xảy ra tử vong. Không ngờ đại hội đoạt dê lần này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đầu tiên là sư hổ thú xuất hiện, rồi sau đó lại là thương vong khá nhiều. Dù ở trên

đài cao đang theo dõi cuộc đấu nhưng trong lòng của mọi người cũng không khỏi sợ hãi từng cơn. Điền Dự lo lắng nếu tiếp tục thương vong như thế sẽ xảy ra chuyện.

Khử Ti nhìn về phía Điền Dự, mỉm cười nói:

- Đại hội thi đấu đoạt dê sống chết vốn là chuyện may rủi. Đoạt dê năm rồi mặc dù không có thảm thiết như hôm nay, nhưng cũng xảy ra một số việc không ngờ... Điền Phó sứ yên tâm, người Hung Nô ta còn chưa tới mức thua thảm hại. Đại Thiên Vu, ta nói không sai chữ.

- Đó là lẽ dĩ nhiên, đó là lẽ dĩ nhiên.

Hô Trù Tuyền cười, liên tục gật đầu.

Xa xa, mặt trời đã tỏa ra sức nóng hừng hực, cuộc thi đoạt dê càng thêm kịch liệt.

Hai bên không những không hợp tác mà lại tranh đấu kịch liệt. Các kỵ sĩ Hung Nô đuổi theo Tào Bằng ráo riết khiến hần bắt đầu cảm thấy bị áp lực.

Sư hổ thú mượn men rượu chạy nhanh như gió.

Dù sao cơ thể nó vẫn chưa điều chỉnh hoàn hảo trở lại, dần dần toát ra mồ hôi.

Tào Bằng thấy tất cả mọi người đều nhằm vào hần, bên ta dự thi mười người đã có ba người bị trọng thương, một người bị mất mạng. Tuy Hàn Đức, Vương Song cố hết sức bảo hộ nhưng dù sao đối phương nhiều người nên có phần chịu không nổi. Thấy tình trạng như vậy, trông mắt Tào Bằng chuyển động, đột nhiên cầm con dê trong tay quăng về một bên. Ngay lúc quăng sang một bên Lưu Tĩnh cũng đúng lúc cố gắng muốn thoát khỏi sự cản trở của Vương Song để tới gần Tào Bằng. Tào Bằng đột nhiên ném con dê ra, Lưu Tĩnh không kịp đề phòng bị con dê kia đập lên người. Ngay khi Tào Bằng vung tay ra, Lưu Tĩnh liền cảm thấy giống như bị một cây chùy lớn đập vào người, hét to một tiếng lập tức rơi xuống đất. Phía sau, chiến mã phi tới như bay, Lưu Tĩnh dù sao cũng lớn lên ở thảo nguyên, đối với đại hội thi đấu đoạt dê hiểu biết rất rõ.

Trong nháy mắt thân thể vừa rơi xuống đất, y liền ý thức được tình huống không ổn vội vàng lăn ngay tại chỗ, nghĩ ngay đến việc tránh những con chiến mã đang chạy đến như bay. Cánh tay bị con dê đập vào đã gãy. Y vừa định đứng dậy đã nghe tiếng vó ngựa vang lên, một màu vàng nhạt đang chạy đến rất nhanh, Lưu Tĩnh muốn tránh cũng không còn kịp nữa, chợt nghe một tiếng răng rắc vang lên...

Lưu Tĩnh kêu lên thảm thiết, chỉ trong phút chốc một chân đã bị sư hổ thú giẫm lên thành hai đoạn cong vẹo cả lên, nỗi đau đớn dữ dội này khiến Lưu Tĩnh chết ngất. Vừa rồi, hần còn nhạo báng sư hổ thú trong chớp mắt này đã bị sư hổ thú trả thù. Tuy rằng sư hổ thú gây trở cả xương nhưng bộ xương này lại quá lớn.

Một chân này cũng đủ để chân của Lưu Tĩnh hoàn toàn tàn phế.

Lưu Báo vội đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

- Lâm Nghi Hầu, huynh đệ ta đã ngã ngựa, vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt? Đây...

- Tả hiền vương, người nói những lời này là không đúng rồi. Khi đoạt dê, các tình huống ngoài ý muốn đều có thể xảy ra, muốn nói Tào Giáo Ủy đuổi tận giết tuyệt, chỉ sợ có chút không ổn. Trong tình huống như vậy, nếu đổi thành là Tào Giáo Ủy, chỉ sợ người sẽ rất vui vẻ đấy chứ.

- Nói vậy, ta...

- Được rồi, đều câm miệng hết cho ta!

Hô Trù Tuyền cảm thấy bị mất thể diện, không kìm nổi lớn tiếng quát mắng:

- Người Hán ở đây, các người cãi nhau cái gì? Không sợ bị người ta chê cười sao, vừa rồi, theo ta thấy Tào Giáo Ủy chưa chắc là có tâm, đoạt dê thôi, vốn sẽ phát sinh các tình huống không ngờ tới. Chỉ bị thương thôi đã nói người ta là cố ý, bên Tào Giáo Ủy cũng đã chết một người, đến khi hần trở về cũng phải truy cứu hay sao? Tả hiền vương, người quả là có phần tức giận vô lý.

Hô Trù Tuyền nói một hơi, trong lòng Lưu Báo cho dù có bất mãn, cũng đành ngậm miệng lại.

Dù sao Hô Trù Tuyền mới là đại Thiên Vu!

Đại Thiên Vu đã nói chuyện này như vậy, một mình Lưu Báo lại đi tranh cãi chẳng phải là bất kính đối với Đại Thiên Vu ư?

Từ trước tới nay Lưu Báo không hề phục Hồ Trù Tuyền, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ chống đối ra mặt.

Ít nhất, ngay trước mặt của sứ đoàn nhà Hán, Lưu Báo sẽ không làm ra chuyện như vậy. Sau khi Lưu Tĩnh rời trận cũng đại biểu cho một bộ lạc rời trận. Từ khi đại hội thi đấu đoạt dê bắt đầu, hiện tại đã có năm người trong bộ lạc bị thương phải ra khỏi trận đấu, nhưng đại hội thi đấu đoạt dê này, lại trở nên càng thêm kịch liệt hơn nữa. Đặc biệt là khi Tào Bằng đem con dê ném ra, lúc trước người Hung Nô còn đoàn kết lại giờ đây đã chia năm xẻ bảy, đều tự mình tranh đoạt.

Hàn Đức mang theo vẻ mặt ỉu xiu.

Y tiến lại, hỏi:

- Công tử, vì sao lại vứt bỏ?

Tào Bằng khẽ mỉm cười:

- Không vội, cứ để cho bọn họ tranh đoạt trước một lúc đi!

Việc này chỉ đại biểu cho thắng lợi nhất thời, con dê không ngừng thay đổi chủ nhân. Độ sức một hồi người Hung Nô tranh đoạt càng thêm cực kỳ mãnh liệt. Ra tay không hề nể tình, trong chớp mắt đã có hơn mười người bị thương trở ra.

Tào Bằng phóng ngựa ở bên ngoài, cảnh giác quan sát đến biến hóa trong sân.

Hắn không phải chỉ muốn cướp lấy “dê” mà còn phải câu ra “cá”! Tào Bằng tin tưởng, tại đây có hơn một trăm người, nhất định Lãnh Phi ẩn nấp đâu đó ở bên trong. Chỉ có điều, có quá nhiều người, Lãnh Phi chần chẫn đã hoá trang, muốn nhận ra gã cũng không phải dễ dàng.

Vừa rồi gã không xuất hiện nhất định là đang chờ đợi cơ hội.

Chỉ có điều Tào Bằng cũng không muốn chờ đợi lâu bởi vì càng lâu là càng thêm nguy hiểm.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn đột nhiên giục ngựa, hướng về phía đám người phóng đi. Con dê bị hai người Hung Nô mỗi người cầm lấy một bên, ở trên ngựa cố sức tranh đoạt. Tào Bằng gia nhập vào trong đó, sư hổ thú dường như cũng cảm nhận được tâm ý của Tào Bằng, lập tức xoay ngang đụng con ngựa của một gã Hung Nô. Sư hổ thú hình thể thật lớn, lực đánh vào rất mạnh. Người Hung Nô kia không kịp đề phòng bị va chạm tức thì ngã xuống, cái tay đang cầm con dê cũng nhanh chóng buông ra. Người Hung Nô kia không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên rút tay lại, bị mất đà cũng rớt xuống ngựa, con dê lập tức bị văng ra thật xa. Tào Bằng phóng ngựa tiến lên, xoay người đoạt lấy con dê.

Đúng lúc này, chỉ nghe Vương Song hoảng sợ hét lên:

- Công tử, lưu ý ở phía sau!

Một đạo hàn quang hiện ra đâm về phía Tào Bằng.

Tào Bằng ở trên ngựa, chỉ trong nháy mắt từ phía sau lưng của Tào Bằng một cây kiếm nhỏ lén lút đâm tới. Tào Bằng thuận thế, lập tức đem con dê ở trong tay xoay lại. Không đợi hắn ngồi ổn định, một con ngựa đã chạy đến trước mặt.

Tức khắc một người Hung Nô tóc kết bím, dưới hàm có một bộ râu quai nón, trong tay cầm một thanh kiếm nhỏ giống như rắn độc đâm tới.

Nếu chỉ nhìn diện mạo, Tào Bằng thật sự là không nhận ra.

Nhưng ánh mắt kia lạnh lẽo lại mang theo một chút sát ý cho nên có thể nói là Tào Bằng rất quen thuộc.

Thì ra là thế, thảo nào ta không tìm thấy người!

Tào Bằng cười lạnh một tiếng, con dê nặng trĩu trong tay bay ra, hung tợn đập về phía người trước mặt...

- Lãnh Phi, ta chờ ngươi đã lâu!

Lãnh Phi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Con dê đập về phía cơ thể y với sức nặng ngàn cân. Lãnh Phi biết rất rõ nếu bị con dê này đập trúng, dù cho có giết được Tào Bằng y cũng khó bảo toàn được mạng sống. Hơn nữa, y cũng không dám chắc có giết được Tào Bằng hay không.

Thanh kiếm nhỏ trong tay vội vàng xoay chuyển thay đổi mục tiêu.

Thanh kiếm nhỏ vừa vung lên, mũi kiếm đâm trúng vào con dê, đồng thời, cổ tay cũng đột nhiên run lên, thân thể con dê to lớn kia ngay tức khắc bị đánh bay ra ngoài.

Không thể không thừa nhận, Lãnh Phi quả thật là một tay kiếm giỏi.

Con dê kia mang theo sức nặng ngàn cân đã bị y hóa giải như không. Chỉ có điều khi con dê bị đánh bay đi, vẻ mặt của Lãnh Phi cũng trở nên vô cùng khó coi. Chỉ thấy một bàn tay của Tào Bằng nâng lên, chỉ vào y từ xa, trên mặt lộ ra một chút cười quỷ dị, tiếng lò xo vang lên, cùng lúc tám mũi tên đã được bắn ra hàng loạt.

Lãnh Phi biết Tào Bằng có một nỏ pháo ở trên tay như vậy, cho nên cũng có đề phòng từ trước.

Chẳng qua, khoảng cách lần này Tào Bằng phóng ra gần hơn so với lần trước lúc ở trên thuyền. Trường kiếm trong tay Lãnh Phi vung lên, chỉ nghe những tiếng leng keng vang lên không ngừng. Tám mũi tên bị y đánh bay hết sáu, còn một mũi thì lướt qua má của y để lại một vết thương, làm cho máu chảy đầy mặt của Lãnh Phi; còn một mũi tên khác thì trúng vào con ngựa dưới háng của y.

Chiến mã hí thảm một tiếng, nặng nề ngã lăn xuống đất.

Lãnh Phi ở trên ngựa đột nhiên phóng người lên, vừa muốn ra tay nhưng lại thấy những con ngựa đang chạy đến như bay.

Trên tay của ba người vệ sĩ Phi Mạo đều cầm một nỏ pháo, người mượn thể của ngựa, ngựa mượn uy của người, bổ tới như gió. Cơ thể Lãnh Phi chưa kịp rơi xuống đất, hai mươi bốn mũi tên đã giống như một làn mưa hoa rơi xuống từ trên không trung.

Tuy rằng thanh kiếm nhỏ trong tay của Lãnh Phi gạt đỡ rất nhanh nhưng cũng không thể nào trong lúc nhất thời có thể cản được hết tất cả hai mươi bốn mũi tên cùng lúc tiến đến. Rối tung rối mù, tiếng mũi tên bắn trúng vào thịt phát ra liên tiếp âm thanh trầm đục. Thân thể Lãnh Phi run rẩy không ngừng, bị cương nỏ bắn trúng sáu mũi tên. Mỗi một mũi tên đều mang theo một lực đạo thật lớn chứ chẳng phải bình thường. Lãnh Phi kêu lên một tiếng trầm đục, trong nháy mắt hai chân đã rơi xuống đất, mềm nhũn, suýt nữa quỵ gối trên mặt đất. Cũng may y phản ứng nhạy bén, thuận thể lăn tròn một cái về phía sau, vừa mới chuẩn bị đứng lên nhưng lại cảm thấy thân thể dường như đã không còn điều khiển được nữa.

Những chỗ trúng tên không có cảm giác đau đớn, ngược lại lại có một chút ngứa ngáy.

Có độc!

Lãnh Phi giật mình ớn lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Tào Bằng.

- Dê tiện...

Lời còn chưa dứt, sư hổ thú đã vọt tới trước mặt y. Lực đụng vào thật lớn, giống như một cây đại chùy mạnh mẽ đập vào người Lãnh Phi. Lãnh Phi đương lúc lo lắng vì bị trúng độc nên mất tập trung không kịp né tránh. Lãnh Phi bị một cú va đập này liền kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể lập tức bị đánh bay lên.

Máu trong miệng phun ra, trong nháy mắt thân thể rơi xuống đất, toàn bộ xương cốt giống như đều bị vỡ tan thành đất.

- Người dê tiện...

Tào Bằng cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng trả lời:

- Người có thể ám sát, vậy sao ta không thể dùng độc chứ? Lãnh Phi, ta biết người sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng người cũng không nghĩ lại, nếu như ta không giết người, cuộc sống sau này của ta chẳng phải sẽ rất khó khăn sao?

- Người...

- Mau chết đi để còn kịp đi đầu thai, kiếp sau nhớ đừng làm thái giám nữa!

Tào Bằng vừa nói vừa giục ngựa tiến về phía trước.

Gót sắt của sư hổ thú hung ác đập lên trước ngực của Lãnh Phi, tiếng rầm rầm liên tiếp vang lên, xương ngực của Lãnh Phi bị giẫm lên vỡ nát, ánh mắt trợn trừng, cả người giống như chết không nhắm mắt nhìn Tào Bằng, co giật hai cái, cuối cùng không cử động được nữa.

Người này là cao thủ ám sát hạng nhất bên người của Hán Đế, cứ như vậy chết đột ngột ở thảo nguyên Sóc Phương.

Đối với Tào Bằng mà nói, Lãnh Phi còn sống có lẽ có thể làm hắn cảm thấy vài phần e dè; nhưng tên thái giám này chết đi ... cũng chỉ là một thái giám chết đi mà thôi. Ngay tại thời điểm gót sắt của sư hổ thú đập vỡ lồng ngực của Lãnh Phi, cái tên Lãnh Phi này, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn còn có chuyện trọng yếu cần phải làm. . .

Ví dụ như, đoạt dê!

Từ lúc Lãnh Phi bắt đầu ám sát đến khi chấm dứt, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Khi kiểm quang biến mất trong nháy mắt, Lưu Quang bỗng đứng đứng dậy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, thân mình run nhẹ.

Chợt từ xa truyền đến tiếng sư hổ thú hí dài giống như rồng gầm sư rống, làm cho hàng vạn chiến mã hoảng sợ.

Một đạo thân ảnh màu vàng thản nhiên lao ra, lập tức kỵ sĩ nhặt lên con dê từ trên mặt đất, nhanh chóng vọt tới phía trước...

Lưu Quang biết Lãnh Phi đã thất bại!

Trong lòng đột nhiên có chút phần nộ.

Lưu Quang cũng không tức giận nhiều lắm, cũng không có nhiều đau xót trong lòng.

Trời muốn diệt nhà Hán?

Chẳng lẽ là trời muốn diệt nhà Hán?

Một Tào Bằng nho nhỏ, không ngờ ngay cả một cao thủ ám sát như Lãnh Phi ba lần liên tục vẫn thoát được lại còn giết chết luôn Lãnh Phi. Số mệnh của họ Tào chẳng lẽ mạnh mẽ đến như vậy, mạnh mẽ đến mức phía mình đã xuất ra hết cao thủ cũng không làm gì được Tào Bằng. Lãnh Phi này vừa chết, coi như bệ hạ đã bị gãy đi một tay. Đương nhiên, dựa vào sự hiểu biết của Lưu Quang về Hán Đế, Lãnh Phi chết rồi ông ta chưa chắc đau buồn nhiều lắm. Đó là một người thiếu tình cảm, năm đó Tư Đồ Vương Doãn đối với ông ta hết mực trung thành nhưng sau khi Tư Đồ Vương Doãn chết đi, Hán Đế cũng không tỏ ra bi thương nhiều lắm. Hôm nay là Lãnh Phi, như vậy kế tiếp, chính là ai?

Trong lòng Lưu Quang cảm thấy có một tia tuyệt vọng...

Đôi mắt hình tam giác của Lưu Báo đang lim dim vội mở lên, nhìn bóng dáng Tào Bằng đi xa có chút mơ màng.

Lựa chọn Hán thất, có thật sự đúng không?

Hiện tại y cũng không biết chính xác ...

Lúc trước Lưu Quang tìm y, hứa cho y vị trí đại Thiển Vu.

Lưu Báo cũng cho rằng, mặc kệ nói như thế nào thiên hạ này cũng vẫn là thiên hạ của Hán thất, mặc dù Tào Tháo thừa lệnh vua thâu tóm các nước chư hầu, cuối cùng cũng vẫn là thần tử của nhà Hán. Lúc này tìm nơi nương tựa Tào Tháo, tuy là dật hoa trên gấm, chẳng thà hiệp trợ Hán Đế có thể đổi lấy ích lợi nhiều hơn. Nhưng mà, lực lượng của Hán Đế dường như... Tiêu phí rất nhiều tâm tư, kết quả lại giết không nổi một Tào Bàng. Nhà Hán muốn độc chiếm thiên hạ thật sự còn có hi vọng sao? Ít nhất là theo như nhận xét của Lưu Báo dường như không nhiều lắm.

Có lẽ, ta cần phải tiếp xúc một chút với người của Tào Tháo mới được.

Xa xa, lửa trại bùng lên.

Sau khi Tào Bàng đem con dê về đến đích, ra sức ném con dê lên trên đỉnh của đài cao.

Trong phút chốc những mực dân phát ra từng đợt tiếng hoan hô, cũng khiến cho Lưu Báo lập tức hạ quyết tâm.

Y vừa muốn đi xuống đài cao, chợt thấy từ xa một con ngựa chạy đến như bay.

Viên tướng người Hung Nô chạy tới dưới đài cao, xoay người xuống ngựa, vội quỳ xuống đất, thở hổn hển hô:

- Tả Hiền Vương, việc lớn không tốt.

Lưu Báo ngẩn ra, bước tới phía trước vài bước, nghi hoặc hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Vừa rồi, vừa rồi Đàn Thác dẫn theo một ngàn kỵ binh Tiên Ti, đột nhiên tiến sát vương trưởng. Ba mẹ con Vương phi bị Đàn Thác bắt đi, vương trưởng tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, binh sĩ đóng giữ vương trưởng gần như toàn bộ đều bị Đàn Thác giết chết.

Lưu Báo chỉ cảm thấy đầu ông lên một tiếng lớn.

- Đàn Thác cũng dám xuất binh đánh ta? Hiện giờ hắn ở nơi nào?

- Tả Hiền Vương, sau khi Đàn Thác tập kích vương trưởng đã dẫn người rời khỏi. Có lẽ đi về hướng núi Thạch Chủ.

- Oa nha nha...

Lưu Báo nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát:

- Không giết Đàn Thác ta thề không làm người.

Khi nói chuyện, y cũng không báo với Hô Trù Tuyền, đứng ở trên đài cao lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, lập tức lên ngựa, theo ta truy kích Đàn Thác.

Sắc mặt của Hô Trù Tuyền trầm xuống, nhưng vẫn không ngăn cản.

Mà trong lòng Lưu Quang cũng không khỏi khẽ động, loáng thoáng cảm giác được việc này có lẽ là liên quan đến Tào Bàng.

Đàn Thác là ai?

Trên danh nghĩa là tộc trưởng của tây bộ Tiên Ti, nhưng trên thực tế đã thất bại trở thành một tộc trưởng của một bộ lạc bình thường. Thực lực của hắn từ lâu đã không phải là đối thủ của Lưu Báo, lại đột nhiên bốn ba ngàn dặm tập kích bất ngờ, nếu nói về phương diện này không có ai châm ngòi, Lưu Quang tuyệt đối không tin.

Lưu Quang nhớ rõ, trước đây khi ra khỏi núi Thạch Chủ, Tào Bàng từng cứu một bộ khúc của Đàn Thác.

Nhưng chuyện này có nên nói với Lưu Báo hay không?

Lưu Quang đưa mắt hướng dưới đài nhìn ra xa, phía xa Tào Bàng giục ngựa chạy nhanh, hai tay giơ lên cao khỏi đỉnh đầu...

Thôi thôi, cho dù là chuyện này có liên quan với Tào Bằng, ta cũng không có chứng cứ. Hơn nữa, Lưu Báo hiện tại có gan trêu chọc hắn sao?

Nghĩ đến đây trong lòng Lưu Quang không khỏi có chút ảm đạm.

Bởi vì Đan Thác đột nhiên tập kích cho nên đại hội thi đấu đoạt dê vội vàng kết thúc.

Lưu Báo nổi giận điểm khởi binh mã chuẩn bị khai chiến với Đan Thác. Còn Hồ Trù Tuyền thì vội vàng cùng với Lưu Quang và Điền Dự đàm phán.

Mặc kệ nói như thế nào, lúc này nhà Hán bởi vì có sự tồn tại của Tào Tháo, đối với người Hồ từ đầu đến cuối vẫn duy trì một sự uy hiếp. Cũng chính vì vậy song phương rất nhanh đi đến nhất trí, quyết định từ nay nam Hung Nô ở phía bắc nắm giữ Ô Hoàn, cắt đứt sự trợ giúp cho huyệt Viên thị. Tương ứng, Tào Tháo sau khi bình định xong ở Hà Bắc, đem chợ của nước Quy Tư mở ra để cung cấp binh giới và vật tư cho Hung Nô, còn Hung Nô thì cần cung cấp chiến mã cho Tào Tháo.

Tất cả chương ngại dường như chỉ trong một đêm đều biến mất hầu như không còn.

Đúng lúc này, từ Đan Hãn Sơn đột nhiên truyền đến tin tức là phát hiện dấu vết đội quân của Kha Bĩ Năng.

Kha Bĩ Năng muốn khai chiến với nam Hung Nô sao?

Liên hệ việc Đan Thác tập kích Tả Hiền Vương Lưu Báo, tất cả mọi người sinh ra một ý niệm như vậy trong đầu...

Thậm chí ngay cả trong lòng của Lưu Quang cũng cho rằng Đan Thác tập kích Lưu Báo dường như không quan hệ với Tào Bằng. Việc này giống như là người Tiên Ti một lần liên hợp hành động, giả ta là vì phối hợp với Kha Bĩ Năng cho nên mới xảy ra cuộc chiến. Phải biết rằng, trước kia Đan Thác đã từng chạy tới vương đình thỉnh cầu Kha Bĩ Năng trợ giúp. Tuy rằng có lời đồn nói Kha Bĩ Năng cuối cùng cũng không đồng ý nhưng có phải vậy hay không chỉ sợ chỉ có bọn họ mới biết rõ mà thôi.

Dù sao, Kha Bĩ Năng và Đan Thác đều là người Tiên Ti.

Lúc Đan Thạch Phong còn sống, bọn họ đã từng là một thể...

Sau khi Đan Thạch Phong chết đi, Hòa Liên kế vị. Chỉ tiếc Hòa Liên đối nhân xử thế vừa tham lam vừa không tốt, thua xa Đan Thạch Phong anh minh thần võ. Sau khi kế vị vài năm, Hòa Liên đã bị người giết chết. Dưới trướng Hòa Liên có một đứa con trai tên là Quả Mạn. Sau khi Hòa Liên chết đi, Quả Mạn tuổi còn nhỏ, sau khi tranh chấp với Huỳnh Khôi bị thất bại đã không còn biết tung tích. Từ đó Tiên Ti bị chia rẽ.

Ai dám nói Kha Bĩ Năng sẽ không vì tình đồng tộc mà ra tay trợ giúp Đan Thác?

Ai có thể khẳng định Đan Thác không phải vì phối hợp hành động với Kha Bĩ Năng mà đột nhiên dẫn binh đánh lên doanh địa của Lưu Báo?

Chẳng qua, Lưu Quang có chút không rõ: Kha Bĩ Năng hiện giờ đang giao chiến với tộc trưởng Yến Du Lệ phía Đông Tiên Ti, thắng bại chưa rõ, vì sao lại khai chiến với Hung Nô? Chẳng lẽ Kha Bĩ Năng cũng coi trọng Sóc Phương?

Tóm lại, Lưu Quang suy nghĩ mãi vẫn không có lời giải đáp.

Bởi vì Hung Nô sắp khai chiến, cho nên thời gian duy trì hội minh cũng không lâu.

Bởi vì nơi ở của Hồ Trù Tuyền phát hiện có dấu vết của người Tiên Ti cho nên trong lòng lo âu, vội vàng chấm dứt hội minh liền dẫn binh rời đi.

Khứ Ti cũng phải nhanh chóng chạy về thành Thụ Hàng để tránh gặp người Tiên Ti tập kích.

Tuy nhiên trước khi đi, Khứ Ti đem tộc trưởng bộ lạc dưới trướng Tỏa Nô lưu lại để phụ trách bảo hộ sứ đoàn bình an trở về Trung Nguyên.

Khứ Ti lấy lý do trước kia đã từng bảo vệ Hán Đế trở về cho nên hiện tại đương nhiên sẽ vì sự an toàn của sứ đoàn nhà Hán mà tận tâm tận lực.

Lưu Quang ở bên cạnh yên lặng quan sát, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Hắn có thể khẳng định, Khứ Ti đã có ý quy thuận Điền Dự.

Ngày đó trước khi đi Khứ Ti đã đến nơi dừng chân của sứ đoàn nói lời từ biệt.

Y sai người mang tới một hộp gấm, cười ha hả đưa cho Tào Bằng:

- Tào Giáo Ủy, lần này Khứ Ti đi vội vàng cũng không mang theo cái gì tốt. Bên trong cái hộp này là lễ vật của Khứ Ti tặng Tào Giáo Ủy, mong rằng Tào Giáo Ủy thích.

Sau khi Lãnh Phi chết, trong lòng của Tào Bằng giống như đã cởi bỏ một tảng đá lớn.

Lúc trước gã ẩn nhẫn không xuất hiện cho nên hắn đã bố trí để dụ Lãnh Phi ra.

Giờ đây Lãnh Phi đã chết, Lưu Quang chẳng khác nào mất đi lợi khí lớn nhất của gã. Hơn nữa sau khi Lãnh Phi chết, Lưu Quang cũng biểu hiện ra thái độ nản lòng thoái chí. Những lần bàn bạc kết minh sau cùng gần như đều để Điền Dự ra mặt, còn Lưu Quang thì lấy cớ không khỏe, không tham dự hội minh. Tào Bằng thì trái lại tiếp nhận quyền chỉ huy hộ quân.

Mệnh lệnh đầu tiên hắn tiếp nhận quyền chỉ huy hộ quân chính là điều tra cấm quân.

Dựa theo lời của hắn nói, Lãnh Phi đã nhiều lần ám sát hắn, hắn cho rằng ở bên trong sứ đoàn nhất định có đồng đảng. Về phía đội hộ quân Tào Bằng có thể yên tâm, nhưng còn cấm quân thì lấy lý do là “vì sự an toàn của Lâm Nghi Hầu” cho nên phải tiến hành tra xét. Cái gọi là tra xét chính là đem quyền chỉ huy cấm quân trực tiếp cướp đi, đặt dưới quyền của Tào Bằng.

Lưu Quang cũng không có vẻ gì cự tuyệt, trái lại cam chịu hành động của Tào Bằng.

Sau đó, Tào Bằng đem cấm quân đánh tan, sắp xếp hộ quân bên trong, cũng tương đương là làm cho Lưu Quang hoàn toàn mất hết quyền lực...

Sau khi nghe xong lời nói của Khứ Ti, Tào Bằng không khỏi mỉm cười.

Hắn giơ tay tiếp nhận hộp gấm, thấy ở trong lều lớn ngoại trừ Khứ Ti ra chỉ có Điền Dự và Phó sứ Chu Lương tất cả đều là người một nhà, liền thoải mái mở ra hộp. Trong hộp rải một lớp vôi sống, phía trên là một cái đầu người đầy máu.

Ánh mắt Tào Bằng không khỏi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn về phía Khứ Ti.

Phục Quân!

Không ngờ lại là đầu của Phục Quân ...

Trước đây, Điền Dự đã đem việc Phục Quân là nội ứng ở bên cạnh của Khứ Ti nói cho Khứ Ti biết, mà nay Khứ Ti lại dùng đầu của Phục Quân để tỏ ý trung thành với Tào Tháo. Phục Quân, là người của Lưu Quang, lại là em trai ruột của Phục Hoàng Hậu...

Khứ Ti giết Phục Quân chính là thể hiện cho mối liên hệ giữa y và nhà Hán sẽ hoàn toàn cắt đứt.

Tào Bằng không khỏi mỉm cười, nói:

- Ta rất thích lễ vật này của Hữu Hiền Vương. Tuy nhiên nhà Hán ta có câu nói nhận của người mà không đáp trả là khiếm nhã. Nếu như Hữu Hiền Vương tặng ta lễ vật quý trọng như thế, có lẽ nào ta lại không đáp trả?

Nói xong, hắn lệnh cho Vương Song mang tới một thanh long tước đại hoàn tặng cho Khứ Ti.

Thanh long tước đại hoàn này là tự tay Tào Cấp làm ra, vô cùng sắc bén. Trong cuộc đời của người Hung Nô có ba điều tốt: ngựa tốt, rượu tốt, binh khí tốt. So sánh với ba thứ này, thậm chí mỹ sắc (mỹ nữ) cũng còn không bằng. Khứ Ti tiếp nhận long tước đại hoàn thật sự là vô cùng cao hứng.

Sau khi Khứ Ti rời đi, sứ đoàn liền chuẩn bị rút lui khỏi Sóc Phương.

Bởi vì Hô Trù Tuyền và Khứ Ti đều đã đi rồi, mà Lưu Báo thì bận về việc chuẩn bị khai chiến với Đàn Thác cho nên khi sứ đoàn rời khỏi có phần vắng vẻ, gần như là lặng yên không một tiếng động rời khỏi Thân Đồ trạch.

Tộc trưởng bộ lạc Hung Nô Tỏa Nô dẫn theo một ngàn người hộ tống sứ đoàn rời đi.

Trên đường đi cũng rất an toàn, không gặp phải vấn đề gì. Chẳng qua, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng. Cuộc chiến giữa Lưu Báo và Đàn Thác hết sức căng thẳng khiến cho nhiều người có cảm giác bất an.

Từ Thân Đồ trạch đến núi Thạch Chủy, trên đường đi luôn luôn nhìn thấy dân chúng chạy nạn về hướng Hà Tây.

Ngày thứ ba sau khi rời khỏi Sóc Phương, sứ đoàn đến một cái chợ bị bỏ hoang. Sau khi Tào Bằng tuần tra doanh địa xong vừa muốn về lại quân trường nghỉ ngơi, chợt thấy Điền Thiệu vội vã chạy tới, từ xa đã hô lớn với Tào Bằng:

- Tào Giáo Ủy, Điền Phó sứ có quân tình khẩn cấp, lệnh cho Giáo Ủy tức khắc quay về.

Tào Bằng nghe vậy vội vàng cùng với Điền Thiệu về lại quân trường. Về đến lều lớn, Tào Bằng hỏi ngay:

- Quốc Nhượng, đã xảy ra chuyện gì?

Điền Dự ngơ ngác nhìn Tào Bằng, hạ giọng nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, Hô Trù Tuyền trên đường trở về Đạn Hãn Sơn, gặp phục kích của người Tiên Ti, tám trăm người đi theo đều gặp nạn, Hô Trù Tuyền cũng bị đại tướng Tiên Ti là Sa Mạt Hãn giết chết...

384. Chương 380-381: Vận Mệnh Tương Phùng

-Hô Trù Tuyền đã chết!

Tào Bằng nhìn Bàn Thống, cười chua xót:

-Người này chết thì cố gắng mấy chục ngày vừa qua của chúng ta cũng thành công cốc!

Trời đã vào tháng sáu, đang là tiết mùa hạ.

Tuy là ban đêm nhưng nhiệt độ vẫn oi bức như trước.

Tào Bằng hít sâu một hơi, lắc lắc đầu.

Ta vốn hy vọng dựa tay Hô Trù Tuyền để kiềm chế đột kỵ của Ô Hoàn, nào ngờ y lại bất ngờ bị giết, khiến bao mưu tính lúc trước trở thành công dã tràng. Nhưng so với sự buồn bực trong lòng Điền Dự, Tào Bằng vẫn có chút thoải mái hơn.

Nói vậy, Hô Trù Tuyền chết vừa đúng như mong ước của Lưu Quang.

hắn nhìn Bàn Thống, không ngờ lại thấy y thần nhiên tươi cười.

-Sĩ Nguyên, chẳng lẽ ngươi không thấy uất hận sao?

-Uất hận? Vì sao phải uất hận?

Bàn Thống không nhịn được, cười nói:

-Hô Trù Tuyền chết rồi, Hà Tây về tay công tử dễ như trở bàn tay.

-Xin chỉ giáo cho?

-Hô Trù Tuyền bị giết, Nam Hung Nô ắt sẽ bất hòa. Bất kể Khứ Ti hay Lưu Báo đều luôn rình rập ngôi vị đại Thiên Vu. Trước đây, khi Hô Trù Tuyền còn sống, hai người này còn có thể ẩn nhẫn được. Nhưng Hô Trù Tuyền đã chết, hai người đó sao có thể từ bỏ ý đồ chứ?

-Người thấy thế nào?

Bàng Thống đứng lên, đi đến bên cạnh Tào Bằng.

-Hữu Học, trước đây không phải ngươi đã bảo với Tào Công, hy vọng sẽ được trấn thủ Hà Tây hay sao?

-Đúng vậy!

-Nếu Hồ Trù Tuyên chưa chết, bằng vào thực lực của Nam Hung Nô, người có muốn trấn thủ Hà Tây cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng giờ y đã chết, Lưu Bảo hay Khứ Ti cũng vậy thôi, kẻ nào cũng không để mắt đến đất Hà Tây ấy. Đây đúng là thời cơ tốt nhất để người nắm lấy Hà Tây. Hai người kia không những không ngăn cản ngươi mà thậm chí còn thành toàn cho ngươi nữa. Như vậy, Hà Tây ở phương bắc sẽ chẳng còn đáng lo nữa. Khứ Ti có dã tâm, Lưu Bảo cũng có dã tâm. Thực lực của hai người đều tương đương, chỉ xem ai có thể nắm được nhiều lực lượng của Hồ Trù Tuyên hơn mà thôi.

Tào Bằng lập tức hiểu rõ ý của Bàng Thống. Vấn đề là ra giá cao thấp mà thôi. Hẳn nên giúp ai đây? Hơn nữa, có thêm Đàn Chá giúp sức, Tào Bằng đủ sức khuấy đảo Mạc Bắc long trời lở đất, ít nhất trong mấy năm nữa, hẳn sẽ không phải lo về Hà Tây.

Ngoại trừ mối uy hiếp là Nam Hung Nô, Hà Tây chẳng khác nào đã giảm bớt một phần ba áp lực.

Còn lại Mã Đằng ở Tây Lương cùng Khương Dịch ở Hà Tây không đáng để hẳn phải lo lắng. Còn Cao Can ở Tịnh Châu giờ đang trong cảnh ốc còng ốc còng, e rằng cũng không có sức đâu mà bận tâm đến đất Hà Tây. Nghĩ đến đây, niềm tin của Tào Bằng bỗng chốc tăng lên rất nhiều.

Hắn nhìn Bàng Thống, hạ giọng nói:

-Năm đó, ta từng nói trước mặt gia sư rằng sẽ một lòng vì thiên hạ, dốc sức vì bách tính, dân sinh, tìm kiếm tuyệt học của thánh nhân, khiến thiên hạ muôn thuở thái bình. Nhưng con đường này vô cùng gian nan, đến nay ta vẫn không thể làm được. Nhưng nếu ta có thể sống yên ở Hà Tây thì ít nhất cũng có thể làm được điều đó. Dù chưa nhất định có thể khiến thiên hạ muôn đời thái bình nhưng bách tính Trung Nguyên ta sẽ không còn phải e ngại người Hồ trong cả trăm năm nữa. Sĩ Nguyên, ta cần người dốc toàn bộ sức lực giúp đỡ ta xây dựng lá chắn ở Hà Tây để người Trung Nguyên ta không còn phải lo sợ người Hồ càn quấy nữa. Sĩ Nguyên, người có bằng lòng giúp ta một tay không?

Kể từ khi Bàng Thống đến chỗ Tào Bằng đến nay luôn lặng lẽ, không có biểu hiện gì.

Tuy y ở bên cạnh Tào Bằng nhưng chưa từng nói sẽ nguyện trung thành với hắn.

Hiện giờ, Tào Bằng đã trải lòng với y, Bàng Thống chợt xúc động.

Y suy nghĩ một lát:

-Hữu Học, nếu ngươi có được Hà Tây thì ngươi sẽ làm gì?

-Đồn điền, mở rộng đồn điền ở Hà Tây.

-Chỉ dựa vào đồn điền chưa chắc có thể bình ổn Hà Tây được. Nhớ năm đó Hán Vũ Đế cũng từng xây dựng đồn điền ở Hà Tây, nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ cuộc. Muốn Hà Tây biến thành lá chắn cho Trung Nguyên cần có mấy nhân tố mấu chốt. Đầu tiên, người phải có người, phải đủ nhân lực mới có ổn định đầu trận tuyển được. Chỉ dựa vào di dân từ Trung Nguyên tới không phải là kế lâu dài. Người định giải quyết vấn đề này như thế nào?

Tào Bằng nheo mắt lại, trầm tư.

Một lúc lâu sau, hắn ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

-Hung Nô và Tiên Ti đã nhiều lần xâm phạm biên giới, cướp biên giới, cướp người, lấy đi nhân lực từ Trung Nguyên. Bọn họ làm được một lần, ta có thể làm mười lần. Ta có thể chiếm lấy nhân khẩu từ chỗ bọn họ làm nhân công tay chân. Đồng thời, ta có thể đi về phía nam, phía tây, thậm chí vượt biển phía tây để đoạt người, gia tăng nhân lực của Hà Tây. Nếu ta trấn thủ Hà Tây, Tư Không ắt sẽ giúp đỡ ta rất nhiều. Ít nhân ba vạn nhân khẩu cũng không thành vấn đề. Sĩ Nguyên, người nói rất đúng, muốn bình ổn Hà Tây, chúng ta phải làm rất nhiều chuyện. Chiến sự, đồng áng hay chính sự? Ta cần rất nhiều sự giúp đỡ.

Bàng Thống nói:

-Từ Nguyên Trực có thể giúp đỡ người.

-Giờ hấn đang ở Đông quận, lại được Mãn Sủng rất trọng dụng, liệu hấn có thể đến nơi lạnh khùng khiếp này hay không?

Bàng Thống cười:

-Chỉ cần Hữu Học người gửi một bức thư, Từ Thứ ắt sẽ đồng ý.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Chuyện sinh tử của Hồ Trù Tuyền tạm thời không quan hệ nhiều lắm đến hấn, cùng lắm chỉ khiến đám người Điền Dự phiền muộn mà thôi. Sau khi quyết định, Tào Bằng đề xuất với Điền Dự một chuyện. Hấn muốn đi tìm Đàn Chá, đem chuyện muốn đưa ba người mẫu tử Thái Đàm về. Dù sao chuyện này vốn là chuyện quan trọng nhất Tào Tháo giao cho hấn, nhất định hấn phải hoàn thành.

Điền Dự bất ngờ đồng ý.

Tháng sáu năm Kiến An thứ tám, đại thiên vu Nam Hung Nô Hồ Trù Tuyền bị Mỹ Tắc giết.

Hung Nô đại loạn.

Hữu Hiền vương Khứ Ti phản ứng đầu tiên, dẫn quân đến tấn công Đạn Hãn Sơn. Đại tướng Tiên Ti Sa Mạt Hãn đánh chết Hồ Trù Tuyền xong liền lập tức lùi về Tiên Ti. Khứ Ti không truy đuổi Sa Mạt Hãn, mà sau khi đến Đạn Hãn Sơn liền lập tức thu tóm thế lực của Hồ Trù Tuyền ở Đạn Hãn Sơn, vì thế thế lực của gã bất ngờ tăng lên nhanh chóng. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Lưu Báo vừa nhận được tin tức tuy sau Khứ Ti nhưng hành động cũng rất nhanh chóng. Gã buông bỏ, không tấn công Đàn Chá nữa, mà dẫn ba vạn cung thủ suốt đêm vượt qua Hoàng Hà, chiếm lĩnh hai huyện Ốc Dã và Lâm Nhung xong liền lệnh bộ khúc nhanh chóng công chiếm Hà Sóc, đoạn tuyệt đường qua sông ở quận Ngũ Nguyên vào bến Sóc Phương của Khứ Ti. Sau đó, Lưu Báo lĩnh mười ngàn thiết kỵ tiến về phía bắc, cướp lấy đình Thiên vu. Trước mắt, gã chiếm lấy Bình Định quan, trực tiếp chiếm lấy hơn nửa quận Sóc Phương, thôn tính bộ lạc nam thiên vu đình của Hồ Trù Tuyền.

Hồ Trù Tuyền cai quản Đạn Hãn Sơn, nhưng thê tử đều ở Nam thiên vu đình.

Lưu Báo chiếm được Nam thiên vu đình liền đưa thăm thăm của gã, cũng là lão bà của Hồ Trù Tuyền đến, tự sắc lập bản thân làm đại thiên vu.

Còn Khứ Ti tuy thu tóm được bộ tộc của Hồ Trù Tuyền ở Đạn Hãn Sơn nhưng vì nguyên nhân địa lý lại chậm hơn Lưu Báo.

Khi Hồ Trù Tuyền còn sống, để Lưu Báo ở Thân Đồ Trạch phía tây sông lớn, lại lệnh Khứ Ti trấn thủ Thụ hàng thành ở phía bắc sông lớn. Bởi vậy có thể thấy được Hồ Trù Tuyền vẫn luôn cảnh giác với Lưu Báo và Khứ Ti. Khứ Ti muốn vượt sông tiến vào Sóc Phương, nhất định phải đi qua quận Ngũ Nguyên, qua sông từ Lâm Ốc. Muốn cướp lấy quận Ngũ Nguyên, gã nhất định phải nắm được Sóc Phương.

Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến Khứ Ti ra tay trước nhưng vẫn đến chậm hơn Lưu Báo nửa bước.

Cho nên sau khi Lưu Báo tự sắc phong làm đại thiên vu, Khứ Ti sao có thể từ bỏ ý đồ được. Tháng bảy, Khứ Ti dẫn ba vạn Khổng Huyền vượt sông Hà Sáo, nhưng lại bị Lưu Báo ngăn cản. Song phương ác chiến hơn một tháng, cuối cùng vì khí hậu khắc nghiệt, Khứ Ti không thể không thu binh trở về thành Thụ Hàng. Trải qua một trận chiến này, uy danh của Lưu Báo vang dội khắp Sóc Phương.

Rơi vào đường cùng, Khứ Ti liền lệnh các bộ lạc dưới trướng đi sứ đến Hứa Đô, cầu xin Tào Tháo giúp đỡ.

Lúc này, Tào Tháo dẫn đại quân qua sông mà đánh, quân tiên phong thẳng hướng Lê Dương!

Kinh Châu, Tương Dương.

Gia Cát Lượng khoác bộ y phục màu trắng, chậm bước trên đường cái.

Lần này y tới Tương Dương là để giải sầu. Hảo bằng hữu liên tục rời đi, sau Mạnh Kiến và Bàng Lâm, Thôi Châu Bình cũng nhận được thư của huynh trưởng Thôi Quân, trở về gia đình. Thôi Châu Bình là con cháu Thôi thị ở Bắc Lăng, xuất thân thế gia vọng tộc, danh vọng vượt xa đám người Từ Thứ và Thạch Đạo.

Trong nhị hiền tứ hữu của Thủy Kính sơn trang, Gia Cát Lượng và Thôi Châu Bình quan hệ với nhau tốt nhất. Cũng chính vì nguyên nhân này, Gia Cát Lượng dù xuất thân thế tộc Lang Đô, dù không sánh bằng hào tộc Thôi thị ở Bắc Lăng nhưng cũng là thế tộc Thanh Châu. Con cháu quý tộc luôn dễ dàng giao tiếp với nhau hơn, cho dù Gia Cát thị giờ đã không còn bằng được năm xưa, nhưng trong thế tộc vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu không phải thế, Thái thị ở Kinh Châu nào muốn đem nữ nhi gả cho Gia Cát Lượng, lẽ nào bọn họ không xét đến chuyện môn đăng hộ đối hay sao?

Hoặc giả như Gia Cát Lượng chỉ là một con cháu hàn môn bình thường như Từ Thứ và Thạch Đạo, Thái thị chưa chắc đã thèm để ý đến y.

Phụ thân của Thôi Châu Bình chính là Thái úy Thôi Liệt.

Huynh trưởng Thôi Quân vốn là mưu thần dưới trướng Viên Thiệu. Nhưng sau khi Viên Thiệu chết, Thôi thị đã không còn mạnh như trước. Chính vì thế, bọn họ mới triệu hồi Thôi Châu Bình, chính là để tìm đường phát triển cho Thôi thị. Thôi Châu Bình tuy không phải con trưởng, nhưng dù sao cũng là dòng chính, có ảnh hưởng hết sức quan trọng. Thôi Quân nếu muốn quyết định chuyện gì cũng cần phải tranh thủ được sự đồng ý của Thôi Châu Bình.

Gia Cát Lượng có linh tính rằng lần này Thôi Châu Bình đi chỉ sợ sẽ không bao giờ trở về Thủy Kính sơn trang nữa.

Trong lòng y không khỏi cảm thấy mất mát, vừa trống trải.

Mất thấy hảo bằng hữu bên cạnh mình đi ra ngoài bốn ba vì tiền đồ của bản thân, còn y lại chỉ ở Kinh Châu vô công rồi sự.

Nữ nhân của Thái gia vốn là cháu gái của Thái phu nhân.

Tài hoa của nàng không có gì uyên bác lắm nhưng nàng cũng là người thông tuệ, giỏi việc nhà, là hiền thê lương mẫu.

Nữ nhân Thái thị cũng không có gì là không tốt đối với Gia Cát Lượng.

Chỉ có điều, khi thân thiết với Thái gia, bọn họ từng vô tình hữu ý đề xuất, hy vọng Gia Cát Lượng có thể dốc sức làm việc cho Lưu Biểu.

Nếu nói Gia Cát Lượng không động lòng thì là nói dối!

Dù sao ở Kinh Châu, y dựa vào Lưu Biểu, làm việc cho gã thực sự là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Gia Cát Lượng cũng có biết đôi chút về Lưu Biểu, hiểu rõ người này chỉ biết khư khư ôm lấy những gì đã có, khó có thể thành đại sự.

Y có thể khẳng định chắc chắn rằng nếu quy thuận Lưu Biểu, ắt y sẽ được trọng dụng.

Dù sao chuyện hôn nhân giữa Gia Cát Lượng và nữ nhân của Thái thị đã quyết định chắc chắn. Kinh Tương giờ đang nằm trong tay Thái gia, đừng nói đến mối quan hệ của Thái phu nhân, chỉ nói riêng đến đô đốc thủy quân Thái Mạo thôi cũng đã là người nắm binh quyền trong tay, có sức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Ngoài ra, mối quan hệ giữa Thái gia và thế tộc ở Kinh Châu rất rắc rối, lại cực kỳ mật thiết.

Có những người này sao Gia Cát Lượng có thể chịu ủy khuất đây?

Thế nhưng, Gia Cát Lượng vẫn không coi trọng Lưu Biểu.

Trước mặt có một tòa tửu lâu, Gia Cát Lượng cất bước đi vào trong, tiểu nhị dẫn đường cho y lên lầu hai.

Khác với cảnh huyên náo dưới lầu, tầng hai rất yên tĩnh. Gia Cát Lượng ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ, gọi chút rượu và thức ăn, tự rót tự uống.

-Khổng Minh vì có gì lại độc ẩm một mình như thế?

Gia Cát Lượng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam tử ba mươi tuổi cười ha ha nhìn y.

-A, là đại huynh ư?!

Người tới tên là Bàn Sơn Dân, là cháu trai của Bàn Đức Công.

Gia Cát Lượng vội đứng dậy nhường chỗ ngồi, mời Bàn Sơn Dân ngồi xuống cùng uống.

Bàn Sơn Dân cười, xoa tay, nói:

-Gia thúc gọi ta đến, ta chỉ đến mua chút quỳnh tương mà gia thúc yêu thích thôi. Đúng rồi, nghe nói hôn sự của người đã quyết rồi, không biết khi nào thì tiến hành?

Gia Cát Lượng nói:

-Hôn sự đã định sẽ cử hành vào giữa mùa thu.

-Ừ, lập gia thất chung quy cũng là chuyện tốt, từ nay về sau người cũng yên tâm rồi. Khổng Minh, ta còn phải chúc mừng người mới đúng.

-Đến lúc đó, nhất định ta sẽ mời đại huynh dự tiệc.

-A, có điều tầm trung thu ta e là không trở về được.

-Đại huynh định xuất môn sao?

Bàn Sơn Dân gật gật đầu, cười nói:

-Sĩ Nguyên gửi thư, nói y được phong làm Hộ Khương giáo úy nên nhờ ta đem gia quyến của y đến đó.

Gia Cát Lượng nghe thấy thế, ngăn ra:

-Hộ Khương giáo úy? Sĩ Nguyên vì sao lại làm được chức quan như thế?

Bàn Sơn Dân gãi gãi đầu:

-Nghe nói là Bắc Trung lang tướng Tào Bằng tiến cử, cho nên Sĩ Nguyên mới làm được đến chức này. Xem ý y trong thư nói thì dường như muốn ổn định ở Hà Tây, cho nên mới nhờ ta đưa thê tử của y đến, cũng tránh phải bận tâm nhiều.

-Vậy thì phải chúc mừng Sĩ Nguyên thôi. Vậy Mạnh Kiến và Thạch Đạo thì sao?

-Sĩ Nguyên không nói gì, chỉ nói chuyện của y thôi. Lúc trước Bàn Lâm từng gửi thư nói đang ở Hứa Đô, ít ngày nữa sẽ tới Hà Tây. Nói vậy, chắc Mạnh Kiến sẽ đi cùng với y.

Trong lòng Gia Cát Lượng chợt nổi sóng.

Hộ Khương giáo úy!

Nhớ năm xưa, khi Bàn Thống rời đi còn không bằng y, thế mà nay đã làm đến chức Hộ Khương giáo úy.

Trong lòng Gia Cát Lượng sao có thể thoải mái được?

Không phải y đồ kỵ nhưng dù sao cũng không thấy thoải mái lắm.

Sau khi nói chuyện vài câu, Bàn Sơn Dân mang rượu rời đi.

Gia Cát Lượng ngồi một mình bên cạnh cửa sổ buồn bực uống rượu, càng uống càng thấy khó chịu thêm.

-Bộ xuất Tề thành môn,

Dao vọng đăng âm lý.

Lý trung hữu tam phần,

Lũy lũy chính tương tự.

Vấn thị thù gia trủng,

Điền Cương, Cổ Dã Tử.

Lực năng bài Nam sơn,

Văn năng tuyệt địa lý.

Nhất triều bị sàm ngôn,

Nhị đào sát tam sĩ.

Thùy năng vi thử mưu,

Quốc tướng Tề Ân Tử.

Dịch nghĩa:

Ra khỏi cửa thành Tề đi bộ

Đôi nhìn làng lợp lá xa mờ

Giữa làng trơ trọi ba mồ

Giống nhau tưởng đã đắp gò chồng lên

Hỏi: nằm đó tuổi tên ai nhỉ?

Điền, Cổ, Cương, đích thị ba ngài

Núi Nam lật đổ, hùng tài

Văn chương âu cũng chuyển xoay đất trời

Một khoảnh khắc nghe lời nói đại

Hai trái đào giết hại cả ba

Mưu thâm kế hiểm ai mà?

Ân Tề tướng quốc thì ra là người.

Gia Cát Lượng vốn tự cho mình là người nước Tề, luôn sùng bái Tướng quốc Ân Tử của Tề quốc thời xuân thu. Y tự nhận tài hoa không kém gì Ân Tử, nhưng bất hạnh thay chưa có dịp đền nợ nước. Mà nay, Hán thất suy yếu, Tào Tháo lại trưng dụng hàn sĩ khắp nơi, khiến Gia Cát Lượng chẳng hề vui vẻ gì. Lưu Biểu lại là người chẳng có chí lớn, dù có nương nhờ gã cũng nào có được lợi lộc gì đâu?

Một thân tài học của y nên phục vụ cho người nào mới xứng đây?

Y càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, tiếng ca dần cao vút lên.

Cách đó không xa, một trung niên nam tử mặt trắng, râu dài, mặc một bộ y phục tầm thường đang đối ẩm cùng một nam tử oai vũ.

Nghe thấy tiếng ca kia, người nam tử trung niên chợt ngẩng đầu lên.

-Trọng Nghiệp, người đang ca đó là ai?

Nam tử oai vũ quay đầu nhìn lại, chợt cười nói:

-Ta còn tưởng ai cao giọng hát, hóa ra là Khổng Minh.

-Đó có phải là Ngọa Long của Thủy Kính sơn trang, danh xưng Gia Cát Khổng Minh hay không?

-Đúng vậy!

Người nam tử trung niên kia nghe thấy thế mừng rỡ, vội nắm lấy cánh tay nam tử oai vũ kia, nói:

-Không biết Trọng Nghiệp có thể giới thiệu cho ta gặp mặt được không?

-Chuyện đó nào có đáng gì?

Nam tử oai vũ đứng dậy, cùng nam tử trung niên bước tới.

-Khổng Minh vì có gì lại độc ẩm như thế?

-A, là Văn Sính tướng quân.

Gia Cát Lượng vừa thấy nam tử oai vũ kia, liền vội đứng lên, chấp tay vái chào.

Văn Sính cười ha ha, kéo người nam tử trung niên bên cạnh ngồi xuống:

-Khổng Minh, ta đến giới thiệu một người với người. Đây là hoàng thúc của Đại hán, Tả tướng quân, Dự Châu mục Lưu Bị - Lưu Huyền Đức. Chúng ta vừa nghe người cao giọng hát, nên mới đến quấy rầy, mong Khổng Minh chớ trách.

Lưu Bị?

Gia Cát Lượng nghi hoặc nhìn nam tử trung niên kia.

Lưu Bị tươi cười:

-Từ lâu đã nghe danh Ngọa Long, nay mới được gặp, quả là may mắn của Bị.

Đàn Chá tuy không cao, tóc tết bím, nhưng cũng là người Hán cường tráng.

Trong mắt gã, Tào Bằng nhìn thấy tham vọng mãnh liệt. Dù Đàn Chá gắng sức che giấu, Tào Bằng vẫn có thể cảm nhận được nội tâm luôn sục sôi như con dã thú của gã. Người này hiển nhiên không phải là kẻ biết an phận!

-Lần này Đàn đại nhân đích thân dẫn binh mã, giải quyết phiền toái giúp ta, Bằng vô cùng cảm kích.

Trong quân trường, Tào Bằng chấp tay cảm tạ Đàn Chá.

Trong đại trường, ngoài Tào Bằng và Đàn Chá ra, ba mẫu tử Thái Diễm cũng ngồi phía trên. Hai huynh muội A Mi Quả và A Dịch Quả mặt mày hơi nhợt nhạt, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi. Bọn trẻ tránh trong lòng Thái Diễm, thỉnh thoảng lén lút quan sát Tào Bằng. Thái Diễm ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, ngồi một bên, ôm chặt hai huynh muội kia. Trải qua bao sóng gió, nàng sớm đã không còn là thiếu phụ ngây thơ khi mới rời khỏi Vệ gia nữa rồi.

Nàng biết Tào Bằng muốn dẫn nàng trở về Trung Nguyên, nhưng nàng không nghĩ rằng hắn lại sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như thế.

Hồng Đô ở phía sau Đàn Chá, cung kính.

Đàn Chá bước lên trước, đỡ lấy Tào Bằng:

-Đàn Chá chẳng qua chỉ là một kẻ thô lỗ, không biết gì, có thể được Bắc Trung lang tướng coi trọng sao ta có thể không theo đây? Hơn nữa, Bắc Trung lang tướng còn có ân cứu mạng Hồng Đô. Hồng Đô là huynh đệ của ta, dĩ nhiên ta phải tận tâm tận lực. Nhưng thế lực của Tả Hiền vương Lưu Báo rất lớn, lần này Đàn Chá đắc tội y, ngày sau chỉ sợ...

Tào Bằng cười nói:

-Đàn đại nhân đừng lo. Trong một thời gian nữa, e rằng Lưu Báo sẽ không rảnh tay đối phó Đàn đại nhân đâu.

-Xin chỉ giáo cho?

-Đàn đại nhân chẳng lẽ còn không biết hay sao?

-Nguyện được nghe đại nhân nói.

Tào Bằng nói:

-Hô Trù Tuyền đã chết!

Năm chữ này khiến Đàn Chá tức thì biến sắc, Thái Diễm càng kinh ngạc hơn.

-Đàn đại nhân chớ nên hiểu lầm. Cái chết của Hô Trù Tuyền không phải do ta gây ra, cũng không ảnh hưởng gì đến ta cả. Y chết dưới tay đại tướng Sa Mạt Hân dưới trướng đại nhân Kha Bĩ Năng. Ta thật sự

không có liên quan gì. Hô Trù Tuyền vừa chết, Lưu Báo và Khứ Ti ắt sẽ tranh ngôi vị thiên vu đến chết đi sống lại. Cho nên, ta mới nói trước mặt Hắc Thủy bộ của Đàn đại nhân sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.

Đàn Chá giật mình:

-Có chuyện này sao?

Không ngờ Kha Bĩ Năng lại giết Hô Trù Tuyền?

Chuyện này quả thực khiến gã giật mình. Nhưng Đàn Chá không phải kẻ ngốc, rất nhanh gã liền hiểu ra ý định thật sự của Kha Bĩ Năng.

Hán thất và Hung Nô kết minh, ắt sẽ uy hiếp lớn đến Kha Bĩ Năng.

Nam Hung Nô hung tợn, hiếu chiến, cung thủ gần hai trăm ngàn. Nếu được Hán thất ủng hộ, có được quân nhu, binh giới lớn như thế, ắt sẽ trả thù người Tiên Ti trên thảo nguyên. Năm đó, Đàn Thạch Hộc còn sống từng chèn ép người Hung Nô rất dã man. Người Hung Nô giờ được thế, Tiên Ti lại chẳng bằng trước thì sao họ có thể không trả thù được?

Kha Bĩ Năng đang mải mê tranh đấu với Yến Du Lệ, chắc chắn không muốn Hung Nô phát triển mạnh như thế.

Cho nên, phá hủy liên minh Nam Hung Nô và Hán thất đúng là thủ đoạn tốt nhất. Giết chết Hô Trù Tuyền, Hung Nô chắc chắn sẽ xảy ra nội chiến. Đúng như Tào Bằng nói, ít nhất tạm thời Đàn Chá sẽ được an toàn.

Khóe mắt gã chợt lướt qua Thái Diễm.

Ánh mắt Đàn Chá chợt ánh lên vẻ tham lam.

Thái Diễm chợt run lên, co người lại theo bản năng.

Trải qua nhiều năm bôn ba, nàng đã quen với ánh mắt này của Đàn Chá. Hai tay ôm chặt lấy hai huynh muội A Dịch Quả và A Mi Quả, nàng thầm trách Tào Bằng: “Vì sao lại nhanh lật quân bài ra như thế? Chẳng lẽ người không biết người Hồ xưa nay nói lời không giữ lời sao?”

Ánh mắt Tào Bằng chợt lạnh lẽo.

Nhìn lướt qua Đàn Chá, hắn thoáng nhìn Hồng Đô.

Chỉ thấy Hồng Đô như vô ý khe khẽ lắc đầu.

Tào Bằng chợt cười nói:

-Vừa rồi Đàn đại nhân gọi ta là Bắc Trung lang tướng sao?

-Ồ, chẳng lẽ Tào trung lang còn chưa biết sao?

-Biết chuyện gì?

-Triều đình nhà Hán các ngài đã phái người trùng tu Liêm huyện, phong công tử làm Bắc Trung lang tướng trấn thủ vùng đất Hà Tây. Chuyện này đã truyền ra ngoài rồi. Nghe nói quan viên triều đình nhà Hán các ngài vài ngày nữa sẽ đến Liêm huyện. Ha ha, còn nữa, Bắc Trung lang tướng trấn thủ Liêm huyện, ngày sau Hắc Thủy Tiên Ti ta chắc chắn còn phải phiền đến Tào trung lang nhiều.

Lúc đầu, thái độ Đàn Chá còn có chút khiêm nhường.

Nhưng sau khi nghe nói Lưu Báo khó có thể uy hiếp được gã, thái độ của gã đã thay đổi nhanh chóng.

Tào Bằng và Bàng Thống nhìn nhau. Từ ánh mắt Bàng Thống, Tào Bằng nhận ra được sự khinh thường.

Vì thế, hắn nhẹ nhàng gật gật đầu, ra hiệu cho Bàng Thống nói.

Bàng Thống cười lạnh, nói:

-Đàn đại nhân, tuy nói tạm thời Lưu Báo không ra tay, nhưng theo ta thấy, tình hình của Hắc Thủy Tiên Ti cũng đang ngày càng nguy hiểm đấy.

Đàn Chá ngạc nhiên:

-Vị tiên sinh này có phải...

-Đây là danh sĩ Trung Nguyên ta, là đệ tử của Thủy Kính tiên sinh Tư Mã Huy ở Thủy Kính sơn trang ở Kinh Châu, là con trai của Lộc Môn sơn Bàng Quý, Bàng Thống - Bàng Sĩ Nguyên, hiệu là Phượng Sồ, là người đại tài. Giờ y đang phò tá cho ta. Nếu y đã nói như vậy, ắt là phải có lý do.

Cho tới nay, người Hồ vừa căm tức lại vừa tôn kính người Hán.

Người Hung Nô vùng lên, đương nhiên có sự nhúng tay, nâng đỡ của người Hán.

Kể từ thời Chiến quốc, người Hán chạy trốn chiến tranh, lưu vong đến Hung Nô nhiều vô số kể, trong đó có rất nhiều người đại tài. Đặc biệt khi Tần diệt sáu nước, quý tộc, hậu duệ của sáu nước hoặc trốn về phía nam, hoặc tha hương phương bắc, đưa văn hóa nhà Hán truyền bá đến người Hung Nô.

Ngay cả đại thiên vu Mặc Đốn vang danh nhất của người Hung Nô kia, dưới trướng cũng có rất nhiều mưu thần người Hán.

Chuyện này khiến người Hung Nô cực kỳ tôn kính văn sĩ người Hán. Đàn Chá dù khinh thường người Hán, nhưng đồng thời gã lại rất kính trọng danh sĩ người Hán. Tuy gã chưa từng nghe tên Tư Mã Huy và Bàng Quý nhưng xem ra bọn họ vô cùng lợi hại.

Đàn Chá vội vàng nói:

-Xin tiên sinh chỉ giáo cho. Vì sao Hắc Thủy Tiên Ti của ta lại gặp thêm nguy hiểm?

Bàng Thống cười lạnh, nói:

-Nếu dựa vào sức mạnh của Tả Hiền vương, Hắc Thủy Tiên Ti có thể ngăn cản nổi không?

-Không thể ngăn cản!

Đàn Chá là người ngay thẳng, không chút giấu diếm.

Bàng Thống nói:

-Chỉ tính riêng một Tả Hiền vương, Hắc Thủy Tiên Ti đã không thể ngăn cản nổi rồi. Nhưng nếu Lưu Báo chỉ là một Tả Hiền vương, muốn đánh bại Hắc Thủy Tiên Ti thì dễ dàng, nhưng tiêu diệt lại khó. Nếu Lưu Báo làm đại thiên vu thật, nắm sức mạnh của Hung Nô thì Hắc Thủy Tiên Ti e rằng sẽ chìm trong tai ương, thảm họa. Hơn nữa, theo ta thấy, Tả Hiền vương kế nhiệm đại thiên vu là khả năng cao nhất.

-A?

Đàn Chá hoảng sợ, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói:

-Hữu Hiền vương dường như thực lực cũng không kém a.

-Thực lực của Hữu Hiền vương tuy không kém nhưng Tiên Thiên lại chẳng thuận lợi gì. Nhớ ngày đó, Hô Trù Tuyền để cân bằng thực lực giữa Khứ Ti và Tả Hiền vương mà đem Tả Hiền vương Lưu Báo đặt ở Thân Đồ Trạch, lại lệnh Hữu Hiền vương Khứ Ti trấn thủ thành Thụ Hàng. Nếu chỉ nhìn lướt qua thì trong tay Hữu Hiền vương có binh hùng tướng mạnh, nhưng Hô Trù Tuyền vừa chết, gã muốn đi vào Sóc Phương thật ra lại rất khó. Mà Lưu Báo ở Thân Đồ Trạch lại có thể dễ dàng vượt qua nước sông, chiếm lĩnh vùng đất Ốc Dã, cũng có thể thừa thế đánh chiếm Nam Thiên Vu Đình. Y chỉ cần đưa binh mã đặt ở Hà Sáo, là có thể ngăn cản binh mã của Hữu Hiền vương vượt phía bắc sông. Lưu Báo này chỉ cần nắm được Nam Thiên Vu Đình là có thể dễ dàng có được toàn bộ sức mạnh của Hô Trù Tuyền ở Sóc Phương. Khứ Ti dù có được bộ lạc Đạn Hãn Sơn nhưng lại bị ngăn cản ở vùng đất phía bắc Đại Hà. Đông có Ô Hoàn, Bắc có Tiên Ti, muốn sinh tồn thì dễ nhưng muốn trèo lên địa vị đại thiên vu, ta e rằng chẳng dễ dàng chút nào.

Bàng Thống phân tích một hồi, Đàn Chá toát mồ hôi lạnh.

Gã cắn môi, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, hạ giọng nói:

-Xin tiên sinh hãy cứu ta.

Tào Bằng nhắm hai mắt lại.

Bàng Thống cười không nói.

Đàn Chá cắn răng:

-Tào trung lang vâng lệnh ra trấn Hà Tây, Đàn Chá nguyện dốc sức khuyễn mã.

-Thật sao?

-Tuyệt không nuốt lời.

Đôi mắt Tào Bằng sáng rực, chăm chú nhìn Đàn Chá.

Ánh mắt sắc bén kia khiến Đàn Chá thềm hoảng hốt.

Một lúc lâu sau, Tào Bằng chợt nói:

-Thật ra, nếu muốn đối phó Lưu Báo cũng không khó, ta có tám chữ có thể khiến Đạn đại nhân chẳng những không phải lo Lưu Báo uy hiếp, mà còn có thể gia tăng sức mạnh của Hắc Thủy Tiên Ti.

Đàn Chá bất chấp sự kiêu ngạo, vội vàng hỏi:

-Xin hỏi tám chữ đó là gì?

-Rất đơn giản. Xuất binh Mạc Bắc, liên kết chiến đấu.

-Xuất binh Mạc Bắc? Liên kết chiến đấu.

Lúc này, Bàng Thống lại mở miệng lần nữa:

-Trước đây Lưu Báo hùng cứ Mạc Bắc, thực lực rất mạnh. Nhưng hiện giờ Hô Trù Tuyền đã chết, y ắt sẽ điều binh trở về Sóc Phương, tranh thủ chiếm lấy vị trí đại thiên vu, chống lại sự tấn công của Khứ Ti. Như vậy, sức mạnh của Lưu Báo ở Mạc Bắc ắt sẽ giảm. Binh lực của Mạc Bắc không còn, cũng là thời cơ tốt nhất cho Đạn đại nhân trở về thảo nguyên, lập nghiệp lớn. Về phương diện này, Tào công tử có thể ủng hộ Đạn đại nhân tốt nhất. Ví như binh khí, lương thảo... Đạn đại nhân cũng biết đấy, Tào công tử rất được Tào Công coi trọng. Năm ngoái, ta từng nghe người ta nói Tào Công hiện đang đổi mới binh giới trong quân. Những binh giới được thay đi, trải qua tu bổ, dù không sánh được với binh giới mới tinh nhưng cũng là thứ khó có thể có được. Quan trọng hơn nữa là số binh giới này rất nhiều, nếu Đạn đại nhân có được chúng thì có thể thoải mái sống ở Mạc Bắc rồi.

Kể từ thời Hán Vũ Đế tới nay, luật buôn bán đã được ban hành.

Theo luật buôn bán, quan phủ kiểm soát chuyện mua bán, luôn khống chế người Hồ cực kỳ gắt gao.

Nam Hung Nô so với người Hồ vẫn có phần nửa chịu quy phục và chấp nhận sự giáo hóa, còn đỡ hơn nhiều. Nhưng Hắc Thủy Tiên Ti vẫn không thần phục Hán thất mà tự mình tạo ra binh khí, có điều tài năng không có mấy, hầu hết vẫn dựa vào cách buôn lậu để mua bán.

Buôn lậu thì có thể, nhưng làm sao có thể đảm bảo chất lượng đây?

Binh giới của Hắc Thủy Tiên Ti khá lạc hậu, cho nên mỗi khi giao chiến với Hung Nô đều chịu thua thiệt nhiều.

Tuy nói quân Hán bỏ binh khí nhưng số lượng lại rất lớn.

Đàn Chá tức thì động lòng. Nếu có thêm số binh khí của Tào Tháo, gã có thể yên tâm sống ở Mạc Bắc rồi.

Ánh mắt cháy bỏng, Đàn Chá nhìn Tào Bằng.

Tào Bằng cười nói:

-Gia phụ hiện giữ chức Vũ Khố lệnh. Nếu Hắc Thủy Tiên Ti chịu ra giá tốt thì binh khí có gì đáng nói đâu?

Đàn Chá nghe thấy thế, lớn tiếng nói:

-Tào trung lang, Hắc Thủy Tiên Ti ta chuyện khác có thể không rõ nhưng rất am hiểu về cách chăn nuôi ngựa. Năm đó, khi đại vương Đàn Thạch Hộc còn, chiến mã của Hắc Thủy Tiên Ti ta nổi tiếng khắp Tiên Ti này. Không giấu gì Tào trung lang, năm đó ngựa cưỡi của vương đình, thân quân của đại vương Đàn Thạch Hộc đều do một tay Hắc Thủy Tiên Ti ta cung cấp. Nếu Tào trung lang có thể giúp Đàn Chá, Đàn Chá xin dùng ngựa vào ngũ dương để trao đổi với Tào trung lang. Ngài thấy thế nào?

Tào Bằng nghe thấy thế liền mỉm cười.

-Chuyện này ta sẽ bẩm báo lên Tào Công.

-Vậy còn chuyện liên kết đầu tranh kia là có ý gì?

Bàng Thống nói tiếp:

-Đàn đại nhân, nếu Lưu Báo làm đại thiên vu, Khứ Ti có thể chịu khuất phục hay không?

-Chắc chắn là không!

-Không chỉ là không, mà còn tranh chấp với Lưu Báo nữa kìa. Chỉ dựa vào sức của một mình Khứ Ti muốn tranh chấp với Lưu Báo quả rất khó khăn. Tình cảnh của gã cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu Đàn đại nhân có thể liên kết với Khứ Ti, ít nhất cũng có thể kìm chân Lưu Báo kia. Nếu liên kết với Khứ Ti, chắc chắn ngài sẽ có nhiều lợi thế. Khứ Ti rất hứng thú với Sóc Phương, còn xa mới tới Mạc Bắc. Hơn nữa, thực lực của người này không bằng Lưu Báo, Đàn đại nhân chẳng phải có thể yêu cầu thêm nhiều ưu đãi hay sao?

Tào Bằng nói:

-Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó. Lưu Báo có được Sóc Phương thì dù ngài có nguyện ý thần phục cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi. Còn Khứ Ti thực lực tuy kém nhưng nếu ngài liên kết với gã sẽ có thể đạt được rất nhiều lợi ích. Đàn đại nhân muốn sống yên ổn ở Mạc Bắc thì sự ủng hộ của Khứ Ti rất quan trọng. Không giấu gì Đàn đại nhân, ta và Khứ Ti cũng có chút giao tình. Nếu Đàn đại nhân đồng ý, ta có thể làm trung gian giới thiệu cho ngài.

Đàn Chá đích thực đã động lòng!

Tào Bằng và Bàng Thống nhìn nhau cười, thâm biết Đàn Chá đã bị thu phục.

Tào Bằng vốn không biết bản thân đã được phong làm Bắc Trung lang tướng, mà nay qua miệng Đàn Chá, không ngờ hẳn lại thu được tin mừng này.

Xem ra, Tào Tháo đúng là coi trọng mảnh đất Hà Tây này, cho nên mới sẵn lòng đồng ý như thế.

Chỉ có điều chức Bắc Trung lang tướng này đúng là ngoài dự đoán của Tào Bằng. Vốn dĩ hẳn tướng có được chức Hộ Khương giáo úy đã là đủ rồi, nào ngờ đâu Tào Tháo lại phong hẳn cho hẳn chức Bắc Trung lang tướng. Thật ra, chức Bắc Trung lang tướng này cũng chỉ là một chức tướng quân bình thường nhưng điều này cũng có nghĩa Tào Bằng đã chính thức quay về con đường làm quan, bắt đầu lên chức.

Xét về chức vị, Bắc Trung lang tướng và Việt Kỵ giáo úy không chênh lệch nhau mấy.

Nhưng quyền lực của Bắc Trung lang tướng lại lớn hơn Việt Kỵ giáo úy rất nhiều. Cả Hà Tây đều thuộc quyền của Bắc Trung lang tướng.

Mà nay, Tào Bằng tuy chưa có ấn tín và dây đeo triện nhưng hẳn đã có quyền thống trị ở Hà Tây này. Hẳn có thể đuổi Hắc Thủy Tiên Ti ra khỏi Hà Tây, có thể đương đầu với Hung Nô ở Mạc Bắc này, đồng thời lại có thể kiềm chế sức mạnh của Hung Nô. Mặt khác, Tào Bằng cũng có thể giảm bớt những mối nguy hiểm ở Hà Tây. Dù sao có một đội nhân mã ở Hà Tây như vậy cũng là chuyện rất phiền toái.

Tào Bằng thâm thấy may mắn rằng Đàn Chá này tài năng chỉ bình thường, không đáng lo ngại.

Sau khi thảo luận với Đàn Chá xong, Tào Bằng dẫn ba mẹ con mẫu tử Thái Diễm trở về.

-Nương, chúng ta đi đâu vậy?

A Mi Quả dựa vào lòng Thái Diễm, sợ hãi hỏi.

Thái Diễm do dự một chút, vén màn xe lên:

-Tào công tử, ngài định thu xếp thế nào cho ba mẹ con chúng ta?

Tào Bằng ngần ngừ ra:

-Thái đại gia không cần lo lắng. Bằng phụng lệnh Tư Không nghênh đón Thái đại gia trở về. Đợi sau chuyện Liêm huyện, sứ đoàn của chúng ta sẽ đến. Đợi cho sứ đoàn đến rồi, Thái đại gia có thể theo Điền phó sứ trở về Hứa Đô. Có Điền phó sứ quan tâm, Thái đại gia không cần phải lo lắng nữa.

-Tào công tử không về Hứa Đô sao?

Thái Diễm kinh ngạc hỏi.

-Không, ta sẽ ở lại Liêm huyện. Vừa rồi Đàn Chá đã nói gì, chắc Thái đại gia cũng hiểu rồi. Bằng đã được phong làm Bắc Trung lang tướng, phụng lệnh ra trấn thủ Hà Tây. Một vùng đất tươi đẹp như thế, nếu không quan tâm tới thì thật hổ thẹn với tiên tổ. Ta sẽ ở lại đây, phát triển Hà Tây. Có lẽ mười năm sau, khi Thái đại gia đến đây, Hà Tây đã trở thành một Giang Nam khác rồi.

-Một Giang Nam khác ư?

Thái Diễm cắn môi đỏ mọng, ánh mắt thoáng vẻ xa vời.

Hồi lâu sau, nàng chợt nói:

-Tào công tử có biết gia phụ cũng từng làm Bắc Trung lang tướng không?

-A?

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Thái Diễm, không hiểu nàng nói vậy là có ý gì.

Nhưng Thái Diễm dường như đã mất hứng trò chuyện, hạ màn xe xuống, từ trong xe chợt vang lên tiếng thở dài xa xôi.

-Băng sương lấm lấm hề thân khổ hàn

Cơ đối rời lạc hề bất năng xan.

Dạ văn lũng thủy hề thanh ô yết

Triều kiến Trường thành hề lộ yếu mạn.

Truy tư vãng nhật hề hành lý nan

Lục phách bi lai hề bãi đạn.

Trong xe chợt vang lên tiếng ngâm.

Tào Bằng nghi hoặc nhìn màn xe đã buông xuống, không nén nổi quay đầu hỏi:

-Sĩ Nguyên, Thái đại gia bị làm sao vậy?

385. Chương 382: Chiếm Đóng Hà Tây

Căn cứ theo Hán thư và Địa lý chí ghi lại thì Liêm huyện nằm ở phía tây bắc núi Mưu Di.

Núi Mưu Di này cũng chính là mạch núi Hạ lan. Ở thời Tây Hán, Liêm huyện từng là một trong mười chín quận phía bắc. Những năm cuối thời Tây Hán, Vương Mãng đổi tên Liêm huyện thành Tây Hà Đình. Tới thời Đông Hán, nơi này được đổi lại tên thành Liêm huyện, trở thành một trong sáu quận phía bắc. Đồng thời, cũng trong hai thời Hán này, di dân trở thành người dân chính ở nơi đây.

Từ thời Đông Hán tới nay, Liêm huyện là vùng đất quan trọng về biên phòng, nằm ở phía đông của núi Hạ Lan, vị trí quân sự cực kỳ quan trọng.

Chẳng bao lâu sau, Hà Tây có cả triệu dân, phồn hoa, sung túc.

Khi người Khương nổi loạn, cả vùng đất Hà Tây phồn hoa hoàn toàn bị phá hủy. Chiến tranh liên tục xảy ra, những vụ xâm phạm biên giới không ngừng xảy ra, kẻ địch xuất hiện liên tục khiến Hán triều không thể không lui dần về phía bắc. Liêm huyện dần hoang phế.

Khi đi sứ đến Mạc Bắc, Tào Bằng từng đi qua Liêm huyện.

Lúc ấy, cả khu vực đó chỉ toàn cảnh đổ nát, hoang tàn, cỏ dại mọc um tùm, trong vòng mười dặm không có người ở.

Liêm huyện sớm đã trở thành bãi cỏ tươi cho người Hung Nô, người Khương.

Mặt trời buổi sáng dần nhô cao, nhiệt độ không nóng không lạnh, rất sáng khoái.

Tào Bằng cưỡi ngựa, đi xuyên qua ánh sương mai, nhìn thị trấn Liêm huyện từ phía xa xa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt chợt khiến hấn giật mình!

Phía trên tòa thành tan hoang kia, lá cờ xích long của Đại Hán đang phất phơ bay trong gió. Dưới ánh nắng sớm, lá cờ xích long mạ vàng chớp sáng.

Một doanh trại chứa khoảng chừng ba nghìn binh mã đứng trên đồng đổ nát.

Quân doanh thủ vệ nghiêm ngặt, binh sĩ nghiêm nghị, lộ ra áp lực ngẹt thở.

-Hàn Đức, đó là người của chúng ta sao?

-Xem ra là như thế.

-Đi qua xem đi.

Tào Bằng nhẹ nhàng thúc lên bụng ngựa, Đại Hoàng hí một tiếng như rồng ngâm hổ rống, tiếng rống quanh quẩn khắp nơi.

Trải qua một thời gian được chăm sóc cẩn thận, sư hổ thú đã khôi phục lại thần thái của thần thú.

Một mình sư hổ thú có thể ăn bằng ba, bốn con ngựa bình thường, sức chạy của nó nhanh như gió, sức bật cũng cực kỳ mạnh. Đại Hoàng hiện giờ không còn vẻ gầy gò đến trở xương như trước nữa, mà chắc khỏe, sức mạnh như lan đi khắp toàn thân nó.

Vương Song nói: Sư hổ thú hiện tại vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Thân thể của nó không ngừng phát triển lớn hơn. Phải chờ đến khi nó hoàn toàn bình phục mới có thể thấy được sức mạnh thực sự của nó.

Có lẽ, nói sư hổ thú ngày đi nghìn dặm, đêm đi tám trăm dặm có hơi khoa trương.

Nhưng sư hổ thú đi từ Liêm huyện đến miệng núi Thạch Chử cả đi cả về chỉ cần một ngày.

Tào Bằng vốn bán tín bán nghi chuyện này, nhưng hấn biết sư hổ thú là minh châu hiếm có, thực sự cần có thời gian để khôi phục sức mạnh. Cứ thử xét đến trước đây, chủ nhân lúc trước của nó không biết được giá trị của nó, bắt nó làm ngựa thồ, thân thể hiển nhiên đã chịu nhiều thương tổn. Muốn khôi phục lại hoàn toàn đương nhiên không thể làm trong thời gian ngắn được. May mắn là lúc này Tào Bằng lại có thời gian.

Vương Song dẫn người đi tới doanh trại điều tra. Chẳng mấy chốc đã nghe bên trong doanh trại vang lên tiếng kèn vang dội.

Đó chính là sừng dụ của riêng quân Hán, Tào Bằng lập tức nhận ra.

Hấn còn đang nghi hoặc không hiểu là người nào dẫn binh mã, lại nghe tiếng chân rầm rập từ phía doanh trại truyền đến như thiên binh vạn mã cùng ủa đến đây. Tào Bằng hơi nghiêm lại. Mặt đất dường như đang khẽ rung lên. Chiến mã cũng đang nôn nóng, bất an. Thái Diễm ngồi trong xe ngựa cũng nhìn ra xa.

Một đội thiết kỵ chừng hơn ba, bốn trăm người từ xa vội đi đến.

Một viên đại tướng cao chừng tám thước, ba tấc, khoác áo giáp màu đen, xông đến trước mặt.

-A Phúc, cuối cùng người cũng trở lại rồi!

-Đại Hùng?

Tào Bằng vừa nhìn thấy người tới cũng hết sức ngạc nhiên.

Không ngờ người tới lại là Đặng Phạm.

Kể từ sau trận chiến ở Bạch Mã, Đặng Phạm theo Từ Hoảng chinh chiến Hà Bắc, tham gia trận chiến ở Thương Đình, lập công lao không nhỏ. Y được phong làm Tham quân giáo úy, hưởng bổng lộc hai ngàn thạch, cũng coi như có công đầu trong quân. Trước khi Tào Bằng đi sứ sang Hung Nô, Đặng Phạm còn đang mải chinh chiến ở Hà Đông. Chính vì thế, khoảnh khắc Đặng Phạm xuất hiện, Tào Bằng thực có chút mơ hồ, chưa kịp hiểu ra mọi chuyện.

-Ngũ ca, sao huynh lại ở đây?

Hai con ngựa dậm dậm chân dừng lại, Tào Bằng ghì cương ngựa, nghi hoặc hỏi.

Đặng Phạm cười nói:

-Ta nghe nói chủ công cử quân đến Hà Tây, phong người làm Bắc Trung lang tướng, trấn thủ Hà Tây. Ta đã thỉnh cầu lên Công Minh tướng quân, xin người điều ta đến đây. Hiện giờ Đầu Hồ đã tới Lũng Tây. Người cũng ở lại Hà Tây, sao ta lại không đến được?

Tào Bằng hít sâu một hơi, thoáng tươi cười.

Trên quan lộ, quả nhiên đúng là có huynh đệ nhà mình giúp sức vẫn hơn!

-Lần này chủ công cho quân đến Hà Tây là để giúp người làm việc, cho nên người được điều động tới chủ yếu là các huynh đệ từ trước. Phan Văn Giai được phong là Tuy Tôn đô úy, có nhiệm vụ phò tá người. Nhưng bởi vì hắn còn phải ở Từ Châu có việc, nên một thời gian nữa mới tới. Tử Sơn cũng vâng lệnh đến đây, hiện giờ chắc đã xuất phát từ Hứa Đô rồi. Ta đi thẳng từ Hà Đông tới đây, cho nên tới đầu tiên, chuẩn bị tu sửa lại cửa khẩu Liêm huyện. Năm sau, chủ công cũng sẽ đến Hà Tây.

Tào Tháo quả nhiên là người làm việc nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán!

Gần hai tháng, mọi chuyện đã được thu xếp xong.

Tào Bằng không nén nổi, hỏi:

-Không phải Tử Sơn mới đến Hứa Đô sao, sao lại đến đây?

-Ta nghe nói Tư Không vốn định phong Tử Sơn làm Tư Không từ tào, nhưng sau khi nghe nói người sẽ trấn thủ Hà Tây, Tử Sơn liền xin Tư Không được đi theo người. Tư Không cảm thấy Tử Sơn dù sao cũng là cấp dưới cũ của người, gã đã thỉnh cầu thì người cũng không muốn từ chối.

Tào Bằng nhướng mày.

Bộ Chất đến đây đúng là ngoài dự kiến của hắn.

Tào Bằng cho rằng Bộ Chất nên ở lại Tư Không phủ mới có thể phát triển tài năng.

Bộ Chất không phải là binh sĩ, Hà Tây lại lạnh giá, gã tới nơi này chẳng phải là chịu khổ sao? Nhưng Bộ Chất vẫn chọn đến đây.

Chuyện này khiến Tào Bằng thâm cảm thấy ám áp trong lòng.

-A Phúc, chúng ta vào doanh trại rồi nói chuyện.

Đặng Phạm nói xong liền thúc ngựa nhường đường.

Tào Bằng không khách khí, ra hiệu cho xe ngựa tiến lên. Dưới sự hộ vệ của ba trăm binh sĩ, đoàn xe chậm rãi tiến vào quân doanh của Liêm huyện.

Tào Bằng sai người thu xếp thỏa đáng cho ba người mẫu tử Thái Diễm rồi mới vào trong doanh, chính thức nhận lấy hồ phù, tiếp chương binh mã từ tay Đặng Phạm. Lần này Đặng Phạm dẫn đến chừng bốn ngàn người, binh sĩ đặc quân chừng tám trăm, còn lại là bộ xa hỗn hợp.

Bốn ngàn binh mã nghe thì không ít.

Nhưng so với cả vùng đất Hà Tây này thì con số này cũng không tính là nhiều.

Kể từ thời Đông Hán đến nay, Hà Tây luôn đóng quân mấy vạn, thậm chí một trăm ngàn. Chính vì thế mới có một thời Hà Tây phát triển mạnh mẽ như thế, vươn ra khắp nơi. Hà Tây lúc đó nhân khẩu rất đông, hơn xa hiện giờ. Sau khi đám người Tào Bàng ngồi xuống, trò chuyện một lúc rồi vào chủ đề chính.

Bàng Thống nói:

-Hữu Học muốn để Liêm huyện làm trung tâm ư?

Tào Bàng gật gật đầu:

-Liêm huyện vốn đã là trung tâm của Hà Tây rồi. Giờ Tư Không muốn chấn hưng Hà Tây, dĩ nhiên phải để mắt đến Liêm huyện.

Bàng Thống trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng lắc đầu.

-Trung tâm là nơi để Hữu Học người phát triển căn cơ ở Hà Tây này. Một khi đã quyết định thì không thể tùy tiện thay đổi được. Chuyện này không giống năm xưa. Năm xưa, Hà Tây đặt nặng Liêm huyện là bởi vì toàn bộ Hà Tây đều nằm dưới quyền quản lý của triều đình. Sáu thành phía bắc nằm rải rác như thế, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Lại thêm Hà Tây có hơn mười vạn di dân sinh sống, lại có binh hùng tướng mạnh, cho nên để Liêm huyện làm thành chủ cũng không sai. Nhưng nay Hà Tây hoang vu, đi trăm dặm cũng chưa thấy người nào. Tư Không dù quyết định gửi tám ngàn hộ dân tới cho Hà Tây, nhưng đối với Hữu Học người mà nói tám ngàn hộ dân này cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Một khi, ta nói là một khi Hung Nô hoặc Tiên Ti vượt qua núi Thạch Chủy, Liêm huyện ắt sẽ là nơi đầu tiên gặp nguy hiểm. Toàn bộ không còn đường sống sót. Hơn nữa, người đặt trung tâm ở Liêm huyện, ắt sẽ khiến người Hồ cảm thấy nguy hiểm, thậm chí còn dẫn binh tấn công. Cho nên, ta cho rằng Liêm huyện đương nhiên không thể vứt bỏ, nhưng cũng không thể làm căn cơ để người trấn thủ Hà Tây này.

Tào Bàng chợt ngẩn ra, trầm tư.

Lời Bàng Thống nói dường như cũng có lý. Tòa thành Liêm huyện này đúng là khiến người ta rất dễ mờ mắt.

Một khi chiến tranh nổ ra, Liêm huyện ắt là nơi đầu tiên chịu tai ương. Một khi Liêm huyện gặp nguy hiểm, Hà Tây ắt sẽ rung chuyển theo.

Hắn quay đầu nhìn Đặng Phạm, lại thấy gã nhún vai, lắc đầu.

-A Phúc, chớ nhìn ta. Ta cũng không rõ lắm chuyện bên này.

-Người không rõ lắm mà dám chạy tới đây, thật đúng là tìm chỗ chết mà.

Tào Bàng không nhịn được cười mắng một tiếng, Đặng Phạm thản nhiên không thêm để ý tới.

-Sĩ Nguyên, người nói tiếp đi.

Bàng Thống ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

-Hữu Học trấn thủ Hà Tây, không thể để Liêm huyện làm trung tâm, nguyên nhân thứ hai là vì vị trí địa lý. Năm đó, Liêm huyện được đặt làm trung tâm là vì việc xuất chinh đất bắc. Mà nay, người đặt Liêm huyện làm trung tâm, lại phải dựng lá chắn ở Hà Tây. Một công một thủ, tuy mục đích cuối cùng vẫn là xuất chinh Diên Bắc nhưng trước mắt, Liêm huyện không phải là lựa chọn tốt nhất. Người Hung Nô tạm thời không cần bận tâm đến. Nếu Khứ Ti đồng ý ra Hà Tây, lấy Diên Bắc thì chúng ta có thể để gã giảng hòa với người Hung Nô ở Diên Bắc. Chúng ta chỉ cần trợ giúp gã vừa phải, để trong thời gian ngắn, gã có thể sống yên ổn ở Diên Bắc là được. Khứ Ti đi rồi, Hà Tây có hai cái hại. Thứ nhất, Khương Vương Đường Đề và các bộ lạc người Khương dưới trướng hắn. Kể từ thời Vĩnh Bình đến nay, người Khương luôn dòm ngó Hà Tây, lại luôn oán thán triều đình. Hữu Học muốn trấn thủ Hà Tây thì người Khương ắt sẽ thành đối thủ người phải đối đầu. Cái hại thứ hai chính là Mã Đằng ở Tây Lương. Người này ngoài mặt thuần phục Tư Không nhưng trong lòng lại... Ta dám nói nếu Hữu Học người trấn thủ Hà Tây, người mất hứng nhất chính

là Mã Thọ Thành. Hơn nữa, ta cũng có thể khẳng định Mã Đằng nhất định sẽ không để người bình yên phát triển ở đây. Gã qua lại chặt chẽ với người Khương, cẩn thận gã sẽ lên lút ra tay.

Tào Bằng nghe xong liên tục gật đầu.

Hắn không thể không thừa nhận Bằng Thống suy nghĩ chu toàn hơn hẳn nhiều.

Tào Bằng cùng lắm cũng chỉ tìm ra phương hướng cho mình, nhưng nên thu xếp, nên trừ tính, phân tích ưu nhược như thế nào thì còn lâu hẳn mới bằng Bằng Thống được. Cái danh Phượng Sồ quả nhiên danh bất hư truyền. Y nói một hồi khiến Tào Bằng nhận ra rằng con đường trước mặt hắn sẽ còn gian nan biết bao nhiêu. Muốn sống yên ổn ở Hà Tây ư? Đó quả không phải chuyện dễ dàng gì.

-Vậy Sĩ Nguyên cho rằng ta nên cai trị ở nơi nào?

Bằng Thống hơi xấu hổ, lắc đầu:

-Hữu Học, người thật đúng là làm khó ta mà! Nói thật ra, ta không hiểu rõ lắm về Hà Tây, chỉ là thấy người muốn coi Liêm huyện làm trung tâm nên mới có suy nghĩ như thế mà thôi. Kể từ Liêm huyện đi khắp Hà Tây cũng phải đến cả ngàn dặm. Một vùng đất lớn như thế muốn lập tức tìm nơi thích hợp cũng khó. Chuyện nà cũng không nên quá vội vã.

-Nhưng năm sau di dân sẽ đến rồi.

-Thế này đi, ngày mai ta dẫn người ra ngoài một chút, đi quan sát một chút rồi mới quyết định, thế nào?

Ngẫm đi ngẫm lại, dường như bọn họ cũng chỉ có thể làm như thế.

Trên thực tế không chỉ có Bằng Thống không hiểu nhiều về Hà Tây, mà ngay cả Tào Bằng cũng không rõ lắm về nơi này.

Chính xác mà nói thì Tào Bằng phải cai trị vùng đất phía đông của Hà Tây.

Mà phía tây của Thế Đồ Trạch, chính là địa bàn của Mã Đằng, cũng là vùng đất sinh sống của người Khương. Đời sau, nơi này có Đằng Cách Lý ngăn cách, nhưng giờ từ Liêm huyện đến Võ Uy đều là thảo nguyên bát ngát.

Sau khi trò chuyện một hồi, Tào Bằng quyết định tu sửa Liêm huyện một chút rồi sẽ tính tiếp.

Sáng sớm hôm sau, Bằng Thống dẫn Hàn Đức rời đi, xem xét tình hình xung quanh.

Tào Bằng đi cùng Đặng Phạm tuần tra quân doanh, vừa kể chuyện từ khi hai người chia tay nhau. Loáng chốc đã gần bốn năm qua, hai huynh đệ gần như không có cơ hội gặp mặt.

Tào Chân hiện giờ vẫn ở Hồ Báo kỵ như trước, địa vị ngày càng tăng.

Điền Mãn và Hứa Nghi đi theo phụ thân, cũng dần đứng vững trong quân.

-Khi ta tới Hà Đông, vừa vào thành Trường An thì gặp lão lục.

-Vậy sao?

-Dường như sức khỏe y rất kém, nghe nói mấy ngày nữa muốn từ chức trở về Hứa Đô dưỡng bệnh. Vệ Khải tướng quân rất coi trọng y, vốn không muốn cho y đi. Nhưng ta thấy lão lục cũng quyết tâm muốn đi, nên mới phái người đến Hứa Đô thông báo cho đại ca, chắc đại ca đã phái người đi Trường An rồi.

Tào Tuấn muốn từ chức ư?

Chuyện này ngoài dự đoán của Tào Bằng.

Lúc trước hắn cũng từng đi ngang qua Trường An, nhưng bởi nhiều nguyên nhân, nên không đi gặp Tào Tuấn.

Thật ra, Tào Bằng vẫn thầm cảm thấy kỳ quái: Năng lực của Tào Tuấn không kém. Có lẽ không so sánh được với những nhân vật quá xuất sắc nhưng cũng là người khá tài giỏi. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, trong lịch sử, Tào Bằng không có chút ấn tượng nào về Tào Tuấn. Theo những gì Tào Bằng hiểu thì Tào Tuấn là người nặng tình nghĩa. Lúc trước, khi hắn gặp chuyện không may, Tào Tuấn từng mượn danh

nghĩa Tư đãi giáo úy, truy tìm tung tích của Phục Quân ở vùng đất Tây Kinh. Nếu Vệ Khải thật sự muốn giữ y lại thì Tào Tuân có lẽ sẽ phải ở lại Trường An thật. Nếu Đặng Phạm không báo cho Tào Chân thì kết quả quả là khó có thể đoán trước được.

Tiểu Bát nghĩa năm đó giờ chỉ còn bảy người.

Tào Bằng thật sự không muốn thấy Tào Tuân xảy ra chuyện gì.

Vì thế khi nghe Đặng Phạm nói thế, hắn nhẹ nhàng gật đầu, nói:

-Đại Hùng, người làm tốt lắm.

Khi có mặt người ngoài, Tào Bằng gọi Đặng Phạm là ngũ ca.

Nhưng khi chỉ có ba người Tào Bằng, Đặng Phạm và Vương Mãi, bọn họ vẫn thích gọi tên tục của nhau hơn, như vậy cũng thân thiết hơn.

-Lần này đến Hà Tây e rằng không tránh được một trận long tranh hổ đấu.

-Vậy có sao? Huynh đệ chúng ta ở cạnh nhau, sao phải sợ ai chứ? Vốn dĩ ta nghe nói Hưng Bá đại ca cũng muốn đến đây nhưng chủ công sắp phải dụng binh ở Hà Bắc. Hưng Bá đại ca có trọng trách cho nên không thể rời đi được. Ha ha, nếu Chu đại thúc và Phùng Siêu cũng có thể đến đây thì những người ở Hải Tây năm đó cũng coi như lại được tụ họp đủ cả rồi.

-Đúng vậy!

Tào Bằng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm tối đen.

Trên bầu trời đêm, ánh sao lấp lánh, sáng ngời.

Đây có phải một vòng tuần hoàn không?

Tào Bằng suy nghĩ, lại nhớ tới bảy năm trước, khi hắn mới tới Hứa Đô, theo tỷ tỷ và Đặng Tắc, còn có Đặng Phạm và Vương Mãi đi đến Hải Tây, lập nên cơ nghiệp. Bảy năm sau, hắn đã vang danh, giờ lại có thể cùng lão huynh đệ, lão bằng hữu một lần nữa lập nên cơ nghiệp ở Hà Tây này! Trong đầu hắn chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quái: “Hải Tây ta có thể giao ra bởi vì nơi đó đã không còn nhiều tiềm lực phát triển nữa. Một ngày nào đó trong tương lai, nếu lão Tào muốn ta lại giao ra Hà Tây, liệu ta còn có thể thần nhiên giao ra như Hải Tây hay không?”

Chợt Tào Bằng giật mình.

Muốn hắn giao ra Hà Tây, chắc chắn không thể!

Nhưng hắn nên làm thế nào mới có thể nắm chắc Hà Tây trong tay đây?

Hắn dừng chân bước, đứng trước cổng viên môn, đưa mắt nhìn thảo nguyên tối tăm ở mãi xa vắng lặng, tịch liêu!

-Mẫu thân, chúng ta sắp đi đâu thế?

Trong đại trường, A Mi Quả rúc vào lòng Thái Diễm, nhẹ giọng hỏi.

-Chúng ta về nhà.

-Mẫu thân, nhà của chúng ta ở đâu?

A Mi Quả ngây thơ hỏi, lập tức khơi lên tâm sự trong lòng Thái Diễm.

Khi mới nghe thấy sắp được về nhà, nàng cực kỳ xúc động, thậm chí có thể dùng cụm từ “Mừng đến rơi nước mắt” để hình dung. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, nàng lại bàng hoàng và ngây dại, suy nghĩ. Đúng vậy, nhà của nàng ở đâu?

Vệ gia ở Hà Đông cơ bản không cần xét đến. Thái Diễm thậm chí còn chẳng muốn nghĩ tới nơi đó.

Kể từ khi Vệ Trọng Đạo chết năm đó, nàng rời khỏi Hà Đông. Vệ gia và nàng đã không còn quan hệ gì nữa.

Còn người phụ thân yêu thương nàng, quan tâm đến nàng cũng đã về nơi cửu tuyền từ lâu rồi. Giờ nàng chỉ còn một muội muội đã nhiều năm chưa từng liên lạc, thậm chí không có chút tin tức nào. Thái Diễm chỉ nhớ rõ rằng muội muội được gả cho gia tộc quyền thế, nhưng hai người chưa từng qua lại thư từ cho nhau. Không phải nàng và muội muội không thân nhau, mà là nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của muội muội, nàng sẽ cảm thấy khổ sở.

Ngoài chuyện đó ra, nàng dường như không còn người thân nào ở Trung Nguyên nữa.

Tào Tháo có lẽ vì mối quan hệ thầy trò năm xưa nên mới muốn thu xếp giúp nàng, nhưng dù sao đó cũng không phải là kế sách lâu dài.

Thuở nhỏ sống ở Trung Nguyên, Thái Diễm rất hiểu cuộc sống nơi đó.

Nàng thì không sao, nhưng còn...

A Địch Quải và A Mi Quải có huyết thống của người Hung Nô. Hai đứa con nàng ở Hung Nô có thể không khó khăn gì nhưng nếu trở về Trung Nguyên ắt sẽ bị đám bạn đồng lứa kỳ thị. Người Trung Nguyên luôn bài xích người Hồ từ tận xương tủy. Chuyện này khi Tào Bằng và Thái Diễm nói chuyện với nhau mấy lần, nàng cũng có thể cảm giác được.

Đương nhiên, Tào Bằng không có ác ý đối với A Địch Quải và A Mi Quải, chỉ có điều hấn cực kỳ cảnh giác với người Hung Nô ở Mạc Bắc.

Nếu hai đứa con nàng tới Hứa Đô, liệu có phải chịu ảm ức hay không?

Nếu chúng phải ảm ức ở Trung Nguyên, thì chẳng phải nàng đã làm hại chúng hay sao?

Thái Diễm càng nghĩ càng cảm thấy mù mờ.

Nàng chợt có một suy nghĩ kỳ quái: Lúc trước nàng vứt bỏ mọi chuyện đưa con thoát khỏi Hung Nô có lẽ không hẳn là một cách hay.

Bên ngoài trường vải chợt vang lên tiếng lanh canh.

Canh hai bắt ngờ qua đi.

Thái Diễm nhìn hai đứa con đang ngủ say. Đắp chăn cho bọn trẻ xong, nàng nhẹ nhàng ra khỏi đại trường.

Trong doanh rất im ắng nhưng lại canh gác rất nghiêm ngặt, thỉnh thoảng lại thấy tuần binh đi lại.

-Thái đại gia còn chưa nghỉ ngơi sao?

Thái Diễm mới đi được vài bước chợt nghe có người hỏi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên từ trường tham quân đi ra, cung kính thi lễ với nàng.

Thái Diễm nhận ra người thiếu niên này chính là phó tướng đi theo Tào Bằng, hình như tên là Vương Song.

-Vương tướng quân vẫn chưa nghỉ sao?

-Ồ, Thái đại gia đừng gọi ta là tướng quân. Ta nào phải tướng quân gì, chẳng qua là tiểu tử hầu hạ công tử nhà ta thôi. Công tử có lệnh bảo ta bảo vệ mẫu tử Thái đại gia, cho nên ta mới ở trong tiểu trường ngay cạnh này.

Thái Diễm nghe thấy thế liền mỉm cười.

-Thái đại gia, người nghỉ sớm đi một chút. Quân doanh không giống với nơi khác, nếu đi lại tùy tiện sẽ gặp rắc rối đấy. Nếu có cần gì thì cứ bảo ta. Chờ hai ngày nữa, sứ đoàn đến đây, đến lúc đó Thái đại gia có thể theo sứ đoàn về Hứa Đô rồi.

-Vậy mọi người không đi sao?

-Công tử nhà ta vâng lệnh trấn thủ Hà Tây, có lẽ tạm thời sẽ không trở về nhà được.

-Vương...

-Ta tên là Vương Song. Thái đại gia cứ gọi ta là Tiểu Vương.

Thái Diễm mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu:

-Nếu đã như thế thì ta không khách khí nữa. Tiểu Vương, công tử nhà ngươi xem ra cũng khá có tiếng tăm, xuất thân lại rất cao, lại giữ chức Bắc Trung lang tướng, vì sao phải ở lại Hà Tây này chịu khổ cực chứ? Ta nghe nói Bắc Trung lang tướng hình như cũng là người có nhiều chuyện. Ta không ngủ được, không biết Tiểu Vương ngươi có thể kể cho ta nghe chuyện về công tử nhà ngươi không?

386. Chương 383-384. Chiến Lược Chiếm Đóng Hà Tây - Hồng Trạch

Đêm nay, Tào Bằng không ngủ lại ở Thân Binh Doanh.

Hắn cười sư hổ thú, cầm Phương Thiên Họa Kích, dẫn theo hai gã Phi Mạo đi trên thảo nguyên mênh mông, cảm nhận hơi thở lạnh lẽo của làn gió đêm. Bỗng nhiên hắn phóng ngựa thật nhanh, múa kích trong không trung; rồi lại đột ngột ghìm ngựa, hoành kích, đứng sừng sững giống như một pho tượng Phật cổ xưa trên thảo nguyên...Đêm nay, dường như hắn có điều gì rất khó để giải quyết...

Tương lai của Hà Tây sẽ như thế nào đây?

Cũng có nghĩa là tương lai của hắn sẽ ra sao?

Chính Tào Bằng cũng không biết rõ, có rất nhiều việc mơ hồ không thể cảm nhận được tràn ngập ở trong lòng của hắn.

Hà Tây, hắn nhất định sẽ không bỏ.

Nhưng nếu như sau này phải thu hồi Hà Tây cũng giống như Tào Tháo đã thu hồi Hải Tây thì hắn phải làm như thế nào mới đúng?

Gió đêm nhẹ thổi, những ngọn cỏ lay động xào xạc.

Dưới ánh trăng, thảo nguyên Hà Tây giống như mặt hồ gợn sóng. Trong làn gió đêm hiu hiu thổi, những gợn sóng nhấp nhô xanh biếc. Một đêm thật yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu. Đột nhiên Tào Bằng giục ngựa chạy lên một gò đất cao, đôi mắt nhìn về phía chân trời xa...

Hắn dường như muốn tìm kiếm tương lai của chính mình, nhưng ở trong màn đêm, tương lai lại có vẻ mờ mịt không nhìn thấy được.

Bất tri bất giác, trời đã sáng...

Khi Tào Bằng trở về Thân Binh Doanh, Bằng Thống đang cùng với Hàn Đức dẫn theo một trăm kỵ binh rời đi.

- Hữu Học, có tâm sự phải không?

Nhìn thấy Tào Bằng có phần tiêu tụy, Bằng Thống không đành lòng được vội hỏi.

Tào Bằng cười cười:

- Không có gì, Sĩ Nguyên cứ làm việc đi, ta nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.

- Vậy...ta đi đây!

Bằng Thống ở trên ngựa chấp tay nói:

- Lâu thì hơn một tháng, nhanh thì hai mươi ngày tanhất định sẽ trở về.

- Vậy thì ta sẽ đợi tin tốt lành của Sĩ Nguyên.

Hai người ở trên ngựa chấp tay chào từ biệt. Tào Bằng lại đi vào trong lều.

Ở bên trong lều, Đặng Phạm đang thảo luận công việc cùng với hai Giáo Úy, thấy Tào Bằng đi vào cùng nhau đứng dậy chào.

Hai Giáo Úy này, ngày hôm qua Tào Bằng đã gặp rồi cho nên cũng không thấy lạ.

Hai người này đến từ bộ khúc của Đặng Phạm, Tào Bằng đã gặp hôm qua nên cũng quen biết.

Người đàn ông có dáng người cao gầy, sắc mặt nhợt nhạt tên là Giả Quỷ, người Hà Đông Tương Lãng. Nghe nói gia đình có tiếng là có học vấn uyên thâm. Ông nội là Giả Tập, từng là một người dùng binh, đã truyền miệng mấy chục ngàn điều về binh pháp cho Giả Quỷ. Lúc nhỏ Giả Quỷ nhà nghèo, ban đầu làm quận lại của Hà Đông, sau này thì giữ Giáng Ấp. Năm Kiến An thứ bảy, Quách Viên thừa lệnh của Cao Can, phối hợp với Hô Trù Tuyên tiến đánh Hà Đông. Giả Quỷ cố thủ hơn mười ngày nhưng cuối cùng vẫn bị Quách Viên công phá được thành trì, bị Quách Viên bắt làm tù binh. Quách Viên vốn muốn y đầu hàng nhưng y lại kiên quyết không đồng ý. Sau này dưới sự trợ giúp của những người tài trong dân chúng Giáng Ấp mới trốn thoát khỏi Giáng Ấp.

Sau khi chạy thoát khỏi Giáng Ấp, Giả Quỷ gặp Từ Hoảng.

Thấy y giỏi về việc dùng binh, cho nên mới phái y đến làm thủ hạ hiệp trợ cho Đặng Phạm, giữ chức Giáo Úy cầm binh.

Đặng Phạm muốn tới Hà Tây cho nên mời Giả Quỷ đi cùng. Giả Quỷ liền vui vẻ đồng ý, hộ tống Đặng Phạm cùng tới huyện Liêm...

Còn cái người cao kia tên là Doãn Phụng.

Gã cao hơn Giả Quỷ hẳn một cái đầu, cao chừng

trên tám thước sáu tấc, dáng vẻ khôi ngô cường tráng.

Người này là người Hán Dương ở Ung Châu. Sau khi Chung Dao tiến vào Quan Trung, người trong tộc cử đến tìm chốn đỡ nâng, hiện giờ cũng giống với Cổ Giả Quỷ, cũng là Giáo Úy cầm binh. Tuy nhiên, gã một thời gian dài ở Bắc Cương, cưỡi ngựa điều luyện cho nên hiện nay ở trong quân thống lĩnh kỵ quân...

Tào Bằng xua tay, ra hiệu cho ba người ngồi xuống.

Rồi sau đó dò hỏi:

- Thế nào, kế hoạch đã bàn bạc tốt chưa?

Đặng Phạm nhìn thoáng qua Giả Quỷ, Giả Quỷ hiểu ý, vội đứng dậy chấp tay nói:

- Hồi bẩm Tào Trung Lang, vừa rồi Đặng Giáo Úy có nói, ngài không đặt trụ sở tại huyện Liêm, Giả Quỷ cũng rất đồng ý. Tuy nhiên, Trung Lang không quản lý huyện Liêm, nhưng cũng không thể bỏ mặt huyện Liêm. Cho nên vừa rồi Giả Quỷ và Đặng Giáo Úy cùng nhau thảo luận, huyện Liêm phải được tu sửa, hơn nữa còn phải được tu sửa cho vững chắc.

Dù sao Hà Tây và Mạc Bắc liên kết, một núi Thạch Chủy không đủ để đảm bảo an toàn cho Hà Tây.

Mà vị trí của huyện Liêm lại cực kỳ trọng yếu, vả lại có Linh Võ Cốc làm điểm tựa hình thành một phòng tuyến hạng nhất ở mặt bắc của Hà Tây.

Giả Quỷ cho rằng huyện Liêm không cần phải sửa chữa hết toàn bộ, chỉ cần bảo đảm có đủ binh mã ngay lập tức.

Cho nên quy mô này không nhất thiết phải quá lớn nhưng nhất định phải chắc chắn...Vừa rồi Giả Quỷ có đề nghị, có thể đem huyện Liêm co lại còn một nửa.

Tào Bằng kinh ngạc liếc nhìn Giả Quỷ một cái, khẽ gật đầu.

- Lời của Giả Quỷ rất hợp lí, cứ như vậy mà làm.

Hắn trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Nếu như ta không trừng trị huyện Liêm, Giả Quỷ nghĩ xem, ở trong này ta cần để lại bao nhiêu binh mã?

Giả Quỷ ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Giả Quỷ cho rằng không cần nhiều binh mã lắm.

Trung Lang Tướng có thể noi theo hình thức tập trung binh mã ở Hải Tây, binh nông hợp nhất, binh mục hợp nhất. Lúc rảnh rỗi thì làm nông, trong thời chiến thì nhập ngũ. Trung Lang Tướng chẳng những có thể có được nguồn mộ lính đông đảo mà còn có thể đủ tăng mạnh để khống chế Hà Tây. Nếu như huyện Liêm rút đi một nửa quy mô, không thiết lập doanh trại quân đội. Trung Lang Tướng lựa chọn một vị trí tốt nhất ở Hà Tây, rồi sau đó lập doanh trại quân đội ở các mấu chốt của Hà Tây, kể từ đó, phạm vi hoạt động của Khương Hồ tất nhiên có thể từ từ co rút lại và hoàn toàn nằm trong tay Trung Lang Tướng.

Bổng đương Tào Bằng bưng hiểu ra.

Hắn cảm thấy dựa theo phương thức này của Giả Quỳnh, dường như hắn thấy mình đang thực hiện việc tập trung binh mã ở Hải Tây không hề giống nhau.

Binh nông hợp nhất, binh mục hợp nhất. . . , hình như là bắt chước theo phương thức mộ binh của người Hồ. Tuy nhiên, vấn đề làm cho Tào Bằng kinh ngạc không phải vì phương thức này của Giả Quỳnh mà là bởi vì phương thức này mơ hồ như có cảm giác quen thuộc.

Giống như ở hiện đại, trong quân đội quả thật có tồn tại một chế độ như vậy, cũng duy trì một thời gian rất lâu.

Gọi là gì nhỉ?

Đúng rồi, chế độ Phủ binh!

Theo như lời của Giả Quỳnh, loại thiết lập quân binh theo hình thức binh nông hợp nhất chẳng phải chính là mô hình sơ khai của chế độ Phủ binh hay sao?

Ngẫm nghĩ lại, quân Tào hiện giờ đang thực hiện chính sách tập trung quân binh cũng chẳng khác bao nhiêu so với chế độ Phủ binh. Vì vậy nếu như Tào Bằng thật sự thực hiện chế độ Phủ binh ở Hà Tây cũng sẽ không phạm vào điều cấm của quân Tào.

Dù gì việc tự ý sửa chữa nội quy của quân đội đó là tội lớn mất đầu. Tào Bằng cảm thấy dựa vào hoàn cảnh của Hà Tây hiện giờ cũng thích hợp với việc từng bước thi hành chế độ Phủ binh.

Đương nhiên, việc này còn cần phải cân nhắc và bàn bạc kĩ lưỡng.

Tào Bằng cũng không nhớ rõ lắm nội dung cụ thể của chế độ Phủ binh, chỉ có hiểu biết một cách mơ hồ.

Cho nên nếu như nói muốn mở rộng chế độ Phủ binh cũng không thể nào thực hiện ngay. Việc cấp bách hiện giờ chính là phải ổn định vững vàng.

- Lời của Giả Quỳnh cũng có thể xem như là một biện pháp tốt.

Tuy nhiên việc này cần một thời gian dài để thực hiện, trước hết Giả Quỳnh hãy hoàn thiện lại ý tưởng này, đợi thời cơ chín muồi thì sẽ thực hiện. Hiện tại ta sẽ để lại một đội quân ở huyện Liêm, trước tiên xây dựng đội quân trấn giữ huyện Liêm đã...Giả Quỳnh cũng từng làm việc đó cho nên cũng hiểu biết rõ, vậy người hãy hỗ trợ việc thực hiện kĩ luật cho tốt, người có bằng lòng hay không?

Giả Quỳnh thấy Tào Bằng chấp nhận ý kiến của y, lập tức trong lòng vô cùng hưng phấn.

Y chưa từng hoài nghi năng lực của bản thân nhưng bởi vì gia cảnh không tốt, lại không có chỗ dựa vững chắc cho nên ở Giáng Ấp nhiều năm vẫn trì trệ không được coi trọng. Năm Kiến An thứ bảy, y lại làm mất Giáng Ấp khiến trong lòng của y vô cùng đau khổ. Y hi vọng có người xem trọng nhưng vẫn không thấy tương lai được sáng sủa. Tuy Đặng Phạm rất tôn trọng y nhưng mà địa vị không đủ. Cho nên khi Giả Quỳnh nghe nói Tào Bằng đảm nhiệm chức Bắc Trung Lang Tướng, lúc Đặng Phạm đi đến Hà Tây liền chủ động đi theo. Lập công trong việc mở rộng lãnh thổ là vấn đề mà tất cả nam nhân Đại Hán nào cũng ước mong tha thiết, mà nguyên nhân khiến cho Cổ Giả Quỳnh động tâm nhất chính là danh tiếng và địa vị của Tào Bằng. Nếu như được Tào Bằng coi trọng, Giả Quỳnh cũng sẽ có ngày được ngẩng cao đầu.

Hãy nhìn xem, những người lúc trước đi theo Tào Bằng kém nhất thì hiện giờ cũng là một Đô úy.

Càng không cần phải nói một người tài giỏi như Cam Ninh, hiện giờ đã thống lĩnh một đội quân, dần dần trở thành một mãnh tướng trong ba quân.

Cam Ninh quả thật có tài nhưng nếu như y chưa từng đi theo Tào Bằng hai năm, chỉ sợ cũng khó được Tào Tháo coi trọng.

Tào Bằng nói rất có lí, công việc y phải làm hiện giờ là phải ổn định cho vững vàng.

Ở Hà Tây mở rộng đồn điền cũng không phải là vấn đề khó khăn lắm. Vấn đề ở đây không phải là những gia tộc quyền thế rắc rối khó giải quyết, mà là Khương Hồ tàn sát bừa bãi khắp nơi. Rất nhiều nơi đều thuộc loại đất vườn vô chủ, đã bỏ hoang từ lâu. Chỉ cần có thể từng bước ổn định vững vàng mới có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo. Đối phó với Khương Hồ này, vừa đơn giản lại vừa phức tạp. . . Người Hồ không coi trọng chữ tín, lôi kéo đơn thuần không dễ; người Hồ nhanh nhẹn dũng mãnh, chèn ép chống lại cũng không phải là biện pháp tốt. Nhất thiết phải có nhu có cương. Tóm lại, việc cương nhu phải cân bằng, chẳng những nắm bắt cho tốt còn phải suy tính cho kĩ lưỡng.

Điều mà Giả Quỳnh muốn đạt được hiện giờ chính là trước tiên phải để lại ấn tượng trong lòng của Tào Bằng.

Y cũng biết, đội quân của Tào Bằng vẫn chưa đến đây...

Chờ khi người hầu cận thân tín này của Tào Bằng tới Hà Tây, y có muốn tiến thêm một bước cũng là chuyện không dễ dàng.

Tào Bằng nhìn Giả Quỳnh, vẻ mặt không khỏi hiện lên chút tán thưởng.

Có điều Tào Bằng cũng không biết, người thanh niên trước mặt này của hắn trong lịch sử cũng có khá danh tiếng. Ở Tào Ngụy Giả Quỳnh cuối cùng cũng tự mình làm được chức quan nội hầu, chiến tích và chiến công đều cực kì không tầm thường. Mà con của y là Giả Sung cũng là đồng bọn với soán Ngụy. Đồng thời y cũng có một cháu gái cực kì nổi danh, là hoàng hậu của một thời, Giả Nam Phong.

Tuy nhiên Giả Quỳnh hiện tại mới hai mươi bốn tuổi, so với Tào Bằng cũng lớn hơn hai ba tuổi mà thôi.

Chỉ vì nhà y nghèo cho nên đến nay vẫn chưa lập gia đình. Hiện tại, y đã gặp được Tào Bằng, tương lai sẽ như thế nào?

Chỉ sợ cũng không ai biết trước.

- Tào Trung Lang, ty chức có một lời, không biết có nên nói hay không?

- Cứ nói đừng ngại.

Doãn Phụng đứng lên chấp tay nói:

- Ty chức khi còn nhỏ đã từng đi theo tiên phụ tới Hà Tây. Lúc ấy chúng ta có đi đến một nơi gọi là Hồng Trạch, cách nơi này khoảng chừng ba trăm dặm, tới Hưu Chư trạch không quá hai ngày một đêm là có thể tới. Nơi đó đất đai màu mỡ thích hợp để trồng trọt. Theo như lời tiên phụ sau khi đến đó từng nói, nơi ấy vốn là vùng đất trọng yếu để đóng quân, chỉ vì sau này do Khương Thu tạo phản mới khiến cho Hồng Trạch bị hoang phế. Năm đó dân chúng tụ tập ở Hồng Trạch phần lớn đã rời khỏi Hà Tây, trở về quê cũ. Tuy nhiên vẫn còn một số di dân còn ở lại, hơn nữa lại sống rất hòa thuận với người Hưu Chư.

- Người Hưu Chư?

Sau khi Tào Bằng nghe xong, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Thời Đông Hán, Tịnh Châu, Lương Châu, U Châu là những nơi lạnh khủng khiếp, nhưng đồng thời cũng là những nơi có nhiều ngựa tốt.

Hưu Chư cũng được gọi là Chư là vì vào cuối thời Hán có một đội kỵ quân cực kì nổi tiếng, gọi là Hồ kỵ. Người Hưu Chư bị gọi là Hồ kỵ tạp chủng, ở lại Hưu Chư trạch. Năm đầu Tây Hán, Võ Uy vốn là quyền sở hữu của các Hưu Chư Vương, cho nên sau này liền lấy tên là Hưu Chư.

Tuy nhiên, người Hung Nô Hưu Chư tuy cũng là người Hung Nô, nhưng lại không quan hệ với người nam Hung Nô. Đời sau từng có người nói Hoàng đế Hung Nô Lưu Uyên của Ngũ Hồ thập lục quốc thuộc về Hung Nô Hưu Chư nhưng cũng không ghi lại bất cứ điều gì. Hung Nô Hưu Chư từ thời Tây Hán đến nay đều là Hung Nô quy phục và chịu giáo hóa có nhiều liên hệ với triều Hán.

Năm đó Đồng Trác tiến vào Tuy Dương, có mang theo các kỵ quân Hưu Chư...Tào Bằng đối với Hà Tây hiểu biết không nhiều nhưng cũng từng nghe qua danh tiếng của kỵ quân Hưu Chư. Theo như đất Hà Tây này rất có thể chiêu mộ được kỵ quân Hưu Chư. Kỵ quân Hưu Chư, đốt tạp chủng Khương, Vũ Sơn Thu vân vân Đây đều là những kỵ quân tinh nhuệ cực kỳ nổi danh của Hà Tây. Tào Bằng nghi hoặc nhìn Doãn Phụng, lấy làm khó hiểu, vì sao y cứ một mực nhắc tới người Hưu Chư này?

Doãn Phụng nói:

- Người Hưu Chư vẫn ngưỡng mộ triều đình Đại Hán ta, cho nên ở chung với người Hán vô cùng hòa hợp.

Thủ lĩnh Hưu Chư ở Hồng Trạch tên là Lương Nguyên Bích, rất thân thiết với người Hán ta...Ty chức vừa rồi nghe Trung Lang Tướng nói phải tìm trụ sở khác. Cho nên ty chức cảm thấy thay vì tìm kiếm chung quanh chi bằng đem trụ sở đặt ở Hồng Trạch, năm đó triều đình từng xây dựng thành Hồng Thủy ở Hồng Trạch, chỉ có điều về sau do nhiều nguyên nhân nên không có xây xong nhưng cơ bản vẫn còn tốt.

Trung Lang Tướng đặt trụ sở ở Hồng Trạch, có thể dễ dàng nhanh chóng đứng vững ở Hà Tây.

- Có chuyện này ư?

Tào Bằng trong lòng mừng rỡ:

- Ở Hồng Trạch có bao nhiêu người Hán?

Doãn Phụng ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu cười khổ nói:

- Việc này ty chức không rõ lắm! Tuy nhiên nếu giống như quy mô năm đó ty chức đã thấy, ở Hồng Trạch có lẽ cũng có trên mấy mươi ngàn người Hán...Hoặc là buôn bán ở phía bắc, hoặc là trồng trọt ở tại địa phương...

- Mấy mươi ngàn người sao?

Cũng là một con số làm cho người ta động tâm.

Phải biết rằng, Tào Tháo tuy đã di chuyển tám ngàn hộ về Hà Tây nhưng cũng chỉ có ba bốn chục ngàn người mà thôi.

Nếu như tính đến mấy chục ngàn người ở Hồng Trạch này, miễn cưỡng có thể làm nên việc...Tuy nhiên, Tào Bằng còn có một nghi vấn.

- Ta nghe nói, người Hưu Chư có tên là Hưu Chư, sao không ở Hồng Trạch? Cớ gì lại rời khỏi quê hương?

- Việc này...

Doãn Phụng cũng không rõ lắm.

Giả Quỳ ở một bên nói:

- Nói đến Hưu Chư, trái lại ta có nghe nói đến một chuyện.

- Ồ!

- Như lời của Trung Lang Tướng nói, Hưu Chư vốn là ở Hưu Chư trạch. Tuy nhiên, từ xưa tới nay, thế lực của Khương Hồ từ từ lớn mạnh. Đặc biệt hiện nay Khương vương Đường Đề cực kỳ hiếu chiến, thôn tóm rất nhiều Khương hồ, khiến cho người Hưu Chư không thể không rời khỏi quê hương. Dưới trướng của Đường Đề có Nhã Đan, Triệt Lý Cát, Việt Cát, Nghị Già Tắc, Thiêu Qua là những mãnh tướng anh dũng, cực kỳ kiêu ngạo. Hưu Chư trạch hiện giờ giống như chính là căn cứ của Gia Già Tắc một trong sáu đại mãnh tướng anh dũng dưới trướng của Đường Đề . . .

Cũng là một bộ tộc bị suy tàn!

Dù sao trong ấn tượng của Tào Bằng, trong Ngũ Hồ thập lục quốc đường như không có nói đến người Hưu Chư, nói cách khác, thời điểm Ngũ Hồ loạn Hoa, người Hưu Chư rất có khả năng đã bị người Khương hoặc người Hung Nô hay người Tiên Ti thôn tóm.

- Nếu là như thế, vậy có thể tiếp xúc với người Hưu Chu một chút.

- Đúng rồi, Hưu Chư Vương kêu là Lương gì nhỉ?

- Bẩm Trung Lang Tướng, là Lương Nguyên Bích.

- Ủm, Thứ Tăng, giữa Hưu Chư và người Hồ, có người nào có thể liên lạc được với Lương Nguyên Bích không?

Doãn Phụng vội vàng nói:

- Người Hưu Chư kính trọng nhất là hào sĩ dũng mãnh.

Ta có hai bằng hữu, đều là người Lương Châu, hàng năm đều có tiếp xúc với người Hồ, ra cũng có chút giao tình với người Hưu Chư.

Tào Bằng giật mình, dường như đã hiểu rõ ràng dụng ý của Doãn Phụng.

- Hai bằng hữu của ngươi tên là gì?

- Một người là người của quận An Định, tên là Lương Khoan; người kia cùng quê với ty chức, tên là Khương Tự.

Hai người này dũng mãnh có thể địch vạn người, có tài cưỡi ngựa. Nếu như Trung Lang Tướng đồng ý, ty chức có thể liên lạc được với bọn họ ngay lập tức.

- Ngay lập tức?

Tào Bằng cười, nhìn Doãn Phụng.

Doãn Phụng mặt đỏ lên, hạ giọng nói:

- Lương Khoan và Khương Tự hiện giờ đang ở tại Hồng Trạch.

Tào Bằng không khỏi cười ha ha:

- Thứ Tăng, ta biết là sẽ như thế.

Tuy nhiên, nếu như hai bằng hữu của ngươi có bản lĩnh thật sự, ngươi có thể đưa bọn họ đến đây, cần chi phải lòng vòng như thế?

Ngươi đi nói cho bằng hữu của ngươi, bọn họ hãy đi liên hệ với Lương Nguyên Bích, nói rằng trong vòng ba ngày ta sẽ đi tới Hồng Trạch thăm hỏi Hưu Chư vương. Nếu Hồng Trạch quả thật giống như lời của ngươi nói, thích hợp cho việc thiết lập trụ sở, ta sẽ chọn lựa Hồng Trạch.

Hồng Trạch! Hưu Chư!

Hai từ này cứ lẫn lộn ở trong đầu của Tào Bằng.

Nếu thật sự giống như lời của Doãn Phụng, vậy thì Hồng Trạch quả thật là một nơi rất tốt để làm trụ sở. Nhưng mà khoảng cách lại rất gần với Vô Uy, hơn nữa lại là trung tâm lãnh địa của Khương hồ. Một khi phát sinh xung đột, Hồng Trạch tất nhiên phải đứng mũi chịu sào.

Cục diện của Hà Tây không giống như Hải Tây thời năm đó, nhưng cũng không kém phần phức tạp.

Làm thế nào để Hà Tây và Khương hồ chung sống hòa bình với nhau là vấn đề khó khăn không nhỏ của Tào Bằng vào lúc này. Cho nên mặc kệ như thế nào, hẳn đều phải đi Hồng Trạch một chuyến. Chỉ có tự mình nhìn thấy, hẳn mới có thể hiểu rõ chính xác tình thế của Hà Tây vào lúc này...

- Đại Hùng, ta muốn đi ngay bây giờ.

- Sao?

Đặng Phạm nghi hoặc nhìn Tào Bằng, hạ giọng nói:

- Chưa tới hai ngày nữa sứ đoàn sẽ đến, sao Trung Lang Tướng không đợi sứ đoàn đến rồi hãy đi?

- Không được, về phía sứ đoàn cũng không có vấn đề gì lớn, không cần ta phải tiếp đón... Hơn nữa, ta cũng không có khả năng tiếp đón.

Đến lúc đó người sai người hộ tống Minh Phó để cho bọn họ có thể an toàn qua sông, còn những chuyện khác không cần phải lo. Điền Phó sứ không phải là người không phân nặng nhẹ, chắc chắn sẽ không trách tội. Đúng rồi, sau khi ta rời khỏi, người hãy thay ta mà chăm sóc cho mẹ con của Thái phu nhân thật tốt. Khi nhóm người của Điền phó sứ tới người hãy phó thác mẹ con của Thái phu nhân cho Điền Phó sứ, coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Đặng Phạm gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi.

- Mặt khác, việc tu sửa Liêm Bảo không thể buông lỏng, đồng thời ở phía Linh Võ Cốc nhất thiết phải lập một trạm canh, tăng cường phòng bị đối với cửa núi Thạch Chủy. Trời lạnh, cũng là lúc bận rộn nhất nơi vùng biên ải. Tuy hiện giờ Hung Nô đang hỗn loạn cũng vẫn phải gia tăng đề phòng. Hơn nữa, người Tiên Ti dám tập kích Hô Trù Tuyên, vậy thì cũng có thể ở Mạc Bắc tập kích Hà Tây.

Nhiệm vụ của người rất gian khổ cần phải sắp xếp việc phòng vệ cho ổn thỏa trước khi di dân tới.

Ta thấy Giả Quý này cũng là một nhân tài, người hãy cùng hắn thảo luận một chút, vậy thì nhiệm vụ của người cũng sẽ nhẹ đi rất nhiều.

- Vâng!

Đặng Phạm chấp tay tuân mệnh, tỏ ra đã hiểu.

Còn Tào Bằng thì hạ lệnh sai người chuẩn bị đi đến Hồng Trạch.

Đi tới Hồng Trạch lần này, Tào Bằng cũng không muốn mang theo nhiều người, chỉ ra lệnh cho Đặng Phạm chọn ba trăm kỵ quân đi theo.

Trong Thân Binh Doanh quân lệnh như núi.

Bên này Tào Bằng vừa mới ra lệnh, toàn bộ quân doanh đã nhanh chóng hàng ngũ chỉnh tề.

Vì bảo đảm an toàn cho Tào Bằng, đích thân Đặng Phạm chọn lựa những kỵ quân tinh nhuệ có thân thủ không tầm thường trong khi Tào Bằng ở trong lều thu thập hành lý. Tất cả vũ khí phải mang theo đầy đủ hết, đồng thời còn có các loại vật dụng chất đầy một bao lớn. Cho nên Đặng Phạm còn chọn ra hai con ngao mã để chở những vật dụng của Tào Bằng.

Cửa màn nhẹ nhàng được vén lên, một bóng dáng mềm mại yêu kiều chợt tiến vào bên trong lều.

- Tào Công tử sắp phải rời khỏi đây sao?

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi ngẩn người.

- Thái phu nhân sao lại tới đây?

Hắn vội vàng đứng dậy, đón tiếp Thái Diễm ngồi xuống giữa quân trưởng.

- Ta đang định cho người đi thông báo, ta phải đi tới Hồng Trạch... Thái phu nhân đừng lo, người trấn giữ ở huyện Liêm là huynh trưởng kết nghĩa của ta, y sẽ quan tâm chu đáo cho mẹ con của phu nhân. Không quá hai ngày nữa Điền Phó sứ sẽ đến là phu nhân đã có thể về nhà.

- Về nhà?

Thái Diễm lộ vẻ sầu thảm cười:

- Chỉ sợ ở Trung Nguyên, ta đã không còn mảnh đất cắm dùi.

- Thái phu nhân có thể nói rõ hơn không?

Thái Diễm chưa xót mím cười, nhưng nàng lại nói sang chuyện khác, nàng nhẹ giọng hỏi:

- Tào Trung Lang, ta đến, kỳ thật là có một việc muốn nhờ.

Tào Bằng ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì?

- Nghe nói Tào Trung Lang tài học hơn người, nhất là về mặt dạy học võ lòng, ít có người sánh kịp, từng viết ba ngàn bài văn, được xưng là kỳ văn, có phải không?

- À...đúng vậy.

Tào Bằng cười gật đầu, dù sao việc này cũng không thể nói khác được, cho nên sảng khoái thừa nhận.

- Ta đến chính là muốn nhờ Tào Trung Lang có thể tặng kỳ văn cho ta được không?

Hoá ra là vì chuyện này!

Tào Bằng khẽ mỉm cười :

- Chuyện này nào có đáng gì?

Nói xong, hắn lấy từ trong bao ra ba quyển sách đưa vào tay Thái Diễm.

Là nữ nhân nên luôn hứng thú với những loại như thế này, vì vậy Tào Bằng cũng không lấy gì làm lạ.

Thái Diễm đứng dậy, cung kính tiếp nhận ba quyển sách, rồi sau đó hướng về phía Tào Bằng cáo từ. Tào Bằng cũng rất khách sáo đưa Thái Diễm đi ra ngoài, hai người một trước một sau, ai cũng không nói chuyện. Mắt thấy đã sắp tới bên ngoài lều, đột nhiên Thái Diễm xoay người, mà Tào Bằng cũng không kịp dừng lại bước chân, lập tức va vào nhau. Thái Diễm thở nhẹ một tiếng, lui về sau một bước... .. Không ngờ chân kế tiếp lại lảo đảo, thân hình sắp ngã. Tào Bằng vội vàng đưa tay ra đỡ Thái Diễm.

Vừa bước vào thu, quần áo thường mỏng manh.

Tào Bằng một tay nắm cánh tay của Thái Diễm, một tay ôm thân thể của nàng, bốn mắt nhìn nhau, lập tức cứng đờ...

Cũng may Thái Diễm phản ứng mau, vội vàng đứng thẳng người lên.

Chỉ có điều đôi má lúm đồng tiền trắng mịn như đánh phấn kia chợt đỏ bừng, liên tục nói lời cảm ơn rồi vội vàng chạy ra khỏi lều giống như đang chạy nạn.

Tào Bằng cũng không đuổi theo ra, cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng ra, Thái Diễm tuy đã lớn tuổi nhưng lại là lứa tuổi thành thực có đáng dấp mê người.

Thái Diễm đã trải qua vô số lần trắc trở, là một nữ nhân có phong thái tao nhã, thuở nhỏ lại được học hành tử tế cho nên nàng càng thêm quyến rũ bội phần. Tào Bằng là người của hai thế giới đối với nữ sắc cũng không giống như kẻ bị đối khát. Hơn nữa trong nhà của hắn cũng có kiều nữ mỹ thiếp, vì thế cho dù Thái Diễm xinh đẹp cũng khó làm hắn nảy sinh những tư tâm gì khác.

Nhưng không thể không nói, sự quyến rũ của Thái Diễm so với Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, vì đã trải qua nhiều trắc trở nên càng thêm chín chắn.

Nhẹ nhàng xoa xoa lên huyệt Thái Dương, Tào Bằng dứt khoát quên chuyện này đi.

Sau khi dùng cơm trưa, Tào Bằng dẫn theo ba trăm kỵ quân dưới sự hướng dẫn của Doãn Phụng rời khỏi Thân Binh Doanh của huyện Liêm.

Vương Song cùng đi với Tào Bằng.

Y tự nhận là người hầu cận của Tào Bằng. Hiện giờ Hàn Đức không có ở đây, đương nhiên y cần phải đi theo Tào Bằng mới đúng. Vốn là Tào Bằng để cho y phụ trách việc bảo hộ mẹ con của Thái Diễm. Nhưng hôm nay Thân Binh Doanh ở huyện Liêm đã có Đặng Phạm và Giả Quỳnh ở đó, mẹ con Thái Diễm rất an toàn cho nên không phải là vấn đề lớn. Vì vậy, sau khi Vương Song thỉnh cầu, Tào Bằng cũng đồng ý ngay.

Doãn Phụng đã sai người đi tới Hồng Trạch, thông báo với Lương Khoan và Khương Tự.

Gã ta đi trước dẫn đường tiến về phía Hồng Trạch. Dọc đường đi thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những mục dân trên thảo nguyên. Ở đây cây cỏ tốt tươi, thời tiết rất thuận lợi, thỉnh thoảng vang lên tiếng ca từ đâu đó truyền đến.

Hồng Trạch cách huyện Liêm ba trăm dặm đường.

Đám người của Tào Bằng đi cũng không vội lắm, cho nên tốc độ cũng không nhanh.

Ngày thì đi, đến đêm thì nghỉ lại.

Nếu như trên đường gặp được mục dân, Tào Bằng liền xuống ngựa đi tới uống một chén rượu trắng, thuận tiện thăm dò tìm tòi khuynh hướng của của những mục dân này.

Đi suốt một quãng đường như vậy, quả thật cũng hiểu biết ít nhiều về tình hình của Hà Tây.

Dựa theo những điều mà mục dân nói, ở khu vực Hà Tây này tập trung rất nhiều dị tộc.

Ngoại trừ Khương hồ, còn có Hung Nô, Tiên Ti, Địch Hồ, Đĩnh Linh Hồ. Hô Yết Hồ cùng với người Đại Nguyệt Thị và người dị tộc khác như Di Chi, Giáp Thiện, Xa Sư đến từ Tây Vực . Nhưng nếu như nói những người có thực lực mạnh nhất, cũng không phải là những dị tộc người Hồ. Một thế lực mạnh nhất Hà Tây, đó là đội quân của Tây Lương Mã Đằng. Dọc đường Tào Bằng thường xuyên nghe từ miệng của những mục dân này nhắc đến rất nhiều lần một cái tên: Mã Siêu!

Tây Lương Cẩm Mã Siêu, hai mươi tám tuổi, lứa tuổi sung mãn nhất.

Hắn là con trai cả của Mã Đằng, nghe nói là người dũng mãnh vạn người không bằng . Cưỡi ngựa, dùng thương ở khu vực của Khương hồ rất có danh tiếng.

Ngoại trừ Mã Siêu ra, còn có Mã Đại, Mã Thiết, Mã Hưu là anh em họ với Mã Siêu tính cả Mã Đằng xưng là ngũ hổ. Danh tiếng của họ Mã ở Hà Tây rất lớn, đồng thời có quan hệ rất mật thiết với Khương hồ, thậm chí nếu như Khương hồ xảy ra chuyện, Mã gia cũng sẽ đứng ra dàn xếp.

Đối với Tào Bằng khi nghe nói đến Mã Siêu cũng không có gì ngạc nhiên.

Thật ra điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, rất nhiều người lại không hề biết đến một mãnh tướng khác của Mã gia. Bằng Đức... , suốt đường đi, Tào Bằng luôn cố ý nhắc tới Bằng Đức, nhưng không có ai biết y. Phải biết rằng, Bằng Đức là một mãnh tướng hạng nhất dưới trướng của Mã Siêu, dựa vào bản lĩnh của y, mặc dù tiếng tăm không bằng Mã Siêu nhưng cũng không đến mức không ai biết.. Cố tình hỏi suốt dọc đường đi cũng không ai biết đến tên Bằng Đức khiến cho trong lòng Tào Bằng lấy làm nghi hoặc.

- Công tử, Bằng Đức này rốt cục là ai?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Vương Song, Tào Bằng cười cười:

- Bằng Đức, mãnh tướng của Tây Lương, là một người trung nghĩa vô song.

Người ta nói Cẩm Mã Siêu, nhưng theo ý của ta, mười Mã Siêu cũng chưa chắc so với một Bằng Đức. Người này, thực sự là một anh hùng.

Doãn Phụng ở bên cạnh nói:

- Theo như lời của Trung Lang nói Bằng Đức còn gọi là Bằng Lệnh Minh phải không?

- Ồ, người có biết hắn?

Doãn Phụng gãi gãi đầu:

- Chỉ nghe nói qua người này. Những năm về trước, người này cũng có chút tiếng tăm, tuy nhiên về sau lại bật vô âm tín... Hình như là năm năm về trước, ta nhớ mang máng có nghe huynh đệ của ta là Khương Tự có nhắc đến, lúc ấy tập chủng Bạch Mã Khương ở Hà Khúc làm phản, Thái Thú Kim Thành là Hàn Toại cầu cứu Mã Đằng, Bằng Đức bị phái đi Đại Du cốc...

- Đại Du cốc? Ở đâu vậy?

- Hình như là ở phía tây nam của quận Kim Thành, gần nơi Bạch Mã Khương cai quản.

Mặt tây nam của quận Kim Thành chẳng phải là thuộc khu vực Thanh Hải sao?.....

Dựa theo cách nói của Doãn Phụng, dường như nơi đó cũng không phải là địa bàn của Mã Đằng, mà là thuộc quyền cai quản của Tây Lương Hàn Toại. Đối với Hàn Toại, Tào Bằng không lấy gì làm lạ, y là người mà cả Lương Châu ai cũng đều biết. Trong diễn nghĩa Mã Siêu đã từng đem binh tấn công Tào Tháo nhưng

sau cùng bị Tào Tháo dùng kế ly gián nên thất bại, từ đó về sau Hàn Toại quy thuận Tào. Dem một mãnh tướng như vậy ném tới quận Kim Thành. Hơn nữa theo như lời của Doãn Phụng, Đại Du cốc kia gần như là biên hoang, bị phải đi vào trong đó, có thể nói chẳng khác gì là bị lưu đầy. Nói cách khác, Bàng Đức bị Mã Đằng lưu đầy? Bàng Đức đã làm gì đắc tội với Mã Đằng?

- Thứ Tăng, Khương Tự có biết Bàng Đức ư?

- Nghe hán nói hình như đã có gặp qua, nhưng cụ thể ... Đợi khi tới Hồng Trạch, Trung Lang có thể hỏi Khương Tự việc đó.

- Cũng được!

- Tuy nhiên có thể nói sự dũng mãnh của Bàng Đức ta cũng từng nghe nói đến.

Nhưng nếu như nói hán là hảo hán hạng nhất của Tây Lương thì có chút khoa trương... , Cẩm Mã Siêu là cách gọi kính trọng của Khương hồ đối với Mã Siêu. Muốn nói mãnh tướng bậc nhất ở Tây Lương cũng không phải là Mã gia ngũ hổ kia. Công tử, có từng nghe nói qua Diêm Hành Diêm Ngạn Minh? Người này mới được cho là mãnh tướng bậc nhất của Tây Lương. Ta nghe nói, lúc trước Mã Siêu đã từng độ sức với Diêm Hành, kết quả suýt nữa là bị Diêm Hành giết chết.

Diêm Hành?

Tào Bằng quả thật không biết người này!

Tây Lương Cẩm Mã Siêu, danh tiếng vẫn còn vang dội ở hậu thế..

Đường đường là một trong Ngũ Hổ Thượng Tướng của nước Thục, từng bất phân thắng bại với Hứa Chử Trương Phi.

Mà Diêm Hành này lại là người nào?

Tào Bằng nhú mày, không khỏi tò mò nhìn về phía Doãn Phụng!

387. Chương 385-386. Chiến Lược Chiếm Đóng Hà Tây - Phụng Nghĩa Quân

Hồng Trạch, là trung tâm của Hà Tây.

Có một thành trấn nhỏ ở đó, diện tích không quá lớn. Trước kia quân Hán từng xây dựng đồn điền, binh doanh ở đây . Sau khi người Khương tạo phản, triều đình dứt bỏ Hà Tây. Những người Hán ở đây, dựa trên cơ sở Thân Binh Doanh của quân Hán ngày xưa mà xây dựng nên một tòa thành. Những người Hán còn ở lại lúc ấy, một số người vẫn duy trì thói quen làm ruộng của người Hán như trước, còn một số người khác vì sống chung trên đất của người Khương nên dần dần thay đổi thói quen sinh hoạt, bắt đầu trở nên sống đời du mục.

Chẳng qua đối với ruộng nương vẫn còn quyến luyến, vì vậy bọn họ cũng không rời khỏi Hồng Trạch.

Mà lại lấy thị trấn Hồng Trạch làm trung tâm hình thành những bộ lạc nhỏ dày đặc như sao tán mát khắp nơi trên thảo nguyên của Hồng Trạch.

Tháng bảy năm Kiến An thứ tám, một đội quân Hán đi vào Hồng Trạch.

- Cháu thấy có rõ ràng không? Thật sự là kỵ quân của nhà Hán sao?

Ở bên trong lều của bộ lạc người Hán ở vùng ven của Hồng Trạch, Lý Kỳ đầu tóc trắng xóa, thần sắc có phần kích động hỏi.

Ở trước mặt lão là một thanh niên người Hán.

Tuy rằng toàn thân đều ăn mặc theo kiểu của Khương hồ, nhưng diện mạo người Hán đã làm rõ xuất thân của gã.

- Ông nội, đúng thật là kỵ quân của nhà Hán....Cờ xích long kia cùng với cờ xích long mà Đoàn Giáp lưu lại năm đó giống nhau như đúc, khôi giáp của bọn họ cũng không khác gì với giáp trụ của ông. Tuy nhiên

nhân số cũng không nhiều, chỉ có mấy trăm người mà thôi, cho nên cháu cũng không dám khẳng định lại lịch của bọn họ, chỉ đứng nhìn từ xa, rồi vội vã trở về báo tin.

- Chỉ có mấy trăm kỵ quân thôi sao?

Lý Kỳ lộ ra vẻ thất vọng.

Tuy nhiên, lão nhanh chóng phần chấn trở lại, bước ra khỏi lều đi ra ngoài.

- Lập tức chọn dẫn binh sĩ trong tộc theo ta đi xem xét tình hình.

- Ông nội, cháu dẫn người đi là được rồi, ông nội cần gì phải...

Lời của thanh niên kia còn chưa dứt đã thấy Lý Kỳ trừng mắt, lời sắp nói ra lập tức nuốt trở vào, chấp tay nói:

- Cháu xin tuân mệnh.

- Bốn mươi năm...Không ngờ lại được thấy kỵ quân của nhà Hán!

Lý Kỳ đứng thật lâu ở bên ngoài lều, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to khiến cho những mục dân ở xung quanh lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Đoàn người của Tào Bằng sau khi tiến vào Hồng Trạch, liền cảm thấy có gì đó không được thoải mái.

- Thứ Tăng, sao ta cứ có cảm giác dường như đang bị ai đó theo dõi?

Từ xa, có một số mục dân đang nhìn đoàn người của Tào Bằng lập tức thúc ngựa rời đi.

Doãn Phụng lắc đầu:

- Ty chức cũng không rõ lắm.

- Bọn người Khương Tự đã có liên lạc gì chưa?

- Chưa có hồi âm. Tuy nhiên có lẽ bọn họ đã nhận được tin tức...Từ Hồng Thủy Tập đến đây có lẽ mất khoảng một ngày đường, không chừng bọn họ đang ở Hồng Thủy Tập nghênh đón, thậm chí có lẽ Lương Khoan đã đi liên hệ với những người Hưu Chư, khi tới Hồng Thủy Tập ta sẽ biết rõ ngay.

- Cũng tốt, truyền lệnh xuống, bảo tất cả mọi người tăng cường cảnh giác, không thể xem thường.

Tuy Tào Bằng đã có hiểu biết sơ lược về tình hình của Hồng Trạch nhưng cũng không thể không đề phòng. Tuy nói ở Hồng Trạch này người Hán chiếm đa số nhưng đã qua nhiều năm như vậy, trời mới biết là tình hình sẽ biến đổi như thế nào. Những năm đầu Vĩnh Sơ, cũng chính là năm thứ tư công nguyên, triều đình rút quan binh đô hộ Tây Vực và đồn điền, phái Kỵ Đô Úy Vương Hoành triệu tập người Khương tại ba quận Kim Thành, Lũng Tây Hàm Dương đảm nhiệm tùy quân hộ vệ và tập dịch khiến cho người Hồ oán hận trong lòng, cuối cùng dẫn đến bộc phát một trận bạo loạn. Sau này triều đình dần dần mất đi sự kiểm soát đối với Hà Tây. Khương hồ làm loạn từ những năm đầu của Vĩnh Sơ đến sau này vẫn không hề ngừng lại.

Lần lượt có Tiên Linh Khương, rồi Hoàng Trung Nghĩa, cùng với Thiêu Đường Khương không ngừng làm phản.

Đến thời kỳ Hi Bình, lại có bạo loạn bộc phát từ Biên Chương Bắc Cung khiến cho toàn bộ Lương Châu nằm trong sự rối loạn.

Những cuộc bạo loạn đó, cũng có không ít người Hán tham gia cùng.

Hiện giờ người Hán ở Hồng Trạch này rốt cuộc ở vào trạng thái nào, trong lòng Tào Bằng cũng không nắm rõ lắm. Dù sao, nơi này thuộc về lãnh địa của Khương hồ, đã qua vài chục năm rồi, thậm chí cũng đã gần một trăm năm, trong lòng của người Hán rốt cuộc đối với triều đình như thế nào? Doãn Phụng nói, tâm của người Hán ở nơi này luôn hướng về triều đình, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, trong lòng của Tào Bằng vẫn chưa quyết định được.

Bỗng nhiên sư hổ thú ở dưới thân dừng lại, có vẻ hơi bị kích động, mũi thở ra những tiếng phì phì.

Tào Bằng ngẩn ra, lập tức giơ tay lên:

- Truyền lệnh, chuẩn bị nghênh địch!

Vừa dứt lời, ba trăm kỵ quân lập tức hợp thành đội ngũ chỉnh tề, bày ra một trận thế trên thảo nguyên.

Tào Bằng vươn tay ra, lập tức Vương Song lập tức từ trên một con ngựa gồ xuống Phương Thiên Họa Kích, đặt vào trong tay của Tào Bằng, rồi sau đó xoay người lên ngựa, cũng lấy ra một đại đao.

Doãn Phụng cũng lộ vẻ khẩn trương, nhắc chân tháo xuống một cây đại thương.

Xa xa, truyền đến âm thanh ù ù của vó ngựa.

Một đội kỵ quân trang phục của người Khương hồ vọt tới nhanh như chớp, xem số người khoảng chừng có năm sáu trăm người, đội hình cực kỳ chỉnh tề.

Tào Bằng nheo mắt lại!

Bởi vì hắn phát hiện, kỵ quân của đối phương trong khi phi nhanh tới lại bày ra trận hình rõ ràng là trận pháp Yển nguyệt của kỵ quân Hán thường dùng.

Là quân Hán?

Trong lòng của Tào Bằng còn đang nghi hoặc, đội kỵ quân kia đã đến trước mặt.

Cầm đầu đội quân là một lão tướng tóc trắng xóa. Khuôn mặt với nhiều nếp nhăn kia đã trải qua bao năm tháng của thời gian, lộ ra vẻ rất trầm tĩnh. Lão mặc trang phục của Khương hồ, vạt áo ngắn lặc sang một bên, toàn bộ áo khoác đều phủ giáp. Tóc búi cao, mày rậm mắt hổ... Tay cầm một thanh đại đao, trên lưng mang một cây cung bằng sắt, trên lưng ngựa lộ ra bốn cái sọt, bên trong chứa đầy tên.

- Trước mặt, là binh mã phương nào?

Tào Bằng liếc nhìn Doãn Phụng, Doãn Phụng lập tức thúc ngựa đi tới:

- Ta là Doãn Phụng, Giáo Úy cầm binh ở Hà Tây, người tới là ai?

- Ta không phải hỏi ngươi, tên trẻ tuổi kia, vì sao không tới trước nói chuyện?

Ánh mắt của lão nhân cực kỳ sắc bén, lập tức nhìn ra ngay Doãn Phụng không phải là chủ tướng.

Tào Bằng mỉm cười, giục ngựa tiến lên.

- Sư hổ thú?

Lão nhân nhìn thấy con ngựa Tào Bằng đang cười liền cả kinh.

Mà Tào Bằng vòng kích trước người, chấp tay thi lễ nói:

- Bắc Trung Lang Tướng Tào Bằng, phụng lệnh của triều đình, trấn giữ Hà Tây. Lão nhân gia, xin hỏi lão là người phương nào?

Bắc Trung Lang Tướng?

Lão nhân hít vào một hơi khí lạnh, lập tức mặt biến sắc.

Chỉ thấy lão xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến, đột nhiên quỳ một gối xuống đất, run giọng nói:

- Giáo Úy Lý Kỳ của Phụng nghĩa quân bái kiến Bắc Trung Lang Tướng.

Phụng nghĩa quân?

Tào Bằng cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, vội đem đại kích đưa cho Vương Song, nhảy xuống ngựa.

“Phụng nghĩa quân” này chính là đội quân tinh nhuệ dưới trướng của Đoàn Thái Úy Đoàn Quýnh năm đó, gọi là võ tốt Phụng nghĩa, từng tham gia cuộc đại chiến truy đuổi Khương Hồ từ Phụng Nghĩa Sơn tới Linh Võ cốc. Chỉ có điều về sau Đoàn Quýnh đầu phục Vương phủ, Phụng nghĩa quân cũng vì vậy mà giải tán.

Sau khi Đoàn Quýnh chết đi, cũng không ai nghe đến tin tức của Phụng nghĩa quân.

Tào Bằng tiến lên hai bước, hỏi:

- Lý Kỳ, lão nói lão là võ tốt Phụng nghĩa?

- Đúng vậy!

- Vậy vì sao lão lại ở Hà Tây? Ta nhớ rõ năm đó Phụng nghĩa quân theo Đoàn Quýnh cùng trở về Tuy Dương, sau đó mới giải tán.

Lý Kỳ cười khổ ngẩng đầu:

- Hồi bẩm Bắc Trung Lang Tướng, ty chức quả thật là Giáo Úy của Phụng nghĩa quân.

Cuộc chiến Phùng Nghĩa Sơn năm đó, ty chức cùng với Đoàn tướng quân truy kích Tiên Linh Khương, không ngờ dọc đường lại gặp phục kích của tạp chủng Tiên Linh Khương, bản thân ty chức bị trọng thương được mục dân người Hán ở đây cứu giúp. Sau khi lành lặn vết thương thì cuộc chiến ở Linh Võ Cốc đã chấm dứt, Đoàn tướng quân dẫn Phụng nghĩa quân trở về Tuy Dương. Ty chức vì một việc riêng nên không vội trở về, đến khi ty chức chuẩn bị trở về Tuy Dương, lại nghe nói Phụng nghĩa quân đã bị giải tán. Rơi vào đường cùng ty chức liền lưu lại Hồng Trạch ở Hà Tây này.

- Vì sao lão không về nhà?

Lý Kỳ trầm mặc!

Thật lâu sau, lão hạ giọng nói:

- Bắc Trung Lang Tướng, làm sao còn có nhà ă? Cha mẹ ty chức đã sớm qua đời, đất vườn trong nhà cũng bị người cướp đi. Nếu không vì vậy, ty chức sao có thể nhập ngũ?

Những năm cuối của Đông Hán, việc chiếm đoạt đất đai diễn ra vô cùng nghiêm trọng.

Cũng bởi vì phần lớn đất đai bị cường hào chiếm đoạt, cho nên lưu dân xuất hiện ở khắp các nơi. Có người thì nhập ngũ, có người thì thành sơn tặc đạo phỉ gây hại địa phương. Tào Bằng cũng có nghe nói qua tình huống đó, nhưng tình trạng cụ thể thì lại không rõ lắm. Hắn tiến lên hai bước, giơ tay nâng Lý Kỳ đứng dậy, đánh giá từ trên xuống dưới.

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng nói:

- Tào mỗ phụng mệnh triều đình trấn giữ Hà Tây. Lý Kỳ, những chuyện đã qua ta nghĩ hãy gác lại, ta hỏi lão, có thể vì triều đình mà dốc sức hay không?

- Ty chức ngay cả nằm mơ cũng đợi chờ đại quân của triều đình trở về Hà Tây.

Lý Kỳ vẽ mặt kích động, nắm chặt tay của Tào Bằng, run giọng trả lời.

- Bắc Trung Lang Tướng, các người từ xa mà đến, sao không đến bộ lạc của ta mà nghỉ ngơi một chút?

- Việc này...Ta đang định đi tới Hồng Thủy Tập.

- Hồng Thủy Tập?

Lý Kỳ không khỏi cười nói:

- Tướng quân muốn đi đến Hồng Thủy Tập được dễ dàng, hãy đến chỗ ty chức dùng chén rượu, sau đó ty chức nguyện theo tướng quân đồng hành.

Có một người dẫn đường như vậy, đương nhiên Tào Bằng đồng ý.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị gạt đầu đồng ý thì một thanh niên ở phía sau Lý Kỳ đột nhiên mở miệng nói:

- Tướng quân, tướng quân đến Hồng Trạch chỉ có bấy nhiêu binh mã thôi sao?

- Sao?

Tào Bằng ngẩn ra, nhìn về phía người thanh niên.

Lý Kỳ phẫn nộ quát:

- Lý Đình, chớ có hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này là việc của quân cơ, đâu đến lượt cháu tự tiện mở miệng hỏi?

- Ông nội, cháu đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng. Những năm gần đây, triều đình nói phải thu phục Hà Tây, trước thì Đồng Trắc, sau lại có Lý Thôi, Quách Dĩ, nhưng cả đám người sau khi được đối xử trọng hậu, liền ngay sau đó cũng không có động tĩnh gì. Vì triều đình nhà Hán này, ba mươi sáu bộ lạc của Hồng Trạch ta bị tổn thất thê thảm và nghiêm trọng đến mức nào? Năm đó triều đình nhà Hán nói đi là đi, để chúng ta ở lại Hồng Trạch chẳng thèm quan tâm, đến khi cần liền hô khẩu hiệu phải thu phục Hà Tây, đến khi được đối xử trọng hậu liền không thấy bóng dáng. Chẳng lẽ còn muốn chúng ta ở nơi này đánh nhau với Khương hồ nữa sao?

- Lý Đình, nếu cháu không im miệng, vậy thì mau cút về cho ta.

Lý Kỳ lớn tiếng quát mắng, Lý Đình hung tợn liếc nhìn Tào Bằng một cái, sau đó mới thúc ngựa rời đi.

Khi gã vừa đi, mấy chục thanh niên có phần do dự rồi cũng đi theo Lý Đình. Tào Bằng khoanh tay đứng nhìn những thanh niên này đi xa dần, không khỏi nhú mày.

Doãn Phụng nói ở Hồng Trạch tâm của người Hán luôn hướng về triều đình.

Nhìn tình huống này, dường như cũng không phải đơn giản giống như lời của Doãn Phụng đã nói...

Lý Kỳ có chút xấu hổ nói:

- Bắc Trung Lang Tướng đừng trách, đứa cháu này của ta... ..

- Lý Giáo Ủy, lão ở rể sao?

- Việc này vốn là cũng không phải ở rể, chỉ có điều năm đó sau khi ta ở trong này dưỡng thương, cha vợ của ta thấy ta vũ dũng, liền đem con gái gả cho ta. Ta vốn muốn sẽ mang theo vợ con đi tới Tùy Dương, nào ngờ Phụng nghĩa quân...Ta bèn ở lại trong tộc.

- Lý Đình kia vừa rồi có nói Hồng Trạch có ba mươi sáu bộ lạc, chuyện này là sao?

Lý Kỳ cười khổ một tiếng nói:

- Những năm đầu Vĩnh Sơ, triều đình rút lui khỏi Hồng Trạch, những binh sĩ nhà Hán đóng giữ ở Hồng Trạch vì chống lại người Khương và người Tiên Ti, đã tự hình thành một bộ lạc. Mọi người bất kể quen lạ, tạo nên một bộ lạc cùng nâng đỡ lẫn nhau, cùng chống lại người Hồ...Nếu không vì thế, Hồng Trạch này chỉ sợ đã thuộc về Khương hồ rồi.

Ba mươi sáu bộ lạc ở Hồng Trạch?

Dường như có chút phức tạp ...

Tào Bằng đột nhiên cảm thấy hần nên lưu lại, để nghe kể lại tỉ mỉ về tình trạng của Hồng Trạch.

Nếu không đến khi gặp Lương Nguyên Bích, đối với Hồng Trạch hẳn không nắm rõ ràng lắm, chẳng phải là để Lương Nguyên Bích chiếm thế thượng phong sao?

- Bắc Trung Lang Tướng, xin mời đến lều của ta nghỉ tạm.

Tào Bằng hơi khom người chìa tay mời Lý Kỳ:

- Lý Giáo Ủy, mời.

Hồng Trạch lấy Hồng Thủy Tập làm trung tâm cùng chung sở hữu ba mươi sáu bộ lạc với nhà Hán. Ba mươi sáu bộ lạc này là dựa theo biên chế quân Hán năm xưa mà xây dựng nên, lấy quân Hán tại Hà Tây làm chủ chốt, chiêu mộ tụ tập dân chúng, hình thành một quốc gia độc lập. Thường ngày nông canh du mục, tự cấp tự túc; nếu gặp phải Khương Hồ khiêu khích, ba mươi sáu bộ lạc đều xuất hiện cộng đồng giúp đỡ. Từ cấp độ nào đó mà nói, cách sống của người Hán Hồng Trạch đã hết sức tiếp cận hình thức ban đầu quân trấn giữ của Giả Dật Sở Ngôn. Nếu như không phải là cách sống như thế, người Hán Hà Tây đã sớm bị Khương Hồ chiếm đoạt tiêu diệt. Tào Bằng uống rượu sữa ngựa, nghe Lý Kỳ giới thiệu đối với tình trạng của Hồng Trạch lại có một nhận thức hoàn toàn mới...

- Kỳ thực cũng không trách được đám nhỏ này, từ giai đoạn những năm đầu Vĩnh Sơ đến nay gần trăm năm, ba mươi sáu bộ Lạc Hồng Trạch từ lúc ban đầu lòng đã hướng về triều đình Hán Thắt, nhập hãn vào.... Ta nghe nói ngay từ đầu, thôn dân tụ tập tại ba mươi sáu bộ lạc luôn chờ đợi đại quân triều đình quay về Hà Tây. Nhưng mà sự chờ đợi này chính là trăm năm, đến bây giờ đã là thế hệ thứ tư rồi. Trăm năm tới nay, triều đình khi gặp phiền phức thì sẽ điều binh từ ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch. Trong Phụng Nghĩa quân năm xưa thì có ba nghìn người đến Hồng Trạch, thế nhưng từ sau khi Tiên Linh Khương bị diệt, Phụng Nghĩa quân theo đó mà giải tán. Ba nghìn đệ tử gần như tử thương không còn, có thể còn sống sót trở về cực ít. Triều đình, thật là quá tâm lạnh đối với người Hồng Trạch mà.

Lúc Lý Kỳ nói điều này ra, trong mắt toát lên vẻ bi thương. Chính là những người như bọn họ mới thật sự không thể quay về nhà, có nước mà không thể báo đền, sống lưu lạc nơi biên ải, người Hồ không muốn tiếp nhận. Triều Đình thậm chí đã quên hãn là thực sự còn một đám người đáng thương như họ còn tồn tại.

Năm xưa, Đoàn tướng quân từng kiến nghị triều đình trưng tập hơn mười vạn đại quân Hà Tây, khi đó người Hà Tây vui mừng khôn xiết, chờ đợi quân Hán quay về. Nhưng kết quả là...Tiên Linh Khương tuy rằng bị tiêu diệt nhưng lại khiến cho người Hồng Trạch bị Khương Hồ căm thù. Từ thời kỳ giữa Hi Bình và Quang Hòa, người Hồng Trạch và Khương Hồ đã đánh nhau hơn mười lần, tử thương cực kỳ thảm trọng. Lại sau này, Biên Chương và Bắc Cung Bá Ngọc tạo phản, quan quân tiến vào chiếm giữ Lương Châu lại có thể khiến cho Khương Hồ và người Hồng Trạch ngừng chiến...Chủng Thử đi, Trương Ôn tới...Lúc đến lúc đi, mỗi một lần đại quân triều đình đến đều khiến người Hồng Trạch trông ngóng và hy vọng, nhưng tới rồi cuối cùng, cũng chỉ để lại một đống hỗn độn? Nói một câu trong lòng, đây là người Hồng Trạch thế hệ thứ tư rồi, đối với triều đình rốt cuộc có bao nhiêu sự trung thành, chỉ sợ ngay cả chúng ta cũng không rõ. Bọn họ sợ! Bắc Trung Lang tướng, lần này ngươi tới dẫn theo bao nhiêu binh mã? Có đúng là không giống như những người kia, tới...rồi lại đi?

Tào Bằng trầm mặc. Những lời Lý Kỳ nói kiến hãn đầy xúc cảm. Hãn cũng không rõ lần này rốt cuộc là loại cảm xúc gì, chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Lý Giáo úy, ta cũng không gạt lão, lần này ta đến Hà Tây nếu không dẹp yên Hà Tây tuyệt đối sẽ không bỏ đi. Chỉ là, binh mã trong tay ta cũng không nhiều lắm, chỉ có bốn ngàn người mà thôi. Năm xưa triều đình còn có thể di chuyển tám nghìn hộ thôn dân đến Hà Tây này...Lão có lẽ không biết, hiện nay vùng Trung Nguyên hỗn chiến, Chư hầu mọc lên như rừng. Tào Tư Không phụng lệnh thiên tử giờ đang chinh chiến ở Hà Bắc, có thể điều được bấy nhiêu người như này cũng là không dễ dàng...Lần này ta đến Hồng Trạch, mục đích chính là muốn xây dựng thành trì tại Hồng Trạch.

- Bốn ngàn người, tám ngàn hộ?

Lý Kỳ lộ ra vẻ thất vọng. Không hề nghi ngờ, Lý Kỳ nhận thấy triều đình vẫn như trước không quyết tâm thu hồi Hà Tây. Ông trầm ngâm giây lát sau đó khẽ nói:

- Bắc Trung Lang Tướng, thứ cho ta nói thẳng...Nếu triều đình chỉ có những binh mã này, muốn dẹp yên Hà Tây thì vô cùng khó khăn. Cái khác không nói, ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch nhất định sẽ không nguyện ý quy thuận Bắc Trung Lang tướng.

- Ta biết. Cho nên đó là lý do ta đến!

Lý Kỳ thở dài:

- Nếu Bắc Trung Lang Tướng muốn chỉ bằng miệng lưỡi mà thuyết phục người Hồng Trạch thì sẽ vô cùng. Người Hồng Trạch hôm nay đã không còn dễ dàng bị lừa dối. Nếu Bắc Trung Lang Tướng không có năng lực khiến bọn họ kính phục, bọn họ sẽ không bao giờ cúi đầu. Đặc biệt là các huynh đệ này đã từng sinh ra và lớn lên ở Hà Tây, sự tiếp xúc đều là người Khương Hồ dân tộc Tiên Bi. Cũng không hề khác với người Khương Hồ, cái mà bọn họ kính trọng chính là dũng sĩ...Nếu bọn họ không muốn quy thuận, dù có là phụ mẫu cũng không có cách nào để họ cúi đầu. Bắc Trung Lang Tướng, chuyện này, thật sự là rất khó.

Tào Bằng làm sao không biết sự việc lúc này còn khó khăn hơn với trước đây, hãn đã cân nhắc rất chu đáo, chỉ là không nghĩ tới Hồng Trạch hiện nay càng thêm phức tạp hơn so với tưởng tượng của hãn.

- Hồng Trạch, giờ là ai dẫn đầu?

- Bộ Lạc Đại Nhân Hồng Thủy Tập, Đậu Lan.

- Người này lý lịch thế nào?

Lý Kỳ khẽ ho khan một tiếng:

- Đậu Lan này...Thật không dám giấu diếm, người này tổ tiên vốn là hình đồ bị bắt trần thủ biên cương, đối với triều đình xưa nay đều coi là kẻ thù. Ta từng nghe nói, Đậu Lan này năm xưa từng là hậu duệ của Đại tướng quân Đậu Hiến. Đại tướng quân Đậu Hiến bắc chinh dân tộc Hung Nô, giành được toàn thắng. Không ngờ sau đó lại bị triều đình ban cái chết, Đậu gia từ đó về sau suy yếu...Tổ tiên Đậu Lan chính vì nguyên nhân này mà bị lưu đày đi Hà Tây. Nhưng không lâu sau, Khương Hồ tác loạn, đại quân triều đình rời khỏi Hà Tây, tổ phụ của Đậu Lan nhân cơ hội này mà quật khởi, Đậu tướng quân nhờ vào tên tuổi mà hùng bá Hồng Thủy Tập, trở thành đại nhân đứng đầu của ba mươi sáu bộ lạc. Đến khi Đậu Lan ra đời càng lợi hại. Đậu Lan vốn vũ dũng, tính tình hào sảng, cực có uy vọng. Bắc Trung Lang Tướng muốn quản lý Hồng Thủy Tập, Đậu Lan nếu quy thuận, thì ba mươi sáu bộ lạc đại nhân bầy thành đô sẽ dốc sức vì tướng quân.

Con người Tào Bằng neoh lại thành một kẻ hờ. Tới Hà Tây rồi, hắn mới phát hiện thế cục này dường như đã vượt xa phạm vi khống chế của hắn. Quá nhiều nhân vật xa lạ có năng lực, quá nhiều chuyện lạ nảy sinh...có rất rất nhiều điều, nhiều nhân vật mà chưa bao giờ thấy xuất hiện trong lịch sử.

- Lý Giáo úy, người Hưu Chư, có hiểu rõ không?

- Hưu Chư?

Lý Kỳ giật mình, chợt cười:

- Có phải tướng quân muốn lôi kéo người Hưu Chư?

- Lôi kéo thì không cần nói tới, chỉ là...mong muốn có thể cùng người Hưu Chư đạt được đồng minh.

Lý Kỳ này không hổ đã từng làm Giáo úy của Phụng Nghĩa quân, tầm mắt và trí tuệ đều có. Tào Bằng cũng biết, muốn giấu diếm là không thể, chẳng thà đem thái độ hạ thấp xuống một chút nói không chừng còn có thể đạt được càng nhiều thông tin hữu dụng. Dù sao, nói dối càng nhiều thì cuối cùng cũng bị vạch trần. Rõ ràng là Lý Kỳ vẫn còn có lòng hướng về triều đình...Ông ta hiện nay cũng được coi như là một bộ lạc Đại Nhân, nếu như ông ta có lòng xảo trá thì cục diện sẽ càng thêm phức tạp.

- Người Hưu Chư hiện nay không lớn mạnh bằng trước đây, và so sánh với năm xưa cũng đã giảm bớt sự ngoan độc đi nhiều rồi. Lương Nguyên Bích kia...vô cùng anh dũng, bằng không thì với lực lượng của người Hưu Chư sao đến mức như nông nổi ngày hôm nay, ngay cả quê nhà cũng không có để ở? Con người này tham lam hơn nữa lại cực kỳ liêu lĩnh. Thế nhưng quan hệ giữa hắn ta và Đậu Lan vô cùng tốt, năm xưa người Hưu Chư bị Nghị Giả Tắc đánh đến mức không có chỗ dung thân, may được Đậu Lan thu nhận mới có một chỗ an thân.

Đậu Lan! Lại là Đậu Lan! Đây là nhân vật chưa từng thấy trong lịch sử vậy mà lại có tài cán đến vậy sao? Tào Bằng phát hiện, tuy nói Tây Lương là một nơi lạnh khủng khiếp nhưng lại là nơi ngọa hổ tàng long...Trước đây Diêm Hành theo như lời Doãn Phụng nói, nghe nói đó là con rể của Hàn Toại, từng suýt nữa giết được Mã Siêu. Người này vũ lực có thể nói là cực giỏi nhưng Tào Bằng lại chưa từng nghe nhắc đến cái tên này. Mà nay lại có một Đậu Lan hùng bá Hồng Trạch, ngay cả người Hưu Chư cũng nghe lời hắn ta. Những người này thật đúng là quá phiền phức. Nếu như không thể cùng Đậu Lan đạt được thương nghị thì sợ rằng hành trình tại Hồng Trạch sẽ vô cùng trắc trở.

Lý Kỳ nhắc hũ rượu lên lại rót đầy một chén rượu sữa ngựa, Tào Bằng tuy rằng vẫn chưa quen với mùi vị tanh nồng chua chát của rượu sữa ngựa này nhưng vẫn nhận lấy, cung kính uống xuống.

- Còn có một chuyện có thể có hữu dụng đối với tướng quân.

- Nguyên nghe tường tận.

Lý Kỳ ngồi xuống, trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Trước đây ta sớm đã nghe Võ Uy Mã Đằng dường như đã lôi kéo được người Hưu Chư. Còn nghe nói, Mã Đằng đã đảm bảo với Nguyên Bích rằng nếu người Hưu Chư nguyện ý quy thuận hần thì có thể thông qua Đường Đề để Nghị Giã Tắc nhượng lại một nửa Hưu Chư trạch cho người Hưu Chư ở lại đó. Nhưng chuyện này bị Đậu Lan ngăn cản cho nên Mã Đằng có chút bất mãn. Vừa mới đây Mã Siêu con trai của Mã Đằng đã từng dẫn quân bất ngờ đánh Hồng Trạch để cảnh cáo Đậu Lan...Hiện nay Đậu Lan cũng vì chuyện này mà đau đầu, dường như có ý muốn khuất phục Mã gia, nhưng cụ thể như nào ta cũng không rõ lắm.

Mã Đằng? Tim Tào Bằng nảy lên. Hần nhảy cảm có thể cảm nhận được sự huyền diệu trong đó, Mã Đằng là muốn khuếch trương hành lang Hà Tây mà, kết giao với Khương Hồ rất có uy vọng. Mà Hàn Toại đồng minh của hần ta lại hùng bá Lương Châu phía Tây Nam, có thể khiến cho Thứ Sử Lương Châu Vi Khang hiện nay hầu như đã mất hết quyền lực. Hai phần ba Lương Châu đã bị Mã Đằng và Hàn Toại chiếm cứ, Vi Khang chỉ có thể quản lý một quận Lũng Tây. Năm xưa cha con Tào Tháo vương mệnh xuất quân trấn giữ Lũng Tây, sợ là cũng vì nguyên nhân này. Trong lịch sử, Mã Siêu đánh Lũng Tây, thậm chí còn dẫn binh tới Trường An. Người này cũng là một kẻ có dã tâm, hơn nữa cực kỳ khó đối phó, nếu như Mã gia đạt được Hà Tây thì lại như hổ thêm cánh.

- Vậy chẳng phải nói Đậu Lan đang ở thế khó cả đôi đường sao?

- Đúng vậy!

- Lý giáo úy và Đậu Lan có quan hệ thế nào?

Lý Kỳ cười:

- Ta cùng với Đậu Lan... ha ha, không thể nói rõ ràng là quan hệ tốt thế nào, nhưng năm xưa phụ thân của Đậu Lan là huynh đệ với ta, Đậu Lan gặp ta còn phải gọi ta một tiếng bá phụ. Nếu tướng quân muốn gặp y, ta có thể làm trung gian dẫn tới gặp.

Tào Bằng nghe vậy thì quá mừng:

- Vậy thì, ta xin kính nhờ Lý giáo úy. Nếu ta có thể trấn giữ được Hà Tây, công đầu là sẽ của Lý giáo úy. Đến lúc đó ta sẽ tấu công của Lý giáo úy với triều đình.

Lý Kỳ lãnh đạm cười:

- Công lao không quan trọng, ta chỉ mong muốn triều đình lúc này đây chớ phụ tấm lòng của các binh sĩ nhà Hán.

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

- Lý giáo úy yên tâm, không bình ổn được Hà Tây, Tào mỗ tuyệt đối không ra đi.

- Hy vọng được như vậy!

Trong lời nói của Lý Kỳ lộ ra chút hoài nghi. Có lẽ triều đình đã nhiều lần làm ông thất vọng, có thể ông đã mất lòng tin với triều đình. Hôm nay ông tỏ lòng muốn trợ giúp Tào Bằng là bởi vì ông vẫn còn có chút mong đợi đối với triều đình. Cho nên, tuyệt đối không thể để ông thất vọng. Nếu như ngay cả người như Lý Kỳ mà cũng hoàn toàn đánh mất lòng trung thành đối với Hán thất, vậy thì vấn đề trở nên rất to tát.

- Nói khoác... chỉ có bốn ngàn binh mã mà dẹp yên được Hà Tây ư? Ông nội, cháu đã sớm nói triều đình quên chúng ta rồi, ông cần gì phải lưu luyến lo lắng? Theo cháu thấy, Tào tướng quân có thể vượt qua được mùa đông này đã là quá mức rồi. Ông nội, cháu nói rõ trước, cháu tuyệt đối không dốc sức vì triều đình.

Rèm trường được xốc lên, Lý Đình đi vào lớn tiếng nói.

Lý Kỳ biến sắc tức giận quát:

- Lý Đình, ở đây lúc nào đến phiên người nói chuyện, còn không cút ra ngoài cho ta.

- Cút thì cút...Nhưng cháu vẫn phải nói, họ Tào kia, người gạt được ông nội ta nhưng đừng mơ gạt được ta. Nam nhi ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch ta tuyệt đối không dốc sức vì triều đình. Người muốn chỉ dùng miệng lưỡi ba tấc mà đòi thuyết phục chúng ta bán mạng cho triều đình sao? Ta nói cho người biết, đừng mơ!

Lý Đình hướng về Tào Bằng hét lên rồi quay người đi ra luôn.

Lý Kỳ lộ vẻ ngượng ngùng, định mở miệng giải thích nhưng lại không biết nói gì. Tào Bằng cười xua xua tay ý bảo không sao. Nhưng trong ngực lại có một cảm giác nặng trĩu...

388. Chương 387-388: Hồ Bệnh Với Ác Lang

Hồng Thủy Tập, ước chừng 6 ki-lo-mét vuông, có 623 hộ, tổng cộng có bốn ngàn bảy trăm người.

Trong ba mươi sáu bộ lạc tại Hồng Trạch thì nhân khẩu nhất Hồng Thủy Tập là nhiều nhất. Còn lại ba mươi lăm bộ lạc lớn nhất cũng có chừng hai ba nghìn người, ít nhất dù chưa tới nghìn người cũng bảy tám trăm người. Bộ lạc của Lý Kỳ thuộc lớp giữa, ước chừng hơn một nghìn người.

Nghe nói, mọi người trong mỗi một bộ lạc không tính toán nhiều lắm. Nhưng người Hồng Trạch quý tại trong tâm, một khi phát sinh sự việc thì ba mươi sáu bộ lạc nhất loạt ra trận, tuyệt đối không có một bộ lạc nào do dự. Đây cũng là nguyên nhân căn bản bọn họ có thể ở lại Hồng Trạch. Ba mươi sáu bộ lạc tổng cộng cũng có ba bốn vạn người, hơn nữa còn học tập cách sống người Hồ, có thể nói là toàn dân đều là binh lính. Dù là mạnh mẽ như Khương Vương Đường Đề cũng không dám đơn giản xuất binh đi trêu chọc người Hồng Trạch.

Hồng Thủy Tập được thành lập từ phế tích binh doanh, có tường thành cao chót vót nhìn xa xa giống như một pháo đài.

Ở đây không đơn giản chỉ là một thị trấn cho người Hán ở, mà đồng thời cũng là nơi buôn bán giao dịch cực kỳ trọng yếu của Hà Tây.

Qua lại bán đạo hoặc tại nhà chính là cách buôn bán chính đều được giao dịch tại Hồng Thủy Tập. Đường nhiên giá cả ít hơn một chút, mà giá cả này chính là giữ cho Hồng Thủy Tập căn bản hoạt động bình thường. Về phần dân chúng tại thị trấn Hồng Thủy vẫn duy trì thói quen nông canh và cách thức binh nông hợp nhất.

Lúc này, trong Phủ Nha của Hồng Thủy Tập, Đậu Lan đang chiêu đãi bằng hữu từ nơi xa đến.

Y nhìn người đàn ông mặc trang phục người Hồ ở trước mặt trầm giọng hỏi:

- Người vừa nói, triều đình phái người tới liên lạc với đại nhân nhà ngươi?
- Đúng vậy.
- Vậy người triều đình đó là ai?
- Nghe nói...

Nam tử người Hồ gãi gãi đầu:

- Hình như là Bắc Trung Lang Tướng gì đó. Đại nhân nhà ta thái độ cũng rất rõ ràng, tuy nhiên nghe trong giọng điệu của hắn ta hình như là triều đình phái binh mã đến tiến nhập vào Hà Tây là muốn trọng trấn Hà Tây.

Đại nhân nhà ta có chút do dự, không thể tự quyết định cho nên mới lệnh cho ta tới đây xin ý kiến của Đậu đại nhân.

Bất kể là Đậu Lan, thì hai từ “Đại nhân” mà nam tử người Hồ kia nói cũng không phải ý là “Đại Nhân” theo tiếng người Hán, mà là nói về Bộ lạc đại nhân. Nam tử người Hồ này chính là người mang tin tức do Hưu Chư Vương Lương Nguyên Bích phái tới. Nhìn cử chỉ lời nói của gã đối với Đậu Lan vô cùng cung kính, chứng tỏ uy vọng của Đậu Lan tại Hồng Trạch không hề tầm thường.

Đậu Lan cao tám thước vai rộng lưng dài.

Ông ta năm nay ước chừng bốn mươi tuổi, nhưng có lẽ bởi vì sống lâu ở Hà húng chịu gió phương Bắc mà trên người lộ vẻ già nua, bộ dáng không khác gì năm mươi tuổi, tóc trắng dài xoa tung dưới vai càng tăng thêm vẻ khí lực hùng tráng.

Ông ta không học theo người Hung Nô tết bím tóc quăn lại mà cũng không giống như Lý Kỳ giữ gìn được sự cường tráng của người Hán vấn tóc lên, mà tóc cứ để xõa tung chẳng khác gì dã nhân. Lòng mày rậm, mắt hổ sáng quắc sắc bén, mũi có hình dạng giống như chim ưng, dưới cằm là bộ râu dày rậm cứng như kim châm.

- Triều đình phái quân đội tới lúc nào, sao ta lại không biết một chút tin tức gì.
- Việc này đại nhân nhà ta cũng không rõ, chỉ nói là hai dũng sĩ nhà Hán tìm tới thì hẳn mới biết.
- Còn có chuyện này sao?

Đậu Lan trầm ngâm.

Mà một thanh niên thủ hạ của ông ta ngồi gần đấy nhú chặt lồng mày, thái độ nghiêm trọng.

- Hơn nữa, ta còn nghe nói có một chuyện... trước đó từng có một đội quân tiến nhập vào Hà Tây đi thẳng đến huyện Liêm. Trước đó không thấy nói là triều đình nhà Hán phái sứ đoàn đi sứ phương Bắc, cho nên ta còn tưởng rằng những người này là đi nghênh đón đội quân của đoàn Sứ giả đó, vì vậy cũng không để ý tới. Trừ lần đó ra, Quan Trung không có phái quân đội ra nữa. Ngược lại tại huyện Tất có tin tức, nói là sẽ tăng cường sự phong tỏa đối với biên quan, khiến cho ta có chút khó hiểu...

Huyện lỵ huyện Tất là Tào Phi, chỉ là một đứa trẻ.

Nghe nói đó là con trưởng của Tào Tư Không trong triều đình có quan hệ vô cùng mật thiết với nhiều thế tộc tại Quan Trung.

Nếu như đội quân nhà Hán mà Lương Nguyên Bích đại nhân nói đến chính là đội quân vừa mới tiến nhập vào Hà Tây, chỉ sợ cũng không có mấy người...

Phụ thân, Mã gia hôm nay đã lôi kéo người, Mã gia này tại Võ Uy rất có uy vọng, hơn nữa lại có quan hệ mật thiết với tập chủng Khương tại Hà Tây. Thà đầu nhập vào Mã Siêu còn hơn là quy thuận triều đình, nói không chừng đối với chúng ta còn có lợi hơn.

Người thanh niên đang nói tên là Đậu Hổ, chính là con trưởng của Đậu Lan.

Đậu Lan nhắm mắt lại suy nghĩ mà không hề gấp gáp trả lời, một lúc lâu sau ông mở mắt ra nói:

- Có lợi chỗ nào?
- Mã gia tiếp giáp Hà Tây, Mã Đằng sợ nẹp Tam Phụ, mà Mã Siêu vũ dũng vô địch danh tiếng vang dội trong người Khương. Nếu như chúng ta đầu phục Mã gia, nói không chừng có thể đem thế lực của chúng ta mở rộng ra Hồng Trạch, đến lúc đó có thể tiến thêm một bước phát triển thực lực.

Mà triều đình...

Thanh niên kia cười nhạt:

- Trung Nguyên chư hầu san sát, chiến sự liên miên. Vị Tào Tư Không kia hiện này ắc còn không mang nổi mình ắc đoán chừng cũng không đầu tư nhiều binh lực tại Quan Trung. Nếu như quy thuận triều đình, chưa nói đến việc phải dứt bỏ cừu hận giữa tổ tông và triều đình, nhờ chúng ta gặp phải công kích, triều đình sẽ quản lý tài sản của chúng ta sao?

Con đoán chừng, lần này triều đình phái người tới tâm huyết cũng chỉ là như cháo chảy mà thôi.

Bọn họ đắc tội với Mã Đằng và Khương Hồ cũng không sao, cùng lắm thì lại bỏ đi. Nhưng chúng ta còn sống ở đây chẳng khác nào trở thành kẻ địch đối với toàn bộ Khương Hồ tại Hà Tây. Đến lúc đó, nhờ Mã gia gây hấn, chẳng phải chúng ta thiệt thòi lớn sao?

Đậu Hổ tên là hổ, người cũng chẳng khác gì hổ.

Lời nói của y rất rõ ràng, rất mạch lạc, khiến cho sứ giả Hưu Chư liên tục gật đầu biểu thị tán thành.

Ánh mắt Đậu Lan chăm chú nhìn Đậu Hổ, sau một lúc lâu mới thở dài nói:

- Đậu Hổ, con vẫn chưa hiểu rõ!

Đậu Hổ ngẩn ra:

- Xin phụ thân chỉ bảo.

- Triều đình như hổ bệnh, như con nói, chư hầu Trung Nguyên san sát, chiến sự không dứt, không rảnh bận tâm tới Hà Tây, cho nên mặc dù đầu phục triều đình thì dù chỗ lợi cũng không có, nhưng ít ra có thể đảm bảo cũng không có hại. Con có biết Mã Đằng là người như nào không? Mã Đằng là một con sói không thể thuần dưỡng được, là ác lang cực kỳ hung tàn.

Đậu Lan nhìn chăm chăm Đậu Hổ:

- Mã Đằng này năm xưa cũng là thần tử triều Hán nhưng lại cấu kết với Khương Hồ, tự lập làm Vương mới có thành tựu ngày hôm nay. Còn có bạn thâm giao Hàn Toại của hần nữa cũng là một người giống y như vậy, chẳng khác gì khó thấy được Hoàng Hà chín khúc. Nếu như chúng ta quy thuận Mã Đằng, con cho là hần sẽ ngồi xem chúng ta lớn mạnh mà không quan tâm sao? Ta nói cho con biết, nếu như chúng ta thật sự đầu nhập vào Mã Đằng, chưa đến ba năm Hồng Trạch sẽ không còn một người Hồng Trạch nào nữa...

Đậu Hổ nghe vậy mặt biến sắc.

- Lập tức phái người đi dò hỏi một chút người cầm đầu quân Hán kia là ai? Tình hình cụ thể của bọn họ cùng với hành tung của bọn họ nữa.

Khi người quay về nói cho Lương Nguyên Bích đại nhân biết thế cục hiện nay đã không còn rõ ràng nữa, tốt nhất là không nên quyết định tùy tiện. Nếu triều đình nhà Hán tiếp xúc với hần thì cứ tiếp xúc một chút, thuận tiện có thể thám thính hư thực của bọn họ. Không những thế ...qua vài ngày nữa ta sẽ đến thăm Lương Nguyên Bích đại nhân, lúc đó hãy cùng thương nghị tiếp.

Sứ giả Hưu Chư nghe vậy vội vã đồng ý chấp tay cáo từ.

Mà cha con Đậu Lan trong sảnh bồi hồi, có vẻ do dự.

- Cha à, còn có một việc con muốn nói với cha.

- Chuyện gì?

- Theo như tin tức báo về, Tiên Ti Hắc Thủy tại vùng Hồng Sa Cương gần đây có nhiều hoạt động dường như có hành động quy mô lớn. Con lo lắng có phải Đàn Chá có hành động lớn gì hay không? Tên đó đối với Hồng Trạch vẫn còn thêm muốn.

- Có chuyện này sao?

Đậu Lan giật mình, sự ưu tư trên mặt càng sâu.

Ông trầm ngâm một lúc lâu mới khẽ nói:

- Tiếp tục sai người giám sát động tĩnh của Tiên Ti Hắc Thủy, còn phải nghĩ cách tiếp xúc với quân Hán thăm dò thực hư của bọn họ. Hồng Trạch đã bình ổn nhiều năm xem ra đã sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Đậu Hổ sau khi nghe xong tuân lệnh đi.

Đậu Lan ngồi một mình trong sảnh neho mắt nhìn hoa cúc đang nở rộ ở bên ngoài...

Tào Bằng suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng quyết định tạm thời không đi tiếp.

Lời nói của Lý Kỳ khiến hần phải cân trọng.

Tình trạng hiện nay của Hồng Trạch làm hần chưa biết nên có chủ kiến như nào, hần cũng không hiểu người tên là Đậu Lan kia rốt cuộc có cách nghĩ như nào, mà tình huống tại Hồng Thủy Tập là gì. Chỉ dựa vào lời nói của Doãn Phụng và Lý Kỳ còn thêm những tin đồn nữa rõ ràng không hề chuẩn xác. Có một số việc phải tận mắt chứng kiến mới quyết định được.

Nhưng khi Tào Bằng nói ra ý niệm trong đầu này, Doãn Phụng liền lập tức tỏ ra phản đối.

- Tướng quân chỉ huy trọng trấn Hà Tây, sao có thể dấn thân vào nguy hiểm được?

Tào Bằng cười:

- Có gì nguy hiểm, chỉ là ta tới quan sát một chút mà thôi.

Hơn nữa, chẳng phải Lý giáo úy đã giới thiệu qua rồi sao? Đậu Lan này tuy có thù với triều đình nhưng đối với Hán thất trước sau vẫn có vài phần nhớ mong. Bằng không, với uy vọng của Đậu Lan tại Hồng Trạch đã có thể tự lập làm Vương, thậm chí còn quy thuận Khương Hồ... Nhưng hiện tại hán vẫn còn duy trì quy củ năm xưa, nói cách khác, hán vẫn có vài phần tình cảm đối với Trung Nguyên. Ta cứ đi thử tới Hồng Thủy Tập muốn xem tận mắt tình hình ở đó. Nếu ta đã tới đốc trấn Hà Tây, sao có thể không hiểu nơi mình cai quản chứ?

Có lẽ Đậu Lan này biết thân phận của ta cũng sẽ không có ác ý đối với ta.

Doãn Phụng, người lập tức phái người đi thông báo cho Khương Tự và Lương Khoan để bọn họ tụ họp với ta tại Hồng Thủy Tập. Ta cùng với Vương Song đi tới đó, người ở lại đây sai người trở lại huyện Liêm nói với Đặng giáo úy, lệnh cho hán dẫn theo hai ngàn người đi đến Hồng Trạch.

- Tướng quân định khai chiến ư?

Lý Kỳ thất kinh.

Tào Bằng cười ha hả:

- Ta khai chiến với ai? Chỉ là phòng tai họa chưa xảy ra thôi.

Nhưng Lý Kỳ có chút không yên tâm, ông do dự một chút khẽ nói:

- Tướng quân muốn đi tra xét ty chức cũng không phản đối. Theo như lời tướng quân nói, tuy rằng Đậu Lan đã vẫn còn oán trách đối với triều đình nhưng trong lòng vẫn hướng về triều đình, nhưng tướng quân đích thân đến đó là quá khinh suất. Ta có một kế có thể để cho tướng quân trở về an toàn.

Tào Bằng cười nói:

- Xin thỉnh giáo Lý giáo úy.

- Để cháu của ta cùng đi với tướng quân... tuy rằng ngoài miệng nó nói ngang bướng nhưng kỳ thực nó rất quen thuộc thân thiết với người Hồng Thủy Tập, có quan hệ tốt với Đậu Hồ con trai của Đậu Lan. Tướng quân có thể chịu thiệt thòi một chút làm bộ khúc của nó, như vậy thì có thể đảm bảo sự an toàn của tướng quân. Đứa cháu này có thể phân biệt nặng nhẹ, xin tướng quân yên tâm.

Nếu Lý Đình đồng ý làm bạn đồng hành, Tào Bằng đương nhiên là vui vẻ.

Dù sao, Lý Đình là rắn đầu đàn, hơn nữa có thể che giấu được thân phận, đây cũng là sự khảo nghiệm của Lý Kỳ đối với Tào Bằng, muốn nhìn thấu tâm tư Tào Bằng. Dù sao, trước đó Lý Đình đã không có thiện cảm với Tào Bằng, nếu như hán có thể chấp nhận chứng tỏ hán là một người làm được chuyện lớn. Nếu như Tào Bằng không muốn.... Lý Kỳ cũng không miễn cưỡng.

Dù sao Lý Đình cháu của mình là người như nào trong lòng Lý Kỳ biết rõ, chẳng qua là muốn xem Tào Bằng lựa chọn như nào thôi.

Tào Bằng nghe vậy, không chút do dự liền vui vẻ đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người rời khỏi bộ lạc đi về phía Hồng Thủy Tập.

Trời đêm lặng lẽ bao phủ thảo nguyên Hồng Trạch.

Sau khi trời tối, trên thảo nguyên đốt rất nhiều lửa trại, hòa với những ngôi sao long lanh của bầu trời trong đêm, cảnh sắc cực kỳ tráng lệ.

Lý Đình cười lạnh lùng nói:

- Quả nhiên là ngựa tốt.

Hán nói đến con sư hổ thú kia, nhưng mắt lại nhìn Tào Bằng đầy vẻ khinh thường.

Bên lửa trại, mười mấy tên người hầu cận hợp thành một đoàn, tách riêng Tào Bằng và Vương Song hai người ra. Không còn cách nào khác, hai người đành phải nhóm lửa trại riêng, ngồi chung một chỗ, thấp giọng bàn bạc. Sự hổ thẹn ở ngay gần đó, thông dong, nhàn nhã.

Tào Bằng hiểu rõ ý của Lý Đình: ngựa là ngựa tốt, người lại không được như vậy. Lý Đình phụng mệnh Lý Kỳ, dẫn Tào Bằng đến Hồng Thủy Tập. Tuy rằng Lý Đình tuân theo ý của Lý Kỳ, nhưng dọc đường đi, y không ngừng châm chọc, khích bác, trong lời nói đều có giấu thương đao.. Có thể thấy được, y không hài lòng với Tào Bằng, lại thêm mâu thuẫn với triều đình nhà Hán, nên y không hề có chút tôn trọng và nhiệt tình với Tào Bằng như Lý Kỳ, mà ngược lại còn rất khó chịu với hắn.

Từ nhỏ sinh sống ở trên thảo nguyên, cuộc sống của Lý Đình gần như không mấy khác biệt với người Hồ kia.

Tào Bằng có cảm nhận rất rõ ràng rằng y rất thù ghét xá nhân, hoặc nói đúng hơn là triều đình. Trên thực tế, thái độ này của Lý Đình là thái độ chung của hầu hết đời con cháu thứ tư Hồng Trạch. Bởi vì triều đình suy nhược lâu ngày, nên những người là con cháu thứ tư như Lý Đình căn bản không xem trọng triều đình nữa. Bọn họ chưa từng được chứng kiến công lao vĩ đại của Đại tướng quân Đẩu Hiến khi bình phát Mạc Bắc, cũng không thấy qua khí phách hào hùng uy nghi nơi đất khách của Trần Thang Dương. Thậm chí ngay cả chiến tích tiêu diệt người Khương năm đó cũng không nghe qua. Từ khi Lý Đình ra đời đến nay, những gì y nhìn thấy được đa số đều là cảnh quân Hán không chịu nổi một đòn của Khương, Hồ, bị bọn họ đánh bại.

Kể từ năm đó loạn Biên Chương xảy ra, rồi sau lại đến Bắc Cung Bá tạo phản.

Từ trong “Theo ký sự Khai Thủy”, y chưa từng nghe qua quân Hán có chiến tích huy hoàng nào cả.

Ngược lại người Hung Nô, Khương Hồ, Tiên Bi nhiều lần xâm lược thành công, cướp bóc dân Hán. Vì thế, người Hồng Trạch và đám người Hồ cũng có qua vài lần giao chiến, thắng bại phân nửa. Quân Hán suy yếu, không chịu nổi một đòn là suy nghĩ thâm căn cố đế trong lòng Lý Đình. Đối với một người trưởng thành trên thảo nguyên, tuổi trẻ đều ảnh hưởng bởi người Hồ mà nói, một triều đình suy nhược không đủ để khiến cho người Hồng Trạch bán mạng. Cho nên, khi Tào Bằng dẫn người đến Lý Đình rất ác cảm với hắn.

Tào Bằng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lý Đình, chỉ cười cười, cũng không để ý tới.

- Quýnh nhất gan!

Lý Đình lại lần nữa cười nhạt, chợt cười nói với đám người thân cận:

- Trách không được Hán gia thủ không được Hà Tây, lại phải nhờ chúng ta đi giành giang sơn. Người Hồng Trạch đều là hảo nam nhi, nhưng nhất định không kẻ vai chiến đấu với quýnh nhất gan.

Nhóm người hầu cận lập tức cười ha ha.

- Người...

- Vương Song, cầm miệng.

Mắt nhìn Vương Song nổi giận, muốn đứng dậy phản bác, Tào Bằng vội vàng lớn tiếng quát, bảo ngưng lại.

Hắn xoay người, nhìn đám người Lý Đình liếc mắt một cái:

- Phụ thân người là Hán gia lang, ông nội người là Hán gia lang, tổ phụ người là Hán gia lang, ông cố người từng là Hán gia lang. Nếu như bọn họ biết được con cháu là một đám người quay lưng quên tổ tông, e rằng ở dưới cửu tuyền sẽ khóc mãi mãi. Tào mỗ bất tài, nhưng cũng không muốn nói chuyện cùng với đám súc sinh bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa.

Dọc theo đường đi, Tào Bằng vẫn không nói gì.

Nhưng một khi phản kích, hắn nói năng rất sắc sảo.

Lý Đình ngăn người chợt phản ứng lại, Tào Bằng đang mắng y, lập tức giận tím mặt.

- Người dám mắng ta?

- Ta chỉ mắng súc sinh, có quan hệ gì tới người?

- Người...

Lý Đình đứng bật lên, bước lên phía trước hai bước.

Đám người hầu cận đều đứng dậy, lập tức vây quanh hai người Tào Bằng.

- Họ Tào kia, ta không muốn đấu khẩu với người, người tốt nhất nên xin lỗi ta, nếu không đừng trách ta không khách khí với người.

Tào Bằng dùng gậy gõ cời lửa trại, cười nhạt nói:

- Mổ gia không nói chuyện với súc sinh.

- Người muốn chết à?

Sắc mặt Lý Đình trở nên cực kỳ khó coi. Hai tên hầu cận mắt thấy Lý Đình chịu nhục, không nói hai lời, tiến lên trước giáo huấn Tào Bằng. Hán tử lớn lên trên thảo nguyên thân thủ cực kỳ cường tráng. Mắt nhìn thấy hai tên đến bên, không chờ Vương Song hành động, bàn tay Tào Bằng khê rung lên, gậy gỗ dùng để cời lửa kia khê động, hai thanh củi gỗ đang cháy từ trong đống lửa bay ra, hung hăng đập vào trên ngực hai tên hầu cận kia. Trong chốc lát, ánh lửa đột nhiên sáng ngời, đống lửa văng khắp nơi.

Hai tên hầu cận bay ngược ra ngoài, vạt áo trước ngực lập tức bốc cháy lên.

Hai người hoảng sợ, hét to một tiếng, lăn lộn trên mặt đất.

Tào Bằng chậm rãi đứng lên,

- Đây chính là bản lĩnh binh sĩ Hồng Trạch? Đừng nói đến đấu khẩu, động thủ với các người càng không được.

Vừa rồi Tào Bằng như thế nào mà cây củi gỗ lại bắn lên như thế, không có người nào nhận ra. Lý Đình xua tay, ra hiệu tên hầu cận đi lên dập tắt lửa trên người hai tên kia, gương cặp mắt hổ chăm chú nhìn Tào Bằng, vẻ lạnh lùng.

- Thế nào, muốn động thủ sao?

Lý Đình hai gò má hơi run lên, tay chậm rãi hướng về bên hông tìm kiếm.

- Động thủ, các người không được, động đao, các người càng không được...

Tào Bằng cười nhạt một tiếng, chẳng thèm nhìn động tác của Lý Đình, thản nhiên nói:

- Để ta nói cho rõ ràng, ta lần này đi Hồng Thủy Tập cũng không muốn đi cùng với người. Chỉ là tổ phụ người là Lý Giáo khẩn cầu, ta mới đồng ý. Đừng tưởng rằng ta chiếm bộ lạc của các người, tâm ý của tổ phụ người, ta cũng hiểu được. Đơn giản là vì ông ấy hi vọng người có thể cùng ta làm quen một chút. Một ngày nào đó người có thể quay trở về cố hương, tương lai cũng có thể tạo dựng sự nghiệp, còn hơn cả đời không tên tuổi trên thảo nguyên này thảo nguyên. Dọc đường ta nhần nại, không phải ta sợ người, mà là lo lắng sẽ làm người bị thương, khiến Lý Giáo Ủy lo lắng. Người Hồng Trạch, ta không bận tâm! Tổ tiên của người, thậm chí đời này qua đời khác đều tự cho mình là người Hán, từ khi nào lại sinh ra đám người quay lưng, quên đi tổ tông như các người? Đúng, năm đó triều đình từ bỏ Hà Tây là có lỗi với tổ tiên các người, nhưng đây tuyệt không phải là cái cớ để các người quên đi tổ tông. Người muốn động thủ, vậy người đã chuẩn bị tốt chưa?

- Chuẩn bị cái gì?

Lý Đình ngạc nhiên, lỗ lời buột miệng hỏi.

Nào biết, Tào Bằng không nói lời nào, chân giẫm lên trường đao, đao lập tức thoát ra. Lý Đình chưa kịp phản ứng, thanh trường đao sáng loáng đã đặt trên vai y. Vết đao sắc bén, nồng mùi máu tanh, giữa thanh đao ánh lên sắc đỏ sẫm dưới ánh lửa. Lý Đình thậm chí không nhìn rõ được Tào Bằng đến trước mắt y như thế nào, rút đao ra như thế nào. Trường đao trong tay y căn bản không kịp ra khỏi vỏ đã bị Tào Bằng

không chế. Lưỡi đao lạnh thấu xương đó làm y run lên, một luồng hàn khí chạy dọc xương sống, toàn thân cứng đờ.

- Thả thiếu tộc trưởng nhà ta ra!

Vài tên hầu cận rút binh khí ra, lớn tiếng quát.

Tào Bằng lạnh lùng nói:

- Vương Song, cho bọn chúng cầm miệng đi, không được giết người.

Khi Tào Bằng sớm ra tay, Vương Song đã vận sức chờ đợi. Tào Bằng còn chưa nói hết, gã đã vớ lấy hai thanh gậy gỗ đang cháy, đánh tới. Kể từ khi Vương Song theo Tào phủ đến nay đã hơn bốn, năm năm. Từ lúc đầu đơn thuần chỉ là huấn luyện chó, sau này gã lại được Tào Bằng coi trọng, truyền thụ công pháp cho. Sau này Hoa Đà lại tới Hứa Đô, Vương Song lại theo Hoa Đà học hắc hỉ và hạc hỉ trong Ngũ Cầm Hí, công phu cũng theo đó mà thăng tiến nhanh hơn. Khi Tào Bằng đang truyền thụ, dạy bảo đám người Tào Chương, cũng cho Vương Song cùng đi theo học tập. Thời gian năm năm ngắn ngủi, Vương Song đã luyện được tương đối, tuy không bằng Hàn Đức, nhưng cũng là tiêu chuẩn võ tướng hạng nhất. Nếu không như vậy, lần này Tào Bằng đi sứ Mạc Bắc, gã cũng không thể đi theo hãn đến được.

Gã vừa ra tay, liền có hai luồng ánh lửa bay lượn.

Thân pháp linh hoạt phối hợp với Bạch Viên Thông Bối quyền huyền ảo, que cời lửa trong tay Vương Song giống như có linh tính. Ba tiếng pang pang pang vang lên, chợt nghe tiếng kêu la thảm thiết liên tục phát ra. Binh khí trong tay ba tên tùy tùng rút xuống, trên tay còn nguyên vết thương. Bọn họ liên tục lùi lại phía sau, Vương Song đẩy cời lửa ném về phía đồng lứa, vung tay rút song thiết đao ra. Gã đứng bên cạnh Tào Bằng, nhìn chăm chăm đám tùy tùng hoảng loạn kia.

- Họ Tào nhà ngươi...

- Lý Đình, ngươi im miệng cho ta.

Tào Bằng lớn tiếng quát, lời Lý Đình đang định nói, lại nuốt trở vào.

- Ta mặc kệ người đánh giá ta như thế nào, cũng không cần biết người nghĩ thế nào về triều đình. Ta lần này đến Hồng Trạch là có sứ mệnh của ta, mặc kệ người tin hay không tin tưởng, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phải lợi dụng sức mạnh của người Hồng Trạch các người. Cho nên, người nghĩ ta thế nào không quan trọng. Nhưng nếu như người dám làm hỏng chuyện của ta, đừng trách ta lòng dạ lang sói. Không sai, các người có lẽ dũng mãnh, thiện chiến, nhưng đối với triều đình mà nói, các người chẳng qua là thảo khấu, cha con Mã Đằng như thế nào? Bất kể bọn họ có thật lòng hay không, chỉ ít trên danh nghĩa, bọn họ cũng phải phục tùng mệnh lệnh của triều đình. Nếu như người dám làm hỏng chuyện của ta, lão tử có thể lập tức điều mấy vạn đại quân từ Quan Trung tới, trong vòng mười ngày, san bằng Hồng Trạch.

Tào Bằng khốc lãnh, Lý Đình tái mặt.

Trong lòng y run lên, nhưng vẫn ngẩng cao đầu không chịu khuất phục, chăm chú nhìn Tào Bằng.

- Những kẻ khoa trương như ngươi, lão tử đã thấy nhiều rồi. Đừng tưởng rằng mình lợi hại. Khi ta mười lăm tuổi đã dẫn theo mấy nghìn người, đánh dẹp tinh binh mãnh tướng gấp mười lần quân ta. Cửu Nguyên Lão Bố như thế nào? Kết quả là gã cũng không công phá được thành trì ta trấn giữ. Sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, người thích thế nào thì thế đó. Nhưng bây giờ, người tốt nhất nên ngoan ngoãn cho ta.

Vừa nói, tay Tào Bằng rung lên, thanh cương đao xẹt qua hư không.

Lý Đình chỉ cảm thấy toàn thân rét run một hồi, ánh đao loang loáng trước mắt. Chờ khi y tỉnh táo lại, Tào Bằng đã thu đao trở về.

Mà trên người của y, để lại từng vết đao.

Vết đao kia khắc lên thân thể, xé rách quần áo y. Gió thổi hiu hiu lướt qua, Lý Đình rùng mình.

- Hùng mạnh không phải ngoài miệng, cũng không phải trên tay, mà là ở đây.

Tào Bằng lấy tay chỉ vào chính tim của mình:

- Tổ phụ ngươi là một người hùng mạnh, nhưng không phải là công phu của ông ấy cao, mà là ông ấy trung thành với triều đình, trước sau không đổi. Mà ngươi không đáng để ta để ý đến, bởi vì ngươi ngay cả chính mình là ai cũng không biết, cũng không hiểu.

Sắc mặt Lý Đình trắng bệch, kinh ngạc nhìn Tào Bằng.

Chỉ có điều Tào Bằng dường như đã mất đi hứng thú với y, xoay người trở lại bên đồng lửa.

- Thiếu tộc trưởng, chúng ta...

- Đều im miệng hết cho ta!

Lý Đình quát bảo ngưng nói, xoay người về bên đồng lửa.

Y ngồi ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích nhìn đồng lửa hùng hực trước mặt, không nói lời nào.

Mà đám tùy tùng đó thấy Lý Đình không lên tiếng, cũng ngậm hết miệng lại. Vài tên tùy tùng bị thương, lấy thuốc mang theo bên người ra, bôi lên miệng vết thương.

Có người lén nhìn Tào Bằng và Vương Song, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Nam nhi sống trên thảo nguyên kính nể nhất chính là binh sĩ hào dũng. Trước đây, bởi vì bị ảnh hưởng của Lý Đình, bọn họ không thèm để ý hai người Tào Bằng. Nhưng vừa rồi, chủ tử Tào Bằng phô bày sức mạnh, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kính phục. So ra, những người bên bọn họ luôn châm chọc, khiêu khích hai người kia suốt đường đi lại giống người xấu hơn.

Đó là một người hùng mạnh!

Chẳng trách ngay cả đến sư hổ thú cũng đi theo bên cạnh hắn.

- Đây!

Lý Đình đột nhiên quay đầu, gọi Tào Bằng một tiếng.

Tào Bằng ngẩng đầu, nhìn Lý Đình.

- Ngươi thực sự đã giao chiến với hao hổ ở Tịnh Châu kia sao?

- Đương nhiên!

- Vậy kết quả...

- Ta thua!

Tào Bằng nói rất thản nhiên, chẳng hề làm bộ làm tịch chút nào.

- Nhưng mà hao hổ giờ đã chết, mà ta vẫn còn sống.

- Ta biết.

Lý Đình nói chuyện, cúi đầu.

Thanh danh hao hổ Cửu Nguyên, cũng rất vang dội ở Hà Tây. Lã Bố năm đó ở Tịnh Châu, chiến công hiển hách, từng giết đám người Hồ kia. Bọn người Hồ nghe thấy tên hao hổ là đã bỏ chạy, không dám trêu chọc Lã Bố. Tuy rằng Lý Đình chưa từng gặp Lã Bố, nhưng lại cực kỳ tôn kính Lã Bố. Hà Tây bị Khương Hồ chiếm cứ, nhưng đối với người Hán sinh sống trên thảo nguyên mà nói, Lã Bố chính là anh hùng.

Lý Đình do dự một chút, trầm giọng nói:

- Ta sẽ giúp ngươi làm việc, nhưng ta muốn nói cho rõ ràng không phải ta sợ ngươi.

Tào Bằng cười cười:

- Ngươi có sợ ta hay không, có liên quan gì đến ta đâu? Nể mặt Lý Giáo úy, ta cho ngươi một lời khuyên. Phần đông cao thủ Trung Nguyên đều là thuộc hạ dưới trướng của chúa công nhà ta, mãnh tướng như mây. Thân thủ của ngươi không tồi, nhưng nếu như đến Trung Nguyên, còn nói năng không coi ai ra gì như vậy, sớm muộn ắt phải đầu một nơi, thân một nẻo. Chuyện khác không nói, chỉ riêng đám tùy tùng bên cạnh ta,

chọn bừa một người cũng có thể lấy được tính mạng của người. Có một câu người nói không sai, người phải có thực lực. Mà nếu như tâm người không đủ mạnh mẽ, thì công phu có tốt đến mấy cũng không đến đâu. Cố gắng học hỏi tổ phụ người, để tâm người cũng sớm ngày hùng mạnh lên. Chỉ có khi tâm người mạnh mẽ, người mới có thể không sợ hãi dù là lúc nào đi nữa.

Dứt lời, Tào Bằng đuổi người, nằm bên đồng lửa, nhắm hai mắt lại.

Gió thu nhẹ nhàng, khe thổi lay thảm cỏ chăn nuôi súc vật trên thảo nguyên. Cơn gió như khe thì thầm...

Đồng lửa đã tắt, làn khói xanh lượn lờ.

Khi ánh sáng mặt trời mới lên, Lý Đình thay đổi y phục, đi chung đường với Tào Bằng.

Chỉ có điều lần này, y không châm chọc Tào Bằng nữa, mà là trầm mặc không nói gì. Ngay cả đến đám hầu cận của y cũng kính trọng Tào Bằng. Dọc đường đi bình an vô sự, đến giờ Ngọ, đoàn người liền đi tới Hồng Thủy Tập.

Mặt trời mùa thu cao rọi, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, rất thoải mái.

Lý Đình dẫn đầu, đến ngoài cửa thành Hồng Thủy Tập, đang chuẩn bị tiến vào thành, chợt nghe bên cạnh có người la lớn:

- Lý Đình, sao người lại tới đây?

Lý Đình quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy một đám người vây quanh một thanh niên, phóng ngựa chạy tới.

- Là Đậu Hổ!

Lý Đình không có quay đầu lại, nhỏ giọng báo cho Tào Bằng biết.

- Hẳn chính là trưởng tử của Đậu Lan, cũng là dũng sĩ nổi danh ở Hồng Thủy Tập. Tuy nhiên người này cũng không thiện cảm lắm với nhà Hán.

Nói xong, y giục ngựa xông lên đón đầu, trò chuyện với Đậu Hổ.

Tào Bằng ở giữa đám tùy tùng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cổ Đại Hoàng, neho mắt, nhìn về phía Đậu Hổ.

Người này rất thù địch nhà Hán!

Chuyện này cũng có thể giải thích được, năm đó tổ tiên hần bị Hán đế ban cho cái chết, đại tướng quân Đậu Hiến chết đi, cả một nhà hần bị sung quân đến biên ải Hà Tây. Đậu Hiến có lẽ là người ngang ngược, kiêu ngạo, nhưng đúng là đã lập đại công cho nhà Hán. Nhưng kết quả là... Chuyện này đổi lại là bất cứ ai đều sẽ bất mãn, thậm chí sinh ra oán hận.

Lý Đình đặc biệt trò chuyện với người này dường như muốn nhắc nhở Tào Bằng, địa vị của Đậu Hổ này ở Hồng Thủy Tập chắc hẳn không hề thấp chút nào.

Lúc này, Đậu Hổ lôi kéo Lý Đình chuẩn bị vào thành.

Đột nhiên, hần quay đầu ngựa, chạy về phía Tào Bằng.

Tào Bằng kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Đậu Hổ ghìim ngựa, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng, mãi lâu sau, mở miệng, trầm giọng nói:

- Người là ai?

389. Chương 389-392: Con Cháu Mã Gia

Cách ăn mặc của Tào Bằng không mấy khác đám người Lý Đình.

Chỉ có điều khí chất của hần lại nổi bật lên giữa đám người. Mấy năm này, Tào Bằng dốc lòng đọc sách, làm cho khí chất của hần có thêm phong thái của người danh sĩ nho nhã. Chưa kể hần đã trải qua rất nhiều biến cố, nên trong cái nho nhã đó lại có một phần nhanh nhẹn, dũng mãnh và oai dũng. Loại cảm giác đó

khiến người ta cảm thấy hết sức kỳ quái. Sự pha trộn giữa khí chất dũng mãnh với phong thái của người trí thức của Tào Bằng khiến Đậu Hổ chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

- Tại hạ Tào Bằng bái kiến thiếu tộc trưởng.

Tào Bằng không giấu diếm danh hiệu của mình, bởi vì hắn biết, ở vùng đất Hà Tây này vốn chẳng có bao nhiêu người biết đến hắn.

Đậu Hổ hơi sững sốt, đánh giá Tào Bằng từ trên xuống dưới.

- Là người Hán ư?

- Đúng vậy.

Lý Đình ung dung nói:

-Tào tiên sinh là danh sĩ Trung nguyên, do đắc tội người, cho nên mới chạy tới Hà Tây lánh nạn, hiện giờ vẫn làm việc dưới trướng tổ phụ ta. Hổ ca người đừng tìm cách chiêu dụ hắn, Tào tiên sinh rất được tổ phụ ta trọng dụng đấy.

Đậu Hổ mỉm cười, không nói gì nữa.

- Tên gia hỏa nhà người lúc nào cũng lo lắng ta đoạt người của người.

Trung Nguyên chiến tranh khói lửa khắp nơi, rất nhiều người khi đến bước đường cùng đều sẽ tị nạn ở Mạc Bắc. Những người này hoặc là đi Hung Nô, sống chung với người Hung Nô, hoặc là làm cho người Tiên Ti. Cũng sẽ có một số người đến Hà Tây, hưởng thụ cuộc sống vô tư lự. So với các nơi khác, cuộc sống ở Hà Tây tuy rằng gian khổ một chút nhưng vẫn được coi là thiên đường.

Chính vì thế, Đậu Hổ không suy nghĩ nhiều lắm.

Y vừa giục ngựa chuẩn bị vào thành, sau khi đi được hai bước, đột nhiên lại quay đầu hỏi:

- Tào tiên sinh, ngựa của người có bán không?

- Hả?

- Con sư hổ thú này là ngựa tốt trăm năm khó thấy được.

Tào Bằng ngồi trên ngựa hơi cúi người, cười tủm tỉm trả lời:

- Thiếu tộc trưởng, con ngựa này là vận mệnh của ta, thứ cho ta không thể bán được.

- Ách. Thật là đáng tiếc!

Đậu Hổ không khỏi luyến tiếc nhìn thoáng qua Sư hổ thú, quay đầu, sóng vai cùng Lý Đình đi vào Hồng Thủy Tập.

Đối với người trên thảo nguyên mà nói, ngựa chính là sinh mệnh thứ hai của họ. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ, bình thường sẽ có rất ít người đi chiếm đoạt ngựa cưới của người khác. Trừ phi là con nhà giàu sang, hoành hành ngang ngược, phần lớn mọi người đều sẽ thương lượng rõ ràng với chủ nhân của con ngựa đó. Nếu như chủ nhân không muốn bán vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể từ bỏ. Đậu Hổ tuy rằng coi trọng Sư hổ thú của Tào Bằng, nhưng từ nhỏ y đã lớn lên trên thảo nguyên, cũng không muốn đoạt con vật yêu thích của người khác. Nếu cưỡng đoạt, không khéo sẽ gây ra chuyện phiền phức.

Tào Bằng cùng đoàn hộ tống, chậm rãi đi vào Hồng Thủy Tập.

Đồng thời, ấn tượng của hắn về Đậu Hổ cũng tốt đẹp hơn nhiều.

Người này có lẽ không có lòng trung với triều đình nhà Hán, nhưng cũng không phải là kẻ ăn chơi trác táng, cách xử sự cũng rất có chừng mực.

Từ tư thế ngồi trên ngựa của y mà xem, công phu của tên Đậu Hổ này hắn là cũng không tệ.

Ít nhất, Tào Bằng cảm giác y có lẽ còn mạnh hơn Lý Đình nhiều. Phỏng chừng người này ít nhất có thể đấu một trận ngang ngửa với Hàn Đức.

Nhất thời, Tào Bằng đột nhiên nảy lòng mến mộ người tài.

Chỉ là hấn rất rõ tình hình bây giờ, cho nên cũng chỉ thầm khen ngợi trong lòng, chứ không tỏ thái độ gì hết.

Lý Đình nói cho Đậu Hổ biết, hấn đến Hồng Thủy Tập là phụng mệnh của Lý Kỳ đến mua một ít hàng hóa.

Đậu Hổ hạ giọng nói:

- Qua hai ngày nữa, người nhà Mã gia sẽ đến, người có hứng thú gặp không?
- Mã gia ở Võ Uy ư?
- Đúng vậy!
- Bọn họ đến làm gì?

Có thể thấy quan hệ giữa Lý Đình và Đậu Hổ rất tốt, hai người nói năng cũng rất tùy tiện.

Đậu Hổ thở dài:

- Hoàng Đế nhà Hán nghe nói đã phái người tiến vào chiếm đóng Hà Tây, còn cố ý chiêu dụ người của Lương Nguyên Bích: Mã gia của Võ Uy dường như luôn rình rập Hồng Trạch, trước đây bọn họ đã nhiều lần phái người đến Hồng Thủy Tập nói rõ muốn chiêu dụ phụ thân ta.

- Vậy Đậu tướng quân nói thế nào?

Đậu Lan thân là hậu duệ của Đại tướng quân Đậu Hiến nên người Hồng Trạch có thói quen gọi y là Đậu đại tướng quân.

Đậu Hổ hạ giọng nói:

- Phụ thân hiện tại cũng có chút do dự, không quyết. Người chung quy vẫn hướng về nhà Hán, nhưng lại lo lắng đắc tội Mã gia. Đến lúc đó, cho dù nhà Hán có ý nâng đỡ cũng không so được với Mã gia gần trong gang tấc.
- Ta nghe người ta nói, hồi đầu năm Mã Mạnh Khởi đã liên kết với Hàn Toại diệt Bạch Lang Khương. Người hấn là biết, Bạch Lang Khương sớm đã quy thuận nhà Hán. Khi Mã gia xuất binh tấn công, Bạch Lang Khương còn cầu viện nhà Hán. Nhưng Thứ sử Lương Châu Vi Khang lại bắt lặc, đành giương mắt ngồi xem Bạch Lang Khương bị tiêu diệt, cũng không có bất cứ phản ứng gì. Phụ thân hiện giờ cũng lo lắng nếu đắc tội với Mã gia sẽ có cùng kết cục với Bạch Lang Khương.

Âm thanh của Đậu Hổ tuy rằng không lớn, nhưng thính giác của Tào Bằng rất tốt. Hấn ở phía sau nghe rất rõ ràng, rành mạch.

Chẳng lẽ Mã Đằng cũng tiếp cận Hồng Trạch?

Nếu như đặt mình vào vị trí của Đậu Lan, Tào Bằng chỉ sợ bản thân cũng sẽ cảm thấy khó xử. Nhưng mà Bạch Lang Khương là người nào? Vì sao hấn chưa bao giờ nghe nói tới bộ lạc này? Nghe khẩu khí của Đậu Hổ, dường như y khá e ngại “Cấm Mã Siêu” kia. Một lúc lâu sau, y hỏi Lý Đình:

- Mã gia sẽ phái ai tới?
- Chuyện này ta không rõ lắm, nhưng chắc cũng không phải nhân vật tầm thường.
- Chẳng lẽ là Mã Mạnh Khởi?
- Cũng không phải là không thể. Nếu người có hứng thú, thì cứ ở thêm mấy ngày, đến lúc đó tự nhiên sẽ gặp được người của Mã gia.

Lý Đình không trả lời ngay, chỉ nói phải suy nghĩ thêm.

Hai người vào thành sau đó không lâu, liền từ biệt nhau.

Đậu Hổ trở về nhà mình, còn Lý Đình dẫn theo Tào Bằng, nghỉ trong một nhà trọ ở Hồng Thủy Tập. Y dĩ nhiên không thể ở trong nhà Đậu Hổ, dù y và Đậu Hổ thân với nhau, nhưng có Tào Bằng ở đây, tóm lại có

chút không tiện lắm. Mà quán trọ y chọn này lại do người trong bộ lạc của y mở. Trong bộ lạc của Lý Kỳ ngoài dân du mục ra, cũng có một số người làm thương nhân ở bên ngoài. Tuy là thương nhân nhưng bọn họ luôn trung thành và tận tâm với bộ lạc, mỗi năm đều mang lại một món lợi nhuận không nhỏ đến cho bộ lạc của mình.

- Người nghe rõ rồi chứ?

- Ừ!

- Người thấy thế nào?

Lý Đình ngồi trên bàn ăn, uống một chén rượu, trầm giọng hỏi.

Tào Bằng cười:

- Nếu Đâu thiếu tướng quân giữ lại, thì chúng ta cứ ở lại xem sao. Ta cũng rất muốn biết, được Mã gia ở Võ Uy mời, Đâu tướng quân cuối cùng sẽ lựa chọn như thế nào.

- Ở lại cũng được, nhưng người đừng gây chuyện.

- Điều này ta biết rồi!

Tào Bằng nói chuyện, đoạn bưng bát sứ lên, đưa lên miệng nhấp một ngụm, ánh mắt thoáng vẻ trầm mặc.

Mã Đằng đã bắt đầu tăng cường sự thống trị của hãn ở vùng đất phía tây bắc.

Nếu là thống trị, đơn giản chỉ có hai loại thủ đoạn là dụ dỗ và gây chiến. Tào Bằng đột nhiên có một ý tưởng kì quái: Mã Đằng tuy rằng ký vào Y Đại chiếu, nhưng Tào Bằng không thấy người này có mấy trung thành với nhà Hán. Trên thực tế, từ sau khi Y Đại chiếu bị phát hiện, thực lực Mã Đằng vẫn lớn mạnh, hãn vẫn phát triển lực lượng của chính mình.

Hãn thậm chí ngoài mặt sẽ thần phục Tào Tháo, đoạt được càng nhiều lợi ích về mặt chính trị.

Một người như vậy thì liệu có thể có bao nhiêu trung thành với triều đình nhà Hán đây? Tào Bằng có đánh chết cũng không tin được.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có nói, Mã Đằng hận Tào Tháo thấu xương. Tầm năm ngoài khi Quách Viên và Nam Hung Nô tàn sát bữa bãi, Mã Đằng đã phải đưa con cả là Mã Siêu lãnh binh xuất kích, hiệp trợ Tào Tháo bình định Hà Đông. Hãn thật sự trung thành với nhà Hán sao?

Thật ra Tào Bằng cảm thấy Tào Tháo muốn giết Mã Đằng e rằng không phải vì Mã Đằng trung với Hán thất.

Nguyên nhân lớn nhất có lẽ chính là sức mạnh ngày càng hùng mạnh ở vùng đất tây bắc của Mã Đằng, khiến cho Tào Tháo cảm nhận được áp lực vô hình. Mã Đằng tung hoành ở Hà Tây, gần như là hùng bá Lương Châu. Thứ sử Lương Châu Vi Khang tuy là mệnh quan triều đình, là người của dòng họ Vi thị ở Kinh Triệu, nhưng gần như không ảnh hưởng gì đến Mã Đằng, cho nên cuối cùng mới bị Mã Siêu làm hại.

Tào Tháo ở Trung Nguyên, có kẻ thù là Lưu Biểu, Tôn Quyền và Lưu Bị.

Trương Lỗ ở Hán Trung lúc thế này lúc thế khác, mà Mã Đằng nắm trong tay Tây Lương bất cứ lúc nào cũng có khả năng uy hiếp Quan Trung rồi sau đó cướp lấy Trung Nguyên. Thời kì Lương Hán, cách nói được người Quan Trung được thiên hạ đã ăn sâu vào cách suy nghĩ của mọi người. Cho dù là Tào Tháo cũng không thể không e ngại Mã Đằng. Cho nên Tào Bằng cảm thấy Tào Tháo muốn bao vây Mã Đằng, chính là muốn giảm bớt sức ảnh hưởng của hãn ở Lương Châu, rồi sau đó nâng Vi Khang lên. Đáng tiếc cuối cùng lại bị Mã Siêu phá hỏng hết.

Kiếp trước khi còn thiếu niên, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, có hai người Tào Bằng yêu thích nhất.

Một là Triệu Vân - Triệu Tử Long, người kia chính là Mã Siêu - Mã Mạnh Khởi. Đáng tiếc chính là, sau khi Tào Bằng trưởng thành, hãn hiểu rõ được Mã Siêu thực sự trong sử sách là như thế nào, khiến hãn phản cảm với gã. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa nói, Mã Đằng bị Tào Tháo giết chết, Mã Đại chạy trốn tới Lương Châu, Mã Siêu lúc này mới khởi binh vì báo thù cho cha. Nhưng trong Tam Quốc Chí lại viết rõ ràng rành mạch rằng: Lúc ấy phụ tử Mã Đằng chỉ bị Tào Tháo giam lỏng mà thôi, còn Mã Siêu ở Võ Uy gấp rút khởi

binh tạo phản. Cũng vì Mã Siêu khởi binh, nên Tào Tháo mới hạ quyết tâm, giết phụ tử Mã Đằng ở Hứa Đô. Nói cách khác, Mã Đằng không phải là bị Tào Tháo giết, mà là chết trong tay Mã Siêu.

Đó là một tên máu lạnh!

Đến sau cùng, cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, ngay cả Thượng tướng Bàng Đức tận tâm trung thành với gã cũng quy thuận dưới trướng Tào Tháo.

Chính vì thế, thiện cảm của Tào Bành giành cho Mã Siêu cũng biến đổi theo.

- Vả lại người thử nghĩ xem, xem Mã gia này cuối cùng là có chủ ý gì?

Tào Bành hạ quyết tâm, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

- Lý Đình, hai ngày tới sẽ có người tới tìm ta, người thay ta lưu ý một chút.

Lý Đình gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Họ Tào, nếu Hồng Trạch quy thuận nhà Hán, nhà Hán sẽ đối đãi với chúng ta như thế nào?

Tào Bành ngẩn ra, chợt ha hả cười nói:

- Ta phụng thánh lệnh thu phục Hà Tây, không phải muốn đoạt lấy cái gì từ trong tay các người, mà là hy vọng có thể cho các người càng nhiều hơn nữa.

- Cho chúng ta càng nhiều? Ví như thứ gì?

Tào Bành buông bát rượu xuống, trầm giọng nói.

- Ví như tôn nghiêm của con dân Đại Hán.

Lý Đình chợt trầm mặc!

Ngay khi Tào Bành và Lý Đình uống rượu trong khách trọ, phụ tử Đậu Lan và Đậu Hổ đã ở trong sảnh nói chuyện.

Nội dung bàn bạc của hai người vẫn là về Mã Đằng và Tào Bành.

Chỉ có điều bởi vì tin tức không được thông suốt, Đậu Lan và Đậu Hổ đều không rõ chủ tướng triều đình phái đến đồn trú ở Hà Tây tên là gì?

- Phụ thân, hôm nay con gặp Lý Đình ở ngoài thành.

- Ồ?

- Lý Kỳ dường như lại chiêu mộ được người tài ở cửa thành, tên gọi là Tào Bành.

- Người đó thế nào?

- Nhìn qua giống như là thư sinh, nhưng tuyệt đối là một tên sát nhân không ghê tay. Hắn tuy rằng cố gắng che giấu, nhưng cốt cách trong người hắn toát lên khí phách của võ tướng. Hắn có một con sư hổ thú! Người có con thần câu như vậy không thể là kẻ đầu đường xó chợ được.

- Sư hổ thú?

Đậu Lan nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu.

- Lý Đình hiện ở nơi nào?

- Hình như là ở trong một nhà trọ của người trong tộc y, phụ thân có muốn thăm dò một chút không?

Đậu Lan ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Lão già Lý Kỳ kia luôn thân cận với người Trung Nguyên, hiện giờ đại Tư không của triều đình là Tào Tháo đang lãnh binh chinh phạt Hà Bắc, chắc hẳn chính là vì nguyên nhân này người đó mới đi đến Hà Tây. Nếu có thể, con tiếp xúc với lão một chút, thuận tiện hỏi thăm tin tức về vị chủ tướng được phái đến đồn trú ở Hà Tây. Hắn đến từ Trung Nguyên, chắc hẳn cũng hiểu biết một chút. Còn chuyện kia không cần! Lý

Kỳ không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ, hơn nữa lão già này uy vọng cũng không kém, nếu như vì thế mà chọc giận lão, chỉ bằng thân cận với Tào Bàng kia một chút là hơn.

Đậu Hổ được nghe, vui vẻ tuân mệnh.

Mà Đậu Lan thì nhẹ nhàng xoa xoa thái dương, đau khổ nói:

- Người của Mã gia đã xuất phát, chậm nhất từ hôm nay sẽ đến. Hai ngày này, con vất vả nhiều rồi, chớ để cho Mã gia lại phái người qua đây. Lần này bọn họ cử người đến tuyệt đối sẽ không giống như trước, dễ dàng buông tha cho chúng ta. Triều đình nếu đã phái binh mã đi, Mã gia nhất định sẽ muốn chúng ta tỏ rõ lập trường. Việc này không có gì nhưng phụ tử chúng ta phải cẩn thận mới được.

- Cha, Mã gia cuối cùng phái ai qua đây?

Đậu Lan nhìn Đậu Hổ liếc mắt một cái, trầm giọng đáp:

- Mã Siêu!

- Mã Mạnh Khởi tự mình đến đây?

- Cho nên ta mới nói Mã gia sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đậu Hổ cũng có chút kiêng nể. Gã tuy rằng luyện được một thân hảo võ nghệ, rất có thanh danh ở Hà Tây nhưng so với Mã Siêu, Đậu Hổ cũng có chút tự biết mình. Chính như cha gã đã nói vậy: Mã Siêu đến, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tháng bảy năm Kiến An thứ tám, Viên Đàm không thể ngăn cản được sự công kích của Viên Thượng, lui về huyện Bình Nguyên.

Hắn mệnh cho mưu sĩ Tân Bì xin hàng với Tào Tháo. Sau khi Tào Tháo đồng ý, thâu nhận Viên Đàm, liền lệnh cho Phó đô đốc Hồ Báo Kỳ, Đại tướng Cam Ninh tiên phong qua sông cứu viện. Đồng thời, y lại hạ lệnh Đại tướng Trương Liêu xuất kích từ Hà Nội, tấn công Bì thành. Viên Thượng nghe nói Bì thành nguy hiểm vội vàng muốn dẫn binh quay về, nhưng bị Cam Ninh phục kích dọc đường, Viên Thượng thương vong thê thảm và nặng nề.

Cũng trong tháng đó, Dương Châu, Kiến An, Hán Hưng và Nam Bình nổi loạn, tụ tập mấy vạn dân chúng tạo phản.

Tôn Quyền lệnh Hạ Tề - người núi Hội Kê làm Nam bộ đô úy, lại lệnh cho các huyện xuất năm nghìn binh, chịu sự điều khiển của Hạ Tề, chinh phạt phản tặc. Khi Tôn Sách còn sống, Hạ Tề rất được Tôn Sách coi trọng. Cũng chính vì vậy, sau khi Tôn Quyền tiếp chương Đông Ngô, ít nhiều cũng quan tâm đến Hạ Tề hơn người khác, lệnh cho hắn ra trấn một góc phía đông nam.

Sau khi Hạ Tề lãnh binh, liền nhanh chóng xuất kích.

Trong tháng bảy, hắn chém thủ lĩnh phản tặc là Hồng Minh, bắt Hồng Tiến, Uyển Ngự làm tù binh, lại chém giết hơn sáu nghìn tên phản tặc, khiến cho phản tặc nghe tin đã sợ mất mật. Hạ Tề cũng vì vậy mà được gọi là Diêm vương, từ đó về sau phía đông nam của Giang Đông không còn phải lo lắng nữa...

Cũng chính trong tháng này, Lưu Bị thỉnh cầu Lưu Biểu lãnh toàn bộ nhân mã, đi ra trấn Tân Dã.

Kể từ sau khi Lưu Bị đầu quân cho Lưu Biểu, Lưu Biểu vẫn hết sức kiêng sợ gã, vẫn ở lại Tương Dương, không đuổi đánh cũng không trọng dụng. Đương nhiên là Lưu Biểu vốn đề phòng Lưu Bị, nhưng thế tộc Kinh Châu cũng rất mâu thuẫn với Lưu Bị.

Mà nay Lưu Bị lại xin được đóng giữ ở Tân Dã, bảo vệ phương bắc của Kinh Châu.

Lưu Biểu không chút do dự đồng ý, đồng thời ngoài dự đoán của mọi người, thế tộc Kinh Tương cũng không có bất cứ người nào đứng ra phản đối.

- Gia Cát Lượng này là người nào vậy?

Xa xa tại Hứa Đô, Tào Tháo buông bức thư trong tay xuống, nhìn văn võ đại thần trong phòng khách, nghi ngờ mở miệng hỏi dò.

Mọi người trong sảnh không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Từ Kinh Châu truyền tin tức đến, nói Lưu Bị bây giờ đang tuyển binh mua ngựa ở Tân Dã, thanh thế không nhỏ.

Hắn lấy thân phận tả tướng quân, Dự Châu Mục, phong chức cho các tướng dưới trướng. Quan Vũ, Trương Phi, Mi Chúc, Mi Phương đều được phong chức. Ngoài ra, Những thần tử đi theo Lưu Bị trước kia như Trần Đáo, Triệu Vân, cũng được giao cho trọng trách nào đó. Trong đó còn có một người tiếng tăm lừng lẫy, tên gọi là Tuân Thâm, nhị ca của Tuân Úc. Tuy nhiên chuyện Tào Tháo nghi ngờ nhất chính là người tên Gia Cát Lượng được Lưu Bị phong làm quân sư. Nếu như Tuân Thâm là quân sư cũng còn dễ hiểu. Dù sao Tuân thị ở Dĩnh Xuyên tiếng tăm lừng lẫy, không người nào mà không biết. Ngay cả Tào Tháo cũng cực kỳ coi trọng Tuân Thâm, lúc nào cũng tiếc vì chưa có Tuân Thâm làm phụ tá. Chỉ tiếc là sau trận chiến Quan Độ, Tuân Thâm không rõ tung tích, không ngờ y lại nương tựa dưới trướng Lưu Bị.

Nhưng còn người tên Gia Cát Lượng này...

Dường như địa vị vẫn còn trên Tuân Thâm, khiến Tào Tháo nghi ngờ, khó hiểu.

Quách Gia đứng lên, trầm giọng nói:

- Gia Cát Lượng này tự là Khổng Minh, hai mươi ba tuổi. Gia thật ra từng nghe nói đến người này rồi, nghe nói xuất thân từ Gia Cát thị ở núi Lang Nha, tổ tiên là Gia Cát Phong, nguyên đế khi xưa từng phong ông ta là tư đãi giáo úy, sau này còn giữ chức ngự sử đại phu. Phụ thân Gia Cát Lượng là Gia Cát Giai, tự Quân Cống, vốn là Quận thừa quận Thái Sơn. Gia Cát Giai chết sớm, Gia Cát Lượng còn nhỏ đã theo người nhà đi nương nhờ thúc phụ, chính là Thái thú Gia Cát Huyền của Dự Chương. Sau này, triều đình phong Chu Hạo là Thái thú Dự Chương, người này cùng Lưu Diêu hợp sức đánh Gia Cát Huyền. Gia Cát Huyền rơi vào đường cùng, đành phải mang theo gia quyến tìm nơi nương tựa dưới trướng Lưu Biểu, không lâu sau đó do mắc bệnh mà qua đời. Nói ra thì Thái thú Dự Chương Gia Cát Huyền cũng có chút danh bất chính, ngôn bất thuận. Người vốn dĩ ở dưới trướng Viên Thuật, được Viên Thuật tin dùng. Chỉ là khi Đồng Trác còn sống, Gia Cát Huyền ngồi ở vị trí Thái thú Dự Chương chưa được bao lâu liền bị Chu Hạo và Lưu Diêu liên kết đuổi đến Kinh Châu.

Quách Gia thân là quân sư tế tửu, rất dễ mất đến tin tình báo.

Khi tin Gia Cát Lượng trở thành quân sư của Lưu Bị truyền đến, hắn lập tức triển khai điều tra.

Tào Tháo nhíu mày:

- Gia Cát Lượng này có tài học thế nào mà lại ngồi được vị trí cao như thế?

- Điều này hẳn còn chưa biết được. Chỉ nghe nói lúc trước y vừa làm ruộng vừa đi học ở Nam Dương. Nơi y vừa làm ruộng vừa đi học đó gọi là đồi Ngọa Long. Y cũng tự đặt tên mình là Ngọa Long, thường tự so với Quân Trọng. Người này bãi sư ở Thủy Kính sơn trang, là đệ tử Tư Mã Huy, rất được Tư Mã Huy xem trọng nhưng tài học cũng thật chưa biết ra sao.

- Có điều thôn phu sơn dã này có khẩu khí thật lớn.

Hạ Hầu Thận nghe được liền cười lạnh.

Trong lòng Tào Tháo vốn cũng có chút coi thường người này.

- Nghe nói Lưu Bị có thể đến Tân Dã là nhờ có một tay Gia Cát Lượng này sắp xếp?

- Đúng vậy!

Tuân Du ngẩng đầu nói:

- Gia Cát Lượng lấy vợ là con gái của Thái thị, mà Thái gia ở Kinh Châu cực kỳ có uy vọng. Nếu không có Gia Cát Lượng này ở giữa thu xếp, Thái thị chưa chắc đã chịu chứa chấp Lưu Bị. Tuy nhiên, chuyện Lưu Bị có thể ở Tân Dã, Du lại cho rằng chưa chắc đó không phải là ý của Lưu Biểu. Hai năm nay, Lưu Bị ở Kinh Châu tuy rằng chịu sự áp chế của Lưu Biểu nhưng giao hữu rất rộng, thanh thế cũng cực tốt. Lưu Biểu chỉ sợ cũng có chút kiêng nể với Lưu Bị, cho nên mới chịu đáp ứng, để đuổi hắn ra khỏi Kinh Châu, tập trú

ở huyện Tân Dã. Nhưng Tân Dã kia chỉ có hơn mười thôn trấn, nhân khẩu không tới mười vạn. Lưu Bị ở Tân Dã, chỉ sợ cũng khó mà làm nên chuyện lớn.

Mọi người trong sảnh không hện mà cùng nhau gật đầu.

Tào Tháo lại phát hiện Giả Hủ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không mở miệng tham dự thảo luận.

Hơi neho mắt lại, Tào Tháo đột nhiên hỏi:

- Văn Hòa, người xem thế nào?

- Lưu Bị cũng là nhân vật trí dũng kiệt xuất!

Giả Hủ mở miệng nói. Mọi người còn lại đều lặng im.

Hạ Hầu Thận không chịu phục nói:

- Vậy thì sao?

- Nguyên Nhung tướng quân đã quên biến cố ở Nhữ Nam rồi sao?

Hạ Hầu Thận ngẩn ra, lập tức giận tím mặt, đập vỗ bàn rầm rầm, đứng bật dậy:

- Văn Hòa, người đang châm chọc mõ phải không?

Giả Hủ mỉm cười lắc lắc đầu, lại không nói lời nào nữa.

Trái lại Quách Gia lại thoáng suy nghĩ, nhìn về phía Tuân Du, chỉ thấy Tuân Du nhẹ nhàng gật đầu với ý một cái. Quách Gia chợt hiểu rõ suy nghĩ của Tuân Du.

- Nguyên Nhung bớt giận, lời này của Văn Hòa tuyệt không phải có ý châm chọc người mà là có ý khác. Nhớ lúc trước, Tào Công lệnh Hạ Hầu Thận người giám sát năm đường đại quân, bao vây tiểu trừ Lưu Bị ở Nhữ Nam. Thật không ngờ lớp lớp vòng vây như thế mà vẫn để Lưu Bị ung dung chạy thoát, còn gây thương vong lớn cho quân của người. Chuyện này Hạ Hầu Thận người vẫn luôn luôn khắc ghi trong lòng, nên khi Giả Hủ nhắc tới biến cố ở Nhữ Nam, người mới nghĩ rằng Giả Hủ đang châm chọc mình.

Quách Gia đã đứng ra giải vây, Hạ Hầu Thận cũng không thể không nể mặt Quách Gia vài phần.

Tuân Du nói:

- Ta nguyện nghe Văn Hòa nói tường tận!

Quách Gia nhìn thoáng qua Giả Hủ, thấy gã vẫn nhắm mắt không nói, liền cười nói:

- Ngày trước Lưu Bị hoảng sợ như chó chết chủ. Khi hấn lánh nạn ở Nhữ Nam, cho dù là ta và Văn Nhượng cũng chưa từng bận tâm đến hấn, cho rằng chúa công chỉ cần xuất binh, Lưu Bị ắt phải chết. Nhưng ai lại có thể nghĩ tới Lưu Huyền Đức chỉ trong thời gian ngắn lại đứng vững gót chân, chiêu binh mãi mã, thu hút nhiều kẻ liều mạng vì hấn mà cống hiến. Cũng vì vậy, hấn mới tháo chạy khỏi Nhữ Nam được. Mà bây giờ, Tân Dã mặc dù nhỏ, nhưng chúng ta không được phép quên Lưu Bị đó là nhân vật trí dũng kiệt xuất như thế nào. Nếu không cẩn thận hơn nữa, chỉ sợ Tân Dã đó sớm muộn gì cũng thành Nhữ Nam thứ hai. Hơn nữa, hấn có Gia Cát Lượng làm quân sư, dựa vào mối quan hệ của Gia Cát Lượng, bọn họ tất nhiên có thể thỏa hiệp được với thế tộc Kinh Tương. Đến lúc đó chỉ sợ hấn...

Quách Gia nói xong, liền ngồi xuống.

Nghe xong Những lời y nói, mọi người bắt đầu có suy nghĩ khác.

Tào Tháo do dự thật lâu, cũng thầm đồng ý rằng có lẽ y đã quá xem thường Gia Cát Lượng, nhưng y đích xác rất e ngại Lưu Bị. Người này trí dũng kiệt xuất, là tên gia hỏa chỉ cần chút ánh sáng là sẽ tỏa sáng rạng rỡ, thâm sâu khó dò.

- Văn Hòa, người thấy thế nào?

Tào Tháo đưa mắt về phía Giả Hủ.

Lần này, Giả Hủ không tiếp tục giữ vẻ trầm mặc nữa.

Nếu như dùng lời nói của đời sau để hình dung thì Giả Hủ chính là đang giả ngây. Nhưng giả ngây cũng cần có chừng mực nhất định, nếu không, nhất định sẽ thành kẻ ngốc thật. Tào Tháo hỏi như thế chính là muốn thỉnh giáo Giả Hủ. Giả Hủ nếu như tiếp tục giả ngây, vậy thì kết quả của gã sẽ...

Giả Hủ mở to mắt, thản nhiên cười:

- Kỳ thực việc này cũng không khó giải quyết. Lưu Huyền Đức đang đóng quân ở Tân Dã, trong lúc nhất thời cũng khó thành đại sự, cho nên chủ công không cần lo lắng. Chủ công hiện tại nên lưu ý Hà Bắc, mau chóng bình định chiến loạn ở Hà Bắc là hơn. Chủ công có thể lệnh cho Trương Tú luyện binh ở Uyển Thành đồng thời lệnh cho một đại tướng đóng giữ ở Nhữ Nam, giáp công với Trương Tú, ắt có thể khiến cho thế cục Tân Dã rối ren. Tân Dã không xong thì Lưu Bị lại có thể lớn mạnh sao?

Tào Tháo mỉm cười!

Y ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi:

- Chỉ làm như vậy liệu có đủ không?

- Ha ha, chủ công đã có quyết định, Văn Hòa hà tất phải nói lời thừa?

Hai người này trò chuyện, khiến cho rất nhiều người mù mờ, không hiểu ra sao cả.

Trái lại hai người Quách Gia và Tuân Du không hẹn mà cùng hiểu ý, tươi cười, nhìn Giả Hủ, lại liên tục gật đầu.

Tào Tháo nói:

- Văn Hòa có nghĩ ra người nào có thể đóng quân ở Nhữ Nam không?

- Thái thú Nhữ Nam Lý Thông tuy có vũ dũng, nhưng dù sao cũng không thể giết địch được.

Giả Hủ vừa mở miệng, liền muốn bãi miễn chức vụ Thái thú của Lý Thông ở Nhữ Nam, khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Từ lúc quy thuận Tào Tháo tới nay, Giả Hủ vốn dĩ muốn khiêm tốn hành động, không ngờ bị Tào Bàng phá hoại, khiến tính toán của gã cuối cùng tan biến. Trước sau trận chiến Quan Độ, Giả Hủ đều đã triển lộ tài cán nhất định, cũng làm cho rất nhiều người khâm phục. Nhưng sau khi Tào Bàng bị bãi miễn quan chức, Giả Hủ lại như thay đổi thành một người khác vậy, mỗi lần nghị sự, đều trầm mặc không nói, hết sức khiêm tốn. Nếu không có Tào Tháo lúc nào cũng nhắc tới gã, chỉ sợ nhiều người đều quên là có người này.

Mà nay Giả Hủ đột nhiên hiên kế, hơn nữa mở miệng liền muốn bãi miễn Thái thú một quận, thật nằm ngoài dự kiến của hầu hết mọi người.

Tào Tháo hỏi:

- Văn Hòa người tiến cử người nào?

- Trương Tuấn Nghĩa biết tùy cơ ứng biến, giỏi điều binh khiển tướng, biết lường trước được tình hình địa thế, không phải người không biết bày mưu tính kế. Vả lại người này biết nghe lời can gián, yêu quý nho sĩ, có thể trấn Nhữ Nam. Nếu như người này ở Nhữ Nam, ắt có thể áp chế được thành công của Lưu Bị.

- Người nói Trương Cáp ư?

Tào tuyệt đối không nghĩ tới, Giả Hủ sẽ đề cử Trương Cáp.

Kể từ khi Trương Cáp quy hàng, y luôn rất cẩn trọng, lập được không ít công lao. Nhưng vấn đề là Trương Cáp dù sao cũng là tướng đầu hàng, cho nên không khỏi khiến người hoài nghi, băn khoăn. Hơn nữa, Trương Cáp hiện giờ và Trương Cáp khiến Gia Cát Lượng phải kiêng nể trong lịch sử vẫn còn có sự chênh lệch rất lớn. Ít nhất, trong mắt Tào Tháo, hắn còn chưa đến trình độ một mình đảm đương một phía.

- Chủ công, Trương Cáp tuyệt đối không được!

- Đúng vậy, Nhữ Nam là nơi trọng yếu, Trương Tuấn Nghĩa tuy có tài hoa nhưng sợ là khó đảm đương được trọng trách.

-Chủ công nên suy nghĩ kĩ càng!

Trong sảnh, mọi người âm âm đứng lên khuyên can.

Nhưng Tào Tháo lại nhắm mắt không nói gì.

Trương Cáp biết tùy cơ ứng biến, giỏi điều binh khiển tướng, biết nghe lời can gián. Tào Tháo dường như chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ điểm cốt lõi trong lời nói của Giả Hủ. Mấu chốt chính là Trương Cáp có thể nghe lời can gián, điểm này đích thật hẳn rất khác những người khác.

Giống như lão huynh đệ Hạ Hầu Thận, Hạ Hầu Uyên và Tào Nhân này đều thuộc loại kiêu binh mãnh tướng. Ngày thường Tào Tháo có lẽ có thể nói gì bọn họ nghe nấy, nhưng nếu như đổi là người khác nói, chưa chắc bọn họ đã chịu nghe theo.

Tào Tháo mở mắt ra, chăm chú nhìn Giả Hủ thật lâu.

- Văn Hòa, cứ làm theo lời của người đi.

- Ty chức nhất định không phụ sự phó thác của chủ công.

Tào Tháo quyết định việc đối phó với Lưu Bị cứ giao cho Giả Hủ xử lý.

Y hiện không có nhiều sức để xử lý Lưu Bị, nhưng ít ra cũng ngăn chặn được Lưu Bị phát triển. Theo những gì Tào Tháo hiểu về Lưu Bị, người bình thường không thể đảm đương trọng trách này. Mà Giả Hủ là một trong số ít người có khả năng đối phó với Lưu Bị. Trước đây, Tào Tháo còn có chút lo lắng Giả Hủ sẽ không tự động xin đi giết giặc. Nhưng bây giờ xem ra, sau một thời gian dài yên lặng, Giả Hủ cuối cùng cũng muốn xuất chiêu! Điều này cũng khiến Tào Tháo cực kỳ hứng thú.

Giả Hủ nhận mệnh lệnh này, đồng nghĩa với chuyện Quách Gia trở thành mưu sĩ bậc nhất của Tào Tháo.

Đây cũng coi như Giả Hủ nhượng bộ Quách Gia một lần. Quách Gia cũng cảm giác được điều đó, vì thế khẽ cúi người, cười với Giả Hủ.

Độc sĩ với nhân vật trí dũng kiệt xuất ư?

Cuối cùng ai mới có thể chiếm được thế thượng phong đây?!

Tào Tháo cười ha ha, đứng lên.

- Văn Hòa, nếu như có bất cứ yêu cầu gì, có thể trực tiếp nói cho ta biết, việc ở Tân Dã, toàn bộ nhờ người. Người đâu!

Y khoát tay, quát lớn:

- Lấy đao đến.

Tào Bân vội vàng ứng tiếng. Không lâu sau, gã cầm một hộp gấm trong tay, vội vàng đi vào đại sảnh.

Tào Tháo nhận lấy hộp gấm, mở nắp, lấy ra một thanh đoản đao trang trí đẹp đẽ, quý giá, hai tay đưa về phía Giả Hủ.

Đoản đao này vừa xuất hiện, không ít người trong sảnh đã neohết mắt lại.

Rất nhiều người vừa liếc mắt liền nhận ra thanh đoản đao trong tay Tào Tháo, rõ ràng là năm đó khi Tào Cáp quy thuận Tào Tháo đã bỏ ra ba tháng tạo ra ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao. Lại nói năm đó, khi Tào Cáp quy thuận Tào Tháo, kỹ xảo tạo đao vẫn chưa thành thực. Ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao này so với những thanh đao ông tạo ra gần đây thì quả thực không đáng nhắc tới. Nhưng nói về giá trị thì ba mươi sáu thanh đao Thiên Cương này vượt xa những bảo đao được tạo ra sau này. Nguyên nhân rất đơn giản, trên những thanh bảo đao kia có khắc năm chữ.

Vinh diệu tức ngô mệnh! (Vinh hiển là mạng của ta!)

Ở một góc độ nào đó mà nói, ba mươi sáu thanh đao Thiên Cương này tượng trưng cho thân phận và địa vị, càng đại diện cho sự chấp thuận của Tào Tháo.

Năm Kiến An thứ hai, Tào Cấp tạo ra ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao, đến nay cũng đã sáu bảy năm qua.

Trong sáu, bảy năm này, có không ít người được Tào Tháo tặng đao.

Tỷ như Thiên Cô đao trong tay Điển Vi, Thiên Nhân đao trong tay Tào Bình, Thiên Cương đao trong tay Tuân Úc, Thiên Cơ đao trong tay Quách Gia. Trong sáu năm, có hai mươi tám người dưới trướng Tào Tháo nhận được một trong ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao có khắc chữ “Vinh diệu tức ngô mệnh”. Mỗi người được trao tặng đều là tâm phúc được Tào Tháo coi trọng.

Ngay cả Tào Phi, con thứ của Tào Tháo, hiện giờ đã ra làm quan, cũng không đạt được quang vinh như thế này.

Giả Hủ là nhân vật thứ hai mươi chín đạt được một trong ba mươi sáu thanh Thiên Cương đao. Tào Tháo tặng mỗi một cây đao đều có ý nghĩa đặc biệt của nó. Tỷ như Tuân Úc, nhìn thì tưởng bình thường, nhưng lại là nhân vật thứ nhất dưới trướng Tào Tháo.

Khi Tào Tháo chiến đấu bên ngoài, Tuân Úc tất nhiên sẽ đóng giữ Hứa Đô.

Trên thực tế, từ khi Tào Tháo lập nghiệp tới nay, Tuân Úc đều phụng sự cho y, thật giống như Tiêu Hà dốc sức vì Lưu Bang vậy.

Thiên Cơ đao Quách Gia là mưu sĩ đắc lực của Tào Tháo, cũng là mưu chủ Tào Tháo tín nhiệm.

Thiên Cô đao Điển Vi chỉ trung thành với một mình Tào Tháo. Tuy nếu chỉ đánh giá về chức quan thì không có gì nhưng nếu như Điển Vi góp ý, Tào Tháo đều sẽ nhìn nhận, suy xét. Còn nhiều tình huống tương tự như vậy, giống như Thiên Phú đao Tào Hồng là bởi vì Tào Tháo biết được Tào Hồng giỏi ứng biến, cho nên ban cho đao này, ý muốn nói chỉ cần hắn không phạm pháp, có thể thoải mái làm giàu.

Tào Tháo biết nguyên nhân Giả Hủ luôn khiêm tốn là vì trong lòng gã còn băn khoăn.

Y dứt khoát đem thanh đao quý trao cho Giả Hủ, cũng là nói cho Giả Hủ biết, chỉ cần người vì ta tận tâm làm việc, ta bảo đảm vinh hoa, phú quý cho người.

Cái mà Giả Hủ cần chẳng phải là một lời cam đoan như vậy hay sao?

Giả Hủ vội vàng quỳ sụp xuống đất, cung kính tiếp nhận Thiên Quý đao từ tay Tào Tháo:

- Ty chức tuyệt không phụ lòng kỳ vọng của chủ công.

Cùng lúc đó, xa xa ở trong một khách sạn bình dân của Hồng Thủy Tập, Tào Bình đang nghe báo cáo.

Khương Tự tuổi chừng ba mươi, cường tráng, mạnh mẽ. Gã và Lương Khoan đều nổi danh hào hiệp ở Lương Châu. Bọn họ hơi có chút danh tiếng đối với người Khương Hồ. Hai người nhận được lời mời của Doãn Phụng, cho nên mới cùng nhau đến Hồng Trạch, tìm nơi nương tựa Tào Bình.

Tào Bình nhẹ nhàng gõ tay lên án thư, trầm tư suy nghĩ.

Thật lâu sau, hắn lẩm bẩm:

- Mã Đằng này hạ quyết tâm rồi! Như vậy cũng tốt, vừa lúc sẽ có một Cẩm Mã Siêu.

Liên tục hai ngày mưa thu qua đi, nhiệt độ không khí Hồng Trạch giảm xuống.

Mưa phùn lất phất cuối cùng cũng ngừng rơi, trên trời nắng gắt, không khí lạnh lạnh nhưng trong lành. Đầu thành Hồng Thủy Tập, lá tình kỳ bay phấp phới, màu cờ tung bay. Nếu như có người vừa tới nơi đây, nói không chừng sẽ nghĩ nơi đây đang chuẩn bị mừng ngày hội.

Đậu Lan thay trường bào, dẫn Đậu Hổ chờ ở ngoài thành.

Xa xa cuối đường lớn, vắng vẻ không một bóng người. Phụ tử hai người đứng dưới cổng thành Hồng Thủy Tập, thỉnh thoảng khe khẽ thì thào.

Mà trong nhóm người ở bên đường, Tào Bình mặc phục trang của người Hồ, khoanh tay mà đứng Khương Tự và Lương Khoan cũng đi cùng hắn. Bọn họ và phụ tử Đậu Lan đều giống nhau, đều đang chờ sứ giả

Mã gia đến. Đồng thời, riêng Tào Bằng, hẳn cũng muốn nhân dịp này xem xem Cẩm Mã Siêu trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào. Đây chính là cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

- Công tử, Mã Siêu này đến, Đâu Lan chưa chắc có thể giữ chắc được.

- Ta biết.

Tào Bằng nhẹ giọng đáp một câu, ra hiệu Khương Tự không cần mở miệng.

Trong lòng hẳn lại âm thầm tính toán, việc này nên quyết định như thế nào. Dĩ tâm của Mã gia muốn đoạt lấy Hồng Trạch đã rõ ràng. Dựa vào lực lượng trong tay Mã Đằng hiện giờ, nếu Tào Bằng muốn tranh thủ sự ủng hộ của Đâu Lan, chỉ sợ sẽ chẳng dễ dàng gì. Dù sao, Mã Đằng vẫn là một tên Hán thần, ở một mức độ nào đó, Tào Bằng thậm chí còn thua kém Mã Đằng.

Chỉ là Tào Bằng không biết Đâu Lan sẽ lựa chọn như thế nào.

Thời gian trôi qua thêm một chút nữa, đã sắp đến chính Ngọ, chân trời đột nhiên xuất hiện từng lớp khói bụi.

Giống như một con trường long màu đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người, gót sắt giẫm đạp mặt đất, phát ra tiếng vang ù ù. Tào Bằng thậm chí có thể cảm nhận được mặt đất dưới chân cũng nhẹ nhàng run lên. Hẳn giật mình, nói lẩm bẩm: “Đến rồi!”

Trường long màu đen kia càng ngày càng gần, tiếng chân có thể nghe rõ ràng.

Chỉ thấy từ trên đường lớn một đội người ngựa bay nhanh như chớp mà đến, cầm đầu là viên Đại tướng, tuổi trên dưới hai bảy, hai tám. nếu không ngồi trên lưng ngựa, y ước chừng cao khoảng tám thước trở lên, đầu đội mũ sư tử xoay đầu, mặc giáp hình đầu sư tử, thắt lưng bằng chiều rộng của bàn tay, khoác ngoài chiếc áo choàng màu trắng tuyết bên trong phủ lớp lót màu hồng sa tanh. Con ngựa Chiếu Dạ Sư uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí. Người tới như tên rời cung, trong chớp mắt đã đến trước mặt phụ tử Đâu Lan. Khi còn cách phụ tử Đâu Lan ước chừng khoảng ba mươi bước, người kia đột nhiên ghìm cương chiến mã.

- Đứng.

Hắn quát một tiếng, Chiếu Dạ Sư hí dài, bốn vó như mọc rễ, đứng yên trên mặt đất.

- Đâu tướng quân!

Người tới nâng tay lên, sau lưng thiết kỵ chột ngừng bước.

Y quát lớn, đồng thời vung chân từ trên ngựa nhảy xuống, đi nhanh vài bước, chấp tay:

- Mã Siêu này có lẽ.

- Hiền chất, sao lại đa lễ như vậy?

Đâu Lan cười ha hả, bước đi nhanh về phía người này.

Tào Bằng đứng trong đám người, cẩn thận quan sát người được phái đến, thầm khen ngợi.

Mã Siêu này quả nhiên không hổ với cái tên Cẩm Mã Siêu, dáng vẻ đường đường, lộ ra khí phách oai hùng.

Tướng mạo Mã Siêu hơi có chút giống người mang huyết thống Khương Hồ. Làn da trắng hơn rất nhiều người, hai má hốc hác, góc cạnh rõ ràng, giống như đồng đao tước phủ. Hốc mắt y hơi lõm xuống, con người của y sáng, thâm trầm. Mũi y cao, hơi khoằm như mũi chim ưng, xương gò má hơi nhô lên, nhìn rất linh hoạt, sắc bén.

Tào Bằng không khỏi chau mày, âm thầm gật đầu.

Môi mỏng chứng tỏ là người khắc nghiệt, thiếu tình cảm; khi y giơ tay nhắc chân lại có dáng dấp như chim ưng như lang sói, làm cho người ta cảm thấy không được thoải mái. Ít nhất theo Tào Bằng thấy, khí chất của Mã Siêu này và tướng mạo của y hơi có chút không tương xứng. Hoặc là nói, khí chất của y khiến người ta có cảm giác không muốn tiếp xúc với y, bất giác đã muốn xa lánh.

Đây chính là Mã Siêu - Mã Mạnh Khởi sao?

Có lẽ, vì Tào Bằng nhìn chăm chú quá lâu, Mã Siêu dường như cảm thấy được cái gì đó, đột nhiên ngừng đầu nhìn qua. Ánh mắt đó rất lợi hại, rất sắc bén. Tào Bằng thầm kinh ngạc, vội vàng chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Cũng may xung quanh hắn người đứng không ít, cho nên khi Mã Siêu nhìn qua, không cảm thấy được gì, lại quay đầu cười nói với Đâu Lan.

Ánh mắt Tào Bằng lướt nhìn về phía sau Mã Siêu qua đầu vai y.

Chỉ thấy tùy tùng của Mã Siêu đều là kỵ quân mặc giáp đen, số người ước chừng trong khoảng tám trăm.

Kỵ sĩ trên ngựa đều có vẻ rất cường tráng, nhanh nhẹn, dũng mãnh. Tào Bằng không ngờ phát hiện ra đám tùy tùng này của Mã Siêu mặc giáp trụ và binh khí dường như không giống với của quân Hán và Khương Hồ. Kỵ quân Võ Uy sử dụng kỵ thương, không giống loại kỵ thương bình thường, mà giống với kỵ thương của phương Tây hơn. Hơn nữa khôi giáp của đám kỵ quân này không giống với khôi giáp của quân Hán, mà có dáng dấp của nước khác rõ rệt. Tào Bằng thầm nhủ trong lòng.

Lúc này, Mã Siêu và phụ tử Đâu Lan đã kết thúc hàn huyên, đang đi vào cửa thành.

Người đi đường cũng dần tản ra. Tào Bằng vẫn đứng ở chỗ cũ, ngẫm nghĩ, xoay người nói:

- Chúng ta về thôi.

Khương Tự vội vàng nói:

- Công tử, hay là chúng ta nghĩ cách đến phủ nha hỏi thăm một chút?

- Không cần đâu, việc này để cho Lý Đình đi xử lý thôi, chúng ta hiện nên án binh bất động là hơn.

- Nhưng mà Mã Khởi này...

- Mã Mạnh Khởi chẳng qua là tên thất phu lỗ mãng, không đáng để lo. Theo ta thấy, nếu như y quá vồn vã, nói không ngừng ngược lại còn khiến cho Đâu Lan phản cảm, không quy thuận, mà sẽ lập lờ nước đôi. Nếu như bọn họ thật có lòng quy thuận, chúng ta sẽ lại tìm cách phá hoại. Tóm lại, dựa vào tình hình trước mắt mà nói, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

- Ta hiểu rồi!

Khương Tự gật gù đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Tào Bằng cũng không nói thêm gì nữa, sau khi vào thành, liền đi thẳng đến quán trọ.

Quả không ngoài dự liệu của hắn, Lý Đình không có mặt ở quán trọ. Dựa vào thân phận và địa vị của gã, và xem Hồng Thủy Tập bây giờ, hôm nay Mã Siêu đã đến như vậy, Đâu Lan nhất định sẽ lệnh gã đi. Dù sao, ở một mức độ nào đó, Lý Đình đại diện cho tổ phụ Lý Kỳ của gã. Tào Bằng tới Hồng Thủy Tập rồi mới hiểu được rằng Lý Kỳ ở Hồng Trạch này cũng có chút uy vọng.

Nhưng mà, Lý Đình không nói bất kỳ chuyện gì cho Tào Bằng biết, cũng có nghĩa trong lòng gã có chút khúc mắc.

- Công tử, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

- Chờ!

- Chờ!

- Nếu như tình hình bất lợi, Lý Đình sẽ thông báo cho chúng ta ngay. Dù sao, việc này đối với Lý Đình mà nói, cũng quan trọng. Vương Song, thay ta nói với Lương Khoan và Khương Tự, trong hai ngày này, tạm thời nhẫn nại một chút, không được tự ý manh động.

Vương Song đáp lại một tiếng, xoay người vội vã rời khỏi.

Tào Bằng ở trong phòng lương lự, mãi một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

Đừng tưởng bề ngoài hắn tỏ vẻ không sao, nhưng trong lòng, Tào Bằng cảm thấy rất nôn nóng và bất an. Lúc này, hắn phải đối diện với một người không phải kẻ vô danh, mà là người đã đánh cho Tào Tháo thua tới bởi ở Tây Lương, Cẩm Mã Siêu.

Mã Đằng ra chiêu, như vậy Đậu Lan sẽ lựa chọn thế nào?

Điều này đã vượt qua phạm vi hiểu biết lịch sử của Tào Bằng, càng nằm ngoài khả năng xoay chuyển của hắn.

Vốn tưởng rằng chiếm lĩnh được Hà Tây sẽ không quá khó khăn, lại thật không ngờ, sớm như vậy Mã Đằng đã ra mặt chống đối, chuyện này thực nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tào Bằng tự nhủ nhất định phải nghĩ ra một sách lược ứng phó.

Tuyệt không thể để Đậu Lan quy thuận Mã Đằng!

Nếu như Đậu Lan nguyện ý quy thuận Mã gia, cũng có nghĩa toàn bộ Hồng Trạch rất có khả năng sẽ quy thuận Mã gia. Tào Bằng đương nhiên sẽ không ngồi nhìn chuyện này xảy ra. Cho dù là khiến Đậu Lan duy trì trạng thái trung lập, cũng tốt hơn để y đầu nhập vào Mã gia.

Nhưng mà, Tào Bằng nên làm như thế nào mới có thể khiến cho Đậu Lan giữ thái độ trung lập đây?

Hồng Thủy Tập, phủ nha.

Mã Siêu nhắm mắt tập trung suy nghĩ, như lão tăng nhập định.

Nam tử nói chuyện tên là Hồ Bạch, tên chữ là Đạo Chi, là một phụ tá bên cạnh Mã Siêu. Hắn không cao, khoảng chừng trên dưới bảy, tám thước. Dáng vẻ gầy nhom, quần áo dài, khí chất nho nhã. Đầu hắn đội khăn vấn, tóc dài búi lại. Lông mày dài nhỏ, mắt hoa đào, mũi cao, môi mỏng, trên mặt luôn tươi cười ôn hòa.

- Đậu tướng quân, người Hồng Trạch cư ngụ ở Hồng Trạch hơn trăm năm, gần như đã đoạn tuyệt, không còn qua lại với Trung Nguyên nữa. Dù sao Lương Châu cũng xem như là nơi chúng ta sinh ra và lớn lên, tuy rằng mấy năm nay thỉnh thoảng có xung đột lẫn nhau, nhưng đó chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. Mã Đằng tướng quân, Lã Bố tướng quân năm xưa và Đậu thị cũng có giao tình. Chúng ta dù sao cũng là người một nhà! Có lẽ Đậu tướng quân cũng nghe nói rồi, triều đình muốn thu hồi Hà Tây. Những chuyện khác không nói đến, năm đó Đại tướng quân dương oai Mạc Bắc, lại chết vào tay tên hoạn quan, khiến tướng quân phải rời xa cố hương, sống ở nơi đất lạnh khủng khiếp này. Nếu như triều đình thật sự thu hồi Hà Tây, tướng quân còn có thể hùng bá Hồng Trạch như trước kia sao? Hồng Trạch là trung tâm của Hà Tây, đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt, đất đai phì nhiêu. Chỉ sợ đến lúc đó, đây sẽ là nơi đầu tiên triều đình muốn đối phó. Ha ha, Tướng quân là người thông minh, chắc cũng nhìn ra được lợi hại trong đó, học trò cũng không nhiều lời nữa. Hôm nay, Đại công tử phụng mệnh Mã Đằng tướng quân đến đây, là hy vọng kết giao hữu hảo với Hồng Trạch. Võ Uy và Hà Tây tiếp giáp nhau, chúng ta chẳng những là hàng xóm, mà còn có cùng chung một mối thù, không biết Đậu tướng quân suy nghĩ thế nào?

Đậu Lan trầm ngâm, chăm chú nhìn Hồ Bạch, thật lâu không nói gì.

Đậu Hồ cười lạnh nói:

- Lời tiên sinh nói thật dễ nghe, nhưng chỉ sợ chúng ta chân trước ác chiến với triều đình, Mã tướng quân chân sau sẽ xuất binh cùng triều đình tấn công Hồng Trạch mà thôi. Cho dù không phải như vậy, Hồng Trạch ta quy thuận Mã Đằng tướng quân thì quan hệ giữa ta và người sẽ như thế nào? Liệu có phải người định bắt mấy vạn người Hồng Trạch ta nghe lệnh Võ Uy, hoặc là cha con ta làm việc dưới trướng của Mã Đằng tướng quân không?

Đậu Lan hơi nhíu mày, trầm giọng nói:

- Đậu Hồ, người im miệng, chớ có nói bậy.

Hồ Bạch mỉm cười:

- Tiểu tướng quân lo lắng nhiều rồi. Ha ha, nếu như tướng quân nhà ta thật sự có ý gây bất lợi cho Hồng Trạch, Hồng Trạch làm sao có thể sống sót đến ngày nay?

Một câu nói thẳng thắn này lập tức khiến cho cha con Đậu Lan biến sắc.

Hổ Bạch cũng không hề khoa trương, dựa vào thực lực của Mã Đằng, muốn cướp lấy Hồng Trạch đúng là hoàn toàn có thể được.

Chẳng qua là vấn đề tổn thất ít nhiều mà thôi...

Nhưng dù vậy, Hổ Bạch nói như thế, cha con Đậu Lan vẫn không thể vui vẻ nổi, thậm chí còn cảm thấy uất nghẹn. Nhưng bọn họ lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ nhìn Hổ Bạch, hồi lâu cũng không nói gì.

Mã Siêu vẫn trầm mặc không nói, đột nhiên mở mắt.

Y nhìn lướt qua mọi người trong phòng khách, chậm rãi nói:

- Đậu tướng quân, gia phụ kính tướng quân là con cháu danh thần, vì vậy mới để Mạnh Khởi đến gặp mặt tướng quân. Hồng Trạch, Mã gia ta không có hứng thú, cũng không cần. Nhưng có một câu ta cần phải nói cho rõ ràng, hiện nay triều cương không thịnh, Tào lão tử ép Thiên tử ra lệnh cho các chư hầu, biến Thiên tử thành con rối. Gia phụ dâng chiếu chống lại phản nghịch, lúc trước đủ loại, tuy nhiên cùng với Tào tặc nghĩ đến răn. Nếu như Đậu tướng quân muốn quy thuận Tào, Mã gia ta quyết không cho phép. Đến đến lúc đó hậu quả như nào, ta tin Đậu tướng quân cũng có thể nghĩ tới. Tóm lại, ba mươi sáu bộ lạc của Hồng Trạch nếu như cùng hợp tác với Mã gia ta, Mạnh Khởi ta có thể bảo đảm Hồng Trạch có thể lấy tay gối đầu không lo, nếu ...

Trong lời nói của Mã Siêu, người ta cảm nhận được sự kiêu ngạo và ngang ngược.

Y cười lạnh hai tiếng, nhìn Đậu Hổ, rồi sau đó lại nhắm mắt lại, lại không nói lời nào.

Đậu Hổ giận tím mặt, hai tay đập bàn định đứng dậy, lại bị Lý Đình níu lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với hắn.

Mã Siêu đến đây không hề có ý tốt.

Đậu Lan mắt hổ trợn lên, lạnh lùng nói:

- Mạnh Khởi, người đang uy hiếp chúng ta?

Hổ Bạch vội vàng nói:

- Tướng quân làm gì phải tức giận, Đại công tử không phải là uy hiếp, chỉ có thiện ý muốn nhắc nhở thôi. Tướng quân cũng biết đấy, tướng quân nhà ta sớm muộn gì cũng phản bội Tào tặc, nếu để Tào tặc đứng vững ở Hà Tây, tuyệt không phải việc tốt gì. Đại công tử tính tình rắn rỏi khí khái, lời nói có phần thẳng thắn. Nhưng tâm ý của ngài là tốt, không hy vọng người nhà của chúng ta tự đánh người trong nhà, xin tướng quân hãy suy nghĩ kĩ.

Mã Siêu hoàn toàn không đếm xỉa tới sự tức giận của cha con Đậu Lan, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Chỉ là từ đường nét góc cạnh rõ ràng như đao tước trên khuôn mặt của y có thể nhận thấy, y tuyệt không phải tùy tiện nói đơn giản như vậy.

Đậu Lan chéch môi lên, sau một hồi lâu đột nhiên cười ha ha.

- Mạnh Khởi nói cũng không phải không có lý, chỉ là Đậu Lan không xứng đáng ở Hồng Thủy Tập, tuy là người đứng đầu của bộ lạc, nhưng cũng không thể khư khư cố chấp được. Ba mươi sáu bộ lạc của Hồng Trạch có cùng chung tiếng nói, vui buồn cùng nhau, việc này trọng đại, chỉ sợ cần thương nghị với ba mươi sáu người đứng đầu của các bộ lạc trước, sau đó mới có thể ra quyết định. Chỉ bằng thế này đi, ta lập tức triệu tập ba mươi sáu người đứng đầu của các bộ lạc đến Hồng Thủy Tập, đến lúc đó ta sẽ cùng với bọn họ nói rõ lợi hại. Chỉ cần có hơn nửa số người đồng ý, Đậu Lan nguyện dẫn Hồng Trạch quy thuận tướng quân.

Mã Siêu trầm mặc không nói, nhìn về phía Hổ Bạch.

Lại thấy Hổ Bạch hướng về phía y gật gật đầu, vì thế nói:

- Nếu tướng quân nói như vậy, vậy Mã Siêu cũng không bức ép. Chỉ có điều là thời gian này triều đình sắp tiến vào chiếm giữ Hà Tây, xin tướng quân cho Mã Siêu một thời gian, người xem thế nào?

- Ba ngày, ba ngày sau ta sẽ triệu tập ba mươi sáu nhân vật đứng đầu của các bộ lạc thương nghị việc này, cho Mạnh Khởi một đáp án.

- Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ chờ ba ngày.

Mã Siêu dứt lời, đứng dậy cáo từ đám người Đậu Lan, mang theo Hồ Bạch xoay người rời khỏi.

Đậu Lan đích thân tiễn Mã Siêu ra khỏi phủ nha, lại lệnh cho người sắp xếp chỗ cho đoàn người Mã Siêu, lúc này mới quay trở về phòng khách.

- Phụ thân, Mã Mạnh Khởi không coi ai ra gì, quá khinh thường cha con ta.

Đậu Hồ ở trong phòng khách nổi giận lôi đình, lạnh lùng nói:

- Ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch ta cùng đấu với Mã Gia của y xem sao. Quân của Mã gia y tuy rằng dũng mãnh, nhưng người Hồng Trạch cũng không kém. Cùng lắm thì, chúng ta và bọn họ quyết tử, người sống ta chết chứ gì.

Đậu Lan không để ý tới Đậu Hồ, mà quay qua Lý Đình hỏi:

- Hiền chất, người thấy thế nào?

Lý Đình ngẫm nghĩ, nhẹ giọng nói:

- Mã gia bức ép rất nhanh, cũng nói rõ bọn họ rất kiên nhẫn Tào Tháo. Nếu không, Mạnh Khởi sẽ không hùng hổ dọa người như thế. Mã Thọ Thành làm thế là muốn tiến trước một bước, khống chế Hà Tây.

Đậu Lan cười:

- Hắn không ngừng hùng hổ dọa người, chỉ e rằng đã nắm chắc phần thắng rồi thôi.

- Ý của phụ thân là...

- Ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch, ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch... chỉ sợ từ nay về sau, ba mươi sáu bộ lạc không còn tồn tại nữa, mà sẽ sụp đổ thôi! Mã Siêu nếu dám ra mặt uy hiếp, rõ ràng y rất nắm chắc phần thắng. Mà sở dĩ y có thể đồng ý cho Đậu Lan triệu tập ba mươi sáu người đứng đầu các bộ lạc thương nghị, một mặt tất nhiên là bởi vì y không được bức bách quá đáng, mặt khác, sợ là đã lôi kéo được một số ít người đứng đầu bộ lạc, cho nên mới ra quyết định như vậy...

Đậu Hồ và Lý Đình không khỏi biến sắc.

Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn Đậu Lan.

- Phụ thân (bá phụ) cho rằng nên làm như thế nào?

- Lý Đình, Lý đại nhân đã từng đưa ra quan điểm về chuyện này chưa?

- Gia tổ ư?

- Ta biết, Lý đại nhân luôn hy vọng Hồng Trạch có thể quy thuận triều đình, nhưng lại lo lắng, triều đình sau khi được việc tốt như vậy, lại vẫn như trước, bỏ mặc Hồng Trạch không để ý không hỏi. Hắn đối với triều đình hiểu rất rõ, cho nên ta muốn biết, hắn...

- Gia tổ đích thực đã từng nói qua, Mã gia là ác lang Lương Châu.

Lời nhận xét này rõ ràng chưa từng trao đổi qua với Đậu Lan nhưng hai người thực hợp ý nhau.

Tuy rằng Lý Đình không nói ra suy nghĩ thực sự của Lý Kỳ, nhưng có thể thấy được Lý Kỳ cũng có chút e ngại Mã Đằng.

- Như vậy, ta đã hiểu rồi!

Đậu Lan ngẫm nghĩ, không hỏi lại nữa.

Ông ngồi giữa trung tâm phòng khách, trầm mặc thật lâu sau, nói với Đậu Hồ:

- Lập tức triệu tập ba mươi sáu đại nhân của các bộ lạc, cùng đại nhân Lương Nguyên Bích tiến đến Hồng Thủy Tập, ta nghĩ có số việc nội trong vòng ba ngày tới cần phải đưa ra quyết định ngay. Lý Đình, người thông báo với Lý đại nhân, bảo ông ấy không cần đến nhưng xin Lý đại nhân hãy dẫn quân, hướng về phía gần Hồng Thủy Tập.

- Phụ thân...

Đậu Lan khẽ mỉm cười,

- Mã Mạnh Khởi nếu đến đây, Mã Thọ Thành làm sao có thể không có hậu chiêu?

Lý Đình về tới nhà trọ, sau đó đem sự việc đã trải qua, nói tường tận cho Tào Bằng biết.

Tào Bằng nghe xong, cũng đoán được một chút suy nghĩ của Đậu Lan. Chắc hẳn là Đậu Lan tạm thời vẫn còn do dự không quyết, một mặt sợ bị triều đình lừa gạt, mặt khác, lại lo lắng quy thuận Mã Đằng rồi, Hồng Trạch không còn độc lập như trước nữa. Đồng thời, bởi vì nguyên nhân thân phận đặc biệt, nên Đậu Lan luôn có chút đề phòng đối với triều đình, thậm chí còn có một chút mâu thuẫn.

Hiện tại không phải cơ hội tốt nhất để bàn bạc với Đậu Lan.

Hơn nữa Lý Đình cũng nói rồi, ba mươi sáu người đứng đầu của các bộ lạc biểu quyết mới là điểm mấu chốt.

- Người Hữu Chư nói thế nào?

- Người Hữu Chư từ trước đến giờ luôn nghe theo Đậu tướng quân, chỉ đâu đánh đó.

Tào Bằng trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn là quyết định, lặng yên quan sát tình hình biến đổi thế nào.

Tuy nhiên, để phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Tào Bằng vẫn quyết định cho Lương Khoan đến bộ lạc Lý Đình, liên hệ với Doãn Phụng, thúc giục binh mã của Đặng Phạm nhanh chóng hành động. Nếu như Hồng Trạch thật sự muốn quy thuận Mã Đằng, Tào Bằng không ngại đấu một trận với Hồng Trạch trước.

Cứ như vậy, Tào Bằng tiếp tục ở lại Hồng Thủy Tập, tiếp tục quan sát động tĩnh.

Đoàn người Mã Siêu ở trạm nghỉ chân, đích xác là chỉ ở trong nhà, nhìn qua cực kỳ bình tĩnh. Đậu Lan cũng có vẻ rất bình tĩnh, vào ngày thứ hai sau khi Mã Siêu đến thăm hỏi, liền truyền đạt mệnh lệnh, ở ngoài Hồng Thủy Tập sắp xếp sân bãi, chuẩn bị nghênh đón ba mươi sáu đại nhân của các bộ lạc đến. Hồng Thủy Tập rất nhỏ, ba mươi sáu đại nhân của các bộ lạc đến thương nghị sự việc, tất nhiên sẽ có tùy tùng đi theo dẫn dắt. Đến lúc đó, lấy quy mô Hồng Thủy Tập, chỉ sợ cũng không có cách nào sắp xếp cho nhiều người như vậy, chỉ đành phải đóng quân ở ngoài thành.

Đến tối ngày thứ hai, bảy bộ lạc đại nhân cách Hồng Thủy Tập gần nhất, sớm đã tới.

Sau đó, các vị đại nhân ở khắp nơi trên thảo nguyên của Hồng Trạch, cũng ầm ầm tiến đến, làm cho Hồng Thủy Tập lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Lý Đình không rảnh bận tâm Tào Bằng, giúp đỡ Đậu Lan tiếp đón các đại nhân của các bộ lạc đã đến.

Tào Bằng ở trong phòng khách hơi khó chịu, vì thế liền dẫn Vương Song và Khương Tự, cùng nhau đi ra khỏi nhà trọ, đi dạo trong thành.

Hồng Thủy Tập tuy không lớn, nhưng vẫn có đầy đủ các loại phương tiện.

Trong thành cửa hàng mọc lên san sát, trên đường phố người đi đường nối gót nhau. Bước chậm rãi ở bên trong chợ, Tào Bằng cẩn thận đánh giá tòa thị trấn nhỏ này, đồng thời lắng nghe Khương Tự giới thiệu. Khương Tự thân là du hiệp, cũng không phải là lần đầu tiên đến Hồng Thủy Tập, đặc biệt hiểu rõ tòa thị trấn này. Y vừa đi vừa hạ giọng giới thiệu với Tào Bằng các loại phong thổ bản địa tình người, phong tục cuộc sống. Tào Bằng nghe rất nhiệt tình, thỉnh thoảng hạ giọng hỏi hai câu, liên tục gật đầu, ra ý đã hiểu.

- Công tử, bên kia chính là chỗ phủ nha.

Khương Tự chỉ trở phía cuối con phố dài, theo hướng chỉ trở của ngón tay y, Tào Bằng liền nhìn thấy một tòa nhà nằm ở cách đó không xa.

Ngoài cửa phủ nha, có vài tên thị vệ, xem ra đường như rất nghiêm ngặt.

Tào Bằng nhìn thoáng qua, sau đó cũng không hề hỏi một câu gì, mà là quay người, hiểu ký nhìn nhìn thịt treo trên giá ở trên đường phố.

Trên cái giá đó để là nửa miếng đùi bò, một người đàn ông nhìn giống người Hồ, vừa nướng thịt, vừa dùng một thanh dao sắc nhọn thuần thực cắt ra một miếng thịt nướng giòn giòn từ trên miếng thịt đó. Sau khi cắt ra mâm, phối với một số đồ chấm đặt trên bàn, các thực khách dùng một miếng bánh Hồ cuộn thịt nướng, ngón nga ngón nghiêng, xem ra hương vị cực kỳ ngọt ngào.

- Đó là người Nguyệt Thị, ở Hồng Trạch đã nhiều năm rồi. Thịt nướng của nhà hắn, có thể nói là ngon tuyệt ở Hồng Thủy Tập. Ha ha, Công tử nếu như có hứng thú, không ngại nếm thử xem.

- Cũng được, ta cũng đang cảm thấy hơi đói.

Mùi thịt nồng đậm, khiến cho Tào Bằng không khỏi cảm giác muốn nếm thử xem sao.

Sau khi nghe lời giới thiệu của Khương Tự xong, hắn liền gật đầu đáp lại, cất bước đi về phía quán thịt nướng.

Đúng lúc này, một tên người Hồ thắt bím tóc vội vàng đi từ trên đầu phố tới. Tào Bằng không cẩn thận, bị người Hồ kia đụng phải. Chỉ thấy người Hồ kia lui bật lại vài bước, đặt phịch mông ngồi xuống đất, mở miệng chửi. Chẳng qua, gã nói tiếng của người Hung Nô, Tào Bằng nghe không hiểu, vì thế tiến lên, giơ tay nâng dậy.

- Người này cũng thật là, rõ ràng là người đụng ta, làm sao lại trách ngược lại ta được?

Người Hồ ngăn ra, gạt tay Tào Bằng ra, dùng một loại cực kỳ quái dị cường điệu nói:

- Nếu như không phải có việc gấp, ta nhất định không bỏ qua chuyện này.

Gã lồm cồm đứng lên, hung tợn trừng mắt nhìn Tào Bằng một cái, vội vàng bỏ đi.

Tào Bằng gãi gãi đầu, nói với Khương Tự:

- Tên tiểu tử người Hồ thật là hống hách. Theo ta, loại người có tính tình như thế này sớm muộn gì cũng chịu thiệt.

- Hay là để ta đi giáo huấn gã một chút?

- Thôi đi, lúc này nhiều một việc không bằng ít đi một việc. Khương Tự, tiểu Song, chúng ta đi ăn thịt nướng, ta mời.

Tào Bằng nhìn bóng dáng tên người Hồ kia vội vã bỏ đi, nhẹ nhàng lắc đầu, cười ha hả.

Nếu hắn không muốn truy cứu, Khương Tự và Vương Song cũng không truy cứu nữa. Ba người đi thẳng vào quán thịt nướng, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Khương Tự tiện tay gọi luôn ba cân thịt nướng, còn cả một vỏ rượu, ba người ngồi xuống chỗ đó, đang định nói chuyện, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Từ phía cuối con phố dài, có người kinh hoảng la lên:

- Giết người, giết người rồi...

Tào Bằng ngăn người, nhìn về phía phát tiếng gào kia.

Chỉ thấy tại ngoài cửa phủ nha đó, rất nhiều người đang vây quanh. Nhiều người chen chúc, chật kín ở đó, che khuất tầm nhìn của Tào Bằng.

- Có chuyện gì thế?

- Hình như chỗ nha phủ có chuyện gì xảy ra rồi...

- Đi, qua đó xem đi!

Tào Bằng đứng dậy, cùng với Khương Tự và Vương Song đi tới đó.

Lúc này, cửa nhà phủ loạn lên, tên gia đình canh giữ ngoài cửa tuy rằng tiến lên trước duy trì trật tự, nhưng người quá đông, hết sức huyền não. Các giọng địa phương hỗn loạn một chỗ, Tào Bằng đứng ở bên ngoài, căn bản nghe không rõ lắm.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?
- Hình như có người bị giết ở cửa nhà môn rồi.
- A?

Tào Bằng ngăn ra, dẫn Khương Tự và Vương Song đi về phía đám người chen chúc. Mất một lúc lâu sau, ba người mới chen lên được phía trước, Tào Bằng kiễng chân, lộ đầu nhìn ra, cảnh tượng trước mắt khiến hắn biến sắc...

390. Chương 393: Luôn Luôn Chờ Người

Cách bậc thềm cửa nhà phủ Hồng Thủy Tập khoảng mười bước, một nam tử thân mặc Hồ phục nằm trong vũng máu.

Tào Bằng nhận ra, tên nam tử mặc Hồ phục này chính là tên mới nảy dựng vào hắn, cũng thiếu chút nữa tên người Hồ kia đã gây chuyện. Chỉ mới cách thời gian nửa nén hương, gã đã thành người chết, bảo sao Tào Bằng không kinh ngạc cho được? Hắn hít một hơi thật sâu, bản năng muốn đi qua điều tra rõ ràng, nhưng chân vừa nhấc lên lại hạ xuống.

Nơi này không phải là Trung Nguyên, không tới phiên hắn đứng ra xử lý mọi chuyện.

Huống chi hắn bây giờ đang phải che giấu thân phận, không được tùy tiện xuất đầu lộ diện.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tào Bằng quyết định không làm gì vẫn là hay nhất. Mà lúc này, mấy tên gia đình Đâu phủ đã chạy đến, trong đó có một tên ngồi xổm người xuống, sau một hồi xem xét cẩn thận, mới đứng dậy, ngoắc tay ra hiệu những tên khác tiến lên trước, nói vài câu vào tai mấy tên kia, sau đó tên gia đình xoay người đi, vào bên trong phủ nha.

Tào Bằng lặng lẽ rời khỏi đám đông, ra hiệu Khương Tự và Vương Song đi theo hắn.

- Công tử, người kia...
- Người này đã bị mưu sát!
- A?
- Chúng ta về quán trọ trước, nói sau.

Tào Bằng không muốn ở trên đường lớn bàn luận việc này, liền dẫn Vương Song và Khương Tự, vội vàng trở về quán trọ.

Đi thẳng vào phòng khách, Tào Bằng rửa mặt, sau đó ngồi ở trong phòng, trong đầu không ngừng lặp lại hình ảnh lúc này. Rõ ràng Hồ tử kia chết do bị mưu sát. Theo như tư thế gã ngã xuống đất thì khi gã đang đi về phía trước, liền bị người đâm một đao đằng sau mà mất mạng, dường như không kịp có phản ứng gì, liền ngã xuống mặt đất.

Chẳng qua, bởi vì tình hình lúc đó rất lộn xộn, Tào Bằng không thấy rõ ràng được vết thương trên thi thể.

Cho nên chỉ có thể đại khái đoán ra được quá trình tên Hồ tử kia bị mưu sát mà thôi.

Từ một góc phòng, hắn lấy ra một sa bàn để viết. Tào Bằng vẽ đơn giản lại cảnh hiện trường trên sa bàn.

- Công tử?

Tào Bằng ngẩng đầu, thấy Khương Tự và Vương Song đều đang đứng ở bên cạnh.

Khoát tay áo, hắn ra hiệu hai người ngồi xuống, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm vào sa bàn, trầm tư không nói.

Phủ nha Hồng Thủy Tập nằm ở cuối con phố dài. Con phố này và cửa nha phủ kéo dài thành một hình chữ T, Tào Bằng cầm một que gỗ, vẽ lên hai nhánh đường trên sa bàn, rồi sau đó đánh dấu lại vị trí phủ nha.

- Công tử, Hà Tây dân phong dũng mãnh, luôn mâu thuẫn với Khương Hồ. Bọn họ thường thường sẽ đánh đập người tàn nhẫn, giết người đặc biệt là chuyện bình thường.

Khương Tự thấy Tào Bằng trầm tư không nói, liền mở miệng khuyên:

- Công tử cần gì phải để ý nhiều thế? Hồng Thủy Tập này tuy nói noi theo gương binh sĩ nhà Hán là chủ yếu, nhưng ở Hà Tây nhiều năm, rất nhiều lúc tập tục của bọn họ cũng chẳng khác mấy tập tục Khương Hồ. Chỉ cần tranh cãi một câu là giết người đoạt mệnh là chuyện bình thường. Tên Hồ tử kia thô bạo xác lão, lúc trước ở trên đường nảy sinh xung đột với công tử, khó tránh khỏi cũng có kẻ thù khác...

- Vậy sao?

Tào Bằng ngắt đầu, nhìn thoáng qua Khương Tự, đột nhiên cười.

- Chẳng lẽ công tử nhìn ra có điều gì bất thường hay sao?

Tào Bằng hít sâu một hơi, suy nghĩ một lúc lâu nói:

- Một lời nghịch tai, giết người bên đường ở đây có lẽ là chuyện thường tình, đích xác không có gì bất thường cả. Trên thực tế ở Trung Nguyên, cũng có không ít nơi sẽ xuất hiện vụ án như vậy. Nhưng, ta cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, nếu như do thích chém giết tàn nhẫn mà giết người, vậy thì hung thủ ở đâu, ở chỗ nào?

Khương Tự ngắt người, chau mày lại.

- Đúng vậy, hung thủ đâu?

Nếu tên Hồ tử kia và người xảy ra xung đột, như vậy hiện trường án mạng hẳn có thể thấy được hung thủ mới đúng. Nhưng mà, Khương Tự lúc ấy không hề phát hiện tung tích của hung thủ ở hiện trường.

-Tên Hồ tử lúc đó thấy có vẻ vội vàng, xem ra có lẽ là có việc gấp. Sau khi nảy sinh xung đột với ta, biểu hiện tuy rằng ngang ngược, nhưng dường như gã không muốn dây dưa mất thời gian. Gã đi dọc con phố dài, nếu như có xung đột với người, ít nhất sẽ khiến cho người xung quanh chú ý. Nhưng mà, gã chết rất đột ngột, thậm chí không ai lưu ý đến hung thủ giết chết gã là ai. Gã chết quá bất ngờ nên khi gã ngã xuống, mọi người xung quanh đều giật mình. Chuyện này tuyệt đối không phải do xung đột với người ta mà chết, mà là bị người bất ngờ ám sát, hung thủ nhân lúc hỗn loạn nhanh chóng thoát khỏi hiện trường. Ta quan sát một chút, chỗ tên Hồ tử này ngã xuống, là trung tâm đường của cửa phủ nha. Cũng chính là nói, gã rất có khả năng đi về phủ nha, không ngờ hung thủ bất ngờ xuất hiện. Tên Hồ tử kia không hề phòng bị chút nào.

Nói xong, Tào Bằng đứng dậy, đi loanh quanh trong phòng.

-Buổi gặp mặt giữa ba mươi sáu bộ lạc này đã sắp bắt đầu, Hồng Thủy Tập lúc này đang nhộn nhịp nhất. Nhưng phạm là người có đầu óc, tuyệt sẽ không giết người ở thời điểm này, hơn nữa là ngoài cửa nha phủ, như vậy rõ ràng là giết người lộ liễu. Người bị giết lại là một tên Hồ tử. Chuyện này nếu làm không tốt, sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức không cần thiết. Đậu Lan cũng tuyệt không cho phép phát sinh sự cố như vậy. Điều này cho thấy kẻ giết người là vì bất đắc dĩ nên mới hành động như vậy. Nếu tên Hồ tử này định đi đến Đậu phủ, như vậy người giết hẳn đang âm mưu điều gì?

Tào Bằng nói một hồi, dường như đang tự nói một mình.

Nhưng Khương Tự và Vương Song lại nhận ra những điểm bất thường trong đó.

-Công tử, ý của người là người này muốn tìm Đậu Lan?

-Chuyện đó không chắc lắm, đến Đậu phủ, chưa chắc phải là tìm Đậu Lan. Nhưng vì sao lại có người không muốn gã đến Đậu phủ? Gã là người Hồ, muốn đi đến Đậu phủ, mà có người không muốn gã đến đó, hoặc là nói không muốn gã gặp Đậu Lan chẳng? Vì sao? Bởi vì gã có chuyện muốn nói cho một người nào đó trong Đậu phủ, hoặc là muốn nói cho Đậu Lan mà hung thủ giết gã lại không muốn người nào đó trong Đậu phủ, hoặc là nói không muốn Đậu Lan biết được tin tức này.

Tào Bằng dừng bước chân, nhìn Khương Tự và Vương Song.

Vương Song gãi gãi đầu, cười hề hề:

- Nếu như giải thích như vậy, nghe cũng có lý.

Khương Tự nói:

- Nếu là như vậy, há chẳng phải muốn nói Hồng Thủy Tập sắp sửa phát sinh chuyện lớn sao?

- Có lẽ đúng, có lẽ sai.

Tào Bằng day day mũi, không kìm nổi cười nói:

- Tất cả những gì ta vừa nói chẳng qua đều là phỏng đoán của cá nhân ta, chưa chắc đã đúng. Mọi suy đoán đều lấy tiền đề là tên Hồ tử kia muốn đi Đậu phủ, nhưng biết đâu gã cũng không định đi đến Đậu phủ thì sao? Cho nên không cần phải vội làm gì. Đúng rồi, ta đói rồi, đi ăn cơm thôi.

Hắn nói xong, liền cất bước đi ra ngoài cửa.

Khương Tự và Vương Song nhìn nhau, trong đầu không hẹn mà cùng nảy ra một suy nghĩ: Nếu như tất cả là thật, vậy thì nên làm thế nào cho phải?

Bữa cơm trưa vô cùng đơn giản.

Tào Bằng ăn rất ngon miệng, nhưng Khương Tự và Vương Song ăn mà như không cảm nhận được vị gì. Ngày thường, cả hai người đều ăn cơm rất khỏe, nhưng hôm nay tâm trạng nặng nề nên chỉ ăn mấy bát cơm là hai người đã ăn không vô nữa.

Tào Bằng cũng không để ý tới và khuyên nhủ hai người bọn họ.

Trong mắt hắn, Vương Song hay Khương Tự dường như vẫn còn hơi trẻ con.

Nếu như đổi lại là Cam Ninh, y nhất định sẽ không để ý tới việc này. Khi ăn, y nhất định sẽ không khách khí chút nào. Nhưng ngẫm lại thì chuyện này cũng có thể hiểu được, Vương Song vốn là khuyến nô trong phủ của hắn, chính thức bắt đầu đi theo Tào Bằng làm việc cũng mới chỉ có hai năm. Nhưng một hai năm gần đây, cũng là thời gian Tào Bằng nhàn rỗi nhất, cũng không mấy khi gặp chuyện gì. Chính vì thế, Vương Song chưa từng trải nghiệm thực sự, đương nhiên gặp chuyện sẽ luống cuống.

Tình hình Khương Tự so với Vương Song tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ đỡ hơn chút xíu mà thôi.

Dù sao ở Lương Châu làm hiệp khách lâu như vậy, gã cũng chưa từng gặp qua chuyện này.

Có điều những chuyện quý quái như hôm nay, phải là người có kinh nghiệm mới hiểu được!

Tào Bằng không khỏi âm thầm cảm thán.

Ăn cơm xong, Tào Bằng liền trở về phòng khách nghỉ ngơi. Sau giờ Ngọ buổi chiều, hắn xem sách, đi loanh quanh trong sân viện hai vòng, rồi gọi Vương Song, tắm rửa sạch sẽ cho Sư hổ thú trong chuồng ngựa xong lúc này mới quay trở về phòng khách.

Hắn thậm chí không đi hỏi thăm về vụ án mạng kia, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Phong thái nhàn nhã kia thực khiến cho hai người Khương Tự âm thầm tán thưởng.

Đến giờ cơm tối, Tào Bằng sai tên tiểu nhị trong khách điếm đi tới quán thịt nướng của người Nguyệt Thị mua về mấy cân thịt nướng, sau khi cơm no rượu say liền ngã xuống giường nghỉ ngơi. Vương Song và Khương Tự ai về phòng nấy, chỉ có điều xem ra bọn họ vẫn đang rất hồi hộp.

- Tào công tử, Tào công tử!

Sắp đến giờ tuất, Lý Đình đột nhiên từ bên ngoài vội vã chạy vào.

- Xảy ra chuyện rồi!

Tào Bằng dụi mắt, từ trên giường xoay người ngồi dậy, mặt vẫn ngái ngủ, nhìn Lý Đình nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ngài vẫn chưa biết gì sao?

- Biết cái gì?

- Buổi trưa hôm nay, trước cửa nhà phủ đã xảy ra án mạng.

- À, hóa ra là chuyện này.

Tào Bằng cười cười, đứng lên đuổi người ra, sau đó ngáp một cái:

- Ta làm sao lại không biết được? Khi án mạng xảy ra, ta cũng có mặt ở đó, còn nhìn thấy tên Hồ tử bị giết chết nữa.

- Lúc đó, ngài đang ở ngoài cửa phủ nha sao?

- Thì sao?

- Vậy mà ngài vẫn còn có thể bình tĩnh như thế được sao?

- Sao lại không được?

Lý Đình cười khỏ một tiếng:

- Ngài có biết tên bị giết chết có lai lịch như thế nào không?

Lúc này, Khương Tự và Vương Song cũng vào rồi, nghe thấy câu hỏi của Lý Đình, hai người bất giác đều lộ vẻ hiếu kỳ.

Tào Bằng cầm một mảnh khăn ướt lau lau mặt.

Rồi sau đó, hầnuể oải nói:

- Người Hưu Chư.

- Ngài...

- Ha ha, ở Hồng Thủy Tập người Hán người Khương tuy bất hòa, nhưng ở thời điểm này, kẻ dám đến gây sự ở Đâu phủ, ngoại trừ người Hưu Chư, còn có thể có ai đây? Đâu Lan và người Hưu Chư có qua lại với nhau, hơn nữa lần này Hồng Thủy Tập hội minh, bọn người Hưu Chư cũng tham gia. Vậy thì lúc này tìm người Hồ tử, ngoại trừ bọn tạp chủng Hồ của người Hưu Chư, ta thật sự không nghĩ ra được ai.

- Ách. Sao ngài biết rõ tên Hồ tử kia đi Đâu phủ?

- Nếu không phải là đi đến Đâu phủ, người có thể phản ứng mãnh liệt thế không?

Tào Bằng cười hì hì nói, sau đó lại lấy y phục, mặc lên người. Y phục này đúng là phục sức của bộ lạc Lý Kỳ. Hần nhẹ nhàng hoạt động xương cốt một chút, lấy một cái hồ lô trên giường xuống, đeo chéo trên người.

Hần làm thế rõ ràng là đã chuẩn bị ra ngoài.

- Ngài muốn ra ngoài sao?

Lý Đình nghi hoặc nhìn Tào Bằng hỏi.

- Chờ người lâu quá. Ha ha, nếu chuyện không như ta dự đoán, còn phải nhờ Lý thiếu tộc trưởng đi giúp ta một chuyện.

- Đi đâu?

Lý Đình chẳng hiểu gì cả!

Luôn chờ ta ư?

Trong hồ lô của Tào Bằng rốt cuộc chứa thứ gì?

Tào Bằng khẽ mỉm cười:

- Thi thể hiện giờ ở đâu?
- Ngài nói là...
- Lý Đình dường như hiểu được ý của Tào Bằng, vội vàng nói:
- Đã bị Đậu tướng quân thu dọn rồi, chuẩn bị chờ Lương Nguyên Bích đến nhận dạng.
- Vậy đi thôi, dẫn ta đi xem.
- Xem cái gì?
- Đương nhiên là xem cái thi thể đó rồi, ta phải xem qua thi thể kia, thì mới phán đoán được chứ!

391. Chương 394: Đây Dã Tâm

Thi thể của người Hồ được đặt trong một gian phòng nhỏ cạnh Đậu phủ.

Đậu Lan dùng một tấm da trâu bao bọc thi thể, nhẹ nhàng đặt trong phòng. Nơi này hoang vu hẻo lánh, cũng rất yên tĩnh. Lý Đình là khách quen của Đậu phủ, thêm nữa trong khoảng thời gian này vẫn đi theo Đậu Lan, cho nên dẫn theo Tào Bằng đi vào cửa cũng không bị gia đình trong phủ ngăn lại.

Nhìn từ bên ngoài, Đậu phủ rất thanh tịnh.

Thật giống như chưa bao giờ xảy ra chuyện giết người, việc bảo vệ trong phủ cũng có vẻ hơi lỏng lẻo.

Đậu Lan và Đậu Hồ cũng không ở trong phủ, nghe nói là bận bịu trong doanh địa ở ngoài thành. Lại qua hai ngày nữa, ba mươi sáu bộ đại nhân sẽ đến, đó là ngày thương lượng liên kết đồng minh. Đậu Lan cũng vô cùng coi trọng ngày này nên ngày nào cũng tận khuya mới về phủ.

- Đậu tướng quân nói, ngày mai Lương Nguyên Bích sẽ tới, đến lúc đó đem thi thể giao cho Lương Nguyên Bích là được. Tang lễ của người Hưu Chư không giống của chúng ta, dù cho người đó chết ở Hồng Thủy Tập, cũng phải làm theo tập tục của người Hưu Chư.

Lý Đình đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giải thích với Tào Bằng.

Chỉ một lát sau, hai người liền đi đến trước cửa một căn phòng nhỏ. Xung quanh không có người, Lý Đình lăm bắm gì đó, dường như là đang cầu nguyện. Sau đó anh ta đẩy cửa phòng, đi vào, lấy sổ xếp đốt đèn lên.

Tào Bằng, cũng vào theo.

Đèn hơi mờ, ánh sáng trong phòng thoảng chút âm u.

Tào Bằng tiến vào, thấy thi thể đặt ở giữa phòng. Hắn cầm lấy ngọn đèn trên cửa sổ, đi tới trước thi thể, chậm rãi ngồi xổm xuống. Đưa tay nâng thi thể trên tấm da trâu lên, chỉ thấy một khuôn mặt trắng bệch. Thi thể của người Hồ đã cứng đờ. Dưới ánh đèn, khuôn mặt đó toát ra sự xót xa lạnh lẽo.

Lý Đình đứng bên cạnh không khỏi ớn lạnh, lùi lại hai bước.

- Tào Công tử, cậu muốn xem cái gì vậy?

Tào Bằng không trả lời, cẩn thận kiểm tra thi thể.

Đúng như hắn đã dự đoán, trên thi thể có hai vết thương trí mạng.

Một chỗ tại ngực, một chỗ khác ở trên cổ. Người này bị cắt đứt yết hầu, đồng thời trên ngực có một vết thương, đâm chéo từ bên trái, không vào tim. Hung thủ đâm cảm giác như không đứt khoát, cho nên khi rút hung khí ra, có vết xoáy, cũng làm cho miệng vết thương có dạng hình tròn, dưới ánh đèn nhìn thấy mà rùng mình ghê sợ.

Tào Bằng nhìn thi thể, sắc mặt rất bình tĩnh.

Theo như từ miệng vết thương này, hung thủ cũng không phải bất chợt nảy sinh ý đồ, mà là đã có âm mưu từ lâu.

Có hai người, dường như có quen biết với người chết. Một người là tiến đến thu hút sự chú ý của người chết, người còn lại bắt ngờ ra tay.

Để đề phòng nạn nhân kêu lên, hung thủ đã thu hút sự chú ý của người chết, còn cắt đứt yết hầu của người chết.

Nói cách khác, hung thủ chắc chắn là người vô cùng thân thiết với nạn nhân, nếu không thì không thể ra tay dễ dàng đến mức thần không biết quỷ không hay như vậy được.

Khẽ thở ra một hơi, Tào Bằng đứng dậy.

Hắn lui về phía sau hai bước, thổi tắt ngọn đèn, gọi Lý Đình, rồi họ cùng nhau rời khỏi phòng.

- Thế nào? Có tìm ra được điều gì không?

Tào Bằng cười cười, hỏi ngược lại:

- Khi Đậu tướng quân thấy thi thể, có phản ứng gì không?

- Phản ứng?

Lý Đình sắc mặt ngờ ngàng, ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Không có phản ứng gì, chỉ nhìn rồi đi ngay.

- Vậy sao người biết được nạn nhân là người Hưu Chư?

- Trên tay người này có hình đầu sói đen, người không thấy sao? Đó là hình vẽ chỉ người Hưu Chư mới có.

- Người hãy nghĩ kỹ lại một chút xem, từng động tác, từng nét mặt của Đậu tướng quân lúc đó... như thế nào?

Lý Đình có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, sau một hồi ngẫm nghĩ, hạ giọng nói:

- Đậu tướng quân quả thực không có phản ứng gì... Nếu nói có thì chỉ là khi ông ta nhìn thấy thi thể, dường như có hơi giật mình. Ừm, đúng là như vậy, còn những điều khác ta thật sự không để ý đến.

- Giật mình sao?

Chân mày của Tào Bằng nhướng lên, như thoáng chút suy nghĩ.

Cứ như vậy, hai người vô tình liền ra khỏi Đậu phủ, đi về phía nhà trọ.

Có lẽ là xảy ra án mạng, Hồng Thủy Tập đêm nay có phần hơi vắng vẻ, lạnh lẽo buồn tẻ. Tửu quán đã sớm đóng cửa, trên đường thỉnh thoảng có thể thấy tốp năm tốp ba các vệ sĩ đi tuần. Tuy nhiên, cũng không có ai đi đến gần Lý Đình và Tào Bằng lại, hai người đi dọc theo đường phố, vừa đi vừa nhỏ giọng bàn luận, chỉ một lát sau, liền tới cửa nhà trọ.

- Tào Công tử, cuối cùng là người có ý gì?

- Đậu tướng quân xem qua thi thể, có nói thêm gì không?

Lý Đình ngẫm nghĩ một chút.

- Không nói gì đặc biệt. Ông ta chủ yếu là nói về công việc liên kết đồng minh trong hai ngày tới, còn dặn dò lão Hồ, bảo ông ta chú ý cảnh giới. Ừ, còn nữa, đó là hỏi qua một chút về tình hình của ông nội ta. Lúc trước Đậu tướng quân cử người đến báo với ông nội ta, bảo ông dẫn bộ đến Hồng Thủy Tập. Trưa nay nhận được tin, ông nội ta đã xuất phát rời khỏi doanh địa, phỏng chừng trưa mai sẽ đến nơi. Tuy nhiên, Đậu tướng quân nói, bảo ông nội ta không nhất thiết phải lộ diện ngay.

Quả nhiên là như vậy!

Tào Bằng giật mình, lập tức thông suốt.

Đậu Lan này cũng không phải cây đèn cạn dầu, Lý Kỳ cũng thật không đơn giản.

- Tào Công tử, rốt cuộc là người thấy được điều gì vậy?

- Ha ha, không vội, đợi hai ngày sau liền có thể biết kết quả cuối cùng.

Tào Bằng cười cười, đi thẳng về phòng.

Lý Đình đứng ở trong sân, gãi gãi đầu, có vẻ như càng mơ hồ hơn...

Án mạng trước cửa Đâu phủ, cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đến Hồng Thủy Tập.

Cũng giống như lời của Khương thúc, đây là nơi không có nhiều quy củ phép tắc, không có nhiều luật pháp, một chuỗi liên kết lại liền có thể trở thành nơi giết người. Cho dù Hồng Thủy Tập là một thế giới độc lập với người Hán, nhưng nơi này chính là nơi đối mặt với gió phượng bắc cường mạnh, nhìn thấy đâu đâu cũng là thảo nguyên mệnh mông, gần như chỉ tiếp xúc với dị tộc Khương Hồ Hung Nô rất hiếu chiến...

Luật pháp của nhà Hán, đã mất đi lực uy hiếp ở đây, thậm chí có thể nói là sạch trơn không còn gì nữa.

Người Hồng Trạch một mặt căm thù triều đình Hán thất, một mặt lại mù mờ không biết phải làm sao... Vì thế, cách sống của họ cũng dần dần giống người Khương Hồ. Luật pháp Hán thất năm đó, mất dần đi theo từng thế hệ, dần dần bị lãng quên.

Trên thảo nguyên, ngày ngày đều có tranh đấu, chém giết, ngày nào cũng có người chết.

Cho dù là Hồng Thủy Tập, tình trạng tuy rằng đỡ hơn một chút, nhưng cảnh tranh đấu đến thương vong, nhìn riết cũng thành quen.

Ngày hôm sau, khi hết thấy được khôi phục lại bình thường, không ai còn cảm thấy kinh sợ nữa. Theo như bọn họ thấy, việc cấm đi lại vào đêm qua phần lớn là do hội liên kết đồng minh sắp bắt đầu, vì thế mới khẩn trương đến như vậy. Cho nên, khi ánh mặt trời vừa ló rạng, mọi người tiếp tục bận rộn với những công việc dờ dang thường ngày, đồng áng tiếp tục việc canh tác, buôn bán tiếp tục việc đón khách, không có gì khác với ngày thường. Nếu nói có thay đổi, thì là cùng với việc đại nhân của mười mấy bộ lạc đã đến, Hồng Thủy Tập càng thêm náo nhiệt.

Ở trạm dịch bên cạnh Đâu phủ, Mã Siêu đón ánh bình minh, múa đại thương trong sân.

Cây đại thương sắt đầu hổ đó dài một thước hai, dưới ánh mặt trời giống như giao long rời bến, múa từng đường trong không trung, tạo thành từng dải sáng. Mũi thương nhọn, xé rách không khí, khi múa phát ra tiếng rạch gió sắc bén chói tai, gió nổi lên bốn phía.

Mã Siêu mặc bộ trang phục trắng như tuyết, thương múa theo người, uyển chuyển theo tay.

Bên cạnh, hai người Mã Đại và Hồ Bạch khe khẽ nói chuyện, thỉnh thoảng thốt lên khen ngợi...

- Đại công tử thương pháp thật giỏi.

- Chiêu này của ca ca thực đúng là tuyệt đẹp.

Cùng với tiếng thương múa sắc bén như gió xé rách không khí, mũi nhọn lạnh lẽo chợt lóe lên, Mã Siêu thu thương lại.

Hắn ta khẽ thở một hơi, đưa cây thương cho người tùy tùng, tiện tay lấy khăn, lau mồ hôi trên trán.

- Đạo Chi, các vị đại nhân đã tới chưa?

- Đã có hai mươi ba vị đến, phỏng chừng đến sớm tối nay sẽ có gần ba mươi bộ đại nhân tới. Lương Nguyên Bích đêm nay sẽ tới Hồng Thủy Tập, có lẽ đến mai là có thể tới đông đủ... Tuy nhiên, ta nghe nói người tên Lý Kỳ đó rất có thể sẽ không xuất hiện, cháu nội ông ta đang ở Hồng Thủy Tập, phỏng chừng đến lúc đó sẽ để ý tham dự.

- Cái lão già Lý Kỳ đó...

- Đại công tử, Lý Kỳ đã cao tuổi, những năm gần đây, hẳn là hội liên kết đồng minh Hồng Trạch, ông ta hầu như đều không tham gia. Ta đoán, ông ta chuẩn bị nhường lại cho cháu trai của mình... Ba người con trai của Lý Kỳ, sớm đã ốm bệnh, chết trận, chỉ còn lại một đứa cháu này thôi. Ông ta không sớm đưa cháu mình lên, thì còn có thể đưa ai lên chứ?

- Nhưng ta nghe nói, lòng của Lý Kỳ vẫn hướng về triều đình Hán thất.

- Ha ha, làm gì có chuyện đó? Hồng Trạch quy thuận họ Mã, xu thế chung ai cũng biết, dù Lý Kỳ tâm hướng Hán thất, nhưng cũng không thể ngăn cản chiều hướng chung được. Chỉ cần hội liên kết đồng minh lần này thành công, thì Hồng Trạch ắt là của Mã gia, Lý Kỳ cho dù có không đồng ý, cũng không có lựa chọn nào khác. Ta nghe nói, Tào lão nhân lần này lệnh cho Tào Tặc đến trấn Hà Tây, cũng không phải quá dụng tâm. Dù sao chiến sự Hà Bắc chưa yên, Viên Đàm, Viên Thượng còn đó, lão Tặc căn bản không tung ra nhiều lực lượng để trợ giúp Tiểu Tặc kia.

Nếu lão Tặc thật muốn cướp lấy Hà Tây, vậy thì rất có thể sẽ phái binh mã đến. Nhưng cho đến tận bây giờ, ta nghe nói chỉ có vài nghìn người đến huyện Liêm, ngoài ra, không hề nghe thấy có hành động gì khác. Vài nghìn người, muốn trấn vững Hà Tây? Không khác gì người ngốc nói mê. Chỉ cần Đại công tử có thể lấy Hồng Trạch vững vàng nắm trong tay, vừa đẹp vừa thơm, Tiểu Tặc chỉ sợ ngay mùa đông năm nay cũng không qua nổi...

Mã Siêu nghe được, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

- Lời của Đạo Chi rất hợp ý ta. Người khác sợ Tào lão nhân, còn mõ gia thấy cũng thường thôi. Chỉ tiếc là, phụ thân dù thế nào cũng kiên quyết không hạ quyết tâm. Nếu ông ấy theo ý ta, thừa dịp lão Tặc bận việc chiến sự Hà Bắc, chúng ta triệu tập binh mã, quét ngang Tam Phụ, chiếm cứ Quan Trung, không cần tốn quá nhiều sức. Đến lúc đó, chúng ta có thể dựa vào chỗ hiểm của Quan Trung, quyết trận sinh tử với lão Tặc đó...

Mã Đại khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Nhưng Hồ Bạch lại nhăn mày, cười khổ, chợt cũng khẽ vỗ tay khen ngợi.

Vị Đại công tử này, bản lĩnh không tồi. Luận về võ nghệ, Tây Lương ít người có thể ngăn cản; luận về hành quân đánh giặc, cũng rất có trình độ. Chiến trận của Mã gia, tự mở ra một con đường, so với chiến pháp của Trung Nguyên có chút không tương đồng. Từ sau khi Đồng Trác qua đời, Mã Đằng quật khởi, dựa vào chiến pháp độc đáo của Mã gia, ở Tây Lương quả thật là ngang ngược hống hách, ý thế làm bậy không có kỵ, không ai có thể ngăn cản nổi.

Thế nhưng, tâm Mã Siêu lại quá lớn!

Đôi khi, điều này làm Hồ Bạch cảm thấy sợ hãi...

Ở Lương Châu, Mã, Hàn là chúa tể, chưa nói đến Hàn Toại kia có tâm địa cứu khước thập bát loan (tâm địa khó lường), cũng không đáng để tin tưởng. Nếu một khi Mã Đằng giao chiến với lão Tào, Hàn Toại sẽ quyết định thế nào, cũng chưa thể biết được. Phải biết rằng, Hàn Toại đó luôn giẫm lên thi thể của bằng hữu, trước là Biên Chương và Bắc Cung Bá Ngọc, bây giờ có phải sẽ là Mã Đằng chăng?

Cho dù là Hàn Toại không chọc ngoáy, dựa vào Tây Lương bản hàn mà muốn chống lại toàn bộ Trung Nguyên, cũng không phải là chuyện dễ.

Còn về tám trăm dặm Tần Xuyên...

Vệ Khải đó chẳng lẽ lại là người lương thiện?

Chỉ có điều, những lời này Hồ Bạch không cách nào nói ra thành lời, nhưng trong lòng, lại không khỏi có chút lo ngại.

392. Chương 395: Quy Thuận Hán Hay Là Họ Mã?

Tào Bằng càng ít giao du với bên ngoài.

Hai ngày qua, hần hầu như không ra khỏi cửa, ngoại trừ những bài tiết sinh lý thiết yếu ra, phần lớn thời gian là ở trong phòng.

Nhưng Vương Song và Khương Tự thì lại ra vào rất nhiều lần. Tất cả những việc phát sinh ở Hồng Thủy Tập, đều có thể truyền tới tai Tào Bằng rất nhanh.

Lương Nguyên Bích đã đến!

Thu Nô đã đến (một trong ba mươi sáu bộ đại nhân Hồng Trạch.)

Mọi người lần lượt tới...

Mã Siêu dẫn người theo đến tiếp kiến các vị đại nhân...

Những tin tức như vậy, Tào Bằng đều nắm rất rõ. Hội minh Hồng Trạch dĩ nhiên làm hắn chú ý, nhưng đồng thời cũng không dám lơ lửng với những hành động của Mã Siêu.

- Lương Nguyên Bích nói, người chết kia là người của bộ tộc anh ta?

Lý Đình ngồi ở trong phòng, sau khi uống một ngụm nước, chậm rãi nói:

- Đêm qua sau khi ông ta đến Hồng Thủy Tập, Đâu tướng quân liền để ông ta đến nhận dạng thân phận của nạn nhân. Quả không ngoài dự liệu của tướng quân, đó đích thực là người Hưu Chư. Theo như lời Lương Nguyên Bích, người này phạm sai lầm, vốn là phải bị trị tội, không ngờ y phong thanh biết được nên chạy trốn...

Tào Bằng tò mò hỏi:

- Vậy Đâu tướng quân nói sao?

- Đâu tướng quân không nói gì thêm, chỉ trả lại thi thể cho Lương Nguyên Bích, không truy cứu việc này nữa.

- Vậy kẻ sát nhân kia...

- Kẻ sát nhân không biết là ai, Lương Nguyên Bích cũng không rõ lắm. Chỉ nói người này bên ngoài có không ít kẻ thù, có thể là bị kẻ thù nghe được phong thanh, cho nên mới ra tay giết y.

Những lời này, nghe qua cũng có vẻ hợp lý.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, sẽ phát hiện bên trong có rất nhiều chỗ sơ hở. Thế nhưng Tào Bằng cũng không nói ra, chỉ cười cười, sau đó lặng im suy nghĩ. Lý Đình hàn huyên với Tào Bằng một lát, rồi liền cáo từ. Đợi Lý Đình đi rồi, Tào Bằng lập tức tìm đến Vương Song. Hắn lấy nửa miếng hồ phù ra, do dự một chút, liền đưa tới trước mặt Vương Song.

- Vương Song, người lập tức khởi hành, đi tìm Đặng Phạm. Gặp Đặng Phạm, người liền nói với anh ta, bảo anh ta giúp ta tới chặn Hưu Chư các. Nhớ kỹ, phạm là những người không hàng, đều có thể giết.

Khương Tự ở bên cạnh ngăn ra, nhìn Tào Bằng, rồi đột nhiên có chút thay đổi.

Chờ Vương Song rời khỏi, Tào Bằng nhìn thoáng qua Khương Tự, trầm giọng nói:

- Kỷ Chi có điều gì muốn nói?

Khương Tự do dự một lát, hạ giọng nói:

- Công tử, người muốn đánh Hưu Chư các?

- Đúng vậy!

- Nhưng...

- Kỷ Chi, lúc trước ta mời người thay Hưu Chư các đi liên lạc với Lương Nguyên Bích, nhưng Lương Nguyên Bích cự tuyệt, có đúng không?

Khương Tự gật gật đầu.

- Không sai.

- Ta nhớ rất rõ, người đã nói với ta, người vẫn chưa gặp được Lương Nguyên Bích.

- Đúng vậy.

- Người người tìm gặp chính là Hưu Chư các? Theo lý mà nói, Lương Nguyên Bích cho dù không gặp, thì theo lễ nghĩa mà nói, người đại diện cho triều đình, đại diện cho bộ mặt Hán thất chúng ta. Lương Nguyên

Bích cũng không phải người không hiểu lễ nghĩa, quan hệ rất thân thiết với Hán thất chúng ta, ít nhất cũng nên giao thiệp với người một chút mới đúng. Nhưng ngược lại, ngay cả lễ nghĩa đơn giản nhất cũng không có, nguyên do là vì đâu? Người lúc ấy nói với ta rằng Lương Nguyên Bích khước từ, ta liền nghĩ ngay đến chuyện này.

Tình hình của Hưu Chư các cũng không được tốt, như chó nhà có tang, thậm chí ngay cả nơi trú thân...

Thời điểm này, anh ta nếu được triều đình đến ủng hộ, thật là có lợi rất lớn. Nhưng người này lại từ chối không chút do dự! Kỷ Chi, người có thể nghĩ được nguyên do là vì sao không? Rất đơn giản, Lương Nguyên Bích đã tìm được đường ra tốt hơn... Hoặc là, anh ta tự cho rằng có đường ra tốt hơn. Đậu Lan ở Hồng Trạch? Tuy ông ta rất có uy danh ở Hồng Trạch, nhưng nói về đường đi, chỉ sợ ông ta chỉ miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân mà thôi. Mà Đan Chá kia sắp rời khỏi, cũng không thể trợ giúp nhiều cho anh ta, như vậy thì đường ra của Lương Nguyên Bích là ở đâu? Ta lúc trước chỉ là hoài nghi, nhưng hiện tại trên cơ bản đã có thể khẳng định.

Mã Đằng ở Tây Lương! Lương Nguyên Bích chắc chắn đã quy thuận Mã Đằng, có thể anh ta đã hiệp thương với Mã Đằng. Nội dung cụ thể ta không dám khẳng định, nhưng chắc chắn Lương Nguyên Bích đã phản bội Đậu Lan...

Khương Tự nghe xong, không khỏi ghen hòng, nhìn trân trân không nói nên lời vì kinh ngạc.

Phải một lúc lâu sau, Khương Tự mới có phản ứng, hạ giọng nói:

- Vậy chẳng phải là Hồng Trạch sẽ gặp nguy hiểm?

Ba mươi sáu bộ Hồng Trạch và Hưu Chư các dựa vào nhau mà duy trì, mới có thể đứng vững mấy năm nay. Nếu người của Hưu Chư các phản bội Hồng Trạch, vậy Hồng Trạch liền như người què, sợ rằng cũng không thể ngăn nổi sự công kích của Mã Đằng ở Tây Lương.

Nếu Hồng Trạch bị mất, không gian của Tào Bằng ở Hà Tây tất nhiên sẽ thu hẹp lại.

Mất đi Hồng Trạch, việc hấn muốn đứng vững ở Hà Tây cũng theo đó mà càng khó khăn hơn...

Nếu Khương Tự đã quyết ý muốn nương tựa Tào Bằng, hiển nhiên nên vì Tào Bằng mà suy xét. Trong lúc nhất thời, Khương Tự cũng không khỏi nóng vội.

- Hồng Trạch, quả thực là nguy rồi.

Nhưng Đậu Lan cũng không phải cây đèn cạn dầu... Ha ha, theo ta thấy, việc này thì trời cũng giúp ta, để ta thu phục Hồng Trạch.

Thấy vẻ mặt ngơ ngàng của Khương Tự, Tào Bằng mỉm cười.

- Kỷ Chi đừng lo, người và ta chỉ cần im lặng xem kịch hay mà thôi, rồi người sẽ hiểu được ý của ta.

Cuối thu khí trời thanh mát, bên ngoài Hồng Thủy Tập cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Trong một doanh địa mới được xây lên, các quân binh mặc đồng phục đứng nghiêm trang. Trong cửa nha môn, một đài cao chót vót, dưới đài, ba trăm tiểu tốt tinh nhuệ đứng thẳng hàng, ngực thót bụng, lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Keng keng keng!

Ba mươi sáu thanh chuông đồng kêu vang, chỉ thấy ba mươi sáu nam nhân do Đậu Lan dẫn đầu cất bước đi lên đài cao.

Lý Đình thay mặt Lý Kỳ, cũng đứng trong hàng ngũ ba mươi sáu người này. Dưới đài cao, lại có đám người Mã Siêu và Lương Nguyên Bích cùng hầu, người nào người nấy mặt rất nghiêm trang, trầm lặng không nói gì.

Dưới sự dẫn dắt của Đậu Lan, ba mươi sáu bộ đại nhân Hồng Trạch hiển tể thiên địa trước, sau đó từ trên đài cao đi xuống.

Đây cũng là một phong tục của người Hồng Trạch, mỗi khi có việc đại sự, trước tiên phải hiến tế thiên địa, cáo tế tổ tiên. Trong đây có một hàm ý, đó là ba mươi sáu bộ Hồng Trạch vui buồn có nhau, dưới ảnh linh của tổ tiên, tổ ý thương thảo, nguyện ước cùng đồng minh, vĩnh viễn không phản bội. Trăm năm nay, điều này đã trở thành một tập tục, chưa bao giờ vi phạm dù chỉ một lần...

Nhớ năm đó, tổ tiên của ba mươi sáu bộ đại nhân, ở ngoài Hồng Thủy Tập nguyện ước cùng kết giao đồng minh.

Mà nay, bọn họ dưới ánh nhìn chăm chú của tổ tiên ba mươi sáu bộ đại nhân, cùng đến bàn bạc về tương lai của ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch!

Đậu Lan thân mặc giáp trụ, thần sắc trang trọng đi đến trước mặt Mã Siêu và Lương Nguyên Bích.

- Đại công tử, Lương đại nhân, mời theo ta vào trướng.

Mã Siêu và Lương Nguyên Bích nhìn nhau, khẽ mỉm cười, chấp tay nói câu cảm ơn, rồi sau đó cùng Đậu Lan đi vào lều lớn.

Theo sau, ba mươi sáu bộ đại nhân nối đuôi nhau mà vào.

Đợi sau khi tất cả mọi người đã vào hết, ba trăm tinh binh hùng dũng tiến lên, vây quanh lều lớn, ngăn người không phận sự tới gần.

Lều lớn rất rộng, khoảng hơn sáu trăm mét vuông.

Mã Siêu và Lương Nguyên Bích ngồi hai bên cạnh Đậu Lan, ba mươi sáu bộ đại nhân theo thứ tự chia làm bốn ngồi xôm lên trên bồ chiếu.

Căn cứ theo nội quy đã định, mỗi đại nhân có thể dẫn theo một tùy tùng.

Chia làm hai hàng, ngồi xôm sát màn che của lều lớn. Tào Bằng làm tùy tùng của Lý Đình, ra chiếu hội mình lần này. Bên cạnh hắn, là Đậu Hổ con trai của Đậu Lan. Đối diện với hắn, là tùy tùng của Mã Siêu, Hổ Bạch...

Tào Bằng và Đậu Hổ có gặp mặt một lần, cho nên cũng không tính là xa lạ.

Thế nhưng, khi ánh mắt Tào Bằng và Hổ Bạch chạm nhau, Hổ Bạch ngó ra, mặt không giấu nổi sự nghi hoặc. Y híp mắt, chăm chú nhìn Tào Bằng. Khi Tào Bằng nhìn lại y, y liền vội cười cười, gật đầu chào.

Tào Bằng cũng rất khách khí, gật đầu chào lại Hổ Bạch.

- Hôm nay mời chư vị đại nhân đến đây, là vì mưu tính chuyện Hồng Trạch sau này. Triều đình, đã quyết ý thu phục Hà Tây, cũng đã lệnh binh mã đi, hiện tại tập trung ở huyện Liêm. Nghe nói, có hơn năm nghìn binh... Chủ tướng huyện Liêm, tên là Đặng Phạm, nghe nói được điều đến từ Hà Đông, là một mãnh tướng. Tuy nhiên cụ thể người chủ trì công việc ở Hà Tây là ai, trước mắt còn chưa rõ ràng... Năm đó, triều đình vứt bỏ Hà Tây, làm chúng ta không có nhà để về. Trăm năm nay, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có liên lạc, nhưng phần lớn là lợi dụng chúng ta. Sau thời Đoàn tướng quân, Hồng Trạch và triều đình lại không còn bất kỳ liên lạc gì. Bây giờ bỗng nhiên triều đình muốn thu hồi Hà Tây, Hồng Trạch chúng ta, nên đi đường nào?

Mã Đằng Mã tướng quân ở Tây Lương, cử Đại công tử đến khuyên bảo, cũng hy vọng người Hồng Trạch có thể nghe theo sự điều phái của Mã gia... Mã tướng quân là hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện. Mã Mạnh Khởi là mãnh tướng danh tiếng số một Tây Lương, chắc chư vị cũng không lạ gì.

Mạnh Khởi nói: “Nếu Hồng Trạch quy thuận Tây Lương, vẫn giống như trước, không có bất kỳ thay đổi gì. Đồng thời, nếu Hồng Trạch bị tấn công, bất kể là Khương Hồ hay là binh mã của triều đình, Mã gia đều gắng sức ủng hộ.” Mọi người nghĩ xem, nên làm thế nào?

Giọng Đậu Lan vang vọng, nhưng trong lời nói, không thể biết được ý của ông ta.

Nói xong, ông ta im lặng không nói gì thêm, ánh mắt sáng rực nhìn khắp lượt ba mươi sáu bộ đại nhân.

- Gia tổ vì thân thể không thoải mái, cho nên để tử tôn tham dự thay. Việc thương nghị liên kết đồng minh lần này, gia tổ từng dặn dò, đều nghe theo lời Đậu tướng quân, cháu sẽ không có bất kỳ chủ ý gì.

Lý Đình nói tiên phong, làm lá cờ đầu thể hiện lập trường dứt khoát.

Quyết định của Đậu Lan, đó là quyết định của Lý gia, nhất trí theo Đậu Lan.

Nói xong, Lý Đình liền ngồi xuống, giống như lão tăng ngồi thiền, không nói thêm lời nào. Tào Bằng không khỏi nheo mắt, nghĩ thầm trong lòng: “ Quả nhiên không ngoài dự tính, Lý Kỳ tuy trước mặt ta thể son sắt, thể nhưng trên vấn đề quan trọng mấu chốt, y vẫn đi theo Đậu Lan. Nói cách khác, nếu Đậu Lan muốn quy thuận Mã Đằng, Lý Kỳ đó cũng sẽ quy thuận Mã Đằng...

Tuy rằng Lý Kỳ từng làm Hán thất Giáo Úy, nhưng dù sao Hồng Trạch tồn tại mấy chục năm, từ trong tâm mà nói, vẫn là ủng hộ Đậu Lan. May mắn là, ta cũng không đặt cược hết vào Lý Kỳ!”

- Năm đó triều đình vứt bỏ Hà Tây, ba mươi sáu bộ đại nhân từng lập lời thề, nếu có một ngày triều đình thu phục Hà Tây, thì ba mươi sáu bộ sẽ dốc sức vì triều đình... Đậu đại ca, ta chỉ hỏi một câu thôi, triều đình thật sự muốn thu phục Hà Tây sao? Cũng giống như Đoàn tướng quân năm đó sao? Là lợi dụng chúng ta xong rồi lại bỏ mặc? Những chuyện khác cũng dễ nói, ta chỉ muốn biết, quyết tâm của triều đình.

Người này tên là Mã Luân, nhưng không phải thành viên thị tộc Mã thị ở Tây Lương.

Những lời này, cũng làm mọi người gật đầu liên tục. Có thể thấy rằng, danh dự của triều đình ở đây không được tốt lắm.

Đậu Lan nói:

- Triều đình cử người nào ra trấn Hà Tây, hiện nay ta cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên cho tới hiện tại, Đặng Phạm ở huyện Liêm cũng không có liên hệ gì với ta, cho nên ta cũng không biết thực giả trong chuyện này.

- Vậy là không có thành ý?

Một gã đại nhân trong bộ lạc trầm giọng nói:

- Có lẽ trong mắt triều đình, người Hồng Trạch ta đã sớm trở thành man di lưu lạc. Nếu triều đình thực sự muốn thu phục Hà Tây, ta dám chắc, chúng ta có khả năng sẽ trở thành mục tiêu bị triều đình công kích nhất. Còn nữa, từ sau thời Đoàn tướng quân, triều đình không hề có thêm quan hệ gì với chúng ta... Mà Mã tướng quân lại là con cháu của Lương Châu, xưa nay thân thiện với chúng ta. Mã tướng quân là hậu duệ của Phục Ba tướng quân, Mạnh Khởi có sự dũng mãnh của bá vương. Theo ta, cùng với việc quy thuận triều đình, chẳng bằng kết bằng hữu với Mã tướng quân. Dù sao Mã tướng quân cũng là Hán thần, coi như là quy thuận triều đình...

Lời nói vừa dứt, trong lều lớn nhao nhao, thảo luận sôi nổi.

Có người cho rằng, phải làm theo di mệnh của tổ tiên năm đó, nghe theo sự điều khiển của triều đình; có người lại cho rằng, Mã gia ở Lương Châu thực lực hùng hậu, thâm căn cố đế, hẳn là nên hợp tác cùng Mã gia. Đôi bên bên nào cũng cho là mình đúng, tranh cãi khắc khẩu không ngừng.

Đậu Lan cũng không ngăn cản, chỉ im lặng ở một bên lắng nghe.

Dần dần, thanh âm của bên ủng hộ hợp tác cùng Mã gia ngày càng lớn, bên tán thành việc quy thuận người của triều đình, đã rơi vào tình thế không thuận lợi...

- Lương đại nhân, ngài nghĩ thế nào?

Đậu Lan đột nhiên mở miệng, ánh mắt chăm chú nhìn Lương Nguyên Bích.

393. Chương 396 - 398: Loạn

Tiếng huyền não đột nhiên dừng lại.

Mọi ánh mắt đều nhìn Lương Nguyên Bích, vẻ mặt mọi người đều khác lạ.

Cuộc tụ họp của ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch là một sự kiện quan trọng. Nhưng cuộc tụ họp này cũng không phải hoàn toàn là họp kín, đôi khi sẽ mời quan chức liên quan đến tham dự. Lưu Nguyên Bích làm

người đứng đầu bộ lạc Hưu Chư, đây không phải là lần đầu tiên hắn tham gia cuộc họp kiểu này. Nhưng những lần tham dự trước, hắn có rất ít cơ hội lên tiếng.

Ví dụ như lúc người Hưu Chư bị người Đường Đề đánh ra khỏi Hưu Chư Trạch, người Hưu Chư rất hoang mang lo sợ.

Lúc đó, Lương Nguyên Bích tìm đến Đậu Lan, muốn Đậu Lan tìm cho người Hưu Chư một chỗ ở. Đậu Lan triệu tập ba mươi sáu vị đại nhân của các bộ lạc để thảo luận. Đó là lần đầu Lương Nguyên Bích tham gia. Từ đầu đến cuối hắn không giành được cơ hội lên tiếng. Mãi cho đến cuối cùng, sau khi đám người Đậu Lan quyết định để mọi người ở Hưu Chư Trạch và Hồng Trạch nghỉ ngơi trên một vùng thảo nguyên, lúc đó Lương Nguyên Bích mới có cơ hội lên tiếng. Nhưng nội dung lời nói của hắn khi ấy cũng chỉ đơn giản là lời cảm ơn mà thôi.

Sau này Lương Nguyên Bích đã tham gia thêm ba lần hội minh như thế nữa nhưng Đậu Lan chưa hề hỏi qua ý kiến hắn.

Nhưng lúc này đây, không ngờ Đậu Lan lại hỏi ý kiến của Lương Nguyên Bích, hơn nữa vấn đề đem ra hỏi lại là tương lai của Hồng Trạch sau này, khiến nhiều người cảm thấy giật mình. Dù sau thì đó cũng là tương lai của người Hồng Trạch, người Hưu Chư có quan hệ gì đâu?

Mã Siêu cũng không biết điểm huyền diệu trong đó nên không tài nào hiểu được.

Nhưng sắc mặt Hồ Bạch hơi đổi, lông mày hơi nhíu lại, vươn tay lấy thanh đồng tước ở trên bàn.

Lương Nguyên Bích cũng giật mình hoảng hốt không ít.

Tuy nhiên nếu Đậu Lan đã hỏi như vậy thì hắn cũng không thể ngậm miệng không nói.

Ngắc đầu, Lương Nguyên Bích nói theo đúng kiểu của nhà Hán:

-Nhiều thế hệ Hưu Chư và Hồng Trạch đã qua lại thân thiết, vui buồn cùng chia sẻ. Lựa chọn của Đậu tướng quân chính là lựa chọn của tiểu vương. Tướng quân không cần để ý, chỉ cần ra quyết định là được.

Đậu Lan mỉm cười.

Trong trường, mọi người đều vui vẻ sôi nổi.

Quả đúng là đồng minh của Hồng Trạch. Một câu nói của Lương Nguyên Bích khiến thời khắc đàm phán giữa Hồng Trạch và Mã gia có thêm sức mạnh.

Vậy mà, nụ cười trên mặt Đậu Lan dần dần biến mất, lộ ra một chút lạnh lẽo.

-Lương đại nhân nói rất đúng. Nhưng mà có thật như thế không?

Lương Nguyên Bích giật mình một cái:

-Tướng quân nói thế là có ý gì?

Trong mắt Đậu Lan hiện lên một chút sát ý, dường như lăm lăm:

-Tòa Nga Khánh cuối cùng là bị kẻ nào làm hại?

Tòa Nga Khánh chính là người Hưu Chư chết ở ngoài cửa Đậu phủ.

Lương Nguyên Bích ngẩn ra:

-Tòa Nga Khánh bị kẻ thù giết chết, nhưng cuối cùng là ai thì tiểu vương không rõ lắm.

-Thật sự không biết?

-Đậu tướng quân, ngài có ý gì? Ngài và ta quen biết hơn mười năm, cũng cho là có chút giao tình. Ngài nói như vậy, chẳng lẽ cho rằng là tiểu vương giết Tòa Nga Khánh phải không? Cho dù là tiểu vương giết hắn, hắn là người Hưu Chư, hắn phạm lỗi bị ta giết chết cũng là hoàn toàn chính đáng. Hơn nữa, ta không giết hắn. Chẳng lẽ Tiểu vương lại lừa ngài được sao? Đậu tướng quân ngài hôm nay...

Tất cả mọi người đều ngây cả người!

Đậu Lan nói thế là có ý gì?

Không phải là đang thương thảo chuyện tương lai Hồng Trạch sao? Làm thế nào lại liên quan đến người Hưu Chư chứ? Mà lại là một người chết...

Lương Nguyên Bích nói cũng không sai. Hắn thân là đại nhân bộ lạc Hưu Chư, cho dù hắn giết Tỏa Nga Khánh kia cũng không phải là chuyện lớn gì. Huống chi, không phải là hắn nói không giết Tỏa Nga Khánh sao? Chuyện này thì có liên quan gì đến Hồng Trạch?

Đậu Lan cười nhạt nói:

-Gia phụ khi còn sống từng nói qua: Khương Hồ, Hung Nô, Tiên Ti, Đinh Linh không phải là tộc của chúng ta, lòng dạ nhất định khác. Lương đại nhân, nhớ ngày đó người Hưu Chư các người bị Đường Đề đánh cho không còn chỗ dung thân. Ta vì giao tình của hai nhà mà thu nhận các người. Nhưng người thực sự nghĩ rằng ta có thể không có một chút đề phòng hay sao? Ta cũng không ngại nói rõ một chút. Tỏa Nga Khánh chính là người của ta!

Xem ra Tỏa Nga Khánh này rất nổi tiếng.

Chỉ ít, ba mươi sáu vị đại nhân của các bộ lạc dường như đều biết hắn.

Vì thế nên sau khi Đậu Lan nói, trong trường vang lên tiếng huyền oán. Lương Nguyên Bích biến sắc. Khuôn mặt mập mạp tròn trịa, vẻ thật thà chất phác lập tức biến mất. Thay vào đó là vẻ mặt xanh mét, hắn nheo mắt nhìn Đậu Lan, một lúc sau đột nhiên nói:

-Đậu tướng quân, ngài đang đùa giỡn gì ở đây vậy?

Bên tai Tào Bằng vang lên tiếng Đậu Hồ.

-Tỏa Nga Khánh là hào suất của Hưu Chư, xưa nay ngang ngược kiêu ngạo. Mấy năm gần đây hắn và bọn ta thường xuyên xung đột, cũng có vài lần thiếu chút nữa đánh nhau. Thật không ngờ hắn lại là...

Tào Bằng quay đầu nhìn thoáng qua Đậu Hồ rồi sau đó khẽ mỉm cười.

Phụ tử Đậu gia không phải là kẻ ngây ngô.

Hoặc có thể nói Lý Đình vẫn còn non tay, chỉ ít từ đầu đến cuối y vẫn không nhìn ra mối quan hệ giữa Tỏa Nga Khánh và Đậu gia.

-Đùa giỡn ư?

Đậu Lan cười ha hả:

-Ba năm trước đây, Tỏa Nga Khánh nương nhờ vào ta, vốn định đưa toàn tộc sát nhập vào dưới trướng của ta. Nhưng ta nghĩ đến sĩ diện của Lương đại nhân nên từ chối yêu cầu của hắn. Hơn nữa ta còn nói với Tỏa Nga Khánh không được liên lạc với ta, cũng không muốn để lại dấu vết gì. Trừ phi, ha ha, Lương đại nhân người có ý đồ không tốt với Hồng Trạch, nếu không thì tuyệt đối không đến đây gặp ta. Dựa theo quy ước giữa ta và hắn, chỉ cần hắn đơn độc xuất hiện tại Hồng Thủy Tập, bất luận có gặp ta hay không, chỉ có một việc, đó là người Hưu Chư làm phản.

Lương Nguyên Bích hoảng sợ nhìn Đậu Lan, hồi lâu không nói ra lời.

Đậu Lan không thèm nhìn hắn, nói tiếp:

-Cho nên tuy rằng người sai người giết Tỏa Nga Khánh ở ngoài phủ ta khiến cho hắn không thể gặp ta, nhưng nếu hắn đã đến đây thì cũng chứng minh toàn bộ mọi việc, chính là người, Lương đại nhân. Ta đã suy nghĩ nhiều ngày. Nếu Lương đại nhân người muốn thăng chức thì có thể nói thẳng với ta. Xét giao tình giữa ta và người, cho dù người Hưu Chư các người đã đi rồi ta cũng sẽ không ngăn cản. Lương đại nhân, người là người thông minh, sao có thể không hiểu rõ đạo lý này? Ta đây thì hiểu rõ, Lương Nguyên Bích người có ý đồ không tốt với Hồng Trạch.

-Đậu tướng quân, ngài đừng vội ngấm máu phun người.

Lương Nguyên Bích giận tím mặt, đập bàn đứng dậy.

Đậu Lan không hề để ý đến gã, nhìn qua Mã Siêu.

-Ta đang nghĩ vì nguyên nhân gì mà khiến Lương đại nhân người sinh ra ý đồ bất lợi với ta? Hơn nữa, Hưu Chư đã trải qua mấy năm nghỉ ngơi hồi phục. Tuy nói rằng khôi phục mấy phần nhưng nói thật là so với Hồng Trạch của ta thì vẫn còn thua kém. Người có ý đồ bất lợi đối với Hồng Trạch, chỉ sợ là có lòng mà không có sức. Nhưng nếu người thực sự sinh tâm tư như vậy thì chứng minh một việc: người tìm được chỗ dựa mạnh hơn Hồng Trạch. Đúng rồi. Ta nghe nói trước đây từng có tin đồn, nói Mã tướng quân chuẩn bị làm trung gian hòa giải cho các người trở về Hưu Chư trạch và cùng cai trị với Nga Già Tắc?

Thần sắc Mã Siêu vẫn như cũ.

Khuôn mặt Lương Nguyên Bích đỏ bừng, không biết mở miệng nói thế nào.

Đậu Lan hít một hơi sâu, không hề để ý đến Lương Nguyên Bích.

-Đại công tử, ngài có thể nói ra suy nghĩ của mình không?

Mã Siêu ở góc trường vẫn giữ khuôn mặt điềm nhiên.

Một lát sau, hắn đột nhiên cười phá lên:

-Đậu tướng quân, người quả nhiên là lợi hại. Gia phụ từng nói qua, Hồng Trạch ba mươi sáu bộ lạc, ngay từ đầu đã là sai lầm. Nếu như năm đó không chia ra làm ba mươi sáu bộ lạc mà quy tụ cùng một chỗ, thì ở Tây Lương tất nhiên sẽ tôn Đậu tướng quân làm đầu. Đáng tiếc là, toàn thể ba mươi sáu bộ lạc, mỗi người đều có lòng dạ riêng. Cũng vì nguyên nhân này mà trăm năm trước người Hồng Trạch sống yên ổn ở Hồng Trạch, trăm năm sau người Hồng Trạch vẫn co đầu rụt cổ ở Hồng Trạch. Đúng vậy, Hưu Chư đã quy thuận vào Mã gia ta. Gia phụ ta cũng từng thuyết phục Đường Đề, chỉ cần người Hưu Chư muốn thì có thể quay về Hưu Chư trạch. Nga Già Tắc bất cứ khi nào cũng có thể đuổi toàn bộ người ở Hưu Chư Trạch đi. Đậu tướng quân, có câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Lương đại nhân chính là kẻ tuấn kiệt. Hắn biết rõ tại Tây Lương đây, ai mới là chủ nhân thực sự. Mã gia ta là danh tướng nhiều thế hệ trung thành với triều đình. Hiện nay gian thần đang độc quyền trong triều, bây giờ là lúc ta phải vì triều đình mà nguyện trung thành, cống hiến sức lực. Ta biết rõ, người Hồng Trạch cũng đều trung thành với triều đình. Chính vì vậy nên ta mới tới nơi này muốn xin chư vị cùng góp sức làm thành đại sự, thanh lọc quân đội, giết Tào tặc, chấn chỉnh triều cương. Còn về chuyện của Lương đại nhân, chẳng qua chỉ là hiểu lầm, xin Đậu tướng quân không nên để tâm. Chỉ cần Hồng Trạch mong muốn thì ta vẫn giữ nguyên tình trạng như trước đây. Từng người Hưu Chư đều được điều trả về Hưu Chư trạch, mỗi năm cống cho Hồng Trạch bảy nghìn con chiến mã, ba nghìn con trâu rừng. Như vậy thì không bao lâu Hồng Trạch sẽ hùng bá Hà Tây.

Ai nói Mã Siêu chỉ là một kẻ thất phu lỗ mãng?

Nghe qua lời hắn nói thì có thể thấy hắn cũng không phải là kẻ tầm thường.

Tào Bằng theo bản năng nhìn về phía Mã Siêu, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Còn Đậu Lan dường như đang trầm tư suy nghĩ.

-Nay Tào tặc vây Hà Bắc, khó có thể thoát thân. Vì vậy, mặc dù Tào Tháo đã phái binh mã ra trấn thủ Hà Tây nhưng thực ra cũng chính là bảo vệ mấy nghìn người ở Liêm huyện. Còn về tên chủ soái tên là Tào Bằng, là cháu họ của lão tặc kia, vốn là kẻ ngang ngược, kiêu ngạo. Người này tuổi tác không lớn nhưng vô cùng tàn nhẫn, không để thiên tử trong mắt. Ba năm trước đây, người này từng chém đứt tay quốc trưởng khiến quốc trưởng không khỏi ê chề. Từ đó về sau, lão tặc càng thao túng triều cương, không kiêng nể gì ai. Viên Thiệu ở Hà Bắc, tứ thể tam công, là trọng thần của triều đình. Chỉ vì bất hòa với lão tặc mà đã bị lão tặc xuất binh đánh bại khiến cho chiến sự ở Hà Bắc không dứt. Nếu như tiểu tặc đi tới Hà Tây, Hồng Trạch không thể duy trì tình hình như hiện nay, chỉ sợ là...

Mã Siêu chậm rãi nói, trong trường bốn bề yên lặng.

Đậu Hồ hơi sững sốt, quay đầu thấp giọng nói:

-Bắc Trung Lang tướng kia không ngờ lại trùng tên với người?

Trong mắt Đậu Hổ rất khó hình dung Tào Bằng trước mặt và Tào Bằng Bắc Trung Lang tướng là cùng một người. Tào Bằng cũng chỉ cười không trả lời. Hắn dõi mắt nhìn Mã Siêu, trong lòng cũng thầm kinh ngạc tài ăn nói của Mã Siêu.

Mã Siêu nói xong liền ngồi xuống.

Hắn nhìn Hổ Bạch trước mặt, khẽ gật đầu, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Trong mắt Hổ Bạch lại hiện lên vẻ tán thưởng.

Tuy rằng chỉ chột lóe lên nhưng lại bị Tào Bằng thấy rõ. Trong đầu hắn dường như đã hiểu rõ.

-Tiểu tướng quân, người đối diện ta là ai?

-Người nói...A, tên kia là Hổ Bạch, tự Đạo Chi, là phụ tá của Mã Siêu. Tuy nhiên ta không rõ lai lịch cụ thể. Dù sao thì người này cũng khá lợi hại. Sở dĩ Mã Siêu có thể bách chiến bách thắng ở Tây Lương đều do công lao của người này. Nghe đâu, bất kể Mã Siêu đến chỗ nào thì đều mang theo hắn, thậm chí còn hơn cả em họ.

Tào Bằng nhíu mày. Cái tên này thật xa lạ.

Chỉ ít trong ấn tượng của hắn, trong thời kỳ tam quốc dường như không có người nào có tên như vậy.

Hắn đang muốn mở miệng hỏi thì lại nghe Đậu Lan nói:

-Đại công tử nói không sai. Tuy nhiên, Tào Bằng quản lý Hà Tây. Hồng Trạch ta mặc dù là nước chư hầu nhưng ít ra cũng có một vị trí nhỏ nhoi. Nhưng nếu như đầu hàng Mã tướng quân, ta chỉ sợ ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch từ nay về sau sẽ chỉ còn là danh nghĩa.

Mã Luân đứng dậy, đi tới hai bước, chấp tay nói:

-Đậu đại nhân, xin chỉ giáo cho?

Đậu Lan liếc nhìn Mã Luân một cái, gật đầu rồi sau đó đứng dậy.

Nhưng ngay khi Đậu Lan vừa đứng lên thì mắt Tào Bằng khẽ nheo lại. Hắn buông xuôi cánh tay, cánh tay trong ống tay áo khẽ lắc nhẹ, một quả thiết lưu tinh lặng lẽ từ trong tay áo rơi xuống vào chính giữa lòng bàn tay.

Khi tham gia cuộc họp thì người tham dự phải tuân thủ theo quy định.

Không được phép mang theo binh khí dài. Mỗi người chỉ đeo bên người đoản binh. Mà độ dài đoản binh cũng có giới hạn nhất định, vượt quá ba thước thì không thể mang vào nơi hội minh. Cho nên rất nhiều người đều chỉ đeo một thanh đoản đao.

Vì phòng ngừa chẳng may nên Tào Bằng mang theo bốn quả thiết lưu tinh giấu ở trong ống tay áo.

Một tay Tào Bằng cầm thiết lưu tinh, tay kia thì lặng lẽ đặt trên chuôi đoản đao đeo bên người.

Lúc này mọi người đều chú ý đến Đậu Lan, kể cả Đậu Hổ cũng không nhận ra động tác này của Tào Bằng.

Đậu Lan chăm chú nhìn Mã Siêu, trầm giọng nói:

-Tên Tào Tư Không, ta cũng từng nghe qua. Nhưng còn việc y ngang ngược, kiêu ngạo, độc ác, hống hách như lời đại công tử nói thì ta không biết. Nhưng đại công tử này, ha ha, ta có một chuyện muốn xin đại công tử giải thích cho.

Trong lòng Mã Siêu run lên, không hề lên tiếng, chỉ im lặng.

Đậu Lan nói:

-Lương đại nhân và Hồng Trạch có giao tình hơn mười năm, đến đàn bà, trẻ em ở Hà Tây cũng biết. Nếu đại công tử một lòng suy nghĩ cho Hồng Trạch ta thì có gì một mặt thảo luận về Hồng Trạch cùng ta, một mặt lại âm thầm cấu kết với Lương đại nhân đánh lén thảo nguyên của Cảnh gia?

Một vị đại nhân của một bộ lạc bỗng nhiên ngẩng đầu ngạc nhiên, nhìn về phía Đậu Lan.

-Đậu đại ca, Lương Nguyên Bích đánh lên thảo nguyên của ta?

-Đêm qua, hai nghìn binh mã Hưu Chư tá túc ở thảo nguyên của hiền đệ đã đột nhiên phát động công kích.

Cảnh đại nhân đứng lên:

-Thật sao?

-Cực kỳ chính xác.

-Lương Nguyên Bích...

Cảnh đại nhân giận tím mặt, ngón tay chỉ Lương Nguyên Bích, môi run run không ngừng, hồi lâu không nói ra lời. Cũng không thể trách được bộ dạng của vị Cảnh đại nhân này lại như vậy. Toàn bộ thảo nguyên của Cảnh gia đều ở bên cạnh chỗ của người Hưu Chư sống nhờ. Lúc trước, Đậu Lan không muốn thu nhận Lương Nguyên Bích, còn do dự chưa quyết. Tuy nói rằng quan hệ của hai người không tệ, nhưng tính cách của Khương Hồ Hung Nô khiến hắn không thể tin tưởng quá mức. Nhưng lúc đó, Cảnh đại nhân dốc hết sức tán thành, cuối cùng việc này cũng được thông qua.

Nguyên nhân rất đơn giản!

Bộ lạc của Cảnh đại nhân không quá lớn. Trong ba mươi sáu bộ lạc thì thuộc hạng trung.

Hắn muốn giành được tiếng nói nhiều hơn nữa ở Hồng Trạch, nhất định phải có đủ sức mạnh. Ba mươi sáu bộ tộc nhìn như một khối toàn thể nhưng lại luôn đề phòng lẫn nhau. Việc này khiến cho Cảnh đại nhân vẫn mang nỗi lo lắng trong lòng. Biết được mọi người ở Hưu Chư muốn tới, hắn lập tức nhìn ra điểm tốt trong đó. Ở Lương Châu, đồ của kỵ binh người Hồ được xem là kém tinh nhuệ. Tuy nói rằng phải chịu Khương Hồ tấn công, bây giờ không bằng khi xưa, nhưng dù sao thực lực của người Hưu Chư vẫn còn. Nếu như kết đồng minh với Hồ kỵ thì thực lực của Cảnh đại nhân có thể được nâng cao. Mà trên thực tế, sau khi mọi người Hưu Chư đến trú ngụ thì quả thực địa vị của Cảnh đại nhân ở trong ba mươi sáu bộ tộc đã được nâng cao. Vì thế, Cảnh đại nhân thế nào cũng không nghĩ tới là người Hưu Chư sẽ tập kích đánh úp chính mình.

Khuôn mặt Lương Nguyên Bích không chút thay đổi.

Còn Mã Siêu lại cười lạnh một cái.

Thảo nguyên của Cảnh đại nhân mất đi thì có nghĩa là cánh cửa Hồng Trạch ở Tây Bắc đã mở rộng.

-Không phải người trong tộc của ta thì nhất định có tâm địa khác biệt!

Cảnh đại nhân chỉ vào Lương Nguyên Bích hung dữ mắng chửi, quay đầu bỏ đi.

Đậu Lan nói:

-Hiền đệ muốn đi đâu?

-Đương nhiên là chạy trở về...

-Bây giờ hiền đệ trở về thì có tác dụng gì?

-Nhưng...

Đậu Lan mỉm cười:

-Hiền đệ, hãy ngồi xuống trước. Chuyện này chúng ta có thể chậm rãi tính toán. Hơn nữa, chẳng lẽ người không phát hiện ra hôm nay thiếu đi một người ở đây?

-Là ai?

Cảnh đại nhân liếc nhìn qua lều lớn mà không nhận ra.

Đậu Lan quay đầu nhìn qua Lương Nguyên Bích nói:

-Lương Nguyên Bích, ngươi có điều gì muốn nói không?

Lương Nguyên Bích ngửa mặt, hoàn toàn không lộ chút hối hận gì. Hắn thản nhiên cười, nói với Đậu Lan:

-Đậu đại ca, nếu đã nói tới đây rồi thì tiểu vương cũng không cần giấu diếm. Bây giờ thảo nguyên của Cảnh gia đã mất. Hồng Trạch không hiểm nhưng có thể thủ. Mà kỵ binh của Tam Can Đồ ca đã được phân bổ, chỉ cần khoảng một ngày là có thể dễ dàng vây quân. Thảo nguyên ở hướng Tây có tám nghìn kỵ quân Hưu Chư tụ tập. Nếu như huynh không thức thời thì bây giờ là lúc máu nhuộm đỏ Hồng Trạch.

Lập tức trong lều rơi vào yên lặng.

Một lúc lâu sao, Mã Luân chửi ầm lên:

-Mã Mạnh Khởi, đây là ý tốt của Mã gia người sao?

Mã Siêu cười lạnh:

-Ta vốn không muốn Hồng Trạch bị chiến tranh ảnh hưởng. Nhưng nếu Đậu tướng quân không thức thời vậy Mạnh Khởi cũng xin dặc tội. Hôm nay Mạnh Khởi bày tỏ đủ lòng thành, nhưng không biết Đậu tướng quân trả lời ta thế nào?

Đậu Lan nhìn Mã Siêu, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

-Ta sớm chỉ biết Mã gia người mới là tai họa lớn nhất ở Tây Lương. Mã Siêu, người cho là người nắm chắc thắng lợi sao? Nhưng ta không ngại nói cho người biết, Hồng Trạch thà quy thuận triều đình chứ tuyệt đối không cầu kết với người. Ta hợp tác với triều đình, mặc dù Hồng Trạch phụ thuộc vào triều đình nhưng ta vẫn là người đứng đầu Hồng Trạch. Nhưng nếu ta hợp tác với Mã gia các người thì kết quả cuối cùng chỉ có thể là cái xác không hồn mà thôi. Cảnh huynh đệ, người không cần lo lắng, thảo nguyên của người bây giờ vẫn ổn thỏa.

-Hả?

Lương Nguyên Bích cười lớn:

-Đậu đại ca, người cho rằng mấy trăm binh sĩ của lão Cảnh ở trên thảo nguyên kia có thể ngăn cản hai nghìn kỵ binh tinh nhuệ của ta sao?

-Thủ hạ dưới tay lão Cảnh có lẽ không đủ nhưng binh mã Lý Kỳ có lẽ đủ.

-Lý Kỳ?

Đậu Lan cười lạnh một tiếng:

-Bao giờ người mới nhận ra Lý thúc phụ không xuất hiện trong một cuộc họp quan trọng như thế này đây?

Cảnh đại nhân cuối cùng mới phản ứng lại, chạy tới trước mặt Đậu Lan, cầm chặt cánh tay Đậu Lan hỏi:

-Đậu đại ca, lời người nói là thật chứ?

-Tòa Nga Khánh chết ở ngoài phủ của ta. Đêm đó, ta sai người bí mật liên lạc với Lý Kỳ bảo hắn gấp rút tiếp viện cho thảo nguyên của người. Lúc đó tuy rằng ta không biết là Lương Nguyên Bích hợp sức đánh thảo nguyên của người, nhưng không thể không đề phòng được. Nếu như đánh mất thảo nguyên của người thì Hồng Trạch khó bề thủ vững được. Đến lúc đó, Mã Đằng có thể tiến công thần tốc, Hồng Trạch ta cũng...Đại công tử, người nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Đậu Lan bắt tài, nhưng cũng là một người ngoan cố. Người nói Tào Tư Không là Hán tặc nhưng ta không biết chuyện đó. Nhưng ta biết rõ, phụ tử người đã sớm thềm thuồng mảnh đất Hồng Trạch của ta. Không sai, tổ tiên di mệnh bảo ta phải đền đáp triều đình. Nhưng tổ tiên cũng không nói là triều đình của Lưu gia hay triều đình của Tào gia. Đền đáp người nào không quan trọng. Quan trọng là triều đình phải xứng cho chúng ta đền đáp. Đậu mỗ xem ra, triều đình Mã gia các người không đáng cho Hồng Trạch ta báo đáp. Vì thế ta không đồng ý hợp tác với Mã gia. Nếu như Bắc Trung Lang tướng phái người đến đây, Hồng Trạch ta có thể thảo luận bàn bạc. Chư vị, các người nói thế nào?

Trong lều lớn lặng ngắt như tờ.

Ai cũng biết đó là quyết định mấu chốt cho tương lai của Hồng Trạch.

Khi Đậu Lan nói ra ý kiến của mình thì không ai muốn đứng lên tỏ rõ lập trường. Ngay cả vị Cảnh đại nhân kia cũng lộ ra vẻ lưỡng lự.

Hồ kỵ của Tam Can Đồ, tám ngàn quân Mã gia.

Nếu như muốn trở mặt thì Hồng Trạch không khỏi tránh phải cục diện sinh linh đồ thán.

Cái tên Bắc Trung Lang tướng Tào Bằng kia tài giỏi đến cỡ nào? Đến bây giờ mọi người vẫn chưa biết được. Nhưng nếu thực sự trở mặt với Mã gia thì Hồng Trạch có thể ngăn cản đội quân thiết kỵ của Mã gia sao? Việc này khiến không ai không suy nghĩ, vì thế không ai dám đứng ra hưởng ứng.

-Hiền chất, người nghĩ thế nào?

Lý Đình đứng dậy, chấp tay vái:

-Tiểu diệt vẫn nói như trước kia, xin tiến thoái cùng Đẩu tướng quân. Quyết định của Đẩu tướng quân chính là quyết định của bốn ngàn già trẻ Lý gia. Cháu không đồng ý hợp tác với Mã gia.

-Ta cũng không đồng ý hợp tác với Mã thị.

Cảnh đại nhân không còn do dự, biểu lộ lập trường.

Đúng như lời Đẩu Lan nói. Quy thuận triều đình, người Hồng Trạch chỉ ít vẫn còn là chủ nhân của Hồng Trạch. Cho dù không hề có được tự do như trước kia nhưng có thể cam đoan lợi ích của bản thân vẫn còn. Nếu như quy thuận Mã gia thì kết quả thật không dám tưởng tượng.

Mã Luân rút ra một đoản đao nhỏ, chỉ vào Mã Siêu mắng:

-Ta và người không đội trời chung.

-Đúng, thế không đội trời chung!

-Mã gia thì làm sao? Năm xưa không phải là Mã tặc ở Võ Uy sao? Chúng ta dù bất tài nhưng tuyệt đối sẽ không cúi đầu với một bọn Mã tặc.

Sắc mặt Mã Siêu lập tức trở nên xanh mét.

Hai tay hắn đập bàn, đứng bật người lên.

-Bọn người nếu đã không thức thời thì lau sạch cần cổ chờ chịu chết đi!

-Ai chịu chết còn không biết. Mã Mạnh Khởi, nếu người đã đến đây thì cũng đừng nghĩ là đi được.

Mã Luân quát lớn, cầm đao tiến lên.

Mã Siêu đứng sừng sững, không sợ hãi, cười lạnh nói:

-Mã Luân, chẳng lẽ người muốn thử sự lợi hại của bảo kiếm của ta à?

-Mã đại nhân, dừng tay.

Đẩu Lan tiến lên, ngăn cản Mã Luân.

-Có câu là hai bên hiệp nghị không chém sứt giả. Hôm nay đại công tử phụng mệnh mà đến, ta cũng không thể làm khó dễ. Người trở về nói cho Mã Đằng rằng người Hồng Trạch ta tuyệt đối không muốn khuất phục hắn.

Tào Bằng chau mày, trong bụng chửi thầm.

Hai bên giao binh không chém sứt giả. Đã lần đến đất vườn của người mà người vẫn còn máy móc tuân theo quy tắc làm gì? Mã Siêu này sao có thể dễ dàng buông tha? Nếu giết hắn thì giống như chặt đi một cánh tay của Mã Đằng. Hôm nay thả Mã Siêu thì chẳng khác nào là thả hổ về rừng.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng tiến từng bước một.

Đẩu Hồ vội vàng tóm lấy Tào Bằng, hạ giọng nói:

-Huynh đệ, đừng kích động. Mã Siêu này rất vô dũng. Nếu như động thủ ở đây thì chỉ sợ thương vong quá lớn.

Tào Bằng hơi sững sốt, chợt hiểu được.

Mã Siêu nổi tiếng vô dưng ở Lương Châu, Đậu Lan có lòng kiêng nể. Không gian trong lều lớn chật hẹp, hơn nữa lại nhiều người, khó tránh sẽ vướng tay vướng chân. Nếu như lúc này động thủ, cho dù giết được Mã Siêu thì cũng sẽ thương vong thê thảm.

Xem ra Đậu Lan cũng không phải là kẻ hồ đồ.

-Đại công tử, người đi đi!

Đậu Lan nói:

-Lần sau gặp mặt, người và ta là địch, không phải bạn.

-Nếu đã như vậy, Lương đại nhân, chúng ta đi.

Tay Mã Siêu vịn chuôi kiếm, hẩn cất bước đi ra ngoài lều.

Khi hẩn bỏ đi thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Thậm chí Tào Bằng cũng vô thức bị Mã Siêu thu hút.

Hổ Bạch và Lương Nguyên Bích theo sát phía sau Mã Siêu. Hổ Bạch đi ra ngoài lều thì đột nhiên dừng bước.

-Đậu tướng quân, xin bảo trọng.

Hổ Bạch chấp tay, lễ độ hành lễ cáo từ.

Đậu Lan khẽ mỉm cười, buông lỏng Mã Luân, hướng về Hổ Bạch đáp lễ.

-Đậu tướng quân, bảo trọng.

Ngay khi Đậu Lan đáp lễ thì trong nháy mắt, Mã Luân đột nhiên cười độc ác, bất ngờ dùng đoản đao trong tay hung hăng đâm thẳng vào ngực Đậu Lan.

Hổ Bạch nhìn rất nho nhã lễ độ, dường như chẳng có điểm gì là đặc biệt.

Nhưng Tào Bằng lại cảm thấy có gì đó cổ quái, cái sự lễ độ của gã văn sĩ này dường như hơi quá! Theo lý mà nói, Mã Siêu bị vạch trần, thì lẽ đương nhiên là phải nhanh chóng rời khỏi. Hai bên đã vạch trần bộ mặt thật của nhau rồi, thì những phép lịch sự này không khỏi là thừa thãi. Điều này thật không hợp lẽ thường! Cho dù người xưa rất coi trọng lễ nghĩa, nhưng cũng không coi trọng đến mức này.

Lạc Dương từng là cố đô của Thiên tử.

Hứa huyện lại là đế đô hiện nay.

Danh sỹ đại nho của hai vùng đất này nhiều vô số kể, nhưng cũng chưa từng thấy ai chu toàn lễ tiết như thế này.

Còn cái vùng đất Hà Tây này, nói khó nghe một chút là một nơi hoang dã. Người Khương người Hồ chung sống hỗn tạp, yêu cầu lễ tiết chu toàn như thế này từ lúc nào vậy?

Cho nên, khi Hổ Bạch vòng tay thi lễ, Tào Bằng bèn lập tức đề cao cảnh giác.

Bạch Hổ thi lễ, Đậu Lan thân là chủ nhà, cho dù có chán ghét đối phương đến đâu đi nữa thì cũng phải đáp lễ cho đúng phép tắc. Nhưng làm như thế, cũng có nghĩa là Đậu Lan sẽ phải buông lỏng cánh tay của Mã Luân, đồng thời cũng do sự tin tưởng đối với Mã Luân mà không chút đề phòng. Cho nên vào khoảng khắc mà Mã Luân ra tay, mọi người có mặt hết thấy đều sửng sờ, trong số đó bao gồm cả Đậu Lan, thậm chí quên mất cần phải né tránh. Quan hệ giữa Mã Luân và Đậu Lan trước giờ luôn thân mật, cộng thêm với biểu hiện lúc trước nữa, lại càng khiến cho mọi người hiểu lầm, cho rằng Mã Luân là người sẽ bảo vệ cho Đậu Lan. Ai mà ngờ rằng, tên Mã Luân này đột nhiên lại ra tay ám sát, khiến cho mọi người đều không kịp trở tay.

Đúng vào khoảnh khắc mũi đao của Mã Luân chuyển hướng, đâm về phía Đậu Lan, Tào Bằng liền hành động!

- Đậu tướng quân, cẩn thận!

Hắn hét lớn một tiếng, một chân đạp lên hương án, thân hình phóng vút lên không trung, bay qua đầu hai vị đại nhân phía trước. Phản ứng của hắn đã nhanh, ra tay lại càng nhanh. Một luồng sáng đen xẹt qua, thiết lưu tinh chuyển động trong không trung một cách quỷ dị, phát ra những tiếng rít chói tai. Mọi người đều thấy thanh đoản đao của Mã Luân đã gần đâm trúng người Đậu Lan, bỗng nghe “bốp” một tiếng, cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, là tiếng kêu thảm thiết của Mã Luân. Thanh đoản đao trong tay hắn văng khỏi tay, rơi xoảng xuống đất.

Thân hình Tào Bằng vẫn đang ở trên không trung, nhưng tay vẫn không dừng lại.

Thiết lưu tinh thứ nhất vừa bay ra, thân hình hắn lại uốn lượn một cái trên không trung, đoạn tung tiếp thiết lưu tinh thứ hai.

Hơn nữa mục tiêu của thiết lưu tinh này rõ ràng là nhắm vào Đậu Lan.

- Ra tay!

Vào khoảnh khắc mà Tào Bằng lao người lên không trung, Hồ Bạch đột nhiên la lớn.

Trong số các đại nhân của ba mươi sáu bộ lạc, có mười mấy người hưởng ứng tiếng hô mà rút đoản đao ra, chém gục các đại nhân bộ lạc khác đứng bên cạnh.

Một vị đại nhân của một bộ lạc đánh tới phía sau Đậu Lan, Đậu Lan vừa kịp tỉnh trí, đã thấy thiết lưu tinh thứ hai của Tào Bằng bay tới ngay trước mặt. Thiết lưu tinh dường như bay xẹt qua sát ngay gò má của Đậu Lan, “chat” một tiếng vang lên, đánh trúng ngay mặt tên đại nhân bộ lạc định đánh lên Đậu Lan kia. Tào Bằng của ngày hôm nay đã không còn là Tào Bằng ốm yếu của lúc mới trở về từ cõi chết nữa. Trải qua mấy năm rèn luyện, công phu của hắn sớm đã luyện vào đến xương cốt. Thiết lưu tinh với một luồng lực đạo hung mãnh thoát cái đã đập nát xương mặt của tên đại nhân bộ lạc kia, lồm vào một khoảnh. Tên đại nhân bộ lạc thậm chí còn không kịp kêu lên, đã ngã bật ngửa ra đất.

- Đậu tướng quân, còn không nghênh địch?

Tiếng hét lớn của Tào Bằng, khiến mọi người như bừng tỉnh giấc mộng.

Thành thực mà nói, những biến cố vừa đó, xảy ra thật sự quá đột ngột, mọi người căn bản không một chút đề phòng. Ai mà ngờ được, những người vừa mới đây thôi còn đang nói cười vui vẻ với mình, đột nhiên lại rút đao nhắm vào mình? Cũng chính trong khoảnh khắc mọi người còn đang sửng sốt đó, bảy tám đại nhân bộ lạc đã đổ gục xuống trong vũng máu...

Minh ước Hồng Trạch đã tan thành mây khói!

Đậu Lan không khỏi than thầm một tiếng trong lòng.

Không ngờ, Mã Siêu lại thủ đoạn tới mức này, từng mắt xích một nối liền với nhau, nếu như không có vị hộ vệ của Lý Đình kia giúp cho, thì ta cầm chắc bỏ mạng ở nơi này.

Trên thực tế, nếu không có Tào Bằng ra tay, thì giờ này cái mạng của Đậu Lan đã xuống đến tuổi vàng.

Hắn căn bản không ngờ tới, là Mã Luân sẽ xuống tay với hắn. Nếu như không có thiết lưu tinh đó, thì thanh đoản đao của Mã Luân đã đâm lút vào ngực hắn rồi. Cộng thêm với số đại nhân của mấy bộ lạc đã phản bội Hồng Trạch, những người trung thành với minh ước của Hồng Trạch, cuối cùng e là chẳng còn mấy người sống sót được. Tới lúc đó, Mã Siêu có thể mượn tay của những bộ lạc đại nhân đó, mà dễ dàng khống chế Hồng Trạch trong lòng bàn tay. Cho dù Lý Kỳ có thể ngăn chặn được được bọn người Hưu Chư đi nữa, đến cuối cùng cũng khó tránh thất bại mà bỏ chạy.

Đậu Lan nổi giận bực bực, chẳng buồn nói một tiếng cảm ơn đối với Tào Bằng, giơ chân tung ra một cước, trúng ngay ngực của Mã Luân.

Mã Luân bị thiết lưu tinh của Tào Bằng đánh nát xương bàn tay, giờ đang ôm tay kêu la thảm thiết. Lại trúng một cước với bao nhiêu giận dữ của Đậu Lan, Mã Luân phun ra một ngụm máu tươi, lập tức té xỉu trên mặt đất. Ngoài cửa đại tướng, Mã Siêu rút bảo kiếm ra, chuẩn bị lao vào tương trợ, chủ tớ Lương Nguyên Bích và Hồ Bạch cũng đang định ra tay, thế nhưng, chỉ trong nháy mắt, tình hình bất ngờ thay đổi.

Chân Tào Bằng vừa chạm xuống đất, đoản đao lập tức được rút ra khỏi vỏ.

Tuy thanh đoản đao này không phải là Hổ Bào Đao của hắn, nhưng cũng được làm ra từ bàn tay của Tào Cấp, sắc bén vô cùng.

Chỉ thấy thân hình hắn nhẹ nhàng lướt tới, thanh đoản đao trong tay đã chém cho binh khí của hai tên bộ lạc đại nhân đứt gãy răng rắc. Chân bước theo Thiên Cương bộ pháp, một cánh tay vung lên, một quyền, một chưởng, bốp bốp hai tiếng, Tào Bằng đã đánh cho hai tên bộ lạc đại nhân ngã gục xuống đất.

- Đứng hòng đứng đến cha ta!

Lúc này Đậu Hổ cũng có phản ứng, rút đao xông lên phía trước.

Còn những bộ lạc đại nhân kia cũng bừng tỉnh, lập tức rút binh khí ra nghênh chiến.

Trong phút chốc, trong đại trường rối loạn cả lên. Mặt Hổ Bạch biến sắc, đột nhiên thu lại bước chân, chụp lấy cánh tay Mã Siêu.

- Công tử, đừng vội ham chiến.

- Thời thế không như tính toán của ta, lần này chúng ta không gặp may, mau rút thôi.

Mã Siêu ngăn người, tỏ vẻ không cam lòng, nhưng hắn cũng biết rõ, cho dù hắn có ra tay, cũng chẳng được lợi lộc gì. Nếu như Đậu Lan chết, thì dễ ăn dễ nói rồi, lúc đó đám người Hồng Trạch sẽ như rắn mất đầu, như một nắm cát rời rạc mà thôi. Nhưng Đậu Lan không chết, quả thực là nằm ngoài dự liệu của hắn. Chuyển đi đến Hồng Trạch lần này, Mã Siêu đã suy tính đến nát óc, cùng với Hổ Bạch sắp xếp ổn thỏa đầu ra đấy. Nào đâu biết... thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc!

- Lương Nguyên Bích...

- Mặc kệ hắn đi, ra ngoài trước đã, hội hợp với Đại công tử, đánh ra khỏi Hồng Trạch rồi nói sau.

Lương Nguyên Bích?

Theo như cách nói của Hổ Bạch, thì chẳng qua chỉ là một thứ công cụ có thể lợi dụng mà thôi.

Khi trước, Mã Siêu hứa hẹn để cho bọn người Hưu Chư lui về Hưu Chư Trạch, là muốn gây dựng cơ sở để Lương Nguyên Bích đoạt lấy thảo nguyên của Cảnh gia, rồi tiến tới chiếm lĩnh Hồng Trạch.

Mà đến bây giờ, không đoạt được thảo nguyên của Cảnh gia, thì Lương Nguyên Bích cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

Có thể hình dung được, đợi sau lần gặp mặt đồng minh này kết thúc, người Hưu Chư ắt sẽ phải đối mặt với sự báo thù thảm khốc của người Hồng Trạch... Không sai, kỵ binh người Hồ của Đồ Cách đều là quân tinh nhuệ! Nhưng bây giờ không còn được như xưa nữa, sau khi người Hưu Chư đánh mất Hưu Đồ Trạch, thì sự dũng mãnh năm nào cũng đã mất theo. Nếu xét về sự kiêu dũng thiện chiến, thì có người Khương Hồ nào lại thua kém người Hưu Chư? Cho nên, Mã Siêu cũng không thêm để ý.

Thấy Lương Nguyên Bích đã lao ra, Mã Siêu bèn nghiêng rằng, đoạn quay người bước đi.

Hổ Bạch theo sát phía sau Mã Siêu, một chân đã bước ra ngoài đại trường... Đột nhiên, nghe thấy phía sau có người quát:

- Tên tiểu tử họ Mã kia, chạy đi đâu?

Một luồng kim khí xé gió bay tới, rít lên sắc lạnh.

Hổ Bạch giật mình, định né tránh, đã thấy thanh đoản đao bay sát tới.

“Phập”!

Thanh đoản đao sắc nhọn cắm ngập vào hậu tâm của Hổ Bạch.

Chân Hổ Bạch lão đảo một cái, đoạn ngã phịch xuống đất.

- Đại công tử, đi mau!

Hắn cố nhắc người dậy, gào lên.

Mã Siêu nghe thấy tiếng thét gào của Hồ Bạch, lén nhìn lại phía sau một cái, trong lòng không khỏi thấy đau đớn.

Nếu nói đúng ra, tuy Mã Siêu là con trai trưởng của Mã Đằng, nhưng lại không được Mã Đằng yêu quý. Thân mẫu của Mã Siêu là một phụ nữ người Khương, cho nên Mã Đằng luôn có chút lạnh nhạt với Mã Siêu. Cho dù Mã Siêu có kiêu dũng thiện chiến, võ nghệ cao cường, cũng không chiếm được tình cảm của Mã Đằng. Nếu đem ra so sánh thì Mã Đằng càng yêu thương người con trai nhỏ tên Mã Thiết nhiều hơn, thậm chí còn có ý định đem gia nghiệp giao cho Mã Thiết thừa kế.

Nhưng, kể từ khi Hồ Bạch gia nhập đến nay, đã giúp Mã Siêu bày tính rất nhiều mưu kế.

Tuy Mã Đằng vẫn yêu quý Mã Thiết như xưa, nhưng đối với Mã Siêu cũng đã dần dần coi trọng, coi y như một phụ tá đắc lực của hần.

Mã Siêu nhìn thấy Hồ Bạch ngã gục trong vũng máu, nhất thời cảm thấy hồn bay phách lạc. Trong khi đó, doanh địa bên ngoài đại tướng đã trở nên hỗn loạn. Cùng với sự hỗn loạn bên trong đại tướng, đám tùy tùng của các bộ lạc đại nhân quy thuận theo Mã Đằng cũng nhao nhao ra tay, tập kích những viên tùy tùng khác. Ba trăm lính tinh nhuệ của Hồng Thủy Tập đang canh gác bên ngoài đại tướng cũng bị công kích, sớm đã rối loạn cả lên.

Mã Siêu nghiêng chặt răng, bước nhanh về phía cửa tướng.

Phàm là kẻ nào chặn trước mặt hần, đều bị hần vung kiếm chém giết không chút do dự.

Giống như một con mãnh hổ xuống núi, Mã Siêu tung hoành trong vòng vây như vào trôn không người, quyết chí mở ra một con đường máu.

- Mã Mạnh Khởi đừng hòng chạy, ngăn hần lại.

Chính vào khoảnh khắc mà Mã Siêu sắp sửa xông ra được cửa tướng, Tào Bằng và Đậu Hổ cũng xông ra.

Đậu Hổ hô lên một tiếng, binh tốt của Hồng Thủy Tập lập tức ủa tới. Mã Siêu cướp lấy một cây thiết thương từ trong tay một tên lính tốt, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm thương, vừa thương vừa kiếm cùng dùng, không đầy chốc lát, đã đánh giết đến nổi máu nhuộm chiến bào. Tào Bằng đoạt lấy một cây đại thương từ trong tay một tên lính, đang định xông lên ngăn chặn. Bỗng, nghe ngoài cửa đại tướng vang lên một hồi lục lạc, một viên đại tướng xuống ngựa, tay cầm đao, từ bên ngoài đánh vào doanh địa. Theo sau hần còn có một chú ngựa Ô Truy với bộ lông đen óng, vừa chém giết, y vừa lớn tiếng hét:

- Mạnh Khởi, mau lên ngựa... Mã Đại ta ở đây, kẻ nào ngăn ta phải chết!

Mã Siêu đâm gục một tên lính tốt, đoạn vút thương mà chạy như bay.

Trong chớp mắt, hần đã đến bên ngựa Ô Truy, xoay người lên ngựa, đoạn gỡ từ trên lưng ngựa một cây đại thương to cỡ cánh tay trẻ con, giật cương quay đầu ngựa, lớn tiếng quát:

- Mã Đại, không được ham chiến, hãy cùng ta đánh xông ra.

Hai người một trước một sau, đại thương của Mã Siêu vung lên, đại đao của Mã Đại tung hoành.

Dưới sự bảo vệ của hơn một trăm cận vệ, trong nháy mắt hai người đã xông ra khỏi trùng vây, nhanh chóng chạy thoát về hướng tây.

- Người đầu, chuẩn bị thương và ngựa.

Đậu Hổ vẫn muốn đuổi theo truy kích, liền bị Tào Bằng ngăn lại.

- Thiếu tướng quân, giặc cùng đường chớ đuổi. Hãy giải quyết những việc trước mắt trước đã rồi hãy tính.

Đậu Hổ nghiêng răng nghiêng lợi, dậm mạnh chân:

- Tào huynh đệ, đa tạ người ra tay giúp đỡ, những việc ở bên ngoài cứ giao cho ta đi.

Nói đoạn, hần nhận lấy dây cương từ tay một tên hộ vệ, xoay người lên ngựa.

Tào Bằng cũng không do dự, xoay người đi vào trong đại tướng.

Cuộc chiến bên trong đại tướng, đã đến hồi kết thúc. Mười mấy tên bộ lạc đại nhân phản bội mình ước, kẻ thì chết, kẻ bị thương, không một ai có thể đứng được dậy. Còn những bộ lạc đại nhân còn lại thì tản ra, quây thành một vòng tròn, ngay chính giữa vòng tròn, Đậu Lan với trường đao trong tay đang đấu với Lương Nguyên Bích, hai bên đánh nhau khó phân thắng bại. Đậu Lan thân cao tay dài, khí lực kinh người.

Lương Nguyên Bích thân hình linh hoạt, xuất chiêu hung ác...

Tuy nhiên, mắt nhìn thấy đồng bọn của mình từng người một ngã xuống trong vũng máu, ngay cả nô bộc của mình cũng bị Lý Đình dùng đoản đao đóng đinh xuống đất; Đặc biệt là khi phát hiện ra Mã Siêu đã bỏ chạy, Lương Nguyên Bích càng tỏ rõ sự hoang mang, dần dần không còn sức kháng cự lại Đậu Lan.

Đậu Lan nhìn ra một chỗ sơ hở, tung chân đạp Lương Nguyên Bích ngã lăn ra đất.

Hắn cất bước tiến tới, vung đao muốn đoạt lấy mạng sống của Lương Nguyên Bích, bỗng nghe có người trầm giọng quát:

- Đậu tướng quân, hạ thủ lưu tình!

394. Chương 399: Nhắc Tào Bằng, Tào Bằng Đến

Bọn tùy tùng của đám người phản bội, không một ai sống sót.

Khi Mã Luân ra tay thất bại, cũng là lúc tấn trò này đến hồi phải hạ màn. Tào Bằng ngồi xuống bên thi thể của Hồ Bạch, lẳng lặng nhìn vào gã nam tử đã không còn hơi thở đó, nhất thời cũng không cảm nổi lòng mà cảm khái muôn phần.

Không thể không thừa nhận, tấn trò ngày hôm nay thật ly kỳ, nhiều biến chuyển bất ngờ, đặc sắc vô cùng.

Sự lão luyện, diêm tĩhcủa Đậu Lan đã để lại trong lòng Tào Bằng một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nhưng nếu nói ấn tượng sâu sắc nhất, thì không ai sánh bằng cái người tên Hồ Bạch đang nằm trong vũng máu này. Thậm chí Tào Bằng còn có thể khẳng định, tấn trò diễn ra ngày hôm nay, từ đầu chí cuối đều là do một tay Hồ Bạch đạo diễn. Mã Siêu, ừ thì đúng là y có vượt trội hơn người thật, nhưng để có thể tính toán đến từng bước kế hoạch thích sát, từng bước từng bước đưa mọi người vào trông như thế này, thì tuyệt đối không phải việc mà Mã Siêu có thể tự vạch ra. Nếu quả thật Mã Siêu có được bản lĩnh như vậy, thì cũng đâu đến nước sau này bị đánh cho tan cửa nát nhà, cuối cùng phải tìm đến nương tựa nơi cửa Lưu Bị, rồi buồn bực mà chết...

Ngay từ đầu, Mã Siêu đến Hồng Thủy Tập, trên danh nghĩa là hợp tác, nhưng trên thực tế đã chuẩn bị sẵn sàng một kế hoạch hoàn thiện để thôn tóm Hồng Trạch.

Nếu không phải do Đậu Lan sớm có sự phòng bị, dấu đi con cờ Tỏa Nga Khánh, thì nói không chừng đã bị Mã Siêu đánh cho không kịp trở tay rồi. Nhưng không ngờ Đậu Lan lại thâm trầm, diêm tĩn như thế, không ngờ y lại làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục triệu tập hội nghị đồng minh. Trong khi đó y lại ngầm ngầm cho Lý Kỳ đi tiếp viện thảo nguyên của Cảnh gia. Từ điểm này mà xét, thì Đậu Lan đúng là có phong độ của một vị đại tướng quân, trầm ổn lão luyện, quả không hổ danh là hậu nhân của đại tướng quân Đậu Hiến nổi danh một thời.

Hai bên lời qua tiếng lại, cuối cùng đao kiếm gặp nhau.

Trong khi đó chiêu tinh diệu nhất lại là chiêu của Hồ Bạch.

Có lẽ hẳn cũng dự tính trước là có khả năng sẽ thất bại, nên ngay từ đầu đã để Mã Luân đứng về phía đối lập với mình, chiếm lấy sự tin tưởng của Đậu Lan.

Nhưng trên thực tế, mỗi lời nói của Mã Luân lại đều hướng về Mã gia.

Mã Luân nói, tổ tiên có di mệnh là mong muốn quy thuận triều đình. Vì thế cho nên Mã Siêu mới nói ra những lời “họ Mã là Hán thần, họ Tào là quốc tặc, quy thuận phò tá họ Mã, cũng tức là quy thuận phò tá triều đình” vừa hay cùng hô ứng với những lời mà Mã Luân đã nói.

Cũng may là Đậu Lan phản ứng nhanh nhạy, đối đáp lại là “quy thuận triều đình, chứ không quy thuận Hán thất”.

Hồng Trạch đã thoát ly khỏi Trung Nguyên gần một trăm năm, đối với Hán thất có bao nhiêu cảm tình? E rằng chính bản thân bọn họ cũng không nói rõ được.

Vì vậy, một câu nói của Đậu Lan đã vẫn hồi được cục diện.

Hổ Bạch thấy tình hình không ổn, bèn ra chiêu đòn sát thủ cuối cùng.

Có lẽ, hắn cũng không muốn dùng đến chiêu cuối cùng này, nhưng vào lúc đó, hắn không còn có lựa chọn nào khác.

Vậy thì phải ám sát thôi!

Có thể nói, nếu không phải nhờ Tào Bằng ra tay kịp thời, thì Đậu Lan đã chết chắc. Một khi Đậu Lan chết, thì đám đại nhân các bộ lạc trung thành với minh ước Hồng Trạch kia sẽ như rắn mất đầu, không còn cách nào khác đành phải cúi đầu khuất phục trước Mã Siêu. Có thể nói, Hổ Bạch dường như đã liệu tính đến tất cả mọi tình huống có thể xảy ra, chỉ có điều hắn không ngờ tới, là còn có một biến số mang tên Tào Bằng ở đó. Bằng không, kẻ thắng ngày hôm nay sẽ là Mã Siêu.

Tào Bằng lật thi thể của Hổ Bạch lại, thấy hai con ngươi như cặp mắt của con cá chết vẫn đang mở trên trán.

Trong lịch sử, rốt cục là có sự tồn tại của nhân vật tên Hổ Bạch này hay không?

Hay là do sự xuất hiện của Tào Bằng, nên kéo theo hiệu ứng hồ điệp?

Tất cả đều không thể biết được.

Nhưng Tào Bằng biết một điều, là với thủ đoạn như của Hổ Bạch, dù có đầu quân dưới trướng họ Tào, thì cũng có thể có một chỗ đứng vững chắc...

Đáng tiếc!

Tào Bằng thầm cảm khái.

Đồng thời trong lòng hắn cũng lấy làm mừng thầm: “Nếu cái tên Hổ Bạch này mà còn sống, với mưu lược của hắn, cộng với sự võ dũng của Mã Siêu, thì mình có muốn chiếm lĩnh được Hà Tây, cũng phải tốn rất nhiều công sức”.

“Chết hay lắm, quả nhiên chết hay lắm!”

Vào lúc này, trận đánh giữa Đậu Lan và Lương Nguyên Bích cũng đến hồi kết thúc. Cùng với tiếng hét lớn của Đậu Lan, một đao giáng xuống đánh rớt đoản đao trong tay Lương Nguyên Bích, bồi thêm một cước đá gã ngã lộn xuống đất. Mắt thấy Lương Nguyên Bích sắp gục ngã dưới đao của Đậu Lan, Tào Bằng vội vàng đứng dậy, lớn tiếng quát ngừng tay.

Lưỡi đao của Đậu Lan chỉ còn cách đầu của Lương Nguyên Bích chừng một ngón tay mà thôi.

Y nghe thấy tiếng hét của Tào Bằng, bèn xoay lưỡi đao, sống đao hướng xuống, đập vào bả vai của Lương Nguyên Bích.

Một đao này giáng xuống, khiến xương bả vai của Lương Nguyên Bích dập nát.

Lương Nguyên Bích kêu lên một tiếng thảm thiết, nằm cuộn tròn trên mặt đất...

Đám đông giãn ra, Đậu Lan nhìn về phía Tào Bằng.

Y nhận ra Tào Bằng, là thủ hạ của Lý Đình. Lúc này Mã Luân thích sát, may mà có hắn ra tay bằng không y đã cầm chắc cái chết.

Trong lòng Đậu Lan có chút cảm kích.

Nhưng trên mặt Đậu Lan như bị một lớp băng sương bao phủ.

“Theo lý mà nói, người chẳng qua chỉ là thuộc hạ của Lý Đình mà thôi, mà trong tộc Lý Đình chỉ là bậc cháu ta. Ở đây bao nhiêu người như vậy, người làm gì có tư cách lên tiếng”.

Trước đây, Đậu Lan chưa từng đánh giá Tào Bằng một cách cẩn thận. Nhưng khi y để tâm quan sát, thì trong lòng không khỏi có chút căm giận, lim dim mắt, nghĩ thầm: “Tên tiểu tử này tuyệt đối không phải hạng tầm thường”.

Cùng là một người, nhưng ở vào địa vị và hoàn cảnh khác nhau sẽ toát lên khí chất khác nhau.

Tào Bằng còn có một khí chất hết sức độc đáo!

Hắn không phải là người của thời đại này, nhưng lại được tái sinh ở thời đại này, chiếm cứ lấy một thân thể, rồi từng bước, từng bước một mà tiến.

Từ con trai của một ông thợ rèn nhỏ nhoi, đến trở thành người giúp đỡ tỷ phu cai trị Hải Tây.

Đi sứ Giang Đông, ác chiến Khúc Dương, bái sư Hồ Chiêu, phá án ở Lạc Dương (Tuy Dương), hai lần thoát chết trong gang tấc ở chiến trường Diên Tân, đều giúp cho hắn có những thay đổi khác thường. Nhưng thay đổi lớn nhất, chính là ba năm đóng cửa đọc sách. Trải qua quá trình không ngừng học hỏi, Tào Bằng đã hoàn toàn thích ứng được với thời đại này, đồng thời lại có chút vượt lên so với thời đại này.

Hắn từng cai trị một địa phương, hắn từng dẫn quân chinh chiến.

Hai dòng máu dũng mãnh và nho nhã cùng chảy trong cơ thể hắn, có chút kiêu ngạo, có chút tự tin, thậm chí có chút uy nghiêm của người ngồi lâu trên vị trí cao, tất cả những điều đó đủ để bộc lộ ra khí chất phi thường của Tào Bằng. Những người trẻ tuổi như Lý Đình hay Đậu Hổ có thể không cảm nhận được, nhưng với một người từng trải như Đậu Lan thì sao lại có thể không nhìn ra được.

“Người này nhất định không thể là tùy tùng của Lý Đình được”.

“Chỉ ít, nếu ta là Lý Kỳ, tuyệt đối không để cho người như thế này đi theo cháu của ta”.

Không phải Tào Bằng không xứng đáng với Lý Đình, mà là Lý Đình không xứng với Tào Bằng. Người như thế này không phải là loại người mà một vị đại nhân của một bộ lạc có thể chiêu mộ được.

Đậu Lan thu thanh đao lại, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi các hạ là ai?

Lý Đình đang định đứng ra giải thích, thì thấy Tào Bằng quay sang khoát tay, đoạn quay sang Đậu Lan cung tay cúi người:

- Mỗ tên gọi Tào Bằng, cũng chính là tên “giặc” mà lúc nãy Mã Siêu nhắc tới. Nay phụng mệnh Tư Không, đốc trấn Hà Tây, mong được Đại tướng quân quan tâm.

Tào Bằng, Tào Bằng đến!

Đậu Lan thoáng chốc bừng tỉnh, con mắt mở to, dùng ánh mắt rất khó hình dung, nhìn chăm chăm vào Tào Bằng, hồi lâu không nói năng gì.

Cảnh đại nhân kịp có phản ứng, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hay cho tên giặc nhỏ nhà ngươi, thật to gan. Nếu không do ngươi, thì Hồng Trạch bọn ta cũng không đến mức gặp tai ương như thế này. Đang muốn tìm ngươi, ngươi lại tự dẫn xác đến, lão tử...

- Hiền đệ, im ngay.

Đậu Lan vội lên tiếng quát Cảnh đại nhân ngưng lại, đoạn quan sát Tào Bằng từ đầu đến chân.

Đột nhiên, y ngoảnh đầu nhìn sang Lý Đình:

- Lý thúc đã quyết ý quy thuận triều đình sao?

Lý Đình vội vàng xua tay:

- Thúc phụ dừng vội hiểu lầm, gia tổ từng nói, ý của thúc phụ chính là ý của họ Lý nhà ta. Lúc trước khi Mã Siêu ở đây, tiểu diệt từng nói như thế, nay ở trước mặt Tào tướng quân, tiểu diệt vẫn giữ nguyên lời nói đó, tuyệt không có chút giả dối.

- Vậy...

Không đợi Lý Đình mở lời, Tào Bằng bật cười ha ha.

- Đại tướng quân, xin để cho ta nói vậy.

Hắn cất bước đi tới trước, tiến về phía Đậu Lan. Nhưng chưa đi được mấy bước thì đã có mấy vị đại nhân của các bộ lạc đứng ra ngăn trước mặt.

Tào Bằng không khỏi cả cười mà rằng:

- Các vị, nếu như ta có ác ý thì các vị cũng không ngăn nổi ta đâu.

Vừa nói, Tào Bằng vừa bước theo âm dương bộ pháp, khoa chân một cái, “xoẹt” – một quả thiết lưu tinh bay vút ra, xuyên qua khoảng trống giữa hai vị đại nhân, đánh trúng vào cây cột của doanh trướng. Trên cột trụ lập tức hiện ra những vết nứt thấy rõ.

Đậu Lan không chút biểu cảm, khoát tay:

- Các vị hiền đệ, hãy cứ lui xuống đã.

Mấy vị đại nhân của các bộ lạc do dự trong phút chốc, tuy có chút không muốn, nhưng vẫn tuân theo lời Đậu Lan, dẹp ra nhường đường.

Tào Bằng vòng tay thi lễ một cái:

- Tướng quân quả không hổ là hậu nhân của Đại tướng quân.

Đậu Lan, lúc này cũng đã lấy lại được sự bình tĩnh, chỉ cười nhẹ một cái, trầm giọng nói:

- Tào trung lang không cần khen, Đậu Lan chẳng qua chỉ là hậu nhân của tội thần, không dám nhận sự khen ngợi của tướng quân.

- Sai, ta khen ngợi tướng quân, không phải là vì tướng quân mà là vì Quan Quân Hào.

“Quan Quân Hào” mà Tào Bằng nhắc đến, cũng chính là đại tướng quân Đậu Hiến năm xưa. Năm Vĩnh Nguyên thứ hai, Đậu Hiến đóng quân ở quan ải Cư Diên Tắc, đánh bại quân Hung Nô phương bắc ở núi Kim Vi (là A Nhĩ Thái Sơn ngày nay). Thiến Vu của Hung Nô phải bỏ chạy, không rõ tung tích, kể từ đó quân Hung Nô tan rã, không còn có thể gây nguy cho tây bắc được nữa. Cũng chính vì sự thất bại và rút lui của Hung Nô, mới có sự nổi dậy của quân Tiên Ti và quân Khương Hồ. Sau khi Đậu Hiến phá được quân Hung Nô, Hòa Đế lo sợ ông ta công cao lấn chủ, nên bí mật bàn bạc với Trung thường thị Trịnh Chúng, rồi cho triệu hồi Đậu Hiến về vào năm Vĩnh Nguyên thứ tư. Đầu tiên Hòa Đế thu hồi triệu ấn Đại tướng quân của Đậu Hiến, rồi sau đó phong cho Đậu Hiến làm Quan Quân Hào, ra lệnh cho ông ta trở về vùng đất được phong.

Đậu Hiến vừa trở về đến vùng đất được phong, thì chiếu lệnh của Hòa Đế cũng theo ngay đến, lệnh buộc ông ta tự sát...

Quan Quân Hào là một chức phong có ý nghĩa rất đặc biệt vào thời Hán.

Thời Tây Hán, Hoắc Khứ Bệnh từng được phong tước hiệu Quan Quân Hào, từ đó về sau, nếu không phải là người có công lao lớn thì không thể được sắc phong tước hiệu này.

Tuy nói rằng, tước hiệu Quan Quân Hào này đã khiến cho Đậu Hiến mất mạng, nhưng cho đến lúc chết, Đậu Hiến vẫn lấy làm tự hào về tước vị Quan Quân Hào mà mình được sắc phong.

Sắc mặt của Đậu Lan trở nên thoải mái hơn nhiều.

Đậu Hiến là tổ tiên của y, nhưng sau khi Đậu Hiến chết đi, ông lại trở thành nhân vật đại diện cho phe phản diện.

Sự tán thưởng của Tào Bằng giành cho Đậu Hiến khiến Đậu Lan cảm thấy rất dễ chịu, đồng thời có chút cảm giác tự hào, khe khẽ gật đầu tỏ ý biết ơn.

Tào Bằng nói:

- Tào mỗ vốn là người có tội nhưng được Tư Không ưu ái, hồi đầu năm được phái đi sứ đến Sóc Phương. Khi trở về, được hay Tư Không mệnh lệnh cho ta đốc trấn Hà Tây, phong làm Bắc trung lang tướng. Bằng mỗ bèn vội vàng đi nhậm chức, nhưng đối với tình hình Hà Tây hoàn toàn không nắm rõ, quen biết được với Lý Kỳ Giáo úy cũng là việc ngẫu nhiên. Lý Giáo úy tuy rằng trong lòng rất mong nhớ cố hương, nhưng vẫn luôn ghi nhớ minh ước Hồng Trạch. Ta cũng đã từng khuyên hấn giúp cho ta, nhưng Lý Giáo úy nói rằng nếu như Đậu tướng quân đồng ý, thì hấn sẽ đồng ý... Ta cũng là nhờ chỗ Lý Giáo úy mà biết được sự tình của Đậu tướng quân, cho nên mới sinh lòng hiếu kỳ mà theo Lý Đình đến đây. Tướng quân đừng trách Lý Đình, hấn cũng là do đánh cược với ta, thua dưới tay ta, nên mới bất đắc dĩ mà phải nghe theo lời ta.

Sắc mặt của Đậu Lan lập tức trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

- Hiền diệt, quả đúng như vậy sao?

Lý Đình cắn răng, đỏ mặt, khe khẽ gật đầu.

Gã mắng thầm trong bụng: “Chẳng phải đã nói là không nói đến chuyện này hay sao, sao lại làm ta bẽ mặt trước bao nhiêu người thế này?”

Tuy nhiên gã cũng hiểu, đây cũng là ý tốt của Tào Bằng. Cho nên chỉ trừng mắt nguyệt Tào Bằng một cái, chứ cũng không phản bác lại.

Trong lòng Đậu Lan thoải mái hơn nhiều!

Y coi Lý gia là tâm phúc của mình, nếu như ông cháu Lý Kỳ mà quay lưng lại với y, thì đương nhiên trong lòng Đậu Lan sẽ không lấy gì làm thoải mái.

Lý gia không phản bội là y thấy thư thái nhiều rồi.

Dù sao, Đậu Lan cũng hiểu rõ con người Lý Kỳ, cũng biết trong lòng Lý Kỳ luôn mong nhớ cố hương, luôn mong muốn một lần nữa được ra sức cho triều đình.

- Vậy, hà cớ gì mà Tào trung lang lại ngăn ta diệt trừ Lương Nguyên Bích?

Sau khi đã bình tĩnh lại, Đậu Lan đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tào Bằng, hỏi.

395. Chương 400: Hạng Trang Múa Kiếm, Ý Tại Bái Công

Buổi hội minh ở Hồng Thủy Tập tạm kết thúc.

Cuộc gặp mặt đồng minh này khiến cục thế của Hồng Thủy Tập biến đổi đến long trời lở đất. Trước tiên, ba mươi sáu bộ lạc trước kia giờ biến thành mười tám bộ lạc của Hồng Trạch. Chung sống với người Khương Hồ trăm năm khiến vô hình trung người Hồng Trạch cũng bị lây nhiễm rất nhiều tập tục của người Khương Hồ.

Kẻ thất bại không có nhân quyền.

Một khi người đã quyết ý tạo phản, tức là biểu thị rằng người đã ruồng bỏ minh ước của tổ tiên.

Nếu người thắng, bọn ta sẽ trở thành nô lệ cho người; cũng vậy, nếu người thua, thì bộ tộc của các người sẽ bị bọn ta thôn tóm.

Căn cứ theo quyết ý của hai mươi bộ lạc đại nhân may mắn sống sót, mười một bộ lạc kia từ nay trở thành bộ tộc của bọn họ. Còn về phần những bộ lạc đại nhân bị bọn phản nghịch sát hại, sau khi thương nghị, những bộ lạc nào không đủ một ngàn nhân khẩu, sẽ sáp nhập vào với bộ lạc khác, gia quyền của bộ lạc đại nhân đó có thể di cư đến Hồng Thủy Tập, nghe theo sự sắp đặt của Đậu Lan. Sau khi Hồng Thủy Tập thôn tóm ba bộ lạc nhỏ, nhân khẩu đã lên đến con số hơn tám ngàn. Hơn nữa, bộ tộc có công lớn nhất trong lần bình định phản loạn này là bộ tộc Lý gia cũng thôn tóm được ba bộ lạc khác, số nhân khẩu tương đương

với Hồng Thủy Tập. Đây là sự hồi báo của Đậu Lan giành cho Lý Kỳ để bày tỏ lòng cảm kích vì ông ta đã kiên định ủng hộ mình.

Còn về phần các bộ lạc khác, hoặc ít hoặc nhiều, cũng đều nhận được những lợi ích rất lớn.

Trải qua lần chinh đồn hợp nhất này, ba mươi sáu bộ lạc của Hồng Trạch chính thức sửa đổi thành mười tám bộ lạc.

Số nhân khẩu của mỗi bộ lạc cũng theo đó mà tăng vọt. Ví dụ như Cảnh gia, trước đó là bộ lạc có số nhân khẩu ít nhất, sau khi thôn tóm bộ lạc Mã Luân, thì số nhân khẩu đã tăng vọt lên con số bốn ngàn người. Mặc dù bộ lạc Mã Luân sẽ đấu tranh, nhưng mười bảy bộ lạc còn lại sẽ xuất binh tương trợ.

Đồng thời, Cảnh gia rút khỏi khu thảo nguyên mà mình chiếm cứ khi trước, di chuyển về hướng đông.

Còn Lý gia sẽ chiếm lĩnh khu thảo nguyên của Cảnh gia, khiến diện tích của bộ lạc này mở rộng thêm gấp ba lần so với lúc trước.

Tuy nhiên, điều kiện đưa ra, là Lý gia sẽ phải đối đầu trực diện với người Mã Đằng ở phía tây và người Khương Hồ ở phía bắc. Người được nhiều nhân khẩu như vậy, trở thành bộ lạc ngang hàng với bộ lạc đứng đầu Hồng Thủy Tập, thì đương nhiên trách nhiệm mà người phải gánh vác cũng sẽ phải nhiều hơn trước....

Do Lý Kỳ không có mặt, nên Lý Đình đứng ra đại diện trong đại hội phân chia.

Đối với yêu cầu này của Đậu Lan, Lý Đình cũng không dám quyết định, bèn nói để về chuyển lời lại với Lý Kỳ, đợi Lý Kỳ quyết định.

Còn về phần Cảnh gia, tuy đã nuốt trọn bộ lạc Mã Luân, nhưng cũng cần có một quá trình để hoà nhập. Trong thời gian ngắn, sức lực chủ yếu của bọn họ sẽ phải tập trung cho việc quản lý bộ lạc. Khu vực thảo nguyên trước kia của Cảnh gia tuy phì nhiêu tươi tốt, nhưng phải đối mặt với người Mã Đằng và người Khương Hồ, Cảnh đại nhân cũng có chút lo sợ, cho nên khi Đậu Lan nêu ra ý kiến, ông ta bèn đáp ứng ngay không chút do dự.

Tuy khu vực thảo nguyên được phân mới không được phì nhiêu tươi tốt như khu trước kia, nhưng ít nhất cũng không phải đối đầu trực tiếp với đối thủ.

Tào Bằng ngồi ở một bên, chỉ im lặng lắng nghe.

Còn bọn người Đậu Lan thì cũng không dám trì hoãn quá nhiều thời gian, vì bọn họ còn phải nhanh chóng dung hoà thế lực mới mà mình vừa nuốt, thậm chí có khả năng sẽ nảy sinh tranh đấu. Bọn họ càng hành động nhanh bao nhiêu, thì cái giá phải trả sẽ càng ít bấy nhiêu. Cho nên mọi người cũng không tranh luận nhiều.

Đại cuộc thương thảo hoàn tất, mười sáu bộ lạc đại nhân đều rời đi.

Trong đại trường cuối cùng cũng trở lại sự yên tĩnh vốn có...

Lương Nguyên Bích bị đánh gãy tứ chi, giống như một mớ thịt nát, đang nửa nằm nửa ngồi trong trường, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

- Ta muốn Hưu Đồ Các.

Tào bằng hết sức ngạo mạn, chẳng thèm khách khí:

- Hưu Đồ Các còn có mấy ngàn người, ta cần những người này làm công cho ta.

- Làm công?

- Đậu tướng quân, chúng ta không cần nói vòng vo, có sao nói vậy. Lần này ta đốc trấn Hà Tây, một mặt là phụng mệnh Từ Không, mặt khác là do ta chủ động đưa ra thỉnh cầu. Năm xưa, nhờ có hàng triệu mẩu đồn điền của Hà Tây, mới giúp cho Quan Quân Hầu quét sạch Mạc Bắc, lập nên chiến công hiển hách. Từ khi triều đình rút khỏi Hà Tây, lá chắn Tây Bắc với mấy trăm năm vất vả gây dựng nên cũng sụp đổ. Khương Hồ, Hung Nô có thể tiến quân thần tốc, xâm nhập, quấy rối Quan Trung, làm cho bá tánh khổ không kể xiết. Mỗi lần chúng tập kích quấy rối, đều khiến cho vô số gia đình bị hủy diệt, mẹ mất con, chồng mất vợ, con không tìm thấy cha mẹ... Ta thực không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó tái diễn hết lần này đến

lần khác, cho nên mới có ý tưởng gầy dựng lại Hà Tây, làm đồn điền trú quân. Hà Tây này là giang sơn của con dân Đại Hán ta, nay lại bị bọn người dị tộc xấc xược chà đạp. Nhớ năm xưa, Trần Thang từng hô lớn “kẻ nào dám xâm phạm Đại Hán ta, dù ở xa cũng phải chu diệt”, đám con cháu bọn ta bắt tài, chỉ biết giương mắt mà nhìn tên bại tướng năm xưa giễu võ giương oai trên vùng đất của chúng ta. Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, Tào mỗ đều suốt đêm không ngủ được. Đâu tướng quân, chúng ta thật hổ thẹn với tổ tông của mình!

Sắc mặt Đậu Lan thoát tái, thoát đỏ, không nói lời nào.

Tào Bằng cũng không thêm để ý đến phản ứng của Đậu Lan, cứ nhìn thẳng vào Đậu Lan mà rằng:

- Lần này Tư Không giao cho ta bốn ngàn binh mã, đến trước khi vào mùa đông sẽ có thêm tám ngàn hộ di dân, tổng cộng ba mươi bảy ngàn người di cư vào Hà Tây. Đến lúc đó, trong tay ta sẽ có chừng sáu ngàn quân sỹ, nhưng nếu muốn khống chế Hà Tây, thì vẫn còn thiếu nhiều... Hơn nữa, Hà Tây hoang phế nhiều năm, muốn sắp xếp cho số người này thì phải cần đến một lượng lớn nhân lực. Bọn người Hưu Đồ Các sẽ trở thành nô lệ cho ta, trước mùa đông, nhất định phải hoàn thành phần lớn nhiệm vụ lao động. Đâu tướng quân, ta không ngại nói thật với ngài. Khắp gầm trời này đều là vương thổ (đất của vua/vương), Tư Không sớm muộn gì cũng sẽ khống chế Hà Tây, sẽ không để cho bọn người Khương Hồ chiếm cứ. Hà Tây rộng lớn, năm xưa có thể dung nạp được hàng triệu đồn dân. Cho nên, giữa ta và ngài sẽ chẳng có xung đột gì cả, ngược lại sau khi ta đồn trú trấn thủ Hà Tây rồi, còn có thể ủng hộ cho ngài nhiều hơn. Tào Tư Không là thúc thúc của ta. Hiện nay người đang bận rộn với việc chiến sự ở Hà Bắc, cho nên không rảnh rang mà chiếu cố đến miền tây. Nhưng, mặc dù người không thể cho ta quá nhiều binh mã, nhưng đồ quân nhu thì có thể đảm bảo đầy đủ. Đâu tướng quân, chắc hẳn cũng đã nhiều năm rồi, ngài không được hưởng dụng một cách đúng nghĩa những thứ đồ của quê nhà.

Đậu Lan trầm tư suy nghĩ.

Có một câu Tào Bằng nói rất đúng: Năm xưa Hà Tây có đến hàng triệu nhân khẩu, đến nay Hồng Trạch của y bốn mươi ngàn người, với bốn mươi ngàn người của Tào Bằng, cộng lại chẳng qua cũng có tám mươi ngàn nhân khẩu, nếu nói cùng sinh sống ở đây, thì dư sức. Hơn nữa, hàng trăm năm nay Hồng Trạch vất vả trấn thủ Hà Tây, đã chịu đến tận cùng nỗi khổ sở của kẻ tứ cố vô thân. Nếu quả thật có được một lực lượng như vậy để mà nương tựa vào nhau thì cũng là một việc tốt.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, một khi Tào Bằng đứng vững được ở Hà Tây rồi, Hồng Trạch liệu có còn được tự do như xưa?

Đậu Lan y đã quen xưng bá một vùng, giờ muốn y thần phục, đích thực là y không quen. Sở dĩ y cự tuyệt Mã Đằng, cũng là vì cái ý nghĩ bá vương một vùng đó. Nếu như đến lúc đó Tào Bằng khai chiến với bọn y, thì Hồng Trạch sẽ phải lãnh chịu kết quả như thế nào?!

Đậu Lan hiểu rất rõ, hiện nay Trung Nguyên liên tiếp nổi lên chiến loạn, nhìn có vẻ như đã suy yếu.

Nhưng dù sao con lạc đà gầy yếu thì vẫn còn to hơn ngựa.

Nếu triều đình thực sự muốn đánh, thì đừng nói Hồng Trạch, mà ngay cả Mã Đằng cũng không chịu nổi một đòn...

- Tào trung lang, nếu ngài đã nói đến nước này, thì ta cũng không ngại nói thẳng. Ta đương nhiên là tình nguyện đón nhận triều đình, nhưng vùng đất Hà Tây này phức tạp, ngài định làm thế nào để trụ vững ở đây?

Tào Bằng mỉm cười!

Câu nói này của Đậu Lan, thật giống với cái mà đời sau gọi là “phương châm thi hành biện pháp chính trị”.

Nếu xét ở một mức độ nào đó, cũng đồng nghĩa với việc y tự nhận mình yếu hơn triều đình. Tuy nhiên, xét thấy trước đây đã nhiều lần bị triều đình lợi dụng, khiến cho Đậu Lan không khỏi thấy băn khoăn. Cho nên, ta muốn nghe trước xem người định làm thế nào? Nếu như người không nói được rõ ràng một hai ba, vậy là chứng tỏ triều đình đang lợi dụng Hà Tây, âm mưu thu phục nơi này. Muốn ta phối hợp với người, không dễ dàng như vậy đâu.

- Thật không giấu gì tướng quân, trong khi tướng quân đang chủ trì hội nghị đồng minh, ta đã ra lệnh cho Đặng giáo úy lãnh binh xuất kích, bất ngờ tập kích người Hưu Đồ Các.

- Cái gì?

Đậu Lan giật mình.

Không chỉ riêng Đậu Lan trấn động, mà ngay cả Lương Nguyên Bích đang sống dở chết dở cũng không khỏi hoảng hốt trợn tròn mắt.

- Chậm nhất là ngày mai, Đặng giáo úy sẽ chiếm lĩnh bộ lạc Hưu Đồ Các. Tất cả những kẻ dám phản kháng, giết hết không tha nhưng trời cao có đức hiếu sinh, Bằng mỗ đây cũng không phải kẻ hiếu sát. Tuy người Hưu Đồ Các phạm tội, nhưng tội không đáng chết. Cho nên, nếu bọn chúng tình nguyện quy hàng, ta cũng có thể tha cho bọn chúng con đường sống. Mà mấu chốt của việc này là do Lương đại nhân lựa chọn. Nếu Lương đại nhân muốn đẩy bộ tộc Hưu Đồ Các đến chỗ diệt vong, thì ta đây cũng sẽ không chùn tay.

- Người, người muốn ta làm thế nào?

- Ta giữ lại tính mạng của người, là muốn người còn sống mà xuất hiện ở bộ lạc của người, khiến bộ tộc của người thành thực ngoan ngoãn nghe theo sự sai khiến của ta. Ta không ngại nói trắng ra, ta còn có binh mã ở Liêm huyện. Ta sẽ chọn ra hai ngàn nam tử trong bộ lạc của người, đưa đến Liêm huyện để xây dựng thành trì. Số còn lại, sẽ tham gia xây dựng một thành trì ở phía đông Hồng Trạch, quy mô sẽ không nhỏ hơn huyện thành Võ Uy.

Đậu Lan nghe vậy, kinh hãi thất sắc.

- Tào lang trung, ngài muốn xây thành ở Hồng Trạch?

- Không chỉ ở Hồng Trạch, mà trong vòng ba năm tới sẽ xây thêm ba thành trấn nhỏ ở ba nơi là khu thảo nguyên cũ của người Hưu Đồ Các, khu thảo nguyên của Cảnh gia và Hồng Sa.

Tào Bằng đứng lên, ánh mắt sáng ngời. Ta sẽ ổn định được Hà Tây trong vòng hai năm, khiến số nhân khẩu tăng lên ba trăm ngàn; sau năm năm, sẽ đoạt lấy khu nuôi ngựa Sóc Phương.

Đậu Lan khẽ rùng mình một cái.

Y nhạy bén hiểu được ý tứ sâu xa thực sự ẩn chứa sau lời nói của Tào Bằng.

Viên Tào lang trung này tuy tuổi tác không nhiều, nhưng dã tâm của hắn... Quận Sóc Phương là nơi mà triều đình ban cho quân Hung Nô ở phía nam để dùng làm nơi nghỉ ngơi vào năm Vĩnh Bình. Đến nay, nguyên cả quận Sóc Phương đều nằm trong sự kiểm soát của người nam Hung Nô. Tào Bằng này quả thật là “Hạng Trang múa kiếm, ý ở Bái Công”, mục đích thực sự của hắn là người Hung Nô, là Sóc Phương, nơi nằm bên kia ngọn núi của Hà Tây!

Thực ra, đối với việc triều đình đem Sóc Phương nhượng cho Hung Nô, Đậu Lan cũng luôn lấy làm bất mãn.

Nguyên nhân ư, rất đơn giản!

Quận Sóc Phương đó là thành trì biên cương do tướng quân Vệ Thanh năm xưa đoạt được, nằm dưới sự cai trị của Đại Hán ta. Còn bọn người Hung Nô là một bầy sói mắt trắng không thể thuần dưỡng. Giao quận Sóc Phương cho người nam Hung Nô, thật không khác nào nuôi hổ thành họa, xin hổ bộ da.

Lúc trước, triều đình muốn mượn tay người nam Hung Nô để kìm hãm người Tiên Ti.

Nhưng trên thực tế, những năm gần đây, người nam Hung Nô ngoài mặt thì làm ra vẻ ngoan ngoãn giữ lời hứa, nhưng trên thực tế thì lại tạo thành mối nguy hại đe dọa Trung Nguyên hơn cả người Tiên Ti. Năm xưa, Đậu Hiến đánh cho bắc Hung Nô đại bại, đã từng kiến nghị với triều đình, đuổi nam Hung Nô ra khỏi Sóc Phương.

Thế nhưng ý kiến đó lại bị triều đình bác bỏ...

Đậu Lan hít thở sâu một hơi, nhìn sững Tào Bằng hồi lâu. Lúc lâu sau, y đứng dậy, nói:

- Mặc dù ta không hiểu vì sao ngài lại muốn xây dựng thành trì, nhưng nghĩ đến việc ngài đã có trù mưu dự tính vẹn toàn. Ngài muốn lấy người Hưu Đồ Các, ta có thể đáp ứng. Nhưng, tộc Hưu Đồ Các từ trước đến giờ đều chống đỡ với người Khương Hồ ở phía tây cho Hồng Trạch ta, nên nếu ngài lấy tộc Hưu Đồ Các, thì nhất định ngài phải gánh vác phần trách nhiệm chống đỡ với người Khương Hồ ở Hưu Đồ Trạch... Ngoài ra, nếu Mã Đằng xuất binh công đánh Hồng Trạch, thì ta muốn ngài xuất binh tương trợ.

Tào Bằng nghe vậy cười lớn, cũng đứng lên, đưa bàn tay ra.

- Đậu tướng quân, chúng ta một lời đã định!

396. Chương 401: Là Địch Hay Là Bạn

Chát chát chát!

Ba tiếng vỗ tay vang lên!

Cổ nhân có câu: Hữu kích chưởng minh thệ (Vỗ tay lập lời thề). Tuy nhiên Tào Bằng tuyệt đối không ngại thơ cho là như thế, đằng sau ba tiếng vỗ tay này, liệu có bao nhiêu sự trối buộc.

Đời sau có một câu nói: ký kết khế ước chính là để xé bỏ khế ước.

Trên thực tế, vào đời nhà Hán, hoặc là trước đó nữa, tính bền vững của minh ước đều được xây dựng trên nền tảng sức mạnh.

Hôm nay Đậu Lan và Tào Bằng lập minh ước, nói khó nghe một chút thì chỉ là chuyện giao ước ngoài miệng.

Tào Bằng chủ động xuất kích, đỡ đòn cho Đậu Lan. Đồng thời Tào Bằng cũng đang đánh cuộc, hấn đánh cuộc Đậu Lan không quên vinh quang của tổ tiên. Nghĩ lại năm đó Đậu Hiến thúc ngựa ra chặn đường, đả thương Hồ Lô. Đậu Lan thân là con cháu của Đậu Hiến, liệu có khí phách hào hùng như tổ tiên trước đây hay không? Nhìn tình hình hiện giờ thì xem ra Đậu Lan chưa mất đi phần huyết mạch đó của tổ tiên, Tào Bằng vô cùng vui mừng vì điều này.

Còn Lương Nguyên Bích thì sao?

Ai thật sự để ý đến y chứ!

Tào Bằng giữ lại tính mạng y, chỉ là muốn mượn thân phận của y để thu hàng người ở Hưu Chư Các.

Còn Đậu Lan thì sao? Gã lại càng không để ý tới Lương Nguyên Bích. Hưu Chư Các đã chủ định vận mệnh diệt vong, điểm này từ khi Lương Nguyên Bích quyết ý quy thuận Mã Đằng trước đây đã không ai có thể thay đổi. Hoá ra, Hán triều cũng có chuyện lựa chọn đứng theo hàng ngũ nào...

Cùng ngày hôm đó, Lương Nguyên Bích bị Khương Tự và Vương Song áp giải, dưới sự bảo vệ của đám Lý Đình đã chạy tới vùng bình nguyên du mục Hưu Chư Các.

Đời sau khi thu phục được người ở Hưu Chư Các, đồng nghĩa với chuyện sứ mệnh của Lương Nguyên Bích đã kết thúc. Đến lúc đó, Tào Bằng sẽ sai người áp giải y đến Hứa Đô, giao cho Tào Tháo. Khi ấy Tào Tháo quyết định giết hay giữ lại, Tào Bằng không còn dính dáng nữa!

Buổi hội minh ở Hồng Trạch đã kết thúc.

Hoặc là tạm thời kết thúc...

Mười tám đại nhân các bộ lạc ở Hồng Trạch mà dẫn đầu là Đậu Lan đã tạm thời tiếp nhận sự xuất hiện của Tào Bằng. Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều muốn nhưng bọn họ buộc phải chấp nhận. Hồng Trạch trải qua lần biến động này, cần có một khoảng thời gian hòa hoãn. Thế nhưng vấn đề là, Khương Hồ có cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi hay không? Hoặc là, Mã Đằng có cho phép bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức không?

Câu trả lời rất rõ ràng: sẽ không!

Mã Đằng và Đường Đề nhất định sẽ xuất binh.

Đậu Lan suy tính sơ qua một lát, Hồng Trạch trải qua lần cải tổ lại này, từ ba mươi sáu bộ lạc biến thành mười tám, ít nhất cần nửa năm điều chỉnh.

Mà trong nửa năm này, Hồng Trạch e rằng rất khó ngăn cản được việc Mã Đằng và Khương Hồ liên kết đánh gọng kìm.

Lý Kỳ mặc dù đồng ý trấn thủ bình nguyên du mục Thanh Thủy (cũng chính là khu thảo nguyên của Cảnh gia), chống đỡ sự công kích của Mã Đằng. Tuy nhiên vấn đề là, Lý gia cũng phải đối mặt với một quá trình dung hòa tương tự. Lượng dân của ba bộ tộc dường như ngang bằng với số dân ban đầu của bộ lạc Lý gia. Một bên chống đỡ, một bên điều chỉnh, áp lực của Lý Kỳ e rằng càng lớn hơn so với các bộ lạc khác...

Đương nhiên, Đậu Lan sẽ ủng hộ cho Lý Kỳ.

Nói cách khác, hai nhà họ Lý và họ Đậu hợp sức, khó khăn lắm mới có thể chống đỡ được cuộc tấn công của Mã Đằng.

Còn Đường Đề ở phía Tây bắc trước đây vẫn do người ở Hưu Chư Các ngăn lại. Nhưng người Hưu Chư Các nay đã không còn tồn tại nữa, Hồng Trạch cần phải có người trấn giữ bình nguyên du mục Tây Bắc để thay thế trách nhiệm của người Hưu Chư Các trước đây. Cho nên, Đậu Lan cũng chỉ có thể tiếp nhận Tào Bằng.

- Tào Bằng cần dựa vào sức lực của chúng ta để đứng vững ở Hà Tây.

Còn chúng ta hiện giờ cũng phải mượn sức hấn để chống đỡ Khương Hồ, bảo đảm Hồng Trạch có thể vững vàng vượt qua chuyện này. Còn chuyện sau này không ai nói được chính xác cả. Có lẽ sau khi Tào Bằng đứng vững sẽ thôn tóm chúng ta; Có thể chúng ta quá độ xong sẽ đuổi Tào Bằng ra khỏi Hà Tây. Tuy nhiên nhìn từ tình hình trước mắt, chúng ta phải hợp tác với hấn đã, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở thành kẻ thù của nhau.

Đậu Lan uể oải, dựa nghiêng người trên sập, nhìn Đậu Hổ trầm giọng giải thích.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể lý giải được quyết định này của gã, ít nhất thì đứa con trai của chính gã lại không thể hiểu nổi ý định này của Đậu Lan.

Trong phòng, ngọn đèn dầu mờ mờ.

Đậu Hổ cắn môi, hạ giọng nói:

- Như thế, chúng ta sớm muộn gì cũng là kẻ địch với Tào Bằng sao?

Đậu Lan mỉm cười:

- Có thể có, mà cũng có thể không.

- Phụ thân...

- Vương Tôn, tên Tào Bằng này có dã tâm lớn.

Người này chắc chắn sẽ không thỏa mãn với mảnh đất Hà Tây nhỏ xíu này, trong lòng hấn đang ẩn giấu một con mãnh hổ. Ta cũng không biết, sau này chúng ta là địch hay là bạn. Nếu hấn thật sự có thể làm được những việc như hấn đã nói thì chuyện thần phục là không thể tránh khỏi. Tuy nhiên nếu hấn không có thực lực đó, rất có thể hấn sẽ bị ta nuốt chửng. Vì thế, chuyện tương lai giờ không tiện nói.

Vương Tôn, người phải nhớ kỹ.

Trước mắt mà nói, người tuyệt đối không được tìm hấn gây phiền toái, chúng ta cần hấn để bảo vệ cho môn hộ phía tây bắc của Hồng Trạch. Nếu hấn có yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng, người cứ đáp ứng theo. Hiện giờ, chúng ta có kẻ thù chung.

Đậu Lan trả lời lấp lửng.

Tuy nhiên Đậu Hổ vẫn nghe ra một tín hiệu: Là địch hay là bạn, còn phải xem bản lĩnh của Tào Bằng.

Ít nhất trong mùa đông này, bọn họ là bằng hữu chứ không phải kẻ thù. Nhưng qua mùa đông, tình hình sẽ ra sao, không ai nói rõ được.

- Phụ thân yên tâm, con biết chừng mực mà.

- Ủ, sáng sớm ngày mai, ta sẽ đi thăm ba bộ lạc khác, rồi sau đó sẽ tới phía tây Hồng Trạch để bàn chuyện xây thành cụ thể với Tào Bằng. Hồng Thủy Tập tạm thời giao cho người giải quyết, nhất định phải đề phòng tên Mã Đằng kia tập kích bất ngờ.

- Vâng!

Đậu Hổ khom người tuân mệnh.

Cùng lúc đó, trong quan dịch ở Hồng Thủy Tập, Tào Bằng đang vô cùng hào hứng nói chuyện với Bàn Thống.

Bàn Thống vốn phụng mệnh tuần tra Hà Tây, tìm kiếm địa điểm xây thành. Không ngờ gặp Doãn Phụng trên đường mới biết Tào Bằng đang ở Hồng Thủy Tập.

Doãn Phụng và Lương Khoan dẫn bộ binh quay về Liêm huyện.

Bàn Thống dẫn theo Hàn Đức lẳng lặng tới Hồng Thủy Tập để tìm Tào Bằng.

- Hữu Học, lần này người đã hơi mạo hiểm.

- Ta biết!

Tào Bằng khẽ mỉm cười, rót một ly rượu đầy cho Bàn Thống:

- Nhưng nhìn từ tình hình hiện tại, lần mạo hiểm này cũng rất đáng.

Bàn Thống gật đầu nói:

- Trên đường ta cũng nghe nói tới cái tên Đậu Lan. Hữu Học có thể đạt được minh ước với Đậu Lan sẽ rất có lợi cho chúng ta. Tuy nhiên, Hữu Học cũng không được hoàn toàn tin tưởng Đậu Lan. Gã sở dĩ lập minh ước với người cũng là do tình thế bức bách. Nếu không có Mã Đằng bức ép ở một bên, ta nghĩ gã cũng sẽ không dễ dàng để người tiến vào Hồng Trạch.

- Ta biết.

- Hiện giờ gã cúi đầu, không có nghĩa là sau này cũng sẽ cúi đầu khuất phục.

Hồng Trạch kinh qua kiếp nạn này, đang dần thay đổi. Một khi Đậu Lan điều chỉnh Hồng Trạch xong, tiếp theo chắc chắn sẽ tranh giành quyền kiểm soát Hồng Trạch với người. Ta đoán, nhiều nhất nửa năm... Nửa năm sau, Đậu Lan sẽ điều chỉnh xong Hồng Trạch, tức là lúc minh ước huỷ bỏ. Nếu Hữu Học đến lúc đó còn chưa đứng vững, gã chắc chắn sẽ ra tay với người.

Tào Bằng nhấp một ngụm rượu, đôi mắt bắt giắc khẽ nhắm lại.

Nói thật, hấn vốn không chuẩn bị gây bất hòa với Mã Đằng nhanh như vậy, mà là muốn im lặng xây dựng nền tảng.

Nếu có thể, hấn sẽ kết minh với Đậu Lan trước, sau đó xây thành ở Hồng Trạch, đợi đầu năm sau sẽ phát triển đồn điền.

Không ngờ, Mã Đằng lại vội vã ra tay với Hồng Trạch như thế.

Tuy nhiên nghĩ lại, Tào Bằng cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Mã Đằng. Hồng Trạch nằm ở vùng trung bộ của Hà Tây, giống như môn hộ của Võ Uy.

Trước khi Tào Bằng đến, Mã Đằng sở dĩ có thể dễ dàng khoan nhượng cho Hồng Trạch, là bởi vì y có đủ thời gian để từng bước xâm chiếm, thậm chí mưu tính giành lấy Hồng Trạch không đổ chút máu nào. Có thể tưởng tượng, nếu không có sự xuất hiện của Tào Bằng, Mã Đằng có thể tiếp tục chia rẽ ba mươi sáu bộ lạc của Hồng Trạch, còn Hưu Chư Các của Lương Nguyên Bích sẽ trở thành một quân cờ ngầm trong tay y.

Đợi Mã Đằng chia rẽ xong ba mươi sáu bộ lạc là y có thể dễ dàng chiếm lấy Hồng Trạch như trở bàn tay.

Tuy nhiên, Tào Bằng đã tới!

Nếu đợi Tào Bằng đứng vững ở Hồng Trạch thì Mã Đằng có muốn giành lấy Hồng Trạch cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đúng vậy, binh mã trong tay Tào Bằng không nhiều lắm.

Thế nhưng sau lưng Tào Bằng dù sao còn có đại thần Tào Tháo.

Một khi Tào Bằng phát triển đồn điền ở Hà Tây thành công, cộng với sự ủng hộ của Tào Tháo thì Võ Uy chắc chắn sẽ phải đối mặt với mối đe dọa lớn. Có câu bên cạnh giường sao dám để mãnh hổ ngủ yên? Hồng Trạch là môn hộ của Võ Uy, đem đại môn nhà mình giao cho kẻ địch, Mã Đằng đâu có ngu xuẩn như vậy. Vì thế, Mã Đằng đành ra tay trước, muốn nhân lúc Tào Bằng chưa đứng vững để cướp lấy Hồng Trạch. Như thế, Tào Bằng chẳng khác nào bị giới hạn ở khu vực nhỏ hẹp phía đông Hồng Trạch. Cho dù hắn có muốn phát triển cũng không phải chuyện dễ. Mã Đằng có thể có vô số cách để đuổi Tào Bằng ra khỏi Hà Tây.

Đạo lý này, Đâu Lan hiểu, Tào Bằng cũng nhìn thấy rất rõ.

Nửa năm!

Tào Bằng hít sâu một hơi, sau đó thở mạnh ra.

- Sĩ Nguyên, nếu huynh là Mã Đằng, huynh sẽ làm thế nào?

Bàng Thống khẽ mỉm cười:

- Nếu ta là Mã Đằng, tuyệt đối không cho Đâu Lan và người cơ hội để nghỉ xả hơi.

- Ta cũng cho là như vậy.

Ngón tay Tào Bằng gõ dồn dập xuống mặt bàn dài, lâu sau mới lên tiếng:

- Sĩ Nguyên, ta muốn nhờ huynh một chuyện.

- Xin cứ dặn dò.

- Sáng sớm ngày mai, ta sẽ theo Đâu Lan đi để chọn nơi xây thành. Nghiêm Pháp hiện giờ đang ở bình nguyên du mục Tây Bắc, người ở Hữu Chư Các ta lại không lo, cái ta lo lắng là Đường Đề sẽ nhân cơ hội này hành động. Cho nên, ta hy vọng huynh hãy tới bình nguyên Tây Bắc trợ giúp Nghiêm Pháp một tay. Huynh cũng biết rõ, bình nguyên Tây Bắc cũng là nơi chúng ta lập ụ ở Hà Tây.

Nếu có thể chiến thắng Đường Đề, chặn đứng Mã Đằng, như vậy đối với Tào Bằng mà nói, chắc chắn là một khởi đầu cực tốt.

Người Hồng Trạch phần lớn vẫn giữ sự hoài nghi với Tào Bằng. Đặng Phạm càng thắng đẹp thì sức mạnh của Tào Bằng cũng càng lớn.

Hành quân đánh giặc, Tào Bằng không lo lắng.

Đặng Phạm sau khi trải qua rất nhiều năm kinh nghiệm, từ lâu đã không còn là thôn phu của Trung Dương nữa.

Gã lần lượt đi theo những người có kinh nghiệm như Tào Bằng, Tào Hồng, Từ Hoảng. Đặc biệt mấy năm nay theo Từ Hoảng, Đặng Phạm tiến bộ vô cùng lớn.

Tuy nhiên, để đối phó với Mã Đằng và Đường Đề, nếu chỉ dựa vào Đặng Phạm thì còn chưa đủ.

Nếu Bàng Thống có thể giúp gã một tay, Tào Bằng tin chắc, vùng mục nguyên Tây Bắc sẽ trở thành chỗ trọng yếu để hắn đặt chân ở Hà Tây.

Bàng Thống nghe thế liền lập tức mỉm cười.

- Cho dù Hữu Học không đề cập tới việc này, thì mỗ cũng định bụng xin tự tiến cử.

- Như thế, ta đã có thể kê cao gối không cần lo lắng rồi.

Tào Bằng nói xong, nhìn Bàng Thống cười ha ha.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc ta tạm thời không thoát ra được, nếu không, nhất định phải lĩnh giáo sự lợi hại của Mã Siêu mới được.”

Ba năm tu luyện khổ sở, cộng với việc đi sứ Hung Nô trước đây và mấy lần ẩu đả với Lãnh Phi, Tào Bằng như phá kén thành bướm, đạt tới trình độ của võ tướng siêu hạng nhất. Chỉ tiếc là cho tới bây giờ, hắn vẫn không có cơ hội trở chiến đấu thật sự với một võ tướng siêu hạng nhất khác. Mã Siêu là một đối thủ lớn, tuy nhiên xem ra cuộc giao phong giữa hai người còn phải chờ thêm một thời gian nữa. Ít nhất đối với lúc này, Tào Bằng còn có nhiều chuyện quan trọng phải xử lý hơn.

397. Chương 402: Trảo Hoàng Phi Điện

Phủ Tư Không ở Hứa Đô.

Tào Chương nắm cương ngựa, lén lút đi qua cửa Nguyệt Lượng, tiến vào trong hậu hoa viên của Điện phủ.

Ngưu Cương đã chờ rất lâu, thấy Tào Chương đi ra, vội vàng ra đón, hớn hớn nói:

- Tam công tử, sao giờ mới đến?

Tào Chương nhếch mép:

- Ta cũng không muốn thế nhưng mẫu thân của ta cứ bắt ta và Tôn thị nữ đó động phòng, ban nãy lại luôn miệng cần nhân một hồi. Ta đành phải đợi người ngủ mới trốn đi được. Lão Ngưu, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta xuất phát đi.

- Người phải nghĩ cho kỹ, chủ công nói không chừng sẽ rất tức giận đấy.

- Sợ cái gì? Chỉ cần tới được Hà Tây, kể cả phụ thân sai người tới, sẽ có tiên sinh ra mặt, dù sao ta cũng không quay về.

- Thế nhưng, nếu tiên sinh không đồng ý thì sao?

- Nếu tiên sinh không đồng ý, ta sẽ đi Hà Đông tìm Cam Hưng Bá.

Tào Chương nói rồi lấy ra một xấp văn điệp thông quan, cười hì hì nói:

- Dù sao văn điệp thông quan này cũng đủ để chúng ta đi một chuyến. Ta nghe nói Cam tướng quân đang giao phong với Cao Can ở Hà Đông. Chúng ta mai danh ẩn tích, lập nên chiến công, đến lúc đó phụ thân cho dù trách tội, cũng có lí do thoái thác. Thế nào, người đã mang đủ đồ đạc chưa?

- Đương nhiên!

Ngưu Cương nói rồi liền dẫn Tào Chương đi ra ngoài.

Phía đối diện, hai người thấy Điện Vi đi tới phủ Tư Không canh gác.

- Tam công tử muốn đi đâu vậy?

Thấy Tào Chương dắt ngựa, bên hông dắt một cây thương bằng sắt, trên lưng ngựa còn có một cái bọc, Điện Vi không khỏi nghi hoặc cất tiếng hỏi.

Tào Chương không đợi Ngưu Cương mở miệng đã tranh nói trước:

- Ta và Ngưu Cương chuẩn bị ra ngoài thành săn bắn.

- Ồ, giờ đúng là mùa săn bắn đấy, hai người hãy cẩn thận một chút.

Điện Vi cũng không để ý, đi thẳng về phía phủ Tư Không.

Đi qua cửa Nguyệt Lượng, hắn đã tới trước cửa phòng khách của phủ Tư Không, chỉ thấy Hứa Chử đang ưỡn ngực, tay cầm trường đao đứng dưới bậc thềm.

- Trọng Khang, vất vả rồi!

Hứa Chử khẽ mỉm cười:

- Việc trong trách nhiệm của mình thì sao có thể nói là vất vả được. Chủ công hơi mệt nên vừa mới ngủ, chớ để ai quấy rầy người. Ta đi về trước, khi nào nhá nhem tối ta sẽ thay phiên trực cho người.

Giọng hai người nói chuyện cũng không lớn, sau đó liền chấp tay cáo từ.

Điển Vi đứng ở bậc thang, hai tay ôm ngực.

Lúc này, Tào Tháo từ trong thư phòng bước ra, vươn vai đón ánh nắng mùa thu ấm áp.

- Quân Minh, Trọng Khang về rồi à?

- A, chủ công dậy rồi à? Sao người không nghỉ ngơi thêm nữa.

Tào Tháo cười nói:

- Ta cũng muốn ngủ thêm chút nữa, chỉ có điều tuổi cao rồi, không thể nào ngủ yên giấc được. Mấy hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra, Viên Đàm xin hàng nhưng bụng dạ y khó lường; Lưu Bị tuyển quân mua ngựa ở Tân Dã, cũng không biết Văn Hòa ở bên đó xử lý thế nào rồi? Các huyện ở Giang Đông bạo loạn, đúng lúc xuất binh nhưng Hà Bắc lại chưa ổn định, ngồi nhìn cơ hội tốt như vậy mà không thể hành động, trong lòng ta quả thực không yên. Đúng rồi, bên phía Văn Nhượng có tin gì không?

Điển Vi lắc đầu nói:

- Cũng không có.

- Ủ, năm nay đúng là loạn quá!

Đúng rồi, Hà Tây có nghe được tin tức gì không?

Điển Vi nói:

- Không có tin gì, Lâm Nghi Hầu đã dẫn bộ binh đến Liêm huyện, chắc là mấy hôm nay sẽ tới Bì Thị. Tám nghìn hộ di chuyển tới Hà Tây cũng đã đến Trường An. Nghe nói chậm nhất tháng sau là có thể tiến vào Hà Tây.

- Tháng sau?

Tào Tháo nhíu mày, hạ giọng nói:

- Mùa đông ở Hà Tây tới sớm, tám nghìn hộ đến Hà Tây, không biết Hữu Học có thể chuẩn bị ổn thỏa không. Ôi, nếu không phải Hà Bắc chưa ổn định, ta cần gì phải làm Hữu Học khó xử như thế?

Tào Tháo lắc đầu, lại cất tiếng thở dài.

Điển Vi vội vàng nói:

- Chủ công đừng lo cho Hữu Học, tiểu tử đó rất cảnh giác, nói không chừng giờ đang bận rộn với việc này.

- Đúng rồi, người nói Hữu Học và Chiêu Cơ...

Có thể Tào Tháo cảm thấy chủ đề này có phần nặng nề, lại có thể cho rằng, nói với Điển Vi cũng không thể một lúc mà rõ ràng được. Vì thế liền nhanh chóng chuyển câu chuyện, cười ha hả nói:

- Chiêu Cơ cho người dâng thư cảm tạ, nhưng nhất định không chịu trở về, muốn an cư ở Hà Tây. Nghe ý của nó trong thư thì có vẻ cực kỳ tôn sùng Hữu Học... Ha ha, người nói xem hai người đó có khả năng...

Điển Vi ngẩn ra, không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lòng mỗi người đều có một ngọn lửa hiếu kỳ luôn thiêu đốt.

Thái Văn Cơ cho người truyền tin, báo cho Tào Tháo, hy vọng được ở lại Hà Tây, điều này cũng khiến cho Tào Tháo cảm thấy hiếu kỳ.

Rõ ràng, điều kiện sống ở Trung Nguyên còn lâu Hà Tây mới bằng được.

Thái Diễm chịu bao nhiêu năm khổ sở ở Mạc Bắc, hiện giờ có cơ hội trở về Trung Nguyên nhưng nàng lại không muốn đi.

Thêm vào đó trong thư của Thái Diễm có nhiều lời ca ngợi Tào Bằng, đương nhiên cũng làm Tào Tháo thấy kỳ lạ.

Diễn Vi nói:

- Chỉ sợ Hữu Học không dám thôi.

- Hả?

- Chủ công chẳng lẽ không biết, trước đây khi Tiểu Chân được gả cho Hữu Học, đã gây ra biết bao sóng gió hay sao? Trong nhà hẳn có mãnh hổ, Hoàng phu nhân cũng không phải nhân vật tầm thường. Nếu thật sự như thế, vậy thì Hữu Học không tránh khỏi tai họa rồi.

Tào Tháo nghe vậy liền bật cười ha ha.

Lúc này, chợt thấy Biện phu nhân vội vàng đi tới:

- Tư Không, có thấy Tử Văn không?

- Tử Văn không phải ở chỗ nàng sao?

- Không, ban nãy thiếp vừa mới chớp mắt một lát, tỉnh dậy đã không thấy Tử Văn đâu. Sai người tới thư phòng nó xem, chỉ thấy Tiểu Hoàn ngã dưới đất bất tỉnh. Sau khi thiếp kêu Tiểu Hoàn tỉnh lại, mới biết đã bị Tử Văn đánh hôn mê, hơn nữa, binh khí và áo giáp của Tử Văn đều không thấy, còn mang theo rất nhiều quần áo để thay...

Tào Tháo ngẩn ra, không khỏi cau mày.

Diễn Vi không nhịn được bèn nói:

- Chủ công, lúc trước khi tại hạ tới canh gác đã nhìn thấy Tam công tử và tiểu Ngưu nhi nhà ta đi cùng nhau, nói là muốn đi săn...

- Đi săn?

Tào Tháo thốt lên:

- Lúc này đi săn cái gì chứ?

- Điều này...

Biện phu nhân nói:

- Tư Không, mấy hôm trước Tử Văn cứ nói muốn đi Hà Tây tìm thầy của nó, chàng nói xem liệu nó có...

- Hà Tây? Tử Văn muốn đi Hà Tây? Sao ta không nghe nói?

- Điều này cũng là do thiếp. Gần đây thiếp vẫn thúc giục nó động phòng với Tôn thị nữ. Cũng không biết đứa trẻ này nghĩ gì, sống chết không chịu, bức nó nóng nảy nên đã nói muốn đi Hà Tây. Chàng nói xem, liệu nó có thật sự đi Hà Tây hay không?

Tào Chương đã thành thân.

Trên thực tế, năm năm trước, khi Tào Chương mới chỉ tám tuổi đã có hôn ước với chất nữ của Tôn Sách.

Sau khi Tôn Sách mất, Tôn Quyền kế vị.

Để bảo đảm vị trí của Ngô Hào, Tôn Quyền liền đưa chất nữ đến Hứa Đô để thành thân với Tào Chương. Thế nhưng vấn đề là, Tôn thị nữ lúc ấy cũng chưa đến chín tuổi, còn nhỏ tuổi hơn Tào Chương. Một mặt, Tào Chương cảm thấy cô bé này quá nhỏ, mặt khác lại thấy rằng hôn sự của mình nhưng lại không hề có quyền tự chủ, vì thế sống chết cũng không chịu động phòng với Tôn thị nữ.

Tào Tháo trừng mắt, dậm chân mắng:

- Hoàng Tu luôn làm ta lo lắng.

Nói tới nói lui, Tào Tháo bèn ra lệnh:

- Quân Minh, người lập tức dẫn người đi tìm, trời Hoàng Tu về cho ta. Lúc này nó đi Hà Tây đúng là muốn gây chuyện cho Hữu Học mà. Nếu nó dám phản kháng, người bảo toàn mạng sống cho nó là được!

- Vâng!

Diễn Vi nhận lệnh đi.

Tào Tháo quay lại phòng, hỏi Biện phu nhân kỹ càng hơn.

- Chủ công, chuyện lớn không tốt rồi!

Đúng lúc này, bên ngoài phòng đột nhiên có người hét lên.

Tào Tháo vội vàng đi ra ngoài, đã thấy hai gã thân binh ẩn một nô bộc mặc áo xám xuống đất, nô bộc đó giãy dụa, lớn tiếng kêu gào.

- Chuyện gì thế?

- Chủ công, Trảo Hoàng Phi Điện của người không thấy nữa!

- Sao?

Trảo Hoàng Phi Điện là con ngựa mà Tào Tháo yêu quý nhất. Hình thể cao lớn uy mãnh, toàn thân trắng như tuyết nhưng lại có bốn móng chân màu vàng. Ngày thường, Tào Tháo coi con ngựa này như báu vật, nghe nói Trảo Hoàng Phi Điện biến mất, sao y có thể không giật mình được?

-Trảo Hoàng Phi Điện không phải ở trong chuồng sao?

- Đúng vậy, buổi trưa tiểu nhân còn dẫn nó đi dạo một vòng, sau đó liền nhốt nó trong chuồng. Thế nhưng vừa rồi tiểu nhân đi đưa thêm cỏ khô, đã thấy trong chuồng trống không.

- Vậy ai đã ra vào chuồng ngựa?

- Điều này tiểu nhân cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên mấy ngày nay, Tam công tử thường xuyên đi tới chuồng ngựa thăm Trảo Điện Phi Hoàng, trước đó còn cười một lúc nhưng vẫn chưa đi ra khỏi cửa phủ.

- Tào Tử Văn!

Tào Tháo có thể khẳng định, kẻ trộm Trảo Điện Phi Hoàng chính là Tào Chương.

Nguyên nhân ư?

Rất đơn giản!

Trảo Điện Phi Hoàng là hãn huyết bảo mã, tính tình cũng mạnh mẽ. Nếu không phải người quen, căn bản không thể tới gần. Tào Chương tuy rằng yêu thích Trảo Điện Phi Hoàng, nhưng trước đây cũng không hứng thú lắm. Gần đây hãn ra vào chuồng ngựa là muốn vun đắp tình cảm với Trảo Điện Phi Hoàng. Hơn nữa vừa rồi Biện phu nhân nói, Tào Chương chuẩn bị đi Hà Tây tìm Tào Bằng. Từ Hứa Đô đến Hà Tây ngàn dặm xa xôi. Tào Chương sao có thể không biết, nếu bị Tào Tháo phát giác, chắc chắn y sẽ sai người đuổi bắt?

Như thế, hãn nhất định sẽ chọn một con Bảo Mã Lương Câu.

Trảo Điện Phi Hoàng có tốc độ cực nhanh, hơn nữa sức chịu đựng vô cùng bền bỉ.

Nếu hãn cưới Trảo Điện Phi Hoàng thì trong thành Hứa Đô kia có bao nhiêu chiến mã có thể đuổi kịp đây? Kể cả ngựa Xích Thố của Diễn Vi e rằng cũng không ngang sức với Trảo Điện Phi Hoàng. Huống chi, từ khi Tào Chương đi đến giờ đã một canh giờ. Cho dù Diễn Vi cưới ngựa Xích Thố đuổi theo cũng chưa chắc đuổi kịp Tào Chương.

- Tư Không, chuyện này nên làm thế nào mới được?

Biện phu nhân cũng sốt ruột!

Ba con trai của nàng, con trưởng Tào Phi tới Tấn huyện nhậm chức, giờ con thứ hai lại chạy tới Hà Tây. Điều này sao không khiến nàng nổi cáu cho được?! Đồng thời, Biện phu nhân còn thầm trách bản thân mình, sớm biết như thế, sẽ không buộc con động phòng với Tôn thị nữ kia nữa.

Tào Tháo bình tĩnh lại, đứng chần chờ trên bậc thềm.

Một lát sau, y đột nhiên mỉm cười.

- Nếu tên hỗn đản ấy muốn lập công gây dựng sự nghiệp thì cứ kệ nó đi. Lập tức phái người tới Hà Tây, thông báo cho Hữu Học, bảo hắn chăm sóc tốt cho Tử Văn. Không, bảo hắn tính sổ với tên hỗn đản đó đi.

- Tư Không, chàng...

Biện phu nhân lập tức sợ hãi.

- Hà Tây loạn như vậy, Hữu Học vừa mới được bổ nhiệm, e rằng còn chưa ổn định vững vàng. Lúc này Tử Văn đến, chẳng phải sẽ gây thêm phiền phức cho Hữu Học sao? Chi bằng nếu Tử Văn đến rồi thì hãy để Hữu Học đuổi nó về đi?

Tào Tháo lắc đầu không biết làm sao:

- Phu nhân, Tử Văn đã có thể chạy một lần thì sẽ có thể chạy lần thứ hai, lần thứ ba. Nó đã muốn làm tướng thì cứ để nó rèn luyện một phen. Trảo Hoàng Phi Điện là hãn huyết bảo mã, là lương câu của Tây Vực. Đáng nhẽ nó nên rong ruổi chiến trường, chỉ có điều đi theo ta nên e rằng khó có cơ hội, cứ để cho nó theo Tử Văn, sẽ được rong ruổi nhiều nơi.

Biện phu nhân nghe xong, cũng không nói gì nữa.

Nàng cũng biết, Tào Tháo đã quyết định, e rằng sẽ không thay đổi được.

Thế nhưng...

Nghĩ một lúc, Biện phu nhân bèn cúi người cáo từ Tào Tháo, trên đường về, nàng triệu tâm phúc tới dặn dò:

- Lập tức phái người thông báo cho Đại công tử, bảo nó lưu ý hơn. Nếu thấy Tử Văn hãy bắt nó quay về cho ta. Tên Hoàng Tu này thật càng lớn càng khiến người khác lo lắng.

398. Chương 403: Lời Mời Của Văn Cơ (1)

Hứa Đô ồn ào náo nhiệt.

Hà Tây lại có vẻ đặc biệt yên bình.

Đậu Lan không cần đánh đã thu nạp được ba bộ lạc về dưới tay mình, rõ ràng thủ đoạn cực kỳ cao minh, Tào Bằng cũng chỉ có thể ở bên cạnh mà ghen tỵ! Hiện giờ hắn không còn hơi sức nào, nếu không chắc chắn sẽ tranh giành một phen với Đậu Lan.

Sau đó, Đậu Lan và Tào Bằng ở bình nguyên phía đông Hồng Trạch để cùng lựa chọn chỗ xây thành.

Hai bên sau một hồi cò kè mặc cả, Tào Bằng đã giành được một mảnh đất diện tích khoảng vạn khoảnh. Trong đó, chỉ có hơn hai nghìn khoảnh đất đai có thể trồng trọt. Từ đó có thể nhận ra, Đậu Lan vô cùng cảnh giác với Tào Bằng.

Tám nghìn hộ nhân khẩu từ Trung nguyên chuyển tới có lẽ càng phù hợp hơn với cuộc sống trồng trọt.

Mà trên mảnh đất rộng vạn khoảnh Đậu Lan cho Tào Bằng, đa phần là đồng hoang cỏ dại mọc um tùm...

Nhìn từ phương diện này mà nói, Đậu Lan đang kìm hãm Tào Bằng. Tuy nhiên Tào Bằng cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể tăng thêm yêu cầu về diện tích. Dù sao, xem tình hình trước mắt thì khi tám nghìn hộ nhân khẩu đến Hà Tây, ít nhất bọn họ cũng có nơi để tập trung. Kế tiếp đó chính là việc xây thành. Đồng thời, Tào Bằng còn phái người tới Trường An, yêu cầu Vệ Kỳ cung cấp các loại đồ quân nhu. So sánh thì thấy, trâu dê mà đồn điền sử dụng không quan trọng lắm. Đây là Hà Tây, nơi này đồng cỏ um

tùm, nguồn nước dồi dào. Ít nhất một nửa số dân ở Hồng Trạch sống dựa vào du mục, đương nhiên không thể thiếu trồng trọt.

Tính sơ sơ, dân di cư sớm nhất cũng phải sau khi vào đông mới tới nơi.

Tào Bằng còn có đủ thời gian để giải quyết những vấn đề nan giải cần thiết hiện giờ... Ví dụ như, Tây Lương Mã Đằng!

Nhưng vượt ra ngoài dự đoán của Tào Bằng, sau khi Mã Siêu trốn khỏi Hồng Thủy Tập, Mã Đằng lại không hề có bất kỳ động tĩnh gì.

Ít nhất trong hơn mười ngày qua, bất kể là Mã Đằng hay Khương Hồ đều không có dấu hiệu dụng binh với Hồng Trạch.

Điều này cũng khiến Tào Bằng có chút lo lắng.

Mã Đằng càng bình tĩnh thì càng nguy hiểm.

Tào Bằng đoán, Mã Đằng đang chờ đợi! Gã đang chờ một cơ hội thích hợp, sau đó mới dồn toàn bộ sức lực chiếm lấy Hồng Trạch.

Hiện giờ, Hồng Trạch vừa mới bắt đầu sửa sang, binh mã của các bộ lạc còn chưa hoạt động.

Đợi khi Hồng Trạch điều chỉnh tới thời điểm then chốt, e rằng cũng chính là lúc Mã Đằng ra tay. Khi đó, người Hồng Trạch bận rộn với việc cơ cấu lại, căn bản không quan tâm nhiều tới chuyện xuất binh mã. Thậm chí sẽ xuất hiện tình cảnh các bên chiến đấu riêng lẻ, cùng vì thế Mã Đằng sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

Có thể làm chừa hầu một phương, ắt sẽ có chỗ hơn người.

Mã Đằng chiếm cứ một nửa Lương Châu và chung sống hữu hảo với Khương Hồ, như vậy thủ đoạn của gã chắc chắn không đơn giản...

Vừa nghĩ tới những chuyện này, Tào Bằng không khỏi đau đầu.

Sau khi chọn xong nơi xây thành, Tào Bằng không tiếp tục ở lại Hồng Trạch nữa.

Bình nguyên du mục Tây Bắc đã có Đặng Phạm và Bằng Thống phụ trách, không cần hấn bỏ quá nhiều tâm tư. Hơn nữa, Đặng Phạm cũng phái người tới thông báo rằng lần này bọn họ đã giành được gần sáu nghìn người Hưu Chư Các ở thảo nguyên phía Tây Bắc. Lương Nguyên Bích xuất hiện đúng lúc đã khiến Đặng Phạm bớt được rất nhiều phiền toái. Hồ Kỵ ở Chư Các năm Kiến An thứ năm sau khi trải qua gần hai mươi năm lưu lạc bên ba, từ lâu đã mất đi tính dưng mãnh trước đây. Cùng với việc bị Lương Nguyên Bích bắt giữ, sau khi hai ngàn Hồ Kỵ bị Lý Kỳ đánh cho tan tành, toàn bộ bộ lạc Hưu Chư đều bị bao phủ một đám mây ảm đạm. Có thể sống được đã đủ khiến họ cảm thấy vui vẻ rồi.

Một nghìn thanh niên trai tráng của Hưu Chư Các đã đang trên đường tới Liêm huyện.

Người áp giải một nghìn thanh niên cường tráng này chính là Vương Song.

Đặng Phạm cũng không thể điều đi quá nhiều người nên chỉ phái ba trăm người đi áp giải. Tuy nhiên đối với người Hưu Chư Các không hề có ý chí chiến đấu mà nói, ba trăm người đã là đủ.

Tào Bằng sau khi nhận được tin liền đi thẳng tới Liêm huyện.

Sư hổ thú quả nhiên không hổ với cái tên Bảo Mã Lương Câu, lộ trình ba ngày nhưng nó chỉ cần một ngày rưỡi là đã tới nơi.

Có thể thấy, lặn lội đường xa như thế nhưng không hề làm cho sư hổ thú cảm thấy mệt mỏi.

Nhìn từ dáng vẻ ung dung thoải mái của nó thì một chút lộ trình này với nó chẳng qua chỉ là cuộc thử thách nho nhỏ đối với thân thủ của nó mà thôi, không đáng nhắc tới.

Tào Bằng cực kỳ vui sướng, sai người chăm sóc tốt cho Đại Hoàng.

Được Doãn Phụng và Lương Khoan dẫn đường, hần đi đến ngoài thành Liêm huyện. Hoặc nên gọi nơi này là Liêm Bảo thì đúng hơn! Diện tích của Liêm Bảo thậm chí chưa bằng một nửa Liêm huyện. Bức tường thành bị tàn phá trước đây qua lần tu sửa đơn giản đã trở thành một bức tường bao xung quanh Liêm Bảo. Tường cao khoảng nửa người, có thể trì hoãn tốc độ công kích của kẻ địch một cách hiệu quả. Còn đám cỏ hoang trong thành cũng bị lửa thiêu rụi, chỉ còn lại màu cháy đen. Là môn hộ ở phía bắc Hà Tây, thiết kế của Liêm Bảo rõ ràng đã được cân nhắc cẩn thận, hơn nữa đã được hoạch định hoàn chỉnh.

- Nếu theo kế hoạch ban đầu, tường thành cao bốn trượng là đủ. Tuy nhiên Điền phó sứ cho rằng, nếu tướng quân đã coi Liêm huyện là môn hộ (cánh cửa bảo vệ) thì nhất định phải suy xét đến công dụng quân sự của tường thành. Một khi xảy ra chiến sự, Liêm huyện... Không, Liêm Bảo sẽ trở thành phòng tuyến hàng đầu của Hà Tây. Công dụng của nó nằm ở đây, hình thành một tuyến với Linh Võ Cốc, trì hoãn tốc độ của quân địch để bảo đảm cho hậu phương có thể chuẩn bị đầy đủ. Cho nên, Điền phó sứ đề nghị, tường thành bảo vệ Liêm huyện phải xây cao lên, sáu đến tám trượng là đẹp nhất. Trong thành tốt nhất nên đào hào ngầm, có thể bảo đảm giữ được quân lương cho ba tháng ở Liêm Bảo. Đồng thời, làm thế nào để Linh Võ Cốc và Liêm Bảo phối hợp tốt hơn, cũng cần phải trù tính chu đáo. Mạt tướng tới giờ chỉ xây được một mặt tường thành. Nhưng nếu có một ngàn cu li của Hưu Chư Các đến, muộn nhất là trước khi vào đông, chắc chắn có thể xây dựng xong Liêm Bảo.

Nói rồi, Doãn Phụng mở một tấm bản vẽ ra.

Đây là một bản vẽ đơn giản mà Điền Dự đã vẽ ra trước khi rời khỏi Liêm huyện.

Tào Bằng vừa xem vừa cẩn thận hỏi từng chi tiết nhỏ trên bản vẽ. Có thể thấy, Điền Dự đã giải thích cho Doãn Phụng cực kỳ rõ ràng, vì thế khi Tào Bằng hỏi, gã đều có thể nhanh chóng đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.

- Doãn Giáo úy, lương thảo quân nhu mà các người mang theo lần này có thể trụ được bao lâu?

Doãn Phụng cười nói:

- Tướng quân hãy yên tâm, khi Đặng Giáo úy dẫn binh đã chuẩn bị đầy đủ lương thảo và đồ quân nhu. Đến Liêm huyện... Ồ, sau khi đến Liêm Bảo, chuyện sử dụng lương thảo và đồ quân nhu cũng cực kỳ hạn chế. Nhìn từ tình hình trước mắt, đủ để duy trì tới cuối tháng mười.

- Nhưng người có suy nghĩ tới những tiêu hao sau khi các cu li đó tới không?

Doãn Phụng ngần ra, lập tức thể hiện vẻ mặt xấu hổ.

Tào Bằng nói:

- Tiếp theo sẽ có hai ngàn cu li đến Liêm Bảo, nếu tính cả những người này, lương thảo có thể chống đỡ tới khi nào? Phải biết rằng, những cu li này có liên quan đến tiến độ của Liêm Bảo, cho nên phải bảo đảm bọn họ có đủ sức khỏe làm việc mới được. Theo lời người ban này, ta đoán nhiều nhất đến giữa tháng chín sẽ dùng hết sạch.

- Điều này...

- Lập tức sai người cầm lệnh phù của ta tới Trường An. Xin tướng quân Vệ Ký ban cho năm nghìn thạch lương thảo, cần phải đưa đến Hà Tây trước tháng mười.

- Mạt tướng sẽ đi làm ngay.

Doãn Phụng vội vàng chấp tay tuân mệnh, tỏ vẻ đã ghi nhớ việc này. Rồi sau đó gã lại dẫn Tào Bằng đi một vòng ở nơi thi công.

Tào Bằng phát hiện ra Giả Quỳnh ở một bên, áp a áp ứng giống như có chuyện gì.

- Lương Đạo, có việc gì sao?

Giả Quỳnh ho khan một hồi, có chút khó xử:

- Tào trung lang, có một chuyện, mạt tướng phải nói cho ngài biết. Trước đây, ba mẹ con Thái đại gia mà ngài mang về từ Hung Nô... Khụ khụ, không theo sứ đoàn trở về Hứa Đô.

- Hả?

- Điền Phó sứ từng khuyên nhủ nàng, nhưng Thái đại gia cực kỳ kiên quyết. Nếu Điền phó sứ nhất định muốn nàng đi Hứa Đô thì nàng thà rằng dẫn theo hai đứa con rời khỏi nơi này, dù thế nào cũng không muốn trở về Hứa Đô. Điền Phó sứ thấy không khuyên bảo được, cũng đành phải theo ý của Thái đại gia. Sau khi Thái đại gia dọn đi khỏi quân doanh, đã xây một ngôi nhà tranh ở bên ngoài thành nam mười dặm, tạm thời làm chỗ trú chân. Mạt tướng cũng không có cách nào khác, đành sai một đội quân tốt bảo vệ bên cạnh. Thái đại gia còn nói, nếu tướng quân trở về, mong rằng có thể gặp mặt ngài.

Thái Diễm không theo sứ đoàn quay về Hứa Đô sao?

Điều này đã vượt ra ngoài dự liệu của Tào Bằng.

Nàng ở lại đây là có ý gì? Lẽ nào nàng lại nhớ nhung cuộc sống bần hàn của Mạc Bắc hay sao?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không khỏi nhú mày, hít sâu một hơi. Lần này hẳn phụng mệnh theo sứ đoàn đi sứ, chính là muốn để cho Thái Văn Cơ trở về nhà Hán, quay lại cố hương. Thế nhưng nàng lại ở lại Hà Tây! Cũng không biết, lão Tào sẽ có phản ứng thế nào đây.

- Vậy xin Lương Đạo hãy dẫn đường, ta muốn tới gặp Thái đại gia.

Tào Bằng dứt lời, liền vẫy tay ra hiệu cho Doãn Phụng và Lương Khoan lại gần.

Thật ra, chuyện xây dựng Liêm Bảo đã đi vào quỹ đạo, cũng không cần Tào Bằng lo nghĩ gì nhiều. Tào Bằng căn dặn hai người xây thêm một doanh trại đơn giản ở ngoài binh doanh. Trời càng ngày càng lạnh, những thanh niên cường tráng của Hưu Chư Các cũng phải có nơi ổn định cuộc sống. Chi bằng xây dựng trước, còn hơn là tới khi đó mới vội vàng làm, cũng có thể khiến những người đó yên tâm hơn.

Doãn Phụng và Lương Khoan chấp tay tuân mệnh.

- Thật ra, mạt tướng có thể đoán ra một chút tâm tư của Thái đại gia.

Trên đường tới chỗ ở của Thái Diễm, Giả Quỳnh khẽ nói với Tào Bằng.

- Hả?

- Mạt tướng cảm thấy, Thái đại gia rất có thể là vì lo lắng cho hai đứa con của nàng.

- Ý ngươi là gì?

Giả Quỳnh hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Trước đây Hà Đông rất phức tạp, có rất nhiều người Hồ đã bị quy phục và thuần hóa đến sinh sống. Sau khi những người Hồ đó thành thân với dân địa phương, những đứa con sinh ra đều có tướng mạo khác biệt. Đặc biệt những đứa trẻ mang đặc trưng rõ rệt của người Hồ thường sẽ bị những đứa trẻ khác bắt nạt, đến nỗi sau này còn xảy ra rất nhiều án mạng. Khi mạt tướng làm áp trưởng, đã từng đích thân xử lý mấy vụ án mạng. Có khi là những đứa trẻ chịu uất ức mới giận dữ mà ra tay thái quá; Cũng có đứa bị bắt nạt, cha mẹ phải đứng ra lo liệu. Những chuyện này rất khó tránh khỏi. Ở Hà Đông là như thế, nếu tới Hứa Đô, e rằng tình hình càng nghiêm trọng hơn. Tại hạ không biết Thái đại gia mấy năm nay sống thế nào, nhưng tại hạ để ý thấy, khi nàng nhìn hai đứa con của mình đều là sự quan tâm, yêu thương thật lòng. Thái đại gia là người thông minh, cho nên mạt tướng cảm thấy, rất có thể nàng sợ sau khi quay về Hứa Đô, hai đứa con sẽ bị người ta bắt nạt và xúc phạm, vì thế quyết tâm ở lại Hà Tây. Dù sao, Hà Tây mặc dù khó khăn nhưng vẫn tốt hơn là ở Hứa Đô.

Tào Bằng nghe xong liền khẽ gật đầu.

Hắn đúng là có ấn tượng với hai đứa con của Thái Diễm, nói thật, A Dịch Quả và A Mi Quả đều có đặc tính hỗn huyết (dòng máu pha tạp) rõ nét.

Nỗi lo của Thái Diễm cũng không phải không có lý.

Hà Tây là nơi Hồ Hán sống lẫn với nhau, sự phân chia giữa Hồ Hán đương nhiên không rõ ràng như ở Trung nguyên.

Trong lịch sử, A Dịch Quả và A Mi Quả đã ở lại Hung Nô, vì thế Thái Diễm mới trở lại Hứa Đô, sau đó lại kết hôn với một người khác.

Thế nhưng hiện giờ...

Đây đúng là một chuyện phiền phức!

Tào Bằng gãi gãi đầu, gương cười một tiếng: “Chuyện này nên làm thế nào mới tốt đây?”

399. Chương 404: Lời Mời Của Văn Cơ (2)

Phong cảnh ở Liêm huyện thật đẹp!

Ở đây dù không thể sánh được với sự hùng vĩ bao la, mênh mông bát ngát của Mạc Bắc, nhưng lại có một vẻ phong tình khác thường.

Đi về phía nam mười dặm có một ngọn núi nhỏ.

Núi không cao, thậm chí chưa đến trăm mét. Dưới chân núi là đồng cỏ chăn nuôi cao nửa người, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những con trâu và dê tập trung thành đàn lớn.

So với Hồng Trạch thì đồng cỏ và nguồn nước xung quanh Liêm huyện không dồi dào lắm.

Tuy nhiên vấn đề là, những đồng cỏ tươi tốt này đại đa số đều bị các bộ lạc có thực lực mạnh mẽ chiếm giữ. Những bộ lạc nhỏ kia căn bản không thể chống lại các bộ lạc lớn, vì thế bọn họ phải lang thang khắp nơi, tìm chỗ thích hợp cho cuộc sống du mục. Dưới sườn núi là nơi cư trú của một bộ lạc nhỏ chưa tới một trăm người. Ở nơi đó, ba mẹ con Thái Diễm tạm thời sinh sống trong bộ lạc nhỏ bé này.

Mặc dù nói đã dọn ra khỏi binh doanh, nhưng Giả Quỳnh cũng không dám thất lễ chút nào.

Hơn nữa Thái Diễm được Tào Bằng dẫn về, điều này cũng đủ khiến Giả Quỳnh kính nể. Thái Ung mặc dù đã chết nhưng thanh danh vẫn còn. Giả Quỳnh không quen biết Thái Ung nhưng vẫn có sự kính trọng ông.

Y cử một đội quân tốt chuyên chịu trách nhiệm bảo vệ mẹ con Thái Diễm.

Còn bộ tộc nhỏ bé kia tuy rằng không biết rõ lắm về thân phận của Thái Diễm, nhưng cũng không dám tỏ ý coi thường.

Đám người này như bèo trôi dạt, không có chỗ dựa vững chắc.

Còn nay Liêm huyện có hơn một ngàn binh mã chiếm đóng, mơ hồ đã hình thành nên một thế lực. Các bộ lạc nhỏ muốn tiếp tục sinh tồn ở Liêm huyện, nhất định phải dựa vào đối phương. Tìm một nơi trú chân không hề dễ, bình nguyên du mục xung quanh Liêm huyện dù không lớn, cũng không phi nhiêu như đồi Hồng Sa, Hồng Trạch, Hưu Chư Các, nhưng đủ để giúp những người này có được sống cuộc sống bình yên, ổn định.

Vì thế ba mẹ con Thái Diễm ở đây cũng sẽ không phải chịu nhiều uất ức.

Ở rìa bộ tộc có mấy cái lều nhỏ.

Đây là nơi mẹ con Thái Diễm sinh sống.

Buổi chiều, nắng mùa thu ấm áp chiếu lên người, cảm giác cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Gió thổi đến từ phía miệng núi Thạch Chủy làm cây cỏ lung lay, nhấp nhô như những làn sóng, hình thành nên quang cảnh cực kỳ độc đáo.

Thái Diễm thay một bộ váy áo, chải lại búi tóc trên đầu.

Nàng đang giặt quần áo bên ngoài lều. Phía xa, A Dịch Quả và A Mi Quả đang chơi đùa, tiếng cười rộn vang một vòm trời.

- Nương, phía kia có người đến.

A Mi Quải đột nhiên la lên, Thái Diễm ngẩng đầu, lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, hai tay lau vào vạt váy phía trước rồi đứng dậy. Nàng nheo mắt lại, nhìn theo hướng ngón tay A Mi Quải, chỉ thấy một đội người và ngựa đang đi tới. Người dẫn đầu còn trẻ tuổi, dáng người cao lớn, trông vô cùng cường tráng. Hắn mặc quần áo màu trắng, búi tóc dài, đội khăn chít đầu, bên sườn có giắt một con dao dài bốn thước.

- A Dịch Quải, A Mi Quải, lại đây.

Thái Diễm vội vàng la lên, hai đứa trẻ lập tức chạy tới, đứng cạnh Thái Diễm.

Mấy quân tốt cũng đi từ trong lều ra, nhìn thấy đội binh mã từ xa đi tới liền tiến lên vài bước, khoanh tay đứng trang nghiêm.

- Thái đại gia vẫn khỏe chứ?

Tào Bằng thúc ngựa tiến lên, nhắc dây cương, nhảy xuống ngựa ở chỗ cách Thái Diễm vài chục bước.

- Tào tướng quân, đã lâu không gặp.

Thái Diễm dẫn hai đứa con bước lên, hơi cúi mình với Tào Bằng.

Tào Bằng vội vàng giơ tay, ngăn Thái Diễm thi lễ.

- Thái đại gia, Tào Bằng bận việc quân vụ, vì thế thất lễ với mẹ con nàng, mong nàng thứ lỗi.

- Tào tướng quân khách khí rồi, là Thái Diễm tùy tiện ở lại đây, sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều việc làm phiền tới tướng quân.

Nàng dường như đã đoán được mục đích chuyến thăm viếng của Tào Bằng, nên vừa mở miệng đã ngăn hẳn khuyên nàng trở về Trung Nguyên. Ta chắc chắn sẽ ở lại! Người xem ta đã nói đến nước này rồi, người cũng đừng khuyên ta quay về Hứa Đô nữa...

Tào Bằng gãi đầu cười gượng.

- Mau bái kiến Tào tướng quân.

Thái Diễm cúi đầu, căn dặn huynh muội A Dịch Quải.

A Dịch Quải ngẩng đầu, ưỡn ngực, tỏ vẻ đề phòng.

Ngược lại A Mi Quải rất lễ phép tiến lên, thi lễ với Tào Bằng nhưng bị Tào Bằng ngăn lại, sau đó ôm lấy cô bé, cười ha hả hỏi:

- A Mi Quải, ở đây có quen không? Có ngoan hay không?

- A Mi Quải luôn ngoan ngoãn.

- Ha ha ha, ngoan là tốt, ngoan là tốt.

Tào Bằng nói xong, ôm A Mi Quải vào lòng và nói với Thái Diễm:

- Thái đại gia, chúng ta vào trong lều nói chuyện đi.

- Ấy... Ngài thấy đấy, ta thật thất lễ!

Thái Diễm vội vàng nghiêng người tránh đường, mời Tào Bằng vào trong lều ngồi:

- Giả Tư Mã, mời ngài cũng vào trong ngồi đi.

-Ồ, không cần đâu, mặt tướng còn có một số việc muốn dặn dò Vu Cừu Bí.

Vu Cừu Bí chính là thủ lĩnh của bộ tộc này.

Bộ tộc nhỏ bé này thuộc tộc người Tiên Ti. Trước đây, đây cũng từng là một bộ tộc lớn trên thảo nguyên, nhưng sau đó bị các bộ tộc đối địch đánh bại, liền chạy trốn tới Hà Tây định cư. Nói đây là một gia tộc thì đúng hơn là một bộ tộc. Tất cả thành viên đều là con cháu trong gia tộc. Giả Quỳ tìm Vu Cừu Bí, nói thẳng ra là lấy lý do. Gã biết Tào Bằng và Thái Diễm có chuyện muốn nói, vì thế không tiện có mặt ở đó. Còn Vu Cừu Bí nghe nói Giả Quỳ tới đã sớm kính cẩn chờ đợi ở một bên.

Tào Bằng khoát tay, ý bảo Giả Quỳ đi lo chuyện của mình.

Hắn ôm A Mi Quả, bước vào trong chiếc lều, thấy trong lều bài trí vô cùng sơ sài.

Một chiếc sập gần như đã chiếm nửa căn lều. Trên đó trải mấy chiếc đệm ngồi cũ rách, còn đặt hai cái bàn dài.

Dưới sập có một cái giá, trên đó có mấy bộ quần áo.

Thái Diễm lôi ra một manh chiếu khá cũ từ góc tường, hơi ngượng ngùng nói:

- Tào tướng quân, vừa mới ổn định nên còn sơ sài, xin tướng quân đừng trách.

Nhìn người phụ nữ rất có phong thái trước mắt, Tào Bằng dường như không dám tưởng tượng, đây là Thái Văn Cơ tiếng tăm lừng lẫy. Với hắn, Thái Văn Cơ lúc này giống như một người phụ nữ của gia đình, một thiếu phụ luống tuổi thì đúng hơn. Hắn cởi giày, bước lên sập và ngồi xuống chiếu, khẽ nói một câu:

- Thái đại gia, sao nàng lại tự làm khổ mình mà tới đây?

- Sao cơ?

- Thật ra, nàng không cần lo lắng hai đứa con của mình phải chịu khổ. Tư Không rất quan tâm đến nàng, còn rất nhiều người cũng đều nhớ Thái đại gia. Đến Hứa Đô, ai lại dám bắt nạt mẹ con nàng?

Mặt Thái Diễm biến sắc, đôi má lúm đồng tiền mịm miệng khẽ cử động:

- Tào tướng quân, bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn coi thường mẹ con ta. Khi ở Thân Đồ Trạch, ta cũng thường xuyên nhớ về quê nhà. Những tủ nhục mà bản thân ta phải chịu cũng không có gì, tuy nhiên A Dịch Quả và A Mi Quả... Ta không muốn chúng sống trong môi trường như thế. Ta chỉ hy vọng, bọn chúng cả đời đều vui vẻ.

Tào Bằng im lặng không nói!

Mãi sau, hắn thở dài, trầm giọng nói:

- Nếu Thái đại gia đã quyết định thì Tào mỗ cũng sẽ không dồng dài. Chỉ là điều kiện ở Hà Tây còn lâu mới tốt bằng Hứa Đô, lại làm Thái đại gia phải chịu thiệt thòi. Nếu nàng có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại. Chỉ cần trong phạm vi khả năng của ta, ta chắc chắn sẽ gắng sức giải quyết, xin Thái đại gia đừng khách sáo.

Thái Diễm mỉm cười!

- Tào tướng quân cũng đừng khách khí. Thái Diễm là người từng trải, biết tự chăm sóc cho bản thân. Thế nhưng những lời tướng quân vừa nói, có yêu cầu gì cứ nói thẳng, không biết là thật hay không?

Nhìn vị phu nhân mặc áo vải trước mắt, nhưng nét mặt lại tươi như hoa, trong lòng Tào Bằng chợt bắn khoăn.

- Đương nhiên là thật. Tuy nhiên nếu vượt ra ngoài năng lực của Tào mỗ, e rằng...

- Thiếp thân hiểu rồi, hiểu rồi!

Thái Diễm mỉm cười đứng dậy, bước xuống lấy một lọ sứ và rót cho Tào Bằng một bát rượu.

- Thiếp thân quả thật có một việc, muốn làm phiền tướng quân.

Tào Bằng nói:

- Chuyện gì?

Thái Diễm do dự một chút, lúc này mới lắp bắp nói:

- Không giấu tướng quân, A Dịch Quả đã lớn, nếu ở Trung Nguyên, nó đã đến tuổi đi học. Nhưng tướng quân cũng biết, khi nó ở Thân Đồ Trạch cũng không thể tìm được thầy dạy. Thiếp thân thật ra có thể dạy nó biết chữ, nhưng dù sao học thức có hạn. Ta hy vọng A Dịch Quả sẽ được tướng quân dạy bảo.

- Hả?

Tào Bằng lập tức ngạc nhiên, nhìn Thái Diễm mãi không nói ra lời.

Nàng mà còn học thức có hạn ư?

Thái Văn Cơ tiếng tăm lừng lẫy, cầm kỳ thư họa không gì không biết, là nhân tài nổi tiếng trong lịch sử. Có lẽ xuyên suốt lịch sử năm nghìn năm của Trung Quốc cũng không tìm ra được mấy người có tài học hơn nàng. Nàng lại bảo ta dạy nhi tử của nàng sao?

Tào Bằng kinh ngạc, còn Thái Văn Cơ lại tỏ vẻ mong chờ.

- Nương, con mới không cần hẳn đến dạy con, con muốn nương dạy cơ.

A Địch Quải đứng bật dậy kêu lên, giậm chân, lớn tiếng kêu la.

Thái Diễm sầm mặt:

- A Địch Quải, người chớ có hồ đồ. Tào tướng quân là danh sĩ tiếng tăm ở Trung Nguyên, tác phẩm lưu truyền trong thiên hạ. Người có thể được Tào tướng quân dạy bảo, đó là phúc khí của người. Nếu còn vô lễ như thế, đừng trách ta làm theo gia pháp.

Có thể thấy, A Địch Quải rất hiếu thuận.

Thái Diễm vừa nổi giận, nó lập tức ngoan ngoãn lại.

Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa là nó muốn bái Tào Bằng làm thầy.

- Tào tướng quân, thiếp đã đọc qua các tác phẩm của tướng quân, thật vô cùng kính phục. A Địch Quải tuy rằng thô lỗ, nhưng tâm tính không xấu. Chỉ có điều sống ở Mạc Bắc đã lâu, khó tránh khỏi bản tính hoang dã. Nếu không có người hiểu biết dạy nó biết chừng mực thì tương lai tất sẽ rước lấy họa sát thân, xin tướng quân từ bi.

Nói rồi, Thái Diễm đứng dậy, quỳ xuống trước Tào Bằng.

A Mi Quải ngoan ngoãn đi lên trước, cùng Thái Diễm quỳ gối trước mặt Tào Bằng.

- A Địch Quải, mau lại đây quỳ xuống.

- Nương...

- Nếu người không nghe lời thì về sau đừng gọi ta là nương nữa.

Một câu nói này đã đủ sức mạnh.

A Địch Quải tuy có ngàn vạn lần không muốn, nhưng không thể làm trái với mong muốn của Thái Diễm, quỳ gối trước mặt Tào Bằng với vẻ không cam tâm tình nguyện.

Tào Bằng liền nheo mắt lại.

Đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ! Khoảnh khắc Thái Diễm quỳ xuống, Tào Bằng đột nhiên nhận ra nỗi khổ tâm trong lòng nàng...

A Địch Quải là con trai Lưu Báo, còn Thái Diễm chắc chắn không hy vọng đứa con của mình sẽ sánh được với những người Hung Nô kia. Nàng tình nguyện vứt bỏ cuộc sống an nhàn ở Hứa Đô, cũng muốn ở lại Hà Tây, chính là hy vọng những đứa trẻ có một môi trường thoải mái hơn. Tuy nhiên, nàng rời khỏi Trung Nguyên đã lâu, tình cảm của những cố nhân ấy cũng sẽ dần dần phai nhạt.

Sau này, A Địch Quải sẽ trưởng thành, không thể cả đời ở mãi nơi này.

Đến lúc đó, nó cần có người dìu dắt.

Mà trong mắt Thái Diễm, Tào Bằng hiện giờ rõ ràng là người nên lựa chọn nhất. Nếu có thể xây dựng tình thầy trò giữa Tào Bằng và A Địch Quải thì cho dù sau này tới Trung Nguyên cũng có người bảo vệ nó, tránh bị người khác đối xử lạnh nhạt và ức hiếp.

Hắn nhìn Thái Diễm, lại quay sang nhìn vẻ mặt không tình nguyện của A Địch Quải...

Tào Bằng gãi gãi đầu, gượng cười nói:

- Nếu Thái đại gia không sợ Tào mỗ làm hỏng lớp văn bối thì ta sẽ nhận làm việc này.

400. Chương 405: Thầy Trò

Bất kể A Dịch Quả có đồng ý hay không, lễ thầy trò, một chút cũng không thể thiếu.

Nếu như là ở Hứa Đô thì không thể thiếu việc thông báo với mọi người, mở tiệc chiêu đãi khách và bằng hữu. Nhưng đây lại là Hà Tây, tất cả đều được giản lược, lễ tiết cũng không quá phiền phức. A Dịch Quả dưới cái nhìn nghiêm khắc của Thái Diễm, nâng chén rượu sữa ngựa đưa tới trước mặt Tào Bằng, sau đó đập đầu ba cái.

A Mi Quả giặt giặt góc áo của Thái Diễm, hiếu kỳ nhìn ca ca làm lễ bái sư.

Làm lễ xong, Tào Bằng tháo trường đao bên hông xuống, đưa cho A Dịch Quả.

- Trên người ta không có gì đáng giá, chỉ có cây đao này là phụ thân ta tự tay chế tạo ra, giờ ta tặng cho con làm quà gặp mặt.

A Dịch Quả bĩu môi, dường như muốn nói: Chỉ là một thanh đao mà thôi, có gì đặc biệt đâu?

Nhưng khi thấy ký hiệu thiết chùy trên đao, thì ngẩn ra.

- Đây là bảo đao Cự Tử của Tào Cự Tử chế tạo ư?

- Hả?

Tào Bằng ngẩn ra, có chút không hiểu lắm.

A Dịch Quả hưng phấn gọi, nói:

- Mẹ ơi, đây là bảo đao Cự Tử, đây là bảo đao Cự Tử.

Thái Diễm cũng sững sờ bước lên trước, tiếp nhận trường đao từ trong tay A Dịch Quả, trên mặt cũng lộ vẻ nghiêm trang.

Đúng như dự đoán của Tào Bằng, sở dĩ Thái Diễm để A Dịch Quả bái hấn làm thầy là có mục đích khác.

Nàng tuy rằng không rõ Tào Bằng có địa vị gì trong Sĩ Lâm, thế nhưng xem qua tám trăm bài văn, Tam Tự Kinh kia, đơn giản từ văn chương mà thấy, Thái Diễm đã kết luận, địa vị của Tào Bằng tại Sĩ Lâm không hề thấp. Ít nhất cũng không hề kém so với thế gia vọng tộc. Mà hấn lại là tộc chất của Tào Tháo, Thái Diễm không biết Tào Bằng, nhưng lại biết thái độ làm người của Tào Tháo.

Nếu như Tào Bằng là một kẻ bất lực, cho dù hấn là ruột thịt của Tào Tháo, Tào Tháo cũng sẽ không ủy nhiệm trọng trách.

Để Tào Bằng đóng ở Hà Tây, nhìn qua đúng là hấn không được coi trọng, nhưng Hà Tây này lại liên quan đến sự an toàn của Lương Châu Mạc Bắc, sao có thể để một người tầm thường đi chấp chương chứ? Tào Tháo phái Tào Bằng đến một địa phương hoang vắng như Hà Tây, chính là chứng tỏ Tào Tháo coi trọng Tào Bằng. Nếu không có thực tài, Tào Tháo sẽ kiên quyết không phái Tào Bằng đến chấp chương Hà Tây.

Có tài năng, có danh vọng, có địa vị.

Cả ba thứ này đủ để chứng minh tất cả vấn đề.

Nếu như A Dịch Quả cùng với Tào Bằng có nghĩa thầy trò, vậy thì việc đi tới Trung Nguyên cũng có thể đảm bảo rất nhiều.

Có thể nói, sự lo lắng của Thái Diễm quá chu toàn.

Ngày hôm nay có thể nói là Thái Diễm hơi cưỡng ép Tào Bằng một chút. Thái Diễm chỉ hy vọng, giữa Tào Bằng và A Dịch Quả có danh nghĩa thầy trò là cũng đủ rồi, không cần Tào Bằng quá coi trọng đối với A Dịch Quả. Nhưng không ngờ Tào Bằng lại tặng cho A Dịch Quả thanh bảo đao kia. Bảo đao Cự Tử này rất có danh tiếng tại Nam Hưng Nô, nghe nói là được bậc thầy Trung Nguyên chế tác, giá trị ngàn tiền vàng, hơn nữa còn là vô giá. Trong tay Lưu Bảo cũng có một thanh Long Tước Cự Tử, giá trị hai mươi bảy con

ngựa lương câu (ý nói là ngựa non khỏe)...thường ngày vô cùng coi trọng, thậm chí ngay cả A Địch Quải vô tình chạm vào cũng sẽ bị Lưu Báo nổi trận lôi đình.

Mà lúc này, Tào Bằng lại tặng một lễ vật quý giá như thế cho A Địch Quải khiến cho Thái Diễm ít nhiều có chút xấu hổ.

- Bảo đao Cự Tử?

Tào Bằng nở nụ cười:

- Thái đại gia hiểu lầm rồi, đao này là gia phụ chế tạo, trước khi ta đi còn tặng ta hơn mười ngọn đao. Thường ngày ta rất ít khi sử dụng, nếu A Địch Quải thích, hãy cứ giữ lấy món quà đó đi.

- Lệnh tôn của Tào tướng quân có phải là Cự Tử?

- Có lẽ là cùng một người.

- Chẳng lẽ Tào tướng quân không phải là tộc chất của Mạnh Đức Công sao?

- Quan hệ cháu chất này nói ra rất dài.

Thấy A Địch Quải hăng hái bồng bồng, Tào Bằng cũng tươi cười.

Quả nhiên là đứa trẻ, rất dễ lừa gạt! Hắn không hề ghét A Địch Quải, dù lúc trước cậu bé có hành vi thất lễ đối với hắn, hắn cũng không hề trách tội. Trẻ con có tránh khỏi tính tình nóng nảy dễ cáu kỉnh, huống chi xuất thân của A Địch Quải cũng không hề đơn giản.

Thái Diễm trước tiên là nói một tiếng cảm ơn, sau đó bảo A Địch Quải và A Mi Quải đi ra ngoài chơi đùa.

- Ta vốn không phải là người huyện Tiêu, mà là người Nam Dương

Tào Bằng uống một ngụm sữa rượu, chậm rãi nói xuất thân lai lịch của hắn và quan hệ giữa hắn và Tào Tháo cho Thái Diễm nghe. Thái Diễm nghe xong, liên tục gật đầu, đôi mắt đẹp sáng long lanh. Vốn tưởng rằng Tào Bằng dựa vào quan hệ với Tào Tháo mà lên được vị trí ngày hôm nay, không ngờ hắn tuổi còn trẻ mà lại trải qua nhiều chuyện như vậy.

Bị người hãm hại, gặp cơ may liên tục, xa xứ, tạo nên công lao sự nghiệp...

Những việc trải qua của Tào Bằng cũng được viết thành một cuốn tự truyện.

Thái Diễm đứng lên nâng một chén rượu kính Tào Bằng:

- Không ngờ tướng quân lại có kỳ công như vậy, khó trách lại được Mạnh Đức Công coi trọng.

Tào Bằng cười.

Chuyện về ta, đâu chỉ có như vậy thôi.

Ta còn là một người xuyên qua, nếu không có sự xuất hiện của ta, nói không chừng hôm nay nàng đã trở thành một người bị người đời vứt bỏ rồi.

- Ta nghe nói, bá phụ năm xưa có rất nhiều tàng thư.

- Đúng vậy, gia phụ từng có hơn ngàn quyển tàng thư, chỉ tiếc loạn lạc tại Trường An nên có thể tàng thư này đã bị hóa thành tro tàn rồi, hoặc chẳng còn tung tích nữa.

- Thật là đáng tiếc.

Ánh mắt Thái Diễm lay động, cười nói:

- Chẳng lẽ Tướng quân cũng là người yêu sách?

- Ô, yêu sách thì chưa tới, nhưng nghĩ nhiều tác phẩm của thánh hiền bị thất truyền, trong lòng có chút tiếc nuối.

- Tàng thư của gia phụ, hầu hết ta đã từng đọc qua. Mặc dù không thể nhớ hết toàn bộ nội dung ghi trong đó, nhưng có thể thuộc lòng một phần mười trong đó. Nếu tướng quân cần, ta có thể viết ra tặng tướng

quân. Tướng quân tặng lễ vật quý giá cho A Địch Quải mà ta lại không có gì đáp tạ, thì lấy sách này làm quà lễ bái sư.

Hai mắt Tào Bằng mở to.

Hắn biết Thái Diễm tài học hơn người nhưng không ngờ nữ tử này trình độ lại có thể đến mức cao siêu đến vậy.

Hơn bốn ngàn thư tịch, cho dù là một phần mười cũng phải là bốn trăm quyển sách. Nàng lại có thể đọc thuộc lòng, thật sự là trí nhớ đáng sợ? Tào Bằng không biết, vốn trên lịch sử, Thái Diễm cũng từng cầu xin Tào Tháo, đảm nhiệm viết ra bốn trăm quyển thư tịch. Có những quyển phải có mấy trăm ngàn từ, bốn trăm quyển cũng có hơn một trăm ngàn từ, thậm chí hàng trăm ngàn từ. Nội dung phong phú như vậy mà nữ tử này lại có thể viết ra được, quả nhiên là xứng với tên Thái Văn Cơ.

- Nếu thật sự được như vậy, thay mặt cho người đọc sách khắp thiên hạ, đa tạ Thái đại gia.

Thái Diễm chỉ cười lãnh đạm, thái độ thông dong nhẹ nhàng.

Tào Bằng lệnh cho Giả Quỳnh tìm bút giấy đến cung cấp cho Thái Diễm để viết sách.

Đồng thời, hắn viết một phong thư cả đêm sai người đưa tới tay Tào Tháo.

Cổ nhân thường không thể thiếu sách trong tay, đối với thư tịch cực kỳ coi trọng. Thời Đông Hán nó có tính đại diện cho các văn sĩ, ở thời đại này, cũng có địa vị hết sức quan trọng. Quan trọng hơn là, tàng thư này của hắn có thể xem như là tinh hoa được ngưng kết ở thời đại này.

Loạn Trường An đã đem tàng thư này đốt sạch, tuyệt đối là đã làm mất đi nền văn minh của nó.

Mà nay, Thái Diễm viết lại những tàng thư này, dù chỉ là một phần mười trong đó, cũng có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Tào Bằng biết những thư tịch này được biết ra, Tào Tháo tất sẽ tìm hắn để đòi lấy.

Cùng với việc bị động bị đòi lấy, không bằng chủ động báo cho Tào Tháo biết. Như vậy, Tào Bằng còn có thể đề nghị nhiều yêu cầu đối với Tào Tháo nhằm đáp ứng đủ cho Thái Diễm viết thư tịch.

Đêm đó, Tào Bằng lại sai Doãn Phụng điều ra hơn mười nhân mã ở lại trong bộ tộc.

Hắn không thể cứ đứng xem Thái Diễm viết thư tịch mãi được, bởi vì trong tay hắn còn có nhiều chuyện phải làm. Tốc độ xây dựng Liêm Bảo cần phải nhanh hơn, đợi khi Liêm bảo xây dựng xong, hắn có thể đem toàn bộ binh lực tập trung xây dựng thành lũy, doanh trại.

Ngày hôm sau, Tào Bằng mang theo Lương Khoan đi dò xét công trường.

Giữa trưa, hắn trở lại quân doanh, vừa ngồi xuống chợt nghe tiếng bầm báo:

- A Địch Quải con trai Thái Đại gia cầu kiến.

Tào Bằng lúc này mới nhớ hắn là thầy của A Địch Quải.

Hôm qua Thái Diễm đã nói, từ giờ trở đi, A Địch Quải sẽ theo Tào Bằng, nghe theo sự dạy bảo của Tào Bằng.

Nhưng ngày hôm nay Tào Bằng suýt chút nữa thì quên.

Vì vậy, hắn đứng lên đi ra khỏi quân trướng, thấy A Địch Quải đang đứng ở bãi đất trống bên ngoài lều lớn đang đánh giá quân doanh của mình.

- A Địch Quải ra mắt tiên sinh.

Thấy Tào Bằng, A Địch Quải tiến lên hành lễ.

Ngày hôm qua, Tào Bằng đã tặng cậu ta một thanh bảo đao, khiến cho thái độ của A Địch Quải đối với Tào Bằng rõ ràng là thay đổi rõ rệt.

Nhưng trên vẻ mặt của cậu ta vẫn lộ ra nét bướng bỉnh.

- Mẹ ta bảo ta theo tiên sinh học tập, nhưng tiên sinh có gì để dạy ta?

Tiểu tử này, vẫn còn chưa phục mình.

Tào Bằng thấy vậy, không khỏi nở nụ cười.

- A Dịch Quả, con muốn học gì?

- Ta muốn học gì, tiên sinh có thể dạy ta sao?

- Ha ha, con nói xem nào.

- Ta....

A Dịch Quả đảo mắt:

- Ta muốn học quyền thuật, không biết tiên sinh có thể dạy ta không?

- Quyền thuật ư?

Tào Bằng nheo mắt lại:

- Con muốn học quyền thuật gì?

- Đương nhiên là quyền thuật có thể đánh thắng được người khác rồi.

- Việc này cũng không khó, nhưng người muốn học quyền thuật, có thể phải chịu khổ đó. Muốn đánh người, trước tiên mình phải chịu đòn. A Dịch Quả, ta biết trong lòng con vẫn không chịu phục ta, vậy trước tiên ta sẽ dạy con cách chịu đòn là như nào.

- Người thật sự muốn dạy ta quyền thuật?

Tào Bằng biết, đối với cậu bé kiêu ngạo này, đương nhiên không thể khách khí. Thái Diễm đã giao phó A Dịch Quả cho hắn, là ký thác hy vọng cho hắn. Tào Bằng đương nhiên không thể qua loa.

Trước tiên phải thu thập cậu bé đã, những chuyện khác sẽ giải quyết sau.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng lấy trường mâu vẽ một vòng tròn trên mặt đất, hắn đứng vào trong vòng tròn, cười ha ha nhìn A Dịch Quả, nói:

- A Dịch Quả, ta biết con không phục ta. Như này đi, ta sẽ đứng ở trong vòng tròn, chỉ cần con có thể bức ta ra khỏi vòng tròn, thì là con thắng...Ta cũng sẽ không ép buộc con học bất cứ gì nữa, mà sẽ còn che giấu cho con. Ta lớn hơn con, cũng không khinh thường con, con có thể dùng mọi thủ đoạn, mọi cách, ta tuyệt đối không dùng tay chân để công kích lại.

Nói xong, Tào Bằng đi vào trong vòng tròn:

- A Dịch Quả, để ta xem con bản lĩnh lớn thế nào nào.

Trong giọng nói lộ vẻ xem thường khiến A Dịch Quả vô cùng tức giận.

- Là người nói đó nhé.

- Không sai, ta đã nói, hơn nữa nói được thì làm được.

Mà nếu con thua, ta muốn con làm gì con nhất định phải nghe theo lời ta. Nếu dám không nghe lời, đừng trách ta trừng phạt con.

- Được!

A Dịch Quả gầm lên giận giữ, giậm chân đẩy mạnh người lao về phía Tào Bằng.

Lúc này, xung quanh lều lớn đều tụ tập khá nhiều người, ba người Doãn Phụng, Lương Khoan, Giả Quỳnh đều đứng ở bên cạnh, hăng hái bình luận quan sát.

A Dịch Quả vọt tới trước mặt Tào Bằng, dùng quả đấm hết sức đánh về phía Tào Bằng.

Mà Tào Bằng vẫn đứng yên tại chỗ, sau một tiếng cười lạnh thân thể như quỷ dị khẽ nghiêng đi tránh cú đâm của A Dịch Quả. Cũng không thấy hắn cử động tay chân, chỉ đơn giản dùng hông huých một cái, trực tiếp hất A Dịch Quả bay ra ngoài vòng tròn.

A Dịch Quả choáng váng, đứng lên vô cùng kinh ngạc nhìn Tào Bằng.

- Thế nào, chút bản lĩnh con con ấy mà cũng dám liều lĩnh với ta sao?

- Ai nói, vừa rồi ta sợ người bị thương nên không dùng toàn lực. Tiếp theo, ta sẽ không nương tay với người nữa, xem quyền đây!

Nói xong, A Dịch Quả đứng lên lần thứ hai đánh về phía Tào Bằng...

401. Chương 406: Huyện Hồng Thủy.

Bịch ! Bịch! Bịch...

Lúc A Dịch Quả cường tráng hơn những người cùng tuổi khác bị đánh bay, ngã trên mặt đất, Tào Bằng không khỏi âm thầm tán thưởng, tên tiểu tử này quả thực phi thường, nếu đổi thành người khác thì khó lòng có thể bỏ lên được! Nhưng A Dịch Quả vẫn cố gắng đứng lên, xông đến, sau đó lại bị Tào Bằng đánh bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng Tào Bằng không chế được lực lượng, nhưng cũng không thể ngưng được năm lần bảy lượt đánh.

Trong thời gian một nén nhang, A Dịch Quả không ngừng lặp lại các động tác như cũ. Ngã sắp xuống, đứng lên, rồi lại ngã sắp xuống, đứng lên...

Đám người Doãn Phụng đang đứng một bên xem trận đấu, cũng đã bắt đầu âm thầm khen ngợi A Dịch Quả.

Tào Bằng đứng trong vòng tròn, nhìn A Dịch Quả lồm chồm đứng lên, mặt không chút thay đổi:

- Sao nào, nhận thua chưa?

- Không!

A Dịch Quả lao đảo đi tới phía Tào Bằng, quật cường hét.

Trong lòng Tào Bằng nghĩ, tên tiểu tử này quả thực không tồi!

Chỉ là một đứa trẻ nhưng tính tình quật cường không chịu khuất phục đã đủ khiến Tào Bằng coi trọng.

Nếu so về sức lực, A Dịch Quả không thể so được với Tào Bằng, nhưng nếu so về sự quật cường, Tào Bằng lại khó có thể địch được A Dịch Quả.

Nhìn sắc trời, Tào Bằng không muốn trì hoãn hơn nữa.

Lúc A Dịch Quả lại vồ lên lần nữa, Tào Bằng trượt dài một chân, lại đồng thời dùng lực ở hông, chân nhẹ nhàng nhấc lên. Lần này, A Dịch Quả không phải bình thường lao tới, chỉ nghe bịch một tiếng, tên tiểu tử lại ngã trên mặt đất, lập tức ngất đi. Tào Bằng nhìn y một cái, phỉ bợ bậm trên người, xoay người đi vào trong lều trại.

- Lương Đạo, dìu y xuống, tìm đại phu chăm sóc cho tốt. Sau khi y tỉnh lại, hãy đưa y trở về. Nói với y, cố chấp không nhận thua là việc tốt, nhưng biết rõ không làm được mà cố làm, chính là kẻ không khôn ngoan. Cuối đầu, không phải là nhận thua, tự cho rằng mình đúng, mới là hành vi ngu xuẩn...

Nói xong, Tào Bằng liền đi vào lều lớn.

- Một kẻ không chịu thua, một kẻ mặt lạnh tâm nóng.

Giả Quỳ đột nhiên lắc đầu mỉm cười, nhìn Doãn Phụng nói:

- Tên tiểu tử này thật có phúc! Tướng quân lần này, xem như coi trọng cậu ta rồi.

Coi trọng, cũng thể hiện cho việc Tào Bằng chấp nhận tiếp nhận A Dịch Quả.

Nói cách khác, tương lai của A Định Quả sẽ rất xán lạn.

Chỉ cần Tào Bằng còn sống, sẽ che chở cho y. Giả Quỳnh không tiếp xúc nhiều với Tào Bằng, nhưng hiểu biết về Tào Bằng, lại cực kỳ sâu sắc.

Hai người hộ tống, đưa A Định Quả về lều trại.

Sau khi đại phu kiểm tra cho y xong, nhận định không có gì lo ngại, Giả Quỳnh liền thở phào nhẹ nhõm.

Đợi A Định Quả tỉnh lại, trời đã tối.

Giả Quỳnh đem lời nói của Tào Bằng lặp lại một lần, sau đó hạ giọng nói:

- Đi về trước đi, tướng quân có việc, hiện không có trong doanh trại. Cố gắng nghỉ ngơi, nếu thật sự nguyện ý nghe theo tướng quân dạy bảo, bắt đầu từ ngày mai, tới đây học.

A Định Quả cúi đầu, đi!

Giả Quỳnh sai người đưa A Định Quả rời khỏi doanh trại, rồi sau đó trực tiếp vào quân trường.

Tào Bằng không hề ra ngoài, nhưng hẳn hiểu, A Định Quả cần thời gian suy xét, hiện tại gặp y, vẫn chưa phải lúc thích hợp. Vì thế, hẳn trực tiếp nói với Giả Quỳnh, sau khi A Định Quả tỉnh lại, cho y về nhà suy xét. Lúc Giả Quỳnh đi vào lều lớn, Tào Bằng đang ngồi sau soái án, gờn nén, nhìn lên tấm bản đồ trên bức án.

Trên bức bản đồ là kết cấu thành trì, bút tích của Giả Quỳnh.

Đây là thành trì mới sắp được xây dựng ở bên cạnh Hồng Trạch, với việc này, Giả Quỳnh khá là nhọc lòng.

Suy xét tới khả năng phát triển sau này của thành thị, kế hoạch phải thật tỉ mỉ.

Tuy rằng không thể so sánh được với những thành thị sau này, nhưng thoạt nhìn, ít nhất cũng thỏa mãn yêu cầu của Tào Bằng.

- Lương Đạo, người tới rất đúng lúc!

Tào Bằng đứng lên, xua tay ra hiệu Giả Quỳnh ngồi xuống:

- Tân thành trì, ta rất vừa lòng. Tuy nhiên, cần tìm một cái tên phù hợp, sau đó báo cáo cho Hứa Đô. Ta vừa có suy nghĩ, tên của tân thành trì hãy gọi là huyện Hồng Thủy, người thấy sao?

Giả Quỳnh lập tức mỉm cười!

- Mặt tướng cũng cho rằng, ba từ huyện Hồng Thủy là thích hợp nhất. Hồng Trạch, có một Hồng Thủy Tập, là trung tâm Hồng Trạch. Sở dĩ gọi là huyện Hồng Thủy, chính là muốn chứng tỏ rằng, tân thành trì này mới chính là trung tâm chân chính của Hồng Trạch. Ít nhất xem xét từ cái tên, những người không biết có thể cho rằng, Hồng Thủy Tập chỉ là một thị trấn cấp dưới huyện Hồng Thủy. Chớ xem thường tân thành trì này mà xây dựng xong, sẽ tạo thành lực tấn công lớn với Hồng Thủy Tập.

Tào Bằng vẫy tay, gọi Giả Quỳnh tiến lên.

Hai người lại thảo luận về một số thiếu sót của thành trì, rồi sau đó thu hồi bản vẽ, giao cho Giả Quỳnh, bảo y sửa chữa một chút.

- Tên tiểu tử kia đi rồi à?

- Trở về rồi!

- Cảm xúc của y ra sao?

Giả Quỳnh mỉm cười:

- Tướng quân, nếu trong thời gian một nén nhang, người bị quăng ra ngoài ba mươi bảy lần, cuối cùng bị đánh ngất xỉu, người sẽ ra sao?

- Điều này...

- Ha ha, tướng quân yên tâm, tên tiểu tử đó cũng không phải không phân biệt được người tốt người xấu. Miệng cậu ta không nói gì, nhưng ta cảm giác thấy, trong lòng cậu ta đã bị khuất phục. Tuy nhiên, ta lại khá hâm mộ cậu ta.

- Hâm mộ điều gì?

Tào Bằng cười nói:

- Hay là người cũng muốn bị ta quăng ra ngoài ba mươi bảy lần.

Giả Quỳ nghe xong, lập tức cảm thấy sợ hãi, liên tục xoa tay:

- Tướng quân xin tha cho ta, Quỳ này tuy rằng xương cốt vẫn cứng chắc, nhưng nếu thật sự bị quăng ra ngoài ba mươi bảy lần, chỉ sợ trong vài ngày, cũng khó đứng dậy được.

Tào Bằng nghe xong, cất tiếng cười to.

Ấn tượng của hắn với Giả Quỳ cực kì tốt, người này có năng lực, thông hiểu chính vụ, có tầm nhìn xa trông rộng, lại có khả năng ứng biến. Đem ra so sánh, Bàng Thống giỏi đại cục, nhưng vấn đề chi tiết, không thể bì được với Giả Quỳ. Mà quan trọng nhất là, Giả Quỳ có kinh nghiệm thống trị địa phương, điều này đối với Tào Bằng mà nói, vô cùng quan trọng.

Đồn điền Hà Tây một khi thi hành, tất sẽ cần một lượng lớn nhân lực.

Cần biết rằng, diện tích Hà Tây thì phải rộng hơn ít nhất cũng vài lần so với Hải Tây.

Tào Bằng tuy rằng có chút kinh nghiệm, nhưng luận về chính sự, lại cần có người giúp sức. Lúc trước, ở Hải Tây, có Đặng Tắc, có Bộc Dương. Sau đó lại có sự giúp đỡ của đám người Bộ Chất mới có thể làm cho đồn điền được thuận lợi mà thi hành, Hải Tây đại trị. Mà nay ở Hà Tây, diện tích gấp mấy lần Hải Tây, mặc dù là có Bộ Chất hỗ trợ, nhưng cũng khó tránh những khó khăn.

Giả Quỳ này, nếu có thể dùng được thì tốt, chưa chắc gã đã thua Bộ Chất...

Giả Quỳ nói:

- Thái đại gia một đời đã trải qua nhiều cực khổ. Hiện giờ, hi vọng của nàng đều phó thác nơi đứa con này. A Dịch Quả tuy rằng hôm nay bị tướng quân quăng ngã ba mươi bảy lần, nhưng sau này, sẽ bớt đi rất nhiều khổ đau. Điều này, chẳng phải sẽ khiến người khác hâm mộ? Mạt tướng vẫn chưa thành thân, nếu không sẽ cho con tới đây, bị tướng quân đánh cho một trận, nói không chừng cũng sẽ có tương lai tươi sáng giống như tên A Dịch Quả kia.

Những lời nói dễ nghe người ta thường nói, nhưng cũng cần phải xem xem lời nói là tốt hay xấu.

Giả Quỳ từ đầu tới cuối không hề có lời nào quá khen, nhưng mỗi câu đều như đang nịnh hót Tào Bằng.

Tào Bằng tuy rằng tái sinh hai kiếp, nhưng nói cho cùng vẫn là người bình thường. Thừa nhận cao minh này, cũng khiến hắn đắc ý, vỗ bả vai Giả Quỳ cười nói:

- Lương Đạo, nói rất hay. Được rồi, nếu người nói như vậy, nếu tương lai người có con nối dõi, ta cũng sẽ đánh cho y một trận. Chỉ có điều đến lúc đó, người chớ có đau lòng.

Giả Quỳ mừng rỡ, vội vàng khom người nói:

- Nếu vậy thì đúng là phúc phận của mạt tướng.

- Tốt lắm, sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm. Hai ngày nữa đám người Hưu Chư sẽ đến đây, chúng ta cần hoàn thành xây dựng Liêm Bảo trong cuối tháng này, rồi sau đó bắt tay vào xây dựng tân thành. Đến lúc đó, người sẽ rất vất vả...Ta hi vọng, khi di dân tới đây, sẽ có một chỗ trú thân an toàn.

- Mạt tướng, nhất định sẽ không phụ sự phó thác của tướng quân.

Ngày hôm sau, Tào Bằng vừa tỉnh lại.

Mấy ngày vất vả, khiến hần cảm thấy hơi mỏi mệt, vì thế thức dậy có phần muộn hơn mọi ngày, tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Ánh sáng mặt trời mùa thu, nhìn ra rất đẹp.

Nhưng đằng sau sự rực rỡ đó là cảnh sắc hiu quạnh, tiêu điều, khiến lòng người có chút lạnh lẽo.

Tào Bằng nắm thật chặt vạt áo, cất bước đi vào lều lớn.

- A?

Hần ngạc nhiên, nhìn thấy một dáng người nhỏ bé, đang ghé vào trên soái án, dùng khăn lau chùi bụi bặm.

- A Dịch Quả?

Thiếu niên vội vàng ngừng tay, xoay người, cung kính thi lễ với Tào Bằng:

- Học sinh Thái Dịch, thỉnh an thầy.

- Thái Dịch?

A Dịch Quả gãi gãi đầu, trên mặt vẫn còn bị sưng.

Y hạ giọng nói:

- Mẹ nói, A Dịch Quả là đệ tử của thầy, không thể không có họ tên. Cho nên liền đặt cho trò cái tên Thái Dịch, từ này về sau, A Dịch Quả không còn nữa, chỉ có học sinh của thầy, Thái Dịch!

- Thái Dịch?

- Thái Địa (đất trồng rau)!

Tào Bằng không kìm nổi cười lớn.

Thái Diễm đúng là biết cách đặt tên, không ngờ lại đặt cho A Dịch Quả cái tên đất trồng rau.

Nghĩ lại, là do lấy chữ “Dịch” trong tên của A Dịch Quả.

- Vậy muội muội con, không phải tên là Thái Mi chứ?

Thái Dịch không khỏi sưng sốt, thốt ra nói:

- Thầy sao biết được vậy? Mẹ đúng là đặt cho muội muội cái tên Thái Mi.

- Thái Diễm này, đúng thật là nhàn hạ.

Tào Bằng mỉm cười, ngồi dưới soái án, ngoắc tay ra hiệu cho Thái Dịch lại gần.

- Thái Dịch, nếu con bái ta làm thầy, thì cần nghe theo chỉ bảo của ta. Ta biết, con thật ra không thích đọc sách, nhưng nếu chỉ biết múa đao cầm thương, thì khó đạt được thành tựu lớn. Mẹ con kỳ vọng rất nhiều vào con, không chỉ cho con bái sư, mà còn đặt cho con cái tên của binh sĩ nhà Hán. Vì thế, nàng ta dốc hết tâm huyết, viết bốn trăm bộ sách, những vất vả đó, sau này con sẽ hiểu. Con giờ đã có tên mới, sau khi lớn lên, sẽ tiếp xúc với đủ loại người, thích ứng đủ mọi hoàn cảnh, nếu như không biết chữ, không đọc sách, thì sẽ phải chịu thiệt, thậm chí còn bị người khác coi thường. Cho nên, con không chỉ cần tập võ mà còn phải chăm chỉ đọc sách.

Thái Dịch nghe xong, cúi đầu.

- Trò đã hiểu!

- Tốt lắm, ngày mai bắt đầu, mỗi ngày canh năm thức dậy, theo ta luyện công. Buổi trưa ta sẽ sắp xếp lịch học cho con, nếu hoàn thành, sau giờ Ngọ mới có thể tập luyện công phu. Buổi tối trở về, hãy bẩm báo những gì con học được cho mẹ con, phải đạt được sự tán thành của mẹ con, ngày hôm sau ta mới dạy con những chiêu thức mới...Bây giờ, đi thay một bộ quần áo khác. Từ hôm nay trở đi, con là người hầu cận dưới trướng ta, giữa tháng nào cũng sẽ được nhận bổng lộc.

- Trò còn có bổng lộc?

Thái Định giật mình, mở to hai mắt hỏi.

- Nói nhảm, con đã mười tuổi, cũng được coi là người lớn...Lẽ nào, con vẫn muốn sống dựa vào mẹ?

- đương nhiên là không...

- Tốt lắm, hiện tại nghe theo lệnh ta, đi tìm Giả Tư Mã, lĩnh y binh giáp giới, rồi nhận một ít lương hưởng, trở về giao cho mẹ con...Sau buổi trưa, trở về doanh trại nghe lệnh. Nếu chậm trễ, đừng trách ta trách phạt con.

Thái Định giống như gà mổ thóc, liên tục gật đầu.

Nhìn bóng dáng cậu ta vội vàng chạy khỏi quân trưởng, Tào Bằng lắc đầu, mỉm cười!

402. Chương 407: Người, Người, Người...

Một trận mưa thu, giá lạnh.

Trận mưa nhỏ trong tám tháng qua, khiến cho thảo nguyên Hà Tây càng thêm lạnh lẽo. Là lạnh, không phải mát. Sắc trời âm u, nhìn không thấy mặt trời. Tào Bằng theo bản năng nắm chặt áo lông cừu trên người, thở ra một luồng khí.

- Đây là nhân lực Sĩ Nguyên cho ta.

Sắc mặt hần u ám như thời tiết, trong giọng nói có chút lạnh lùng.

Thái Định đứng phía sau hần, không khỏi ớn lạnh. Vụng trộm thoáng nhìn Tào Bằng, trong lòng lộ rõ vẻ sợ hãi ghê ghớm. Sau khi theo Tào Bằng ba ngày, còn chưa thấy bộ dạng tức giận của Tào Bằng. Những tưởng rằng vị thầy này tính tình tốt, đối xử với ai cũng ôn hòa như vậy. Nhưng hiện tại nhìn lại, hình như sai lầm rồi! Lúc Tào Bằng mặt lạnh, nhiệt độ xung quanh cũng như hạ xuống rất nhanh. Cả đám người Giả Quỳnh, Doãn Phụng, Lương Khoan, không ai dám đứng ra. Một đám người trang nghiêm đứng sau Tào Bằng, cảm như hến, hết sức cẩn thận...

Ba ngày sau, Thái Định nghe được không ít chuyện xưa của Tào Bằng.

Trước kia vị tiên sinh này, cũng không phải người văn nhược tay không trói gà. Hần đã từng dùng nghìn người chống lại một đội quân tốt dũng mãnh gấp mấy lần quân mình, khiến gần vạn người chết tại trận trong biển lửa, chính hần cũng suýt nữa bị thiêu cháy... Oai phong của Tào Bằng ở trung nguyên, Thái Định dần dần hiểu rõ. Lúc đầu y cảm thấy may mắn vì mẫu thân đã tìm được cho y một thầy tốt. Nhưng giờ phút này, mặc dù Thái Định là đệ tử thân truyền của Tào Bằng, cũng sợ tới mức không cả dám thở mạnh.

Vương Song quỳ trên mặt đất, run giọng nói:

- Bằng quân sư nói, tướng ở ngoài, quân mệnh không chấp nhận. Đám người Hưu Chư lần này được cứu sống tổng cộng bảy nghìn bốn trăm quân, nhưng bên quân sư cũng cần có quân sĩ, vì thế để trên hai mươi năm, dưới bốn mươi tráng sĩ gần như lưu lại toàn bộ, ước chừng cũng có gần hai nghìn bảy trăm người. Những người còn lại sẽ tiếp tục được đưa tới đây, con số mặc dù không lớn nhưng cũng đủ để gánh vác việc xây dựng thành trì...sau này còn có hơn ba nghìn quân già yếu trên đường, quân sư nói trước có thể đưa tới Hồng Trạch, ở lại nơi doanh địa được xây dựng đơn sơ.

Phía sau Vương Song, một đội tù binh quần áo tả tơi, hai tay ôm đầu gối ngồi dưới đất.

Liếc mắt nhìn, những người lao động này cũng chỉ trong tầm tuổi từ hai mươi tới bốn lăm, quần áo đủ dạng, nhìn qua thì vô cùng giản dị. Dựa vào những gì Vương Song nói, những người này là đội lao động tốt nhất...

Tào Bằng cũng biết, hai nghìn binh mã Tây Bắc mục nguyên (thảo nguyên chăn nuôi Tây Bắc), đúng là có chút nguy hiểm.

Trên thực tế, hần để Bằng Thống qua đó, cũng do lo lắng áp lực của Đặng Phạm quá lớn. Đối với vị ngũ ca kia, Tào Bằng hiểu khá rõ. Nếu Tào Bằng để y đem toàn bộ tù binh tới, Đặng Phạm nhất định sẽ không lưu lại một ai, gánh toàn bộ trọng trách trên người, mà không có nửa câu oán hận. Bằng Thống tới mục

nguyên Tây Bắc, Tào Bằng sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng lại không ngờ rằng, Bằng Thống lại cắt xén giai đoạn, tạm giữ toàn bộ thanh niên cường tráng.

Hai mươi lăm tuổi đến bốn mươi tuổi, đúng là sinh sinh lực cường tráng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Nam tử đất Khương Hồ, từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, thậm chí là từ nhỏ đã học cách giết người và bản lĩnh đánh giặc.

Tuy nhiên vẫn có những điểm khác biệt.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đúng là thời điểm trưởng thành, chúng có bao nhiêu sức lực?

Nhưng nghĩ tới những áp lực mà Đặng Phạm phải chịu ở mục nguyên Tây Bắc, Tào Bằng có mất hứng thế nào đi nữa, cũng phải cẩn thận chịu đựng.

- Thứ Tăng.

- Có mặt tướng.

- Những người này, có thể chứ?

Doãn Phụng gãi gãi đầu, cười nói:

- Không có gì không thể, cần quát vài roi, không thể cũng phải có thể.

Tào Bằng nhíu mày, do dự một chút, hạ giọng nói:

- Tận lực đảm bảo bọn họ được ấm no. Tiến độ của Liêm Bảo cũng không thể trì hoãn, ta sẽ lưu lại toàn bộ một ngàn người này, đồng thời cũng muốn chọn ra một ngàn binh mã, chuẩn bị nhận lại một nghìn lao động ở Hồng Trạch... Sĩ Nguyên lúc này, đúng là đem tới cho ta một khó khăn lớn. Thế nào, một nghìn quân sĩ, sẽ hoàn thành công việc chứ?

Doãn Phụng do dự một chút, hướng nhìn Giả Quỳnh.

Giả Quỳnh do dự một lát, thấp giọng nói:

- Hoàn thành công việc thì không có vấn đề gì, chỉ sợ vấn đề lương thảo, có chút khó khăn.

- Có thể duy trì bao lâu?

- Trong chín tháng, nhiều nhất là chín tháng...

- Ta đã sai người đi Trường An, thỉnh cầu trợ giúp của Vệ Ký tướng quân. Nếu thuận lợi, có thể đầu tháng sẽ nhận được. Đến lúc đó ta sẽ đưa một ít lương thảo tới đây, các người cần chuẩn bị công đoạn cắt vào hầm. Lương Đạo, bắt đầu từ bây giờ, người tạm thời đảm nhận chức Liêm Bảo úy. Lương Khoan lập tức dẫn một ngàn binh mã, mang đủ lương thảo và đồ quân nhu, đi tới Hồng Thủy, ta sẽ theo sau hội hợp với người.

Mọi người nghe xong, chấp tay tuân lệnh.

Tào Bằng lại thoáng nhìn qua đám thiếu niên tù binh trong doanh trại, nét mặt tỏ rõ vẻ cảm thông.

- Cho họ nghỉ ngơi một ngày, ăn no đi hãy nói.

- Tuân mệnh!

Tào Bằng nói xong, xoay người đi vào Thân Binh Doanh.

Lần đầu tiên thưởng thức cảm giác một mình nắm quyền lớn, hóa ra cũng không tốt đẹp như tưởng tượng.

Nhân khẩu, nhân khẩu, nhân khẩu...

Tào Bằng lần đầu tiên ao ước sự gia tăng nhân khẩu.

Kiếp trước, nhân khẩu bùng nổ, một thành nhỏ chật kín người, nhìn thôi đã làm người khác cảm thấy phiền lòng, nhưng hiện tại, hẳn cuối cùng cũng hiểu tại sao vĩ nhân lại nói: “nhiều người dễ làm việc”. Nếu trong

tay hấn nhân khẩu sung túc, thì mọi việc cần gì phải hết cách giải quyết? Chỉ tiếc, nhân khẩu ở thảo nguyên Hà Tây không ít, nhưng lại khó lợi dụng.

Tình hình này lại khác với Hải Tây.

Hải Tây tuy rằng hỗn loạn, nhưng có thể sử dụng được lượng nhân khẩu, một tòa thành cũng đã được xây dựng ở đây.

Còn ở Hà Tây, cái gì cũng không có.

Không có thành trì, không có đất đai, càng không có có thể sử dụng nhân khẩu... Hồng Trạch tuy có mấy vạn người Hán, cũng không sẽ nghe theo sự điều khiển của Tào Bằng. Tào Bằng thậm chí tin rằng, đám người Đâu Lan lúc này, nhất định đang chờ chê cười hấn, thậm chí bất cứ lúc nào hấn chuẩn bị ra tay, chúng cũng có thể đuổi hấn khỏi Hà Tây. Mà dân chăn nuôi ở Khương Hồ, cũng không hề có khả năng nghe theo mệnh lệnh Tào Bằng.

Phiền toái, thật đúng là phiền toái!

Nguyên tưởng rằng sẽ được đám người Hưu Chư, bổ sung vào đám nhân lực còn thiếu.

Nào ngờ Bàng Thống là kẻ ác độc, y đem hết những thanh niên cường tráng đi, chỉ để lại những người già yếu.

- Tướng quân, kì thực cũng không cần khẩn trương như vậy.

Giả Quỳ đi vào, thấp giọng nói:

- Sau hai tháng, di dân triều đình đưa tới, sẽ có người dùng được.

- Nói như vậy nhưng cũng không hề đơn giản.

Tào Bằng suy nghĩ một lúc lâu rồi đứng dậy nói:

- Lương Đạo, ta giao cho ngươi một việc.

- Xin tướng quân chỉ bảo.

- Trong vòng trăm dặm Liêm Bảo, có bao nhiêu dân chăn nuôi?

- Mạt tướng điều tra qua, còn sai người đi thăm dò, Liêm Bảo tây tới Tiểu Tùng Lâm, đông tới Hà Thủy, bắc tới Linh Võ Cốc, nam tới Thiên Mã Nguyên, phạm vi trăm dặm, sở hữu hơn năm mươi những bộ lạc lớn nhỏ ...Người dân nơi đây, cũng vô cùng pha tạp. Ngoài một số ít bộ lạc, thuộc bộ lạc trong gia tộc ra, phần lớn là những bộ lạc di cư. Nhân khẩu nhiều thì ước chừng có bốn năm trăm người, ít thì cũng không tới trăm người. Tổng cộng hết vào, cũng chỉ tầm gần chục nghìn người. Nhưng giữa các bộ tộc không hề có liên hệ gì, có vài bộ tộc, còn có mối thù hận sâu sắc.

- Sức chiến đấu thì sao?

Giả Quỳ mỉm cười.

- Một đám ô hợp, có sức chiến đấu ra sao được?

Tào Bằng trầm lặng một lúc lâu, nói với Thái Định:

- Tìm Thứ Tăng đến đây.

- Vâng.

Thái Định thân là học trò của Tào Bằng, ngoài việc đi theo học tập Tào Bằng, còn có trách nhiệm làm lính liên lạc.

Y vội vàng chạy ra khỏi lều lớn, một lát sau đã thấy Doãn Phụng vội vàng chạy vào lều:

- Tướng quân, có gì chỉ bảo?

- Cho một ngàn lao động này làm việc. Tường ngoài Liêm Bảo, khi nào thì bắt đầu xây dựng?

Doãn Phụng nói:

- Nhiều nhất là mười ngày.

- Tốt lắm, trong thời gian này, người hãy luyện tập nhân mã nhiều một chút. Lương Đạo người thì qua lại nhiều một chút, tận lực lôi kéo một số bộ lạc có thể phục vụ cho ta. Sau mười ngày, Thứ Tăng bắt tay vào luyện binh. Một bộ sẽ có năm trăm người, thay phiên xuất kích. Nếu có địch ý với ta, hoặc không muốn nghe theo sự điều khiển của ta, đều tiêu diệt hết. Tất cả lực lượng, đều trở thành cu li tham gia xây dựng Liêm Bảo... Nói với các huynh đệ, tài sản cướp được có thể giữ lại bốn phần, còn sáu phần thì sung công. Tóm lại, khi huyện Hồng Thủy khởi công, Liêm Bảo cần phải hoàn thành.

Giả Quỳ, Doãn Phụng nghe xong, không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Tào Bằng đưa ra mệnh lệnh, nếu như truyền tới tai Hứa Đô...

Tuy nhiên, nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh của hắn, hai người không dám khuyên bảo, chấp tay nơi:

- Mặt tướng tất không phụ sự phó thác của tướng quân.

Một ngày vô sự!

Ngày sau, mới sáng sớm, Liêm Bảo liền náo nhiệt hẳn lên.

Các thiếu niên Hưu Chư trải qua một ngày nghỉ ngơi, dưới sự đốc thúc của binh lính, đi ra doanh tù binh, bắt đầu một ngày lao động.

Không thể không nói, Bằng Thống sắp xếp rất hợp lí.

Y chỉ để lại thanh niên cường tráng từ hai mươi lăm đến bốn mươi tuổi ở chẵn nguyên Tây Bắc, đảm đương binh hầu quân Hán; đồng thời chia những người già yếu làm hai nhóm, tuổi quá cao thì đưa tới Hồng Thủy. Kể từ đó, ba phương đều có cùng một bộ phận, đều có những liên quan nhất định. Thêm vào đó Tào Bằng cũng không quá hà khắc với những thanh niên này, ít nhất cũng đảm bảo cho họ có thể ăn no bụng.

Đây là Tam Quốc!

Thời địa chiến tranh liên miên, thiếu ăn trầm trọng.

Có thể ăn no bụng, đã là một việc đáng ước mong.

Hơn nữa người nhà thì bị Tào Bằng cai giữ, trước khi bọn người Bằng Thống xuất phát, đã dựa vào điều kiện gia đình họ, tạo sách đăng kí. Một người trốn, cả nhà chết, một người phản, hàng xóm láng giềng đều bị liên lụy, cho nên đám thanh niên này cũng vô cùng thành thật.

Còn Tào Bằng thì sao?

Ngày Liêm Bảo bắt đầu khởi công, hắn đem theo Vương Song, Thái Địch cùng trăm tên quân tốt, rời khỏi Liêm Bảo.

- Tiên sinh, chúng ta đang đi đâu vậy?

Sau khi rời khỏi Liêm Bảo, Thái Địch không kìm nổi nhẹ nhàng hỏi.

Tào Bằng sau một lúc lâu đáp:

- Đồi Hồng Sa!

Đồi Hồng Sa?

- Nơi đó là địa bàn của tập chủng Tiên Ti.

Thái Địch không khỏi run sợ, bởi vì cậu biết, lúc trước chính tập chủng Tiên Ti đã cướp đi mẹ con cậu từ Thân Đồ trạch.

Tuy rằng, cậu cũng biết, đó là chỉ bảo của thầy.

Nhưng đối với tập chủng Tiên Ti, Thái Dịch vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Công tử, chúng ta tới đòi Hồng Sa làm gì?

Tào Bằng khẽ mỉm cười:

- Đi xem Đàn Chá đã chuẩn bị tốt chưa, nếu có khả năng, ta còn muốn ép nơi đó cung cấp chút nước dầu. Đàn Chá cũng đã ở đòi Hồng Sa vài năm, ta tin rằng trong bộ lạc của y, sẽ có những thứ tốt.

Vương Song không nhịn được cười!

- Xem ra, có lẽ công tử đã có đối sách...

403. Chương 408: Buồn Bán

Hồng Sa Cương, nằm ở dưới chân Hạ Lan Sơn.

Hạ Lan Sơn đi về hướng Tây, ở đây xuất hiện một địa hình đặc trưng ngoằn ngoèo lượn khúc, tạo thành Hồng Sa Cương cực kỳ độc đáo, độ cao so với mực nước biển cao hơn đường chân trời của toàn Hà Tây, dường như nối liền thành một thể với Hạ Lan Sơn. Đồng cỏ và nguồn nước ở đây rất phong phú, diện tích cũng không nhỏ. Trong núi có khe nước, róc rách chảy ra, tụ hội ở đây thành một con sông với lượng nước dồi dào.

Đàn Chá tập chủng dân Tiên Bi, dừng lại ở trên Hồng Sa Cương.

Toàn bộ số người này, ít hơn Hồng Trạch, nhưng quý ở chỗ nghe lệnh một người.

Toàn bộ khu vực Hà Tây, tập chủng dân tộc Tiên Ti và Hồng Trạch hình thành song song, ai cũng không làm gì được đối phương.

Mà các bộ lạc khác rải rác ở Hà Tây, rõ ràng không so được thế lực hai bên. Cho nên cũng chỉ có thể tránh đi hai chỗ thảo nguyên đẹp màu mỡ này, tìm một nơi thích hợp hơn để bọn họ cư trú. Đây không phải là lần đầu tiên Tào Bằng đến Hồng Sa Cương! Nhưng lần trước hắn vội vàng đến, rồi vội vàng đi, không hề quan sát kỹ chỗ thảo nguyên này; nhưng bây giờ, hắn có nhiều thời gian. Khi một lần nữa hạ cố đến chơi Hồng Sa, Tào Bằng không khỏi ngợi khen, địa thế độc đáo của Hồng Sa Cương.

Nơi này, cũng có thể trở thành cơ sở, xây dựng thành trì.

Nếu như không phải vị trí địa lý của Hồng Sa Cương có hạn chế, Tào Bằng thậm chí muốn bỏ đi mảnh Hồng Trạch kia....

Địa thế Hồng Sa thật tốt!

Dễ phòng thủ khó bị tấn công, chất đất cũng phù hợp cho dân Hán canh tác.

Tiền có thể lấy thảo nguyên Hà Tây, lùi có thể dựa vào căn cứ Hạ Lan Sơn!

Chỉ có điều vị trí của hắn, so sánh các khu thảo nguyên Hà Tây để mà nói có chút chênh lệch, cũng đã làm cho sức ảnh hưởng của đòi Hồng Sơn không bằng Hồng Trạch.

Muốn xây dựng thành trì, phải cần suy xét về rất nhiều nhân tố.

Nhân tố về quân sự, đời sống, giao thông, còn cả về chính trị...vân vân đều phải tính toán trong đó. Tào Bằng kiếp trước chỉ là một cảnh sát, nói thật đối với những việc này không hề hiểu biết gì nhiều.

Nhưng sau khi sống lại, hắn không ngừng tiếp xúc với tầng lớp cao, cũng khiến cho tầm nhìn của hắn dần dần thay đổi!

Nếu như vào thời điểm vừa sống lại, Tào Bằng nhất định sẽ không do dự lấy Hồng Sa Cương làm căn cứ địa.

Nhưng hiện tại..

Vừa tiến vào Hồng Sa Cương, Đàn Chá liền nhận được thông tin.

Hồng Đô dẫn bộ tiến đến nghênh đón Tào Bằng, hai người gặp nhau, lại được một bữa hàn huyên.

- Công tử, cơn gió nào đến đây vậy?

Tào Bằng cười nói:

- Sao vậy, không hoan nghênh à?

Hồng Đô vội vàng lắc đầu,

- Tại sao lại có thể không hoan nghênh Công tử được chứ? Công tử là khách quý của bộ lạc ta.

Ban đầu, đại nhân nhà ta muốn tự mình đến, nhưng không ngờ lại có một vị khách quý đến, cho nên đành lệnh cho ta đến đây tiếp đón. Trước lúc đi, đại nhân ta còn nói, ngài sẽ ở vương trại(trưởng) chuẩn bị yến tiệc, để chiêu đãi Công tử đến.

- Khách nhân?

- Ủ, từ Trung Sơn đến.

Tào Bằng vừa nghe thấy, trong lòng khẽ động.

Trung Sơn, người của Viên gia?

Hắn nhìn về phía Hồng Đô, lại thấy Hồng Đô lắc đầu.

Ra hiệu cho Nha tướng bên cạnh lùi mấy bước, Hồng Đô nói:

- Công tử yên tâm, tâm tư của đại nhân ta vẫn chưa hề thay đổi, thời gian gần đây, vẫn luôn bắt tay chuẩn bị việc ra Mạc Bắc. Chẳng qua là...ngài cũng biết, dân số của bộ lạc này nhiều, để di dời, khó tránh khỏi liên lụy đến mọi mặt, cho nên cũng thấy được rất nhiều khó khăn.

Dự tính, Đàn Chá sau khi khai xuân sẽ tiến vào Mạc Bắc thảo nguyên...

- Khai xuân xong mới làm? Liệu có muộn không?

- Không còn cách nào nữa, nếu như bây giờ tiến vào Mạc Bắc, ắt phải đối mặt với cái rét của mùa đông. Đàn Chá cũng buộc phải suy nghĩ về vấn đề này.

Nghe đâu, thế cục Nam Hung Nô vẫn còn chưa rõ lắm, Đàn Chá cảm thấy, hiện giờ liên lạc với Khứ Ti, cũng không phải là thời cơ. Hắn cần phải chờ, chờ khi khai xuân, Nam Hung Nô có thể sẽ rõ hơn, khi đó sẽ liên thủ cùng với Khứ Ti...

Quả là coi thường người thiên hạ rồi!

Tào Bằng vốn cho rằng, Đàn Chá không khó lừa. Nhưng giờ xem ra, suy nghĩ của người này, cũng thật thấu đáo!

Hai người vừa đi đường vừa đàm chuyện.

Hồng Đô cố gắng đem hình thức bên trong bộ lạc báo cho Tào Bằng biết, cũng một lần nữa xin cam đoan, Đàn Chá tuyệt đối không thể thay đổi chủ định nữa.

Mà trong suy nghĩ của Tào Bằng, đã có một cách.

Chỉ có điều, cách này không được hoàn thiện lắm, Tào Bằng quyết định, đợi sau khi ổn định trở lại, sẽ cùng bàn bạc với đám người Bằng Thống ...

Lúc trời nhá nhem, đoàn người Tào Bằng, đến vương trưởng(trại) Hồng Sa Cương.

Đàn Chá đi ra nghênh đón nhiệt tình, và cùng với Tào Bằng hàn huyên một hồi.

Rồi sau đó, hắn dẫn Tào Bằng vào trong vương trưởng (trại), đem các mỹ nhân trong vương trưởng (trại) ra.

- Bắc Trung Lang Tướng sao lại có thời gian đến chỗ ta thế này?

Ha ha, nhưng ta nghe nói, Bắc Trung Lang Tướng gần đây làm tốt một việc rất lớn, làm cho Hồng Trạch gần như bất nháo loạn trở nên sáng sủa, còn khiến cho Mã Đằng thua một cú rất đau. Tuy nhiên, Bắc Trung Lang Tướng cần cẩn thận một chút, Mã Thọ Thành cũng không phải loại người chịu thiệt đâu. Hẳn nhất định sẽ trả thù, hơn nữa ta còn nghe nói, gần đây Đường Đế và Võ Uy qua lại rất mật thiết)

Đàn Chá cười, không cẩn thận, để lộ ra một tin tức.

Cũng có thể là vô ý, cũng có thể là cố tình!

Trong lòng Tào Bằng không khỏi hồi hộp, thầm nghĩ: Mã Đằng, không quyết lấy được Hồng Trạch, quả nhiên không chịu từ bỏ ý đồ.

Tuy nhiên, ngoài mặt, Tào Bằng lại tỏ ra hoàn toàn không thèm để ý.

- Mã Đằng, không đáng để lo nghĩ.

Nếu hắn không đến, thực ra ta cũng không ngại cùng hắn sống yên ổn; nhưng nếu như hắn đến đây, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Ha ha ha, ta đã biết, Bắc Trung Lang Tướng sớm đã có phòng bị rồi.

Nói xong, Đàn Chá nâng cốc mời rượu Tào Bằng. Chiếc cốc đồng (loại cốc đựng rượu có ba chân ngày xưa) trong tay hắn, nhìn có vẻ cũng cổ xưa, là đồ đựng rượu tốt không dễ có được. Loại rượu mà hai người uống, cũng là Ngọc Tương thượng hạng đến từ Trung Nguyên, tuy nói không sánh bằng rượu ngon cất giữ trong hầm của phủ Tư Không, nhưng lại ngon hơn nhiều loại rượu mà Tào Bằng đã uống qua...

Bình rượu Ngọc Tương này, chừng trên dưới mười quan.

Tào Bằng không khỏi nheo mắt, thầm suy ngẫm, lai lịch của những người Đàn Chá tiếp đón trước đó.

Hà Bắc, Trung Sơn?

Cũng không phải người của Viên gia...

Trong lúc nhất thời Tào Bằng thật đúng là không nghĩ ra được, người mà Đàn Chá tiếp đón có lai lịch ra sao.

Loại rượu Ngọc Tương này, cũng không phải là người bình thường có thể mua được. Mặc dù số ít quan viên, cho dù là Thái Thú một quận cũng chưa chắc có thể mua được loại rượu này. Mà người đến từ Hà Bắc, lại có thể đưa đến rượu ngon như vậy, há chẳng phải cũng nói rõ một chút tình hình.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng càng tò mò hơn.

Rượu quá ba tuần, đồ uống qua ngũ vị.

Đàn Chá bỗng nhiên hỏi:

- Bắc Trung Lang Tướng, ta nghe nói (trong tay) người còn rất nhiều việc công, hôm nay đến Hồng Sa Cương này của ta, sợ rằng không đơn giản vì mấy chén rượu này chứ.

Tào Bằng trầm ngâm một chút, chấp tay nói:

- Đàn đại nhân...

- Ôi chao, cái gì đại nhân không đại nhân chứ, đó đều là cách gọi của kẻ dưới.

Bắc Trung Lang Tướng là cháu của Tư Không, lại là Bắc Trung Lang Tướng, quản lý thảo nguyên Hà Tây. Sau này Đàn Chá phải phiên đến Bắc Trung Lang Tướng. Nếu Bắc Trung Lang Tướng không ghét bỏ Đàn Chá tâm thường này, chúng ta gọi nhau là huynh đệ, chẳng phải thân thiết hơn sao? Sau này Đàn Chá tới Mạc Bắc rồi có thể nói với người nhà của ta là được làm huynh đệ với Bắc Trung Lang Tướng, cũng thấy nở mày nở mặt.

Dứt lời, Đàn Chá cười ha ha.

Tào Bằng cũng cười, vừa chấp tay nói:

- Đây vốn cũng là nguyện vọng của ta, ta không dám thỉnh cầu mà thôi.

Hắn sắp xếp lại ngôn từ, rồi mới mở miệng nói:

- Huynh trưởng, hôm nay tiểu đệ đến, thực là có một số việc, muốn nhờ huynh trưởng giúp đỡ. Đệ biết, huynh trưởng ở Hồng Sa Cương mấy năm nay, trong tay cũng có không ít nô lệ. Mà tiểu đệ hiện giờ cái thiếu nhất chính là công nhân. Đặc biệt là lao động cường tráng, khiến cho tiểu đệ cảm thấy có chút lo lắng...

Huynh trưởng sắp ra thảo nguyên Mạc Bắc, nhất định sẽ có một số nô lệ cần xử lý.

Nếu như có thể, mong huynh trưởng giúp đỡ. Tiểu đệ cũng sẽ không yêu cầu suông, sẽ có đền bù thỏa đáng.

- Đền bù?

Đàn Chá ánh mắt sáng lên,

- Đền bù thế nào?

- Lại không biết huynh trưởng muốn đền bù thế nào đây?

Đàn Chá cười ha ha,

- Tiểu đệ, hiện giờ huynh cần rất nhiều thứ... Vả lại đừng nói đến cái khác, huynh chuẩn bị năm sau đến Mạc Bắc, đến lúc đó tranh đoạt thảo nguyên chán nuôi với không ít người. Binh khí, nón giáp sắt, cung tiễn, huynh đều rất cần, không biết huynh đệ có thể cung cấp được không?

- Cái này...

Tào Bằng lặng im suy nghĩ.

Từ khi Hán Vũ đế thi hành lệnh phát triển rộng sắt muối, Trung Nguyên vẫn khống chế việc mua bán binh khí phía Bắc biên giới.

Lệnh phát triển rộng sắt muối trở thành thời điểm nghiêm khắc, ngoại tộc phía Bắc biên giới mang lượng lớn tiền đồng đem nấu, coi trọng đúc thành vũ khí. Có một khoảng thời gian, Trung Nguyên thậm chí cấm lưu hành đồng tiền ra biên giới phía Bắc, rõ ràng cho thấy mức độ nghiêm trọng của nó.

Đương nhiên rồi, lúc này không phải là lúc đó.

Hiện giờ Trung Nguyên hỗn loạn, sắt muối quá ít không có.

Tuy nhiên dù là như vậy, Tào Bằng muốn đem lượng lớn đồ sắt bán cho Đàn Chá, tương tự cũng không có khả năng lắm. Sự khống chế của Tào Tháo đối với đồ sắt cũng nghiêm ngặt như thế. Mặc dù không thể so với thời kỳ nghiêm ngặt nhất trong lịch sử, nhưng cũng vô cùng coi trọng.

Dù sao, ngoại tộc phía Bắc biên giới mang đến cho Trung Nguyên không ít tai vạ.

- Nếu như không cần nhiều lắm, tiểu đệ thật ra có thể nghĩ thêm một số cách. Nhưng nếu số lượng nhiều, đệ e là...

Đàn Chá khua tay,

- Hiền đệ, ta không cần đệ phải bán đồ sắt cho ta.

- Ồ?

- Như vậy đi, ta sẽ giới thiệu cho đệ một người.

Nói xong, Đàn Chá nâng tay, vỗ tay ba cái.

Chỉ thấy màn trướng vén lên, từ bên ngoài vương trạp, đi vào một người đàn ông trung niên mặc y phục màu trắng, trên người khoác chiếc áo lông đỏ thẫm.

Người này cao khoảng chừng bảy thước bảy tấc, dáng người gầy còm ốm yếu.

Tuổi tác, trong khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi, dưới hàm là một bộ râu quai nón rất đẹp, trên ngực có một mảng râu (lông).

Y đi vào vương trướng(trại), chấp tay váiTào Bằng chấp tay:

- Ra mắt Bắc Trung Lang Tướng.

- Các hạ là....

Đàn Chá cười nói:

- Huynh đệ, đây là người bằng hữu lâu năm của ta, năm đó khi ở Hà Đông, có qua lại... nói ra, hấn và người còn có chút ân oán. Hôm nay ta gọi hấn đến, chính là hy vọng đệ có thể tha thứ cho hấn.

Có ân oán với đệ?

Tào Bằng không khỏi nheo mắt lại.

- Người, là người ở đâu?

- Tại hạ là người nước Trung Sơn.

Trung Sơn!

Trên mặt Tào Bằng, lộ ra chút giật mình, bỗng nhiên cười nói:

- Người nước Trung Sơn...và ta có ân oán?

Hấn uống một ngụm rượu, nhắm mắt lại, trầm ngâm.

Người đàn ông trung niên kia và Đàn Chá, đều để lộ ra căng thẳng.

Một lúc sau đó, Tào Bằng nói:

- Rượu ngon thế này, không phải người bình thường có thể có được, càng không cần nói là lặn lội đường xa vận chuyển. Nước Trung Sơn có rất nhiều phú thương, mà lại còn có chút ân oán của người ta...Người là họ Tô, hay là họ Trương?

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, chợt lộ ra nụ cười cay đắng.

- Từ lâu đã nghe Bắc Trung Lang Tướng tài trí hơn người, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu nhân Tô Song, vài năm trước khi ở Lạc Dương, có chút hiểu lầm với Bắc Trung Lang Tướng, có chỗ đắc tội, mong Bắc Trung Lang Tướng tha thứ cho.

404. Chương 409: Thương Nhân Trung Sơn

Là họ Tô nước Trung Sơn*!

Quả nhiên là họ Tô nước Trung Sơn...

Tùng nói, người nước Trung Sơn này với mình vẫn còn có chút ân oán, dường như cũng chỉ có một nhà họ Tô nước Trung Sơn mà thôi.

Bốn năm trước, anh cả của Tào Bằng là Chu Tán bị hại, Tào Bằng phụng mệnh đảm nhiệm chức Bắc Bộ Ủy Lạc Dương, tìm kiếm hung thủ đã giết hại Chu Tán. Trong đó trải qua nhiều trở ngại, cũng xảy ra nhiều chuyện, hơn nữa cũng chết rất nhiều người, Lạc Dương nhỏ bé nhưng liên quan lại rộng lớn, trong đó thì có họ Tô nước Trung Sơn Tô cũng tham gia, đồng thời còn hiệp trợ Lưu Bị làm việc.

Sau đó, vụ án đã được điều tra phá án.

Trần Đàn gia tăng sự quản lý mạnh mẽ đối với Lạc Dương, khiến cho họ Tô tại Lạc Dương mất đi nơi dừng chân.

Tuy nhiên lúc đó, họ Tô lại không có phản ứng gì. Bọn họ mặc dù rải khắp thiên hạ nhưng cơ sở lại không đặt ở Hà Nam, mà là tại Hà Bắc. Hà Bắc dưới sự cai quản của Viên Thiệu, họ Tô đương nhiên không lo

lắng họ Tào sẽ trả thù. Hơn nữa, trận chiến tại Quan Độ chưa bùng phát, hầu như người trong thiên hạ đều cho rằng Viên Thiệu sẽ thắng, họ Tô sao có thể liều lĩnh tiến hành liên hệ với Tào Bằng chứ?

Chỉ là sau này...

Viên Thiệu thất bại, Hà Bắc ngập trong nguy cơ.

Viên Thiệu Viên Đàm không ngừng tranh đoạt, gia tăng bóc lột đối với thương nhân Hà Bắc.

Họ Tô dưới tình hình này đã chịu đủ mọi sự tác động. Làm thương nhân lớn tại Hà Bắc, đương nhiên cũng trở thành mục tiêu trong mắt Viên Thiệu và Viên Đàm. Trương Thế Bình cũng là một thương gia lớn tại Trung quốc có hợp tác với họ Tô cuối cùng đã không chịu nổi sự bóc lột mà quyết ý tạo phản. Chỉ tiếc, y chưa kịp phát động đấu tranh đã bị Viên Thiệu phát hiện ra giết chết.

Họ Tô cũng bởi vì có quan hệ mật thiết với Trương Thế Bình nên đã bị họ Viên chèn ép.

Cũng may, họ Tô kinh doanh ngựa, lại với việc kinh doanh sắt của Trương Thế Bình, Tô Song mua ngựa từ trong tay người Hồ, lại có quan hệ mật thiết với người Hồ, cũng vì nguyên nhân đó, khiến cho họ Viên cũng không dám áp bức quá mức. Nhưng mặc dù vậy, họ Tô cũng đã chịu sự áp bức quá lớn rồi, gần như đã không có nơi dừng chân tại nước Trung Sơn..

Tào Bằng đối với họ Tô thật ra cũng không có thái độ thù địch gì.

Lúc trước hai nhà mỗi nhà theo một chủ, không thể ai đúng ai sai.

Trái lại, Tào Bằng cảm thấy rất hứng thú đối với Tô Song. Bản lĩnh của người này quả thật là rộng rãi, chẳng phải năm xưa vùng tiền như rác, hiệp trợ Lưu Bị lập nghiệp đây sao? Cũng có thể nói, y đã xuất phát từ suy nghĩ gì mà nhìn trúng Lưu Bị?

Tầm nhìn của người này cũng thật không kém!

- Tô công, năm xưa người ta mỗi người theo một chủ, cũng không coi là có ân oán gì. Chỉ là, sao người lại tới nơi này? Người đã lo lắng ta trả thù, vậy sao lại đến gặp ta?

Tô Song cười khỏ, dâng chén rượu kính Tào Bằng.

- Tô Song thật không dám nhận.

Năm xưa Lạc Dương biến loạn, Tô mỗ không kịp phản ứng, mãi sau này muốn liên lạc với công tử, nhưng khổ nỗi lại không có cách nào. Lần này ta tới vốn là phụng mệnh tìm Đan đại nhân mua ngựa, trong lúc nói chuyện mới biết công tử đang ở tại Hà Tây. Vì vậy mới mặt dày xin Đan đại nhân làm trung gian dẫn tới để thỉnh tội với công tử. Lúc trước đắc tội với công tử, xin công tử đừng trách tội.

Lúc ở Quan Độ, Tào Bằng vì hoàn thành công việc mà bị hủy bỏ chức quan, bắt buộc phải ở tại nhà.

Mà bản thân Tào Bằng cũng cố gắng chấm dứt với thế giới bên ngoài. Cho nên lúc đó Tô Song có ý định phục hồi lại quan hệ với Tào bằng nhưng lại không biết bắt tay từ đâu. Cũng không ngờ, hai người sẽ lại gặp nhau ở Hồng Sa Cương này...

Đàn Chá nói:

- Ta cần rất nhiều binh khí, cần huynh đệ các người giúp. Tô Song và ta hợp tác nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ ta cần những vật phẩm gì. Chỉ là, việc vận chuyển này cũng rất phiền phức. Trước đây chúng ta có thể đi đến vùng đất dân tộc Hung nô phía Nam, nhưng hiện tại Nam Hung Nô đang trong nội loạn, con đường này không hề vững vàng.

Tô tiên sinh muốn mở một con đường buôn bán hoàn toàn khác, từ Hà Đông đến Hà Tây, đem hàng hóa đưa thẳng tới tay ta...

Về phía Hà Đông, Tô tiên sinh sẽ để ý tới, nhưng còn Hà Tây...hẳn nhắc tới việc này với ta, ta liền nghĩ ngay tới huynh đệ. Ta cũng biết hoàn cảnh khó khăn của huynh đệ, hiện nay Tô tiên sinh cũng có rắc rối, mà ta năm sau phải ra Mạc Bắc, cũng sẽ có rất nhiều phiền phức. Đã như vậy, ba người chúng ta không bằng hợp tác với nhau. Chỉ cần huynh đệ chịu hỗ trợ, những chuyện khác có thể thương lượng.

Buôn lậu

Không ngờ người này đi buôn lậu sắt.

Tào Bằng nhìn Tô Song, lại thấy ánh mắt Tô Song cực kỳ chân thành.

- Có phải công tử thấy rất kỳ lạ, ta từ đâu mà có sắt. Rất đơn giản, Trung quốc vốn là có trách nhiệm chế tạo vũ khí cho họ Viên...Hôm nay Viên Thiệu cần một lượng ngựa lớn, coi như là coi trọng ta. Sau khi Trương Thế Bình chết, việc sinh doanh buôn bán sắt của hắn liền do ta tiếp nhận. Ta có thể đi được con đường này đề nghị Đàn đại nhân vận chuyển các loại vật phẩm mà Viên Thiệu yêu cầu. Vừa rồi công tử nói chuyện với Đàn đại nhân, ta hiểu...Chuyện này, Tô mỗ có thể đồng ý, đồng thời cũng có thể cung cấp các loại vật phẩm mà công tử cần. Về phần công tử mà nói, chỉ cần mở được con đường thông ra Hà Tây, thì có thể giải quyết được nhiều phiền phức, không biết...

Tào Bằng rơi vào trầm tư.

- Hiện tại ta cần nhất chính là sức lao động và binh lực, hơn nữa lại rất cấp bách...

Tô Song và Đàn Chá nhìn nhau.

Đàn Chá cười:

- Chuyện này nào có đáng gì, thủ hạ của ta có thể giao cho huynh đệ hai nghìn nô lệ, chẳng hay huynh đệ nghĩ thế nào?

- Chỉ cần công tử cần, Tô mỗ cũng có thể hỗ trợ.

- Vậy...Ta muốn gì ư?

- Ngoại trừ mở đường sá từ Hà Tây thông ra ngoài, Tô mỗ còn hy vọng có thể xin công tử cấp cho một danh phận.

- Danh phận?

Tào Bằng lập tức hiểu được.

Cái gọi là danh phận, chính là một cờ hiệu.

Nói vậy, Tô Song muốn làm thông đường Hà Đông cũng có chút phiền phức.

Hiện nay Hà Đông là nằm trong tay Tào Sở, Thái Thú Hà Đông, chính là người họ Tào...

Ngoài ra, Hà Đông còn có các lộ binh mã đóng quân, Từ Hoảng, Cam Ninh cũng ở Hà Đông. Nếu như Tô Song không có cờ hiệu, như vậy thì muốn làm thông đường Hà Đông, tất phải trả một cái giá thật lớn, vô cùng kinh người. Hơn nữa, cũng chưa chắc đã thành công.

Với Tào Bằng mà nói, dường như không có tổn thất gì.

Nhưng trên thực tế, nếu như Tô Song mượn danh hiệu của hắn để làm bậy, có lẽ sẽ nảy sinh ảnh hưởng cực lớn.

Tình huống của Tô gia Tào Bằng sao không biết.

Liều lĩnh cấp cờ hiệu cho Tô Song, Tào Bằng cũng ít nhiều có lo lắng.

- Việc này, để ta nghĩ kỹ đã.

- Huynh đệ, còn lo lắng gì chứ, theo ta thấy...

Đàn Chá có chút nóng nảy, định mở miệng khuyên bảo.

Nhưng Tô Song đã xua tay với ông ta, ý nói: Không nên quá gấp, việc này cứ để ta tự xử lý.

Lúc này Đàn Chá mới ngậm miệng lại.

Chạng vạng, tiệc rượu tan không bầu không khí không vui.

Cuối cùng Tào Bằng không đồng ý gì cả, chỉ nói cần phải suy nghĩ.

Đàn Chá an bài chỗ nghỉ cho Tào Bằng xong, mọi người đều đi nghỉ ngơi..

Mặt trăng ló ở phía Đông!

Một vầng trăng sáng tỏ treo trên núi Hạ Lan.

Đêm dần sâu, Hồng Sa Cương bị màn đêm bao phủ, dần dần cũng trở nên yên tĩnh. Một bóng người lặng lẽ đi tới trước lều của Tào Bằng.

Y phát hiện, bên ngoài lều trưởng của Tào Bằng không hề có bố trí lính canh gác, trong lòng y khẽ lay động, chợt hiểu.

- Tô Song cầu kiến Bắc Trung Lang Tướng.

- Vào đi!

Tô Song vén rèm lên, nghiêng mình đi vào bên trong.

Chỉ thấy trong trướng đèn sáng trưng, Tào Bằng đang ngồi trên sập, tươi cười nhìn Tô Song.

- Tô tiên sinh, đêm khuya đến đây có gì chỉ giáo?

Nghe nói vậy, Tô Song tức thì quỳ xuống, đau khổ kêu lên:

- Công tử, cứu ta!

- Tiên sinh, là có gì?

Tô Song liên tục dập đầu, trên mặt lộ sự kinh hoàng.

- Không dối gạt công tử, nếu không từ trong miệng Đàn Chá mà biết được công tử ở tại Hà Tây, Tô mỗ đã huân bị sang năm đưa gia đình đến Mạc Bắc.

- Hả?

Tào Bằng tiến lên nâng Tô Song đứng lên.

- Tô tiên sinh, theo ta được biết, họ Tô cũng được coi là đại gia tộc. Tuy không phải là danh môn vọng tộc nhưng nền móng tại Trung Sơn cũng rất sâu. Tiên sinh vì sao lại đột nhiên muốn chạy trốn khỏi nước Trung Sơn?

Tô Song đứng lên, cười khổ nói:

- Nếu có đường sống, Tô Song sao chịu xa xứ chứ?

Công tử chẳng biết đó thôi, thế cục Hà Bắc hiện nay đã vô cùng thối nát rồi. Lúc trước, khi Viên công còn sống, tuy có chút đề phòng đối với thương nhân như bọn ta, nhưng cũng vẫn được coi như là còn đường sống. Nhưng từ khi Viên Công mất, Viên Thiệu Viên Đàm tranh đoạt nhau...Đồng thời hẳn nghe theo chủ kiến của mưu thần chen ép rất khắc nghiệt đối với thương nhân như bọn ta. Họ Tô ta mấy đời làm thương gia, coi như là có chút của cải, nhưng...thẳng nhai Viên Thiệu lại bắt bọn ta đóng thuế ruộng, không lúc nào là ngừng bóc lột...Lão bằng hữu Trương Thế Bình của ta hầu như bị bóc lột đến khuynh gia bại sản, bất đắc dĩ mới phải khởi binh tạo phản. Hiện tại ta tiếp nhận việc buôn bán sắt của Trương Thế Bình, nếu không có ngựa thảo nguyên, chỉ sợ cũng phải tạo phản rồi!

Tào Bằng trầm ngâm chốc lát:

- Dù là vậy, cũng không cần phải xa xứ chứ?

Tô Song nói:

- Viên thị đang vong, Tào Công đang hưng.

Ta bị ép phải giúp họ Viên, nếu Tào công dẫn binh đến Hà Bắc, ta có còn đường sống không? Tô gia tuy nói là có chút căn cơ tại Trung Sơn nhưng dù sao cũng không phải là danh môn vọng tộc. Khi họ Viên bị diệt vong, chỉ sợ cũng sẽ là những ngày tháng khó khăn của Tô gia ta.

Ta càng nghĩ, càng muốn mượn cơ hội lần này Viên Thiệu mua ngựa, đi Mạc Bắc tìm con đường sống...

Vừa lúc nghe nói Đàn Chá cũng sắp đi Mạc Bắc, ta liền thay đổi suy nghĩ. Tuy nhiên, nếu công tử tại Hà Tây, Tô mỗ nghĩ, đi Mạc Bắc, thà rằng tìm nương tựa nơi công tử. Tô mỗ nguyện dùng tiền tài của gia tộc để tìm một nơi sống yên ổn tại Hà Tây.

Tào Bằng đã hiểu!

Là Tô Song sợ...

Trong lịch sử, Tô Song và Trương Thế Bình có kết cục gì?

Tào Bằng cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên Trương Thế Bình đã bị diệt vong, vậy là phù hợp với lịch sử, còn kết cục cuối cùng của Tô Song, rất có thể là chạy ra ngoài biên ải.

Thương nhân, thương nhân...

Muốn Hà Tây phát triển, không thể thiếu thương nhân.

Năm xưa Đặng Phạm có thể thống trị thỏa đáng Hà Tây, cũng là có chín nghiệp đoàn lớn ủng hộ.

Mà hiện tại, tào Bằng muốn cai quản Hà Tây thật tốt, không có thương nhân, sao có thể thành công? So sánh thấy, đám người Hoàng Văn Thanh tại Hà Tây không thể sánh được với Tô Song. Ít nhất, Tô Song này chính là một nhân vật có tên tuổi để lại trong lịch sử.

Tô Song lấy từ trong người ra một quyển thẻ tre, hai tay dâng lên.

- Tại tiệc rượu Tô mỗ có nói mượn công tử cờ hiệu, thực tế là hiến tặng gia sản Ngọc Tương.

Tại thời cổ, dâng lên danh sách gia sản tức là muốn thuận phục Tào Bằng...

Tào Bằng tiếp nhận thẻ tre, nhưng lại không hề mở ra kiểm tra.

- Tô Song, không phải là ta không muốn tiếp nhận họ Tô nhà ngươi, thật sự là hiện nay ta đang đối mặt với tình huống không được lạc quan cho lắm.

Tô Song nghe vậy mỉm cười:

- Sự lo âu hiện nay của công tử chẳng qua chỉ là nhân khẩu mà thôi.

Trong tay Đàn Chá có chút nô lệ, nhưng Tô mỗ thấy, đối với công tử chỉ là như muốn bỏ biển, chỉ có thể ổn định tạm thời, nhưng với lâu dài mà nói, công tử còn phải cần càng nhiều nhân khẩu, mới có thể ngăn chặn được thế lực bản thổ Hà Tây này.

Tô Song có một kế, có thể giải ưu phiền cho công tử...

* Nước Trung Sơn: là một nước chư hầu được dựng ở miền Nam Trung tỉnh Hà Bắc thuộc bộ Tiên Ngưu giống Bạch狄 ở miền Bắc Trung Quốc trong thời Chiến Quốc.

405. Chương 410: Kế Hoạch Buôn Bán Nhân Khẩu Năm Kiến An Thứ Tám!

Tào Bằng ngăn cả người!

Câu nói này, sao mà nghe quen thuộc quá?

Nếu câu nói này mà được nói ra từ miệng của những người như Bàng Thống, Giả Quỳ thì không có gì là lạ. Nhưng một thương nhân như Tô Song người mà cũng “tính kế”? Giả vờ giả vịt. Mẹ kiếp, người cũng thật biết giả vờ lắm. tuy nhiên, Tào Bằng vẫn muốn nghe xem, rốt cuộc Tô Song có ý gì hay hay không. Không nên xem thường người đời! Đầu óc cỡ như Tô Song, nếu mà đặt vào đời sau thì cũng là một kẻ khó lường. Chỉ cần nhìn vào việc y có thể chống đỡ cả một gia nghiệp to lớn như vậy, có thể tùy ý đi lại giữa các thế lực, có thể thấy bản lĩnh và kiến thức của y cũng không hề kém chút nào.

- Vậy xin tiên sinh chỉ giáo.

Nét tươi cười trên mặt Tô Song càng thêm phần rạng rỡ.

Nhưng dưới ánh phản chiếu của ánh nến, vẻ mặt tươi cười của y lại lộ ra một chút gì đó gian trá, âm hiểm.

- Từ ngày nhà Hán ra đời, Hồ Hán luôn xung đột không dứt.

Người Hồ luôn lấn le đánh cướp vùng biên giới, chiếm đoạt nhân khẩu và của cải của Trung Nguyên, là mối họa tâm phúc của Trung Nguyên. Công tử có biết là, có bao nhiêu người dân Hán phải sống trong đau khổ ở vùng Mạc Bắc này hay không? Nhiều không kể xiết! Công tử muốn người Hán, thì có thể mua lại của bọn người Hồ. Không chỉ có người Hán, còn có đủ các loại nô lệ. Chỉ cần công tử ra giá xứng đáng, bọn người Hồ chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Không những không cự tuyệt, mà lại còn chủ động xuất kích, để bắt nô lệ về cho công tử nữa kia. Cứ như vậy, công tử làm sao còn cần phải lo việc Hà Tây không đủ nhân khẩu? Tuy Song ta bất tài, nhưng nhà ta nhiều đời nối tiếp nhau đều có giao dịch với người Hồ, nên có thể nói là có quan hệ khá là mật thiết.

Nếu như công tử đồng ý, Song ta nguyện giúp công tử đi khắp vùng Mạc Bắc, thu mua các loại nô lệ.

Hơn nữa, nếu công tử có đủ bản lĩnh, Song ta còn có thể giúp công tử mua lại đội Hồ kỵ, tùy cho công tử sai khiến.

Buôn bán nhân khẩu?

Tào Bằng nghe nói cả kinh!

Hắn nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của Tô Song, rõ ràng là muốn xúi hấn triển khai việc mua bán nhân khẩu nhằm vào người Hồ.

Tô Song nói không sai, bọn người Hồ này có thể bắt người cướp của của người Hán, biến họ thành nô lệ để buôn bán.

Vậy tại sao hắn lại không thể khiến cho người Hồ cướp của bắt người của người Hồ, để tăng thêm nguồn lao động cho Hà Tây?

Con mắt Tào Bằng không khỏi híp thành một đường, hắn nhẹ giọng nói:

- Tô Song, việc này ngươi có nắm chắc không?

Tô Song cười ngạo nghễ:

- Công tử yên tâm, Tô Song ta không có bản lĩnh gì khác, nhưng riêng nói về việc buôn bán, chỉ cần có giá tiền hợp lý, thì Song ta có thể khiến cho khiến cho đám bộ lạc đại nhân kia biến cả cha mẹ mình thành hàng hóa để mua bán. Vùng Mạc Bắc ngày nay, các bộ lạc người Hồ đông đúc, nhưng kể từ sau khi Đàn Thạch Hộc của Tiên Ti mất đi, thì sớm đã không còn được hưng thịnh như năm xưa nữa. Ngoài ra còn có tộc Đinh Linh luôn rình rập người Hồ như hổ rình mồi, mâu thuẫn giữa các bộ lạc người Hồ ở Mạc Bắc cũng không kém phần ác liệt, chỉ xếp sau ân oán với các chư hầu của Trung Nguyên mà thôi.

Chỉ cần cho chúng một chút lợi ích, thì bọn người Hồ đó sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển như những con chó trung thành.

Công tử hãy tin ta, Song ta có thể bảo đảm, đến trước ngày cuối năm, ta sẽ mang về cho công tử ba ngàn Hồ kỵ, và hàng chục ngàn cu li.

Tào Bằng trầm tư.

Mua bán nô lệ quả thực là một cách tốt để gia tăng nhân khẩu cho Hà Tây.

Chỉ điều làm như vậy, có chút không đúng đạo trời...

Nhưng Tào Bằng càng hiểu rõ ràng, vào cái thời đại mọi người cắn xé lẫn nhau như thế này, sự từ bi của hắn sẽ trở thành nhược điểm chí mạng của hắn.

Ngẩng đầu lên, Tào Bằng móc từ trong ngực ra một tấm lệnh bài.

- Tô Song, người cầm theo lệnh bài này, sau khi về đến Hà Bắc, có thể tìm đến Nhân tướng quân, cứ nói người là người của ta, yêu cầu y nghĩ cách giúp người đưa gia đình rời khỏi nước Trung Sơn. Hà Tây đang

lúc kiến dựng trên đồng đỏ nát, ta rất cần người như người đến giúp cho ta. Nếu cần, người còn có thể tìm Cam Ninh tướng quân, xin y xuất binh tương trợ, ta sẽ ở Hà Tây cung nghênh đại giá.

- Song ta sao dám không phục vụ hết mình?

Tô Song nghe nói, lập tức mừng rỡ.

Điều này cho thấy, Tào Bằng đã tiếp nhận cho y đầu quân nơi hân.

Thành thật mà nói, phải rời bỏ quê nhà đi tha phương nào đâu phải là ý muốn của Tô Song. Suốt bao nhiêu đời nhà y đều sinh sống ở nước Trung Sơn, nếu chẳng phải vạn bất đắc dĩ, thì y chẳng đời nào muốn rời xa quê nhà. Nhưng tình hình hiện giờ, đâu cho y được quyền lựa chọn điều mình muốn. Sự đàn áp và bóc lột của đám con cháu Viên thị đối với các thương nhân vùng Hà Bắc đã khiến cho Tô Song không thể chịu nổi nữa. Trong con mắt của người đời, việc Tô Song tiếp quản việc buôn bán đồ sắt của Trương Thế Bình dường như là một việc hết sức đáng mừng. Nhưng bản thân Tô Song hiểu rõ hơn ai hết, y mà mở càng nhiều sạp hàng, thì sẽ càng phải chịu nhiều áp lực, tương lai sẽ càng phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn.

Điểm rõ ràng nhất, là kể từ sau khi Tô Song tiếp quản việc làm ăn của nhà họ Trương, thì các danh gia vọng tộc và dưới trướng nhà họ Viên đã tăng cường mức độ chèn ép đối với y. Một bên là sự dồn ép của các danh gia thế tộc địa phương, một bên là sự bóc lột của đám con cháu Viên thị, cộng thêm với tương lai không thể xác định nữa, tất cả đều khiến cho Tô Song cảm thấy một nguồn áp lực không thể chịu đựng nổi. Tô Song không phải là một thương nhân bình thường, tuy nói là y có dã tâm, nhưng cũng phải biết rằng, y không có được tầm mắt và sự quyết đoán như Lã Bất Vi thời chiến quốc.

Tuy nhiên, điều đó cũng không có nghĩa là y không nhìn ra được kết cục của Viên thị.

Chuyện Tào Tháo thống trị các thế lực phương bắc, đã là chuyện không thể văn hồi.

Cùng với sự ổn định của Hà Nam, và sự bình yên của Quan Trung, sớm muộn gì Hà Bắc cũng sẽ trở thành đất của Tào Tháo.

Nhưng vấn đề là, Tô Song và Tào Tháo không có mối liên hệ gì...

Lúc trước y hỗ trợ cho Lưu Bị, sau đó lại tham dự vào cuộc tranh đấu giữa nhà Hán và Tào thị, kể từ đó kết cục của nhà họ Tô đã được định đoạt.

Nếu chẳng phải đến bước đường cùng, y cũng không nghĩ đến việc chạy về Mạc Bắc.

Chỉ có điều, y không ngờ tới, sẽ gặp được Tào Bằng ở Hà Tây.

Bởi vì những xung đột trước kia giữa nhà họ Tô với Tào Bằng hồi còn ở Lạc Dương, cho nên Tô Song cũng có nghiên cứu tìm hiểu về Tào Bằng.

Hắn là một người kỳ lạ!

Thời đại này thương nhân không có địa vị cao trong xã hội, thậm chí còn có phần bị người khác khinh thường.

Nhưng vị Tào Hữu Học này lại có vẻ rất coi trọng thương nhân. Chuyện lúc trước ở Hải Tây rất nhiều người đều cho rằng đó là công lao của Đặng Tắc. Nhưng Tô Song lại phát hiện ra, giai đoạn mà Hải Tây phát triển mạnh nhất lại vừa hay chính là thời kỳ mà Tào Bằng ở Hải Tây. Chính đồn chợ, thành lập hành hội, thông qua sự liên hiệp giữa quan phủ và hành hội, bình ổn vật giá, phát huy được tác dụng to lớn, khó lường.

Tô Song từng nói riêng với hảo bằng hữu của mình là Trương Sỹ Bình rằng:

- Đặng Thúc Tôn sở dĩ có thể có được tiếng tăm cai trị tốt ở Hải Tây, đều là nhờ vào nền tảng mà Tào Học Hữu đã giúp ông ta gây dựng. Nếu như Tào Bằng mà đem tất cả thương nhân của Lương Hoài quy tụ cả về một chỗ, thì Hải Tây tất sẽ không có được sự thịnh vượng như ngày hôm nay.

Sau khi Tào Bằng rời khỏi Hải Tây, các hành hội ở Lương Hoài tuy vẫn hưng thịnh như trước, nhưng lại không phát triển được gì hơn.

Trong con mắt của người ngoài, chín hành hội lớn của Hải Tây từ Hải Tây đi ra, phân bố khắp hai vùng Lương Hoài, đã là một sự phát triển không thể tưởng tượng nổi. Nhưng theo như Tô Song thấy, sở dĩ các hành hội của Hải Tây có thể mở rộng ra ngoài, đều là nhờ Tào Bằng đã tạo dựng sẵn nền tảng cho bọn họ. Sau khi Tào Bằng đi rồi, bất luận là Đặng Tắc, hay về sau là Bộ Chất, đều vẫn cứ dậm chân tại chỗ mà thôi. Bọn họ tiếp nối những chính sách trước kia của Tào Bằng, nhưng dù sao cũng không làm được như Tào Bằng, cho nên cuối cùng bị giới hạn ở Từ Châu.

Còn về phần Tào Bằng, sau khi rời Hải Tây, hắn đã cùng Trần Quân mở ngân lâu (ngân hàng), nhờ thế mới nâng cao được địa vị của các hành hội Hải Tây lên thêm một bậc.

Mấu chốt chính là Tào Bằng!

Cho nên, khi Tô Song nghe nói có Tào Bằng đến, y đã thay đổi chủ ý đột ngột, hy vọng nhận được sự tán thưởng của Tào Bằng!

Theo như Tô Song nhận thấy, tuy các hành hội Hải Tây phát triển rất nhanh chóng, nhưng đó không phải là nhờ bản lĩnh của bọn người Hoàng Chính.

Cũng trong cùng một điều kiện như thế, nếu đổi lại là Tô Song y ở Hải Tây, thì đã có thể giúp cho các hành hội vươn dài cánh tay đến tận vùng Giang Đông trong thời gian ngắn nhất, thậm chí vươn tới cả chín quận của Kinh Tương.

Khi đó, y từng nói với Trương Thế Bình:

- Những người như Hoàng Văn Thanh hay Phan Dũng đều là những kẻ có cái nhìn thiên cận.

Tào Hữu Học đã tạo ra cho họ một môi trường rất tốt, thế nhưng bọn họ lại chưa từng giúp đỡ được chút gì cho Tào Hữu Học. Rời khỏi Tào Hữu Học, không đến mười năm, các hành hội Hải Tây tất sẽ suy sụp. Nếu ta là Hoàng Văn Thanh, Phan Dũng, nhất định sẽ hợp tác chặt chẽ với Tào Hữu Học, chia sớt san sẻ khó khăn với hắn. Chỉ có đạt được sự ủng hộ của Tào Hữu Học, thương nhân mới có thể phát triển mạnh hơn nữa.

Đáng tiếc, bọn người đó lại không nhìn được ra...

Theo như cách nghĩ của Tô Song, thì hành hội nên phục vụ cho quan phủ, giúp quan phủ giải quyết khó khăn.

Hành hội không nên là một cơ cấu độc lập nằm ngoài quan phủ, mà chỉ có thể phụ thuộc vào quan phủ mà thôi. Chỉ có như vậy, hành hội mới có thể có được sự ủng hộ lớn mạnh từ phía quan phủ, từ đó mới phát triển mạnh được. Nếu xét trên một mức độ nào đó, cách nghĩ của Tô Song đã mơ hồ thoát khỏi khái niệm quan thương của thời đại này, đã dường như tiếp cận được tới khái niệm quan thương của thời đại sau.

Y hy vọng nhân cơ hội này có thể hợp tác với Tào Bằng.

Y cần cái ô dù của Tào Bằng, đồng thời, Tô Song cũng hiểu rằng, Tào Bằng cũng cần sự ủng hộ của một thương nhân như y.

Kết quả là...

Không nằm ngoài dự đoán của Tô Song.

Tào Bằng đã tiếp nhận Tô Song y.

Nhưng càng vào những lúc như thế này, Tô Song càng tỉnh táo.

Tào Bằng tiếp nhận y, nhưng nếu y không thể giúp đỡ tốt cho Tào Bằng, thì đến cuối cùng cũng sẽ bị Tào Bằng vứt bỏ mà thôi.

Với y mà nói, con đường trường chinh dài vạn dặm này, y mới đi được bước đầu tiên mà thôi.

Nếu như muốn có được sự coi trọng của Tào Bằng, y phải không ngừng lập thành tích...

- Tô Song, bây giờ ta đang cần nguồn lao động, rất nhiều lao động, hơn nữa là cần ngay bây giờ, người có cách gì hay hay không?

Cơ hội đến rồi!

Tô Song nhẹ giọng nói:

- Công tử muốn kiếm được nhân công lao động trong thời gian nhanh nhất, thì phải cần đến sự giúp đỡ của Đàn Chá.

- Ồ?

- Theo như Song biết, số Hán nô dưới trướng Đàn Chá không hề ít.

- Nhưng...

- Công tử, Đàn Chá là loại tham lam, hám của.

Năm xưa Trương Thế Bình ở huyện Phú Bình có một kho bảo tàng dùng để cất giữ hàng hóa vật phẩm, tiện cho việc tiến hành giao dịch với người Hồ. Sau khi nhà họ Trương diệt vong, rất ít người biết đến kho bảo tàng của ông ta. Song nguyện đem kho bảo tàng đó dâng cho công tử, để giúp công tử giải quyết khó khăn.

Ngoài ra, Đàn Chá cũng có ý muốn ra ngoài Mạc Bắc, cũng vừa đúng lúc để công tử sử dụng.

Đắc tội Mã Đằng ư? Y không có cái gan đó, cũng không nhiều khả năng làm nổi lên một trận can qua... nhưng, ở Hà Tây này có rất nhiều bộ tộc riêng rẽ. Nếu công tử ra tay, nhất định sẽ tạo ra rất nhiều thay đổi. Nhưng nếu là Đàn Chá ra tay, ha ha, công tử chỉ cần bỏ ra của cải là được, Đàn Chá tự khắc sẽ ra sức làm việc cho công tử. Vào lúc này, y sẽ không bắn khoản mấy đầu.

Để Đàn Chá xuất binh công đánh các bộ lạc độc lập, cướp đoạt nhân khẩu.

Ta chỉ cần bỏ ra chút tiền tài là đã có thể có được một lượng lớn nô lệ và nhân công lao động.

Tào Bằng không khỏi thầm gật gù trong lòng, tán thưởng kế hoạch này không tồi. Làm theo cách này, hẳn không những có thể có được nhân khẩu, mà còn tránh được tiếng xấu.

- Liệu Đàn Chá có chịu nhận lời không?

Tô Song không khỏi bật cười:

- Công tử yên tâm, chỉ trừ khi những cái lợi mà công tử giành cho y không đủ, Đàn Chá mới không nhận lời. Không thì như vậy đi, sáng mai chúng ta sẽ thương nghị với Đàn Chá. Đến lúc đó, ta sẽ nghĩ cách để giao dịch giữa công tử và Đàn Chá thành công. Ta có thể bảo đảm, không quá một tháng đâu, tạm thời công tử không cần phải lo lắng về chuyện nhân khẩu nữa.

Trong mắt Tào Bằng lóe lên một ánh nhìn tán thưởng.

Hắn chính là muốn Tô Song ra mặt, không ngờ Tô Song này lại thức thời đến thế, thậm chí không cần hắn phải mở lời mà đã đáp ứng suy nghĩ của hắn rồi.

Còn Tô Song thì sao?

Y cũng cảm nhận được ánh nhìn tán thưởng trong mắt Tào Bằng.

Trong lòng y cũng cảm thấy rất vui mừng: “Ít ra thì như tình hình trước mắt mà nói, Tào công tử đã chịu nhìn nhận sự tồn tại của nhà họ Tô ta rồi!”.

406. Chương 411: Mười Thần Mãnh Tướng Dồn Dập Mà Đến

Chỉ là đồng ý!

Nhưng thật sự muốn bước vào phạm vi của Tào Bằng, Tô Song còn cần phải nỗ lực nhiều.

Ít nhất vào ngày hôm sau, Tô Song cũng đã thể hiện sự cố gắng của y. Đương nhiên rồi, làm một thương nhân, Tô Song có thể ung dung che giấu cảm xúc ưu tư của y, cũng như ở trước mặt Đàn Chá, y bày tỏ sự quan tâm vừa phải đối với Hà Tây.

- Bắc trung lang tướng chính là Đồng Lương triều đình, năm đó khi ở Hải Tây, ngài đã đại trị Hải Tây, biến nơi đó từ một nơi hoang vắng trở thành vùng giàu có và đông đúc bậc nhất phía đông hiện nay, chỉ hận là Song phúc mỏng, mới mất đi một cơ hội tốt...

Đàn Chá buột miệng nói ra:

- Một khi đã như vậy, sao lại không định cư ở Hà Tây?

Hắn vốn dĩ cũng chỉ là thuận miệng nói như vậy, chứ không mấy để tâm.

Tô Song lúc trước còn chưa kịp nói cho Đàn Chá biết, y chuẩn bị trốn thoát đi nước Trung Sơn, theo Đàn Chá cùng hướng về phía Mạc Bắc. Cho nên theo Đàn Chá thấy Tô Song làm vậy cũng tiện. Nào biết được, hắn mở miệng, lập tức khiến cho Tô Song hứng thú.

Ngay sau đó Tô Song liền mồm nói trên tiệc rượu, hỏi Tào Bằng kế hoạch ở Hà Tây.

Đàn Chá nghi ngờ nói:

- Tô công, người thật muốn đến Hà Tây?

- Đúng vậy, Viên thị ở Hà Bắc sớm muộn cũng sẽ bại! Nếu như Bản Sơ công còn thì còn có thể chống lại Tào công. Nhưng bây giờ, Bản Sơ công mất rồi, mấy vị công tử của Viên thị lại không thể đồng tâm hiệp lực, hai bên tranh giành không dứt, thực khó có thể chống đỡ Tào công.

Tô ta lại quá thân thiết với Viên thị, nếu như ở lại nước Trung Sơn, sớm muộn gì cũng tai ương ngập đầu.

Ta biết Bắc Trung Lang tướng là người độ lượng, không biết có thể sắp xếp cho Tô gia ta một chỗ dung thân ở Hà Tây hay không??

Tào Bằng tỏ ý chấp nhận.

Tiếp theo, mọi người liền bàn vấn đề với thương buôn ở Hà Tây.

Tào Bằng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đáp lại.

-Huynh trưởng, thương lộ Hà Tây ta có thể khai thông, nhưng mà vấn đề lao độnghôm qua ta nói đến...

-Chuyện này đơn giản, ta có thể cho huynh đệ sáu trăm...tám trăm, không, một nghìn người, người xem thế nào?

Tô Song hôm qua nhắc nhở Tào Bằng, đừng thấy Đàn Chá trả lời mà vui sướng, một nghìn người đó rất có thể là một đám người già yếu bệnh tật.

- Một nghìn người có chút ít rồi.

Tào Bằng nói:

- Ta có thể trao đổi với huynh.

-Trao đổi cái gì?

-Không đổi gặt huynh trưởng, gia phụ là người thế nào, chỉ sợ người không rõ lắm.

Gia phụ là vũ khố lệnh của Hứa Đô, nắm giữ việc thay đổi vũ khí ở HàNam và Quan Trung. Bản thân người chính là bậc thầy chế tạo binh khí, lúc trước từng sáng chế ra phương pháp tôi thép đôi, làm cho chất lượng binh khí đạt được tầm cực đại. Hiện giờ, rất nhiều quân giới đã sắp hoàn tất, sẽ đổi mới ở Hà Nam trước tiên. Đến lúc đó, một lượng lớn quân giới sẽ bị thải ra ngoài, chỉ cần gia phụ đồng ý, âm thầm giảm bớt một lượng binh khí cũng không phải là việc không thể. Ba nghìn thanh long tước, tám nghìn trường mâu, cùng với ba vạn dây cung đổi lấy năm nghìn Hán nô của huynh trưởng. Nếu huynh trưởng nguyện ý, ta sẽ lập tức viết thư cho gia phụ. Số quân giới này là do Trương Thế Bình năm đó cất trong kho ở huyện Phú Bình.

Từ huyện Phú Bình vận chuyển đến Hà Tây bị ngăn cách bởi một con sông lớn.

Số lượng cất trong kho kia đương nhiên không chỉ có nhiều đó nhưng Tào Bằng không vội đưa ra một lần, để lấy đó làm lợi thế.

Quả nhiên, Đàn Chá rung động!

Hắn nhìn Tô Song, lại nhìn chăm chú Tào Bằng lộ ra vẻ do dự.

Một lát sau, hắn nói một tiếng “Thứ lỗi” rồi đi ra khỏi lều vương. Tào Bằng biết, hắn muốn đi tìm người thương lượng chuyện này, cho nên không vội vã. Tuy nhiên, xét thấy trên tiệc rượu còn có những người khác ở đó, cho nên Tào Bằng cũng không bàn luận với Tô Song.

Một lát sau, Đàn Chá đã quay trở lại!

- Huynh đệ, có thể cho ta nhiều hơn một chút không?

Số lượng năm nghìn Hán nô đã là khá nhiều rồi. Trong đó, có rất nhiều Hán nô không phải là người của ta, ta ắt phải cùng với hào thũng thương thảo. Như vậy đi, ta gom đủ tám nghìn Hán nô cho người, đổi lấy tám nghìn long tước, mười vạn năm nghìn trường mâu, mười vạn cung tiễn. Chỉ cần người đồng ý, ta còn có thể tặng cho người một trăm con ngựa, và ba trăm bò dê, thế nào?

Với số lượng quân giới khổng lồ như vậy đủ để quân sở bộ của Đàn Chá được vũ trang đến tận răng.

Tào Bằng lộ vẻ khó xử, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn ăn.

- Tào Lang Trung cần gấp nô lệ ư?

- Đúng vậy!

- Cần bao nhiêu?

- Trước mắt mà nói, càng nhiều càng tốt.

Tô Song lộ vẻ trầm mặc, một lát sau đứng dậy, đi đến bên người Đàn Chá, hạ giọng bàn bạc.

Đàn Chá ngay từ đầu đã liên tục lắc đầu, dường như không đồng ý với chủ ý của Tô Song. Nhưng dần dần, hắn im lặng.

- Huynh đệ, người thật sự rất cần người?

- Đúng vậy.

- Hồ nô và Hán nô đều có thể chứ?

- Chuyện này là đương nhiên, bao gồm cả bò dê và người đẹp.

Đàn Chá hướng nhìn về phía Tô Song, thấy Tô Song hướng về phía hắn gật gật đầu.

Vì thế hắn đập bàn:

- Huynh đệ, có phải là vẫn như trước kia, có bao nhiêu, người cần bấy nhiêu?

- Đương nhiên.

- Vậy giá cả tính sao?

Mọi việc đều suôn sẻ đúng như Tô Song dự tính, Tào Bằng và Đàn Chá lại một phen cò kè mặc cả, cuối cùng xác định một giá cả chính xác.

Để đổi lấy tám nghìn Hán nô, Tào Bằng dùng sáu nghìn long tước, mười nghìn trường mâu và tám vạn cung tiễn, trong vòng mười ngày phải giao hàng. Những cái khác phải giao dịch lại, cần thiết sẽ dùng lương thực tiến hành trao đổi. Dưới sự áp chế vô ý của Tô Song, cuối cùng giá cả cũng được quyết định. Mà những món vật chất này tạm thời Tào Bằng không cần phải lo lắng. Hơn nữa sau khi Tô Song hoàn thành nhiệm vụ, chậm nhất là nửa năm sau, sẽ có một số lượng lớn vật tư được chuyển từ nước Trung Sơn quốc đến. Cho nên trong thời gian ngắn, Tào Bằng không cần lo lắng.

Giải quyết được vấn đề nhân khẩu cũng khiến Tào Bằng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Vì để bày tỏ thành ý, Đàn Chá trước tiên chọn trong đám bộ hạ của hắn một nghìn bốn trăm tên Hán nô tập trung lại, trong đó bao gồm cả nam nữ, già trẻ. Có lẽ đã trải qua nhiều năm đau khổ, cho nên đám Hán nô này cũng không có vẻ gì khó chịu, tất cả đều không có chút biểu cảm nào. Đồng thời, Tô Song còn

chọn ra từ trong đám tùy tùng của hắn một trăm năm mươi tên, đi cùng với Tào Bằng, áp giải Hán nô đi tới Hồng Trạch. Người dẫn đầu tên là Tô Do, là đứa con cả của Tô Song. Tô Song mượn phương thức này, chúng tỏ y hoàn toàn thần phục Tào Bằng, còn Tào Bằng chỉ im lặng vui lòng nhận lấy.

Sau ba ngày, Tào Bằng khởi hành rời khỏi đồi Hồng Sa.

Lần này tới, có thể gọi là thu hoạch khá phong phú, cả ba bên đều thu lợi.

Tô Song, chiếm được đất dừng chân, càng thu được một chỗ dựa vững chắc, không cần chạy trốn khỏi Mạc Bắc, chịu cái lạnh khủng khiếp ở Sóc Phương. Đàn Chá đạt được lượng lớn quân giới, tăng cường cho sức chiến đấu của bộ lạc hắn, để sau này ở Mạc Bắc có thể yên tâm chiến đấu; về phần Tào Bằng, thu hoạch càng thêm nhiều. Hắn chẳng những giải quyết được vấn đề nhân khẩu, mà còn có được một tay sừng sỏ ở Trung Sơn. Ở trong mắt Tào Bằng, có được Tô Song, ý nghĩa thậm chí vượt qua cả đám Hán nô trong tay hắn.

- Từ hôm nay trở đi, các người sẽ lại trở thành con dân đại Hán.

Ta sẽ cho các người sự bảo vệ lớn nhất, nhưng đồng thời, các người cũng phải trả sức cho ta. Ta muốn tu sửa thành trì ở Hồng Trạch, cần phải bắt đầu hình thành kế hoạch trước khi vào đông. Đợi năm sau sau khi khai hoang, các người không còn là thân phận nô lệ nữa...

Để khơi dậy cảm xúc của đám Hán nô này, sau khi rời đồi Hồng Sa, Tào Bằng đã nói với bọn họ như vậy.

- Không còn là thân phận nô lệ nữa?

Các Hán nô không khỏi giật mình.

Trong bọn họ có không ít người vốn dĩ chính là người Hán bình thường. Những năm trước đó, mấy đời liên tiếp nhà bọn họ từng ở Quan Trung.

Không ngờ loạn lạc ở Trường An khiến bọn họ phải trôi dạt khắp nơi.

Mà tai họa Khương Hồ càng khiến bọn họ phải rời xa quê hương, thậm chí mất đi tự do của chính mình.

Trở thành nô lệ cũng chẳng khác nào mất đi tất cả, bao gồm cả sinh mệnh và người nhà của bọn họ. Trong mười năm qua, người Hán nô chịu đựng đủ loại áp bức, lăng nhục và dày dạn, dần dần thậm chí mất đi cả hy vọng. Mà nay, bọn họ có được cơ hội khôi phục tự do lần nữa, sinh sống dưới sự bảo vệ của triều đình. Mặc kệ là thật hay là giả, buổi nói chuyện này của Tào Bằng không thể nghi ngờ là đã cho bọn họ một tia hy vọng. Trong những cặp mắt ngây dại kia lại lần nữa cháy lên ngọn lửa hy vọng.

Tào Bằng không dẫn đám Hán nô này đến Liêm Bảo.

Chỉ là khi đi qua con đường Liêm Bảo, hắn phái người đi cáo cổ thuần, bảo gã phái người đưa mẹ con Thái Diễm an toàn tới huyện Hồng Thủy.

Dù sao Liêm Bảo sau này cũng trở thành quân trấn, không thích hợp cho cuộc sống của thường dân.

Tào Bằng mơ hồ có một ý tưởng, đó chính là phải thi hành chế độ binh phủ ở Hà Tây, đem binh nông hợp một, binh mục hợp lại làm một. Chỉ cần năm sau đồn điền có thể thuận lợi thực thi, chậm nhất là mùa thu sang năm, hắn có thể hóa giải một phần khó khăn.

Đến lúc đó, cả nhà Thái Diễm ắt phải rời khỏi Liêm Bảo.

Thái Định tuổi còn nhỏ, xa người nhà quá lâu không phải là một chuyện tốt.

Cho nên càng nghĩ, Tào Bằng cuối cùng vẫn là quyết ý, đem Thái Diễm theo hắn đến huyện Hồng Thủy.

Chuyện sau khi cải tạo Liêm Bảo đã có hai người Giả Phùng và Doãn Phụng xử lý xong rồi. Sau này, tình lực của Tào Bằng sẽ đặt toàn bộ ở huyện Hồng Thủy.

Trải qua vài ngày bôn ba, huyện Hồng Thủy đã gần trong gang tấc.

Lương Khoan sớm đã đóng xong doanh trại.

Các tù binh Hưu Chư còn ở trong đường huyện Hồng Thủy. Khi Tào Bằng dẫn một nghìn năm trăm Hán Nô đến, Lương Khoan không khỏi bất ngờ, hết sức mừng rỡ. Trong tay gã chỉ còn một nghìn binh mã đóng quân ở đây, thực sự có phần ít.

Bốn phía đường như toàn bộ là kẻ địch lòng dạ khó lường.

Cho dù Tào Bằng và Hồng Trạch lập minh ước, nhưng không ai dám đảm bảo đám người Hồng Trạch này sẽ không nhân cơ hội gây khó dễ!

Cũng may, người Hồng Trạch đang bận chinh chiến, không dư sức bận tâm đến chuyện này.

Cho nên mấy ngày nay, Lương Khoan ở huyện Hồng Thủy vẫn cho là bình yên, không phải chịu đột công kích nào. Có được thêm một ngàn năm trăm tên Hán nô tới, Lương Khoan yên tâm hơn nhiều. Quan trọng nhất chính là, Tào Bằng đích thân đến trấn huyện Hồng Thủy, cũng khiến Lương Khoan lo lắng thêm chút ít. Ngày thứ hai, Lương Khoan hạ lệnh xây dựng thêm doanh địa, chuẩn bị tiếp đón thêm nhiều lao động tới.

Ba ngày sau, mọi người Hưu Chư đều đã đến huyện Hồng Thủy.

Gần như là trong cùng một ngày, Doãn Phụng ở Liêm Bảo đột nhiên phát động tân công các bộ lạc xung quanh, có thể gọi là thu hoạch khá lớn. Lại bởi vì Liêm Bảo nằm ở rất xa về phía đông của Hà Tây, cho đến hành động của Doãn Phụng không khiến cho nhiều người chú ý lắm. Bất kể là Hồng Trạch hay là các bộ lạc khác vẫn đều im ắng.

Ban đêm, Tào Bằng ngồi trong đại trường trung quân, lật xem báo cáo Giả Phùng đưa tới.

Mấy ngày gần đây, binh mã Liêm Bảo cùng xuất kích sáu lần, tập kích chín bộ lạc lớn nhỏ xung quanh Liêm Bảo, đoạt lấy lượng lớn nhân khẩu, cũng đăng kí tạo sách. Đồng thời, chuyện tăng tốc xây dựng Liêm Bảo cũng bắt đầu có kế hoạch thu gom tù binh, đưa vào xây dựng. Kể từ đó, tiến độ của Liêm Bảo tăng nhanh hơn, dự tính trước ngày hai mươi sáu tháng tám, hoàn thành xây ngoài thành Liêm Bảo. Giả Phùng khẩn cầu Tào Bằng giúp thu xếp cho bước tiếp theo trong kế hoạch xây dựng Liêm Bảo.

Tào Bằng bỏ báo cáo xuống.

Người vẫn không đủ à!

Doanh trại huyện Hồng Thủy đã bắt đầu, mà việc xây dựng Liêm Bảo cũng cần tăng tiến độ.

Lao động tạm thời đủ rồi, nhưng Tào Bằng vẫn cần phải có thêm nhiều phụ tá góp sức. Hắn bắt đầu cảm thấy hối hận, sớm biết như vậy, hẳn nên mang nhiều người lại đây hơn. Cũng không biết bọn Bộ Chất khi nào mới có thể tới đây được, hy vọng không cần chờ quá lâu!

407. Chương 412: Phát Dạn Thứ Hai Của Hà Tây

Phát dạn thứ hai.

Tô Do đi rồi!

Hắn không thể không tạm thời rời khỏi huyện Hồng Thủy.

Tuy nhiên, Tô Do không theo Tô Song quay trở về nước Trung Sơn, mà là có nhiệm vụ khác. Khi rời khỏi đồi Hồng Sa, Tô Do đã được Tô Song căn dặn: Không cần biết xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định không thể rời khỏi Hà Tây, bắt buộc phải có khả năng đứng vững ở nơi đó, có được sự đồng ý của Tào Bằng. Chỉ có như vậy, Tô gia sau này chuyển đến Hà Tây, mới có thể đạt được nhiều lợi ích hơn nữa. Tô Do cũng không phải là thương nhân, lúc trước còn ở Thư viện An Bình đọc qua sách, từng được đề cử làm hiệu liêm.

Thư viện An Bình không phải là nơi người đời sau biết đến.

Nhắc tới tam quốc, mọi người rất dễ dàng nhớ tới Thư viện Toánh Xuyên, Sơn trang Thủy Kính. Trên thực tế, địa vị Thư viện An Bình không hề thua kém Thư viện Toánh Xuyên. Ở Hà Bắc, có ba Thư viện lớn, là Cự Lộc học xá, Thư viện An Bình và Thư viện Đông Võ. Trong đó, Cự Lộc học xá là nơi giành cho các quan. Mà Thư viện An Bình và Thư viện Đông Võ thì thuộc về Thư viện tư lập. Hai thư viện này xuất

từ một họ, lại phân thuộc hai nhà. Thư viện An Bình do Bác Lãng Thôi Thị sáng lập, nhân vật tiêu biểu của thư viện này chính là con trai của Thái Úy trước đó Thôi Quân, cùng với đệ đệ của Thôi Quân. Ha ha, không sai, là Thôi Quân và đệ đệ của hắn. Có lẽ danh tiếng của Thôi Quân không hiển hách lắm, nhưng huynh đệ của hắn lại cực có danh tiếng.

Người này, chính là tứ hữu Tương Dương Thôi Châu Bình.

Thư viện Đông Võ nằm trong quyền sở hữu của Thôi thị ở Thanh Hà.

Hai nhà này vốn là một gia tộc, sau chia ra làm hai tông Bác Lãng và Thành Hà. Sự đấu tranh gay gắt giữa hai tông không ngừng nghỉ, luôn phân cao thấp lẫn nhau. Tô Do là con cháu của Thôi thị ở Bác Lãng, am hiểu kinh điển. Tô Thị ở nước Trung Sơn, mấy đời nối tiếp nhau kinh doanh buôn bán, giờ đã trở thành nhân vật có máu mặt ở Hà Bắc. Nhưng đến sau thời đại này của Tô Song, y nhạy bén cảm nhận được chỉ với thân phận của thương nhân, rất khó khiến cho Tô thị trở thành cường hào vọng tộc thật sự được, vì thế y nhấn mạnh bồi dưỡng cho Tô Do, hy vọng Tô Do tương lai có thể ra làm quan. Chỉ có như vậy, Tô thị ở nước Trung Sơn mới có thể thật sự lên như điều gặp gió.

Chỉ tiếc là, kế hoạch này của Tô Song còn chưa kịp thực hiện, Viên Thiệu đã bại trận.

Vốn dĩ, Tô Song đã tuyệt vọng, không còn hy vọng để Tô Do ra làm quan. Nhưng sau khi gặp được Tào Bằng, ý tưởng này của y lại bùng phát.

Việc kinh doanh trong nhà, không cần đến Tô Do phải bận tâm.

Tô Bình, con thứ của Tô Song phụ trách xử lý. Tô Do chỉ cần có thể đứng vững gót chân dưới trướng Tào Bằng, thì đó chính là cống hiến lớn nhất đối với Tô gia. Tô Do lần này rời khỏi huyện Hồng Thủy, là phụng mệnh Tào Bằng, đi về Phú Bình, tìm cho ra kho báu của Trương gia.

Tám nghìn Hán nô đã đến, đích xác là giải quyết áp lực về nguồn nhân lực của Tào Bằng.

Nhưng đồng thời, Tào Bằng cũng gặp phải một vấn đề nan giải mới. Lương thảo, đồ quân nhu, cùng với các loại vật chất sinh hoạt khác.

Tào Bằng vốn dĩ định chậm một chút lấy kho báu ở Phú Bình, nhưng tám nghìn Hán nô đã đến, làm hắn không thể không hành động trước. Nếu không, chỉ riêng chuyện làm cho tám nghìn Hán nô này ấm no, đủ để cho hắn cảm thấy đau đầu. Đồng thời khi quyết định chiếm lấy kho báu cất giữ ở Phú Bình, Tào Bằng không thể không nhìn về Hứa Đô, hy vọng có thể tìm kiếm càng nhiều sự giúp đỡ hơn nữa.

Hà Lạc đã sắp xếp hoàn tất, kế tiếp sẽ bắt đầu sắp xếp Quang Trung.

Khi quân giới mới được đưa đến Quan Trung, một lượng lớn đồ quân nhu cũ sẽ bị đào thải.

Dựa theo quy củ, những quân giới trang bị này sẽ do Vũ Khố Lệnh kiểm kê, ghi vào sách, rồi sau đó tiến hành xử lý. Tỷ như mớ hoàn thủ đao bị đào thải kia sẽ được gửi tới Hà Nhất xưởng nấu lại. Người coi giữ công việc trao đổi, đó là Giáo Úy của thành Hứa Đô, cũng chính là cha của Tào Bằng, Tào Cấp. Tào Bằng dường như cũng chỉ có thể bắt tay vào làm từ phương diện này mà thôi.

Số quân giới bị Tào quân thay đi vốn chẳng đáng giá ở đất Trung Nguyên.

Nhưng ở khu vực phía Tây, ở Mạc Bắc, những thứ đồ này vẫn còn một ít giá trị.

Tào Bằng hiện tại rất cần lượng lớn vật phẩm, đơn thuần dựa vào số lượng triều đình cung cấp cho hiển nhiên không đủ.

Tinh lực của Tào Tháo chủ yếu đang đặt ở Hà Bắc, đồ quân nhu lương thảo quân giới đều được ưu tiên cung cấp cho chiến trường Hà Bắc. Về phần Hà Tây, nói thật ra có thể đủ để cho giúp Tào Bằng cũng không nhiều. Nếu như không giở chút trò, Tào Bằng thật không biết nên làm như thế nào cho phải.

Kiếp trước, hắn ghét nhất chính là loại việc này.

Thật không ngờ tới khi tái sinh ở thời tam quốc, hắn lại muốn làm chuyện trái pháp luật này.

Trong lòng Tào Bằng, cũng chỉ biết âm thầm an ủi mình: “Vì mục tiêu cao thượng, lão tử có thể không từ thủ đoạn.”

Đuổi bay binh Hồ, chấn hưng Hà Tây!

Đường như mục tiêu của hắn cũng quá cao rồi.

Ngày hai mươi sáu tháng tám, việc xây dựng ngoài thành Liêm Bảo đã hoàn tất.

Căn cứ vào danh sách Giả Quỳnh đưa tới, Liêm Bảo hiện giờ có một nghìn ba trăm quân tốt, trong đó có hơn ba trăm kỵ binh. Đám kỵ quân này là những thanh niên cường tráng được chọn ra từ trong bộ lạc gần Liêm Bảo, nhưng bọn họ vẫn còn chưa có được sức chiến đấu. Liêm Bảo hiện giờ có hơn bốn nghìn bách tính trong danh sách. Trong đó, người Hán có không đến bốn trăm hộ, thậm chí không đến một nửa trong tổng số nhân khẩu của Liêm Bảo. Mà số người còn lại đó đa số đều là người Hồ. Ngoài ra, còn có hơn một nghìn Hồ nô, sự mất cân đối giữa người Hồ và người Hán lại càng rõ rệt hơn.

Giả Quỳnh cho rằng:

- Nếu sự chênh lệch giữa người Hồ và người Hán vượt qua bảy thành, ắt sẽ khiến cho tình hình ở Liêm Bảo phức tạp hơn.

Sau khi suy xét kỹ lưỡng, ngày hai mươi sáu tháng tám, Tào Bằng từ đồi Hồng Sa mang tới tám nghìn Hung nô, điều ra bốn trăm hộ, ước chừng có hai nghìn người đi về hướng Liêm Bảo, gia tăng tỉ trọng nhân khẩu người Hán ở Liêm Bảo. Đối với chuyện này, Giả Quỳnh vừa vui mừng, lại vừa lo lắng nói:

- Tăng hai nghìn nhân khẩu nhanh như thế, lương thảo ở Liêm Bảo tất nhiên sẽ không đủ dùng.

Khi lương thảo đầy đủ, nhân khẩu không đủ.

Khi nhân khẩu đầy đủ, lương thảo lại không đủ.

Mà nay đã vào cuối thu, mùa đông sắp bắt đầu, vấn đề lương thảo tất nhiên sẽ trở nên càng thêm gay gắt.

Chỉ dựa vào số lương thảo do triều đình cung cấp và kho lương của huyện Bình Phú, chỉ sợ khó có thể đủ dùng. Nên làm thế nào mới phải đây?

Tào Bằng phát hiện hắn như đang tiến vào một vòng lẩn quẩn.

Tháng chín, huyện Hồng Thủy động thổ khởi công.

Khi các tù binh Hưu Chư và Hán nô đồi Hồng Sa lần lượt đến huyện Hồng Thủy, vấn đề mà Tào Bằng đối mặt càng phức tạp hơn.

Hưu Chư gần bốn nghìn người, lại thêm sáu nghìn Hán nô của đồi Hồng Sa.

Số lượng nô lệ đã vượt qua vạn người.

Mà binh lực trong tay Tào Bằng không quá nghìn người, tỉ lệ rõ ràng mất cân đối.

Gia tăng nhân khẩu tất nhiên sẽ thiếu hụt lương thảo. Mặc dù là giảm bớt tiêu chuẩn ăn uống, nhưng Tào Bằng vẫn phải đối mặt với nguy cơ cực lớn như trước. Tào Bằng không thể không phái người đi tới Trường An, thỉnh cầu Vệ Ký thêm năm nghìn thạch lương thực. Nhưng vấn đề là, Quan Trung mới vừa bình yên trở lại, rất nhiều chuyện cần làm đều phải gác lại, nào có thể cung ứng được nhiều lương thực như vậy?

Vệ Ký hồi âm, đem một vạn thạch lương thảo nhanh chóng điều phối qua.

Nhưng đến năm sau, Trường An e rằng không thể tiếp tục cung ứng được nữa.

Nói cách khác, sau khi hoàn toàn dùng hết một vạn thạch lương thảo này, Hà Tây rất có thể sẽ cạn kiệt lương thực, Quan Trung rất khó duy trì.

- Làm sao bây giờ?

Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa, đi tuần tra công trường ở huyện Hồng Thủy.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vào trán, chưa xót nhìn theo hai người Vương Song và Thái Dịch đi theo hắn.

Đặng Phạm, Bàn Thống đang ở thảo nguyên Hà Bắc; Giả Quỳnh và Doãn Phụng thì ở lại Liêm Bảo, tiến hành xây dựng bên trong tòa thành, khó mà dứt ra được.

Lương Khoan, Lương Tự lãnh binh đánh giặc thật sự là những người tài giỏi.

Nhưng nếu như nói khả năng cai trị, giải quyết dân sinh, bọn họ lại không có cách nào trợ giúp Tào Bằng.

Tô Do giúp hấn xử lý một số văn thư không thành vấn đề, nhưng đi vào công việc cụ thể, người này lại thiếu bản lĩnh, không đủ tài ứng biến.

Vương Song, Thái Dịch...

Càng không nên trông chờ!

Một người là chuyên gia thuần ngựa dạy chó, một người chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử, còn có thể có tác dụng gì chứ?

Tào Bằng lại một lần nữa cảm nhận được, bên người không có ai có thể sử dụng được thật đau khổ, ngay cả một người để thương lượng cũng không có.

Tìm Đâu Lan giải quyết phiền phức chẳng?

Tào Bằng cười đau khổ lắc đầu: Máy lão già Hồng Trạch đó giờ thân mình còn lo chưa xong. Hơn nữa, cứ cho là bọn họ có năng lực giúp đỡ, cũng tuyệt không ra tay tương trợ. Nói không chừng, phụ tử Đâu Lan hiện giờ đang chờ để cười vào mặt hấn.

Tìm Lý Kỳ ư?

Lão già đó gian xảo quỷ quái, cũng không đáng tin cậy!

Trong lúc nhất thời, Tào Bằng lại cảm thấy bất lực trước giờ chưa từng có: “Hà Tây to như vậy, nhưng lại không có ai có thể giúp ta sao?”

- Tướng quân, tướng quân!

Ngay lúc Tào Bằng ghì cương ngựa ngay bờ sông, khi xung quanh mờ mịt, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập.

Chỉ thấy Lương Khoan phóng ngựa bay nhanh mà đến, sau khi dừng lại trước ngựa Tào Bằng, Lương Khoan chấp tay nói:

-Tướng quân, sứ giả Hứa Đô đến.

- Ồ?

Tào Bằng ngẩn ra, thoáng nghi ngờ.

Sứ giả Hứa Đô?

Hấn vừa mới phái người đi Hứa Đô, giờ cùng lắm mới qua được Tiêu Quan, sao lại có sứ giả Hứa Đô đến?

Hay là, lão Tào có chỉ thị gì mới chẳng?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không dám trì hoãn, vội vàng nói:

- Người ở đâu?

- Đã ở nơi đóng doanh trại cách phía nam Hồng Thủy mười dặm, đồng thời phái người đi đến thông báo, mời tướng quân qua đó.

Không ngờ người đó không trực tiếp qua đây, mà là thẳng đến doanh trại đóng quân? Nói cách khác, người đến e là cũng không ít đâu?

- Theo ta tiến đến đó.

Nói xong, Tào Bằng giật dây cương, sư hổ thú hấn cười hí lên một tràng dài, gõ móng phi nước đại.

Vương Song và Thái Dịch cũng không dám chậm trễ, theo sát phía sau Tào Bằng. Lương Khoan dẫn đám tùy tùng theo, không nhanh không chậm đi ở phía sau.

Một lát sau, Thân Binh Doanh đã hiện ra trước mắt.

Xem quy mô, nơi này không quá lớn, nhân số ước chừng gần bốn năm trăm người.

Trước cửa doanh trại có một đội quân tốt mặc giáp phục màu đen. Người nào người nấy khoác áo, đeo cung cầm đao, khí thế hùng hực.

Vừa thấy rõ được cách ăn mặc của đám binh tốt kia, Tào Bằng mừng rỡ. Đen? Đám người này rõ ràng là tinh binh dưới tay hắn. Chẳng lẽ nói, là người nhà của hắn tới sao? Hắn vội vàng giục ngựa tiến lên, dừng chiến mã lại ngoài viên môn.

Theo tiếng hí của sư hổ thú, cả đội quân mặc y phục đen kìa đều cảnh giác, nhìn chăm chú.

- Công tử?

Thập trưởng cầm đầu nhìn kĩ càng diện mạo của Tào Bằng, lập tức mừng rỡ như điên, bước lên phía trước, quỳ một gối thi lễ với Tào Bằng.

- Các người...sao lại ở chỗ này?

- Ty chức làm theo lệnh của Phụng Xa Hầu. Phụng Xa Hầu nói, công tử ở Hà Tây làm việc, sợ nhân thủ không đủ. Cho nên mệnh Hách Chiêu Tư Mã dẫn quân đến giúp đỡ.

Hách Chiêu, là Hách Chiêu đến đây!

Tướng quân Thiết Bích của ta đến rồi...

Tào Bằng nhảy xuống ngựa, đang định tiến đến Thân Binh Doanh, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên trong doanh trại.

Hai tên thiếu niên từ trong Thân Binh Doanh xông ra, vừa nhìn thấy Tào Bằng từ phía xa, người thiếu niên cầm đầu đã vui mừng hô:

- Tiên sinh, học sinh đến nương nhờ tiên sinh, xin tiên sinh giúp cho.

- Tử Văn?

Tào Bằng thấy rõ diện mạo người đang tới, không khỏi kinh ngạc.

Vốn dĩ tưởng rằng chỉ có Hách Chiêu đến đây, không ngờ tới bọn họ cũng đi theo lại đây...

- Tào Chương, Ngưu Cương!

Tào Bằng nhìn Tào Chương đang vội vã nhảy xuống ngựa, bước ba bước thành hai bước đến trước mặt hắn, khom mình thi lễ, ngậy người.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Tào Chương sẽ đến Hà Tây.

Thế nên sửng sốt một lúc lâu, Tào Bằng mới lắp bắp nói:

- Tử Văn, sao các người lại đến đây? Tư Không cũng biết chứ?

408. Chương 413: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (2)

Tào Chương cười ha hả không ngừng, Ngưu Cương thì gãi đầu, ngậm miệng không nói.

Có lúc, không nói gì so với nói gì lại càng có sức biểu đạt hơn, Tào Bằng lập tức hiểu ra đám người này trốn nhà ra đi.

Tuy nhiên, hắn cũng không quát bọn họ trước mặt mọi người, thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi.

- Tốt lắm, chúng ta đi vào nói sau.

Tào Bằng nói chuyện, cất bước hướng về phía doanh trại mà đi.

Mà lúc này, Hách Chiêu đã dẫn theo người đi từ trong doanh trại ra. Vừa thấy Tào Bằng, gã vội vàng khom người nói:

- Mặt tướng đang khoác giáp trụ, không thể thi lễ trọn vẹn, xin công tử bỏ qua.

- Bá Đạo, sao người lại tới đây?

- Phụng Xa Hầu nghe nói công tử trấn giữ và bảo vệ Hà Tây, lo lắng bên cạnh công tử không có người hữu dụng, cho nên lệnh mặt tướng đi đến trước. Bọn người Tử Sơn đã qua tới Đồng Quan, dẫn thêm tám nghìn hộ dân nữa, cho nên di chuyển rất chậm, dự tính phải tới trong tháng sau mới có thể tới đây được. Trước khi đi, Tử Sơn còn nhờ mặt tướng vấn an công tử, nói hắn sẽ mau chóng tới Hà Tây, dốc sức vì công tử.

Ngoài ra, Văn Chương cũng đã đến Đông Quận.

Đặng Giáo úy biết điều kiện bên này của công tử rất gian khổ, cho nên đang tích cực xoay sở lương thảo. Văn Chương tạm thời chờ ở Đông Quận, dự tính vào tháng sau sẽ đến, Văn Chương còn nói, Đặng Giáo úy đã chuẩn bị sáu nghìn thạch lương thảo, sẽ chuyển qua Hà Đông đến Hà Tây. Hiện giờ Tào Công đã sắp động binh ở Hà Bắc, cho nên Đặng Giáo úy chỉ có thể trợ giúp bấy nhiêu thôi.

Đặng Giáo úy chính là Đặng Tắc.

Đầu tháng năm, Mãn Sủng - nguyên Thái thú Đông Quận đã qua sông ra trấn Hà Nội, tiến cử Đặng Tắc làm Thái thú Đông quận.

Lần bổ nhiệm này còn dẫn đến chuyện tranh chấp trên triều đình, có người cho rằng Đặng Tắc tuổi còn quá trẻ, vả lại là người khuyết tật, làm đồn điền Giáo úy thì còn được, nhưng quản lý một phương thì không khỏi không hợp lý. Cũng may, do rất nhiều nguyên nhân nên đám danh sĩ thanh lưu kia không tham dự cuộc tranh luận này. Nhờ thế, phái ủng hộ Đặng Tắc chiếm được thế thượng phong, cuối cùng thông qua đợt bổ nhiệm này.

Đặng Tắc, gần ba mươi tuổi, chính thức trở thành vị quan to hưởng bổng lộc hai nghìn thạch, chính thức bước vào tầng lớp nòng cốt của Tào Ngụy.

Đặng Tắc chấp chưởng Đông Quận, cũng có nghĩa người nhà Tào Bằng đã trở thành trọng thần của Tào Tháo. Thành môn Giáo úy, Vũ Khố Lệnh, Phụng Xa Hầu Tào Cấp; Đông quận Thái Thú, đồn điền Giáo úy Đặng Tắc; Bắc Trung Lang Tướng Tào Bằng hưởng sáu nghìn thạch bổng lộc, trong doanh trận của Tào Ngụy, có thể nói là hiếm có. Ngay cả những trọng thần như Tuân Úc hay Quách Gia cũng không có được vinh quang này.

Tào Bằng biết người nhà của hắn đã bị đẩy lên trước đầu sóng ngọn gió.

Tuy nhiên nào có ai để ý những chuyện này?

Tào Ngụy sớm muộn gì cũng có được thiên hạ, chuyện Tào Bằng phải làm lúc này chính là ôm chân Tào Tháo.

Mà lúc này, chuyện Tào Bằng bận tâm nhất chính là Tư Mã Ý còn đang ở huyện Tất, làm phụ tá cho Tào Phi, vẫn không có tiếng tăm gì; Gia Cát Lượng vẫn đang vừa làm ruộng vừa dạy học, còn chưa bằng ba phần thiên hạ (Tào Bằng vẫn chưa biết, Gia Cát Lượng đã rời núi). Tào Bằng hiện đã đi trước bọn họ. Chuyện kế tiếp hắn phải làm chính là không ngừng củng cố ưu thế của hắn.

Hách Chiêu dẫn đường phía trước, Tào Bằng cùng đoàn người tiến vào Thân Bình doanh.

- Bá Đạo dẫn bao nhiêu người tới?

- Lần này tới Hà Tây, tổng cộng có bảy trăm người, trong đó có ba trăm Hắc Mạo, một trăm Phi Mạo, còn có ba trăm tôi tớ nữa.

- Ba trăm tôi tớ?

Tào Bằng ngạc nhiên nói:

- Đang yên lành, sao lại dẫn nhiều tôi tớ đến đây làm chi?

Hách Chiêu cười nói:

- Việc này do lão phu nhân sắp xếp.

Nếu đã là Trương thị sắp xếp, Tào Bằng cũng không nói gì nữa. Dựa vào phẩm trật của hần, ở Hứa Đô hiện có sáu trăm Hắc Mạo và hai trăm Phi Mạo. Lần này Hách Chiêu lần này đến lập tức chọn ra một nửa số binh sĩ, cũng coi như là đến giới hạn rồi. Đương nhiên rồi, địa vị Đặng Tắc và Tào Bằng ngày càng cao, số binh sĩ hần có thể dự trữ, nuôi dưỡng cũng tăng theo.

Theo luật pháp, Tào Bằng thân là Bắc Trung Lang tướng, có thể nuôi dưỡng tám trăm binh sĩ, Đặng Tắc thân là Thái thú Đông quận có thể nuôi dưỡng tám trăm binh sĩ. Lại tính trên phẩm trật của Đặng Tắc, trong nhà Tào Bằng có thể nuôi dưỡng hai nghìn binh sĩ trở lên. Nhưng bất kể là Tào Bằng hay là Đặng Tắc, không ai dám chiêu dụ nhiều binh mã như vậy. Nếu như trong nhà bọn họ có hai nghìn binh sĩ, e rằng lão Tào sẽ tìm đến bọn họ gây rắc rối cũng nên. Cho nên, cho tới bây giờ, Tào Bằng cũng chỉ có sáu trăm binh sĩ mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan đến nhân tố khó tìm tinh binh nữa.

Nếu như Tào Bằng thật sự có hai nghìn tinh binh, xem ra Tào Tháo sẽ ngủ không yên giấc.

- Tử văn, sao các người lại đi cùng nhau vậy?

Ở trong đại tướng, Tào Bằng nghi hoặc nhìn Tào Chương hỏi.

Lúc này hần mới có thể hỏi!

Bởi vì trong lều ngoài trừ Thái Địch ra, còn lại đều là tâm phúc của Tào Bằng.

Tào Chương liền đem nguyên do sự tình báo cho Tào Bằng biết:

- Tiên sinh, ta không muốn trở về! Nếu như người dám đuổi ta đi, ta sẽ mai danh ẩn tích. Dù sao ta cũng hạ quyết tâm rồi, không lập công lao, ta nhất định sẽ không quay về Hứa Đô.

- Tử Văn còn trộm Trảo Hoàng Phi Điện của Tào Công đi nữa.

- A?

Tào Bằng nghe được, cũng giật mình kinh hãi.

Nhưng rồi hần lại thấy dễ khóc dễ cười.

Hách Chiêu nói:

- Mạt tướng khi mới vào Đồng Quan, liền gặp được Tử Văn. Vốn dĩ mạt tướng cũng không dám để ý đến, nhưng mà... Mạt tướng nghĩ rồi, để ý đến đây so với chuyện không đi cùng với y, ít nhất còn an toàn hơn một chút.

Nhìn vẻ mặt dứt khoát của Tào Chương, Tào Bằng cũng có chút đau đầu.

Hần lo lắng, nếu chẳng may Tào Chương ở Hà Tây gặp phải chuyện không may, hần khó mà tránh khỏi một đồng chuyện phiền toái.

Tào Tháo có một đứa con trai đã chết trận, nếu như Tào Chương cũng... Nhưng y lại không muốn trở về. Nếu bắt buộc y trở về, ngược lại có thể sẽ gặp phải phiền phức. Đúng như Tào Chương nói, rất có khả năng y dám mai danh ẩn tích đi đầu quân thật.

Thôi đi, cứ để y ở lại đã, xem lão Tào quyết định như thế nào.

- Tử Văn, ta bây giờ thật sự rất cần người. Tuy nhiên ta phải nói trước, nếu như người tới Hà Tây rồi, thì nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của ta. Ngay từ đầu, người cũng đừng nghĩ đến chuyện lập công giết địch vội, trước mắt cứ đi theo bên ta, làm nha binh đi. Chờ khi nào ta nói người có thể ra chiến trường, thì người mới được lãnh binh chiến đấu. Thái Địch, Tử Văn lúc trước từng theo ta tập võ, coi như là sư huynh người, người trước tiên theo y làm quen hoàn cảnh một chút. Tử Văn, đến đây rồi, ta sẽ không ưu ái người đâu, người chỉ là một tên nha binh thôi.

Có thể ở lại, Tào Chương rất đổi vui mừng.

Y tiến lên phía trước nói:

- Học sinh nghe theo lời chỉ bảo của tiên sinh.

- Ngưu Cương, người lớn tuổi hơn, gặp chuyện biết điềm đạm, cẩn trọng. Ta hiện giờ đang bắt tay vào xây dựng huyện Hồng Thủy, cũng cần người trợ giúp. Tạm thời, người cầm thủ lệnh của ta, đi báo danh chỗ Lương Khoan, tạm lĩnh chức Tư Mã, cùng với Khương Tự phụ trách giám sát đám nô lệ này. Chuyện cụ thể như thế nào, ta sẽ sắp xếp cho các người sau. Người nhớ kỹ cho ta, người hiện tại cũng giống như Tử Văn, ở đây không có bất cứ quyền hành đặc biệt gì hết.

- Mặt tướng tuân lệnh!

Chờ xử lý xong hai tên phiên toái này, Tào Bằng liền bảo Thái Dịch và Vương Song dẫn bọn họ ra ngoài.

- Nói đi, ai ở trong doanh trại?

Vừa rồi khi Hách Chiêu nói chuyện, mơ hồ có ám chỉ chuyện gì đó.

Chỉ có điều bởi vì bọn Tào Chương ở đây, nên Hách Chiêu khó nói rõ được.

Hiện tại, bọn Tào Chương đi rồi, Tào Bằng đương nhiên phải hỏi. Hách Chiêu gãi gãi đầu, cười ha hả...

- Công tử, xin đi theo ta.

Hai người đi ra khỏi lều quân, đi thẳng vào phía hậu doanh.

Do hành động vội vàng, vùng đất doanh trại này chưa được sắp xếp thỏa đáng. Hơn nữa, Hách Chiêu cũng biết, sau khi gặp Tào Bằng, gã sẽ phải dừng lại cơ sở tạm thời một lần nữa, cho nên cũng chỉ là lập doanh trại đơn giản. Toàn bộ đất doanh trại, phân trước sau hai phần. Phía trước doanh là tinh binh Hắc Mạo và kỵ binh Phi Mạo; phía sau doanh trại chủ yếu là nô bộc, đồng thời còn có quân giám bảo vệ đồ quân nhu...

Tào Bằng vốn tưởng rằng, ba trăm nô bộc này đều là nam tử.

Nhưng sau khi đi vào hậu doanh mới phát hiện, còn có thêm một số nữ nhân nữa.

Số nữ nhân khoảng chừng bốn năm mươi người, tuổi có lớn có nhỏ. Lớn trên dưới khoảng bốn mươi, nhỏ có thể chưa tới mười mấy.

Trong hậu doanh, có ba đại trưởng.

Một trước hai sau, hình tam giác đặc trưng.

Tào Bằng cất bước đi vào trong lều nhỏ trước mặt, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

- Sao các nàng lại đến đây?

- Phu quân!

Trong lều, hai nữ tử đang sắp xếp đồ đạc.

Một cái giường sát đất dường như chiếm hết hai phần ba lều nhỏ. Trên thảm đất rải một cái đệm da sói lớn, trên bày một bàn sách. Hai bên đặt một bồ tịch, biến căn lều nhỏ này thành một chỗ tiếp khách đơn giản. Dưới thảm đất, có một chậu than, lửa than đang cháy rực, trên bếp đang đặt một cái siêu nước, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Hai con tuyết ngao như hai con hùng sư đang phủ phục trên mặt đất đứng lên, cao như người.

Khi Tào Bằng đi vào, hai con tuyết ngao cùng đứng lên, như hổ rình mồi nhìn chăm chú Tào Bằng. Tuy nhiên một lát sau, hai con người lạnh lùng của chúng chợt lộ vẻ vui mừng, chúng vọt tới trước mặt Tào Bằng, sủa vang.

Đại Bạch, Tiểu Bạch?

Năm đó Lưu Quang tặng cho Tào Bằng bốn con chó ngao nhỏ, bị bốn người Hoàng Nguyệt Anh nhận nuôi riêng.

Đại Bạch và Tiểu Bạch là thú cưng của Bộ Loan và Quách Hoàn. Hai con tuyết ngao này hiện ở đây, đủ biết thân phận của hai nữ tử áo xanh kia là gì. Nghe thấy động tĩnh, hai nữ nhân đều dừng tay, quay đầu

nhìn Tào Bằng, kinh ngạc mà mừng rỡ. Nếu như không phải là Hách Chiêu ở bên cạnh hẳn, hai nàng đã ngã nhào vào trong lòng của Tào Bằng rồi.

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn hai nữ tử yêu kiều nhu mì, như ngây ra.

- Lão phu nhân có lệnh, mặt tướng chỉ là phụng mệnh hành sự.

Hách Chiêu nói xong, lập tức rời khỏi lều nhỏ.

Mà Tào Bằng thì vẫn đứng ở bên thảm đất, mặc cho Bộ Loan và Quách Hoàn lôi kéo, cởi giày đi lên thảm.

- Tiểu Loan, tiểu Hoàn, các nàng... Đúng là hồ đồ. Hai người các nàng không ở trong nhà, giúp ta phụng dưỡng mẫu thân, sao lại chạy đến đất Hà Tây này làm gì?

Ánh mắt Bộ Loan đỏ lên, lộ ra vẻ uất ức tủi thân.

Quách Hoàn hạ giọng nói:

- Phu quân, tỷ muội ta cũng là được Tư Không đồng ý mới đến đây mà.

- Ồ?

Dựa theo quy củ, quan viên đi xa, đặc biệt khi độc lĩnh một quân, thì người nhà không được rời khỏi Hứa Đô.

Coi như là bọn họ để lại con tin đi!

Dù sao lãnh binh ra ngoài, không có người vướng tay vướng chân cũng làm cho người ta yên tâm hơn.

Quách Hoàn và Bộ Loan là phận thiếp, không tính vào nhóm này. Nếu như là Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, các nàng sẽ không được cho phép như vậy.

- Phu nhân nói, phu quân làm việc ở nơi này giá lạnh, nếu như không có người quan tâm, các nàng khó mà yên tâm được. Cho nên Chân phu nhân liền tìm Hoàn phu nhân, xin người thỉnh cầu Tư Không. Tư Không cuối cùng cũng đồng ý, cho hai người bọn thiếp đi đến nơi này để chăm sóc cho người.

Tào Bằng bưng tỉnh hiểu ra, nhìn hai nàng, một lúc sau thở dài.

- Nếu đã biết nơi này giá lạnh, hai nàng tội gì đến nơi này cùng ta chịu tội?

- Phu quân làm chuyện đại sự, tỷ muội thiếp tuy rằng không có bản lĩnh, nhưng ít nhất có thể hầu hạ phu quân không phải chịu nhiều vất vả. Tỷ muội thiếp theo phu quân lâu ngày, ít nhiều nguy hiểm đều đã trải qua, huống chi là việc chăm sóc này? Hơn nữa, có tỷ muội thiếp ở đây, Nguyệt Anh phu nhân và Chân phu nhân cũng có thể yên tâm hơn, ít nhất không cần phải lo nghĩ như trước, cả ngày cứ đề phòng lo lắng...

Tào Bằng không nói gì nữa.

Lúc này, hai con tuyết ngao đang canh cửa, đột nhiên đứng lên, khẽ gầm gừ.

- Đại Bạch, Tiểu Bạch, không được vô lễ.

Quách Hoàn và Bộ Loan liền bước lên phía trước ngăn lại.

Lại nghe thấy ngoài lều vải truyền tới giọng nói lạnh lạnh của người già:

- Hai vị thiếu phu nhân và công tử dốc bầu tâm sự xong chưa?

409. Chương 414: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (3)

-Ai?

Tào Bằng quát lên.

Hắn vừa dứt lời, màn trướng đã được vén lên, một nam tử từ ngoài đi vào. Tuổi tác người này ước chừng năm mươi, trên mặt có một vết thương đáng sợ, khiến người nhìn không rét mà run. Trên đầu gã quấn một cái khăn đen, mặc áo bào đen, mâu quang sáng rực.

Người này vừa đi vào, thấy Tào Bằng liền khẽ mỉm cười, vết sẹo trên mặt dúm dỏ lại, khiến người khác chẳng dám nhìn thẳng vào mặt gã.

-Tiên sinh sao lại ở đây?

Tào Bằng vừa thấy người tới cũng giật mình.

Người tới không phải là người ngoài, mà chính là Lý Nho, người từng dùng cái tên giả là Viên Huyền Thạc, là mưu sĩ đứng đầu dưới trướng Đồng Trác năm xưa, là độc sĩ nổi tiếng đất Lương Châu. Vị độc sĩ này không có cái độc như của Giả Hủ. Xét toàn diện, Lý Nho không bằng Giả Hủ, nhưng xét từng khía cạnh, Lý Nho chưa chắc đã không sắc sảo bằng Giả Hủ. Nếu không có Lý Nho, năm đó Đồng Trác đã không thể nổi dậy ở Lương Châu, nhân danh thiên tử sai khiến chư hầu.

Bốn năm trước, Tào Bằng phụng lệnh điều tra vụ án Chu Tán bị giết, buộc Lý Nho phải làm việc cho hắn.

Hai người từng lập ước hẹn mười năm. Kể từ đó, Lý Nho luôn ẩn nấp trong Tào phủ, mai danh ẩn tích, rất ít người biết được chuyện này. Tào Bằng tuyệt đối không thể ngờ được rằng Lý Nho lại chạy tới Hà Tây này. Thế cho nên, khi nhìn thấy Lý Nho đến, hắn không khỏi ngạc nhiên.

Quách Hoàn và Bộ Loan dẫn hai con tuyết ngao lạng lẽ rời khỏi trướng.

Lý Nho cười khổ nói:

-Nếu ta không đến, chỉ sợ công tử rước phải họa sát thân.

-Hả?

Lý Nho cởi giày, bước lên thềm, ngồi xuống tấm đệm.

Tào Bằng rót cho gã một chén nước, vội vã hỏi:

-Tiên sinh nói thế là có dụng ý gì?

-Ta ngờ rằng ta bị người nắm được sơ hở.

-Cái gì?

-Ta nói là có người dường như đã đoán được thân phận của ta.

-Ai?

Tào Bằng giật mình, vội hỏi.

Lý Nho cười khổ một tiếng:

-Ngoài Giả Văn Hòa kia liệu còn có ai được nữa đây? Người đó từng làm việc dưới trướng ta, không lạ gì ta. Mấy tháng trước, Giả Văn Hòa bất ngờ đến nhà, nói là nghe nói ta tinh thông pháp pháp, cho nên đến bàn luận đạo pháp với ta. Y bắt đầu thờ phụng phật từ bao giờ chứ? Lúc ấy, lão phu nhân không rõ chuyện lắm, liền dẫn y tới chỗ ta. Tuy y không nói gì, nhưng ta cảm giác y đoán được lai lịch của ta. Ta cảm thấy tình hình không ổn, vừa đúng lúc Hách Chiêu muốn tới Hà Tây. Ta liền mạo muội tự tiến cử, cùng Hách Chiêu tới đây lánh nạn.

Sau khi nghe xong, Tào Bằng tức thì toát mồ hôi lạnh.

Làm sao Giả Hủ lại thấy được sơ hở của Lý Nho?

Tào Bằng nhú mày, lòng thắm sợ hãi.

-Vậy...

-Công tử yên tâm, Giả Văn Hòa có lẽ cũng chỉ nghi ngờ thế thôi, không có chứng cứ rõ ràng. Lại thêm Tào Mạnh Đức hiện đang rất coi trọng cả gia đình công tử, cho dù Giả Văn Hòa có hoài nghi cũng không ra mặt

phá công tử đầu. Nhưng nếu ta tiếp tục ở lại Hứa Đô, ắt sẽ có nguy hiểm. Ta càng nghĩ càng thấy vẫn nên ở Hà Tây thì an toàn hơn.

-Vậy chẳng phải là nói cho Giả Hủ biết người...

Tào Bằng chau mày, trách móc.

Giả Hủ giờ mới chỉ ngờ vực, nhưng người lại đi khỏi Hứa Đô, chẳng phải là khẳng định suy đoán của y sao.

Lý Nho mỉm cười!

-Hữu Học không cần lo lắng, cho dù có khẳng định thật, thì y có thể làm được gì chứ? Giả Hủ y quyết sẽ không tùy tiện trêu chọc người đầu. Y luôn luôn rất cẩn thận, hơn nữa lại rất hiểu đạo lý tự bảo vệ bản thân. Thái sư đã mất nhiều năm rồi, cho dù Tào Mạnh Đức có biết được thân phận của ta cũng chưa chắc đã giết ta. Ngược lại, nếu Giả Văn Hòa y thật sự làm như thế, không cẩn thận sẽ đắc tội rất nhiều người. Hại người lại không lợi mình, y tuyệt đối sẽ không làm đầu. Ta hiện tại chẳng khác nào chó chết chủ, buộc phải cúi đầu thôi. Chỉ cần ta rời khỏi Hứa Đô, sẽ không có ai truy cứu chuyện này nữa. Giả Văn Hòa cũng hiểu được y đâu thể đắc tội công tử chứ?

Tào Bằng gãi gãi đầu, ngẫm lại cũng thấy có lý.

Lý Nho ở Hứa Đô đúng là có chút phiền toái.

Trước đây, Tào Bằng không tìm được chỗ nào thích hợp cho y, nên đành phải để y ở tạm Hứa Đô.

Giờ hẳn đang muốn dẹp yên Hà Tây, nếu Lý Nho đến giúp lại vừa đúng ý hẳn, cũng tránh được rất nhiều chuyện phiền toái.

-Tiên sinh có thể đến quả là may mắn.

-Ồ?

Lý Nho trầm giọng nói:

-Không phải là công tử đang gặp chuyện phiền toái chứ?

-Không giấu gì tiên sinh, đúng là có chút chuyện phiền phức thật.

Lúc trước, Tào Bằng ép Lý Nho, đương nhiên là mong gã dốc tài làm việc cho hẳn hoặc cũng có thể nói là giúp hẳn giải mỗi ưu tư, bày mưu tính kế.

Nhưng trước đây Lý Nho không có cơ hội phát huy thực lực.

Ngoài vài lần phân tích tâm tư lão Tào ra, tài năng Lý Nho gần như không có chỗ phát huy. Có rất nhiều chuyện Tào Bằng có thể tự mình giải quyết được. Hơn nữa lúc ấy, bên cạnh hẳn cũng có không ít người có thể bày mưu tính kế cho hẳn.

Nhưng hiện tại, Tào Bằng đang đau đầu vì không có ai để sử dụng.

Lý Nho đã đến, cũng giải quyết được một số vấn đề của hẳn.

Hai người ngồi trong lều. Tào Bằng đem các vấn đề trước mắt cùng các chuyện xảy ra gần đây nói cho Lý Nho biết.

Lý Nho xem ra rất thư thái.

Nghe Tào Bằng nói xong, gã uống nước, nhắm hai mắt lại.

Tào Bằng cũng không quấy rầy Lý Nho, ngược lại ngã người nằm xuống tấm đệm da sói màu trắng mềm mại, ấm áp. Kể từ khi tiếp quản chuyện Hà Tây đến khi huyện Hồng Thủy động thổ khởi công bây giờ, Tào Bằng phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Có lẽ trong mắt người ngoài, Tào Bằng luôn có vẻ thành công, luôn nắm vững mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Nhưng chỉ có chính hẳn mới hiểu rõ một tháng qua hẳn phải chịu giày vò như thế nào.

Đối với một cảnh sát hình sự mà nói, tình huống Tào Bằng phải đối mặt lúc này khác xa những vụ án phức tạp hần từng xử lý ở kiếp trước rất nhiều. Khi còn ở Hải Tây, trên hần ít nhất còn có một Đặng Tắc che chắn gió mưa cho hần, giúp hần thoải mái hành động. Có người nói thành công của Hải Tây ngày hôm nay công lao của Tào Bằng và Đặng Tắc chia làm ba bảy.

Tào Bằng bảy phần, Đặng Tắc ba phần.

Ít nhất trước khi đến Hà Tây, Tào Bằng cũng cho là thế.

Nhưng đến khi thực sự một mình đảm đương một phía, hần mới biết được suy nghĩ lúc trước của hần sai lầm đến thế nào.

Nếu không có Đặng Tắc ra mặt che chắn gió mưa cho hần, tất cả các ý tưởng của hần e rằng cũng không thể thực hiện được. Nói cách khác, nếu không phải là Đặng Tắc, chắc không ai có thể ủng hộ hần như vậy. Cho dù Tào Bằng có bản lĩnh thông thiên cũng không có chỗ để thi triển. Theo đánh giá của Tào Bằng lúc này, công lao xây dựng Hải Tây hần và Đặng Tắc hần phải chia sáu bốn mới đúng.

Đặng Tắc sáu, hần chỉ có bốn phần công lao mà thôi.

Những ý tưởng kỳ diệu của hần, những chủ trương hay ho của hần đều cần phải có người thực hiện mới được.

Có những ý tưởng kỳ diệu dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng khi thực hiện, Đặng Tắc lại thay hần gánh đỡ phần lớn áp lực.

Cũng chính bởi thế mới có được Hải Tây ngày hôm nay.

Nếu là người khác, Hải Tây sao có được quy mô như bây giờ?

Trước khi Lý Nho đến, Tào Bằng luôn phải tự mình chèo chống. Bàn Thống đang chuẩn bị chiến tranh ở thảo nguyên phía Tây Bắc cũng thế, Giả Quỷ ở Liêm Bảo đang rầm rộ xây dựng cũng vậy. Tào Bằng luôn phải dốc toàn lực để giúp đỡ bọn họ, cũng giống như Đặng Tắc từng giúp hần trước kia. Mà chuyện này thường không mấy nổi bật, nhìn qua chẳng khác gì hần không làm gì cả.

Lý Nho đã đến đây!

Tào Bằng cuối cùng cũng có một người để thổ lộ mọi chuyện.

Bàn Thống tuy tài hoa xuất chúng, nhưng so với sự xuất hiện của Lý Nho, y không phải là đối tượng tốt để trò chuyện.

Sau khi Tào Bằng nói xong, liền nằm luôn xuống tấm da sói màu trắng, cảm nhận sự thoải mái trước nay chưa từng có, bắt giắc ngủ luôn!

Bên ngoài trướng vải thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ồn ào.

Giọng nói trong trê của Quách Hoàn thật dễ nghe!

Tào Bằng không biết đã ngủ bao lâu, chợt giật mình, bừng tỉnh.

Lý Nho vẫn đang nhàn nhã uống nước.

Bộ dáng kia chẳng khác nào thứ gã uống không phải là nước mà là mỹ tửu có hương có vị vậy. Tào Bằng ngồi dậy, lại nhận ra trong lều đã thấp nển tự bao giờ. Hai cây nến lớn soi tỏ cả không gian trong trướng.

Trời đã tối!

Thấy Tào Bằng tỉnh lại, Lý Nho khẽ mỉm cười.

-Công tử ngủ ngon không?

Tấm da sói màu trắng toát ra hơi ẩm, vì thế Tào Bằng mới tỉnh lại, không cảm thấy lạnh chút nào. Hần dụi dụi mắt, ngại ngùng, gãi đầu, hạ giọng nói:

-Sao tiên sinh không gọi ta một tiếng? Bằng thật thất lễ!

-A, có gì mà thất lễ?

Lý Nho cười nói:

-Năm đó, chiến đấu ở biên cương, khi ta từng làm mưu chủ cho thái sư cũng từng giống hệt như công tử bây giờ. Ta còn nhớ rõ, lần đó ta bày mưu thành công cho thái sư xong, liền ngủ say ngay trong bữa tiệc mừng công, ngủ thẳng đến chính Ngọ ngày hôm sau. Ha ha, vừa rồi ta cẩn thận suy nghĩ kế hoạch của công tử, thấy cũng không có nhiều sơ hở lắm. Nhưng vấn đề lớn nhất là công tử đã xem nhẹ một chuyện. Cho dù người Hồng Trạch là người Hán, nhưng bọn họ sống ở Hà Tây đã được cả trăm năm, sớm đã không còn giống với người Hán ở Trung Nguyên. Ở một khía cạnh nào đó, người Hồng Trạch này không khác Khương Hồ là bao.

-Ồ?

Tào Bằng phấn chấn:

-Xin tiên sinh chỉ giáo cho.

-Vận khí của công tử không tồi, trước cứu Đan Chá, ít nhất ngay từ khi bắt đầu công tử đã không đến nỗi tứ cố vô thân. Nếu lúc ấy, công tử nói ra chuyện Liêm huyện, không chừng Đan Chá sẽ cảnh giác. Nguyên nhân là công tử muốn lập nghiệp, quy mô của Liêm huyện lại không lớn, nên Đan Chá mới đồng ý bàn thảo với công tử. Có thể nói, chuyện này bắt đầu rất tốt. Nhưng vấn đề là công tử muốn sống yên ở Hồng Trạch thì người đã dùng sai cách rồi.

-Ồ?

-Người Hồng Trạch giờ đã nhiễm cả tập quán của người Khương Hồ. Tập quán của người Khương Hồ là như thế nào? Nói thẳng ra chính là bắt nạt kẻ yếu. Công tử kết minh với Hồng Trạch, phương hướng không sai. Chỉ có điều, ngay từ ban đầu, công tử thiếu mất một điểm trọng yếu, lập uy! Công tử phải phô bày đủ sức mạnh thì mới có thể sống yên ở Hồng Trạch được. Thế cho nên trong lòng người Hồng Trạch vẫn cảm thấy công tử không chịu nổi một đòn của bọn họ. Cho nên, công tử cần giáo huấn bọn họ một chút. Cho dù là chủ động gây mâu thuẫn, công tử cũng phải thể hiện uy phong của triều đình.

Tào Bằng nghe thấy thế liền nhú mày:

-Nếu chẳng may chọc giận người Hồng Trạch thì nên làm sao?

Lý Nho cười ha ha:

-Có phải công tử nghĩ đến đám người di dân đó vẫn còn huyết thống của quân Hán cần quét khắp Mạc Bắc năm đó không?

-Chuyện này...

-Công tử, có những lúc không thể suy nghĩ quá nhiều được. Công tử tuyệt đối không thể chỉ lôi kéo người Hồng Trạch mà còn phải thể hiện sự mạnh mẽ, cứng rắn của người nữa. Chỉ có như thế, người Hồng Trạch mới thật sự tuân thủ minh ước. Nói thật, minh ước giữa công tử và Đậu Lan ta thấy chẳng đáng một đồng nào. Công tử cảm thấy sức mạnh của công tử còn chưa đủ mạnh, nhưng Nho thấy công tử dư sức giáo huấn người Hồng Trạch rồi.

-Nếu chẳng may có chuyện bất ngờ xảy ra, chẳng phải là phiền phức sao?

Lý Nho nghe thấy thế, liên tục cười lạnh.

-Vấn đề là bọn họ dám không?

410. Chương 415: Phát Đạt Thứ Hai Của Hà Tây (4)

Cả một đêm Tào Bằng mất ngủ!

Lý Nho đến tháo gỡ khó khăn cho hắn, giúp hắn nhìn mọi thứ sáng suốt hơn. Nghĩ lại thì khoảng thời gian này, Tào Bằng ở Hà Tây quả thật có phần khiêm tốn, hoặc nên nói là hơi yếu đuối. Đặc biệt sau khi ba

mười sáu bộ lạc làm phản, hần chỉ ngồi xem Hồng Trạch tự điều chỉnh lại, chứ không hề ra tay, thật sự có phần quá rụt rè và yếu đuối.

Đúng vậy, đúng là thực lực của Tào Bằng không đủ.

Nhưng vấn đề là người Hồng Trạch chẳng khác nào Bồ tát qua sông, đến bản thân họ còn khó bảo toàn.

Cho dù Tào Bằng có ra tay, người Hồng Trạch dám ra mặt phản đối sao?

Bản thân Đậu Lan còn chưa rửa sạch móng gã, thì cái liên minh giữa các bộ lạc Hồng Trạch kia lại càng không chịu nổi một đòn. Nếu người Hồng Trạch thật sự vững vàng như sắt thép, thì đã không đến nỗi bị Mã Đằng chia rẽ như thế. Tào Bằng cảm thấy hần đã bị lừa! Cái gọi là minh ước trăm năm của Hồng Trạch thật ra chỉ là bề ngoài, thế nên hần mới đánh mất một cơ hội lớn như thế.

Lý Nho nói rất đúng, người Hồng Trạch sau một trăm năm sinh sống ở Hà Tây sớm đã không còn là người Hán nữa rồi.

Có lẽ một trăm năm trước, tổ tiên của bọn họ còn hiểu được thế nào là trung, hiếu, nhân, nghĩa, nhưng người Hồng Trạch hiện giờ chẳng khác nào người Khương Hồ.

Muốn nói trung, hiếu, nhân, nghĩa với bọn họ chẳng khác nào bảo hổ tự lột da nó.

Cũng như lúc trước Bằng Thống từng nói: Đậu Lan sở dĩ đồng ý lập minh ước với Tào Bằng chẳng qua vì gã cần thời gian để điều chỉnh bộ lạc của gã. Đồng thời, gã lợi dụng sự xuất hiện của Tào Bằng để đe dọa Mã Đằng. Chỉ cần gã chinh đồn bộ lạc xong, chắc chắn sẽ phản bội lại Tào Bằng. Đến lúc đó, tất cả minh ước sẽ thành lời nói suông, cái bọn họ coi trọng là quyền hành nắm trong tay.

Thật ngu xuẩn!

Tào Bằng ngồi bật dậy, đấm một quyền xuống giường.

Ta đúng là kẻ ngu xuẩn!

-Phu quân, có chuyện gì thế?

Tiếng động lớn khiến Quách Hoàn và Bộ Loan đang nằm cạnh Tào Bằng bừng tỉnh.

Đêm nay, hai nàng cùng ngủ với Tào Bằng. Có câu “tiểu biệt thắng tân hôn”, xa cách mấy tháng, dĩ nhiên đôi bên không thể thiếu được cảnh tình cảm như thiên lôi, địa hỏa.

Quách Hoàn là điển hình cho nữ nhân phương bắc, thân hình nở nang.

Bộ ngực nàng tròn trịa như hình trái đào, nắm trong tay càng cảm thấy rõ ràng hơn. Còn Bộ Loan là điển hình cho nữ nhân Giang Nam, yêu kiều, thanh thoát, mỏng manh. Cả hai nàng cùng ngồi dậy, chần buồng xuống, y phục trễ nải, càng lộ ra cảnh xuân dạt dào. Trong lều, than trong chậu cháy rực, cảm giác thật thoải mái.

Hai con tuyết ngao nằm phục trước cửa trướng, nghi hoặc nhìn ba người trên giường.

Tào Bằng xoa xoa mặt, ngại ngùng nói:

-Đừng lo, chẳng qua ta nghĩ tới một chuyện thôi.

-Phu quân trấn thủ Hà Tây, càng cần giữ gìn sức khỏe mới phải. Trời đã không còn sớm nữa. Phu quân hãy nghỉ sớm đi, không mai lại không có tinh thần. Thiếp và tiểu Loan sẽ ở đây chăm sóc cho phu quân.

Tào Bằng gật gật đầu, lại nằm xuống.

Thần kinh vẫn luôn căng thẳng của hần được bàn tay thon thon của Bộ Loan khẽ vuốt ve dần thả lỏng.

Kể từ sau khi rời khỏi Hứa Đô, Tào Bằng luôn căng thẳng. Đặc biệt sau mấy lần bị ám sát, hần càng khó cảm thấy thoải mái hơn. Đến khi tới Hà Tây, hần lại phải liên tục làm việc. Mãi cho đến tận tối nay, hần mới có thể nghỉ ngơi, thư giãn được.

Bất giác Tào Bằng chìm vào trong giấc ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Tào Bằng tỉnh dậy.

Bộ Loan và Quách Hoàn không còn nằm cạnh hần nữa, bên ngoài trướng vải truyền đến mùi cháo hoa thơm nức. Hai nàng đã dậy, đích thân chuẩn bị bữa sáng cho Tào Bằng. Thời Đông Hán, bởi vật tư thiếu thốn, hầu hết mọi người đều quen ăn ngày hai bữa, nhưng kể từ khi Tào Bằng ở Cức Dương đều quen thói ngày ăn ba bữa cơm. Dần dần, thói quen này cũng ảnh hưởng tới mọi người xung quanh.

Tào Bằng xuống giường, khoác áo đi ra khỏi tiểu trướng.

Hai con tuyết ngao lập tức đón hần, cọ vào tay hần thân thiết.

Tào Bằng đuổi đuổi thất lưng, tinh thần sảng khoái.

Sương mù mờ ảo!

Sương cuối thu dày đặc, hơn nữa xuất hiện cũng rất nhiều. Trời còn chưa sáng, sương mù vẫn còn, đôi khi đến tận giờ Thìn, sương vẫn chưa tan.

Hơn nữa, cảnh hơi sương thường xuất hiện này đã trở thành cảnh quang độc đáo của Hà Tây.

Ngoài tiểu trướng, Tào Bằng mơ hồ vẫn nhìn thấy lửa trại trong doanh đang cháy bập bùng. Nhưng bóng người khá mờ ảo, nếu không đến gần rất khó nhìn rõ.

-Phu quân dậy rồi ư?

Bộ Loan mặc váy bằng vải bố, cầm một khay thức ăn đi đến.

Một chén cháo mạch bích hơi nghi ngút, bên trên còn điểm màu xanh nhạt, nhìn rất đẹp mắt. Bên cạnh còn có hai món bánh, hai món ăn khác nữa, bữa sáng khá phong phú. Năm đó, khi còn ở Hải Tây, Bộ Loan thường xuyên làm như vậy. Nói chung, đồ ăn của Tào Bằng đều là do Bộ Loan làm, còn Quách Hoàn thường xử lý các việc tạp vụ khác.

-Tiểu Loan, nàng vất vả rồi!

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Bộ Loan, Tào Bằng thoáng đau lòng.

Có đôi khi hần nghĩ tội gì hần phải làm khó chính mình như thế?

Bằng vào địa vị và thanh danh của hần hiện giờ, dù có ở lại Hứa Đô, ít nhất cũng là mệnh quan triều đình hưởng hai ngàn thạch bổng lộc. Nhưng hai ngàn thạch bổng lộc này so với hai ngàn thạch bổng lộc thực sự nghe có vẻ không khác gì nhưng lại có sự chút khác biệt. Bằng vào tuổi tác của Tào Bằng, nếu không phải hần đang trấn thủ Hà Tây, chắc chắn sẽ không được hưởng bổng lộc hai ngàn thạch thực. Nguyên nhân chính là vì xét đến tình hình phức tạp ở Hà Tây, triều đình lại chỉ có thể hỗ trợ rất ít, nên Tào Bằng mới có chức vụ Bắc trung lang tướng này. Đây vừa là vận may của hần, vừa đồng nghĩa với trách nhiệm nặng nề. Vốn dĩ Tào Bằng không có cảm giác gì nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của Bộ Loan lúc gió sớm đất Hà Tây này, hần chợt thấy hối hận.

Nếu không phải do hần gây chuyện thì sao Bộ Loan và Quách Hoàn lại phải theo hần đến Hà Tây chịu khổ cực chứ?

Nếu không phải hần cao ngạo, hần sẽ không phải chịu cảnh rời xa thê tử, người trời nam người đất bắc.

Cầm bát cháo trong tay, Tào Bằng khẽ thở dài.

Bộ Loan vội hỏi:

-Phu quân, nóng quá à?

-Không, ta chỉ nghĩ chút chuyện thôi. Nàng và Tiểu Hoàn cũng ăn đi.

-Vẫn chưa, cứ chờ phu quân dùng xong đã.

-Các nàng cũng nghỉ ngơi một lát đi. Ta đi tìm Viên tiên sinh bàn chút chuyện. Đúng rồi, hôm nay sẽ chuyển doanh trại, sang đại doanh bên cạnh. Lúc dựng doanh trại, các nàng nhớ xây thêm hai tiểu trướng nữa. Ta sẽ mời mẫu tử Thái đại gia vào doanh trại.

Ba người mẫu tử Thái Diễm hiện đang ở trong doanh trại cho dân, môi trường có hơi hỗn loạn.

Suy xét kỹ càng, Tào Bằng nhận thấy hoàn cảnh như thế không thích hợp cho mẹ con nàng ở. Trước kia hẳn còn ở Thân binh doanh, nhưng giờ nha binh của hẳn đã đến, lại đưa theo rất nhiều nô bộc và gia quyến, nếu tiếp tục để mẫu tử nàng ở lại trong quân doanh cũng không hợp lý lắm.

Cho nên, Tào Bằng lệnh cho Hách Chiêu dựng thêm tiểu doanh ở bên cạnh Thân binh doanh.

Nhìn chung, tiểu doanh nằm giữa doanh trại huyện Hồng Thủy, chẳng chiếm bao nhiêu diện tích. Chỉ khác cái là tiểu doanh được tách riêng biệt, nên rất tiện thu xếp cho gia quyến. Chuyện này Tào Bằng vốn không cần lo lắng, đã có đám người Lương Khoan thu xếp cả. Chuyện hẳn cần làm lúc này chính là nhanh chóng xây dựng huyện Hồng Thủy hơn nữa. Ít nhất trước khi tám nghìn hộ di dân đến đây, huyện Hồng Thủy cũng phải xây dựng xong phần cơ bản. Có như vậy, những người di dân mới được yên tâm phần nào.

Thành trấn thời xưa phần lớn đều từ nhỏ đến lớn, dần phát triển hơn.

Ban đầu vốn chỉ có một thôn trang, dần dần số người tăng lên thì thôn trang cũng phát triển thành thành trấn.

Rồi sau đó, triều đình sẽ căn cứ theo vị trí địa lý và quy mô của thành trấn này mà quyết định hoặc là để thành trấn thành một huyện lỵ riêng, hoặc sẽ bị sát nhập với một thị trấn khác. Cũng chính bởi vì vậy mà rất nhiều thị trấn hết sức hỗn loạn, tạp nham. Ngay từ đầu, Tào Bằng đã quyết lập huyện Hồng Thủy làm nơi cai trị ở Hà Tây, nên vận mệnh của thành trấn này ít nhất cũng còn được xây dựng nhất quán.

Việc xây dựng cụ thể còn phải chờ bọn Bộ Chất đến mới có thể thực hiện được.

Nhưng khung xây dựng của thành trấn phải được hoàn thành trước.

Chờ đến khi xây dựng xong nền móng cho huyện Hồng Thủy, Tào Bằng mới có thể chính thức tấu lên triều đình, thỉnh cầu được phát triển nơi này chính thức. Chỉ đến khi được các quan viên trong triều tán thành, hẳn mới có thể thoải mái thi hành chính lệnh ở Hà Tây. Những người từng chơi các trò chơi du ngoạn đều biết rằng muốn lập được thế lực ở một phương, chuyện đầu tiên cần làm chính là xây dựng hệ thống quan phủ. Rồi sau đó, sau quan phủ, mới bắt đầu xây dựng đủ loại cơ cấu khác, như chợ, quân doanh và các tiện ích khác cho cuộc sống thành thị. Tuy nói đây không phải trò chơi, nhưng về lý thuyết cũng giống nhau cả.

Chỉ khi được triều đình tán thành, cho phép lập quan phủ, nha môn, nơi đó mới có tiếng nói riêng.

Huyện Hồng Thủy này là bước đầu của Tào Bằng khi trấn thủ Hà Tây, cho nên ngay từ đầu, hẳn đã đầu tư rất nhiều sức lực, yêu cầu huyện Hồng Thủy phải được xây dựng ổn thỏa.

Giờ Thìn, màn sương mù dày đặc tan đi.

Hách Chiêu ra lệnh nhổ trại, chính thức bước vào doanh trại Hồng Thủy.

Nhìn qua thì tướng nhân số không nhiều lắm, nhưng thực sự bọn họ khiến người khác phải khiếp sợ.

Ba trăm Hắc Mạo binh, một trăm Phi Mạo binh tạo thành một vệ đội nha binh mặc toàn y phục màu đen, giáp sắt, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, uy vũ không tầm thường chút nào.

-Đây là đội quân tinh nhuệ ở đâu vậy?

Trong doanh trại Hán nô, có người thấp giọng hỏi.

-Đám thân binh phò tá Tào tướng quân này tên là Hắc Mạo phải không? Nghe nói đây là quân tinh nhuệ Tào tướng quân tuyển chọn từ ngàn dặm tới. Mỗi người đều có thể địch được cả trăm người.

-Quả nhiên là binh sĩ oai hùng. Nếu Trường An năm xưa có được binh hùng tướng mạnh này trấn thủ, chúng ta sao phải lưu lạc làm kiếp nô lệ chứ?

-Người im miệng đi. Đây là binh sĩ của Tào tướng quân. Tuy nơi này không phải là Quan Trung, nhưng giờ chúng ta vẫn được triều đình bảo vệ. Tào tướng quân chẳng đã nói rồi hay sao? Sau khi xây dựng thị trấn xong, chúng ta có thể vứt bỏ thân phận nô lệ, ở nơi đây, trở thành con dân của triều đình. Tào tướng quân từng nói đến lúc đó quan binh với chúng ta chia phần sáu bốn. Tuy nói không so được với lão gia, nhưng dù sao chúng ta cũng có thể hạnh diện rồi.

-Đúng vậy, người xem đám Hồ nô này xem. Nghe nói bọn họ ít nhất cũng phải làm lao dịch đủ ba năm mới có thể làm dân thường. So với bọn họ, chúng ta vẫn hạnh phúc hơn nhiều.

Trong doanh địa, mọi người chụm đầu, khe khẽ thì thào.

Xa xa, Lương Khoan đã chia ra một vùng đất cho đám binh sĩ mặc giáp phục màu đen này hạ trại.

Nhìn đám nha binh mặc binh phục màu đen, Lương Khoan và Khương Tự đều tròn tròn mắt.

Đều là quân Hán, nhưng trang bị của quân Hán dưới tay bọn họ so với đám nha binh mặc giáp phục đen này kém quá xa.

Trang bị của đám nha binh mặc giáp phục màu đen kia rất đồng đều.

Ngoài giáp trụ và áo khoác không giống với quân Hán ra, bọn họ còn được trang bị chín mươi viên thuẫn, thuẫn hậu và đầu thương. Hoành đao dài bốn thước và trường mâu đều là trang bị của nha binh do Hà Nhất xương mới chế tạo ra. Mỗi người trong Hắc Mạo binh đều được trang bị một con ngựa thồ khiến người nhìn phải đổ mắt thèm khát. Những vũ khí trang bị bình thường đều được ngựa thồ chở đi, một khi gặp nguy hiểm, ngựa thồ được dùng để lập vòng vây, quân tốt sẽ chiến đấu với binh sĩ bên trong. Còn Phi Mạo binh lại càng xa xỉ hơn, mỗi người có hai con chiến mã, thêm một con ngựa thồ nữa.

Khi hành quân, bọn họ có thể đổi ngựa cưỡi.

Khi tác chiến, kết hợp với ngựa thồ có thể tấn công.

Đây cũng là chiến pháp độc đáo của Phi Mạo binh. Nếu không phải Tào Bằng kiếm được rất nhiều của cải ở Hải Tây, e rằng hẳn không thể có được số trang bị này.

So sánh với hẳn, thật khiến người ta tức chết đi được!

Nhưng khi Lương Khoan và Khương Tự nhìn thấy đám nha binh mặc giáp phục đen này của Tào Bằng lại thâm ôm ấp hy vọng.

Nếu một ngày kia, bọn họ có thể nắm được đám binh sĩ tinh nhuệ đường này thì sướng khoái biết bao...

411. Chương 416: Phát Dạn Thứ Hai Của Hà Tây (5)

Màn đêm dày đặc.

Sương mù bao phủ khắp thảo nguyên Hà Tây, mọi vật đều trở nên mơ hồ.

Liễu Thanh cưỡi ngựa thong thả đi, tay nắm một cây trường mâu Thiết Tích, liên tục thúc giục hàng ngũ tiến nhanh hơn. Sau lưng gã, một đội quân tốt đang áp giải chừng trăm tên Hồ nô từ từ đi trong đêm. Nhìn trời càng lúc càng tối, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, Liễu Thanh càng thêm sốt ruột. Gã thúc ngựa, xông lên trước, quát:

-Truyện lệnh xuống, trước giờ mao phải đến được đại doanh Hồng Thủy. Nếu chậm trễ, tất cả phải xử theo quân pháp.

-Nhanh lên, đi nhanh!

Đám quân tốt nghe thấy thế, cũng nóng vội theo, không ngừng thúc giục đám Hồ nô tăng tốc.

Đám Hồ nô này vốn là người của bộ lạc Khương Hồ ở gần Liêm Bảo. Theo lệnh của Tào Bằng, Liêm Bảo bắt đầu thi hành chính sách hộ tịch. Giả Quý và Doãn Phụng bắt đầu tấn công các bộ lạc du mục. Người nào nghe lệnh, ngoan ngoãn ghi tên bộ lạc thì mọi chuyện vẫn như trước, nhưng những bộ lạc bị thâm tóm không cam chịu đều xảy ra xung đột kịch liệt với quân Hán.

Những người ở các bộ lạc vẫn có suy nghĩ chỉ cần bọn họ cương quyết, không chịu khuất phục, quân Hán sẽ không dám trêu chọc bọn họ.

Nào ngờ đâu, Giả Quý nhận được lệnh của Tào Bằng, thay đổi thái độ từ ôn hòa lúc trước thành sự mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Chờ đến khi Liêm Bảo xây xong căn bản, quân Hán và các bộ lạc du mục đã giao chiến hơn hai mươi lần.

Song phương đều chịu thương vong, nhưng chung quy lại các bộ lạc du mục nhỏ lẻ này làm sao có thể là đối thủ của quân Hán được. Số người chết cực kỳ thê thảm và nặng nề. Đôi bên đánh nhau tới mức bộ lạc Khương Hồ muốn khuất phục, nhưng quân Hán cũng không đồng ý. Sáu bộ lạc phản kháng mãnh liệt nhất lúc trước bị diệt sạch. Hơn mười bộ lạc nhỏ từ nay về sau hoàn toàn biến mất khỏi thảo nguyên quanh Liêm Bảo.

Đám tù binh Hồ nô của Giả Quỳnh có đến hơn ngàn người, trong đó có không ít thanh niên cường tráng.

Kể từ khi huyện Hồng Thủy chính thức khởi công, Tào Bằng càng cần thêm nhiều thanh niên nô lệ cường tráng. Vì thế Giả Quỳnh phụng lệnh đưa số nô lệ này đến Hồng Thủy.

Liêu Thanh là một đô bá trong quân Hán ở Liêm Bảo, dưới trướng gã có một đội quân tốt.

Lần này gã phụng lệnh áp giải Hồ nô cũng không phải là việc khó khăn gì. Dù sao đường từ Liêm Bảo đến huyện Hồng Thủy cũng không xa mấy. Nhưng thật không ngờ, mấy ngày liền trời mù sương, đoàn người chậm mất mấy ngày. Liêu Thanh vốn không muốn làm khó dễ cho đám Hồ nô nhưng nếu tiếp tục chậm trễ, toàn quân đều phải chịu phạt. Liêu Thanh buộc phải hạ lệnh đẩy nhanh tốc độ di chuyển.

Trên thảo nguyên mênh mông, đoàn nô lệ đi về phía huyện Hồng Thủy.

Xa xa, sau một gò đất, một đám dân du mục đang uể oải di chuyển.

-Thạch đại nhân, làm như thế e là không tốt lắm đâu.

-Có cái gì mà không tốt?

-Đó là quân Hán. Đâu tướng quân và vị Tào tướng quân kia vừa lập ra minh ước, chúng ta đã làm như thế, chẳng phải là phá hoại minh ước sao?

-Minh ước giữa Đâu Lan và tên mọi rợ nhà Hán kia có liên quan gì đến ta chứ?

Nam tử đậm người tỏ vẻ ngạo nghễ.

-Đâu Lan và gã mọi rợ nhà Hán có minh ước với nhau, nhưng ta không có. Tên mọi rợ nhà Hán kia xây dựng thành trên đất của ta, cũng không thèm hỏi một tiếng xem đó là đất của ai. Lão tử hôm nay muốn giáo huấn hắn một chút. Thảo nguyên của Hồng Trạch không phải do một mình Đâu Lan quyết định. Nhiều thế hệ nhà lão tử đã ở Hồng Trạch này, so với Đâu Lan còn nhiều hơn ba đời. Giờ Đâu Lan muốn gây phiền phức cho ta, ta sẽ không khách khí với y nữa. Ha ha, xem bọn chúng có thể làm gì được ta nào.

-...

Sau gò đất yên lặng.

Chỉ chốc lát sau, có người đến bẩm báo:

-Quân Hán sắp đến!

-Các con, chuẩn bị tấn công!

Vị Thạch đại nhân đậm người kia rút ra trường đao.

Phía sau lưng gã, mấy trăm tên mục kỵ cùng hét vang như tiếng sói tru, phóng ngựa lao ra từ sau gò đất.

-Có địch tập kích!

Liêu Thanh thúc ngựa tiến lên, chợt nghe có tiếng âm ỉ từ phía trước truyền đến.

Ngay sau đó, tiếng hú như sói tru đặc trưng của Hồ kỵ truyền đến tai gã, khiến Liêu Thanh thất sắc, vội vàng hạ lệnh chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng vấn đề là gã chỉ có năm mươi bộ hạ, hơn nữa chủ yếu đều là bộ tốt.

Ngoài ra, áp giải Hồ nô còn có bốn, năm trăm người nữa. Nghe thấy tiếng hú quen thuộc kia, đám Hồ nô lập tức tỉnh táo hẳn. Bọn họ vốn không cam chịu đi làm cu li, giờ có người chặn đường, đúng là cơ hội tốt để bọn họ phản kích.

Một gã lính Hán vừa giờ được trường mâu lên, hai tên Hồ nô đã xông đến, vồ hẳn ngã nhào xuống đất.

Tên lính Hán kia hoảng sợ, hét to:

-Liều đại lang, cứu tôi.

Liều Thanh giận tím mặt, phóng ngựa xông lên, vung cây trường mâu Thiết tích trong tay ra, đánh chết hai gã Hồ nô. Nhưng đám Hồ nô đã bắt đầu nổi loạn, tiếng Hồ kỵ từ xa càng lúc càng gần, tiếng hú như sói tru càng lúc càng rõ.

Liều Thanh cắn răng, trợn tròn mắt, múa cây thiết mâu trong tay.

Gã không kịp đề phòng, một đám Hồ nô ồa tới, đánh đập Liều Thanh. Lực đánh quá lớn, Liều Thanh ngã xuống đất, đầu văng mắt hoa. Cây thiết mâu không biết đã bay tới nơi nào, đám Hồ nô chặn đứng đường của gã. Mắt hoa lên, gã chỉ nhìn thấy một loạt những gương mặt dữ tợn nhe răng nanh trắng ớn trước mặt.

Liều Thanh quát to một tiếng, định ném tên Hồ nô đi.

Nào ngờ đầu tên Hồ nô đó lại há mồm, hung hăng cắn mạnh lên cổ Liều Thanh.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang xẹt qua, một tên lính Hán vung đao đánh chết tên Hồ nô.

Hắn xông lên, vung tay, kéo Liều Thanh lại. Một tiếng động vang lên, tinh quang vụt lóe, phập một tiếng, một mũi tên đâm vào hậu tâm của tên lính Hán kia. Tên lính Hán chỉ kịp kêu lên một tiếng trầm đục, ngã lảo đảo xuống đất, đè luôn lên người Liều Thanh.

Ngay sau đó, tiếng chân không ngừng vang lên. Mũi tên xé gió, phát ra tiếng rít thê lương.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không trung thảo nguyên. Mấy trăm Hồ kỵ tấn công, nhát mắt tiêu diệt sạch sẽ quân Hán.

Liều Thanh sợ đến trắng bệch cả mặt mày, nằm trên mặt cỏ lầy lội, không dám cử động.

Cũng may, cây cỏ rất cao, lại thêm một thi thể tên lính Hán đè nặng lên người gã, cho nên không ai phát hiện ra gã.

Các Hồ kỵ xuống ngựa, nhanh chóng thu dọn chiến trường.

Liều Thanh mơ hồ nghe thấy có người kêu to. Ngay sau đó đám Hồ nô cùng vung tay hưởng ứng. Những người này không nói tiếng Hán, mà dường như là tiếng của người Hồ. Liều Thanh nghe không hiểu lắm, nhưng nói chung cũng đoán được ý tứ trong đó.

Đương nhiên là muốn đám Hồ nô này đi cùng kẻ đó rồi!

-Khôi Đầu, nơi này cách huyện Hồng Thủy không xa, không thể ở lâu được.

-Được. Bảo mọi người lên ngựa. Hai người ngồi một con ngựa. Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, chờ xem hắn định làm sao.

Tiếng bước chân rầm rập vang lên, ngay sau đó là loạt tiếng móng ngựa gõ xuống đất.

Liều Thanh cảm thấy đầu gã đại đi. Gã nằm trong vũng bùn lầy, ngất đi.

Gió cuối thu rất lạnh.

Không biết đã bất tỉnh bao lâu, cuối cùng Liều Thanh cũng tỉnh lại, giật mình. Xác tên lính Hán trên người gã đã lạnh cứng lại, khiến gã thất kinh hồn vía. Gã vội đẩy cái xác kia ra, xoay người ngồi dậy, không ngừng run rẩy. Gió vẫn thổi đến, khiến gã run lên. Xung quanh toàn bộ đều là xác người, ngoài mấy chục tên Hồ nô thì chỉ còn xác của quân Hán. Liều Thanh nhặt thanh đao trên đất lên, bình tĩnh hơn một chút. Nhưng sự sợ hãi trong lòng gã chưa hề giảm bớt, một mình gã đứng trong đêm lạnh trên thảo nguyên, cả người lạnh run.

Có tiếng vó ngựa!

Từ xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập!

Liễu Thanh tức thì hoảng hốt, vội vàng thụp xuống bụi cỏ, nhìn ra ngoài qua khe hở của đám cỏ.

Liệu có phải đám người Hồ kia đã quay lại hay không?

Sương mù dày đặc, tầm nhìn của gã không tốt lắm. Liễu Thanh mơ hồ nhìn thấy có hơn mười người đang cưỡi ngựa đi từ xa tiến về phía chỗ chiến trường này.

Gã không nhìn rõ trang phục của bọn họ nhưng xem dáng điệu thì dường như không phải là quân Hán.

Người cầm đầu lập tức nhảy xuống, Liễu Thanh mơ hồ nhìn thấy bộ y phục màu đen của người đó.

-Là người của chúng ta!

Nghe giọng nói, tuổi tác của người đó không lớn lắm.

Nhưng người đó nói giọng chuẩn Quan Thoại của Hà Lạc, Liễu Thanh cảm thấy vô cùng thân thiết.

Thiếu chút nữa gã đã bật khóc. Liễu Thanh vội đứng bật dậy khỏi đám cỏ, la lớn:

-Có phải quân Hán ở Hồng Thủy không?

Hiện giờ, ở Hà Tây có ba đội nhân mã quân Hán. Liễu Thanh là quân Hán ở Liêm Bảo, ở thảo nguyên phía Tây Bắc cũng có một đội quân Hán nữa. Còn lại, chính là quân Hán ở Hồng Thủy. Ba đội quân Hán này vốn cùng thuộc một đội binh mã, sau này bị chia nhỏ ra. Khi Liêm Bảo được xây dựng, huyện Hồng Thủy khởi công, số quân Hán cũng tăng lên nhiều.

Ví như Liêm Bảo mới một tháng trước chỉ có một ngàn người.

Nhưng hiện nay, binh sĩ đồn trú ở Liêm Bảo đã vượt qua một ngàn năm trăm người, ngoài một số thanh niên Hán nô ra, còn có thêm một số Hồ kỵ nữa.

Tình hình ở huyện Hồng Thủy thế nào, Liễu Thanh không rõ lắm.

Nhưng nhìn trang phục của đám kỵ quân này cùng khẩu âm của bọn họ thì bọn họ chắc chắn không phải là Hồ kỵ bản địa ở đất Hà Tây. Ở gần đây chỉ có một đội quân Hán, cũng chính là quân Hán ở Hồng Thủy. Nói không chừng đó là quân tốt do Tào tướng quân mới mời đến.

Tiếng bước chân vang lên rầm rập, hơn mười tên lính Hán xông lên, kéo Liễu Thanh ra khỏi bãi cỏ.

Một vị quan quân trẻ tuổi bước lên trước, lớn tiếng quát:

-Người là kẻ nào? Mau thông báo danh tính.

-Mặt tướng là Liễu Thanh, đô bá Liêm Bảo doanh.

Tuổi tác người thiếu niên kia không lớn nhưng nhìn khí thế không hề tầm thường chút nào.

Liễu Thanh không dám chậm trễ, hốt hoảng đáp.

Tuy gã không biết lai lịch của đối phương như thế nào nhưng nhìn trang phục của thiếu niên, gã cũng có thể đoán được phần nào. Bộ y phục màu đen kia không phải ai cũng có thể mặc được. Trong ấn tượng của Liễu Thanh, chỉ có đội quân Hán tinh nhuệ mới có được trang bị như thế. Ngoài ra, khí chất của người thiếu niên đó cũng không hề tầm thường, giọng nói lại đặc giọng Quan Thoại ở Hà Lạc, chứng tỏ lai lịch không nhỏ.

-Liêm Bảo doanh.

Vị quan quân trẻ tuổi ngẩn ra.

Một kỵ sĩ áo đen bên cạnh nói:

-Tam công tử, Liêm Bảo chính là Liêm huyện, giờ được tướng quân gọi là Liêm Bảo. Nơi đó cũng là thành trấn được xây dựng đầu tiên của chúng ta ở Hà Tây.

-Sao ngươi lại ở đây?

Người thiếu niên lớn tiếng quát.

Tam công tử ư?

Liễu Thanh nghe tiếng nói khe khẽ kia mà không khỏi ngẩn ra.

Vị Tam công tử này là thần thánh phương nào? Xem ra lai lịch người này không nhỏ, có lẽ là con cháu của một đại gia tộc nào đó cũng nên.

Con cháu của thế tộc hào môn cỡ này Liễu Thanh nào dám trêu chọc.

Gã vội vàng cung kính thi lễ, sau đó đem mọi chuyện vừa xảy ra kể lại đầu đuôi, không dám bỏ sót một điểm nào. Vị Tam công tử kia vừa nghe thấy thế, không khỏi giận tím mặt, liên tục rít lên.

-Bọn Hồ cầu ngông cuồng lắm!

-Tam công tử, chuyện này quan trọng, cần lập tức bẩm báo cho tướng quân đã.

-Đúng vậy, nói đúng lắm. Ngươi mau đi cùng lão Ngưu, đến gặp sư phụ kể lại mọi chuyện, không được phép giấu diếm một chút nào hết.

-Nhưng ngựa của tiểu nhân....

-Là kỵ mã ư?

-A, tiểu nhân vốn có một con ngựa hơi chậm một chút.

Vị Tam công tử không kiên nhẫn, giơ tay ngắt ngang lời Liễu Thanh nói:

-Lão Ngưu, ngươi dẫn gã đi về trước. Ta dẫn người đi tuần tra tiếp xem sao.

-Tử Văn, ngươi đừng kích động đấy.

-Ta biết, yên tâm đi.

Liễu Thanh liền nhìn thấy một thiếu niên cường tráng đứng bên cạnh Tam công tử bước đến, nắm lấy cánh tay gã.

-Ta đây đi về trước, ngươi cũng mau trở về đấy.

Lão Ngưu nói xong, gần như là kéo Liễu Thanh bước đi.

Liễu Thanh thất thểu đi theo sau lão Ngưu, cùng ngồi lên ngựa của lão Ngưu.

Gã không nén nổi, hỏi:

-Xin hỏi công tử tên là....

-Mỗ là Ngưu Cương.

-Vậy còn vị công tử vừa rồi...

-Ha ha, ngươi cần gì hỏi nhiều thế? Đợi đến đại doanh, người khác biết thôi. Ngồi vững nhé, chúng ta đi thôi!

412. Chương 417: Phát Đạn Thứ Hai Của Hà Tây (6)

Đại doanh Hồng Thủy, trong đại trướng trung quân.

Tào Bằng ngồi ngay ngắn sau bàn đại soái, nhắm chặt mắt, vẻ mặt bình tĩnh.

Hách Chiêu, Lương Khoan, Khương Tự ngồi ở hai bên. Tào Chương, Thái Dịch đứng phía sau Tào Bằng. Vương Song, Ngưu Cương đứng gác ngoài trước.

Liễu Thanh cúi đầu, quỳ gối giữa đại trướng.

Lúc này, gã đã hiểu rõ lai lịch của vị Tam công tử kia, thật không ngờ đó lại là con của Đại tư không Tào Tháo.

Ngưu Cương kia là cháu trai của Trung Lang tướng Hồ Bôn Diển Vi, lai lịch cũng không nhỏ chút nào.

Nhưng ở trong đại trưởng này, bất kể là Tào Chương hay Ngưu Cương đều không có chỗ ngồi. Tào Chương còn đỡ hơn một chút, ít nhất y cũng có thể đứng trong đại trưởng. Nhưng Ngưu Cương không ngờ đến tư cách đứng trong đại trưởng còn chẳng có, phải đứng canh gác ngoài trưởng.

Trước kia, Liễu Thanh đã nghe nói qua chuyện về Tào Bằng.

Nhưng gã vốn không hiểu rõ lắm người thanh niên trầm tĩnh trước mặt này rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào.

Nhưng lúc này, gã đã hiểu rõ!

Lai lịch của người này vốn không phải là chuyện một đô bá nho nhỏ như gã có thể đoán biết được. Đến Tào Chương cũng chỉ có thể hộ tống cho hắn, đủ biết lai lịch của Tào Bằng lớn đến cỡ nào. Trong đại trưởng lặng ngắt như tờ. Liễu Thanh đến thở cũng không dám thở mạnh. Gã thật không biết tiếp đây sẽ xảy ra chuyện gì, có mơ hồ cảm thấy bất an.

-Khôi Đầu? Đó không phải là cháu của Đan Thạch Hòe hay sao?

Tào Bằng mở mắt, hỏi.

-Khôi Đầu đã chết nhiều năm, sao có thể xuất hiện ở Hà Tây được?

-Công tử, Khôi Đầu này không phải Khôi Đầu đó.

Khương Tự đứng lên, khom người đáp:

-Ta nghĩ “Khôi Đầu” mà vị đô bá này nói đến là bộ lạc Thạch Khôi của Hồng Trạch. Bộ lạc Thạch Khôi bị ảnh hưởng nặng bởi người Hồ, muốn có thủ lĩnh xứng đáng, nên các đại nhân của bộ lạc này đều xưng là “Thủ”. Khôi Đầu là cách gọi Thạch Khôi của bộ lạc Thạch Khôi, nhiều nơi vẫn gọi là Khôi Thủ. Mới đầu năm, mặt tướng cũng đã giao chiến với bộ lạc Thạch Khôi. Bọn người này ngang ngược kiêu ngạo, ngông cuồng, không chịu nghe lời, có thể nói là mối hiểm họa lớn nhất thảo nguyên Hồng Trạch. Bộ lạc Thạch Khôi từ nhiều thế hệ nay vẫn sống du mục, nghe nói bọn họ đi ngược lên đây từ năm Vĩnh Bình. Xét về tư cách, bộ lạc của Thạch Khôi còn lâu đời hơn của Đậu Lan nhiều. Cũng chính bởi vậy, Thạch Khôi vẫn không chịu thua Đậu Lan. Mấy năm trước, gã vì tranh chấp với Đậu Lan mà không nghe theo mệnh lệnh của Đậu Lan nữa. Trên danh nghĩa, bộ lạc của Thạch Khôi vẫn là thành viên của minh ước Hồng Trạch, nhưng trên thực tế thì... Người này rất cuồng ngạo, hơn nữa lại thiện chiến, có qua lại chặt chẽ với Khương Hồ. Nghe nói, lần này Đậu Lan chinh đốn lại Hồng Trạch, muốn tiêu diệt bộ lạc Thạch Khôi, nhập vào bộ lạc Cảnh Gia. Nhưng Thạch Khôi không đồng ý, liền tranh đấu với bộ lạc Cảnh Gia. Lại thêm bộ lạc của gã nhiều năm sống du mục, không có nơi ở ổn định, thế cho nên bộ lạc Cảnh Gia mới không bắt lấy gã. Đậu Lan dường như cũng hết sức đau đầu vì bộ lạc Thạch Khôi này. Bọn họ vừa lệ thuộc vào Hồng Trạch, vừa tách biệt với Hồng Trạch.

Khương Tự giải thích một hồi, Tào Bằng cũng đã hiểu biết đôi chút về bộ lạc Thạch Khôi này.

Nhẹ xoa hai gò má, Tào Bằng chợt hỏi:

-Người tên là Liễu Thanh đúng không?

-Đúng vậy.

Liễu Thanh vội vàng cúi sát đất, đáp.

-Vừa rồi người nói khi tên Thạch Khôi kia rút đi, có nhắc tới một bãi Hồng Thủy nào đó?

-Đúng vậy. Nhưng bọn họ nói quá nhanh, hơn nữa giọng lại pha Hồ với Hán, ti chức lúc ấy cũng đang choáng váng, nên không nghe rõ lắm nội dung là gì. Nhưng có ba chữ “bãi Hồng Thủy” tuyệt đối ti chức không nghe sai. Bởi vì bọn họ nhắc hai lần liền, cho nên ti chức khá ấn tượng. Chỉ có điều vị trí của bãi Hồng Thủy ti chức không rõ lắm, nhưng chắc không xa quá.

-Ồ?

-Khi những người đó tập kích thì chắc không mang theo quân nhu. Nói cách khác, kỵ binh của bọn họ đi rất nhẹ nhàng, cho nên hang ổ của bọn họ chắc chắn không xa lắm. Nếu thác Hồng Thủy là hang ổ của bọn họ, vậy chắc chắn nơi đó phải ở quanh Hồng Thủy.

Tào Bằng mỉm cười:

-Tên tiểu tử này cũng cho là thông minh. Khương Tự, người có nghe đến bãi Hồng Thủy này bao giờ chưa?

Khương Tự và Lương Khoan tuy không phải người Hồng Trạch nhưng đã nhiều năm làm hiệp khách, cho nên cũng khá quen thuộc với Hồng Trạch.

Hai người nhìn nhau, cười khỏ, lắc đầu.

-Công tử, ba chữ bãi Hồng Thủy này huynh đệ chúng ta lần đầu tiên nghe thấy.

Tào Bằng nhướn mày, khẽ gõ tay.

Một lúc lâu sau, hần chợt nói:

-Đi thăm dò đám Hồ nô trong doanh một chút, xem có ai biết vị trí của thác Hồng Thủy ở đâu không. Ta đoán thác Hồng Thủy không phải là tiếng Hán, mà có thể là tiếng bản địa của người Hồ. Liễu Thanh lúc ấy lại không tỉnh táo lắm, cho nên mới tưởng là bãi Hồng Thủy. Mấy lão già Hồ nô nói không chừng sẽ biết. Nói với bọn họ nếu người nào biết bãi Hồng Thủy này ở đâu, tình nguyện dẫn đường, ta có thể đặc xá cho cả nhà kẻ đó không phải chịu thân phận nô lệ nữa.

Khương Tự và Lương Khoan nghe thấy thế, lập tức chấp tay nhận lệnh.

-Hách Chiêu, điểm binh mã, chuẩn bị sẵn sàng xuất kích.

Tào Chương lập tức hưng phấn, nói:

-Sư phụ, ta có thể xuất chiến sao?

Tào Bằng nhìn y một cái:

-Người đi theo ta, nghe lệnh của ta. Khi nào ta cho người xuất chiến, người mới được phép xuất chiến. Liễu Thanh, người tạm thời chưa cần đi về. Ta sẽ thông báo chuyện này với Liêm Bảo. Người cứ ở đây đã, chờ lệnh của ta.

-Ti chúc tuân lệnh!

Mọi người đứng dậy, rời đi.

Tào Chương hào hứng chạy ra khỏi đại trướng, lôi kéo Ngưu Cương đi chuẩn bị.

Nhưng Tào Bằng lại phát hiện Thái Dịch dường như đang nghĩ gì đó, vẫn chưa nói gì.

-Thái Dịch, người làm sao vậy?

-Tiên sinh, ta đang nghĩ bãi Hồng Thủy có nghĩa gì?

-Ồ?

-Trong tiếng Hung Nô, từ “bãi” này nếu nói theo tiếng Hán chính là “hoàng hoa”. “Bãi” liệu có phải muốn nhắc đến vùng đất “hoàng hoa” trường mẫn hay không? Nếu những người đó nói đến “Hoàng hoa” chứ không phải là “bãi” vậy thì việc điều tra cũng dễ hơn nhiều.

Tào Bằng ngây người!

Kể từ khi sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên hần phát hiện hiểu rõ một ngoại ngữ là chuyện quan trọng nhường nào.

Đặc biệt ở nơi người Hồ, Hán sống chung như thế này, nếu có thể hiểu được tiếng Khương Hồ, chắc chắn có thể làm được rất nhiều chuyện. “Bãi” và “Hoàng hoa” nghe qua quả thật có chút giống nhau. Vừa rồi

Khương Tự nói bộ lạc Thạch khôi đã bị Hồ hóa nghiêm trọng, vậy rất có khả năng sẽ nảy ra tình huống này. Nghĩ đến đây, Tào Bằng nheo mắt lại theo bản năng.

-Vương Song!

-Có mặt tướng!

-Đi hỏi một chút xem xung quanh huyện Hồng Thủy có nơi nào có tên là Hoàng Hoa hay không.

-Tuân lệnh!

Vương Song vội vàng lĩnh mệnh đi. Trong đại trường chỉ còn lại Tào Bằng và Thái Dịch.

-Thái Dịch, làm tốt lắm!

Nghe thấy Tào Bằng khen, Thái Dịch tức thì tươi cười, hết sức hăng hái.

-Tiên sinh có chuyện muốn nhờ người.

-Xin tiên sinh cứ chỉ bảo.

-Sau khi huyện Hồng Thủy xây xong, người dạy tiên sinh tiếng Hung Nô được không?

-A?

Tào Bằng hít sâu một hơi, giơ tay xoa xoa đầu Thái Dịch:

-Tiên sinh không phải người cổ hủ, lại càng không phải kẻ chỉ biết khư khư giữ lễ thói cũ, không biết ứng biến. Nếu ta phụng lệnh trấn thủ Hà Tây, tương lai không thể tránh được chuyện giao tiếp với Khương Hồ và Hung Nô. Nếu biết chút tiếng Hồ, cũng là chuyện tốt. Ha ha, về sau tiếng Hồ của tiên sinh sẽ phải nhờ Thái Dịch dạy rồi!

Thái Dịch rất cảm động, liên tục gật đầu, không nói nên lời.

Quả không ngoài suy đoán của Tào Bằng, ở phía tây huyện Hồng Thủy, giữa bộ lạc Cảnh Gia và huyện Hồng Thủy đúng là có một nơi tên là Hoàng Hoa lâm. Gọi là lâm (rừng) thật ra do nơi này khá nhiều cây cối, nhưng nhìn địa hình chung thì nơi này vẫn là bình nguyên. Địa thế khá thấp, hơn nữa lại có rất nhiều cây cỏ mọc rất cao. Trong rừng cây ở nơi đất trũng, có một loại cây màu vàng sinh sống, nghe nói có thể dùng để trị một số chứng bệnh thông thường, cho nên cũng có người gọi nơi này là bãi Hoàng Hoa.

Ngay từ đầu, đám người Khương Tự vốn không hỏi ra được manh mối gì.

Nhưng sau khi Tào Bằng bảo bọn họ phát âm theo tiếng Hồ, một Hồ nô liền nghĩ tới Hoàng Hoa lâm này.

Nghe cách nói của Hồ nô kia thì Hoàng Hoa lâm đúng là một nơi dễ ẩn thân. Hơn nữa người bình thường cũng không chú ý đến nơi này lắm.

Tào Bằng lập tức lệnh cho Hồ nô kia dẫn thám báo đến điều tra.

Để thưởng cho sự hợp tác của Hồ nô này, Tào Bằng chẳng những hủy bỏ thân phận nô lệ của gia đình sáu người của Hồ nô này mà còn cho bọn họ một lều trại, cấp một nơi ở cho cả sáu người bọn họ. Hành động của hắn khiến rất nhiều Hồ nô ngưỡng mộ. Đặc biệt những người biết Hoàng Hoa lâm này bắt đầu hối hận vì sao bản thân không phải là người đầu tiên đứng ra hợp tác?

Dù sao, địa vị của người bình thường và nô lệ khác nhau một trời một vực.

Nhưng cũng vì lần khen thưởng này, các Hồ nô biết được vị tướng quân Tào Bằng trẻ tuổi này là người nói là làm.

Hơn nữa, hắn cũng không cố tình căm ghét người Hồ.

Chỉ cần người đồng ý hợp tác với hắn, làm việc theo quy tắc của hắn, người sẽ được sống thoải mái.

Nếu nói trước đây đám Hồ nô vốn có vài phần thù ghét Tào Bằng thì giờ cảm giác thù địch đó đã ít đi rất nhiều. Trên thảo nguyên, mạnh được yếu thua là quy luật sinh tồn cơ bản nhất. Nếu bị người ta bắt làm

nô lệ, vậy có nghĩa là người ta có bản lĩnh. Đặc biệt người Hưu Chư càng hiểu rõ về sức chiến đấu của quân Hán.

Nhớ ngày đó, Đặng Phạm dẫn hai ngàn quân Hán đến gần như nghiền nát Hồ kỵ, đánh cho bọn họ chạy trời chết.

Cuối cùng ngay đến thủ lĩnh đại nhân của bọn họ cũng thành tù binh của người ta.

Các bộ lạc người Hưu Chư phản bội Hồng Trạch càng không có gì để oán giận. Bọn họ có thể phản bội, vậy thì quân Hán cũng có thể tấn công, chuyện này hoàn toàn chính đáng. Xem ra chỉ cần sau này chịu hợp tác với quân Hán, người Hưu Chư sớm muộn gì cũng có thể lấy lại được tự do. Cũng trong ngày hôm đó, người Hưu Chư hăng hái hẳn lên, hoàn thành tiến độ đầu tiên...

-Con muốn nói Tào tiên sinh bảo con dạy ngài ấy tiếng Hung Nô ư?

Thái Diễm buông cây bút trong tay xuống, nghi hoặc nhìn Thái Dịch, hỏi.

Thái Dịch hưng phấn gật đầu, có thể thấy y đang rất kích động.

-Đang yên đang lành, Tào tiên sinh sao lại muốn học tiếng Hồ?

-Tiên sinh nói nếu hẳn phải trấn thủ Hà Tây, sống với người Hà Tây, thì bất kể là người Hồ hay người Hán đều là con dân của hắn. Hắn nói hy vọng có thể giao hảo với người Hồ ở Hà Tây, cho nên mới muốn học tiếng Hồ.

Thái Diễm nghe xong, mỉm cười.

-Vị Tào công tử này đúng là thú vị.

Từ xưa đến nay chỉ nghe người Hồ học tiếng Hán, chứ chưa nghe nói quan phụ mẫu một phương chủ động đi học tiếng Hồ bao giờ.

Nhưng Thái Diễm biết Tào Bằng có tên hiệu là Tào Tam Thiên, danh tiếng của hắn trong đám danh sĩ không hề nhỏ.

Nhưng trong lòng nàng vốn vẫn cho rằng Tào Tháo bổ nhiệm Tào Bằng làm Bắc trung lang tướng dường như có hơi thái quá. Thái Ung cũng từng làm Bắc trung lang tướng nhưng năm đó ông đã mấy chục tuổi mới đạt đến chức vị cao như thế. Nhưng hiện tại, Tào Bằng chỉ mới hai mươi một tuổi đã leo đến chức Bắc trung lang tướng. Chuyện này sao Thái Diễm có thể thật sự thành tâm nỗ lực phục Tào Bằng được?

Cho dù để Thái Dịch bá Tào Bằng làm thầy cũng chỉ vì nàng nghĩ cho tương lai của Thái Dịch mà thôi.

Nhưng hôm nay nghe Thái Dịch nói, Thái Diễm thật sự có chút hứng thú với Tào Bằng.

-A Mi Quả!

-A nương!

-Cầm mấy quyển sách hai ngày trước a nương đã viết ra, chúng ta sẽ đi bá kiến vị tiểu tiên sinh của ca ca người một chút!

413. Chương 418: Phát Dạn Thứ Hai Của Hà Tây (7)

Thái Diễm tới không đúng lúc lắm. Toàn bộ đại doanh Hồng Thủy theo mệnh lệnh của Tào Bằng được cảnh giới nghiêm ngặt, luôn sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào. Trời đã tối muộn, đèn đuốc trong tiểu doanh sáng trưng, nhưng trong đại doanh lại tối sì. Toàn bộ quân tốt đều cầm binh khí, sẵn sàng nhận lệnh xuất kích. Hách Chiêu khoác trọng giáp, Lương Khoan và Khương Thự đứng hai bên, sẵn sàng đợi lệnh.

Tào Chương, Vương Song và Ngưu Cương đều mặc giáp trụ chỉnh tề, sẵn sàng lâm trận.

Bên cạnh Tào Bằng có bốn hộ vệ, ngoài Thái Dịch ra, tất cả đều tham dự lần chiến đấu này. Thái Dịch tuổi còn nhỏ. Tào Bằng cho rằng y chưa hợp để chiến đấu, nên để lại ở đại doanh canh gác. Ngay đến Lý Nho cũng ăn mặc chỉnh tề, ngồi ngay sau Tào Bằng.

Hách Chiêu vừa đến đã nắm trọng binh trong tay khiến Lương Khoan và Khương Tự mới đầu còn ngần ngại.

Nhưng cả hai đều là người thông minh, sau khi biết được lai lịch của Hách Chiêu, mối lo ngại của hai người đều tan thành mây khói.

Kể từ năm Kiến An thứ hai, Hách Chiêu đã đi theo Tào Bằng, đến nay đã được sáu năm.

Những người đi theo Tào Bằng năm đó như Phan Chương, Bộ Chất, Vương Mãi, Đặng Phạm, thậm chí sau này là Hám Trạch và Cam Ninh, người kém nhất hiện giờ cũng là Chinh khương đô úy, hoạn lộ mở rộng trước mặt. Nhưng Hách Chiêu vẫn đi theo bên cạnh Tào Bằng như trước. Sau khi biết được Tào Bằng trấn thủ ở Hà Tây, gã không nói lời nào liền từ biệt cuộc sống phồn hoa ở Hứa Đô, vứt bỏ chức Biệt bộ tư mã của Thành môn giáo úy, hưởng bổng lộc tám trăm thạch để chạy tới vùng đất Hà Tây hoang vắng này dốc sức cho Tào Bằng.

Người trung thành đến ngần này, đáng tin đến ngần này, không phải là kẻ mà những người mới đi theo Tào Bằng hai tháng ngần ngừ như Lương Khoan và Khương Tự có thể so sánh được.

Ngay đến Lương Khoan cũng thâm kính phục Hách Chiêu.

Y kính nể Hách Chiêu trung thành, càng ngưỡng mộ Tào Bằng vẫn luôn tín nhiệm gã.

Bọn họ lại càng hiểu rõ rằng sự tín nhiệm này không phải một sớm một chiều là có thể có được. Ít nhất, bọn họ cũng không thể thay thế được Hách Chiêu.

Hách Chiêu tuy mới đến Hà Tây nhưng bốn trăm Hắc Mạo dưới tay gã đủ cho bọn họ biết được bản lĩnh của người này.

Bốn trăm người kia như cùng sinh ra trên một cánh tay, kỷ luật nghiêm minh mà phối hợp nhịp nhàng, khiến Lương Khoan và Khương Tự vô cùng hâm mộ. Hai người tự nhận tài ngang nhau, nhưng bọn họ chưa từng luyện được binh sĩ tốt như vậy. Cho nên, bản lĩnh của Hách Chiêu quá rõ ràng, không cần phải hoài nghi! Nếu gã không có bản lĩnh thật sự, sao Tào Bằng có thể giao nha binh tinh nhuệ nhất của hắn cho Hách Chiêu nắm giữ chứ? Người này quả thực có bản lĩnh!

Tào Bằng không có thời gian tiếp Thái Diễm, liền bảo Quách Hoàn và Bộ Loan tiếp đãi mẫu tử nàng.

Thái Diễm cũng là người biết nặng nhẹ, cho nên không trách móc lời nào. Ba nữ nhân ở trong tiểu trưởng nói chuyện phiếm, kể lại những chuyện của Tào Bằng mà ít người biết đến.

Bên ngoài đại trưởng trung quân, ba trăm Hắc Mạo chờ xuất phát, đứng trang nghiêm quanh tiểu doanh.

-Khởi bẩm tướng quân, nơi dừng chân của Thạch Khôi đã tra xét rõ ràng.

Khương Tự dẫn lão Hồ nô kia đi vào đại trưởng. Lão Hồ nô liếc thoáng nói, Khương Tự ở một bên dịch lại.

Lão Hồ nô tên là Tấn Kha Bĩ, là người Hưu Chư.

Do cuộc sống du mục quanh năm ở Hà Tây nên lão hiểu rất rõ về địa hình của Hoàng Hoa lâm.

Nghe lão nói thì địa hình của Hoàng Hoa lâm phức tạp, chưa nói đến cây cối mọc rậm rạp thì đầm cỏ, đầm lầy cũng trải rất rộng. Người nào không quen đường mà đi vào Hoàng Hoa lâm ắt sẽ bị rơi xuống đầm lầy, đến xương cốt cũng không còn.

Tóm lại, Tấn Kha Bĩ cho rằng muốn tiêu diệt Thạch Khôi ở Hoàng Hoa lâm quả rất khó khăn.

-Lão nhân này cũng hiểu chút binh pháp.

Tào Bằng mỉm cười, quay đầu lại nói với Lý Nho đang ngồi sau rèm phía sau.

Khương Tự nói:

-Tấn Kha Bĩ vốn là một tiểu soái của đội Hồ kỵ Đồ Các. Sau này vì bị thương, người trong tộc lại chết thê thảm nên mới trở thành thường dân.

-Ồ?

Tào Bằng gật gật đầu, xua tay ra hiệu Khương Tự dẫn Tán Kha Bỉ lui ra.

-Nho công nghĩ thế nào?

-Nếu đúng như lời người Hồ này nói thì Thạch Khôi cũng khó đánh. Nhưng vừa rồi lão nói mặt phía đông của Hoàng Hoa lâm khó đi lại nhất, nên ta có một ý tưởng. Chỉ có điều không biết sức chiến đấu của Hắc Mạo của công tử được bao nhiêu?

-Hắc Mạo của ta tuy chỉ có ba trăm người nhưng mỗi người có thể một địch trăm.

-Vậy thì được rồi!

Lý Nho chợt hạ thấp giọng, khe khẽ nhỏ to một hồi với Tào Bằng.

Rồi sau đó, y trầm giọng nói:

-Nhưng nếu công tử tiêu diệt Thạch Khôi, ắt sẽ động chạm đến lợi ích của Hồng Trạch. Không biết công tử đã chuẩn bị sẵn sàng để trở mặt với người Hồng Trạch hay chưa? Nếu công tử đã chuẩn bị tốt, chúng ta đánh được rồi.

Tào Bằng gõ tay lên bàn gỗ. Một lúc sau, hắn chợt cười lạnh.

-Sớm muộn gì cũng phải đánh, để xem Đậu Lan gã có dám hành động không!

Hoàng Hoa lâm nằm ở phía tây huyện Hồng Thủy, tiếp giáp với thảo nguyên của Cảnh Gia.

Đúng vậy, chính là thảo nguyên của Cảnh Gia. Trước đây, bọn họ vốn đóng quân ở phía tây của Hồng Thủy Tập, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, cuối cùng vùng đất trú chân của bọn họ lại giao cho bộ lạc Lý Gia xử lý. Rồi sau đó, Cảnh Gia lại thu tóm hai bộ lạc nhỏ trên thảo nguyên, chuyển nơi dừng dân đến vị trí bây giờ. Một mặt là bọn họ cần nghỉ ngơi dưỡng sức. Mặt khác là do trách nhiệm giám sát huyện Hồng Thủy. Theo kế hoạch trước đây của đám người Đậu Lan, bộ lạc Thạch Khôi vốn sẽ được sát nhập với Cảnh Gia. Chỉ có điều, Thạch Khôi là kẻ kiêu ngạo, không chịu tuân lệnh. Đừng nói là người của Cảnh Gia, cho dù là hai thế lực lớn như Đậu Lan, Lý Kỳ, gã cũng không thèm để mắt đến.

Chưa kể bộ lạc Thạch Khôi có hơn ngàn người, cũng coi như là một nhóm cường hào lớn.

Trong bộ lạc Thạch Khôi, không phân biệt nam nữ, lão ấu. Ngay cả là trẻ con cũng có thể cầm đao giết người, cho nên sức chiến đấu của bọn họ cực kỳ dũng mãnh.

Cảnh Gia tuy bất mãn với Thạch Khôi nhưng lại không dám bức ép quá đáng.

Dù sao, Cảnh Gia vừa thu tóm xong hai bộ lạc nhỏ, nhân khẩu tăng lên tới ba nghìn người, cũng cần thời gian để dung hòa. Nếu lúc này, bọn họ mạo muội khai chiến với Thạch Khôi, thắng bại chưa nói nhưng dù có thắng thì cũng là một trận thắng thảm khốc.

Đến lúc đó, hai bộ lạc vừa mới sát nhập kia rất có thể sẽ tạo phản.

Người đứng đầu bộ lạc Cảnh Gia tên là Cảnh Khánh, cũng chính là vị Cảnh đại nhân mà Tào Bằng từng gặp ở Hồng Thủy Tập. Người này rất bình tĩnh, luôn nhìn nhận rõ mối quan hệ lợi hại như thế nào.

Cho nên, Thạch Khôi vẫn luôn tách biệt bên ngoài, Cảnh Khánh lại coi như không thấy. Bởi y biết bản thân y hiện giờ chưa thể tiêu diệt được Thạch Khôi. Chờ đến khi xử lý xong hoàn toàn hai bộ lạc nhỏ kia, sức chiến đấu của bộ lạc phục hồi, đến lúc đó, chiến thắng Thạch Khôi ắt sẽ làm địa vị của y ở Hồng Trạch tăng cao hơn nữa.

Trong Hoàng Hoa lâm, Thạch Khôi đang bày tiệc rượu.

Bên cạnh gã, mười tiểu soái cả lớn cả nhỏ liên tục nâng chén, thay nhau kính rượu gã.

Tập kích binh mã huyện Hồng Thủy, lại chiếm được ba, bốn trăm người, rõ ràng là thu hoạch lớn.

Quan trọng nhất là ba, bốn trăm Hồ nô này đều hận quân Hán thấu xương. Những người này vốn là các chiến sĩ trong bộ lạc, giờ quy thuận Thạch Khôi khiến binh lực của Thạch Khôi tăng lên ba phần. Chưa kể

gã lại không cần lo lắng chuyện đám Hồ nô này kết bè kết đảng với nhau. Bọn họ đều là các thanh niên cường tráng chọn lọc từ mười mấy bộ lạc ra, đều ham chiến, giữa bọn họ vốn còn có ân oán không nhỏ. Một đám chiến sĩ như thế có thể trở thành thanh kiếm sắc trong tay Thạch Khôi gã.

Quân Hán đóng quân ở Hồng Thủy xem ra cũng chẳng phải là chuyện xấu.

Ít nhất, bọn họ cũng cung cấp cho Thạch Khôi gã không ít người.

Chờ mấy ngày nữa, gã sẽ ra tay đoạt người thêm lần nữa. Nghe nói trong đại doanh Hồng Thủy còn có cả ngàn Hồ nô. Nếu có thể tập kích đại doanh thì...

Đến lúc đó, gã vỗ móng bỏ chạy, cho dù có nương nhờ Khương Hồ, gã cũng trở thành cường hào một phương, tha hồ tiêu dao khoái hoạt.

Nghĩ đến đây, Thạch Khôi hết sức sung sướng, liên tục cười ha ha trong tiệc rượu. Đám tiểu soái này đương nhiên không biết được suy nghĩ của Thạch Khôi, nhưng cả bọn đều rất thích thời tiền lên kính rượu, rót đủ lời a dua, nịnh hót vào tai gã.

Thạch Khôi càng nghe càng cao hứng, rượu cũng uống nhiều thêm.

Đến khi ngày sắp tàn, gã đã không còn tỉnh táo nổi nữa, ngã xuống giường ngủ say sưa.

Gã mơ một giấc mơ, mơ thấy sau khi gã tập kích đại doanh Hồng Thủy, chặt đầu Tào Bằng, hùng bá Hồng Trạch, trở thành bá chủ thực sự của Hồng Trạch. Khi đó, Mã Đằng, Hàn Toại, ngay cả các thủ lĩnh của các bộ lạc sinh sống ở Hà Tây cũng đến chúc mừng gã. Cả đám người phủ phục dưới chân gã, cung kính gọi gã là Thạch Đại vương...

Trong giấc mơ, Thạch Khôi sung sướng, cười thành tiếng.

Bỗng nhiên, tiếng trống trận dồn dập vang lên, Thạch Khôi bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Gã lập tức xoay người ngồi dậy. Tấm chăn da sói màu trắng đang phủ trên người lặng lẽ rơi xuống mặt đất.

-Tiếng gì thế?

-Đại nhân, chuyện lớn không tốt, chuyện lớn không tốt!

-Vì sao lại hoảng hốt thế?

Thạch Khôi vừa khoác áo, vừa đi ra khỏi đại trướng.

Một gã tùy tùng quỳ gối trước cửa đại trướng, thất kinh hô:

-Quân Hán, quân Hán đã bao vây quanh Hoàng Hoa lâm rồi.

-Cái gì?

Thạch Khôi cũng thất kinh hồn vía.

Ngoài miệng, gã tỏ vẻ không sợ quân Hán, nhưng trong lòng, gã cũng có chút e ngại đại doanh Hồng Thủy.

Dù sao, trong đại doanh kia có đến hơn vạn người, nhiều hơn bộ lạc của Thạch Khôi gã cả chục lần. Nếu bọn họ thực sự xông đến, gã chắc chắn chẳng chiếm được lợi thế. Nếu chỉ là trận đánh nhỏ như chuyện tập kích quân Hán ngày hôm qua thì gã không cần sợ hãi. Thứ nhất, Hoàng Hoa lâm bí ẩn, vốn chẳng có người nào biết cả. Thứ hai, trong mắt Thạch Khôi, quân Hán tuy đông nhưng chủ tướng của quân Hán lại không phải người cứng rắn, mạnh mẽ. Người đó cũng chỉ vừa mới đến Hồng Trạch, dù sao cũng phải để mất một chút đến suy nghĩ của người Hồng Trạch, không dám làm to chuyện.

Nhưng Thạch Khôi thật không ngờ quân Hán lại tìm được Hoàng Hoa lâm nhanh như thế.

Gã lại càng không ngờ rằng quân Hán lại liều lĩnh xuất binh, xem ra bọn họ không thèm để mất đến cảm nhận của người Hồng Trạch.

Thạch Khôi giật mình, tỉnh rượu hơn nhiều.

-Quân Hán dẫn bao nhiêu người tới đây?

-Không rõ lắm!

-Bọn họ từ đâu đến?

-Bao vây theo hướng nam, bắc và hướng tây, xem ra là dốc toàn bộ lực lượng.

Ba hướng nam, bắc, tây ư?

Thạch Khôi nhú mày, trầm ngâm một lát. Gương mặt gã chợt nở nụ cười dữ tợn.

-Truyện lệnh của ta, cả tộc chuẩn bị chiến đấu.

-Tuân lệnh!

-Khoan đã, tập trung các thanh niên cường tráng lại cho ta, chờ lệnh của ta.

Tên tùy tùng kia không hiểu ý Thạch Khôi lắm nhưng vốn sợ gã, hần không dám chậm trễ, gần như bỏ chạy đi mất.

Chỉ một lát sau, mấy tên tiểu soái tâm phúc đã chạy tới. Vừa thấy Thạch Khôi, bọn tiểu soái đó đã kích động hỏi:

-Đại nhân, nên làm sao bây giờ? Quân Hán đánh tới rồi! Chết tiệt, sao bọn họ biết chúng ta đóng quân ở Hoàng Hoa lâm nhỉ?

Thạch Khôi trợn trừng mắt, lớn tiếng quát:

-Có cái gì mà phải hoảng sợ? Chẳng qua chỉ là đám quân Hán tìm tới cửa mà thôi. Hoàng Hoa lâm này dễ thủ khó công. Quân Hán dù có đánh tới đây, nhất thời cũng khó tìm được chúng ta. Ta hỏi các người, các người muốn chết hay muốn sống?

-Đại nhân, đại nhân nói thế là sao, muốn chết là sao? Muốn sống là sao?

-Muốn chết thì dễ lắm. Chúng ta thủ doanh trại, tử chiến với quân Hán. Nhưng quân Hán binh lực dồi dào, cuối cùng chúng ta khó mà thoát chết được. Muốn sống thì dẫn theo các chiến sĩ của chúng ta phá vây theo phía đông. Nghe tiếng trống thì quân Hán ở phía đông không đông lắm. Lại thêm đầm lầy ở đó rất rộng, quân Hán nhất định sẽ không ngờ rằng chúng ta sẽ phá vây theo phía đông. Chỉ cần có thể ra ngoài, chúng ta sẽ có cơ hội báo thù. Có điều, e là chúng ta phải vứt bỏ những người này. Trẻ em, phụ nữ, người già yếu trong tộc tốt nhất không nên đưa theo.

414. Chương 419: Hắc Mạo Xuất Kích.

Sắc mặt mấy tên tiểu soái lập tức thay đổi.

Để những người già, phụ nữ và trẻ em này ở lại doanh trại để chống cự chẳng khác nào đem họ bỏ trước hang hùm, chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Đây không phải là một ý kiến hay.

Trong những người già, phụ nữ và trẻ em này còn có vợ con của họ, cha mẹ của họ.

Nhưng không thể không nói rằng, hiện tại đây có lẽ là biện pháp tốt nhất. Người nói là Thạch Khôi, đổi lại là người khác chắc không thể nói những lời như thế được. Vài ánh mắt nhìn Thạch Khôi chằm chằm. Trong đại trướng yên lặng khó tả.

Người nói hay lắm, đi đổi đầu với người Hồng Trạch cũng được, làm gì phải đi tập kích quân Hán?

Nhất thời, tất cả mọi người đã quên mất bọn họ đã từng hòa theo nịnh hót Thạch Khôi. Nhưng những lời trách cứ này cũng chỉ có thể để ở trong bụng. Bọn họ không dám nói ra miệng, tránh làm Thạch Khôi tức giận. Người này nói trở mặt là trở mặt, tuyệt đối không có nửa phần khách sáo. Hơn nữa Thạch Khôi hung tàn nên cũng khiến bọn họ sợ hãi.

-Ta ở lại!

Một gã tiểu soái cười khỏ nói:

-Cha mẹ ta còn ở nơi này, ta không thể từ bỏ bọn họ được. Ta cùng liều chết với bọn họ vậy.

-Ta cũng ở lại.

-Ta nữa...

Trong chớp mắt có bốn, năm người đứng ra tỏ ý muốn ở lại doanh trại.

Những tiểu soái còn lại thì ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ nhìn mấy người tiểu soái kia rồi lại nhìn Thạch Khôi.

-Ta nguyện theo đại nhân phá vòng vây.

Lựa chọn giữa sinh và tử, bọn họ chọn sinh.

Có lẽ bọn họ ở lại Hà Tây đã lâu cho nên chút ít luân lý bọn họ đã không còn màng tới nữa. Thạch Khôi đảo mắt, đầy vẻ bi ai:

-Các vị huynh đệ nếu muốn ở lại, ta cũng không ngăn cản. Nhưng ta nghĩ, ta nên giữ lại huyết mạch của các vị huynh đệ. Ta nguyện bảo vệ con của các người đi phá vòng vây. Tương lai sẽ báo thù cho các huynh đệ.

Mấy tên tiểu soái biến sắc, nhìn nhau gượng cười.

Ban đầu bọn họ còn có ý muốn đầu hàng. Nhưng chiêu rút củi dưới đáy nồi của Thạch Khôi đã uy hiếp bọn họ.

-Đại nhân chỉ cần lo phá vòng vây. Hãy để bọn ta liều chết chiến đấu. Xin đại nhân niệm tình cảm ngày xưa mà quan tâm chăm sóc con chúng ta một chút.

-Đó là tất nhiên. Đó là tất nhiên.

Thạch Khôi kiên quyết:

-Con của những người vì ta mà chết, ta quyết không bạc đãi.

“Ngay cả cha mẹ người, người cũng dám từ bỏ. Chúng ta có thể trông cậy vào người cái gì? Nhưng tới nước này rồi cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Mấy tên tiểu soái chấp tay cáo từ. Thạch Khôi cuống cuồng điểm năm sáu trăm thanh niên cường tráng để chuẩn bị phá vòng vây.

-Nhà Hán cổ hủ, chỉ biết nói chuyện trung hiếu, tuyệt đối sẽ không tùy tiện giết chóc. Nếu như chúng ta rơi vào trong tay quân Hán thì nhất định sống không bằng chết. Nhưng nếu chúng ta phá vòng vây ra ngoài thì ngược lại, quân Hán sẽ có phần e dè, không dám làm gì người nhà chúng ta. Phá vòng vây hôm nay chính là để chờ ngày báo thù chúng. Các huynh đệ hãy theo ta rút lui.

Nghe qua, những lời này của Thạch Khôi cũng có lý.

Tiếng trống trận càng ngày càng gần, càng ngày càng vang. Dường như quân Hán đang áp sát, trong doanh trại càng thêm náo loạn.

Thạch Khôi dẫn bộ hạ lặng lẽ rút lui về phía đông, tiến vào khu đầm lầy Hoàng Hoa lâm.

Ánh lửa trong doanh trại phía sau cao ngút trời.

Tiếng trống trận, tiếng kèn không dứt bên tai, tiếng người hô ngựa hý càng vang vọng trong bầu trời đêm.

Đánh đi. Các người chống đỡ càng lâu thì lão tử càng an toàn.

Trong bụng Thạch Khôi cười lạnh một tiếng, hạ lệnh tăng tốc độ nhanh hơn. Đối với địa thế của Hoàng Hoa Lâm này, bọn chúng đã quen thuộc từ lâu. Chỗ nào có bùn, chỗ nào có thể đi qua, đám người Thạch Khôi này cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đi qua.

Quân Hán, các người cứ chờ đấy!

Thạch Khôi chửi thề.

Đối với những bộ hạ cố thủ trong doanh trại kia, Thạch Khôi không hề để bụng.

Người gã khâm phục nhất trong đời này không phải là ai khác, chính là kẻ giết cha hành quyết mẹ, về sau lại hùng cứ Mạc Bắc của Hung Nô, Thiên Vu Mạc Đồn. Làm người như Mạc Đồn mới có thể dựng nên công lao sự nghiệp. Cái gọi là thân tình, trong mắt Thạch Khôi không đáng nhắc đến. Bộ lạc của Thạch Khôi không giống với những bộ lạc Hồng Trạch khác. Lúc ban đầu, bọn họ vốn là một đám mã tặc ở Hà Tây. Về sau Đậu Hiến ở Hà Tây chinh binh đồn điền, tổ tiên bộ lạc của Thạch Khôi thấy đại thế của quân Hán thì lập tức quy thuận quân Hán.

Khi Đậu Hiến càn quét qua Mạc Bắc, tổ tiên bộ lạc của Thạch Khôi lập không ít công lao.

Về sau bọn họ có được công danh thì lại xem nhẹ, dần ổn định cuộc sống, cùng những người di dân ở Hà Tây năm đó lập thành ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch.

Bộ lạc của Thạch Khôi không dựa vào nông canh, không đi du mục.

Bọn họ là trộm cướp ở Hồng Trạch, cũng đồng thời là ngoại tộc nhà Hán.

Trăm năm qua, bọn họ phụ thuộc vào Hồng Trạch, lại tách biệt với Hồng Trạch, trở thành một bộ lạc nổi tiếng xấu xa trong các bộ lạc Hồng Trạch.

Mà tới thế hệ của Thạch Khôi lại càng táo tợn hơn.

Bọn họ cướp bóc chung quanh, đồng thời lại có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Khương Hồ, tính tình Thạch Khôi càng trở nên hung tàn, không thể kiềm chế được.

-Đại nhân, mau nhìn...

Có người đột nhiên la lên. Thạch Khôi nhìn theo ngón tay hắn chỉ thì thấy Hoàng Hoa Lâm có ánh lửa cao ngút trời.

Quân Hán phát động công kích!

Không ít người gào to, phải đi về cứu viện.

Nhưng Thạch Khôi lại ngăn cản bọn họ, lớn tiếng quát:

-Bây giờ trở về có lợi gì? Nếu quân Hán đã tấn công, chẳng lẽ mấy người chúng ta có thể ngăn cản quân Hán sao? Mọi người hãy nghe ta. Sau khi chúng ta phá vây xong, có thể lập tức tập kích doanh trại Hồng Thủy. Đến lúc đó, quân Hán thấy đại doanh Hồng Thủy bị tấn công thì nhất định sẽ lui quân về cứu viện. Chúng ta lại mai phục trên đường, khi quân Hán đi ngang qua, chúng ta sẽ tập kích bất ngờ rồi nhanh chóng rút lui. Chẳng phải tốt hơn sao?

Không thể không nói, Thạch Khôi có thể trở thành người đứng đầu một bộ lạc đương nhiên không phải kẻ không có chút tài cán nào.

Gã cũng từng đọc qua một ít binh pháp, biết rõ điển cố vây Ngụy cứu Triệu.

Đám binh sĩ sau khi nghe xong cũng hiểu rằng lời Thạch Khôi nói có lý, liền lập tức lên tiếng nghe theo Thạch Khôi, nhanh chóng chạy về phía đông.

Còn sau khi phá vây có tập kích không hay là thoát thân đi, Thạch Khôi đều có trù tính riêng!

Nếu như đại doanh quân Hán trống không thì gã sẽ tập kích bất ngờ, nếu như canh phòng nghiêm ngặt thì gã sẽ rút lui.

Dù sao, đến lúc đó làm thế nào, gã hoàn toàn có thể nắm trong tay.

Tóm lại, bảo toàn sinh mạng quan trọng hơn.

Thạch Khôi nghĩ đến đây thì thầm đắc ý trong lòng.

Mắt thấy sắp ra khỏi đầm lầy, trong lòng Thạch Khôi hồi hộp, tâm trạng cũng khoan khoái theo.

Gã dẫn bộ hạ lao ra vùng đầm lầy thì thấy bốn bề thảo nguyên rộng lớn, trăng sáng sao thưa, vắng vẻ khôn xiết.

Thạch Khôi thở dài một tiếng, chuẩn bị hạ lệnh thì nghe tiếng trống truyền đến, thấy trong bụi cỏ phía xa lay động dập dờn.

-Hắc Mạo xuất kích!

Một tiếng lệnh hùng hồn vang lên từ trong bụi cỏ.

Chỉ nghe một tiếng động lớn, Thạch Khôi không biết đó là tiếng động gì. Theo sau đó, một trận mưa tên từ trong bụi cỏ bắn ra.

Thạch Khôi và những bộ hạ của gã tuyệt đối không nghĩ tới quân Hán có thể mai phục ở chỗ này.

Gã tuy từng đọc qua binh thư nhưng lại không biết đạo lý vây tam khuyết nhất (vây ba hướng, bỏ một hướng). Quân Hán bao vây ba mặt để lại một lỗ hổng, chính là vì muốn giết sạch bọn họ. Những mũi tên xé gió từ trong bụi cỏ lao ra. Đám bộ hạ bất ngờ không kịp đề phòng. Lập tức có hơn mười người ngã quỵ xuống dưới thảm cỏ, tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên bên tai Thạch Khôi.

-Quân Hán mai phục!

Bộ hạ của Thạch Khôi lập tức náo loạn.

-Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt. Chúng ta có ngựa, lao ra đi.

Thạch Khôi la lên không ngớt, giục ngựa chạy về phía trước xung phong.

Sau hai đợt mưa tên, bụi cây lại rung lên. Một loạt quân Hán mặc áo đen, cầm đại thuấn trong tay hiện ra trước mặt giống như một đội âm binh.

-Đầu mâu!

Giọng nói hùng hồn kia lại vang lên lần nữa.

Chỉ thấy một loạt đoản mâu xé gió bay tới trong khoảng không, lao đến trước mặt bộ hạ Thạch Khôi khiến chúng đều ngã ngựa.

Đối mặt với đội kỵ binh tấn công, những quân tốt này không ngờ không hề sợ chút gì mà lại xông tới trước đón đầu.

Sau một loạt lao là một đàn quân tốt đứng đầu tiên, cầm đại thuấn giơ cao. Sau lượt lao thứ hai bay ra lại có mười mấy tên bộ hạ rớt xuống ngựa. Thạch Khôi nào đã từng thấy những binh lính dũng mãnh nhường này, không ngờ bọn họ so với Khương Hồ còn dũng mãnh hơn, không sợ chết hơn. Quan trọng nhất là đội hình của bọn họ hết sức trật tự, không có chút hỗn loạn nào, tiến thoái đi đứng nhịp nhàng, rất có trình tự.

Sau ba đợt lao thì bọn bộ hạ của Thạch Khôi không dám xung phong về phía trước nữa.

Trên mặt đất có gần trăm thi thể đủ để làm bọn chúng hãi hùng. Hơn nữa, đội Hắc Mạo càng áp sát nên không gian tấn công của đội kỵ binh lập tức bị thu hẹp. Mất đi khoảng cách để tấn công, uy lực của kỵ quân cũng theo đó mà yếu đi. Có một vài tên sợ đến mức chạy ngược về, định trốn vào khu đầm lầy. Nhưng do quá hoảng loạn nên chúng không còn nhớ rõ vị trí chỗ nào có đầm lầy. Mười mấy người cả người lẫn ngựa rơi vào đầm lầy, thất kinh hét lớn kêu cứu mạng.

Nhưng trong tình huống như vậy, ai còn lo lắng cho sống chết của bọn họ nữa?

-Xông tới cho ta!

Đôi mắt Thạch Khôi đỏ ngầu, gã hét lên thành tiếng.

Gã muốn tấn công, liều mạng lao vào trận hình của đối phương.

Nhưng vừa mới đến gần thì thấy một loạt thủ phủ bay ra. Hơn mười tên bộ hạ bị thủ phủ bổ trúng, kêu thảm thiết rớt xuống ngựa.

Rốt cục bọn người kia là quân lính ở nơi nào?

Nhưng Thạch Khôi dường như nhìn ra một điểm, vội vàng quát to:

-Bọn chúng chỉ biết ném xa, người không nhiều lắm. Các huynh đệ, tiến lên! Chỉ cần vọt tới trước mặt bọn chúng thì bọn chúng chỉ có thể khoanh tay chịu chết. Theo ta xông lên...

Còn chưa dứt lời, Thạch Khôi đã xông ngựa lên trước về phía quân Hán.

Ở phía sau quân trận, Hách Chiêu toàn thân mặc áo giáp, tay cầm trường đao. Mắt thấy những tên hồ kỵ xông đến, hắn không hề vội vã chút nào. Khuôn mặt ngăm đen lộ ra một nụ cười lạnh lẽo. Trường đao giơ lên cao, hắn quát lớn:

-Chuẩn bị xung trận!

Bốn năm qua, Hắc Mạo đã trải qua một lần thay đổi.

Tất cả thành viên đều được huấn luyện một lần nữa, dựa trên nền tảng của Hãm Trận Doanh và gia tăng thêm nhiều hạng mục mới.

Ví dụ như tăng cường lực phòng ngự.

Để bảo đảm khả năng phòng ngự cho binh sĩ, Tào Bằng nhờ Quách Vĩnh ở Hà Nhất Xưởng rèn ra một số trọng giáp.

Toàn thân tinh binh Hắc Mạo mặc trọng giáp, cầm trong tay đại thuẫn, xếp thành hàng phía sau tạo thành một bức tường thuẫn. Sau đó là binh sĩ sẽ tạo ra xung xa và khiên gỗ, bức tường thuẫn để tấn công. Trải qua bốn năm đào thải, tất cả những người có thể trụ lại đều là tinh binh dũng mãnh nhất.

Đừng nói là những kỵ binh này của Thạch Khôi, cho dù là trọng kỵ binh tấn công thì Hắc Mạo cũng đủ sức chiến đấu.

Thạch Khôi thấy khoảng cách tới bức tường thuẫn càng ngày càng gần nhưng đối phương lại không nhúc nhích gì thì cảm thấy khó hiểu và sợ hãi.

Đúng lúc này, gã chợt nghe tiếng kèn vang lên.

Hai đội kỵ quân như thần binh trời giáng từ hai bên hiện ra.

Kỵ trận của Thạch Khôi lập tức hỗn loạn.

-Thạch Khôi ở đâu?

Một âm thanh vang dội khắp trời.

Theo bản năng, Thạch Khôi ghì cương ngựa, quay đầu nhìn lại.

Ánh trăng sáng tỏ khắp thảo nguyên.

Đây là một đêm trăng tròn hiếm có, giữa màn đêm, dải ngân hà sáng lấp lánh.

Một con kỵ mã phóng nhanh như tên bắn, như tia chớp từ trong đội kỵ binh phóng ra. Một đại tướng cười sù sụ thú, thân khoác đường nghê bảo giáp, lưng buộc đai hình sư tử, áo choàng đỏ thẫm tung bay trong không trung. Người vừa tới cầm trong tay một cây Phương Thiên Họa Kích, lập tức đi tới trước mặt Thạch Khôi.

-Có Tào Bằng đây. Thạch Khôi, mau để mạng lại!

415. Chương 420: Tiêu Diệt

Tào Bằng đã đợi cả đêm và chờ đến giờ khắc này!

Lý Nho hỏi hắn năng lực chiến đấu của Hắc Mạo như thế nào. Tào Bằng không một chút lo lắng. Hắn nhận thấy bộ lạc của Thạch Khôi nhìn hung hãn nhưng chỉ là một đám ô hợp. Hắc Mạo trải qua bốn năm huấn luyện, tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và tâm sức của hắn mới lập thành. Cho dù có đánh nhau với Hồ Báo kỵ với quân số tương đương nhau, Hắc Mạo cũng không chút sợ hãi. Điểm duy nhất không ổn chính là bốn

nằm lại đây Hắc Mạo chưa tham chiến một lần nào. Nếu như tùy tiện thả bọn họ vào chiến trường, rất có thể sẽ thất bại.

Nếu bọn họ giống như Hồ Báo kỵ, chinh chiến liên tục bốn năm ròng, Hắc Mạo sớm đã có thành tựu.

Hâm Trần Doanh của Lã Bố trước kia, Đại Kịch Sĩ của Viên Thiệu, rồi Bạch Mạo binh của Lưu Bị đều từng vào sinh ra tử mới trở thành đội quân bách chiến bách thắng. Tào Bằng tự cảm thấy bất luận về điểm gì Hắc Mạo cũng là một đội hùng binh, thậm chí hơn thế chứ không kém. Nhưng nếu không được tôi luyện kinh nghiệm chiến đấu trên chiến trường thì bọn họ vẫn không thể nào trở thành đội quân sắc bén, tinh nhuệ thực sự được. Lần bao vây, tiêu trừ bộ lạc Thạch Khôi này chính là để Hắc Mạo gia tăng kinh nghiệm chiến đấu. Chuyện muốn thành phải làm từ dễ đến khó, thực hiện theo trình tự nhất định. Chỉ có trải qua một lần thắng lợi thì năng lực của Hắc Mạo mới được khẳng định, mới có thể bách chiến bách thắng, là đội quân hùng mạnh, sắc bén được.

Nhìn tình hình trước mắt, khả năng chiến đấu của Hắc Mạo khiến Tào Bằng rất hài lòng.

Tào Bằng liếc mắt là thấy Thạch Khôi trong trận chiến.

Cũng khó trách, mũ giáp của Thạch Khôi vô cùng nổi bật giữa đám đông. Hơn nữa gã hô quát ầm ĩ, làm sao Tào Bằng có thể nhìn lầm người được.

Tào Bằng phóng ngựa đến, sát khí trong phút chốc đạt tới đỉnh điểm.

Từ lần chiến đấu đầu tiên trên chiến trường, Tào Bằng vẫn luôn nhớ lời nhắc nhở của Ngụy Diên: sư tử vồ cỏ cũng phải dùng toàn lực, cho dù là đối thủ thua kém mình cũng không được phép khinh thường. Trong kỵ chiến, bất luận một sơ sẩy nhỏ nào cũng có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Sau lần đó, Tào Bằng đối mặt với vô số cao thủ.

Từ Điển Vi, Hứa Chử, sau đó là Quan Vũ, Trương Phi, thậm chí cả đám người Lã Bố... không lần nào không đúng như vậy!

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải dốc hết toàn lực tấn công.

Cả người ngựa Tào Bằng phóng tới trước mặt Thạch Khôi.

Dưới ánh trăng, gương mặt hắc hiện ra một nụ cười hiểm ác, hàm răng trắng như dã thú chực chờ cắn người.

Phương Thiên Họa Kịch ẩn chứa sức mạnh của cả vạn quân, bổ về phía Thạch Khôi.

Thạch Khôi cũng được cho là một mãnh tướng của thảo nguyên Hồng Trạch, tất nhiên cũng là kẻ võ nghệ đầy mình.

Gã thấy Tào Bằng đến trước mặt thì nâng đao đỡ. Chỉ nghe một tiếng “đang”, đầu óc Thạch Khôi đã ong ong choáng váng.

Phương Thiên Họa Kịch giống như cây rìu phá núi bổ xuống.

Đao kích va chạm khiến Thạch Khôi như bị sét đánh, hoàn toàn không thể nào đỡ được.

Gã vội vàng giơ tay đỡ, giữ sống đao, vận dụng toàn lực đẩy ra ngoài, hồng đánh bật Phương Thiên Họa Kịch.

Nào ngờ đầu kinh lực truyền qua thanh đao như thái sơn áp đỉnh, ập đến dồn dập như nước sông. Từng đao đều ẩn chứa kinh lực ào ạt, tập trung đánh cùng một chỗ khiến Thạch Khôi khó chịu phải học máu ra. Khớp xương toàn thân gã vang lên răng rắc, con kỵ mã liên tục hí lên. Thạch Khôi phun ra một ngụm máu tươi, cả người lẫn ngựa lập tức ngã trên mặt đất, cơ thể gã nhũn ra, ngã nhào xuống, thất khiếu chảy máu.

Một kích của Tào Bằng khiến cho toàn bộ xương cốt của Thạch Khôi vỡ nát.

Ngay cả con ngựa gã cưỡi cũng không chịu nổi một đòn dốc toàn lực của Tào Bằng. Sau khi con ngựa ngã xuống đất, liền không đứng dậy nổi nữa, hí vang không ngừng.

Một kích giống như sấm sét hung ác, dữ dội khiến cả chiến trường lặng ngắt như tờ.

Dưới ánh trăng, áo choàng đỏ thắm phất phơ trong gió giống như một ngọn lửa bùng cháy.

-Đám xú tiểu tử các ngươi ngang ngược dám chống đối thiên uy của triều đình, thực không biết sống chết là gì.

Tào Bằng ngồi trên ngựa quất lớn, Phương Thiên Họa Kích giơ lên chỉ về phía đám bộ hạ của Thạch Khôi đứng phía xa.

-Hôm nay thiên binh đến đây mà các người còn dám chống đối. Truyền lệnh ta, giết tất bất luận tội, không để sót kẻ nào.

Nói xong hần như sư tử ngửa mặt lên trời rống một tiếng, sau đó Tào Bằng phóng vào trong đám quân.

Phương Thiên Họa Kích múa như linh xà luân vũ, xuất quỷ nhập thần, đột nhiên lại giống như lực sĩ khai sơn, không thể nào chống đỡ.

Tiếng hí của sư hổ thú khiến đám ngựa của bộ hạ Thạch Khôi hoảng loạn không yên.

Tào Bằng như một trận gió tạo thành một đường máu giữa đám quân, hần đi đến đâu thì người ngã ngựa đổ đến đó.

Phía sau hần, Ngưu Cương tay cầm thực đồng côn, Tào Chương vung đại thiết thương dẫn Hắc Mạo tấn công. Kỳ binh như bay trong đám quân của Thạch Khôi, giết bộ hạ của gã đang chạy tán loạn khắp nơi.

Đáng lẽ Tào Bằng vốn không cần để ý tới trận chiến này, chỉ để ý tới kết quả mà thôi.

Nhưng lần này hần ra quân là để lập uy, sao có thể buông tha đối phương được. Hách Chiêu và Vương Song dẫn đầu Hắc Mạo, chia binh làm hai đường, tạo thành trận hình chữ Viên, đuổi theo đám bại binh đang chạy theo bốn phương tám hướng. Ba tên Hắc Mạo hợp thành một nhóm, hung hăng chiến đấu. Mấy tên bộ hạ của Thạch Khôi hồn bay phách lạc bị giết kia căn bản không thể chống cự lại, cả đám ngã lăn trong vũng máu.

Tào Bằng ghim cương ngựa đến sát đầm lầy, mặt không chút biểu cảm.

Chiến bào của Tào Chương và Ngưu Cương nhuộm máu. Hai người trần trề hăng hái phóng tới trước mặt Tào Bằng, nụ cười trên mặt rạng rỡ.

-Tiên sinh, bọn người kia quyết không được bỏ sót.

Tào Bằng gật đầu, trầm giọng quát:

-Phóng tên đốt Hoàng Hoa Lâm cho ta, không lưu lại kẻ cả một con chó.

Tào Chương và Ngưu Cương lập tức thu lại nụ cười, giơ tay huyết gió.

Tiếng huyết gió trong đêm vang lên. Xa xa xung quanh Hoàng Hoa Lâm cũng vang lên tiếng đáp lại.

-Đốt cho ta!

Tào Bằng ra lệnh một tiếng, rồi thúc ngựa đi.

Hần lấy một cái bình chất đầy cây trấu trong cái túi trên lưng ngựa, ném về phía đầm lầy.

Sau hai ba tiếng vang lên liên tiếp, trong không khí đã nồng nặc mùi cây trấu. Hơn trăm tên Hắc Mạo đốt đuốc, chạy lên trước vài bước rồi vung tay ném cây đuốc quăng vào trong bụi cỏ trong đầm lầy. Cây đuốc rơi vào chỗ cây trấu, lập tức bốc cháy lên. Bây giờ là cuối mùa thu, cây cỏ đều khô héo. Chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể đốt cháy toàn bộ vùng thảo nguyên này.

Đám lửa trong đầm lầy bốc cháy cao. Từ xa cũng có thể thấy rõ Hoàng Hoa Lâm đang hùng hực bốc cháy.

Đám lửa lớn thổi đi bốn phương tám hướng, nhanh chóng bao phủ Hoàng Hoa Lâm bên trong.

Có vài tên bộ hạ của Thạch Khôi vẫn còn ẩn nấp, nhìn thấy màn lửa như vậy không khỏi thất thanh hét lên:

-Không được...

Nhưng thực tế không ai để ý đến bọn chúng.

Trong ánh lửa, Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa đảo qua khắp các thi thể. Khi hắn nhìn thấy thi thể của hơn mười đứa trẻ thì trong mắt hiện ra chút bi ai. Nhưng rồi hắn bình tĩnh lại. Phương Thiên Họa Kích giờ lên, hắn nhìn những tên bộ hạ của Thạch Khôi đang tuyệt vọng, cắn răng một cái rồi quát lớn:

-Chỉ cần thủ cấp, không để lại tên nào sống!

Đây là chiến tranh!

Là chiến tranh một mất một còn...

Nếu như không cho những người Hồng Trạch này một bài học xứng đáng thì bọn họ sẽ sinh lòng tham vô đáy, chẳng khác nào đám sài lang trên thảo nguyên này.

Trước kia, bản thân hắn rất yếu đuối!

Cho nên một tên thủ lĩnh của một bộ lạc nhỏ nhoi cũng dám đến tập kích nhân mã của hắn.

Tào Bằng lớn tiếng quát:

-Người nào chống lại quân Hán, bất luận nam hay nữ, già hay trẻ, giết bất luận tội. Giết một người quân tốt của ta, ta diệt cả họ kẻ đó. Phá hủy một đội binh lính của ta, ta giết toàn tộc. Người hãy đem lệnh của ta truyền đi: Thiên quân thần thánh tuyệt đối không thể bắt nạt !

Tiếng hô lớn cùng với tiếng thất thanh kêu cứu thấm thiết hòa vào tiếng lửa cháy, vang dội trời cao.

Hắc Mạo im lặng một lát rồi đột nhiên reo hò không ngớt!

-Thiên quân uy vũ!

-Tào tướng quân uy vũ...

Cảnh Khánh đang ngủ mơ màng thì bị người đánh thức dậy.

-Đã muộn thế này rồi, có chuyện gì hả?

Bị phá mất mộng đẹp, Cảnh Khánh đương nhiên không vui, ngồi dậy, lớn tiếng quát hỏi.

-Đại nhân, đã xảy ra chuyện rồi!

-Có chuyện gì mà phải nói lúc này?

Cảnh Khánh rất mất hứng, khoác áo ngủ đi ra ngoài phòng.

Ngoài phòng, một gã tùy tùng quỳ gối ngoài hành lang:

-Phía Hoàng Hoa Lâm có ánh lửa cao ngút trời, dường như Thạch Khôi đã xảy ra chuyện!

-Hả?

Cảnh Khánh nghe xong ngẩn ra, không còn buồn ngủ nữa.

Y không mặc thêm quần áo, vội vàng mang giày vào, theo tên tùy tùng đến vọng lâu trong doanh trại.

Từ chòi canh nhìn về phía xa, quả nhiên phía Hoàng Hoa Lâm có khói đặc cuồn cuộn, lửa cháy ngút trời.

Ánh lửa chiếu sáng cả một góc trời khiến người ta nhìn thấy mà hoảng loạn.

Ánh lửa kia không chỉ kinh động đến Cảnh Khánh mà toàn bộ doanh trại Cảnh Gia đều nhốn nháo.

-Lập tức phái người đến xem xét xem đã xảy ra chuyện gì.

Theo Cảnh Khánh ra lệnh, hơn mười kỵ binh xông ra khỏi doanh trại.

Lông mày Cảnh Khánh nhíu chặt lại. Từ trên vọng lâu nhìn xuống, trưởng tử Cảnh Lâm của gã đang vội vàng chạy đến ngay trước mặt.

-Cha, xảy ra chuyện gì vậy?

Cảnh Lâm khoảng chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ bằng tuổi Lý Đình và Đậu Hổ.

Nhưng không giống như Lý Đình và Đậu Hổ, y không thích võ đao thương quyền mà chỉ thích đọc sách. Ở thảo nguyên Hồng Trạch này, y bị xem như là một kẻ ngoại tộc. Cảnh Khánh rất đau đầu suy nghĩ về chuyện này. Y không hy vọng Cảnh Lâm sẽ trở thành con một sách, tay trái gà không chặt. Tại thảo nguyên này, ai có nắm đầm mạnh thì người đó có quyền thế. Nếu như Cảnh Lâm vẫn tiếp tục hào hoa, phong nhã như thế thì tương lai y sẽ không thể tiếp quản vị trí của Cảnh Khánh, thực hết sức phiền phức. Ngược lại, con thứ Cảnh Quân của y lại rất giống Cảnh Khánh: ưa thích cưỡi ngựa, múa đao thương quyền đều tốt, cùng Lý Đình và Đậu Hổ xưng danh là Hồng Trạch tam thiếu.

-Không rõ lắm. Hình như Hoàng Hoa Lâm cháy lớn.

-Hoàng Hoa Lâm?

Cảnh Lâm ngẩn ra, buột miệng nói:

-Không phải là nơi trú quân của doanh trại Thạch Khôi sao?

-Ừ. Ta đã phái người đi điều tra rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi. Đại Lâm, người gọi em trai người điểm binh mã, chuẩn bị lâm chiến.

-Vâng!

Cảnh Lâm lĩnh mệnh quay đi.

Cảnh Khánh đi thẳng tới âu thoát, ngồi xuống trầm tư suy nghĩ.

Âu thoát là tiếng Hung Nô, cũng có nghĩa là lều trại.

Có tên nô bộc đến dâng rượu ngựa nhưng Cảnh Khánh không còn lòng dạ nào để nhắm nháp mà chỉ lo lắng đợi tin tức của trinh sát.

Một lát sau, huynh đệ Cảnh Lâm và Cảnh Quân đi vào âu thoát, ngồi xuống.

-Đều đã an bài ổn thỏa chứ?

-Đã an bài ổn thỏa rồi. Huynh trưởng còn phái người đi triệu tập các bộ soái đến. Cha, Hoàng Hoa Lâm đang êm đẹp sao lại bị đốt cháy?

Cảnh Khánh liếc qua Cảnh Quân, ra hiệu bảo gã bình tĩnh chờ nóng vội.

Trên thực tế, huynh đệ Cảnh gia có thể xem là hòa thuận. Cảnh Quân đối với ca ca Cảnh Lâm hết sức kính trọng. Đây cũng là điều khiến cho Cảnh Khánh cảm thấy rất vui mừng. Đây gọi là huynh đệ đồng lòng, cái lợi đồng tâm. Chuyện y sợ nhất là hai huynh đệ đổ kỵ, phát sinh ra tranh chấp.

-Tạm thời vẫn chưa rõ. Chờ trinh sát trở về sẽ biết thôi.

-Đại Lâm, người đọc sách nhiều, người nghĩ xem vì sao Hoàng Hoa Lâm đột nhiên bốc cháy chứ?

Cảnh Lâm ngẫm nghĩ một chút rồi hạ giọng nói:

-Cha, tên Thạch Khôi này luôn luôn kiêu ngạo, làm việc không kiêng nể gì. Ta không sợ gì khác, chỉ sợ gã đi trêu chọc quân Hán ở huyện Hồng Thủy. Nếu như vậy, Thạch Khôi kia chỉ sợ xong rồi.

Cảnh Khánh nghe ra ngẩn người:

-Người nói là...

416. Chương 421: Không Phải Kẻ Tầm Thường.

Cảnh Quân vung tay gầm lên trong âu thoát.

Cảnh Lâm nói nếu như Thạch Khôi chạy tới trêu chọc quân Hán ở Hồng Thủy thì bọn họ nhất định sẽ trả thù Thạch Khôi.

Cảnh Quân nổi giận!

-Nơi này là Hồng Trạch, không phải Trung Nguyên. Tên tiểu tử Hán gia kia bây giờ đến thân còn chưa lo xong, sao dám gây chuyện ở Hà Tây? Thạch Khôi đúng là trưởng mắt, người Hồng Trạch ai cũng đều biết, nhưng mọi người vẫn bỏ qua. Cho dù Thạch Khôi trêu chọc những người đó, nhưng nếu bọn chúng dám giết Thạch Khôi thì nhất định phải đối mặt với sự thảo phạt của bốn vạn người Hồng Trạch. Theo ta thấy, tên tiểu tử Hán gia kia không có lá gan ấy! Nhưng nếu quả thật là bọn chúng dám làm thế thì Thạch Khôi có bao nhiêu người, chúng ta phải bắt bọn chúng nộp lại bấy nhiêu người.

-Con nguyện làm tiên phong lấy lại công đạo.

Cảnh Lâm cười nhạo, không nói gì nữa.

Trên thực tế, ngay cả Cảnh Khánh cũng không cho rằng Tào Bằng có lá gan này, dám đụng đến người Hồng Trạch.

Sau khi Tào Bằng đến Hà Tây vẫn luôn biểu hiện rất khiêm tốn.

Mặc dù hẳn từng thể hiện kinh người ở Hồng Thủy Tập nhưng không ảnh hưởng gì tới sự nhận thức của đại đa số người Hồng Trạch.

Nguyên nhân trong đó bao gồm cả chuyện Đậu Lan cố tình ém nhem tin tức.

Hơn nữa, trước đây Tào Bằng cũng không phô diễn ra khả năng chiến đấu của quân Hán. Vì thế hầu như tám phần mười người Hồng Trạch đều không biết tiềm lực của Tào Bằng. Trong ấn tượng của đại bộ phận người Hồng Trạch, Tào Bằng chỉ là thằng nhóc con chưa ráo máu đầu. Hai mươi tuổi đầu thì có năng lực, có bản lĩnh gì? Nghe nói hẳn chỉ là người thân thích của vị nào đó trên triều đình, chắc vì vậy mà được trọng dụng.

Tuy rằng Cảnh Khánh đã từng gặp qua Tào Bằng nhưng không hiểu biết nhiều về Tào Bằng.

Thậm chí sau khi y chuyển đến thảo nguyên phía Tây Bộ này, rõ ràng y và Tào Bằng là láng giềng nhưng y chưa bao giờ qua thăm hỏi Tào Bằng.

Trong đó cũng là vì y khinh thường Tào Bằng.

Cảnh Lâm cười nhạo khiến cho Cảnh Khánh có chút không hài lòng.

Lúc này người cười nhạo cái gì? Hơn nữa, huynh đệ người nói cũng không sai. Quân Hán làm sao có lá gan này?

Đại doanh Hồng Thủy tuy rằng có nhân số nhiều nhưng chỉ là Hồ Hán hỗn tạp.

Nghe nói, trong đám Hồ nô của đại doanh Hồng Thủy có rất nhiều người Hưu Chư. Mà tên tiểu tử Hán gia Tào Bằng kia hình như trước kia đã bỏ ra một số tiền lớn mua đám nô lệ của Đàn Chá. Những người này làm sao có sức mạnh chiến đấu chứ?

Người khác tin hay không thì không rõ, nhưng Cảnh Khánh tin vậy!

Cảnh Lâm khinh thường lời nói của Cảnh Quân khiến Cảnh Khánh phật ý.

-Đại Lâm, người đi nghênh đón các thúc bá đi! Chắc lúc này bọn họ cũng đến đây rồi. Chúng ta cũng không thể mất lễ nghĩa.

Cảnh Lâm chau mày, có phần không bằng lòng.

Nhưng nếu cha gã đã bảo thì gã không thể từ chối, đành phải chấp tay tuân mệnh ra khỏi âu thoát.

-Cha, ca ca cũng không phải...

Cảnh Quân muốn đỡ cho Cảnh Lâm vài câu thì đã bị Cảnh Khánh khoát tay áo.

-Ta biết!

Cảnh Khánh thở dài.

-Ca ca ngươi là người thông minh. Chỉ có điều nó đọc sách có phần cổ hủ. Ta không thích tính này của nó, hơn nữa rất nhiều người trong tộc cũng không thích, cảm thấy nó quá mức cao ngạo. Ngươi có thể thân mật như vậy với huynh ngươi, ta tự nhiên cũng thấy vui lòng. Nhưng có đôi khi ta chỉ muốn giết cái bản tính cao ngạo của huynh trưởng ngươi.

Cảnh Quân ngậm miệng lại, không biết nói thế nào.

Trong âu thoát rơi vào im lặng khó tả. Cảnh Khánh nhắm mắt lại, âm thầm tính toán.

Nếu thật sự như Đại Lâm nói thì ta nên đối mặt như thế nào đây?

Ngày mới tờ mờ sáng, các tiểu soái đều dồn dập đến.

Sau khi Cảnh gia bành trướng thì có tới sáu tiểu soái. Dưới trướng từng tiểu soái có khoảng chừng bốn trăm bộ hạ. Còn trong tay Cảnh Khánh quản lý gần một ngàn bộ hạ, hơn nữa còn là những người tinh nhuệ nhất. Như vậy Cảnh Khánh có thể an tâm duy trì quyền chủ đạo của mình. Chỉ cần không có nhiều loạn gì, sáu vị chủ soái ổn định là y có thể xuất binh thảo tóm Thạch Khôi. Chỉ có điều không ai ngờ tới là sẽ phát sinh chuyện như vậy. Thực là khiến mọi người trở tay không kịp.

Hoàng Hoa lâm bốc cháy đến hơn nửa đêm.

Đến sáng sớm thì ánh lửa chỉ còn leo lét.

Nhưng khói đặc cuồn cuộn có thể dễ dàng thấy rõ khiến mấy vị tiểu soái không khỏi băn khoăn.

-Đại nhân, chuyện gì đã xảy ra?

-Thạch Khôi đã chết!

Khuôn mặt Cảnh Khánh âm trầm, y lướt ánh mắt sáng quắc nhìn qua sáu tên tiểu soái.

-Cái gì?

Tuy rằng đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi nghe tin như vậy, mấy tên chủ soái vẫn không kìm nổi giận mình.

Cảnh Khánh hạ giọng, trầm trầm nói:

-Vừa rồi trình sát báo cáo, đêm qua quân Hán ở Hồng Thủy đột nhiên xuất kích, tàn sát toàn bộ quân của Thạch Khôi, không kẻ nào sống sót. Thạch Khôi bị bêu đầu, bây giờ đang treo ở ngoài cổng đại doanh của Hồng Thủy.

-Tên tiểu tử Hán gia thật to gan!

Một tên tiểu soái nổi trận lôi đình, chửi ầm lên.

Cảnh Lâm ở bên cạnh đảo mắt qua, lạnh giọng nói:

-Lục thúc, chẳng phải mấy ngày trước người cũng tự cho mình là người nhà Hán sao?

-Hả?

-Quân Hán chính là quân Hán, ngay cả tên tiểu tử Hán gia kia cũng thế. Tuy rằng chúng ta đã tách khỏi Trung Nguyên cả trăm năm, nhưng chung quy vẫn duy trì huyết thống của nhà Hán. Lục thúc, ta và chư vị đang ngồi ở đây đều là người nhà Hán.

-Cảnh Lâm, ngươi nói chuyện gì với thúc phụ ngươi vậy?

Cảnh Khánh giận dữ, đập bàn đứng dậy.

Cảnh Quân vừa thấy vậy thì vội vàng đứng ra:

-Xin cha bớt giận, huynh trưởng không có ác ý. Ca ca, huynh cũng thật là, Lục thúc luôn như thế, huynh cần gì phải nói thế? Lục thúc, ta thay mặt huynh trưởng xin tạ lỗi với người, xin Lục thúc đừng để bụng.

Lục thúc vốn không còn mặt mũi nào nhưng nghe Cảnh Quân nói như vậy thì bằng lòng ngồi xuống.

-Đại Lâm, ngươi hãy học em trai ngươi, đọc nhiều kinh thư còn không bằng em trai ngươi hiểu biết lễ nghĩa.

Cảnh Lâm hừ một tiếng, không hề phản bác lại.

Nhưng gã gật đầu với Cảnh Quân, tỏ ý cảm tạ.

Cảnh Quân cười cười, quay lại ngồi chỗ cũ.

-Chủ nhân, vì sao quân Hán tấn công Thạch Khôi?

Một tên tiểu soái trầm giọng nói.

-Theo trình sát hồi báo, đêm trước Thạch Khôi đã tập kích một đạo nhân mã của quân Hán, bắt cướp đi một đám người Hồ nô ở Liêm Bảo, còn giết hơn mấy chục tên quân Hán.

Vài tên tiểu soái nhìn nhau cười khở.

-Thạch Khôi kia thật là to gan. Đại doanh Hồng Thủy kia có hơn vạn người, còn nhiều hơn nhân khẩu của toàn bộ lạc chúng ta. Đang yên lành hấn đi cướp bóc quân Hán làm gì? Cướp bóc thì thôi, sao còn phải giết người? Không phải là muốn chết sao?

-Không giết người làm sao mà cướp bóc được?

Lục thúc nghiêm mặt, mở miệng nói một câu khiến tên tiểu soái kia nghẹn lời không nói được.

Cảnh Khánh vội vàng nói:

-Chư vị, chư vị, hiện tại chúng ta không nên để tâm đến chuyện đó. Chúng ta phải ngẫm lại xem nên xử lý việc này thế nào. Thạch Khôi là một trong mười tám bộ lạc cùngгы chí với chúng ta. Không nói đến việc đúng sai của Thạch Khôi, nhưng Hoàng Hoa Lâm thuộc về lãnh địa của chúng ta. Tào Bằng không nói gì mà đánh đến nơi đó, còn hùa thiêu Hoàng Hoa Lâm nữa. Bộ tộc của Thạch Khôi bị giết là sự việc cả trăm năm nay người Hồng Trạch chúng ta mới gặp phải. Thạch Khôi tốt xấu thế nào thì tạm thời để qua một bên. Nhưng hấn chung quy lại cũng là một phần tử của Hồng Trạch chúng ta. Nhớ lại năm đó, tổ tiên hấn và tổ tiên chúng ta liên kết lại cùng lập ra minh ước Hồng Trạch. Nay hấn bị quân Hán giết chết ở Hoàng Hoa Lâm, thật là mối nhục nhã cả trăm năm của Hồng Trạch. Nếu chúng ta không lên tiếng thì tất sẽ bị người khác nhạo báng. Các người nghĩ sao?

Cho dù Cảnh Khánh hay những tiểu soái kia, không ai nói thêm lời nào nữa.

Những lời của Cảnh Lâm nói có đạo lý hay không? Nhưng những lời đó còn văng bên tai bọn họ: “Dù sao đi nữa thì bọn họ, những người ở Hà Tây này, vẫn tự xưng là người nhà Hán.

Mở miệng nói tên tiểu tử Hán gia, ngậm miệng cũng tiểu tử Hán gia, thật có phần không hợp lý.

Lục thúc nói:

-Vậy ý đại nhân muốn thế nào?

-Tìm Tào Bằng, đòi hấn một công đạo.

Cảnh Quân vừa nghe, lập tức đứng lên:

-Cha, con nguyện làm tiên phong, san bằng đại doanh Hồng Thủy.

-Người cầm miệng!

Cảnh Khánh lớn tiếng quát bảo ngưng lại. Cảnh Quân còn muốn nói vài lời thì đã bị Cảnh Lâm kéo tay áo. Y quay đầu lại thấy Cảnh Lâm lắc đầu, ra hiệu bảo không cần lắm lời. Trong lòng tuy có phần không vui nhưng Cảnh Quân vẫn quay về chỗ ngồi.

-Công đạo nhất định phải đòi lại.

Cảnh Khánh lớn tiếng:

-Nhưng không nhất định phải gây chiến. Có câu “tiên lễ hậu binh”. Chúng ta cần phải phái người đi trước tiếp xúc với Tào Bằng một chút, xem hấn nói thế nào. Đồng thời phái người đến Hồng Thủy Tập báo cho Đậu đại ca biết chuyện này. Chỉ sợ một bộ lạc của chúng ta không địch nổi Tào Bằng. Nhưng nếu đồng thời mười tám bộ lạc ra mặt thì mới khiến Tào Bằng kinh sợ được. Hồng Bán thuộc về Hồng Trạch chúng

ta. Tên tiểu tử Tào gia kia muốn tác oai tác quái ở Hồng Trạch, thật là mơ tưởng! Chư vị nghĩ biện pháp này của ta có thích hợp không?

Các tiểu soái nhìn nhau, không hện mà cùng gật đầu khen ngợi.

Bộ lạc của Cảnh Khánh tuy rằng có mấy ngàn người nhưng số lượng quân trong đại doanh Hồng Thủy đã có hơn vạn người.

Sự chênh lệch về lượng người này vẫn khiến mọi người cảm thấy có chút áp lực. Cho dù là khinh thường quân Hán nhưng bọn họ vẫn có phần e ngại nếu như tên tiểu tử Tào gia túng quá hóa liễu. Nếu thật sự cần trở mặt thì mười tám bộ lạc Hồng Trạch cùng xuất quân cũng không cần phải lo lắng gì.

Cảnh Lâm ngồi yên lặng một bên nghe, thấy ý mọi người nhất trí thì trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Cha, chỉ sợ lúc này các người đã nhìn lầm vị Tào tướng quân kia!

Chỉ ít thì Cảnh Lâm suy nghĩ thấu đáo hơn nhiều so với đám người Cảnh Khánh. Sau khi tin tức Tào Bằng đến Hà Tây được truyền đi, Cảnh Lâm theo bản năng đã lệnh cho người đi thu thập tin tình báo về Tào Bằng. Tuy nói rằng khoảng cách Hà Tây và Hứa Đô xa xôi nhưng muốn nghe tin tức gì cũng không phải là việc khó. Đặc biệt ba tác phẩm của Tào Bằng cũng được phổ biến ở Quan Trung. Cho nên Cảnh Lâm đã nhanh chóng thu thập được tin tức về Tào Bằng. Hắn mà yếu đuối sao? Cũng không thể nói người này dựa vào mối quan hệ với thượng cấp được.

Dựa vào quan hệ thân thích thì tuyệt đối hắn không thể làm ra bài văn “Ái liên thuyết” và “Lộ thất minh” được.

Nếu như không có thực học thì làm sao có thể lên chức nhanh chóng như vậy? Đây vẫn chỉ là thăng vài chức. Nếu lúc trước Tào Bằng không đi gây chuyện thì nói không chừng hiện tại đã được làm tướng quân, thậm chí có thể phong hầu. Kẻ yếu đuối thì không thể ở Khúc Dương đối mặt mấy lần với hổ lang chi sư, chiến đấu anh dũng. Kẻ yếu đuối không thể mạo hiểm để bị xử tử mà thả cho gia quyến Lã Bố chạy thoát chỉ để trả một chút ân tình. Kẻ yếu đuối không thể không màng sinh tử, hỏa thiêu vạn đại quân Viên Thiệu. Kẻ yếu đuối không thể vì người nhà mà giận dữ đánh quốc trượng.

Tất cả những điều trên đều chứng tỏ Tào Bằng không phải là một kẻ yếu đuối có thể bắt nạt, cũng không phải là hạng người vô năng.

Ngược lại, người này rất cố chấp mà cũng rất cứng rắn!

Cảnh Lâm đã ý thức được ngay từ đầu sách lược của nhà mình với đại doanh Hồng Thủy đã là sai lầm rồi.

Chỉ sợ là ngay cả Đậu Lan cũng bị sự khiêm tốn của Tào Bằng làm cho mê muội.

Cũng có thể nói, Tào Bằng không phải là cố ý giấu diếm, chỉ là hắn không muốn gây chuyện, hy vọng có thể vững vàng nắm Hà Tây trong tay.

Nếu nghĩ Tào bằng dễ bắt nạt thì tuyệt đối sai hoàn toàn.

Cảnh Lâm vốn định tìm cơ hội nhắc nhở Cảnh Khánh một chút. Nhưng gã không nghĩ tới chuyện chưa tìm được cơ hội thì đã xảy ra sự việc của Thạch Khôi. Nếu chuyện này xử lý không tốt thì rất có khả năng sẽ gây ra biến động lớn, đó không phải là chuyện mà Cảnh Lâm muốn nhìn thấy.

-Cha, con nguyện đi sứ đến đại doanh Hồng Thủy!

Nghĩ đến đây, Cảnh Lâm đứng dậy, chấp tay chờ lệnh.

Cảnh Quân cũng nói:

-Cha, con nguyện đi cùng đại ca.

417. Chương 422: Uy Vũ Thiên Quân

Cảnh Quân tính tình nóng nảy, là người luôn làm theo ý mình. Mà đối tượng lần này y phải gặp lại không dễ đối phó như vẻ ngoài. Tào Bằng cũng cao ngạo, hơn nữa hắn đã dám xuất binh, lại làm ra chuyện động trời như vậy... Đốt cháy Hoàng Hoa Lâm? Người thực sự nghĩ rằng hắn là vì Thạch Khôi mới đốt Hoàng Hoa Lâm sao? Tuyệt đối không thể nào!

Hắn là đang rung cây dọa khỉ.

Ta đánh!

Ta chẳng những đánh Thạch Khôi, ta còn muốn cho tất cả người Hồng Trạch các người đều biết.

Theo tin tức thám báo hồi báo, Thạch Khôi bị Tào Bằng trực tiếp giết chết rồi sau đó mới bêu đầu thị chúng. Nếu hắn chỉ là vì báo thù cho mấy chục quân Hán kia, cũng sẽ không cần huy động nhiều binh lực đến thế, đốt cháy Hoàng Hoa Lâm.

Tào Bằng, ắt sẽ không khiếm tốn như trước kia nữa.

Nếu hắn đã quyết định phải làm chuyện lớn, vậy thì cũng sẽ không tiếp tục nhần nhịn nữa.

Nếu Cảnh Quân đi ...

Thành sự thì ít, bại sự có thừa!

Cho nên, Cảnh Lâm tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Tuy nhiên gã cũng không thể từ chối thẳng thừng, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến danh hiệu “ Người đọc sách”.

- Cha, Tiểu Quân không thể đi được.

- Vì sao?

Cảnh Lâm cười khổ nói:

- Tào Bằng tiêu diệt Thạch Khôi, chưa chắc sẽ bỏ qua như vậy. Nếu chẳng may hắn cho rằng chuyện Thạch Khôi gây nên là do cha đứng sau lưng ra chỉ thị thì sao. Cha, người chó quên, ít nhất trên danh nghĩa, tên Thạch Khôi kia cũng thuộc sự chỉ huy của chúng ta. Con đi lần này, là muốn thám thính tình hình một chút, và muốn tiếp xúc trực tiếp với Tào Bằng. Lỡ như Tào Bằng trở mặt, cha và Tiểu Quân cùng đi, há không phải nguy hiểm hay sao? Con nghe nói Tào Bằng là danh sĩ Trung Nguyên, con đọc qua sách, ít nhất cũng có thể bảo toàn tính mạng. Nhưng Tiểu Quân đi rồi, lỡ như chọc giận hắn, vậy thì không dễ trở về đâu.

Những lời Cảnh Lâm nói đã làm Cảnh Khánh cảm động.

Đúng vậy, hai đứa con đều qua đó rồi, nhờ đâu Tào Bằng trở mặt, chẳng phải là...

- Tiểu Quân, người ở lại!

- Cha, con không tin tên tiểu tử Tào gia....

Cảnh Quân đương nhiên không phục, lớn tiếng kêu lên.

Cảnh Khánh cả giận nói:

- Trước đây con còn nói tên tiểu tử Tào gia không có lá gan lớn như vậy. Nhưng người ta lại đứng ngay trước mặt chúng ta, diệt cả bộ tộc Thạch Khôi. Người như thế khó đối phó nhất, huynh trưởng con tri thư đạt lễ, còn dễ nói chuyện, con tuyệt đối không thể đi theo.

- Ca ca...

Cảnh Quân muốn Cảnh Lâm ra mặt cho y.

Nhưng Cảnh Lâm lại lắc lắc đầu, vỗ vai y nói:

- Tiểu Quân, nghe lời cha, ở nhà đi. Lỡ như thật sự đánh nhau, đệ còn có thể chiến đấu anh dũng, chu đáo bảo vệ bộ tộc. Ca ca không bằng đệ ,cứ để ca ca đi chuyển đến Hồng Thủy này.

Cảnh Quân tức đến đỏ mặt tía tai.

- Ca ca, nếu tên tiểu tử Tào gia kia dám làm khó dễ ca, đệ nhất định không buông tha cho hắn.

Cảnh Khánh nói:

- Đại Lâm, chừng nào con xuất phát?

Cảnh Lâm cười, nhìn thoáng ra ngoài:

- Nếu trời đã sáng, việc này không nên chậm trễ, con sẽ lên đường ngay.

- Vậy, đi sớm về sớm.

Phải nói, Cảnh Quân đối đãi với người làm ca ca là gã quả thật không tệ.

Tuy rằng không thể đồng hành, nhưng Cảnh Quân đã đem vật cưỡi y thích nhất là “Thanh Thông Mã”, giao cho Cảnh Lâm. Thanh Thông Mã là một con bảo mã. Năm đó, lúc Lương Nguyên Bích còn chưa phản bội Hồng Trạch, đã tặng mười con ngựa Đại Uyển Tây vực thượng đẳng cho Đậu Lan.

Cảnh gia xưa nay ủng hộ Đậu Lan, cho nên Đậu Lan đã chọn từ trong 10 con ngựa đó chọn ra hai con tặng cho Cảnh Khánh.

Trong đó có một con là ngựa cưỡi hiện nay của Cảnh Khánh. Đó là một con ngựa ô nhưng trên đỉnh đầu lại có một đốm lông màu trắng, cực kì oai vệ, tuấn kiệt. Con còn lại là Thanh Thông Mã, tặng cho Cảnh Quân. Cảnh Quân luôn yêu thích con ngựa này như bảo bối, hôm nay thấy huynh trưởng đi đến đại doanh Hồng Thủy rất nguy hiểm cho nên liền đem Thanh Thông Mã cho Cảnh Lâm mượn.

Cảnh Lâm thầm mỉm cười, nhưng đối với tâm ý này của huynh đệ, gã cũng có chút cảm động.

Sau khi đợi chuẩn bị ổn thoả, Cảnh Lâm lên ngựa, dẫn theo năm mươi dũng sĩ trong bộ tộc, tiến đến đại doanh Hồng Thủy.

Cùng lúc đó, Cảnh Khánh hạ lệnh toàn bộ bộ lạc chuẩn bị lâm chiến.

Hắn lệnh Cảnh Lâm mang theo thư tay của hắn, lập tức chạy tới Hồng Thủy Tập, đem chuyện Hoàng Hoa Lâm nói cho Đậu Lan biết.

Chuyện này không thể giấu diếm được.

Lửa ở Hoàng Hoa Lâm lớn như vậy, các bộ lạc khác sao có thể không nhìn thấy được?

Chắc hẳn không bao lâu nữa sẽ có người lại hỏi. Tuy nhiên là chiến hay là hoà, nhất thiết phải nhận được sự cho phép của Đậu Lan.

Dù sao, các bộ lạc đã bắt đầu chỉnh đốn lại, có thể điều động bao nhiêu binh mã đây? Đây vẫn còn là ẩn số.

Cảnh Khánh cũng có chút lo lắng, dù sao khoảng cách của hắn gần với đại doanh Hồng Thủy nhất. Lúc trước Đậu Lan bố trí hắn ở nơi này, hắn còn rất vui mừng. Xét đến cùng nơi đây có địa bàn rộng lớn, người nhiều, chăn nuôi cũng rất tốt, là một sự sắp xếp rất tốt. Nhưng hiện tại, Cảnh Khánh đã cảm nhận được áp lực. Đại doanh Hồng Thủy quá gần âu thoát của hắn! Nếu chẳng may phát sinh xung đột...

Chỉ mong, Đại Lâm có thể tạm thời xoa dịu Tào Bằng.

Giờ Thìn xuất phát, đến giờ Thân, Cảnh Lâm đã đến Hoàng Hoa Lâm.

Ngày xưa Hoàng Hoa Lâm um tùm, nay đã biến thành một cánh đồng hoang tàn. Cây cối cháy khét kia vẫn còn đang bốc lên khói đen, rất nhiều nơi vẫn còn lửa, dường như muốn tỏ rõ hôm qua nơi này từng xảy ra một trận chiến cực kỳ ghê gớm...

Cây cỏ đã bị đốt sạch.

Có lẽ lúc gió xuân năm tới thổi qua, nơi này sẽ hồi phục sức sống.

Nhưng Hoàng Hoa Lâm nay đã đi không trở lại, có lẽ trăm năm sau, cũng sẽ không có người nhớ rõ nơi này từng có một khu rừng tươi tốt xanh um. Ghim ngựa bên cạnh đồng hoang tàn, Cảnh Lâm không khỏi cảm thán. Gió thu thổi qua, mang theo sự thê lương, cùng với suy nghĩ trước cảnh tượng tiêu điều này thật khiến cho Cảnh Lâm không khỏi rùng mình.

- Thật sự không còn bất cứ ai còn sống sao?

Trong đám dũng sĩ đi theo, có thám báo đêm qua đã đến trước tra xét.

Nghe được câu hỏi của Cảnh Lâm, thám báo kia vội vã bước lên phía trước, hạ giọng nói:

- Không còn gì cả, tất cả đều bị giết. Nghe nói, Thạch Khôi kia chia làm hai đường, một bộ phận ở lại trong doanh chống cự, gã dẫn người phá vây từ đầm lầy phía đông, dường như là muốn tập kích đại doanh Hồng Thủy. Nhưng quân Hán sớm có chuẩn bị, mới vừa ra đầm lầy, liền bị quân Hán tấn công. Thạch Khôi bị tên Bắc Trung Lang Tướng tự tay giết chết, binh mã mang theo một người cũng không sống sót, toàn quân đều bị diệt. Rồi sau đó, vị Bắc Trung Lang Tướng kia hạ lệnh đốt Hoàng Hoa Lâm. Những người trong doanh trại đều bị chết cháy, cho dù có lao ra đi nữa cũng bị quân Hán bắt làm tù binh, bêu đầu tại chỗ.

Mọi người nghe được, không khỏi hãi hùng khiếp vía.

Cảnh tượng đêm qua dù không tận mắt nhìn nhưng bên cạnh đồng hoang tàn, nghe thám báo thuật lại, bọn họ lại như nhìn thấy mọi chuyện rõ ràng trước mắt.

Bộ ngựa đá xe!

Cảnh Lâm hít sâu một hơi, trong đầu hiện ra câu này.

Cho dù Hồng Trạch người đông thế mạnh nhưng nói muốn ngăn cản sự tấn công của đại quân triều đình dễ như trở bàn tay, quả thật là có thể không?

Nhớ năm đó, đám người Khương Hà ở Tiên Linh phát triển đến như thế nào, nhân khẩu nhiều hơn Hồng Trạch gấp mấy lần, rốt cuộc chọc giận triều đình, bị Thái Úy Đoạn Cảnh đuổi theo ở núi Phùng Nghĩa, người chết ngựa ngã, máu chảy thành sông, cuối cùng bị triều đình tiêu diệt.

Cảnh Lâm chưa thấy qua trận chiến đấu năm đó!

Trên thực tế, người trải qua trận chiến năm đó còn sống, chỉ có một mình tộc trưởng bộ lạc Lý gia, Lý Kỳ.

Cảnh Lâm từ trước đã nghe Lý Kỳ nói qua, cho nên ấn tượng rất sâu sắc.

Cho dù người Hồng Trạch đuổi Tào Bằng khỏi Hà Tây, thì sẽ có Lý Bằng, Vương Bằng đến. Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, cho dù triều đình nay không như xưa, nhưng nếu thật sự hạ quyết tâm thu phục Hà Tây, ai có thể đủ ngăn cản bước chân của triều đình?

Nghĩ đến đây, Cảnh Lâm đành khe khẽ lắc đầu.

- Đi thôi!

Gã vùng dây cương:

- Trời sắp tối rồi, cần phải đến đại doanh Hồng Thủy nhanh.

Nói xong, gã thúc ngựa, giục ngựa phi nước đại, gấp rút hướng đại doanh Hồng Thủy lao đi.

Năm mươi người dũng sĩ trước khi xuất phát, khí thế bừng bừng.

Nhưng sau khi bọn họ xem qua đồng hoang tàn ở Hoàng Hoa Lâm, ngạo khí trong lòng cũng lập tức biến thành mây khói.

Quân Hán không chấp nhận chịu nhục!

Ánh tà dương, giáng chiều!

Hồng Thủy dưới ánh nắng chiều tà, hình như có chút kì dị.

Đại doanh Hồng Thủy đứng sừng sững ở bên bờ sông Hồng Thủy. Trong ánh tà dương, nơi đây toát lên vẻ trang nghiêm làm cho lòng người không khỏi sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Toàn bộ đại doanh Hồng Thủy đều dựng bên cạnh sông Hồng Thủy.

Phía trước là binh doanh, phía sau là dân cư, thiết kế theo phương hướng Cửu Cung, tổng cộng chia làm chín doanh trại...

Trên đường đám người Cảnh Lâm đi tới, bọn họ gặp không ít thám báo của quân Hán. Tuy nhiên, bọn họ không dám gây rắc rối, mà những tên thám báo này dường như cũng không có hứng thú để ý tới bọn họ. Từ khi đại doanh Hồng Thủy dựng lên tới nay, đây là lần đầu tiên Cảnh Lâm đến thăm hỏi.

Từ xa nhìn vào, cả đại doanh giống như một con thú khổng lồ, hung mãnh, kéo dài lên phía trên Hồng Thủy.

Khí thế vô biên đó luôn làm người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Ngoài cổng viên môn, đại kỳ Xích Long bay phấp phất trong gió cùng với ánh chiều tà. Đại kỳ thật giống như bị một lớp máu huyết bao phủ.

- Người nào đến thế?

Đoàn người vừa mới tới gần viên môn đã thấy một đội quân lính ngăn cản.

Binh lính này đều mặc y giáp sáng loáng, uy thế vững vàng.

Cảnh Lâm cũng không dám chậm trễ, vội vàng ghì cương chiến mã, ngồi trên lưng ngựa chấp tay nói:

- Học trò Cảnh Lâm, gia phụ là người đứng đầu Cảnh thị của thảo nguyên Hồng Trạch, Cảnh Khánh. Lâm phụng mệnh gia phụ, đặc biệt đến chào hỏi Tào tướng quân, thỉnh cầu thông bẩm một tiếng.

Cảnh Lâm nói hoàn toàn chính xác ngôn ngữ địa phương, lời nói cũng rất khéo léo.

Từ nhỏ gã đã thích văn hoá Trung Nguyên, lại thêm Lý Kỳ vốn người là Hà Lạc, cho nên Cảnh Lâm luôn quần quít Lý Kỳ, để hẳn dạy gã tiếng Hà Lạc. Trung Nguyên lúc đó đại khái chia ra hai loại tiếng Quan thoại. Một là tiếng Quan Trung, còn lại là tiếng Lạc Dương.

Bởi vì Đông Hán định đô ở Lạc Dương, cho nên tiếng Lạc Dương là tiếng chính.

Cảnh Lâm nói giọng Lạc Dương, khiến cho vẻ đề phòng trên mặt mấy tên binh lính lập tức dịu đi rất nhiều.

- Mời đợi một chút, đợi tôi đi thông bẩm.

Binh lính lui về bên trong viên môn, có người đến thông báo với Tào Bằng.

Tuy nhiên, Cảnh Lâm biết, quân Hán trong viên môn vẫn chưa nới lỏng cảnh giác. Thậm chí sau khi bọn họ lui về viên môn, cung nỏ đều nhắm ngay về phía Cảnh Lâm. Đơn giản chỉ nhìn từ việc nghiêm phòng cẩn mật như vậy, quân Hán không phải là đám quân ô hợp. Những tên Thạch Khôi kiếm chuyện với quân Hán, thật sự là quá không khôn ngoan. Cảnh Lâm càng chắc chắn với ý kiến của mình!

Xuống ngựa ở ngoài viên môn, đám người Cảnh Lâm vừa chờ vừa âm thầm quan sát.

Nhưng gã lại thấy hàng nhóm binh lính ra vào từ hai bên cửa. Hoặc kỵ binh, hoặc bộ binh, bọn họ ra vào rất có quy tắc, một chút cũng không thấy hỗn loạn. Trong đại doanh có một hàng chòi canh, cung xạ tiễn cẩn thận đề phòng. Bên trong đại doanh lại rất yên tĩnh. Ở ngoài viên môn, Cảnh Lâm căn bản không thể tra xét bên trong rốt cuộc là có bao nhiêu binh mã.

Cảnh Lâm càng xem, càng cảm thấy kinh hãi.

Nếu thật sự muốn giao chiến với quân Hán, cho dù là lực lượng nghiêng về Hồng Trạch, thì thắng lợi này cũng sẽ rất thê thảm!

Quân Hán không thể chịu nhục!

Thiên quân uy vũ...

418. Chương 423: Phạm Phải Thiên Uy Đều Phải Giết

Trong quân doanh vang lên tiếng vó ngựa, ngay sau đó là một đội kỵ quân từ trong viên môn lao ra.

Tuỳ tùng của Cảnh Lâm giật cả mình!

Thanh thế của đội kỵ quân này thật là kinh người. Ước chừng khoảng trăm con ngựa nhưng nếu chỉ nghe tiếng chân, thì như là cả vạn con ngựa đang phi nước đại.

Đứng trên mặt đất, bọn Cảnh Lâm cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang rung lên.

Thanh Thông Mã sốt ruột lắc đầu vẫy đuôi, thỉnh thoảng phì phì vài tiếng, lộ ra một chút bất an.

- Tất cả đều không được nhúc nhích!

Cảnh Lâm mặt hơi biến sắc, thấy tuỳ tùng phía sau muốn xông lên, vội vàng xua tay quát bảo ngưng lại. Có câu là lưỡng quốc giao tranh, không giết sứ giả. Huống chi Hồng Trạch và huyện Hồng Thủy hiện giờ vẫn chưa phải đối địch nhau. Cảnh Lâm ngay từ ban đầu đã rất nhượng bộ, thậm chí còn tự xưng mình là học trò. Y tin tưởng, Tào Bằng tuyệt sẽ không làm khó y vào lúc này ...

Cố gắng trấn an Thanh Thông Mã, Cảnh Lâm thầm có chút căng thẳng.

Đúng lúc này, đội kỵ binh đồng loạt dừng bước.

Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng tách ra hai bên, từ giữa một con ngựa bước ra. Thanh Thông Mã nhìn thấy con ngựa kia không ngờ lại hoảng sợ liên tục lui về phía sau.

Cảnh Lâm thất thanh nói:

- Sư hổ thú?

Người tới không ngờ lại cười sư hổ thú ngàn năm khó gặp!

Nhưng chợt, y liền phản ứng lại, xem ra, người thanh niên ngồi trên sư hổ thú này e rằng chính là Bắc Trung Lang Tướng, Tào Bằng.

Sớm đã nghe nói, Bắc Trung Lang Tướng có một hảo mã.

Nhưng Cảnh Lâm chưa tận mắt thấy qua.

Ánh mắt của y từ trên người sư hổ thú chuyển sang người thanh niên ngồi trên ngựa.

Người thanh niên này ước chừng chỉ hai mươi tuổi, trên mặt còn mang theo một chút non nớt. Nếu người đó nhảy xuống ngựa, thân người cao tám thước, có vẻ cực kì khô ngô, cường tráng. Chỉ thấy hấn đầu đội khăn chít đầu, thân mặc áo ngắn rộng thùng thình màu xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo dài. Thất lưng là tơ Thiên Tầm, mang ngọc bội, bên trên móc một khối bảo thạch bất mắt xanh biếc, cực kì giá trị...

Người thanh niên ở trên ngựa hỏi:

- Vị kia là Cảnh Lâm công tử?

Cảnh Lâm vội đem dây cương giao cho tuỳ tùng bên cạnh, bước nhanh vài bước, khom mình thi lễ:

- Hai chữ “công tử”, Lâm hổ thẹn không dám nhận. Học trò chẳng qua là một tên di dân, sao dám để Tào tướng quân đích thân đến đón tiếp? Tội của Lâm này, còn xin tướng quân thứ tội.

Lời nói này có vẻ có chút khiêm tốn.

Trong mắt Tào Bằng hiện lên một chút khác lạ, hấn bước xuống ngựa, đi nhanh hai bước, đỡ lấy Cảnh Lâm.

- Cảnh công tử không cần đa lễ. Mỗ đến Hà Tây, đã nghe danh tiếng của công tử, nghe nói công tử uyên bác, tiếc chưa có cơ duyên, đến nay mới được diện kiến.

Cảnh Lâm càng thêm sợ hãi!

Người đại danh鼎鼎 Tào Tam Thiên, được xưng là nhân tài kiệt xuất trong những thanh niên ưu tú của Trung Nguyên, bậc thầy của những bài học võ lòng.

Người nói ta uyên bác, không phải là chê cười ta sao?

Tào Bằng càng lễ nghĩa với y, Cảnh Lâm lại càng sợ hãi.

Sau khi hai người chào hỏi xong, Tào Bằng kéo cánh tay Cảnh Lâm, cười nói:

- Hôm nay huynh trưởng đến, mỗi trong lòng rất vui. Có câu là, có bằng hữu từ phương xa vui còn không kịp... Huynh trưởng và mỗi gần trong gang tấc, lại chưa được nói với nhau câu nào. Hôm nay nếu đến đây, nhất định mỗi phải đàm đạo với huynh trưởng thật lâu mới được. Chỉ có thể này, mới có thể thứ cho Tào mỗi lúc trước chậm trễ. Đến đây, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, mời huynh trưởng cùng đi với ta.

Cổ nhân thường nói “Bả tí nhi hành” (Cầm tay mà đi), là để biểu thị sự thân mật và coi trọng của đối phương.

Cảnh Lâm được sủng ái mà lo sợ, nhắm mắt đi theo Tào Bằng, liên tục nói “Không dám”.

Đi vào viên môn, rõ ràng có một loại cảm giác khác hoàn toàn so với bên ngoài. Bên trong đại doanh này, quân ngũ nghiêm túc. Từng quân trưởng liên kết với nhau ngay ngắn, trật tự, không có chút hỗn loạn nào. Lúc này, đúng giờ cơm chiều, Cảnh Lâm thấy khói bếp lượn lờ trong quân nhưng quân lính vẫn lần lượt đến thao trường, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, hết sức uy nghiêm.

Gữa những bước chân kia, lộ ra sát khí đằng đằng.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Cảnh Lâm lại cảm nhận rất rõ ràng...

Trong lòng y không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Chẳng lẽ bọn họ vừa mới đánh trận xong sao?”

Theo đạo lý nói, Tào Bằng toàn thắng, lý ra phải chúc mừng mới phải. Nhưng coi đáng về quân binh như vậy, vẫn duy trì rèn luyện như trước kia, hiển nhiên là bọn họ đang chuẩn bị.

Chuẩn bị cái gì?

Không hề nghi ngờ, bọn họ là phòng bị người Hồng Trạch đánh lên.

Xem ra vị Tào tướng quân đã chuẩn bị xong việc khai chiến với người Hồng Trạch.

May mắn cha y không kích động, bằng không chỉ sợ đám thiết kỵ quân Hán này sẽ thúc ngựa đạp nát bộ lạc Cảnh thị.

Tào Bằng mỉm cười, khoe mắt loé sáng, âm thầm đánh giá Cảnh Lâm.

Hắn đã thấy mặt Cảnh Lâm biến sắc, hiển nhiên y đã bị cảnh tượng trước mắt này làm rung động...

Chu Công Cẩn có thể lập hội Quân Anh, khiến Tướng làm đạo thư; hôm nay ta cũng có thể bày Hồng Môn yến, buộc mười tám bộ lạc Hồng Trạch người phải ngoan ngoãn!

Nghĩ đến đây, khoe miệng Tào Bằng nở ra một nụ cười tinh quái.

Hắn cười lớn hỏi:

- Huynh trưởng, quân doanh của ta có uy vũ không?

Thân mình Cảnh Lâm khẽ run lên, vội vàng nói:

- Quân Hán uy vũ!

- Ha ha, chỉ là bình thường mà thôi. Nếu huynh trưởng gặp Hồ Báo kỵ của tộc thúc của ta, đó mới chân chính là thiết kỵ quân Hán, gồm cả trăm vạn người, ai cũng khó đối phó cả.

- Hồ Báo kỵ?

- Đúng vậy, triều đường giờ đã ổn định, thế cục thiên hạ cũng dần sáng tỏ. Viên thị ở Hà Bắc chẳng qua chỉ còn chút hơi tàn, Từ Không quét ngang Hà Bắc, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đợi triều đình thống nhất Hà Bắc, bình ổn thiên hạ, sẽ tiến lấy Giang Đông. Đến lúc đó, huynh trưởng thấy trăm vạn hùng binh triều đình qua sông, khí phách tất là kinh người.

Cảnh Lâm dù sao cũng chỉ là một tên thư sinh!

Y đọc sách tuy rằng không ít, nhưng dù sao cũng ở nơi Hà Tây hoang vắng, kiến thức không nhiều lắm.

Hổ Báo kỵ, trăm vạn hùng binh...

Tào Bằng nhìn như vô ý để lộ tin tức, khiến Cảnh Lâm kinh hồn bạt vía.

Triều đình dù sao cũng là triều đình, sao có thể đánh đồng với Hồng Trạch nho nhỏ này? Người cũng nghe Tào tướng quân nói rồi, triều đình hiện tại không có sức để ý tới Hà Tây. Đợi người ta giải quyết xong chuyện trong tay, tuyệt đối sẽ không ngồi xem Hà Tây cô huyền ngoại cảnh. Đâu Lan cũng thế, Mã Đằng cũng thế, hoặc là còn vị Khương vương Đường Đề kia nữa, cho dù bọn họ có thể đuổi Tào Bằng đi, chẳng lẽ có thể chống đỡ được sự tấn công của trăm ngàn đại quân triều đình? Nếu thật sự đắc tội với triều đình, Hồng Trạch từ đây sẽ nguy rồi!

Cảnh Lâm nuốt nước miếng.

Xuyên qua tiền doanh, là đại doanh của Tào Bằng.

Doanh trại quân đội cũng không tính là quá lớn, nhưng thủ vệ lại cực kỳ nghiêm ngặt.

Xem binh lính đóng trong quân doanh và quân Hán thấy trước đây, rõ ràng không giống nhau lắm.

Ai ai cũng mặc đồ đen? Khoác áo, cầm đao đeo cung mà đứng gác. Lúc Cảnh Lâm đi ngang qua người bọn họ, có thể cảm nhận được một chút sát ý. Trang bị đầy đủ, huấn luyện nghiêm khắc, bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến luyện binh hay sao? Đám nha binh này khiến Cảnh Lâm và đám tùy tùng phò trợ cho y đều sợ hãi.

- Đây là quân tinh nhuệ phương nào?

Tào Bằng cười:

- Đây chẳng qua chỉ là tùy tùng bên cạnh mã, tên là Hắc Mạo. Thiết kỵ lúc này huynh trưởng thấy, cũng là cận vệ của Bằng, tên là kỵ binh Phi Mạo. Những người này theo ta nhiều năm, trải qua vô số trận chiến. Bọn họ từng tham gia đại chiến Diên Tân, từng lập nhiều chiến công hiển hách, hạ gục trăm vạn đại quân của Viên Thiệu. Nay, bọn họ đều cùng ta đến Hà Tây.

- Lại có quân tinh nhuệ mạnh mẽ như thế ư!

Cảnh Lâm không khỏi âm thầm gật đầu.

Đoàn người đi vào trong đại trường trung quân, đã thấy có một số người đứng đó.

Đứng đầu là một thanh niên, xem tuổi cũng khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm, dáng vẻ đôn hậu nhưng rắn chắc, mặt mày đen nhánh, phong thái rất điềm tĩnh.

- Đây là Tư Mã hành quân của ta, tên là Hách Chiêu. Đúng rồi, hắn cũng là người Bắc Cương, nguyên là người Tịnh Châu, cách Hà Tây không xa.

Hách Chiêu chấp tay thi lễ, nhưng không nói chuyện.

Cảnh Lâm cũng không dám thất lễ, vội vàng đáp lễ Hách Chiêu.

Bất luận như thế nào, người ta là Tư Mã hành quân của Tào Bằng, một mệnh quan triều đình thật sự. Cảnh Lâm tuy nói là trưởng tử của Cảnh thị, nhưng ở trước mặt Hách Chiêu, y quả thực không là gì cả. Sau đó, Tào Bằng lại hướng Cảnh Lâm giới thiệu hai người Lương Khoan, Khương Tự. Nói ra, Cảnh Lâm đối với hai người này không tính là xa lạ. Dù sao Lương Khoan, Khương Tự trước đây cũng là du hiệp kiếm khách nổi danh ở Lương Châu. Cảnh Lâm cho dù chưa từng gặp hai người họ, nhưng ít ra cũng nghe nói qua tên của bọn họ.

- Không nghĩ tới, hai vị cũng dốc sức vì Tào tướng quân.

- Cũng không phải, cũng không phải!

Tào Bằng liên tục xua tay:

- Hai người họ không dốc sức cho ta, mà là dốc sức vì triều đình!

- A, cũng là Lâm mạo muội !

- Ha hã, hai vị tráng sĩ Lương Khoan và Khương Tự giúp ta rất nhiều. Ta đã trình báo lên triều đình, phong hai người họ làm chức Biệt Bộ Tư Mã. Chắc hẳn không bao lâu nữa, triều đình sẽ lệnh bổ nhiệm.

Lương Khoan và Khương Tự mới nương nhờ Tào Bằng được bao lâu? Sao bọn họ đã được làm Biệt Bộ Tư Mã như thế?

Trong lòng Cảnh Lâm, không cần nói cũng biết là hâm mộ biết bao nhiêu... Đáng tiếc cha y không hiểu chuyện, nếu tìm nơi nương tựa là Tào tướng quân, với bản lĩnh của ông, ít nhất cũng có thể làm Đô úy. Ôi, tên tuổi của các đại nhân của bộ lạc cũng chỉ ỏ có 1 mẫu 3 phân đất Hồng Trạch này. Ra khỏi Hồng Trạch, đại nhân bộ lạc là gì chứ? Nhưng ngàn người ở bộ lạc, ở Hà Tây căn bản là không đáng giá nhắc tới. Nếu là tới Trung Nguyên, cái gọi là bộ lạc đại nhân, kỳ thật chính là một giáo hóa man di không biết gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cảnh Lâm càng không thoải mái.

Sau khi Tào Bằng giới thiệu xong, mọi người phân chủ khách ngồi xuống.

Thái Định dẫn nô bộc dâng rượu.

- Người này không giống như người Trung Nguyên.

Cảnh Lâm nhìn thấy Thái Định, không khỏi ngẩn ra.

Thái Định rõ ràng là người Hung Nô, nhưng nhìn dáng vẻ hình như là thân tín của Tào Bằng.

Tào Bằng cười to:

- Đây là đệ tử của Bằng, đích xác không phải là người Trung Nguyên. Tuy nhiên nói đến ngoại tổ phụ của hắn, chắc là huynh trưởng cũng nghe nói qua. Ha hã, đó là Thái Ung - Thái công vang danh khắp thiên hạ.

- A, đúng là hậu duệ của danh môn.

Cảnh Lâm đọc qua không ít sách, sao có thể không nghe nói qua Thái Ung.

Tào Bằng nói:

- Đứa nhỏ này rất khá, ta thấy hắn thông minh, cho nên liền giữ ở bên cạnh. Nếu hắn đã báỉ ta làm thầy, sau này ta cũng phải giúp hắn có một tiền đồ sáng lạn, nếu không chẳng phải là phụ danh Thái công hay sao.

- Tướng quân từ bi.

Cảnh Lâm nói xong, nâng chén cùng mời.

Tào Bằng cười, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị.

Tào Bằng hình như có chút men say, gương mặt ửng hồng.

Hách Chiêu đột nhiên mở miệng hỏi nói:

- Cảnh công tử hôm nay đến, chẳng lẽ là vì muốn lấy lại công đạo cho tên tặc tử Thạch Khôi kia hay sao?

- A?

Hách Chiêu luôn không nói gì, nhưng mở miệng thì rất gọn gàng, dứt khoát.

Tiếng gã trầm thấp, hình như âm thanh là từ bên trong phổi phát ra, mang theo một chút sắc lạnh, khiến không khí trong đại trường đột nhiên căng thẳng.

-Tướng quân nhà ta kính Hồng Trạch các người giữ vững trăm năm, cho nên vẫn nhường nhịn. Nhưng nếu người Hồng Trạch không hiểu tốt xấu, cho dù là tướng quân nhà ta đồng ý, thanh kiếm sắc trong tay Hách mỗ, cũng tuyệt không đồng ý. Nay ta không muốn nói những lời mất hứng, nhưng năm mươi bộ khúc thi

thể của ta còn để ở phía sau doanh, chờ đưa đi. Công tử, nếu người là muốn lấy lại công đạo cho Thạch Khôi, Hách mỗ cũng có một lời: Kẻ nào phạm vào thiên uy, đều phải giết!

419. Chương 424: Thái Độ Cương Quyết Chưa Từng Có

- Tào Bằng quả thật nói như vậy?

Ở biên giới, lòng Cảnh Khánh đầy tâm sự, vẻ mặt lo lắng.

Trước mặt hắn, Cảnh Lâm khoanh tay đứng nghiêm, cung kính gập đầu:

- Những lời này là do Tư Mã hành quân của Tào tướng quân Hách Bá Đạo nói, Tào tướng quân tuy ở đó đã quát lớn Hách Chiêu nhưng con nghĩ rằng, đây cũng là những suy nghĩ thật sự trong lòng của Tào tướng quân.

- Quân Hán quả thực dùng mãnh thế sao?

- Không tầm thường chút nào.

Cảnh Khánh hít một hơi khí lạnh, nhất thời không có gì để nói rồi!

Sau một lúc lâu, hắn lại nhìn lục thúc và các vị tiểu soái:

- Chư vị huynh đệ nghĩ như thế nào?

Mọi người đều lấy sự im lặng để trả lời.

Cảnh Lâm ở lại đại doanh Hồng Thủy một đêm, trời vừa sáng liền vội vàng chạy về.

Nếu nói, lúc y đi đến đại doanh Hồng Thủy còn có chút thoải mái, thì ở trên đường về chỉ có cảm giác nặng nề.

Những lời nói kia của Tào Bằng không ngừng vang lên trong tai y.

- Ta thấy huynh trưởng cũng là người đọc sách, nghĩ cũng nên biết rõ, trong bảy chữ: trung, hiếu, nhân, thứ, trí, dũng, tín thì chữ “trung” đứng đầu. Ta cũng biết, qua lại đã trăm năm, triều đình đã làm lòng mọi người lạnh giá. Nhưng bất kể như thế nào, huynh trưởng chung quy cũng là con cháu nhà Hán, mặc kệ qua bao nhiêu năm, đây đều là sự thật không thể thay đổi, huynh trưởng nói có đúng không?

- Đó là đương nhiên.

- Có câu là, “suất thổ chi tân mạc phi vương thổ”, Hồng Trạch sớm muộn gì cũng trở về tay triều đình. Hôm nay ta đến Hồng Trạch, chẳng qua chỉ là dẫn đội quân tiên tiêu của Tư Không. Ta không phải là hạng người hiếu sát, nói thật ta cũng không muốn đại khai sát giới ở Hà Tây. Nhưng nếu là có người không biết điều, người hắn muốn gây sự không chỉ là ta mà còn là Tư Không, còn là thể diện của triều đình. Thạch Khôi, tội đáng chết vạn lần, nếu mỗ đã dám xuất binh, thì sẽ không sợ bị trả thù. Năm nay các người đuổi được ta đi, năm sau ta lại đem trăm vạn đại binh, máu rửa Hà Tây. Đến cuối cùng mới biết ai mới thật sự là chủ của Hà Tây.

Tào Bằng dùng ngôn từ vô cùng cứng rắn chưa từng có từ trước tới giờ, biểu lộ thái độ của hắn.

Thế cho nên cả những lời nói hoa mỹ Cảnh Lâm muốn nói trước đây, đều đành nuốt vào bụng, không dám nói cùng Tào Bằng.

Đúng vậy, bốn mươi ngàn người Hồng Trạch dựa vào cái gì để chống lại triều đình?

Nhưng y không chú ý tới, trong lời nói của Tào Bằng vốn không có sử dụng những từ mọi người biết rõ như “Bệ hạ, thiên tử”, cũng không có nói hắn đại diện “Hán thất”. Tào Bằng chỉ nói triều đình! Về phần ai là triều đình, các người tự mình lý giải. Ở một góc độ nào đó, Tào Bằng đã dốc sức xóa tan dấu ấn “Hán thất” ở Hà Tây.

Trở lại doanh trại Cảnh gia, Cảnh Lâm đem chuyện y đi sứ nói rõ đầu đuôi gốc ngọn cho Cảnh Khánh nghe.

- Phụ thân, thiên uy không thể khinh nhờn. Sau lưng Tào tướng quân có triều đình, có trăm vạn đại quân. Con cảm thấy những lời hấn nói không sai. Triều đình nếu đã quyết ý thu hồi Hà Tây, thì đó chỉ là chuyện sớm muộn. Hiện giờ triều đình còn chưa ra tay nhưng một khi bọn họ đã vươn một bàn tay ra, chắc chắn sẽ có thể tiêu diệt ta. Tào tướng quân nói với con, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Chẳng qua...

Cảnh Lâm còn muốn nói, nhưng nghe Cảnh Khánh hừ một tiếng, những lời y sắp nói cũng đành rút lại.

- Việc này nên làm thế nào đây?

Lục thúc ngẫm nghĩ một chút:

- Chuyện này không tầm thường chút nào, nghe Đại Lâm nói như vậy, Tào Bằng kia cũng là người hiểu lý lẽ. Ta nghĩ, những việc hấn cần làm trước mắt là ổn định căn cơ, xây dựng thành trấn. Sở dĩ hấn diệt Thạch Khôi, là do Thạch Khôi không hiểu nặng nhẹ, gây hấn trước. Chúng ta tốt nhất vẫn là không được hành động thiếu suy nghĩ, tiếp xúc với Tào Bằng như thế nào, vẫn nên thỉnh giáo Đâu đại nhân một chút, nghe xem mười bảy bộ lạc kia nói như thế nào. Dù sao, tốt nhất không nên hành động một mình...

Lục thúc tuy rằng nói rất thoải mái, nhưng trong lời nói, đều bị biểu đạt một nghĩa: Sợ!

Năm viên tiểu soái còn lại, cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Cảnh Khánh trầm ngâm một lát rồi đứng dậy.

- Ta phải tới Hồng Thủy Tập gặp mặt Đâu tướng quân. Lão lục mấy người các người, mau mau chỉnh đốn lại, mau sớm ổn định một số chuyện trong bộ lạc. Đại Lâm ở lại, có thể thử tiếp xúc với đại doanh Hồng Thủy nhiều một chút. Nếu bọn họ cần trợ giúp cái gì, chỉ cần không tổn hại lợi ích chúng ta, thì cũng có thể thoải mái một chút. Đại lâm, người đọc nhiều sách, nặng nhẹ trong đó, tự mình quyết định.

- Con hiểu!

Cảnh Lâm khom người tuân mệnh, trong lòng mừng thầm.

Sau câu nói này của Cảnh Khánh, y nghe ra chút manh mối.

Dường như sau khi trải qua lần đi sứ đại doanh Hồng Thủy này, thái độ của Cảnh Khánh đối với y cũng đã theo đó mà thay đổi một chút.

Nếu như trước kia, Cảnh Khánh tuyệt sẽ không cho y chủ trì bộ lạc.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là do Cảnh Quân không ở đây. Nếu là trước đây, Cảnh Khánh sắp xếp như vậy, có lẽ bọn lục thúc nhất định sẽ nhảy ra phản đối. Mà hiện giờ các vị thúc thúc này đều trầm mặc không nói, cũng là biểu thị thái độ của bọn họ.

Biểu thị này chứng tỏ địa vị Cảnh Lâm trong bộ lạc đã được nâng cao lên rất nhiều.

Trên thực tế, Cảnh Lâm không để ý cho lắm đến chuyện chủ trì bộ lạc, tương lai chuyện này dù là y, hay là Cảnh Quân kế thừa, cũng đều không sao cả. Y muốn tới Trung Nguyên học, thăm hỏi danh sĩ đại nho trong truyền thuyết, nghiên cứu học tập học vấn. Hồng Trạch kỳ thật không lớn; Hà Tây cũng rất nhỏ. Trời đất rộng lớn, không đi ra ngoài, làm sao có thể biết được gì?

Tuy nhiên, có thể được Cảnh Khánh coi trọng, Cảnh Lâm rất vui!

Tin tức Thạch Khôi bị Tào Bằng tiêu diệt, nhanh chóng truyền khắp Hồng Trạch, truyền khắp Hà Tây.

Có người vỗ tay khen ngợi, có người oán giận; có người không có cảm xúc, có người thờ ơ lạnh nhạt; có người khóc, cũng có người cười. Tóm lại mỗi người một kiểu, không giống nhau.

- Thạch Khôi bị giết?

- Đúng vậy, nghe nói tên kia đi trên chóc quân Hán, kết quả chóc giận vị tiểu tướng quân kia, trong một đêm bị giết hết cả tộc.

- Ác, thực ác, một người sống cũng không để lại.

- Đúng vậy, cả đứa nhỏ cũng không buông tha...

- Con mẹ ngươi nói lời vô ích, nếu ngươi là Tào tướng quân, chỉ sợ còn độc ác hơn hẳn. Thạch Khôi tự mình không biết sống chết, đại quân triều đình sao có thể trêu chọc? Kết quả của gã chỉ có bị chém rơi đầu.

-Thạch Khôi cũng không tệ!

Cũng có người tỏ vẻ hoài nghi:

- Dưới tay gã có năm trăm binh tinh nhuệ, kỹ năng tuyệt đỉnh, dũng mãnh tàn nhẫn. Trước đây cả Đâu tướng quân cũng không làm gì được gã, nay sao lại dễ dàng bị tiêu diệt sạch sẽ như vậy?

- Ngươi hiểu được cái gì!

Có người có vẻ hiểu chuyện, cười nhạt trào phúng:

- Ngươi có biết Tào tướng quân kia là đệ tử của ai không?

- Ai?

- Biết Hao Hổ của Tịnh Châu không?

Tiếng xì xào vang lên.

- Ngươi là nói đến Cửu Nguyên kia ư? Hao Hổ Lã Bố - Lã Phụng Tiên?

- Đúng vậy! Tiểu Tào tướng quân là đệ tử Lã Bố...

- Ngươi chỉ nói vậy. Ta nghe nói, Lã Bố ở Từ Châu tạo phản, bị Tào Tư Không giết chết. Mà Tiểu Tào tướng quân là con cháu Tào Tư Không, hẳn sao có thể lại là đệ tử Lã Bố chứ?

‘Người biết chuyện’ bị vạch trần là nói dối, giận tím mặt.

- Ngươi biết gì? Tiểu Tào tướng quân là con cháu Tào Tư Không không sai, nhưng lúc đầu Lã Bố và Tào Tư Không cũng từng liên hợp qua. Tiểu Tào tướng quân ở Hải Tây đã làm quan, nghe nói còn cai trị Hải Tây. Hải Tây biết là chỗ nào không? Là vùng đất nằm ở phía đông! Ngay tại Hạ Bì. Hạ Bì là chỗ nào ngươi biết không? Chính là ở Từ Châu! Lúc trước, Từ Châu là địa bàn của Lữ Bố.

Sau câu nói đó, mọi người xung quanh liên tục gật đầu.

- Có chuyện này sao?

-Đương nhiên!

“Người biết chuyện” lại ra vẻ kiêu ngạo, khê liếc người vạch trần gã vừa rồi một cái, đắc ý nói:

- Ngươi có biết Tiểu Tào tướng quân dùng binh khí gì không? Chính là Phương Thiên Họa Kích năm đó Lã Bố sử dụng... Lúc trước Tiểu Tào tướng quân làm quan ở Hải Tây, được Lã Bố coi trọng, vì thế dạy cho hắn võ nghệ. Sau đó Lã Bố phản bội Tào Tư Không, trước khi chết gọi Tiểu Tào tướng quân đến trước mặt, đem công lực suốt đời truyền thụ cho tiểu Tào tướng quân, còn đem binh khí giao cho hắn...

Người này có phải là tiểu thuyết gia không vậy?

Còn truyền thụ công lực cả đời...

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, Tiểu Tào tướng quân nhớ đến tình thầy trò, liều mạng bị chém đầu bảo vệ cả nhà lớn nhỏ của Hao Hổ, đưa bọn họ ra hải ngoại. Nếu không như thế, nói không chừng hiện tại hắn đã là Đại tướng quân... Tiểu Tào tướng quân là người có tình có nghĩa nghĩa, kể từ năm mười bốn tuổi ra làm quan đến nay, hắn đã làm được rất nhiều chuyện long trời lở đất, nếu nói ra, sợ là mấy ngày mấy đêm cũng nói không xong.

- Như vậy, tại sao ngươi có thể biết chuyện này?

‘Người biết chuyện’ cười lạnh một tiếng:

- Ta nói thật cho người biết, ta có người huynh đệ hiện giờ ở đại doanh Hồng Thủy, chuyện của tiểu Tào tướng quân, toàn bộ đại doanh Hồng Thủy đều biết. Trước lúc gã đến thăm ta, đã nói đến chuyện này một chút.

Mọi người xung quanh lập tức kính nể người kia.

Có lẽ còn có người còn nghi ngờ, nhưng xem bộ dáng mọi người, những lời định nói ra cũng đành thôi.

Lúc trời sắp tối, ‘Người biết chuyện’ kia rời khỏi vùng đất của những dân du mục.

Thấy xung quanh không có người, người đó liền giục ngựa chạy như điên, đi vào một doanh trại nằm giữa rừng cây cách đó chừng mười dặm.

Gã xuống ngựa, bước nhanh vào rừng.

Trời chiều vàng vọt, chiếu xuyên qua những cành lá khô vàng trong rừng, trong rừng cây tĩnh mịch, ảm thấp.

- Tổ Lợi, tình hình như thế nào?

- Hết thấy như tiên sinh dự đoán vậy, những người đó đều tin.

“Người biết chuyện” và người tới đón tiếp gã vừa đi vừa thấp giọng nói.

Trong vùng đất trống trong rừng, một nam tử mặc hắc y mang mặt nạ hắc thiết che khuất nửa gương mặt, đang ngồi trên một tấm đệm da sói thật dày. Hai mỹ nữ người Hồ rất đẹp, một người xoa bóp bả vai y, người kia thì đầm bóp đùi y.

- Lý tiên sinh, đều làm xong rồi!

- Tán Kha Bĩ, Tổ Lợi, không ai nhìn ra sơ hở chứ?

- Tiên sinh nói thế nào chứ? Chuyện ngài chính miệng nói, tiểu nhân sao có thể sơ sẩy? Tuy nhiên, cảm giác cũng không phải tất cả mọi người đều tin tưởng, ít nhất cũng còn vài người vẫn bán tín bán nghi. Lý tiên sinh, chúng ta làm như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì ...

Lý tiên sinh xua tay, ra hiệu hai nàng người Hồ kia đỡ y đứng lên, sau đó mang ủng cho y.

- Người không cần hỏi nguyên nhân, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu. Sau khi đi xong chuyến này, cả nhà sáu người của người có thể tự do rồi. Đến lúc đó là muốn ở lại, hay là muốn rời khỏi, đều không có ai cản các người lại cả. Tuy nhiên, ta nói cho người chuyện này, tốt nhất các người nên ở lại, chuyện tốt sẽ có rất nhiều.

Tán Kha Bĩ chính là người đầu tiên khai tên “Hoàng Hoa Lâm”.

Tổ Lợi là con hấn, một nhà sáu người lúc trước đều ở đại doanh Hồng Thủy.

Nghe “Lý tiên sinh” nói xong, Tán Kha Bĩ lập tức phủ phục trên mặt đất, nức nở nói:

- Lý tiên sinh đối đãi nhà tôi thật hậu, nguyện quên mình phục vụ Lý tiên sinh.

- Sai, không phải quên mình phục vụ ta, mà là vì Tào tướng quân.

- Đúng, đúng đúng. Tuy nhiên Lý tiên sinh là tâm phúc của Tào tướng quân, nghe Lý tiên sinh chỉ bảo, chính là làm việc cho Tào tướng quân.

Lý tiên sinh nghe xong, lập tức mỉm cười.

- Lão tử ngươi thật là dẻo miệng.

Bọn họ luôn nói tiếng Hung Nô, có vẻ tiếng Hung Nô của vị Lý tiên sinh này cũng cực kỳ lưu loát.

- Đi thôi, đi bây, tám ngày rồi, cũng đến lúc về nhà thôi!

420. Chương 425: Không Khí Chiến Tranh Bùng Lên

Võ Uy cũng là Tây Lương.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tên của Cẩm Mã Siêu Tây Lương có nguồn gốc từ đây.

Nằm ở phía đông dọc Hà Tây, Tây Lương cũng chính là cửa ngõ của Hà Tây. Trước công nguyên, năm xưa, Hán Vũ đế từng lệnh Phiêu kỵ Đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh viễn chinh đến Hà Tây tiến đánh Nam Hung Nô, để thể hiện quân uy lấy lòng của Đại Hán, thế là cái tên Võ Uy ra đời.

Cuối tháng chín năm Kiến An thứ tám, trời trở lạnh hơn.

Thị trấn Võ Uy không lớn lắm, nhưng rất phồn thịnh.

Giữa phố phường, người từ Hồ Thương, Tây Vực và Trung Nguyên lui tới tấp nập. Tuy nói Trung Nguyên hỗn chiến nhưng không ảnh hưởng đến sự phồn thịnh của Võ Uy. Dựa vào vị trí địa lý tiện lợi này nên Mã Gia mới có chỗ đứng vững ở đây, nhờ sản vật phong phú của Tây Vực nên nơi đây không ngừng lớn mạnh.

Trời hơi âm u, dường như tuyết sắp rơi.

Mã Siêu giục ngựa ngoài thành Võ Uy, trong lòng hẩn trữu nặng và đầy áp lực.

Do thất bại ở Hồng Thủy Tập, uy danh trong nhà của Mã Siêu giảm đi nhiều. Hơn nữa, thứ sử Lương Châu là Vi Khang phái người đến khiển trách Mã Đằng, nói y không cần nhúng tay vào công việc ở Hà Tây. Mã Đằng giận dữ, liền quay qua răn dạy Mã Siêu một hồi.

Tuy nói đây chỉ là ra vẻ răn dạy nhưng Mã Siêu lại rất không vui.

Chiếm đóng Hồng Trạch, cướp lấy Hà Tây, là chủ trương đã có từ lâu của Mã Đằng. Lần này, Mã Siêu thất bại ở Hồng Thủy Tập không phải do mưu đồ không đủ mà là do ý trời. Cũng vì chuyện này, Mã Siêu đã đánh mất cánh tay phải của hẩn là mưu chủ Hồ Bạch. Trong lòng vốn không vui vẻ gì, sau khi bị một phen răn dạy và quở mắng của Mã Đằng, Mã Siêu càng cho rằng Mã Đằng bất công với hẩn.

Nhưng chuyện khiến hẩn nổi giận nhất chính là vị huynh đệ Mã Thiết kia của hẩn.

Dáng vẻ kiêu ngạo của gã gần đây hết sức phóng túng.

Trước đây, có Hồ Bạch trợ giúp, bản thân Mã Siêu lại thiện chiến, dũng mãnh, nên Mã Thiết dù có ý gây hẩn với hẩn cũng không dám quá trớn. Lúc này, Mã Siêu thất bại, Mã Thiết liền nhân cơ hội này giở mặt. Người trước người sau, gã luôn chửi bới Mã Siêu. Mã Đằng cũng biết rõ điều này, nhưng luôn coi như không nghe, không thấy, mặc cho gã làm càn.

Trong lòng Mã Siêu không vui, nhiều ngày nay gã đều dẫn theo đám tùy tùng đi săn bắn ở ngoài thành.

May mà bên cạnh hẩn có huynh đệ Mã Đại, luôn bên Mã Siêu, ít nhiều cũng khiến hẩn khoan khoái một chút.

Săn được hai con sói, Mã Siêu liền mang theo con mồi trở về Võ Uy.

Vừa về đến nhà, hẩn đã thấy lão quản gia Mã Thành đi tới trước mặt.

-Đại công tử, người đã trở lại rồi. Nếu người vẫn không trở về, lão nô đành phải phái người đi tìm người thôi.

-Tìm ta làm gì?

Mã Siêu hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi.

-Chủ công đang trong phòng bàn chuyện, người qua đó sẽ biết.

Đang nói chuyện, Mã Thành liếc qua xung quanh, hạ giọng nói:

-Vừa nhận được tin tức, Hồng Trạch và quân Hán đã trở mặt!

-Ồ?

Mã Siêu giật mình kinh hãi, liền vội vàng hỏi:

-Chuyện từ khi nào?

-Mười ngày trước. Đại công tử mau đi vào đi, chậm trễ chủ công sẽ không vui.

Mã Thành là biểu đệ của Mã Đằng, cũng chính là bộ hạ lâu năm của Mã Đằng. Mã Túc, phụ thân của Mã Đằng từng là huyện úy của huyện Lan Can quận Thiên Thủy, sau đó vì tội mà mất chức quan. Hoàn cảnh gia đình lúc Mã Đằng còn nhỏ không tốt, phụ thân Mã Đằng ít nhiều đã giúp đỡ, sau đó Mã Đằng nhập ngũ, kết giao với Mã Thành, đánh Đông dẹp Bắc. Mã Thành thực sự đã giúp Mã Đằng rất nhiều, là thân tín của Mã Đằng.

Khi Mã Đằng trưởng thành, y đã cưới một người con gái dân tộc Khương, sinh ra Mã Siêu.

Sau này, địa vị Mã Đằng càng ngày càng cao, y lại cưới một người con gái thế gia vọng tộc ở Kim thành, và lập thành vợ cả, cũng chính là mẹ của Mã Thiết. Chính vì nguyên nhân này mới khiến cho Mã Đằng cực kỳ cưng chiều Mã Thiết. Gia tộc lớn ở Kim thành kia tuy không phải là danh môn vọng tộc gì, nhưng dù sao cũng là cường hào gốc Hán, vì thế Mã Đằng càng cảm thấy thân thiết hơn.

Mặc dù bản thân Mã Đằng cũng có huyết thống người Khương (Sau khi Mã Túc mất chức quan, ông từng sống ở chỗ của Khương Hán, cũng cưới một người con gái dân tộc Khương, là mẫu thân của Mã Đằng). Nhưng trong lòng y, Mã Đằng luôn thừa nhận thân phận huyết thống người Hán của y.

Suy cho cùng, hậu duệ của Mã Viện - Phục Ba tướng quân sao có thể là tạp chủng được?

Mã Thành cũng có chút không tán thành với hành động cưng chiều Mã Thiết của Mã Đằng. Nơi này là Tây Lương, người Hồ người Khương sống chung với nhau, không có nhiều lễ nghi nhà Hán như thế. Nơi này chỉ quan tâm đến vũ dũng, xem nắm đấm của ai lớn hơn mà thôi. Mã Siêu từ nhỏ đã theo Mã Đằng đi chinh phạt, mười hai tuổi mà đã bắt đầu ra trận giết địch, lập nên bao nhiêu công lao chứ? Toàn bộ khu vực Tây Lương, nhắc tới ba chữ Cẩm Mã Siêu có ai không biết? Nhưng Mã Đằng cưng chiều Mã Thiết, gây bất hòa với Mã Siêu, thật sự không phải là cách hay.

Nhưng Mã Thành cũng không có cách nào thuyết phục Mã Đằng, chỉ có thể âm thầm hóa giải mâu thuẫn giữa hai cha con y.

Mã Siêu cảm kích, chấp tay với Mã Thành một chút, rồi sải bước, đi vào phòng khách.

-Cả ngày không làm việc đằng hoàng, chỉ biết chơi bời, lêu lổng, sau này sao có thể làm nên đại sự?

Vừa mới tiến phòng khách, Mã Đằng liền nghiêm khắc quát lớn.

Phía dưới y, hai huynh đệ Mã Hưu và Mã Thiết đang ngồi ngay ngắn. Mã Hưu không nhỏ hơn Mã Siêu bao nhiêu, cũng cực kỳ kính trọng huynh trưởng, chỉ có điều vì e ngại thái độ của Mã Đằng, hần đứng ở giữa cũng vô cùng khó xử, đành phải mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, ngồi đó, không thể hiện thái độ gì. Nhưng Mã Thiết lại vui sướng khi thấy người gặp họa, ánh mắt toát lên vẻ châm chọc.

-Học huynh đệ người đi, đọc nhiều sách vào, đến Thân Binh doanh nhiều vào. Người cả ngày cứ nhàn rỗi không làm việc gì hết.

Mã Siêu cắn răng, cố gắng cười:

-Con xin tuân theo lời phụ thân dạy bảo.

Lão già người sẽ không chết tử tế được đâu!

Người thu lấy binh quyền của ta, lại thu hồi binh phù của ta, ta ở trong Thân Binh doanh để bị người ta chế nhạo sao?

Oán hận trong lòng đã lên tới cực điểm, nhưng trên mặt Mã Siêu lại tỏ vẻ cung kính, ra chiều đang nghe dạy bảo.

May mà Mã Đằng cũng biết nặng nhẹ, cũng không có trách cứ tiếp.

-Hôm nay gọi mọi người đến là để thảo luận một chuyện.

-Xin phụ thân chỉ bảo.

-Ta biết được tin tên tiểu tử Tào gia kia đã trở mặt thành thù với Hồng Trạch.

-Phụ thân, tin này chính xác chứ?

Mã Hưu nghi ngờ hỏi:

-Tên Tào Bằng ta cũng đã nghe nói qua, hẳn là người vô cùng cẩn trọng, sao đột nhiên phản bội Hồng Trạch?

-Nghe nói là Thạch Khôi của Hồng Trạch đã tập kích Tào Bằng trước.

Cho nên tên tiểu tử Tào gia kia liền trả thù lại, dẫn bộ lại diệt Thạch Khôi. Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, vấn đề chính là ở chỗ Tào Bằng vẫn chưa báo tin cho Đậu Lan thì đã thẳng tay tiêu diệt Thạch Khôi. Thế cho nên Hồng Trạch mới hơi bất mãn.

Mã Đằng hạ giọng giải thích, quét mắt qua nhìn Mã Siêu, sắc mặt liền trầm xuống.

Mã Siêu nhắm mắt lại, giống như lão hòa thượng thường hay ngồi thiền.

Y nhú mày, hỏi:

-Mạnh Khởi, người nghĩ gì?

Mã Siêu mở to mắt ra, hơi khom người:

-Con xin nghe theo lời phụ thân chỉ bảo.

-Ta hỏi người làm như thế nào cho phải?

Mã Đằng có chút tức giận, lớn tiếng quát.

Hai gò má Mã Siêu hơi dúm dỏ lại, hẳn trầm giọng nói:

-Hồng Trạch và quân Hán bất hòa, nhưng vẫn không có xung đột. Nếu xuất binh lúc này, chỉ sợ sẽ làm cho hai bên dẹp bỏ hiềm khích lúc trước, kề vai chiến đấu. Con cho rằng lúc này không phải thời cơ tốt nhất để xuất binh. Tốt nhất đợi sau khi Hồng Trạch và quân Hán đánh nhau thật, chúng ta hãy xuất quân tiến đánh Hồng Trạch, đến lúc có thể đánh một trận chiến thắng.

Tuy nói sau này, nhiều người cảm thấy Mã Siêu hữu dũng vô mưu.

Nhưng trên thực tế Mã Siêu cực kỳ thông minh.

Hắn được Hồ Bạch trợ giúp nhiều năm, ít nhất cũng biết phân tích ra cái lợi cái hại của từng chuyện.

Mã Đằng ngẫm nghĩ một chút cảm thấy có lý, đang chuẩn bị gật đầu thì đã thấy Mã Thiết đứng lên nói:

-Phụ thân, con cho rằng đại ca rất nhất gan!

Mã Siêu, Mã Hưu, còn có Mã Đại mới từ ngoài cửa đi vào, lập tức biến sắc.

Ở Tây Lương, người Khương và người Hồ chung sống với nhau, từ “nhất gan chẳng khác nào là chỉ vào mặt đối phương, nói hẳn là kẻ bất lực.

Mã Siêu là người kiêu ngạo, nghe thấy thế liền giận dữ.

-Người nói cái gì?

Không đợi Mã Thiết mở miệng phản bác, Mã Đằng đã nổi giận.

-Mạnh Khởi, người làm cái gì vậy? Hôm nay gọi các người đến chính là để mỗi người các người nói ra ý kiến của mình. Thúc Khởi chẳng qua là phát biểu suy nghĩ của nó, bộ dáng người như vậy chứ không phải là muốn bất hòa với huynh đệ của người à? Còn không mau ngồi xuống cho ta, chớ có nhiều lời nữa.

Mã Siêu theo bản năng nắm chặt nắm tay.

Lại thấy Mã Đại thò tay ra kéo lấy cánh tay của hắn.

Mã Siêu hít sâu một hơi, lại ngồi xuống, nhưng ngực hần phập phồng dữ dội, có thể biết trong lòng hần đang cực kỳ tức giận.

-Thúc Khởi con ta, con có chủ ý gì không?

-Phụ thân, con cho bây giờ chính là lúc để đánh Hồng Trạch.

Nội loạn bên trong Hồng Trạch chưa ổn định, Thạch Khôi lại bị giết, tất sẽ tạo ra mâu thuẫn giữa quân Hán và Hồng Trạch. Ta nhân cơ hội này xuất binh, đầu tiên là bắt lấy Hồng Trạch, sau đó đuổi Tào Bàng đi, chiếm cứ Hà Tây. Như thế, ngoài Tam Phụ ra, đại sự của phụ thân có thể coi như đã thành rồi? Nếu phụ thân vẫn không yên tâm, con có một kế khác. Phụ thân chẳng lẽ đã quên Đường Đề sao? Phụ thân sao không hợp tác với hần, đến lúc đó chúng ta hai lộ giáp công, Hồng Trạch tất nhiên có thể một trận chiến mà công thành.

Nghe ra hình như cũng có lý.

-Phụ thân đừng quên, để càng lâu, càng bất lợi cho chúng ta.

-Là sao?

-Lão tặc Tào Tháo lần thứ hai tiến công Hà Bắc, Viên Thi sắp bị tiêu diệt.

Di dân đến Hà Tây năm nay cũng đã đi qua Tiêu Quan, chậm nhất đầu tháng sẽ tới nơi. Chờ đến khi bọn họ ổn định rồi, chúng ta có muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy nữa. Cho nên, muốn chiếm được Hồng Trạch phải làm ngay lúc này, chậm ắt sẽ sinh biến.

Mã Đằng gật đầu liên tục, khen Mã Thiết thông minh.

Mã Siêu ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn cảnh phụ tử từ từ hiểu phía trước, trong lòng không ngừng thầm cười.

-Phụ thân, xin phụ thân hãy ra lệnh, con nguyện dẫn một đạo quân san bằng Hồng Trạch.

-Con ta có được hùng tâm như thế, vì phụ sao có thể không ủng hộ được?

Được! Nếu đã như vậy để ta cho người đi liên lạc với Đường Đề, xin hần xuất binh từ Hưu Chư Trạch, thừa dịp tên tiểu tử Tào gia còn chưa kịp ổn định, chúng ta sẽ đuổi hần ra khỏi Hà Tây.

Mã Đằng dứt lời liền cười ha ha.

Mã Siêu ở một bên, chỉ ngồi yên quan sát, mím miệng, không nói được một lời...

Ngày hai mươi ba thành chín năm Kiến An thứ tám, Mã Đằng phái người hạ chiếu thư tới Đâu Lan.

Y mượn cớ vô cùng hoàn hảo:

- Người Hồng Trạch người tập kích quân Hán, là coi thường tôn nghiêm của thiên tử, âm mưu phản nghịch, đáng bị tiêu diệt!

Ta vốn phụng mệnh thiên tử, làm tiền tướng quân, lo việc quân của Tiết Lương Châu.

Cho nên ta phải đánh người!

Thừa lệnh thiên tử thảo phạt quần thần bất tuân quả là quang minh chính đại.

Cho dù là Thứ sử Lương Châu Vi Khang cũng không có cách nào khác, với việc này. Mã Đằng lại càng không cần phải để ý đến thái độ của Tào Bàng. Ta giúp người trút giận, nếu người không biết lời nào đúng lời nào sai vậy thì ta sẽ không ngại tấn công cả người.

Ngày hai mươi sáu tháng chín, Khương vương Đường Đề triệu tập tứ đại hào tộc Khương Hồ, xuất ba mươi ngàn đại quân, hùng dũng đánh tới Hồng Trạch.

Trong lúc nhất thời, không khí chiến tranh bao trùm lấy Hà Tây, mùi thuốc súng nổi lên bốn phía.

Sau khi Đâu Lan biết được tin Mã Đằng và Đường Đề xuất binh, cũng không kiềm nổi sự sợ hãi.

Hần sai người suốt đêm đi tới thảo nguyên của Lý gia, mời đại nhân bộ lạc Lý gia là Lý Kỳ đến Hồng Thủy Tập cùng nhau thảo luận cách đối phó.

Sau khi Lý Kỳ đi đến Hồng Thủy Tập, chỉ nói một câu:

- Hồng Trạch tồn vong chỉ do quyết định của Tào Bằng.

Đậu Lan trầm tư suy nghĩ.

421. Chương 426: Phượng Sồ Ra Chiêu

-Lý kỳ đã tới?

Tào Bằng tựa vào tay dựa của tấm đệm da sói màu trắng cái đệm hồ chuáng thượng, ngón tay thoải mái đặt lên tấm đệm da mềm mại.

-Tiên sinh nghĩ như thế nào?

-Không nghĩ gì hết!

Lý Nho trả lời chắc như đinh đóng cột, không có một chút do dự.

Y mới từ phía tây trở về, ra ngoài ca ngợi chiến tích của Tào Bằng. Không thể không nói, người này không hổ là đệ nhất mưu kế phò tá Đồng Trác năm đó. Cũng chẳng trách, Giả Hủ mãi đến loạn Tam Phụ sau này mới có thể thể hiện tài năng. Có lẽ xét tổng quát, Lý Nho không thể so sánh với Giả Hủ nhưng về mặt hiền kế, thì chưa chắc y đã thua kém Giả Văn Hòa.

Chiến tranh dư luận à!

Lý Nho đã tạo ra chuyện mà người đời sau vẫn gọi là cuộc chiến dư luận!

Y mang theo một nhóm nô lệ người Hồ, tung ra đủ loại tin tức trên thảo nguyên, có thực, có giả, làm cho người ta khó có thể phân biệt.

Mượn miệng lưỡi của nhiều người trong thời gian dài để xây dựng hình ảnh cho Tào Bằng.

Tuy nói Tào Bằng rất nổi tiếng ở Trung Nguyên nhưng ở Hà Tây thì...

Bất luận thông tin có thật nào cũng đều được y tận dụng, bao gồm cả chuyện về Lã Bố cũng trở thành một quân cờ để mà tôn Tào Bằng lên.

Lý Nho quả thực là người lắm chiêu kế quỷ thần khó lường. Tào Bằng thâm cảm thấy may mắn vì đã chiêu dụ được Lý Nho về dưới trướng của mình. Có thể thấy Lý Nho sống ở Hà Tây rất thoải mái. Y đã bắt đầu tích trữ, còn thu nhận lấy hai người đẹp người Hồ, quả là chuyện tốt.

Giờ đây, trên thảo nguyên Hồng Trạch này thậm chí khắp ở Hà Tây cũng đều lưu truyền chuyện của Tào Bằng.

Tào Bằng cho rằng ảnh hưởng của dư luận này gây ra còn hơn mười vạn quân hùng dũng. Chẳng qua muốn thực hiện chuyện này cần có một quá trình, đồng thời phải có chút thủ đoạn, chỉ có điều những người biết chữ ở thời đại này thực sự quá ít. Nếu không Tào Bằng sẽ còn làm một số chuyện khác nữa. Nhưng dù như vậy thì Tào Bằng vẫn thảo luận rất nhiều phương án kế tiếp với Lý Nho.

Đậu Lan triệu tập mười tám đại nhân của các bộ lạc để thảo luận cách đối phó với Tào Bằng, đương nhiên Tào Bằng biết.

Tuy nhiên, hắn cũng không lo lắng.

Lý Nho nói với hắn:

-Không đến mười ngày, tất có chuyện.

Lúc này, chuyện đã xuất hiện...

Hành động của Tây Lương Mã Đằng, hắn đương nhiên đã nhìn thấy.

-Lòng của Mã Thợ Thành đến người qua đường cũng biết.

Tào Bằng cười nói:

-Hắn dòm ngó Hà Tây, cũng không phải một, hai ngày, nay mượn cơ hội này giở trò, cũng là hợp với tính khí của hắn.

Bây giờ, Lý Kỳ tìm đến cửa.

Ngoài mặt là thăm hỏi nhưng dụng ý thật trong đó, Tào Bằng và Lý Nho đều hiểu rõ.

Nhưng Lý Nho cho rằng Tào Bằng không nên gặp mặt Lý Kỳ.

-Nhưng mà ba vạn Khương Hồ tiến thẳng đến thảo nguyên Tây Bắc, nếu chúng ta trở mặt với Hồng Trạch, chẳng phải Sĩ Nguyên ở đó sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

Lý Nho cười to và nói:

-Ta thường nghe công tử nói Phượng Sồ tuổi trẻ tài cao, nhưng vẫn chưa từng gặp qua.

Nay Đặng Ngũ Ca và Sĩ Nguyên ở thảo nguyên Tây Bắc đã hai tháng rồi, so với thời gian ở huyện Hồng Thủy còn dài hơn. Dưới trướng y còn có bốn ngàn bảy trăm binh mã, nếu đến đối phó với Khương Hồ còn không làm được, chi bằng để y trở về Kinh Châu luôn đi.

-Nhưng...

-Công tử, Phượng Sồ có phái người đến cầu viện không?

-Chưa hề.

-Đặng Ngũ Ca thì sao?

-Cũng không có.

-Với mưu kế của Ngũ Ca, sao hắn có thể không biết sự lợi hại của thảo nguyên Tây Bắc? Hắn không hề phái người quay về cầu viện, chứng tỏ hắn đã có sự chuẩn bị, căn bản không cần công tử quan tâm. Đây đúng là lúc thể hiện võ dũng thiên quân với khắp Hà Tây này, công tử cứ yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì. Theo ý kiến của Nho, sao công tử không tạm thời rời khỏi huyện Hồng Thủy đi?

-Tạm thời rời khỏi?

-Dân di cư của triều đình đã đi qua Nghĩa Sơn, ít ngày nữa sẽ đến Trung Vệ.

-Công tử có thể dẫn theo người tiến đến tiếp ứng, chẳng phải vừa đúng lúc có thể tránh khỏi phiền toái sao? Nhóm người Hồng Trạch kia, theo ta thấy thì không cần phải để ý nữa. Sau khi Lý Kỳ đến đây, tìm một người tiếp đón một chút là được rồi, Lý Kỳ hẳn đương nhiên có thể hiểu được quyết tâm của công tử.

Sự quyết tâm của Tào Bằng ư?

Ta không hài lòng đối với thái độ của Hồng Trạch!

Nhưng ta vẫn sẽ làm theo mình ước, giúp các người bảo vệ thảo nguyên tây bắc.

Còn về những chuyện khác, các người tự sắp xếp đi. Muốn ta xuất binh, thì Hồng Trạch các người phải có thành ý!

Đây là sự quyết tâm của Tào Bằng.

Hắn muốn mượn cơ hội này cảnh cáo Hồng Trạch, cảnh cáo Mã Đằng...

Một trận đại chiến rõ ràng là thời điểm tốt nhất để hành động. Tào Bằng đi đón di dân, có nghĩa là muốn bám rễ ở Hồng Trạch; đồng thời cũng là nhắc nhở Đậu Lan, các người đùa giỡn trên chọc ta, trong lòng lão tử đều biết rõ.

Thế là Tào Bằng vung tay áo rồi bỏ đi.

Đại doanh Hồng Thủy tạm giao Hách Chiêu xử lý, Lương Khoan và Khương Tự cùng phò trợ.

-Tào tướng quân không ở Hồng Thủy?

Lý Kỳ ngạc nhiên nhưng hấn chột hiểu nguyên nhân.

-Đã như vậy thì chúng ta trở về đi.

- A gia, sao lại trở về? Vậy lời Đẩu tướng quân dặn dò thì sao?

Lý Đình nghi ngờ nhìn Lý Kỳ, có đôi chút không hiểu.

Lý Kỳ cười nói:

-Bây giờ không phải Tào tướng quân nên đối đãi với Đẩu Lan ra sao, mà là người Hồng Trạch Nhân ta nên đối đãi thế nào với Tào tướng quân thế nào.

-Tôn nhi không hiểu.

Lý Kỳ xoa đầu Lý Đình cười ha hả rồi nói:

-Sau này qua lại với Tào tướng quân nhiều một chút, tranh thủ chút tình cảm của Tào tướng quân.

Người xem lão già Cảnh Khánh kia, lúc ở Hồng Thủy Tập, lớn tiếng với Tào tướng quân, ra vẻ quyết không bỏ qua. Nhưng lão lại để Cảnh Lâm ở lại trong doanh trại, chứ không để Cảnh Quân ở lại. Người có thấy điểm kỳ lạ trong đó không?

Lý Đình nghiêng đầu, nghĩ một hồi cũng không thể tìm ra manh mối.

-Đây là Cảnh Khánh bày tỏ thiện ý với Tào tướng quân.

-Hả?

-Người hấn là biết Cảnh Khánh có hai con trai hoàn toàn khác nhau.

Trước đây, Cảnh Khánh thích Cảnh Quân hơn, thường không để ý tới sự tồn tại của Cảnh Lâm. Nhưng hiện nay, đứa trẻ Cảnh Lâm này đã hiểu biết lễ nghĩa, lại muốn hướng về Trung Nguyên. Trong thế hệ các người, y có thể là người có thiện cảm sâu đậm nhất với Tào tướng quân. Cảnh Khánh để Cảnh Lâm ở lại, cũng chẳng khác nào là ngỏ lời tới Tào tướng quân là lão không hề có ác ý với Tào tướng quân.

Lý Đình, người đã lớn rồi.

Khi nghĩ chuyện gì cũng phải nghĩ chu toàn một chút.

Lão già Cảnh Khánh này luôn mồm nói muốn báo thù cho Thạch Khôi, nhưng nếu thật sự binh Hán xuất binh, có người nào dám đứng ra chứ?

Theo ta thấy không bao lâu nữa, Hồng Trạch này sắp thay đổi rồi.

Hồng Trạch sắp thay đổi rồi sao?

Lý Đình gãi đầu, có chút không hiểu.

Ít nhất hấn chưa nhìn ra chút thay đổi nào hết. Tuy nhiên hấn lại phát giác được, Hồng Trạch nhìn tướng đoàn kết, thực ra mỗi người đều có tâm tư riêng. Suy cho cùng hấn còn trẻ tuổi, cũng không có nhiều tâm cơ như vậy. Đối với các đại nhân của các bộ lạc, Lý Đình hoàn toàn không nhìn thấy rõ tâm tư của mấy lão già này. Rất nhiều lúc hấn đều nhìn vấn đề theo vẻ bề ngoài.

Trước đây, hấn luôn cho rằng, nội bộ Hồng Trạch đoàn kết và hòa thuận.

Nhưng hiện nay, Lý Kỳ lại tiết lộ rất nhiều bí ẩn đang được che giấu trong nội bộ Hồng Trạch cho hấn biết.

Tào Bằng thật có thể làm thay đổi Hồng Trạch hiện nay.

Hấn đột nhiên lắc lắc đầu, lòng tự trách mình: Giai đoạn sinh tử của Hồng Trạch người sao có thể nghĩ lung tung được?

Trên đường đi, Lý Đình tỏ ra rất trầm lặng.

Mà Lý Kỳ cũng không hề khuyên bảo hấn, bởi vì y hiểu rõ đây là một quá trình bắt buộc phải trải qua trong giai đoạn trưởng thành của Lý Đình.

Cứ như vậy, hai ông cháu trở về Hồng Thủy Tập, đem từng sự việc báo cho Đậu Lan biết.

Đậu Lan không nói gì, chỉ tỏ vẻ khổ sở rồi liền thúc giục Lý Kỳ trở về thảo nguyên Tây bắc, sẵn sàng giao chiến với Mã Đằng.

Lý Kỳ không hề nói gì cả.

Nhưng Đậu Lan lại cảm nhận được rất nhiều điều.

Thái độ của Tào Bằng làm cho lão tạm thời cảm thấy yên tâm. Nhưng chuyện Tào Bằng không vừa lòng lão cũng cảm nhận được rõ. Cho dù lần này thắng trận, chỉ sợ Đậu Lan cũng không thể tránh chuyện phải chia một phần lợi ích cho Tào Bằng.

Nếu không như thế này, chỉ sợ kế tiếp Hồng Trạch sẽ phải đối diện với mối đe dọa lớn hơn nữa!

-Đàn Chá có thể đồng ý xuất quân tương trợ không?

-Hồi đại nhân, Đàn đại nhân hình như không có hứng thú lắm, tuy đã tập hợp binh mã nhưng cũng không thích xuất binh.

Thái độ ba phải của Đàn Chá ở Đồi Hồng Sa khiến cho Đậu Lan ít nhiều cũng cảm thấy nghi ngờ.

Giao hẹn giữa Tào Bằng và Đàn Chá, Đậu Lan đương nhiên không rõ lắm. Chỉ có điều trước đó Đàn Chá và Hồng Trạch cũng đã hợp tác với nhau vài lần, cũng có chút tình cảm với nhau, ngay cả y cũng không muốn ra tay tương trợ, vậy thì chẳng phải nói Hồng Trạch chỉ có thể đơn độc đối mặt với Mã Đằng và Đường Đề sao? Đậu Lan âm thầm trách mắng Thạch Khôi, con mẹ người đã chết rồi mà còn không để chúng ta sống yên.

Nếu không phải Thạch Khôi tấn công Tào Bằng thì sẽ không dẫn tới việc Tào Bằng trả thù.

Nếu không phải Thạch Khôi bị tiêu diệt cả tộc thì cũng sẽ không khiến các bộ lạc Hồng Trạch oán thán dậy đất như thế...

Nếu không phải những người đó kêu la để báo thù cho Thạch Khôi, nói không chừng Mã Đằng cũng không dám xuất binh như thế này.

Tóm lại tất cả đều là do Thạch Khôi gây chuyện.

Giờ gã đã chết, cũng coi như là thoải mái. Nhưng gã chết đi, lại để lại vô số tai họa về sau cho Hồng Trạch.

Đồng thời, Đậu Lan cũng ngầm trách cứ Tào Bằng.

Người nói người trả thù thì cứ trả thù, đang yên sao lại tiêu diệt cả một bộ tộc, mọi người đều phải khó chịu. Cho dù người có giữ lại mạng của Thạch Khôi, giao cho ta, bảo ta chém đầu gã thì cũng đâu đến nỗi rắc rối thế này chứ.

Cho dù nói thế nào đi nữa thì sự việc cũng đã xảy ra rồi.

Đậu Lan sau khi do dự một hồi lâu rốt cuộc cũng hạ quyết tâm triệu tập binh mã quyết chiến với Mã Đằng!

Lão không tin Tào Bằng sẽ mặc kệ.

Thảo nguyên Tây Bắc còn có binh mã của hãn, lẽ nào Tào Bằng trơ mắt nhìn binh mã của mình bị kỵ binh Khương Hồ tiêu diệt sao?

Tạm thời Đậu Lan không cần suy nghĩ vấn đề của huyện Hồng Thủy.

Trước tiên lão phải giải quyết năm vạn đại quân kia của Mã Đằng và Đường Đề đã, rồi mới tính tiếp.

Nghe theo mệnh lệnh của Đậu Lan, toàn bộ Hồng Trạch bắt đầu hành động.

Cho dù bộ lạc của người đã chinh đồn xong hay chưa thì cũng phải xuất binh, chuẩn bị một trận quyết tử cùng Mã Đằng.

Nhưng lần này Mã Đằng phái người làm chủ tướng có chút kỳ lạ.

Trước đây Tây Lương xuất binh nếu không phải Mã Đằng làm tướng soái thì sẽ do Mã Siêu nắm ấn soái. Ai cũng biết Mã Siêu võ dũng hơn người, tiếng tăm của hắn ở Lương Châu vang rất xa. Ai cũng cho rằng Mã Siêu nắm giữ ấn soái mới là sự lựa chọn tốt nhất của Mã Đằng. Nhưng lúc này Mã Đằng đã đi một nước cờ kỳ lạ. Y không dùng Mã Siêu không nói, nhưng y lại để con út Mã Thiết làm chủ soái. Mã Thành và Mã Hưu làm phó tướng, Mã Đại là tiên phong, dẫn tám ngàn kỵ binh xuất phát từ Vô Uy, tiến thẳng tới Hồng Trạch.

Mã Đằng làm như thế là muốn dùng Hồng Trạch để thiết lập địa vị của Mã Thiết!

Chỉ có điều, cho dù Mã Đằng nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến Đậu Lan.

Ngày mồng hai đầu tháng mười năm Kiến An thứ tám, Đậu Lan triệu tập sáu ngàn binh mã ở Hồng Trạch, lập đàn bái tướng ở ngoài thành, tuyên thệ trước khi xuất quân.

Sau khi tuyên thệ xong, Đậu Lan điểm tướng trong đại tướng trung quân.

Đậu Lan để trưởng tử Đậu Hổ làm tiên phong, dẫn binh đi trước gấp rút tiếp viện cho thảo nguyên Lý gia. Cảnh Khánh làm chủ soái, đám người Thu Nô làm phó tướng theo sau ra trận. Từng quân lệnh được ban ra, Thân Binh Doanh liền sôi sục. Đậu Hổ đội mũ giáp, cầm cây thương leo lên ngựa, sau khi nói lời từ biệt Đậu Lan liền ra đi, xông ra khỏi cổng quân doanh.

-Có in chiến sự ở Tây Bắc!

Ngay lúc tiên phong sắp xuất phát thì một lính trinh sát phóng ngựa đến, chạy nhanh vào cổng doanh trại.

Chỉ thấy tên trinh sát kia cực thảm hại, từ trên ngựa lăn xuống trước mặt Đậu Lan, quỳ xuống nói:

-Đại nhân, đại sự không xong rồi!

-Chuyện gì mà hốt hoảng vậy?

-Thảo nguyên Tây bắc, thảo nguyên Tây bắc...Đường Đề lấy Nhã Đan làm tiên phong, đến thảo nguyên Tây bắc. Tư mã hành quân của quân Hán là Bàng Thống dẫn binh ứng chiến, bị Nhã Đan đánh bại. Nay quân Hán lùi lại phía sau ba mươi dặm, phòng ngự ở doanh trại số hai!

422. Chương 427: Phượng Sồ Sơ Minh (phượng Non Cát Tiếng Hót) (phần 2)

Tào Bằng đang ngồi cạnh một doanh trại sát con sông lớn Đại Hà, chiều dài nông hậu nhóm Thái Thú Trương Ký quận An Định...

Tám ngàn hộ di dân, tổng cộng hơn ba mươi sáu nghìn người, đầu tháng mười đi qua quận An Định, bình an đến Trung Vệ. Tào Bằng đã xây dựng xong một doanh địa tạm thời ở Tây An Đại Hà. Mà quan phủ Hà Đông nơi đó, cũng đã bố trí tốt doanh trại, bắt tay vào chuẩn bị việc sắp xếp cho di dân qua sông. Ba mươi sáu nghìn người, nghe qua thì dường như cũng không nhiều nhưng muốn đưa ba mươi sáu nghìn người này qua Đại Hà, cần vài ngày vài đêm, chỉ sợ cũng không khả quan lắm. Vì muốn đưa di dân đi, Thái Thú Trương Ký phụ trách quận An Định có thể nói là phải mất rất nhiều công sức triệu tập thuyền bè đến để đưa đón dân chúng.

Trương Ký, tự Đức Dung, người Cao Lăng thuộc quận Phù Dung.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, người này từng được Hạ Hầu Uyên tiến cử trấn thủ Trường An.

Tuy nhiên vào lúc này, Trương Ký mới ba mươi. Người này mười sáu tuổi đã làm tiểu lại trong quận, sau được cử làm mật tài, nhậm chức huyện lệnh huyện Tân Phong. Cai trị đương thời, người có danh xưng tam phụ đệ nhất khẩu Chung Lật nhiều lần dâng thư khen ngợi, ngôn, đức dung, đại tài. Chung Lật đó là ai vậy?

Là nhân vật danh tiếng lẫy lừng ở thời đại này!

Một trong tứ đại gia tộc của Toánh Xuyên, con cháu Chung Thị, bản thân cũng là người cực kỳ kiêu ngạo.

Cho dù là Tào Bằng, Chung Lạt đánh giá cũng chỉ là: thượng khả (tạm được). Còn đối với Trương Ký, lại khen ngợi là trụ cột.

Quận An Định, chịu sự quản lý của Lương Châu, giao giữa Lũng Tây và Võ Uy.

Sở dĩ để Trương Ký làm Thái Thú quận An Định là bởi vì quan hệ vô cùng thân thiết giữa y và Mã Đằng. Năm Kiến An thứ bảy, Cao Can và Quách Viên tàn sát bữa bãi, thế là Trương Ký đi du thuyết Mã Đằng cùng với Chung Sâm tấn công hai người Cao, Quách. Sau đó lại giúp Mã Đằng đánh bại Trương Thịnh, giết loạn phản Vệ Cố, bình định loạn Quan Tây, lập công lớn, được thăng nhiệm chức Thái Thú.

Lần này, Trương Ký chuyên trách việc di dân, gặp Tào Bằng.

Mục đích chính của việc này là hy vọng có thể khuyên bảo Tào Bằng, tạm thời không nên trở mặt với Mã Đằng.

Nói cho cùng, Quan Tây hiện tại không thể bình ổn, nếu Mã Đằng tạo phản, tất sẽ dẫn đến phản loạn Quan Tây, thậm chí là rối loạn toàn bộ Quan Trung. Đây không chỉ là ý của Trương Ký, cũng là suy nghĩ của Lương Châu Thứ sử Vi Khang. Cả Tào Tháo cũng hy vọng Quan Trung tạm thời không phát sinh hỗn loạn quá lớn, để tránh ảnh hưởng đến sách lược bình định Viên Thi của hần ở Hà Bắc.

Bộ Chắt, Hạ Hầu Lan, cùng qua sông.

Bọn họ vốn là đi cùng những di dân, nhưng Tào Bằng nếu đã đích thân đi đón, hai người họ tất nhiên phải đi cùng.

Bộ Chắt và Tào Bằng, đã bốn năm không gặp mặt.

Hạ Hầu Lan cũng đã hơn nửa năm không gặp Tào Bằng, nên cực kỳ nhớ mong.

Đi cùng nhóm Bộ Chắt, còn có rất nhiều người. Có người quen, cũng có người lạ, làm Tào Bằng thấy vô cùng thoải mái.

Lần này đến Hà Tây, có Từ Thứ quận Tiền Đông, một trong tứ hữu Thủy Kính sơn trang Mạnh Kiến, huynh đệ Bàng Thông của Bàng gia... tổng cộng hơn mười người. Trong đó, khiến Tào Bằng giật mình nhất, phải nói đến Giả Tinh, cũng chính là con nuôi của Giả Hủ.

Không giống với những người khác, cha của Giả Tinh là Tào Duyệt quận Hà Tây.

- Quận Hà Tây?

Tào Bằng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Từ đời Hán đến nay, thực là không có nơi nào tên quận Hà Tây, chẳng lẽ là...

Trương Ký giải thích:

- Tư Không dâng tấu lên triều đình, bố trí quận khẩu Hà Tây, Hữu Học đảm nhiệm chức Thái Thú quận Hà Tây. Tuy nhiên sự vụ cụ thể, vẫn cần đợi sau khi Hữu Học trấn giữ và bảo hộ Hà Tây, tấu lên Tư Không phủ, rồi sau đó mới có thể khẳng định chắc chắn. Tuy nhiên, Tuân Thị Trung đã lập hồ sơ quận Hà Tây ở phủ Thượng Thư, chỉ đợi tin vui của Hữu Học.

Cứ như vậy mà thành Thái Thú?

Nên nói Bắc Trung Lang Tướng và Thái Thú, đều là cùng cấp bậc.

Nhưng xét về quyền lực, vẫn là có bất đồng vô cùng lớn. Trung Lang Tướng là quân chức, còn Thái Thú, ở thời Tam Quốc, phần lớn là quân chính nhất thể. Tào Bằng nguyên là giữ chức bên quân đội, hiện tại lại giữ chức Thái Thú. Chính là khu Hà Tây, hần một mình nắm giữ, không chịu bất kỳ sự quản hạt hạn chế nào. Bởi vậy cũng có thể nhận thấy được sự tín nhiệm của Tào Tháo với Tào Bằng.

- Nguyên Trực đến đây cũng là theo ý của Thúc Tôn (Đặng Thúc Tôn – Đặng Tắc – chú thích của BTV), tới giúp đỡ Hữu Học.

Tào Bằng và Từ Thứ đã quen biết nhau từ ba năm trước, cho nên cũng không xa lạ gì.

Lúc đầu, Tào Bằng thông qua mẫu thân của Từ Thứ, liên lạc với Từ Thứ đang học tại Thủy Kính sơn trang. Rồi sau đó, Từ Thứ và Thạch Thao cùng đến Hứa Đô. Tuy nhiên lựa chọn của hai người lúc đó lại không giống nhau. Từ Thứ chọn giúp đỡ Đặng Tắc, cai quản Diên Tân. Không lâu sau, lại được Thái Thú Mãn Sủng ở quận Đông lúc đó coi trọng, nhậm chức ở quận Đông.

Khác với Từ Thứ, Thạch Thao vẫn ở Hứa Đô.

Mãi đến đầu năm Kiến An thứ tám, Tào Bằng đề nghị với Tào Tháo, Từ Thứ mới được nhậm chức Lâm Thao Lệnh.

Ưu khuyết điểm của hai người khó mà phân biệt rõ ràng. Một người vẫn luôn làm phụ quan, nương tựa chốn quan trường, địa vị rất cao; người kia thì chọn cách nằm gai nếm mật, bỗng nhiên trở thành chủ quan một huyện, một mình cai quản một phương. Ai cũng có sự tài hoa của riêng mình, chỉ có điều cách làm của họ không giống nhau.

Từ Thứ khoảng chừng ba mươi, điềm đạm nho nhã.

Nhìn qua thì như điềm đạm nho nhã, nhưng giao thiệp nhiều hơn, có thể cảm nhận được thái độ kiêu kỳ vốn có của ông ta...

- Nguyên Trực lần này đến, ta có thể buông tay.

Tào Bằng cũng vô cùng phấn chấn, khi trước còn đau đầu vì không có người tài bên cạnh, mà bây giờ, thoáng cái đã có bao nhiêu trợ thủ đắc lực.

- Nay Tử Sơn, Nguyên Trực đã đến, lại có Công Uy và Sỹ Hưng, Hà Tây chắc chắn sẽ được an bài.

Mấy người Bộ Chất, đồng loạt đứng dậy cúi người.

Mạnh Công Uy, cũng chính là Mạnh Kiến, còn có hai người Bàng Lâm cũng rất cao húng.

Theo như thái độ đối đãi của Tào Bằng với họ có thể thấy là hết sức tôn trọng. Điều này cũng đã nói lên rằng, Hà Tây sau này, có thể có một môi trường tương đối ổn định để phát triển, thể hiện tài năng. Còn Giả Tinh thì lại im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ mỉm cười.

- Tử U, các người đều tới thì cha ta phải làm sao?

Tào Bằng lại nghĩ tới một việc, đó chính là mấy người Hạ Hầu Lan Hách Chiêu, là nhân vật vô cùng quan trọng trong tay Tào Cấp.

Bọn họ tập trung lại đây, chẳng phải là nói rằng trong tay Tào Cấp không có ai có thể trọng dụng hay sao?

- Ô, công tử xin hãy yên tâm.

Bộ Chất cười ha hả nói:

- Tử U tuy rằng đến đây, nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Tào Phụng Xa. Nay Tào Bản đã nhậm chức Thành quân Tư Mã Thành Môn Giáo Úy, lực ca Tào Tuân của người thì được Phụng Xa Hầu mời, làm chủ bộ khi nhóm Bá Đạo rời đi, chức vụ còn ghế trống, thì có huynh đệ Ngưu Kim lên, đồng thời huynh đệ Tào Thái cũng đã nhậm chức làm việc cho Phụng Xa Hầu. Theo ta thấy, chức Giáo Úy thành môn ở Phụng Xa Hầu này, không ai có thể thay thế được.

Tào Tuân đảm nhiệm chức chủ bộ Thành môn Giáo Úy?

Việc này quả thực vượt ngoài dự liệu của Tào Bằng.

Tào Tuân nguyên thể trạng không tốt, cho nên đã trở về Hứa Đô nghỉ ngơi.

Không ngờ rằng, cha của hắn lại minh mẫn đến như vậy, mời Tào Tuân qua.

Tào Tuân và Tào Bằng, là huynh đệ kết nghĩa, gặp Tào Cấp cũng phải gọi một tiếng bá phụ. Mà lúc trước ông ta ở Trường An, dưới quyền Chung Diêu, rất được Chung Diêu xem trọng. Hiện tại Chung Diêu đã trở về Hứa Đô, là Thượng Thư Lệnh, tất nhiên sẽ quan tâm chiếu cố Tào Tuân.

Còn như Tào Bản, vậy càng không phải nói.

Huynh đệ Tào Chân, trước đây là tùy tùng bên cạnh Tào Tháo.

Có hai người đó bên cạnh, cơ bản đã có thể bảo đảm được chức Giáo Úy thành môn của Tào Cấp, ít ai có thể làm lung lay.

Hơn nữa Tào Thái...

Tào Thái là con trưởng của Tào Nhân, đương nhiên là con cháu của Tào gia.

Nói cách khác, toàn bộ Hứa Đô, hiện giờ đã bị tộc nhân họ Tào nắm chặt trong tay.

Đương nhiên, Tào Thái làm dưới quyền Tào Cấp, cũng là do rất nhiều nguyên nhân. Ví dụ như, Tào Nhân, Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên tướng lĩnh họ Tào, có rất nhiều vụ giao dịch với Tào Bằng. Chính thương nhân lớn ở Hải Tây, đều có lưu dấu tay của họ, cứ như vậy, liền hình thành một đoàn thể vì lợi ích ngầm. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là tập đoàn này phải trung thành với Tào Tháo.

- Nếu có lục ca ở đây, như vậy thật sẽ có thể bớt được rất nhiều phiền toái.

- Không chỉ vậy, Hám Đức Nhuận điều hai người Phùng Siêu và Sở Qua từ Hải Châu tới quận Đông, hiện tại cũng coi như là thăng chức. Còn Đặng Chi, bởi vì Nguyên Trực rời khỏi, bị Thúc Tôn mời đi, làm Chủ bộ quận Đông. Trên cơ bản, gia sự Trung Nguyên, Hữu Học không cần để tâm quá mức. Tất cả đều rất bình thường. Thúc Tôn còn nói, muốn tỷ thí với người một trận... Ha ha, trong thời hạn năm năm, xem huynh đệ hai người, ai có thể giải quyết tốt hơn.

Đặng Chi, cuối cùng là vì nghĩa mà trở lại bên cạnh Đặng Tắc.

Tuy nhiên sau khi đã trải qua một thời gian được tôi luyện, bất luận là Đặng Tắc hay là Đặng Chi, cũng đều không còn non nớt như năm đó.

Đặc biệt là Đặng Tắc, từ Cức Dương đến Hứa Đô, từ Hứa Đô đến Hải Tây, lại từ Hải Tây tới Diên Tân, thậm chí cho tới hiện tại đã trở thành Thái Thú quận Đông. Những kinh nghiệm trong khoảng thời gian đó khiến anh ta trở nên chín chắn, trưởng thành hơn rất nhiều.

Nếu nói như vậy, thật sự có thể khiến Tào Bằng yên tâm!

Sau khi mọi người hội ngộ, hiển nhiên không thể thiếu một bữa tiệc rượu.

Trương Ký bất luận nói như thế nào, là nửa địa chủ, cũng coi như là làm đến vị trí chủ tọa.

Ông ta và Tào Bằng đều là Thái Thú một quận, nhưng luận về phẩm trật, Trương Ký vẫn cao hơn Tào Bằng một chút. Quận An Định là quận trung, mà Hà Tây cũng coi như là một quận chính thức, từ các nhân tố như vị trí và dân số, cũng chỉ có thể là một quận hạ. Giữa Thái Thú quận hạ và Thái Thú quận Trung, bồng lộc mỗi tháng kém mười chằm. Nhưng vấn đề là ở chỗ, Tào Bằng còn kiêm nhiệm chức Bắc Trung Lang Tướng, quản lý việc quân, nên cũng làm địa vị của hắn cao hơn Trương Ký.

- Trương Thái Thú cũng biết Hàn Toại à?

Trong bữa tiệc, Tào Bằng đột nhiên hỏi.

Trương Ký ngăn người!

Hàn Toại là Thái Thú quận Kim Thành, cũng là người thống trị Lương Châu.

Nhưng cũng phải nói, giữa Hàn Toại và Tào Bằng, không có xích mích hay sự hiểu lầm rắc rối nào.

Hơn nữa, quận Kim Thành và Hà Tây, cách nhau cũng khá xa... Tuy nhiên, Trương Ký cũng không phải là kẻ lang thang đầu đường xó chợ. Sau một thoáng nghĩ ngợi, ông ta liền hiểu rõ được dụng ý trong lời nói của Tào Bằng. Sự giao thiệp giữa Hàn Toại và Mã Đằng, cực kỳ mật thiết.

Trương Ký không khỏi cười khổ.

Tào Bằng tuy là danh sĩ Trung Nguyên, xem ra cũng là người hiểu chiến.

Mâu thuẫn giữa hắn và Mã Đằng căn bản không thể xoa dịu, Trương Ký có thể làm được, lại còn tận lực giúp bọn họ cùng yên ổn vô sự.

Nhưng một ngày nào đó, Tào Mã sẽ nổi lên bất đồng.

Tào Bằng sở dĩ hỏi Hàn Toại, cũng là có ý nghĩ khác.

- Hàn Toại này là người hay thay đổi, hơn nữa mưu trí cũng không tầm thường. Ông ta có tám thuộc cấp, đồng thời Diêm Hành dưới quyền ông ta cũng là người vô cùng bản lĩnh. Ta sẽ cố gắng hết sức để Văn Ước và Hữu Học hữu hảo với nhau.

Ngụ ý trong lời này, cũng chính là nói với Tào Bằng rằng: “ Nếu ngươi và Mã Đằng thật sự muốn đánh nhau, ta sẽ nghĩ cách trối buộc Hàn Toại, không để ông ta tham gia vào.”

Tào Bằng lập tức mỉm cười!

- Như vậy, vẫn là nhờ Đức Dung huynh phải tốn nhiều tâm sức.

- Điều dốc sức vì triều đình, có gì mà nhờ với không nhờ? Tuy nhiên, ta vẫn là câu nói đó, cố gắng hạn chế mâu thuẫn với Mã Đằng đến mức thấp nhất. Mã Thọ Thành kinh doanh Tây Kinh, đến nay cũng đã gần hai mươi năm, uy vọng của người này ở Tây Lương, cũng không hề thấp. Một khi phát sinh mâu thuẫn...

Trương Ký mới nói được một nửa, chợt nghe ngoài lều xôn xao huyên náo.

Ngay sau đó, chỉ thấy Ngưu Cương dẫn theo một người tiến vào.

- Công tử, bãi Phượng Minh, có tin chiến sự mới nhất truyền đến.

423. Chương 428: Phượng Sồ Sơ Minh (phần 3)

Bến Phượng Minh, là một bến sông trên thảo nguyên Tây Bắc.

Nơi đây cách Hồng Thủy Tập ước chừng hai trăm ba mươi dặm. Từ bến Phượng Minh đến Hồng Thủy Tập, kỵ quân có thể đi một ngày một đêm là đến. Đây từng là nơi dừng chân của người Hưu Chư Các, vốn không có tên. Tuy nhiên sau khi bị quân Hán chiếm hữu, nơi này được gọi là bến Phượng Minh.

- Cái gì?

Tào Bằng nghiêm sắc mặt, lớn tiếng hỏi:

- Bàng Thống ở thảo nguyên Tây Bắc, bảy trận bại cả bảy?

- Thưa vâng!

- Vậy bây giờ tình hình thế nào?

- Trước đây Bàng quân sư đã thiết lập bảy doanh trại ở thảo nguyên Tây Bắc, bây giờ toàn bộ đã bị Khương Hồ chiếm lĩnh. Bàng quân sư và Hàn Tư mã hiện tại đi về đâu không rõ, Đặng Giáo úy dẫn một nghìn năm trăm binh mã tử thủ ở bến Phượng Minh, chống cự lại kỵ quân Khương Hồ.

Tào Bằng lặng im suy nghĩ.

Bàng Thống sau khi đến thảo nguyên Tây Bắc, trước sau thiết lập bảy doanh trại nhỏ.

Đặng Phạm trấn thủ tổng trại bến Phượng Minh, còn Bàng Thống và Hàn Đức thì chia nhau bảy ttrại nhỏ còn lại, phối hợp chặt chẽ, có thể cứu viện lẫn nhau.

Ban đầu khi Bàng Thống lập trại, Đặng Phạm từng cử người đến báo với Tào Bằng.

Theo như Đặng Phạm thấy, hoàn toàn không cần thiết phải lập nhiều trại nhỏ như vậy, nếu Khương Hồ đến chiếm, một tổng trại bến Phượng Minh cũng đủ. Sau khi Tào Bằng nhận được tin, cũng không ngăn cản Bàng Thống. Hẳn tin rằng Bàng Thống tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, chắc chắn y có thâm ý khác... Thế nhưng thật không ngờ, Khương Hồ áp sát, chỉ trong thời gian ngắn, bảy tòa trại nhỏ của Bàng Thống đã mất hết. Chỉ còn lại một tòa tổng trại trong tay Đặng Phạm còn đang khổ sở chống đỡ, cũng không biết có thể cầm cự được đến khi nào.

Điều này cũng khiến Tào Bằng có phần trở tay không kịp, không khỏi lo lắng cho sự an nguy của Đặng Phạm.

- Hữu Học, có cần ta xuất binh tương trợ không?

Trương Ký mở miệng hỏi.

Hạ Hầu Lan đứng bật dậy, lớn tiếng nói:

- Công tử, Lan nguyện dẫn một đội binh mã, lập tức xuất phát, gấp rút tiếp viện Đặng Ngũ Ca.

- Đệ tử cũng nguyện đi cùng.

Tào Chương và Ngưu Cương chấp tay chờ lệnh, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn Tào Bằng.

Còn Tào Bằng, hắn đã tỉnh táo lại, ngón tay gõ nhịp nhẹ nhàng lên bàn.

- Lý tiên sinh nói sao?

- Lý tiên sinh chỉ nói, mời tướng quân định đoạt.

Lý tiên sinh là ai?

Mọi người trong đại trường cũng không rõ lắm.

Trong lòng Giả Tinh thì khẽ run lên. Ánh mắt nhìn về phía Tào Bằng, có chút uẩn ý...

Tào Tam Thiên còn có chiêu đằng sau..

Tào Bằng nhắm mắt lại, trầm tư một lát, đột nhiên nhìn Từ Thứ:

- Nguyên Trực, người nghĩ sao?

- Đặng Giáo úy có từng gửi thư cầu viện chưa?

- Chưa từng!

- Vậy Bàng Sĩ Nguyên có tin tức gì không?

- Cũng không có tin gì truyền đến.

Từ Thứ không kìm nổi mà mỉm cười!

Liền sau đó, Mạnh Công Uy và Bàng Lâm cũng đều mỉm cười...

Trong những người đang ngồi đây, hiểu rõ Bàng Thống nhất, duy chỉ có ba người Từ Thứ, Mạnh Kiến và Bàng Lâm. Một người là em trai ruột của Bàng Thống, mà hai người kia là đồng môn học cùng trường với Bàng Thống nhiều năm, đã quá quen thuộc. Bốn người cùng cười, làm cho mọi người trong đại trường có phần không hiểu. Tào Bằng nhìn bốn người họ cười, trong lòng tuy có chút lo lắng không yên, nhưng lại cảm thấy một cái, hạ quyết tâm.

- Lập tức thông báo với đại doanh Hồng Thủy, không được tự tiện hành động. Nói với hai người Lương Khoan và Khương Tự, đẩy nhanh tiến độ xây dựng thành huyện Hồng Thủy. Hách Chiêu cũng tăng cường huấn luyện binh mã, chưa có lệnh của ta, không được hành động.

- Tuân lệnh!

Lính trinh sát vội vàng rời đi.

Nhưng mọi người trong đại trường thì vẫn thấy nghi hoặc, khó hiểu.

- Mọi người hãy lặng lẽ quan sát điệu kẻ của Sĩ Nguyên.

Tào Bằng liếc mắt nhìn mọi người một lượt:

- Trương Thái Thứ, phiên người nói với phu dò, lái thuyền nhanh hơn một chút. Tử Sơn, người và Tử U dẫn hai ngàn dân qua sông trước, xuất phát trước, đến huyện Hồng Thủy. Sau khi đến đại doanh Hồng Thủy,

cầm binh phù của ta, quản lý tất cả mọi việc. Tử U và Bá Đạo bảo vệ an nguy của đại doanh tốt nhất mức có thể.

- Vậy còn bến Phượng Minh ...

- Bến Phượng Minh không sao!

Tào Bằng dứt lời, giơ chén rượu lên, mời rượu Trương Kỳ.

Nói thực, trong lòng hắn cũng không thật sự chắc chắn. Hắn ở chung với Bằng Thống ba năm, cũng coi như là có chút hiểu biết. Nhưng nếu nói Bằng Thống có thể một mình đảm đương được hay không, trong lòng hắn thật sự không dám khẳng định. Sở dĩ tin nhiệm như vậy, là vì Tào Bằng tin tưởng rằng trong lịch sử đại danh Phượng Sồ mặc dù còn chưa đạt tới đỉnh cao, nhưng cũng cách vị trí đó không quá xa.

Chỉ có điều, Bằng Thống là người như thế nào?

Tào Bằng thật sự không hiểu rõ lắm.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Bằng Thống sau khi bày ra liên hoàn kế thì dường như không có thêm bất kỳ hành động gì. Đến khi Lưu Bị làm chủ Tây Xuyên, Bằng Thống chưa kịp xuất quân đã bệnh chết khiến Gia Cát Lượng không thể không gấp rút dẫn quân đến tiếp viện. Như vậy, Bằng Thống thật sự có năng lực lớn đến đâu? Tào Bằng cảm thấy, trận chiến bến Phượng Minh có thể kiểm nghiệm được điều này... Tuy nhiên, việc này cần có dũng khí vô cùng lớn.

Tào Bằng đang đánh cược!

Hắn đánh cược tin tưởng Bằng Thống.

Nhìn dáng điệu thoải mái của bốn người Từ Thứ, trong thâm tâm Tào Bằng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cũng không biết tình hình hiện tại của Ngũ Ca như thế nào?

Địa thế của bến Phượng Minh cực kỳ đặc biệt.

Toàn bộ doanh trại dài mà nhỏ, tạo trên một đường thông đạo chật hẹp. Khi mới thiết lập tổng trại, Đặng Phạm và Bằng Thống đã phải thiết kế vô cùng nghiêm mật. Trong tổng trại lại chia thành vô số tiểu trại, trại sát liền trại, trại bao lấy trại. Muốn công phá doanh trại này, thật giống như chơi trò oẳn tù tì, phải không ngừng tiến công từng cửa ải, từng cửa ải một.

Hào kiệt Khương Hồ? Nhã Đan, Nga Già Tắc, Thiêu Qua, dưới sự chỉ huy của Đường Đề, đã bày thế trận ngoài bến Phượng Minh.

Binh lính Khương Hồ liên tục tấn công, phải trả cái giá vô cùng lớn.

Bọn họ liên tiếp đánh bại quân Hán, bảy trận thắng cả bảy, chiếm lĩnh bảy tiểu trại của quân Hán.

Điều này cũng khiến Đường Đề tin đến mức mê muội, đích thân dẫn trung quân truy kích, đuổi tới tận đầu bến Phượng Minh.

Thế nhưng, trên bến Phượng Minh này, bọn họ đi lại rất khó khăn. Hầu như để công phá mỗi một quan ải, bọn họ đều phải trả giá bằng mạng sống của mấy trăm người.

Ba ngày ngán ngủ, binh lính Khương Hồ bỏ mạng ở bến Phượng Minh cũng phải hơn ba nghìn người.

Khương binh vốn không giỏi về công thành, lúc trước dựa vào việc thắng trận liên tiếp, thế như chẻ tre. Nhưng thật không ngờ lại bị chặn ở trên bến Phượng Minh, số người chết và bị thương cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng. Quan ải thứ mười hai của bến Phượng Minh bị công phá, trên quan ải khói lửa cháy ngút trời.

Nhã Đan tiến lên nói có chút chua xót:

- Đại vương, có thể dừng lại được không?

- Tại sao phải dừng lại?

- Đại vương, chúng hài nhi tấn công liên tiếp ba ngày, đã mỗi một đến mức chịu không nổi. Tuy có tiến thêm, nhưng số người chết quá nhiều. Cứ như vậy mà đánh tiếp, chỉ sợ chưa công phá được bến Phụng Minh, chúng hài nhi cũng đều mỗi một mà suy sụp. Khi trước chúng ta tấn công quá thuận lợi, chúng hài nhi cũng không mang theo quá nhiều quân lương. Chỉ bằng nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút, sai người nhanh chóng vận chuyển lương thảo, để bổ sung thêm, sau đó mới đánh bến Phụng Minh, nói không chừng có thể phá được trận này cũng nên?

- Đúng vậy, Nhã soái nói rất đúng.

Nga Già Tắc buồn rầu nhìn Đường Đề, tỏ vẻ tán thành với chủ ý của Nhã Đan.

Mấy ngày nay, bộ khúc của Nhã Đan, Thiêu Qua và Nga Già Tắc chết quá nhiều. Vì vậy nên ba người họ đều không muốn tiếp tục tấn công.

- Đại vương, thực ra quân Hán đã như chim trong lồng. Đậu Lan cho dù có thực lòng muốn giúp, chỉ sợ cũng giúp không nổi. Chỉ bằng nghỉ tạm một đêm, sáng sớm mai tiếp tục tấn công. Chắc hẳn quân Hán cũng không vững dậy kịp. Chỉ cần mất thêm một hai ngày nữa, bến Phụng Minh chắc chắn có thể phá được.

Cả ba người đều đề nghị như vậy, khiến Đường Đề cũng không thể không suy xét cẩn thận.

Trên thực tế, ông ta cũng đã phát hiện ra vấn đề này.

Khương bình liên tục tấn công, nhưng trước sau vẫn chưa thể công phá được bến Phụng Minh, sĩ khí đã có chút dấu hiệu suy giảm.

Thêm nữa là lúc trước thắng trận liên tiếp, khiến cho tất cả mọi người đều nảy sinh cảm giác kiêu ngạo.

Khi Đường Đề hạ lệnh truy kích, Khương bình cũng không mang nhiều quân lương, thậm chí còn không chuẩn bị tốt phương pháp tác chiến lâu dài. Từ đó, hậu quân và trung quân có khoảng cách. Lúc này hậu quân mới đến doanh trại thứ bảy, cách bến Phụng Minh cả một ngày đường. Thực tại thật sự không hay lắm, cử người đi tới hậu quân, liệu y có nên lệnh cho Việt Cát Áp vận chuyển đồ quân nhu, đẩy nhanh tốc độ hay không?

Nếu như có đủ khí giới công thành trong tay, vậy thì tổng doanh trại tại bến Phụng Minh đó thật đúng là không đáng phải lo nghĩ...

- Nếu đã như thế, vậy thì con hãy cho hạ trại ngay tại chỗ, tạm nghỉ một chút đi.

Mấy người Nhã Đan như trút được gánh nặng, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bọn họ thật ra đúng là có chút lo lắng, sợ rằng Đường Đề sẽ tiếp tục liều lĩnh tiến công.

Sự chống cự của quân Hán thật sự là quá mạnh! Hơn nữa thiết kế của tổng trại này cũng quá kiên cố. Bọn họ không dễ gì mới công phá được một quan ải, cứ tưởng sẽ nhanh chóng tiến đánh thẳng vào trung tâm quân địch, thật không ngờ tiếp đón bọn họ lại là một quan ải khác.

Bến Phụng Minh ba mươi dặm này tựa như một con rồng thân dài.

Một lần hai lần, Khương bình có lẽ vẫn không cảm nhận được điều gì.

Nhưng cứ liên tục như thế, khí thế của Khương bình chắc chắn bắt đầu suy sụp.

Bọn họ luôn phải hứng chịu mưa gió, nhưng mãi vẫn không thể nhìn thấy cầu vồng. Rõ ràng thắng lợi đã ở ngay trước mắt, nhưng lại dường như xa tít chân trời, khó có thể thành. Sự đả kích như vậy, cảm giác hưng phấn của những thắng lợi trước đó, sẽ dần dần bị bào mòn hết. Đến cuối cùng, chỉ còn lại sự mệt mỏi, đói khát và rét lạnh. Dưới tình hình như thế, cho dù là bọn họ có giành được thắng lợi, vậy thì có ích gì?

Cũng may, Đường Đề vẫn coi như là còn nghe theo lời can gián, ít nhất không khăng khăng tiếp tục tấn công.

Nắng chiều chiếu xuống bao phủ bến Phụng Minh bởi một màu đỏ ối.

Xa xa, ngọn lửa lớn đốt ngoài quan ải đã tắt, chỉ còn lại từng đợt khói dày đặc, bay thẳng về phía chân trời...

Hà Tây tháng mười, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn.

Thời điểm đánh trận bọn họ có thể vẫn chưa cảm thấy gì, chỉ khi nào trận chiến kết thúc, cảm giác đau nhức mệt mỏi mới lập tức kéo đến.

Gió đêm thổi qua, làm người ta không khỏi run lên vì lạnh.

Mà Khương bình hành quân quá nhanh, thế cho nên các loại đồ quân nhu đều không kịp mang theo. Khi trước chỉ cần thắng lợi, liền có doanh trại để tá túc. Nhưng hiện tại, những Khương binh này thậm chí ngay cả lều trại cũng không có. Bọn họ đành phải phân tán ra, tìm chỗ tránh gió, né cái lạnh rét buốt.

Sắc đêm dần dần bao phủ bến Phượng Minh.

Xa xa trong đại trại quân Hán, loáng thoáng vang lên tiếng xoong nôi...

Đó là âm thanh dứt quãng lúc xa lúc gần, vọng lại trong không trung trên bến Phượng Minh, khiến nhóm Khương binh cảm thấy bị thương.

Thật là lạnh!

Ngay cả đám người Đường Đề cũng có phần chịu không nổi.

Cũng may bọn họ thân phận đặc biệt, cho nên trên người còn có đồ vật che chống gió lạnh.

So với những chiến mã đang dựa sát vào nhau trong gió lạnh, phải dựa vào nhiệt độ của cơ thể để sưởi ấm. Khương binh lạnh run rẩy, không đếm nổi có đến bao nhiêu người.

Bất giác, đã tới nửa đêm...

Ngoài bến Phượng Minh cách khoảng mười dặm, có một chỗ ẩn nấp bí mật được cỏ cây xum xuê bao phủ.

Bàng Thống thân mặc áo giáp da, ngoài phủ lớp áo lông đen, ghì ngựa giờ tay nhìn ra xa, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Hàn Đức ngồi ở phía sau y, cách đó không xa, yên lặng lau lưỡi chiếc rìu lớn.

Từng đội từng đội, từng hàng từng hàng sĩ tốt quân Hán, đang khom người ẩn nấp trong những bụi cỏ cao, trên mặt trát bụi đen, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời. Thanh đao dài sáng loáng, đeo sát bên người, dùng vỏ bao phủ. Có người hồi hộp chăm chú nhìn, có người thoải mái lãnh đạm quan sát. Tính qua, ước chừng cũng phải có một ngàn năm trăm người, lặng ngắt như tờ, không một tiếng động.

Đột nhiên, trên bến Phượng Minh, ánh lửa cao ngút trời.

Từng hồi từng hồi khói báo động được phóng lên cao...

Ánh mắt Bàng Thống rực sáng, lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

- Các huynh đệ, chuẩn bị xông trận!

424. Chương 429: Phượng Sồ Sơ Minh (phần 4)

Tổng trại bến Phượng Minh, ánh lửa ngút trời.

Nhóm người Đường Đề vừa mới chợp mắt đã bị đánh thức, vội vàng vàng chạy ra khỏi lều trại. Chỉ nghe thấy tiếng trống ầm ầm từ trong đại trại bến Phượng Minh truyền đến, làm Khương binh vô cùng căng thẳng. Ban đầu tưởng rằng quân Hán tập kích đêm, nào biết chỉ nghe tiếng trống mà không thấy bóng người. Thời gian Khương binh đợi chỉ khoảng một nén nhang, tiếng trống trong doanh trại quân Hán lại đột nhiên dừng lại.

Bến Phượng Minh lại được bao phủ bởi màn đêm yên tĩnh.

Gió lạnh rít ù ù, cỏ cây xào xạc...

- Quân Hán đang làm gì vậy?

Đường Đề không hiểu, nhìn về phía mấy người Nhã Đan.

Nhưng mấy người Nhã Đan cũng ngu ngơ mơ hồ, lắc lắc đầu, tỏ ý cũng không thể lý giải rõ ý đồ của quân Hán.

- Phải chăng bọn họ muốn dùng cách này làm rối loạn lòng quân ta?

-Rất có khả năng là như vậy!

Nga Già Tắc ngẫm nghĩ một chút, lại nói thêm:

- Với tình hình của quân Hán, căn bản không thể tập kích chúng ta vào ban đêm. Bọn họ muốn dùng cách này để làm huynh đệ chúng ta không được nghỉ ngơi, dần dần sẽ không còn sức tấn công, để kéo dài thời gian.

- Đúng vậy, chắc chắn là như thế!

Các binh soái liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

- Quân Hán yếu, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn dê hèn này. Truyền lệnh của ta, các huynh đệ không cần lo lắng quân Hán sẽ tập kích đêm, cứ tạm yên tâm nghỉ ngơi. Đợi quân giới đến, ngựa đạp bãi Phượng Minh, đến lúc đó sẽ giết hết tất cả quân Hán, không sót một tên.

Đường Đề nói rất hùng hồn, ra lệnh quân lính không cần để ý.

Y cũng không phải không nghĩ tới việc công kích ban đêm, chỉ có điều những lời Nhã Đan nói làm y phải suy nghĩ lại.

Khương bình không thiện chiến lâu, lại không mang theo quân giới thích hợp. Cũng không còn cách nào, bọn họ tiến công thật sự quá nhanh, hậu quân theo không kịp. Khương bình cũng là con người! Tuy Khương Hồ cũng có hơn mười vạn cung thủ, nhưng nếu có thể tránh được những tử vong không cần thiết, đương nhiên vẫn nên tránh. Hơn nữa, Khương bình tiến với tốc độ quá nhanh, đã vượt qua quá xa quân đội của Mã Đằng. Nghe nói Mã Thiết đốc quân vẫn đang hành quân, e rằng phải cần mấy ngày nữa mới có thể đến Hồng Trạch.

Nếu tiến độ của Khương bình quá nhanh, chẳng phải sẽ làm mất thế diện của Mã Đằng sao?

Ở Tây Lương này, Khương Hồ và Mã Đằng sống nương tựa vào nhau. Đôi khi, Đường Đề cũng cần phải nghĩ đến thế diện của Mã Đằng.

- Trở về trại tạm nghỉ ngơi, không cần để ý tới quân Hán.

Y hạ lệnh xong liền vội vàng trở vào trong lều trại.

Các tướng soái Khương Hồ cũng không ai phản đối, tất cả đều trở về lều trại của mình.

Chỉ có điều những Khương bình này đang hùng hực khí thế, lại kinh ngạc. Bọn họ phải quay về, còn bị làm phiền một trận, thật là vô vùng phiền toái.

Còn về trận lửa lớn ở bãi Phượng Minh đó, hãy mặc nó cháy đi.

Trước tiên bọn họ cứ thoải mái ngủ nghỉ, tĩnh dưỡng tinh thần, chuyện sau này ngày mai tính tiếp.

Tuy nhiên, khi Khương bình vừa an bài bố trí ổn thỏa xong, tiếng trống trong trại quân Hán trên bãi Phượng Minh lại một lần nữa vang lên.

Lúc này đây, cùng với từng hồi tiếng hô vang, hết thấy Khương bình lại vô cùng căng thẳng, cùng cầm lấy binh khí.

- Không cần sợ, không cần sợ... Quân Hán không tấn công đâu!

Có Khương binh lớn tiếng kêu to trong tình trạng quân binh đang vô cùng hỗn loạn. Thật lâu sau tiếng trống trên bãi Phụng Minh mới dừng, quả nhiên không thấy bóng dáng quân Hán. Nhóm Khương binh chỉ có thể hùng hống hổ hổ quay trở về. Chỉ có điều bọn họ chưa kịp ngồi yên chỗ, tiếng trống lại vang lên.

- Bọn giặc mọi rợ thật vô liêm sỉ!

- Đúng vậy, lũ quân Hán đó thật dê hèn.

Khương binh lớn tiếng chửi rủa, nhưng không ai đáp lại.

Sau khi lập lại mấy lần như vậy, nhóm Khương binh đã vô cùng mệt mỏi. Khi tiếng trống trận lại truyền đến, bọn họ không thêm để ý tới nữa, tất cả đều chìm trong giấc ngủ. Cứ như vậy, tiếng ầm ĩ kéo dài đến quá nửa đêm, mãi đến giờ Dần mới dứt.

Nhóm Khương binh đã quá mệt mỏi, cuối cùng ngủ say trong giấc mộng.

Ngay cả những lính canh đêm cũng uể oải, không còn chút sức lực nào, trốn ở nơi khuất gió ngủ gà ngủ gật.

Đêm đã về khuya, trời bắt đầu nổi gió!

Gió từ Tây Bắc thổi đến, gào rít liên hồi.

Nhưng đối với những Khương binh đã vô cùng mệt mỏi này mà nói, những điều này đều vô nghĩa.

Đường Đề kê tấm gỗ, dùng hai nút chai lót vào lỗ tai, nằm lăn ra ngủ.

Bỗng bên tai y mơ hồ có tiếng kêu vang.

Đường Đề chép miệng, khẽ chửi thầm:

- Bọn giặc mọi rợ, rốt cuộc ta ngủ cũng không yên sao? Đợi đến hừng đông, lão tử sẽ giết sạch cả lũ các người.

Trở mình một cái, y lại tiếp tục yên giấc.

Nhưng vào lúc này, ngoài đại tướng có tiếng kêu lớn, không ngừng vang đến tai Đường Đề.

- Đại vương, đại sự bất ổn, đại sự bất ổn!

Đường Đề khẽ hé mắt, xoay người ngồi dậy.

- Có chuyện gì?

- Bọn giặc mọi rợ, chúng tập kích đêm...

Đường Đề vừa nghe liền nổi giận.

- Không phải đã nói rồi sao, không cần để ý đến chúng, cứ an tâm mà ngủ.

- Đại vương, là thật, là sự thật.

Đường Đề không thèm nhìn, lại nằm xuống ngủ tiếp.

Tuy nhiên, mắt y vừa mới nhắm lại, chợt giật mình, lập tức ngồi bật dậy.

Bỏ đôi nút lỗ tai ra, mắt trợn trừng, y lo lắng.

- Người vừa nói gì?

- Quân địch tập kích đêm!

- Cái gì?

Đường Đề chỉ cảm thấy đầu mình ù ù, vội vàng xoay người đứng lên.

- Mau mang áo giáp tới cho ta!

Lúc này đây, y xem như đã hoàn toàn tỉnh táo. Lính gác vội vàng chạy đi, lấy áo giáp tới cho Đường Đề. Đường Đề đẩy tên tùy tùng, lao ra khỏi đại tướng, thuận tay với lấy binh khí, cầm theo một thanh đại đao.

Nhưng khi y lao ra khỏi trướng, cảnh tượng như mơ!

Chỉ thấy nơi Khương bình hạ trại ánh lửa đã ngút trời, đâu đâu cũng có ánh lửa, lều trại bốc cháy!

Rất nhiều Khương bình vốn không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị thiêu chết trong khi đang ngủ. Trong ánh lửa, quân Hán chạy qua chạy lại không ngừng. Chỉ thấy bọn họ thân mặc giáp, tay cầm đao, mặt đen bụi tro, giống như những hung thần, đi qua đi lại trong doanh địa. Những Khương bình thì quần áo xộc xệch, đã bị quân địch dè sát trên nền đất.

Đường Đề sợ tới mức thất kinh.

- Chuẩn bị ngựa, chuẩn bị ngựa chiến đấu!

Thế nhưng toàn bộ doanh địa đều đã vô cùng hỗn loạn, binh không tìm thấy tướng, tướng không tìm thấy binh.

Xa xa, đại đội kỵ quân lao ra từ cổng đại doanh của quân Hán trên bãi Phượng Minh. Chỉ thấy tất cả bọn họ đều mang theo giáo mác cùng tên, trong chớp mắt đã tiến vào trong doanh địa Khương bình. Viên đại tướng mặt đen nhất, ngồi trên ngựa vung gươm múa kiếm. Cây thương dài giống như giao long trên nước, nơi nào y đi qua đều người ngã ngựa đổ. Hai gã Khương soái vội vàng ứng chiến, chưa đến ba hiệp đã bị viên đại tướng kia một thương giết chết.

- Cầu tặc Đường Đề ở đâu? Chỗ nào? Mỗ gia Đặng Phạm đến đây!

Đặng Phạm?

Người này chính là Đặng Phạm...

Đường Đề chợt tỉnh giấc mộng. Ba ngày trước, dường như y không hề thấy Đặng Phạm xuất quân lâm trận chỉ huy.

Chẳng lẽ, chính là để chờ đợi giờ khắc này sao?

Trong lúc Khương bình đang hoảng hốt, một đại hán cường tráng từ trong đám người hỗn loạn lao ra.

Thân mặc giáp đen, tay cầm cây búa lớn. Toàn thân gã dính đầy máu tươi, ngay trên khuôn mặt đen ngòm kia cũng thấy đầy vết máu tươi.

- Hàn Đức tới đây, cầu tặc nộp mạng.

Hàn Đức?

Đó chẳng phải tướng lĩnh quân Hán mấy ngày trước bị Đường Đề đánh chạy trốn chết hay sao? Sao gã lại quay trở lại đây?

Hàn Đức từ xa đã nhìn thấy một Khương bình mặc giáp bạc, đầu đội mũ bạc đứng trước cửa đại trướng. Tuy rằng không biết mặt Đường Đề, nhưng gã nhìn cũng có thể đoán được địa vị của người này chắc chắn không hề thấp. Hàn Đức hét lớn một tiếng, cây búa lớn trên tay lóe sáng, liền vụt phóng về phía Đường Đề. Hai tên tùy tùng vội vàng xông lên, ngăn Hàn Đức lại...

- Đại vương, mau chạy đi!

Tên này chưa kịp nói hết câu, đã nằm lăn trên đất.

Đại vương?

Trong doanh trại Khương Hồ còn có ai đáng được gọi là “Đại vương”? Câu trả lời quá rõ ràng, đó là Đường Đề!

Người mặc giáp bạc đó chính là Đường Đề!

Hàn Đức lập tức lớn tiếng quát:

- Ngăn ta thì chết... Đặng Giáo úy, kẻ mặc giáp bạc kia chính là cầu tặc Đường Đề.

Đại thương trong tay Đặng Phạm đang đuổi giết Khương bình.

Nghe thấy tiếng hét lớn của Hàn Đức, y liền vội quay đầu nhìn lại.

Theo ánh lửa, chỉ thấy trên áo giáp của Đặng Phạm đầy máu, sát khí đằng đằng. Đôi mắt đỏ như mắt chim ưng tìm mồi. Khi ánh mắt đó quét về phía Đường Đề, Đường Đề không kìm nổi mà run lên.

- Ngăn hẳn lại!

Khi Đặng Phạm thúc ngựa phóng thương đến, Đường Đề kêu lên thất thanh.

Có chiến mã xông lên hộ tống, Đường Đề xoay người định chạy. Y còn chưa kịp ngồi yên trên lưng ngựa chợt nghe hai tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hai gã tùy tùng đã nằm lằn trên đất. Hàn Đức phóng như tên bay, giơ cao ngọn đao, đang tiến lao về phía Đường Đề...

- Đại vương mau chạy đi, để mặt tướng ngăn y lại...

Một Khương binh lao ra từ trong ánh lửa, chặn trước ngựa của Đường Đề.

- Thiêu Qua, mau cứu ta!

- Đại vương mau chạy khỏi đây, thần giết tên mọi rợ này xong, sẽ lập tức đi gặp người.

Thiêu Qua này cũng được coi là một dũng sĩ Khương Hồ. Một thanh đại đao nặng hơn ba mươi cân được hấn vung lên mạnh mẽ, đầy sát khí.

Hấn phóng ngựa tiến về phía Hàn Đức đang lao tới, chỉ thấy Hàn Đức vẫn lao tới rất hùng dũng.

Tốc độ lao tới không những không giảm, ngược lại đột nhiên còn nhanh hơn. Vết búa hấn in lại trên đất rất sâu. Thấy người ngựa ra cản, Hàn Đức đột nhiên nhảy lên, theo đó, một đường búa lóe sáng trên không trung...

Lực phách Hoa Sơn!

Cây búa lớn trong tay Hàn Đức tạo ra một trận cuồng phong, lao về phía Thiêu Qua.

Hai thanh đao trong tay Thiêu Qua nâng lên chống đỡ. Chỉ nghe một tiếng răng rắc, cây đao đó không chịu nổi khí lực quá mạnh của Hàn Đức. Dưới lực tấn công quá mạnh, cây đao gãy nát. Cùng theo lực đánh, Thiêu Qua bị nhát búa đó quật ngã ngựa.

Hàn Đức xông lên trước, nắm dây cương, nhảy lên lưng ngựa.

Lúc này, Đường Đề cũng đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của Thiêu Qua, trong lòng thấp thỏm lo lắng, giờ roi thúc ngựa, gắng sức chạy thực mạng.

- Đuổi theo!

Hàn Đức hét lớn một tiếng, phóng ngựa truy kích.

Còn bên đó, Đặng Phạm bị Nhã Đan ngăn lại, hai người giao chiến đã hơn mười hiệp. Đặng Phạm thấy chỗ sơ hở, một thương đánh Nhã Đan ngã ngựa. Sau đó mấy tên lính Hán xông lên, dùng dây thừng trói chặt Nhã Đan lại, đưa y rời khỏi trận chiến.

Đường Đề muốn chạy ư?

Điều này sao có thể!

Đánh lâu như vậy, bại nhiều trận như vậy, đến bây giờ, quân Hán sao có thể dễ dàng buông tha cho y.

Đặng Phạm quay đầu ngựa, chỗ đại thương, lớn tiếng quát:

- Quân Hán, lên ngựa truy kích, không buông tha đám người Đường Đề.

Khương binh hỗn loạn, còn Khương vương Khương soái đều đã chạy thoát thân, càng khiến quân lính không còn lòng dạ nào tiếp tục chiến đấu.

Cũng không biết là ai hô to một tiếng, Khương binh bỏ chạy khắp bốn phía. Trại cắm trên mặt đất, đồ vô số. Có quân Hán xông lên, xoay người lên ngựa, theo Đặng Phạm và Hàn Đức cùng truy kích. Còn số quân Hán lưu lại, bắt đầu thu dọn chiến trường. Ở lại phía sau, những Khương binh không kịp chạy trốn, đều

hạ quân giới, hai tay ôm đầu gối xỏ trên mặt đất, khẩn thiết xin hàng. Quân Hán làm như không thấy, tiến thẳng lên, tiếp tục truy sát...

425. Chương 430: Phượng Sồ Sơ Minh (5)

Ngoài bãi Phượng Minh, lửa cháy ngút trời.

Ánh lửa chiếu ánh đỏ bừng cả một vòm trời tối, nhóm quân lính Khương bình tan rã.

Đường Đề dưới sự bảo vệ của thân quân hộ vệ cùng với các Khương soái thảm hại bỏ chạy. Phía sau, hơn nghìn quân Hán đang đuổi đánh, Đặng Phạm và Hàn Đức người ngựa đi đầu, giết hết đám Khương bình chạy trốn. Hơn ngàn quân Hán tại mục nguyên Tây Bắc menh mông đuổi giết đám Khương bình gấp mười lần quân mình, cảnh tượng vô cùng hoành tráng. Đường Đề lúc này làm sao có tâm tư chống cự, chỉ mong có thể nhanh chóng rút về doanh trại, ổn định trận tuyến rồi tính tiếp. Còn đám thủ hạ của y, làm sao mà lo cho họ được nữa?

Bình minh, bóng dáng doanh trại ở xa xa đã có thể nhìn thấy rõ.

Tâm trạng Đường Đề thoải mái hẳn, đang định giữ ngựa, sai người đi đến doanh trại kêu mở cửa.

Nào ngờ trong doanh trại đột nhiên vang lên trống trận ù ù, từ phía sau chiến hào bên ngoài doanh trại xuất hiện gần nghìn cung tiễn thủ, không nói hai lời, hướng tới đám người Khương bình luân phiên nhắm bắn. Mưa tên gào thét bay về phía đám người Đường Đề. Đường Đề một phút lơ là, bị một mũi tên bắn trúng bả vai, y hét thảm một tiếng, lập tức ngã quỵ xuống đất.

- Khương Vương, Bàng Thống ở đây, đã đợi quá lâu rồi.

Cửa doanh trại đột nhiên mở ra, Bàng Thống mặc đồ màu đen, phóng ngựa đi ra ngoài doanh trại.

Lúc này, truy binh phía sau càng ngày càng gần, đám Khương bình càng sợ hãi...Hơn mười người xông lên hỗ trợ, nâng Đường Đề lên trên ngựa.

Đường Đề đã bất tỉnh!

Sao còn quan tâm đến việc doanh trại đã bị Bàng Thống cướp đi, không nói lời thứ hai, liền thúc ngựa chạy trốn về hướng tây bắc.

Lần trốn này, cũng không phải là lần kết thúc.

Truy binh quân Hán phía sau nhất định không từ bỏ, không để cho Đường Đề có cơ hội nghỉ ngơi.

Vừa mới tới tiểu trại thứ hai, không kịp để Đường Đề kịp vào, quân Hán đã đuổi tới nơi. Vốn dĩ, trong tiểu trại này cũng không có bao nhiêu binh mã, bị quân Hán đánh vào, lập tức trở nên tan rã. Đường Đề bất đắc dĩ phải mang theo người tiếp tục chạy trốn, bọn họ chân trước thì rút đi từ cửa sau của trại nhỏ thì truy binh quân Hán cũng đã vọt vào trước cửa...

Mặt trời mọc rồi mặt trời lại lặn.

Đêm tối lại bao phủ toàn bộ mục nguyên Tây Bắc, Đường Đề vẫn còn đang chạy thoát mạng.

Khương bình tốt bên người càng ngày càng ít, có Khương soái thông minh đã mang theo nhân mã của bản bộ lén lút bỏ trốn, không muốn tiếp tục đi theo nữa. Ngựa của Đường Đề sau cả một ngày dài chạy trốn rốt cuộc đã không trụ được nữa, hí một tiếng kinh hoàng, trở mình ngã xuống đất. Chiến mã cường tráng, miệng sùi bọt mép, tứ chi co giật, rồi nằm im không nhúc nhích.

Đường Đề âu yếm nhìn nó, trong lòng không khỏi đau buồn.

- Tên mọi rợ, bản vương và người thê không đội trời chung.

- Đường Đề, cầm chạy.

Không đợi Đường Đề gào xong, phía sau đã truyền đến tiếng gót sắt của đám truy binh nhà Hán.

Âm thanh vang dội của Đặng Phàm luẩn quẩn trong không trung, Đường Đề sợ hãi trèo lên một con ngựa khác, tiếp tục chạy trốn.

Cho tới tận lúc này, hơn mười nghìn Khương binh, đã không còn đủ một nửa.

Bị bắt giữ, bị đánh chết, lâm trận chạy trốn, vô số kể. Cho dù là bên người Đường Đề còn có bốn năm nghìn người, nhưng có thể đánh được trận thì hầu như không còn ai. Trong đó có không ít ngựa vì chạy trốn cũng kiệt sức mà chết, binh mã tê liệt trên mặt đất, muốn cử động cũng không thể cử động. Ngẫm nghĩ đó cũng là lẽ thường tình. Trước tiên không nói tới việc Khương binh đã chạy cả ngày, lúc trước theo đà chiến thắng liên tiếp, trong sáu ngày ở mục nguyên Tây Bắc cũng không hề dừng lại nghỉ ngơi. Sau khi khổ chiến ba ngày ở bãi Phượng Minh, đã sớm sức cùng lực kiệt. Có thể duy trì đến hiện tại, đối với Khương binh mà nói, đã tới độ cực hạn rồi.

Đường Đề gấp rút dẫn quân tiếp tục chạy trốn.

Về phần những quân không có ngựa, y không còn lòng đâu mà bận tâm nữa...

Quân Hán lúc này cũng chỉ còn gần năm trăm người. Tất cả đều một người ba ngựa, thay nhau cưỡi đi. Người ngựa vọt vào trong đám tàn quân. Cùng với tiếng thét chói tai của Đặng Phàm, tất cả rút ra trường đao, hung ác chém vào đám tàn quân.

Binh khí dài của quân Hán đều đã vứt bỏ, chỉ mang theo cung tiễn và trường đao. Mỗi thanh trường đao đều được chế tác thành hoàn thủ đao vô cùng sắc bén. Một trận chiến kết thúc, để lại vô số tử thi ở mục nguyên, Khương binh hoặc là phủ phục trên mặt đất khóc đầu hàng hoặc là chạy trốn về bốn phía, căn bản không thể ngăn cản được bước chân của quân Hán.

Sau khi lao ra khỏi đám loạn quân, quân Hán đồng loạt đổi ngựa, tiếp tục truy kích Đường Đề.

Vì trận truy kích hôm nay, quân Hán đã chuẩn bị vô cùng cẩn thận. Trên người mỗi một quân Hán đều có nước và lương khô. Bọn họ trên ngựa vừa truy kích vừa ăn cho no cái bụng sau một ngày dài truy đuổi. Quân Hán ai nấy cũng mệt mỏi cực độ, nhưng trận đại thắng trước mắt khiến cho họ phấn chấn, không chịu dừng bước chân truy kích.

Một ngày đêm, quân Hán đoạt lại bốn tòa tiểu trại.

Mà những tiểu trại đó, đều chất đầy đồ quân nhu và lương thảo quân giới, tất cả đều là Khương binh cung cấp.

Bàng Thống ngày đầu tiên tới bãi Phượng Minh, liền chuẩn bị chu đáo cho trận chiến kịch liệt với Khương Hồ. Tuy nhiên, y cũng hiểu rõ, binh lực bên mình vẫn yếu kém. Đặc biệt là những tên Hồ kỵ tâm tư không được ổn định, không ổn để giao phong cứng chọi cứng với Khương Hồ. Nhắm vào điểm này, Bàng Thống đã nghĩ ra kế kiêu binh là liên tiếp làm mất bảy tòa tiểu trại, khiến cho lòng tự tin của Khương binh tăng cao cực độ. Đợi khi tới bãi Phượng Minh thì không ngừng làm suy yếu khí thế của Khương binh. Ngẫm nghĩ, Khương binh này những tướng có thể trong một trận mà thành công nhưng liên tiếp tấn công ba ngày mà không thắng lợi, sĩ khí tự nhiên sẽ dần dần giảm sút...

Đồng thời, càng truy kích Khương binh, đồ quân nhu hết càng nhiều.

Bảy tòa tiểu trại, trở thành lựa chọn tốt nhất cho Khương binh chất lương thảo và đồ quân nhu, một khi đoạt được lại, mùa đông này ở mục nguyên Tây Bắc, sẽ không cần lo lắng về lương thảo nữa.

Cho nên, ngay từ đầu, nhất cử nhất động của Đường Đề, đều rơi vào tính toán của Bàng Thống.

Để cho đám người Hưu Chư có thể anh dũng giết địch, Bàng Thống thậm chí còn hứa hẹn, giết mười người thì có thể được tự do, tiếp đó cứ giết từ năm người trở lên, người nhà sẽ có một người được thả tự do. Giết đủ ba mươi người, cả nhà được khôi phục thân phận người dân bình thường. Những người Hưu Chư đều đang ở trong tay của quân Hán nghe nói chỉ cần có thể anh dũng giết địch, là có thể đoạt được tự do đã kích thích những người Hưu Chư liều mạng truy kích, cho dù có mệt mỏi đến đâu thì họ cũng không chịu từ bỏ ý định.

Bình minh, bên người Đường Đề chỉ còn lại hơn nghìn người.

Ngoài mấy trăm danh quân hỗ trợ ở ngoài, Khương soái các bộ chẳng còn lại bao nhiêu.

Bảy tòa tiểu trại, đã mất đi sáu.

Sáu ngày chiến đấu, trong thời gian một ngày đêm toàn bộ đã bị cướp hết, Đường Đề gần như khóc không ra nước mắt.

Quân Hán phía sau giống như âm hồn, gắt gao nhìn chằm chằm Đường Đề. Một ngày đêm truy kích, đến ngày thứ ba, khi mặt trời đã mọc, Đường Đề lại dẫn quân chạy ra khỏi mục nguyên Tây Bắc, bảy tòa tiểu trại, cũng đều đã bị quân Hán cướp mất.

Ba mươi nghìn đại quân...

Lúc này nghe nói cứ như là chuyện cười.

Nhìn bên người không tới năm trăm binh mã, trong đó hầu hết đều đã bị mất ngựa, đi bộ vô cùng khó khăn.

Đường Đề, không kìm nổi lên tiếng khóc lớn!

Hào hứng hùng hực tới, lại thảm hại tán loạn mà trở về.

Ba mươi nghìn đại quân, gần như toàn bộ đều bị giết.

Thứ mà Đường Đề phải đối mặt tiếp theo không chỉ là vấn đề làm sao có thể ăn nói với đám người tộc nhân mà còn phải chịu sự chất vấn của các bộ tộc.

Tứ đại hào thung chỉ còn sót lại một người đi theo.

Nga Già Tắc chết trận, Nhã Đan tung tích không rõ. Đường Đề ghìm ngựa, muốn nhảy xuống ngựa, nhưng lại nghe tiếng ngựa hí vang một tiếng, tê liệt ngã xuống đất.

Đây đã là con ngựa thứ ba mà Đường Đề cưỡi đã chết.

- Đại vương hay là chúng ta trở về đi.

Quân Hán tuy rằng đã ngừng truy kích, nhưng trong lòng nhóm Khương binh vẫn vô cùng run sợ.

Hai ngày đêm không ngừng chạy thoát mạng, làm cho bọn họ sợ quân Hán như sợ hổ. Nếu lúc này quân Hán tiếp tục truy kích, thì những người này chỉ sợ đã không còn chút chiến lực nào...

Việt Cát tiến lên, nâng Đường Đề dậy, cẩn thận nhắc nhở.

Đường Đề gật gật đầu:

- Chúng ta trở về, trở về!

- Vậy còn phía bên Mã Thọ Thành...

- Kệ y còn sống hay đã chết.

Trong lòng Đường Đề đột nhiên tức giận

- Nếu không vì Mã Thọ Thành xúi giục, lúc này ta vẫn đang sống yên ổn như trước, đâu cần phải chật vật như bây giờ? Nếu không phải tên Mã Thiết sợ chiến nói không chừng chúng ta đã...

Mặc kệ, mặc kệ chúng, chúng ta trở về...

Cái gì mà đồng minh hay không đồng minh, lúc này Đường Đề đã không quan tâm nữa.

Y giờ chỉ hi vọng sớm trở về vương trưởng, cố gắng nghỉ ngơi một chút...

Việt Cát nhìn bộ dạng suy yếu của Đường Đề, trong ánh mắt hiện lên tia sát ý mờ nhạt. Lúc trước, Đường Đề mạnh mẽ, cứng rắn như vậy mà giờ chỉ qua một trận chiến, liền có cái bộ dạng như thế này, thật sự Việt Cát không thể ngờ tới.

Chỉ là, hần...

Việt Cát trên mặt lộ ra sự lạnh lẽo.

Chỉ là thấy Khương binh của Chu Nhiễm phần lớn đều đi theo Đường Đề. Tia sát ý mờ nhạt kia đành phải kìm nén xuống.

Có lẽ, đến lúc có thay đổi rồi!

Trong tiểu trại ở mục nguyên Tây Bắc, Hàn Đức dẫn hơn mười người đề phòng cảnh giới.

Người còn lại, đang chìm vào giấc ngủ say sưa.

Rất nhiều người sau khi dừng truy kích, tử khí ở trong lòng đều biến mất không còn hình bóng. Sau khi xuống ngựa, ngay cả động đậy cũng không muốn, lập tức ngã xuống dưới đất, chìm vào giấc ngủ. Đặng Phạm cũng không thể kiên trì hơn, sau khi tiến vào lều lớn, không cả ăn cơm, ngã lăn ra giường, tiếng gáy vang trời đất... Nếu so sánh, tình trạng của Hàn Đức tốt hơn một chút. Trong ba ngày một mình chống đỡ Khương binh ở bãi Phụng Minh, Hàn Đức luôn có thời gian tạm nghỉ.

Tuy rằng cũng mệt vô cùng, cũng rất muốn ngủ, nhưng Hàn Đức vẫn kiên trì, dẫn người đi phòng thủ.

Trời dần tối.

Trên mục nguyên xa xa, xuất hiện một con rồng lửa.

Bàng Thống dẫn một đội binh mã, từ phía sau đuổi tới.

Sau khi đại chiến bắt đầu, y mang theo hơn nghìn người, dọc đường vừa đoạt lại doanh trại, vừa thu nạp tù binh...

Hàn Đức thấy Bàng Thống dẫn người đến, rốt cuộc cũng không thể kiên trì hơn nữa, sau khi tới vẫn an Bàng Thống, liền dẫn người về đi ngủ.

Giấc ngủ này một mạch tới giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Đặng Phạm cả người đau nhức, nghe răng nhếch miệng từ trong đại trường đi ra.

Chỉ thấy trong doanh trại có một chiếc bát tô lớn, thịt ngựa được cách thủy thơm nức, làm người ta thèm đến nhỏ dãi.

Ba ngày liên tiếp, uống nước lã, ăn lương khô cộng thêm ngủ cả ngày trời, bụng Đặng Phạm sớm đã đói tới mức không chịu nổi.

Y nhanh chóng bước lên phía trước bưng bát thịt ngựa lên rồi ngồi xỏm ngay tại đó, giống như sói nhai hổ nuốt mà ăn.

Một lát sau, đám người Hàn Đức cũng tỉnh dậy, ngửi thấy mùi thịt ngựa, tất thấy đều vậy tới.

- Quân sư, sao lại không tiếp tục truy kích?

Đặng Phạm bưng một bát, đi đến bên Bàng Thống, miệng nhồm nhoàm hỏi.

Bàng Thống cười:

- Với tình hình hiện tại của quân ta, phòng thủ thì được công kích thì không. Vết xe đổ của Đường Đề cần phải cẩn thận. Còn nữa, người Khương lần này tuy rằng thảm bại, nhưng nguyên khí chưa bị thương. Nếu tiếp tục truy đuổi, ngược lại sẽ không ổn...

Tình hình như trước mắt là vừa tốt rồi.

Toàn thắng đồng thời đoạt được vô số đồ quân nhu, lại thêm mấy nghìn tù binh.

Thất bại lần này của Đường Đề, Mã Đằng chắc chắn không dám tiến thêm nữa bước. Tức là sẽ giảm bớt nguy hiểm cho Hồng Trạch, lại nâng cao uy thế quân Hán... Ha ha, chắc lúc này Hữu Học ở nhà đang nóng lòng chờ đợi. Nghiêm Pháp, ta với người cùng đi báo tin cho Hữu Học.

426. Chương 431: Đại Thắng Bãi Phượng Minh.

Khương Hồ liên tiếp chiến thắng thực sự đã kích thích Mã Thiết.

Y không ngừng hạ lệnh, thúc giục tốc độ đại quân nhanh chóng tiến lên. Nhưng vì đủ mọi nguyên nhân, tốc độ hành quân vẫn chưa nhanh được.

Nếu đổi lại là Mã Siêu, gã chỉ cần mệnh lệnh một tiếng, tốc độ ba quân sẽ lập tức nhanh hơn.

Mã Thiết dù sao tuổi vẫn còn trẻ, thêm vào đó trước đây cũng chưa có chiến tích trên chiến trường. Mặc dù là có đám người Mã Thành giúp đỡ, nhưng quyền hành nắm giữ quân đội vẫn chưa đủ. Dù sao, quân sĩ họ nhìn thấy cái uy phong cái công lao của tướng là chính, Mã Siêu có thể dễ dàng nắm trong tay gia quân Mã gia, đó là do từng đợt từng đợt thắng lợi mà có. Còn Mã Thiết tuy có được sự quý trọng của Mã Đằng, nhưng ở trong quân sĩ uy phong vẫn chưa cao. Muốn nắm chắc trong tay thì cũng cần những chiến tích khiến người khác khâm phục.

Có lẽ, do Mã Đằng quá vội vàng không thể chờ được nên mới để Mã Thiết xuất chiến.

Cùng với danh vọng của Mã Siêu càng ngày càng cao, Mã Thiết nếu không thể lập lên chiến tích gì, thì mãi mãi cũng không thể vượt mặt Mã Siêu.

Mã Thiết trong lòng sốt ruột nhưng gã hiểu được, những việc này không thể gấp được.

Bao vất vả, quân Mã gia mới đến mục nguyên của Lý gia, lại nghe được tin Đường Đề thất bại thảm hại.

- Người nói cái gì?

Ánh mắt Mã Thiết đỏ rực:

- Toàn quân Đường Đề đều bị diệt?

- Đúng vậy.

- Điều này sao có thể xảy ra, lúc trước chẳng phải y luôn tiến triển thuận lợi, liên tiếp đánh bại quân Hán, sao chỉ trong nháy mắt mà đã thua trận rồi?

-Điều này...

Thảm báo về mặt đau buồn, đem toàn bộ tin tức tìm hiểu được nói hết cho Mã Thiết.

Mã Thiết ngẩn người như khúc gỗ, ngồi phịch xuống trên sạp, mãi không nói ra được lời nào...

- Tại sao có thể như vậy?

Mã Thiết hứng trí xuất phát từ Vô Uy, những tướng sẽ có thể lập được công lớn. Nào ngờ, lại bị tạt vào đầu một chậu nước lạnh, khiến gã lạnh tới thấu tâm can. Đường Đề thua...Nói cách khác, quân Hán bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất binh, tấn công Mã Thiết.

- Thành thúc, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Mã Thành khẽ thở dài một tiếng, thâm nhủ: Thọ Thành, chung quy cũng tại ngươi làm việc quá nóng vội!

Mã Thiết thực ra cũng là một người rất thông minh, lại có năng lực, bản thân võ nghệ cũng tốt

Nhưng Mã Đằng lại quá cưng chiều Mã Thiết, cho nên Mã Thiết giống như đóa hoa trong lồng kính, chịu không nổi gió to bão quật.

Mã Siêu mười hai tuổi đã lên ngựa, chinh chiến Tây Lương.

Còn Mã Thiết thì sao?

Mười tám tuổi mới ra trận đã được quản lý binh quyền, căn bản là chưa từng trải qua những khổ luyện.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan tới việc trước đây mọi người lạc quan. Tất cả mọi người đều cho rằng, với sự liên kết binh lực giữa quân Mã gia với Khương Hồ, đám người Hồng Trạch căn bản không thể chống đỡ. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ mọi người đã quá coi thường quân Hán, coi thường Tào Bàng.

Mã Siêu trước khi xuất phát đã từng hỏi Mã Thành.

- Tào Bằng người này xảo quyệt, năm đó Đạo Chi cũng hết mực khen ngợi hắn.

Người này, thật sự có bản lĩnh, là người không phải chỉ có hư danh. Người Hồng Trạch, không đáng phải lo nghĩ. Nhưng Khương Hồ chưa chắc đã là đối thủ của Tào Bằng. Nếu trong trận chiến này, Khương Hồ không xuất, không đối đầu với quân Hán, thì còn có cơ hội thắng. Nhưng Đường Đề công kích mục nguyên Tây Bắc, chẳng khác nào tạo cơ cho Tào Bằng. Trận chiến này, thắng bại cũng chưa rõ.

Mã Thành những tưởng những lời Mã Siêu nói chỉ là đe dọa thôi.

Nhưng hiện giờ xem ra, Mã Siêu đúng là am hiểu đôi chút về Tào Bằng.

Dù sao, Hồng Thủy Tập thất bại cũng là do Tào Bằng đột nhiên can dự vào. Cho dù Đậu Lan có ý giấu diếm, thì cũng không gạt được người của Mã gia. Thêm việc Hồ Bạch chết trận, càng khiến cho Mã Siêu càng lưu tâm, chú ý tới Tào Bằng nhiều hơn nữa.

Mã Thành nhìn thoáng qua Mã Thiết, hạ giọng nói:

- Công tử, tình thế hiện giờ rõ ràng là không thể tự tiện xuất chiến ở mục nguyên Tây Bắc nữa. Mục nguyên Lý gia, không cần vội vàng, theo ta quan sát, nên rút lui ra sau ba mươi dặm, yên lặng xem sự biến đổi của nó.

Mã Thiết không cam lòng, nhưng cũng biết, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính.

Nếu Đường Đề đã thất bại thảm hại, như vậy Hồng Trạch sẽ tụ hợp tất cả lực lượng tử thủ tại đồng cỏ Lý gia. Đến lúc đó nhất định phải tấn công mãnh liệt mới có thể có phần thắng trong tay. Cho dù dẹp xong đồng cỏ Lý gia, còn phải đối diện với sự giáp công của quân Hán ở mục nguyên Tây Bắc, đúng là không nên động binh.

Nghĩ đến đây, Mã Thiết chỉ có thể nín lặng gặt đầu:

- Vậy cứ làm theo như lời Mã Thành nói, chúng ta rút về sau ba mươi dặm hạ doanh trại.

Đây đúng là uất hận mà!

Mới đến mục nguyên Lý gia, thậm chí cả kẻ thù còn chưa thấy đâu, đã phải rút lui về sau...

Bất cứ kẻ nào cũng phải cảm thấy uất ức!

Nhưng hiện tại lại không còn cách nào khác, ai bắt Đường Đề thất bại thảm hại chứ?

Mã Thiết nhìn hình dáng mục nguyên Lý gia ở phía xa xa, một lúc lâu mới cắn răng, quay đầu ngựa, dẫn đại quân từ từ rút về phía sau.

Cùng lúc đó, Lý Kỳ ở đài quan sát trên mục nguyên Lý gia nhìn đám quân Mã gia đang chậm rãi lui đi, ông như trút được gánh nặng, thở phào một tiếng.

Đại thắng bãi Phượng Minh đều nằm ngoài sự dự đoán của mọi người.

Ai cũng không nghĩ được rằng, quân Hán trước bại sau thắng, sẽ đánh một cách hung hãn như thế, thống khổ như thế, không kiêng nể như thế.

- Ba mươi nghìn quân Khương Hồ, năm nghìn quân Hán!

Lý Kỳ lắc đầu, nói với Lý Đình:

- Gấp tới sáu lần, không hề có chút náo loạn, địch xâm nhập, quân địch kiêu căng, sau đó đã phân định thắng bại. Chủ soái quân Hán phải nói là năng lực quỷ thần khó lường, dự liệu như thần, quả thật quá phi thường.

Nhân vật như vậy lại nghe lệnh Tào Bằng, nguyện dốc sức cho Tào Bằng.

Lý Đình, đổi lại là cháu, cháu có giống như quân Hán ở mục nguyên Tây Bắc, thắng được một trận vui sướng như thế không?

Lý Đình đỏ mặt, mãi mà không nói được lời nào.

Lúc trước, quân Hán chiến đấu liên tiếp thì cũng thất bại liên tiếp, y cũng không nói được một lời tốt đẹp nào.

Không ngờ mới chỉ một chốc lát, thắng bại đột nhiên biến đổi. Ba mươi nghìn quân Khương Hồ, gần như toàn bộ bị tiêu diệt. Quân Hán đại thắng, chiếm được toàn bộ Hồng Trạch, thậm chí làm chấn động cả Hà Tây...ngay cả Đậu Hồ ngang ngược kiêu ngạo kia nửa ngày vẫn không nói được lời nào. Tất cả mọi người đều đang suy xét một vấn đề, nếu quân Hán dụng binh ở Hồng Trạch, thì có thể ngăn cản được hay không?

Gia gia nói không sai!

Hồng Trạch lần này đúng là sẽ thay đổi...

- Gia gia, người nói Tào Bàng... À không, Tào tướng quân thật sự sẽ xuống tay với Hồng Trạch sao?

Lý Kỳ khẽ nhú mắt, vươn vai.

- Sớm muộn cũng thế mà thôi.

Tay ông vịn vào thành đài quan sát, nhìn ra phương xa, hạ giọng nói:

- Cho dù là bất cứ kẻ nào, cũng không tình nguyện ngồi nhìn sự tồn tại của Hồng Trạch. Tào tướng quân phụng mệnh trấn giữ và bảo hộ Hà Tây, sửa đổi quyết sách của triều đình năm đó, đem xây dựng trụ sở ở Hồng Trạch...Cái gọi là một núi không thể có hai hổ, Hồng Trạch chỉ có thể tồn tại một tiếng nói, hấn sao có thể dễ dàng để người khác ra lệnh được? Trước kia hấn có thể nhượng bộ, hấn có thể khoan dung, hấn có thể không lên tiếng. Nhưng hiện tại, hấn không cần như thế.

Nếu như Đậu gia thúc phụ cháu không hiểu được mức độ nặng nhẹ, Tào Bàng sẽ không nhân từ nương tay lần nữa.

Ta nghe nói, ba nghìn hộ dân đã di chuyển tới đại doanh Hồng Thủy, quan viên đi theo khá đông. Hơn nữa, thái thú Trương Ký quận An Định cũng đã đích thân qua sông thăm hỏi, người có biết như thế có ý gì không? Điều đó chứng tỏ triều đình nhất định không thể ngồi xem Tào Bàng một tay điều hành Hà Tây. Tào Hữu Học hiện tại đang cần một cái cớ, cái cớ để thuận phục Hồng Trạch...

Lý Đình trầm mặc, không biết nên nói thế nào.

Đúng vậy, một núi sao có thể có hai hổ.

Hồng Trạch này, thậm chí cả Hà Tây cũng chỉ cần một tiếng nói là đủ rồi.

Hồng Trạch tuy rằng tồn tại ở Hà Tây trăm năm, kiên cố và vững chắc. Nhưng dù sao cũng không thể so với triều đình chính thống.

- Gia gia, giờ chúng ta phải làm sao?

Ngón tay Lý Kỳ nhẹ nhàng đánh vào lan can đài quan sát.

Trên đài quan sát, chỉ có hai người họ, cũng không cần lo lắng tai vách mạch rừng.

Ông hướng về giữa mục nguyên, nhìn thoáng qua đại doanh liên quân Hồng Trạch. Thấy bên trong đại doanh liên quân đầy vẻ vắng lặng...

Chắc hẳn, đám người Cảnh Khánh cũng giống như bên mình, đang suy nghĩ con đường ra đi sau này. Tào Bàng này đúng là quá mạnh. Không xuất một đám binh nào, chỉ cần dựa vào năm nghìn quân Hán ở mục nguyên Tây Bắc (trong đó có gần ba nghìn hầu binh Hưu Chư), không ngờ lại đại thắng đại quân Khương Hồ đông gấp sáu lần, thắng lợi như vậy, làm chấn động không nhỏ.

Hai ngày trước, những người trong bộ lạc đó còn hô vang “quân Hán không tài cán”, cần phải thu hồi mục nguyên Tây Bắc.

Nhưng hiện tại, ai còn dám nói như vậy?

Phỏng đoán, bên kia Hồng Thủy Tập, tình hình cũng không khác gì so với trong đại doanh liên quân bên này. Có câu nói “vợ chồng là chim cùng rừng, tai vạ đến thì mỗi người tự bay đi một nơi”. Tuy rằng thời đại này không có câu tục ngữ này, nhưng Lý Kỳ từ sự yên lặng của đại doanh liên quân kia mà cảm nhận được dấu hiệu sụp đổ của Hồng Trạch...Hồng Trạch, chỉ sợ không còn chống đỡ được lâu.

- Lý Đình, đêm nay cháu hãy dẫn người đến bãi Phượng Minh.

- Bãi Phượng Minh?

Tuy rằng quân Hán gọi nơi dừng chân của bọn họ là bãi Phượng Minh, nhưng đại bộ phận người Hồng Trạch đều không tán thành với cái tên này.

Chẳng qua tới hiện tại, đoán rằng cũng chẳng ai dám phản đối.

Bãi Phượng Minh, quân Hán quả nhiên là “nhất minh kinh nhân”

(ý nói: bình thường không có biểu hiện xuất sắc gì nhưng đột nhiên lại làm ra thành tích kinh người)

- Sau khi cháu tới bãi Phượng Minh, không được một chút kiêu ngạo ngang ngược, hãy nhún nhường, hỏi thăm những cực nhọc của ủy lạo quân Hán. Chủ tướng bãi Phượng Minh là huynh trưởng kết nghĩa với Tào tướng quân, hai người có giao tình thân thiết. Nếu có khả năng, cháu hãy ở lại bên đó, trợ thủ cho Đặng giáo úy. Trước hết cháu không được nói gì, nếu triều đình muốn tiếp nhận Hồng Trạch, hãy đi trộm tiên cơ đã.

- Nhưng đi tìm Tào tướng quân không phải tốt hơn sao?

Lý Kỳ không khỏi mỉm cười.

- Chúng ta và Tào tướng quân dù có chút giao tình, nhưng cũng không đủ để Tào tướng quân coi trọng.

Hắn hiện giờ vừa mới tiếp nhận tám nghìn hộ dân, sao có để tâm nghe cháu hàn huyên...Trước khác, bây giờ khác! Lúc trước khi chúng ta tới đại doanh Hồng Thủy, Tào tướng quân chưa đủ lòng cánh, còn hiện tại, đại thế hắn đã thành, bay đi là lựa chọn tốt nhất. Ngược lại bãi Phượng Minh lại vừa trải qua trận đại thắng, cũng rất cần có trợ thủ giúp sức. Cháu bây giờ qua đó, có thể sẽ được coi trọng một chút...Mà Đặng giáo úy là huynh trưởng của Tào tướng quân, giúp y chẳng phải cũng là giúp Tào tướng quân sao?

Hơn nữa, cháu tới đại doanh Hồng Trạch, tất yếu phải đi qua Hồng Trạch, kinh động tới người khác.

Chỉ bằng đi tìm Đặng giáo úy ngay gần đây, chỉ cần y tiếp nhận người, cũng chẳng khác gì Tào Bằng đã tiếp nhận người!

Trước khác, bây giờ khác!

Lời ấy quả thực không sai.

Nhớ ngày đó, khi Tào Bằng lần đầu tiếp xúc với Lý gia, Lý gia chiếm thế thượng phong.

Trong nháy mắt, cũng chỉ có hai ba tháng, tình hình đã thay đổi ngược lại...Lý Đình từ đầu là Tam thiếu gia Hồng Trạch, giờ lại thành kẻ địa vị yếu kém. Sớm biết như vậy, chẳng bằng ngay từ đầu tìm tới Tào Bằng mà nương tựa.

Nhìn bộ dạng uất ức của Lý Đình, Lý Kỳ mỉm cười.

Cái gọi là sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên (ngoài núi này có núi khác, sau trời này có trời khác, ý chỉ: người này giỏi còn có người khác giỏi hơn)

Lý Đình sau khi trải qua sự việc lần này, tính tình kiêu căng trên người có lẽ cũng bị mất đi phân nửa.

Hồng Trạch, chung quy rất nhỏ!

Hà Tây cũng chật hẹp nhỏ bé!

So sánh với những tuần kiệt trung nguyên như Tào Bằng, đứa cháu này của ông chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng.

Hiện tại, đã tới lúc để nó tới Hà Tây...

Lý Kỳ hít sâu một tiếng, ánh mắt hướng về phía Hồng Thủy Tập ở nơi xa.

Chắc hẳn giờ khắc này, toàn bộ Hồng Trạch đều sợ hãi, đều bất an.

427. Chương 432: Hoa Tuyết Nhẹ Bay

Trận đại hỏa ở bãi Phượng Minh thậm chí không so sánh bằng với Hoàng Hoa Lâm.

Nhưng ảnh hưởng từ trận đại hỏa này, lại không thể đánh đồng với trận Hoàng Hoa Lâm. Đối với người Hồng Trạch mà nói, họa của Khương Hồ, là do Mã Đằng. Mã Đằng tuy rằng hống hách, ngang ngược kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là thói quen của cuộc sống lấy nông canh làm chủ. Mà du mục Khương Hồ, đốt giết cướp bóc căn bản không có chút đạo lý gì, cũng không có bất cứ quy luật nào có thể tìm ra.

Cho dù lúc đám người Hưu Chư đóng quân ở mục nguyên Tây Bắc, uy hiếp của Khương Hồ tạo ra cũng thật to lớn.

Mà nay, ba mươi nghìn quân Khương Hồ, bị Đặng Phạm một trận đánh tan, Đường Đề chặt vật trốn chạy, càng làm cho quân Mã gia khốn đốn...

Từ Đậu Lan và các đại nhân bộ lạc đến nô lệ dân chăn nuôi, đều cảm thấy có một áp lực rất lớn.

Quân Hán sắp tới rồi!

Triều đình, lại trở lại!

Căn bản những bộ lạc nhỏ chống cự tổng bộ lạc ở Hồng Trạch bắt đầu rục rịch.

Sau khi tám nghìn hộ di dân đến đại doanh Hồng Thủy, nhóm các đại nhân của các tiểu bộ lạc này tư tưởng càng lung lay. Trận đại hỏa bãi Phượng Minh đã châm lên hi vọng của họ. Cùng với việc quy thuận Hồng Trạch, sao lại không đi quy thuận đại quân triều đình chứ?

Hơn nữa, người Hồng Trạch cũng là hậu duệ của người Hán.

Liên tiếp mấy ngày, khách đến đại doanh Hồng Thủy liên tục.

Những đại nhân của các bộ lạc nhỏ liên tiếp đến đây, thậm chí còn đưa bộ tộc dời khỏi nơi cư trú ban đầu, đến những nơi cách không xa đại doanh Hồng Thủy là mấy. Đậu Lan người không phải rất lợi hại sao? Các người không phải muốn thôn tóm chúng ta ư? Hiện tại, chúng ta muốn nương tựa vào triều đình! Có bản lĩnh thì hãy tới thôn tóm chúng ta, các người hãy xuất binh tới nơi dừng chân của đại doanh Hồng Thủy đi.

Mấy tháng qua, các tiểu bộ lạc bị mười tám bộ lạc ở Hồng Thủy áp chế sắp không thở nổi, rốt cuộc đã đưa ra lựa chọn.

Tào Bằng không tiếp đãi bọn họ, mà giao cho Bằng Lâm và Giả Tinh Phụ trách.

Nguyên nhân thì sao?

Giả Tinh là người Cô Tang, cũng là một phần tử của Lương Châu, có thể nói được tiếng Tây Lương lưu loát.

Mà Bằng Lâm? Người hỏi Bằng Lâm là ai?

Người có biết thắng lợi ở bãi Phượng Minh là do tay ai bày cách?

Đó là mưu chủ dưới trướng của Tào tướng quân, Bằng Thống Bằng Sĩ Nguyên, tên hiệu Phượng Sồ tiên sinh. Bằng Lâm, chính là huynh đệ của Phượng Sồ!

Nếu như nói, trước đây mọi người đều không biết Phượng Sồ là ai, nhưng hiện tại, danh tiếng của Bằng Thống, ai ai cũng biết. Người này thần cơ diệu toán, có khả năng quỷ thần, Đường Đề lợi hại như vậy chẳng phải trong phút chốc cũng bị y khống chế đầy sao?

Cho nên, có Bằng Lâm ra mặt là đủ rồi!

Giả Tinh là mệnh quan triều đình, có đăng ký ở Thượng Thư Phủ.

Người kia là đệ đệ của Phượng Sồ, hai người đều là người uyên bác, biết được lẽ nghĩa.

Đặc biệt Giả Tinh có thể hiểu được tâm tư của đại nhân các tiểu bộ lạc, lúc tiếp đãi đã dùng ngôn ngữ Lương Châu để hỏi han, làm những người tới hỏi cảm thấy khá thân thiết. Tuy nhiên, chỉ có thể dừng ở đó, muốn gặp Tào tướng quân? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Tào tướng quân đang bận việc công, không rảnh rỗi.

Các người có yêu cầu hay thỉnh cầu gì, nói cho ta biết là được rồi.

Nếu có thể giải quyết ta sẽ giúp người giải quyết, không thể giải quyết, lúc đó ta sẽ thông báo với Tào tướng quân, để ngài quyết định. Tóm lại, người đến đều là khách, chúng ta sẽ nhiệt tình tiếp đãi. Nhưng muốn gặp Tào Bằng, đâu có dễ dàng như vậy.

Bây giờ không giống với trước đây!

Lúc trước khi Tào Bằng tới Hồng Trạch, tất cả mọi người đều tỏ thái độ thù địch.

Nhất là các tiểu bộ lạc, cũng không tôn trọng đại doanh Hồng Thủy, lúc đó mới xuất hiện việc Thạch Khôi tập kích quân Hán.

Hiện tại muốn gây dựng tình cảm? Muộn rồi...

Tào Bằng đích thực rất bận, bận tới bực

Tám nghìn hộ di dân tới đại doanh Hồng Thủy, khiến cho đại doanh Hồng Thủy vốn dĩ rộng lớn lập tức trở lên chật chội.

Toàn bộ tụ tập ở nơi này, chỉ sợ không phải là một việc tốt.

Mạnh Kiến cau mày, nhìn bản đồ kết cấu huyện Hồng Thủy, nói với Tào Bằng:

- Tướng quân sở dĩ cần nhiều người Hán như vậy, nói cho cùng cũng là muốn cân bằng tỉ lệ Hồ Hán ở Hà Tây. Nói thật, nếu tám nghìn dân này tập trung ở huyện Hồng Thủy, sẽ tạo thành một vòng tròn khép kín. Kể từ đó, chỉ khiến cho sự đối lập giữa Hồ Hán càng thêm nặng nề. Tướng quân lúc này lấy ý tứ thượng quốc, tiếp nhận bách tính trăm họ. Người Hung Nô cũng được, Khương Hồ cũng tốt, kể cả người Tiên Ti, tại sao không lệnh cho họ cùng chung sống, từ từ dung hợp?

Tào Bằng chun mũi:

- Ý Công Uy thì phải làm thế nào?

- Nay tướng quân thiết lập Liêm Bảo, cũng cần đưa dân chúng vào ở. Mà Sĩ Nguyên đốt cháy Khương Hồ, mục nguyên Tây Bắc thì đã yên ổn, có thể suy xét rằng, mục nguyên Tây Bắc đã ở trong lòng bàn tay. Nghĩ đến thì có thể di chuyển năm trăm hộ dân người Hán tới Liêm Bảo, di chuyển tiếp một nghìn năm trăm hộ người Hán tới bãi Phượng Minh. Kể từ đó, dân số người Hán gia tăng, củng cố thêm quyền hành trong tay tướng quân ở cả hai nơi, rồi sau đó có thể khuếch trương thanh thế sang phía Hồng Trạch.

- Chư Quân, nghĩ sao?

Từ Thứ nói:

- Lời của Công Uy chí phải. Người Hồng Trạch sống yên ổn trăm năm ở Hồng Trạch, chỉ cần có việc gì đó xảy ra sẽ lập tức tứ cố vô thân. Tổ tiên lúc trước ở Hồng Trạch, bọn họ chiếm cứ nơi đây, lại tự mình phong tỏa mình hình thành một quần thể độc lập ở Hà Tây. Kể từ đó, trong lúc vô tình đã đem bọn họ đối đầu với Khương Hồ. Nay tướng quân trấn giữ và bảo vệ Hà Tây, tổ tiên Hồng Trạch không thể tiếp tục giẫm vào vết xe đổ ngày trước...

Đám người Bộ Chất, cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

- Nói về sự quy phục và giáo hóa, ta cho rằng phụ tử Tôn thị ở Giang Đông là làm giỏi nhất. Sau khi Tôn Sách sống yên ở Giang Đông, không ngừng phát động công kích Sơn Việt. Những người thường cho rằng Tôn Sách muốn gia tăng thống trị sáu quận Giang Đông. Nhưng ta cho rằng Tôn Sách làm vậy kỳ thực là

muốn Sơn Việt chịu quy phục và giáo hóa, hoàn toàn nắm Giang Đông trong tay. Tôn Quyền y rất khác so với Tôn Sách, Tôn Sách dùng cương còn Tôn Quyền dùng nhu. Chỉ riêng vấn đề hành động ở Sơn Việt thì hai huynh đệ này hành xử đồng nhất. Hơn nữa, sau khi sáu quận Giang Đông thuộc về tay Tôn thị, Sơn Việt tuy nói là càng loạn nhiều hơn, nhưng quy mô của nó thì càng ngày càng nhỏ. Điều này cho thấy, địa vị của Tôn thị ở Giang Đông càng lúc càng được củng cố. Ta nghĩ rằng, công tử thống lĩnh Hà Tây có thể tham khảo cách thức thực hiện của huynh đệ Tôn thị ở Giang Đông.

Đoạt lấy, quy phục và giáo hóa!

Đây là tôn chỉ sách lược của huynh đệ Tôn thị.

Trong lịch sử, đến thời kì cuối Tam Quốc, từng có một người khảo sát.

Nhân khẩu Tào Ngụy tới gần mười nghìn hộ, nhân khẩu Giang Đông cũng mười nghìn hộ, Thục Hán chỉ dừng ở con số ba mươi...

Tào Ngụy chiếm cứ phương Bắc, nhân khẩu vô cùng đông, Thục Hán ở thời đầu Tam Quốc, có hơn bốn triệu nhân khẩu, làm người khác cảm thấy thế là đủ...

Ngược lại Giang Đông lúc đầu nhân khẩu cũng không nhiều lắm.

Đến cuối thời Tam Quốc, không ngờ nhân khẩu gần bằng so với Tào Ngụy.

Đây hiển nhiên có nhân tố địa thế Giang Đông hiểm yếu, có rãnh trời Trường Giang.

Nhưng Tôn thị ở Giang Đông đoạt lấy nhân khẩu Sơn Việt, cũng là một nhân tố lớn. Thời đầu Tam Quốc, Giang Đông, Sơn Việt nhân khẩu nhiều, toàn bộ Dương Châu thường loạn vì Sơn Việt.

Đến sau này, ít nhất dưới sự cai trị ở Dương Châu, họa Sơn Việt càng ngày càng ít.

Mặc dù thỉnh thoảng có phát sinh, nhưng cũng bị khống chế trong quy mô nhỏ nhất. Đại bộ phận Sơn Việt bị quy phục và giáo hóa bởi Tôn thị, di chuyển tới hướng nam, tiến đến khu vực Giao Châu. Đến Ngụy Tấn Nam Bắc triều, họa Sơn Việt ở Giang Nam rất thưa thớt, chủ yếu tập trung ở vùng duyên hải. Trong đó, công lao của Tôn thị là không nhỏ.

Tào Bành thật ra nhớ rõ, kiếp trước ở trong một cuộc thảo luận đã nhìn ra một quan điểm.

Nói Gia Cát Lượng ở Tây Xuyên phạm phải một sai lầm lớn, đó là y không chịu quy phục Nam Man ngay lúc đó.

Gia Cát Lượng một lòng muốn bắc phạt, cướp lấy Quan Trung, khôi phục Hán thất.

Nhưng, Thục Hán nhân khẩu tuy rằng đông, nhưng không chịu nổi chinh chiến liên miên nhiều năm liên tục, Nam Man lúc đó vẫn là họa tâm phúc của Thục Hán, cho dù sau này tổ về thuần phục, nhưng vẫn không ủng hộ Thục Hán nhiều lắm. Nếu Gia Cát Lượng có thể học tập biện pháp của Tôn thị, cướp lấy nhân khẩu Nam Man, quy phục và giáo hóa họ thì có lẽ đến cuối cùng nhân khẩu Thục Hán sẽ không tiêu hao như vậy. Đánh giặc là để đạt được cái gì? Ở thời Tam Quốc, đánh giặc chính là đánh để đoạt người.

Đám người Từ Thứ, vô cùng tán thành lời nói của Bộ Chất.

Tào Bành cũng tán thành!

Địa khu Hà Tây, hỗn tạp vô cùng, phải lấy trái tim bao dung để tiếp nhận bách tính khắp nơi.

Nếu đơn thuần quy tụ người Hán, xây thành định cư với tình hình trước đó của Hồng Trạch thì cũng không khác là mấy.

- Liêm Bảo năm trăm hộ, sợ hơi ít!

Tào Bành ngẫm nghĩ một chút, tuyệt bút vung lên:

- Dời tám trăm hộ tới định cư ở Liêm Bảo, một nghìn năm trăm hộ tới bãi Phượng Minh, rồi bố trí Phượng Minh Bảo ở bãi Phượng Minh. Tuy nhiên, Sĩ Nguyên không thích hợp tiếp tục ở lại nơi đó, hay là mời Công Uy đảm nhiệm Phượng Minh Trường, thế nào?

Tào Bằng dứt lời, quay sang nhìn Mạnh Kiến.

Mạnh Kiến ngẩn người, sau đó không kìm chế nổi sự kích động của nội tâm đứng dậy chấp tay nói:

- Công tử đã coi trọng Mạnh Kiến như vậy, nguyện xin hết lòng quên mình phục vụ công tử.

Cổ nhân có câu: Kẻ sĩ chết vì người tri kỉ.

Mạnh Công Uy chính là kẻ sĩ!

Y được Bằng Thống mời, rời khỏi Kinh Châu, tiến đến Hứa Đô nương tựa Tào Bằng.

Chí khí rất cao!

Nhưng đáng tiếc, lúc ấy Tào Bằng không ở Hứa Đô, thế cho nên Mạnh Kiến sau khi tới Hứa Đô, cảm thấy có chút uất ức.

Mà nay vừa gặp mặt Tào Bằng, Tào Bằng liền giao bãi Phượng Minh cho y.

Tuy nói Phượng Minh Bảo tương lai nhiều nhất cũng chỉ có quy mô dưới một huyện, nhưng trước mắt mà nói không ngờ rằng Tào Bằng lại tín nhiệm Mạnh Kiến đến vậy. Trong nội tâm Mạnh Kiến đã hạ quyết tâm tự nói với bản thân: công tử coi trọng người như thế, người chớ phụ lòng công tử.

Tào Bằng mỉm cười!

Bốn bằng hữu ở Thủy Kính sơn trang, nói thật ra để lại ấn tượng thật sự cho Tào Bằng cũng chỉ có Từ Thứ.

Mạnh Công Uy, Thôi Châu Bình còn có Thạch Thao Thạch Quảng Nguyên trong lịch sử trình độ cao tới mức nào? Tào Bằng không rõ lắm nhưng người nhóm theo loài, vật tự theo bầy có thể cùng lăn lộn với Từ Thứ, Bằng Thống, Gia Cát Lượng, đâu phải bỗng dưng vô duyên cớ. Cho nên dù không để lại nhiều danh tiếng lớn, nhưng có thể quyết định không phải bọn họ là nhân tài quân sự mà chính là giỏi chính vụ. Sau khi sống lại ở thời Tam Quốc, Tào Bằng gặp rất nhiều người. Bọn họ không tài đánh giặc nhưng có nhiều cống hiến to lớn. Cho nên, Tào Bằng quyết định cho Mạnh Kiến đảm nhiệm thành Phượng Minh, cũng không phải không có lí do.

Không kinh nghiệm thì sao?

Dù sao Phượng Minh Bảo hiện tại vừa nghèo vừa đói.

Vả lại để Mạnh Kiến dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, vừa kiến thiết, vừa tích lũy kinh nghiệm

Tuy nhiên nếu muốn khuếch trương tới Hồng Trạch, có lẽ không dễ dàng như vậy.

Tào Bằng trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Hồng Trạch dù sao tồn tại đã trăm năm, cho dù hiện tại đối mặt với sự sụp đổ cũng cần phải có cái cơ mới có thể xuất chinh. Nếu không, nếu có khuếch trương sang Hồng Trạch thì cũng là vô cơ xuất binh.

Ánh mắt nhìn về hướng Từ Thứ.

Đã thấy Từ Thứ nhú mày, trầm tư không nói.

Ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ lều trại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tào Bằng ngẩn người, nhìn theo ánh mắt của y, đã thấy bên ngoài không biết từ khi nào đã xuất hiện những bông tuyết nhẹ bay.

- Tuyết rơi rồi!

428. Chương 433 Là Thời Điểm Kết Thúc Rồi!

Tháng mười năm Kiến An thứ tám, Khương Hồ xâm phạm biên giới.

Đặng Phàm Bàng Thống cùng thiết kế bãi Phượng Minh, tiêu diệt toàn bộ ba vạn đại quân Khương Hồ, chém giết hai hào thung là Nga Già Tắc và Chủ Thiêu Qua, bắt hào thung Nhã Đan làm tù binh. Sau khi Khương Vương Đường Đề trở về Hưu Chư trạch, liền bị bệnh, từ đó về sau Khương Hồ liền lâm vào phân liệt.

Quân Mã gia ở phía tây Hồng Trạch, liên tục rút lui về phía sau, đạt đến cự ly năm trăm dặm.

Mã Thiết tiến thoái lưỡng nan, lâm vào hoàn cảnh khó xử.

Cuối tháng mười, Lương Châu tuyết rơi nhiều!

Đây là trận tuyết mùa đông đầu tiên trong tám năm của Kiến An, sức tuyết rất lớn.

Cuồng phong gào thét, cuốn bông tuyết tung bay, khắp nơi đầy trời bị các màn che đều bị tuyết bao phủ, cảnh tượng một mảng trời mênh mông trắng phau phau.

Đậu Lan ngồi ngay ngắn trong sảnh đường, ánh mắt có chút ngây dại nhìn chăm chăm ra phía bông tuyết bên ngoài bay phất phơ, không nói thật lâu. Phòng khách to như vậy, lúc này lại lạnh tanh. Ngoại trừ Đậu Hồ cùng mấy tên tâm phúc ra, không có ai khác nữa.

Hít một hơi khí thật sâu, Đậu Lan nhẹ giọng nói:

- Các vị đại nhân, đã về hết rồi chứ?

- Vâng!

- Chư quân có tính toán gì không?

Vài tên đại nhân bộ lạc nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Hơn nửa ngày, chỉ nhìn thấy Thu Nô đứng dậy, chấp tay nói:

- Lão Đậu, không phải ta muốn đi, mà cơn tuyết lớn này lại tới, trong bộ lạc ta tất nhiên sẽ xuất hiện nhiều loại vấn đề. Nay Khương Hồ đã bại, Mã Đằng hàn binh trăm dặm, Hồng Trạch đã mất đi trở ngại, cho nên ta nghĩ, hay là sớm trở về là tốt. Nghe nói có không ít người đã di chuyển về phía huyện Hồng Thủy. Nếu như ta lại không trở về, chỉ sợ rất khó mà tiếp nhận đám bộ lạc đó, thì sẽ chia năm xẻ bảy, còn hãy tha thứ.

Mấy người khác, cũng ầm ầm gật đầu.

Đậu Lan nhăn mày khổ sở, trong lòng cũng có chút mơ màng.

Ông nhìn ra được, theo đại thắng bãi Phượng Minh, di dân Trung Nguyên đều đi đến Hà Tây, thế cục này đã có chút khống chế không được rồi.

Tim tan, đội ngũ không tốt rồi!

Đại nhân các bộ lạc, đều mang tư tâm.

Mấy ngày này ầm ầm rời khỏi, nói là trở về bộ lạc, nhưng trên thực tế, khẳng định là muốn liên hệ bằng được với đại doanh Hồng Thủy càng sớm càng tốt.

Chẳng lẽ nói, Hồng Trạch này quy thuộc Hán, đã không thể vấn hồi?

Đậu Lan đối với việc quy về Hán, cũng không có mâu thuẫn quá lớn.

Nhưng ông vẫn còn hy vọng, có thể giữ lại quyền lực quy thuận Hán của chính mình, mà không phải là hai tay trống không, trở thành người dựa trong tay người khác.

Khi mưu tổ tiên Đậu Hiến ông vô cùng lợi hại!

Tay nắm chắc trăm vạn người ở Hà Tây, tinh binh vô số, mãnh tướng như mây.

Khi binh quyền chưa giao ra, Hán đế đối với Đậu Hiến kính sợ như hổ. Nhưng khi quay về Trĩ Dương, binh quyền trong tay lại theo đó mà ra ngoài, tiếp đó bị ban cho tội chết, một mạng đi đứt, ngay cả chút xú súc phản kháng cũng không có, con cháu bị lưu đầy biên hoang.

Cho nên, Đậu Lan đối với quyền lực rất coi trọng, vượt quá người khác.

Nhưng tình hình trước mặt rất rõ ràng, Tào Bằng dần dần biểu lộ ra thái độ dũng mãnh, tuyệt đối không dễ dàng phân chia binh quyền cho ông. Mà Đậu Lan thì, cũng không muốn để cho quyền lực mất trong tay như vậy, thế cho nên thế cục trở nên cực kỳ khó xử.

Nên làm thế nào cho tốt?

Đậu Lan nhìn Thu Nô liếc mắt một cái, gật gật đầu:

- Lão Thu nói vậy cũng không sai. Hiện giờ trong lòng người Hồng Trạch hoảng sợ, phải ổn định đã.. Các vị, chúng ta giao hảo tốt, người ta lại lớn lên từ nhỏ. Thế cục hôm nay, cần mọi người giúp nhau tương trợ, đồng tâm hiệp lực. Đậu mỗ còn mong mọi người, hãy cố bảo trọng.

Thu Nô nhìn Đậu Lan, miệng mở ra, nhưng nói không được, nên nuốt trở vào.

- Lão Đậu, người cũng nên bảo trọng. Cần thiết giúp đỡ, thông báo một tiếng, chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, quyết sẽ không thể tùy tiện không có. Ta...xin cáo từ trước!

- Cáo từ!

- Cô đại nhân, cáo từ!

Vài vị đại nhân bộ lạc âm âm đứng dậy, chấp tay và nói lời từ biệt

- Cha, bọn họ là muốn chạy à.

Đợi đám người Thu Nô rời khỏi, Đậu Hổ đứng dậy.

- Cho tới nay, chúng ta đối đãi với bọn họ không tệ, nhưng thời điểm quan trọng này... Cha, chẳng lẽ để cho bọn họ đi như vậy?

- Nếu không thì làm sao bây giờ? Giết bọn họ ư?

Đậu Lan cười gượng nói:

- Giết bọn họ rồi, chỉ sợ đám bộ lạc đó sẽ lập tức đầu hướng huyện Hồng Thủy. Hơn nữa, lão Thu nói cũng có lý, việc chinh hợp bọn họ vẫn chưa kết thúc, lần này không phải là Mã Đằng xâm phạm biên giới, cũng sẽ không đuối qua. Hiện tại đánh bại Khương Hồ, Mã Đằng cũng không tạo thành uy hiếp, bọn họ lại không trở về, chỉ sợ bộ lạc thật sự rối loạn... Vào lúc này, vẫn là dừng so đo nhiều như vậy. Giữ lại một con đường ra, ngày sau cũng gặp lại cũng tốt. Dù cứng rắn giữ bọn họ ở lại, càng khiến cho tình cảm này, trở nên mỏng manh hơn.

Đậu Hổ ngậm miệng lại, cúi đầu, không lên tiếng nữa.

Nhưng nhìn ra được, trong lòng hắn cũng không phục, chỉ là lúc nhất thời, tìm không ra một lý do phản bác thích hợp...

Đứa nhỏ này, cái gì cũng tốt, chỉ là ý chí quá cao!

Nếu như là lúc trước, ý chí cao một chút thì đã không tính cái gì rồi. Nhưng mà với tình hình trước mặt, ý chí cao lại dễ dàng đánh mất tính mạng.

Đậu Lan sao lại nghĩ không rõ, thế cục này ở một tháng trước, còn nằm trong tay hắn.

Nhưng ở thời gian trong nháy mắt, toàn bộ thế cục đều nghịch chuyển. Lúc đầu Tào Bằng muốn dựa dẫm vào ông, mà hiện tại, ông lại muốn xem sắc mặt của Tào Bằng. Đương nhiên rồi, nếu như có thể giữ được tự chủ, Đậu Lan thật sự có thể suy xét một chút. Nhưng ông cũng hiểu được đạo lý một núi không thể có hai hổ. Hà Tây, một tiếng cũng đã đủ rồi!

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Đậu Lan nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, ngoài phòng khách truyền đến một trận hỗn loạn náo động.

- Ta muốn gặp Đậu thúc phụ, ta muốn gặp Đậu thúc phụ!

- Người nào ồn ào?

Đậu Lan nhăn mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Đậu Hổ theo sát phía sau Đậu Lan, hai phụ tử đi ra ngoài phòng khách, liền thấy một thiếu niên, toàn thân đầy bông tuyết, đi hướng ra phòng khách.

- Tiểu Quân?

Đậu Lan liếc mắt nhận ra, tên thiếu niên đó là con thứ của Cảnh Khánh, Cảnh Quân.

Ông liền vội vàng đi ra phòng khách, quát bảo thị vệ ngưng việc ngăn trở.

- Tiểu Quân, sao ngươi lại tới đây.

- Đậu thúc phụ, người mau đi khuyên nhủ cha cháu đi.

Cảnh Quân chạy một mạch, trên đường còn thiếu chút nữa bị trượt chân, càng đạp thấy được dưới bậc thang.

- Cha ngươi làm sao?

Cảnh Khánh hiện giờ đang đóng giữ ngoài bãi cỏ Lý gia, cùng với Lý Kỳ liên thủ phòng bị tránh Mã gia đột nhiên tập kích. Cảnh Quân đột nhiên đến, khiến Đậu Lan đột nhiên nảy sinh ra một điềm xấu. Ông vội vàng nhảy xuống bậc thang, đỡ Cảnh Quân đứng lên, vội vàng hỏi.

- Đậu thúc phụ, cha cháu ông ấy muốn trở về.

- Trở về?

Đậu Lan trong lòng lộp bộp một chút,

- Ông ấy phải về đâu?

- Về Hồng Thủy, ông ấy muốn về Hồng Thủy!

Đậu Lan nhăn mày, ra vẻ thoải mái nói:

- Ô, hóa ra là phải về nhà, điều này cũng rất bình thường mà, có việc gì mà phải kinh sợ như vậy.

- Không phải, không phải!

Cảnh Quân nóng nảy, liều mạng lắc đầu nói:

- Cháu nghe ý của cha cháu, là chuẩn bị cúi đầu khuất phục trước tên tiểu tử Tào gia.

Đậu Lan, hít một hơi!

Vậy thật sự sợ cái gì, đến cái đó mà.

Cảnh Khánh cũng được xem như tâm phúc của ông. cho tới nay, đều kiên định ủng hộ bất di bất dịch quyết định của Đậu Lan.

Mà nay, hắn ta cũng muốn cúi đầu trước Tào Bằng sao?

Làm cho trái tim Đậu Lan nguội lạnh nhất, là Cảnh Khánh chuẩn bị không từ mà biệt. Nếu như không phải Cảnh Quân chạy tới báo tin, chỉ sợ Cảnh Khánh sẽ lặng lẽ quay trở về doanh trại. Trước đây, Lý Kỳ mệnh cho Lý Đình đi tới ủy lạo quân đội ở bãi Phụng Minh, nhưng lại đi không trở về. Trong lòng Đậu Lan tuy rằng khó chịu, nhưng dù sao Lý Kỳ vẫn còn đóng giữ ở trên bãi cỏ Lý gia, ông cũng không trách cứ Lý Kỳ...

Mà hiện tại, Cảnh Khánh không ngờ lại im hơi lặng tiếng rời khỏi.

Dụng ý của hắn ta chính là không cần nói cũng biết, là chuẩn bị tiến thêm một bước tiếp xúc với Tào Bằng, rất có khả năng sẽ quy phục Tào Bằng.

Sư xuất nổi danh!

Đây chính là sức ảnh hưởng của sư xuất nổi danh...

Mặc kệ nói như thế nào, Tào Bằng cũng là mệnh quan triều đình, là chính thống. Điều này đối với đám người đó mà nói, không thể nghi ngờ là có sức hấp dẫn cực lớn. Nếu như Cảnh Khánh đầu phục Tào Bằng, ắt sẽ phát sinh ra một loạt rung chuyển, toàn bộ Hồng Trạch sẽ sụp đổ.

Mà là, ông có thể ngăn chặn được không?

Hồng Trạch quy Hán, xu thế tất yếu.

Mà nay, Tào Bằng đã đem xu thế này tạo rất tốt!

Đậu Lan đương nhiên có thể đi ngăn cản Cảnh Khánh, thậm chí có thể xuất binh tấn công. Có thể vấn đề là ở chỗ, ông đánh xong Cảnh Khánh, còn có thể có Lý Khánh Dương Khánh nhảy ra. Chẳng lẽ trấn áp một đám sao? Nếu như là vậy, không cần Tào Bằng hành động, Hồng Trạch tự mình đã xong rồi, Đậu Lan nhẹ nhàng vỗ trán, hoa tuyết lạnh lẽo lạc trên người, xuyên thẳng cái lạnh vào trong lòng ông.

- Tiểu Quân, người là một đứa con tốt. Tuy nhiên, cha người nếu đã quyết định như vậy, vậy thì hẳn nhất định có lý do. Thì mới khiến cho hẳn đi. Thúc phục đa tạ người đến báo cho biết. Người, quay trở về đi.

- Phụ thân!

Đậu Hổ vừa nghe liền nóng nảy

- Tuyệt không thể cho Cảnh thúc phụ trở về.

- Vậy người muốn sao? Để ta xuất binh tấn công Cảnh Khánh sao? Chỉ cần ta dám động thủ, tên tiểu tử Tào gia kia liền có thể danh chính ngôn thuận dụng binh Hồng Trạch. Hiện tại, chúng ta bất động, Tào gia vẫn còn vô kế khả thi, thiếu một tên. Chỉ cần ta dám có chút động thủ, Hồng Thủy Tập thất tất có tai ương ngập đầu. Người cho rằng, hiện tại mọi người còn có thể đồng tâm hiệp lực sao?

- Nhưng...

- Không có nhưng nhị gì hết!

Trong lòng Đậu Lan đang âm thầm phát khổ.

Trời muốn sấm nổ, cô gái phải lấy chồng, cá nhân cố cá nhân gặp.

- Thúc phụ, cháu không quay về đâu.

Cảnh Quân không ngờ nói với Đậu Lan, trên mặt lộ ra vẻ quật cường

- Cháu ở lại, nếu như Tào gia dám dụng binh, cháu nguyện mã đạp hán cách, lấy thủ cấp của tiểu tử Tào gia.

- Huynh đệ tốt, quả nhiên là huynh đệ tốt của ta.

Đậu Hổ hưng phấn không thôi, liên thanh la lên.

Năm đó Hồng Trạch tam thiếu, hiện giờ chỉ còn hẳn và Cảnh Quân.

Lý Đình đi bãi Phượng Minh, không trở về nữa, Đậu Hổ hiểu được, Lý Đình rất có thể sẽ không quay về nữa...

Trong lòng, vẫn còn có một chút hận.

Nếu không có Tào Bằng, đám bằng hữu này của hẳn sao lại có mỗi người một ngã được?

Nhưng Đậu Lan lại chỉ cười rồi cười

- Tiểu Quân này có tâm ý, cũng thấy thỏa mãn. Người muốn ở lại, thì ở lại thôi. Ngày khác nếu như muốn trở về đó, nói cho ta biết một tiếng, ta cũng sẽ không ngăn cản người.

- Cháu tuyệt không quay về!

Đậu Lan gơ tay, vỗ vỗ bả vai Cảnh Quân.

Kỳ thật, có trở về hay không, kết quả chỉ sợ rằng cũng không có gì khác nhau.

Trong lòng đột nhiên có một chút sầu não, có một loại bang hoàng không đường của anh hùng. Ta, còn muốn kiên trì sao?

Tuyết, ngừng rồi.

Nhưng nhiệt độ không khí, càng ngày càng lạnh.

Tích nước thành băng, Hồng Trạch mùa đông này, thật là lạnh. Tạt đi ra ngoài nhất cái muối thủy, trong chớp mắt sẽ ngưng kết thành băng.

Đại doanh Hồng Thủy, vô cùng náo nhiệt

Tào Bằng đứng trên vọng lâu, nhìn công trường bận rộn, trên mặt tràn đầy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

- Nguyên Trực, chuẩn bị tốt hết chưa?

- Công tử yên tâm, đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Từ Thứ khẽ mỉm cười, chấp tay trả lời.

- Vậy là tốt rồi!

Tào Bằng xoay người, hướng về phía tây đưa mắt nhìn ra phía xa.

429. Chương 434 Một Đêm Xây Công Sự

Khi tuyết lớn mấy ngày liền, các bộ lạc lớn nhỏ ở Hà Tây, đều nhận được một phần lễ vật cực kỳ đặc biệt.

Thái thú Hà Tây, Bắc Trung Lang tướng Tào Bằng, mời đại nhân bộ lạc Hà Tây tiến lên Hồng Thủy nghị sự.

Nếu như đặt vào trước kia, căn bản sẽ không có người để ý tới phần mời chào này. Nhưng hiện tại, theo như thanh thế của đại doanh Hồng Thủy càng lúc càng lớn, mà hai vùng đất bãi Phượng Minh, Liêm Bảo, được bổ sung cực lớn, sau đó đã hình thành sức ủng hộ đại doanh Hồng Thủy.

Đặc biệt là bãi Phượng Minh bố trí ở huyện, ở ngoài dự tính, lại ở trong lễ phải.

Bãi Phượng Minh sau một trận chiến, Đặng Phạm được hơn vạn tù binh Khương Hồ. Mà Tào Bằng lại từ đại doanh Hồng Thủy điều động một nghìn năm trăm hộ Hán dân, thêm vào Hán quân trước kia, nhân khẩu đã vượt qua hai vạn. Như vậy với số nhân khẩu cực lớn, đủ để bố trí huyện ở Hà Tây. Chỉ là chẳng qua, Tào Bằng trước đây mượn bãi Phượng Minh, hiệp trợ phòng thủ, mà nay không nói một tiếng liền lấy để bố trí huyện, khiến nhiều người cảm thấy trong lòng không được thoải mái, đồng thời lại cảm thấy thế mạnh của Tào Bằng, và không thể thay đổi quyết tâm.

Hà Tây, là dưới sự cai quản của triều đình.

Ta muốn ở trong này bố trí huyện, là phụng mệnh triều đình, ai dám ngăn cản ta?

Hiệp uy đại thắng bãi Phượng Minh, Tào Bằng cường đoạt bãi Phượng Minh, lại không có một người dám tỏ ra bất đồng ý kiến.

Đây là uy thế của Tào Bằng!

Hiện giờ, Tào Bằng triệu tập các đại nhân bộ lạc nghị sự, càng làm cho người ta trong lòng hoảng sợ.

Có người coi thường không thèm để ý, nhưng có người lại lo lắng trong lòng run sợ.

Ngày hai mươi bảy tháng mười, bên ngoài đại doanh Hồng Thủy vô cùng náo nhiệt. Các đại nhân bộ lạc tới tham gia nghị sự nối liền không dứt, phá ồn ào náo động.

Vì để trấn an mọi người trong bộ lạc, Tào Bằng sai người ở đại doanh Hồng Thủy để tây kệp doanh trại, đồng thời phái người chuyên phụ trách chiêu đãi. Giả Tĩnh tự nhiên không thể từ chối đảm đương việc chiêu

đãi này, y nói tiếng Lương Châu lưu loát, thính thoảng còn dùng tiếng Khương Hồ nói bậy và tiếng Hung Nô để tiếp đón hàn huyên mọi người trong bộ lạc, làm người ta thấy trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng.

- Đồi Hồng Sa, Đàn Chá đại nhân đã đến!

Theo quân sĩ hô uống một tiếng, đã đạt được mọi người trong doanh trại, đều rung lên, vội vàng đi ra lều trại.

Đàn Chá, địa vị ở Hà Tây rất cao.

Ngoại trừ Khương Hồ cùng với Hồng Trạch ra, có thể cho là thế lực lớn thứ ba.

Mà nay, ngay cả Đàn Chá đều đến đây rồi, trong lòng đám người bộ lạc đó cho dù là không được thoải mái, cũng đều khí thuận không ít.

Ngay cả Thiện đại nhân cũng không dám cự tuyệt yêu cầu của Tào tướng quân?

Nghe nói, quan hệ giữa Đàn Chá đại nhân và Tào tướng quân cực tốt, hơn nữa còn giao dịch vô cùng chặt chẽ. Trước đây Đậu đại nhân Hồng Trạch từng thỉnh cầu viện binh từ phía Thiện đại nhân, nhưng Đàn đại nhân lại trước sau như một không chịu rat ay, chính là sợ ảnh hưởng đến thế diện của Tào tướng quân.

Xa mà nói, há không phải nói, đại cục Hà Tây đã định?

Khó mà nói, nhìn Đậu đại nhân làm như thế nào nếu không thì, muốn có một phen đấu tranh.

Đúng lúc này, lại có quân tốt cao giọng hô:

- Hồng Trạch, Cảnh Khánh đại nhân đến!

- Hồng Trạch, Thu Nô đại nhân đến!

...

Khi mấy tên bộ lạc đại nhân của bộ lạc Hồng Trạch xuất hiện, trong doanh trại lại một phen xôn xao.

Tuy nhiên, Tào Bằng vẫn như trước không xuất hiện.

Phụ trách sắp xếp đám người bộ lạc này, là Bộ chất Bộ Tử Sơn.

Hạ Hầu Lan cùng hơn trăm kỵ Phi Mảo tùy tùng khí thế vô cùng nghiêm trọng làm cho mọi người trong doanh trại, trong lòng khiếp sợ.

- Tào tướng quân bận công vụ, không thể tự mình đến chiêu đãi chư công. Tuy nhiên người đã ủy thác tại hạ, vẫn an các vị chư công. Tiệc rượu đã chuẩn bị ổn thỏa, nếu như có gì cần, xin hãy hướng về cổ hộ Tào đề xuất.

Dứt lời, Bộ Chất tiến lên vái chào Thiện Chá, cũng cùng với hắn thì thầm hai câu, chỉ thấy mặt mày Đàn Chá hớn hở, liên tục gật đầu.

Khi rời khỏi, Bộ Chất còn hướng về phía Cảnh Khánh gật đầu vắn an.

Và thân thiết hỏi đứa con cả của Cảnh KHánh, Cảnh Lâm.

Học thức của đại Công tử nhà chúng ta, cực kỳ tôn trọng.

Hắn nhấn nhủ ta, phải khoản đãi Cảnh đại nhân thật tốt, ngày mai là lúc tập hợp, sẽ ở chỗ Cảnh đại nhân chè chén một phen.

Mọi người thấy ánh mắt Cảnh Khánh hơi có chút bất thường!

Chờ sau khi Bộ Chất đi rồi, Thu Nô mới kéo lưng áo Cảnh Khánh

- Lão Cảnh, người chừng nào mới cùng Tào tướng quân đáp quan hệ đây?

Cảnh Khánh nét mặt hồng hào, trên mặt còn mang theo vẻ mặt tươi cười đắc ý.

- Ta nào có tư cách này cùng với Tào tướng quân nói chuyện, chỉ là khuyển tử kia của ta...haha, người cũng biết, hẳn thường ngày yêu thích đọc sách, mà Tào tướng quân lại là danh sĩ có tiếng Trung Nguyên, cho nên đối với Khuyển tử cũng còn có chút coi trọng.

Y vừa nói dứt lời, mọi người liền ra sức gật đầu.

Thu Nô càng khen:

- Lão Cảnh à, người lại nuôi dưỡng một đứa con tốt.

Trước kia, nhắc tới Cảnh Lâm, nhóm người bộ lạc Hồng Trạch không thêm để ý đến.

Trong mắt bọn họ, có thể viết ra tên của mình là đủ rồi, đọc nhiều sách như vậy, có ích lợi gì? Năm tháng này tuy nói còn có trăm không một dùng là cách nói của thư sinh, nhưng ở nơi bắc trại này, địa vị của người đọc sách chung quy là so không bằng đám chiến sĩ hào dũng vũ đạo xách thương. Tuy nhiên hiện tại xem ra, đọc sách nhiều hơn, dường như cũng có lợi ích?

Cảnh Khánh đột nhiên hơi bật chân mày.

Trong lều lớn náo nhiệt lạ thường, Cảnh Khánh càng thành ngoại trừ Đàn Chá ra, là người chịu nhiều truy bồng nhất.

Triều đình thu hồi Hà Tây, đã ở thế phải làm.

Có thể có quan hệ tốt với Tào tướng quân, không thể nghi ngờ đối với cuộc sống của bọn họ sau này ở Hà Tây, có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Nhìn cách làm của Tào tướng quân, dường như đối với Khương Hồ, Hung Nô, Tiên Bi, người Đê đều không loại trừ.

Bằng không, cũng sẽ không kết giao chặt chẽ cùng Đàn Chá.

Hơn nữa, xem hành động của hắn, dường như cũng không phải giống trước kia, đem Hán dân ngưng tụ thành một đoàn thể độc lập ngoài Hà Tây, mà là đánh tan ra, ý đồ cùng người Hồ chung sống hòa bình. Người ta thường nói, người Hồ hiếu chiến! Nhưng cũng không phải là mỗi một người Hồ đều thích đánh giết giết. Nếu như có thể qua được mấy ngày lành, ai lại muốn nguyện liều chết đấu sống bao giờ?

Toàn bộ, ngày mai nhìn là hiểu ngay!

Quân Hán vì các đại nhân bộ lạc tham dự hội nghị, chuẩn bị đặc chế, nồi Tào gia cũng chính là trắc nồi.

Thành bàn thịt dê, cắt thành từng miếng thịt mỏng bưng lên, chần vào trong nồi, thấm trên phụ liệu chấm, làm cho người ta có cảm giác miếng chảy nước mọt. Đây là văn hóa ẩm thực của Trung Nguyên, rồi lại tận dụng khả năng phù hợp thói quen ẩm thực của người Khương Hồ...

Mọi người uống rượu, ăn thịt nhúng, đối với Tào Bằng ở đó không biết không cảm giác, lại tăng thêm tính hiếu kỳ.

Một đêm này, mọi người tận hứng, về doanh trại nghỉ tạm.

Một đêm vô sự, ngày thứ hai mới sáng, chợt nghe xa xa đại doanh Hồng Thủy, truyền đến từng đợt trống.

Mọi người trong bộ lạc mặc xong y phục, ầm ầm từ trong lều doanh trại đi ra. Tụ năm tụ ba cùng một chỗ nói chuyện phiếm, lại nghe thấy có người một trận kinh động.

- Mau nhìn!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều giơ tay nhìn ra xa, lúc này mới thấy, khiến cho người ta giật mình đánh một cái.

Thời điểm ngày hôm qua tối, bọn họ có thể nhớ rõ ràng rành mạch.

Bờ tây của đại doanh Hồng Thủy kia, chỉ là dùng hàng rào đơn giản dựng đứng lên. Nhưng hiện tại, hàng rào kia đã không thấy nữa! Thay vào đó là một tòa tường thành cao ngất. Tường thành kia cao sáu trượng, dài khoảng mười tám dặm, tựa như một con trường long, phủ phục ở bên sông Hồng Thủy.

Dưới ánh mặt trời, tường thành trong suốt lóng lánh, khúc xạ ra nhiều màu quang hào, rực rỡ.

Một tòa thành trì, trong một đêm đột nhiên từ mặt đất mà ra, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thần quỷ ư?

Ý trời ư?

Cảnh Khánh đứng ở trong doanh trại, mở to hai mắt nhìn, dường như không dám tin rằng hắn nhìn thấy cảnh tượng này. Tường thành, không ngờ xuất hiện một tòa tường thành này. Đây nếu như là kiến tạo mà thành thì thôi, nhưng trong một đêm mà mọc ra, làm cho hắn chấn động, cũng khó có thể dùng ngôn ngữ mà biểu đạt ra được. Đây, chẳng lẽ là trời phù hộ Tào tướng quân sao?

- Chư vị, tướng quân nhà ta đã ở trong tường thành làm xong tửu yến, mời chư công đi tới.

Giả Tinh thần sắc tự nhiên, dường như không chút kỳ quái.

Hắn dẫn người tiến đến tiếp đón, cũng thúc giục mọi người vào thành nghị sự.

- Đàn đại nhân đâu?

- Đúng vậy, sao lại không thấy Đàn Chá đại nhân?

Giả Tinh khẽ mỉm cười,

- Đàn Chá đại nhân đêm qua đã cùng công tử nhà ta thương nghị ổn thỏa, sáng sớm hôm nay đã trở về đồi Hồng Sa rồi.

- A?

Đám người Cảnh Khánh Thu Nô trong lòng kinh ngạc!

Người ta nói Tào Bằng và Đàn Chá có mối quan hệ mật thiết, hôm nay mới thấy, quả nhiên không sai.

Hai người hắn tuy rằng sớm gặp mặt, mà Đàn Chá không đợi dự họp đại hội, liền cáo từ rời đi trước. Trong đó chắc có nhiều điều đã bàn ít nhất chứng minh Thiện Chá và Tào Bằng đã đạt thành định ước, song phương đều đạt được đủ lợi ích.

Hai gò má Cảnh Khánh co giật, thầm nhủ một tiếng:

- Ta vẫn là chậm một bước!

Tuy nhiên, cứ như vậy, đối với đại nhân bộ lạc khác sẽ tạo thành tấn công, hiển nhiên cực lớn.

Khương Hồ bị đánh bại rồi, Hồng Trạch tan rồi...

Nếu như nói, Hà Tây này có thể có người đối kháng với Tào Bằng, chỉ còn lại mỗi Đàn Chá.

Ngày hôm qua, từ trong thái độ của mọi người, có thể mơ hồ thấy được ý muốn cầm đầu của Đàn Chá. Chỉ cần Đàn Chá gật đầu, mọi người sẽ đoàn kết lại, có thể cùng với Tào Bằng mặc cả, tranh thủ càng nhiều lợi ích. Trong lòng mọi người, đã tiếp thu triều đình chiếm lại vận mệnh của Hà Tây, vẫn là hi vọng có thể được nhiều lợi ích hơn, càng nhiều quyền lợi hơn.

Có thể giữ quyền tự chủ của nhà mình, vậy là tốt nhất

Cho dù không thể bảo vệ được, cũng cần tranh thủ một ít lợi ích mới được...

Nhưng mà, không ngờ Đàn Chá lại dẫn đầu đạt thành ước định với Tào Bằng cũng rời khỏi trước.

Kể từ đó, thật giống như là chủ tâm của mọi người lập tức điều đi, sau khi rất nhiều người nghe thấy tin tức, cảm thấy mù mờ.

- Lão Cảnh, làm sao bây giờ?

Thu Nô tiến lên phía trước, nhẹ giọng hỏi.

Các đại nhân Hồng Trạch đều trong vòng luẩn quẩn của họ.

Lúc trước, mọi người đều dựa vào Hung Nô dẫn đầu. Nhưng theo tin tức truyền ra về mối quan hệ mật thiết giữa Tào Bàng và Cảnh Khánh, cũng làm cho chư đại nhân Hồng Trạch, bắt đầu coi trọng ý kiến của Cảnh Khánh.

Cảnh Khánh trầm ngâm sau một lúc lâu, hạ giọng nói:

- Sự việc cho tới bây giờ, đi một bước xem một bước. Chúng ta và Tào tướng quân cũng không có mâu thuẫn quá lớn, lúc đầu ở Hồng Thủy Tập, còn cùng nhau kề vai tác chiến. Ừ ắt Tào tướng quân cũng sẽ không quá khó xử với đám người này của chúng ta, chúng ta đều là Hán dân, Tào tướng quân quả nhiên sẽ không bạc đãi người của mình.

Trước kia, người Hồng Trạch có Hồng Trạch, mọi người đều tự hào.

Mà nay Hồng Trạch, chỉ sợ đã không còn là niềm kiêu ngạo riêng của bọn họ nữa, bọn họ dường như đã quên đi việc cùng huyết thống với người Hán giờ lại bị bọn họ nhắc tới.

Đám người Thu Nô nhẹ nhàng gật đầu, hít một hơi thật sâu, lên ngựa theo Giả Tinh mà đi.

Theo tường thành đại doanh Hồng Thủy càng ngày càng gần, đập vào mắt mọi người mà đến, làm cho trong lòng mọi người có một cảm giác vô cùng khiếp sợ.

Tường thành này, là dùng băng để đúc mà thành.

Tây bắc lạnh khủng khiếp, gần nhất có nước đóng thành băng, dường như cũng không có gì là lạ.

Nhưng càng gần tường thành, càng cảm nhận được áp lực mà bọn họ mang đến.

Trên tường thành, có quân xe phòng thủ, mỗi một tên giáp trụ sáng rõ, vũ khí san sát, lóe ra hàn quang. Dưới tường thành, Hán quân xếp thành hàng chỉnh tề, quân dụng nghiêm túc. Khi chư đại nhân đến gần, một luồng sát ý nghiêm nghị, làm cho trong lòng người ta run sợ...

- Chư vị đại nhân, mời!

Giả Tinh chìa tay mời, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa.

Chỉ là, ở trong mắt mọi người, vẻ tươi cười này lại có vẻ như vô cùng quỷ dị

430. Chương 435 - 440: Phát Đạt Thứ Ba Hà Tây

Trong thành Băng, một tòa lầu cực lớn ở trung tâm.

Diện tích của tòa lầu này chiếm gần hai nghìn mét vuông đất ở giữa tòa thành trì, hiện ra gây cho người ta sự chú ý.

Bên ngoài tòa lầu, là ba trăm Hắc Mạo thủ hộ Nha binh.

Chỉ nhìn nha binh được trang bị đến tận răng này, khiến cho các đại nhân đỏ mắt thèm khát.

Giáp đen mũ đen, ôm đao cầm thuẫn, đứng trang nghiêm ở hai bên ngoài cửa chính của tòa. Mỗi một người hùng hổ, khí phách hiên ngang, uy phong凛凛.

Cảnh Khánh từng nghe Cảnh Lâm nói qua, dưới tay Tào Bàng có một nhóm ba trăm tên thân quân, tên là Hắc Mạo, hiệu là nha binh, mỗi một người đều dũng mãnh vạn người không ai bằng. Lúc trước Cảnh Khánh không gặp qua nên chút không tin lắm. Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, cũng không khỏi vì sát khí của Hắc Mạo này mà kinh động run sợ. Đây tuyệt đối là một đội ngũ đáng sợ, đủ để ngăn chặn thiên quân vạn mã.

Thiên quân chính là thiên quân!

Tào Bàng chỉ là tộc trưởng của Tào Tháo, còn có thân binh hùng tráng như vậy.

Thật không biết Hổ Báo kỵ trong truyền thuyết - thủ hạ của Tào Tư Không kia sẽ như thế nào đây?

Tào Bằng ban đầu ở trước mặt Cảnh Lâm đã khuếch trương mức độ lợi hại của Hồ Báo kỵ binh. Nhưng nói thật, Hồ Báo kỵ binh tuy rằng hung hãn, nhưng chưa chắc có thể bằng được Hắc Mạo nha binh của Tào Bằng. Mà không nói đến nhân viên và trang bị, chỉ riêng mức độ huấn luyện khắc nghiệt, cho dù là Hồ Báo kỵ đối mặt phải cũng sẽ lâm vào cảnh kinh hãi. Tào Bằng nghiêm ngặt dựa theo phương thức chọn lựa Hãm Trận Doanh năm đó, đã dùng một số phương pháp luyện binh hậu thế. Ngoại trừ điều đó ra, đồ ăn thức uống của Hắc Mạo được bố trí nhiều thịt bò hơn hẳn so với người bình thường cũng khiến người ta không dám tưởng tượng. Phải biết rằng, Tào Tháo đã hạ lệnh, không cho giết mổ trâu bò.

Nhưng đối với Tào Bằng mà nói, có tiền, căn bản sẽ không để ý đến vấn đề thịt bò này.

Số người Hồ Báo kỵ, gấp mấy lần Hắc Mạo.

Nhưng mà tiêu pha tiền lụa, lại dường như giống nhau, thậm chí phí dùng của Hắc Mạo, so với Hồ Báo kỵ còn cao hơn một bậc...

Tuy nhiên, Tào Bằng cũng hiểu rõ Hắc Mạo không thể được phổ biến.

Ở trong niên đại vật tư vô cùng thiếu hụt, tiêu pha một năm của Hắc Mạo đủ để cho một quận chi tiêu. Như vậy cũng là nguyên nhân chủ yếu Tào Bằng không chịu mở rộng Hắc Mạo. Hẳn đích thực là có tiền, nhưng cũng chỉ có thể làm tới trình độ này mà thôi.

Trong tòa lầu này, cái da sói rải đất, ở giữa có một lối đi màu đỏ.

Nếu như nhìn kỹ, lối đi màu đỏ này, rõ ràng là dùng da hồ ly lửa ở Hà Tây đặc biệt chế thành, ở Trung Nguyên giá trị nghìn vàng.

Hai bên trưng bày ra hai kiểu dáng ghế dựa kỳ lạ, chính giữa có một tấm áo soái án mặt sau đặt một ghế bành có tấm khoác da hổ trắng. Điều này nếu như là ở hậu thế, những món da lông trong lều trại nhỏ bé này, đủ để xử bắn Tào Bằng mười lần.

Tuy nhiên ở trong niên đại này, dường như nhìn đã quá quen thuộc.

Trong tòa lầu có thiết chế hai cái hỏa lò, bên trong đang thiêu đốt than đỏ rực.

Vừa tiến đến, hơi ẩm phả vào mặt làm cho tâm trạng của chư vị đại nhân lập tức thả lỏng, cảm xúc khẩn trương cũng theo đó mà tiêu tan không ít.

Đồ trang trí ở đây đang khiến cho mọi người khiếp sợ, chợt nghe có người ở ngoài lầu vãi hô:

- Tào tướng quân đến!

Theo một tiếng hô quát, Tào Bằng cất bước đi vào trong tòa lầu.

Chỉ thấy hần toàn thân khoác một chiếc da cừu trắng tuyết, bên trong chụp một cái mũ đội đầu phun nước sơn màu đen, tay cầm một thanh trường đao.

Ở phía sau hần là Vương Song, Tào Chương, Ngưu Cương, Thái Dịch khẩn trương đi theo.

Theo sát sau là một loạt văn võ đi theo, nối đuôi nhau mà vào.

Khi mọi người tiến vào trong tòa lầu, Hàn Đức và một người thanh niên mặt đen vạm vỡ chắc nịch, đang khoanh tay trước ngực đứng thủ ở trong cửa chính.

Tào Bằng đi thẳng đến sau soái án, ánh mắt đảo qua trên người mọi người, bỗng dừng nhoen miệng cười.

- Tào Bằng hôm qua công vụ bận rộn không thể tự mình chiêu đãi chư công, nếu có chỗ nào sơ suất, xin chư công lượng thứ.

Dứt lời, hần dùng tay hướng về phía trong lầu lớn thi lễ với chư vị đại nhân. Chư vị đại nhân nào thất lễ, mỗi một người vội vàng khom người đáp lễ.

- Ta xin giới thiệu với chư công.

Tào Bằng chỉ vào người tên thanh niên đen thùi kia.

Người này nhìn qua cũng chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, vô cùng xấu xí. Nhưng, y dường như lại rất thần nhiên, hướng về phía chư vị đại nhân hơi hạ thấp người, cũng không nói chuyện.

- Vị này chính là Bàng Thống Bàng Sĩ Nguyên, trận chiến bãi Phượng Minh, do hắn bày mưu tính kế, tiêu diệt toàn bộ ba vạn đại quân Khương Hồ.

Trong lâu truyền tới từng đợt hô nhỏ.

Không ai biết Bàng Thống, nhưng cái tên Phượng Sồ, mọi người đều biết.

Người này ở bãi Phượng Minh bày mưu nghĩ kế, làm cả Hà Tây đều lâm vào chấn động. Hóa ra người thanh niên xấu xí này, chính là Bàng Sĩ Nguyên.

- Đây là Bộ Chất - Bộ Tử Sơn, vốn là huynh đệ của Tào Hữu Học ta. Lần này ta phụng mệnh trấn giữ và bảo hộ Hà Tây, Tử Sơn làm quận thừa của ta, ngày sau không thiếu được qua lại với chư công, còn mong mọi người lượng thứ.

Quận thừa là người nào?

Những người Khương Hồ người Hung Nô này cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng ai cũng biết, khi nghe được hai chữ Quận thừa, không khỏi giật mình.

Chữ ‘Quận’ này là chỉ cái gì?

Chẳng lẽ, triều đình muốn bố trí quận ở Hà Tây?

Nếu nói như vậy, triều đình quyết tâm chiếm lại Hà Tây, đã lộ rõ không nghi ngờ gì chính là Tào Bàng đã bố trí thôn Liêm Bảo và Phượng Minh Bảo, dường như cũng trở nên hợp lẽ. Quận thừa, đây có thể là người thứ hai dưới Thái thú, chưởng quản các loại sự vụ nội chính.

Trước khi Cảnh Khánh đến từng được Cảnh Lâm nói về một chút quan chế của triều đình.

Trong lòng y run lên, lập tức hiểu hôm nay mục đích Tào Bàng triệu tập mọi người đến: đây chính là ván bài lật ngửa, phải phân chia lợi ích...

Theo phản ứng bản năng, y hướng xung quanh nhìn thoáng qua lại phát hiện ra rất nhiều đại nhân bộ lạc vẫn chưa đến.

Trong đó cũng bao gồm Đậu Lan, còn có cả đại nhân bộ lạc Hồng Trạch. Nói cách khác, sau ngày hôm nay, những người này sẽ bị đuổi ra khỏi quyền lợi đoàn thể của Hà Tây. Tào Bàng đã chuẩn bị động thủ rồi, muốn động thủ toàn bộ Hà Tây rồi!

Trong lòng Cảnh Khánh, rất là không thoải mái.

Bởi vì y biết, từ hôm nay về sau, rất nhiều lão huynh đệ coi như xong rồi!

Lý Kỳ, đứng rồi, Lý Kỳ đâu?

Nghe nói quan hệ Lý Kỳ và Tào Bàng tốt lắm, sao lần thương nghị này, lại không có Lý Kỳ đến?

Là Lý Kỳ phải hạ quyết tâm cùng với Đậu Lan đứng chung một chỗ, hay là...Không có khả năng, nếu như Lý Kỳ muốn ủng hộ Đậu Lan, sẽ không cho Lý Đình đi bãi Phượng Minh. Cũng vẫn là nói, Lý Kỳ tự mình, cùng với Tào Bàng đã có ước định bí mật?

Nghĩ đến đây, Cảnh Khánh giật mình một cái, một luồng khí lạnh xông thẳng vào xương sống của y.

Nếu như đúng là y đoán như vậy, thủ đoạn này của tên Tào Bàng thật quá lợi hại, đã âm thầm an bài ổn thỏa?

Trước có Đàn Chá rời khỏi, sau có Lý Kỳ...

Hơn nữa hắn thừa lệnh vua trấn giữ và bảo hộ tên chính thống, cùng với đại thắng ở bãi Phượng Minh, Hà Tây ai còn có thể tranh chấp với hắn?

Cảnh Khánh đột nhiên cảm thấy có chút may mắn!

Vốn dĩ, y cũng không nghĩ tới, nhưng lại không nghe theo lời khuyên bảo Cảnh Lâm, cuối cùng là đến đây. Nếu không có Cảnh Lâm, có lẽ Cảnh gia từ nay sẽ xuống dốc, cũng không biết Tào Bằng cho gã được lợi ích gì?

Trong lúc nhất thời, Cảnh Khánh suy nghĩ trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Tào Bằng lại lần lượt hướng về phía mọi người giới thiệu, đám người Từ Thứ, Giả Tinh, Hách Chiêu, Hạ Hầu Lan.

Cuối cùng, hắn chỉ tên Hàn Đức đối diện với tên mặt đen:

- Còn đây là Phan Văn Giai, có lẽ chư công cũng không quen thuộc. Mỗ và Văn Giai quen biết đã lâu, từng giúp đỡ ta ở cuộc chiến Khúc Dương. Hắn lúc trước làm Đô Ủy Giáp Khâu, hiện nay làm Giáo Ủy Chính Khương, cùng với hai người Đặng Phạm, Đặng Nghiêm Pháp cùng nhau quản lý quân sự Hà Tây. Hách Bá Đạo và Phục Hầu Tử U làm Tư Mã Hà Tây, Từ Nguyên Trực làm chủ bộ Hà Tây, Hàn Đức làm binh Tào duyệt Hà Tây.. (Duyệt: nhân viên, chức quan phó giúp việc thời xưa) Ngoại trừ mấy người đang ngồi ở đây, còn có Liêm Trường Giả Quý, Liêm Ủy Doãn Phụng, cùng với Phụng Minh Trưởng Mạnh Kiến chưa tới. Những người này, chính là trợ thủ sau này của Hà Tây nên nếu có chút mạo phạm, mong chư công thông cảm.

Đám người Bộ Chất đứng dậy, chấp tay nói:

- Mong chư công thông cảm.

Các vị đại nhân vội đứng dậy đáp lễ không ngừng, tay chân luống cuống.

Tào Bằng cởi bỏ y phục, Vương Song tiến lên tiếp nhận. Hắn ngồi dựa sau ghế da hổ, từ trên soái án mang đến một quyển sách.

- Đầu xuân năm sau, mỗ tướng xây dựng thành ở đồi Hồng Sa, lấy tên là Hồ Bảo.

- Cái gì?

Mọi người nghe được tin này, lập tức kinh ngạc!

Đồi Hồng Sa, là địa bàn của Đan Chá kia. Tào Bằng lại muốn xây dựng thành trên đồi Hồng Sa, há không phải nói là muốn khai chiến với Đan Chá?

Tào Bằng đem quyển sách trong tay giơ lên

- Chư công hiểu lầm rồi. Ta đã cùng với Đan đại nhân định ước, bắt đầu từ hôm nay, Đan đại nhân là vì triều đình đảm nhiệm chức Giáo Ủy Bình Bắc, hộ Hán Tướng quân, mà kế hoạch tiếp theo sẽ do triều đình phân công. Sau đầu xuân, Đan đại nhân sẽ xuất binh Mạc Bắc, rời khỏi Hà Tây. Đồi Hồng Sa là nơi cư trú của Đan đại nhân, không nỡ vứt bỏ, cho nên tặng đất bắc này cho Tào mỗ...

Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ!

Gần như trong lòng tất cả mọi người đều tự mắng Đan Chá.

Người đi thì đi, không ngờ còn đem đồi Hồng Sa bán cho triều đình! Không sai, chính là bán! Nếu như không như vậy, người sao có thể dễ dàng nhường được. Vốn dĩ, Đan Chá nếu đi rồi, các bộ lạc lớn khác có thể tranh đoạt quyền sở hữu đồi Hồng Sa.

Nhưng bây giờ, trực tiếp quy tất cả về triều đình.

Người muốn tranh đoạt, vậy chính là muốn đối nghịch với triều đình, đối nghịch với Tào Bằng.

Người dám không biết xấu hổ sao?

Chỉ là vì sao ta chờ mãi mà không gặp được việc tốt như vậy...

Đặc biệt vài thủ lĩnh sinh hoạt gần đồi Hồng Sa thì kích động khóc không ra nước mắt.

Trước kia bị Đan Chá áp chế, khó khăn lắm tên này mới đi, lại đến một Tào Bằng còn ác hơn so với Đan Chá.

- Vị nào là Cảnh đại nhân?

Cảnh Khánh bất thành linh nghe Tào Bằng gọi mình, theo bản năng đứng lên, khom người nói:

- Tại hạ Cảnh Khánh.

- Cảnh đại nhân, sau đầu xuân, mời ngài rời khỏi bãi chăn nuôi đi.

- A?

Cảnh Khánh ngẩn người, hai con mắt mở to, sau một lúc lâu không có chút phản ứng.

Đám người Thu Nô lại mịt mờ không biết lời nói này của Tào Bằng là có ý gì? Không ngờ lại khiến cho Cảnh Khánh nhường lại địa bàn của y? Thế chẳng phải là nói, con trai của Cảnh Khánh rất được Tào Bằng coi trọng? Sao lại bị đuổi đi vậy.

Cảnh Khánh càng thêm hồ đồ, lỗ tai vang lên vo ve, trong đầu trống rỗng...

Nhường bãi chăn nuôi?

Tào Bằng này rốt cuộc là có ý gì?

- Hồng Thủy năm tới bố trí huyện, bãi chăn nuôi của nhà Cảnh Đại nhân lại thuộc cai quản của huyện Hồng Thủy, thật không hợp tiếp tục ở chỗ này.

Tào Bằng nhìn sắc mặt Cảnh Khánh tái nhợt, đột nhiên mỉm cười.

- Tuy nhiên, Tào Mỗ cũng không thể để cho người rời khỏi như vậy. Như vậy đi, năm tới sau khi xây xong thành Hồ Bảo, người sẽ là Hồ trưởng. Ta sẽ thượng tấu lên triều đình cho người là Cảnh huyện trưởng, báo lên Thượng thư phủ. Chỉ là, nếu như vậy, Cảnh huyện trưởng cần giao bộ khúc của người ra, đồng thời đăng kí tạo sách mới có thể...Cảnh đại nhân? Cảnh đại nhân?

- A...Có hạ quan.

Tào Bằng nhìn Cảnh Khánh mỉm cười

- Cảnh đại nhân, người yên tâm. Người hôm nay nếu như đã đến đây, chính là đã giữ thể diện cho Tào Bằng ta, là bằng hữu của chúng ta. Đối với bằng hữu, Tào Bằng sẽ không bạc đãi. Đương nhiên, nếu như người nguyện ý, ta cũng có thể mua bãi chăn nuôi cho người, đến lúc đó người sẽ tự mình sắp xếp.

Không đợi Tào Bằng nói xong, Cảnh Khánh thốt ra:

- Hạ quan nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của tướng quân.

Là một nơi hoang vu, các bộ lạc đại nhân có nhân khẩu không đến mấy nghìn người.

Nói là bộ lạc đại nhân, thực ra cũng là mình tự phong cho mình? Bộ lạc đại nhân của Hồng Trạch, thậm chí còn không so được với những dân tộc Hung Nô, dân tộc Tiên Ti nhỏ bé, ngày ngày phải đối mặt với nguy hiểm bị tấn công, thâm tóm, sau khi ra ngoài bị người ta xem thường.

Mà người kia, đường đường chính chính là mệnh quan của triều đình.

Cho dù chỉ là một huyện lệnh nhỏ bé, nhưng chung quy cũng là nhận bổng lộc của triều đình, trước mặt người khác cũng có chút thể diện.

Lựa chọn việc này, gần như không quá khó khăn.

Nên sai khi Tào Bằng nói xong, đầu tiên Cảnh Khánh sửa lại xưng hô, tự xưng là hạ quan.

Cứ một mực muốn Tào Bằng lựa chọn : Điều này sao có thể được!!! Không nghe thấy ta đều tự xưng là hạ quan sao?

Đám người Thu Nô nhìn Cảnh Khánh với ánh mắt hâm mộ, ghen ghét và căm thù hận.

Vừa rồi bọn họ còn cười thầm trong bụng, tưởng Cảnh Khánh có năng lực như thế nào? Kết quả lại được Tào Bằng thu nhận? Đến địa bàn của mình còn không dám chắc...thế mà trong nháy mắt đã có thay đổi bất

ngờ. Tên Cảnh Khánh này không những đổi trở thành mệnh quan triều đình, hơn nữa còn là huyện trưởng của một huyện. Điều này làm cho đám người Thu Nô sao có thể chấp nhận nổi? Quả là sắp phát điên rồi!

Năm đó khi ba mươi sáu bộ lạc Hồng Trạch được thành lập, ngoại trừ một số ít là nhà làm quan lại, trong đó hiển hách nhất, không thể không kể đến tổ tiên của Đậu Lan, đại tướng quân, hậu duệ của quan quân Hầu Đậu Hiến. Dưới chút nữa, phải kể đến Lý Kỳ sau này cũng ở rể tại đây, giữ chức quan Giáo Úy. Các bộ lạc đại nhân còn lại cũng chính là quan chức nhỏ bé, dựa vào chút quyền lực của mình tụ tập một nhóm người hình thành thành một bộ lạc độc lập.

Thậm chí cho đến hôm nay, mọi người vẫn còn hướng về sắc phong của triều đình.

Mà nay trong nháy mắt Cảnh Khánh đã trở thành Huyện trưởng huyện Hồ Bảo, thông tin này truyền đi, không biết sẽ có bao nhiêu người hâm mộ.

Tào Bằng mỉm cười!

- Nếu Cảnh huyện lệnh đồng ý với phương án của ta, vậy cứ định như thế mà làm.

Mời Cảnh huyện lệnh mau chóng đem danh sách bộ khúc trình lên, rồi sau đó đợi đến lập xuân, có thể đến Hồng Sa Cương giám sát việc xây dựng thành mới.

- Hạ quan tạ ơn tướng quân.

Khi ngồi xuống lần nữa, Cảnh Khánh vẫn không thể tin được, không ngờ gã lại trở thành mệnh quan triều đình.

Đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn ra, như đang ở trên đám mây vậy. Thế nên khi đám người Thu Nô chúc mừng gã, gã cũng chỉ bật cười ngốc nghếch, đến một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được. Nói cho cùng, gã không phải là con cháu của Đậu Lan hiển hách, càng không phải là con nhà làm quan, nên đến chính gã còn chút choáng váng.

Tào Bằng ho khan một tiếng, thu hút lại sự chú ý của tất cả mọi người.

- Triều đình đã hạ lệnh, sẽ bố trí quận Hà Tây.

Tuy nhiên, nếu không đủ năm huyện thì không đủ để bố trí quận. Hiện nay huyện Hồng Thủy của Hà Tây đã bắt đầu được xây dựng, Liêm Bảo cũng gần hoàn thành, cuối cùng còn có hai nơi là Phượng Minh Bảo và Hồ Bảo năm sau mới động thổ, đã có bốn huyện, còn thiếu một huyện nữa, ta vẫn cần cân nhắc trên cơ sở của Hồng Thủy Tập bố trí thêm Võ Bảo, nhớ đến năm đó Hà Tây tụ tập quân võ công hiển hách. Đáng tiếc Đậu tướng quân chưa đến, chỉ sợ là không chịu đồng ý, việc này cứ tạm đặt sang một bên, để hôm sau rồi nói tiếp.

Chuyện thứ hai mà hôm nay ta mời mọi người đến, là về việc phát triển Hà Tây sau này.

Lập xuân năm sau, ta sẽ chính thức kiêm nhiệm chức Thái Thú quận Hà Tây. Cho nên ta có một kế hoạch đơn giản muốn công khai thảo luận với mọi người.

Hai người Vương Song, Thái Dịch tiến lên, đem một cuốn thư đã được chuẩn bị, đặt ở bên người đại nhân.

Bộ Chấn ho khan nhẹ một tiếng, đứng lên nói:

- Ta sẽ đọc nội dung kế hoạch cho mọi người nghe.

Kế hoạch này được chia làm ba phần.

Thứ nhất, kiểm tra nhân khẩu.

Cho dù là người Hán hay là người Hồ, đều phải thống nhất tạo danh sách, đăng ký tên tuổi.

Chuyện này, cần phải hoàn thành trong năm nay, nếu sang lập xuân năm sau các bộ lạc vẫn chưa trình danh sách coi như là có mưu đồ tạo phản, Tào Bằng sẽ xuất binh đi chinh phạt. Đến lúc đó, sẽ không khách khí nói chuyện giống như bây giờ.

Thứ hai, đó là mở rộng đồn điền.

Đầu xuân năm sau, hai khu vực Hồng Thủy và Liêm Bảo, dẫn đầu điều hành đồn điền.

Tuy nhiên không giống với đồn điền trước đây, đồn điền Hà Tây càng chú trọng tụ tập binh, đó chính là vì Tào Bàng muốn suy xét để binh nông hợp nhất, chế độ binh mục hợp nhất. Đồng thời ở hai huyện Hồng Thủy và Liêm Bảo thiết lập quân phủ, chỉ đạo công việc ở đồn điền. Việc này sẽ thuộc phạm trù quản lý của phủ binh. Tuy nhiên có rất nhiều chế độ cụ thể vẫn chưa được hoàn thiện, cần phải từ từ lần mò tìm ra phương thức.

Trong lúc thi hành đồn điền và chăn nuôi, quận Hà Tây sẽ đề xuất rất nhiều chính sách ưu đãi.

Ngoài những chính sách giống như ở đồn điền Trung Nguyên, còn có những chính sách khai hoang gây rừng. Mỗi một mẫu đất hoang được khai hoang, cần gieo trồng mười cây rừng, để đời sau cao sơn Tây Bắc hoàng thổ sẽ không còn cảnh tượng hoang vắng nữa, Tào Bàng có những ký ức mới mẻ, đồng thời với việc khai khẩn thổ địa, hần cũng đã suy xét kỹ lưỡng vấn đề thâm thực vật. Bất kể thế nào, hần không hy vọng trước mắt có thể biến xanh cả khu vực, biên ải Giang Nam vì hần mà biến thành một mảnh đất hoang. Tại thời điểm xây dựng rừng, rất nhiều người không hiểu được, trên thực tế, trong lịch sử khu vực Hà Tây hoang vắng đã mấy trăm năm, thậm chí gần nghìn năm sau mới có thể tái sinh.

Nhưng Tào Bàng vẫn kiên quyết kiên trì xây dựng kế hoạch này.

Đối với việc thi hành đồn điền, người Hà Tây cũng không còn cảm thấy xa lạ nữa.

Từ thời kỳ Hán Vũ đế, Hà Tây đã từng đã có hành động về đồn điền. Hơn nữa năm đó, tổ tiên các đại nhân Hồng Trạch năm xưa cũng là dân đồn điền.

Tuy nói chế độ phủ binh đồn điền của Tào Bàng với những hiểu biết về đồn điền trước của mọi người không khác nhau là mấy.

Mọi người coi như là đã tán thành...

Điều thứ ba nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Tào Bàng sẽ ở Hà Tây tổ chức và thi hành thương hội Hà Tây.

Thương hội này, thuộc danh nghĩa của quan phủ, là một nhánh cơ cấu trong quan phủ.

Tác dụng của cơ quan này chính là chi phối điều tiết các giao dịch giữa Hồ Hán. Từ khi có nhà Hán đến nay, Hồ Hán luôn thù địch, đồng thời vật tư từ Trung Nguyên nhiều lần được mua bán lương thực vận chuyển đến Tái ngoại, và các vật phẩm từ da dê ngựa từ Tái ngoại cũng cuộn cuộn đổ vào Trung Nguyên. Tuy nhiên vì nhiều nguyên nhân mà bò, cừu của Tái ngoại thường không có lợi nhuận, còn lơ lửng của Trung Nguyên lại cực kỳ quý báu, khiến cho những người Hồ ở Tái ngoại không thể nào mua được.

Thương hội này điều tiết và cân bằng các mâu thuẫn trong điều hành.

Một mặt có thể gia tăng lợi nhuận cho người Hồ, mặt khác có thể thu hút nhiều thương nhân từ Trung Nguyên đến Hà Tây và giao dịch với người Hồ.

Thủ lĩnh bộ lạc Chư Hồ, sau khi nghe được cũng không kiềm chế nổi hứng thú.

- Nhưng không biết, thương hội được xây dựng như thế nào?

- Thương hội do một người đứng đầu, căn cứ vào tình hình cụ thể, sau đó xây dựng sáu vị trí đứng đầu, phụ trách cụ thể các công việc.

Tuy nhiên, tất cả các thương nhân trong quận Hà Tây đều phải đăng kí là thành viên trong danh sách thương hội.

Nếu như không đăng kí vào danh sách tự tiện làm loạn chợ ở quận Hà Tây, giết không cần hỏi, đồng thời thương hội cam đoan sẽ bảo vệ lợi ích của các vị, nếu lợi ích bị xâm hại, có thể đệ trình lên thương hội, nếu có thể thì thương hội sẽ làm trọng tài giải quyết sẽ tận lực làm, nếu không thể giải quyết theo phương pháp hòa bình thì đệ lên quan phủ, để quan phủ đứng lên giải quyết tranh cãi.

Tóm lại mục đích thành lập thương hội, chủ yếu là để giải quyết các phiền toái của các vị.

Thương hội cuối cùng quyết định, thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Nếu như có ai dám xúc phạm đến lợi ích của thương hội, coi như là xúc phạm đến quan phủ, toàn bộ Hà Tây, nhẹ thì đuổi đi nặng thì chình phạt.

Giọng nói thấp xuống, thoát ra một không khí yên tĩnh.

Mọi người lúc này đều có tính toán mối quan hệ lợi hại trong này.

Nếu có thể tiến hành giao dịch bình thường, tiến hành mua bán trên cơ sở cần loại vật tư nào thì sẽ mua được cũng không phải là một chuyện xấu.

- Vậy sáu người đứng đầu, sắp xếp như thế nào?

- Chọn người đứng đầu như nào Tào tướng quân đã có sự sắp xếp hết rồi. Có điều các vị yên tâm, người này đối với Tái Thương có quan hệ và uy vọng, nhất định sẽ không làm mọi người cảm thấy thất vọng, trừ người đó ra, sáu thủ lĩnh đứng đầu đầu tiên sẽ do các vị bầu ra, sau đó thương hội sẽ thông qua, giống như thông qua sự tán thành của quan phủ, lập tức có thể đảm nhận chức vụ cũng như có thể hưởng bổng lộc.

- Do chúng ta đề cử?

Các đại nhân kinh ngạc, sau đó lập tức mừng rỡ.

- Chuyện đề cử này, sẽ nằm dưới sự giám sát của quan phủ, có bản công khai các nguyên tắc tiến hành tiến cử, cho nên các vị cứ yên tâm đi.

Nhất thời, tất cả mọi người đều thì thầm với nhau bàn luận.

Cũng có người cảm nhận được, người đứng đầu vị trí này sẽ được cung cấp những nguồn lợi thật lớn.

Về mặt Cảnh Khánh thực sự thoải mái, không tham gia vào cuộc thảo luận.

Gã đã thỏa mãn rồi!

Được nhận chức huyện lệnh đã là dự đoán không ngờ đối với gã, dường như không còn cần thiết tham dự vào trong cuộc thảo luận nữa.

Con người nên biết hài lòng với những gì mình có!

Nếu gã lại tiếp tục tham gia vào đề cử thủ lĩnh đứng đầu, ắt sẽ bị mọi người căm thù.

Gã chỉ cần làm tốt chức Hồ trưởng là đã tốt rồi... Còn về việc của thương hội, không nên đụng chạm làm gì.

Tâm gã đang rất cảm kích Tào Bằng.

Đồng thời lại có chút lo lắng, tuy Tào Bằng từng nói qua, việc Võ Bảo sau này nói sau.

Nhưng Đậu Lan lần này không tham gia vào hội nghị, Tào Bằng tuyệt đối sẽ không cam lòng. Hồng Thủy tập sớm muộn gì cũng có thảm họa chiến tranh... Mà con của gã là Cảnh Quân vẫn còn ở Hồng Thủy tập, chẳng phải là rất phiền toái sao? Cảnh Khánh đột nhiên hối hận, lúc rời khỏi nhà Lý Kỳ không nên đuổi Cảnh Quân đi. Sớm biết sự việc như thế này, tuyệt đối không để tiểu tử quay trở về đó.

Lén liếc nhìn Tào Bằng một cái, đã thấy sắc mặt thản nhiên của hắn đang cùng cười nói với Bằng Thống.

- Mọi người, chuyện này không phải ngày một ngày hai mà quyết định được.

Vấn đề chọn người này có thể từ từ thảo luận, việc cấp bách là đăng kí danh sách, hoàn thành sổ nhân khẩu của Hà Tây càng sớm càng tốt.

Tào Bằng ho khan một tiếng:

- Sự việc chính là chuyện như thế, tình huống chính là tình huống như thế.

Những người đồng ý với hiệp nghị này thì ký tên vào, không đồng ý có thể rời khỏi đây, mời các vị lựa chọn.

Dứt lời, Tào Bằng đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Các chư tướng cũng theo đó lần lượt nối đuôi nhau mà ra hết.

Trong chớp mắt, doanh trại to như thế, chỉ trừ các đại ra, bên trong chỉ còn có ba người là Bộ Chất, Giả Tinh và Bàng Lâm còn ở lại.

Chuyện này đã tiến thêm một bước biểu lộ rõ thái độ của Tào Bàng: Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Hợp tác, tất cả mọi người cùng có lợi, không hợp tác, chúng ta là kẻ thù!

Hành động dứt khoát nhanh gọn, quyết đoán của Tào Bàng, làm cho mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Thu Nô mới lấy bút kí tên mình vào khế ước.

- Những ngày sau, mong nhận được sự chiếu cố của chư vị.

Y vừa hành động lập tức kéo theo rất nhiều người.

Vài đại nhân bộ lạc của Hồng Trạch đều đến kí tên, sau đó trình lên Bàng Lâm. Có người do dự, thấy đám người Thu Nô đã lựa chọn liền cũng đều hạ quyết tâm. Cái này chỉ sợ là thông điệp cuối cùng mà Tào Bàng gửi đi.

Trong doanh trại, Bàng Thành dưới ánh sáng mặt trời trong suốt chiếu xuống, làm lay lòng người.

Tào Bàng đuổi người một cái, dáng vẻ mệt mỏi, quay đầu lại nói:

- Mười ngày sau, xuất binh đến Hồng Thủy tập!

Lần này Sĩ Nguyên không cần đi, ở lại trong doanh trại nghỉ ngơi. Nguyên Trực, lần này cần người hao tâm tổn sức là người đó!

Bàng Thống cười, gạt đầu đồng ý.

Còn Từ Thứ chấp tay nói:

- Tại hạ cũng nguyện lòng, không dám khước từ.

Mùa đông năm Kiến An thứ tám, đại cục trở nên bình ổn trở lại.

Chiến tranh Hà Bắc nhị Viên, bởi vì Tào Tháo xuất binh tương trợ, làm cho bọn Viên Đàm, Viên Thượng tất cả đều chấm dứt chiến tranh. Hai thuộc cấp của Viên Thượng là Lã Khoáng, Lã Tường quy thuận Tào Tháo, khiến cho Viên Thượng không thể không trở về Nghiệp Thành. Tuy nhiên Viên Đàm cũng không thành thật, sau khi ổn định trận tuyến, lại lệnh cho quân sĩ ý đồ lừa kéo hai người họ Lã. Nhưng Lã Khoáng và Lã Tường đâu có phải là người ngốc, bọn họ lập tức đem chuyện này báo cho Tào Tháo biết. Tào Tháo nghe được tin này chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó không nói hay hỏi gì đến chuyện này nữa.

Đầu tháng mười, Tào Tháo hạ lệnh xây dựng cải tạo Bạch Cầu với đường Thông Lương.

Bạch Cầu này là một con sông nhỏ, đời sau nằm phía tây huyện Tuấn thuộc tỉnh Hà Nam, bắt nguồn gần sát sông Kỳ Hà (Trước là nhánh sông Hoàng Hà). Chảy theo hướng đông bắc, tiếp với Thanh Hà (Tên cổ, nguyên là sông Hoàng Nam tỉnh Hà Nam). Tào Tháo sai người đập đê để dẫn nước từ Bạch Cầu du nhập sông Kỳ Hà tăng lượng nước lên nhanh chóng. Kể từ đó, số lượng tàu thủy lưu thông vận chuyển lương thực cũng tăng lên. Sau khi kênh rạch Đãi Bạch được sửa chữa, sẽ nối được hai sông là Kỳ Thủy và Thanh Hà thành một dòng tạo thành tuyến đường vận tải thủy ở khu vực Hà Bắc. Bởi vậy có thể thấy được, Tào Tháo đã quyết định nhanh chóng, phải nhanh chóng bình định Hà Bắc. Còn về nguyên nhân của việc này, có nhiều phương diện, trong đó có áp lực đến từ Kinh Châu.

Tháng sáu năm Kiến An thứ tám, Lưu Bị đóng quân ở Tân Dã.

Lưu Bị mua rất nhiều ngựa tuyển ở huyện Tân Dã, càng thu hút không ít nhân vật mạnh.

Cũng không có ít gia tộc ở Kinh Tương, mượn chuyện của Gia Cát Lượng mà bắt đầu thể hiện thiện ý của mình với Lưu Bị. Nếu nói, một mình Gia Cát Lượng có thể sẽ không có khả năng lớn như vậy. Nhưng đồng hành với việc sau khi Bàng Thống và đường huynh Bàng Sơn Dân xuất sĩ, còn có Gia Cát Lượng cưới Thái Thị, địa vị của Gia Cát Lượng ở Kinh Châu cũng theo xuống rất nhiều, cũng có rất nhiều người nhận.

Thêm vào đó, bên Lưu Biểu có không ít lão thần Sơn Dương, Y Tịch có thiện cảm tình với Lưu Bị.

Môi trường của Lưu Bị ở Kinh Châu, cũng theo đó mà thả lỏng hơn rất nhiều

Tháng tám, Gia Cát Lượng chính thức trở thành quân sư của Lưu Bị, vì Lưu Bị mà hiến kế.

Trong lúc đó, Trương Tú từng có ý đồ tấn công Tân Dã bị Gia Cát Lượng trừ tính mà thất bại thảm hại, càng đề cao địa vị của ông ta dưới trướng Lưu Bị.

Điều này làm cho Lưu Biểu càng cảm thấy yên tâm với Lưu Bị.

Theo tình trạng trước mắt cho thấy, Lưu Bị ở Tân Dã, có thể khiến cho phía nam Kinh Châu không đáng lo, Lưu Biểu không thể cấp cho Lưu Bị quyền lực quá lớn, ở một số mặt Lưu Bị vẫn bị áp chế. Nhưng năng lực của Lưu Bị càng lớn, Lưu Biểu vừa yên tâm đồng thời cũng tỏ ra lo lắng.

Nháy mắt, đã đến tháng mười một.

Sau một mùa đông, nhiệt độ ở Kinh Châu đã ấm dần.

Mùa đông ở Giang Nam, không giống như mùa đông ở phương Bắc nhìn qua không lạnh buốt bằng. Nhưng trên thực tế, so với miền bắc càng gian nan hơn...

Hai người Lưu Biểu và Thái phu nhân đang ở sau vườn hoa, đang chơi đùa với con út Lưu Thông.

Gã có một đứa con lớn tên là Lưu Kỳ, năm nay đã hai mươi lăm tuổi...Lưu Kỳ rất giống Lưu Biểu, cho nên rất được Lưu Biểu coi trọng. Chỉ có điều, khi con út Lưu Thông được sinh ra, cộng thêm với Thái phu nhân chăm ngò, khiến cho Lưu Biểu bắt đầu bất hòa với Lưu Kỳ.

- Gần đây Bá Ngọc và Lưu hoàng thúc có thường xuyên lui tới hơn!

Thái phu nhân đột ngột nói ra một câu, khiến cho Lưu Biểu ngẩn người ra. Nhìn lại những gì đã qua, phát hiện Thái phu nhân nói xoáy quá...trêu đùa với Lưu Tông, Tiểu Tông đã tám tuổi, thân hình có chút giống mẫu thân. Thấy biểu hiện của Lưu Biểu, cậu nhẹ nhàng bưng chén rượu đến, nhẹ nhàng nói:

- Phụ thân, mời người uống rượu.

- Tốt, tốt, tốt lắm!

Lưu Biểu không khỏi mừng rỡ, hết sức vui mừng trước kết quả này, vội ôm Lưu Tông vào trong lòng.

- Phụ nhân, nàng vừa nói, Bá Ngọc và Huyền Đức thường xuyên lui đến hơn?

- A!

Phu nhân khuôn mặt ngơ ngàng, chợt cười nói:

- Thiếp cũng chỉ là nghe người ta nói thế, cũng không biết cụ thể là như thế nào.

- Ồ!

Lưu Biểu uống một ngụm rượu, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Thái phu nhân giống như không cố tình chú ý, nhưng vẫn ngầm quan sát biểu hiện của Lưu Biểu.

- Đúng rồi, Khổng Minh đã ở Tân Dã tốt chứ?

- Vẫn tốt... chỉ có điều, phu thê hần mới thành thân, đã bị Lưu Bị triệu đi Tân Dã, để một mình thân nữ nhi cô độc chốn phòng khuê....

- Lưu Huyền Đức thật không hiểu lý lẽ gì người tốt việc xấu. Thiếp nghĩ để Khổng Minh trở về, phu quân nghĩ xem như thế có thỏa đáng không?

- Chuyện này có gì đó chưa thỏa đáng.

- Chỉ sợ Huyền Đức không đồng ý...

Lưu Biểu nhíu mày:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ phái người qua đó thông báo một tiếng.

Nếu như Lưu Huyền Đức không chịu thả người, ta sẽ đi tìm người mà hần cần, hần có thả người hay không? Việc Gia Cát Lượng lựa chọn phụ tá cho Lưu Bị, trong lòng Lưu Biểu vẫn không được vui. Dù nói thế nào thì Gia Cát Lượng và hần cũng là người một nhà, tại sao lại đầu quân cho Lưu Bị?

Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng Lưu Biểu đã cảm thấy không thoải mái.

Thái phu nhân không tiếp tục châm ngòi nữa, chỉ ngồi cẩn thận hâm nóng rượu.

Có một số việc, đi đến ngay lập tức.

Nếu như không có Thái Mạo nói cho hần, Lưu Kỳ và Lưu Bị thường xuyên đi qua lại, chỉ sợ Thái phu nhân ngày hôm nay cũng không nói những lời này.

Lưu Biểu dù sao cũng đã già rồi!

Nếu một ngày nào đó, Lưu Bị giúp Lưu Kỳ đoạt lấy vị trí đứng đầu Kinh Châu, nên làm thế nào cho phải? Là chính người tự tìm lấy phiền phức, vậy đừng trách ta không khách khí với người. Khổng Minh cũng là người không hiểu việc, sớm biết như thế không nên để Lưu Bị đi Tân Dã.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái phu nhân, có chút ác ý.

Trung Nguyên, đối với Tào Bàng mà nói có chút xa vời

Lưu Bị và Gia Cát Lượng, cũng đã rất lâu rồi không xuất hiện trong đầu hần.

Mùng tám tháng mười một năm Kiến An thứ tám, Tào Bàng đột nhiên nhận thông báo Hà Tây:

- Hồng Thủy tập không nghe giáo hóa, không quy phục. Nay phục mệnh thiên tử, thảo phạt.

Tào Bàng cuối cùng cũng đã quyết định động thủ với Hồng Thủy tập.

Kết quả như thế, người dân Hà Tây sớm đã đoán trước được, vẫn chưa có gì cảm thấy kinh ngạc cả.

Từ mười ngày trước, Tào Bàng ở đại doanh Hồng Thủy tổ chức hội minh, mà Đâu Lan không đến tham gia, từ đó có thể nhìn ra được, việc xuất binh chỉ là việc sớm muộn.

Tào Bàng và các bộ lạc ở Hà Tây đã kí khế ước, khiến cho rất nhiều người cảm thấy khiếp sợ.

Không nói đến việc Đan Chá quy thuận triều đình, mà chỉ là những sự việc mà Tào Bàng nói trong hội minh, cũng đủ để làm người ta suy tư.

Đây cũng không phải là một danh sĩ Trung Nguyên nhỏ hẹp.

Một người rất có hoài bão, cũng không hề bài xích người Hồ. Hơn nữa dường như hần lại trợ giúp cho cuộc sống của người Hồ trở nên tốt hơn, đạt được nhiều lợi ích hơn, Tuy nói cách làm hơi cứng rắn, mạnh mẽ, nhưng xem với tình hình trước mắt, hình như cũng không quá đáng quá.

Có tán thành, cũng có phản đối...

Tóm lại, cái đơn giản biến thành phức tạp, đủ các ý kiến.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, hội minh này chỉ là bước đầu tiên của Tào Bàng mà thôi. Người Trung Nguyên thường nói tiên lễ hậu binh. Đã có lễ nghĩa, kế tiếp chính là dụng binh... Còn dụng binh như thế nào? Tất cả mọi người còn đang dè chừng.

Ngày mùng mười đầu tháng mười một, Tào Bàng điểm binh xuất chinh ở đại doanh Hồng Thủy.

Cho Khương Đô úy Phan Chương làm tiên phong, Ngưu Cương làm phó tướng, lệnh cho ba nghìn quân xuất kích.

Đồng thời Tào Bàng ở đại bản doanh Hồng Thủy xuất năm nghìn binh mã. Trong đó quân Hồ Hán hốn tạp, chỉ cần là người muốn nhập ngũ là có thể đi.

Hai tháng gần đây, Tào Bàng chọn ra được hơn ba nghìn nô lệ người Hồ.

Hơn nữa hần có hơn tám nghìn nô lệ người Hán, ước chừng có hơn mười ngàn người. Mà Bộ Chất và Phan Chương đến sau, mang đến năm nghìn binh mã. Sau khi Tào Bàng sai người đánh tan, lại chiêu mộ thêm

năm nghìn binh lính tốt, tổng cộng là mười ba nghìn quân. Chia riêng thành hai hướng, do Hạ Hầu Lan và Phan Chương dẫn đầu. Tào Bằng tự mình dẫn một đạo quân, do Hách Chiêu quản lý.

Lúc này binh lực của quân Hán đã không giống như bình thường.

Nếu tính hai nơi Liêm Bảo và Phượng Minh, có gần hai mươi nghìn người.

Lần này Tào Bằng, xuất hai đạo binh mã, xuất phát hướng đến Hồng Thủy tập.

- Nay công tử dụng binh, đi chinh chiến, thật đáng kinh hoàng!

Từ Thứ làm quân sư Tư Mã, xuất chinh đi theo.

Trước khi xuất chinh, Từ Thứ nói với Tào Bằng:

- Hồng Thủy Tập không đáng để lo nghĩ.

Chỉ sợ Lý Kỳ muốn xuất tương trợ binh, cũng sẽ có Đặng Giáo Úy và Công Uy ở Phượng Minh kiềm chế, khó có thể thực hiện được ý đồ.

Cho nên, mục đích của trận chiến này là muốn mọi người ở Hà Tây biết được thực lực của công tử.

Chỉ có như thế, mới có thể khuất phục dân chúng. Còn về công tử, trấn giữ bảo hộ Hà Tây, quan trọng là bảo hộ mà không phải là chinh phạt.

Tào Bằng vô cùng chấp nhận.

Nói thật, hấn đúng là không để Hồng Thủy tập ở trong mắt.

Trước đây chỉ là Phượng Sồ Sơ Minh, mà này lại có Đơn phúc tiên sinh đi theo. Trận chiến Hồng Thủy tập này, muốn đánh tốt, đánh mau, đánh cho những nhân vật có tâm hồn hoang tưởng phải thành tâm thần phục. Đây mới chính là mục đích chiến đấu.

Cho nên Tào Bằng tự mình đốc thúc quân, Hạ Hầu Lan làm phó tướng.

Rời khỏi đại doanh trại Hồng Thủy tập, đại quân tiến công thần tốc. Cảnh Khánh là người đầu tiên dẫn quân quy thuận, đem theo danh sách cũng đều giao cho Tào Bằng. Rồi sau đó, gã mang theo gia tộc và gia quyến, đi tới đại doanh Hồng Thủy, rất nhanh chóng định cư ở đó....

Hiện tại Cảnh Khánh, không hề có áp lực.

Chỉ đợi năm sau, sau khi Đàn Chá rút lui khỏi Hồng Sa Cương rồi, gã có thể tiếp nhận xây dựng thành tại Hồng Sa Cương, làm Hồ Trưởng của gã.

Về phần phụ tá, hấn đều muốn làm tốt.

Để cho đứa con cả của Cảnh Lâm đảm nhiệm....Chỉ có vương bận duy nhất, chính là con thứ Cảnh Quân tại Hồng Thủy tập.

Cũng may là Tào Bằng đã cam đoan với gã, tuyệt đối sẽ không làm hại đến tính mệnh của Cảnh Quân, sẽ đem y bình an trở về đại doanh Hồng Thủy.

Cảnh Khánh quy thuận, cũng chứng tỏ rõ minh ước Hồng Thủy, hoàn toàn được giải trừ.

Trong ngày thứ ba Cảnh Khánh quy thuận. Thu Nô dẫn bộ đến đầu nhập, năm nghìn bộ khúc đều được giao cho Tào Bằng, mà Thu Nô thì mang theo gia quyến, tiến vào Bằng Thành...Sau khi Thu Nô, lại có ba bộ lạc lớn quy thuận. Mười tám bộ lạc, trong chớp mắt liền thiếu đi năm bộ lạc. Thậm chí còn lại những bộ lạc khác, cũng đều hoảng sợ không biết đi con đường nào, không lâu khi các bộ lạc của bọn họ quy phụ, đều dần dần tìm cách chạy trốn khỏi sự khống chế của bọn họ, hướng đến đại doanh Hồng Thủy mà đi. Mà hiện tại bọn họ, đúng là không quan tâm hỏi nhiều quá.

Thằng nhãi Tào gia khinh người quá đáng.

Hồng Thủy tập, giờ phút này đã không còn phồn hoa và áo nhiệt như trước kia khi Tào Bằng mới đến nữa.

Người Hồ trong thành phố đều rời khỏi, làm cho người Hán thất kinh. Toàn bộ Hồng Thủy tập, bị bao phủ không khí khủng hoảng.

Mỗi người đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Trước đây, không phải là có quan hệ không tốt với đại doanh Hồng Thủy sao? Còn liên thủ đẩy lui địch... Tại sao lại trong nháy mắt lại biến thành cung đao đấu nhau? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra! Vì sao trước kia hội minh đại doanh Hồng Thủy, Đẩu tướng quân không đi đâu?

Đẩu Lan có thể cảm nhận rõ ràng được, trong lòng bộ khúc mờ mịt và oán giận.

Ông chỉ có thể âm thầm kêu khổ: ban đầu muốn đợi đến khi các bộ lạc được điều chỉnh xong, có thể tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa từ Tào Bằng.

Không ngờ rằng Tào Bằng không nói hai lời đã động binh rồi?

Theo Đẩu Lan thấy, Tào Bằng vừa mới tiếp nhận di dân từ Trung Nguyên, nhất định là rất bận rộn.

Vậy mà, sau khi Tào Bằng nhận di dân, nhanh chóng phân phối hai nghìn ba trăm hộ đến Liêm Bảo, và bai Phượng Minh giảm bớt một phần áp lực. Sau khi hấn và Đàn Chá bí mật thiết lập hiệp nghị, không mất một giọt máu nào mà có được Hồng Sa Cương, khiến cho toàn bộ Hà Tây rơi vào khủng hoảng. Mà sau một đêm một tòa Bằng Thành đột ngột mọc lên trên mặt đất, đúng là điều thần kỳ.

Ít nhất là trong mắt người bình thường, Tào Bằng được ông trời chiếu cố...

- Phụ thân không cần lo lắng, con có một kế, có thể làm cho thằng nhãi Tào Bằng, không công mà rút về.

Trong bóng đêm, bên ngoài thành Hồng Thủy binh lính đông nghìn nghịt người, khắp nơi đều là đóm trại quân Hán.

Tào Bằng phát binh Hồng Thủy tập không theo nguyên tắc binh quý thần tốc, mà theo nguyên tắc chậm rãi đẩy mạnh. Ven đường không ngừng kêu gọi chiêu hàng các bộ lạc Hồng Trạch, đồng thời còn tranh thủ tiêu diệt mấy đám mã tặc đạo phi khét tiếng ở Hồng Trạch, đoàn quân vốn chỉ cần vài ngày là có thể đến được Hồng Thủy tập, nhưng lại đi hết mười tám ngày.

Ngày hai mươi tám tháng mười một, quân Tào Bằng đến dưới chân thành Hồng Thủy, trên đường đi đến đại quân không một chút mệt mỏi, tất cả đều rất hưng phấn.

Mười tám ngày hành quân đối với đội quân nhà Hán mà nói, chỉ là một lần diễn binh thật mà thôi.

Quân lính trên xe ngựa diễn tập công kích, và các loại chiến thuật khác.

Mười tám ngày tiêu diệt mã tặc đạo phi có gần hơn hai nghìn người có thể nói là kết quả chiến đấu quá phi phàm.

Tào Bằng đi càng chậm, càng mang áp lực lớn đến chỗ Hồng Thủy tập, mọi người đều truyền tai nhau tin tức, quân Hán tiêu diệt mã tặc đạo phi như thế nào, rất nhiều người trong bộ lạc xem chừng không còn giữ được thái độ kiên trì nữa. Mười tám ngày tất cả đã có bốn bộ lạc của Hồng Trạch cử sứ giả đến hàng, thêm vào đó năm bộ lạc trước kia đã rơi vào tay Tào Bằng, Tào Bằng còn chưa chinh phạt Hồng Thủy mà đã chiếm được gần hai mươi nghìn người....

Hành quân như thế hiệu quả lại dễ như trở bàn tay, không cần nói cũng biết.

Khi quân nhà Hán đến Hồng Thủy, cửa thành Hồng Thủy đóng chặt, cơ bản không dám giao đấu với Tào Bằng.

Còn Tào Bằng cũng không nóng lòng phát động công kích, mà lại ở ngoài thành, chính đồn quân lệnh, thao diễn binh lính.

Tiếng trống đánh ừ ừ của quân Tào Bằng diễn tập quanh thành Hồng Thủy ba ngày, dân chúng trong thành ai cũng lo sợ. Thậm chí có người còn mong cho Tào Bằng tấn công nhanh một chút để sớm chấm dứt chiến đấu.

Nhưng quân Hán lại chậm chạp chưa đánh.

Theo đúng lời của Từ Thứ, uy hiếp!

Thông qua Hồng Thủy Tập nhỏ bé, để phóng đại cho toàn Hà Tây.

Các bộ lạc lớn đều cử người đi trinh sát, theo dõi nghiêm mật mọi chuyển động của quân Hán.

Tuy có một số bộ lạc muốn xuất binh cứu viện Đậu Lan, nhưng sau khi nhìn thấy quân Hán đến, từng đám một lại lui về.

- Phụ thân, cũng bình thường thôi!

Trong phủ nha của Hồng Thủy tập, Đậu Hổ và Cảnh Quân hưng phấn khua chân múa tay.

Nhưng Đậu Lan vẫn chau mày, có vẻ vẫn còn do dự.

- Thúc thúc, cháu vẫn quan sát, Tào Bằng không phải chỉ là muốn đánh chiếm Hồng Thủy tập mà là muốn uy hiếp toàn Hà Tây. Bọn họ phòng thủ rất lỏng lẻo, hơn nữa thúc đã nhượng bộ nhiều ngày rồi, trốn tránh không chiến, càng khiến cho Tào Bằng mất đi cảnh giác. Trước đây Hồ Ca nói không sai, chỉ cần có thể đánh bại hắn một trận, các bộ lạc khác sẽ đến cứu viện.

Cháu nguyện dẫn một đạo quân, tối nay ra khỏi thành đánh liên đại doanh trại của hắn.

Hắn không có sự phòng bị, tất sẽ bị kinh hoàng một phen. Đến lúc đó chỉ cần hắn lùi lại, thúc thúc nhân cơ hội đánh lên, hắn nhất định sẽ đại bại.

Cảnh Quân nóng lòng muốn thử, không ngừng thuyết phục Đậu Lan.

Hơn nữa Đậu Hổ cũng liên tục gật đầu.

Thừa dịp Tào Bằng chưa ổn định, bí mật đánh úp doanh trại, tuy nhiên lúc này quân uy Tào Bằng rất mạnh, cho nên Đậu Lan không muốn hành động một cách hồ đồ, cuối cùng quyết định trốn tránh không chiến, thủ vững trong thành Hồng Thủy, chờ đợi viện binh, chờ thời cơ rồi hành động.

Có thể trong lòng Đậu Hổ, kế hoạch đánh úp này là một ý tưởng nhưng như thế thì không có đường rút.

Cùng với việc quân Hán ở ngoài thành dương oai diễm võ thao chiến binh mã, thì ý định đánh úp quân nhà Hán hiện trong đầu của Đậu Hổ càng ngày càng rõ ràng.

Bí mật đánh úp cướp doanh trại quân địch, khả năng không đánh lui được quân Tào Tháo.

Nhưng chỉ có thể đại thắng một trận, khiến cho các bộ lạc, có một chút hy vọng. Quân Hán không phải là không thể chiến thắng! Đến lúc đó có thể làm cho các bộ lạc do dự, nói không chừng còn có thể phát binh cứu viện cho Hồng Thủy tập.

Ý nghĩ này, không phải là lần đầu Đậu Hổ nói với Đậu Lan.

Nhưng Đậu Lan vẫn không thể hạ được quyết tâm.

Nếu như thực sự như thế, gã và triều đình đã không còn nơi hoán chuyển nữa rồi. Chỉ sợ lúc này có đánh bại Tào Bằng, triều đình cũng sẽ đến trả thù. Đến lúc đó Hồng Thủy nho nhỏ này sao có thể chống đỡ được đại quân của triều đình chứ? Nơi đã sống trăm năm rồi, chỉ sợ vút bỏ đi rồi, sau đó đi trôi dạt khắp nơi, giống như những du mục lang thang đến Hà Tây và Tái Thượng.

Điều này cũng không phải là điều mà Đậu Lan mong muốn.

Ông cả đời luôn hi vọng, một ngày nào đó có thể trở về quê hương.

Nếu như thực sự chiến đấu với Tào Bằng, thì những ngày đó, chỉ sợ sẽ là vĩnh viễn.

- Lý thúc có tin tức gì chưa?

Cảnh Quân lắc đầu hạ giọng nói:

- Lý thúc tổ từng có ý xuất binh, nhưng là Đặng Phạm, Mạnh Kiến của bãi Phượng Minh lệnh cho Hàn Đức đóng quân cách ba mươi dặm, đóng quân cho Lý Gia chặn phía bắc. Lý thúc tổ cũng không dám manh động, chỉ có thể án binh bất động.

Bãi Phượng Minh, bãi Phượng Minh...

Sớm biết cho mượn bãi Phượng Minh, sẽ trở thành rắc rối của ông thì lúc trước có đánh chết Đậu Lan cũng sẽ không để Đặng Phạm chiếm được bãi Phượng Minh.

Một bước sai, kéo theo nhiều bước sai.

Lúc ấy suy xét nhà mình đứng trước việc chinh hợp mà mục nguyên tây bắc cũng cần một nơi trấn thủ.

Xuất phát từ khía đó, Đậu Lan đồng ý để Tào Bằng tiếp nhận các tù binh của các Hưu Chư, cũng cho phép đám người của Đặng Phạm sống yên ổn ở bãi Phượng Minh.

Thế nhưng trong nháy mắt.

Khó có thể nói rằng, lúc ấy Tào Bằng cũng có dã có dã tâm thâm tóm Hồng Trạch?

Đậu Lan không khỏi giật mình, lúc này trong lòng có chút ít lo lắng: ít nhất, Lý Kỳ vẫn chưa vứt bỏ mình!

- Phụ thân, người không thể lại do dự được!

Đậu Hổ không chào Đậu Lan, nóng nảy nói:

- Tối nay khi, khi trời tối chính là thời điểm tốt để tập kích doanh trại của địch. Nếu nhờ thắng nhãi Tào Bằng kia một khi có phản ứng thì có muốn tập kích doanh trại của địch cũng không còn cơ hội nào dễ dàng như thế! Hơn nữa một khi đã khai chiến, Hồng Thủy khó mà có thể chống đỡ lâu được——phụ thân, người cần quyết đoán sớm, không thể làm mất thời cơ chiến đấu!

Thôi được, đành chiến đấu một phen!

Đậu Lan nắm chặt tay, hung hăng nện trên án thư.

- Một khi đã như thế, ta cấp cho các người hai nghìn tinh binh, tối nay sau giờ sửu, ra khỏi thành tập kích quân địch.

Nếu như nhận thấy có khả năng, thì hãy đánh một trận, nếu không có khả năng thì tuyệt đối không được miễn cưỡng làm, nhanh chóng rút lui, không thể hành động một cách mạo hiểm được.

- Hải nhi tuân mệnh!

Đậu Hổ và Cảnh Quân vô cùng kích động, chạy ra khỏi phòng nhanh chóng đi chuẩn bị.

Còn Đậu Lan tinh thần không ổn định, một mình ngồi yên trong phòng, một lúc lâu sau ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng.

Màn đêm, bao phủ toàn bộ Hồng Thủy tập.

Trong đại doanh của quân Hán, ngọn đèn dưới màn đêm, có vẻ khá đồ sộ.

Doanh trại nguy nga giống như đầu một con thú lớn đang ngủ say, nằm trên thảo nguyên. Trong doanh trại im ắng, tự nhiên truyền đến hai tiếng động, loáng thoáng. Gió Bắc, bay qua Hạ Lan Sơn, bay vào thảo nguyên Hà Tây, mang theo không khí xơ xác. Đậu Hổ theo bản năng tránh cái lạnh của mùa đông, kéo sát chiếc áo vào quanh người, y nhìn thoáng thấy Cảnh Quân. Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Cảnh Quân không khỏi giật đầu, chỉ có điều Đậu Hổ không nhìn ra, tuy Cảnh Quân tỏ ra hưng phấn, nhưng tay chân lại đang run lấy bầy, là lo lắng hồi hộp hay là sợ hãi? Không ai biết được.

- Mở thành!

Theo mệnh lệnh của y, cửa thành từ từ được mở ra không gây một tiếng động gì cả.

Đậu Hổ và Cảnh Quân dẫn theo hơn năm trăm tinh binh lặng lẽ từ trong thành đi ra.

- Tiểu Quân, người đi hướng đông, ta đi hướng tây, chúng ta chia binh làm hai hướng, sau khi đến doanh trại, hướng thẳng đến doanh trại quân Tào Bằng.

- Hiểu rồi!

Cảnh Quân gật đầu, dẫn quân đi.

Đậu Hổ cũng dẫn một đạo quân mã, thừa dịp đêm tối, nhanh chóng đi về phía doanh trại của đại quân nhà Hán.

Tất cả ngựa, vó ngựa đều tránh để phát ra tiếng động, khoảng cách đến quân Hán và đại doanh càng ngày càng gần, tinh thần của Đậu Hổ càng ngày càng hưng phấn, đồng thời cũng có một chút lo lắng hồi hộp nảy sinh trong lòng, khiến toàn thân gã run lên nhè nhẹ.

Từ trên ngựa Đại hoàn Long tước chùng chín thước, Đậu Hổ hít một hơi sâu.

Xa xa, có thể thấy được rõ ràng doanh trại quân Hán.

Ngoài đại doanh trại thậm chí không xây dựng các chướng ngại vật, chỉ cần nhìn một cái có thể nhìn được hết tình hình bên trong doanh trại.

Cửa doanh trại không có lính bảo vệ.

Chắc do nguyên nhân thời tiết quá lạnh lẽo, cho nên không có người nào ra ngoài canh phòng.

Mà trong doanh trại, không thấy một bóng người, một chiếc đèn dầu ở khoảng trống, chiếu sáng nhìn cực kỳ rõ ràng.

Càng ngày càng nhỏ.

Đậu Hổ đột nhiên giơ đại đao lên, lớn tiếng quát:

- Xuất kích!

Khi nói chuyện, y phóng ngựa bay nhanh hướng đến đại doanh trại. Phía sau y năm trăm kỵ binh cưỡi ngựa đi theo, một đám cầm trong tay đao lớn, mặt lộ vẻ dữ tợn như một cơn gió lớn, nhảy bổ vào doanh trại quân Hán, nhưng trong doanh trại lại im ắng giống như một nắm mồ người chết vậy, im ắng không có một chút phản ứng gì. Theo lí mà nói, Đậu Hổ cho binh lính vây xung quanh, ít nhất quân lính sẽ bùng nổ. Nhưng, không có ai xuất hiện cả, toàn bộ doanh trại giống như một tòa thành bỏ trống.

Đậu Hổ nhảy vào trong doanh trại, trong lòng không khỏi lo lắng.

Một điềm xấu như chợt nảy sinh trong lòng y, y vội ghì dây ngựa, nhìn xung quanh.

- Không ổn rồi, trúng kế, có mai phục!

Vào thời điểm đó, cho dù là thằng ngốc cũng có thể nhận ra rằng tình huống này có vấn đề, không có lí nào quân Hán lại không có động tĩnh gì cả?

Đậu Hổ vừa hạ lệnh rút lui, chợt nghe tiếng kêu truyền đến.

Sát ngay sau đó, tiếng kèn tiếng trống vang lên, giống như được bùng nổ vậy, quân Hán từ đâu ồ ạt xông lên nhiều không kể xiết, theo bốn phương tám hướng tiến đến. Cửa đại bản doanh, nhanh chóng bị quân Hán chặn đường đi.

Một viên đại tướng từ chỗ tối phi ngựa phóng ra.

Chỉ thấy hấn mặt áo giáp, tay cầm một cây trượng long lân, Bạch Long Câu đang cưỡi thần tuấn dị thường.

Người trong giống như mãnh hổ, ngựa như giao long.

Đại tướng mặc ngân giáp này lao đến, đại thương chỉ vào Đậu Hổ:

- Tiểu tử, sao giờ mới đến? Quân sư chúng ta sớm đã liệu được ngươi sẽ đến tập kích doanh trại nên sai ta bày thiên la địa võng, nếu biết điều, mau xuống ngựa, chịu trói ta sẽ tha chết cho ngươi.

Một không khí lạnh, hướng thẳng lên đỉnh đầu.

Mặt Đậu Hổ chợt biến sắc, hướng mắt nhìn bốn hướng.

Đã thấy một cung tiễn thủ ở phía sau doanh trại đã nhắm thẳng vào y.

Bốn phương quân Hán, truyền đến những tiếng kêu, vang vọng trong trời đất.

Tướng hán đối diện cười:

- Ranh con miệng còn hôi sữa, đừng vội ảo tưởng. Văn Giai canh giữ phía đông, người bằng hữu đi cùng người khó có thể trốn thoát được.

Mặt Đậu Hổ trắng bệch.

Y không phải đang sợ hãi, có điều y cảm nhận được sự lo lắng từ trước đến giờ chưa từng có.

Nhìn xung quanh mình, y đột thúc hai cước vào bụng con ngựa làm con ngựa hí lên một tiếng, Đậu Hổ hướng về phía tướng Hán vọt tới:

- Các huynh đệ, hôm nay trúng kế địch, chỉ còn có một đường, giết cho ta....

Trên mặt tướng Hán hiện ra một nụ cười cổ quái, cũng thúc ngựa tiến đến chỗ Đậu Hổ, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Tiểu tử này, cũng có chút chí khí.

Tuy nhiên, khen ngợi là khen ngợi, hấn sẽ không có chút nhẹ tay. Hai chân thúc ngựa phi đến chỗ Đậu Hổ, Bạch Long Câu loáng cái đã lao tới, trường nhị long lân trong tay vung lên mạnh mẽ xoay tròn đánh đến chỗ Đậu Hổ.

- Tiểu tử, để Hạ Hầu gia ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà liều lĩnh đến vậy.

Đông đại doanh quân Hán.

Quân Hồng Trạch đã tan rã. Năm trăm quân tinh nhuệ, sau khi tiến vào đại doanh quân Hán liền gặp phải sự tập kích của quân Hán.

Cả một đại doanh quân Hán, chia là ba bộ phận.

Ba khu doanh trại Đông, Tây, Trung, Chủ tướng của Đông doanh trại, chính là Đô Ủy Chinh Khương Phan Chương, còn chủ tướng của Tây doanh trại lại là người mới nhậm chức Tư Mã quận Hà Tây là Hạ Hầu Lan. Trung quân thì đương nhiên là do Tào Bàng trấn thủ, Từ Thứ làm quân sư, Ngưu Cương và Tào Chương làm phó tướng.

Ba khu doanh trại hỗ trợ lẫn nhau, Trình Tam Tài bố trận, công thủ đều có. Khác biệt so với Bàng Thống, Từ Thứ am hiểu trận pháp, có thể căn cứ vào các loại địa hình khác nhau, sắp xếp quân trận thích hợp nhất, có thể nói là tuyệt đỉnh số một.

Ngoài ra, Từ thứ cũng giỏi về nội chính, khéo về mưu lược.

Trong số bốn người bạn ở Thủy Kính sơn trang, văn hóa rèn luyện của Thôi Quân Thôi Châu Bình là tốt nhất, Thạch Thao thì giỏi về nội chính, tinh thông binh pháp, Mạnh Kiến cũng giỏi về nội chính, nhưng kiêm cả huấn luyện tướng sĩ và thương nghiệp. Từ Thứ nếu đem so sánh mà nói thì phát triển toàn diện các mặt. Nhưng do một số nguyên nhân, y ở trên cục diện chính, lại luôn thua xa so với hai người Gia Cát Lượng và Bàng Thống, sơ lược là kém hơn một bậc.

Trước đây, được Từ Mẫn gọi về, Từ Thứ từ Thủy Kính sơn trang trở về nhà, sau đó cầu cạnh Tào Bàng.

Vốn dĩ Từ Thứ muốn làm chút nghiệp lớn, không ngờ lúc đó Tào Bàng vì ẩu đả với Phục Hoàn, bị bãi quan miễn chức, ở nhà đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm. Y lại không muốn ở lại Tào phủ làm chức quan nhàn hạ như vậy, liền dưới sự đề bạt của Tào Bàng, đến đầu quân dưới trướng Đặng Tắc.

Chỉ có điều, Đặng Tắc xuất trấn sang Diên Tân, vừa hay trận chiến Quan Độ kết thúc, Diên Tân cũng không có chiến sự.

Cũng khiến cho Từ Thứ không có đất dụng võ, chỉ có thể xử lý một số chính vụ. Sau này được Mãn Sủng xem trọng, đề bạt giữ chức Tổng Sự. Sau khi Đặng Tắc tiếp quản quận Đông, ngược lại đã giúp Từ Thứ có được không gian thi triển tài hoa của mình. Nhưng Từ Thứ vẫn là muốn làm việc dưới trướng của Tào Bàng. Dù sao lúc đầu y cầu cạnh Tào Tháo, cũng chính vì Tào Bàng mà đến, chứ không phải vì nể mặt của Đặng Tắc.

Bàng Thống chiến thắng ở bãi Phượng Minh, vang danh Hà Tây.

Nếu như nói Từ Thứ không có suy nghĩ riêng của mình, thì đó đơn thuần là nói bậy.

Gần như đầu quân Tào Bàng cùng một lúc, mà nay Bàng Thống đã ngồi vững ở vị trí tham mưu chính cho Tào Bàng, thậm chí được ủy thác trọng trách, một mình đảm đương một mảng công việc riêng.

Còn y thì sao, vì đủ mọi nguyên nhân mà chưa thể trở tài trước mặt Tào Bàng được.

Lần này xuất binh đến Hồng Thủy Tập, Từ Thứ vậy mà đã tốn không ít công sức. Từ xuất binh đến hành quân, từ việc xây dựng lều trại đến việc thao luyện võ nghệ, hầu như đều toát lên tâm huyết của Từ Thứ. Đối với hành vi tập kích quân doanh của Hồng Thủy Tập, Từ Thứ đã dự đoán được từ trước.

Trong tiểu thuyết thường có chuyện bẻ gãy cột cờ để phán đoán xem địch có tập kích doanh trại hay không.

Kỳ thật đó là điều sằng bậy.

Cái gọi là hiện tượng thiên văn cảnh báo, chẳng qua là các nhà tiểu thuyết gia mà thôi. Cơ sở để phán đoán thật sự, là trên phương diện nghiên cứu đối với kẻ địch, và từ cả các mặt như tình hình và khí hậu lúc đó, suy đoán và đưa ra kết luận.

Từ Thứ diêm tính toán, Đậu Lan chắc chắn sẽ tập kích doanh trại, cho nên đã có sự chuẩn bị từ trước.

Cảnh Quân vừa mới vào Đông đại doanh, liền bị từng đoàn quân Hán vây quanh. Sau khi một loạt những mũi tên như mưa phóng xuống, số lượng binh sĩ của Hồng Trạch tử thương không ít. Cảnh Quân dựa vào võ nghệ đầy mình, chém giết trong đám quân hỗn loạn, muốn phá vòng vây ra ngoài. Gã vẫn luôn cho rằng, Minh võ nghệ cao siêu, thế nhưng bị vây chặt ở đây y khó có thể mà thi triển được. Binh lính Hồng Trạch sớm đã thất kinh, quân lính tan rã thì dù Cảnh Quân võ nghệ có cao cường đến mấy cũng không chống đỡ được quân Hán liên tục công kích. Chỉ trong chốc lát, Cảnh Quân đã bị đánh đến mức khôi giáp lệch hẳn ra, vô cùng chật vật. Mà dưới đại kỳ đại doanh phía đông, một viên tướng quân mặc áo giáp đen tuyền cười ngửa cầm đao, quan sát chiến trường.

- Tiểu tử kia có phải là huynh đệ ngươi không?

Phía sau hắn là một thanh niên văn sĩ vẻ mặt lo âu, nghe hỏi liền bước lên trước nói:

- Tướng quân, Tiểu Quân không thấy được oai phong của tướng quân, đã mạo phạm, xin tướng quân hãy khoan thứ...Cuộc đời của gia gia yêu thương nhất là hắn, tướng quân có thể..

Thanh niên kia là Cảnh Lâm.

Lúc Cảnh Khánh quy thuận Tào bằg, Cảnh Lâm cũng thuận theo, vào làm phụ tá cho Tào Bàng, đảm nhiệm trợ lý.

Tướng quân mặc áo giáp đen kia, là Phan Chương.

Thấy Cảnh Lâm thấp thỏm, hắn liền nở nụ cười:

- Ngươi đừng khẩn trương, công tử đã hạ lệnh tha cho tính mạng của y, ta nào dám vi phạm quân lệnh? Ừm...Tuy nhiên, nếu dừng lại, thật sự có phiền phức, để mỗ tướng gia đi bắt y.

Lời còn chưa dứt, Phan Chương đã thúc ngựa lao ra, đánh tới phía Cảnh Quân.

Trong lòng Cảnh Lâm căng thẳng, dù cho biết rõ Phan Chương sẽ không làm hại tới tính mạng của Cảnh Quân, nhưng khi thấy Phan Chương lao ra cũng không khỏi hết hồn. Đối với vị Đô Úy Chính Khương này gã cũng hiểu đôi chút. Người này phương pháp chiến đấu dũng mãnh, là một Tam Lang liều mạng, rất được Tào Bàng tin cậy. Trên đường hành quân, phạm là mã tặc mà gặp phải Phan Chương hầu như không người nào sống sót. Sát tính của người này có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong quân Hán, so sánh ra thì Hạ Hầu Lan có vẻ nhân từ hơn.

Cảnh Lâm vẫn hy vọng Cảnh Quân dừng tới đại doanh phía Đông.

Không ngờ, sợ cái gì thì tới cái đó, hắn rõ ràng thật sự bí mật đánh úp doanh trại.

Phan Chương người ngựa hợp nhất, hai chân đạp mạnh, hoành đao bay ra, Cảnh Quân đang chiến đấu với một lính quân Hán, chợt cảm thấy lông tóc lạnh lạnh, y vội vã quay ngựa lại, thấy Phan Chương như mũi tên nhọn rồi dây cung nhanh như chớp vọt tới trước mặt y.

So với Hạ Hầu Lan, Phan Chương tráng kiện, nhanh nhẹn dũng mãnh hơn.

Từ lúc đi theo Tào Bằng tới nay, hắn cũng được coi là trải qua nhiều chiến trận, sát khí kia được rèn luyện từ trên chiến trường đương nhiên khác hẳn với Cảnh Quân. Ngựa nhanh, đao nhanh...Phan Chương đang lúc phóng ngựa như bay, trong nháy mắt tinh khí đã dâng cao ngất, đến trước mặt Cảnh Quân quát lên một tiếng, cả người từ trên lưng ngựa bật lên, đại đao trong tay bạo phát theo cơ thể, triển khai thể mạnh như Hoa Sơn, nhanh như sấm sét.

Kình lực ngầm bắt đầu khởi động chém về phía Cảnh Quân.

Đao còn chưa tới, đao khí mãnh liệt đã tới trước mặt.

Cảnh Quân hai mắt tròn tròn, hét lớn một tiếng giọng thương lên đỡ.

Chỉ nghe ầm một tiếng vang, hai tay của Cảnh Quân như va phải sấm sét lập tức tê rần mất đi cảm giác. Y kinh hãi vội nằm sấp xuống né tránh con ngựa đang đạp tới, bên tai còn nghe tiếng lạnh lùng của Phan Chương:

- Còn không ngã xuống.

Phan Chương lật tay một kích đâm đại đao lên người Cảnh Quân.

Cảnh Quân quát to một tiếng, lập tức từ trên ngựa ngã lăn xuống.

Không đợi y bò lên, Phan Chương đã đẩy ngựa tới, đại hoàn đao nặng trĩu đập lên vai Cảnh Quân như tòa núi bổ xuống, khiến Cảnh Quân không thể động đậy. Y đang muốn giãy dụa, chợt nghe Phan Chương nói:

- Tiểu tử, công tử nhà ta đã đồng ý với phụ thân ngươi, còn có huynh trưởng ngươi cầu xin cho ngươi, ngươi đừng để phụ thân ngươi kẻ tóc bạc tiền kẻ đầu xanh.

Như có một chậu nước lạnh xối xuống, Cảnh Quân giật mình, không giãy dụa nữa.

Mấy quân Hán tiến tới đè y xuống, dùng dây thừng trói chặt hai tay y lại, lúc này, binh lính Hồng Trạch đã ngừng chống lại, toàn bộ đã xuống ngựa, ngồi xổm xuống hai tay ôm đầu. Nhìn tình cảnh trước mặt, Cảnh Quân ngây ngời, vẫn cho rằng mình hơn nhiều người, nhưng trong mắt người ta mình chẳng khác đồ bỏ đi.

Cảnh Lâm tiến lên, vỗ vỗ vào vai Cảnh Quân.

- Ca Ca...

Cảnh Quân đột nhiên hồi hận.

Đang yên lành, mình đi làm gì vậy?

Phụ thân ăn muối còn nhiều hơn mình ăn cơm, ca ca đã đọc sách nhiều, còn hiểu biết hơn so với y, bọn họ cũng không cho rằng Hồng Trạch có thể ngăn cản được quân Hán, hết lần này tới lần khác mình lại không cho là như vậy, cứ luôn có tâm lý đổ kị gây chuyện với Tào Bằng. Tào Bằng không nhiều tuổi hơn y là bao nhiêu, vậy mà đã rạng danh thiên hạ, trấn thủ một phương.

Còn Cảnh Quân...

Y cũng muốn được tên tuổi như Tào Bằng, nổi danh thiên hạ.

Nhưng hiện giờ xem ra, y đã chọn sai đối tượng rồi.

Lời vừa định nói, lại không biết nên nói gì.

Cảnh Lâm thở dài, khẽ nói:

- Tiểu Lâm đừng sợ, phụ thân và ta dù liều mạng cũng sẽ bảo vệ tính mạng của đệ.

- Ca...

- Được rồi, đừng nhiều lời nữa.

Cảnh Lâm cười cười:

- Đợi công tử quay lại, ta sẽ cầu xin công tử rồi cùng đệ trở về Hồng Thủy.

- Thằng nhãi Tào... Công tử không ở trong doanh ư?

Phan Chương giục ngựa tiến đến, nghe vậy cười to:

- Tiểu tử, đối phó các người cần gì công tử ra tay? Ta nói thật với người, chúng ta chờ các người đến bí mật đánh úp cướp doanh trại ba ngày nay rồi. Hôm nay đại doanh phía Tây có Tử U tọa trấn, chắc giờ này đồng bạn của người đã bị bắt rồi. May là các người không đi trung quân, quân sư chúng ta tại trung quân đã sớm chuẩn bị Bát môn kim tỏa trận dành cho các người rồi, đủ để các người không còn mảnh giáp. Lúc này công tử đang ở tại Hồng Thủy chờ Đẩu Lan..

Đợi ba ngày?

Cảnh Lâm nghe đại doanh phía Tây tiếng kêu dần yếu ớt, y đã biết Đẩu Hồ dữ nhiều lành ít.

Vốn tưởng rằng mình thông minh, nào ngờ tự chui đầu vào lưới, nhất cử nhất động đã sớm nằm trong tính toán của người ta, mà...

Cảnh Lâm chưa bao giờ thấy mất mát đến như này!

Từ nhỏ đến lớn y sinh trưởng tại Hồng Trạch, thậm chí rất ít ra khỏi Hồng Trạch.

Dựa vào lực lượng liên minh Hồng Trạch, y có thể tại Hà Tây hoành hành không trở ngại.

Nhưng hiện tại xem ra, y tự cho mình tài giỏi về điểm này nhưng trong mắt người khác y căn bản không có chút bản lĩnh gì.

- Hồ ca, hần...

Cảnh Lâm khẽ nói:

- Yên tâm đi, công tử có lệnh, giữ lại tính mạng của các người.'

Lão Hồ không sao, cùng lắm là chịu nỗi khổ đau da thịt, Hạ Hầu tướng quân rất có chừng mực, tuyệt đối không hại tính mạng của hần đâu.

Phan Chương, Hạ Hầu Lan..

Nhiều nhân vật tài giỏi như vậy mà lại nghe sự sai phái của Tào Bằng.

Mình thật là ếch ngồi đáy giếng, còn tưởng là..

Đúng rồi, vừa rồi bọn họ nói Tào Bằng không có trong doanh, chẳng lẽ hần ta muốn...vậy Đẩu thúc phụ lúc này chỉ sợ gặp nguy hiểm!

Đẩu Lan đứng trên đầu thành Hồng Thủy Tập, nhìn đại doanh quân Hán xa xa.

Ngay trong đại doanh quân Hán, ngọn đèn chột sáng rõ, lúc tiếng kêu từ trong doanh vang lên, trong lòng ông cảm thấy căng thẳng.

Không hay rồi!

Đẩu Lan bừng tỉnh: Tào Bằng cũng được cho là nhiều kinh nghiệm chiến trận, có thể có thể tên tuổi nổi danh như vậy, nào phải là người vô năng? Hơn nữa, bên cạnh hần có không ít người tài ba, những người khác không nói, chỉ riêng Bằng Thống Bằng Sĩ Nguyên tại một trận tại Bãi Phượng Minh đã tiêu diệt hoàn toàn ba mươi ngàn đại quân Khương Hồ, có thể nói là ngang với quỷ thần, có người đó, Tào Bằng chắc không cần đề phòng?

Nghĩ tới đây, Đẩu Lan chợt cảm thấy lo lắng cho Đẩu Hồ và Cảnh Quân.

- Người đâu, chuẩn bị thương, ngựa, theo ta xuất kích.

Đậu Lan chọn hai nghìn tinh kỵ, mở rộng cửa thành đánh giết ra Hồng Thủy Tập. Lúc này Tào Bằng đang phục kích Đậu Hổ và Cảnh Quân, ta lúc này chỉ động xuất kích đánh cho hắn ta một đòn bất ngờ, dù không thể cứu được hai người con trai kia, nhưng có thể giảm đi nhuệ khí của Tào Bằng.

Đậu Lan nóng lòng như lửa đốt, thúc ngựa nhanh như chớp đánh tới đại doanh quân Hán...

Tiếng chân như tiếng sấm ở trong màn đêm vọng lại.

Đậu Lan cũng không che đậy gì nữa, ông ta ắt phải trong thời gian nhanh nhất, xông vào đại doanh của quân Hán, cứu Đậu Hổ Cảnh Quân.

Chiến mã dường như nhận thức được sự lo âu trong lòng của Đậu Lan kia, không ngừng tăng tốc.

Hai nghìn kỵ binh theo sát Đậu Lan, ở trong đồng cỏ bao la chạy vội. Tiếng gót sắt giống như sấm dậy, khiến cho mặt đất cũng run rẩy...

Mắt nhìn thấy, sắp đến đại doanh quân Hán.

Chợt nghe một hồi tiếng vang của mõ, từ hai bên đột nhiên chạy ra vô số cung tiễn thủ.

Theo một tiếng bắn tên vang lên, tiễn bắn như mưa.

Trong khi binh Hồng Trại đi vội, quân Hán không ngờ có mai phục ở ngoài đại doanh. Bất ngờ không kịp đề phòng, hơn trăm người kêu thảm từ trên ngựa ngã nhào. Đậu Lan kinh hãi thầm nghĩ không hay rồi, thúc ngựa xông lên.

Lại nghe tiếng mõ càng thêm dồn dập, mưa tên không ngừng.

Bốn phía cỏ ngãi mọc thành bụi, lại thêm sắc đêm lằng lằng, tối đen như mực không thấy năm ngón tay nên căn bản không thấy được tên tiễn thủ của đối phương rót cuộc là có bao nhiêu, chỉ có thể nghe được tiếng tên phá khoảng không xé tới, tiếng kêu thảm không dứt bên tai. Binh Hồng Trạch không ngừng bị bắn rót xuống ngựa, ngã xuống đất, kêu gào không ngừng. Đậu Lan liều mạng khua giáo lớn, gạt mũi tên từ bốn phương tám hướng tập kích tới, trong miệng liên tục gầm lên giận dữ.

- Tiểu tử Tào Bằng kia, chỉ biết quý kẻ, có dám đánh với mõ gia một trận.

Tiếng gào kia, hết như dã thú bị thương, thảm thiết vô cùng.

Đậu Lan hiểu được, ông thua rồi!

Cho dù là Tào Bằng thiết kế cũng vậy thôi, hay là mưu kế của Bàn Thống cũng vậy, nhất cử nhất động của ông, thậm chí ngay cả ý nghĩ biến đổi cũng đều bị đối phương tính kế rõ ràng rành mạch. Đối thủ như vậy tuyệt đối Đậu Lan không thể có khả năng đối phó. Nếu đã tới tình cảnh này rồi, cứ khiêu chiến đánh một trận dù chết cũng không quá uất ức. Ít nhất, không thể đánh mất uy danh tổ tiên.

Tiếng của Đậu Lan vừa mới vang lên, tiếng mõ đột nhiên ngừng lại.

Hơn trăm bó đuốc, từ trong bụi cỏ gào thét bay tới, rót xuống khoảng đất trống.

Ánh lửa chiếu rọi, Đậu Lan thấy binh lính Hồng Trạch khắp nơi ngã trong vũng máu kêu gào. Chiến mã vô chủ, hốt hoảng mà chạy phát ra tiếng rên rĩ.

Không xa đó, một gò đất khoắn chừng năm sáu thước, bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng. Tào Bằng cười sư hổ thú, tay cầm phương thiên họa kích, ngạo nghễ đứng ở gò đất. Theo đó, từ phía sau gò đất, xông ra một đội đao thuấn thủ, tất cả đều là Hắc Mạo cùng một màu áo đen tuyền, cầm thuấn hoành đao bày trận ở hai bên sườn của gò đất.

Cung tiễn thủ không ở trong bụi cỏ, im hơi lặng tiếng giống như không phải vừa rồi có tiễn như mưa kia tập kích, thậm chí cũng không có người biết được, trong đám cỏ ngãi đó có một người, ẩn núp bao nhiêu quân Hán.

- Đậu Lan, ngươi muốn cùng mõ gia đấu một trận sao?

Âm thanh vang dội của Tào Bằng truyền đến, mang theo chút khinh thường.

Đậu Lan trong lòng khản trương, nghiêng rằng:

- Tào Hữu Học, hôm nay Đậu mỗ chịu thua.

Tuy nhiên muốn ta vứt bỏ khí giới thì là hy vọng hảo huyền. Ta là hậu nhân của Đậu gia hôm nay sẽ cho người biết lợi hại của mỗ gia.

Đậu Lan lúc này, vứt bỏ tất cả ý nghĩ tạp niệm.

Chiến mã dưới hông dường như cảm nhận được trái tim quyết tử của Đậu Lan hi vọng mạnh mẽ, hí lên không ngừng, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Tào Bằng cười to:

- Cũng được, hôm nay ta sẽ khiến người tâm phục khẩu phục.

Đang nói chuyện, sư hổ thú ngửa mặt lên trời rít gào, vung móng từ trên gò đất lao xuống.

Hai người cách xa nhau khoảng hơn hai mươi thước, tốc độ của sư hổ thú cũng không quá nhanh, chỉ là nhịp chân của nó lại cực kỳ kinh người, nhìn như từ tốn, lại trong chớp mắt, đã đi tới gần trước. Tào Bằng người ngựa hợp nhất, lưng thẳng tắp. Màu đỏ thẫm trong không trung kéo gió thành tiếng vang phần phật, dường như một đoàn ngọn lửa cuộn cuộn. Thân thể hần, dường như hòa cùng với chiến mã thành một thể trên lưng ngựa theo sư hổ thú chạy vội nằm sấp... Nhưng cùng lúc nằm sấp, lại thành một khối. Ở trong mắt Đậu Lan, đối diện cũng dường như không phải một người một ngựa, mà là một đầu quái thú cười mây đạp gió.

Trong lòng, không khỏi run rẩy!

Đậu Lan có một dự cảm không tốt.

Người này tuổi tác tuy không lớn, nhưng thân thủ này chỉ sợ là ngay cả Cẩm Mã Siêu của Tây Lương cũng chưa chắc đã bằng.

Đột nhiên, Đậu Lan cảm thấy mình đã già rồi.

Nhớ lúc đầu khi ông còn rong ruổi ở Hồng Trạch, uy danh thế nào. Mà nay, cùng với đám tướng lĩnh trẻ tuổi nổi dậy, khiến cho Đậu Lan có một cảm giác lực bất tòng tâm. Tào Bằng này, tuyệt đối đạt được cảnh giới võ tướng siêu hạng. Trên Tây Lương nhỏ bé, trước có Mã Siêu, sau có Diêm Hành, mà nay lại có Tào Bằng này xuất hiện. Người của thế hệ trước, còn có thể nở mày nở mặt được bao lâu?

Tuy nhiên cho dù là biết rõ không phải là đối thủ của Tào Bằng, Đậu Lan cũng sẽ không lùi bước.

Ông hét lớn một tiếng, nhảy vọt qua ngựa giơ thương ra. Đại thương giương lên run rẩy, giống như một con rắn lớn, đâm về phía trước.

Đại kích trong tay Tào Bằng luân phiên mở ra, không dám xem thường.

Chỉ nghe ‘leng ceng’, sau tiếng vang, chiến mã của Đậu Lan phát ra tiếng hí dài, liên tục lui bước về sau. Từ trên phương thiên hạ kích truyền đến lực lớn, làm cho Đậu Lan hết hồn. Một kích không đếm xỉa này, lại hoàn toàn tự nhiên như sẵn có nhưng lại khiến Đậu Lan không công mà lui về. Cánh tay hơi tê dại, Đậu Lan thâm kinh hãi nhưng ông lại không tháo chạy, mà lại lần nữa giục ngựa, nhằm về hướng Tào Bằng.

Sư hổ thú im bất động bước, Tào Bằng ngồi ngay ngắn trên ngựa, đại kích trái một chút, phải một chút, tùy ý mà không có bất cứ trình tự quy tắc nào đáng nói.

Nhưng mà chính là những loại lộn xộn này mà khu động, lại làm cho Đậu Lan khổ không nói được. Dù cho ông có muốn vùn bấn linh, trước sau vẫn không thể nào phá bỏ phòng ngự của Tào Bằng. Thế cho nên ông càng đánh càng gấp, đại thương càng đến càng nhanh, mỗi một lần binh khí giao kích, từ phương thiên hạ kích truyền đến một sức lực kỳ quái, khiến cho Đậu Lan khó chịu muốn học máu. Lúc đứng thẳng, lúc xoay tròn, bỗng nhiên như có như không, tác dụng chậm kéo dài, lúc lại cứng mạnh vô cùng giống như là muốn phá núi bổ núi.

Mười mấy tên hiệp, Đậu Lan mồ hôi nhễ nhại, cánh tay mỏi như, thở dốc như bò.

Tào Bằng đột nhiên đẩy ngựa lùi về phía sau, tiếng lớn cười nói:

- Đậu tướng quân, có thể tiếp một kích của ta, hôm nay sẽ để ngươi rời khỏi.

Khi nói chuyện, thân thể cao lớn kia của sư hổ thú đột nhiên hạ xuống phía sau, nhanh chóng cùng với tiếng hú bay vọt lên trời.

Phương thiên họa kích ở giữa không trung xuất ra một đường hồ quang sáng kỳ lạ, giống như một đường sấm đánh, nổ vang bổ về phía Đậu Lan.

Đậu Lan hét lớn một tiếng, dùng sức, vận đủ khí đan điền giờ thương đón lấy.

Leng Keng!

Thương kích giao nhau, như núi cực lớn đánh úp lại.

Đậu Lan chỉ cảm thấy trong cổ họng ngọt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, cả người giống như bị rút xương cốt ra, nằm sấp trên ngựa quay đầu bước đi.

Người này, quả thật là quá mạnh mẽ!

Chắc là Mã Mạnh Khởi tiến đến, cũng chưa chắc đã hơn được người này...

Đậu Lan trốn vào đồng hoang mà đi, quân Hán thừa thế truy kích!

Tào Bằng giờ đại kích lên cao, ngăn quân Hán truy kích. Sư hổ thú theo hướng phía trước mà đi về hai bước, Tào Bằng đề khí đan điền, hô to:

- Đậu tướng quân, hôm nay tha cho ngươi một mạng. Trước giữa trưa ngày mai, nếu còn không đưa ra lựa chọn, đại quân sẽ hành động, thì chó gà Hồng Thủy Tập cũng không tha. Đến lúc đó, ngươi đừng trách ta lòng dạ độc ác, không để thể diện cho Quan Quân Hầu.

Âm thanh truyền đi xa xa, Đậu Lan nghe vô cùng rõ ràng.

Ông chỉ cảm thấy trong lòng dường như có một luồng khí hướng thẳng lên đỉnh đầu, lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, từ trên ngựa ngã nhào, lập tức hôn mê bất tỉnh. Binh Hồng Trạch liều chết, đưa Đậu Lan đi Hồng Thủy Tập, cửa thành đóng vội, phòng vệ đầu thành nghiêm ngặt.

Nhưng mà, mang ra hai nghìn tinh xe, dường như tổn thất hết hai phần ba.

Trong đồng cỏ bao la, truyền đến tiếng trống trận âm âm, là Tào Bằng đắc thắng quay về doanh.

Trời sáng rồi!

Nhưng lại âm u, mây đen cuộn cuộn.

Gió lạnh ở ngoài Hồng Thủy Tập điên cuồng, trong tiếng gào thét lướt qua, cuốn kỳ xích long bay phấp phới, vang phần phật.

Đối với cuộc chiến đầu đêm qua, người Hồng Thủy Tập đa số trong lòng đều hiểu rõ. Trực tiếp giao chiến? Khẳng định không phải là đối thủ, người ta binh hùng tướng mạnh, sao mà có thể nghênh địch được? Đánh lén, cũng thất bại rồi! giữ vững không được, nhưng Hồng Thủy Tập này, có thể giữ vững được bao lâu?

Tướng sĩ trên đầu thành, một đám uể oải.

Đậu Lan thua rồi, bị đánh cho thảm hại mà quay về, đến nay hôn mê bất tỉnh.

Hai vị tiểu công tử đến nay tung tích không rõ, sống chết không biết. Phỏng chừng, hai người bọn họ đi đánh lén, cũng là lành ít dữ nhiều.

Trong đêm, xuất động ba nghìn binh mã.

Có thể quay về, lại không đủ một nghìn.

Đã kích lớn như vậy, làm cho binh Hồng Trạch không còn chút sĩ khí, một đám ủ rũ đứng ở trong gió lạnh, run lẩy bẩy.

Quân Hán không công kích, lại hơn hẳn ra quân.

Đại doanh quân Hán càng im lặng hơn, dân chúng trong thành lại càng hoang mang.

Lời nói đêm qua của Tào Bằng, đã truyền đến đầu đường cuối ngõ. Nếu như giữa trưa không hàng, thì Hồng Thủy chó gà cũng không còn.

Nhưng vấn đề là, Đậu Lan hôn mê bất tỉnh.

Trong thành này ai có thể làm chủ?

Có không ít tướng lĩnh tụ lại cùng nhau, rỉ tai thì thầm.

Toàn bộ trong Hồng Thủy Tập, lộ ra một luồng hơi thở nặng nề, ép làm cho người ta dường như thở không nổi.

- Mau nhìn kìa, đại doanh quân Hán có động tĩnh.

Vừa qua khỏi giờ Thìn, thấy một đội quân Hán từ trong đại doanh đi ra, chậm rãi tiến tới ngoài thành Hồng Thủy Tập, sau đó ngừng bước chân.

- Binh lính trên thành nghe đây, ta là Thái thú Hà Tây, Bắc Trung Lang tướng Tào...

Một tên thiếu niên phóng lên ngựa, ở dưới thành lớn tiếng hô lên.

- Hẳn chính là Tào Bằng?

- Không phải chứ, ta nhớ là Tào tướng quân hình như hơn hai mươi rồi mà, người này xem ra, dường như chỉ có mười mấy tuổi, sao có thể là Tào tướng quân được?

Lúc trước Tào Bằng ở Hồng Thủy Tập, không ít người đã gặp qua.

Cho nên, bọn họ vừa nhìn đã nhận ra, thiếu niên dưới thành, không phải là Tào Bằng.

- Bắc Trung Lang Tướng Tào Bằng...Khụ khụ khụ, tại hạ đệ tử Ngưu Cương.

- Ta phỉ nhổ!

- Con mẹ nhà ngươi sao lại không một lần nói hết, muốn lấy tính mạng Tào tướng quân khi đang ho sao? Chúng ta còn tưởng rằng, Tào tướng quân sẽ có yêu pháp nào đó.

Trên đầu thành, lập tức vang lên những tiếng than thở yếu ớt.

Tuy nhiên, cũng chỉ những người trên đầu thành nghe thấy. Lúc này, ai dám mở miệng quát mắng? Đừng nói là đệ tử Tào Bằng, cho dù là một quân Hán bình thường, cũng có thể mang một áp lực cực lớn cho bọn chúng. Tốt nhất là nhẫn nại một chút sẽ tốt hơn.

Gió thật lớn!

Gió Bắc gào thét, Ngưu Cương bị ghen ho khan liên tục, trong lòng thầm chửi không ngừng.

Y thay đổi giọng điệu, sau đó lớn tiếng nói:

- Nay tiên sinh nhà ta rất có đức, không đánh lòng để Hồng Thủy Tập trăm họ lầm than. Cho nên trả thiếu công tử của các ngươi về, để tỏ thiện ý. Khoảng cách giờ Ngọ còn một canh giờ, nếu giữa trưa mà Hồng Thủy Tập vẫn hô đồ không linh hoạt, thì thiên quân xuất động...Đến lúc đó, tấm máu Hồng Thủy, chó gà không tha, người đừng có trách.

Nói xong, y vung tay lên.

Hai tên Hắc Mạo khôi ngô, lấy dây thừng trói lại, hình như một người là đại công tử Đậu Hổ, bị đẩy ra ngoài.

- Đậu công tử, đây là cơ hội lần cuối cùng.

Còn một canh giờ, chiến hay hàng, người tự suy xét đi. Tiên sinh nhà ta hết lòng quan tâm giúp đỡ! Cái chết sắp ụp lên đầu, hối tiếc không kịp đâu.

Ngưu Cương nhìn Đậu Hổ, sau đó ngẩng đầu hướng về phía đầu thành phất phất tay.

- Nhớ kĩ, một canh giờ!

Y quay đầu ngựa, dưới sự vây chặt của quân Hán, chậm rãi hướng về phía đại doanh mà đi.

Để lại đám binh lính Hồng Trạch ở trên đầu thành ngày ra như phỗng cùng với Đậu Hổ ở dưới thành vô cùng xấu hổ và giận dữ.

431. Chương 441: Bình Định Hồng Trạch

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi.

Một canh giờ tương đương với hai tiếng. Nếu là bình thường, khoảng thời gian chờ đợi này cũng khá lâu nhưng với người Hồng Trạch mà nói, một canh giờ này quả thực trôi qua quá nhanh. Đã sắp tới buổi trưa. Trong đại doanh quân Hán phía xa xa bắt đầu vang lên tiếng trống dồn dập lúc rõ ràng lúc mờ ảo. Những người từng đi lính đều biết đó là tiếng trống điểm tướng, có nghĩa quân Hán sắp xuất chiến. Nhưng trong phủ nha của Hồng Thủy Tập vẫn vắng lặng, không chút động tĩnh như trước.

Đậu Lan thở dài, dần tỉnh lại. Đêm qua, y bị Tào Bằng đánh thê thảm, cuối cùng bất tỉnh nhân sự. Không biết y đã bất tỉnh bao lâu. Nhưng khi tỉnh lại thấy trời đã mờ tối, Đậu Lan thoáng run lên.

- Phụ thân, phụ thân...

Đậu Hổ liên tục gọi âm ỉ bên tai Đậu Lan. Đậu Lan thất kinh, trợn tròn mắt nhìn lại. Gương mặt lo lắng của Đậu Hổ hiện ra trong tầm mắt của y.

- Hổ tử, con không sao chứ?

Đậu Hổ nghe thấy thế càng thêm đau lòng, sự ảm ức trong lòng gã chợt bùng lên, nước mắt chợt tuôn rơi.

- Phụ thân, con không sao.

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!

Đậu Lan vừa nói vừa nhìn lướt ra xung quanh. Y nhận ra mình đang ở trong gian phòng quen thuộc với những đồ vật sinh hoạt quen thuộc cùng những người quen thuộc. Y đang ở trong nhà ở Hồng Thủy Tập, không phải bị bắt làm tù binh ở Xá quân. Nhưng Đậu Lan lại cảm thấy hết sức kỳ quái:

- Con ta, con làm thế nào để thoát vòng vây?

- Hài nhi, hài...

Đậu Hổ hổ thẹn, cúi đầu. Gã thật sự không có mặt mũi nào nói ra chân tướng sự việc cho Đậu Lan nghe. Cho tới nay, Đậu Hổ vẫn luôn coi trời là lão đại, đất là lão nhị, gã là lão tam (ý nói trên trời, đất, gã đứng thứ ba). Gã cũng giống như Cảnh Quán, luôn cho rằng võ nghệ của bản thân cao cường, dù không sánh bằng Mã Siêu nhưng cũng là những cao thủ hàng đầu ở Hà Tây. Thế nhưng đêm qua, đến ba hiệp gã còn không chịu nổi đã bị Hạ Hầu Lan cười ngựa bắt được. Đối với Đậu Hổ vẫn luôn tự tin tràn đầy trước khi xuất binh mà nói thì đây quả là một đả kích vô cùng lớn. Nhưng chuyện này còn chưa đáng nói bằng chuyện Tào Bằng chẳng thèm nói gì đã thả gã đi. Đậu Hổ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Lúc trước, gã vẫn khinh thường Tào Bằng nhưng hán hóa ra lại chẳng thêm bận tâm đến gã.

Trên đời này, chuyện khổ sở nhất không phải là bị người chửi bới, nhục mạ mà là bị người không thèm đếm xỉa đến. Thế cho nên khi Đậu Lan hỏi, Đậu Hổ không biết nên trả lời thế nào.

Đậu Lan hiểu!

Chính vì hiểu nên y càng chua xót hơn. Đậu Hổ tự cười bản thân cứ tưởng mình là người mà Tào Bằng phải e sợ, tiếc là hán lại chẳng thêm bận tâm đến gã. Không cùng một cấp bậc, không cùng một tầng lớp, một đánh đồng hai người với nhau thì gã chỉ có thể tự chuốc nhục mà thôi.

- Con ta, đừng vội như thế. Tào Hữu Học kia không phải kẻ tầm thường. Hán có được danh tiếng vang dội như thế ở Trung Nguyên nào phải là phù phiếm. Lúc trước, vì phụ cũng không thèm bận tâm đến hán.

Nhưng giờ vi phụ đã biết thế nào là ếch ngồi đáy giếng rồi. Cha con ta bại trận không oan chút nào! Đúng rồi, tiểu Quân đâu? Nó thế nào...

- Tiểu Quân vẫn bình an. Khi con nhìn thấy y, y rất suy sụp, thậm chí còn hơn con nữa. Nhưng tên tiểu tử Tào gia - Tào Bằng kia không làm khó y, lệnh cho huynh trưởng y là Cảnh Lâm dẫn y trở về đại doanh Hồng Thủy gặp phụ thân y.

Đậu Lan thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy thì tốt, ít nhất cũng không liên lụy đến tiểu Quân, tránh tai bay vạ gió. Đúng rồi, giờ là giờ gì rồi?

- Gần trưa rồi!

Đậu Lan giật mình, thầm nghĩ không hay rồi. Ngày hôm qua, tuy y đã bị bắt tỉnh nhưng Tào Bằng nói gì y vẫn còn nhớ: “Đến buổi trưa không hàng, chó gà của Hồng Thủy Tập cũng không tha.”

Người kia là kẻ nói được là làm được! Đậu Lan tin rằng Tào Bằng không phải người hay nói đùa. Người như hán bình thường thì tưởng như hoàn toàn vô hại, nhưng khi cần tàn độc, tuyệt đối sẽ không nhân từ, nương tay. Người nhân từ, nương tay liệu có thể hỏa thiêu hết sạch sĩ tốt Viên quân trong một đêm ở Bạch Mã hay không? Tào Bằng là người đối với kẻ địch cũng tàn độc, mà đối với bản thân cũng như thế. Chó gà không tha ư? Hán chắc chắn có thể làm được.

-Mau đỡ ta đứng dậy.

Đậu Lan cố gắng chống tay, định xuống giường. Đúng lúc này, y chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng trống trận ầm ầm. Tiếng huyền nào, ồn ào vang lên, Đậu Lan biến sắc.

- Bên ngoài có chuyện gì thế?

- Tướng quân, chuyện lớn không tốt, chuyện lớn không tốt!

Một gã quân tốt xông vào, quỳ một gối xuống, nói:

- Quân Hán, quân Hán bắt đầu vây thành.

Đậu Lan hít một hơi:

- Con ta, mau cùng ta lên thành xem địch thế nào.

Đến y giáp y cũng không kịp mặc, lệnh Đậu Hổ đỡ y, đi ra khỏi phủ nha. Bên ngoài phủ nha, rất đông người đang đứng. Có tướng lĩnh, có dân thường. Khi Đậu Lan đi ra, tiếng ồn ào chợt ngưng bật. Mấy ngàn ánh mắt đồng loạt nhìn Đậu Lan, có người sợ hãi, có người mờ mịt, có người lại....

Lòng người đã hoảng loạn, thật sự đã hoảng loạn rồi!

Đậu Lan trầm giọng nói:

-Mọi người chớ hoảng sợ, đợi ta lên thành xem thế nào đã.

Bất kể nói như thế nào, Đậu Lan tỉnh lại kịp thời khiến mọi người ở Hồng Thủy Tập đều cảm thấy yên tâm đi ít nhiều. Chỉ có điều, khi Đậu Lan lên đến trên cửa thành, đưa mắt nhìn ra ngoài, y lại biến sắc.

Đậu Lan thấy quân Hán ở ngoài lập trận, tay cầm trường mâu phát ra ánh hào quang lạnh lẽo giữa đất trời. Từng đội, từng nhóm tướng sĩ quân Hán đi đứng đâu ra đấy, uy thế không tầm thường chút nào. Đậu Lan nhận ra chiến trận quân Hán này đang phô diễn là trận đại chiến bát môn kim tỏa. Theo tiếng kèn vang lên, một đội binh lính trong bát môn kim tỏa đẩy những chiếc phích môi xa, thang và khí giới công thành nặng trĩu đến ngoài trận!

Đội binh này lập thành chữ “Khai” (Mở). Quân Hán muốn công thành!

Đúng lúc này, một đội nhân mã đi từ trong quân Hán đi ra. Cầm đầu là một chiếc xe nhẹ có ba con ngựa kéo, trên xe có một văn sĩ đang đứng. Nhìn tuổi tác thì người này ước chừng ba mươi, dáng vẻ bất phàm. Mày kiếm, mắt sáng, chòm râu dài. Đầu y chít khăn, thân khoác áo choàng, tay cầm cây quạt tròn bằng lông hạc. Dáng vẻ y oai hùng, có gì đó siêu phàm, thoát tục. Y được một đội kỵ quân hộ vệ đi đến phía dưới tòa thành. Riêng xe của y có Hạ Hầu Lan bảo vệ.

-Phụ thân, viên tướng kia chính là Tư mã Hà Tây dưới trướng Tào Bàng, Hạ Hầu Lan. Người này có cái dũng của kẻ địch được vạn người.

Đậu Hổ sao có thể không nhận ra Hạ Hầu Lan được? Y suốt đời có lẽ cũng không quên được diện mạo của Hạ Hầu Lan.

- Người trên xe là ai?

- Không biết, hình như là quân sư của Tào Bàng.

Đậu Lan thầm giật mình: “Người này liệu có phải chính là mưu chủ của Tào Bàng, có danh xưng là Phượng Sồ, tên là Bàng Thống - Bàng Sĩ Nguyên? Nhìn dung mạo này quả không thẹn với cái tên Phượng Sồ, đáng vẻ quả không tầm thường. »

Ngay khi Đậu Lan còn đang nghi ngờ, văn sĩ đứng dưới thành đã mở lời:

- Xin hỏi trên thành có phải là Đậu Lan tướng quân?

- A, đúng vậy.

- Công tử nhà ta nói buổi trưa mà các người không hàng thì chúng ta lập tức công thành. Giờ cách buổi trưa còn một nén nhang nữa. Công tử bảo mỗi gửi lời rằng “Tướng quân là hậu duệ của danh môn, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Nay quân đã tới là do tình hình buộc phải thế. Cái gọi là thuận người thì sống, phản người thì chết, xin tướng quân chớ bỏ lỡ.”

Đây là tối hậu thư của Tào Bàng! Đậu Lan nhìn vị văn sĩ kia, một hồi lâu sau mới chấp tay:

-Xin hỏi người ở dưới thành có phải Phượng Sồ tiên sinh không?

Vị văn sĩ kia cười ha ha:

- Mỗ là kẻ vô danh tiểu tốt, sao có thể sánh với Bàng Sĩ Nguyên được. Tại hạ Từ Thứ, nay làm người truyền tin nhỏ nhỏ dưới trướng Bắc Trung Lang tướng. Đậu tướng quân, thời gian sắp hết, xin hãy sớm quyết định.

Vừa nói, vị văn sĩ kia vừa xuống xe, áo choàng theo gió mà bay phát phới, như tiên nhân giáng phàm.

- Một nhân vật như thế này dù không phải là Phượng Sồ nhưng đều làm việc dưới trướng Tào Hữu Học. Liệu có phải ông trời muốn hủy diệt Hồng Trạch ta không?

Đậu Lan kinh ngạc, mãi sau mới chột ngựa mặt lên trời than dài một tiếng.

Trên thành lâu, binh lính Hồng Trạch đang nhìn chăm chăm vào Đậu Lan, đợi y đưa ra quyết định cuối cùng. Phía trước kia, quân Hán mặc cho gió Bắc thét gào vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, không chút hỗn loạn. Lá cờ Phi Long, Phi Hổ, Phi Báo và Phi Phượng bay phát phới trong gió. Kết hợp với tiếng gió Bắc rít gào, cảnh tượng thật sự khiến người kinh tâm động phách.

Tiếng trống càng lúc càng dồn dập.Tào Bàng đang thúc giục Đậu Lan quyết định.Tất cả mọi người đều biết khi tiếng trống trận kia ngừng lại, quân Hán sẽ bắt đầu tấn công.Trên đầu thành, mấy viên tiểu soái Hồng Trạch theo bản năng đặt tay lên thanh kiếm đeo bên sườn, nhìn Đậu Lan không nói một lời.

Trong bầu không khí kỳ quái này, Đậu Lan suy nghĩ hồi lâu rồi hạ giọng nói:

- Con ta, theo ta xuống thôi.

Đậu Hổ vội vàng lên tiếng, mắt hổ trợn to, nhìn khắp mọi người trên tường thành. Tay gã nắm chặt đại đao, không chút lơ lửng. Vừa rồi bầu không khí trên đầu thành khiến gã cảm thấy có chút căng thẳng. Gã mơ hồ có thể đoán được ý đồ của những người kia. Tuy nói bại dưới tay Tào Bàng nhưng ngạo khí trong lòng khiến Đậu Hổ không thể dễ dàng cúi đầu khuất phục.

Gã cảnh giác bảo vệ Đậu Lan đi xuống thành, vừa định mở miệng, đã thấy Đậu Lan dừng lại phía sau cửa thành, sửa sang lại quần áo một chút, xoa tóc, cởi giày.

- Phụ thân, người làm vậy là...

Trong lòng Đậu Hổ chợt thấy hồi hộp.

Hà Tây có một quy định gọi là Tán Phát Xích Túc (đi chân trần) ngụ ý quy thuận, thần phục. Hành động này của Đậu Lan chẳng phải là đầu hàng hay sao? Thật ra trong lòng Đậu Hổ cũng biết sự thật không thể thay đổi được, Hồng Thủy Tập không thể ngăn được đại quân của Tào Bàng, đầu hàng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nhưng khi thời khắc này thực sự đến gần, Đậu Hổ lại không thể chấp nhận nổi.

- Con ta, trận chiến này là tội lỗi của ta, không nên làm khổ dân chúng Hồng Thủy Tập. Đại quân của triều đình đã đến dưới thành, Tào Bàng thông báo ba lần, tuyệt đối sẽ không tha cho ai hết. Ta sao có thể vì ta mà khiến hương thân phụ lão ở Hồng Thủy Tập gặp nạn được? Vì phụ ở lại đây kéo dài thêm chút thời gian, con mau chóng rời đi, tìm chỗ nương nhờ Lý thúc tổ con, nhờ y tìm đường thoát cho con. Con ta, Tào Bàng đại thế đã thành, tuyệt không kẻ nào có thể ngăn được hấn đâu.

Đôi mắt Đậu Hổ tức thì đỏ hoe.

- Phụ thân...

Giọng nói của gã run rẩy, pha chút nghẹn ngào. Một lát sau, chỉ thấy Đậu Hổ cắn răng, cũng xoa tóc, cởi giày, đi chân trần cùng Đậu Lan.

- Nếu phụ thân đã hàng, sao con có thể sống một mình được?

Đậu Lan hơi sững sốt, gương mặt tức thì tươi cười, rạng rỡ. Y không nói gì nữa, chỉ đứng nhìn đám quân tốt đang ngậy ngốc trong cửa thành nói:

- Đi thôi. Mở cửa thành ra đi!

Đúng ngo, quân Hán dừng đánh trống trận.

Theo cờ lệnh phát phối, tiếng hiệu lệnh nhập ngũ vang lên. Khí giới dung để công thành đặt trước trận tuyến bắt đầu phát ra tiếng leng keng.

Từ Thứ cầm cây quạt tròn bằng lông hạc trong tay, chăm chú nhìn Hồng Thủy Tập. Một lát sau, y giơ tay, đang định hạ lệnh tấn công. Chợt nghe Hạ Hầu Lan hạ giọng nói:

- Quân sư, mau nhìn.

Y đưa mắt nhìn lại, trên đầu thành Hồng Thủy Tập phía xa đã hạ khí giới.

Một lát sau, cánh cửa thành đóng chặt cũng được mở ra.

432. Chương 442: Gây Dựng Nghiệp Lớn

Lý Kỳ ngồi ở phòng khách, nhìn tên thám báo bên dưới, lẩm bẩm một mình. Tuy ngay từ lúc đầu tiên khi gặp Tào Bàng, lão đã dự liệu được là sẽ có ngày hôm nay, nhưng đến khi cái ngày ấy quả thật đã đến, thì trong lòng Lý Kỳ lại có một nỗi buồn không thể gọi tên. Hồng Trạch minh ước tồn tại mấy trăm năm, thế là kết thúc rồi! Kể từ nay về sau, Hà Tây sẽ không còn Hồng Trạch nữa, chỉ còn lại địa danh huyện Hồng Thủy mà thôi. Tin tức triều đình ban chiếu thiết lập quận Hà Tây, Lý Kỳ cũng có loáng thoáng nghe qua.

Đây là bày tỏ thái độ!

Nếu nói rằng, thái độ trước kia của triều đình còn tương đối mơ hồ, vậy thì một khi chiếu lệnh về quận Hà Tây được đưa xuống, cũng có nghĩa là nó đại diện cho quyết định của triều đình. Hoặc là nói, “nó đại diện cho quyết định của họ Tào”. Hiện giờ Tào Tháo đang bận rộn chiến sự ở Hà Bắc, đang bắt tay vào công đánh Nghiệp Thành, căn bản không thể phân thân mà để tâm đến chuyện ở Hà Tây. Đồng thời, sự ủng hộ mà triều đình có thể giành cho Tào Bàng là quá ít ỏi, điều đó cũng khiến cho Tào Bàng cảm thấy ngại. Cho nên, triều đình mới phải dùng đến cách này, tỏ thái độ cho Tào Bàng thấy là “Hồng Trạch giờ đây đã thay đổi rồi!

Hoặc giả, Hà Tây cũng thay đổi rồi...

Lý Kỳ cảm tử khế ước đặt trên hương án trước mặt lên, trên đó ghi lại những nội dung chủ yếu của cuộc hội họp đồng minh ở đại doanh Hồng Thủy.

Tào Bàng, một danh sỹ đến từ Trung Nguyên, dường như không giống những người khác. Lý Kỳ từng gặp qua rất nhiều danh sỹ, nhưng chưa từng thấy ai giống như Tào Bàng. Từ tác phong làm việc và lời nói của hắn có thể thấy được, dường như hắn có thái độ thù địch rất mạnh mẽ đối với người ngoại tộc. Hoặc là nên dùng bốn chữ “dân tộc chủ nghĩa” để hình dung thì có vẻ thỏa đáng hơn. Thế nhưng hắn lại có thể từ Gián Như Lưu, Hải Nạp Bách Xuyên. Trên tờ khế ước này, biểu lộ rõ thái độ khoan dung của Tào Bàng đối với người ngoại tộc, đồng thời còn có một thứ tư tưởng “đại Hán chủ nghĩa” rất kiên định trong đó nữa.

“Ta có một mơ ước, hy vọng một ngày nào đó, bất luận là người dân Hán, người Khương, người Để, người Hung Nô, người Tiên Ti, đều có thể chung vui một nhà, nói cùng một loại ngôn ngữ, cùng chung những tiếng mừng vui”.

Đây là lời mở đầu của khế ước, một đoạn mà Tào Bàng nói.

Mặc dù không nói trắng ra, nhưng lại đủ để mọi người đều hiểu.

Hắn căm ghét dị tộc, nhưng lại không bài xích dị tộc; hắn coi trọng canh nông, nhưng lại dường như rất có hứng thú với đám thương nhân.

Thương hội Hà Tây được thành lập, nếu như quả thật có thể làm được như lời Tào Bàng nói, thì chắc chắn là có thể khiến cho dị tộc Khương Hồ dần dần yên ổn, cũng góp thêm một phần cho sự bình ổn của Hà Tây. “trần giữ, bảo hộ” – phải nói là Tào Bàng đã hiểu rõ đến tận cùng ý nghĩa của hai từ này.

Lý Kỳ nhẹ giọng hỏi:

- Cha con Đậu Lan bây giờ thế nào?

- Thừa đại nhân, Tào Hữu Học không cho xử tử cha con Đậu Lan. Nghe nói, y vốn có ý thu nhận Đậu Lan làm Võ trưởng Võ Bảo, nhưng Đậu tướng quân lại cự tuyệt. Đậu tướng quân quyết ý, muốn đưa linh vị tổ tiên trở về quê nhà Bình Lăng, quận Phùng Dục...

- Ồ?

Lý Kỳ ngăn người.

Lão biết là, năm xưa sau khi Đậu Hiến bị giết, tuy con cháu tuy nói là bị sung quân khắp nơi, nhưng vẫn còn một chi ở lại quê nhà Bình Lăng. Chỉ có điều, sau thời Đậu Hiến, triều đình có chút chống đối với nhà họ Đậu, cũng có lẽ vì lẽ đó, mà từ đó kể về sau mấy trăm năm, nhà họ Đậu đều không có nhân vật nào xuất sắc. Cũng chính nhờ như vậy, mà nhà họ Đậu mới có thể trụ lại được ở đất Bình Lăng.

“lá rụng về cội sao?”

Lý Kỳ khẽ ho một tiếng, thở ra một hơi dài.

Như vậy cũng tốt, lá rụng còn thể rụng về cội thì cũng là có phúc. Tổ tiên của Đậu Lan, từ xưa đều một lòng trông mong đến ngày có thể trở lại quê nhà Bình Lăng, đến hôm nay cuối cùng cũng được trở về rồi. Bất luận nói thế nào đi nữa, cũng coi như hoàn thành được một tâm nguyện.

- Phái một số người sang bên đó, bảo vệ cha con Đậu tướng quân về quê.

Hồng Trạch giờ đây tuy không còn nữa, nhưng tình nghĩa này, không thể dứt bỏ như thế được.

Tên thám báo ngăn người, vội vàng nói:

- Đại nhân, không phải là cha con Đậu tướng quân, chỉ có Đậu tướng quân và phu nhân trở về thôi, Hồ công tử không đi mà ở lại Hà Tây.

- Ồ?

- Đậu tướng quân để Hồ công tử ở lại, giúp sức cho Tào tướng quân. Theo như tiểu nhân tìm hiểu được hay, hiện nay Hồ công tử đảm nhiệm chức Đô Bá, được phân công làm Tư mã Hà Tây, làm thám báo dưới trướng Hạ Hầu Lan - Hạ Hầu tướng quân.

Đô Bá, cũng tức là đội trưởng, quản lý năm mươi người.

“Đội trưởng đội thám báo thì cũng coi như là một nhánh quân tinh nhuệ rồi!”

Lý Kỳ ngậy người ra một lát, đoạn ngửa cổ lên trời cười lớn.

- Đậu Lan ơi là Đậu Lan, không ngờ người còn có một chiêu này. Ngày xưa người không chịu quy phục cường quyền, thế mà hôm nay lại ước xuống một hạt giống cho tương lai nhà mình, tính hay lắm... quả thật là tính hay lắm”.

Bây giờ Đậu Lan trở về, có thể nói là hai bàn tay trắng.

Y đã rời xa quê nhà hàng trăm năm, họ Đậu ở Bình Lăng còn có thể tiếp nhận Đậu Lan hay không, cũng là cả một vấn đề không nhỏ.

Nhưng nếu như để Đậu Hồ ở lại, thì Đậu Lan sẽ có thêm một phần bảo đảm.

Chí ít, cũng có thể giúp sức dưới trướng Tào Bằng, khiến Đậu Lan sau khi trở về còn có một chút thế lực. Ai cũng hiểu Tào Bằng có một tương lai rộng mở, rất được Tào Tháo coi trọng. Chỉ cần theo sát Tào Bằng, vậy thì sớm muộn có một ngày Đậu Hồ cũng sẽ trở nên nổi bật. Đến khi đó, họ Đậu ở Bình Lăng cũng sẽ có thêm một tia hy vọng, một hy vọng để gia tộc quật khởi...

Tào Bằng hẳn không biết điều đó sao?

Lý Kỳ không tin, Tào Bằng nhất định là biết sự tính toán của Đậu Lan.

Thế mà hắn vẫn giữ lại Đậu Hồ, chiêu này quả thật tài tình.

Một mặt, giữ lại Đậu Hồ thì có thể trấn an lòng dân ở Hồng Trạch, mặt khác, đó cũng là một lời hứa đối với Đậu Lan.

“Nếu người chịu cúi đầu, thì ta sẽ cho người một tương lai phú quý...”

Phong thái và khí phách đó, người thường sao có thể sánh được?

Lý Kỳ phát tay ra hiệu, thám báo lui ra.

Lão đứng dậy bước đi, chậm chậm đi ra khỏi phòng khách, đứng nơi hành lang trước cửa, ngắm nhìn khu vườn tuyết phủ.

Một trận tuyết nhỏ vào đêm qua, đã khiến cho khu vườn tăng thêm vẻ đẹp, làm say đắm lòng người. Cây hồng mai kiêu ngạo đứng giữa khu vườn tuyết kia, khiến cho người ta cảm nhận được sức sống đang tràn trề.

Lý Đình, bây giờ đã đứng vững ở bến Phượng Minh rồi.

Y bây giờ là một viên quân hầu dưới trướng Đặng Phạm, trong tay có một Truân hồ ky.

Bọn nhỏ đều trưởng thành cả rồi, ai nấy cũng đều có nơi an thân lập nghiệp cả rồi. Tiếp sau đây, thì phải đợi xem biểu hiện của bọn chúng thế nào.

Lý Kỳ chợt cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết.

“Già rồi, quả thật già rồi!.

Thoắt một cái, mà mình đã đến cái tuổi “cổ lai hi” rồi.

Từ ngày rời xa cố hương, đến nay cũng có bốn mươi năm rồi...”. Năm xưa lão đến làm rể ở Hồng Trạch là vì mang lòng biết ơn, đến nay, cũng đã đến lúc buông gánh nặng trách nhiệm trên người xuống rồi. Chỉ có điều, không biết là ở quê cũ, còn có bao nhiêu người nhớ đến một Lý Kỳ?

Sau cảm giác mệt mỏi rã rời, Lý Kỳ lại cảm thấy có chút bi thương không thể gọi tên.

- Đại nhân, đại nhân...

Lý Kỳ bất giác choàng tỉnh khỏi những trầm tư, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lão gia nhân Lý Đồng đang sợ hãi đứng trước mặt, dồn dập gọi lão.

Lý Đồng này là văn bồi của Lý Kỳ.

Khi xưa, Lý Đồng cùng hai người con trai của Lý Kỳ lớn lên cùng nhau, sau đó cả hai người con trai của Lý Kỳ đều lần lượt chết trận, Lý Đồng bèn bắt đầu chăm sóc cho Lý Đình, cho đến tận bây giờ. Đối với Lý Đồng, Lý Đình luôn coi y như là con trai của mình, trước giờ đều không phân chủ tớ.

- Lý Đồng, có chuyện gì?

- Bên ngoài, bên ngoài có một toán quân Hán, đang nhắm hướng bãi chăn nuôi của nhà ta mà tiến đến.

- Cái gì?

Lý Kỳ ngẩn người, con mắt mở to, nhìn một cách hoang mang pha lẫn kinh ngạc.

Lúc này mà có Hán quân xuất hiện, thì chỉ có thể là người của Tào Bàng. Lẽ nào, hắn lấy được Hồng Thủy Tập rồi, giờ lại muốn xuống tay với Lý Kỳ ta?

Tuy nhiên, lão lập tức lại bật cười.

Ra tay thì cứ ra tay thôi, dù sao ta cũng đã chuẩn bị tinh thần buông gánh trách nhiệm xuống rồi. Giao lại nhà họ Lý cho Tào Bàng, tin rằng hắn sẽ không bạc đãi bọn họ.

- Lý Đồng, hãy đến thư phòng của ta, lấy cuộn danh sách trên hương án đến đây.

Lý Đồng thoáng ngẩn người một lát, đoạn dường như hiểu ra:

- Đại nhân, ý người là...

- Lý Đồng, đây là xu thế tất yếu, không phải là việc mà sức người có thể vãn hồi được. Đi đi, lấy danh sách đem đến đây, ta tin rằng Tào Hữu Học cũng không đến mức trở mặt không nhận người quen đâu. Ít nhất thì chúng ta cũng phải giữ lấy thể diện, đừng để cho quân đánh đến dưới thành rồi mới cúi đầu.

Trong lòng Lý Đồng rất lấy làm bất mãn, nhưng lại không thể làm trái lại lệnh của Lý Kỳ.

Y cũng biết là Hồng Thủy Tập đã không còn, Hồng Trạch đã không còn... bãi chăn nuôi của nhà họ Lý sao còn có thể giữ lại được? Nếu như bãi chăn nuôi nhà họ Lý có thể ngăn được Tào Bàng, thì đời nào Lý Kỳ lại để cho Lý Đình đến nương tựa chỗ bãi Phượng Minh? Việc này, hiển nhiên là không thể thay đổi được nữa rồi.

Lý Kỳ hít một hơi thật sâu, chỉnh lại tà áo, cất bước đi xuống hành lang.

Lão bước từng bước lớn đi ra, thấy đám người trong nhà trên mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, lão sầm mặt nghĩ “hoảng sợ cái gì?”.

- Đại nhân...

- Hảo tử, không cần nói gì nữa, ta đã biết rồi. Việc cần đến tất sẽ đến, có tránh cũng không tránh được. Truyền lệnh của ta xuống, mọi người trong nhà không cần hoảng sợ, cứ bình thường thôi. Những người còn lại, cùng ta đi ra nghênh đón quân Hán. Mọi người yên tâm, ta và Tào tướng quân từng có chút giao tình, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.

Lý Kỳ quản lý khu chăn nuôi nhà họ Lý đã nhiều năm, uy vọng của ông ta thì không ai sánh bằng.

Mà không chỉ có trong nhà họ Lý, mà ngay cả ở Hồng Trạch, uy vọng của Lý Kỳ cũng không ai sánh bằng. Thậm chí, nếu như năm xưa không phải là do Lý Kỳ nhường nhịn rút lui, thì chức vị minh chủ của Hồng Trạch minh ước, Đậu Lan tuyệt đối không thể nào giành được. Một khi Lý Kỳ đã nói là không sao, vậy thì chắc chắn sẽ là không sao, chỉ không đầy chốc lát, sự hoảng loạn trong khu chăn nuôi nhà họ Lý đã lắng xuống. Mặc dù trong lòng mọi người vẫn có chút không yên, nhưng cũng đã trở nên ổn định hơn nhiều, chỉ ít cũng không còn lo sợ nữa.

Lý Kỳ dẫn theo người, đi ra cổng lớn của khu chăn nuôi.

Từ đằng xa, đã nhìn thấy một toán quân Hán đang tiến về phía khu chăn nuôi.

Số người cũng không nhiều, ước chừng chỉ có khoảng trên dưới ba trăm người. Nhưng cứ nhìn vào trang bị của bọn họ thì biết, những người này không phải tầm thường.

Một người hai ngựa, một con ngựa tốt giống Tây Vực, một con ngựa tồi.

Ngựa tốt dùng để cưỡi, ngựa tồi chở hàng. Những kỵ sỹ cưỡi trên lưng ngựa đều mặc áo dạ hành màu đen, trên mặt đeo mạng che mặt màu đen.

Tay đao lưng nỏ, uy phong lẫm lẫm.

Còn trên những con ngựa tồi, thì nào là trường mâu với mũi tên, cùng với các túi đồ quân nhu.

Chỉ ít thì trong ấn tượng của Lý Kỳ, quân Hán không có đội quân nào tồi tàn như thế này. Nếu có, thì chỉ có thể là đội cận vệ bên cạnh của Tào Bằng, đội quân mà mọi người truyền tụng nhau – Hắc Mạo nha binh... nếu đúng là Hắc Mạo nha binh, thì cũng tức là Tào Bằng đến.

Chứ làm gì có chuyện không có mặt Tào Bằng, mà đội Hắc Mạo nha binh của hắn lại có thể đi loanh quanh khắp nơi như thế.

Lý Kỳ hít vào một hơi thật sâu, bước nhanh tới vài bước.

Trong khi đó đối phương cũng ghìm cương ngựa, dừng lại khi còn cách Lý Kỳ chừng hơn ba mươi mét.

Những tấm áo choàng Hắc Mạo loạt soạt dạt ra, tạo thành một con đường, chỉ thấy từ giữa đám người, một con Sứ Hổ thú diều vũ giương oai bước ra.

Ngồi trên ngựa là một người thanh niên, không mang khôi giáp, mà chỉ mặc đồ thường phục.

Trên người hắn mặc áo trường bào, bên ngoài khoác áo choàng. Người thanh niên nhìn thấy Lý Kỳ, bèn giục ngựa tiến thêm chừng mười lăm mét, đoạn ghìm cương, nhảy xuống.

- Lý giáo úy, mới chia tay hồi tháng bảy, chớp mắt mà đã nửa năm, Tào Bằng việc công bận rộn, vẫn chưa có cơ hội đến thăm. Hôm nay đặc biệt đến đây để nhận lỗi với đại nhân, xin lão đại nhân đừng trách Tào Bằng thất lễ...

- Tào tướng quân, đến vì việc gì?

Tào Bằng cười to, bước từng bước lớn tới trước mặt Lý Kỳ:

- Đặc biệt đến mời lão đại nhân ra mặt, gây dựng nghiệp lớn ở Hà Tây.

433. Chương 443 - 444 - 445: Tổng Tử Mỹ Nhân (1 - 2 - 3)

Nghiệp lớn?

Có lẽ trong mắt của những người như Tào Bằng thì quận Hà Tây không đáng để nói đến, nhưng trong mắt Lý Kỳ, lão lại thấy rõ rằng mảnh đất Hà Tây chật hẹp nhỏ bé này sẽ có một tương lai phát triển chưa từng có. Có thể sau một trăm năm nữa, nơi này sẽ trở thành một nơi phồn hoa nhất.

Quận Hà Tây được thành lập, các chức quan lại đã được sắp xếp.

Từ quận thừa cho đến Huyện trưởng bốn huyện bên dưới, quan viên sớm đã được sắp xếp đầu vào đó. Chỉ còn duy nhất một chức vụ, vẫn giữ ở đó mà chưa quyết.

Quận úy!

Chức quan nắm giữ quân sự của Hà Tây.

Rất nhiều người đều cho rằng, chức vụ Quận úy Hà Tây này sớm đã được an bài, chỉ có điều là Tào Bằng không nói với ai mà thôi.

Nhưng lại không ai biết, trong lòng Tào Bằng, ứng viên xứng đáng nhất cho chức Quận úy Hà Tây, ngoài Lý Kỳ ra không còn ai khác.

Dù sao, Hà Tây cũng không giống như những nơi khác, ở đây người Hồ người Hán hỗn tạp, mối quan hệ giữa các bộ lạc với nhau vô cùng phức tạp. Ví như Hồng Trạch đó, giữa mười tám bộ lạc rốt cuộc là tồn tại những mối quan hệ như thế nào? Không ai có thể hiểu hết, trừ khi Tào Bằng bỏ ra rất nhiều sức lực

đi chỉnh đốn, thì may ra mới có thể có được một đáp án. Chỉ có điều, đáp án đó liệu có hoàn chỉnh hay không, thì không ai dám chắc. Còn Lý Kỳ, tuy không phải là người bản địa ở Hà Tây, nhưng đã định cư ở khu chăn nuôi Hồng Trạch từ những năm Hi Bình.

Mới đó đã bốn mươi năm, đối với tình hình nội bộ của Hồng Trạch ông ta hiểu rõ như lòng bàn tay, thậm chí ngay cả Đậu Lan cũng không sánh bằng.

Đồng thời, với sự dày dặn kinh nghiệm của ông ta, thì sự hiểu biết về tình hình Hà Tây là không ai khác có thể sánh cùng.

Nếu nói ai là thổ địa ở đất Hà Tây này?

Không phải Đậu Lan, mà chính là ông già đang tuổi “cổ lai hi” đang đứng trước mặt Tào Bằng đây.

Ông ta có kinh nghiệm, có uy vọng, tuổi tác cũng xứng đáng, hơn nữa lại đã từng làm Giáo úy trong quân đội Hán. Xét trên tất cả các phương diện, thì chẳng có ai xứng đáng đảm nhiệm chức vụ Quận úy Hà Tây hơn ông ta. Sau khi thương nghị với Lý Nho, Tào Bằng bèn đi đến quyết định này.

Vì lẽ đó, thậm chí hần còn nảy sinh tranh luận với bọn Bàng Thống, nhưng cuối cùng cũng đã thuyết phục được bọn họ.

- Ta dự định mời lão đại nhân xuất sơn, tạm thời giữ chức Quận úy Hà Tây.

Hà Tây, rồi đây sẽ đón nhận một cơ hội lớn chưa từng có, xin lão đại nhân đừng cự tuyệt, xin giúp cho tiểu bối một phen.

Tào Bằng, đường đường là một danh sỹ Trung Nguyên, đại danh đỉnh đỉnh Tào Tam Thiên.

Lại là cháu của Tào Tháo, Thái thú Hà Tây, Bắc Trung Lang Tướng, nắm giữ quyền lực không ai sánh bằng. Hần có thể đích thân đến tận nơi, còn đem thái độ nhún nhường của kẻ dưới, mời Lý Kỳ xuất sơn. Vinh dự này, đủ khiến cho nhiều người lấy làm cảm động. Lý Kỳ lại không phải là Gia Cát Lượng phải đợi ba lần viếng lều cỏ mới chịu xuất núi, sao có thể cự tuyệt tấm lòng của Tào Bằng?

Cho dù ông ta không suy nghĩ cho mình, thì cũng phải suy nghĩ cho Lý Đình.

Không nghĩ cho Lý Đình, thì cũng phải nghĩ cho già trẻ lớn bé mấy trăm người nhà họ Lý ở khu chăn nuôi này.

Bất kể là xét dưới góc độ nào, Lý Kỳ cũng không có lý do gì để cự tuyệt. Nếu đã không thể cự tuyệt, thì Lý Kỳ cũng phải bày tỏ thái độ tương ứng...

Cho nên, Lý Kỳ phủ phục xuống nền tuyết, hai hàng lệ già nua giàn giụa, nói lời cảm kích.

- Công tử đã thịnh tình như vậy, sao lão hủ dám không quên mình mà phục vụ?

Cứ thế, Lý Kỳ đã nhận lời xuất núi, đảm nhiệm chức vụ Quận úy Hà Tây, minh ước của ba mươi sáu bộ lạc ở Hồng Trạch năm xưa hoàn toàn tiêu vong.

Cái tên Hồng Trạch, sẽ không còn tồn tại nữa.

Từ nay về sau, trên thảo nguyên chăn nuôi này, chỉ còn cái tên “huyện Hồng Thủy” và “Võ Bảo” mà thôi.

Sau khi Hồng Thủy Tập dẹp bỏ, sẽ hoàn toàn được cải tạo. Tào Bằng sẽ cho xây dựng huyện thành Võ Bảo trên cơ sở cũ của Hồng Thủy Tập.

Hơn nữa, diện tích của huyện thành này, sẽ rộng lớn hơn gấp đôi so với Hồng Thủy Tập khi xưa.

Tào Bằng tuyên bố, sẽ di dời một ngàn năm trăm hộ dân từ huyện Hồng Thủy đến Hồng Thủy Tập. Còn cư dân cũ của Hồng Thủy Tập vẫn có thể tiếp tục sinh sống ở đây. Như vậy, chỉ trong thời gian ngắn nhất, cư dân của Võ Bảo sẽ đạt tới con số hai mươi ngàn người. Đến lúc đó, Phượng Minh Bảo, Võ Bảo, Hồ Bảo và Liêm Bảo, sẽ cùng với huyện Hồng Thủy tạo thành một chỉnh thể hữu cơ.

Bất luận là xét trên góc độ quân sự hay chính trị mà nói, huyện Hồng Thủy thông qua bốn thành trấn này, thì có thể bao quát được cả quận Hà Tây. Sẽ có tầm ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể kéo dài đến tận hai vùng đất Hưu Đồ Trạch và Võ Uy của người Khương Hồ.

Tào Bằng đã phác họa lên một bức tranh tươi đẹp cho người Hồng Trạch, người Hà Tây.

Lại thêm có Lý Kỳ đứng ra đảm nhận chức Quận úy nữa, thế là góp thêm một phần rất lớn để ổn định tâm tư của các bộ lạc ở Hà Tây...

Nói như lời của Tào Bằng là “một thời đại của Hà Tây mới hoàn toàn mới mẻ sắp đến rồi”.

Tầm ảnh hưởng của Lý Kỳ quả nhiên rất lớn.

Mùng sáu tháng chạp, Lý Kỳ xuất núi đảm nhiệm chức Quận úy.

Đến ngày mười tháng chạp, chỉ trong vòng có bốn ngày ngắn ngủi, Hồng Trạch có bảy bộ lạc thì cả bảy đều nhìn đầu nhập, biểu thị thái độ quy thuận với triều đình.

Đến ngày mười lăm tháng chạp, toàn bộ Hồng Trạch hoàn toàn quy thuận.

Các bộ lạc Khương Hồ khác, cũng dồn dập phái người đến đệ trình danh sách, tuyên bố chính thức quy phục.

Theo như khế ước Hồng Thủy, sau khi giao nộp danh sách, thì các bộ lạc không còn là dị tộc nữa, mà gọi chung là dân Hán. “Các người muốn tin vào điều gì thì cứ tin, Tào Bằng sẽ không ngăn cản. Nhưng, các người chỉ có thể xưng là dân Hán, không có lựa chọn nào khác...”

Việc này, liệu cũng có thể coi như là sự hòa hợp lớn các dân tộc?

Tháng mười hai năm Kiến An thứ tám, Tào Bằng dâng tấu chương lên triều đình, xin lập quận Hà Tây.

Đồng thời, gửi theo cả danh sách quan viên của năm huyện trực thuộc quận Hà Tây về Hứa Đô. Chỉ đợi công văn phê chuẩn của phủ Thượng thư, là có thể chính thức sử dụng ba chữ “quận Hà Tây”. Tuy nhiên, cũng không quan trọng, vì quận Hà Tây vốn là kết quả mà Tư Không phủ sớm đã thương nghị và quyết định xong, chuyện báo lên phủ Thượng thư chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi. Ngay sau khi Tào Bằng vừa gửi công văn đi, thì hắn đã cho sử dụng chính thức tên gọi “quận Hà Tây” rồi. Từ Thứ đảm nhận chức vụ Chủ bộ quận Hà Tây, đồng thời kiêm nhiệm thêm chức vụ Huyện trưởng huyện Hồng Thủy nhiệm kỳ thứ nhất.

Chức Võ Bảo trưởng sẽ do Bàn Lâm đảm nhiệm, đồng thời bổ nhiệm Khương Tự làm Võ úy.

Trong khi đó Lương Khoan cũng đang hưng phấn chuẩn bị để đi đến Hồ Bảo, đảm nhiệm chức Hồ úy. Nếu tính toán ra, kể từ sau khi Tào Bằng đặt chân đến Hà Tây đến nay, những người quy thuận theo Tào Bằng lần lượt đều được phong thưởng. Phải nói là ai cũng có được một kết quả đáng vui đáng mừng.

Ngày hai mươi tháng chạp, sau khi tính toán, tổng số nhân khẩu có đăng ký trên sổ sách của Hà Tây là hơn hai trăm mười ngàn người.

Trong đó nhân khẩu người Hán ước tính khoảng chín mươi ngàn người, số còn lại đều là dị tộc người Hồ. Nếu tính theo tỉ lệ như thế này thì nhân khẩu người Hán và người Hồ tương đương nhau, về cơ bản là không có gì đáng ngại. Tuy nhiên, có rất nhiều người Hán là vừa mới di dời đến, nên vẫn cần một giai đoạn thích ứng nữa... cho nên những mâu thuẫn và xung đột tất yếu giữa hai tộc Hán – Hồ, vẫn còn cần phải có thời gian để dần dần hóa giải.

Về tổng thể mà nói, thì tình hình tương đối tốt!

An Định Thái thú Trương Ký, Kim Thành Thái thú Hàn Toại, và Lương Châu Thứ sử Vi Khang, cả ba người đều phải đặc sứ đi tới quận Võ Uy.

Mục đích của ba người bọn họ hết sức đơn giản: Mã Đằng lui binh!

Sau trận chiến trên bãi Phượng Minh, Mã Đằng kẹt ở cách khu chăn nuôi của nhà họ Lý ngoài mười dặm, tiến thoái lưỡng nan.

Mã Đằng muốn lui binh, nhưng chỉ thiếu một cái cớ thích hợp. Vừa hay sứ giả của bọn người Trương Ký đến đúng lúc, mở cho Mã Đằng một con đường lui. Cho nên, vào đầu tháng chạp, sau khi cục thế ở Hồng Trạch đã ổn định, Mã Đằng bèn hạ lệnh: thế cục Hà Tây đã ổn định, triều đình đã diệt trừ được nghịch tặc, nay quyết định lui binh... trên thực tế, đây chỉ là một cái cớ, và ai cũng hiểu điều đó.

Cho nên, Tào Bằng còn dâng lên triều đình một bản tấu chương, nói rõ công lao thảo phạt nghịch tặc của Mã Đằng.

Mã Đằng uất nghẹn trong lòng!

Đại quân hai mươi ngàn người hùng dũng xuất chinh, một mũi tên cũng chưa bắn được ra, đã đành ỉu xiu quay về, trong lòng y làm sao có thể thoải mái cho được?

Nhưng vấn đề là, y vẫn nhất định phải dâng tấu chương lên triều đình, thỉnh công cho Tào Bằng.

Rằng, trong việc dẹp yên chiến loạn ở Hà Tây, Tào Bằng có công đầu, Mã Đằng y chỉ là hiệp trợ mà thôi...

Tóm lại, cú bạt tai này của Tào Bằng, khiến cho Mã Đằng mất mấy tháng cũng không nguôi ngoai được, suốt ngày ở trong Quận giải mượn rượu giải sầu, uống say rồi thì réo ầm lên chửi rửa Tào Bằng. Vẫn còn may, coi như y vẫn còn tỉnh táo, không xông ra ngoài mà chửi, chỉ ở trong nhà chửi rửa vậy thôi.

Băng Thành, vẫn đứng sừng sững bên dòng Hồng Thủy như xưa.

Lại là một ngày có tuyết rơi, những bông hoa tuyết to như lông ngỗng rơi xuống lả tả.

Nền móng thành trì của huyện Hồng Thủy đã được xây xong, tiếp theo sẽ là xây dựng tường thành.

Còn trong thành cũng đã được quy hoạch hoàn chỉnh, việc bố trí và thiết kế vị trí Quận giải, vị trí Huyện giải, khu dân cư, chợ, giáo trường, quân phủ... đều đã được sắp xếp đâu ra đấy cả. Trời giá rét đất khô lạnh, không cách gì thi công tiếp được. Cho nên, Tào Bằng hạ lệnh dừng việc thi công, đợi đến sau mùa xuân năm tới, sẽ vừa xây thành, vừa làm đồn điền, đảm bảo cho tất cả mọi người đều có thể vào ở nhà mới trong năm sau.

Đầy trời bông tuyết tung bay, Tào Bằng thả bộ ra ngoài đại doanh.

Quách Hoàn và Bộ Loan đi bộ cùng hân dưới trời tuyết.

Hai con Tuyết Ngao (chó ngao) theo sát hai bên, vui vẻ chạy nhảy trên nền tuyết...

Theo phía sau bọn họ, Vương Song dẫn theo năm mươi tên cận vệ, đi lùi về phía sau chừng mấy chục mét, trong đám cận vệ còn có cả một cỗ xe ngựa.

- Phu quân, cảnh tuyết ở Hà Tây này thật đẹp.

Bộ Loan hà ra một ngụm hơi, hai gò má lạnh đến nổi đỏ ửng cả lên, nhìn giống như hai quả táo chín đỏ.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tuyết rơi, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết ở Hà Tây. Cảnh tuyết rơi ở Hứa Đô tuy cũng đẹp, nhưng không thể so sánh với vẻ hùng tráng ở vùng tái bắc này.

Nàng vừa hà hơi vào lòng bàn tay, vừa phấn khích nói.

Cũng khó trách, kể từ khi nàng và Quách Hoàn đến Hà Tây, gần như chưa từng có dịp ở cùng bên Tào Bằng một cách đúng nghĩa, giống như hồi còn ở Hứa Đô vậy, cùng nhau đi dạo, nhấm nháp một chút tay nghề của nàng. Tào Bằng suốt cả ngày đều bận rộn với việc quản chính đại sự, căn bản là chẳng có thời gian để nghĩ đến tình riêng. Nhưng, dù như thế đi chăng nữa, Bộ Loan và Quách Hoàn cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi!

Chí ít ra, bọn họ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy phu quân của mình, có thể tự tay chuẩn bị bữa cơm tối cho chàng.

Cho dù là có phải đợi đến nguội lạnh, thì bọn họ cũng có thể đun nóng lại...

Còn Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân ở tận Hứa Đô xa xôi thì chỉ có thể ôm khuê phòng vô vô mà thôi. Nếu so sánh với nhau, thì hai người bọn họ còn hạnh phúc hơn nhiều.

- Phu quân, khi nào chúng ta sẽ trở về Hứa Đô?

Tào Bằng cười nói:

- Sao, muốn về rồi sao?

- Không phải vậy... chỉ có điều thiếp cảm thấy Nguyệt Anh tỷ tỷ và Chân tỷ tỷ ở Hứa Đô, không được đoàn tụ với phu quân thì sẽ buồn lắm.

Nhắc đến Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, khiến trong lòng Tào Bằng dâng lên một nỗi buồn.

Thoáng cái, thế mà đã một năm rồi.

Kể từ khi hấn rời khỏi Hứa Đô vào đầu năm, đến nay đã gần một năm.

Chắc là Tào Oản đã biết đi rồi... còn Tiểu Long, đứa con yêu quý của hấn, cũng sắp một tuổi rồi!

Cha mẹ, tỷ tỷ, bọn họ có được khỏe không?

Còn Đặng Cự Nghiệp, Hồng Nương Tử bọn họ nữa, bây giờ đang làm gì?

Thật nhớ bọn họ quá!

Trong mắt Tào Bằng thoáng có chút rơm rớm ướt.

Nhưng ngay lập tức, hấn hít sâu vào một hơi, kiềm chế tình cảm yếu mềm trong lòng xuống. Đây là Hà Tây, là phương Bắc, không nên để tình cảm nhi nữ vấn vương... “đợi đến khi ta gầy dựng xong cơ sở cho nơi này rồi, đó sẽ là ngày cả nhà ta được đoàn tụ”.

Nghĩ đến đây, tinh thần hấn chợt rúng động.

- Đúng rồi, hai ngày nữa ta sẽ phái người về nhà, các nàng có muốn cùng về thăm nhà không?

Bộ Loan và Quách Hoàn hai miệng đồng thanh đáp:

- Không muốn!

Lời nói vừa thốt ra, hai người đồng thời đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười...

Nghe thấy tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc của hai nàng, nỗi buồn trong lòng Tào Bằng cũng vơi đi ít nhiều. Nhìn cảnh tuyết trắng lè, làm trời dậy trong lòng hấn một tình cảm hào hùng vô hạn, bất chợt co giò phóng chạy. Hai con Tuyết Ngao vừa sủa vừa đuổi sát ngay theo phía sau hấn.

Tiếng cười, tiếng chó sủa, vang vọng giữa đất trời tuyết phủ trắng xóa.

Tào Bằng ngửa cổ hú vang!

Hấn thật muốn hét lớn lên thành tiếng: “Tam Quốc, ta đến đây...”

Tào Phi nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời trên mặt đầy vẻ khó xử.

Phải nói là, trong suốt một năm qua, Tào Phi cai quản huyện Tất rất hiệu quả. Từ một huyện nhỏ không tới mười ngàn hộ trước kia, đến nay đã đạt tới con số hơn bảy mươi ngàn, tăng trưởng hơn một nửa. Vùng này lại thu được thuế má phong phú, được mệnh danh là một trong ba vùng phát triển tốt nhất. Từ một vùng đất hoang sơ, mà đạt được thành tích chính trị như vậy, có thể nói là đã thể hiện được rõ năng lực của người cai quản.

Nếu như không có việc Hà Tây bị thu phục, thì thành tích chính trị của huyện Tất đủ khiến Tào Phi mở mày mở mặt, đủ để y chứng minh được thực lực của mình.

Chính là do Hà Tây, khiến cho tất cả những gì Tào Phi đã làm được trong suốt một năm qua trở nên lu mờ, không chút đặc biệt.

Y dựa vào hành lang, tay vịn lan can, hồi lâu không nói năng gì.

Về mặt của Tư Mã Ý cũng hết sức đau khổ, im lặng đứng sau lưng Tào Phi.

Một hồi lâu, Tư Mã Ý khe khẽ nói:

- Thế tử, người đã hạ quyết tâm chưa?

Tào Phi ngoảnh đầu lại, nói:

- Trọng Đạt, ta không cam tâm, không cam tâm... hãy cho ta thêm một chút thời gian nữa, ta nhất định sẽ làm cho huyện Tất trở thành huyện phát triển tốt nhất trong ba vùng. Bây giờ mà từ bỏ như vậy, thì bao nhiêu công sức trước kia há chẳng phải đổ sông đổ biển cả ư, làm sao ta có thể đành lòng?

Tư Mã Ý nói:

- Ta cũng không cam tâm.

Cho dù Thế tử có tiếp tục ở lại đây, đưa huyện Tất trở thành huyện phát triển tốt nhất trong ba vùng đi nữa, thì vẫn không thể sánh được với thành tích chính trị rạng rỡ của Hà Tây. Hà Tây từ đất bằng quật khởi, cũng đồng nghĩa với việc làm lại từ đầu. Trong tình hình này, mỗi một thành tích mà Tào Bằng làm được, cũng được người ta phóng đại lên. Còn Thế tử bất luận có làm thế nào đi nữa, cũng bị lép vế dưới cái bóng của Tào Bằng, chớ nên không đáng giá.

Điều mà Thế tử mong muốn vẫn chưa đến, hà tất phải so đo sự được mất lúc này?

Chủ công đang chuẩn bị phát động công đánh Nghiệp Thành, đây chính là thời cơ tốt để Thế tử chứng minh cho thiên hạ thấy sự vô dũng và năng lực của mình. Hơn nữa, Thế tử có thể dựa vào cuộc chiến ở Hà Bắc, để lôi kéo các mối quan hệ trong quân đội, so với chuyện đó thì huyện Tất nhỏ bé này đâu đáng để đem ra so sánh?”

Tào Phi nghe xong, lặng im không nói gì.

Ngày cuối năm càng lúc càng đến gần, cũng sắp đến ngày Tào Phi phải phụng mệnh trở về Hứa Đô.

Cũng chính vào lúc này, y phải đối mặt với một lựa chọn không thể tránh khỏi: hoặc là tiếp tục ở lại Tất huyện, cai trị huyện Tất trở thành huyện phát triển tốt nhất trong ba vùng, rồi sau đó mang theo thành tích rực rỡ đó trở về Hứa Đô; hoặc là rời khỏi huyện Tất, đến tham gia cuộc chiến ở Hà Bắc.

Chính bản thân Tào Phi cũng do dự không quyết định được, nên đành tìm Tư Mã Ý đến thương lượng.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Tư Mã Ý khuyên Tào Phi rời khỏi huyện Tất. Nguyên nhân rất đơn giản, huyện Tất cách Hà Tây quá gần, trong khi đó một người là cháu của họ Tào, một người là con trai của họ Tào, rất dễ khiến cho người ta đem ra so sánh.

Nếu xét về nền móng mà nói, thì Hà Tây yếu kém, không thể đem ra so sánh với huyện Tất.

Nhưng Tào Bằng lại thu phục toàn bộ Hà Tây, cũng giống như dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tương lai chắc chắn sẽ phát triển rất nhanh chóng và mạnh mẽ. Nền móng kém có cái hay của nền móng kém, đó chính là mỗi một chút tiến bộ đều sẽ được người ta phóng đại một cách vô hạn. Dưới con mắt của người đời mà đem ra so sánh, thì cho dù Tào Phi có giành được danh hiệu phát triển tốt nhất cho huyện Tất, cũng bị người ta nói “nền móng của hấn tốt, cho nên đạt được thành tích cũng không có gì lạ, nếu đổi lại là Tào Bằng thì huyện Tất sẽ thế này thế kia...”

Lý do thứ hai khiến Tư Mã Ý khuyên Tào Phi rời bỏ huyện Tất, chính là vì lực lượng trong quân đội.

Tào Phi đến huyện Tất vốn là để rèn luyện.

Trong một năm ở huyện Tất, y đã chứng minh được năng lực của mình.

Cho nên, việc mà y cần làm bây giờ, là kéo gần các mối quan hệ trong quân đội, duy trì sự qua lại mật thiết trong quân, và gây dựng đủ chiến công.

Tào Bằng ở Hà Tây có thiếu gì cơ hội để lập quân công.

Trong khi đó Tào Phi ở huyện Tất, sẽ rất khó có được những cơ hội như vậy...

Chẳng phải là sau khi Tào Bằng chiếm lĩnh được Hà Tây, thì huyện Tất đã bị biến thành nội địa, rất khó có chiến tranh xảy ra. Cho dù là có, thì cũng chỉ là mấy bọn giặc cỏ vớ vẩn mà thôi, căn bản không giúp Tào Phi thể hiện được bản lĩnh. Còn về phần Tào Bằng, hấn có thể có giao chiến, hoặc xung đột không

ngừng với người Hung Nô, người Khương Hồ. Rất dễ gạt hái được quân công, cùng với đó sẽ đạt được sự tán thưởng cũng như thân cận của các tướng lĩnh trong quân...

Ở lại huyện Tất đã không còn mấy ý nghĩa nữa.

Nếu đã như vậy, thì chẳng thà đi Hà Bắc, tham gia vào cuộc chiến ở Nghiệp Thành...

Tào Tháo sủng ái Tào Xung, mà Tào Bằng lại là ân sư vỡ lòng của Tào Xung, sau này rất có thể sẽ ủng hộ để Tào Xung trở thành người thừa kế.

Danh vọng của Tào Bằng càng cao, thì vốn liếng để Tào Xung trở thành người thừa kế càng nhiều.

Còn về phần Tào Phi, nếu như không có đủ danh vọng, sẽ ngày càng bị Tào Xung áp sát, thậm chí sớm muộn sẽ có ngày bị Tào Xung vượt qua, càng ngày càng xa. Nhất định phải rời khỏi huyện Tất, trở về Trung Nguyên, cũng chỉ có như vậy, mới có thể tạo dựng được uy vọng cho Tào Phi.

Thái độ của Tư Mã Ý hết sức rõ ràng, khiến cho Tào Phi dần dần cũng bị lung lay.

- Đành vậy, vậy lần này trở về Hứa Đô, ta sẽ thỉnh cầu phụ thân cho ta tham gia cuộc chiến Nghiệp Thành vào năm sau.

Tào Phi nói xong, nắm tay khẽ đắm xuống lan can một cái.

Mặc dù là y đã đưa ra quyết định, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút buồn bực, bất luận thế nào đi nữa, y cũng là do bị Tào Bằng dồn ép đến không còn cách nào khác, bất đắc dĩ đành phải trở về Trung Nguyên...

Sau một trận tuyết lớn, sông Hồng Thủy đóng băng.

Tào Bằng không hề biết rằng, những gì mà hắn làm ở Hà Tây đã gây ảnh hưởng rất lớn đến những người khác. Sau hôm đi dạo dưới trời tuyết cùng với Bộ Loan và Quách Hoàn, đập tuyết tìm mai, thư giãn tinh thần xong, bao nhiêu cảm xúc buồn bực, lo lắng tích tụ trong lòng suốt gần nửa năm qua, đã được giải tỏa rất nhiều. Ngày thứ hai, hắn mang theo tâm trạng vui vẻ, lại tiếp tục đầu tư tâm huyết vào công cuộc kiến thiết oanh liệt ở Hà Tây.

Tuy công việc xây dựng thành trì đã tạm thời gác lại, nhưng vẫn còn rất nhiều việc khác cần phải làm.

Ví như, sau khi mặt đất được hồi sinh, sẽ cần rất nhiều thứ cho công cuộc khai hoang đồn điền, và nhiều công tác cần phải chuẩn bị cho thời kỳ sơ khởi của đồn điền, đều cần phải bắt đầu bắt tay vào sắp xếp. Tào Bằng nhất định phải đánh giá trước những sự việc có thể đột ngột phát sinh, để tránh khi nó xảy ra rồi lại trở tay không kịp. Cũng may, Bộ Chất, Từ Thứ và Bàng Thống bên cạnh hắn đều là những người đa mưu, suy nghĩ kín kẽ, có thể giúp hắn giải quyết rất nhiều vấn đề. Còn về phần những việc lớn mang tính chất định hướng, thì đã có Lý Nho âm thầm đứng ở đằng sau lo liệu cho Tào Bằng.

Thường ngày Lý Nho thường rất hiếm khi xuất đầu lộ diện.

Thỉnh thoảng, cũng có tiếp xúc với bọn người Bàng Thống vài lần, nhưng cũng không có ai trong bọn họ thắc mắc về thân phận của y...

Tuy nhiên, Giả Tình thì lại thường hỏi luôn mồm.

- Nghe giọng nói của tiên sinh, hình như là người Lương Châu?

- Phải.

- Ha ha, ta cũng là người Lương Châu.

- Vậy sao, vậy thì quả là trùng hợp.

- Giọng của tiên sinh, dường như hơi giống người Lũng Tây...

- Hồi trước ta từng sống ở Lũng Tây một thời gian.

- Nghe cách tiên sinh nói chuyện, rất có phong độ của bậc cao sỹ, đáng lẽ phải là người rất có tiếng tăm. Vì sao tiểu nhân chưa từng nghe ai nhắc đến tên của tiên sinh?

- Lão chỉ là người quê mùa, không có gì đáng nói.

- ...

Sau nhiều lần tiếp xúc, Lý Nho tìm đến Tào Bằng đến.

Y nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Cái tên tiểu tử Giả Tinh đó quả không hổ là con nuôi của Giả Văn Hòa, tên này nói năng câu nào cũng có cạm bẫy, khiến cho người ta khó mà đề phòng. Công tử, ta lo rằng tên tiểu tử này lần này đến Hà Tây là do phụng mệnh của Giả Hủ. Có lẽ Giả Hủ đã có hoài nghi, công tử cũng nên có sự chuẩn bị. Tên tiểu tử này còn dễ đối phó, chứ nếu tên Giả Hủ mà đến, thì e là không thể giấu nổi đâu.

Ngụ ý trong lời nói của y, chính là muốn nói với Tào Bằng rằng: thân phận của lão, có khả năng sẽ bị bại lộ bất cứ lúc nào.

Tào Bằng đưa tay lên vuốt mặt, đối với tình huống này, hắn cũng cảm thấy đành bó tay. Cứ thế mà để cho Lý Nho đi sao? Vậy thì hắn không đành lòng.

Bọn Bằng Thống đúng là những người trí cao mưu cao, nhưng kinh nghiệm lại không đủ.

Ít nhất với hiện trạng trước mắt, tuy Lý Nho rất ít khi bày mưu tính kế, nhưng chỉ cần có y ở bên cạnh, thì cũng giúp cho Tào Bằng yên tâm hơn rất nhiều. Những trù tính, những kế sách của y, luôn suy xét được thấu đáo và có tầm nhìn xa hơn nhiều so với bọn Bằng Thống.

Hiện giờ, Tào Bằng vẫn chưa thể rời xa được Lý Nho, hắn cần Lý Nho ở bên cạnh hắn, chí ít cũng giúp hắn chỉ điểm phương hướng trong thời gian trước mắt.

- Tiên sinh không cần lo lắng, Hà Tây trước mắt vẫn do ta kiểm soát, cho dù Giả Hủ có đoán được, cũng không thể làm gì được tiên sinh.

Đợi sau khi Hà Tây ổn định rồi, ta tự khắc sẽ mưu tính đường ra cho tiên sinh... nếu không thì thế này đi, đợt này ta sẽ cho người đi Hải Tây đón công tử đến đây, để cho cha con tiên sinh được đoàn viên. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, ta sẽ sắp xếp cho tiên sinh rời đi.

Giữa Tào Bằng và Lý Nho có cái hẹn mười năm.

Mà giờ đây mới qua có bốn năm.

Khi Tào Bằng nói ra những lời này, cũng là tỏ rõ thái độ của hắn: hắn sẽ không dùng cái hẹn ước đó để ràng buộc Lý Nho.

Trong lòng Lý Nho có chút rối bời, nhìn Tào Bằng, hồi lâu không nói gì.

Nếu nói lúc ban đầu khi Lý Nho đến đầu quân cho Tào Bằng là việc bất đắc dĩ, là do bị Tào Bằng ép buộc, thì đến bây giờ, y lại rất thích cái cảm giác được ở bên cạnh Tào Bằng, bày mưu tính kế, chỉ điểm đường đi nước bước cho hắn. “Đáng tiếc, thực là đáng tiếc!”

“Nếu ta được biết hắn sớm hơn năm năm, nhất định sẽ phò tá cho hắn gây dựng được một giang sơn”.

Đến bây giờ, thế lực lớn của Tào Mạnh Đức đã được hình thành, không gì có thể ngăn cản được ông ta thống nhất cục diện miền bắc. Còn Tôn Quyền ở Giang Đông, ngồi giữ phúc trạch của cha anh để lại, trải qua bốn năm nằm gai nếm mật, cũng đã ổn định được thế cục. Còn về phần Kinh Châu, tuy là có vị trí địa lý trọng yếu, lương tiền dồi dào, nhưng chỉ có thể làm vùng hậu phương, chứ không thể trở thành một chỗ để gây dựng nền móng.

Tào Bằng muốn thành đại sự, khó khăn rất lớn...

Cũng đành, Tào Học Hữu người đã thành tâm đối đãi với ta, chịu nghe theo kế sách của ta.

Vậy nên, cho dù trong tương lai ta có phải đi, thì cũng sẽ đảm bảo cho người được hưởng phú quý, giúp người mở ra một cục diện thái bình vạn thế!

Lý Nho đã âm thầm quyết định trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh nhạt nói:

- Vậy thì, đành nhờ công tử.

- Công tử, bên ngoài doanh trại có một đám người kéo đến, nói là bộ hạ của công tử.

Trong lúc Tào Bằng và Lý Nho đang bàn bạc, thì nghe Ngưu Cương đang đứng ngoài trường bắn báo vào.

Bên cạnh Tào Bằng luôn có bốn tên tiểu tùy tùng, ngoài Vương Song và Thái Dịch ra, thì Tào Chương và Ngưu Cương cũng không lúc nào rời hần nửa bước...

Hôm nay, Vương Song dẫn Thái Dịch và Tào Chương đến quân doanh xem diễn tập, cho nên Ngưu Cương trực gác.

Tào Bằng nghe nói ngẩn người, vội xin lỗi Lý Nho đoạn vội vàng bước ra ngoài trường.

- Ai tìm ta?

- Không rõ lắm... hình như người dẫn đầu họ Tô.

- Tô... Tô Song sao?

Tào Bằng lập tức đoán ra ngay được thân phận của người vừa đến, vội nói:

- Mau mời họ vào đây.

Hắn đi thẳng vào trong ngôi nhà bằng đất, chẳng bao lâu sau, đã thấy Ngưu Cương dẫn theo mấy người, từ bên ngoài bước vào. Tào Bằng vừa nhìn đã nhận ra ngay, người lớn tuổi dẫn đầu nhóm người chính là Tô Song. Khi trước, hắn quen biết với Tô Song ở doanh địa của Hồng Sa Cương Đoàn Chá, rồi sau đó đón nhận sự quy thuận của họ Tô. Về sau, Tô Song để lại con trai lớn là Tô Do, còn lão thì một mình trở về nước Trung Sơn.

Lúc đó, Tô Song có nói với Tào Bằng, là cuối năm nhất định sẽ đến.

Chỉ có điều lúc trước có nhiều sự cố phát sinh, khiến cho Tào Bằng gần như quên mất chuyện này.

Không ngờ, Tô Song lại đến thật. Mà lại vào đúng lúc chỉ còn cách ngày cuối năm có mấy ngày, vẫn kịp thực hiện lời hứa.

Tô Song nhìn thấy Tào Bằng, vội vàng bước đến mấy bước, cúi người thi lễ.

- Thảo dân Tô Song, thay mặt một trăm mười bảy người nhà họ Tô, đặc biệt thỉnh an công tử.

Tào Bằng lộ ra vẻ mặt cổ quái, không nhìn Tô Song mà lại nhìn chăm chăm vào một gã nam tử ở phía sau Tô Song.

Nam tử kia tuổi gần bốn mươi, dáng người không cao lắm, chỉ ở mức trung bình.

Vừa tiến đến, gã liền cúi đầu. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tào Bằng, trong lòng của gã cười khổ một tiếng. Kỳ thật, trước khi gã đến Hà Tây cũng đã biết không thể gạt được Tào Bằng. Hơn nữa, ngay từ đầu gã đã không có ý muốn đến Hà Tây. Nhưng vì Tô Song đối đãi với gã quá tốt, mà gã thì phiêu bạt cũng đã lâu, gã cũng hy vọng có thể tìm một nơi để dừng chân, ổn định cuộc sống.

Vốn là gã có hai lựa chọn.

Một là về lại quê nhà ở Trùy Dương, còn lại thì đến Hà Tây.

Về lại quê hương, đương nhiên cuộc sống sẽ tốt hơn. Nhưng như vậy thì cuộc đời của gã cũng sẽ không có triển vọng gì. Cho nên sau khi suy đi nghĩ lại, gã quyết định hay là đến Hà Tây để thử sức một phen. Cũng có lẽ Tào Bằng đã quên gã từ lâu.

Nhưng hiện tại...

Nam tử có chút xấu hổ bước ra, chấp tay nói:

- Tội dân là Chúc Đạo, xin ra mắt Tào Bắc Bộ.

Tào Bằng không kìm nổi cười ha ha, đứng dậy bước tới phía trước:

- Ta đã nói là nhìn có vẻ quen mắt, nhưng lại không nghĩ là có thể gặp cố nhân ở Trùng Dương tại Hà Tây này. Chúc Đạo, năm năm rồi không gặp, người có mạnh khỏe không? Tội danh của người ở Trùng Dương đã được rửa sạch, người nhà của người đã giải quyết ổn thỏa, sau này người không cần phải mai danh ẩn tích, trốn chui trốn nhủi nữa.

- Dạ!

Nam tử nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Nam tử này chính là người quen cũ của Tào Bằng năm đó lúc còn đảm nhiệm chức Bắc Bộ Ủy ở Trùng Dương.

Chúc Đạo trước kia vốn là một tay kiếm khách, thuộc dòng dõi phú quý ở Trùng Dương.

Năm năm trước, Tào Bằng đảm nhiệm chức Bắc Bộ Ủy ở Trùng Dương có gặp Chúc Đạo vài lần. Thật ra, hai người gặp gỡ với nhau cũng không phải là rất vui vẻ gì. Ở Trùng Dương Chúc Đạo có thể lực rất mạnh nên có phần khinh thường Tào Bằng, nói năng thường không hề khách sáo. Vụ án Thích Phùng, Nhạc Quan, các án mạng xảy ra liên tục ở Trùng Dương có nhiều chứng cứ đều chỉ rõ hung thủ là Chúc Đạo.

Lúc ấy ở Trùng Dương có một vị hiệp khách khác tên là Trương Lương, đến nương tựa Lưu Bị.

Thừa dịp một đêm mưa, một hiệp khách tên là Xích Trung nam sủng của Nhạc Quan đã bị giết chết rồi vu oan giá họa cho Chúc Đạo. Chúc Đạo là người thích nam giới, yêu trẻ nhỏ. Lúc ấy bởi vì một gã nam sủng phản bội nên nổi giận mà giết chết y, đem thi thể của người nọ chôn ở đình viện của nhà mình. Trương Lương tố cáo Chúc Đạo, đem sự việc báo cho quan phủ để trị tội gã.

Chúc Đạo có tật giết mình, nghe Trương Lương nói như vậy, suốt đêm trốn khỏi Trùng Dương...

Lại nói, vào những năm cuối Đông Hán có một trào lưu khá phổ biến đó là đồng tính nam, việc đó vốn được xem như là chuyện bình thường, chẳng có gì to tát cả.

Sự việc Chúc Đạo giết nam sủng, cũng coi như là có chút tai tiếng ở Trùng Dương.

Nếu như bị đối phương biết được, tất nhiên Chúc Đạo sẽ bị trả thù. Hơn nữa gã trước đây đối với Tào Bằng cực kỳ vô lễ nên cũng lo lắng là Tào Bằng nhân cơ hội này sẽ trừng trị gã. Sau khi rời khỏi Trùng Dương, Chúc Đạo đến nước Trung Sơn, nương tựa một nhà họ Tô ở đấy.

Những việc xảy ra ở nhà, thật ra thì gã cũng có biết.

Nhà Hán có luật mua tội.

Chính là bỏ ra một số bạc nhất định là có thể miễn đi tội danh của bản thân.

Nam sủng bị giết kia chẳng qua cũng chỉ là một gã có xuất thân thấp kém. Tuy trước kia được sủng ái, nhưng dù sao thì cũng đã chết.

Người nhà của Chúc Đạo bỏ ra một ít tiền để thương lượng với đối phương.

Rồi sau đó dùng đất đai ở ngoài thành Trùng Dương để mua chuộc quan phủ, xem như xin miễn tội cho Chúc Đạo.

Nhưng mà Chúc Đạo vẫn không dám về nhà.

Cũng bởi vì tranh đấu của Tào Viên trước kia trận chiến ở Quan Độ, rồi sau đó lo lắng sau khi trở về sẽ bị họa lây cho nên vẫn luôn ở lại Trung Sơn. Lần này Tô Song quyết ý đến nương tựa Tào Bằng, Chúc Đạo sau khi cân nhắc nhiều lần liền quyết định theo Tô Song thử thời vận.

Đối với mâu thuẫn giữa Chúc Đạo và Tào Bằng, thật ra Tô Song cũng có nghe nói lại lúc đi đường.

Vội vàng khom người nói:

- Mạnh Chi những năm gần đây vẫn hối hận năm đó thô lỗ, hy vọng có thể lập công chuộc tội, nhưng lại không có cơ hội. Nay nghe tôi nói đến đầu công tử, Mạnh Chi cũng do dự hồi lâu, cả gan đến đây, xin công tử tha thứ cho hèn năm đó vô lễ.

Tào Bàng không kìm nổi cười.

Đối với Chúc Đạo, hắn cũng không có mấy thiện cảm.

Nhưng đối với kiếm thuật của gã lại có chút tán thưởng.

Đây là một kiếm khách mà ngay cả Sử A cũng khen ngợi, kiếm thuật đương nhiên không kém. Thật ra, lúc trước Tào Bàng đảm nhiệm Bắc Bộ Ủy ở Trùng Dương rất nhiều người không đồng ý. Không nói đến việc bị Chúc Đạo khinh thường, ngay cả Nam Bộ Ủy Mạnh Thần cũng mang lòng bất mãn. Nếu không phải vì lúc trước văn danh của Tào Bàng rất thịnh, hơn nữa lại rất thân thiết với Trần Quân, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái. Chính vì tính cách của gã làm cho Tào Bàng có chút không thích hợp...

Cũng bởi vì vậy, hắn mới không nâng đỡ Chúc Đạo.

Đó không phải là vì kỳ thị, mà là vì có chút không thích...

Một người đầy râu như vậy, không thích nữ nhân lại đi thích nam nhân, điều này làm cho Tào Bàng không thể chịu được.

Tuy nhiên, Tào Bàng cũng không oán hận Chúc Đạo.

Năm đó hắn là Bắc Bộ Ủy Trùng Dương, hưởng sáu trăm thạch bổng lộc.

Mà nay, hắn đã là Thái Thú của một quận, đường đường là Bắc Trung Lang Tướng, chức quan được hưởng hai ngàn thạch bổng lộc, tâm tình đương nhiên rất khác biệt.

Chúc Đạo thì ngược lại, năm đó là đại hào ở Trùng Dương.

Mà nay lại ăn nhờ ở đậu, bao năm phiêu bạt, cuối cùng lại ở trước mặt của Tào Bàng, miệng lại xưng là tội dân...

Hai bên chênh lệch quá lớn!

Lớn đến nỗi nếu như Tào Bàng không phải nhìn thấy Chúc Đạo, có lẽ đã quên hắn già rồi.

Hắn cười khoát tay chặn lại:

- Ngày xưa Tào mỗ còn trẻ không biết chuyện, Chúc công đừng quá lo lắng. Tuy rằng lúc trước ngươi đã từng giết người, nhưng người nhà của ngươi đã giải quyết tai họa này cho ngươi.

Cho nên, ngươi có thể về nhà đoàn tụ cùng với vợ con.

Tuy nhiên, nếu như hôm nay ngươi đã đến gặp ta, tâm tư của ngươi ta cũng hiểu được phần nào.

Ngươi nguyện ý dốc sức vì triều đình, đây là một chuyện tốt. Nhưng nơi này của ta có nhiều quy củ, có một số việc ngươi cần phải hiểu. Đầu tiên, sở thích hiệp khách của ngươi phải sửa lại, còn thói quen kia của ngươi, tốt nhất phải bỏ.

Về mặt của Chúc Đạo đỏ bừng, phủ phục trên mặt đất, run giọng nói:

- Xin ghi nhớ lời của công tử dạy bảo, tôi sẽ không bao giờ phạm phải thói quen khi xưa nữa.

- Tốt, đứng lên ngồi đi.

Tào Bàng xua tay, ra hiệu cho bọn người của Tô Song ngồi xuống.

Trong phòng của hắn lúc này cũng vẫn triệu tập hội minh như trước.

Chẳng qua lúc trước là da sói da cáo lột phía dưới, nhưng giờ thay đổi thành cái đệm.

Sau khi Tào Bàng đã bố trí chỗ ở được ổn định, hắn bắt đầu bắt tay vào làm một số việc theo thói quen sinh hoạt của hắn.

Ví dụ như, xưa nay người Hán đều ngồi trên chiếu, mà Tào Bàng thì lại tìm thợ thủ công làm ra rất nhiều bàn ghế.

So với ngồi chồm hồm, ngồi ở trên ghế dường như thoải mái hơn nhiều. Nếu là ở Trung Nguyên, khi hần làm mấy thứ này có lẽ sẽ không khỏi bị một số người dè bĩu nhưng ở Hà Tây này, bất luận hần làm chuyện gì cũng không có người dám phản đối. Lần này những hộ dân được điều đến đây không ít là thợ thủ công. Cho nên, ý tưởng này của Tào Bằng cũng không gặp phải trở ngại gì.

Đương nhiên, ngay từ đầu cũng không phải ai cũng quen được.

Ví dụ như bọn người của Bàn Thống, Từ Thứ, rốt cuộc cảm thấy cái bàn này có vẻ chẳng ra làm sao cả. Thậm chí ngay cả Thái Diễm cũng cho rằng cái bàn không được tiện lợi lắm. Nhưng Lý Nho thì ngược lại cảm thấy rất tốt, sau khi Tào Bằng vẽ ra bản mẫu, Lý Nho lập tức đi tìm người đem tới chỗ của hần.

- Mạnh Chi, không cần lo lắng nơi này không quen.

Hơn nữa, ở Hà Tây này còn có một lão hữu của ngươi, nếu như gặp được người ở đây, chắc là y sẽ rất cao hứng.

Tào Bằng đột nhiên nảy ra một ý tưởng!

Hần đang muốn nghĩ cách che dấu thân phận của Lý Nho, nay Chúc Đạo vừa tới, chẳng phải rất đúng lúc sao?

Lúc trước hần ở Trùy Dương có dùng tên giả là Huyền Thạc Lý Nho đi lại rất mật thiết. Chi bằng để cho Chúc Đạo che phía trước Lý Nho, phân tán lực chú ý của Giả Tinh. Ít nhất trong một khoảng thời gian có thể làm cho Giả Tinh tạm thời không chú ý đến Lý Nho nữa.

Nhớ tới Giả Tinh, Tào Bằng cũng có chút bất đắc dĩ.

Tiểu hồ ly này tuy không sâu sắc bằng Giả Hủ, không tính toán cặn kẽ, mưu kế quỷ quyệt như Giả Hủ,. Nhưng ở Hà Tây này lại là một nhân tài xuất chúng, ít ra là đối với những quan văn ở bên cạnh Tào Bằng lúc này, Giả Tinh tuyệt đối có thể xếp vào hạng nhất, thậm chí còn trên cả Bàn Lâm và Mạnh Kiến. Y suy nghĩ rất sâu sắc, có thể tùy cơ ứng biến. Ý tưởng của y thường làm cho người ta không thể nào ngờ tới.

Về mặt trầm ổn và định lực, Giả Tinh thì lại kém hơn so với Bàn Thống và Thư Thụ.

Về mặt xử lý chính vụ các mặt lớn nhỏ, y lại không so được với Bộ Chất...

Nhưng không thể không nói, sự có mặt của Giả Tinh lại vô cùng tốt để bổ sung vào chỗ thiếu sót của bọn người Bàn Thống. Kiếm của y xuất ra như gió, hơn nữa ra chiêu lại độc ác, thường chỉ một phát là giải quyết hết thảy, chịu ảnh hưởng rất lớn của Giả Hủ. Ngay cả Lý Nho cũng cho rằng, chờ khi Giả Tinh thêm mười tuổi nữa, tâm trí thành thực, kinh nghiệm phong phú, biết nhìn xa trông rộng, lúc ấy sẽ trở thành một độc sĩ thứ hai.

Nhưng Tào Bằng lại không nhớ là trong lịch sử có ghi chép về một người như Giả Tinh như vậy?

Sau Giả Hủ, dường như không có nghe nói con cái của y có chỗ gì xuất chúng. Có lẽ việc này giống như một con bướm nhỏ đang lúc biến hóa vậy. Đồng thời, hiện giờ Giả Tinh đang ở Hà Tây cũng khiến Tào Bằng cảm nhận được thâm ý khác của Giả Hủ. Hiện tại Giả Hủ giữ chức Thứ Sử Ký Châu, coi như là phụ tá đắc lực của Tào Ngụy. Y không thể thân cận quá mức với Tào Bằng, như thế sẽ khiến cho Tào Tháo nảy sinh nghi ngờ. Thậm chí ngay cả hai con trai của y ở trong triều cũng có vẻ rất khiêm tốn, không bắt hòa với một người nào mà cũng không thân mật với một phe phái nào cả.

Để cho Giả Tinh đến Hà Tây, phải chăng Giả Hủ ngầm bày tỏ thiện ý với Tào Bằng?

Đối với suy đoán này, Tào Bằng đặc biệt có hỏi qua Lý Nho.

Lý Nho cũng đồng ý với ý tưởng này của hần, Cổ Tinh này cũng đa mưu túc trí, giỏi che dấu giống như người kia.

Nếu không phải người đem gã ra ngoài chỗ sáng, có lẽ bây giờ gã cũng chưa chắc được người xem trọng như vậy. Ừm, y cho Giả Tinh đến giúp người, cũng giống như y bày tỏ thiện ý với người, ta nghĩ, y chắc chắn đang bày tỏ thiện ý với công tử.

- Tiên sinh nói là...

- Hề hề, ta cái gì cũng không có nói.

Lúc ấy Lý Nho cười, vội nói sang chuyện khác.

Nhưng đối với Tào Bằng, trong đầu lại nảy ra một ý tưởng khác.

Lần này Tô Song tới Hà Tây, có thể nói là rất đúng lúc..

Y gần như đã từ bỏ toàn bộ cơ sở của mình ở Trung Sơn.

Không kể là con cháu duy nhất ở trong dòng họ Tô, hơn nữa thợ thủ công, môn khách, thủ hạ của Tô Song lại có khoảng hơn hai ngàn người. Dựa theo lời của Tô Song, lần này y tới Hà Tây, mang theo đồ quân nhu và thuê ruộng, giá trị lên đến hơn năm trăm vạn bạc, cũng có nghĩa xấp xỉ năm trăm triệu đồng.

Tô Song lễ độ cung kính, mang danh sách đưa đến trước mặt của Tào Bằng.

Rồi sau đó, y đột nhiên cười:

- Công tử, Song còn vì công tử mang đến một lễ vật, xin công tử chớ chối từ.

434. Chương 446 + 447: Mỹ Nhân Tổng Tử (4 + 5)

Lễ vật?

Tào Bằng thật sự không thể nào đoán nổi Tô Song có thể mang đến lễ vật gì đáng giá khiến hắn phải ngạc nhiên. Là thần binh hay là bảo mã?

Hắn đâu có thiếu binh khí.

Cha của Tào Bằng là Tào Cấp, là một chuyên gia chế tạo binh khí rất có giá trị nổi danh nhất lúc bấy giờ, vả lại có tiền cũng chưa hẳn đã có được. Còn về bảo mã lương câu? Trừ phi là sư hổ thú, ngoài ra chẳng có gì khiến cho Tào Bằng có hứng thú. Nếu không vì vậy, hắn sẽ không đem thần câu nhất đẳng Chiêu Dạ Bạch kia tặng cho Hạ Hầu Lan làm vật cưới. Đối với Tào Bằng mà nói, số dĩ hắn xem trọng Tô Song là vì năng lực buôn bán của y. Một người có thể độc bá việc buôn bán ngựa ở Hà Bắc, có thể đi lại thoải mái buôn bán giữa Hồ Hán, nhất định là một nhân tài ít người sánh kịp.

Mà Hà Tây lúc này lại rất cần một người có khả năng kinh doanh như Tô Song.

Vì vậy, khi Tô Song nói vậy, Tào Bằng cũng không để tâm lắm.

Chỉ có điều khi người ta đã đưa lễ vật đến tận lầu của hắn, đó lại là một cơ hội tốt để mở lời với Tô Song.

- Tô công, ở Hà Tây ta sắp mở thương hội, hy vọng Tô công có thể đảm nhiệm chức đại sự thủ, không biết có được hay không?

- Thương hội?

Tô Song ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút:

- Có giống với hành hội ở Hải Tây của công tử không?

- Có phần giống nhưng cũng có phần không giống.

Tổng quát mà nói Hành hội là một tổ chức độc lập với quan phủ, nếu có cũng chỉ là hợp tác mà thôi. Còn Thương hội lại là một tổ chức một nửa phụ thuộc vào quan phủ. Tô công cần phải biết, việc buôn bán ở Hà Tây này rất khó khăn, vả lại phương thức tổ chức cũng vô cùng lạc hậu. Thương hội, chính là một hình thức đổi mới việc buôn bán rất tốt cho Hà Tây, đồng thời còn làm rõ việc giám sát, trách nhiệm và lưu thông. Cho nên nói Thương hội này so với Hành hội sẽ càng có nhiều quyền uy đồng thời cũng nhận thêm nhiều trách nhiệm.

Ta càng nghĩ thì càng thấy chỉ có Tô công mới là người thích hợp với chức vụ này nhất nhưng lại không biết Tô công có vui lòng đồng ý hay không?

Lúc đầu Tô Song ngẩn người ra, sau đó thì lại mừng rỡ.

Y không thể nào ngờ lại được Tào Bằng coi trọng đến như thế?

Thương hội này một khi được thành lập sẽ phụ trách hết tất cả việc buôn bán ở Hà Tây. Nếu không phải là người tâm phúc, nhất định sẽ không giao cho trọng trách này... Tô Song càng thêm tin tưởng là y đã ra một quyết định chính xác nhất trong cuộc đời của y.

- Công tử đã coi trọng Song như thế lẽ nào tôi lại chối từ?

Tô Song vội vàng đứng dậy, lại một lần nữa hướng về phía Tào Bằng tỏ ý trung thành.

Những người họ Tô ở đó cũng đều thi lễ, bày tỏ sự cảm kích đối với Tào Bằng.

Thấy Tô Song đồng ý chấp nhận Thương hội ở quận Hà Tây, cuối cùng Tào Bằng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Từ khi thành lập Thương hội này tới nay, hắn đã nghĩ đến rất nhiều người, bao gồm cả chín vị Hành thủ ở Hải Tây lúc trước, nhưng cuối cùng đều bị hắn gạt bỏ.

Nguyên nhân?

Rất đơn giản: năng lực không đủ!

Chín vị Hành thủ ở Hải Tây, có lẽ cũng có chút thủ đoạn trong việc kinh doanh nhưng đối với đại cục vẫn còn quá kém.

Ở một huyện như Hải Tây có lẽ còn có thể thành thạo thậm chí tới một châu cũng có thể làm được ổn thỏa. Nhưng nếu là Hà Tây thì lại không thể làm được. Hà Tây, là một nơi ở của Hồ Hán hỗn tạp, phía nam giáp với Quan Trung, phía bắc lại gần với quan ngoại, hướng tây chính là hành lang Hà Tây có tiếng tăm vang dội, hướng nam lại là nơi của Hà Bắc. Cho nên, dụng ý của Thương hội ở quận Hà Tây là tập trung toàn cục. Đại hành thủ của Thương hội này, không những đối với việc thông thương phải có cái nhìn tổng thể mà còn phải giao thiệp và gắn bó với dị tộc nữa. Đặc biệt là hành lang Hà Tây từng là nơi xuất phát của văn hóa Trung Nguyên ra bên ngoài. Nhưng mà hiện nay vai trò của thương nhân lại giảm sút, lại thêm hàng năm gặp phải chiến tranh, cho nên hầu như đã bị bỏ phế.

Tào Bằng hy vọng có thể thông qua Thương hội ở quận Hà Tây một lần nữa mở ra con đường tơ lụa.

Hà Tây, không thể là một Hà Tây bị phong bế!

Giống như Lý Nho đã nói về Hà Tây như vậy: Hà Tây nên là một nơi dung nạp, mở ra một nơi về đối ngoại thì có thể quảng bá võ công hiển hách của Trung Nguyên ta, đối nội thì có thể hấp thu dung hợp đủ loại văn hóa, từ đó đạt đến một cục diện đồng nhất.

Tào Bằng càng nghĩ càng thêm quả quyết Tô Song là một người thích hợp nhất để thử nghiệm.

Cùng Tô Song đàm luận hồi lâu đã giải quyết được rất nhiều vấn đề cần phải làm của thương hội quận Hà Tây. Cuối cùng, Tô Song cảm bản kế hoạch cáo từ rời đi. Tào Bằng cho rằng đối với Tô Song cần phải tìm hiểu thêm nữa. Hắn cần từ từ tìm hiểu mới có thể sử dụng được tốt. Mà tìm hiểu thì nhất định cần phải có thời gian mới được.

Thương hội quận Hà Tây, là bước đi đầu tiên của Tào Bằng.

Từ nay về sau, Tào Bằng sẽ từ từ nâng cao tác dụng và chuẩn mực của thương nhân, thông qua đó càng làm cho thương phẩm được nhanh chóng lưu thông, tiến thêm một bước kích thích thương phẩm được dồi dào. Việc này cần phải có một quãng thời gian dài, tuy nhiên Tào Bằng cảm thấy, chỉ cần tiếp tục kiên trì, cuối cùng rồi cũng sẽ thành công.

Sắp xếp ổn thỏa cho bộ tộc của Tô Song, Tào Bằng lại đi tìm Lý Nho.

Hắn nói về sự việc của Chúc Đạo, rồi sau đó lại đưa ý tưởng của hắn cho Lý Nho nắm được rõ ràng.

- Nếu là có Chúc Đạo, quả thật có thể làm nhiễu loạn ý nghĩ của Giả Tĩnh. Như vậy đi, chút nữa ta sẽ đi gặp Chúc Đạo.

- Vậy thì rất tốt.

Lý Nho khẽ mỉm cười, ra hiệu cho Tào Bằng ngồi xuống.

- Mấy ngày nay ta luôn nghĩ tới một việc.

Trước kia vì thời cơ chưa đến cho nên cũng không tiện nói. Mà nay, cả nhà của Tô Song đều đã đến đây, hơn nữa y cũng nguyện ý vì công tử mà làm việc hết mình, cũng coi như là thời điểm để nói ra. Lúc trước Tô Song từng hiến kế cho công tử đến biên ngoại mua nô lệ, công tử có còn nhớ hay không?

Dựa theo quy mô của Hà Tây này, có thể tiếp nhận hơn một triệu người.

Đáng tiếc là triều đình lại coi thường Hà Tây, cho nên năm đó mới phá hỏng một cơ sở tốt như vậy, trong một trăm năm khó mà chống chịu được.

Trung Nguyên vẫn còn đang hỗn chiến.

Dù cho Tào Tháo có giết chết họ Viên, thống nhất phương Bắc, nhưng chiến tranh vẫn tiếp tục lan rộng.

Hy vọng từ Trung Nguyên di chuyển nhân khẩu là việc rất khó khăn. Giống như lúc này đây, Tào Tháo chuyển tám trăm ngàn hộ đã là cực hạn rồi.

Cho nên, muốn gia tăng nhân khẩu ở Hà Tây, cùng lúc phải quy phục và chịu giáo hóa, hơn nữa còn phải dung hợp với dị tộc Khương hồ ở tại đây.

Nếu không làm vậy thì phải liên tục ra ngoài biên ngoại bắt người cướp của. Tương lai trong mười năm tới, thậm chí trong một trăm năm nữa, việc ra biên ngoại bắt người cướp của để tăng nhân khẩu sẽ phải trở thành một thủ đoạn. Tuy là Tào Bàng không thích như vậy, nhưng lại không thể không thừa nhận, biện pháp này là hiệu quả nhất.

Ai bảo dân cư ở Hà Tây thưa thớt, trong khi đó lại cần một lượng lớn lực lượng lao động chứ?

- Đúng là có việc này.

Lý Nho nói:

- Nhưng chỉ mua nô lệ chỉ sợ vẫn không đủ.

- Ồ?

- Người cũng biết, ở Mạc Bắc này có bao nhiêu dị tộc? Những dị tộc này lại phân chia thành bao nhiêu bộ lạc nữa? Mà giữa những bộ lạc này, lại có bao nhiêu mâu thuẫn và xung đột...Trước đây, Đàn Thạch Hòe cũng vậy, thậm chí năm đó Mạc Đốn cũng thế, dựa vào thủ đoạn cứng rắn và mạnh mẽ, kết hợp lại thành một đại tộc Hung Nô và Tiên Ti như vậy. Nhưng trên thực tế, xung đột giữa các bộ lạc với nhau vẫn chưa hề giảm bớt. Công tử có ý tưởng như vậy, nhìn chung cũng không có sai, nhưng nói thật, làm vậy cũng có khả năng nuôi hổ thành họa. Ta có một kế không biết công tử có muốn nghe hay không?

Tào Bàng vội vàng nói:

- Xin mời tiên sinh chỉ bảo.

- Rất đơn giản, hãy để cho Tô Song kích động mâu thuẫn giữa các bộ lạc này.

Các đại bộ lạc xung đột với nhau, các tiểu bộ lạc xung đột với nhau, đồng thời, tăng cường mua nô lệ. Kể từ đó, công tử không cần lo lắng vì nhân khẩu ở Hà Tây không đủ, cũng có đủ khả năng để lãnh đạo Mạc Bắc ở quan ngoại, duy trì một cuộc chiến không ngừng, cục diện không ngừng bị tiêu vong. Người nào hùng mạnh, chúng ta liền ủng hộ một bộ lạc khác cùng nhau công kích...Công tử không thể ra mặt, chỉ cần có người ở bên ngoài xáo động là được. Vậy thì Hà Tây đã có thể an ổn phát triển, cũng có thể khuếch trương ra ngoài. Quá trình khuếch trương này, có thể là mười năm hoặc hai mươi năm...Nhưng luôn luôn không để cho bọn người Hồ này có thể liên kết lại với nhau dù chỉ một ngày, đó là lúc công tử làm chủ Mạc Bắc ở quan ngoại này! Ha ha, không biết công tử nghĩ như thế nào?

Tào Bàng giật mình, âm thầm gật đầu.

Chủ ý này của Lý Nho, quả thật là diệu kỳ nhất.

Nếu có thể thực hiện được như vậy, thì toàn bộ quan ngoại sẽ không ngừng xung đột và nội chiến.

Tuy nhiên, đề xuất hiện giờ của Lý Nho cũng mới chỉ là ý tưởng.

Còn để thực hiện một cách cụ thể thì cần phải có kế hoạch chi tiết hơn nữa.

Nghĩ vậy, đột nhiên Tào Bằng cười nói:

- Ta quyết định đem việc này phó thác cho tiên sinh. Tiên sinh cần người ta cấp người, cần tiền ta cấp tiền, tất cả đều nghe theo tiên sinh sắp xếp.

Chỉ có điều không biết tiên sinh có đồng ý đảm đương trọng trách này hay không?

Lý Nho cười vang:

- Nếu như công tử không chê Nho tôi thấp kém, tôi xin nguyện gánh lấy trọng trách.

Tào Bằng nghe vậy thì liên tục gật đầu...

Sau khi cùng Lý Nho bàn bạc hồi lâu, Tào Bằng cũng thấy có chút mệt mỏi.

Lý Nho tự đi tìm Chúc Đạo, còn Tào Bằng thì quay về lều của mình. Bên trong lều đã đặt sẵn một thùng gỗ chứa đầy nước ấm. Bộ Loan đang rắc hoa vào trong thùng gỗ, thấy Tào Bằng đi vào liền vội vã ra đón.

- Tiểu Hoàn đâu?

- Thái tử tỷ hôm nay không được khỏe, tiểu Hoàn đã sang bên đó để chăm sóc.

- Ồ, sao lại thế?

Mấy ngày nay Tào Bằng bị Quách Hoàn và Bộ Loan lôi kéo chứ bình thường hắn vẫn hay qua lại chỗ Thái Diễm. Thứ nhất, vì Thái Diễm đã ghi chép gần đến một trăm cuốn sách, bình thường Tào Bằng sẽ đến để xem xét. Thứ hai, quan hệ giữa Quách Hoàn và Thái Diễm rất tốt, thường xuyên cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm.

- Cũng vì ghi chép quá nhiều sách nên có chút mệt mỏi, lại nhiễm chút phong hàn nên có phần không thoải mái.

Tuy nhiên cũng không có gì đáng lo, đã mời người đến đó để khám và chữa bệnh rồi...Phu quân, thiếp có một việc muốn thương lượng với chàng. Thái tử tỷ hàng ngày đều ngồi viết kinh điển, cực kỳ vất vả. Hơn nữa nàng còn phải chăm sóc cho A Dịch Quả và A Mi Quả. Cho nên vừa rồi thiếp đã bàn bạc với Hoàn tỷ tỷ, muốn cho người đến Trung Nguyên mua nô tì cho nàng để chăm sóc nàng được tốt hơn. Có được không?

Tào Bằng hơi sững sốt, chột vồ cái trán.

- Đây là sơ sót của ta...Chỉ chú ý bảo vệ an toàn cho cả nhà của Thái phu nhân, lại quên tìm người săn sóc cho nàng ấy.

Được, chuyện này phải sắp đặt cho nhanh một chút. Nàng lập tức viết một phong thư, ta sẽ phái người ngày đêm đưa tới Hứa Đô, bảo Nguyệt Anh và Tiểu Chân tìm giúp một vài nô tì. Tuy nhiên trước hết nàng và tiểu Hoàn chịu khó lựa chọn một tỷ nữ biết chịu khó, có thể đọc sách biết chữ thì càng tốt, để phụ giúp trước một chút.

- Tốt quá, thiếp sẽ đi sắp đặt việc này.

Bộ Loan có vẻ rất cao hứng, vì thế vui vẻ đi thực hiện ngay.

Nàng giúp Tào Bằng thay quần áo, Tào Bằng sau đó trần trụi nhảy vào thùng tắm, thân thể hoàn toàn chìm ngập ở trong nước.

Một cảm giác thoải mái khiến Tào Bằng không kìm nổi phát ra một tiếng thở nhẹ.

- Đúng rồi, vừa rồi Tô Song có phái người mang tới một cái rượu, nói là lễ vật tặng cho phu quân, để ở chỗ này...Rượu khá lớn, nhưng mà thiếp vẫn chưa kịp mở ra.

Bộ Loan vừa đi ra ngoài, vừa quay đầu lại nói lớn.

Tào Bằng lên tiếng, tỏ vẻ đã biết, rồi sau đó liền nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác an bình khó có được này.

Bỗng nhiên, hắn nghe được một âm thanh loảng thoảng mơ hồ, như có như không.

Tào Bằng vội đứng thẳng người lên, rầm một tiếng, làm cho bọt nước trong thùng tắm văng khắp nơi.

- Ai?

- Ừm, ừm...

Giống như có người ở trong lều nhưng không thể nào mở miệng được. Đồng thời, cùng với âm thanh lộn xộn liên tiếp, dường như là đang va chạm cái gì vậy. Nhìn về phía phát ra âm thanh, Tào Bằng thấy một cái rương lớn ở một góc trong lều đang lắc lư. Hắn vội vàng ra khỏi thùng tắm, thuận tay lấy một thanh trường đao, bước nhanh tới cái rương trước mặt.

Tào Bằng dùng trường đao chém một nhát vào chiếc khóa, dùng đao mở ra cái rương ra, ngay sau đó lui về sau một bước, ngược đầu nhìn lại.

Lập tức hắn giật mình kinh hãi...

U Châu, quận Trác.

Cửa ải vào cuối năm tuyết rơi nhiều, làm cho U Châu càng thêm lạnh lẽo. Mắt thấy sẽ sắp vào xuân nhưng thời tiết càng ngày lại càng lạnh. Dưới mái hiên bên cạnh một cây cột bằng gỗ ra một đôi mắt lạnh như băng càng làm cho không khí thêm phần lạnh lẽo.

Viên Hi, sắc mặt xanh mét.

Thân hình y rất cao, dung mạo hơn người.

Tuy rằng không cao lớn bằng Viên Đàm, cũng không uy mãnh như Viên Thượng, nhưng lại có phong độ, cử chỉ nho nhã của một người trí thức.

Chẳng qua, Viên Hi lúc này lại nhìn không có chút gì nho nhã, mà giống như là dã thú bị thương.

- Phu nhân mất tích? Sao có thể được...Nàng ở Nghiệp Thành rất yên ổn, sao lại bỗng nhiên không nhìn thấy người?

- Nhị công tử bớt giận, không phải là Tam công tử không tận tâm, mà là...

Phu nhân cũng không phải mất tích ở Nghiệp Thành, mà là mất tích ở Trung Sơn. Tháng trước, thân thể của lão phu nhân không được khỏe, cho nên mới gọi phu nhân về nhà. Đến khi sức khỏe của lão phu nhân dần dần bình phục, phu nhân liền rời khỏi Vô Cực. Thời gian đi đã hơn nửa tháng nhưng vẫn không có tin tức. Lúc ấy Tam công tử đang bận việc chiến sự, cho nên cũng không lưu ý lắm. Mãi cho đến nửa tháng sau, Huyện lệnh huyện Vô Cực đến Nghiệp Thành báo cáo công tác, trong lúc vô ý lộ ra việc này mới cảm thấy có chuyện không ổn.

Tam công tử lập tức phái người đi tới Chân gia ở Vô Cực hỏi, cũng chỉ nhận được câu trả lời là đã rời đi từ lâu rồi.

Vốn là, Tam công tử cho rằng nhà họ Chân không trung thực, cố ý che giấu tung tích của phu nhân. Nhưng Huyện lệnh của huyện Vô Cực đã chứng minh đích thật là phu nhân đã rời khỏi Vô Cực. Mãi cho đến khi sau này Tam công tử cho người điều tra dọc đường đi mới phát hiện xe của phu nhân cùng với thi thể của hộ vệ ở giữa đường...

Thân mình của Viên Hi run rẩy không ngừng.

Sau một lúc lâu mới gằm lên giận dữ:

- Là ai, là ai làm?

Thân thể gầy yếu lộ ra một chút sát khí. Người mang tin tức cảm như hén, hồi lâu sau mới ngáp ngừng nói tiếp:

- Tam công tử đã sai người điều tra sơn tặc đạo phỉ từ Nghiệp Thành tới vùng Trung Sơn, tìm kiếm tung tích của phu nhân. Tuy nhiên chính Nam tiên sinh lại cho rằng việc này cũng không phải là do sơn tặc bình thường gây ra...Hộ quân của phu nhân, đều là thân vệ Đại Kịch Sĩ dưới trướng của Tam công tử, rất dũng

mãnh, lại đông đảo nhưng lại bị người vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) giết chết, ngay cả một người cũng chạy không thoát, cho nên chỉ có thể nói đối phương tuyệt đối là hào sĩ của một phương.

Viên Hi giật mình, buột miệng nói:

- Trương Yên?

- Chính Nam tiên sinh cũng đoán như vậy. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

- Hiện nay Trương Yên qua lại thường xuyên rất mật thiết với lão tặc Tào Tháo, hình như có ý quy thuận Tào Tháo.

Chính Nam tiên sinh cho rằng việc này rất có khả năng liên quan đến lão tặc Tào Tháo...Người trong thiên hạ đều biết, lão tặc đó háo sắc, rất thích những nữ nhân xinh đẹp yêu kiều. Lúc trước ở Uyển Thành, lão đã từng vì một nữ nhân mà giết đi một thần tử, ở Từ Châu thì lại muốn chiếm lấy Đổng thị là vợ của Tần Nghi Lộc thuộc cấp của Lã Bố, thậm chí đại tướng dưới trướng cũng không vui. Phu nhân xinh đẹp ai ai cũng đều biết, Tào lão tặc kia lại là...Chính Nam tiên sinh cho rằng, rất có khả năng là Trương Yên muốn lấy lòng của lão tặc.

- Cảm ơn ngay!

Viên Hi nổi trận lôi đình, giống như dã thú vừa bị thương, lồng lộn ở trong phòng.

Y là con thứ của Viên Thiệu, nhưng lại là con thứ do thị thiếp sinh ra. Không thể sánh được với Viên Đàm do chính thất sinh ra, cũng không giống như Viên Thượng được Viên Thiệu yêu thương như vậy. Trong số các con của Viên Thiệu, Viên Hi bị xem thường nhất. Sau khi Viên Thiệu hùng bá Hà Bắc, lệnh cho Viên Hi trấn thủ U Châu, làm Thứ Sử U Châu. Nhưng luận về địa vị, thậm chí còn không sánh được với Cao Can, cháu ngoại trai của Viên Thiệu, mọi việc đều không được như ý.

Tuy nhiên, Viên Hi lại có được một hôn sự như ý, đó chính là cưới con gái của họ Chân, một gia tộc quyền thế ở Vô Cực của Trung Sơn, tên là Chân Mật.

Chân Mật vô cùng hiền lành, hơn nữa lại có tài văn chương, rất biết đối nhân xử thế.

Mẫu thân của Viên Thượng là Lưu thị, đối với Chân Mật vô cùng yêu thích. Lúc Viên Hi giữ chức Thứ Sử U Châu, Lưu thị giữ Chân Mật ở bên cạnh. Một mặt đương nhiên là vì yêu thích, mặt khác đương nhiên cũng là hạn chế ý đồ của Viên Hi. Dù sao, Viên Hi trấn giữ và bảo vệ U Châu cùng với người Ô Hoàn Tây Liêu quan hệ rất chặt chẽ. Nếu như không biết kiềm chế, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị hiểm họa từ bên trong.

Viên Hi vui mừng, cũng không hề cự tuyệt.

Y cũng muốn nhân cơ hội này tạo mối quan hệ tốt đẹp với Viên Thượng, cho nên cũng muốn Chân Mật ở lại Nghiệp Thành.

Nào biết đâu...

Không ngờ vợ của mình lại bị người cướp đi!

Viên Hi này bình thường có phần nhu nhược, nói thẳng ra chính là không quả quyết.

Tranh chấp giữa Viên Đàm và Viên Thượng, y vẫn giữ ý trung lập. Cho dù là Tào Tháo xuất binh tấn công Nghiệp Thành, Viên Hi cũng vẫn do dự.

Y không biết là có nên đi trợ giúp Viên Thượng hay không, đồng thời lại lo lắng bị kẹp giữa Viên Đàm và Viên Thượng, sẽ rất khó xử.

Cuối cùng y mặc kệ, trấn thủ U Châu.

Lại nói, Viên Thiệu để lại cơ nghiệp cho họ Viên, không thể không hùng hậu.

Lấy thực lực của Tào Tháo, sau khi Viên Thiệu chết, mấy năm sau mới xem như thống nhất được Hà Bắc. Huynh đệ họ Viên cứ một mực đấu đá, nghi kỵ lẫn nhau. Viên Đàm và Viên Thượng lại luôn lôi kéo Viên Hi, nhưng Viên Hi lại không bày tỏ thái độ.

- Lão , bắt nạt ta quá đáng.

Cho dù là người nhu nhược đi nữa, nếu như vợ mình bị người cướp đi, dù là ai cũng phải phẫn nộ. Huống chi, Viên Hi rất yêu Chân Mật. Tào Tháo cướp Chân Mật đi, thực sự đã kích động điểm yếu hại của Viên Hi.

- Tào Tháo, Trương Yển, ta thề không đội trời chung với các người.

Viên Hi lớn tiếng quát:

- Người đâu, nhanh chóng lệnh cho Trương Nam, Tiêu Xúc chuẩn bị binh mã cùng ta đến Bình Hắc Sơn. Còn nữa, sai người đi tới Ô Hoàn, mời Thiên Vu Đạp Đốn hỗ trợ. Nói rằng ta nợ hần một ân tình, nhờ hần cho ta mượn hai mươi ngàn, không, ba mươi ngàn thiết kỵ Ô Hoàn.

- Vâng!

Sau khi Viên Hi ra lệnh xong, lại như bóng cao su bị xì hơi ngồi phịch xuống.

Hơn nữa ngày, y nói với người mang tin tức:

- Trở về nói với Tam đệ, không cần lo lắng chuyện của Trương Yển, ta sẽ xử lý hần.

Cùng lúc đó, ở tại phủ Nghiệp Thành xa xôi, Viên Thượng và Thẩm Phối đang thì thầm với nhau.

- Tiên sinh cho rằng, Nhị ca thực sự xuất binh sao?

Thẩm Phối cười:

- Tuy rằng Nhị công tử nhu nhược, nhưng lại rất yêu thích Chân phu nhân. Chỉ cần để hần nghe được tin tức, hần nhất định sẽ xuất binh tương trợ. Đến lúc đó, chủ công không cần phải lo lắng bọn sơn tặc, không chừng Nhị công tử còn có thể vì chủ công mà mời Đột kỵ Ô Hoàn tương trợ. Đến lúc đó, chủ công đã có thể có được một tay trợ giúp thì nhất định sẽ bại.

Viên Thượng nghe vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ.

Trong lòng y thầm cho là may mắn vì năm đó rất mực kính trọng Thẩm Phối, cho nên hiện giờ mới được Thẩm Phối coi trọng.

Không giống như Quách Đồ, Phùng Kỷ, Thẩm Phối tận tâm tận lực vì Viên Thượng, hơn nữa về mặt tài năng cũng thật là hơn người.

Ít nhất là ở trong mắt của Viên Thượng, năng lực của Thẩm Phối hơn cả Quách Đồ, Phùng Kỷ.

Tuy nhiên, y chợt thu lại vẻ tươi cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Chỉ có điều nếu chỉ dựa vào Nhị ca, chỉ sợ cũng khó có thể挽 hồi tình trạng hiện giờ. Đứa con vô lại kia không nhớ chút nào thù hận của phụ thân, lại cùng cấu kết với lão tặc, làm sụp đổ cơ nghiệp của phụ thân...Mặc dù hần không có năng lực, nhưng dù sao cũng là con của chính thất sinh ra. Hần và lão tặc liên kết, phần thắng đã hơn chúng ta vài phần a.

Đứa con vô lại mà Viên Thượng nói, chính là Viên Đàm.

Lại nói, tuy rằng Viên Thượng và Viên Đàm tranh đoạt quyền khống chế Hà Bắc, nhưng từ trước cũng đã tranh đấu không kém.

Ít nhất là ở thời điểm Viên Đàm gặp nguy hiểm, Viên Thượng xuất binh tương trợ. Chỉ có điều Viên Đàm muốn đoạt lấy binh mã của y, kế hoạch làm cho giữa hai người mâu thuẫn triệt để, do đó trở mặt thành thù. Những ân oán trong đó, rất khó nói được rõ ràng là ai đúng ai sai. Có lẽ Viên Đàm cho rằng, gã là con cả, hơn nữa lại là con cả do chính thất sinh ra, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, dựa vào đâu mà Viên Thượng người phải chiếm lấy Nghiệp Thành, và tự mình muốn tranh đoạt vị trí người thừa kế này? Binh mã này, vốn phải là binh mã của ta...

Đó là cách nghĩ của Viên Thượng, còn lại là ý nghĩ của người kia.

Gã từ nhỏ được Viên Thiệu yêu thương, hơn nữa có vài lần Viên Thiệu lộ ra ý định muốn lập gã làm người thừa kế.

Ta là người được phụ thân coi trọng, vả lại tài năng của ta so với thực lực của người đều mạnh hơn, dựa vào cái gì cho người làm người đứng đầu Hà Bắc? Hơn nữa, nếu ta vì tình anh em, xuất binh giúp người.

Người lại muốn đoạt lấy binh mã của ta, chẳng phải là lấy oán trả ơn sao?

Hơn nữa mưu sĩ của hai bên không ngừng châm ngòi, làm cho huynh đệ hai người cuối cùng bất hòa.

Chỉ là, tuy rằng Viên Thượng cuồng ngạo, nhưng cũng biết thế lực của Tào Tháo rất lớn.

Cho nên sau khi y biết được tin tức Chân phu nhân mất tích, lập tức có chủ ý. Thẩm Phối cũng cho rằng, mặc kệ Chân phu nhân có bị Tào Tháo cướp đi hay không, cũng phải làm như bị Tào Tháo cướp đi. Ai bảo thanh danh của lão Tào không tốt lắm, không chỉ háo sắc, lại còn thích vợ của người khác... Trâu phu nhân Uyển Thành, Đỗ phu nhân Từ Châu, đều là những chuyện đã từng xảy ra.

Ngay cả Tào Bằng cũng có phần đề phòng lão, nếu không cũng không đến mức lúc trước khi ở Từ Châu, cố sức muốn đem gia quyến của Lã Bố đuổi đi.

Thẩm Phối cho rằng, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho Viên Hi xuất binh trợ giúp.

Nghe Viên Thượng nói xong, Thẩm Phối cười ha hả.

- Chủ công đừng vội lo lắng, làm cho Nhị công tử xuất binh chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo còn có bước thứ hai.

- Ô? Xin mời tiên sinh nói ra.

- Không biết công tử có chú ý đến Hà Tây?

- Hà Tây?

Thẩm Phối gật đầu nói:

- Lão tham lam, Hà Bắc chưa yên, liền nóng lòng trấn giữ và bảo hộ Lương Châu.

Lão lệnh cho cháu của lão là Tào Bằng ra trấn giữ Hà Tây là một vùng đất hoang vu. Nhưng tuy nói nơi đó là vùng đất hoang vu nhưng cũng là chỗ của Mã Đằng. Mã Đằng đối với Hà Tây đã có dã tâm từ lâu. Tuy y ở Tây Lương hùng bá một phương, nhưng chung quy là nhỏ chút, hơn nữa cũng có chút nguy hiểm. Nay lão muốn lấy Hà Tây, đã chạm đến ích lợi của Mã Đằng. Sao chủ công không viết một phong thư, lấy lời lẽ khiêm tốn, mời Mã Đằng xuất binh? Thừa dịp lúc này ở Hà Tây lão căn cơ chưa ổn, làm cho Mã Đằng chiếm được Hà Tây, rồi sau đó nhanh chóng uy hiếp Quan Trung, khiến cho Quan Trung rung chuyển. Chủ công lại mời Cao Thử Sữ xuất binh, tập kích quấy rối Hà Đông, cuối cùng làm cho lão tặc không được chiếu cố. Kể từ đó, Quan Trung tất nhiên loạn. Quan Trung loạn thì Hà Lạc cũng loạn; Hà Lạc loạn, thì Hà Nam cũng loạn.

Sau khi Viên Thượng nghe xong, ánh mắt sáng hẳn lên.

Y vỗ tay một cái, cười to nói:

- Có tiên sinh bày mưu, chắc chắn lão tặc sẽ thua!

Đêm đã về khuya, Tào Bằng trần truồng tay cầm trường đao, đầu óc trống rỗng.

Chỉ thấy trong rương kia, cũng là một cô gái trần truồng nằm ngang, mái tóc tán loạn, toàn thân đều bị dây thừng trói chặt, càng lộ ra những đường cong tuyệt vời. Miệng của cô gái bị nhét một miếng vải thô, đôi mắt sáng có chút vô thần, nhìn chằm chằm Tào Bằng, lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ. Nàng ô ô muốn la lên, ở trong rương cổ sức giãy dụa, lại khiến cho chỗ không nên nhìn kia càng thêm lộ rõ, khiến cho huyết mạch của người càng thêm sôi sục. Tào Bằng phát hiện, không ngờ hán lại vô cùng đáng xấu hổ ... Cứng rắn!

Việc này phải như thế nào?

Tiếp tục tiến tới...hay là cố gắng không chế!

Nhìn mỹ nhân trước mắt này bị buộc chặt giống như bánh chưng, Tào Bằng không kìm nổi nuốt nước miếng, không tự giác bước tới trước một bước.

Cô gái kia giằng giữ ngẩng đầu lên, cũng không ngừng run rẩy.

Sự sợ hãi trong mắt cô gái càng thêm lộ rõ, ở trong rương ra sức giãy dụa. Tuy nhiên, càng giãy dụa càng làm người ta không chịu nổi.

435. Chương 448: Lạc Thần

Trong lều, ánh nến chao động, lúc sáng lúc tối.

Quách Hoàn, Bộ Loan và Thái Văn Cơ đều chạy tới, mà người con gái kia cũng đã mặc xong quần áo, rụt rè bên cạnh, cúi đầu thấp xuống.

Nàng ấy vóc dáng cao gầy, khoảng chừng một thước bảy, có chút đầy đặn.

Từ trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn mà nhìn, không phải là người làm tôi tớ, dường như xuất thân là tiểu thư khuê các.

Tào Bằng nhăn trán lại, ngồi ở bên đó không nói một lời. hắn cuối cùng quyết định không làm cảm thú, kìm nén dục vọng lại

- Chân cô nương, sao cô nương lại ở đây?

- Thần thiếp cũng không biết, thần thiếp thậm chí không biết được đây là đâu. Trượng phu của thần thiếp, là Thứ sử U Châu Viên Hi vẫn ở Nghiệp Thành. Trước đó, trong nhà mẹ già khó ở, thần thiếp về nhà chăm sóc. Sau đó mẹ già bình phục, thần thiếp chuẩn bị quay trở về Nghiệp Thành...Chẳng may, trên đường đi bị nhóm người bắt cóc, hộ vệ đều chết. Thần thiếp trên đường bị đánh thuốc mê. Sau bữa cơm hôm nay, thần thiếp cũng không biết sao lại ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại...

- Thật là một người đáng thương.

Thái Diễm trên cơ bản đã hiểu rõ được huyền cơ trong đó, quay đầu nhìn về hướng Tào Bằng.

- Nhìn ta làm gì, ta cũng không biết nàng ấy là ai, việc này là do bọn Tô Song tự chủ trương, không có quan hệ gì với ta hết.

Tào Bằng sao có thể không hiểu rõ được hàm ý trong ánh mắt kia của Thái Diễm, không cãi lại, đứng dậy mà trở về.

Tuy nhiên, hắn nói được nửa lời, đột nhiên ngắt người ra...

- Nàng vừa nói gì, trượng phu của nàng là Viên Hi?

- Đúng vậy.

- Con thứ của Viên Thiệu, Viên Hi?

- Vâng!

Tào Bằng bất chợt nhớ ra thân phận của người con gái trước mắt này.

Chân Mật, vừa rồi khi nàng ta tự báo về gia môn của mình, Tào Bằng cũng chưa có liên tưởng gì. Nhưng khi nàng ta nói nàng ta là vợ của Viên Hi, Tào Bằng có chút lơ mờ...Vợ của Viên Hi, chẳng phải chính là Lạc Thần sao? Lạc Thần Phú vẫn còn lưu danh hậu thế, còn nghe nói Tào Thực yêu thích chị dâu của hắn là Chân Thị, mà Chân thị này trước kia chẳng phải là vợ của Viên Hi sao?

Trong Diễm Nghĩa từng nói, sau khi Tào Tháo công phá Nghiệp Thành, Tào Phi xông vào trong nhà Viên Thiệu, thấy vợ Viên Thiệu là Lưu phu nhân đang ngồi chính tề ở chính đường.

Một người con gái tránh phía sau Lưu thị, dụng mạo rất đẹp khiến cho Tào Phi động lòng.

Vì thế Tào Phi liền hỏi danh tính của người con gái kia, được biết nàng là vợ sau của Viên Hi, không nói hai lời nạp nàng làm thứ thiếp.

Chân thị, Chân Mật...

Tào Bằng không khỏi trong lòng kêu khổ:

- Tô Song này, thật đúng là cả gan làm loạn!

Tuy nhiên ngẫm lại, dường như cũng hợp tình hợp lý. Viên Thượng đối với Tô Song áp bức nặng nề, lại thêm vào bạn tốt của hắn là Trương Thế Bình bị giết, lòng căm thù của Tô Song đối với Viên Thị tất nhiên không nhỏ. Nếu quyết định chống lại đương nhiên hắn ta không coi Viên Thượng ra gì cũng là điều rất bình thường. Chân Mật không nói rồi sao? Nàng ấy là trên đường quay về Nghiệp Thành bị tập kích, đó tất nhiên là do Tô Song gây nên.

Tô Song mang đến không ít thủ hạ, trong đó có Chúc Đạo, kiếm thủ hạng nhất trợ chiến.

Thân là thương nhân Trung Sơn, lại hay tới lui giữa Hồ Hán, Tô Song tất nhiên sẽ mời chào rất nhiều hiệp khách làm trợ thủ môn khách, nếu không sẽ bị người ta dòm ngó. Trương Thế Bình vì cái gì mà dám tạo phản, cũng chính là do y có rất nhiều môn khách. Đông Hán những năm cuối, chế độ môn khách vẫn tồn tại như trước. Mặc dù là ở Hứa Đô, trong nhà của Tào Hồng Tào Nhân, đều giữ rất nhiều môn khách.

Tào Bằng hô đứng dậy, mắt hổ trợn trừng nhìn Chân Mật.

Chân Mật sợ tới mức lùi lại mấy bước, thân thể không khống chế được hơi run rẩy...

- Phu quân...

Tào Bằng nghe được Quách Hoàn gọi, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Đồng thời, trong lòng cười khổ một hồi: không ngờ, chính mình cướp đi vợ của Gia Cát Lượng không nói, hiện giờ lại đoạt đi vợ của Tào Phi!

- Chân phu nhân, nàng có biết đây là đâu không?

- Thần thiếp không biết.

- Đây là Hà Tây, dưới sự quản lý của Tào Công.

- Hả?

- Trương phu nhân và ta là thù địch. Cho nên, không cần biết nàng sao lại đến đây, có một số điều nàng cần phải rõ, ta không có khả năng đưa nàng trở về. Đương nhiên, nàng muốn trở về, ta cũng không ngăn cản...nhưng mà nơi này cách U Châu xa hơn ngàn dặm, hơn nữa chiến sự liên miên. Dọc theo đường này có rất nhiều nguy hiểm, nàng có thể không trở về, sao cũng được.

Ta không ngại nói cho nàng hiểu rõ chút.

Viên Thị tất sẽ bại!

Cho dù là nàng quay trở về rồi, cũng chẳng qua là tù nhân, vận mệnh tương lai ra sao, ta cũng không rõ.

Nếu như nàng đồng ý, có thể ở lại...Ta thấy nàng cũng có tri thức hiểu lẽ nghĩa, chắc hẳn đã nghe qua danh của Thái đại gia. Vừa đúng lúc, Thái đại gia hiện đang giúp ta ghi chép kinh điển tiên hiền, nàng có thể ở lại nhà của Thái đại gia, giúp đỡ sửa lại văn chương...Chờ sau khi thời cuộc ổn định lại, ta sẽ phái người đưa nàng về nhà. Chỉ có điều là tình hình hiện giờ, ta lại không có cách nào để giúp nàng.

Hai con đường, ở lại Hà Tây, hoặc là một mình trở về.

Không cần nói đến nghìn dặm xa xôi, ở giữa còn phải đi xuyên qua khu chiến loạn, sẽ có bao nhiêu nguy hiểm, coi như là nàng trở về, cũng chỉ có thể làm tù nhân. Chân Mật hiểu rất rõ, là tù nhân là hậu quả ra sao. Nàng không khỏi sợ hãi ngẩng đầu lên nước mắt ràn rụa, lộ ra vẻ hết sức nhu mì. Nàng muốn trở về, nhưng lại bị Tào Bằng dọa sợ rồi!

- Phu quân, sao lại không giúp nàng ấy?

Bộ Loan nhìn vẻ đáng thương của Chân Mật, không kìm nổi bèn tiến lên hỏi.

Tào Bằng nghe được giận dữ,

- Hồ đồ, Hà Tây làm lại từ đầu, ta nào có nhân lực và tinh lực hộ tống nàng ấy trở về Hà Bắc?

Hơn nữa, cho dù là quay trở về Hà Bắc thì sao?

Tội danh của người này, đã định trên đầu của ta, ta cho dù là có ngàn cái miệng, cũng nói không rõ được... Tên Tô Song và Chúc Đạo đáng chết này, đến thì đến, lại đem đến cho ta phiền phức như vậy. Tóm lại, xin mời Chân phu nhân tự mình lựa chọn.

Chân Mật nức nở đứng lên...

- Thôi bỏ đi, dù sao thời gian này cũng không gấp.

Hữu Học người vừa rồi nói để Chân phu nhân giúp ta sao chép kinh điển, cũng là biện pháp. Phu nhân, không bằng đi theo ta trước, ở chỗ của ta. Đến khi nào suy xét kỹ rồi, lúc đó hãy quyết định. Nếu thật muốn quay trở về, ta cảm thấy Hữu Học cũng nói không sai. Chờ thế cục ổn định, hãy đưa nàng quay về Trung Sơn, tới lúc đó nàng có thể tự mình quyết định...

Nghĩ như vậy, dường như đây là biện pháp trước mắt duy nhất.

Để cho Tào Bằng đưa nàng ấy về Nghiệp Thành, quả nhiên không thể...

Ở lại, nhưng bất giác nàng lại nhớ đến hình ảnh Tào Bằng trần truồng vừa rồi, trong lòng Chân Mật hốt hoảng, cuối cùng quyết định dọn đi ở cùng với Thái Diễm. Dù sao, Thái Diễm cũng là nữ, vả lại lại rất có danh vọng, ở lại chỗ nàng ấy, dù sao vẫn an toàn hơn một chút. Về phần quận Hà Tây là ở đâu? Chân Mật vẫn thật sự không rõ lắm. Dù sao quận Hà Tây cho đến nay, vẫn không thực sự chưa có tên gọi chính thức. Nếu đi không được, thì tạm thời ở lại, đợi ngày sau quyết định thôi.

Thái Diễm dẫn Chân Mật đi rồi!

Tào Bằng ngồi xuống, vỗ vỗ trán.

- Phu quân, không bằng đi nghỉ ngơi sớm thôi.

Tào Bằng lắc lắc đầu, đứng dậy,

- Các nàng đi ngủ trước đi, ta đi tìm Lý tiên sinh thương nghị chút.

- Sao, chẳng lẽ có tai họa gì?

- Tai họa không thể nói rõ, tuy nhiên, ta vẫn cảm thấy, Chân phu nhân này bị bắt đến Hà Tây, không chừng sẽ phát sinh ra biến cố gì.

Sắc đêm sâu lắng!

Gió Bắc càng lướt qua núi Hạ Lan, lướt qua mục nguyên Hà Tây.

Ánh trăng đêm nay, chỉ còn lại một ánh trăng non, treo cao trên màn đêm, lộ ra vài ý tịch mịch và lạnh lạnh.

Tào Bằng rời khỏi lều nhỏ, đi thẳng đến chỗ ở của Lý Nho.

Xảy ra chuyện này, điều hẳn nghĩ đến đầu tiên, đó chính là đi tìm Lý Nho hỏi chủ ý.

Lý Nho vẫn chưa nghỉ, trong lều nhỏ đèn đuốc sáng trưng. Gã ngồi ở bên lò lửa, vừa đốt lửa, vừa đọc sách dưới ánh đèn.

Khi Tào Bằng vào đến, Lý Nho vừa lúc bưng lên một chén rượu.

- Công tử, sao lại tới thăm đêm khuya thế này?

Tào Bằng không nói một lời, đi đến đoạt lấy chén rượu trong tay Lý Nho, uống một hơi cạn sạch. Hướng về phía ghế bên cạnh mà ngồi xuống, để lộ ra vẻ khổ sở.

- Sao vậy?
- Tô Song có mang đến cho ta một lễ vật.
- Vậy tính sao?
- Tiên sinh có biết lễ vật mà hần mang đến là gì không?

Lý Nho hơi sững sốt, buông quyển sách trên tay xuống, sau đó nhìn chăm chăm Tào Bằng, nhìn một lúc lâu.

- Chẳng lẽ, là phiên phúc?
- Là phiên phúc lớn...tên tiểu tử này không ngờ lại bắt cóc vợ của Viên Hi lại đây, trần truồng đưa vào trong lều của ta.
- Thê tử của Viên Hi?

Lý Nho ngẫm nghĩ,

- Chẳng lẽ là con gái của Thượng Thái Lệnh Chân Dật, huyện Vô Cực nước Trung Sơn?
- A, tiên sinh cũng biết người này?

Lý Nho cười ha ha,

- Năm đứa con gái, nghe nói người nào cũng quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người. Đặc biệt Chân Mật lần này, xinh đẹp nhất. Công tử thật tốt phúc, không ngờ có người đem nàng ấy tới...Ha ha, không biết có cảm giác gì?

Người này dường như đối với việc này không chút kinh ngạc, ít nhiều làm cho Tào Bằng cảm thấy bất ngờ.

Tuy nhiên, sau nghĩ một chút, dường như cũng bình thường.

Đông Hán khi nói không có nghiêm ngặt giữa nam nữ đến vậy, nhưng địa vị của con gái cũng không được cao, thường bị người ta coi như hàng hóa. Việc tặng vợ, tặng tiểu thiếp phát sinh nhiều lần, dường như cũng coi như không có vấn đề gì. Lý Nho đối với việc này đã thấy rất nhiều rồi! Năm đó nếu không có bà vợ sũ tử kia của gã, thiếu chút nữa cũng xảy ra giống việc này rồi.

Ở thời đại này, dâng tiểu thiếp cho người khác, cũng có thể gọi là nhã nhặn.

- Tiên sinh, ta nào có ý đó...Nhưng thê tử của Viên Hi kia.

Lý Nho nghe được một tiếng cười nhạo,

- Viên Hi thì làm sao? Chẳng qua cũng chỉ là một tên đầy tớ nhãi ranh! Nếu không có Viên Bản Sơ, hần cũng chẳng là cái gì cả. Theo ta thấy, đây không được coi là phiên phúc mà phải là một chuyện tốt mới phải. Công tử mới lấy được người đẹp, sao lại không cẩn thận ném thử, lại chạy tới chỗ ta kêu khổ? Phiên phúc này của người chỉ sợ ngay cả Tào Mạnh Đức cũng ao ước đấy.

Tào Bằng mặt đỏ tía tai...

Nói thực, hần thật không có cớ mở như vậy.

Hai thê thiếp trong nhà, đã đủ rồi, thêm chuyện này nữa hần không làm được.

Tào Bằng mặc dù thích sắc đẹp, nhưng dù sao cũng là người xuyên qua, có đôi khi trong lòng còn dè dặt khiến cho hần không làm được việc gì. Tuy nhiên, Lý Nho nói thế khiến cho Tào Bằng cũng có chút tiếc nuối: mới vừa rồi vội vàng, nhưng vẫn có thể thấy rõ, Chân Mật kia quả là Lạc Thần?

- Tuy nhiên, muốn nói phiên toái thôi, khẳng định sẽ có.

Lý Nho sau khi trêu đùa vài câu, câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, lộ ra vẻ nghiêm túc.

- Ta nghe nói, Viên Hi rất sủng ái Chân Thị. Hiện giờ người con gái này lại bị cướp đi, hần chưa chắc đã từ bỏ ý đồ.

Tào Bằng nói:

- Ta lo lắng cũng là ở chỗ này.

- Công tử đừng lo, người phải lo là Mạnh Đức mới đúng.

- Ồ?

- Chân Thị ở Ký Châu bị cướp, nói không chừng sẽ bị vu oan trên người Mạnh Đức, đến lúc đó, Viên Hi rất có thể sẽ thay đổi thái độ liên kết với Viên Thượng chống lại Mạnh Đức. Mạnh Đức phải đánh chiếm Nghiệp Thành, chỉ sợ sẽ tổn mất một số tay chân.

- Viên Hi sẽ tham chiến?

- Tên này hèn nhát, nhưng nếu như thật sự liều lĩnh, như vậy Mạnh Đức muốn bình định Hà Bắc, lại là một việc rất dễ.

Tuy nhiên, công tử không cần lo lắng, với khả năng của Mạnh Đức, nếu ngay cả con trai thứ của Viên Thiệu cũng không đối phó được, vậy thì không phải là Mạnh Đức rồi. Tiêu hao chút tay chân cũng là chắc chắn rồi. Người con trai thứ của Viên gia tuyệt không phải đối thủ của ông ta. Trái lại chỗ công tử, còn phải cẩn thận mới phải.

436. Chương 449: Kiển An Đối Đáp.

Tào Bằng có chút không rõ, nghi hoặc nhìn Lý Nho.

Nếu như Viên Thượng thật sự mang tội danh bắt người đổ trên đầu Tào Bằng, nếu xảy ra phiên phúc thì sẽ là Tào Tháo mà không phải là hần.

Lý Nho nói ‘cẩn thận’, là có ý gì?

Tào Bằng phát hiện, cái đầu của mình có chút không đủ dùng rồi! Có lẽ là ở trên phương diện khác, hần có thể sẽ có ưu thế hơn, nhưng luận phân tích cục diện thời cuộc, dường như còn có sự chênh lệch rất lớn. Đầu của cổ nhân, xoay chuyển rất nhanh, khi Tào Bằng vẫn còn đang tiêu hóa những câu nói trước đó của Lý Nho, thì suy nghĩ của Lý Nho đã chuyển qua phương diện khác.

- Mong tiên sinh chỉ giáo.

Lý Nho do dự một chút, tự cho mình một chén rượu đầy, sau đó lại cho Tào Bằng một ly đầy.

- Công tử cho rằng, với thế cục của Ký Châu hiện giờ, làm sao mới có thể giải quyết?

Tào Bằng ngăn người ra!

Cục diện Ký Châu không phải là cục diện của hần mà là cục diện của Viên Thị, có quan hệ gì với hần? Nói thực ra, Tào Bằng cho tới bây giờ vẫn chưa hiểu họa tới từ phía Viên thị. Mà nay câu nói không đầu không đuôi của Lý Nho làm cho hần không biết phải trả lời như thế nào.

Cũng may, Lý Nho cũng không hần suy nghĩ lâu, mà giơ tay ra.

- Thứ nhất, huynh đệ Viên Thị, phải đồng tâm hiệp lực.

Trước đây con cháu Viên gia đều tự mình chiến đấu, ngoại trừ một Cao Can dựa vào Viên Thượng ra, còn ngoài ra căn bản không có quan hệ gì. Mà nay, Viên Đàm đã hết hi vọng, khó mà có thành tựu. Cho dù là hần ta ở sau lưng ra tay với Mạnh Đức, Mạnh Đức cũng chưa chắc sẽ để ở trong lòng. Viên Đàm khốn đốn ở Nam Bì, hơn phân nửa Thanh Châu đã bị Mạnh Đức nắm trong tay, không cần suy xét.

Như vậy, còn lại hai người là Viên Thượng và Viên Hi.

Viên Thượng nắm giữ Ký Châu, có cơ nghiệp của Viên Bản Sơ để lại cho y; Viên Hi tính tình yếu hèn, nhưng dù sao cũng là Thứ sử U Châu. Mà người này cùng với Ô Hoàn Liêu Tây đập đổ Công Tôn Khang Lưu, rất có giao tình. Nếu hai người này liên thủ, sẽ rất phiền toái.

Quan trọng nhất là, hai người này lại thêm vào Cao Can, nắm giữ tam Châu, thực lực không thể xem thường được.

Tào Bằng gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

- Xin hỏi tiên sinh, có thể nói cái thứ hai không?

- đương nhiên!

Lý Nho uống một ly rượu ấm, do dự một lát, hệ thống lại một chút mạch suy nghĩ của gã. Rồi sau đó, gã nhìn Tào Bằng nói:

- Điều thứ hai, nếu ta là Viên Thượng, đơn thuần là dựa vào huynh đệ mình, tất không phải là đối thủ của Tào Tháo. Nhớ lúc đầu, Viên Thiệu nắm giữ tứ Châu, cầm giữ trăm vạn hùng binh nhưng lại thất bại thảm bại dưới tay Tào Tháo...Hai người huynh đệ y cộng thêm một Cao Can nữa, tuy có đủ sức đấu với Tào Tháo nhưng cũng không thể được dài lâu. Cho nên, nếu giải được cục diện Hà Bắc, chỉ ở ngoài mà không ở trong.

- Bên ngoài, không ở bên trong?

- Bên trong, đó là cả nhà huynh đệ hấn tranh chấp lẫn nhau.

Tuy nhiên, hiện tại đã không cần lo lắng nữa...Viên Hi tên này có dã tâm không lớn, không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, vì vậy Viên Thượng có thể yên tâm. Cao Can là cháu ngoại Viên Thiệu, rất tận tâm và trung thành với họ Viên. Tuy nói kinh nghiệm khá thâm hậu, nhưng mà uy vọng của gã. Ha ha, lại nói, danh vọng của Cao Can thậm chí còn trên cả Viên Hi, nhưng muốn là chủ Hà Bắc, lại tuyệt đối không thể.

- Đây, chính là bên trong!

Giải quyết loạn trong, huynh đệ Viên Thị ít nhất có thể giằng co với Mạnh Đức, nhưng nếu như không có viện trợ từ bên ngoài, thì sớm muộn thì cũng bại.

- Người nào, có thể là viện trợ từ bên ngoài cho Viên Thị?

Tào Bằng có chút hiểu trong lời nói của Lý Nho.

Lý Nho mỉm cười!

Gã nhẹ giọng nói:

- Viện trợ bên ngoài của Viên Thị, là ở Tây Lương...Xem ra công tử cũng đã cảm giác được rồi, chẳng qua là chưa nhìn thấu được huyền cơ trong đó thôi. Trước kia huynh đệ Viên Thị không hợp, cho nên cũng không có cách nào suy xét quá nhiều; mà nay, nếu như Viên Hi Viên Thượng hợp tác, tất nhiên sẽ nghĩ đến vấn đề viện trợ từ bên ngoài. Tên Mã Viện này, danh là Hán thần, thực sự là Hán tặc. Mượn danh là Phục Ba tướng quân, nắm giữ Tây Lương, thực lực không tầm thường. Nếu như công tử nhúng tay vào Hà Tây, Mã Viện sớm muộn gì cũng sẽ cướp đoạt Hà Tây...Bởi vì Hà Tây này, nếu như dựa vào sự cai quản thì vốn là một phần thuộc quận Vô Uy, còn lại là đất vô chủ.

Mà sự xuất hiện của công tử khiến cho Mã Đằng không công mà rút lui. Nhưng người này sẽ không từ bỏ ý định, tất nhiên sẽ chờ cơ hội để đoạt lại Hà Tây.

Nếu ta là Viên Thượng, sẽ mời người đi tới Tây Lương trước, kết minh với Mã Đằng.

Sau đó phái binh tập kích quấy rối Hà Đông, có thể đánh tan quân cứu viện của công tử. Thử nghĩ, loạn lạc Hà Đông, đám người Vệ Ký ắt phải xuất binh cứu viện. Lúc này, Viên Thượng xin Mã Đằng ở Tây Lương xuất binh, thừa dịp công tử đứng chưa vững, một lần hành động tấn công, thì Hà Tây sẽ không còn tồn tại nữa. Mã Đằng được quận Hà Tây rồi, có thể sẽ nam hạ qua sông, lao thẳng tới Đại Tấn quan. Mà hán còn có đồng minh Hàn Toại, có thể từ thành Kim xuất binh, đánh chiếm Lũng Tây. Một khi hai quận Lũng Tây yên ổn mất đi, thì Quan Trung tất nhiên sẽ đại loạn...

Quan Trung nếu như phát sinh xao động, chịu ảnh hưởng lớn nhất chắc chắn là Lạc Dương.

Đến lúc đó, một khi Lạc Dương phát sinh đại loạn, Hứa Đô cũng sẽ bị ảnh hưởng...Toàn bộ Hà Nam, cũng sẽ lâm vào hỗn loạn.

Lý Nho nói một hồi, làm cho Tào Bằng như hít phải luồng khí lạnh.

Hắn chưa bao giờ đứng ở góc độ của Viên Thi để suy xét đến chiến trường của Hà Tây.

Nhưng nếu dựa theo lời của Lý Nho, vậy thì thế cục Hà Bắc thật sự là có khả năng sẽ bị hai đứa con trai Viên Thi phá giải.

Đôi mắt hắn nheo lại thành một đường.

Tào Bằng nhấp một ngụm rượu, hạ giọng nói:

- Mã Đằng sẽ xuất binh sao?

- Để đoạt được Hà Đông, thì Mã Đằng sẽ không hành động khinh suất.

Nhưng nếu như Hà Đông loạn lạc, Mã Đằng tất nhiên sẽ xuất binh...Đừng thấy hắn trước đây đã từng giải nguy cho Mạnh Đức ở Hà Đông, nhưng hiện tại, hắn tuyệt sẽ không từ bỏ cơ hội cướp lấy Hà Tây này. Theo ta thấy, Mã Đằng sẽ xuất binh, hơn nữa rất có thể là từ đầu năm.

- Viên Thi có mưu mô này ư?

Tào Bằng có chút tin, dù sao trong Tam Quốc diễn nghĩa, các con trai của Viên Thiệu toàn là những người kém cỏi. Ở trong ấn tượng của hắn, Tào Tháo gần như là không cần tốn nhiều sức lực liền đem Hà Bắc sang bằng. Nhưng từ trước mắt thấy được, Tào Tháo chinh chiến Hà Bắc cũng không phải là một việc dễ. Ít nhất từ sau khi Viên Thiệu chết đến nay, đã hai năm, Hà Bắc vẫn chưa ổn định như cũ.

Lý Nho nói:

- Thấm Chính Nam, bảo thủ nhưng mưu trí cũng không kém, ít nhất chưa chắc kém so với Tự Thụ Điền Phong lúc trước.

Thấm Phối?

Nói thật, Tào Bằng ấn tượng không sâu đậm.

Chỉ có điều nhớ mang máng, tên này khi phá thành Nghiệp Thành, phóng hỏa đốt thành. Nhưng ngoại trừ lần đó ra, Thấm Phối không có cống hiến gì đặc biệt? Lại nghĩ không ra...dường như đám người thủ hạ của Viên Thiệu liên tục nội đấu, nội đấu. Thấm Phối cũng vậy, Quách Đồ, Phùng Kỷ cũng như vậy. Thế cho nên đến cuối cùng, cục diện rất tốt bị đấu thành chia năm xẻ bảy.

Thấm Phối, có thể có lợi hại như vậy sao?

Tào Bằng nhắm mắt lại, dựa vào ghế Thái sư, nhẹ nhàng vỗ trán.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên dựng người dậy

- Như vậy, sáng sớm ngày mai, triệu tập Sĩ Nguyên và Nguyên Trực, để thương nghị về việc này.

- Như vậy, rất tốt!

Lý Nho không nói tiếp việc này nữa, mà uống thêm một ngụm rượu.

Thủ hạ Tào Bằng, có mưu sĩ!

Bất luận là Bằng Thống hay là Từ Thứ đều là người có nhiều mưu lược, thậm chí bao gồm cả Bộ Chất Bằng Lâm, cũng không phải tầm thường. Làm bất cứ việc gì cũng không được quá vẹn toàn, nên giữ lại vài phần để cho người khác đến làm. Gã biết được, đám người mưu trí Bằng Thống ắt có thể là phương pháp hóa giải, gã không cần thiết phải lo lắng. So sánh, sau khi phát sinh việc này, Tào Bằng điều đầu tiên là tìm đến gã, đủ để chứng minh, địa vị của gã trong lòng Tào Bằng. Lý Nho cũng không phải mưu chủ, nhưng so với mưu chủ thì càng quan trọng hơn!

Sau này, gã sớm muộn cũng phải rời khỏi...

Dù sao thân phận của gã, không thể vĩnh viễn giấu được.

Lý Nho cảm thấy, gã có thể đi, nhưng vì con trai của mình mà nên tạo một nền móng tốt. Trước kia, Lý Nho muốn mang theo tài sản ẩn cư mười năm, cùng con của gã tìm đến một mảnh đất hoang vắng, mai danh ẩn tích, qua cuộc sống giấu có sung túc. Nhưng đó là việc bất đắc dĩ mới phải làm vậy...Như hiện giờ, nếu như con trai của mình có thể đi theo Tào Bằng, lại là một lựa chọn không tồi. Thế nhân biết Lý Nho quá nhiều, mà biết con hắn ít, đó cũng là lý do mà Lý Nho làm vậy. Lý Nho cho rằng, gã có thể đi, nhưng cần phải tạo một tương lai cho đứa con.

Tào Bằng, người cũng không tồi!

Là người có thể dung nạp người, cũng có thể nghe được lời người khác khuyên nhủ.

Quan trọng hơn hẳn, hẳn là người trọng tình nghĩa, sau này có thể nể mặt mũi mình mà chiếu cố cho con cháu mình.

Ngoài lều vải, nổi gió lên.

Gió cuốn cờ chiến, bay phát phới.

Bang bang bang, ba tiếng mõ vang lên.

Tào Bằng giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy Lý Nho cười khổ nói:

- Không ngờ đã ba canh rồi, đã làm phiền tiên sinh nghỉ ngơi.

- Ha, có sao đâu?

Lý Nho khẽ mỉm cười, cầm lấy quyển sách kia,

- Dù sao cũng không là việc gì, có thể nói chuyện với công tử một chút, cũng là một việc tốt. Nếu như công tử không ghét bỏ, Nho và công tử sẽ tâm sự cả đêm, chỉ là không biết công tử, có đồng ý hay không?

- Ta rất sẵn lòng lắng nghe.

Tào Bằng sau khi thu phục Lý Nho rất ít khi bàn luận cả đêm.

Thường thường là vài câu phiếm chuyện ngắn ngủi là hắn đã hiểu ra. Giống như tối nay nói chuyện hai ba canh giờ là hiếm thấy. Hắn đang bị vây bởi bao ý nghĩ, nghe Lý Nho cũng lập tức đồng ý.

Lý Nho nói:

- Ta đang xem công tử viết sách đưa cửa hàng bạc vào hoạt động, có chút vấn đề muốn thỉnh giáo.

- Thỉnh giáo thì không dám, chỉ là tuổi trẻ có nhất thời hưng phấn, suy nghĩ hồ đồ mà thôi.

- Không, không phải là suy nghĩ hồ đồ.

Có lẽ thoát đầu nhìn, cửa hàng bạc này tầm thường không có gì lạ, nhưng cần thận đi sâu nghiên cứu, lại có thể nhìn ra được, trong đó ẩn chứa rất nhiều huyền cơ.

Lý Nho cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, lấy quyển sách kia, thảo luận với Tào Bằng.

Nói thật, Tào Bằng kiếp trước chẳng qua chỉ là một tên cảnh sát, làm sao hiểu được những chuyện về mặt tài chính?

Lúc trước hắn lập ra cửa hàng bạc, chủ yếu là vì giải quyết Hải Tây Hành hội, và đường sá cách xa với Lạc Dương, mà lượng giao dịch cực lớn, vấn đề vận chuyển tiền rất rườm rà. Trừ lần đó ra, hắn cũng không nghĩ quá nhiều...chẳng qua, đối với một số phương thức nền móng tiến hành đưa ngân hàng vào hoạt động, hắn cũng không hoàn toàn biết. Vấn đề Lý Nho hỏi, phần lớn rất dễ hiểu, cho nên giải thích ra được, trái lại cũng không thể coi là phiền toái đặc biệt. Đường nhiên, nếu hỏi sâu hơn, Tào Bằng nhất thời sẽ trả lời không được, liền dựa vào cố cần suy xét một hai phần, chống đỡ qua...Nhưng như vậy, trong mắt Lý Nho lại lóe ra sáng rực.

- Thật là tư tưởng thần kỳ, quả nhiên không tầm thường!

Lý Nho sau khi nghe Tào Bằng giới thiệu, không kìm nổi liên tục khen ngợi.

Gã do dự một chút, lại rót một chén rượu đầy cho Tào Bằng, nhẹ giọng nói:

- Chỉ là ý tưởng tuyệt diệu này của công tử, lại chưa thể tận dụng được. Nếu chỉ là vì tích trữ tiền đồng, tiện cho việc giao dịch mà xây dựng cửa hàng bạc, thật sự là có một chút đáng tiếc rồi...

- Ồ?

Tào Bằng nhướn chân mày,

- Nguyên nghe theo lời chỉ giáo của tiên sinh.

- Kỳ thật, công tử xây dựng cửa hàng bạc, tác dụng xa hơn so với hiện giờ.

Nếu làm vậy, cửa hàng bạc nho nhỏ này, hơn hẳn trăm vạn hùng binh...Ừ, để ta suy nghĩ một chút, xem nên làm như thế nào.

- Công tử, ta có một cách.

Dựa vào cửa hàng bạc này, có thể làm cho Tây Xuyên đại loạn!

Tào Bằng không khỏi giật mình,

- Bằng nguyên xin nghe.

437. Chương 450: Cuộc Chiến Tài Chính Những Năm Cuối Đông Hán

Lý Nho lại lặng im suy nghĩ!

Mãi sau, y đứng dậy đi đến góc lều, lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong đồng đồ lộn xộn, sau đó quay lại và ngồi xuống. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt phẳng cái hộp đó, sau một lúc Lý Nho thở dài, giống như hạ quyết tâm mở hộp ra. Dưới ánh đèn, trong hộp có một chuỗi đen xì, đó là những đồng tiền xu thô kệch...

- Công tử có nhận ra được vật này không?

Tào Bằng giờ tay đón lấy đồng tiền xu trong tay Lý Nho rồi chột nhứ mày lại.

- Đây là...

Kích thước tiền đồng nhỏ hơn tiền Ngũ thù rất nhiều, nhưng chế tác khá thô. Hơn nữa, trên đồng tiền đó không có bất kỳ chữ gì.

Hắn nhận ra, đây là tiền Vô Văn lưu hành trong buôn bán ở thời Đông Trác.

Đông Trác khống chế triều đình, vì tiền đồng trong tay không đủ nên đã bắt đầu lén lút đúc tiền. Nhưng đúc tiền cần dùng số lượng lớn đồng, Đông Trác không có nhiều đồng đến như vậy, vì thế liền đem tiêu hủy các chế phẩm đồng như đồ vật bằng đồng, đồng hồ bằng đồng để đúc tiền. Do Đông Trác đổi sang đúc tiền trình, phân lượng không đủ thì không nói làm gì, còn tạo nên tiền giả tràn ngập, khiến cho vật giá tăng vọt. Chỉ trong thời gian ngắn, giá ngũ cốc đã tăng lên tới mấy vạn tiền, thậm chí mấy chục vạn tiền một thạch.

(Tiền trình: một loại tiền TQ thời xưa)

Lúc ấy có câu nói như thế này, muốn mua một đấu ngũ cốc, nhất định phải lấy ra một đấu tiền đồng để giao dịch...

Về sau, mọi người bắt đầu tự giác đào thải loại tiền xu này.

Ta không mua nữa!

Kết quả đã xuất hiện tình trạng lấy hàng đổi hàng và khiến cho vật giá của toàn bộ thị trường thêm hỗn loạn.

Loại tiền trình mà Đông Trác đúc ra chính là tiền Vô Văn trong tay Tào Bằng.

Lý Nho bật cười, hạ giọng nói:

- Chắc chắn công tử đã nhận ra đây là tiền Vô Văn. Năm đó nhạc phụ nắm triều chính trong tay, thảo phạt chư hầu, khiến cho nhạc phụ phải lui tới Trường An. Lúc ấy để nhiều loạn Quan Đông, ta liền nghĩ ra chiêu sử dụng tiền Vô Văn. Chỉ hai năm ngắn ngủi, ta đã làm cho thị trường Quan Đông hỗn loạn, gần như đổ nát... Vốn định kiên trì thêm một hai năm nữa thì nhạc phụ có thể không cần phải đánh nhau cũng giành lấy được thiên hạ. Đáng tiếc... Vậy nên, ta đã giấu chuyện này trong lòng.

- Tiền Vô Văn ra đời từ tay tiên sinh sao?

Tào Bằng ngạc nhiên, nhìn Lý Nho.

Trong trí nhớ của hắn, khi tất cả mọi người nhắc tới ‘tiền Vô Văn’ đều sẽ nói đó là thủ đoạn vợ vét của cái bóc lột tàn nhẫn của Đổng Trác.

Nhưng thật không ngờ...

Đồng thời Tào Bằng chợt giật mình.

Tiền giả đào thải tiền thật! Cách của Lý Nho chẳng phải là mảnh khước tài chính của hậu thế sao?

Thông qua số lượng lớn tiền giả đưa vào thị trường, khiến vật giá thị trường của một khu vực hoặc một quốc gia nào đó hỗn loạn, cuối cùng sụp đổ. Thủ đoạn như vậy xuất hiện nhiều vô số kể ở hậu thế, không có gì kỳ lạ. Thế nhưng không ngờ những năm cuối Đông Hán này lại cũng có chuyện như vậy. Những tai họa mà Tiền Vô Văn tạo ra đã không còn nhiều trong trí nhớ của Tào Bằng... Tuy nhiên thường xuyên nghe vợ chồng Tào Cấp, hoặc vợ chồng Đặng Tắc nhắc đến cảnh tượng thê thảm của thời kì mà tiền Vô Văn tràn ngập.

Lấy núi Trung Dương làm ví dụ: Tào Cấp lúc ấy làm nghề sửa chữa nông cụ, chế tạo ra các vật dụng bằng sắt, căn bản không nhận tiền xu mà yêu cầu trực tiếp lấy hàng đổi hàng. Tuy nhiên do sự phân chia giá trị hàng hóa khác nhau nên thường xuyên cãi nhau với mọi người, thậm chí cụt hứng bỏ về.

Những năm đó, thật đúng là thống khổ!

Thực ra, Tào Bằng cũng là ít thấy nên lấy làm ngạc nhiên.

Hắn không biết, cuộc chiến tài chính thời kỳ đầu này chả có gì mới trong những năm Tam Quốc.

Ngay cả Lưu Bị Lưu Hoàng Thúc nổi tiếng với danh hiệu ‘nhân nghĩa’ ở hậu thế mà cũng từng làm những chuyện này. Khi y đánh chiếm Ba Thục, vì quân dụng không đủ nên đã đúc một loại tiền lớn có tên là ‘Trực bách ngũ thù’, một đồng tiền to đối được trăm tiền.

Về sau, Lưu Bị xưng đế ở Ba Thục, lấy hiệu là ‘Hán’, cũng chính là Thục Hán đời sau vẫn gọi.

Tiền tệ ở Thục Hán càng thêm phức tạp, ngoài Trực bách ngũ thù ra còn có những đồng tiền lớn như Thái bình bách tiền, Định bình nhất bách v.v... Trong đó, nổi tiếng nhất chính là ‘Kiền vi ngũ thù’. Lưu Bị thông qua những loại tiền đúc này để liên tục gom góp của cải của Thục Hán.

Ví dụ: nếu tổng lượng tiền trong nhân dân có một vạn tiền, Lưu Bị đúc một đồng tiền lớn, có thể đổi lấy một trăm tiền Ngũ Thù của nhân dân. Như vậy, chỉ cần Lưu Bị đúc một trăm đồng tiền lớn, có nghĩa là đã sở hữu được một vạn tiền. Nghe như vậy thì có vẻ của cải xã hội vẫn không vì thế mà xuất hiện thay đổi gì... Tuy nhiên đừng vội, khi một trăm đồng tiền lớn này được đưa vào lưu thông hết trong thị trường, đổi lấy tiền Ngũ Thù hoặc mua hàng hóa thì một vạn tiền trong tay dân chúng đã bị giảm giá trị đi một nửa, một nửa khác đã chảy vào hầu bao của Lưu Bị.

Có lẽ, Lưu Bị muốn gom góp chi phí cho quân sự...

Hoặc có lẽ, y muốn lấp đầy ngân khố. Tuy nhiên loại tiền lớn này tràn ngập trong thị trường tạo thành những nguy hại mà không cần nói cũng biết.

Thật ra, không chỉ Lưu Bị, Tôn Quyền cũng từng làm chuyện này.

Trong lịch sử, Tôn Quyền từng đúc một loại tiền đồng có tên là ‘Đại Tuyền Ngũ Bách’, nghe tên đã biết, một đồng tiền này đổi lấy năm trăm tiền. Về sau, còn xuất hiện cả những loại tiền như ‘Đại Tuyền đương

thiên', 'Đại Tuyền lưỡng ngàn' và 'Đại Tuyền ngũ thiên'... Cũng may Tôn Quyền kịp thời phát hiện, cuối cùng đã đình chỉ lưu thông và hạ lệnh cho quan phủ thu về.

Không thu về không được!

Bởi vì những đồng tiền mệnh giá lớn này, suýt nữa đã tạo nên cuộc bạo động của toàn bộ Đông Ngô...

Đương nhiên, những việc này Tào Bằng cũng không biết, khi Lý Nho nói ra kế hoạch dùng tiền giả đào thải tiền thật, hần mới giật mình.

Lý Nho nói:

- Ý định của ta chính là, trước tiên thông qua triều đình, lấy danh nghĩa của ngân lâu, thống nhất đúc Ngũ Thù để củng cố cục diện ở Trung Nguyên. Rồi sau đó, công tử nghĩ cách đúc Ngũ Thù, cho lẫn các tạp vật, để cho bên ngoài trông giống với tiền Ngũ Thù. Tiếp tục đưa lượng lớn tiền giả này vào lưu thông... ví như, Ba Thục! Ồ, đúng là Ba Thục... Ba Thục là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, hiện nằm dưới quyền cai trị của Lưu Chương, đặc biệt rộng lớn. Sản vật ở đây phong phú, thóc gạo đầy đủ, chính là cái mà Lương Châu cần.

Công tử thông qua thương hội của quận Hà Tây, đem lượng lớn tiền giả vào Ba Thục, đổi lấy hàng hóa.

Đây là một quá trình từ từ, có thể một hai năm, có thể bốn năm năm, nhưng Lưu Chương lúc đầu chắc chắn không thể phát hiện ra. Đợi khi rất nhiều tiền Ngũ thù tràn ngập Ba Thục, tất sẽ khiến giá trị hàng hóa quy mô lớn tăng lên. Lưu Chương muốn xử lý cũng đã muộn... Dù gã ta muốn tự bỏ tiền ra để đổi lấy những đồng tiền giả đó, thì chắc cũng khó mang lại hiệu quả. Trong tình huống này, Ba Thục sẽ loạn. Đến lúc công tử xuất binh hoặc có thể không cần dùng tới binh đao đã chiếm được Ba Thục. Đây là ý kiến của ta, nhưng muốn thực hiện còn phải trù tính cẩn thận.

Mẹ chứ, đây chẳng phải tiền giả sao?

Tào Bằng thật sự lú lẫn!

Hần kinh ngạc nhìn Lý Nho, có phần còn chưa theo kịp.

Tuy nhiên nếu xem xét kỹ càng lại thì thấy đây là cách làm có tính khả thi.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là, phải thống nhất tiền tệ của Trung Nguyên, để tránh những tác động to lớn tạo nên do những đồng tiền giả này chảy ngược trở về.

Ngân lâu tương đương với ngân hàng trung ương ư?

Ngân lâu trong lời nói của Lý Nho chẳng phải có chức năng của ngân hàng trung ương ở đời sau sao?

Có điều như vậy, quyền sở hữu của ngân lâu chắc chắn sẽ bị thu hồi hoàn toàn. Trước đây, ngân lâu này nằm trong tay những người như Tào Bằng và Trần Quần, nếu thật sự muốn thực hiện kế hoạch tiền giả đào thải tiền thật thì Tào Tháo sẽ thu hồi ngân lâu trước tiên.

Nếu nói, trong lịch sử cách làm của Lưu Bị và Tôn Quyền là vì muốn gom góp lương bổng.

Vậy thì Lý Nho đang lợi dụng tiền tệ một cách có ý thức để làm nhiễu loạn thị trường của đối phương, phá hoại kinh tế đối phương...

Thứ này có thể làm sao?

Không hề nghi ngờ gì nữa, có thể làm!

Nếu thật sự có thể làm được điểm này, nói không chừng Tam quốc chinh chiến sẽ không cần kéo dài quá lâu.

Tào Bằng nhắm mắt lại, vừa tiêu hóa kế hoạch của Lý Nho, vừa cố gắng nhớ lại chi tiết cuộc chiến tài chính của hậu thế.

Hần dù chỉ là cảnh sát hình sự, nhưng đã từng nghe và thấy qua rất nhiều chuyện như vậy.

Vì thế, Tào Bằng không ngừng đưa ra những thủ đoạn phạm tội tài chính trong trí nhớ của hắn, đồng thời được Lý Nho liên tục thay đổi để thích ứng với nhu cầu của thời đại này. Sau đó, Lý Nho cầm lấy giấy bút để ghi lại. Bất giác, trời đã sáng... Khi thân binh của Lý Nho đi vào trong lều muốn đánh thức Lý Nho thì hai người đã viết được một xấp giấy dày.

- Trời đã sáng rồi sao?

Lý Nho không hề mệt mỏi, dường như đã trở về trạng thái trước đây khi hiến kế cho Đồng Trác, cực kỳ phấn khích.

Tào Bằng cảm thấy đầu óc mụ mẫm từng hồi.

Lúc đứng lên, thậm chí hắn còn thấy trời đất quay cuồng...

- Tiên sinh, hôm nay tới đây thôi.

Điều quan trọng là, những thứ này hiện giờ đều chỉ là nét khái quát, khi làm chắc chắn sẽ có rất nhiều vấn đề cụ thể. Chi bằng như thế này, xin tiên sinh hãy trừ tính trước, nếu cần ta trợ giúp thì cứ nói. Ta sẽ tìm cơ hội thượng tấu với Tư Không, từng bước hoàn thiện kế hoạch này... Tốt nhất là, chúng ta vừa làm vừa hoàn thiện, thế nào?

Lý Nho nghe xong liền bật cười, liên tục gật đầu.

Y giơ tay nhắc chân, để mọi người cảm nhận được khí phách hăng hái dâng trào.

- Muốn làm, thật ra không khó.

Khi Thương hội của quận Hà Tây hoạt động cũng là ngày mà kế hoạch này được mở rộng. Như vậy, ta không cần binh tốt gì cả, chỉ cần hai người Tô Song, Chúc Đạo và ta là đủ!

Một người là Đại hành thủ của thương hội quận Hà Tây trong tương lai, tinh thông buôn bán.

Người còn lại là hiệp khách, giao du khá rộng, để hai người họ làm trợ thủ quả thật quá tốt. Suy cho cùng, nếu thật sự muốn thực hiện kế hoạch này, cái yêu cầu không phải là tài trí hơn người hay tài văn chương nổi trội. Đây là kế hoạch đòi hỏi những người phải làm thật sự mới được. Nói một cách tương đối, Tô Song và Chúc Đạo đúng là những người được chọn phù hợp nhất.

Tào Bằng nói:

- Ta sẽ để hai người bọn họ toàn lực hiệp trợ.

Một ngày cuối cùng của năm Kiến An thứ tám, một năm mới đã sắp đến.

Mặc dù hoàn cảnh nghèo khó nhưng đối với những dân chúng sống tại đại doanh Hồng Thủy thì vẫn vô cùng hào hứng. Bọn họ vui vẻ trang trí trong doanh địa, mỗi lều trại đơn sơ đều được thắp một dải lụa hồng để thể hiện niềm vui. Tào Bằng cũng ra lệnh, bảo mọi người treo dải lụa màu lên những chiếc lồng đèn, tăng thêm không khí năm mới.

Đồng thời, hắn ra lệnh mổ trâu, dê, phân phát một ít cho từng lều trại để làm quà năm mới.

Khi tất cả mọi người đang bận rộn chào đón một năm mới đến, Tào Bằng lại cho tìm Từ Thứ, Bằng Thống và Bộ Chất, Giả Tinh tới, nói hết những chuyện tốt qua Lý Nho nói cho mọi người biết. Quả nhiên, đám Bằng Thống nghe xong, lập tức cảm thấy một mối đe dọa. Bọn họ thì thâm to nhỏ với nhau, rồi sau đó đưa ra hết kế hoạch này đến kế hoạch khác cho Tào Bằng...

Màn đêm buông xuống!

Khi Tào Bằng mang theo đáng vẽ mệt mỏi trở về chỗ ở, liền nhìn thấy đám Quách Hoàn, Bộ Loan đang chuẩn bị bữa ăn.

Thái Diễm dẫn theo Chân Mật cũng giúp đỡ một tay, A Mi Quả (Thái Mi) thì dùng bàn tay nhỏ bé chống cằm, nhìn ngắm mọi người bận rộn.

- Đang chuẩn bị gì vậy?
 - Năm mới gần kề, đương nhiên phải chuẩn bị một bữa cơm tất niên.
- Tào Bằng nhìn lướt qua những thứ mọi người chuẩn bị, đột nhiên vô cùng hào hứng nói:
- Đã là năm mới, sao có thể thiếu được sủi cảo?
 - Sủi cảo ư?
 - Ha ha ha, đừng sốt ruột, để ta làm mẫu, thật ra cũng không khó.

Tối nay giao thừa, không có gì phải kiêng kỵ... Gọi cả Thái Định đến đây, chúng ta cùng nhau chúc mừng mọi người có duyên gặp gỡ; Hy vọng năm sau vạn sự như ý, tai qua nạn khỏi... Mọi người đến đây, chúng ta cùng đón năm mới.

438. Chương 451: Thực Hóa Chí

Mùa xuân năm Kiến An thứ chín thắm thoát đã tới.

Băng tuyết tan ra, nước sông cuộn cuộn, liễu rủ hai bờ sông đã nảy những chồi non xanh mơn mẩn, tràn đầy sức sống. Trên đồng ruộng, địa khí bừng bừng, báo hiệu một năm mới sắp đến. Mùa mưa đến, rái cá bắt đầu bắt cá và những con cá đó được rải lên bờ, giống như hiến tế, cảm tạ trời đất ban ân, sau đó mới từ từ thưởng thức.

Giữa tháng giêng, mưa tràn trề.

Nước mưa tới, mang lại sức sống cho đất trời.

Sau một đêm mưa nhỏ, Tào Tháo khoác áo bước ra khỏi phòng ngủ, tinh thần phấn chấn.

Bạch cầu đã được đào xong.

Cuộc tiến công vào Nghiệp Thành đã chuẩn bị ổn thỏa.

Tiếp đó sẽ là sự khởi đầu để ông càn quét Hà Bắc. Mùa đông năm ngoái, Tào Tháo luôn thấy hồi hộp. Lưu Bị mặc dù không ra hôn người ở huyện Tân Dã nhưng mọi thứ đã khác. Tên này sau khi tới Kinh Châu hình như đã thay đổi bộ dạng. Đặc biệt là khi được Gia Cát Lượng không biết thần thánh phương nào tới phụ tá, y càng có cảm giác hoàn toàn khác so với trước kia.

Nếu là trước kia, Lưu Bị nói không chừng sẽ phát động tấn công vào Nam Dương để mở rộng địa bàn.

Còn nay, Lưu Bị lại lặng yên không động tĩnh...

Càng án binh bất động, Tào Tháo lại càng căng thẳng. Ông có dự cảm: Lưu Bị đã thay da đổi thịt, bước vào một cảnh giới khác. Nếu nói, Lưu Bị trước kia còn hay nói toạc móng heo, nói lộ ra ngoài thì Lưu Bị hiện giờ trở nên cực kỳ thâm hiểm. Theo Giả Hủ hồi báo, thực lực của Lưu Bị vẫn đang được mở rộng. Huyện Tân Dã tuy nhỏ, nhưng cũng là nơi đất đai phì nhiêu. Lưu Bị dựa vào ưu thế này thu nạp dân chúng, cai quản thị trấn nhỏ bé ấy rất có trật tự. Chỉ một mùa đông thôi, dân số toàn huyện Tân Dã đã tăng thêm hơn ba vạn người, khiến Tào Tháo cảm thấy kinh hãi.

Gã từ chuyện chỉ chú trọng quân sự, dần trở thành một nhân vật kiệt xuất chú ý tới quân chính!

Không ai phủ nhận được tài quân sự của Lưu Bị, dù là thời kì ban đầu, chiến đấu với loạn Khăn vàng; Hay là khi ở Từ Châu, mọi việc đều thuận lợi. trận chiến Nhữ Nam, loanh quanh ngàn dặm càng thể hiện đỉnh cao tài năng quân sự của Lưu Bị.

Đáng tiếc sau khi đến nương tựa Viên Thiệu lại chỉ được làm một tên lính hầu, cho nên khó phát huy được tài năng...

Còn nay, tên này đã bắt đầu chìm lắng!

Từ một tên chỉ biết chinh chiến đã biến thành một kiêu hùng biết kiềm chế, học cách núp mình.

Càng như thế, Tào Tháo càng lo lắng!

Cuộc chiến Hà Bắc phải nhanh chóng chấm dứt... Nếu không, một khi Lưu Bị đầy đủ vây cánh, cướp lấy Kinh Châu, tất có đại họa. Đồng thời, Tào Tháo lại hơi sợ hãi. Nếu tiếp tục ở lại Hứa Đô, một khi Lưu Bị đột phá phòng tuyến Nam Dương là có thể dẫn binh tới Toánh Xuyên. Đến lúc đó, Hứa Đô sẽ đối diện thẳng với đối thủ, thật sự quá nguy hiểm. Lúc trước, Tào Tháo vì muốn tránh né Viên Thiệu nên đã định đô ở Hứa Đô; Còn nay, y phải suy xét tới sự đe dọa của Lưu Bị... Nếu có thể bình định Hà Bắc, Nghiệp Thành sẽ là một lựa chọn không tồi...

Ý nghĩ này vừa nhen nhóm đã bị ông kìm nén xuống.

Thôi, nghĩ nhiều như vậy, không bằng suy ngẫm một chút nên chinh phạt Ký Châu như nào.

Vương thắng ân, sát thụ, lập vũ canh, dĩ ki tử quy, tác hồng phạm .

Duy thập hữu tam tự, vương phóng vu ki tử. Vương nãi ngôn viết: Ô hô! Ki tử. Duy thiên yĩ chí hạ dân, tương hiệp quyết cư...

Từ trong vườn thanh mai phía xa vọng lên tiếng người đang đọc sách.

Giọng đọc ấy còn trẻ con, nhưng lại tràn đầy sức sống. Tào Tháo nghe thấy giọng nói ấy vô cùng mừng rỡ, y nhân ra người đọc sách chính là hài nhi bảo bối Tào Xung của y, còn quyển sách đang đọc đó là Thương Thư - Hồng Phạm .

- Quân Minh, Trọng Khang, chúng ta qua xem đi.

Tào Tháo đột nhiên quên mất ý nghĩ xử lý chính vụ trong đầu, cười nói với Điển Vi và Hứa Chử đang theo sát phía sau.

Hai người nhìn nhau, im lặng không nói, chỉ gật đầu.

Ba người đi dọc con đường mòn trong sân, thẳng đến vườn thanh mai. Sương sớm bình minh đã làm ướt vạt áo của Tào Tháo trong khi y không hề để ý. Bước vào vườn thanh mai đã thấy ba thiếu niên đang ngồi chồm hổm trong đình, ngâm nga bài văn. Hoàn phu nhân thì nhắm mắt, như đang giả vờ ngủ. Tuy nhiên thực tế lại đang lắng nghe ba đứa trẻ đọc.

Tào Xung đang ngâm nga Hồng Phạm .

Tuân Vũ thì xem Hoài Nam Thư

Còn Đặng Ngải ngâm nga những thứ có vẻ quái dị, hình như là binh thư, nhưng Tào Tháo chưa nghe thấy bao giờ.

Tiếng bước chân đã làm kinh động Hoàn phu nhân, nhưng không kinh động đến ba đứa trẻ. Hoàn phu nhân mở to mắt, nhìn thấy Tào Tháo vội vàng định đứng dậy thì đã thấy Tào Tháo đưa tay lên miệng ra hiệu cho nàng đừng quấy rầy bọn trẻ đọc sách, sau đó y đứng bên ngoài đình, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, lắng lắng lắng nghe... Hoàn phu nhân thấy vậy cũng coi như không có gì, liền nhắm mắt lại.

Một lát sau, mấy đứa trẻ đã đọc xong.

Lúc này Tào Tháo mới cười lớn, vỗ tay khen ngợi.

- Phụ thân!

Tào Xung quay đầu lại, thấy Tào Tháo liền sung sướng chạy lên.

Tào Xung đã hơn tám tuổi, nhìn rất khỏe mạnh, vóc dáng cũng cao hơn nhiều so với bạn cùng lứa. Còn Tuân Vũ và Đặng Ngải vội bước lên trước thi lễ, sau đó cung kính khoanh tay đứng trang nghiêm một bên.

- Ban nãy sách Thương Thư đọc là Hồng Phạm sao?

- Đúng vậy.

- Nhưng ta nhớ, năm ngoái con đã học qua rồi, sao giờ lại học lại?

Tào Tháo đi vào đình hóng mát ngồi xuống, vẩy tay ra hiệu cho ba đứa trẻ tiến lên.

Diễn Vi và Hứa Chử thì đứng khoanh tay bên ngoài đình.

Tào Xung gãi đầu, có chút xấu hổ nói:

- Tiên sinh viết thư hỏi hài nhi về quan điểm bát chính. Hài nhi có chút không hiểu liền quyết định theo lời tiên sinh nói, đọc lại Hồng Phạm, còn cả Hóa Thực Liệt truyện và thực hóa chí. Hai ngày nay đọc lại cảm thấy rất có thu hoạch, cho nên cứ đọc hết lần này đến lần khác.

- Tiên sinh?

Tào Tháo cho rằng tiên sinh mà Tào Xung nói đến là sư phụ ở Quan học.

Hoàn phu nhân ở bên hạ giọng nói:

- Thương Thư chỉ nhận một tiên sinh, chính là Hữu Học.

- Hả?

Tào Tháo giật mình, chợt mỉm cười.

- Thương Thư vẫn còn thỉnh giáo Hữu Học sao?

- Vẫn chưa từng gián đoạn. Đứa nhỏ này mỗi khi gặp vấn đề đều nghĩ đến việc đi tìm Hữu Học giải thích. Tuy nhiên trước đây Hữu Học bận việc chính sự nên đã phó thác cho Nguyệt Anh và Tiểu Chân giảng giải hộ. Thỉnh thoảng hắn viết thư hỏi bài vở của Thương Thư cũng như đặt ra một số câu hỏi để Thương Thư suy ngẫm. Thỉnh thoảng còn chú ý giới thiệu một số bộ sách, bảo Thương Thư đọc lại.

- Thật sao?

Tào Tháo một năm trở lại đây bận rộn với chiến sự ở Hà Bắc nên đã lơ là việc kiểm tra bài vở của Tào Xung.

Ông cúi đầu, nhìn thoáng qua mấy quyển sách đặt trên án thư liền khẽ nhún mày.

Thương Thư, Hóa Thực Liệt truyện, Thực Hóa Chí ...

Hắn nhận ra, những quyển sách Tào Xung đọc dường như được nối một mạch với nhau, toàn bộ đều liên quan đến thực hóa (thực phẩm và tiền). Ngắc đầu lên, Tào Tháo nghi hoặc nhìn Tào Xung, một lát sau trầm giọng hỏi:

- Thương Thư, sao lại quan tâm đến chuyện thực hóa như thế?

Tào Xung suy nghĩ một chút rồi cất cao giọng nói:

- Quân tử viết, thương lắm thật nhi tri lễ tiết. Từ xưa dân coi thực là trời, còn vua lấy dân làm gốc. Từ đó có thể thấy, lương thực là gốc rễ. Tiên sinh nói: không biết lương thực, không thể cai trị thiên hạ! Hài nhi rất xúc động... Năm ngoái khi hài nhi theo học, tiên sinh từng phú một bài thơ: Cuốc lúa ngày giữa trưa, mồ hôi rơi xuống đất. Ai biết được trên bàn ăn, từng hạt lúa đều phải vất vả mới có. Hài nhi lúc ấy không hiểu lắm, nhưng sau khi đọc lại thực hóa mới biết tầm quan trọng của thực hóa (thực phẩm và tiền hàng).

Ánh mắt Tào Tháo tỏ vẻ mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Khi giành thiên hạ, có thể không biết tới thực hóa; Nhưng nếu muốn trị vì thiên hạ, sao có thể không biết tới cái này?

Hiện giờ, ông đang giành chính quyền; mà trong tương lai, trị vì thiên hạ phải hiểu được kinh tế dân sinh. Tào Xung bắt đầu coi trọng lương thực, chứng tỏ nó đã bắt đầu chú ý tới chuyện sau này. Nó mới chỉ có tám tuổi nhưng đã có con mắt tinh tường này sao?

Có điều, trong lòng Tào Tháo đang run lên.

Tào Bằng hình như đang chú trọng tới việc bồi dưỡng bản lĩnh cai trị thiên hạ của Tào Xung, lẽ nào, hắn đang...

Ý nghĩ ấy đã xuất hiện thì không thể nào dập tắt được. Trên mặt Tào Tháo dù tươi cười nhưng trong lòng lại có chút thấp thỏm.

- Ủ, Thương Thư nói rất có lý.

Tào Tháo nói rồi cầm lấy một quyển sách khác lên hỏi:

- Tiểu Ngải, ai viết vậy?

- Bẩm Tư Không, chính là cữu phụ ạ.

(Cữu phụ: cậu)

- Vậy sao?

Tào Tháo mở ra, thấy trên trang bìa trong có viết bốn chữ rất lớn Tam thập lục kế

Khẩu khí lớn lắm!

Ông mở trang bìa trong, nhìn xuống dưới thấy có cương lĩnh chung của ba mươi sáu kế. Căn cứ theo loại mưu kế, có thể chia làm sáu loại là thắng chiến kế, địch chiến kế, công chiến kế, hỗn chiến kế, tịnh chiến kế và bại chiến kế. Phần mở đầu của sách là thắng chiến kế, ghi lại sáu kế sách, lần lượt là giấu trời vượt biển, vây Ngụy cứu Triệu, mượn đao giết người, đợi địch mệt mỏi mà tấn công, thừa nước đục thả câu và dương đông kích tây. Bên dưới mỗi kế sách đều có phần chú thích tương ứng và chú giải một số trường hợp.

Ví dụ phía sau bốn chữ giấu trời vượt biển này được viết: Bị chu tắc ý đãi, thường kiến tắc bất nghi. âm tại dương chi nội, bất tại dương chi nội. Thái dương, thái âm.

Lùi xuống phía dưới là ba trận chiến điển hình, được dùng để giải thích.

Mà những trận chiến điển hình này phần lớn đều xuất phát từ chiến sự trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, ngoài ra còn có cuộc tranh giành giữa Sở và Hán, cùng với mấy chiến dịch kinh điển từ đời nhà Hán đến nay. Đọc xong, mắt Tào Tháo chợt sáng rực, gật đầu liên tục.

Tuy nhiên trong sách này chỉ chú giải thắng chiến kế, còn năm loại khác lại không ghi chép.

Tào Tháo chợt hỏi:

- Tiểu Ngải, sao cữu phụ ngươi không có các chiến kế khác?

- Cữu phụ nay đang bận công việc nên còn chưa viết ra. Sáu kế sách này là do cữu phụ đã sai người đưa tới vào năm ngoái, bảo tại hạ học khi rảnh rỗi.

Tào Tháo nghe xong, khẽ gật đầu.

- Ý ngươi là, cữu phụ của ngươi vẫn chưa hoàn thành xong cuốn sách này ư?

- Không có... Nguyệt Anh cữu mẫu nói, nếu cữu phụ hoàn thành, chắc chắn sẽ phái người đưa đến. Đến nay không có động tĩnh gì, chắc là chưa xong.

Tào Tháo không kìm được cảm khái:

- Hữu Học, đúng là kỳ tài.

Hoàn phu nhân hạ giọng nói:

- Một năm nay Thương Thư học ở Quan học, khi trở về thường nói, tiên sinh giảng bài không thú vị, không sinh động bằng Hữu Học. Thiếp thân cảm thấy, nếu Hữu Học có tài năng như thế, sao không để hắn trở về, tiếp tục dạy dỗ Thương Thư? Còn hơn mấy thầy đồ kia làm con cháu ngu muội đi. Hơn nữa, Hà Tây lạnh lẽo và nghèo nàn, để hắn ở lại đó...

- Đàn bà thì hiểu cái gì chứ?

Tào Tháo liền lớn tiếng quát:

- Hà Tây là yếu địa để điều khiển Tây Lương, còn là bình phong che chắn ở phía bắc cho Quan Trung.

Trước đây Hữu Học dùng chân ở Hà Tây, cũng là lựa chọn của riêng bản thân hắn... Còn nay, hắn vừa mới đứng vững, sao có thể dễ dàng rời bỏ? Tuy nhiên, phu nhân nói cũng có lý. Thương Thư thông minh, lại được Hữu Học dạy vỡ lòng từ nhỏ nên đã vượt trội hơn hẳn bạn đồng lứa. Đã như vậy, sau này không cần tới Quan học để học nữa, cứ để nó tự phát triển tùy thích...

- Đúng rồi, tiểu Ngải!

- Vâng!

- Sau này nếu cữu phụ người có tác phẩm mới, nhất định phải sao chép một quyển tặng cho ta.

Đặng Ngải vội đồng ý, đang chuẩn bị lui ra thì lại nghe tiếng Tào Tháo nói:

- Khoan đã!

Ông quay đầu khẽ nói với Hoàn phu nhân mấy câu, Hoàn phu nhân mỉm cười, đập nhẹ Tào Tháo rồi đứng dậy rời đi.

Một lát sau, chỉ thấy Hoàn phu nhân dẫn người quay lại.

Trong tay cô ta còn bưng một chiếc khay, trên đó bày mấy cuốn thẻ tre.

- Tiểu Ngải, cầm về đi, từ từ phẩm đọc.

- Cái này...

- Đây là Tôn Vũ thập tam thiên chú giải của ta, vẫn còn chưa hoàn thành xong. Ta thấy quyển tam thập lục kế của cữu phụ người có điểm tương đồng với quyển sách mới của ta, người đã thích binh học thì hãy cầm về từ từ nghiên cứu. Nếu có chỗ nào không hiểu cứ hỏi cữu phụ của người. Có điều nhất định phải chép lại câu trả lời của hắn cho ta, thế nào?

Đặng Ngải nghe vậy vô cùng vui sướng, vội vàng khom người tạ ơn.

Hoàn phu nhân liếc nhìn Tào Tháo, thấy trên mặt ông ta lộ ra nụ cười bí hiểm, khiến nàng giật mình.

Hành động này của Tư Không chẳng lẽ có thâm ý khác?

439. Chương 452: Năm Kiến An Thứ Chín

Đại quân di chuyển, sẽ có rất nhiều chuyện lật đổ.

Mặc dù Tuân Úc đã giải quyết đại đa số các vấn đề, nhưng Tào Tháo vẫn muốn sắp xếp một chút mới được. Ví như, binh quyền ở Hứa Đô sẽ do ai điều khiển? Hay các chuyện chính sự sẽ giao ai lo liệu? Nhiều vô số kể, nhìn qua dường như không nhiều nhưng sắp xếp lại cũng cực kỳ rườm rà. Cũng may, cùng với việc Hạ Hầu Uyên từ Sơn Đông trở về đã giúp cho an ninh Hứa Đô có thể bảo đảm.

- Hạ Hầu Uyên bái lạy Vệ tướng quân...

Xử lý xong thì trời đã tối muộn, Quách Gia đang chuẩn bị trở về thì bị Tào gọi lại.

Gã đi theo Tào Tháo vào trong thư phòng ở dãy nhà sau, thấy cách bài trí trong thư phòng hình như có một số thay đổi lạ.

Tháp ngồi và trường án trước kia đều không thấy nữa, thay vào đó là một bộ ghế bành và một án thư cao nửa người.

- Đây là món đồ mới được Hữu Học làm ra theo đồ gia dụng của người Hồ ở Hà Tây.

Sau đó, hắn sai người đưa tới một bộ, còn cả tám mươi cuốn tàng thư của Bá Dê Công trước đây. Nghe nói là Chiêu Cơ đọc thuộc rồi viết ra. Hắn phải người mua một số tỳ nữ ở Hứa Đô có thể đọc sách biết chữ, nói là muốn tặng cho Chiêu Cơ. Kha kha, nói cũng thật lạ, Chiêu Cơ lưu lạc nhiều năm nhưng lại không chịu quay về cố hương, mà chọn ở lại Hà Tây.

Khuôn mặt Tào Tháo vui cười rạng rỡ.

Còn chớp chớp mắt, ra vẻ nguơ hầy hiểu ý ta.

Quách Gia biết, Tào Tháo giữ gã lại, rất có thể là muốn thảo luận về chuyện của Tào Bàng.

Tuy nhiên Tào Tháo đã không mở lời trước thì Quách Gia cũng sẽ không chủ động nhắc tới. Vì thế gã cười ha hả nói:

- Tài tử giai nhân, câu chuyện được mọi người ca tụng nhất. Hữu Học có tài học hơn người, Chiêu Cơ lại tinh thông cả cầm kỳ thư họa. Họ ở bên nhau, cùng ở lại Hà Tây cũng là bình thường.

- Ha ha ha, lời Phụng Hiếu nói rất vừa lòng ta.

Tào Tháo cười xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

- Phụng Hiếu, gần đây có nghe được tin tức gì không?

- Dạ?

Quách Gia hơi sững sốt, có gì đó không chắc bèn lắc đầu, hạ giọng nói:

- Gần nhất sức khỏe tại hạ không tốt, cho nên rất ít lưu ý chuyện bên ngoài.

Không phải ta không quan tâm, mà là sức khỏe của ta không tốt!

Tào Tháo cười:

- Ta lại nghe một số thông tin, nói Thương Thư thông minh, rất được lòng ta, có thể làm thế tử, phải không?

Con mắt dài nhỏ như chim ưng kia nhìn chăm chăm vào Quách Gia.

Quách Gia giật mình, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không thể nào, Thương Thư mới chỉ tám tuổi, ai lại nhân rồi mà nói tới chuyện này như thế?

- Thế nhưng, Tử Hoàn lại tin điều đó.

Tào Tháo từng bước ép chặt.

Quách Gia tiếp lời:

- Tử Hoàn công tử đã lớn, nếu tiếp tục ở lại huyện Tắt, tầm nhìn không khỏi bị thu hẹp. Nay xin trở về Hứa Đô tham chiến, cũng là một cơ hội. Cuộc chiến ở Hà Bắc đang tới gần, vừa hay là cơ hội cho Tử Hoàn lập công lao xây dựng sự nghiệp, tại hạ thấy rất thích hợp.

Tào Tháo bật cười!

Ông muốn nắm thóp ý tứ của Quách Gia, nhưng Quách Gia không tiến sát thêm nữa.

Ông lắc đầu:

- Phụng Hiếu, nguơ biết ta ý mà.

Quách Gia lập tức trầm ngâm ...

Gã biết, lúc này e rằng gã không thể tránh né được nữa. Vì thế, sau một hồi trầm ngâm, Quách Gia ngẩng đầu, nghiêm mặt nói:

- Tư Không đang ở đỉnh cao uy danh, sao phải vội lập trưởng?

(Lập đích: lập chính, dòng chính)

- Tuy ta không muốn nhưng lại phải làm.

Tào thờ dài, hạ giọng nói:

- Sau khi Tử Truy mất, vẫn có người khuyên ta. Nhưng ta lại không thể hạ quyết tâm. Tử Hoàn chín chắn, Tử Kiến tài cao, còn Thương Thư thông minh, đều rất xứng đáng được chọn. Tuy nhiên vấn đề là, Tử Hoàn không có nền tảng vững vàng, không công trạng gì, khó thuận phục kẻ dưới; Tử Kiến thích nói suông, tài

học mặc dù cao, có thể làm danh sĩ chứ không đủ để làm đại sự. Thương Thư còn nhỏ tuổi quá, còn Tử Văn hiếu chiến. Ta vốn định chờ thêm vài năm nữa mới nghĩ tới việc này, nhưng hiện giờ...

Làm đại sự cần phải sớm trù tính.

Một số việc nếu không chuẩn bị, nhờ may xảy ra, chẳng phải là trở tay không kịp sao?

Viên Thiệu nằm xua vì do dự đã khiến cho Hà Bắc hỗn loạn; Tấm gương tày liếp này, ta cần nhanh chóng trù tính, để tránh giẫm lên vết xe đổ.

Lời Tào Tháo nói rất khó hiểu nhưng Quách Gia lại nghe ra được hàm ý trong đó.

Ông ta đang lo lắng!

Thế nhưng, ông ta đang lo lắng cái gì?

Khi Tào Tháo đề cập tới các con của Viên Thiệu, Quách Gia giật mình trong lòng. Hắn liên tưởng tới Tào Kiện và Tào Bằng, lập tức sáng tỏ thông suốt.

Chẳng lẽ, Tào Tháo lo lắng các bên cầu kết đấu đá nhau?

Đây là một vấn đề lớn, Quách Gia cũng phải thận trọng. Trầm ngâm một hồi, gã mới hạ giọng nói:

- Chủ công, Hữu Học...

Lời hắn nói cứ ứ nghẹn trong cổ họng.

Suy nghĩ thêm một hồi nữa, gã đột nhiên hướng về phía Tào Tháo, ánh mắt tỏ vẻ khiếp sợ.

- Chủ công, ta có một kế, có thể làm chủ công bớt nỗi lo về sau.

- Nói đi!

Quách Gia khẽ cắn môi:

- Hôm nay chủ công từng nhắc đến ba mươi sáu kế của Hữu Học. Tuy chỉ thắng chiến kế, nhưng...

Chủ công, địch đã rõ, bằng hữu chưa định, dẫn bằng hữu giết địch, không tốn sức lực, suy diễn theo Tồn . Không biết thế nào?

Đôi mắt Tào Bằng lim dim, lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Sau một lúc lâu, ông đột nhiên mỉm cười:

- Kha kha, Phụng Hiếu nói giỡn, mỗ chẳng qua là hơi tùy ý, Phụng Hiếu đừng để bụng.

- Ha ha, Gia cũng nói đùa thôi.

- Vậy mau trở về nghỉ sớm đi.

- Quách Gia xin cáo lui.

Quách Gia đứng dậy rời đi, còn Tào Tháo ngồi ngay ngắn trên ghế Thái sư, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn, chìm trong trầm tư...

Gió đầu xuân hơi se lạnh.

Quách Gia đi ra khỏi phủ Tư Không, giật mình một cái mới nhận ra, áo trong của gã dường như đã ướt đầm. Trong lòng hơi lạnh run, rồi lại không kìm nén được chút hưng phấn. Gã có thể cảm nhận được, lời bùa chú giam cầm dã tâm của Tào Tháo đã dần lỏng lẻo. Trên thực tế, đã tới bước này rồi, có thể nói Tào Tháo đã đạt được đại thế, chỉ đợi phương bắc bình định. Chỉ có điều trước đây, Tào Tháo luôn lo sợ. Còn nay, mối lo này của y dường như đã tiêu tan đi nhiều.

Tuy nhiên, hình như Tào Tháo rất cảnh giác với Tào Bằng.

Quách Gia tuy rằng không hiểu rõ những bí ẩn trong đó nhưng vẫn cảm nhận được.

Tuy vậy mong Hữu Học chớ có trách ta!

Gã thăm thở dài một tiếng.

Ban này lời nói với Tào Tháo được lấy từ phần giải thích trong kế mượn đao giết người của Tào Bàng. Tào Bàng là đao! Giết ai? Tào Tháo biết, Quách Phụng Hiếu hẳn cũng hiểu rõ, chỉ có điều hiện giờ thời cơ dường như chưa chín muồi.

Duy chỉ có vậy mới khiến Tào Tháo bớt băn khoăn về Tào Bàng.

Hy vọng sau này hẳn có thể hiểu được nỗi khổ của ta!

Quách Gia lắc đầu thật mạnh, trèo lên xe ngựa đang dừng ở ngoài phủ Tư Không. Việc này phải quên đi, coi như chưa từng xảy ra. Gã hô:

- Tới lầu Dục Tú!

Cùng với tiếng dặn bảo của Quách Gia, phu xe đồng ý, giương roi đập vun vút trong không trung, điều khiển xe ngựa từ từ di chuyển.

Tháng hai năm Kiến An thứ chín.

Tào Tháo chỉ huy chinh phạt Nghiệp Thành, chiến sự Hà Bắc hết sức căng thẳng.

Cùng lúc đó, Tào Bàng xa tận Hà Tây đangáo ngấn, chân trần, cầm chiếc cày đi cày ruộng.

Đất đai ở Trung Nguyên đã bắt đầu được cày cấy.

Thế nhưng Hà Tây vừa mới tan băng tuyết. Đất đai đen xì trải qua một giấc ngủ đông, cuối cùng đã đến lúc phải bắt đầu canh tác, trông trọt. Tào Bàng với tư cách là Thái Thú quận Hà Tây, nhất định phải tham gia nghi thức cày ruộng Trên thực tế, trong tay hẳn cũng có một số đất ruộng, làm đất cấy cày. Còn hẳn thân là Thái Thú một quận, phải đi đường cày đầu tiên để khích lệ mọi người nông canh.

Hai con trâu cày lặng lẽ đứng thẳng trên bờ ruộng.

Còn Tào Bàng một tay cầm roi, một tay đỡ cày, cùng với những tiếng hoan hô, hẳn dương roi vỗ vào trâu, nâng cày lên đi từng đường.

Mùi cày sắc bén đã phá vỡ đất ruộng đang chìm trong giấc ngủ đông.

Hơi đất mang theo một mùi tanh nồng của đất phủ vào mặt, khiến tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên.

Dân chúng xung quanh bờ ruộng liên tục hoan hô nhảy múa. Nhìn lớp bùn đất đen xì kia không ngừng được xới lên, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

Đi hết một vòng, Tào Bàng dừng lại thở phì phò.

Bộ Loan và Quách Hoàn vội bước lên trước đỡ hẳn, còn người tiếp theo là Bộ Chất đón lấy chiếc cày từ trong tay Tào Bàng, tiếp tục khai khẩn đất đai. Kế tiếp là Bàng Thống, Từ Thứ, Hách Chiêu, Hạ Hầu Lan, còn có những đại viên quận Hà Tây như Phan Chương, từng người thay nhau bước lên. Sau khi bọn họ cày xong, chứng tỏ việc đồn điền ở Hà Tây chính thức bắt đầu.

Nghi thức tương tự không chỉ có ở huyện Hồng Thủy.

Phượng Minh Bảo, Liêm Bảo, Hồ Bảo, còn cả Võ Bảo đều có nghi thức như thế.

Trong đó ruộng cày ở Liêm Bảo là nhiều nhất, bởi vì huyện thành này đã được xây dựng xong, coi như chính thức đưa vào sử dụng. Còn huyện Hồng Thủy cũng hoạt động trở lại. Hồ Bảo và Phượng Minh Bảo phải bắt đầu lại từ đầu, trong khi đó Võ Bảo lại được cải tạo trên nền tảng của Hồng Thủy Tập. Toàn bộ Hà Tây đến giờ có ba vạn khoảnh ruộng cày, còn lâu mới đạt được yêu cầu mà Tào Bàng đặt ra.

Trong kế hoạch của Tào Bàng, tới cuối năm nay, quận Hà Tây phải đạt được sáu vạn khoảnh ruộng được cày bừa.

Tuy nhiên, cày ruộng không thể vội trong một chốc một lát được, số lượng lớn nô lệ sẽ coi xây dựng cải tạo thành trì là chuẩn, rồi sau đó mới bắt tay vào khai hoang. Tóm lại, nhiệm vụ năm nay của quận Hà Tây

rất nặng. Nếu có thể thực hiện theo kế hoạch thì năm tới có thể tăng dân số lên bốn mươi vạn người. Việc này cần thời gian từ từ, càng đòi hỏi tới sự nỗ lực của đám Tào Bằng.

Đón lấy chiếc khăn ướt từ tay Bộ Loan, Tào Bằng lau mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Việc nhà nông còn vất vả hơn cả luyện võ.

Mới cày một khoảnh ruộng đã khiến Tào Bằng thở hồng hộc...

Thái Diễm dẫn theo Chân Mật đứng trong đám đông, nhìn động tác ngốc nghếch của Tào Bằng mà không kìm nổi bật cười ha ha. Chân Mật cũng muốn cười nhưng lại không dám. Suy cho cùng, bây giờ nàng vẫn chỉ là một tù binh, hoàn toàn khác so với thân phận của Thái Diễm. Từ sự hoảng loạn lo sợ ban đầu lúc bị bắt tới Hà Tây đến giờ đã dần dần bình tĩnh lại, Chân Mật lâu dần đã quen.

- Tiểu Loan, Tiểu Hoàn. Hai năm nữa, nơi này nhất định sẽ trở thành một viên minh châu của Mạc Bắc, các người tin không.

Đứng trên đầu ruộng, Tào Bằng hắt hái phần chân, tay chỉ ra ngoài đồng, thể hiện khí khái giang sơn.

Lúc này, Bàng Thống vừa đón lấy cái cày, một phút không cẩn thận đã ngã lăn trên đất, bộ dạng vô cùng ngốc nghếch.

Đám người Bộ Loan, Quách Hoàn bật cười to.

Còn Tào Bằng cũng là lắc đầu, nói với Tào Chương đang theo sát bên cạnh hắn:

- Nhìn thấy chưa, ba mươi sáu nghề, nghề nào cũng có Trạng Nguyên, muốn làm một kẻ chân đất ưu tú cũng không phải là chuyện đơn giản vậy.

- Tiên sinh, Trạng Nguyên là cái gì?

- Hừm.

Tào Bằng đột nhiên ý thức được, hình như hắn đã bỏ qua việc gì đó.

Cách gọi Trạng Nguyên dường như còn chưa xuất hiện trong thời đại này. Hắn nghĩ một lát nhưng không lên tiếng giải thích, mà đẩy Tào Chương nói:

- Tử Văn, người cũng qua thử đi để ta xem bản lĩnh cày ruộng của người thế nào?

Hình như ta cứ quên mất chuyện gì đó?

Thế nhưng rốt cuộc là cái gì?

Trong lúc Tào Bằng đang miên man suy nghĩ thì từ xa một con chiến mã bay như tên bắn tới.

- Công tử, Hà Đông chiến báo. Cao Can dẫn bộ binh tập kích Hà Đông, Vệ Ký tướng quân đã xuất binh đi dẹp, xin công tử hãy đề phòng.

440. Chương 453 - 458: Loạn Lương Châu (1 - 6)

Cao Can đã xuất binh!

Điều này nằm trong dự đoán của Tào Bằng, đồng thời cũng có chút khiến hắn bất ngờ.

Lý Nho quả nhiên không hổ với danh xưng chủ mưu đệ nhất của Lương Châu năm đó, tính toán phản ứng của Viên Thị chuẩn xác như thế.

Như vậy tiếp theo, Mã Đằng chắc sẽ ra tay.

Tào Bằng không vội nói tin này cho những người khác, mà sau một hồi trầm tư, hắn tiếp tục bảo mọi người khai khẩn đất đai.

Đến thì đến đi, lẽ nào lão tử ta còn sợ cha con Mã gia nhà người sao?

Kim Thành quận Giải.

Hàn Toại cũng nhận được tin Cao Can xuất binh, y đi lại loay quanh trong phòng khách, chần chừ không quyết. Y không biết, có nên xuất binh hay không?

Mã Đằng gửi thư, mời y liên thủ xuất binh.

Thế nhưng trong lòng Hàn Toại lại không muốn cùng Mã Đằng tạo phản.

Sứ giả của Viên Thượng đã vẽ ra một chiếc bánh lớn cho Mã Đằng, khiến Mã Đằng mê mẩn. Nhưng trong mắt Hàn Toại, kế hoạch đó dường như không thể thực hiện. Viên Thiệu còn chưa phải là đối thủ của Tào Tháo, huống chi là huynh đệ Viên Thượng? Nếu chuyện này do một tay Viên Thiệu bày ra thì Hàn Toại nói không chừng sẽ lung lay. Nhưng huynh đệ Viên Thượng chỉ là hạng người chí lớn nhưng tài mọn, tuyệt đối không có khả năng.

Mã Đằng có dã tâm rất lớn, hơn nữa còn cực kỳ kiêu ngạo.

Sau khi cạy thế của tướng quân Mã Viện, gã luôn muốn gây dựng đại nghiệp. Lúc ở Hà Tây, gã đã gặp hạn lớn, dù nguyên khí không bị thương nhưng lại khiến hắn không thể chịu đựng được. Hơn nữa Hà Tây đối với Võ Uy mà nói có ý nghĩa chiến lược cực kỳ quan trọng, Mã Viện đương nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện ngồi nhìn Hà Tây bị người khác chiếm mất, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp tới Võ Uy.

Gã muốn đoạt lại Võ Uy!

Điều này Hàn Toại rất rõ trong lòng.

Nhưng vấn đề là, gã có thể giành lại được không?

Hàn Toại không hiểu Tào Bằng lắm, nhưng cũng từng nghe nói qua danh tiếng của hắn.

Ở một góc độ nào đó, Hàn Toại và Tào Bằng thuộc cùng một loại người. Tào Bằng là danh sĩ Trung Nguyên, Hàn Toại là danh sĩ Lương Châu. Nói ra thì cả đời này Hàn Toại hy vọng nhất là được gia nhập vào trong vòng tròn sĩ lâm Trung Nguyên. Đáng tiếc, Lương Châu hoang sơ, lại là chỗ ở của người Hồ Hán nên trong mắt người Trung Nguyên luôn không bao giờ được xếp hạng.

Từ khi Tào Bằng vào làm chủ Hà Tây, Hàn Toại luôn quan tâm đến Tào Bằng.

Từ việc âm thầm chịu đựng lúc đầu đến sự bùng nổ bất ngờ sau này, từng hành động đều được Hàn Toại hết sức tán thưởng.

Hiện giờ, Mã Đằng bảo y khởi binh phản Tào, Hàn Toại thực lòng không muốn đồng ý...

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Hàn Toại quay người nhìn, thấy một tướng quân trẻ tuổi đang bước nhanh từ ngoài phòng vào.

- Ngạn Minh, người tới đúng lúc lắm.

Hàn Toại đột nhiên nở nụ cười tươi rọi với chàng trai này.

Người vừa tới tên là Diêm Hành, tự Ngạn Minh, là con rể của Hàn Toại.

Hắn cũng chính là võ tướng hàng đầu Lương Châu thật sự như lời Doãn Phụng đã nói. Trước đây Mã-Hàn không hợp nhau, giao binh liên chiến. Diêm Hành từng chiến đấu ba trăm hồi với Mã Siêu, cuối cùng suýt nữa lấy được tính mạng của Mã Siêu. Trong đó có yếu tố may mắn, nhưng cũng là nhờ bản lĩnh cao cường của Diêm Hành. Nếu hắn không có võ nghệ cao như thế, e rằng cũng chẳng thể tranh đấu với Mã Siêu.

Cuộc đại chiến đó xảy ra vào năm Kiến An Nguyên, cách hiện giờ đã tám năm.

Thiếu niên lỗ mãng trước kia đã trở nên chín chắn, phong độ. Mã-Hàn sống yên ổn với nhau, một phần nguyên nhân trong đó chính là võ dũng của Diêm Hành, khiến cha con Mã thị cảm thấy kinh hãi. Hàn Toại không có con trai, chỉ có một con gái đã gả cho Diêm Hành. Trong mắt Hàn Toại, Diêm Hành gần như sẽ là người thừa kế của y, hàng ngày đương nhiên cực kỳ nể trọng. Bất kể việc to hay việc nhỏ, y đều thảo luận và hỏi ý kiến của Diêm Hành.

Lần này Mã Đằng mời y xuất binh, Hàn Toại hẳn muốn tìm Diêm Hành tới để hỏi ý kiến.

Diêm Hành cao hơn tám thước, eo nhỏ lưng hẹp, cực kỳ oai hùng.

- Nhạc phụ, rốt cuộc là chuyện gì khiến nhạc phụ lo lắng như thế?

- Ngạn Minh, ngồi xuống đã.

Hàn Toại ra hiệu cho Diêm Hành ngồi xuống, rồi sau đó đưa phong thư của Mã Đằng cho Diêm Hành.

Diêm Hành xem xong, nhíu mày hỏi:

- Mã Thọ Thành muốn tạo phản sao?

Viên Thượng mời y xuất binh và hứa lấy cái tên Quan Trung Vương. Thêm nữa năm ngoái y đã mất mặt ở Hà Tây, đương nhiên giờ muốn lấy lại.

Nay, Cao Can từ Tịnh Châu xuất trận, tập kích Hà Đông.

Quan phong Vệ Ký đã triệu tập binh mã, chống lại Cao Can... Vệ Ký trước còn mượn binh của ta! Nói cùng nhau hiệp sức. Ta lấy cố Khương Hồ ở Hà Hoàng, không dám điều động binh mã nên đã thoái thác được. Giờ Mã Đằng cũng muốn ta xuất binh, ta thực sự hơi do dự.

Mã Đằng thắng thì gã là Quan Trung Vương, ta vẫn là Thái Thú Kim Tần.

Nếu Mã Đằng thua thì nhà tan cửa nát, mà ta cũng sẽ đối mặt với sự trả thù của Tào Công. Nhưng nếu ta không đồng ý, chắc chắn sẽ gây bất hòa với Mã Đằng, tới khi đó Kim Thành sẽ phải đối mặt với họa binh đao, thực sự đó là kết quả ta không muốn thấy.

Hàn Toại không hề giấu diếm điều gì với Diêm Hành.

Mã Đằng đã viết rõ trong thư, nếu chiếm được Quan Trung, muốn chia đều Lương Châu với y.

Nghe thì đúng là một sự mê hoặc lớn!

Nhưng trên thực tế, cái gì gọi là chia đều Lương Châu. Hình thức hiện giờ có gì khác so với chia đều Lương Châu? Y nắm giữ Kim Thành, phía sau có Hà Hoàng Hồ kỵ trợ giúp, ngồi vững với danh xưng chư hầu một phương. Vì Khang gặp y cũng rất cung kính, y có thể ra vào tự do các quận của Lương Châu. Chia đều Lương Châu? Rốt cuộc là chia thế nào? Tốt nhất nên giao Lũng Tây cho y mà thôi.

Thế nhưng vấn đề là, hứng thú của Hàn Toại đối với Lũng Tây đúng là không rõ ràng lắm.

Diêm Hành không trả lời ngay mà chăm chú đọc thư.

Rồi sau đó, Diêm Hành cười nhạt, đưa tay lên xé bức thư kia nát vụn.

- Mã Thọ Thành có chủ ý hay lắm.

- Ngạn Minh, thế là ý gì?

- Nhạc phụ, cha con Mã gia rõ ràng không hề có ý tốt với người.

- Thế là sao?

- Gã bảo chúng ta tấn công Lũng Tây, gã xuất binh từ Vô Uy, sau khi giành lấy Hà Tây sẽ qua sông đánh vào hai quận là An Định và Bắc Địa.

Tuy nhiên người đã nghĩ đến chưa, nếu người tấn công Lũng Tây thì từ đầu đã phải chịu đựng ba quận liên kết giáp công. Lũng Tây là nơi đặt bộ máy cai trị của Lương Châu, đóng quân trú binh. Cha con Tây Bộ giáo úy Vương Mãnh, Nhung Khâu đô úy Vương Mãi đều là những vị tướng dũng mãnh, hàng vạn người cũng không đỡ được. Con từng gặp Vương Mãi, cũng không phải là một nhân vật dễ đối phó. Huống hồ Thạch Thao tại Lâm Thao rất có bản lĩnh, chỉ ở Lâm Thao có một năm nhưng lại khiến dân chúng tin phục; Loại hồng hách như Võ Sơn thị còn bị hắn ta thu phục mà không cần binh đao. Người này có mưu lược, cộng thêm cha con Vương Mãnh Vương Mãi, tuyệt đối không thể một đòn mà công phá được. Còn Trương Ký ở An Định, Dương Nghĩa Sơn ở Hán Dương không phải là loại bất tài. Nếu ba quận liên thủ lại, e rằng không đợi Mã Đằng xuất binh, Kim Thành đã nguy rồi.

Dương Nghĩa Sơn mà Diêm Hành nói chính là tham quân, Thái Thú Dương Thụ quận Bắc địa, biệt giá Lương Châu.

Dương Phụ vốn là người Ký huyện quận Thiên Thủy (nay là Cam Cốc Đông thuộc Cam Túc), năm Kiến An thứ tư, gã lấy thân phận làm việc ở Lương Châu, làm sứ giả của Thứ sử Lương Châu Vi Đao và xuất sứ đi Hứa Đô, được bổ nhiệm làm Trường sử ở An Định. Sau khi Dương Phụ quay lại Lương Châu, chư quân Quan Trung hỏi rằng giữa Viên Thiệu và Tào Tháo ai sẽ thắng, Dương Phụ trả lời: Viên Thiệu rộng lượng nhưng không quyết đoán, giỏi mưu lược nhưng lại thiếu quyết sách. Không quyết đoán sẽ không có uy nghiêm, thiếu quyết sách sẽ hỏng việc. Tuy rằng hiện giờ hùng mạnh nhưng không thể giành được đại nghiệp.

Trong khi đó Tào Công có hùng tài, mưu sâu, quyết đoán, ứng biến không chút do dự. Pháp lệnh thống nhất và quân đội tinh xảo, có thể sử dụng những người không tuân theo thường quy, những người được tin dùng cũng đều tận lực. Tào Công là người gây dựng được đại nghiệp, có thể đi theo.

Cũng chính vì những lời này của gã, cuối cùng làm cho chư tướng Lương Châu không hành động.

Tuy nhiên, Dương Phụ cũng rất kiêu ngạo, không muốn đảm đương phó chức, vì thế liền từ bỏ chức vụ Trường sử An Định.

Năm Kiến An thứ tám, sau khi Trương Ký giữ chức Thái Thú ở An Định, muốn trưng dụng tài năng của Dương Phụ. Thế nhưng Lương Châu Thứ sử Vi Đao lại bổ nhiệm y làm tham quân, biệt giá Lương Châu, khiến Trương Ký vô cùng tiếc nuối. Trương Ký bèn thông qua Chung Diêu tiến cử Dương Phụ cho Tào Tháo. May mà Tào Tháo có ấn tượng tốt với Dương Phụ, liền nói với Chung Diêu rằng:

- Nếu Nghĩa Sơn đã không muốn làm Trường sử, vậy thì làm Thái Thú đi.

Vì thế, mùa đông năm Kiến An thứ tám, Dương Phụ giữ chức Thái Thú quận Hán Dương.

Đồng thời Vi Đao lại không muốn buông người này ra, liền để gã tiếp tục kiêm nhiệm làm tham quân, biệt giá Lương Châu...

Diêm Hành nhắc đến hai cái tên là Trương Ký và Diêm Phụ, họ đều rất có uy tín ở Quan Trung. Hàn Toại vừa nghe thấy hai cái tên này đã nhú chặt mày lại. Dương Phụ và Trương Ký, một người mưu lược hơn người, một người có khả năng cai trị, đều là danh sĩ Quan Trung, có mối liên hệ cực kỳ thân thiết với thế tộc Quan Trung. Hai người này, cộng với Lũng Tây... Hàn Toại cũng cảm thấy đau đầu.

- Nhạc phụ, kể cả nhạc phụ có mời được tinh binh của Hà Hoàng, kể cả cuối cùng có giành được toàn thắng, e rằng cũng sẽ thảm bại nặng nề.

Đến lúc đó, Mã Thạ Thành qua sông đánh, sau khi giành được Bắc Địa và An Định, bước tiếp theo sẽ ra tay với ai? Theo con thấy, chưa chắc gã sẽ ngay lập tức tấn công Quan Trung, mà quay về nắm Kim Thành trong tay. Như thế, gã sẽ thống nhất được Lương Châu, cho dù sau này Tư Không phái binh đến, gã cũng có thể dùng danh nghĩa giết chết phản nghịch để loại bỏ nhạc phụ, rồi sau đó trấn thủ Lương Châu, giữ chức Lương Châu vương. Tư Không có muốn dụng binh với hắn cũng phải suy xét lợi hại được mất trong đó.

Những lời của Diêm Hành khiến Hàn Toại lạnh toát mồ hôi.

Y lớn tiếng nói:

- Nếu không có lời của Ngạn Minh, suýt nữa ta đã trúng kế của Mã Tặc.

Hàn Toại vò đầu, chân chừ đi lại hai vòng:

- Đã như vậy, ta sẽ không xuất binh, Ngạn Minh nghĩ thế nào?

- Không được.

Diêm Hành lại lắc đầu:

- Không xuất binh chắc chắn sẽ chọc giận Mã Tặc, làm không tốt y sẽ lập tức ra quân tấn công. Nhạc phụ chớ quên, lão già Vi Đao vốn có nghi kỵ với hai nhà chúng ta, nếu không có sự liên thủ của Mã Hàn, lão đã dụng binh với chúng ta từ lâu rồi.

Lúc này, nếu chúng ta công kích lẫn nhau, người cuối cùng được lợi nhất tất nhiên là cha con Vi Đao kia.

Hàn Toại hít sâu một hơi, gượng cười nói:

- Xuất binh không được, không xuất binh cũng không được... Ta nên làm thế nào đây?
- Kể hiện giờ, là nhạc phụ làm như xuất binh mà như không xuất.
- Xuất binh mà như không xuất?

Hàn Toại nhíu mày lại, chìm trong suy tư.

- Con có một kế, có thể giúp nhạc phụ yên lòng.

Ra lệnh cho hồ kỵ Hà Hoàng đánh chiếm Hà Quan, còn nhạc phụ sau khi dẫn binh cướp lấy Du Trung, Dững sĩ thì đóng quân tại Mục Uyển, dừng tấn công. Như vậy, Mã Thọ Thành sẽ không còn lời nào để nói. Nếu gã có thể giành được Hà Tây, qua sông công kích An Định thì nhạc phụ hãy tiếp tục tiến công; Nếu Mã Thọ Thành thất bại, nhạc phụ có thể theo đà đó thu binh, xuất binh bình định, theo tình thế chiếm lấy quận Võ Uy.

Đến lúc đó, nhạc phụ chiếm giữ Võ Uy ở Kim Thành, vẫn là chư hầu một phương như cũ.

Hơn nữa từ nay về sau cũng không cần lo lắng tới bọn Mã Đằng nữa, lợi ích của Tây Vực được tận thu trong tay nhạc phụ, sao nhạc phụ lại không làm?

Hàn Toại nghe xong, liên tục gật đầu.

Cách này hiện giờ quả thật là biện pháp tốt nhất...

Gã nheo mắt lại, mãi sau mới nở nụ cười tươi:

- Lời Ngạn Minh nói đúng lắm, cứ làm như vậy đi!

Tháng hai năm Kiến An thứ chín, Thứ sử Tĩnh Châu Cao Can xuất binh từ Tây Hà, vượt qua Thông Thiên Sơn, tấn công vào huyện Bồ Tử của quận Hà Đông.

Thái Thú Tào Nhân của Hà Đông kinh hãi, vội hạ lệnh cho Trung Lang Tướng Cam Ninh xuất binh nghênh địch.

Đồng thời, Tào Nhân khẩn cấp cầu viện binh ở Trường An, Vệ Ký không dám trì hoãn, điều động ba vạn binh mã từ Quan Trung, qua núi Long Môn để vào quận Hà Đông, gấp rút tiếp viện cho Tào Nhân. Trong thời gian ngắn, quận Hà Đông khói lửa liên miên, cục diện càng trở nên đặc biệt khẩn trương, chiến sự vô cùng căng thẳng.

Năm Kiến An thứ bảy, dân chúng Hà Đông vừa trải qua một trận thảm họa chiến tranh đều cảm nhận được những áp lực khó hiểu. Đang yên đang lành sao lại muốn khai chiến? Năm trước Cao Can mới bị đuổi đi, sao hôm nay lại phái binh tới, chẳng lẽ lại muốn có một cuộc đại chiến nữa?

Đúng lúc này, từ Hà Tây có tin tức truyền đến: Hà Tây đang chiêu nạp dân chúng di cư...

Khẩu hiệu của quận Hà Tây là: có ruộng, có trâu, có nhà ở!

Đồng thời tuyên bố với bên ngoài, Hà Tây tuyệt đối sẽ không để chiến loạn tập kích. Chúng ta sẽ ngăn chiến sự ở bên ngoài Hà Tây, để dân chúng an cư lạc nghiệp.

Điều này dường như có chút huyền hoặc!

Quận Hà Tây ở đâu?

Một số người vẫn chưa từng nghe qua tên của quận Hà Tây.

Thế nhưng có ruộng, có trâu, có nhà ở thực sự khiến không ít người cảm thấy dao động. Rất nhiều người bắt đầu dò là xem quận Hà Tây rốt cuộc nằm ở đâu? Nghe ngóng cẩn thận xong mới biết hóa ra Hà Tây nằm ở phía tây của Đại Hà, vùng đồng cỏ chăn nuôi rộng mênh mông ở phía nam Hạ Lan Sơn. Nơi đó vốn nằm dưới quyền cai trị của quận Võ Uy, nhưng hồi đầu năm, triều đình đã hạ lệnh, độc lập xây dựng quận Hà Tây.

Còn Thái Thú của quận Hà Tây lại chính là Tào Tam Thiên danh tiếng lẫy lừng, Tào Bằng.

Rất nhiều người Hà Đông đều nghe qua tên Tào Bằng, dù sao ba ngàn quyển sách võ lòng đó đều ra đời từ tay Tào Bằng cả...

- Ta nghe người ta nói, vị Tào công tử kia rất lợi hại.

Nhan Lương, tứ đình trụ của Hà Bắc đã chết trong tay hắn. Nghe nói khi đó hắn từng trợ giúp Thái Thú Đặng Tắc quận Đông, cai trị một nơi hẻo lánh như Hải Tây trở thành vùng rất giàu có và đông đúc. Hắn ở Hà Tây, trong nửa năm đã đánh cho đám Khương Hồ quy thuận, thống nhất địa bàn lớn như vậy... Các người nói xem, tới Hà Tây, có phải thật sự sẽ có ruộng có trâu không?

Rất có khả năng...

Tam Tự Kinh mà Tiểu Tam nhà ta đọc hiện giờ nghe nói do Tào Bằng viết, nó luôn rất kính trọng Tào Thái Thú.

- Có ruộng, còn có cả trâu!

Những năm cuối Đông Hán, chuyện thôn tính đất đai của thế tộc hào môn rất điên cuồng.

Rất nhiều người sau khi mất đi ruộng vườn, đành phải sống bám vào đám môn hạ cường hào đó, làm thuê nhiều đời. Hậu thế thường nói, đất đai có tình, vì thế con người có sức hấp dẫn không thể chối từ với đất đai. Đối với những người dân thường đã mất đi ruộng đất ấy mà nói, đất đai và trâu cày rõ ràng đã khiến bọn họ lung lay... Nếu thật sự có ruộng, có vườn...

Không ít người bắt đầu dao động!

Thời gian lặng lẽ trôi đi trong khủng hoảng và chiến hỏa.

Hà Đông mịt mù khói thuốc súng, còn Hà Tây lại cực kỳ yên bình...

Cày bừa vụ xuân đã được triển khai toàn diện, đợt gieo hạt giống đầu tiên chủ yếu tập trung ở phía đông Hồng Thủy, trên phần đất đai rộng lớn nằm phía tây Đại Hà.

Cùng với những mảnh ruộng sẵn có bắt đầu được gieo trồng, công tác xây dựng của huyện Hồng Thủy đã hoàn thành hơn phân nửa.

Cùng lúc đó, Võ Bảo, Phượng Minh Bảo cũng đều được khởi công. Việc xây dựng ở Hồ Bảo còn đang tiếp tục, dự tính sẽ kết thúc trong năm nay.

Trong ba tháng của năm Kiến An thứ chín, Tào Bằng thông qua các mối quan hệ của Tô Song đã lần lượt mua về hơn một vạn nô lệ từ Mạc Bắc. Trong đó, nô lệ người Hán chiếm hơn sáu mươi phần trăm, người Hồ chưa đến bốn mươi phần trăm. Chất lượng ư, không thật sự tốt lắm, người già yếu chiếm đa số. Tuy nhiên Tào Bằng cũng không cảm thấy bất mãn, trái lại đã ra lệnh cho Tô Song mua nhiều thêm.

Đồng thời, sáu tiểu hành thủ của thương hội quận Hà Tây được thành lập đã làm cho thương hội bắt đầu được vận hành bình thường.

Mới làm ăn đầu tiên là thông qua Trù Dương, mua về số lượng lớn lương thực để chất đầy tường phủ quận Hà Tây. Đồng thời, Tô Song đã sử dụng các mối quan hệ nhiều năm của mình, bằng nhiều cách, đưa binh khí đóng quân ở Hà Lạc tới Hà Tây. Theo đó những hàng hóa thương phẩm này sẽ cuộn cuộn không ngừng đổ vào Trung Nguyên, hội thương mại đầu tiên do thương hội quận Hà Tây lập ra cũng đã kéo màn. Thủ lĩnh các bộ tộc thông qua việc kết nối với thương hội sẽ được hưởng lợi nhuận đầy đủ. Điều này cũng khiến cho sức mạnh tập trung của quận Hà Tây ngấm ngấm được nâng lên rất nhiều, thúc đẩy nhiều bộ lạc muốn hợp tác với quan phủ hơn.

Còn Tào Bằng lúc này lại lặng lẽ rời khỏi huyện Hồng Thủy, đi tới Võ Bảo...

Bây trước mặt Tào Bằng là một chiếc sa bàn lớn diện tích lên tới một trăm mét vuông.

Đường hành làng của một nửa quận Hà Tây cùng với phía đông huyện Phiên Hòa (nay là Vĩnh Xương) của quận Võ Uy hiện hiện trước mặt hắn không sai chút nào. Đứng trong đại sảnh to lớn của huyện Võ Bảo, dường như có thể nhìn bao quát bộ thế giới. Cái sa bàn này, từ sau khi Bằng Lâm tiếp nhận Võ Bảo, hợp nhất hai huyện, cũng chính là Phượng Minh Bảo đã phải bỏ ra gần bốn tháng mới coi như hoàn thành xong.

Hai bên sa bàn, các tướng ngồi đông đủ.

Ngoại trừ ba người là Phan Chương, Hạ Hầu Lan, Hách Chiêu ra còn có Từ Thứ, Bàn Thống Đặng Phạm, Hàn Đức từ Phương Minh Bảo tới.

Căn phòng khách ngày thường trông khá rộng rãi nhưng lúc này có vẻ hơi chật hẹp.

Còn ở bên ngoài đại sảnh, Vương Song và Ngưu Cương dẫn theo hắc binh cảnh giới. Phía sau Tào Bằng, Thái Định và Tào Chương kính cẩn đứng nghiêm.

Nhìn vào sa bàn, Tào Chương chỉ cảm thấy nhiệt huyết sục sôi.

Gã mơ hồ có một cảm giác, đại chiến đã đến gần...

Đến Hà Tây chớp mắt đã sắp nửa năm! Cuộc chiến bãi Phương Minh thì hấn ta không kịp, mà trận Hồng Thủy Tập căn bản không thể để hấn thi triển võ dũng. Ngoại trừ mấy cuộc tiêu diệt quy mô nhỏ ra, Tào Chương căn bản không gặp nhiều cuộc chiến đấu lắm. Tuy rằng về binh pháp, hấn là thượng chiến mưu phạt! Thế nhưng hấn ta đến Hà Tây là để lập công, nếu cứ thế này, chẳng phải đã lãng phí mất bầu nhiệt huyết trong hấn sao? Cũng may Tào Chương biết, ở Hà Tây không lo không có chỗ đánh. Chỉ có điều hấn ta không ngờ, trận chiến này lại tới nhanh và đột ngột như vậy, khiến hấn không biết làm sao.

- Chuyện ở Hà Đông, chắc hấn chư vị cũng đều nghe nói.

Tào Bằng nhìn sa bàn, gật đầu rất hài lòng, rồi sau đó nói với mọi người.

Trông sa bàn này, hấn cuối cùng đã xác định được một chuyện. Rốt cuộc đã làm rõ Hồng Trạch đang ở vị trí nào.

Ở hậu thế, do đất màu bị trôi, cộng với đất phù sa bồi do dòng chảy Cổ Hà lưu lại, là thảo nguyên trù phú hiện nay và đã trở thành sa mạc lớn thứ tư, sa mạc Đằng Cách Lý. Còn vị trí của Võ Bảo hiện giờ chính là phía đông của sa mạc Đằng Cách Lý, cách hồ Nguyệt Lượng khoảng hơn ba mươi dặm. Đương nhiên, lúc này hồ Nguyệt Lượng còn chưa hình thành, đồng cỏ và nguồn nước nơi đây đã tốt tươi, dồi dào. Trong đầu Tào Bằng đại khái đã vẽ ra được hình thể đường nét khái quát của quận Hà Tây, dường như là thuộc đất của Ninh Hạ. Có điều, đây chỉ là một chút thói quen xấu của Tào Bằng, không có nhiều ý nghĩa lắm.

Hấn đã bắt đầu trồng trọt, ít nhất trong lúc này, bốn mươi lăm vạn khoảnh rộng không thể biến thành sa mạc được...

- Cao Can cầu kết với Kha Nhất, xuất binh tấn công Hà Đông.

Tuy nhiên có Tào Thái Thú trấn thủ Hà Đông, thêm Hưng Bá lãnh binh, còn có Vệ tướng quân viện trợ, chắc cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Khả năng của Hưng Bá, ta rất yên tâm... Chư vị đang ngồi đây có lẽ có người không biết Hưng Bá, nhưng ta tin, những người biết hấn nhất định sẽ không lo lắng. Ha ha, hôm nay ta mời chư vị đến, không phải vì Hà Đông, mà là vì Hà Tây.

Kha Nhất là một đại nhân của Ô Hoàn, có điều sớm đã quy hóa, đóng quân ở Tịnh Châu.

Thật ra Ô Hoàn cũng giống như Tiên Ti và Hung Nô, cũng có rất nhiều bộ tộc. Ví dụ như Liêu Tây Ô Hoàn, Hà Bắc Ô Hoàn, Tịnh Châu Ô Hoàn v.v..., lần lượt thiết lập vị trí của đại nhân bộ tộc. Kha Nhất chính là đại nhân bộ tộc của Ô Hoàn ở Tịnh Châu.

Trước đây, Kha Nhất đã theo Cao Can đánh qua Hà Đông, nhưng do Mã Siêu xuất binh nên cuối cùng đã đuổi bọn họ đi.

Còn lần này, Kha Nhất lại dẫn binh theo Cao Can xâm phạm lãnh thổ. Xét từ một góc độ nào đó, vị Kha Nhất này được coi là người ủng hộ Viên Thi kiên định.

Trong phòng, người biết Cam Ninh quả nhiên là không ít.

Đặng Phạm chắc chắn biết, hơn nữa có mối quan hệ rất thân mật với Cam Ninh. Phan Chương, Hạ Hầu Lan cũng biết Cam Ninh. Đặc biệt Hạ Hầu Lan đã quen từ khi Cam Ninh chưa quy thuận Tào Bằng. Hàn Đức càng không cần phải nói, Trong trận chiến ở Diên Tân, y là bộ khúc của Cam Ninh. Thậm chí ngay cả Tào Chương cũng biết Cam Ninh, bởi vì khi Cam Ninh giữ chức Phó Đô Đốc ở Hổ Báo kỵ binh, Tào

Chương đã qua lại với Cam Ninh rất nhiều lần, thậm chí còn theo Cam Ninh tập võ... Hùng bác thuật mà hẳn tu luyện chính do Cam Ninh truyền thụ. Nói tóm lại, Tào Chương và Cam Ninh cũng coi như nửa tình thầy trò, cực kỳ thân thiết.

Ngược lại đám Bàn Thống, Từ Thứ, Bàn Lâm lại không rõ lắm về lai lịch của Cam Ninh.

Bàn Thống còn khá hơn vì khi ở Hứa Đô đã từng gặp Cam Ninh. Còn Từ Thứ và Bàn Lâm còn rất xa lạ về Cam Ninh.

Đặc biệt Bàn Lâm, thậm chí không biết Cam Ninh là ai...

Tuy nhiên thấy tất cả mọi người đều không nói gì, Bàn Lâm cũng không mở miệng hỏi.

Nghe Tào Bằng nói xong, Bàn Lâm không kìm nổi bèn hỏi:

- Hà Đông cách Hà Tây còn xa, lẽ nào Hà Tây sẽ xảy ra chiến sự?

Tào Bằng không giải thích mà ngồi xuống ghế Thái sư.

Bàn Thống và Từ Thứ nhìn nhau, Từ Thứ đứng dậy, trầm giọng nói:

- Ngay từ tháng giêng, công tử từng nói chuyện với bọn tại hạ. Lần đó có nhắc tới một khả năng, đó là Viên thị liệu có cầu kết với Mã Đằng hay không... Lúc ấy tại hạ và Sĩ Nguyên đều cho rằng, không thể nào xuất hiện tình huống này. Thế nhưng công tử nhất quyết nói, phải phòng bị nếu chẳng may.

Cho nên, lúc ấy chúng ta đã đưa ra một suy diễn... Chỉ là phỏng đoán.

Nếu Mã - Viên liên kết thì sẽ xuất hiện tình huống gì? Lúc ấy kết quả đưa ra, đó là Mã - Viên liên kết, Viên Thị tất xâm phạm tới Hà Đông.

- Hả?

Đám đông trong phòng đổ dồn ánh mắt nhìn Tào Bằng.

Trong ánh mắt ấy càng thể hiện sự kính trọng vô cùng...

Tào Chương thì nhìn Tào Bằng với ánh mắt cuồng nhiệt.

Tào Bằng cười nói:

- Không phải ta có thể tiên đoán, biết được năm trăm năm trước và hiểu rõ năm trăm năm sau... Ở đây có một số chuyện ta cũng không tiện nói rõ. Đây gọi là đề phòng chu đáo thì sẽ suy diễn được sự phòng bị nhờ may này. Chư quân đừng nhìn ta như thế.

Có một số chuyện sao?

Đám đông cũng không đặc biệt quan tâm.

Tào Bằng trầm ca giọng:

“Lý Nho, người đứng là tài giỏi thật!

Nếu không phải được Lý Nho nhắc nhở, nói không chừng cũng không có sự trang bị của Tào Bằng ngày hôm nay.

Thậm chí có khi Hà Đông xảy ra chiến sự, hẳn cũng không hề nhận ra... Có điều hiện giờ lại thể hiện được sự sâu hiểm khó lường trong khả năng tiên đoán của hắn.

Từ Thứ nói:

- Năm Kiến An thứ bảy, Mã Đằng hiệp trợ Từ Không chống lại Viên Thị, là vì không có lợi ích để mà xung đột.

Còn nay, công tử trấn thủ Hà Tây, từ Võ Bảo tới Cô Tang cũng chỉ mất mấy ngày đã uy hiếp được lợi ích của Mã Đằng. Cho nên khả năng Mã Đằng hiệp trợ cho Viên thị rất lớn... Vì thế, Sĩ Nguyên và ta lúc ấy đã suy tính, nếu Viên thị tìm đến Mã Đằng, Mã Đằng rất có khả năng đồng ý. Như vậy, làm sao phán định được việc Mã Đằng có cầu kết với Viên thị hay không?

Nói đến đây, Từ Thứ dừng lại.

Dưới biết bao đôi mắt đang chăm chú theo dõi như có thể giết được người, Bàng Thống cười ha hả đứng dậy.

- Để phán định Mã Đằng và Viên thị có câu kết hay không chỉ cần nhìn vào hành động của Cao Can như thế nào.

Hắn ho một tiếng rồi lớn tiếng nói:

- Tháng hai Tư Không sẽ phát động tấn công vào Nghiệp Thành. Viên Thượng đến lúc đó tất sẽ phải liều mạng chống đỡ. Lúc này Cao Can hẳn sẽ xuất binh viện trợ cho Viên Thượng. Nếu hắn áp sát Nghiệp Thành thì chứng tỏ Viên thị chưa liên thủ với Mã Đằng, nhưng nếu hắn không tiến sát tới Nghiệp Thành mà xâm phạm biên giới Hà Đông thì có nghĩa là Mã-Viên đã cấu kết với nhau...

Hà Đông gặp thảm họa chiến tranh, ắt sẽ điều động binh mã Quan Trung.

Còn Tư Không chắc chắn khó phân thân ở Đặng Nghiệp. Lúc này nếu Mã Đằng xuất binh, tấn công Hà Tây thì Hà Tây chắc chắn sẽ tứ cố vô thân không chỗ dựa. Cho dù cuối cùng Hà Tây giành thắng lợi nhưng tâm huyết mà công tử bỏ ra trước đây cũng sẽ bị cuốn trôi.

Vì thế, công tử đã ra lệnh cho Giả Hủ bí mật xây dựng doanh trại trinh sát, giám sát chặt chẽ động tĩnh của Mã Đằng.

Sau khi chiến sự Hà Đông nổ ra, binh mã Vô Uy được điều động thường xuyên, chứng tỏ giữa Mã Đằng và Viên Thị đã đạt được thỏa thuận.

Bàng Thống nói xong, ngồi xuống bên Từ Thứ.

Trong phòng, tiếng xì xào khe khẽ vang lên...

Phan Chương tiến lên trước một bước, lớn tiếng nói:

- Công tử, nếu Mã Thị tự chịu diệt vong, Phan Chương xin chờ lệnh đi giao đấu với Mã Thị một trận.

- Hạ Hầu Lan xin chiến.

- Hàn Đức xin chiến!

Bốn đại tướng, chỉ có Đặng Phạm không đứng ra, mà ngồi một bên, trầm tư không nói.

- Ngũ Ca, sao không nói lời nào?

Tào Bằng đột nhiên hỏi.

Đặng Phạm liền mỉm cười:

- Hữu Học đã quyết định, ta đương nhiên vâng theo.

Nếu nói trong những người này, người hiểu Tào Bằng nhất có lẽ là Đặng Phạm! Tào Bằng và Đặng Phạm bên nhau từ bé, hai bên rất hiểu lòng dạ nhau. Một người là Đặng Phạm, còn người kia là Vương Mãi, hai người này rõ ràng là tùy tùng của Tào Bằng. Trong Tiểu Bát Nghĩa, có lẽ cũng chính hai người này có niềm tin tuyệt đối với Tào Bằng. Về điểm này, dù là Hạ Hầu Lan hay Bàng Thống, hoặc như Tào Chân và Điển Mãn đều không thể sánh được.

Tào Bằng nói:

- Ta muốn nghe ý kiến của Ngũ Ca.

Đặng Phạm cười:

- Đánh, đương nhiên phải đánh, hơn nữa phải đánh quyết liệt.

Ánh mắt Tào Bằng sáng lên, liên tục khen ngợi:

- Ngũ Ca mấy năm nay theo Công Minh tướng quân, quả nhiên rất có thu hoạch.

‘Đánh’ mà Đặng Phạm nói không phải là ‘Chiến’ như lời Phan Chương, hai cái này có khác biệt rất lớn.

Trước tiên Tào Chương sững sốt, ánh mắt chợt lóe sáng hào quang.

Hắn cũng nghe ra thâm ý ẩn chứa bên trong chữ ‘đánh’ của Đặng Phạm.

Tào Bằng đứng dậy, nhìn chung quanh đám đông trong phòng, một lát sau hắn trầm giọng nói:

- Chư quân, giờ nơi chúng ta đang đứng được gọi là Võ Bảo. Sao lại gọi là ‘Võ’, đây là nơi chiến công hiển hách. Phía sau Võ Bảo chính là vùng dưới quyền cai trị của Hà Tây chúng ta, đó là huyện Hồng Thủy. Ở đây có sáu nghìn bảy trăm ba mươi bốn hộ, tổng cộng hơn ba mươi một ngàn bốn trăm người. Bọn họ, có người là người Hà Tây chính gốc; Có người từ xa đến, dân chúng Trung Nguyên lặn lội đường xa tới; Cũng có một số tin tưởng chúng ta, nên quy thuận chịu sự quy hóa người Hán chúng ta. Nhưng cho dù bọn họ từ nơi nào đến thì giờ bọn họ đều sinh sống tại quận Hà Tây, sống trên vùng đất đai này. Bọn họ dựa vào chúng ta và cũng đang quan tâm tới chúng ta...

Ta từng hứa hẹn với bọn họ, sẽ để bọn họ được sống những ngày yên bình.

Cho tới giờ, ta, còn cả chư quân đều đang cố gắng và phấn đấu cho điều này.

Sau này, bọn họ cày cấy, bọn họ khai khẩn đất ruộng, bọn họ xây dựng nhà cửa, bọn họ xây tường thành, lắng lễ ủng hộ mỗi chính lệnh của chúng ta. Nhưng hiện tại, Hà Tây sắp phải đối diện với cục diện ác liệt nhất từ khi thành lập tới nay!

Tào Bằng bước lên, dùng ngón tay cái nắm lấy cây cột chỉ vào Võ Bảo, đồng thời vẽ một đường thẳng ở trước Võ Bảo.

- Nếu Mã Đằng vượt qua được đường thẳng này, toàn bộ Hà Tây sẽ bị hủy diệt sinh linh.

Còn tất cả sự nỗ lực mà người, ta, chư quân ngồi đây và cả hai mươi tám vạn dân chúng Hà Tây đã làm đều sẽ bị nước cuốn trôi.

Khi đó, dân chúng sẽ nói: Tào Bằng là tên chỉ biết nói mạnh miệng mà thôi!

Hắn không thể bảo đảm cho chúng ta, người xem Mã Đằng dẫn binh mã đánh tới, hắn lại bó tay không có cách nào... Còn những người quy hoá kia còn đang do dự không quyết, những người Hồ chưa quy phục cũng sẽ vì thế mà tạo phản, khiến Hà Tây biến động...

Chư quân, chúng ta phải phải chiến, vì chúng ta không có đường lui!

Chúng ta không chỉ phải chiến, mà còn phải đốt chiến hỏa tới quận Võ Uy... Tiến công luôn là cách phòng ngự tốt nhất. Mã Đằng như hổ rình mồi, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến với chúng ta. Đã thế, chúng ta nên xuất kích trước.

Trong phòng, ngoại trừ Hàn Đức có hơi mơ hồ, những người khác đều không ngu ngốc.

Kể cả Thái Định cũng nghe ra hàm nghĩa trong lời của Tào Bằng. Tào Bằng muốn đánh, hơn nữa muốn đánh đến Võ Uy...

Đám Phan Chương, Hạ Hầu Lan ngơ ngác nhìn nhau.

Trong khi đó Tào Bằng tiếp tục nói:

- Trận chiến này, chúng ta không có viện quân. Binh mã Quan Trung đã bị điều đi Hà Đông tham chiến; Còn An Định, Hán Dương cũng không thể ủng hộ chúng ta quá nhiều. Nguyên nhân ư, rất đơn giản... Bọn họ tương tự cũng phải đối diện với chiến sự. Hà Tây hiện giờ cô lập với bên ngoài, chúng ta chỉ có thể một mình chiến đấu hết sức. Ta không chuẩn bị chiêu mộ binh mã trong dân chúng, bởi vì cái giá những người dân phải trả và những thứ họ dành cho chúng ta đã quá đủ rồi... Chúng ta không thể tiếp tục yêu cầu bọn họ cái gì được nữa.

Huyện Hồng Thủy có tám ngàn binh mã; Phụng Minh Bảo có sáu ngàn binh mã; Còn Võ Bảo cũng có bốn nghìn người...

Chúng ta chỉ có mười tám ngàn người, sẽ phải đối mặt với mấy chục ngàn đại quân của Võ Uy, đồng thời còn có khả năng đối mặt với Khương Hồ thiết kỵ. Chư quân, trận chiến này sẽ rất gian khổ. Nếu thắng, chúng ta có thể được ăn no uống say trong thành Cô Tang; Nếu thua, chúng ta chỉ có thể chết trận trên chiến trường. Ta sẽ không rời khỏi Hà Tây, vì trốn khỏi đây sẽ là nỗi nhục cả đời ta!

Tào Bằng nói xong, giơ tay ra.

Tay Thái Dịch nắm một hộp đao dâng lên trước.

Tào Bằng mở hộp đao, lấy ra một cây đoản đao.

- Vinh quang chính là tính mạng ta!

Tào Bằng hít sâu một hơi:

- Năm chữ này là ta nghĩ ra, đã nhờ phụ thân khắc vào bên trên để dâng lên Tư Không.

Cầm đao này tức là vinh quang!

Nếu trận chiến này thất bại, ta sẽ dùng đao này chấm dứt sinh mạng của mình để bảo toàn vinh quang của ta.

Chư quân, điều ta muốn nói với các người là, chúng ta không có đường lui, cũng không có bất kỳ sự lựa chọn nào, chỉ có liều chết một trận!

Trong số những người đang ngồi, người biết đến lai lịch của Thiên Cương đao đều biến sắc mặt.

Tào Bằng lấy Bắc Đẩu đao ra, đủ để chứng tỏ quyết tâm của hắn không thể lung lay...

Đặng Phạm đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Vinh quang chính là tính mạng chúng ta!

- Vinh quang chính là tính mạng chúng ta!

Mặt Phan Chương đỏ bừng, ánh mắt lóe lên sự cuồng nhiệt.

Vinh quang chính là tính mạng chúng ta!

Hạ Hầu Lan, Hàn Đức, cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Tiếp đó mấy thư sinh nho nhã như Bàng Thống, Từ Thứ, Bàng Lâm đều cắn răng, giơ cao tay hét lớn:

- Vinh quang chính là tính mạng chúng ta!

Tào Chương và Thái Dịch nhìn nhau, bước nhanh đến cạnh Tào Bằng hô:

- Vinh quang chính là tính mạng chúng ta!

Từng tiếng hô vang khiến Tào Bằng tỏ ra rất thoải mái.

Hắn hít sâu một hơi, thầm nhủ: trên dưới như một, cuộc chiến này tất thắng.

- Như vậy, để Sĩ Nguyên và Nguyên Trực nói rõ cho mọi người.

Từ Thứ và Bàng Thống nhìn nhau gật đầu, cất bước tiến lên.

Từ Thứ đỡ lấy cây gậy từ trong tay Tào Bằng, tới cạnh sa bàn. Mọi người cũng lập tức tiến đến, đứng xung quanh sa bàn.

- Chư vị tướng quân, trận chiến này, mục tiêu của chúng ta là...

Từ Thứ dùng cây gậy vẽ một vòng tròn trên mô hình một thành phố đặt trên sa bàn, sau đó trầm giọng nói:

- Đây chính là huyện Võ Uy!

Huyện Võ Uy nằm ở bên bờ Hưu Chư Trạch, cách Võ Bảo một trăm hai mươi dặm, cách Phượng Minh Bảo bảy mươi sáu dặm, nằm ở vùng đất cực bắc của quận Võ Uy.

Nó tọa lạc giữa hai tòa Trường Thành của Tần Hán, vừa vặn trấn thủ ngay mạn nam của Hưu Chư Trạch.

Lúc ban đầu, huyện Võ Uy là lãnh địa của người Hưu Chư Các, nằm ở phía tây Trường Thành của nhà Tần. Vào thời Hán Vũ Đế, phiêu kỵ đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh vì muốn ra uy với nước khác, mà lập ra huyện Võ Uy, rồi sau đó lại xây thêm trường thành của nhà Hán, bao bọc lấy huyện Võ Uy vào bên trong. Mục đích ban đầu khi bố trí huyện Võ Uy, là muốn dùng nó để chống lại sự xâm chiếm của người Hưu Chư Các trên Hưu Chư Trạch. Nhưng sau đó, dần dần biến thành nơi cư trú của người Khương Hồ. Sau khi người Hưu Chư Các bị đuổi đi, Hưu Chư Trạch bèn trở thành nơi tụ tập cư trú của người Khương, có thanh thế rất lớn...

Tuy nhiên, do mối quan hệ giữa Mã Đằng và Khương Hồ, khiến cho mối quan hệ giữa người Hán và người Hồ ngày càng dịu xuống.

Nhằm biểu thị thiện ý, Mã Đằng đã nhượng lại huyện Võ Uy, không cho binh mã đồn trú, người Khương Hồ cũng có thể sinh sống ở huyện thành, người Khương người Hán chung sống với nhau.

Sau trận chiến ở bãi Phượng Minh, Đường Đề thảm bại, đổ bệnh không gượng dậy được.

Người Khương Hồ lập tức rơi vào cảnh đen tối ảm đạm. Một trong tứ đại hào khi xưa là Việt Cát, bắt đầu ngo ngoe động tĩnh. Sau khi Đường Đề chiến bại, uy danh sút giảm, còn Tứ đại hào thì sao? Hiện giờ chỉ còn lại một mình Việt Cát y, nên càng có giá trị hơn.

Tháng mười một, năm Kiến An thứ tám, nổi lên cuộc loạn Thiêu Qua Khương.

Một trong tứ đại hào thung năm xưa, Thiêu Qua, chính là người chết trận trong trận chiến ở bãi Phượng Minh, khiến Thiêu Qua Khương chia làm hai phái. . Một phái chủ trương cầu hòa với Hán thất, một phái thì kiên trì chủ trương báo thù cho Thiêu Qua. Cuộc tranh cãi giữa hai bên càng lúc càng trở nên kịch liệt, đến cuối cùng, diễn biến thành một cuộc xung đột vũ trang. Hai bên đều ra sức đánh, không chết không ngừng, thậm chí khiến cho rất nhiều bộ lạc Khương Hồ khác cũng phải chịu liên lụy, và ảnh hưởng.

Việt Cát lấy danh nghĩa của Khương Vương Đường Đề, phụng mệnh dẹp yên phản loạn.

Trong vòng mười một ngày dẹp yên cuộc loạn Thiêu Qua Khương, những bộ lạc đại nhân thực hiện cầu hòa đều bị giết sạch không còn một ai. Tuy nhiên, Việt Cát không chịu thu binh, mà nhân cơ hội, thâm tóm luôn Thiêu Qua Khương, thoát chốn trở thành bộ lạc có thực lực mạnh nhất trong số các bộ lạc Khương Hồ.

Dùng từ “mạnh nhất” thì cũng có thể hơi quá!

Chỉ ít thì nhân số của bộ lạc Đường Đề cũng vẫn chiếm vị trí số một.

Nhưng do Đường Đề bị bệnh nặng không thể xử lý công việc, cho nên nhân số trong bộ lạc của Đường Đề tuy nhiều, nhưng lại không thể ngưng kết thành một khối.

Chỉ xét riêng về điểm này, Việt Cát sau khi thâm tóm bộ lạc của Thiêu Qua Khương rồi, tuy số người không nhiều bằng Đường Đề, nhưng năng lực chiến đấu thì lại không hề thua kém bộ lạc của Đường Đề.

Triệt Lý Cát phủ phục trong đại sảnh huyện Giải, huyện thành Võ Uy, khóc rống lên, vừa khóc vừa kể lể.

Ngay giữa đại sảnh, một nam tử đang ngồi ngay ngắn. Thân hình y cao đến hơn bảy thước, nhìn có vẻ rất cao to lực lưỡng. Mái tóc gọt còn một chòm, được kết thành một vòng bên dài, bộ râu quai nón tủa tủa như kim đâm, đầy vẻ uy nghi oai võ. Chỉ có điều khí sắc của y không được tốt lắm, toàn thân toát ra một vẻ uể oải, không phấn chấn. Y ngồi ngay ngắn ở đại sảnh, nhưng thần sắc đờ đẫn.

- Đại nhân, chúng ta nên làm thế nào mới phải?

Triệt Lý Cát đợi hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì, bèn ngẩng đầu nhìn lên.

Nam tử đó cười chua xót mà rằng:

- Triệt Lý Cát, tại sao người lại dẫn người rút lui về huyện Võ Uy?

- Kể từ khi đại nhân mất tích, Khương vương lâm bệnh nặng, căn bản không để ý đến sự vụ. Đến nay mọi việc đều do một tay Việt Cát nắm giữ. Trong Vương trường từ lớn đến bé, có đến quá nửa đều là người của Việt Cát... Việt Cát lúc trước cũng có ý định chiêu mộ ta, nhưng ta không đồng ý. Tên đó vốn có ý định

dùng binh, nhưng không ngờ vợ của Thiệu Qua chạy về quê nhà, mời viện binh đến. Cộng thêm bộ lạc Nga Già Tắc cũng bất mãn đối với Việt Cát, cho nên Việt Cát cũng không giám tùy tiện xuống tay với ta...

Đại nhân không có ở đây, mọi người trong bộ lạc đều hoảng sợ.

Nhiều người có ý định muốn chạy qua bên chỗ Việt Cát, ta thấy tình hình không ổn, nên chủ động giao nộp khu chăn nuôi, lui về huyện Võ Uy này.

Ít ra thì ở đây còn có thành trì có thể dựa vào. Những khu chăn nuôi xung quanh tuy không quá tươi tốt, nhưng cũng đủ để nuôi sống bọn ta. Cho dù Việt Cát có ý định thôn tóm bọn ta, thì bọn ta vẫn có thể dựa vào thành trì này, giằng co với hắn, rồi cho người đi cầu viện Khương vương và Mã Đằng.

Nam tử nghe vậy, nhắm mắt lại, rất lâu sau không nói gì.

Nam tử này, rõ ràng là một trong Tứ đại hào thung của Khương Hồ - Nhã Đan.

Trong trận chiến trên bãi Phượng Minh, Nhã Đan đã bị bắt giữ, không biết tại sao lại xuất hiện ở huyện thành Võ Uy này.

Y trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Triệt Lý Cát, người nói xem, nếu Việt Cát công đánh bọn ta, liệu Mã Đằng có ra mặt không?

- Việc này...

Nhã Đan cười khổ:

- Hắn tuyệt đối sẽ không ra mặt đâu!

- Đại nhân, ý của người là...

- Ta dám nói, Việt Cát sở dĩ dám to gan lộ liễu thôn tóm các bộ lạc như thế này, thậm chí không coi Đại vương ra gì, không lý gì bên trong không có sự ủng hộ ngầm ngầm của Mã Đằng. Thiệu Qua Khương Hừ, nói không chừng là do Việt Cát xúi giục ở bên trong, rồi sau đó kiếm cớ xuất binh.

Triệt Lý Cát, Đại vương già rồi!

Người đã không còn có thể tiếp tục khống chế mấy trăm ngàn bộ hạ Khương Hồ ở vùng Tây Lương này nữa rồi. Khi trước tại sao Mã Đằng lại tỏ ra giao hảo với bọn ta? Là bởi vì Khương Hồ trên dưới một lòng. Nhưng bây giờ, Khương Hồ đã chia năm xẻ bảy, vừa đúng ý của Mã Đằng hắn. Ta dám khẳng định, Mã Đằng sớm đã muốn thôn tóm bọn ta, chỉ là hắn chưa có cơ hội mà thôi. Sau trận đánh ở bãi Phượng Minh, hắn đã tìm thấy cơ hội.

Triệt Lý Cát ngạc nhiên nhìn Nhã Đan, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói:

- Đại nhân, Mã tướng quân không thể nào... người là bạn của chúng ta.

- Bạn hữu?

Nhã Đan đột nhiên giận giữ nói:

- Nếu hắn là bạn, tại sao khi ta chiến bại trên bãi Phượng Minh, hắn lại án binh bất động, không chịu xuất binh cứu viện? Nếu như lúc đó hắn tăng cường đánh vào Hồng Trạch, thì chí ít cũng giúp chúng ta có cơ hội để thở. Nhưng, hắn không những không có động thái gì, lại còn lui binh ba mươi dặm... khi tộc Khương của Thiệu Qua hỗn loạn, bị Việt Cát thôn tóm, sao hắn không ra mặt ngăn cản? Hắn và Đại vương đã có mối giao tình nhiều năm, lẽ nào không phải là bạn sao? Thế nhưng hắn không hề để ý tới.

Triệt Lý Cát lập tức không còn gì để nói.

Nhã Đan nói:

- Hiện nay bộ lạc Nga Già Tắc đang kiềm chế được Việt Cát, nhưng sẽ không được lâu.

Đợi sau khi Việt Cát xử lý xong vợ của Thiệu Qua rồi, tất sẽ thu phục bộ lạc Nga Già Tắc. Một khi bộ lạc Nga Già Tắc bị thôn tóm, thì cho dù chúng ta có lui về huyện thành Võ Uy, cũng e không phải là đối thủ của Việt Cát. Nhiều nhất là hai năm nữa thôi, đến lúc đó, e là đến ngay cả Đại vương cũng không thể giữ

được nữa. Đến khi đó, Hưu Chư Trạch này sẽ là, sẽ là... Việt Cát một tay che trời, rồi toàn bộ Tây Lương, rồi sẽ thuộc về tay Mã Đằng. Triệt Lý Cát, người rất thông minh, tiếc là lại không nhìn rõ được đại cuộc.

Triệt Lý Cát trầm mặc không nói năng gì, mặt lộ vẻ như đang suy nghĩ.

- Lần này ta còn sống được trở về, là nhờ vào ân nghĩa của triều đình.

Tào tướng quân không những không gây khó dễ cho ta, mà còn dùng sự thấu hiểu và lý lẽ mà đối đãi. Trước khi xuất binh đánh Hồng Thủy Tập, hần và ta đã có một cuộc nói chuyện. Việt Cát, không đáng tin; Mã Đằng, càng không thể tin. Hần đã đánh cược với ta, nói Việt Cát nhất định sẽ tiến hành thu tóm. Lúc đó, ta không tin lắm... nhưng những chuyện xảy ra sau đó, khiến cho ta không thể không tin hần, mà tin triều đình.

- Đại nhân lần này trở về, chẳng lẽ là...

Nhã Đan gật đầu.

- Tào tướng quân nói, nếu ta còn không về, nhà ta tất sẽ bị Việt Cát thu tóm.

Triệt Lý Cát trầm ngâm hồi lâu, khẽ hỏi:

- Đại nhân, bọn nhà Hán có đáng tin không?

Nhã Đan liu liu con mắt, nghĩ một hồi, thấp giọng đáp:

- Người khác thì ta không dám bảo đảm, nhưng Tào tướng quân, thì ta tin...

Nói đến đây, y đột nhiên bật cười.

- Triệt Lý Cát, người có thể tưởng tượng được không, đường đường là Thái thú quận Hà Tây, Bắc Trung Lang Tướng, thế mà khi nói chuyện với ta lại dùng tiếng Khương. Chỉ có điều là tiếng Khương của hần nói rất khó nghe, liên tục nói sai, khiến ta bật cười... nhưng chính vì như thế, khiến cho ta cảm thấy, Tào tướng quân là người trân thành, còn cả tấm lòng bao dung rộng lớn của hần nữa. Ít nhất trong số những người Hán mà chúng ta biết, không một ai chịu học tiếng Khương để giao lưu với chúng ta cả.... bọn người Mã Đằng, sinh sống ở đây, biết tiếng Khương thì không lấy gì làm lạ. Nhưng vị Tào tướng quân đó, là một danh sỹ Trung Nguyên, không ngờ lại chịu tìm tòi học hỏi. Tháng Giêng, hần còn mời ta ăn, mời ta ăn... à, Sủi cảo! Mùi vị đó thật tuyệt vời.

Nghe nói, là phu nhân của hần đích thân làm...

Triệt Lý Cát, người từng nghe nói qua chuyện quan viên nhà Hán, để vợ mình làm thức ăn cho tù binh ăn bao giờ chưa?

Triệt Lý Cát không khỏi biến đổi sắc mặt, một lúc lâu sau mới gật đầu nói:

- Nếu đúng như lời đại nhân nói, thì vị Tào tướng quân này rất khác người.

Nhã Đan mỉm cười!

Chuyện đã nói đến nước này, nếu như Triệt Lý Cát còn không hiểu được ẩn ý, vậy thì y quả là tên ngốc....

“Đại nhân rõ ràng là muốn quy thuận quân Hán!”

Hoặc là nói, y muốn quy thuận vị Thái thú Hà Tây kia.

- Đại nhân, Tào tướng quân tuy tốt, nhưng dù sao cũng là Thái thú quận Hà Tây. Trong khi đó gốc rễ của chúng ta, lại là ở Tây Lương này... nếu như đến nương tựa chỗ Tào tướng quân, chẳng lẽ đành phải vứt bỏ gốc rễ của chúng ta sao? Hơn nữa, Tào tướng quân dù sao cũng là người của triều đình, cho dù có khoan hồng với người, nhưng còn đối với những người khác... ta có nghe nói, Hán dân ở quận Hà Tây không hề ít đâu.

Sự lo lắng của Triệt Lý Cát cũng không phải là không có lý.

Dù sao đi nữa, giữa Khương và Hán vẫn có mối thù không nhỏ, bất luận là về thói quen trong cuộc sống, hay là các phương diện khác, đều khác biệt rất lớn.

Những mâu thuẫn giữa Khương và Hán, sâu xa đều bắt nguồn từ những chi tiết nhỏ.

Hơn nữa sự chèn ép của triều đình đối với người Khương cũng quá là khốc liệt. Năm xưa người Khương bạo động, cũng chính vì nguyên nhân này...

Trăm năm trước, người Khương thần phục triều đình nhà Hán, thậm chí còn cam tâm tình nguyện làm lính hầu trước mũi ngựa cho triều đình.

Nhưng triều đình không ngừng trưng bắt binh lính người Khương, lại cộng thêm lao dịch và thuế má nặng nề, khiến cho người Khương hết sức phẫn nộ. Cuối cùng bất đắc dĩ, người Khương đành phải phát động bạo động, khiến cho Hà Tây... bao gồm toàn bộ khu vực Lương Châu, chìm vào cuộc chiến loạn kéo dài trăm năm không dứt. Từ năm Vĩnh Nguyên thứ mười đến nay, vừa tròn một trăm lẻ năm năm, mối thù hận đó ngày càng tăng thêm.

Nhã Đan ra hiệu cho Triệt Lý Cát ngồi xuống:

- Người có biết về thương hội quận Hà Tây?

- Cái này, có nghe nói qua.

- Vậy người có biết chuyện, trong hội chợ do thương hội quận Hà Tây tổ chức, nô dịch người Khương ở Hà Tây dùng tám trăm con bò Tây Tạng và sáu trăm con chiến mã loại tốt, thông qua thương hội quận Hà Tây, đổi lấy hai trăm thạch muối thô, và ba ngàn con Long Tước?

- Hả?

- Hồ Bảo và bộ lạc Kha Lý Hán, vì việc bị người Hán khai khẩn khu chăn nuôi mà tạo thành xung đột.

Kết quả Tào tướng quân phân xử, hai mươi mẫu đất mà dân Hán khai khẩn ra, định giá hai trăm quan mà bồi thường cho Kha Lý Hán, còn về phần những người Hán gây nên xung đột, thì phạt đòn hai mươi trượng, phạt làm việc ba tháng. Trong hội chợ lần này, người Kha Lý Hán dùng một ngàn con bò Tây Tạng và hai ngàn con chiến mã, đổi được năm trăm gánh muối thô, và ba trăm ngàn mũi tên, cùng với ba ngàn cây trường mâu.

Trước kia, khi chúng ta giao dịch với người Hán, đều luôn lo sợ bị mắc mưu, bị lừa.

Nhưng đến nay, những bộ lạc ở Hà Tây, nhờ có thương hội dưới trướng của Tào tướng quân đảm bảo, cuối cùng cũng đạt được kết quả như ý.

Hà Tây có hai trăm tám mươi ngàn nhân khẩu, trong đó người Khương Hồ chiếm tỷ lệ trên sáu phần mười. Nhưng tất cả những người Khương Hồ quy thuận về đó, không ai là không khen ngợi sự công bằng của Tào tướng quân. Nói hẳn là bạn tốt của người Khương Hồ, là quan viên tốt đáng tin cậy... người nói xem?

Triệt Lý Cát chỉ nghe, không nói thêm gì nữa.

Nhã Đan tiếp tục nói:

- Về phần Võ Uy Hà Tây... hài, nói trắng ra đều là nằm dưới sự cai trị của triều đình.

Tào tướng quân nói rất phải, khắp gầm trời này đều là đất của vua, bờ bãi nào cũng là đất của vua. Thiên hạ này là thiên hạ của triều đình, mà triều đình hiện nay, lại do thúc phụ của Tào tướng quân, Tào tư không kiểm soát. Theo như ta thấy, thì thiên hạ này sớm muộn rồi cũng đổi họ thành họ Tào. Võ Uy sẽ là của Tào tướng quân, vấn đề chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Mã Đằng muốn đối phó với Tào tướng quân, nói không phải xem thường, chứ ta thấy y quả thật không có bản lĩnh đó, càng không có được sự quyết đoán đó. Bây giờ chúng ta nương tựa chỗ Tào tướng quân, người Hán có cây nói thể nào nhỉ? “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”! Chứ đợi đến lúc Tào tướng quân quật khởi rồi mới chạy qua, thì e là muộn mất rồi...

Nhã Đan bị bắt làm tù binh ba tháng, lời lẽ và kiến thức dường như đã thay đổi rất nhiều.

Ngay cả Triệt Lý Cát cũng nhận thấy, đại nhân nhà mình lợi hại hơn nhiều so với trước kia.

Hơn nữa, nghe y nói như vậy, dường như đầu quân về quận Hà Tây là một lựa chọn tốt nhất. Tuy nhiên, từ trong lời nói của Nhã Đan, Triệt Lý Cát còn nghe ra một ẩn ý nữa: đầu quân cho Tào tướng quân, dường như không cần phải rời xa quê hương.

- Đại nhân, vậy người nói xem, chúng ta nên làm như thế nào?

- Người lập tức phái người, bí mật liên lạc với vợ của Thiệu Qua, nói bọn họ dùng mọi cách để cầm chân Việt Cát.

- Việc này thì dễ, vợ Thiệu Qua từng phái người đến cầu viện ta, chỉ có điều lúc đó ta không dám nhận lời, nhưng cũng không cự tuyệt.

- Triệt Lý Cát, người làm tốt lắm.

Sau khi liên lạc được với vợ của Thiệu Qua rồi, người nhất định phải khiêu khích để bộ lạc Nga Già Tắc cùng tham dự vào. Hưu Chư Trạch này càng loạn, thì càng tốt cho chúng ta. Đợi đến lúc quận Võ Uy có biến, cũng chính là lúc quật khởi của chúng ta, đến lúc đó công đầu sẽ thuộc về người.

Triệt Lý Cát nghe nói mừng rỡ, gật đầu lia lịa.

Năm Kiến An thứ chín, tháng ba, chiến sự ở Hà Đông đến hồi gay gắt.

Cao Can coi cuộc chiến ở Hà Đông như một lẽ tất nhiên, không tiếc đầu tư binh lực đổ vào. Trong mười mấy ngày ngắn ngủi, Cao Can đốc binh mã lên đến gần một trăm ngàn người, vượt qua núi Thông Thiên, đến đồn trú ở huyện Bồ Tử. Binh lực ở Hà Đông trở nên bé nhỏ. Tào Nhân không còn cách nào khác, đành thêm một lần nữa cầu viện Vệ Ký, xin rút hai mươi ngàn người ngựa từ Quan Trung, kết hợp với binh mã ở Hà Đông thành một đội quân...

Tào Nhân đích thân cầm soái ấn, đốc chiến Lâm Phần.

Trung lang tướng Cam Ninh thì đem mười ngàn binh mã, tiến vào chiếm giữ huyện Vĩnh An. Vừa liệu chết bảo vệ Lâm Thủy, đồng thời phải bảo vệ phòng tuyến Hoắc Đại Sơn, đề phòng Ô Hoàn kỵ binh của quận Thượng Đảng tập kích bất ngờ. Chiến cuộc ở Hà Đông bỗng chốc trở nên khẩn trương... họ Tào sau khi biết tin, cũng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Hà Đông. Y có ý muốn điều động binh mã Lương Châu đến trợ chiến, không ngờ người Khương Hồ ở Hà Hoàng đột nhiên công chiếm Hà Quan, ép thẳng vào quận Lũng Tây. Đồng thời, Hàn Toại xuất binh từ quận Kim Thành, chiếm lĩnh Mục Uyển, khiến tình thế ở Lương Châu trở nên vô cùng khẩn trương. Vốn còn trông mong là Vệ Ký có thể điều động binh mã, nhưng Hàn Toại vừa động, liền khiến cho Quan Trung thay đổi bất ngờ.

Nam Dương, Tân Dã.

Tháng ba ở Nam Dương đang độ xuân ấm hoa nở.

Khắp núi phủ kín sắc hồng của hoa Đào và sắc trắng của hoa mận, rung động lòng người...

Lưu Bị ngồi trên bậc cửa, những ngón tay thon dài linh hoạt chuyển động, không đầy thoáng chốc, đã bện xong một chiếc giày cỏ.

Thoáng cái đã bốn năm!

Từ sau trận chiến bại ở Đông Hải, trốn chạy đến Kinh Châu, ăn nhờ ở đậu, mới đó mà đã bốn năm.

Bốn năm qua, thời gian trôi qua thật yên bình. Chỉ có điều, cuộc sống yên bình này lại không phải là điều mà Lưu Bị mong muốn.

Điều hắn mong là kim khôi thiết mã, khao khát gầy dựng công huân.

Đường đường là hoàng thúc nhà Hán, không lẽ cả đời này cứ phải ăn nhờ ở đậu của người như thế này, rồi giết thời gian bằng việc ngồi bện giày cỏ?

- Chủ công!

Đúng lúc Lưu Bị đang ngồi than ngắn thở dài, từ bên ngoài có mấy người vội vàng bước vào.

Hai người đi đầu chính là Tuân Kham và Gia Cát Lượng. Hai người vừa bước vào, lập tức chấp tay cười nói:

- Chủ công, cơ hội đến rồi!

Nghiệp Thành, đại doanh quân Tào.

Bóng đêm thâm trầm, trong lều lớn trung quân đèn đuốc lại sáng trưng.

Tào Tháo nằm trên sạp dường như đã ngủ say, Vương Đồ cẩn thận đi lên trước tắt một cây nến, ánh sáng trong trướng đã giảm đi nhiều hơn. Nhưng đúng lúc này, Tào Tháo bỗng dưng xoay người ngồi dậy.

- Chủ công...

- Lập tức đi mời Công Đạt tới đây.

- Vâng!

Vương Mục cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Tào Tháo bảo y đi tìm Tuân Du, nhất định là có chuyện quan trọng thương lượng. Từ lúc y đảm nhiệm thân binh cho Tào Tháo vẫn luôn cẩn trọng, được phân phó lại càng không dám chậm trễ.

Y không thể giống như Tào Bân!

Tuy nói Tào Bân không phải do Tào Tháo sinh ra, nhưng dù sao từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Tào Tháo, coi Tào Bân như là huynh trưởng, được mang dòng họ Tào, được làm thân tín cho Tào Tháo. Hôm nay, Tào Bân được đảm nhiệm làm Giáo Ủy Tư Mã Thành Môn tại Hứa Đô, rốt cuộc đã chính thức có chức vụ. Vương Đồ ao ước được như Tào Bân, vẫn mong muốn được như Tào Bân là sẽ được Tào Tháo coi trọng.

Một lát sau, Tuân Du tới.

Tào Tháo ngồi lên, cả người cũng đã tỉnh táo.

Thấy Tuân Du đến liền không khách sáo, ngắn gọn nói:

- Ta muốn phát động tới Hắc Sơn Trương Yển, Công Đạt nghĩ sao?

- Ý chủ công là muốn ra tay với Hắc Sơn Trương Yển?

- Đúng vậy!

Tào Tháo khê ho khan, sau đó nói:

- Không ngờ Viên gia lại quyết đoán đến vậy, tử thủ Nghiệp Thành cũng không cử Cao Can với cứu viện. Ta vốn muốn Trương Yển đóng quân tại Hắc Sơn, đợi lúc Cao Can tới cứu viện sẽ đánh tan, cướp đoạt Tịnh Châu, nhưng Cao Can rõ ràng không bỏ mặc Nghiệp Thành mà còn tấn công mãnh liệt Hà Đông, nếu cứ tiếp tục giằng co, sợ rằng có biến cố.

- Chủ công lo lắng Mã Đằng?

Tào Tháo gật đầu, khê nói:

- Hàn Toại đóng quân tại Mục Uyển cũng không phải ngẫu nhiên, chắc là do Mã Thọ Thành sai khiến.

Trận chiến Nghiệp Thành, không phải một hai ngày có thể thành công.

Phải biết rằng Nghiệp Thành phòng thủ rất chắc chắn, trong lúc nhất thời khó mà đánh chiếm được. Mà Cao Can tại Hà Đông lại dốc toàn bộ lực lượng gây áp lực qua, tuy có Vệ Ký tương trợ nhưng khó mà phân thắng bại. Cao Can xuất binh tất là để gây sự chú ý của Mã Đằng, chờ Quan Trung binh lực trống rỗng, Mã Đằng thừa cơ cướp đoạt Hà Tây, công chiếm yên ổn liên hợp binh với Hàn Toại, uy hiếp Quan Trung. Đến lúc đó, Quan Trung chấn động, Hà Lạc tất sẽ loạn bởi Nam Dương Lưu Biểu..

Tào Tháo nói khiến Tuân Du liên tục gật đầu, biểu thị đồng ý.

- Nếu Cao Can không cứu Nghiệp Thành, vậy thì phục binh này của Trương Yển cũng không thể tiếp tục ẩn náu, mà phải lập tức xuất binh đánh Hà Đông.

Tuân Du suy nghĩ một chút:

- Tuy nhiên mười vạn đại quân của Trương Yển tiến vào chiếm giữ Hà Đông cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng từng nhóm tiến nhập rồi nghỉ ngơi và hồi phục. Chỉ là trước khi tiến vào chiếm giữ Hà Đông cần phải có người đi vào trước để phối hợp tác chiến, lúc này nên lấy ai mới thỏa đáng?

Trương Yến là phần tử xấu phái Khăn Vàng, tên vốn là Trử Phi Yến.

Sau đó theo đại soái phái Khăn Vàng là Trương Ngư thì đổi tên là Trương Yến, nắm giữ Hắc Sơn, quản lý hơn trăm vạn người. Cho tới nay Trương Yến này là tâm phúc đại họa của Kỳ Châu. Có lẽ dưới trướng Kỳ Lộc cũng chưa tới trăm vạn người, nhưng mười vạn đại quân thì có.

Mười vạn đại quân xuất phát, nếu không có quá trình nghỉ ngơi và hồi phục thì rất khó hình thành sức chiến đấu.

Ý tứ của Tuân Du, là phái một người qua đó để quân Hắc Sơn của Trương Yến có thể nghỉ ngơi và hồi phục, sau đó lại tiến nhập vào Hà Đông để tham chiến. Việc nghỉ ngơi và hồi phục này thực ra chính là phân phối lương thảo, cung cấp đồ quân nhu, tiến hành đầu loại. Mười vạn quân Hắc Sơn đương nhiên không thể toàn bộ tiến nhập vào Hà Đông, về mặt này phải có một điều chỉnh, phái người đi qua đó, mục đích chính là thế.

- Tử Hoàn hiện đang ở đâu?

- Thế tử hiện nay đang ở thành Ngũ Lộc, chỉnh biên lính hàng của Viên thị.

- Để nó đi đi!

Tào Tháo suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Để nó đảm nhiệm chức Trung Khâu Lang Tướng, phụ trách chỉnh biên quân Hắc Sơn. Nếu nó đạt được công huân, sau này sẽ khao thưởng. Đợi chỉnh biên kết thúc, để nó đi đến Hà Đông trước.

Tuân Du vội nói:

- Tuân Du đã hiểu.

Y biết, là Tào Tháo muốn tạo cho Tào Phi một chút uy vọng.

Sau khi Tào Tử Ngang chết, vấn đề người thừa kế vẫn được mọi người quan tâm. Luận tuổi tác và kinh nghiệm, Tào Phi là hợp nhất, nhưng nếu nói đến việc sủng ái, thì Tào Xung là được yêu thương nhất. Người tài giỏi nhất, là Tào Thực Tào Tử Kiến, mà vũ lực mạnh hơn người, đó là vị Kiều gia đã đi Hà Tây kia, chính là Hoàng Tu Nhi Tào Chương đang dưới trướng Tào Bằng.

Tào Phi đã trưởng thành, hơn nữa cũng có vài phần khí độ.

Chỉ là chiến công của hắn quá ít, uy vọng trong quân chưa đủ.

Chắc chắn Tào Phi cũng ý thức được điều này, vì vậy bỏ đi một năm thống trị huyện Tất, đầu năm thì quay về xin Tào Tháo được tham chiến. Tào Tháo cũng đồng ý rồi, nhưng xuất phát từ sự lo lắng an toàn mà Tào Phi trước sau vẫn đóng ở thành Ngũ Lộc.

Hiện tại, chắc là Tào Tháo mong muốn tạo cho Tào Phi một chút uy vọng.

Tuân Du khom người lui ra, còn Tào Tháo lại vịn đèn dầu lên, lật xem công văn chiến báo. (chiến báo tin chiến sự).

Một chiêu này của Viên Thượng chưa hẳn là độc, nhưng cũng có dũng khí đập nổi dìm thuyền, mới dám có quyết định như vậy.

Dù sao, một khi Mã Đằng thất phủ, loạn Quan Trung không nổi lên, Nghiệp Thành này có thể trở thành một tòa thành chết.

Sau khi Cao Can bị tổn thất tại Hà Đông, dù muốn cứu viện cũng hữu tâm vô lực. Cho nên nói, chiêu ấy của Viên Thượng vô cùng hung hiểm, chính là thiết lập nơi chết thì sau đó lại có đường sống! Nếu như hắn ta thành công, tất nhiên có thể tạo thành thế kiềng ba chân cùng với Tào Tháo, cắt cứ Hà Bắc.

Cao minh, thật sự là cao minh!

Tào Tháo gõ nhẹ tay lên bàn, nở nụ cười!

Hữu Học có câu nói gì nhỉ, bảo kiếm muốn sắc thì phải được tôi luyện, hoa mai muốn tỏa hương phải chịu giá lạnh. Tào Bằng sống trong gian khổ, nên hôm nay mới có thành tựu, Viên Thượng cũng đã trải qua rất nhiều tôi luyện, đã dần dần trở nên sắc bén rồi.

Đây cũng là nguyên nhân Tào Tháo hạ quyết định muốn Tào Phi đến Khâu Trung trước.

Viên Thiệu không thể vượt ta!

Con trai của Viên Thiệu cũng không thể là đối thủ của con trai ta!

- Chủ công!

Bên ngoài lều lớn đột nhiên có tiếng gọi khê.

Tào Tháo ngẩng lên, nhìn ra ngoài:

- Chuyện gì?

- Hứa Đô cấp báo.

- Ồ?

Tào Tháo nghe vậy ngẩn ra, vội đứng lên đi nhanh ra ngoài lều lớn.

Thấy Vương Đồ dẫn theo một gã đưa tin đang phủ phục bên ngoài lều lớn. Thấy Tào Tháo đi ra, người mang tin vội báo:

- Chủ công, không hay rồi.

Tim Tào Tháo đập nhanh!

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Sáu ngày trước Lưu Bị đột nhiên xuất binh, phá được An Chúng, áp sát Nhượng Thành!

Tào Tháo nghe vậy như hít phải khí lạnh: Lưu Bị đã ra chiêu rồi ư?

Lão tử biết người này không phải là loại người an phận! Trước đó Tào Tháo đã lo lắng, nếu như chiến sự tại Hà Bắc không duy trì được lâu, rất có khả năng sẽ tạo thành không thể ổn định tại hậu phương. Lưu Bị này không phải là người tầm thường, không ngờ hắn ta lại xuất thủ...

Lúc này xuất thủ, thời cơ lựa chọn thật tốt!

Tào Tháo bị Viên Thượng kẹp chặt tại Nghiệp Thành, nếu như ông không thể đánh hạ được Nghiệp Thành, chắc chắn sẽ thành thế kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Năm xưa lúc ông ta đánh Từ Châu cũng gặp phải tình huống như này. Thấy Từ Châu đã sắp thất rồi, nào ngờ hậu phương đại loạn, Bộc Dương và Lữ Bố đến xâm phạm, Trần Cung tạo phản, khiến cho Tào Tháo phải thu binh lại. Kết quả, người được lợi là Lưu Bị, sau đó khiến cho Từ Châu chiến loạn không ngừng. Đợi đến khi Tào Tháo thu phục được Từ Châu thì hầu như đã trở thành một cục diện rối rắm. Nếu không phải lúc đó Đặng Phàm tại Hải Tây Đồn Điền vì bảo vệ một tia nguyên khí của Từ Châu, không thì hậu quả không biết sẽ như nào. Mà hiện tại, Tào Tháo lại một lần nữa đối mặt với tình huống giống như vậy, khiến ông lâm vào thế khó xử.

Lúc này đây, Tào Tháo đối mặt với sự lựa chọn còn khó khăn hơn trước rất nhiều.

Ông biết rõ, nếu như ông lui binh, chiến sự tại Hà Đông cũng theo đó mà ngừng lại, Quan Trung cũng sẽ ổn định, Hà Lạc sẽ không rung chuyển.

Nhưng cứ kiên quyết làm sẽ tạo thành kết quả không hay, việc ông muốn cướp đoạt Ký Châu khó càng thêm khó.

Để chuẩn bị cho trận chiến này, ông đã tiêu hao thời gian bốn tháng, mở Bạch Câu, tổn hao không ít tiền của. Không công mà lui, đối với danh vọng của ông tất nhiên là có đả kích trầm trọng, thậm chí có thể sẽ tạo thành sự phản ứng dữ dội trên triều đình.

Mà không lui binh, thì Lưu Bị cũng là một kẻ phiến phức.

- Vương Mục, lập tức mời Quách Gia đến.

- Vâng!

Tào Tháo nhìn thoáng qua người mang tin tức, giọng nói đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo:

- Người lui xuống nghỉ ngơi, nhưng phải nhớ kỹ, không được đem tin tức vừa rồi tiết lộ nửa câu.

- Vâng!

Người mang tin xoay người định đi.

Chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng hét lớn như hổ gầm. Tào Tháo rút kiếm ra.

Không đợi người mang tin hồi phục lại tinh thần, Tào Tháo đã một kiếm đâm y ngã xuống đất.

- Chủ công!

- Hôm nay đành phải khiến người thiệt thòi rồi... sau khi người chết, đừng lo lắng, vợ con người ta sẽ nuôi dưỡng.

Tào Tháo thật sự không dám sơ sẩy chút nào, nếu như tin tức hậu phương bị Lưu Bị công kích truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho quân tâm dao động. Bất kể như nào, người mang tin này phải chết. Tào Tháo vẩy tay, Điển Vi mang theo người tới.

- Mang hắn đi chôn, không được để lộ ra.

Còn nữa, Vương Đô kia...hãy xử lý âm thầm. Ngày mai để Vương Nhai tới đảm nhận chức vụ của hắn, tạm làm người hầu cận của ta.

- Vâng!

Điển Vi gật đầu, không nói hai lời kéo thi thể người mang tin đi chuyển vào chỗ tối.

Dương Nhai, là người Nam Thành quận Thái Sơn, cũng là con cháu nhà quan. Đồng thời, Dương Nhai này còn có một thân phận khác, đó là con rể của Thái Ung. Thái Ung có hai người con gái, con cả là Thái Diễm, hiện nay đang định cư tại Hà Tây.

Con thứ là Thái Trinh Cơ, là thê tử của Dương Nhai.

Hiện nay Dương Nhai là thủ hạ của Tào Tháo, đảm nhiệm chức quân mưu viện. (duyện: nhân viên giúp việc thời xưa).

Người này đọc nhiều binh thư, có tài văn chương. Tào Tháo chọn gã làm người hầu cận, đương nhiên cũng chút cần nhắc.

Nha binh đến đem xóa sạch vết máu trên mặt đất.

Về phần Vương Đồ, Tào Tháo không lo lắng, tất cả để Điển Vi giải quyết.

Chỉ một lát sau, Quách Gia quần áo chưa chỉnh tề đi đến, y đang ngủ thì nghe nói Tào Tháo triệu tới liền vội đến, thậm chí còn chưa kịp chỉnh trang.

- Đêm khuya chủ công gọi Gia tới có chuyện gì?

- Lưu Bị chiếm lĩnh An Chúng rồi.

- Hả?

Quách Gia nghe thế ngẩn ra, nhưng chợt hiểu dụng ý Tào Tháo gọi y tới.

- Chủ công, lúc này quyết không thể thu binh.

- Ồ?

- Hôm nay nếu chủ công thu binh, ngày sau cái giá phải trả còn lớn gấp bội, khó có thể cướp đoạt được Hà Bắc, thậm chí có khả năng gây rung chuyển, khiến uy danh của chủ công giảm đi. Lưu Bị, chỉ là tiểu tặc mà thôi! Mặc dù cướp đoạt được An Chúng rồi nhưng vẫn chưa chắc chắn. Nay Nam Dương có Trương Tú, huyện Diệp có Nguyên Nhung, Nhữ Nam có Thượng Hữu và Văn Hòa trấn giữ, lại tinh thông binh pháp, có vạn phu không bằng trí dũng, người nào cũng thiện chiến đa mưu, mặc dù Lưu Bị giao hoạt, thắng, nhưng đại cục này sớm muộn gì cũng có thể bình định được.

Việc cấp bách, chủ công chọn binh mã cường công Nghiệp Thành.

Tuyệt đối không thể kéo dài tiếp nữa, thời gian càng lâu, chiến sự càng bất lợi...Về phần Hà Đông, có thể lệnh cho Trương Yến tiến vào chiếm giữ.

Hậu thế thường nói, Tào Tháo có năm đại mưu sĩ.

Nhưng trong năm đại mưu sĩ này, hiểu tâm tư Tào Tháo nhất có lẽ chỉ có Quách Gia.

Tuân Du cũng hiểu tâm tư Tào Tháo nhưng dù sao cũng vẫn còn thờ phụng Hán thất.

Cho nên, nói đến hiểu tâm tư, Tuân Du vẫn kém Quách Gia một bậc. Tuy nhiên, cũng vì hai người này xuất thân quan gia, Tuân Du xuất thân thế tộc hào môn, mà Quách gia lại kém hơn chút, nên Quách Gia chỉ có thể một lòng theo Tào Tháo, tài năng mới trở nên nổi bật.

Trong mắt Tào Tháo lộ vẻ tán thưởng.

- Người hiểu ta, cũng chỉ có Phụng Hiếu.

Nam Dương, Uyển thành.

Trương Tú đứng thẳng người lên, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

- An Chúng bị mất rồi.

Vậy Nhung Thành?

- Tướng quân, Nhung thành hiện giờ cũng nguy ngập rồi. Lúc Lưu Bị cướp đoạt An Chúng đã lệnh cho Trần Đáo trấn thủ cai quản, còn Lưu Bị tự dẫn binh công kích Nhung Thành. Tướng quân, nếu còn do dự, chỉ sợ tính mạng công tử nguy hiểm.

Tướng thủ Nhung Thành chính là Trương Tuyền con trai của Trương Tú.

Cho nên, khi nghe nói An Chúng bị Lưu Bị công phá, Trương Tú càng hoảng sợ.

Vị trí của An Chúng này thật sự rất quan trọng. Tiến có thể đánh ba huyện Dương Chủ, Cứu Dương và Nhung Thành, lui có thể đoạt Tân Dã, trên còn có quân đội của Lưu Biểu. Nơi trọng yếu như vậy, nếu như Lưu Bị vững chắc ở đó, vậy thì Trương Tú sẽ rơi vào thế bị động.

Huống chi con trai của y đang đối mặt với sự uy hiếp của Lưu Bị.

Trương Tuyền đi theo Trương Tú, cũng là người có kinh nghiệm chiến trận, nếu như chống lại đối thủ bình thường, Trương Tú không cần phải lo lắng. Nhưng chống lại Lưu Bị, thì Trương Tuyền không phải là đối thủ của Lưu Bị. Không nói đến Lưu Bị có kinh nghiệm chiến trận, trải qua chiến sự còn nhiều hơn so với Trương Tuyền. Hơn nữa thủ hạ của hắn ta có Quan Trương Triệu Vân, còn có đám dũng tướng Trần Đáo, Cao Can, không phải là những kẻ đầu đường xó chợ. Trương Tuyền tuyệt đối không phải là đối thủ của Lưu Bị, nếu y không cứu viện, tính mạng của Trương Tuyền khó bảo toàn.

Trương Tú, chỉ có một đứa con duy nhất.

Trước đây y cũng có một đứa cháu là Trương Tín, nhưng tại chiến trận Uyển Thành đã chết trận.

Đến nay vẫn không biết hung thủ là ai.

Nếu như Trương Tuyền chết....

Trương Tú không nói hai lời, lập tức hạ lệnh xuất binh mã nhanh chóng tiếp viện Nhung Thành.

Tuy nhiên, y cũng không phải là hạng người lỗ mãng, trong lòng biết cứ đi Nhượng Thành, có thể sẽ trúng gian kế của Lưu Bị.

Lưu Bị này, cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Năm xưa Tào Tháo nhiều người như vậy mà cũng không bao vây được hắn ta, ngược lại để hắn ta đánh cho quân Tào đến nhếch nhác thảm hại. Nếu như cứ thế mà chạy thẳng đến Nhượng Thành, không biết chừng dọc đường sẽ gặp phải phục kích của Lưu Bị? Trương Tú sai người thông báo với Hạ Hầu Hân, sau đó dẫn quân lao thẳng tới Tân Dã.

Một chiêu này của lão tử, chính là vây Ngụy cứu Triệu.

Chẳng phải người muốn đánh Nhượng Thành sao?

Lão tử sẽ đi đánh nơi ở của người, để người phải bỏ Nhượng Thành mà quay về thành, cứu viện Tân Dã.

Đến lúc đó, ta lại phục kích người, thừa cơ đoạt lại An Chúng. Chờ Hạ Hầu tướng quân dẫn quân đến, chúng ta cùng liên thủ, trực tiếp diệt Tân Dã.

Có thể tại những năm cuối Đông Hán, những người cát cứ một phương không phải là những người đầu đường xó chợ.

Năm xưa Trương Tú dựa vào tài năng mới có thể đứng vững dưới trướng của Đồng Trác, sau khi thúc phụ chết, liền đem tụ hợp binh lính ở Tây Lương lại ổn định tại Nam Dương, còn đánh cho Tào Tháo tác loạn, thậm chí ngày cả con trai ông ta cũng bị thua, nào có phải là người vô năng?

Trước đây, y có Giả Hủ bày mưu tính kế.

Mà nay không còn Giả Hủ nữa, Trương Tú đành tự mình quyết định.

Nói chung, lúc này ta muốn cho Lưu Bị người biết sự lợi hại của ta, để sau này người sẽ không dám dòm ngó địa bàn của Trương Tú ta nữa.

Trời còn chưa sáng, Trương Tú đã điểm tám ngàn binh mã đánh thẳng tới huyện thành Tân Dã.

Lần này, gã đã dốc quân tinh nhuệ, trong đó có hai ngàn thiết kỵ của Tây Lương, thề lấy bằng được thành Tân Dã.

Hiện giờ ngoài binh mã của Lưu Bị, Tân Dã chẳng còn lại gì.

Trương Tú hiểu rõ đạo lý binh quý thần tốc, nên không dám trì hoãn chút nào. Ngay trong đêm đó, gã đã vượt qua Cức Dương đến đại doanh thành Cửu Nữ. Mấy năm trước, khi Tào Bằng ra khỏi đại doanh thành Cửu Nữ đã làm thay đổi vận mệnh của hắn. Sau khi Trương Tú đến thành Cửu Nữ, gã chỉ còn cách huyện Tân Dã chưa đến năm mươi dặm. Vì thế, gã liền đi chậm lại, hạ lệnh đóng quân nghỉ ngơi ở thành Cửu Nữ.

Hành quân suốt một ngày một đêm, binh sĩ đã quá mệt mỏi.

Trương Tú tuy là long tinh hổ mãnh, khí lực tráng kiện nhưng dù sao năm tháng không buông tha người, gã đã đi qua những năm tháng đỉnh cao nhất cuộc đời...

Thành Cửu Nữ trống trải, không một bóng người.

Nghe nói mấy năm trước, khi Tào Tháo chinh phạt Hồ Dương, Lưu Biểu đã lệnh cho toàn bộ dân chúng thành Cửu Nữ rút khỏi nơi này, bỏ lại thành Tân Dã. Chính vì thế, thành Cửu Nữ biến thành đồng hoang tàn, đại doanh thành Cửu Nữ ngày xưa nay cỏ dại đã mọc thành bụi, nhìn hết sức hoang vắng, nao lòng.

-Tên đại tặc đó có động tĩnh gì không?

-Vẫn chưa có hành động gì. Trần Đáo huyện An Chúng vẫn đang chinh đồn lại thị trấn, trấn an dân chúng. Lưu Bị dường như đã xuất phát, chuẩn bị tấn công Nhượng thành.

-Tốt lắm!

Trương Tú cười ha ha:

-Trời cũng giúp ta rồi! Nay Tân Dã phòng không nhà trống. Ta chỉ cần một tiếng trống là đủ để binh sĩ hăng hái chiến đấu rồi. Truyền mệnh lệnh ta, các huynh đệ sớm nghỉ ngơi. Ngày mai giờ sửu sẽ ăn điểm tâm, giờ dần điểm binh xuất kích. Ta muốn trước khi trời sáng, binh lính sẽ đến dưới thành Tân Dã, đánh cho gã không kịp trở tay. Ha ha, khi Lưu Bị kịp phản ứng lại thì Tân Dã đã rơi vào tay Hồ Trung Ất ta rồi.

-Tướng quân cao kiến!

Đám quân tốt lập tức liên mồm nịnh nọt, Trương Tú vui vẻ cười ha ha.

Trời về đêm, trong đại doanh dần yên ắng, thi thoảng có vài tiếng ngựa hí vang lên, quanh quẩn trong không gian của đại doanh thành Cửu Nữ.

Trương Tú có thói quen đọc sách trước khi ngủ, cho nên ăn cơm tối xong, gã chưa đi nghỉ ngay, mà ngồi xem một bộ binh thư dưới ánh đèn. Đi cả một ngày đường, gã cũng đã khá mệt mỏi. Trương Tú nhìn sách mà mí mắt bắt đầu díp xuống, chực chờ khép lại. Ngoài trước vải, tiếng mõ vang lên, báo hiệu giờ Tuất đã qua. Gã buông sách, giữ nguyên y phục nằm trên giường, bất giác chìm vào giấc ngủ. Gã mơ thấy mình đang tấn công Tân Dã, chém đầu Lưu Bị. Đứng trên tường thành huyện Tân Dã, gã cất tiếng cười vang, trước mặt gã là màu máu đỏ rực.

-Tướng quân, tướng quân mau tỉnh lại!

Đúng lúc Trương Tú vui mừng, tiếng gọi dồn dập chợt lay tỉnh gã.

Trương Tú vội vàng ngồi dậy, nhăn mày hỏi:

-Chuyện gì thế?

-Địch tập kích, địch tập kích...

Trương Tú vẫn chưa tỉnh ngủ, nói theo bản năng:

-Địch tập kích thì tập kích chứ sao.

Gã lại ngã đầu xuống giường nhưng đầu vừa chạm tới gối gỗ, chợt giật mình tỉnh lại, bật người ngồi dậy.

-Người nói cái gì?

-Tướng quân, quân Lưu Bị tập kích đêm!

-A, lập tức nghênh địch.

Trương Tú nói xong, cuống quýt mặc giáp trụ, lao ra khỏi đại trướng.

Quân tốt đã sớm chuẩn bị ngựa, đưa thương cho gã. Gã xông lên trước, xoay người lên ngựa, nắm lấy cây thương.

Cách đại doanh thành Cửu Nữ không xa, một vị tướng lãnh cười Bạch Mã, tay cầm thương Long Đảnh dài một trượng hai đang nhìn về phía này.

Hắn chợt giơ thương lên trên không.

Trong bụi cỏ phía sau lưng hắn, hai mươi cung thủ xông lên.

Đám cung tiễn thủ này đều cúi gập người, áp sát đại doanh thành Cửu Nữ. Khi còn cách đại doanh chừng trăm bước, bọn họ dừng lại, lấy tên đặc chế từ trong hồ lộc ra, quệt chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) rồi giương cung cài tên, ngắm thẳng đại doanh thành Cửu Nữ.

-Bắn tên!

Vù vù!

Một tiếng xé gió vang lên, lửa bay rực trời, thẳng hướng đến đại doanh thành Cửu Nữ.

Hàng cung thủ thứ nhất vừa bắn xong, hàng cung thủ thứ hai đã giương cung cài tên nhìn trời mà bắn. Hàng thứ ba chuẩn bị, hàng thứ bốn sẵn sàng. Cung thủ sắp thành bốn hàng, mỗi hàng xếp chừng năm trăm người. Cả nghìn mũi tên bay lên trời, bay về phía đại doanh thành Cửu Nữ, vệ binh đang mơ mơ

màng màng trên vọng lâu nhìn thấy hỏa tiễn bắn vào trong doanh trại, rơi xuống bụi rậm, lửa lập tức bùng lên. Khi đó, vệ binh mới kịp phản ứng, thất thanh kêu gào:

-Địch tập kích, có địch tập kích đêm...

Lời còn chưa dứt, một ngọn lửa đã bay tới, cắm phập vào ngực gã.

Vệ binh kêu thảm một tiếng, ngã nhào ra khỏi vọng lâu, vỡ óc, mất mạng tại chỗ. Đầu tháng xuân vốn mưa nhiều, nhưng không biết vì sao cỏ dại gặp hỏa tiễn vẫn cháy bùng lên, khói đen bốc lên ngùn ngụt.

Toàn bộ đại doanh thành Cửu Nữ lập tức hỗn loạn!

Trương Tú mới kịp cầm thương lên ngựa đã thấy lửa rực cháy trước mắt mà chết lặng cả người.

Thế lửa lan đi rất nhanh!

Không hay rồi, trúng kế rồi!

Trong bụi cỏ dại đã có vật dẫn lửa, nếu không thế lửa không thể nào lan đi nhanh như vậy được. Thế có nghĩa là Lưu Bị sớm đã có phòng bị. Y phá được An Chúng, đánh Nhượng thành là giả, dẫn dụ Trương Tú mắc bẫy mới là thật.

Nếu là như vậy...

-Phá vây, theo ta phá vây!

Trương Tú toát mồ hôi lạnh.

Suy nghĩ của gã, nhất cử nhất động của gã đều bị Lưu Bị nắm rõ trong lòng bàn tay, có thể nói là nhất thanh nhị yên.

Đối thủ này thật sự đáng sợ. Lưu Bị trước kia dường như không lợi hại như vậy, chẳng lẽ khi đến Kinh Châu rồi y đã tiến bộ lên sao?

Đúng lúc này, bên ngoài doanh trại chợt vang lên tiếng hét hò rung trời.

Trong bóng đêm, không biết bao nhiêu binh mã của Lưu Bị từ bốn phương tám hướng tập kích đến, nháy mắt bọn họ đã ủa vào đại doanh thành Cửu Nữ.

Một đội quân tốt vây quanh hai người đang đứng từ trên cao trông về nơi xa.

Dưới tán ô che màu vàng, hai người này đều cao lớn. Một người khoác áo choàng màu xanh nhạt, tay cầm quạt lông, khá khôi ngô, tuấn tú. Người còn lại có vẻ đơn giản, y phục xanh giản dị, tươi cười.

-Quân sư quả nhiên liệu sự như thần.

Người thanh niên kia chấp tay khen.

Nam tử trung niên gầy gò khẽ mỉm cười:

-Trương Tú chỉ là kẻ thất phu lỗ mãng, không đáng để nhắc tới.

Chỉ có điều một khi Trương Tú gặp chuyện, Tào tặc ắt sẽ báo thù. Nay Hạ Hầu Đôn ở gần trong gang tấc, không đến ba ngày, ắt sẽ đến. Sắp tới còn phải nhờ Khổng Minh hao tâm nói lời hay trước mặt Lưu Kinh Châu nhiều hơn, mượn chút binh mã đến đây mới được.

Gia Cát Lượng gật đầu:

-Chỉ cần lần này chủ công có thể tóm được hai huyện Niết Dương và Cức Dương, Lưu Kinh Châu sao có thể không ủng hộ được?

-Ha ha, nói thế cũng đúng.

Nhưng thế tộc Kinh Tương vốn căm ghét chủ công, cần Khổng Minh ở giữa hóa giải mới được.

-Lượng hiểu rõ!

Trương Tú dẫn người lao ra khỏi viên môn, đón đường gã là một đại tướng tay cầm ngân thương, ngồi trên Bạch Mã xông tới.

-Trương Bá Loan dừng chạy. Có Thường Sơn Triệu Vân đây.

Vừa nói, viên đại tướng kia vừa múa thương, lập tức cản đường Trương Tú.

Triệu Vân?

Chưa từng nghe đến!

Nếu là hai người Quan Trường và Trương Phi, Trương Tú đương nhiên sẽ cẩn thận hơn một chút. Nhưng Triệu Vân này tuổi tác chỉ chừng ba mươi, không đáng để mắt đến. Trương Tú không hề e sợ chút nào.

Gã vung thương đỡ đòn. Đại thương khê rung lên, đâm ra. Nhưng gã còn chưa kịp đâm được một nửa, ngân quang đã lóe lên trước mặt. Triệu Vân phóng đao thúc ngựa nhanh như một tia chớp.

Trương Tú hoảng sợ, thầm nhủ: “Nhanh quá!”

Dù sao kinh nghiệm chiến trận của gã cũng rất phong phú. Thiết thương trong tay lật ngược lại, lập tức đón đường ngân thương của đối phương. Nhưng Triệu Vân vẫn chưa lùi bước, ngân thương trong tay vung hết nhát này đến nhát khác, từng nhát thương liên tiếp, bóng thương thật mạnh, nhưng vạn đoá hoa đang nở rộ. Trương Tú chấn động, không dám khinh thường đối thủ, nghiêm nghị chiến đấu với Triệu Vân.

Người này là ai?

Sao y lại có được võ nghệ như thế? Vì sao gã chưa bao giờ nghe nói đến y?

Trương Tú càng đánh càng cảm thấy kinh hãi. Ngân thương của Triệu Vân chẳng những mau lẹ mà lực đạo cũng hung mãnh, càng đánh càng linh hoạt, sắc bén.

Ngựa hai người chạy quanh. Đánh được hơn mười hiệp, hai người vẫn chưa phân thắng bại.

Từ trong loạn quân, một con khoái mã lao ra, một viên tiểu tướng lớn tiếng nói:

-Tử Long tướng quân dừng sợ, Lã Cát đến giúp người đây.

Nói thì chậm, chuyện diễn ra rất nhanh, Lã Cát đã vung kích tiến lên.

-Lã Cát ư? Người vẫn chưa chết sao?

Trương Tú nhận ra viên tiểu tướng này chính là con nuôi của Lã Bố.

Năm đó, khi Lã Bố quy thuận董卓 Trác, Lã Cát mới mười mấy tuổi. Qua một thời gian dài như vậy, Lã Cát tuy đã trưởng thành nhưng ngoại hình cũng không thay đổi nhiều lắm. Đặc biệt, Trương Tú chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra đặc điểm con lai của hắn.

Lã Cát thân khoác đường nghê bảo giáp, thắt lưng đeo sư man ngọc đá, tay cầm một cây Phương Thiên họa kích.

Mới nhìn, Trương Tú còn tưởng là Lã Bố xuất hiện. Năm đó, sau khi Lã Bố chết đi, người nhà Lã gia trốn ra ngoài hải ngoại, Trương Tú còn tưởng Lã Cát cũng đi theo rồi. Thật không ngờ hắn lại đầu quân cho Lưu Bị, hơn nữa, xem ra tên hỗn tử này sống cũng không tồi.

Nói thật ra, bản lĩnh của Lã Cát kém xa Lã Bố.

Đấu một chọi một, mười Lã Cát cũng không phải là đối thủ của Trương Tú.

Nhưng Trương Tú đánh nhau với Triệu Vân lại khá vất vả. Tiếng la hét vang lên khắp nơi, trong ánh lửa sáng rực nơi nơi đều là binh mã của Lưu Bị đuổi đánh binh sĩ Uyển thành của gã. Trương Tú vốn đang sốt ruột, Lã Cát lại xông đến khiến gã cảm nhận được áp lực bất ngờ. Trong lòng gã biết nếu đánh tiếp, không chừng gã sẽ phải vùi thân nơi đại doanh thành Cửu Nữ này.

Vì thế Trương Tú không nói gì, thúc ngựa chạy đi.

Triệu Vân đang định đuổi theo, đã bị hơn mười phó tướng xông đến ngăn lại.

Y không chút hoảng hốt, ngân thương múa như mưa, từng nhát từng nhát lóe lên giữa ánh lửa như thứ ánh sáng ma quỷ. Hơn mười vị phó tướng chỉ trong nháy mắt đã bị Triệu Vân giết hơn một nửa. Lã Cát cũng theo trợ giúp, giết được hai viên đại tướng.

Nhưng cũng chính trong một khoảnh khắc này, Trương Tú đã bỏ chạy trốn chết.

-Trương Tú đừng chạy!

Trong đại doanh thành Cửu Nữ, tiếng kêu, tiếng gào thét liên tục vang lên không ngớt.

Trương Tú vác thương chạy trốn, vô cùng khổ sở. Vừa chạy được một, hai dặm, gã chợt nhìn thấy một đại tướng mặc kim giáp, cầm thanh đại kiếm trong tay đang chém đả loạn quân.

-Lưu Bị?

Trương Tú giật mình, mừng rỡ.

Chỉ cần giết Lưu Bị, trận chiến này gã vẫn thắng!

-Đại tặc, để mạng lại!

Trương Tú hăng hái, thúc ngựa, múa thương đánh về phía Lưu Bị.

Chẳng phải có người nói Lưu Bị đang ở Nhượng thành bao vây tấn công Trương Tuyền sao?

Hóa ra là nghi binh!

Thật ra, Lưu Bị vốn không muốn đánh Nhượng thành, nhưng Tuân Thầm hiến kế nói: “Hiện giờ Lương Châu đang rung chuyển, Hà Đông đang chiến loạn khắp nơi. Tào tặc bị Viên Thạo cầm chân ở Nghiệp Thành, tạm thời chưa thể dứt ra được. Nay đúng là lúc chủ công hành động, trước tấn công An Chúng, sau tấn công Nhượng thành, quận Nam Dương tất loạn. Một khi Nam Dương rung chuyển, Hứa Đô cũng sẽ rối loạn, đại thế thiên hạ cũng theo đó mà biến hóa.

Lưu Bị nói:

-Ta đánh Nhượng thành, nếu chẳng may Trương Tú cứu viện thì làm sao?

Thật không ngờ Gia Cát Lượng lại nói:

-Trương Tú ắt sẽ không cứu viện Nhượng thành. Nếu ta là Trương Tú, ta sẽ nhân cơ hội này lấy Tân Dã.

-Vậy chẳng phải nói ta không thể đánh Nhượng thành sao?

-Không. Chủ công đúng là vây Nhượng thành thật nhưng không được tấn công mà hãy giả bộ đánh Nhượng thành, thực chất là tóm Trương Tú.

Gia Cát Lượng vừa xuất hiện đã thể hiện tài hoa.

Y và Tuân Thầm vạch ra kế sách dương đông kích tây, dẫn xà xuất động. Dẫn dụ Trương Tú đến rồi sau đó mới tiêu diệt. Còn binh mã vây khốn Nhượng thành chẳng qua là quân do Quan Bình lĩnh mà thôi. Lúc này, Quan Bình chắc hẳn đã lui về An Chúng.

Trương Tú nhìn Lưu Bị, đôi mắt đỏ ngầu.

Gã thúc ngựa, múa thương lao đến phía Lưu Bị, thề phải lấy bằng được tính mạng hắn.

Lưu Bị không phải hạng người vô năng. Song cổ kiếm trong tay hắn gọi là kiếm nhưng thật ra chính là đại hoàn Long Tước, dài chừng năm thước, một cái nặng mười cân. Có thể ngồi trên ngựa, múa mười cân đại hoàn đủ biết sức của Lưu Bị không kém chút nào. Kể từ khi khởi binh ở Trác quận đến nay, Lưu Bị đã trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, thường xuyên làm gương cho binh sĩ, xung phong nơi tiền tuyến. Nếu nói hắn không có vũ lực thì rõ ràng đã oan uổng cho Lưu Bị rồi. Nhưng vũ lực của hắn cũng phải so với tùy người.

Đối phó với những kẻ tầm thường, cho dù là võ tướng hạng hai, hạng ba, Lưu Bị không gặp chút khó khăn nào.

Nhưng nếu đối phó với những võ tướng siêu hạng nhất như Trương Tú, sức mạnh của hắn lại không đủ. Thấy Trương Tú đánh tới như hung thần ác sát, Lưu Bị có phần hơi e ngại. Hắn không nói gì, song kiếm đỡ đòn, chém. Một binh lính Tây Lương phía sau, sẵn sàng nghênh chiến.

-Trương Bá Loan, còn không mau xuống ngựa đầu hàng sao?!

Sauk hi hô lên những câu này, Lưu Bị bắt ngờ quay đầu ngựa, giục ngựa bỏ chạy.

Trương Tú ngậy cả người!

Mới vừa bảo ta xuống ngựa đầu hàng mà đã bỏ chạy rồi sao?

Nhưng gã lập tức hiểu ra Lưu Bị đang trêu đùa gã!

Trong lòng cả giận, Trương Tú quát:

-Đại tặc chạy đâu?

Vừa nói, Trương Tú vừa giục ngựa đuổi theo. Mấy tên Bạch Mạo tinh binh xông lên cản đường, chỉ thấy đại thương của Trương Tú vung lên, lừng lừng người bọn họ, máu văng tung tóe. Lưu Bị chạy phía trước, Trương Tú đuổi theo phía sau. Gã đuổi theo chưa được bao xa, tai đã nghe thấy tiếng quát lớn như tiếng sấm nổ:

-Bá Loan tiểu nhi, có Yển Nhân Trương Phi đây, mau chết đi.

Một con ngựa ô bắt ngờ xông ra.

Vị đại tướng trên lưng ngựa đầu báo mắt chim ưng, uy phong lẫm lẫm, chính là tam gia Trương Dực Đức.

Con ngựa Ô Truy gã cười đã bị Tào Bàng đoạt mất, tặng cho Cam Ninh. Sau này, khi nương nhờ Viên Thiệu, Viên Thiệu để lời kéo Lưu Bị nên lại tặng cho Trương Phi một con ngựa tốt. Nhưng so về chất lượng, con ngựa này không sánh bằng con ngựa Ô Truy lúc trước.

Trương Tú cả kinh, giơ thương ứng chiến.

Lưu Bị ở phía xa ghìm cương, dừng ngựa, thấy Trương Phi và Trương tú đang đấu với nhau, tức thì cười ha ha.

-Trương Bá Loan, người giờ chấp cánh còn khó thoát, sao còn chưa xuống ngựa đầu hàng đi?

Dứt lời, hắn nắm chặt song kiếm, thúc ngựa xông tới.

Đúng là không biết xấu hổ, đúng là vô liêm sỉ!

Trương Tú thảm chửi hết tám đời tổ tông của Lưu Bị nhưng gã biết gã không thể ham chiến...

Chưa nói chuyện gã không phải đối thủ của Trương Phi, cho dù gã có thể đánh được Trương Phi đi nữa, nhưng đánh lâu, ắt sức cùng lực kiệt, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi cái chết. Nếu đã không giết được Lưu Bị thì lúc này, Trương Tú cũng chỉ có thể bỏ trốn mà thôi. Lưu Bị và Trương Phi liên tục đuổi theo, Trương Tú vất vả bỏ chạy.

Vất vả mãi gã mới thấy được cửa hồng của đại doanh.

Bên ngoài im ắng dường như không có một người nào. Trương Tú vội vàng giục ngựa tăng tốc, mắt thấy đã sắp lao ra khỏi cửa doanh chợt thấy một đội binh sĩ cầm đao xông từ phía sau doanh trại xông đến. Một vị đại tướng mặt đỏ, mi tằm, mắt xếch, mặc kim giáp, khoác chiến bào xanh lục xông đến. Người này cao chừng chín thước, tay nắm đại đao.

- Trương Bá Loan, Quan Mỗ đã chờ ngươi ở đây lâu rồi.

Quận Kim Thành, năm thứ sáu niên hiệu Tây Hán Chiêu Đế cũng chính là năm thứ tám mươi một trước Công nguyên.

Nơi này vốn bao gồm Thanh Hải và phía tây Lan Châu, Cam Túc ngày nay. Ban đầu, nơi này có chín thị trấn.

Thời gian trôi qua, đến năm Kiến Vũ thứ mười ba (tức năm thứ ba mươi bảy Công Nguyên), quận Kim Thành được sát nhập vào Lũng Tây.

Nhưng khi Minh Đế còn tại vị, một lần nữa người lại khôi phục bảy huyện trực thuộc quận Kim Thành bao gồm Doãn Ngô, Kim Thành, Doãn Nhai, Chi Dương, Hạo Môn, Lệnh Cư và Du Trung. Huyện Doãn Ngô vẫn thuộc quyền sở trị của quận Kim Thành như trước. Mãi đến những năm cuối thời Kiến An, nơi này mới sửa đổi thành huyện Du Trung. Chính vì thế, nói Hàn Toại tiến vào chiếm Du Trung, đóng quân ở Mục Uyển là xâm phạm biên giới cũng không sai, bởi Mục Uyển thuộc quận Hán Dương; nhưng nói y không xâm phạm biên giới cũng không có gì quá đáng. Mục Uyển tuy là lãnh địa của quận Hán Dương, nhưng từ sau loạn Biên Chương, đã không có người nào thực sự tiếp nhận nơi này.

Tháng ba năm Kiến An thứ chín, sau khi Lưu Bị bắt đầu hành động ở quận Nam Dương, tập kích huyện An Chúng, gã lại giết chết thái thú Trương Tú ở quận Nam Dương.

Trương Tú vừa chết, Nam Dương đại loạn.

Quan Bình và Trần Đáo dẫn một đội binh mã nhân cơ hội này cướp lấy Niết Dương và Cức Dương.

Ngay khi Lưu Bị chuẩn bị đánh chiếm Uyển thành, Giả Hủ đã đi trước một bước, lệnh Đổng Khấu giáo úy, Trung lang tướng Lý Điển dẫn bộ binh đến Uyển thành ngay chiều hôm đó cùng y liên kết giáp công, đánh bại Trần Đáo và Quan Bình, đoạt lại Cức Dương.

Sau đó, Hạ Hầu Đôn dẫn bộ binh tiến vào chiếm lấy Uyển thành.

Lý Điển, Nhạc Tiến chia nhau trấn thủ Hồ Dương, Cức Dương, tạo thành thế hai gọng kìm sẵn sàng tấn công Lưu Bị.

Trương Tuyền, con trai của Trương Tú cố thủ Nhượng thành không ra. Lưu Bị không còn cách nào khác, đành phải tạm thời thu binh.

Nhưng dù vậy, hai huyện An Chúng và Niết Dương đổi chủ cũng báo trước mối xung đột giữa hai nhà Tào và Lưu đã không thể hóa giải được nữa.

Hàn Toại ở quận Doãn Ngô nghênh đón một vị khách không mời mà tới.

Mã Đằng đột nhiên đến thăm, khiến Hàn Toại ít nhiều không kịp chuẩn bị.

- Văn Ước, người và ta quen nhau đã được bao lâu rồi?

Trong đại sảnh, Mã Đằng uống một ngụm rượu, chột than.

Hàn Toại ngẫm nghĩ một chút:

- Quen nhau từ năm Trung Bình thứ hai, đến nay đã gần hai mươi năm.

- Hai mươi năm ư?

Mã Đằng bật cười:

- Thời gian trôi qua nhanh quá. Nhớ năm xưa, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, mà nay đã hai màu tóc. Văn Ước, hai mươi năm này, người và ta cùng hợp tác cũng có khi không vui vẻ gì nhưng chuyện đó không quan trọng. Người và ta cùng liên kết, hùng bá một nửa Lương Châu, cho dù là lão già Tào Tháo kia cũng không làm gì được người và ta. Chúng ta vinh nhục cùng chịu.

Hàn Toại nói:

- Đúng vậy.

Y không hiểu vì sao Mã Đằng lại bất ngờ đến Kim thành như thế.

Nhưng y tin rằng Mã Đằng đến đây không phải để nhắc về quá khứ, để tâm sự với y.

Chỉ có điều, Mã Đằng không nói ra, y cũng sẽ không mở lời nói trước. Hàn Toại chỉ đưa đẩy theo Mã Đằng, thì thoảng lại gặt đầu đồng ý.

- Đạo làm người nói đại trượng phu sinh thời loạn thế phải biết giơ cao ba thước kiếm, lập công lao sự nghiệp.

Nay đã đến lúc ta muốn giở chút quyền cước, thực hiện kế hoạch lớn. Ta muốn mời Văn Ước trợ giúp ta một tay, có được không?

Kịch hay đến rồi!

Hàn Toại ngồi thẳng người dậy, nhìn Mã Đằng, nói:

- Không biết Thọ Thành muốn lập công lao sự nghiệp gì?

- Lương Châu dù tốt nhưng quá lạnh lẽo.

Người và ta dù nắm được một nửa Lương Châu nhưng dù sao cũng khó có thể thành đại sự. Nay Trung Nguyên đang xảy ra hỗn chiến, Tào Tháo bị ghìm chân ở Hà Bắc, khó có thể thoát được. Chiến sự Hà Đông lại ác liệt, binh lực Quan Trung không có. Cổ nhân nói được Quan Trung là có được cả thiên hạ. Mặc dù không có được cả thiên hạ cũng không muốn Quan Trung bị khói lửa chiến tranh lan đến. Ta muốn mời Văn Ước cùng ta nắm lấy Quan Trung, chẳng biết có được không?

Mã Đằng đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng hắn.

Hàn Toại nhất thời không biết nên từ chối như thế nào, nên đối đáp ra sao.

- Thọ Thành muốn làm Vương ở Quan Trung ư?

- Ha ha ha!

Mã Đằng mỉm cười, lắc đầu lia lịa:

- Vương của Quan Trung do ai làm không quan trọng. Nếu Văn Ước muốn làm Vương của Quan Trung, ta cũng ủng hộ người.

Nhưng ta thành tâm đối đãi với Văn Ước, Văn Ước lại khi dễ ta.

Hàn Toại ngắt ra, tỏ vẻ sợ hãi:

- Huynh trưởng, vì sao lại nói thế?

- Ta ở Vô Uy dốc sức đánh chiếm Hà Tây.

Ta xin Văn Ước giúp ta kìm chân núi Dương Nghĩa, Hán Dương nhưng Văn Ước người lại... Hôm nay ta đến đây là muốn nói với Văn Ước rằng người và ta vui buồn có nhau, hợp thì có lợi, chia ra là hại. Nếu Văn Ước người có yêu cầu gì thì cứ nói, đừng ngại. Vì huynh chỉ cần có thể làm thì nhất định sẽ không từ chối. Chuyện tương lai sau này nếu người muốn trấn thủ Quan Trung, ta sẽ ở lại Lương Châu.

Nếu người muốn Lương Châu, ta sẽ đi Quan Trung. Người và ta quen biết hai mươi năm, không gì là không thể nói được cả. Người thấy sao?

Hàn Toại lặng im!

Mã Đằng đi thẳng vào vấn đề, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của hắn khiến y hơi cảm động.

Bảo y không có dã tâm ư?

Chẳng qua là nói xằng. Leo lên được đến địa vị như bọn họ, nếu nói không có dã tâm chắc chắn là không thể. Chẳng qua Hàn Toại không biểu hiện rõ ràng, mạnh mẽ như Mã Đằng. Nhiều năm qua hai người hợp tác với nhau, y vẫn luôn đóng vai trò làm phụ tá.

Quan Trung?

Hàn Toại không phải không nghĩ đến!

Nhưng y biết rõ y không đủ sức.

- Huynh trưởng, huynh làm Hòe lý hầu, lại là tiền tướng quân khâm mệnh của triều đình, đốc phủ Lương Châu là chuyện đương nhiên.

Nhưng Thiêu Đường lão vương có giao tình sâu đậm với ta. Nay lão bị nhốt ở phía tây thành Long Kỳ, cuộc sống rất gian khổ. Lão từng nhiều lần thỉnh cầu với ta, hy vọng huynh trưởng có thể tha cho Mộc Thừa Cốc. Nay đệ mặt dày cầu khẩn, không biết huynh trưởng có thể đồng ý không?

Thành Long Kỳ này chính là huyện Hải Yến thuộc tỉnh Thanh Hải ngày nay.

Thieu Đường là một bộ lạc tộc người Khương sinh sống ở Hà Hoàng. Thiêu Đường lão vương không phục sự thống trị của Đường Đề, mấy lần đầu tranh không có kết quả liền dẫn quân rời khỏi Tây Lương, đặt chân vào Hà Hoàng. Nhưng Thanh Hải khi đó còn cần cỗi, còn lạnh giá hơn Lương Châu nhiều. Lúc đó, Khương tộc của Thiêu Đường phải nhờ Hàn Toại giúp đỡ mới miễn cưỡng sống sót nổi...

Thành Long Kỳ vốn thuộc quyền cai quản của Tây bộ đô úy.

Nhưng sau loạn Biên Chương, nơi này đã không còn chịu sự cai trị của Tây bộ đô úy nữa. Chính vì thế khi Vương Mãnh làm Tây bộ đô úy cũng chỉ có thể đặt chân đến Lũng Tây.

Hiện giờ người trấn thủ thành Long Kỳ chính là Bàn Đức - Bàn Lệnh Minh.

Hàn Toại nói những lời này nghe thì tưởng như đang cầu xin cho Khương tộc của Thiêu Đường nhưng thực ra lại có hai ý khác.

Thứ nhất, Mã Đằng người là Hòe Lý Hầu, là tiền tướng quân.

Bằng vào thân phận của người theo lý nên trấn thủ Quan Trung. Cho nên, người làm Quan Trung Vương, ta ủng hộ, nhất định sẽ không phản đối.

Điểm thứ hai, chính là yêu cầu của Hàn Toại.

Mã Đằng mượn người Khương hùng bá Tây Lương, rồi phát triển lực lượng đến như bây giờ. Nói chung, phần lớn người Khương ở Lương Châu đều chịu sự sai khiến của Khương Vương, cho nên Mã Đằng có thể điều động rất đông binh mã. Nhưng nếu Thiêu Đường ra khỏi Hà Hoàng, ắt sẽ không chịu thần phục Đường Đề, hoặc nên nói là bọn họ sẽ không thần phục Mã Đằng. Khương tộc của Thiêu Đường nổi dậy cũng có nghĩa Khương tộc của Đường Đề sẽ xuống dốc.

Mã Đằng và Đường Đề quan hệ rất tốt; Hàn Toại và Thiêu Đường lão vương cũng rất thân thiết!

Vậy chẳng phải nói Mã Đằng người làm Quan Trung Vương thì cứ ở Quan Trung đi. Còn Lương Châu hãy để ta cai quản, để ta thống trị sao.

Cách nói chuyện của người xưa luôn thích vòng vo, quanh co.

Lời nói của Hàn Toại cho thấy y muốn chiếm cứ Lương Châu.

Mã Đằng liên tục gật đầu:

- Hiền đệ nói không sai.

Lúc trước, hần gọi Hàn Toại là Văn Ước, nhưng giờ hần đã đổi thành hiền đệ, bày tỏ tình cảm thân mật giữa hai người.

- Lệnh Minh tuổi còn trẻ, còn có nhiều thiếu sót!

Hài tử đó làm việc gì cũng đều dốc hết sức, cho nên... Nhưng hiền đệ yên tâm, ta đã lệnh cho Lệnh Minh trở về Vô Uy, ra trấn huyện Tuyên Uy. Từ nay về sau, thành Long Kỳ giao cho hiền đệ. Mộc Thừa Cốc từ nay về sau để cho Khương tộc của Thiêu Đường phát triển.

Hàn Toại nghe thấy thế mừng rỡ.

Y vốn chỉ muốn thăm dò xem sao, không ngờ Mã Đằng lại đồng ý ngay.

Thành Long Kỳ vốn thuộc quyền cai quản của Vô Uy. Mã Đằng dùng cách này để nói với Hàn Toại rằng “Ta đồng ý giao Lương Châu cho người.”

Vậy thì rất tốt, ít nhất hai người chúng ta cũng thống nhất ý kiến.

Hàn Toại cao hứng, lập tức sai người bày tiệc rượu.

Hai người liên tục chúc tụng nhau, uống rượu rất vui vẻ. Đến khi trời tối sầm, Hàn Toại giữ Mã Đằng ở lại nghỉ ngơi nhưng hắn lại từ chối.

Hắn dẫn theo binh mã đóng quân ngoài thành, trở về Thân Binh doanh vẫn tốt hơn.

Hàn Toại nghe thấy thế càng thấy yên tâm hơn.

Y lại giữ Mã Đằng trò chuyện một hồi rồi mới khách khí tiễn Mã Đằng rời khỏi phủ đệ. Mã Đằng đi rồi, Hàn Toại thở dài. Trong lòng y có sự sảng khoái khó có thể diễn tả hết được. Mã Đằng đi rồi, y có thể độc bá Lương Châu rồi.

Ha ha, Quan Trung Vương ư?

Lão tử không cần.

Ta chỉ muốn làm Lương Châu Vương thật tốt, vậy là đủ rồi!

Đều là Vương, nào có gì thua kém nhau. Tuy nói Quan Trung giàu có, đông đúc, Lương Châu lạnh giá nhưng nắm được Lương Châu, chẳng khác nào đã khống chế được hành lang Hà Tây, thương lộ (đường buôn bán) của Tây Vực. Cửa cải chưa chắc đã ít hơn. Mấy năm nay Quan Trung liên tục chinh chiến, cũng có phần hoang tàn. Đến lúc đó, y chắc chắn phải tìm cách sửa sang, hơn nữa còn phải đối mặt với Tào Tháo. Càng nghĩ, Hàn Toại càng thấy Lương Châu tốt hơn...

- Nhạc phụ, chuyện này con cảm thấy có chút kỳ lạ.

- Ồ?

- Mã Đằng nào phải người hào phóng như vậy? Sao hắn có thể dễ dàng đồng ý giao Lương Châu ra chứ?

Hàn Toại nghe thấy thế mỉm cười:

- Ngạn Minh không cần lo lắng. Cho dù Mã Đằng có không đồng ý, chỉ cần Thiệu Đường lão Vương ra khỏi Hà Hoàng, liên kết với Khương tộc ở Bạch Mã, Lương Châu này sẽ là thiên hạ của ta. Đến lúc đó, hắn mà đổi ý thì ta sẽ quy thuận Tào Tháo, hợp tác với Tào Tháo đối phó người này. Nếu hắn đồng ý, ta đây vẫn bình yên nắm lấy Lương Châu. Mã Đằng hắn có cách gì ngăn cản ta chứ?

Diêm Hành nghe xong vẫn hơi lo lắng.

Nhưng thấy Hàn Toại cao hứng như thế, gã lại không nói gì nữa. Nhưng không sao, chắc hẳn Mã Đằng cũng không làm gì được chúng ta. Chuyện này đi đến đâu tính đến đó, nếu hắn thực sự đồng ý giao Lương Châu ra cũng không phải là chuyện gì xấu cả.

- Nhạc phụ sớm nghỉ ngơi. Tiểu tử còn có việc phải thảo luận với Công Anh nữa.

- Đi đi.

Hàn Toại gật gật đầu, trở về hậu trạch.

Công Anh tên là Thành Công Anh, cũng là quân sư của Hàn Toại, luôn trung thành và tận tâm với y.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa, Thành Công Anh không có danh tiếng gì. Nhưng trong lịch sử, người này đã đi theo Hàn Toại từ những năm cuối thời Trung Bình, là tâm phúc của Hàn Toại. Năm Kiến An, Hàn Toại bị Tào Tháo đánh bại, mang theo đám tàn binh trở về Hoàng Trung. Đám bộ khúc mỗi người đi một nơi, chỉ có Thành Công Anh đi theo y. Sau này, Hàn Toại bị bộ khúc giết chết, Thành Công Anh báo thù cho y xong liền quy thuận Tào Tháo, giữ chức liệt hầu. Người này từng theo thứ sử Ung Châu là Trương Ký, từng đến Lư Thủy, Diên Khang, trải qua loạn Lương Châu, Lũng Hữu, về sau ốm chết. Thành Công Anh thuộc loại nhân vật bị lịch sử chôn vùi, không người biết đến.

Thành Công Anh vốn phải phụng lệnh trấn thủ Du Trung, chẳng ngờ y lại bị phong hàn, nằm bẹp ở nhà, không dậy nổi.

Diêm Hành tìm Thành Công Anh là để thảo luận chuyện Du Trung.

Nằm trên giường bệnh, Thành Công Anh nghe Diêm Hành nói rõ ý đồ của Mã Đằng xong, liền chau mày, trầm tư suy nghĩ.

- Chuyện này rõ ràng không phải tác phong của Mã Đằng.

- Đúng vậy, ta lo rằng Mã Đằng có quỷ kế, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân là gì. Nhạc phụ quá tin lời Mã Đằng, không chút nghi ngờ nên ta rất lo lắng. Công Anh, người là người nhạc phụ tín nhiệm nhất, chỉ bằng ngày mai người và ta cùng khuyên can người đi?

Thành Công Anh ngẫm nghĩ một chút, gật đầu, đồng ý.

- Ngạn Minh, thân thể ta đã bình phục rồi, chậm nhất vài ngày nữa sẽ đi Du Trung.

Sau khi ta đi rồi, người phải dốc sức phò tá chủ công nhiều hơn nữa. Chủ công mưu kế sâu xa nhưng những chuyện nhỏ nhặt sẽ không tránh khỏi có sơ xuất. Lúc ấy, người nhất định phải nhắc nhở chủ công. Ngoài ra, người cũng phải đề phòng đám người Mã Ngạn và Lương Hưng. Những người này không đáng tin cậy.

- Quân sư yên tâm, ta hiểu rồi!

Hai người trao đổi tình hình chiến sự sắp tới trong thư phòng.

Bất giác, đêm đã khuya, đã đến giờ tỵ...

Diêm Hành đứng dậy cáo từ. Thành Công Anh tiễn gã ra đến ngoài cửa phủ.

Chợt từ phía cửa thành xa xa, tiếng mõ dồn dập vang lên, ngay sau đó là những tiếng la hét, ánh lửa ngút trời.

- Có chuyện gì thế này?

Diêm Hành và Thành Công Anh đều ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn cửa thành ở phía xa.

Tiếng la hét càng ngày càng vang to hơn, nháy mắt đã lan đi khắp huyện thành Doãn Ngô. Cùng lúc đó, rất nhiều nơi trong thị trấn bốc cháy, chớp mắt, huyện thành đã chìm trong biển lửa.

Địch tập kích ư?

Thành Công Anh và Diêm Hành nhìn nhau, ngơ ngác.

Hai người không hện mà cùng thất thanh kêu lên:

- Mã Đằng!

Thành Công Anh quay lại, lớn tiếng quát đám tôi tớ trong phủ:

- Người đầu, mau dẫn ngựa mang đao tới cho ta.

- Công Anh có đại thương không?

- Có!

Diêm Hành tới tìm Thành Công Anh bàn chuyện, vốn không mang theo binh khí. Chuyện xảy ra bất ngờ nên gã không kịp trở tay. Cũng may, quý phủ của Thành Công Anh không hề thiếu binh khí. Diêm Hành chọn một cây trường mâu nặng hơn ba mươi cân, xoay người lên ngựa, đến khỏi giáp cũng không kịp mặc. Thành Công Anh cũng vội vàng ứng chiến, lên ngựa, nắm đại đao bảy thước, dẫn gia nhân cùng Diêm Hành xông ra ngoài. Thanh đại đao bảy thước này có sống đao màu đỏ sẫm, là loại Tào Công đao điển hình, có tên là Thanh Sương Phủ. Thanh đao nặng hai mươi tám cân, một mặt sắc bén, đao nặng, thân đao hẹp dài. Nếu để Tào Bàng bình phẩm thì thanh Thanh Sương Phủ này chắc hẳn được Tào Cấp chế tạo trước trận chiến Quan Độ, chứ không phải trình độ của ông bây giờ. Ngoài chợ, thanh Thanh Sương Phủ này có giá một ngàn hai trăm xâu tiền.

Gia nhân của Thành Công Anh không nhiều lắm, ước chừng chỉ hơn trăm người.

Diêm Hành và Thành Công Anh dẫn bọn họ xông đi dọc theo con phố dài.

Trong ánh lửa, nơi nơi đều là phản quân. Diêm Hành và Thành Công Anh biến sắc bởi hai người phát hiện ra rằng loạn quân không phải là binh mã Tây Lương của Mã Đằng mà có rất nhiều người là binh sĩ Kim thành. Nói cách khác, binh sĩ Kim thành tạo phản.

- Là người của Hậu Tuyền!

Thành Công Anh liếc mắt đã nhận ra lai lịch của đám phản quân này, hét lớn.

Hậu Tuyền là một trong những thuộc hạ của Hàn Toại.

Đó cũng là tâm phúc của Hàn Toại. Hơn nữa Hậu Tuyền, Trình Ngân và Lý Kham có quan hệ rất tốt. Đặc biệt Hậu Tuyền và Lý Kham còn có quan hệ sui gia với nhau. Nếu Hậu Tuyền làm phản, vậy chẳng phải Trình Ngân và Lý Kham cũng làm phản sao? Còn có Mã Ngoạn, Dương Thu, Lương Hưng, Trương Hoàn, liệu bọn họ có cùng tạo phản không? Mã Đằng làm sao để chiêu hàng bọn họ? Sao cửa thành lại bị mở ra thế này?

Bao nhiêu nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu Thành Công Anh và Diêm Hành.

Nhưng bọn họ không có thời gian để suy nghĩ những vấn đề này. Diêm Hành cắn răng, thúc ngựa xông về phía đám phản quân.

- Công Anh, cứu chủ công. Ta đi ngăn bọn họ lại.

441. Chương 459 + 460: Loạn Lương Châu (7 + 8)

Tường thành huyện Doãn Ngô được xây từ năm Thủy Nguyên thứ mười.

Lúc ấy, xây dựng quận Kim Thành phần lớn là vì loạn Khương Hồ ở Hà Hoàng. Chính vì thế, khi xây dựng, huyện thành Doãn Ngô đã được tính toán đầy đủ khả năng phòng ngự. Tường thành cao tám trượng, tương đương với bốn con ngựa chồng lên nhau, đủ thấy mức độ đồ sộ của nơi này.

Mã Đằng vịn tay lên tường thành, ngửa mặt cười to!

Hàn Văn Ước, người muốn làm Lương Châu Vương sao?

Dĩ tâm của người quá lớn. Nếu người thật sự ngoan ngoãn phò tá ta, ta còn có thể nhập hai quận Kim Thành và Lũng Tây lại cho người cai quản. Nhưng người muốn làm Lương Châu Vương, vậy chẳng phải người muốn trở thành một lưỡi dao sắc bén sau lưng ta sao?

Người đã bắt nhân, đừng trách ta bắt nghĩa!

Đừng tưởng ta không biết chuyện người âm thầm câu kết với Dương Phụ. Trong đất Lương Châu này, ta mới thực sự là Lương Châu Vương.

Sau lưng Mã Đằng là một nam tử béo mập.

Người này họ Phí, tên Ốc, là phú hộ Kim Thành. Gia tộc dựa vào buôn bán muối mà lập nghiệp, giờ cũng được coi như một đại gia tộc ở Kim Thành. Nhưng người này còn có một thân phận nữa là nhạc phụ của Mã Đằng. Phu nhân của Mã Đằng bây giờ chính là con gái của Phí Ốc. Dựa vào mối quan hệ với Mã Đằng, những năm gần đây, Phí Ốc đã hô mưa gọi gió ở Lương Châu.

Lão chiếm một phần ba toàn bộ thương lộ ở Hà Tây.

Phần lớn quân phí khổng lồ của Mã Đằng đều nhờ có vị nhạc phụ này chống đỡ cho.

Phí Ốc vẫn luôn tỏ vẻ rất thật thà, dường như ngoài chuyện kiếm tiền, lão không còn hứng thú gì khác nữa.

Mấy chục năm vẫn đều như một, nên Hàn Toại đã bỏ qua lão! Không chỉ Hàn Toại, rất nhiều người cảm thấy lão nhân này là người đơn giản, không có dã tâm gì lớn. Chưa kể các gia đình phú hào ít nhiều đều nuôi tư binh. Nhưng trong nhà Phí Ốc lại không có tư binh, chỉ có mấy chục môn khách, chẳng qua cũng chỉ để cho đẹp mặt lão mà thôi.

Nhưng lão cũng không cần tư binh.

Ở đất Lương Châu, không ai dám động vào thương đội của lão.

Nếu thật tiến vào Tây Vực, Mã Đằng sẽ xuất binh bảo vệ lão, lão còn cần gì đến tư binh?

Nhưng chỉ với một người như vậy đã một tay tạo lên loạn của huyện Doãn Ngô ngày hôm nay. Những môn khách trong nhà lão hoặc là hiệp khách, hoặc là kẻ gian ác, phạm pháp. Khi Mã Đằng muốn đoạt lấy Kim Thành, Phí Ốc không nói gì liền đồng ý làm nội ứng cho hắn. Đồng thời, Phí Ốc còn bỏ ra một số tiền đáng kể để mua chuộc một nửa trong số tám vị tướng của Kim Thành.

Hậu Tuyền, Trình Ngân và Lý Kham sớm đã quy thuận Mã Đằng.

Chỉ có điều Mã Đằng mãi vẫn không hành động, nên bọn họ cũng không tiện ra mặt, bề ngoài vẫn luôn mặc cho Hàn Toại nói gì nghe nấy.

- Nếu không có nhạc phụ tương trợ, Đằng sao có thể làm được như thế này?

Phí Ốc cười, nếp nhăn trên mặt lão như vẽ thành bông hoa cúc nở rộ:

- Hàn Văn Ước tự cao tự đại, không ngờ y lại muốn chia đều Lương Châu với tướng quân, tội đáng chết vạn lần. Tiểu lão nhi chẳng qua chỉ là thuận theo thiên thời, chưa lập được công lao gì. Tướng quân quá khen rồi.

- Nhạc phụ, người và ta đều là người một nhà, sao phải khách sao như vậy?

Đúng rồi. Ta muốn để Tiểu Thiết ra trấn quận Kim Thành. Hắn kinh nghiệm còn ít, tuổi trẻ nóng nảy. Đến lúc đó, xin nhạc phụ quan tâm đến hắn nhiều hơn nữa. Hai tử này cần mài giũa một chút, sau này của cải của ta sớm muộn gì cũng giao cho hắn kế thừa cả.

- Ha ha, tướng quân yên tâm, nếu Tiểu Thiết đến đây, sao ta có thể không dốc sức được?

Phí Ốc là ngoại công (ông ngoại) của Mã Thiết, thân càng thêm thân. Mã Thiết đến Kim Thành, đương nhiên Phí Ốc rất vui mừng. Nhưng câu nói khiến lão vui nhất chính là câu nói kia của Mã Đằng: Của cải của Mã Đằng hắn sớm muộn gì cũng là của Mã Thiết.

Nói cách khác, Mã Đằng đã chọn được người thừa kế Tây Lương.

Dưới thành, Mã Siêu khoác cẩm bào quyết chiến trong đám loạn quân. Đại thương tung bay như con cự long rít gào, kẻ nào chạm phải lập tức mất mạng. Binh sĩ Kim Thành dù có không ít người trung với Hàn Toại nhưng không ai dám ra mặt giúp đỡ. Cái gọi là quần long chính là như thế. Chỉ trong chớp mắt, bên dưới cửa thành đã ngập tràn tử thi, máu tươi chảy khắp nơi.

Mã Siêu tay cầm đại thương, ghìm ngựa nhìn lên lầu trên cửa thành.

Bộ chiến bào nhuộm máu của gã khiến vô số binh sĩ Tây Lương kính phục.

- Mã tướng quân uy vũ!

Không biết người nào khởi xướng hô to, chỉ nháy mắt tiếng hô theo đã vang dội khắp thành Doãn Ngô.

Phí Ốc biến sắc:

- Đại công tử thật dũng mãnh.

Mã Đằng mắt lóe hàn quang, lạnh nhạt nói:

- Chỉ biết đâm đầu xông trận, chẳng qua chỉ là kẻ thất phu lỗ mãng thôi!

Hắn lớn tiếng quát:

- Mạnh Khởi, Hàn Toại còn đó, sao còn chưa lấy thủ cấp của y đi? Người còn ở đây làm gì nữa?

Người không đi giết địch cho ta, ở đây diễu võ dương oai là có ý gì?

Hai gò má của Mã Siêu giật giật. Gã cắn răng, quay đầu ngựa, lớn tiếng hô:

- Các huynh đệ, theo ta giết Hàn Toại.

Mã Siêu dẫn đầu, kéo quân đi dọc theo con phố dài.

Sau lưng gã, quân sĩ Tây Lương hăng hái bám sát.

- Uy danh của đại công tử không tồi chút nào.

Phí Ốc cười ha ha, tán tụng.

Mã Đằng lại đổi sắc mặt, neho mắt lại, lát sau khẽ cười nói:

- Đứa nhỏ này từ bé đã theo ta chinh chiến, lập được không ít công lao, đúng là cũng có chút uy danh. Lần này, tấn công Kim Thành xong, ta định lệnh cho nó đến thành Long Kỳ, đối phó với Khương tộc của Thiêu Đương. Lão vương Thiêu Đương kia có quan hệ mật thiết với Hàn Toại. Nếu biết Hàn Toại gặp chuyện, ắt lão sẽ dẫn binh cứu viện. Trước khi bầy huyệt của Kim Thành ổn định lại, nhất định phải có người ngăn cản Khương tộc của Thiêu Đương mới được. Mạnh Khởi chinh chiến nhiều năm, vũ dũng hơn người, hơn nữa lại rất có danh tiếng với đám người Khương. Để nó ra trấn thành Long Kỳ, chắc chắn có thể khiến Khương tộc của Thiêu Đương không dám xâm phạm biên giới.

Phí Ốc liên tục gật đầu, đồng ý.

- Dưới trướng tướng quân, người có khả năng uy hiếp Khương Hồ nhất ngoài đại công tử thì còn ai nữa. Ha ha, về điểm này, e rằng ngay đến tướng quân cũng không thể sánh bằng thôi.

- Đâu còn cách nào khác. Ai bảo đứa nhỏ này vũ dũng hơn người chứ?

Mã Đằng mỉm cười hiền hòa.

Nhưng trong lòng hắn lại càng thêm phần e ngại Mã Siêu hơn.

Huyện thành Doãn Ngô đã hoàn toàn hỗn loạn.

Dân chúng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ dám đóng chặt cửa nhà, trốn trong góc phòng run rẩy, không dám ra ngoài xem.

Cả người Diêm Hành toàn máu!

Nhưng máu trên người hắn đều là của đám phản quân và binh sĩ Tây Lương.

Giết từ đầu phố đến cuối phố, Diêm Hành không biết rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người nữa. Dù sao đám phản quân này vừa nhìn thấy hắn đều né xa, chẳng khác nào nhìn thấy ma quỷ cả. Máu tươi từ lưỡi thương tí tách rơi trên đất, mùi tanh nồng nặc. Diêm Hành thở hồng hộc, định xông tới phía Quân Giải, chợt nghe từ xa có người đang cao giọng gọi tên tự của hắn.

- Diêm Ngạn Minh, dừng chạy!

Tiếng hét to vừa vang lên, một con ngựa trắng từ cuối con phố dài nhanh như chớp xông tới.

Đại tướng trên lưng ngựa cũng khoác chiến bào dẫm máu. Tay gã cầm một cây kim thương đầu hổ, lưỡi thương dính máu tươi tanh nồng.

Kim thương đầu hổ này dùng sắt tinh tạo thành.

Kim thương dài một trượng một thước ba, nặng bốn mươi tám cân. Đầu thương có hình đầu hổ, miệng hổ nuốt lấy lưỡi thương, vì thế cây thương này còn có tên là Mãnh Hổ Thở Thiệt (hổ dữ thè lưỡi), được luyện từ trăm loại sắt tinh, vô cùng sắc bén.

Diêm Hành vừa thấy người đến liền giật mình.

Hắn chẳng lạ gì người này.

Năm nguyên niên Kiến An, khi Mã Đằng và Hàn Toại xung đột, Diêm Hành từng ác chiến với người này ba trăm hiệp, cuối cùng Diêm Hành thắng.

Chín năm đã qua!

Diêm Hành tự nhận võ nghệ bản thân đã cao lên nhiều.

Nhưng đối phương cũng đã tiến bộ.

Nhìn Mã Siêu ngồi trên lưng ngựa, thân người nhô lên hụp xuống theo con ngựa, xem ra gã đã đạt đến tiêu chuẩn hạng nhất. Diêm Hành cũng đã đứng trong hàng ngũ những võ tướng hạng nhất, nhưng những năm gần đây, hắn luôn trợ giúp Hàn Toại cai quản Kim Thành, bao nhiêu việc vặt cần xử lý nên có phần lơ là chuyện luyện võ. Trong chín năm này, Mã Siêu lại liên tục chinh chiến, chưa từng nghỉ ngơi.

Chín năm trước, Diêm Hành tự nhận có thể thắng được Mã Siêu.

Nhưng hôm nay, sau chín năm, hắn mơ hồ cho rằng Mã Siêu đã vượt qua hắn.

Hiện giờ Mã Siêu đã thành mãnh hổ. Gã vừa xuất hiện đã phát ra khí thế kinh người, khiến Diêm Hành phải thối lui.

Nhưng hắn đã không thể né tránh, chỉ có cách chặn Mã Siêu lại mà thôi.

Diêm Hành cắn răng, thúc ngựa xông lên, bàn tay nắm đại thương đâm thẳng về phía Mã Siêu.

Hổ Đầu thương của Mã Siêu khẽ run lên, nhìn tưởng như gã bất cẩn, nhưng cây thương lại áp sát đại thương của Diêm Hành.

Hai người lướt qua nhau. Đầu thương của Mã Siêu lật ngược lại, bắt ngờ vung ra từ bên sườn hắn, xoay lên đâm thẳng tới. Cũng may Diêm Hành kịp đề phòng, giơ thương đánh một chiêu Nhị Lang Đam Sơn, chặn được một kích quỷ dị của Mã Siêu. Luận về chiêu thức, hai người đều rất quen thuộc của nhau. Nhưng Mã Siêu lại rất giỏi sử dụng thương và ngựa, tựa như bản năng vốn có của gã vậy. Bị chiêu thế quỷ dị của đại thương kìm kẹp, Diêm Hành vô cùng khó chịu.

Nếu cứ đánh tiếp như thế, sớm muộn gì hắn cũng bại trận!

Diêm Hành vừa lo lắng cho Hàn Toại, vừa muốn giao chiến với Mã Siêu.

Nhất tâm nhị dụng (nghĩ hai chuyện cùng lúc) khiến Diêm Hành dần rơi vào thế hạ phong. Hai người đấu trên phố lớn được mười mấy hiệp, Diêm Hành thúc ngựa bỏ chạy.

Mã Siêu đuổi sát theo sau, đồng thời âm thầm lấy một quả Lưu tinh chùy trong túi ra.

Lưu tinh chùy to chừng bằng nắm tay, nặng hơn tám cân. Vật này là ám khí gã tạo ra do ảnh hưởng của Thiết lưu tinh của Tào Bằng ở Hồng Thủy Tập. Mã Siêu vừa lấy ra Lưu tinh chùy, chợt thúc ngựa, con long câu hí dài một tiếng, chợt tăng tốc.

Long câu tăng tốc, Lưu tinh chùy trong tay Mã Siêu cũng lập tức bay ra.

Diêm Hành đang liều mạng chạy trốn, sao đoán được Mã Siêu sẽ dùng ám khí?

Hắn không kịp đề phòng, chỉ nghe một tiếng “Phập” vang lên.

Lưu tinh chùy cắm vào giữa lưng Diêm Hành. Cũng may Diêm Hành cảm nhận được nguy hiểm, lệnh chiến mã đột ngột tăng tốc, thân người hơi ngã về phía trước nên Lưu tinh chùy mới không cắm sâu vào. Cho dù là như thế, cảm giác bị đánh trúng cũng chẳng dễ chịu gì. Diêm Hành nằm trên lưng ngựa, phun ra một ngụm máu tươi, cây đại thương trong tay không giữ được nữa, rơi leng keng trên mặt đất.

- Công tử, đừng sợ, ta tới cứu người đây!

Trong một ngõ nhỏ, một đội quân tốt xông lên.

Một vị tướng quân trẻ tuổi xông tới phía Diêm Hành.

Diêm Hành nhận ra vị tiểu tướng này. Người này đúng là nha tướng thân binh dưới trướng Hàn Toại, tên Dương Kỳ, năm ấy mười sáu tuổi.

- Công tử đi mau. Thành tướng quân đã bảo vệ chủ công rút đi từ Tây Môn rồi. Ta đến yểm trợ. Xin công tử nhanh chóng rời khỏi đây.

Vị tiểu tướng kia nói xong liền thúc ngựa múa thương xông lên.

Diêm Hành ứa nước mắt!

Hắn biết rõ Dương Kỳ không phải đối thủ của Mã Siêu. Y làm như vậy chẳng qua để hắn có thêm thời gian thoát đi mà thôi.

Một gã kỵ quân Tây Lương từ phía trước xông đến, chĩa thương đâm tới.

Diêm Hành tuy không phải đối thủ của Mã Siêu, nhưng không phải là kẻ một kỵ quân nhỏ nhoi của Tây Lương có thể đánh lại. Chỉ thấy hắn hơi nghiêng người trên lưng ngựa, cúi xuống nhặt lấy một cây đại thương, sau đó hét lớn một tiếng, đánh bật kỵ binh Tây Lương kia lên, rồi đập mạnh xuống đất. Cây thương này tuy không vừa tay lắm nhưng vẫn còn hơn tay không tác sát.

Diêm Hành không dám tiếp tục ở lại, phóng ngựa cầm thương, quyết mở đường máu, chạy trốn chết.

Dương Kỳ liền chết cản Mã Siêu lại nhưng hai bên chênh lệch quá lớn.

Chỉ hai, ba hiệp, Dương Kỳ đã bị một nhát thương của Mã Siêu đánh ngã ngựa, vong mạng. Đến khi Mã Siêu chuẩn bị đuổi theo giết Diêm Hành, Diêm Hành đã mở được đường ra khỏi thành Doãn Ngô. Mã Siêu tức giận quát to một tiếng, tay vung thương đâm mạnh lên đầu Dương Kỳ. Nhát vung này khiến tiểu tướng Dương Kỳ vỡ óc, vương đây trên mặt đất.

- Cái gì?

Trong quận giải của quận Doãn Ngô, Mã Đằng tức giận quát hỏi:

- Người không bắt được Hàn Toại mà còn thả cho Diêm Ngạn Minh chạy thoát sao?

- Phụ thân, không phải con thả, mà là...

- Câm miệng!

Mã Đằng nổi giận mắng:

- Uống cho người được xưng là mãnh tướng mạnh nhất Tây Lương, thế mà đến Diêm Hành còn không bắt được.

- Tướng quân bớt giận, tướng quân bớt giận!

Phí Ốc vội vàng khuyên nhủ:

- Chuyện này không phải tại đại công tử. Diêm Ngạn Minh vũ dũng thế nào người Lương Châu đều hiểu rõ. Năm đó, đại công tử từng bại dưới tay Diêm Hành, trong lòng có chút sợ hãi cũng là chuyện khó tránh khỏi. Ngài cần gì phải trách cứ đại công tử chứ?

Những lời này nghe thì tướng lão đang giải vây cho Mã Siêu, nhưng thực tế là đang châm chọc gã.

Gã không bắt được Diêm Hành là do gã sợ!

Bởi vì gã từng bị Diêm Hành đánh bại, cho nên mới có chút sợ hãi.

- Ta...

- Im miệng.

Mã Siêu muốn biện hộ nhưng Mã Đằng đã quát bảo gã ngưng lại. Một lát sau, Mã Đằng chợt mỉm cười:

- Mạnh Khởi, chuyện này cũng không nên trách người. Diêm Hành đúng là kẻ dũng mãnh, người có thể đánh bại hắn đã là chuyện hiếm có rồi. Người chinh chiến đã cả một đêm, cũng mệt rồi, về nghỉ đi. Sau khi trời sáng, vì phụ còn có trọng trách giao cho người, hy vọng người không từ chối.

Nghe xong những lời này, Mã Siêu ít nhiều cũng cảm thấy thoải mái hơn.

- Vậy Du Trung...

- Chuyện Du Trung người đừng nghĩ đến nữa.

Ta đã lệnh cho huynh đệ người là Mã Hưu và cả Mã Đại nữa tới Du Trung rồi. Có hai người bọn họ là đủ sức dẹp yên Dương Nghĩa Sơn rồi.

Hóa ra Mã Hưu và Mã Đại đi Du Trung.

Không đúng. Phụ thân để Mã Thiết ở lại Võ Uy, còn lệnh Mã Thành làm phụ tá, lại điều Bàng Đức từ thành Long Kỳ đi Tuyên Uy, nghe theo sự sai bảo của Mã Thiết. Nói cách khác, trận chiến Hà Tây sẽ do một mình Mã Thiết chiến đấu. Hiện giờ Kim Thành đã chiếm được rồi, trận chiến Hán Dương chắc chắn sẽ do phụ thân đích thân chỉ huy. Mã Hưu và Mã Đại đều là tiên phong, vậy ta đây làm gì?

Ngay lập tức, Mã Siêu linh cảm có chuyện chẳng lành.

Gã không biết Mã Đằng sẽ thu xếp cho gã như thế nào nhưng gã có thể chắc chắn đó chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Mã Siêu không nói gì, dứt khoát lui ra.

Mã Đằng hài lòng, ngồi ngay ngắn trên ghế, nhẹ nhàng gõ tay xuống tay ghế.

- Nhạc phụ, đợi ngày mai, sau khi các huyện ổn định, ta sẽ tới Du Trung đốc thúc chiến trận. Dương Nghĩa Sơn không phải kẻ tầm thường, Tiểu Hưu và Tiểu Đại không phải là đối thủ của gã. Ta phải đích thân đến đó. Chỉ có điều, ta đi rồi thì chuyện giải quyết sau này phải nhờ đến nhạc phụ rồi. Thành Doãn Ngô ta xin giao cho nhạc phụ. Đám người Hàn Toại, Diêm Hành nhất định không được buông tha, nhất định phải tóm được bọn họ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hàn Văn Ước chưa chết ngày nào thì còn là hiểm họa cho quận Kim Thành này ngày ấy.

Phí Ốc nghe thấy thế, khẽ mỉm cười:

- Tướng quân xin cứ yên tâm.

Tiến Phí Ốc về, Mã Đằng ngồi một mình trong đại sảnh rộng lớn, chợt bùi ngùi, cảm khái...

Bên ngoài, tiếng la hét dần ngưng bật.

Hắn ngồi trên ghế, nhắm mắt suy nghĩ sách lược cho trận chiến ở Hán Dương.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ bên ngoài đại sảnh. Ngay sau đó, có người khàn giọng nói:

- Võ Uy cấp báo. Ta muốn gặp mặt tướng quân. Võ Uy cấp báo. Quân binh Hà Tây bao vây huyện Võ Uy, tam công tử đặc phái ta đến trình báo!

Bàng Đức đến rồi!

Tiểu Tào lại thêm một viên mãnh tướng, không đúng, là hai người, đoán xem là ai?

Cha không có danh, nhưng con trai lại rất có thanh danh!

Quận Võ Uy loạn rồi!

Chính xác mà nói, chính là Hưu Chư trạch rồi loạn, huyện Võ Uy cũng loạn...

Bởi vì Nhã Đan vẫn là tù binh (Triệt Lý Cát vẫn chưa truyền tin tức Nhã Đan trở về ra ngoài). Cho nên Triệt Lý Cát liền trở thành một đại hào thung. Đối diện với sự đe dọa của Việt Cát càng ngày càng mạnh, Triệt Lý Cát bỏ cả địa bàn vốn có, lui giữ thị trấn Võ Uy. Đối với điều này, huyện trưởng huyện Võ Uy cũng không có ý kiến tỏ vẻ phản đối, chấp nhận bộ lạc Nhã Đan chăn nuôi xung quanh huyện Võ Uy. Nhưng Việt Cát lại không vì thế mà buông tha bộ lạc Nhã Đan...

Viện binh mà nữ nhân Thiêu Qua tìm đến tuy rằng tạo cho Việt Cát một mức độ phức tạp nhất định, nhưng cũng không thể tạo ra uy hiếp đối với y. Nếu muốn thống nhất Hưu Chư trạch, hai bộ lạc Nhã Đan và Nga Già Tắc đều là vấn đề mà Việt Cát cần phải giải quyết.

Lúc Đường Đề đang nằm trên giường chẳng thể dậy nổi, trên cơ bản không màng tới thế sự, cũng chính là thời cơ tốt nhất để Việt Cát thu nạp Khương Hồ.

Y thấu tóm Thiêu Qua Khương, thực lực sẽ tăng vọt.

Nhưng so sánh với Đường Đề, còn có vẻ hơi yếu. Nguyên nhân chính là, Nga Già Tắc và Đường Đề có mối quan hệ thông gia. Tỷ tỷ của Nga Già Tắc chính là Yên thị của Đường Đề. Tuy nói Đường Đề bệnh nặng,

Nga Già Tắc chết trận ở bãi Phượng Minh, quan hệ ở hai nhà vẫn bền vững. Việt Cát đối phó Thiêu Qua, Đường Đề có thể không để ý. Nhưng nếu y thực sự động thủ với bộ lạc Nga Già Tắc, Đường Đề tuyệt sẽ không làm ngơ. Cho nên, Việt Cát dành tập trung chú ý vào bộ lạc Nhã Đan.

Bộ lạc Nhã Đan gồm sáu bộ lạc lớn tổ chức thành, có gần sáu mươi nghìn nhân khẩu.

Nếu thu tóm bộ lạc Nhã Đan, hơn nữa y đoạt được bốn mươi nghìn nhân khẩu từ Thiêu Qua Khương, với tám mươi nghìn nhân khẩu y có trong tay. Khi đó, cho dù là Đường Đề và Nga Già Tắc bộ lạc có liên hợp, Việt Cát cũng có đủ thực lực mà chống lại. Tuy nhiên, thu tóm bộ lạc Nhã Đan không phải là chuyện dễ... Việt Cát trước là đề xuất kết thân với Nga Già Tắc, chọn Đường muội của Nga Già Tắc làm yên thị. Rồi sau đó lại khẩn cầu Đường Đề, nguyện ý đem nữ nhân của y, hiến cho Đường Đề. Nữ nhân của Việt Cát, tên là Y Đóa, theo ngôn ngữ Hung Nô có ý nghĩa là minh châu.

Mà Y Đóa, cũng đúng là một viên minh châu của Hưu Chư trạch, vẻ đẹp rung động lòng người.

Đường Đề, vui vẻ tiếp nhận!

Sau khi tất cả đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, Việt Cát cuối cùng quyết định, sẽ động thủ với bộ lạc Nhã Đan. Y sai người thông báo lần cuối với Triệt Lý Cát, trong ba tháng nếu không quy phục, y sẽ khai chiến với bộ lạc này.

Mà huyện Võ Uy, thì trong lúc này, đóng cửa chợ giao dịch với bộ lạc Nhã Đan.

Tất cả dấu hiệu đều thể hiện giữa Mã Đằng và Việt Cát đã đạt tới một hiệp định nào đó. Hoặc là nói, dưới sự sai khiến âm thầm của Mã Đằng, tiếp tay cho Việt Cát làm việc chẳng cần kiêng nể gì. Cùng với sự chuyển dịch của thời gian, dễ thấy sắp tới thời gian Việt Cát chỉ định, Triệt Lý Cát lại trong một đêm nào đó, đột nhiên phát động công kích huyện Võ Uy.

Huyện Võ Uy bất ngờ không kịp phòng, bị Triệt Lý Cát chiếm lĩnh.

Huyện trưởng trong đám loạn quân bị người nào đó chém chết, đầu người treo thị uy ở huyện Võ Uy.

Theo sau, Triệt Lý Cát tuyên bố, huyện Võ Uy tất cả quy vào bộ lạc Nhã Đan, mà bộ lạc Nhã Đan, từ ngày hôm đó thoát ly khỏi Hưu Chư trạch, quy thuận quận Hà Tây.

Trong lúc nhất thời, Thế Đồ trạch chấn động.

Bàng Thống mặc bộ quần áo đen, áo khoác bào màu xanh lục, thoải mái ngồi ở một đầu lạc đà lông trắng đi lên phía bắc.

Y cầm trên tay một thanh quạt xếp, hợp lại, nhẹ nhàng gõ thiết hoàn, vẻ mặt thản nhiên.

Ở phía sau y, mười con lạc đà cao to hùng dũng, lừng lững phủ phục trên mặt đất, mười tên nha binh Hắc Mạo, cầm đao mà đứng dậy.

Tháng ba gió xuân nhẹ nhàng thổi, phát cho búi tóc Bàng Thống tung bay.

Gương mặt xấu xí kia lộ ra một điệu cười cổ quái. Đám lạc đà này là trong cuộc họp giao dịch thương hội Hà Tây đạt được. Căn bản chỉ có đám lạc đà này là hồ thương Tây Vực, dùng để thay thế ngựa thồ. Cũng không biết vì sao, Tào Bằng nhìn đám tham chúc đó lại có một hứng thú lớn.

Không ngờ dùng giá cả cao mua toàn bộ lạc đà Tây Vực Hồ Thương.

Tổng cộng có ba trăm hai mươi một con.

Tào Bằng trên cơ sở ba trăm Hắc Mạo tổ chức thành một đội quân lạc đà trắng. Một thanh trường đao xanh sắc ngay cả y giáp cũng tạo ra một đối mới và điều phối thống nhất. Đồng thời, y lại điều trong quân Hà Tây ra năm trăm lính tráng dũng mãnh, võ nghệ cao cường, giao cho Hách Chiêu luyện tập. Lại tiếp tục cho người tới Tây Vực mua lạc đà trắng.

Bàng Thống hỏi hần, sao lại như thế?

Tào Bằng lại cười ha hả nói:

- Thú vui!

Tất cả mọi người không khỏi nín lặng...

Kỳ thực, Tào Bằng trong lòng đã có suy nghĩ khác.

Trước kia hắn tổ chức lại Hắc Mạo là do trước đó nóng mắt với đám Bạch Mạo Binh của Lưu Bị, cho nên mới dùng cái tên Hắc Mạo như vậy.

Nhưng theo sự chuyển dịch của thời gian, năm đó Bạch Mạo binh của Lưu Bị già yếu, chết chóc gần như đều bị đào thải hết cả. Mà uy danh Tào Bằng càng lúc càng lớn, hai chữ “Hắc Mạo” không khỏi khiến người khác có suy nghĩ bất chước khiến hắn vô cùng khó chịu. Hắn vẫn hi vọng mình có được một tinh binh độc nhất vô nhị, tương lai có thể lưu danh sử sách.

Hắc Mạo, Bạch Mạo, thật sự rất dễ lẫn lộn.

Trong lịch sử, Bạch Mạo binh của Lưu Bị sau đó được đổi thành Bạch Linh binh, rồi Bạch Nhĩ tinh binh.

Hắc Mạo binh của hắn đến cuối cùng trở thành Hắc Nhĩ tinh binh. Người không hiểu chuyện, nói không chừng lại hiểu nhầm hắn là người của Lưu Bị. Hai bên gần như tương đồng, thật sự không dễ phân biệt. Điều này làm cho Tào Bằng trong lòng vô cùng rối rắm.

Đại Kịch Sĩ của Viên Thiệu, Hổ Báo Kỵ của Tào Tháo.

Lại còn có Vô Đương Phi quân, Đan Dương tinh tốt...Nghe xem, đơn giản mà vang dội, còn dễ khiến người khác nhớ rõ!

Cho nên, khi hắn nhìn thấy Tham sĩ của Tây Trú Hồ Thương, lập tức đã nghĩ tới một cái tên vang dội, chính là Bạch Sĩ binh. Trong thời gian này, lạc đà ở trung nguyên là một vật hiếm mà lạ, thậm chí có nhiều người còn không nhận biết được.

Dùng một đám bạch lạc đà làm dấu hiệu, đơn giản mà vang dội, còn có thể khiến người khác nhớ rõ.

Đúng, chính là Bạch Sĩ binh!

Thân là Thái thú nhất quận, hắn có thể có được tám trăm thân quân.

Nếu có thể dùng voi, Tào Bằng thậm chí đồng ý tổ chức một đội quân cưỡi voi. Tuy nhiên, voi là thứ “đồ chơi” phí tổn khá cao. Hiện giờ chỉ có ở bên Thiên Trúc. Câu chuyện Tào Xung xưng voi còn chưa xảy ra, có trời mới biết có phải bịa đặt hay không. Dù sao theo Tào Bằng biết, toàn bộ Trung Nguyên, cho tới bây giờ không còn xuất hiện tung tích của lượng lớn voi.

Nếu hắn có cử người đi dò la tìm kiếm thì e rằng trong một thời gian ngắn cũng không có tin tức gì truyền tới.

Như vậy thì tốt nhất nên dùng lạc đà trắng!

Hắc Mao chỉ giống một đội ngũ bộ binh trang phục nặng, cũng không cần phải có năng lực dũng mãnh như máy.

Hơn nữa, năng lực chạy của Bạch Đà cũng không kém, cho dù là xung phong lúc đầu, cũng có thể đạt tới hiệu quả. Quan trọng nhất là, năng lực phụ trọng của Bạch Đà, hơn xa so với chiến mã. Một con lạc đà trắng có thể có sức mạnh bằng sáu trăm con ngựa.

Đối với vấn đề phí dụng, tiêu phí vào bạch đà (lạc đà trắng), không tốn kém hơn so với chiến mã, có thể tiết kiệm một khoản lớn.

Tào Bằng vẫn dùng Sư Hổ Thú kia, nhưng ba trăm Hắc Mạo, đã biến thành Bạch đà binh.

Hơn hai mươi tên binh lạc đà trắng, Bằng Thống và Từ Thứ mỗi người một đoàn. Đối với đám mê ác này của Tào Bằng, Bằng Thống và Từ Thứ đều tỏ vẻ bất đắc dĩ. Nhưng không thể không nói, cảm giác cưỡi lạc đà, mạnh hơn cưỡi ngựa, quan trọng hơn là tầm nhìn còn hẹp hơn.

Quạt xếp trong tay Bằng Thống khẽ lay động làm y thu lại mọi suy nghĩ.

- Tuyên Uy, có động tĩnh gì?

- Hồi bẩm quân sư, tướng phòng giữ Tuyên Uy Bàng Đức, đã dẫn đội gấp rút tiếp viện.

Theo thám mã hồi báo, nhiều canh giờ sau họ sẽ tới Lư Thủy Loan.

Bàng Thống khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Hạ Hầu tướng quân, đã có chuẩn bị thỏa đáng?

- Hạ Hầu tướng quân và Vương tư mã đã ở thượng du Lư Thủy, chặn hòng dòng nước Đô Dã chờ lệnh chỉ thị của quân sư.

Đô Dã, chính là biệt danh trạch Hưu Chư.

Sau này, nó là một vùng hoang mạc, nhưng những năm cuối Đông Hán, Đô Dã lại dẫn ra hai nhánh sông, ở phía nam huyện Võ Uy hội tụ thành Lư Thủy, là nguồn nước trọng yếu của quận Võ Uy. Bàng Thống trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Thăm dò tiếp!

Dưới hành huyện Võ Uy, tiếng kêu chết chóc vang trời.

Từ Thứ đi lên lầu môn thành huyện, nhìn lại ngoài thành.

Quân tiên phong Việt Cát, đã đến dưới thành huyện Võ Uy. Triệt Lý Cát thừa dịp đối phương chưa ổn định, dẫn bộ sát vào huyện.

Triệt Lý Cát cũng là một mãnh tướng Khương Hồ.

Y sử dụng một chiếc cái vò chông sắt, nặng tới năm mươi bốn cân, có sức mạnh của hơn một vạn phu.

(cái vò: vũ khí cổ cán gỗ dài, đầu to bằng gỗ hay sắt, sau dùng làm đồ nghi trượng)

Chỉ thấy y phóng ngựa rong ruổi trong loạn quân, cái vò chông sắt trong tay tung bay, đánh cho quân tiên phong Việt Cát liên tục bại lui.

Nếu Nhã Đan đã quy hàng, Tào Bằng nhất định sẽ không bạc đãi hắn.

Hắn dùng ba nghìn đồ chiến mã bàn đạp, yên ngựa đổi lấy một ngàn năm trăm ngựa tốt của Triệt Lý Cát.

Nói thật, ba nghìn chiến mã của Tào Bằng, còn xa mới bằng được một nghìn năm trăm ngựa tốt Đại Uyển kia.

Cho dù là sáu nghìn con, cũng không chắc có thể so sánh được với giá cả này.

Nếu đồ đặc có tốt, có chất lượng hơn nữa thì cái giá này cũng không giống nữa. Tào Bằng ý tứ rất rõ ràng, dùng khoa học kỹ thuật để đổi lấy tài nguyên bên người. Triệt Lý Cát muốn thử một chút, không nói hai lời, liền đồng ý với giao dịch.

Lúc này ở Trung Nguyên, bàn đạp và yên ngựa đã bắt đầu truyền lưu.

Nhưng ở Tây Lương còn nhiều người chưa biết.

Ít nhất trong vòng một năm, Khương Hồ không thông dụng những trang bị như vậy. Nhã Đan và Triệt Lý Cát tự nhiên chấp thuận, hưởng thụ ưu thế trong một năm. Trong thời gian một năm, đủ để họ hùng bá Hưu Chư trạch. Đối một ngàn ngựa tốt Đại Uyển, có gì mà không được?

- Quả thực là mãnh sĩ!

Từ Thứ cười ha hả nói.

Ở phía sau hắn, Tào Chương vẻ mặt không phục.

- Quân sư, nếu ta xuất chiến, chưa chắc thất bại trong tay y.

- Ha ha, Tử Văn dũng vũ, ta tin tưởng không chút nghi ngờ. Người là đệ tử thân truyền của công tử, nếu luận về võ công, người xứng đáng là đại đệ tử, cho dù là Tiểu Ngải cũng không có thân phận cao như người. Tuy nhiên chỉ qua một trận chiến hôm nay, chỉ là muốn thu hút sự chú ý của Việt Cát. Nhã Đan đại nhân

đã tới vương tướng, ta và ngươi vẫn cần kiên nhẫn. Nếu như đánh quá hiểm độc, Việt Cát sẽ trốn mà không ra ngưng chiến.

Để Triệt Lý Cát xung phong liều chết trước, chờ Việt Cát tới rồi, mới là cơ hội cho Tử Văn ngươi triển khai thân thủ, thiết lập công trạng.

Tào Chương nghe xong, trong mắt lóe rõ sự cuồng nhiệt.

Y trong lòng âm thầm thích thú, tiên sinh đối đãi với hắn thật tốt, lại cho ta một công lao to lớn đến thế.

Không giống với những người khác, tính cách Tào Chương trong những kẻ họ Tào thì y giống với Tào Tháo nhất.

Sự giống nhau này, là chỉ Tào Tháo những năm đầu, Tào Tháo khi còn trẻ, khát vọng lớn nhất là giương oai với nước khác, thành lập công lao sự nghiệp.

Hoàng tu nhi Tào Chương cũng như vậy.

Hứng thú của y với hỗn chiến ở trung nguyên, nói thật không phải quá lớn

Nhưng dương oai với nước khác, mở rộng lãnh thổ, lại khiến y vô cùng hứng thú. Nếu không vì điều này, Tào Chương cũng sẽ không chạy tới Hà Tây. Nếu chỉ là vì đào hôn, y có thể có rất nhiều sự lựa chọn. Ví dụ như đi tìm Tào Không, hoặc đến Trường An, Tào Tháo cũng không chắc muốn bắt y quay trở về. Nhưng cuối cùng, Tào Chương vẫn lựa chọn Hà Tây.

Trong đám học sinh Tào Bằng cũng yêu quý Tào Chương nhất.

Theo trình độ nào đó mà nói, tư tưởng chủ nghĩa dân tộc của Tào Chương, có phần mãnh liệt hơn Tào Bằng.

Hắn tin rằng, trong thiên hạ và vương thổ, kẻ dẫn binh không phải vương thần. Nơi gót sắt hắn đạp lên chính là địa bàn của nhà Hán.

Lần này, Tào Bằng quyết định phát động hội chiến võ thịnh.

Nhưng lại không muốn Tào Chương tham dự...

Hắn có một kì vọng, là làm cho dưới mũi thương của Tào Chương thấm đẫm máu tươi dị tộc, mà không phải dính máu tươi của người Hán.

Dù sao việc này có Tào Tháo, có hắn, có Tào Phi, thậm chí tương lai có Tào Xung là đủ rồi.

Thời gian trôi đi, Tào Bằng càng ngày càng trung thành với Tào Thị.

Hắn muốn vì Tào Tháo mà đào tạo ra một đại tướng quân tài giỏi như Đại Phiêu Kỵ chứ không phải một danh tướng trung hưng như Hoàng Phủ Tung.

Dưới thành, chiến sự đã ổn định.

Triệt Lý Cát là một trong số ít các cao thủ ở Khương Hồ, nói về võ lực, chỉ kém hơn Việt Cát một chút mà thôi.

Hiện giờ, trên đầu thành có sứ giả của Tào tướng quân đang xem trận chiến, đúng là thời điểm Triệt Lý Cát thể hiện.

Thanh roi sắt vừa múa ra, máu tươi bắn tung tóe, thi thể khắp nơi. Ba nghìn thiết kỵ hung hãn xung phong liều chết, vừa mới đánh tan quân tiên phong của Việt Cát. Mà quân tiên phong của Việt Cát lại bị Triệt Lý Cát trong loạn quân đánh cho óc vỡ toang.

Từ Thứ gật gật đầu, xoay người đi xuống dưới thành.

Không cần xem thêm nữa!

Trận này, huyện Võ Uy lấy được toàn thắng...nhưng trận chiến chân chính vẫn chưa bắt đầu. Lúc Việt Cát đại quân tới, trận chiến đang cao trào, đó mới chính là sự mở màn. Trong lòng, mơ hồ có một tia kích động, nhưng lại càng cảm thấy hưng phấn.

Lần này hội chiến vô thịnh, là do hấn và Bàng Thống hai người bày ra.

Trận chiến này, sẽ là bước đầu để Từ Thứ sống yên ở Lương Châu. Hồng Thủy Tập trước đây, chỉ là dùng dao cắt tiết gà, hiện tại mới chính là khảo nghiệm thực sự đối với hấn. Sĩ Nguyên, ta sẽ không thể thua người! Vị trí công tử mưu chủ, ta nhất định sẽ có được!

Tướng phòng giữ Tuyên Uy tên là Bàng Đức.

Cũng chính là Bàng Đức Bàng Lệnh Minh đại danh đỉnh cao trong lịch sử. Võ công người này không phải tầm thường, lúc đầu dưới trướng Mã Siêu, lấy dũng từ Mã Siêu, cũng không thể che dấu được lợi hại của Bàng Đức, một thân có thể thấy được lợi hại. Sau theo Mã Siêu tìm nơi nương tựa nơi Trương Lỗ.

Lưu Bị khi tới Xuyên, Lưu Chương cầu viện Trương Lỗ, Mã Siêu lãnh binh xuất kích.

Bàng Đức lúc ấy do bệnh, ở lại Hán Trung, không tham chiến. Kết quả là, Mã Siêu phản chiến lúc sắp ra trận, quy hàng Lưu Bị.

Sau Tào Tháo chinh phạt Hán Trung, từng ác chiến với Bàng Đức.

Cuối cùng Tào Tháo dùng kế bắt và thu phục y.

Bàng Đức cả đời chỉ có chiến công hiển hách duy nhất, đó là trận quyết chiến Quan Vũ, thậm chí còn khiến Quan Vũ tán thưởng.

Sau Quan Vũ dùng kế nước ngập bảy quân, bắt giữ Bàng Đức.

Bàng Đức thà chết không đầu hàng, mà một vị tướng khác của Tào quân là Vu Cấm đã quy thuận Quan Vũ.

Lúc đó Bàng Đức, hai mươi bảy tuổi, đúng là thời kì thanh niên hoàng kim. Nhưng trên người y, lại chỉ có vài loại vũ khí thô sơ. Trong vòng vài năm ở quá khứ, y không biết thế nào mà đắc tội với Mã Đằng, bị bắt giữ ở thành Long Giã.

Mà nay phục khởi, Bàng Đức lại nuôi một ý chí hùng cường!

442. Chương 461 - 467: Loạn Lương Châu (9 - 15)

Tà dương, nắng chiều.

Ánh chiều tà lúc mặt trời lặn chiếu vào trong vạt mặt sông Lư Thủy. Gió nhẹ thổi đến, mặt sông nổi lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng, trông rất đẹp mắt.

Hai bờ sông, đào hồng hạnh trắng rơi khắp nơi trên mặt đất.

Nước sông ánh lên ánh chiều tà mặt trời lặn, cùng với hồng hạnh trắng trên mặt đất giao thoa, tạo thành một bức tranh vẽ lạnh lùng nhưng cực kỳ mỹ lệ.

Bàng Đức không màng tới việc thưởng thức cảnh đẹp, ghim ngựa bên bờ sông.

Trên mặt sông trước đây có cây cầu nhưng cũng không biết vì sao không còn thấy bóng dáng đâu.

- Truyền lệnh, trong hai canh giờ, ta muốn thấy mười cây cầu trên mặt sông, trước giờ Tí, cần phải tiến binh tới Vô Uy.

- Vâng

Tây Lương binh đối với Bàng Đức vẫn biểu hiện được sự tôn trọng.

Vị tướng lĩnh trẻ tuổi này, thiếu niên đã thành danh, từng được hưởng uy danh hiển hách trong quân. “Mã Bàng song bích” thì trong đó là Bàng Đức. Người còn lại chính là Cầm mã Mã Mạnh Khởi Tây Lương.

Tuy nhiên, Kiến An bốn năm sau, Mã Đằng và Bàng Đức ngày càng bất hòa.

Thế nên sau này, Thẩm Phối tới Long Kỳ thành đối phó với Thiêu Đường Khương của Hà Hoàng. Nhoáng cái qua sáu năm, tướng quân thiếu niên ngày xưa, giờ đã ba mươi tuổi. Gương mặt màu đồng cổ, lộ ra dấu vết tang thương của trận Hà Hoàng Sóc Phong.

Trong bốn năm, Bàn Đức và người Khương ở Hà Hoàng tính lại to nhỏ cũng phải tới trăm lần chiến tranh.

Thanh đại đao trong tay y kia, sừng ướm máu tươi, không biết có bao nhiêu là mãnh tướng Khương Hồ chết dưới đại đao Bàn Đức, có thể nói chiến công rất hiển hách. Nhưng những chiến công hiển hách đó, vẫn không nhận được sự đề bạt. Thậm chí lần này từ Long Kỳ thành triệu hồi Võ Uy, cũng chỉ vì cái danh hiệu Đô úy, trên danh nghĩa thì giữ Tuyên Uy, nhưng trên thực tế đang chấp nhận sự điều khiển lớn.

Rất nhiều quân Tây Lương, đều cảm thấy bất công cho Bàn Đức..

Mặt trời lặn, Bàn Đức ở lại bên sông.

Khuôn mặt cương nghị kia như đao tước chạm khảm góc cạnh rõ ràng.

- Tướng quân, ăn chút gì đó đi...từ trưa tới giờ, những thứ ăn được đều tiêu hóa hết rồi, sao còn sức mà tới Võ Uy.

- An Bình!

- Dạ!

- Mấy năm qua, ta nghĩ mãi mà không thông suốt một việc.

- Việc gì?

- Còn nhớ năm Kiến An thứ tư, sự việc giữa ta và quân hầu tướng Hứa Đô không?

Quân Hầu, chính là Hòe Lý Hầu Mã.

Mà vị An Bình này, là em họ Bàn Đức, tên là Bàn Minh. Bốn năm qua, gã vẫn theo Bàn Đức, chinh chiến cho Long Kỳ thành. Một đường sẹo từ bên tai tới khóe miệng, đường máu mở ra, đến nay sẹo vẫn chưa lành lặn, càng khiến Bàn Minh lộ ra vẻ dữ dội mãnh dữ tợn. Gã vóc dáng không cao bằng Bàn Đức, thân thể cũng không cường tráng bằng Bàn Đức chỉ khác ở cái khí thế.

- Dương nhiên nhớ rõ!

Cũng lần đó từ Hứa Đô trở về, Mã Đằng bắt hòa với Bàn Đức, cuối cùng để Bàn Đức đi tới Long Kỳ thành.

Bàn Minh sao lại không nhớ rõ.

- Ta luôn thấy kì lạ, Tào Bằng vì sao biết ta?

- Ah.

- Lần đó ở Hứa Đô, trong một cơ hội ngẫu nhiên, ta đã gặp Tào Bằng một lần. Lúc ấy hắn mới trở về từ Hạ Bì, hơn nữa thân đang chịu tội...Ha ha, tuy nhiên người có biết, bản lĩnh của tên đó quả thật không nhỏ.

Hắn lúc đó lén lút thả gia quyến Lã Bố chạy đi, chỉ vì lúc trước Lã Bố giúp hắn, tặng cho hắn hai trăm quân tốt. Người này, ta rất bội phục. Tuy nhiên trước đó, ta chưa từng gặp qua hắn, mà hắn cũng đâu có đại danh vang dội như hiện tại. Khi chủ công giới thiệu ta, không ngờ hắn thốt ra tên của ta. Ta chỉ là tiểu tốt, làm sao hắn biết ta?

Việc nguyên do Bàn Đức bị lạnh nhạt Bàn Minh cũng không biết..

Chả nhẽ trong bốn năm qua, y không ngừng dò hỏi, Bàn Đức cũng chưa từng trả lời.

Hiện tại, Bàn Minh đã hiểu!

Bàn Đức sở dĩ bị lạnh nhạt, chỉ sợ cũng chỉ vì chuyện đó. Thử nghĩ, một người chưa từng gặp mặt, sao có thể biết được tên của đối phương? Bàn Đức lúc đó chỉ là trong quân của Mã Đằng có chút danh vọng. Cái tên “Tây Lương Mã Bằng” cũng vang dội sau này. Đổi lại bất cứ kẻ nào, đều cho rằng, Bàn Đức và Tào Bằng nhất định có quen biết...

Bàng Đức không có tiếng tăm gì!

Còn Tào Bằng khi đó cũng đã bộc lộ tài năng.

Trận chiến Khúc Dương, làm danh tiếng của hắn đồn xa, mà Tào Tháo lại sủng ái hắn, lúc đó cũng được rất nhiều người khen ngợi.

Vấn đề, chính là như thế!

Khi đó Mã Đằng đang đối đầu với Tào Tháo, mà Tào Bằng là tâm phúc của Tào Tháo, Bàng Đức lại được Mã Đằng coi trọng. Mã Đằng bởi vậy mà sinh ra nghi kỵ, Bàng Đức lại không thể giải thích rõ ràng, dĩ nhiên sẽ bị lạnh nhạt, lưu đầy. Bàng Minh nghi hoặc hỏi:

- Tướng quân, quả không hiểu được Tào Hữu Học.

- Ha ha, người xem, đến người cũng hoài nghi.

- Ta không có...

Bàng Đức lắc đầu cười:

- Ta thực sự không biết hắn, lúc đó chỉ biết hắn là một trong tiểu bát Hứa Đô, từng cùng Lã Bố ác chiến ở Khúc Dương. Giúp đỡ anh vợ y, thống trị Hải Tây, ở Hoài Tây cũng có một chút danh vọng như vậy.

Không như hiện tại, ai ai cũng biết...

Chủ công hỏi ta, ta thật không biết trả lời như thế nào. Tuy nhiên, với ta mà nói, mặc dù bị lưu đầy bốn năm, nhưng những gì thu hoạch được khá phong phú. Lúc này đây, ta và Tào Hữu Học quyết đấu chiến trường, cũng là lúc ta rửa sạch oan tình, ta định cùng hắn phân cao thấp...Đúng rồi, nghe nói Lã Bố từng truyền sở học cả đời này cho hắn, không biết lời đồn này, có phải sự thật hay không.

- Tướng quân hỏi ta, chẳng khác nào làm khó ta rồi!

Bàng Minh nói:

- Dù sao những chuyện lưu truyền ở Hà Tây truyền đúng là vô cùng thần kỳ, tuy nhiên ta luôn cảm thấy, có điều gì giả dối, chưa chắc là thật.

- Mặc kệ có phải sự thật hay không, ta vẫn muốn cùng hắn đánh một trận.

Huynh đệ nói chuyện bên bờ sông, vô tình, sắc trời đã tối muộn.

Trên mặt sông, cầu nổi đã dựng xong. Có quân tốt tới bẩm báo, nói rằng đại quân đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể qua sông.

Bàng Đức gật gù đầu, cùng Bàng Minh sai bước chiến mã, dựng hoành đao.

Một vầng trăng sáng, màn đêm đen huyền.

Trên mặt sông ánh sáng phản diện, xinh đẹp dị thường.

Xa xa, cây cỏ theo gió khẽ lướt, giống như sóng vỗ phập phồng, cảnh đẹp như thế, nếu là người thi nhân, thì sẽ hứng chí làm thơ.

Đột nhiên, trên mặt sông truyền đến những tiếng ồn ào.

Bàng Đức hỏi:

- Có chuyện gì?

- Xe trận rơi từ cầu nổi xuống sông.

- Sao?

Bàng Đức ngẩn ra, giục ngựa tiến lên.

Cầu nổi không rộng, hơn nữa cũng không chắc chắn. Xe trận chạy trên đó, rất dễ bị lật, đó là chuyện thường tình.

- Nước sông, sao nông vậy?

Lúc Bàng Đức nhìn lượng nước sông nơi xe trận vừa rơi xuống, chỉ lộ ra một tay lái. Sông Lư Thủy là nơi hợp lại của hai nhánh sông, nước sông hẳn phải rất sâu. Mà thời gian tuyết ở Tây Bắc tan, cũng muộn hơn ở trung nguyên, lúc hoàng hôn, nước sông mới tan tuyết, chính xác phải là thời gian nước sông chảy xiết, vì thế sẽ không thể nông vậy được.

Mười cây cầu nổi, dựng trên mặt sông, đại quân đang tiếp tục thông hành.

Bàng Đức đột nhiên giật mình, đôi mắt hổ trợn lên, lớn tiếng quát”

- Ngừng đi tới, tất cả dừng lại, trở về hết...

Còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng nổ vang dội từ phía bắc tới.

Ầm ầm.....

Liên tục hai tiếng nổ lớn, loáng thoáng từ phía bắc tới, truyền đến những âm thanh ù ù. Giống như có vạn mã chạy đến, lại đứng như đất rung núi chuyển. Bàng Đức không nói hai lời, đẩy ngựa bước đi:

- An Bình, đi mau, chúng ta trúng kế, trúng kế rồi.

Thượng du Lư Thủy, khoảng không rộng lớn.

Hai nhánh cự long chạy chồm ra, rít gào từ thượng du lao xuống.

Trong Hà Thủy, vẫn còn một khối băng cứng chưa tan. Rất nhiều Lương binh còn ở trên cầu nổi, đưa mắt nhìn lại, lập tức bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ. Rất nhiều người, thậm chí quên cả việc chạy thoát thân.

Nhưng có chạy trốn thì cũng chẳng biết chạy đi đâu?

Thẳng phía Hồng Thủy, cây cầu nổi ở phía bắc bị mười cây lớn, gốc cây ba người ôm mới hết nhanh chóng phá hủy. Quân tốt trên cầu, nháy mắt bị mạch nước cuốn nuốt. Sau khi hai nhánh nước giao nhau trên Lư Thủy, hơi nước cuộn cuộn lên. Trong hơi nước, sóng nước hợp làm một, trở nên càng thêm đáng sợ. Một gã Lương binh bị rồng nước cuốn cuộn cuộn nổi lên, rồi sau đó một cây lớn bay tới, đâm gã nát xương nát thịt. Băng cứng lao tới, càng mang theo một phiến xương máu.

Thật thảm!

Mười cây cầu nổi, như trong một lúc nhất thời đều tan thành mây khói.

Mấy trăm quân tốt trên cầu, trong tiếng gầm lớn của rồng nước, vô thanh vô tức mà chết.

Rồng nước lại đâu có bỏ qua dễ dàng như vậy, mà tiếp tục du kích xuống phía dưới. Thủy triều tích tụ cả ngày, rõ ràng đường sông Lư Thủy này không thể chứa hết được, lập tức tràn lên bờ sông. Binh Tây Lương cả người lẫn ngựa bị cuốn vào dòng nước, theo hồng thủy trôi đi. Chiến mã hí bi thương, quân tốt kêu rên, lại bị tiếng gầm gừ của rồng nước bao phủ cả.

Bàng Đức và Bàng Minh mang người muốn thoát thân.

Nhưng chiến mã có nhanh hơn nữa cũng không nhanh hơn được trận hồng thủy cuộn cuộn kia.

Một cơn sóng mạnh hung hăng vỗ vào sau lưng Bàng Đức, Bàng Đức phun ra một tia máu, ngã quỵ xuống dưới ngựa.

Bàng Minh cũng không biết chạy tới đâu liền bị hồng thủy cuốn ngã trên mặt đất...

Ba nghìn binh Tây Lương, trong nháy mắt đã bị tiêu diệt toàn quân.

- Tướng quân tỉnh lại, tướng quân tỉnh lại!

Bàng Đức trong cơn hôn mê tỉnh lại, muốn đứng lên, nhưng chính mình lại đang bị dây thừng trói chặt, nằm trong một vũng lầy lội, không thể động đậy. Xung quanh y, có hơn một trăm binh Tây Lương, người hôn mê bất tỉnh, người liều mạng kêu gọi y.

Bàng Đức cũng ở trong đó, nhưng xem ra, còn chưa tỉnh lại.

Bàng Đức hét lớn một tiếng, xoay người muốn đứng lên, lại nghe phía sau gió lớn rít! Một cây gỗ hung hăng nện lên người y.

- Đồ ngu ngốc!

- Cầu tặc to gan..

Bàng Đức bị đánh suýt chút không thở ra hơi.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy một thiếu niên mang đặc thù của người Hung Nô rất rõ ràng, đang hung tợn theo dõi y.

Thiếu niên này chỉ mới mười một tuổi, trong tay là một cây gỗ hồng tùng chế thành đoản côn, dài chừng gần ba mươi tấc. Một đầu đoản côn dùng vải bao quanh, rồi sau đó được quấn quanh bằng chỉ bạc, cố định tấm vải đó.

Đoản côn sơn một tầng nước sơn sáng loáng.

Thiếu niên thấy Bàng Đức trừng mắt nhìn gã, không yếu thế y trừng mắt nhìn lại.

- Tiên sinh đã nói, tên ngu ngốc, nếu di chuyển liền đánh gãy tay chân.

Dây thừng trên người rất thô, muốn tránh cũng không có khả năng. Hơn nữa chỉ sợ tên thiếu niên này cũng là người giỏi võ. Cây côn vừa rồi không phải tầm tuổi gã có thể đánh ra được. Nếu thực sự muốn cứng rắn chỉ sợ tự rước cái nhục mà thôi.

Hồng thủy đã ngừng lại.

Ánh trăng sáng tỏ, nơi này có thể mơ hồ nhìn thấy trên mặt hồ nổi lên dấu vết của cây cầu nổi.

Thi thể của một đám quân tốt đang trong nước sông kia.

Bọn họ đem những thi thể từ trong nước trong vớt lên, bày trên bờ sông. Nếu còn có kẻ sống sót, thì trực tiếp trói lại, giao cho quân tốt bên bờ sông xử lí.

Trên bờ sông, loạn xạ tử thi của binh Tây Lương, còn có hài cốt của chiến mã.

Bàng Đức nằm trong đống lầy lội, âm thầm cay đắng.

Thế nào gọi là hổ lạc đất bằng bị chó bắt nạt? Tình trạng hiện tại của y đã giải thích rõ nhất cho câu nói đó.

Cơ bản muốn kiến công lập nghiệp!

Cũng không nghĩ rằng, ngay bóng dáng của kẻ thù còn chẳng nhìn thấy đã biến thành tù nhân?

Là ai làm?

Bàng Đức không cần lo lắng suy xét.

Thời điểm này, người có thể làm được việc này, chỉ sợ không còn ai khác ngoài Thái Thú Hà Tây, Bắc Trung Lang Tướng Tào Hữu Học.

Người ta nói, Tào Bằng xảo quyệt, đúng thế.

Người này không ra tay thì thôi, ra tay thì làm những bước liên tục, chưa chết chưa ngừng. Đối thủ như thế, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, không phải dạng mà Bàng Đức có thể ứng phó. Chỉ tiếc, trong lòng mình đầy hùng tâm tráng chí, bị lưu đày bốn năm, khát vọng có thể lập công danh sự nghiệp, nhưng lại...Ta chết thì đã chết rồi, chỉ sợ Võ Uy quận, từ này về sau không thể phục được Mã họ

Xa xa, tiếng vó ngựa vang.

Bàng Đức mở mắt ra, chỉ thấy ánh lửa di chuyển.

Một đám binh tốt cười lạc đà trắng, thân khoác lông cừu trắng, vây quanh một thanh niên đang từ xa đi tới.

Bàng Đức khẳng định, đời này của y chưa từng thấy một ai phô trương lớn như vậy. Đặc biệt ba trăm con lạc đà trắng kia rất kích thích thị giác của người khác, kỵ sĩ trên lạc đà, đều cùng cầm một trường mâu đại đao sắc bén, nhìn qua vô cùng uy vũ.

Tuổi trẻ ít thấy được sư tử hổ thú hiếm có như vậy.

Người nhay xuống ngựa thân cao hơn tám thước, khôi ngô cường tráng. Một bộ áo giáp đường nghê bảo, chiến bào bách hoa, thắt lưng sư tử.

Dưới sườn đeo kiếm, lập tức treo đao.

Phía sau, có một con ngựa Đại Uyển, nở cung tên, và một cây Họa Can Kích nặng trịch quý giá.

Lã Bố?

Bàng Đức theo bản năng nghĩ đến một cái tên.

Lã Bố mặc dù đã chết nhiều năm, nhưng danh tiếng thì người đời khó lòng quên được.

Tuy nhiên y lập tức ý thức được, đây không phải là Lã Bố. Xem tuổi tác, sự phô trương, chỉ có một người, Tào Hữu Học!

Bàng Đức giây dựa muốn đứng lên, lại bị Thái Địch đè xuống.

- Tiểu Địch, đỡ Bàng tướng quân đứng lên!

Tào Bằng xuống ngựa, dẫm lên đồng lầy lội, tiến lên phía trước.

Ở phía sau hắn, ba trăm con lạc đà đồng thời quỳ xuống đất, ba trăm binh sĩ, xoay người đi xuống khỏi lạc đà.

Động tác kia, chỉnh tề và đều như chỉ có một người.

Bàng Đức không khỏi nuốt nước miếng, âm thầm đau khổ.

Một tên Tào Bằng, chỉ nhìn thân vệ của hắn, là đoán được tài lực của hắn hùng hậu và tiêu phí bao nhiêu tâm tư rồi.

- Bàng tướng quân, từ khi từ biệt ở Hứa Đô, đã lâu không gặp.

- Hừ!

Bàng Đức đỏ mặt, quay đầu...cũng không thèm nhìn Tào Bằng.

Không cần phải nói móc như vậy! Nếu không phải Tào Bằng người thì ta đâu có phải bị lưu đày bốn năm? Mà nay, ta là tù nhân, chật vật khó chịu. Người là người thắng, đường đường là Bắc Trung Lang tướng, Hà Tây thái thú, tại sao không việc gì?

Bàng Đức nghĩ rất kĩ, nếu Tào Bằng chiêu hàng y, y tuyệt đối không cúi đầu.

Người nói, ta nhỏ nước bọt vào mặt hắn hay một chưởng đánh ngã hắn cho xong? Đánh ngã phỏng chừng hơi khó khăn...Đúng, y chỉ cần lại đây, ta liền nhỏ nước bọt vào mặt hắn, đại trượng phu chết thì cũng chết rồi, tuyệt không noi theo hạng người sợ chết.

Nghĩ đến đây, Bàng Đức hãnh diện, lộ rõ thái độ ngạo nghễ.

Lúc Tào Bằng chỉ còn cách y vài bước chân, lại đột nhiên dừng lại. Con người rực rỡ như sao kia, hàm chứa ý cười nhạo, đánh giá từ trên xuống dưới, dường như nói cho hắn biết, người định toan tính nhỏ nhất, ta đã nhìn ra.

Bàng Đức mặt đỏ lên, xoay người ... đi.

- Trận chiến hôm nay, nhờ kế mà thắng, chứ không thắng bằng võ.

- Ah?

Tào Bằng cười tủm tỉm nói:

- Nghĩ đến Lệnh Minh cũng sẽ không chịu phục... Chi bằng như vậy, ta thả Lệnh Minh đi, chúng ta hẹn nhau dưới thành phân cao thấp.

- Tên Tào tặc quá cuồng ngạo, mỗ tuyệt đối không chịu thua..

Bàng Đức nổi giận đùng đùng, tức giận quát. Nhưng rống được một nửa, lời sau đó liền bị nuốt vào trong. Tất cả mọi người nhìn y một cách kì quái, Bàng Minh vừa mới tỉnh lại, trên mặt cũng lộ vẻ kì quái, nhìn qua rất thú vị.

- Người muốn thả ta đi.

- Đúng vậy?

- Người.

Người không giết ta?

Tào Bằng không kìm nổi cười ha ha...

- Lệnh Minh, nếu ta chiếm Võ Uy, thì dễ như lấy đồ trong túi, người không thể ngăn cản. Một khi đã như vậy, ta cần gì phải giết người? Ta thấy người cũng là kẻ hảo hán, nếu giết thì không hay tí nào. Hơn nữa, trong lòng người nhất định không phục, vậy đợi khi binh ta gần tới dưới thành Cô Tang, chúng ta một lần nữa quyết đấu. Đến lúc đó, nhất định khiến người khuất phục.

Ta thật muốn chiêu hàng người, tuy nhiên không phải vì quận Võ Uy.

Ta muốn đánh Võ Uy, ai cũng không thể ngăn cản bước chân của ta, ta chỉ muốn tìm hiểu người, vì thế muốn đánh cho người tâm phục khẩu phục.

Vô cùng khí phách, vô cùng liều lĩnh.

Ngay cả Bàng Đức cũng nói không ra lời, sau một lúc lâu, y cúi đầu.

Mã Đằng tuyệt không có khí khái này như Tào Bằng. Y cũng rất khí phách, nhưng nhìn chung vẫn khiến người khác vẫn thấy không thể bằng.

Lời nói này nếu xuất phát từ miệng người khác, Bàng Đức không chừng sẽ nổi trận lôi đình.

Quả thực không coi trọng anh hùng trong thiên hạ ra gì mà.

Nhưng lời nói từ miệng Tào Bằng ra, lại khiến Bàng Đức nghe lại cảm thấy thoải mái vậy. Cảm giác này không biết từ đâu mà có, có lẽ cũng từ sự thành thật của Tào Bằng, kiểu anh hùng dũng cảm ngạo nghễ này làm y lập tức cảm thấy trong lòng kính trọng.

- Tiểu Địch, cưỡi trời cho Bàng tướng quân.

Thái Địch không nói hai lời, thu hồi đoản côn, từ bên hông rút ra một thanh đoản đao, cắt sợi dây thừng trên người Bàng Đức.

Bàng Đức do dự một chút:

- Khí chất của công tử, Bàng mỗ kính phục, không biết, công tử có thể để cho bộ khúc của ta một con đường sống không?

- Sẽ thả hết!

Tào Bằng vung tay lên, dây thừng trên người Bàng Minh và đám quân xe tổng cộng trăm người đều bị cắt đứt.

- Chuẩn bị cho Bàng tướng quân hai con ngựa, mang Hồ Bảo Đao của ta tới.

Có người dẫn ngựa, Vương Song nắm đao tiến đến.

Tào Bằng tiếp nhận Bảo Đao, sau khi nhìn lướt qua, mặt giãn ra cười nói:

- Thân là đại tướng, sao thân lại không có bảo đao? Tướng quân là thượng tướng, cần có bảo đao tương xứng. Đao này là gia phụ làm ra, là vật ta rất quý. Nay ta đem đao này tặng cho tướng quân, tượng trưng cho tình hữu nghị ta người ở Hứa Đô. Ngày sau khi gặp trên chiến trường, chúng ta mỗi người một chủ, mỗi nhất định ta lưu tình, mong rằng tướng quân sẽ anh dũng mà chiến, không cần nể nang. Tuyên Uy, đã chuẩn bị cho ta rồi, tướng quân trở về Cô Tang đi...

Nói xong, y cởi bỏ chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, tiến lên hai bước, khoác lên người Bàng Đức.

- Lệnh Minh, hãy đi đi!

Nói xong, Tào Bằng xoay người bước đi.

Vương Song dẫn ngựa đến, hấn cầm dây cương xoay người lên ngựa.

Sư Hổ Thù hí dài một tiếng, binh lặc đà trắng phía sau cũng cười lên, nhanh như chớp đi khỏi theo Tào Bằng.

Mà quân Tào ở hai bờ sông cũng đều tản đi.

Bãi sông to như vậy, trong chớp mắt chỉ còn lại đám người Bàng Đức, còn có vài chiến mã trên bờ sông hí vang.

Bàng Đức lắc đầu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

- An Bình, hấn đi rồi?

- Vâng.

- Có quỷ kế gì ở đây chăng?

- Đại ca, lúc này, ta và huynh đều trong bộ dạng này, hấn còn cởi áo tặng đao, liệu có quỷ kế gì không?

- Điều này...

Bàng Đức cảm giác như vừa trong giấc mộng tỉnh lại.

Y cúi đầu nhìn, chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, ở trong bóng đêm vô cùng bắt mắt. Thanh Hổ Bảo Đao trong tay kia, dài chín thước, vết đao đỏ thẫm, phát ra một chum huyết quang, hơi lạnh ghê người, đúng là cây bảo đao.

Trên đao, có khắc: “Kiến An thất niên cấp tạo, ngô nhi quan lễ.”

Đây là lễ vật khi Tào Bằng hai mươi chín tuổi, chính thức làm lễ hành quan, Tào Cấp đã tự tay tặng cho hấn.

Nếu là binh khí tâm thường, Bàng Đức có lẽ không việc gì phải cảm động.

Nhưng thanh Hổ Bảo Đao này, tạo hình như một con hổ đang thè lưỡi, vô cùng sắc bén, lại thêm ý nghĩa độc đáo của thanh Hổ Bảo Đao, khiến Bàng Đức cảm nhận được, Tào Bằng coi trọng y như thế nào. Trong lúc nhất thời, ánh mắt Bàng Đức đỏ lên...

- Huynh, chúng ta hàng đi.

Bàng Minh đột nhiên nói.

- Cha con Mã Đằng coi huynh đệ ta như tay sai, chỉ vì một chút nghi kị mà đem chúng ta đẩy tới Long Giả thành, chịu khổ bốn năm. Nay lại triệu hồi chúng ta, thật là khó hiểu. Gã muốn lập Mã Thiết làm trưởng, vì thế muốn huynh đệ ta bán mạng vì con gã. Đám người này, không đáng để chúng ta phải trung thành, nếu hàng Tào công tử, ít nhất cũng thoải mái hơn nhiều.

Lời nói của Bàng Minh không có chút che giấu.

Bàng Đức giật mình, suy nghĩ kì quái. Y phát hiện, hơn trăm binh Tây Lương kia, dường như cũng có chút dao động.

- An Bình, chớ có nói càn.

Bàng Đức giật mình, đột nhiên tỉnh táo lại.

Y từ nhỏ đã được dạy bảo, trung hiếu nhân nghĩa thì chữ trung phải đặt lên hàng đầu.

Bàng Đức cảm thấy xấu hổ với những ý nghĩ vừa rồi, lạnh lùng nói:

- Tướng quân không coi thường ta bần hàn, có ơn lớn với ta. Đối nhân xử thế bất trung, thì chẳng bằng loài cầm thú? An Bình, người nói xằng nói bậy, sao có thể thốt ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy?

Bàng Minh thần sắc buồn bã, thở dài, không nói gì nữa.

- Chúng ta đi...

- Đi đâu?

- Cô Tang, gặp Tam công tử.

- Vậy Tuyên Uy...

- Tào Bằng nói Tuyên Uy thất thủ, Tuyên Uy tất sẽ thất thủ, ta và người trở về, chẳng khác gì chui đầu vào lưới. Nay đi Cô Tang, hiệp lực với Tam công tử chống lại Tào tặc. Việc hôm nay, không được nói ra ngoài, coi như chưa từng xảy ra.

Dứt lời, y trút bỏ chiếc áo khoác trên người, đang định vứt bỏ luôn Hồ Bảo Dao, nhưng hạ quyết tâm mãi cuối cùng vẫn không nỡ. Đại tướng sao lại không có bảo đao? Được lắm, sau này trên chiến trường, ta sẽ tha cho Tào Bằng người một mạng, coi như để tạ ơn.

Nhưng Tào Bằng cũng tha ta một lần.

Ân tình này, còn tới khi nào?

Bàng Đức nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mở to mắt, ánh mắt dừng chiếc áo choàng đỏ thẫm dưới đất kia. Áo đã dính bùn lầy lội, nhìn qua không còn sắc thái mỹ lệ như trước. Bàng Đức đi nhanh vài bước, tiến lên nhặt chiếc áo choàng, cẩn thận lau vết bẩn. Do dự một lát, y thu gọn rồi đặt trên lưng ngựa.

Làm người phải trung thành như một.

Cũng phải biết được tốt xấu, hảo ý của người khác, cởi áo tặng đao. Y ném chiếc áo khoác này đi, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp chứ?

Nghĩ đến đây, Bàng Đức trong lòng chua xót.

Nói sao đi nữa, ân tình này, chỉ sợ cả đời không hoàn trả được.

- Đi, tới Cô Thích.

Ánh trăng, se lạnh.

Hàn Toại ngã trên một đồng cỏ dại, thần sắc yếu ớt.

Gã thân trúng ba đao, đao nào cũng vào chỗ hiểm, cơ bản đã không thể cứu chữa.

Diêm Hành và Thành Công Anh sắc mặt xanh mét, mà thê tử Diêm Hành chính là Hàn Thị nữ, đang ôm Hàn Toại khóc không ngừng.

- Không còn cách cứu sao?

Thành Công Anh nhìn đại phu đi ra, giọng điệu có chút nặng nề.

Đại phu, thật ra là một thầy lang ở nông thôn, y thuật cũng bình thường. Nếu là những bệnh dễ chữa, may ra có thể chữa trị một phen. Nhưng tình hình Hàn Toại trước mắt đâu phải bệnh gì nhẹ? Y cũng bó tay không cách cứu chữa.

Quá nửa đêm.

Người từ những ổ chăn ấm áp chui ra.

Không ngờ một việc như thế, trong lòng vốn dĩ như có lửa đốt, nhưng hiện tại, y chỉ thấy vô cùng sợ hãi.

- Người đâu?

- Đại Vương tha mạng.

Lang trung sợ hãi, lớn tiếng cầu xin, ôm đùi Thành Công Anh:

- Là tiểu nhân đã tận tâm, nhưng thương thế của lão gia vô cùng nghiêm trọng, tiểu nhân y thuật yếu kém không thể chuẩn đoán được. Tiểu nhân đã dốc hết sức, Đại vương tha mạng!

Thành Công Anh đỡ khóc đỡ cười, lắc đầu, nâng y lên.

- Tiên sinh chớ sợ, ta không phải muốn giết người.

Y do dự một chút, hạ giọng nói:

- Tuy nhiên, tình thế hiện giờ, ta cũng không thể thả người đi được. Như vậy đi, người hãy ở đây một đêm, trời sáng hãy đi, ta đảm bảo tính mạng cho người, người thấy thế nào?

Cũng chỉ sợ lang trung đi mất báo.

Lang trung nào dám cự tuyệt, liên tục gật đầu nói:

- Nguyên theo Đại vương chỉ bảo, nguyên theo Đại vương chỉ bảo.

- Người đâu, mời tiên sinh nghỉ tạm trong động.

Vài tên thân binh, tiến lên đưa tên lang trung đi.

Thành Công Anh do dự một chút, theo dốc thoải, chậm rãi trèo lên gò đất.

Đứng trên đồi núi, có thể quan sát đại địa Kim Thành.

Xa xa, sông Hà Thủy nước chảy cuộn cuộn, tuôn trào theo hướng đông, hội tụ với sông lớn.

Diêm Hành thân hình cao lớn, như một gốc cây cổ tùng, đứng ở trên núi, nhìn nước sông xa xa, sắc mặt ngưng trệ. Y nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, nhưng không quay đầu lại. Thành Công Anh đi đến bên Diêm Hành, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng xa xa nhìn nước sông.

- Ngạn Minh, dòng nước lớn nữa, cũng chung quy là muốn về với nước sông.

Một lúc lâu, Thành Công Anh không nói câu nào, cuối cùng cũng thốt lên lời.

Diêm Hành thân mình run lên, hai gò má co giật.

Y không quay đầu lại, hạ giọng nói:

- Nhạc phụ, thật sự không cứu được sao?

- Ba đao đều trúng chỗ hiểm, tên Hầu Tuyền kia không có chút lưu tình.

- Nếu ta không tới đúng lúc, và Hầu Tuyền không mang nhiều binh lực thì thủ cấp cũng khó lòng mà giữ được. Ngạn Minh, xin thứ lỗi, cũng là do ta không tận tâm. Ta đã tận lực, mặc dù người nhà thì thoát được nhưng chủ công khó bảo toàn tính mạng.

Ánh mắt Diêm Hành nhất thời đỏ lên.

Y cố nén đau thương, cười không trách cứ Thành Công Anh.

Y thật sự không có cách nào trách cứ Thành Công Anh, vì bảo vệ cả nhà Hàn Toại, y đã không còn một người thân nào, ba đứa con trai chết trận trong thành, thiếp tự sát ở đầu giếng, vợ tự tử. Tình thế như vậy, Diêm Hành còn có thể trách cứ sao? Trách cứ y sao không đến đúng lúc sao, y là con rể Hàn Toại, nếu

không vì Dương Kỳ liệu chết ngăn trở Mã Siêu, chỉ sợ y giờ đã chết. Cho nên, Thành Công Anh thỉnh tội, y chỉ có thể vỗ bả vai Thành Công anh.

Trong đầu, hiện ta đủ mọi việc...

Diêm Hành, xuất thân bần hàn, võ dĩ là đứa trẻ mồ côi ở Hoàng Trung.

Lúc trước do ngộ sát con chó của Hoàng Trung lệnh, nên bị định tử tội.

Khi y bị đi lĩnh tội, Hàn Toại xuất hiện.

Khi đó, Hàn Toại vẫn chưa phải thái thú quận Kim Thành, chỉ có điều, y rất có danh vọng trong danh sĩ Kim Thành ở Lương Châu.

Thấy Diêm Thành đáng thương vì thế liền xin tha mua tội cho y, bảo vệ tính mạng Diêm Hành.

Năm đó, Diêm Hành mười tuổi.

Mà năm đó, đúng là năm đầu trung bình.

Hàn Toại thu dưỡng Diêm Hành, cũng dạy hắn đọc sách biết chữ, tập văn luyện võ. Diêm Hành trời sinh khỏe mạnh, hơn nữa vô cùng thông minh.

Hàn Toại lúc đó nói đùa, người sau này trưởng thành, hãy làm con rể ta.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng, Hàn Toại chỉ là vui đùa. Nhưng sau này, ai cũng không ngờ, Hàn Toại thật sự gả con gái cho Diêm Hành. Có thể nói, không có Hàn Toại, thì không có Diêm Hành. Diêm Hành chứng kiến từng bước quật khởi của Hàn Toại.

Lúc đầu bị đám bắc cung bá ngọc, Lý Văn Hầu dẫn đầu tạo phản.

Sau này, Hàn Toại có căn cơ, Diêm Hành khôn lớn, võ nghệ tinh thông, tinh ranh khôn khéo trong chiến sự và chính vụ.

Diêm Hành cảm kích Hàn Toại, tất cả đều thành tâm.

Hàn Toại tuy không phải thân phụ y, nhưng trong mắt hắn, Hàn Toại chính là phụ thân y.

Hiện tại...

Diêm Hành nắm chặt nắm tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, bàn tay máu tươi đầm đìa, y hít một hơi dài:

- Công Anh, người hãy thay ta ở đây quan sát, ta vào gặp nhạc phụ, xem người có điều gì chỉ bảo, chúng ta sẽ quyết định tiếp, bước tiếp theo?

- Dạ!

Diêm Hành xoay người, bước đi xuống gò đất.

Y chưa vào tới động, đã nghe thấy tiếng thê tử khóc.

- Người đâu, dậy mau.

- Phu quân, cha....

Hàn Thị nữ nhìn Diêm Hành, khóc nức nở.

Hàn Toại thở không ra hơi:

- Ngạn Minh tới rồi?

- Cha.

- Con gái, con ra ngoài trước, ta có việc cần nói riêng với Ngạn Minh. Con ngoan, cha có một câu, con phải nhớ kĩ. Ngày sau phải giữ đạo nữ nhân, nghe lời phu quân, thiết không được như trước, cả ngày cẩu giận, làm một người vợ ngoan.

- Con, xin ghi nhớ lời dạy bảo của phụ thân.

Hàn Thị nữ ánh mắt đỏ bừng, quỳ xuống, hướng tới Hàn Toại dập đầu lạy ba cái.

Diêm Hành biết đây là lời trăng trối của Hàn Toại. Y suýt nữa khóc thành tiếng, có thể y biết, chính mình không được khóc. Y là người tâm phúc, nếu y khóc, thì tất cả mọi người sẽ không biết làm gì.

Quỳ xuống bên cạnh Hàn Toại, Diêm Hành như thời niên thiếu:

- Xin nhạc phụ chỉ dạy.

Lúc nhỏ, y luôn nói:

- Xin người chỉ dạy.

Mà nay, tiên sinh đã thành cha vợ, tình nghĩa này, càng ngày càng sâu đậm. Hàn Toại gương mặt tái nhợt, tươi cười. Y vươn tay, cầm lấy tay Diêm Hoàn. Nếu ta năm đó chưa theo giặc, ta và người hiện giờ, nói không chừng vẫn còn ở quê hương an cư vui sống. Ta có thể vẫn thấy được tình cảm của người với con ta, và cả đứa cháu ta nữa...

- Nhạc phụ, là Diêm Hoàn vô dụng.

- Ngạn Minh à, trách sao được người, trách sao được người.

Hàn Toại ho dữ dội, khòe miệng ho ra máu, hạ giọng nói:

- Ta cả đời mưu kế, thậm chí còn bị gọi là cửu khúc Hoàng Hà, không ngờ, kết quả lại bị tên Mã Đằng mắng phụ hãm hại...Tuy nhiên, ta không oán thán! Ta tính kế với người khác, người khác dùng kế với ta, chỉ để xem ai thủ đoạn hơn, ai cao minh hơn thôi.

Bây giờ, ta mất đi, kim thành không còn là người trú chân của người nữa.

Người cùng Công Anh, mang theo con gái ta, tìm một nơi lập công lao, tạo dựng công lao sự nghiệp.

-Nhạc phụ, con nên đầu quân cho ai? Tào Tháo sao?

- Tào Tháo đúng là minh chủ, nhưng đối với người mà nói, đó không phải lựa chọn tốt nhất.

Mưu sĩ dưới trướng y như mây, mãnh tướng vô song...Người tài hoa hơn người, lại không có nửa điểm căn cơ, muốn đứng vững, cũng không dễ dàng. Ta nghĩ người nên tìm một người! Tuổi của hần tuy rằng không lớn, nhưng thanh danh vang dội, càng được Tào Tháo coi trọng.

- Bắc Trung Lang tướng?

Hàn Toại mỉm cười!

- Ngạn Minh, người có thể ngăn cản Mã Đằng nhất thống Lương Châu, chỉ có thể là Tào Hữu Học.

Đầu quân cho hần...Hần sẽ tiếp nhận người, người lại có đại tài, vả lại rất có tâm. Đầu quân cho hần, người sau này ắt có thành tựu, tất không thể không thành đại sự...

Đồng tử Hàn Toại mở rộng.

Y cười lớn:

- Mã Thộ Thành, xem người đắc ý được bao lâu?

Dứt lời, hơi thở cuối cùng trút xuống.

Tháng 3 năm Kiến An thứ chín, Hàn Toại qua đời!

Tây Lương, Cô Tang.

Mã Thiết nhìn Bàn Đức dưới sảnh, khuôn mặt tuần tú đầy vẻ lo lắng.

-...Ba nghìn thiết kỵ, ba nghìn thiết kỵ, Bàn Lệnh Minh thật là có bản lĩnh lớn, không ngờ khiến ta mất hết...

- ...Mặt tướng vô năng, xin công tử trách phạt.

- Tất nhiên loại người vô năng như ngươi, giữ lại để làm gì? Người đâu, đưa hắn ra ngoài chém.

Mã Thiết nổi giận thật sự!

Vốn huyện Võ Uy bị mất đã khiến y vô cùng phần nộ rồi.

Tên tiểu tặc Tào Bằng kia chỉ là quá may mắn mà thôi. Ngay cả chưa đứng vững ở Hà Tây mà không ngờ lại tấn công quận Võ Uy ta. Ta không tìm người là tốt lắm rồi, mà người rõ ràng tự mình tìm tới cửa chết, ta sẽ không khách khí với người nữa!

Nghe phụ thân nói, Bằng Đức này là một người tài giỏi.

Cho nên sau khi biết huyện Võ Uy tạo phản, Mã Thiết lập tức sai Bằng Đức đang phòng thủ tại Võ Uy dẫn quân lập tức tiếp viện.

Nhưng không ngờ...

Trong đầu y đột nhiên thoáng hiện lên một việc đã lưu truyền khá lâu, lúc trước Bằng Đức bị lưu đầy ngoài Long Giả Thành, chính là bởi vì y có giao tình với Tào Bằng nhưng lại thề thốt phủ nhận, cho nên mới bị Mã Đằng đầy tới Hà Hoàng. Vậy chẳng lẽ...

Mã Thiết đột nhiên nói:

- Từ đây.

Đao phủ dừng tay lại, nghi hoặc nhìn Mã Thiết.

Lại nghe Mã Thiết nói:

- Bằng Lệnh Minh, người và tên Tào Bằng kia rốt cuộc là quan hệ như nào?

- Không có quan hệ gì.

- Vậy người quay về được bằng cách nào?

Bằng Đức ngẩn ra, một lát sau hạ giọng nói:

- Là Tào Bằng thả ta về.

- Hừ, còn nói là không có quan hệ gì.

Mã Thiết giận giữ cười, chỉ tay vào Bằng Đức, nói:

- Nếu không có quan hệ, sao hắn ta lại thả ngươi về? Nếu không có quan hệ, hắn sẽ tặng ngươi bảo đao sao? Bằng Đức, phụ thân ngươi trước khi đi đã nói với ta, muốn ta đề phòng ngươi, nói ngươi là sói mặt trắng không thuần dưỡng được.

Ta vốn không tin, còn nghĩ ngươi có thể giúp ta một tay, không ngờ, quả nhiên ngươi đã quy hàng tên Tào tặc kia.

- ...Mặt tướng không có.

Đao, đã bị thu rồi.

Bằng Đức không có lời nào để nói, nhưng nói y cấu kết với Tào Bằng, y không thừa nhận.

Y còn đang định tranh biện, Mã Thiết đã tiến lên đá một cước vào ngực Bằng Đức. Mã Thiết tuy còn trẻ nhưng cũng là con nhà tướng, từ nhỏ đã luyện võ, thương mã thuần thục. Mặc dù không được dùng mãnh như đại ca Mã Siêu của hắn, nhưng cũng là một viên mãnh tướng.

Một cước này làm Bằng Đức học ra một ngụm máu tươi, suýt thì ngã quỵ.

- Vật chứng ngay trước mắt, ngươi còn nói là không có?

- Tam công tử, đích thật là mặt tướng bị Tào Bằng bắt làm tù binh, tuy nhiên Tào Bằng là người quang minh lỗi lạc, nói thắng mà không võ, muốn cùng ta ở dưới thành Cô Tang quyết chiến, cho nên thả ta trở về. Hắn ta muốn chiến công bằng, nên tặng ta bảo đao.

Trong dạ Bằng Đức rất trong sáng, không có gì giấu diếm.

Điều y nói là sự thật, nhưng Mã Thiết nghe lại không tin, cho là nói hươu nói vượn.

- Hắn coi trọng người, cho nên mới thả người.

Hắn muốn thắng người quang minh chính đại, nên tặng bảo đao cho người. Bằng Lệnh Minh, người coi ta là đứa trẻ lên ba sao?

Khuôn mặt tuần tú của Mã Thiết vì tức giận mà trở nên méo mó.

- Rõ ràng là người hàng Tào Bằng, hắn phái người lên vào Cô Tang, sau đó nội ứng ngoại hợp. Bằng Đức, cha ta coi trọng người mà người dám phản chủ cầu vinh. Hôm nay nếu không giết người, sớm muộn gì cái đầu của ta cũng trở thành công lao cho người...Người đâu, bắt hắn mang ra ngoài chém ngàn đoạn cho ta.

Mã Thiết nổi trận lôi đình, lớn tiếng rít gào.

Không phải y tức giận vì Bằng Đức đầu hàng, mà tức giận Bằng Đức khinh thường y, không ngờ lại dùng nói dối để lừa gạt y.

Mã Thiết cũng biết, uy vọng của y ở trong quân chưa đủ.

Lần trước chinh phạt Hồng Trạch, các tướng lĩnh thuộc cấp dựa vào điều này mà không ngừng sai phái là có thể nhận ra.

Đám tạp chủng kia ức hiếp ta cũng được, nhưng một Bằng Đức nho nhỏ là người cũng khinh thường ta sao? Lão tử hôm nay phải giết người!

- Công tử, oan cho mặt tướng, oan cho mặt tướng.

- Kéo hắn ra ngoài.

Mã Thiết vung tay lên, gào thét.

Đúng lúc này, Mã Thành từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng:

- Công tử, đao hạ lưu nhân, đao hạ lưu nhân.

- Thành thúc, vì sao thúc lại cầu xin cho hắn?

Mã Thành thở dốc, sau khi dừng bước, liếc nhìn Bằng Đức một cái.

Lại nói, gã vô cùng hiểu Bằng Đức, đứa nhỏ này là người rất trung thành, hơn nữa chịu nhiều khổ cực, vô cùng thành thật.

Nó võ nghệ cao cường nhưng không bừa bãi giống như Mã Siêu.

Năm xưa Mã Đằng chỉ vì lý do không đủ người mà sung Bằng Đức tới Long Giả Thành, Mã Thành đã không đồng ý rồi.

Sao Tào Bằng lại biết Bằng Đức?

Lúc ấy Bằng Đức vừa mới bộc lộ tài năng, vậy Tào Bằng thông qua cách gì mà biết sự tồn tại của Bằng Đức này, người hà tất phải hoài nghi? Nhưng Mã Đằng vừa mới quật khởi trở lại, Mã Thành cũng không thể nói nhiều, chỉ đành phải trơ mắt nhìn Mã Đằng đem Bằng Đức sung quân, hơn nữa lại mất bốn năm liền. Nhưng bốn năm này, Bằng Đức không hề có một câu oán hận.

Nó tận tâm hết sức bảo hộ Long Giả Thành, đánh gần trăm trận với Khương Hồ.

Chết dưới đao của Bằng Đức có không ít tướng lĩnh nổi danh của Khương Hồ, ít nhất giết phải mấy chục người. Bằng Đức trấn thủ Long Giả Thành khiến cho Thiệu Đường Khương không thể liên hợp với Hoàn Toại, không chế sự phát triển lớn mạnh của Hàn Toại, Mã Đằng mới an toàn phát triển.

Tào Bằng?

Quý kẻ đa đoan!

Bàng Đức bại bởi Tào Bằng, dường như cũng dễ hiểu.

Anh hùng tiếc anh hùng, là lẽ thường tình. Cho dù tặng đao phóng thích, cũng là bình thường. Có lẽ trong mắt người thường nghe thì có vẻ hoang đường, nhưng Tào Bằng kia là người thường sao? Trong mắt Mã Thành, đám người ở Hà Tây kia không một ai bình thường.

Người bình thường có thể đảm nhận được việc liên tiếp để thất bại bảy trận, dự định xâm nhập không?

Người bình thường, có thể trong thời gian ngắn ngủi nửa năm đã bình định Hà Tây đang hỗn loạn, đem liên minh Hồng Trạch chia năm xẻ bảy không?

Người bình thường...

Tóm lại, Mã Thành thấy, Tào Bằng không phải là người bình thường.

Nhưng, bộ dạng giận giữ của Mã Thiết kia, Mã Thành biết, ông không thể khuyên can Mã Thiết. Vị tam công tử này thật sự là giống Mã Đằng, đặc biệt là lòng dạ hẹp hòi và tính tình cứng rắn bảo thủ, thật đúng là từ một khuôn mẫu mà ra.

Mã Thành cười khổ nói:

- Công tử, không phải là ta muốn cầu xin cho Bàng Đức, mà là có việc quân bắt buộc.

- Nói.

Mã Thiết lại vung tay lên, khí thế đã giảm xuống mười phần.

Mã Thành hít một hơi thật sâu:

- Huyện Hưu Chư, đã mất rồi.

Mã Thiết vừa mới đặt mông ngồi xuống lại giống như ngồi phải lò xo lập tức bật lên:

- Người nói gì?

Mã Thành ho khan hai tiếng:

- Huyện Hưu Chư đêm qua bị tập kích, Hưu Chư trưởng bị chết trận, Tào Bằng đã cướp được huyện Hưu Chư, chặn hai đường cứu viện Hiển Mỹ và Phiên Hòa.

- Sao có thể được?

Không gì là không thể!

Giả Tinh, chính là người Võ Uy.

Cha nuôi của y là Giả Hủ, là một danh sĩ cực kỳ có danh tiếng tại Cô Tang.

Mặc dù rời Lương Châu nhiều năm nhưng mạng lưới quan hệ vẫn rất rộng. Đặc biệt là một số gia tộc cường hào năm xưa có giao tình với Giả Hủ, Giả Tinh mượn tên Giả Hủ sau khi cướp được Tuyên Uy, đã đơn độc cưỡi ngựa tới huyện Hưu Chư, hạ Hưu Chư.

Điểm này, ngay cả Tào Bằng cũng không dự đoán được.

Huyện Hưu Chư và Hưu Chư Trạch cũng không có liên quan gì, nó nằm ở giữa Trường Thành Tần Hán, gần vị trí trọng yếu giữa hành lang Hà Tây và Cô Tang. Sau khi huyện Hưu Chư mất đi, cũng biểu thị ba huyện phía Bắc quận Võ uy dù có xuất viện binh cũng khó mà gấp rút tiếp viện Cô Tang. Mà xung quanh Cô Tang binh lực không đủ. Tinh binh Tây Lương tám ngàn, gần như đều ở hết Cô Tang. Mã Thành nói tiếp:

- Còn một việc nữa.

- Chuyện gì?

Mã Thiết không khống chế được cảm xúc, lớn tiếng nói.

Thái Thú Trương Dịch Đô Kỳ vốn đã đồng ý xuất binh cứu viện, nhưng Thái Thú Tửu Tuyền Tô Tắc đột nhiên phát binh, cướp lấy Lê Sơn, chiếm lĩnh Chiêu Võ. Đô Kỳ dù có lòng cứu viện nhưng cũng không thể xuất binh. Hắn ta đành phải đánh Tô Tắc lui binh trước.

Tô Tắc, Thái Thú Tửu Tuyền.

Đô Kỳ, Thái Thú Trương Dịch, đều là sau loạn khải vàng được Tào Tháo bố trí tại Lương Châu, làm Thứ Sử Lương Châu.

Tuy nhiên Lương Châu lúc này cũng vô cùng hỗn loạn. Thứ Sử Lương Châu Vi Đao ngoài mặt tỏ ra nghe lệnh triều đình nhưng trong tâm lại không muốn nghe sai phái. Trong lịch sử, sau khi Vi Đao chết, Lương Châu thuộc sở hữu Vi Khang con trai ông ta. Mãi đến khi Mã Siêu tạo phản, sau khi giết chết Vi Khang, Tào Tháo mới nhân cơ hội xuất binh, nắm giữ Lương Châu.

Cho nên, dùng quần hùng cát cứ Lương Châu, có thể hình dung được tình huống trước mắt của Lương Châu cũng không khoa trương chút nào.

Đương nhiên, thế lực lớn nhất chưa ai vượt qua được thế kiêu ba chân của ba người Mã Đằng, Hàn Toại, Vi Đao. Mà trên hành lang Hà Tây lại có quận Trương Dịch và quận Tửu Tuyền. Trong đó, Thái Thú quận Trương Dịch Đô Kỳ và Mã Đằng có quan hệ hợp tác mật thiết. Mà Thái Thú Tửu Tuyền Tô Tắc lại là quan viên thời kỳ Đồng Trắc được triều đình phái đi

Tuy nhiên, từ sau khi y xuất binh đánh vào Trương Dịch cho thấy, Tô Tắc ở Hứa Đô càng nhiều hơn một chút, dường như không có tâm tự lập.

Lương Châu này thật sự là rối loạn!

Nơi nơi đều có đánh nhau.

Mã Đằng cướp quận Kim Thành, đe dọa Hán Dương; Tào Bằng đánh vào quận Võ Uy, lấy được ba huyện lập tức dẫn binh tới dưới thành Cô Tang. Hiện tại Trương Dịch lại nổi lên chiến sự, Tô Tắc xuất binh, tất nhiên là bám trụ tại Trương Dịch để ngăn chặn binh mã khiến không có cách nào cứu viện quận Võ Uy. Lúc trước Tào Bằng thiết lập kế hoạch chống địch ở Hà Tây, hiện giờ coi như là đạt được thành công lớn.

Chỉ có điều, ngay cả hắn cũng không ngờ sẽ loạn đến như này.

- Công tử, Tào Hữu Học chiếm lĩnh Hưu Chư, chỉ sợ tiếp theo sẽ là Cô Tang.

Đại chiến nổi lên, nếu thật sự chiến đấu thì diêm xấu sẽ xuất hiện. Nếu Bàng Đức nói hắn không quy hàng Tào Bằng, sao không để hắn lập công chuộc tội, chứng minh mình trong sạch chứ? Nếu hắn có thể thắng Tào Bằng, thì chứng minh hắn không cấu kết với Tào Bằng. Nếu hắn thất bại, đến lúc đó công tử quy tội chém đầu hắn, chắc là hắn cũng không nỡ lời oán trách.

- Việc này...

Mã Thiết do dự!

Mã Thành thấy Mã Thiết lung lay, lập tức quát:

- Bàng Đức, lời mỗ vừa nói, người nghe rõ ràng không?

- Mạt tướng nghe rõ.

- Vậy người có bằng lòng nghênh chiến hay không?

- Mạt tướng bằng lòng. Nếu mạt tướng không thể thắng Tào Bằng, mạt tướng sẽ chết trận tại chiến trường để rửa sạch lấy lại sự trong sạch, xin công tử minh giám.

- Người đâu, còn không mau cưỡi trời cho Bàng tướng quân.

Mã Thành thở phào nhẹ nhõm, sai người thả Bàng Đức ra.

Nào ngờ, Mã Thiết lại đứng lên hô to:

- Chậm đã!

Trong lòng Mã Thành căng thẳng, quay đầu lại nhìn Mã Thiết. Thấy Mã Thiết trầm ngâm một lát, nói với Bàng Đức:

- Thành thúc nói có lý, thật sự lâm chiến, điềm xấu xảy ra. Tuy nhiên, ta còn chưa tin tưởng hẳn...Người đâu, đem nhốt Bàng Đức vào nhà lao, đối với việc chiến bại Tào Bàng, sẽ tính sổ với người.

Trong lòng Mã Thiết dù gì cũng không tin tưởng Bàng Đức.

Đồng thời y rất tự tin bản thân, một Tào Bàng thôi, có gì khó đâu? Ta không tin, thiếu Bàng Đức, ta không thắng được hẳn?

Bàng Đức bị áp giải ra ngoài.

Mã Thành nhìn theo bóng dáng Bàng Đức, trong lòng có chút ghen đắng, thầm thở dài.

Tháng ba năm Kiến An thứ chín, ngay lúc Tào Bàng công chiếm Tuyên Uy sau ngày thứ sáu, hẳn không binh mà thắng, chiếm được Hưu Chư.

Cùng lúc đó, Việt Cát thống soái hai mươi ngàn đại quân đến dưới thành Võ Uy.

Việt Cát kia được xưng là mãnh hổ người Khương, dũng mạnh vạn người không bằng.

Tay cầm một cây thiết chùy cán dài, nặng trên trăm cân, lực vô cùng lớn. Thiết chùy cán dài này không phải người bình thường nào cũng sử dụng được, chẳng những sức phải thật lớn, còn phải có kỹ năng.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, ngoại trừ Việt Cát ra, còn có những người khác dùng loại binh khí này.

Lớn như Hổ Lao quan ngoại, Bắc Hải Thượng Tướng Vũ An Quốc cũng dùng chùy đồng cán dài, tuy nhiên sức nặng kém hơn một nửa so với của Việt Cát.

Vũ An Quốc kia cũng là một võ tướng tại Hổ Lao quan ngoại, gặt hái không nhiều lắm, tuy không bị Lã Bố giết chết nhưng lại bị Lã Bố chặt đứt một cánh tay, từ đó về sau mai danh ẩn tích. Dù sao mất đi một cánh tay, cũng chẳng khác gì một phế nhân.

Hai mươi ngàn Khương Hồ chậm rãi đi về phía huyện Võ Uy.

Tuy nhiên bọn họ vừa đến nhìn thấy được hình dáng tường thành huyện Võ Uy, lại thấy một đội quân bày trận ngoài thành.

Từ Thứ ở đầu thành đích thân ra trận, lệnh cho tám ngàn binh Hà Tây triển khai trận thế, tư thế này như sắp cùng quyết chiến với Khương Hồ.

Việt Cát ở trong quân, sau khi nghe nói thì bật cười ha hả.

- Thăng nhai nhà Hán ngông cuồng, nếu bọn họ theo thành mà chiến đấu, thật ra có thể tranh đấu một trận. Nhưng hiện tại, bọn họ lại rút thành đòi đã chiến với ta, rõ ràng là tự tìm đường chết. Truyền lệnh của ta, toàn quân xuất kích, mỗi hôm nay phải làm một trận chiến công thành.

Hai mươi ngàn Khương Hồ gào thét lên như lang sói, phóng ngựa xung phong.

Nhưng thấy quân trận binh Hà Tây không loạn, Từ Thứ đứng phía trước trường binh, đoản binh ở sau trận pháp, ba nghìn cung tiễn thủ ở hàng trước mặt, mũi tên của binh Hà Tây được chế tạo đặc biệt, không phải là tên thanh cắm hay tên lang lưỡi thông thường ở thời đại này. Tào Bàng đã xin Tào Cấp tạo ra loại tên ba mũi, mũi tên dài nhỏ hơn tên bình thường, có hình dạng ba gờ. Vì thế, Tào Bàng còn đặc biệt đặt cho loại mũi tên này là “Mũi tên Tào Công”.

Trong tháng giêng, Thủ Phê đã đưa tới Hà Tây hai trăm ngàn mũi tên Tào Công.

Đây chính là Tào Bàng dùng tiền của mình tạo ra, cho nên Tào Tháo không biết. Chỉ khi hai trăm ngàn mũi tên Tào Công này tổng xuất đi thì Tào Tháo mới biết. Ông ta nhìn một cái là biết rằng mũi tên Tào Công này lực sát thương hơn hẳn so với mũi tên bình thường, muốn thu hồi lại nhưng không kịp nữa rồi. Vì thế lệnh cho Tào Cấp ngày đêm đẩy nhanh tốc độ tạo ra ba trăm ngàn mũi tên Tào Công chuẩn bị dùng cho trận chiến Kỳ Thành. Vì việc này, Tào Tháo còn trách cứ phủ Lưu Diệp, thiếu chút nữa thì bãi chức quan của Lưu Diệp.

Ba trăm ngàn mũi tên Tào Công của Tào Tháo vẫn còn đang chế tạo.

Mà ngoài thành Võ Uy, mũi tên Tào Công giương cao chói vót.

Từ Thứ đứng ở đầu thành, nhìn kỵ quân Khương Hồ vọt tới điên cuồng, trong mắt toát lên ý cười tàn nhẫn...

Y khẽ phẩy quạt lông, đột nhiên chỉ về phía trước.

Trên đầu thành, đại kỳ phát phối, tướng lãnh quân Hán ngoài thành hét lớn:

- Bắn tên!

Đội tiền ngàn người kéo cung mà bắn. Một loạt mưa tên phóng lên cao vọt tới kỵ quân Khương Hồ đang xông tới, theo sát sau là đội tiền ngàn quân đợt hai đang sắp xếp, giương cung bắn tên theo sát mà bắn. Đội tiền thứ ba đang sắp xếp, trong tiếng thét ra lệnh, cũng kéo cung bắn tên. Ba đợt mưa tên ngút trời, che phủ khắp bầu trời khiến cho mặt trời không tỏa được ánh sáng. Phương pháp bắn tên luân phiên này khá giống với trận tiền năm đó của quân Tần. Sử dụng cường nỗ được đặc chế ra, lực vô cùng lớn khó mà tưởng tượng.

Mũi tên Tào Công xé bay trên không trung, xé rách không khí, phát ra những tiếng rít sắc bén chói tai.

Sau khi ba ngàn mũi tên bắn ra, trận tiền đợt thứ hai đã chuẩn bị xong...

- Bắn tên!

Lại một vòng mưa tên bay vút lên không trung!

Quận Võ Uy tháng ba cỏ xanh mơn mở, từng đợt gió dịu êm.

Đây vốn là một trong những thời tiết đẹp nhất trong năm. Nhưng dưới thành Võ Uy trên bầu trời giống như xuất hiện một làn sương mù che mất vàng thái dương ấm áp, bầu không khí tiêu điều xơ xác dày đặc che phủ.

Từ Thứ đứng trên lầu thành.

Trong vạt tiền kia, gió cuốn làm áo choàng màu xanh nhạt bay phần phật.

Tay nắm chặt lại kiên định chỉ về phía trước xa xa, bất động trong không trung. Hình ảnh đó thật sự quá đẹp tàn khốc.

Cùng lúc đó, vạt tiền vút lên rồi lao thẳng xuống.

Tiền tam lăng hùng mạnh lực xuyên thấu, căn bản không có trở ngại.

Không phải tất cả người Khương Hồ không mặc áo giáp, nhưng rất nhiều người mặc áo giáp vải, sự phòng ngự quá đơn sơ, căn bản không thể ngăn cản được mưa tên đang gào thét lao tới. Tiền tam lăng sắc bén, xé rách da thịt, đâm thẳng vào trong cơ thể. Một mũi, hai mũi, ba mũi... làm một người trong nháy mắt bị cắm đầy tên, bộ dạng vô cùng khủng khiếp.

Kỵ binh cả người lẫn ngựa đều ngã xuống, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không kịp kêu lên.

Mấy trăm kỵ binh Khương Hồ cả người lẫn ngựa đồng thời cùng ngã quy, cảnh tượng đó vô cùng hoành tráng.

Mưa tên, vẫn liên tiếp rơi xuống.

Càng nhiều kỵ binh Khương Hồ ngã vào trong vũng máu.

Khác với những mũi tên bình thường, tam lăng tiền sau khi xuyên vào cơ thể, máu tươi sẽ theo rãnh mau mà chảy ra ngoài, căn bản không thể chữa trị. Rất nhiều kỵ binh Khương Hồ sau khi ngã xuống không chết ngay lập tức, bọn họ hoặc là ngửa mặt lên trời, hoặc là bị chiến mã đè xuống, hoặc là phủ phục trên mặt đất, máu tươi từ cơ thể chảy xuống. Trên bãi cỏ ngoài thành Võ Uy, trong nháy mắt đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ sẫm.

Việt Cát cũng không ngờ tiền trận quân Hà Tây lại linh hoạt như thế, sắc bén, hiểm ác như thế. Tam lạng tiền lực xuyên khác hẳn tiền lang lưỡi, cùng một lực có thể đánh rơi tiền lang lưỡi, nhưng đối với tiền tam lạng mà nói, chỉ có thể đánh lệch phương hướng mà thôi. Mũi tên dài nhỏ kia đâm vào cơ thể, lông vũ trắng dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Kỵ quân Khương Hồ càng lúc càng gần.

Thấy bọn họ sắp phá tan mưa tên đang bao trùm lấy, chợt nghe trên đầu thành Vô Uy dồn dập tiếng mõ vang lên.

Theo sát đó là một đồng vật phẩm chi chít từ trên thành bay xuống.

Là vạ sứ...

Vạ sứ rơi xuống đất vỡ nát, từ trong bình lặn ra các loại chông sắt hình thù kỳ lạ, cắm xuống đất. Chiến mã đi qua dẫm phải chông sắt kia lập tức hí lên những tiếng thê lương thảm thiết, té ngã xuống đất.

Kỵ quân phía trước ngã, kỵ quân phía sau lại không biết xảy ra chuyện gì, thế tấn công khựng lại một chút.

Cũng đúng lúc này, trên đầu thành lệnh kỳ lại nổi lên.

Tướng lĩnh quân Hà Tây hét to:

- Tào Nỗ, bình bắn!

Đội cung tiễn thủ vốn là đang ném bắn lập tức chuyển biến thành phương thức bình bắn, một chùm mưa tên bình địa mà bay tới kỵ quân Khương Hồ đang xông tới. Trận tiễn thứ nhất vừa bắn xong, lại lập tức ngồi xổm xuống, đội cung tiễn thủ thứ hai xếp cung bình bắn; rồi sau đó đội cung tiễn thủ thứ ba sắp xếp. Ba hàng cung tiễn thủ này từ đầu tới cuối không có bất cứ di chuyển gì, chỉ đứng yên tại chỗ không ngừng bắn tên.

Trong nháy mắt, không đếm được bao nhiêu kỵ quân Khương Hồ đã bị chết bởi mũi tên Tào Công.

Mưa tên dày đặc như thế, cho dù là Từ Thứ đứng ở đầu thành quan sát cũng thấy lạnh run người.

- Có phải là hơi tàn nhẫn không?

Y quay lại hỏi người hầu cận phía sau.

- Ừm, cũng khá tàn nhẫn.

Y có mười tên Bạch Đà hỗ trợ, chuyên phụ trách bảo vệ Từ Thứ.

Những người này cũng đều là những người có kinh nghiệm chiến trận, nhưng bọn họ từ trước tới giờ cũng chưa từng thấy qua mưa tên hung mãnh như vậy.

Hoàn toàn không thể xông lên được...

Đây cũng là khi Tào Bằng ở Hà Tây huấn luyện quân đã đề xuất lý luận “Bao phủ đường dài”.

Hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút gần giống với hỏa lực bao trùm hậu thế. Tuy nhiên thời đại này không có vũ khí nóng, cho nên thủ đoạn tốt nhất chính là tăng mạnh uy lực của cung tiễn. Mũi tên Tào Công chính là Tào Bằng đặc biệt thiết kế từ Lý luận “Bao trùm đường dài”.

Bao trùm đường dài, yêu cầu cung tiễn thủ phải luân phiên bắn, trong thời gian ngắn nhất liên tục bắn tên trong tay.

Và duy trì cùng một khoảng cách với đối thủ, cho nên khi đối thủ thu hẹp cự ly, cung tiễn thủ cần phải học cách bắn tên di động. Đương nhiên, việc này cần phải huấn luyện nghiêm ngặt, không phải trong một lúc là có thể bắn được mục tiêu.

Đầu tiên là yên lặng bắn tên, đồng thời dùng phương pháp khác để tiến hành phụ trợ.

Ví dụ như, bắn chông sắt đã trì hoãn được tốc độ tấn công của kỵ quân... Vì thế, Tào Bằng đã cấp cho Hách Chiêu mười ngàn người, đặc biệt huấn luyện cung tiễn thủ. Từ lúc dẹp yên Hà Tây đến bây giờ, suốt thời

gian bốn tháng mới huấn luyện ra năm nghìn người, hơn nữa vẫn chưa khiến cho Hách Chiêu hoàn toàn hài lòng. Lúc này đây chinh phạt quận Võ Uy, Tào Bằng đem năm nghìn cung tiễn thủ xuất ra hết.

Đơn giản chỉ có huyện Võ Uy mà có hơn ba nghìn người.

Vấn đề lớn nhất của Lý luận tiền trận bao trùm đường dài này chính là mức độ tiêu hao tiễn.

Lúc này mới có chút thời gian thôi mà Từ Thứ tính toán sơ lược cũng đã tiêu hao gần hai mươi ngàn mũi tên Tào Công rồi...

Mà toàn bộ trong thành Võ Uy thì có năm mươi ngàn mũi tên mà thôi.

Nhưng hiệu quả lại vô cùng nổi bật, lực sát thương này cũng vô cùng kinh người.

Từ Thứ nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, đột nhiên thở dài:

- Nếu đã tàn nhẫn, vậy thì tàn nhẫn thêm một chút đi.

Truyền lệnh của ta, sau khi mười lượt tên luân phiên bắn ra, kỵ quân xuất kích!

Luân phiên bắn mười đợt, tức là bắn ra toàn bộ ba mươi ngàn mũi tên Tào Công. Nhưng đừng coi thường mười đợt bắn luân phiên này, đối với cung tiễn thủ mà nói, mười đợt bắn luân phiên này chưa đủ để tiêu hao hết khí lực của bọn họ. Năm mươi ngàn mũi tên bắn đi, còn bao nhiêu người có thể sống sót ở trước mặt? Vấn đề này, Từ Thứ không cần phải suy xét! Y chỉ biết là, năm mươi ngàn mũi tên này sau khi bắn ra, kỵ binh Khương Hồ trên cơ bản cũng chỉ có một kết cục, là tan vỡ, tan tở...

- Hỏa cây, chuẩn bị!

Đầu thành Võ Uy, lệnh kỳ lay động.

- Thả xuống!

Lại một đợt bóng đen từ trên đầu thành Võ Uy bay lên trời như châu chấu rơi xuống.

Vẫn là vai sứ, tuy nhiên bên ngoài lại bọc một lớp cỏ khô đang cháy, có một tướng lĩnh Khương Hồ đem đập vỡ nát vai sứ, không ngờ trong vai sứ không chỉ có chông sắt mà còn chứa đầy dầu. Vai sứ bị đập vỡ, dầu kia lập tức bùng cháy trong nháy mắt dính vào trên người kỵ quân Khương Hồ này, chông sắt rơi xuống đất, khắp nơi dấy lên ngọn lửa. Chiến mã thất kinh hí lên những tiếng thật dài, lập tức vội vàng hất kỵ binh trên ngựa xuống.

Biến lửa, mưa tên...

Bên ngoài thị trấn Võ Uy, gần như là khu vực trận Tu La!

Thùng thùng thùng!

Tiếng trống trận từ đầu thành Võ Uy truyền đến!

Hai trăm mặt trống lớn làm bằng da trâu dấy lên. Tuy là tháng ba, gió vẫn có chút lạnh, nhưng bốn trăm người đàn ông cường tráng để trần cánh tay, thắt lưng treo trống da trâu, trong tay cầm dùi trống luân phiên đánh trận. Tiếng trống lúc đầu thông thả, vọng thiên đại, thậm chí ngay cả tiếng hò hét ngoài thành kia đều bị bao trùm lấy, khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại...Ít nhất, Việt Cát còn cảm giác sờn da tóc, toàn bộ quân trận kỵ quân Khương Hồ đã hoàn toàn rối loạn, ít nhất có ba bốn ngàn người ngã vào chiến trường, tình cảnh thê thảm. Rõ ràng đã thấy huyện Võ Uy nhưng không thể tới gần, lại không thể chạm đến!

Cảm giác này, thật sự là muốn chết!

Nếu nói kỵ quân Khương Hồ ngay từ đầu còn có thể dựa vào khí thế dũng mãnh để xung phong, nhưng sau đó gần như trong gang tấc lại giống như càng lúc càng cảm thụ được sự mãnh liệt của chân trời, người chết càng lúc càng nhiều, người Khương Hồ đã sụp đổ!

Lúc tiếng trống trận vang lên, vô số người Khương Hồ không hẹn mà cùng ghìim chiến mã, sợ hãi nhìn nhau.

Thất bại thảm hại tại bãi Phượng Minh không hẹn cùng hiện lên trong đầu họ.

Đối thủ của bọn họ không phải là người Khương của bộ lạc Nhã Đan!

Mà là quân Hán từ Hà Tây xuất ra, giết người không chớp mắt...

Đột nhiên, tiếng trống trận trở nên dồn dập, giống như tiếng hạ lệnh xung phong làm da đầu Việt Cát càng thêm tê dại, quay đầu ngựa hét lớn:

- Trúng kế, chạy mau!

Một cơn gió ập đến, cuốn theo Việt Cát ngã vào trong trung quân đại kỳ.

Thấy đại kỳ biến mất, người Khương lập tức rối loạn...bỏ chạy!

Nhưng, kịp sao?

- Tu Hồ Kỵ, theo ta xông lên!

Một viên tiểu tướng từ trên sườn núi ngoài thành Vô Uy phóng ngựa như bay xông tới trước mặt. Sau gã là tám trăm thiết kỵ giáp đen theo sát. Đây là kỵ quân, giống như nước lũ màu đen tràn quét tới, nháy mắt đã vọt vào trong loạn quân.

Mà bên kia cũng là một thiếu niên mặt đen, múa trường kích, phóng ngựa lao ra.

Sau lưng y, đại kỳ tung bay, trên đó là bốn chữ “Tiểu Ác Lai ngư”. Thiếu niên mặt đen kia chính là Ngưu Cương.

Tào Chương và Ngưu Cương lĩnh tám trăm thiết kỵ phụng mệnh chờ ở trên gò thành cao bên ngoài.

Tu Hồ Kỵ là đội của Tào Chương.

Tào Chương được Tào Tháo khen ngợi là hoàng tu nhi, nhưng ở Hà Tây được người ta ca tụng là hoàng tu hổ. Y đối với cha con Hồ Báo kỵ đã ngưỡng mộ từ lâu. Mà Tào Bằng sau khi cải tổ lại Bạch Đà binh khiến cho Tào Chương khâm phục. Vì thế y lấy hoàng tu nhi trở thành tên gọi vệ đội của y là Tu Hồ Kỵ. Về phần cái tên “Tiểu Ác Lai” của Ngưu Cương kia cũng là do Tào Chương đặt.

Dù sao Ngưu Cương là cậu của Điển Vi, gọi là Tiểu Ác lai cũng chưa đủ.

Còn việc dám người Điển Mãn có đồng ý hay không, Tào Chương cũng không để tâm tới. Dù sao ta đã gọi như vậy, các người làm gì được nào?

Hai thiếu niên như hai mãnh hổ dẫn hai đội kỵ quân vọt tới.

Có Khương kỵ phía trước tiến lên ngăn trở, Tào Chương Ngưu Cương cùng múa thương giương kích không chút sợ hãi. Tào Chương thương nhanh ngựa nhanh, lực vô cùng lớn. Sách sử ghi lại, y sinh ra đã có sức mạnh như hổ báo. Hiện giờ lại được luyện võ với Tào Bằng, sau đó lại theo Cam Ninh học hùng bác thuật, đừng thấy y còn trẻ, nhưng sức lực mạnh mẽ, dù là người trưởng thành như Lý Điển cũng không thể sánh bằng.

Ngưu Cương lại có cánh tay thần lực.

Gã tập võ, không thông minh bằng Tào Chương, cho nên Tào Bằng cũng không dạy chiêu số khéo léo, tất cả đều là những đòn đánh bừa, chiêu pháp lấy lực để thắng đối thủ. Khương kỵ giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, nhưng ngựa mà Tào Chương, Ngưu Cương cưỡi đều được trang bị Cao An Song Đăng, với thần khí này, ngựa mà Khương kỵ cưỡi căn bản không thể ngăn trở được. Mà vị tướng mãnh hàng đầu Khương Tây Việt Cát lúc này đã bị dọa cho hoảng sợ, sao còn tâm để mà đấu với Tào Chương, Ngưu Cương, bỏ chạy cũng còn không kịp!

- Phạm thiên uy ta, dù chạy xa cũng giết!

- Dù xa cũng giết!

Tào Chương ở trên ngựa hét lớn, đại thương lay động, giết Khương kỵ máu chảy thành sông.

Trận chiến này, ở hậu thế gọi là trận dã chiến. Nó không chỉ có thể nghiền nát, chứng minh lý luận “Bao trù đường dài” của Tào Bằng có tính khả thi, cũng đại diện cho tư tưởng quân sự của Tào Bằng ngày càng

thành thực. Đồng thời, trận dã chiến này cũng đại diện cho con cháu đời thứ hai của họ Tào, chính thức bước lên vũ đài lịch sử.

Vốn Tào Bằng Tào Tháo đều thuộc hai thế hệ của họ Tào.

Nhưng bởi vì tuổi tác của hai người này cộng thêm danh vọng của Tào Bằng rất cao, thế cho nên đời sau không coi hấn là đời thứ hai của họ Tào, mà đưa hấn lên vị trí đời thứ nhất của họ Tào. Dù sao Tào Bằng là thầy của Tào Chương và Tào Xung, nói hấn là thế hệ thứ nhất cũng đúng. Mà ngay cả Tào Chương đều đang ở thế anh dũng đầu tranh, Tào Phi vừa mới chỉnh đốn hành lý, bưng bưng khí khái rời khỏi thành Ngũ Lộc, hướng về huyện Khâu Trung...

Cuối tháng ba năm Kiến An thứ chín, trận chiến Nghiệp Thành chính thức mở màn!

Lúc này đang là đầu hạ.

Thành Cô Tang, gió lạnh hiu hiu.

Tào Bằng sau khi ở huyện Hưu Chư chỉnh đốn ngăn ngừa, lĩnh bốn ngàn binh mã đến ngoài thành Cô Tang!

Bốn ngàn người!

Hấn chỉ dẫn theo bốn ngàn người...

Ý tưởng này, không cần nói cũng biết: Trận chiến Cô Tang căn bản không cần hấn phí lực. Bốn ngàn người cũng đủ công hãm thành.

Liều lĩnh, quá liều lĩnh!

Hoàn toàn không coi Mã Thiệt ra gì.

Trên thực tế, bất kể là đi lên từ chiến tích hay là từ danh vọng, Mã Thiệt cũng không đủ tư cách với Tào Bằng. Nhưng người cũng không cần thiết phải biểu hiện như thế chứ! Mã Thiệt tốt xấu gì cũng là thiếu niên có lý tưởng, có khát vọng tràn đầy. Tào Bằng người tuổi cũng chẳng lớn hơn Mã Thiệt là bao nhiêu, vậy mà lại khinh thường y như vậy, quả thực là không thể nhẫn nhịn được, không thể chấp nhận được.

Mã Thiệt nổi giận lôi đình, không nghe Mã Thành can ngăn, lãnh binh xuất chiến.

Nếu hấn đã ra khỏi thành mời chiến, Tào Bằng hấn làm Thái Thú Hà Tây, Bắc Trung Lang Tướng hoàn toàn không coi Mã Thiệt ra gì, đương nhiên sẽ không từ chối. Tào Bằng lệnh cho Giả Tinh, Vương Song ở trong quân trấn thủ, rồi sau đó dẫn theo ba trăm Bạch Đà binh xông ra khỏi viên môn.

Dưới thành Cô Tang, Tào Bằng xoay người nhảy xuống ngựa.

Sư Hổ thú Đại Hoàng dường như cũng đã bị cuốn hút, hí lên từng tiếng gầm gào như sư tử rống.

Tào Bằng thậm chí còn không mặc giáp trụ.

Trên người chỉ mặc chiến bào màu trắng, tay cầm Họa Can Kích, diễu võ dương oai.

Ngựa cuồng, người càng cuồng!

Dáng người kiêu ngạo oai hùng kia đủ để Mã Thiệt nghiêng rắng, tức giận xông lên tận đầu.

Đây là đấu tướng!

Hai bên không hẹn mà cùng lựa chọn đấu tướng.

Mã Thiệt ở dưới kỳ môn, lạnh lùng nói:

- Kẻ nào cùng ta đi lấy mạng chó của tên Tào tặc kia?

- Mạt tướng xin nguyện!

Mã Thiết còn chưa nói xong, một viên tướng đã phóng ngựa cầm thương lao ra cửa kỳ. Mã Thiết mừng rỡ. Người này tên là Lam Sơn, Thượng tướng Võ Uy, vô cùng dũng mãnh, có nhiều công huân. Lam Sơn phóng ngựa vọt tới trước trận hai quân, đại thương chỉ vào Tào Bằng, lớn tiếng quát:

- Có Lam tướng quân ở đây, tiểu tặc còn không mau xuống ngựa chịu trói, nếu không sẽ không giữ được mạng chó nhà người.

Lam Sơn là ai?

Về mặt Tào Bằng mờ mịt.

Giữa các tướng Tây Lương, hẳn chỉ biết Bằng Đức, Mã Đại...Đúng rồi, Mã Thiết cũng tạm được, có chút danh tiếng, trong diễn nghĩa thề nhãi này đã phá vây bảo vệ Mã Đằng, suýt nữa mất mạng vào tay Tào Tháo. Tuy nhiên còn tên Lam Sơn này là ai?

Nếu người đã ra, ta cũng không khách khí!

Tào Bằng cũng lười nhiều lời với Lam Sơn, hai chân thúc vào hông sư hổ thú. Sư hổ thú hí dài một tiếng, thân dài lao ra như mũi tên rời khỏi dây cung.

- Hạng người vô danh mà cũng dám ngông cuồng.

Tào Bằng tay cầm kích, hét lớn, Họa Can Kích múa trên không trung tạo ra những mũi nhọn hình cung lạnh lẽo bổ về phía Lam Sơn.

Lam Sơn xông ngựa ra.

Gã đang định giơ thương xuất chiêu, lại quên mà Sư hổ thú kia có sức lực kinh người.

Đại Hoàng hí lên những tiếng dài lớn, thân hình vọt tới chớp mắt đã đến trước ngựa Lam Sơn. Tào Bằng ở trên Đại Hoàng trong nháy mắt đã liên tục xoay chuyển Họa Can Kích, đương lúc sư hổ thú ngừng bước, thì lực của Họa Can Kích này theo gió và vọt tới, Lam Sơn càng hoảng sợ, vội giơ thương ra đỡ.

“keng”

Một tiếng vang.

Chiến mã hí lên tiếng thê thảm không ngừng.

Đây không phải là Họa Can Kích, mà là một tòa núi lớn nặng nghìn cân đè xuống.

Lam Sơn cũng được coi là mãnh tướng ở Tây Lương mà chưa từng gặp phải đối thủ như vậy bao giờ. Người còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được nhưng tọa kỵ dưới thân thì kêu thảm lên một tiếng, ngã gục xuống mặt đất. Lam Sơn bị một chiêu của Tào Bằng hất ngã xuống ngựa, thương cũng văng đi thật xa. Cả người choáng váng, Lam Sơn loạng choạng đứng lên, nhưng gã còn chưa kịp đứng vững, lại nghe tiếng rít gào như sư tử rống, Đại hoàng bỗng nhiên dựng thẳng người lên, móng ngựa sắt dưới chân sáng lạnh chiếu lên ngực Lam Sơn. Một cước mãnh liệt hất Lam Sơn bay ra ngoài thật xa.

Oac!

Lam Sơn ngã trên mặt đất, hộc ra một ngụm máu tươi.

Xương ngực bị sư hổ thú đập trúng nát bấy, trên giáp ngực còn in rõ ràng dấu vết móng ngựa, lõm sâu vào trong.

Người sáng suốt còn thể nhận ra được, chỉ e Lam Sơn đã không còn cứu được nữa!

- Hiền đệ...

Sư hổ thú vừa đặt chân xuống, hầu hết lính trong quân Tây Lương đều không kịp phản ứng, bao gồm cả Mã Thiết.

Lam Sơn, Thượng Tướng Tây Lương!

Nhớ năm xưa, người này là mã tặc tàn sát khắp Tây Lương, cùng với ba người khác được xưng là Tây Lương Tứ Hổ, ít ai có thể địch được. Mã Đằng đã mất ít nhiều tâm tư mới có thể thu phục được bốn người Lam

Sơn. Lần này để Mã Thiết ở lại trấn thủ quận Vô Uy, Mã Đằng để đám người này gồm Bàn Đức và bốn viên hổ tướng này theo Mã Thiết để có thể hỗ trợ Mã Thiết tạo lập uy tín.

Vậy mà..

Một hiệp!

Chỉ một hiệp!

Mã Thiết không khỏi nuốt nước bọt, nếu mình xuất chiến, cũng là kết quả này sao?

Trong lúc nhất thời đầu óc y hỗn loạn, tam hổ khác trong quân gồm Dương Hồ, Trương Ngũ, Trình Tạo cùng với Lam Sơn có thể nói thân như chân tay, cùng nhau lớn lên, cùng nhau tập võ, cùng nhau làm mã tặc, cùng nhau quy thuận cha con Mã Đằng.

Hôm nay, Lam Sơn đã bị giết, ba người Dương Hồ mặt đỏ au.

Cũng không cần biết Mã Thiết nghĩ gì, ba người Dương Hồ thúc ngựa lao ra. Dương Hồ sở trường là sử dụng song đao, Trương Ngũ dùng thiết mâu, mà Trình Tạo lại dùng một thanh đại phủ. Tận đến lúc ba người này lao ra, Mã Thiết rốt cuộc mới phản ứng. Muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi, mà lúc này nếu y ngăn cản ba người, cũng không thể được. Vì vậy, y lớn tiếng:

- Nổi trống.

Tiếng trống trận lập tức vang lên, binh lính Tây Lương phát cờ hò reo.

Trái lại trận doanh quân Tào lại như không hề xảy ra chuyện gì, ba trăm Bạch Sĩ Binh nét mặt vô tình, bày trận mở ra.

Tào Bằng không chút sợ hãi, thúc mã nghênh đón.

Hỏa Can Kích tung bay vù vù rung động, cuộn cuộn hiện lên ánh hào quang. Ba người Dương Hồ vừa mới đến gần lập tức bị Tào Bằng cuốn lấy. Mỗi một lần Hỏa Can Kích chém ra, sức mạnh thâm trầm, như sấm sét quái đản.

Ba người vây Tào Bằng, ngựa xoay xung quanh.

Sau ba hiệp, Tào Bằng thừa dịp ngựa hỗn loạn, tay trái lấy từ trong người ra một quả Thiết Lưu Tinh, lật tay tấn công một cái.

Thiết Lưu Tinh kia xuất ra một luồng hàn quang, Trình Tạo bất ngờ không kịp đề phòng, bị đập ngay giữa mặt.

Lực Thiết Lưu Tinh rất mạnh, thoáng cái giữa trán Trình Tạo nứt ra, máu tươi bắn phụt ra khắp mặt, tuôn trào ra, kèm theo thứ trắng nhờ bấy nhầy.

- Tam đệ.

Dương Hồ đau đớn kêu lên, múa đao xông tới chém Tào Bằng.

Mà Tào Bằng vẫn như trước không chút hoang mang, đại kích vất ngang đỡ song đao của Dương Hồ. Lúc này, Trương Ngũ cũng ở sau lưng xông tới, một mâu đâm sau lưng Tào Bằng. Tào Bằng nghe tiếng kim loại xé gió phía sau, cả người đột nhiên úp về phía trước, thiết mâu kia sượt qua người hắn, Trương Ngũ đã song song với hắn. Thấy Trương Ngũ sắc mặt dữ tợn, nghiêng rằng nghiêng lợi chuẩn bị biến chiêu. Tào Bằng thoáng cái ổn định thân thể, ở trên ngựa khê vươn cánh tay, nắm mạnh vào thất lưng Trương Ngũ

- Còn không xuống cho ta.

Tào Bằng lớn tiếng quát, cánh tay dùng lực mạnh mẽ xách Trương Ngũ từ trên lưng ngựa lên. Mà lúc này song đao của Dương Hồ lần thứ hai bổ tới, Tào Bằng hai chân giẫm vào bàn đạp, dùng lực xoay thân hình Trương Ngũ ném về phía đao của Dương Hồ. Dương Hồ sợ hãi vội vã thu đao lại, hắn cũng không biết có nên rút đao để tiếp Trương Ngũ hay không.

Ngay lúc Dương Hồ còn đang ngỡ ngàng, Hỏa Can Kích trong tay Tào Bằng bỗng nhiên xoay chuyển, chốt lấy cây thương, lật tay đâm tới.

- A..

Dương Hồ bị một kích kia đâm trúng, lập tức ngã xuống ngựa.

Lúc này, y cũng không còn lo lắng nên vút đao cứu người hay không, người đã ngã xuống ngựa, song đao tuốt khỏi tay bay ra.

Vừa lúc Trương Ngũ ngã lên người Dương Hồ, Tào Bằng nâng kích lên, mũi kích sắc bén loáng cái đã chém đầu Trương Ngũ lăn xuống, Máu bắn phọt ra phun lên mặt Dương Hồ. Dương Hồ đẩy thi thể Trương Ngũ ra, xoay người đứng lên, lại nghe tiếng vó ngựa vang lên, Tào Bằng đã xông tới trước mặt. Họa Can Kích vung lên, phập một tiếng, một kích đã đâm vào ngực Dương Hồ. Tào Bằng ghìm ngựa, dùng lực ở cánh tay, hét lớn một tiếng, Họa Can Kích đã đâm ngập vào cơ thể Dương Hồ, trực tiếp giơ lên không trung. Hấn thúc ngựa tiến lên hai bước, ném thi thể Dương Hồ rơi vào trước trận quân Tây Lương, rơi xuống đất.

- Thăng nhãi Mã gia, có gan lên chiến đấu không?

Tiếng trống trận quân Tây Lương lại vang lên một hồi.

Trận đánh cũng đã kết thúc.

Tây Lương Tứ Hổ, lúc này biến thành bốn con hổ chết.

Thân thể của Trình Tạo vẫn đang co giật nhưng khí tức đã không còn, mà ba người kia đã chết ngay tại chỗ.

Tiếng trống dừng, trận đánh kết thúc.

Tiếng hét của Tào Bằng cũng vẫn còn vang vọng vô cùng uy mãnh.

- Thăng nhãi Mã gia, có gan lên chiến đấu không?

Bạch Đà binh vẫn duy trì sự yên lặng, đột nhiên cầm đao giương trường mâu lên, cùng hô lên.

Choang choang choang

- Thăng nhãi Mã gia, có gan lên chiến đấu không?

Choang choang choang

Tiếng đao mâu va vào nhau vang dội, ngầm ẩn chứa sát khí vô tận.

Mà âm thanh vang dội này, cùng những tiếng người hô lớn vang lên tận trời cao khiến người khác run sợ.

Quân Tây Lương, lạnh ngắt như tờ.

Những đôi mắt hướng về Mã Thiết, ý tứ như hỏi: Tam công tử, người có dám cùng người kia quyết trận tử chiến không?

Nếu là Mã Đằng, không cần Tào Bằng mở miệng sẽ phóng ngựa lao ra.

Đây là vấn đề khí thế.

Tào Bằng không khiêu chiến, mà là Mã Thiết muốn chiến, từ mặt chiến lược mà nói, cái này gọi là chủ động xuất kích, thế nhưng hiện tại, không có Mã Đằng ở đây, mà Mã Thiết dù sao cũng còn trẻ tuổi, căn bản chưa kinh qua nhiều trận chiến. Lúc Tào Bằng khiêu chiến, bất kể Mã Thiết có xuất chiến hay không, thì quyền chủ động này đã chuyển nằm trong tay Tào Bằng, sĩ khí quân Tây Lương chắc chắn đã bị ảnh hưởng.

Chiến đấu, nếu thất bại, thật thảm bại!

Không chiến, kết quả cũng không còn nơi để đi.

Mã Thiết cắn răng, giơ thương định lao ra khỏi kỳ môn. Nhưng đúng lúc này, nghe trên đầu thành Vô Uy có những tiếng vang của công chiêng. Cái này gọi là Tổ Minh Kim! Gọi là đánh trống mà tiến, minh kim mở ra, đây là quy củ từ xưa đến nay.

Mã Thiết cũng được coi là chủ tướng Vô Uy, cũng không thể trái với quy củ này.

Nghe tiếng minh kim, sắc mặt y tái nhợt nghiêm trang, đột nhiên giương thương quát lớn:

- Thu binh.

Quân Tây Lương, hùng hổ tiến đến, xám xịt rút về.

Tào Bằng cũng không đuổi giết, đột nhiên quay đầu lại hướng về phía Bạch Sĩ binh, cười nói:

- Ba nghìn dũng sĩ như chó nhà có tang, Mã gia không có ai là nam nhi cả.

Bạch Đà binh nghe vậy cười ha ha.

- Ba nghìn dũng sĩ như chó nhà có tang, Mã gia không có ai là nam nhi cả.

- Ha ha ha..

- ...

Tiếng cười nhạo của Bạch Đà binh vang lên truyền vào trong thành Cô Tang.

Binh lính Tây Lương mặt đỏ tới tận mang tai. Mã Thiết vừa mới vào thành, lúc nghe được những lời đó, hai mắt đỏ ngầu, quay đầu ngựa định giết ra ngoài.

Mã Thành từ bên cạnh xông tới, giữ dây cương lại.

- Công tử, không nên chiến nữa.

- Thành thúc, thúc buông ra, tên Tào tặc kia khinh người quá mức.

Mã Thiết khóc!

Lớn từng này mà y chưa bao giờ gặp cảnh nhục nhã như vậy. Lúc trước không chiến mà phải rút lui khỏi Hồng Trạch cũng không bị sỉ nhục bằng mười mấy chữ mà Tào Bằng hôm nay nói. Nghe xem: Ba nghìn dũng sĩ như chó nhà có tang, Mã gia không có ai là nam nhi cả...Loại chuyện này, ai có thể nhẫn nhịn được? Đối với Mã Thiết là đứa trẻ lớn lên trong nhà kính, càng không thể chấp nhận nổi.

Mã Thành lạnh lùng nói:

- Công tử có thể địch được tên Tào tặc đó sao?

Một câu nói, khiến cho Mã Thiết bưng bình.

Y có thể như lang như hổ, nhưng có bằng Tào Bằng không?

Bốn viên Thượng Tướng Tây Lương hầu như còn chưa nỗ lực hết mức mà đã bị người ta dễ dàng giết rồi. Mã Thiết tự nhận, nếu đơn đả độc đấu cũng không sợ người nào, còn nếu ba người đó liên thủ, hẳn cũng có thể thắng, nhưng phải hơn trăm hiệp mới có thể thắng được. Còn Tào Bằng dễ dàng chém giết Tây Lương Tứ Hổ kia, vậy mình xông ra, có thể thắng được Tào Bằng không?

Mã Thiết nhắm mắt lại, thấy cầu treo đã được dựng lên, cửa thành đóng.

Nhưng tiếng cười nhạo của Bạch Đà binh, vẫn nghe rất rõ ràng.

- Thành thúc, làm gì bây giờ?

- Hiện nay trong thành Cô Tang, chỉ duy nhất một người có thể địch được Tào Bằng.

- Ai?

- Bằng Đức.

Mã Thiết hầu như không chút suy nghĩ, không nói hai lời:

- Thật sao, tuyệt đối không thể để hấn xuất chiến, quan hệ giữa hấn với tên Tào tặc không rõ ràng, nhờ hấn cầu kết với Tào tặc, dựa vào xuất chiến để công thành, chẳng phải là khiến cho Cô Tang rơi vào tay Tào tặc sao?

- Vậy...ngồi chiến đi...

Đây là ngựa chiến, cũng không phải là không chiến, mà là bắt đầu chính diện giao phong.

Đấu tướng, là đấu sĩ khí. Hai quân giao chiến, đặc biệt là loại công phòng chiến này tuyệt đối không cách nào ngăn ngừa được. Mã Thiết vốn là muốn trong quân tại Tây Lương thành lập chút uy vọng, vì vậy chủ động xuất kích, yêu cầu Tào Bằng đấu tướng.

Hiện tại xem ra, đây thật đúng là một lựa chọn sai lầm.

Thấy khuôn mặt Mã Thiết trắng bệch, trong lòng Mã Thành thật sự không biết cảm giác như nào. Ông vốn không tán thành đấu tướng, nhưng Mã Thiết kiên quyết muốn đấu tướng. Được rồi, người muốn đấu tướng, thì đấu đi! Trong thành Cô Tang ta không phải là không có hảo hán, Bằng Đức kia tại Long Thành Giả giao phong bốn trận với Khương Hồ, ngay cả man dũng nổi danh Khương Hồ là Hà Yên cũng phải khen ngợi Bằng tướng quân uy vũ. Quan sát trận đấu tướng hôm nay, người có thể đánh một trận với Tào Bằng, ngoại Đại công tử ra, cũng chỉ có Bằng Đức.

Thế nhưng, Mã Thiết trước sau không chịu tin tưởng Bằng Đức, nhốt Bằng Đức tại đại lao.

Tính tính Mã Thiết này, thật đúng là càng lúc càng giống chủ công, đã như vậy, chuẩn bị một trận quyết chiến với Tào Bằng đi!

Nói như vậy lúc này, chủ công hẳn là đã nhận được tin tức rồi!

Trong lòng Mã Thành cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

- Mã Đằng hẳn là đã nhận được tin tức rồi?

Trong đại trường trung quân doanh Tào, Tào Bằng rửa tay, cười ha hả hỏi.

Giả Tinh nghiêng đầu, nhắm tính ngày, sau đó gật đầu:

- Hẳn là đã nhận được rồi. Ha hả, không ngờ Mã Thọ Thành này thật đúng là hợp với tướng quân. Phía bên tướng quân vừa xuất binh, hẳn ta lại muốn đi cướp quận Kim Thành. Không có Hàn Toại, địa bàn Mã Thọ Thành hẳn tuy lớn nhưng trong lúc nhất thời chỉ sợ cũng không có lực để đoạt.

Tào Bằng gãi gãi mũi, ngồi xuống ghé soái.

- Tiếp theo, làm gì đây?

- Vậy phải xem phía bên Sĩ Nguyên thắng bại thế nào.

- Vậy chúng ta qua đó.

- Xem tình hình trước mắt, hiện nay Khương Tự tại huyện Hưu Chư không vấn đề gì, ba huyện Tây Bộ muốn cứu viện Cô Tang cũng không dễ dàng công phá huyện Hưu Chư. Có thể cứu viện Cô Tang, cũng chỉ có một huyện Loan Diệu. Nhưng huyện Loan Diệu hiện nay sợ là tự thân cũng khó bảo toàn. Mã Thiết Tây Lương binh lính đều tụ tập tại Cô Tang, trong tay huyện Loan Diệu e là không có binh mã gì.

Tào Bằng gật đầu.

Mục đích chủ yếu của trận chiến này không phải là đánh Cô Tang.

Dùng thuật ngữ của hậu thế, đây là vây điểm đánh viện binh. mục đích chân chính của Tào Bằng là muốn đánh tan viện binh của Mã Đằng. Chỉ cần không có viện binh, thành Cô Tang này lấy dễ như trở bàn tay. Đừng thấy Mã Thiết có tám ngàn tinh binh Tây Lương, nhưng trong tay Tào Bằng có hơn hai nghìn cung tiễn thủ, còn có mười vạn tiễn tam lãng.

Đánh đã chiến, Tào Bằng lại càng không lo lắng.

Giả Tinh mưu kế thâm sâu, binh pháp cũng không tầm thường.

Hai người hẳn liên thủ, Mã Thiết với tám ngàn tinh binh, Tào Bằng cũng không coi ra gì.

Đây chính là tự tin!

Từ trận chiến Khúc Dương, đi một bước tiến một bước, Bạch Mã hỏa thiêu Nhan Lương, Duyên Tân chém giết Hề Văn. Chiến đấu với Viên Thiệu, bắt Cao Thuận Trương Lân làm tù binh...Sau đó đi sứ Hung Nô, làm đô đốc Hà Tây. Tự tin của Tào Bằng, là lần lượt từ trong thắng lợi mà có. Mà trong tay hắn, hôm nay có Từ Thứ, Bằng Thống làm mưu sĩ, còn có độc sĩ Giả Tinh, muốn binh có binh, muốn tướng có tướng, phía bên Hà Tây, còn có một vị đại độc sĩ ẩn trong tối, luôn theo dõi quận Võ Uy.

Hắn còn sợ sao?

Với tình huống hiện nay, không phải hắn sợ hãi, mà là Mã Thiết sợ hãi. binh Tây Lương sợ hãi.

Tào Bằng uống một ngụm nước, khẽ nói:

- Giờ phải làm như nào?

Giả Tinh cười:

- Tướng quân, vậy còn cái người là Bằng Đức Bằng Lệnh Minh kia thì sao?

Tào Bằng cũng không che giấu sự yêu thích của mình với Bằng Đức. Trên thực tế, thời hiện đại hắn vô cùng ngưỡng mộ nhân vật Bằng Đức này.

Trung thành, thủ tín, một khi nhận định mục tiêu, tuyệt đối không thay đổi.

Vì báo đáp ơn tri ngộ với Tào Tháo, Bằng Đức tham gia trận chiến Tương Dương, Phàn Thành, quyết lòng theo Tào Tháo. Trên thực tế, lúc Quan Vũ dùng trận thủy công làm chìm ngập bảy đạo quân của Bằng Đức, Vu Cầm. Sau đó Vu Cầm hàng, còn Bằng Đức kiên quyết thà hy sinh vì nghĩa lớn chứ không chịu hàng.

Đáng tiếc cho một viên hổ tướng!

Khi xem Tam Quốc diễn nghĩa, lúc đó Tào Bằng đã có ý nghĩ này.

Cho nên, lúc đến thời đại này, hắn mong muốn thay đổi số mệnh của Bằng Đức như hắn đã thay đổi số phận của rất nhiều người.

Ví dụ như Quách Gia, hiện giờ ông ta vô cùng cường tráng khỏe mạnh.

Ví dụ như Ngụy Duyên, hiện tại hắn là Trung Lang Tướng của Tào Tháo, độc lĩnh một quân.

Còn có Cam Ninh, Bộ Oanh, Vi Trạch....Chờ chút, mà thay đổi lớn nhất, chính là người vợ của Gia Cát Lượng, trở thành vợ của hắn. Nếu đã thay đổi được số phận nhiều người như vậy, thì phải làm sao thay đổi được số phận của Bằng Đức?

Cuộc công kích như Mã Thành dự liệu, lại không xuất hiện.

Ngày hôm sau, Mã Thành cùng Mã Thiết đứng ở trên lầu thành, nghiêng nhìn nghiêng lợi nhìn quân Tào dưới thành mà không thể nói ra lời. Ngay cả Mã Thành là một người trầm tĩnh như thế mà còn không chịu nổi nữa. Tào Bằng này, thật khinh người quá đáng.

Trên một tấm lụa trắng dài chừng mười thước, rộng ba thước viết mười mấy chữ:

- Ba nghìn dũng sĩ như chó nhà có tang, Mã gia không có ai là nam nhi!

Mà tấm lụa trắng này dùng hai cây cột căng rộng, cắm ở bên ngoài viên môn.

Cái gì, người không biết đọc sao?

Không sao, quân Tào này sẽ nói cho các người biết trên đó là viết chữ gì.

Năm trăm binh Tào dưới thành đồng loạt hô to, hô mỗi miệng rồi, lại đổi một nhóm người khác ra hô. Đủ các loại ngôn từ ô uế từ phun ra trong miệng những binh Tào này...thật khiến người ta đỏ mặt đỏ tai, binh Hà Tây thật không có văn hóa, nhiều người thậm chí còn xuất thân là người Hồ, sao lại không kiêng dè chút nào vậy.

Còn có nhiều người thậm chí còn cưỡi cả dây lưng ra, quay lưng về phía thành Cô Tang để đi tiểu, tư thế kiêu ngạo khiến Mã Thiết nghiêng chặt răng.

- Xuất kích, theo ta xuất kích.

Mã Thiết lớn tiếng quát to.

Mã Thành biết, nếu cứ tiếp tục như thế, sĩ khí của binh Tây Lương sẽ theo từng đợt từng đợt trong những tiếng cười nhạo mỉa mai kia mà mất hết.

Đánh một lần đi!

Vì vậy, Mã Thành cũng tán thành đề nghị xuất kích của Mã Thiết, lệnh cho ba nghìn kỵ quân giết ra thành Cô Tang.

Tuy nhiên phản ứng của quân Tào cũng vô cùng nhanh, hai nghìn cung tiễn thủ trong thời gian ngắn lao ra viên môn, bày trận chờ. Mũi tên Tào Công phóng lên cao bắn về phía binh Tây Lương. Lúc này đây, binh Tây Lương rốt cuộc đã lĩnh giáo cái gì gọi là mưa tên thật sự.

Mưa tên che phủ nhật nguyệt, cùng với chông sắt từ trong đại doanh quân Tào bắn ra, khiến binh Tây Lương đã lĩnh hội được thế nào là lý luận “bao phủ đường dài” của Tào Bàng. Quân Tào căn bản không hề xuất kích mà luân phiên bắn tên mười lượt, hai mươi ngàn mũi tên Tào Công đã tiêu hao hết, ba nghìn quân Tây Lương tử thương quá nửa, nhếch nhác lui về trong thành Cô Tang. Mã Thành bị trúng ba mũi tên, máu chảy không ngừng. Mũi tên Tào Công quả nhiên là tàn độc, không phải lực xuyên thấu của nó, cũng không phải tầm bắn của nó, mà là mũi tên có thiết kế hai móc câu nho nhỏ, nếu như người nào cũng bị loại tên này bắn trúng, trực tiếp có thể làm cho máu chảy đến chết.

Một gã binh Tây Lương trong lúc được trị liệu, y sư còn không rõ lắm sự ảo diệu của mũi tên tam lăng này, đem rút thẳng ra.

Tức thì loáng cái đã kéo ra nửa cân thịt, binh Tây Lương khốn khổ kia bị trúng tên có thể nhịn đau được, nhưng bị rút thịt như này thì không thể chịu được nữa, kêu gào lên thê lương thảm thiết, ngắt đi luôn. Đồng thời, máu từ nơi mũi tên rút ra càng trào ra nhiều hơn nhanh hơn. Nếu rút tên ra, phải chặt bỏ hai đầu mũi tên kia, sau đó mới rút cây tên ra. Loại mũi tên xuyên thấu này đã làm chết không biết bao nhiêu người. Dưới lầu thành Cô Tang, máu nhuộm đỏ khắp mặt đất.

Mã Thành hôn mê ba lần, rốt cuộc tình trạng đã ổn định.

Tuy nhiên, dù ông ta tỉnh lại cũng là hấp hối, không còn chút sức lực nào.

- Công tử, tình huống không ổn...

- Thành thúc, thúc hãy dưỡng thương trước đi, đừng nói nữa.

- Công tử, hãy nghe ta nói, tên Tào tặc tất có quỷ kế, bọn họ không chắc muốn đánh Cô Tang, mà là đang đợi Cô Tang không chiến tự mất.

Nay viện binh Tây Bộ đã không thể trông cậy, sợ là tự thân còn khó bảo toàn.

Viện binh của chủ công, chưa chắc đã tới kịp, thậm chí nếu có tới, thì Tào tặc kia cũng đã bố trí cái bẫy chỉ chờ chủ công đến đây...

- A..

Mã Thiết lập tức ngây dại.

Y cũng từng đọc nhiều binh pháp, cũng có chút mưu lược.

Tuy nhiên, mưu lược của y, đại đa số thời gian là những lý luận suông của Tướng quân Triệu Quát nước Triệu thời Chiến Quốc kia. Đối đáp từ sách, thì thao thao bất tuyệt, nhưng khi lâm chiến, thì trong đầu hần lại phản ứng chậm chạp.

Mã Thành biết chữ cũng không nhiều, đọc binh thư cũng ít.

Nhưng ông theo Mã Đằng nhiều năm, từ giữa những năm đầu Bình Nguyên, từ một tiểu tốt từng bước đến địa vị ngày hôm nay, dù không đọc binh thư cũng có thể hiểu sâu sắc chiến trận. Trực giác chiến tranh của ông vượt xa Mã Thiết, thậm chí ngay cả Mã Siêu chưa chắc đã bằng. Cho nên, ngay khi Mã Thành phát

giác được tình thế này, cũng không hẳn là do ông đoán trước được. Nhưng Mã Thiết lại hoàn toàn nghe không hiểu, y nghi hoặc nhìn Mã Thành, mồm há hốc, lại không biết bắt đầu nên đặt câu hỏi như nào.

- Vậy Tào tặc là Hạng Trang vũ kiếm, ý tại bái công.

Hạng Trang vũ kiếm, ý tại bái công: Hạng Trang là một võ tướng em Hạng vũ, còn Bái Công là Lưu Bang. Ý của câu thành ngữ này chỉ trong bữa tiệc Hồng Môn, Hạng Trang mượn tiếng ra múa kiếm trợ hứng, và muốn nhân cơ hội này giết chết Lưu Bang. Nay thường dùng để ví về người bề ngoài thì có lý do chính đáng, nhưng thực tế lại có dụng ý khác.)

Cô Tang với hắn không quan trọng, quan trọng là chủ công...chỉ cần chủ công bại, Cô Tang sẽ trở thành motojtoaf cô thành. Mà đây cũng không quan trọng, là quan trọng nhất là người Khương của Hưu Chư Trạch! Ta lường trước, Tào tặc tất ở tại Vô Uy làm tốt chuẩn bị rồi. Một khi viện binh chủ công tan tác, vậy thì binh mã Tào tặc tại huyện Vô uy sẽ tấn công Hưu Chư Trạch.

Đường Đề, đã mất đi nhuệ khí.

Việt Cát đa dụng, cũng mãnh phu, nhưng cũng không phải là đối thủ của Tào Bàng.

Đến lúc đó có thể sẽ xuất hiện tình huống, chính là Đường Đề và Triệt Lý Cát liên thủ, đem tiêu diệt Việt Cát, sau đó quy phục Hà Tây. Kể từ đó, quân Tào của huyện Vô Uy có thể bứt ra cùng liên thủ với Đường Đề, vậy khốn Cô Tang.

Khi đó, dù chủ công còn muốn cứu viện, cũng không thể.

Mã Thành càng nói càng kích động, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Trong đầu Mã Thiết rối loạn, hầu như mất đi năng lực tự hỏi.

- Thành thúc, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Phái người đi thông tri với chủ công...tuy nhiên, Tào tặc tất có phòng bị, sẽ có vây khốn, người này hữu dũng vô mưu, không phải là người tầm thường. Ta biết công tử vẫn không tin tưởng Bàng Đức, nhưng xin hãy nể mặt mũi của lão thúc mà tin hắn một lần. Để hắn giết ra ngoài đi báo tin với chủ công, xin chủ công đề phòng...chỉ cần chủ công không bại, Cô Tang không mất.

Vừa nói chuyện, Mã Thành gồng lên, bắt lấy tay Mã Thiết.

- Ta hiểu Lệnh Minh, tính tình thuần hậu.

Xin công tử hãy tin hắn như tin lão thúc, tín nhiệm Lệnh Minh một lần. Ta tin tưởng, hắn tất sẽ dùng tính mệnh để báo đáp sự tín nhiệm của công tử..

- Thành thúc, thúc chớ nói nữa, chớ nói nữa.

Mã Thiết mắt đỏ au.

Y liên tục gật đầu, nói:

- Ta tin hắn, ta tin hắn được chưa? Thúc hãy nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ thả hắn ra.

Trên mặt Mã Thành nở nụ cười.

Ông buông tay ra, thả người xuống thấp, chậm rãi nhắm mắt lại...

Mã Thiết nói:

- Lão thúc, ta đi thả Bàng Đức ra, trấn an hắn, lại xin lỗi hắn ...xin hắn đi thông báo với phụ thân..

Mã Thành không nói gì, chỉ gật đầu.

Mã Thiết không dám chần chừ, quay người đi ra.

Nghe tiếng bước chân Mã Thiết đi xa rồi cho đến khi mất hẳn.

Lúc này Mã Thành mới mở mắt ra, lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Thọ Thành, đệ ta!

Ca ca vì người làm nhiều việc như vậy, chỉ mong tiểu Thiết từ nay về sau thay đổi tính tình, sau này chắc chắn sẽ có đột phá. Đáng tiếc ca ca không thể nhìn thấy người thống nhất Lương Châu, trọng trấn thanh uy Mã gia! Giống như khi còn bé người đã nói với ta vậy, người muốn làm vương Lương Châu. Thế nhưng ta sợ rằng không nhìn thấy điều đó nữa...thật là nhớ....thời gian trước đây...

Trên mặt Mã Thành hiện lên nụ cười mờ nhạt.

Phụ thân, hài nhi đã làm trái lời nhắc nhở của người, hài nhi tới đây.

Ông vươn tay, đột nhiên kêu to một tiếng, thân binh ngoài phòng nghe tiếng kêu của Mã Thành liền vội vã chạy vào xem, thấy Mã Thành mặt hướng lên trời, tay vẫn còn giơ về phía trước dang rộng, ngón tay hơi cong như là đang nắm gì đó....

- Tướng quân...

Thân binh kinh hãi kêu lên.

Lúc này, Mã Thiết đang ở trong phòng nghỉ của mình, nghe tiếng kêu khóc thảm thiết của thân binh, cả người run lên.

Toàn thân lạnh ngắt xông thẳng lên đỉnh đầu!

- Thành thúc.

Nước mắt Mã Thiết chảy xuống.

- Ca, Mã gia đối xử với người như vậy, người sao phải nghe lệnh bọn họ?

Trong hốc cửa thành Cô Tang, Bàn Minh vội kéo tay Bàn Đức, khẽ nói:

- Lúc cần huynh, thì đối với huynh thân thiết, lúc không cần huynh, thì nhục mạ. Ca, ta không...thể làm ngơ nữa...Mã gia này, không đáng cho chúng ta bảo vệ...

- An Bình, dừng lại.

Bàn Đức tay nắm chuôi đao, mắt hổ tròn tròn, lộ ra sát ý lạnh lùng.

- Nếu người còn nói bậy bạ, ta không nhận người nữa, bỏ tay của người đang nắm đao ra, ta không nhận người nữa...

- Đao là người khác tặng..

- Người...

Bàn Đức bị một câu nói của Bàn Minh mà cứng họng. Gã cúi xuống nhìn hổ bào đao trong tay mình, sát khí cũng khẽ lay động. Phần dũng khí trước đó, cũng khẽ dao động...Gã sao không biết tốt xấu chứ?

- An Bình, chủ công cùng ta có ơn tri ngộ.

Lần này Thành thúc lại hết lòng vì ta, ta mới có cơ hội này. Luận tình lý, ta phải liều mạng để báo đáp ơn tri ngộ của chủ công, cũng vì báo đáp tính mạng của Thành Thúc. Sau này, ta sẽ không hiệu lực vì Mã gia nữa.

Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau về quê, được không?

Bàn Minh biết rõ, y không khuyên được Bàn Đức.

Bàn tay đang nắm chặt tay Bàn Đức, chậm chạp buông ra...

- Hãy sống để trở về, hơn nữa, huynh đừng quên, huynh còn thiếu một tính mạng cho Tào gia.

- Ta...

- Được rồi, được rồi, hãy bớt nói bừa đi.

Chuẩn bị đi, đệ sẽ thu hút sự chú ý của quân Tào, huynh có thể làm được gì, thì phải xem vận may của huynh.

Bàng Minh đưa tay lau nước mắt, giọng nói run run.

Y đi lên trước, đưa tọa kỵ cho Bàng Đức, sau đó nắm chặt dây cương, quỳ gối nói với Bàng Đức:

- Ca, lên ngựa đi.

- An Bình, hãy bảo trọng.

Bàng Đức vươn tay, cố sức vỗ vai Bàng Minh, nghiêng rặng, giẫm lên đùi Bàng Minh, ngồi lên ngựa.

Còn Bàng Minh nhìn Bàng Đức lên ngựa, trên mặt nở nụ cười.

Y hít một hơi thật sâu, chấp tay nói:

- Huynh trưởng, bảo trọng.

- An Bình, bảo trọng.

Bàng Minh xoay người lên ngựa, nhận đại thương trong tay thân binh.

Quay đầu nhìn thoáng qua trong hốc cửa thành, Bàng Minh nghiêng rặng, phóng ngựa đi. Tối nay y muốn dẫn người đánh lên Tào Bàng, gây sự chú ý của quân Tào, để yểm hộ cho Bàng Đức đột phá vòng vây, tận hết sức mình, thành công hay không, không ai biết.

Bàng Minh phóng ngựa đi tới một cửa thành khác của thành Cô Tang, thấy một đội quân tốt đang ở đó chờ y.

- An Bình tướng quân, có thể xuất kích chưa?

- Ủ.

Tên kia xoay người đi.

Bàng Minh đột nhiên hỏi:

- Nghe khẩu âm của ngươi, là người Thiên Thủy sao?

Quân hầu kia ngần ra, cười nói:

- Mặt tướng đúng là người Thiên Thủy, tướng quân sao biết được?

- Ha ha, trước đây ta và huynh trưởng từng đánh một trận tại Thiên Thủy, ừm...huyện Ký quận Thiên Thủy, nơi đó phong cảnh rất đẹp.

- Vậy thật khéo trùng hợp quá, mặt tướng là người huyện Ký.

-Ồ?

Bàng Minh hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Mặt tướng là Khương Phổ.

- À, Khương Phổ, tên rất hay.

Bàng Minh hít một hơi thật sâu, nói với Khương Phổ:

- Lát nữa chuẩn bị xuất kích, nhớ đi theo sát ta, ta sẽ bảo hộ ngươi chu đáo, được rồi, chuẩn bị đi đi. Một nén nhang nữa chúng ta xuất kích.

- Vâng.

Khương Phổ nghe lệnh chấp tay xoay người đi.

Bàng Minh ngồi trên lưng ngựa, tay cầm đại thương lạnh lẽo. Y hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm: không biết lúc này huynh trưởng đang nghĩ gì?

Hai huynh đệ, cùng tọa ở một thành trì, cùng cống hiến vì một người, rồi lại cách xa nhau.

Ngay lúc Bàng Minh đang suy nghĩ, thì Bàng Đức đã ngồi yên trên ngựa, tay cầm hủ bào đao lạnh lẽo.

- An Bình, phải bảo trọng.

Nếu như ta có thể còn sống trở về, nhất định sẽ giữ chữ tín, cùng đệ về quê.

Nhiều năm như vậy không biết cây tùng gia ở Tinh Đạo (nay là tỉnh Cam Túc phía Đông Nam Lũng Tây, thời Tam quốc thì thuộc cai quản của quận Nam An Ung Châu) có còn hay không!

Bất giác, một nén nhang đã trôi qua.

Cửa thành chậm rãi mở ra, lộ ra một khe hở. Bàng Minh hít một hơi thật sâu, thúc ngựa từ trong khe hở xông ra thành Cô Tang. Theo sát là Khương Phổ và năm trăm kỵ quân, cũng lặng lẽ đi theo. Ngay sau khi ra khỏi Cô Tang, Bàng Minh quay đầu nhìn lại trên thành, trên thành đen kịt không một bóng người. Tử Thành, thật sự là một tòa tử thành.

Đối với việc bán mạng cho một tòa tử thành như thế, thật không cam lòng!

Nghĩ tới đây, Bàng Minh nhổ xuống mặt đất một ngụm nước bọt, giơ một ngón tay lên:

- Người chó lên tiếng, đừng nóng vội.

Khương Phổ gật đầu với Bàng Minh, ý bảo đã hiểu.

Lúc này Bàng Minh mới thúc ngựa, lao tới hướng doanh trại Tào Bằng, chậm rãi tới gần.

Cùng lúc đó, cửa thành phía bên thành Cô Tang cũng mở ra một khe hở, Bàng Đức phóng ngựa lao ra, phi như bay về hướng rừng thương.

Từ xa nhìn lại, trong doanh Tào Bằng đèn đuốc sáng trưng.

Loáng thoáng có thể nghe được tiếng động lớn xôn xao truyền đến trong doanh. Ngoài viên môn, tấm vải trắng vô cùng bắt mắt, phần phật trong gió, chữ viết màu đỏ trên tấm vải trắng càng nhìn càng khiến cho người khác giật mình.

Nét mặt Bàng Minh không biểu lộ gì, chậm rãi tới gần doanh trại Tào Bằng.

Cửa viên môn, không có quân tốt!

Chắc là Tào Bằng nắm chắc thắng lợi nên không có phòng ngự gì.

Trên mặt Bàng Minh hiện lên nụ cười tàn nhẫn, Tào Bằng người cũng thật quá cuồng vọng, lẽ nào Tây Lương ta không ai bắt được người sao? Được rồi, huynh trưởng ta có thể được người xem trọng, chỉ là qua tối nay, sợ là người sẽ hận thấu xương đối với chúng ta. Thôi được, hai quân giao chiến, có chủ riêng của mình, lúc đầu người không giết chúng ta, là người ngu xuẩn. Hôm nay để người trả giá cho sự ngu xuẩn đó...

Đại thương trong tay run lên, Bàng Minh chợt thúc ngựa:

- Theo ta xuất kích.

Khương Phổ và đám quân tốt Tây Lương không nói hai lời, theo Bàng Minh phóng về phía viên môn quân Tào.

Càng ngày càng gần.

Bàng Minh thấy sắp sửa xông qua tấm vải trắng rồi.

Trong mắt y hiện lên tia hung ác, lật tay rút đao, chém vào cột tấm vải trắng.

Đây là sự sỉ nhục của võ tướng Tây Lương!

Ngay lúc trường đao của y chạm phải cây cột, thì con ngựa chột hí lên những tiếng dài, ngay sau đó, dưới mặt đất đột nhiên sập xuống, Bàng Minh thẳm kêu không hay rồi, lập tức cả người lẫn ngựa đã rơi xuống hầm.

Lại bị lừa!

Trong giây phút Bàng Minh ngã xuống dưới đất cùng với chiến mã, trong đầu hắn chợt hiện lên một ý nghĩ .

- Khương Phổ, chạy mau

Y hét lớn một tiếng, sau đó cả thân người thoáng chốc đã rơi vào trong hố. Cũng may là Tào tướng quân không muốn đẩy họ vào con đường chết, nếu trong bấy kia mà còn có vài cái cọc nhọn, móc sắt gì đó thì Bàng Minh tuyệt đối sẽ đi đời nhà ma.

Mà đám người Khương Phổ ở phía sau hắn , đang chạy vội tới, chợt nghe ầm một tiếng, dưới tấm lụa trắng, xuất hiện một cái hố bẫy thật lớn. Bóng dáng khô ngô của Bàng Minh, cả vật cưỡi cũng không thấy, bên tai chỉ vọng lại tiếng kêu ầm ĩ của Bàng Minh .

- Khương Phổ, chạy mau

-. . . Tướng quân.....

Khương Phổ vội vàng tìm chiến mã lại.

Gã thật ra đã dừng lại , nhưng không ít binh của Tây Lương vẫn đang xông lên.

Chiến mã dừng bên cạnh hố bẫy, kỵ sĩ trên ngựa, lại theo quán tính, bị hất ngã vào bên bên trong hố.

Bàng Minh thẳm nhất, ở phía dưới nhất.

Ở trên rơi xuống một người, hắn phải chịu thêm một phần tác động.

Cũng may mắn là hắn cường tráng, nếu không hắn sẽ giống như một cái sỏi cào trong hố bị người ta đập vào, có thể khiến hắn bị đập đến sống dở chết dở.

Nhưng mà cứ như vậy, Bàng Minh cũng không thể động dậy .

Chỉ nghe trên mặt đất truyền đến tiếng mõ vang. Từ hai bên đột nhiên xuất hiện hai đội cung tiễn thủ.

Một bên năm trăm người, tạo thành năm nhóm tiền trận. Hướng tới binh Tây Lương bên cạnh hố bẫy bị bao trùm chính là hai đội viễn trù .

Một bên năm trăm người, hai bên chính là một ngàn người.

Hai đợt tên của Tào Công bắn ra ngoài, gần hai ngàn chiếc.

Lần này Bàng Minh không mang bao nhiêu binh mã, chỉ dẫn theo một nhóm, bốn trăm người mà thôi.

Nhưng chỉ có mười mấy người rơi vào bẫy, còn là ba trăm người kia, thậm chí còn không đủ cho bọn cung thủ kia nhắm vào .

Ngay từ đầu Khương Phổ còn định chuẩn bị liều chết ra cứu Bàng Minh.

Nhưng tên kia như mưa, tiếng kêu thảm thiết của binh lính bên người Tây Lương hồi hồi không dứt. Khương Phổ cũng suýt nữa bị mũi tên của tên Tào Công kia bắn trúng, nhìn thấy binh lính Tây Lương lần lượt rơi đầu, hắn biết nếu mình ở lại thì chỉ có một con đường chết. Chỉ đành cắn răng, thúc ngựa hướng về Cô Tang mà chạy thoát. Vốn là định tập kích doanh trại. không ngờ lại bị người ta gài bẫy, từ lúc ra khỏi thành đến tháo chạy ... Thậm chí còn không đến một nén nhang. Phía sau quân Tào cũng không đuổi theo, chỉ là nhìn về hướng Tây Lương cười ha hả.

Khương Phổ nghĩ thẳm: trận này quả thực không đánh mà bại

Ngoài cửa viên môn Tào doanh, trong tay binh Tào cầm dây thừng móc câu, đứng bên hố bẫy, bắt những binh lính Tây Lương rơi trong đó ra, trói chặt bằng dây thừng.

Những binh lính Tây Lương lúc này còn nói mình xui xẻo. Sau khi từ trong hố bẫy đi ra, trong lòng ai cũng tự nhủ là mình may mắn, đồng thời sắc mặt trắng bệch. Phía trước hố bẫy này, không còn một binh sĩ Tây Lương nào còn sống. tất cả đều giống như một con nhím vậy, ngã vào trong vũng máu. Chính là sau hai đợt che đậy đó, ít nhất cũng có hơn một trăm người bị trúng tên chết, còn về những binh lính Tây Lương còn sống, không trúng tên còn đỡ... một khi trúng tên, vậy thì sống không bằng chết.

Những tù binh này, sau khi được cứu trở ra nhìn thấy những binh lính Tây Lương bị trúng tên kia, thê thảm ra sao .

Lúc ấy liền có người nói:

- Còn không cho bọn hần sẵn sàng khoái ra đi.

Nói là nói như vậy, ai có thể ra tay đối với đồng đội mình? Chỉ có thể nhìn người bị thương kêu rên trong đau khổ rồi chết đi.

Bàng Minh bị người dùng móc câu kéo ra, còn muốn giãy dụa một chút.

Chỉ thấy một thanh niên đi lên, hai tay khoác lên trên vai của hần. Cũng không biết động tác trên tay hần là như thế nào, chỉ nghe rắc rắc hai tiếng, cánh tay Bàng Minh đã bị đối phương bẻ gãy. Ừ phải giãy dụa, nhưng không có sức lực giãy dụa.

Bàng Minh tức giận đến chửi ầm lên:

- Tào Hữu Học, người cũng làm Thượng tướng, chỉ biết dùng những quỷ kế này, có dám đấu với ta một trận...

- . . . A, sao lại là người?

Một tiếng trẻ con, từ trong đám người vọng lên.

Quay về phía âm thanh phát ra, Bàng Minh liếc mắt nhìn thấy một thiếu niên có vẻ là có huyết thống Hung Nô, cầm trong tay một cây đoản côn, trong thắt lưng giắt một thanh dao găm, vừa đứng lúc theo dõi hần. Khuôn mặt của Bàng Minh kia nhất thời đỏ bừng. .

Tại sao tên tiểu tử này cũng ở đây?

Thiếu niên đó, chính là Thái Địch.

Lúc trước ở Lư Thủy Loan, hần chỉ thấy qua Bàng Minh.

Câu thường nói của mọi người: lời nói con nít không kiêng dè, nhưng trong lúc này, lời con nít không những không sợ hãi mà còn làm tổn thương người, còn lại tổn thương rất sâu nữa là khác.

Tên kia há miệng kinh ngạc, khiến cho Bàng Minh xấu hổ vô cùng.

Tại sao lại là người?

Lão tử bị một đứa trẻ xem thường.

- . . . Thái Địch, người biết hần?

Ở phía sau Thái Địch, một thanh niên gầy yếu, mở miệng hỏi nói.

Tên thanh niên này nói giọng Lương Châu chính gốc, khiến cho Bàng Minh không khỏi ngẩn ra.

Thái Địch nói:

- Quân sư, lúc ở Lư Thủy Loan, người này bị tiên sinh bắt được một lần.... không ngờ thằng nhãi này không biết xấu hổ, không ngờ còn muốn đến đánh lén. Hừ, lần này tiên sinh không ở đây, cũng không thể thả hần ra, quả thực đúng là đồ sói mặt trắng...

- . . . Ha ha ha.....

Thanh niên không khỏi mỉm cười.

Không chỉ có là thanh niên đang cười, còn có thanh niên vừa rồi bẻ cánh tay Bàng Minh cũng cười.

- . . . Tiểu Địch, không thể nói như vậy được .

Hai quân giao chiến, mỗi người vì chủ của mình, làm sao có thể nói hần là sói mắt trắng? Cùng lắm chỉ là không biết tốt xấu, loại ngu xuẩn không biết thời điểm .

- . . . Ủ, ngu xuẩn

Bàng Minh mặt đỏ bừng, nóng lên.

Nhưng những lời nhục nhã đối phương lại làm y cảm thấy phần nộ.

Đơn giản, y không hề để ý tới đối phương, mà là lớn tiếng gào thét

- Tào tặc, Tào Bàng! Có dám quyết một trận tử chiến với mỗ gia.

Thái Địch dùng ánh mắt như nhìn quái vật, nhìn chằm chằm Bàng Minh.

Cậu cười nói:

- Người cao to, người phỉ sức rồi... tiên sinh hiện giờ không ở trong doanh!

Người cho là các người rất thông minh sao? Tiên sinh và quân sư đã sớm đoán được, các người có khả năng sẽ phái người phá vây... dương đông kích tây. Người có biết hay không, tiên sinh là đại gia binh pháp, các người diễn trò xiếc này, tiên sinh đã sớm biết, và giải thích qua với ta. Ta nghĩ hiện nay, tiên sinh hẳn là đã ngăn chặn đám người phá vây của các người, hì hì, có tiên sinh và quân sư ở đây, màn kịch của các người, sao có thể che giấu được chứ? Nói cho người biết, cho dù là các người có thể xông ra đi nữa thì cũng có Long tướng quân, Hạ Hầu thế phụ và Phan thế phụ chờ các người., cho dù có cánh cũng khó mà có thể bay khỏi

Bàng Minh giật mình lạnh toát.

- . . . Các hạ, không phải Bàng Sĩ Nguyên?

Thanh niên không kìm nổi mỉm cười,

- Người nghe khẩu âm của ta, giống với Bàng A Sửu của Kinh Châu đúng không?

- . . . Người là.....

- . . . Tại hạ Giả Tinh, tự Thoái Chi.

Gia phụ Giả Hủ Văn Hoà Công, cũng là người Cô Tang. Mỗ nay bái Tham Quân Trung Lang Tư Hà Tây ổng, dưới trướng của công tử

Tham quân Trung Lang Tướng, chức vụ giống như tham mưu trưởng

Trung Lang tướng quân thật sự khác biệt rất nhiều, chủ mưu của Tào Bàng, là hai người Bàng Thống và Từ Thứ. Nhưng ở ngoài mặt, lại là Giả Tinh. Bởi vì hần là quân sư của triều đình bổ nhiệm cho Trung Lang Tướng, Bàng Thống và Từ Thứ là thiếu một cái tên chính thống. Tuy nhiên, giữa ba người, không có mâu thuẫn và xung đột lợi ích nào.....

Chuẩn xác mà nói, Giả Tinh chính là đại diện của Tào Tháo, gã là người của Tào Tháo.

Mà Từ Thứ và Bàng Thống, mới là tâm phúc Tào Bàng. Đối với điểm này, ba người đều rất biết rõ, cho nên ở chung cũng rất hòa hợp.

Giả Hủ sao?

Bàng Đức nghe nói qua!

Kia cũng tính là một vị danh sĩ Cô Tang.

Thật nực cười, mình còn tưởng rằng kẻ đã đạt được... nhưng lại không biết, người ta mặc dù ở ngoài thành, nhưng nhất cử nhất động bên trong thành, đều đã bị khống chế.

Không đúng!

Nói như thế đến, huynh trưởng ta nguy rồi.....

Lúc Bàng Minh tỉnh ngộ, Bàng Đức cũng đã bị bao vây .

Sau khi hấn rời khỏi Cô Tang, giờ roi đánh ngựa, hướng tới huyện Thương Tùng phi như bay. Thương Tùng, Loạn Điều, đều là quận dưới sự quản lý của Võ Uy.

Huyện Loạn Điều ở tây nam Cô Tang mà Thương Tùng thì ở đông nam Cô Tang. Phía sau nó dựa vào Trường Thành, nói 1 các chuẩn xác thì là giống như một cửa ải của quận Võ Uy. Từ quận kim thành đến quận Võ Uy nhất định phải đi qua quận Thương Tùng.

Từ Cô Tang hướng phía đông nam, cần qua núi Thiên Thê.

Bàng Đức không dám có một chút trễ nãi, không ngừng giục ngựa đi vội.

Vòng qua núi Thiên Thê đó là quan đạo, có thể thẳng đến Thương Tùng. Khoảng cách với Cô Thịnh càng ngày càng xa, Bàng Đức mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, chợt nghe một tiếng mõ thanh dồn dập.

Từ góc núi Thiên Thê xuất hiện một đám binh mã trang phục kì lạ đuổi theo.

Bạch Đà binh thuần 1 màu, mình đeo áo giáp . Kỵ sĩ trên Bạch đà ai cũng khoác một cái áo khác lông cừu màu trắng, chuyển động theo gió núi

Gần hai trường trường mâu, mâu lưỡi kỳ dài, ở dưới trăng ánh lên hào quang.

Trên lưng Bạch Đà, còn mang theo đại đao chín thước. Một đoàn quân lạc đà kỳ lạ ngăn cản đường đi Bàng Đức, ba trăm chi trường mâu hàn lấp lánh. Tư thế kia, chỉ cần Bàng Đức dám động dấy, đội quân bạch đà này, sẽ không chút do dự nghiền nát hấn.

Bạch Đà binh!

Bàng Đức nhận ra đội quân lạc đà này

Đừng nói là quận Võ Uy, chỉ sợ toàn bộ Lương Châu, cũng chỉ có vị Thái Thú Hà Tây kia mới có một đội quân trang bị xa hoa kỳ quái như vậy. Đối với sự sành điệu của Tào Bổng, không chỉ là Bàng Đức không thể Câu đồng, cho dù tướng lĩnh cả quận Hà Tây này, cũng hơi có chút chịu không nổi. Người nói người tổ chức thân quân, dùng cái gì không tốt, không ngờ chạy đi dùng lạc đà làm vật cưỡi...

Hơn nữa còn cố chấp dùng lạc đà màu trắng.

Một con lạc đà trắng, gần bằng giá của hai con ngựa tốt Đại Uyển

Được rồi, người dùng bạch lạc đà thì thôi, cả kỵ quân cũng phải là giáp trụ màu trắng, mặc giáp trụ màu trắng choàng gia...

Thằng nhãi này thậm chí không tiếc tiêu xài số tiền lớn, trên những trường mâu thương vẽ loạn ngân đào.

Cả vỏ đao, cũng phải làm màu bạc.

Nói chung, trên chiến trường rất ít có người dùng màu trắng. Một là không phải là điềm tốt, hia là bắt mắt quá mức.

Giống như con Trảo Hoàng Phi Điện của Tào Chương, Tào Tháo vô cùng yêu thích.

Nhưng chưa bao giờ nguyện ý cưỡi Trảo Hoàng Phi Điện trên chiến trường.... vì sao ?? Mục tiêu của Bạch Mã rất rõ ràng !

Đứng ở đó, mọi người đều biết người là ai!

Đương nhiên , cũng có cái loại ngông cuồng cố chấp không sợ chết này, ví dụ như Bạch Mã Nghĩa Từ của Công Biệt Khởi,,,,, hiện giờ, lại chạy ra một chủ nhân còn cố chấp hơn với Công Tôn, Tào Bằng! Hơn nữa hấn càng quá đáng, Bạch Mã Nghĩa Từ Công Biệt, làm nên toàn là ngựa; Bạch đà binh của Tào Bằng người tất cả đều dùng lạc đà. Nhưng, Tào Bằng thuộc cái loại trong đại sự có thể thương lượng, còn việc nhỏ ai cũng không cần nghĩ đến chuyện khuyên bảo. Ta thích, ta vui, các người muốn thế nào thì được thế đó.

Không chỉ có như thế, cả Bằng Thống và Từ Thứ, hiện tại cũng bị buộc sử dụng Bạch đà.

Bằng Đức vừa thấy Bạch Đà binh xuất hiện, thì biết là không xong rồi !

Bạch Đà binh nếu ở đây, thì rõ ràng Tào Bằng cũng ở đây.... tính toán của Mã Thiết, đã bị đối phương xem thấu.

Nếu Tào Bằng dám rời khỏi đại doanh, nói cách khác, trong Tào doanh tất có mai phục.

An Bình nguy rồi!

Nghĩ đến đây, Bằng Đức không nói tiếng nào, đẩy ngựa đã muốn chạy đi.

Lại nghe một âm thanh quen thuộc truyền đến:

- Lệnh Minh, nếu đến đây, sao vội vã trở về như vậy?

Trên đường đến, xuất hiện một đội binh mã.

Cũng may, đội binh mã này khá bình thường ít nhất bọn họ là cười ngựa tới.

Số lượng người không tính là nhiều, khoảng cỡ trăm người. một người thanh niên cầm đầu, sư hổ thú phía dưới, cầm trong tay Hoạ Can Kích, trên mặt mang nụ cười ấm áp như gió xuân, hướng với Bằng Đức nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu,

- ... Lệnh Minh, đã lâu không gặp...

Không thể đổi cách nói khác sao?

Bằng Đức kia làm gì có tâm tình mà dây dưa với Tào Bằng vào lúc này không nói lời nào, rút đao xông đến Tào Bằng .

Mà trên mặt Tào Bằng, nụ cười vẫn không thay đổi. Thấy Bằng Đức xông đến, hấn cười to nói:

- Đã sớm muốn cùng Lệnh Minh đánh một trận thư hùng, chọn ngày không bằng tình cờ, hôm nay người và ta ngay dưới chân núi này, phân thắng bại. Lệnh Minh, ăn ta một kích.

Ta và người rất thân thiết sao? Rất quen thuộc sao?

Người kêu thân thiết như vậy, có cửa ả.

Trong lòng Bằng Đức buồn bực sắp chết đi. Lúc trước chính là một câu kia của người: Lệnh Minh... đã khiến ta ở Long Giả thành chịu bốn năm cực khổ. Mẹ người... ức hiếp người quá đáng, bố hôm nay đường cùng rồi liều mạng cái mạng này với Tào Hữu Học người!

Hổ Bào Dao ở trong tay Bằng Đức, giống nhau bừa tính sinh mạng, đao ảnh xuất ra thật huyền diệu, thật mạnh.

Lúc trước, lúc Tào Cấp đang thiết kế Hổ Bào Dao, ở trên còn muốn làm một cơ quan nhỏ. Khi người cầm đao dùng sức múa đao, Hổ Bào Dao sẽ phát ra âm thanh chói tai giống như mảnh hổ đang rít gào. Đây cũng là Hổ Bào Dao lai lịch sử nhất.

Bằng Đức cầm trong tay Hổ Bào Dao, hoàn toàn không có lưu tay.

Đại đao bay lượn, thế vô cùng mạnh mẽ; mà Tào Bằng cũng không hề sợ hãi, Hoạ Can Kích khua kích vùn quay cuồng, chiêu nào cũng như muốn lấy mệnh.

Từ sau khi Tào Bằng đạt tới tiêu chuẩn võ tướng siêu hạng nhất, còn chưa có ai thật sự cùng hấn đánh một cách thống khoái.

Đám người Hạ Hầu Lan Phan Chương từng liên kết so chiêu với hắn, nhưng đúng là vẫn còn có điều e dè. Mà Tào Bằng cũng chưa hề thi triển hết toàn lực. Năng lực chính mình hiện giờ cuối cùng đến mức nào? Hắn cũng không rõ lắm... tuy nhiên, Bằng Đức là mãnh tướng có tiếng trong Tam Quốc... Võ công tuyệt đối vượt hơn chín mươi. Hơn nữa, tuổi tác hắn đúng lúc đang ở hướng đỉnh cao, cho nên có thể làm tiêu chuẩn để kiểm tra một chút võ nghệ của mình như thế nào.

Bạch Đà bình, và Phi Mạo đối đầu.

Ánh lửa chiếu rọi dưới chân núi Thiên Thê, chỉ thấy trong ánh lửa kia, hàn quang chớp động, sát khí kinh người.

Dao kích chạm vào nhau sinh ra dòng khí, không ngừng khuếch tán mở ra, khiến cho Bạch Đà quân và Phi Mạo không thể không lùi ra hai bên

Bằng Đức, thi triển ra sở học suốt đời.

Mà Tào Bằng, cũng không có chút nao núng, đánh rất kịch liệt, cả vật cưỡi cũng không ngừng phát sinh xung đột. Sư hổ thú không ngừng hướng tới công kích chiến mã Bằng Đức. Thật đúng là trời sinh dị chủng, sư hổ thú một khi nổi tính thì chiến mã bình thường khó có thể chống lại. Ngay từ lúc đầu, Bằng Đức dựa vào Hổ Bào Dao đánh cùng Tào Bằng đã không phân bì được cao thấp.

Nhưng nếu chiến đấu kéo dài, vật cưỡi của y, có thể dần dần không chịu được.

Sư hổ thú chính là đứng đầu trong loài ngựa, cả đá cũng mạnh, vừa đung vừa cắn, chỉ trong chốc lát, vật cưỡi Bằng Đức đã bị sư hổ thú đánh cho thương tích đầy mình, không ngừng gào thét. Bằng Đức tuy muốn bảo hộ nhưng lại bị Họa Can Kích của Tào Bằng ngăn chặn gắt gao. Y tự thân khó bảo toàn, làm sao có thể lo cho vật cưỡi được chứ. Hai người đánh mấy chục hiệp, ngựa Bằng Đức rốt cục chịu không được, sau khi bị sư hổ thú lấy cả thân mình chạm mạnh, hai chân mềm nhũn, thở phì phì rồi quỳ rạp xuống đất.

Hổ Bào Dao bay ra xa.

Bằng Đức nằm trên mặt đất, trong đầu trống rỗng.

Bên tai, vọng lại tiếng vó ngựa, Tào Bằng phóng ngựa xông lại, Họa Can Kích giơ lên cao, đâm ra một kích.

443. Chương 469: Được Là May Mắn Của Ta, Mất Là Mạng Của Ta

Trên chòi canh Tào doanh, Tào Bằng lấy tay che nắng, nhìn chăm chú thay đổi phía dưới thành Cô Tang

Lúc Bằng Đức đến dưới thành Cô Tang, Tào Bằng liền nhận được tin tức. Sau khi Mã Thiết dùng tiễn bắn Bằng Đức, hắn biết, giờ phút mấu chốt đã sắp đến rồi. Không phải hắn muốn hãm hại Bằng Đức, chẳng qua tất cả thuận theo tự nhiên mà thôi. Trên lịch sử, Tào Tháo thu phục Bằng Đức, cũng là thông qua lời gièm pha của Trương Lỗ mới đạt được thành công. Tào Bằng không hãm hại Bằng Đức, chẳng qua là thuận theo tự nhiên thôi. Mỗi tiếng nói cử động của Mã Thiết, đều bị Giả Tinh hiểu rõ.

Muốn nói nắm bắt được lòng người, Giả Tinh có thể tính là cao thủ, tuyệt đối thuộc vào hàng đầu.

Chỉ dựa vào việc sau khi đơn kỵ du thuyết hàng được huyện Hưu Chư, Giả Tinh đã thông qua đủ cách, tìm hiểu gần như toàn bộ về Mã Thiết

Đó là một đứa nhỏ tâm cao khí ngạo, đồng thời được chiều hư từ nhỏ!

Đối phó với loại người này, chỉ cần không ngừng lộ ra sơ hở, khiến hắn hoài nghi, khiến hắn căm thù, tự nhiên sẽ có thể mã đáo công thành.

Lúc Bằng Minh đoạt Hổ Bào Dao trong tay Bằng Đức, cắt bào đoạn nghĩa, trên mặt Giả Tinh lập tức nở một nụ cười.

- . . . Tướng quân, thành công rồi .

Tào Bằng cười,

- Dựa vào cái gì mà thấy được?

- . . . Tướng quân cho rằng Bằng Minh có bao giờ địch được Bằng Đức không?

- . . . Giữa hai người cách nhau rất lớn

Giả Tinh nói:

- Nếu tâm tư Bằng Đức đã không dao động, thì với thân thủ của Bằng Minh sao có thể đoạt được binh khí từ trong tay Bằng Minh? Bằng Đức hiện giờ, chỉ sợ là đã chán nản. Tướng quân có thể dẫn người đi nghênh đón hắn một chút, sau đó liền kính hậu tin vui .

Nghĩ đến, viện binh của Mã Đằng cũng sắp tới rồi!

Sĩ Nguyên có lẽ đã chuẩn bị xong, sau khi binh mã Mã Đằng đến, thì sẽ đánh tan, thì Tây có thể Lương đã định rồi .

Tào Bằng gật gật đầu, tỏ vẻ rất đồng ý.

Đây phù hợp với kế hoạch trước đây của hắn, thu phục Bằng Đức, vây khốn Cô Tang. Tiêu diệt sinh lực Mã Đằng, , uy hiếp Tây Khương thần phục, vì thế sẽ lấy được toàn bộ quận Vô Uy mà không có chút máu nào. Nếu được quận Vô Uy thì hành lang môn hộ Hà Tây sẽ mở. Đây đối với sự phát triển của thương hội quận Hà Tây, cũng cực kỳ hữu ích. Nằm trong tay thương lộ Tây Vực là một bước đi cực kỳ mấu chốt .

Chỉ có coi trọng con đường tơ lụa, xuyên qua hành lang Hà Tây, Hà Tây quận mới có thể thật sự tiếp tục phát triển.

Suy cho cùng, quận Hà Tây quá nhỏ, tuy nói đây là một vùng đất bảo ngọc nhưng hoàn cảnh của nó cũng hứa hẹn sự phát triển của tương lai. Phía bắc, có núi Hạ Lan che chở, tất nhiên có thể tăng cường phòng ngự cho quận Hà Tây, nhưng đồng thời cũng giúp cho phía bắc quận Hà Tây phát triển nên sẽ trở nên khó khăn. Cũng là nguyên nhân này, Tào Bằng thà rằng tổn thất tài nguyên, mời bộ lạc Đàn Thác từ phía bắc xuống núi Thạch Chủy, chiếm Mạc Bắc. Do chính là hy vọng tương lai sẽ phát triển lên phía bắc, xây dựng một cơ sở hoàn hảo

Phát triển hướng bắc, không quá có khả năng.

Còn hướng đông? Có lạch trời Hoàng Hà, cũng rất khó khăn.

Dưới phía Nam hạ, còn lại là dưới sự thống trị của quận An Định . Tào Bằng không có khả năng cưỡng ép đoạt lấy lợi ích của quận An Định, nó sẽ tạo thành hỗn loạn.

Quan hệ giữa quận Trương Ký và Hà Tây không tệ, hơn nữa cũng rất ủng hộ sự phát triển của quận Hà Tây.

Nếu vì một chút lợi ích nhỏ, mà mất đi sự ủng hộ của Trương Ký,thật không đáng... cho nên, con đường nam hạ này, cũng khó có thể thành công. Con đường ra duy nhất làphát triển sang hướng tây. Khai thông hành lang Hà Tây, mở đường cho con đường tơ lụa, khiến Tây Vực và Trung Nguyên hợp thành một thể. Chỉ có như vậy, mới có thể khiến quận Hà Tây trong khoảng thời gian ngắn ngày càng phát triển.

Tào Bằng đối với quận Hà Tây có quy hoạch tổng thể.

Trong ba năm, sau khi hài lòng nhu cầu cơ bản rồi thì quận Hà Tây nhất thiết phải thay đổi hình thức phát triển.

Chỉ dựa vào đồn điền, cũng không phải là chuyện lâu dài. Dựa theo việc dân số tăng, tài nguyên đất ngày càng ít, mâu thuẫn xung đột ngày càng theo đó mà gia tăng. Cho nên lo trước tính sau, Tào Bằng đối với hình thức phát triển của xã thành cũng có một suy nghĩ nho nhỏ, làm nhẹ chức năng là thành thị quân sự, chính trị, tăng cường chức năng kinh tế, do đó khiến Hà Tây trở thành trung tâm mậu dịch liên kết với Mạc Bắc Tây Vực, thông qua con đường buôn bán, thâm nhập Tây Vực và Mạc Bắc, tăng cường sự khống chế.

Đây sẽ là 1 quá trình lâu dài

Tào Bằng có đủ kiên nhẫn và thời gian, quy hoạch chậm rãi và phát triển.

Chỉ có điều, ngay lúc Tào Bàng chuẩn bị xuất doanh, lúc nghênh đón huynh đệ Bàng Đức dưới thành Cô Tang thì có sự thay đổi bất ngờ!

Tất cả đôi mắt, nhìn chăm chú vào Mã Thiết, khiến Mã Thiết thẹn quá thành giận.

Bàng Minh chửi ầm lên, khiến Mã Thiết hơi có chút khó chịu. Trọng yếu nhất là hấn từ trong các ánh mắt chăm chú nhìn mình mà nhận ra được có sự nghi hoặc và không tín nhiệm. Những lời đó của Bàng Minh, thật sự là điểm yếu của Mã Thiết

Hắn, đối với lực lượng trong tay của thành Cô Tang thực sự quá yếu!

Sau khi Mã Thành và Tứ Hổ Tây Lương mất đi, uy vọng của Mã Thiết ở Tây Lương, có thể là đã giảm tới mức thấp nhất.

Điểm này, Mã Thiết biết rất rõ

Chỉ có điều trước đó, không có ai trực tiếp nói ra. những lời này của Bàng Minh, giống như là đã xé cả nội khổ trên người Mã Thiết. Hắn là con của Mã Đằng, hơn nữa là đứa con được thương yêu nhất!

Nhưng ngoại trừ như vậy ra, hắn còn gì?

Văn không thành, võ không tới!

Sáu chữ này chính là sáu chữ hình dung Mã Thiết hiện tại. Tuyệt đối là từ thích nhất nhất

Mặt Mã Thiết, nổi giận mà trở nên đỏ bừng, đột nhiên hắn rút kiếm đeo bên sườn ra

- Bàng Đức, ta không giết ngươi, thề không làm người.

Nói xong, hắn lớn tiếng quát

- Ai lấy thủ cấp Bàng Đức cho ta?

Các tướng Tây Lương, ai cũng cảm như hén

Sự dũng mãnh của Bàng Đức, mọi người đều biết. Lúc còn Tây Lương Tứ Hổ, có lẽ còn có thể gọi là đầu được cùng Bàng Đức, nhưng hiện nay

Mã Thiết giận quá

- Ai đi lấy thủ cấp Bàng tặc cho ta

- . . . Mạt tướng nguyện dõ

Đám tướng quân không nói lời nào, sắp làm Mã Thiết bùng nổ thì bỗng nhiên có người la lớn .

Đám người chợt tách ra, một viên tiểu tướng, từ trong đám người thường bước ra, đi nhanh về hướng Mã Thiết

Tiểu tướng kia, cũng khoảng hai mươi, trong tay cầm một thanh hoàn thủ đao

Chỉ thấy gã sắc mặt dữ tợn đáng sợ, trong chớp mắt tới trước mặt Mã Thiết, lớn tiếng quát:

- . . . Bàng tướng quân là anh hùng lại chịu bị người hãm hại như thế, ta và mọi người sao được an tâm? Hôm nay nếu không giết ngươi, sớm muộn gì tất mất tính mạng này.

Còn chưa dứt lời, tiểu tướng này giơ tay chém xuống, một đao chém Mã Thiết nằm trên mặt đất.

- . . Các người cam nguyện chịu khổ vì con người này? Còn không mở cửa thành

Lúc Mã Thiết bị chém ngã xuống đất, trong đầu vẫn mê man: người này, lại là ai?

Trên thành đại loạn, các tướng Tây Lương ngơ ngác nhìn nhau, không biết thế nào là đúng. Thấy trang phục tên tiểu tử kia, thân phận và địa vị không quá cao, ước chừng cũng chỉ là quan quân hầu hạ cấp thấp. Rất nhiều người, thậm chí còn không nhận ra gã, cũng không biết tên gã. Nhưng một vô danh tiểu tốt như vậy, lại khiến tất cả mọi người ở trên thành kinh sợ.

Cùng lúc đó, dưới cửa thành rất rối loạn.

Tiếng kêu nổi lên bốn phía

Theo sát sau, cửa thành mở ra.

- . . . Tướng quân, sao không cướp lấy Cô Tang, đây là cơ hội hiển có

Trên đầu thành bất thành linh thay đổi, khiến huynh đệ Bàng Đức trợn mắt há hốc mồm. Bàng Minh cũng là nhất thời tức giận, mới quyết ý phản lại Cô Tang. Cũng không nghĩ là trong nháy mắt trên thành Cô Tang đã thay đổi đột ngột như thế. Mã Thiết bị người chém nằm trên mặt đất, cửa thành được mở

Bàng Đức còn đang do dự

Nhưng Bàng Minh lại mừng rỡ!

Y nhận ra, tiểu tướng kia chính là Khương Phổ.

- . . . Ca ca, tận dụng thời cơ, mất rồi thì không đến nữa, nay huynh đệ ta đã phản Tây Lương, sao không nhân cơ hội này, kiến công lập nghiệp...

- Việc này...

- . . . Ca ca, đừng do dự nữa

Bàng Đức cắn răng một cái, đoạt qua Hổ Bào Dao trong tay Bàng Minh, đoạt chiến mã của Bàng Minh phóng ngựa vào thành Cô Tang..

Đúng vậy, đã xé bỏ quan hệ rồi, còn che giấu làm cái gì?

Phải nói trong lòng Bàng Đức có hay không có căm giận? Chắc hẳn có, mà còn là rất nhiều, chỉ là trước đây, y hết sức đè nén oán giận, sù sao y và Mã Đằng cũng từng có tình cảm chủ tớ. Nhưng mà bây giờ Mã Thiết đã chết, hơn nữa tình cảm chủ tớ đó cũng chỉ là giả. Khi Mã Thiết hạ lệnh bắn y, thứ tình cảm đó đã biến mất rồi .

Không có tình nghĩa, cũng nghĩa là không có gì e dè.

Chuyện cho tới bây giờ, Bàng Đức cũng không có sự lựa chọn nào khác. Thôi được, cứ để toà thành Cô Tang này làm lễ yết kiến quy hàng Tào Bàng vậy.

Xa xa, Tào Bàng mới ra khỏi đại doanh, thấy như cảnh như vậy liền lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Cũng may hắn rất nhanh phản ứng, không nói tiếng nào, lớn tiếng quát:

- Tam quân nghe lệnh, theo ta đánh chiếm thành Cô Tang.

Hắn biết, lúc tên tiểu tướng chém Mã Thiết, tình hình dĩ nhiên không khống chế được.

Tào Bàng cũng không phải là Lưu Bị kia, đối mặt cửa thành Cô Tang mở rộng, hắn đương nhiên không có lý do cự tuyệt Cô Tang.

Tây Lương, là một thế giới dùng võ để nhận được sự tôn trọng.

Ở đây coi trọng thực lực! Những thứ nhân nghĩa đạo đức không phải là thứ quan trọng. Huống chi, hắn và Mã Đằng vốn là mối quan hệ địch thủ, cần gì phải coi trọng nhân nghĩa chứ? Nay có người tạo phản, nếu như hắn không dám, chỉ có thể là hại đối phương, thôi vậy, dù sao Cô Thịnh thành sớm hay muộn cũng phải lấy, tuy nói có thể phá hư kế hoạch của hắn, nhưng cũng không thể không lấy.

Nghĩ đến đây, Tào Bàng thậm chí còn không kịp mặc giáp trụ, càng không kịp kêu người ta mang Phương Thiên Họa Kích tới.

Hắn cưỡi ngựa, trong tay cầm một thanh đại đao, liền phóng đi cô thịnh. Theo sau hắn, ba trăm bạch sỉ bình và một trăm Phi Mạo, lập tức theo sát sau cùng xuất kích. Giả Tĩnh sau một lúc lâu chân chữ, cũng không nói tiếng nào, hạ lệnh Tào quân công kích Cô Tang.

Giống như chơi một trận hơi lớn!

Chỉ mong là không làm hỏng đại sự của Sĩ Nguyên, nếu không Sĩ Nguyên trở về, tất nhiên sẽ không cùng ta từ bỏ ý đồ.

Trên mặt Giả Tinh hiện lên một chút cười khổ.

Bàng Đức một mình xông ra trước vọt vào trong thành Cô Tang.

Binh lính dưới trướng của Khương Phổ đang chiến đấu cùng với binh Tây Lương. Bọn họ đánh lên mở được cửa thành. Tuy nhiên số lượng binh Tây Lương dù sao cũng chiếm ưu thế, chỉ trong nháy mắt, thủ hạ Khương Phổ đã dần dần lép vế. Bàng Đức phóng ngựa vào cửa thành, đột nhiên từ trên ngựa nhảy xuống, múa Hồ Bào Dao vọt vào trong quân đang hỗn loạn.

Y phát hiện, rất ít người trên cánh tay buộc vải trắng, có lẽ là người một nhà.

Nếu phân rõ địch ta, Bàng Đức không còn gì phải do dự. Hồ Bào Dao dao lóng lánh, chém xuống bốn phía. Rất nhiều ngày nay y chịu đủ loại oan ức, trong phút chốc tất cả bộc phát ra. Bàng Đức giống như một con hổ điên chém giết trong đám người. Những nơi đi qua, chỉ thấy những phần còn lại của chân tay đã bị cắt cụt, máu tươi khắp nơi, nhưng lại không có một người nào có thể ngăn cản được y.

- . . Chặn ta người chết

Gương mặt trung hậu của Bàng Đức kia lộ ra vẻ dữ tợn.

Người này quả thật cũng rất nóng nảy.

Bàng Đức tính cách tuy nói đôn hậu, thậm chí có chút cứng nhắc, không vận dụng được những gì đã đọc vào thực tế. Nhưng một khi buông bỏ tất cả, quả thực là giống nhau thay đổi con người, trở nên vô cùng hung tàn. Theo sát sau, Bàng Minh cũng vọt vào trong cửa thành, đoạt một thanh mâu dài trong tay binh Tây Lương. Gã hét lớn một tiếng, trường mâu rung lên, xông vào đám người đó chém giết

Hai huynh đệ liên thủ, binh Tây Lương không có ai có thể ngăn cản.

Vốn những quân tốt kia đã lộ ra sự thất bại, sau khi huynh đệ Bàng Đức vọt vào, giống như tìm được người tâm phúc rồi, anh dũng chém giết. Cửa thành nho nhỏ cuốn vào động, tiếng kêu nổi lên khắp nơi, máu chảy thành sông. Binh Tây Lương thì mờ mịt không biết làm sao! Bọn họ sợ hãi công kích quân tốt này, ngoài trừ nói là căm thù ra, hay nói là phản ứng bản năng .

Sau khi hai huynh đệ Bàng Đức xông vào, binh Tây Lương lập tức tan tác.

Cùng lúc đó, Khương Phổ ở trên đầu thành, cũng lâm vào khổ chiến.

Các tướng Tây Lương thất kinh một lát, liền lập tức vây gã lại, điên cuồng chém giết Khương Phổ.

Khương Phổ kiên cường phản kháng các đòn tấn công của các tướng Tây Lương. Nhưng lại là thân cô thế cô, một lát sau, gã đã thương tích đầy mình, có chút không chống đỡ nổi. Chính trong lúc này, Bàng Đức cả người đầm máu, giống như một huyết nhân vậy, chạy như phi đến, xông đến đầu thành. Trên đường lao đi, dọc ngang đầy thi thể binh Tây Lương. Mà Bàng Đức giống như một con hổ điên, đôi mắt đỏ thẫm, sắc mặt dữ tợn, đi nhanh vài bước tiến đến chém bay hai võ tướng Tây Lương.

- . . . Mã Đằng vô đạo, mỗ quyết ý quy thuận triều đình, người nào còn dám lộn xộn, khẩu đại đao của Bàng Lệnh Minh này sẽ không nhận ra tình người.

Tiếng hô vang lên

Các tướng Tây Lương bị bộ dáng hung ác của Bàng Đức kia làm khiếp hãi đến mức không ai dám nói tiếng nào.

Cũng không biết là ai, đang cầm binh khí trong tay ném xuống đất,

- Mỗ sớm đã muốn quy hàng, chỉ bất hạnh không có cơ hội.... nay, nguyện cùng tướng quân quy hàng...

- . . Nguyện tùy tướng quân, quy hàng....

Binh Tây Lương, binh bại như núi đổ.

Bạch đà binh của Tào Bằng sau khi vọt vào thành Cô Tang, gần như không có tổn chút công sức đã dễ dàng không chế được thế cục

Theo sát sau, Tào quân chen chúc tới.

Có binh Tây Lương muốn xông lên đi chém giết, lại bị ngăn lại.

- . . . Diên rồi sao? Đã quên tiền trận công kích của Tào quân?

Một đội thiết kỵ nhanh như điện chớp, vọt vào trong thành. Kị sĩ trên ngựa kia, vắt đao cầm cung, phóng ngựa bay đến. Khi chiến mã chạy như bay, các mũi tên của Tào Công cũng đồng thời bắn ra, giết chết những binh Tây Lương còn đang chống đỡ kia.

Tiền trận?

Binh Tây Lương giật mình giật mình lạnh toát.

Vừa nghĩ tới hôm qua mưa tên che trời phủ đất, sắc mặt binh Tây Lương liến như màu đất.

Tình hình đó, thật là đáng sợ, mà quân kỵ binh đó của Tào Bằng, cưỡi ngựa bắn cung thực kinh người. Bọn họ không ngờ có thể không tổn chút sức nào để ngồi trên ngựa kéo cung bắn tên. Xem bộ dáng thoải mái kia, thậm chí so với binh cưỡi ngựa bắn cung tinh tuyển của Tây Lương còn thành thạo hơn vài phần.

Tiếng hò hét trên đầu thành đã dừng

Binh Tây Lương cho dù có ngốc, cũng biết xu thế không thể cứu vãn.

Chống lại quan đều đình ư, chúng ta còn đánh cái gì nữa? Cho nên, binh khí của binh tướng Tây Lương đều ném xuống hết mặt đất, ôm đầu ngồi xồm tại ven đường, la lớn:

- . . . Đừng giết nữa, chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng

Tào Bằng, kiểm chiến mã, nhìn quét qua.

Võ Uy, Cô Tang!

Toà thành không quá ba trăm tuổi này, bắt đầu xây dựng lúc trước công nguyên, hiện giờ, nhưng giờ lại bị cướp lấy nhẹ nhàng như vậy.

Vấn đề là trong lòng Tào Bằng, cũng không hy vọng sớm chiếm được Cô Tang như vậy.

Hắn không khỏi cười khổ một tiếng: chiến trường thay đổi trong nháy mắt, thật là khó mà nắm bắt, lại để Mã Đằng tránh được một kiếp rồi.

444. Chương 470: Mã Vân Liễu

Tào Thái Thú, người thành công rồi!

Bàng Đức dẫn các tướng Tây Lương, dọc theo đường chính đi xuống, dừng trước ngựa của Tào Bằng.

Phía sau y, Bàng Minh nâng thân mình đầy thương tích, vẻ mặt hiện rõ sự phức tạp. Cũng khó trách, y và Bàng Đức từ khi hơn mười tuổi đã làm trợ thủ cho Mã Đằng. Coi như tình cảm cũng có chút thân thiết, hiện giờ bọn họ lại phản lại Mã Đằng.

Vừa rồi, Bàng Minh còn lòng đầy căm phẫn.

Nhưng sau khi y đánh chiếm Cô TangTang, lại có chút trống rỗng, hư vô...

Không giống như đám tướng sĩ trợ thủ mới của Mã Đằng, hai huynh đệ Bàng thị có tình cảm vô cùng thân thiết với Cô TangTang. Thành Cô Tang này, họ Mã đã ở được hơn hai mươi năm. Tuy nhiên từ hôm nay trở đi, nó không còn là họ Mã nữa, mà là họ Tào...Cảm giác này, cũng không hề thoải mái. Cho nên khi huynh đệ Bàng Đức nhìn thấy Tào Bằng, vẻ mặt hiện rõ sự kì quái.

- Ấy..

Tào Bằng có chút xấu hổ.

Tuy nhiên không đợi y phản ứng gì, chỉ thấy Bàn Đức kéo y quỳ rạp xuống đất:

- Tội nhân Bàn Đức, nay lĩnh Cô Tang, nguyện hàng chủ công.

Ánh mắt Giả Tinh nhú lại, hiện lên một tia sắc nhọn.

Bàn Đức không nói nguyện quy hàng triều đình, cũng không nói sẽ nguyện quy hàng Tào Tháo. Y nói, y nguyện quy hàng Tào Bằng hơn nữa sẽ lấy Cô Tang để lập công. Theo một cấp độ nào đó mà nói, y chỉ là thần phục Tào Bằng, chứ không phải hàng phục triều đình. Hoặc có thể nói, từ giờ khắc này, Bàn Đức sẽ lấy thân phận gia thần của Tào Bằng mà nói với người đời.

Hữu Học, chỉ sợ đây là thành quả mà người luôn mong muốn.

Trên mặt Giả Tinh lộ ra nụ cười.

Chỉ có gã mới hiểu, Tào Bằng vì Bàn Đức mà đã tổn hao rất nhiều tâm tư.

“Hai lần bắt, hai lần thả, cuối cùng đạt được một mảnh tướng”. điều này xét thế nào cũng thấy Tào Bằng được lợi.

Tào Bằng vội vàng xuống ngựa, nâng Bàn Đức, Bàn Minh lên.

- Tào mỗ nay có được Lệnh Minh, Tào mỗ thật sự may mắn.

Nói xong, hắn cởi áo khoác lông cừu, tự tay khoác lên người Bàn Đức. Đây cũng là lần thứ hai Tào Bằng cởi áo tặng cho Bàn Đức.

Hành động này của Tào Bằng đủ khiến cho Bàn Đức cảm kích không nguôi.

Không kìm nổi, y nước mắt lã chã:

- Chủ công coi trọng Bàn Đức, cũng là may mắn của Bàn Đức, Bàn Đức nguyện quên mình phục vụ.

Tào Bằng cười to, tiến lên ôm chặt Bàn Đức, mặc kệ máu ngựa trên người y dính đầy trên đại bào trắng như tuyết của hắn. Hành động này, khiến rất nhiều tướng lĩnh cảm thấy ái mộ! Họ biết, Bàn Đức từ nay về sau nhất định sẽ trở thành tâm phúc của Tào Bằng.

- An Bình, nay nếu không có người, ta đã mất đi một dũng tướng.

Tào Bằng xoay người, nhìn về phía Bàn Minh, đột nhiên nói:

- Vương Song, tặng cho An Bình một con lạc đà trắng.

Bàn Minh ngẩn ra, trong phút chốc mừng rỡ.

Ý nghĩa Bạch đà binh kia đại diện cho cái gì, y đã biết rõ.

Bạch đà binh, đó là thân vệ nha binh của Tào Bằng, từ nay về sau, huynh đệ y đã không cần phải lo tiền đồ về sau rồi.

- Người, tên là gì?

Tào Bằng nhìn Khương Phổ mình đầy thương tích, trầm giọng hỏi.

- Mặt tướng Khương Phổ, người quận Thiên Thủy, từng gặp qua Tào Thái thú.

- Khương Phổ?

Tào Bằng gãi gãi đầu, trầm nghĩ, tên này đáng được tán dương:

- Hôm nay chiếm được Cô Tang, tướng quân đã lập được công. Không biết người có tâm nguyện gì? Đề xuất, chỉ cần ta có thể làm, tuyệt không từ chối.

Khương Phổ ngẩn người, do dự một chút, hạ giọng nói:

- Nguyên vì An Bình tướng quân phục vụ.

- Ah?

Tào Bằng tuyệt không nghĩ rằng, Khương Phổ lại đưa ra yêu cầu như vậy làm hắn kinh ngạc. Hắn nhìn về phía Bàn Minh, chợt cười nói:

- Chuyện này có gì khó chứ. Nếu người nguyện vì An Bình phục vụ, ta sẽ đồng ý!

Vương Song lấy một con lạc đà trắng, tặng cho Khương Phổ.

- Đúng rồi, người là người quận Thiên Thủy? Nếu đồng ý thì hãy lệnh cho người nhà ở Hà Tây yên trí.

Tào Bằng có thiện chí.

Hắn nghĩ lại, Khương Phổ này xuất thân kém cỏi, chỉ sợ điều kiện không có gì dư dả.

An trí ở Hà Tây, cũng sẽ được chăm sóc tốt.

Dù sao, quận Thiên Thủy cũng không chịu sự quản lý của Tào Bằng, cho nên cũng khó chiếu cấp quá mức.

Khương Phổ vội vàng nói:

- Cha mẹ mặt tướng đã không còn, nay thê tử và con đều ở Cô Tang.

-Ồ, Khương Phổ đã có vợ con? Con người bao nhiêu tuổi rồi?

- Tiểu Khuyển mới hai tuổi, tên nó là Duy.

-Ồ, Khương Duy...Ha ha, tên rất hay.

Tào Bằng nói chuyện, ánh mắt nhìn tới những người khác. Nhưng đột nhiên, trong lòng hắn có chút hồi hộp, quay đầu nhìn thoáng qua Khương Phổ.

Khương Duy?

Chẳng lẽ, chính là tên tướng quân gan dạ?

Tào Bằng trong lòng nghi hoặc. Tuy nhiên, hắn lại nhớ rất rõ, Khương Duy hình như cũng là người quận Thiên Thủy. Tuy nhiên, theo ghi lại, nói y còn nhỏ đã mất cha. Chẳng lẽ, Khương Phổ chính là phụ thân của Khương Duy? Không khéo như vậy chứ? Được một thành Cô Tang, thu phục được huynh đệ Bàn Đức, còn có khả năng có được một danh tướng Thục Hán trong tương lai? Thú vị, quả thật mới là bước đầu, về sau này cần đối xử quan tâm tới tên Khương Phổ và Khương Duy nhiều hơn. Mong rằng được cả hai người này.

Mặc cho Khương Duy về sau sẽ đạt được thành công gì, hiện tại, y mới chỉ là tên tiểu tử thối hai tuổi đầu.

Cho dù y về sau vô cùng lợi hại, nhưng hiện tại điều gì cũng không hiểu. Có thể chú ý đến, nhưng cũng không đáng để Tào Bằng coi trọng.

Những việc về sau, có trời mới biết là sẽ như thế nào.

Không chừng phát triển sau này, cơ bản là không tới lượt Khương Duy lập thành đại nghiệp.

Sau khi Tào Bằng trấn an được các tướng Tây Lương, hắn ra lệnh, không được quấy nhiễu dân chúng Cô Tang, chỉnh đốn quân kỳ, quân kỷ đội ngũ.

Rồi sau đó, dưới sự bảo vệ của các tướng, hắn đi tới quận Cô Tang.

Nơi ở xưa của Mã Đằng, nay đã bị đội quân lạc đà trắng chiếm đóng. Tào Bằng hạ lệnh, không được quấy nhiễu gia quyến Mã Đằng. Cho nên trong thành Cô Tang mặc dù nơi nào cũng có tung tích của loạn quân, nhưng trong phạm vi trong thành luôn có sự yên bình, không có chút loạn nào.

Phí thị, dẫn già trẻ Mã gia, tập trung bên trong khóa viện.

Lúc Tào Bằng đi vào, đám người Phí thị, đều tỏ rõ vẻ mặt kinh hãi.

Nhìn đám phụ nữ và trẻ em già yếu, Tào Bằng thực chất lại không có ý định làm khó cho họ. Nhưng lúc hăn định xoay người rời đi trong đám trẻ em và phụ nữ kia chợt có một thiếu phụ lao ra, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, hung tợn vồ tới bên Tào Bằng.

Cũng may là thân thủ Tào Bằng không tồi, lúc thiếu phụ kia lao tới, hăn liền cảm nhận được ngay nguy hiểm.

Chân trượt một bước, thân thể đột nhiên cúi thấp. Lưỡi dao trên tay thiếu phụ xoẹt qua, theo sát sau, Tào Bằng lui xuống, hung hãn đánh về sau, một nhát, thiếu phụ kia bị Tào Bằng dựa vào sau, trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Không đợi nàng đứng lên, Vương Song đã tiến lên, giữ nàng ta lại.

Tào Bằng nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua đám người phía sau, ánh mắt kia lóe lên sát khí, khiến Phí thị mặt trắng bệch.

- Nàng là ai?

- Cầu tặc, phạm nhà vườn của ta hại người nhà ta, chỉ hận ta là phận nữ nhi, không ta đã tự tay giết chết người rồi!

Phí thị sợ tới mức nói không ra lời, thiếu phụ kia thì quát cường ngẩng cao đầu nhìn lên, lớn tiếng quát Tào Bằng.

Tào Bằng nhìn kĩ người thiếu phụ, phát hiện, thiếu phụ kia có bộ dạng rõ ràng là con lai Khương - Hán.

Khuôn mặt phụ nữ Khương nhỏ nhắn xinh xắn, ngũ quan rất cân đối.

Hơn nữa, làn da người Khương rất trắng, nhìn qua rất mềm mịn. Tào Bằng cảm thấy, bộ mặt này có chút gì đó giống vậy. Chỉ có điều góc cạnh rõ ràng hơn, các đường nét trên khuôn mặt thiếu phụ lộ rõ một cảm giác mềm mại.

- Tào tướng quân, người là đại tướng triều đình, đương kim danh sĩ.

Người giao tranh với người Tây Lương, đó là việc của nam nhân các người, không liên quan gì tới ta.

Nàng ta còn trẻ tuổi, không phân biệt rõ đúng sai, mong đại nhân độ lượng tha thứ. Ta cam đoan, nàng ta sẽ không dám làm điều gì phiến toái tới người nữa.

Phía sau Phí thị đi ra một thiếu phụ khác.

Nhìn qua, người này ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, khuôn mặt rất đẹp.

Tào Bằng ngạc nhiên:

- Người là ai?

- Phu quân ta, là Mã Siêu.

Vợ của Mã Siêu?

Tào Bằng đúng là không có chút ấn tượng gì để lại...

Dù sao trong tam quốc diễn nghĩa, hình như không có đề cập tới thê tử của Mã Siêu. Nhưng thật ra có nhắc tới, sau khi Mã Siêu ở Tây Lương tạo phản thất bại, thê nhi đều bị tàn sát. Cũng chính là lúc này, Mã Siêu đã có thê nhi. Nhưng y thất bại rồi chạy trốn, không thể mang theo thê nhi đi.

Sau đó y quy phục Trương Lỗ, Trương Lỗ từng có ý gả nữ nhi cho y, lại bị kẻ khác khuyên nhủ ngăn cản, việc không thành. Khi Mã Siêu ở Hán Trung, đã chọn một thê tử, họ Đồng. Tuy nhiên sau khi Mã Siêu đầu hàng Lưu Bị, Đồng thị và con trai Mã là Mã Thu ở lại Hán Trung.

Sau khi Tào Tháo chiếm Hán Trung, Đồng thị bị Tào Tháo bắt đi, còn Mã Thu con trai của Mã Siêu thì bị Trương Lỗ xử trí, sau đó bị Trương Lỗ tự tay giết chết.

Câu chuyện nghe lại có vẻ rất tàn nhẫn.

Nhiều người lúc đọc Tam quốc, sẽ thích những cảnh máu lửa hào hùng, thích lưỡi mác kỵ binh, nhưng đằng sau những thứ đó là sự tàn nhẫn và mùi máu tanh, điều này thì ít người để ý tới. Mã Siêu sau khi quy thuận Lưu Bị, cũng không được trọng dụng. Căn bản là đã tâm ý quá lớn, làm Lưu Bị đề phòng, cho nên mới lạnh nhạt. Trong Diễn Nghĩa, Mã Siêu sau khi quy phục Tào Bàng, rất ít khi ra chiến trường, thậm chí ngay cả lão tướng quân Hoàng Trung còn ra trận nhiều hơn y vài lần.

Mã Siêu ở Tây Xuyên, lại thành thân, vợ có chút xấu nhưng sinh được một đứa con gái.

Tên Mã Thừa, tức là kế thừa tước vị của Mã Siêu, con gái Mã thị được gả cho An Bình Vương Lưu Lý của Lưu Bị.

Người phụ nữ trước mặt tướng mạo rất xinh đẹp.

Con mắt chớp động lộ ra tia sáng không được tương xứng lắm.

- Mã phu nhân?

- Thần thiếp họ Dương!

Thời Đông Hán, sau khi kết hôn, người phụ nữ có thể giữ tên họ mình, chứ không giống như sau này, phải bị áp đặt dòng họ của chồng lên dòng họ của mình.

- Dương phu nhân?

- Vâng!

Tào Bàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Người nói không sai, ta và Mã Đằng giao tranh, không nên liên lụy tới các người, nhưng các người đã được gả vào nhà họ Mã, nên biết, hậu quả các người phải chịu đựng là như thế nào. Ta sẽ không làm khó dễ các người, nhưng cũng không có nghĩa là, ta mặc cho các người hạ nhục ta. Người kia là con gái Mã Đằng? Đúng không?

- Hừ!

Mã Vân Liễn ngẩng cao đầu, nhìn Tào Bàng, không chút sợ hãi.

- Mã tiểu thư, đừng tìm phiền toái cho mình nữa, làm vậy chỉ liên lụy tới người khác thôi.

Sự tình vừa rồi, ta có thể làm hòa không truy cứu, nhưng người hãy nhớ kĩ, người và người nhà người giờ là tù binh. Hãy bỏ ngay cái tính đại tiểu thư đó đi, nếu không, đừng trách ta ra tay chỉ bảo.

Ta mặc dù đọc qua sách thánh hiền, nhưng cũng sẽ không làm ra việc nuôi hổ trong nhà như thế.

Phí phu nhân, Dương phu nhân, các người ở đây, tuy rằng mất tự do, nhưng ta sẽ đảm bảo an toàn cho các người. Cho nên, hãy thành thật một chút, dạy bảo lại vị tiểu thư nhà các người. Nếu chuyện tương tự xảy ra, ta sẽ khiến các người khó sống đó.

Tào Bàng trong lời nói thể hiện rõ sát khí.

Mã Vân Liễn tuy rằng quật cường, nhưng vẫn cảm giác được Tào Bàng không hề nói đùa.

Tào Bàng nhìn nàng ta, cười lắc đầu, xua tay ra hiệu cho Vương Song buông nàng ra, rồi sau đó cất bước đi ra ngoài.

- Đa tạ chủ công, thủ hạ lưu tình.

Bàng Đức bên ngoài giao viện, khom người đáp tạ.

Tào Bàng lại cười cười:

- Ta một đại nam nhân, sao có thể khiến một nữ nhi uất ức chứ?

Sau khi mọi người tới đại sảnh, Tào Bàng ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

- Nay đi Cô Tang, tuy rằng là một chuyện tốt, nhưng đã làm hỏng kế hoạch ban đầu của ta.

- Ta lúc đầu chuẩn bị chỉ vây Cô Tang chứ không đánh, chờ Mã Đằng tiến đến cứu viện, rồi sau đó mới một trận đánh tan, tuy nhiên, cũng chẳng đạt được đại sự gì. Ta cần lập tức tới Thương Tùng, cùng Sĩ Nguyên thảo luận sách lược ứng đối. Mọi việc ở Cô Tang, sẽ giao cho Thối Chi xử lý. Hiện giờ, Cô Nga rơi vào tay ta, chư huyện Võ Uy lại không thể chịu trách nhiệm.

- Ta định dẹp loạn ở Võ Uy, không biết chư vị có sách lược gì không?

Huynh đệ Bàng Đức, Bàng Minh quay sang nhìn nhau.

Không ngờ, do hai huynh đệ nhất thời kích động đã làm hỏng kế hoạch của Tào Bằng. Tuy nhiên, Tào Bằng khoan dung độ lượng, cũng khiến hai huynh đệ vạ phần cảm kích. Hắn miêu tả sơ lược sự tình, không hề có ý trách cứ. Bàng Đức ngẫm nghĩ một chút, nhìn thoáng qua Bàng Minh, cắn răng đứng dậy, hướng về phía Tào Bằng thì lễ nói:

- Huynh đệ ta nhất thời lỗ mãng, hỏng đại sự của chủ công. Chủ công tuy rằng không trách cứ, nhưng Bàng Đức trong lòng áy náy. Nguyên lấy công chuộc tội, giúp chủ công bình định Võ Uy.

- Oh?

- Huynh đệ mỗi chỉ cần tám trăm quân tốt là có thể bình định bốn huyện Võ Uy.

- Về phía Tây Khương Đô Dã, chẳng qua là một đám ô hợp...sau khi bình định được bốn huyện Võ Uy, chúng tôi sẽ lấy đầu Việt Cát.

Tào Bằng nghe xong, ánh mắt sáng lên.

Hắn tỏ vẻ không thấy Giả Tinh nhìn hắn, cười ha hả gật đầu:

- Nếu Lệnh Minh ra tay, Võ Uy có thể định hay không, ta không cần phải lo lắng...Hãy cấp hai nghìn nhân mã cho Lệnh Minh, ta sẽ ở Thương Tùng chờ tin lành.

Trong lòng Giả Tinh vẫn có chút không hài lòng.

Dù sao huynh đệ Bàng Đức vừa mới nhập quân, lại cho họ độc lĩnh nhất quân, e rằng có chút lo lắng.

Nhưng Tào Bằng muốn vậy, y cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng dậy nói:

- Ta theo sự an bài của Bàng tướng quân.

Bàng Đức, kích động không ngừng.

Y không phải vì điều gì khác mà chính vì sự tín nhiệm của Tào Bằng.

Đứng dậy chấp tay, Bàng Đức lớn tiếng nói:

- Trong vòng mười ngày, nếu không thể bình định bốn huyện, mỗi xin nguyện đem đầu Hạng Thượng tới gặp người.

Tào Bằng cười to:

- Lệnh Minh không cần như vậy, ta tin người!

Một câu ta tin người khiến cho Bàng Đức hoàn toàn quy thuận, không hề có suy nghĩ khác.

Cùng ngày, Tào Bằng, lệnh cho ba trăm Bạch đà binh, một trăm Phi Mạo, rời khỏi Cô Tang, đi tới huyện Thương Tùng. Cũng trong ngày đó, Bàng Đức dẫn hai nghìn binh mã tới Cô Tang, hướng về phía huyện Loan Điều xuất kích suốt đêm.

Trong màn đêm, Giả Tinh đứng ở đầu thành Cô Tang, nhìn huynh đệ Bàng Đức đi xa dần, y không khỏi lo lắng.

Thật không hiểu Tào Hữu Học này sao lại tin tưởng Lệnh Minh như thế?

Cuối tháng ba năm Kiến An thứ chín, Cô Tang bị Tào Bằng đạt được.

Được tin Cô Tang thất thủ, Mã Đằng lập tức hạ lệnh Hậu Tuyển, Trình Ngân dừng việc tiếp viện cho Võ Uy, cũng lệnh cho họ, lui về Lệnh Cư đóng quân.

Đầu tháng tư, sau chín ngày Cô Tang bị công chiếm, bốn huyện Loan Diệu, Phiên Hòa dưới uy danh của Bàng Đức, đã dâng thành mà hàng. Sau đó, Bàng Đức dẫn quân tới Đô Dã. Chỉ có điều không chờ y tới Hưu Crư trạch thì tin chiến thắng đã truyền về.

Đường Đề dẫn quân quy hàng, Việt Cát sau khi biết tin, mang theo một đội thân quân, suốt đêm chạy khỏi Hưu Chư trạch, hướng về phía Trương Dịch.

445. Chương 471: Ai Làm Huyện Lệnh Cô Tang?

Vào tháng tư, nhiệt độ không khí tăng cao.

Có lẽ là do ảnh hưởng của khí thế chiến sự hùng hực, phía bắc Đại Hà càng ngày càng nóng bức. Ba tháng nay, Hàm Thành dường như bị ngâm trong máu loãng, Viên Thượng thể hiện được sự ngoan cường chưa từng có chiến đấu hơn một tháng với quân Tào.

Tường thành Hàm Thành nguy nga cao lớn, mấy lần sụp đổ, lại bị Viên quân liều chết đánh cướp.

Tào Tháo đã không nhớ rõ, Tào quân đã bao nhiêu lần tấn công đầu Hàm Thành, nhưng lại bị quân Viên ngoan cường chống trả.

Diễn Mãn đài bị thương, rời khỏi chiến trường.

Hứa Nghi thân cũng trọng thương, nếu không có thân quân liều chết bảo hộ, có khi đã chết trận trên thành.

Ngoài ra, còn có vô số tướng lĩnh quân Tào, người chết người bị thương, khó có thể tính được quân Tào và quân Viên đã đánh bao nhiêu trận máu lửa. Tào Tháo vốn nghĩ rằng có thể dễ dàng phá được Hàm Thành, nhưng không ngờ rằng lại vấp phải sự chống trả quyết liệt đến thế. Trong một tháng, quân Tào chết vô số, mà quân Viên cũng vậy, chết thê thảm và khó có thể tính rõ ràng.

Đánh tới nước này, quân Viên Hàm thành cũng biết rõ nếu thành nứt, bọn họ tất nhiên cũng chẳng có kết cục gì tốt.

Mà quân Tào lửa giận cũng hùng hực, những cái chết thê thảm và bị thương khiến bọn họ đều ngút ngàn máu giết chóc.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều có thể nhận ra, hiện giờ Hàm Thành đang ngoan cố chống cự, trên cơ bản thất bại là không thể cứu vãn được nữa.

Chiến cuộc Hà Đông, cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Cao Can tạm thời chiếm thế thượng phong, nhưng từ từ có thể sẽ khác.

Lương Châu được Viên Thượng gửi gắm hi vọng, cũng chưa thấy có động tĩnh gì. Sau khi Mã Đằng cướp được quận Kim Thành, lại mất đi quận Võ Uy. Cũng may nhạc phụ y ở quận Kim Thành cũng có chút thủ đoạn, hỗ trợ giúp Mã Đằng có thể đứng vững. Và thông qua các mối quan hệ, Mã Đằng và Khương Hồ Hà Cẩn đã được hóa giải, đặc biệt là Thiệu Đương Khương cũng tạm thời dừng tay làm hòa với Mã Đằng. Mã Đằng mở mang thành Long Giả, không hề phong tỏa Thiệu Đương Khương lẫn nữa, mà Thiệu Đương Khương nguyện nghe theo điều khiển của Mã Đằng, lúc cần thiết, ủng hộ lực lượng cho Mã Đằng, nghe nói hai bên đều rất nhiệt tình.

Nhưng Mã Đằng biết, y ở quận Kim Thành, còn thiếu lực uy hiếp.

Thiệu Đương Khương sở dĩ làm hòa là vì trong thời gian trước, Mã Đằng phong tỏa Hà Cẩn, khiến Thiệu Đương Nguyên tổn hại nghiêm trọng.

Thiệu Đương Vương cần một thời gian nghỉ ngơi.

Chờ cho Mã Đằng lộ ra sơ hở, Thiệu Đương Vương kia sẽ tuyệt đối giống như lang sói sống ở khu vực Hà Niết, xông lên cắn xé tan nát xương thịt y.

Cho nên, trước mắt Mã Đằng có hai con đường, hoặc đoạt lại quận Võ Uy, hoặc đi hướng tắt, đoạt lấy thắng lợi khác, trấn an cũng được, uy hiếp cũng tốt, ổn định bước tiến ở quận Kim Thành.

Nhưng, nên lựa chọn như thế nào?

Mã Đằng có chút do dự

Chiến sự Lương Châu, mãi mà không có tiến triển.

Hà Đông cũng lâm vào tình trạng đáng lo.

Lưu Bị không dám hành động thiếu suy nghĩ, đi thăm dò Tào Tháo, đặc biệt là Giả Hủ từ Nhữ Nam đi tới quận Nam Dương, trấn thủ Uyển Thành, thêm một bước trấn an thế cục Nam Dương.

Y dù sao cũng từ quận Nam Dương ra, quy thuận Tào Tháo, cho nên sự trở về của Giả Hủ, bộ khúc Trương Tú tỏ ra hết sức hoan nghênh.

Ngay cả Trương Tuyền ở Giá Thành cũng nguyện nghe theo điều khiển của Giả Hủ. Cho nên, sau khi Giả Hủ đến Uyển Thành, mệnh lệnh đầu tiên là thay quân cho Lý Điển và Trương Tuyền. Quân phòng ngự do Lý Điển tiếp nhận, là một sự lựa chọn tốt. Dù sao, Lý Điển tính cách cẩn thận, hơn nữa lại trầm tĩnh, nhận biệt được quan trọng và thứ yếu. So với Trương Tuyền có phần trẻ tuổi hơn.

Sau đó, Giả Hủ chờ lệnh từ Hứa Đô, điều Trung Lang Tướng Ngụy Diên, ra trấn thủ Hồ Dương

Ngụy Diên là người Nam Dương quận, trên một trình độ cao, trấn an quận Nam Dương có chút kích động tới lòng dân. Trận chiến Hà Bắc lần này, Ngụy Diên cũng không tùy tiện xuất chiến, mà đóng ở Diên Tân, đảm bảo lương thảo Tào quân chưa hết. Tuân Úc sau khi xem xét, đồng ý với yêu cầu của Giả Hủ, lệnh cho Ngụy Diên lập tức dẫn binh mã đi Hồ Dương, tiếp tay phụng mệnh.

Giả Hủ không hề nóng lòng công kích, cũng không hạ lệnh lập tức đoạt lại An Chúng và Niết Dương.

Tâm tính y đã cực kì vững vàng, đem ổn định Nam Dương quận, khiến cho Lưu Bị lâm vào thế bí. Rồi sau đó lại thông dong bố trí đội phòng ngự, chờ đợi thời cơ. Giả Hủ, giống như con sói ở Tây Bắc chờ Lưu Bị lộ ra sơ hở.

Chiến sự Võ Uy, đã ổn định.

Tháng tư nắng gắt như lửa, thời tiết Võ Uy bắt đầu trở nên nóng bức hơn. Tào Bằng không trở về quận Võ Uy mà tạm để Bộ Oanh giải quyết sự vụ ở Hà Tây, y thì lãnh binh đóng quân ở Cô Tang, bắt đầu bắt tay xử lý sự việc ở Võ Uy.

Người ta thường nói, đoạt quyền thì dễ, trị thiên hạ thì khó.

Kỳ thực thống trị quận Võ Uy cũng là một chuyện khó khăn.

Từ lúc Tào Bằng xuất binh đến công chiếm chín huyện Võ Uy, chỉ ngắn ngủi có một tháng. Nhưng nếu muốn quận Võ Uy phục hồi lại, cần rất nhiều thời gian và sức lực, quận Võ Uy, là mấu chốt để Tào Bằng khai thông hành lang Hà Tây.

Cho nên Võ Uy hưng thịnh, thì Hà Tây cũng hưng thịnh.

Võ Uy thái bình, thì của cải của Tào Bằng sẽ cuộn cuộn mà đến.

Nhưng làm sao để quận Võ Uy ổn định?

Đầu tiên không thể bỏ cũ thay mới một lượng lớn quan viên, từ đó, sẽ làm dao động tâm tính của các tướng đầu hàng, họ có thể sẽ tạo phản.

Nhưng các quan viên ở thị trấn cần cẩn trọng cất giữ.

Ví dụ như huyện Võ Uy, huyện Hưu Chư, huyện Thương Tùng, và huyện Loan Điểu, nếu tính cả Cô Tang, Tào Bằng phải bổ nhiệm đến năm quan viên. Trong đó Cô Tang lại là nặng nề nhất, nếu chọn không đúng người, Tào Bằng cũng không dám cất cử tùy tiện.

Bàng Thống có chút không cam lòng!

Y khổ tâm sắp đặt kế hoạch, chuẩn bị binh lực để cho Mã Đằng một bài học sâu sắc .

Nào ngờ Cô Tang đột nhiên bị chiếm đóng, làm quân Mã Đằng sợ tới mức lui về, mà lại lui về lệnh cứ không dám xuất binh.

Kể từ đó, Bàng Thống chuẩn bị các chiêu thức, cạm bẫy, cũng không có công dụng gì.

Không chỉ không cần sử dụng đến mà để khôi phục nguyên trạng cũng hao phí rất nhiều nhân lực và vật lực. Bàng Thống sau khi biết được tin tức giận tới mức phải tay bỏ mặc. Lệnh cho Phan Chương tiếp viện Thương Tùng, Hạ Hầu Lan và Hàn Đức trở về Cô Tang.

Phan Chương làm Khương Đô úy đóng ở Cô Tang, cũng là có nguồn gốc của nó.

Rồi sau đó Tào Bàng lại lệnh cho Đặng Phạm đóng ở huyện Võ Uy, cùng với Mạnh Kiến ở Phượng Minh Bảo hợp lực, dọa nạt các bộ ở Tây Khương Đô Dã.

Đường Đề tuy rằng thuận phục !

Nhưng Tây Khương cũng chưa thái bình.

Một trận tranh đoạt, sắp bắt đầu.

Nhã Đan, Triệt Lý Cát, Đường Đề đều đang hỗn loạn. Triệt Lý Cát là thủ hạ chính của Nhã Đan, nhưng sau một trận chiến ở huyện Võ Uy, đã tâm bình bĩnh. Gã không cam lòng ở mãi dưới trướng Nhã Đan, thậm chí là muốn thay thế vị trí Nhã Đan.

Giữa ba người, tất nhiên sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Lúc Từ Thứ rời khỏi huyện Võ Uy, nói cho Đặng Phạm, người Mạc Lý Khương bảo thủ nghiêm ngặt. Việc người Khương , xử lý người Khương phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được để họ nhanh chóng có được kết quả. Tây Khương càng loạn, bọn Đường Đề tranh đấu càng hung, càng lâu càng nắm lợi được trong tay. Đồng thời, Từ Thứ còn bố trí Lý Đình, Đậu Hổ lưu lại thị trấn Võ Uy.

Hai người này đối với tập tính của người Khương vô cùng quen thuộc. ,

Làm hòa với người Khương, đồng thời nhân cơ hội quy phục và giáo hóa chúng.

Đợi khi bọn Đường Đề phân thắng bại, đại cục ở Đô Dã đã nằm trong tay Đặng Phạm.

Nghiêm Pháp tướng quân, người là Giáo Úy Chinh Khương.

Điều này, Chinh chủ định không thể nhân từ nương tay. Nếu Tây Khương không nghe lời, cần phải dạy dỗ lại một phen.

Đặng Phạm nghe xong, không khỏi mỉm cười.

- Quân sư yên tâm, Đặng mỗ hiểu được cần phải ứng đối ra sao?

Sau đó, Từ Thứ dẫn Tào Chương, Ngưu Cương rời khỏi huyện Võ Uy, đi thẳng đến Cô Tang

Huyện lệnh Tuyên Uy, huyện lệnh Loan Điều có thể để Cảnh Khánh tiếp nhận.

Tào Bàng nhìn vào danh mục rồi ngẩng đầu cười khổ, nhưng huyện lệnh Cô Tang, ai có thể đảm nhận?

Đám người Bàng Thống cũng bắt lực lắc đầu.

Đối với việc ở quận Võ Uy, bọn họ không được rõ ràng cho lắm, vì thế ánh mắt được dồn về phía Giả Tinh.

Giả Tinh lắc đầu nhìn qua.

- Ta từ nhỏ đã theo nghĩa phụ rời khỏi Lương Châu, tình hình Võ Uy đâu biết nhiều lắm.

Tào Bàng ngẫm nghĩ một chút, khoát tay chặn lại.

- Như vậy, để Doãn Phụng đảm nhiệm chức Giáo úy Thống binh ở Tuyên Uy, đóng quân Hưu Chư, thống lĩnh Tuyên Uy.

- Khương Tự ở Liêm Bảo, làm Liêm Úy, hiệp lực Cổ Phùng ở Linh Võ Cốc, người được chọn làm huyện lệnh Cô Thịnh, ta có thể từ từ đã.

- Đúng, nên cử người tới Tửu Tuyền liên lạc với Tô Tắc.

Giả Tinh nói:

- Đã phái sứ giả, hiện giờ Võ Uy đã trong tay, Giáp Kỳ khủng hoảng, chỉ sợ không kiên trì được lâu. Tướng quân muốn bắt tay vào chuẩn bị tiếp, tiếp tay xử lý việc ở quận Trương Dịch. Thái thú Ân Tô Tắc ắt sẽ truyền tới tin chiến thắng.

Tào Bằng không hiểu lắm về Tô Tắc.

Nhưng nghe ý tứ trong giọng nói của Giả Tinh, hình như rất tôn sùng Tô Tắc.

Nói vậy, đây lại là một nhân vật không được đề cập tới trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Tuy nhiên, Tào Bằng rất rõ, Tô Tắc hiệp giúp mình cũng không hẳn là tâm ý theo Tào Tháo mà là y là quan viên được triều đình cất cử.

Y cuối cùng đi theo nhà Hán, hay theo Tào Ngụy, hiện tại vẫn chưa rõ ràng.

Làm thân với Tô Tắc là cần thiết nhưng cần phải cẩn trọng. Có thể hợp tác, nhưng không tin hoàn toàn, cần cẩn thận quan sát.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Sự việc ở quận Trương Dịch ta chỉ sợ khó có thể đoán trước, hãy chuyển lời tới Tô thái thú, lấy Nhược Thủy làm ranh giới. Ta chỉ cần Nhật Lặc còn nắm huyện còn lại ta khó lòng nắm được trong tay, mong gã thứ lỗi.

Giả Tinh nghe xong, mỉm cười.

- Lời nói của tướng quân chí phải, ta cũng đã nghĩ, cần Nhật Lặc là đủ.

Nhật Lặc bắc giáp Hán Trường thành, nam gần Nhược Thủy, khoảng cách tới Võ Uy rất gần. Qua Trường thành chính là khu Khương Hồ, đối với Tào Bằng, ý nghĩa không lớn. Nếu hắn tiếp nhận sáu huyện Trương Dịch, thế sự sẽ càng phân tán binh lực, phức tạp trang bị nhân lực. Một quận Võ Uy, Tào Bằng còn không muốn nuốt cần gì phải cưỡng ép “ăn” Trương Dịch?

Tào Bằng muốn có Nhật Lặc, là bởi vì Nhật Lặc là nơi trọng yếu ở Tây Vực Hồ Thương. Đồng thời, Nhật Lặc cũng có thể làm đầu cầu ở Tây bộ quận Võ Uy, có Nhược Thủy làm lá chắn, ít nhất trong một trình độ nào đó, có thể đảm bảo an toàn cho quận Võ Uy. Dù sao, qua Nhật Lặc chính là ba huyện Tây bộ Võ Uy. Đó cũng không phải là một mảnh đất an ổn.

- Nhật Lặc, ai có thể tới đó?

Tào Bằng gãi gãi đầu, có chút khó xử.

Thuộc hạ của hắn hiện giờ đúng là có quá nhiều người tài ba.

Nhưng có thể phái tới đó thì cũng không nhiều lắm, nếu Vi Trạch có thể tới có thể giải quyết được sự khan hiếm nhân lực của Tào Bằng. Nhưng, hiện tại y đang ở Hải Tây, chắc rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể tới được quận Võ Uy.

Làm quan cần phải có tư cách và sự từng trải.

Từ Thứ thì ổn hơn một chút, dù sao cũng đã từng đảm đương Đông quận, muốn làm huyện trưởng hạ huyện, có dư. Vấn đề ở chỗ, để Từ Thứ đi làm huyện trưởng quả thực không đáng! Y ở quận Võ Uy làm việc rất tốt, Tào Bằng hy vọng, có thể giữ y bên mình làm việc. Ngoài ra, Tào Bằng chẳng tìm thấy ai phù hợp.

- Chủ công, mỗi có một người muốn đề cử, có vẻ thích hợp!

- Ai?

Bàng Thống cười:

- Sao chủ công có thể quên đệ đệ của người?

- Ý người là...?

- Đúng vậy!

Tào Sách được nghe, không khỏi chau mày, hạ giọng nói:

- Còn chưa tới bốn mươi tuổi, để y làm huyện trưởng, có vẻ có chút không thích hợp. Hơn nữa, máu chốt Nhật Lạc, Văn Thượng khó lòng một mình đảm đương.

- Ha ha, điều này không khó?

Bằng Thống mở chiếc quạt xếp, động tác tự nhiên, vô cùng phóng khoáng.

- Chủ công có thể lệnh Tô Tắc đảm nhận huyện trưởng Nhật Lạc, rồi sau đó lệnh Văn Thượng cầm binh hiệp trợ.

Nghĩ lại, chủ công muốn có Nhật Lạc là hi vọng mượn Nhật Lạc khai thông thượng lộ Tây Vực. Văn Thượng có thể cầm binh xuất chiến, có thể tôi luyện một phen. Đồng thời Tô Do và Tô Song làm công việc buôn bán. Y có thể làm tốt việc này.

Tào Bằng, có chút đồng tình.

Trời đã nhá nhem, gió đêm Tây Bắc thổi qua, xua tan thời tiết nóng bức ban ngày.

Tào Bằng một mình, ra ngoài hành lang thư phòng, vịn tay vào lan can, nhìn đỉnh hương tím trong viện đang nở rộ, suy nghĩ miên man.

Có nên để Tào Chương trấn giữ Nhật Lạc, hẳn còn chưa đưa ra quyết định.

Nhưng không thể không nói, để Tào Chương tiếp nhận Nhật Lạc, đích thực là một lựa chọn tốt. Ân Na Biệt Quyền, mười ba tuổi giữ chức Giáo úy Phụng Nghĩa. Tào Chương mười ba tuổi, sao không thể trấn thủ Nhật Lạc? Nhưng vấn đề là, Tào Chương có đồng ý hay không? Đây là một vấn đề, đồng thời, tới Nhật Lạc, rời xa trung nguyên, y có thấy cô đơn không?

Gãi gãi đầu, Tào Bằng cảm thấy rất là khó xử.

Vấn đề Nhật Lạc, có thể tạm thời gác sang một bên.

Dù sao Tô Tắc bên đó vẫn chưa có kết quả, suy xét vấn đề Nhật Lạc nếu có xảy ra vấn đề ngoài ý muốn, cần căn cứ vào tình trạng, rồi mới đưa ra quyết đoán. Cho nên không cần phải nóng lòng quyết định ngay.

Huyện Lệnh Cô Tang?

Đây là vấn đề khiến Tào Bằng đau đầu nhất.

Ánh mắt đột nhiên hiện lên một bóng người.

Tào Bằng đột nhiên xoay người, lớn tiếng quát:

- Ai đó?

Một bóng dáng thướt tha, từ góc quẹo đi ra. Mượn ngọn đèn, Tào Bằng nhận ra người đang tới, rõ ràng là con gái của Mã Đằng, Mã Vân Liễu.

Nàng đã có xuất hiện trong dã sử, nhưng trong chính sử lại không có ghi chép gì.

Thậm chí trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, cũng không có ghi chép.

Chỉ có một ít thông tin, nói nàng là vợ của Triệu Vân. Tuy nhiên Tào Bằng không tin tưởng cho lắm vì Triệu Vân hiện tại, đã hơn ba mươi, mà nàng thì chưa tới hai mươi. Nàng lại không hề ra khỏi Lương Châu, Triệu Vân cũng không tiến vào Vô Uy, hai người sao có thể gặp nhau? Cho dù là sau này Mã Siêu quy phục Lưu Bị, chỉ sợ cũng không có khả năng này.

Tào Bằng trầm giọng nói:

- Tiểu thư? Có việc gì?

Sau khi gia quyến Mã gia bị bắt, Tào Bằng thật ra không hề làm khó dễ họ. Ngoại trừ việc cấm thông hành ở ngoài một số địa phương, các nàng vẫn có thể đi tới sau tòa nhà này. Đương nhiên, không có sự đồng ý của Tào Bằng, các nàng không thể rời khỏi quận. Ngoài ra, ăn mặc chi phí, vẫn như trước, Tào Bằng cũng không cắt xén gì.

Mã Vân Liễu cắn môi, do dự một lát sau, lớn tiếng nói:

- Tào tướng quân, ta chỉ muốn hỏi, khi nào người thả bọn ta ra?

446. Chương 472: Triệu Vĩ Chương

Nhìn thiếu nữ trước mắt, Tào Bằng mỉm cười.

Theo tập tục ở Đông Hán, nữ tử mười bốn tuổi là có thể thành thân, Mã Văn Áo nay đã hai mươi chín mà vẫn cô đơn một mình. Tào Bằng cho rằng, tướng mạo nàng rất đẹp. Cũng không biết vì sao, đám người Bằng Thống lại cho rằng, nàng ta tướng mạo rất bình thường. Cũng là do quan điểm thẩm mỹ bất đồng, nói thật cũng không có gì đáng tranh luận.

Nhưng Mã tiểu thư tính tình rất ngay thẳng, đôi khi lại có vẻ rất khờ khạo, khiến người khác yêu thích.

Lúc đầu còn căm thù Tào Bằng, sau này thì ôn hòa hơn hẳn. Ít nhất cho tới bây giờ, địch ý của nàng với Tào Bằng đã không còn nữa. Chẳng giống như lần gặp đầu tiên, liền cầm đao từ đám người lao tới, liều mạng với Tào Bằng.

- Chị dâu người bảo người đến hỏi sao?

Tào Bằng liếc nhìn nàng một cái, trầm giọng nói.

Nàng ngẩn người, thốt ra:

- Sao người biết?

Nói thật, Tào Bằng không hề có ấn tượng tốt với người vợ kia của Mã Siêu.

Có tâm kế, lại còn tự cho mình là thông minh. Nói Dương thị kia ngu xuẩn thì cũng hơi quá, nhưng nàng ta lại thích khoe khoang bản tính không vật.

- Phụ thân người giết chết Hàn Văn Ước!

- Đúng!

Nàng cúi đầu.

Nàng thật ra biết Hàn Toại, hơn nữa lúc nhỏ, khi Mã Hàn giao hữu, Hàn Toại còn thường xuyên tới hỏi thăm Mã Đằng, lại vô cùng yêu quý Mã Vân Liễu. Sự việc Mã Đằng giết chết Hàn Toại, nàng thật sự rất khó đánh giá. Trong nội tâm, tuy rằng không tán thành việc làm này của phụ thân. Nhưng nàng chỉ là phận gái, làm sao có thể ngăn cản được việc làm của Mã Đằng?

- Người chớ hiểu lầm, ta và Hàn Toại cũng không có chút giao tình gì, y sống hay chết không can hệ tới ta.

Nhưng có một việc người cần rõ ràng, phụ thân người là ngôi lý hầu, tiền tướng quân, Thái thú Võ Uy do triều đình ủy nhiệm. Theo quan chức mà nói, y lớn hơn ta, nhưng cũng không có nghĩa là, y có thể muốn làm gì thì làm, lấy tư làm việc công.

Hàn Toại, cũng là mệnh quan triều đình.

Ta mặc kệ không cần biết ai phong cho gã chức Thái thú Kim Thành, ít nhất cho tới bây giờ, triều đình không có ý kiến lạ thường với chức vụ này của gã. Nói cách khác, Hàn Toại cũng như phụ thân người, đều là quan lớn triều đình, hơn nữa lại là đại quan hai nghìn thạch. Phụ thân người không có quyền lực tùy ý giết chết một mệnh quan triều đình đã được thừa nhận khác, nếu không sẽ bị cho là có mưu đồ.

- Ta nói những lời này, người hiểu chưa?

Nàng ta mở to hai mắt, cố gắng phân tích những hàm ý trong lời nói của Tào Bằng.

Đến cuối cùng, nàng ta chỉ có thể gãi gãi đầu, vẻ mặt mê man:

- Ta không rõ lắm, người nói thẳng ra xem!

- Được!

Nhìn dáng vẻ mơ hồ của nàng, Tào Bằng cười bất đắc dĩ.

Hắn hít sâu một hơi:

- Ta chưa thể thả các người đi! Các người hiện tại là gia quyến của nghịch tặc, sinh tử của các người ta không định đoạt được, mà phải do triều đình quyết định! Nếu triều đình nói, Mã Đằng giết chết Hàn Toại, cũng không phải là mưu nghịch, ta sẽ tha cho các người, thậm chí có thể rời khỏi quận Võ Uy, nhưng nếu triều đình nói, Mã Đằng là nghịch tặc, loạn đảng, vậy thì...

Trên mặt Tào Bằng lộ vẻ nghiêm nghị.

- Mã tiểu thư, ta sẽ dốc sức bảo vệ an toàn cho các người.

Tuy nói là do Mã Đằng gây ra, các người không thể ngăn cản, nhưng là gia quyến của y, có một số việc các người không thể không đối mặt. Ta chỉ có thể nói, hiện tại cứ bảo vệ an toàn áo cơm cho các người, đợi sau khi triều đình hạ chiếu, ta sẽ không thể giúp gì được nữa. Sống hay chết, giam hay thết, đều do triều đình quyết định. Nói vậy, người hiểu chứ?

Triều đình, không phải là triều đình Hán thất, mà là triều đình của Tào Tháo.

Tào Bằng nói vậy, làm gương mặt Mã Vân Liễu lộ rõ vẻ thất vọng.

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Văn Ương xin thay mặt chị dâu và tiểu nương đa tạ tâm ý của tướng quân.

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng nàng, Tào Bằng lắc lắc đầu.

Hắn không phải từ chối, cũng không phải đe dọa, mà là hắn muốn nắm trong tay Võ Uy thì nhất định phải nắm thóp tên loạn đảng Mã Đằng.

Tin rằng, Tào Tháo cũng nguyện tha cho tội mưu nghịch của Mã Đằng.

Còn người con gái này... Trong lúc loạn thế, làm nữ tử kiêu hùng nên chịu nhiều áp lực khác nhau. Có lẽ rất an nhàn, nhưng cũng có lúc rất thê lương. Họ Mã mưu Tào soán ngôi Ngụy, con cháu Tào thị lúc đó chết hết hầu như không còn ai.

Đây là cái giá phải trả để giành thiên hạ.

Các triều đại lịch sử là như thế, cũng không hẳn là do Tào Bằng lòng lang dạ sói.

Hiện tại, hắn chỉ hi vọng non sông tươi đẹp này không có sự tàn sát bừa bãi. Muốn như vậy, nhất định cần chấm dứt chiến loạn càng sớm càng tốt. Tam quốc, lưỡi mác của kỵ binh, anh hùng lớp lớp.

Nhưng cuối cùng, người chịu khổ là bách tính.

Nghĩ tới đây, Tào Bằng cảm thấy cảm xúc hỗn loạn.

Hắn xoay người chuẩn bị vào nhà, lại nghe nói:

- Công tử, Đức có lời, không biết có nên nói ra không?

Ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy Bằng Đức đang đi tới.

Nói đến Bằng Đức, đây là kẻ khá thú vị. Sau khi y chiếm được ba huyện Võ Uy, dựa vào công lao, ít nhất có thể làm một Giáo Úy. Nhưng theo ý của Tào Bằng, cho Bằng Đức đọc lĩnh quân sĩ, trấn thủ Thương

Tùng là một lựa chọn tốt nhất. Sau khi trở về cô Thịnh, quyền binh tướng đều trả lại, còn khẩn cầu Tào Bằng, làm người hầu cận của hắn.

Chính là nói, y muốn làm người hầu cận của Tào Bằng, mà không phải độc lĩnh tướng lãnh nhất quân.

Tào Bằng luôn khuyên bảo, nhưng Bàng Đức lại bảo thủ không chịu nhận lời.

Tâm tư của Bàng Đức, Tào Bằng có thể lí giải được.

Hắn cũng sợ!

Bàng Đức là tướng đầu hàng, hơn nữa lại thiếu chiến công và kinh nghiệm. Độc lĩnh nhất quân, nhìn qua có thể là dễ dàng kỳ thực lại vô cùng nguy hiểm. Đầu tiên, y hàng Tào Bằng, liền độc lĩnh một quân, khó tránh khỏi có nhiều người không phục, thậm chí còn ghen tị. Hạ Hầu Lan, Hàn Đức, Phan Chương ai cũng đi theo Tào Bằng nhiều năm. Ngay cả Hàn Đức dù kinh nghiệm non yếu, sau khi từ Diên Tân theo Tào Bằng, đến nay cũng đã năm năm, mà cũng chưa quá một Tư Mã.

Phan Chương là Khương Đô Úy do triều đình ủy nhiệm, y độc lĩnh nhất quân, chẳng ai có thể phản đối.

Hạ Hầu Lan từ năm Kiến An thứ hai đã làm hộ vệ cho Tào Bằng. Từ Uyển thành đến Niết Dương, từ Niết Dương đến Lang Lăng, từ Lang Lăng đến Hứa Đô, từ Hứa Đô tới Hải Tây. Khi Tào Bằng đi sứ Giang Đông, gã làm hộ vệ, khi Tào Bằng quyết chiến Khúc Dương, cũng làm tướng lĩnh. Lại sau này, Phan Chương làm quan, nhưng Hạ Hầu Lan vẫn là hộ vệ của Tào Bằng. Vốn Hạ Hầu Lan là quan viên được hưởng bổng lộc ngàn thạch, nhưng vừa nghe nói Tào Bằng phải mở Hà Tây, liền không nói hai lời dứt bỏ chức quan chạy theo tới Hà Tây.

Người như vậy, cho dù là cho gã làm Trung Lang Tướng, cũng không ai dám nói gì.

Còn Bàng Đức thì sao?

Có thể y có võ nghệ cao cường, nhưng không đủ để phục chúng.

Ít nhất trong số những bộ khúc ở bên Tào Bằng, kinh nghiệm và tư cách của y là ít hơn, thanh danh không bằng.

Khương Tự, Lương Khoan có thể trở thành huyện úy, Tô Do có thể được tiến cử làm Nhật Lạc Trưởng, Cảnh Khánh có thể làm Loan Điều Trưởng, không ai phản đối, mà Bàng Đức thì...

Bàng Đức biết rõ lợi hại!

Cho nên, y tình nguyện làm một tiểu tốt trong Bạch Đà binh hoặc là Phi Mạo cũng không làm độc lĩnh một quân.

Lĩnh quân, nói thì rất dễ.

Có lẽ Tào Bằng coi trọng y, tín nhiệm y, nhưng sẽ bị nhiều người rèm pha, chỉ sợ Bàng Đức cũng không chịu đựng nổi. Trước đó y đã chịu đủ mọi khổ cực khi bị Mã Đằng lưu đày, cũng chịu đủ tội lỗi vì không được tín nhiệm, vì thế y lựa chọn ở lại làm việc bên cạnh Tào Bằng. Không cần nói những cái khác, nhưng bằng vào tư cách và kinh nghiệm, Tào Bằng thật sự không thể phủ nhận, Bàng Đức mới thật sự là người có đủ tư cách và năng lực để đảm nhiệm. Nhưng Tào Bằng cũng không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải đồng ý tạm thời giữ lại Bàng Đức bên cạnh mình.

Nhưng một viên mãnh tướng như này, Tào Bằng không muốn lãng phí.

Tuổi của Hạ Hầu Lan cũng không nhỏ nữa, đã ba mươi tuổi rồi, lại chỉ làm hộ vệ của hắn thật sự là thiệt thòi cho Hạ Hầu Lan.

Tào Bằng trình báo với triều đình, mời Hạ Hầu Lan làm Trung Lang Tướng, độc lĩnh một quân, đóng quân ở Hà Tây.

Còn Hàn Đức, cũng thăng tấu làm Giáo Úy, phối hợp với Hạ Hầu Lan thành lập quân phủ tại Hà Tây, mau chóng mở rộng chế độ Phủ Bình.

Hạ Hầu Lan vừa rời đi, Bạch Đà binh và Phi Mạo thiếu mất một chủ tướng.

Bàng Đức liền tiếp nhận chức của Hạ Hầu Lan, đảm nhận Nha tướng của Tào Bàng, thống lĩnh Bạch Đà binh và Phi Mạo. Còn Bàng Minh thì đảm nhận quân Tư Mã, làm chủ tướng Phi Mạo, Khương Phổ thì cũng đảm nhận chủ tướng Bạch Đà binh. Xem như bổ sung một ghế trống.

- Lệnh Minh có gì cứ nói, đừng ngại.

- Mã Đằng đối nhân xử thế bạo ngược, Mã Siêu cực kì vô đạo, nhưng Vân Liễn tiểu thư là một cô nương tốt. Nếu tương lai triều đình thật sự cho Mã Đằng là loạn đảng, xin công tử nghĩ cách bảo toàn cho Vân Liễn tiểu thư...

- Ô!

Tào Bàng nhìn Bàng Đức một cách kì quặc.

Bàng Đức biết Tào Bàng đã hiểu lầm.

Y vội vàng xua tay, la lên:

- Công tử chớ có hiểu lầm, Đức và Vân Liễn tiểu thư không có quan hệ gì. Đức ở cổ hương, đã thành thân, vả lại đã có nhi tử. Nhi tử cũng đã tám tuổi, con thứ năm tuổi, công tử đừng nghĩ rằng Đức là có tình riêng. Vân Liễn tiểu thư ở Cô Tang, thanh danh rất tốt. Mọi người nói nàng là người tốt, cho nên...

- Haha, Lệnh Minh không cần gấp gáp.

Tào Bàng xua tay:

- Ta cũng không hề hiểu nhầm, chỉ có điều... Được rồi, ta cam đoan, ta sẽ hết lòng đảm bảo tính mạng cho Vân Liễn tiểu thư.

- Bàng Đức tạ ơn công tử!

Tào Bàng cười đi vào trong thư phòng.

Hắn tin tưởng vào lời nói của Bàng Đức. Bàng Đức và Vân Liễn không có tư tình gì. Theo cách nói của y, y ít nhất chín năm trước đã thành thân, cũng đã có con cái. Sau đó đã bị lưu đầy ở Long Giả Thành bốn năm, càng không thể có cơ hội tiếp xúc với Mã tiểu thư. Cho nên nếu nói hai người đó có tư tình thật không có căn cứ.

Y vì Mã tiểu thư cầu xin, có thể chứng minh, nàng ta quả thực nhân phẩm không tồi.

Nghĩ lại, bảo vệ một nữ tử, cũng không phải chuyện gì lớn lao.

Còn về Phí thị, Dương thị kia, Tào Bàng không có hứng thú. Nếu triều đình hạ lệnh, hắn tuyệt đối sẽ giết chết các nàng đó, mà không cần do dự gì cả. Còn Mã tiểu thư, đó là một cô nương khá thú vị. Coi như cấp cho Bàng Đức một ân tình vậy.

- Công tử?

- Lệnh Minh có việc gì nữa?

Bàng Đức do dự một chút, hạ giọng nói:

- Công tử, vẫn còn lo lắng về việc tuyển chọn huyện Lệnh Cô Tang sao?

- Đúng, Lệnh Minh có ý gì hay sao?

Tào Bàng không cần giấu giếm, cười hỏi.

Bàng Đức hạ giọng nói:

- Đức có biết một người, có thể đảm nhận trọng trách.

Tào Bàng ghe xong, ngăn người. Hắn vừa rồi cũng chỉ thuận miệng nói, không ngờ Bàng Đức có người tiến chọn thật.

Sở dĩ không để ý, là bởi vì Bàng Đức bốn năm ở Long Giả thành.

Y không rõ lắm về quận Võ Uy, chỉ sợ hỏi y cũng không có kết quả gì. Nhưng nếu Bàn Đức nói, Tào Bằng rất muốn biết, y sẽ đề cử ai cho mình:

- Lệnh Minh, người nói xem, ai có thể đảm đương.
- Huyện Ký Triệu Ngang, Thiên Thủy quận
- Triệu Ngang?
- Triệu Vĩ Chương và Dương Nghĩa Sơn cùng tuổi, từng làm Khương Đạo Lệnh.

Khi Lương Song tạo phản, hai con trai gã bị giết, thê tử Hoàng Dị và con gái Triệu Anh chạy trốn đúng lúc, mới may mắn thoát khỏi. Sau này Lương Song cầu hòa, vì bảo vệ đại cục, Triệu Ngang cuối cùng không tìm Lương Song tính ân oán, chỉ đón vợ con về. Nhưng sau đó, gã không tiếp tục trợ giúp Vi Đaoan, vì thế liên từ quan không làm, là người rất có khí tiết. Hơn nữa, gã rất có tài năng, không chỉ tinh thông nội chính mà còn thông hiểu chiến sự. Dương Nghĩa Sơn cảm thấy gã ẩn thế là một điều đáng tiếc, nên mời gã hạ sơn, nhưng đều bị cự tuyệt. Năm trước, Dương Nghĩa Sơn đảm nhiệm chức Thái Thú Hán Dương, vừa muốn hợp lực với Triệu Ngang nhưng không thành công.

Nếu công tử có thể mời Triệu Vĩ Chương, thì quận Võ Uy ắt sẽ được đại trị.

Ít nhất công tử không cần lo lắng về đại sự của Cô Tang nữa, người này thất ự rất tài hoa, cho nên Đức mới cả gan tiến cử.

- Người quen biết Triệu Ngang này?

Bàn Đức gãi gãi đầu, hạ giọng nói:

- Đức thật ra không hề quen biết, tuy nhiên gã có mối quan hệ với Minh Lương. Nếu công tử muốn mời gã đến, có thể để Minh Lương đi mời gã, như vậy Triệu Ngang sẽ không cự tuyệt.

Minh Lương chính là Khương Phổ.

Triệu Ngang là người Ký Huyện, Khương Phổ cũng là người Ký Huyện.

Bàn Đức nói hai người đó thân thích, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Dương Nghĩa Sơn cũng là người Ký Huyện đó thôi, hơn nữa còn bằng tuổi. Dương Nghĩa Sơn tới mời Triệu Ngang nhưng Triệu Ngang cũng không dờn nui, nay để Khương Phổ ra mặt mời gã, lại có thể mời được sao? Tào Bằng không rõ, Triệu Ngang là nhân vật nào. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng từng nhắc tới Triệu Ngang, hay đó chỉ là một cái tên thôi.

Tam Quốc Diễn Nghĩa nhiều nhân vật như vậy, Tào Bằng sao có thể nhớ hết.

Tuy nhiên Lương Song tạo phản, hẳn cũng nghe nói qua.

Phát sinh vào những năm đầu Kiến An, lúc ấy Tào Bằng mới tới Hải Tây.

Triệu Ngang trong lịch sử, khi Mã Siêu khởi binh Tây Lương, lập chiến công. Tào Tháo sau này phong hầu cho mười một vị công thần thảo phạt Mã Siêu, Triệu Ngang được phong cao nhất. Năm Kiến An thứ mười tám, Mã Siêu vây chiếm huyện Ký, Thứ sử Lương Châu Vi Khang cũng là con của Thứ sử Lương Châu Vi Đaoan muốn đầu hàng, Triệu Ngang kiên quyết không đồng ý.

Nhưng Vi Khang không nghe, cuối cùng đã bị Mã Siêu giết chết.

Mã Siêu bắt cóc con trai Triệu Ngang, để bắt Triệu Ngang nghe lệnh. Nhưng Triệu Ngang và Lương Khoan (chính là người sau này quy thuận Tào Bằng) kết mưu khởi nghĩa, thảo phạt Mã Siêu, khiến Mã Siêu binh bại, tìm tới Trương Lỗ nương tựa. Thê tử của Mã Siêu, nay chính là Dương Thị, cũng bị Triệu Ngang giết chết vào lúc đó. Năm Kiến An thứ mười chín, Mã Siêu nhận viện binh của Trương Lỗ, tấn công Kỳ Sơn. Lại là Triệu Ngang và thê tử gã là Hoàng Dị thủ vững Kỳ Sơn trong ba mươi ngày với số binh ít ỏi. Tới lúc viện binh Hạ Hầu Uyên tới mới đánh lui được Mã Siêu. Nhưng con trai Triệu Ngang cũng đã bị Mã Siêu chém chết ở Kỳ Sơn.

Chiến tích Kỳ Sơn, Triệu Ngang oai dũng anh hùng, khiến Mã Siêu vô công trở về.

Chỉ có điều trong sử sách Triệu Ngang không được ghi chép nhiều, nhưng thê tử của gã là Hoàng Dị cũng được liệt vào nhân vật trong “Liệt nữ truyện”.

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Bằng Đức:

- Minh Lương có thể mời Triệu Ngang rời núi?

Bằng Đức mỉm cười:

- Triệu Vĩ Chương là người phẩm hạnh tốt. Nhưng lại cực kì tôn trọng thê tử.

Lương Song khi tàn sát bữa bãi ở Thiên Thủy, mẫu thân Khương Phổ từng cứu sống mẹ con Hoàng Dị lúc chạy loạn, cho nên, Vương Dị đã nhận Khương Phổ làm nghĩa tử, cực kì trân trọng y. Nếu phải vì nữ nhân Triệu Vĩ Chương tuổi còn quá nhỏ, nếu không thì rất có khả năng đã gả cho Minh Lương rồi.

- Có việc này sao?

Tào Bằng thật không rõ những sự tình trong đó.

Trong sách sử cũng không nói đến, Triệu Ngang và Khương Phổ lại có quan hệ như vậy.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Lệnh Minh, đi triệu Khương Phổ tới.

(Triệu Ngang: tự là Vĩ Chương)

447. Chương 473: Tào Phi

Khi đối mặt với Tào Bằng, Khương Phổ rõ ràng có vẻ hơi căng thẳng.

Chuyện kể rằng, khí chất bá vương này là một thứ rất khó hiểu, thậm chí có thể nói là tồn tại huyền bí.

Người có thể nói nó có hiện hữu, hoặc cũng có thể nói nó không có.

Con người sống ở tầng lớp thấp nhất, ngay cả sự no ấm cũng khó có thể bảo đảm, thì loại khí chất bá vương này trên cơ bản chỉ là truyền thuyết. Thử nghĩ xem, người đến bụng còn ăn không đủ no, còn có khí chất tinh thần chứ? Mà một người có chức vị cao đã lâu, hoặc là thanh danh hiển hách, trong lúc vô ý, sẽ toát ra một loại khí chất làm người khác khó thở, đó chính là khí chất bá vương.

Tào Bằng đứng trước mặt Tào Tháo, cũng nơm nớp lo sợ.

Nhưng Khương Phổ đứng trước mặt Tào Bằng, sự căng thẳng đó, còn hơn cả khi Tào Bằng đối mặt với Tào Tháo.

Nhìn y chân tay luống cuống, nói lắp ba lắp bắp, câu không ra câu, Tào Bằng không kìm nổi mà mỉm cười.

- Khương Phổ, chỉ là tán gẫu, không cần câu nệ như vậy.

Hắn không lập tức đề cập ngay vào vấn đề với Triệu Phổ, mà trước tiên nói về gia đình của Khương Phổ, còn có cả đứa con trai bảo bối của y nữa.

Khương Duy hai tuổi, Tào Bằng đã gặp qua.

Da trắng như ngọc, cực kỳ xinh đẹp, giống hệt búp bê.

Chỉ có điều, Tào Bằng vẫn chưa thể khẳng định, Khương Duy này là Khương Duy đó. Nhưng nhìn qua, Khương Duy này thật sự là đứa trẻ rất thông minh.

Hắn huyền một chút về gia đình, Khương Phổ cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Nghe nói, người và Triệu Ngang có quen biết?

Khương Phổ ngẩn ra, lắc đầu.

- Mặt tướng chưa gặp qua Triệu Ngang, tuy nhiên Vương phu nhân đối đãi với ta quả thực rất tốt. Lúc đầu, Vương phu nhân vốn định tiến cử ta với Dương Thái Thú nhưng ta không muốn, cho nên mới thuận đến quận Võ Uy.

- Vậy người có biết người tên Triệu Ngang này?

- Triệu tiên sinh ư.

Khương Phổ như thức tỉnh, lập tức xúc động.

Từ trong lời nói, Tào Bằng có thể thấy được, người tên Triệu Ngang này đích thực là một chủ nhân tài hoa. Hơn nữa, y có người vợ rất tốt, đó là Hoàng Dị. Hoàng Dị đối nhân xử thế cực kỳ khéo léo, lại có tri thức, hiểu lễ nghĩa, vô cùng tài năng.

Khương Phổ nói:

- Nghe Anh Nhi nói, Triệu tiên sinh gặp chuyện lớn, nhất định phải bàn bạc với thẩm thẩm.

Nếu muốn mời Triệu Ngang rời núi, Hoàng Dị là nhân tố quyết định!

Tào Bằng trầm ngâm một lát, liền đưa ra quyết định!

Theo lý mà nói, dường như loại chuyện này, hẳn là hẳn phải đích thân đi mời.

Chỉ có điều, Tào Bằng hiện tại quả thật là đi không được. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi lấy từ trên bàn ra một quyển sách sau đó trầm giọng nói:

- Ta có một chuyện quan trọng, hy vọng người có thể đi thay ta một chuyến. Mời toàn gia đình của Triệu tiên sinh đến Cô Tang. Đến lúc đó, người hãy giao quyển sách này cho Triệu tiên sinh. Nói rằng, sách này ta vẫn chưa viết xong, mời Triệu tiên sinh bình định qua. Đương nhiên, nếu tiên sinh không muốn, vậy thì thôi.

Nói xong, Tào Bằng lại bảo Thái Dịch mang tới bọc cùng một vài quyển sách khác.

- Sách này, là tặng cho Hoàng phu nhân. Người hãy nói là do Thái đại gia ghi chép lại từ tàng thư của Bá Thị Công, thật sự rất vất vả, hy vọng nàng có thể đến giúp Thái đại gia một tay.

Tào Bằng cảm nhận được địa vị của Hoàng Dị trong lời nói của Khương Phổ, cũng là người phụ nữ có học vấn.

Có danh hiệu của Thái đại gia, nghĩ cũng dễ làm Hoàng phu nhân dao động.

- Bất luận là thành hay không, người chỉ cần chuyển lời tới là được.

- Mặt tướng tuân lệnh.

Khương Phổ nhìn qua vô cùng phấn khởi, không đợi hắn nói lại lần thứ hai liền trả lời ngay.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của y từ sau khi quy hàng Tào Bằng, hơn nữa lại là đích thân Tào Bằng hạ lệnh.

Đó là lí do Khương Phổ cũng cực kỳ xem trọng. Y biết, nếu làm ổn thỏa, y có thể sẽ càng được coi trọng.

Vì thế, ngay sau đó Khương Phổ liền từ biệt đi ngay, sau khi về nhà chuẩn bị một chút, ngay trong đêm liền vội chạy tới Thiên Thủy.

Tào Bằng cử Khương Phổ đi rồi, lại cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cả ngày nay, trao đổi bàn bạc suốt, mọi việc đều rối như tơ vò, cứ loạn cả lên, khiến Tào Bằng cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng. Vì thế, hắn thổi tắt đèn, quay trở về phòng ngủ, hạ người lên sập gỗ.

Đã quen ngủ trên giường êm nệm ấm ở nhà, giờ lại ngủ trên chiếc giường gỗ này, thật sự là không quen.

Ngẫm lại, bản thân sợ rằng tạm thời không thể rời khỏi quận Võ Uy, thật sự không được, liền cho người liên lạc với Bộ Loan và Quách Hoàn. Bên cạnh không có giường êm nệm ấm, không có hồng nhan tri kỷ, thực sự có phần cô quạnh, có chút lạnh lẽo...

Cảm giác này, Tào Bằng ngủ cũng không được say giấc.

Qua nửa đêm, hần bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng người khẽ gọi.

Vội vàng ngồi dậy, Tào Bằng trầm giọng nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Công tử, chiến báo Ký Châu.

Chiến báo Ký Châu?

Có lẽ thành Hàm bên đó, đã có kết quả.

Hần hít một hơi thật sâu, cố gắng xoa mặt một chút, sau đó mặc áo đứng dậy, cầm khăn ướt lau qua mặt.

Ủm, tỉnh hơn rất nhiều!

Tào Bằng mở cửa, chỉ thấy Bàn Đức đang đứng ở đó.

- Lệnh Minh, chuyện như thế này, sau này để tập dịch đi làm là được.

- Công tử thân hệ an nguy Hà Tây, Bàn Đức sao có thể lơ là? Người từ Hứa Đô tới, nói là có việc quan trọng, cần bẩm báo với tướng quân.

- Dẫn tới đây.

Tào Bằng gật gật đầu, bước vào thư phòng.

Bàn Đức vội truyền lệnh, sau đó đứng chờ ngoài thư phòng.

Chỉ một lát sau, liền thấy một người hốt hải theo nha binh đi vào thư phòng, vừa vào liền quỳ xuống.

- Hoàn Bình?

Theo ánh đèn trong phòng, Tào Bằng vừa nhìn liền nhận ra người mới tới.

Người đó, cũng không xa lạ, khi ở Hứa Đô, cũng có qua lại giao thiệp vài lần với Tào Bằng. Người này tên Hoàn Bình, không danh khí, cũng chẳng phải quan lại hiển đạt. Nhưng y có một thân phận khác, đó chính là cháu ruột của Hoàn phu nhân.

Hoàn Bình ngàn dặm xa xôi từ Hứa Đô tới, nhất định là có chuyện quan trọng đã xảy ra.

Nếu không, Hoàn phu nhân cũng không có nào lại cử y đến đây.

- Công tử, hành tung của ngài, cũng thật không dễ tìm.

- Làm sao vậy?

- Hứa Đô xảy ra chuyện lớn, thẩm thẩm sai ta tới trước báo tin. Ta từ Hứa Đô vội chạy tới Hà Tây, kết quả lại nghe ngài đã đến Cô Tang.

Tào Bằng mỉm cười, khẽ xua tay.

- Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, cuối cùng là có chuyện gì, khiến lệnh phụ nhân phải cử người tới gấp như vậy?

- Nhị công tử, nhị công tử, người mất rồi.

Tào Bằng thoáng không có phản ứng, kinh ngạc hỏi:

- Nhị công nào vậy?

- Đó là Tử Hoàn, công tử Tử Hoàn đã chết.

Trong đầu, một âm thanh vang lên, Tào Bằng như bị sét đánh, tròn mắt hồi lâu không có phản ứng gì.

- Người nói cái gì?

- Mười lăm ngày trước, nhị công tử bị Đột Kỵ Ô Hoàn đánh lén ở Trung Khâu, toàn quân bị diệt. Nhị công tử, ngài bị người Ô Hoàn giết chết.

- Làm sao có thể.

Tào Bằng đứng bật dậy.

- Người Ô Hoàn, làm sao lại xuất hiện ở Trung Khâu... Thế tử sao lại có thể chạy đến Trung Khâu?

Hoàn Bình cố dồn nén cảm xúc.

- Ban đầu, nhị công tử phụng lệnh đóng ở thành Ngũ Lộc. Nhưng vì Cao Can tấn công dữ dội ở Hà Đông, cho nên chủ công liền quyết định để Trương Yến xuống núi trước. Tặc hào Hắc Sơn có đông cả trăm vạn, lại có chục vạn quân xa. Chủ công muốn quân Hắc Sơn sau khi chinh quân ở Trung Khâu, sẽ tiến vào Hà Đông tham chiến. Thế tử phụng lệnh, tới Trung Khâu chinh quân, không ngờ người Ô Hoàn lại đột nhiên xuất hiện, không phải Ô Hoàn Ký Châu, là đột kỵ Ô Hoàn Liêu Đông. Người Ô Hoàn xuất hiện quá bất ngờ, nên nhị công tử mới gặp nạn.

Tào Bằng, gọi Tào Phi là Thế tử..

Nhưng Hoàn Bình, lại gọi Tào Phi là Tào Hùngnhị công tử, cũng là đại diện thái độ thay cho Hoàn phu nhân.

Tào Bằng nghe xong, hít một hơi thật sâu.

Tào Phi đã chết?

Trong lòng chợt thấy xúc động. Đúng vậy, là xúc động! Khi Tào Phi còn sống Tào Bằng vẫn có chút e dè. Dù sao đó cũng là đại danh Ngụy Văn Đế cao nhất. Nhưng hiện tại Tào Phi chết, lại làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Lịch sử, đang phát triển theo hướng khó ngờ.

Tam Quốc vốn đã đang thay đổi, mà hắn lại nắm bắt rất rõ về thời đại này, cũng theo đó mà trở nên ngày càng bạc nhược.

Không có Tào Phi Tam Quốc sẽ biến thành bộ dạng gì?

Lịch sử, thời gian giới định của Tam Quốc là sau Tào Tháo chết, khi Tào Phi là người soán vị đăng cơ đầu tiên. Mà hiện tại, không ngờ Tào Phi lại chết, vậy tương lai sẽ thế nào? Tào Bằng thật sự có dự cảm không tốt...

Tào Phi, là một cột mốc của Tam Quốc.

Sau khi cột mốc này biến mất, sẽ là ai đến thay thế?

- Phu nhân có dặn dò gì không?

Tào Bằng sau một lúc lâu ngồi thẩn thờ, cuối cùng cũng bắt bản thân phải tỉnh táo lại.

Hoàn Bình nói:

- Phu nhân muốn thỉnh giáo tướng quân, tiếp theo nên làm gì?

Hoàn phu nhân vẫn muốn lập Tào Xung, trong bụng bà nghĩ gì, Tào Bằng thật ra có thể đoán biết được. Mà Tào Bằng cũng ký thác kỳ vọng rất lớn ở Tào Xung. Kể từ thời khắc khi Tào Xung đến trước mặt hắn, hành lễ bái sự, với giọng nói non nớt, gọi hắn là thầy, hắn đã bị cuốn vào trận chiến tranh quyền lập đích này. Chỉ có điều Tào Bằng vẫn luôn lo lắng không yên, về tình trạng sức khỏe của Tào Xung. Tào Xung trong lịch sử, mười hai tuổi sẽ chết... Về nguyên nhân cái chết, cũng chỉ là nghe số đông đồn lại.

Tào Phi đã hạ thủ?

Không tiện nói!

Từ tình hình hiện tại mà nói, Tào Phi dường như vẫn chưa đến nỗi nham hiểm độc ác.

Nhưng vài năm sau, Tào Phi sẽ biến thành người như thế nào, Tào Bằng không dám nói trước. Đây chẳng qua chỉ là một khả năng... Nhưng Tào Phi chết rồi, sẽ xuất hiện tình hình gì? Tào Bằng cũng không dám nói! Tuy nhiên, hắn có thể cảm nhận được, Tào Xung sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nguy hiểm đó, không phải bắt nguồn từ Tào Phi, mà là từ nỗi đau mất đứa con yêu quý của Biện phu nhân.

Biện phu nhân có ba người con trai là Tào Hùng, Tào Chương và Tào Thực. Trong đó, Biện phu nhân dồn rất nhiều tâm sức kỳ vọng vào Tào Hùng.

Tào Chương, giỏi võ, tính tình bộc trực.

Tào Thực, văn hay, thanh cao mà tự ngạo.

Nói thật, hai người này cũng không phải người kế vị ưu tú. Nhưng Tào Phi chết, Biện phu nhân sẽ chọn một trong hai người này để thay thế Tào Phi. Tào Xung lớn dần lên, hơn nữa lại ngày càng xuất sắc. Điều này sẽ làm Biện phu nhân cảm nhận được một áp lực khó hiểu. Đối vị trí tự hồi bản thân, nếu hắn là Biện phu nhân, tuyệt đối sẽ không để Tào Xung sống sót!

Nghĩ đến đây, Tào Bằng giật mình, run lên.

Nếu không thể nhanh chóng xử lý, Tào Thị rất có thể sẽ dấn theo vết xe đổ của Viên Thiệu.

Cũng không phải nói Tào Tháo sẽ giống Viên Thiệu, mà là việc lập đích tranh vị này, sẽ càng tàn khốc hơn.

Hoàn phu nhân mặc dù được Tào Tháo quý mến, nhưng so với sự danh đá chua ngoa của Biện phu nhân, bà dường như vẫn có vẻ kém phần cay nghiệt.

Chính bản thân bà cũng biết điểm này, cho nên mới liều lĩnh cố kéo Tào Bằng.

Hoàn Bình, lúc này không nói gì, thậm chí ngay cả thở cũng đều cưỡng chế.

Đây là thời điểm quyết định vận mệnh sau này của Hoàn Thị, Hoàn Bình ở Hứa Đô đã lâu, y hiểu rất rõ, Hoàn đại nhân rất coi trọng Tào Bằng.

Số phận..

Tào Bằng thở phào một cái.

Hắn đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh cửa, mở cửa, đi ra hiên, khoan tay chăm chú nhìn những cây tử đinh hương trong sân kia.

Hắn hiện tại chỉ cần nói ra một câu, chẳng khác nào tự cột mình vào chiến xa của Hoàn phu nhân.

Tuy nhiên, trong mắt rất nhiều người, hắn sợ rằng sớm đã là người của Hoàn phu nhân. Ừ, nghĩ đến đây, Tào Bằng không khỏi thầm cười khổ! Nơi có người, liền có giang hồ. Nơi có giang hồ, liền có tranh đấu... Dân chúng, nhỏ có người bình dân, lớn có đế vương tướng lãnh. Từ xưa đến nay, chuyện tranh đoạt lợi ích như thế này, cho tới tận bây giờ vẫn chưa chấm dứt...

- Lệnh Minh!

- Có!

- Nội trong ba mươi bước, không được để người lạ tới gần.

Bàng Đức lập tức hiểu ý, có chuyện lớn phát sinh.

Hắn không nói thêm gì, lập tức chạy đi, ngay sau đó chợt nghe thấy một hồi khẩu lệnh liên tiếp, ẩn trong bạch đà bình của góc tối cảnh giới, trong nháy mắt liền hiện ra. Bọn họ người cách người mười bước, tạo thành một trạm gác, bảo vệ chặt chẽ quanh thư phòng...

Hoàn Bình, cũng vô cùng căng thẳng, nhìn Tào Bằng, không nói được lời nào.

Tào Điều chậm rãi quay người, lại trở về phòng.

Loại chuyện này, hắn không thể nói với bất kỳ ai.

- Hoàn Bình, có hai chuyện.

- Xin công tử chỉ bảo.

- Thứ nhất, nói với phu nhân, nhất thiết không được hành động mù quáng.

Thế tử mất, chủ công đang thương tâm. Lúc này bất luận là làm việc gì, đều có thể sẽ làm chủ công gai mắt, thậm chí là như đối đầu. Chẳng những không thể hành động mù quáng, hơn nữa còn phải cố gắng hết sức, tận lực trấn an Biện phu nhân. Sao cho trên danh nghĩa, phải thừa nhận địa vị của Thế tử.

Tào Bằng nhìn về phía Hoàn Bình.

Hoàn Bình vội đứng lên, cúi người nói:

- Hoàn Bình đã nhớ kỹ.

- Chuyện thứ hai, cũng rất quan trọng, không kém chuyện thứ nhất.

Tào Bằng day day thái dương, nhắm mắt lại, thấp giọng nói:

- Từ bây giờ trở đi, cuộc sống hàng ngày của Thương Thư đặc biệt quan trọng. Thương Thư ăn gì, uống gì, gồm cả việc sử dụng thuốc chữa bệnh cho ngài, đều phải được kiểm tra cẩn thận trước khi dùng. Sau khi vô sự, mới có thể để Thương Thư sử dụng, cũng cần phải lưu ý tới sự an toàn của ngài. Hộ vệ bên cạnh ngài, tốt nhất nên để người thân tín đảm nhiệm... Nếu phu nhân tin ta, ta có thể đề cử người đến. Khi người quay trở về, ta sẽ để Vương Song đi cùng người. Tóm lại, từ nay trở đi, bên cạnh Thương Thư phát sinh bất luận chuyện gì, đều không thể sao nhãng.

Tào Bằng trừng mắt, nhìn Hoàn Bình nói:

- Người, có hiểu hay không?

- Đã hiểu.

- Vẫn còn, chuyện thứ ba...

Tào Bằng nhìn Hoàn Bình, trong lòng đột nhiên thâm thở dài.

Ta biến thành kẻ xấu rồi!

Trở nên thờ ơ lạnh lùng, trở nên tàn nhẫn, trở nên coi mạng người như cỏ rác...

- Nói với phu nhân, việc ta nói hôm nay, ngoài người, không được nói cho người thứ ba biết.

Hoàn Bình vội nói:

- Ta đã nhớ kỹ.

- Như vậy, người trước tiên nghỉ ngơi một chút, ta sẽ cho người mang đồ ăn tới.

Trước khi trời sáng, ta sẽ phái Vương Song cùng người trở về Hứa Đô, phải nhanh chóng nói những điều ta dặn với phu nhân.

- Đã hiểu!

Tào Bằng nhìn Hoàn Bình, cười ôn hòa.

Hắn đi ra khỏi thư phòng, dặn Bàng Đức, sai người chuẩn bị cơm nước.

Đồng thời lại cho người gọi Vương Song tới, nói nhỏ với y thể này thể nọ, cứ như vậy dặn dò một hồi lâu.

Vương Song cũng không muốn quay lại Hứa Đô, nhưng Tào Bằng nếu đã dặn dò như vậy, hơn nữa thái độ rất kiên quyết, y cũng liền biết sự việc rất quan trọng.

Ngay sau đó, Vương Song liền lĩnh lệnh, chuẩn bị ngay.

Còn Tào Bằng thì đứng ở cửa hiên, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên lan can.

Tào Phi đã chết, sẽ nảy sinh rất nhiều biến cố. Tương lai sẽ phát triển thành kiểu dáng gì, Tào Bằng không rõ lắm.

Nhưng có một điều hẳn có thể cảm nhận được rất rõ ràng!

Hắn, thời gian lưu tại Hà Tây, chỉ sợ là không lâu.

448. Chương 474 - 477: Vân Động (mây Di Chuyển)

Tháng tư năm Kiến An thứ mười, Tào Phi bị tập kích ở huyện Trung Khâu, tử trận trong thành.

Y dù chết cũng không chịu đầu hàng, quyết chiến đến cùng với người Ô Hoàn. Y đã giết gần hai mươi người Ô Hoàn, nhưng vì người ít đánh không nổi số đông, cuối cùng bị giết.

Thời tiết tháng tư, nóng nực.

Thế nhưng trong đại doanh quân Tào ở ngoài Hàm thành, Tào Tháo lại cảm nhận được hàn ý lạnh thấu xương trước nay chưa từng có!

Năm Kiến An thứ hai, ông ta công phạt Uyển Thành, còn làm Tào Ngang phải chết trận; bảy năm sau, ông ta công phạt Nghiệp Thành, lại phải đau xót vì mất đứa con yêu.

- Công Đạt, Ô Hoàn Liêu Đông vì cớ gì lại xuất hiện ở Trung Khâu?

Vừa nghe tin dữ, Tào Tháo lúc ấy liền té xỉu ngay trong lều lớn.

Lúc này, ông ta đã tỉnh táo lại, nhưng xem ra vẫn ủ rũ không vui. Mái tóc vốn đen một màu, qua một đêm đã biến thành màu bạc. Thân thể vẫn luôn cường tráng, thật giống như bị rút hết xương cốt ra, có chút còng xuống, vẻ hơi giống người già. Nghiệp Thành còn chưa cáo phá, con trai đã mất mạng! Tào Tháo sao có thể không khóc?

Tuân Du nhìn Tào Tháo có chút lo lắng, lên tiếng:

- Chủ công.

Tin báo tiếp theo.

Trận quyết chiến Lương Châu sắp bắt đầu, cuộc đấu với Tào Mã, cũng sắp vào giai đoạn cao trào.

- Ta không sao, ta chỉ muốn biết, Ô Hoàn Liêu Đông kia hà cớ gì lại xuất hiện ở Trung Khâu?

- Ô Hoàn Liêu Đông vốn giao hảo cùng Viên Hi. Xuất kích từ Liêu Đông, tắt qua U Châu, chắc là do Viên Hi ở giữa gây chuyện.

- U Châu, có động tĩnh lạ sao?

- Nghe nói đã đang tập kết ở Dịch Thủy Tập.

Động thái của Viên Hi ở U Châu, sao có thể giấu nổi Tào Tháo.

Chỉ có điều, Tào Tháo không nghĩ tới Viên Hi thời gian qua yếu hèn, không ngờ lại có gan lớn như vậy, giao cảnh xuất kích.

- Bên Trương Yển tình hình thế nào?

- Trương Yển bị Viên Hi công kích, chỉ sợ trong lúc nhất thời khó có thể thoát ra.

- Khả khả, khả khả khả...

Tào Tháo không nhin nổi bật cười, sau đó lại ngửa mặt lên trời ha ha cười lớn.

- Viên Bản Sơ lại sinh được một đứa con quý hóa rồi.

Ông rốt cục đã hiểu được, Cao Can vì sao lại dám hành động lớn như vậy ở Hà Đông.

Hóa ra, ba người này liên khởi bắt tay nhau.

Hành động của Cao Can ở Hà Đông, sợ rằng không chỉ là đòi hỏi điều kiện với Mã Đằng, cũng là để thu hút sự chú ý của Tào Tháo. Quân Hắc Sơn rời núi, liền bị Viên Hi tấn công, chứng tỏ Viên Hi đã sớm có chuẩn

bị. Viên Thượng, Viên Hi, còn có cả Cao Can, ba người con của Viên gia, thì ra lại liên kết với nhau. Trừ phi Tào Bàng ở Hà Tây phản ứng đúng lúc, xuất binh cướp lấy quận Võ Uy. Chỉ sợ hiện tại, Lương Châu đã trở nên hỗn loạn, Mã Đằng liền có thể thuận thế cướp lấy Quan Trung.

- Cao minh, cao minh.

- Chủ công bớt giận.

- Công Đạt không cần lo lắng, ta không phải đang tức giận. Chỉ có điều, những năm gần đây ta có lẽ đã quá đặc ý, thế nên đã xem thường những đứa trẻ này. Quan Độ tới nay, chiến sự thông thuận! Viên Thiệu vừa chết, ta nguyên tưởng rằng Hà Bắc dễ như trở bàn tay, không nghĩ lại kéo dài đến tận nay, vẫn chưa chiếm được Nghiệp Thành. Viên Hi nếu đã ra tay, nghĩ chắc Viên Đàm cũng không thể nào chịu ngồi yên. Công Đạt, mau truyền lệnh của ta, bảo Tử Liêm lập tức đóng quân giáp cầu, chuẩn bị sẵn sàng; lại lệnh Từ Hoảng, từ thành Ngũ Lộc bí mật xuất phát, ẩn tại Bối Khâu. Lệnh Thịnh Bá Lã Càn vượt sông Cao Đường, ngầm giám sát chặt nhất cử nhất động của Viên Đàm. Một khi Viên Đàm có hành động lạ, liền lập tức cướp lấy quận Bình Nguyên. Sau đó lệnh Tử Liêm và Công Minh giáp công ở Thanh Hà, cần phải tiêu diệt Viên Đàm.

Tuân Du cúi người.

- Tuân lệnh.

- Truyền Diển Vi, Hứa Chư, Sử Hoán và Văn Tắc.

Tuân Du vội vàng đi ra ngoài, chỉ một lát sau, đám người Diển Vi đã đến, dè dặt đi vào trong lều lớn.

- Chủ công.

Tào Tháo giờ tay ngăn lại, mắt hơi động nước.

Ông ta hạ giọng nói:

- Ba ngày, ba ngày sau, ta phải đứng trên đầu thành Nghiệp Thành.

Giọng nói ra vô cùng nhỏ, nhưng đám người Diển Vi lại nghe như có tiếng sét bên tai. Tào Tháo chắc đã hạ quyết tâm cướp lấy Hàm thành. Hay nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ, quân Tào không tiếc phải trả bất kỳ giá nào, thậm chí là san thành làm bình địa.

Diển Vi nói rất kiên quyết:

- Chủ công, trong vòng ba ngày không chiếm được Nghiệp Thành, Diển Vi nguyện mang đầu đến gặp.

- Hứa Quân bảo đảm trong ba ngày, nhất định chiếm được Nghiệp Thành.

Hai người Sử Đàm và Vu Cấm cũng không dám do dự.

Cái chết của Tào Phi làm tướng lĩnh toàn quân Tào cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Với ưu thế như thế, vậy mà lại bị mắc một mưu nhỏ. Nghiệp Thành nhỏ vậy, nhưng đã phí hơn ba tháng mà vẫn chưa thể chiếm được, thật sự là quá mất mặt. Đám người Diển Vi quay đầu, rời khỏi lều lớn. Còn Tào Tháo, cũng giống như quả bóng sì hơi, lập tức ngồi phịch xuống ghế, lệ tuôn như mưa.

Chẳng lẽ, trời bắt Tào Tháo ta phải chịu tai ách này sao?

Hoàn, con ta!

Nước mắt tuôn chảy trên mặt, thân thể Tào Tháo cũng không ngừng run rẩy.

Trong lều lớn như vậy, chỉ có tiếng khóc bị đè nén của Tào Tháo vang lên..

Hồi lâu sau, Tào Tháo bình tâm lại, đột nhiên đứng lên, lau khô nước mắt trên mặt.

- Tiến Chi.

- Có mặt tướng.

Cùng với tiếng thưa, liền thấy một thanh niên sải bước vào trong lều vải.

Người này, tên Dương Nhai, tự Tiến Chi, cũng chính là em rể của Thái Diễm. Khi trước, Vương Đồ bị Tào Tháo ra mật lệnh giết hại, rồi lệnh Dương Nhai tiếp nhận vị trí thay, đảm nhiệm chức nha tướng hầu cận bên ông ta. Sau khi Dương Nhai tiến vào, khom người hành lễ.

- Xin chủ công chỉ bảo.

- Truyền lệnh của ta, lệnh Trương Yển dẫn quân Hắc Sơn xuất kích, trong vòng mười ngày phải san bằng Trung Sơn Quốc, cướp lấy Bắc Bình. Nói với anh ta, ta chuẩn quân Hắc Sơn của anh ta chậm nhất ba ngày phải chiếm được Trung Sơn Quốc. Nhưng, nếu trong mười ngày không tới được Bắc Bình, bảo anh ta mang đầu đến gặp ta.

- Tuân lệnh.

Chậm nhất ba ngày!

Trong tâm Dương Nhai không khỏi thở dài một tiếng.

Trung Sơn Quốc, vậy là xong.

Bắc Bình mà Tào Tháo nói, cũng không phải là thủ đô của kiếp sau, mà là ở đông bắc bộ của Trung Sơn quốc, một thành trì xuôi theo dòng nước. Nơi đó giáp sông nước, một khi Viên Hi dám hành động, Trương Yển liền có thể từ Bắc Bình xuất kích, thẳng tiến mà diệt.

Chỉ có điều, sau ba ngày, Trung Sơn Quốc, còn mấy người có thể sống sót đây?

Ở nam bộ Trung Sơn quốc có một thị trấn.

Phía đông của nó hướng Bình Nguyên, tây dựa Thái Hành, nam giáp Đào Đà. Nơi đó địa hình bằng phẳng, tây cao đông thấp, dốc nghiêng thoải thoải. Chạy dài hàng chục dặm, cao nhướng ốc dĩa (đất đai rộng rãi, phì nhiêu màu mỡ), bốn mùa khí hậu rõ rệt, lượng mưa dư dật, là nơi lương thực dồi dào, sung túc cả đời.

Thị trấn này, tên Vô Cực.

Trong huyện Vô Cực, có một thế gia vọng tộc giàu có nhất, họ Chân.

Chân gia này, chính là gia tộc Lạc Thần Chân bí. Lúc này, toàn bộ Chân gia, có vẻ đang vô cùng rối loạn, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Trong phòng khách của Chân gia, tập trung hết thảy tộc nhân Chân Thị.

Chân Nghiêu khẽ vỗ trán, sắc mặt có chút mơ hồ.

- Trương Yển xuất binh từ Hắc Sơn, đã đánh đến Trung Sơn quốc.

- Vậy thì sao?

- Sao?

Chân Nghiêu nhìn tộc nhân vừa lên tiếng, bỗng chửi ầm lên, mắng như tát nước:

- Viên Hi dẫn đột kỵ Ô Hoàn tới, tập kích ở Trung Khâu giết con cả Tào Phi của Tào Tháo. Người có biết Tào Tháo tức giận đến mức nào không? Ông ta đã lệnh tám máu Hàm thành. Bảy ngày trước, Hàm thành bị Tào Tháo công phá. Cả nhà Thẩm Chính Nam đều bị giết, Viên Thượng bị Tào Tháo xử tử lăng trì; năm ngày trước Viên Truân bị Tào binh phục kích ở Thanh Hà, bị giết ngay tại chỗ. Quân Bình Nguyên lập tức cáo phá, cả nhà Viên Đàm đều bị giải tới Hàm thành, chờ xử trí. Tào Tháo lúc này đang rất giận dữ! Bây giờ Thường Sơn quốc cáo phá, An Bình quốc cáo phá, quân Tào hạ binh tại Khúc Dương, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới ngoài thành Vô Cực. Tào Phi chết như thế nào? Là do Viên Hi dẫn đột kỵ Ô Hoàn tới giết! Viên Hi là ai? Đó là cô mệnh của chúng ta... Vậy bây giờ người nói cho ta biết, nếu huyện Vô Cực cáo phá, sẽ thế nào, thế nào hả?

Nhìn khuôn mặt méo xệch dữ tợn của Chân Nghiêu, tộc nhân Chân thị sợ tới mức không ai dám lên tiếng. Người kia ngồi nép trong góc, không nói được lời nào.

- Con trai, đến lúc này, cũng không phải là lúc nổi nóng.

Phía sau Chân Nghiêu, là một lão phu nhân với khuôn mặt hiền từ đôn hậu.

Bà than nhẹ một tiếng:

- Ta đã sớm nói qua, phú quý này tới quá dễ dàng, không phải là chuyện tốt. Giống như trị thể, tiểu bí sinh có hơi hoàng tộc, là một chuyện tốt; nhưng như số mệnh... phụ thân con không chịu nghe lời ta khuyên. Sự tình tới bây giờ cũng không còn cách nào khác. Chỉ còn cách bỏ lại cơ nghiệp hiện nay, rời khỏi Trung Sơn quốc.

- Rời khỏi Trung Sơn, đi đâu ạ?

Lão phu nhân ngẫm nghĩ một chút, phải lúc lâu sau mới ngẩng đầu, nói ra hai chữ:

- Hà Tây.

- Đi Hà Tây?

Chân Nghiêu vừa nghe, mặt liền biến sắc.

- Mẫu thân, tuyệt đối không được. Hà Tây, đó chẳng phải là lãnh địa trị hạ của Tào Tháo sao. Con nghe nói, Thái Thú Hà Tây Tào Bằng là cháu Tào Tháo, cũng không phải là người dễ đối phó. Nếu đi Hà Tây, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

- Tào Bằng có thù với chúng ta không?

- Ồ, không có.

- Có oán với chúng ta không?

- Điều này, cũng không có.

Lão phu nhân hạ giọng nói:

- Nói ra, Tào Bằng còn nợ chúng ta.

- Mẫu thân, vậy là sao ạ?

Chân Nghiêu phát nóng, sau khi đuổi những người không liên quan đi, nghe lão phu nhân nói như vậy thì không khỏi sửng sốt.

Lão phu nhân nói nhỏ:

- Con trai, chẳng lẽ con đã quên rồi sao, muội muội con nay ở đâu?

- Điều này...

- Tào Bằng đó là người rất trọng tình nghĩa. Ta đã từng cẩn thận để ý qua người này, đúng là không tầm thường. Năm đó, hần vì chút ân tình của Lã Bố, không sợ họa sát thân, đi cứu người thân của Lã Bố xa tận hải ngoại. Nghe nói, Lã gia ở hải ngoại hiện giờ đã phát triển rất nhanh. Chúng ta qua đó, xem hần có thể xử trí chúng ta thế nào. Nếu thật là sẽ giết chúng ta, đó là vận mệnh của Chân gia đã định như vậy. Nhưng nếu hần đồng ý giúp đỡ, nói không chừng, Chân gia chúng ta còn có thể mở rộng gia nghiệp đến Hà Tây. Tô Song vì sao phải chạy đến Hà Tây? Chẳng phải là tìm Tào Bằng để nương tựa hay sao? Luận hành thương tọa giả, khi Chân gia chúng ta phát triển gia nghiệp, Tô Gia ngay nơi đặt chân cũng không có, ta sợ bọn họ sao?

Chân Nghiêu lặng im suy nghĩ.

Những lời lão phu nhân nói, thật ra làm y có phần lay động.

Chỉ có điều, nếu đi Hà Tây, con đường công danh của y liền chẳng khác nào đi tong.

- Vậy phải nhanh chóng chuẩn bị mới kịp...

- Chuẩn bị cái gì.

Lão phu nhân lập tức nổi giận, khê quát:

- Đến lúc này rồi, con còn muốn chuẩn bị cái gì? Bảo mấy muội muội của con, đi ngay đêm nay.

- Hả?

- Không cần báo tin cho bất kỳ ai, lặng lẽ rời khỏi đây.

Lão phu nhân dứt lời, ngả lưng lên sạp, hạ giọng nói:

- Kể từ hôm nay, con không còn là con cháu của Chân thị Trung Sơn quốc, mà là con cháu của Chân thị Hà Tây. Còn về những tộc nhân kia, con cũng thấy đấy, họ ăn bổng lộc của chúng ta, sống dựa vào chúng ta. Nhưng khi tai họa ập đến, chỉ sợ những người đó sẽ thi nhau đến bắt chúng ta. Bọn họ sẽ không đi cùng chúng ta, vào thời điểm mấu chốt có khi còn tặng chúng ta một đao, để làm lễ tiến thân.

Hai gò má Chân Nghiêu giật giật.

Tuy rằng y không muốn thừa nhận một sự thật như vậy, nhưng cũng không thể không đối mặt.

Chỉ nhìn tộc nhân đó vẻ mặt dường như không có việc gì, nói ra câu đó, vậy nếu có làm sao, sợ rằng thực sự có tâm này.

- Con đi chuẩn bị ngay đi. Vật nặng cổng kênh thì để lại, không cần mang theo. Chỉ cần mang một ít vàng bạc theo, sau đó chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, tranh thủ đi trước khi trời tối... rời khỏi huyện Vô Cực. Gia nghiệp này, lúc sống không có được thì khi chết cũng chẳng cần mang đi, quan trọng là phải mang theo những thương lộ tái ngoại (vật dụng dùng trên đường). Những thứ đó mới là điều cần bản giúp chúng ta đến được Hà Tây.

- Con đã hiểu.

Chân Nghiêu không dám do dự, lập tức đi triệu tập tỷ muội, bắt đầu chuẩn bị.

Lão phu nhân ngồi ở công đường, lấy một phong thư từ trong ngực ra. Bà mở to đôi mắt lòa đục ngầu, một lúc lâu sau, đột nhiên mỉm cười.

- Họa này hóa phúc thì tốt, phúc này hóa họa thì ảm! Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường. Ha ha, phúc biết đâu lại là họa, họa không chừng lại là phúc, biến hóa khôn lường, thâm bất khả trắc, khó mà biết trước được.

Thời gian, thấm thoát đã đến tháng năm năm Kiến An thứ chín.

Chiến sự Hà Bắc dần dần hạ màn. Mà Cao Can thất thủ ở Hàm thành, sau khi Viên Truân bị giết, nhanh chóng rút lui khỏi Hà Đông. Tào Nhân chợt hạ lệnh cho quân Tào vượt qua Thiên Sơn, tiến vào Tịnh Châu trị hạ. Ô Hoàn Kha Nhất đứng mũi chịu sào, bị quân Tào tấn công. Ô Hoàn đại nhân Kha Nhất sau mười ngày chống đỡ, cuối cùng ngăn không nổi thế tiến công hung mãnh của quân Tào, phải tháo chạy thực mạng.

Cũng chính vào lúc này, tin từ Giang Đông truyền đến: Đại đô đốc Chu Du thủy quân Biệt Ngô đánh úp Giang Hạ.

Thái Thú Giang Hạ Hoàng Tổ bị Chu Du giết chết. Con trai Hoàng Tổ là Hoàng Xạ bị Đông Ngô bắt làm tù binh, trảm tử trên sông. Ngay sau đó, Kinh Châu đại loạn.

Mà cùng lúc, Tôn Quyền lệnh cho đại tướng Thái Sữ Từ tự mình xuất binh, đánh chiếm Lục An.

Hợp Phì vô cùng nguy hiểm, Thọ Xuân càng bị uy hiếp.

Tào Tháo sau khi biết được tin tức, không thể không tạm ngừng công kích Hà Bắc. Từ góc độ chiến lược mà nói, lần này ông ta công hạ Khúc Dương, cướp lấy Trung Sơn quốc, đã đạt được mục đích. Mà cử động bất ngờ này của Tôn Quyền làm Tào Tháo không khỏi cảm thấy vô cùng lo lắng. Sau khi thảo luận với các mưu sĩ, Tào Tháo lệnh cho hai người Từ Hoảng và Trương Liêu, tạm lãnh hai quận Hà Gian và Bột Hải, cùng liên thủ với Trương Yển ở Trung Sơn quốc, tạo thành thế bao quanh U Châu, rồi sau đó nhanh chóng trở về Hứa Đô.

Cuộc chiến Hà Bắc, đến tận bây giờ vẫn hỗn loạn.

Nhưng đối với Tào Bằng mà nói, chiến sự Hà Bắc bất phân, có nghĩa là, phải cấp tốc đẩy nhanh tiến độ cuộc chiến Lương Châu.

Tháng năm năm Kiến An thứ chín, cuộc chiến Trương Dịch chấm dứt.

Tô Tắc sau khi chiêu võ đại bại ở Trâu Kỳ, nhanh chóng tấn công quận Trương Dịch.

Đồng thời, y cử sứ giả đến Võ Uy, mời Tào Bằng đại diện thượng tấu lên triều đình. Hành động nhìn thì tưởng như cực kỳ bình thường này của y, cũng khiến Tào Bằng tạm thời yên lòng.

Tô Tắc này, thuộc phe Tào Tháo!

Ít nhất, y cũng không có ác cảm với Tào Tháo.

Nếu không, với thân phận của Tô Tắc, có thể trực tiếp tấu lên triều đình. Nhưng y không làm vậy, ngược lại còn thông qua Tào Bằng. Người minh mẫn đều sẽ hiểu rằng, nhờ Tào Bằng thượng tấu vẫn hơn so với nhờ người khác thượng tấu lên triều đình, nếu không chẳng thà tấu lên Tư Không phủ.

Kể từ đó, khuynh hướng chính trị của Tô Tắc... cũng liên công biểu hiện rõ ra bên ngoài.

Tào Bằng y theo ước định khi trước với Tô Tắc, lệnh Tô Do nhậm chức chỉ huy trưởng.

Còn Tào Chương năm mươi ba tuổi đã làm chức Giáo Úy lãnh binh. Đồng thời, Tào Chương lúc trước lập được chiến công, Tào Bằng cũng đã sai người nhanh chóng báo về Hứa Đô.

Còn về chức Thái thú Trương Dịch thì ai đảm nhận?

Tào Bằng không có ý kiến gì, ánh mắt của hắn, đã chuyển từ tây bộ của quận Võ Uy sang phía quận Kim Thành!

Hứa Đô, Tư Không phủ.

Tuy là tam phục, nhưng ở trong Tư Không phủ, không hề có chút cảm giác lo lắng, thậm chí còn làm người ta thấy có phần lạnh run.

Hoàn phu nhân dường như cũng không có gì thay đổi lắm, vẫn như làm rung động lòng người.

Thời gian, vẫn chưa lưu lại nhiều dấu tích trên mặt nàng. Ngược lại, cùng với sự trôi chảy của thời gian, Hoàn phu nhân càng ngày càng đẹp, giống như một viên mặt trăng hoàn thiện, làm người ta nhìn thấy là không kìm nổi, chỉ muốn bỏ nhà tới, hung hăng giành lấy.

Hoàn Bình cung kính đứng khoanh tay, thuật lại tất cả những lời Tào Bằng dặn dò từ đầu đến cuối.

Hoàn phu nhân lắng nghe rất chăm chú, sau khi nghe xong, sắc mặt có vẻ vui mừng.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Ồ, Tào tướng quân sau cùng còn nói, lời ta nói ra, người nghe, không thể để người thứ ba biết.

Hoàn phu nhân thuận miệng nói:

- Đây là điều đương nhiên.

Tuy nhiên, trong lòng nàng chợt khẽ xao động, đôi mắt đột nhiên lóe sáng.

Ta nói ra, người nghe, không thể để người thứ ba biết.

Đây vốn chỉ là một câu dặn dò vô cùng bình thường, nhưng vào lúc này, lời nói ra dường như lại không hề bình thường.

- Hoàn Bình, đi đường cũng vất vả rồi, đi nghỉ ngơi chút đi.

- Vâng!

Sau khi Hoàn Bình rời khỏi, Hoàn phu nhân bỗng đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh cửa.

Chỉ thấy bóng dáng Hoàn Bình biến mất sau cánh cửa nhỏ ở giao viện. Trong mắt Hoàn phu nhân lộ ra chút sát khí, chợt lại có phần không đành lòng, trên mặt dường như có chút do dự. Ý tứ những câu nói của Tào Bằng, nàng đã hiểu rõ...

Nếu là lúc bình thường, những lời đó không đáng quan tâm.

Nhưng đây chính là bí mật liên lạc, hiển nhiên là không thể để người khác biết được.

Người có thể hiểu được việc này, là bản thân nàng, Tào Bằng, còn có cả Hoàn Bình, tổng cộng có ba người. Tào Bằng biết rõ Hoàn Bình chính là tâm phúc, còn cẩn thận dặn dò một câu: Không thể để người thứ ba biết. Ý tứ đó, chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao?

Hoàn phu nhân, Hoàn Bình, còn có Tào Bằng, trong ba người có một người phải chết.

Người này không thể là Hoàn phu nhân, cũng không thể là Tào Bằng, như vậy người phải chết, chẳng phải đã quá rõ ràng?

Chỉ khi Hoàn Bình chết... mới thật sự là “không để người thứ ba biết”.

Nhưng, Hoàn Bình theo nàng đã nhiều năm...

Trong mắt Hoàn phu nhân hiện lên một chút vẻ đau đớn, cắn môi một cái, như đã hạ quyết tâm.

Thời gian, đang trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt, đã gần đến đầu thu, quận Hà Tây sắp đón vụ thu hoạch vào mùa thu.

Tĩnh mịch như tờ, như bãi biển lúc hoàng hôn, uy phong... nhấp nhô như cuộn sóng... Nhìn những ánh sáng màu vàng kim đỏ, Tào Bằng đứng trên lầu cổng thành huyện Hồng Thủy, vẻ mặt vui mừng rạng rỡ. Hà Tây sắp vượt qua thời kỳ khó khăn nhất. Một năm nay, hần đã tập trung đầu tư vào quận Hà Tây tỉ mỉ đồng? Tiền lời Hải Tây hai năm gần như bị hần lấy dùng hết vào đây, nên mới có vụ thu hoạch Hà Tây như ngày hôm nay. Trên thảo nguyên, truyền đến tiếng hát du dương. Trời trong xanh, mây trắng vấn vờ, cùng sắc vàng óng ánh trải rộng khắp nơi này tạo thành một bức họa cực mỹ, khiến lòng hần vô cùng hứng khởi.

Đây mới là Hà Tây mà hần từng ước ao!

Đây... mới là Giang Nam bắc thượng trong truyền thuyết.

Những người ra vào huyện thành Hồng Thủy, nhìn thấy Tào Bằng đang đứng trên cổng thành đó, đều xuất phát từ trong lòng... cúi người kính cẩn.

Tào Bằng cũng mỉm cười đáp lễ.

Không ai nói gì, tất cả đều diễn ra trong sự im lặng.

Tào Bằng đứng một lát, sau đó quay người trở vào trong sảnh ma. Bằng Đức đã sai người mang lên một chiếc ghế dựa lớn, Tào Bằng ngồi xuống, ra hiệu cho huynh đệ Bằng Đức cũng cùng ngồi. Sau đó, hần uống một ngụm rượu nếp tự ủ của Hà Tây, hương thuần thật vừa miệng.

- Không ngờ, Hà Tây giờ đây lại có thể trở nên phồn thịnh như vậy.

Bằng Minh không kìm nổi thốt lên câu cảm thán.

Tào Bằng cười, trong lòng có phần đắc ý.

- Một Huyện này, ta chinh chiến bên ngoài, vẫn chưa dồn quá nhiều sinh lực.

Hà Tây có trình độ phát triển như thế này, toàn bộ sự vất vả của nhóm Lại Tử Sơn... Ha ha, đều nói là công lao của ta, lại không có liên quan đến ta.

Gió, từ ngoài cửa thổi vào, bay lượn qua sảnh ma.

Tào Bằng nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc tĩnh lặng hiếm có này.

Hắn lần này trở về Hà Tây, cũng không phải vì sắp đến mùa thu hoạch. Sau khi quận Võ Uy dần dần ổn định, Tào Bằng nghĩ sẽ đưa Bộ Loan và Quách Hoàn đến Cô Tang, nhưng thật không ngờ, tin từ Hà Tây truyền đến, Bộ Loan đã có thai.

Tính ngày tháng, thời gian Bộ Loan có thai chính là ngày Tào Bằng rời khỏi Hà Tây, xuất chinh Võ Uy.

Tuy rằng Bộ Loan không phải chính thất, hơn nữa xuất thân cũng rất bình thường. Nhưng mà cũng nên nói thêm, Bộ Loan này cũng là người hiểu chuyện, được Tào Bằng yêu quý nhất. Nàng khôn khéo tinh tế, lại có sự dịu dàng của nữ tử Giang Nam, không giống phụ nữ phương bắc như Quách Hoàn. Nàng không tranh giành thứ gì, nhưng mỗi sự tình nàng đều làm rất hợp ý hắn. Hiện giờ nghe nói Bộ Loan có thai với mình, Tào Bằng hiển nhiên không dám để nàng phải lặn lội đường xa, vì thế liền vội chạy về huyện Hồng Thủy.

Khoảng cách rất ngắn, thời gian còn sớm.

Tào Bằng, Bộ Loan và Quách Hoàn sau khi thương lượng một chút, quyết định vẫn là chuyển đến Cô Tang.

Đồng hành, còn có mẹ con Thái Diễm. So với huyện Hồng Thủy, Cô Tang ở phía trên hành lang Hà Tây, Thái Diễm cũng đã sớm mong được đi đến đó. Đồng thời, nàng cũng muốn sớm viết xong bộ sách Kinh điển thư tịch kia. Điều kiện của Cô Tang tốt hơn quận Hà Tây nhiều. Có lẽ vài năm nữa, quận Hà Tây gắng sức mới đuổi theo kịp, nhưng theo hiện tại mà nói, Thủy Tang vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, Bộ Loan và Quách Hoàn đi rồi, nàng ở lại Hà Tây cũng không có ý nghĩa gì, ngay người trò chuyện cùng cũng không có...

Dù sao thì Thái Diễm cũng không thể tìm một nam nhân để tâm sự.

Thái Diễm nếu thật muốn đi, như vậy Chân Mật cũng cần đi cùng. Đi theo còn có hai nữ tỳ từ Hứa Đô đến, đều là những người hiểu chuyện, cũng biết đọc chữ. Chiến sự Hà Bắc đã hạ màn. Cáo phá Nghiệp Thành, cũng đồng nghĩa cuộc chiến Hà Bắc đang tiến vào hồi kết. Chân Bí tâm nhớ người thân, lại cũng không dám trở về quê hương vào lúc này.

Nghe nói Hắc Sơn Tặc đã rời núi!

Toàn bộ Trung Sơn quốc đều lâm vào rối loạn.

Tào Tháo đại khai sát giới ở Nghiệp Thành, giết cả bách tính Nghiệp Thành; Trương Yển cũng đánh cướp Trung Sơn quốc, làm người ta cảm thấy kinh hoàng lo sợ.

Cũng may, cùng với việc hai người Trương Liêu và Từ Hoảng chiếm lĩnh hai quận Hà Gian và Bột Hải, Trung Sơn quốc đang dần dần khôi phục ổn định lại.

Dù vậy, Chân Mật cũng không dám trở về.

Nàng cầu xin Thái Diễm, thông qua Thái Diễm tìm được Bộ Oanh, sau đó chuyển tin về nhà.

Trong nhà chỉ sợ rằng cũng đang rối loạn!

Không hiểu mẹ và huynh trưởng của nàng đã có chuẩn bị gì hay chưa?

Nhờ sự thuyết phục của Thái Diễm, Chân Mật dần dần ổn định tâm trạng. Lần này Thái Diễm muốn đi Cô Tang, Chân Mật hiển nhiên phải đi theo.

- Công tử... Thật là nhàn nhã...

Ngay khi Tào Bằng nhắm mắt nghỉ tạm, tiếng bước chân từ bên ngoài vọng lại, Bộ Oanh mặt hớn hở đi vào.

- Tử Sơn, mau ngồi đi!

Tào Bằng vội vàng đứng lên, tiến ra đón.

- Trong khoảng thời gian này, đã khiến Tử Sơn vất vả rồi.

- Công tử sao lại nói như vậy? Trong bộ doanh ở đây rất ổn... Ồ... Không phải công tử đang phiêu lưu ở Võ Uy sao.

Hai người nói khách sáo vài câu. Bộ Oanh cho người mang tới một tập sổ sách.

- Đây là của quận Hà Tây... là tình hình phát triển mấy ngày nay.

- Ồ... Ta quả thực chẳng muốn xem. Tử Sơn thuật lại là được rồi.

Bộ Oanh lật lật đầu, mở sổ ra.

- Nhân khẩu huyện Hồng Thủy hiện nay đã có hơn bốn trăm nghìn...

- Sao lại nhiều như vậy?

- Gần nhất, theo như công tử dặn bảo, ta đã thêm cả dị tộc Khương Hồ đã quy phục và chịu giáo hoá. Công tử đưa ra điều kiện ưu ái như vậy, có rất nhiều người Khương Hồ quy thuận chúng ta. Chỉ trong mấy tháng gần đây, có thêm vài tạp chủng người Hồ đến quy thuận, nhân khẩu ước chừng cũng khoảng sáu, bảy nghìn người. Đồng thời... cũng nên cảm ơn Cao Can. Y dụng binh ở Hà Đông, làm dân chúng thành Hà Đông hoảng sợ, vì thế chỉ trong có mấy tháng, người từ Hà Đông đến Hà Tây... cũng không ít... Tính sơ sơ, huyện Hồng Thủy cũng tăng thêm gần năm nghìn người, còn bên Liêm Bảo thì tăng hơn ba nghìn người.

Cường độ khai hoang sau thu... ắt phải tăng lên nhiều.

Hà Tây địa thế hơi cao, cho nên ta chuẩn bị khai hoang khu ven bờ sông phía tây... Đợi sang năm, đất canh tác ở Hà Tây có thể đạt tới hơn chục vạn khoảnh.

(1 khoảnh = 100 mẫu, chừng 6,6667 hec-ta)

Lượng dân số này, đúng là có thể làm dân số lên tới hơn bốn trăm nghìn...

- Về phương diện lương thực thì sao?

Dân số Hà Tây bốn trăm nghìn người, cũng nói lên rằng đã tăng hơn một nửa số dân.

Điều đầu tiên làm Tào Bằng suy xét đến chính là vấn đề lương thực. Dân dĩ thực vi thiên... Bụng không đói thì mới có thể xây dựng quê hương.

Bộ Oanh nói:

- Hình thức mùa thu năm nay của Hà Tây rất tốt, ta tính qua một chút, cũng đã có sáu vạn khoảnh đất vườn, đủ để đảm bảo lương thực tồn của các huyện trong quận phủ. Ngoài ra, Tô Hành Thủ đã cử thương đội đi Tây Xuyên mua lương thực... Nghe nói, năm nay Tây Xuyên mưa thuận gió hòa, nghĩ ắt là vụ mùa bội thu. Lương thực của thành đô đã hạ đến hai mươi quan, thấp hơn năm lần so với Trung Nguyên. Nhưng cụ thể có thể mua được bao nhiêu lương thực, hiện tại còn chưa thể chắc chắn, cần đợi Tô Hành Thủ xác nhận đã.

Tây Xuyên?

Chân mày Tào Bằng nhíu lên... Trong lòng không khỏi chấn động.

Lý Nho đã bắt đầu hành động rồi sao?

Hắn lúc trước giao việc này cho Lý Nho, nói xong thì không hỏi lại.

Cho nên cụ thể Lý Nho giải quyết như thế nào, triển khai hành động ra sao? Tào Bằng cũng không rõ ràng cho lắm.

Nhưng nếu Lý Nho đã hành động, như vậy hắn nhất định phải đẩy nhanh hoạt động ở Hứa Đô.

Ngẫm nghĩ một chút, Tào Bằng gật đầu.

- Năm sau, còn cần phải đầu tư bao nhiêu?

Bộ Oanh do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Công tử, nếu tạm thời ngừng việc mua nô lệ ở Mạc Bắc, phỏng chừng sẽ không cần nhiều lắm; nhưng nếu tiếp tục mua nô lệ, e rằng phải cần một khoản tiền khá lớn. Số lượng cụ thể, ta cũng cần bàn bạc qua với Tô Hành Thủ, sau đó mới có thể xác định. Nhưng Bộ Oanh tính qua, đại khái ít nhất cũng cần hơn tám mươi triệu đồng...

Huynh đệ Bàng Đức, Bàng Minh đứng bên cạnh, trong lòng không ngừng run lên.

Không đến Hà Tây, không biết phá sản là gì.

Chỉ nghe số tiền hai người Tào Bằng trao đổi, cũng đã khiến họ cảm thấy phát run. Nhiều là cả trăm triệu, ít cũng phải mấy chục triệu.

Bàng Đức xem như là biết, thế nào gọi là tài lực hùng hậu.

Vô Uy cũng coi như là có gia sản bền chắc, có thể tính toán đâu ra đấy, chỉ sợ còn không bằng tiền lựa trả công người ta nói một câu.

Thật không ngờ, bao nhiêu của cải như vậy, đã mau chóng hao hết hầu bao của Tào Bằng.

Từ khi hấn tổ chức và thành lập ở Hải Tây, quan thụ muối thô, buôn bán dẫn muối, tiền lãi mấy năm nay, gần như tất cả đều dồn vào Hà Tây. Dĩ nhiên, tiền hấn dùng là lấy từ chính hầu bao của hấn. Phủ Phụng Xa Hầu đương nhiên cũng có góp vốn, nhưng hấn sẽ không dùng đến. Nhưng dù vậy, Tào Bằng cũng cảm thấy rất áp lực. Tám mươi triệu, khác nào muốn lấy mạng của hấn!

- Việc mua nô lệ không thể ngừng.

Chẳng những không thể ngừng, còn phải làm lớn hơn... Bên Tô Song sợ rằng trong lúc nhất thời cũng khó mà mở rộng đường đi, chúng ta cần phải nghĩ cách. Sóc Phương còn chưa loạn, Tiên Ti vẫn chưa đủ để thương gân động cốt. Từ Sơn, chuyện này người không cần lo, khoản tiền này không lấy từ trong phủ của ta ra, ta sẽ thông qua thương hội nghĩ cách giải quyết. Tám mươi triệu, còn quá ít!

Cuộc chiến Hung Nô ở nam Sóc Phương dường như đang dần dần hạ màn.

Lưu Báo chiếm Sóc Phương, thông đồng với Cao Can, nhanh chóng ổn định thế trận.

So sánh, ngoài Tiên Ti ở Hà Sáo ra, liền có vẻ đã cố hết sức. Sau lưng hấn còn có một Tiên Ti của Kha Bỉ Năng, lúc nào cũng uy hiếp địa bàn của hấn. Nếu không phải Tào Bằng mời Đàn Thác đi Mạc Bắc, liên thủ ngầm, e rằng hấn đã chống đỡ không nổi. Mua bán nô lệ, hiện tại phải chi một khoản tiền lớn trong tay ra. Nếu Tào Bằng ngừng việc mua bán, hai người chỉ sợ rằng sẽ khó mà chống đỡ được tiếp. Cho dù bọn họ có tin tưởng, Tào Bằng cũng chỉ có thể không ngừng gia tăng cường độ...

Nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má, Tào Bằng cười khổ nói:

- Ta biết, Từ Sơn đến tìm ta, tất nhiên không phải là chuyện tốt.

- Chuyện tốt ư?

Bộ Oanh mỉm cười.

- Nếu nói chuyện tốt, còn có một chuyện.

Y vỗ vỗ tay, ngay sau đó liền thấy hai người tùy tùng khiêng một cái giỏ đi vào.

- Công tử, đây là gì?

Tào Bằng nhìn lướt qua, mắt hơi xúc động.

- Than chì?

- Đúng vậy... Thời gian trước, khi Cảnh Quân tuần tra ở thị trấn Tây Bắc, chính là khi công tử tiêu diệt rừng hoa cúc của Thạch Khôi, thì phát hiện loại than chì này. Tuy nhiên, dường như có chút không giống với than chì mà lúc trước chúng ta từng thấy.

- Không giống?

Tào Bằng đứng lên, đi đến cạnh cái sọt đó, đưa tay vào trong lấy ra một vật màu đen tuyền.

- Than cốc?

Tào Bằng nhận ra, vật màu đen tuyền này không phải than chì bình thường, mà là than cốc.

Hoàng Hoa Lâm làm sao lại xuất hiện loại này?

Trong trí nhớ của Tào Bằng, than cốc dường như phải trải qua gia công mới có thể thành. Nhớ hồi còn nhỏ, quê hân cũng có một nhà máy luyện chế than cốc.

Nói điều kiện là phải nghiền than bùn cách khí, đun nóng đến khoảng một nghìn độ, sau khi để khô ráo, nhiệt giải, nóng chảy, dính kết, cô đặc và gom lại, cuối cùng mới có thể thành than cốc. Quá trình này, gọi là luyện than cốc ở nhiệt độ cao, hay là radium khô ở nhiệt độ cao.

Thứ này, qua lò cao trị luyện là điều kiện không thể thiếu.

Kỳ thật, từ thời Hán, người ta đã phát hiện ra than đá.

Chỉ có điều khi ấy rất nhiều người không hề nhận thức được, đã từng có người thỉnh giáo cao tăng chùa Bạch Mã, nói cái này gọi là “Kiếp khô chi khô”.

Cổ nhân, tôn kính thiên địa, tôn kính quỷ thần.

Cũng không dám trắng trợn tiến hành khai thác. Chỉ có điều tại nơi than đá lộ ra đó, nhặt được thì sử dụng mà thôi, cho nên không tính là phổ biến.

Tào Bằng đặt cục than cốc vào trong giỏ, ngẫm nghĩ một chút, chợt nói:

- Tử Sơn, tìm Cảnh Quân đến đây, bảo anh ta dẫn ta đi xem qua Hoàng Hoa Lâm.

- Vâng!

Cảnh Quân, hiện giờ là binh quân Tào ở huyện Hồng Thủy, dưới quyền Lý Kỳ.

Tào Bằng và huynh đệ Bằng Đức vội vàng đi xuống thành lâu, quân sĩ đã chuẩn bị sẵn ngựa.

Hắn nhảy lên ngựa, vừa định rời đi thì nghe thấy những âm thanh ồn ào hỗn loạn từ phía cổng thành truyền đến...

- Chúng ta là gia quyến của Tào tướng quân, sao lại ngăn cản, không cho vào thành?

Tào Bằng nghe thấy ngẩn ra.

Gia quyến của hân?

Chẳng lẽ là mấy người Nguyệt Anh đã đến? Không thể nào! Lúc trước các nàng còn sai người đưa tin, nói là không thể tới. Những người này, là từ đâu đến?

Hắn đưa mắt nhìn về phía cổng thành...

Bên ngoài thành huyện Hồng Thủy, Chân Nghiêu mặt đỏ tía tai từ trên xe bước xuống.

Tiếng kêu gào của hai tộc người khiến gã cảm giác không còn mặt mũi nào nữa, thậm chí hơi khó chịu. Chân gia nhà gã từ khi nào phải mượn danh kẻ khác để sống yên? Nhưng không còn cách nào, Chân gia giờ chỉ là một con phượng hoàng gặp nạn, không bằng cả con gà.

Từ Trung Sơn Quốc đi một mạch, không hiểu đã gặp biết bao khó khăn.

Bởi vì bỏ đi vội vàng nên Chân Nghiêu cũng không mang nhiều tiền bạc, cũng chẳng có nhiều hộ quân lắm.

Trên đường thường xuyên gặp bọn thổ phỉ, cho nên khi thoát khỏi Ký Châu, tổn thất cực kỳ thâm trọng. Đám hộ quân kẻ chết, kẻ bỏ đi, chỉ còn lại có mấy chục lão gia thân còn đi theo bảo hộ. Cửa cải của gã cũng bị mất không ít. Trong đó có rất nhiều là do đám hộ quân tiện tay lấy trộm khi bỏ đi. Chân Nghiêu muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm.

Mãi cho đến khi tiến vào Hà Đông, tình hình mới coi như có chiều hướng tốt đẹp hơn.

Tuy nhiên lúc qua sông vẫn gặp phải một vài chuyện. Do trên người bọn họ không mang theo bất kỳ giấy tờ gì, suýt nữa bị quân Tào ở cửa sông Hoàng Hà khám xét như lưu dân. Người Hà Đông bỏ đi khiến Tào Nhân không biết làm sao. Hắn không thể trách Tào Bằng nên chỉ có thể cố gắng hết sức kiểm soát tình hình này. Không mang theo giấy tờ sẽ bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Thêm vào đó đoàn người Chân Nghiêu có khẩu âm Hà Đông, khiến quân Tào rất chú ý.

Trong lúc rơi vào đường cùng, Lão phu nhân đã đưa ra một cách, đó là bảo Chân Nghiêu lấy danh nghĩa của Thái Thú quận Hà Tây, Bắc Trung Lang tướng Tào Bằng.

Nói ra thật khéo trùng hợp, tướng lãnh quân Tào đóng ở núi Long Môn rõ ràng chính là Cam Ninh Cam Hưng Bá từ núi Châu Tông Hoắc rút xuống. Nghe nói có gia quyến Tào Bằng muốn qua sông, Cam Ninh cũng vô cùng kinh ngạc, còn tưởng rằng là người nhà của Tào Bằng liền đến gặp. Nào ngờ... Lão phu nhân lấy ra một phong thư, trên đó có đại ấn của quận phủ Hà Tây để chứng minh mình không phải là gian tế của Viên Thiệu. Cam Ninh nhìn thấy ấn tín và triện của Hà Tây trên phong thư mới tin.

Mặc dù không rõ Tào Bằng có quan hệ với Chân gia từ khi nào, nhưng nhớ đến việc trước đây Tô Song mượn đường Hà Đông, Cam Ninh cũng không nghi ngờ nhiều. Tuy nhiên y vẫn sai người hộ tống Chân gia tới bến Phú Bình, để bọn họ bình an qua sông. Cam Ninh muốn đề phòng người nhà Chân gia; Thật không ngờ hành động này đã gây hiểu lầm, rất nhiều gia thần của Chân gia đều cho rằng, Chân Mật và Tào Bằng nhất định có mối quan hệ cực kỳ thân thiết và đặc biệt.

- Các người là gia quyến của Thái Thú?

Tên môn tốt ở huyện Hồng Thủy tỏ vẻ nghi ngờ.

Đúng lúc này, Tào Bằng dẫn người tới, giơ tay ra nói:

- Lấy giấy đi đường ra cho ta xem.

Môn tốt thấy thế vội thi lễ, dâng lên giấy đi đường do Cam Ninh viết.

- Các người là gia quyến của Tào Bằng ư?

- Đúng vậy.

Một gia thần lớn tiếng nói:

- Tiểu thư nhà ta chính là nội thất của Thái thú các người, vì thế mau tránh đường.

Tào Bằng thoáng trầm nét mặt.

Nội thất của ta?

Đó chẳng phải là nói phu nhân của ta?

Tiểu thư nhà người là ai... sao lại không biết xấu hổ như thế?

Hắn mở giấy đi đường ra, nhìn lướt qua, sắc mặt bỗng chợt trở nên kỳ quái.

Chân thị ở huyện Vô Cực của Trung Sơn Quốc sao?

Tào Bằng gãi đầu, dường như đã hiểu ra được sự trùng hợp trong đó, hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Đúng vậy, Chân Mật bị bắt cóc đều không phải do hắn bày mưu tính kế, thậm chí chẳng hề liên quan gì đến hắn. Nhưng dù nói thế nào thì hiện giờ Chân Mật quả thật đang ở Hà Tây, ngay chính huyện Hồng Thủy, hơn nữa còn sống trong phủ Thái Diễm. Sau khi mẹ con Thái Diễm tới huyện Hồng Thủy, Tào Bằng lo rằng cuộc sống của Thái Diễm buồn bã nên nhất quyết bảo nàng sống trong Quận Ma và xây hai cửa chính mô phỏng theo mô hình kiến trúc của phủ Tư Không và phủ Diên Vi, nhìn như hai căn nhà, nhưng trên thực tế chính là từ phủ Quận Ma chia ra mà thôi...

Mục đích là để tiện chăm sóc.

Thái Diễm có chuyện gì, có thể nhanh chóng thông báo về; Bộ Loan và Quách Hoàn cũng có thêm một người nói chuyện, có thể giải khuây.

Thế nhưng vấn đề là chuyện này không nói rõ được.

Hắn còn từng nhìn thấy cơ thể lỏa lồ của Chân Mật, càng có chút...

Chân Mật giờ nhìn thấy Tào Bằng vẫn còn hơi sợ hãi, thường trốn sau lưng Thái Diễm. Mặc dù không nơm nớp lo sợ như lúc đầu nhưng ít nhiều vẫn hơi kích động. Tương tự, mỗi lần Tào Bằng nhìn thấy Chân Mật, trong đầu cũng sẽ hiện ra tấm thân nõn nà trắng như ngọc kia... Cho nên, Tào Bằng cũng cố gắng không ở một mình với Chân Mật.

Giờ người nhà của người ta tìm đến đây!

Hắn vò đầu bèn thu lại giấy đi đường.

- Để bọn họ đi đi.

- Ấy, trả lại giấy đi đường cho chúng ta.

Đám gia thần vừa thấy Tào Bằng tịch thu giấy đi đường liền lập tức nổi giận.

Dọc đường đi, đặc biệt từ sau khi đi vào quận Hà Tây, giấy đi đường này có tác dụng rất lớn, vì thế bọn họ không dám làm mất.

Tào Bằng nhú mày, lạnh lùng nói:

- Đừng có làm loạn! Giấy đi đường, ta thu hồi... Các người vào thành đi. Sẽ có người dẫn các người đi tới chỗ ở, trên đường chớ gây chuyện sinh sự, nếu vi phạm luật pháp, không ai bảo đảm được cho các người đâu... Tử Sơn, tìm người dẫn bọn họ tới phủ của Thái đại gia, nói là người nhà của Chân tiểu thư, không được thất lễ.

Bộ Oanh vừa từ lầu trên thành bước xuống, nghe nói thế không khỏi sửng sờ.

Bất chợt, trên mặt y nở nụ cười kỳ quái, khiến Tào Bằng chợt mặt đỏ tía tai.

Bên này Tào Bằng cũng không chần chừ, xoay người lên ngựa, cùng huynh đệ Bàn Đức rời khỏi cửa thành.

Bộ Oanh tiến lên, liếc nhìn hai chiếc xe ngựa ở cửa thành, đã thấy Chân Nghiêu bước nhanh tới, quát lũ gia thần lui ra.

- Tại hạ Chân Nghiêu, bất biết...

- Tam công tử, xin đi theo ta, ta dẫn mọi người đi gặp lệnh muội.

Bộ Oanh và Tào Bằng đều mặc thường phục, vì thế nhìn cũng không có gì đặc biệt.

Y cũng không muốn nói năng rườm rà, tiến thẳng lên ngựa, dẫn đường phía trước. Còn Chân Nghiêu thì không hiểu ra sao, trèo lên xe ngựa, theo Bộ Oanh đi vào huyện thành Hồng Thủy.

Huyện Hồng Thủy này vẫn chưa xây dựng xong.

Tuy nhiên bố cục của toàn bộ huyện thành đã bước đầu có quy mô, khiến mọi người nhìn là thấy ngay.

Huyện thành được chia thành bốn khu Đông Tây Nam Bắc, trong đó phía tây là thao trường, phía đông là chợ. Nam Bắc lần lượt là các hộ gia đình. Hành lang quận Hà Tây nối liền với huyện giải Hồng Thủy, nằm ở vị trí trung tâm của huyện thành. Trong đó, Quận Ma sát với thao trường, hơn nữa huyện giải lại ngay cạnh chợ. Công trình chính của huyện thành đã hoàn thành, nhưng bên trong thành phố vẫn đang xây dựng.

Đường phố rất sạch sẽ, có một số chỗ còn chưa xây xong.

Ngồi trong xe, Chân Nghiêu có thể nhìn thấy cảnh tượng thi công đó...

Một đám người mặc quần áo phạm nhân, nhấc từng sọt đá vụn rải ra đường. Sau đó những con trâu được cường tráng kéo máy cán đá nặng nề, dè từng lượt từng lượt trên đường, làm cho mặt đường bằng phẳng. Không hề có sai dịch giám sát, cũng chẳng trông thấy quân tốt trông coi nào. Tuy nhiên đám tù nhân đó lại cực kỳ chăm chỉ, không có chút biểu hiện lười biếng nào.

Thái Thú của Hà Tây này thật có bản lĩnh!

Chân Nghiêu thâm lấy làm kỳ lạ, liên tục gật đầu.

Thật ra, những cảnh tượng như thế này không phải lần đầu tiên y nhìn thấy.

Lần đầu tới Hà Tây, các con đường của quận Hà Tây đã khiến gã cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. So với quan đạo của Hà Bắc, đường ở vùng đất Hà Tây hoang dã này rõ ràng hơn hẳn một bậc. Bằng phẳng, rộng rãi, hai bên đường trồng nhiều cây cối khiến phong cảnh càng thêm tuyệt đẹp. Ngựa phi nhanh trên đường mà không hề phải lo lắng tới chuyện đường có thông suốt hay không. Bên con đường ven sông cũng trồng nhiều cây, nghe nói đều là mệnh lệnh của Thái Thú Hà Tây.

- Đám tù nô đó sao lại bận rộn như thế mà không cần người giám sát?

Lúc ấy Chân Nghiêu tò mò hỏi dân bản xứ.

- Vừa nhìn khách nhân đã biết là người nơi khác đến... Thái Thú của chúng tôi có lệnh, tất cả nô lệ chỉ cần hoàn thành một trăm công điểm là có thể thoát khỏi thân phận nô lệ để trở thành người bình thường. Tới lúc đó, có thể báo với quan phủ để sắp xếp sản nghiệp khai hoang như người bình thường, được hưởng năm phần lợi nhuận. Từng đoạn đường này đều được phân chia. Mỗi một đoạn đường chính là một công điểm. Nếu hoàn thành nhanh và sớm, sau khi đạt được một trăm công điểm là đã có thể trở thành dân thường, ai còn muốn lười biếng đây?

Cái này tương tự với chế độ nhận khoán ở đời sau, điều động được tới đa tính tích cực của nô lệ.

Cùng với số lượng nô lệ ở Hà Tây ngày càng tăng nhanh thì tiến trình dân thường hóa cũng phải tăng tốc hơn nữa...

Cho nên Tào Bằng liền nghĩ ra cách công điểm đổi hộ tịch, khích lệ các nô lệ lao động để đổi lấy đủ công điểm.

Còn các nô lệ có niềm hy vọng, đương nhiên cũng không muốn lười biếng.

Phải biết rằng, mỗi công trình đều đại diện cho khoảng cách của họ càng được tiến gần thêm một bước tới cuộc sống của người bình thường...

Quận Hà Tây có luật lệ, tất cả nô lệ bỏ trốn, bất kể lý do gì đều sẽ bị giết. Đồng thời, Tào Bằng không ngừng cải thiện điều kiện sống của nô lệ, giúp bọn họ tránh được cuộc sống khó khăn. Một bên là dao giết, một bên là hy vọng... Đại đa số nô lệ đều muốn lựa chọn hy vọng, chứ không phải là chết. Sau khi đã cung cấp đủ bằng chứng vật chất, Tào Bằng bắt đầu sử dụng phương pháp là tội liên đới. Một nô lệ bỏ trốn thì xét tội liên đới cho mười người; Một bộ tộc bỏ trốn sẽ liên đới một trăm người..., để cho các nô lệ giám sát lẫn nhau.

- Mẫu thân, theo hài nhi thấy, Hà Tây này không đến mười năm nữa chắc chắn sẽ vượt cả Trung Sơn.

Lão phu nhân có hơi mệt mỏi, nghe lời Chân Nghiêu nói cũng gật đầu:

- Vị Tào Tam Thiên này quả thực có bản lĩnh.

Bất giác, xe đã tới ngoài cửa phủ đệ.

Bộ Oanh sai người đi thông báo, sau đó cũng không cáo từ đám Chân Nghiêu mà rời đi thẳng.

- Mẫu thân, người đó thật vô lễ.

Đứa bé gái ngồi co lại trong lòng lão phu nhân, gương mặt xinh xắn đột nhiên cất tiếng nói.

Đứa bé gái đó chính là muội muội nhỏ nhất của Chân Nghiêu, tên là Chân Vinh.

- Con gái ngoan, chớ có nói linh tinh... vị tiên sinh đó có vẻ có chức vị, khí phách bất phàm, không phải là người bình thường. Y đích thân dẫn đường, đã là sự quan tâm rất lớn rồi, sao có thể nói người ta không phải? Nơi này không phải huyện Vô Cực, cũng không phải phủ Chân gia chúng ta. Sau này nói năng phải để ý một chút, đừng để người ta xem thường, nói chúng ta dạy dỗ không nghiêm.

Phong thái của lão phu nhân dịu dàng nhưng trong lời nói lại có ý nhắc nhở.

Chân Vinh bĩu môi, dù không bằng lòng nhưng vẫn gật đầu, khẽ nói:

- Nữ nhi nhớ rồi!

- Mẫu thân!

Khi đang thì thầm nói chuyện trong đám đông, Chân Mật như một con chim sơn ca, từ trong phủ đệ chạy ra. Nàng đứng trên bậc thềm, nhìn lão phu nhân cùng đám người mà nước mắt lưng tròng, òa khóc từ bậc thềm lao xuống, nhào vào trong lòng lão phu nhân.

- Con gái ta, mẫu thân đã làm khổ con!

Lão phu nhân ôm Chân Mật òa khóc.

Thái Diễm dẫn A Mi Quả từ trong phủ đi ra. Thấy cảnh này, mặt nàng mỉm cười, khẽ gật đầu.

- Nơi này sao lại viết là Thái phủ?

- Mẫu thân, đây là nhà của Thái tỷ tỷ... À, con vẫn chưa giới thiệu với mẫu thân, đây là Thái tỷ tỷ, con gái của Thái Bá Công, Thái Diễm Thái đại gia.

- Con gái của Thái Bá?

Lão phu nhân kinh ngạc, vội vàng cung kính tiến lên tiếp kiến.

Chân gia dù có chút địa vị, nhưng dù sao cũng không so được với danh tiếng vang dội của Thái Bá Công.

Thái Diễm càng nổi danh thiên hạ về tài học, từ nhỏ đã có danh xưng tài nữ, không cho phép lão phu nhân dám thất lễ.

Trong lòng có chút nghi ngờ, sao để nữ nhi sống trong nhà Thái Diễm?

- Tiểu muội, ban nãy người dẫn chúng ta đến là ai vậy?

- Người dẫn mọi người đến ư?

Chân Mật ngẩn người, nhìn về phía gia đình.

Gia đình đó vội nói:

- Là Bộ quận thừa Bộ Tử Sơn đích thân đến.

- Hả?

Chân Mật hoảng sợ:

- Sao lại cảm phiền Bộ tiên sinh đại giá?

Người đưa chúng ta tới chính là nhân vật thứ hai của quận Hà Tây, nắm đại quyền tài chính trong tay, là tâm phúc của Tào Bằng. Nghe nói, y còn là thân thích của Tào Bằng, đường muội của y chính là thê thiếp được Tào Bằng sủng ái nhất... Chẳng trách, người đó không hòa nhã với chúng ta. Quả thật là vì nguyên nhân này... Thế nhưng hình như có gì đó không đúng!

Bộ Oanh là nhân vật đứng thứ hai ở quận Hà Tây, như vậy người có thể chỉ huy y...

Chân Mật đột nhiên nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy ở cửa thành. Bộ Oanh hình như theo lời sai bảo của một chàng trai nên mới đi dẫn đường.

Ở quận Hà Tây, người có thể sai khiến được Bộ Oanh không phải chỉ có...

- Tiểu muội, Tào Công tử có tướng mạo thế nào?

Chân Mật ngẩn ra, khuôn mặt bỗng đỏ bừng lên.

- Ca ca nói tới vị Tào Công tử nào?

- Quận Hà Tây này còn có thể có mấy vị Tào Công tử?

- À, còn có tam công tử của Tư Không, là học trò của Tào tướng quân, cũng là Tào công tử.

- Ta đương nhiên nói đến Tào tướng quân...

- Tướng mạo của Tào tướng quân...

Chân Mật đúng là không biết phải trả lời ra sao?

Trong giây phút hoảng hốt đó liền nhớ đến người đàn ông với cơ thể trần truồng, cực kỳ sợ hãi; Sau đó vì lúng túng, tâm trạng bất ổn nên cũng không chú ý tới tướng mạo của hắn. Mãi sau này, Tào Bằng bắt đầu chinh chiến Võ Uy, Chân Mật càng ít khi nhìn thấy Tào Bằng. Mặc dù gần đây đã gặp mấy lần, nhưng mỗi lần, nàng đều không dám nhìn thẳng, trong lòng luôn có vẻ căng thẳng.

Nếu nói về tướng mạo?

Tào tướng quân dường như rất uy phong, nhưng cũng cực kỳ bình thường.

Chỉ có điều phong thái và uy thế đó khiến người ta có ấn tượng sâu sắc...

Chân Mật không hiểu nên trả lời như thế nào mới phải, Chân Nghiêu đã cảm thấy có gì đó không ổn.

- Tiểu muội, muội và Tào tướng quân...

- Ca ca sao lại nói thế, muội với Tào tướng quân không hề có quan hệ gì. Huynh ấy luôn đối xử với muội một cách rất tôn trọng, bảo muội giúp Thái đại gia ghi chép kinh văn.

Nói xong, Chân Mật mở to đôi mắt như nước trong veo, ánh mắt dịu dàng:

- Ca ca, sao lại hỏi như thế?

Hồng rồi, hình như đã gây họa rồi!

Mặt Chân Nghiêu biến sắc, thầm kêu một tiếng không hay.

Đồng thời, gã mơ hồ đoán ra được thân phận của vị tướng quân trẻ tuổi xuất hiện ở cửa thành.

Chuyện này là sao? Muội muội và Tào tướng quân không hề có mối quan hệ gì, chẳng phải là nói cả nhà ta đã mạo muội tới Hà Tây ư?

Nếu không có sự ủng hộ của Tào tướng quân, Chân gia nhà ta sao có thể sống yên ổn ở Hà Tây?

Chân Nghiêu đảo con ngươi liên tục, thầm than thở trong lòng. Sự việc không hề như gã và lão phu nhân nghĩ, Tào Tam Thiên dường như không có ý gì với muội tử nhà ta. Thế nhưng giờ đã tới Hà Tây thì cũng phải nghĩ ra cách gì đó mới được. Chuyện này đã không còn là cái mà Chân Nghiêu có thể làm chủ được nữa. Trên đường, bọn họ đều lấy danh nghĩa là gia quyến của Tào Bằng. Hiện giờ mới biết muội tử và Tào Bằng không có liên quan gì, nếu Tào Bằng truy cứu, chẳng phải là tai vạ đến nơi sao?

Trên bậc thang, lão phu nhân chuyện trò vui vẻ với Thái Diễm.

Chân Nghiêu nhíu mày, sau một hồi suy nghĩ, đột nhiên nói:

- Tiểu muội, đợi lát nữa hãy nói với ta chuyện về Tào tướng quân. Cả tình hình hiện giờ của Hà Tây... Việc này liên quan đến sự tồn vong sinh tử sau này của nhà Chân gia chúng ta.

Chân Mật ngẩn ra, khẽ gật đầu.

Sinh mạng là một hạt bụi nhỏ bé, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị chôn vùi phiêu linh. Còn cuộc đời lại là một cuộc tu hành long trọng, chắc chắn phải hướng lên, phấn đấu không ngừng.

Đây là thời đại anh hùng xuất hiện rất nhiều, còn bọn họ cuối cùng sẽ bị chinh phục, biến thành cát bụi của lịch sử.

Viết ra những câu truyện huyền ảo trong lòng.

Đây vẫn là một giai đoạn lịch sử phấn đấu.

Hoàng Hoa Lâm quả thật đã bị cháy.

Tuy nhiên chuyện này xảy ra hoàn toàn là một điều bất ngờ. Bên dưới lòng đất Hoàng Hoa Lâm có một mỏ than ngầm (cũng chính là mỏ than ruộng Hồng Thủy ở hậu thế). Lượng than đá trong mỏ than không nhỏ, hơn nữa lại không khó khai thác. Năm Kiến An thứ tám, Tào Bàng hỏa thiêu Hoàng Hoa Lâm, làm cho toàn bộ Hoàng Hoa Lâm biến thành đồng hoang tàn. Trong đầm lầy ở phía đông rừng hoa cúc, lửa lớn cũng lan đến, hình thành một môi trường khép kín, bất ngờ làm cho lớp than khói ở bề mặt tầng đáy luyện hóa thành cháy sém. Tuy nhiên, số lượng này không nhiều lắm, vì đầm lầy nên việc khai thác than cháy trở nên vô cùng phức tạp. Xét về tổng thể, cách Tào Bàng muốn tinh luyện than cháy trên quy mô lớn dường như không phù hợp thực tế.

Đồng thời, quá trình luyện than và gia công cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Hoàng Hoa Lâm sở dĩ bị cháy, có thể nói là một sự trùng hợp rất khó lặp lại. Tuy nhiên, cũng chính vì than cháy nổi lên bề mặt đã khiến Tào Bàng loáng thoáng đoán được, dưới ao Hồng Thủy này rất có khả năng chứa mỏ than ngầm.

Đối với thời đại này, than đá có thể nảy sinh cuộc tấn công như thế nào?

Tào Bàng cũng không đặc biệt hiểu rõ.

Hơn nữa, khai thác mỏ than này như thế nào, cũng là một khó khăn...

Mỏ than ở Hoàng Hoa Lâm này khiến Tào Bàng lơ mơ nảy ra một ý nghĩ, chỉ là ý tưởng này vẫn còn chưa rõ ràng.

Sau khi rời khỏi Hoàng Hoa Lâm, Tào Bàng quay về huyện Hồng Thủy.

Thế nhưng trên đường đi, hần tỏ vẻ mất hồn mất vía, mấy lần đều suýt nữa đi lạc đường.

Huynh đệ Bàng Đức, còn cả Cảnh Quân càng không dám quấy rầy Tào Bàng. Chỉ có thể dè dặt đi theo, mãi cho đến khi trời tối đen mới đến huyện thành Hồng Thủy.

Huyện Hồng Thủy có quy định cấm ra ngoài ban đêm.

Trên thực tế mãi cho đến đời Tống, cấm đi đêm vẫn luôn tồn tại.

Tuy rằng Tào Bàng đã hủy bỏ quy tắc này nhưng do vị trí của huyện Hồng Thủy và tình trạng kinh tế cũng như điều kiện vật chất hiện giờ của nó nên muốn hướng tới phát triển thương mại hóa vẫn cần một quá trình rất dài, không phải trong thời gian ngắn là có thể làm được.

Thành thị, từ quân sự hóa, chính trị hóa mà diễn biến thành thương mại hóa đã trải qua ngàn năm.

Tào Bàng tái sinh Đông Hán mới chỉ có chín năm, nhưng tác dụng có được không hề nhỏ.

Muốn hướng Hà Tây diễn biến thành thương mại hóa thì thành phần quan trọng chính là nhu cầu về hàng hóa và vật chất. Mà điểm này vào những năm cuối Đông Hán không thể đạt tới nhu cầu cơ bản. Khi cầu lớn hơn cung, cái mọi người phải làm được trước tiên chính là hoàn thành nhu cầu cơ bản trên các mặt như ăn, mặc, ở, đi lại. Cho nên, con đường thương mại hóa đối với Tào Bàng mà nói, vẫn còn cần một chu kỳ rất dài. Sẽ đưa quá trình tiến hóa nghìn năm chuyển thành hơn mười năm hoặc hai mươi năm, cực kỳ gian nan. Lương Hoài mới bước đầu phát triển, đại vận hà còn chưa xuất hiện, còn vòng kinh tế Đông Nam ở hậu thế vẫn còn trong trạng thái hoang sơ.

Lương Hồ vẫn chưa phát triển thành vùng đất giàu có.

Nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, do con đường tới Thực gian nan nên không thể vận chuyển tới Trung Nguyên thuận lợi.

Sở Quốc đại phu Khuất Nguyên trong Ly tao ở thời Xuân Thu Chiến Quốc có nói: lộ mạn mạn hề kỳ tu viễn, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác (con đường phía trước xa xăm dang dặc, nhưng ta vẫn sẽ đi cùng trời cuối đất tìm kiếm thái dương trong lòng).

Tâm trạng đó, Tào Bàng dường như rất hiểu.

Lý tưởng đầy ắp, hiện thực lại khó khăn. Đường hần phải đi vẫn còn rất dài, rất dài!

Trở về quận Giải, hấn đứng một mình trên hiên cửa.

Trong sân, có vòng hoa đình hương tím nhạt, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống khắp sân, nhưng lại không thể chiếu sáng được sự mờ mịt trong lòng Tào Bằng.

Vật chất cực kỳ phong phú, dân số tăng lên nhanh chóng, đây là yêu cầu cơ bản để phát triển kinh tế.

Tuy nhiên với tình hình hiện nay, điều này dường như khá khó khăn. Dị tộc phương bắc vẫn rình rập Trung Nguyên, cái gọi là ‘Đại dung hợp dân tộc’ trong lịch sử đã trở thành một đám mây mù quanh quẩn trong lòng Tào Bằng, không thể tan biến.

Lương Châu phải nhanh chóng ổn định.

Con đường tơ lụa phải nhanh chóng được mở ra...

Cũng cần phải tăng tốc để trấn áp sự xâm lược kinh tế của dị tộc Mạc Bắc.

Theo thời gian trôi đi, cảm giác bức bách trong lòng Tào Bằng cũng trở nên ngày càng mãnh liệt hơn.

Tính thời gian, Mã Đằng chắc đã hành động rồi!

- Công tử, Chân Nghiêu cầu kiến.

- Chân Nghiêu?

Tào Bằng ngạc nhiên quay đầu lại, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Khương Phổ khẽ nói:

- Chính là huynh trưởng của Chân tiểu thư ở Thái phủ.

- A...

Tào Bằng vỗ trán, khuôn mặt lập tức có vẻ xấu hổ.

Người nên đến cuối cùng cũng đã tới rồi.

Hắn đường đường là Thái Thú quận Hà Tây.

Cũng không có lý do gì phải tránh né Chân gia. Hơn nữa, chuyện của Chân MậtMật cũng không liên quan tới ta. Nửa năm qua, ta đều tiếp đãi Chân tiểu thư như thượng khách, không hề có hành động xâm phạm và dâm loạn.

Tuy nhiên, cứ nghĩ tới Chân MậtMật là trong đầu lập tức hiện ra...

- Cho mời!

Tào Bằng hít sâu một hơi, ghìm nén suy nghĩ đó lại.

Hắn xoa mặt, cất bước đi đến phòng khách. Lát sau đã thấy một chàng trai trẻ chưa tới ba mươi tuổi, nơm nớp lo sợ tiến vào.

- Tội dân Chân Nghiêu, xin tới thỉnh tội với Tướng quân.

Chân Nghiêu bước vào phòng khách, vội vàng tiến lên khom mình thi lễ.

- Chân tiên sinh, sao lại thế? Hai chữ tội dân này sao lại nói ra?

Chân Nghiêu xấu hổ, hạ giọng nói:

- Tại hạ vì muốn lánh nạn ở Hà Tây nên phải dùng danh hiệu của Tướng quân, xưng là gia quyến của Tướng quân, mới nhận được nhiều sự quan tâm. Chỉ có điều... Chân gia nay nằm dưới quyền cai trị của Tướng quân, sao có thể không tới tạ tội với Tướng quân?

- Ấy.

Tào Bằng đỏ mặt, vội đỡ Chân Nghiêu đứng lên.

Mấy hôm nay sở dĩ hần không biểu lộ thân phận chính vì cảm thấy hơi xấu hổ. Thế nhưng chuyện này cuối cùng cũng phải có cách xử lý, hần cũng hiểu rõ không thể nào tránh được. Chân Mật Mật hiện giờ đang ở Hà Tây, dưới quyền cai quản của hần, đúng là một sự thật! Cho dù hần đã để Chân Mật sống ở Thái phủ để tránh hiềm nghi. Nhưng vấn đề là, Thái phủ và quận giải gần sát nhau, cũng rất khó nói rõ tình hình. Tô Song bắt cóc Chân Mật, Tào Bằng không biết tí gì... Nói thế người có tin hay không? Còn ta không tin lắm!

Chuyện này, dù nhảy xuống Hoàng Hà cũng không gột rửa sạch được.

Tuy nhiên nếu Chân Nghiêu đã đến, cũng phải nói cho rõ mới được.

Tào Bằng cười gượng:

- Việc của lệnh muội là sai lầm của Tào mỗ. Cả nhà Tiên sinh đến đây, ta đương nhiên phải quan tâm.

Hần do dự một lát, sau đó hạ giọng nói:

- Chỉ là chuyện này vẫn nên ít người biết sẽ tốt hơn.

Vẫn xin tiên sinh cố gắng trối buộc gia thần, nếu để lộ tin tức, e rằng đều không có lợi với cả Tào mỗ và tiên sinh. Tiên sinh cũng biết, Thế tử của Chủ công nhà ta vì sao mà gặp nạn. Nếu để người khác biết được, tất sẽ có họa sát thân.

Mặt Chân Nghiêu biến sắc, một lát sau cắn răng, khẽ nói:

- Xin tướng quân yên tâm, Nghiêu biết phải xử lý ra sao.

- Tốt lắm!

Tào Bằng gật đầu:

- Từ nay về sau, Chân gia là một phần của Hà Tây, là một trong những bộ tộc Hồng Trạch. Thân phận này, ta sẽ cố gắng giấu cho tiên sinh. Chỉ có điều từ giờ trở đi, Hà Tây không có Chân thị của Trung Sơn, vẫn xin tiên sinh nhớ kỹ điều đó.

Giọng nói lắng xuống, nghe rất nhẹ nhàng.

Nhưng áp lực mang tới cho Chân Nghiêu cũng cực kỳ lớn.

Trường khí của Tào Bằng rất mạnh, đến nỗi khiến Chân Nghiêu kinh hồn bạt vía.

Đã nói tới mức này, Chân Nghiêu đương nhiên cũng rất rõ... Phú quý của Chân gia nhà người, ta có thể bảo đảm! Ta cũng có thể cam đoan sẽ giúp Chân gia có một vị trí nhỏ ở Hà Tây. Tuy nhiên, người phải quên hết những chuyện trước đây mới được. Từ nay về sau, chỉ có Chân thị ở Hà Tây! Bộ tộc Chân thị ở huyện Vô Cực tại Trung Sơn đã tan thành mây khói...

Đây là một phương châm lớn!

Cái chết của Tào Phi nói cho cùng có can hệ to lớn.

Dù cho Tào Tháo tiếp tục tin tưởng Tào Bằng, nhưng nếu biết nguyên nhân của việc này, chắc chắn sẽ có ý nghĩ thù oán.

Cái gọi là phòng bị chu đáo đại khái chính là như thế này.

Tào Bằng phải chuẩn bị tốt việc bị Tào Tháo phát hiện được.

Cũng may Chân Nghiêu trên đường không gây kinh động tới nhiều người lắm, chỉ có Cam Ninh biết.

Mà Cam Ninh chính là người của Tào Bằng, cho nên điểm này, Tào Bằng rất yên tâm. Sau khi cảnh cáo Chân Nghiêu, Tào Bằng liền đổi đề tài. Hần nói chuyện với Chân Nghiêu, bỗng nhận ra tên Chân Nghiêu này quả thực có chút bản lĩnh. Gã giống Tô Song, là con cháu hào môn ở Trung Sơn nên có khả năng quan sát cực kỳ nhạy bén trong buôn bán. Tuy nhiên điểm khác biệt là, Tô Song giỏi buôn bán, còn Chân Nghiêu lại giỏi quy hoạch. Xét ở một trình độ nào đó mà nói, hai người có chút trùng lặp nhưng lại có thể hỗ trợ

cho nhau. Thương hội của quận Hà Tây mặc dù do Lý Nho giám sát, Tô Song xử lý, nhưng vẫn còn thiếu một vị trí đốc thúc nữa.

Trước đây, trong tay Tào Bằng không có người nào phù hợp.

Trong khi đó, sự xuất hiện của Chân Nghiêu hình như đã bù đắp lại sự thiếu hụt đó...

- Tiên sinh có muốn rời núi, vạch kế hoạch của Hà Tây cho ta không?

Tào Bằng giật mình, giới thiệu qua tình hình ở thương hội Hà Tây cho Chân Nghiêu, rồi sau đó nhìn Chân Nghiêu với ánh mắt cực kỳ mong chờ.

Tô Song đã cướp Chân Mật đi, khiến Chân gia suýt nữa lâm vào cảnh muôn đời không khôi phục được.

Cho nên Chân gia quyết không thể liên kết với Tô Song, trái lại sẽ tìm thời cơ thích hợp để kim hãm và trả thù Tô gia.

Sự tồn tại này rõ ràng có lợi ích rất lớn cho Tào Bằng.

Đặc biệt trên phương diện điều khiển thương hội của quận Hà Tây, có Chân Nghiêu có thể giúp sức mạnh giám sát của Tào Bằng được tăng cường thêm nữa.

Chân Nghiêu ngẩn ra, lập tức mừng rỡ.

- Chân Nghiêu nguyện quên mình phục vụ công tử.

- Vớ vẩn, khung cảnh tốt đẹp thế này, sao lại nói đến từ “chết” ở đây?

Mấy ngày nữa ta sẽ tới quận Võ Uy, đóng quân ở Cô Tang. Nếu Chân tiên sinh muốn, có thể theo ta tới Cô Tang để phát triển tài nghệ.

- Chân Nghiêu, nguyện sẽ hiến hết sức trâu ngựa cho công tử.

Cho đến lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng Chân Nghiêu mới xem như được giảm bớt một phần.

Tuy nhiên chỉ riêng như thế vẫn không được! Phải từng bước tăng cường quan hệ với Tào Bằng, trở thành tâm phúc của hắn...

Làm thế nào để thực sự vào được mặc phủ nòng cốt của Tào Bằng?

Điều này e rằng phải bắt tay từ tiểu muội! Nhìn vẻ mặt của Tào Công tử nhắc đến tiểu muội ban nãy, xem ra hắn hình như không có ác cảm với tiểu muội. Sau khi trở về phải bàn bạc với mẫu thân để thúc đẩy Chân gia và Tào gia từng bước kết hợp càng sớm càng tốt.

Nghĩ đến đây, Chân Nghiêu đã âm thầm đưa ra chủ ý của mình!

Chân gia đến Hà Tây, cũng không ở lại quá lâu.

Hai ngày sau, Tào Bằng dẫn Bộ Loan và Quách Hoàn, còn có mẹ con Thái Diễm khởi hành rời khỏi huyện Hồng Thủy, đi tới Cô Tang.

Còn Chân gia cũng cùng đi theo Tào Bằng.

Chỉ có điều lần ra đi này, gia thần của Chân gia đã giảm đi một nửa. Không ít người đã ở lại huyện Hồng Thủy, cống hiến ở quận Giải. Nhìn bề ngoài, những gia thần này đã được trọng dụng. Nhưng Chân Nghiêu biết, gã sẽ không còn được gặp lại đám gia thần ấy.

Bọn họ đã dễ dàng tới nương nhờ nhà khác như vậy, cũng chứng tỏ bọn họ không đáng để tin.

Tám, chín người đi theo đều là tâm phúc của Chân Nghiêu, thậm chí còn có hai tộc người Chân thị sẽ trở thành nòng cốt của Chân thị ở Hà Tây. Thịnh thoảng ngấm lại, có vẻ hơi tàn nhẫn. Tuy nhiên vì tiền đồ của gia tộc cũng đành phải độc ác một chút.

Tuy nói nếu Chân gia bị sụp đổ thì một Chân thị mới sẽ trỗi dậy ở Tây Bắc.

Giữa được và mất, Chân Nghiêu cũng nhìn thấy rõ.

Lúc gần đi, Tào Bằng chính thức bổ nhiệm Hạ Hầu Lan thay mặt giữ chức huyện trưởng Hồng Thủy, đồng thời ủy nhiệm làm Đô úy Võ Đình, giáo úy thống binh ở Hà Tây. Quân sự ở Hà Tây đều do Hạ Hầu Lan quản lý. Điều này coi như là sự báo đáp cho Hạ Hầu Lan vì suốt tám năm qua đã trung thành và tận tâm đi theo Tào Bằng. Mặc dù chỉ là Giáo úy ngàn thạch nhưng về tính chất lại khác rất nhiều so với trước đây.

Quyền lực!

Quyền lực của Hạ Hầu Lan đã được nâng cao cực độ.

Hà Tây có năm trấn, phía đông bắt nguồn từ Đại Hà, phía tây tới Phượng Minh Bảo, tất cả quy hết về tay Hạ Hầu Lan quản lý.

Đồng thời, Tào Bằng cũng âm thầm bắt đầu thi hành chế độ Phủ binh. Dưới biên chế quân thường trực, từng bước tăng cường xây dựng chế độ Phủ binh. Hà Tây ngũ trấn, binh nông hợp nhất, binh mục hợp nhất, tham khảo binh chế của lão Tần, cùng với sự điều chỉnh của Tào Bằng, Từ Thứ và Bàng Thống, còn cả Lý Nho từng bước thay đổi để tiến dần tới xu hướng hợp lý, có thể thử tiến hành mở rộng...

Còn chế độ Phủ binh này cũng theo tấu sớ Hạ Hầu Lan đảm nhiệm chức Hiệu úy thống lĩnh quân đội, cùng được chuyển tới Hứa Đô trình báo.

Chung quy thì tiếp nhận sự biến đổi binh chế đồng nghĩa với tạo phản.

Chế độ Phủ binh một khi được mở rộng ở Hà Tây, sớm muộn sẽ bị Tào Tháo biết được.

Chủ động tấu lên còn hơn tới khi đó mới bị động. Làm một cuộc thí điểm, chắc Tào Tháo cũng sẽ không phản đối.

Giữa tháng sáu năm Kiến An thứ chín, đám người Tào Bằng quay về Cô Tang!

- Diêm Hành, Thành Công Anh?

Sau khi Tào Bằng đến Cô Tang, liền nhận được tấu sớ của Phan Chương.

Diêm Hành chẳng phải chính là vị mãnh tướng hàng đầu của Lương Châu, từng suýt nữa giết chết chủ nhân của Mã Đằng, con rể của Hàn Toại sao?

Hắn, sao lại tới nhờ cậy ta!

Phải biết rằng, Tào Bằng mặc dù chiếm giữ quận Võ Uy nhưng bề ngoài lại phải nghe lệnh điều khiển của cha con Vi Đoan.

Hơn nữa, nền tảng của hắn ở Lương Châu không vững chắc lắm.

Cho dù là đánh chiếm quận Võ Uy, cũng coi như không ổn lắm...

Ít nhất, trong chín huyện của quận Võ Uy, Tào Bằng vẫn chưa khống chế hoàn toàn. Ba huyện ở phía tây, vì muốn làm dịu tình cảm của các bộ tộc cũ ở Tây Lương nên Tào Bằng cũng không dám dứt khoát thay đổi. Chỉ có thể điều chỉnh trong mức độ nhỏ nhất, tránh kích động tới sự ác cảm của hào tộc Tây Lương đối với hắn. Từ điểm này mà nói, quyền điều khiển của Tào Bằng với Võ Uy còn lâu mới bằng năm huyện của Hà Tây. Đương nhiên, Tào Bằng cũng hiểu rõ điểm này, có một số việc không thể một lần là xong, cần từ từ điều chỉnh.

- Về lý thuyết, Diêm Ngạn Minh nương tựa vào cha con Vi Đoan, chẳng phải càng tốt sao?

Cô Thịnh lệnh mới nhậm chức là Triệu Ngang nghe thấy thế liền bật cười.

- Vi Đoan là Thứ sử Lương Châu, nhưng cũng không đủ để làm người ta tin phục.

Người này có hiền danh nhưng nhát như thỏ đế, hơn nữa cực kỳ hay đổ kị. Trước đây Tư Không giữ chức Đô úy Tây Bộ, gã xoắn xuýt bên cạnh mãi. Hàn Toại là người nhiều mưu kế, biết tính toán, hiểu rõ nhất tính tình của Vi Đoan. Nếu nói Diêm Hành chủ động tới dựa dẫm, ta cũng không tin.

Rất có khả năng là Hàn Toại đã dặn dò lúc lâm chung, nếu Diêm Hành trực tiếp quy hàng Tư Không, với tình hình hiện giờ của Tư Không, e rằng không thể cho hắn một vị trí dù nhỏ. Hắn ở Trung Nguyên không có nền tảng, chỉ bằng ở lại Tây Lương dựa vào công tử, cũng có vài điểm thuận lợi.

Lợi thế lớn nhất chính là sau này có thể có người quan tâm.

Tên Diêm Hành này cũng có chút bản lĩnh. Tuy nhiên ta lại cho rằng, nếu xét về tài cán thì Thành Công Anh càng cần coi trọng hơn.

- Hả?

Với lời đề nghị của một lão Lương Châu, Tào Bằng sao có thể không coi trọng?

- Vĩ Chương tiên sinh cho rằng, nên sắp xếp cho bọn họ thế nào?

- Diêm Hành, có thể ở lại trưởng, không cho đi xa... Còn Thành Công Anh ư! Nghe nói huyện Võ Uy tới giờ vẫn chưa thu xếp ổn thỏa, không có quân phủ. Thành Công Anh ở Lương Châu đã lâu, quan hệ qua lại với Khương thị rất tốt, sao không để hắn ta làm huyện trưởng Võ Uy?

Tào Bằng tán thành liên tục...

449. Chương 478 - 479: Vân Động (tiếp)

Hứa Đô, phủ Tư Không.

Biện phu nhân trông rất bình tĩnh, không có chút xúu đau đớn thương con nào, nàng rất lạnh lùng.

- Đại trưởng phu da ngựa bọc thây, là điều vui mừng lúc sinh thời.

Tử Hoàn nó từ nhỏ đã có chí lớn, hy vọng có thể gánh vác một phần lo âu cho Tư Không. Nay đại trưởng phu đã được như mong muốn, lẽ nào không vui sao?

(Tào Phi, tên tự là Tử Hoàn).

Vừa nói, nước mắt lăn xuống gò má, lặng lẽ rơi.

Sự thấu tình đạt lý này của Biện phu nhân cũng làm cho Tào Tháo càng cảm kích và xấu hổ.

Trong trận chiến Uyển Thành, y đau đớn mất đi đứa con trưởng Tào Ngang, vì thế đã sinh ra khoảng cách với Đình phu nhân, cuối cùng lao đầu vào chính sự. Vốn tưởng rằng sau khi trở về, Biện phu nhân cũng sẽ giống như Đình phu nhân, nhưng không ngờ, Biện phu nhân lại thông tình đạt lý như thế.

Tào Tháo trầm giọng nói:

- Phu nhân có thể sáng suốt hiểu lý lẽ như thế, thật là may mắn!

Nỗi đau mất con sau khi được trút vào cuộc tắm máu ở Nghiệp Thành, dường như đã được xoa dịu đi rất nhiều.

Tào Tháo nói xong liền thở dài, không nói thêm gì nữa.

Hoàn phu nhân ở bên cạnh giạt mình, lén nhìn sang Biện phu nhân, thầm kính nể không thôi. Biện phu nhân xuất thân không cao quý nhưng lại có tầm nhìn xa trông rộng và sự điềm tĩnh đáng sợ hơn nhiều so với Đình phu nhân trước đây.

Trong thời điểm này, nàng còn có thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, thể hiện đúng chừng mực, nỗi đau khổ của nàng càng khiến cho Tào Tháo thêm vài phần yêu thương.

Hữu Học nói không sai!

Kẻ địch lớn nhất của Thương Thư trong tương lai không phải là ai khác, mà là vị Biện phu nhân trước mặt.

Từ sau khi nghe lời cảnh tỉnh của Tào Bằng, Hoàn phu nhân càng đặc biệt lưu ý. Nàng chẳng những bí mật gọi Vương Song tới để bảo vệ Tào Xung, mà càng tăng cường giám sát và giữ an toàn cho Tào Xung. Biện phu nhân không bộc lộ bất kỳ ý thù địch gì với Tào Xung, thậm chí trở nên cực kỳ hiền lành. Nàng thường xuyên sai người đưa chút điểm tâm, nói là Tào Xung đọc sách vất vả, nên giữ gìn sức khỏe.

Nhưng càng như thế, Hoàn phu nhân càng cảm thấy sợ hãi.

Một người phụ nữ bình tĩnh càng đáng sợ hơn...

Mặc dù Hoàn phu nhân âm thầm đề phòng nhưng vẫn có thể cảm thấy được, Tào Xung từ thông cảm chuyển sang ngưỡng mộ hơn với Biện phu nhân.

Đây tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt!

Có câu không sợ kẻ trộm, chỉ sợ kẻ trộm nhớ đến.

Biện phu nhân càng như vậy, Hoàn phu nhân lại càng cảm thấy, núp sau vẻ hiền lành kia là sát ý...

Thế nhưng nàng không thể từ chối ý tốt của Biện phu nhân, Tào Xung dù sao vẫn còn nhỏ. Dù nó thông minh cỡ nào thì suy cho cùng cũng khó có thể phân biệt được cái gì là thiện chí thật, cái gì là thiện chí giả. Cũng may Tào Xung nghe lời, còn Hoàn phu nhân sau khi được Tào Bằng chỉ bảo cũng không giậu đổ bìm leo. Trái lại, khi Biện phu nhân tỏ ra thân thiện, Hoàn phu nhân cũng thể hiện đủ sự quan tâm và lịch thiệp. Phủ Tư Không vốn bị bao phủ bởi đau thương cũng vì thế trở nên êm ái hơn.

Trong mắt người ngoài sẽ khen ngợi thái độ của Biện phu nhân, tán thưởng về lịch thiệp của Hoàn phu nhân.

Nhưng trên thực tế, cuộc chiến âm thầm giữa hai người đã tới mức đỉnh điểm.

Thấy Biện phu nhân ra vẻ ta đây, Hoàn phu nhân đảo mắt, đột nhiên nói:

- Tư Không, mọi người nói trong bát đạt Tư Mã, Trọng Đạt tốt nhất. Gã luôn đi theo Tử Hoàn, sao không nhắc nhở tí nào? Không biết Tư Không đã từng xử trí tên Tư Mã Trọng Đạt này chưa?

Tư Mã Ý là do Biện phu nhân tiến cử.

Quả nhiên, Hoàn phu nhân cảm thấy Biện phu nhân đột nhiên nắm chặt bàn tay lại.

Tuy nhiên nàng vẫn nhin được, không hề mở lời.

Tào Tháo nhíu mày:

- Nhưng Tư Mã Ý đến nay vẫn không biết ở đâu, chiến trường Trung Khâu cũng không tìm được xác của gã.

Ta từng sai người chất vấn Bá Đạt, nhưng dường như gã cũng không rõ lắm. Tình hình hiện giờ của Bá Đạt không tốt lắm. Hắn sống cực kỳ đơn giản trong quân đội, khiến cho sức khỏe có vẻ không tốt. Trước đây, hắn dâng thư chào từ giả, nhưng lại kiến nghị phát triển Tĩnh Điền..., cách này dù không phải thượng sách nhưng có thiện tâm, ta cũng không muốn trách cứ hắn nữa.

Tư Mã Trọng Đạt là Tư Mã Trọng Đạt, đừng làm liên lụy người khác.

- Đúng thế!

Biện phu nhân cất lời:

- Sức khỏe của Bá Đạt đã không tốt, sao không để hắn ở Hứa Đô nghỉ ngơi?

Nay Trương Trọng Cảnh và Hoa Nguyên Hóa đều ở Hứa Đô, có thể bảo bọn họ trông nom Bá Đạt... Tử Kiến giờ cũng đã mười bốn tuổi, ngày thường chơi cùng đám Dương Tu, đàm luận thơ văn, mọi chuyện mặc dù tốt nhưng không tránh khỏi sai lầm, không phải là kế lâu dài. Thiếp thấy Bá Đạt trưởng thành, hơn nữa tài học hơn người, cho dù Tư Mã Trọng Đạt cũng rất tài giỏi... thiếp xin Tư Không hãy để Bá Đạt nhắc nhở Tử Kiến nhiều hơn nữa. Chỉ có như thế, Tử Kiến mới không lầm đường lạc lối...

Dứt lời, Biện phu nhân nhẹ nhàng cúi đầu, nói hết tình cảm của một mẫu thân nghiêm khắc.

Quả nhiên!

Hoàn phu nhân lại run rẩy trong lòng.

Hữu Học đoán không sai, Biện phu nhân bắt đầu trù tính cho Tử Kiến. Trước kia, Tào Phi còn sống, Biện phu nhân một lòng đặt hy vọng lên Tào Phi, mong có thể trợ giúp Tào Phi gây dựng sự nghiệp; Nay Tào

Phi không còn nữa, tâm huyết đó của Biện phu nhân tất sẽ chuyển sang người khác. Tào Thực, nàng muốn kéo Tào Thực lên. Vì thế mới lôi kéo tên Tư Mã Lăng đó.

- Tư Không, giờ Tử Hoàn đã mất, Tử Kiến còn chưa trưởng thành.

Thiếp nghĩ, chi bằng để Tử Văn trở về, cũng có thể an ủi tỷ tỷ... Hơn nữa, Tử Văn cũng đến lúc tính chuyện hôn sự đó.

Người muốn Tào Chương lãnh binh bên ngoài, sau này trợ giúp Tào Thực sao?

Ta sẽ không để người được như ý ...

Tào Tháo lại không hề cảm thấy được cuộc đấu đá nhau giữa hai vị phu nhân, ngược lại vô cùng vui mừng.

- Tử Văn mới lập công, chỉ sợ chưa chắc đã chịu quay về.

Tuy nhiên, tuổi của nó quả thật không còn nhỏ, hôn sự với Tôn thị nữ cũng phải quyết định. Tôn thị nữ đó dù xuất thân từ Tôn thị ở Đông Ngô nhưng cũng rất có tri thức và hiểu lễ nghĩa. Hai năm nay, nàng hiền thực ở quý phủ, dù sao vẫn không thể cứ trì hoãn mãi được.

Tôn Trọng Mưu...

Ha ha!

Tào Tháo đột nhiên cười nhạt, không nói thêm lời nào.

Tôn Quyền lệnh cho Thái Sữ Từ đe dọa Hợp Phì, dã tâm đó rất rõ.

Tào Tháo đã sớm biết rõ tên Tôn Quyền kia không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cho nên cũng vẫn luôn đề phòng.

Lần này Tôn Quyền đe dọa Hợp Phì, thà rằng nói đó là một lần thăm dò còn hơn nói là cuộc thử thách. Hẳn đang thăm dò lòng dạ Tào Tháo, còn Tào Tháo càng hiểu rõ hơn những điều trong lòng hắn. Tôn Quyền đánh chiếm Giang Hạ, cũng đang lo lắng thái độ cuối cùng của Tào Tháo.

Mưu đồ của người này quá lớn, cần phải đề phòng trước.

Nhưng mà đề phòng như thế nào?

Tào Tháo có chút do dự.

Hợp Phì, cần phải có người ra trấn ất, nhưng ai mới là người đấu lại với Hợp Phì, hẳn từ trước đến nay không có đối thủ.

Hà Hạo Uyên? Hạ Hạo Đôn? Hoặc là Tào Hồng Hưu, Tào Nhân....

Dường như đều có thể!

Nhưng hình như không thích hợp cho lắm.

Tâm tư của Tào Tháo cũng theo đó mà thay đổi.

Hoàn phu nhân chớp mắt, cười nói:

- Đã vậy, sao không để Tôn thị nữ ghìm cương như trước?

- Không thể!

Biện phu nhân nghe thế liền giật mình.

Với tính cách của Tào Chương, nếu dồn ép nó, không cẩn thận còn gây tác dụng ngược.

Nàng cũng muốn Tào Chương trở về, ở bên cạnh mình. Nhưng, nàng cũng biết, tính tình của Tào Chương cũng không hợp để làm người thừa kế.

Hắn rất cương trực, cũng rất được Tào Tháo yêu mến.

Tuy nhiên, Tào Chương lại không phải là người thừa kế phù hợp.

Để nó ở lại Hà Tây, nói không chừng còn có thể khiến chế được Tào Bằng, chặt đứt một cánh tay của Hoàn phu nhân. Tương lai cũng có thể giúp các huynh đệ xây dựng sự nghiệp.

Biện phu nhân mỉm cười nói:

- Tử Văn khó có được thành tựu như thế, chuyện này cũng không vội.

Hoàn phu nhân còn muốn nói thêm nhưng đã thấy Tào Tháo khoát tay ngăn lại:

- Việc này không vội, ta tự biết sắp xếp...

Tào Tháo đã nói như thế, Hoàn phu nhân đương nhiên cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Nàng nhìn sang Biện phu nhân, thấy Biện phu nhân cũng đang nhìn mình. Dưới vẻ mặt bình tĩnh kia ẩn chứa lòng căm thù sâu sắc...

Hoàn phu nhân biết, cuộc chiến giữa nàng và Biện phu nhân mới chỉ vừa mở màn mà thôi. Sau này, nàng phải cẩn thận hơn nữa.

Là kẻ thù lớn!

Trên mặt nở nụ cười quyến rũ.

Nhưng trong mắt nàng lại lóe lên những tia sáng mạnh mẽ.

Tháng bảy, nắng cuối thu gay gắt.

Dựa theo lịch sử vốn có, Tào Tháo ở lại Nghiệp Thành, chuẩn bị bắt tay vào việc chinh phạt Viên Đàm, mãi cho đến cuối năm mới trở về Hứa Đô. Nhưng hiện tại, tình hình lại dường như có chút thay đổi. Không như lịch sử ghi chép, Viên Thượng không trốn khỏi Nghiệp Thành, chạy đến U Châu để kết hợp với Viên Hi, mà chết ở Nghiệp Thành. Tương tự quận Bình Nguyên cũng bị đánh chiếm, Viên Đàm tử trận. Trong ba đứa con của Viên thị chỉ còn lại một mình Viên Hi đang nguy kịch ở U Châu, còn Cao Can thì liên thủ với Lưu Bảo và Ô Hoàn Kha Nhất cùng Viên Hi ở U Châu chuẩn bị quyết tử một trận với quân Tào.

Quét sạch Hà Bắc, nghe thật hả hê.

Trên thực tế muốn thực hiện cũng không hề dễ.

Tĩnh Châu và U Châu đều là những nơi lạnh khùng khiếp, quân sĩ đông mãnh, là nơi sản sinh ra những binh sĩ tinh nhuệ. Đồng thời vì nơi đây có rất nhiều dị tộc, có những người đã được quy phục và cũng có những người chưa quy phục, khắp nơi các thế lực giằng co, không thể đánh một trận mà thắng được.

Từ khi Tào Tháo chinh phạt Ký Châu đến nay đã nửa năm.

Toàn bộ Thanh Châu đã bị y kiểm soát, còn hầu hết các khu vực ở Ký Châu cũng trở thành vùng cai trị của y.

Bỗng nhiên giành được vùng Lương Châu nên cần một thời gian để thích nghi. Lúc này liệu linh khai chiến với Viên Hi và Cao Can, chắc chắn sẽ tạo thành chiến tuyến quá dài, rơi vào tình cảnh khốn quẫn không thể theo sát việc cấp dưỡng. Vì thế sau một hồi suy nghĩ và bàn bạc cùng với những người khác, Tào Tháo vẫn quyết định tạm thời thu binh quay về Hứa Đô. Đồng thời còn phái người trấn an hai vùng Ký Châu cùng Thanh Châu, cắt cử Trình Dục làm Thứ sử Ký Châu, nhanh chóng giúp Hà Bắc ổn định, do chính chiến liên miên nên tình hình hiện giờ của Ký Châu cũng không tốt lắm. Đặc biệt Tào Tháo xuất kích vào mùa xuân đã khiến đại bộ phận khu vực Ký Châu tuyệt thu.

Nếu tuyệt thu, tất nhiên sẽ có nạn đói, dẫn đến lưu dân nổi dậy bốn phía, cuối cùng sẽ bùng nổ chiến loạn.

Vì thế, Tào Tháo hạ lệnh điều sáu chục vạn thạch lương thảo từ Hứa Đô để cứu tế Ký Châu, làm xoa dịu tình hình nạn đói ở đây.

Hai năm nay, Tào Tháo không cần lo lắng thêm về chuyện lương thực nữa.

Phạm vi đồn điền của Hải Tây từng bước mở rộng, kết nối bốn vùng là Hải Tây, Khúc Dương, Hoài Phổ, Lăng huyện thành một thể, hình thành một bộ cục đại Hải Tây cực kỳ độc đáo. Toàn bộ đồn điền lớn ở Hải Tây đã chiếm trên năm mươi phần trăm tổng lợi nhuận thu được của Từ Châu.

Hơn nữa, cùng với sự phát triển của Hải Tây, dân số Lương Hoài cũng tăng lên.

Thêm đó, Từ Lý quản lý Từ Châu rất có trật tự, còn Thái Thú Từ Huyền của quận Quảng Lăng mới nhậm chức lại là người thông hiểu chiến sự, liên thủ với Trần Kiều, đưa Đông Ngô về phía nam Đại Giang. Trong bốn năm qua, Từ Châu đã phát triển nhanh chóng, ổn định và phồn vinh. Dần dần, dân số bắt đầu tăng mạnh. Dân chúng trước đây rời bỏ Từ Châu, nay cũng bắt đầu quay về.

Ngành thủ công nghiệp ở Lương Hoài phát triển rất mạnh, xuất hiện hàng loạt thợ thủ công giỏi tay nghề.

Còn chín đại hành hội cũng từng bước phát triển sau khi khai thông con đường buôn bán với Trung Nguyên, trở thành một lực lượng không thể thiếu của Từ Châu.

Cũng chính vì lý do này mà mấy năm gần đây Hà Chi Nam chưa hề xảy ra cuộc bạo động lưu dân quá lớn nào.

Tình hình tổng thể đều rất ổn định, cũng tạo ra môi trường phát triển tốt đẹp cho Tào Tháo. Sáu mươi vạn thạch lương thảo, đối với Hứa Đô chẳng đáng gì. Sau khi quay về Hứa Đô, Tào Tháo lại ra lệnh điều động tám mươi vạn thạch từ Từ Châu chuyển tới Ký Châu. Như thế sẽ có thể bảo đảm toàn bộ Ký Châu không cần phải lo lắng về lương thực trong mùa đông năm nay.

Trở lại thư phòng, Tào Tháo vừa mới ngồi xuống, đã có người đến báo: Tuân Úc, Quách Gia tới thăm.

- Mời vào!

Tinh thần của Tào Tháo đã tốt hơn nhiều so với lúc ở Nghiệp Thành trước đây.

Ít nhất không còn điên cuồng, không cuồng loạn, không cực súc như trước. Lát sau, Tuân Úc và Quách Gia đi vào, khom người chấp tay thi lễ với Tào Tháo. Tào Tháo khoát tay ngăn lại, bảo hai người ngồi xuống trước, có người mang mật tương vừa làm xong ra. Thời tiết này, khí hậu khá khô ráo. Mật tương có tác dụng ôn bổ nhuận phế, rất hợp với mùa này.

- Văn Nhượng, Phụng Hiếu, các người ngồi xuống đi đã.

Ta có một công văn ở đây, xem xong sẽ nói chuyện với các người.

- Chủ công cứ tự nhiên.

Tào Tháo cũng không khách sáo, chăm chú xem xong công văn.

Y trầm tư một lát, đột nhiên nói:

- Ta định năm sau thu hồi thuế ở Hải Tây, các người nghĩ thế nào?

Tuân Úc ngẩn ra, lập tức đáp lại:

- Hôm nay tại hạ đến cũng là muốn bàn bạc chuyện này, chủ công đã tổn hao rất lớn đối với việc dụng binh ở Hà Bắc. Mặc dù chúng ta hiện giờ không thiếu tiền bạc và lương thực, nhưng lãnh thổ cai trị càng ngày càng rộng, chỗ cần chi tiêu cũng ngày một nhiều hơn... Ký Châu không cần phải nói nữa. Chỉ riêng quận Bình Nguyên, năm sau ít nhất phải bỏ ra gần trăm vạn quan tiền. Còn Quan Trung trước mắt cũng cần đầu tư lớn mới có thể khôi phục được như ban đầu. Tại hạ và Tử Dương tính toán sơ qua, năm sau muốn để Quan Trung hoàn toàn ổn định, ít nhất phải đầu tư vào một nghìn vạn quan tiền...

Ngoài ra, Dự Châu, Duyện Châu cũng cần được đầu tư.

Thúc Tôn dự định năm sau sắp xếp lại Bạch Mã, tất nhiên sẽ phải chi một khoản tiền khổng lồ... Cái này không tính không biết, tính ra đúng là đáng sợ.

Hữu Học tọa hưởng Hải Tây đã nhiều năm, mà năm nay thuế ở Hải Tây gần như đã chiếm ba mươi phần trăm trong tổng lượng thuế thu. Theo Từ Thứ Sử tính toán, năm sau Hải Tây sẽ từng bước mở rộng, nổi

với Hu Đài Chuẩn Âm thành một thể. Như thế tất sẽ tạo ra rất nhiều của cải. Nếu Hữu Học tiếp tục nắm giữ, e rằng cũng không phải là chuyện tốt với hần.

- Nhưng vấn đề là, ta từng hứa với hần, trong năm năm sẽ không động tới Hải Tây.

- Đây cũng là việc bất đắc dĩ... Nếu chủ công cảm thấy khó nói, thật ra có thể bù đắp từ mặt khác.

Ví dụ như miễn thuế ở Hà Tây!

Theo ta được biết, Hữu Học đầu tư rất lớn ở Hà Tây.

Tuy nhiên nếu nói trông thấy hiệu quả, chắc còn phải thời gian rất dài nữa. Dứt khoát phải đưa một người tới, giao chuyện thuế má ở Hà Tây cho hần ta xử lý.

Hà Tây!

Tuân Úc cũng được, Tào Tháo cũng thế.

Bọn họ nhìn ra nguồn lợi ích chính của Hà Tây xuất phát từ đồn điền.

Nhưng bọn họ thật không ngờ, phương châm xây dựng của Tào Bằng ở Hà Tây trên thực tế lấy việc buôn bán là chính.

Thông qua ưu thế địa lý riêng có của Hà Tây để hình thành một vòng tròn buôn bán lớn nối hành lang Hà Tây, Tây Vực, Mạc Bắc và Quan Trung thành một thể. Một khi nó được thành lập, chắc chắn sẽ tạo ra khối tài sản kinh người. Có điều hiện giờ, tất cả mọi người đều không chú ý tới chuyện này ở Hà Tây. Hầu hết mọi người đều dồn ánh mắt nhiều hơn tới vùng Ký Châu của Hà Bắc.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

- Đã như vậy, hãy bảo Văn Nhượng viết công văn, truyền cho Hữu Học.

Nói cho hần, từ năm tới trở đi, miễn thuế Hà Tây mười năm; Tiếp đó thông báo với hần, năm sau sẽ thu hồi thuế khóa ở Hải Tây.

- Vâng!

- Mặt khác, Hữu Học đánh hạ Võ Uy, còn Tô Tắc đã giành lấy Trương Dịch.

Việc này cũng khiến Lương Châu xuất hiện hai chiếc ghế Thái Thú trống. Văn Nhượng người hãy thảo luận với mọi người để chọn một số người thích hợp. Lần này Mã Đằng thua đau, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Hãy nói với Vệ Kỳ, lệnh cho những binh mã Quan Trung chiếm giữ Hà Đông lần lượt trở về. Tuy nhiên, chỉ dựa vào Vệ Kỳ, e rằng cũng không thể giữ được Quan Trung chu toàn, cần có đại tướng trấn thủ.

Ta chuẩn bị để Tử Liêm trấn thủ Quan Trung, các người nghĩ sao?

Tuân Úc nghĩ một lát, gật đầu tán thành.

- Ngoài ra, còn mấy chuyện cũng liên quan đến Hữu Học.

- Hả?

Tào Tháo nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tuân Úc.

Ngày hôm nay làm sao vậy?

Tất cả mọi bàn luận đều liên quan đến Tào Bằng.

Tuân Úc lấy ra mấy quyển công văn dâng lên trước mặt Tào Tháo:

- Đây là tấu sớ vừa nhận được từ quận Hà Tây, Hữu Học muốn thúc đẩy binh chế ở Hà Tây gồm binh nông hợp nhất, quân đội kết hợp chăn nuôi gọi là Phủ binh. Căn cứ vào tình hình của năm thị trấn ở Hà Tây hiện nay mà nói thì Phủ binh này rất thích hợp. Nhưng tự ý thay đổi nội quy quân đội là điều trọng đại, Hữu Học hình như cũng hơi do dự. Cho nên dâng tấu thỉnh cầu cho thi hành ở Hà Tây.... Chuyện này tại hạ cũng không dám quyết, đành xin Tư Không định đoạt.

Phủ binh!

Tào Tháo nhúm mày, cũng cảm thấy có chút khó xử.

Đây là nội quy quân đội được lập ra từ thời Hán, không phải tùy tiện là có thể thay đổi được.

Nếu sửa đổi không tốt, rất có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Đúng như Tuân Úc đã nói, đây không phải là việc nhỏ! Nhưng vấn đề là, đang yên đang lành tại sao Tào Bằng lại muốn thay đổi nội quy quân đội? Ở đây có điều gì đó kỳ lạ... Nếu nói hắn có dã tâm thì chuyện thay đổi quy chế quân đội này đáng nhẽ phải lên lút tiến hành, nếu không có dã tâm, tại sao lại muốn thi hành chế độ Phủ binh ở Hà Tây?

Ở Hà Tây, thi hành chế độ Phủ binh không phải là vấn đề lớn.

Trên thực tế, mặc dù hiện tại Hà Tây đã là một quận độc lập nhưng trong ấn tượng của rất nhiều người thì không phải như vậy. Hà Tây vẫn luôn bị coi là một nơi hoang vu. Nếu không phải là Tào Bằng chủ động yêu cầu thì Tào Tháo cũng không để ý đến vùng đất này. Thi hành nội quy quân đội mới ở một nơi không ai quan tâm cũng không phải là điều gì to tát lắm. Tào Tháo cảm thấy nghi hoặc, không phải vì chế độ Phủ binh Tào Bằng nghĩ ra mà là mục đích của hắn.

Tào Tháo không nóng lòng xem nội dung chế độ Phủ binh mà ngẩng đầu hỏi:

- Còn có việc khác nữa sao?

Nếu là việc liên quan đến Hữu Học thì tẩu trình luôn đi, chớ để ta phải đoán già đoán non nữa, tên tiểu tử này...

Tuân Úc nói:

- Còn một việc cũng liên quan tới Hữu Học.

Gã vừa nói vừa dâng lên một tấu sớ khác, gượng cười nói:

- Tiếp xúc với Hữu Học, tại hạ luôn cảm thấy hình như mình đã già rồi. Suy nghĩ của hắn rất cởi mở, khiến tại hạ khó theo kịp. Tấu sớ này, tại hạ cũng đã suy nghĩ rất lâu, dù chưa hiểu được dụng tâm của Hữu Học nhưng có thể nhận thấy tuyệt đối không đơn giản, Hữu Học dường như có ý tưởng lớn hơn.

- Có thể làm Văn Nhượng bó tay, thật đúng là hiếm thấy.

Với tư cách là mưu chủ hàng đầu của Tào Tháo... Đúng vậy, chính là mưu chủ hàng đầu.

Trong lịch sử, trong năm mưu chủ chính của Tào Tháo, nếu nói quan trọng nhất thì không phải là Quách Gia, không phải Giả Hủ, thậm chí cũng không phải Trình Dục - người đầu tiên ủng hộ Tào Tháo và luôn kiên định hỗ trợ y, mà là người nhìn có vẻ nhu nhược đang đứng trước mặt...

Tuân Úc có ít kinh nghiệm chiến trận, trận chiến đặc sắc nhất e rằng chính là cuộc chiến Bộc Dương chống lại Lã Bố vào năm Hưng Bình Nguyên.

Nghe nói kế vườn không nhà trống của Gia Cát Lượng thật ra là bắt nguồn từ cuộc chiến Bộc Dương của Tuân Úc.

Còn Gia Cát Lượng cả đời cũng chưa hề sử dụng kế sách như vậy. Điều này dường như càng phù hợp với bản tính của Gia Cát Lượng, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ! Cho dù trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Gia Cát Lượng phải dùng kế vườn không nhà trống là bất đắc dĩ. Nhưng dù sao cũng là bịa đặt. Người thực sự sử dụng kế vườn không nhà trống chính là Tuân Úc, bậc trượng phu có nội tâm cực kỳ mạnh mẽ...

Sau cuộc chiến Bộc Dương, Tuân Úc từ quân sự dần chuyển sang nội chính.

Khi Tào Tháo chinh phạt thiên hạ, thông thường đều là Tuân Úc trấn thủ phía sau, tiếp viện tiền và lương thực, đảm bảo quân lương của Tào Tháo không bị thiếu hụt.

Đó là một người giống như Tiêu Hà, mặc dù hắn ta luôn lắc lư giữa Hán Ngụy, nhưng lại là mưu thần được Tào Tháo tin nhiệm nhất.

Bây giờ Tuân Úc luôn cảm thấy khó xử, việc này cũng khiến Tào Tháo có chút hứng thú.

Y mở tấu sớ ra, cẩn thận đọc.

Sau một lát, y chợt nhứ mảy lại, vẻ mặt mê hoặc. Nội dung tấu sớ thật này thật sự không đơn giản: Tào Bàng quyết định để y rút phần trong ngân lâu ra, xin phủ Tư Không tiếp nhận các công việc của ngân lâu.

Trên nền tảng duy trì công việc vốn có, Tào Bàng khẩn cầu Tào Tháo tăng cường quản lý tiền tệ.

Trong công văn, Tào Bàng một lần nữa trình bày lại đạo lý của giá trị đồng tiền, và gọi tiền tệ này là thể diện và tôn nghiêm của triều đình, là đại sự dân sinh. Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, việc đầu tiên hần ta làm là thống nhất tiền tệ để thúc đẩy lưu thông hàng hóa... Cho nên tiền là vũ khí hạng nặng của quốc gia, cần phải được triều đình nắm giữ và điều tiết!

Nội dung chủ yếu của sớ tấu là muốn Tào Tháo thay đổi tình hình hỗn loạn của thị trường tiền tệ hiện nay.

Những năm cuối thời Đông Hán, triều đình suy thoái, khiến cho tiền tệ trở nên hỗn loạn. Trước tiên có cuộc nổi loạn của Hoàng Cân làm cho chư hầu nổi dậy đề giành quyền đúc tiền; Sau là cuộc nổi loạn của Đổng Trác, tự do cấp phát tiền Vô Văn khiến thị trường tiền tệ thêm hỗn loạn, giá cả tăng lên, lạm phát xảy ra. Đến nay, các nơi tràn ngập tiền tự đúc, khiến tài chính quốc gia và thuế vụ ngày càng ít. Ý Tào Bàng muốn thông qua ngân lâu để thống nhất quản lý tiền tệ.

Đúc tiền, lưu thông phải xuất phát từ ngân lâu.

Như thế có thể từng bước tập trung kinh tế tài chính các nơi...

Tào Bàng không học kinh tế, nội dung tấu trương cũng chỉ là thu thập ý kiến thảo luận của nhiều người mà viết nên. Mặc dù có khả năng lớn nhất thích ứng với đặc điểm của thời đại này nhưng đọc lên cũng không tránh khỏi có phần trúc trắc và lộn xộn.

Tào Tháo đọc liền một mạch ba lần mới đại khái hiểu được ý của Tào Bàng.

Đây lại là một vấn đề vô cùng nhức nhối!

Tào Tháo từ sau khi nắm triều đình trong tay cũng đặc biệt coi trọng vấn đề tiền tệ. Qua nhiều năm cố gắng đưa giá cả Dự Châu từ mấy trăm tiền một đấu giảm còn hơn một trăm tiền như hiện nay, y còn không chế thông qua việc điều chỉnh tiền tệ, dùng cách lấy tiền thật đào thải tiền giả. Tuy nhiên y có thể lấy tiền thật đào thải tiền giả thì các chư hầu cũng có thể thông qua tiền giả đào thải tiền thật để đối phó. Cứ như thế sẽ khiến cho tiền tệ trở nên hỗn loạn, tiền thật và tiền giả tràn ngập thị trường.

Cũng may, hành động của các chư hầu hiện nay phần lớn là tự điều chỉnh một cách không có ý thức chứ không phải đào thải có mục đích.

Nếu không, áp lực mà Tào Tháo phải chịu chắc chắn rất lớn.

Tào Bàng lần đầu tiên nêu lên chức năng riêng lẻ của tiền tệ, rõ ràng giúp Tào Tháo sáng tỏ thông suốt, như đã mở ra một cánh cửa.

Y ngẩng đầu nhìn về phía Tuân Úc, thấy Tuân Úc gật gật đầu.

Ý của gã là: cách này cũng không phải không thể thử...

Nhưng thay đổi chế độ tiền tệ cũng là một quá trình phức tạp, phải làm từ từ, cần tính toán và sắp xếp các phương diện, không thể giải quyết trong chốc lát.

- Văn Nhượng thấy thế nào?

- Vẫn cần phải cân nhắc cẩn thận!

- Đã vậy, việc này giao cho người xử lý.

À, sau này người hãy nói chuyện với Trường Văn, bảo hần triều đình muốn thu hồi tiền của ngân lâu trong tay hần, xem hần có đồng ý hay không. Việc này, ban đầu là do Trường Văn và Hữu Học đề xuất thì hãy để cho Trường Văn tạm nhận chức Thượng thư, Tư Không Chấn, tham gia quân sự... Văn Nhượng, người nói xem có cần triệu hồi Hữu Học về để hần cũng tham gia vào việc này hay không?

- Việc này...

Tuân Úc nghe thế, do dự một lát rồi lắc đầu tỏ vẻ không tán thành.

- Hiện nay chiến sự ở Lương Châu còn chưa ổn định.

Mã Đằng có chết cũng không cam tâm nên chưa chắc đã đồng ý bỏ qua như vậy. Tại hạ nghĩ chậm nhất là đến mùa thu năm sau, Mã Đằng sẽ phát động chiến sự để dành lợi ích lớn hơn nữa. Dù sao, hắn ta mất đi Vô Uy, căn cứ bị phá hủy, sao có thể nuốt giận?

Hữu Học mới bình định Vô Uy, lúc này thay người chỉ sợ chưa chắc có thể làm kinh hãi Tây Bắc... Hơn nữa, trước đây Hữu Học đã có tấu sớ, hiện giờ chắc hẳn đã tới Đế Trì gặp Tô Văn Sư và bàn bạc về vấn đề Tây Vực.

Nếu bây giờ triệu hồi hắn, Tô Văn Sư ắt sẽ có suy nghĩ khác, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Ta nghĩ, chưa diệt được Mã Đằng thì không thể triệu Hữu Học trở về.

Tào Tháo nghe thế, liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Lời của Văn Nhượng cũng là ý của ta, vừa rồi chỉ là đùa vui thôi.

Y ngẫm nghĩ một lát, hạ giọng nói:

- Đã như thế, lúc trước miễn thuế mười năm cho Hà Tây có vẻ hơi nhỏ mọn... Lần này Hữu Học bị thiệt thòi lớn, hơn nữa cũng đóng góp rất nhiều công lao. Thế này, miễn thuế cho Hà Tây hai mươi năm để khen thưởng đi.

Hai mươi năm nghe có vẻ rất ưu đãi

Nhưng thực tế.....

Lại chỉ là một lời hứa suông.

Ai biết được hai mươi năm sau, Hà Tây sẽ như thế nào?

Ít nhất trong ý nghĩa hiện giờ của Tào Tháo, Hà Tây vẫn là một nơi hoang dã và nghèo đói. Ở đó phía bắc giáp với Hung Nô và Tiên Ti, là nơi hay xảy ra chiến tranh loạn lạc. Tiền thuế hai mươi năm là như thế nào? E rằng chẳng ai nói được rõ ràng.

Tuân Úc bàn bạc với Tào Tháo một lúc rồi xin cáo từ.

Còn Quách Gia vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi một bên cầm tấu chương về tiền tệ đó xem xét một lượt. Ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ quái, hắn ta thầm gật đầu tán thưởng liên tục...

- Phụng Hiếu, người thấy việc này thế nào?

Quách Gia ngẩng đầu, tỏ vẻ ngờ vực.

- Ta muốn nói về việc Hữu Học sửa đổi binh chế, bàn về chế độ tiền tệ.

Quách Gia bật cười:

- Nếu sửa binh chế thì ai sẽ là người có lợi?

- Hả?

- Còn đem phổ biến ra, ai sẽ là người chịu bêu danh?

Tào Tháo ngẩn ra, chợt bừng tỉnh.

Sửa đổi binh chế sẽ từng bước làm suy yếu ảnh hưởng của Hán thất, từ đó tăng cường lực khống chế của Tào Tháo đối với quân đội và triều đình.

Trong khi đó, người đề xuất sửa đổi binh chế sẽ hứng chịu sự công kích của đám thanh lưu kia.

Tào Bằng đề xuất thay đổi binh chế, còn người được lợi cuối cùng chính là Tào Tháo, trong khi đó hắn lại phải chịu sự phỉ báng thay cho Tào Tháo....

Ánh mắt Tào Tháo lập tức sáng bừng lên.

- Vậy chế độ tiền tệ này...

- Hữu Học nói, tiền giả đào thải tiền thật.

Đại thể ta có thể đoán ra dụng ý thật sự của hắn. À, tấu sớ này của Hữu Học đã nói rõ chế độ tiền tệ, thực mỗ Ba Thục. Hắn muốn Chủ công không chế điều này... Ồ, chức năng tiền tệ có lẽ chính là cuộc phát động công kích của hắn với Ba Thục.

Tào Tháo bỗng nheo mắt lại.

Một lát sau, y đột nhiên nói:

- Phụng Hiếu giờ hãy đi tìm Văn Nhượng đi, nói với hắn, việc chọn quan viên Trương Dịch ở Võ Uy tốt nhất vẫn nên để A Phúc tiến cử. Dù sao giờ hắn đang ở Tây Bắc, hiểu rõ hơn tình hình ở nơi đó.

Tào Tháo vô tình đã thay đổi cách xưng hô với Tào Bằng.

Từ việc gọi tên Tào Bằng, khôi phục lại cách gọi trước kia, kêu thẳng tên húy của hắn.

Đây cũng là một sự thay đổi tâm trạng, thể hiện Tào Tháo đã bớt cảnh giác Tào Bằng rất nhiều. Quách Gia vội vàng chấp tay tuân mệnh, trong lòng thầm nhủ:

- A Phúc ơi, A Phúc, chỉ mong người một lòng vì việc công, nếu không đúng là đã phụ một phen khổ tâm khuyên giải này của ta... Không được, sau này phải nói với Thúc Tôn, để A Phúc ít gây khuấy động ở Lương Châu.

Từ lúc Quách Gia nhận Đặng Tắc làm đồng môn, y đã coi Tào Bằng là người một nhà.

Y hiểu rất rõ suy nghĩ của Tào Tháo, cũng biết Tào Tháo có chút băn khoăn về Tào Bằng. Vì thế, ngoài mặt y không hề nói đỡ cho Tào Bằng, nhưng ngầm ngầm làm suy giảm sự hoài nghi của Tào Tháo với Tào Bằng.

Nhìn từ tình hình hiện tại, hắn ta làm rất thành công.

Chỉ là có thể triệt để xóa bỏ mối lo ngại của Tào Tháo đối với Tào Bằng hay không?

Vẫn cần bản thân Tào Bằng chứng minh cho Tào Tháo thấy! Hai bản tấu sớ ngày hôm nay thật sự đến rất kịp thời...

Mùa thu tháng tám chính là lúc thời tiết sáng khoái nhất.

Nhược Thủy nằm ở quận Trương Dịch, thế nước chảy xiết, tuôn trào liên tục. Nhược Thủy bắt nguồn từ núi Hợp Lê, là con sông chính của quận Trương Dịch. Trong Thượng thư li cống đã có ghi lại. Trong Tây Du ký vốn được coi là một trong bốn tác phẩm nổi tiếng ở hậu thế cũng có một nơi tên là sông Lưu Sa. Con sông Lưu Sa này chính là bắt nguồn từ Nhược Thủy...

Tào Bằng nhận lời mời của Thái Thú Từ Tuyền là Tô Tắc, dẫn Bạch gù binh qua Nhược Thủy vào tháng tám và tới Để Trì.

Tô Tắc đã chờ ở Để Trì từ lâu, sau khi thấy Tào Bằng cũng tỏ ra rất nhiệt tình, tối đó thiết yến khoản đãi ở trong huyện giải.

Tô Tắc có tên tự là Văn Sư, là người huyện Võ Công.

Người này còn trẻ nhưng nổi tiếng nhờ học thức và sự tài giỏi, vì thế được tiến cử làm Hiếu Liêm, sau đó là Mậu Tài. Năm Hưng Bình Nguyên, y nhậm chức Thái Thú của Từ Tuyền cho đến nay. Tô Tắc trong lịch sử cũng lập nghiệp ở Từ Tuyền, về sau tới An Định làm Thái Thú ở Võ Đô, nhờ uy danh để cai trị các nơi. Khi Tào Tháo chinh phạt Hán Trung, trên đường đi qua Võ Đô, thấy Tô Tắc liền cực kỳ vui mừng, lệnh cho hắn ta dẫn binh mã tấn công Hán Trung, đại phá Trương Lỗ. Sau đó lại lệnh cho Tô Tắc thông đạo ở Hà Tây, là Thái Thú vào thành. Tô Tắc đã dùng kế dụ dỗ, chiêu dụ Khương Hồ, sau khi có được trâu dê sẽ nuôi dưỡng những người già cô đơn, phân phát lương thực cho bách tính. Chưa được nửa tháng, lưu dân Lương Châu lần lượt quay về, hàng nghìn hộ nhân khẩu đều nằm trong quyền quản lý của Kim Thành.

Sau đó quay về Lũng Tây, Tô Tắc dẫn quân bao vây Khương Hồ, những kẻ mưu phản đều xin hàng hết.

Cuối cùng, Tô Tắc đã bình định loạn Khúc Diễn, được phong làm Giáo úy Khương Hồ, ban thưởng tước quan nội hầu...

Tô Tắc lúc sinh thời phần lớn ở Lương Châu, lần lượt bình định được vô số cuộc mưu loạn, thanh danh cực kỳ vang dội ở Lương Châu.

Sau khi Tào Phi đăng cơ đã từng đánh giá Tô Tắc là một quan thần ngay thẳng.

Trong Tam Quốc Chí, Tô Tắc cũng được nhắc đến riêng lẻ, gọi hán ta là: dùng uy để dẹp loạn, vừa tinh thông chính sự lại anh dũng cương trực, xứng danh uy phong lẫm liệt.

Chẳng qua, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tô Tắc còn chưa đăng đàn.

Cho nên Tào Bằng cũng hoàn toàn không ấn tượng với Tô Tắc.

Tô Tắc là một đại hán Quan Trung chuẩn mực, thân hình cao lớn, sức khỏe cường tráng.

Thử nghĩ xem, ở một nơi mà bọn Khương Hồ tàn sát bừa bãi ở Tửu Tuyền, môi trường gian khổ, nếu không có sức khỏe tốt, sao có thể làm nên đại sự? Ấy nói cũng phải có sự thẳng thắn của đại hán Tây Bắc, không hề có chút gượng ép...Tào Bằng bắt đầu có thiện cảm với Tô Tắc, còn Tô Tắc ư? Y cũng thầm khen ngợi Tào Bằng.

Lần này y mời Tào Bằng, một là muốn xác nhận chuyện của Trương Dịch.

Trâu Kỳ bị giết, Trương Dịch trở thành vô chủ. Theo ước định của Tô Tắc và Tào Bằng, Tào Bằng chỉ tới huyện Nhật Lạc, không dẫn binh qua Nhượng Thủy. Các huyện khác đều do Tô Tắc quản lý. Đối với Tô Tắc mà nói, đây không phải là chuyện lớn gì, y chỉ muốn xác nhận một chút xem rốt cuộc Tào Bằng có dự định thế nào. Y lơ mơ có thể nhận ra sự coi trọng của Tào Bằng đối với hành lang Hà Tây. Còn Tô Tắc sống ở Tửu Tuyền đã lâu, đặc biệt hiểu rõ về Tây Vực, vì thế muốn trao đổi suy nghĩ với Tào Bằng.

Còn điểm thứ hai này, Tô Tắc muốn làm rõ kế hoạch tiếp theo của Tào Bằng.

- Tướng quân muốn mở con đường buôn bán ở Hà Tây, Kim Thành ắt phải kiên định mục tiêu.

Kim Thành không quản lý thương lộ Hà Tây không được. Ta biết quận Hà Tây của công tử, nhưng vẫn không đủ để khiến Tây Vực mở cửa ngõ.

Nói cách khác, việc mở ra con đường tơ lụa sẽ phát huy đầy đủ ưu thế của hành lang Hà Tây, quận Kim Thành có vị trí cực kỳ quan trọng.

Tào Bằng cũng rất tán thành quan điểm này của Tô Tắc. Chỉ dựa vào quận Hà Tây thì vẫn không thể phát huy hoàn toàn ưu thế của hành lang Hà Tây. Chỉ có triệt để kiểm soát Lương Châu, kết nối Sử Ti và hành lang Hà Tây thành một thể, mới có thể tái hiện lại con đường tơ lụa trước đây.

Có điều, kết nối Sử Ti và hành lang Hà Tây thành một thể không phải là chuyện dễ.

Tào Bằng trò chuyện vui vẻ với Tô Tắc, nhưng sau khi trở lại nơi ở, hán lại chìm trong suy tư... Quận Kim Thành, Mã Đằng? Hán viết năm chữ này trên giấy, ngón tay dòn dập gõ xuống bàn. Xem ra, đã đến lúc quyết phân thắng bại với Mã Đằng rồi!

450. Chương 480: Mây Di Chuyển (hết)

Trận giao chiến giữa Tào Tháo và Mã Đằng, đã sớm được Mã Đằng định trước vào một ngày nào đó rồi.

Mà mối thù giữa Tào Bằng và Mã Đằng bắt đầu cũng từ lúc Mã Thiết bị Khương Phổ chém chết và đã trở nên không thể hóa giải.

Chẳng qua, gia quyến Mã Đằng hiện giờ vẫn còn ở trong tay Tào Bằng, khiến cho Mã Đằng có chút kiêng dè Tào Bằng.

Mã Thiết bị giết đối với Mã Đằng quả là một sự cú sốc quá lớn. Liên quan đến việc này khiến y cũng bắt đầu tự kiểm điểm lại cách làm của bản thân y lúc trước. Đúng vậy, Mã Thiết rất thông minh, nhưng chung

quy vẫn luôn dưới sự bảo vệ của y, chưa từng có kinh nghiệm. Trái lại Mã Siêu trước kia đã lập nhiều chiến công cho y, nhưng mấy năm nay lại có nhiều trách móc nặng nề với y.

Mã Thiết đã chết, vậy thì người kế tục Tây Lương là •...

Mã Đằng có chút do dự, có phải là nên trọng dụng Mã Siêu một lần nữa?

- Nhạc phụ, con muốn triệu hồi Mạnh Khởi về Doãn Ngô, nhạc phụ thấy thế nào?

Mã Đằng mặt mũi không chịu nổi nhìn Phí Ốc, dùng giọng điệu thương lượng nói với Phí Ốc.

Lúc này mà là trước kia thì quả thật chuyện này sẽ không thể nào. Mã Đằng thuộc loại người cực kỳ bảo thủ tự phụ, một khi đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Nhưng hiện tại, y lại vì chuyện của Mã Siêu mà đi tìm người trao đổi mới có thể yên tâm. Do đó có thể thấy, Mã Thiết chết, mất đi Tây Lương, đối đối với Mã Đằng đã kích vô cùng lớn.

Mất Phí Ốc chợt lóe lên, cười nói:

- Thọ Thành không cần phải thương lượng với ta.

Mạnh Khởi vô dũng, người đời đều biết, nay để nó đóng giữ ở Long Kỳ Thành, chung quy không phải là việc tốt. Thiệu Đường lão Vương đã nguyện ý thần phục cùng con, theo ta thấy thành Long Kỳ không cần phải lo lắng nữa, để Mạnh Khởi trở về thì thật là quá tốt. Hơn nữa Mạnh Khởi ở trong quân đội có danh tiếng rất lớn, Mã Đại và Tiểu Hưu cũng vô cùng kính phục nó. Bao gồm cả Hậu Tuyền, Trình Ngân cũng sẵn sàng nghe theo sự điều khiển của Mạnh Khởi •...Ừm, nó trở về thì tất nhiên có thể làm cho lòng quân ổn định, tinh thần sĩ khí trở nên phấn chấn lên, nên triệu hồi về ”

Phí Ốc miệng luôn ca ngợi Mã Siêu, tỏ vẻ tán thành quyết định của Mã Đằng.

Thế nhưng trong lòng Mã Đằng lại run sợ, càng thêm do dự.

Uy danh Mã Siêu lớn như vậy, đã vượt qua bản thân mình. Hẳn trong quân đội Tây Lương, tiếng tăm vốn vang dội. Cho dù là Mã Đại hay là Mã Hưu thì có thể nói là Mã Siêu nói gì thì họ phải nghe nấy. Mà hiện tại, Hậu Tuyền bọn họ cũng rất kính trọng Mã Siêu, một khi trở về Doãn Ngô, vậy thì mình còn chỗ đứng không? Cho dù là Cha con ruột, cũng sẽ vì quyền lực mà lục đục với nhau. Trước đây Mã Đằng vẫn luôn áp chế Mã Siêu, cũng khiến cho hắn hơi lo lắng, một khi Mã Siêu giành được quyền lực thì hắn sẽ ngăn cản như thế nào đây?

Phí Ốc luôn mồm khen ngợi Mã Siêu nhưng trên thực tế, lại đang không ngừng kích vào chỗ mềm mại trong lòng Mã Đằng.

Hắn đương nhiên không mong muốn Mã Siêu trở về!

Mã Siêu mà trở về thì sẽ tuyệt đối không để hắn yên ổn. Trong lòng Phí Ốc biết rõ.

Nhìn bộ dáng chán nản của Mã Đằng, ông ta lại có chút xem thường. Cái gì mà hậu duệ Phục Ba tướng quân, cũng là một tên không có cam đảm. Chỉ với thất bại nho nhỏ cũng lại có thể khiến hắn thành ra bộ dáng này, thật là mất mặt! Nếu Mã Thọ Thành nhà người như đình đóng cột muốn triệu hồi Mã Siêu, ta ngược lại cũng sẽ không nói gì. Nhưng lúc này còn chần chừ đắn đo thì có lẽ cũng khó để mà thành đại sự.

Phí Ốc nói:

- Chẳng qua, việc cấp bách của tướng quân vẫn là muốn đứng vững ở Kim thành.

Lấy tư cách là nhân vật số 2 dưới trướng Mã Đằng, Phí Ốc ngoài cung ứng nhu cầu ăn uống của quân sĩ Mã Đằng ra còn đảm nhận thân phận của chủ mưu.

- Năm nay dựa vào sức của Hàn Văn Ước, Kim Thành cũng coi như bội thu.

Nhưng lòng người hễ còn không ổn định, cần phải nhanh chóng thu phục. Trận chiến Nghiệp Thành đã dừng lại, binh mã Quan Trung sắp trở về. Nếu tướng quân không sớm lo liệu, chỉ sợ sẽ rất khó duy trì qua mùa đông này. Theo ý ta, tướng quân nên phần chần tỉnh thần lại, trước tiên nên tìm cách để tự bảo vệ

mình, rồi sau đó từ từ mà giải quyết. Ta có một kế, có thể làm cho tướng quân an toàn vượt qua mối nguy hiện này.

- Nguy cơ gì?

- Tướng quân nghĩ rằng Tào Tháo sẽ từ bỏ ý đồ đó sao?

Trong lòng Phí Ốc càng trở nên trơ tráo, ngay cả sự phán đoán tối thiểu cũng không có, Mã Đằng người sao lại đạt được một sự nghiệp lớn như thế?

Nhưng hiện tại ông ta cũng không có lựa chọn nào khác.

Mã Đằng là con rể ông ta, nhất định sẽ cột Phí Ốc trên chiến thuyền Tây Lương.

Hơn nữa, ông ta không chỉ muốn hiến kế cho Mã Đằng, mà còn muốn mưu đồ cho bản thân mình. Cho nên, Phí Ốc cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

- Ta nghe nói Tào Bằng nhận lời mời của Tô Tắc tới Đê Trì.

Với khả năng của Tô Văn Sư, tất nhiên sẽ không thờ ơ Kim Thành là toàn bộ tướng cách, nói không chừng sẽ liên thủ với Tào Bằng đối phó tướng quân. Thứ lớn nhất trước mắt tướng quân dựa vào, đó là người Khương Hồ. Nhưng Tô Văn Sư cũng có tầm ảnh hưởng rất lớn đối với người Khương Hồ. Hắn ở Tữu Tuyền mười năm, Tữu Tuyền không bị người Khương Hồ gây rối là có thể nhìn ra điều đó. Cho nên nếu tướng quân vẫn không hành động, e là sớm muộn sẽ bị Tào Tháo tính kế. Nay Tào Bằng không ở Tây Lương thì quả là cơ hội tốt nhất để tướng quân một lần nữa chinh đồn lại.

- Ý nhạc phụ nói là đánh chiếm Võ Uy hả?

Mắt Mã Đằng sáng lên, tinh thần liền phấn chấn.

Phí Ốc lắc đầu, khẽ mỉm cười và nói:

- Tên Tào Hữu Học kia không phải là người tầm thường.

Chẳng những bản thân giỏi về chiến sự, có thể công thiện thủ, trong tay còn có người tài giỏi tương trợ, muốn trở lại đoạt lấy Võ Uy, sợ rằng không dễ dàng gì.

Đúng vậy, Tào Bằng có thể nắm bắt thời cơ chiến đấu cách chuẩn xác như vậy chiếm lấy Võ Uy.

Hiện tại hắn mặc dù không ở Võ Uy nhưng Võ Uy lại sao có thể không có phòng bị? Nói không chừng, bọn chúng đã đào hố và đang chờ hắn tới của chịu chết.

Mã Đằng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chiếm không được Võ Uy thì lúc đó sao mà hành động.

- Nay sầu lo của tướng quân đơn giản là Tây Lương thôi.

Có điều là Tào Bằng một khi không ở Tây Lương vậy thì Tây Lương sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Nay binh mã của Quan Trung chưa trở về, cho nên binh lực trống rỗng. Theo ý ta, lúc này muốn tiến vào giành lấy hai quận Hán Dương Lũng Tây, đồng thời phái người liên lạc với Hán Trung Trương Lỗ, đề xuất quân ra Võ quận, lúc đó tướng quân liên kết hợp nhất với Trương Lỗ. Trương Lỗ có mối hận giết mẹ với Lưu Chương, tướng quân có thể lấy chuyện này để mà làm cớ, tỏ vẻ nếu có thể ổn định đầu chiến tuyến, lập tức liên kết với Trương Lỗ, cùng nhau chinh phạt Lưu Chương Ích Châu.

Hán Trung là vùng đất của Hán Thất Long Hưng.

Từ thời Trương Lỗ trị Hán Trung đến nay thì mưa thuận gió hòa, sức mạnh không tầm thường. Tướng quân nguyện vì hân bảo vệ môn hộ Hán Trung, đồng thời lại nguyện vì hân mà báo thù giết mẹ, hân tất nhiên sẽ bằng lòng liên kết. Ta nghĩ, Trương Lỗ chưa chắc sẽ bằng lòng làm ngơ nhìn Lương Châu bị Tào Tháo chiếm lấy. Một khi Lương Châu nằm trong tay Tào Tháo, vậy thì Hán Trung chẳng khác nào là phơi bày dưới mắt Tào Tháo

Không thể không nói sách lược này của Phí Ốc vô cùng khéo léo.

Liên kết kháng Tào đích thực là sự lựa chọn tốt nhất lúc này của Mã Đằng

Điều quan trọng nhất là một khi Mã Đằng cướp được Lũng Tây và Hán Dương thì tất nhiên sĩ khí sẽ vô cùng phấn chấn, khôi phục lại khí thế mạnh mẽ trước đây.

Chỉ cần Mã Đằng còn sống vậy thì Phí Ốc sẽ còn con đường sống.

Nếu bị Mã Siêu nắm trong tay quyền lực lớn thì đó mới là chuyện làm Phí Ốc đau khổ nhất.

- Nhưng Tây Lương chưa chắc bằng lòng để ta buông tay.

- Chuyện này có đáng gì? Phí Ốc cười nói:

- Đại công tử võ dũng hơn người, vả lại ở Tây Lương, danh tiếng không tầm thường. Tướng quân sao không để công tử ra trận, thế nào cũng có thể khiếp sợ Tây Lương. Đồng thời còn có thể làm cho Đại công tử liên kết với đám người Đường Đề Tây Khương. Tây Lương mới phụ thuộc vào Tào Bằng không lâu, chưa chắc thật lòng thần phục. Đến lúc đó Đại công tử nói không chừng có thể đoạt lại Võ Uy, chuyện này đối với tướng quân chẳng lẽ không phải là chuyện vui ư? Cho dù không thể đoạt lại Tây Lương thì Đại công tử trấn thủ Linh Cư, cũng có thể làm cho tướng quân không còn buồn phiền khi ở nhà.

Đem đẩy Mã Siêu đến Linh Cư, để hấn ngan cản Tào Bằng.

Tốt nhất là làm cho hấn và Tào Bằng hai bên lưỡng bại câu thương, càng có thể ổn định địa vị hiện giờ của Phí Ốc.

Ánh mắt Mã Đằng càng sáng!

Không thể không nói chiêu này của Phí Ốc quả thật rất hay, nói không chừng còn có thể giúp hấn chuyển bại thành thắng, một lần nữa chiếm lại quân Võ Uy.

Hai quận Bằng Hán Dương Lũng Tây, thêm kim thành Võ Uy nữa, bốn quận nơi đây đủ để cho hấn làm chư hầu một phương.

Tiến thì có thể phải giao chiến với Tào Tháo, lui thì có thể gia nhập vào Hán Trung để tự bảo vệ mình.

Cứ như vậy, Mã Đằng sẽ có đủ năng lực đọ sức với Tào Tháo, đứng ở thế bất bại.

- Nhạc phụ, kế sách này rất hay, chỉ có điều phía bên Trương Lỗ...

- Tướng quân yên tâm, Trương Lỗ là người đáng tin tưởng, mưu sĩ dưới trướng người này là huynh đệ Dương Bách Dương Tùng. Huynh đệ Dương Tùng kia tham lam tiền bạc, chỉ cần cho hấn số tiền lớn, tất có thể nói lời tốt cho tướng quân. Thời gian trước kia ta đã từng qua lại với Dương Bách, qua hấn liên hệ với Dương Tùng, nhờ hấn nói trước mặt Trương Lỗ. Đến lúc đó Trương Công Kỳ nhất định sẽ đồng ý liên thủ với tướng quân.

- Nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền nhạc phụ.

Những lời đầy thuyết phục của Phí Ốc khiến cho Mã Đằng tâm chí mạnh mẽ hừng hực lại.

Hấn đứng dậy bước ra thư phòng.

Mùa thu ở Kim thành cực kỳ đẹp, trời xanh biếc, mây trắng bay qua thản nhiên...

Mã Đằng một chiều nện lên trụ hành lang, lớn tiếng nói:

- Tào Bằng, thằng nhóc con, ta sớm muộn gì cũng sẽ đem ngươi băm thành vạn mảnh!

Tào Bằng gặp mặt Tô Tắc thì vô cùng vui mừng.

Trong những lời tâm sự của hai người thì phát hiện ra có rất nhiều quan điểm nhất trí với nhau. Đặc biệt đối với thái độ của Khương Hồ lại càng đặc biệt giống nhau.

Tào Bằng cho rằng, lấy uy đối với người Khương Hồ, lấy nhu trong lòng, vừa đấm vừa xoa, đem họ quy phục.

Mà Tô Tắc cũng có cách nhìn như vậy, hơn nữa ở Cửu Tuyền mười năm, thủ đoạn mà hắn sử dụng dường như giống y đúc với thủ đoạn của Tào Bằng. Dùng vũ lực làm kinh sợ rồi sau đó thu nạp chia ra, người Khương Hồ dần dần nằm trong bàn tay hắn. Cũng bởi vậy mà Tô Tắc ở Cửu Tuyền mười năm, ngoài vài năm đầu ra, người Khương Hồ thỉnh thoảng mới có bạo động, những năm gần đây người Khương Hồ ở Cửu Tuyền không có bất cứ hành động kỳ lạ nào nữa.

Lần này Tô Tắc đối phó Trâu Kỳ, chính là mượn tay người Khương Hồ.

Bao gồm người Khương Hồ bên trong Hợp Lê Sơn, gần như xuất tất cả binh mã nghe theo sự điều khiển của Tô Tắc.

Nếu không như thế, Tô Tắc muốn chiến thắng Trâu Kỳ rồi sau đó dường như lấy tình hình binh lính không lưỡi mác cần quét Trương Dịch, căn bản là không có khả năng.

Đã có quan điểm giống nhau, nói chuyện với nhau hiển nhiên sẽ càng vui..

Tào Bằng Hữu bày tỏ hứng thú đối với sản vật của Tây Vực; và Tô Tắc cũng tỏ vẻ thích thú, có thể giúp Tào Bằng tìm kiếm các loại vật phẩm ở Tây Vực mà hắn cần. Thí dụ như hạt giống rau cải và dưa, hàng hóa đặc thù của Tây Vực, sau khi hai người nói chuyện một hồi với nhau, Tào Bằng bày ra một bản liệt kê lớn.

Tô Tắc cười nói:

- Hữu Học đối với việc của các nước Tây Vực, còn hiểu sâu hơn so với ta.

Tào Bằng nói:

- Đây là công của Ban Định Viễn! Ta đọc truyện của Ban Định Viễn, , cho nên đối với nhiều nước ở Tây Vực cũng coi như có chút hiểu biết. Khi ở Hải Tây, qua lời của các thương nhân địa phương thì càng thêm hiểu biết về Tây Vực. Đáng tiếc từ sau thời Ban Định Viễn, Tây Vực Đô Hộ phủ chỉ còn trên danh nghĩa. Lần này trở về Cô Tang, ta sẽ dâng sớ lên phủ Tư Không, một lần nữa thiết lập phủ Tây Vực Đô Hộ. Đến lúc đó tất nhiên không thể làm phiền Tô Thái Thú, còn hy vọng Tô Thái Thú chớ từ chối.

Một lần nữa mở Tây Vực Đô Hộ?

Đây cũng là điều mà Tô Tắc hướng tới.

Ngày hôm đó, Tô Tắc uống sau mèm, lại gật đầu đồng ý không chút do dự:

-Nếu như Tư Không lại mở Tây Vực Đô Hộ nữa thì Tô Văn Sư nguyện làm ngựa vì hắn để dẫn đường cho Tư Không Hữu Học quả nhiên là có kiến thức, hôm nay được gặp, ta rất vui sướng.

Tào Bằng càng cảm thấy hứng phấn!

Khi Tô Tắc đi rồi, Tào Bằng về đến căn phòng cũng có chút ảm áp.

Một cơn gió nhỏ thổi qua làm hắn không khỏi cảm thấy hơi mệt. Đang chuẩn bị về phòng nghỉ tạm thì lại nhìn thấy Tào Chương ngồi một mình ở ngoài hành lang cửa, trong lòng dường như có tâm sự, tay chống cằm, nhìn đóa hoa trong vại, trầm tư không nói nửa lời.

- Tử Văn! Sao lại ngồi một mình vậy?

Tào Bằng đi qua rồi ngồi xuống kế bên Tào Chương.

Hắn có thể cảm nhận được tâm sự của Tào Chương.

Từ lâu đã biết tin Tào Phi chết, Tào Chương dường như bỗng chốc thay đổi, cả người đã chín chắn hơn rất nhiều.

Cũng khó trách, hắn và Tào Phi dù sao cũng là anh em ruột.

Tào Phi chết làm cho Tào Chương bị xúc động, có thể xem như một sự đả kích lớn.

Hắn bắt đầu dần dần hiểu được sự việc, một vài chuyện hắn từ trước đến giờ không thèm để ý, hoặc là nói không muốn biết sự việc.

- Thầy à, người nói xem anh cả sao lại bỏ đi tương lai tốt ở phía trước, nhất quyết hướng về Ký Châu?

- Ừm?

Tào Chương hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Khi ta đến tìm thầy, từng cách huyện Tất tiếp kiến anh cả. Lúc đó tinh thần anh ta nhìn qua rất tốt, ta có thể cảm nhận được, anh ấy đích thực là rất dễ tâm đến việc cai quản huyện Tất. Năm ngoái, anh ấy cai quản huyện Tất, là huyện đứng đầu Tam Phụ. Lúc ấy hắn nói với ta cho hắn thêm hai năm nữa, nhất định có thể làm cho huyện Tất trở thành nơi phồn hoa nhất ở Tam Phụ. Nhưng đột nhiên hắn lại chọn cách từ bỏ mà tới tham chiến ở Ký Châu.

Tào Bằng ngạc nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

Sự lựa chọn của Tào Phi trong dự tính của hắn đã ở ngoài dự kiến ban đầu.

Thực ra, Tào Phi rất có thể có được thời cơ thông qua huyện Tất, nơi trấn thủ Tam Phụ. Đối với Tào Bằng mà nói, Quan Trung ổn định giống như là một kết quả mà không thể xem nhẹ. Nhưng Tào Phi lại chọn cách từ bỏ mà chạy tới Hà Bắc tham chiến ở Nghiệp Thành.

Thật ra Tào Bằng có thể hiểu được ý nghĩ của hắn...

Bình quyền ư!

Tào Phi khao khát quân quyền, khát khao lập được công lao trong quân.

Theo ghi chép trong lịch sử, Tào Phi lúc này phong nhã hào hoa, rất khôi ngô, nhưng mà nay hắn lại trở thành một bộ xương khô...

Có phải là do mình mang đến sự biến đổi hay không?

Tào Bằng cũng nói không rõ ràng!

Nghĩ lại, nếu như không hắn không xuất hiện thì Tào Phi cũng chưa đến nỗi gì, tâm tính sẽ không vội vàng như thế.

Trong lịch sử, Tào Tháo đánh chiếm Nghiệp Thành, Tào Phi cũng từng tham chiến, cũng lấy được Chân Mật làm vợ. Nhưng hiện tại, Chân Mật lại xuất hiện ở Cô Tang, tất cả sự thay đổi đều do Tào Bằng gây ra, làm cho Tào Phi bị phát sinh áp lực rất lớn.

Nghe được lời hỏi thăm của Tào Chương, Tào Bằng thật sự không biết nên trả lời như thế nào mới được.

Tào Chương hình như cũng không cần trả lời Tào Bằng, nói lẩm bẩm:

- Thực ra, ta hiểu được sự đau khổ trong lòng huynh trưởng.

Sau khi người đến, rất yêu thích Thương Thư. Cũng chính vì như vậy, huynh trưởng cảm nhận được áp lực. Thực ra hắn đối với người cũng là đã kính trọng, chỉ có điều tính tình hắn không giống người ta, không có cách để mở miệng trước mặt người. Lúc trước ta bái người làm sư phụ, huynh trưởng rất hâm mộ. Đã từng lên nói với ta phải sống tốt nghe lời giáo huấn của người.

Khi ta rời khỏi huyện Tất, huynh trưởng cầm tay ta, dặn dò nghìn điều, chuyện đó vẫn còn rõ ràng rành rành trong mắt ta!

Nói tới đây, Tào Chương đột nhiên quay đầu nhìn Tào Bằng, nói nhỏ nhẹ:

- Tiên sinh, nếu có ngày ta tranh chấp với Thương Thư, Tiên sinh sẽ giúp ai?

- Điều này....

Tào Bằng cảm miệng không trả lời được, không biết nên trả lời như thế nào.

Cuộc tranh giành giữa huynh đệ họ Tào tuy vẫn còn tồn tại, nhưng trên thực tế đều là âm thầm, mà không giống Tào Chương thể hiện hẳn ra ngoài. Tào Xung là học trò của hắn ký thác sự kỳ vọng lớn của Tào Bằng; Tào Chương cũng là học trò hắn, nói theo mức độ thì hắn vô cùng yêu thích Tào Chương, thậm chí một chút cũng không thua kém Tào Xung...

Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt à!

Vậy nên giúp ai nên không giúp ai đây?

Tào Bằng lập tức mù mịt...

Trước đây, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc Tào Chương sẽ tranh chấp với Tào Xung.

Mà nếu Tào Chương thật sự tranh chấp với Tào Xung thì hắn nên trợ giúp người nào đây?

451. Chương 481: Thiên Hạ Lớn Bao Nhiêu?

Chu Vũ sau hai năm, tức năm thứ ba Vô Tắc Thiên chính thức lên ngôi, Đường Tùng trải qua một ngàn ba trăm năm đã trở lại chăm chỉ quá đến mức chết vì lao động.

Vô Tắc Thiên, Thượng Quan Uyển Nhi, Thái Bình công chúa, Vi Hoàng hậu, An Lạc Công Chúa..dung mạo ai cũng xinh đẹp, dã tâm ai cũng bùng bùng, đây thật là một thời kỳ nữ nhân huy hoàng chưa từng có trong lịch sử Trung Quốc.

Say nằm trong núi, quyền nghiêng thiên hạ!

Đường Tùng hưởng thụ cuộc sống cuộc sống Đại Đường tốt đẹp như thế nào mà sau khi luân hồi tâm tình thay đổi nhiều như vậy.

Nhìn ánh mắt đang chờ đợi của Tào Chương, Tào Bằng thật không biết nên trả lời như thế nào.

Từ lúc Tào Xung bá sư đến nay, hắn vẫn luôn chờ đợi một ngày nào đó Tào Xung có thể kế thừa sự nghiệp của Tào Tháo. Về mặt này nhiều hoặc ít hoặc nhiều có sự mờ ám của tư lợi. Ngoài Tào Xung là học trò của hắn ra, điều quan trọng hơn là bởi vì tuổi Tào Xung còn nhỏ nhưng không gian phát triển nhiều hơn Tào Phi. Không thể phủ nhận Tào Phi cũng ưu tú xuất sắc, nhưng sau lưng y lại có bối cảnh thế gia quá sâu, hoàn toàn không phải những kết quả mà Tào Bằng muốn nhìn thấy. So với những điều này, Tào Xung đơn thuần hơn rất nhiều, càng dễ dàng uốn nắn. Lại thêm Hoàn phu nhân cố ý lôi kéo cũng khiến cho Tào Bằng đứng về phía Tào Xung.

Nhưng, Tào Phi đã chết!

Nếu Tào Chương thật sự tranh chấp với Tào Xung thì hắn nên lựa chọn thế nào?

Tào Chương rất chân thành và cũng rất thẳng thắn.

Cũng cùng là học trò của Tào Bằng, Tào Chương cho tới nay là một thiếu niên nhiệt huyết đem lại ấn tượng cho Tào Bằng. Nếu hắn kế thừa sự nghiệp của Tào Tháo thì cũng là một sự lựa chọn rất tốt. Chỉ có điều Tào Chương vẫn chưa biểu lộ ra ý tưởng này.

Sau một lúc lâu trầm ngâm, Tào Bằng đột nhiên nói:

- Tử Văn, đây là suy nghĩ chân thật của ngươi à?

-Dạ?

Tào Chương hơi do dự.

Tào Bằng cười một chút, đứng lên nói với Tào Chương:

-Tử Văn, hãy đi theo ta.

Hắn dẫn Tào Chương đi vào thư phòng, sau khi thắp sáng những ngọn đèn, trên án thư mở một tấm giấy trắng và đặt bút lên...

Ngẫm nghĩ một chút, Tào Bằng đột nhiên nói với Tào Chương về mặt đang khó hiểu: :

-Tử Văn, người ta thường nói tranh giành Trung Nguyên.

- Ta muốn hỏi người Trung Nguyên này rốt cuộc rộng bao nhiêu? Người biết không?

Tào Chương không chút do dự trả lời:

- Trung Nguyên có chín châu!
- Tốt lắm!

Tào Bằng đề bút trên giấy vẽ ra hình dạng của chín châu, rồi sau ra hiệu nói Tào Chương lại đây:

- Đây là Trung Nguyên đúng không?
- Hình như là vậy...nhưng hơi nhỏ đi rồi.
- Người đừng vội!

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, dựa theo bản đồ thế giới trong trí nhớ kiếp trước, lại ở xung quanh của chín châu phác họa vòng quanh vài ba nét.

- Đây là cái gì ?
- Đây mới là phía dưới của trời xanh này, thế giới thực sự.

Tào Chương không khỏi hứng thú, dựa vào tấm bản đồ thế giới đơn sơ không được xem là chuẩn mực này xem một cách tỉ mỉ.

- Trung Nguyên rất nhỏ.

Đúng vậy, người ta thường nói tranh giành Trung Nguyên nhưng lại không hề biết thiên hạ này rốt cuộc lớn bao nhiêu. Người xem, nơi này là nước Đại Tần, còn nơi này gọi là Ai Cập. Mà ở lân cận khu vực Tây Vực còn có một nơi tên là Ba Tư, cũng có lịch sử huy hoàng. Nơi này có một quốc gia nhỏ, nguyên là Macedonia.

Quốc gia này từng có một vua tên là Aleksander, từng dẫn đại quân đi càn quét toàn bộ Địa Trung Hải...Nước Đại Tần cũng có một Hoàng Đế từ nơi này tên là Caesar, luôn đánh tới Ai Cập, được cho là vị vua tài trí mưu lược mà dùng hai chữ kiệt xuất để nói.

Những quốc gia này, sự hưng thịnh không thể so với nước chúng ta, nhưng tầm mắt bọn họ lại nhìn xa trông rộng hơn.

Chúng ta cả ngày thảo luận trong thiên hạ hay là trong đất vua, không biết ngoài chín châu ra thì còn có một thế giới lớn hơn nữa.

Tào Bằng đối với lịch sử Châu Âu không hoàn toàn là rất hiểu biết, nhưng việc này cũng hoàn toàn không gây cản trở hẳn dựa vào ấn tượng, ăn nói lung tung với Tào Chương...

Nơi đây tên là Châu Đại Dương; nơi này gọi là Châu Mỹ.

Những nơi này vẫn là một vùng hoang dã nhưng lại có đất đai màu mỡ phì nhiêu và sản vật phong phú. Chẳng qua, người ở những nơi này vẫn rất tàn bạo nhiều so với người Khương, lại chiếm lĩnh vùng đất phì nhiêu và không gian rộng lớn như vậy.

Tào Bằng bỏ bút xuống, nhắm mắt lại.

Sau vài phút, hần nhẹ nhàng nói:

- Ta từng có một ước muốn, đó chính là có thể đi khắp nơi trên toàn bộ thế giới này.

Tử Văn, ta từng nói, ta muốn “vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình(1). Nhưng đây chỉ là một khẩu hiệu hư ảo, ngay cả bản thân cũng không mấy hiểu, cuối cùng sẽ là kết quả thế nào.

(1): Có nghĩa là: vì thiên hạ mà lập tâm, vì dân sinh mà lập mệnh Trời để quyết cải thiện đời sống xã hội, vì tiên thánh và quyết nổi cái “Đại học chi đạo” xưa bị đứt quãng. Vì thế giới vạn vật mà khai mở ra căn để cho cuộc thái bình.

Nói thật, người vừa hỏi ta là ủng hộ người hay là ủng hộ Thương Thư.

Ta rất khó xử. Các người đều là học trò của ta, người và Thượng Thư đều có ưu điểm và cũng đều có khuyết điểm. Ta sẽ giúp ai đây ? Ta không biết. Nhưng nếu nhất định phải chọn, thì ta sẽ không giúp hai người, mà dẫn người tới phía Bắc...Tiên Ti, Hung Nô đều là tâm phúc của họa lớn của ta. Thà đau đầu vì huynh đệ các người ,không bằng đi đánh một thiên hạ ngay hôm nay.

Cách diễn tả của Tào Bằng vô cùng lộn xộn, thứ tự cũng thể hiện ra không rõ lắm

Nhưng Tào Chương nghe xong,lại cảm giác giống như những câu phát ra từ đáy lòng, tình chân ý thiết.

- Người hãy nghĩ lại, nếu như người thật sự muốn tranh đoạt, ta cũng sẽ ủng hộ người, góp một vài ý kiến cho người. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào cuộc tranh đoạt giữa người và Thượng Thư! Tử Văn, tính tình người thẳng thắn, mạnh mẽ, là người làm việc lớn, cho dù người quyết định ra sao, ta là thầy người, cũng sẽ không ngăn cản. Bởi vì đây là con đường mà bản thân người đã chọn.

Chỉ là có một câu nói, không nói ra sẽ không thoải mái!

Tử Văn có thể biết thiên hạ này rốt cuộc lớn bao nhiêu sao?

Tào Bằng vỗ vài cái vào vai Tào Chương, đứng lên đi ra khỏi thư phòng.

Tào Chương ngơ ngác ngồi bên cạnh án thư, nhìn lên tám bản đồ đơn sơ làm người ta bật cười bản đồ, thật lâu không ra tiếng.

Nét bút trên bản đồ dần dần khô.

Tào Chương đột nhiên cuốn bản đồ thật cẩn thận, cầm trong tay rồi sau đó thổi tắt ngọn đèn.

Trong con mắt, dường như lộ vẻ kiên quyết hơn, y đi ra thư phòng, hướng về phòng ngủ mà ngọn đèn đã tắt vái một cái, rồi sau đó xoay người rời khỏi. Trong phòng ngủ, Tào Bằng đứng bên trong cửa sổ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Nhất cử nhất động của Tào Chương đều trong tầm nhìn của hắn, Lúc Tào Chương rời đi trong nháy mắt, Tào Bằng biết trong lòng y đã có quyết định.

Ngày hôm sau, Tào Bằng lại gặp Tô Tắc một lần nữa, hai bên lại thương lượng cách tỉ mỉ nhiều chuyện.

Tính thời gian, đến Đê Trì nhanh cũng phải hai mươi ngày. Qua vài ngày nữa sẽ đến tháng chín, hắn rời khỏi Võ Uy gần đủ một tháng. Những chuyện mà cần thương lượng thì đều thương lượng xong rồi, thế là Tào Bằng quyết định trở về Cô Tang.

Tô Tắc có chút không nỡ, suy cho cùng có thể tìm được người chơi thân thì cũng không dễ dàng gì.

Nhân đạo tri kỷ khó cầu, đại khái như thế.

Tô Tắc ở Cửu Tuyền gần nơi hoang vắng như vậy, thật sự cũng không quá dễ để tìm được một người có thể hợp với ý của mình. Tuổi của ông ta với Tào Bằng gần gấp đôi, nhưng có thể nói đến cùng nhau cũng là có duyên phận.

Nay Tào Bằng phải trở về Cô Tang, Tô Tắc tiễn hắn tới bờ sông Nhược Thủy rồi hai người mới nói lời từ biệt.

Sau khi qua Nhược Thủy, Tào Bằng một mình trực tiếp trở về Nhật Lạc

Tào Chương sau khi suy nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ ở lại huyện Nhật Lạc, đồng thời cũng giữ lại Ngưu Cương trợ giúp hắn chuẩn bị binh mã. Trong lòng Tào Bằng, Nhật Lạc là một trại quân nằm ở phía tây Võ Uy, cũng là một cứ điểm cực kỳ quan trọng. Mặc dù tuổi của Tào Chương không lớn nhưng đã có phong thái của một tướng quân.

Võ có Ngưu Cương, văn có Tô Do, đủ để hiệp trợ y cai quản Nhật Lạc ổn thỏa. Dù sao,

vai trò quan trọng của Nhật Lạc đó là nối liền con đường thương mại Tây Vực, trở thành nút giao thông nối liền Cửu Tuyền với Võ Uy.

Tào Bằng để lại cho Tào Chương tám trăm binh lính, đồng thời cho phép y thiết lập quân binh, thi hành chế độ đồn điền phủ binh.

Đối với việc này, Tào Chương cũng vô cùng sẵn sàng đồng ý.

Bản thân y từng có kinh nghiệm tại đồn điền Hứa Đô, lại từng chứng kiến Tào Bằng mở rộng Hà Tây.

Tào Chương ít nhiều cũng coi như đã có chút kinh nghiệm, những việc của đường thương mại đã có Tô Do xử lý, không cần y hao tâm tổn trí.

Ở lại Nhật Lạc chặn ngựa trông cỏ cũng rất hứng thú.

Lưu lại hai ngày ở Nhật Lạc, Tào Bằng lại dặn dò Tào Chương một hồi, lúc này mới lên đường trở về Cô Tang...

Nói một cách tổng thể, Tào Bằng rất hài lòng với tất cả những thành quả mà Trương Dịch đã đạt được trong chuyến đi nước ngoài này.

Cho nên, trên đường về, hắn vô cùng ung dung. Chỉ có điều ung dung như thế này cũng không duy trì được bao lâu, liền thành linh bị một tin tức phá hư. Sau khi đoàn người Tào Bằng tới Phiên Hòa thì gặp được người đưa tin tới Cô Tang. Người đưa tin này là do Triệu Ngang phái đến, mục đích thật sự là Nhật Lạc. Nhìn bộ dáng mệt mỏi của lính đưa tin, thì biết được hắn trên đường này tất nhiên là rất vội vàng. Trong mắt đầy mạch máu, trên mặt còn lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Xảy ra khi nào, sao gấp gáp vậy?

- Hồi Tướng quân, bảy ngày trước, Mã Siêu đột nhiên đánh chiếm Trương Dịch.

Người đưa tin trả lời khiến cho vẻ mặt của Tào Bằng ngơ ngàng.

- Mã Siêu đánh chiếm Trương Dịch ư?

Chuyện này sao có thể!

Hắn mới từ Trương Dịch đến đây, vốn dĩ không có nhìn thấy tung tích của Mã Siêu. Vả Lại, Mã Siêu không phải đang ở Long Kỳ Thành sao? Cho dù hắn muốn tấn công Trương Dịch, hoặc là vượt qua Kỳ Liên Sơn, hoặc là phải chiếm lĩnh Võ Uy trước rồi sau đó mới có thể uy hiếp quận Trương Dịch.

Đã vào cuối thu, khoan không nói Mã Siêu vượt qua sông Hà Niết bụi gai dày đặc như thế nào, đã thú thường qua lại khu vực nghìn dặm không có người. Dù chỉ là một dãy Kỳ Liên Sơn thì đủ có thể khiến binh mã Mã Siêu sức cùng lực kiệt, cho nên, khả năng Mã Siêu vượt qua được dãy núi Kỳ Liên Sơn trên cơ bản là không có. Nếu không phải đi đường tắt qua Kỳ Liên Sơn, thế thì chỉ có đánh chiếm quận Võ Uy...

Vấn đề là, khả năng sao?

Hiện tại quận Võ Uy có thể nói là binh hùng tướng mạnh.

Sau khi qua nghỉ ngơi chuẩn bị hơn một tháng, Tào Bằng hoàn toàn không có tăng thêm binh mã. Hắn tuy có hạ lệnh chiêu mộ quân lính, nhưng cũng có đặt ra giới hạn cực kỳ chặt chẽ. Những người trong khoảng hai mươi sáu tuổi đến ba mươi lăm tuổi mới có thể chiêu binh nhập ngũ. Người có thương tật không chiêu; con trai một trong nhà không chiêu...mười điều quy định, không chỉ có ổn định lòng dân Võ Uy, mà còn tăng cường chất lượng binh lính được chiêu mộ. phải biết rằng, Lương Châu những năm cuối Đông Hán, binh lính tinh nhuệ đào tạo ra sắc bén hơn. Quân Tịnh Châu, quân U Châu và quân Đan Dương nổi tiếng ngang nhau. Chỗ người Khương Hán sống lộn xộn ở Võ Uy có chút hỗn loạn.

Rất nhiều người Tây Lương, mười hai mười ba tuổi đã cưỡi ngựa kéo cung, ra trận chiếm giết.

Trong đó, e rằng nổi tiếng nhất chính là Mã Mạnh Khởi Siêu Mã, mười hai tuổi đã bắt đầu chinh chiến nơi chiến trường

Điều này cũng làm cho binh lính Tây Lương có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, khi tới mười lăm tuổi, phần lớn trở thành binh lính dày dặn kinh nghiệm mà đã trải qua trăm trận chiến.

Tào Bằng đặt ra giới hạn cũng chính là do vậy mà suy xét.

Điều hần cần là một quận Võ Uy ổn định mà không phải là một quận Võ uy với nguyên khí binh nghèo chuộc võ, hoang phí.

Mấy tháng trở lại, Tào Bằng ở Võ Uy chiêu binh được bảy đội nhân mã, người nào cũng là tinh binh mãnh tướng, có thể lấy một chọi mười.

Hơn nữa hần từ Hà Tây dẫn theo tám đội quân, quận Võ Uy hiện giờ cộng cả mười lăm ngàn quân đang đóng.

Binh lực như vậy, đối với Võ Uy có cơ sở vật chất vốn không phải rất kiên cố mà nói, ít nhiều cũng vừa đủ.

Nếu tiếp tục chiêu mộ vinh, thế tất phải tăng thêm gánh nặng cho quận Võ Uy.

Vẫn có Bằng Thống, Từ Thứ, Giả Tinh, còn có quan viên giỏi giang chín chắn như Triệu Ngang; võ có Diêm Hành, Phan Chương, Hàn Đức, đặc biệt có Diêm Hành dũng mãnh thiện chiến, tinh thông binh pháp, là một tướng tài hiếm thấy. Trong tình hình như vậy, Mã Siêu muốn tiến công Võ Uy? Căn bản không có khả năng thành công! Cho nên, Tào Bằng mới có thể yên tâm đi tới Trương Giáo.

- Người nói rõ một chút, sao Mã Siêu sao đánh chiếm quận Trương Dịch?

Người đưa tin nghe được lập tức biết Tào Bằng đã hiểu lầm.

Hần vội vàng giải thích:

-Tướng quân hiểu lầm rồi, Mã Siêu không phải là đánh chiếm quận Trương Dịch, mà là đánh chiếm huyện Trương Dịch.

- Hả?

Tào Bằng đột nhiên mặt đỏ tía tai.

Từ đó đến nay, ở Lương Châu ngoài trừ quận Trương Dịch ra, còn có một huyện Trương Dịch, là chịu sự quản lý của quận Võ Uy.

Vị trí huyện Trương Dịch, ước chừng ở khu đông nam Lương Châu thành Võ Uy, vị trí tương đối vắng vẻ.

Hai năm từ sau khi Hán Vũ Đế Nguyên Đĩnh thiết lập Võ Uy đến thời kì Đông Hán, quận Võ uy tổng cộng có ba mươi huyện lỵ. Trương Dịch thì nằm ở miền nam của Loạn Diệu (phía bắc của đập chứa nước sông Tây Doanh Tây Nam khu vực Kinh Châu thành Võ Uy), thế chia ba với Thương Tùng, hình thành một trạng thái ăn khớp với nhau cực kỳ đặc biệt. Tuy nhiên, từ khi bạo động dân tộc Khương những năm cuối thời Đông Hán, nhất là sau khi Mã Đằng chiếm lĩnh huyện Võ Uy, huyện Trương Dịch dần dần bị lơ là, cho nên không bố trí quan lại, không có nơi trú binh, hình thành một khu vực người Khương Hán sống cực kỳ hỗn loạn, dần dần nơi đó bị rơi vào quên lãng.

Dân số nơi này với quận Võ Uy vốn quan hệ rất thưa thớt.

Mà sự thiết lập của huyện Trương Dịch lúc đầu là để chống lại người Khương Hồ. Nhưng quan hệ giữa Mã Đằng và người Khương lại là hai bên dựa vào nhau mà tồn tại. Kể từ đó, phạm vi của huyện Trương Dịch cũng sẽ thể hiện không quan trọng và thiết yếu như thế nữa!

Sau khi Tào Bằng chiếm quân Võ Uy, tuy được Thành Công Anh Triệu Ngang nhắc nhở để hần biết sự tồn tại của huyện Trương Dịch, nhưng do nhiều nguyên nhân, Tào Bằng hoàn toàn không muốn nóng lòng đánh chiếm huyện Trương Dịch, mà là vẫn duy trì tình trạng vốn có của nó. Dù sao từ sau Trung Bình, huyện Trương Dịch thuộc vùng không ai quản lý, người Khương Hán sống lộn xộn. Phần đông người Khương sống ở vùng này, nếu như cưỡng ép để thu về, rất có thể sẽ kích động cảm xúc người Khương vùng đó, dẫn đến nảy sinh người Khương bạo động lần thứ hai.

Đây cũng là một nhân tố lớn mà vì sao Tào Bằng lúc này đi tới quận Trương Dịch gặp mặt Tô Tắc.

Hần hy vọng mượn cách làm này để mở ra con đường thương mại Tay Vực, dần dần lấy lòng bộ tộc Khương, kế tiếp mới đi khống chế huyện Trương Dịch.

Chẳng qua, dường như hần đã chậm một bước.

Mã Siêu đã đi trước một bước chiếm lấy huyện Trương Dịch, quả là ngoài dự liệu của Tào Bằng.

Huyện Trương Dịch một khi mất, thì có nghĩa là mất một trạm đầu cầu lô cốt ở ngoài cổng Đại Nam quận Võ Uy. Mặc dù có Loan Điếu và Thương Tùng có thể làm bức tường chắn nhưng nếu để Mã Đằng chiếm cứ Trương Dịch thì sớm muộn gì cũng làm cho quận Võ Uy bị hỗn loạn.

Lực ảnh hưởng của Mã gia ở Tây Lương không hề nhỏ...

- Triệu huyện lệnh và quân sư bọn họ sẽ sắp xếp như thế nào?

Người đưa tin vội vàng trả lời:

- Nay Bàng Quân sư đã đi Thương Tùng, Phan Chương đi tụ hợp với người Khương; Từ quân sư và Diêm Hành tướng quân thì dẫn bộ đi tới Loan Điếu, chống lại công kích của Mã Siêu. Thành huyện lệnh và Đặng Phạm tướng quân ở huyện Võ Uy chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, Hạ Hầu tướng quân thì dẫn bộ tập kết ở bãi Phượng Minh. Triệu Huyện lệnh thì ra lệnh chi ti chức đi tới Nhật Lạc báo tin tướng quân, xin tướng quân nhanh chóng ra quyết định.

Nhìn cách sắp đặt này thật là cẩn thận.

Nhất là để Diêm Hành xuất binh đánh Mã Siêu ở Loan Điếu, không thể nghi ngờ rất hợp lý...

Người Khương trọng dũng sĩ, nay quận Võ Uy người có thể chống lại Mã Siêu, ngoài Tào Bằng và Bàng Đức ra, sợ rằng cũng chỉ có Diêm Hành Diêm Ngạn Minh thôi. Diêm Hành ở Lương Châu rất có uy danh, có thể ổn định lòng dân. Mà Từ Thứ giỏi về trận pháp, tinh thông dã chiến, y và Diêm Hành liên kết quả là một lựa chọn tốt. Có Bàng Thống ở Thương Tùng cũng có thể ngăn cản viện binh của Kim thành.

Nhưng không biết vì sao Tào Bằng luôn cảm thấy Mã Siêu lúc này đột nhiên tấn công Trương Dịch, hình như có chút kỳ lạ.

- Lệnh Minh!

- Có mặt tướng

Tào Bằng sau một lát suy nghĩ thì nói một cách nặng nề:

- Lập tức thu xếp hành trang, chúng ta trong đêm khởi hành đi Loan Điếu.

452. Chương 482 Đại Quyết Chiến Lương Châu (1)

Mùa thu năm Kiến An thứ mười, Hứa Đô lại nghênh đón một mùa thu hoạch hiếm có.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đưa Trương thị, dạo bước ở trong điền viên, cùng hưởng thụ khoái lạc của mùa thu hoạch. Tào Cấp và Lưu Diệp ngồi ở xuống đất ở bờ sông, đối chén. Hiện giờ, Tào Cấp đã thành một trong số không ít mấy người bạn của Lưu Diệp, y sẽ chạy đến chèn chén no say với Tào Cấp...Tào Cấp nay phong quan thành Giáo úy thành môn, nắm giữ kho vũ khí, Phụng Xa Hầu. Quan chức càng ngày càng hiển hách, địa vị càng ngày càng cao, nhưng Tào Cấp lại dường như trở nên, càng ngày càng nhàn nhã.

Làm quan là làm được một chỗ để逍遥 sở, chính là vấn đề dùng người.

Thủ hạ Tào Cấp hiện giờ cũng coi như là những nhân tài.

Chẳng những có Tào Tuân Tào Bân, con cháu Tào thị này dốc sức, còn có hai huynh đệ, Kim Ngưu Kim Ngân, hàng ngày xử lý tạp vụ.

Tuy nói phong quan Giáo Úy thành môn, nhưng Tào Cấp tự mình rõ nhất, gã không phải là một người có khiếu.

Mỗi ngày chẳng qua là cái đội mào, lộ cái mặt ra, rồi sau đó thì trốn ở trong nhà, hoặc là tìm người uống rượu, hoặc là châm lửa tạo đao, qua thật là nhàn nhã. Chẳng qua, Tào Cấp cảm thấy cuộc sống hiện giờ, dường như cũng không có sung sướng như khi còn ở Cực Dương.

Con trai, ở Tây Bắc; con gái đi theo con rể, đi Đông quận.

Bạn chí cốt thuở bình sinh, cũng đang ở Lũng Tây, dường như người có thể nói chuyện với gã, càng ngày càng ít...

Tào Cấp đã qua tuổi tứ tuần, hai tóc mai hai bên lộ ra màu hoa râm, nhìn có chút già nua. Gã uống một ngụm rượu, dựa lưng vào sau thân cây, nhìn nước từ trong đầu nhọn bên cạnh dẫn ra, nổi lên dòng nước toàn bộ điền trang, ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

- Tuyền Thạch, sao lại trầm lặng như vậy?

- Chợp mắt, đã hai năm rồi!

- A?

- A Phúc rời khỏi Hứa Đô, đã hai năm rồi...

Lưu Diệp lập tức hiểu được, Tào Cấp đang nhớ con.

Nhưng mà, ông ta lại không thể nói gì?

Tình hình của Lưu Diệp hiện giờ, cũng không coi là quá tốt, phong quan Chủ Bạt Tư Không. Nhìn qua, dường như rất được trọng dụng, nhưng trên thực tế địa vị lại chỗ đáng ngưỡng ngừng. Y thân là dòng họ nhà Hán, lại khuynh hướng Tào Tháo, là hoàng tộc không dễ; nhưng thân phận dòng tộc nhà Hán, lại làm cho y ở trong phủ Tư Không, gặp phải sự ngưỡng ngừng, Tào Tháo tuy chịu dùng y, nhưng chung quy lại không thể tin tưởng hoàn toàn.

Tình huống này, trận chiến Quan Độ, càng lúc càng bộc lộ ra rõ ràng hơn.

Lưu Diệp tuy bất mãn, nhưng cũng không biết, nên xử trí thế nào.

Thời trước ông và nhiều người cùng tìm đến Tào Tháo nương tựa, ngoài thăng quan ra, phần lớn họ đều được trọng dụng. Duy chỉ có ông ta, lúc này lại là nửa vơi, thậm chí ngay cả người thân cận cũng không có. Mâu thuẫn giữa Tào Tháo và Hán Đế, hai năm nay có dịu đi. Đặc biệt, sau khi Viên Thiệu chết, Nam Hung Nô lại đại loạn, giống như một chút lập tức hao sạch tinh lực của Hán Đế. Cả ngày, Phục Hoàng hậu ở trong cung trêu chọc, thậm chí ngay cả triều sáng cũng hủy bỏ, dường như đã nhận mệnh rồi...

Có thể càng như vậy, tình hình Lưu Diệp lại càng khổ sở.

- Tuyền Thạch không cần lo lắng, A Phúc ở Lương Châu làm rất xuất sắc.

Tào Cấp mỉm cười, trong lời nói mang theo chút kiêu ngạo,

- Ta cũng không phải lo lắng việc nó làm...Đứa con đó ngay từ đầu, đã biết đi làm gì, nên làm gì. Ở Hải Tây là như vậy, ở Lạc Dương là như vậy, ở Lương Châu cũng như vậy.

- Nếu đã như vậy, Tuyền Thạch còn lo lắng gì nữa?

Tào Cấp cười khổ nói:

- Hôm qua ta nghe người ta nói, Lương Châu lại sắp loạn nữa rồi.

Tay của Lưu Diệp, nhẹ nhàng dừng lại, sau đó gật gật đầu:

- Ta cũng nghe nói vậy...Hán Trung Trương Lỗ không quá thành thật, người Khương tại Nam Bộ Lương Châu dường như cũng có chút lay động. Cơ sở của Mã Đằng ở Kim thành không ổn, tất phải nhân cơ hội làm loạn. Tuy nhiên, vấn đề bên đó của A Phúc, nghĩ đến sẽ không nghiêm trọng lắm, ta ngược lại có chút lo lắng Lũng Tây và Võ Đô.

- Tại sao?

- Khả năng Mã Đằng phục đoạt Võ Uy không lớn, A Phúc cũng sẽ không làm cho nó thực hiện được.

Nay binh mã Quan Trung vẫn chưa quay về, nếu ta là Mã Đằng, tất nhiên sẽ nhân cơ hội đánh chiếm Lũng Tây và Võ Đô, rồi sau đó sẽ liên thủ với Trương Lỗ, cùng với triều đình thảo luận sẽ có lợi. Cho nên, Tuyền Thạch không cần lo lắng cho an nguy của A Phúc. Lại nói Tư Không đã hạ lệnh cho Đô hộ tướng quân

hướng về Trường An. Với giao tình giữa Tào Tử Liêm nhà ngươi và A Phúc, quả quyết sẽ không ngồi xem A Phúc có phiền toái.

Nói cũng đúng

Việc này, Tào Tháo khẳng định sẽ thống nhất sắp xếp.

Điểm suy nghĩ này của Mã Đằng, lại há có thể là đối thủ của Tào Tháo?

Chỉ là, Tào Cấp chau mày, lộ vẻ mặt nghiêm trang.

- Lũng Tây, lão ca ca ta lại đóng quân ở Lũng Tây.

- Người muốn nói Vương Mãnh?

- Đúng vậy!

- Hẳn vấn đề không quá lớn chứ...Cha con Vương Mãnh đều là tướng tài, hai năm này cũng nhiều lần lập chiến công, làm cho không có bất cứ phiền toái nào. Lại nói, Thứ sử Lương Châu Vi Đaoan, đóng quân ở Định đạo, cũng là ở quận Lũng Tây, Mã Đằng sợ cũng khó mà đạt được.

Lo lắng, lo lắng Vi Đaoan kia!

Vi Đaoan mặt ngoài thần phục triều đình, nhưng mà đối với giao quyền một chuyện, luôn chống lại.

Xem đủ loại hành vi của hắn, rất có thể đem Lũng Tây làm thành của độc chiếm của nhà Vi Thị. Vương Mãnh đầu năm khi về Hứa Đô, từng cùng với Tào Cấp bàn luận qua việc này. Mâu thuẫn của hắn và Vi Đaoan không nhỏ, chủ yếu là tập trung trên binh quyền của Lũng Tây.

Wương Mãnh là Đô Úy nam bộ, nắm giữ người Khương Lũng Tây Vô Đô.

Mà Vi Đaoan tư cách là Thứ sử Lương Châu, lại muốn nắm trong tay binh quyền của Nam bộ Đô Úy, muốn nắm hết trong tay.

Trước đây, vấn đề người được chọn là Đô Úy nam bộ, Vi Đaoan cùng với triều đình mâu thuẫn cãi nhau.

Chỉ là sau này do đủ loại nguyên nhân, Vi Đaoan cuối cùng vẫn nhượng bộ, giao chức Đô Úy nam bộ ra. Mà tình trạng ngày nay là, Hán Toại chết rồi, thực lực Mã Đằng giảm hẳn. Vi Đaoan tự nhiên muốn mượn cơ hội này, lấy toàn bộ Lương Châu...

Trong tay hắn có hai quân Lũng Tây, Hán Dương, đã vượt qua xa các chư hầu khác ở Lương Châu.

Có lẽ vài năm tới, chờ khi Hà Tây và Vô Uy phát triển lên, Tào Bằng có thể áp chế được Vi Đaoan. Nhưng với tình hình trước mắt mà nói, Vi Đaoan không nghi ngờ gì nữa, lực lượng của hắn mạnh nhất. Hắn không những có người có địa bàn, mà nổi tiếng vô có. Tào Bằng cũng trên danh nghĩa, chịu sự chỉ huy của Vi Đaoan...Vi Đaoan muốn đem toàn bộ Lương Châu thành của độc chiếm thiên hạ, vậy thì xung đột và mâu thuẫn, tự nhiên không có cách nào mà tránh được.

Đặc biệt là Đô Úy nam bộ, ngay ở Lâm Diêu cũng nằm dưới sự cai quản của quận Lũng Tây nối liền với Vô Đô.

Sự tồn tại của Vương Mãnh, chính là cái đinh trong lòng Vi Đaoan; mà Đô Úy Nhung Khâu, Vương Mãi, vừa lúc canh giữ ở giữa ba quận, ngồi giữ ở Nhung Khâu, nắm trong tay Xạ Hổ Cốc, cũng làm cho Vi Đaoan cảm thấy không dễ chịu chút nào. Càng không cần nói, Lâm Diêu lệnh Thạch Thao...

Tào Cấp hạ giọng nói:

- Nếu như có khả năng, ta muốn cho Lão Vương quay trở lại.

Cho dù là cho hắn đến làm Giáo Úy thành môn đều được...Lương Châu quá loạn rồi, tính tình hắn lại thẳng, ta lo lắng hắn sẽ chịu thiệt.

Đây là lời nói trong lòng Tào Cấp.

Hắn không muốn làm Giáo Úy thành môn gì cả, đối với việc hành quân đánh trận, cũng hoàn toàn không có hứng thú.

Tào Cấp rất thích, cái gọi là kỳ tâm diệu kế! Ví như nói, cái gì mới có thể làm ra được một bảo đao tốt nhất; như thế nào mới làm cho hiệu suất xe Tào Công tăng cao. Hay là, làm cho hắc cùng với Hoàng Thừa Ngạn, ngồi xổm ở bên ao trong hậu viện, xem làm sao để treo được một tấm giấy trắng...Việc này, việc này xa so với thao luyện binh mã, tuần sát đô thành càng thú vị, càng làm cho Tào Cấp vui lòng.

Chỉ là, có lúc hắc cũng không có cách nào lựa chọn.

Tào Cấp nhậm chức Giáo Ủy thành môn, là Tào Tháo đối với Tào gia gần như mất đi một bổ sung của Hải Tây.

Hơn nữa, Tào Tháo cũng biết Tào Cấp không thích hợp đảm đương.

Thậm chí ngay cả Tào Bằng cũng rất rõ điểm này. Cho nên, sau khi Tào Cấp nhậm chức Giáo Ủy thành môn. Tào Bằng cũng được, Tào Tháo cũng được, đều vì hắc mà tìm kiếm trợ thủ. Từ lúc ban đầu, Hách Chiêu, Hã Hầu Lan, đến Tào Tuấn Tào Bân, còn có huynh đệ Ngư Kim...Tào Cấp đối với điểm này cũng rất rõ ràng.

Nhưng mà, hắc vẫn không thích!

Lưu Diệp trái lại biết được tâm tư của Tào Cấp, không kìm nổi cười ha ha.

- Tuyển Thạch, người khác đều mong mỗi quan to lộc dày, người chế giễu...Tuy nhiên, nếu người thật muốn làm chức vụ này, ngày mai ta và Tư Không thương lượng một chút, xem có thể để cho Tư Không hạ lệnh không, triệu huynh đệ Vương Mãnh về Lũng Tây.

Tào Cấp tuy nói là oán giận, nhưng chưa hắc đã nói sai.

Wang Mãnh thật sự không thích hợp ở Lũng Tây!

Tình hình của Lương Châu, hiện giờ càng ngày càng phức tạp...Wang Mãnh tuy võ nghệ cao cường, cũng có thể trị quân, nhưng chung quy thiếu hụt uy danh. Lưu Diệp cảm thấy, cho dù là cho Đặng Tắc đảm nhiệm chức vụ Đô Ủy nam bộ, chỉ sợ cũng thích hợp hơn so với Vương Mãnh.

Đừng nhìn Đặng Tắc thiếu đi một cánh tay, nhưng làm được việc, không có chút cẩu thả.

Ở quân Đông này một năm nay, hắc gánh vác áp lực khắp nơi, chính là đem hai khu Bạch Mã và Diên Tân nối liền thành một thể, thúc đẩy chính sách đồn điền. Năm nay thu hoạch của Đông quận rất tốt, thiếu chút nữa là đạt được bốn trăm nghìn học gạo. Chẳng những có thể tự cấp tự túc, hơn nữa còn ủng hộ cho khu Bộc Dương một lượng cực lớn. Dựa theo tiến độ này, Đông quận sớm muộn gì cũng trở thành một viên minh châu của bờ nam Hoàng Hà. Đợi đến năm sau, thậm chí có thể tạo thành toàn bộ Duyệt Châu, thành một quận huyện giàu có nhất.

Đồn điền, trải qua nhiều năm thực nghiệm, đã chứng minh được, trước mắt là phương án tốt nhất.

Đương nhiên rồi, đồn điền tất nhiên sẽ kích động lợi ích của nhiều đại tộc thế gia. Điều này cũng là sự mở rộng đồn điền của Tào Tháo, nguyên nhân chủ yếu của khó khăn chồng chất. Đặng Tắc rất thông minh, y dung Bạch Mã và Diên Tân để thúc đẩy đồn điền, cũng là suy xét cho chính bản thân y.

Bạch Mã, bị Tào Bằng phóng hỏa đốt thành một đồng hoang tàn.

Trận chiến Diên Tân, cũng làm cho Toan Tảo thành một tòa thành trống.

Kết quả của hai cuộc đại chiến, quét sạch chướng ngại cho Đặng Tắc. Cho nên tại hai đồn điền này, trái lại không có quá nhiều người cự tuyệt.

Thành quả đồn điền của Đông quận năm nay, năm tới tất nhiên sẽ làm cho Đặng Tắc mất nhiều sức lực.

Điều này đủ để chứng minh rồi, thủ đoạn của Đặng Tắc khôn khéo và tuyệt diệu. Chỉ tiếc là, chiến tích của Đặng Tắc càng tốt, thì càng khó mà rút ngắn thời gian thoát thân từ Đông quận. Bằng không, Lưu Diệp nhất định sẽ cự tuyệt Tào Tháo, cho Đặng Tắc hướng về Lương Châu.

Tào Cấp gật đầu nói:

- Vậy thì nhờ Tử Dương rồi.

Khương Đạo, vì trong huyện người Khương là chủ yếu mà đặt tên như thế.

Vương Mãi đi lên thành lầu, nhìn xuống dưới thành thấy người đi đường lúi nhú, cảm thấy vô cùng ảm ỉ.

- Hôm nay sao lại có nhiều người ra vào vậy?

- Hồi Đô Úy, nghe nói giữa Bạch Mã Khương và Tham Lang Khương, xảy ra xung đột. Trong khoảng thời gian ngắn vô cùng rối loạn, đến nỗi người Khương ở Hà Niết, tháo chạy hàng loạt, đều vây kín ở ngoài huyện thành, mới xuất hiện tình trạng trước mắt như vậy.

Bạch Mã Khương và Tham Lang Khương, là hai bộ lạc Khương tộc lớn nhất trong khu vực.

Hai bộ lạc, cách tương vọng, mâu thuẫn tồn tại đã từ lâu. Nghe nói khi còn ở Tây Hán, hai bộ lạc đã phát sinh xung đột quy mô lớn. Chỉ là sau đó triều đình ra trấn áp, mới làm cho hai nhà bắt tay, cách sông mà chặn. Những năm cuối của Đông Hán, người Khương sau khi phát sinh bạo động, sự ràng buộc của triều đình đối với Hà Niết càng ngày càng nhỏ, xung đột giữa hai bộ tộc ngày càng nghiêm trọng hơn.

Bạch Mã Khương và Tham Lang Khương, tới gần Vô Đô và Lũng Tây, thuộc sự cai quản của Đô Úy nam bộ.

Sau khi Vương Mãnh nghe nói vậy, vốn định tự mình thị sát Khương Đạo, nhưng do lúc đó loạn lạc Kim thành, y liền lãnh binh đóng quân ở Hà Quan, không thể không thay đổi hành trình. Tuy nhiên, y vẫn phái Vương Mãi đi Khương Đạo kiểm tra, lại không muốn vượt qua chiến loạn bạo động của hai bộ tộc người Khương. Bạch Mã Khương và Tham Lang Khương, đều là người Khương Cổ được phân nhánh, lại gọi là Bạch Mã thị hoặc Tham Lang Đế.

Vương Mãi sau khi đến huyện Khương Đạo, Khương Đạo Trưởng không biết đi đâu rồi.

Không biết làm sao, Vương Mãi chỉ đành phải tạm lĩnh Khương Đạo, vững vàng thế cuộc. Chỉ có điều xem tình hình trước mắt này, chỉ sợ là một thời gian khó mà bình ổn.

Nhưng chỉ là đám người Khương chạy nạn ngoài thành này, làm cho y cảm thấy hết sức đau đầu.

Càng không muốn tiến về Hà Niết, ngăn cản xung đột hai Khương.

- Quá nhiều người đổ vào cửa thành, chung quy không phải là một chuyện tốt.

Nếu chẳng may phát sinh bạo động, chỉ sợ ai cũng không có cách nào mà ngăn trở. Truyền mệnh lệnh của ta, ở Đạp Trung mà bố trí nơi trú quân, những người dân từ Hà Niết đến tị nạn, đều bố trí ở trong Đạp Trung. Trong huyện thành tất phải tăng cường tuần tra, một khi phát hiện bất thường, lập tức bấm báo ta.

Đạp Trung, trên lịch sử từng là đất bắc phạt đồn điền của Khương.

Toàn bộ khu Khương, dãy núi trùng điệp, khe rãnh dọc theo...Núi cao, cốc sâu, tạo thành toàn bộ cảnh trong huyện địa thế phức tạp.

So sánh ra thì Đạp Trung xem như một vùng đất tương đối bằng phẳng.

Cần phải nhanh chóng đem đám dân tị nạn này bố trí xuống đó, nếu không tất nhiên sẽ phát sinh bạo loạn.

Vương Mãi gãi gãi đầu, nhìn cảnh lộn xộn dưới thành, cũng cảm thấy đau đầu vô cùng. Y thật sự không biết, nên giải quyết vấn đề này thế nào. Tuy nhiên đi theo Tào Bằng nhiều năm, cũng có kinh nghiệm nhiều, coi như là có chút kinh nghiệm.

Y biết, một khi đám người Khương này bạo loạn, tất nhiên sẽ dẫn tới một phản ứng dây chuyền.

Mùa đông sắp đến.

Kho phủ Khương trống rỗng, còn phải đối mặt với nhiều vấn đề khó tránh khỏi, trước sau là một phiền toái lớn.

- Lập tức phái người đi tới Lâm Diêu, nói cho Thạch huyện lệnh về tình hình phức tạp của Khương, cần ông ta chi viện. Nói ông ta trước khi vào mùa đông, ắt phải giả đến một ít lương thảo. Ba mươi nghìn thạch...Thật sự không được, thì mười nghìn thạch cũng được.

Lương Châu hỗn loạn nhiều năm, lại là nơi nghèo nàn, vốn không được xem là nơi giàu có và đông đúc.

Thạch Thao sau khi đạt được Lâm Diêu, dưới sự ủng hộ của Vương Mãnh và Vương Mãi cũng là miễn cưỡng để đứng vững gót chân. Đầu năm, y bắt đầu ở Lâm Diêu tiến hành đồn điền, trên cơ bản đảm bảo thuế mà bản địa Lâm Diêu. Nhưng vấn đề là, tình hình Lâm Diêu vốn dĩ đã không được coi là tốt lắm.

Đồn điền, tuy rằng đảm bảo được Lâm Diêu có thể vượt qua được mùa đông năm nay, nhưng nền tảng chung quy cũng không đủ.

Ba mươi nghìn thạch, chỉ sợ là hơi nhiều rồi!

Mười nghìn thạch, lại chưa chắc đủ..

Nhưng mà, Vương Mãi lại không muốn xuất, còn có biện pháp khác.

Mãi trời tối.

Khương Đạo cuối cùng cũng yên lặng. Bọn dân tị nạn chiếm được phân luồng, tình hình ít nhiều cũng ổn định lại. Nhưng mà, Vương Mãi lại biết được, cái yên tĩnh này chỉ là tạm thời thôi...Hai bộ tộc Khương ở Hà Niết nếu như tiếp tục xung đột, thế tất sẽ tạo thành càng nhiều dân Khương tuôn vào Khương Đạo. Đến lúc đó, ăn chưa ăn, ở chưa ở, mới là bắt đầu phiền phức thật sự.

Nếu A Phúc ở đây, sẽ giải quyết thế nào?

Vương Mãi ngã trên giường, nhìn nóc nhà, suy nghĩ mà không nói.

A Phúc hiện giờ ở Hà Tây, đang phát triển nhanh chóng. Còn cái tên Đại Hùng thông minh kia, chạy tới bang giúp A Phúc làm việc, thật nhẹ nhàng. Sớm biết vậy, ta cũng đi Hà Tây với A Phúc cho rồi...Còn tốt hơn là bây giờ, đau đầu không ngừng.

Ngẫm nghĩ, Vương Mãi không khỏi cười khổ...

453. Chương 483 -485

Dưới thành Loan Diệu, Mã Siêu cười ngựa lòng vòng, không ngừng hướng về trên thành mà chửi bới.

Tào Bằng đứng ở dưới bóng râm của kỳ môn, nhìn Mã Siêu giống như bộ dạng chạy trốn, cũng không kìm nổi thầm khen ngợi trong lòng:

- Hay cho một Cẩm Mã Siêu!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hấn và Mã Siêu chạm mặt.

Nhưng giống như lúc trước khi ở Hồng Thủy Tập, hấn núp ở một nơi bí mật, lén lút quan sát.

Mã Siêu lúc này so với bộ dạng hăng hái tài năng lúc trước tại Hồng Thủy Tập thật không giống nhau. Tuy rằng nhìn có vẻ vẫn đường hoàng như trước vậy, nhưng hình như ẩn sâu bên trong là khí chất trầm ổn nhiều hơn. Điều này cũng khiến cho Mã Siêu toát lên cảm giác cay nghiệt. Xa xa, bình Tây Lương bày trận chỉnh tề, cao ngạo.Đứng ở trên thành vẫn có thể cảm nhận được sát khí dày đặc kia. Đây cũng là điểm khác nhau giữa Mã Siêu và Mã Thiết. Mã Thiết tuy rằng liều lĩnh, nhưng nhiều hơn là khiến người ta cảm giác lỗ mãng. Còn Mã Siêu không giống vậy, khi ra trận, liền tạo ra khí thế ngập trời.

- Mã Siêu này, quả thật không tầm thường.

Tào Bằng đột nhiên khẽ cười một tiếng, quay người nhìn lại:

- Thế nào? Chư quân có cách nhìn gì không?

Diêm Hành lặng lẽ không nói gì, chỉ có điều nhìn chằm chằm Mã Siêu dưới thành, khớp hàm nghiến chặt.

Mà Từ Thứ vẫn như trước lộ vẻ bình thản, giống như căn bản không hề xem trọng Mã Siêu, trên mặt hiện ra ý cười có chút thản nhiên.

Đến nỗi huynh đệ Bàng Đức Bàng Minh, thì mặt không chút biểu cảm.

- Diêm Ngạn Minh là kẻ nhất gan, có dám cùng với ta đấu một trận?

Đối mặt với sự khiêu khích của Mã Siêu, Diêm Hành hầm hằm giận dữ, quay đầu thỉnh chiến.

Lại thấy Từ Thứ một phen ngăn chặn y lại, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ngạn Minh, hà tất lỗ mãng tức giận? Đừng thấy y bừa bãi vậy, thực ra đã không có kế khả thi. Người hiện giờ nếu đi xuất chiến, đang chính hợp với lòng kẻ dưới này...Ngạn Minh, sau này tất có đại tiền đồ, tương lai của Lương Châu này dựa nhiều vào Ngạn Minh. Cho nên, trừ phi người có mười thành nắm giữ phần thắng, bằng không đừng tùy tiện xuất binh đánh. Thắng thì tốt, nếu như đánh bại, sẽ làm cho thanh danh Ngạn Minh giảm nhiều, làm cho về sau sẽ có nhiều bất lợi.

Từ Thứ nói một phen, lập tức làm cho Diêm Hành tỉnh táo lại.

Y lén lút nhìn dưới kỳ môn, Tào Bàng liếc mắt yên lặng không lên tiếng, trong lòng âm thầm vui mừng.

Những lời này của Từ Thứ rõ ràng là nói cho y biết: Tào Bàng về sau rất xem trọng y ở Lương Châu, khẳng định sẽ có một vị trí nhỏ nhoi.

Lúc đầu, Diêm Hành nghe theo lời trấn trối của Hàn Toại, cùng với Thành Công Anh đến Võ Uy nương tựa Tào Bàng.

Nhưng mà nói thật trong lòng, y cũng không quá tin tưởng đối với Tào Bàng. Không phải hoài nghi năng lực của Tào Bàng, mà là do thái độ của Tào Bàng. Ở giữa y và Thành Công Anh, Tào Bàng dường như càng xem trọng Thành Công Anh, vừa đến đã giao phó trọng trách cho gã.

Có lẽ trong mắt người khác, làm Võ Uy Trường ví giống như lư đày.

Nhưng đối với Diêm Hành ở lại Lương Châu lâu mà nói, lại biết được rằng Võ Uy Trường kỳ thực là một việc rất tốt.

Huyện Võ Uy tiếp giáp Tây Khương, mà Tây Khương lại là một nhánh lực lượng cực kỳ quan trọng của huyện Võ Uy. Để Thành Công Anh đảm nhiệm Võ Uy Trường chính là nói rõ sự xem trọng của Tào Bàng đối với gã. Nơi đó nhìn có vẻ hoang vắng, lại có thể đạt được quyền lực cực lớn. Huyện Võ Uy tiết chế cũng hoang, có thể nói toàn bộ Tây Khương đều chịu sự khống chế của huyện Võ Uy, mười mấy vạn người Khương, đều do Thành Công Anh áp chế...mười mấy vạn người ư! Vậy gần như là nhân khẩu của cả một quận rồi. Võ Uy Trường nhỏ bé gần như là quyền lực của Thái thú, còn có gì mà bất mãn nữa? Nếu như có thể Diêm Hành rất nguyện ý đối với Thành Công Anh, đi huyện Võ Uy nhậm chức.

Tào Bàng dường như rất tôn trọng Diêm Hành.

Nhưng Diêm Hành lại có thể cảm thấy được, giữa Tào Bàng và y, dường như có chút hiềm nghi.

Nay nghe lời nói của Từ Thứ, Diêm Hành liền yên lòng. Y đích xác không có nắm chắc được chiến thắng được Mã Siêu...Khoảng cách giữa y và Mã Siêu cũng không cho là quá lớn. Mấy năm trước, y có lẽ có thể thắng được Mã Siêu, nhưng hiện nay, lại có chút nguy hiểm.

Nguyên nhân ư, rất đơn giản!

Sau năm đầu Kiến An, Mã Siêu chinh phạt Đông Tây, chưa bao giờ buông bỏ chiến sự.

Mà Diêm Hành sau khi ở đó, lại chậm rãi theo sự chuyển dời của binh sự, mà đem trọng tâm để trên việc nội chính, sơ suất việc võ nghệ của bản thân. Con đường tập võ này, như là đi ngược dòng nước, không tiến thì lui. Một ngày không luyện trời biết được, hai ngày không luyện tự mình biết, ba ngày không luyện, người thiên hạ toàn bộ đều biết. Một bên kiên trì bền bỉ, một bên chậm chạp lười biếng, tự nhiên sẽ có sự chênh lệch. Đương nhiên rồi, Diêm Hành thân thủ hiện giờ, cũng không tệ lắm! Ít nhất dưới trướng Tào Bàng, có thể trước ba, ưu thắng Phan Chương. Mặc kệ nói thế nào, cũng coi như là võ tướng siêu hạng nhất, cũng không phải là hư danh.

Tào Bằng khoát tay chặn lại,

- Chúng ta quay về.

- Công tử, Mã Siêu kia nếu cứ ngoan cố...

Cảnh Lâm không kìm nổi hỏi.

- Nếu như y tấn công mạnh, tức không có đầu óc.

Tào Bằng cười cười, nói với Cảnh Lâm:

- Vân Hạc không cần lo lắng, Mã Siêu ở xa tới, dưới trướng của y đa số là người Khương của huyện Trương Dịch, thiện dã chiến mà không thiện công thành, cho nên chắc chắn sẽ không tấn công mạnh.

Nói xong, hắn quay đầu hướng về phía dưới thành mà nhìn thoáng qua.

- Cứ để mặc hắn kêu gào đi.

Tào Bằng đi nhanh hướng về phía dưới thành mà đi, đám người Diêm Hành khẩn trương đi theo.

Cảnh Lâm đứng ở trên thành, nhìn xuống dưới chỗ Mã Siêu, vẻ khẩn trương dần dần biến mất. Đúng vậy, trong tay Mã Siêu không có khí giới công thành loại lớn, muốn công phá huyện thành Loạn Diệu, chỉ sợ là phải hao phí nhiều tinh thần. Nay công tử thân đến đốc chiến, sao lại phải lo lắng chứ?

Nghĩ đến đây, Cảnh Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, không chút cảm thấy sợ hãi.

Trong công đường của huyện Loạn Diệu, Tào Bằng ngồi xuống trong phòng khách.

- Sa bàn được chuẩn bị ổn thỏa rồi chứ?

- Nghiệp đã chuẩn bị xong xuôi.

Từ Thứ dứt lời, khoát tay chặn lại, thấy vài tên đại hán cường tráng, từ bên ngoài bùng vào một sa bàn vuông ba mét.

Trong sa bàn, là địa hình trong vòng trăm dặm của huyện thành Loạn Diệu.

Dãy núi, con sông, đồi núi, bình nguyên, có thể liếc qua là thấy ngay...

Tào Bằng sau khi chiếm lĩnh Võ Uy, liền hạ lệnh chế ra sa bàn của các huyện.

Đặc biệt là ưu tiên ba huyện Cô Tang, Thương Tùng, Loạn Diệu, hao phí không ít nhân lực và vật lực. Huyện Võ Uy trị hạ bao gồm cũng hoang dã, cho nên nhất thời cũng khó mà tạo ra được sa bàn. Mà các huyện còn lại, tương đối thông thả không hề nóng lòng chế tác.

Sau khi hoàn tất chế tác sa bàn của các huyện, đều tập trung ở Cô Tang.

Lần này, Từ Thứ đến trước, mang theo sa bàn của huyện Loạn Diệu. Sa bàn này của Loạn Diệu, tiêu hao thời gian cả tháng, sử dụng khá nhiều nhân lực. Tào Bằng đến trước sa bàn ngồi xổm, nhìn xuống địa hình Loạn Diệu, ngón tay vuốt nhẹ cảm, rơi vào trầm tư.

Mà Diêm Hành, thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy sa bàn.

Thị giác lập thể này tấn công xa hơn so với bản đồ.

Y không khỏi tò mò đi lên phía trước, thì thầm nói riêng với Từ Thứ. Khi biết được sa bàn này được tạo bởi Tào Bằng, Diêm Hành có chút kính nể, liếc mắt nhìn Tào Bằng. Ở y xem ra, có thể người có suy nghĩ diệu tưởng như vậy, ắt không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Có bức sa bàn này, toàn bộ huyện Loạn Diệu vừa xem là hiểu ngay, đều nắm ở trong tay, thực rất khéo léo.

- Đây là vùng nào?

Tào Bằng đột nhiên dùng tay, chỉ vào một điểm trên sa bàn, ngẩng đầu lên hỏi.

Từ Thứ theo hướng ngón tay của Tào Bằng, nhìn chữ đánh dấu ba lớn, ngay sau đó lấy ra một quyển sổ, sau khi nhìn lướt qua, lập tức đáp:

- Nơi này gọi là bãi Lư Thủy, trong Lư Thủy này, tiến vào dãy núi Nam Sơn mà dần dần mất hẳn.

- Thế nào?

Tào Bằng lại hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi này của hắn, khiến cho Diêm Hành có chút hồ đồ.

Đây là những người đã trải qua một khoảng thời gian dài hợp tác, mới có thể tạo nên được sự ăn ý với nhau.

Từ Thứ gật gật đầu:

- Rất tốt!

-Ừ!

Tào Bằng lại cúi đầu xuống.

- Quân sư, công tử mới vừa rồi là ý gì...

Diêm Hành thấp giọng hỏi, lộ ra vẻ hâm mộ. Tấm lòng của vị thủ lĩnh này, sẽ là một tên tâm phúc mới có vinh hạnh này.

Diêm Hành dường như hiểu rõ rồi!

Vì sao Từ Thứ và Bằng Thống lại được Tào Bằng xem trọng.

Rất đơn giản, bọn họ có thể lý giải nhanh chóng ý tưởng cho Tào Bằng, không cần nói năng rườm rà. Thử nghĩ, vì kẻ bề trên, nào có ai không thích phụ tá thông minh? Một câu nói, một ánh mắt, có thể hiểu rõ được ý nghĩ của nhau, tuyệt đối là một loại thể hiện năng lực. Diêm Hành trước kia không cảm nhận được, bởi vì y là kẻ bề trên; mà nay, y dường như có chút hiểu rõ, việc tùy mặt gửi lời này, phỏng đoán được tâm tư quan trọng...phải nghĩ nếu muốn đứng vững gót chân, cái hiểu ngầm này không thể không học được.

Từ Thứ hạ giọng nói:

- Công tử là muốn ở bãi Lư Thủy, thiết lập tiểu trại.

- Ồ?

- Ngạn Minh có thể chú ý đến, bãi Lư Thủy đang ở giữa huyện Loan Diểu và Trương Dịch, dựa vào Lư Thủy, tựa lưng vào Nam Sơn, địa thế rộng rãi, dễ thủ mà khó công. Nếu như thiết lập tiểu trại ở đây, tiến có thể tấn công bên sườn của quân Mã Siêu, lui có thể lấy Nam Sơn che chắn, nhất phu làm quan ải, vạn phu không mở. Ừ Mã Siêu vẫn chưa lưu ý đến nơi này, còn bãi Lư Thủy đến nay chưa có quân đóng giữ. Công tử là đang hỏi khả năng thiết lập tiểu trại của bãi Lư Thủy...ta cảm thấy...đó sẽ không phải là vấn đề quá lớn!

Diêm Hành, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trên sa bàn, hai lá cờ nhỏ màu đỏ xanh, phân biệt rõ ràng.

Màu đỏ tượng trưng cho Tào Bằng, mà màu xanh là tượng trưng cho Mã Siêu...Vị trí của bãi Lư Thủy, đang ở phía bên sườn của quân Mã Siêu, nhìn qua cực kỳ nổi bật.

Tào Bằng suy nghĩ một lát, đứng dậy, ngồi xuống trong phòng khách.

- Nguyên Trực, có thể cảm thấy được điều gì?

Từ Thứ ngẩng ra, chợt như thoáng chút suy nghĩ gật gật đầu.

- Mã Mạnh Khởi lần này công kích Loan Diểu, thực sự là có chút cổ quái...Theo lý mà nói, gã ta đáng lẽ rất rõ, Võ Uy tuy chỉ là phương định, nhưng nếu muốn tấn công, không phải là chuyện dễ. Công tử hiện giờ, kích không đủ mà thủ thì có thừa, gã nếu như mưu đồ Võ Uy, cho dù là chiến thắng, cũng là lưỡng bại câu thương. Nếu như ta là Mã Mạnh Khởi, khi cướp lấy Võ Uy, chẳng thua kém hơn mưu đồ quận Võ Đô.

- Sao lại vậy?

- Võ Đô, địa thế phức tạp, sau lưng dựa vào Hán Trung, bên sườn dựa vào Hoàng Trung.

Mã Siêu và Khương hồ, xưa nay có giao tình...Mà Võ Đô phòng thủ, thì rõ ràng là hư không. Nếu như chiếm được Võ Đô, tiến vào mưu đồ Lũng Tây Hán Dương, tới ba ngoại thành Quan Trung; lui có thể vào Hán Trung, cùng với Trương Lỗ liên thủ, đều ngăn cản địa thế của Hán Trung...

Ta hiểu rồi, Mã Siêu cũng không phải muốn lấy Võ Uy, mà là giả vờ tấn công Võ Uy, thật sự là muốn đánh Võ Đô.

Tào Bằng thần sắc nghiêm tran, gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách nói của Từ Thứ.

Diêm Hành nói:

- Rất khó để Mã Đằng muốn buông tha Kim Thành?

- Vậy thì không đến nỗi...Gã nếu có thể lấy Võ Đô, ắt sẽ không buông tha Lũng Tây. Nếu như có thể đem Lũng Tây Kim Thành và Võ Đô hợp thành một thể, thanh thế của Mã Đằng, cũng sẽ theo đó mà tăng vọt. Nếu là Tư Không, cũng phải cẩn thận, không dám làm xằng bậy. Gã chính là dùng phương thức hợp tung, liên kết kháng Tào, nếu như làm ổn thỏa, có thể ngồi một nửa ở Lương Châu.

Trong lòng Tào Bằng khấn nguyện!

Hắn ngược lại không phải lo lắng đến những cái khác, chỉ có điều nguyên nhân là ở Lũng Tây, có người thân và huynh đệ của hắn.

Nói thật, Mã Đằng nếu không cướp lấy Lũng Tây, chiếm lĩnh Võ Đô, có liên thủ với Trương Lỗ hay không, hắn đều không đặc biệt để ý.

Kế hoạch 'Hà Tây' của Lý Nho, đã bắt đầu thi hành.

Tô Song thương hội ở quận Hà Tây, đã trải qua thời gian gần một năm chuẩn bị, bắt đầu hướng về phía Tây Xuyên phát động công kích. Hán Trung, là con đường ắt phải qua Tây Xuyên, giống như cũng là một mảnh đất giàu có và đông đúc. Nếu phải quấy nhiễu kinh tế ở Tây Xuyên, vậy thì Hán Trung cũng tất nhiên không thể không chịu ảnh hưởng đến. Có thể nói, Tào Bằng đã làm tốt việc chuẩn bị cho quấy nhiễu kinh tế của Hán Trung.

Ba năm, chỉ cần ba năm!

Kinh tế của Hán Trung tất nhiên sẽ xuất hiện sự thoái rữa...Cho dù là Mã Đằng và Trương Lỗ liên kết, cũng khó mà chống đỡ được quá lâu.

Chiến tranh kinh tế, đối với thời đại này mà nói, vẫn là một khái niệm mơ hồ.

Tuy rằng trước đó, cũng có trải qua nhiều trận chiến tương tự, nhưng phần lớn là một loại công kích vô ý thức. Quân Trọng đưa ra kho trống đủ để mà hiểu rõ được khái niệm vinh nhục, đem kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ lần đầu đặt ở trên đài. Mà trong sử ký Tư Mã Thiên, cũng có nhắc đến chút ít vấn đề này. Điều này đã chứng minh mọi người đã biết được tính quan trọng của kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ, nhưng cho dù thủ đoạn tiến hành công kích thế nào, vẫn chưa có một khái niệm hoàn thiện. Tào Bằng đối với việc này, cũng không am hiểu lắm...nhưng vì kiếp trước của hắn, cũng tiếp xúc qua một trường hợp phạm tội kinh tế, cho nên đối với thủ đoạn và thủ pháp quấy nhiễu thị trường này, tương đối quen thuộc nhiều rồi.

Mất đi sự ủng hộ của kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ, Mã Đằng và Trương Lỗ, cũng mất đi việc cùng với chống lại tư bản Trung Nguyên.

Cho nên, chỉ cần có thể làm cho Lương Châu phát triển vững vàng, sớm muộn cũng có thể chiếm thế chủ động. Nhưng Vương Mãnh hiện giờ ở Lũng Tây, Vương Mãi và Thạch Thao, cũng ở Lũng Tây làm việc. Nếu chẳng may Mã Đằng công kích Lũng Tây, bọn họ há chẳng phải đối mặt với nguy hiểm sao?

Mã Siêu, chỉ là một tên mượn danh nghĩa.

Gã chiếm lĩnh Trương Dịch, nhiều hơn nữa là muốn kiểm chân Tào Bằng, đồng thời phân tán sức chú ý của những người khác.

Sau một hồi cân nhắc thật lâu, Tào Bằng nói với Từ Thứ:

- Lập tức phái người hướng về Hán Dương, nói với Dương Nghĩa Sơn chú ý nhiều hơn động hướng của Mã Đằng.

Hắn và cha con Vi Đoan không có quan hệ nhiều lắm, hơn nữa còn hai bên nằm vào phe cánh bất đồng, cho nên không tiện chuyển lời lắm.

Dương Phụ thì khác.

Gã rõ ràng là có khuynh hướng về phía Tào Tháo, đồng thời tự mình làm, cùng với Tào Bằng cũng tiếp xúc qua một chút.

Thông qua cửa khẩu Dương Trác, để cho Vi Đoan lưu ý nhiều hơn, là một con đường tốt nhất. Đồng thời, Tào Bằng còn để Từ Thứ tìm cách tạo mối quan hệ với Vương Mãnh, để đảm người Vương Mãnh cẩn thận với việc tập kích bất ngờ của Mã Đằng. Chờ sau khi sắp xếp thỏa đáng, Tào Bằng mới nhẹ nhõm hơn chút. Không thể để cho Mã Siêu tiếp tục làm bừa ở Loạn Điều... Phải hết sức nhanh chóng đuổi hắn ra ngoài.

- Ngạn Minh!

- Có mặt tướng.

Diêm Hành tiến lên một bước, chen tay vào thi lễ.

Ngón tay Tào Bằng nhẹ nhàng gõ vào tay vịn của ghế bành, ánh mắt long lanh, chăm chú nhìn Diêm Hành.

Ánh mắt đó, tựa như hai thanh kiếm sắc, thẳng xuyên qua trong tim của Diêm Hành. Diêm Hành lập tức khấn trương, nơm nớp lo sợ, không dám nói gì.

Sau một lúc lâu, Tào Bằng nói:

- Mã Siêu, là tai họa ở Vô Uy.

Nếu như không sớm loại bỏ, tất thành tai họa, ta muốn mời Ngạn Minh, thiết lập tiểu trại ở bãi Lư Thủy, không biết Ngạn Minh có nguyện làm vậy không?

Diêm Hành lập tức mừng rỡ.

Đây là Tào Bằng coi trọng y chăng!

- Mặt tướng nguyện đóng quân ở bãi Lư Thủy.

Tào Bằng sắc mặt lảng xuống,

- Ngạn Minh, ta biết ngươi và Mã Siêu có thù không đội trời chung.

Lần này, ngươi đóng quân ở bãi Lư Thủy, quan hệ rất lớn. Hi vọng ngươi đừng lấy thù riêng, mà ảnh hưởng đến việc nước... Lần này, ngươi đóng ở bãi Lư Thủy, là bí mật đi. Nếu như không có mệnh lệnh của ta, không được tự tiện xuất kích, càng không được cho Mã Siêu phát giác ra.

Ta có thể đồng ý với ngươi, thời cơ thích hợp, chắc chắn sẽ cho ngươi báo thù rửa hận, phục đoạt Kim thành. Nhưng lúc này, vẫn phải nhẫn nại. Ngươi nếu như có thể đồng ý điểm này, bên ta có thể phái người đi. Nếu như không thể, cũng chỉ có thể lưu lại Loạn Điều... Ngạn Minh, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng... Còn đây là quân lệnh! Một khi đồng ý rồi, tuyệt không được vi phạm, nếu không...

Tào Bằng nghiêm mặt nặng lời, làm cho Diêm Hành hải hồn khiếp vía.

Sau một lúc lâu, y ngẩn ngơ nói:

- Xin công tử yên tâm, nếu như Diêm Hành chống lại quân lệnh, công tử có thể lấy đầu của Diêm Hành, tuyệt không oán một câu.

Tào Bằng, lúc này mới lộ ra vẻ mặt tươi cười.

- Nếu đã như vậy, thì nhờ tướng quân vậy!

Mã Siêu sau khi khởi binh từ Tây Lương, dọc đường thế như chẻ tre, ở bên sông Vị Thủy, đứng sừng sững đối mặt với Tào Tháo. Mã Siêu khi đó, binh hùng tướng mạnh, hiệp đại thắng chí thế, đáng vẻ kiêu ngạo ngút trời. Dù có là Tào Tháo, cũng không thể chính diện giao phong.

Vì thế, Tào Tháo quyết ý phân binh.

Ông ta thân dẫn đại quân, cùng Mã Siêu tương tranh Vị Thủy.

Đồng thời lệnh đại tướng Từ Hoảng bí mật sang sông Vị Thủy, đánh úp từ phía sau. Tào Tháo ban đầu thất bại liên tiếp, cuối cùng lại toàn thắng, cũng chính là nhờ đội kỵ binh này của Từ Hoảng. Mà nay, Tào Bằng sử dụng chiêu bài cũ. Chẳng qua chỉ là để Diêm Hành thay thế Từ Hoảng, mà hấn từ chính diện, giam chân Mã Siêu, thu hút sự chú ý của y, rồi sau đó tùy thời cơ đánh một trận chiếm thành.

Tào Bằng, không phải Tào Tháo.

Mà Mã Siêu lúc này, cũng không phải Mã Mạnh Khởi ở năm Kiến An thứ mười ba giao tranh với Tào Tháo tại sông Vị Thủy trong lịch sử.

Cho nên trong kế hoạch, thật ra cục diện vẫn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Để Diêm Hành lén qua sông thuận lợi, ngày tiếp theo khi Mã Siêu lại khiêu chiến, Tào Bằng đích thân dẫn Bạch Đà binh, sát xuất Loan Điền.

Mã Siêu giật mình kinh hãi!

Y ở Loan Điền khiêu chiến mấy ngày, từ đầu đến cuối không thấy quân Tào có động tĩnh.

Không ngờ rằng hôm nay vừa mới bày thế trận, chưa đợi y đến thách thức, quân Tào đã ra khỏi thành nghênh chiến.

Hơn nữa, quân Tào xuất thành nghênh chiến lần này, quân số cũng không phải là nhiều, với lại trang phục cũng vô cùng kỳ lạ. Một loạt toàn lạc đà trắng, đại đao cường nỏ, tỏa ra sát khí đằng đằng. Tuy chỉ có khoảng ba trăm người nhưng lại làm Mã Siêu không thể không cẩn thận đối phó...

- Huynh trưởng, đệ nghe nói, Tào Bằng Hà Tây đó có một đội thân vệ, gọi là Bạch Đà.

Mã Đại thấy thế, vội vàng mật báo với Mã Siêu.

Nào biết, mắt Mã Siêu hơi lóe sáng, trầm giọng nói:

- Đệ nói, tiểu Tặc Tào gia đã tới Loan Điền.

- Đúng vậy!

Mã Đại còn chưa nói dứt lời Mã Siêu đã lao ra cửa.

Y cưỡi ngựa lượn vòng trước trận, lớn tiếng quát:

- Tên nhãi Tào Bằng, nếu đã tới, sao không ra đây nói chuyện.

Chỉ thấy Bạch Đà binh tách ra, tạo thành một đường ở giữa.

Một sư hổ thú, chở một viên đại tướng theo kỳ môn hạ lao ra. Vị tướng này, tuổi chừng hai mươi, tay cầm một cây Họa Can Kích, uy phong lẫm liệt, đằng đằng sát khí.

Chỉ nhìn khí thế đó cũng đủ thấy không thua kém gì Mã Siêu.

Mắt Mã Khởi đỏ rực!

Nhìn thấy Tào Bằng, y liền nghĩ tới cái chết của Hồ Bạch Hổ Đạo Chi ở Hồng Thủy Tập. Nếu không phải Tào Bằng ở giữa cản trở, e rằng Hà Tây sớm đã vào tay y; nếu Tào Bằng không ra tay, Hồ Bạch cũng không chết ở Hồng Thủy Tập, làm y mất đi một cánh tay.

Khi Hồ Bạch còn sống, Mã Siêu thật ra không cảm nhận được điều gì.

Thế nhưng Hồ Bạch vừa chết, Mã Siêu liền cảm thấy điều hại khi thiếu anh ta.

Lúc trước, y căn bản không cần phải lo lắng hay suy nghĩ, vì đã có Hồ Bạch thay y giải quyết gọn gàng ngăn nắp; nhưng bây giờ mọi việc y đều phải đích thân đi làm, loại cảm giác mỗi một ngày chỉ có bản thân Mã Siêu rõ hơn ai hết. Hơn nữa, thê tử của y, hiện giờ đang ở trong tay Tào Bằng! Cái gọi là kẻ thù gặp nhau mặt đỏ tía tai, nhìn thấy Tào Bằng, sự phẫn nộ trong lòng y lập tức cuộn trào.

- Tào Bằng, Mã mỗ chờ người đã lâu.

Vừa nói Mã Siêu vừa thúc ngựa, chiến mã hí vang một tiếng giống như mũi tên rời dây cung, lao về phía Tào Bằng.

Nhưng Tào Bằng sớm đã có chuẩn bị!

- Mã Mạnh Khởi, ta cũng đợi người lâu rồi!

Sư hổ thú không tỏ ra yếu thế, ngựa mặt lên trời gầm vang.

Tào Bằng hai chân thúc bụng ngựa, Đại Hoàng Phong cũng liền tiến lên nghênh chiến.

Phượng Thiên Họa Kịch trong tay lập tức giơ lên, đâm thẳng về phía Mã Siêu. Họa Can Kịch của Tào Bằng, dài tám thước, còn kim thương đầu hổ lê trong tay Mã Siêu, cũng phải dài hai thước. Luận phân lượng, hai người không thua kém gì nhau, nhưng sự chênh lệch chiều dài thương này, lại làm Tào Bằng chiếm thế thượng phong. Cái gọi là một tắc dài, một tắc mạnh. Phượng Thiên Họa Kịch phóng sau mà đến trước, làm Mã Siêu không thể không giơ thương lên đỡ. Hai người dường như cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, không nói câu thứ hai liền giao tranh.

Mà quân tốt hai bên, cũng đều ngậy ngấn cả người!

Mã Siêu và Tào Bằng giao phong, sự việc xảy ra quá bất ngờ, cho nên cũng không ai có chuẩn bị gì trước.

Mã Đại phản ứng đầu tiên, lớn tiếng quát:

- Tam quân, nổi trống!

Rầm rầm!

Tiếng trống trện âm âm vang lên.

Binh Tây Lương cùng hò hét, vang vọng tận trời cao.

Mà ở lầu trên tường thành, Cảnh Lâm cũng lập tức đánh trống, hạ lệnh nổi trống trợ uy.

Ngay tức khắc, dưới thành Loan Đĩnh, tiếng trống âm âm, tiếng la liên tiếp không ngừng.

Mã Siêu, Thục Hán ngũ hổ Thượng tướng!

Trước đó không lâu, cũng là thần tượng của Tào Bằng thời còn trẻ ở kiếp trước, chỉ kém sau Triệu Vân. Mà nay, Tào Bằng giao tranh với Mã Siêu, lại cảm thấy vô cùng hưng phấn. Đây là hấn lần đầu tiên chính thức giao chiến với võ tướng siêu hạng nhất. Cho dù Bàng Đức lúc trước tuy cũng là võ tướng siêu hạng nhất, nhưng chung quy vẫn cảm thấy không bằng Mã Siêu.

Trên thực tế, hai người giao đấu, Tào Bằng có thể cảm nhận được.

Mã Siêu thương nhanh mã mạnh, so với Bàng Đức, tuyệt đối phải cao hơn nửa phần, thậm chí là một bậc.

Hấn cũng không dám sơ suất, chấn hưng tinh thần, Phượng Thiên Họa Kịch múa hình bánh xe, quay liên hồi, bao phủ Mã Siêu cả người lẫn ngựa trong đó. Mà mã Siêu cũng không yếu thế, đại thương nhanh như chớp, thương ảnh mạnh trùng trùng, không chút kém thế Tào Bằng.

Thương kích giao tranh, phát ra một tiếng nổ.

Chiến mã hí vang không ngừng, giống như hai mảnh hổ đang giằng co nhau.

Mã Siêu thân là danh tướng bậc nhất Tây Lương, chiến mã đang cười đương nhiên cũng không kém. Nó là bảo mã tây Khương vương Đường Đề năm đó tặng cho Hãn Huyết. Nói về sức chiến đấu, không kém gì Đại Hoàng, sư hổ thú Tào Bằng đang cười.

Chỉ thấy kim thương đầu hồ lê của hãn rung động, thương hoa chợt hiện.

Đại thương mang theo tiếng sấm sét, vừa kêu liên lao tới... Tào Bằng ở trên lưng ngựa, giơ đại kích vẽ ra một vòng cung quỹ dị, một tiếng keng, thương kích chạm nhau, tiếng giống như sấm rền. Trận gió thương kích, người giao chiến... tạo ra một vòng sóng gợn kỳ dị. Mã Siêu càng đánh càng hăng, đại thương trong tay cũng càng lúc càng nhanh, tạo ra từng đường từng đường thương đẹp mắt, chiêu nào cũng đều đánh vào chỗ hiểm của Tào Bằng; đại kích của Tào Bằng nay lên, nhưng có vẻ hơi chậm. Từng tia sáng xuất hiện trên không trung, nhìn như chậm chạp, nhưng lại không thua kém gì đại thương của Mã Siêu...

Một bên nhanh kinh người, một bên chậm quỷ trích.

Nhưng dù nhanh hay chậm, vẫn là ngang sức ngang tài...

Võ tướng hai bên quan sát trận chiến, người nào người nấy gương mặt dờ dẩn, không nói ra lời. Mã Đại và Lý Việt hào soái Trương Dịch người Khương, liên tục tán thưởng Mã Siêu. Không ủng hộ Mã Siêu, Bằng Đức và Bằng Minh thì không ngừng gật đầu, thầm cảm khái sát pháp của Tào Bằng.

Bằng Đức vẫn cảm thấy, trận chiến dưới chân núi anh ta thua Tào Bằng là do chiến mã.

Nhưng hiện giờ xem ra cho dù anh ta có một con ngựa tốt, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Tào Bằng... Đương nhiên, sự khác biệt giữa hai người cũng không quá lớn, chỉ có chút khoảng cách nhỏ. Nhưng chính sự chênh lệch này, đủ để Bằng Đức kính phục không ngừng. Tào Bằng, mới hai mươi tuổi, còn chưa đủ tuổi sắc phong. Chờ tới khi hãn đủ tuổi còn thành thế nào nữa? Có lẽ Tào Bằng chính là con hổ tiếp theo, sau Lã Phụng Tiên.

Mã Siêu càng đánh càng tức, càng đánh càng hăng.

Chỉ thấy y bỗng thúc ngựa nhảy ra khỏi vòng chiến, sau khi trở về bản trận, kéo một y giáp trên người xuống, rồi lại lao ra.

Mã Siêu lỏa y giao chiến!

Không ngờ rằng, hôm nay Mã Siêu lại lỏa y giao chiến với Tào Bằng.

Mã Siêu tuy không xông tới tấn công tay không, nhưng y đã bỏ y giáp, không khác gì Hứa Chử.

Tào Bằng cười to, phi ngựa tới đón.

Hãn cũng cởi bỏ y giáp, một thân trắng toát, trên chiến trường có vẻ vô cùng nổi bật.

Phương Thiên Họa Kích đột nhiên biến đổi, kích thủ như treo vật nặng ngàn cân, như khai sơn đại phủ, lao thẳng vào chém Mã Siêu. Mã Siêu không hề sợ hãi, đại thương rung lên, đầu thương biến hoá huyền ảo, giống như một mảnh hổ, đột ngột lao về phía Tào Bằng. Hai người lại lao vào giao chiến, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại... Đã qua một trăm hiệp... hai trăm hiệp... ba trăm hiệp...

Quần áo của Tào Bằng và Mã Siêu đều ướt đẫm, trên đầu toát ra một loạt sương mù.

Mà trống trận hai quân, không biết đã đánh bao nhiêu hồi, quân tốt cổ họng đều đã khàn, vẫn cố rướn lên, gắng hò hét.

Đúng là một trận long tranh hổ đấu!

Thấm thoát, đã qua chính ngọ.

Mã Siêu dần dần lộ vẻ mệt mỏi, đại thương trong tay cũng chậm hơn rất nhiều.

Còn Tào Bằng sau một buổi giao chiến, cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt...

Mã Đại thấy tình hình như vậy, vội vàng thúc ngựa lao tới.

- Huynh trưởng, đệ đến giúp huynh!

Chiến mã của y vừa phi tới, chỉ thấy một con ngựa lao ra từ trong đoàn binh Bạch Đà.

- Mã Đại, thật vô liêm sỉ, muốn ý đông người mà giành thắng lợi sao? Bàng Đức cung kính tiếp trận.

Tiếng dứt, ngựa đến.

Bàng Đức ngăn cản Mã Đại, chém liên hồi.

Mã Đại cả giận nói:

- Bàng Lệnh Minh, đã sớm biết người hai lòng. Hôm nay, ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.

Mã Đại chưa từng giao chiến qua với Bàng Đức, nhưng cũng biết, Bàng Đức không dễ đối phó. Sớm từ khi Bàng Đức đóng ở thành Long Kỳ, Mã Đại đã được nghe qua danh. Trong nội tâm, có chút khinh thường, chung quy vẫn cảm thấy Bàng Đức có tiếng nhưng không có miếng. Tuy nhiên, lúc nhị mã đối đầu, khi hai người cùng vung đao giao chiến, Mã Đại lập tức cảm nhận được áp lực vô hình.

Bàng Đức, sao lại dũng mãnh như vậy?

Khí lực của người này, lớn hơn của Mã Đại rất nhiều, đại đao múa, thế lớn lực mạnh.

Mã Đại sử dụng toàn lực, khó khăn lắm mới chống đỡ được chiêu của Bàng Đức. Tuy nhiên chỉ hơn hai mươi hiệp, Mã Đại đã có phần đỡ không nổi.

Lý Việt hào soái Trương Dịch thấy tình thế không ổn, vội thúc ngựa lao ra.

Bên kia, Bàng Minh sao có thể ngồi nhìn Mã Đại và Lý Việt liên kết? Nhảy mã nắm thương, liền chặn đường Lý Việt...

Trong chốc lát, trên chiến trường càng thêm náo nhiệt.

Sáu người phân làm ba chiến đoàn, đấu khó phân thắng bại.

Cảnh Lâm ở lầu trên tường thành thấy tình hình như vậy, lập tức ra lệnh:

- Xuất kích!

Bạch Đà binh xông lên trước tiên, ba trăm binh tốt cầm đao xông trận đầy nhuệ khí, thẳng hướng lao về phía quân Tây Lương. Đồ trang bị của Bạch Đà binh, được coi là tốt nhất Hà Tây. Đại đao trong tay, là được Tào Bằng nhờ Tào Cấp đặc biệt ở xưởng Hà Nhất chế tạo mà thành.

Trong lịch sử Trung Quốc, từng có một đội tinh nhuệ, tên là Mạch Đao Binh.

Tình hình cụ thể của Mạch Đao, đời sau truyền lại rất nhiều thuyết. Tuy nhiên đại khái thì Mạch Đao là một loại đao dài hai lưỡi, sức nặng kinh người, đại lực sĩ cũng khó có thể sử dụng. Tào Bằng cũng không rõ Mạch Đao có hình dạng như thế nào, nhưng có nghe qua một loại thuyết pháp: Tiền thân của Mạch Đao, là trăm mã kiếm do thiếu phủ thời Hán chế. Vì vậy, trong ba năm ở Hứa Đô, Tào Bằng từng cùng Tào Cấp cẩn thận nghiên cứu qua trăm mã kiếm, cũng lấy trăm mã kiếm làm cơ sở, tiến hành cải tạo một chút. Mỏ hai lưỡi trăm mã kiếm, sau đó lại rèn kiếm tích thêm dày hơn, thông qua song dịch tôi vào nước lạnh rèn đi rèn lại, để tăng thêm tính năng. Bốn năm sau, Tào Cấp rốt cục đã tạo ra “Mạch Đao” đầu tiên. Đao dài chừng tám thước, trong đó đao hành đã chiếm gần nửa mét, phải cầm bằng hai tay mới có thể nhắc lên sử dụng...

Do chịu kỹ thuật tinh luyện kim loại hạn chế, trọng lượng của Mạch Đao đầu tiên, cũng chỉ khoảng bốn mươi cân.

Người bình thường đừng nói là sử dụng, chỉ sợ quay mấy cái, liền mất hết sức lực, chứ đừng nói đến chuyện giết người... Vì thế, Bạch Đà binh của Tào Bằng được chọn kỹ lựa khéo, thân cao, thể trọng, không đạt được đến yêu cầu nhất định, không được gia nhập. Hơn nữa điều kiện quan trọng nhất để vào Bạch Đà binh, chỉ ít phải có khí lực của tam thạch. Tuyển chọn loại trừ xong, mới có thể tiến hành tập luyện.

Đây cũng là một nhân tố khiến Hắc Thụy đổi thành Bạch Đà.

Khi Tào Cấp đưa thanh Mạch Đao đầu tiên tới, từng có người nói với Tào Bằng: Loại đao này, tạo ra rất khó, hơn nữa vô cùng lãng phí nguyên liệu. Tào Cấp đã phải mất hơn một năm, hao phí không biết bao

hiều tiền bạc, cũng chỉ tạo ra được thanh Mịch Dao ba trăm linh bảy cân. Theo lời người đó nói, chi phí tạo ra một thanh Mịch Dao, ít nhất có thể tạo ra hai mươi thanh Long Tước... Cho nên, Bạch Đà binh của Tào Bằng ngay từ đầu liền đã chú định số người không thể quá nhiều. Ba trăm Bạch Đà binh, đã là con số cực hạn.

Tuy nhiên sức chiến đấu của Bạch Đà binh lại cực kỳ lạ thường.

Khi binh Tây Lương xông lên tấn công, nhóm binh Bạch Đà bày trận gươm đao, đại đao dài tám thước đó quét ngang, ngay lập tức làm binh Tây Lương tứ phân ngũ liệt, chết không toàn thây. Giống như một đàn mãnh hổ xông vào đàn dê, binh Tây Lương quân số tuy nhiều, nhưng không cách nào ngăn cản được sự tấn công của Bạch Đà binh. Những Bạch Đà binh này đã trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, sau khi được huấn luyện khắc nghiệt, mới đủ điều kiện làm quân tinh nhuệ, đạt đủ hai chữ: nhuệ sĩ. Hai người một tổ, một người dùng đao, phối hợp cực kỳ thành thạo. Đao xuất, người mất mạng... Nơi Bạch Đà binh đi qua, chỉ để lại những thi thể không chân tay, không lành lặn, máu chảy thành sông.

Mã Siêu bị Tào Bằng quần lấy, trộm quan sát, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Y có ý thoát ra ngoài cứu viện, nhưng bị Tào Bằng quần giữ chặt gao hơn. Hai người lại đấu hơn mười hiệp, khi nhị mã xích lại, Mã Siêu đột nhiên lấy từ trong túi ra một quả xích chùy, nghĩ sẽ ném vào sau gáy Tào Bằng.

Mà Tào Bằng, cũng có chút sốt ruột!

Mã Siêu trong nháy mắt ném ra quả xích chùy, hấn một tê ngư vọng nguyệt, hai quả xích chùy gào rít bay ra...

Đinh!

Một tiếng giòn vang, thiết chùy một quả ở giữa một quả ở trên. Tuy nhiên, quả thiết chùy thứ hai bay ra, ném tới phía sau lưng Mã Siêu. Chỉ nghe thấy một tiếng bộp vang lên. Quả xích chùy sắt nện vào lưng Mã Siêu, giáp lá bị đập vỡ.

Mã Siêu đau đớn, không kìm nổi hét lớn một tiếng, thúc ngựa chạy đi.

Mà Mã Đại và Lý Việt thấy Mã Siêu bại trận, không còn lòng dạ nào đánh tiếp, lập tức tháo chạy...

Ba gã chủ tướng đã đi, binh Tây Lương lập tức lộn xộn, nhanh chóng tan vỡ tháo chạy. Tào Bằng cũng không hạ lệnh truy kích, mà giờ Họa Can Kịch lên cao, ra hiệu quân Tào ngừng đuổi giết. Hấn biết, Mã Siêu hôm nay tuy bị đánh bại, nhưng nguyên khí vẫn không bị ảnh hưởng.

Nếu đánh tiếp, đối với quân Tào mà nói, chắc chắn cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

- Hay cho một Cẩm Mã Siêu!

Tào Bằng thở dài một tiếng.

Đừng nhìn hấn vừa rồi giao đấu cùng Mã Siêu, chiếm thế thượng phong.

Thực ra có hung hiểm trong đó, chỉ có bản thân hấn hiểu rõ... Luận về võ nghệ, hấn thậm chí kém Mã Siêu một bậc. Chẳng qua chiếm lợi thế bàn đạp yên ngựa cao hơn, mới có thể cường chế gần Mã Siêu. Một Mã Siêu giỏi như vậy, lại không biết Triệu Vân dũng mãnh đường nào. Lúc này, ánh mặt trời đã ngả về phía tây... Tàn hồng bao phủ toàn bộ thị trấn Loạn Diệu, lộ ra sắc huyết màu đậm.

Bạch thường (áo trắng) trên người Tào Bằng, đã nhìn không ra sắc.

Hấn ghì cương sư hổ thú, đưa mắt nhìn về phía xa: Có lẽ lúc này Nguyên Trực và Diêm Hành đã bình yên vượt qua Lưu Thủy!

Sau một hồi hỗn chiến, sắc trời đã tối.

Dưới thành Loạn Diệu, đèn đuốc sáng trưng, cũng là lúc Tào Bằng sai người dọn dẹp chiến trường, thu gom thi thể của quân Tào. Trận chiến này quân Tây Lương chết hàng trăm người, mà quân Tào cũng tử thương hơn trăm. Tổng thể mà nói, tỉ lệ một phần tư thật ra đã có thể làm Tào Bằng vừa lòng, chẳng qua Bạch Đà binh cũng có sáu người tử trận, hơn mười người bị thương, nên Tào Bằng vẫn cảm thấy không vui.

Thi thể của binh Tây Lương, cũng cùng được thu dọn.

Nhưng Tào Bằng cũng không phí quá nhiều tâm tư vào những thi thể này, theo tập tục của người Khương, đem thiêu thi thể. Tuy là mùa thu, trời trở lạnh, nhưng những thi thể này nếu không xử lý đúng lúc, tất nhiên sẽ tạo thành phiền toái lớn.

Tào Bằng thật không hy vọng đầu xuân năm sau, Loan Điều sẽ biến thành một tòa tử thành.

Giờ Tuất, Từ Thứ truyền tin đến, đã dẫn quân bình an vượt qua Lư Thủy, dự tính sớm tối sẽ đến bãi Lư Thủy.

Tất cả đều ở trong sự kiểm soát của Tào Bằng, cuối cùng hẳn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi làm xong việc, đã đến giờ Sửu. Tào Bằng mệt mỏi trở về phòng, ngả lưng lên giường nhỏ, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Giao chiến với Mã Siêu, có chút mất sức.

Tuy sau cùng thắng, nhưng Tào Bằng lại không cảm thấy vui.

Sự dũng mãnh của binh Tây Lương vẫn còn làm hấn kinh ngạc...? Toàn quân tan rã, vẫn có thể duy trì trận hình không loạn, chứng tỏ lực khống chế của Mã Siêu quả thật rất giỏi. Ít nhất, so với lúc trước giao đấu với Mã Thiết ở Thủy Tang, lực Mã Siêu nắm trong tay, đã vượt xa Mã Thiết. Đồng thời, Tào Bằng cũng cảm thấy được, Mã Siêu công kích Loan Điều, chắc chắn có dụng ý khác.

Từ hành động vây mà không đánh của Mã Siêu có thể thấy, ý lần này phần lớn là vì hãm chân Vô Uy, chứ không phải muốn cướp lấy...?

Như vậy, ý đồ của Mã Đằng, cũng lại càng rõ ràng.

Tào Bằng kinh ngạc nhìn người trước mặt hấn, trong lòng đầy sự nghi hoặc.

Một người trung niên to lớn mạnh mẽ, như hắc thiết giáp, đứng trước mặt hấn cười ha hả, trong mắt lộ ra vẻ hiền lành.

- A Phúc, trời sắp lạnh rồi, chú ý giữ gìn sức khỏe.

Vương Mãnh căn dặn Tào Bằng.

Những lời như thế này, khi Tào Bằng còn nhỏ, lúc còn ở trong núi Trung Dương, Vương Mãnh nói thường xuyên. Tào Bằng khi đó, người yếu lại nhiều bệnh, mỗi khi thời tiết chuyển lạnh, tất nhiên bệnh sẽ tái phát. Mỗi lần phát bệnh, đều là Vương Mãnh và Tào Cấp thay nhau công hấn, đi từ trấn Trung Dương thẳng đến Vũ Âm tìm thầy thuốc. Vương Mãnh khi đó, nhìn rất cao lớn, mạnh mẽ và cường tráng. Nhưng chỉ chớp một cái, ông ta dường như đã già đi rất nhiều, trên mặt đã có những dấu tích của thời gian.

Ngẫm lại một chút, từ sau khi rời Hứa Đô, Tào Bằng đã không còn giống trước đây, không còn bịn rịn quyến luyến Vương Mãnh?...

Nhưng tình cảm trong lòng, lại không hề thuyên giảm.

Tào Bằng vội vàng nói:

- Bác Mãnh, bác yên tâm, cháu hiện tại rất khỏe, cũng rất tốt.

- Ha ha, đúng vậy, A Phúc nhà ta đã lớn rồi.

Vương Mãnh nói xong, đưa tay khoác áo lên vai Tào Bằng.

- Sau này, cần giúp đỡ Hồ Đầu, nó rất nghe lời cháu.

- Vâng ạ, đó là điều đương nhiên.

- A Phúc à, bác sau này không cách nào giúp cháu được nữa, hết thảy đều phải dựa vào cháu...?

Không biết vì sao, Tào Bằng cảm thấy giọng của Vương Mãnh rất lạ, vì thế hắn ngẩng đầu, nhìn ông ta. Tào Bằng chợt giật mình hoảng sợ. Vương Mãnh vừa mới đây còn rất khỏe mạnh, đột nhiên mặt đầy máu, toàn thân đều là máu.

- Bác Mãnh!

Cùng với tiếng kêu thất thanh của Tào Bằng, hắn ngồi bật dậy.

Trên trán, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Hóa ra là một giấc mơ!

Nhưng giấc mơ này, thật là quá kỳ dị.

- Chủ công, xảy ra chuyện gì vậy?

Khương Phổ ở bên ngoài khẽ hỏi. Đêm nay, là phiên Khương Phổ canh, nghe tiếng kêu thảm thiết của Tào Bằng trong phòng nên hỏi.

Tào Bằng ngơ ngác ngồi trên giường, lát sau trầm giọng hỏi:

- Hiện tại là giờ nào?

- Đã qua giờ Dần, giờ Mão.

Cố gắng xoa bóp mặt một chút, Tào Bằng lấy áo khoác lên.

Hắn thấp sáng đèn, mở cửa phòng đi ra cửa hiên, trong đầu vẫn hơi rối loạn. Người ta thường nói, đêm lắm mộng. Đôi khi, cảnh trong mơ chính là phản ánh sự thật, có ý cảnh báo.

Lẽ nào, bác Mãnh xảy ra chuyện?

Hắn là không thể nào?... Bác Mãnh có Hồ Đầu và Thạch Thao bên cạnh trợ giúp, binh hùng tướng mạnh, người bình thường sao có thể động tới được? Hơn nữa, bác ấy ở Lũng Tây, mà nơi đó lại có binh mã của Vi Đoan đóng quân, Mã Đằng muốn đánh lên, cũng không dễ dàng như vậy. Không đúng, giấc mộng này chắc chắn không đúng?... Chắc là hắn lâu ngày không gặp bác Mãnh và Hồ Đầu, nên nhớ mong đó thôi.

Tào Bằng đi xuống cửa hiên, thấy trăng sáng như sao, chiếu vào trong sân.

Khương Phổ đứng trên hiên, lo lắng nhìn Tào Bằng. Thời gian anh ta đi theo Tào Bằng cũng không lâu lắm, nhưng cũng hiểu không ít về hắn. Theo anh ta thấy, Tào Bằng là một người vui buồn giận dữ đều không thể hiện trên mặt, thủ đoạn vô cùng cay nghiệt. Đừng nhìn tuổi của hắn nhỏ, có đôi khi, ánh mắt và thủ đoạn của hắn, căn bản không thể so sánh với những người cùng trang lứa.

Mà nay, Tào Bằng nhìn qua, dường như có chút buồn bực.

Đây cũng là tình huống chưa từng xảy ra từ khi Khương Phổ đi theo Tào Bằng đến nay.

Bất luận lúc nào, Tào Bằng luôn có vẻ vô cùng tự tin, dường như hết thảy đều ở trong lòng bàn tay hắn. Nhưng hiện tại...?

Điều này chứng tỏ, Tào Bằng thật sự gặp phiền toái.

Khương Phổ không dám nói gì, chỉ lẳng lặng đứng trên hiên.

Chỉ thấy Tào Bằng cởi áo khoác trên người xuống, người run run dưới ánh trăng, chậm chậm đánh một bài quyền.

Là quyền thuật sao?

Nhưng nhìn qua như vô lực, dường như không có chút sức lực nào.

Chỉ có điều trong bài quyền thông thả này, lại có một loại cảm thụ mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, khiến Khương Phổ có cảm giác vô cùng kỳ lạ. Nghe Hàn Đức nói, chủ công quyền thuật hơn người, chẳng lẽ, chính là loại quyền pháp này sao?

- Khương Phổ?!

- ...??

- Khương Phổ?!

- A, có mặt tướng!

Khương Phổ nghĩ đến sững sờ, thậm chí ngay khi Tào Bằng gọi, anh ta cũng không nghe thấy.

Sau khi bình tĩnh lại, Khương Phổ vội bước xuống hiên, lộ vẻ lo sợ.

- Gọi Lệnh Minh đến đây!

- Tuân lệnh!

Khương Phổ vội vàng đi ngay, Tào Bằng thì đi đến cạnh giếng nước, rửa mặt, trở về phòng.

Chỉ một lát sau, đã thấy Bằng Đức vội vàng vàng chạy tới.

- Chủ công, có gì cần dặn bảo?

Tào Bằng ra hiệu cho Bằng Đức ngồi xuống, do dự một lát mới nói:

- Lệnh Minh, không giấu gì người, lần này gọi người đến, là có một việc riêng.

- Xin chủ công cứ nói?

Tào Bằng gật gật đầu, mặt lộ vẻ suy nghĩ.

Hắn hạ giọng nói:

- Quá khứ của ta, người chắc cũng không rõ lắm. Người đời đều biết, ta là con cháu tộc của Tư Không, nhưng lại không biết, trước năm Kiến An thứ hai, ta thậm chí không biết là họ Tào huyện Đàm là người nào. Ta vốn người núi Trung Dương quận Nam Dương. Gia phụ lúc trước, cũng chỉ là một thợ rèn vô danh trong trấn Trung Dương, ngày nào cũng vì nuôi sống gia đình mà làm lụng vất vả?...

Trong lòng Bằng Đức, không khỏi có chút hồi hộp.

Anh ta thật đúng là không rõ lắm về thân thế của Tào Bằng. Thậm chí ngay cả việc nghĩ Tào Bằng sinh sống tại huyện nào. “Khó trách từ khi Tào Bằng thành danh tới nay...” những người qua lại với hắn hoặc ít hoặc nhiều đều không rõ, vì thấy rất nhiều người cũng không quá rõ về thân phận thật của hắn. Không ngờ Tào Bằng lại sống ở một nơi như vậy! Tuy nhiên càng như vậy, lại càng khiến Bằng Đức cảm thấy kính nể. Điều kiện gian khổ như vậy vẫn có được thành tựu như ngày hôm nay, điều này ít người có thể làm được... Tuy nhiên, Tào Bằng nói chuyện này với anh ta, là có ý gì?

- ... Khi đó, cha của ta có một người bạn tri kỷ, tên là Vương Mãnh.

- Đô úy nam bộ, Vương Mãnh?

- Người cũng biết bác ấy sao?

Bằng Đức cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Sao ta lại không biết? Bao năm ta ở Lương Châu, sao có thể không biết Đô úy nam bộ?

Tào Bằng cười cười, cũng không hỏi tiếp, mà kể lại chuyện của bản thân hắn khi xưa.

- Với ta mà nói, trong cuộc đời ngoài cha mẹ ta ra, người làm ta cảm kích chính là bác Mãnh. Năm đó nếu không có bác ấy chăm lo, ta sợ rằng sớm đã không còn ở nhân thế... Lệnh Minh, nói nhiều như vậy, không có ý gì khác. Ta vừa mơ một giấc mộng, vô cùng kỳ lạ, hơn nữa lại là ác mộng. Giấc mộng này, làm ta không yên lòng, cho nên mới tìm người đến, muốn nhờ người đi Lâm Thao một chuyến, thay ta đến thăm Mãnh bá và huynh đệ Hồ Đầu của ta. Lâm Thao thuộc Thạch Thao, tìm nhờ Từ quân sư, cũng coi như người một nhà. Sau khi người tới Lâm Thao, nếu bác Mãnh bên đó không ổn, người tạm lưu lại đó, giúp bác ấy một tay. Nếu có nguy hiểm, người nhất định phải bảo vệ bác ấy chu toàn.

Nói xong, Tào Bằng chăm chú nhìn Bằng Đức.

- Lệnh Minh, ta có thể phó thác việc này cho người không?

Bàng Đức nói thật, cũng không muốn rời khỏi Loan Kiều.

Nhưng Tào Bàng đã nói đến như vậy, đủ để thấy thái độ của hắn. Đồng thời, đây chẳng phải là Tào Bàng đã rất tín nhiệm anh ta sao? So với Mã Đằng chỉ vì một tội danh mơ hồ, liền đuổi anh ta tới thành Long Kỳ chịu tội. Hành động của Tào Bàng dường như muốn Bàng Đức thoát ly khỏi chiến trường, như một loại tín nhiệm và phó thác.

Bàng Đức không nói thêm, quỳ rạp xuống đất.

- Mặt tướng thề chết cũng nhất định bảo vệ Vương đô úy chu toàn.
- Như vậy, ta đã có thể yên tâm... Phi Đà binh của ta, dẫn đi cùng đi.

Sau khi tới Lâm Thao, cần phải cẩn thận một chút. Ta dự đoán, Mã Đằng với quận Lũng Tây như hổ đói rình mồi, người nhất thiết không được coi thường. Y mặc dù mất Võ Uy, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vẫn nên chú ý đề phòng. Mã Đằng giáo quyết, cần cẩn thận. Sau khi tới Lâm Thao, người đến chỗ bác Mạnh trước... Đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ từ Võ Uy xuất kích. Đến lúc đó ta và người cùng liên thủ, cướp lấy Kim Thành, loạn Lương Châu cũng có thể bình ổn.

- Mặt tướng đã rõ!
- Ta bên này, giữ an bình là được.

Người và Khương Phổ cùng xuất phát, ta sẽ không nói nhiều... Bây giờ người đi chuẩn bị, lên đường càng sớm càng tốt!

Không biết vì sao, trong lòng Tào Bàng rất loạn.

Bàng Đức cũng không dám lưu lại lâu, không nói thêm, chấp tay từ biệt Tào Bàng, sau đó gọi Khương Phổ, liền vội vàng đi ngay.

Phi Đà Binh, cũng chính là Phi Mạo khi trước.

Từ sau khi Tào Bàng chuyển Hắc Mạo binh thành Bạch Đà binh, cái tên Phi Mạo cũng bị bỏ.

Phi Đà bách kỵ, tổng cộng có một trăm linh tám người, nhân thủ tam thất đại uyển lương câu, cưỡi ngựa bắn cung đều xuất chúng. Giáp trụ trang bị cũng không giống với binh lính bình thường, áo giáp đồng một màu, ngựa chiến cũng có mã giáp. Từ góc độ nào đó mà nói, Phi Đà bách kỵ của Tào Bàng, đã được trang bị đầy đủ những thứ cơ bản. Tất cả binh khí sử dụng, cũng đều là thương dài tám thước. Giao Phi Đà bách kỵ cho Bàng Đức, Tào Bàng tin rằng đủ để bảo đảm an toàn cho Vương Mạnh.

Tuy nhiên, hắn vẫn chưa thật yên tâm.

Ngồi lặng trong phòng một lát, đột nhiên mở trang giấy trên án thư, múa bút thành văn.

- Người đâu!
- Có!
- Gọi Vân Hạc đến.

Vân Hạc, chính là Cảnh Lâm.

Trong chốc lát, chỉ thấy Cảnh Lâm vội vàng chạy tới.

Tào Bàng đưa một phong thư cho Cảnh Lâm:

- Lập tức phái người, sáu trăm dặm khẩn (khẩn cấp) đến huyện Hồng Thủy, lệnh Hách Chiêu dẫn bộ qua sông. Phong thư này, là gửi cho Trương Thái Thú quận An Định! Đến lúc đó bảo Hách Chiêu chuyển thư cho Trương Thái Thú, mượn ông ta một ít binh mã, sau đó cấp tốc đi quận Lũng Tây, hỗ trợ Đô úy nam bộ Vương Mạnh đang trấn thủ ở Lâm Thao.

- Tuân lệnh!

Cảnh Lâm vừa nghe sáu trăm dặm khẩn, cũng thấy hoảng.

Thời Đông Hán, phân có bốn hình thức: trăm dặm khăn, hai trăm dặm khăn, bốn trăm dặm khăn và sáu trăm dặm khăn.

Sáu trăm dặm khăn này, thuộc loại cấp cao nhất, tương đương với việc cực kỳ quan trọng.

Cảnh Lâm tuy rằng không rõ lắm cuối cùng là tình trạng gì, nhưng sau khi nghe thấy sáu trăm dặm khăn, anh ta không dám hỏi thêm nữa câu.

Cảnh Lâm lập tức cáo từ, sắp xếp người đưa tin, nhanh chóng đến huyện Hồng Thủy.

Tào Bằng đứng ở cửa hiên, ngón tay khẽ gõ nhịp trên lan can, lẩm bẩm:

- Bá Đạo kiên cường, Bằng Thiết dũng mãnh, hai người này nếu tới Lâm Thao, vậy có thể yên tâm?... Ừm, cần phải cử người tới Trường An, nhắc Vệ tướng quân cẩn thận hơn.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng thở dài một hơi, sau đó vỗ vỗ trán.

Trời sáng rồi...

Mặt trời đỏ ửng từ từ dâng lên, ánh sáng chiếu rộng khắp nơi.

Tào Bằng khoác áo choàng đầy sương, dẫn Bằng Minh ra khỏi huyện nha.

Trận ác chiến với Mã Siêu ngày hôm qua, chắc chắn y sẽ không phục. Vì để thu hút sự chú ý của Mã Siêu, yểm trợ Từ Thứ và Diêm Hành thuận lợi chiếm bãi Lư Thủy trước, Tào Bằng quyết định, hôm nay chủ động phản công, làm phiền Mã Siêu.

Mấy ngày nay, đều là Mã Siêu khiêu chiến.

Hiện tại, cũng nên là hấn ra tay, chèn ép một chút sự kiêu ngạo của y.

Hắn vừa chuẩn bị ra thao trường khởi binh, thì thấy Cảnh Lâm hốt hải chạy tới trước mặt.

- Chủ công, vừa nhận được tin của thám mã, Mã Siêu đêm qua đã dẫn binh lui hai mươi dặm, hình như có ý muốn trở về huyện Trường Dịch.

- Hả?

Tào Bằng nghe thấy, không khỏi kinh ngạc.

Mã Siêu lui quân?

Không đúng, đây không phải phong cách làm việc của Mã Siêu... Lẽ nào, y đã phát hiện ra hành tung của Từ Thứ và Diêm Hành?

Không thể nào!

Nếu Mã Siêu cảm thấy được ý đồ của hắn, ắt phải chuyển về hướng tây, chứ không phải hướng nam.

Hành động này của Mã Siêu quả thật có phần vượt ngoài sở liệu của Tào Bằng. Y lui binh lúc này, lại có mưu đồ gì?

Tào Bằng trầm ngâm một lát.

- Vân Hạc, người lưu lại thành.

An Bình, lập tức khởi binh, cùng ta rời thành. Ta muốn biết Mã Siêu lần này là có dụng ý gì.

Thạch Thao ở trong đại sảnh hồi hộp, sắc mặt có chút căng thẳng.

Anh ta vừa nhận được tin! Trương Lỗ Hán Trung đảm nhiệm chức đại tướng, dẫn tám nghìn tinh binh, bỗng nhiên xuất quân từ Hán Trung, đánh chiếm quận Võ Đô. Trương Lỗ xuất binh lúc này, không khỏi có chút khác thường. Liên tưởng đến loạn lương Khương, trong lòng Thạch Thao lập tức xuất hiện dự cảm xấu, tình hình dường như có chút bất thường.

Anh ta gọi người hầu cận, chuẩn bị cử người đi Khương Đạo, nhắc nhở Vương Mãi chú ý cẩn thận động tĩnh hai bên.

Nhưng đúng lúc này, một gã khắp người toàn máu, mình đầy thương tích, được tùy tùng dẫn tới, lao đảo tiến vào.

- Thạch Lâm Thao, việc lớn không tốt, Mã Đằng tập kích Hà Quan, binh của Vương đô úy bại Bạch Thạch, bị Mã Đằng vây, khẩn cầu viện binh.

Thạch Thao ngẩn ra, bút tuột khỏi tay, không nói nên lời...

454. Chương 486 - 488

Từ bạo loạn cuối triều Hán, dân số quận Lũng Tây giảm mạnh. Ba huyện Hà Quan, Bạch Thạch và Bào Hãn cộng lại cũng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi chín nghìn người, đã có vẻ thưa thớt. Thế thì, Hà Quan chung quy lại là cửa ngõ giữa Kim Thành và quận Lũng Tây. Mặc dù suy yếu như vậy, Vi Đao cũng không bỏ qua Hà Quan, để Vương Mãnh tới tiếp quản.

Tháng chín năm Kiến An thứ chín, Mã Đằng bất ngờ tập kích huyện Hà Quan.

Vương Mãnh ở trong tình huống không hề phòng bị, đại bại mà rút, lui về đóng ở huyện Bạch Thạch.

Huyện Bạch Thạch này là một thị trấn, thậm chí tan hoang đổ nát không bằng Hồng Thủy Tập Hà Tây. Bên trong thành dân số chỉ có sáu, bảy nghìn người, khi nghe nói bại quân đến, ngay lập tức số dân lại giảm hơn một nửa, thậm chí chưa được ba nghìn người.

Cũng may, tường thành huyện Bạch Thạch vẫn coi như nguyên vẹn, không bị hủy hoại.

Vương Mãnh đi lên cửa thành lầu, hướng ra phía xa thăm dò. Chỉ thấy binh Tây Lương ồ ạt kéo đến, trong nháy mắt đã vây trong ba tầng, ngoài ba tầng bao quanh huyện Bạch Thạch, chặt như nêm cối. Quay người, nhìn lại thành, chỉ có hơn hai nghìn người... Vương Mãnh cắn răng, chăm chú nhìn quân Tây Lương đang tới gần, sau khi hít một hơi thật sâu, hét lớn:

- Các huynh đệ, chuẩn bị chiến đấu!

Quân Tào chạy vội thông cả đêm, sức cùng lực kiệt.

Nhưng nghe thấy tiếng gào thét của Vương Mãnh, vẫn cắn răng, đi lên lầu cổng thành.

- Đô úy, Đô úy!

Một thanh niên vội vàng chạy đến, mặt đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Vừa rồi khi kiểm tra kho phủ, phát hiện trong kho vũ khí có ba cái máy bắn đạn và vô số tên.

- Ồ?

Vương Mãnh vừa nghe, cũng vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Ông ta vốn tưởng rằng trong kho của huyện Bạch Thạch sẽ không còn lưu giữ được vật gì, không ngờ còn có thể tìm được nhiều quân giới như vậy.

- Các huynh đệ, chúng ta kiên trì một chút. Ta đã cử người tới Lâm Diêu và Thu Đạo cầu viện, chưa đến ba ngày, viện binh sẽ đến. Chúng ta ăn bổng lộc của quốc gia, bây giờ chính là lúc đền đáp lại công ơn đó. Chỉ cần có thể chống đỡ qua ba ngày, thì đúng là một thành công lớn, đến lúc đó ta sẽ xin thỉnh công của mọi người với triều đình.

- Đô úy, ngài yên tâm, ba ngày không thành vẫn đề!

Uy danh của Vương Mãnh trong lòng quân rất tốt, vì thế nhóm quân binh mặc dù sĩ khí đã hạ, nhưng vẫn có rất nhiều người ủng hộ.

Thấy vậy, Vương Mãnh không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Cũng không biết, Thạch Quảng Nguyên đã nhận được tin hay chưa...

Đồng thời, trong lòng ông ta mơ hồ cảm giác có chút không bình thường. Theo lý mà nói, Mã Đằng trước đây vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Thu Đạo, tại sao đột nhiên lại quay đầu tấn công Hà Quan? Mà Thu Đạo, không ngờ không có chút phản ứng gì, thực đúng là kỳ lạ...

Ông ta đến Lũng Tây đã gần được hai năm!

Tổng thể mà nói, đối với nơi này coi như đã rất quen thuộc.

Từ Thu Đạo xuất binh đến Bạch Thạch, chỉ cần vượt qua Điều Thủy, chưa cần đến hai ngày liền có thể tới. Vì Đoan cũng không phải người hồ đồ, nói không chừng hiện tại đã nhận được tin rồi. Chỉ hy vọng, có thể kiên trì được ba ngày, đợi sau khi viện binh đến, có thể thoát thân.

Ngoài thành, truyền đến tiếng kèn ngân vang.

Vương Mãnh vội vàng dẫn người trở về đầu thành, đưa mắt quan sát.

Chỉ thấy một vị tướng ngoài năm mươi tuổi, giục ngựa đi tới dưới thành.

- Ta là Tiền tướng quân, phong lý hầu Mã Đằng, Vương Đô úy có đó không?

Y chính là Mã Đằng?

Vương Mãnh chưa từng gặp qua Mã Đằng, cũng chưa từng giao chiến qua với y.

Bây giờ đã gặp, lại cảm thấy Mã Đằng này bề ngoài oai hùng kiên quyết, cũng có vài phần uy vũ khí khái.

Vương Mãnh lớn tiếng nói:

- Mã Côi Lý, ngươi là mệnh quan triều đình, thân nhận hoàng ân, có sao lại phạm biên giới của ta?

- Chính vì ta là mệnh quan triều đình, cho nên lại càng không thể ngồi yên trong triều để bị gian thần vu khống. Ta biết Vương Đô úy là người hiểu biết, chúng ta tuy chưa từng giao tế, nhưng đã nghe qua đại danh của Đô úy. Cổ Mã ta khuyên Đô úy một câu, cái gọi là kẻ thúc thời mới là trang tuấn kiệt, nay gian thần giữa đường, Đô úy cũng chịu ơn hoàng ân, sao không cùng ta cộng tương nghĩa cử, thảo phạt gian tặc?

Gian tặc mà Mã Đằng nói chính là Tào Tháo.

Mã Đằng cũng biết quan hệ thân thiết của Vương Mãnh và Tào Thạ. Tuy nhiên suy xét đến vị trí của huyện Lâm Điều, y vẫn quyết định chiêu hàng Vương Mãnh. Nếu Vương Mãnh nguyện ý quy hàng, như vậy y có thể bình không lười huyết mà chiếm Lâm Điều, hoàn thành kế hoạch.

Vương Mãnh nghe vậy, không khỏi cười to.

- Mã Côi Lý, muốn Vương mỗ thành Hàn Văn Ước thứ hai hay sao? Ngươi đừng nói quang minh chính đại như vậy, nếu ngươi thật là vì triều đình, sẽ không lén lút, ngay cả minh hữu của mình là Hàn Toại cũng hại.

Vương Mãnh bây giờ không còn là người thợ săn mới ra từ núi Trung Dương năm đó.

Từng trải và được rèn luyện ở Triều Đường mấy năm, lời nói cũng không hề khách khí.

Mã Đằng nghe vậy, lập tức giận dữ. Mưu giết Hàn Toại, nhưng bất thành. Nguyên là muốn nuốt gọn Kim Thành, làm lớn mạnh thực lực. Không nghĩ lại làm mất quận Võ Uy, thế cho nên tình trạng của y hiện giờ, có chút xấu hổ.

- Vương đô úy trung trực, ta cũng sẽ không làm người khó xử. Nếu Đô úy không chịu hàng, chỉ cần dâng Lâm Điều ra, Mã mỗ liền thả ngươi đi. Ngươi thấy thế nào?

- Mã Côi Lý, ngươi tưởng rằng ai cũng bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như ngươi sao? Vương mỗ phụng mệnh đảm nhiệm chức Đô úy nam bộ, sao có thể mặc cho người chiếm đoạt Lâm Điều? Mã Côi Lý, ta thật ra có một lời khuyên. Nhớ sau khi ngươi là danh tướng, lại mắc thêm lỗi lầm, rốt cuộc làm bẩn thanh danh tổ tiên ngươi. Ngươi muốn chiếm Lâm Điều, vậy thì xông tới đây...

Nói đến đây, trên cơ bản cũng coi như đã quá rõ ràng.

Mã Đằng then quá thành giận, lớn tiếng quát:

- Vương Mãnh, ngươi nếu đã muốn chết, hôm nay Mã mỗ sẽ hoàn thành trung hiếu chi đạo của ngươi.

Nói xong, y thúc mã tiến tới.

Sau khi Mã Đằng trở về bản trận, trong trận của binh Tây Lương lập tức vang lên tiếng trống âm âm.

Vương Mãnh chau mày, nhìn binh Tây Lương đông nghìn nghịt dưới chân thành, trong lòng cũng không khỏi thấp thỏm lo lắng...

Tuy nhiên, sự tình cho tới bây giờ, ông ta cũng không thể quay đầu lại.

Ai có thể hàng, chứ ông ta thì không thể.

Bởi vì, ở phía sau ông ta không chỉ có một người, còn có Vương Mãi, gia đình Tào Cấp, đều cùng đồng cam cộng khổ với ông ta.

-Các huynh đệ, chuẩn bị đón địch!

Nhìn đám quân binh Tây Lương đông nghìn nghịt ở ngoài thành, Vương Mãnh cắn răng, lập tức truyền lệnh.

Dù nói thế nào, cũng cần phải cố gắng cầm cự ba ngày!

Lũng Tây, Thu Đạo.

Trong phủ Thứ sử, Vi Doan theo thói quen ngủ một giấc sau bữa trưa, khi tỉnh táo dậy, phần chấn đi ra khỏi phòng ngủ.

- Chủ công, Lâm Diêu lệnh Thạch Thao, ở ngoài cửa xin gặp đợi đã lâu, nói Mã Đằng tập kích Hà Quan, Vương Đô úy bị vây ở Bạch Thạch, khẩn cầu chủ công xuất binh tương trợ. Hẳn đợi từ trưa đến giờ... Chủ công, có cần gặp hẳn một chút?

Đào Châu bấm báo lại chuyện của Lý Tuấn.

Vi Doan rửa mặt, có vẻ uy nghiêm đáng sợ.

- Ta đã truyền lệnh Nghĩa Sơn điều động binh mã, nghĩ chắc sẽ nhanh có kết quả thôi. Nay Thu Đạo đối mặt với sự uy hiếp của đại quân Tây Lương, ta sao có thể điều động binh ra? Vương Đô úy tài giỏi cao minh, nhất định không sao, để ông ta gắng gượng một chút. Chờ một khi binh Dương Nghĩa Sơn chuẩn bị thỏa đáng, liền lập tức xuất binh cứu viện. Còn về người ngoài đó, bảo hắn trở về đi. Cũng không phải ta không muốn xuất binh đi giúp, nhưng thật là bất lực. Trương Lỗ đánh chiếm bản huyện, quận Vô Đô đứng trước nguy hiểm; Niết Trung hai Khương bạo động, cũng cần có binh mã đến an định, trong tay ta quả thật không còn binh.

Lý Tuấn há miệng thở dốc, định khuyên thêm hai câu nữa.

Nhưng nhìn sắc mặt nghiêm nghị của Vi Doan, lời định nói ra, lại nuốt vào trong bụng.

- Vậy ta để Thạch Quảng Nguyên quay lại Lâm Lâm cáo từ Vi Doan trước, nhưng không ngờ Vi Doan lại tỏ ý lạnh nhạt. Từ chỗ quẹo của hành lang, có một người đàn ông trung niên đi ra. Ông ta đi đến cạnh Vi Doan, khoanh tay đứng nhìn, mãi đến khi bóng dáng của Lý Tuấn khuất hoàn toàn...

- Cha, thực là không đi cứu Vương Mãnh sao?

Người trung niên, tên Vi Khang, là con trưởng của Vi Doan.

Vi Doan này là người tộc Vi Thị Kinh Triệu, hiện giờ là Thứ sử Lương Châu, giữ chức Thái Bộc.

Vi Doan cười lạnh một tiếng.

- Vì sao phải cứu? Mã Đằng chẳng qua là mượn đường Lũng Hữu, ý muốn ta làm thỏa mãn tâm ý của y. Nguyên tượng, giờ này khắc này, nhất thiết không được có một chút xao động mà nương tay. Mã Đằng đi Vô Uy, đồng ý giao Kim Thành. Chỉ cần chúng ta khống chế được quận Kim Thành, sau đó đến Lũng Tây Hán Dương, còn cả Mã Ngải Đôn Hoàng, đủ để bảo vệ lợi ích của chúng ta ở Lương Châu.

Vương Mãnh ý là sứ giả của triều đình, rất xác xược.

Từ khi y đảm nhận chức Đô úy nam bộ tới nay, đã làm hỏng không ít chuyện tốt của chúng ta, tại sao ta lại có thể dễ dàng bỏ qua... Đợi ba ngày, ba ngày sau hãy đưa binh đi cứu viện. Nếu Vương Mãnh thật sự có bản lĩnh, hiển nhiên có thể chống đỡ được ba ngày, nếu không, cũng không thể trách ta được. Nhưng thật ra Niết Trung bên đó, động có hơi quá... Hai ngày tới con hãy đi Bạch Long Giang một chuyến, gặp Bạch Mã Khương và Sâm Lang Khương. Nói với bọn họ, ngoài việc này ra, nhất quyết không đáp ứng.

- Vậy quận Võ Uy đó...

- Việc quận Võ Uy, con không cần tham gia. Trương Lỗ chẳng qua là phối hợp với Mã Đằng mà thôi. Dù sao quận Võ Uy đó với chúng ta mà nói, cũng không có tác dụng gì, tặng cho Mã Đằng thì có làm sao. Chỉ cần chúng ta lấy được quận Kim Thành, liền có thể dễ dàng chiếm nửa bên Lương Châu, sao lại không làm chứ?

Vi Doan thâm mỉm cười.

Đúng vậy, y vô cùng oán hận Vương Mãnh!

Mà những oán hận này, hoàn toàn là do thân phận Đô úy nam bộ của Vương Mãnh.

Con đường sinh tồn của đại tộc Thế Gia, có rất nhiều loại, trao đổi buôn bán cũng coi như là một phần trong đó. Thế Gia kế thừa, còn là gia đình có tiếng coi trọng truyền thống, nhưng nếu không đủ tài năng chèo chống, cũng khó mà kéo dài được. Vì Thị sống khắp Kinh Triệu, đương nhiên có qua lại giao thương với bọn họ.

Mà trong đó, việc bán binh khí quân giới, muối ăn, cùng những vật tư cấm vận cho Khương Hồ, chiếm tỉ lệ cực kỳ lớn. Trước kia, Xuyên Doan có thể dựa vào thân phận Thứ sử Lương Châu của y, muốn làm gì thì làm, không chịu bất kỳ ngăn trở nào.

Nhưng từ khi Vương Mãnh nhậm chức Đô úy nam bộ, gần như chặt đứt một nửa con đường làm ăn của Vi Thị.

Vi Doan cung cấp muối cho Khương nhân Cẩn Phong, tất phải qua Lâm Điều. Mà toàn Lâm Điều lại là nơi đóng quân của Vương Mãnh, kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt.

Ngay từ đầu, Vi Doan cũng không muốn cùng Vương Mãnh làm lớn đến mức phải xấu hổ, từng nói lý hai lần.

Ý của y là, Vương Mãnh mở một mắt nhắm một mắt, cứ như vậy hai bên đều cùng có lợi. Nhưng nào có ai hay, tên Vương Mãnh đó đúng là hòn đá trong nhà xí, vừa thối lại vừa cứng. Ông ta hoàn toàn không để ý tới sự ra hiệu ngầm của Vi Doan, vẫn kiểm tra nghiêm ngặt như thường, khiến Vi Thị bị tổn thất và thiệt hại thê thảm. Điều này cũng làm Vi Doan vô cùng căm thù Vương Mãnh... Chẳng qua y còn e ngại thân phận của Vương Mãnh, nên không dám làm càn. Hơn nữa, Vương Mãnh nắm chư Khương trong tay, binh lực rất mạnh. Điều này cũng làm Vi Doan phải e dè, lo lắng mãi. Chức Thứ sử Lương Châu này của y cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Bây giờ, cuối cùng cũng có cơ hội diệt trừ Vương Mãnh, Vi Doan sao lại có thể bỏ qua?

Mã Đằng cử sứ giả đến, nói hy vọng Vi Doan sẽ cho y mượn Lũng Hữu, để tới Võ Đô... Làm một bước đệm, để y có thể đến quận Kim Thành.

Vi Doan đã sớm có mưu đồ với Kim Thành.

Chỉ có điều Hàn Toại lúc trước, Mã Đằng bây giờ, cũng không phải là những người y có thể đối phó.

Mã Đằng phải rời khỏi quận Kim Thành? Hơn nữa còn bằng lòng giao quận Kim Thành cho y? Sự hấp dẫn như thế, Vi Doan sao có thể cự tuyệt?

Vì thế, y liền đồng ý với yêu cầu của Mã Đằng, mới có hành động Mã Đằng đánh lên Hà Quan.

Kế tiếp, y liền chờ đợi.

Đợi sau khi Mã Đằng đi qua Kim Thành, Vi Đoan liền có thể sai người đến tiếp nhận. Vi Đoan thậm chí đã nghĩ đến người sẽ được ứng cử làm Thái Thú quận Kim Thành, đó là Triệu Cù, thân tín dưới quyền y. Vương Mãnh chết, y có thể tiếp tục khống chế con đường giao thương Cẩn Trung, thu đại lộc; Mã Đằng đi, y có thể có được quận Kim Thành, vậy thì Vi Thị có thể khống chế được một nửa Lương Châu, thực lực sẽ lớn mạnh.

Nghĩ đến đây, Vi Đoan không kìm nổi bật cười ha ha...

Y xoa người, đi vào thư phòng.

Mở cửa sổ, thấy hoa cúc trong sân nở rộ, thật động lòng người.

Tâm trạng lập tức trở nên thoải mái, Vi Đoan bĩu môi, lẩm bẩm:

- Vương Mãnh, người nếu không biết đối nhân xử thế, vậy thì đừng trách ta vô tình!

Sau khi Hàn Toại bị giết, Mã Đằng mất Tây Lương, Trương Lỗ Hán Trung đột nhiên xuất binh, liên tiếp công chiếm hai huyện Tử và Hà Trì.

Đầu tháng chín, Mã Siêu tập kích bất ngờ huyện Trương Dịch, binh lâm dưới thành\Loan Điều.

Ngay sau đó, Mã Đằng đầu tiên là đánh nghi binh hai quận Lũng Tây và Hán Dương, sau đó đột nhiên quay đầu chuyển hướng, đánh úp Hà Khương, Đô úy nam bộ Vương Mãi Nhung Khâu bị bất ngờ không kịp phòng bị, thất bại phải bỏ huyện Bạch Thạch, bị Mã Đằng vây khốn. Vi Đoan thì án binh bất động, chậm chạp không chịu xuất binh đi cứu...

Ngày mười tháng chín, huyện Khương Đạo xảy ra bạo động.

Sâm Lang Khương rời khỏi Mạnh Sơn, đánh chiếm huyện Khương Đạo. Còn Đô úy Vương Mãi Nhung Khâu đi thị sát Khương Đạo thì hốt hoảng chạy khỏi Khương Đạo, đi đâu không rõ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Lương Châu đều dường như bị không khí chiến tranh bao phủ.

Về sau Tào Tháo biết được, cũng vô cùng hoảng sợ. Ông ta lập tức hạ lệnh Kinh Triệu Doãn đi nhậm chức, Đô hộ tướng quân Tào Hồng hỏa tốc đi Trường An, triệu tập binh mã, gấp rút tiếp viện Lương Châu. Lúc này, Tào Hồng vừa được bổ nhiệm, khó khăn lắm mới tới được Nhã Dương. Sau khi nhận được lệnh của Tào Tháo, Tào Hồng cũng hoảng sợ liền lập tức chạy tới Trường An, nhưng vấn đề là, Quan Trung không còn binh!

Lúc này, thân là ti lục tòng quân Trường An, phụ trách hiệp trợ Tào Hồng Trần Quần, dâng lên một kế.

Nếu Quan Trung binh lực hư không, mà binh mã Quan Trung còn tập kết ở gần Thông Thiên Sơn, nhất thời không thể trở về ngay được. Vậy không bằng điều tạm binh mã cho Tào Nhân, để Trung Lang Tướng Cam Ninh Long Môn Sơn dẫn bộ tiến vào chiếm giữ Trường An, đủ để giải nguy cấp.

Tào Hồng vừa nghe, lập tức đồng ý.

Anh ta đương nhiên biết, Cam Ninh dũng mãnh thiện chiến, lại giỏi võ nghệ, dưới trướng Tào Tháo, có thể đứng trong top mười tướng giỏi. Hơn nữa, Cam Ninh và Tào Bằng tâm đầu ý hợp, có thể nói là do Tào Bằng một tay tiến cử lên. Tào Bằng và Tào Hồng lại có quan hệ cực kỳ thân thiết, điều này cũng khiến cho Tào Hồng có chỗ đứng rất vững ở Cam Ninh. Để anh ta nhập Quan Trung, thật đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Vì thế, Tào Hồng khởi hành cùng lúc với Nhã Dương, chia binh làm hai đường.

Một mặt phái người đi tới Hà Đông, tìm Tào Nhân mượn binh; mặt khác thì cử người đi núi Long Môn, lệnh Cam Ninh chuẩn bị.

Anh ta lệnh cho tùy tùng, đi tới trường An ngay trong đêm, ứng phó với đủ loại biến cố phát sinh ở Kinh Châu.

Kiến An tháng chín năm chín, cáo phá huyện Bạch Thạch.

Vương Mãnh giao chiến với Mã Đằng quân đông thế mạnh được bốn ngày, mãi không thấy viện binh, cuối cùng không ngăn nổi thế tấn công hung mãnh của binh Tây Lương, toàn quân bị diệt.

Khi Vương Mãnh bị phá thành, đã phóng hỏa đốt cháy huyện nha, tự thiêu trong trận hỏa.

Thạch Thao từng dẫn bộ đến cứu viện, nhưng binh lực trong tay quá ít. Sau khi bị Mã Đằng phục kích ở Bào Hãn, đi về đâu không rõ...

Mã Đằng sau khi cướp Bạch Thạch, thuận thế công chiếm Lâm Diêu.

Đại quân tiên phong đột nhiên chuyển hướng, thẳng tiến Thu Đạo. Vì Doan ngăn không được, đành phải rút khỏi Thu Đạo, dẫn người nhà trốn về Hán Dương!

Tào Bằng đứng ngây người trong đình viện, nhìn tường viện với những bông hoa tử đinh hương héo úa, cũng không hề nhúc nhích.

Ngày thứ ba rồi!

Lũng Hữu biến động bất ngờ, mười ngày sau Tào Bằng mới nhận được tin tức.

Vương Mãnh chết trận, Vương Mãi và Thạch Thao không biết ở nơi nào?...Tào Bằng giống như ngây dại, bỗng chốc trở nên u mê không biết phải làm sao. Cuối cùng Mã Đằng cũng đã động thủ, hẳn cũng biết rất rõ sẽ xảy ra tình huống như vậy nhưng cũng không có biện pháp nào để thay đổi kết quả.

Cho dù đã lên làm đại tướng quân thì đã làm sao?

Ngay cả người thân của mình cũng không thể bảo vệ được thì có ích lợi gì!

Tào Bằng không khóc, cũng không rơi lệ. Tuy nhiên lại trở nên giống như không còn hồn phách, cũng không có một chút tinh thần nào.

- Công tử!

Một thanh âm dè dặt vang lên ở phía sau hắn.

Tào Bằng bất ngờ xoay người, nhìn thấy Chân Mật đứng ở cách đó không xa, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Thái tử tỷ mời công tử dùng bữa.

Hóa ra, Cảnh Lâm thấy tâm trạng của Tào Bằng có phần không tốt, lập tức phái người đi tới Cô Tang.

Vốn là Bộ Loan và Quách Hoàn phải đến đây, nhưng cơ thể của Bộ Loan không khỏe, Quách Hoàn đành phải ở lại bầu bạn với Bộ Loan. Sau khi Thái Diễm biết chuyện, liền tình nguyện nhận việc, cùng với Chân Mật đi đến Loan Diêu.

Hiện giờ Chân Mật vẫn còn phụ giúp Thái Diễm chép kinh điển, tuy nhiên cơ bản cũng gần xong. Hơn năm trăm ba mươi bộ kinh điển, so với trong lịch sử cũng đã dư hơn một trăm bộ, cũng coi như đã làm nên một công lao to lớn?...Kế tiếp, chính là sao chép lại, rồi sau đó phái người đưa đến Hứa Đô.

Tuy nhiên việc này Thái Diễm không lo liệu nữa.

Hoàng Dị là vợ Triệu Ngang, chủ động gánh vác công việc chỉnh lý lại. Thái Diễm rảnh rỗi cũng thấy nhàm chán, biết được Tào Bằng ở Loan Diêu có chút không bình thường, trong lòng nàng không biết vì nguyên do gì mà giống như thân sui quý khiến mà chạy tới. Còn Chân Mật? Vốn là nàng không muốn đến...Nhưng người nhà khuyên bảo vẫn là nên đi cùng với Thái Diễm.

Theo lời nói của Chân Nghiêu: tiểu muội lần này đi Loan Diêu, không vì chuyện gì khác, chỉ cần tiếp xúc với công tử nhiều hơn một chút.

Hiện nay nhà họ Chân không giống như xưa, nếu như không có Tào Công giúp đỡ, tất nhiên sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Muội hãy xem Tô Song kia, từ xa tìm đến cũng đã trụ được vững rồi. Còn chúng ta thì sao? Đến sau, thì cần phải thêm chủ động...?...

Trong lời nói kia, gần như đã ám chỉ rõ ràng!

Nhưng Chân Mật làm sao có thể bỏ đi lòng tự trọng, chủ động đi quyến rũ?

Nàng vốn không phải là loại cô gái chủ động, tuy nói ở thời đại này lễ giáo nho phong cũng không còn nghiêm khắc như trước, nhưng lòng tự tôn vẫn phải có. Nhưng Chân Mật vẫn biết, lời ca ca nói không sai! Hiện giờ nhà họ Chân, quả thật cần phải có một chỗ dựa vững chắc.

Tuy nhiên việc này cũng không có nghĩa là, nàng nguyện ý đem bản thân mình mà dâng hiến.

Đi theo Thái Diễm đến đây, cũng chỉ vì quan tâm Thái Diễm. Nhưng khi Chân Mật nhìn thấy Tào Bằng, lại bị bộ dạng của Tào Bằng làm cho hoảng sợ. Trong ấn tượng của Chân Mật, Tào Bằng là một thanh niên khôi ngô cường tráng, dường như lúc nào tinh lực cũng dồi dào.

Nhưng mà hiện tại...?

Tào Bằng gầy đi rất nhiều, xương gò má cũng lộ ra rất rõ.

Hốc mắt sâu hoắm, thần sắc hư nhược.

Đáng sợ là, mái tóc dài vốn đen bóng của hắn, dường như chỉ trong một đêm lại có thêm nhiều sợi bạc, thế cho nên làm người ta nhìn thấy không khỏi tan nát cõi lòng.

- Ta biết rồi!

Tào Bằng thản nhiên nói:

- Đã làm phiền tiểu thư và Thái đại gia, ta không đói bụng.

- Nhưng?...?...

Tào Bằng không đợi Chân Mật nói xong đã phất tay áo đi về thư phòng.

Đôi mắt của Chân Mật đỏ lên, trong hốc mắt lóng lánh nước. Nàng biết, Tào Bằng cũng không phải là nhằm vào nàng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Từ nhỏ đến lớn, gần như tất cả mọi người đều vây quanh nàng, yêu chiều nàng?...Mặc dù về sau có hứa gả cho Viên Hi, huynh đệ họ Viên trở mặt, nhưng đối với Chân Mật mà nói, cũng không có thay đổi nhiều lắm.

Từ khi bị Tô Song bắt cóc đến đây, Chân Mật cảm thấy mình giống như từ trên trời cao rơi xuống nhân gian?...?...

Cái cảm giác các vì sao vây quanh mặt trăng trước kia tựa hồ đã mất đi không còn tìm thấy nữa.

Nàng, thật chỉ giống như một cô gái bình thường, dường như cũng không có nhiều ưu điểm. So với Thái Diễm học thức uyên bác, Chân Mật không bằng; so với Bộ Loan dịu dàng sẵn sàng, cần lao cứng cỏi, Chân Mật không bằng; so với Quách Hoàn khôn khéo, Chân Mật cũng vẫn không bằng. So sánh cùng với những cô gái xung quanh khác, Chân Mật phát hiện so với ai nàng cũng không bằng.

Loại cảm giác mất mát này làm cho nàng rất khó chịu.

Mà lần này lại bị huynh trưởng khuyên bảo, đi đến Loan Điểu, cũng không nghĩ lại chạm phải một sự lạnh nhạt như thế.

Tào Bằng dường như hoàn toàn không nhìn đến vẻ xinh đẹp và động lòng người của nàng, khiến cho Chân Mật cảm thấy khổ sở.

Đứng thật lâu trong đình viện, Chân Mật cố nén sự kích động, sau khi trở về hậu viện, đem tình hình nói lại cho Thái Diễm...

Tào Bằng đứng trước sa bàn (bản đồ cát), cầm trong tay một lá cờ nhỏ, suy diễn chiến cuộc.

Biểu hiện gần đây của Mã Siêu vô cùng khó hiểu, sau khi lui binh hai mươi dặm, lại không có bất kì hành động nào. Nếu cho rằng y định trở về Trương Dịch? Không giống! Xem tình hình của y, cũng không giống như có ý thu binh. Trên thực tế, Tào Bằng mơ hồ cảm nhận được ý đồ của Mã Siêu. Mục đích của y chiếm huyện Trương Dịch chính là vì đeo bám Tào Bằng làm cho Tào Bằng không thể phân tâm tới chỗ của y.

Chỗ của y, đương nhiên chính là Lũng Tây.

Nhưng không thể không thừa nhận, Mã Siêu này vừa mới động, quả thật là đã khiến cho Tào Bàng rất khó chịu.

Nếu như hắn có ý định xuất binh lại phải suy xét lại sự uy hiếp của Mã Siêu. Người này thật giống như một cây đinh, găm vào trong lòng của Tào Bàng, làm cho Tào Bàng như mắc nghẹn, khó chịu vô cùng...Thủ đoạn này không thể do Mã Siêu nghĩ ra, là của Dương Mưu. Dù cho Tào Bàng đã biết ý đồ của Mã Siêu cũng vẫn không hóa giải được. Hiện giờ Mã Siêu đóng quân cách Loạn Điếu hai mươi dặm, lui thì có thể về huyện Trương Dịch, tiến thì có thể tấn công huyện Loạn Điếu. Đồng thời, địa phương y đóng quân hoàn toàn cách xa với bãi Lư Thủy làm cho bố trí trước đây của Tào Bàng có chút thất bại, khó có thể thực hiện được mục đích.

Từ Thứ cùng với Diêm Hành lặng lẽ đóng quân ở bãi Lư Thủy.

Vốn là một người tính toán rất tốt, nhưng bởi vì không ngờ Mã Siêu này lại lui binh cho nên bỗng chốc không biết phải làm sao mới phải.

Bất ngờ tập kích Mã Siêu?

Có chút khó khăn!

Mã Siêu đề phòng cẩn mật, không hề để lộ ra sơ hở.

Hay là đánh lên huyện Trương Dịch? Có lẽ cũng không được. Một khi Từ Thứ không thể mau chóng chiếm được Trương Dịch, vậy thì sẽ rơi vào cảnh trước sau đều có địch. Mã Siêu này trong lúc vô ý khiến cho chiến cuộc ở Loạn Điếu trở nên căng thẳng và vô cùng nan giải.

Y lui binh ba mươi dặm, việc này có tác dụng đúng lúc cũng giống như Tào Bàng đã ra lệnh cho Từ Thứ đóng quân ở bãi Lư Thủy.

Đứng trước sa bàn, Tào Bàng tiếp tục suy diễn không ngừng, ý định đem tử cục này phá vỡ. Hết lần này đến lần khác hắn vẫn tìm không được biện pháp.

Chủ tướng Tây Lương ở Lệnh Cư là một trong tám thuộc cấp trước đây của Hàn Toại: chính là Trình Ngân.

Theo điển nghĩa, đây là một người chỉ có hư danh. Nhưng trên thực tế, tám bộ dưới trướng của Hàn Toại, mỗi bộ dẫn một quân. Trình Ngân có thể một mình dẫn một quân, bản thân y cũng đã nói lên một ít tình huống. Ít nhất, người này trong điển nghĩa cũng không phải không có năng lực như vậy...

Bên cạnh Bàng Thống, có hai người là Phan Chương và Hàn Đức, nhiều lần muốn tiêu diệt Trình Ngân.

Nhưng Trình Ngân cũng vô cùng giảo hoạt...

Bàng Thống xuất kích, y liền lui về Lệnh Cư, canh phòng nghiêm ngặt để cố thủ; khi Bàng Thống lui binh, y lại lập tức xuất kích. Khoảng cách xuất kích của đội quân Trình Ngân cũng không xa, chỉ xoay quanh huyện Lệnh Cư trong phạm vi năm mươi dặm. Kể từ đó, làm cho Bàng Thống càng trở nên khó chịu. Bàng Thống ở Thương Tùng, đi vào không được, lui ra cũng không xong. Cùng với tình huống hiện giờ của Tào Bàng, không ngờ cũng tương tự đến lạ kỳ.

Quận Võ Uy, lấy Thương Tùng và Loạn Điếu làm hai chỗ dựa.

Mà quận Kim Thành, lại lấy Lệnh Cư và huyện Trương Dịch cùng phối hợp?...?...

Một nơi thì thủ không ứng chiến, nơi khác thì khiêu chiến không được. Tình huống cứ giằng co mãi như thế này làm cho Tào Bàng cũng cảm thấy bó tay không có biện pháp.

Sau khi suy diễn thật lâu, đột nhiên Tào Bàng nổi giận.

Cầm lá cờ nhỏ trong tay hung hăng vút xuống đất.

Xu thế hiện giờ, nhất định phải có một đội binh mã đến phá vỡ thế cân bằng này. Nhưng đội binh mã này lại biết tìm kiếm từ nơi nào?

Cũng vẫn không có binh a!

Đột nhiên Tào Bàng phát hiện, dường như hắn đã phạm phải một sai lầm.

Ở thời đại này, gặp chuyện là có đến mấy trăm, triệu đại quân xuất kích, mà hần thì lại phải tìm cách nào để có tinh binh?... Chiến trường Tam quốc lớn biết bao nhiêu? Mặc dù là hần có tinh binh, cũng chỉ là lấy được thắng lợi ở trên chiến trường, nhưng ở đại cục rồi cuộc cũng ở trong hoàn cảnh xấu. Ví dụ như ở trận chiến Quan Độ, nhìn bên ngoài, chiến trường chỉ có ở một chỗ là Trung Mưu. Nhưng trên thực tế thì sao? Thanh Châu, Duyện Châu thậm chí cả Dự Châu, ở ba châu, nơi nào cũng là chiến trường. Nếu như không có binh lực dư dật của lão Tào, chỉ sợ đã bị Viên Thiệu đánh cho tan tác từ lâu...? Mà nay, Mã Siêu đóng quân ở huyện Trương Dịch, chính là hoàn toàn đánh trúng vào điểm yếu của Tào Bàng.

Binh lực không đủ? ... ? ...

Nguyên nhân chính là vì binh lực không đủ, cho nên Tào Bàng không thể nào thuận lợi tiến hành công kích như trước.

Nguyên nhân chính là vì binh lực không đủ, hần không thể không chia binh để phòng thủ. Kể từ đó, lại biến thành thủ thì có thừa, mà công thì binh lực lại không đủ.

Nhưng việc này cũng không có biện pháp khác.

Nhân khẩu ở quận Hà Tây rất ít, Hồ Hán hỗn tạp, vốn không có nhiều binh lực lắm.

Sau khi chiếm được quận Vô Uy, vừa muốn trấn an dân chúng, vật tư cũng hơi có vẻ không đủ, đương nhiên không thể mộ binh khắp nơi được.

Hần cần chính là một hành lang Hà Tây ổn định, chứ không phải là lưu dân nổi lên gây loạn ở khắp nơi.

Cho nên cần phải nghỉ ngơi để lấy lại sức, không thể trách kết quả là Tào Bàng không có khả năng mộ được nhiều binh lính...? Thật là một việc khó xử a. Cứ tiếp tục mãi như vậy, đối với Tào Bàng mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt!

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân khe khẽ.

Tiếp đó, mùi cơm thơm ngát nhẹ nhàng thổi vào, khiến cho Tào Bàng phục hồi lại tinh thần.

Là bánh!

Thoáng cái hần đã đoán được, mùi kia là mùi bánh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái Diễm đang cầm một cái khay, Chân Mật và A Mi Quả, một người ôm vò rượu, một người cầm cái chén nhỏ, theo sau Thái Diễm đi vào.

- Thái tỷ tỷ...

Tào Bàng nghi hoặc nhìn Thái Diễm.

Tính ra, hần và Thái Diễm cũng đã quen biết... có hơn hai năm.

Những ngày đầu còn xa lạ, về sau Tào Bàng lại vì Thái Diễm mà làm thầy dạy cho A Dịch Quả, hai người dần dần quen thuộc, qua lại cũng thường xuyên hơn. Thái Diễm ở Hà Tây, không có chỗ dựa nào khác; còn Tào Bàng, vốn cũng chưa quen với cuộc sống ở Hà Tây. Cho nên hai người thường xuyên tiếp xúc, thường xuyên qua lại, Tào Bàng cũng đã thay đổi cách xưng hô với Thái Diễm.

Khi có người ngoài, hần cũng vẫn gọi là: "Thái đại gia".

Tuy nhiên khi ở riêng, hần xưng hô "Tỷ tỷ" cũng khiến cho quan hệ của hai người trở nên mật thiết hơn.

Thái Diễm lặn lội đường xa đến Loạn Diệu, khiến cho Tào Bàng rất cảm động.

Chỉ có điều hần bởi vì tin dữ của Vương Mãnh mà cực kỳ bi ai, cho nên có phần sơ suất.

Nhìn bánh nóng hôi hổi kia, dù trong lòng Tào Bàng có tức giận nhưng hiện tại lại ngượng ngùng?...

- Đệ đệ bận về việc quân vụ, làm chuyện đại sự cho tốt.

Nhưng mà cũng phải bảo trọng thân thể, không thể để người mỗi một được? Hiện giờ người đã có con gái nhỏ, bụng của tiểu Loạn cũng ngày một lớn, người cần phải bảo trọng nhiều hơn, chớ để con gái sau này phải cực khổ, đó là một việc rất đáng buồn.

Thái Diễm đem cái khay thức ăn đặt ở trên cái bàn nhỏ.

A Mi Quả rất nhu thuận đi qua, đem cái chén nhỏ để xuống, sau đó rụt rè nói:

- Mời thúc phụ dùng cơm.

Còn Chân Mật thì đi lên trước, đem bình rượu để ở một bên, rồi sau đó đứng qua một bên, cúi đầu, cũng không hé răng?...?...

Tào Bằng gãi gãi đầu, đột nhiên thở dài một hơi.

Hắn cũng biết rõ, những ngày gần đây tâm trạng của mình rất xấu, vì thế làm cho rất nhiều người đều ngầm lo lắng cho hắn.

Tay hướng về phía Thái Diễm nói:

- Đã làm phiền Thái tỷ tỷ lo lắng.

Sau đó lại liếc nhìn Chân Mật một cái, trầm giọng nói:

- Chân tiểu thư, khi này Bằng có chút vô lễ, xin tiểu thư chớ trách.

Ánh mắt của Chân Mật lại đỏ lên.

Điều uất ức ở trong lòng đã theo một câu xin lỗi này của Tào Bằng mà tan thành mây khói, không còn thấy một chút dấu tích nào nữa.

- Công tử không cần nói như vậy, là do Chân Mật không hiểu chuyện nên mới quấy rầy công tử suy nghĩ, không thể trách công tử.

- Vậy thì thật tốt, cũng đừng khách khí nữa.

Thái Diễm lại rất thoải mái đẩy Tào Bằng đến ngồi cạnh cái bàn:

- Ăn đi, để lâu sẽ nguội.

Bên kia, A Mi Quả nhu thuận rót một chén rượu đầy cho Tào Bằng:

- Thúc phụ, mời uống rượu.

Thanh âm ấm áp quanh quẩn ở bên tai của Tào Bằng, làm cho trong lòng của hắn không khỏi xúc động, nước mắt không kìm nổi trào quanh hốc mắt. Trước đó không lâu, hắn cũng kêu gọi Vương Mãnh như vậy. Mà nay, Vương Mãnh không còn, tung tích của Vương Mãi không rõ, khiến cho hắn tâm trạng không yên... Rốt cuộc chén rượu, hắn nhấp một ngụm, vỗ nhẹ lên đầu A Mi Quả.

- Mi Quả thật ngoan, sau này không biết ai tốt phúc có thể lấy được người như A Mi Quả làm vợ.

- Đệ đệ đừng nói sớm như vậy.

Thái Diễm nói xong, gấp cái bánh đặt vào trong chén trước mặt Tào Bằng:

- Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội.

Nàng ở một bên, giúp Tào Bằng thu dọn đồ đạc trên bàn.

Mà Tào Bằng thì ngồi ở phía sau cái bàn, cắn một miếng bánh, thưởng thức hương vị đặc biệt thơm ngon.

- Đệ đệ, vẫn lo lắng về chuyện quân vụ ở Kim Thành ư?

- Vâng.

Tào Bằng cắn một miếng bánh vào miệng, ậm ờ gật đầu.

Chân Mật nghe Thái Diễm nói đến quân vụ, vội vàng dẫn A Mi Quả lặng lẽ rời khỏi thư phòng. Vấn đề này, Thái Diễm có thể xem như việc nhà cùng nói chuyện phiếm với Tào Bằng, nhưng nàng thì lại không thể ở bên cạnh mà nghe. Đó là một quy tắc...? Dù sao Chân Mật cũng xuất thân từ nhà giàu có, ít nhiều cũng biết phép tắc này. Nàng không giống như Thái Diễm, nàng là tù binh, không có tư cách hỏi đến; nhưng

với thanh danh của Thái Diễm ở bên ngoài, Tào Bằng đối với Thái Diễm tôn kính, cũng khiến cho nàng có phần kiêng dè.

- Tỷ tỷ cũng biết chiến sự?

- Cũng không coi như là biết được. Tuy nhiên năm đó khi sư huynh Nguyên Thán còn là học trò của gia phụ, tình cờ nghe được bọn họ có đề cập đến mà thôi.

- Sư huynh Nguyên Thán?

Tào Bằng cảm thấy tên này nghe rất quen.

Thái Diễm cười nói:

- Đó là nhà họ Cổ ở quận Ngô Cổ Ung Cổ Nguyên Thán.

Cổ Ung, là con trai của Thái Ung ư?

Tào Bằng đúng thật là không rõ lắm?...?...? Nếu như không phải Thái Diễm chủ động nhắc tới, thậm chí hắn cũng không biết hai người có mối quan hệ như vậy.

Hắn đã từng gặp Cổ Ung.

Tuy nhiên, đó là chuyện đã xảy ra rất nhiều năm rồi.

Lúc ấy, hắn cùng với Tuân Diễm đi sứ ở Giang Đông, trong lúc vô tình phá vỡ một âm mưu của Tôn Quyền, chẳng qua là giúp cho hôn sự giữa họ Cổ và Lục Tùng Giang được thành công, coi như là đã lập được một cái công đức. Mà nay, Lục Tồn và Cổ Ung đều đã làm quan, còn Lục Mạo, đệ đệ của Lục Tồn lại là học trò của trường Thái Học Lý ở Hứa Đô...? Thoáng chốc, đã trải qua nhiều năm như vậy, vậy mà việc đó vẫn còn như ở trước mắt.

Tào Bằng không khỏi cười, nhắc sơ qua về việc quen biết với Cổ Ung.

Thái Diễm cũng là lần đầu tiên nghe Tào Bằng nói đến chuyện này, có phần hơi biến đổi sắc mặt:

- Thì ra đệ đệ có quen biết với Cổ sư huynh?

Đêm đã khuya!

Tào Bằng mở to mắt, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Lúc trưa uống một chút rượu, sau cùng cũng không biết đã nói cái gì, dù sao khi tỉnh lại hắn phát hiện đã nằm ở trên giường trong phòng ngủ.

Xoay người ngồi dậy, chỉ cảm thấy người rất mát mẻ, dường như có điều gì đó không đúng!

Cúi đầu nhìn lại mới phát hiện mình đúng thật là trống trải.

Bồn lửa trong phòng đang cháy cho nên cũng không lạnh lắm. Trong không khí có mùi hoa mai, không ngờ ngủ lại có một mùi hương lạ kỳ như thế, khiến cho trong lòng của hắn có chút bồn loạn. Hắn không phải là lần đầu! Phản ứng của cơ thể nói cho hắn biết, sau khi hắn say rượu, quả nhiên là đã xảy ra chuyện. Trong đầu, một hình ảnh cuối cùng trước khi say rượu, dường như là đã cùng với Thái Diễm đối ẩm với nhau.

Là nàng sao?

Tào Bằng hoàn toàn không nhớ được!

Thậm chí ngay cả bản thân đã trải qua chuyện gì cũng nghĩ không ra.

Tuy rằng cơ thể đã được lau chùi, nhưng dấu vết vẫn còn lưu lại trong ký ức kia lại chân thật nói cho hắn biết chắc chắn đã xảy ra một việc.

Đứng lên, mặc quần áo vào.

Tào Bằng bưng bát nước mát ở trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Đầu óc mơ hồ dường như được tỉnh táo rất nhiều. Nhưng đoạn trí nhớ trống rỗng vẫn không hiện ra như cũ.

Là Thái Diễm!

Tào Bằng có thể khẳng định.

Việc này có thể xem như là say rượu loạn tính, hoặc là...

Không thể phủ nhận, Tào Bằng rất có thiện cảm đối với Thái Diễm. Không phải chỉ vì Thái Diễm xinh đẹp, mà còn bởi vì nàng có học thức sâu rộng. Sau khi từ nam Hung Nô trở về, Thái Diễm vẫn luôn duy trì trạng thái bình tĩnh, không vì chút đau khổ đã trải qua mà sầu khổ.

Không chỉ có Tào Bằng có thiện cảm với nàng, mà còn có cả Quách Hoàn và Bộ Loan cũng cực kỳ khâm phục.

Nàng có một loại phong cách quý phái, đồng thời cũng có dáng vẻ thành thực mê người. Tào Bằng thừa nhận hẳn cũng có đôi lúc có ý không đứng đắn một chút nhưng rốt cục cũng không dám tiếp cận. Dù sao tài học của Thái Diễm, không phải để cái loại đạo tặc như hắn có thể so sánh cùng. Mỗi khi hắn cùng với Thái Diễm đàm luận thi từ văn chương, Tào Bằng đều nơm nớp lo sợ, có một loại cảm giác đặc biệt cẩn thận.

Mà hiện tại...

...An Bình...

Tào Bằng mặc quần áo đi ra khỏi phòng.

Vào cuối thu gió đêm rất lạnh khiến hắn không kìm nổi phải rùng mình.

Từ góc hiên đi ra một nam tử cường tráng, chính là Bằng Minh. Chỉ thấy Bằng Minh bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Công tử, có gì sai bảo?

- Ta...

Tào Bằng đột nhiên không biết nên nói như thế nào.

Chẳng lẽ hỏi Bằng Minh có phải hắn và Thái Diễm cùng ngủ với nhau hay không?

Ngẫm nghĩ một chút, hắn hạ giọng nói:

- Thái đại gia đã trở về?

- Đúng vậy, đã về hơn một canh giờ rồi.

- Nàng không có việc gì chứ?

Về mặt của Bằng Minh mờ mịt:

- Có lẽ là không có việc gì...chỉ có điều buổi trưa công tử và Thái đại gia không ngừng uống rượu, sau đó đều say, Thái đại gia nghỉ tạm ở bên cạnh. Lúc ấy mặt tướng bị Cảnh huyện trưởng gọi đi bàn công việc, cho nên vẫn chưa làm xong việc. Lúc Thái đại gia rời đi cũng không có gì bất thường. Chẳng lẽ công tử đã đánh mất cái gì sao?

Lập tức Tào Bằng lộ ra vẻ xấu hổ.

Lão tử đã đánh mất trinh tiết!

Nhưng chẳng lẽ ta lại nói với người như thế sao?

Hắn khoát tay nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, cười ha hả nói:

- Không có, chỉ có điều lo lắng cho Thái đại gia uống rượu quá say sẽ tổn hại sức khỏe.

Tuy nhiên nếu nàng đã không xảy ra việc gì, vậy người hãy về nghỉ đi. Có chuyện ta sẽ gọi người.

Bàng Minh khom người tuân mệnh.

- Đúng rồi, có tin tức gì của huynh trưởng người không?

- Vẫn chưa có tin tức gì báo về.

Tào Bằng nhú mày, cũng không hỏi gì thêm.

Hắn lệnh cho Bàng Đức đi tới Lũng Tây trợ giúp Vương Mãnh, nhưng cho đến nay cũng không có bất kỳ tin tức nào báo về. Đương nhiên Tào Bằng cũng không muốn trách cứ Bàng Đức, tính thời gian, thời điểm huyện Bạch Thạch bị phá, Bàng Đức chắc là vẫn chưa đến Lũng Tây, việc này cũng không phải là sai lầm của y. Chỉ có điều, Bàng Đức chắc là phải có tin tức báo về mới đúng. Dù cho người không trở về, ít nhất cũng phải có tin tức. Nhưng Bàng Đức, Khương Phổ, cùng với một trăm lẻ tám Phi Đà Bình kia, lại giống như đá chìm đáy biển, toàn bộ bắt tăm bắt tích. Điều này làm cho Tào Bằng ít nhiều cảm thấy lo lắng, hay là đã có điều bất trắc xảy ra?

Tào Bằng không lo Bàng Đức sẽ mang theo Phi Đà Bình bội phản bởi vì y sẽ không mang đi.

Hơn nữa, Bàng Đức tính tình chân chất, vả lại cực kỳ trung thành. Lúc trước, nếu không phải vì Mã Thiết một lần, rồi lại một lần, đến ba lần thúc ép Bàng Đức, chỉ sợ y cũng sẽ không quy hàng Tào Bằng. Người này độ trung thành cực cao, không có khả năng nay Tần mai Sở, không lo. Tào Bằng sợ là Bàng Đức nghĩ quẩn mà phát sinh sự cố không đáng có.

Hắn phái Bàng Đức đi bảo vệ Vương Mãnh!

Kết quả Vương Mãnh đã chết, huyện Lâm Điều đã bị mất, tung tích của Thạch Thao và Vương Mãi không rõ.

Đôi khi Bàng Đức lại là một người nóng nảy, nếu chẳng may nghĩ không thông, mang theo Phi Đà Bình tìm Mã Đằng liều mạng, vậy thì nguy hiểm vô cùng.

Không được, phải phái người đi hỏi thăm một chút về tung tích của Bàng Đức.

Hách Chiêu hiện giờ đã đến yên ổn, nghe nói Cam Vũ sắp tiến vào chiếm giữ Quan Trung, bảo hai người bọn họ đi dò la một chút vậy.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đã có tính toán, cất bước đi vào thư phòng.

Thư phòng rất sạch sẽ, một cái thư án (bàn làm việc), một cái bàn nhỏ, còn có một cái sa bàn thật lớn bày ra ở trong phòng. Thức ăn ở trên bàn đã được thu dọn sạch sẽ, trong phòng thoang thoảng có mùi hương hoa mai, cùng với mùi hương ở trong phòng ngủ lại rất giống nhau.

Trên thư án thật chỉnh tề, nhưng vừa xem liền hiểu ngay.

Sau khi Tào Bằng đốt lên ngọn đèn, bỗng chốc đứng ngây người ở trong phòng.

Hắn phát hiện, bản thân đã không còn vô cùng buồn bã chán nản giống như trước nữa! Cũng không biết là vì nguyên nhân gì? Tuy rằng hắn vẫn còn tưởng niệm Vương Mãnh như trước, nhưng trong lòng hình như đã nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương, Tào Bằng không khỏi cười khổ.

Thật đúng là say rượu loạn tính mà.

Vặn ngọn đèn cho sáng lên, hắn chậm rãi đi tới cạnh sa bàn.

Vứt bỏ các tạp niệm, ánh mắt lại dừng ở phía trên sa bàn.

Lệnh Cư – Thương Tùng; Trương Dịch – Loạn Điều!

Bốn tòa thành trì đập vào mắt, cũng không có gì thay đổi. Nhưng Tào Bằng lại có cảm tưởng dường như hắn đã nắm bắt được cái gì đó.

Có lẽ... Hôm sau, ngày tờ mờ sáng, Tào Bằng đã đi tới hoa viên.

Trong vườn phần lớn những bông hoa đã úa tàn, chỉ có vài bông hoa cúc vẫn quật cường nở rộ. Trên mặt đất phủ kín những bông hoa héo úa làm cho không khí có vẻ đìu hiu. Hoa cúc tàn... có lẽ cũng chỉ là một cảnh tượng như vậy thôi.

Tuy nhiên, cũng không phải hẳn tới xem hoa cúc.

Thái Diễm có thói quen vào sáng sớm, sau khi thức dậy sẽ dẫn theo A Mi Quả tản bộ trong hoa viên.

Tào Bằng đợi một lát, chỉ thấy ở cuối con đường, Thái Diễm chậm rãi bước đi, thoạt nhìn vô cùng thoải mái. Khuôn mặt nàng hồng hào, tinh thần cũng rất tốt, thần sắc có chút thản nhiên. Tào Bằng nhìn thấy Thái Diễm, vội bước nhanh tới đón.

- Tỷ tỷ.

Hắn vòng tay thi lễ:

- Sao lại dậy sớm thế, không nghỉ ngơi thêm một chút nữa?

Trong ánh mắt của Thái Diễm hiện lên chút quái dị, vẻ mặt có phần hơi lúng túng thoáng qua. Tuy nhiên, mặc dù như thế, vẫn bị Tào Bằng nhìn thấy được! Nhất định là nàng...ngày hôm qua nhất định đã cùng nàng, sau khi uống rượu say loạn tính đã có quan hệ.

Nhưng vì sao nhìn qua nàng vẫn thoải mái thản nhiên như thế, vẫn đứng đưng coi như không có chuyện gì?

Thái Diễm nói:

- Mỗi ngày ta đều thức dậy vào giờ này, vì sao đệ đệ lại hỏi như thế?

- Ta...

Tào Bằng ấp úng, không biết phải nói như thế nào mới phải.

Trái lại Thái Diễm lại rất thản nhiên, giống như không có chuyện gì xảy ra cả:

- Hôm nay đệ đệ làm sao vậy?

- A, không có gì.

- Ủ, vậy phải chú ý nhiều tới sức khỏe của bản thân.

Chuyện của Mãnh bá phụ đã xảy ra rồi, cũng không nên tự trách. Loại sự việc này cũng không trách ai được, quan trọng là...phải nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, báo thù cho Mãnh bá phụ mới đúng. Đúng rồi, hai ngày nữa, ta sẽ về Cô Giám.

- Nhanh vậy sao?

- Đúng vậy, ở Cô Giám còn rất nhiều việc phải làm.

Dù sao cũng không thể đem mọi việc đều giao cho Vương tỷ tỷ, ta là chủ quản (người phụ trách chính) lại cả ngày tiêu dao khoái hoạt

(thong dong vui vẻ) ở bên ngoài.

Vốn chỉ là một câu nói rất bình thường, Tào Bằng cũng không biết vì sao lại cảm thấy có chút quái dị.

Nàng muốn trốn tránh ta!

Đừng thấy nàng làm ra vẻ như không có việc gì nhưng kỳ thật là nàng đang trốn tránh ta!... Nếu không, vì sao lại nói tiêu dao khoái hoạt? Nếu không, nàng cần gì phải vội vã rời đi? Nhất định là như vậy, nàng không biết phải làm sao để đối mặt với ta cho nên mới phải rời đi.

- Đúng rồi, người ở đây cũng cần phải có người chăm sóc mới được.

- Hả?

Thái Diễm mỉm cười nói:

- Trời giá rét, người ở đây bận rộn quân vụ, vất vả về chiến sự, bên cạnh ngay cả một người để săn sóc cũng không có... tiểu Loan và tiểu Hoàn trong lúc này cũng không có ở đây cho nên để tiểu Mật ở lại bên cạnh chăm sóc người cũng tốt. Nha đầu kia tuy rằng có chút vụng về nhưng tâm địa thiện lương, cũng là người biết quan tâm, người không được lại ức hiếp nàng...

Vì sao lại nói “lại”?

Tào Bằng cũng không lưu ý, chỉ gật đầu.

Nếu đêm qua không xảy ra chuyện, có lẽ hắn đã khách sáo nói câu cảm tạ.

Nhưng hiện giờ, Thái Diễm nói những lời này hắn xem như là chuyện đương nhiên, cũng không có gì là bất ngờ.

- Ta sẽ cẩn thận.

Hắn còn muốn nói nữa, nào ngờ Thái Diễm cũng không cho hắn cơ hội đã bỏ đi.

Đứng ở trên đường mòn, Tào Bằng gãi gãi đầu...Thái Diễm làm cho hắn có cảm tưởng hơi khác thường, dường như là muốn giữ khoảng cách với hắn.

Kiếp trước của Tào Bằng cũng không phải là một người hay suy đoán tâm tư của phụ nữ.

Mà sau khi tái sinh dường như hắn cũng không có cơ hội để rèn luyện. Hắn cùng với Hoàng Nguyệt Anh cũng tốt, Hạ Hầu Chân cũng được, có thể ở cùng với nhau coi như là duyên phận. Duyên phận tới rồi, nước chảy thành sông, trên cơ bản cũng không hao tổn nhiều tâm tư.

Bao gồm cả Bộ Loan và Quách Hoàn cũng như thế!

Hiện giờ khiến cho hắn phải suy đoán tâm tư của Thái Diễm, thật sự là có chút đau đầu.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn lắc đầu cười khổ, đi theo con đường nhỏ của Thái Diễm, rời khỏi hoa viên.

Kỳ lạ, sao lại không thấy Chân Mật?

Trước kia khi Thái Diễm tản bộ trong hoa viên, Chân Mật nhất định sẽ đi theo nàng làm bạn, nhưng hôm nay tại sao lại chỉ có Thái tỷ tỷ đến đây?

Sau khi trở lại thư phòng, Tào Bằng lại đứng bên cạnh sa bàn bắt đầu suy nghĩ.

Mã Siêu vẫn cứ như cũ không khai chiến, cũng giống như lúc trước, một mặt vẫn gây áp lực đối với Loan Diệu, mặt khác bày thế trận sẵn sàng nghênh địch.

Người này, giống như một con nhím làm cho người ta không thể nào mở miệng.

Không đánh cũng không lui làm cho Tào Bằng cảm thấy vô cùng đau đầu. Tuy nhiên, suy nghĩ của Tào Bằng lại dần dần dịch chuyển theo ánh mắt tới phía trước mặt. Hắn đứng bên cạnh sa bàn, ánh mắt lướt qua huyện Trương Dịch, theo sông Đại Thông, lướt qua Niết Thủy, chăm chú nhìn Doãn Ngô.

Trước mắt mọi việc đã được thông suốt.

Hắn dường như đã tìm được phương pháp phá giải, trên mặt hiện ra một chút tươi cười quý dị.

- Công tử!

Bàng Minh ở bên ngoài thư phòng, nhẹ giọng gọi.

- Chuyện gì?

- Cố quân sư đến đây!

- Sao?

Tào Bằng ngẩn ra, chợt mừng rỡ, vội vàng bước nhanh ra khỏi thư phòng, trầm giọng nói:

- Mau mời quân sư đến đây!

455. Chương 489 - 491

Gió bắc gào thét, gió Tây Bắc từ bình nguyên Hà Hoàng thổi tới, cuốn theo những bông tuyết trắng như lông ngỗng lả tả rơi khắp bầu trời.

Mã Siêu đứng bên ngoài lều soái, nhìn những bông tuyết trắng đầy trời, trên mặt lộ ra chút nham hiểm, làm cho khuôn mặt tuấn lãng của y có phần dữ tợn.

- Lệnh Cư đã đưa tới lương thực chưa?

Đằng sau có tiếng bước chân truyền đến, Mã Siêu cũng không quay đầu lại hỏi.

Mã Đại ở phía sau y dừng lại bước chân, do dự một chút, hạ giọng nói:

- Vẫn chưa đưa tới... Ta đã phái người đi tới Lệnh Cư thúc giục, nhưng cũng không dám chắc là có thể lấy được lương thực hay không. Ngày hôm qua Lý Việt đã trở về Trương Dịch, cũng không biết có thu gom được chút nào hay không. Huynh trưởng, mới đây mà đã hơn một tháng, tuyết đã bắt đầu rơi, nếu như lương thực không đủ, chúng ta có thể không cầm cự được bao lâu. Theo ý của ta, tốt nhất hay là chúng ta lui về huyện Trương Dịch, rồi sau đó sai người đi tới Doãn Ngô, thúc giục thêm nữa.

Trình Ngân, là người của Phí Ốc.

Ở Lệnh Cư vừa đảm nhận việc kiểm chế quân Tào ở Thương Tùng, đồng thời còn phải đảm nhận thêm nhiệm vụ cung ứng lương thực cho Trương Dịch.

Huyện Trương Dịch là một huyện mà phần lớn là người Khương, đa số chăn nuôi là chính, chỉ một số ít người làm nông. Lúc trước, Trương Dịch Khương dựa vào sự cung cấp của quận Võ Uy mà sống. Bọn họ dùng trâu, dê, ngựa, và còn thu mua da lông ở Hà Hoàng đổi với Mã Đằng để lấy các nhu yếu phẩm cần thiết cho việc ăn, mặc, ở, đi lại. Mà nay quận Võ Uy bị Tào Bằng chiếm cứ, Trương Dịch Khương lại đang là lúc trao đổi buôn bán, cho nên ở quận Võ Uy, không thể tránh khỏi xuất hiện tình trạng thiếu thốn lương thực, muối ăn khắp mọi nơi.

Đương nhiên Mã Siêu cũng biết rõ vấn đề này.

Sự trung thành của Lý Việt, y không hề nghi ngờ.

Nhưng nếu muốn thu gom lương thực ở Trương Dịch, quả là rất khó khăn.

Đại quân gần mười ngàn người, mỗi ngày cần một lượng lương thực thật lớn, một huyện nhỏ nhỏ như huyện Trương Dịch làm sao gánh vác nổi?

Trước mắt, có thể dựa vào sự cung ứng không ngừng của quận Kim Thành cũng có thể chống đỡ được một chút.

Nhưng hiện giờ lương thực ở quận Kim Thành nảy sinh vấn đề, khiến cho Mã Siêu nhất thời gặp áp lực.

- Hiện giờ, lương thực trong doanh trại có thể duy trì được bao lâu?

- Lương thực lần trước Trình Ngân đưa tới không còn được bao nhiêu nữa... Trưa này khi ta hỏi chủ bộ, nói là chỉ có thể duy trì được tối đa là mười ngày. Đó là Lý Việt đã mang đi một bộ quân, nếu người của Lý Việt trở về, chỉ sợ cũng chỉ duy trì được khoảng chừng bảy ngày mà thôi.

Mười ngày, nghe qua có vẻ rất tuyệt vời.

Nhưng trên thực tế, mười ngày ở trên chiến trường mà nói, chẳng qua cũng như một cái phát tay mà thôi.

Nếu như Lý Việt thu gom được lương thực thì không nói làm chi, còn nếu như không thu gom được, tất nhiên sẽ nảy sinh phiền phức lớn. Việc đánh giặc dựa vào hậu cần, nếu như hậu cần không thể bảo đảm thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chiến cuộc. Vốn dĩ Mã Siêu cho rằng, dựa vào sự cung cấp của quận Kim Thành, vấn đề sẽ không lớn. Nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ quận Kim Thành chưa chắc có thể cung cấp được...

- Không thể động!

Mã Siêu cười khổ một tiếng:

- Sở dĩ chúng ta đóng quân ở nơi này, cũng chính là sợ Trương Dịch Khương phải gánh vác nặng nề.

Nếu lúc này chúng ta trở về, chỉ sợ trong một ngày Trương Dịch Khương sẽ tan vỡ. Tiêu tốn tám ngàn binh mã, Trương Dịch Khương tuyệt đối không thể chống đỡ, chúng ta đóng quân bên ngoài, Trương Dịch Khương có thể ủng hộ hết sức; nhưng nếu trở về, chỉ sợ sẽ xuất hiện mâu thuẫn ngay lập tức. Tuy rằng quan hệ giữa Lý Việt với Trương Dịch Khương rất tốt, đến lúc đó cũng không có biện pháp áp chế được.

Mã Siêu suy xét rất chu đáo.

Dân số ở huyện Trương Dịch thậm chí không tới hai mươi ngàn, vốn là một nơi thiếu thốn mọi thứ.

Sở dĩ theo Mã Siêu khởi binh, cũng bởi vì Lý Việt rất sùng bái và ủng hộ Mã Siêu. Một huyện mà ngay cả vật dụng cũng không thể bảo đảm tự cung cấp được, nếu như lại tăng thêm tám ngàn binh mã, vậy sẽ tạo nên một áp lực nặng nề.

Mã Siêu không dám, cũng không muốn đánh cuộc!

Y chỉ hy vọng, Mã Đằng có thể mau chóng chấm dứt chiến tranh, cứ như vậy, vậy thì có thể điều động ra một bộ phận lực lượng để đến tăng cường áp lực đối với quận Võ Uy. Huyện Trương Dịch này tuyệt đối không thể để mất, một khi mất đi, coi như đã đánh mất một phần lực lượng quan trọng của Mã gia ở quận Võ Uy. Cho nên, Mã Siêu mới có thể ở trong tình trạng khó khăn như thế, vẫn kiên trì canh giữ ở Trương Dịch.

- Vậy ta lại sai người đi thúc giục một chút?

Mã Đại nhẹ giọng hỏi.

- Chuyện này, thúc giục Trình Ngân không có tác dụng bao nhiêu, hay là đi xem bên phía Phí chủ bộ... Trình Ngân, chẳng qua Phí Ốc xem như một con chó mà thôi, thúc giục hắn, chỉ bằng thúc giục Phí Ốc. Như vậy, người cầm lệnh tiễn của ta, lập tức phái người đi tới Doãn Ngô, nhờ Phí Ốc nhanh chóng phân phối lương thực. Phí Thành Đại đóng quân ở Lạc Đô Cốc

(cùng với huyện Nhạc Đô), lương thực rất sung túc. Chỉ cần Phí Ốc mở miệng, phía Phí Thành Đại xuất ra lương thực, nhiều nhất là năm ngàn, đã có thể hóa giải sự thiếu thốn lương thực của chúng ta.

Đến lúc đó, có thể sai Lý Việt xuất binh từ Trương Dịch, tấn công bãi Lư Thủy...

Tào Hữu Học cho rằng hãn phái người đóng quân ở bãi Lư Thủy, ta không biết hay sao? Ha ha, ta chỉ là đang chờ một thời cơ thích hợp.

Nếu Tào Bằng ở chỗ này, nhất định sẽ rất giết mình.

Y giống một người hữu dũng vô mưu (có sức mạnh mà không có mưu trí) như Mã Mạnh Khởi hay sao? Nếu như nhận xét về y, y tuyệt đối là loại người tâm tư thâm trầm, hơn nữa lại giỏi nhẫn nhịn. Nếu như suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được. Mã Đằng có thể trấn thủ Tây Lương, chính là đều nhờ vào Mã Siêu. Lúc trước Quách Viên, Cao Can tàn sát bừa bãi Hà Đông, không phải là do Mã Siêu lãnh binh hiệp trợ Tào Tháo đánh bại Quách Viên sao?

Một người có thể thống lĩnh cả một đội quân, sao lại có thể hữu dũng vô mưu cho được?

Mã Đại đáp lại một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Siêu thì mang theo thân quân, bước thẳng về phía sau doanh trại.

Diện tích ở phía sau doanh trại cũng không quá lớn, nhưng canh phòng rất cẩn mật. Hai gã võ tướng Tây Lương nhìn thấy Mã Siêu đến, vội vàng đi tới thì lễ.

Mã Siêu khoát tay chặn lại, trầm giọng hỏi:

- Như thế nào, có làm được không?

- Đại công tử, đồ vật này thật ra cũng không khó làm, mặt tướng đã bắt chước theo trang bị của quân Tào, lệnh cho thợ thủ công chế tạo. Tuy nhiên, bàn đạp dễ làm, yên ngựa thì có chút khó khăn... Bên chúng ta không có nhiều thợ giầy, cho nên nếu như bắt chước hoàn toàn theo trang bị của quân Tào, chỉ sợ không dễ

làm. Mạt tướng có một chủ ý, có thể dùng da lông trộn với sợi gai để làm. Như vậy, áp lực của thợ giày sẽ giảm bớt rất nhiều, mà cái việc may vá này, có thể để cho phụ nữ đảm trách.

- Hiệu quả thì sao?

- Không kém nhiều lắm, chỉ có điều nếu so với chỉ dùng toàn da lông thì kém bền hơn.

Tròng mắt của Mã Siêu chuyển động xoay tròn, đột nhiên nói:

- Dẫn ngựa đến.

Một con ngựa đạp tuyết ô truy, dáng vẻ hào hứng được dắt ra từ trong chuồng, nhìn thấy Mã Siêu, hí lên một tràng dài, rất vui mừng.

Đây là ngựa cưỡi của Mã Siêu, cực kỳ thần tuấn.

Chỉ có điều, giờ phút này ở trên người nó lại trang bị thêm một bộ cao kiêu an, yên ngựa kẹp chặt, hai bàn đạp giắt ở hai bên sườn...

Cao kiêu an, song bàn đạp!

Nếu Tào Bằng nhìn thấy, lại sẽ chấn động.

Mã Siêu, đã phát hiện ra bí mật của quân Tào. Lúc trước Mã Siêu và Tào Bằng giao chiến với nhau ở dưới thành Loạn Diệu, đã nhận ra có chút kỳ lạ. Y phát hiện, tuy Tào Bằng và y cũng tương đương với nhau, cũng không biết vì sao, Tào Bằng không ngờ có thể ở trên ngựa phát lực liên tục, hơn nữa lúc ngồi ở trên lưng ngựa, có vẻ rất trầm ổn, làm cho y cảm thấy có chút tò mò.

Y lập tức đoán ra, trong tay của Tào Bằng, tất có bí mật thật lớn.

Vì thế sai người thu nạp chiến mã của quân Tào, rất nhanh phát hiện được sự tồn tại của cao kiêu an và song đăng. Cũng may, ngoại trừ Phi Đà Bình và Bạch Đà Bình, Tào Bằng còn chưa kịp mở rộng móng ngựa sắt trong toàn quân. Nếu không tam bảo bí mật về ngựa, đều sẽ bị phơi bày ra ánh sáng. Sau khi hạ trại, Mã Siêu điều dưỡng mấy ngày, lập tức cho người bắt tay vào việc chế tạo bàn đạp và cao an.

Việc này kỹ thuật vốn cũng không có gì phức tạp lắm, vấn đề là phải biết.

Người biết, vậy thì chẳng khác nào kỹ thuật đã bị phá giải!

Nếu như người không biết, vậy thì vẫn là một bí mật... Mã Siêu lật an nhận đăng, lập tức xoay người lên ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa một cái, đạp tuyết ô truy hí một hơi dài, tung vó chạy băng băng ở phía sau doanh trại. Thân thể Mã Siêu tựa như chim yến, ở trên lưng ngựa làm vài động tác khác nhau để kiểm tra việc sử dụng yên ngựa và bàn đạp này. Chỉ thấy chiến mã phi nhanh, Mã Siêu người ngựa hợp nhất, làm cho các tướng Tây Lương liên tục hò reo. Sau khi chạy hơn mười vòng, đột nhiên Mã Siêu huýt sáo một tiếng.

Đạp tuyết ô truy lập tức dừng lại, Mã Siêu xoay người xuống ngựa.

- Đại công tử, như thế nào?

Mã Siêu cười ha ha:

- Bảo bối như thế này, thiết kỵ Tây Lương ta như hổ thêm cánh.

Lập tức hạ lệnh, tăng cường chế tạo gấp bàn đạp và yên ngựa... Ừm, sau khi nhanh chóng chế tạo ra, trước tiên lắp cho đội cận vệ phi hổ của ta, rồi sau đó mở rộng toàn quân. Về vấn đề trộn lẫn để chế tạo, yên ngựa của tám trăm cận vệ phi hổ cần lấy da lông là chính, còn những cái khác, có thể suy xét tiến hành pha trộn chế tạo. Tóm lại, phải hoàn thành nhanh một chút đối mới toàn quân, rồi sau đó...

Mã Siêu trên mặt, hiện lên một chút âm trầm.

Đợi sau khi ta lắp xong mấy thứ này, Tào Bằng! Chúng ta lại độ sức một phen, để xem giữa ta và người đến tột cùng ai là người có bản lĩnh hơn!

+++++

Thời gian, một ngày một đêm đã qua.

Chớp mắt đã ba ngày.

Đúng như Mã Siêu đã tiên liệu, Trình Ngân đã không phân phối lương thực.

Tuy nhiên lý do của y cũng rất hợp lí, đó chính là Lệnh Cư không có dư nhiều lương thực. Mã Siêu ở Trương Dịch kiểm chế Loạn Điều, Lệnh Cư cũng không thoải mái giống như vậy, nhất định phải qua nhánh sông Hoàng Thủy, không ngừng xuất kích, gây áp lực cho Thương Tùng, kiểm chế Thương Tùng.

Lương thực ở Lệnh Cư cũng vô cùng thiếu hụt giống như vậy.

Theo Trình Ngân nói, y hiện tại hoàn toàn là dựa vào Lạc Đô Cốc tiếp tế, căn bản không có dư lực để ủng hộ binh mã của Mã Siêu.

Trình Ngân là người của quận Kim Thành, từng là bộ khúc của Hàn Toại.

Sau khi Hàn Toại chết, Trình Ngân cùng với Hậu Tuyển thông qua mối quan hệ với Phí Ốc, chiếm được sự trọng dụng của Mã Đằng.

Mà chủ tướng của Lạc Đô Cốc là Phí Long, cũng chính là Phí Thành Đại, con của Phí Ốc. Nếu so sánh, bọn họ cùng là người của quận Kim Thành, hơn nữa Phí Thành Đại và Hậu Tuyển, Trình Ngân có quan hệ mật thiết, đương nhiên không thể nào bạc đãi Trình Ngân. Nhưng Mã Siêu thì không giống như vậy...Mã Siêu và Phí Long không có chút quan hệ nào, hơn nữa vì nguyên nhân Mã Thiết, họ Phí và Mã Siêu cũng không hòa thuận.

Muốn cho Phí Long ủng hộ Mã Siêu, quả thật là vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên điều chính yếu vẫn là thái độ của Phí Ốc. Nếu như Phí Ốc đồng ý ủng hộ Mã Siêu, Phí Long tự nhiên cũng không thể gây khó dễ. Nhưng hiện giờ, rốt cuộc cũng không biết ý của Phí Ốc là như thế nào? Ai cũng không hiểu được. Cuộc chiến ở Lũng Tây nóng như lửa, Phí Ốc cũng không có nhiều tinh lực để bận tâm về Mã Siêu. Sau khi Mã Đằng đánh chiếm Dịch Đạo, đem cha con Vi Đoan đến quận Hán Dương. Nhưng việc này cũng không có nghĩa là, Mã Đằng đã có thể dễ dàng nắm toàn bộ quận Lũng Tây ở trong tay.

Quận Lũng Tây có mười một huyện, ngoại trừ Hà Quan, Bạch Thạch, Bào Hãn, Mã Đằng chỉ chiếm được hai nơi là Dịch Đạo và Lâm Thao.

Trừ lần đó ra, khi Vi Đoan thua chạy, Mã Đằng lại được hai huyện Thủ Dương và An Cố, hiện giờ đóng quân ở Ngũ Khê Tự, đang ở huyện Chương luyện binh. Nói cách khác, mười một huyện của Lũng Tây, Mã Đằng được bảy huyện, có năm thị trấn để chống cự.

Trong đó, huyện Chương lại vô cùng trọng yếu.

Mã Đằng cũng không muốn chiếm hết quận Lũng Tây, nhưng lại muốn phải đoạt lấy huyện Chương.

Dương Phụ sau khi cứu được cha con Vi Đoan, ra lệnh cho hai đại tướng là Khổng Tín và Vương Linh tử thủ huyện Chương, Tương Vũ, mới có thể xem như bảo vệ quận Hán Dương khỏi chịu cảnh chiến hỏa lan đến. Nhưng có thể bảo vệ được bao lâu, chỉ sợ ngay cả Dương Phụ cũng không dám khẳng định.

Cuộc chiến ở Lương Châu, cũng chưa chấm dứt.

Đã đến lúc tuyết rơi, bất quá cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Mã Siêu hiểu rất rõ điểm này, nhưng cũng biết, Phí Ốc không hoan nghênh y lắm.

Nhưng hiện tại y lại không có biện pháp nào khác, chỉ có thể trông cậy vào sự ủng hộ của Phí Ốc. Nếu như Phí Ốc không chịu phân phối lương thực, Trương Dịch tất nhiên sẽ bị bại.

Mã Đằng thắng, còn Mã Siêu sẽ bại?

Đây là kết quả mà Mã Siêu không hy vọng sẽ gặp phải.

Bởi nếu vậy, danh tiếng của y sẽ bị hạ thấp...Trời mới biết chủ ý vừa mới cải biến của Mã Đằng, sẽ có suy nghĩ gì?

- Phía Phí Ốc, có tin tức gì không?

Mã Đại cười khỏ nói:

- Người đưa tin vừa mới trở về, nói là Phí chủ bộ đồng ý, sẽ mau chóng gom góp lương thực, giảm bớt nguy cấp cho Trương Dịch.

- Mau chóng? Vậy rốt cục mau là bao lâu?

...

Mã Siêu dở khóc dở cười!

Không sợ thần giống nhau đối thủ, chỉ sợ trư giống nhau đồng chí. (cái này mình bó tay, hiểu mà không biết dịch ra làm sao...)

Đều lúc này, người còn áp chế ta, còn muốn phải nội đấu? Cháu ngoại của người đã chết, con gái của người bị Tào Bằng bắt được, trong tay người còn có vốn liếng gì để đấu với ta? Trừ khi, người có thêm con gái, đảm bảo vợ cho ta, nếu không cơ nghiệp ở Lương Châu này, sớm muộn tất cả cũng sẽ thuộc về tay ta...Phí Ốc, là chính người tự tìm phiền phức cho mình.

Một chút tâm cơ này của Phí Ốc, sao Mã Siêu lại không thể đoán được?

Nhưng, hiện tại y không có biện pháp nào khác. Ít nhất theo tình hình trước mắt mà nói, nếu như Phí Ốc không ủng hộ y, sớm muộn gì y cũng bị bại.

...

Sau khi y trầm tư một chút, đột nhiên đứng lên nói:

- Hiền đệ, như vậy đi, ta lập tức dẫn người, đi tới trước Doãn Ngô gặp mặt Phí Ốc, thúc giục hắn phân phối lương thực. Người và Lý Việt, một người thủ quân trại, một người thủ Trương Dịch, cần phải đề phòng quân Tào đánh lên.

Hôm trước, thám mã nói Tào Bằng vì cái chết của Vương Mãnh mà đổ bệnh không dậy nổi, đã trở về Cô Tang.

Chỉ là một kẻ nhỏ, làm sao có thể gạt ta? Đây là hắn muốn dẫn xà xuất động, gạt ta xuất kích... Ta cứ không cho hắn đạt được như ý nguyện, xem hắn có thể kiên trì được bao lâu. Hiện giờ, xem ai nhẫn nại, ra tay trước. Ta đi Doãn Ngô, nhiều nhất năm ba ngày, trước khi ta chưa trở về, người và Lý Việt ghi nhớ, không được hành động thiếu suy nghĩ. Hết thấy đều đợi ta trở về, rồi mới quyết định.

Mã Đại là loại người có tính cách ôn hòa.

Nói cách khác, chính là không có dã tâm, cũng không có chủ kiến gì.

Người khác bảo y như thế nào, y liền cứ thế chấp hành. Mã Đại là một người chấp hành cực kỳ xuất sắc, chứ không phải là một người quyết đoán.

Điểm này theo Tam Quốc Diễn Nghĩa có thể thấy được.

Sau khi Mã Đại theo Mã Siêu quy hàng Thục Hán, cũng không có điểm gì đặc biệt. Ngoại trừ chém giết Ngụy Diên...Ồ, điều này vẫn là do làm theo di chúc của Gia Cát Lượng. Gần như mỗi lần y ra trận đều là y theo lệnh mà đi.

Như vậy, không có thành tựu gì lớn, nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm lớn.

Không cần có công, nhưng chỉ cần đừng có quá... Kiếp trước của Tào Bằng, đã từng cười nói với người khác: Gia Cát Lượng ở Thục Hán có thành tựu lớn nhất, chính là đào tạo được một bầy chó biết nghe lời. Cuộc chiến ở Nhai Đình, nếu như Mã Đại làm chủ tướng, không thể có được toàn thắng.

Đáng tiếc, Gia Cát Lượng cuối cùng lại lựa chọn một Mã Tắc không an phận.

Mã Đại chấp tay nói:

- Huynh trưởng yên tâm, ta sẽ đề phòng quân Tào.

Mã Siêu gật đầu, coi như là đã giải quyết được một vấn đề. Trong ngày, y điểm khởi binh mã, không ngại gió tuyết rời khỏi đại doanh, đi thẳng đến Doãn Ngô.

Đợi khi ta có lương thực đầy đủ, đó là ngày chúng ta quyết phân thắng bại!

Tào Bằng, người chờ đó cho ta...

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Sau khi bước vào tháng mười, cùng với trận tuyết đầu mùa đã tới, thế cục Lương Châu, dần dần có những biến đổi kỳ diệu.

Sau khi Trương Lỗ đánh chiếm quận Võ Đô, vẫn chưa tiếp tục xuất binh, mà hai người lệnh cho hai người Dương Ngang Dương Nhâm phân chia đường xá và tự huyện. Điều này thể hiện được thái độ của Trương Lỗ: chỉ cần có được hai tòa cửa chính Hán-Trung, còn lại thì không có hứng thú.

Mà Mã Đằng lúc mới bắt đầu có thể là thuận buồm xuôi gió.

Đầu tiên là chiếm lĩnh Dịch Đạo, sau đó thì động binh đao, cướp lấy Lâm Diêu.

Y lệnh cho con thứ là Mã Hưu đi tiên phong tiến vào chiếm giữ Võ Đô. Nguyên nhân rất đơn giản! Mã Đằng và Niết Trung Lương Khương giao tình rất tốt, không cần biết là Bạch Mã Khương hay Tham Lang Khương, phụ tử Mã Đằng đều rất kính trọng. Dù sao, trong cơ thể Mã Đằng cũng có dòng máu của người Khương. Điều này khẳng định, Mã Đằng và người Khương không thể phân cách, cần hỗ trợ và sống dựa vào nhau.

Mã Hưu là con thứ của Mã Đằng, y cũng hay qua lại với người Khương.

Cho nên từ khi y tiếp quản quận Võ Đô, dễ dàng có được chi tiêu của người Khương...

Mà vừa hay, người Khương ở quận Võ Đô cũng là một quần thể quan trọng, và tỉ lệ với người Hán gần bằng 2 chọi 1. Người Hán hai, người Khương một. Nếu không có Mã Siêu ở quận Trương Dịch kiểm chế quân Tào, nói không chừng là người thích hợp nhất được chọn. Nhưng Mã Siêu không thể tới, Mã Hưu cũng vậy. Y có thể đạt được sự ủng hộ lớn từ người Khương ở quận Võ Đô.

Mà thực tế cũng gần như vậy.

Sau khi Mã Hưu tiến vào chiếm giữ Võ Đô, Bạch Mã Khương Đằng Tử Kinh vạch tội Khương Vương Đồ, mỗi bên phái ra ba vạn binh mã, hiệp trợ Mã Hưu bình định quận Võ Đô. Gần mười ngày, Mã Hưu chiếm Khương Đạo, đoạt được Võ Đô đạo, chiếm lĩnh Thượng Lộc, Hạ Biện, Hà Trì tổng cộng năm huyện, đóng quân ở Phiên Mộ Sơn, cùng với Dương Ngang hỗ trợ lẫn nhau, đóng giữ cửa vào Võ Đô, hình thành tấm lá chắn.

Tóm lại, chiến sự thần kỳ, Mã Đằng chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Nhưng theo sự phát triển của chiến sự, Mã Đằng tiếp tục công kích huyện Chương rất lâu không hạ được, sĩ khí dần dần đi xuống.

Sau khi quân Tào trải qua sự hoảng loạn ban đầu, Tào Hồng đóng ở Trường An, lập tức triển khai phản kích.

Ngày mười sáu tháng mười, quận trưởng Hà Tây Hách Chiêu phụng mệnh vượt qua sông lớn, tiến vào chiếm giữ quận An Định. Y mang theo thủ thư của Tào Bằng, mượn Thái thú An Định Trương Ký ba nghìn binh mã, tính cả quân bên y có hai nghìn quân, nhanh chóng tiếp viện quận Hán Dương.

Trong tay Trương Ký binh mã không nhiều lắm, mượn tạm ba nghìn, đã là cực hạn, không cần nói năng rườm rà.

Vốn dĩ, Vi Đoan không đồng ý để binh mã Hách Chiêu tiến vào chiếm giữ Hán Dương, nhưng sau buổi nói chuyện với Diện Phụ, y không thể không đồng ý.

- Minh Công lúc này, đã không có lựa chọn khác.

Hán Dương thật ra không phải binh hùng tướng mạng, nếu không có tiếp viện bên ngoài, khó lòng có thể giữ lâu. Đến lúc đó, Minh Công hoặc tử chiến, hoặc chết trận, không còn con đường nào khác. Tào Công phương định Hà Bắc, hao tổn quá lớn, sợ rằng không muốn tiếp nhận Lương Châu vào lúc này. Nếu Minh Công cự tuyệt viện quân ở Hà Tây, ắt sẽ khiến Tào Công bỏ mặc không màng tới. Minh Công biết được, đó là hữu ý của Võ Uy Tào Hữu Học. Minh Công theo thiện ý của Tào Tam Thiên thì Trường An Tào Tử Liêm ắt sẽ không dám động thủ. Binh lực Tam Phụ tuy rằng không mạnh, nhưng phòng thủ tốt. Mà Long Môn Trung Lang Tướng Cam Ninh kia lại là môn hạ của Tào Hữu Học, đến lúc đó sao có thể viện thủ cho Minh Công.

Hách Bá nói nếu gấp rút tiếp viện, Minh Công nên buông tay.

Nếu không, động chạm vào lòng người, Minh Công sẽ bất lợi...

Vi Đao không hi vọng Tào quân tiến vào chiếm giữ Lương Châu, một là do lo lắng về đại quyền mất mát, mặt khác còn có cả tâm bệnh.

Vương Mãnh chết cũng là một tay y tạo nên.

Ngộ nhỡ...

Tuy nhiên dưới sự khuyên bảo của Dương Phụ, Vi Đao cũng cử gậy đầu đáp ứng.

Đích xác, nếu không có viện binh, e rằng y khó lòng ngăn được công kích hung hãn của Mã Đằng. Nếu cứ tiếp tục chần chừ, chỉ sợ toàn bộ Lũng Tây sẽ bị Mã Đằng chiếm giữ. Mã Đằng nếu nắm trong tay quận Lũng Tây, làm sao không nhòm ngó sang quận Hán Dương chứ?

Ngày hai mươi tháng mười, Hách Chiêu dẫn toàn bộ quân vượt Vị Thủy, đóng quân ở Lạc Môn Tự.

Tuy chỉ có năm nghìn binh mã, nhưng áp lực dành cho Mã Đằng lại cực kì lớn.

Phía tây Lạc Môn tự có thể gấp rút Chương Huyện và Tương Võ, Nam Hạ chỉ cần hai ngày, liền có thể binh mã tiên vào giáp thành, uy hiếp Võ Đô.

Ngày hai mươi hai tháng mười, Mã Đằng lệnh cho Trương Hoàn Lý Kham, tiếp viện Lâm Diêu, đánh lên Hách Chiêu.

Cùng ngày, Tào Hồng khởi binh ở Trường An, Trung Lang Tướng Cam Ninh làm tiên phong, dẫn hai lộ binh gồm bốn nghìn tinh binh tiến vào Đại Tán quan.

Tuy chỉ có bốn nghìn binh mã nhưng đều là tinh binh mãnh tướng.

Binh mã dưới tay Cam Ninh, tham gia vài trận chiến ở Hà Đông, luân phiên huyết chiến ở Hoắc Đại Sơn và Ô Hoàn Nhân, kinh nghiệm phong phú, đám ô hợp kia không thể sánh bằng. Quan trọng nhất là, sau khi trận chiến Hà Đông kết thúc, binh mã Quan Trung bị Vệ Ký và Tào Nhân chiến hạ, chạy qua Thiên Sơn, tiến vào chiếm giữ Tịnh Châu. Nhưng binh mã Cam Ninh lúc đó, lại bị hạ lệnh đóng ở Long Môn Sơn, có thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn, sĩ khí tăng cao. Nay lại vào chiến trận, liền giống như một đám mãnh hổ...

Quan ngoại Đại Tán, chính là Cổ Đạo và Phiên Mộ Sơn.

Sau khi Mã Siêu và Dương Ngang biết được, lập tức dẫn binh tới đánh lên, muốn khiến Cam Ninh trở tay không kịp.

Nào ngờ, Cam Ninh lại lập trận sẵn sàng đón quân địch.

Đêm đó tại Mã Hưu, Dương Ngang đến Đại Tán quan, y tự mình dẫn trăm tên tướng sĩ, từ Đại Tán quan lao ra, tiến thẳng tới đại doanh liên quân Tây Lương và Hán Trung. Cam Ninh dựa vào bảo đao trong tay, chém Hán Trung mười hai nhát, giết chóc khiến liên quân chật vật chạy trốn.

Hôm sau, Cam Ninh huy binh Nam Hạ, lao thẳng tới Phiên Mộ Sơn.

Mã Hưu vừa lui về Phiên Mộ Sơn, thậm chí còn chưa kịp nghỉ ngơi, Cam Ninh đã đánh đến nơi. Hai bên hỗn chiến một ngày ở chân núi Phiên Mộ, Mã Hưu đại bại lui về Hà Trì. Nhưng Cam Ninh lại không truy

kích, đóng quân ở chân núi Phiên Mộ, như hổ rình mồi với quận Vô Uy, đồng thời liên kết với Hách Chiêu, hình thành thế giáp công với Lâm Diêu. Lũng Tây Hán Dương bị chấn động.

Cam Ninh sau khi tự tay chém Văn Sú, thanh danh vang dội.

Quân sĩ Tây Lương nhắc tới Cam Ninh ai cũng ghê rợn, len lén gọi là Cam Mãnh Hổ.

Cầm Mã Siêu, Cam Mãnh Hổ.

Vùng đất Tây Bắc Lương Châu lạnh khùng khiếp, trong một ngày, anh hùng hội tụ, náo nhiệt vô cùng.

Ngày hai mươi lăm tháng mười năm Kiến An thứ hai, Tào Hồng đích thân dẫn sáu nghìn binh mã, Trần Quân là quân sư, dẫn quân tới dưới Đại Tán Quan.

Từ huyện Trương Dịch đến Doãn Ngô, cũng không quá xa.

Chỉ cần vượt qua Cẩn Thủy, mất không tới hai ngày. Ghìm cương ngựa ngoài thành Doãn Ngô, dưới bầu trời âm u, tường thành Doãn Ngô nguy nga đứng vững, Mã Siêu không hiểu vì sao, lại có một dự cảm cực kì xấu. Hành Trình tới Doãn Ngô, chỉ sợ không đơn giản như y nghĩ, tuy nhiên, y cũng không nghĩ nhiều, bởi vì Doãn Ngô, là thành họ Mã chứ không phải họ Phí.

Cửa thành, binh tốt phòng thủ nghiêm trang, kiểm tra người đi đường ra vào.

Lúc Mã Siêu đi ở dưới thành, sớm có người đến thông báo phí ốc. Quân tốt canh cửa cũng không có bất cứ nghi vấn gì, lập tức cho đi, Mã Siêu và đoàn người tiến vào trong thành. Hành động này không khiến Mã Siêu có chút nghi ngờ.

Ít nhất, kẻ giúp đỡ này vẫn chưa dám tới đùa giỡn ta.

Thị trấn Doãn Ngô, là chịu sự cai quản của quận Kim Thành, vốn dĩ vô cùng phồn hoa.

Dã tâm của Hàn Toại đầy mưu mô, nhưng nói chung, đối với thống trị Kim Thành y làm rất tốt.

Bắt đầu năm Trung Bình, Hàn Toại đã cướp quận Kim Thành.

Nhoáng cái gần như hai mươi năm đã trôi qua, y trong chính vụ, đích xác đã dốc hết tâm sức. Thời điểm Hàn Toại còn sống, nhân khẩu quận Kim Thành tăng tới hơn trăm nghìn người. Trong lúc nhân khẩu Lương Châu đang theo xu hướng giảm mạnh, thế cục này càng có vẻ đáng quý.

Trong đó, Khương Hồ bị giáo hóa và quy phục ước gần sáu mươi nghìn người, lưu dân từ Hà Quan và các khu vực chạy trốn cũng có sáu mươi bảy nghìn người.

Đây cũng là ba huyện Hà Quan, nơi cung cấp hai mươi chín nghìn người.

Hàn Toại là người Kim Thành, y càng dốc sức tạo ra một vùng đất yên vui. Thời kì Lương Châu hỗn loạn nhất, Kim Thành dưới sự thống trị của Hàn Toại, không hề có sự suy nhược mà vô cùng hùng mạnh. Trong thời gian này, Hàn Toại không giống với Mã Đằng. Mã Đằng là dựa vào binh hùng tướng mạnh, chinh chiến xung quanh để phát triển và lớn mạnh lực lượng, Hàn Toại thì dựa nhiều vào thống trị, tìm tòi tiềm lực ở Kim Thành. Cho nên, mặc dù trong năm có thiên tai nhưng quận Kim Thành cũng không xuất hiện những đợt di dân lớn, cũng với bộ lạc Khương xung quanh, vẫn duy trì quan hệ bình đẳng hữu hảo tốt.

Huyện Doãn Ngô, thuộc cai quản của quận Kim Thành, nhân khẩu đôi lần đã đạt sáu mươi nghìn.

Những khách thương từ Quan Trung và Lưu Vực lui tới, khiến huyện Doãn Ngô vô cùng phồn hoa.

Chỉ có điều Doãn Ngô lúc này, toàn bộ không thể bằng lúc Hàn Toại trị vì. Con đường dài lạnh tanh, lộ ra vẻ thê lương.

Mã Siêu giục ngựa tiến lên trên con đường dài, không khỏi nhíu mày.

- Doãn Ngô, sao lạnh lẽo tới vậy?

Y hỏi tên tốt dẫn đường.

Quân tốt kia cười một tiếng:

- Đại công tử, toàn bộ Lũng Tây đang trong chiến sự.

Quận Lũng Tây, là con đường tắt yếu giữa quận Kim Thành và Quan Trung. Con đường này chiến hỏa tràn ngập, làm sao có người lui tới? Không có thương nhân lui tới, tự nhiên sẽ thiếu sức sống, điều này là việc khó lòng tránh khỏi.

- Nhưng tại sao mấy cửa hàng kia lại không mở ra?

- Không có đồ gì để bán!

- Ồ?

- Có lẽ đại công tử không biết, nay chủ công dụng binh ở Lũng Tây, mộ binh gần sáu mươi nghìn quân.

Chỉ riêng Doãn Ngô, đã chiêu mộ chục nghìn người, hơn nữa, lòng người hoảng sợ, không ít người rời bỏ nhà cửa. Hiện giờ Doãn Ngô chỉ sợ không đến ba mươi nghìn người, mọi người còn tâm trí đâu mà buôn bán? Hơn nữa đại quân hành động, càng khiến vật tư trong thành khan hiếm...Không ai, cũng không có gì để bán, mở cửa hàng có lợi gì? Chẳng thà cứ ở trong nhà lo an toàn thì hơn.

Ánh mắt Mã Siêu nhú lại, đánh giá tên tốt trước mặt từ trên xuống dưới.

Tuổi của y nhìn qua còn trẻ, khả năng cũng chỉ bốn mươi tuổi, nhưng trong cử chỉ hành động lại tỏ ra rất trí tuệ.

- Người tên là gì?

- Tiểu nhân họ Hồ, tên duy nhất chữ Tuân.

- Hồ Tuân?

Mã Siêu tươi cười:

- Nghe giọng nói, không phải là người Kim Thành?

- Tiểu nhân là người An Định Lâm Kính, từ sớm đã theo gia phụ vào Kim Thành. Gia phụ giờ đã mất, gặp đợt mộ binh trong thành tiểu nhân liền đi tòng quân.

- Hồ Tuân, có nguyện đi theo ta không?

- Ah?

- Ý ta là, làm thân quân của ta. Nếu người đồng ý, có thể về nhà chuẩn bị một chút, tối đến phủ báo lại.

Ánh mắt Hồ Tuân sáng lên!

Y chẳng qua là một kẻ thị dân, cũng không có gia cảnh gì.

Nếu có thể đi theo Mã Siêu, cũng là con đường tốt.

- Tiểu nhân đồng ý !

- Ha ha, đồng ý là tốt.

Không biết vì sao, nhìn Hồ Tuân, Mã Siêu lại nhớ tới Hồ Bạch.

Lúc y mới gặp Hồ Bạch, Hồ Bạch chẳng qua là một tiên sinh dạy học, vô cùng khốn cùng. Nhưng, trên người hắn lại có trí tuệ, giống như trí tuệ trên bộ dạng của Hồ Tuân. Mã Siêu quyết định, mang theo Hồ Tuân, ngày sau không chừng y sẽ trở thành phụ tá đắc lực. Mà Hồ Tuân dưng như cũng rất vui mừng, dọc đường đi cười không ngừng.

Ở bên ngoài quận Giải, Mã Siêu xuống ngựa.

Y mang dây cương đưa cho Hồ Tuân:

- Giúp ta coi chừng nó.

- Tướng quân yên tâm, tiểu nhân tuyệt đối không làm người thất vọng.

Mã Siêu mỉm cười gật đầu, cất bước đi lên bậc thang.

- Đại công tử, người đã trở lại?

- Nếu ta không trở lại, ba nghìn binh tốt Trương Dịch, sẽ nhanh chóng bị chết đói..Phí Chủ Bộ có ở không, nhanh chóng tốc báo.

- Xin đại công tử chờ một chút.

Môn đình tiến tới thông bẩm, liền có người dẫn Mã Siêu đi tới chờ trong đại sảnh.

Tòa quận giải này là Phí Ốc mang tiền ra tu sửa. Thường ngày Phí Ốc ở đó xử lý công văn sự vụ.

Mã Đằng cũng ngầm đồng ý hành động của Phí Ốc, ngày thường càng quý trọng khách.

Cũng khó trách, nếu đã không có Phí Ốc, Mã Đằng muốn làm việc ở quận Kim Thành, không phải việc dễ dàng. Dù sao, y là cướp quận Kim Thành từ tay Hàn Toại. Mà y có thể cướp được quận Kim Thành chính là dựa vào sự an bài của Phí Ốc.

Mã Siêu ngồi chốc lát ở đại sảnh, cũng khoảng thời gian một canh giờ.

Thấy Phí Ốc từ bên ngoài tiến vào, tuy nhiên nhìn qua sắc mặt, có gì đó kì lạ.

- Đại công tử, không ở chiến trường, có sự việc gì?

Mã Siêu mặt trầm ngâm:

- Ta nếu không trở về, chỉ sợ những người đưa tin của ta, cũng không gặp được mặt Phí Chủ Bộ nữa...Phí Chủ Bộ, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, không cần đôi co lòng vòng. Mục đích sự trở về lần này của ta, muốn để cho Phí Chủ Bộ người hiểu rõ ràng, ta muốn lương thảo, ít nhất mười nghìn thạch...Nếu ta không ở huyện Trương Dịch, rất khó có thể ủng hộ.

- Người cũng biết, phụ thân chinh chiến ở Lũng Tây, Vô Uy không phòng thủ.Tào Bằng kia như hổ trình mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ra.

- Mười nghìn thạch?

Phí Ốc cười chua xót:

- Đại công tử, người không bằng giết ta cho xong.

- Phí Chủ Bộ, người có ý gì?

- Đại công tử có biết, chủ công ở quận Lũng Tây, thu thập bao nhiêu binh mã?

Nói xong, y không đợi Mã Siêu trả lời, vươn hai tay:

- Tám mươi nghìn, ước chừng tám mươi nghìn quân. Tuy rằng chủ công đã cướp rất nhiều thị trấn, nhưng trừ Dịch Đạo, Lâm Diêu ra, năm huyện khác, kho phủ đều trống không. Ta còn gánh vác lương thảo tám mươi nghìn đại quân và hơn trăm nghìn dân ngũ huyện được ảm lo. Những ngày trước, chủ công lại phái người thúc giục, mở miệng đã là tám mươi nghìn thạch.

- Nhưng người có biết, thu hoạch của quận Kim Thành là bao nhiêu không?

- Cộng vào cũng chỉ có khoảng hai nghìn thạch mà thôi. Đó là còn có sự giúp đỡ của Niết Trung Lương Khương, kho phủ Doãn Ngô, hiện giờ cũng sắp cạn kiệt.

Mã Siêu nghe xong, sắc mặt biến sắc.

Y cũng đoán được quận Kim Thành phải chịu áp lực lớn nhưng không ngờ lại khó khăn tới vậy.

Nhìn gương mặt gầy gộc của Phí Ốc, cơn tức của Mã Siêu dường như giảm đi bớt nhiều.

- Nhưng Lệnh Cư...

- Bên Lệnh Cư, hiện giờ cũng là mười ngày phát một lần.

- Trình Ngân lúc đầu còn sai người báo hận ta, nói lương thảo không đủ. Nhưng ta còn cách nào khác? Tất không thể không đáp ứng lương thảo cho chủ công. Đại công tử, ta biết người bất mãn với ta, nhưng hiện giờ chúng ta đều phục vụ cho chủ công, việc nào quan trọng hơn, ta cần xem xét rõ ràng. Như vậy đi, ta nghĩ biện pháp, xem có thể điều động một ít từ địa phương khác không?

- Ta biết, không, cho ta ba ngày, ta nhất định sẽ nghĩ cách có đủ ba nghìn thạch lương thảo, đưa tới huyện Trương Dịch, người xem thế nào?

- Ba nghìn thạch?

Mã Siêu ngẫm nghĩ một chút, vươn một bàn tay:

- Năm nghìn thạch, không được thiếu.

- Điều này, ta sẽ cố gắng!

Mã Siêu vừa lòng rời đi, sự khổ tâm trên mặt Phí Ốc đã biến mất.

Lúc này, một thanh niên từ sảnh sau đi ra, dừng lại bên cạnh Phí Ốc:

- Phí Chủ Bộ, hôm nay năm nghìn, ngày mai sẽ là mười nghìn. Kim Thành chật hẹp nhỏ bé, phụng một trăm nghìn binh mã, người dù có khả năng thông thiên, cũng chống đỡ không được bao lâu đâu? Hơn nữa...Ha ha, Mã Siêu hôm nay tới khẩn cầu về mặt có vẻ ôn hòa. Nhưng đòi hỏi của y, người làm thế nào?

Sắc mặt Phí Ốc lạnh lẽo...

Phí Ốc đem đó về tới nhà.

Đã thấy nữ tử áo gấm đi tới, tươi cười hạ giọng nói:

- Phụ thân, nghe nói Mã Siêu tới rồi?

- Đúng vậy, tới thương lượng lương thực.

Phí Ốc nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt toát ra vẻ ưu ái.

Nữ tử này chính là con gái y, chính là vị Phí phu nhân gả cho Mã Đằng.

- Phụ thân, giờ phải làm sao?

Con nghe mẫu thân nói Mã Đằng đang thúc giục lương thực, kho trong phủ giờ cũng không đủ.

Nữ nhi vẫn còn nghi vấn, cũng không biết có nên nói ra hay không?

Phí Ốc khoát tay chặn lại:

- Con cứ nói đừng ngại.

- Là Mã Đằng lớn hay triều đình lớn hơn?

Phí Ốc, giật mình, cười khổ nói:

- Con ngoan, chẳng phải con cũng biết rõ câu trả lời sao? Nay Từ Không bình định Hà Bắc, cướp lấy Kì Châu, phương bắc đã thống nhất, không ai có thể ngăn cản. Mã Đằng dù có năng lực lại liên kết với Trương Lỗ, nhưng cũng chưa phải đối thủ của Tào. Tổ rõ sự lợi hại trước Viên Thiệu chẳng khác gì bộ xương khô phát sáng trong nhà.

Con ngoan, vấn đề này không phải tốt lắm.

Phí phu nhân lại nói:

- Nếu phụ thân cũng biết là không ổn, vì sao còn do dự không quyết.

- Điều này...?

- Nữ nhi nghe nói, bên Tào Tháo đã phái ra binh mã, lệnh cho các huynh đệ bản gia đóng ở Trường An.

Nay Trường An có Tào Hồng, mà Võ Uy có Tào Bằng. Hai người này liên kết, phụ thân cho rằng, Mã Đằng có khả năng chống trả sao?

Ý tứ trong lời nói của Phí phu nhân, đã rõ ràng biểu đạt ra ngoài.

Phí Ốc cũng không phải thẳng ngực, sao không thể nghe ra ý tứ trong đó? Nhưng trong lòng y, có chút băn khoăn... Cho dù nói thế nào, y là cha vợ của Mã Đằng, đã một lần phản lại Hàn Toại, nếu tiếp tục phản lại Mã Đằng thì ngày sau đâu còn thanh danh gì nữa? Nghĩ tới đây, y lại tâm phiền ý loạn, chân mày cau có.

Phí phu nhân tuy rằng gả cho Mã Đằng, lại chỉ là mối quan hệ chính trị.

Thử nghĩ, nàng kém Mã Đằng tới hai ba mươi tuổi, sao có thể có tình cảm thực sự được.

Ngày trước nàng còn có Mã Thiết để dựa dẫm, nay Mã Thiết đã chết, nàng chỉ còn có thể dựa vào bóng hình y? Thật sự nàng hận Tào Bằng đến tận xương tủy, nhưng điều này không có nghĩa là, nàng sẽ tiếp tục mù quáng hận thù. Phí phu nhân là người Phí gia, nàng trước kia vì Phí gia mà chấp nhận gả cho Mã Đằng, nhưng nay vì mưu kế của Phí gia, mà có thể từ bỏ hết hận thù?

Phí Ốc khó khăn, cúi đầu xuống.

Phí phu nhân còn nói thêm:

- Phụ thân, Mã Siêu lần này, muốn có bao nhiêu lương hướng?
- Nói là mười nghìn thạch, tuy nhiên đã bị ta ép xuống năm nghìn thạch.
- Mã Đằng còn thiếu bao nhiêu lương thực?
- Ba mươi nghìn thạch.
- Phụ thân, toàn quận Kim Thành chẳng qua chỉ thu được hai trăm nghìn thạch.

Hôm nay nếu Mã Siêu đòi năm nghìn thạch, ngày mai Mã Đằng lại đòi ba mươi nghìn thạch? Còn có Hoàng Trung Lương Khương, nếu không tiếp tế, trăm nghìn người Lũng Tây, cũng cần no bụng. Lương hướng chỉ có thể, người còn có thể cung cấp tới khi nào?

- Hiện tại, Mã Đằng coi người có thể lợi dụng được nên người nói gì thì y nghe vậy.

Nhưng nếu người không còn giá trị lợi dụng, y còn có thể tốt với người sao? Tiểu Thiết giờ không còn, tiểu nữ cũng không muốn mất đi cả phụ thân.

Phí Ốc thở dài một tiếng.

- Giả Trương Sở nói sao?
- Y bảo ta có thể đảm nhiệm hai nghìn thạch.

Phí phu nhân ngăn ra, hạ giọng nói:

- Vậy chẳng phải là làm Thái Thú sao?
- Nhưng ta vẫn chưa tin được y. Con nói xem, y chẳng qua chỉ là một Trương Sở, sao có thể đảm bảo chức Thái Thú cho ta chứ?
- Phụ thân, người thật hồ đồ!

Phí phu nhân nói:

- Không phải là Giả Trương Sở đảm bảo người mà là Tào tướng quân mới đúng.

Tào tướng quân là con cháu Tào Tháo, hơn nữa lòng lầy đại danh.

Nếu y không đảm bảo được chức Thái thú hai nghìn thạch này cho cha, thì tiểu nữ cảm thấy, Lương Châu không còn ai có thể làm được việc đó nữa. Cho dù là Vi Doan, cũng không có khả năng đó... Nếu hấn mở miệng, thì nhất định đã nắm chắc hết, phụ thân còn do dự điều gì?

- Nhưng hấn đảm bảo cho ta làm ở Trương Dịch!

Phí phu nhân không khỏi trầm mặc.

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Phụ thân nghĩ rằng, Mã Đằng có thể trụ được ở Kim Thành sao?

- Điều này...?

- Kỳ thực, Trương Dịch là Trương Dịch, tiểu nữ cảm thấy cũng không kém. Hồi ở Cô Địch, từng nghe người ta nói, Tào tướng quân xây dựng hành lang Hà Tây, nối liền Tây Vực, Quan Trung. Trương Dịch trên hành lang cao đó, mặc dù hướng lệch nhưng cũng là vị trí tiền đồ. Tiểu nữ nghĩ rằng, nếu Tào tướng quân giữ chức Thái thú Kim Thành của người, vậy chức thái thú kia cũng khó lòng mà tin tưởng được. Nhưng nếu là quận Trương Dịch, tiểu nữ tin rồi...Đó là vị trí Tào tướng quân có thể khống chế!

Phí Ốc đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Con thật sự muốn phản?

- Nếu phụ thân muốn để Phí gia thắng tiến nhanh, muốn đại ca có thể nổi danh, hiện giờ chỉ còn con đường này thôi!

Phí phu nhân nói như đinh đóng cột, khiến Phí Ốc cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

- Đúng vậy, tồn vong của Phí gia, chính là ở hành động này!

Quan dịch Doãn Ngô, Kim Thành.

Giả Tinh khoanh tay đứng, thần sắc cực kì cung kính.

Trong phòng, bày ra chậu than chế than, lửa than hừng hực, ngôi nhà nhỏ ấm áp như vào xuân. Tào Bằng ngồi ở tháp cao, đặt thẻ tre đặt trên án thư cao, ngẩng nhìn Giả Tinh, hạ giọng nói:

- Nói như vậy, Mã Mạnh Khởi đang ở Doãn Ngô?

- Đúng vậy!

- Còn Phí Ốc, rốt cuộc hành động ra sao?

- Xem tình trạng này, tất sẽ có hành động, nhưng chỉ sợ không thể quyết định ngay được.

- Tuy nhiên, ta có thể đoán được, trong lòng y hiện giờ e dè điều gì? Y sợ sau khi phản Mã Đằng, thanh danh sẽ bất lợi!

- Vậy theo người, khi nào y sẽ quyết định?

- Trong vòng hai ngày nữa!

Tào Bằng gật gật đầu, nhớ lại ngày đó Giả Tinh tới Loan Điểu, hiển cao kế cho Tào Bằng.

Giả Tinh ở Cô Địch, tình hình chiến đấu vẫn phát triển, y không am hiểu về việc hành quân đánh giặc, nhưng lại mưu trí, công kích cứu nguy.

Chiến trận Lương Châu xuất chiến không phải ở Loan Điểu, không phải ở Lũng Tây mà là ở Kim Thành.

Đây là phán đoán của Giả Tinh. Mà quận Kim Thành xuất chiến, chính là Phí Ốc...Nếu là Phí Ốc hàng thì đại sự có thể thành. Đương nhiên, chuyện này cũng không phải là dễ dàng. May thay hiện tại trong tay Giả Tinh còn một quân bài, đó là Phí phu nhân. Y liên tục tới thăm hỏi và nói chuyện với Phí phu nhân, biết được tâm tư của nữ tử này.

Chẳng sợ giữa nàng và Tào Bằng có mối thù lớn, nhưng Phí phu nhân rất lo cho tương lai của Phí gia.

Vì thế, Giả Tinh khuyên bảo Phí phu nhân từ bỏ mối thù hận này. Dù sao, trong tình hình lúc này, Mã Thiết đã chết, Phí phu nhân không còn lựa chọn nào khác. Nếu nàng cố ý muốn báo thù, kết quả sẽ là toàn gia bị diệt vong, không còn thoát thân được một ai.

Nhưng nếu nàng ta nguyện ý phối hợp, thì Phí gia sẽ vẫn có tiền đồ tốt.

Phí phu nhân suy xét rất lâu, quyết ý hợp tác với Giả Tinh, thuyết phục Phí Ốc.

Dù sao, đứa con đã chết, giờ khó có thể để cha mẹ chết cùng với Mã Đằng.

Sau khi Giả Tinh nói chuyện đó cho Tào Bằng, Tào Bằng lại đề nghị, cần tới Doãn Ngô với y. Một mặt, một khi Phí Ốc không thu hút được sự chú ý, Tào Bằng có thể ra mặt, đồng thời, để y hạ quyết tâm, y mới nghe ngóng được tin tức bên đám người Vương Mãi. Vương Mãi Thạch Thao, Bàng Đức Khương? Bình thường như đá chìm đáy biển, tin tức bịt vô âm tín, điều này làm Tào Bằng vô cùng lo lắng. Về phía Loan Diệu, hẳn lại không quá lo lắng. Sau khi hẳn rời khỏi, có thể để Đặng Phạm tiếp nhận.

Đặng Phạm và Tào Bằng là huynh đệ kết nghĩa, hơn nữa gặp chuyện diêm tinh như không.

Lại có đám người Triệu Ngang hiệp trợ, quận Vô Uy vẫn có thể giữ được tốt.

Cứ như vậy, Tào Bằng mai danh ẩn tích, mang theo Bàng Minh và một trăm Bạch đà binh, lặng yên một theo đội thương nhân Tây Vực đi tới Doãn Ngô.

Tình hình Doãn Ngô, cũng không lạc quan.

Chủ yếu vẫn là chiến sự không ngừng, vật tư ở Doãn Ngô thì thiếu, còn lương thực cũng chẳng đủ ăn.

Phí Ốc vẫn vui mừng tột độ khi Phí phu nhân trở về. Tuy nhiên, cho tới bây giờ, đều là do Giả Tinh ra mặt tiếp xúc với Phí Ốc.

Sự xuất hiện đột ngột của Mã Siêu, Tào Bằng có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên điều này cũng chứng minh rằng, tình hình Kim Thành quận cũng sắp đạt tới cực hạn.

Sự thật, với thực lực của quận Kim Thành, không có khả năng chống đỡ hai chiến trường. Càng không thể đồng thời khai chiến cả hai chiến trường, còn muốn cứu tế Hoàng Trung Lương Khương, và cả Lũng Tây rộng lớn sao được. Phí Ốc đã chống đỡ không nổi...Đó là phán đoán của Giả Tinh và Tào Bằng. Hiện tại, chỉ còn một cơ hội khiến Phí Ốc đưa ra quyết định cuối cùng.

Giả Tinh nói:

- Ngày mai ta tới Phí phủ khiến Phí phu nhân bên đó thúc giục tiếp.
- Tốt nhất, gặp thẳng Mã Siêu.
- Ồ?
- Mã Mạnh Khởi cũng là một dũng sĩ.
- Người này không phải kẻ hữu dũng vô mưu như ta tưởng tượng trước kia, nếu có thể loại trừ thì sẽ làm bớt đi một mối họa trong lòng ta.
- Nếu Mã Siêu chết, Mã Đằng chỉ là một bộ xương khô trong mộ, sớm muộn gì cũng chết. Người có thể thương lượng với Phí Ốc, nếu y nguyện ý giúp ta loại trừ Mã Siêu, ta sẽ đảm bảo mạng sống cho gia đình y. Đây là một cơ hội tốt mà khó đạt được.

Lúc Tào Bằng nói chuyện, ánh mắt của hẳn toát ra luồng sát khí làm người khác sợ hãi.

Hắn cũng không thù hận Mã Siêu quá nhiều, chỉ cảm thấy, nếu không giải quyết Mã Siêu, tất sẽ trở thành cái tai họa sau này.

Giả Tinh gật gật đầu:

- Ta sẽ nghĩ cách, thuyết phục Phí Ốc!

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền tới âm thanh của Bàng Minh:

- Phương tử, Phí Ốc tới thăm, mời Giả quân sư gặp mặt!

Tào Bằng nghe xong ngẩn người, tươi cười.

Giả Tinh nói:

- Có thể thấy, ta không cần tới gặp Phí phu nhân, Phí Ốc đã không nhịn được rồi!
- Người đưa y tới thư phòng thương nghị, ta đi phía vách.

Tào Bằng nói xong, đứng dậy, đi ra ngoài phòng. Giả Tinh lệnh Bằng Minh đưa Phí Ốc tới thư phòng, y vận ngọn đèn sáng hơn chút, rồi sau đó lẳng lặng chờ đợi. Một lát sau, Phí Ốc thần sắc căng thẳng, vào trong cùng Bằng Minh.

- Phí chủ bộ, có gì mà đêm hôm khuya tới đây?

Phí Ốc nhìn Giả Tinh, đột nhiên nói:

- Ta có thể dâng quận Kim Thành, nhưng ta cần có điều kiện.
- Điều kiện?

- Ta cần thủ lệnh của Tào phương tử, bảo đảm an toàn cho nhà ta. Đồng thời, ta cần được cam đoan, vẫn giữ được chức Thái thú quận Trương Dịch. Hai việc này, nếu Cổ Trưởng Sử có thể làm ta yên lòng, Phí mỗ có thể lập tức khởi binh phản Mã.

Giả Tinh ngây ngẩn cả người!

Sự thẳng thắn của Phí Ốc không giống như những gì Giả Tinh biết.

Cũng may, y rất nhanh liền tỉnh ngộ:

- Lời nói của Phí phương, chỉ cần người cam đoan sẽ giao ra quận Kim Thành là được.
- Ta Tử Phí Long, nay đóng quân ở Lạc Đô Cốc.

Trong tám tướng Kim Thành, Dương Thu, Mã Ngoạn có quan hệ rất thân thiết với ta. Dương Thu trước đóng ở Cối Trung, chỉ cần ta đầu hàng thì y nhất định sẽ ra khỏi Cối Trung. Mà giờ Mã Ngoạn đang ở ngay ngoài thành Doãn Ngô, ta có thể để gã hỗ trợ, khống chế Doãn Ngô?? Nếu ta hàng, lệnh cư Trình Ngân cũng sẽ áng binh bất động. Đến lúc đó, người có thể lệnh tướng quân xuất quân, đánh bại Mã Siêu.

Dứt lời, Phí Ốc nhìn thẳng Giả Tinh.

- Nhưng không biết, ý Giả Trưởng Sử ra sao, có thể làm yên lòng ta?

456. Chương 492 - 494

Mã Siêu dẫn quân đóng ngoài thành, cũng không trụ ở trong thành.

Tuy rằng thành Doãn Ngô nhìn qua thì có vẻ là một thành xa hoa, trên danh nghĩa nó thuộc về Mã gia, nhưng Mã Siêu lại không hề có lòng trung thành. Gia tộc đó, cũng không phải là nhà của y. Nhà của y là ở Võ Uy, ở Cô Kỳ chứ không phải là ở Doãn Ngô.

Phụ thân không có mặt, tiểu đệ cũng không.

Thê tử và muội muội đang trong tay Tào quân, hiện giờ sinh tử chưa rõ.

Một tòa thành trống rỗng, cực kì lạnh lẽo. Tuy rằng Phí Ốc trong phủ có rất nhiều nô bộc, gia đình, nhưng Mã Siêu thấy, chung quy đó cũng chẳng phải nhà của y. Cùng với họ ở lại trong thành, chẳng bằng một mình hạ trại ngoài thành.

Lần này y tới Doãn Ngô, dẫn theo ba trăm thân vệ.

Ở giữa một tiểu doanh, dường như càng thoải mái và tự do hơn.

Đêm đó, Hồ Tuân tới báo danh, Mã Siêu sắp xếp y làm hầu cận của mình.

Trong hai ngày sau đó, y không ngừng thúc giục Phí Ốc, cuối cùng trong hai ngày đầu, đã có được quyết định của Phí Ốc.

Ngày mai, công lương.

Đây là một tin tốt, cũng không biết vì sao, Mã Siêu cảm thấy không được vui.

Trái lại, trong lòng Mã Siêu có một cảm giác không được thoải mái. Nguyên nhân, y không rõ, chỉ cảm thấy không nở.

- Mã Ngoạn hôm nay vào thành?

- Ừ!

Mã Siêu có chút nghi hoặc, không hiểu Mã Ngoạn tại sao lúc này đột nhiên tiến vào trong thành Doãn Ngô. Tuy nhiên cũng tốt, y và các tướng trong thành quan hệ không được tốt cho lắm. Mã Ngoạn vào thành, lại không được tự nhiên cho lắm. Vấn đề có thể là, tại sao trong lúc này Mã Ngoạn lại vào thành? Mã Siêu nghĩ không ra, trong lòng nghi ngờ, càng lúc càng sâu sắc.

- Phí Chủ Bộ đã gom góp được lương thảo chưa?

Hồ Tuân hồi đáp:

- Hình như đã gom góp được một ít...Hôm nay lúc vào trong thành, nhìn những chiếc xe ngựa đi vào, có lẽ đó là xe chở lương thảo. Tuy nhiên, mặt trên đã dùng vải che, cho nên không thấy rõ. Lớn như vậy cũng tầm hai trăm hai xe lương. Ta có lên lút hỏi kẻ coi thành, nghe nói là Phí Chủ Bộ đang chuẩn bị lương hướng cấp cho chúng ta.

- Vậy là tốt rồi!

Mã Siêu thở phào nhẹ nhõm.

Không cần biết thế nào, lương thảo đã có.

Ngày mai chờ Phí Ốc đưa tới, y lập tức khởi hành tới Doãn Ngô.

Nơi này cảm thấy không khí có chút áp lực, không thể bằng bên thành Loan Diệu, trời xanh thẳm, rừng mênh mông, không khí trong lành trời cao, mây nhạt.

Phí Ốc lần này, lại rất sảng khoái.

- Đúng rồi, Lũng Tây đã có tin tức gì chưa?

- Chỉ nghe nói Tào Quân đã xuất kích.

- Ồ?

- Là tên tướng tên được gọi là Cam Mãnh Hổ gì đó, sau khi đại thắng Dương Ngang và Nhị Công Tử ở Đại Tán Quan, cướp lấy Phiên Mộ Sơn, đưa nhị công tử trở về Hà Trì. Nghe nói tên đó rất lợi hại, chỉ cần một trăm quân, liền khiến cho Dương Ngang đại bại.

- Cam Mãnh Hổ? Cam Ninh?

Mã Siêu khá hiểu biết về tướng lĩnh Tào quân.

Đặc biệt là sau khi đối địch với Tào Bằng, y càng tích cực thăm dò hành động bên đó. Y phát hiện, thủ hạ của Tào Bằng, ai nấy cũng rất lợi hại. Trước không nói tới Ngụy Diên lúc đầu quy thuận Tào Tháo cùng y, hiện giờ cũng đã được làm Trung Lang Tướng, huyện Hồ Dương quận Nam Dương. Sau khi tìm nơi nương tựa ở bên Tào Bằng, đều là những anh hùng.

Cam Ninh nghe nói đã chém chết thượng tướng Tào quân Văn Sú, cũng xuất thân là môn hạ Tào Bằng.

Trong lòng Mã Siêu, không khỏi có chút tò mò.

Đồng thời, lại có chút hưng phấn. Không biết khi nào mới có thể ứng chiến một trận với Cam Hưng Bá? Ha ha, nghĩ đến việc giết được Tào Bằng, Cam Ninh sẽ tiến đến báo thù. Đến lúc đó, nhất định phải cho y biết người Lương không dễ bắt nạt.

- Còn tin gì khác nữa?

- Ngoài ra không có tin tức gì khác. Hình như, chủ công đã trì hoãn việc công kích Chương huyện, bên Lũng Tây kia hiện giờ khá hỗn loạn, có lẽ chủ công muốn ổn định một chút, rồi sau đó mới tính toán tiếp. Chủ công đoạt được Kim Thành, vẫn có thể kịp thời củng cố. Lại chiếm thêm Võ Đô và bảy huyện Lũng Tây, nhìn thì thấy khá tốt nhưng mặt tướng cho rằng, không được ổn lắm.

Mã Siêu ánh mắt sáng lên:

- Hãy chỉ giáo?

- Việc cấp bách bây giờ là mau chóng ổn định những khu vực đã chiếm lĩnh được.

Mặt khác, mãnh công, đánh càng nhiều, quân nhu tiêu hao càng nhanh, sẽ không có lợi cho chủ công. Nếu tách ra mà đánh, chẳng bằng tập trung lực lượng, đánh một lần thắng Tào quân. Kể từ đó, chủ công chỉ còn phải lo lắng việc đàm phán với Tào quân nữa thôi. Hơn là hiện tại tới đâu đánh tới đó, mỗi ngày hao tổn rất lớn mà hiệu quả thì không tốt.

Mã Siêu nheo mắt, tò mò nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hồ Tuân.

- Hồ Tuân, những thứ đó người học ở đâu ra?

Hồ Tuân lộ vẻ thẹn thùng, hạ giọng nói:

- Gia phụ từng là thiên tướng ở đô xã, nên mặt tướng không lạ lòng gì với chiến sự. Sau khi đô xã được sách miễn, gia phụ trở về quê cũ. Sau này đại loạn Quan Trung, gia phụ mới mang mặt tướng đi theo an cư ở Kim Thành. Lúc nhỏ, gia phụ thường nói với mặt tướng về những việc quân sự, cho nên mặt tướng vẫn có thể nhìn ra mánh khóe.

- Như vậy là trời ban cho ta một mảnh hổ!

Mã Siêu trong lòng mừng rỡ, ánh mắt nhìn Hồ Tuân càng thân thiết hơn.

Luận về hành quân đánh giặc, giữa hai trận đánh, Mã Siêu cho rằng mình không thua kém một người nào. Nhưng với lối suy nghĩ có tính toán, chiến lược thì y lại không làm được. Thời điểm trước kia khi Hổ Bạch còn sống, từng đề bạt rất nhiều sách lược xuất chúng với y. Sau khi Hổ Bạch chết, y vẫn hay làm theo những kế hoạch mà Hổ Bạch vạch ra khi còn sống.

Có thể những kế hoạch đó không kịp với những thay đổi...

Mã Siêu cần một Hổ Bạch thứ hai.

Y đã thấy được phẩm chất đặc biệt này ở Hồ Tuân.

Tuy rằng điều mà Hồ Tuân nói có phần mơ hồ nhưng trong cái mơ hồ lại có những lợi hại.

Theo thời gian, người này có thể trở thành một người tài giỏi, nghĩ tới những thành tựu khi còn sống trước kia ta đã đạt được.

Ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng.

Cửa thành Doãn Ngô mở ra, những xe lương từ từ mang lương hướng ra ngoài, tiến vào quân doanh nơi Mã Siêu đóng quân. Mã Siêu nhận được tin, vội vàng rửa mặt, đem người đi ra ngoài cửa thành, chuẩn bị tiếp nhận những chiếc xe đó.

Trong lòng còn đang trách cứ Phí Ốc, sao tới mà không thông báo trước một tiếng.

Sáng sớm thành Doãn Ngô, nhiệt độ rất thấp. Cũng không biết là khi nào, sương mù từ thượng du Niết Thủy dày đặc, tràn ngập trời đất, bao phủ trên bầu trời quân doanh. Xa xa thành Doãn Ngô ngụy nga, trong làn sương mù có chút mơ hồ nhìn không rõ. Mã Siêu cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng những chiếc xe kia, nhưng số lượng cụ thể, thì không thể rõ ràng được.

Nghe thanh âm, số lượng cũng không ít.

Tiếng bánh xe nghiền nát băng khi sáng sớm, có phần chói tai.

Loáng thoáng, cùng với tiếng động của trâu kêu.

- Truyền lệnh, chuẩn bị kiểm tra và nhận.

Lương xe càng ngày càng gần, đã gần tới cửa, Mã Siêu quay đầu, hạ lệnh kiểm tra và nhận. Theo đạo lí, Hồ Tuân thân là tướng hầu cận nhận lệnh mà đi. Nhưng, y không ngờ chẳng hề hé răng nửa lời, khiến Mã Siêu cảm thấy có vẻ kỳ quái.

- Hồ Tuân?

Sắc mặt Hồ Tuân càng lúc càng khó coi.

- Đại công tử, mau lệnh bọn họ dừng lại.

- Sao vậy?

- Không phải...Trên những chiếc xe kia không phải là lương thảo. Nếu là lương xe, trong thời tiết như thế này, bước đi sẽ phải chậm chạp. Nhưng người xem, tốc độ những chiếc xe bước tới, nếu là chất đầy lương thảo, tuyệt đối không thể đi nhanh như vậy.

Mã Siêu nghe xong, giật mình, rùng mình.

Y đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào đoàn xe đang đi tới.

- Truyền lệnh, cho bọn họ dừng lại, lệnh các huynh đệ chuẩn bị nghênh địch.

Mã Siêu cũng phát hiện có điều gì đó không hợp lí. Đúng vậy, xe lương chất đầy lương thảo, trong thời tiết này, tuyệt đối không thể đi lại nhanh chóng như thế được. Trên chiếc xe dường như được chất đầy đó, lại có tình tiến lên nhanh chóng. Chỉ có một khả năng, trên xe không phải là lương thực. Phí Ốc có ý gì? Chẳng lẽ gã định gạt ta?

- Đoàn xe phía trước lập tức dừng lại, nếu không sẽ giết bất luận tội.

- Tướng quân đừng vội hiểu lầm, đây là xe lương do Phí Chủ Bộ lệnh ta chở đến cho Đại công tử.

- Đưa lương?

Mã Siêu ánh mắt nghiêm nghị, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Dừng lại, đem duy trưởng cho ta.

Đoàn xe chợt dừng lại.

Một lát sau, chỉ thấy trong đám sương mù dày đặc có ánh lửa sáng lên, theo sát sau là một đoàn lửa cháy bốc dựng lên, cùng với tiếng gào thét kinh của đám bò Tây Tạng, hướng tới tiểu doanh mà lao vào.

Hỏa ngư trận?

Mã Siêu quá sợ hãi!

- Công tử, lên ngựa!

Lúc này, Hồ Tuân dẫn Tuyết Ô Truy đi lên, đem kim thương nặng trĩu giao cho Mã Siêu.

Giờ mặc khôi giáp, xem ra không còn kịp rồi!

Mã Siêu cũng không dám chần chừ, xoay người ngồi lên ngựa.

Lúc này, xe bò kia đã tới gần, làm gì có lương xe nào, rõ ràng là chuyên chở đầy cỏ cây khô. Đám bò kéo xe, bị ánh lửa làm cho kinh hãi, như điên loạn, xông về phía đám người Mã Siêu. Mã Siêu ghìm cương ngựa, đại thương rung lên, đột nhiên đâm ra, nhắm chính đầu một con trâu hỏa ngư. Chỉ thấy hai chân y dẫm trên cương ngựa, ở trên lưng ngựa đột nhiên phát lực. Trong tiếng kêu lớn, hỏa ngư bị Mã Siêu đâm cho ngã trên mặt đất.

Những hỏa ngư phía sau theo đó mà ầm ầm ngã xuống, đốm lửa văng khắp nơi.

Những hỏa ngư khác bị bụi tro trên đất đốt cho kinh hãi, càng trở lên điên cuồng, không muốn bị khống chế.

Cũng may, đàn hỏa ngục cũng không tiếp tục hướng phía tiểu doanh mà lao tới, chúng chạy quanh bốn phía.

Có một số hỏa ngục bị thiêu đốt bởi ngọn lửa, kéo chiếc xe cỏ hung hăng lao vào hàng rào tiểu doanh.

Chỉ nghe tiếng nổ vang, tường tiểu doanh lập tức bị sụp đổ.

Một đám khác, vọt vào giữa doanh địa, lập tức lẫn lộn trong tiểu doanh.

Mã Siêu tức giận trên ngựa kêu to:

- Phí Ốc, sớm biết ngươi không đáng tin, hôm nay sự việc này là muốn làm phản sao?

Sự tình tới nước này đã vô cùng rõ ràng.

Phí Ốc làm phản.

Mã Siêu tuy rằng không biết tại sao Phí Ốc lại làm phản, nhưng lại không thể không thừa nhận, trò này của Phí Ốc rất khá.

Trước thì trấn an y, sau đó vào thời điểm vận chuyển lương thảo, lại đánh lén bằng một trận hỏa ngục.

Nếu không phải là Hồ Tuấn nhìn ra sơ hở, nói không chừng lúc này Mã Siêu đã bị ngập trong nguy hiểm. Tuy nhiên, dù sao cũng trải qua hàng trăm trận đánh, xuất thân là đại tướng xuất sinh nhập tử, Mã Siêu rất nhanh bình tĩnh lại, phóng ngựa phi nhanh, vọt qua đám hỏa ngục trận vào làm sương mù dày đặc phía sau. Y biết, Phí Ốc còn có chiêu khác phía sau. Cái gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế có lẽ là thật.

Đúng lúc này, chợt nghe trong màn sương mù dày đặc, truyền đến một tiếng hí quen thuộc.

So với tiếng ngựa hí thì âm thanh đó giống tiếng rống gầm hơn. Mã Siêu không khỏi run sợ, vội vàng ghì cương ngựa. Trong nháy mắt khi y ghì cương, một con sư hổ thú, trong màn sương mù lao tới. Ngồi trên là một viên đại tướng, thân mặc áo giáp, thắt lưng sư man, tử kim quan bó buộc trong gió lay động, trong tay là cây Phương Thiên Họa Kích, uy phong凛冽, đằng đằng sát khí, giống như rồng nước vô cùng hiên ngang...

- Mã Mạnh Khởi, tên chó chết.

Lập tức đại tướng kia quát lớn:

- Tào Bằng ở đây, đã đợi ngươi từ lâu.

Mã Siêu thất kinh!

Phí Ốc đột nhiên nổi loạn. Mặc dù gã trở tay không kịp nhưng trong lòng Mã Siêu không hề sợ hãi. Khi gã xác định được thời điểm Phí Ốc muốn tạo phản thì ngược lại, trong lòng gã dâng lên một loại kích động kỳ lạ: nhân cơ hội này xử lý Phí Ốc!

Vậy mà Phí Ốc không xuất hiện mà Tào Bằng lại đến!

Sao Tào Bằng lại ở chỗ này?

Không phải là hấn đang ở Loan Diệu hay là về Cô Tang dưỡng bệnh sao?

Trong đầu Mã Siêu hiện lên một mối nghi ngờ. Nhưng bất kể là gã có thể tìm được đáp án hay không, khi Tào Bằng ở trước mặt khiến gã không suy nghĩ được nhiều. Tim gã căng lên, Mã Siêu phóng ngựa cầm thương xông ra ngoài.

Đây không phải lần đầu tiên hai người giao chiến.

Lần trước Tào Bằng được trang bị đồ hỗ trợ nên chiếm thế thượng phong.

Còn lúc này Mã Siêu tuy được trang bị cao an và song đăng, nhưng không mặc áo giáp.

Nhưng những vật này có thể khiến gã rơi vào thế bất lợi khi giao tranh được sao? Không có khôi giáp bảo vệ, tất nhiên Mã Siêu phải cẩn thận hơn nhiều. Trong nháy mắt khi hai người giao chiến, Mã Siêu tỏ ra vẻ

rất cẩn thận. Dựa vào tác phong trước đây của Mã Siêu thì khi chém giết trên chiến trường phải có dũng khí và nhuệ khí hăng hái. Có câu đôi bên hận thù khó thể nhường nhịn, hai bên đấu nhau bên nào có thể đánh liên tiếp không ngừng thì người đó chiếm thế thượng phong. Điểm này càng không sai gì giữa các võ tướng với nhau.

Vì thế Mã Siêu sẽ tấn công tới tấp như bão táp để áp chế khí thế của đối phương.

Nhưng hiện tại gã lại lộ ra một chút lo ngại. Không có giáp trụ che chở khiến gã cảm thấy có chút không yên. Mà chỉ một chút bất an này thì lập tức có thể chỉ ra thắng bại rõ ràng giữa gã và Tào Bằng.

Tào Bằng tự mình tiếp đãi Phí Ốc.

Phí Ốc không nhận ra Tào Bằng. Vì thế khi y nghe được thân phận của Tào Bằng từ miệng của Giả Tinh thì trợn mắt há hốc mồm, một hồi sau không nói ra lời. Đồng thời, trong lòng Phí Ốc sống lại một cảm giác được coi trọng. Tuy nói y là một thương nhân rất có địa vị ở quận Kim Thành, nhưng chung quy vẫn chỉ là một thương nhân. Bất kể Hàn Toại hay Mã Đằng kết giao cùng y cũng chỉ vì mượn hơi nhờ cậy. Nhưng khi trong thời điểm như vậy không ngờ Tào Bằng có thể lao vào mạo hiểm đơn độc đi đến, chứng tỏ rằng hẳn cực kỳ coi trọng Phí Ốc.

Nếu không phải như vậy thì hẳn cần gì phải tự mình đến gặp Phí Ốc?

Tào Bằng hướng về phía Phí Ốc cam đoan. Chức thái thú quận Trường Dịch không phải cho y thì còn ai nữa.

Đồng thời hẳn còn nói cho Phí Ốc biết, nếu Phí Long- cũng là con của Phí Ốc có ý muốn, hẳn có thể tiến cử Phí Long phục vụ trong quân đội. Bất kể là Võ Uy Tào quân hay là làm trưởng hạ của Trường An Tào Hồng, Tào Bằng đều có thể đảm bảo.

Cuối cùng Phí Ốc chọn cho Phí Long đi Trường An.

Không phải y không tin Tào Bằng mà ở trong tâm trí người Lương Châu, Trường An là một nơi phong thủy trù phú.

Còn nếu tiếp tục ở lại Lương Châu?

Không thể!

Tây Lương đã có một Phí Ốc rồi! Y phần đầu hơn nửa đời người, đem con gái gả cho Mã Đằng, sau lại có phản loạn Hàn Toại nên tiền đồ gia tộc không thể mở rộng được. Nếu nói Phí Long tiếp tục ở lại Lương Châu thì trước sau không thể nào hòa nhập với Trung Nguyên. Quân không thấy Hàn Toại, quý làm thái thú quận Kim Thành. Nhưng trên thực tế, hy vọng lớn nhất của Hàn Toại chính là được sĩ lâm Trung Nguyên tán thành. So với danh sĩ Giả Hủ của Lương Châu kia thì việc rời khỏi Lương Châu hiện giờ quý không thể nói.

Đi Trường An mới là lối thoát duy nhất của Phí Long.

Sau khi được Tào Bằng bảo đảm, Phí Ốc hoàn toàn hạ quyết tâm.

Y thảo luận với Giả Tinh, đầu tiên là phải trấn an Mã Siêu rồi sau đó nghĩ cách nhất cử lưỡng tiện.

Vì để bảo đảm an toàn, Phí Ốc đi tìm Mã Ngoạn rồi ngả bài cho hắn biết. Không ngờ Mã Ngoạn không hề xem trọng Mã Đằng. Trước kia hắn quy thuận Mã Đằng là do bất đắc dĩ. Bây giờ Phí Ốc có lối thoát, tất nhiên hắn sẽ không từ chối. Cho nên chiêu theo kế hoạch, Mã Ngoạn dẫn binh tiến vào chiếm giữ thành Doãn Ngô trước, khống chế hoàn toàn huyện thành.

Mã Siêu đóng quân ở ngoài thành nên tất nhiên không thể biết được.

Đợi đến khi mọi việc chuẩn bị sẵn sàng, Phí Ốc sẽ chọn thời điểm tập kích Mã Siêu.

Kế hoạch tập kích tưởng chừng không chút sai sót, không ngờ vì vấn đề tốc độ xe mà bị Hồ Tuân nhìn ra sơ hở.

Nếu đã bị nhìn thấu thì chỉ còn đường tấn công.

Hơn trăm chiếc xe bò bốc cháy phóng về phía doanh trại của Mã Siêu.

Tào Bằng không nghĩ ngợi nhiều. Hắn thấy Mã Siêu xông đến thì không nói nhiều liền giục ngựa ra đón. Họa Can Kích vẽ ra một vòng sáng trong không trung, bổ vào đại thương của Mã Siêu. Người mượn sức ngựa, ngựa mượn uy của người, một kích hiểm ác tung ra khiến song chưởng của Mã Siêu run lên, con Đạp Tuyết Ô Truy lùi lại phía sau hơn mười bước.

A?

Tào Bằng cảm thấy khác thường.

Sức mạnh và sức chống đỡ của Mã Siêu dường như tăng lên rất nhiều so với lần giao chiến trước.

Đã trải qua bao lâu rồi?

Lần giao đấu trước giữa Tào Bằng và Mã Siêu tuy chỉ mới một tháng nhưng không ngờ Mã Siêu đã tiến bộ như vậy? Tất nhiên không có khả năng này! Không nói đến tuổi tác của Mã Siêu đã trải qua thời kỳ đỉnh cao, cho dù gã và Tào Bằng cùng thời gian cũng không thể tiến bộ nhanh chóng như vậy. Lần trước giao chiến Mã Siêu còn không thể bình tĩnh tự tin chống đỡ như vậy. Vậy mà lần này, không ngờ gã có thể ngồi yên trên lưng ngựa không sút mẻ gì. Trong đó tất nhiên có phần kỳ lạ nào đó.

Ánh mắt Tào Bằng đảo qua Đạp Tuyết Ô Truy, lập tức hiểu rõ!

Song đăng, cao sổ?

Thảo nào Mã Siêu ung dung như vậy. Hóa ra gã đã phát hiện ra bí mật của mình.

Tuy nhiên Tào Bằng không hề kinh ngạc.

Thật ra yên ngựa và bàn đạp không phải là bí mật kinh thiên gì. Làm ra những vật này không có gì đặc biệt phức tạp. Có thể nói, chỉ cần có một bức tranh vẽ hình, tìm một thợ thủ công là có thể tạo ra. Bị phát hiện là chuyện sớm muộn, cũng không có gì là khó lường. Nhưng Tào Bằng vẫn âm thầm khen ngợi Mã Siêu này đúng là một tên khó đối phó.

Chỉ giao phong một lần mà gã có thể cảm thấy sự tồn tại của cao an và song đăng?

Tào Bằng không kìm nổi mỉm cười:

-Mạnh Khởi huynh, hiện tại chúng ta huề nhau, có thể thả sức đấu.

Nói xong, hắn xoay ngựa lại, lao kích ra.

Mã Siêu giận dữ:

-Tên nhãi ngươi cũng không biết xấu hổ. Cái gì mà huề nhau? Bớ ngươi trên người ngay cả nửa phiên giáp cũng không có, ngươi lại trang bị đầy đủ.

Trong lòng tuy rằng tức giận nhưng Mã Siêu không hề có chút bối rối.

Hắn cắn răng, đại thương run lên đập vào Họa Can Kích, giục ngựa tiến tới giao chiến với Tào Bằng.

Đây là lần giao chiến thứ hai của hai người.

Tuy rằng chỉ giao chiến qua một lần nhưng hai bên lại hiểu rất rõ đối phương.

Lần trước Tào Bằng giao chiến với Mã Siêu mấy trăm hiệp ở Loan Điền, đối phương có chiêu gì cũng đại khái có thể biết rõ trong đầu.

Cho nên trận chiến này, hai người đã quen thuộc nhau, lại trở nên càng hung hiểm.

Kinh nghiệm của Mã Siêu phong phú, thương mả thuần thực. Tào Bằng trẻ trung khỏe mạnh, nhuệ khí vô cùng dồi dào. Lần giao chiến này, hai bên không hề có nửa phần dè dặt, các chiêu tung ra đều nhắm vào điểm yếu của đối phương thành ra khó phân thắng bại. Tuy nhiên Mã Siêu bị Tào Bằng cuốn lấy, còn

những bộ hạ của hắn thì không thể ngăn cản được. Bằng Minh xung trận lên trước, vũ thương chạy vọt vào doanh trại địch.

Đại thương của hắn tung bay như giao long rời bến.

Tùy tùng của Mã Siêu tuy rằng đều là những chiến binh lực sĩ nhưng vẫn không thể sánh bằng với Bằng Minh.

Chiến mã lướt qua, giết được là người chết ngựa đổ. Một trăm tên lính bạch đà theo sát sau đó khua đao lung tung trong loạn quân.

Rõ ràng trang phục của quân Tây Lương và quân bạch đà không hề giống nhau.

Trong ánh sáng chói mắt, chỉ cần y giáp đối thủ không phải màu trắng thì đó chính là kẻ thù.

Mạch đao quét ngang, máu chảy thành sông.

Mã Siêu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không khỏi sốt ruột trong lòng. Nhưng hắn bị Tào Bằng gắt gao cuốn lấy nên không có cách nào khác. Sau khi hai người giao phong hơn mười hiệp, Mã Siêu trở nên nguy cấp hơn. Mất đi giáp trụ phòng hộ làm hắn bó tay bó chân. Nhưng thấy Tào Bằng từng bước ép sát, Mã Siêu nổi giận. Khi hai ngựa áp sát thì Mã Siêu đột nhiên hét lớn một tiếng, đứng thẳng trên lưng ngựa, vút bỏ thương rồi lập tức bay về phía Tào Bằng tấn công.

Tào Bằng bất ngờ không kịp phòng ngự, bị Mã Siêu ôm lấy.

Cơ thể cũng không chống cự được, lập tức bị Mã Siêu đập từ trên lưng ngựa ngã ầm một cái xuống đất.

Ngay tại chỗ, Mã Siêu lăn một vòng rồi xoay người đứng dậy.

Còn Tào Bằng lại cảm thấy đầu óc choáng váng ong ong. Hắn mặc trọng giáp, tuy rằng tăng cường lực bảo vệ nhưng bị Mã Siêu đập ngã từ trên ngựa xuống, rơi quá nặng. Hắn lấy sức lắc lắc đầu, Phương Thiên Họa Kích cũng không biết văng đi đâu. Tào Bằng vừa mới tỉnh táo lại thì đã thấy Mã Siêu chạy tới trước mặt. Gã lao về phía Tào Bằng, quyền cước bay múa, tung một trận đả kích hung hãn.

Theo bản năng, Tào Bằng giơ hai tay bảo vệ đầu, liên tục lui về phía sau.

Tuy nói rằng trên người Tào Bằng mặc giáp trụ có thể chặn phần lớn lực quyền của Mã Siêu, nhưng giáp trụ kia cũng khiến Tào Bằng không thể linh hoạt tránh né. Trong chớp mắt, hắn bị Mã Siêu tung ra hơn mười quyền thấu xuyên qua áo giáp khiến Tào Bằng cực kỳ khó chịu. “Lão tử so quyền cước cũng không thua kém ai!

Cho dù là Điển Vi Hứa Chử tỷ thí quyền cước với ta cũng đừng mơ chiếm được thượng phong.”

Trận mưa quyền đánh lên người Tào Bằng khiến hắn giận tím mặt. Tào Bằng rống to lên một tiếng, hai tay gỡ thế quyền của Mã Siêu rồi đột nhiên tiến lên, cơ thể hung hãn áp sát lại tung bát cực quyền và thiết sơn. Càng lớn lên thì cơ thể của Tào Bằng càng phát triển cường tráng, bát cực quyền cũng được phát huy thành một loại quyền pháp lợi hại. Tuy rằng giáp trụ trên người ảnh hưởng đến sự linh hoạt của Tào Bằng nhưng hắn không hề sợ quyền cước của Mã Siêu. Cho dù Mã Siêu có đánh lại như thế nào, hắn hoàn toàn không để ý, hoàn toàn tập trung vào đấu pháp khiến cho Mã Siêu liên tục lui về phía sau.

Lúc này binh mã của quận Kim Thành từ bốn phương tám hướng vây quanh lại.

Mã Ngoạn đích thân đốc binh, tiếng la “giết” nổi lên bốn phía.

- Đùng chạy, Mã Mạnh Khởi!

- Đùng để Mã Siêu chạy thoát.

Tiếng hò hét khiến Mã Siêu cảm thấy loạn hết tâm trí.

Tình hình bên phe mình trở nên xấu đi khiến gã cảm thấy áp lực. Tào Bằng hung hãn áp sát cũng khiến Mã Siêu dần dần không ngăn đỡ được. Gã đánh Tào Bằng hơn mười quyền nhưng chưa chắc Tào Bằng bị chuyện gì. Nhưng mỗi lần Tào Bằng công kích đều khiến gã không thể né tránh. Trong tình hình này, Tào

Bằng đã dốc hết mười phần lực, hành động tuy rằng không linh hoạt nhưng quyền thuật lại vô cùng mạnh mẽ, khiến cho Mã Siêu cảm thấy đau đớn vô cùng, càng đánh trong lòng càng kinh hãi.

Lắc mình, gã tránh thoát được quả đấm của Tào Bằng.

Mã Siêu vừa mới đứng vững thân hình thì nghe Tào Bằng hét lớn một tiếng.

Cả một thân thể công kênh đột nhiên bay lên trời rồi hung hãn bổ nhào đến. Tấn công bất thành linh khiến Mã Siêu thất kinh trong bụng. Gã vội vàng lách mình muốn tránh qua, không nghĩ đến việc Tào Bằng tung một quả ửng chảo đúng ngay vào mặt. Một cú ửng chảo cực kỳ khéo léo. Mã Siêu tránh né không kịp, bị Tào Bằng lập tức không chế.

Trên tay phát lực, trong phút chốc, Tào Bằng móc một cú rồi quăng thân thể đến trước.

Chỉ nghe một tiếng gầm lụ xé toạc, Mã Siêu hét lên một tiếng thảm, thân thể như bị đại chùy đập trúng, lập tức bay lên.

Một ngụm máu tươi phun ra, Mã Siêu bay ra mấy thước, ngã vật trên mặt đất.

Lúc này búi tóc Mã Siêu rối tung, nhếch nhác không thể tả.

Một bên ống tay áo bị xé rách, lộ ra một bên cánh tay. Trên cánh tay có ba đường vết máu, máu thịt lẫn lộn, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Đang là mùa đông nên quần áo trên người Mã Siêu khá dày.

Nếu là quần áo mỏng một chút thì một chiêu ửng chảo của Tào Bằng có thể đã xé rách cả cánh tay của gã. Phần ngực áo bào găm tả tơi dính vết máu. Mã Siêu giãy dụa đứng lên, ánh lửa chiếu rọi xuống lộ rõ khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Tào Bằng đã vận dụng ngàn cân lực để tung ra cú thiết sơn này.

Cũng may là cơ thể Mã Siêu cường tráng, nếu không thì chí ít đã mất nửa cái mạng.

Nhưng dù vậy, Mã Siêu vẫn không ngừng chống đỡ. Hắn nửa quỳ trên mặt đất, ánh mắt đỏ rực nhìn Tào Bằng chằm chằm.

Mặc dù bây giờ là thời kỳ sung mãn của Mã Siêu, Tào Bằng vẫn không hề sợ hãi, hơn nữa lúc này hắn đã phế đi một nửa sức mạnh của Mã Mạnh Khởi. Bản thân hắn hiểu rõ uy lực khi vận dụng cú thiết sơn này. Vốn đây là một sát chiêu trong bát cực quyền. Hơn nữa lúc này hắn mặc trên người áo giáp nặng trĩu nên uy lực càng lớn hơn nữa. Nếu là người bình thường thì không thể nào chống đỡ được.

Tào Bằng cười ha hả, xoay người nhặt lên một thanh trường đao trên mặt đất, đi nhanh về phía Mã Siêu.

Mã Siêu muốn đứng lên ứng chiến nhưng ngực gã đau nhức khiến gã có cảm giác giống như bị tê liệt, không còn chút sức lực nào.

Gã trở mặt trừng trừng nhìn Tào Bằng đi tới nhưng không thể ngăn cản được.

-Mạnh Khởi, hôm nay ngươi bại không phải vì chiến đấu mà bởi vì ngươi không thấy rõ thời thế thiên hạ.

Tào Bằng đi đến trước mặt Mã Siêu không kìm nổi bật ra một câu.

Mã Siêu cười to, mắng:

-Tiểu tặc đừng vội đắc ý. Mã Siêu cho dù chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

-Vậy để ta xem ngươi không buông tha ta thế nào.

Tào Bằng vừa nói thì giơ tay nâng trường đao lên.

Trong ánh lửa, ánh sáng của trường đao lấp lánh, lộ ra tử khí lạnh lẽo.

Nhìn thấy ánh đao lạnh lẽo, Mã Siêu nhắm mắt lại, trong lòng thầm nhủ một tiếng: “xong rồi!”

Gã đã mất sức phản kháng chỉ có thể nhắm mắt chờ chết. Nói thì chậm nhưng khi đó thì nhanh. Ngay khi Tào Bằng giơ tay bổ trường đao xuống thì trong tích tắc nghe một tiếng dây cung vang lên, một mũi tên bay tới.

Tào Bằng giật mình vội vàng nghiêng mình tránh qua nhưng đã thấy mũi tên kia bay vút tới vào chính giữa cổ tay Tào Bằng. Tào Bằng “A” lên một tiếng, trường đao trong tay hắt rơi xuống mặt đất. Hắn phản ứng cực kỳ nhanh, để trường đao rơi khỏi tay trong nháy mắt, bay ngược về phía sau. Đầu tiên Mã Siêu ngẩn ra rồi sau đó nhặt trường đao lên định chém Tào Bằng nhưng đã chậm. Một đao hung ác chém vào trong khoảng không.

- Đại công tử, chạy đi!

Một con khoái mã từ trong đám loạn quân lao ra.

Lập tức một tên tiểu tướng phi nhanh tới trước mặt Mã Siêu.

Y nằm rạp trên lưng ngựa, thò tay ra rồi ôm lấy cánh tay Mã Siêu:

- Đại công tử, chớ nên tham chiến.

Cùng lúc đó, khoái mã của Bàn Minh cũng phóng tới.

Trong lòng Mã Siêu biết, khả năng muốn giết Tào Bằng đã không còn. Gã cắn răng một cái chịu cơn đau trên người, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Tên tiểu tướng cũng không chậm trễ, giục ngựa chạy đi.

Lúc này Bàn Minh cũng chạy tới trước mặt Tào Bằng, thả người nhảy xuống chiến mã.

- Công tử có sao không?

Tào Bằng ôm cổ tay đang chảy máu đầm đìa, nhìn Mã Siêu chạy trốn lẫn vào trong sương mù, không khỏi dậm chân oán hận.

-Tiểu tử kia là ai ?

Là hắn đang hỏi tiểu tướng đã cứu Mã Siêu.

Bàn Minh lắc đầu:

-Không biết, trước kia chưa từng nghe nói qua.

- Đáng chết!

Tào Bằng nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Sắp giết được Mã Siêu mà gã lại chạy trốn, không khác gì thả hổ về rừng. Sớm muộn gì Mã Siêu nhất định sẽ phòng thủ và phản công lại. Tào Bằng muốn đuổi theo nhưng lại không thấy ngựa. Tào Bằng huyết một tiếng dài thì nghe thấy tiếng con Sư Hổ Thú hí, vọng từ trong chiến trường lại. Nó đi cùng với một con chiến mã đang rên rỉ.

Đạp Tuyết Ô Nhã mình đầy thương tích bị Sư Hổ Thú kéo lại đây.

Có thể dễ dàng nhận thấy, vừa rồi khi Tào Bằng và Mã Siêu giao chiến thì con Sư Hổ Thú và Đạp Tuyết Ô nhã cũng đã xảy ra một cuộc chiến ác liệt.

Đạp Tuyết Ô Nhã tuy nói là hãn huyết bảo mã, nhưng so với Sư Hổ Thú dường như vẫn còn kém một bậc.

Chỉ ít, trên người Sư Hổ Thú tuy là có vài vết thương nhưng vẫn còn khá hơn trăm lần so với Đạp Tuyết Ô Nhã. Đạp Tuyết Ô Nhã bị Sư Hổ Thú chế phục leo đèo đi phía sau. Trong chớp mắt, Sư Hổ Thú đã đi tới trước mặt Tào Bằng. Nó nhìn thấy bộ dạng Tào Bằng và máu chảy trên tay thì phần nộ gào rít lên, ngửa mặt lên trời hí vang không ngừng. Con Đạp Tuyết Ô Nhã sợ tới mức bốn vó như nhũn ra, không dám rên tiếng nào.

- An Bình, nơi này giao cho người. Tộc chiến tộc thắng, không thể tha tên nào.

-Tốc chiến tốc thắng, không tha một tên nào.

Bàng Minh hét lớn, cầm thương leo lên ngựa, quát lớn:

- Công tử vừa ra lệnh tốc chiến tốc thắng, không để một tên nào chạy thoát.

Binh Bạch Đà cùng hò hét, tiếng đao múa càng thêm hung ác.

Trong chớp mắt, quân Tây Lương bị giết, gào khóc thảm thiết, thất bại tan tành!

Tiếng kêu của quân Tây Lương dần dần nhỏ đi, chỉ còn lại một số binh lính vẫn còn ngoan cố chống cự. Đền đuốc rong doanh trại sáng trưng chiếu sáng toàn bộ. Một đồng thi thể nói rõ cho mọi người biết ở nơi này đã từng xảy ra một cuộc chiến thảm khốc. Ba trăm người hầu cận của Mã Siêu đã chết trận một nửa. Còn lại một nửa thì một nửa người của nam quân đã đầu hàng quân Tây Lương, hoặc phần nhiều đều bị thương. Mỗi người nhìn qua đều vô cùng thảm thương.

Vết thương của Tào Bằng không nghiêm trọng lắm.

Lúc đó một tên của tiểu tướng Tây Lương nhìn qua có vẻ nghiêm trọng nhưng thật ra không có ảnh hưởng gì nhiều.

Sau khi băng bó đơn giản, Tào Bằng đã có thể cưỡi ngựa. Phí Ốc cưỡi ngựa theo sau, hai người cùng đi vào chiến trường.

Lúc này đã tờ mờ sáng.

Nhưng sương mù vẫn chưa tan đi khiến cho tầm nhìn vẫn còn không rõ.

Tiểu doanh trại đã biến thành đồng hoang tàn đổ nát. Lều trại gần như bị thiêu hủy toàn bộ. Trên mặt đất lẫn lộn một cái đầu trâu đang bốc cháy. Thi thể bị đốt cháy sáu bảy phần tỏa ra mùi vị nồng đậm. Những xe xa trượng đồ sắp đã được dập tắt hoặc một vài cái vẫn còn đang bốc cháy trong đồng đổ nát.

Phí Ốc không ngủ một đêm!

Ánh mắt gã đảo lên giống như mắt thỏ, vẻ mặt tiều tụy.

Ngược lại, Mã Ngoạn có vẻ rất nhanh nhẹn, nhưng cũng lạnh tỉnh. Gã đi song song với Phí Ốc, theo sát phía sau Tào Bằng, nhìn thấy bóng của Hùng Khôi, trong lòng vẫn luôn bồn chồn. Thanh niên đi trước mặt này đã chiến thắng đệ nhất mãnh tướng Tây Lương xưng là Mã Siêu. Dưới trướng hạ của Tào Công quả nhiên là có nhiều hào sĩ. Vị Tào công tử này không hổ danh là ái tướng của Tào công.

-Công tử, đã thăm dò ra được tên tiểu tử kia.

-Ừ!

Bàng Minh tiến lên, ghìm cương ngựa, trầm giọng nói: -Kẻ dẫn Mã Siêu đi tên là Hồ Tuân.

Nghe nói là sau khi Mã Siêu thu nhận Doãn Ngô làm thân binh, tuy rằng thời gian không lâu nhưng đặc biệt rất coi trọng người này.

-Doãn Ngô binh?

Mã Ngoạn ngẩn ra, lộ vẻ căng thẳng.

Tào Bằng cười nói: -Tướng quân không phải lo lắng. Chẳng qua là ta quá khinh địch nên mới bị Hồ Tuân đánh lén, không thể trách người.

-Công tử anh minh!

Mã Ngoạn đúng là sợ Tào Bằng vì Hồ Tuân mà trút giận sang cho hắn.

Gã phản Hàn Toại, lại phản Mã Đằng. Nếu Tào Bằng không tin lời của gã thì gã chỉ còn lại con đường đi làm mã tặc. Tuy nhiên Hồ Tuân là người như thế nào? Nói theo đạo lý, nếu y có thể bán bị thương công tử thì hẳn không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

-Hồ Tuân kia vốn là người coi cửa của Doãn Ngô.

Mã Ngoạn thở dài một hơi: “Là kẻ trông cửa cho Doãn Ngô, không phải là người của ta!”

Gã quay đầu nhìn qua Phí Ốc thì thấy vẻ mặt Phí Ốc cũng đang miên man.

Tất nhiên Phí Ốc cũng không biết Hồ Tuân là thần thánh phương nào.

Cũng may Tào Bằng không để tâm truy cứu việc này mà rất độ lượng khoát tay: -Chỉ là một cái xe con, không cần phải lo lắng. Đi chú ý lai lịch tên tiểu tốt này thì chẳng thà lưu ý động tĩnh của Mã Siêu. Mã Mãnh Khởi, mãnh hổ Tây Lương, tuyệt đối không thể xem thường. Hắn bị ta đánh bị thương, chắc là không trốn xa lắm. Ngoài ra xin phiền Phí công và Mã tướng quân nghĩ cách lập trạm kiểm soát điều tra hai người này. Tuyệt đối không thể để Mã Siêu thả hổ về rừng. Nếu không thì sẽ là họa cho Kim Thành của Lương Châu.

-Gì!

Vô tình, Tào Bằng đã nắm quyền chủ đạo.

Đây là điểm hoán chuyển rất tài tình. Khi Phí Ốc và Mã Ngoạn quyết định tập kích Mã Siêu thì quan hệ của bọn họ với Tào Bằng đã thay đổi. Có lẽ chính bọn họ không ngờ ra được. Nhưng trên thực tế, thái độ hạ mình của bọn họ tỏ ý cho Tào Bằng lấy thể chủ đạo và phải phụ thuộc vào Tào Bằng.

Không có biện pháp nào, bọn họ đã không còn lựa chọn.

Hồ Tuân?

Tào Bằng cầm roi ngựa đánh khe khẽ.

Sau khi hắn xác định không có ẩn tượng gì với cái tên Hồ Tuân này thì đã bỏ qua người này.

Đối với Tào Bằng mà nói, Hồ Tuân chẳng qua chỉ là một tên tiểu tốt.

Nếu hiện giờ Phí Ốc đã tạo phản thì kế tiếp chính là lúc thu chức quan Võ Uy chiến sự. Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi gỡ một tấm thẻ bài ở thắt lưng ra đưa cho Mã Ngoạn: -Mã tướng quân, làm phiền người phái một người tâm phúc lập tức đi tới Thương Tùng, lấy lệnh bài này gặp Phan Chương Bằng Thống, sau đó lệnh cho bọn họ lập tức xuất binh, giáp công đánh Trương Dịch nhi.

Tào Bằng nói chuyện nhưng lại nhìn qua Phí Ốc.

Phí Ốc làm sao có thể không rõ ý của Tào Bằng.

Y lập tức chấp tay trên lưng ngựa: -Công tử yên tâm. Ta lập tức phái người báo tin cho Trình Ngân bên kia, bảo hắn xuyết thủ doãn nhai. Xin công tử phái người tiếp nhận chức lệnh cư. Còn về phía Du Trung, ta đã phái người đi, chắc là sẽ có kết quả rất nhanh.

-Như vậy rất tốt!

Tào Bằng gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Hắn do dự một chút rồi hạ giọng nói: -Còn có một việc phải làm phiền Phí công.

-Xin công tử chỉ giáo.

-Thạch Thao, huyện lệnh Lâm Thao hiện giờ không rõ tung tích. Huynh trưởng kết nghĩa của ta là Vương Mãi cũng không biết tung tích. Ngoài ra, đại tướng tâm phúc của ta là Bằng Đức lãnh binh lên vào Lũng Tây, đến nay cũng không rõ tin tức. Mạng lưới quan hệ của Phí công ở Lương Châu rất rộng, giao hữu nhiều. Cho nên Tào mỗ mới có yêu cầu quá đáng, mong Phí công bỏ tâm hỏi thăm tin tức của bọn họ giúp ta.

Trong lòng Phí Ốc liền thoải mái.

Tào công tử nhờ ta giúp việc riêng, là coi ta như người một nhà.

Hắn vội vàng nói: -Công tử yên tâm. Phí mỗ chắc chắn nghĩ biện pháp mau chóng tìm được bọn họ.

Tào Bằng thở dài một hơi.

Hắn quay đầu ngựa, vẻ thản nhiên nói: -Mã Siêu thua chạy, sớm muộn gì Mã Đằng cũng nhận được tin tức. Mã Ngoạn tướng quân!

-Dạ!

-Ta muốn cho người mượn binh mã, đánh úp trong đêm.

Thừa dịp Mã Đằng chưa nhận được tin tức thì thừa dịp đánh úp, cùng hắn tử chiến một trận. Không biết tướng quân có nguyện theo ta?

457. Chương 495 - 497

Cửa đông huyện Lâm Triệu. .

Tiếng la hét náo động buổi sáng yên tĩnh, vang vọng tận trời cao, mãi không ngừng.

Dưới thành, quân Tào dàn trận tấn công mạnh mẽ về phía Lâm Thao. Một chiếc tỉnh lan xa (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao) đang chậm rãi tiến đến khoảng đất trước thành. Tường thành của huyện Lâm Triệu không cao, khoảng chừng hơn bảy trượng. Còn tỉnh lan xa của quân Tào có bốn tầng, chiều cao khoảng tám trượng, phía dưới ở một đầu có bộ Tây Tạng chậm rãi kéo lên trước. Cung thủ đứng trên tỉnh lan xa bắn tên liên tiếp lên thành Lâm Thao, không hề cung thủ trên thành. Tuy nhiên, mỗi khi tỉnh lan xa tiếp cận tường thành Lâm Thao thì trong tường thành lại bay ra một tảng đá lớn cùng với tiếng ầm thật lớn mang theo vạn phần quân lực bay về phía tỉnh lan xa.

Ầm!

Một chiếc tỉnh lan bị đá lớn oanh kích mấy lần, rốt cuộc không chịu nổi, đổ sập xuống.

Tỉnh lan xa đổ sập khiến cung tiễn thủ của quân Tào trên xe rơi xuống, đầu rơi máu chảy, thương vong hơn phân nửa.

Cam Ninh nhíu lông mày, lệnh cho chiến xa tiến lên.

Hắn vịn tay lên lan can chiến xa, đứng trước tường thành Lâm Thao, sắc mặt xanh mét.

-Tướng quân, không thể cứ rần tấn công như vậy được!

Một gã giáo úy tháo chạy từ chiến trường về, quỳ gối cất tiếng khóc rờn:

-Tấn công như vậy, các huynh đệ tử thương thực là thâm trọng.

Cam Ninh nghe được giật tím mặt:

-Đồ khốn kiếp, dám làm loạn sĩ khí trước quân ta.

Ta hỏi người. Người là bộ hạ của ai ? Đã từng nghe qua tiếng Minh Kim chưa ? Trước kia ta đã hạ lệnh kẻ nào dám sợ sệt chiến đấu thì giết bất luận tội. Nay hai tội gộp làm một. Người đâu, kéo đồ sợ chết này xuống cho ta, chém!

Cam Ninh không để cho tên giáo úy kia cơ hội để giải thích.

Từ hai bên chiến xa, hai gã quân giáo chạy lên. Một gã cầm lấy đầu tên giáo úy kia, một gã tiến tới giờ đao chém xuống, chặt đầu tên giáo úy trước trận.

Tức thì, quân Tào câm như hến, không ai còn dám nhảy ra nói gì.

Cam Ninh lạnh lùng nói: - Nổi trống, tấn công lần nữa!

“Rầm rầm”. Hơn mười mặt trống da trâu rung lên ầm ầm.

Quân Tào vừa bị bức lui nghe thấy tiếng trống ầm ầm vang lên, liền tấn công liều chết về phía tường thành Lâm Thao.

Ngày một tháng mười!

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Sau khi Cam Ninh đánh tan Mã Hưu thì nhanh chóng liên lạc với Hách Chiêu . Hách Chiêu đang ở Lạc Môn Tụ, lao thẳng tới Tây huyện. Còn Cam Ninh dẫn binh tấn công hướng về phía Lâm Thao. Hai người như lão bằng hữu, chưa kịp gặp mặt thì hai quân đều tự bày thế trận. Cùng lúc đó, quân Trần Quần tiến tới Nhung Khâu, Hách Chiêu ở Tây huyện, tiền hô hậu ứng, hình thành một thế gọng kiềm mạnh mẽ xung quanh đại quân Tây Lương.

Còn Tào Hồng thì trấn thủ ở Đại Tấn Quan khiến cho Hán Trung Dương Ngang không dám manh động.

Quân Tào bất ngờ tấn công khiến quân Tây Lương đột nhiên luống cuống. Mã Đằng ở Chương huyện bị Vương Linh tấn công gắt gao, tiến thoái không được. Nếu như mất đi Lâm Thao thì chẳng khác nào là chặt đứt đi mối liên hệ giữa Lũng Tây và Vô Đô.

Mã Đằng đành phải hạ lệnh cho hai người Lý Kham, Trương Hoành phải tử thủ ở Lâm Thao.

Bất kể Lý Kham và Trương Hoành có ý kiến thế nào nhưng hai người không còn sự lựa chọn nào khác.

Rơi vào đường cùng, y chỉ có thể dựa vào thủ thành và triển khai một hồi lữ chiến với Cam Ninh. Trong ba ngày qua, y có thể thủ vững thành không ra, mặc cho Cam Ninh tấn công. Cam Ninh cũng không còn cách nào, chỉ có thể chọn cách tấn công thẳng vào Lâm Thao.

Nhưng có điều, tấn công như vậy phải trả giá rất lớn.

Trải qua vô số lần đại chiến, Cam Ninh đã sớm luyện được một ý chí sắt đá.

Đối mặt với thương vong kinh người, hắn không hề để tâm, ánh mắt nhìn thành Lâm Thao chằm chằm, trong mắt hiện lên sát khí.

Bất kể xuất phát từ tình cảm cá nhân hay từ công việc, Cam Ninh nhất định phải đoạt lấy Lâm Thao.

Lâm Thao lệnh Thạch Thao và còn Nhung Khâu đô úy Vương Mãi là tâm phúc của Tào Bằng, hiện giờ không rõ tung tích. Trưởng bối của Tào Bằng là Vương Mãnh đã chết trận ở thành Bạch Thạch càng khiến Cam Ninh vô cùng phẫn nộ. Giao tình giữa hắn và Vương Mãnh không tồi. Dù tưởng Vương Mãnh lớn hơn hắn nhiều tuổi nhưng việc đó không hề ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của hai người. Một người hào sảng quả cảm, một người kinh nghiệm phong phú. Trước kia khi Cam Ninh chưa nhập ngũ, ở Hứa Đô thường xuyên lôi kéo Vương Mãnh đi khắp hang cùng ngõ hẻm uống rượu mua vui.

Mà nay Vương Mãnh đã chết!

Trong lòng Cam Ninh vô cùng tức giận.

Hắn hận không thể lập tức đánh hạ Lâm Thao rồi sau đó lao thẳng tới, bắt lấy Mã Đoạn ra làm vụn mảnh.

Nhưng sự phòng ngự của Lâm Thao khiến hắn thực sự chùn lại. Tuy nói rằng hai người Lý Kham, Trương Hoành không có nhiều danh tiếng nhưng có thể làm được thuộc cấp, một trong tám vị tướng của Kim Thành thì không phải là người tầm thường. Hai người chỉ huy binh Tây Lương liều mạng phản kích. Máy bắn đá trong thành là một chương ngại lớn, liên tiếp phá hủy hai tỉnh lan xa của Cam Ninh.

Lần này Cam Ninh đến đây mang theo tám tỉnh lan xa.

Lần này bị tổn thất hai xe, cũng gọi là tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Thấy quân Tào lại bị quân Tây Lương bắn hạ một lần nữa khiến Cam Ninh không chịu nổi.

-Truyền lệnh; tỉnh lan xa tiến tới trăm bước, ngăn chặn cung thủ quân địch trên thành cho ta.

-Vâng!

Cam Ninh dặn dò, tên thuộc cấp nhảy từ chiến xa xuống.

Cam Ninh mặc trọng giáp, tay cầm trường đao đại thuẫn, lớn tiếng hô:

-Tinh binh Bạch Linh đâu?

Hơn trăm tên tinh binh tiến lên, dừng lại trước mặt Cam Ninh.

Một trăm tên tinh binh này mặc trọng giáp toàn thân, đầu cầm bạch linh. Cam Ninh nhìn lướt qua rồi đột nhiên xoay người, lạnh lùng nói:

- Binh Bạch Linh, theo ta công thành!

Bạch Linh là tên của các thân binh của Cam Ninh.

Theo tiếng rống của hắc, binh Bạch Linh hét lên rung trời:

-Bạch Linh, tiến lên!

Trăm tên tinh binh bước như bay theo sau Cam Ninh, hướng tới phía tường thành Lâm Thao tấn công. Sáu chiếc xe tĩnh lan xếp thành một chữ nhất đứng cách tường thành khoảng chừng trăm bước, hướng tới trên đầu tường thành bắn một trận mưa tên điên cuồng lên tường thành. Trên tường thành Lâm Thao cũng không hề yếu thế vừa ngăn cản cung thủ trên tĩnh lan xa công kích, vừa bắn làn mưa tên dày đặc như châu chấu che phủ bầu trời điên cuồng xuống dưới tường thành.

Hơn mười tên lính quân Tào kêu lên thảm thiết, ngã trong vũng máu, toàn thân bị bắn đầy tên giống như con nhím.

Cam Ninh không hề đếm xỉa đến những tên lính Tào đang kêu rên. Hắc giơ đại thuấn lên cao, muốn áp sát tường thành Lâm Thao. Ở phía sau hắc, hơn mười cái thang đã đường mang đến, càng ngày càng áp sát. Máy bắn đá là một lựa chọn tốt để oanh kích tĩnh lan xa. Nhưng đối mặt với việc quân Tào đang ủa lên, hiệu quả của máy bắn đá bị chậm lại rất nhiều.

Nhưng trong khoảng cách một trăm bước vẫn có mấy chục người bị đá lớn rơi trúng, máu thịt lẫn lộn.

Lý Kham đứng trên thành, cầm trường đao trong tay, hét lớn:

- Cung thủ, bắn tên!

Dưới thành Lâm Thao, thi thể rơi khắp nơi.

Tuy trận mưa tên điên cuồng nhưng không thể ngăn cản Cam Ninh xung phong.

Ầm ầm ầm.

Tiếp theo tiếng vang lớn, thang mây gác lên tường thành Lâm Thao. Cam Ninh dẫn đầu, há miệng ngậm trường đao trong miệng, một tay cầm thuấn giơ cao, tay kia bám vào thang, toàn thân giống như linh hầu, leo nhanh lên trên. Cùng lúc đó tất cả tinh binh Bạch Linh đều giống như Cam Ninh: miệng ngậm đao, tay cầm thuấn, leo dọc theo thang lên trên.

Trên tường thành, quân Tây Lương quá sợ hãi, ném đá xuống dưới thành.

Một khối đá nện vào tầm chân trong tay Cam Ninh, lực rất lớn khiến cho Cam Ninh không thể ổn định người, dưới chân đột nhiên rung lên. Một tiếng rầm rắc vang lên, một thanh thang mây bị đứt. Cũng nhờ Cam Ninh phản ứng nhanh nhẹn, ôm một cây thang khác nên không ngã xuống.

Cam Ninh trừng mắt không hề sợ hãi, lại leo lên trên.

Một lát sau hắc đã lên tới đỉnh thang. Hắc bay lên trời, một tay bám vào lỗ châu mai trên tường thành, dùng sức của sợi dây, toàn thân bay lên tường thành. Hai chân hắc vừa mới đáp đất thì bốn năm trường mâu đã hung hăng đâm tới. Cam Ninh đạp chân xoay người, thân hình nhanh nhẹn, lách qua khe hở giữa các trường mâu, nâng tay lấy trường đao trong miệng xuống, giơ đao chém liên tiếp.

Ngay khi Cam Ninh leo lên đầu tường thành thì một đội quân Tây Lương bàng quan nhìn.

Một người râu ria rậm rạp hạ giọng nói:

-Thất công tử, làm sao bây giờ?

Giọng hắc đặc vùng Quan Thoại của Lạc Dương, hướng về một thanh niên hỏi.

Thanh niên kia thân cao hơn tám thước, khôi ngô cường tráng, khuôn mặt đen nhánh, lộ ra sát khí đằng đằng.

Bàn tay cầm đại đao, hần nhìn chăm chăm quân Tây Lương đấu với Cam Ninh.

Đột nhiên, hần giơ tay kéo áo bào xuống, hướng cánh tay chỉ:

- Chúc Đạo, kiến công lập nghiệp, ngay tại trước mắt.

Nói xong, thanh niên này xông về phía trước.

Vì hần mặc trang phục quân Tây Lương nên không có nhiều người chú ý đến hần lắm.

Lý Kham quay lưng về phía hần, đang cầm đại đao trong tay chỉ huy quân Tây Lương vây sát đám người Cam Ninh. Còn Trương Hoàn thì ở trên lầu thành đang ra lệnh cung thủ tiếp tục bắn tên xuống dưới thành.

Cam Ninh tuy rằng dũng mãnh nhưng quân Tây Lương trên thành rất nhiều.

Dần dần hần có phần không ngăn cản được, không ngừng lui về phía lỗ châu mai trên tường thành. Tuy rằng Bạch Linh binh đều trèo lên thành nhưng dù sao vẫn là số ít. Cam Ninh tức giận đến mức thét lên, trường đao trong tay càng vung lên hung mãnh nhưng vẫn không ngăn cản được.

Thanh niên kia giống như âm hồn, tiếp tục áp sát về phía Lý Kham.

Khi khoảng cách còn lại hơn hai mươi bước, Lý Kham mới cảm thấy được sự tồn tại của hần.

- Người là người phương nào, vì sao không ra chiến đấu?

Sắc mặt thanh niên kia dữ tợn, nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng.

Hần đột nhiên phát lực, dũng mãnh đi tới hai bước:

-Ông nội Vương Mãnh hôm nay đặc biệt tới lấy mạng chó của người đây, xem đao.

Tay chém đao xuống, huyết quang hiện lên.

Một gã lính bị thanh niên chém thành hai nửa ngay tại chỗ, ruột rơi lả tả xuống đất. Tên lính kia kêu lên thảm thiết khiến Lý Kham thất kinh trong bụng. Hần vội vàng quay đầu lại xem xét thì thấy một thanh niên mặc đồ lính Tây Lương, dũng mãnh như hổ đang đánh tới phía hần.

Phía sau hần còn theo sau một đội quân lính.

Cầm đầu là một người trung niên rậm râu, bàn tay cầm một thanh kiếm sắc.

Hần nhảy vào trong đám người, vung kiếm trong tay, ánh kiếm chớp sáng. Lưỡi kiếm không ngừng lấy đi tính mạng của binh lính thân cận Lý Kham. Hai người họ dẫn đầu. Mà mỗi tên lính Tây Lương đi phía sau hai người kia đều giống như mãnh hổ xuống núi. Chiêu thức của bọn họ rõ ràng là đấu pháp của kẻ giang hồ hiệp khách, khiến cho bọn binh lính thân cận khó có thể ngăn cản.

-Lý Kham, chạy đi đâu!

Cánh tay của thanh niên kia quẩn vãi, trong chớp mắt đã kề tới trước mặt.

Lý Kham giật mình vội vàng rút đao đỡ. Hai thanh đại đao va vào nhau “đang” một tiếng. Thanh trường đao của Lý Kham lập tức gãy ra làm hai đoạn.

Người thanh niên cười dữ tợn:

- Lý Kham, để mạng lại!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Người thanh niên chạy lên vài bước rồi bay lên không, đại đao vung lên, một lực ngàn cân như chém Hoa Sơn bổ xuống về phía Lý Kham. Lý Kham sợ tới mức quăng đoạn đao cầm trong tay, xoay người muốn chạy đi. Người thanh niên kia lập tức đổi chiêu. Đại đao bất thành linh quét ngang, vết máu lấp lánh trên lưỡi đao, nhỏ xuống...

Một đường máu phụt ra!

- Lý tướng quân đã chết!

Đầu Lý Kham văng lên, máu tươi từ trong người phun ra như suối, trong nháy mắt nhuộm đỏ toàn thân. Tuy không thấy cái đầu đâu nhưng thân người vẫn đứng thẳng. Bộ dạng quỷ dị đó khiến tất cả mọi người đều chưa kịp hiểu gì cả.

Đao thật nhanh.

Trên tường thành, thời gian dường như dừng lại.

Tuy chỉ ngẩn ngủ trong nháy mắt nhưng lại khắc sâu trong trí nhớ mọi người. Bên cạnh thi thể Lý Kham là người thanh niên kia dính đầy vết máu, đang nhe răng giống như hung thần ác sát. Trong nháy mắt, lính Tây Lương loạn lên. Cũng không biết là ai đã hét lên một câu khiến toàn bộ mọi người trên tường thành Lâm Thao nháo nhào hết lên. Trương Hoành đang đứng chỉ huy trên lầu thành nghe được tiếng bát nháo thì hoảng sợ. Hắn quay đầu nhìn lại thì lập tức thấy một khuôn mặt quen thuộc bay tới về phía hắn, dừng ngay dưới chân hắn.

Lý Kham đã chết?

-Đầu Hổ?

Lúc này Cam Ninh cũng nhìn rõ bộ dạng của thanh niên kia, thất thanh kêu lên.

Vương Mãi, không ngờ là Vương Mãi!

Hắn không hề đi đâu...

Trong lòng Cam Ninh lập tức mừng như điên, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

-Lý Kham đã chết. Người không đầu hàng thì còn đợi đến khi nào.

Cam Ninh vùng tẩm thuấn chấn, chụp một tên tiểu tốt Tây Lương trên mặt đất, đao vung như múa. Bọn lính Tây Lương lúc này đều mất hồn mất vía. Lý Kham đột nhiên bị giết tạo thành áp lực lớn cho bọn chúng, thậm chí cảm thấy lúng túng. Năm mươi tên lính phản chiến kia tấn công càng khiến cho bọn chúng không biết làm sao, trở thành tan tác.

Người thanh niên kia, không, là Vương Mãi trờng mắt hét: - Hưng Bá, hãy kẻ sát chiến đấu, tất cả vì đồng đội.

-Ta biết!

Cam Ninh vừa nói thì đại đao đã chém hai người, nhanh chóng tiến về chỗ Vương Mãi.

-Đầu Hổ...

-Cam đại ca, chờ lát nữa nói sau. Hãy đoạt thành trước!

Cam Ninh lập tức gạt đầu. -Ta ở đây ngăn quân giặc, người cứ làm việc của mình.

Hắn ngẩng đầu, mắt nhìn Trương Hoành, không nói nhiều liền xông tới trước. Còn Vương Mãi chạy về phía dưới thành, đồng thời hô lên:

- Chúc Đạo, theo ta chiếm cửa. Không cần ham chiến, cướp được cửa thành rồi nói sau.

Lúc này Trương Hoành đã tỉnh táo lại, rút bảo kiếm ra chỉ huy quân lính ngăn Cam Ninh lại.

Cùng lúc đó, Tào quân ngoài thành bắt đầu ồ ồ áp sát tới. Máy bắn đá trong thành Lâm Thao không có chỉ huy, trở nên hỗn độn vô cùng. Sáu chiếc tinh lan xa cũng ầm ầm tiến lên. Cung thủ quân Tào trên xe bắn cung không chế quân Tây Lương trên đầu thành, còn bọn chúng lại không thể đánh trả nổi. Cam Ninh giống như một con hổ điên đi trên cửa thành lầu. Thanh đại đao trong tay tung bay, ánh đao thật mạnh, nơi nào hắn đi qua thì thi thể đổ gục đến đó. Trương Hoành muốn ổn định trận tuyến cũng không còn kịp rồi. Thấy Cam Ninh càng ngày càng gần, y luống cuống tay chân, không dám tiếp tục chỉ huy mà quay đầu chạy trốn.

Đúng lúc này, dưới cửa thành vọng đến một tiếng nổ lớn. Tiếp theo đó cửa thành mở rộng. Tào quân như thủy triều dũng mãnh tiến vào.

Sắc mặt Trương Hoành tái nhợt, đột nhiên đánh mất binh khí trong tay, lớn tiếng nói:

- Đừng đánh nữa, Trương mỗ xin hàng!

Lời còn chưa dứt, Vương Mãi đã leo lên đầu tường thành, vừa vịn đôi mắt với Trương Hoành.

Hắn không nói nhiều, giơ tay chém một đao.

Trương Hoành đang hô lớn đầu hàng nên căn bản không để ý tới Vương Mãi.

Một kẻ mất đồ ngẫu sát khí, một kẻ không còn sức chống cự. Nghe rắc một tiếng, ánh đao lóe lên, đầu của Trương Hoành rơi xuống đất!

Làm thế nào Vương Mãi lại xuất hiện ở Lâm Thao?

Lại nói về lúc ở Khương Đạo... Khi ấy Vương Mãi còn chưa chết trận, Vương Mãi phụng mệnh thị sát sự vụ ở Khương Đạo.

Có điều, lúc đó hắn chưa có kinh nghiệm xử lý chính vụ. Nên đối với nổi loạn Khương Đạo, tuy rằng hắn cảm thấy nhức đầu nhưng vẫn không cảm thấy nguy cơ tiềm tàng rằng phản quân Sâm Lang Khương và Bạch Mã Khương sẽ nhân cơ hội lấn vào trong thành Khương Đạo. Sau đó vào ban đêm đột nhiên phát động tập kích, Lý Ứng thông đồng với kẻ ngoài. Vương Mãi bị đánh cho không kịp trở tay. Mặc dù hắn liều chết chiến đấu nhưng không có cách nào ngăn cản số mệnh thất thủ của Khương Đạo. Cũng nhờ có Chương Khuy là lính thân cận của hắn tử chiến bảo vệ nên Vương Mãi mới thoát được.

Sau khi chạy thoát khỏi Khương Đạo, bên cạnh Vương Mãi chỉ còn có hơn mười người.

Lúc này, toàn bộ quận Vũ Đô đều nổi loạn. Thái thú Vũ Đô là Hoàng Hoa bị bộ hạ giết chết. Đại tướng Trương Lỗ chiếm lĩnh Tự huyện, phối hợp với Dương Ngang nhanh chóng tiến tới Hà Trì. Vương Mãi thấy thế cục Vũ Đô đã không thể挽 hồi, liền chuẩn bị lui về Nhung Khẩu. Tuy nhiên, trên đường đi đến Võ Đô thì không ngờ hắn gặp một chuyện...

Đó chính là thương hội quận Hà Tây.

Sau khi sát nhập, thương hội quận Hà Tây đã bắt đầu hoạt động.

Sau nửa năm chuẩn bị, Lý Nho đã đúc ra một số lượng lớn tiền có hàm lượng chì kém, tổng số lượng lên đến ba trăm ngàn xấu tiền.

Còn Tô Song thông qua đường thương hội quận Hà Tây, tiến hành phát tán tiền về hướng tây.

Hắn mang theo tiền chất lượng kém, bí mật chuyển vào thành đô. Đồng thời hắn mở cửa hàng, mang số tiền giả trong tay lần lượt phát tán vào trong thị trường phía tây. Sau đó hắn lại mượn thể thu mua rất nhiều lương thực, ngựa, lụa là, gấm Tứ Xuyên và đồ dùng Tây Xuyên.

Người Tây Xuyên rất hiền hòa. Sau khi Lưu Yên tiếp nhận Ích Châu, nơi này tài nguyên thiên nhiên giàu có, mưa thuận gió hòa, hàng năm mùa thu hoạch đều tốt. Vì thế nên hàng hóa đọng lại Ích Châu, rồi vì rất nhiều nguyên nhân không thể xuất đi Ba Thục. Việc hàng hóa tồn đọng lại dẫn đến việc hàng hóa ở Tây Xuyên rất rẻ.

Ví dụ như nói giá một đấu gạo. Ở chợ Hứa Đô có gia ba trăm lượng, chia ra một cân lương thực có giá khoảng chừng hai mươi lượng. Đây là giá tiền lương thực mà Tào Tháo đã sửa đổi sau mùa thu hoạch. Tại những khu vực có giá lương thực tương đối thấp, ví dụ như khu vực Từ Châu phía đông nam của Hải Tây, một cân lương thực ở chợ được niêm yết công khai có giá hai mươi lượng. Nhưng ở Ích Châu, chỉ cần tám lượng là có thể mua được. Nếu người nào mua nhiều thì giá sẽ càng rẻ thêm. Sáu lượng, thậm chí năm lượng là đã bán.

Tô Song không phát tán tiền giả với số lượng lớn mà chỉ cẩn thận luân phiên phát tán tiền giả với thương phẩm hàng hóa, phối hợp với hàng lông cừu. Kể từ đó, rất nhiều hàng hóa từ Tây Xuyên không ngừng đổ cuộn cuộn về hướng Hà Tây. Tiền giả trong tay Tô Song cũng không ngừng ít đi. Vậy mà cả Lưu Chương

ở Ích Châu hay Hán Trung Trương Lỗ đều hoàn toàn không biết gì cả. Trải qua gần bốn tháng hoạt động, Tô Song quyết định tạm thời ngừng phát tán tiền giả. Dù sao trong chớp mắt mà tung ra dùng trăm triệu tiền giả thì thật hết sức dễ nhận thấy, người khác dễ dàng cảm thấy không bình thường.

Nhưng dù vậy thì Tô Song đã phát tán ra tám mươi triệu tiền giả ở Ích Châu.

Con số nghe ra rất lớn nhưng thực ra cũng chỉ là tám vạn xâu mà thôi. Tám mươi triệu tiền giả ném vào huyện Ích Châu chỉ giống như đá chìm đáy biển, bình thường không kẻ nào có thể chú ý đến. Kế hoạch mười năm của Lý Nho là chuẩn bị năm triệu xâu tiền giả tung vào Ích Châu để phá hủy hoàn toàn Ích Châu.

Năm triệu xâu tiền, một xâu là một ngàn lượng, tổng cộng khoảng năm tỷ.

Có thể hình dung ra năm tỷ tiền giả này phát tán vào Ích Châu thì sẽ có kết quả như thế nào.

Vì quan hệ trọng đại nên Tô Song không thể không cẩn thận. Tám mươi triệu không ít, có thể hoãn lại để chờ thị trường tiêu hóa hết rồi nói sau.

Tám mươi triệu có thể mua gì?

Đại thương hào nổi danh thời tam quốc, ví dụ như Mi Chúc, tài sản cũng không quá trăm triệu mà thôi. Đương nhiên, trăm triệu này nếu tính thêm tiền tài sản thì phỏng chừng lên đến ba bốn trăm triệu. Tất nhiên hẳn còn thêm những tài sản chìm, thương lộ, khách hàng và vô số thứ không định giá được. Sau khi Tào Bằng phong tỏa đường buôn bán muối ở Hải Tây thì tài sản của Mi Chúc lập tức bị sút giảm. Mi Chúc dùng tài sản trăm triệu của mình để giúp đỡ Lưu Bị dựng sự nghiệp. Như vậy, tám vạn tiền giả kia cũng sắp xỉ cơ nghiệp của Lưu Bị ở Từ Châu.

Những hàng hóa này đưa về Hà Tây có thể bù đắp những hàng hóa thiếu thốn của Hà Tây năm sau.

Đồng thời cũng mang đến cho Tào Bằng số tiền lời lớn. Chỉ có điều số tiền lời này không thể nhìn thấy rõ trong thời gian ngắn.

Tô Song lệnh cho Chúc Đạo áp giải một số lượng lớn hàng hóa rút lui khỏi Hán Trung, vừa lúc gặp Vương Mãi.

Vốn Chúc Đạo không biết Vương Mãi nên hai người vẫn luôn đi cùng nhau. Mãi cho đến khi tin Vương Mãnh chết truyền đến thì Vương Mãi mới lộ ra sơ hở. Thiếu chút nữa thì Vương Mãi sống mãi với Chúc Đạo. Tuy nhiên khi hai người chuẩn bị đánh thì có tin truyền đến.

Lâm Thao đã mất!

Tung tích Thạch Thao không rõ. Vương Mãnh chết trận Bạch Thạch.

Wương Mãi đau buồn đến tột cùng, từ chối Chúc Đạo để đi Hà Tây. Vương Mãi quyết định mang theo bộ hạ trà trộn vào thị trấn Lâm Thao.

-Chắc chắn A Phúc sẽ báo thù cho thân phụ, sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi Lâm Thao.

Ta muốn đi Lâm Thao tiếp ứng cho hắn. Đến lúc đó, ta muốn giết Mã Đằng báo thù cho cha.

Năm đó Chúc Đạo ở Lạc Dương từng đắc tội với Tào Bằng.

Tuy rằng Tào Bằng đã tỏ thái độ sẽ không so đo với gã nhưng trong lòng Chúc Đạo vẫn luôn nhức nhối như kim đâm.

Gã không phải là kẻ bình thường vô tri. Trước kia gã từng sống cuộc đời hành hiệp nên hiểu rõ đạo lý tính sổ sau.

Cho nên Chúc Đạo vẫn hy vọng có thể lập một ít công lao để cải thiện một bước mối quan hệ của gã với Tào Bằng. Nhưng gã lại không tìm thấy cơ hội nào. Chúc Đạo không biết chiến sự cũng không biết xử lý chính vụ. Mặc dù gã là một tay kiếm tốt nhưng lại không biết việc lâm trận giết chóc. Cho nên gã chỉ có thể lấy danh nghĩa ở lại thương hội quận Hà Tây để giúp đỡ Tào Bằng.

Wương Mãi là ai?

Đó là huynh đệ kết nghĩa của Tào Bằng.

Trong tám anh em kết nghĩa, hẳn là người có quan hệ thân thiết nhất với Tào Bàng.

Có thể nói, tuy rằng tám anh em kết nghĩa vui buồn tương quan nhưng người thực sự có thể khiến Tào Bàng phát điên thì chỉ có hai người Vương Mãi và Đặng Phàm. Dù sao, hai người này đã thân thiết với Tào Bàng như tay chân khi hẳn còn chưa tới Hứa Đô.

Nếu ta có thể giúp Vương Mãi một phen, nhờ giao tình giữa công tử với Vương Mãi thì tất nhiên công tử sẽ coi trọng ta!

Trong lòng mỗi người đều phủ phục một mãnh hổ và cũng một mãnh hổ khát khao công danh. Lúc trước, lão tử Chu Tán trong tiểu bát nghĩa bị giết khiến cho Tào Bàng liêu lĩnh vì hắn báo thù, tìm kiếm đến cùng nguyên nhân Chu Tam chết. Mà nay Vương Mãi lại thân thiết hơn so với Chu Tán. Tào Bàng kia sao lại có thể không đối xử tốt với Chúc Đạo được? Được rồi, cho dù Tào Bàng không niệm tình thì Vương Mãi cũng sẽ làm. Mặc kệ ai đối xử tốt với Chúc Đạo thì gã cũng sẽ có một tiền đồ tươi sáng.

- Nếu công tử không chê thì Chúc Đạo nguyện dẫn anh em làm việc tôi tớ cho công tử.

Wương Mãi ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này phải dựa vào Chúc Đạo.

Dù sao thì trong tay hắn chỉ có hơn mười bộ hạ, muốn ở lại hành sự ở Lâm Thao không phải là một chuyện dễ.

Mà kiếm thuật của Chúc Đạo cao minh. Mỗi người giang hồ hào khách dưới tay y đều là người giỏi. Chính Chúc Đạo cũng có thể giúp được một tay.

Vì thế Vương Mãi để Chúc Đạo đi theo đội hình của mình, chọn ra bốn mươi tên giang hồ hào khách cùng trà trộn vào trong thành Lâm Thao.

Cũng chính lúc này Lý Kham và Trương Hoành phụng mệnh Mã Đằng tiếp nhận huyện Lâm Thao. Hách Chiêu đã dẫn binh tiến đến cửa còn Cam Ninh cũng dẫn bộ hạ đến Đại Tán Quan. Hai người Lý Kham Trương Hoành thất kinh, vội vàng chiêu mộ binh mã ở Lâm Thao.

Trong tình huống như vậy mà chiêu binh thì tất nhiên vàng thau sẽ lẫn lộn.

Rất nhiều quân lính được chiêu mộ chưa kịp tiến hành huấn luyện đã bị phái ra chiến trường. Cho nên chiêu binh không thông qua việc điều tra xuất thân, chỉ cần người nào tới báo danh là sẽ nhận người đó. Tuy binh khí thì phải tự lo liệu.

Chúc Đạo lấy thân phận hiệp khách gia nhập vào quân Tây Lương được phong chức Đô Bá.

Sau đó gã nhanh chóng thu nạp đám người Vương Mãi bên cạnh, tạo thành một đội rồi mai phục ở huyện thành Lâm Thao.

Không lâu sau thì Cam Ninh dẫn binh đến vây thành.

Wương Mãi và Chúc Đạo xen lẫn trong đám quân Tây Lương đi lên thành lầu.

Khi Cam Ninh tự mình dẫn Bạch Linh Nhi lên thành Lâm Thao thì Vương Mãi đã biết lúc này là thời cơ.

Vì thế hắn lâm trận rồi phản chiến, có cơ hội giết Lý Kham Trương Hoành.

Cửa thành Lâm Thao mở rộng, Tào quân dũng mãnh tiến vào trong thành.

Sau khi Trương Hoành và Lý Kham chết thì quân Tây Lương như rắn mất đầu. Tuy rằng còn có một bộ phận ngoan cố tử chiến kháng cự nhưng không ảnh hưởng đến thế cuộc đại cục. Tiếng kêu dân dần yếu dần khi Tào quân cuốn cuộn không ngừng tiến vào.

Cam Ninh và Vương Mãi đi song song tuần tra trên thành Lâm Thao.

Khắp nơi trên đường đều là thi thể, thính thoảng có thể nhìn thấy một đội quân Tây Lương bị Tào quân tạm giam, đang ôm đầu đi ra ngoài thành.

Một doanh trại tù binh được xây dựng bên bờ sông Điều Thủy.

Bọn tù binh đều bị giam giữ bên trong doanh trại chờ xử lý cuối cùng.

- Đầu Hổ, chuyện của thúc phụ...

Cam Ninh nhìn Vương Mãi với vẻ mặt rất lo lắng, không nhận được muốn an ủi vài câu.

Nhưng Vương Mãi đã xua tay ngăn lời:

- Cam đại ca không phải khuyên nhủ ta. Ta không sao. Bây giờ đã đoạt được thành Lâm Thao, xin đại ca mau chóng phái người báo cho a Phúc. Ta đoán là sau khi Mã Đằng biết tin tức thành Lâm Thao bị chúng ta cướp sẽ lập tức buông tha cho Chương huyện và Tương Vũ, quay đầu về tấn công chúng ta. Thành Lâm Thao này như yết hầu nối với Hán Dương và Vũ Đô.

Đầu Hổ dường như đã trưởng thành rất nhiều.

Sau khi trải qua nhiều chuyện, tính tình hắn đã trở nên chín chắn, có thể phân rõ nặng nhẹ.

- Chuyện này người cứ yên tâm. Ta sẽ lập tức phái người báo cho a Phúc. Sau đó ta sẽ nói với Bá Đạo hoán quân. Nếu nói về công thành chiếm đất thì ta không thua bất cứ kẻ nào. Nhưng nếu như áp dụng vườn không nhà trống thì ta không thể so sánh được, Bá Đạo làm rất tốt.

Đầu Hổ, người muốn đi với ta đóng quân ở Nhung Khâu không?

- Không, ta phải ở lại chỗ này!

Vương Mãi nghiêng răng hung tợn nói:

- Nếu không lấy được thủ cấp của Mã Đằng, Vương Mãi ta không xứng làm người.

Người này xem như đã quyết định liều chết với Mã Đằng.

Cam Ninh cũng biết là sẽ không khuyên bảo được Vương Mãi.

Trên thực tế, lúc này người có thể khuyên bảo được Vương Mãi, ngoại trừ Tào Bằng, chỉ có vợ chồng Tào Cấp và tỷ tỷ của Tào Bằng là Tào Nam. Đáng tiếc là bốn người này không ở đây. Cam Ninh ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định.

Một khi đã như vậy thì ta đây tạm hoãn việc tấn công Vũ Đô.

Ta và Bá Đạo sẽ cùng đóng quân ở Lâm Thao. Cho dù là chết thì cũng phải bảo vệ Đầu Hổ chu toàn, giữ lời hứa ngày đó với a Phúc.

Hai ngày sau, Hách Chiêu đến Lâm Thao.

Trần Quần tiếp quản toàn bộ công việc phòng ngự của Tây huyện. Mặc dù Trần Quần không giỏi binh sự nhưng dùng kế vườn không nhà trống cũng không phải là vấn đề lớn.

Hơn nữa, Tào Hồng đóng quân ở Đại Tán Quan, đủ để uy hiếp quân Võ Đô.

Tào Hồng thúc giục binh mã đang dừng lại ở Hà Đông để lần lượt trở về Quan Trung. Binh mã tiên phong đã vượt Hoàng Hà đến Hoa Âm. Nói cách khác, tình hình binh lực trống không ở Quan Trung đã giảm đi rất nhiều.

Binh mã của Quan Trung kéo về không ngừng, Mã Đằng cũng dần mất ưu thế...

Tuy nhiên Vương Mãi, Cam Ninh, Hách Chiêu đã bố trí phòng ngự ở Lâm Thao, chuẩn bị trận địa đón địch nhưng lại không đợi được sự công kích điên cuồng của Mã Đằng.

Ngày mùng một tháng mười năm Kiến An thứ chín, Phí Ốc chịu tuyên bố phản lại Mã Đằng.

Ngay sau đó, Trình Ngân trấn thủ ở Lệnh Cư đã rút khỏi nơi đây, lui về đóng tại huyện Doãn Nhai, cùng Phí Ốc tuyên bố khởi động chiến sự.

Phan Chương lập tức xuất phát, tiến vào chiếm giữ huyện Lệnh Cư.

Từ đây, đại môn của quận Kim Thành đã rộng mở hoàn toàn...

Sau khi mất đi sự kìm hãm của Lệnh Cư, Bàng Thống giống như con hùng ưng cất cánh, lập tức triệu tập binh mã, để Hàn Đức làm tiên phong, dẫn ba nghìn binh mã phát động tấn công Mã Đại. Còn chủ tướng

Tào quân tiếp quản Loan Điền, Giáo úy Chinh Khương là Đặng Phạm đều lập tức đốc toàn bộ lực lượng, hợp binh cùng với Hàn Đức. Binh mã hai huyện cộng lại được hơn vạn người. Mã Đại dù dũng mãnh, nhưng đối mặt với lực tấn công ào ạt điên cuồng của Tào quân cũng cảm thấy áp lực lớn chưa từng có, gã vội vàng cầu cứu Lý Việt Trương Dịch.

Lý Việt dẫn sáu ngàn Khương kỵ binh, đốc toàn lực xuất phát.

Tuy nhiên, Diêm Hành chờ đợi đã rất lâu, dưới sự sắp xếp của Từ Thứ đã kịp thời phát động tấn công.

Lý Việt đang trên đường tiếp viện cho Mã Đại thì bị Diêm Hành phục kích. Hai bên giao chiến một hồi, cuối cùng Lý Việt bị Diêm Hành chém chết.

Lập tức Từ Thứ dẫn bộ binh đánh chiếm huyện Trương Dịch.

Diêm Hành sau khi giết Lý Việt, lập tức ra chiến trường, tập hợp cùng với Tào quân.

Đặng Phạm, Diêm Hành, Hàn Đức là ba mãnh tướng của Tào quân, Mã Đại còn lâu mới có thể chống đỡ được. Trong khi đó Mã Siêu đi Doãn Ngô vẫn bất vô âm tín. Sau ba ngày chống cự, Mã Đại đành phải đột phá vòng vây, dẫn tàn binh bại tướng tháo chạy.

Đến đây chiến sự ở Vô Uy thắng lợi hoàn toàn.

Lập tức, Đặng Phạm cử Diêm Hành làm tiên phong. Hàn Đức làm phó tướng, Từ Thứ và Bàng Thống làm quân sư, cùng dẫn quân đột nhập vào quận Kim Thành.

Phí Long ở Lạc Đô Cốc dẫn đầu quy thuận, hiến kế phá Khương thành.

Theo sau đó, Dương Thu ở Du Trung, Trình Ngân ở Doãn Nhai lần lượt đầu hàng, Tào quân ở thế dễ như trở bàn tay, không hề phí sức đã chiếm lĩnh được quá nửa quận Kim Thành. Ngày mùng mười tháng mười một, binh mã tiên phong của Diêm Hành đã tới bên bờ sông Niết Thủy.

Lúc này Mã Đằng đã nhận được tin Kim Thành bị phá.

Y cực kỳ hoảng hốt, vội dừng tấn công vào Chương huyện và Tương Võ, lệnh cho hai người là Thanh Nghi và Lương Hưng trấn thủ hai huyện Thủ Dương và An Cố. Còn Mã Đằng đích thân dẫn ba vạn đại quân tới Dịch Đạo. Y dự kiến trước tiên quay về Thu Đạo, bổ sung lương thảo xong sẽ lại xuất binh đến quận Kim Thành, giành lại huyện Doãn Ngô.

Đến lúc đó, y nhất định phải chém Phí Ốc thành trăm ngàn mảnh!

Từ chiến trường Chương huyện trở về Thu Đạo, lộ trình cũng không xa lắm.

Sau khi Mã Đằng nghỉ ngơi và chỉnh đốn ở An Cố, chỉ trong một ngày đêm đã dẫn binh tới dưới thành Thu Đạo.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của y, cửa thành Thu Đạo đóng chặt kín, lầu trên thành lặng ngắt như tờ, hình như không có người nào cả.

Trong lòng Mã Đằng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Y vội sai người đến dưới thành gào lớn, mãi sau trên vọng canh mới thò một cái đầu ra...

- Hóa ra là chủ công đã trở lại!

Tên đó kêu lớn đầy vẻ phẫn khích, khiến Mã Đằng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Tại sao cửa thành lại đóng chặt như sắp gặp địch lớn vậy?

Hậu Tuyền đâu? Vì sao không đến nghênh đón?

Tướng trấn giữ của Thu Đạo chính là Hậu Tuyền, một trong tám thuộc cấp của Hàn Toại.

Nói ra thì tên Hậu Tuyền này cũng xui xẻo. Trước đây hắn nghe lời Phí Ốc xúi giục đã đầu hàng Mã Đằng. Trong tám thuộc tướng, duy có hắn ta là tên lòng lang dạ sói, ra tay cũng nham hiểm nhất. Hậu Tuyền đã đả thương Hàn Toại, giết vợ con của y, có thể nói là công lao lớn nhất.

Cũng chính vì thế, Mã Đằng cực kỳ tin tưởng Hậu Tuyền.

Ra tay đến mức tuyệt tình như Hậu Tuyền, thực tế gã đã không còn đường lui nào khác.

Nhưng thật không ngờ, mới chỉ trong chớp mắt, Phí Ốc đã tạo phản rồi! Hậu Tuyền dù có muốn hối hận e rằng cũng không kịp nữa.

- Bẩm chủ công, hai ngày trước Hậu tướng quân nghe nói Phí Ốc tạo phản, tức giận đến mức nằm trên giường không dậy nổi.

Hai ngày nay, tin tức về Tào quân báo về Kim Thành không dứt, tướng quân sợ xảy ra chuyện nên hạ lệnh phong thành, đợi chủ công trở về.

Mã Đằng nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, cũng không nghi ngờ thêm điều gì.

Trên thực tế, Hậu Tuyền ra tay tuyệt tình như vậy là đã cắt đứt đường lui của mình. Con gái, con rể của Hàn Toại, cả Thành Công Anh hiện giờ đều đi theo Tào Bằng. Hậu Tuyền dù cho có đầu hàng Tào Bằng thì e rằng cũng không có kết quả tốt đẹp...

- Mau mở cửa thành!

- Xin tướng quân chờ một chút.

Mã Đằng hạ lệnh cho quân tốt hạ trại ở ngoài thành, y tự dẫn binh mã chuẩn bị vào thành.

Cũng khó trách, ba vạn đại quân của y không thể đều đóng quân ở trong thành. Thu Đạo mặc dù thuộc quyền cai quản của quận Lũng Tây nhưng diện tích không lớn lắm. Trước đây sở dĩ lựa chọn Thu Đạo cũng vì kinh sợ Khương Dịch, tác dụng quân sự của nó càng lớn hơn.

Ba vạn đại quân tự hạ trại.

Sau khi Mã Đằng vào thành sẽ chuyển quân nhu, lương thực vào trong doanh trại.

Mã Đằng thúc ngựa đến bên dưới thành, đợi một lát thì nghe thấy trong cửa thành vang lên tiếng xoay bản cốt kết, thanh chắn cửa dần được nâng lên, cửa thành từ từ mở ra. Mã Đằng thấy cửa mở, càng thêm yên tâm nên dẫn theo tùy tùng thúc ngựa đi vào thành. Y có khoảng tám trăm tùy tùng, vây quanh Mã Đằng tiến vào trong thành, tỏ ra cực kỳ thoải mái. Cũng khó trách, về nhà rồi mà! Thu Đạo là địa bàn của họ, sao còn phải phòng bị dân trận đón địch nữa.

Thế nhưng, sau khi Mã Đằng bước vào cửa thành, y rất ngạc nhiên khi nhận thấy tình hình dường như có gì đó bất ổn.

Từ trong động có thể nhìn thấy những con phố dài vắng vẻ không một bóng người. Trong thành có chút khác thường! Cho dù phong thành thì các con đường cũng không thể vắng tanh như thế, ít nhất sẽ có các cửa hiệu mở, người dân qua lại. Thế nhưng lúc này rõ ràng là không khí của cuộc đại chiến sắp sửa tới... Đại chiến Dịch Đạo? Mã Đằng đột nhiên nhớ đến Hậu Tuyền không hề xuất hiện. Mặc dù tên Châu Tài đó nói Hậu Tuyền bị bệnh, nằm liệt giường không dậy được nhưng ít nhất cũng phải có người thân thuộc ra mặt mới đúng.

Người trên thành đó rõ ràng nhìn rất lạ. Lẽ nào... Mã Đằng chợt rung mình một cái.

- Có mai phục, lui lại!

Cùng với tiếng ngựa hí, Mã Đằng đột nhiên quay đầu ngựa lại định lao ra ngoài thành.

Đám tùy tùng của y còn đang hơi mơ màng, không hiểu tại sao Mã Đằng đang yên đang lành lại bất ngờ rút ra khỏi huyện thành. Một lát sau, trong động vô cùng hỗn loạn, mọi người phía sau không biết có chuyện gì còn đang chạy vào trong. Người đã vào thì nghe theo mệnh lệnh của Mã Đằng lại quay đầu chuẩn bị chạy ra ngoài. Một lát sau, đám người chen chúc nhau từng bước một.

Cùng lúc đó, đột nhiên có một chuỗi những tiếng mõ vang lên từ trong thành.

Từ những ngôi nhà hai bên đường phố trống vắng bất ngờ mở cửa, ào ra từng đội từng đội Tào quân.

Nhóm người bắn cung đứng phía trước, loáng cái đã chiếm được cổng thành, theo đó một tiếng quát ra lệnh ở lầu trên thành cất lên:

- Bắn tên!

Đám người bắn cung này không nói gì thêm, giương cung cài tên bắn một loạt mũi tên về đám quân Tây Lương trong động.

Quân Tây Lương trong động cũng được một phen hỗn loạn. Bị cơn mưa tên bất thành linh công kích, trong nháy mắt đã có mười mấy người đổ gục xuống trong vũng máu. Mũi tên Tào Công một màu mà Tào quân đang sử dụng có lực xuyên thấu mạnh mẽ, tạo nên thương vong lớn. Mã Đằng bị chen ở giữa, tiến thoái lưỡng nan... Mắt thấy đám tùy tùng thương vong ngày càng nhiều, tình hình trở nên nguy cấp hơn. Y cắn răng, giận dữ gầm lên một tiếng rút trường đao ra, chém lia lịa xung quanh, tạo ra con đường máu.

Mã Đằng vừa chạy ra ngoài vừa gào lớn:

- Lui lại, lui lại!

Khi chiến mã của y xông ra khỏi động, phía sau có tiếng xiềng xích bàn kéo phát ra. Chỉ nghe thấy tiếng xích sắt ầm ầm theo sát sau đó, rầm một cái thanh chắn cửa lập tức rơi xuống, đập vào mười mấy tên lính Tây Lương khiến bọn chúng máu thịt be bét... Thanh chắn cửa rơi xuống chính là ranh giới sinh tử... Quân Tây Lương trong thành thấy không còn đường lui liền định xông ra bên ngoài. Thế nhưng mũi tên Tào Công điên cuồng lao tới đã khiến bọn hăn ngã chổng vó trên mặt đất.

- Bắn tên!

Mã Đằng lao ra cửa thành, vẫn chưa hoàn hồn.

Tai nghe trên lầu thành cất lên một tiếng quát chói tai, theo sau đó là tiếng dây cung, chỉ nghe thấy tiếng vù thì một hàng mũi tên đã trút xuống như mưa lớn.

Mã Đằng vội vùng trường đao, giương điều linh ra, đồng thời thúc ngựa chạy ra ngoài.

Thế nhưng, cơn mưa tên kia thực sự quá mãnh liệt, cũng rất dày đặc, mang lại cho Mã Đằng cảm giác như tất cả mũi tên trong thành Dịch Đạo đều bắn vào người y. Chiến mã bên dưới hí lên từng chuỗi thảm thiết, mười mấy điều linh cắm vào cơ thể chiến mã. Chiến mã rống lên một tiếng rồi lăn vật ra đất, làm cho Mã Đằng cũng ngã ra rất xa. Người Mã Đằng vừa mới tiếp đất thì một mũi tên điều linh lao tới, bắn đúng vào đùi y. Lực của chiếc mũi tên ấy vô cùng mạnh, cắm thẳng vào...

Mã Đằng liền kêu to một tiếng, suýt chút nữa quỵ xuống.

Cũng may, trường đao trong tay y không bị rơi ra, y điên cuồng múa may gạt những mũi tên đi.

Chỉ là đã có mũi tên đầu tiên, sẽ có mũi tên thứ hai, thứ ba... Trên lầu thành, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Người bắn cung tên giết chết Mã Đằng sẽ được thưởng trăm lượng vàng... chính là người mặc áo giáp vàng đó.

Cuộc đời Mã Đằng có lẽ chưa bao giờ hối hận như lúc này.

Đang yên đang lành, mặc áo giáp vàng làm gì?

Không đợi y ngẩng đầu nhìn rõ xem người nói chuyện là ai thì một chùm mưa tên đã bay về phía y. Đã thấy tổ ong vô vàn bao giờ chưa? Trong mắt của Mã Đằng, màn mưa tên đó giống như đàn ong bị vỡ tổ, chi chít, khiến mắt y tối sầm lại.

Chỉ trong nháy mắt đã có mười mấy mũi tên nhanh như lưu tinh bắn trúng Mã Đằng.

Mã Đằng bị sức mạnh rất lớn của những mũi tên đó va vào, sau khi nghiêng ngã lùi lại mấy bước, y ngã lăn quay trên mặt đất trong tư thế ngựa mặt lên trời.

- Nhanh chóng cứu tướng quân!

Tên tùy tùng thân cận của Mã Đằng thấy thế cũng vô cùng kinh ngạc.

Mười mấy tên hầu cận xông tới chặn trước mặt Mã Đằng, tay giơ tẩm khiên chặn lại điều linh của y. Cùng lúc đó, quân Tây Lương đóng quân ở ngoài thành cũng phản ứng lại. Hơn mười tướng lĩnh Tây Lương phóng ngựa phi ra, lao về phía dưới thành.

Toàn thân Mã Đằng đã bị trúng hơn hai mươi mũi tên.

Cũng may y mặc bộ áo giáp nặng, che được những chỗ yếu hại mới không bị bắn thành con nhím.

Nhưng dù vậy, trên cánh tay và đùi máu chảy đầm đìa. Một vị tướng Tây Lương lao tới, lôi Mã Đằng lên lưng ngựa và thúc ngựa kéo đi.

Còn trên đầu thành, cơn mưa tên đột nhiên dừng lại.

Giọng nói lạnh lùng đó lại một lần nữa vang lên, ngân vang trong không trung trên tường thành Dịch Đạo:

- Mã Thọ Thành, người giết thế phụ của ta, hôm nay chỉ là một phần lân, thủ cấp của Hậu Tuyền ở đây, ta tặng người... Sau này chúng ta lâm trận, ta sẽ lấy mạng chó của người!

458. Chương 498 - 500

Bóng đêm bao phủ khắp bầu trời.

Màn đêm của thành Thu Đạo âm u làm mọi người cảm thấy vô cùng ứ chế. Phía đầu thành tối đen như mực, chỉ thấy bóng người lắc lư như ma quỷ. Ở dưới cửa thành, từng hàng những chiếc đầu người máu chảy đầm đìa treo bên trên đang đung đưa không ngừng trong gió.

Trong không khí, mùi máu tươi bốc lên nồng nặc.

Từng đồng xác chết không đầu bị ném bên ngoài thành, làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Xa xa, ở đại bản doanh của quân Tây Lương đèn đuốc sáng trưng.

Trong bóng đêm, Tào Bằng tay vịn lỗ châu mai, sắc mặt u ám lạnh lẽo.

Hắn lặng lẽ đứng đó, khắp người phát ra luồng khí lạnh, khiến mọi người cảm thấy khó chịu hơn cả gió tây bắc. Toàn thân hắn mặc áo trắng bay phấp phới trong gió. Không chỉ có Tào Bằng mặc áo trắng mà tất cả quân Tào trong thành đều mặc như thế.

- Công tử, hương án đã chuẩn bị xong.

Bàng Minh mặc đồ tang, đi đến trước mặt Tào Bằng.

Tào Bằng gật đầu, liếc nhìn về phía đại doanh của quân Tây Lương ở đằng xa, trong mắt lóe ra ánh hận thù.

Hắn xoay người đi vào trong đại sảnh ở cổng thành, chỉ thấy trong sảnh đã được bố trí thành một linh đường, khăn trắng một màu bay phấp phới trong gió, tạo ra cảnh tượng cực kỳ bi ai. Trên hương án ở chính giữa đặt linh vị của Vương Mãnh.

Sau khi Vương Mãnh tử trận, thi thể cũng mất theo ngọn lửa.

Tào Bằng cũng không tìm thấy thi thể của ông, chỉ có thể lấy linh vị để thay thế.

Hắn đi lên, đỡ lấy thẻ hương từ tay Bàng Minh, quỳ trước linh cữu nén giọng nói:

- Thế phụ, chất nhi hôm nay đã cho người đòi lại chút công bằng cho thế phụ. Một khi tên Mã tặc chưa chết, chất nhi tuyệt đối không thu binh?... Mong thế phụ phù hộ để chất nhi có thể chính tay lấy thủ cấp của tên Mã tặc đó ở thành Thu Đạo này, báo thù rửa hận cho thế phụ.

Chất nhi xin thế phụ phù hộ cho Đầu Hồ bình an vô sự.

Đội chiến sự chấm dứt, chất nhi sẽ tự mình đi tìm kiếm tung tích của Đầu Hồ ca... chất nhi xin thẻ với người, nếu Đầu Hồ ca xảy ra chuyện chẳng may, cháu sẽ dùng thành Bạch Mã và mười vạn tính mạng quân Khương để tế linh hồn người và Đầu Hồ ca.

Bàng Minh im lặng đứng sau Tào Bàng.

Còn bên ngoài đại sảnh, bạch đà binh xếp thành hàng ngay ngắn.

Giọng nói của Tào Bàng vang lên từ trong linh đường, loáng cái đã truyền khắp đầu thành Thu Đạo.

Lời thề trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm mọi người không khỏi nổi da gà. Bàng Minh thậm chí có thể ngửi được mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

- Thề giết Mã Đằng

- Thề giết Mã Đằng

- Thề giết Mã Đằng

Cũng không biết ai hô lên trước tiên nhưng nó giống như dịch bệnh lan tràn trong nháy mắt.

Trên thành Thu Đạo vang dội tiếng hò hét đến khản cả giọng của quân Tào, thề giết Mã Đằng... truyền ra mãi xa.

- Đốt đuốc lên!

Theo lệnh của Tào Bàng, khắp thành Thu Đạo lập tức được đốt đuốc sáng trưng.

- Thề giết Mã Đằng!

Tiếng hò hét liên tục hô vang khiến quân Tây Lương ở doanh trại không khỏi run sợ.

Không ít quân Tây Lương trốn ở chỗ khuất gió mà vẫn lạnh run. Không còn cách nào khác vì lều trại không đủ... Chuyện này nghe có vẻ nực cười vì hành quân đánh giặc sao đến cả lều trại của quân tướng cũng không trang bị đủ? Nhưng trên thực tế thì là đúng là có trường hợp như thế.

Do vội vàng trở về từ An Cố nên không chuẩn bị đầy đủ lắm.

Lý do là, sau khi tới Dịch Đạo có thể để Thu Đạo chịu trách nhiệm sắp xếp nơi trú quân, cần gì phải mang theo nhiều quân nhu như thế, làm chậm trễ thời gian. Tuy nhiên không ai ngờ rằng Thu Đạo lại thất thủ, ba vạn đại quân chỉ có thể nhóm lửa sưởi ấm trong gió rét. Rất nhiều người dựa sát vào nhau, lấy hơi ấm của nhau và an ủi lẫn nhau...

- Không sao, chủ công đã sai người tới An Cố, chậm nhất là sáng mai sẽ có quân nhu tiếp tế.

- Lời người nói chỉ là đồng phân chó.

Một quân sĩ Tây Lương không kiềm chế nổi liền quát:

- Chúng ta nhiều người như vậy, An Cố sao có thể trang bị đủ lều trại? Kể cả ngày mai có tiếp tế thì cũng là nhường cho các quan dừng chân. Mấy nghìn lều trại, chưa tới mấy ngày làm sao có thể có đủ?

Đám đông lập tức rì rầm bàn tán.

Nhìn đồng lửa trước mắt, bên tai vang vọng những tiếng lép bép, từng người đều cảm thấy hoang mang trong lòng.

Phía xa, bên ngoài lều trại tập trung rất nhiều người.

Nhưng thấy người ra ra vào vào từ trong trường đều giữ vẻ mặt nghiêm trọng.

Một vị đại phu từ trong trường đi ra, thần sắc mỗi mảy. Các tướng lĩnh Tây Lương vội vàng vây quanh, căng thẳng hỏi:

- Tiên sinh, gia chủ của chúng tôi khỏe chứ?

Vị đại phu gượng cười:

- Kể bản tên này rất ác độc.

Trên mỗi mũi tên đều gắn móc câu ngược. Cũng may phát hiện kịp thời, nếu không vết thương của tướng quân chưa chắc có thể trụ được.

Cũng may, mũi tên đã được lấy ra, tuy nhiên tướng quân vẫn chưa tỉnh, e là cần nghỉ ngơi thêm chút thời gian nữa.

- Vậy?....

- Yên tâm đi, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Đại phu vừa nói xong đã thấy một tiểu giáo với vẻ mặt hốt hoảng chạy đến.

- Tiên sinh, xảy ra chuyện không hay rồi... Mời tiên sinh mau đi xem.

- Sao vậy?

- Chủ công cứ sốt mãi, hơn nửa miệng vết thương chảy mủ liên tục, hình như là tên độc.

Vị đại phu nghe thế liền kinh ngạc:

- Không thể nào!

Ông đã cẩn thận kiểm tra những mũi tên đó, xác định bên trên không tẩm độc được. Nhưng sau khi nghe lời tiểu giáo nói, vị đại phu cũng vẻ căng thẳng. Ông vội vàng quay người bước vào đại trướng, để lại đám tướng lĩnh Tây Lương với vẻ mặt lo lắng

Bên trong đại trướng có đốt một lò sưởi.

Mười mấy mũi tên bị bẻ gãy ném vương vãi trên sàn, trên đó máu tươi chảy đầm đìa.

Mã Đằng nằm trên sập, hôn mê bất tỉnh.

Vị đại phu tiến lên trước:

-Soi đèn!

Tên tiểu giáo giờ được, gã cẩn thận dỡ mảnh vải trên người Mã Đằng xuống. Trên vai, cánh tay, đùi của Mã Đằng là mười mấy lỗ mũi tên nhìn ghê người. Không biết chuyện gì xảy ra, lúc này trên miệng vết thương có nước mủ chảy ra kèm theo mùi tanh bốc lên. Đại phu vội vàng sai người mang nước sạch tới, cẩn thận lau miệng vết thương. Một lúc lâu sau ông nhủ mày, đứng thẳng lưng, nhìn tên tiểu giáo nói:

- Đúng là có mủ...

- Hả?

- Tuy nhiên không trúng độc.

- Vậy sao lại thế?...

- Việc này, thứ lỗi tại hạ kém cỏi không biết nguyên nhân tại sao.

Theo lý, vết thương của tướng quân mặc dù nặng nhưng không thể ra mủ nhanh như thế này... Vấn đề e rằng còn vượt ra ngoài những mũi tên đó.

Ông cúi người, dùng một mảnh vải cầm mũi tên lên, xem xét cẩn thận dưới ánh lửa thì thấy đầu mũi tên rất bình thường, lưỡi tên cũng không có gì khác lạ. Tuy nhiên trên đầu mũi tên hình như có dính một thứ gì đó màu vàng sẫm. Lúc đầu, đại phu còn tưởng đó chỉ là rỉ sắt, nhưng giờ xem ra, đây không đơn giản là rỉ sắt...? Cho đầu mũi tên dưới mũi người, vị đại phu hích hích mũi, lông mày chột nhú lại...

- Sao thế?

- Mùi rất nặng.

- Mùi gì thế?

- Người người đi.

Vị đại phu đưa đầu mũi tên cho tiểu giáo, tên này cẩn thận đỡ lấy ngửi thử.

- Rất thối!

- Theo ta thấy, vấn đề của tướng quân chính là nằm ở đây.

Tuy nhiên tuyệt đối không phải là độc tiễn gì, cũng không biết kẻ bắn tên rút cuộc đã dùng thủ đoạn nào. Xem tình trạng hiện nay của tướng quân, chỉ sợ không dễ bình phục. Theo ta, tốt nhất vẫn là tìm một vị đại phu giỏi tới chẩn trị xem sao? Ta kê một đơn thuốc có thể tránh sốt cho tướng quân. Nhưng nếu không mau chóng tìm được nguyên nhân, e rằng...

Vị đại phu không nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ thì đã rất rõ.

- Vậy làm phiền tiên sinh.

Đại phu đi rồi!

Mã Đằng vẫn nằm trên sập, hôn mê bất tỉnh.

Ngoài trướng, các tướng châu Lương Châu châu đầu ghé tai nhau thì thầm:

- Chủ công bị thương như vậy, có lẽ rất khó giành lại được Thu Đạo.

- Đúng vậy!

- Thế... chúng ta phải làm gì bây giờ?

Bất kể Mã Đằng đối nhân xử thế ra sao thì vẫn là người cực kỳ uy tín trong quân Tây Lương. Có lẽ chỉ có Mã Siêu xứng tầm với y để tranh luận. Chỉ có điều Mã Siêu hiện không ở trong quân, còn Mã Đằng lại đang hôn mê, ngay cả người làm chủ cũng không có.

Có câu nói rằng, tướng là lá gan trong quân.

Sự tồn tại của chủ tướng trong quân đội có ảnh hưởng rất sâu sắc.

Khi không có chủ tướng, quân đội cũng chia năm sẻ bảy. Đặc biệt là những tướng lĩnh đó cũng bắt đầu có những suy nghĩ thận trọng.

- Nếu chủ công... Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

- Nói vậy, chủ công thân kinh bách chiến, cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, trúng tên đâu có làm gì được ngoài?

- Ta đương nhiên biết những mũi tên ấy không làm hại được chủ công, nhưng mọi việc đều không nói trước được... Nếu chẳng may, chúng ta phải làm sao?

Mọi người lập tức trầm ngâm không nói.

Đúng vậy, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Gió rét, trời rất lạnh. Đặc biệt khi màn đêm xuống, gió tây bắc mang theo hơi lạnh càng như cắt da cắt thịt, lạnh thấu xương. Thời gian chậm chậm trôi đi, đột nhiên nghe trong lều có tiếng thở dài nặng nề.

- Chủ công đã tỉnh?

- Đúng là chủ công đã tỉnh!

Một lát sau, thấy một gã tiểu giáo đi ra, hạ giọng nói:

- Chủ công đã tỉnh, mời chư vị tướng quân vào.

Các tướng đang thấp thỏm lo âu, nghe thấy thế dường như đã cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Họ nối nhau đi vào lều, đã thấy Mã Đằng ngồi tựa trên sập, ánh lửa bập bùng chiếu rõ khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu của y, trông giống như người chết. Nhìn bộ dạng của y lúc này, các tướng lại càng rợn người.

- Các vị, ngồi đi

Mã Đằng uể oải nói.

Hắn xua tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, sau đó ho khan vài tiếng và nói:

- Nay dù đã chiếm được Dịch đạo, nhìn như chiếm thế thượng phong. Tuy nhiên theo ta thấy, bọn chúng chưa chắc có thể trụ được.... Mạnh Khởi ở Loan Diệu còn đang ghìm giữ chủ lực của Tào quân, cho nên Tào quân ở Thu Đạo chắc chắn không nhiều binh lực. Sáng mai sau khi trời sáng, đại quân ta sẽ xuất kích, tấn công Dịch Đạo... Chỉ cần giành lại Dịch Đạo, đương nhiên có thể ổn định tâm lý quân sĩ. Đến lúc đó, chúng ta có thể ổn định trận tuyến.

- Chủ công nói rất đúng.

- Có điều như thế này, chúng ta muốn giành lại Kim Thành, e là tương đối khó khăn.

Ta dự định để Mạnh Khởi trở về, chờ hán tới sẽ giao cho hán chủ trì quân vụ, ta sẽ về Vũ Đô dưỡng thương.

Các tướng nghe vậy, liên tục gật đầu tán thành.

Nếu Mã Siêu đến chủ trì quân vụ, đó là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên muốn đoạt lại quận Võ Uy, e là càng khó khăn hơn... Cũng may mà còn có hai quận Lũng Tây và Vũ Đô, vùng đất có mười bảy huyện, nhưng thật ra tốt hơn nhiều so với trước đây ở quận Võ Uy. Hơn nữa, giữ vững Lũng Tây Vũ Đô, lưng dựa vào Hán Trung, có thể giành được sự ủng hộ của Trương Lỗ. Đợi nghỉ ngơi một thời gian, binh mã sĩ khí khôi phục lại, tự nhiên có thể đánh lại Võ Uy.

- Tại hạ đợi chủ công dạy bảo.

-Đã thế, đợi sau khi trời sáng sẽ giành lại Thu Đạo, xin nhờ các chư vị.

- Mạt tướng nguyện quên mình phục vụ...

Đúng lúc này ngoài doanh trại có một cuộc náo loạn.

Từ đầu thành Dịch Đạo, loáng thoáng vang đến từng chuỗi âm thanh, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ.

-Chuyện gì vậy?

Mã Đằng nhíu mày, trầm giọng hỏi.

- Là Tào quân ở Thu Đạo đang gào thét.

- Bọn chúng hô cái gì?

- Bọn chúng đang hô...

Tiểu giáo có phần chần chừ.

Mã Đằng tức giận quát:

- Nói!

- Bọn chúng đang hô, thề giết Mã Đằng.

Mã Đằng ngẩn ra, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một sắc hồng. Nghe thấy tiếng hét của Tào quân, y không kìm nổi sự giận dữ liền hét lớn một tiếng:

- Tiểu tặc bắt nạt ta quá đáng, ngày mai, ta chắc chắn giành lại được Dịch Đạo...

Khí huyết trong lồng ngực chảy mạnh.

Đầu Mã Đằng quay cuồng, cổ họng cảm thấy có chút vị ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, y gục xuống, hôn mê bất tỉnh....

Có câu là, hổ lạc bình dương bị khuyến khi! (Hổ rơi xuống đất bằng cũng bị chó bắt nạt!)

Mã Đằng tự nhận là mãnh hổ Tây Lương, cưỡi ngựa chiến cả đời, chinh phạt Tây bắc. Cho dù Đồng Trác khi xưa hùng bá Lương Châu, cũng không thể tùy tiện chèn ép Mã Đằng. Không ngờ sau khi gặp Tào Bằng lại bị bó tay chân, cứ mãi ở thế hạ phong.

Điều này khiến Mã Đằng với tính khí cao ngạo làm sao có thể chịu đựng được?

Quận Võ Uy bị Tào Bằng cướp mất... Quận Kim Thành đột nhiên nổi loạn, ngay cả nhạc phụ của y cũng quay lại phản bội y. Nếu nói trước đây Mã Đằng còn chưa làm rõ được tình hình hiện tại thì giờ y đã biết được vấn đề trong đó. Tào Bằng, chính tên tiểu tặc họ Tào này, chắc chắn hẳn đã ở giữa xúi giục mới khiến cho Phí Ốc quyết định phản bội Mã Đằng để đầu hàng.

Tào Bằng đã xuất hiện ở Dịch đạo, chứng tỏ Mã Siêu...

Mã Đằng mang thương tích trên người, lại nghĩ như vậy nên lập tức giận dữ cực độ dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

Mã Đằng vừa tỉnh dậy lại chìm vào hôn mê, làm cho các tướng Tây Lương ai cũng cảm thấy lo lắng.

Đúng là chẳng biết phải làm thế nào?

Sự tình đến bước này, bộ dạng Mã Đằng như vậy căn bản không thể chủ trì đại sự. Trong khi đó sĩ khí của quân sĩ giảm sút, vật chất thiếu thốn càng khiến mọi người thêm bất loạn. Ba vạn đại quân, nghe có vẻ rất lợi hại. Nhưng thực tế thì sao? Nếu lương thảo không đủ, ba vạn đại quân này sẽ lập tức trở thành đám ô hợp, hỗn loạn... Mặc dù đã thông báo với An Cố, nhưng tất cả mọi người đều biết rằng trong khổ phủ của huyện An Cố cũng không có nhiều lương thảo dự trữ, cho dù có chuyển tới thì cũng như muối bỏ bể. Quân dụng lương thảo ở quận Lũng Tây gần như tập trung ở hai địa phương, đó là Thu Đạo và huyện Lâm Thao.

Một nơi là vùng đất cai quản của quận Lũng Tây, địa điểm còn lại là nơi Đô úy phía nam đóng quân.

- Bằng không, hãy sai người tới Lâm Thao cầu viện.

- Ủ, cũng chỉ còn cách đó!

Các tướng Tây Lương sau khi bàn bạc đã phái người đi Lâm Thao.

Không ngờ, Lâm Thao lúc này đã rơi vào tay Cam Ninh, Vương Mãi...

Cái gọi là thứ gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng chính là tình huống này. Mất đi quận Kim Thành làm chỗ dựa, lại đánh mất cả Thu Đạo, tâm trạng quân Tây Lương hoảng loạn. Đừng thấy ba vạn đại quân này hiện giờ vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là sự bình tĩnh tạm thời. Khi lương thảo không đủ, hoặc là thời cuộc bại hoại, ba vạn đại quân sẽ lập tức tan thành mây khói.

Còn người có thể ổn định được lòng quân là Mã Đằng thì lại đang rơi vào hôn mê.

Con đường phía trước mù mịt, tương lai xa vời...

Cũng may, quan tướng thuộc hạ của Mã Đằng phần lớn là các lão Bộ Khúc đã theo y nhiều năm. Tuy rằng tình hình trước mắt không ổn, nhưng họ vẫn không hề dao động. Bọn họ một lòng hy vọng, Mã Đằng có thể sớm tỉnh lại, dẫn dắt bọn họ thoát khỏi tình trạng hiện giờ.

- Cứ giữ như thế này, e rằng cũng không phải là cách hay.

Một tên giáo úy hạ giọng:

- Chi bằng, sau khi trời sáng chúng ta thử đánh một trận, thăm dò hư thực của Dịch Đạo xem thế nào?

- Đánh một trận sao?

- Ủ, dù sao cũng tốt hơn là mọi người ở đây chịu đói chịu lạnh, ăn không ngồi rồi.

Ta đoán, số lượng quân Tào ở Dịch Đạo cũng không nhiều, chúng ta thử đánh một trận, thử thăm dò, ít nhất có thể làm phần chấn tinh thần sĩ khí. Nếu không cứ tiếp tục thế này, e là đến ngày mai các anh em sẽ không chống đỡ nổi nữa, thậm chí còn xuất hiện loạn quân.

- Vậy thì đánh một trận!

Các tướng sau một hồi bàn bạc, cuối cùng đã đưa ra quyết định.

- Hãy bẩm báo Tào tướng quân, nói Diêm Hành, Hàn Đức phụng mệnh hai vị quân sư, cấp tốc tới tiếp viện, xin mở cửa thành.

Quân Tào trên thành lập tức thông báo cho Tào Bằng.

Tào Bằng đang lo âu vì binh lực, nghe thấy thế vô cùng mừng rỡ.

Hắn dù đã chiếm được Thu Đạo nhưng nói thật binh lực quá ít. Sau khi quy thuận, Mã Ngoạn dẫn ba nghìn binh mã, cùng Tào Bằng suốt đêm tập kích Dịch Đạo. Chủ tướng Dịch Đạo là Hậu Tuyền không biết Phí Ốc đã đầu hàng, vì thế đặc biệt nhiệt tình nghênh đón Mã Ngoạn vào thành. Nhưng Mã Ngoạn vừa vào đã lập tức trở mặt, chiếm đoạt binh quyền của Hậu Tuyền.

Hậu Tuyền bị Bằng Minh chém giết ở đại sảnh, sau đó Tào Bằng thu nạp binh mã, tạm giam tù binh ở thao trường của Thu Đạo.

Thu Đạo cũng thuộc quyền cai quản của Lũng Tây, thao trường trong thành có diện tích rất lớn.

Ba nghìn tù binh Dịch Đạo bị giam giữ trong thao trường, vì vậy Tào Bằng phải cử năm trăm người phụ trách trông giữ... Trong tình huống như vậy, Tào Bằng dự tính, trước tiên làm Mã Đằng bị thương. Tuy nhiên hắn biết rõ, chiến tranh thật sự mới chỉ vừa bắt đầu. Mã Đằng nhất định không từ bỏ ý đồ, Dịch Đạo chắc chắn sẽ lâm vào một cuộc chiến thảm khốc. Hắn sai người đến Võ Uy thông báo, giục Bằng Thống nhanh chóng phái viện binh tới. Chỉ có điều Tào Bằng cũng không chắc sẽ có viện binh hay không.

Không ngờ, viện binh đến nhanh như vậy!

Tào Bằng sai người đón Diêm Hành và Hàn Đức vào thành, thiết đãi yến tiệc trong đại sảnh.

- Ngạn Minh, tình hình ở Võ Uy thế nào?

Bẩm tướng quân, xin cứ yên tâm, chiến cục ở Võ Uy đã yên ổn.

Hiện đã giành lại được huyện Trương Dịch, Tam công tử đích thân đóng giữ ở đó. Đặng Trưng Khương đã dẫn bộ binh tới huyện Kim Thành, Phan đô úy cũng đóng quân ở Doãn Nhai. Giáo úy Dương Thu cầm quân ở Du Trung cũng tỏ ý quy hàng, Phan Đô úy mấy hôm nữa sẽ tới Du Trung tiếp quản...

Quân sư dẫn theo bộ binh đã qua đại thông hà, đóng quân ở Phá Khương.

Đoán chừng chưa tới mấy ngày nữa sẽ thu nạp được huyện Doãn Ngô... Từ quân sư dẫn dò, công tử phải ngăn được Mã Đằng mười ngày, sau mười ngày, hai vị quân sư sẽ dẫn bộ binh tới, đến khi đó sẽ đánh tan Mã Đằng, bình định chiến cục ở Lũng Tây.

-Mười ngày?

Tào Bằng gãi gãi đầu, cảm thấy hơi bối rối.

Lần này các người đến mang theo bao nhiêu binh mã?

-Bẩm công tử, bởi vì chiến cuộc diễn ra quá nhanh, cho nên binh lực phân tán. Mạt tướng và Hàn Tướng quân lần này chỉ mang đến hai đội binh mã, chưa đến bốn ngàn người.

-Bốn ngàn quân à!

Tào Bằng bỏ đi hai chữ “chưa đến”.

Cộng thêm với ba nghìn quân mã trong tay hắn, tổng cộng có bảy nghìn quân đóng binh ở Dịch Đạo, vậy là có thể chiến đấu với Mã Đằng.

Chỉ có điều, phòng thủ thì có thừa chứ tấn công lại không đủ. Chỉ dựa vào phòng thủ, nếu muốn chống chọi với quân Tây Lương trong mười ngày, e rằng là không thể...

Lương thảo của quân Tây Lương không đủ, không chống đỡ lâu được.

Với sự tinh ranh của Mã Đằng, thấy tình hình không ổn, chắc chắn sẽ rút về Lâm Thao.

Không được, không thể để hắn chạy đến Lâm Thao... Phải đánh tan quân Tây Lương ở ngay thành Dịch Đạo này. Nếu không ba vạn quân Tây Lương tới Lâm Thao, dựa vào địa hình sông nước ắt sẽ có một trận thủy chiến. Đây không phải là điều Tào Bằng mong đợi. Ngăn chặn Mã Đằng, đánh tan quân Tây Lương.. đây là việc trước mắt Tào Bằng phải làm.

-An Bình, lấy bản đồ đến đây.

Tào Bằng vội vàng hạ lệnh, một lát sau Bằng Minh cầm tới một tấm bản đồ Thu Đạo, vội vàng đi vào đại sảnh.

Gã treo tấm bản đồ da bò trong đại sảnh, trên bản đồ, Dịch Đạo rộng trăm dặm.

Từng ngọn núi, con suối thậm chí cây cỏ đều được đánh dấu rõ rệt. Bản đồ này mới được vẽ vào năm Hưng Bình thứ hai, do Thứ sử Lương Châu vẽ nên. Vì thế bản đồ được vẽ cực kỳ chuẩn xác, chi tiết. Khi Tào Bằng và đám người đứng trước bản đồ, mặc dù không được quan sát thực địa, nhưng cũng có thể hiểu ngay được Dịch Đạo...

-Ngạn Minh, ta có một kế, cần sự phối hợp của người.

Diêm Hành nghe thấy liền khom người đáp:

-Xin công tử chỉ bảo.

-Ta muốn người dẫn binh mã chủ lực, lập tức rút khỏi Dịch Đạo. Chú ý, phải tuyệt đối bí mật, không được để quân Tây Lương phát hiện. Người mang theo một ngàn bảy binh mã, cùng một ngàn lính Thu Đạo, áp giải ba nghìn tù binh Dịch Đạo vượt Điều Thủy trong đêm, đóng quân ở bên kia bờ... dựng trại trong rừng rậm và bãi cỏ lau ở đầu sông. Mang theo nhiều cờ quạt và trống, cho quân tốt cầm cờ thành hàng, nấp trong bãi sông. Một khi Dịch Đạo đốt khói báo động, người liền phất cờ, nổi trống hò reo để thị uy. Nhớ kỹ, chỉ làm như thế, không cần xuất binh... Ban đêm thì dùng khói báo động, ban ngày thì dùng lửa, đó chính là tín hiệu.

Diêm Hành ngạc nhiên, nhìn Tào Bằng một lúc lâu không nói ra lời.

Dùng kế nghi binh sao?

Nói thật, y cũng không muốn đảm nhiệm việc này, đơn giản lần này y muốn đối mặt với Mã Đằng! Diêm Hành hy vọng có thể tự tay đâm Mã Đằng để rửa hận cho nhạc phụ là Hàn Toại. Nhưng đây là quân lệnh không thể trái, y sao có thể không tuân theo?

Hiện giờ y cũng không phải là Phò mã gia của Kim Thành như trước.

Y chỉ là một viên tướng quan dưới trướng của Tào Bằng... Luận về võ nghệ, Tào Bằng, Hàn Đức, Đặng Phạm, Phan Chương đều là những kẻ dũng mãnh, thiện chiến, chưa cần nói đến Bằng Đức đang mất tích, còn cả Hạ Hầu Lan ở xa mãi Hà Tây cũng đều có sức mạnh vô song.

Nói về mưu lược, Tào Bằng là người đa mưu túc trí hơn Bằng Thống, Từ Thứ, Giả Tĩnh.

Triệu Tồi là danh sĩ của Thiên Thủy, cực có tài cán; Thậm chí ngay cả Thành Công Anh cũng có sở trường, đó là xử lý mối quan hệ của người Khương. So sánh thì thấy, Diêm Hành ở dưới tay Hàn Toại mặc dù xuất chúng, nhưng dưới trướng Tào Bằng lại tỏ ra có phần mờ nhạt.

Việc này cũng khó trách, tập trung trong tay Tào Bằng hiện giờ đại đa số là danh sĩ thời Tam Quốc. Ví dụ như Triệu Ngang, Thành Công Anh, không phải là nhân vật lớn nhưng ít nhất cũng là anh tài, có thể nói là nhân tài đồng đảo.

Ngay từ đầu, Diêm Hành cũng không lấy làm thoải mái lắm đối với sự chênh lệch này.

Nhưng trước khi Thành Công Anh rời khỏi Cô Tang để tới huyện Võ Uy đã có một buổi nói chuyện rất lâu với y.

-Tào công tử không phải là kẻ bình thường.

Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng Minh Công cũng không thể sánh được. Minh Công khi ở tuổi của Tào Công tử cũng chỉ là môn hạ của người khác. Còn Tào công tử đã dựng nên đại nghiệp, lập vô số công lao. Tào công tử nổi tiếng ở Trung Nguyên, là nhân tài mới nổi được thanh lưu công nhận. Thậm chí những người như Khổng Dung cũng cực kỳ khen ngợi hắn...

Làm thuộc hạ dưới tay hắn cũng là phúc khí của chúng ta.

Công tử là người có tình nghĩa, chúng ta chỉ cần tận tâm phục vụ, nghe hắn điều khiển thì sớm hay muộn cũng có ngày vượt trội.

Nhưng trước đó, việc chúng ta phải làm là dốc sức làm việc. Trước kia Minh Công dùng chúng ta vì chúng ta là tâm phúc, nhưng dưới trướng Tào Công tử, chúng ta đều là những người mới, vì thế không cần tranh chấp với công tử.

Người mới!

Hai chữ này đã nói lên hết tình hình trước mắt của Diêm Hành.

Hắn nghĩ một lát, chấp tay nói:

-Mặt tướng tuân mệnh.

-Ngạn Minh, ta biết ngươi muốn báo thù... Thực tế ta và Mã Đằng cũng có mối thù không đội trời chung. Nhưng càng như thế, ta và ngươi phải càng bình tĩnh. Ta muốn bảo đảm với ngươi, nhất định sẽ cho ngươi một cơ hội tự tay giết tên Mã tặc kia.

Diêm Hành nghe thế, lập tức cảm động đến rơi nước mắt.

-Được, mặt tướng nguyện làm trâu ngựa cho công tử.

Đêm đó, Diêm Hành áp giải tù binh, lặng lẽ rút khỏi Dịch Đạo.

Giờ đúng lúc trời rét đậm, sông đóng băng. Bốn nghìn người lợi dụng đêm tối, vượt qua Điều Thủy, sang bờ bên kia hạ trại trong rừng rậm bên bãi sông. Như lời Tào Bằng dặn dò, bọn họ mang theo rất nhiều cờ quạt và trống trận, Diêm Hành đặc biệt lưu ý tới chiến sự ở Thu Đạo.

Nhưng chỉ như vậy sao?

Mã Đằng sau một đêm hôn mê, cuối cùng đã tỉnh lại.

Y mới vừa tỉnh đã lập tức hạ lệnh cho binh lính Tây Lương dàn trận, chuẩn bị phát động tấn công vào huyện thành Dịch Đạo.

Nhưng không đợi y phát lệnh, đã thấy tên tiểu giáo vệ vàng chạy tới.

-Khởi bẩm chủ công, có việc lớn không hay rồi... Tào Bằng đã cầm binh rời khỏi huyện thành Dịch Đạo, đang tấn công về phía chủ công!

Vào thời Tam Quốc, Mã Đằng cũng được coi là một viên tướng dũng mãnh.

Ít nhất trong các trò chơi của hậu thế, nhân vật này có chỉ số tấn công cũng phải trên chín mươi. Theo quan điểm của Tào Bằng, Mã Đằng đã bước một chân vào hàng ngũ võ tướng siêu bậc nhất. Tuy nhiên cùng với tuổi tác tăng lên, khí lực suy thoái. Mã Đằng đã qua ngũ tuần, rõ ràng yếu đi rất nhiều so với Mã Đằng thời trẻ tung hoành ở Tây Lương.

Nhưng tính khí cao ngạo trong con người hắn chưa bao giờ suy giảm.

Cùng với sự nghiệp không ngừng lớn mạnh, tuổi tác tăng lên thì tính khí đó càng thêm mạnh mẽ.

-Tiểu tặc ỨC HIẾP ta quá đáng.

Mã Đằng không thể kìm nén cơn giận, suýt nữa lại hôn mê.

-Người đâu, đưa thương, chuẩn bị ngựa cho ta, lão phu phải lấy mạng chó của tên tiểu tặc ấy.

-Chủ công không được!

Các tướng lĩnh Tây Lương hoảng sợ.

Đừng đùa nữa, lão gia bộ dạng như thế còn muốn ra trận giết địch sao? Nhìn ngài thế này thì một tiểu tốt cũng có thể thắng người, chưa nói gì đến giao chiến với Tào Bằng. Tào Bằng lợi hại như thế nào? Thật ra trong lòng các tướng lĩnh Tây Lương không rõ lắm. Cũng khó trách, thời điểm Tào Bằng đánh chiếm Võ Uy, bọn họ đang ở Kim Thành.

Còn khi Tào Bằng giao chiến với Mã Siêu, bọn họ đang bận chinh phạt Lũng Tây.

Chỉ là nghe nói Tào Bàng rất lợi hại, có thể tai nghe là giả, mắt thấy là thật.....Trong lòng đa số các võ tướng Tây Lương, Tào Bàng có thể lợi hại nhưng cũng không mơ hồ như trong truyền thuyết. Cái gì mà Lã Bố đích thân truyền dạy. Cái gì mà Lã Bố đem công lực cả đời để lại cho? Ai cũng biết, Lã Bố chết trong tay Quan Vũ. Còn Tào Bàng khi đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con, làm sao có thể được Lã Bố thân truyền? Đôi khi là như thế, những chuyện được truyền lại quá mơ hồ cũng sẽ khiến người ta nghi ngờ. Ít nhất ở trong lòng các tướng Tây Lương lúc này, võ công của Tào Bàng có lẽ cũng chỉ bình thường thôi.

Nếu Mã Đằng mạnh khỏe thì không ai có thể ngăn được y.

Lúc này, nếu Mã Đằng có thể cưỡi ngựa ra trận lấy mạng của Tào Bàng, đối với các tướng lĩnh Tây Lương mà nói, đây hẳn là chuyện rất tốt...

Nhưng vấn đề ở chỗ, tình trạng hiện giờ của Mã Đằng thì cưỡi ngựa còn không nổi nói gì đến chuyện đánh nhau.

Cho nên các tướng đều ngăn cản.

Một viên tướng lớn tiếng nói:

-Chủ công, người ta nói, giết gà cần gì dùng đến dao mổ trâu? Tên tiểu tặc kia chỉ là hữu danh vô thực thôi, tiểu tướng nguyện thay mặt chủ công xuất chiến, đem đầu tên tiểu tặc ấy dâng cho chủ công.

Mã Đằng vừa nhìn thấy người này, lập tức mừng rỡ.

Tên võ tướng này là Thạch Tu, nguyên là một mã tặc ở Trương Dịch.

Người này nhảy xuống ngựa, thân cao gần hai thước, vai rộng, to lớn. Hắn cầm một thiết chùy dài, rất dũng mãnh. Trong các tướng lĩnh Tây Lương, người này đúng là một mãnh tướng dưới tay Mã Đằng.

-Hong Sơn nguyện xuất chiến, rất hợp với ý ta.

Mã Đằng cười nói:

-Như vậy ta sẽ ở đây, đợi tin vui của Hong Sơn.

Mặt Mã Đằng đang trắng bệch, do tươi cười nên trông sinh động hơn nhiều. Thạch Tu không nói gì thêm, chấp tay nhận lệnh và bước nhanh ra khỏi đại trướng. Các tướng lĩnh Tây Lương đều tỏ ra rất ngưỡng mộ, không ít người cảm thấy hối hận vì sao vừa rồi mình không xung phong ra chiến trường trước? Nếu không, công đầu lâm trận giết được Tào Bàng sẽ có thể thuộc về mình.

Mã Đằng nhắm hai mắt lại!

Vừa rồi chỉ nói mấy câu mà khiến y rất mệt mỏi, thậm chí hơi khó thở.

Cũng không biết tên kia đã dùng cái gì mà miệng vết thương mãi không thấy có chuyển biến tốt. Suốt một đêm đã thay băng mấy lần mà vết thương vẫn không ngừng chảy ra thứ mủ màu vàng tanh tưởi, khiến Mã Đằng vô cùng khổ sở. Cũng may, lần này xuất chinh mang theo quân y, nếu không e rằng lúc này y chưa chắc có thể tỉnh lại...

Bên ngoài đại trướng, tiếng trống trận ầm ầm.

Cùng với tiếng hò hét vang trời vọng vào.

Khoảng một tuần nhang đã thấy một gã tiểu giáo hốt hải chạy vào đại trướng:

-Chủ công, đại sự không xong rồi, Thạch Tu tướng quân chiến đấu với Tào Hữu Học chưa đầy hai mươi hiệp mà đã bị Tào Bàng cho rút ngựa.

-Hả?

Mã Đằng lập tức kinh hãi.

Y chưa kịp mở miệng liền thấy một viên võ tướng lại xuất hiện.

-Chủ công đừng vội hoang mang, bản lĩnh sẽ xông lên giết tên tiểu tặc đó trả thù cho Hong Sơn.

Người này tên là Xa Chấn.

Vốn là người Võ Sơn.

Gã rất thân thiết với Thạch Tu, đã từng cùng là mã tặc tàn sát bừa bãi ở Lũng Tây và Hán Dương.

Về sau lại cùng Thạch Tu quy thuận Mã Đằng, trở thành phụ tá đắc lực dưới trướng của Mã Đằng. Nghe nói bằng hữu tốt bị giết, Xa Chấn cực kỳ căm phẫn.

Gã không đợi Mã Đằng đồng ý đã sai bước lao ra khỏi đại trướng.

Tiếng trống trận lại vang lên.

Tiếng kêu so với lúc trước càng kinh người hơn. Có thể tưởng tượng được, hẳn là có một trận long tranh hổ đấu diễn ra.

-Khởi bẩm chủ công, Xa Chấn tướng quân giao tranh với Tào Bằng hơn hai mươi hiệp, đã bị Tào Bằng hạ sát.

Mã Đằng không khỏi trợn mắt, miệng há hốc.

Với võ công của Xa Chấn và Thạch Tu, đánh tay đôi, cho dù là Mã Đằng cũng không dám chắc có hai mươi phần thắng lợi.

Tào Bằng hai trận đều thắng, khiến cho Mã Đằng cảm thấy kinh ngạc.

Còn với các tướng Tây Lương mà nói, việc này cũng vượt ra ngoài dự liệu...

-Ai dám ra chiến trường nữa?

Mã Đằng đảo mắt một lượt qua các tướng có mặt trong lều, cuối cùng dừng lại ở một người tuổi khoảng tứ tuần.

Người này tên là Vương Hổ, tự Sơn Quân.

Tính cách cương quyết, có sức mạnh ngàn cân. Trong tay cầm một chiếc rìu khai sơn nặng hơn sáu mươi cân, gã có mối quan hệ rất thân với Mã Đằng. Vương Hổ và Mã Đằng đều có một nửa huyết thống là người Khương. Gã nhỏ hơn Mã Đằng mười tuổi, từ nhỏ luôn đi theo Mã Đằng, khi Mã Đằng ra nhập quân đội, lập được công lao và sớm bộc lộ tài năng, gã đã dẫn theo một nhóm người đến xin nương tựa. Sát khí của tên này rất lớn, đã từng trong một đêm giết sạch một bộ lạc người Khương phản bội. Sau này mặc dù cùng Mã Đằng đi tới Trường An nhưng do tính tình hung dữ nên đã gây xung đột với Lã Bố.

Kết quả là....

Lã Bố thắng!

Còn Vương Hổ có thể sống sót trở về từ tay Lã Bố thì cũng phải là một cao nhân.

Trong các tướng Tây Lương, Vương Hổ có thể xếp vào hạng năm, ngoài Mã Siêu ra, có lẽ chỉ Bàng Đức có thể thắng được.

Kể cả Mã Đại, cũng không phải là đối thủ của Vương Hổ.

Cảm nhận được ánh mắt của Mã Đằng, Vương Hổ không nói gì liền bước ra, chấp tay chờ lệnh:

-Chủ công đừng lo lắng, mặt tướng xin ra trận.

Tới độ tuổi như Vương Hổ bây giờ, đã không còn thích chém giết tàn nhẫn như hồi còn trai trẻ.

Tuy nhiên nếu Mã Đằng cần thì gã tuyệt đối không từ chối.

Mã Đằng do dự một chút, trầm giọng nói:

-Hiện đệ cứ xuất binh chiến đấu, ta sẽ theo sau cùng các tướng đích thân ra trận, trợ giúp cho hiền đệ.

Vương Hổ kiêu ngạo cười lớn:

-Chỉ là một tên tiểu tặc, không cần chủ công phải vất vả.

Các người học nghệ không tinh thông, tự nhiên đánh mất tính mạng không nói làm gì, nhưng còn khiến tên tiểu tặc đó dương dương tự đắc. Đợi ta ra trận lấy mạng chó của hắn!

Trong số các tướng lĩnh Tây Lương, quan hệ của Vương Hổ không tốt lắm.

Đơn giản vì gã là lão tướng, hơn nữa võ công hơn người, không coi ai ra gì.

Cho nên gã đã đắc tội với không ít người, nhưng Vương Hổ lại không để ý tới. Còn Mã Đằng thì sao, cũng vì tính khí này của Vương Hổ mà y rất tín nhiệm gã. Không kéo bè kết phái, chỉ dốc sức cống hiến cho ta, ta không tín nhiệm thì còn gì là đạo lý?

Tuy Vương Hổ đã nói như vậy nhưng Mã Đằng vẫn muốn tự mình đơn độc tác chiến.

Y sai người mang tới một chiếc túi mềm, sau đó ngồi lên trên. Trong vòng vây của các tướng lĩnh, Mã Đằng kêu binh mã, giết nha môn.

Quân Tào không nhiều lắm, ước chừng chỉ có hai ngàn quân.

Trong đó còn có một đội binh mã cưỡi lạc đà đang quan sát cuộc chiến. Những con lạc đà này đều phủ phục xuống mặt đất, dường như căn bản không để ý đến trận chém giết phía trước. Một viên tiểu tướng đứng giữa hai quân, tay cầm Họa Can Kích đang đánh nhau với Vương Hổ. Chỉ thấy tên tiểu tướng đó có tướng mạo khôi ngô, thể trạng cường tráng, khí thế kinh người. Họa Can Kích trong tay vung lên, kích vân quay cuồng, miệng hắn thét lớn, Vương Hổ tuy đã dốc hết sức chiến đấu nhưng có vẻ như sẽ bại trận... Mã Đằng không khỏi hồi hộp lo lắng trong lòng...

Hắn vội vàng quay đầu chuẩn bị hạ lệnh.

Tuy nhiên lại nghe được một tiếng thét lớn giận dữ như sấm vang truyền tới. Tào Bằng phi ngựa vùn vụt, người ở trên lưng ngựa, đột nhiên đứng thẳng dậy, hai tay cầm kích, xoay lưng vung kích lên.

Vương Hổ thấy cảnh này cũng không khỏi hoảng sợ, vội vàng giơ rìu khai sơn lên định chống đỡ. Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc ấy rất nhanh. Họa Can Kích của Tào Bằng như một đầu trăn lớn, vung vẩy, nhanh như điện... Đầu mũi sắc nhọn xé toạc giáp trụ trước ngực của Vương Hổ...

Rắc... giáp trụ vỡ vụn.

Khi hai con ngựa đi ngang qua nhau, Tào Bằng không thèm nhìn Vương Hổ mà đi thẳng về bản trận.

Vương Hổ ngồi trên lưng ngựa, chính diện với quân Tây Lương. Trước ngực máu thịt lẫn lộn, một vết thương rất đáng sợ, ruột theo miệng vết thương rơi ra mà Vương Hổ dường như không hay biết.

Gã buông tay, hai mắt trợn lên, cố gắng mở to nhìn Mã Đằng, từ từ vươn tay ra.

-Hiền đệ!

Mã Đằng kinh hãi, thất thanh hô.

Chỉ thấy Vương Hổ miệng mấp máy như muốn nói gì đó với Mã Đằng, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra âm thanh ú ớ, không nói nổi một câu. Thân thể gã lắc lư trên lưng ngựa. Vụt cái đã rơi xuống đất, tắt thở mà chết.

-Công tử uy vũ!

Trên tường thành, Mã Ngoạn vừa nhìn thấy lập tức lớn tiếng la lên.

Vị Tào Công tử này đúng là mãnh tướng hiếm thấy... Kể cả Mã Siêu e rằng cũng thua kém vài phần so với Tào công tử ở tuổi này. Hắn tự mình tiến lên, đoạt lấy dùi trống trong tay một quân tốt rồi dang cánh tay, chỉ nghe một hồi trống rầm rầm đặc thảng, vang vọng trên thành Thu Đạo. Tiếng Tào quân đồng thanh hò hét 'Công tử uy vũ' ngân vang khắp trời cao.

Tào Bằng toàn thân mặc áo giáp, kể cả sư hổ thú cũng được bọc một dải băng màu trắng.

Mặt hắn không hề biến sắc, một tay giơ Họa Can Kích lên, chỉ về phía Mã Đằng ở đằng xa, sau đó giơ tay làm động tác cắt ngang yết hầu.

Vẻ kiêu ngạo, hung hăng khiến quân Tây Lương không khỏi sợ hãi.

Mã Đằng giận run người, sắc mặt càng trắng bệch...

Y nghiêng răng, hét lớn:

- Binh sĩ ba quân, cùng ta xuất kích.

Đã từng này tuổi vẫn chưa bao giờ phải chịu uất ức, tính khí cao ngạo đó của Mã Đằng sao chịu nổi sự kiêu ngạo của Tào Bằng.

Quân sĩ Tây Lương đồng thanh gào thét.

Lúc này, trên đầu thành Địch Đạo, một luồng khói dày đặc xuất hiện.

Phía xa, đột nhiên vang lên tiếng trống trận ầm ầm.

Mã Đằng chợt ngẩn người, vừa định hạ lệnh, chợt nghe những âm thanh ồn ào huyên náo phía sau.

Phía đầu trận tuyến của quân Tây Lương lập tức hỗn loạn.

- Phía sau xảy ra chuyện gì?

- Khởi bẩm chủ công, Tào quân đang xông vào doanh trại.

Mã Đằng nghe thế, vội quay đầu lại nhìn về phía sau, việc này khiến Mã Đằng biến sắc, mặt đỏ bừng thể hiện sự phẫn nộ.

459. Chương 501 - 503

Sau khi ba trận chiến, sĩ khí quân Tây Lương đã rơi xuống mức cực điểm.

Nhưng dù sao lực lượng ba mươi nghìn quân muốn đánh tan khó khăn quả thật không nhỏ. Từ Thứ để Tào Bằng bám trụ mười ngày, đối với Tào Bằng, mức khó rất lớn. Hơn nữa phòng thủ đơn thuần cũng không phải là sự lựa chọn tốt, như vậy sẽ có quá nhiều thương vong.

Cho nên, nghĩ đi nghĩ lại, Tào Bằng quyết định từ bỏ chủ ý của Từ Thứ, dựa vào phương thức rút bỏ của mình.

Đó gọi là hư hư thật thật, thật thật giả giả.

Mã Đằng là kẻ cực kì cao ngạo, nhất định sẽ không để yên cho Tào Bằng điều võ dương oai trên đầu y.

Lúc Tào Bằng chính diện đả kích khí thế của quân Tây Lương, một khi phát sinh loạn chiến, thì Diêm Hành ở bờ bên kia sông Thao Thủy nghi hoặc Mã Đằng.

Như vậy, Mã Đằng sẽ rất khó chuyên tâm.

Y phải phòng ngự Tào Bằng, đồng thời còn phải cảnh giác với đám binh mã không biết lai lịch ở bờ bên kia sông Thao Thủy.

Cho nên, theo sự tính toán của Tào Bằng, nhiều nhất là ba ngày, Mã Đằng khẳng định sẽ lui về. Nhưng ý muốn qua sông lui về Lâm Thao, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Dù sao bờ bên kia Thao Thủy cũng có một đội quân tồn tại, khiến Mã Đằng cảm thấy hoang mang.

Nói cách khác, Mã Đằng muốn lui chỉ có thể lui về An Cố.

Rồi sau đó dựa vào hai huyện An Cố và Thủ Dương, tập trung binh lực, cưỡng ép, phá hủy Chương Huyện Tương Võ.

Điều Tào Bằng phải làm là bức Mã Đằng đến An Cố, rồi sau đó liên kết với Vương Linh, vây quân Tây Lương ở núi Bạch Thạch. Đợi khi binh lực đã phục hồi, thì tiêu diệt như thế mới có thể diệt hết hậu họa. Sau khi cướp lại được Lâm Thao, tên tướng phòng giữ Lâm Thao khi biết Mã Đằng đã chết tất nhiên sẽ không còn lòng dạ tham chiến. Tối lúc đó không cần động đao kiếm cũng có thể thu phục Lũng Tây.

Nhưng không ngờ, việc bất trắc lại xảy ra...

Binh mã từ trên trời rơi xuống đột nhiên xuất hiện đằng sau quân Tây Lương.

Nhân số cũng không nhiều lắm, thậm chí không đến nghìn người, những quân tốt này, xanh trang phục Tào quân, quân đầu là tốp kỵ binh, rất bắt mắt. Đám kỵ binh tầm gần trăm người, cưỡi ngựa tốt Đại Uyển, khua đao cầm mâu, lưỡi dao sắc nhọn, sau khi đánh vào đại quân Tây Lương, nhanh chóng tạo ra một đường máu. Một viên đại tướng, xuống ngựa, cầm trên tay Hồ Bào Dao, giống như mãnh hổ ở trong quân Tây Lương, anh dũng dẫn đầu. những nơi đi qua, máu binh Tây Lương như nước sông chảy.

Võ tướng Tây Lương muốn tiến lên ngăn cản, lại không có đến một ai có thể ở trước ngựa y đi qua ba bước.

Tốt! Viên mãnh tướng đúng là một tráng sĩ.

Mã Đằng nhận ra lai lịch của tên võ tướng, lập tức nổi giận đùng đùng.

Người này, đúng là Bàng Đức Bàng Lệnh Minh mất tích đã lâu....Sau lưng Bàng Đức, Khương Phổ thúc ngựa múa thương, theo sát không rời.

Phi Đà bách kỵ giống như một đám mãnh hổ, vọt vào trong trận quân Tây Lương.

Đám Phi Đà binh, tinh thần hưng phấn, di chuyển nhanh chóng. Thường là ba người một tổ, một người đi trước, hai người yểm hộ. Trong quá trình di chuyển không ngừng thay đổi vị trí. Lúc quân Tây Lương tiến lên ngăn trở, Phi Đà cầm đầu ra thương, binh Tây Lương né tránh trong nháy mắt, sau đó Phi Đà Binh lại lập tức theo vào, ám sát tên tốt Tây Lương ngay trên mặt đất. Theo sau, người thứ ba vọt tới trước mặt, phối hợp với kẻ thứ nhất. Kết quả là, ba Phi Đà, luôn duy trì có hai người phối hợp ở trong, thể hiện một sức mạnh vô cùng lớn...Dưới sự tấn công của Phi Đà binh, quân Tây Lương thảm rồi.

Mã Đằng lại nổi giận...

- Bàng Đức!

Y gầm lên giận giữ...

Nhớ lúc đầu, y vô cùng coi trọng Bàng Đức, thậm chí ngay cả tới Hứa Đô yết kiến Hán Đế, Mã Đằng không dẫn theo Mã Siêu mà đưa theo Mã Đằng. Ai ngờ, gã lại quen biết Tào Bàng, chẳng sợ Bàng Đức sau này phủ nhận, lại không thể tin tưởng Mã Đằng. Tuy nhiên, Mã Đằng cũng không muốn buông tha cho Bàng Đức, vì thế liền phái y đi tới Long Kỳ Thành.

Nhoáng cái bốn năm, Mã Đằng phục khởi Bàng Đức, mệnh y phụ tá Mã Thiết.

Kết quả, Mã Thiết đã chết, Bàng Đức hàng... Nói Mã Đằng không hận Bàng Đức rõ ràng là nói dối. Y đúng là hận Bàng Đức, lại càng hận Tào Bàng. Hiện giờ, Bàng Đức xuất hiện, lập tức làm rối loạn trận tuyến, càng khiến Mã Đằng phẫn nộ. Y biết rõ sự lợi hại của Bàng Đức, rõ ràng hơn, nếu không thể ngăn cản y, ba mươi nghìn binh mã tất sẽ tan rã.

Vốn dĩ sĩ khí đã hạ, nếu lại bị Bàng Đức tạc xuyên, quân tốt làm sao còn có ý chí chiến đấu.

- Ngăn cản tên cầu tặc kia.

Mã Đằng điên cuồng gầm rú, chỉ có điều sức lực không đủ có vẻ uể oải.

Nhưng thế là đủ!

Hơn mười tên Tây Lương võ tướng phóng ngựa lao ra, phi thẳng về phía Bàng Đức.

Tuy nhiên, Tào Bàng lúc này cũng đã nhận ra Bàng Đức.

Không giống với Mã Đằng, Tào Bàng hưng phấn vô cùng, không kìm nổi ngồi trên ngựa cười ha hả.

- Bàng Đức quả nhiên chưa từng phụ ta.

Mấy ngày nay, Tào Bàng luôn luôn lo lắng về tung tích của Bàng Đức. Trăm Phi Đà đều không có tin tức, thực chất làm y vô cùng lo lắng. Thậm chí không ít kẻ lên nói với hắn, Bàng Đức rất có khả năng mang theo Phi Đà Binh, tạo phản.

Nhưng Tào Bàng không tin.

Hắn rất tin tưởng không nghi ngờ Bàng Đức, cười nói:

- Người khác thì ta không biết, nhưng Lệnh Minh ắt sẽ không phụ ta.

Nhưng nói là nói như vậy, trong lòng vẫn luôn nhủ thầm. Bàng Đức thật sự sẽ không phản ta chứ? Đúng, y tuyệt sẽ không phản ta.

Khi không có tin tức của Bàng Đức, Tào Bàng lần nào cũng thầm nhủ như vậy với chính mình.

Mà nay, Bàng Đức xuất hiện.

Đây là thời cơ kỳ diệu nằm ngoài dự đoán của mọi người, từ trên trời rơi xuống. Về phần mấy trăm Tào quân sau Bàng Đức là ở đâu mà ra? Tào Bàng không muốn đoán nữa. Hắn cho rằng không cần phải bức Mã Đằng tới An Cố nữa. Hắn hiện tại đã có thể hoàn toàn đánh bại Mã Đằng, Bàng Đức đến thật đúng lúc.

- Tam quân nghe lệnh.

- Vâng!

- theo ta, tiến ra...

Tào Bàng hét lớn một tiếng, Sư Hổ Thú ngửa mặt lên trời rít gào, lập tức lao ra.

Cùng lúc đó, khói báo động ở đầu thành Dịch Đạo, đột nhiên biến sắc. Khói đen cuộn cuộn, lại hỗn loạn những làn sương khói màu xanh, có vẻ cực kỳ bắt mắt. Đây là khói báo động có thêm quặng natri kali. Tào Bàng trong lúc nhắc nhở đội quân bên kia Diêm Hoàn không cần tiếp tục tiến kể nghi binh, hiện tại có thể xuất kích tấn công bên cánh Mã Đằng.

Hàn Đức, Bàng Minh theo sát Tào Bàng.

Bạch Đà Binh phía trước Tào quân đột nhiên cùng kêu lên, hơn trăm con lạc đà trắng lập tức đứng thẳng lên.

Tốc độ lạc đà không chậm, sau khi phủ thêm trọng giáp, giống như một trận xe tăng hạng nặng, gào rú theo hướng quân Tây Lương xung phong. Bạch Đà Binh sáng chói mạch đao, ngồi trên lạc đà, giống như hung thần ác sát. Mà phía sau họ, binh mã Vô Uy do Hàn Đức đưa đến. Ba nghìn Tào quân đều xuất trận, giống như một trận đại hồng thủy, hướng phía quân Tây Lương mà đi.

Xét về số lượng, Tào quân rõ ràng ở trong thế bất lợi.

Nhưng sĩ khí thì càng lúc càng tăng, nhìn qua lại thấy sĩ khí hơn hẳn ba mươi nghìn binh Tây Lương kia.

Quân Tây Lương lúc này đã đại loạn. Bàng Đức thì bị hơn mười võ tướng bao vây ở bên trong, không hề sợ hãi. Chỉ thấy thanh Hổ Bảo Đao trong tay y gào rít như âm thanh của mãnh thú, đao long lánh, quay cuồng. Chiến mã tới đâu, máu rơi tới đó. Tuy các võ tướng liều mình ngăn trở, kệ sự dũng mãnh của Bàng Đức nhưng lại không một ai có thể ngăn cản được. Trong nháy mắt, hơn mười võ tướng, bị đao của Bàng Đức khiêu chiến, bốn năm người ngã ngựa.

Cùng lúc đó, Tào Bàng dẫn đầu vọt vào trong trận quân Tây Lương.

Không đợi Mã Đằng chỉ bảo, chỉ thấy các võ tướng đều cầm đao tiến lên bao vây Tào Bàng.

Tào Bàng một tay vận kích, tay kia thì lấy ra trong túi hai quả thiết băng, thân thể chuyển dịch để thiết băng lao ra. Một gã quân Tây Lương không kịp phòng thủ, lập tức bị đánh vào giữa mặt lõm xuống, té vào bụi rậm. Tào Bàng múa thanh Hạo Can Kích, trong đám quân tả xung hữu đột, thỉnh thoảng thiết băng lao ra, trong chớp mắt ba tên nữa chết, võ tướng Tây Lương tuy nhiều nhưng không cách nào trụ nổi sự điên cuồng của Tào Bàng.

Lúc này, Bàng Minh và Hàn Đức cũng đã tiến tới.

Mã Đằng sắc mặt thất thần, thở hồng hộc, trắng bệch.

Thấy Tây Lương binh đã đại loạn, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan tác. Chinh chiến lâu năm như Mã Đằng lẽ nào còn không biết thế trận đã mất? Mắt thấy Tào Bằng ở trong loạn quân xung phong liều chết, Mã Đằng trong lòng đột nhiên tâm niệm, là một đối thủ, y bắt đầu khâm phục Tào Tháo, không ngờ lại có một người cháu lợi hại như vậy.

- Đáng tiếc ta...

- Kì thật, Mạnh Khởi không tồi.

Chỉ tiếc ta trước kia chỉ nhìn thấy Tiểu Thiết bỏ qua những công lao hiển hách nhiều năm qua của Mạnh Khởi.

Đây là cảm xúc của anh hùng khi vào đường cùng.

Tuy nhiên, cũng chỉ lóe qua đầu Mã Đằng.

Ta còn chưa chết!

Cho dù là biết được đại cục đã mất, Mã Đằng cũng tuyệt không bó tay chịu trời.

- Dẫn ngựa đến...

- Chủ công!

Tên hầu cận sợ hãi, bước lên phía trước, muốn ngăn cản.

Mã Đằng cắn chặt răng, nhảy xuống đất, hai chân bắt ngờ chạm đất, mềm nhũn, làm y đứng không vững.

-Chủ công?

- Ta vẫn chưa thua.

Mã Đằng lớn tiếng quát:

- Dẫn ngựa đến.

Tên hầu cận biết, bọn họ cũng không ngăn được Tào Bằng, đành đem ngựa tới cho y.

Dưới sự nâng đỡ của hầu cận, Mã Đằng có hết sức ngồi lên ngựa. Lúc này, Tào Bằng và Bàn Đức đã hội họp với nhau, hai người đều không nói gì, đánh mã xoay quanh, nhìn nhau, rồi sau đó Tào Bằng quay đầu ngựa, nhìn lại hướng trung quân.

Có lẽ, cảm nhận được ánh mắt của Tào Bằng, Mã Đằng đột nhiên tức giận.

Nhìn thấy ánh mắt Mã Đằng, Bàn Đức trong lòng cảm xúc phức tạp.

Không lâu trước đó, người đến cưỡi ngựa mà cũng khó khăn này lại là thần tượng của hắn. Lúc trước hắn theo Lâm Kính, tiến đến Tây Lương tìm Mã Đằng để nương tựa. Nhoáng một cái, cũng chỉ mười năm, nhìn qua Mã Đằng, lại trở lên già nua như vậy.

- Lệnh Minh, giang sơn người tài không thiếu, uy danh chỉ lấy lòng được một thời thôi.

Mã Đằng không thấy được đại thế của thiên hạ, theo không kịp thời đại. Hiện giờ, thiên hạ ta và người, là thời đại của ta và người, ta anh dũng đi trước, trong loạn thế đánh được thiên hạ.

Bàn Đức nghe thấy máu nóng sục sôi.

Đúng vậy, Mã Đằng đã già rồi.

- Công tử nói đúng, giang sơn anh hùng đời đời đều có, lòng lấy chỉ được một thời. Đại trượng phu lúc tận tình khoái ý không uống một thân bản lĩnh.

- Công tử, hãy xem Bàn Đức lập công.

Bàn Đức hét lớn một tiếng, giục ngựa phóng đi.

Tào Bằng cười lớn, hai chân đạp vào bụng ngựa, Sư Hồ Thú hí vang một tiếng, mặc dù đi sau, trong chớp mắt liền vượt qua Bàn Đức.

- Mã Đằng là của ta!

Bên sông Thao Thủy, xuất hiện một cảnh tượng hết sức kì quái.

Ba mươi nghìn đại quân Tây Lương, trong tình thế chiếm ưu thế, bị mấy nghìn Tào quân đánh cho đầu rơi máu chảy, Bàng Đức từ sau quân tiến vào, Diêm Hành từ bờ bên kia sông đột kích, hơn nửa Tào Bằng xung phong ngay phía trước mặt, đem toàn bộ trận thế của quân Tây Lương, đánh cho náo loạn, lộn xộn. Binh Tây Lương khóc lóc, kêu la, bốn phía diên đảo, dĩ nhiên quân lĩnh tan rã.

Mà Tào quân thì dũng mãnh đuổi theo giết đánh, không lưu tình chút nào.

Mặt sông Thao Thủy băng cứng, bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ. Máu lạnh trong buổi giá nhanh chóng đông cứng với băng thành một thể, mười dặm Thao Thủy nhuộm đỏ một màu...

Mã Đằng ngay cả cưỡi ngựa cũng khó khăn, càng không cần nói tới việc giao phong với Tào Bằng.

Cũng khó trách, cung tên ngày hôm trước Tào Bằng bắn ra đích thực không có độc dược. Hôm nay, trời lạnh băng đông, tìm độc dược cũng không dễ, vì thế Tào Bằng để Mã Ngạc tồn lưu cung tên thuốc độc trong kho phủ, để ở Kim Tráp chế tạo một đêm.

Kim Tráp là cái gì?

Ha, thực ra là để phân và nước thải cho vào cũng một chỗ, dùng lửa lớn chế tạo.

Kim Tráp này, trong lịch sử cũng đã nhiều lần được sử dụng. Thời kì Tam Quốc, Hách Chiêu khi kiên thủ Trần Thương, đã sử dụng trên quy mô lớn. Kim Tráp nóng bỏng tưới trên người, sẽ nhanh chóng làm làn da thối rửa có lực sát thương kinh người.

Để thiết đốc chế trong nước Kim Tráp, tác dụng lớn nhất chính là một khi bị bắn thương, miệng vết thương sẽ bị loét lở. Mà thời kì tam quốc, vết thương như thế đủ để lấy mạng người, cung tên mà Mã Đằng phải chịu nhanh chóng thối rửa, sinh mủ chính là vì nước Kim Tráp, hậu quả Tào Bằng tạo ra quả thật không tồi.

Các tướng Tây Lương liền chết ngăn cản Tào Bằng.

Mã Đằng dưới dự bảo vệ của hầu cận, trốn vào đồng hoang.

Trên lưng ngựa xóc nảy không ngừng, miệng vết thương vỡ ra, loét càng sâu hơn.

Phía sau, binh Tây Lương khóc la truyền đến lỗ tai Mã Đằng, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng y không có cách nào cả, cái gọi là binh bại như núi đổ chính là tình trạng lúc này của quân Tây Lương. Việc cấp bách là phải thoát khỏi nơi này! Mã Đằng bắt đầu hối hận, đêm qua nên rút lui mới phải, hiện giờ, thì phải trốn vào đâu?

An Cố, Thủ Dương khoảng cách rất gần.

Nhưng nơi chật hẹp nhỏ bé thế căn bản không có khả năng chống đỡ được sự công kích của Tào quân.

Hơn nữa nơi đó vẫn là tuyến đầu Lũng Tây, khoảng cách Chương huyện Tương Võ thậm chí không tới một ngày đường. Nếu như tới An Cố và Thủ Dương, mới là chui đầu vào lưới. Đến lúc đó bị nhốt ở núi Bạch Thạch, cũng chỉ có đường chết mà thôi. Đường ra duy nhất là Lâm Thao! Ở Lâm Thao có vô số binh mã, mà Trương Hoành thì tuyệt đối trung thành với Mã Đằng, có thể tín nhiệm gã.

Quan trọng nhất là Lâm Thao tiếp giáp với quận Võ Đô.

Nơi đó hiện giờ là địa bàn của Mã Đằng, Mã Hưu thì ở Hà Trì.

Tới được Võ Đô, tự nhiên có thể thoải mái. Võ Đô địa thế phức tạp, núi cao rừng sâu, không thích hợp để tác chiến trên quy mô lớn. Đến lúc đó trụ ở Võ Đô, trong có giúp sức của Trương Lỗ, ngoài có Khương nhân trợ thủ, tự túc tự lập. Nhưng diện tích Võ Đô không bằng quận Võ Uy, nói về phòng ngự có thể sẽ dư dả hơn.

Mã Đằng nằm úp trên ngựa, trong nháy mắt quyết định.

- Qua sông Thao Thủy, qua sông.

Y la lớn, người hầu cận lập tức đổi hướng, tiến về Thao Thủy mà đi.

Phía sau y, Tào Bằng đuổi sát không rời.

Tào Bằng để hai huynh đệ Bàn Minh Bàn Đức và Khương Phổ lĩnh quân dưới thành, quét sạch tàn cục. Hắn thì dẫn Hàn Đức, hung hăng đuổi theo Mã Đằng. Nếu hiện tại không đuổi được Mã Đằng ngày sau nghĩ cách xử lý y sẽ rất khó khăn.

Hắn sợ dĩ không để Bàn Đức truy kích, vẫn là suy xét tới cách suy nghĩ của Bàn Đức.

Nói thế nào đi nữa, trước kia Bàn Đức là bộ hạ của Mã Đằng. Tuy rằng y tận tâm trung thành với mình nhưng nếu nói là không chút áy náy với Mã Đằng thì tuyệt không có khả năng. Phần chủ thì có thể chấp nhận được chứ giết chủ thì quá tàn độc. Người trung hậu như Bàn Đức, nếu Mã Đằng thật sự chết trước mặt y, nói không chừng sẽ trở thành bóng ma ám ảnh tâm lý y cả đời.

Tào Bằng không hi vọng, ái tướng của mình lại mang tâm bệnh.

Theo sắp xếp của Tào Bằng, Bàn Đức trong lòng cũng biết rõ, cảm kích vạn phần.

Y tự dẫn binh mã, quét sạch chiến trường địch, mà Tào Bằng làm người tiên phong, Hàn Đức dẫn Phi Đà Binh theo sát sau.

Mặc dù không đủ trăm truy binh, nhưng vẫn khiến Mã Đằng cảm thấy vô cùng áp lực.

- Chủ công, đi như vậy e rằng khó mà trốn thoát.

- Mời chủ công mau đi, mặt tướng xin lưu lại sau yểm hộ.

Vài tên võ tướng Tây Lương lớn tiếng nói, đột nhiên ghìm cương chiến mã, mang theo hơn hai trăm binh, xoay người quay đầu ngăn cản Tào Bằng.

Mã Đằng cũng không nói thêm gì, nằm úp trên ngựa, hai tay ôm chặt cổ ngựa bỏ mạng mà chạy.

Phía sau truyền đến tiếng kim thiết vang lên.

Chiến mã hí vang một tiếng kêu thảm thiết, truyền đến tai Mã Đằng.

Mã Đằng, trong lòngbi thương.

Nếu con ta ở đây, người đâu có thể liều lĩnh vậy?

Y lúc này nhớ tới Mã Siêu, trong lòng càng thêm hối hận.

Biết vậy lúc đầu, y dốc sức chèn ép Mã Siêu, sau khi chiếm lĩnh Kim Thành, Mã Đằng vốn có ý triệu hồi Mã Siêu, trao tặng binh quyền. Nhưng y lại nghe lời Phí Ốc xúi giục, sinh ra nghi kị với Mã Siêu. Thế nên cuối cùng để Mã Siêu ở lại Tây Lương, không chế Tào Bằng. Hiện giờ Tào Bằng xuất hiện ở Thu Đạo vậy là Mã Siêu cũng đã thất bại! Không biết Siêu Nhi hiện tại ra sao? Nghĩ đến vũ dũng của y, mặc dù Tào Bằng giả dối, cũng không làm gì được y.

Trong đầu, suy nghĩ hỗn loạn liên tiếp.

Mã Đằng bị xóc nảy, trong đầu càng mê man suy nghĩ càng ngày càng hỗn loạn.

Phía sau tiếng kêu càng ngày càng nhỏ dần, rồi biến mất. Người hầu cận hướng về phía y quát lớn, nhưng lại không nghe rõ quát gì. Trước mắt, xuất hiện một bóng dáng nhỏ xinh, mỉm cười với y.

Đó là vợ trước của y, chính là mẹ đẻ của Mã Siêu.

Năm đó đã cùng y chia ngọt sẻ bùi, đồng khổ đồng nạn, Khương nữ, hiện giờ sớm đã trở thành một bộ xương khô. Đã bao nhiêu năm, Mã Đằng nghĩ mình phải quên người phụ nữ này. Nhưng giờ trước mắt hắn dường như chỉ có hình dáng người phụ nữ này.... chàng đã hứa với ta, phải chăm sóc tốt cho Siêu Nhi.

- Ta chăm sóc!

- Nhưng, nó lại phải chịu nhiều oan ức.

- Ta biết.

Mã Đằng mắt ướt lệ, mắt thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, không kìm nổi vươn tay, muốn bắt lấy. Uỳnh....

Tay khẽ buông, thân thể lập tức rơi xuống ngựa, ngã xuống mặt băng cứng lạnh lẽo.

- Chủ công, chủ công...

Người hầu cận hoảng sợ, vội vàng ghìم ngựa, xông lên nâng Mã Đằng.

Họ vừa rồi phát hiện ra Mã Đằng có điều gì đó không được bình thường, nhưng có hô hoán thế nào y cũng không thêm nhìn lại. cũng không ngờ trong nháy mắt, Mã Đằng liền ngã ngựa. Nhìn gương mặt trắng bệch của y, người hầu cận của y không khỏi lớn tiếng khóc lóc. Nói chung, Mã Đằng tuy rằng đa nghi, hay nghe kẻ ngoài nhưng bộ hạ của hắn tương đối trung thành.

Đã tới mức độ này, vẫn có người muốn bán mạng cho Tào Bằng, vẫn riết đi theo y...

Nhìn bộ dạng của Mã Đằng, đám người hầu cận không biết phải làm sao.

- Hãy nâng chủ công lên rồi nói sau.

Một tên hầu cận nói.

Nhìn bộ dạng như vậy của Tào Bằng, thật sự là có chút nguy hiểm.

Truy binh Tào quân, lúc này đã không thấy bóng dáng ai, có lẽ nguy hiểm đã thoát.

Nhóm người hầu cận nâng thân hình to lớn của Mã Đằng lên, lại muốn hướng về bờ sông kia mà đi. Chợt nghe xa xa, tiếng vó ngựa vang lên.

Một viên đại tướng, mặc áo giáp, tay cầm thương dài, phóng ngựa như bay.

- Mã Đằng chạy đâu?

Là Diêm Hành...

Đám người hầu cận lập tức kinh hãi.

Vừa thoát khỏi Tào Bằng không ngờ lại gặp Diêm Hoàn ở đây.

Hai người và Mã Đằng đều có thâm thù. Tuy nhiên, Diêm Hoàn lại không mang theo thân binh mà chỉ một mình đơn độc.

- Mau bảo vệ chủ công rút lui, các huynh đệ, hiện tại là lúc lúc ta lấy cái chết để báo đáp ân tình của chủ công, ngăn tên Diêm tặc kia.

Hơn hai mươi tên tiểu giáo không nói hai lời, nhận thức được điều đó, lên ngựa nhảy ra.

Luận về võ lực, những kẻ này không phải đối thủ của Diêm Hoàn. Nhưng một khi vì tướng quen mình phục vụ, tam quân cũng ít. Hai mươi mấy tên tiểu giáo ôm quyết tâm nguyện chết ngăn cản Diêm Hoàn. Mặc dù Diêm Hoàn vũ lực hơn người, cũng bị những kẻ này làm luống cuống tay chân. Mà bên kia, hơn mười tên tiểu giáo nâng Mã Đằng đã không rõ thần trí lên ngựa, đánh mã giò roi mà đi. Mắt thấy Mã Đằng càng chạy càng xa, Diêm Hoàn tức giận rống dữ, đại thương tung bay, tiểu giáo Tây Lương tất cả ngã ngựa.

Nhưng khi giải quyết xong hai mươi tên tiểu giáo kia, bóng dáng Mã Đằng đã không thấy đâu.

Mã Đằng càng lúc thần trí mơ hồ.

Bỗng nhiên lớn tiếng quát to “Siêu nhi”, lúc thì thì thào nói “Phượng Hoàng”. Lúc khóc, lúc cười, nghiêng rãng nghiêng lợi, lúc lại mơ hồ không nói lên lời. Sắc trời tối dần, nhóm người hầu cận sau khi chạy khỏi Diêm Hoàn vẫn đi hơn hai mươi lý nữa, tìm một chỗ rừng rậm bên sông Thao Thủy tránh gió.

- Chủ công cứ tiếp tục thế này, có lẽ sẽ không chịu được lâu.

- Ta biết

- Vậy chúng ta...

- Cho dù là không chịu được nữa, chúng ta cũng phải chống đỡ lại.

Một đầu mục lạnh lùng nói:

- Chủ công có ơn tri ngộ, nếu không có chủ công, chúng ta sớm đã chết trận. Hiện giờ chủ công gặp rủi ro, là lúc chúng ta báo ân. Nhiều huynh đệ liều mình yểm hộ như vậy, chẳng phải là muốn bảo vệ tính mạng chủ công sao? Chúng ta không được từ bỏ, đợi sau khi trời sáng, chúng ta bảo vệ chủ công đi tới Lâm Thao, sáng sớm mai, có thể tới được.

- Như vậy, cũng được.

Trong bụng tiếng sôi vang lên.

Mấy tên hầu cận giờ mới nhớ ra họ cả ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng.

Do đột nhiên bại trận, nên mọi người cũng không ai mang theo lương khô và nước. Họ nhìn nhau, một lát sau, vài tên hầu cận cường tráng đứng dậy:

- Chúng ta đi tìm gì đó để ăn, các người chăm sóc chủ công cẩn thận.

- Vậy phiền cho các huynh rồi.

Vài tên hầu cận mang cung tiễn, giao đao bước ra ngoài rừng rậm.

Trong rừng vài tên tiểu giáo đi tới bên người Mã Đằng, cẩn thận lau sạch sẽ máu trên người y. Quấn quanh miệng vết thương một miếng vải, thấy miệng vết thương thối rửa, nước mủ và máu cũng nhau chảy ra, ánh sáng biến thành màu đen, mang theo một mùi tanh nồng nặc, làm người khác khó ngửi. Một tiên tiểu giáo lấy ra một viên kim sang, tước vỡ bằng miệng rồi nhét vào miệng vết thương. Rồi sau đó mắng:

- tàn nhẫn, cũng không biết đã dùng yêu pháp gì, khiến chủ công ra bộ dạng này. Miệng vết thương giờ không ổn, phải làm thế nào?

- Tới Lâm Thao rồi, mời đại phu tới khám chữa bệnh.

Nếu đại phu ở Lâm Thao không chữa được, chúng ta sẽ tới Hán Trung, nghe nói ở đó có một đại phu thủ thuật cao minh, nói không chừng có chút hi vọng. Mọi người vất vả một chút, bảo vệ chủ công, đợi tới Lâm Thao rồi, chúng ta sẽ thoải mái hơn.

Nói xong, tên tiểu giáo đứng dậy.

Trong chốc lát, tiếng dây cung bên tai vang lên, tia hàn quang bùng sáng, phù một tiếng, đâm xuyên cổ họng tên tiểu giáo.

Tiểu giáo ánh mắt mở to thân thể thẳng tắp ngã xuống đất, không kịp rên tiếng nào.

Còn vài tên tiểu giáo khác, kinh ngạc.

Vội vàng đứng dậy, quan sát bốn phía.

Trong rừng rậm, ánh sáng u ám, tầm mắt hạn chế.

- Là ai?

Một gã tiểu giáo hoảng sợ kêu to, nhưng không ai trả lời.

Sắc mặt bọn tiểu giáo trắng bệch, nắm chặt hung khí trong tay. Một tên chậm rãi tiến về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen tuyền lao về phía y, theo bản năng, y lao đao về vật thể đó, rơi xuống mặt đất. Lăn hai vòng trên mặt đất, dừng lại bên cạnh lửa trại. Dưới ánh lửa bọn tiểu giáo nhận ra đó là một đầu người máu chảy đầm đìa, bộ mặt giống như còn sống, cực kỳ rõ ràng.

- Là Nhị Ngưu.

Liếc mắt là có thể nhận ra, đây là thủ cấp của người vừa mới đi tìm thức ăn. Rùng mình, lạnh lẽo, mấy tên tiểu giáo không kim nổi, hô to một tiếng, hướng về phía ngoài rừng phóng ra. Trong rừng rậm bóng người và chút tia hàn quang lóe ra. Tên tiểu giáo kêu thảm một tiếng, lại ngã trên mặt đất. Thi thể tiểu giáo

trong chốc lát như bị vật gì kéo đi vào trong bụi rậm, Tất cả đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng tận mắt nhìn thấy thi thể kia biến mất, vẫn cảm thấy sờn gai ốc.

- Liều mạng.

Còn lại sáu gã tiểu giáo rút đao hướng ra ngoài.

Tia hàn quang xẹt qua, trong chớp mắt cướp đi tính mạng của cả sáu.

Lửa trại hừng hực, Mã Đằng nằm trên mặt đất, chậm rãi mở mắt, chỉ thấy một người trong bóng đêm đi tới.

Thân hình cao tám thước, to lớn khôi ngô, giống như một hùng sư.

Toàn thân mặc tang phục, đầu đội lau trắng, đi vững bước, chậm rãi tới gần. Lưỡi đao trên tay, lóe ra tia sáng đỏ.

Mã Đằng đột nhiên mở miệng nói:

- Tào Bằng, đừng vội giả thần giả quỷ, Mã mỗ không sợ người.

- Đường đường là Hòe Lý Hầu, hậu duệ của đại danh tướng quân Phục Ba, giờ lại lâm vào tình cảnh này. Nếu Mã Phục Ba dưới tuổi vàng mà biết được, tất sẽ cảm thấy xấu hổ vì người.

Y dừng bước.

Dưới ánh lửa, một gương mặt oai hùng hiện ra.

Mây rậm, mắt to, sát khí đằng đằng...đúng là Tào Bằng.

Mã Đằng cười:

- Được làm vua thua làm giặc, người muốn nói sao cũng được. Mã Đằng hôm nay bại dưới tay người, không đánh cũng qua, Phí Ốc cũng làm ta, đúng là ý trời.

- Phí Ốc?

- Nếu lòng tham người không đủ, muốn giành Kim Thành, ta sao có thể có cơ hội cướp lấy Vô Uy? Nếu không có người giết Hàn Toại, chỉ sợ người cũng không cô đơn như vậy. Mã Đằng người là một hảo hán, chỉ tiếc người không nên cướp đi tính mạng thế phụ ta. Ta hôm nay muốn giết người, không phải vì bao thù nước, chỉ là ta muốn báo thù cho thế phụ, tể linh hồn người trên trời.

Lúc này Mã Đằng tinh thần đã ổn định hơn, không giống bộ dạng lúc thần trí mơ hồ kia.

- Đại trượng phu chết trận sa trường. Vương Mãnh là một hảo hán, ta cũng vô cùng kính nể. Tuy nhiên, nếu y ngồi ở vị trí kia, y sẽ hiểu sớm muộn gì cũng có ngày đó. Ta giết Vương Mãnh cũng biết sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ chết trong tay người khác. Tào Bằng, hôm nay người giết ta, ngày khác con ta sẽ lấy đầu của người.

- Người muốn nói tới Mã Siêu?

Tào Bằng không hề nóng lòng giết Mã Đằng, mà đứng vững ở chỗ lửa trại, lẳng lặng nhìn y.

Đối với hậu nhân cầu Phục Ba tướng quân này, Tào Bằng không có nhiều ác cảm. Kiếp trước, hắn khá thích con người Mã Đằng, trung thành ngay thẳng. Hiện tại xem ra Mã Đằng thật ra là được tiểu thuyết tô vẽ cho thêm đẹp, mà hiện thực, Mã Đằng cũng chỉ là một kiêu hùng có dã tâm, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới sự ngưỡng mộ của hắn với Mã Đằng.

Đây, chỉ sợ là từ khi Tào Bằng tái sinh tới nay, là kiêu hùng đầu tiên mà hắn giết.

Lã Bố trước đây không phải hắn giết.

Mà Nhan Lương Văn Sù nói thật cũng không gây ác cảm lắm với hắn.

Nhan Lương Văn Sù chết dưới tay Cam Ninh, quan hệ với hắn cũng không thân thiết. Tuy rằng, trong mắt người đời, Nhan Lương là do hắn giết.

Mã Đằng là đại nhân vật đầu tiên sắp chết dưới tay Tào Bằng.

Có lẽ y không phải là kẻ cuối cùng, nhưng đối với Tào Bằng mà nói, cảm nhận khi giết một đại nhân vật như vậy cũng thật sự diệu kì.

- Mã Siêu hiện giờ chỉ sợ đến thân cũng khó bảo toàn.

- Ta đã quên nói cho người, Mã Mạnh Khởi đã bị ta đánh trọng thương ở thành Doãn Ngô, hiện giờ tung tích không rõ, sinh tử không hay. Mà binh mã của người ở Tây Lương cũng đã bỏ chạy tan tác. Lý Việt chết trận, người cháu Mã Đại cũng không rõ sống chết.

Ánh mắt Mã Đằng bỗng trợn trừng.

Y trừng mắt nhìn Tào Bằng, cắn chặt hàm răng, mãi không nói được một câu nào.

Mã Siêu, bại trận?

Y có vẻ không tin được, nhưng y biết, Tào Bằng không cần thiết phải bịa chuyện với y. Ngực phập phồng, yết hầu ngọt sắc miệng Mã Đằng phun ra một ngụm máu tươi. Vừa rồi bộ dạng tinh thần còn tỉnh táo, lập tức đã bị phá hư.

- Siêu Nhi, bại trận.

- Ta không tin.

Sắc mặt Tào Bằng lạnh lạnh, tay vừa lật rút ra cương đao.

- Không cần biết người tin hay không, dù sao ta tin...Mã Siêu sẽ không phải người cuối cùng, ta sẽ giết cả Mã Hưu đem một nhà Mã thị người hoàn toàn tiêu diệt.

- Người...

Mã Đằng vẻ mặt kinh sợ nhìn Tào Bằng, thật lâu không nói gì.

Sau một lúc, y đột nhiên nói:

- Tiểu tặc, người thắng rồi...Tào Tháo thật may mắn có một tộc tử như người. Tuy nhiên người đừng đắc ý vội, Phí Ốc là kẻ giả dối hay thay đổi, sớm muộn gì gã cũng sẽ phản người, cần lại người.

Tào Bằng mỉm cười!

Hắn đi tới bên người Mã Đằng, nâng tay, hung hăng đâm một đao vào ngực Mã Đằng.

- Ta biết...cho nên, không bao lâu nữa gã và người cũng sẽ gặp nhau ở hoàng tuyền. Mã tướng quân, đây là lễ vật cuối cùng ta tặng người, hi vọng người sẽ thích.

Mã Đằng há to miệng, trong miệng phát ra những tiếng kêu, hận ý trên mặt dần dần nhạt đi, lộ ra một nụ cười tươi tỉnh.

Tào Bằng cắn răng một cái, rút ra cương đao.

Một tia máu phun tóe ra, chiếu vào mặt hắn.

Mã Đằng thân thể bất động, đầu ngoặt sang bên, lập tức bỏ mạng.

Nhắm mắt lại, trước mắt Tào Bằng hiện ra bộ dạng của Vương Mãnh. Dường như lại nhớ tới thời gian sau khi giết Thành Kỷ, thoát Trung Dương.

Vương Mãnh lúc đó công trên lưng Tào Bằng yếu ớt, vừa đi vừa nói cười bước đi trong bóng đêm.

Phía sau lưng dày rộng, Tào Bằng còn non nớt ngây thơ, cảm giác thật an toàn.

Nước mắt theo khóe mắt lẳng lặng rơi xuống.

Tào Bằng đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu la một tiếng lớn, xuyên thấu rừng rậm len vào màn đêm.

- Vương bá bá, ta đã báo thù cho người, người thấy rồi chứ.

Vô tình nước mắt làm ướt vạt áo Tào Bằng.

Mã Đằng, đã chết!

Lúc thi thể y bị treo trên cây cột ngoài thành Dịch Đạo, toàn bộ Lương Châu đều rơi vào hỗn loạn.

Ai cũng không ngờ, dùng mãnh như Mã Đằng, lại tới mức bị chết như vậy. Quân Tây Lương lúc trước còn chiếm ưu thế, trong một đêm liền tiêu tan. Lương Châu, đúng là đổi thế rồi. Mã Đằng bị giết, tên tuổi Tào Bằng lan truyền nhanh chóng khắp mảnh đất Lương Châu rộng lớn. Trong lúc nhất thời, gần như ai cũng biết tới cái tên Tào Bằng, càng hiểu thêm về những chiến công hiển hách của hắn.

Khương vương còn đang hoảng sợ liền tỉnh tâm lại.

Sau khi Khương Vương nhận được tin tức, lập tức lệnh nhi tử Kha Ngô mang theo lượng lớn lễ vật, đi tới Doãn Ngô bái kiến.

Ai có thể ở trước mặt đoạt được sự ủng hộ của Tào Bằng, vậy thì kế tiếp, người đó có thể đứng vững ở mảnh đất Lương Châu rộng lớn. Cùng lúc đó, Tào Bằng thi hành thiên hạ một nhà, thiên hạ cùng tư tưởng, những người Khương này cũng đều biết hết. Tào Bằng ở Hà Tây, cũng không có đối xử khác với Hồ Hán, mà đối xử rất bình đẳng.

Người Khương có thể giữ được thói quen cuộc sống của chính mình, có thể tự do mua bán.

Nhưng, bọn họ phải thừa nhận thân phận người Hán của mình, bởi vậy họ mới có thể sống yên ở Hà Tây.

Sau khi được quan phủ thừa nhận, nông trại của bọn họ, sẽ được bảo vệ, giao dịch của họ và người Hán không cần lo lắng là sẽ bị lừa gạt, mà là công bằng mua bán. Làm người ta kinh ngạc nhất đó là tháng năm vừa rồi xảy ra một vụ án. Một đám thương nhân Quan Trung, mua bán da lông ở Hà Tây, kết quả là dùng loại hàng kém chất lượng để đem ra trao đổi.

Người Khương trong địa phương đương nhiên không chịu đáp ứng, vì thế đôi bên đã xảy ra xung đột nghiêm trọng.

Thương nhân Quan Trung chết mấy người, thế nên đã kinh động tới quan phủ. Bộ lạc người Khương lập tức căng thẳng bội phần, lập tức triệu tập binh mã. Ai ngờ, ba ngày sau, những thương gia Quan Trung kia bị phạt tiền về hàng hóa phi pháp, lại bị phạt ba tháng khổ dịch. Đồng thời, quan phủ còn đem những hàng hóa mà thương gia Quan Trung này lừa được của người Khương, cũng bị bồi thường nặng. Mọi người đều nghĩ vụ việc tới đây chấm dứt. Nhưng ba ngày sau, người Khương đã đem kẻ giết người tới quan phủ, sau khi tra hỏi, quan phủ phán người Khương kia có giết người, nhưng sự việc là có nguyên nhân. Cho nên, phạt mười người Khương kia làm đồi Hồng Sa, thi hành án trong vòng ba năm, khiến người Khương báỉ phục.

Hà Tây đích thực đã đối xử một cách bình đẳng với Khương Hồ và người Hán.

Điều này cũng khiến các dị tộc Lương Châu có thiện cảm mạnh mẽ với Tào Bằng.

Đây là một viên quan tốt!

Nếu tới Hà Tây, đi hỏi người Khương Hồ, bọn họ sẽ không do dự nói cho người rằng Tào Bằng là người tốt.

Cũng chỉ một vụ án này thôi khiến danh vọng Tào Bằng ở Hà Tây càng thêm vang dội.

Bao gồm cả người Tây Khương ở Vô Uy cũng bắt đầu kê khai danh sách quan phủ, tỏ vẻ nguyện ý tham gia vào phủ chịu sự cai trị.

Thiên Đường lão vương rõ ràng là thấy được điều này, cho nên chiến sự ở Dịch Đạo chấm dứt không lâu, lập tức cử người tới thăm hỏi.

Chỉ tiếc lúc này Tào Bằng ở Dịch Đạo.

Thiên Đường tiểu vương Kha Ngô vẫn chưa được gặp Tào Bằng, chỉ nhận được sự tiếp kiến của Bàng Thống và Từ Thứ.

Từ Thứ bày tỏ, quận Kim

Thành nguyện tiếp nhận Thiêu Đường Khương, nhưng với điều kiện Thiêu Đường Khương phải chịu sự cai trị của quan phủ.

Đội danh sách hộ tịch đăng kí xong, triều đình ở Long Kỳ thành mở chợ, thuận tiện cho người Khương và Quan Trung buôn bán. Đường nhiên, sau khi mở chợ, phải hoàn toàn nằm trong pháp luật. Tuy nhiên Từ Thứ cam đoan, triều đình sẽ đối xử công bằng với những người Khương, tuyệt không ngược đãi. Không chỉ vậy, một khi thiết lập được chợ, quan phủ sẽ quản chế muối ăn ở Hà Niết, hoan nghênh người Khương ở Hà Niết đến quận Kim Thành cư ngụ.

Điều kiện như vậy, đối với Kha Ngô mà nói, cũng không hề khắc nghiệt.

Điều kiện sống ở Hà Hoàng gian khổ, vật tư thiếu thốn. Lương thực, muối ăn và nhu yếu phẩm của cuộc sống chịu ảnh hưởng rất lớn từ quận Kim Thành. Nếu có thể mở chợ, như vậy đối với những người Khương ở đây mà nói đó là phúc đức lớn lao.

Về phần danh sách...

Từ Thứ cũng nói, cũng không can dự quá nhiều vào công việc của người Khương.

Người Khương trị Khương, đây là cụm từ mới, nghe nói là do Tào Bằng nói ra. Kha Ngô có thể cảm nhận được, lợi ích lớn lao trong đó. Một khi chiếm được ủng hộ của quan phủ, Thiêu Đường Khương cũng đạt được lợi ích lớn.

Cho nên, Kha Ngô lập tức quyết định, nguyện ý quy thuận.

Để khiến Kha Ngô hoàn toàn yên tâm, Từ Thứ quyết định đưa Kha Ngô đến Dịch Đạo gặp Tào Bằng.

Kha Ngô đương nhiên cảm kích vạn phần.

Những người thông minh như Thiêu Đường lão vương không phải ít.

Cùng lúc đó, tin tức đại thắng ở Dịch Đạo cũng nhanh chóng truyền tới Võ Đô và Quan Trung.

Sau khi Mã Hưu biết được tin liền khóc lớn tiếng, lệnh cho ba quân để tang, thề tìm Tào Bằng báo thù rửa hận, nhưng, Dương Ngang phản đối, y đại diện cho Trương Lỗ kiên quyết phản đối ý định xuất binh của Mã Hưu.

- Nay Tào quân thế mạnh, sĩ khí Tây Lương thì giảm sút.

Lúc này xuất binh chỉ là hạ sách. Hơn nữa, Tào Hồng đã đưa quân ra Đại Tán quan, đóng quân Tây huyện. Với tình trạng trước mắt của quân Tây Lương, muốn công phá Tây huyện chỉ sợ vô cùng khó khăn. Ý tứ của chủ công, là mời Nhị công tử tỉnh táo lại, chỉnh đốn và sắp đặt binh mã ở Võ Đô, nghỉ ngơi lấy lại sức. Các đồ quân nhu cần thiết, chủ công ta sẽ cung cấp. Công tử hãy mau chóng tỉnh táo, thức tỉnh sĩ khí quân sĩ. Đợi khi binh hùng tướng mạnh, chủ công ta sẽ phối hợp với công tử xuất quân. Đến lúc đó, công tử quét ngang Lương Châu, báo thù phụ thân, cũng không muộn, công tử hãy suy nghĩ kỹ.

Lời nói thể hiện rõ Trương Lỗ không đồng ý để Mã Hưu dụng binh bây giờ.

Nếu Mã Hưu khư khư cố chấp, như vậy Trương Lỗ sẽ cắt đứt

việc cung cấp đồ quân nhu cho Mã Hưu.

Trong lòng Mã Hưu hiểu rõ, Mã Đằng chết trận, hai quận Kim Thành, Lũng Tây mất đi, quan hệ bình đẳng giữa Mã gia và Trương Lỗ, đã bị phá vỡ. Bọn họ đã trở thành lính hầu, chó bảo vệ của Trương Lỗ. Địa vị bình đẳng của hai bên, trong chốc lát trở thành mối quan hệ phụ thuộc. Mã gia phụ thuộc Trương Lỗ, đã không thể thay đổi.

Mã Hưu tuy rằng không đồng tình nhưng cũng không thể không gật đầu.

Dù sao, Mã gia ở Võ Đô cũng không có nhiều vốn liếng lắm. Mã Mã Đằng vừa chết, quân tinh nhuệ Tây Lương đình chiết sáu bảy nghìn, sớm đã không bằng trước. Nếu lúc này y phản bội Trương Lỗ, không hay Trương Lỗ có thể cấu kết với Tào Tháo, giáp công Mã gia.

- Một khi đã như vậy, Mã Hưu nguyện theo lệnh của Hán Trung vương.

Lúc nói những lời này, trong lòng Mã Hưu cảm nhận được sự khổ nhục vô cùng.

Mà Dương Ngang thì đắc chí, trở về Cổ Đạo.

Dương Ngang đi rồi, Mã Hưu tức giận đập hư hết dụng cụ bố trí trong nhà. Tuy nhiên, rất nhanh liền chuyển giận thành vui. Bởi vì, y nhận được tin tức của Mã Siêu. Mã Siêu sau khi ở Doãn Ngô gặp phục kích, bản thân bị trọng thương nặng, được Hồ Tuân cứu đi, trốn về Hà Quan. Kết quả Mã Siêu còn chưa bình phục, tin Mã Đằng chết đã truyền tới. Mã Siêu khí giận công tâm, lúc ấy sẽ tìm Tào Bàng báo thù, nhưng bị Hồ Tuân ngăn lại. Hồ Tuân nói, hiện giờ Tào Bàng thể mạnh, không thể tùy tiện tấn công.

Đại thù của lão tướng quân, đương nhiên phải báo.

Nhưng quan trọng là phải bảo toàn mạng bản thân.

Hà Quan không phải là lá chắn tốt, phải mau chóng rút lui, chạy tới quận Vô Đô hội hợp với Nhị công tử.

Mã Siêu nghe lời đề nghị của Hồ Tuân, đem tám trăm binh Tây Lương của Mã Đằng trước kia đang ở Hà Quan suốt đêm rút khỏi Hà Quan. Bọn họ chọn tuyến đường Thạch thành, đi qua du cốc nhỏ, tiến vào Hà Niết. Rồi sau đó, Mã Siêu nhanh chóng liên hệ với Hoàng Trung Sâm Lang Khương thủ lĩnh Vương Đồ, đồng thời thông qua Sâm Lang Vương đến được Khương Đạo. Tháng ba năm đó, Mã Đại dẫn tàn quân đi ngang qua Hà Hoàng, đến Vô Đô.

Tào Hồng biết được tin Dịch Đạo đại thắng, mừng rỡ vô cùng.

Đêm đó, y uống say mềm, lời tay La Đức cười mắng:

- Ta sớm biết, tên tiểu tử đó không phải chủ nhân chịu thiệt. Hưu Học dụng binh, như linh dương treo sừng, bắt giữ dấu vết. Mã Thọ Thành, làm sao có thể trở thành địch của Tào thị ta?

La Đức, lúc trước làm Tư Mã Trần quận hiện giờ được phong quan Tư pháp tham quân.

Chức vị này tương đương với cấp Sở Cục ngày nay, chủ trương đưa ra pháp luật cho địa phương này là Kinh Triệu, là thân tín của Tào Hồng.

La Đức gật đầu nói:

- Tướng quân là Kinh Triệu Doãn tuyệt đối không được liều lĩnh. Nếu Tào công tử đã dẹp yên loạn tặc Mã Đằng, tướng quân hãy lui về giữ Đại Tán Quan, rồi sau đó tới trình báo Hứa Đô. Những lo lắng của chủ công hiện giờ cũng được buông xuống, tin vui này truyền tới Hứa Đô, tất nhiên chủ công sẽ thoải mái hơn, cũng có thể vì Hứa Đô tăng thêm không khí vui mừng, người thấy sao?

Tào Hồng liên tục gật đầu:

- Đúng vậy.

Nhưng đến bản thân Tào Hồng còn không nghĩ rằng, đúng là do y lui về Quan Trung mới khiến Tào Bàng gây ra đại họa.

Từ nay về sau chuyện này không đề cập tới.

Sau khi giết chết Mã Đằng, Tào Bàng với tâm trạng uất ức tích lũy đã lâu giờ mới sáng sủa hơn chút.

Hắn mang theo Mã Đằng ngày hôm sau trở về Dịch Đạo, hội hợp với các tướng. Diêm Hành dù không tự tay giết Mã Đằng báo thù cho cha vợ Hàn Toại, nhưng nhìn thấy thi thể Mã Đằng trong lòng y cũng cảm thấy thư thái rất nhiều.

Tào Bàng thật ra không quên cam kết với Diêm Hành.

Sau khi trở về Dịch Đạo, hắn hạ lệnh ở ngoài thành Dịch Đạo, trên bờ sông Thao Thủy dựng một cây gậy thẳng đứng, giắt thi thể Mã Đằng ở đó mười lăm ngày, làm bọn đạo chích kinh sợ. Hiện giờ là thời đại tam quốc, đó là những việc thường thấy. Bêu đầu thị chúng, huyền thi thị chúng, cũng không phải là chuyện gì to tát. Diêm Hành vui vẻ nhận nhiệm vụ này.

Y tự mình ra tay, cầm dây trói trên thi thể Mã Đằng, rồi sau đó treo lên cái gậy cao tới năm trượng kia.

Phải treo như vậy thì buồn bực trong lòng Diêm Hành mới giảm đi được.

Đợi mười lăm ngày sau, Tào Bằng sẽ lệnh người đem thi thể Mã Đằng đưa tới Hứa Đô, coi như đã giải quyết xong tâm nguyện từ kiếp trước.

Còn về phần người Mã gia thì có mang ơn hay không?

Điều này với Tào Bằng vô can.

Đồng thời, Tào Bằng hạ lệnh sau khi đem thi thể Mã Siêu là Dương thị và những thành viên khác của gia tộc Mã Thị áp giải từ Cô Tang tới Dịch Đạo, đến lúc đó tính cả thi thể Mã Đằng mang hết tới Quận Võ Đô. Sắp xếp như vậy, coi như là hoàn thành được tâm nguyện cho Bằng Đức. Tuy nhiên, Tào Bằng không ngờ, đang bị áp giải trên đường, Mã tiểu thư lại giết chết hai gã thủ vệ, chạy trốn. Sau này, nàng lại càng lúc càng gây phiền toái cho Tào Bằng, khiến Tào Bằng khá đau đầu.

Nhưng lúc này, Tào Bằng cũng không biết những việc sau này xảy ra như thế nào.

Hắn trở về Dịch Đạo, sau khi xử lý chiến sự, Bằng Đức lại báo:

- Thạch Thao ở ngoài cửa, xin chịu nhận tội.

- Quảng Nguyên không sao chứ?

Tào Bằng ở ngoài đại sảnh, kéo tay Thạch Thao, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Sau khi hỏi han, hắn mới biết, hóa ra khi Thạch Thao xuất quan cứu viện Vương Mãnh, gặp phục kích của Mã Đằng, mang theo tàn binh bại tướng khó khăn chạy trốn. Sau khi Vương Mãnh chết, Thạch Thao vẫn muốn báo thù, lúc này lại gặp đoàn quân của Bằng Đức chuẩn bị tiến đến quận Lũng Tây cứu viện cho Vương Mãnh. Hai người gặp nhau liên hợp binh làm một, nấp trong Bạch Sơn Thạch chuẩn bị tập kích Mã Đằng. Nhưng Mã Đằng binh mạnh, phòng thủ nghiêm ngặt, khiến hai người không tìm ra cơ hội.

Thạch Thao cánh tay trần, quỳ trên mặt đất kêu:

- Công tử, Vương Đô Ủy căn bản không chết, chỉ vì lão tặc Vi Đoan, chậm chạp không chịu xuất binh cứu viện. Thậm chí khi Vương Đô Ủy bị nhốt ở thành Bạch Thạch, bị Mã tặc làm hại. Mã Đằng tuy rằng đáng chết nhưng tên Vi Đoan kia...Ta nhiều lần từng khẩn cầu, nhưng Vi Đoan vẫn một mực không chịu xuất binh cứu viện.

460. Chương 504 : Lương Châu Tuyệt Lớn

Sau một đêm tuyết rơi nhiều, khiến Hứa Đô bị bao phủ giữa một màn trắng xóa ánh bạc.

Trong phủ Lâm Nghi Hầu, Lưu Quang khoác một chiếc áo choàng bông thật dày, đứng nói hiên nhà, tĩnh không nhúc nhích. Thoạt nhìn, dường như y đang thưởng thức cảnh tuyết phủ trong hoa viên, nhưng những người hầu trong nhà đều biết từ hôm qua đến giờ, Lâm Nghi Hầu đều vẫn cứ như thế.

-Hầu gia, Quốc trượng đến rồi!

-Cho mời!

Lưu Quang đột nhiên như bưng tỉnh, trả lời một câu “cho mời”, đoạn cất bước đi về phía thư phòng.

Kể từ khi đi sứ Hung Nô, nháy mắt đã qua hai năm.

Nếu nhìn ở bề ngoài, thì chuyến đi sứ của y dường như không có tác dụng gì, chấm dứt trong thất bại. Nhưng trên thực tế, cùng với việc Hồ Trù Tuyên bị giết, Tả Hiến Vương nhanh chóng quật khởi, thành tích của Lưu Quang là không thể phủ nhận. Chỉ có điều những thành tích đó nhất thời còn chưa được nhìn ra mà thôi. Bởi vì, tuy Lưu Báo đã tự lập lên làm Thuyền Vu của Nam Hung Nô, ngồi giữ Thuyền Vu Đình, nhưng Khứ Ti Ưu vẫn chưa thần phục, nên diện tích mà Nam Hung Nô khống chế được cũng chỉ được ba phần năm so với lúc ban đầu. Hơn nữa, Khứ Ti và một nhánh bộ lạc Tiên Ti của Hà Tây lại bắt tay với nhau, mơ hồ có xu thế kiểm soát cả vùng Mạc Bắc. Các địa phận nằm ngoài khu vực Đại Hà, đều thuộc về tay của hai người này.

Lưu Quang có lý do để tin rằng, nhánh bộ lạc Tiên Ti đó, là đi ra từ trong tay của Tào Bằng.

Bọn chúng đến từ Hà Tây, theo lý mà nói là do bị quân Hán của Tào Bằng đánh, không còn cách nào phải rút ra khỏi Hà Tây. Nhưng, theo như tin tức từ Nam Hung Nô truyền về cho thấy, nhánh bộ lạc Tiên Ti này được trang bị tốt, quân nhu hùng hậu, thực lực không thể khinh thường, đáng sợ nhất là bọn chúng sở hữu những vũ khí hết sức tinh xảo. Nghe nói, những vũ khí đó đều là những khí giới mà quân Tào đào thải ra, khiến cho sức chiến đấu của nhánh quân Tiên Ti này trở nên rất mạnh. Đồng thời, bọn chúng còn không ngừng vận chuyển các đồ quân nhu, cung cấp cho Khứ Ti.

Đúng ra mà nói, cùng với việc Lưu Báo chiếm cứ được Thuyền Vu Đình, Khứ Ti đã bị rơi vào thế hạ phong.

Nhưng sau khi nhận được một lượng lớn đồ quân nhu, Khứ Ti bèn nhanh chóng khôi phục lại thế lực, hơn nữa lại có ý thu lại binh lực, đồn đóng thành một dải ở núi Đạn Hãn và thành Thụ Hàng. Còn Thân Đồ Trạch trước kia do Khứ Ti chiếm cứ, thì nay lại nằm trong sự khống chế của nhánh bộ lạc Tiên Ti kia.

Kể từ đó, Lưu Báo đành phải đối mặt với tình thế “lưỡng đầu thọ địch”.

Mạn chính bắc, do một trăm ngàn quân Khứ Ti kiểm soát, còn mạn tây, lại là gần năm mươi ngàn binh mã Tiên Ti, lăm le như hổ rình mồi.

Từ chỗ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, đến cục diện quân bình như hiện nay... cho thấy tình hình của Lưu Báo không được tốt lắm, thậm chí mơ hồ rơi vào thế hạ phong, đồng thời cảnh báo rằng cuộc chiến ở Hà Bắc sắp đến hồi kết thúc. Mặc dù Cao Can thất thế ở Hà Đông, nhưng cũng không bị đả kích quá lớn, ngược lại, dưới sự hiệp trợ của Viên Hi, y lại nhân cơ hội thu tóm luôn bộ lạc Ô Hoàn của Kha Tối, thoát cái lại trở nên lớn mạnh.

Sau khi bắt tay với Viên Hi, Cao Can lại chủ động kết đồng minh với Lưu Báo và cung cấp cho Lưu Báo một lượng đồ quân nhu lớn, giúp cho Lưu Báo đứng vững.

Kể từ đó, cục thế Nam Hung Nô dần dần ổn định, thỉnh thoảng trong những cuộc đối kháng với Khứ Ti, Lưu Báo vẫn hồi được chút ít tình thế xấu, nhưng nếu thực sự đợi đến lúc Lưu Báo hoàn toàn không chế được thế cục, hình thành sức mạnh hỗ trợ thì còn cần thời gian. Lưu Quang có cảm giác mơ hồ về một mối nguy cơ, y không biết được liệu y còn có thể kiên trì trong bao lâu, hoặc là Hán thất còn có thể kiên trì trong bao lâu... Đặc biệt là sau khi tin đại thắng Lương Châu được đưa đến, thì cảm giác về mối nguy cơ của Lưu Quang lại càng mạnh mẽ, thậm chí còn có một nỗi sợ hãi mơ hồ!

Tại sao trong số tông thân Hán thất ta không có nhân vật như Tào Bằng?

Lưu Quang cảm sách lên, nhưng không có lòng dạ nào lật xem.

Sau khi Mã Đằng chết đi, khắp một dải Chiếu Trung Thực, người nổi danh chỉ còn lại một mình Lưu Bị.

Nhưng hiện nay Lưu Bị đến thân mình còn khó giữ, ngay cả một chốn an thân cũng không có, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu của người. Tuy Lưu Bị ở Tân Dã, trong mấy lần giao tranh với quân Tào cũng có giành được chiến thắng, nhưng xét tổng thể mà nói, thì những thắng lợi của y cũng chỉ là mấy trò vật vãnh mà thôi.

So với đại thắng Lương Châu của Tào Bằng lần này, thì thành tích của Lưu Bị càng trở nên bé nhỏ, không đáng nhắc tới.

Tào Bằng giết chết Mã Đằng, cũng đồng nghĩa với việc mối đe dọa từ Tây Bắc với Tào Tháo đã tiêu tan. Tiếp theo, chỉ còn xem Tào Tháo làm thế nào để nhanh chóng đoạt lấy Lương Châu, và hoàn toàn khống chế trong tay mà thôi.

-Lâm Nghi Hưu!

Lưu Quang bất chợt bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, Phục Hoàn đã vào phòng tự bao giờ.

Y mặc trên người một bộ trường bào màu đen, ống tay áo rộng phất phơ, che dấu hoàn toàn cánh tay tàn phế. Bước vào phòng, Phục Hoàn hành lễ với Lưu Quang:

-Lâm Nghi Hưu, gọi người một lúc rồi, không thấy trả lời, người có tâm sự gì chăng?

Tinh thần của Phục Hoàn rất tốt, nhìn sắc mặt hồng hào, so với trước có phần mập mạp hơn.

Sau khi trải qua cái nạn gãy tay, dần dần Phục Hoàn trở nên mờ nhạt khỏi tầm mắt của những người trong triều, trở thành một người sống thanh tịnh không bon chen, hàng ngày đều ở nhà đọc Đạo Đức kinh, có vẻ hết sức tự tại. Nhưng Lưu Quang biết, trước giờ Phục Hoàn đều không hề làm việc.

Dưới cái vẻ ung dung với gió trăng kia, ẩn chứa một trái tim rực nóng mãnh liệt.

Phục Quân đã chết!

Khiến cho mỗi cảm hận của Phục Hoàn đối với Tào Đại càng trở nên mãnh liệt.

Ngoài mặt thì y rút khỏi sân khấu chính trị, nhưng vẫn âm thầm giúp Hán Đế lôi kéo người tài. Về điểm này, cứ nhìn vào số môn khách gia tăng đột biến trong nhà Phục Hoàn là có thể thấy được. Trong một năm qua, số thực khách của nhà Phục Hoàn lên đến con số hơn ngàn người, phần lớn đều là những thư sinh thanh lưu không gặp thời. Hàng ngày tụ tập bàn luận, bình luận phân tích tình hình chính trị đương thời, chỉ điểm giang sơn, đã trở thành một nét phong cảnh của Hứa Đô. Và kết quả mà đám người này tạo ra, là rất nhiều những tin đồn đại nhắm nhí, lưu truyền khắp đầu đường cuối ngõ ở Hứa Đô.

Ví như, Tào Tháo âm mưu đoạt triều soạn vị...

Chính sách đồn quá là hà khắc!

Hoặc có người còn nói, luật pháp mà Tào Tháo thi hành hiện nay mang hơi hướng của triều Tần tàn bạo, tất gây họa cho giang sơn.

Tuy nhiên, những lời này chỉ là lời đồn nhảm mà thôi, không có cách gì tìm ra ngọn ngành.

Lưu Quang khoát tay:

-Quốc trượng, mời ngồi!

Nào ngờ Phục Hoàn khẽ nhú mày, nhìn cánh bài trí những đồ gia dụng trong phòng, trầm giọng nói:

-Lâm Nghi Hưu dù sao cũng là Thái Phó đương triều, lại là hoàng thân quốc thích, cần phải giữ lễ mới phải, sao lại học đòi người ta, bày đặt những thứ đồ “kỳ dâm diệu kế”(ý nói là những thứ không giống ai) như thế này?

Những thứ “kỳ dâm diệu kế” mà Phục Hoàn nói tới, là chỉ chiếc ghế bành và bàn đọc sách trong thư phòng...

Lưu Quang cả cười:

-Quốc trượng, lễ nghĩa là ở trong lòng, sao phải câu nệ.

Luật lệ của tổ tông đều nằm cả trong tim của ta, ta không cần phải cho nói với người khác.

Một câu nói đó, khiến Phục Hoàn lập tức lộ ra nụ cười.

-Ta định cho người đi đến Quan Trung.

-Hử?

-Mã Đằng vô dụng, bị tên tiểu tặc đó giết.

Đến nay cục thế Lương Châu đều hướng tới nương tựa chỗ Tào lão nhi, không thể cứ ngồi mà nhìn. Quan Trung có nhiều danh gia vọng tộc, hơn nữa lợi ích lại gắn liền với nhau, liên hệ sâu xa. Ta định mượn sức của Quan Trung, giúp cho Vi Đaoan ngồi vững ở Lương Châu, cho Tào lão nhi mừng hụt một phen, thế nào?...

Lưu Quang ngăn người, ngón tay khẽ gõ gõ lên án thư.

Đây là thói quen của Tào Bàng, nhưng không hiểu vì sao lại bị Lưu Quang học được.

Ý của Phục Hoàn rất rõ ràng, chính là không thể để Tào Tháo hoàn toàn khống chế được vùng Lương Châu.

Quan Trung có các danh gia vọng tộc, đều có lợi ích rất lớn ở Lương Châu. Ví như Vi Đaoan, mượn đường của Lương Châu, buôn bán hàng cấm cho Khương Đế, kiếm chác lợi ích kinh người. Đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi, trên thực tế, số hào tộc ở Quan Trung không hề thua kém Trung Nguyên. Ví

như họ Đậu ở Bình Lăng, họ Vi ở Kinh Triệu, còn có họ Dương ở Hoàng Nông... những hào tộc như thế rất nhiều.

Tuy rằng hiện nay, những hào tộc ở Quan Trung không mạnh được như các thế tộc ở Trung Nguyên, nhưng nội lực thì vẫn có, là một lực lượng không thể xem thường.

Quan trọng nhất là các hào tộc ở Quan Trung đa số đều trung thành với Hán thất.

Ví như những gia tộc như họ Dương ở Hoàng Nông, họ Hoàng Phủ ở Lâm Kinh, đều một lòng trung thành với Hán thất.

Lưu Quang không khỏi khe khẽ gật đầu!

E rằng đây chính là chiêu cuối cùng mà Phục Hoàn có thể dùng để kiềm chế Tào Tháo...

-Vậy Vi Đao đó, liệu có chịu phối hợp không?

-Ta đã cho người đi trước liên lạc với Vi Đao, đồng thời ta chuẩn bị tung tin đồn ở Hứa Đô, tạo thanh thế cho Vi Đao, giúp hắn đoạt lấy binh quyền ở Lương Châu.

Ngụ ý trong lời nói là y muốn để cho Vi Đao là Châu Mục Lương Châu.

Vi Đao tuy là Thứ Sử Lương Châu, nhưng nếu đem so ra, thì vẫn thua kém hơn chức vị Châu Mục.

Lưu Quang nghĩ một lát:

-Quốc trưởng đã có ý như vậy, thì nên sắp xếp cho thỏa đáng. Việc tạo thanh thế cho Vi Đao, nên làm cẩn thận một chút, đừng để Tào Tháo biết được. Bên chỗ ta, sẽ cố gắng dẹp bỏ chướng ngại cho Quốc trưởng, khiến Bộ hạ đề xuất nghị luận trên triều.

-Vậy Phục Hoàn xin cáo từ!

Phục Hoàn bây giờ làm việc đều rất nhanh gọn dứt khoát.

Một khi thương nghị xong liền lập tức cáo từ rời đi.

Đối với cách làm việc này của y, Lưu Quang rất lấy làm hài lòng.

Chỉ ít, so với kiểu làm việc do dự, không quyết đoán, đầu voi đuôi chuột của một Phụ Quốc tướng quân hồi y chưa gãy tay, thì hiệu quả gấp trăm lần.

Tào Hữu Học, văn cờ của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu...

-Chủ công, lần này trở về Thu Đạo, cần phải tỏ ra hữu hảo hơn nữa với Tào thái thú.

Bây giờ Tào thái thú đoạt liền ba quận, thanh thế đang lớn, đến lúc đó khó tránh khỏi có những lời đắc tội. Thiếu niên đắc chí mà, phần lớn đều như thế... nếu chủ công muốn nhanh chóng thu về Lũng Tây, thì cần phải hạ mình một chút, như vậy chắc hẳn cũng không đến nỗi làm khó dễ.

Bên tai Vi Đao còn văng vẳng lời nhắc nhở của Dương Trác.

Cùng với sự lắng xuống của chiến sự ở Lũng Tây, y lại trở về Dịch Đạo, việc thu hồi lại Lũng Tây trở thành việc vô cùng cấp bách.

Lũng Tây, nhất định phải nhanh chóng lấy lại.

Còn quận Kim Thành, cũng phải nhanh chóng thu hồi. Vi Đao đoán hiểu rất rõ tầm quan trọng của Lũng Tây và Kim Thành, chỉ có nắm chắc được hai quận này trong tay thì mới có thể kê cao gối ngủ ngon. Nhưng vấn đề là, liệu Tào Bằng có cam tâm tình nguyện trao trả lại cho y hay không?

Bánh xe chuyển động, phát ra những tiếng lộc cộc.

Những mảnh băng bị nghiền vỡ văng sang hai bên, vương vãi trên mặt đất.

Đối với viên thuộc hạ già Dương Phụ này, Vi Đao hết sức tin tưởng.

Nhưng trong lòng y lại cảm thấy rất không yên, đồng thời cũng có chút không thoải mái.

Mã Đằng cướp đi Lũng Tây, đuổi Vi Doan hấn phải chạy khỏi Lũng Tây đến Hán Dương; Còn Tào Bằng, đã đoạt lại Lũng Tây trong thời gian rất ngắn, thậm chí còn đoạt luôn lại cả quận Kim Thành. Việc này rõ ràng chứng tỏ rằng Vi Doan hấn bất tài, là một cái bạt tai quá mạnh, khiến cho Vi Doan rất khó chịu trong lòng. Phải biết rằng, lúc trước là do y nghe và tin theo Mã Đằng, nên mới để mất Lũng Tây.

Ra sức xoa bóp trên mặt một lát, Vi Doan đột nhiên vén rèm xe lên.

-Nguyên tương!

-Phụ thân...

Vi Khang nghe thấy Vi Doan gọi, vội giục ngựa lên trước:

-Phụ thân, sao thế?

-Đến đâu rồi?

-Đã qua núi Bạch Thạch.

Vi Doan do dự một lát, thấp giọng nói:

-Truyền lệnh xuống dưới, tối nay trú lại núi Bạch Thạch, đợi trời sáng rồi khởi hành tiếp.

-Hả?

-Lòng ta rất không yên.

Vi Doan nhẹ giọng giải thích, lại giống như đang nói với chính mình.

Vi Khang là một đứa con hiếu thảo, cha đã nói như vậy rồi, y không tiện từ chối, bèn gật đầu đáp lại.

Vì thế, đoàn xe bèn ở lại dưới chân núi Bạch Thạch!

Núi Bạch Thạch này nằm giữa huyện An Cố và huyện Thủ Dương.

Nơi này trước kia vốn là địa bàn của Mã Đằng, do hai đại tướng Thành Nghi và Lương Hưng trấn thủ. Tuy nhiên, sau khi Mã Đằng chết, An Cố và Thủ Dương cũng trở nên vô cùng nguy cấp. Hai người này vốn là thủ hạ sát bộ tướng dưới trướng Hàn Toại, nhưng bởi vì Hàn Toại chết, nên họ quy thuận Mã Đằng, không được xem là thân tín của Mã Đằng, lại là hàng thần, nên có chút xấu hổ.

Sau khi quy thuận Tào Bằng, ngoại trừ việc đoạt lấy Dịch Đạo, lập chút công huân ra, Mã Ngoạn còn chủ động đề xuất với Tào Bằng, rằng hấn nguyện ý đi chiêu hàng hai người Thành Nghi và Lương Hưng. Sau đại chiến Dịch Đạo, Mã Ngoạn không lập được chút công lao nào, về cơ bản chỉ là đứng trong thành xem náo nhiệt mà thôi. Đến nay cuộc đại chiến sắp kết thúc, tiếp ngay sau đó sẽ là màn luận công ban thưởng, đương nhiên Mã Ngoạn cũng hy vọng kiếm thêm cho mình chút công lao.

Y và Thành Nghi, Lương Hưng vốn đều là sát bộ tướng, quan hệ trước giờ không tệ.

Cho nên xung phong nhận việc đi đến An Cố, vừa đặt vấn đề với Thành Nghi, Lương Hưng, hai người liền lập tức thuận theo, biểu thị tình nguyện thần phục.

Cho nên, An Cố và Thủ Dương hiện nay đều do Tào Bằng chiếm lĩnh.

Vốn dĩ Vi Doan định cho hai bộ tướng của mình là Khổng Tín ở Tương Võ, và Vương Linh ở Chương huyện ra tay, đoạt lấy hai huyện An Cố và Thủ Dương. Dù sao, nếu y lấy được hai huyện đó, thì ít nhiều cũng vẫn hồi được chút ít thể diện trong vụ bị Mã Đằng đuổi đi.

Nhưng không ngờ rằng, Tào Bằng không để cho y có cơ hội chấm dứt, ra tay lấy luôn hai huyện.

Đồng thời, lại lệnh cho Diêm Hành trấn thủ Thủ Dương, Mã Ngoạn trấn thủ An Cố. Mã Ngoạn còn đỡ, chứ còn Diêm Hành thì đúng là một viên mãnh tướng, Vương Linh, Khổng Tín hai người bọn họ tuy đều là những tướng thiện chiến kiêu dũng, nhưng cũng không dám đụng chạm tới thứ sắc bén như Diêm Hành.

Càng không cần nói tới chuyện ở Thu Đạo còn có một Tào Bằng ngồi đó, trong tay có vô số tinh binh mãnh tướng. Trong khi đó Lâm Thao lại bị Cam Ninh Hách chiếm lấy... hai người này, một người xuất thân là

môn hạ của Tào Bằng, bây giờ tự lập môn hộ, còn một người kia thì vẫn giúp sức dưới trướng Tào Bằng, không phải hạng thường.

Lại thêm Tào Hồng ở Đại Tán Quan, cùng với Trần Quân ở Tây huyện nữa.

Khổng Tín, Vương Linh cho dù có lá gan to đến mấy, cũng không dám chọc đến Tào Bằng, không cần thận có thể sẽ bị Tào Bằng nhổ đến tận gốc.

Trời đã tối!

Mây đen vần vũ...

Vi Đoan tâm trạng không yên, đi đi lại lại trong trướng, có vẻ vô cùng nôn nóng.

-Phụ thân, người...

-Nguyên Tương, con nói xem Tào Hữu Học đó, có thật là hấn chịu trao trả Lũng Tây cho ta không?

Vi Khang gãi gãi đầu, không biết đáp sao cho phải.

Trên thực tế, vấn đề này không nói chắc được, dù sao theo như Vi Khang thấy, nếu đổi lại là y, sau khi dốc hết tâm tư đoạt được Lũng Tây, tuyệt đối không có chuyện dễ dàng giao ra. Nhưng những lời như thế, sao y có thể nói với Vi Đoan?

-Chắc là hấn sẽ trả.

Dù sao phụ thân cũng là Thứ Sử Lương Châu, còn Tào Bằng chỉ là Thái thú Hà Tây mà thôi. Hiện nay hấn chiếm cứ quận Võ Uy, đã là danh không chính ngôn không thuận, nếu lại bá chiếm thêm Lũng Tây, e rằng sẽ khiến người dị nghị. Theo như con thấy, hấn nhất định sẽ giao ra, chỉ có điều đến lúc đó, phụ thân khó tránh phải đánh đổi thứ gì đó. Tào Hữu Học đâu phải tên ngốc, nếu hấn lấy danh nghĩa Thái thú một quận mà bá chiếm hết Lương Châu, chưa cần nói đến ai khác, chỉ e rằng bọn Dương Nghĩa Sơn cũng không chịu. Càng không cần nói đến những gia tộc ở Quan Trung, họ đều có lợi ích ở Lương Châu... phụ thân yên tâm, hấn sẽ giao Lũng Tây ra, nhưng sẽ có chút trắc trở...

-Ừ!

Vi Đoan không khỏi phần chấn tinh thần.

"Không sai, ta mới là Thứ sử Lương Châu, Tào Bằng hấn chỉ là Thái Thú của một quận bên dưới mà thôi.

Nghĩa Sơn nói không sai, hấn tuổi trẻ đắc trí, đến lúc đó ta chỉ cần hạ mình một chút, tự nhiên sẽ đòi lại được.

Đợi ta ổn định được Lũng Tây rồi.. Hừ..."

Nhưng trong lòng y lại nổi lên một mối băn khoăn.

"Lúc trước Vương Mãnh bị Mã Đằng vây đánh, ta thấy chết không cứu, gây nên cái chết của Vương Mãnh, nếu như để Tào Bằng biết được thì sẽ thế nào?"

Cũng may, những người biết việc này cũng không nhiều.

Ngoài cha con y ra, cũng chỉ có Thạch Thao biết mà thôi.

Khi ấy Thạch Thao từng đến Thu Đạo, khẩn xin Vi Đoan xuất binh tương trợ, nhưng Vi Đoan cự tuyệt... cũng may, hiện giờ tung tích của Thạch Thao không rõ, nhiều khả năng là trong lúc cứu viện Vương Mãnh đã bị Mã Đằng giết rồi. Uhm, chết hay lắm! Nếu như Thạch Thao còn sống, thì tất sẽ là một mối phiền toái. Bây giờ hấn chết rồi, thiết nghĩ Tào Bằng cũng không có cách gì biết được chân tướng sự việc...

Vi Đoan đột nhiên có chút hối hận!

Y hối hận tại sao lúc đầu lại tin vào lời nói dối của Mã Đằng, ngồi nhìn Vương Mãnh chết trận ở Bạch Thạch.

Tuy nói rằng Vương Mãnh này là con người ngay thẳng, không biết a dua, nhưng tổng thể mà nói, vẫn luôn giữ sự tôn trọng nhất định đối với Vi Đoan.

“Nếu như Vương Mãnh chưa chết, không chừng chuyến này về còn có thể nói tốt cho mình vài lời, sẽ bớt được nhiều phiền toái...”. Nhưng lại nghĩ, nếu như Vương Mãnh không chết, thì chưa chắc y đã bị mất Lũng Tây, bị Mã Đằng đánh cho thê thảm không khác gì con cho của nhà có tang.

-Phụ thân? Phụ thân?

Tiếng gọi của Vi Khang khiến Vi Đoan bừng tỉnh trong cơn trầm tư.

-Hả?

Vi Đoan đột nhiên bừng tỉnh, cười gượng nói:

-Nguyên Tương không phải lo, phụ thân không sao.

Chỉ là một đường bồn ba, có chút mệt... con cũng vất vả rồi, nghỉ sớm chút đi, sáng sớm mai còn phải lên đường.

Vi Khang gật đầu, cáo từ đi ra.

Nói chuyện với con trai một lúc, trong lòng Vi Đoan dường như thấy dễ chịu hơn nhiều.

Y ngồi xuống, cầm lấy một quyển sách, ngồi đọc dưới ánh đèn. Sách, đó là cuốn “Đông Quan Hán ký” do Thái Ung năm xưa biên soạn. Sau khi Thái Ung chết, cuốn sách này cũng thất lạc theo, cũng may con gái của Thái Ung là Thái Diêm cũng từng được đọc sách, nên chép lại theo trí nhớ.

Sau này Vi Đoan cho ngoài in lấy một bản, thường mang theo để đọc.

Trước kia, mỗi khi trong lòng không yên, chỉ cần đọc sách là sẽ bình tĩnh lại.

Nhưng hôm nay không hiểu tại sao, không thể bình tĩnh được...đột nhiên, một cơn gió tốc tung màn trướng, thổi ngọn đèn lay lắt chập chờn, lúc tối lúc sáng. Vi Đoan trong lòng phiền muộn, bèn khoác áo đứng lên, cất bước đi ra ngoài trướng. Nhìn thấy ngoài trời tối đen như mực, gió mây vần vũ, gió lớn nổi lên, gào thét vi vu, mấy căn lều trướng nhỏ bị gió thổi ngã, lính tốt nhón nháo chạy ra.

Cột cờ lớn đổ ập xuống đất.

Khiến cho trong lòng Vi Đoan không khỏi phát run...

Nhưng bông tuyết to cỡ lòng ngỗng, hình ngôi sao tới tấp rơi xuống.

Chỉ trong chớp mắt, trời đất biến thành một màu tuyết trắng, khiến người ta cảm thấy một nỗi tịch liêu trời dầy trong lòng...

Tuyết thật lớn!

Vi Đoan khoanh tay đứng đó: “đây có lẽ là trận tuyết lớn nhất kể từ khi vào đông...”

Hôm sau, gió ngừng.

Tuyết vẫn rơi, mặt đất phủ lên một lớp tuyết dày, có thể ngập qua mắt cá chân.

Đoàn xe lại khởi hành, nghiền lên mặt tuyết, phát ra những tiếng lạo xạo. Do vì tuyết rơi quá lớn, khiến cho đường xá cũng trở nên rất khó khăn. Vốn dĩ đi từ núi Bạch Thạch đến Dịch Đạo chỉ cần nửa ngày, nhưng đoàn người của Vi Đoan phải mất trọn gần một ngày.

Sắc trời đã chuyển tối, khi tuyết ngừng rơi, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng tường thành của thành Thu Đạo.

Dưới ánh hoàng hôn, tường thành Thu Đạo hiện ra nguy nga, soi bóng bên bờ sông, toát lên một vẻ cổ kính hào hùng...

Vi Đoan thở hắt ra một hơi, tâm trạng cũng lấy lại sự bình tĩnh, tí hí mắt, nhìn tới Thu Đạo ở phía xa, trong lòng trào lên một cảm giác thân thuộc chưa từng có.

“Ta, rốt cuộc đã trở về rồi!”

-Truyền lệnh xuống, lệnh cho đội xe tăng tốc.

Vi Doan nói xong, đang định buông rèm xe xuống... thì thấy Vi Khang giục ngựa lên trước, dừng ở trước xe, đoạn xoay người nhảy xuống.

-Phụ thân, Thái thú Hà Tây Tào Bằng, dẫn theo các quan viên lớn nhỏ, đã ra ngoại đình mười dặm nghênh đón.

-Hả?

Vi Doan giật mình, lộ rõ vẻ vui mừng ra mặt.

Tào Bằng đích thân ra khỏi thành nghênh đón, chứng tỏ rằng hắn coi ta là cấp trên. Nói một cách khác, chắc chắn Tào Bằng sẽ trao trả Lũng Tây.

Nếu Tào Bằng đã thể hiện đủ sự tôn trọng, thì một người xuất thân vọng tộc như Vi Doan cũng không thể thất lễ.

Y từ trên xe bước xuống, chỉnh đốn y phục, rồi ra lệnh:

-Đánh cờ hiệu, Nguyên Tương cùng ta tiến về phía trước.

461. Chương 505 : Nguyện Theo Hầu Trước Ngựa

Tuyết, đã ngừng.

Nhưng gió vẫn chưa ngừng...

Gió không lớn, thổi qua cánh đồng tuyết, cuộn lên từng cuộn tuyết xoay tròn, xoay tròn rồi tan biến không để lại dấu vết.

Tào Bằng khoanh tay đứng trong Thập Lý đình, thần sắc có vẻ rất bình yên, chỉ ít thì từ trên mặt hắn, không thể nhìn ra chút bóng dáng của hi vọng ái lạc, hết thấy đều bình yên như thế. Chỉ có con người không ngừng chớp động đó, là biểu hiện cho sự kích động trong lòng hắn mà thôi.

Gió thổi qua, tóc ta áo báo đen trên người hắn bay phấp phật.

Tào Bằng không nói một lời nào, lẳng lặng đứng ở đó, nhìn thì có vẻ cung kính, nhưng thực ra lại khiến người ta cảm nhận được một khí thế hết sức hùng dũng.

Bàng Thống đứng sau lưng hắn, khe khẽ thở dài một tiếng.

“Hữu Học, dường như đã hạ quyết tâm rồi!”.

Bàng Thống mới gấp rút trở về sau khi cuộc chiến ở Dịch Đạo kết thúc được bốn ngày.

Vốn dĩ, hắn và Từ Thứ dự tính để Tào Bằng kiên trì thêm mười ngày, đợi sau khi chính đồn binh mã xong, mới từ Dịch Đạo tới cứu viện. Dù sao đi nữa, quân Tào cũng đã chinh chiến một đường từ Tây Lương đến đây, tuy không phải trải qua trận chiến nào quá khốc liệt, nhưng vó ngựa cũng không dừng qua, đi suốt ngày đêm. Khi đội quân đến được Doãn Ngô, thì quân tốt hết thấy đều sức cùng lực kiệt, tình trạng kiệt quệ không chỉ về thể chất, mà còn về cả tinh thần.... cho dù biết là đã chiến thắng đó, nhưng trước khi được xác nhận chắc chắn, thì không một ai dám lơ là cảnh giác. Lộ trình vốn phải đi mười ngày, nay chỉ dùng không đến năm ngày đã đánh đến nơi, nổi vất vả mệt mỏi đó kể sao cho xiết.

Không ngờ rằng, Tào Bằng đã thắng!

Hơn nữa lại chiến thắng một cách gọn gàng sạch sẽ, một chiến thắng rất đẹp.

Dùng một đội quân mấy ngàn người, đánh thắng ba mươi ngàn quân Tây Lương, có thể gọi là kỳ tích. Sau khi Từ Thứ biết tin cũng phải giật mình chấn động, vốn y cũng định đến, nhưng vì Doãn Ngô quá nhiều sự vụ, hết sức phức tạp, căn bản không để cho Từ Thứ bứt ra.

Phí Ốc hết sức thông minh, sau khi biết tin Dịch Đạo đại thắng, bèn hoàn toàn buông tay, giao Doãn Ngô cho Từ Thứ.

Bây giờ thì y đang ngồi ở nhà chờ đợi, đợi mệnh lệnh đến Trương Dịch nhậm chức... đồng thời, y lại triệu hồi Phí Long từ Lạc Đô cốc trở về, căn dặn đủ điều. Từ Thứ không thể rút ra mà đi được, nên đành để cho Bàng Thống đến một mình. Dù sao trên lĩnh vực sử lý chính sự, thì Bàng Thống cũng có tài học, đủ để giúp cho Tào Bàng rảnh tay. Chỉ có điều, Bàng Thống không ngờ rằng...

Cuộc tranh chấp vào mấy ngày trước, cũng là cuộc tranh chấp kịch liệt nhất kể từ khi Bàng Thống và Tào Bàng quen biết nhau.

Khi Tào Bàng biết chuyện, rằng cái chết của Vương Mãnh còn có nguyên nhân khác, lập tức nổi trận lôi đình. Cũng chính vào lúc này, từ Lâm Thao có tin đưa đến, báo Cam Ninh đã thu phục được huyện Lâm Thao, còn Vương Mãnh vẫn chưa chết, khiến cho Tào Bàng bình tĩnh lại được chút ít.

-Hữu Học, không thể kích động!

Bàng Thống khuyên Tào Bàng:

-Hiện giờ người phải khó khăn lắm mới gầy dựng được cơ nghiệp tốt như vậy, nếu lúc này kích động, chỉ e là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Một khi người không có mặt ở Lương Châu, ai có thể gánh vác nổi những việc lớn như vậy? Những kế hoạch người đã vạch ra, những việc người đã chuẩn bị, ai có thể chấp hành một cách thỏa đáng? Hữu Học, nhất thiết không được vì chút kích động nhất thời mà đánh mất đi cơ hội tốt.

Dưới ánh đèn, Tào Bàng rắc chút bột mài lên lưỡi đao bằng thép, đoạn cẩn thận chà lau.

Một lúc lâu sau hần mới ngẩng đầu lên, trầm giọng hỏi:

-Sĩ Nguyên, người nói xem, tất cả những việc ta đã làm là vì cái gì?

-Hả?

-Vì vinh hoa phú quý sao?

Tào Bàng cười, lộ vẻ khinh thường:

-Tình cảnh hiện tại của ta, đâu chỉ là vinh hoa phú quý? Mấy năm trước, số tiền lời mà ta thu được ở Hải Tây phải tới con số hàng triệu lượng vàng. Nếu chỉ là vì vinh hoa phú quý, sao ta phải đem số tiền tài đó đổ vào Hà Tây?

Ta cứ ngồi ở trong nhà, ngồi mát ăn bát vàng.

Chỉ riêng dựa vào Ngân lâu (ngân hàng), mỗi tháng cũng thu được một trăm ngàn tiền, việc gì phải khổ sở ở Hà Tây, chịu hai năm lạnh giá khủng khiếp, dốc hết tâm sức?

Nói đoạn, hần đứng lên, tra lưỡi đao thép vào vỏ.

-Ta từng nghĩ, không thẹn với trời, gánh vác xứ mệnh vì dân, tích lũy tuyệt học cho tương lai, mở ra cuộc sống thái bình cho vạn thế... ta muốn nhanh chóng kết thúc buổi loạn thế này, nhưng lại phát hiện ra, lực lượng của bản thân quá nhỏ bé. Nếu như ta nói với người, cuộc chiến loạn này sẽ kéo rất dài, thậm chí đến hàng trăm năm, đến lúc Trung Nguyên mười phe không còn nổi một, ngoại tộc tràn vào, vậy thì sẽ thế nào? Có lúc, ta không dám nghĩ... Chúng ta tính tới tính tui, cuối cùng lại tự đẩy mình vào vòng. Chúng ta tự cho là mình rất thông minh, nhưng thực tế thì sao? Ngu xuẩn nhất, lại chính là những người như chúng ta...

Bàng Thống ngăn người!

Hần có chút không hiểu với những điều Tào Bàng nói.

Tào Bàng quay lại ngồi xuống, trầm giọng nói:

-Nếu muốn nhanh chóng dẹp yên loạn thế, thì phải nhanh chóng giải quyết những vấn đề đó.

Điều đó không phải cứ ngồi chiếm một thành một trì là đã có thể thành công.

Đại thế thiên hạ hiện nay, ai có nghiệp nấy rõ ràng. Từ thời Đông Trác tới nay, hào kiệt cùng kẻ vai nổi dậy, các châu các quận đều nhiều không kể xiết. Còn về phần Viên Thiệu, kẻ danh tiếng nhỏ bé, ít người phò tá, thì Tào Công dần dần ắt sẽ khắc chế được. Nhờ thiên thời và nhân hòa, Tào Công có thể chiếm giữ được

mạn nam sông, công đánh mạn bắc sông, đóng quân Quan Trung, cướp lấy Lương Châu, thế mạnh thống nhất phương bắc của người, đã đến mức không ai có thể ngăn nổi...

Tào Công phụng mệnh Thiên tử chứ không xưng thần, nổi danh đại nghĩa, không ai có thể tranh giành.

Tôn Quyền ở Giang Đông, lịch sử ba đời, có sông lớn ngăn giữ, lại có hiền thần theo phò, trước mắt chưa đụng đến được, phải đợi tính kế lâu dài... nhưng, y cũng chỉ có thể an phận một cõi, sớm muộn cũng bị diệt, khó thành đại sự. Đợi Tào Công bình định xong phương bắc, nhất định sẽ đánh đến Kinh Tương. Nếu Tào Công có được Kinh Tương, miền bắc sẽ có lợi thế của hai dòng sông Hán Thủy, Miện Thủy, phía nam có Nam Hải; đông giáp Ngô Trung, nam thông Ba Thục, chỉ cần gươm tay là có thể bình định được giang sơn. Một bá chủ hùng mạnh như người, tất thành đại nghiệp. Lưu Chương, Trương Lỗ nắm giữ vùng đất Thiên Phủ, dân giàu nước mạnh, nhưng lại không đủ sức gìn giữ cái đã có. Ta có một kế, có thể khiến cho Thiên Phủ dậy tiếng kêu than, sớm muộn cũng phải đầu hàng. Biện số duy nhất, chính là Lưu Bị đang sống nhờ ở Kinh Châu. Người này cũng là bậc kiêu hùng, nhưng cũng chỉ là loài cá chép sống trong ao hồ mà thôi, chưa gặp thời chưa thể hóa rồng được...

Ta, tài trí mưu lược không bằng Tào Công, kiên trì nhẫn nại không bằng Lưu Bị, ân trạch không sánh được Tôn Quyền.

Nếu cố muốn trở thành chư hầu, thì kết quả...

Mong muốn của ta, là sớm ngày có thể kết thúc cuộc đại chiến ở Trung Nguyên này, giữ lại chút nguyên khí cho thiên hạ. Ta nguyện suốt đời trú ở biên cương phương bắc, làm lá chắn cho Trung Nguyên ta. Đại trượng phu ngoài việc giữu võ giương oai ra, thì là kiến lập công huân, ta thực không muốn tiếp tục làm tiêu hao nguyên khí của Cửu Châu nữa.

Bàng Thống há mồm trợn mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Tào Bằng trải lòng mình, nói cho người khác nghe về lý tưởng của y.

Bàng Thống vừa thấy có chút mất mát, vừa có chút khiếp sợ.

Không vì điều gì khác, mà chỉ bởi những lời nói này của Tào Bằng...từ trước đến giờ, Bàng Thống đều hy vọng phò tá Tào Bằng xây dựng cơ nghiệp, nhưng rốt cuộc là xây dựng cơ nghiệp gì? Ngay cả bản thân y cũng không rõ. “Không thẹn với trời, gánh vác xứ mệnh vì dân, tích lũy tuyệt học cho tương lai, mở ra cuộc sống thái bình cho vạn thế”. Những lời này nghe thì rất đẹp, nhưng chỉ là những lời nói sáo rỗng mà thôi.

Trên thực tế, điều mà dân chúng yêu thích nhất, không phải chính là thế hay sao?

Một câu khẩu hiệu trống rỗng, đã khiến cho bao nhiêu thanh niên nhiệt huyết bỏ mạng.

Mãi cho đến một ngày, có một vĩ nhân nói ra chân lý “cướp lấy chính quyền”, thì mới chỉ ra được con đường sáng.

Cái gì là “sự nghiệp vạn thế”?

Làm thế nào để không thẹn với trời? Làm thế nào để gánh vác xứ mệnh vì dân? Làm thế nào để tích lũy tuyệt học cho tương lai? Làm thế nào để mở ra cuộc sống thái bình cho vạn thế?

Bàng Thống lúc này dường như có chút hiểu ra.

Tào Bằng tự xác định vị trí của mình rất rõ ràng, hẳn không phải là một người có thể làm bá chủ!

Điều mà hắn muốn làm, là giữ lại chút nguyên khí cho vùng đất Cửu Châu rộng lớn... Nghĩ cho kỹ, thì kể từ sau khi Tào Bằng theo nghiệp sỹ đến nay, công lao trác tuyệt, nhưng những trận chiến mà hắn thực sự tham gia thì có bao nhiêu? Hầu như tâm tư của hắn, đều đặt cả vào việc mở rộng đồn điền, mở đường buôn bán, giúp bá tánh an cư lạc nghiệp. Nói rằng tài học của hắn hơn người, nhưng đến nay cũng chẳng để lại được bao nhiêu sách quý.

Mấy cuốn sách văn mà Tào Bằng viết, chẳng qua là thể hiện cốt cách và khí tiết của mình mà thôi...

Những bộ sách có thể nói là nổi danh của hắn, có thể kể như Thiên Tự Văn, hay là Tam Tự Kinh... Tuy cái tên Tào Tam Thiên nổi danh vang dội, nhưng nếu nghĩ kỹ, thì sẽ phát hiện ra những sách mà hắn viết, đều

là nói về việc làm thế nào để mở mang dân trí, dạy dỗ nhân tài, chứ không phải viết sách để lưu tên sử sách, thuyết giáo thiên hạ.

Tào Bằng không muốn tranh giành thiên hạ, cố nhiên là khiến cho người ta thất vọng...

Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc này, Bằng Thống có được cảm giác nhẹ nhàng thoải mái một cách khó tả.

Chí ít ra, thì hẳn cũng là một người thực tế, làm việc nghiêm túc, chứ không phải là hạng mở mồm ra là rao giảng đạo đức, huênh hoang khoác lác.

Tuy không thể phò tá hẳn trở thành một bá chủ, nhưng lại có thể làm bạn tri kỷ trong đời.

Chẳng phải người ta thường nói “có một người tri kỷ, chết cũng không đáng tiếc” đó sao.

Bằng Thống cảm thấy, y đã tìm được một người tri kỷ, người mà y có thể phó thác sở học suốt đời của mình.

Rõ ràng là có thể soán lấy thiên hạ, nhưng lại vì lo cho chúng sinh, mà từ bỏ hoàng đồ bá nghiệp, khí phách đó đến chừng nào, tấm lòng đó đến chừng nào?

Rất lâu sau, Bằng Thống đứng lên, vái lạy sát đất:

-Ta có người bạn như Hữu Học, đúng là vừa đáng mừng vừa đáng buồn.

Tuy nhiên, Hữu Học không muốn để cho Cửu Nguyên mất hết nguyên khí đúng là việc tốt, nhưng cũng xin Hữu Học nghĩ cho mình sau này, mà chuẩn bị trước đi.

Bằng Thống bắt tài, nguyện cũng hiền đệ giương oai bên ngoài biên ải, kiến lập sự nghiệp không có công danh vậy.

Nhưng bất kể Hữu Học có tán đồng hay không, Lương Châu trước sau cũng là cơ nghiệp của Hữu Học, Hà Tây, Võ Uy lại càng trọng yếu. Nếu hiền đệ đã quyết ý như vậy, thì Bằng Thống xin làm Thái thú Hà Tây, tiến cử Tử Sơn làm Thái thú Võ Uy, bảo vệ mạn tây bắc cho cơ nghiệp của hiền đệ...

Từ trước tới giờ, Bằng Thống đi theo Tào Bằng, không mưu cầu thứ gì.

Y chưa từng xin Tào Bằng một chức quan dù nhỏ nhất, những chức vị mà y đảm nhiệm, phần lớn đều là Tào Bằng chủ động ban cho.

Thế mà bây giờ, y lại chủ động cầu xin một chức quan.

Ý tứ thì đã rất rõ ràng, đó là quyết không để hai quận Hà Tây và Võ Uy lọt vào tay người khác. Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Bằng Thống, hẳn thậm chí đã chuẩn bị tinh thần, rằng sau khi Bằng Thống nghe được những lời này của hắn, sẽ chuẩn bị phải tay bỏ đi.

Thế nhưng Bằng Thống lại ở lại.

Với tài năng của Bằng Thống, làm thái thú một quận không có gì khó.

Trong khi đó quận Hà Tây chỉ là một quận trực thuộc, hơn nữa vị trí địa lý và diện tích cũng xác định rằng, quận Hà Tây sẽ không thể có được địa vị cao.

Bằng Thống nguyện ý ở lại, đã cho thấy rõ lòng chân thành của y...

Tào Bằng không những mừng rỡ khôn kể xiết, ngay trong ngày hôm đó còn viết luôn tấu chương, sai người gấp rút vượt sáu trăm dặm đường, đưa về Hứa Đô, báo lên phủ Thượng Thư.

Về cơ bản, những người mà Tào Bằng tiến cử, phần lớn đều được Tuần Úc chấp nhận.

Bằng Thống xuất thân danh môn, khi còn ở Hứa Đô cũng có qua lại với Tuần Úc, nên chắc cũng không có khó khăn gì lắm. Còn về phân bộ chất càng đơn giản hơn... y từng làm Hải Lăng Ủy, lại từng đảm nhiệm chức Hải Tây Lệnh, chủ trì qua việc an trí đồn điền ở Hải Tây, thành tích chính trị lớn lao. Vốn dĩ, Tào Tháo muốn điều y về chỗ mình, đảm nhiệm chức Tư Không Từ Tào, đó cũng là một chức vụ hết sức hiển hách.

Thế nhưng Bộ Chất lại đến Hà Tây.

Để y đảm nhiệm Thái thú Võ Uy, chắc bên chỗ Tào Tháo cũng không có ý kiến gì.

Bất luận kết quả thế nào, hai người này cũng đều có thể tiếp tục những quy hoạch của Tào Bằng một cách rất tốt, chắc chắn là những ứng viên tốt nhất...

-Công tử, Vi Doan đến!

Tiếng nói của Bằng Đức khiến Tào Bằng bừng tỉnh từ trong cơn trầm tư.

Hắn ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, trong mắt chợt ánh lên chút vẻ lạnh lùng u tối, đột nhiên nói:

-Đi, cùng ta đi nghênh đón Vi Lương Châu!

462. Chương 506 : Đại Trượng Phu Ân Đền Oán Trả

Vi Lương Châu?

Có lẽ trong lòng Tào Bằng, Vi Doan chính là một Lương Châu giả mạo. Tạm gác lại ân oán cá nhân không nói, cái tên Thứ sử Lương Châu này vì mưu cầu tư lợi, đem vật tư bị cấm mang bán cho hai Khương, tạo nên xung đột ở vùng Hoàng Hà, khiến cho Lương Châu hỗn loạn, căn bản là không xứng làm Thứ sử Lương Châu. Khi quân địch đánh đến dưới thành, lại dẫn đầu chạy trốn, vứt bỏ căn cơ của chính mình, thì là cái loại Vi Lương Châu gì?

Nói thật ra, Vi Doan nhậm chức Thứ sử Lương Châu từ năm Hưng Bình, tính đến nay đã được mười năm.

Thế nhưng trong suốt mười năm này, những gì mà y đã cố gắng hiến được cho Lương Châu thậm chí còn thua cả Hàn Toại và Mã Đằng. Ít nhất thì dưới sự cai trị của Hàn Toại, Mã Đằng, hai quận Võ Uy, Kim thành về cơ bản là giữ được cục diện yên bình, nhân khẩu tuy không gia tăng đột biến, nhưng mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp. Trong mối quan hệ với dị tộc, cũng tương đối thỏa đáng, không xuất hiện bạo động lớn.

Tương phản, quận Lũng Tây dưới sự cai trị của Vi Doan, thì năm này sa sút hơn năm trước.

Vào những năm Trung Bình, khi Đồng Trác nhậm chức Thứ sử Lương Châu, tổng nhân khẩu của mười một huyện của Lũng Tây là gần bốn trăm ngàn người. Trong đó, riêng nhân khẩu của ba huyện Hà Quan, Đại Hạ, Bào Hân đã hơn một trăm ngàn người. Thế mà đến năm Kiến An thứ chín, tổng nhân khẩu của Lũng Tây chỉ còn lại không đến hai trăm ngàn người. Tổng nhân khẩu của ba huyện Hà Quan, Đại Hạ, Bào Hân cộng lại không đến ba mươi ngàn, so với thời Đồng Trác, ước chừng giảm mất hai phần ba.

Một Thứ sử Lương Châu như vậy, làm sao có thể khiến cho người ta tâm phục khẩu phục?

Nếu như không phải Vi Doan có xuất thân từ hào tộc Quan Trung, nếu không phải dưới trướng của y còn có một đám thần tử tài giỏi, thì Lương Châu sớm đã mục nát không chữa nổi. Cũng may là Vi Doan vẫn còn thông minh, giữ lại đám người Dương Phụ, Triệu Cù, khiến cho Hán Dương duy trì được ổn định.

Trên thực tế, Tào Bằng cũng không biết, hắn đã moi được bao nhiêu thủ hạ của Vi Doan.

Hiện nay những thủ hạ đang ra sức làm việc cho hắn như Doãn Phụng, Lương Khoan, Khương Tự, Triệu Ngang, trước kia đều là thuộc cấp của con trai Vi Doan là Vi Khang. Trong sử ghi lại, sau khi Vi Khang bị Mã Siêu giết hại, chính là bốn người Doãn Phụng, Lương Khoan, Khương Tự, Triệu Ngang, bắt tay với Dương Phụ, ngoài ra còn có bốn người Vương Linh, Khổng Tín, Triệu Cù... đánh cho Mã Siêu thảm bại mà bỏ chạy. Trong số đó, Triệu Ngang đã dâng lên “chín cách lui địch” trong lần thứ hai Mã Siêu quay lại đánh Lương Châu, kiến lập lên công huân to lớn. Tuy nhiên, bất kể thế nào, cũng không cách gì giảm được sự thù hận của Tào Bằng đối với Vi Khang.

Nhưng về ngoài, Tào Bằng vẫn phải làm ra vẻ tuân thủ lễ nghĩa.

Hắn tỏ thái độ hết sức cung kính, dẫn theo mọi người đi ra Thập Lý Đình, nghênh đón cha con Vi Doan.

Thấy vẻ cung kính của Tào Bằng như vậy, nhưng bất an trong lòng Vi Đoan ít nhiều cũng được giảm đi phần lớn. Lời ăn tiếng nói lại càng ra vẻ ta đây là con cháu nhà danh gia thế tộc, nghiêm nhiên là bộ dạng cấp trên đối với cấp dưới, khiến cho nhiều người bất mãn trong lòng.

Bàng Đức cố nén cơn giận, trong lòng cũng không khỏi cười khẩy.

Bàng Thống mặt mày tươi cười, đứng ở một bên không nói một lời...

Còn về phần Tào Bằng, hẳn dường như không chút biểu lộ gì, luôn giữ điệu bộ hết sức cung kính.

Trong lòng Vi Khang đột nhiên nảy sinh một mối dự cảm bất an, y cảm thấy phụ thân có chút hơi quá! Thế nhưng, phản ứng của bọn Tào Bằng lại quá đỗi bình tĩnh.

Tào Bằng là người thế nào?

Có lẽ Vi Khang không quan tâm, nhưng hẳn có lưu ý qua.

Hắn chính là một cái đinh mà Tào Tháo đóng vào Lương Châu, đồng thời lại là một danh sĩ nổi danh ở Trung Nguyên, làm sao Vi Khang lại có thể xem thường?

Theo như những gì y biết về Tào Bằng, thì đây là một người dễ bộc lộ tình cảm!

Từ trong xương cốt hắn, đã có sẵn một luồng ngạo khí, tuyệt đối không phải hạng có thể nén giọng nhún nhin.

Hồi trước khi còn ở Hứa Đô, Tào Bằng thân là Việt Kỵ Giáo Úy, Bàng Môn Tư Mã trong cung, hơn nữa lại có một loạt chiến công như trăm Nhan Lương ở Diên Tân, giết Văn Sú, bắt Cao Lãm, Trương Cáp làm tù binh, yểm hộ dân chúng Toan Tảo rút lui, bảo vệ tính mạng của Tào Tháo, sau đó lại đánh cho Viên Thiệu đại bại... Có công hiển rất lớn trong việc sắp xếp chu toàn cho Tào Tháo ở Quan Độ, có thể nói là tiền đồ như hoa như gấm.

Chỉ vì một chuyện Phục Quân phóng ngựa đung bị thương Tào Nam, người này liều mạng không cần tiền đồ, xông vào phủ đệ của Phụ quốc tướng quân, chém giết mấy người, còn chặt đứt tay của Phục Hoàn, khiến y trở thành người tàn phế, không thể nhậm chức trong triều. Một người như vậy, sao lại có thể nhún nhin nén giọng được? Hiện giờ hắn càng biểu lộ sự bình tĩnh, Vi Khang càng khiếp hãi trong lòng... y định nhắc nhở Vi Đoan, nhưng lại bị hai người Bàng Đức, Bàng Minh vô ý ngăn cách y với Vi Đoan.

Theo lý mà nói, thì Vi Khang nên theo sát phía sau Vi Đoan.

Thế nhưng hiện tại, Vi Đoan đi đầu đoàn người, Tào Bằng lui về sau nửa thân người.

Hai huynh đệ Bàng Minh, Bàng Đức, thân là Nha tướng của Tào Bằng, đi theo sát phía sau Tào Bằng. Hai người bọn họ đều là những đại hán khôi ngô, thân hình lực lưỡng, vừa hay chắn kín trước mặt Vi Khang. Vi Khang không hề hay biết, sau khi y cùng với Vi Đoan vào thành, đám tùy tùng của y đã bị Tào quân lặng lẽ bao vây. Trên thực tế, hai cha con y đã trở thành hai kẻ đơn độc.

Hàn Đức dẫn người, lặng lẽ ngăn cách đám tùy tùng của cha con Vi Đoan.

Vi Đoan không hề hay biết, theo Tào Bằng vào cổng thành Dịch Đạo, đoạn đi thẳng tới Châu giải.

Dọc đường, chỉ thấy Dịch Đạo ngay ngắn ngăn nắp, không có vẻ gì hỗn loạn của nơi mới trải qua một trận đại chiến... tuy nhiên, các hiệu buôn dọc hai bên con phố dài, hầu như đều đóng chặt cửa, điều này Vi Đoan cũng có thể hiểu được... dù sao đại chiến cũng mới vừa kết thúc, nếu muốn buôn bán lại bình thường thì cũng cần thời gian. Cho nên, y cũng không để ý đến sự lạnh lẽo quá mức trên đường phố, ngoại trừ binh lính tuần tra đang dàn trận đợi sẵn, cơ bản là tịnh không một bóng người qua lại. Cảnh tượng này đâu có giống như là đang nghênh đón, mà giống như đang chuẩn bị đối đầu với đại địch.

Mất thấy Vi Đoan đã đến Châu giải, chuẩn bị bước vào.

Vi Khang không thể kìm nổi nữa, bước nhanh hai bước, muốn gọi, nhắc nhở Vi Đoan chú ý.

Nào ngờ, chẳng đợi y kịp mở miệng, thì đã cảm thấy từ phía sau có một luồng kim khí đánh tới, “bộp” một cái, sau đó bị người giáng mạnh một cú, một bàn tay to lớn lập tức bịt chặt miệng y, trước mắt Vi Khang tối sầm, rơi vào hôn mê. Khương Quýnh khoát tay một cái, hai tên lính Bạch Đà tiến lên phía trước, kẹp

chặt lấy Vi Khang. Cùng lúc đó, Bàng Đức vẫy tay ra lệnh cho quân Tào ở hai bên, quân Tào nhao nhao ập tới, vây cứng lấy đám tùy tùng của Vi Doan vào giữa. Có mấy tên tùy tùng định phản kháng lại, liền bị quân Tào xốc tới loạn đao phân thân. Tiếng kêu la thảm thiết kinh động đến Vi Doan, khiến y không khỏi cả kinh...

Một chân đã bước qua ngạch cửa, y đang tính rút lại, quay đầu nhìn xem.

Nào ngờ Tào Bằng đưa tay tới, khoắc lấy cánh tay Vi Doan:

-Vi Lương Châu, đã về đến nhà rồi, hà cớ gì đến cửa lại không vào?

-Người...

Vi Doan cả kinh thất sắc, đang định quát mắng Tào Bằng, thì cảm thấy một sức mạnh lớn lao, xô mạnh y tới trước.

Vi Doan trợn tròn mắt, bước chân lảo đảo, bước nhào vào trong cửa lớn Châu giải.

Chân y đập vào khoảng không, cả người bò toài dưới đất, ngã một cú như con cho găm cút. Mũi Tiến Hiền trên đầu y văng xuống quay tròn lăn lộn dưới đất, áo cũng bị xé rách một khoảng. Mũi đập trúng một cục đá, khiến Vi Doan đau chảy nước mắt, máu tươi từ mũi chảy ra. Y kêu lên một tiếng thảm thiết, bụm mặt đứng lên, tính mở miệng quát mắng Tào Bằng.

Nhưng khi hẩn nhìn thấy cảnh sắc ở trong sân, thì những lời chực nói ra bèn nuốt ngược ngay lại.

Chỉ thấy trước sảnh đường của Châu giải được bao trùm bởi một bầu không khí trang nghiêm thâm trầm. Trên những thân cây được trồng hai bên sân đều treo những dải lụa trắng, bay lất phất trong gió. Hai hàng quân, ba bước một người, năm bước một trạm, tất cả các lính tốt đều đeo dải tang. Trên khung cửa đại sảnh đối diện với cổng lớn cũng treo hai hàng lụa trắng. Đứng ở cửa Châu giải, có thể nhìn thấy sự bài trí bên trong sảnh đường, một chiếc hương án, khói hương nghi ngút, trên đó đặt một chiếc linh vị màu đen.

“Xoảng!”

Một tiếng lớn, cửa chính Châu giải đóng lại.

-Nghĩ lễ hiến tế Vương công bắt đầu.

-Tào Bằng, người làm trò gì?

Vi Doan còn chưa dứt lời, đã thấy từ bên cạnh xông ra một người trẻ tuổi, không nói không rằng, một cước đá thẳng vào người y, khiến Vi Doan ngã lăn xuống đất. Hai tên lính Bạch Đà tiến tới, một bạt tai khiến búi tóc của Vi Doan xối tung. Một Thứ sử Lương Châu mới vừa rồi thôi còn giễu võ giương oai, bây giờ thì đầu bù tóc rối, nhìn hết sức thảm hại, không khác gì con chó nhà có tang.

Bàng Minh tiến tới, cởi chiếc áo bào đen trên người Tào Bằng xuống, để lộ bộ tang phục.

Một tên Nha binh cầm khăn tang trắng đi tới, buộc lên trán Tào Bằng, rồi mặc lên cho hẩn một chiếc áo gai trắng.

Tào Bằng không thềm ngó ngang gì đến Vi Doan, mà đi thẳng tới trước.

Hai tên lính Bạch Đà lập tức lui sang hai bên, không đợi Vi Doan đứng lên, Tào Bằng đưa tay ra, túm lấy tóc Vi Doan, quấn một vòng vào trong tay, đoạn lôi Vi Doan sải bước đi về hướng linh đường.

-Có khách hiến tế, hiếu tử thi lễ.

Trên sảnh đường đặt một chậu than.

Vương Mãi đang quỳ bên cạnh...

Khi Tào Bằng lôi theo Vi Doan khóc như quỷ rống bước vào, Vương Mãi cúi mọp xuống đất hành lễ.

-Mãnh bá, diệt nhi báo thù cho người rồi đây!

-Tào Hữu Học, người muốn làm phản sao?

Tào Bằng buông tóc của Vi Đoan ra, liền đó giáng cho y một bạt tai.

Cái bạt tai rất mạnh và kêu, Vi Đoan loạng choạng mấy bước, đoạn ngã bệt xuống đất, bên tai vẫn nghe on gong, đầu não tê rần rần. Một bên má y sưng lên như cái bánh bao, răng hàm rụng cả ra. Vi Đoan phun ra một búng máu, tóc tai rũ rượi ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn lướt qua tấm linh bài.

Vương Công Mãnh chi vị.

Vương Mãnh?

Vi Đoan rùng mình ớn lạnh, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Tào Bằng.

-Người, bây giờ thì rõ rồi chứ?

Tào Bằng mặt đằng đằng sát khí, nghiêng răng ken két nói.

-Vi Đoan, hổ thay cho người cũng dám xưng là Thứ sử Lương Châu.

Bá phụ ta trấn thủ nơi cổng chính cho người, người lại vì chút tư lợi của bản thân, bỏ mặc quốc gia không ngó ngang tới, thấy chết không cứu... nếu không nhờ Thạch Thao may mắn giữ được, ta đã suýt nữa bỏ qua cho người. Hôm nay, ta sẽ bằm thây người thành muôn đoạn trước linh vị của bá phụ ta, trả thù cho quốc gia, trả thù cho bá phụ ta.

-Tào công tử, người chó vộ làm càn!

Lúc này, Vi Khang đã tỉnh lại.

Hắn bị Bạch Đà binh vớt ở sảnh đường, ngẩng đầu nhìn lên thấy linh vị, hắn bèn hiểu rõ mọi chuyện.

Y lớn la lớn:

-Gia phụ là Thứ sử Lương Châu được triều đình khâm phong, là vạn thạch quan viên... nếu người giết cha ta, thì cũng không tránh khỏi liên lụy. Không bằng như vậy đi, người tha cho cha con ta một mạng. chúng ta có thể rút khỏi Lương Châu, từ nay lánh đời?

-Phì, đừng làm bẩn hai chữ “lánh đời”.

Cũng thật là có hạng người như cha con các người. Quốc gia nuôi dưỡng người, ban cho người quan cao lộc hậu, các người không nghĩ đến việc đền đáp quốc gia, lại còn câu kết giặc Khương, giết hại trung thần. Người ẩn thế, người hiền lương! Thì phải như sự phụ ta Khổng Minh tiên sinh, đặt mình ngồi ở chỗ cao mà lo cho cái lo của dân, đặt mình trong gian khổ để lo cho cái lo của vua, đó mà thật là lánh đời. Còn cha con các người, chỉ là hạng mua danh chuộc tiếng!

Tào Bằng nói đoạn, lớn tiếng quát:

-Mang đao đến đây.

Khương Quỳnh không nói không rằng, cầm một cây đao nhọn đi nhanh tới.

Tào Bằng đưa tay đón lấy, phất cái dí ngay cổ áo của Vi Đoan...

Vi Đoan bây giờ đã sợ đến hoảng kinh, không còn chút vẻ gì là một Thứ sử nữa, lớn tiếng quát:

-Tào Bằng, nếu người giết ta, tất có đại họa.

Tào Bằng cười ha ha:

-Đại trượng phu nếu không thể ân đền oán trả, chẳng phải sống đời uống phí hay sao.

Hôm nay ta giết người, là để báo thù cho bá phụ ta... nếu triều đình có giáng tội, một mình ta gánh là được, chết cũng chẳng còn gì đáng tiếc.

Nói đoạn, Tào Bằng đưa tay lên, giơ cao lưỡi đao!

463. Chương 507 : Hai Huynh Đệ Cả Đời

-A Phúc, hãy để ta!

Ngay khi thanh đao trong tay Tào Bằng vừa hạ xuống thì đột nhiên Vương Mãi xông lên bắt lấy cánh tay Tào Bằng.

-Ta muốn tự tay giết kẻ khốn kiếp đã hại chết cha ta.

Yêu cầu của Vương Mãi rất hợp tình hợp lý. Không biết nguyên nhân là gì nhưng khi Vương Mãi xông lên, theo bản năng, Bằng Thống và Thạch Thao thở phào một hơi nhẹ nhõm. Vương Mãi là cha của Vương Mãi. Vậy mà Vi Doan ngồi nhìn Vương Mãi bị giết mà không phát binh cứu viện, là kẻ thù hại chết Vương Mãi. Cho nên việc Vương Mãi giết Vi Doan là hoàn toàn chính đáng, không có gì là sai lầm.

Vậy mà khi Vương Mãi muốn giành lấy đao của Tào Bằng thì lại bị Tào Bằng xoay cổ tay, hơi nghiêng người rồi dùng tay hất văng tay của Vương Mãi ra. Sau đó hắn ôm lấy cổ Vương Mãi, kề đầu với đầu Vương Mãi, hung tợn nói:

- Đầu Hổ, chúng ta có phải huynh đệ hay không?

- Đương nhiên !

- Hai đời cha con ta đã nhận rất nhiều ân nghĩa của bá phụ. Khi ta bị bệnh, bá phụ lên núi săn bắn, cho ta thịt săn để ăn bổ thân. Đến bây giờ ta vẫn không thể quên được. Người và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy không phải anh em ruột thịt nhưng lại thân hơn tay chân. Bá phụ là cha của người cũng là cha của ta. Người có điều gì dị nghị không ?

Hai gò má Vương Mãi giật giật, lắc đầu. Tào Bằng hạ giọng nói:

- Đầu Hổ, trong linh đường này ngoại trừ ta ra thì không ai có thể giết được lão tặc này. Người có biết nguyên nhân vì sao không? Vì phía sau lão tặc này còn có sự ủng hộ của gia tộc Quan Trung. Nếu như người giết hắn thì tất nhiên sẽ bị liên lụy. Bá phụ bị lão tặc này hại chết. Ta không thể để lão tặc này đã chết lại còn liên lụy người, cắt đứt huyết mạch của bá phụ. Ta thì khác! Nếu như ta giết hắn, mặc dù bị liên lụy nhưng sẽ không mất mạng. Không chừng qua vài năm ta còn có thể vùng lên được. Nhưng người lại không giống với ta. Nếu là người thì sẽ trầm luân khó mà cứu vãn.

Ánh mắt cha con Vi Doan đột nhiên hiện lên vẻ buồn bã. Khi Vương Mãi xông lên, hai người họ còn có tia hy vọng. Nhưng khi Tào Bằng nói ra một hơi lại khiến cho bọn chúng trở nên tuyệt vọng. Tào Bằng nói đúng. Nếu Vương Mãi giết cha con Vi Doan thì lực lượng Vi thị ở Quan Trung sẽ giết chết Vương Mãi, đơn giản giống như bóp chết một con kiến vậy. Nhưng nếu đổi lại là Tào Bằng thì không tốt chút nào. Phía sau Vi Doan tuy rằng có tập đoàn thế tộc đại biểu cho Quan Trung, nhưng phía sau Tào Bằng cũng có thanh lưu danh sĩ Trung Nguyên làm chỗ dựa. Sự phụ của hắn ta là Hồ Chiêu, là nhân vật đại biểu cho thanh lưu Trung Nguyên. Bản thân Tào Bằng có ba ngàn bài văn nổi tiếng, chiếm được không ít sự ủng hộ của các thế tộc. Nếu Tào Bằng giết phụ tử ông ta thì đúng như lời Tào Bằng nói: sẽ không phải tội chết. Còn nếu là Vương Mãi, thậm chí linh đường của mỗi người, kể cả Bằng Thống đều khiến sự tình trở nên nghiêm trọng.

Wương Mãi ngẩn cả người!

- Đầu Hổ, hai chúng ta là huynh đệ cả đời. Phụ thân người chính là cha ta. Ta giết lão tặc này chính là người giết lão tặc này. Ta đã bẩm báo với triều đình tiến cử người làm Tây Bộ đô úy. Nếu như ta rời khỏi Lương Châu, ta muốn người ở lại đây thật tốt, giữ vững đường thương lộ của Kim thành. Như vậy chỉ là ta ra tay thay người mà thôi.

Cả người Vương Mãi run lên dữ dội. Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên lui ra phía sau một bước, phủ phục trước mặt Tào Bằng:

- A Phúc, ta thay mặt phụ thân dập đầu với người!

- Tào Bằng, người chó có tự đắc!

Chuyện cho đến bây giờ, Vi Đoan thật sự sợ hãi thốt lên. Không chờ ông ta nói hết lời, Tào Bằng bóp cổ Vi Đoan, hung hăng kẹp ngực Vi Đoan lại. Vi Đoan mở to hai mắt nhìn, cổ họng ú ớ mấy tiếng “ôi, ôi...”, nói không nên lời.

- Tên súc sinh ngươi, Tào mỗ đầu đội trời chân đạp đất, làm sao có thể sợ ngươi?

Nói xong, Tào Bằng đột nhiên rút ra đao nhọn. Một chùm máu nóng phun tung tóe lên mặt, lên thân Tào Bằng. Áo tang trắng lập tức nhuộm thành màu đỏ. Giữa màu trắng của linh đường nhuộm thêm màu máu đỏ.

Vi Đoan lảo đảo trong vũng máu, thân thể co giật một hồi rồi tắt thở vong mạng. Máu tươi từ người gã ồ ạt chảy ra, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ mặt đất. Một đao của Tào Bằng đã khiến bao tâm tư tích tụ lâu nay được giải tỏa.

Thật ra, sau khi tái sinh vào những năm cuối thời Đông Hán, ngoại trừ giết chết Thành Kỷ ở núi Trung Dương năm đó, Tào Bằng nhờ không hề giết nhân vật đặc biệt nào. Hoàng Xạ có lẽ tính là một, Đặng Tài là hai. Nhưng hai người kia, đối với Tào Bằng bây giờ chỉ là vô danh tiểu tốt, không có giá trị nhắc đến. Hắn vẫn luôn cẩn thận tiến từng bước như đi trên băng mỏng. Tuy rằng có những lúc hắn làm náo động mọi việc. Nhưng phần lớn thời gian, Tào Bằng luôn duy trì vẻ trầm mặc và khiêm tốn. Bởi vì hắn không muốn làm anh hùng. Kết quả làm anh hùng kiếp trước đến nay hắn vẫn không thể quên.

Điều xấu nhất trên đời này chính là lòng người. Tuy nói rằng trong Tam Tự Kinh có nói “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Nhưng có rất nhiều lúc, nhân tính bản ác rất đúng với sự thật. Tào Bằng vẫn nhẫn nại, luôn luôn quan sát. Trảm Nhan Lương, giết Văn Sứ đều không phải là tâm nguyện của hắn. Đó chỉ vì kỳ chủ, cũng không phải là hành vi anh hùng.

Giống như hắn và Bằng Thống nói vậy: tái sinh đến bây giờ, hắn tính kế đến, tính kế lui, cuối cùng cũng không biết có giống như tính kế hay không. Cuối cùng thì tính để làm gì? Mãi cho đến khi hắn giết Mã Đằng thì hắn đã đột nhiên hiểu ra! Tái sinh gần mười năm, hắn đã hòa nhập vào thời đại này. Hắn vốn không phải là người có dã tâm lớn, cũng không thể coi là anh minh thần võ, làm vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất khiến người trong thiên hạ đều phải thuận phục. Hắn đến cõi đời này chính là để sống cho thỏa thích.

Chỗ dựa vững chắc? Hắn đã có! Dựa vào Tào Tháo thì còn có chỗ dựa nào vững chắc hơn nữa? Tào Phi đã chết. Tư Mã Ý không rõ tung tích. Còn Tào Chương Tào Xung đều là môn hạ đệ tử của hắn. Mặc dù Tào Bằng có thể cầu được bình an phú quý. Phụ thân hắn phong quan làm Thành Môn giáo Úy, hưởng hai ngàn bổng lộc. Tỷ phu hắn bây giờ làm thái thú Đông quận, nếu sớm hơn mười năm thì đã là một chư hầu một phương. Hắn còn phải lo lắng gì?

Cuộc sống này căn bản không cần phải cố gắng gì nữa. Hà Tây miễn thuế hai mươi năm, giống như là tương lai hai mươi năm giao Hà Tây cho Tào Bằng. Tương lai hai mươi năm nữa, quận Hà Tây sẽ sản sinh ra biết bao nhiêu của cải? Tào Tháo bọn họ có lẽ không biết rõ nhưng Tào Bằng lại biết rất rõ ràng. Nắm giữ của cải của một quận trong tay, hắn còn phải đi tính kế với Vi Đoan làm gì, phải lo lắng gì?

Nếu việc này không cần phải lo lắng thì điều hắn cần chính là thoải mái. Để một nhân vật kiêu hùng, đại danh鼎鼎 lấy trong lịch sử chết trong tay hắn, Tào Bằng cảm thấy rất thoải mái.

Đây vốn là thời đại anh hùng xuất hiện lớp lớp. Đây vốn là cõi niên kỷ rung chuyển trời đất. Kỵ binh lưỡi mác, chỉ điểm giang sơn mới là bản sắc nam nhi. Căn bản hắn không muốn mưu cầu gì, vì sao phải nơm nớp lo sợ? Những nhân vật sừng sỏ kia cũng không hùng mạnh giống như tưởng tượng. Bọn họ cũng là người. Bọn họ cũng có thất tình lục dục. Bọn họ cũng có hỷ nộ ái ố, cũng không khác biệt gì với Tào Bằng hắn.

Trước đó không lâu, hắn rất ngưỡng mộ Gia Cát Lượng. Nhưng khi hắn chính tay đâm Mã Đằng thì lại có cảm giác Gia Cát Lượng dường như không có gì đáng sợ. Tào Bằng hắn có thể thay đổi lịch sử. Mà Gia Cát Lượng lại không thể! Hắn có ưu thế vượt thời gian, hai ngàn năm văn hóa đúc kết lại, vì sao hắn phải sợ hãi? Nếu như không cần sợ thì cứ đơn giản oanh oanh liệt liệt làm đại một hồi, cùng những nhân vật sừng sỏ kia giao phong. Lúc đó chẳng phải là một điều thú vị sao? Ít nhất đây là điều không ai có thể trải qua được. Mặc dù không thể nắm trong tay mạch đập lịch sử lần nữa, nhưng có ngại gì?

Khi hắn cầm đao nhọn cắm vào ngực Vi Đoan, cảm giác này càng mãnh liệt hơn. Ánh mắt hắn lướt qua Vi Khang.

Nhưng lúc này Vi Khang lại hết sức tỉnh táo. Y không giống như phụ thân thích tính toán âm mưu. Ngược lại mà nói, tâm tư Vi Khang rất đơn thuần. Trong lịch sử, y cũng là người đức vào trọng vọng. Sau khi tiếp nhận Lương Châu, y lấy nhân nghĩa mà nổi danh. Sau này Mã Siêu trả thù Lịch thành. Sau khi giết chết Vi Khang, Dương Phụ Triệu tiếp chưởng. Nhưng vì sao phải phí tâm suy nghĩ việc chống lại Mã Siêu. Vì cuối cùng việc đảm nhiệm Lương Châu là không xấu.

Vi Khang vốn còn có chút sợ hãi. Nhưng khi Vi Doan bị giết trong nháy mắt, tâm tư y đột nhiên bình tĩnh trở lại.

- Hôm nay đúng là ngày báo nhân quả. Nếu lúc trước phụ thân vứt bỏ những tính toán kia, xuất binh cứu viện Vương đô úy thì sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Y nói kết cục không phải là việc bị giết. Mà là việc bị mất Lũng Tây, mất đi Thu Ách. Lũng Tây là gốc rễ của Vi thị. Y đánh mất Lũng Tây cũng là mất đi đại diện ủng hộ mình. Nếu quận Lũng Tây không mất đi, nếu Vi Doan không sợ địch mà chạy thì làm sao lại có thể rơi vào kết quả như hôm nay?

Vi Khang bình tĩnh nhìn Tào Bằng, đột nhiên mỉm cười.

- Tào công tử, hôm nay người vì Tào Công lập nên công lao thật lớn.

- Hừ?

- Phụ tử ta chiếm Lương Châu. Mặc dù Mã Hàn đã bị mất mạng. Người chiếm Kim thành ở Vô Uy. Nhưng nếu Tào Công muốn tiếp chưởng tây bắc vẫn còn rất nhiều khó khăn. Nhưng phụ tử ta chết thì Tào Công tiếp chưởng Lương Châu không có bất cứ trở ngại gì. Người đổi một người mà lấy được cả một châu cho Tào Công. Đây chẳng phải là công lao thật lớn sao? Diệu kế, quả nhiên là diệu kế.

Tào Bằng ngẩn cả người. Hắn có thể thề với trời là lúc này hắn thực sự không hề tính kế gì. Hắn không cho Vương Mãi động thủ là thực sự quan tâm đến Vương Mãi. Còn về việc giết cha con Vi Doan sẽ có kết quả thế nào, thật sự Tào Bằng không suy nghĩ nhiều. Vi Khang vừa nói xong thì Tào Bằng lập tức hiểu rõ là hắn đã lập công lao.

- Nói như vậy, ta sẽ càng lâu không chết?

- Đương nhiên là không. Hơn nữa ta còn dám cam đoan là sau khi công tử rời núi sẽ được thăng chức rất nhanh, không ai có thể ngăn cản. Chỉ có điều hôm nay công tử giết chết hai cha con ta, Vi Khang không có một lời oán trách. Lúc trước ta từng phản đối quyết định của phụ thân. Có điều bây giờ nói ra những lời này dường như đã vô ích. Vi Khang chỉ có một thỉnh cầu duy nhất. Cầu xin công tử ban cho Vi Khang một cái chết không đổ máu. Không biết công tử có thể đáp ứng thỉnh cầu cuối cùng này của Khang hay không?

Tào Bằng bình tĩnh nhìn Vi Khang, đột nhiên trong lòng nảy sinh xúc động. Đây cũng là một nhân vật đặc biệt. Chỉ tiếc là hắn không có ấn tượng gì để lại trong lịch sử.

- Được!

Tào Bằng lấy tay xé ra một dải lụa trắng. Hắn tiến lên quần tẩm vải quanh cổ Vi Khang thì nghe Vi Khang thấp giọng nói:

- Cần phải đề phòng lòng tham của Lưỡng Khương, phản phúc vô thường. Nếu sau này công tử muốn lấy được quận Vũ Đô thì có thể bắt tay từ Lưỡng Khương, nhất định mã đáo thành công.

Tào Bằng kinh ngạc nhìn thoáng qua VI Khang, tay buông lỏng.

Một lát sau y thấp giọng nói một câu.

- Không quá mười năm, Lưỡng Khương tất vong. Đại công tử, ra tay đi!

Dứt lời, Tào Bằng siết chặt tay, nghe một tiếng “rắc” nhỏ. Vi Khang ngã xuống linh đường.

464. Chương 508 : Câu Hỏi Của Tào Công

Thời điểm cuối năm đến, phố xá trong thành Hứa Đô hết sức sầm uất.

Sau trận chiến Quan Độ, địa vị của Tào Tháo ngày càng được củng cố. Tiếp sau đó, Viên Thiệu bệnh chết. Tào Tháo cướp lấy Ký Châu. Quyền bính trong triều cương cũng từ đó tăng theo. Tuy rằng vẫn có người mang lòng bất mãn với Tào Tháo như trước nhưng không ai dám ra mặt chống đối. Ngay cả những Hán thần lâu năm cũng không nói tiếng nào. Sau đó triều hội càng ngày càng ít. Hán Đế cố ý tình để biến thành bức bình phong, rất ít khi xuất hiện trước mọi người. Tào Tháo càng ngày càng tỏ ra đắc ý.

Trong phủ Tư Không trống nhạc linh đình, ca múa rực rỡ. Tào Tháo mỉm cười ngồi ngay ngắn trên công đường, tủm tỉm nhìn dáng người duyên dáng của người đang chơi nhạc.

Dáng điệu của người ca hát cao gầy, dung mạo xuất chúng. Nàng tên là Oanh Nhi, nguyên là ca cơ nổi tiếng ở Trù Dương, tiếng tăm vang dội. Từ khi nàng đến Hứa Đô thì thanh danh đã nhanh chóng vang dội. Ngay cả Tào Tháo cũng khen nàng không dứt miệng, vô cùng thưởng thức. Hôm nay trong nhà bày tiệc rượu, hân mời các công thần đến, còn cố ý sai người tìm Oanh Nhi đến.

Người đời có câu: “ăn no ấm áp suy nghĩ dâm dục”. Tào Tháo yêu thích tử sắc, không có gì là ngạc nhiên. Lúc trước hắn cướp lấy Uyển thành liền đem thím của Trương Tú kéo vào trong trường doanh trại ở Lý Hắc Hưu, kết quả lại khiến Tào Ngang chết.

Trước kia hắn bận việc quân vụ, việc chinh phạt và rất nhiều chuyện khác. Bây giờ Ký Châu đã qua một năm được cai quản, tình hình dần dần ổn định khiến tâm tình Tào Tháo tốt hơn. Trình Dục ở Dục Châu có những trấn áp mạnh mẽ khiến các nhà thế tộc quyền quý ở Hà Bắc phải run sợ. Những gia tộc họ Viên kia nếu không hàng thì sẽ bị tiêu diệt nên không còn dám chống đối nữa. Những khu vực có đạo tặc tấn công cũng bị Trình Dục tiêu diệt triệt để. Rất nhiều của cải cuộn cuộn chảy không ngừng về Ký Châu. Lòng người trước kia hoảng sợ bây giờ dần biến mất. Ít nhất bây giờ xem ra thì Ký Châu đã trở thành một mảnh đất tốt.

Tào Tháo đã quyết định đầu xuân sau dụng binh tiến đánh Cao Can. Chỉ có điều Cao Can và Viên Hi cấu kết với nhau đồng thời mượn binh bốn từ Ô Hoàn của Tiên Ti. Yên Lệ ở phía đông Tiên Ti cũng cử ra ba vạn quân Tiên Ti, còn Công Biệt Khang ở Liêu Đông cũng cho Viên Hi mượn hai vạn binh mã. Đồng thời trước kia Viên Hi thường xuyên tiếp xúc với Cao Cú một khoảng thời gian. Hắn đối lấy Nhạc Lăng lấy ba vạn binh mã của Cao Cú Lệ trợ giúp. Viên Hi đóng quân một trăm ngàn dặm cách khu vực U Châu, muốn quyết một trận tử chiến với Tào Tháo.

Cao Can hay Viên Hi? Giữa hai người nên chọn kẻ nào làm đối tượng xuống tay đây? Qua một thời gian đấu tranh, cuối cùng Tào Tháo cũng quyết định là động thủ với Cao Can.

Nguyên nhân rất đơn giản. So sánh với Viên Hi, thực lực Cao Can có sự chênh lệch lớn. Đặc biệt sau khi Kha Nhất bị giết, Ô Hoàn đóng quân ở Hà Bắc khiến ngoại tộc bất mãn. Mà trước đây Tào Nhân vệ ký vượt qua Thiên Sơn, lên vào Tịnh Châu khiến Cao Can chịu tổn thất lớn. So sánh độ yếu kém thì Cao Can thua Viên Hi rất nhiều.

Nhưng vấn đề là làm thế nào để làm lệch hướng Viên Hi? Đây đúng là một việc phiền toái. Viên Hi đã ăn sâu bén rễ ở Liêu Đông, lại có quan hệ chặt chẽ với Ô Hoàn Tiên Ti. Muốn kiềm chế Viên Hi phải tốn nhiều mưu kế. Đồng thời việc tấn công Cao Can còn có một nguyên nhân khác.

Cao Can cấu kết với phía nam Hung Nô, kiểm soát Sóc Phương, là cái họa từ bên trong. Lưu Báo ở phía nam Hung Nô dường như có ý chống đối Hán đế. Mà kẻ thù của Lưu Báo là người Khứ Ti đã thuận phục Tào Tháo. Cái gì tốt, cái gì xấu đều có thể thấy ngay được. Năm xưa Khứ Ti và Đan Chá Tiên Ti liên kết với nhau, dần dần đã ổn định. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Tào Tháo cho rằng phải tiến thêm một bước nữa tấn công Lưu Báo thì mới có thể ổn định thế cục ở khu vực Hà Sáo. Đồng thời, việc tấn công Lưu Báo cũng có thể làm suy yếu lực lượng của Cao Can.

Trong chiến tranh không chỉ toàn kỵ binh giáo mác. Ngoại trừ các mưu kế tính toán ra thì các quyết sách càng quan trọng hơn.

Tháng mười hai, năm thứ chín Kiến An, Tào Tháo phong cho Thiếu phủ Lưu Diệp làm đặc sứ đi Trung Tiên Ti, liên kết với Kha Bỉ Năng. Chỉ cần có thể liên kết với Kha Bỉ Năng là có thể áp chế phía đông Tiên Ti. Đến lúc đó, Yên Lệ không thể đi trợ giúp binh mã thì Viên Hi chỉ có thể thủ.

Dù sao ba vạn binh mã ở phía đông Tiên Ti cũng là một lực lượng mạnh. Vì thế cần một quá trình. Nếu Lưu Diệp không trở về và không liên kết được với trung bộ Tiên Ti thì Tào Tháo chỉ có thể cưỡng bức lấy Tịnh Châu mà không thể khai chiến. Nếu như liên minh thành công thì giúp ích rất nhiều trên chiến trường.

Tuy nhiên vào lúc này, Tào Tháo rất thoải mái, chỉ thưởng thức và xem Oanh Nhi ca múa mà thôi. Đúng lúc này, Tuân Úc từ bên ngoài đi tới.

-Văn Nhượng, có chuyện gì vậy? Tới muộn như vậy, phạt ba ly rượu.

Tào Tháo cười vang, chỉ về phía Tuân Úc, lời nói hết sức thoải mái. Trong gần một năm, biểu hiện của Tuân Úc rất tốt. Nhìn thái độ của hắn thì dường như hắn càng ngày càng có khuynh hướng theo Tào Tháo chứ không còn theo Hán Đế nữa.

Vì sao lại có sự thay đổi như vậy? Tào Tháo cũng không biết! Tuy nhiên đây là một chuyện tốt. Tài học của Tuân Úc không cần phải hoài nghi. Có hắn đồng ý giúp mình, tất nhiên Tào Tháo càng cao hứng, càng ngày càng có thái độ thân mật.

Nhưng trên mặt Tuân Úc không nở ra một nụ cười nào. Hắn đi thẳng vào trong đại sảnh rồi đến bên cạnh Tào Tháo:

-Tào công, xảy ra đại sự rồi!

-Hả?

Tào Tháo ngẩn ra nhìn Tuân Úc.

-Lương Châu!

Lại là Lương Châu.

Một năm trước, Lương Châu xáo động vượt ra ngoài dự tính của Tào Tháo. Đầu tiên là Mã Đằng tạo phản giết Hàn Toại cướp lấy quận Kim Thành. Sau đó Tào Bằng chiếm lấy quận Vô Uy để giải nguy cho tình hình phía tây bắc. Nhưng rồi sau đó Trương Lỗ xuất binh. Mã Đằng lại chiếm quận Lũng Tây và liên kết với Trương Lỗ. Thật vất vả mới đợi cho Lũng Tây được bình định, Mã Đằng bị giết. Tào Tháo vốn tưởng rằng sự tình ở Lương Châu đã chấm dứt từ đó. Vậy mà trên triều đình lại truyền ra việc thế tộc nhà Quan Trung cầu xin Vi Đaoan làm Lương Châu mục khiến cho Tào Tháo cảm tức.

Lương Châu mục? Rõ ràng làm đem Lương Châu giao chỉ Vi Đaoan để hắn sung sướng làm vương ở thành tây bắc. Nhưng đây là do thế tộc Quan Trung yêu cầu, hơn nữa thái độ vô cùng cứng rắn kiên quyết. Gia tộc Quan Đông và gia tộc Quan Trung thường lui tới mật thiết. Trong thời điểm như vậy có ý kiến phát biểu không tốt khiến cho Tào Tháo cảm thấy rất phiền lòng.

Mâu thuẫn giữa Tào Tháo với các đình thế tộc bên ngoài dường như suýt xảy ra. Trong trận chiến Quan Độ có rất nhiều con cháu thế tộc đã trình thư hàng với Viên Thiệu. Nhưng vì con số quá lớn nên Tào Tháo đã không xử trí cẩn thận, đành phải đem đốt tất cả thư xin hàng đó đi. Nhưng các gia đình thế tộc kia lại khiến Tào Tháo tức giận đến cực điểm lần thứ hai.

Lần này Lương Châu xảy ra bạo động, nếu nói không có quan lại trong thế tộc Quan Trung phá rối thì đánh chết Tào Tháo cũng sẽ không tin. Thời điểm Hàn Lâu bị giết, không ai thêm mở miệng. Nhưng khi Mã Đằng mất Vô Uy thì rất nhiều người đã nhảy ra nói Tào Bằng khinh thường khai chiến, phải lui về Hà Tây mới đúng. Vì Tào Bằng là người nổi tiếng trong Trung Nguyên danh sĩ nên tuy rằng gia tộc Quan Trung có nhảy ra nhưng không xảy ra sóng gió lớn nào ảnh hưởng trực tiếp đến Tào Tháo.

Hiện tại đại đa số người ủng hộ Vi Đaoan làm Lương Châu mục. Tào Tháo biết rõ, cái gọi là “Lương Châu mục” chính là quyền lợi của nhà thế phiệt Quan Trung. Bọn chúng đương nhiên hy vọng Vi Đaoan đảm nhiệm chức vụ này, từ đó tất nhiên có thể gặt hái được nhiều lợi ích. Đặc biệt, Tào Bằng bắt tay vào làm con đường tơ lụa ở Hà Tây khiến cho rất nhiều người cảm thấy dao động. Một khi con đường tơ lụa hình thành, tất nhiên sẽ càng ngày càng mang thêm nhiều lợi ích. Tào Tháo có ý phản đối. Nhưng thái độ vô cùng cương quyết của gia tộc Quan Trung khiến cho hắn có phần đau đầu.

-Lại xảy ra chuyện gì?

-Vi Đoan đã chết!

-Hả?

Tào Tháo lập tức ngậy cả người.

-Vi Đoan đã chết?

Tuân Úc thấp giọng:

-Là Hữu Học giết chết.

Tào Tháo lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Phía dưới đang đến lúc Oanh Nhi ca múa xoay tròn, tay áo bay bay như tiên nữ trong gió khiến tim người ta đập tình thích. Nhưng Tào Tháo không còn tâm tư nhìn xuống dưới mà đứng dậy kêu đám người Quách Gia, Tuân Du, Đồng Chiêu, kéo theo cả Tuân Úc đi vào phía hậu đường. Không ngờ Tào Bằng giết Vi Đoan.

Đây cũng không phải là một việc nhỏ!

Trong lòng Tào Tháo không nhin được cười thầm: “Hữu Học thật đúng là người không biết ngừng lại.” Sóng gió ở Lương Châu to như vậy, bây giờ người chết đây rầy. Ngay cả Vi Đoan cũng bỏ mạng. Nhưng Vi Đoan không phải như bọn Mã Đằng, Hàn Toại. Gã là đại diện cho nhà quyền quý! Chống lưng phía sau cho hắn là lợi ích của toàn bộ gia tộc Quan Trung. Người đi giết Vi Đoan thì chẳng phải là chặt đứt quyền lợi của gia tộc Quan Trung ở Lương Châu sao? Bọn họ nhất định sẽ gây chuyện.

-Chủ công, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Quách Gia đang ngồi xem ca múa thì bị Tào Tháo gọi vào thư phòng.

Tào Tháo cười khở:

-Hay là để Văn Nhượng nói đi.

Ánh mắt của Quách Gia và Đồng Chiêu đều đổ dồn về phía Tuân Úc.

Tuân Úc cũng lộ vẻ miễn cưỡng, nhìn thoáng qua mọi người rồi sau đó trầm giọng nói:

-Sáu ngày trước, Tào Bằng ở Thu Đạo đã giết chết cha con Vi Đoan.

-Cái gì?

Quách Gia biến sắc hỏi:

-Đang êm đẹp vì sao Hữu Học lại muốn giết cha con Vi Đoan?

-Chuyện này nói ra thì dài dòng. Phụng Hiếu cũng biết Nam Bộ đô úy Vương Mãnh chứ?

Quách Gia nói:

-Ta đương nhiên biết. Hắn có quan hệ rất tốt với Phụng Xa hầu. Hữu Học vô cùng tôn trọng hắn. Gia...

Quách Gia nói đến nửa chừng thì đột nhiên ngậm miệng lại, dường như đã hiểu ra. Tuân Úc gật đầu nói:

-Trước đây Vương nam bộ bị Mã Đằng giết chết, vốn không thể tránh khỏi. Nhưng vì Vi Đoan ngồi yên thấy chết mà không cứu, không phát binh khiến cho Vương nam bộ chết trận ở huyện Bạch Thạch. Vốn việc này không có người nào biết. Nhưng không ngờ Lâm Khái lệnh là Thạch Thao vẫn chưa chết. Hắn biết rõ nguyên do trong đó, đã từng nhiều lần khẩn cầu Vi Đoan xuất binh nhưng đều bị Vi Đoan cự tuyệt. Khi Vương nam bộ bị nhốt ở huyện Bạch Thạch, Thạch Thao thấy Vi Đoan không chịu xuất binh nên đã dẫn quân đi cứu viện. Nhưng không ngờ trên đường đi cứu viện thì hắn gặp phải phục kích của Mã Đằng, mãi cho đến khi Tào Bằng giành lại được Thu Đạo thì hắn mới lại xuất hiện. Sau khi cha con Vi Đoan từ Hán Dương trở về đã bị Tào Bằng bắt được và đã tự tay lấy mạng cha con Vi Đoan ở trên linh đường của Vương nam bộ. Việc này đã rung chuyển Quan Trung rất lớn. Đám người thái thú Dương Mưu ở quận Hán Dương đã bảo Triệu Cù đi tới Hứa Đô kêu oan. Nhưng may là chúng bị Tử Liêm ngăn lại giữ ở Trường An. Tử Liêm sai người nhanh chóng phóng sáu trăm dặm đến báo tin. Hôm nay ta đến muộn cũng là vì chuyện này.

Dứt lời, Tuân Úc quay đầu nhìn về phía Tào Tháo.

-Chủ công, nếu việc này không được giải quyết thích đáng thì sợ rằng Quan Trung sẽ lại gây rắc rối.

Tào Tháo nhắm mắt trầm tư không nói, khuôn mặt lộ vẻ ngưng trọng. Sau một hồi lâu, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Quách Gia.

-Phụng Hiếu nghĩ việc này thế nào?

465. Chương 509 : Ổn Định Mới Là Việc Trước Tiên

Chú cháu Tuân Úc Tuân Du giật mình hiểu ra. Dụng ý thực sự của Tào Tháo đã không còn nghi ngờ gì nữa qua câu hỏi này. Trong bụng Tào Tháo không hề muốn xử trí Tào Bằng. Cũng khó trách. Tào Bằng giết Vi Đao thì không khác nào giải quyết cái gai trong lòng Tào Tháo. Trước đây Tào Tháo còn đau đầu vì việc gia tộc Quan Trung ra sức ủng hộ Vi Đao làm Lương Châu mục. Bây giờ Vi Đao đã chết, như vậy đề nghị của gia tộc Quan Trung cũng tự nhiên mà tan thành mây khói. Tào Bằng đã lập công! Làm sao Tào Tháo lại có thể xử trí chứ?

Tào Bằng không ngừng lập công lớn, tin chiến thắng liên tiếp báo về từ tây bắc. Tào Tháo đúng là có ít nhiều đề phòng Tào Bằng. Nhưng tổng thể mà nói, trong lòng Tào Tháo vô cùng thương thức Tào Bằng nên vẫn không có phản ứng gì. Nếu bởi vì đề phòng mà cho rằng Tào Tháo nghi kỵ là đã nghĩ sai. Tào Tháo tín nhiệm con cháu trong nhà không hề phân biệt. Sở dĩ hần đề phòng Tào Bằng là có duyên cớ. Tào Bằng và Tào Xung quá thân mật khiến cho Tào Tháo có phần lo lắng. Tào Xung là người đã chịu ảnh hưởng rất nhiều từ Tào Bằng.

Nhưng thực tế là Tào Tháo rất tín nhiệm Tào Bằng, chưa bao giờ tiêu giảm. Sở dĩ hần đặt câu hỏi với Quách Gia vì một nguyên nhân rất đơn giản. Quách Gia có quan hệ chặt chẽ với gia đình Tào Bằng. Trong thành Hứa Đô này mọi người đều biết việc con trai của Quách Gia là Quách Dịch đã báii Tào Nam, là tỷ tỷ của Tào Bằng làm giả mẫu cũng là mẹ nuôi. Có thể thấy quan hệ giữa hai nhà mật thiết thế nào. Hỏi ý kiến Quách Gia thể hiện việc sẽ không xử trí Tào Bằng.

Lông mày Tuân Úc hơi nheo lại một chút, muốn mở miệng nói nhưng lời ra tới miệng rồi lại nuốt trở vào trong. Quách Gia trầm ngâm một lát rồi nói:

-Vi Đao được triều đình sắc phong làm thứ sử Lương Châu, bổng lộc vạn thạch. Mặc dù Tào Bằng có chiến công hiển hách nhưng chung quy vẫn là cấp dưới của Vi Đao. Dưới mà phạm thượng là xúc phạm kỷ cương và pháp luật của triều đình, càng không thể nói là vì thù riêng mà sát hại quan to của triều đình, tội không thể thứ. Nếu như chúng ta không trừng phạt thì e rằng sẽ rối loạn triều cương và pháp luật của triều đình.

Ánh mắt Tuân Úc ánh lên vẻ tán đồng. Tào Tháo không tỏ vẻ gì, chỉ gật gật đầu:

-Nói tiếp đi!

-Phải trừng phạt Tào Bằng, tuyệt đối không thể tránh. Theo ta thấy, có thể cách chức thái thú Hà Tây và Bắc Trung Lang tướng của hần rồi sai người đi tới Lương Châu tầm nã về đây. Dựa theo luật pháp thì giết Vi Đao là tử tội. Tuy nhiên trước đây hần đã giành được Võ Uy, trấn áp loạn Mã Đằng, ổn định thế cục Lương Châu, cũng là công lao to lớn. Xem cả công lẫn tội thì có thể miễn được tử tội nhưng tội thì không thể không tha, có thể phán tội quỷ tân tam tuế.

Quỷ tân tam tuế?

Con người Tào Tháo chợt lóe lên, có chút do dự. Không hề nghi ngờ gì, hần cũng thấy quỷ tân tam tuế có chút hợp lý.

Cái gọi là “quỷ tân » là một loại hình phạt tù thời kỳ Tần Hán. Lúc ban đầu vì có tên là Tân Nhi nên được đặt như vậy. Quỷ tân lo những việc tạp dịch cho quan phủ, làm các lao động thủ công chân tay. Quỷ tân tam tuế chính là việc trừng phạt làm những công việc này trong vòng ba năm. Bây giờ trong thời đại nhà Hán thì hình phạt này được xếp là hình phạt bậc trung bình. Chiếu theo pháp luật thì nó giống với việc trừng phạt cải tạo lao động của đời sau này. Nó được chia làm năm bậc. “Thị phạt” là phạt một năm, “tì khấu” là phạt hai năm, “quỷ tân” là ba năm, “hoàn thành đán” là phạt bốn năm, “mao kiểm thành đán”

là phạt bốn năm. Đương nhiên ngoại trừ những hình phạt đó ra còn có các loại hình phạt dành cho tử tội không liệt kê ra đây.

Tào Bằng giết quan lớn của triều đình, hơn nữa lại là quan lớn vạn thách, theo luật là phải tử! Nhưng thời Hán còn có cơ hội được chuộc tội, huống chi Tào Bằng đã lập đại công to ở Lương Châu. Quách Gia cũng nói phải cân nhắc cả công lẫn tội. Nhưng cuối cùng thì cân nhắc như thế nào đây? Phải hoàn toàn xem xét tâm tư của người nào quyết định.

Vốn là Tào Bằng đã lập đại công. Nếu so sánh cả công lẫn tội thì có thể nói là không phạt không thưởng. Nhưng có điều, lần này hắn đã dẫm vào cái sọt quá lớn. Nếu chỉ đơn giản là cân nhắc cả công lẫn tội thì khả năng sẽ chọc giận toàn bộ gia tộc Quan Trung. Cho nên việc bãi quan cách chức đã là việc tất nhiên. Theo ý của Tào Tháo là xem xét cả công và tội thì bãi quan chức thôi là đủ rồi. Nhưng không ngờ Quách Gia lại thêm vào quỹ tâm tam tuế, tương đương là đi cải tạo lao động ba năm.

Quách Gia nói quá những ý định của Tào Tháo khiến trong lòng Tào Tháo sinh ra ý không vui. “Ta cho người phát biểu ý kiến là cho người nghĩ biện pháp giảm miễn tội trừng phạt Tào Bằng. Ngược lại người nói xét công và tội, bãi quan chức là được, còn muốn thêm vào quỹ tâm tam tuế?” Ánh mắt Tào Tháo nhìn Quách Gia lập tức có phần không vui, trong lòng có chút tức giận.

Làm sao Quách Gia lại không đoán ra tâm tư của Tào Tháo chứ? Nhưng gã không hề muốn thay đổi chủ ý, lớn tiếng nói:

-Chủ công, nếu như Hữu Học giết người bên ngoài thì xem xét ưu khuyết điểm là được rồi. Nhưng vấn đề là người bị giết là viên quan lớn hưởng bổng lộc vạn thách của triều đình. Mà sau lưng tên quan lớn này liên quan đến toàn bộ lợi ích của gia tộc Quan Trung. Nếu như chủ công không mạnh tay trừng phạt, không nói đến việc gia tộc Quan Trung không hề hài lòng, chỉ sợ pháp luật kỷ cương sau này sẽ bị ảnh hưởng lớn. Cho nên, hoặc là chủ công không xử phạt Hữu Học. Còn nếu xử phạt thì phải xử phạt thật nặng để noi gương sau này. Nếu không ngày sau tất có đại họa. Đây là sát kê tổ hầu. Đây không chỉ dập tắt sự phẫn nộ của gia tộc Quan Trung mà còn cảnh cáo kiêu binh mãnh tướng.

Trên thực tế, kiêu binh mãnh tướng theo Tào Tháo đánh chiếm Ký Châu càng ngày càng ngông cuồng. Điểm này Tào Tháo có lẽ không cảm thấy được nhưng Quách Gia lại nhạy cảm phát hiện ra. Tướng lĩnh Tào quân càng ngày càng kiêu căng, không phải là một chuyện tốt. Nhưng vì không tìm thấy một thời điểm thích hợp nên Quách Gia cũng không có cách nào mở miệng, lại càng không tiện đi cảnh cáo tướng lĩnh.

Vừa lúc nào thì Tào Bằng lại giết Vi Đao. Quan hệ của Quách gia và Tào gia không cần phải nói nhiều. Cũng vì nguyên nhân này nên Quách Gia cảm thấy phải mượn cơ hội này để cảnh cáo tướng lĩnh trong Tào quân. Tào Bằng là cháu họ của Tào Tháo. Đồng thời hắn lại là trung nguyên danh sĩ, có danh vọng thật lớn. Hơn nữa hắn có chiến công hiển hách. Sự việc trước kia không nói, nhưng chỉ trong thời gian hai năm lại đây hắn ở Hà Tây đã bình định được Hà Tây, thiết lập quận huyện, cướp lấy Võ Uy, công chiếm Kim thành, trăm Mã Đằng ổn định thế cục Lương Châu. Từng việc từng việc kể ra đều là công lao vô cùng to lớn. Ngay cả một người như Tào Bằng khi phạm lỗi cũng bị trừng phạt nghiêm khắc. Nói vậy để cho tướng lĩnh Tào Quân biết, đây là một cảnh cáo. Mặc dù Quách Gia và Tào gia có giao tình tốt. Nhưng trên hết hắn là mưu chủ của Tào Tháo. Hắn phải suy xét sự tình, lấy lợi ích của Tào Tháo lên làm đầu.

Tào Tháo rơi vào trầm tư!

Đám người Tuân Úc cũng nhẹ nhàng gạt đầu, thầm nghĩ một tiếng “quả nhiên không hổ là Quách Phụng Hiếu.”

Thấy Tào Tháo không nói lời nào, Tuân Úc mở miệng hỏi:

-Vậy phạt Hữu Học đi làm quỹ tâm ở đâu.

-Huỳnh Dương!

-Hả?

Quách Gia cười nói:

-Chủ công đừng quên. Tào Tuyền Thạch từng nói, Hữu Học có diệu kế không người nào có thể nghĩ bằng. Lúc trước nghĩ ra phương pháp tôi thép vào nước lạnh cùng với các công cụ bể, đều là do Hữu Học. Mà Hà Nhất xướng lệnh là Tuyền Thạch trước kia là người nhà thần, đồng thời cũng là cha của Quách Hoàn- thiếp của Hữu Học. Để Hữu Học đi Hà Nhất xướng chính là vận dụng người tài. Hơn nữa có cha vợ hẳn trông coi, hẳn ở đó sẽ không phải chịu khổ. Chủ công không cần nói thêm. Hy vọng là Hữu Học có thể tĩnh tâm nghiên cứu thêm nhiều điều. Khi hẳn đến Hà Nhất xướng rồi; không có người quấy rầy hẳn thì hẳn có thể bỏ nhiều thời gian ra nghiên cứu ra nhiều thứ. Chủ công cần gì phải lo lắng quá mức?

-Việc này...

-Nếu như chủ công còn lo lắng thì sẽ để Diệu Tài đi làm Hà Nam doãn.

Tào Tháo hơi bối rối. Hạ Hầu Uyên kia cũng là cha vợ Tào Bằng. Hà Nhất xướng dưới sự cai quản của Hà Nam doãn. Hai người cha vợ cùng bảo vệ cho Tào Bằng thì ai có thể khiến Tào Bằng khó xử?

Tuân Úc lại nói:

-Vi Đoàn bị giết, cái ghế của thứ sử Lương Châu bị trống, nên phái người nào đến đó?

Đồng Chiêu vội vàng đứng dậy nói:

-Chủ công, tư không duyệt Trịnh Hồn có thanh danh, tài hoa trác tuyệt, có thể làm thứ sử Lương Châu.

Trịnh Hồn là một nhân vật chưa từng xuất hiện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Đời sau có nhiều ý kiến về Trịnh Hồn. Mà trong đó buồn cười nhất là có người đã nói Trịnh Hồn là một thợ rèn xuất thân nghèo khổ. Vậy đâu là sự thực? Trịnh Hồn chính là học giả nổi tiếng thời Hán tên là Trịnh Chúng, tức Tăng Tôn. Anh của hắn là một danh nho cuối những năm Đông Hán, tên là Trịnh Thái, từng được phong chức thứ sử Dương Châu. “Luận xuất thân, luận đức hành, luận danh vọng” là những bài văn nổi bật nhất của Trịnh Hồn. Trong lịch sử, hắn từng làm Kinh Triệu doãn, làm thái thú các nơi, chiến tích trác tuyệt. Thêm vào việc hắn là an hem với Trịnh Thái. Mà trong gia tộc Quan Trung, Trịnh Thái lại có danh vọng rất lớn. Đồng Chiêu đề cử nhân tài này thật là không sai.

Tào Tháo gật gù đầu, không ngờ phát hiện ra Tuân Úc và Quách Gia lại nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý.

-Văn Nhượng, người không đồng ý?

Tuân Úc nói:

-Văn công tài học và đức hạnh khiến ta rất kính nể. Nếu đổi lại ở địa phương khác thì hẳn đều có thể đảm nhiệm. Nhưng nếu là Lương Châu thì ta lại thấy rằng Văn công khó mà đảm đương.

Nói xong, Tuân Úc hướng về Đồng Chiêu, chấp tay:

-Công Nhân, không phải là ta hạ thấp Văn công, mà còn một chuyện.

Đồng Chiêu vội vàng nói:

-Ta nguyện lắng tai nghe.

-Lương Châu là nơi người Khương bạo động bải năm nay, chiến loạn liên miên không ngừng, khắp nơi thế lực phức tạp khó gỡ. Khương Đế và người của Thác Cừ đều là các dị tộc, là hạng người hổ lang, rất thích đánh nhau tàn nhẫn, kiêu ngạo bất tuân. Tuy rằng Văn công có tài học nhưng lại không đủ cứng rắn mạnh mẽ. Lương Châu là nơi nghèo nàn xơ xác, dân tình hung hãn. Nếu là người không mạnh mẽ thì làm sao có thể khiến bọn họ kính sợ được?

Tuân Úc dứt lời, tạm dừng một chút, lại nói:

-Bây giờ Lương Châu xem ra đã được dẹp yên, nhưng là một tay Hữu Học mà nên. Những người Khương này kính phục chính là Hữu Học vũ dũng thiện chiến, tài học hơn người. Huống chi bây giờ phái Văn công đi đến đó thì những kiêu binh mãnh tướng chinh chiến với Hữu Học có thể phục Văn công không? Nói khó nghe một chút thì Hữu Học phải chịu quý tận tam tuế mà đúng lúc này lại phái Văn công đến Lương Châu,

rõ ràng là đẩy Văn công vào hố lửa, tất nhiên các kiêu binh mãnh tướng kia sẽ căm thù Văn công. Đến lúc đó, nếu Văn công không cứng rắn mạnh mẽ thì kiêu binh mãnh tướng làm sao có thể phục hần?

-Việc này...

-Cho nên chọn người làm thứ sử Lương Châu phải phù hợp vài điều kiện.

Tào Tháo nói:

-Xin Văn Nhượng hãy giảng giải.

-Đầu tiên người này phải khiến các kiêu binh mãnh tướng ở Lương Châu có thể phục tùng. Bản thân đây cũng là một việc phiền toái. Vương Mãi, Đặng Phàm, Phan Chương, Hạ Hầu Lan, còn có Diêm Hành, Thành Công Anh, rồi cả Bộ Chất. Những người đó đều là đi theo Tào Bàng, người bình thường làm sao khiến bọn họ phục tùng. Người này phải có quan hệ cực kỳ thân cận với Hữu Học. Việc thứ hai, khi Hữu Học ở Hà Tây đã tích cực mở rộng đồn điền ở Võ Uy, khôi phục thương lộ ở Tây Vực. Tất cả đều đã đi vào quỹ đạo. Mới nhận chức thứ sử Lương Châu thì không thể tâm tư quá nặng, tự tiện phá bỏ đi hết những cố gắng trước kia của Tào Bàng. Đây cũng là một phiền toái. Còn thứ ba...

Tuân Úc nói rất nhiều, tất cả đều là vấn đề lớn.

Tào Tháo nghe ra thì giật mình.

-Văn Nhượng, người có thể chọn ra người nào thích hợp?

Tuân Úc nhìn qua Quách Gia thì thấy Quách Gia mặt mày tươi cười, dường như đoán ra được tâm tư của hần. Hần than nhẹ một tiếng: “Phụng Hiếu thực là người tài năng!”

-Ta đã chọn ra được một người nhưng lại không biết có nên nói ra hay không?

-Cứ nói đừng ngại.

Tuân Úc hít sâu một hơi, nhìn Tào Tháo, mạnh dạn nói:

-Không biết chủ công thấy Thành Môn giáo úy, Vũ Khố lệnh, Phụng Xa hầu Tào Tuyền Thạch thì thế nào?

466. Chương 510 : Lạc Thần Lạc Thần

Võ Uy, Cô Tang.

Sau khi giết cha con Vi Đoan, dường như Tào Bàng không có chút gánh nặng gì.

Đám người Hán Dương quận Dương Trác sau khi nhận được tin tức vô cùng phẫn nộ, Vương Linh huyện Chương, Khổng Tín tại Tương Võ càng tức giận hơn, muốn xuất binh báo thù rửa hận cho Vi Đoan. Tào Bàng sau khi nhận được tin, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, lập tức hạ lệnh, lệnh cho Diêm Hành ở Thủ Dương, Cam Ninh ở Lâm Thao giáp công hai huyện này, đồng thời lại hạ lệnh Hách Chiêu ở Lâm Thao xuất binh đánh chiếm Lạc Môn Tự.

Lạc Môn Tự, là cửa ngõ của Hán Dương.

Một khi mất đi, chẳng khác nào Lũng Tây mở rộng cửa chính.

Mà hai người Vương Linh, Khổng Tín tuy rằng rất giỏi, nhưng dù sao cũng không phải là đối thủ của Diêm Hành và Cam Ninh.

Chỉ một trận chiến này, Vương Linh liền bị mất huyện Chương, rồi sau đó hợp binh với Khổng Tín nhanh chóng rút khỏi Tương Võ, lui đến Hán Dương.

Tào Bàng thế mạnh mẽ không gì sánh được khiến Dương Trác không thể làm gì được.

Gã là mưu sĩ, là cao thủ nội chính nhưng lại không phải là thống soái tài giỏi.

Bày mưu tính kế, phân tích thế cục, không thể nghi ngờ không ai sánh bằng Dương Trác, nhưng hành quân bày trận, đánh trên chiến trường, mười Dương Trác cũng không bằng một Cam Ninh hay là Diêm Hành.

Cũng may sau khi Trần Quân nhận được tin đã suốt đêm từ huyện Tây đi Định Đạo để khuyên nhủ Tào Bằng.

Nếu không thì với tâm tính của Tào Bằng, không chừng đã tiến quân thần tốc, trực tiếp xử lý Dương Trác sau đó chiếm lĩnh Hán Dương rồi.

Dù sao Trần Quân cũng là sĩ tộc, tuy không phải là cường hào Quan Trung nhưng cũng có quan hệ lâu đời.

Sau khi y trấn an Tào Bằng, lại tới Hán Dương khuyên bảo Dương Trác, đem việc của Vi Doan giải thích tỉ mỉ một lần, Dương Trác tuy rằng bất mãn nhưng không thể không thừa nhận là Vi Doan có lỗi. Nhưng vấn đề là, Vi Doan đại diện cho sĩ tộc Quan Trung, mà Dương Trác, tuy nói là người Lương Châu nhưng cũng là một sĩ tộc Quan Trung, sao có thể từ bỏ như vậy? Dương Trác chắc chắn sẽ không đồng ý, cho dù gã đồng ý cũng không có nghĩa gã sẽ để mặc cho đám cường hào này áp bức Quan Trung...

Cho nên, Dương Trác mang theo Vi Đan, con thứ của Vi Doan đến Hứa Đô tố cáo.

Cũng may Vệ Ký và Tào Hồng lại khuyên bảo, để Dương Trác ở lại Trường An rồi khẩn cấp đi thông báo cho Tào Tháo tại Hứa Đô.

Dương Trác cũng không muốn về Hán Dương!

Thế cục hiện giờ, đã vô cùng rõ ràng.

Tào Tháo tiếp nhận quản lý Lương Châu, xu thế đã vậy, không ai có thể ngăn cản.

Trước kia, bọn họ còn có thể không cho Vi Doan

Nhưng hiện tại Vi Doan đã chết, nên làm gì bây giờ?

Lương Châu đã từ thoát ly khỏi trong tay sĩ tộc Quan Trung không thể tiếp tục nắm trong tay nữa.

Đồng thời, một số cường hào trước đây đi theo Tào Bằng đã nhìn ra trong đó đủ loại lợi ích rất lớn, đó chính là hành lang thương lộ Hà Tây Tây Vực.

Nhóm cường hào vì sao muốn nắm giữ Lương Châu?

Nói trắng ra là vì lợi ích.

Mà những lợi ích này bày ở ngay trước mắt bọn họ, sao bọn họ không động tâm chứ?

Ai cũng biết, tơ lụa Trung Nguyên, đồ gốm đồ sắt ở Tây Vực rất được hoan nghênh, mà sản vật Tây Vực phong phú, cùng với việc có điều kiện thuận tiện liên kết với vịnh Ba Tư, khiến cho cường hào Quan Trung thêm nhỏ dãi. Nếu quả thật con đường buôn bán Tây Vực khai thông tuyệt đối là một sự việc có lợi. Cường hào Quan Trung nắm giữ ưu thế địa lợi vượt xa sĩ tộc Trung Nguyên. Nếu có thể giành được quyền thông hành thương lộ Tây Vực còn có lợi ích buôn bán tại Hà Tây nữa, sao mà không làm chứ?

Phản ứng nhanh chóng nhất là Đâu thị tại Bình Lăng.

Tuy nói là Đâu thị Bình Lăng nay đã không bằng xưa, không thể so với năm xưa.

Nhưng căn cơ thâm sâu vẫn có sức ảnh hưởng lớn. Từ việc Đâu Lan từ Hà Tây quay về Bình Lăng, thoáng cái gia tộc Đâu thị tại Bình Lăng đã được coi trọng. Còn Đâu Lan rời xa Đâu thị nhiều năm, từ lâu đã không còn huyết mạch, nhưng bởi vì Đâu Lan có quan hệ mật thiết với Hà Tây, gia tộc Đâu thị vội cấp tốc đề bạt Đâu Lan xin ông ta trước đó đi Hà Tây, nghĩ cách giải quyết rắc rối.

Mà lúc này, đám người Dương Trác đang ở Trường An, thề son sắt vì Vi Doan mà lấy lại công đạo.

Tào Bằng đứng ở cửa đình viện, bồi hồi thong thả bước đi.

Hắn mới từ Kim Thành quay về, lại nhận được một tin tức khiến hắn cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Chân Mật, mang thai rồi.

Hơn nữa đã có thai hai tháng.

Vốn đứa con Chân Mật đang mang trong người không liên quan gì đến hấn.

Nhưng Thái Diễm nói với hấn:

- Đứa trẻ trong bụng Tiểu Mật là con người!

- Của ta?

Thái Diễm chau mày, lạnh lùng nói:

- Tào Hữu Học, sao lại tỏ ra như thế?

Tào Bằng nuốt nước bọt, liên tục xua tay:

- Thái tỷ tỷ, không phải ta không muốn nhận, ta và Chân tiểu thư không có quan hệ gì, có phải tỷ hiểu lầm rồi không?

- Đến nước này người còn không thừa nhận?

- Ta thật hồ đồ rồi!

Tào Bằng dở khóc dở cười.

Đứng bên, Bộ Loan ôm một đứa trẻ nhỏ cùng với Quách Hoàn liên tục cười trộm.

Đứa trẻ tên là Tào Doãn, nữ danh là Thập Cân, là con trai của Tào Bằng và Bộ Loan. Đầu năm Bộ Loan mang thai nhưng Tào Bằng lại chinh chiến, lúc đến Cô Tang, bụng nàng càng ngày càng to, mà Tào Bằng bởi vì chiến loạn Mã Đằng mà rời khỏi Võ Uy, khi Tào Bằng đoạt được quận Kim Thành, chuẩn bị giành lấy Thu Đạo, thì Bộ Loan sinh ra Tào Doãn.

Lúc sinh ra, đứa trẻ này rất khỏe mạnh, nặng mười cân nên được gọi là Thập Cân.

Lại bởi vì lúc đó Tào Bằng đang ở Doãn Ngô, cho nên liền đặt tên là Tào Doãn.

Đây cũng là con trai thứ hai của Tào gia.

Lúc Tào Bằng ở Lương Châu, Quách Hoàn cũng có tin vui.

Nàng đã có thai bốn tháng, tính toán thời gian là vừa lúc Tào Bằng trở về Hà Tây, đón Bộ Loan đến Võ Uy.

Có câu nói chuyện tốt nhân đôi!

Tào Bằng uy chấn Lương Châu, quay về Cô Tang, đầu tiên là có con trai, sau đó lại biết Quách Hoàn mang thai, đương nhiên vô cùng vui sướng.

Nhưng chuyện tốt quá nhiều, cũng không hay lắm.

Chính là, thai của Chân Mật, có người nói là do Tào Bằng đầu sỏ gây nên.

Chân gia đối với việc này đương nhiên vô cùng hài lòng. Từ lúc đó, địa vị Chân gia tại Tây Bắc rõ ràng càng thêm vững chắc.

Nhưng vấn đề là, Tào Bằng cũng thật không hiểu, Chân Mật có thai thì có liên quan gì đến hấn?

Thái Diễm giận tím mặt:

- Tào Hữu Học, người giỏi lắm. Người tính toán xem, hiện giờ Tiểu Mật đã mang thai hai tháng, mà hai tháng trước, người ở đâu?

- Hai tháng trước...Ta ở tại Loan Điếu.

Tào Bằng bỗng nhiên tỉnh táo, mồm há hốc nhìn Thái Diễm, rất lâu không nói được lời nào, nhắc đến Loan Điếu, hấn có chút ấn tượng.

- Lẫn ở Loan Điếu đó, không phải là tỷ tỷ sao?

Hấn vừa thốt ra, lập tức cảm thấy không đúng.

Bộ Loan và Quách Hoàn cười khúc khích, mà Thái Diễm xấu hổ mặt đỏ bừng, đôi mắt quyến rũ lóe lên đầy giận giữ.

Ngẫm lại, ngày đó không phải ta và Thái Văn Cơ, mà là Chân Mật!

Trách không được, trách không được sau này ta cảm thấy có chút kỳ lạ, bất kể là phản ứng của Chân Mật hay là Thái Diễm, đều rất khó hiểu.

Lúc đó Tào Bằng bận chuẩn bị chiến sự, cho nên không nghĩ nhiều.

Hôm nay nghĩ lại, buổi sáng ngày hôm sau lúc hấn và Thái Diễm gặp nhau tại hoa viên, những lời nói lúc đó của Thái Diễm, giờ thì hiểu rồi.

- Thì ra, phu quân là nhớ Thái tỷ tỷ.

Quách Hoàn liên tục cười khúc khích.

Tào Bằng cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, trừng mắt hung dữ nhìn Quách Hoàn, ý nói: muội đừng ở đây gây thêm phiền nữa.

Mà Thái Diễm, tuy rằng vô cùng tức giận, nhưng trong ngực lại có một niềm vui khó hiểu.

Đối với Tào Bằng, tình cảm của nàng rất phức tạp.

Thái Diễm cảm kích Tào Bằng đã giải cứu ba mẹ con nàng từ Nam Hưng Nô, lại nhận Thái Dịch làm đệ tử, có thể coi là ân nặng như núi. Trong loạn thế, điều kiện nữ nhân kén vợ kén chồng đương nhiên không giống với hiện đại. Thái bình thịnh thế, nữ nhân lựa chọn gã chồng đương nhiên phải là tài tử tài học hơn người, phong cách nho nhã, ví dụ như Vệ Trọng Đạo năm xưa.

Nhưng tại loạn thế, nữ nhân cần chính là một người mạnh mẽ.

Mà Tào Bằng không chỉ có tài năng, lại là người có đôi tay mạnh mẽ, người như này, có thể bảo vệ nữ nhân cả đời.

Thái Diễm đối với Tào Bằng, có tình cảm tốt.

Nhưng nàng hiểu mình rất rõ.

Thái Diễm hiện giờ đã có hai chồng, cũng chính là lấy qua hai người. Tuy nói là thời đại này nữ nhân không cần phải thủ tiết, nhưng cũng phải nhìn đối tượng. Tào Bằng, danh sĩ Trung Nguyên, đệ tử một đời của đại nho Hồ Chiêu. Luận thân phận, hấn không hề kém so với Thái Diễm, đồng thời hấn lại là tộc trưởng của Tào Tháo, có thể chinh chiến, là trụ cột tương lai.

Từ lúc đó, Thái Diễm đương nhiên không dám nghĩ nhiều.

Cuộc sống tại Hà Tây mặc dù tốt, nhưng thỉnh thoảng trong mộng tỉnh lại, cũng sẽ cảm thấy tịch mịch trống rỗng.

Vậy mà, Tào Bằng lại nói thẳng ra, sao Thái Diễm không giận được.

Chỉ là cơn giận đến rồi đi ngay, dù sao nàng cũng là nữ nhân từng trải, có sự điềm đạm mà các cô gái trẻ không có.

Hôm nay nàng muốn đòi công bằng cho Chân Mật.

- Hữu Học, người đừng nói lung tung.

Ta hỏi người, người định đối xử thế nào với Chân Mật? Lúc trước, mặc kệ là vì duyên cớ gì, dù gì Tiểu Mật cũng bị người liên lụy mà tới Hà Tây. Mà nay, nàng lại có thai với người, mặc kệ thế nào, ít nhất người cũng phải cho nàng một danh phận. Tiểu Mật thiện lương, là cô gái tốt, nếu người phụ nàng, ta sẽ bảm bảo với Mạnh Đức, chứ quyết không để yên cho người.

- Ta...

- Người nên cân nhắc rõ ràng, hôm nay Tiểu Mật sẽ ở lại trong phủ, người suy nghĩ kỹ càng rồi đi nói với nàng ấy.

Thái Diễm cố lấy hết dũng khí, nói xong thì ngay lập tức rời đi luôn để lại Tào Bằng và Bộ Loan, Quách Hoàn ở trong phòng, ba người nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải.

- Tiểu Loan, Tiểu Hoàn, chuyện này..

Bộ Loan khẽ nói:

- Phu quân, nguyên do chuyện này, chúng ta hiểu.

Chuyện này không thể trách huynh, cũng không thể trách Tiểu Mật. Muội ấy thấy huynh say, muốn giúp huynh, vậy mà lại bị huynh... Sự việc hôm nay đã xảy ra, nên quyết định thế nào, phải xem ý tứ của huynh. Đúng rồi, Nguyệt Anh tỷ tỷ và Chân tỷ tỷ cũng sẽ không trách huynh lấy thêm thiếp thân, phu quân hãy an bài cho tốt. Tiểu Mật tính tình dịu dàng, vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lại hiểu biết lễ nghĩa, nếu có thể lấy được, cũng rất tốt.

Tào Bằng cười khổ:

- Đạo lý này, ta hiểu.

Không phải là ta không muốn chịu trách nhiệm, chỉ là chuyện này đến vô cùng đột ngột, khiến ta không kịp chuẩn bị. Hơn nữa, tình huống của ta cũng không tốt lắm, ta đã giết cha con Vi Đoan, chủ công chắc chắn sẽ truy cứu tội ta.

Vi Đoan này, dù sao cũng là Thứ Sử Lương Châu, lại có sĩ tộc Quan Trung ủng hộ.

Lúc này chuẩn bị không tốt, cũng sẽ giống như Hứa Đô vài năm trước. Chân tiểu thư là một mỹ nhân, cũng sẽ thành người chịu tội theo.

Bộ Loan và Quách Hoàn nhìn nhau, trầm mặc!

Tào Bằng quay về nói cho các nàng biết khốn cảnh sắp phải đối mặt.

Các nàng sao không hiểu. Lúc này đối với Tào Bằng mà nói, chính là thời khắc gian nan nhất. Nguy hiểm đến tính mạng, chắc chắn không có, nhưng vấn đề là, Tào Bằng sẽ bị bãi quan thôi chức, Chân gia có tiếp tục đồng ý với đám hỏi này hay không?

- Phu quân, mặc kệ là lý do gì, thiếp thân nghĩ, tóm lại huynh phải nói rõ ràng với Chân tiểu thư.

Muội ấy bằng lòng gả cho huynh, mọi người sẽ rất vui mừng, nếu không muốn gả, cũng sẽ không vì thế mà phiền não. Đợi nàng sinh hài tử rồi, hãy để muội ấy đi.

Bất kể là kết quả gì, huynh cũng phải gặp Chân tiểu thư một lần, nghe ý kiến của muội ấy.

Lạc Thần, Lạc Thần!

Đứng ở bên ngoài viện, trong đầu Tào Bằng đột nhiên hiện ra bài Lạc Thần Phú kia.

Phiên nhược kinh hồng

Uyển nhược du long

Vinh diệu thu cúc

Hoa mậu xuân sắc

Phảng phật hề nhược khinh vân chi tế nguyệt

phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết. .

(Hình nàng,

bay bổng như chim hồng,

uyển chuyển như rồng lượn,

rờ rờ thu cúc,

xanh tươi thông xuân,

mơ màng như dải mây mỏng lướt qua ánh trăng.

Bồng bênh như hoa tuyết trong làn gió.)

Tào Bằng thầm hít một hơi thật sâu, cổ lấy dũng khí cất bước đi vào đình viện.

467. Chương 511 : Mỹ Nhân Quyển Châu Liêm

Đêm muộn!

Lúc này là cuối năm.

Thấm thoát đã đã tới ngày cuối cùng của năm Kiến An thứ chín, .

Có lẽ là vì vui vẻ đưa tiễn, có lẽ bởi vì nghênh đón ngày mới mà bên ngoài cửa sổ mưa lạnh rơi tí tách, lất phất, bao phủ một lớp sương mù vô cùng mờ mịt. Trong đình viện toát lên vẻ tịch liêu. Hồng mai ở trong góc dù trong thời tiết rét đậm nhưng nở rộ ngào ngạt, cũng không biết đã rụng xuống từ lúc nào, cánh hoa đọng lại trên mặt tuyết.

Trong phòng, sáng đèn.

Thái Diễm ngồi bên cửa sổ, xuất thần nhìn bên ngoài cửa sổ điêu tàn, trong ngực có chút trống rỗng.

- Đêm đó, ta còn tưởng rằng là Thái tử tỷ!

- Nếu Thái đại gia không giận xin hãy đi cùng ta...chúng ta vừa đi, một mình người cô độc, chẳng bằng theo chúng ta cùng đến Cô Tang.

- Được rồi, vậy ta thu nhận Thái Địch!

- Thái tử tỷ, ta cũng đang muốn có người làm bạn, thật lòng muốn người đến trong binh doanh..

- ...

Chẳng hiểu vì sao, bên tai nàng không ngừng vang vọng giọng nói của Tào Bằng.

Từ lúc gặp nhau tại Thân Đồ Trạch, nháy mắt đã hai năm. Hai năm qua, Tào Bằng giống như người em tôn kính nàng, tôn trọng nàng, không bao giờ thất lễ. Nhưng một câu nói này hôm trước, lại lơ đãng kích thích lòng tin của Thái Diễm.

Nói thật, trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này.

Cũng không biết vì sao, hôm nay lại có chút mờ mịt.

Chân Mật gả cho Tào Bằng!

Tuy rằng chỉ là thân phận thiếp thất gả cho Tào Bằng, nhưng ít ra cũng có một danh phận.

Mặc kệ nói thế nào, Chân Mật đã có con với Tào Bằng, sau này coi như là có một chỗ dựa. Cho dù là thiếp thất cũng tốt hơn là một mình cơ khổ. Mặc dù nàng có một muội muội nhưng đã nhiều năm không liên lạc, cũng không biết hiện giờ muội ấy đang ở phương nào...

Thái Diễm ngồi đó ngẩn ngơ. Nàng cũng không rõ, ngay khoảnh khắc khi Chân Mật nói với nàng là Tào Bằng nói muốn kết hôn với nàng ta, rốt cuộc nàng có cảm giác như nào, là chua xót khổ sở, thê lương hay là có chút mất mát.

Đêm đó, nhìn Chân Mật tươi tắn kia, vẻ mặt thỏa mãn, thì Thái Diễm có chút đố kỵ.

Lúc trước, nàng cũng có niềm vui sướng như vậy.

Chỉ là số phận quá chớ trêu, khiến nàng sớm trở nên tẻ nhạt...Tuy rằng Chân Mật cũng là người hai chồng nhưng so với nàng còn hạnh phúc hơn nhiều! Chỉ ít, Tào Bằng là một người đàn ông hiểu tâm tư nữ nhân, đây cũng không phải là Tào Bằng phong lưu, mà là hắn biết quan tâm chăm sóc, chứ không giống như đám nam tử lỗ mãng kia, không hiểu thế nào là phong tình, không có chút thú vị gì.

Nếu thật sự gả cho hắn, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

- Mẹ, mẹ thấy mệt sao?

A Mi Quải rụt rè mở miệng, khẽ hỏi.

Thái Diễm giật mình, quay lại cười nói:

- A Mi Quải, sao con lại hỏi vậy?

- Mẹ, mặt của mẹ rất đỏ, có chút nóng rực!

- Thật sao?

Thái Diễm giật mình, lúc này mới cảm nhận đúng là mặt mình nóng rực.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là bệnh, mà là...Nàng vươn tay, kéo A Mi Quải vào lòng, khẽ thở dài.

- Mẹ không sao chứ?

A Mi Quải lo lắng hỏi.

- Trời đã không còn sớm nữa, mẹ đi ngủ sớm đi, ngày mai dậy sớm sẽ đẹp như Chân thắm...Hi hi, Chân thắm sắp trở thành tân nương tử rồi. Là với Tào thúc phải không ạ?

Không hiểu vì sao, ngực Thái Diễm đau xót:

- Đúng vậy...Được rồi được rồi, mau đi ngủ đi, không là không ngoan đấy.

A Mi Quải ngoan ngoãn gật đầu, lại chui vào ổ chăn ấm áp, nhưng không lập tức ngủ ngay mà vẫn len lén quan sát Thái Diễm, thấy mẫu thân ngồi ở trên kháng (giường lò), từ khe cửa sổ ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài.

Đây là một chiếc lầu kháng.

Vì lo lắng cái lạnh khủng khiếp đến từ Tây Bắc, Tào Bằng đã đặc biệt thiết kế ra.

A Mi Quải rất thích cảm giác trên chiếc giường đất này, lúc ngủ vô cùng thoải mái.

Chỉ là, nàng có thể nhận ra mẫu thân có tâm sự..Ai Mi Quải đã chín tuổi, cũng dần dần bắt đầu hiểu chuyện. Nàng loáng thoáng có thể hiểu được tâm sự của mẹ chắc chắn là liên quan đến Chân thắm lúc buổi chiều nay.

Tào thúc phụ cưới tân nương tử, sau đó có giống như trước đây chơi đùa với A Mi Quải không?

Thức ấy có còn như trước đây để A Mi Quải cưỡi trên cổ thúc chạy trốn trong viện, cùng nhau chơi đùa với nàng không?

Bất giác, trong lòng A Mi Quải cũng có chút nặng nề.

- Hiện tại công tử cũng đang đối mặt với chút phiền phức.

Bên tai Thái Diễm lại vọng tới lời nói của Chân Mật chiều nay.

- Nghe Tiểu Hoàn và Tiểu Loan nói, công tử tại Lũng Tây gây ra họa lớn, giết chết Thứ Sử Lương Châu, đoán chừng sẽ có phiền phức. Đại tỷ, ta đồng ý gả ta cho công tử...ngươi nghĩ xem, công tử làm là đúng! Tên Thứ sử Lương Châu kia rõ ràng là có thể cứu được Vương đô úy, nhưng hết lần này tới lần khác vì tư lợi mà không chịu xuất binh, so với quốc tặc còn đáng hận hơn...

Dù sao Chân Mật xuất thân đại gia, cũng có chút kiến thức.

Muội ấy năm ngoài mới gia nhập Viên gia, đối với chuyện về triều đình cũng có chút hiểu biết.

Giết Vi Đoan?

Lá gan hắn thật lớn!

Thái Diễm khẽ thở dài, nhìn thoáng qua A Mi Quả đã ngủ, nàng vươn tay vén chăn cho con, sau đó khép cửa sổ lại, cũng nằm trên giường. Dưới người vô cùng ấm áp dễ chịu, khiến cho tâm trạng cũng theo đó mà thoải mái hơn...

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tào Bằng từ ngoài phòng bước vào.

Thái Diễm kinh ngạc hỏi:

- Hữu Học, người sao lại tới đây?

Ngày hôm nay là ngày đại hỉ của người, không ở nhà làm bạn với Tiểu Mật, chạy đến chỗ ta làm gì?

- Thấy tỷ tỷ hôm nay có chút sa sút, vì vậy tới thăm.

Tào Bằng không nói hai lời, ngồi ở trên giường. Tim Thái Diễm run lên, nhìn kỹ Tào Bằng, thấy trong ánh mắt hần sáng rực. Nàng định ngồi dậy nhưng chợt nhớ mình chỉ mặc chiếc áo lót, trong lòng lập tức xấu hổ, giận giữ nói:

- Hữu Học vô lễ, còn không đi ra ngoài, bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì?

Vậy mà Tào Bằng cười hì hì không để ý, vươn tay ra khẽ vuốt ve hai gò má của Thái Diễm.

- Người làm gì vậy?

Không đợi Thái Diễm từ chối, bàn tay to lớn của Tào Bằng đã từ trên cổ nàng thò vào trong chăn, vuốt ve cơ thể nàng. Sau đó, hần nằm xuống ép lên Thái Diễm, lòng bàn tay to lớn kia tiến vào trong áo nàng, ra sức vuốt ve bộ ngực tròn đầy của nàng. Một cảm giác vui sướng đã lâu không thấy bất chợt tuôn trào ra, khiến ham muốn của Thái Diễm trào dâng, cả người yếu ớt ngồi phịch trên sạp giường, yếm ngực đã được cởi ra từ lúc nào, Tào Bằng đặt nàng dưới cơ thể hần, tiếng hít thở nặng nề, còn có mùi vị đặc biệt trên cơ thể đàn ông đều khiến cho Thái Diễm hoảng loạn, đồng thời càng...

- Mẹ, mẹ...

Bên tai vang lên giọng nói của A Mi Quả.

Thái Diễm giật mình bừng tỉnh, mở bừng mắt ra.

Thấy A Mi Quả đang ngồi bên nhìn nàng, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Tào Bằng, không có hình bóng!

Thì ra là giấc mộng Nam Kha...

Thái Diễm như trút được gánh nặng, thở phào một cái.

Nhưng khi nàng định ngồi dậy, lại phát hiện cơ thể mình lạnh ngắt, chẳng lẽ là...

Mặt Thái Diễm thoáng đỏ lên, đồng thời trong ngực lại có cảm giác trống rỗng khó hiểu. Nữ nhân nào khi tỉnh lại chẳng phải mong muốn được nằm trong lòng ái lang. Tâm tư này trước nay không có, nhưng một khi đã nảy sinh thì khó mà áp chế được. Cảm giác trống rỗng này, cảm giác tịch mịch này, cảm giác khó nói này, chứng tỏ tâm tình đầy phức tạp.

- A Mi Quả, mẹ không sao.

Trời đã sáng!

Ngày đầu tiên của năm Kiến An thứ mười, ánh nắng tươi đẹp.

A Mi Quả vui mừng nói:

- Mẹ, con đi tìm Chân thăm để trêu chọc đây.

- Không nên phiền thăm thăm của con.

- Vâng.

A Mi Quả hứng khởi đi rồi, Thái Diễm lại ngậm ngốc rất lâu mới đứng lên mặc y phục. Trong người luôn không thoải mái, vì vậy nàng gọi Quả Quả chuẩn bị nước cho nàng tại nhà bếp để chút nữa tắm rửa.

Nàng ngồi trên giường, hàng mi thanh tú khẽ chau lại.

Do dự một lúc, nàng tháo chăn đệm ra, chuẩn bị đi giặt rũ.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng có tiếng động.

Thái Diễm quay đầu nhìn lại, ngẩn ra.

- Hữu Học, sao ngươi lại tới đây?

Nàng vừa thốt ra, khuôn mặt lại đỏ bừng.

Chẳng phải những lời này chính là câu mà nàng ở trong mộng gặp Tào Bằng thì nói đấy sao?

Tào Bằng thấy phản ứng của Thái Diễm như vậy, cũng ngẩn ra, chợt nói:

- Thái tỷ tỷ, ta đến để từ biệt tỷ.

- Từ biệt?

- Ừ...ta phải đi một chuyến đến Nhật Lặc, khoảng chừng năm ba ngày mới về.

Lần này ta đi Nhật Lặc là muốn gặp mặt sứ giả Tây Vực. Cho nên ta định mang theo tiểu Địch, để nó tăng thêm kiến thức.

- Vậy..chuyện ngươi và Tiểu Mật?

- À, đợi ta về thì sẽ lấy người ta.

Tuy rằng sớm đã biết chuyện này, nhưng khi nghe chính Tào Bằng thừa nhận, trong lòng Thái Diễm cảm thấy có chút chua xót.

- Ngươi dẫn theo tiểu Địch đi thì cứ dẫn theo, cần gì nói với ta?

Trong lời nói chợt có chút trách móc, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, Thái Diễm lại cảm thấy có chút không thích hợp, vội vã quay đầu đi.

Tào Bằng ngạc nhiên!

Hắn đứng ở ngoài cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy gương mặt động lòng người của Thái Diễm, dù chưa trang điểm, hơn nữa lại quá quen thuộc rồi nhưng lại toát lên vẻ mỹ lệ đầy quyến rũ.

Trong giây lát, Tào Bằng ngây dại!

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào gian phòng, chiếu lên kháng (giường đất), chiếu lên người Thái Diễm.

Cơ thể mỏng manh như có một quang sáng mỏng chum lên càng làm tăng thêm sự huyền ảo và thần bí. Trong lòng Tào Bằng trước sau vẫn luôn có những mộng tưởng đối với Thái Diễm, chỉ là hắn không nói ra lời, cũng không biết biểu đạt như nào.

Lần trước Thái Diễm chất vấn hắn, hắn buột miệng lỡ lời.

Từ đó về sau thì không gặp Thái Diễm nữa, thứ nhất là hắn quá bận công vụ, quả thật là không có thời gian, thứ hai, là Thái Diễm có ý tránh né hắn, cho nên mặc dù ở chung một phủ đệ, nhưng lại không hề gặp nhau. Việc này, Quách Hoàn đã từng khuyên nhủ hắn, nếu thật sự thích Thái Diễm, thì hãy nói rõ với nàng.

Dù cho Thái Diễm xuất thân danh môn, nhưng có câu tục ngữ nói: Phụng hoàng gặp rủi ro vẫn hơn con gà.

Thái Diễm trước sau đã lấy hai chồng, hơn nữa Thái Ung đã chết hơn mười năm, mặc dù danh tiếng vẫn còn nhưng nay đã không bằng xưa nữa.

Mà nay, người Trung Nguyên nhắc tới danh sĩ hầu hết là những người như Trịnh Huyền, Hồ Chiêu, Chung Diêu, Tư Mã Huy...

Thái Ung, đã trở thành quá khứ rồi!

Với thân phận hiện nay của Tào Bằng, lấy Thái Diễm thật quá dễ dàng, không hề khó khăn. Hơn nữa cũng sẽ không có ai chỉ trích gì cả. Quan trọng hơn là, nếu như cưới Thái Diễm, đối với danh tiếng của Tào Bằng cực kỳ có lợi, dù sao Thái Ung tuy là quá khứ nhưng danh tiếng vẫn còn, môn sinh của ông ta rất nhiều, bằng hữu cũng không ít. Nhất là tại Quan Trung rất có địa vị. Năm xưa Vương Doãn muốn giết chết Thái Ung, nói trắng ra là vì đố kỵ tài năng và danh tiếng của Thái Ung.

Tào Bằng cưới Thái Diễm, có thể giảm bớt quan hệ giữa hần và hào môn Quan Trung.

Chỉ ít, không đến mức bị sĩ tộc Quan Trung từng bước xiết chặt...

Quách Hoàn là có ý tốt, muốn giúp Tào Bằng đem giảm nguy cơ xuống mức thấp nhất.

Nhưng Tào Bằng không muốn!

Hần thật lòng thích Thái Diễm, nhưng không có nghĩa là hần đi lợi dụng Thái Diễm. Đây vốn là một nữ nhân tài ba đã trải qua bao những đau thương trong tình cảm, nếu lợi dụng nữa, chẳng phải là quá không tình người sao? Hơn nữa, hần biết rõ tình trạng của mình, theo như việc hần giết Vi Doan, Vi Khang, dù hần đã lập nhiều công lao cho Tào Tháo, Tào Tháo quyết sẽ không giết hần, cùng lắm thì bãi quan thôi chức, về nhà một hai năm, chờ mọi chuyện qua đi, lại một lần nữa khôi phục.

Loại việc này, không phải là hần chưa từng trải qua, cho nên cũng không sợ hãi lắm.

Hôm nay những việc trong tay rất nhiều!

Một khi Tào Tháo trị tội, chắc chắn hần phải quay về Hứa Đô, bất kể là ai tới thay chức vụ của hần, hần đều phải an bài cho thỏa đáng.

Đầu tiên, hần tiến cử Triệu Ngang làm Thái Thú Lũng Tây.

Vừa hay Triệu Ngang là người Thiên Thủy, rất có danh vọng tại nơi đó, lại có quan hệ mật thiết với đám người Dương Phụ, là người lựa chọn thích hợp nhất.

Một mặt, tài năng của Triệu Ngang cũng đủ để đảm đương chức Thái Thú.

Hần cũng chẳng kém Tào Bằng là bao!

Mặt khác, lại có tiếng nói chung. Đặc biệt là đối với việc mở thương lộ Tây Vực tăng cường liên hệ giữa Tây Vực và Quan Trung, ý kiến hai người hầu như nhất trí. Thương lộ giữa Quan Trung và Tây Vực chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng với Lũng Tây. Thương lộ Tây liên kết với Kim Thành, đồng thời lại xuyên qua phía tây Hán Trung.

Ngoài ra, Triệu Ngang cũng được coi là do Tào Bằng đề bạt, có thể coi như người một nhà!

Tào Bằng lại tiến cử Công Anh làm Thái Thú quận Kim Thành, tiến cử Diêm Hành làm Đô Úy Nam Bộ, đóng quân ở Lâm Thao. Hai người được chọn kia cũng có chút then chốt. Công Anh tại quận Võ Uy cũng có biểu hiện thành ý, gã tại quận Kim Thành danh tiếng lớn như vậy, để gã đến quận Kim Thành, nhanh chóng được người quận Kim Thành tiếp nhận và ủng hộ.

Về phần Diêm Hành, có thể chinh chiến, cũng là một viên tướng.

Giữa y và Mã thị cừu hận rất lớn, cho nên cũng không cần lo lắng y sẽ thay đổi.

Có Triệu Ngang kiềm chế y, lại có Tào Hồng tại Trường An giám thị, Diêm Hành dù có năng lực lớn đến mấy cũng không thể bày trò được.

Sau đó, Tào Bằng lại thượng tấu triều đình, đề Thạch Thao làm Thái Thú quận Trương Dịch.

Quận Trương Dịch là một quận thấp chịu sự quản lý của tám huyện, đa số là người Khương Hán ở chung, cực kỳ phức tạp. Nếu như một mình y đóng ở đó, rất dễ tạo thành hỗn loạn. Mà Thạch Thao từng đảm nhiệm huyện lệnh Lâm Thao, chiến tích trác tuyệt. Trong trận chiến tại Bình Mã đã lập được quân công,

cũng không có ai phản đối. Y ở Hứa Đô khá lâu rồi, cũng coi như có nhiều kinh nghiệm và tư cách. Hơn nữa lại là người Toánh Xuyên, xuất thân Thủy Kinh sơn trang, cho nên phía bên Thượng Thư phủ không hề làm khó dễ. Đối với việc này, Tào Bằng cũng rất tự tin.

Mạnh Kiến, sẽ rời khỏi Hà tây, đảm nhiệm chức Phó Thủ Thạch Thao, đảm nhiệm quận Thừa quận Trương Dịch.

Hai người này một thô một tử mỹ, lại cùng là đồng môn, phối hợp rất dễ dàng.

Lần này Tào Bằng đi Nhật Lạc, chính là muốn dẫn Thạch Thao Mạnh Kiến đến cùng thương lượng với Tô Tắc. Dù sao, hai người này sau này còn phải qua lại với Tô Tắc, cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Tổng thể mà nói, Tào Bằng đã thiết lập Lương Châu hoàn tất, vậy thì dù hấn có rời khỏi Lương Châu, cũng có thể đảm bảo cơ cấu tổ chức của Lương Châu sẽ tự động vận chuyển. Mặc dù Thứ Sử Lương Châu Tâm Hoài vừa mới nhậm chức chưa đi theo được quý đạo, nhưng cũng không có khả năng xâm phạm vào lợi ích, kế hoạch quy hoạch và thay đổi của Tào Bằng tại Lương Châu.

- Còn đứng ngốc ở đó làm gì?

- Hả?

Tào Bằng bình tĩnh, xấu hổ cười, gãi gãi đầu.

- Người ngồi đây trước đi, ta đi rửa mặt...Mới sáng sớm đã chạy tới đây, rồi lại chờ người ra, thật không biết người đang suy nghĩ gì.

Trong lời nói của Thái Diễm có tia oán trách.

Nghe như lời cô gái trẻ hờn dỗi.

Tào Bằng ngăn ngor đi vào trong phòng. Mà Thái Diễm lại ôm chần đệm ra ngoài, lướt qua người hấn.

- Thái tỷ tỷ, ta giúp tỷ.

- Đừng vội thêm phiền, đồ của phụ nữ, không cho nam nhân thối các người động vào.

Thái Diễm vừa hồi phục tâm tình, bỗng dưng lại rối loạn.

Mặt đỏ bừng, nàng nói một câu nặng lời, bước chân có chút loạng choạng chạy ra ngoài.

Mùng một tháng giêng, là ngày đầu tiên của năm mới.

Trong đình viện, sau một đêm đã hiện ra chồi non xanh, tỏa sáng bừng bừng sức sống.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người cảm giác rất thoải mái, vô cùng dễ chịu...Thái Diễm nhắm mắt lại, chìm đắm trong nắng sớm, hít một hơi làn không khí mới mẻ, tâm trạng đột nhiên chuyển biến tốt lên rất nhiều, nét mặt hiện lên nụ cười.

Kỳ thật, trong nhà có nam nhân, cảm giác thật tốt.

Nàng đi tới bên cạnh giếng, lấy nước giếng ngâm chân đệm.

Sau đó nàng vào nhà bếp tắm rửa cơ thể, tâm trạng tốt lên rất nhiều, cả người sáng khoái.

Dưới sự hầu hạ của Quả Quả, nàng quay nhìn mình ở trong gương đồng, trang điểm tử mỹ, thay y phục mới rồi về phòng.

Trong phòng vắng lạnh.

Tào Bằng, đã không còn trong phòng.

- Tào công tử đâu?

Nàng hỏi tỷ nữ đang quét trong phòng.

- Tào tướng quân ngồi ở đây một lúc, nhưng có người vừa đến tìm hấn, cho nên đã vội đi rồi.

Đi rồi?

Thái Diễm ngỡ ngàng, lộ ra vẻ tiếc nuối.

Nàng bước lên thấy tỳ nữ đang dọn dẹp giấy tờ trên án thư.

Nàng đảo mắt qua, phát hiện trên tờ giấy như có chữ viết, vội ngẩng ra, gọi tỳ nữ lại:

- Đây là cái gì

- Vừa rồi Tào tướng quân ngồi ở đây viết, lúc đi thì vội vàng, cho nên ta không thu dọn.

Tỳ nữ biết, Thái Diễm rất quan tâm những đồ vật này. Nói chung, trừ phi nàng đồng ý còn không thì không cho phép ai dùng bút viết lung tung. Dù là A Mi Quả đến bây giờ cũng chỉ lấy giấy ở sa bàn luyện chữ. Cho nên khi Thái Diễm hỏi, tỳ nữ cũng có chút sợ, thần sắc khẩn trương trả lời. Nhưng nàng ta không còn cách nào khác, ai dám ngăn cản Tào Bằng chứ.

Thái Diễm cũng không truy cứu, mà đi tới khẽ tự đọc:

Mỹ nhân quyền châu liêm, thâm tọa túc nga mi.

Đã kiến lệ ngân thấp, bất tri tâm hận thù

Dịch:

Người xinh cuốn bức rèm châu

Ngồi im thăm thẳm nhìn chau đôi mày

Chỉ hay giọt lệ rơi đầy

Đố ai biết được lòng này giận ai

(Dịch: Tản Đà)

Trong lòng nàng đột nhiên trào lên một tình cảm kỳ diệu, Thái Diễm cười, nhưng trong đôi mắt lại long lánh, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Người này...

Nàng hít một hơi thật sâu, trầm ngâm giây lát, đột nhiên gọi:

- Quả Quả.

- Có nô tỳ.

- Thu dọn một chút, chúng ta chuẩn bị xa nhà một chuyến.

- Hả?

Quả Quả nghi hoặc hỏi:

- Phu nhân, chúng ta đi đâu?

- Trước thì đi Triều Ná, sau đó đi Trường An, rồi đi Hoàng Nông!

Triều Ná, thuộc quận An Định, ở hậu thế là phía đông nam huyện Ninh Hạ Cổ Nguyên.

Vốn đây là một thị trấn không có danh tiếng, nhưng bởi vì một gia tộc tại Quan Trung mà được hưởng danh tiếng. Đó chính là quê của Đô Hương Hầu, Phiêu Kỵ đại tướng quân Hoàng Phủ Tung. Hoàng Phủ Tung mặc dù đã mất mười năm, nhưng vẫn có ảnh hưởng cực lớn. Con trai ông là Hoàng Phủ Kiên Thọ từng được phong làm Thị Trung. Sau khi Thiên Tử quy đông, Hoàng Phủ Kiên Thọ lấy cớ bị bệnh mà không đi theo, hiện này nghỉ dưỡng tại quê nhà. Tào Tháo nhiều lần cho mời nhưng Hoàng Phủ Kiên Thọ cương quyết từ chối, vẫn luôn ở tại quê nhà.

Trong lòng hận ai?

Kỳ thật, từ lâu ta đã không còn hận...

468. Chương 512 : Long Phượng Oán Giận

Cả nhà Phí Ốc có bảy mươi sáu nhân khẩu.

Ngoại trừ Phí Long ra, khi đi dọc qua huyện Trương Dịch toàn bộ đều bị người Khương Hà Cẩn tập kích bất ngờ, không một ai thoát.

Tài sản mà Phí thị mang theo, cũng bị Khương tặc cướp sạch. Đúng lúc này, Thái thú quận Hà Tây Tào Bằng, hướng về phía chư Khương Hà Hoàng phát biểu lời cảnh cáo nghiêm khắc: phải mau chóng giao ra hung thủ, nếu không đại quân triều đình, ắt bình tới Hà Cẩn, dày xéo chư Khương.

Ngay lập tức khu vực Hà Niết biến động bất ngờ.

Giả Tây bộ Đô úy Vương Mãi dẫn bộ binh tới thành Long Kỳ, nhìn chăm chăm như hổ đói.

Mà Thiêu Đường lão Khương vương lời thề son sắt, nói nếu như kẻ nào cả gan che giấu không báo, chứa chấp kẻ ác, tuyệt không tha...

Đây là Kiến An năm thứ mười vừa mới qua tháng giêng, là việc lớn nhất phát sinh ở Lương Châu.

Tào quân hăm he, đóng quân huyện Trương Dịch. Chư Khương Hà Hoàng, đặc biệt là đám bộ lạc dân tộc Khương có mâu thuẫn đối với Tào quân, lập tức rút lui khỏi Hà Cẩn, chạy trốn đi Dâm Trung. Trời mới biết, Tào quân có mượn cơ hội này, tính sổ với bọn họ hay không?

Ngược lại bộ tộc Thiêu Đường Khương này thì không sợ hãi chút nào.

Bọn họ đã quy thuận triều đình rồi, cũng dâng lên danh sách, coi như là con dân chính thức của nhà Hán.

Trong đó, Thiêu Đường Khương tiểu vương, cũng chính là Kha Ngô con trai của lão Khương vương, từ gà rừng biến thành phượng hoàng, thoáng chốc đã trở thành mệnh quan triều đình. Hiện giờ Đô úy trị sở ở Tây bộ, cũng chính là thành Long Kỳ, đảm nhiệm chức Tư Mã quân. Tư Mã quân, tuy thống lĩnh một bộ chỉ là tám trăm người mà thôi nhưng mà đối với Thiêu Đường Khương mà nói, đây là chức quan chính thức, có thể xứng hưởng bổng lộc. Thiêu Đường t Khương bị Mã Đằng áp chế gần hai mươi năm, hiện giờ coi như là thành quan quân đường đường chính chính.

Thiêu Đường lão Vương còn đặc biệt mang theo hậu lễ, đi tới bái tạ Tào Bằng.

Bởi vì ông ta rất rõ, chức vụ Tư Mã quân của Kha Ngô này tuy là không hiển hách, nhưng lại đại diện cho sự tán thành của người Khương đối với nhà Hán.

Những ngày sau này của người Khương, tất nhiên có thể khá hơn rất nhiều!

- Tào Cấp là Thứ sử Lương Châu?

Phục Hoàn tức giận, đá một cước vào cái bàn, nổi trận lôi đình.

Y đích xác có đủ lý do để nổi giận!

Vốn dĩ, y thiết lập mối liên lạc giữa các hào phú Quan Trung, muốn đẩy Vi Đao lên vị trí của Lương Châu. Khi Viên thị Hà Bắc sắp bị tiêu diệt, Lưu Biểu Kinh Châu không có cách nào mà duy trì, mà Nam Hung Nô càng xa nước tránh không khỏi gần lửa, hy vọng của nhà Hán duy chỉ ký thác ở trên người hào phú Quan Trung. So với năm đó, cường hào Quan Trung đích xác là suy sụp đi rất nhiều...

Từ sau khi Lưu Tú đóng đô tại Hùng Dương, bèn nhất định quật khởi thế tộc Quan Đông.

Mà cường hào Quan Trung trải qua hai trăm năm, tuy nói cũng đạt được sự lớn mạnh ở một mức độ nhất định, mà lại không so sánh được với sĩ tộc Quan Đông. Bạo loạn Đổng Trác, đối với cường hào Quan Trung mà nói, vốn dĩ là một cực hội cực tốt. Nhưng không ngờ Vương Doãn lại giết Đổng Trác, tạo thành đại loạn Quan Trung. Lý Thôi, Quách Dĩ ở Quan Trung tàn sát bữa bãi càng làm cho cường hào Quan Trung, nguyên khí đại thương.

Có thể sĩ tộc Quan Trung như vậy vẫn là một nhóm lực lượng không thể khinh thường.

Đặc biệt là Hán Đế quay về đông, sau khi định ở huyện Đô Hứa, có lượng lớn sĩ tử Quan Trung tìm đến phía trước nương tựa.

Tuy nói bọn họ cũng không đạt được quyền lực quá lớn, nhưng trên triều đình vẫn là mơ hồ hình thành tiềm ẩn một lực lượng.

Phục Hoàn hy vọng mượn cơ hội này, thể hiện thiện ý với cường hào Quan Trung.

Nào biết được y mới ra chiêu, thì đã truyền đến tin Vi Đao bị giết.

Từ đầu tới đuôi, y giống như một tên hề nhảy nhót, trên luồn dưới nhảy. Nhìn như là đạt được hy vọng trong nháy mắt, người nhà Tào Tháo bên đó giơ tay lên, làm vỡ tan mưu kế mà y khổ tâm trù tính...

Đời người cùng lắm cũng chỉ như thế mà thôi!

Rõ ràng thấy được hi vọng, kết quả lại là giở trục mức nước.

- Tào Tuyển Thạch, Bỉ Phu Nhi, có đạo đức gì mà đảm nhiệm Thứ Sử Lương Châu?

Trong phòng, Lưu Quang hai mắt nhắm chặt, ngón tay khẽ đập bàn.

Dưới Lưu Quang, một lão già ho không ngừng, lộ vẻ uể oải. Người này, đầu đầy tóc bạc, xem ra thì cũng đã lớn tuổi. Không dễ để ngừng ho, ông ta ngẩng đầu lên, nhìn Phục Hoàn, trong mắt hiện lên một luồng khinh thường.

- Theo quốc trưởng thấy, ai mới thích hợp?

- Điều này...

- Theo ta thấy, Mạnh Đức bổ nhiệm Tào Cấp làm Thứ sử Lương Châu, trước mắt mà nói là người thích hợp nhất.

Quan Trung hiện giờ không ổn, Lương Châu phương định, càng cần một hoàn cảnh ổn định. Nhân tài Tào Cấp này mới học tuy không sao, nhưng thắng không ở việc có dã tâm, sẽ không khoa tay múa chân. Tào Hữu Học trước đây đã gây nên ở Lương Châu, ta cũng từng lưu ý qua. Mở ra thương lộ Tây Vực, mở rộng đồn điền, bao gồm dân tộc Đê, Khương, Tiên Bi, Hung Nô phổ biến sách lược, thật là tuyệt diệu...

Nếu như đổi một người khác, nói không chừng sẽ đem sự cố gắng trước đây của Tào Bằng, toàn bộ lật đổ.

Nhưng Tào Cấp sẽ không làm như vậy, vì Tào Bằng là con trai của lão ta! Lật đổ Tào Bằng, chẳng khác nào lật đổ chính lão...

Cho nên, ta thấy Tào Cấp, vô cùng thích hợp.

Phục Hoàn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn lão già đó, giống như muốn phun lửa.

Nhưng y lại không nổi giận với người!

Bởi vì lão già trước mắt, là một vị đại hiền còn lại của nhà Hán.

Lão ta tên là Triệu Kỳ, tự là Lâm Khanh.

Họ nhà Kinh Triệu Trường Lâm, hiện giờ đã chín mươi tám tuổi rồi. Người này ít có tài học, là kinh học gia có tiếng những năm cuối Đông Hán, luận về lai lịch thậm chí xa hơn hẳn Trịnh Huyền. Thê thử của gã, chính là cháu gái của đại nho cuối thời Đông Hán, Mã Dung, vì họ ngoại hào gia Mã Dung, Mã Dung đã cắt đứt quan hệ, tính tình liêm chính, ghen ghét như thù, vì vậy người đời kiêng nể.

Trải qua nhiều lần bị nhệ để Hoàn Linh bức hại, lại không chịu cúi đầu.

Từng đảm nhiệm Thứ giáp Tịnh Châu, lại do cấm mà bãi quan. Khi quân Khăn Vàng quật khởi đã được khôi phục làm Nghị Lang, Thiên Thái phó, Thái Thường.

Xem cả đời gã, sáng tác phong phú.

Có “Mạnh tử chương cú” và “Tam phụ quyết lược” là tác phẩm tiêu biểu, được gọi là nhân vật đại diện cho sĩ nhân Quan Trung.

Trên lịch sử, Triệu Kỳ chết năm thứ 6 Kiến An.

Nhưng hôm nay do quan hệ của Tào Bằng, thu hút danh y đương thời Trương Cơ Hoa Đà.

Cho nên, sức khỏe của Triệu Kỳ tuy không tốt lắm, nhưng vẫn sống cho tới ngày nay. Ngay cả Tào Tháo nhìn thấy Triệu Kỳ, cũng phải cung kính, tôn một tiếng lão đại nhân. Bất luận là tuổi tác hay kinh nghiệm lý lịch, bao gồm học thức danh vọng, Phục Hoàn ở trước mặt hắn, căn bản không coi a gì. Chẳng qua, Triệu Kỳ thuộc bảo hoàng đảng, đối với Hán Đế, tự nhiên không cần nói năng rườm rà.

Chỉ là, cổ nhân này cũng có tình cảm hương sĩ.

Triệu Kỳ mặc dù rời khỏi Quan Trung, nhưng lại luôn hy vọng, Quan Trung có thể khôi phục sự hưng thịnh năm xưa.

Mà Quan Trung có thể khôi phục không, quyết định để Lương Châu ổn định hay không...ông ta đã qua năm tháng cường tranh độc đấu. Nhà Hán từ cường thịnh đến suy yếu, Triệu Kỳ có thể nói là từ đầu tới đuôi, nhìn rất rõ ràng, ông hiện giờ không tranh cái gì, không đoạt cái gì, cho nên nhìn thấy càng rõ ràng hơn.

Từ trong tâm mà nói, ông ta đương nhiên hy vọng nhà Hán có thể phục hưng. Nhưng ông ta cũng nhìn thấy sự suy yếu của Tiêu Sở nhà Hán này, từ Hoàn Linh nhị đế bắt đầu trở thành chủ định, trải qua một giáp, đã không thể vãn hồi.

Cho nên ông ta hiện giờ chỉ hy vọng, phụ lão gia hương có thể qua thật tốt.

Đồng thời ông ta cũng phải đi suy xét, hậu thế của mình...

Phục Hoàn, không quan không chức, tay không binh quyền, tài hèn học ít; Lưu Quang tuy trí tuệ tài học hơn người, nhưng dù sao tuổi trẻ, không có chút quyền lực. Dưới tình hình như vậy, dựa vào đám người mồm mép trong tay ông ta, làm sao có thể thay đổi được cục diện. Lại thấy Tào Tháo, hùng tài đại lược, tay nắm binh mã, dưới trướng có đủ các loại nhân tài tương trợ.

Triệu Kỳ cười cười, đứng dậy:

- Quốc trưởng, lão hủ sức khỏe không tốt, xin cáo từ trước.

Cũng mặc kệ Phục Hoàn tỏ vẻ mặt gì, Triệu Kỳ chậm rãi rời khỏi.

Lưu Quang đứng dậy, cung tiễn Triệu Kỳ ra cửa.

- Lâm Nghi Hầu, người xem, người xem lão già này..

Quốc trưởng dừng vội trách lầm người.

Vi Doan đã chết, cục diện Quan Trung đã không thể vãn hồi. Người và ta hiện giờ, âm thầm nên âm thầm, tìm kiếm cơ hội khác.

Chuyện này, coi như là chưa từng xảy ra.

Cuộc chiến cường hào Quan Trung, không có bất cứ quan hệ gì với ta và người.

- Chẳng lẽ, như vậy là thôi?

Phục Hoàn đứng ngẩn hồi lâu, đột nhiên khóc lớn:

- Bệ hạ một lòng muốn phục hưng nhà Hán, nhưng nếu mệnh...là lão thần bất lực, lão thần bất lực, thẹn với bệ hạ.

- Quốc trưởng, người làm gì vậy?

Lưu Quang chau mày, lớn tiếng quát:

- Khóc sụt mướt, còn ra thể thống gì nữa? Thiên hạ này vẫn là thiên hạ của nhà Hán, Tào Hữu Học ở Hà Tây kia, cũng không phải tự cho mình là con dân Hán? Mà nay triều đình vì kẻ gian, ta và người tự tận tâm tận lực, giúp đỡ đất nước. Động theo khóc sụt mướt, là bộ dạng nào đi nữa? Hay là người có thể khóc phục hưng được thiên hạ không?

Nếu có thể, ta cùng người khóc?

Tiếng khóc của Phục Hoàn, đột nhiên ngừng lại.

- Lâm Nghi Hầu, vậy người nói phải làm sao đây?

- Ta không phải đã nói, âm thầm, phải âm thầm...Xem qua con rắn độc cắn chết con mồi chưa? Mỗi lần xuất kích, nó phải lượn quanh, rồi sau đó mới giữ sức xuất kích. Ta và người bây giờ, phải học con rắn độc đó, trước tiên lượn vòng quanh thân mình, đứng ở thế bất bại.

- Nhưng, Tào Hữu Học kia...

- Việc Tào Bằng, không ai lại khởi phong ba.

Lưu Quang cười khỏ một tiếng:

- Người không phát hiện sao, mấy ngày nay không khí trong triều đình đã phát sinh biến đổi? Nhóm người Quan Trung đó, kêu gào cũng không vang dội, dường như không có sức lực. Tào Tháo lần này, cũng coi như là nhần tâm. Công không thể chống đỡ, bãi quan cách chức, hơn nữa hạ lương bổng ba năm...nếu không phải Vi Đaoan bị giết, chỉ sợ Tào Tháo cũng sẽ không quyết đoán lần nữa.

Hắn đã cho người Quan Trung thể diện...lúc này lại xảy ra chuyện, làm không tốt sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn, ngược lại không hay ho gì.

- Vậy...

- Chuyện này, người đừng vội nhúng tay vào, tự ta sẽ biết xử lý.

Ngược lại, Kinh Châu Lưu Cảnh Thăng bên đó, người phải tăng cường liên hệ...Còn nữa, ta đã chuẩn bị một lượng lớn cấm vào. Người tìm cơ hội, đưa đi Tân Dã, giao cho Lưu Bị. Hiện giờ, chúng ta có thể dựa vào người không nhiều, cho nên càng phải quý trọng.

Trong mắt Phục Hoàn, hiện lên một vẻ vui mừng.

Lưu Quang trưởng thành rồi!

Hắn đã từ 'con chó nhà Hán' năm đó, trở thành một tên sói lang của nhà Hán.

Từ nam Hung Nô trở về, hắn đã có thay đổi rất lớn, từ trước, Lưu Quang không muốn tham dự vào triều chính, mà nay, hắn đã ở triều đình, đạt được quyền nói không nhỏ. Hắn hiện giờ đã rất yếu, cũng là hy vọng phục hưng của nhà Hán.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phục Hoàn, vui như hoa nở.

Tào Bằng từ ngày đó trở về, đã qua tết nguyên tiêu rồi.

Hắn trở về mới biết được, Thái Diễm mang theo A Mi Quả, rời khỏi Võ Uy, không biết đi nơi nào.

Tuy nhiên, không cần lo lắng cho sự an toàn của nàng ta. Bộ Chắt cho Hàn Đức soái lĩnh một bộ tám trăm quân tốt, theo bảo hộ. Ở đất Quan Trung, tuyệt không nguy hiểm.

Chỉ có điều nàng ta cuối cùng làm gì?

Bộ Chắt cũng không trong sạch...

- Triều kia?

Tào Bằng nghi hoặc khó hiểu.

Không nghe nói Thái Diễm ở triều có người nào thân thích, đang tốt lành, chạy tới triều làm gì?

- Nhưng đã từng thông báo Trương Thái thú?

- Hồi công tử, đã thông báo rồi.

- Vậy là tốt rồi!

Tào Bằng gãi gãi đầu, vẫn bụng đầy nghi vấn như cũ.

Tuy nhiên, có Hàn Đức mang theo tám trăm người bảo hộ, lại có Trương Ký ở An Định chiếu cố, nghĩ chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Tào Bằng tự mình vẫn còn nhiều chuyện phải xử lý.

Tỷ như, hôn sự của hần và Chân Mật.

Người Chân gia có phải là đem Chân Mật gả cho Tào Bằng không, rất bất đồng. Tỷ như đại tỷ Chân Khương của Chân Mật, có chút phản đối.

Chân gia dù sao cũng xuất thân là quan thần, đối với thế cục này, có trực giác rất nhạy bén.

Nếu không, lúc đầu cũng không thể quả quyết vứt bỏ cơ nghiệp Trung Sơn, chạy đến Hà Tây tìm Tào Bằng nương tựa. Hiện giờ, Chân thị Trung Sơn đã diệt vong, đầu tiên là bị sự tập kích của , mà sau lại chịu sự liên lụy của Viên thị, bị giết sạch sẽ.

Ngược lại, đám người Chân thị lúc trước chạy đến Hà Tây, đã ổn định cuộc sống.

Dựa vào cây đại thụ Tào Bằng này, Chân gia ở Vô Uy nhanh chóng quật khởi. Chân Nghiêu hiện giờ phong chức chủ bộ quận Vô Uy, đồng thời nắm trong tay đại quyền giám sát thương hội quận Hà Tây, ít nhất trước mắt mà thấy, phục hưng Chân gia, chỉ là sớm hay muộn.

Nhưng không ngờ được, Tào Bằng lại giết Vi Doan.

Hần tuy nói là Bắc Trung Lang Tướng, Thái thú Hà Tây.

Nhưng tội danh giết thương quan...

Chân Khương cảm thấy, việc này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến Tào Bằng.

Nếu Chân gia và Tào Bằng tháo gỡ quan hệ, nói không chừng sẽ gặp phiền phức.

Nhưng Chân Vinh tiểu muội muội của Chân Mật, lại không đồng ý, nàng ấy rất ủng hộ việc gả tỷ tỷ cho Tào Bằng, cũng nói làm người không thể lực như vậy. Không nói đến Chân Mật đã có mang đứa con của Tào Bằng, dù không có, cũng sẽ không thể vong ân phụ nghĩa như vậy.

Quên nói một câu!

Năm Chân Vinh chỉ mới mười tuổi, đã đến rất gần Tào Chương!

Cuối cùng, vẫn là lão phu nhân nói một câu: Nếu lúc trước chúng ta quyết định nương tựa vào Tào công tử, vậy thì cho dù là Tào công tử như thế nào, chúng ta cũng không có lựa chọn khác. Bởi vì trên vỏ ngoài của Chân thị, dày đặc dấu vết của Tào Bằng. Cho nên, Chân Mật ắt phải gả cho Tào Bằng...cho dù Tào Bằng là hưng hay là suy, Chân gia ắt phải khấn trương đi theo bước chân Tào Bằng.

Ở điểm này, Chân gia so không được với Tô gia.

Ít nhất Tô Song đến hiện giờ, trước sau vẫn kiên định ủng hộ Tào Bằng.

Nếu Chân gia nay Tần mai Sở, thì hoàn toàn mất hy vọng phục hưng...

Hôn sự của Tào Bằng và Chân Mật, cũng không e dè lập ra.

Dù sao Chân Mật cũng là hai chồng, hơn nữa là thân phận phòng thiếp tiến vào Tào gia, sẽ không được quá long trọng.

Nhưng vì bồi thường, Tào Bằng thiết hạ yến gia, cho đám người Thái thú Hà Tây Bằng Thống, Thái thú Kim Thành Công Anh, cùng với nam bộ Đô Úy Diêm Hành, Võ công trung lang tướng Cam Ninh, trưng khương giáo úy Đặng Phạm, hộ Khương Đô úy Phan Chương, Trần Thương Giáo Úy Hách Chiêu, đều mời đến. Ngoài trừ những người này ra, đám người Bộ Chất, Thạch Thao, Hạ Hầu Lan, xem như ngoại trừ Hám Trạch, tất cả các thành viên trong tổ chức của Tào Bằng, đều đến đầy đủ, lấy thể diện cho Chân thị. Điều này cũng khiến cho Chân Nghiêu, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngày thứ ba sau hôn sự, triều đình truyền đến tin tức, Bộ Chất đảm nhiệm chức Thái thú quận Vô Uy, Thạch Thao là Thái thú quận Trương Dịch.

Mà Đặng Phạm lại là Trương Khương Trung Lang Tướng, đóng ở huyện Vô Uy.

Hạ Hầu Lan đảm nhiệm Giáo Ủy cầm binh Hà Tây, ra trấn giữ Linh Vô và...Ngoài ra, Tào Tháo cho phép Tào Bằng thi hành chế độ Phủ binh ở ba quận Hà Tây, Vô Uy, Trương Dịch.

Tào Bằng, cuối cùng đã yên tâm!

Năm Kiến An thứ mười, ngày mừng hai tháng hai, Long Sĩ Đầu.

Tào Bằng tự mình chủ trì nghi thức tế lễ đồn điền quận Vô Uy, rồi sau đó trở về trong thành.

Vừa mới ngồi xuống, không đợi hần uống một ngụm nước, lại thấy Bằng Đức vội chạy vào:

- Công tử, đại sự không tốt rồi!

Tào Bằng không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà sợ hãi vậy?

- Vĩ Chương phái người truyền tin, triều đình mệnh phó tướng quân Trương Cáp, tiến đến tập nả công tử, ít ngày nữa sẽ xuất hiện Đại Tán Quan, đến Lương Châu.

469. Chương 513 : Đại Trượng Phu Làm Như Vậy

Nên tới, chung quy cũng phải tới

Tào Bằng sớm đã chuẩn bị tư tưởng tốt, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, mà ngược lại trong lòng có một cảm giác thoải mái.

Phải về nhà rồi sao?

- Vĩ Chương có thể sẽ giải thích, Tư Không muốn trị tội ta?

Các diễn đạt của Tào Bằng khác biệt rất lớn với Bằng Đức.

Bằng Đức mở miệng ra là, triều đình, phái người, mà Tào Bằng thì lại nói, còn lại là, Tư Không, trị tội. Nghe hai người nói có vẻ như không có sự khác biệt quá lớn nhưng thực ra lại rất khác biệt. Ý của Tào Bằng rõ ràng chính là nói: nếu như là Hán đế muốn trị tội ta, lão tử kiên quyết không nhận; nhưng nếu như là Tào Tháo hạ lệnh, hần có thể nghe mệnh lệnh của Tào Tháo.

Chỉ là, sự khác biệt của loại diễn đạt này, Bằng Đức nghe không rõ.

- Điều này, Vĩ Chương ngược lại không nói rõ.

- Ách!

Tào Bằng cười, khoát tay:

- Ta đã biết rồi! Lệnh Minh, hai ngày nữa từ Tây Vực sẽ gửi đến hai trăm con lạc đà trắng, người cho Khương Phổ và Bằng Minh đi tiếp nhận. Bạch đà binh và Phi Đà binh nên bổ sung, nên chính đồn nghỉ ngơi, lúc này, chúng ta phải quay về...còn nữa, việc này không được truyền ra ngoài, chờ triều đình cho sứ giả tới rồi nói tiếp.

- Vâng!

Tào Bằng bàn luận tình hình, khiến cho tâm trạng Bằng Đức trấn tĩnh rất nhiều.

Y khom người thi lễ, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Tào Bằng đang chuẩn bị tắm rửa một chút, ngẩng đầu lại nhìn thấy ba người Bộ Loan, vẻ mặt tràn đầy sự ưu tư lo lắng.

- Các người, đều nghe cả chứ!

- Vâng!

Trong ánh mắt Bộ Loan và Chân Mật ngân ngấn nước mắt.

Các nàng thấy lần này Tào Bằng trở về, sẽ gặp không ít trắc trở.

Ngược lại, Quách Hoàn bề ngoài nhìn có vẻ kiên cường rất nhiều, chỉ cần môi, khẽ nói:

- Phu quân, Tư Không như vậy, thật bất công cho phu quân!

- Nói bậy!

Tào Bằng một tiếng quát chói tai:

- Đàn bà thì biết cái gì?

Ta tự ý giết quan viên triều đình, Thứ sử một châu vốn là tử tội. Tư Không cho ta trở về, ta cũng cam tâm tình nguyện, há có thể bình luận ngông cuồng? Thôi được rồi, đừng nói lung tung nữa, trở về thu gom một chút, có lẽ không tới nửa tháng, chúng ta sẽ trở về Hứa Đô...haha, tiểu Loan, tiểu Hoàn, các nàng không phải luôn nói Tây Bắc quá khổ lạnh sao?

- Nhưng...

Bộ Loan còn muốn nói, lại thấy Tào Bằng trừng mắt, lời nói muốn thốt ra rồi, lại nuốt trở vào.

Về nhà thôi!

Tuy rằng các nàng luôn mong đợi về nhà, nhưng để trở về với phương thức như vậy, chung quy không phải là kết quả các nàng hy vọng sao.

Tuy rằng, Tào Bằng cố gắng che giấu tin tức, nhưng bức tường này làm sao ngăn được gió xuyên qua.

Cũng không biết là ai đã để lộ tin tức, tin tức triều đình phái người tập nã Tào Bằng, rất nhanh đã truyền đến khắp Lương Châu.

Bộ Chất chạy tới hỏi, tuy nhiên bị Tào Bằng nghiêm khắc quát lớn trở về.

- Hiện giờ, cày bừa vụ xuân mới người không đi chú ý dân sinh, chạy tới kêu oa oa làm gì?

Cần biết kế hoạch một năm vào xuân, cày bừa vụ xuân này quan hệ tới hy vọng của bách tính, hơn nữa là gốc rễ sinh tồn của bọn họ. Võ Uy trải qua chiến hỏa cực kỳ nghiêm trọng, gần như là không thể vực dậy nổi. Người lập tức nhận nhiệm vụ, xây dựng một chủ trương để nhanh chóng phát triển dân sinh cùng với Tô Tắc, Thạch Thao, Bằng Thống, khôi phục thương lộ Tây Vực phần vinh Tây Bắc...Còn những việc khác, đừng vội nhúng tay vào.

- Nhưng...

Tào Bằng khoát tay, cắt ngang lời nói của Bộ Chất.

Hắn sai Chân Mật lấy tới một cuốn sách nhỏ, giao cho Bộ Chất.

- Đây là chương trình ta sớm đã nghĩ ra, vốn dĩ muốn chờ sau khi Lương Châu ổn định, sẽ đẩy mạnh phát triển Hà Tây và Võ Uy.

Nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ là không thể rồi!

Mặc kệ mới nhậm chức Thứ sử Lương Châu là ai, ta muốn người và Sĩ Nguyên, mau chóng bắt tay vào làm, năm sau bắt đầu mở rộng thực thi. Ta trước đã phái người liên hệ Đức Nhuận, cho y thông qua Từ Châu hành hội, nghĩ cách mua một ít cây dâu và trái từ Đông bộ...Các người phải chuẩn bị trước, một khi chuẩn bị ổn thỏa, liền đẩy mạnh toàn diện, đừng phụ lòng hy vọng của ta.

Trên cuốn sách nhỏ kia, viết một chữ "Nền tảng cơ sở trồng trọt".

Sau khi Bộ Chất tiếp nhận, lật qua nhìn sơ, không khỏi mắt sáng lên.

Nội dung của cuốn "Nền tảng cơ sở trồng trọt" này của Tào Bằng, kỳ thực chính là phương pháp trồng cây nuôi tằm nuôi cá thời hậu thế, quả cơ ngư ao. Vốn dĩ địa thế trũng này là xen vào vùng châu thổ của Châu Giang, mà tạo ra một hình thức trồng trọt. Hiện giờ, ở Võ Uy Hà Tây, ngược lại cũng không coi là đặc biệt.

Thời kỳ Đông Hán, khu vực Võ Uy Hà Tây, và đời sau Ninh Hạ Cam Túc cũng không giống. Mượn vào nước sông, lượng nước Võ Uy Hà Tây dồi dào, sông ngòi vậy vùng giao thoa, đất đai vô cùng màu mỡ.

Đời sau có cửa ải Giang Nam, chính là chỉ khu vực này.

trồng cây nuôi tằm nuôi cá là đem chỗ đất trũng, khoét ao sâu, rồi sau đó chõng đất thành móng, bồi cao địa thế. Tương đối hạ thấp mạch nước ngầm để gieo trồng trọt cây dâu, ăn quả, gồm cả nuôi dâu tằm, gia tăng sản vật Tây Bắc, mở rộng con đường sinh sản của Lương Châu. Từ một loại nông canh chăn nuôi, hướng theo sự chuyển biến đa nguyên hóa, đồng thời còn có thể sản sinh ra tác dụng xúc tiến cực lớn, đối với hoàn cảnh Tây Bắc. Phân tằm cho cá ăn, bùn dưới ao để bón cây tằm, trồng tằm, nuôi tằm ba loại hữu cơ kết hợp, hình thành cây dâu tằm, tằm, cá, bùn, dựa vào nhau mà sống, hiệu quả đẩy mạnh tuần hoàn, tránh nạn nước ao trũng, kiến tạo ra một môi trường sinh thái tốt đẹp.

Tào Bằng không biết, hoàn cảnh tây bắc cuối cùng là thời đại nào mới bị phá hủy.

Tuy nhiên phòng ngừa chu đáo, có sự chuẩn bị trước, tăng cường ý thức bảo vệ môi trường Tây Bắc, ít nhất là thế hệ này của hần, sẽ không bị phá vỡ. Đối với Tào Bằng mà nói, như vậy là đủ rồi! Đồng thời, sự xuất hiện dâu tằm, ngư nghiệp, cũng có thể gia tăng hiệu quả và lợi ích kinh tế Tây Bắc. Đặc biệt là cấy ghép dâu tằm, có thể đối với thương lộ Tây Vực, sản sinh tác dụng thúc đẩy cực lớn...

Từ đầu năm Kiến An thứ 9, Tào Bằng đã bắt đầu bắt tay vào kế hoạch.

Chỉ là do bạo loạn Mã Đằng, làm cho kế hoạch này của hần cuối cùng không thể thi hành.

Mà nay, hần sắp phải đi rồi.

Nhưng tư tưởng chiến lược Đại Tây Bắc, cũng không thể như vậy mà diệt vong được. Hần muốn cố gắng mọi cách, tiến cử Bàng Thống, Bộ Chất, Thạch Thao đảm nhiệm Thái thú ba quận, cũng chính là hần đang chuẩn bị tư tưởng chiến lược Đại Tây Bắc. Một khi dâu tằm ngư nghiệp Hà Tây hưng khởi, có thể tiến hành thêm một bước kích thích Kim Thành, Lũng Tây, Hán Dương, thậm chí ổn định khu vực. Quận Trương Dịch đến lúc đó, sẽ tạo nên một nơi tập kết hàng mậu dịch chủ yếu là chăn nuôi nghiệp và thương nghiệp, mà toàn bộ Lương Châu, sẽ trở thành căn cứ thương lộ của Tây Vực, từ đó mà sinh lợi ích cực lớn. Nếu như dựa theo dựa theo tư tưởng này mà thúc đẩy, không tới mười năm, Lương Châu ắt thành vùng đất giàu lắm cá nhiều thóc, thật sự là cửa ải Giang Nam. Đương nhiên, điều này còn cần phải liên tục ổn định quy hoạch phát triển.

Tào Bằng, phác thảo bản kế hoạch này ra.

Kế tiếp còn phải xem bản lĩnh của đám người Bộ Chất, Thạch Thao nữa...

Tin rằng, với tài học và năng lực của bọn họ, tất nhiên có thể khiến cho bản kế hoạch này của Tào Bằng được thực hiện.

Giao cuốn sổ này ra, Tào Bằng chỉ cảm thấy một hồi thoải mái.

- Tử Sơn, Tây Bắc giao phó cho các người, ta cũng có thể nhẹ nhõm một chút, hồi Hứa Đô hưởng thanh phúc. Mặc kệ triều đình lần này xử trí ta thế nào, cũng sẽ không nguy hiểm cho tính mạng của ta, cho nên không cần thiết phải lo lắng cho ta. Ta hiện giờ lo lắng duy nhất chính là Thứ sử Lương Châu cuối cùng sẽ hoa lạc nhà ai! Tuy nhiên, cho dù Thứ sử Lương Châu là ai, các người cũng sẽ gặp phiền phức, có thể phái người đi thông báo cho tỷ đại của ta, thông qua y, trình báo lên triều đình, thỉnh cầu cứu viện.

Bộ Chất, cảm xúc dâng trào.

Nhìn bản kế hoạch này của Tào Bằng, gã mới biết được, trong lòng Tào Bằng có một khung phác thảo cực vĩ đại.

Điều này ở hần xem ra, dường như là không thể tưởng tượng.

Thay đổi mô hình sản xuất ở Tây Bắc ý tưởng xây dựng Đại Tây Bắc.

Toàn bộ Lương Châu, Ung Châu, Tây Vực cả đến Hà Hoàng, thậm chí bao gồm cả Quan Trung! Một khi thực thi thành công, cũng sẽ thu nạp trong vòng bản kế hoạch tư tưởng Đại Tây Bắc này.

Người ta thường nói Quan Trung được thiên hạ. Tám trăm dặm Tần Xuyên lại sẽ vậy.

Giàu có, cũng không nổi liên tục mấy năm tiêu hao. Mà nay, Tào Bằng vì Quan Trung thiết lập ra một hệ thống tuần hoàn, như vậy thì sẽ tăng cường lớn mạnh địa vị của Tây Bắc, làm cho Quan Trung trở nên càng giàu có và đông đúc hơn...Mà quan trọng nhất là, một khi chiến lược Tây Bắc thực thi thành công, lực lượng hào phú Tây Bắc, sẽ gặp phải sự đả kích cực lớn, thậm chí có khả năng sẽ suy yếu nhanh chóng.

- Công tử yên tâm, Tử Sơn dù có nhảy vào chỗ chết, cũng sẽ làm cho kế hoạch của công tử thành công.

- Ha ha...

Tào Bằng cười to:

- Chẳng qua là thúc đẩy một kế hoạch mà thôi, nào đã đến nông nổi 'chết' được. Người có thể không chết, chẳng những là người, Nguyên Khánh, Quảng Nguyên, Công Uy, đều phải bảo trọng sức khỏe thật tốt. Đến lúc đó ta sẽ tìm cách cho Thái thường Ngự y phái người đến, khám và chữa bệnh cho các người. Ta muốn các người còn sống, đem kinh doanh Đại Tây Bắc trở thành nhân gian thiên đường.

Bộ Chắt, phủ phục xuống đất, nước mắt rơi!

Tiến bước Bộ Chắt, Tào Bằng lại lần nữa bận rộn hẳn lên.

Hắn thậm chí không có thời gian chơi đùa với Tào Doãn, hưởng thụ hạnh phúc gia đình. Nhiều nhất cũng là nửa tháng, hắn phải rời khỏi Tây Bắc. Thời gian của hắn đã không nhiều, hắn ắt phải sắp xếp xong, chế định các chương trình.

Trước, hắn lệnh cho người tìm Đặng Phạm.

Bàn giao tỉ mỉ một số công việc liên quan tới dân tộc Khương, Đê, Hung Nô, Tiên Bi. Võ Uy Hà Tây, các tộc sống lẫn lộn, phức tạp. Tuy nói Tào Bằng đã có một mở đầu tốt, lệnh cho các tộc bắt đầu phục tùng. Nhưng con đường dung hợp phục tùng dài đằng đẵng, thời gian sẽ xuất hiện đủ loại tình trạng phức tạp. Huống chi, đây là một quá trình dung hợp lấy 'ta' làm chủ, tự nhiên không thiếu được tinh thần trấn áp và tàn sát. Đây là quá trình 'hòa hợp đại dân tộc' không thể tránh khỏi.

Tào Bằng không hi vọng dung hợp bị động, chỉ có chủ động tìm kiếm dung hợp.

Trung lang tướng Trương Khương, đã nhận lấy nhiệm vụ như vậy.

Y không chỉ phụ trách quân sự, đồng thời còn đảm đương nhiệm vụ điều tiết mâu thuẫn dân tộc, ý nghĩa cực kỳ trọng đại. Đặng Phạm gặp phải chuyện yên ổn, Tào Bằng ngược lại không lo lắng. Chỉ là, y thiếu chút linh hoạt, cũng là vấn đề trước mắt lớn nhất của Đặng Phạm.

- Ta sẽ lui lại giúp người, đảm nhiệm chức Tế Tửu.

Gã đối với sự việc Tây Bắc hiểu rõ, đồng thời mưu trí hơn người. Đại Hùng người dũng mãnh thiện chiến, nhưng thiếu chút cơ biến. Hai người các người hợp tác, có thể gọi là kỳ chính tương hợp, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Cho nên, ta đem sự an nguy của Tây Bắc, giao phó cho hai người các người.

Đặng Phạm đang gật đầu.

Tào Bằng ở Dịch Đạo giết chết phụ tử Vi Doan, làm cho Đặng Phạm cảm kích vô cùng.

Có huynh đệ như vậy, y làm sao không quên mình phục vụ? Cầm động lấy, nếu như là sự việc trên chính Đặng Phạm, Tào Bằng cũng nhất định sẽ rút đao tương trợ. Gã và Vương Mãi, Tào Bằng, cùng đi ra từ Cức Dương. Từ năm Kiến An thứ hai đến nay, đã tám năm. Tuy nói Tào Bằng là nhỏ nhất trong tám anh em kết nghĩa, nhưng trong lòng Đặng Phạm, Tào Bằng là một đại ca chân chính.

Mặc kệ tương lai thế nào, tình nghĩa kết bái này, mãi mãi không quên.

Đặng Phạm nói:

- A Phúc người yên tâm, chỉ cần ta còn hơi thở cuối cùng, nhất định sẽ khiến Tây Bắc không lo.

Tiếp theo, Tào Bằng lại phân biệt liên lạc với đám người Vương Mãi, Hạ Hầu Lan, căn dặn từng việc một.

Thời gian, một ngày qua đi.

Tào Bàng mỗi ngày từ sớm bận đến tối, cảm thấy thời gian không đủ.

Ngày này, hắn đang ở trong nhà biên soạn một bộ chi tiết quy phục và giáo hóa quan hệ Tây Bắc, chợt nghe ngoài phòng truyền đến một hồi ồn ào náo loạn.

- Công tử, sứ giả triều đình, tới rồi!

Tào Bàng nghe được, buông bút trong tay xuống, lộ vẻ bình tĩnh khác thường.

Hắn đứng dậy, bước ra khỏi phòng, chỉ thấy trong viện đình, gia thần của hắn, một đám lòng đầy căm phẫn, tay cầm binh khí.

- Làm gì vậy, muốn tạo phản phải không?

Tào Bàng lớn tiếng quát:

- Toàn bộ đều trở về cho ta, nên làm gì thì làm, chớ có ở đây làm mất mặt ta.

Ánh mắt Khương Phổ đỏ lên:

- Công tử!

- Khương Quýnh, muốn nghịch ý ta sao?

- Ty chức không dám.

Khương Phổ không cam tâm, không nguyện buông binh khí xuống, cho người tránh đường.

Tào Bàng chỉnh lại quần áo, quay đầu nhìn, nhưng thấy cuối hành lang dài, Bộ Loan đang ôm Tào Doãn, Quách Hoàn và Chân Mật dìu đỡ lẫn nhau, nước mắt lưng tròng nhìn hắn. Tào Bàng mỉm cười, hướng về phía các nàng gật đầu, bèn ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng về phía cửa lớn mà đi.

Trên chính đường, một đội quân tốt khải trương vô cùng.

Sắc mặt Trương Cáp có chút khó coi, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Y và Tào Bàng, cũng không có nhiều giao tình. Nói ra thì, lúc trước y bị bắt, vẫn là Tào Bàng ban cho, bại ở trong tay Cam Ninh.

Sau đó, khi cuộc chiến Quan Độ, Trương Cáp phụng mệnh Giả Việt Kỵ Giáo Ủy, cũng chính là trực tiếp nghe lệnh của Tào Bàng...

Lần này đến Lương Châu, vẫn chưa rời khỏi Hứa Đô, hắn đã được rất nhiều người chiếu cố.

- Gặp Hữu Học, chớ có khó dễ cho hắn, phải cho hắn có đủ thể diện.

Đây là Điển Vi phái người truyền lời cho hắn.

- Hữu Học công lao hơn hắn, là do tiểu nhân làm hại.

Chém Vi Doan, là đại tướng phụ gây nên...Tuần Nghĩa nên cẩn thận lời nói và việc làm.

Đây là khi ở thành Cách Quán, Hà Nam Doãn Hạ Hầu Uyên đã dặn dò ở tiệc rượu.

Ngoài ra, còn có lời dặn dò của đám người Hứa Chử, Trương Liêu, Tào Nhân. Cũng có sự giúp đỡ đám người Tào Chân, Điển Mãn, Hứa Nghi..

Quách Gia tự mình đến nhà, muốn gã cẩn thận hành sự.

Tuần Úc còn phái người đến báo, không được để Tào Bàng thiệt thòi.

Ngoài ra, các danh sĩ như là Thanh Lưu Khổng Dung, cũng nhờ người can dận Trương Cáp, nói Tào Bàng là danh sĩ, không thể dựa theo quy củ người bình thường mà làm, để tránh bôi nhọ người có văn hóa. Điều này làm cho Trương Cáp chưa xuất phát đã cảm thụ được áp lực cực lớn.

Đến Trường An, Tào Hồng lại can dận một lần.

Cuối cùng khiến cho Trương Cáp giật mình nhất, là Giáo Úy Vệ Ký, lấy thanh danh vệ sĩ Hà Đông, báo cho Trương Cáp:

- Tào Hữu Học đương oai vực ngoại, uy hiếp Lương Châu, còn là người tài có công với ruộng cật xã tắc, Tuấn Nghĩa, không thể chậm trễ.

Nếu như nói, lúc trước căn dặn đầy đủ, là người quen của Tào Bằng.

Như vậy Vệ Ký căn dặn, thì rõ ràng có chứa ý hàm súc đặc biệt...

Vệ Ký, đại tộc Hà Đông, lệ thuộc vào danh sách cường hào. Sự dằn dò của y, không thể nghi ngờ là đại diện cho địch ý của cường hào Quan Trung đối với Tào Bằng, đang chậm rãi yếu đi. Đồng thời, cũng đánh dấu danh vọng của Tào Bằng, đạt đến một mức độ cao nhất.

Vừa vào Lương Châu, Trương Cáp đã cảm nhận được một địch ý nồng nặc.

Bất luận là ở Lũng Tây, hay là ở Kim Thành...Đặc biệt là sau khi tiến vào quận Võ Uy, loại địch ý này càng mãnh liệt hơn. Ven đường thấy bách tính Võ Uy, dường như đối với bọn họ tồn tại một sự căm thù cực lớn. Đây cũng là điều khiến cho Trương Cáp cảm thấy lo lắng.

Tào Hữu Học, rốt cuộc là loại người nào?

Trương Cáp dọc đường đi, đều suy nghĩ vấn đề như vậy.

Có một chút khẳng định, Tào Tháo cũng không muốn gây khó dễ cho Tào Bằng, chỉ là bất đắc dĩ, mới hạ lệnh tập nã Tào Bằng...

Vốn dĩ tưởng rằng một chuyến đi nhẹ nhõm, lại không ngờ sẽ chịu áp lực lớn như vậy.

Sớm biết vậy, học giống Cao Lãm, giả bệnh cự tuyệt!

So sánh ra, nhận thức của Cao Lãm đối với Tào Bằng, còn xa so với Trương Cáp. Dù sao, Cao Lãm là do chính tay Tào Bằng bắt được.

- Tào tướng quân!

Trương Cáp nhìn thấy Tào Bằng, chấp tay cười khổ.

- Tốt lắm, ta biết ý đồ đến đây của Tuấn Nghĩa.

Tào Bằng cười ha hả nói:

- Ta đã chuẩn bị ổn thỏa, tuy nhiên lúc này tốt nhất là chờ rời khỏi, chờ khi trời tối hãy đi.

- Người thấy thế nào?

- Vậy thì theo ý của tướng quân.

Nhìn khí độ của người này!

Trương Cáp không kiềm được.

Dường như đã không để ý đến toàn bộ, đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Hơn nữa, lúc này rời khỏi, thực sự là có chút phiền phức. Vào thành tới nay, Trương Cáp cảm nhận được địch ý càng phát ra rõ ràng hơn. Nếu như lúc này dẫn Tào Bằng đi, làm không tốt, sẽ kích phát lửa giận của bách tính, phát sinh xung đột không cần thiết.

Tào Bằng mới chiếm lĩnh Cô Tang được một năm ngắn ngủi mà đã chiếm được sự kính yêu của người dân Cô Tang, thậm chí cả người Võ Uy.

Cũng khó trách, khi Mã Đằng chiếm lĩnh Võ Uy, dựa vào vũ lực hùng mạnh kinh sợ. Cực kỳ hiểu chiến, làm cho bách tính chịu áp lực cực lớn; mà Tào Bằng nắm trong tay Võ Uy tới nay, giảm miễn thuế má lao dịch, thậm chí giới hạn nghiêm ngặt phạm trù trưng binh, làm cho bách tính được cơ hội thở dốc. Đồng thời, Tào Bằng thúc đẩy đồn điền mạnh mẽ, trợ giúp nông dân, cũng làm cho bách tính Võ Uy, cảm nhận được hy vọng và sức sống chưa bao giờ có được. Hiện giờ, Tào Bằng phải đi rồi, hy vọng của Võ Uy ở nơi nào?

- Tuấn Nghĩa, sau khi tới Lương Châu, không được tỏ thái độ ngang ngược, kiêu ngạo.

Tào Hữu Học tuy phạm vào tội lớn tày trời, nhưng lại có công với xã tắc, có công với muôn dân, có công với Tư Không. Người ở trước mặt hẳn phải vô cùng cung kính, điều này với người mà nói, là một khảo nghiệm, cũng là một cơ hội to lớn.

Lời nói này, xuất từ Hứa Du.

Trên lịch sử lúc này, Hứa Du bị Hứa Chử giết.

Nhưng mà trong khoảng không này, Hứa Du không ngờ lại còn sống...

Cuộc chiến An Độ, hẳn thậm chí không có đảm nhiệm bất cứ chức quan nào, mà là ở nhà hưởng thụ an nhàn, qua cuộc sống giống ẩn sĩ.

Đều là ở giảng thần Hà Bắc Trương Cáp tự nhiên tiếp cận khá gần tới Hứa Du.

Thêm vào đó Hứa Du ở Hà Bắc vốn chính là thanh danh nhất định, cũng làm cho Trương Cáp tự nhiên mà thích cầu giáo Hứa Du.

Khảo nghiệm?

Ta đã cảm nhận được rồi.

Nhưng thật là kỳ ngộ, ta chưa từng phát hiện ra.

Trương Cáp âm thầm nói với Khánh Chương, y nghe được Hứa Du căn dặn sau khi tiến vào Lương Châu, duy trì hành sự khiêm tốn.

Nếu không, có thể không còn sống để đi đến Vô Uy, chỉ sợ cũng là một việc nan giải.

Tào Bằng phái người đi sắp xếp chỗ ở.

Tám trăm quân tốt đi theo cũng được bố trí ổn định ở vô đài ngoài thành.

Tào Bằng cũng không chiêu đãi Trương Cáp, mà là về phòng tiếp tục viết các mục chi tiết quan trọng, chuẩn bị giữ cho đám người Bộ Chất và Bằng Thống.

Hắn tin tưởng năng lực của Bộ Chất và Bằng Thống.

Nhưng có một số việc, vượt quá mức...nếu như không làm ra quy tắc tỉ mỉ, tất nhiên sẽ sinh ra phản tác dụng rất lớn. Đương nhiên rồi, hắn cũng có thể làm cho Bằng Thống bọn họ mò đá qua sông. Nhưng nếu như có thể đi đường vòng, lại có sao không làm? Vì thế, Tào Bằng những ngày này, có thể hao tổn tâm huyết, hao phí không ít tế bào não.

Vào đêm, huyện thành Cô Tang, dần dần lạnh lẽo.

Tào Bằng thay một bộ trang phục mộc mạc, cất bước đi tới tiền đường.

Bạch đà binh và Phi Đà binh đã phụng mệnh đóng quân ngoài thành. Tam nữ Bộ Loan dưới mệnh lệnh của Tào Bằng, trước trời tối lặng lẽ rời khỏi thành, ở ngoài thành chờ đợi.

Tào Bằng liếc nhìn dưới đường, Bằng Đức mặc một bộ áo xám:

- Ta chờ, cùng tiễn Công tử về nhà!

Tiếng hò hét đều đặn như một, hết như một tiếng sét lớn, vang vọng trong khoảng không.

Trương Cáp theo bản năng tay nắm chặt binh khí, ngẩng đầu nhìn đi, lại nhìn thấy một đám quân tốt, từng tên một tay cầm bó đuốc, xếp thành hàng gào thét.

Cửa thành, âm ầm mở ra!

Trương Cáp nhìn thấy một cảnh tượng làm hắn cả đời cũng khó mà quên được...

Trên đồng ruộng ngoài thành Cô Tang, ánh lửa sáng như sao, như bầu trời sao rực rỡ.

Có trên vạn người chứ!

Bách tính Cô Tang ở ngoài thành دیو già dất trẻ, xếp thành hàng, một hàng đội ngũ. Khi cửa thành bắt đầu mở ra trong nháy mắt, mọi người đột nhiên phát ra tiếng gào thét lớn:

- Tào công tử, không thể đi...Tào công tử, xin ở lại!

Tào Bằng nghe được tiếng la, vô cùng kinh ngạc từ trên xe xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cái mũi của hắn chua xót, không khỏi muốn rơi nước mắt.

Lần này về Trung Nguyên, không biết khi nào mới có thể quay lại lần nữa.

Hắn đứng ở trên xe, hướng về phía bách tính Vô Uy, giơ tay vẫy chào.

Trong phút chốc, đám người xông xao lên!

- Tử Sơn tuân mệnh!

- Đi thôi.

Tào Bằng cất bước đến bậc thềm, đi lên xe mà Trương Cáp đã chuẩn bị.

Trương Cáp vốn dĩ muốn lên xe, nhưng thấy người xung quanh, có một số người có ý muốn lên ngựa.

Xe ngựa chậm rãi chạy, mọi người hoặc dẫn ngựa đi theo, hoặc khoanh tay đi, mỗi một người lộ vẻ bi thương, yên lặng không lên tiếng.

- Làm quan như thế, chết cũng không nuôi tiếc!

Trong lòng Trương Cáp, đột nhiên sinh ra một ý niệm như thế trong đầu.

Vị Tào Hữu Học Tào công tử này, cũng không phải là hạng người nói suông, có tiếng không có miếng.

Chỉ thấy sự cung kính của thủ hạ đối với hắn, đã biết hắn thuộc loại thủ đoạn thế nào. Mặc dù Tào công, cũng không quá như vậy...

Khi xe ngựa đi tới trước cửa thành, vốn dĩ trên thành lâu tối đen, đột nhiên truyền đến một tiếng kèn trầm thảm thiết.

Trong phút chốc, trên đầu thành đèn đuốc sáng trưng.

Bọn quân tốt mỗi một tên mũ sáng giáp sáng, đứng ở trên đầu thành.

Tiếng hô hoán càng lúc càng vang dội, những ngọn đuốc đầy khắp núi đồi, ngôi sao hòa lẫn trong màn đêm lấp lánh, tạo thành một bức họa hùng vĩ.

Trương Cáp, sóng lòng dâng trào.

Y hướng về phía Tào Bằng nhìn, nhưng chỉ thấy một dáng người khô ngô đứng lố lác trong đêm, gió đêm phát động tay áo, càng lộ rõ không ai bằng!

470. Chương 514 : Thầy Trò

Đã qua Vô Uy.

Không còn nhìn thấy hình dạng bức tường thành của Thương Tùng nữa.

Từ Vô Uy tiến vào Kim Thành, Trương Cáp cảm nhận được một cảm giác hoàn toàn khác với khi tới. Khắp nơi ở Vô Uy đều tràn đầy sức sống mãnh liệt. So sánh thì thấy, quận Kim Thành có vẻ hoang vắng. Còn Lũng Tây, mới bước vào đã có thể cảm nhận được sự hoang lạnh và thảm bại sau đại chiến. Trên đường từ Lũng Tây đến Vô Uy là cảm giác ngày càng phồn hoa, ngày càng náo nhiệt, nhưng trên đường về lại là một sự đổ nát hoang tàn.

Cũng khó trách, từ khi Tào Bằng đánh chiếm Vô Uy, đến nay đã được một năm.

Qua một năm nghỉ ngơi lấy lại sức, nơi này đang dần dần khôi phục sức sống.

Đặc biệt kể từ năm nay, Võ Uy bắt đầu thi hành luật đồn điền, các chính sách hỗ trợ nông nghiệp ra đời cũng khiến quận Võ Uy thêm náo nhiệt. Quận Kim Thành thì chưa từng trải qua quá nhiều chiến sự! Tuy nhiên giai đoạn trước để ủng hộ Mã Đằng, quận Kim Thành đã tiêu tốn rất nhiều thuế ruộng, khiến cho nguyên khí đại thương. Hiện giờ Thành Công Anh tiếp quản quận Kim Thành, cũng không thể thi hành luật đồn điền trên quy mô lớn. Hẳn cần ít nhất một năm để chuẩn bị và nghỉ ngơi lấy sức.

Còn quận Lũng Tây càng không chịu nổi.

Xét về năng lực còn có hy vọng, nhưng Triệu Ngang rõ ràng mạnh hơn Thành Công Anh vài phần.

Tuy nhiên nửa cuối năm Kiến An thứ chín, quận Lũng Tây đều bị chiến hỏa bao phủ. Đầu tiên là Mã Đằng tấn công Lũng Tây, rồi sau đó Tương Võ và Chương huyện đại chiến ác liệt, dẫn tới thời gian sau này, cuộc xung đột giữa Tào Bằng và Lương Châu đã khiến quận Lũng Tây hoàn toàn thảm bại. Theo Tào Bằng phỏng đoán, Lũng Tây nếu muốn khôi phục nguyên khí, ít nhất phải cần hai năm mới thành công. Lý do vô cùng đơn giản, chiến sự liên miên khiến dân số quận Lũng Tây giảm mạnh. quận Lũng Tây ở thời Vi Doan có khoảng hơn ba mươi vạn người, tới sau khi đại chiến Lũng Tây chấm dứt, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, dân số đã giảm xuống còn hơn hai mươi người. Số dân đó thậm chí còn không bằng quận Hà Tây.

Tình hình như vậy, muốn khôi phục lại thật là phiền phức.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Cáp có cảm giác hoang vu đổ nát.

Trương Cáp dần dần bước ra khỏi những chấn động khi rời khỏi Cô Tang.

Tuy nhiên, gã vẫn hơi căng thẳng.

Trên đường đi, qua các huyện như Thương Tùng thường xuyên xuất hiện cảnh tượng nâng thành đón đưa, khiến gã cảm thấy căng thẳng khó hiểu.

Tuy nhiên, đồng thời với cảm giác căng thẳng là một chút nhiệt huyết sục sôi.

Đại trưởng phu là như thế!

Nhận thức của gã về Tào Bằng dường như cũng sâu sắc thêm rất nhiều theo chuyến đi này.

Trước kia, cho dù bị Cam Ninh bắt làm tù binh, Trương Cáp vẫn cảm thấy, Tào Bằng có tiếng mà không có miếng. Hẳn có thanh danh lớn như thế vẫn là nhờ thân phận tộc chất của Tào Tháo mang tới. Nếu không có vàng sáng hào quang của Tào Tháo bao phủ, có lẽ cũng chỉ là bình thường thôi. Tuy nhiên hiện giờ, Trương Cáp nhận ra hẳn đã lầm! Trong một thời gian ngắn, Tào Bằng có thể thần phục hơn một nửa dân số Lương Châu, chắc chắn không phải vì hắn là tộc chất của Tào Tháo. Đây là bản lĩnh và cũng là năng lực của hắn, chứ không phải từ xuất thân của Tào Bằng.

Trên thực tế, Trương Cáp cũng cảm thấy được điều này khi ở Trường An!

Dù là đám người Dương Phụ, Triệu Cù phản đối Tào Bằng dữ dội nhất cũng chỉ vì phần nộ do Tào Bằng đã giết cha con Vi Doan mà thôi.

Thậm chí khi rời khỏi Trường An, Dương Phụ phi ngựa đuổi theo, ngăn Trương Cáp lại.

- Tuấn Nghĩa, thấy Tào tướng quân, nhớ không được vô lễ.

Khi đó, Trương Cáp còn cảm thấy thú vị.

Dương Nghĩa Sơn người chẳng phải hận không thể giết chết Tào Bằng sao? Hà có gì lại giả vờ giả vịt chạy tới, nói những lời tốt đẹp này cho Tào Bằng?

Giờ gã dường như đã hiểu ra!

Dương Phụ buộc tội Tào Bằng, muốn truy cứu tội danh của Tào Bằng, đó là vì thù riêng.

Hắn đi theo Vi Doan đã lâu, coi như là tâm phúc của Vi Doan.

Hơn nữa, Vi Doan đại diện cho lợi ích của sĩ tộc Quan Trung, mà Dương Phụ lại là một thành viên trong sĩ tộc Quan Trung. Tuy nhiên xét về công lý, Dương Phụ chưa chắc đã tán thành việc làm của Vi Doan. Trên thực tế Tào Bằng chiếm lĩnh Võ Uy, trấn thủ Hà Tây, hẳn là một chuyện vô cùng tốt đẹp với Lương Châu...

Hắn giúp Lương Châu không còn họa Tây Bắc, có thể vững vàng phát triển. Hơn nữa, Dương Phụ cũng rất đồng ý với những chính sách phát triển của Tào Bằng ở Tây Bắc.

Về công nghĩa mà nói, Dương Phụ và Tào Bằng không hề có thù sâu oán sâu sắc gì cả.

Hỗ trợ nhau trong một số mặt nào đó, mục tiêu của họ thống nhất, đều là nghĩ cho tương lai của Quan Trung.

Tào Bằng, người rút cuộc là nhân vật như thế nào?

Một nhân vật có thể khiến cho kẻ địch của người luôn mồm khen ngợi, sẽ là một người như thế nào đây?

Trương Cáp nhìn đoàn xe phía trước mà trầm tư suy nghĩ!

Tào Bằng vẫn ngồi trên xe ngựa, chỉ là sau khi rời khỏi Cô Tang, bạch gù binh và phi gù binh sẽ tự động hình thành tuyến bảo vệ.

Bộ khúc của Trương Cáp căn bản không thể tới gần xe của Tào Bằng.

Đặc biệt đội bạch gù binh đó đều cưỡi ngựa trắng, mặc áo trắng bay phấp phới, thể hiện kiểu cách khác lạ. Còn trên người Tham Đà có mùi độc đáo, khiến chiến mã nôn nóng bất an. Cho dù là phi gù binh, cũng rất ít khi đóng quân cùng một chỗ với bạch đà binh. Phi sĩ ở phía trước, còn bạch gù bảo vệ phía sau, tiến lui rất có chương pháp, làm cho Trương Cáp không ngớt lời tán thưởng.

Tào Bằng cũng không vì việc mình bị bãi quan mà bỏ qua chuyện huấn luyện nha binh.

Trái lại, trên đường đi Tào Bằng liên tục thao diễn binh mã, để Trương Cáp được mở rộng tầm mắt...

Khi hành quân, Bằng Đức dẫn hai trăm phi đà ở phía trước, làm nhiệm vụ thám báo, dò đường. Còn bạch sĩ binh dàn trận hàng nhận mả, bảo vệ đoàn xe, từ từ tiến lên. Một khi có báo động (quân địch giả mà Tào Bằng thiết kế ra), phi sĩ binh liền lập tức thu binh, bạch gù binh tạo thành thế trận hình vuông đột kích lên trước. Phi đà phòng ngự ở hai bên sườn của bạch đà binh, đợi Tào Bằng phát lệnh, lập tức chia làm hai đội, đồng thời xuất kích. Trước tiên là kỵ xạ, sau đó dùng đại đao trường mâu, thể hiện uy lực không gì sánh kịp.

Trương Cáp xem rất vui vẻ thoải mái, sau đó, dứt khoát chạy đến trước mặt Tào Bằng khẩn cầu để cho bộ khúc của gã làm quân địch giả.

Kể từ đó, chặng đường buồn tẻ đã trở nên sống động vô cùng.

Trương Cáp lúc này không phải là thượng tướng Ngụy Quốc mà Gia Cát Lượng cực kỳ kiêng sợ.

Binh pháp của gã vẫn còn non nớt, thậm chí có chút khờ dại. Dù hành quân đánh trận hay dàn trận nghênh địch, đều có vẻ gò bó rõ rệt. Sau nhiều lần bị đánh tan, binh pháp của Trương Cáp cũng trở nên linh hoạt hơn.

Gã không hề cầu nệ những chiến pháp trong binh thư, mà dần dần thể hiện phong cách của mình.

Khi đoàn xe đi tới Niết Thủy, Trương Cáp đã thể hiện khí khái vững vàng, khiến Tào Bằng cũng không khỏi cảm khái vô cùng.

Đúng là người mạnh mẽ!

Quả nhiên không hổ là đại tướng Ngụy Quốc mà Gia Cát Lượng sợ nhất khi về già.

Hắn tiến bộ một cách phi thường, dần thoát lên phong thái của một đại tướng; Đường nhiên, sự tiến bộ của Bằng Đức cũng rất lớn, từ sự truy đánh dũng mãnh ban đầu sự linh hoạt đa dạng sau này, đặc thù binh pháp của nó dần dần được thể hiện ra, khiến mọi người kinh ngạc.

Sau mỗi lần giao phong, Tào Bằng đều đưa ra lời nhận xét.

Còn Trương Cáp giống như học trò hiếu học, chăm chú lắng nghe lời chỉ bảo của Tào Bằng.

- Hôm nay Tuấn Nghĩa có vẻ thận trọng!

Trên chiến trường, thiên biến vạn hóa, tuyệt đối không được câu nệ các giáo điều trong binh thư. Tư Mã Pháp, mười ba thiên võ, Ủy Liêu thư, quả thật là kết tinh trí tuệ của các bậc tiền nhân tiên hiền. Nhưng nếu người một mực tuân theo binh pháp, cũng sẽ trở nên tầm thường.

Tôn tử thuyết: binh giả, quỷ đạo dã!

Sao lại là ma quỷ?

Nói trắng ra, chính là một sự biến hóa. Thiên địa tạo hóa, đều tồn tại một biến tri. Tôn Vũ Tử khi viết mười ba thiên, vẫn còn đang là lúc chiến tranh giao phong. Còn tới Ủy Liêu thư, Tần quốc đã thực hiện kỳ chiến trên quy mô lớn, sáng tạo ra tam trùy trận pháp. Thời đại đang phát triển, binh pháp cũng đang diễn biến. Có câu, vạn biến bất ly kỳ tông, các người phải nắm được căn bản của nó, chứ không phải dựa theo những giáo mệnh đã nói trong binh thư. Hôm nay biểu hiện của Lệnh Minh rất đáng ngạc nhiên. Tuy rằng người và An Bình luôn rơi vào trạng thái phân binh, nhưng khi bạch sĩ binh đẩy mạnh khó khăn, người tập trung lực kỳ quân, khởi xướng tấn công, đánh tan cánh trái của Tuấn Nghĩa, giành chiến thắng ngày hôm nay, quả là diệu kế.

Vạn biến bất ly kỳ tông? Thiên địa tạo hóa, tồn tại các biến số?

Hai khái niệm hoàn toàn khác nhau nhưng lại dung hợp với nhau, khiến Trương Cáp và Bàng Đức thấy được một thế giới hoàn toàn mới.

Cẩn thủy, đào tích!

Đang vào mùa lũ, nước sông chảy cuộn cuộn.

Đoàn xe chia làm ba đội, bạch sĩ binh bảo vệ đoàn xe, tự hình thành một doanh binh, phi gù binh ở bên ngoài, cảnh giới xung quanh.

Còn bộ khúc của Trương Cáp lại tạo thành một thế trận vòng tròn, bảo vệ bạch sĩ binh ở giữa.

Gã đứng cạnh lửa trại, nhìn ra xa xăm.

Tào Bằng ôm Tào Duẫn, chạy quanh đoàn xe, trêu chọc làm Tào Duẫn cười khanh khách. Còn Bộ Loan đứng cạnh xe, cẩn thận nấu nướng, Quách Hoàn và Chân Bí cười tươi như hoa, nhìn cha con Tào Bằng, thỉnh thoảng bật cười trong trẻo.

Còn bạch gù binh, trung thành và tận tâm bảo vệ xung quanh, vô cùng cảnh giác.

Tào Bằng lúc này dù đã từng chinh phạt thiên hạ, uy chấn Lương Châu nhưng rõ ràng giống như một đứa trẻ, không hề có chút hình tượng gì cả.

Công tử, rốt cuộc đâu mới là con người thật của người?

Người khác bị chớp lấy, hẳn sẽ mặt mày nhăn nhó.

Nhưng người lại như không có chuyện gì, ung dung tự tại...

Dù sao nếu bản thân ở trong hoàn cảnh đó, Trương Cáp nhất định sẽ cảm thấy oan ức, thậm chí có ý nghĩ căm giận.

Nhưng nhìn Tào Bằng...

Bỗng nhiên, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới.

Một âm thanh vang lên, phi sĩ binh lập tức lên ngựa, chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch.

Còn bạch gù binh quây thành vòng tròn, bảo vệ người nhà Tào Bằng ở giữa. Ngược lại tám trăm bộ khúc của Trương Cáp có phần hoảng loạn.

Trương Cáp xoa xoa hai gò má, gượng cười lắc đầu.

Đây sẽ là con đường thần tiên nào?

Từ Vô Uy tới, dọc đường đi Trương Cáp đã trải qua quá nhiều chuyện như thế này.

Ba ngày trước, bọn họ gặp một đám Khương Kỳ ra chặn đường. Người cầm đầu là tiểu Vương Kha của Thiêu Đường Lão Vương ở Hà Dâm.

Nghe nói, Vương Kha được Thiêu Đường Lão Vương dặn dò, hy vọng có thể giữ Tào Bằng ở lại Lương Châu.

Hai bên thiếu chút nữa xảy ra xung đột nếu không có Tào Bằng ra mặt, mắng Vương Kha một trận toi đời. Vương Kha sợ sệt, ngoan ngoãn tránh đường. Tuy nhiên, Vương Kha vẫn để lại rất nhiều lễ vật, khoảng ba xe ngựa to.

Khi rời khỏi Cô Tang, Tào Bằng cũng chỉ đi tổng cộng ba xe.

Nhưng đến Hoàng Thủy, đoàn xe đã tăng lên đến hơn mười xe...

Đừng vội kinh hoảng, nhìn rõ rồi hãy nói.

Nhìn nha binh vững chắc của Tào Bằng, Trương Cáp cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Những bộ khúc này của mình đều cực kỳ tinh nhuệ ở Hứa Đô. Nhưng so với tư binh của người ta thì quả thực không cùng đẳng cấp.

Không chỉ là sự khác biệt về trang bị, mà các phương diện khác còn lâu mới bằng bọn họ.

Trương Cáp đột nhiên có một sự kích động khác lạ, gã không còn muốn làm Giáo Ủy bỏ đi gì đó nữa, làm một gia tướng dưới tay Tào Bằng, nghĩ có lẽ cũng không tồi.

- Đừng vội hiểu lầm, ta là Tào Chương, đặc biệt tới bái kiến sư phụ.

Nhóm kỵ binh từ xa tới có khoảng ba trăm người.

Cầm đầu là hai thiếu niên khôi ngô và cường tráng.

Một người cưỡi ngựa dẫn đầu, trùm áo dài, hô lớn trên lưng ngựa.

- Phi gù binh, bỏ cung xuống.

Sau tiếng quát của Bàn Đức, phi gù binh lập tức ngừng bước.

Tào Bằng ôm lấy Tào Duẫn, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ra xa:

- Tử Văn sao lại tới đây? Không phải nó đang trấn thủ Trương Dịch ư, có gì đến đây?

Tào Bằng giao Tào Duẫn cho Bộ Loan, sau đó dẫn Thái Dịch tiến lên trước.

Bạch sĩ binh tự động rẽ ra tạo thành một lối đi, đồng thời, Trương Cáp cũng phản ứng lại, vội vàng bảo bộ khúc tránh đường.

Tào Chương, đó là con trưởng của Tào Tháo!

Sau khi Tào Ngang và Tào Ban chết, gọi Tào Chương là con trưởng cũng không có gì quá đáng.

Tuy nhiên thấy Tào Chương xuống ngựa ở cách thế trận vòng tròn hơn mười bước.

Ngưu Cương theo sát ngay phía sau.

Tào Chương căn bản không để ý tới Trương Cáp đang thi lễ, càng không thèm ngo ngàng tới đám bộ khúc. Y chạy nhanh tới quỳ thụp xuống trước mặt Tào Bằng:

- Sư phụ còn ở nhà, sao không hiểu cho Hoàng Tu, chẳng lẽ sư phụ không coi Tào Chương là đệ tử?

Hành động của Tào Chương khiến Trương Cáp giật mình.

Hắn biết, Tào Chương, Tào Xung đều từng theo Tào Bằng học võ lòng.

Nhưng nói ra thì Tào Bằng và Tào Chương được coi là đồng lứa, cho tới nay, cũng không ai thật sự cho rằng họ là thầy trò.

Tuy nhiên giờ xem ra...

Trương Cáp bỗng thở phào nhẹ nhõm.

- Tướng quân, sao lại như thế?

- Ta thật may mắn.

- May mắn ư?

Trương Cáp gượng cười nói:

- Ta may mắn vì suốt chặng đường, ta không hề thất lễ. Nếu không, khi ta trở lại Hứa Đô, e rằng sống không bằng chết.

Đám tùy binh kia nghe xong, cũng lập tức bình tĩnh.

Gã nhìn thoáng qua Tào Bằng, không khỏi cảm khái trong lòng.

Mẹ chứ, làm tù nhân mà làm được trình độ như Tào Bằng, có thể nói là cổ nhân xưa nay chưa từng có...

Tào Bằng một tay túm lấy Tào Chương:

- Tử văn, ngươi và Ngưu Cương không ở Trương Dịch, chạy tới đây làm gì?

- Tiên sinh giờ còn ở Trung Nguyên, sao có thể không có đệ tử theo hầu bên cạnh.

Học trò và lão Ngưu đã bàn bạc và quyết định sẽ cùng tiên sinh trở về. Học trò đã báo cho Vương Mãi tướng quân, ngài đã lệnh cho Vương Kha ra trấn Trương Dịch. Khi học trò và Ngưu Cương vừa tới, còn dâng thư lên Hứa Đô, đoán rằng lúc này đã qua Lạc Dương.

Ha ha, học trò và lão Ngưu quyết định, tiên sinh đi đâu, bọn học trò sẽ theo tới đó.

- Hồ đồ!

Tào Bằng giận tím mặt.

- Tử Văn, ngươi là Giáo úy cầm binh ở Trương Dịch, sao có thể tự tiện rời bỏ vị trí?

Binh giả, quốc chi đại sự, Ngươi nói mặc kệ là mặc kệ sao, coi đây là trò chơi trẻ con sao? Đúng là hồ đồ!

Tiếng hét giận dữ của Tào Bằng đã truyền tới tai Trương Cáp.

Trương Cáp nhếch miệng...

Đó là con trai Tào Tháo!

Xét về vai vế, ngươi chính là tộc huynh của Tào Chương, không ngờ khi dạy bảo cũng mắng mỏ như vậy, chẳng hề nề tình chút nào.

Thế nhưng, Tào Chương lại không hề tức giận.

- Học trò mặc kệ, dù sao học trò cũng đã đến đây.

Tiên sinh muốn đuổi học trò đi, tuyệt đối không được:

- Học trò thấy theo tiên sinh còn có thể học được rất nhiều thứ, lẽ nào tiên sinh muốn truyền lại những học vấn đó cho Thương Thư sao? Tiên sinh không thể bất công như vậy, dù sao học trò đã quyết định theo tiên sinh rồi...

- Ngươi...

Trong lòng Tào Bằng bất giác dâng lên cảm giác ảm áp.

Tào Chương nói như vậy lại khiến hắn cảm nhận được một sự quan tâm sâu sắc.

Trái lại, từ khi hắn giết chết Vi Doan đến giờ, Hoàn phu nhân không hề có nửa câu thăm hỏi. Theo đạo lý mà nói, cho dù Hoàn phu nhân không thay đổi được quyết định của Tào Tháo thì ít ra cũng nên phái người tới an ủi một chút, thông báo ý định xử lý của Tào Tháo.

Nhưng, ngay một chút động tĩnh cũng không có.

Điều này cũng khiến Tào Bằng có chút bất mãn.

Ngược lại Tào Chương, nghe nói Tào Bằng bị triệu về hỏi tội đã từ bỏ công danh, từ Trương Dịch ngàn dặm xa xôi đuổi theo tới đây. Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của nó, nếu nói Tào Bằng không cảm động thì chắc chắn là nói dối. Tào Chương có một tấm lòng son. Tình cảm chân thành này không của cải gì có thể đổi lấy được. Tào Bằng nhìn hần bật cười!

- Được rồi, người đã quyết định như thế, ta cũng không ngăn cản người.

Tuy nhiên, phải nói cho rõ, người có nữ lòng rời xa tiểu mỹ nhân kia của người không? Hơn nữa sau khi trở về, có thể sẽ bị chủ công ép buộc thành hôn, đến lúc đó người đừng có oán giận ta. Chuyện này, ta không thể giúp gì cho người.

- Vậy... học trò sẽ đợi ở Trà Dương.

Tào Bằng bật cười:

- Kệ người.

Nói xong, hần kéo tay Tào Chương rồi gọi Ngưu Cương.

- Vừa hay, tiểu Loan đã nấu xong cơm chiều, ăn no bụng đã, hôm nay nghỉ ngơi sớm, ngày mai chúng ta còn phải lên đường.

471. Chương 515 : Phụ Bằng Tử Quý .

Trời sáng rồi!

Khi đoàn xe bắt đầu khởi hành lại, số lượng người lại tăng thêm ba trăm lẻ hai người.

Tào Bằng cũng không làm chuyện khác người, trực tiếp điều thẳng Tào Chương Ngưu Cương vào trong hàng ngũ của Trương Cáp, vào lúc rạng sáng diễn ra một tiết mục tranh nhau vượt sông, Trương Cáp là chủ phòng ngự, Tào Chương và Ngưu Cương hỗ trợ, mà Bằng Đức thì phải bảo vệ đoàn xe an toàn vượt qua Niết Thủy. Điều này chẳng nghi ngờ gì nó đã tăng thêm độ khó cho Bằng Đức, đồng thời đối với Bạch Đà binh mà nói, cũng là một khảo nghiệm ác liệt.

Trương Cáp lấy binh quân làm chủ, trong các trận diễn tập trước đó, sức cơ động rõ ràng là không đủ.

Nhưng sau khi tăng thêm ba trăm kỵ quân cho Tào Chương, thực lực lập tức được nâng lên...cuộc diễn tập kéo dài từ rạng sáng đến giữa trưa, đến cuối cùng lại kết thúc với sự thất bại của Bằng Đức. Kể từ khi khởi hành từ Vũ Uy đến nay. Đây cũng là lần thất bại thảm hại đầu tiên của Bạch Đà binh.

Mọi người trên xe ngựa, nghe thấy lời nhận xét của Tào Bằng, kiểm điểm thiếu sót của nhau, đều cảm thấy có thu hoạch rất lớn.

Những điều mà Tào Bằng nhận xét tuy không phải là nhiều, dù sao cũng không phải xuất thân từ quân sự, ngẫu nhiên làm còn được, nếu để hần chuyên về khâu binh phẩm, thì lực bất tòng tâm, cho nên, phần lớn thời gian, hần sẽ lắng nghe! Yên lặng mà nghe mọi người thảo luận, đối với hần mà nói, đó cũng là một thu hoạch cực lớn. Đêm hôm đó, tất cả đến huyện thành Doãn Ngô, Thành Công Anh ra khỏi thành mười dặm, chờ đợi bên đường!

Nghỉ ngơi tại huyện Doãn Ngô một hôm, Tào Bằng lại nhích người lần nữa.

Tuy nhiên lần này, tâm trạng của hần có vẻ nặng nề hơn so với trước khi ra khỏi Vũ Uy.

Thành Công Anh nói cho hần biết, vừa nhận được tin báo, liên quan đến việc lựa chọn ứng cử viên để nhậm chức thứ sử Lương Châu đã có quyết định rồi. Nhưng trước mắt chưa được thông báo rõ ràng rốt cục là ai sẽ nhậm chức.

Tuy nhiên, nghe nói thứ sử mới của Lương Châu đã rời khỏi Hứa Đô, ít ngày nữa sẽ đến Lũng Tây. Việc liên quan đến thân phận thần bí của vị thứ sử Lương Châu này, Thành Công Anh cũng có phỏng đoán qua.

Tào Bằng cũng nghi ngờ như vậy!

Lựa chọn người nhậm chức thứ sử Lương Châu, cứ chậm trễ mãi không định đoạt.

Ngay cả sứ giả đến từ Hứa Đô như Trương Cáp, cũng không không biết ứng cử viên cuối cùng là ai.

Nghe nói, lúc đầu ứng cử viên có triển vọng nhất, là thúc phụ của Hạ Hầu Chân, Hạ Hầu Uyên. Nhưng không hiểu tại sao, sau này Hạ Hầu Uyên lại trở thành quận doãn Hà Nam, liền tự động nhặt khỏi tầm mắt của mọi người. Từ trong đáy lòng mà nói, Tào Bằng cũng không hy vọng Hạ Hầu Uyên sẽ tiếp quản Lương Châu.

Nguyên do rất là đơn giản, tuy hấn và Hạ Hầu Uyên cũng có chút quan hệ, không chỉ là thúc phụ của Hạ Hầu Chân, lúc trước y đã từng tặng ngựa cho Tào Bằng, hấn là quan hệ cũng không đến nỗi. Hơn nữa, người có tài học thực thụ như Hạ Hầu Uyên đây, đã từng đảm nhận chủ quản địa phương, cũng đã từng nhậm chức trong quân đội, chiến công hiển hách, uy danh truyền xa, dường như thật sự rất thích hợp.

Chỉ ít, bọn kiêu binh mãnh tướng ở Lương Châu kia sẽ không chống đối trước mặt của Hạ Hầu Uyên.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, tính tình Hạ Hầu Uyên kiêu ngạo mà kiên cường khí khái.

Hấn có tài hoa vậy sẽ đồng ý làm một con rối hay sao?

Với dấu ấn mà Tào Bằng đã in lại ở mảnh đất Lương Châu, Hạ Hầu Uyên có cam tâm mà im hơi lặng tiếng hay không?

Theo Tào Bằng nhận thấy, Hạ Hầu Uyên sẽ không làm vậy!

Y sẽ nghĩ cách xóa đi dấu ấn đó của Tào Bằng, mặc cho bọn họ có mối quan hệ thân thích, nguyên nhân rất là đơn giản, với một nhân vật có tính tình cao ngạo như Hạ Hầu Uyên, sao có thể cam tâm tình nguyện sống dưới bóng của Tào Bằng được chứ?

Điều này không liên can gì đến mâu thuẫn, mà liên quan đến bộ mặt và lòng tự tôn. Một khi Hạ Hầu Uyên muốn xóa bỏ dấu ấn của Tào Bằng, thế thì đối với việc quy hoạch Lương Châu của Tào Bằng chắc chắn sẽ gặp phải đả kích. Đây tuyệt đối không phải là kết quả mà Tào Bằng mong đợi, chắc hẳn Tào Tháo cũng có thể nhìn ra manh mối nào đó.

Cho nên, Hạ Hầu Uyên nhậm chức quận doãn Hà Nam.

Nếu đã không phải là Hạ Hầu Uyên, thế thì có thể là ai?

Dọc đường đi, Tào Bằng cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này, nhưng lại trì trệ chẳng có câu trả lời.

Bất giác, xe ngựa đã lái ra khỏi quận Kim Thành, tiến vào vùng cai trị của quận Lũng Tây. Tuy đang là mùa xuân, nhưng quận Lũng Tây vẫn là một cảnh tượng hoang vu điêu tàn như trước đây. Dấu tích để lại sau trận đại chiến, tuyệt đối không thể xóa bỏ trong hai ba tháng ngắn ngủi được. Dù cho Triệu Ngang có tài năng vượt trội, muốn lập tức phục hồi sức sống cho quận Lũng Tây, cũng có vẻ như điều đó không thể nào.

Ruộng đất trước mắt, phần lớn đều hoang vu. Đi thêm trăm dặm vẫn không một bóng người...dọc đường thỉnh thoảng lại xuất hiện thi hài, càng tăng thêm sự hiu quạnh và hoang tàn.

Trái lại trên cánh đồng hoang dã, những bãi cỏ hoang rậm rạp, lộ rõ một màu xanh mướt, trông rất có sức sống.

Tào Bằng bước xuống xe ngựa, đứng bên đường, nhìn cánh đồng hoang vu lạnh lẽo, không khỏi trong lòng nảy sinh sự cảm thán.

Núi non như tụ, con sóng như nộ.

Trong ngoài sơn hà đường Quan Trung.

Nhìn Tây Đô, lòng nặng trĩu.

Thương tâm thời Tần từng bước qua.

Cung điện trăm gian đều hóa đất bằng.

Hưng, bá tánh khổ; Vong, bá tánh khổ.

[U]Ý thơ:

Đồi núi Hoa Sơn trập trùng kéo dài đến biên cương, Hoàng Hà sóng vỗ như gào thét giận dữ, trên con đường thông giữa Hoa Sơn đến Hoàng Hà bên ngoài biên cương.

Nhìn về Trường An phía Tây, tâm thần bất định, cảm thán muôn vàn.

Điều khiến người ta đau lòng, chính là khi đi ngang qua thành bảo ngày xưa của Tần Hán, trăm căn phòng trong cung điện của vua Tần Hán Võ, đều đã trở thành cảnh hoang vu điêu tàn.

Nước nhà hưng thịnh, bá tính phải chịu khổ. Nước nhà suy vong, người chịu khổ vẫn là bá tính.

Đoạn thơ Sơn Pha Dương này, vừa hay miêu tả cảnh tượng của Lũng Tây ngày nay.

Nơi cường Tần quật khởi năm xưa, nay đã trở thành một mảnh điêu tàn rách nát. Nhớ năm xưa từng có câu nói: Kẻ được Quan Trung được thiên hạ. Chỉ e rằng người phát ra lời nói này, trông thấy cảnh tượng như ngày nay, chắc hẳn sẽ không tán đồng nữa.

Tào Bàng khoanh tay đứng thẳng người, mặc cho gió cuốn tay áo phập phồng, hần thở dài một tiếng, nhưng lại khiến cho người đứng sau lưng là Tào Chương trong lòng thấu hiểu, âm thầm gật gật đầu...

Chính vào lúc này, có tiếng đàn thê lương truyền đến từ trong đoàn xe ngựa.

Điệu Hồ Già Thập Bát Phách (điệu nhạc kiệt tác thời xưa của Thái Diễm), theo sát đó là tiếng ca rung động lòng người truyền đến, lời hát chính là khúc <Sơn Pha Dương> mà Tào Bàng vừa làm.

Giọng ca bi thương, điệu hát đau buồn, khiến người ta không khỏi sầu não mà rơi lệ.

Hồ Già Thập Bát Phách, là sau khi Thái Diễm trở về từ phương Bắc, trải qua thời gian một năm chỉnh sửa mà thành. Nàng đã lựa chọn âm điệu hồ già của vùng phía bắc Trường An, đồng thời dung hợp với tiếng sáo trong quân đội, lấy cảm cổ để diễn tấu, hình thành một phong cách nhạc rất đặc biệt.

Đem dung hòa giữa Sơn Pha Dương và Hồ Già Thập Bát Phách, cũng càng tăng thêm sự thê lương sầu thảm.

Chỉ là trong lời ca, lúc ngắt quãng lấy hơi cần có một kỹ xảo cao thâm, nếu không phải biết rằng Thái Diễm không có ở đây, thì Tào Bàng chắc chắn sẽ cho rằng giọng ca này chính là do Thái Diễm hát. Tuy nhiên nghe âm điệu, hẳn vẫn có thể nghe ra, đó là tiếng ca của Lạc Thần Chân Mật.

-Tiểu Mật, đừng hát nữa.

Hắn không chịu được liền mở miệng ngăn lại, nhưng lại khiến cho đám người Trương Cáp lập tức trợn trắng cả mắt.

Giọng hát của Chân Mật rất tuyệt, không phải người bình thường có thể nghe được.

Cộng thêm dung mạo nàng ta xinh đẹp động lòng người, dáng điệu tư thái tuyệt vời hơn người, ngay cả Trương Cáp cũng trầm ngẫm mộ vận đào hoa của Tào Bàng, nay chẳng dễ dàng gì mới được nghe giọng ca của Chân Mật, tuy nói âm điệu bi thương, nhưng cũng là một sự hưởng thụ. Nào hay lại bị Tào Bàng làm đứt đoạn.

-Phu quân, phải chăng Tiểu Mật hát không được hay?

Màn che trên xe ngựa được kéo lên, lộ ra một gương mặt động lòng người của Chân Mật, toát lên vẻ hoài nghi.

Tào Bàng lớn tiếng cười ha hả

-Không phải không hay, chỉ là không đúng lúc...ta đi qua Sơn Pha Dương, chẳng qua vì trông thấy cảnh tượng hiu quạnh trước mắt, sinh lòng thương cảm. Còn nàng đàn khúc này, lại tăng thêm vài phần bi thương. Làm sao các quân sĩ có thể lên tinh thần được đây?

Chân Mật lén nhìn ra bên ngoài một cái, liền thấy các quân tốt, người nào người nấy vẻ mặt thê lương buồn bã.

-Những âm điệu xuống tinh thần thế này, vẫn là bớt hát lại thì tốt hơn.

Tuy nhiên, Tiểu Mật có thể phối thành lời ca nhanh như vậy, đích thật là không hề tầm thường.

Theo ta thấy, e rằng chỉ có Thái tử mới hơn mười một bậc ...thế này, ta đổ muối, vừa rồi ta trông thấy đồng cỏ um tùm, chợt có cảm ngộ, được một bài thơ. Tiểu Mật không ngại thử phối thành một bài hát, thế nào?

Chân Mật, cũng là một cô gái có tài hoa hơn người.

Có lẽ nàng ta không siêu phàm như Thái Diễm kia, có thể nhớ như in hơn năm trăm bộ sách. Nhưng tài hoa này, thật sự không dễ dàng phủ nhận được...trong lịch sử Tào Bàng đã làm bài <Lạc Thần Phú>, trong cách dùng từ có thể nhìn ra, ngoài trừ cảm thán dung mạo của Chân Mật ra, còn tán thưởng phong thái của nàng. Loại phong thái như thế này, không phải dễ dàng tùy tiện mà có được, đó là phải qua sự ươm mầm của hoàn cảnh đặc thù mới có được.

Ví như Thần Điêu Đại Hiệp của Kim Dung sau này.

Sự thoát tục của Tiểu Long Nữ cũng là do nàng ở sâu trong cổ mộ, không quan tâm đến trần thế.

Mà sự tinh ranh cổ quái của Hoàng Dung, lại có được bởi sự hun đúc soi sáng của nhân vật Hoàng Dược Sư kia.

Phong độ tư thái của Chân Mật, không phải chỉ do dung mạo tuyệt đẹp của nàng, còn là do tài hoa hơn người của nàng mà ươm mầm nên khí chất đặc biệt thế này.

Tuy rằng Tào Bàng đã cưới Chân Mật làm vợ, nhưng vẫn chưa hiểu nàng được bao nhiêu.

Lúc này rảnh rỗi không việc làm, hần đột nhiên nảy sinh ý đùa vui.

Nhớ lúc đầu, Hữu Học hần vì đạo một câu thơ mà cảm thấy đỏ mặt tía tai, nhưng hiện giờ, hần đã có thể điềm tĩnh như không, xuất khẩu thành chương.

Tuy rằng Trương Cáp là quân nhân, nhưng đã từng học qua văn thơ.

Trong lịch sử Bàng Đức nổi danh với võ dũng, nhưng mãi đến nay, cũng chưa từng bỏ bê việc học.

Về phần Tào Chương, càng là như thế.

Bị Tào Bàng thúc ép, có thể đọc lâu lâu như nước Tam Tự Kinh, Thiên Tự Văn và cả Thơ, Luận...

Cổ xe ngựa kể bên, bức màn vén lên một cái.

Liền thấy một phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi, cũng thò đầu ra ngoài.

Có một tiểu đồng tử xinh xắn đáng yêu đang ngồi trong lòng nàng ta. Tầm khoảng ba tuổi, mở to đôi mắt tròn xoe, tò mò nhìn sang bên đây.

Vị phu nhân đó, chính là thê tử của Khương Phổ, còn đứa bé kia là con trai của Khương Phổ, tên là Khương Duy.

Cho đến bây giờ, Tào Bàng vẫn chưa hiểu, đứa trẻ Khương Duy này phải chăng chính là vị Khương Đại Đầm trong lịch sử, tuy nhiên đứa bé này lại chẳng sợ người lạ, ngày thường không có việc làm, cũng thích vây quanh bên Tào Bàng chơi. Dựa theo nguyên tắc thì giết nhầm còn hơn bỏ sót. Lần này Tào Bàng trở về Hứa Đô, Khương Phổ cũng đi cùng, hần đành để Khương Phổ dẫn theo vợ con cùng đi.

Xét về thân phận mà nói, Khương Phổ là gia thần của Tào Bàng.

Cho nên y dẫn theo vợ con, cũng không xem là chuyện lớn lao.

Tào Bàng nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên mở miệng ngâm thơ:

Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo, tình thúy tiếp hoang thành.

Hựu tương triều thiên tử, thê thê mẫn biệt tình.

Dịch thơ (Tần Đà):

Đồng cao cỏ mọc như chen, khô tươi thay đổi hai phen năm tròn.

Lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió xuân thổi tới mầm non lại trời.

Xa xa thơm ngát dặm dài, Thành hoang lảng biếc khi trời tạnh mưa.

Vương, Tôn đi lại tiễn đưa, biết bao tình biệt đầm đìa lướt theo.

Đây là bài phú đặc thuộc thể loại thơ vịnh vật, mượn vật để tả tình.

Chiếu theo quy định của khoa cử, phạm là ám chỉ đề thi hoặc là trước đề mục, cần phải thêm vào hai chữ “Phú đặc” ở phía trước.

Tương truyền, Bạch Cư Dị lúc mười sáu tuổi đã đi từ Giang Nam đến Trường An, mang theo bài thơ này để bái kiến danh sĩ Cố Huống đương thời. Nào ngờ vị Cố Huống đó sau khi nhìn thấy tên của Bạch Cư Dị, liền bốn cột nói: Gạo Trường An đặc, không dễ ở đâu. (Bạch là trắng, Cư: Ở, Dị :dễ dàng)

Nhưng khi y đọc được đoạn “Lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió xuân thổi tới mầm non lại trời”, không kìm được liền vỗ bàn tán dương, nói:

-Có tài thế này, ở lại nào khó?

Có thể nói, bài thơ này, là một trong những tuyệt tác tiêu biểu của Bạch Cư Dị.

Câu đầu tiên “Ly ly nguyên thượng thảo”, vừa hay hợp với cánh đồng cỏ thảo nguyên trước mắt. Điệp từ ly ly miêu tả cảnh cỏ xuân tươi tốt, lại kết hợp với thời tiết thiên nhiên ở câu thứ hai “nhất tuế nhất khô vinh”. Miêu tả quy luật của đồng cỏ thảo nguyên, mùa xuân tươi tốt, tuần hoàn hằng năm, không ngừng sinh sôi.

“Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh”, chẳng phải đang phản chiếu hình ảnh của quận Lũng Tây ngày nay hay sao?

Tào Bằng sắp rời khỏi Lương Châu quay trở về Hứa Đô.

Đối mặt với nơi mà hắn đã từng chiến đấu, trong tận cõi lòng tràn ngập thương cảm ly biệt.

Không những hợp với cảnh, càng chất chứa ý nghĩa sâu xa.

Ánh mắt Chân Mật bất giác lóe sáng một cái, không kìm lòng được khẽ hô một tiếng:

-Thơ hay!

Nàng dùng ngón tay thon dài mảnh khảnh tựa như bạch ngọc, nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, chỉ sau chốc lát liền có tiếng cầm du dương vang lên. Nàng khẽ hé bờ môi, thản nhiên mà ca. Giọng ca đó, khiến người ta vui vẻ sáng khoái, Tào Chương không kìm được liền vỗ tay tán thưởng, liền thanh trầm trở khen ngợi.

Không khí trầm mặc lúc trước, cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Đối với tài làm thơ của Tào Bằng, người biết được vốn không nhiều lắm.

Ví như Bộ Loan và Quách Hoàn, từng thấy qua Tào Bằng bên bờ sông Đông Lăng Đình chỉ bảy bước thành thơ.

Chỉ có điều sau này Tào Bằng lại lấy tên của Lậu Thất Minh và Ái Liên, lại làm ba bài văn mông, che dấu tài học làm thơ của hắn. Vì vậy ngoài trừ một số ít người biết đến, phần lớn đều không được tường tận. Chân Mật đã nghe qua tài học của Tào Bằng từ lâu, nhưng ít khi thấy hắn bộc lộ, cũng khó trách, Tào Bằng từ khi đến Lương Châu, bận bịu chính vụ, chinh chiến liên miên, nào có tâm trạng dạo văn chữ.

Mà ngày hôm nay sắp quay trở về Hứa Đô, hắn lại thanh thản hơn nhiều.

Lặn lội đường xa, khó tránh khỏi sự chán nản buồn tẻ.

Ngẫu nhiên đạo một hai bài thơ, cũng có thể giải khuây được.

Khi mọi người lại lần nữa khởi hành lên đường, tâm trạng có vẻ đã vui vẻ hơn nhiều, không đơn điệu buồn bã như trước nữa.

Cứ như vậy, dọc đường cứ dừng dừng rồi lại đi đi.

Không hay không biết liền qua khỏi Dịch Đạo.

Lúc thông qua Dịch đạo, Triệu Ngang dẫn theo bộ hạ nghênh đón.

Tào Bằng cũng không dừng lại ở Dịch Đạo, mà trực tiếp rời đi.

Lúc rời đi, Triệu Ngang nhắc nhở nói:

-Công tử, nghe nói Thứ sử mới của Lương Châu, đã đến Lâm Thao.

-Là ai?

-Vẫn chưa được rõ ạ.

-Tuy nhiên Nguyên Trực đã lao tới Lâm Thao để nghênh đón rồi, vốn dĩ ta cũng muốn đi tiếp đón, nhưng do xuân vụ đã bắt đầu, công việc bận rộn, cho nên nhờ Nguyễn Trực đi.

Ý nghĩa của câu nói này là: ta không được sự cho phép của ngài, thì sẽ không dễ dàng đi thăm hỏi vị Thứ sử Lương Châu kia.

Khoản thời gian mà Triệu Ngang đi theo Tào Bằng không lâu, nhưng lại tận mắt trông thấy võ uy của Tào Bằng, chính sách được thi hành ở Hà Tây, y vô cùng tán đồng.

Y cũng lo lắng, thứ sử Lương Châu mới đến sẽ lật đổ công sức cố gắng của Tào Bằng trước kia.

Cho nên, y quyết tâm đứng về phía Tào Bằng, hỏi qua ý kiến của Tào Bằng, rồi mới quyết định sau.

Trong lòng Tào Bằng thầm cảm thấy vui sướng, hân hoan nghĩ một lúc, nói:

-Vi Chương công vụ bận bịu, tình ngay lý thật. Nhưng Thứ sử Lương Châu, dù sao cũng do triều đình ủy nhiệm phái đến, Vi Chương về tình về lý, cho dù là bận bịu công việc, cũng nên đi bái kiến thăm hỏi, nếu không sẽ rất thất lễ.

Người tôn trọng ta, ta rất vui mừng.

Nhưng mà, người vẫn nên đi xem thế nào, dù sao đi thăm dò động tĩnh cũng tốt.

Nếu vì vậy mà để người đời dèm pha, trái lại sẽ không hay...

Triệu Ngang hiểu chuyện biết làm, khom người vái chào nói:

-Nếu không phải công tử nhắc nhở, Chương Vi suýt nữa đã gây nên đại sự. Đợi khi xử lý xong công việc trước mắt, Chương Vi lập tức đi đến Lâm Thao.

-Như vậy rất tốt!

Lập tức, Tào Bằng cũng không nán ná lâu, dưới sự bảo vệ của đám người Trương Cáp, vượt qua sông Thao Thủy, trực tiếp đi thẳng đến Lâm Thao.

Trên đường đi, hân hoan tự hỏi thân phận của vị Thứ sử Lương Châu này.

Ngày thứ ba, đoàn xe vào trong vùng cai trị của Lâm Thao.

Tào Bằng đang nói chuyện phiếm với đám người Tào Chương trên xe, bỗng nhiên nghe thấy thám mã đến báo tin:

-Công tử, Thứ sử Lương Châu dẫn theo quan viên của Lâm Thao, nghênh đón công tử ở bờ bên kia của Thao Thủy.

-A?

Tào Bằng ngẩn người.

Thứ sử Lương Châu nghênh đón ta ư?

Nếu là quan viên của Lâm Thao đến đón tiếp hần, Tào Bằng còn có thể chấp nhận được.

Dù sao, bất kể là Diêm Hành cũng được, Hách Chiêu cũng được, đều là thuộc hạ và bộ khúc của hần.

Nhưng Thứ sử Lương Châu thì...

Hành động này chẳng phải hơi quá khích ư?

Nếu như Thứ sử Lương Châu đã nể mặt như vậy, Tào Bằng đương nhiên cũng không thể thất lễ. Thế là liền vội vàng xuống xe, sau khi đi bộ đến bến sông, bước lên thuyền dò đã được chuẩn bị sẵn từ trước, đi về phía bờ bên kia của Thao Thủy, bên bờ, đầu người xao động...

Đứng đầu là một người đàn ông cường tráng, trên người mặc quan phục màu xanh, đầu đội mũ quan, đứng khoanh tay.

Gió thổi lướt qua từ mặt sông, cuốn theo tay áo Tào Bằng tung bay, hần từ xa đã trông thấy rõ hình dạng của người đàn ông cường tráng kia, không khỏi há hốc mồm tròn tròn mắt.

472. Chương 516 : Hồng Nhan Tri Kỷ

Cha ?

Tào Bằng nhất thời mơ hồ!

Sao cha lại ở đây được?

Hơn nữa nhìn hình dáng những người kia cứ như vì sao đang vây quanh mặt trăng, có vẻ như cha là người dẫn đầu. Chẳng lẽ ơ...

Trong đầu Tào Bằng, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ mà theo hần thấy là hoang đường vô cùng, cha mình, lại là Thứ sử Lương Châu?

Sở dĩ nói hoang đường, cũng không phải không có lý do.

Tình hình của Tào Cấp, trong lòng Tào Bằng hiểu rõ nhất.

Lúc hần mới vừa tái sinh, Tào Cấp chẳng biết lấy một chữ, hơn nữa trong tính cách của ông ta, có một bản tính thờ ơ bất cần đời.

Tào Cấp lúc bấy giờ, chẳng thích tranh đấu với người đời, cũng không thích gây sự phiền toái.

Làm chủ một cửa hàng nhỏ ở thị trấn Trung Dương, cũng chẳng có lý tưởng to lớn nào.

Có thể nói là, nếu không phải lúc đó Thành Kỷ ức hiếp mẫu thân là Trương Thị, Tào Bằng cũng sẽ không trong lúc tức giận nhất thời, dấn thân vào thành phủ, giết chết Thành Kỷ, nói không chừng Tào Cấp cũng sẽ không rời khỏi núi Trung Dương, rất có thể suốt đời sẽ ở mãi trong trấn Trung Dương mãi đến già mới thôi.

Sau đó trấn trở nên được Hứa Đô.

Tào Cấp mượn thế mà lên, dựa vào mã trung tam bảo (móng sắt, yên ngựa, bàn đạp), nhậm chức giám lệnh phường Hà Nhất Công, từ đó bước chân vào quan trường.

Nhưng điều thật sự khiến ông ta nổi tiếng, vẫn là ba mươi sáu chiêu Thiên Cương đao. Cũng chính vì vậy, ông ta có được biệt hiệu là Ấn Mặc Cự Tử (Mặc Cự Tử lấy tình yêu là hạt nhân tư tưởng của ông). Tuy rằng ngay cả bản thân Tào Cấp cũng không muốn thừa nhận, nhưng mọi người tin vào điều đó!

Sau đó theo đà kỹ nghệ luyện đao ngày một được nâng cao, danh tiếng càng lúc càng vang dội, mà từ đó ông ta lọt vào mắt xanh của Tào Tháo, cũng vì Tào Công Lê và Tào Công Xa mà được tước vị Phụng Xa Hầu.

Đương nhiên, tước vị đó của Tào Cấp, phần lớn cũng là bắt nguồn từ chiến công mà Đặng Tắc và Tào Bằng đã lập được ở Hải Tây.

Do đó, Tào Cấp một bước lên trời.

Chỉ có điều, học thức của Tào Cấp luôn bị người đời chỉ trích.

Thế là liền có hành động Tào Bằng vọng phu thành rỗng, làm kỳ văn tám trăm tự. Tào Cấp cũng từ lúc đó bắt đầu học tập. Đồng thời quen biết với Lưu Diệp, kết bạn với không ít danh sĩ. Nếu nói rằng, trước lúc kỳ văn tám trăm tự xuất hiện, Tào Cấp là dựa vào Tào Bằng mới phát lên, thế thì sau khi kỳ văn tám trăm tự xuất hiện, Tào Cấp cũng dần dần có được phe phái dưới trướng của mình.

Tám năm ở Kiến An...Tào Cấp nhậm chức giáo úy cổng thành, nhưng người trong cuộc thì biết rất rõ, Tào Cấp có thể trở thành giáo úy thành môn, là lợi ích do Tào Bằng đồng ý nhường lại Hải Tây mới có được.

Đây là một cuộc trao đổi !

Hai năm nay, Tào Cấp ngồi ở vị trí giáo úy thành môn, không có công lao cũng chẳng có sai phạm.

Phần lớn mọi việc, đều giao cho Tào Tuân xử lý. Văn thì có đám người Tào Bân hỗ trợ, võ thì có huynh đệ Ngưu Kim và Ngưu Ngân, vì thế an bình yên ổn.

Nếu như chiếu theo cách thức này, đến cuối cùng, Tào Cấp nhiều lắm cũng chỉ lên đến vị trí Cửu Khanh.

Tương tác đại tượng (chức quan cai quản kiến trúc trong cung), là một lựa chọn có hy vọng nhất.

Nhưng mà, ai cũng không thể ngờ, Tào Cấp lại có thể đảm nhận chức Thứ sử Lương Châu.

Đây là quan lớn trong triều có bổng lộc cả chục ngàn thạch. Tào Cấp...thật sự xứng đáng sao?

Nhưng nếu ta đổi ở một góc độ khác, thì sẽ phát hiện, Tào Cấp trước mắt thật sự là ứng cử viên thích hợp nhất nhất cho vị trí thứ sử Lương Châu.

Trước tiên, ông ta là lão gia của Tào Bằng, là phụ thân của Tào Bằng.

Từ mối quan hệ này mà nói, kiêu binh mãnh tướng của Lương Châu, tuyệt đối sẽ không làm khó làm dễ. Nhất là ba thị trấn ở phía Tây Bắc, Trương Dịch, Võ Uy, Hà Tây, ba quận này đều nhận ra Tào Cấp. Thậm chí còn phải tôn kính mà gọi một tiếng bá phụ, giao tình nồng hậu.

Thạch Thao và Bàng Thống đã ở lại Hứa Đô ba năm rồi, chính là ngụ tại Tào gia, mỗi ngày đều gặp mặt Tào Cấp, mối quan hệ này tất nhiên cũng chẳng cần phải nói.

Còn Bộ Chất thì sao?

Em họ của y là thiếp phòng của Tào Bằng, Tào Cấp cũng được xem như trưởng bối của y.

Hơn nữa thời gian đi theo Tào Bằng là lâu nhất, nên cũng không có khả năng sẽ đối nghịch với Tào Cấp..

Về phần Vương Mãi, thế thì càng cúi đầu nghe lệnh.

Vương Mãi từ lúc ở thị trấn Trung Dương đã gọi Tào Cấp là thúc phụ, có thể nói là mối giao hảo thông gia. Cũng giống như Tào Bằng xem Vương Mãnh là nghĩa phụ, Vương Mãi cũng y như rằng xem Tào Cấp là phụ thân. Mẫu thân của y đã qua đời từ sớm, được Trương Thị tận tình chăm sóc, có cảm tình rất tốt với Tào gia.

Mà Đặng Phạm, là đệ đệ cùng cao tổ với Đặng Tắc. Phụ mẫu của y vẫn luôn làm việc tại Tào phủ, từ khi quen biết nhau hai năm trời ở Kiến An, đó cũng là tình bạn sâu nặng. Hay nói cách khác, trong ba quận phía Tây Bắc, hai tướng quân nắm giữ binh quyền nặng nhất, đều tin phục Tào Cấp.

Một người là Đô úy Tây bộ, đốc quản Hà Cẩn; Một người là Lang tướng Khương Trung, nhắc nhở Tây Khương.

Lại cộng thêm Hà Hầu Lan, cũng từng vào sinh ra tử với Tào Cấp. Nhớ năm đó sau khi trận chiến ở Uyển Thành thất bại, y đã bảo vệ cả nhà Tào Bằng, giết từ Nam Dương về đến Nhữ Nam, mối quan hệ này thậm chí không hề thua kém đám người Đặng Phạm. Nói cách khác, chỉ cần Tào Cấp đến Lương Châu, đã nắm trong tay hơn nửa phần quyền lực, đừng quên rằng, ở Lũng Tây còn có một gã Hách Chiêu, cũng tôn Tào Cấp làm trưởng bối.

Mà Tào Hồng của Trường An, được Tào Cấp ưu đãi rất nhiều.

Từ năm Kiến An thứ hai, Tào Hồng từ trong tay Tào Cấp, ít nhất cũng lấy được hai mươi thanh bảo kiếm, mỗi thanh đều có lợi nhuận khổng lồ.

Có mối quan hệ như thế tồn tại, Tào Cấp sao lại sợ bị làm khó được?

Còn về phần Triệu Ngang của Lũng Tây, Diêm Hành của Lâm Diêu, Thành Công Anh ở Kim Thành...bất kể bọn họ có tin phục Tào Cấp hay không, nhưng nể mặt của Tào Bằng, cũng sẽ không làm khó. Như vậy, tám phần quyền lực ở Lương Châu, coi như đã lọt vào tay của Tào Cấp rồi.

Đây là việc mà ngay cả Vi Doan cũng không làm được!

Trên thực tế, Tào Cấp làm Thứ sử Lương Châu, trở ngại lớn nhất là sĩ tộc ở Quan Trung và bên phía triều đình. Tuy nhiên luận về kinh nghiệm và lý lịch, Tào Cấp từ vị trí quan to là giáo úy thành môn có hai ngàn thạch, thăng làm Thứ sử Lương Châu, có vẻ cũng chẳng có gì là quá đáng cho lắm.

Ông ta ở trong triều đình tám năm, cũng đã lập không ít công lao.

Ví như vào năm Kiến An thứ tư, ban đầu ở Dự Châu, chính là do Tào Cấp chế tạo Tào Công Xa, giúp Dự Châu hóa giải tình cảnh lúc đầu.

Đương nhiên, Tào Công Xa do ai chế tạo ra? Đến nay đã chẳng còn ai để tâm đến nữa, bất kể là do Tào Bằng hay là Hoàng Nguyệt Anh, người ta tình nguyện đem công lao dâng cho Tào Cấp, ai dám nói tiếng không phải nào?

Cho nên, muốn dùng kinh nghiệm và lý lịch để từ chối, căn bản là không có khả năng lắm. Đảng bảo hoàng (chính đảng ủng hộ bảo lưu quân chủ) đã im hơi lặng tiếng, mà trong đó lực lượng kiên định là Lâm Nghi Hầu Lưu Quang, cũng thâm thừa nhận, trước mắt thì Tào Cấp là ứng cử viên thích hợp nhất. Đảng bảo hoàng không chống đỡ nổi rồi, chỉ còn lại thổ tộc Quan Trung.

Vốn dĩ, sĩ tộc Quan Trung còn muốn tranh cử vị trí ứng cử viên Thứ sử Lương Châu. Không hiểu vì sao, khoảng thời gian trước đó...Hoàng Phủ Kiên Thọ của Triều Na...và cả giáo úy ti đãi...đại diện cho gia tộc họ Vệ Hà Đông là Vệ Ký, không ngờ đột nhiên phát biểu ý kiến, cho rằng ứng cử viên cho vị trí Thứ sử Lương Châu, Tào Cấp là người thích hợp nhất.

Hoàng Nông Dương Thị (đại gia tộc truyền kỳ của TQ), lập tức cũng bày tỏ sự tán đồng.

Khiến cho thổ tộc Quan Trung lập tức tan rã sụp đổ, không còn kiên trì nữa...

Trong đó, có bao nhiêu lợi ích gút mắc, có bao nhiêu giao dịch? Tào Bằng cũng không được rõ.

Căn cứ theo chính bản thân Tào Cấp mà nói, thì ngay cả ông ta cũng không ngờ đến, ông ta sẽ trở thành Thứ sử Lương Châu! Thậm chí ngay lúc Quách Gia chạy đến báo tin cho ông ta, ông ấy còn cho rằng Quách Gia đang đùa dai, nào hay, chuyện này không ngờ lại là thật!

Bản thân mình có bao nhiêu bản lĩnh...tự mình biết rõ.

Ngay từ đầu, Tào Cấp cũng thấp thỏm lo âu.

Nói trắng ra, ông ta chỉ là một thợ thủ công, nào sợ hiện giờ học hành biết chữ, cùng lắm cũng chỉ là một thợ thủ công khoát lên mình chiếc áo văn nhân mà thôi.

Sao có thể trong thoáng chốc...liền trở thành chư hầu cai quản cả một châu?

Sau này, Quách Gia nói với ông ta rằng:

-Thế phụ có biết, tầm quan trọng của Lương Châu không?

-Không biết

-Thế thì thế phụ có hiểu được, Hữu Học đã dốc bao nhiêu tâm huyết vào Lương Châu không?

-Cái này...

-Theo ta được biết, Hữu Học gần như dốc hết toàn lực, gầy dựng cơ nghiệp ở Hà Tây.

Sau này mới có Lương Châu của ngày hôm nay...Nếu như đổi lại là người khác, chỉ e rằng tâm huyết của Hữu Học, sẽ phải đổ sông đổ biển. Giờ thế phụ đi Lương Châu, không phải chiếm lấy quang vinh của Hữu Học, mà là giữ lấy tâm huyết của y ở Lương Châu.

Nếu người nói thăng quan phát tài...lập thân vang danh?

Tào Cấp sẽ không chịu đi!

Ông ta sẽ cảm thấy mình đang giẫm lên con trai mình mà làm chức Thứ sử Lương Châu.

Nhưng nếu nói là ông ta làm chức Thứ sử Lương Châu, là để bảo vệ tâm huyết cho con trai ông ta, thế thì ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý.

Hai điều này xem ra không có khác biệt bao nhiêu, nhưng đối với Tào Cấp mà nói, ý nghĩa lại không như nhau. Đây cũng là một vị kiêu hùng, khác biệt so với người thường. Tầm nhìn của Tào Cấp không cao, cũng chẳng phải là người có chí lớn. Năng lực thậm chí còn không bằng Vương Mãnh, nhưng ông ta là cha của Tào Bàng, cho dù ông ta có phải hi sinh tính mạng, cũng phải bảo vệ mọi mặt nỗ lực mà con trai mình đã bỏ ra.

Đây là cách nghĩ của người bình thường...

-Cha, sao người lại ở đây?

-Ta đến để giữ tâm huyết cho con.

Tại phủ nha Lâm Diêu, cha con họ Tào đoàn tụ với nhau.

Một lần từ biệt mà đã hai năm rồi.

A Phúc gầy đi, nhưng trông vẫn rất có tinh thần.

-Lần này con gây ra đại họa, may mà có Phụng Hiếu tương trợ.

Tư Không (tên gọi quan lại thời xưa) phạt con quỹ tân tam tuế (một loại hình phạt xưa, liên quan đến lao động thể lực, gây mất tự do), con không được oán trách, đây cũng là cũng vì tốt cho con thôi...Mẫu thân con đã dựng nên sản nghiệp ở Huỳnh Dương, Cha vợ con, còn có vợ và con của con, đều đã dọn sang đó. Sau khi đến Huỳnh Dương, xin đừng ngông cuồng nữa... con có biết không, mẫu thân con sau khi nghe nói con đã gây ra đại họa, suốt mấy hôm cũng không chợp mắt được, còn đòi tỷ tỷ con quay về từ quận Đông, ngày đêm đi cùng...tuy nhiên, con làm tốt lắm! Không hổ danh là lão Vương trước kia đã thương yêu con như vậy, xem ra ông ta trên trời có linh thiêng, cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Phụ thân sẽ trông coi hộ con. Nếu ai muốn phá hoại tâm huyết của con, cha cho dù có thí mạng, cũng sẽ không buông tha cho bọn chúng.

Mãi đến giờ khắc này, trái tim đang căng thẳng của Tào Bàng, rốt cục cũng đã thả lỏng xuống.

Lương Châu có Tào Cấp ở đây, những quy hoạch của hắn trước đó, cũng sẽ không bị đổ sông đổ biển!

Không thể không nói, sự sắp đặt này của Tào Tháo, đích thực là khéo léo vô cùng, chỉ có điều, Tào Bàng có điều chưa hiểu, để Tào Cấp nhậm chức Thứ sử Lương Châu, thổ tộc Quan Trung, tại sao lại đột nhiên đồng ý? Hắn tự thấy mình và Vệ Ký cùng gia tộc Hoàng Phủ chẳng có chút giao tình nào.

Đóng vai trò là nhân vật đại diện của thổ tộc Quan Trung, bọn họ không ném đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi, sao lại phải nói thay cho cha chứ?

-Cha, cha ở Trường An, có gặp qua Vệ giáo úy không?

-Không có.

Tào Cấp dường như chợt nhớ ra điều gì, nghiêm mặt nói:

-Đúng rồi, nói đến Trường An, ta còn một chuyện muốn hỏi con.

-Việc gì ạ?

-Con có nhận ra, một cô gái họ Thái không?

Tào Bằng ngẩn người, gật gật đầu theo bản năng:

-Người cha muốn nói đến là Thái tỷ tỷ?

-Tỷ tỷ?

Tào Cấp gãi đầu, đột nhiên cười một cái:

-Ừm, xem tuổi tác của nàng ta, đích thực là lớn hơn con nhiều. Sau này ta mới nghe Tử Liêm nói, cô nương họ Thái kia đã giúp con không ít việc. Vốn dĩ, ta có thể nhậm chức Thứ sử Lương Châu hay không, vẫn còn chưa biết. Là do Thái cô nương lời kéo quan hệ, tìm người nói lời hay ý đẹp, mới xem như thông qua việc nhậm chức này...A Phúc, Thái cô nương kia rốt cuộc là người như thế nào? Nghe Tử Liêm nói, nàng ta cũng rất xinh đẹp! Chỉ tiếc là tuổi tác hơn lớn một chút, còn có con nữa.

Nếu không thì...

-Cha, người đang nói lung tung gì thế?

Tào Bằng đỏ mặt, Thái tỷ tỷ là con gái của danh sĩ Thái Bá Dương, cũng là tài nữ đương thời.

-Thái Bá Dương?

Thái Ba có tiếng tâm lý lành trong sĩ lâm, nhưng dù sao cũng đã chết rồi.

Đối với dạng người xuất thân từ gốc cỏ như Tào Cấp, một chút ảnh hưởng cũng chẳng có...

Tào Cấp nghiêm mặt nói:

-Ta mặc kệ cha nàng ta là ai, nói tóm lại ta phải nói cho con biết, thứ nhất, không được ỨC HIẾP Nguyệt Anh và Tiểu Chân, hai năm nay hai đứa nó đã ở nhà phụng dưỡng mẫu thân con, đều là những cô gái ngoan. Thứ hai, vị Thái cô nương này, con cũng phải cảm tạ nàng ta thật tốt. Ồ, nếu nàng ta đồng ý, con hãy cưới nàng ta đi, chỉ là không được làm chính thất thôi.

Cha già, người cũng dám nói thật đấy!

Tào Bằng nhìn Tào Cấp, có chút dở khóc dở cười.

Đó là khuê nữ của Thái Ung, nếu con lấy nàng ta làm thiếp, chẳng phải sẽ bị đám học tử kia phun chửi hay sao?

Tuy nhiên, trong lòng đột nhiên dâng trào cảm xúc kích động vô cùng.

Rốt cuộc hắn cũng biết, trước đó Thái Diễm dẫn theo con gái, không từ mà biệt rốt cục là vì thế, Tào Bằng lập tức trầm mặt.

Tâm ý của cô nàng này, khiến hắn cảm thấy nặng nề vô cùng!

Chỉ có điều...

Tinh thần của Tào Bằng cũng không khỏi có chút rối loạn.

473. Chương 517 : Thần Đồng Kinh Châu

Hứa Đô, Hoàn phủ.

Từ lúc địa vị của Hoàn phu nhân tăng cao, toàn bộ gia tộc Hoàn thị tại Hứa Đô cũng dần dần đứng vững.

Hoàn phu nhân thỉnh thoảng cũng tới đây giải sầu, tìm người nhà thương nghị một chút về những chuyện bên ngoài. Trong hoa viên, hoa hồng trắng xen kẽ nhau tươi đẹp, dưới ánh nắng chiếu vào người cũng cảm giác vô cùng thư thái.

- Tào Bằng đã qua Hàm Cốc chưa?

Hoàn phu nhân đứng ở trong chòi nghỉ mát, nhìn cảnh đẹp trong hoa viên, sắc mặt có chút không tốt lắm.

- Dạ, nếu theo hành trình của hần, lúc này hần chắc đã đến Lạc Dương rồi.

Một thanh niên khoanh tay đứng đó, thần sắc vô cùng cung kính.

Khi y nhắc tới Tào Bằng, trong mắt hiện lên tia hận thù.

Tên y là Hoàn Phương, cũng là tộc nhân của Hoàn phu nhân.

Huynh trưởng của y cũng chính là Hoàn Bình bị mất tích thần bí. Hoàn Bình đột nhiên mất tích, trên dưới Hoàn gia không ai nói gì, dường như không có người này tồn tại. Tuy nhiên, bên cạnh Hoàn phu nhân dù sao cũng cần có người, vì vậy liền tìm tới huynh đệ của Hoàn Bình, là Hoàn Phương. Đối với Hoàn phu nhân, Hoàn Phương vô cùng tôn kính, không có chút cảm hận nào.

Nhưng huynh trưởng y đột nhiên mất tích, ý nghĩa trong đó không nói cũng biết.

Hoàn Phương loáng thoáng biết, trước khi Hoàn Bình mất tích đã từng tới Lương Châu.

Y là một người thông minh, thoáng cái là biết đầu mối trong đó. Y không thể, mà cũng không dám hận Hoàn phu nhân, đương nhiên sự hận thù trong lòng y liền chuyển sang Tào Bằng. Y tin rằng, cái chết của Hoàn Bình chắc chắn có liên quan rất lớn tới Tào Bằng.

Hoàn phu nhân thở dài, thần sắc phức tạp.

Nàng lẩm bẩm khe khẽ:

- Lại tính sai rồi.

Lúc nàng biết tin tức Tào Bằng giết Vi Doan, thì đã biết Tào Bằng sẽ có họa xấu rồi. Đặc biệt từ phía bên Tào Tháo nàng cũng đã biết Tào Bằng đã bị bãi quan thôi chức, trong lòng Hoàn phu nhân vô cùng giận giữ. Theo cách nghĩ của nàng, Tào Bằng phải là lĩnh quân Hà Tây, từ từ tích lũy lực lượng, đợi khi Tào Xung lớn thêm chút nữa, đến lúc đó sẽ nghĩ cách để Tào Bằng đạt được danh hiệu tướng quân, sau đó giúp đỡ Tào Xung tranh đoạt địa vị Thái Tử. Nhưng, Tào Bằng đã giết Vi Doan chẳng khác nào làm hỏng những việc tốt mà nàng đã an bài ...Điều này làm cho Hoàn phu nhân sao không cảm thấy tức giận chứ?

Cho nên, đối với việc của Tào Bằng, Hoàn phu nhân vẫn duy trì sự yên lặng, cứ để Vương Song chạy đi chạy lại từ bên Tào Xung chạy về Tào phủ.

Nàng tin rằng, Tào Bằng nhất định sẽ khôi phục lại.

Nhưng nàng muốn cảnh cáo Tào Bằng một chút!

Bằng không, những chuyện người này gây ra, thật sự không phải là chuyện tốt.

Nếu như không phải danh tiếng của Tào Bằng vẫn còn nổi trội, nếu như không phải gặp chuyện không may này, khắp nơi đều có phản ứng, thì thậm chí Hoàn phu nhân còn muốn đá văng Tào Bằng đi, từ nay về sau bỏ mặc không quan tâm tới nữa. Nhưng không ngờ, Tào Cấp lại trở thành Thứ Sử Lương Châu.

Ban đầu, nàng nghe chuyện này như gió thoảng qua tai.

Trong lòng tự nói đó chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Tào Cấp, hơn ba mươi tuổi mới tuổi mới biết chữ, địa vị cha mẹ trong triều cũng không có gì, dựa vào gì mà đảm nhiệm Thứ Sử Lương Châu?

Đúng rồi, nghe nói Tào Cấp là thành Môn giáo úy!

Nhưng người thông minh có thể nhận ra, Thành Môn giáo úy Tào Cấp này có danh không có thực.

Quyền lực thực sự nằm trong tay Tào Tư Không, trong tay Tào Tháo. Mà Tào Cấp chỉ là một bù nhìn, trên cơ bản đối với vụ việc của Thành Môn giáo úy không để ý tới không hỏi tới. Nhưng kết quả cuối cùng đã khiến cho Hoàn phu nhân vô cùng kinh ngạc. Tào Cấp thật sự đảm nhiệm chức Thứ Sử Lương Châu, thậm chí ngay cả sĩ tộc Quan Trung cũng duy trì sự yên lặng kỳ lạ đối với người mới được bổ nhiệm này.

Hoàn phu nhân là người thông minh!

Nhưng dù sao cũng là một nữ nhân.

Từ lúc khai thiên địa, Hoa Hạ năm nghìn năm, nữ nhân chủ chính, tất có tai họa.

Có thể nói, ngoại trừ Thiên cổ đệ nhất nữ đế Võ Chiêu Võ Tắc Thiên ra, hầu như rất ít có kiểu mẫu thành công.

Hoàn phu nhân là một nữ nhân, vô cùng thông minh, tài học cũng hơn người, càng hiểu được nhân tâm.

Nhưng thiên tính của nữ nhân có hạn, khiến Hoàn phu nhân ở một số chuyện chỉ chú trọng lợi ích trước mắt. Khi Tào Bằng mất đi binh quyền, bị bãi quan thôi chức, Hoàn phu nhân cảm thấy khủng hoảng. Đồng thời, với tính cách bộc lộ của Tào Bằng khiến nàng có cảm giác không khống chế được, cho nên khi sự việc xảy ra, Hoàn phu nhân quyết định khoanh tay bỏ mặc, hành động này thể hiện nàng muốn giáo huấn Tào Bằng, cũng là chứng tỏ nàng thất vọng đối với Tào Bằng.

Không ngờ, trong nháy mắt, thế cục lại chuyển biến.

Điều này khiến cho Hoàn phu nhân không kịp trở tay, còn nảy sinh ý nghĩ hối hận khó hiểu...

- Bên Thương Thư thế nào rồi?

- Trong thời gian này bên Thế tử vẫn bình yên. Tuy nhiên, từ sau khi Kinh Châu Sử đến chăm nom, dường như Thế tử và cháu ngoại Lưu Tiên rất thân thiết. Thời gian gần đây còn thường xuyên cùng nhau uống rượu. Sáng sớm hôm nay, Thế tử và Tuân Sĩ đang đi trạm dịch.

- Cháu trai ngoại của Lưu Tiên...Là người nói thần đồng Kinh Châu, Chu Bất Nghi?

- Đúng vậy!

Trong mắt Hoàn phu nhân ánh lên tia vui mừng.

Thương Thư cuối cùng đã bắt đầu lôi kéo thế lực của nó rồi!

Từ lúc Tư Mã Lang đảm nhiệm phụ tá Tào Thực, Hoàn phu nhân đã cảm nhận được áp lực rất lớn.

Trước đây là Tư Mã Ý, giờ là Tư Mã Lãng...

Biện phu nhân dường như chủ ý đã định phải lôi kéo sĩ tộc cường hào.

So sánh ra, Tào Xung mặc dù được Tào Tháo yêu quý, nhưng bởi vì liên quan đến tuổi tác, nó nhất định sẽ bị sĩ tộc cường hào xem nhẹ.

Sĩ tộc Kinh Châu!

Tuy nói nước xa không cứu được lửa gần, nhưng dù sao cũng được coi là cường hào một phương.

Mà Lưu Tiên kia, làm biệt giá Kinh Châu biệt, là phụ tá của Lưu Biểu. Chẳng qua, Lưu Tiên dường như càng có khuynh hướng nghiêng về Tào Tháo, từng nhiều lần khuyên Lưu Biểu quy thuận Tào Tháo, lại bị Lưu Biểu cự tuyệt. Lần này, Lưu Biểu sở dĩ đến Kinh Châu là vì phụng mệnh Lưu Biểu. Nguyên nhân ư...vô cùng đơn giản thôi! Tào Tháo cướp Dục Châu, mà Lương Châu đại loạn khiến cho Lưu Biểu cảm thấy sợ hãi.

Trước đó y và Tào Tháo đã có nhiều xung đột.

Mà nay thế lực Tào Tháo càng lúc càng hùng mạnh, xu thế thống nhất phương bắc càng lúc càng rõ rệt.

Lưu Biểu có chút sợ hãi, nên phái Lưu Quang đến Hứa Đô, kết giao với Tào Tháo.

Lưu Quang này, hiểu hoàng đế, tinh thông điển chương nhà Hán, là gia tộc quyền thế Linh Lăng, rất có uy vọng ở Kinh Châu rất được Lưu Biểu coi trọng. Lần này y đến còn mang theo cháu ngoại của y đi sứ cùng. Cháu ngoại của Lưu Tiên, tên là Chu Bất Nghi, tự là Nguyên Trực, năm nay mười bốn tuổi.

Chu Bất Nghi thông minh hiếm có, được xưng là thần đồng.

Lần này tới Hứa Đô, Tào Tháo vô cùng khen ngợi Chu Bất Nghi, còn muốn đem trưởng nữ Tào Hiến gả cho Chu Bất Nghi, nhưng bị Chu Bất Nghi cự tuyệt.

Suy nghĩ của thiên tài luôn khiến người khác không thể đoán được.

Chỉ có điều, Chu Bất Nghi và Tào Xung lại rất hợp nhau, hai người hơn kém nhau năm tuổi nhưng đều là những người thiên tư trác tuyệt, trí tuệ thông đạt. Cho nên gặp nhau là thân thiết, thường xuyên qua lại trở thành những bằng hữu thân mật.

Hoàn phu nhân cũng vô cùng vui mừng với kết quả như vậy nên luôn luôn quan tâm tới.

Đầu năm Kiến An thứ mười, Tào Tháo bổ nhiệm Lưu Tiên làm Thái Thú Võ Lăng, nhưng lại giữ Chu Bất Nghi ở lại Hứa Đô.

Vốn là Tào Tháo muốn cho Chu Bất Nghi ở tại Tư Không phủ, nhưng lại bị Chu Bất Nghi từ chối mà vẫn luôn ở tại trạm dịch.

Hoàn phu nhân nói:

- Tuổi Thương Thư không nhỏ nữa, khó có được một bằng hữu tri tâm.

Chu Bất Nghi ở lại trạm dịch dù sao cũng không phải là chuyện thường...Vậy đi, người hãy hao chút tâm tư tìm cho nó một chỗ ở, nói là để tiện cho bọn nhỏ đi lại với nhau.

Ngoài ra cũng hạn chế việc Thương Thư ra vào luôn phải bị một số người giám sát...

Một số người, đương nhiên là chỉ Biện phu nhân.

Hoàn Phương khẽ khom người lĩnh mệnh:

- Ta sẽ đi sắp xếp ổn thỏa.

Tuy nhiên, Hoàn phu nhân lập tức nhíu mày:

- Vì sao Đặng Ngải không đi?

- Việc này...tiểu nhân có nghe một chút manh mối. Dường như là trước khi Thế tử và Chu Bất Nghi gặp nhau thì Chu Bất Nghi đã từng đả kích Tào Bằng, vì vậy giữa Tiểu tử Đặng Ngải và Chu Bất Nghi đã xảy ra tranh chấp, Thế tử giúp Chu Bất Nghi nói đỡ hai câu, kết quả là Đặng Ngải và Thế tử xung đột. Từ lúc đó Đặng Ngải và Thế tử rất ít qua lại.

Trong lòng tiểu nhân có câu muốn nói nhưng lại không biết nói sao.

Ta biết phu nhân rất coi trọng Tào Bằng, nhưng...Đặng Ngải tuy là con trai của một Tiểu Lại nhưng lại tỏ mặt với Thế tử, thậm chí thiếu chút nữa là động thủ, thật không ra thể thống gì. Ta nghĩ cần phải trừng trị tiểu tử kia thật thỏa đáng mới được.

Hoàn phu nhân giật mình, mắt sáng quắc trừng lên nhìn Hoàn Phương.

- Tử Lan, có lời nên nói, lời không nên nói, người phải hiểu rõ chứ.

- Vâng, vâng vâng!

Hoàn Phương sợ tới mức run rẩy, nhưng y vẫn do dự một chút, rồi mạnh bạo nói:

- Tiểu nhân lỡ lời, tội vạ lần đáng chết...Tuy nhiên, ta nghe nói một chuyện, lần này Tào Bằng trở về, Hoàng Tu Nhi cũng đi theo.

Hoàn phu nhân nắm chặt lan can, khớp xương đột nhiên trắng bệch ra.

Nàng trầm lặng một lát, hạ giọng nói:

- Ta biết rồi...người đi sắp xếp nơi ở cho Chu Bất Nghi đi.

- Vâng!

Hoàn Phương không dám nói gì nữa, khom người lui ra.

Còn Hoàn phu nhân đứng một mình ở trong đình rất lâu.

Tào Bằng, rốt cuộc người đang có chủ ý gì?

“Hắt xì!”

Tào Bằng ở trên ngựa, đột nhiên hắt xì một cái.

Hắn day day mũi, theo bản năng nắm thật chặt y bào trên người.

- Thầy à, thầy không sao chứ?

Tào Bằng nhìn Tào Chương, cười ha ha khoát tay chặn lại, giọng nói hơi khàn khàn:

- Không sao, ta nghĩ có người đang mắng ta.

- Sao lại nói vậy?

- Tử Văn, kiến thức người thật nông cạn.

Lão gia ta có câu nói, hắt xì một cái, là có người mắng chửi, hắt xì hai cái, là có người nhớ tới người.

- Vậy hắt xì ba cái thì sao?

Sắc mặt Tào Bằng nghiêm nghị:

- Nhìn thấy cuộc đời tươi sáng.

Tào Chương nghe vậy cười ha ha.

Cười xong, gã nghiêm mặt nói:

- Nếu như ta biết có người nào dám mắng tiên sinh, ta sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

Tào Bằng cũng cười !

Hắn ghìim ngựa lại, đưa mắt nhìn ra xa.

Phía trước, chính là Lạc Dương, một trong tám quan của Toàn Môn Quan.

Sau khi rời khỏi Lương Châu, hắn không chút chậm trễ đi thẳng đến Trường An, nào ngờ tới Trường An rồi hắn mới biết, Thái Diễm ba ngày trước đã quay về Cô Tang! Hai người đi lướt qua nhau mà không thể gặp nhau. Điều này cũng khiến Tào Bằng ít nhiều cảm thấy mất mát. Thái Diễm quay về Cô Tang, dường như đã bộc lộ cho hắn thấy suy nghĩ của nàng.

Là nàng sẽ không theo Tào Bằng về Trung Nguyên.

Tào Bằng có chút khổ sở.

Những lời của phụ thân Tào Cấp lúc trước thật sự quá chính xác.

Với xuất thân của Thái Diễm, dù nàng có gả cho người bình thường làm chính thất cũng sẽ không bao giờ làm thiếp phòng của hắn. Đây chính là vấn đề. Tuy nói Thái Ung đã chết, nhưng thanh danh vẫn còn. Mặc dù Thái Diễm lấy hai chồng, nhưng nàng lại là con gái của Thái Ung, sao có thể làm thiếp người khác? Tào Bằng bất đắc dĩ đành phải cho người mang thư quay về, cảm ơn Thái Diễm đã giúp hắn bấy lâu.

Rồi sau đó, hắn ở lại Trường An một ngày, rồi lại ra Hàm Cốc, đi thẳng đến Lạc Dương.

Qua Toàn Môn Quan, chính là Hồ Lao.

Lại đi hướng Đông, là đến Huỳnh Dương...

Tào Bằng chợt nảy sinh cảm xúc bùi ngùi khó hiểu, ở trên lưng ngựa nhìn xa ra, thấy quân tốt trên thành quan đạo một trường long trùng trùng điệp điệp.

Gần ba mươi chiếc xe ngựa ven đường xếp thành chữ “Mở”.

Ba trăm Bạch đà binh hùng tráng, hai đội Phi Đà bảo vệ hai cánh.

Phía trước là ba trăm kỵ quân mở đường, phía sau đội ngũ là tám trăm quân Tào áp trận...

Đây mà là áp giải phạm nhân ư? Rõ ràng là đại quân xuất phát!

Tào Bằng mỉm cười, quay đầu nói:

- Tử Văn, người đã từng thấy đội áp giải phạm nhân khổng lồ như thế không

Tào Chương ngẩn ra, rồi cũng không kìm nổi mà bật cười.

474. Chương 518 : Đoàn Tụ

Thời Sở Hán, Hạng Võ và Lưu Bang lấy Huỳnh Dương để phân định thiên hạ, vẽ ra ranh giới Sở-Hán. Thời Lương Hán, Huỳnh Dương và Trường An, Trù Dương Bình Cấp được hiệu xưng “Phủ quan hải nội”... Nổi danh thiên hạ. Thế nhưng sau loạn Khăn Vàng, vị trí quân sự của Huỳnh Dương dần dần nghiêng về kinh tế và chính trị. Lâm của phía bắc của Hứa Đô, Huỳnh Dương đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Từ khi Tào Tháo coi trọng việc khai thông xưởng cạnh dòng sông, Huỳnh Dương ngày xưa lại được mở rộng, lại lần nữa tỏa ra sức sống mạnh mẽ.

Đầu tháng ba năm Kiến An thứ mười, mưa xuân rả rích, đào hạnh hoa rơi.

Đoàn người Tào Bằng đến ngoài thành Vinh Dương, lập tức làm Huỳnh Dương náo nhiệt...

Thái Thú Huỳnh Dương Vương Thực đích thân ra ngoài thành nghênh đón.

Với địa vị Thái Thú của một quận tới đón tiếp một kẻ tù tội, cũng là chuyện chưa từng xảy ra. Ngoài Vương Thực ra, Thiếu phủ Chư Dã Giám Giám Lệnh Quách Vinh cũng đến đón. Ngoài ra, còn có Phó Đô Đốc Hồ Báo kỵ Tào Chân, Giáo Úy quân Hồ Bí Diễn Mãn, Giáo Úy quân Hồ Vệ Hứa Nghi, Tư Mã cổng thành Hứa Đô Tào Tuấn, v.v... cũng đều tề tụ tại Huỳnh Dương, tới đón tiếp Tào Bằng...

Là hai dòng họ lớn ở Huỳnh Dương, Trịnh Thị và Phan Thị cũng cử người đại diện tới.

Khổng Dung thì cử tộc tử thay mặt đến nghênh đón.

Trùng trùng điệp điệp, cũng có hơn trăm người, đang chờ trong đình ở ngoài thành.

Nhìn tư thái đó, nào giống đang đón kẻ tù tội, rõ ràng là nghênh đón một vị tướng quân thắng trận trở về!

Bốn người Tào Chân còn nói “Tiểu bát nghĩa” đó thôi!

Bọn họ tới đón huynh đệ trong nhà, cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng còn đám người Vương Thực, thì có vẻ như long trọng quá mức. Vì vậy khi Tào Bằng đi đến đình cách mười dặm, cũng không hề cảm thấy sợ hãi, vội xuống xe đi bộ, gặp mặt mọi người. Đám người Tào Chân niềm nở đón tiếp Tào Bằng, hàn huyên rất lâu.

Khổng Tú thay mặt cho Khổng Dung tới hành lễ.

-Gia thúc vì có việc nên không thể đến, xin công tử thứ lỗi.

Người này chính là một trong bát quan Hùng Dương, là tướng trấn giữ cửa Hiên Viên.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, anh ta là vị tướng lĩnh bị Quan Vũ chém đầu tiên khi Quan Vũ đơn thân độc mã đi ngàn dặm, mà Khổng Tú thì vô cùng an toàn, tiếp tục đảm nhận chức Giáo Úy.

Người này, là con cháu của Khổng Dung?

Điều này thật sự vượt qua dự kiến của Tào Bằng...

Nói thật, hần chưa từng nghe nói qua về người tên Khổng Tú này.

Chỉ có điều trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng có một chút ấn tượng. Khổng Dung có một tộc tử như vậy, quả thực làm Tào Bằng thấy giật mình.

Nhưng về cơ bản, hần vẫn duy trì được vẻ bình tĩnh.

Tào Bằng tuy là kẻ tù tội, đến Vinh Dương là do bị “quỷ tâm tam tuế”, thân mang tội. Nhưng dù sao hần ở Lương Châu cũng lập được đại công, chiếm được Võ Uy, bình định Lũng Tây, trấn giữ Kim Thành, khiến dị tộc Tây Bắc không dám làm bừa. Lại thêm việc khai thông con đường buôn bán Tây Vực, công lao lại càng lớn. Mà sự xuất hiện của quận Hà Tây, cũng làm người khác thấy được lợi ích cực kỳ to lớn...

Tào Bằng tuy đã bị bãi quan thôi chức, nhưng sức ảnh hưởng của hần ở Tây Bắc vẫn không hề suy giảm.

Đó là còn chưa nói đến, cha của hần là Thứ sử Lương Châu, hiện giờ là quan to nhất một phương. Chỉ cần nói đến mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ của hần ở Lương Châu, cũng đủ làm người ta không dám khinh thường. Tào Bằng, tuy là tù nhân, nhưng hết thảy mọi người đều không dám coi thường.

Giống như Thái Thú Huỳnh Dương Vương Thực, là người được Hạ Hầu Uyên nâng đỡ.

Còn hai dòng họ Trịnh Thị và Phan Thị, thì lại hy vọng thông qua tầng quan hệ này của Tào Bằng, có thể thu được chút lợi ích ở Tây Bắc.

Tóm lại, tất cả đều có ý đồ riêng.

- Hữu Học, phu nhân và Thiếu phu nhân đã tới Vinh Dương.

Hiện đang chờ ở trong nhà... Đợi làm xong thủ tục giao nhận, người có thể về nhà trước, sau đó sẽ nói sau.

Ngụ ý đó chính là nói với Tào Bằng rằng: Đừng chân thật quá!

Người quỷ tâm tam tuế, muốn đến thì đến, đừng lo lắng gì cả, ta sẽ che giấu giúp người.

Tào Bằng gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau khi nói chuyện với mọi người, tất cả cùng đi đến Vinh Dương.

Còn Quách Vinh thì dẫn đám người Quách Hoàn và Bộ Loan đi thẳng đến Huỳnh Dương.

Trương Thị ở Huỳnh Dương có mua một điền trang hai trăm mẫu ở bên cạnh bờ sông. Tào Bằng là tù nhân, tuy rằng không ai cho là như vậy, nhưng theo lẽ tự nhiên, vẫn là nên làm theo lý.

Trương Cáp cùng Tào Bằng tuy đã giải quyết xong thủ tục ở huyện phủ Huỳnh Dương nhưng vẫn lưu luyến không rời, chưa muốn về Hứa Đô.

Vương Thực vốn định mở yến tiệc trong phủ, nhưng Tào Bằng đã khéo từ chối với lý do rằng hần đã hai năm không về nhà, chưa được gặp mẹ, cũng chưa gặp vợ con. Hiện giờ, người thân đã tới Huỳnh Dương, càng làm nổi nhớ người thân giày vó như dao cắt...

Về việc này, đám người Vương Thực thật ra có thể hiểu được.

Đại diện nhà họ Trịnh và nhà họ Phan cũng không có thời gian nói chuyện lâu với Tào Bằng. Tính chờ sau khi Tào Bằng sắp xếp công việc ổn định, rồi sẽ đến Tào gia thăm hỏi.

Cuộc nói chuyện chấm dứt, đám người Tào Chân tiễn Tào Bằng tới nhà của hần ở Huỳnh Dương.

Đương cuối xuân, sau trận mưa nhỏ, không khí thoang thoảng mùi hạnh đào...

Đồng ruộng xanh mướt một màu, lộ ra sức sống mãnh liệt, cảnh tượng này làm người ta cảm thấy trong lòng vô cùng hứng khởi. Trương Thị, dẫn theo Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đến gặp qua ba người Bộ Loan. Đặc biệt là Chân Mật, sau khi biết rõ sự tình, hai người Hoàng Nguyệt Anh cũng không làm nàng khó xử, mà khoan dung chấp nhận sự tồn tại của nàng. Tuy nhiên, lúc Tào Bằng đến, hai nàng không xuất hiện. Cũng không phải hai nàng oán trách Tào Bằng, mà là do khách trong phòng, hiện tại thực không hề ít...

Tuy đều là người một nhà, nhưng các nàng vẫn muốn giữ đúng lễ pháp.

Tào Bằng dù sao cũng không phải là nhân vật bình thường!

Nếu là ở Tây Bắc lúc trước, có lẽ sẽ không ai để ý.

Nhưng nơi này là Trung Nguyên, Huỳnh Dương cách Hứa Đô cũng không xa. Tào Bằng lần này phạm phải sai lầm lớn như vậy, trở lại Trung Nguyên, nhất cử nhất động chắc chắn sẽ bị để ý, nên cũng chỉ để Trương Thị ra mặt đón tiếp khách đến.

- Cha ơi!

Một âm thanh non nớt vang lên bên tai Tào Bằng.

Ngực cảm thấy như bị búa tạ đập, có một cảm xúc rất kỳ lạ.

Tào Bằng nhìn về phía bậc thang. Khi thấy Tào Oản nhỏ bé đáng yêu, tay bám vào Tào Dương vẫn đứng không vững gọi hắn, ánh mắt hắn lập tức đỏ lên.

Tào Oản, sắp tròn bốn tuổi, đã có thể gọi “Cha” rất rõ ràng.

Còn Tào Dương, tuy nói vẫn chưa sôi, nhưng trong tình phụ tử này, tình cha con thân thiết như tay với chân, làm Tào Bằng không thể ngăn nổi nước mắt. Hai đứa con, đặc biệt là Tào Dương, hầu như không hề có chút ấn tượng nào về hắn. Tào Oản thì đỡ hơn một chút, nhưng với trí nhớ của trẻ thơ, cũng khá mơ hồ, không được rõ ràng lắm.

Hai đứa trẻ núp phía sau Trương Thị, rụt rè, không dám thò đầu ra.

Thế nhưng sau khi được Trương Thị khuyên bảo, cùng với tiếng gọi “Cha” non nớt của Tào Oản, dường như lập tức kéo khoảng cách gần lại rất nhiều.

Tào Bằng vội vàng chạy tới, ôm hai đứa con vào trong lòng.

Sau đó, Tào Dương cũng là rất tự nhiên mà tè ra một bãi làm Tào Bằng thấy lạnh lạnh..

Mọi người không nín được cười lớn!

Tào Chương đứng sau cùng, mũi cũng cay cay.

- Tử Văn, lần này về đây, chủ công và phu nhân có dặn ta, nhắn người quay về.

- Ta...

Tào Chân ôm lấy Tào Chương, khẽ nói:

- Ta biết người lo lắng điều gì, nhưng bất luận thế nào, người đã xa nhà gần hai năm, cũng nên biết phu nhân nhớ nhung đến nhường nào. Ta thường thấy người cầm đồ của người, lặng lẽ rơi lệ! Có một số việc, ta khó mà nói rõ. Nhưng phận làm con, sao có thể làm như vậy? Người thường nói Hữu Học là thầy dạy của người, nhưng chữ hiếu vẫn là quan trọng hơn, người sao có thể trốn tránh? Điều này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải làm mất mặt thầy dạy người hay sao?

Tào Chương im lặng!

- Về đi, trước khi ta đi, phu nhân đã dặn qua: Người thích làm gì thì cứ làm, người tuyệt đối sẽ không giận người. Còn nữa, người ở Tây Bắc không phải có quen một cô nương sao? Phu nhân cũng dặn dò, chỉ cần người thích, người có thể ở rể cũng được.

Mắt Tào Chương đỏ lên, không kìm nổi nước mắt cứ tuôn trào.

- Vậy chờ ngài an định xong, ta sẽ trở về.

Tào Chân, giống như trút được gánh nặng, thở phào một cái.

+++

Trương Thị ôm Tào Bằng, sau đó khóc lóc kể về một hồi, đúng là tình cảm nhớ mong của người mẹ dành cho con. Còn Tào Nam, nắm tay Đặng Ngải đứng bên cạnh, cười mà nước mắt rưng rưng.

Chồng thì tắm tắm biển biệt bên ngoài.

Em trai lại chạy đi Tây Bắc.

Hai năm nay, Tào Nam vừa làm con, vừa làm vợ, vừa làm mẹ, lại làm chị, có thể nói là thật sự rất mệt mỏi. Đặc biệt là chuyện Tào Bằng giết Vi Đoan, sau khi tin này đến Hứa Đô, Trương Thị hết hoảng lo sợ, càng làm Tào Nam thêm vất vả cực khổ. Bên ngoài, nàng phải giả bộ điềm tĩnh, trấn an mẹ; nhưng khi nàng ngủ, lại thường xuyên mơ thấy Tào Bằng gặp họa sát thân, khắp người toàn máu đứng trước mặt nàng, những lúc đó nàng bình tĩnh, không dám chớp mắt tiếp.

Hiện tại thật tốt!

Cuối cùng cũng có thể an tâm.

Em trai trở về an toàn lành lặn, hơn nữa, còn toát ra sức sống mãnh liệt.

Có đôi khi, trong lòng Tào Nam cũng thầm ghen tỵ, cảm thấy mẹ của nàng cưng chiều Tào Bằng quá mức, đến nỗi dường như không hề quan tâm gì đến nàng.

Nhưng khi Tào Bằng đứng trước mặt Tào Nam, muôn vàn những uất ức trong lòng nàng, lập tức tan biến hoàn toàn.

Nàng cười khanh khách nhìn Tào Bằng, mãi tới tận khi hắn tiến đến, ôm nàng, nói nhỏ bên tai nàng:

- Chị à, hai năm nay, chị vất vả rồi!

Trong nháy mắt, những tui nhục trong lòng nàng đã hoàn toàn biến mất.

- Cậu!

Đặng Ngải vịn vạt áo Tào Bằng, nói to.

Tào Bằng không kìm nổi mỉm cười, ngồi xổm xuống, ôm Đặng Ngải vào lòng.

- Tiểu Ngải, cháu lớn thật rồi!

Trong phút chốc, Tào phủ râm ran tiếng nói cười.

Trương Thị sai người bày tiệc rượu, chiêu đãi khách.

Sau đó lại bảo Tào Bằng đi rửa mặt trước, rồi thay quần áo, rũ bỏ xui xẻo.

Đến tận lúc này, Tào Bằng mới có thể xem như rảnh rỗi để gặp hai người Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân. Hai năm không gặp, hai người nhìn qua đều như gầy đi rất nhiều. Khi các nàng bắt gặp ánh mắt của Tào Bằng, liền không kìm nổi mà khóc thành tiếng, vội chạy lại.

Ôm hai nàng vào trong lòng, Tào Bằng thấy có cảm giác vô cùng áy náy.

- Hai năm này, cũng thật vất vả cho các nàng!

Hắn nhẹ nhàng nói, làm hai nàng càng khóc nhiều hơn...

Nước tắm đã sớm chuẩn bị xong.

Hoàng Nguyệt Anh và Lâu Hầu Chân đích thân săn sóc Tào Bằng, giúp hắn tắm rửa. Còn Bộ Loan, Quách Số và Chân Mật, tuy mới đến nhưng cũng không nhàn rỗi. Nào là đun nước, rồi lại chuẩn bị quần áo, vô cùng bận rộn.

Tào Bằng ngâm mình trong bồn tắm, thả lỏng.

Những ngón tay ngón chân nhỏ bé mềm mại, nhẹ nhàng chà lên lưng hắn, cảm giác đó, thật là vô cùng dễ chịu...

Về nhà, cũng thật là tốt!

Tào Bằng chợt nhớ tới một việc, mở to mắt hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Ngải không phải đang học sao, đã xảy ra chuyện gì vậy?

475. Chương 519 : Xa Cách

Chè chén say sưa cả một đêm, Tào Bằng say bí tỉ.

Nhưng lâu dần cũng thành quen, sáng sớm ngày hôm sau, hấn vẫn thức dậy...

Nhìn hai mỹ nữ yêu kiều đang nằm trên ngực, tâm trạng vô cùng phấn chấn.

Thành công!

Cảm giác thành công tuyệt đối!

Hấn rất cực khiến hai người phụ nữ thường ngày vô cùng đoan trang, đã cùng ngủ chung với hấn, cùng chơi đùa với hấn. Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đều là những phụ nữ rất bảo thủ. Một cùng một thật ra là điều có thể chấp nhận, nhưng nếu hai cùng chơi đùa với một, trong mắt hai nàng có thể thấy được ý hoang dâm. Vì thế, Tào Bằng cũng chưa từng có cơ hội chơi đùa với hai người cùng một lúc.

Đừng nhìn hấn hai vợ, ba phòng, nhưng tất cả đều là những người phụ nữ rất truyền thống.

Quách Hoàn coi như thoáng hơn một chút, thỉnh thoảng cũng có chơi đùa với Tào Bằng. Nhưng còn bốn người khác thì lại có vẻ khô khan cứng nhắc.

Vốn Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân kiên quyết không đồng ý đùa vui cùng lúc.

Nhưng Tào Bằng mượn men rượu, nhất quyết kéo hai người cùng vào.

Một đêm hoan lạc, làm hai người phụ nữ vô cùng mệt mỏi.

Vì vậy khi Tào Bằng đứng dậy, hai người họ vẫn không có chút động tĩnh, vẫn chìm trong giấc ngủ. Kéo chân đắp cẩn thận cho hai người, Tào Bằng đưa tay mặc quần áo, đi ra khỏi phòng. Trời vẫn chưa sáng rõ, còn tờ mờ. Trong đình cực kỳ im ắng, thỉnh thoảng có một vài tiếng côn trùng kêu vang. Loáng thoáng, có vài tiếng gà gáy đầu dây. Tào Bằng đi đến bên cạnh giếng, thả gáo xuống, sau đó kéo lên, rửa mặt cho tỉnh táo.

Đầu vốn có chút mơ hồ, lập tức tỉnh hoàn toàn.

Sau khi tắm rửa qua, hấn thay một bộ quần áo mới, rồi đi ra ngoài sân...

Toàn bộ Tào phủ đều được bao phủ bởi sự yên lặng.

Huỳnh Dương tháng ba, không nóng không lạnh, ôn hòa, đúng là thời tiết tốt.

Nước, luân qua đồng ruộng, lẳng lặng xuôi dòng chảy xuống.

Tào Bằng ra trang viên, đi dọc theo bờ đê, trong đầu lại hiện ra những chuyện ngày hôm trước.

Hấn hỏi Hoàng Nguyệt Anh, Đặng Ngải vì sao lại ở Huỳnh Dương.

Theo lý mà nói, Đặng Ngải hiện tại lẽ ra phải đang học ở trường, sao lại có mặt ở đây? Hơn nữa, theo như lời Tào Nam nói, Tào Bằng thấy Đặng Ngải dường như cũng không muốn trở về Hứa Đô, mà muốn lưu lại lâu dài ở Huỳnh Dương. Điều này cũng khiến Tào Bằng cảm thấy vô cùng kỳ lạ! Trong ấn tượng của hấn, Đặng Ngải là đứa trẻ vô cùng hiếu học, cũng rất ham đọc sách.

Sao lại có thể dễ dàng bỏ bê việc học hành như vậy?

Nhưng hôm qua việc quá nhiều, cho nên hấn cũng không có cơ hội hỏi kỹ.

Chỉ có điều nhìn dáng điệu ấp a ấp úng của hai người Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, dường như có biết chút ít, nhưng lại khó nói thành lời...

Là tình hình gì?

Tào Bằng gãi đầu, nghĩ mãi vẫn không tìm ra câu trả lời!

+++

Về đến nhà, trời đã gần sáng.

Mặc dù Quách Vĩnh là quản lý trại giam, nhưng cũng nói qua Tào Bằng không cần tuân theo quy tắc, nhưng Tào Bằng vẫn thay quần áo, chuẩn bị đi điểm danh.

Thế nhưng, vừa định đi, Tào Chương lại tìm đến.

-Thưa tiên sinh, trò chuẩn bị về Hứa Đô một chuyến.

-Về cũng tốt!

Tào Bằng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ tán thành:

-Người đã xa nhà hai năm nay, nghĩ chắc chủ công và phu nhân cũng rất nhớ mong. Bây giờ nếu đã quay lại mà không về thăm nhà, vậy thì tất sẽ bị người đời quở trách, cũng không phải việc tốt...

Đúng rồi, nếu đã về nhà, đừng quên mang theo chút quà, để thể hiện lòng thành.

Ta lúc trước có mang theo đến đây mấy tấm da sói trắng, người mang về đưa cho Tư Không; còn cả một ít đặc sản Tây Bắc, cũng nhớ mang theo, làm quà tặng phu nhân... Tử Văn lần này trở về, cũng không nên tiếp tục ương bướng đối đầu với phu nhân. Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, người hiện tại có lẽ vẫn chưa thể hiểu được, chờ khi người trưởng thành, tự nhiên sẽ liên hiểu nỗi lo lắng của cha mẹ dành cho người.

Tào Chương cung kính thi lễ.

-Trò đã nhớ rõ lời thầy dạy.

-Tốt lắm, tốt lắm, không cần câu lệ như vậy.

-Thưa tiên sinh, trò có một chuyện, muốn hỏi ý tiên sinh.

Tào Bằng ngắt ra, gật gật đầu, trầm giọng nói:

-Người nói đi!

-Trò còn nhỏ không hiểu chuyện, chỉ biết chém giết tàn nhẫn mà bỏ bê bài vở. Hai năm nay, trò đọc “Bản kỷ Hạng Võ”, bỗng cảm thấy hối hận, tiếc rằng khi còn trẻ không chịu học hành. Lần này sau khi trở về nhà, thăm hỏi cha mẹ, thưa chuyện đến xin theo học tiên sinh. Đến khi đó, trò hy vọng có thể đến Huỳnh Dương, làm bạn cùng tiên sinh, cũng là có thể sớm tối được nghe tiên sinh dạy bảo như thế này.

Tào Bằng lập tức ngắt người!

Hắn kinh ngạc nhìn Tào Chương. Từ ánh mắt đó, dường như muốn nhìn thấy suy nghĩ thật sự từ nội tâm của Tào Chương.

Tào Chương, đúng là cần tìm thầy dạy, cũng là nên như vậy?

Tào Bằng đến nay vẫn còn nhớ rất rõ, ở bên bờ Nhược Thủy, Tào Chương đã hỏi một câu:

-Nếu ta cùng Thương Thư tranh chấp, tiên sinh sẽ giúp ai?

Điều này nói rõ, Tào Chương cũng không phải không có dã tâm.

Chỉ có điều, hắn không hiểu để mà che giấu, cũng không biết nên giấu thế nào.

Nếu đổi lại là Tào Phi, tuyệt đối sẽ không hỏi thẳng thừng như vậy, mà sẽ dùng đủ loại phương pháp khôn khéo hơn. Hết lần này tới lần khác, Tào Chương đều dùng cách này! Tào Bằng thì không biết có vấn đề gì, trái lại luôn thẳng tính hỏi trực tiếp...

Nếu không phải sớm đã có lựa chọn tốt, Tào Bằng nhất định sẽ trợ giúp Tào Chương.

Nhưng hiện tại...

Tào Bằng trong mắt Tào Chương, xem ra từ trong tận đáy lòng là rất chân thành.

Hắn do dự một chút, chợt cười nói:

-Tử Văn nếu bằng lòng đi học, đó là chuyện tốt... Người muốn đến Huỳnh Dương, ta cũng không ngăn cản. Chỉ có điều việc nhận thầy dạy này, để sau hãy nói. Ta với người cùng một thể hệ, làm sao có thể bái làm

thầy? Lúc trước ngươi theo ta tập võ, ta không hề từ chối. Nhưng nếu là nhận làm thầy... Bản thân ta vẫn chưa làm qua, sao có thể làm thầy dạy được?

Tuy nhiên, ngươi bằng lòng đến đây, vậy thì cứ đến đi.

Chúng ta có thể cùng học, cùng nhau thảo luận, bổ sung cho nhau, âu cũng là một điều thú vị.

Vốn ban đầu, trong mắt Tào Chương hiện lên một chút thất vọng.

Anh ta cảm thấy Tào Bằng muốn từ chối.

Nhưng câu tiếp sau, lập tức làm anh ta vô cùng vui mừng, gật đầu liên tục.

Tào Bằng cười cười, vỗ vỗ vai Tào Chương.

-Ta còn phải đến xưởng làm việc, không thể tiễn ngươi được... Về đến Hứa Đô, nhớ tới vấn an chủ công và phu nhân. Nhớ kỹ, là phận làm con, muốn nói điều gì, cứ bàn bạc cùng phu nhân.

-Chương đã nhớ kỹ!

Tào Chương vui vẻ đi.

Thế nhưng với Tào Bằng mà nói, hẳn không thấy thoải mái chút nào.

Hắn là người thẳng tính, cũng rất thoải mái... Tào Chương trong lịch sử, khi Tào Tháo còn tại vị, từng lập công lao hiển hách. Tào Tháo bệnh nặng, cho gọi Tào Chương về. Tiếc là không chờ Tào Chương đến, Tào Tháo đã chết... Sau khi Tào Phi kế vị, Tào Chương không phản đối. Nhưng mà, Tào Phi cuối cùng lại thu hồi binh quyền trong tay Tào Chương!

Tào Phi nói, Tào Chương nhận lệnh bắc phạt, bình định phương bắc, công lao sự nghiệp rộng mở, hơn hẳn những người khác.

Hai năm đầu loạn Khăn Vàng, có tiến tước lập công.

Ba năm sau loạn Khăn Vàng, Tào Chương từ chức.

Nhưng từ đó về sau, không còn suất binh đánh trận, nam chinh bắc thảo...

Bốn năm sau loạn Khăn Vàng, Tào Chương vào kinh tiếp kiến, lại đột nhiên lâm trọng bệnh, chết bất đắc kỳ tử, năm ấy mới ba mươi tuổi!

Trong gia đình Tào Thị, Tào Chương có lẽ là người không có dã tâm nhất, cũng không kết đảng lập phái.

Với bản tính của anh ta, ba mươi tuổi chết bất đắc kỳ tử, không khỏi có phần kỳ lạ. Nhìn theo bóng dáng của Tào Chương, Tào Bằng không khỏi chau mày lo lắng. Hắn đứng ngây trước cửa một lúc lâu, sau đó lên ngựa đi thẳng đến xưởng. Không phải trong lòng hắn u ám, mà là ở thời đại Tam Quốc này, vốn là một thời đại nham hiểm biến hóa khôn lường, với rất nhiều âm mưu, hẳn sao có thể không phán đoán trước chứ?

+++

Hà nhất xưởng, xây dựng gần sông Tần Thủy.

Tào Bằng kiếp trước đã từng đi tham quan qua nơi này, nhưng khi đó tỷ thủy đã xây xong, Hà nhất xưởng đã là một đồng hoang tàn đổ nát. Ủy ban nhân dân huyện Huỳnh Dương tuy rằng cũng có ý muốn xây dựng lại, nhưng vì đủ các loại nguyên nhân, cuối cùng vẫn không thể xây. Chỉ có thể dựng mấy tấm biển trên đường, để mọi người biết nơi này đã từng có một thời huy hoàng.

Chỉ có điều, có mấy ai chú ý đến?

Quách Vĩnh thân thể rất cường tráng, mặc quan phục đồng màu xanh, đang tuần tra trên công trường.

Sau khi Tào Bằng đi vào, Quách Vĩnh cũng không nói nhiều với hắn, mà dẫn hắn đi quanh xưởng tham quan một chút.

Hà nhất xưởng từ sau khi được Tào Cấp xây dựng lại, càng phồn vinh hơn.

Hiện tại, dường như đã gần trở thành một trung tâm luyện kim ở Trung Nguyên.

Nơi này, tụ tập rất nhiều người giỏi có tay nghề, cũng áp dụng kỹ thuật trên diện rộng. Khi Tào Bằng đến, xưởng đã bắt đầu làm việc, cảnh tượng Triều Thiên náo nhiệt, làm người ta không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Quách Vĩnh vừa đi vừa giới thiệu với Tào Bằng.

- Đây là nơi chuyên chế tạo mũi tên Tào Công... Đây là nơi chế tạo đao khiên... Đây là nơi tạo nông cụ...

Toàn bộ xưởng được phân chia thành mười mấy khu vực.

Tào Bằng tính qua một chút, thợ thủ công trong xưởng, ước chừng cũng có khoảng ba trăm người.

Còn những người là tạp dịch thì nhiều đến cả nghìn người.

Sau khi đi tham quan một vòng, Tào Bằng phát hiện ra một vấn đề.

Đó chính là hiệu suất làm việc !

Những thợ thủ công này, họ làm rất tốt, nhưng ngược lại, có vẻ như hành động cứ lặp lại... Cho nên hiệu suất mới thấp.

Ví dụ như việc chế tạo mũi tên Tào Công, từ công nghệ rèn khuôn đúc và chế tạo, hoàn toàn là do một người phụ trách.

Việc này cũng làm lãng phí rất nhiều động tác nhân công lặp đi lặp lại.

Quách Vĩnh nói:

- Lần này Hữu Học đến đây, ta thấy thoải mái hơn rất nhiều!

Ta dự định để người phụ trách ghi chép, giải quyết một số công văn. Bình thường cũng không bận lắm, người không cần ngày nào cũng phải tới đây.

Có thể nhận ra, Quách Vĩnh thật ra vẫn rất chiều cổ Tào Bằng.

Tào Bằng cũng không khách sáo... Nói cho cùng thì hắn và Quách Vĩnh cũng là người một nhà. Con gái lớn Quách Dục của Quách Vĩnh, hiện tại là vợ của Đặng Tắc, còn con gái thứ Quách Hoàn, cũng sắp được làm mẹ. Chỉ với từng đó quan hệ, Quách Vĩnh sao có thể bạc đãi Tào Bằng? Đó là chưa kể đến, Quách Phù con cả của Quách Vĩnh, con thứ Quách Đô, hiện đều đang theo giúp Tào Cấp ở Lương Châu.

Tính lâu dài, Quách gia tất sẽ phát triển lớn mạnh.

Vì vậy, Quách Vĩnh có vẻ vô cùng khách sáo với Tào Bằng.

Tào Bằng sau khi đi tham quan một vòng, cũng đã gần giữa trưa.

- Thưa nhạc phụ, con có một chuyện muốn nhờ, không biết có được không?

- Cứ nói đừng ngại.

- Con muốn xin cha cho con lập một lò riêng, con có chút ý tưởng, hy vọng có thể tự tay tạ dựng, mong cha giúp con hoàn thành tâm nguyện.

Quách Vĩnh đương nhiên sẽ không từ chối!

Ông ta biết, Tào Bằng từng theo Tào Cấp, đã học qua cách chế tạo đao.

Hắn muốn mở lò riêng, vậy thì để hắn tạo... Dù sao trong phạm vi chức quyền của mình, Quách Vĩnh cũng không cần lãng phí nhiều công sức.

Sau đó, Tào Bằng liền cáo từ rời đi.

Tuy nhiên cũng không ai nhớ đến sự xuất hiện của hắn, ở đây, và ở nhà, thật ra cũng không có khác biệt lớn lắm.

Sau khi về đến nhà, Tào Bằng đặt một số tư liệu của xưởng ở thư phòng.

Tào Chương theo chân đám người Tào Chân, đã rời khỏi điền trang. Nhóm người Tào Chân, dù sao với chức quan đang đảm nhận, không thể đi lâu được, cho nên Tào Bằng cũng không hỏi nhiều. Hàn huyên một lúc với mẹ và chị Tào Nam, hần liền dặn dò tôi tớ:

- Đi tìm Vương Song và Tiểu Ngải đến đây.

- Đã gọi rồi, Nguyệt Anh nói người về sẽ tìm hai người bọn họ, nên đã đợi ở phòng khách.

Trương Thị cười ha hả nói:

- Bọn họ đang ở phòng khách, người có chuyện gì, thì cứ đi hỏi đi...

Tào Bằng nghe vậy, trong lòng tim đập thình thịch: Xem ra, quả nhiên hơi bất bình thường!

476. Chương 520 : Tù Nàng!

- Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Khi Tào Bằng đi đến gần căn phòng, liền thấy Đặng Ngải và Vương Song, họ đang ngồi trong đó.

Hoàng Nguyệt Anh sau khi an ủi Đặng Ngải hai câu, trừng mắt liếc nhìn Tào Bằng, sau đó liền rời đi, chỉ còn lại ba người bọn họ.

- Vương Song, người nói trước đi!

Tào Bằng nhìn Vương Song, trầm giọng hỏi.

Vương Song vội vàng đứng dậy, có chút sợ hãi nói:

- Không phải tôi không làm theo lời công tử dặn dò, nhưng thực sự là... Tôi theo lời công tử dặn, sau khi trở lại Hứa Đô, liền đi theo bên cạnh Ngũ công tử. Nhưng việc công tử giết Vi Đoan ở Lũng Tây, làm phu nhân rất phiền lòng. Thằng giềng, phu nhân nói bên người Ngũ công tử đã đủ người rồi nên sai ta về nhà, không cho ở lại nữa.

- Là lệnh của Hoàn phu nhân sao?

- Thưa vâng!

Vương Song có vẻ vô cùng căm phẫn.

Anh ta đúng là có đủ lý do để căm phẫn.

Lúc trước, Tào Bằng cử Vương Song từ Vô Uy trở về Hứa Đô, kỳ thật trong lòng anh ta cũng không phải tình nguyện. Chỉ có điều đó là lệnh của Tào Bằng, anh ta cũng không thể cự tuyệt. Vì thế, anh ta liền ngoan ngoãn về Hứa Đô, đi theo bảo vệ Tào Xung...

Hiện tại, những người lưu tại Tây Bắc đó đều đã tạo dựng được sự nghiệp.

Cho dù sau này đi theo Tô Do và huynh đệ Cảnh Lâm của Tào Bằng, thấp nhất cũng có thể làm quân Tư Mã. Lại càng không nói hai người Tô Do và Cảnh Lâm, hiện giờ đã là huyện trưởng một huyện. Còn Vương Song thì sao? Vẫn như xưa, hai bàn tay trắng, không có bất kỳ thu hoạch gì.

Nhìn Vương Song, Tào Bằng cũng hơi ái ngại.

Thoạt nhìn, Vương Song sở dĩ đến Huỳnh Dương là do được Hoàn phu nhân cử đi.

Hần hơi nhúu mày, lặng im suy nghĩ.

Thái độ này của Hoàn phu nhân, làm hần cảm thấy cực kỳ bất mãn.

Khi còn trọng dụng hần, thì rất nhún nhường, còn hứa sẽ gả Tiểu Chân cho hần; mà nay, hần thất thế! Bà ta liền tỏ thái độ. Đặc biệt là hành vi đuổi Vương Song đi, quả thực không khác gì tát vào mặt hần, hơn nữa còn tát rất đau. Lại thêm phía Hoàn phu nhân yên lặng, cũng làm Tào Bằng thấy có chút mâu thuẫn, thậm chí là căm tức.

Người cảm thấy, bản thân đã đủ lòng đủ cánh rồi sao?

Tào Bằng đột nhiên cười khẩy một tiếng, đưa tay ra hiệu cho Vương Song ngồi xuống.

- Chuyện này, quả thực là không thể trách người được... Vương Song, người đi theo ta đã lâu, cũng có thể coi là người thân cận của ta. Ta biết, người có điều uất ức...

- Công tử...

-Người hãy nghe ta nói hết đã!

Tào Bằng xua tay ngắt lời Vương Song, trầm giọng nói:

-Ta bây giờ đã quay trở lại, tạm thời không thể giúp người lập công. Tuy nhiên, cũng may cha ta đang làm Thứ sử Lương Châu, mà Tây Bắc bên ngoài đã yên, trên thực tế vẫn còn rất nhiều phiền toái. Hà Tây giáp Mạc Bắc, có họa Hung Nô và Tiên Ti; Kim Thành Vô Uy, vẫn bị người Khương quấy nhiễu làm loạn. Càng không cần nhắc đến Lũng Tây, tiếp giáp với Vô Đô. Ta và Mã gia như thủy hỏa bất dung, sớm muộn tất phải có một trận chiến.

Ta hiện tại cho người ba lựa chọn: Thứ nhất, đi Hà Tây, đến Tử U; thứ hai, đi thành Long Kỳ, Vương Mai có thể giúp người có tiền đồ; thứ ba, đến Lũng Tây, làm dưới quyền của cha ta, cũng có thể có được cơ hội lớn.

- Song nguyện ở lại Vinh Dương.

-Nói linh tinh!

Tào Bằng quát lớn...

-Ta hiện tại chỉ là một tù nhân, cần nhiều người làm gì?

Vương Song, người tuổi cũng không nhỏ, hơn nữa lại không giống với mấy người Lệnh Minh. Nếu tiếp tục ở lại bên cạnh ta, chỉ sợ sẽ kìm hãm tiền đồ của người. Hiện giờ gia phụ ta ở Lương Châu, có rất nhiều việc cần người đến giúp, người đến rất đúng lúc. Người đừng nghĩ rằng ta có điều gì bất mãn với người. Sở dĩ an bài như vậy, cũng là thật tâm hy vọng, người có thể thành công trong sự nghiệp.

Như vậy đi, ta quyết định thay người.

Đi Lũng Tây...? Người đến làm giúp chúng ta cũng đã mấy năm, những người có thể giúp cha ta hiện tại cũng không nhiều. Sau khi người qua đó, hãy cố gắng bảo vệ cha ta chu toàn. Khi đi, người hãy dẫn theo ba trăm hộ binh đi cùng, làm thân binh của phụ thân ta.

Vương Song ngăn ra, lập tức mừng rỡ, cúi người tuân mệnh.

Tào Bằng sắp xếp như vậy, cũng là có lý của hắn.

Vương Song, không phải là giỏi thống soái. Anh ta chỉ là người giỏi giải quyết công việc, nhưng hành quân đánh trận thì...

Bên Lũng Tây vẫn còn có chút nguy hiểm.

Mã Siêu kiên cố ở Vô Đô, dựa vào Trương Lỗ, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa.

Tuy rằng, có Hách Chiêu đóng ở Trần Thương, Diêm Hành đóng ở Lâm Thao, nhưng Tào Cấp lại xây phủ ở huyện Lâm Thao, dù sao cũng rất gần với Vô Đô. Nếu không có người bạn thân tín bảo vệ, Tào Bằng thật sự không thể nào yên tâm nổi. Vương Song ở Tào gia đã lâu năm, đi theo Tào Bằng cũng đã được một thời gian, rất trung thành và tận tâm, là người có thể phó thác được...

Quan trọng nhất là... Tào Cấp quen biết Vương Song.

Tuy Quách Phù và Quách Đô cũng đều là người một nhà, nhưng nếu đem ra so sánh, vẫn là Vương Song đáng tin cậy hơn.

Để Vương Song qua Lũng Tây, Tào Bằng cũng có thể yên tâm. Đồng thời, Vương Song tuổi cũng không còn nhỏ, đây cũng là lúc anh ta nên tạo dựng công danh sự nghiệp.

Việc này đối với Tào Cấp, đối với Vương Song mà nói, đều là sự lựa chọn tốt nhất!

+++

Đừng nhìn Đặng Ngải tuổi còn nhỏ, nhưng đối với cậu của mình, cậu ta tự đáy lòng vô cùng kính trọng, đồng thời từ sâu trong nội tâm cũng cực kỳ sợ. Khi thấy ánh mắt Tào Bằng lướt nhìn về phía mình, Đặng Ngải không khỏi giật mình. Cậu ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tào Bằng, ngồi ở đó, miệng lẩm bẩm...

- Mong là ta không phải quay về.

- Cháu nói to một chút, thì thà thì thầm, y hệt đàn bà?

Tào Bằng quát một tiếng chói tai, làm Đặng Ngải sợ tới mức đứng bật dậy.

Một lúc lâu sau, cậu ta ngẩng đầu lên nói:

- Cậu ơi, cháu và Thương Thư cãi nhau, cho nên cháu không muốn quay về Hứa Đô đâu.

- Cãi nhau với Thương Thư?

Tào Bằng nhìn Đặng Ngải, phải lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc vì sao lại như vậy? Cháu thành thật nói rõ ràng cho cậu biết, không được giấu diếm điều gì, biết không?... Cháu và Thương Thư không phải rất thân sao? Tại sao đột nhiên lại cãi nhau, còn căng thẳng tới mức này.

Đặng Ngải im lặng hồi lâu, sau đó kể hết lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra, Đặng Ngải và Tuân hầu Tào Xung luôn cùng nhau đi học, hơn nữa quan hệ cũng rất tốt.

Nhưng trước đó không lâu, Tào Xung quen một người tên Chu Bất Nghi. Người này sức học cũng không tầm thường, trí tuệ thông minh trời sinh, cũng giống như Tào Xung, có thể nói một hiểu ba, suy nghĩ rất hoạt bát nhanh nhẹn. Hai thần đồng gặp nhau lập tức kết thành bạn thân, luôn đi với nhau như hình với bóng, vô cùng vui vẻ. Đặng Ngải ngay từ đầu cũng không để ý, thậm chí cũng vô cùng khâm phục tài trí của Chu Bất Nghi. Mâu thuẫn giữa cậu ta và Tào Xung, cũng mới phát sinh không lâu trước đó. Chính là sau khi Tào Bằng giết Vi Đoan, tin tức truyền đến Hứa Đô. Tào Xung ngẫu nhiên có một lần, nói chuyện này với Chu Bất Nghi. Không ngờ Chu Bất Nghi thốt ra lời vô lễ, mắng Tào Bằng bất hiếu không coi cha mình ra gì, giết bừa đại thần triều đình, tội không thể tha, khi nào thì bị xử tội.

Người Đặng Ngải tôn kính nhất chính là Tào Bằng.

Sự tôn kính này, còn cao hơn cả đối với Đặng Tắc cha của cậu ta.

Nghe Chu Bất Nghi nói vậy cậu ta liền nổi giận, tranh cãi với Chu Bất Nghi.

Đặng Ngải cho rằng, Vi Đoan thân là mệnh quan triều đình, nhận hoàng ân, hiển nhiên phải đền đáp quốc gia.

Thế nhưng, Vi Đoan này lại mượn quyền hành, giành tư lợi, cấu kết với giặc Khương, làm thế cục Lương Châu hỗn loạn; y thân là Thứ sử Lương Châu, lại không thể thống trị Lương Châu, cho nên mới để Mã Đằng Hàn Toại hoành hành, khiến dân chúng Lương Châu lầm than. Đáng giận nhất chính là khi Vương Mãnh bị Vi Đoan bao vây, rõ ràng có thể xuất binh cứu giúp, nhưng cố tình vì oán thù cá nhân mà ngồi yên không quan tâm, hại chết đại tướng trung thành, càng không cần nói, binh Mã Đằng ngay trước mặt, Vi Đoan không chiến mà chạy, chính là giặc nước.

Chu Bất Nghi thì nói, cho dù Vi Đoan có sai, cũng không phải đến lượt Tào Bằng có thể xử trí.

Tào Bằng dù sao cũng chỉ là Thái Thú một quận, còn Vi Đoan là Thứ sử một châu. Tào Bằng giết Vi Đoan, chính là trong mắt không coi vương pháp ra gì. Mà hấn sở dĩ dám làm như vậy, chính là vì hấn ỷ vào công lao, ỷ vào sự tín nhiệm của Tào Tháo, cái này gọi là được sủng mà kiêu, đồng thời cũng là tự cao tự đại...

Sau cùng, Chu Bất Nghi còn nói một câu:

-Vương Mãnh, là lũ dân Hồ?

Vì Đoan, mấy đời nối tiếp nhau làm quan, có công với triều đình. Vì thứ dân mà không nể mặt thượng quan, giết triều thần, đó là hành vi đại nghịch bất đạo.

Đặng Ngải nghe vậy, giận quá không kiềm chế nổi.

Trong giọng điệu của Chu Bất Nghi, không chỉ muốn nói Vương Mãnh.

Mà còn có ý nói Đặng Tắc xuất thân tầm thường, Đặng Ngải đương nhiên cũng vậy? Cái thứ dân ấy, không thể so sánh với nhân sĩ.

Ban đầu, chỉ là sự tranh cãi miệng giữa Đặng Ngải, Chu Bất Nghi và Tào Xung, cũng không quá lớn. Nhưng Tào Xung lúc này lại nói một câu:

-Tào Bằng vi oán thù riêng mà giết thượng quan, chuyện này quả thật là không đúng.

Cũng chính là vì câu này, làm Đặng Ngải căm phẫn.

Cậu ta tranh cãi với Tào Xung, không ngờ Chu Bất Nghi ở ngoài thêm bóng thêm gió, hai người thiếu chút nữa là đã động tay động chân.

Chương Khuy Tuân Hầu ra mặt ngăn cản, khuyên nhủ hai người. Nhưng từ đó về sau, Đặng Ngải... liền không thèm để ý đến Tào Xung nữa.

Còn Tào Xung, cũng không biết có phải vẫn còn giận hay không, không chịu xuống nước, cũng không đến tìm Đặng Ngải.

Ngược lại cậu ta thường hay đi cùng Chu Bất Nghi, xem ra có vẻ vô cùng than thiết.

Điều này cũng làm cho Đặng Ngải càng thêm tức, trong cơn giận, nên rời khỏi Hứa Đô.

-Vậy còn cháu, còn muốn về không?

-Không về!

Đặng Ngải rướn cổ, mặt đỏ bừng, nói to.

Tào Bằng nhìn cậu ta, lúc lâu sau, khẽ thở dài:

-Vậy nếu cháu không về, thì phải làm sao?

-Cháu ở lại đây !

-Cháu ở lại đây, có thể có tiền đồ gì?

Đặng Ngải cắn môi, một lúc lâu sau mới trả lời:

-Dù sao trong trường cũng không có gì hay, thầy giáo giảng bài chán lắm, cháu không thích. Vẫn không bằng cậu khi trước giảng bài cho cháu... Cháu cảm thấy đi học cùng học không được bao nhiêu.

Ba mươi sáu kể của cậu, Tư Không cũng khen ngợi liên hồi.

Vì thế, cháu muốn đi theo học cậu... Còn... còn nữa... Cháu muốn từ nha binh, gia nhập kỵ binh Phi Đà của cậu.

Đặng Ngải phải đi theo Tào Bằng học tập, điều này Tào Bằng đã sớm đã có chuẩn bị.

Thế nhưng, không ngờ cậu ta lại muốn gia nhập Phi Đà?

Tào Bằng không khỏi mỉm cười.

-Tiểu Ngải, cháu mới chín tuổi, sao có thể vào phi Đà được?

-Nhưng mà, cháu thật sự muốn gia nhập.

-Vậy cháu có biết Phi Đà tập luyện gan khổ thế nào không?

Bon họ ngày nào cũng phải dậy từ sang sớm, bắt đầu tập luyện, nếu không, cơm cũng không kịp ăn, cháu vẫn muốn gia nhập?

-Ừm!

Nhìn tiểu tử trước mặt, Tào Bằng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Không đồng ý?

Tào Bằng có thể khẳng định, đứa nhỏ này nếu không được dạy dỗ cẩn thận, không biết sẽ thành người như thế nào.

Im lặng hồi lâu, hần nhìn Đặng Ngải nói:

-Phi Đà binh, ta không thể giúp cháu gia nhập. Cháu tuổi còn nhỏ, tương lai còn dài, Phi Đà binh tập luyện khắc khổ như vậy, với cháu hiện tại, cũng không có ích gì. Tuy nhiên, ta có thể để cháu gia nhập Bạch Đà. Nhưng có một điều, cháu bắt buộc phải nghe, rõ không?... Tiểu Ngải, cậu không hy vọng cháu sẽ trở thành một người công danh lầy lừng, mà chỉ mong cháu trở thành người tốt. Cậu muốn sau khi cháu gia nhập Bạch Đà binh, phải chăm chỉ học binh pháp, học cách trị quân của họ. Còn về việc tập luyện, cậu sẽ lập riêng một kế hoạch cho cháu, đến lúc đó cháu làm theo là được.

Còn nữa, buổi trưa cháu theo Bạch Đà luyện binh, sau giờ Ngọ thì ở nhà, theo mợ đọc sách.

Đợi qua vài năm nữa, nếu có cơ hội phục khởi, cháu và Tiểu Địch hãy cùng trợ giúp ta; nếu không có cơ hội phục khởi, ta sẽ đưa cháu đi Lương Châu, ở bên cạnh ông ngoại. Cháu không muốn quay lại Hứa Đô, ta cũng không ép cháu. Nhưng nếu cháu ở lại Huỳnh Dương, hết thảy mọi chuyện nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Nếu không bằng lòng, ta sẽ đưa cháu quay lại Hứa Đô, tiếp tục đi học.

Vừa nghe xong, Đặng Ngải lập tức hưởng ứng.

-Cảm cảm ơn cậu!

-Khoan đã!

Tào Bằng đột nhiên quát.

Hần trừng mắt nhìn Đặng Ngải, từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới đột nhiên hỏi:

-Tiểu Ngải, sao cháu lại bị nói lấp vậy?

-Không ạ.

-Nhưng vừa rồi rõ ràng cậu nghe thấy cháu...?

Đặng Ngải do dự một chút, hạ giọng nói:

-Thật ra cũng không phải là nói lấp. Chỉ là lúc cao hứng, hay khi kích động, thì mới...

-Sửa tật xấu này cho ta!

-Nhưng mà...?

-Không nghe lời sẽ đưa cháu về Hứa Đô ngay.

Tào Bằng nói rất kiên quyết, nhưng trong lòng, hần lại vui mừng khôn xiết.

Nói lấp, Đặng Ngải không ngờ lại có tật xấu này.

Có lẽ người sẽ hỏi, thân gia cháu ngoại có bao nhiêu, chẳng lẽ là chuyện tốt sao? Kỳ thật là không, Tào Bằng luôn luôn nghi hoặc, người cháu ngoại này của hần, có phải là nhân vật Đặng Ngải trong lịch sử đó hay không, bắt ngờ tập kích Âm Bình, tiêu diệt Thục Hán.

Đáng tiếc, Tào Bằng không nhớ rõ lắm về Đặng Ngải, thật sự là nhớ không ra lai lịch của cậu ta.

Nhưng có một chút hần nhớ rất rõ, Đặng Ngải trong lịch sử, cũng là người nói lấp. Hần là nói lấp nghiêm trọng hơn Đặng Ngải lúc này một chút, sau là vì miệng ngậm đá, kiên quyết muốn bỏ tật xấu. Kỳ kỳ ngải ngải (Lấp ba lấp bấp), thành ngữ này đúng thích hợp với Đặng Ngải. Trong đó, hai chữ “kỳ kỳ“, nguyên tự Lưu Bang đầu thời Hán hạ thủ đại thần Chu Xương; mà “Ngải Ngải” chính là bởi vì Đặng Ngải cà lăm, mở miệng... Thân Ngải... Nên mới có câu thành ngữ kỳ kỳ ngải ngải (lấp ba lấp bấp) này.

Đặng Ngải trong lịch sử kia, tám, chín phần chính là Đặng Ngải.

Đặng Ngải lúc này, lời nói ra vẫn chưa đến nỗi nghiêm trọng, nên cũng có thể sửa được.

+++

Trời đen kìn kịt!

Hắn đi ra cửa thư phòng, uể oải xoay người, sau đó vịn tay vào lan can, nhìn về phía vườn hoa, ngẩn người.

-Phu quân, là vì chuyện của thiếp mà buồn lo?

Hạ Hầu Chân lặng yên đi tới phía sau hắn, khẽ nói:

-Kỳ thật, chỉ là có chút hiểu lầm. Nếu phu quân bằng lòng thiếp có thể đi nói giúp.

Tào Bằng quay đầu lại, không khỏi mỉm cười.

Hắn khẽ vươn vai đưa tay, ôm Hạ Hầu Chân vào trong lòng.

-Nói thì hay lắm... Phu nhân đã có quyết định của riêng mình, có quan hệ gì đến ta chứ.

Ta hiện tại, chẳng qua chỉ là một tù nhân, cần gì nhắc tới quá khứ chứ? Tùy nàng! Hai năm bận rộn, thật không có thời gian rảnh rỗi, ta cũng không hy vọng sẽ giống như lần trước, cả ngày đầu tắt mặt tối. Vừa vận nhân cơ hội này, tính đường một chút.

Tào Bằng nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ánh mắt sắc bén đó, dường như xuyên thấu tường vây, vượt qua thời gian và không gian...

Chu Bất Nghi?

Thời đại Tam Quốc oanh liệt, sắp mở màn rồi!

Trò chơi này, dường như càng lúc càng thú vị?

477. Chương 521 : Nữ Hổ Họ Lã

Ánh tà dương như máu.

Dưới thành Ủy Lễ, xác chết nằm khắp nơi, chiến hỏa tràn ngập.

Trên đầu thành bị tàn phá, sắc mặt Bách Tế Tiểu Cổ Vương trắng bệch, hai tay nắm chặt, cả người run rẩy.

Thân là quân chủ đời thứ năm của nước Bách Tế, Tiểu Cổ Vương cũng không phải là kẻ nhát gan, sợ phiền phức. Trên thực tế, ông ta cũng đã trải qua trăm trận chiến, hơn nữa ở mỗi chiến trận đều là viên mãnh tướng đi hàng đầu. Lúc phụ thân ông ta làm Cái Lâu Vương, người đã tiếp nhận phản tướng Tân La, khiến cho Bách Tế và Tân La chiến đấu không ngừng.

Có một lần, Tiểu Cổ Vương đích thân cầm đầu phía sau, xuất lĩnh trăm người đại chiến với đại quân Tân La.

Tuy cuối cùng cũng đã đánh mất Yêu Xa Thành và hai tòa thành thị, nhưng cái tên Tiểu Cổ Vương thiện chiến dũng mãnh cũng đã vang dội ở trong Tam Hàn Thành Bang. Cái Lâu Vương cuối cùng đã lựa chọn Tiểu Cổ Vương tiếp chưởng Bách Tế, ở góc độ lớn cũng là bởi vì Tiểu Cổ Vương thiện chiến và dũng mãnh. Chỉ có điều, Tiểu Cổ Vương thật không ngờ sẽ có một ngày Mã Hàn từng bị mình đánh cho không còn gì bất ngờ một lần nữa quật khởi.

Tuy nhiên, Mã Hàn trước đó so với Mãn Hàn hiện giờ đã khác.

Mã Hàn hiện giờ được gọi là nước Hán.

Tên cũng như ý nghĩa, đứng đầu nước Hán này là họ Lã. Chỉ có điều, vị quốc chủ này là một cân quắc chứ không phải một đấng tu mi, khiến cho Tiểu Cổ Vương cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Giữa mùa hè tháng năm năm Kiến An thứ mười, dưới thành Ủy Lễ Bách Tế đã xảy ra một trận tiến công phòng chiến thảm thiết.

Dưới ánh tà dương, một đại kỳ màu đen bay phấp phật trong gió. Đứng ở trên đầu thành Úy Lễ đưa mắt nhìn xa xa có thể thấy được trên một ngọn đồi vững chắc một đại kỳ mạ vàng màu đỏ thẫm dưới ánh tà dương chiếu vào đỏ như màu máu, toát lên mùi chết chóc tiêu điều xơ xác, khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Nữ hổ họ Lã!

Trên mặt đại kỳ to lớn kia, viền vàng bay lượn hiện bốn chữ triệu kiểu cổ.

Dưới đại kỳ, một con ngựa đỏ thẫm ngạo nghễ oai phong. Con chiến mã màu đỏ bảy thước này chính là hãn huyết bảo mã, so với ngựa đặc sản của bán đảo Triều Tiên rõ ràng là cao hơn một cái đầu, vô cùng hùng vĩ. Trên cổ ngựa có bờm màu trắng như tuyết, xứng với đỏ, vô cùng chói mắt.

Con chiến mã này có một cái tên, gọi là Ngọc Cảnh Tê Phong Thú.

Một viên tướng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, người khoác bảo giáp, thắt lưng đeo đai ngọc, chiến bào bách hoa, màu áo choàng đỏ thẫm. Trên đầu tóc buộc kim quan, ba lông chim lắc lư trong gió, chỉ có điều trên mặt được đeo một chiếc mặt nạ đen nên không nhìn rõ lắm diện mạo của người này.

Họa Can Kích trong tay dưới ánh tà dương tỏa ra hàn quang màu máu.

Tuy rằng khoảng cách xa xôi, nhưng Tiểu Cổ Vương liếc nhìn một cái là nhận ra, người đó chính là hổ nữ họ Lã trong truyền thuyết.

Hổ nữ họ Lã quật khởi đã được lưu truyền khắp nơi.

Nghe nói, các nàng vốn là gia quyến của một vị Chư hầu nước Hán Trung Nguyên. Vị chư hầu kia cuối cùng đã bị người cầm quyền nước Hán hiện giờ tiêu diệt. Chỉ có điều, vị chư hầu này từng có ơn với một vị tướng quân, vì thế vị tướng quân đó đã mạo hiểm họa sát thân lên mang gia quyến của ông ta chạy trốn, chạy đến Mã Hàn.

Nữ Hổ họ Lã đến Mã Hàn, bên người thậm chí không đủ tám trăm người.

Ngoại trừ hai vị gia thần có thể chinh chiến ra, còn lại đều là nữ nhân, nhưng các nàng mang theo rất nhiều khí giới và đồ quân nhu, khi đổ bộ thì nhanh chóng chiếm lĩnh một tòa thành trì của Mã Hàn. Mã Hàn khi đó không phải là Mã Hàn năm xưa hùng mạnh từng cầm giữ năm mươi hai tòa thành trì kéo dài hai bên bờ sông Hán Giang. Trên thực tế, Triều Tiên Tam Hàn thuộc thành bang quốc gia, mà Mã Hàn lại có thực lực cường thịnh nhất, bao gồm cả Bách Tế cũng từng là những nước phụ thuộc Mã Hàn. Tuy nhiên hiện tại, Bách Tế quật khởi, Mã Hàn đã vô cùng suy nhược.

So với lúc trước, khi Nữ hổ họ Lã đổ bộ vào Mã Hàn thì Mã Hàn chỉ còn lại hơn hai mươi thành.

Nữ hổ họ Lã thị sau khi dừng chân đã trải qua hai năm khó khăn. Mã Hàn tuy không bằng xưa nhưng dù sao vẫn cầm giữ hơn hai mươi thành.

Sau khi nữ hổ họ Lã đến, Mã Hàn mấy lần xuất binh chinh phạt, ý đồ đánh bại nữ hổ họ Lã.

Nhưng không ngờ, nữ hổ họ Lã này dựa vào hai gia thần, một họ Cao, một họ Tào suất lĩnh mấy trăm tướng sĩ liên tiếp đánh tan Mã Hàn. Đồng thời, bọn họ không ngừng cuốn cuộn vận chuyển đồ quân nhu và khí giới vào, cùng với bốn phía buôn bán tù binh, tích trữ được nhiều của cải. Hai năm sau đến Triều Tiên, nữ hổ họ Lã bắt đầu chủ động xuất kích, chỉ thông qua cửa cải và vũ lực đã thu nạp trấn áp bảy tám tòa thành bang của Mã Hàn. Cùng lúc đó, nữ hổ họ Lã còn chủ động xin cúi đầu trước Bách Tế, và dùng số tiền lớn để hối lộ, chiếm được sự ủng hộ của Bách Tế.

Nhoáng cái, đã gần mười năm.

Mã Hàn ba năm trước đã bị nữ hổ họ Lã tiêu diệt.

Mã Hàn quy thuận, nữ hổ họ Lã nhanh chóng kết minh với Tân La, bắt đầu liên kết phát động công kích Bách Tế.

Trải qua hai năm khổ chiến, nước Bách Tế cầm giữ hơn bốn mươi thành giờ chỉ còn lại hơn mười tòa thành trì. Mà Tân La phía Đông hung mãnh công kích cũng khiến cho Bách Tế không thể điều động binh lực. Nữ

hổ họ Lã lúc này đây gần như là thế bẻ gãy nghiền nát liên tiếp đoạt chín thành, tấn công đến dưới thành Ủy Lễ.

Nhìn dưới thành, mấy ngàn quân tốt Lã thị đông nghịt, Tiểu Cổ Vương hồi hận không ngừng!

Ba năm trước đây, ông còn từng muốn cưới nữ hổ họ Lã cho con trai, không ngờ ba năm sau nữ hổ họ Lã lại lĩnh đại quân vây hãm thành.

Ba ngày khổ chiến, tử thương vô cùng thê thảm và nghiêm trọng.

Thành Ủy Lễ khó mà giữ được, mà nữ hổ họ Lã tuy rằng cũng bị tử thương vô số binh mã nhưng Tiểu Cổ Vương biết các nàng còn có một đội quân Hãm Trận Doanh tinh nhuệ nhất chưa từng xuất động. Hãm Trận Doanh người không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ có tám trăm người mà thôi, nhưng mỗi một quân tốt đều là trăm dặm mới tìm được một, thậm chí ngàn dặm chọn một, lâm trận dũng mãnh không sợ chết, vô cùng dũng mạnh. Mà chủ tướng, còn được Tam Hàn tôn làm “Chiến Lang”.

Từng có bao nhiêu người, thậm chí bao gồm cả quốc chủ Tân La có ý đồ mua chuộc người này nhưng luôn bị hắt từ chối.

Mà nay, trong quân Lã thị dù chưa nhìn thấy bóng dáng Hãm Trận Doanh, nhưng nếu nữ hổ họ Lã đã xuất hiện, tất nhiên cũng sẽ đi theo.

Tiểu Cổ Vương vừa nghĩ tới sức chiến đấu đáng sợ của Hãm Trận Doanh kia, bất chợt cả người sợ hãi.

Trước đây, ông ta từng đích thân dẫn sáu ngàn người quyết chiến cùng nữ hổ họ Lã tại Di Châu, không ngờ nữ hổ họ Lã phái ra Hãm Trận Doanh đánh cho quân Bách Tế tan rã.

Hãm Trận Doanh dũng mãnh không sợ chết công kích, bày binh bố trận nghiêm mật tạo ấn tượng sâu sắc với Tiểu Cổ Vương.

Dù ông ta có tiếp tục giao phong với Hãm Trận Doanh, ông ta cũng mất đi dũng khí...

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài thành có tiếng trống vang lên.

Quân trận Lã thị đột nhiên chia ra hai bên, tạo ra một con đường mở.

Tiếng hí vang của Ngọc Cảnh Tê Phong Thú quanh quất trên không trung. Trên gò đất kia, nữ hổ họ Lã phóng ngựa như bay xuống, theo sau nàng là một đội nữ tốt, ước chừng trăm người. Tuy là nữ nhân nhưng đội hình lại toát lên khí thế can đảm không thể ngăn trở.

Chiến mã vọt tới trước trận, nữ hổ họ Lã ghìm ngựa lại.

Đám người hầu cận phía sau lập tức dừng lại.

Mà xung quanh Lã Thị, vang lên những tiếng hoan hô vang trời.

Quân Lã thị đều là dân bản xứ Tam Hàn, bọn họ dùng ngôn ngữ bản xứ kêu tên “Nữ hổ”, khiến cho quân tốt Bách Tế trên thành mặt không còn chút máu.

Cùng lúc đó, từ trong quân Lã thị đẩy ra một chiếc chiến xe và nhanh chóng hợp tổ trận phía trước.

Chỉ trong chớp lát, hơn hai mươi phích lịch xe xuất hiện đầu tiên...

Nữ hổ họ Lã đơn độc kỵ phóng ngựa đi xuống dưới thành Ủy Lễ. Đến khoảng cách dưới tường thành Ủy Lễ chừng hai mươi bước, nàng ghìm ngựa lại.

- Tiểu Cổ Vương, đây là lần nhắc nhở cuối cùng.

Sau một canh giờ nữa, nếu như thành Ủy Lễ vẫn như trước đây kiên quyết chống lại, vậy thì đừng trách bốn vương hạ lệnh cường công. Nhớ kỹ, sau một canh giờ sẽ hạ lệnh cường công. Không được quá hạn.

Giọng nói vô cùng dễ nghe, tràn đầy khí khái.

Khuôn mặt đeo mặt nạ màu đen vô cùng dữ tợn.

Nhưng Tiểu Cổ Vương vẫn say mê giọng nói kia như trước đây. Ông ta đã từng gặp nữ hủ họ Lã. Đó là một nữ tử thiên kiều bá mị, nhưng loại nữ tử như vậy sao lại có sát tính lớn đến vậy? Nghe nói, nữ tử này vô cùng hung tàn, võ nghệ rất cao cường, mạnh mẽ ngàn người không bằng. Ngay cả danh tướng Đổng Lục Tam Hàn chết dưới Họa Can Kích của nữ tử này dù không tới một trăm, cũng không thể dưới tám mươi người.

Quả nhiên Trung Nguyên người tài ba xuất hiện tầng tầng lớp lớp!

Một nữ nhân có năng lực như vậy rồi, thật khiến cho Tiểu Cổ Vương khiếp sợ.

Ngay khi Tiểu Cổ Vương đang chưa hiểu ra sao thì phía sau nữ hủ họ Lã phóng ra một nữ tướng.

Nữ tướng kia mặt trắng môi đỏ xinh đẹp động lòng người, mặc giáp trụ toát lên phong thái oai hùng bừng bừng, khí khái.

Nữ tướng cười ngựa xoay quanh dưới thành, gõ xuống một bộ cung sắt, giương cung cài tên nhắm một mũi tên lên đầu thành.

Mũi tên nhọn sắc bén phá không phát ra tiếng rít chói tai.

Vút một tiếng, mũi tên đã bay vào giữ tường thành dày đặc.

Đại kỳ có tên hiệu của Tiểu Cổ Vương lập tức gãy xuống khiến cho quân tốt trên tường thành hoảng sợ.

- Là Thanh Hồ, Lã Thị Thanh Hồ!

Có tiếng quân tốt la lên rất to càng khiến cho quân tốt trên đầu thành Bách Tế rối loạn.

Thanh Hồ, là một trong những thủ hạ có tiếng dưới trướng nữ hủ họ Lã. Dưới trướng nữ hủ họ Lã có nhất Hồ nhị Lang. Nhị Lang hung mãnh, Thanh Hồ quỷ quyệt.

Nữ tử này là người được coi là nhiều mưu trí nhất bên cạnh nữ hủ họ Lã, đồng thời võ nghệ rất cao cường không hề thua kém nữ hủ họ Lã, thậm chí còn hơn một bậc. Nữ tử này có kỳ mưu, tài bắn cung siêu quần, bách phát bách trúng. Tướng lĩnh quân Bách Tế bị chết dưới tay Thanh Hồ nhiều vô số kể. Nghe nói, nữ hủ đã hung tàn rồi, nhưng Thanh Hồ còn giảo quyệt hơn, mỗi trận chiến, khi bắt được tù binh thì nàng sẽ mang tù binh đi bán trở thành nô lệ, còn không thì bị nàng hành hạ cách. Từng có một gã tướng lĩnh Bách Tế khi bị bắt làm tù binh đã bị Thanh Hồ treo dưới thành ba ngày ba đêm, sống không bằng chết. Dân chúng dưới tòa thành trì đó cũng bởi vì vậy mà sợ hãi không dám chống lại nên đã mở thành đầu hàng...

Cho nên khi Thanh Hồ xuất hiện thì ngay cả Tiểu Cổ Vương cũng cảm thấy sợ hãi!

Nước Hán, rốt cuộc thì các người đã xuất ra một đám nữ nhân như nào?

Nữ hủ họ Lã dẫn bộ chậm rãi lui về bản trận.

Mà tiếng hò hét trong quân Lã thị càng lúc càng vang dội...

Bên ngoài trướng vải trong quân, nữ hủ họ Lã xuống ngựa đi vào quân trướng. Trăm người hầu cận nhanh chóng bảo vệ quanh trướng, tất cả đều cầm thương giương đao, vô cùng cảnh giác.

Thanh Hồ cũng đi theo nữ hủ đi vào trong quân trướng.

- Kỳ Nhi tỷ tỷ, Cao thúc phụ và Tào Thúc phụ đã chuẩn bị tốt chưa?

- Đều đã chuẩn bị xong hết rồi, sau một canh giờ nữa nếu như tên Tiểu Cổ kia không biết điều thì hãy phá hủy thành Ủy Lễ của hắn ta đi...Tiểu thư, hãy chờ tin tốt lành đi.

Thanh Hồ, cũng chính là nữ tử được gọi là Kỳ Nhi kia bước lên cởi giáp trụ cho nữ hủ xuống.

Nữ hủ chậm rãi gỡ mặt nạ sắt đen xuống để lộ ra khuôn mặt có má lúm vô cùng thiên kiều bá mị. Nàng chừng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, vóc người cao gầy, thướt tha dựa người vào sập biêng biếc khiến người khác không kìm được nảy sinh sự thương yêu.

Nếu Tào Bằng ở đây cũng nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Đỉnh đỉnh đại danh nữ hủ họ Lã lại là con gái của Lã Bố năm xưa, Lã Lam...

Còn thân phận của Thanh Hồ cũng vô cùng sinh động.

Kỳ Nhi năm xưa là nữ tỳ đi theo Lã Lam, bái Lã Bố làm nghĩa phụ. Tuy nhiên tên nàng hiện giờ là La Kỳ, là nữ quan hoàng cung của nước Hán.

- Trận chiến này qua rồi thì có thể nghỉ ngơi chút thời gian.

- Ủ, đây cũng là ý của đại phu nhân và tiểu phu nhân, chúng ta mở rộng hai mươi ba thành trì của Trương Thái, Mã Hàn đến nay vẫn chưa tiêu hóa hết, hiện giờ lại thêm chín thành của Bách Tế, ít nhất phải cần thêm thời gian một năm nữa....Đúng rồi, quốc chủ Tân La hình như phái người đến đây cầu thân cho con trai ông ta.

Sắc mặt Lã Lam trầm xuống, lộ vẻ giận giữ.

- Nếu còn tiếp tục không biết tốt xấu nữa, ta sẽ dày xéo nước Tân La của lão ta.

Kỳ Nhi nghe vậy mỉm cười.

- Thật ra, quốc chủ Tân La cũng không không phải là không cảm nhận được.

Chỉ không ngờ với phẩm chất của con trai ông ta mà dám đến đây cầu thân? Lần trước, con trai ông ta chạy tới Hải Đông, ta chút nữa thì đã phế bỏ tiểu tử đó rồi.

Lã Lam quả trách:

- Vậy sao tỷ không phế bỏ hắn luôn đi để giảm bớt phiền phức hôm nay.

Kỳ Nhi bật cười, không đáp lời.

Lúc trước, nếu không phải tiểu phu nhân đứng lúc phái người đến ngăn cản thì nàng đã thật sự ra tay phế đi Vương tử của Tân La rồi. Đi theo Lã Lam nhiều năm, Kỳ Nhi đương nhiên hiểu rõ tâm tư trong lòng Lã Lam. Nàng do dự một chút rồi bước tới khẽ vỗ vào bờ vai Lã Lam.

- Tiểu thư, tiểu thư cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, cũng đã đến lúc tìm nơi chốn rồi.

Đại phu nhân cũng đã nhiều lần nói với ta, một đám nữ nhân như chúng ta chống đỡ đến bây giờ cũng là bất đắc dĩ. Phu nhân cũng biết tâm tư của muội, nhưng muội nghĩ mà xem, chúng ta còn có thể quay về sao? Cho dù chúng ta có thể trở về, hắn...còn nhớ đến muội không?

- Kỳ Nhi tỷ tỷ!

Lã Lam nghe vậy lập tức giận giữ.

- Thôi được rồi được rồi, ta không nói nữa....chỉ biết đây không phải là chuyện hay ho gì. Dù sao thì ta cũng chỉ chuyển lời của Đại phu nhân mà thôi, có nghe hay không là ở muội. Tuy nhiên, có một số việc muội cần phải hiểu, nếu muội thật sự không quên được hắn, thì tốt nhất là nên cho hắn biết.

Muội cũng rất rõ hiện giờ hắn ở đâu, có phiền toái gì.

Trước đó tiểu phu nhân cũng nói chuyện với ta, cũng có nhắc tới người đó. Tiểu phu nhân nói, nếu muội thật sự không quên được hắn thì cũng không phải là không...Tuy nhiên có một điều kiện, đó là tương lai nếu có con thì đứa trẻ phải mang họ Lã. Muội cảm thấy người đó sẽ đồng ý điều kiện này sao?

Khuôn mặt má lúm đồng tiền của Lã Lam đỏ bừng lên, khẽ mắng:

- Kỳ Nhi tỷ tỷ, tỷ đừng vội nói chuyện của ta.

Nếu tỷ muốn gả thì nói trước đi, cần gì phải lấy ta ra để trêu ghẹo? Hắn chưa chắc đã nhớ đến ta đâu?

Trong mắt lấp lánh nước mắt.

Trên khuôn mặt má lúm của Lã Lam lộ ra vẻ buồn bã.

Kỳ Nhi thấy bộ dạng nhu mì của nàng cũng không khỏi nảy sinh lòng thương hại.

Nàng bước lên khẽ ôm lấy Lã Lam, nói:

- Nếu tiểu thư thật sự còn nhớ hắc thì hãy trở về Hải Đông, phái người đi hỏi hắc một chút đi.

Chỉ có điều Hải Tây hiện nay dường như không còn nằm trong sự quản lý của hắc nữa, chúng ta muốn phái người tới đó vẫn nên cẩn thận một chút...Tốt nhất là nên liên hệ trước với Chu Giáo úy tại Úc Châu Sơn. Hai năm nay bận nhiều việc chinh chiến, đúng là tin tức Trung Nguyên có chút bế tắc, dù gì cũng nên thăm dò trước thì hơn.

- Vương Thượng, Cao Tướng quân phái người đến nói, một canh giờ sắp tới rồi, có bắt đầu triển khai tấn công không?

Đúng lúc này, bên ngoài quân trướng truyền tới một giọng nữ.

Lã Lam lập tức đứng lên:

- Truyền lệnh, công kích!

Trời đã tối.

Trong lều lớn nổi lên ánh lửa.

Lã Lam dứt bỏ tạp niệm đang định mặc khôi giáp thì lại bị Kỳ Nhi ngăn lại.

- Tiểu thư, thành Ủy Kế chắc chắn sẽ không chịu nổi trận tấn công này. Trận chiến này có Cao tướng quân và Tào tướng quân liên kết, chắc chắn là thắng rồi.

Muội đã mấy ngày nay vất vả rồi, không cần phải đích thân ra chiến đấu nữa, ta sẽ đi thay muội. Khi thắng lợi sẽ lập tức báo muội biết.

- Vậy làm phiền Kỳ Nhi tỷ tỷ rồi.

Kỳ Nhi cười cười sau đó chấp tay ra khỏi lều lớn.

Nàng bảo người hầu chuẩn bị cơm chiều cho Lã Lam, sau đó trèo lên chiến mã, thúc ngựa lao ra khỏi viên môn.

Trong đại trướng trung quân vô cùng yên tĩnh.

Lã Lam bước tới trước một chiếc gương đồng, nhìn mỹ nhân mềm mại trong gương, đột nhiên nước mắt ứa tràn mi...

- Khốn kiếp, huynh thật sự quên muội rồi sao?

Lã Lam độc thoại một mình, lát sau lau nước mắt trên mặt đi.

Nàng ngẩn ngơ một lát, sau đó hít một hơi thật sâu, lại nhìn mỹ nhân trong gương, nhoẻn cười rạng rỡ. Mỹ nhân trong gương cũng cười rạng rỡ!

- Tử Văn đã đi rồi sao?

Trong Tư Không phủ, Biện phu nhân ngồi ngay ngắn trong lầu lác, trên người khoác chiếc áo mỏng, tay cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Một tỷ nữ đứng cung kính bên cạnh, hơi khom người xuống.

- Thế tử đã ra khỏi thành rồi.

- Ủ, vậy người lui xuống trước đi.

Biện phu nhân dứt lời, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, khẽ hỏi:

- Phía bên kia có động tĩnh gì không?

Là tỷ nữ bên cạnh Biện phu nhân nên đương nhiên có thể hiểu ý tứ trong lời nói của phu nhân, “bên kia” là chỉ người nào.

Hoàn phu nhân!

Bên ngoài nhìn vào, Hoàn phu nhân và Biện phu nhân cực kỳ hài hòa.

Nhưng ngầm bên trong, nhiều người lại rất hiểu, hai người như nước với lửa.

Sau khi Tào Phi chết, Biện phu nhân vô cùng nỗ lực đào tạo nhân lực bên cạnh Tào Thực. Trong mắt nàng, Tào Chương đã không thể trông cậy vào được nữa, chỉ hy vọng nó có thể lập được quân công, nắm giữ binh quyền, tương lai có thể sẽ giúp được cho Tào Thực. Đây cũng là lý do mà Biện sau này không hề gây khó khăn cho Tào Chương ở Tây Bắc. Nàng hiểu rất rõ, cái chết của Tào Phi không hề liên quan chút nào tới Tào Bàng. Nàng không hề giận chó đánh mèo với Tào Bàng. Nếu Tào Chương thật sự có thể đến trợ giúp cho Tào Bàng, vậy thì tương lai cũng có thể giành được chút lợi ích với Tào Thực.

Ai ngờ Tào Bàng lại giết Vi Doan!

Tào Tháo bắt Tào Bàng về Huỳnh Dương, không ngờ Tào Chương cũng quay về theo.

Biện phu nhân không hề trách cứ Tào Chương, ngược lại lần này Tào Chương trở về đã mang đến cho nàng niềm vui rất lớn.

Thậm chí ngay cả Tào Tháo cũng vô cùng kinh ngạc: hoàng tu nhi kia trước nay chưa bao giờ thích đọc sách, cầm lấy sách sẽ cảm thấy đau đầu, không ngờ cũng muốn đọc sách rồi!

Dùng lời nói của Tào Chương là: Đọc “Sử nhất Hạng Vô bản kỷ” nên đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đồng thời Tào Chương cũng trở nên rất biết điều. Sau khi gã trở về liền chủ động xin lỗi Biện phu nhân, càng khiến cho Biện phu nhân mừng vui rơi lệ. Hoàng tu nhi này của nàng thật quật cường, không còn ngang bướng nữa. Không ngờ, sau khi từ Tây Bắc trở về lại xin lỗi nàng, Biện phu nhân sao không vui mừng chứ?

Nữ tỳ hạ giọng nói:

- Không hề có hành động gì.

- Ồ?

- Nhưng thật ra Ngũ công tử gần đây có hay ra vào trường thái học bên thần đồng Kinh Châu, được rất nhiều người khen ngợi.

Tư Không cũng rất vui, nói Ngũ công tử học rộng, rất có tiền đồ... Còn hạ lệnh để Chu Bất Nghi làm bạn sách với Ngũ công tử.

Chân mày Biện phu nhân nhướn lên lộ ra sự lạnh lẽo.

Tuy nhiên, sắc mặt nàng lại chợt vui mừng:

- Thế tử đi học ở Huỳnh Dương là một chuyện lớn, ai cũng biết.

Người chuẩn bị chút lễ vật lấy danh nghĩa của ta đưa đến Huỳnh Dương, nói là lễ tạ ơn đã làm phiền Hữu Học nhiều năm, giờ hẳn đang trong lúc khó khăn, không thể lạnh nhạt được. Sau đó người phái người cầm lệnh bài của ta nói cho Vương Thực biết là Tào Bàng ở Huỳnh Dương, phiền y quan tâm nhiều hơn.

478. Chương 522 : Phúc Chỉ

Sắc trời dần âm đạm.

Tào Xung hưng phấn từ trên xe bước xuống, nhảy hai ba bước lên bậc cửa.

- Công tử, phu nhân tìm người.

Một lão gia thần đột nhiên tiến đến ngăn cản Tào Xung.

- Mẫu thân tìm ta?

Tào Xung ngăn ra.

Hoàn phu nhân tìm cậu cũng không phải là điều ngạc nhiên. Mẹ tìm con là chuyện quá bình thường. Nhưng vấn đề là, mẹ phải một người lão gia thần canh giữ ở cửa chỉ để chờ cậu, vậy thì có chút không bình thường. Tào Xung nhảy bén cảm nhận được, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

- Mẫu thân hiện ở đâu?

- Ở thư phòng công tử.

Tào Xung gật đầu không dám do dự vội vàng đi về hướng thư phòng.

Một lát sau, khi cậu đi vào cửa giao viện của thư phòng thì thấy bên trong có ánh đèn, bóng của Hoàn phu nhân lay động bên trong cửa sổ. Tào Xung đi tới cửa, khẽ nâng chốt cánh cửa lên kéo ra, sau đó cất bước đi vào phòng. Dưới ngọn đèn, Hoàn phu nhân đang ngồi quay lưng về phía cậu, đang ngồi bên cạnh thư án, không biết là đang đọc cái gì. Thậm chí ngay cả khi Tào Xung tiến vào, Hoàn phu nhân cũng không quay đầu lại hỏi.

- Mẫu thân...

Bờ vai gầy yếu của Hoàn phu nhân run lên, xoay người lại.

- Thương Thư về rồi đấy à?

- Vâng ạ.

- Lại đi tìm Chu Nguyên Trực à?

Giọng nói của Hoàn phu nhân nghe vô cùng bình thản, cảm giác như không có chút nào vui giận.

Tào Xung do dự một chút, gật đầu, khẽ nói:

- Vâng.

- Để làm gì?

Tào Xung khẽ đáp:

- Bây giờ Thiên Nguyên đang ở trên lầu Dục Tú biên luận cùng Trọng Dự tiên sinh. Trọng Dự tiên sinh bèn làm trước năm bài “Thân giám”, Nguyên Trực không cho là vậy, cho nên đã tranh luận với Trọng Dự tiên sinh. Mẹ, Nguyên Trực quả là có tài biện luận, cuối cùng để cho Trọng Dự tiên sinh làm cho không trả lời được. Hôm nay con ngồi bên cạnh nghe, thu hoạch được rất nhiều. Nguyên Trực tuy có chút cãi bướng, nhưng thật sự là một nhân vật khó lường.

Tào Xung càng nói càng hưng phấn mà không hề thấy Hoàn phu nhân càng lúc càng chau mày.

Trọng Dự tiên sinh, đó là Tuân Duyệt, là huynh trưởng của Tuân Úc, đồng thời cũng là một học giả danh sĩ rất nổi tiếng đương thời.

Phong quan làm Thị Trung, từng được giảng giải tại kinh tiệc Hán Đế từ năm Kiến An thứ ba đến năm Kiến An thứ năm biên soạn “Hán Ký”, là một nhân vật đức cao trọng vọng.

Sau khi biên soạn Hán Ký, Tuân Duyệt thỉnh cầu do tuổi già mà xin từ quan, không đảm nhiệm bất kỳ chức quan gì. Sau đó, ông ta ở nhà dốc lòng biên soạn lịch sử. Vào năm Kiến An thứ tám, ông sáng tác liên tục ra năm bài “Thân giám” đả kích thuyết Tường thụ Sấm vĩ sấm vĩ (sấm là lời đoán lành dữ của các pháp sư thời Tần, Hán; vĩ là một loại sách thần học thời Hán ở Trung Quốc), thậm chí còn chia mũi nhọn chỉ thẳng vào luận điệu Thiên Nhân Hợp Nhất của Đồng Trọng Thư.

Vì thế thường có người tranh luận với Tuân Duyệt, cũng đã thành những việc trọng đại khó có được nhất ở Hứa Đô.

Chỉ có điều Chu Bất Nghi chỉ mới mười bốn tuổi sau khi vào Hứa Đô đã bộc lộ tài năng...

Trước đó cậu ta đã từng tranh luận với Khổng Dung, sau đó lại có một lần tụ họp đã thẳng thắn chỉ vào Ngọa Long Cốc Hồ Chiêu suýt nữa thì dẫn đến sự hỗn loạn.

Mà nay, cậu ta lại tranh luận với Tuân Duyệt, khiến cho Hoàn phu nhân cảm thấy không được hài lòng.

Thấy bộ dạng phẫn chấn của Tào Xung, trong lòng Hoàn phu nhân lại có chút hối hận: để Thương Thư qua lại với tiểu tử không biết che giấu tài năng kia có phải là quyết định sai lầm hay không? Cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, Thương Thư tiếp xúc với Chu Bất Nghi quá lâu, có lẽ đã nhiễm cái tật cuồng sĩ kia. Cuồng sĩ đối với sĩ lâm mà nói có lẽ đó là một loại khí khái, được rất nhiều người khen ngợi.

Mà ví dụ điển hình nhất chính là người tên là Nĩ Hành.

Nhưng Nĩ Hành kia kết cục cuối cùng là gì?

Hơn nữa, tính cách mà nhiễm tật cuồng sĩ cũng không phải là chuyện tốt gì.

Trước đó, Hoàn phu nhân hy vọng thông qua quan hệ với Chu Bất nghi mà tạo được quan hệ với thế tộc Kinh Tương, nhưng hiện giờ, nàng lại cảm thấy Chu Bất Nghi này không biết nặng nhẹ. Tuân Duyệt kia là người như nào chứ? Là đại diện danh sĩ thanh lưu đó! Người không ngờ còn dám chỉ trích một sĩ lâm tài cao như vậy, không sợ Tuân Duyệt tức giận sao, hơn nữa sức ảnh hưởng của sĩ lâm lớn thế nào? Thật không phải là chuyện tốt gì.

Còn về thuyết Sấm Vĩ Tường Thụy, mỗi người một ý.

Tuân Duyệt nhìn nhận như nào tự có đạo lý của ông ta, không tới phiên một đứa trẻ mười bốn tuổi đến khoa tay múa chân.

Nhưng Hoàn phu nhân lại không biết nên đánh giá chuyện này như nào.

Nàng đọc sách nhiều, nhưng thuyết Tường Thụy Sấm Vĩ này cũng không phải là nàng có thể đánh giá thị phi. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tào Xung, Hoàn phu nhân chau mày lại. Một lát sau, nàng mới khẽ thở dài, trầm giọng hỏi:

- Thương Thư, Tào gia ca ca của con từ Tây bắc trở về, đã ở Huỳnh Dương gần nửa năm rồi. Mẹ hỏi con, con đã từng đi thăm hán chưa?

- Việc này...

Tào Xung ngẩn ra, không biết nên trả lời như nào.

Tào gia ca ca, chính là Tào Bằng.

Tào Xung vẫn gọi Tào Bằng là tiên sinh, thế nên khi Hoàn phu nhân nhắc đến “Tào gia ca ca”, cậu lập tức không có phản ứng.

Tuy nhiên, trong lời nói của Hoàn phu nhân, cậu cũng nghe ra chút manh mối.

Gần như là vô tình trong cố ý, Hoàn phu nhân đã xóa nhạt quan hệ thầy trò này đi mà đem vị trí hai người gần như ngang hàng nhau.

Làm như vậy cũng không hề sai.

Tào Bằng và Tào Xung, vốn chính là ngang hàng.

Tào Xung do dự một chút, lắc đầu:

- Chưa từng đi ạ.

- Tiểu Ngải cũng đã lâu chưa tới đây rồi đúng không?

- Vâng!

- Nghe nói các con cãi nhau ?

Tào Xung lập tức kích động, lớn tiếng nói:

- Mẫu thân, chuyện này không phải là lỗi của con, là Tiểu Ngải quá hẹp hòi. Chỉ là vài câu tranh luận thôi mà y chẳng để ý tới con nữa.

- Vậy rốt cuộc là tranh luận như nào?

- Việc này...

Hoàn phu nhân thở dài, nhìn Tào Xung, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thương Thư, con và Chu Bất Nghi đúng là trí tuệ hơn người, mẹ cho con tiếp xúc với nó cũng là để học sở trường của nó, chứ không phải nhiễm tính cuồng sinh của nó. Chu Bất Nghi đả kích Tào gia ca ca của con, bất kể là có lý hay không có lý, con cũng không nên cuốn vào đó. Cần phải biết, Tào gia ca ca dù sao cũng từng dạy học võ lòng cho con, cũng là thầy của con. Cho dù con đồng ý với quan điểm của Chu Bất Nghi cũng không được để lộ nội tâm của con ra. Chu Bất Nghi và Tiểu Ngải xung đột, đó là chuyện của hai đứa nó. Còn con, đáng lẽ lúc ấy nên làm dịu đi mâu thuẫn của hai đứa nó, chứ không phải là ở đó nói thêm vào, khiến cho xung đột tăng lên...

- Nhưng, Nguyên Trực không hề nói sai.

Tào Xung có chút không vui:

- Dịch ngôn, mọi vạn vật đều có âm dương, con người có cao thấp ti tiện. Tiên sinh...Tào gia ca ca quan cấp dưới mà chém quan cấp trên là không đúng. Quân thần, phụ tử, vợ chồng, cường thường đều đã có thiên định. Nếu như người nào cũng giống như Tào gia ca ca vậy, vậy còn đâu là cương thường nữa? Còn Vi Đoan là danh sĩ, mà Vương Mãnh chỉ là thứ dân, sao có thể đánh đồng chứ?

Hoàn phu nhân lập tức yên lặng, không biết nên phản bác thế nào.

Từ lúc Đồng Trọng Thư định ra luật pháp tam cương ngũ thường đến nay thì quân thần phụ tử là đạo lý thiên định, dường như Tào Bằng thật sự là sai rồi. Nhưng Hoàn phu nhân lại mơ hồ có một cảm nhận không tốt, nàng nhắm mắt lại, không tranh chấp với Tào Xung nữa, chỉ trầm ngâm không nói.

Hoàn phu nhân trầm mặc, Tào Xung cũng trầm mặc theo.

Cậu lặng lẽ đứng bên cạnh, không nói gì mà đợi Hoàn phu nhân mở miệng chỉ dạy.

- Thương Thư, tam ca của con hôm nay đã rời khỏi Hứa Đô.

- Ồ?

Tào Xung ngẩn ra, kinh ngạc hỏi:

- Tam ca đi đâu ạ?

Đối với Tào Chương, Tào Xung cũng không có ác cảm gì, chẳng qua lúc này Tào Chương trở về vẫn xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với Tào Xung.

Ngày hôm sau Tào Chương trở về Hứa Đô liền mang theo gia tướng đến thẳng cửa chính của Chu Bất Nghi.

Nếu không phải lúc ấy Tào Xung cũng ở chỗ Chu Bất Nghi, kiên quyết giữ chặt Tào Chương, nếu không thì Chu Bất Nghi đã bị Tào Chương chém một đao rồi.

Bởi vì chuyện này mà Tào Xung vô cùng bất mãn với Tào Chương.

Nhưng dù sao cũng là huynh đệ, Tào Chương cho dù không đúng nên khi Tào Xung nghe Tào Chương sắp rời đi, trong lòng cũng có chút mất mát.

Cậu và Tào Chương đã từng là học trò của Tào Bằng.

Tuy nhiên, cậu học thì học võ lòng từ Tào Bằng, còn Tào Chương lại học võ từ Tào Bằng.

Hoàn phu nhân nói:

- Tam ca con đi Huỳnh Dương, nói là phải đi học ở bên đó. Phụ thân con rất vui mừng, còn khen hấn có tình nghĩa, tiến rất xa...Thậm chí, ngay cả hấn muốn đi Tây Bắc lấy con gái của thương nhân ở đó, cha con cũng đồng ý và cho phép lập làm Bình thê. Thương Thư, con cũng trưởng thành rồi, có một số việc, con còn hiểu rõ hơn mẹ. Từ Văn đi Huỳnh Dương nói là đi học, thật ra là đi cùng Tào gia ca ca của con; năm xưa con cũng đã từng học Tào gia ca ca, sao không đi bái kiến hả?

Trong lòng Tào Xung run lên.

Không biết vì sao, cậu không hề muốn gặp Tào Bằng.

Có lẽ là bởi vì áy náy, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác...Tóm lại, cậu vẫn không chịu đi Huỳnh Dương là không biết đối mặt với Tào Bằng như nào.

Hoặc có lẽ, trong lòng cậu mơ hồ có chút sợ Tào Bằng.

Nhưng nếu mẫu thân đã nói, Tào Xung biết, cậu không thể trốn tránh.

Do dự một chút, Tào Xung khẽ nói:

- Hai ngày nay Nguyên Trục đang biện luận cùng với môn nhân của Ngọa Long Cốc, con muốn đi nghe, sau đó mới đi Huỳnh Dương.

Môn nhân Ngọa Long Cốc?

- Vâng!

Trong lòng Hoàn phu nhân lại không vui.

Ngọa Long Cốc, đó chẳng phải là nơi ở của Hồ Chiêu ân sư Tào Bằng đó sao?

Có lẽ Chu Bất Nghi ăn nói ngông cuồng, đã kích Hồ Chiêu đã bị học trò của Hồ Chiêu biết được, cho nên mới có người đến biện luận với cậu ta.

Nhưng như vậy chẳng phải là càng đối lập với Tào Bằng sao?

Nếu Chu Bất Nghi thua thì còn đỡ, còn nếu cậu ta thắng, vậy thì chẳng phải sẽ càng chọc giận Tào Bằng, cũng không phải là chuyện tốt gì.

- Không được, con không được đi đâu hết, con phải tới Huỳnh Dương.

- Nhưng...

- Thương Thư, trong vòng ba ngày còn phải rời khỏi Hứa Đô.

Hoàn phu nhân trừng mắt, lời nói gay gắt.

Tào Xung chưa bao giờ thấy mẫu thân lại khiển trách gay gắt như vậy, trong lòng cậu sợ hãi run lên, không dám nửa câu phản bác. Nhưng ở sâu trong nội tâm mơ hồ cảm giác không thoải mái. Tuổi của cậu hiện giờ đang là thời điểm nổi loạn, hơn nữa từ nhỏ được cha mẹ yêu thương, thiên tư trí tuệ, đi đến đâu cũng được các vì sao vây quanh, không ai dám tranh luận với cậu, vô tình đã tạo thành cho cậu một tính cách ngạo mạn. Mẫu thân trách cứ như vậy khiến Tào Xung cảm thấy vô cùng ảm ức, đồng thời cũng có cảm giác phần hận khó hiểu...

Phần hận ai?

Cậu cũng không rõ.

Nhưng, cậu thật sự cảm thấy bất mãn.

- Con xin nghe!

- Đi nghỉ sớm đi. Chuyện con đi Huỳnh Dương, mẹ sẽ cho người báo cho cha con biết.

- Vâng!

Tào Tháo hiện giờ không ở Hứa Đô mà đi tới Nghiệp Thành.

Chiếu theo kế hoạch trước đó của Tào Tháo, vào thu sẽ phát động công kích đến Tịnh Châu, chuẩn bị cuối năm giải quyết Cao Can, thu phục Tịnh Châu.

Kha Bì Năng đã đồng ý xuất binh tấn công Đông Tiên Ti.

Từ lúc đó, Yến Du Lệ chắc chắn sẽ triệu hồi ông ta về trợ giúp ba vạn kỵ quân Viên Hy, cũng sẽ khiến cho trận chiến Tịnh Châu của Tào Tháo có bảy phần thắng. Trận huyết chiến Nghiệp Thành năm ngoái đã khiến cho Nghiệp Thành gần như là đồng hoang tàn. Nhưng bởi vì vị trí đặc thù của nó mà đầu năm Tào Tháo hạ lệnh tu sửa Nghiệp Thành, di chuyển mười ba ngàn hộ từ các nơi đến định cư ở Nghiệp Thành. Hiện giờ, Nghiệp Thành đã xây dựng cải tạo xong, di dân cũng đã đến.

Tào Tháo đi Nghiệp Thành là để ổn định dân tâm, bắt tay vào việc dụng binh với Tịnh Châu.

Cuối mùa hè năm Kiến An thứ mười vô cùng nóng bức khó chịu.

Phố Dục Tú phồn hoa đột nhiên vang lên những tiếng trống trận khiến nhiều người chú ý.

Phố Dục Tú là đường phố phồn hoa nhất của Hứa Đô, gần giống như đường phố dành cho người đi bộ của đời sau.

Nó thuộc bên ngoài Dục Tú Môn, xung quanh đều là nơi ở của các nhân vật ẩn sĩ nổi tiếng, vương tôn quý tộc. Cho nên, những cửa hàng buôn bán trên đường ở đây đều là những thương phẩm cực kỳ xa hoa quý báu.

Một tòa lầu các cao ba tầng lầu treo dải lụa màu hồng.

Trên bảng hiệu màu đen có hai chữ: Phúc Chỉ. Phúc Chỉ, là cái gì?

Không ai biết, nhưng có người phát hiện, dưới bảng hiệu kia rõ ràng có đề tên Khổng Dung. Nói cách khác, hai chữ này là do Khổng Dung đề bút, lập tức khiến nhiều người hứng thú.

Trong lầu các, các nữ hầu ăn mặc đồng phục màu thủy lam.

Những nữ nhân này rất rõ ràng là đã được đào tạo chuyên môn, lúc giơ tay nhấc chân đều toát lên khí độ học tử, rất có khí chất. Quan trọng hơn là, những nữ tử này ai cũng xinh đẹp, có khí chất đọc sách khiến nhiều người ra vào lầu các nảy sinh hứng thú dừng lại để coi.

- Lầu Phúc Chỉ này rốt cuộc là làm cái gì?

Những học trò đang học trường trung học của thái học viện vẻ mặt toát lên sự nghi hoặc.

- Vào xem đi, chẳng phải sẽ hiểu rõ ngay sao?

- Đúng vậy, vào xem đi!

Mọi người cất bước đi vào lầu các, thấy trong đại sảnh lầu các ở ngay giữa là một quầy, xung quanh được đặt một giá sách.

Trên giá sách là hàng chồng giấy tỏa ra hương thơm mát.

Một nữ hầu xinh đẹp tiến lên trước, cung kính nói:

- Các vị tiên sinh, hôm nay tiểu điểm khai trương, các tiên sinh là những khách nhân sẽ được phát một phiếu ưu đãi tám phần trăm, mời đi thăm quan, nếu như có câu hỏi gì, xin cứ hỏi tiểu tỳ. Tiểu tỳ có số hiệu là 8, hy vọng có thể khiến cho các tiên sinh thoải mái mua sắm một lần.

Một học sinh trường thái học viên ngạc nhiên hỏi:

- Tóm lại là các người bán gì ở đây?

- Tiên sinh, tiểu điểm là lầu Phúc Chỉ, đương nhiên là bán giấy.

- Phúc Chỉ?

Học sinh trường thái học càng kỳ lạ, vội vàng mở miệng hỏi.

- Mời tiên sinh đi theo ta.

Tỳ nữ kia cung kính dẫn học sinh trường thái học đi đến một giá sách trước mắt, thấy trên đó bày đủ loại giấy các cỡ lớn nhỏ không giống nhau.

Có tập giấy thông thường bên trái, còn có giấy day giấy dẫu, còn có rất nhiều loại giấy khác mà các học trò chưa từng thấy bao giờ.

- Đây là...

- Đây là do chủ nhân chúng ta thiết kế ra, chế tạo ra một loại giấy mới.

Xem tên của chủ nhân người ta, thì thấy hai chữ Phúc Chỉ là hiểu. Mời tiên sinh xem, đây là chủ nhân nhà ta chọn dùng loại giấy Mạnh ngôn làm bằng vỏ cây dâu được chế tạo ban đầu, trải qua cải tiến thì sau đó trở thành giấy phúc da dâu, chất giấy cứng cõi, có tính giữ ẩm, giữ được lâu, có thể thích hợp dùng cho kẻ ước, công văn.

Mạnh ngôn dâu da, mỗi một trăm cân có thể chia làm trăm xấp, mỗi xấp là hai mươi lăm tờ.

Mà giấy phúc dâu da phúc của chủ nhân nhà chúng ta, mỗi một trăm cân có thể chia làm tám trăm xấp, mỗi một xấp là năm mươi tờ. Nói cách khác, sức nặng giấy ngang nhau, chúng ta có thể chia làm bốn phần, nhưng chất giấy rất tốt. Đồng thời giá cả rẻ hơn giấy Mạnh ngôn dâu da gấp năm lần.

Giấy Mạnh ngôn, khởi nguyên từ thời kỳ Tần Hán.

Những năm cuối Đông Hán, giấy day và giấy dâu rất nổi danh, chủ yếu tập trung ở khu vực Ly Thạch Tịnh Châu.

Bởi vì công nghệ phức tạp, hơn nữa chi phí chế tác vô cùng đắt, rất ít người có thể sử dụng. Ở chợ, một xấp giấy Mạnh ngôn dâu da có giá trị năm quan tiền, có thể nói là cực kỳ sang quý. Rất nhiều người chỉ nghe đến cái tên Mạnh ngôn dâu da mà chưa được dùng bao giờ, chính là bởi vì giá cả quá cao làm người ta không dám mua dùng.

Đầu Đông Hán, Mạnh ngôn dâu da đã trở thành một loại cống phẩm.

Mỗi một xấp giấy một trăm tờ có giá trị tám quan, nhưng giá cả của Mạnh ngôn dâu da so với giấy cao tả bá cao gấp hai lần.

Nhiều học trò nghe là bán giấy lập tức ủ rũ. Người nói người buôn bán giấy thì buôn bán giấy, cần gì phải làm ra nhiều lời như vậy?

Nhưng sau khi nghe nữ hầu số 8 kia giảng giải chuyên nghiệp thì hứng thú tăng lên rất nhiều.

Phải biết rằng, từ sau khi Thái Luân tạo ra giấy, tuy rằng chi phí làm giấy đã giảm đi khá nhiều, nhưng người bình thường vẫn khó mà mua được.

Một học trò trường thái học nhận lấy tờ giấy da dâu trong tay, liền cảm thấy rất khác biệt.

- Giấy tốt!

Gã khê khen một câu.

Có lẽ người này gia cảnh giàu có nên không chút do dự mua mười xấp giấy da dâu.

- Cô nương, ở đây còn có loại khác không? Loại phúc giấy da dâu này rất thích hợp dùng cho công văn và kẻ ước, nhưng loại dùng cho những học trò như chúng ta...

Học trò kia không kìm nổi mở miệng hỏi.

Nữ hầu kia cười tươi như hoa, liên tục gật đầu:

- Các tiên sinh, mời đi theo ta.

Giấy ở trong lầu Phúc Chỉ này vô cùng đa dạng, khiến người xem hoa cả mắt, nếu như không có người đi bên cạnh giải thích thì e rằng khiến mọi người u mê rồi.

Dựa theo sự giảng giải của nữ hầu, phúc giấy trong lầu có hơn mười loại lớn dùng cho kẻ ước công văn, thi họa, ghi chép sổ sách...

Mỗi loại lớn lại được phân chia làm nhiều thể loại nhỏ. Ví dụ như giấy viết thư này có hơn mười thể loại, có thể dựa vào đối tượng khác nhau mà sử dụng loại giấy khác nhau. Ví dụ, đối với những người không có địa vị cao trong xã hội, có thể dùng giấy day nhuộm vàng, còn đối với người ngang hàng, có thể dùng loại giấy hoa tiên (một thứ giấy khổ nhỏ mà vẽ màu đẹp dùng để viết thơ từ cho lịch sự gọi là giấy hoa tiên, vì thể mới gọi thư từ là tiên); đối với người có địa vị khá cao, có thể dùng loại giấy Tuyên Thành. Đối với nữ tử, có màu tiên, đối với nam tử, có tổ tiên...vân vân...đủ mọi chủng loại, học trò trường thái học nghe mà

choáng váng đầu óc. Không ít học trò trường thái học như ma xui quỷ khiến quyết định mua các loại giấy, từ mấy chục tiền đến vài quan thậm chí đến mấy chục quan một xấp giấy, xếp chồng lên nhau.

Đến tính tiền khi, các học trò này nhìn những tờ giấy này mà tròng mắt cứng lưỡi.

- Nhiều như vậy, sao ta cầm về được?

- Các tiên sinh không cần lo lắng, tiểu điểm phục vụ đưa hàng về tận nơi, trong điểm có xe có thể giúp các tiên sinh đưa hàng về nhà.

- Vậy, có mất thêm phí không?

Nữ hầu mỉm cười:

- Không, đây là bổn phận của tiểu điểm.

Ngay khi các học trò trường thái học hài lòng rời đi, một nhóm khách nhân khác đi vào lầu các.

Từ trang phục kia có thể nhận ra thân phận khách nhân kia khác với học trò trường thái học. Vì thế lập tức có nữ hầu đi ra trước:

- Mấy vị đại nhân khí độ phi phàm, vừa nhìn là biết không phải người bình thường, trong tiểu điểm có các loại giấy để các đại nhân lựa chọn...nữ hầu sẽ phục vụ các ngài.

Mấy vị khách nhân ngẩn ra rồi lộ vẻ tán thưởng.

479. Chương 523 : Món Lợi Kéch Sù

Nháy mắt, Tào Bàng đến Huỳnh Dương đã gần nửa năm.

Cuối xuân qua đã lâu, nay đã vào giữa mùa thu, trời dần chuyển lạnh. Nói chung, năm Kiến An thứ mười này không tính là mưa thuận gió hòa lắm, đặc biệt Thanh Châu từ đầu năm cho đến khi vào hạ, một số nơi đã xảy ra bệnh dịch. Đến khi vào thu, lưu dân ở Thanh Châu suýt chút nữa gây ra bạo loạn lớn. Cũng may là Tào Tháo sớm đã có chuẩn bị, lệnh cho thứ sử Từ Châu là Từ Lý vận chuyển rất nhiều vật tư từ Hải Tây đến ổn định tình hình ở Thanh Châu. Tuy mùa màng không được tốt lắm nhưng dù sao thiên tai cũng không xảy ra, cũng coi như là chuyện tốt.

Hải Tây phát triển càng lúc càng nhanh.

Sự phát triển của Hải Tây đã vượt xa khỏi Lương Hoài, dần dần biến nơi này thành vùng đất phì nhiêu, thịnh vượng.

Đầu năm, Tào Tháo đã hạ lệnh trùng tu ba con sông lớn ở Lương Hoài là Mạt Thủy, Tự Thủy và Du Thủy, đồng thời thúc đẩy Lương Hoài phát triển mạnh mẽ hơn nữa.

Giữa mùa hạ, Tào Tháo lại hạ lệnh mở sông ở giữa Tự Thủy và Tứ Thủy, thông hai con sông này. Y lại lệnh cho thứ sử Dự Châu là Mãn Sủng bắt tay thiết kế đường sông nối liền Tứ Thủy và Hồng Câu Thủy. Đồng thời, y lại lệnh cho thái thú Lương quận là Trịnh Hồn cùng tham gia thiết kế, phụ trách đốc thúc công trình.

Trịnh Hồn vốn là thứ sử thành Lương Châu.

Nhờ có xuất thân và tài hoa, cuối cùng hắn được Tào Tháo phong cho làm thái thú một quận.

Lương quận là nơi nhất định phải đi qua giữa Tứ Thủy và Hồng Câu Thủy. Địa hình tương đối phức tạp, nên nhiệm vụ này cũng khá nặng nề.

Theo kế hoạch của Tào Tháo, hai con sông này nhất định phải được thông với nhau.

Đến lúc đó, của cải khu vực bên sông sẽ theo con đường sông mới xây dựng này ùn ùn đổ về Trung Nguyên, nhờ thế giá hàng ở Trung Nguyên sẽ được khống chế tốt hơn, giúp khôi phục dân sinh. Nhưng việc dựng sông này không thể chỉ làm một lần là xong. Đám người Tuân Úc trừ tính rằng công trình lớn như thế, gần như xuyên qua ba châu, sẽ cần phải hao tổn rất nhiều tài lực, vật lực và nhân lực. Nhưng một khi được xây

dựng thành công, thành quả sẽ rất lớn. Chính vì thế, ban đầu vốn bọn họ không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận. Tuân Úc ước tính việc này phải mất mười năm mới hoàn thành.

Đây chính là khởi điểm của Đại Vận Hà!

Khi Tào Bằng nghe được tin này, hấn không khỏi cảm khái.

Sự phát triển của Lương Hoài đã vượt xa dự đoán của Tào Bằng.

Tài nguyên của Lương Hoài nay đã tăng đến chóng mặt, đã trở thành nền tảng của cải của Tào Tháo. Chuyện ngẫu nhiên năm đó nay lại gây ra biến hóa to lớn như thế. Trong lịch sử, Lương Hoài ít nhất cũng phải đến thời Lương Tấn, khi nam bắc giằng co mới phát triển, nào ngờ nơi này lại thay đổi sớm như thế. Địa hình Từ Châu phức tạp, nếu không xây dựng, cải tạo Đại Vận Hà ắt sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này. Kênh đào xây xong, Từ Châu và Trung Nguyên sẽ càng thêm gắn bó. Sức ảnh hưởng của Đại Vận Hà theo thời gian hay đổi cũng sẽ ngày càng tăng lên!

Tào Tháo quả không hổ là người hùng tài thao lược!

Hơn nữa, y cũng không phải Dương Quảng xây kênh đào trong lịch sử kia, cho nên khi thực hiện kế hoạch này, y hết sức cẩn thận, chính vì thế cũng không bị hao tiền tốn của quá nhiều.

Tuân Úc cho rằng nên việc xây kênh đào nên bắt đầu thực hiện từ cuối thu hàng năm cho đến hết mùa đông.

Giai đoạn này cũng là khi hầu hết nhân lực đều không cần dùng đến, sẽ không ảnh hưởng đến vụ xuân cày bừa hàng năm.

Khoảng thời gian bốn đến năm tháng hàng năm sẽ dành để hoàn thiện công trình. Sau mười năm, mạch máu kinh tế này sẽ theo đó mà xuất hiện.

Nếu chuyện đúng như dự tính, tương lai sẽ phát triển như thế nào?

Tào Bằng không khỏi xúc động!

Nhưng hấn cũng chỉ có thể xúc động mà thôi.

Hải Tây đã không còn mấy quan hệ với hấn nữa.

Hám Trạch chính thức chuyển từ vị trí Hải Tây lên làm tòng sự Lương Châu. Một tháng trước, y đã chạy tới Lương Châu nhậm chức, phò tá cho Tào Cấp.

Kể từ khoảnh khắc Hám Trạch nhậm chức vụ mới này, dấu ấn của Tào Bằng ở Hải Tây đã hoàn toàn biến mất.

Ngoài thủy sư đóng quân ở núi Úc Châu còn có chút quan hệ với Tào Bằng ra, toàn bộ vùng đất Hải Tây đã không còn nằm trong sự khống chế của hấn nữa.

Nhưng Tào Bằng không hề tiếc nuối.

Bởi vì hấn có thể nhận ra rằng trong tương lai hai mươi năm tới, Hải Tây sẽ không thể phát triển quá lớn được nữa.

Dù sao, Giang Đông vẫn còn nằm trong tay của Tôn Quyền. Sức ảnh hưởng của Lương Hoài nếu không thể lan rộng ra hướng đông nam, thì ắt sẽ dừng lại ở Trường Giang và khu vực phía bắc.

Với khoa học kỹ thuật còn nhiều hạn chế, kinh tế không thể chuyển hướng phát triển từ lục địa sang hàng hải được.

Thời đại đại hàng hải vẫn còn rất xa xôi, sức ảnh hưởng của Hải Tây vì thế cũng càng ngày càng có thêm nhiều hạn chế. Trừ phi có kỹ thuật hàng hải tiên tiến xuất hiện, trừ phi có kỹ thuật tạo thuyền tiên tiến xuất hiện, trừ phi Tào Tháo có thể thu phục vùng đất Giang Đông.

Trong ba điểm này, chuyện đơn giản nhất e rằng chính là thu phục Giang Đông.

Trong ba điểm này, hai điểm trước còn cần một khoảng thời gian rất dài nữa.

Dù sao Tào Bằng cũng không phải là người thông tỏ mọi sự, hẳn cũng không hiểu rõ kỹ thuật hàng hải và kỹ thuật tạo thuyền. Trên thực tế, chuyện Chu Thương tập trú ở núi Úc Châu, xây dựng thủy quân vẫn còn có nhiều dị nghị trên triều đường. Chu Thương là giáo úy Thủy quân, nhưng số thuyền trong tay y cũng không nhiều lắm. Chuyện này Tào Bằng cũng không còn cách nào khác! Hắn chỉ có thể dốc hết sức tranh thủ càng nhiều thuyền cho Chu Thương càng tốt.

-Thật không ngờ món ngành nghề sản xuất văn hóa này lại thu lợi kék sù như thế!

Tào Bằng ngồi trong thư phòng, nhìn báo cáo từ Hứa Đô đưa tới mà liên tục lắc đầu, cảm khái.

Đúng vậy, Phúc Chỉ lâu ở Hứa Đô là do Tào Bằng xây dựng.

Qua sáu năm, Hoàng Nguyệt Anh được Hoàng Thừa Ngạn trợ giúp, dựa trên các ý tưởng lúc trước của Tào Bằng cuối cùng đã chế tạo ra rất nhiều trang giấy khác nhau. So với giấy vốn có, giá của Phúc chỉ rẻ hơn nhiều, lại tiện lưu truyền trong dân gian. Sau khi Tào Bằng trở về Huỳnh Dương, biết được Hoàng Nguyệt Anh tạo giấy thành công, liền lập tức nảy ra một ý tưởng kỳ diệu.

Bán giấy!

Hắn phải nghĩ cách tăng cường chất lượng trang giấy, để giấy được phổ biến khắp nơi.

Đây là một chuyện hết sức quan trọng. Trong lịch sử kế thừa văn minh, sự mở rộng và thông dụng của trang giấy rõ ràng là một điểm quan trọng then chốt. Trước đây, vì chi phí làm giấy quá đắt đỏ, sau ba trăm năm Nam Bắc triều thời Lương Tấn, trang giấy mới được sử dụng rộng rãi. Mà nay, chuyện Tào Bằng cần làm chính là đẩy nhanh sự thông dụng của trang giấy, có thể mới thúc đẩy kế hoạch kế tiếp của hắn phát triển được.

Chỉ có điều Tào Bằng thật sự không ngờ rằng Phúc Chỉ lâu lại mang đến lợi nhuận lớn đến không tưởng như thế.

Cũng vì thân phận đặc biệt, Tào Bằng không trực tiếp ra mặt mà ủy thác cho Bộc Dương Khuê đến phụ trách mở Phúc Chỉ lâu ở Hứa Đô. Đối với chuyện kinh doanh này, Tào Bằng vẫn làm như trước, liên hệ với đám người Tào Hồng. Nhưng lần này, đám người Tào Hồng lại không có hứng thú.

Rồi sau đó, Tào Bằng và Trần Quân cùng bắt tay với Tuân Diễn.

Qua mối quan hệ với Tuân Diễn, Tào Bằng bắt đầu hợp tác với vị danh sĩ đang nghỉ dưỡng ở Toánh Xuyên là Chung Diêu.

Qua một tháng thử mở rộng, Phúc Chỉ lâu đã thu hoạch lớn bất ngờ. Mười ngày sau khi Phúc Chỉ lâu chính thức bắt đầu đi vào hoạt động, Bộc Dương Khuê thông qua mối quan hệ của y với trường Thái học viện mà kiếm được đơn đặt hàng lớn, cung cấp giấy cho trường Thái học viện.

Bất ngờ, Thượng Thư phủ cũng đặt đơn ở Phúc Chỉ lâu.

Thượng Thư phủ đặt hàng rất nhiều giấy Tang bì cùng các loại giấy viết thư dùng để soạn thảo công văn.

Ba ngày trước, thư viện lớn nhất ở Dự Châu cũng chính là thư viện Toánh Xuyên kia đặt đơn hàng ở Phúc Chỉ lâu, đặt hàng mua giấy.

Đơn hàng ở mỗi vùng và tổ chức đều không giống nhau.

Ví như đơn đặt hàng của Thượng Thư phủ dùng giấy Tang bì để viết thư là chính. Giấy viết thư dùng để trao đổi công việc, còn loại giấy còn lại dùng để lập kế ước, công văn, giá cả tương đối đắt đỏ. Còn thư viện chủ yếu để cho học sinh sử dụng. Trường Thái học viện đặt hàng phần lớn là loại giấy Ngạnh Hoàng và Nhiễm Hoàng loại trung, còn có chút ít giấy Thiếu Lượng Ngự Tử và Lãnh Quang Tiên. Còn thư viện Toánh Xuyên là thư viện tư nhân mang tính khu vực rõ nét, chủ yếu sử dụng loại giấy Tang Ma, giá tương đối rẻ nhưng vì nhu cầu dùng ở thư viện Toánh Xuyên rất lớn, cho nên đây cũng là vụ mua bán lớn.

Trần Quân đã phái người đến cùng bàn chuyện mở Phúc Chỉ lâu ở Trường An với Tào Bằng.

Nghe nói, Tào Hồng hết sức ảo não, lợi nhuận lớn như thế mà để mất, thật khiến y giậm chân đấm ngực.

Tào Bằng đã bắt đầu kế hoạch, chờ đến đầu xuân năm sau, hắn sẽ bắt đầu xây dựng ba tòa nhà Phúc Chỉ lầu lớn ở Lạc Dương. Đến lúc đó, lợi nhuận sẽ còn lớn hơn nữa.

Xưởng tạo giấy cũng đã được xây dựng xong, có thể bắt đầu sản xuất.

Công xưởng nằm ở phía tây Hà Nhất xưởng. Xưởng tạo giấy dựng lên, kéo theo cả ngàn lưu dân đến, xóa tan tình trạng đất đai hoang vu của Huỳnh Dương. Đối với thái thú Vương Thực của Huỳnh Dương thì xưởng tạo giấy ra đời chẳng những có thể làm nguồn thuế của Huỳnh Dương dồi dào hơn, mà còn giúp nơi này thoát khỏi cảnh hoang vu, dân cư thưa thớt. Ngay đến những người khó tính nhất cũng phải vỗ tay hoan nghênh.

Món lời văn hóa ketchup, đây đích thực là món lời văn hóa ketchup!

Tào Bằng dự tính, sau khi xưởng khởi công, mỗi tháng hắn sẽ thu được cả ngàn quán tiền lời. Hơn nữa, đây mới chỉ là bước đầu. Một khi Phúc Chỉ lầu được xây dựng ở khắp nơi sau này, xưởng sẽ càng mở rộng hơn, lợi nhuận sẽ càng kinh người hơn nữa.

Hai người Bộc Dương Dật và Lục Mạo ngồi một bên, sau khi xem xong báo cáo cũng không khỏi xúc động.

Tào Bằng này phải chăng có bản lĩnh hóa dở thành hay?

Tào Bằng đứng lên, đuổi đuổi người, chợt hỏi:

-Tử Chương, phía bên Giang Đông tình hình thế nào?

-Trước đó vài ngày, huynh trưởng đã gửi thư nói Chu đô đốc ở Sài Tang đang điều binh khiển tướng nhưng mục tiêu cụ thể thì hiện tại vẫn chưa rõ.

Quả nhiên Chu Du có hành động!

Tào Bằng bật cười.

Hà Bắc sắp được dẹp yên, vận mệnh của thiên hạ này dường như càng lúc càng khó đoán.

Tào Bằng biết Tôn Quyền và Chu Du tuyệt nhiên sẽ không ngồi yên nhìn Tào Tháo thống nhất phương Bắc. Bọn họ sẽ nghĩ ra đủ cách để kéo dài thời gian thống nhất phương Bắc, tranh thủ chuẩn bị thêm. Đại thế thiên hạ hợp lâu ắt phân, phân lâu ắt hợp. Chuyện này không ai có thể ngăn cản được. Kể từ sau loạn Khăn Vàng, chư hầu cắt cứ, đến nay đã hai mươi năm trôi qua. Nếu Tào Tháo thống nhất phương bắc, thế cục càng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ có điều, không biết đến khi nào Tào Tháo mới có thể chấm dứt trận chiến ở phương Bắc này?

Tào Bằng chợt nghĩ tới một chuyện, thoáng biến sắc.

-Tiểu Dật, chừng nào người trở về?

Bộc Dương Dật nói:

-Chậm nhất ngày kia ta sẽ trở về Hứa Đô.

-Vậy thì người giúp ta mang một phong thư đưa cho Trương Cơ tiên sinh. Nhờ y khi nào có thời gian đến khám bệnh cho Phụng Hiếu một chút, xem sức khỏe của ông ấy thế nào.

Bộc Dương Dật ngăn ra:

-Quách Tế Tửu không khỏe sao?

-Ha ha, không phải, chỉ là kiểm tra chút thôi.

Khi Quách Gia còn trẻ, từng dùng ngũ thạch tán quá liều nên thân thể suy yếu.

Tuy được Đồng Hiếu phát hiện kịp thời, ngăn ông dùng ngũ thạch tán, nhưng chung quy vẫn xuất hiện ít bệnh. Giờ Tào Tháo lại sắp hưng binh.

Tào Bằng mơ hồ nhớ rõ khi Quách Gia đang đi chinh phạt phương Bắc thì mắc bệnh mà chết, khiến Tào Tháo thương tiếc khôn nguôi.

Bất kể là kiếp trước Tào Bằng vốn yêu thích Quách Gia hay ở kiếp này hai người có quan hệ thân thiết, Tào Bằng đều cảm thấy hẳn nên chú ý một chút đến người này. Dù sao, hẳn cũng không nhớ rõ rốt cuộc Quách Gia ốm chết năm nào. Tuy rằng hẳn có ấn tượng mơ hồ là Quách Gia mắc bệnh truyền nhiễm trong cuộc Bắc phạt nhưng giờ Tào Tháo còn đang mưu tính Cao Can. Chứng bệnh này của Quách Gia cũng không thể ngày một ngày hai mà thành, ắt phải có quá trình ủ bệnh. Chuyện Quách Gia mắc bệnh truyền nhiễm khi chinh phạt Liễu thành nói không chừng mầm bệnh vốn đã xuất hiện từ trước cũng nên.

Phòng trước vẫn hơn!

Tào Bằng không muốn Quách Gia lặp lại mệnh số trong lịch sử.

-Đúng rồi, có chuyện này không biết ta có nên nói không.

-Chuyện gì?

Lục Mạo do dự một chút, thấp giọng nói:

-Công tử có biết người tên là Chu Bất Nghi không?

-Đương nhiên biết.

-Gần đây người này rất nổi tiếng ở Hứa Đô. Tuổi của gã tuy nhỏ nhưng đúng là có khả năng hùng biện. Trước đây, người này đã liên tục tranh luận với đám người Văn Cử công, Trọng Dục công, thanh danh hết sức vang dội. Gần đây, gã dường như có ý nhắm vào công tử. Đặc biệt, mới lúc trước, gã đã công khai khiêu khích Hồ công, gây ra phản ứng không nhỏ. Kẻ này dường như có ý thù địch với công tử. Hơn nữa, sau lưng gã hình như còn có Ngũ công tử làm chỗ dựa, lời nói hết sức kiêu ngạo, rất nhiều người cảm thấy bất mãn. Nghe nói, môn hạ Chu Kỳ của Hồ công ít ngày nữa sẽ đến Hứa Đô, muốn cùng tranh biện với Chu Bất Nghi này. Trước đây, Chu Bất Nghi đã thắng một lần, nếu lại thắng tiếp, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho Hồ công mà thôi.

Tào Bằng nghe thấy thế không khỏi nhíu mày.

Hành động của Chu Bất Nghi hẳn có nghe qua.

Dù sao Huỳnh Dương cũng chỉ cách Hứa Đô một, hai ngày đường, có tin tức gì Tào Bằng đều có thể nhận được rất sớm.

Những trò khiêu khích của Chu Bất Nghi, Hồ Chiêu không phải không biết. Ông thậm chí còn phái người đến Huỳnh Dương, nghiêm cấm Tào Bằng tham dự. Xét theo đẳng cấp của Hồ Chiêu và Tào Bằng mà nói, hành động của Chu Bất Nghi rõ ràng là muốn giẫm lên vai bọn họ, để thanh danh của gã ngày càng vang dội hơn mà thôi. Nếu Hồ Chiêu ra tay hay Tào Bằng ra tay, cho dù có thắng cũng chỉ là chuyện bình thường. Nếu không khéo còn bị người nói là ỷ lớn bắt nạt nhỏ.

Trước đây, Khổng Dung đã từng bị Chu Bất Nghi khiêu chiến, đã từng xảy ra chuyện như vậy.

Hồ Chiêu gửi thư cho Tào Bằng, nói: “Tránh tranh cãi với gã, cứ để mặc gã!”

Thái độ của Hồ Chiêu cũng hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của Tào Bằng. Chu Bất Nghi ư? Thần đồng tài hoa của Kinh Châu ư?

Hừ!

Trong mắt Tào Bằng, hành động của gã chẳng khác gì của thằng hề đang nhảy nhót cả.

Gã cũng giống như miếng cao dán, dính vào phải gỡ theo một mảng da. Tuy không rõ dụng tâm của tên tiểu tử này là gì, nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được sự hiểm ác của gã. Người này tuyệt không đơn giản là giao lưu học thuật như vẻ ngoài, chắc chắn còn có dụng ý khác.

Hồ Chiêu có thể bỏ qua cho Chu Bất Nghi.

Nhưng học sinh của ông thì chưa chắc đã dễ dàng khoan thứ như vậy.

Đặc biệt, trước đó còn thua một lần, môn nhân Ngọa Long Cốc sao có thể chịu để yên được?

Chu Kỳ là đệ tử của Hồ Chiêu.

Người này nhập môn sớm hơn Tào Bằng, nhưng nếu xét về địa vị, y vẫn phải tôn Tào Bằng làm sư huynh. Năm đó, khi Tào Bằng đi học ở Ngọa Long Cốc có quan hệ khá tốt với Chu Kỳ. Nhưng khi đó, Chu Kỳ mới chỉ là đệ tử của thư viện, chứ chưa thực sự là môn hạ của Hồ Chiêu. Mà nay, Tào Bằng nổi danh, Chu Kỳ cũng dần được đám danh sĩ chú ý. Lần này, y tới Hứa Đô biện luận với Chu Bất Nghi, e là sẽ dốc toàn lực vì Hồ Chiêu.

Tào Bằng trầm ngâm một lát, hỏi:

-Chu Kỳ hiện đang ở đâu?

-Nghe nói đang quanh quẩn ở thư viện Toánh Xuyên.

Tào Bằng lập tức ra khỏi phòng, trầm giọng quát:

-Khương Quýnh.

-Có mặt tướng.

-Lập tức dẫn người đi tới thư viện Toánh Xuyên, tìm một người tên Chu Kỳ. Bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải mời được người đó về đây!

480. Chương 524 : Tiểu Nhân Khó Dò

Chu Bất Nghi là một nhân vật không có lai lịch rõ ràng, mới mười bốn tuổi đầu, tài hoa hơn người, rất có năng khiếu hùng biện.

Nhưng Tào Bằng lại không có chút ấn tượng nào về một người như vậy. Ít nhất, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, người này không hề có chút gì nổi bật.

Gã là thần đồng của Kinh Châu, bắt ngờ lặn lội đến sinh sống ở Hứa Đô.

Người này ngay từ đầu đã không hề che giấu thái độ thù địch với Tào Bằng.

Nghe nói Chu Bất Nghi là con cháu thế tộc, cữu phụ là Lưu Tiên, hưởng dự Kinh Tương. Nhưng vấn đề là theo quy củ thời Đông Hán, tên tự có một chữ là quý, có hai chữ lại là tiện. Chu Bất Nghi không phải là tên tự của gã, tên tự của gã là Nguyên Trực. Nói cách khác, Chu Bất Nghi là tên thật của gã.

Gã là một thiếu niên có lai lịch bí ẩn, và là con cháu thế tộc có tiện danh.

Tào Bằng suy nghĩ cả trăm lần vẫn không thể hiểu nổi Chu Bất Nghi này rốt cuộc là người như thế nào?

Sau khi tiễn chân Lục Mạo và Bộc Dương Dật, Tào Bằng ngồi một mình trong thư phòng. Càng nghĩ hần càng cảm thấy nghi ngờ lai lịch của Chu Bất Nghi.

Nhưng thân thể của gã lại rất rõ ràng, không có bất cứ điểm gì đáng ngờ.

Khẽ xoa hai gò má, Tào Bằng đứng dậy, mới phát hiện không biết trời đã tối từ bao giờ.

Châm ngọn đèn lên, hần bước ra khỏi thư phòng, đứng trên cửa hiên nhìn cúc nở rộ giữa thu, khẽ xuýt xoa rồi xoay người đi theo hành lang dài. Từ giây phút đầu tiên khi nghe về người tên Chu Bất Nghi này, Tào Bằng đã chú ý thăm hỏi tin tức. Theo Hoàng Nguyệt Anh nói thì thật ra nàng có biết danh hiệu Lưu Tiên, nhưng nàng lại không rõ lắm về người tên Chu Bất Nghi này. Cũng khó trách, khi Hoàng Nguyệt Anh rời khỏi Giang Hạ, Chu Bất Nghi mới chỉ năm, sáu tuổi mà thôi. Dĩ nhiên nàng đâu thể có ấn tượng về người này được. Cho nên, nàng cũng không thể giúp Tào Bằng được mấy.

Tào Bằng lại phái người đi tới Dĩnh Âm, thỉnh giáo Hoàng Thừa Ngạn.

Đồng thời, hần cũng hỏi thăm đám người Từ Thứ, Bàng Thống, muốn khai thác chút tin tức từ bọn họ.

Từ những gì Hoàng Thừa Ngạn nói, Tào Bằng lần nữa xác nhận tin đồn về Chu Bất Nghi. Năm Kiến An thứ năm, Hoàng Thừa Ngạn rời khỏi Kinh Châu. Lúc ấy, Chu Bất Nghi mới tám tuổi đã nổi tiếng thông minh, có chút danh tiếng ở Linh Lăng. Nhưng bởi vì Giang Hạ và Linh Lăng cách nhau khá xa, hơn nữa, lúc ấy gã vẫn còn nhỏ, nên dù có chút danh tiếng nhưng vẫn không quen biết Hoàng Thừa Ngạn. Dù

sao, tuổi tác hai người cũng chênh lệch rất nhiều. Bằng vào thân phận và địa vị của Hoàng Thừa Ngạn lúc đó, sao lão có thể chú ý đến một tiểu hài tử tám tuổi đây? Chỉ e là tiểu hài tử này phải là một người cực kỳ trí tuệ.

Có điều Hoàng Thừa Ngạn nói sẽ tìm cách hỏi thăm tin tức giúp hẳn xem sao.

Nhưng đó cũng không phải chuyện có thể hỏi ra ngay được. Dù sao, Hoàng Tổ đã chết, Hoàng Biếm đã đi xa. Hoàng thị ở Giang Hạ đã không còn lớn như trước nữa, muốn hỏi thăm tin tức cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Đồng thời, năm Kiến An thứ bảy, Bàn Đức Công đã vào núi Lộc Môn lánh đời, rất ít khi xuất hiện. Nếu có thể tìm được Bàn Đức Công, có lẽ sẽ nắm được chút tin tức. Đáng tiếc là không ai biết giờ lão đang ẩn náu ở nơi nào.

Bàn Thống và Từ Thứ cũng phái người phúc đáp lại rằng bọn họ có biết một thần đồng như thế ở Linh Lăng.

Nhưng bọn họ cũng giống như Hoàng Thừa Ngạn, không rõ lắm chuyện về Chu Bất Nghi.

Nhưng Mạnh Kiến có nói một chuyện khiến Tào Bằng rất chú ý: Chu Bất Nghi từng theo Lưu Tiên tới Thủy Kính sơn trang thăm hỏi Tư Mã Huy.

Lúc ấy, Tư Mã Huy rất khen ngợi Chu Bất Nghi, tán dương gã là một thần đồng.

Chuyện này xảy ra vào năm Kiến An thứ sáu. Khi đó Mạnh Kiến còn học tập ở Thủy Kính sơn trang, cho nên có từng gặp mặt Chu Bất Nghi hai lần. Theo Mạnh Kiến nói thì Chu Bất Nghi năm đó vừa mới mười một tuổi, nhưng cử chỉ cuồng ngạo, lời nói không biết kiềm chế, khiến người khác cảm thấy rất không thoải mái. Nhưng người này và Gia Cát Lượng lại có thể cùng nhau đàm đạo, hơn nữa lại rất biết nhường nhịn nhau.

Lúc ấy, Thôi Quân rất bất mãn với Chu Bất Nghi. Có một lần khi nói chuyện phiếm, y có nói đến Chu Bất Nghi. Gia Cát Lượng còn cãi cọ vài câu giúp Chu Bất Nghi, sau đó cũng thôi.

Gia Cát Lượng, Chu Bất nghi, Lưu Tiên, Tào Xung!

Tào Bằng có một cảm giác khó có thể diễn tả nổi đối với mấy cái tên này.

Gia Cát Lượng giờ đang phò tá cho Lưu Bị. Nhờ có y, Lưu Bị có thể chấp chưởng Tân Dã, An Chúng, ngồi vững ở Phần Thành, đứng vững ở Kinh Châu.

Nhưng không biết vì sao Lưu Bị lại rất thân thiết với Lưu Khôi Tẩu.

Gia Cát Lượng lại là con rể của Thái gia. Mối quan hệ giữa hai bên cũng vì thế mà trở nên phức tạp hơn.

Lưu Tiên từng là biệt giá của Lưu Biểu, dường như lại có ý nghiêng về phía Tào Tháo. Chu Bất Nghi chỉ là một thiếu niên không quan trọng chút lại trở thành bằng hữu của Tào Xung.

Từ những nhân vật tưởng chừng như không hề liên quan đến nhau này, Tào Bằng phát hiện một vấn đề.

Theo tin tức Tào Chương nói khi trở về thì Tào Xung luôn ở trong nhà đọc sách, rất ít khi ra ngoài gặp gỡ mọi người. Vậy tại sao y có thể trở thành bằng hữu với Chu Bất Nghi?!

Chu Bất Nghi đã trở thành bằng hữu với Tào Xung như thế nào?

Đây là một nghi vấn!

Tào Tháo tuy rằng yêu thích Chu Bất Nghi, cũng từng tỏ ý muốn gả trưởng nữ Tào Hiến cho Chu Bất Nghi, nhưng thật không ngờ gã lại từ chối.

Bằng vào tính tình của Tào Tháo, y nhất định sẽ không giới thiệu người nhà cho Chu Bất Nghi.

Vậy không phải quá thất lễ sao? Tào Tháo muốn chiêu dụ Chu Bất Nghi, nào ngờ lại bị gã cự tuyệt?

Vì sao?

Chu Bất Nghi chưa chắc đã hướng đến Tào Tháo, hoặc nên nói là Chu Bất Nghi có gì đó mâu thuẫn với Tào Tháo. Vậy thì vì sao gã lại muốn chống lại Tào Tháo?

Có một số chuyện thật sự khó lý giải.

Càng nghĩ càng thấy phức tạp.

Tào Bằng bất giác đã đi tới tề phòng, thấy Hoàng Nguyệt Anh đang ở trong đó đọc sách.

Hắn nhẹ nhàng đi đến phía sau Hoàng Nguyệt Anh, giơ tay ôm lấy nàng. Hoàng Nguyệt Anh mới đầu giật mình, nhưng chợt cảm nhận được cảm giác quen thuộc, liền thôi ngoạ.

-A Phúc, sao đến bất ngờ vậy?

-Nàng đang xem gì thế?

-Tam thập lục kế (Ba mươi sáu mưu kế) chàng viết.

Hoàng Nguyệt Anh buông sách xuống, quay đầu lại, dịu dàng cười:

-Thiếp vừa xem đến một kế dùng để đánh bại kẻ địch, mỹ nhân kế thì chàng đã đến đây rồi. Phu quân, mỹ nhân kế kia có phải từ thiên dùng gian tế trong “Thập Tam thiên của Tôn Vũ” mà ra không? Câu Tiễn dùng Tây Thi lấy lòng Phù Sai, lợi dụng ngự khẩu, thuận tương bảo dã.

Chính xác ra thì mỹ nhân kế bắt nguồn từ một thiên “Lục thao văn phạt”.

Nội dung của thiên này vốn là: “Mê hoặc đám loạn thần, dâm mỹ nữ làm dâm loạn lòng tướng.”

Ý là đối với những địch thủ khó đánh, nên sử dụng những kế sách ngoài mềm trong cứng. Kế này hay ở chỗ đánh bại đối phương về mặt ý chí. Mỹ nhân kế này không chỉ là dùng sắc đẹp mê hoặc người, mà quan trọng là làm tan rã ý chí của đối phương.

Nói chung, nói nó là bản mở rộng của “Tôn Vũ Thập Tam thiên” cũng không có gì quá đáng.

Nhưng Tào Bằng chợt giật mình.

-Nguyệt Anh, nàng vừa nói gì thế?

-Thiếp nói là mỹ nhân kế này dẫn xuất từ kế dùng gian tế trong “Tôn Vũ Thập Tam thiên”. Phu quân, chàng làm sao vậy? Thiếp nói gì sai sao?

Hoàng Nguyệt Anh dù sao cũng là nữ nhân, tuy rằng hiểu nhiều biết rộng nhưng cũng không rành lắm về binh pháp.

Chẳng qua khi rảnh rỗi, nàng từng xem qua mấy bộ binh pháp, nên khi nói cũng không mấy tự tin. Nhưng Tào Bằng nghe những gì nàng nói lại thấy như sấm nổ bên tai. Đầu óc vốn đang u mê chợt như có tia chớp sáng lóe lên, giúp hắn tường tận mọi chuyện.

Dùng gian tế ư?

Hắn không khỏi nheo mắt lại.

Chẳng lẽ Chu Bất Nghi này là một gian tế?

Chuyện này không phải không thể xảy ra. Quan trọng là Chu Bất Nghi làm gian tế cho ai?

Cho Lưu Biểu ư?

Không giống lắm.

Lưu Tiên từng có ý nghiêng về Tào Tháo.

Chu Bất Nghi tuy nói là cháu ngoại của Lưu Tiên, nhưng chưa chắc đã đồng ý với quyết định của Lưu Tiên. Nếu gã không cùng phe với Lưu Tiên, thì gã nằm ở phe nào?

Mạnh Kiến dường như từng nói Chu Bất Nghi từng khá thân thiết với Gia Cát Lượng.

Như vậy liệu Chu Bất Nghi có phải là người của Lưu Bị hay không? Ý nghĩ này vừa nảy ra, Tào Bằng càng nghĩ lại càng thấy có thể.

Nếu là như vậy thì chuyện Chu Bất Nghi gặp gỡ với Tào Xung càng chứng tỏ bọn họ có âm mưu mờ ám.

-Phu quân, phu quân?

-Hả?

Tào Bằng bình tĩnh, lại thấy đáng vẻ lo lắng của Hoàng Nguyệt Anh.

Hắn vội vàng cười nói:

-Đừng lo lắng. Ta không sao cả. Vừa rồi ta chỉ nghĩ đến một chuyện nên hơi say sưa quá thôi. Đúng rồi, Nguyệt Anh. Lúc trước, ta từng nhờ nàng viết giúp ta điều lệ của Thiên công phường, nàng đã viết xong chưa? Ta muốn xem qua, ngày mai mang đến cho nhạc phụ.

-A, chàng nói đến đây chuyện sản xuất chứ gì?

Hoàng Nguyệt Anh cười cười gật đầu:

-Đã viết xong rồi.

Nàng đứng lên, mở ngăn tủ nhỏ trên đầu giường gần lò sưởi ra, đưa một tập sách mỏng cho Tào Bằng.

Tào Bằng nhận lấy, nhanh chóng lật qua hai trang, rồi cất vào trong ngực áo.

-Nguyệt Anh, nàng đi ngủ trước đi. Đêm nay ta có một số việc muốn suy nghĩ rõ ràng, đừng đợi ta nữa.

-Được!

Hoàng Nguyệt Anh đồng ý, tiễn Tào Bằng ra khỏi phòng.

-Đúng rồi, ngày mai nàng nhớ phái người đi Hứa Đô, mời Tiểu tiên sinh đến một chuyến. Đừng quên đấy.

-Chàng muốn nói đến Hối Xuân Đường Tiểu Khôn ư?

-Đúng vậy.

Tào Bằng đáp lời, ra dấu dặn nàng nhớ kỹ.

Quách Hoàn sắp đến ngày sinh nở, ngày Chân Mật sinh cũng chỉ còn cách chừng một, hai tháng nữa thôi.

Tuy nói Huỳnh Dương cái gì cũng có, nếu cần Tào Bằng có thể tìm người đến nói với Vương Thực một tiếng là được, nhưng trong lòng hắn và người nhà của hắn vẫn tín nhiệm vị đại phu phụ khoa nổi tiếng Đông Hán, Tiểu Khôn - Tiểu tiên sinh của Hối Xuân Đường ở Hứa Đô. Dù sao, Tiểu Khôn từng đỡ đẻ cho Tào Oản, Tào Dương, còn cả Đặng Ngải nữa. Bà đỡ thì có thể tìm kiếm quanh vùng nhưng đại phu vẫn nên là người quen mới yên tâm được.

Sau khi trở về thư phòng, Tào Bằng liền lấy bản điều lệ dây chuyền sản xuất kia ra, trải trên bàn.

Vật này là do sau khi hắn quan sát Hà Nhất xương một thời gian, rồi căn cứ vào tình hình hiện tại của Hà Nhất xương, kết hợp với dây chuyền sản xuất đời sau mà thiết kế ra một chương trình khác. Tức mỗi một khâu làm việc đều được tách biệt, giao cho các chuyên gia phụ trách. Làm như vậy có điểm tốt là có thể nâng cao hiệu suất, đồng thời có thể giữ được bí mật. Đặc biệt qua mấy tháng này, Tào Bằng mới đưa ra một cách chế tạo dao mới, càng phải cẩn thận hơn mới được.

Nhưng hắn cũng không nóng lòng muốn xem chương trình kia ngay, mà mở cửa sổ, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Những lời Hoàng Nguyệt Anh vừa nói đã mở ra một con đường mới cho Tào Bằng. Hắn tĩnh tâm, trầm tư một lát, lại tiếp tục suy đoán.

Theo những gì Tào Chương nói, Tào Xung là do ngẫu nhiên gặp được Chu Bất Nghi.

Hai người vừa quen đã rất thân thiết, chẳng mấy chốc đã quý mến nhau, rồi trở thành bằng hữu.

Nói thật, ba năm này qua đi rất nhanh, những thay đổi của Tào Xung Tào Bằng cũng không hiểu rõ lắm. Hắn chỉ biết đầu tiên Tào Xung đi học ở học đường, rồi sau này được Tào Tháo cho phép nên ở trong nhà đọc sách. Rốt cuộc y đọc sách gì? Học được cái gì? Tào Bằng không biết chút gì hết.

Nhưng như Đặng Ngải tiết lộ khi nói chuyện thì Tào Bằng hoàn toàn có thể cảm nhận được rằng Tào Xung đã đi lệch khỏi hướng dạy dỗ của hắn trước kia.

Đặc biệt, Tào Xung hiện giờ dường như đã có nhận thức về sự ưu việt.

Sự nhận thức về ưu việt này khiến y bắt đầu nảy sinh ra những suy nghĩ khác, ví như tôn ti, ví như quý nhân, tiện nhân là gì. Đáng sợ nhất là Tào Xung dường như đang quy kết những thứ tôn ti, quý tiện này cho ông trời. Nói cách khác, thiên mệnh là như thế! Ông trời cho người sinh ra trong gia đình phú quý thì cả đời này người nhất định sẽ tài trí hơn người; nếu người sinh ra trong gia đình dân thường cũng là do ông trời sớm đã quyết định.

Tào Bằng không biết được lối suy nghĩ này của Tào Xung là do đâu mà có.

Nhưng Tào Bằng cho rằng lối suy nghĩ này của Tào Xung cũng giống như cái được gọi là “Nhị đại” ở kiếp trước của hắn.

Tiểu hài tử này đã bị làm hư rồi!

Y thông minh, y có thể một suy ra ba!

Lúc trước Tào Bằng coi trọng Tào Xung là bởi vì y là kẻ mềm dẻo, dễ thích nghi; nhưng hiện tại, chính bản tính này của y rất có khả năng sẽ khiến y thất bại trong gang tấc.

Phải biết rằng khi Tào Xung xuất sư mới có bảy tuổi.

Những người sau này y tiếp xúc, những sách sau này y đọc đều có ảnh hưởng sâu xa với y.

Bị người tác động!

Nhìn vào tình trạng của Tào Xung lúc này, rõ ràng là y đã bị người khác ảnh hưởng. Chuyện này cũng khiến Tào Xung cực kỳ coi trọng xuất thân, tôn ti, thứ bậc. Chu Bất Nghi không biết có thực sự đồng ý với quan điểm của Tào Xung hay không, nhưng ít ra gã cũng hòa theo y. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, Chu Bất Nghi mới chiếm được sự tin tưởng của Tào Xung nhanh như thế. Nhưng sao gã biết được sở thích của Tào Xung?

Nói cách khác, ở Hứa Đô này nhất định có một người hiểu rất rõ về Tào Xung, thậm chí còn theo dõi y từ rất lâu rồi.

Nếu không phải là như thế, tại sao Chu Bất Nghi lại có thể biết được sở thích của Tào Xung chuẩn xác như thế? Theo những hành động và biểu hiện của Chu Bất Nghi từ khi tới Hứa Đô đến nay, dường như gã luôn cố ý cường điệu tính xác thực trong những quan niệm của Tào Xung vậy.

Vì thế, gã mới tranh luận với Tuân Duyệt, với Khổng Dung, thậm chí chia thắng mũi dùi về phía Hồ Chiêu. Bởi vì Hồ Chiêu hiển nhiên là một nhân vật lớn. Ông thu nhận môn nhân đệ tử, không xét đến xuất thân, tuổi tác. Chỉ cần là người có tâm muốn học ở trường, Hồ Chiêu sẽ thu nhận. Chuyện này lại đi ngược lại tôn ti thiên mệnh.

Là kẻ nào?

Là kẻ nào theo dõi Tào Xung?

Hoặc nên nói là ai đang âm thầm dẫn dắt Tào Xung?

Tào Bằng có cảm giác có một bàn tay từ trong bóng tối đang thao túng tất cả mọi chuyện.

Là Gia Cát Lượng ư?

Rất có thể. Nhưng người này không có cơ hội tiếp xúc với Tào Xung, thậm chí vốn còn chẳng biết Tào Xung là ai. Vậy thì kẻ đó là ai đây?

Tào Xung thay đổi như ngày hôm nay, chắc chắn có trách nhiệm của Hoàn phu nhân.

Hoàn phu nhân vốn xuất thân từ thế gia, tuy nói đã xuống dốc nhưng dù sao cũng là con cháu quý tộc.

Trước đây, Tào Phi có ưu thế rất lớn. Bất kể là xét về tuổi tác hay năng lực, hẳn đều tạo ra áp lực cực lớn đối với Hoàn phu nhân. Vì thế, khi rơi vào bước đường cùng, Hoàn phu nhân đã mượn tay Tào Bằng, hy vọng nhờ hắn giúp đỡ Tào Xung tranh chấp với Tào Phi.

Nhưng Tào Phi vừa chết, Hoàn phu nhân đã buông tay.

Nữ nhân nhà thế gia kia thật...

Sai rồi, sai rồi, giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm của Hoàn phu nhân, mà phải tìm ra bàn tay mờ ám kia đã.

Tào Bằng nhẹ nhàng xoa xoa trán, trong đầu chợt hiện lên một gương mặt quen thuộc. Liệu có phải là y không? Nếu chuyện này là do một tay y gây ra thì đúng là hoàn toàn có thể. Đáng chết, sao ta lại có thể quên mất y chứ?

481. Chương 525 : Chuyện Xấu

Lưu Quang!

Năm xưa đã tặng hắn một con Tuyết ngao, “chó nhà Hán” một lòng muốn hắn làm bằng hữu với Lâm Nghi Hầu, mà nay đã phân chia hai trận doanh với Tào Bằng, thậm chí không chết cũng không ngừng. Mỗi khi nghĩ lại, Tào Bằng đều cảm thấy tiếc nuối, nhưng số mệnh đã vậy, có lẽ ngay từ đầu bọn họ nhất định đã trở thành kẻ thù. Trên đỉnh Hạ Lan sơn, chỉ sợ là lần đầu tiên Tào Bằng và Lưu Quang nói chuyện với nhau và cũng là lần cuối cùng.

Khi đó, Tào Bằng từng ảo tưởng muốn Lưu Quang bứt ra không nhúng tay vào việc nhà Hán nữa.

Nhưng hắn cũng biết, đó chỉ là một ảo tưởng.

Với thân phận dòng họ Hán thất, Lưu Quang nhất định không thể khoan tay đứng nhìn nên y đã hai lần ra tay ám sát hắn ở trên sông lớn và ở phía Bắc mục nguyên cũng khiến cho thù hận giữa Tào Bằng và Lưu Quang không thể hóa giải. Mà nay, Lưu Quang đã không còn là thiếu niên xốc nổi như năm xưa nữa, theo sự điều tàn của lão thần Hán thất, khi mà mỗi một thế tộc đều có tâm tư thì Lưu Quang cũng dần dần trở thành trụ cột vững vàng của Hán thất. Tuy rằng y rất khiêm tốn, ngày thường cũng không bộc lộ gì, nhưng nếu bỏ qua sự tồn tại của người này, nhất định sẽ thiệt hại lớn! Tào Bằng suy nghĩ đến chau mày.

Chu Bất Nghi, có liên quan gì đến Lưu Quang không?

Tận đến lúc này, Tào Bằng mới phát hiện hắn có một thiếu sót rất lớn, chính là: tin tức không thông!

Tuy nói Hứa Đô và Huỳnh Dương cách nhau không xa nhưng hắn đối với tình hình Hứa Đô hoặc là đối với tình hình Lưu Quang không hiểu chút gì.

Đây cũng khiến hắn sau khi trở về Trung Nguyên hầu hết thời gian chỉ dựa vào phán đoán mà không thể đạt được tin tức chuẩn xác.

Có lẽ, hắn nên tăng mạnh một chút việc nắm tin tức Hứa Đô trong tay?

Tào Bằng trở lại án thư cúi nhìn tập sách trên bàn, đột nhiên cười chua xót.

Mình bây giờ là kẻ tù tội, suy xét nhiều làm gì? Dưới trướng Tào Tháo, kỳ nhân dị sĩ vô số, sớm đã định liệu trước rồi.

Về phần Tào Xung, hắn cũng quan tâm làm gì?

Mình đến Huỳnh Dương lâu như vậy, cũng chỉ có Tào Chương ở Huỳnh Dương làm bạn, nếu Tào Xung cần thì thỉnh thoảng tới thăm một chút cũng không phiền toái gì. Nhưng đến tận bây giờ, Tào Xung không hề xuất hiện. Thật ra trước đó hắn cũng nghe nói gần đây Tào Xung mắc bệnh nặng, cho nên rất ít khi đi xa, tuy nhiên có thật sự bị bệnh hay không, Tào Bằng cũng không rõ ràng lắm.

Bất kể thế nào, Tào Xung cũng từng gọi hắn là tiên sinh, mà Tào Bằng hắn cũng từng đặt tâm huyết vào Tào Xung.

Đệ tử phản bội...hoặc là không thể dùng từ “phản bội” để hình dung Tào Xung, phải nói là “thay đổi” thì hợp lý hơn một chút. Đệ tử thay đổi khiến trong lòng Tào Bằng có chút không thoải mái. Đừng nhìn bề ngoài hần tỏ ra lãnh đạm, nhưng ở sâu trong nội tâm lại có chút khổ sở.

Không thể nghi ngờ gì Chu Bất Nghi đã có tác dụng ở giữa gậy chia rẽ!

Kể đó, thật sự đáng giận.

Than bút tự chế trên tay Tào Bằng chuyển động, trong mắt hần hiện lên tia sắc lạnh.

Buông tha không?

Hần cắn môi, thần sắc thay đổi không ngừng.

Hiện giờ Tư Mã Ý tung tích không rõ, muốn lại soán Ngụy, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng. Giang sơn họ Tào trong tương lai vẫn rất khó phân biệt. Hán Đế vẫn còn, Tào Tháo quyết sẽ không soán vị, đây không phù hợp với tác phong của ông ta. Họ Tào, sẽ do ai tiếp chưởng đây?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không kìm nổi lại thở dài một tiếng.

Thế sự biến ảo, thật sự là quá khó đoán. Cho dù là Tào Bằng cũng không dám nói trước được gì.

Thế sự phát sinh thay đổi, tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào?

Bên ngoài vọng đến tiếng côn trùng kêu vang càng khiến cho lòng Tào Bằng thêm ưu sầu.

Cuối thu năm Kiến An thứ mười, mùa thu hoạch Ký Châu.

Thành quả thuế ruộng mở rộng hưng thịnh của Ký Châu vang dội, một mùa thu hoạch đã qua, nguyên khí dường như đã khôi phục. Trải qua một thời gian một năm nghỉ ngơi và chỉnh đốn, cuối cùng đã trở lại bình thường. Tuy nhiên muốn khôi phục lại sự cường thịnh năm xưa, chỉ sợ vẫn phải cần thêm một thời gian nữa.

Tuy nhiên, đối với Tào Tháo mà nói, mùa thu hoạch Ký Châu cũng đại diện cho thời cơ dụng binh tại Tịnh Châu đã chín muồi.

Tuy nói từ lúc ông thi hành đồn điền tới nay, lại không quá lo lắng về thuế ruộng, nhưng việc dụng binh tại Tịnh Châu vẫn phải cẩn trọng, thật sự cẩn trọng.

Tịnh Châu nghèo khổ nhưng dân chúng nhanh nhẹn dũng mãnh.

Lại thêm có Hồ Hán sống chung, khá phức tạp.

Nói trắng ra, Kiến An mười năm, Tào Tháo vẫn chưa làm tốt việc chuẩn bị ảm no cho mười vạn dân chúng tại Tịnh Châu.

Một khi đại chiến mở ra, tất nhiên sẽ là ruộng vườn hoang vu, lưu dân nổi lên bốn phía, Ký Châu Thanh Châu đã khiến cho Tào Tháo cảm nhận được áp lực rất lớn, nếu như thêm Tịnh Châu nữa, khó tránh khỏi cảm thấy hết lực. Huống chi, đầu năm Kiến An thứ mười, Tào Tháo còn phải suy xét vấn đề dị tộc bắc cương. Chiếm lĩnh Tịnh Châu cũng đại diện cho việc ông đã sắp sửa đi chinh phạt dị tộc bắc cương, càng làm tăng thêm gánh nặng cho ông ta.

Mà nay, Ký Châu mùa thu hoạch dù không thể đạt được sự cường thịnh của năm xưa, nhưng ít ra cũng có thể tự cấp tự túc, không cần phải đi vận chuyển tài nguyên từ nơi khác đến.

Phải biết rằng, áp lực của Tào Tháo không chỉ riêng Hà Bắc, mà còn có Tây bắc cũng mang lại áp lực rất lớn. Một năm này, thông qua Hà Lạc vận chuyển tài nguyên đến Quan Trung có thể lên tới trăm triệu. Cũng may là Lương Châu tạm thời ổn định, thương lộ Tây Bắc đã có hình thức ban đầu, giảm bớt được chút áp lực. Nếu không thì chỉ một Lương Châu thôi cũng phải hao tổn một năm lợi nhuận của Dự Châu, sao không kinh người chứ?

Tuy nhiên bởi vì Thanh Châu tiếp giáp Từ Châu, mà Hải Tây tạo ra được cửa cái, đủ để chống đỡ Thanh Châu vượt qua năm tháng đói kém, cho nên cuối cùng cũng có thể vực dậy được chút rồi.

Tiếp đó, là Tịnh Châu.

Giữa mùa hè năm Kiến An thứ mười, Kha Bĩ Năng cuối cùng đã phát động tấn công với Yến Lệ Du.

Hơn nữa, quận Hà Tây một năm trở lại đây lớn mạnh ra tận Mạc Bắc, không những lương thảo sung túc, còn có rất nhiều vật tư quân giới thông qua nhiều cách và phương thức đã xuất ra Mạc Bắc khiến cho hai nơi Đan Quát và Khứ Ti thực lực tăng mạnh. Lưu Báo mượn Hoàng Hà lạch trôi lại thêm liên hợp với Cao Can, cuối cùng đã ổn định trận tuyến. Nhưng từ lúc đó, sự ủng hộ của Nam Hung Nô đối với Cao Can trở nên vô cùng nhỏ bé, Tào Tháo cho rằng, đây là thời cơ tốt xử lý Cao Can, có thể bắt đầu xuất kích rồi...

Nhưng không ngờ, ngay khi Tào Tháo chuẩn bị xuất kích, thì Đông Ngô Tôn Quyền đột nhiên phát binh.

Tôn Quyền với Lư Giang Thái Thú Thái Sử Từ, Trung Lang Tướng Lỗ Túc chia binh ra làm hai đường, Thái Sử Từ xuất binh từ Đồng Xã, công chiếm Lục An, Lỗ Túc thì từ Giao Giang mà đánh, cướp lấy Tương An, dẫn binh tới Sào Hồ. Đồng thời, thủy quân Đại đô đốc Chu Du cũng dẫn bộ thuận sông đi xuống thẳng tới Nhu Tu Khẩu.

Cửu Giang Thái Thú Lý Điển lĩnh binh xuất kích, không ngờ ngay khi Lý Điển xuất kích thì là lúc Mai Thành người Lư Giang đột nhiên tạo phản.

Mai Thành này là thương gia giàu có tại Lư Giang.

Y cấu kết với Trần Lan, tụ hợp nhiều người khởi binh, nhanh chóng công chiếm sáu huyện khiến cho thành trì tan hoang, dân chúng ly tán. Lý Điển chợt dẫn bộ gấp rút tiếp viện, lại gặp phải phục kích của Lỗ Túc, tổn binh hao tướng, lui về giữ lại Cửu Giang. Trong lúc nhất thời, Chuẩn Nam mưa gió nổi lên, thư từ qua lại không dứt.

Tuần Úc sau khi nhận được tin lập tức phi ngựa tới bẩm báo Tào Tháo.

Tào Tháo nghe được quá sợ hãi.

Nếu quận Cửu Giang mất đi, chẳng khác nào ông ta mất đi cứ điểm tiến công của Chuẩn Nam.

Đến lúc đó, Tôn Quyền nắm giữ sáu quận Giang Đông, dựa vào hai quận Lư Giang và Cửu Giang có thể đột kích Chuẩn Bắc bất cứ lúc nào, khiến cho thế cục sẽ trở nên thối nát.

So sánh ra, Cao Can và Viên Hi ngược lại đã không còn quan trọng nữa.

Nếu Giang Hoài thối nát, Tào Tháo khổ tâm tổ chức cục diện nhiều năm chắc chắn thất bại trong gang tấc.

Vì thế, Tào Tháo lập tức hạ lệnh đình chỉ việc dụng binh với Cao Can. Ông lệnh cho Trương Liêu và Trương Yến tiếp tục phong tỏa Viên Hi, đồng thời lệnh cho Tào Hưu Hòa Tân đóng ở Hạ Biện, đề phòng Cao Can đánh lén. Rồi sau đó, ông lập tức phái binh mã để Vu Cấp và Thích Bá nhanh chóng tiếp viện Cửu Giang, lại lệnh cho Thứ Sử Từ Châu Từ Lý phát binh tiếp viện, sau đó lại phái Dự Châu Lý Thông Ngưu dẫn binh tới Hạ Thái, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích qua sông Hoài Thủy.

Cũng may Lý Điển sau khi trải qua các cuộc thất bại thảm hại cuối cùng cũng ổn định xuống.

Y có chết cũng phải thủ vững Hợp Phì, bảo vệ Nhu Tu Khẩu. Sau khi quân Tào cuộn cuộn không ngừng từ ải Bắc mà đến, Thái Sử Từ và Lỗ Túc cũng không thể làm gì khác hơn là đổi công thành thủ, cùng với Lý Điển giăng co ở Nhu Tu Khẩu.

Hổ Lao Quan, thuộc huyện Thành Cao dưới sự cai trị của Huỳnh Dương.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hổ Lao Quan Tam Anh chiến Lã Bố, đó chỉ là nói hươu vượn. Cái gọi là Ôn Tửu chém Hoa Hùng lại càng không có nguyên do. Nơi này chính là Tỷ Thủy quan mà cũng là Hổ Lao quan. Năm triều Tùy Khai Hoàng thứ mười tám, Tùy Văn Đế đổi thành Cao thành huyện Tỷ Thủy, sau khi nhập Đường, để tránh tục danh ông nội Lý Uyên là Lý Hổ mà Hổ Lao quan sửa thành Võ Lao quan, rồi sau đó gọi là Tỷ Thủy quan.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, hai mươi hai lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác là có, nhưng Ôn Tửu chém Hoa Hùng và Tam Anh chiến Lã Bố thì không phải là sự thật.

Trên thực tế, người chém Hoa Hùng không phải là Quan Vũ, mà là Tôn Kiên.

Hổ lao quan quan nam liên tung nhạc, bắc Tần lâu hà, sơn lĩnh lần lượt thay đổi, tự thành thiên hiểm trở thành một quan ải đủ chắn giữ vạn người. Vì cố đô Lạc Dương phía Đông môn họ, nên cũng là nơi giao tranh của rất nhiều binh gia của nhiều thế hệ.

Tào Tháo từ Ký Châu rút binh, qua Hà Nội mà đến Đạt Thành.

Lúc đang phi trên yên ngựa, Tào Tháo quay đầu lại nhìn Hoàng Hà cuộn cuộn xa xa, giống như đai ngọc vờn quanh, cảnh sắc cực kỳ tráng lệ.

Trong lòng đột nhiên nảy sinh sự cảm thán khó hiểu, ông không tìm nổi khế thở dài.

- Nếu Bích Nhân Nhi vào Giang Đông, chắc rằng ta phải đóng quân ở Thông Thiên Sơn.

Trong lời nói lộ ra sự buồn bã.

Quách Gia đứng bên cạnh lại tỏ ra thoải mái khẽ mỉm cười:

- Chủ công cần gì phải sầu lo? Muốn xử lý tên Cao Can kia sớm muộn gì cũng phải làm, không cần phải nóng lòng. Gia nay sầu lo là Giang Đông Tôn, Trọng Mưu, Bích Nhân Nhi đã thành thế, đó mới chính là họa tâm phúc lớn.

- Đúng vậy!

Tào Tháo cũng thầm cảm thán.

Đồng thời, trong lòng lại có chút bi thương.

Nếu Tử Kiến còn sống, hoặc nếu Tử Hoàn không chết trận, nói không chừng đã có thể độc chắn một phương.

Mà nay, con nối dòng của ông khá đông nhưng lại không thể đảm đương được trọng trách. Tào Chương hiện giờ đang học ở trường, Tào Thực cả ngày ngâm gió ngấm trăng, còn Tào Xung tuổi còn nhỏ. Trong ba người này, Tào Tháo cũng không rõ ai mới là người thích hợp, ai cũng đều có sở trường, nhưng cũng có khuyết điểm, bộc lộ rất rõ ràng.

- Đúng rồi, ở đây có cách xa Huỳnh Dương lắm không?

Tào Tháo đột nhiên quay đầu lại, hỏi Quách Gia.

Kỳ thật, ông sao không biết lộ trình từ Hổ Lao quan đến Huỳnh Dương chứ?

Nhớ năm xưa Toan Tảo hội minh, hai mươi lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, Tào Tháo đã từng dẫn binh qua đây, tấn công Huỳnh Dương.

- Huỳnh Dương?

Quách Gia ngẩn ra, cũng kịp phản ứng:

- Lộ trình nửa ngày là tới. Đúng rồi, ta nhớ A Phúc hình như ở Huỳnh Dương thì phải? Tính toán thì chủ công cũng đã ba năm chưa gặp A Phúc rồi. Nếu đã đến đây sao không đến Huỳnh Dương, thuận tiện giải sầu. Chủ công nếu đã có ý, Gia nguyện đi theo. Nhưng Mệnh Tử Hòa dẫn bộ đến thẳng huyện Kinh. Đến lúc đó, chúng ta từ Huỳnh Dương thay đổi tuyến đường đi đến huyện Kinh hội hợp là được...Nghe nói nửa năm qua, trị an Huỳnh Dương cũng không kém. A Phúc và người ở đây cùng nhau xây dựng một tòa lầu Phúc Chỉ, nghe nói là rất nổi tiếng.

Thành lập lầu Phúc Chỉ, sao Tào Tháo không biết?

Trên thực tế, khi khai trương lầu Phúc Chỉ, Tuần Úc đã phái người truyền tin đến Nghiệp Thành cho Tào Tháo.

Giấy giảm giá!

Lầu Phúc Chỉ bán ra đủ loại giấy, khiến cho Tào Tháo tròng mắt há mồm.

Trước kia, ít nhất cũng phải năm quan một xấp tả bá giấy, hiện giờ ở lầu Phúc Chỉ, gần như giá cả rẻ hơn rất nhiều, chủng loại đa dạng, có hỉ hoan lân kim tiên, có ái hảo thái tiên và vân vân tiên, trong đó được yêu thích nhất chính là loại mới sản xuất ra là giấy Bạch lộc.

Tào Tháo còn chưa từng thấy loại giấy Bạch lộc này bao giờ, nhưng đã nghe tiếng từ lâu rồi.

Nghe nói, loại giấy này được chế tạo bởi công nghệ cực kỳ phức tạp, hơn nữa còn rất khó khăn.

Nhưng, giấy thư họa cũng là một loại rất hiếm. Chất lượng giấy được cải biến từ những năm cuối Đông Hán, đặc điểm của giấy nhiễm hoàng và giấy tổ tiên trắng tinh và bóng mượt như ngọc, dài, dày và rất dai.

Bề mặt nhẵn bóng như tơ tằm, rất mềm mại. Nguyên nhân là giấy có hoa văn như lộc vân nên được gọi là giấy Bạch lộc, hoặc là lộc vân tiên. Loại giấy bạch lộc này là có giá thành cao nhất ở chợ.

Mỗi một tờ giấy bạch lộc đều có khuôn thước như nhau, một trương hai thước, cho nên cũng có tên gọi là Trương nhị tiên.

Một xấp chỉ có mười tờ, giá trị ba mươi tám quan. Người bình thường mua ít nhưng số lượng tiêu thụ lại rất tốt, luôn phải đặt trước mới có thể mua được.

Nghe nói, xã hội thượng lưu Hứa Đô, văn nhân nhà sĩ gặp nhau ai cũng dùng bạch lộc giấy để ngâm thơ vẽ tranh.

Trong đó đặc biệt là đám người Lục Hồn Sơn Hồ Chiêu, Toánh Xuyên, Chung Phong này luôn miệng khen Bạch lộc giấy không ngớt, khiến cho Bạch lộc giấy đã quý, giá trị càng tăng lên.

Tào Thúc từng viết thư cho Tào Tháo đặc biệt có nhắc tới Bạch lộc giấy này, hy vọng Tào Tháo có thể nghĩ cách lấy được cho y một ít.

Nguyên nhân là vì Bạch lộc giấy quá quý hiếm và đắt tiền, ngay cả Tào Thúc cũng không dám mua dùng hoang phí mà hết sức tiết kiệm.

Bởi vậy có thể thấy được, Bạch lộc giấy này quý hiếm ra sao.

Tào Tháo không kìm nổi cười khở:

- Ta để A Phúc đi Huỳnh Dương tu thân dưỡng tính, tôi luyện tính tình, không ngờ tiểu tử này ở chỗ nào cũng không chịu sống yên ổn. Mới đến nửa năm mà đã làm ra một chuyện như này rồi. Trước đó Tử Kiến còn gửi thư xin ta tìm A Phúc lấy về một ít Bạch lộc giấy. Ta đã hỏi âm cho nó, nói nó còn có thể sử dụng Bạch lộc giấy, như ta đây còn chưa từng thấy giấy đó, vậy thì lấy kiểu gì đây?

Quách Gia nghe vậy bật cười ha ha.

- Ta cũng đã nghe tiếng giấy Bạch lộc này đã lâu, nhưng cũng chưa được dùng bao giờ. Trước đây Trường Văn gửi thư cũng chuyên dùng loại giấy Bạch lộc này, lại rất thích thú...Tuy nhiên, ta cũng đã hỏi Thúc Tôn, tên đó cũng chỉ có mười xấp, mặc ta cầu xin thế nào cũng sống chết không chịu cho ta. Lần này đến Huỳnh Dương, nhất định phải tìm A Phúc chất vấn một trận mới được.

Tào Tháo nghe vậy mỉm cười.

Ông biết quan hệ giữa Quách Gia và trong ngoài Tào gia.

Quách Gia càng thẳng thắn như vậy càng chứng tỏ trong lòng y rất vô tư.

Sau khi nghe vậy, Tào Tháo cười nói:

- Hầy, chỉ sợ A Phúc sẽ phải đau lòng rồi!

Bốn phía đều là thân tín, Tào Tháo cũng không cần phải giấu diếm.

Đứng bên cạnh, Dương Hàng vô cùng tò mò, không kìm nổi khẽ hỏi:

- Chủ nhân, theo như lời các người nói, A Phúc kia là Tào Tam Thiên sao?

Tào Tháo gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Vậy phúc giấy kia, là Tào công tử chế tạo ra ư?

Quách gia cười nói:

- Tử Lộ chắc chưa biết rồi, nhũ danh của Hữu Học là A Phúc, chữ “Phúc” trong phúc giấy, chính là lấy tên mẹ của hắn đó. Đúng rồi, nhắc đến thì Tử Lộ và A Phúc còn có chút liên quan đó.

Dương Hàng ngần ra:

- Liên quan?

- Tử Lộ có biết Chiêu Cơ không?

Dương Hàng nói:

- Dương nhiên biết, đó là tỷ tỷ của nội tử...Tuy nhiên, nàng lại không có quan hệ sâu sắc gì với Tào công tử. Ta chỉ nghe nói, nàng từng được Tào công tử cứu, nay định cư ở Vô Uy. Hai chữ liên quan này là từ đâu mà có?

Tào Tháo không kìm nổi cười ha hả !

Ông chỉ vào Quách Gia:

- Phụng Hiếu, sao ngươi lại lấy tin vĩa hè nói cho Tử Lộ biết chứ?

- Tuy là tin vĩa hè nhưng không có lửa làm sao có khói, ta cảm thấy rất có lý nữa.

Tào Tháo liên tục lắc đầu, thấy nét mặt Dương Hàng mờ mịt không hiểu, liền giải thích:

- Chắc Tử Lộ không biết, lúc trước ta nghe nói Chiêu Cơ lưu lạc ở biên ải, liền nhân dịp A Phúc đi sứ biên ải phía bắc liền yêu cầu nó nghĩ cách đưa Chiêu Cơ trở về. Nhưng không ngờ, tiểu tử này lại trực tiếp liên hợp với Hắc Thủy Tiên Ti, đánh doanh trại quân đội của Lưu Báo, đem bắt cóc mẹ con Chiêu Cơ trở về, sau đó không biết là vì nguyên do gì mà Chiêu Cơ định cư tại Hà Tây. Tiếp đó lại theo A Phúc về Cô Tang. Về phần liên quan như lời Phụng Hiếu nói, thôi, để hắn nói tiếp vậy.

Trong lòng mỗi một người đàn ông đều thích buôn chuyện.

Dù là Tào Tháo cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, trước mặt cấp dưới mà nói chuyện của chị vợ đối phương dù sao cũng không nên, cho nên, Tào Tháo giả vờ khoanh tay như không để ý đến, nhưng hai lỗ tai thì dựng lên bán đứng tâm tư ông ta.

Quách Gia nói:

- Tử Lộ có biết chuyện Hữu Học giết Vi Đao chứ?

Dương Hàng gật đầu:

- Dương nhiên biết.

- Vậy Tử Lộ có biết, sau khi Hữu Học giết Vi Đao, sĩ tộc Quan Trung lòng đầy căm phẫn thề phải giết Hữu Học để báo thù cho Vi Đao không?

- Việc này cũng biết một chút.

- Nhưng Tử Lộ có biết, về sau sĩ tộc Quan Trung lại đột nhiên yên lặng không?

Dương Hàng mờ mịt lắc đầu:

- Việc này không rõ lắm. Chỉ là nghe nói, phía bên Hoàng Phủ Kiên Thọ, Vệ Ký Hà Đông đột nhiên lên tiếng thì chuyện đó tự nhiên lắng đi, không có ai nhắc đến nữa.

Quách Gia nói:

- Nhưng ta lại nghe nói, sĩ tộc ở Quan Trung lúc đó đang vô cùng căm phẫn, Thái tiểu thư liền mang theo con gái đến đó thăm hỏi Hoàng Phủ Kiên Thọ, Vệ Ký, còn cả đám người Hoàng Nông Dương Văn nữa, đau khổ cầu xin cho A Phúc, ba người mới đồng ý ra mặt lên tiếng cho.

- Hả?

Dương Hàng thật sự giật mình kinh hãi.

Hoàng Nông Dương Văn lúc trước là Thái Úy Dương Bư, chính là đối địch với Tào Tháo.

Quách Gia nói:

- Năm xưa Đổng Trác cầm giữ triều chính, Hoàng Phủ Tung và Dương Văn Tiễn trước sau bị nghi kỵ, suýt nữa thì mất mạng. Cũng may có cha vợ người ra mặt biện hộ cho nên mới được giảm tội, còn cứu Hoàng Phủ Tung thoát khỏi tội chém đầu. Thái tiểu thư dựa vào quan hệ này mà thuyết phục hai người đó ra mặt. Về phần Vệ Kỳ, vốn là tộc thúc của Vệ Trọng Đạo, Thái tiểu thư cũng đau khổ cầu xin mới được ông ta gặt đầu. Nếu không thì...

Quách Gia nhưn mày, bộ dạng đó người khác nhìn là hiểu.

Nhưng lại khiến trong lòng Dương Hàng dao động.

Chẳng lẽ, đại tỷ và Tào công tử thật sự là quan hệ mờ ám sao?

Ngay lúc gã đang suy nghĩ, lại nghe Tào Tháo nói:

- Đi, chúng ta quay về thu dọn một chút, sau đó tới Huỳnh Dương để xem tên tiểu tử khốn kiếp kia hiện giờ đang làm những gì. Tử Lộ, người đi thông tri cho Tử Hòa để hắn tới huyện Kinh chờ, sau đó chúng ta cùng xuất phát.

482. Chương 526 : Bất Tại Kỳ Vị , Bất Mưu Kỳ Chí

Thời Đông Hán, Lý học chưa hưng.

(Lý học: phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh, Trung Quốc)

Đối với sự ràng buộc nữ tử cũng không khắc nghiệt như triều Minh Thanh vậy. Tổng thể mà nói, nho học Lương Hán ở giai đoạn hình thức ban đầu còn chưa hình thành, cho nên nữ tử những năm này còn khá tự do, tự có chủ ý đối với hôn nhân và các phương diện khác của mình. Nhưng khá tự do cũng chỉ là tương đối, địa vị nữ tử thấp, mà thời đại này thậm chí cả ngàn năm sau cũng không hề thay đổi được sự thật này. Đặc biệt là sau thời Ban Chiêu thì sự trói buộc với nữ tử so với những năm đầu Đông Hán, thậm chí ở thời kỳ sớm hơn còn tăng mạnh hơn rất nhiều.

Ban Chiêu, là ai?

Nàng là Huệ Ban, người Phù Phong An Lăng, là con gái của Ban Bư, và là muội muội của Ban Cố và Ban Siêu.

Ban Cố từng viết “Hán Thư Bát Biểu” với “Thiên Văn Chí” nhưng lại chưa tốt, sau này Ban Chiêu kế thừa ý chí của Ban Cố đã hoàn thành Hán Thư Thất Biểu gồm “Bách quan công khanh biểu” cùng với Lục chí “Thiên Văn Chí”. Để rồi sau này, “Hán Thư” mới có thể trở thành sách lưu truyền đời sau.

Ban Chiêu còn làm thầy dạy cho Hoàng Hậu và các Quý nhân, được gọi là Tào phu nhân.

Thời Đông Hán, Ban Chiêu là một trong những nhân vật đại diện cho nữ nhân được người đời ca ngợi.

Sở dĩ được gọi là Tào phu nhân là vì nàng được gả cho Tào Thọ. Ban Chiêu năm ngoái thủ tiết, đã làm dậy lên hành vi thủ tiết của nữ tử đương thời.

Cho nên, một nhị phụ tài cán bốn ba vì nam tử, không tiếc xuất đầu lộ diện thật sự khiến người khác kinh ngạc?

Thái Diễm năm xưa từng bất hòa với Vệ gia, mà nay nàng vì Tào Bằng thậm chí tự rước lấy nhục, cầu xin Vệ Kỳ, tình cảm này gọi là bình thường sao?

Dương Hàng cũng không phải là không nghe được những lời đồn nhảm này.

Nhưng nói thật, gã cũng không dám tin.

Tào Bằng với Thái Diễm tuổi tác chênh lệch nhiều, bên cạnh Tào Bằng lại không thiếu nữ nhân, sao có thể có tình cảm với Thái Diễm chứ? Nhưng từ miệng của Quách Gia mà có thể thấy có sự khác biệt. Đúng

vậy, Thái Diễm vì một người nam nhân mà đã cầu xin người nhà chồng đã từng bất hòa với mình, nếu chỉ là tình cảm bình thường thì sao có thể làm như thế? Hơn nữa, nhìn thái độ của Tào Tháo thì có vẻ như không hề phản đối chuyện này mà ngược lại còn tỏ ra rất vui vẻ.

Ấn ý ở đây có thể đã rõ...

Dương Hàng từ lâu đã nghe danh Tào Bằng nhưng vẫn chưa từng gặp Tào Bằng.

Lần này, Tào Tháo khăn gói đơn giản gọn nhẹ cũng không thông báo trước cho Thái Thú quận Huỳnh Dương, lại càng không thông báo cho Hà Nam doãn Hạ Hầu Uyên, chỉ mang theo hai người Quách Gia và Dương Hàng cùng với mấy nha binh hầu cận tách khỏi đội nhân mã đi về hướng Huỳnh Dương, chứng minh ông cũng không muốn nhiều người biết.

Dương Hàng tuy là người hầu cận của Tào Tháo nhưng lại không phải tâm phúc của Tào Tháo.

Lần này ông ta đối với gã lại không chút e dè, dường như đã chứng minh một số vấn đề.

Đó là, Tào Tháo cho rằng, giữa Dương Hàng và Tào Bằng dường như có chút quan hệ cho nên mới không có ý tránh né Dương Hàng.

Xem ra chuyện này cần phải nói với phụ thân biết mới được.

Trên đường đi Dương Hàng âm thầm quyết định.

Phụ thân gã tên là Dương Tục, từng ở Linh Đế đảm nhiệm chức Thái Thú Nam Dương. Sau này bởi vì triều cương hỗn loạn mà từ quan về quê.

Dương Tục, lúc Thái Ung gian khổ nhất thì đã từng giúp Thái Ung.

Cũng bởi vì tình nghĩa này mà sau đó Thái Ung đã gả con thứ Thái Trinh Cơ cho con trai của Dương Tục là Dương Hàng.

Chờ chút, Phụ thân từng làm Thái Thú Nam Dương.

Nghe nói gia đình Tào Bằng mấy đời đều ở sau núi Trung Dương, vậy chẳng phải nói là năm xưa Tào gia với nhà mình cũng có chút liên hệ sao?

Trong lòng Dương Hàng suy tính rất nhiều nên vô tình đã đi ngang hàng với Tào Tháo tiến vào khu vực huyện Huỳnh Dương.

Khoảng cách với trận chiến Quan Độ đã khá xa rồi.

Là một trong những chiến trường chính của toàn bộ trận chiến đấu, Huỳnh Dương cũng bị ảnh hưởng của cuộc chiến. Trước khi tiến vào Huỳnh Dương nơi nơi đều nhìn thấy dấu vết chiến hỏa. Nhưng khi tiến vào khu vực huyện Huỳnh Dương thì cảm nhận sự khác biệt rõ ràng. Cuối mùa thu, mưa dầm lả lướt, đất đai hai bên đường đã thu gặt xong, thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy dân chúng thừa dịp mưa cuối thu mà sửa sang lại đất vườn nhà mình.

Đây là một trong những trình tự cần thiết của nông canh.

Thổ địa sau mùa thu hoạch thì tiến hành chỉnh trang, sau đó trải qua một mùa đông dài tĩnh dưỡng, đợi năm sau sẽ tiến hành gieo trồng.

Cũng giống như con người sau khi mệt mỏi sẽ nghỉ ngơi.

Sửa sang đất vườn, chính là sau mùa thu hoạch thì vào đông, để đất đai được nghỉ ngơi.

- Không ngờ huyện Huỳnh Dương này cũng rất khá.

Quách Gia không kìm nổi khen một câu.

Cũng khó trách, dọc đường đi đâu đâu cũng thấy chiến hỏa.

Nhưng ngược lại ở Huỳnh Dương lại giống như Niết Bàn, những dân chúng bận rộn này nhìn rất tiêu dao, toát lên thần thái sung sướng.

Nói vậy là năm này Huỳnh Dương thu hoạch cũng rất khá.

Tào Tháo không phải lần đầu tiên đến thăm hà nhất xứ cho nên cũng không thấy lạ lắm.

Bọn họ cũng biết nhà Tào Bằng bên cạnh hà nhất xứ, cho nên không cần hỏi thăm mà đi thẳng tới bên sông Tỹ Thủy, chợt nghe có tiếng kêu thét.

Dương Hàng thăm cả kinh vội vàng xua tay ra hiệu hộ vệ tiến lên.

Nào ngờ Tào Tháo lại yêu cầu bọn họ tản ra, cùng với Quách Gia thúc ngựa đi lên một gò đất nhìn xuống dưới xa xa, thấy cách đó không xa trên một bãi sông một đội nhân mã đang luyện tập ở đó. Nhưng người này không phải là quan quân, mà mặc trang phục tư binh, không có mang theo binh khí, chỉ chạy lên chạy xuống ở bãi sông, làm đủ mọi động tác. Có mấy người ngồi trên lưng ngựa mặc áo khoác đơn hô lớn quát tháo.

Nhưng những quân tốt lại không hề oán hận mà răm rắp làm theo chỉ bảo của người cưỡi ngựa, không ngừng tiến hành thao diễn.

Quách Gia đột nhiên chỉ tay về phía xa xa liền nhìn thấy một người đàn ông mặt đỏ đang thao luyện một đội quân tốt. Số người ở bên cạnh không nhiều lắm chỉ chừng mười người, bọn họ người nào cũng để trần nửa trên, một tiếng thét ra lệnh, quân tốt lập tức xếp thành hàng ở bãi sông, đem vây mười người vào trong vòng tròn.

Tiếp theo, thấy mười người kia bắt đầu giao thủ với quân tốt.

Lúc đầu thì một chọi một, sau đó thì một chọi mười, đánh cực kỳ thảm liệt...

Là hương xã ẩu đả tập thể với nhau sao?

Dường như không phải!

Nhưng mà Dương Hàng chưa bao giờ thấy phương pháp luyện binh như vậy.

Mười quân tốt kia rõ ràng là rất tinh nhuệ.

Nhưng qua trận đấu liên tục đến cuối cùng đã bị đối thủ khổng chế, cảnh tượng khốc liệt kia khiến Dương Hàng giật mình.

Đúng lúc này, Dương Hàng bỗng nghe Quách Gia khẽ nói:

- Chủ công, mau nhìn xem, kia chẳng phải là Tào công tử sao?

Tào Tháo ngạc nhiên nhìn theo ngón tay chỉ của Quách Gia.

Một viên tiểu tướng dẫn một đội nhân mã xuất hiện trên bãi sông.

- An Bình, tiên sinh phân phó cho ngươi ngày mai mang Bạch đà binh vào núi để luyện.

- Hả?

- Ha hả, nhiệm vụ này thôi...

Tiểu tướng ghìm ngựa quay sang nhìn người đàn ông mặt đỏ kia:

- Chúc tiên sinh, đêm nay các ngươi vào núi, ngày mai An Bình sẽ phái Bạch đà binh vào núi, bao vây tiêu trừ các ngươi. Cách luyện này sẽ liên tục mười ngày...Trong vòng mười ngày này sẽ không có bất cứ sự trợ giúp nào. Chỉ cần kiên trì được qua mười ngày, thủ hạ của ngươi còn lại ba nhân thủ coi như là thắng rồi. An Bình, nếu ngươi thua...Tiên sinh cũng có phân phó rồi, đến lúc đó không thiếu một trận đặc biệt. Đúng rồi, ta và Lệnh Minh sẽ làm trọng tài, các ngươi lúc đó hãy cẩn thận.

Không quan tâm tới người đàn ông mặt đỏ kia, nét mặt của Đại hán cường tráng đang cưỡi ngựa lập tức lộ vẻ khổ sở.

Tào Chương đắc ý cười to, trong lúc vô tình ánh mắt ngược lên liền phát hiện đám người Tào Tháo trên núi xa xa.

Chỉ có điều khoảng cách hơi xa nên Tào Chương không nhìn rõ là ai, lập tức Tào Chương chau mày lại, không nói hai lời thúc ngựa xông lên gò đất.

- Chủ công...

Tào Tháo không kìm nổi khế cười.

- Thôi đi, đừng trốn nữa, bị người ta thấy rồi, trốn nữa, chỉ sợ sẽ gặp phải chuyện. Phụng Hiếu, chúng ta đến đó xem nào, tiện thể hỏi thăm một chút những người này đang làm trò quỷ gì. A Phúc lại đang giở trò gì.

-Vâng!

Quách Gia lập tức đáp, cùng Tào Tháo đơn độc cưỡi ngựa lao xuống đồi núi.

Còn lúc này, Tào Chương cũng đã nhìn rõ Tào Tháo, lập tức chấn động.

Y vừa định hô lên đã thấy Tào Tháo làm động tác đặt tay lên môi, ra hiệu y không được kêu lên.

Tào Chương thúc ngựa đi tới trước mặt Tào Tháo, xuống ngựa bước tới quỳ một gối xuống, nói:

- Phụ thân, cha đến Huỳnh Dương lúc nào vậy?

- Mới đến.

Tào Tháo ngẩng đầu nhìn đám quân tốt đang đầy cảnh giác như hổ rình mồi, vì thế gờ tay kéo Tào Chương:

- Giải tán bọn họ đi, sau đó giúp ta đi tìm chỗ ở.

- Vâng.

Tào Chương vội vàng lên ngựa chạy về chỗ Bàng Minh, Chúc Đạo nói một tiếng, rồi lại quay lại bên Tào Tháo.

Mà đám người Bàng Minh dù không rõ người đó là ai nhưng nghĩ chắc là cũng có địa vị cao, trong thời gian này trong nhà không thiếu những nhân vật ẩn sĩ nổi tiếng, cho nên hai người cũng không để ý. Từ lúc Tào Bàng mở lâu Phúc Chỉ, trong nhà đã luôn luôn náo nhiệt, không ít người đến thăm hỏi, hy vọng có thể từ phía Tào Bàng được một ít loại giấy quý báu. Đồng thời cũng có người hy vọng liên kết với Tào Bàng cùng nhau kinh doanh phúc giấy.

Trong đó, còn có sứ giả Vệ thị Đông Hà.

Bàng Minh không cảm thấy kỳ lạ nên kéo đội ngũ trở về bãi sông.

- Tử Văn, bọn họ làm gì?

Tào Chương nói:

- Người đàn ông cưỡi ngựa kia là Bàng Minh, là một trong hai mãnh hổ mà tiên sinh đã thu phục được ở Tây Lương, quân tốt kia là Bạch đà binh của tiên sinh đang thao luyện. Mặt đỏ, chính là Chúc Đạo, là một du hiệp, lúc trước từng làm việc ở Thương hội quận Hà Tây. Trận chiến tại Lâm Thao, hắn và Vương Đô Ủy lên vào thị trấn Lâm Thao hiệp trợ Cam tướng quân đánh chiếm Lâm Thao, chiến công hiển hách.

Những môn khách dưới trướng tiên sinh hiện nay mười người, là tiên sinh sai người từ trong quân tuyển chọn đội quân tinh nhuệ.

Tiên sinh có phương pháp huấn luyện rất đặc biệt với bọn họ, lúc ấy con tò mò còn đi theo luyện mấy ngày, sau đó thật sự là không thể chịu đựng được nên rời khỏi.

-Hả?

Tào Tháo sững sờ.

Phải biết rằng Tào Chương trong con cháu Tào gia là loại người có thể chịu đựng được gian khổ nhất.

Người tập võ, sao lại không chịu được gian khổ chứ?

Cho nên nghe Tào Chương nói y cũng không chịu được loại huấn luyện gian khổ này đã khiến ông giật mình, rốt cuộc là Tào Bằng đã huấn luyện như nào?

- Thuật bắn cung, đao thuật, cưỡi ngựa, kỹ thuật sống, kỹ thuật vật lộn...

Tào Chương ở trên ngựa bấm đốt ngón tay bắt đầu kể khổ:

- Tổng cộng tiên sinh đặt ra mười loại phương pháp huấn luyện, một số phương pháp còn rất kỳ quái. Lúc ban đầu, tiên sinh từ bản địa chọn lựa người nhưng cũng không chọn được ai. Sau đó tiên sinh lại chạy đi tìm Hạ Hầu thúc phụ, nhập ngũ chọn tuyển được nhóm người này. Phụ thân, người có biết không, cách chọn người của tiên sinh vô cùng khắc nghiệt. Người dài quá cũng không được, khó coi quá cũng không được, cao quá cũng không được, thấp quá cũng không được, chỉ biết đánh thôi cũng không được, không biết đánh cũng không được, tuổi quá lớn cũng không được, mà tuổi quá nhỏ cũng không được...

Thiếu chút nữa thì đã chọc giận Hạ Hầu thúc phụ.

Tuy nhiên sau đó Hạ Hầu thúc phụ đến xem cách luyện thì không hề truy vấn nữa.

Trong ba đội người thì lựa chọn được mười người. Con thật sự không hiểu tiên sinh rốt cuộc là muốn làm gì. Hỏi tiên sinh, thì tiên sinh cứ thần thần bí bí...

Trong ba nghìn người chỉ chọn được mười người ư?

Tào Tháo cũng thầm giật mình.

Ông biết, với quan hệ giữa Hạ Hầu Uyên và Tào Bằng thì chắc chắn Hạ Hầu Uyên sẽ không đưa ra những tàn binh già yếu, mà sẽ phải là những tinh nhuệ.

Từ ba nghìn binh tốt chỉ chọn ra được mười người?

Đó phải là tiêu chuẩn tuyển chọn vô cùng khắc nghiệt.

Tào Tháo liếc sang Quách Gia, thấy vẻ mặt y cũng mờ mịt.

Vì thế, ông liền chuyển đề tài:

- Tử Văn, con ở đây thì hàng ngày làm những gì?

- Buổi sáng tập võ, buổi trưa đọc sách, sau giờ Ngọ thì đi theo Bạch đà binh của tiên sinh xem bọn họ huấn luyện, buổi tối thì phải qua khảo hạch của tiên sinh, được thông qua mới có thể nghỉ ngơi.

Tào Tháo nghe xong chau mày lại.

Ông đánh giá Tào Chương một lượt, có thể cảm nhận được, Hoàng Tu Nhi ngày trước chỉ biết múa thương cầm bồng, nay đã thật sự trưởng thành rồi.

Nhìn hơi gầy một chút nhưng rất tinh tráng.

Đồng thời càng tăng thêm khí chất trầm ổn điềm đạm chững chạc.

- Vậy con đọc sách gì?

- Lúc đầu thì là Bát Bách Tự Văn, sau đó là Tam Tự kinh.

Giờ thì bắt đầu đọc Luận, thỉnh thoảng có thể đọc được Tôn Vũ – Mười ba thiên chú thích mà cha đã đưa cho con, đôi lúc còn thảo luận cùng với Tiểu Ngải “Ba mươi sáu kế”, không thì đọc Lục thao tam lược. Ồ, tiên sinh còn bắt con đọc “Thư”, nói không đọc “Thư” thì không đủ để bàn chiến sự.

Trong thời gian này thật sự là con rất cực khổ!

Tào Tháo bật cười to không ngừng, liên tục gật đầu.

- Đúng rồi, “Ba mươi sáu kế” của Hưu Học đã thành sách rồi à?

- Vâng!

Tào Tháo quay sang cười nói với Quách Gia:

- Phụng Hiếu nói không sai, để hoàn thành nó cũng đã phải mất một khoảng thời gian. Ta đã phải đợi “Ba mươi sáu kế” này của nó chừng hai năm rồi, giờ thì cuối cùng đã hoàn thành sách! Vừa lúc có để để nó dùng giấy bạch lộc vân tiên sao chép cho ta một bộ, đợi khi nào về thì sẽ đọc.

Quách Gia cười mà không nói gì.

Vô tình, đoàn người đã tiến vào trong điện trang.

Khi biết Tào Tháo đến, người trong điện trang vô cùng hoảng sợ.

Trương thị vội vàng mang theo người nhà đến nghênh đón.

Vả lại, Tào gia cũng không coi là người ngoài nên cũng không quá xa lạ.

Tuy nhiên, ông không gặp Tào Bằng nên cảm thấy có chút kỳ quái, vì thế liền hỏi.

- A Phúc hai ngày nay ở trong xưởng, rất ít khi ở nhà.

- Nó ở xưởng làm gì?

Trương thị cứng họng, một lúc lâu mới lắp bắp:

- Thúc thúc quên rồi sao? Hiện giờ A Phúc đang phải “quỷ tâm”, đương nhiên là phải đi xưởng.

Nhờ người đó, là người phán nó quỷ tâm tam tuế!

Tào Tháo lập tức lộ vẻ ngưng ngùng, không biết nên nói gì.

Ta phạt nó quỷ tâm tam tuế, cũng không thật sự bắt nó đi làm lao dịch mà. Nhưng những câu này ông không thể nói ra, lại càng không thể nói với Trương thị là: ta bắt nó quỷ tâm tam tuế, chỉ là giả vờ thôi, không cần phải làm thật. Vậy chẳng phải thể diện của ông sẽ không còn sao?

Hoàng Nguyệt Anh đoán được tâm tư Tào Tháo, vội nói:

- Chủ công, kỳ thật phu quân đi công xưởng là có nguyên do.

- Ồ?

- Phu quân cảm thấy hiệu xuất công xưởng không cao, cho nên muốn tới đó tạo ra một dây chuyền sản xuất.

Mấy ngày nay, chương trình mới vừa mới bắt đầu thi hành, phải có người theo dõi sát sao mới được. Cho nên phu quân mới ở trong xưởng, tiện cho việc sửa chữa luôn. Đợi sau khi dây chuyền mới này mọi người đã quen thuộc rồi thì mới đi, xin chủ công chớ nên trách tội.

- Dây chuyền sản xuất?

Tào Tháo ngạc nhiên, khó hiểu.

Dương Hàng cũng thấy kỳ lạ, chương trình thợ khéo từ xưa đến nay vẫn vậy, cần thay đổi cái gì?

- Nguyệt Anh, rốt cuộc là dây chuyền sản xuất gì?

Quách Gia cũng quá tò mò, vì thế đành hỏi.

Hoàng Nguyệt Anh ngẫm nghĩ một chút:

- Thật ra, theo lời phu quân nói thì có thể khái quát thành sáu từ là: tiêu chuẩn hóa, chế độ hóa!

Nàng bắt đầu tỉ mỉ giảng giải phương pháp cách thức của dây chuyền sản xuất này. Tào Tháo nghe xong liên tục gật đầu, còn Quách Gia thì rơi vào trầm tư, đợi Hoàng Nguyệt Anh nói xong, y mới trầm giọng hỏi:

- Cách thức này giống như bạo Tần đã từng sử dụng. Sau khi bạo Tần diệt vong thì cũng không ai biết nữa. Không ngờ Hữu Học lại có thể nghĩ ra biện pháp này, thật là không đơn giản. Xem ra hai năm hẩn ở Tây Bắc đã thu hoạch không nhỏ, thật đáng mừng.

Cách thức dây chuyền sản xuất công việc từ Triều Tần đã có rồi.

Chỉ là loại phương pháp này sau khi Triều Tần diệt vong thì không ai biết nữa rồi dần dần thất truyền.

Nếu không phải Quách Gia đọc nhiều sách, chỉ sợ cũng không biết chuyện này. Y nghĩ, Tào Bằng có thể nghĩ ra phương pháp dây chuyền sản xuất làm việc này hẳn là do Tào Bằng ở Tây Bắc hai năm mà biết, dù gì thì ở đó cũng từng là căn cơ của lão Tần, nói không chừng sẽ có người biết được.

Tào Tháo chợt cảm thấy dễ chịu.

Đúng lúc này, Tào Bằng quay về!

Hắn được Tào Chương thông báo tin tức Tào Tháo đến đây.

Liên vội vàng chạy về nhà, thậm chí ngay cả quần áo cũng không kịp thay. Thấy Tào Bằng người toàn bùn đất, mồ hôi ướt đầm, không hiểu vì sao, Tào Tháo thấy sống mũi cay cay, suýt chút nữa thì rơi lệ.

Đây, là công thần hàng đầu bị ta khiến cho rơi vào tình cảnh này đây!

Là bởi vì tên Vi Đaoan một quốc kia mà rơi vào tình trạng như hiện nay.

- A Phúc, có khỏe không?

Tào Bằng vội trả lời:

- Bẩm chủ công, tội thần khỏe.

- Tốt tốt tốt lắm, đừng nói từ tội thần, việc này...Ta vừa từ Hồ Lao quan đến, nhân tiện đi qua Huỳnh Dương nên đến thăm người.

Ngày mai người không cần phải đi xưởng nữa mà đi theo ta để trò chuyện.

Còn nữa, nháy mắt đã ba năm trôi qua rồi, chúng ta vẫn chưa từng gặp nhau. Đúng rồi, vừa rồi trên đường, Tử Văn có nói luyện tập gì gì đó, ngày mai để ta đi cùng để tham quan.

- Việc này cháu xin nghe.

Trương thị thấy Tào Bằng đã về, liền cùng Hoàng Nguyệt Anh lui ra.

Trong đại sảnh chỉ còn lại năm người Tào Tháo, Quách Gia, Tào Chương, Dương Hàng và Tào Bằng.

- A Phúc, nghe nói người lại làm cha rồi?

Vì sao lại nói từ “lại”. Là vì trước đó không lâu Tào Bằng lại có thể một con gái. Quách Hoàn đã sinh cho Tào Bằng một con gái, tên là Tào Yên, mà Chân Mật thì sinh cho Tào Bằng một con trai, tuy nhiên tên của cậu bé có chút kỳ lạ, tên là Tào Chiến, ý nghĩa là thông minh.

Dựa theo cách nói của Chân Mật, là hy vọng cậu bé sẽ trở thành một người thông minh.

Nhưng Tào Bằng lại cảm thấy không được thông cho lắm!

Đơn giản Tào Chiến này chính là Ngụy Minh Đế trong lịch sử, là con trai của Tào Phi.

Trong lòng hắn phản đối, nhưng bất đắc dĩ vì người nhà đều cho rằng tên này rất hay, khiến hắn không tìm được lý do thích hợp phản đối. Vì thế, trong lòng hắn không được thoải mái trong một thời gian dài. Tuy nhiên thời gian trôi dần, hắn cũng đã dần bỏ qua chuyện cũ.

Dù sao Tào Phi đã chết!

Tào Chiến, là con hắn.

Quách Gia tò mò hỏi:

- Sao không thấy đám người Bộ Loan?

- Ô, các nàng đi Lạc Dương chùa Bạch Mã dâng hương rồi.

- Ừm.

Ta ở Tây Bắc nạp thiếp phòng mới, có chút tin phật, cho nên sau khi sinh con nên muốn đi cầu phúc trạch cho con trẻ. Tiểu Loan và Tiểu Hoàn cũng có tâm, liền mang theo bọn trẻ đi cùng. Ha ha, đoán chừng mấy ngày nữa các nàng mới quay về Huỳnh Dương.

- Thì ra là thế.

Quách Gia cũng không hỏi thêm nữa.

Mấy người hàn huyên một lát, Quách Gia đột nhiên hỏi:

- Hữu Học, nay Tôn Quyền tại Giang Đông đóng quân tại Nhu Tu Khẩu, rất thêm muốn Hợp Phì, người cũng biết chứ?

Tào Bằng ngẩn ra:

- Gần đây quá bận việc trong xưởng, quả thật là không rõ lắm.

483. Chương 527 : Bàn Về Giang Đông

Bầu không khí trong phòng khách đột nhiên trở nên nặng nề.

Dương Hàng không hiểu, tại sao Quách Gia đột nhiên lại đưa ra vấn đề này. Trên thực tế, loại vấn đề như thế này nếu không phải là cận thần tâm phúc, tuyệt đối không thể nhắc đến, huống hồ chỉ Tào Bằng là người đang mang tội, sao lại phải hỏi ý kiến hắn? Theo bản năng, y đưa mắt nhìn sang phía Tào Tháo, phát hiện thấy cặp lông mày rậm của Tào Tháo hơi nhướng lên, sắc mặt thay đổi có chút âm trầm. Lại quay đầu nhìn sang Tào Bằng, vẫn đáng điệu thoái mái như cũ, không hề có chút vẻ gì là áp lực.

Ta là tội nhân, bây giờ đang chịu tội, quan tâm nhiều việc lớn như vậy mà làm gì?

Hắn nhìn Tào Tháo một cách hết sức thờ ơ.

Một lúc sau, Tào Tháo mở miệng nói:

- Nay Châu Công Cẩn đốc quân, Thái sử Từ Lỗ Túc phụ trách hai cánh, đưa quân đến Nhu Tu Khẩu. Cục thế Giang Hoài đang vô cùng cấp bách, người lại chỉ suốt ngày vui đùa trong công xưởng, mê đắm trong cái đạo lý nhỏ bé của mình, chung quy lại là không thể làm nên chuyện lớn được! A Phúc, người khiến ta rất thất vọng.

Lòng dạ Dương Hàng đột nhiên trở nên khẩn trương lạ.

Tuy nhiên, y nghĩ mãi không hiểu, tại sao Tào Tháo lại chạy đến nói những chuyện này với Tào Bằng.

Về phần Tào Bằng, dường như không hề có chút sợ hãi, lại còn bật cười ha hả...

- Cười cái gì?

Tào Tháo giận tím mặt.

Tào Bằng nói:

- Cái này gọi là không bàn chuyện không liên quan đến mình.

Hiện nay thân Bằng đang mang tội, làm việc nặng nhọc trong công xưởng, lẽ đương nhiên là phải lánh mặt dưỡng tâm, đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm. Cho nên, Bằng tới Huỳnh Dương nửa năm nay, rất ít liên hệ với người khác. Ngoại trừ thỉnh thoảng có thư từ qua lại với phụ thân, hoặc có một vài học giả lui tới, ngoài ra cũng không quan tâm tới những tranh chấp của thế giới bên ngoài.

- Về phần cái gọi là mối họa Giang Đông, chẳng qua là do có người cố tình phao tin giật gân vậy thôi. Từ xưa đến nay, chưa từng có chuyện khởi sự thành công từ bắc chí nam. Mặc dù nhân khẩu của Giang Đông thừa thớt, nhưng tài nguyên lại rất dồi dào, là một vùng đất cần cỗi chưa từng được khai phá. Tôn Quyền được hưởng ân trạch hai đời của cha anh để lại, khó khăn lắm mới trụ được vững, nếu nói y có ý đối địch với chúa công, ta e rằng y chẳng có cái gan đó. Tôn Quyền xuất binh Nhu Tu Khẩu, nếu nói là y có ý nhòm ngó Giang Hoài, thì chẳng bằng nói y có ý nhắm về phương bắc, chúa công có gì phải sợ?

Tào Tháo bất giác ngăn người!

Theo như lời Tào Bằng nói, thì việc khởi sự từ nam chí bắc và đạt được thành công đúng là chưa từng có qua.

Ngay cả như nước Sở năm xưa, thực lực hùng mạnh như vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn bị nước Tần tiêu diệt.

Trên thực tế, không chỉ trước thời lưỡng Hán, mà nhìn khắp cả lịch sử năm ngàn năm của Trung Hoa, dường như chỉ có vào thời nhà Minh, Chu Nguyên Chương khởi sự từ Giang Nam, quét ngang Lục Hợp. Ngoài lần đó ra, không có sự việc nào tương tự. Tào Tháo nghe nói, không khỏi lập tức cảm thấy có hứng thú.

- Vậy theo như ý của A Phúc, khởi sự từ Giang Nam, lý gì lại không thành công?

Không chỉ có Tào Tháo hiếu kỳ, mà ngay cả Quách Gia cũng lộ vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Dương Hàng rất hào hứng nhìn về phía Tào Bằng, chờ đợi câu trả lời của hắn. Quả thực, đối với đông Hán mà nói, luận điệu này của Tào Bằng là hết sức mới mẻ.

Lúc này, Thái Dịch bưng một chậu nước trong đi vào, đặt bên cạnh chỗ Tào Bằng.

Tào Bằng đứng lên, rửa tay, lau mặt, vỗ nhẹ lên sau ót Thái Dịch, ra hiệu cho hắn đi ra.

- Đứa trẻ đó là ai? Nhìn có vẻ không giống người Trung Nguyên.

- Ô, đó là con trai của Thái đại gia.

- Người nói đến...

Tào Bằng cười cười:

- Năm xưa khi Thái đại gia mới trở về Hà Tây, luôn lo lắng về tương lai của con nối dõi. Ta thấy nàng ấy làm lụng vất vả, nên bèn thu nhận Tiểu Dịch làm môn hạ, Thái đại gia mới tạm yên tâm. Đứa bé đó vốn tên là A Dịch Quả, nay đổi thành Thái Dịch, theo ta đã gần ba năm nay. Tuy rằng tư chất không thông minh lắm, nhưng là một đứa trẻ có thể chịu khó chịu khổ, lại còn rất hiếu chuyện.

Tào Bằng không để ý thấy thần thái của Quách Gia có chút khác lạ.

Còn Dương Hàng, lại dường như đang lo nghĩ điều gì, chậm chậm cúi đầu xuống.

Tào Tháo nhìn theo bóng dáng của Thái Dịch với một ánh nhìn phức tạp, trong lòng khe khẽ thở dài.

- A Phúc, người nói tiếp đi.

- Từ thời nhà Chu đến nay, Phương hót Kỳ sơn. Đại thế thiên hạ, chẳng qua là chiến tranh đông tây mà thôi. Tám trăm năm hỗn chiến, nếu không phải là đông phong áp đảo tây phong, thì là tây phong áp đảo đông phong. Bất luận là thời Xuân Thu ngũ bá, hay thời Chiến Quốc thất hùng, tiêu điểm trước sau đều tập trung giữa đông và tây. Tuy có Sở quốc quật khởi, nhưng nếu đem ra so sánh, thì sức lực không đủ. Đến thời Tần quét ngang Lục Hợp, rồi Hán thất nổi lên, Trương Tử Phòng khuyên nên đặt đô ở Quan Trung, tạo sự ổn định cho đời sau, từ đó mới có cách nói “có được Quan Trung là có được thiên hạ”... Nhìn lại Giang Đông, chẳng qua chỉ là một vùng đất với sáu quận mà thôi, hoang vắng lạnh lẽo, lại có mối họa man di trên núi, còn bị hạn chế về mặt địa lý, nhân khẩu thưa thớt. Tôn Quyền yên phận ở Giang Đông, mượn sông lớn ngăn cách, may ra có thể kéo dài chút hơi tàn. Nhưng nếu nói để giúp hắn tranh giành Trung Nguyên, mà chỉ dựa vào một Giang Đông thì e là không đủ sức duy trì... Huống hồ chi, Giang Nam lại ít ngựa, phần nhiều là lính bộ binh. Thủ thành thì thừa sức, nhưng không đủ sức tiến công. Tôn Quyền chứ đâu phải là Tôn Bá Phù, là người có khả năng mở mang lãnh thổ. Người này chẳng qua chỉ là một con chó giữ nhà, chủ công hà tất phải để tâm... còn về mối hại Hợp Phì, lại càng không đáng lo. Chỉ cần phái một viên tướng ra trấn thủ, bổ xung thêm thủy quân, là đủ khiến binh mã Giang Đông nhượng bộ mấy phần.

Tào Bằng nói dứt lời, chăm chú nhìn Tào Tháo.

Hắn đã tiết lộ một tin tức thông qua những lời hắn nói.

Đó chính là “thủy quân”!

Đó cũng chính là thứ mà quân Tào hiện nay đang thiếu, thậm chí có thể nói là một đót yếu kém nhất. Nhìn chung quân Tào từ cao đến thấp, đều không có nổi một cánh thủy quân nào có khả năng chinh chiến.

Tào Tháo lâm vào trầm tư.

Quách Gia vỗ tay cười, tỏ vẻ hết sức tán thưởng đối với những lời mà Tào Bằng vừa nói.

Y trầm ngâm một lát, đoạn hỏi:

- Vậy theo ý kiến của A Phúc, ai có thể trấn thủ Hợp Phì?

Tào Tháo lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tào Bằng.

Trong lịch sử, người trấn thủ Hợp Phì chính là Trương Liêu.

Trương Liêu với trận đại chiến ở bến Tiêu Dao, khiến cho Giang Đông không dám nhìn thẳng, chắc chắn là người thích hợp nhất. Chỉ có điều, hiện giờ Trương Liêu đang ở Bột Hải, đang vây khốn Viên Hi.

Mạo muội thay đổi, không khỏi có chút gấp gáp quá.

Tướng trấn thủ Hợp Phì nhất định phải có mấy điều kiện như: có khả năng và kinh nghiệm chinh chiến, tinh thông binh pháp, kiên dũng cương liêt... chỉ có như vậy mới có trấn áp được đám mãnh tướng ở Giang Đông.

- Trương Liêu Trương Văn Viễn có thể trấn thủ Hợp Phì.

Tào Bằng dùng cách nói dò xét để đề xuất ứng viên.

Tào Tháo lắc đầu:

- Trương Liêu bây giờ đang ở Bột Hải, trọng trách lớn lao.

Viên Hi vẫn còn đó, còn cần có tướng giỏi phòng ngự. Nếu Trương Liêu đến Hợp Phì, thì ai có thể thay thế được? Huống chi, y ở Bột Hải cũng đã được hơn một năm, mới vừa ổn định được tình hình. Nếu phái người khác đến, tình thế ắt lại phải trải qua một cơn dao động... Văn Viễn tuy mạnh, nhưng lại không phải là ứng viên thích hợp nhất.

Quả nhiên, vẫn là bị gạt đi rồi!

Trong lòng Tào Bằng sớm đã có sự chuẩn bị, cho nên khi Tào Tháo vừa dứt lời, hắn lập tức nói:

- Nếu như đã không thể tùy tiện điều động Văn Viễn, thì ta tiến cứ Cam Ninh.

- Cam Ninh?

Tào Tháo nhìn Tào Bằng chằm chằm, ánh mắt sáng quắc, dường như muốn nhìn thấu tâm can hắn.

- A Phúc, vì sao lại muốn để Hưng Bá đi trấn thủ Hợp Phì? Dưới trướng ta vô số mãnh tướng, chẳng lẽ ngoài những người có mối giao hảo với người ra, không còn ai khác có thể chọn sao?

Những lời này, quả có chút cay độc.

Ai cũng biết rằng Tào Bằng có mối giao hảo với Trương Liêu, còn Cam Ninh từng là gia tướng của Tào Bằng, trong trận chiến Quan Độ, mới đảm nhiệm chức quan.

Hay nói một cách khác, hai người mà Tào Bằng đề cử đều là người của hắn.

Trong tay Tào Tháo ta có bao nhiêu mãnh tướng như vậy, người không chọn được một ai sao?

Dương Hàng không khỏi run sợ trong lòng, đột nhiên cảm thấy rất khẩn trương.

Tào Bằng lại như người vô can, cười nói:

- Trương Liêu, Cam Ninh ta hiểu quá rõ. Chủ công hỏi ta ai có thể trấn thủ Hợp Phì, ta đương nhiên sẽ chọn người mà ta hiểu rõ. Dưới trướng chủ công, những kẻ thiện chiến đúng là có rất nhiều, nhưng những người mà ta biết lại rất ít. Nếu phải đề cử một người mà ta không hiểu rõ, thì chẳng bằng đề cử một người mà ta hiểu rõ. Chủ công, ba năm trước khi ta đề cử Hám Trạch làm Hải Tây Lệnh, người lúc đó cũng hỏi ta câu này. Và nay, câu trả lời của ta cũng vẫn giống như ba năm trước.

Đề cử người hiền không tránh người thân!

Trong mắt ta, không nghi ngờ gì nữa, Hưng Bá chính là ứng viên thích hợp nhất. Những người khác ta không hiểu rõ, cho dù người có bảo ta đề cử người khác, thì ta cũng vẫn đề cử Trương Liêu và Cam Ninh. Nguyên nhân thì ta đã nói rồi, người mà ta không hiểu rõ, không quen thuộc, thì tất nhiên cũng không cách gì có thể đề cử lên cho chủ công.

Tào Tháo hỏi một câu gai góc, Tào Bằng cũng trả lời không chút khách khí.

Lòng bàn tay Dương Hàng rịn ướt mồ hôi, âm thầm cảm thấy thót tim...

Nói thật, y chưa từng gặp qua người nào nói chuyện với Tào Tháo như kiểu của Tào Bằng, nói khó nghe một chút, thì Tào Bằng đang chống đối ra mặt.

Tào Tháo đã nói rồi, người đề cử người khác đi!

Kết quả là hẳn vẫn chọn Trương Liêu và Cam Ninh, lại còn nói ra cả một đồng đạo lý nữa.

Tào Tháo mặt lạnh như nước, nhìn chằm chằm vào Tào Bằng, rất lâu không nói năng gì.

Trong khi đó Tào Chương và Quách Gia lại làm ra vẻ như không hề nghe thấy, chỉ lo nhắm nháp thưởng thức các loại trái cây từ đông bắc đưa tới, không có chút hình tượng nào.

Một lúc lâu sau, Tào Tháo đột nhiên bật cười lớn.

Y cười rất vui vẻ, và hết sức sảng khoái...

- A Phúc, cái tên tiểu tử này, theo ta thấy làm khổ công ba năm vẫn chưa đủ với người. Chi bằng đưa người lên biên giới phương bắc, đày người ở đó năm năm mới được.

Tào Bằng cũng cười:

- Nếu chủ công nhất định muốn đày ta năm năm, cũng chẳng có gì là không thể. Chỉ có điều nếu ta đi lên biên giới phương bắc, thì xin chủ công cho cả vợ con ta đi cùng. Nếu không ở nơi khổ sở lạnh lẽo đó, không có vợ con bầu bạn, quả thực sẽ rất chán nản.

Dương Hàng há mồm trợn mắt.

Những lời nói chuyện của hai người này, khiến y không khỏi cảm thấy rất đổi ngạc nhiên.

Tào Bằng chống đối Tào Tháo như thế, không ngờ Tào Tháo lại không giận, ngược lại còn trêu đùa bằng cách dọa lưu đày năm năm. Trái lại, Tào Bằng cũng không chút bận tâm, lại còn cò kè mặc cả với Tào Tháo. Mối quan hệ của hai người này, cũng thật là thú vị, tuyệt đối không chỉ đơn giản à mối quan hệ của chú cháu trong họ.

Dù sao Dương Hàng cũng chỉ mới có hơn mười hai tuổi, tuy tài học hơn người, nhưng dù sao nhận thức vẫn còn chưa đủ.

Tào Bằng có muốn chống đối Tào Tháo như vừa rồi, cũng phải chọn trường hợp và thời cơ. Trong chuyện lựa chọn tướng trấn thủ Hợp Phì lần này, sự kiên trì của Tào Bằng, ngược lại lại khiến Tào Tháo cảm thấy hài lòng. Tại sao ư? Chỉ vì một câu nói của Tào Bằng: những người khác ta không quen thuộc, nên không cách gì đề cử được.

Đúng vậy, dưới trướng Tào Tháo có rất nhiều võ tướng.

Lý Diên, Nhạc Tiến, Từ Hoảng, Vu Cầm, có người nào là không thiện chiến?

Còn có những người khác như Tào Hưu, Tào Thuần, Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân... nhưng những lời này của Tào Bằng cũng bộc lộ tấm lòng của hắn: ta không kéo bè kéo cánh. Cam Ninh từng là gia tướng của ta, còn Trương Liêu là do đích thân ta chiêu hàng, hai người này ta hiểu rõ, cho nên mới đề cử.

Ngoài ra, ta không âm thầm tiếp xúc với những người khác.

- A Phúc, lúc này người có nói đến thủy quân?

- Đúng vậy.

Quách Gia dường như nghĩ đến điều gì, liếc qua Tào Bằng một cái, đột nhiên hỏi:

- Vậy người cho rằng, ai có thể làm chủ tướng thủy quân, hiệp trợ với Hưng Bá?

- Chu Thương!

- Người nói đến...

Tào Bằng gật đầu, hỏi ngược lại:

- Phụng Hiếu đại ca cho rằng, dưới trướng chủ công bây giờ có mấy nhánh thủy quân?

Quách Gia cười ngượng, ngậm miệng luôn.

Đúng vậy, trước mắt dưới trướng Tào Tháo chỉ có một nhánh thủy quân.

Hơn nữa, thuyền bè cũng không quá bốn năm mươi chiếc, nhân sự cũng chỉ có không quá ba bốn ngàn người mà thôi. Nói đúng ra, nhánh thủy quân này cũng là do một tay Tào Bằng gây dựng cơ sở mà thành. Năm xưa, Tào Bằng thu được mấy chiếc chiến thuyền của bọn hải tặc, giao cho Chu Thương quản lý, đồn trú ở Úc Châu Sơn. Trách nhiệm của bọn họ cũng chỉ là tuần tra vùng duyên hải, bắt bọn buôn lậu mà thôi. Sau đó thông qua ba năm điều hành của Đặng Tắc, Bộ Chất, và cả Hám Trạch, mới có sự xuất hiện của Úc Châu Sơn Tinh hải Giáo úy Chu Thương như hiện nay. Đối với nhánh thủy quân này, bất luận là triều đình hay Tào Tháo cũng chẳng ai ngó ngang đến mấy.

Nếu như nói, nhánh thủy quân này là tư binh của Tào Bằng, thì ngay cả Tào Tháo cũng không biện bạch gì được.

Nói thực ra, hấn chẳng qua cũng chỉ là cho Chu Thương một cái danh hiệu Tinh hải Giáo úy mà thôi, hơn nữa lại là thứ danh hiệu làng nhàng, lương bổng thì chẳng qua được ngàn thạch, ngay cả so với một viên Kiểm nghiệm Giáo úy bình thường cũng không bằng, chứ đừng nói gì đến những Giáo úy cầm quân chính thống. Cho nên, nói đến Úc Châu Sơn, Quách Gia cũng không biết nói gì hơn. Dù sao lão Tào cũng còn đang ngồi ở đây, nói nhiều quá chỉ sợ lão Tào cảm thấy không thoải mái.

- Chu Thương?

Tào Tháo gật gù đầu, đoạn lại chìm vào trầm tư.

Thực ra, trong lời nói của Tào Bằng lúc nãy, còn tiết lộ thêm một thông tin khác nữa.

Nếu người muốn dụng binh với Giang Đông, không có thủy quân chắc chắn là không thể được!

Phải biết rằng, Giang Đông đường thủy nhằng nhịt, lại có sông lớn ngăn cách. Kỵ binh đến Giang Đông, tất sẽ ít có đất dụng võ.

Ở Giang Đông, thủy quân mới là lực lượng chủ lực tuyệt đối.

Nhưng vấn đề là, hiện nay Tào Tháo làm gì có sức lực để đi xây dựng thủy quân?

Y trầm ngâm một lát, đoạn gật đầu nói:

- Lời A Phúc quả là có lý. Chỉ có điều là thủy quân sẽ đồn trú ở đâu?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một lát, ngoắc tay qua Tào Chương, nói:

- Tử Văn, đến thư phòng của ta lấy bản đồ đến đây.

Một lát sau, Tào Chương cầm cuốn bản đồ đến đại sảnh, mở rat reo lên.

Tào Bằng đứng dậy nói:

- Đây là tấm bản đồ ta bảo Châu đại thúc vẽ, đại thúc hàng năm thường đi quanh vùng duyên hải Giang Bắc, cho nên hiểu rõ tình hình nhất. Còn nhớ khi dừng chân đóng quân ở Đông Lăng, thấy nơi này có một hòn đảo hoang, lại nằm đúng nơi sông lớn đổ ra cửa biển. Hòn đảo này, gần với Hải Lăng, tiến về phía tây có thể uy hiếp Đơn Đồ, xuống phía nam có thể áp sát Bì Lăng... Nếu đi dọc vùng duyên hải, thì có thể đổ bộ xuống Hoa Đình, áp sát Lâu huyện, đe dọa Ngô Hội. Chỉ có điều, khắp một vùng này đều nằm trong sự kiểm soát của Tôn Quyền, lại có Hạ Tề đóng quân ở Âm Sơn, không dễ tiến công. Nhưng đảo Đông Lăng này (ngày nay gọi là Như Lăng)... ồ, ta đã đặt cho nó một cái tên, hiện giờ bất luận là chủ công hay Tôn

Quyền đều không để ý đến. Từ đây tiến có thể vào sông lớn, lui có thể tới Diêm Độc, là một địa điểm hết sức thuận tiện. Chủ công có thể giao cho Châu đại thúc đồn trú trấn thủ Đông Lăng đảo, là đủ khiến cho thủy quân Giang Đông phải e dè. Chỉ có điều, nếu muốn trụ vững ở đây, cái giá phải trả cũng không nhỏ, xin chủ công suy xét lý lưỡng.

Để tổ chức được một đạo thủy quân, còn liên quan đến nhiều vấn đề, tuyệt đối không thể có chuyện ngày một mà thành.

Tào Bằng, Đặng Tắc dùng mất tám năm mới gây dựng được một nhánh thủy quân loại nhỏ. Nhưng ở vùng duyên hải còn được, chứ muốn vào trong sông, thì còn rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết.

Tào Bằng cũng không hy vọng Tào Tháo sẽ lập tức hạ quyết tâm, chỉ là đưa ra một chủ trương vật thôi.

Còn về phần Tào Tháo có tiếp nhận hay không, không phải là việc mà hắn có thể quyết định được... Mấu chốt là ở chỗ, Tào Tháo có thể bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cho thủy quân?

Thủy quân! Thủy quân!

Hai chữ này không ngừng quanh quẩn trong đầu Tào Tháo.

Y đột nhiên hiểu ra, y đã phạm phải một sai lầm. Từ khi khởi binh đến nay, y luôn quên bằng đi sự tồn tại của thủy quân... Tào Bằng nói rất phải, Giang Đông thủ thì dễ, chứ công thì khó. Nhưng đồng thời, nếu y muốn đập bằng Giang Đông, mà không có một đạo thủy quân hùng mạnh thì tuyệt đối không thể được. Nhưng mà, để gây dựng một đạo thủy quân đâu phải là chuyện dễ. Giang Đông trải qua ba đời coi sóc, thủy quân đã rất lớn mạnh.

Còn mình thì sao?

Từ xưa đến nay, người phương bắc thiện cưỡi ngựa, người phương nam thiện dùng thuyền.

Muốn chinh phục Giang Đông, xem ra còn cần phải mất một phen công sức mới xong...

484. Chương 528 + 529: Khúc Ngọa Long

Về vấn đề thủy quân, Tào Bằng cũng chỉ có thể gợi ý đến thế thôi.

Chứ không lẽ lại cầm đao kẻ vào cổ Tào Tháo, bắt ông ta phải gây dựng thủy quân ngay bây giờ? Dù sao những gì cần nói thì cũng đã nói rồi, còn quyết định thế nào, thì đó là việc của Tào Tháo, không liên quan gì lắm đến hắn. Dù sao đi nữa, Tào Hữu Học hắn đến nay vẫn còn là một khâm phạm, ăn lao động khổ sai ba năm, giờ mới được nửa năm.

Không bàn việc không liên quan đến chức trách của mình.

Có những việc hắn không quản nổi, cũng không có cách gì quản, chẳng bằng cứ ngoan ngoãn sống cho qua ngày ở Huỳnh Dương là được.

Về phần bên chỗ Hứa Đô, Tào Bằng đã quyết định tạm gác qua một bên.

Chu Bất Nghi đang lúc hưng thịnh, nhất thời hắn không cách gì áp chế được. Nếu như bây giờ nhảy ra thu thập cái tên này, không cẩn thận lại bị mang cái tiếng ý lớn ăn hiếp nhỏ, đó không phải là kết quả mà Tào Bằng mong muốn. Còn việc liệu Chu Bất Nghi có phải là gian tế hay không? Y liệu có liên quan với Lưu Quang hay không? Đến bây giờ vẫn chỉ là phỏng đoán mà thôi. Việc mà Tào Bằng cần làm vào lúc này là âm thầm quan sát, đợi Chu Bất Nghi để lộ dấu vết, rồi sau đó mới giáng cho y một đòn chí mạng.

Hơn nữa, hiện nay những việc mà hắn cần làm nhiều vô số kể, lấy đâu ra sức lực mà để ý đến Chu Bất Nghi?

Tào Tháo ở lại Huỳnh Dương hai ngày, sau đó khởi hành đi đến Kinh huyện.

Y đến và đi đều rất vội vàng, không tiếp xúc với bất kỳ ai, chỉ xuất quỷ nhập thần đi thăm quan công xưởng một vòng dưới sự tháp tùng của Quách Vĩnh. Sau đó lại đi quan sát tình hình của Bạch Đà binh, và cuộc độ sức của mười tên lính tinh nhuệ mà Tào Bằng nói, rồi lặng lẽ rời khỏi Huỳnh Dương...

Nơi gọi là Mang Sơn này, nằm ở vùng lân cận Huỳnh Dương, chứ không phải Mang Sơn ở Bắc Mang, nơi được mệnh danh là “hiệp nghĩa thượng hùng dương” ở Tô Hàng.

Mang Sơn này thuộc dãy núi Hào Sơn, một dãy chìa ra cửa dãy núi Tần Lĩnh.

Mang Sơn rộng lớn, trải dài từ Trùy Dương ở phương bắc, dọc Hà Nam tới tận núi Quảng Võ của Quan Thành (là thành phố Trịnh Châu ngày nay).

Nơi Tào Bằng luyện binh chính là núi Quan Võ.

Nếu tính theo quan hệ lệ thuộc, thì nơi này cũng tính là một nhánh của dãy núi Mang Sơn.

Chính vì thế nên đời sau mới gọi núi Quảng Võ là núi Mang Sơn, là một thắng cảnh của Trịnh Châu.

Vì sao Tào Bằng lại lôi mười “lính tinh nhuệ” này ra luyện tập riêng? Tào Tháo cũng không rõ lắm, hơn nữa cũng không muốn tìm hiểu. Theo ông ta thấy, thì mười lính tinh nhuệ có thể làm nên trò trống gì? Vào thời đại sử dụng binh khí lạnh (gươm, đao, phân biệt với binh khí nóng sau này – là những thứ có dùng thuốc súng), thì tác chiến theo quân đoàn mới là cách chính thống, mười người... chẳng qua chỉ là muối bỏ biển mà thôi.

Chỉ có điều Quách Gia lại dường như có chút nghĩ ngợi.

Khi Tào Tháo đi đến Huỳnh Dương, xe ngựa rất đơn giản, không mang theo xa trượng.

Khi rời khỏi Huỳnh Dương, lại mang theo xe lớn xe nhỏ tổng cộng tám chiếc...

Trong xe, chất rất nhiều giấy, từ loại giấy Lộc Vân Tiên quý hiếm nhất, cho đến những loại giấy đắt nhất trên thị trường là Lân Kim Tiên, Ngự Tử Tiên, còn có cả loại giấy làm từ vỏ cây dâu... vừa đúng tám xe. Quách Gia đương nhiên là cười tươi rạn rở, còn Tào Tháo cũng tỏ ra rất hài lòng vì sự “hiểu chuyện” của Tào Bằng.

Duy chỉ có Tào Bằng, sau khi tiễn Tào Tháo đi rồi, xót ruột suốt một thời gian dài.

- Y đến một chuyến này, ta ít nhất phải bỏ ra năm ngàn quan tiền!

Tào Bằng nhăn nhó mặt mày, kể khổ với Hoàng Nguyệt Anh.

Trong khi đó Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân lại khanh khách cười mãi không dứt, đương nhiên bọn họ biết là Tào Bằng chẳng nghèo gì năm ngàn quan tiền này. Riêng tiền thuế năm nay của quận Hà Tây, thu được cũng lên tới ba mươi ngàn quan. Tuy Tào Bằng không thể nhìn thấy ngay số tiền này, nhưng dù sao đó cũng là số tài sản nằm dưới danh nghĩa của hắn.

- Người ta thường nói, người càng giàu càng keo kiệt, giả dối.

- Nguyệt Anh, sao nàng có thể nói ta như vậy?

- Lúc trước khi đi, thúc thúc còn nói là sẽ trả tiền...cũng chẳng biết là lúc ấy ai nhanh mồm nhanh miệng, vỗ ngực nói rằng muốn tận chữ hiếu.

- Đúng vậy, đúng vậy, lần trước thúc thúc hỏi chàng lấy đồ, chàng còn lấy tiền của thúc thúc nữa.

Hạ Hầu Chân chu miệng, cười khanh khách không thôi.

Tào Bằng tức giận đến tím mặt:

- Mấy người các nàng, lại dám châm chọc ta? Đợi xem tướng công này tối nay sẽ dùng gia pháp với các nàng!

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân thoáng đỏ mặt, kêu lên hoảng sợ chạy khỏi thư phòng...

Trong khi Tào Bằng đang dùng gia pháp ở nhà, thì Tào Tháo và Quách Gia cũng đang trên đường đi đến Kinh huyện, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Trong những lời A Phúc nói ngày hôm đó, dường như có ý nhắc ta gây dựng thủy quân?

Phụng Hiếu thấy việc này thế nào...

Quách Gia nói:

- Những lời A Phúc nói không phải là không có lý. Muốn lấy được Giang Đông, nhất định phải có thủy quân... nhưng chi phí cho thủy quân, đương nhiên là rất đắt kinh người.

Tào Tháo liên tục gật gù:

- Ta thì nghĩ rằng. Hiện giờ cuộc chiến phương bắc còn chưa kết thúc, các tộc man Hồ ngoài biên ải vẫn không ngừng nhòm ngó. Nếu xây dựng thủy quân, chỉ e là chiến sự ở phương bắc sẽ có biến. Ta suy đi nghĩ lại, vẫn thấy là nên tạm hoãn việc thủy quân lại đã. Hơn nữa, ở Kinh Châu có mười mấy ngàn thủy quân, đến khi đó đoạt lấy Kinh Châu, là bèn có thể xây dựng thủy quân rồi.

- Nhưng cánh thủy quân đó, ai có thể làm đô đốc?

- Cái này...

Tào Tháo vuốt vuốt râu, không khỏi rơi vào trạng thái trầm tư.

Tháng mười năm Kiến An thứ mười, Tào Tháo trở về Hứa Đô.

Sau khi ông ta trở về Hứa Đô, binh mã ở Giang Đông lập tức rút lui. Mối nguy Hợp Phì cũng vì thế mà được hóa giải.

Đúng như lời Tào Tháo nói, Tôn Quyền không đủ sức thâm tóm Cửu Giang... Sở dĩ hấn xuất binh, nói trắng ra là muốn làm rối loạn kế hoạch của Tào Tháo, dựa vào cục diện cuộc chiến ở phương bắc, giúp hấn có thể thông dong. Một khi Cao Viên bị tiêu diệt, lực tiêu tiếp theo của Tào Tháo, đương nhiên sẽ là tiến quân xuống phía nam.

Về điểm này, bất kể là Tôn Quyền hay Lưu Biểu đều nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Sau khi Tào Tháo trở về Hứa Đô, Tôn Quyền bèn im hơi lặng tiếng.

Nhưng Tào Tháo không vì thế mà xem nhẹ sự tồn tại của Tôn Quyền. Quận Cửu Giang là lô cốt đầu cầu của y ở Hoài Nam, nhất định phải sắp xếp cho thỏa đáng.

Lý Điển tuy có thể một mình đảm đương một phương, nhưng lại không đủ sức ngăn cản bọn người Chu Du.

Nếu Tào Tháo động binh với phương bắc thêm một lần nữa, chắc chắn Tôn Quyền lại sẽ xuất binh. Nếu không có một vị tướng đáng tin cậy đứng ra trấn giữ, thì sự việc sẽ trở nên hết sức nghiêm trọng. Nếu chẳng may Hợp Phì mất đi, dám chắc là Tôn Quyền sẽ chiếm cứ quận Cửu Giang, rồi sau đó đóng quân Hoài Nam. Đến lúc đó không tránh khỏi lại phải trắc trở một phen. Cho nên, Hợp Phì quyết không thể mất! Sau khi Tào Tháo trở về Hứa Đô, bèn lập tức cho triệu tập văn võ bá quan, bàn bạc về việc này.

Về việc chọn chủ tướng cho Hợp Phì, cũng có nhiều tranh luận.

Trong lòng mỗi người đều có một ứng viên thích hợp. Sau khi Tào Tháo tổng hợp xong ý kiến của văn võ bá quan xong, cuối cùng bèn hạ quyết tâm.

Chỉ có điều, quyết tâm này của ông ta, nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Tào Tháo quyết định, phân cách vùng đất phía nam Thùỵ Thủy của quận Nhữ Nam ra, rồi lại đem sáu huyện của Lư Giang chiếm được khi lúc trước, tách khỏi quận Lư Giang. Hợp vào với những vùng nằm trong sự cai trị của ông ta ở quận Cửu Giang, đặt riêng thành ba quận ở Hoài Nam. Lần lượt là quận Dặc Dương, quận An Phong và quận Hoài Nam. Gọi Lý Điển trở về Hứa Đô. Tuy rằng trước đó Lý Điển liên tiếp chiến bại, nhưng dù sao cuối cùng cũng đã ngăn chặn được binh mã Giang Đông, cho nên được phong làm Bái Phổ Lão tướng quân, đóng quân ở Nghiệp Thành.

Sau đó, bổ nhiệm Cam Ninh làm Thái thú quận Hoài Nam, phong hiệu Đãng Khẩu tướng quân.

Đối với sự bổ nhiệm này, về cơ bản mọi người đều không có ý kiến gì lắm, dù sao từ trận Quan Độ đến nay, Cam Ninh cũng đã lập không ít chiến công, trong trận chiến ở Lương Châu lại dẫn binh sỹ giành trước Lâm Thao, lập nên chiến công hiển hách. Cho nên, việc bổ nhiệm Cam Ninh được thông qua rất nhẹ nhàng, cũng trở thành người đầu tiên dưới trướng Tào Bàng được phong một tạp hiệu tướng quân, đồng thời đảm nhiệm chức vụ Thái thú với bổng lộc hai ngàn thạch. Tất cả mọi người đều tin rằng, sở dĩ Cam Ninh được

bổ nhiệm, chính là vì y xuất thân là môn hạ của Tào Bàng. Những lời đồn đại trước kia, rằng Tào Tháo hết sức không hài lòng với Tào Bàng, thông qua việc bổ nhiệm này, cũng tự động tiêu tan. Xem ra, Tào Công vẫn hết sức tin tưởng người của Tào Bàng...

Tiếp sau đó, Tào Tháo mệnh cho Vu Cầm làm Thái thú Phong Châu, nắm giữ các việc quân vụ của Hoài Nam, vị trí cao hơn Cam Ninh một bậc.

Còn Thích Bá làm Thái thú Dặc Dương, sát cánh cùng Vu Cầm, đồng thời phụ trách việc dẹp yên cuộc bạo động của bọn người ở Mai Thành, cũng là một chức vụ hết sức hiển hách.

Nhưng, quyết định bổ nhiệm thứ tư lại khiến cho mọi người hết sức nghi hoặc.

Bổ nhiệm Tỉnh Hải giáo úy Chu Thương làm Sử Giang Đông trung lang tướng, thống lĩnh thủy quân, đồn trú tại đảo Đông Lăng. Tất cả những đồ quân nhu cần dùng, đều do quận Quảng Lăng phụ trách cung cấp, ngay lúc ban đầu phải cấp một trăm ngàn học lương thảo, để Chu Thương điều phối. Nhưng vấn đề là ở chỗ... cái tên Tỉnh Hải giáo úy Chu Thương này, rốt cục là người nào?

Rất nhiều người thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của Chu Thương.

Trong triều, những người có biết Chu Thương không nhiều.

Tuần Úc đương nhiên là một trong số đó, rồi sau đó có thêm mấy người Quách Gia, Tuần Du, Đổng Chiêu. Bên ngoài còn có Trình Dục, Mãn Sủng, rồi tính cả Đặng Tắc... nhưng tổng cộng số người biết y cũng không quá con số mười.

Lúc trước Tào Tháo bổ nhiệm Chu Thương làm Tỉnh Hải giáo úy, cũng là do Bộ Chắt trình xin khi rời khỏi Hải Tây mà được.

Còn bản thân Chu Thương thì sao?

Ngoại trừ việc đã từng dừng chân ở Hứa Đô nửa năm hồi năm Kiến An thứ hai ra, sau đó bèn đi đến Hải Tây xa xôi. Sau đó, Chu Thương không chở về thêm lần nào nữa.

Cho nên, khi Tào Tháo nhắc tới Chu Thương, rất nhiều người đều tỏ vẻ ngỡ ngàng.

Thủy quân?

Mấu chốt là, triều đình nằm ở phương bắc, có thủy quân sao?

Hơn nữa, xem cách sắp xếp của Tào Tháo, có thể nhìn ra ông ta hết sức xem trọng người này.

Sử Giang Đông trung lang tướng? Chức quan này chắc chắn là chưa từng xuất hiện qua, kể từ thời nhà Hán thành lập đến nay. Có Liêu Đông trung lang tướng, có Sử Hưng Nô trung lang tướng, nhưng chưa từng nghe nói qua đến Sử Giang Đông trung lang tướng. Đây lại là một chức quan có thực quyền với bổng lộc hai ngàn thạch. Đồng thời, một trăm ngàn học lương thảo... Ta hiện nay, cho dù có gây dựng cả một đội quân, chắc cũng không đến mức phải cần tới một trăm học lương thảo chứ? Người này, rốt cục là người như thế nào?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ngoại trừ một số ít người ra, những người khác đều lộ vẻ khó hiểu.

Trong lòng Dương Hàng lại có một cảm giác khác lạ.

Y đã nhìn thấy cách mà Tào Bàng chống đối với Tào Tháo ở Huỳnh Dương, bèn ý thức được sự tin tưởng mà Tào Tháo dành cho Tào Bàng.

Nhưng y không ngờ rằng, Tào Tháo lại tin tưởng Tào Bàng đến mức này... Hai chức quan lớn bổng lộc hai ngàn thạch, là những hai chức quan với bổng lộc hai ngàn thạch cơ đấy. Chỉ nhờ vào mấy lời chống đối của Tào Bàng, bèn dễ dàng giúp hai người Cam Ninh và Chu Thương giành được.

Tào Bàng, tuy là thân mang tội, lại đang ở tận Huỳnh Dương xa xôi.

Nhưng hẳn vẫn đang ảnh hưởng đến quyết định của Tào Tháo...

Ngày đêm đó, Dương Hàng viết một lá thư, sai người đem về quận Thái Sơn quê nhà.

Trong thư, y nói tới mối quan hệ của Tào Bàng và Thái Diễm. Đồng thời đề xuất với Dương Tục, liệu có thể đón Thái Diễm từ Võ Uy về quận Thái Sơn hay không?

Dù sao muội muội của Thái Diễm là Thái Trinh Cơ cũng đang ở quận Thái Sơn.

Làm việc này, kể cũng hợp tình hợp lý... Nếu không thế, thì cố gắng nghĩ cách đặt mua một ít sản nghiệp ở quận Huỳnh Dương, tặng cho Thái Diễm. Một Thái Diễm ở quận Thái Uy, không phù hợp với lợi ích của nhà họ Dương ở Thái Sơn; hơn nữa, một Thái Diễm ở Trung Nguyên sẽ có thể giúp nhà họ Dương nhanh chóng nổi dậy. Đây là một cơ hội vô cùng tốt, trong tay nhà họ Dương đang nắm giữ ưu thế mà nhiều người không có...

Về phần Dương Tục sẽ quyết định thế nào?

Dương Hàng không rõ!

Nhưng y tin rằng, từ thời Linh Đế tới nay, phụ thân y vì sự đấu đá chốn quan trường mà phải trở về cố hương, tuyệt đối không đời nào bỏ qua cơ hội tốt như thế này.

Không chỉ đối với nhà họ Dương, mà đối với Dương Hàng cũng là một cơ hội tốt.

Thời gian, lẳng lặng trôi đi.

Tháng mười một, năm Kiến An thứ mười, Cam Ninh lên ngựa đi nhậm chức Thái thú quận Thủy Nam, cai trị Hợp Phì. Đồng thời, Thái thú quận Quảng Lăng Từ Tuyên, cũng theo lẳng lặng sai người thu sếp đảo Đông Lăng, đợi qua mùa xuân sang năm, Chu Thương sẽ tới đóng quân. Việc đặt thủy quân ở đảo Đông Lăng, hết sức có lợi cho quận Quảng Lăng.

Bởi vì Quảng Lăng và Đan Đồ đối diện nhau nằm hai bên bờ sông.

Lã Mông của Đan Đồ, trong mấy năm qua đã nhiều lần xuất quân đánh qua sông, khiến Từ Tuyên không khỏi phiền não.

Chẳng còn cách nào khác, Giang Đông có lợi thế về thủy quân, Lã Mông lại được sự ủng hộ của Thái thú Lâm Xuyên là Chu Nhiên, quấy nhiễu vùng Giang Bắc, nhiều lần gặt được thành công.

Chu Nhiên, vốn tên là Thi Nhiên, là cháu ngoại của đại tướng Chu Trị người Đông Ngô.

Chu Trị không có con trai, cho nên bèn nhận con trai của chị gái mình, cũng chính là Chu Trị, về nuôi làm con thừa tự. Ông ta và Tôn Quyền còn có mối quan hệ đồng môn, đều từng là học trò của Dư Diêu Trường. Sau khi Tôn Sách mất đi, Chu Nhiên nhậm chức Sơn Âm Lệnh, kiêm Chiết Xung giáo úy, thống đốc năm huyện, thành tích chính trị nổi bật. Về sau Tôn Quyền phân chia Đan Dương thành quận Lâm Châu, mà Đan Dương lại chính là quê nhà của Chu Nhiên, cho nên bèn bổ nhiệm ông ta làm Thái thú Lâm Châu, đồng thời giao cho hai ngàn binh lính. Gặp lúc sơn tặc nổi dậy, Chu Nhiên xuất quân đánh dẹp, chỉ trong vòng không đầy một tháng đã dẹp yên loạn phỉ, được Tôn Quyền hết sức khen ngợi.

Quảng Lăng thiếu thủy quân, nên chỉ đành bị động phòng thủ.

Điều này cũng khiến cho binh mã Giang Đông lợi dụng lợi thế về thủy quân, quấy nhiễu ven bờ, căn bản không có cách gì phòng ngự được...

Mà nay, Tào Tháo lệnh cho Chu Thương đóng quân ở đảo Đông Lăng, không còn nghi ngờ gì nữa, điều đó chính là bảo đảm cho quận Quảng Lăng. Hơn nữa, Từ Tuyên và Chu Thương cũng không xa lạ gì, từ hồi trước khi Tào Bàng còn ở Hải Tây, hai người đã gặp mặt qua. Lúc đó, Từ Tuyên mới chỉ là một chân chạy việc, người gốc huyện Hải Tây mà thôi, trong khi đó Chu Thương, đã là Huyện úy Hải Tây, đương nhiên chẳng lấy gì làm xa lạ. Lại càng không cần nói, từ hồi năm Kiến An thứ hai, Từ Tuyên và Tào Bàng đã trở thành bạn bè.

Vụ Lưu Tất Minh năm xưa, cũng là được truyền ra từ miệng của đám người Từ Tuyên, Trần Kiều.

Tuy thủy quân của Úc Châu Sơn số lượng không nhiều, nhưng năng lực chiến đấu rất mạnh.

Từ Tuyên trước đây buồn khổ vì nghĩ ngàn kế mà không cách gì có được, nay lại có lệnh của Tào Tháo đưa xuống, đương nhiên là không đời nào chậm trễ...

Dù sao đi nữa, những người trong triều có biết đến Chu Thương hay không, cũng không quan trọng! Quan trọng là, Từ Tuyên và Thứ sử Từ Châu Từ Lý, đều biết đến sự tồn tại của Chu Thương.

Những bông tuyết thừa thớt, đang tung bay trong gió.

Nếu gọi đó là hoa tuyết, thì chẳng thà gọi chúng là mẩu băng nhỏ thì càng chính xác hơn. Cuối năm Kiến An thứ mười, Kinh Châu đón một trận tuyết nhỏ.

Nhiệt độ không khí đột nhiên xuống thấp, cũng là mùa đông lạnh nhất ở Kinh Châu trong vòng mười năm qua.

Lưu Bị hoảng hốt từ trong nhà bước ra, cơn gió tạt thẳng vào mặt, khiến y không khỏi rung mình ớn lạnh.

Y đứng dưới mái hiên, nhìn những bông tuyết bay phất phơ, không khỏi để lộ một nét cười buồn. Trong con mắt nhiều người, dường như ngày tháng của y trôi qua quá đổi thanh thản.

Ở Kinh Châu tuy nói là ăn nhờ ở đậu, nhưng lại có binh có tướng, một mình một phái.

Nhưng mà, kể từ hồi nhập đông đến nay, cùng với sức khỏe ngày càng suy yếu của Lưu Biểu, bất luận là Lưu Biểu hay là các nhân sĩ Kinh Tương, cũng ngày càng tỏ rõ thái độ thù địch với y. Thứ cảm giác thù địch vô hình đó, đè lên người Lưu Bị nặng trĩu, khiến y cảm thấy khó thở...thân phận hoàng tộc từng khiến cho y cảm thấy đặc ý muôn phần, cũng vì thế mà trở thành gánh nặng, khiến y phải chịu sự thù địch của người khác. Hiện nay, y đang phải đối mặt với một mối phiền toái lớn.

- Chủ công, quân sư cầu kiến!

Từ bên ngoài viện có một người bước vào, mình mặc khôi giáp, có vẻ hết sức oai hùng.

Người đó trạc tuổi ba mươi, tướng mạo hết sức đẹp đẽ sáng láng.

Lưu Bị đang trầm tư, nghe thấy tiếng của y bèn ngẩng đầu nhìn lên.

Trên mặt lộ ra một nét cười ấm áp, Lưu Bị nhẹ nhàng nói:

- Nếu quân sư đã đến, Tử Long, mau mời quân sư đến thư phòng nghị sự.

Theo như sách sử ghi lại, Gia Cát Lượng thân cao tám thước, tướng mạo hiên ngang, rất khác với người đương thời.

Trên thực tế, những người cao chừng một mét chín mươi, đều khiến cho người khác cảm thấy rất to lớn. Huống hồ chi, Kinh Châu thuộc miền nam, cho nên dáng người phổ biến đều không cao lắm. Trong một đám người cao tầm tầm nhau, đột nhiên lại nổi lên một người cao gần mét chín, tự nhiên sẽ khiến cho mọi người chú ý.

Gia Cát Lượng là người Lang Na ở Thanh Châu, năm Kiến An thứ hai, cũng chính vào năm hán mười bảy tuổi, do cha là Gia Cát Huyền mất, bèn chuyển nhà đến định cư ở Long Trung, một nơi cách Tương Dương tầm hai mươi dặm, và bái nhập vào Thủy Kính Sơn Trang, theo cầu sự học dưới cửa Tư Mã Vi. Nháy mắt, Gia Cát Lượng đã được hai mươi tư tuổi! Trải qua ba năm rèn luyện, cộng với việc lúc thường thường hay giao lưu với nhân vật như Tuân Trám, nhờ đó tầm nhìn và kiến thức cũng được tăng thêm rất nhiều...

Tới nay, hán đã trở thành cánh tay đắc lực không thể thiếu bên cạnh Lưu Bị.

Lưu Bị dáng người cao chừng bảy thước năm tấc, cũng tức khoảng một mét bảy ba, nếu không phải là đang đứng trên hiên, thì cũng phải ngược cổ lên mới có thể nói chuyện với Gia Cát Lượng.

- Thật vất vả cho Khổng Minh!

Lưu Bị nở một nụ cười ấm áp, ôn hòa nói.

Bởi vì từ lúc lập đông đến nay, sức khỏe của Lưu Biểu không được tốt, nên Gia Cát Lượng thường xuyên phải đi về Tương Dương.

Một là muốn dò la tin tức.

Hai là, con gái nhà họ Thái, cũng chính là phu nhân của Gia Cát Lượng, đang mang thai, cần hẳn phải về thăm nom.

Con gái nhà họ Thái kết hôn với Gia Cát Lượng đã được ba năm, cuối cùng cũng đã mang thai, điều này cũng khiến cho Gia Cát Lượng hết sức vui mừng. Tuy nhiên, Thái phu nhân lại mượn cớ là điều kiện ở Tân Dã không tốt, đón con gái về Tương Dương chăm sóc. Thực ra suy nghĩ của bà ấy, Gia Cát Lượng cũng có thể đoán ra được, không nghi ngờ gì nữa, chính là muốn lợi dụng thủ đoạn này để ly gián sự tín nhiệm giữa hần và Lưu Bị... Chỉ có điều, Thái phu nhân đã xem thường Lưu Bị rồi!

Lưu Bị không những không bắt hòa với Gia Cát Lượng, ngược lại còn khuyến khích hần về chăm sóc vợ.

Điều này cũng khiến cho Gia Cát Lượng càng thêm phần tin phục đối với Lưu Bị...

Kể bề trên, nếu như lòng dạ hẹp hòi, động tí là ngờ vực vô căn cứ, hoặc dễ bị ly gián, thì làm sao có thể làm nên nghiệp lớn?

Lưu Bị một đời sống kiếp ly hương.

Trương Phi nói Lã Bố là gia nô ba họ, nhưng còn Lưu Bị thì sao, nửa đời này, số người mà ông ta chạy đến nương nhờ còn nhiều hơn so với Lã Bố. Chỉ có điều, Lã Bố quá mức coi trọng lợi ích, nên khiến người ta cảm thấy y là kẻ nhỏ nhen. Ví dụ như lúc nương nhờ chỗ Đổng Trác, không nói lời nào, bèn giết chết Đinh Nguyên; bất luận là Đinh Nguyên từng đối xử với y như thế nào đi nữa, nhưng ít ra, Lã Bố cũng là nhờ có Đinh Nguyên mới có thể khởi nghiệp... Sau đó, lại giết Đổng Trác, tuy nói là vì đại nghĩa, nhưng xét về mặt đức hạnh, đã đáng bị người đời cười chê. Thế nên sau này, bất luận hần chạy đến nương tựa ai, cũng đều khiến cho người ta nghi kỵ.

Về điểm này, Lưu Bị không hổ thẹn với lòng!

Điều khiến cho người khác nghi kỵ ở ông ta, chủ yếu là vấn đề về năng lực.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mới khiến cho Gia Cát Lượng nguyện ý phó tá Lưu Bị. Nếu như đức hạnh của Lưu Bị có vấn đề, vậy thì... Hơn nữa đức hạnh của thời đại này, không giống như các chuẩn mực đạo đức thời kiếp trước của Tào Bàng. Nếu như dùng những chuẩn mực thời kiếp trước của Tào Bàng mà xem xét, thì Lưu Bị chính là một tên tiểu nhân. Nhưng vào thời đại này, cái khuyết điểm trong mắt Tào Bàng, rất có thể lại là điều mà người đời ca tụng; ngược lại, điều mà Tào Bàng nhìn nhận, rất có thể là điều mà người đời chửi bới.

Tóm lại, Lưu Bị là một chủ nhân có thể khiến cho người ta cảm thấy tin phục.

Gia Cát Lượng nói:

- Lần này về Tương Dương, Lượng có nghe được một tin... Phân thành hiện nay không có người trấn thủ, Lưu Kinh Châu đang do dự về việc này.

- Hả?

Lông mày Lưu Bị khẽ nhướng lên.

Từ trong lời nói của Gia Cát Lượng, ông ta nghe ra một tin.

Phân thành, nằm ngay bên cạnh Tương Dương. Nếu như xác định theo vị trí địa lý của đời sau, thì chính là khu Phân Thành, nằm ở trung tâm thành phố Tương Phân, tỉnh Hồ Bắc.

Nơi này chính là chóp sừng của Tương Dương, là nơi trọng yếu.

Từ Phân thành đến Tương Dương đi không mất nửa ngày đường là tới.

Nét cười trên mặt Lưu Bị càng thêm phần dịu dàng:

- Vậy ý của Lưu Kinh Châu là...

- Quan trọng không phải là ý của Lưu Kinh Châu, mà là chủ công quyết định thế nào.

- Lời này của Khổng Minh là sao?

Gia Cát Lượng do dự giây lát, đoạn nói nhỏ:

- Nay sức khỏe của Lưu Kinh Châu càng ngày càng suy yếu, cuộc chiến tranh giành thừa kế giữa con trai càng ngày càng khốc liệt. Công tử Lưu Kỳ là con trai trưởng của Lưu Kinh Châu, được các cựu thần rất coi trọng; Trong khi đó tiểu công tử Lưu Tông lại được Lưu Kinh Châu rất mực yêu quý, cho nên mãi vẫn chưa quyết đoán được. Khi Chuyết Kinh nghỉ dưỡng ở Tương Dương, từng được phu nhân tiết lộ một tin rằng: nếu chủ công đồng ý ủng hộ Tông công tử, phu nhân sẽ nhường Phần thành cho chủ công. Chỉ có điều, nếu làm như vậy, giữa chủ công và Đại công tử sẽ phải đối mặt với một cục diện quyết liệt.

Phụ tá Lưu Tông sẽ được sự coi trọng của Thái phu nhân?

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là điều kiện mà Thái phu nhân đưa ra.

Lưu Tông tuy tuổi còn nhỏ, nhưng sau lưng lại có một lực lượng to lớn là những kẻ sĩ Kinh Tương làm cơ sở.

Mà Kinh Tương thế tộc, lại vừa hay chính là căn cơ giúp cho Lưu Biểu trụ vững được ở Kinh Châu, nếu như có thể có được sự thừa nhận của Kinh Tương sĩ tộc, chắc chắn có thể giúp Lưu Bị cải thiện được hoàn cảnh hiện tại.

Chỉ có điều...

Lưu Bị chìm vào trầm tư.

- Chủ công, đại trượng phu làm việc, quyết không thể câu nệ tiểu tiết. Nay Kinh Châu đối với chủ công mà nói, đúng là có lợi ích rất lớn. Nếu chủ công có thể đứng vững được ở Kinh Châu, thì có thể trông chừng Ba Thục ở phía tây, tiến lên phía bắc là Trung Nguyên, đó chính là cơ nghiệp thực tế nhất. Tào Tháo này đã làm chủ phương bắc, cục thế thống nhất đã hình thành. Đợi cho phương bắc ổn định rồi, Tào Tháo tất sẽ mượn thế nuốt chửng thiên hạ, nhòm ngó Kinh Châu. Đến lúc đó, chủ công sẽ mất đi mảnh đất lập thân cuối cùng. Một khi Kinh Châu bị mất, chủ công sẽ đi đâu về đâu? Chẳng lẽ lại đến Ba Thục, tiếp tục ăn nhờ ở đậu, làm người của Lưu Chương? Trong lúc sinh tử tồn vong nguy cấp như thế này, chủ nhân hãy nhanh chóng quyết đoán, để nghênh .

Có thể nghe ra, Gia Cát Lượng đang suy tính cho Lưu Bị.

Nhưng vấn đề là, trong nhất thời, Lưu Bị không cách gì ra quyết định được.

Ông ta trầm ngâm một lát, đoạn mở miệng nói:

- Theo ý kiến của Khổng Minh, thì liệu ta đến Kinh Châu rồi, có thể địch lại với không?
- Nếu chỉ dựa vào chín quận Kinh Châu không thôi, thì e là khó có thể ngăn cản .
- Nếu đã như vậy, ta lấy Kinh Châu có tác dụng gì?

Gia Cát Lượng chấn động tâm thần, lộ vẻ rất hưng phấn:

- Chủ công đừng vội, xin cứ để Lượng nói thay.

Hắn dừng lại một lát, cất cao giọng nói:

- Kinh Châu bắc theo Hán. Hà, Lợi cận Nam Hải. Đông liên Ngô Hội, tây thông Ba Thục. Đây là đất để dụng võ, nhưng lại không thể thủ, thế này mệnh trời đã ban cho tướng quân, sao tướng quân có thể đùn đẩy? Mà Ích Châu hiểm yếu, hoang dã ngàn dặm, là đất nhà trời. Cao Tổ nhờ thế mà thành đế nghiệp. Nay Ích Châu Lưu Chương thế yếu, Trương Lỗ không làm gì được, dân đông nước giàu nhưng lại không biết tích tụ khí huyết, những kẻ trí đều suy nghĩ đến mình quân. Tướng quân là để trụ, tín nghĩa vô song, hội tụ anh hùng, chiêu hiền nạp sĩ. Võ có những mãnh tướng hổ báo Quan, Trương, Triệu Vân; Văn có bậc đại tài đương thế như Tuân Trạc tiên sinh. Nếu vượt qua hòn đá ngáng đường là Kinh Châu, nam tiến Di Việt, ngoại kết Tôn Quyền, thì có cơ nên nghiệp lớn. Lại nói, nếu thiên hạ có biến cố, chủ công lệnh cho một tướng, bao vây lấy đoạt lấy Kinh Châu, còn chủ công thì dẫn theo những người ở Ích Châu, xuất phát từ Tần Xuyên, dân chúng nhất định sẽ đón chào chủ công. Như vậy, bá nghiệp của chủ công có thể thành công, Hán thất có thể phục hưng... Cho nên vùng đất Kinh Tương đó, quyết không thể để mất.

Ánh mắt Gia Cát Lượng sáng quắc, lời lẽ bộc lộ chí hướng hào hùng.

Lưu Bị thì ngược lại, chìm vào trầm tư, rất lâu không nói năng gì...

Không sai, những lời Lưu Bị vừa nói, cũng chính là suy nghĩ của ông ta, ông ta sao có thể không động lòng? Kinh Tương là vùng đất trọng yếu, sản vật phong phú dồi dào, tiền lương dư dả. Quan trọng hơn cả, là kể từ khi Lưu Biểu cai trị Kinh Tương tới nay, luôn lấy lòng khoan dung mà trị, nhờ thế mà dân chúng an cư lạc nghiệp. Trong vòng mười mấy ngàn người, dân số Kinh Tương gia tăng đột biến, gần tới một triệu người, đích thực là một vùng đất có thể dùng làm căn cơ.

Đương nhiên, Kinh Tương cũng có chỗ thiếu hụt.

Nói toạc ra, thì tình hình của Kinh Châu cũng giống như Từ Châu mà Lưu Bị chiếm cứ hồi trước, là nơi tứ chiến.

Ngày nay, mọi sức lực của Tào Tháo đều tập trung ở phương bắc, cho nên cục thế rất tốt. Tuy có những trận chiến nhỏ, nhưng cũng chỉ giới hạn trong quận Nam Dương mà thôi, còn xét về tổng thể Kinh Châu, thì trước mắt vẫn tương đối ổn định. Nhưng nếu một khi Tào Tháo thống nhất được phương bắc, tất sẽ động binh với Kinh Châu. Trong khi đó, sự bình ổn hiện thời của Kinh Châu, liệu còn có thể kéo dài tiếp được không? Nếu đến cuối cùng, nhiều khả năng Kinh Châu sẽ biến thành cục diện giống như Từ Châu...

Chỗ này có thông trực tiếp với Hán Thủy và Hà Thủy, nhìn thẳng vào Trung Nguyên.

Phía đông giáp sông lớn, phía tây thông sang Ba Thục, nói trắng ra, là một nơi tám hướng thông ra đường lớn, là vùng đất không ngớt chiến sự.

Hay nói cách khác, sự đông đúc giàu có và bình ổn của Kinh Châu, cũng giống như hoa trong gương, trăng dưới nước vậy, không đủ để nương vào. Một khi rơi vào chiến sự liên miên, Kinh Châu cuối cùng tất cùng thành Từ Châu thứ hai. Lưu Bị trầm tư không nói gì, còn Gia Cát Lượng cũng không thúc giục, mà yên lặng chờ đợi.

Không thể không nói rằng, lúc này Gia Cát Lượng đã tiến gần đến thành công lớn.

Thế vạc ba chân, chiến lược và tư tưởng liên kết với Tôn Ngộ ở phía đông, chống cự với Tào Tháo ở phương bắc, đã bắt đầu hình thành.

Đương nhiên, cũng không thể nói Gia Cát Lượng của bây giờ, đã đạt tới tầm cao như trong lịch sử nói tới. Tư tưởng này của hắn, thực có rất nhiều điểm tương đồng với “tháp thượng sách” mà Lỗ Túc dâng lên cho Tôn Quyền, khi ông ta mới lên tiếp nhận Giang Đông vào năm Kiến An thứ năm. Điểm khác nhau là ở chỗ, Lỗ Túc đứng trên lập trường của Tôn Ngộ mà suy xét, mà so với Lưu Bị thì Tôn Ngộ có lợi thế hơn nhiều. Dù sao, Tôn Quyền cũng là thừa kế cơ nghiệp của cha anh, cơ nghiệp đã có sẵn. Còn Lưu Bị, bây giờ vẫn phải tìm nơi dung thân... Ít nhất là trước mắt, thậm chí cho đến tận về sau này một thời gian nữa, Lưu Bị vẫn phải ăn nhờ ở đậu.

Tuy nhiên, trong “tháp thượng sách” của Lỗ Túc cũng có nhắc đến Kinh Châu.

Đối với Đông Ngộ mà nói, Kinh Châu có một địa vị chiến lược hết sức quan trọng.

Nếu có được Kinh Châu, Đông Ngộ sẽ có được vị thế phân chia nam bắc rõ ràng, ngăn cách bởi sông lớn, cùng với Tào Tháo mỗi người cai trị một vùng. Đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể liên kết với Ba Thục ở phía tây, tập kích Quan Trung, chờ đợi thời cơ.

Cho nên, có thể hình dung được tương lai của Kinh Châu.

Không chỉ có Lưu Bị thèm khát có được, mà cả Tôn Quyền, Tào Tháo đều hy vọng khống chế được Kinh Châu.

- Tôn Quyền liệu có chịu giúp không?

Gia Cát Lượng cười:

- Nếu chủ công đồng ý, Lượng nguyện đi đến Giang Đông, noi theo Tô Tần, Trương Nghi, uốn ba tấc lưỡi, khiến Tôn Quyền đồng ý kết liên minh với chủ công.

Hắn đích thực là có cái tài này.

Dù sao, huynh trưởng của Gia Cát Lượng là Gia Cát Cẩn, hiện nay đang làm Trưởng sử dưới trước Tôn Quyền, rất được Tôn Quyền trọng dụng.

Lưu Bị không trả lời ngay, mà trầm tư một lát sau, đoạn nói với Gia Cát Lượng:

- Khổng Minh, việc này trọng đại, ta phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm được.

Người đi đi về về Tương Dương, bôn ba cực nhọc.

Chẳng bằng cứ nghỉ ngơi một lát trước đã, rồi sau đó hẵng bàn.

Gia Cát Lượng cũng biết, quyết định này không hề dễ dàng.

Dù sao nó cũng liên quan đến vấn đề lập trường, chắc chắn Lưu Bị sẽ phải suy nghĩ kỹ.

Dù sao cũng chẳng gấp gáp gì, cho nên Gia Cát Lượng vòng tay cáo lui, trước khi đi, hắn không kìm nổi nói với Lưu Bị:

- Chủ công, xin hãy quyết định nhanh chóng. Lượng nghe nói, thiết lập ba quận ở Hoài Nam, lệnh cho ba người Vu Cấm, Thích Bá và Cam Ninh đứng ra trấn thủ Hoài Nam, đã tâm đã bụng rõ ràng. Vu Cấm, Thích Bá đều là những bậc hào kiệt cả, còn về phần Cam Ninh... thì không rõ lắm. Nhưng nghe nói, là môn khách trong nhà cháu của đó,... Tên tiểu tặc đó có văn chương truyền thế, lại đánh trận lập được uy danh hiển hách ở Lương Châu. Nếu không phải vì hắn giết chết Vi Đaoan, thì tất sẽ trở thành cánh tay đắc lực của . Lượng đã từng đọc thử về người này, tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Người này có tài năng thiên bẩm, suy nghĩ lại vượt trội hơn người, hoặc uốn khúc như sừng linh dương, rất khó nắm bắt. Lão tặc lệnh cho Cam Ninh trấn thủ Hoài Nam, cũng chính là một tín hiệu cho thấy, tên tiểu tử kia, sớm sẽ được tha bổng thôi. Đến lúc đó hắn sẽ trở về Lương Châu, hay xuống phương nam thì tạm thời vẫn chưa biết. Nhưng theo như Lượng nhận thấy, thì tên tiểu tử đó, rất có thể là một cây kiếm sắc mà lão tặc sẽ dùng để tiến binh xuống phía nam. Nếu không nhanh chóng quyết đoán, tất sẽ trở thành cái họa tâm phúc.

Có lẽ, Gia Cát Lượng không biết rằng, Tào Bàng không chỉ là đối thủ của hắn, mà còn là kẻ đã cướp đi người vốn sẽ trở thành vợ hắn.

Trong đầu, bất giác xuất hiện hình dáng của Tào Bàng.

Theo bản năng, Lưu bị nắm chặt bàn tay!

Hình ảnh Tào Bàng vung đao chém đổ cột cờ lớn trước viên môn ngoài thành Hạ Bì ở Từ Châu, đến nay vẫn còn như mới.

Sau lần đó, tuy hắn không đối đầu trực diện với Lưu Bị thêm lần nào nữa, nhưng hai người cũng đánh qua đánh lại nhiều lần... Lúc trước, khi Lưu Bị ở lại Hứa Đô, chính vì những lời nói của Tào Bàng mà khiến cho Lưu Bị không thể không trốn khỏi Hứa Đô, bước vào đời lưu lạc. Tào Bàng này, cướp mất thú cưỡi của Trương Phi, bắt cóc qua vợ con ông ta.

Càng không cần nói đến Ngụy Diên, hiện đang đóng quân trấn thủ Hồ Dương, nghe nói là có mối quan hệ rất tốt với Tào Bàng, liên tiếp phá hủy kế hoạch của Lưu Bị.

Nếu nói Tào Tháo là kẻ địch đầu bảng của Lưu Bị!

Thì Tào Bàng, đến bây giờ cũng đã trở thành mối họa tâm phúc của Lưu Bị.

Gia Cát Lượng nói Tào Bàng sớm muộn sẽ trở thành mối nguy hại lớn... nhưng, trong lòng Lưu Bị, từ hồi năm Kiến An thứ tư, Tào Bàng đã trở thành mối họa tâm phúc của ông ta.

Gia Cát Lượng cáo từ rồi đi.

Nhưng rất lâu sau Lưu Bị vẫn không cách gì bình tĩnh lại được!

Không hoài nghi gì nữa, những lời nói của Gia Cát Lượng, đã mở ra một cánh cửa cho ông ta.

Kinh Châu, vốn là nơi cư trú của ông ta, nhưng nếu quả thật có thể trở thành căn cứ của ông ta, thì có thể giúp cho ông ta gạt hái được lợi ích lớn lao trước giờ chưa từng có.

Nhưng vấn đề là, phải nương tựa Thái phu nhân sao?

Điều này cũng là một mối phiền toái.

Lúc trước sở dĩ Lưu Bị có thể đến được Kinh Châu, nói trắng ra là nhờ vào thuộc cấp cũ của Lưu Biểu, mới có thể đứng vững.

Đám người Y Tịch, là thuộc cấp theo Lưu Biểu từ hồi ở Sơn Dương, đã giành rất nhiều sự ủng hộ cho Lưu Bị. Trên thực tế, mặc dù cho Lưu Bị đến Kinh Châu đã được mấy năm, nhưng trước sau vẫn bị giới Kinh Tương thế tộc bài xích. Mà bây giờ Thái phu nhân lại thông qua phu nhân của Gia Cát Lượng, bày tỏ một thiện ý với ông ta, bày tỏ rằng giới Kinh Tương thế tộc có ý đón nhận ông ta. Việc này đương nhiên là tốt. Nhưng nếu Lưu Bị đón nhận, thì chẳng khác nào trở mặt với đám thuộc cấp Sơn Dương.

Trong khi đó, cuộc chiến tranh giành giữa Lưu Kỳ và Lưu Tông, hay nói cách khác, là những mâu thuẫn và xung đột giữa Lưu Kỳ và Kinh Tương thế tộc, là không thể nào hóa giải được.

Lưu Tông là do Thái phu nhân sinh ra, mà Thái phu nhân lại là con gái của Thái thị ở Tương Dương, đại diện cho các mọi lợi ích của Kinh Tương thế tộc ở Kinh Châu.

Lưu Kỳ tuy là con trai trưởng của Lưu Biểu, sau lưng lại có các thuộc cấp Sơn Dương đi theo.

Nhưng mấu chốt là ở chỗ, thuộc cấp Sơn Dương là người ngoài. Trong cuộc tranh đấu với Kinh Tương thế tộc, luôn ở thế hạ phong...

Nên đi đâu về đâu?

Việc này thử thách các chuẩn mực đạo đức của Lưu Bị!

Trở mặt quyết liệt với thuộc cấp Sơn Dương, lao vào lòng của giới Kinh Tương thế tộc? Hay là tiếp tục giao hảo với thuộc cấp Sơn Dương như cũ, và quyết liệt đối đầu với Kinh Tương thế tộc một cách triệt để?

Nếu như đối đầu với Kinh Tương thế tộc, thì những mâu thuẫn giữa hai bên sẽ không có cửa hòa giải nữa.

Lưu Bị không chỉ cảm thấy khổ não muôn phần.

Ông ta ngồi thờ trong thư phòng một lúc lâu, đoạn cất bước đi ra cửa.

- Tử Long, mời Hứa Nhượng tiên sinh đến đây, ta có một số chuyện muốn thương lượng với ông ấy.

485. Chương 530 : Đấu Sức

Tương Dương, Thái phủ.

Tuyết càng lúc càng lớn!

Những bông tuyết lớn như lông ngỗng tung bay càng làm tăng thêm không khí lạnh lẽo.

Thái Mạo nửa nằm trên giường, một bàn tay thò vào chiếc váy từ cặp đùi thon dài của nữ tỳ xinh đẹp bên cạnh. Một nữ tỳ xinh đẹp khác thì từ trên quây rượu cầm một bình rượu nóng tới, cẩn thận rót.

Lúc Trương Doãn đến thì Thái Mạo đang trêu ghẹo nữ tỳ xinh đẹp.

Công đường đèn đuốc sáng trưng, toát lên bầu không khí ướt át.

Trương Doãn thấy thế bật cười ha ha. Ông phẩy phẩy bông tuyết bám trên người ra, cởi áo khoác hất cho tỳ nữ bên cạnh, miệng trêu đùa:

- Đức Khuê thật quá nhàn nhã, ngược lại cho gọi tiểu đệ đến đây vào lúc tuyết lớn thế này, không biết có chuyện gì quan trọng?

Thái Mạo xoay người ngồi dậy, xua tay ra hiệu tỳ nữ lui ra.

Gã sai tỳ nữ rót rượu nóng đưa cho Trương Doãn một cốc, rồi sau đó trầm giọng nói:

- Phía bên tiểu muội đã bắt đầu có hành động rồi.

- Ồ?

Trương Doãn thu lại nụ cười, sau khi uống một ngụm rượu, tùy ý hỏi:

- Vậy Khổng Minh có nói gì không?

- Chủ trương của Khổng Minh ư? Chỉ sợ là chỉ thảo luận với Lưu Huyền Đức thôi.

Thái Mạo nói:

- Hôm qua hần đã rời khỏi Tương Dương, nói vậy hiện giờ chắc đã đến Tân Dã... Cũng là một người thông minh, không biết vì sao lại có lựa chọn hồ đồ như vậy. Lúc trước tiểu muội từng muốn để hần ở lại đây, lại bị hần cự tuyệt. Mà nay lại như Thiên lôi bị Lưu Huyền Đức sai đầu đánh đó, thật sự là có chút đáng tiếc. Tuy nhiên, nếu như Lưu Huyền Đức thật lòng đầu nhập, không phải không là chuyện tốt, từ lúc đó, địa vị của Thiếu chủ càng thêm củng cố.

Đoán chừng một hai ngày nữa sẽ có tin tức.

Cũng không biết cuối cùng Lưu Huyền Đức sẽ lựa chọn như nào.

Trương Doãn mỉm cười:

- Chuyện nào có đáng gì? Để phu nhân mời chủ công phái người đến chiêu mộ Lưu Huyền Đức là có thể.

Nếu Lưu Huyền Đức vẫn trước sau tỏ thái độ không chịu theo, theo ta thấy, người này không giữ lại nữa, hãy mau chóng diệt trừ để tránh hậu họa.

- Có phải quá gấp gáp không?

Trương Doãn cười lạnh:

- Không gấp, nếu Lưu Huyền Đức còn do dự, chỉ sợ mà khó được việc.

Nói như vậy, không bằng sớm động thủ đi. Chẳng may tương lai Tân Dã nắm trong tay hần, vậy chẳng phải Thiếu Chủ đã dưỡng một con mãnh hổ trước cửa sao?

Ông ta nhìn thoáng qua nữ tỳ rót rượu, Thái Mạo lập tức hiểu.

Cười cười, Thái Mạo nói:

- Người yên tâm, nếu đã để nàng ở đây, đương nhiên là đáng tin.

- Đức Khuê, Lưu Huyền Đức cũng là kẻ kiêu hùng!

Trương Doãn hạ thấp giọng, lạnh lùng nói:

- Người này ý chí rất lớn, lại là Hoàng thúc, chỉ dưới Y Đại Chiếu, thanh danh truyền xa. Hiện tại người thấy hần thành thật, đó là bị chúng ta áp chế. Nhưng dù vậy, trước sau vẫn có nhiều người ngưỡng mộ danh tiếng hần, tương lai để hần phụ tá Thiếu chủ, có lẽ sẽ không còn nghe theo chúng ta nữa? Chớ nuôi hổ thành họa, sớm muộn gì cũng gây thành đại họa.

Thái Mạo gật đầu trầm ngâm không nói.

Sau một lúc lâu, gã mở miệng nói:

- Lưu Bị này thật sự là một phiền toái.

Hần ta dùng mãnh thiện chiến, dưới trướng lại có những mãnh tướng như Quan, Trương, ngay cả Tuân Hữu cũng bày mưu tính kế cho hần. Ừm, nếu ra tay với hần, e là rất khó. Ý của tiểu muội là, trước thì trấn an hần, từ từ diệt trừ, tước đi nhuệ khí của bộ khúc hần. Đợi khi trong tay hần không còn binh quyền thì mới hạ thủ cũng không muộn. Đúng rồi, dường như Lưu Huyền Đức đến nay vẫn không có con nối dòng, ta dự định hứa một cuộc hôn nhân tốt đẹp để cho hần yên lòng, thấy được không?

Trương Doãn ngẫm nghĩ một chút, rồi tỏ vẻ đồng ý.

Ông ta hỏi:

- Đức Khuê đã chọn được người chưa?

- Hướng Lăng tại Nghi Thành có con gái dung mạo xinh đẹp.

Lão già đó xưa nay cao ngạo, không thích hợp quần, còn vài lần chửi bới người ta, ta đã sớm không chịu đựng nổi lão ta. Ta muốn để tiểu muội ra mặt đem nữ nhân đó gả cho Lưu Bị. Ha ha, với bản tính của lão già đó, sao có thể đồng ý? Đến lúc đó, tất nhiên sẽ phản đối, cũng có thể nhân cơ hội đó làm khó Lưu Huyền Đức kia.

Hướng Lăng, tự là Đại Đạt, phong quan làm Lâm Tự Trường.

Trương Doãn tỏ vẻ đáng tiếc:

- Hướng tiểu thư thật xinh đẹp, thật đáng tiếc khi gả cho Lưu Huyền Đức.

Thái Mạo cười lạnh một tiếng:

- Đợi khi Lưu Huyền Đức chết, ai có lợi vẫn còn chưa biết.

Nói xong, gã và Trương Doãn cùng hợp ý bật cười to.

Còn Trương Doãn luôn tỏ ra tán thành, liên tục gật đầu.

- Giả Thái Trung sao lại cười?

Ngụy Diên đẩy thêm than vào lò sưởi, nghi hoặc hỏi Giả Hủ.

Ngụy Diên lúc này đã không còn nghèo túng như năm xưa ở thành Cửu Nữ nữa. Gã chạy đến dựa hơi Tào Tháo đã được chín năm rồi, mặc dù không được coi là có công lao hiển hách nhưng cũng đã lập nhiều công huân, được phong làm Kỵ Đô Úy Hồ Dương Trường, cao hơn so với Thủy Giáo Úy, cũng được coi là độc trấn một phương. Giả Hủ đến đây một năm trước vẫn luôn ở Hồ Dương, cho nên Ngụy Diên và Giả Hủ cũng vô cùng thân thiết. Ngụy Diên biết Giả Hủ kia lợi hại ra sao. Năm xưa Giả Hủ ở Uyển thành phụ tá Trương Tú đã khiến người khác cảm nhận được sự cao thâm khó lường.

Đồng thời, y cũng là mưu sĩ được Tào Bằng vô cùng tôn sùng.

Có lẽ Ngụy Diên không phục Giả Hủ, nhưng đối với Tào Bằng thì lại cực kỳ tôn trọng.

Không chỉ năm xưa gã và Tào Bằng cùng nhau tìm Tào Tháo nương tựa, cũng không phải bởi vì Tào Bằng là tộc chất của Tào Tháo, mà là bởi vì những năm gần đây Tào Bằng đã làm được rất nhiều việc, từng việc từng việc đã khiến cho Ngụy Diên không thể không cảm thán: đúng là thiếu niên anh hùng.

Mà nay, Đặng Tắc được phong quan làm Thái Thú Đông quận.

Một kẻ cụt tay năm xưa nay đã thành quan to một phương.

Càng không cần nói đến Tào Cấp được phong quan làm Thứ Sử Lương châu, quản lý một phương. Ngụy Diên đôi khi hối hận, nếu như năm xưa gã không ở lại Nhữ Nam mà đi theo người Tào gia, thì địa vị hiện nay chỉ sợ cũng không hề kém. Những người năm xưa đi theo Tào Bằng đều đã trở nên nổi bật: Cam Ninh – Thái Thú; Bộ Chất – Thái Thú; Bàng Thống – Thái Thú... Ngay cả Hạ Hầu Lan kia cũng trở thành Giáo úy Thống binh.

Ngược lại, hiện tại Ngụy Diên không phải là không tốt.

Nhưng so với những người như Cam Ninh kia thì Ngụy Diên có vẻ không thể nổi bật bằng.

Cũng bởi vậy, vài năm nay Ngụy Diên vẫn không ngừng lui tới Tào gia. Cho dù Tào Bằng bị quỷ tân tam tuế tù đầy tại Huỳnh Dương, Ngụy Diên vẫn phái người đến thăm và tặng không ít lễ vật. Gã biết, sớm muộn gì Tào Bằng cũng sẽ lại quật khởi! Điểm này, từ việc thấy Cam Ninh đảm nhiệm Thái Thú quận Thùỵ Nam là có thể nhìn ra manh mối. Với việc duy trì quan hệ tốt với Tào Bằng, đối với Ngụy Diên không thể nghi ngờ là có lợi thật lớn, sao không làm chứ?

Giả Hủ cười ha hả:

- Không có gì...Dùng câu nói của tiểu quỷ kia như nào nhỉ? Đúng rồi, chờ xem trò hay đi.

Về mặt Ngụy Diên mờ mịt.

Trên thực tế, Giả Hủ vẫn luôn chú ý tình hình Lưu Bị.

Trải qua thời gian một năm, y thông qua các loại con đường mua chuộc được một người của Thái gia.

Người này tên là Thái Hòa, là tộc đệ của Thái Mạo. Thái Hòa này vốn không được người nhà coi trọng, nói trắng ra gã chỉ là một tay ăn chơi mà thôi.

Người này trời sinh tính tình ham đánh bạc, ngồi đâu là thiếu nợ ở đó.

Giả Hủ sai người tiếp cận với Thái Hòa, cũng thông qua Thái Hòa khuyên bảo Thái phu nhân để lôi kéo Lưu Bị.

Đây là một sự liều lĩnh.

Nếu Lưu Bị đồng ý ủng hộ Lưu Tống, chắc chắn sẽ trở mặt thành thù với Lưu Khởi và Sơn Dương bộ cũ; Nếu như Lưu Bị cự tuyệt ý tốt của Thái phu nhân, thì sẽ khiến Thái phu nhân và hần ta thù hận càng sâu. Vậy thì hiện nay, thế tộc Kinh Tương chắc chắn sẽ gia mạnh tăng đả kích đối với sự mạnh yếu của Lưu Bị. Đây là một trong hai lựa chọn mà Giả Hủ quyết không để cho Lưu Bị có lựa chọn thứ ba. Hiện giờ, y thật sự muốn xem Lưu Bị lựa chọn như nào.

Cho dù Lưu Bị cuối cùng lựa chọn Lưu Tống cũng không cần lo lắng.

Thế tộc Kinh Tương là một đoàn thể cực kỳ bài xích người ngoài, Lưu Bị có thể dung nạp được không cũng còn chưa biết, cho dù là dung nạp vào được, chỉ sợ cũng phải trả một cái giá rất lớn. Hơn nữa, thế tộc Kinh Tương sẽ thật tâm tiếp nhận Lưu Bị sao? Với sự hiểu biết của Giả Hủ với những người đó, khả năng đó không lớn.

Dù sao y cũng sống ở Nam Dương nhiều năm.

Cũng đã từng qua lại nhiều với đám người Lưu Biểu kia.

Từ sau khi vào Nam Dương, Giả Hủ rất khiêm tốn, không hề rời khỏi động thủ, mà yên lặng quan sát cẩn trọng.

Thời điểm động thủ cần phải có một kế sách thật tốt, sẽ thắng được thiên quân vạn mã.

Hiện giờ dưới tình hình của Lưu Bị, nếu không đưa ra lựa chọn, chỉ sợ thời gian ở Kinh Châu sẽ không còn nhiều nữa.

Cho nên, bất kể là Lưu Bị lựa chọn ai thì cũng đã đắc tội với người kia. Thế tộc Kinh Tương rất khó đối phó, mà bộ cũ Sơn Dương cũng vậy, cũng không dễ đối phó.

Y quyết định, tiếp tục quan sát.

Gia Cát Lượng?

Giả Hủ cũng không chút để tâm.

Điều y thật sự lo lắng chính là Tuân Kham.

Người đó tuyệt đối là một kẻ địch lớn, kế này của y thành công hay không chính là phải xem Tuân Kham kia sẽ bày mưu tính kế cho Lưu Bị như nào.

Giả Hủ không kìm nổi cười lạnh.

Khiến cho Ngụy Diên ở bên cạnh phải co rúm lại.

A Phúc nói, tên này là một độc sĩ.

Nhìn điệu bộ cười tươi của hần ta, là không hiểu trong lòng hần ta đang nghĩ ra quỷ kế gì để hại người. Người này, không thể đắc tội, vẫn quan hệ tốt là hơn.

- Đúng rồi, hai ngày tới ta định phái Hòa Nhạc đi Huỳnh Dương một chuyến.

Cửa ải cuối năm rất lạnh, A Phúc ở Huỳnh Dương chịu khổ, mỗi khi nghĩ đến ta đều rất buồn...ta đã sai người đến Vũ Âm chọn mua một ít đặc sản địa phương để đi tặng, Thái Trung có quay về Hứa Đô không? Hoặc có gửi thư đến đó không? Vừa lúc tiện đường, không biết Thái Trung có dự định gì?

Sau Quan Độ, Giả Hủ được phong quan Thái Trung Đại Phu.

- Văn Trường, đừng vội phí tâm với tiểu tử đó.

Giả Hủ hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu tử đó thông minh hơn bất cứ ai, có thể gây sức ép hơn bất cứ ai. Người cho là hắn sẽ ở Huỳnh Dương chịu khổ sao? Người có thấy hắn tạo ra phúc giấy đã gần như một lưới bắt hết toàn bộ đại tộc khu vực Tánh Xuyên và Hà Lạc. Cho dù là chủ công không làm khó hắn, nhưng những đại tộc này sẽ để hắn làm gì cũng được sao? Ta nghe nói, tiểu tử này lúc này đang rất vui sướng! Kiêu thế mỹ thiếp hàng đàn, thật đúng là tiêu dao khoái hoạt.

Ngược lại chúng ta ở trong này còn khổ hơn so với hắn.

Nói xong, Giả Hủ khề phì một cái.

Không phải là y có định kiến với Tào Bằng, chỉ là do thói quan không muốn thấy Tào Bằng quá ung dung tự tại.

Năm đó, chỉ một câu nói của Tào Bằng đã khiến Tào Tháo để ý Giả Hủ. Y muốn khiêm tốn, không muốn người khác chú ý cũng không được, rồi còn phải bồn ba vất vả.

Thái Thú Nam Dương Hạ Hầu Đôn là người tính tình nóng nảy khiến Giả Hủ không chịu đựng được.

Trốn khỏi được Hồ Dương, Lại phải phí công phí sức vất hết óc để giám thị Lưu Bị, y không thể thu thập được Lưu Bị, nhưng lại thành công trong việc áp chế sự phát triển của Lưu Bị. Mặc dù Lưu Bị đã chiếm cứ ba huyện Tân Dã nhưng trước sau vẫn không tiến thêm một bước lớn nào. Trong đó, Giả Hủ đã lao tâm rất nhiều, nếu không có y sai người âm thầm châm ngòi khiến cho Lưu Bị trước sau bị gạt bỏ ra tận giải đất sát biên giới. Nếu không, với thanh danh của Lưu Bị, rất có khả năng sẽ sống yên ổn ở Kinh Châu, đến lúc đó sẽ gây thành họa lớn.

Toàn bộ tinh lực của Tào Tháo đều tập trung ở Phương Bắc, căn bản không rảnh để quan tâm phía nam.

Điều Giả Hủ cần làm chính là vì Tào Tháo mà tranh thủ thời gian ngăn chặn sự lớn mạnh của Lưu Bị.

Ngụy Diên cười ha hả, không nói thêm nữa.

Trong đầu gã đang có tính toán nên tặng lễ vật gì mới tốt đây?

Phải như nào để biểu đạt được tâm ý?

Hòa Nhạc, tên gã vốn là Phó Đồng, Hòa Nhạc là tên tự của gã.

Người này là đồng hương của Ngụy Diên, là người Nghĩa Dương. Năm Kiến An thứ sáu, Ngụy Diên trở về Nam Dương, đóng quân tại huyện Hồ Dương, từng về nhà một chuyến.

Cái gọi là áo gấm về nhà đại khái như thế.

Chỉ không ngờ lúc ở Nghĩa Dương lại quen biết Phó Đồng.

Tình hình lúc ấy khá thâm hiểm, hắn ta giết một quan bản địa, bị bắt vào nhà lao chuẩn bị chém đầu. Ngụy Diên gặp Phó Đồng như thấy được chính mình năm xưa, vì thế gã liền dùng tiền chuộc tội cho Phó Đồng, đưa Phó Đồng từ huyện Nghĩa Dương tới Hồ Dương.

Giữa Giả Hủ và Tào Bằng từng có quan hệ như nào?

Ngụy Diên cũng không có hứng thú tìm hiểu!

Gã chỉ biết là, đi theo Tào Bằng có thể đạt được tiền đồ to lớn.

Kiến An năm thứ mười sắp qua.

Huyện Huỳnh Dương nghênh đón một trận tuyết lớn.

Tào Bằng từ xưởng trở về, thấy trong nhà giăng đèn kết hoa, các nô bộc mặt tươi hớn hởi.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm Kiến An thứ mười, mọi nhà đều chuẩn bị đón giao thừa, đón một năm mới sắp tới.

Trận tuyết đông nay có lẽ là trận tuyết cuối cùng.

Qua hôm nay, xuân về khắp nơi, vạn vật sống lại sẽ nghênh đón một mùa màng tốt.

Trương phu nhân dẫn theo Quách Hoàn tuần tra đình viện, thỉnh thoảng ra mệnh lệnh để người nhà thu dọn và sửa chữa. Trên khung cửa treo biển được chằng tấm lụa tởm thắm càng nổi bật trong tuyết trắng, vô cùng bắt mắt, toát lên màu sắc vui vẻ. Bên ngoài tòa nhà, hai bên đường nhỏ cũng được giăng lụa đỏ, từ xa nhìn lại màu đỏ trắng rõ ràng, càng khiến người ta vui vẻ.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân ở trong phòng nghỉ tạm.

Không phải hai nàng nhàn hạn, mà là hai nàng mang thai.

Bộ Loan và Chân Mật đang chơi đùa cùng con nhỏ ở trên kháng.

Còn Đặng Ngải và Thái Dịch đang ném tuyết ngoài hiên với Tào Oản và Tào Dương.

Cơm chiều này chắc chắn đông vui rồi.

Tào Nam đã sai người đi Hứa Đô đón vợ chồng Đặng Cự Nghiệp đến để hai người đó đỡ cô đơn. Nàng và Hồng nương tử ở trong phòng bếp chỉ đạo người hầu làm bánh sủi cảo, nói chuyện, thỉnh thoảng cười cợt khiến cho Tào phủ thêm nhiều sinh khí.

- Bao giờ tỷ phu trở về?

Tào Bằng thay quần áo, thò đầu ra hỏi.

Tào Nam cười nói:

- Lúc trước có phái người đến đây nói là phải ở lại Thùy Long Thành một ngày.

Đoán chừng lúc này đang trên đường đi, trước khi trời tối sẽ về kịp. Sao vậy, đói bụng rồi à? Vậy ăn trước chút gì đi.

Tào Bằng lập tức chạy vào, cầm lấy một miếng thịt bò, không đợi Tào Nam mở miệng đã cho nhanh vào mồm.

Tào Nam cười mắng:

- Lớn như vậy rồi mà chẳng khác nào đứa trẻ, thật quá kỳ cục.

Hồng nương tử lại nói:

- Nhìn A Phúc như thế mới là người có phúc khí. Đại Hùng và Đầu Hồ không có phúc này, hiện tại mãi vẫn chưa lập gia đình. Từ lúc A Phúc đến đây nơi này thật náo nhiệt, hai năm trước lúc A Phúc không ở đây, trong nhà thật vắng lạnh mà.

- Đúng vậy!

Trong mắt Tào Nam hiện lên chút nhớ nhung.

Trong nhà có đàn ông, cảm giác thật tốt.

Không biết lần này Thúc Tôn về bao lâu?

Năm sau huynh ấy đi Bộc Dương nhậm chức rồi, hiện tại A Phúc đã trở lại, mẫu thân cũng đã hồi phục lại sức khỏe bình thường. Đến lúc đó sẽ giữ Quách Dục lại, nghe nói nàng cũng có thai, vừa đúng lúc ở lại nhà để nghỉ ngơi.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào.

Là Thúc Tôn đã trở lại?

Tào Nam vui vẻ, vội vàng chạy hướng cửa chính...

486. Chương 531 : Tấn Công , Chiếm Đóng Tịnh Châu

Tính ra cũng đã ba năm không gặp Đặng Tắc

Ba năm không gặp, Đặng Tắc có vẻ già đi rất nhiều, tóc mai bây giờ đã xuất hiện vài cọng bạc. Nhưng mà như vậy lại càng khiến cho hắn càng thêm chín chắn, già dặn. Một đôi mắt sáng như sao nay lại càng toát lên một cảm giác thâm sâu khó đoán.

Cụt một tay, áo màu xanh.

Trên mặt nở một nụ cười thản nhiên

Nếu không tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ người đàn ông cụt tay đứng trước mặt mọi người này năm xưa chỉ là một Tiểu Lại huyện Cức Dương.

- A Phúc!

Đặng Tắc thấy Tào Bằng ở trên bậc cửa, lập tức mỉm cười.

Y đi lên đến, vươn cánh tay còn lại, dùng sức ôm Tào Bằng.

Tuy nhiên, Đặng Tắc thấp hơn so với Tào Bằng một cái đầu, hơn nữa lại có chút gầy yếu. Cho nên y muốn ôm Tào Bằng, lại bị Tào Bằng chặn ngang ôm lấy.

- Tỷ phu, đã lâu không gặp.

Đặng Tắc cười càng lớn.

Nhìn người thanh niên khôi ngô hùng dũng trước mặt này, y cũng không thể tin lại là cùng 1 người với cái gã thiếu niên nhìn có vẻ bệnh tật mười năm trước chạy nạn từ núi Trung Dương. Đúng là năm tháng cứ như thanh đao, chỉ trong chớp mắt, người thiếu niên năm đó theo y nhập ngũ ở thành Cửu Nữ, rồi sau đó liên tục chiến đấu ở các chiến trường Nam Dương, lại trờng thành đi nhậm chức ở Hải Tây. Người thiếu niên đã trải qua vô số phong ba và đau khổ, hiện giờ là ‘Tào Công tử’ có tiếng tăm khắp thiên hạ, chiến công hiển hách.

Tuy nói, loại xưng hô ‘Công tử’ này, những năm cuối ở Đông Hán đã phổ biến.

Nhưng mấy trăm năm của Xuân Thu Chiến quốc, không phải ai cũng có thể được nhận các xưng hô ‘Công tử’ này, hai chữ có hàm ý vô cùng đặc biệt.

‘Công tử’, khi ở Chiến quốc, là một cách xưng hô rất tôn quý .

Không phải là vương công quý tộc, hoặc là người có địa vị cực cao, cũng không thể đạt được.

Mà nay tuy nói không hiển hách như trước kia vậy, nhưng vẫn có ý nghĩa không tầm thường .

Có thể được gọi là ‘Công tử’, cũng là một cách biểu thị là đã được xã hội thượng lưu công nhận. Cho nên, những con nôi dòng của thân hào, thổ hào ở nông thôn, có lẽ ở địa phương có thể tự xưng ‘Công tử’, nhưng tới thành thị rồi, lập tức phải im lặng. Không vì cái gì khác, nếu vẫn tự xưng ‘Công tử’, chẳng những sẽ bị mọi người nhạo báng, thậm chí còn có thể sẽ dẫn đến họa sát thân. Đặc biệt trước mặt những nhân vật xã hội nổi tiếng, càng phải chú ý tiểu tiết.

Tào Bằng, nay đường đường đã là ‘Công tử’ .

Duyệt Châu cũng là nơi có những thế tộc thực lực, hung hăng ngang ngược, năm đó Tào Tháo giết Biên Nhung, khiến sĩ lâm Duyệt Châu phẫn nộ, suýt nữa khiến Tào Tháo mất đi căn cơ. Nhưng dù vậy, vẫn khiến cho Trần Cung, Trương Mạc phản bội. Bởi vậy có thể thấy được, lực lượng sĩ lâm Duyệt Châu rất

lớn. Đặng Tắc ở Đông quận, cũng là ở Duyện Châu. Y đương nhiên hiểu rõ, giữa sĩ lâm Duyện Châu, đối đãi với Tào Bằng như thế nào.

Công tử Bằng!

Đây là cách gọi kính trọng của kẻ sĩ Đông quận đối với Tào Bằng.

Trong mắt của những kẻ sĩ Đông quận, Tào Bằng đã đủ tư cách để nhận hai chữ ‘công tử’.

Đây là người thiếu niên bất mãn năm đó sao?

Thậm chí Đặng Tắc cảm thấy có chút hoảng hốt.

- A Phúc, ta đến để giới thiệu cho ngươi một người.

Sau khi hàn huyên đơn giản, Đặng Tắc nghiêng người, để lộ người đằng sau.

Cũng là một thanh niên, nhìn vào thì có vẻ tuổi tác cũng ngang bằng Đặng Tắc. Trong ánh mắt lộ ra một chút cao ngạo, nhưng ở trước mặt Tào Bằng, lại thể hiện rất có lễ nghĩa. Tiến lên hai bước, thanh niên chấp tay vái chào, cung kính thi lễ với Tào Bằng.

- Đặng Bá Miêu ra mắt công tử.

Đặng Chi?

Tào Bằng mỉm cười!

- Bá Miêu huynh, đã lâu không gặp, bây giờ như thế nào?

Đặng Chi không dám chậm trễ, liền nói cảm tạ.

Từ lúc ban đầu đến tìm Đặng Tắc cậy nhờ, tên thanh niên kia kiêu ngạo luôn tỏ ra đáng vẻ bề thế kiêu ngạo kia, mà đến nay là một Tông sự Đông quận trầm tĩnh giỏi giang, Đặng Chi mấy năm qua, có thể nói là gặp nhiều lần thăng trầm. Ngay từ đầu, gã đến tìm Đặng Tắc cậy nhờ, trong lòng kỳ thật có chút xem thường Đặng Tắc. Trong mắt gã, Đặng Tắc chỉ là một người may mắn, cũng không biết làm, tại sao, lại biến thành Huyện lệnh một huyện ở Hải Tây.

Cho nên, lúc bắt đầu, Đặng Chi ngoài mặt là phụ tá, kỳ thật trong lòng có mưu đồ riêng.

Gã thậm chí muốn khống chế lực lượng của Tào Bằng lưu lại ở Hải Tây, tăng cường sự khống chế Đặng thị, đến cuối cùng có thể thay thế Đặng Tắc.

Cũng chính vì vậy, Đặng Chi lúc ban đầu biểu hiện rất sôi nổi.

Lúc Tào Tháo có ý đồ điều Đặng Tắc rời khỏi Hải Tây, Đặng Chi cũng cực lực phản đối.

Nhưng cuối cùng, lại bị Bộc Dương Khải khuyên bảo, cuối cùng Đặng Tắc lựa chọn rời khỏi. Sau đó Bộ Chất tiếp chức Hải Tây, Đặng Chi muốn cùng Bộ Chất bắt tay. Nhưng không nghĩ lại bị Bộ Chất chèn ép gần như không thể sống yên ở Hải Tây, may mắn lúc này, Đặng Tắc ở đồn điền Diên Tân, điều Đặng Chi đi, mới xem như hoà hoãn một chút. Đặng Chi lúc này, đã mất đi sự cao ngạo, nhưng đối với Đặng Tắc, cũng là trong lòng cũng rất cảm kích.

Rồi sau đó lại đảm nhiệm cửa thành Tư Mã, để gã làm phụ tá cho Tào Cấp.

Lúc ấy Đặng Chi có chút xem thường Tào Cấp, cảm thấy đó là một người thô tục, một người nông cạn...

Cuối cùng, ngoại trừ lão gia thần của hắn, Thành môn Giáo úy trong nha môn, hắn cả một quân tốt cũng điều động không được. Tào Cấp nhìn có vẻ là không để ý không hỏi đến Giáo úy nha môn Thành môn, nhưng tám bộ binh mã ở cửa thành lại nắm rõ trong lòng bàn tay khiến Đặng Chi rất suy sụp và ủ rũ... Gã cảm thấy, chính mình cũng học nhiều năm, vậy mà ngay cả so với một tên bỉ phu xuất thân từ thợ rèn cũng không bằng, trong lòng gã cảm thấy buồn bực và uất ức.

Cũng là Đặng Tắc, từ Hứa Đô điều gã đi nhậm chức ở Bộc Dương.

Mà lúc này, Tào Bằng đã bắt đầu bắt tay vào làm kinh lược Hà Tây, Đặng Chi bắt đầu chú ý Hà Tây.

Gã vẫn không phục, Tào Bằng dựa vào cái gì có thể được đại thanh danh như thế? Nhưng mà sau khi chú ý, gã lại dần dần bị Tào Bằng thuyết phục.

Cũng không thể nói là Tào Bằng may mắn mà phải nói là nói Tào Bằng có tài học !

Dù sao, Hà Tây bị Tào Bằng nắm trong tay, rồi sau đó tài năng lộ rõ này, chấn động toàn bộ Lương Châu...

Ngửa tay thành mây, úp tay thành mưa!

Đại khái chính là loại tình hình này.

Sự nể trọng của Đặng Tắc đối với Đặng Chi không một chút rơi đi, đồng thời cũng ủy nhiệm gã làm tòng sự đông quận .

Việc này cũng khiến Đặng Chi càng thêm kính trọng Đặng Tắc. Đồng thời càng thêm khiếp sợ đối với thực lực của Tào thị ở Hứa Đô.

Không tìm hiểu sâu vào trong, vĩnh viễn không biết thực lực của Tào Bằng.

Vốn tưởng rằng Tào Bằng bị đánh giá thấp, sẽ lặng im một thời gian. Nào ngờ người này trong nháy mắt, sự nghiệp đã phát triển như vậy ... Sự xuất hiện của Phúc Chỉ Lâu khiến người Duyện Châu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Mà một tấm tấm oánh bạch như trang giấy ngọc kia, càng trở thành sự theo đuổi của mọi người, thậm chí là khoe khoang vốn liếng. Công đường Đông quận, lập tức trở nên huyên náo rất nhiều. Cường hào quan các nơi Duyện Châu, đều tiến đến thăm hỏi Đặng Tắc.

Có người muốn từ bên Đặng Tắc này xin một ít giấy bạch lộc, có người thì hy vọng có thể hợp tác cùng Phúc Chỉ lâu, thiết lập cửa hàng ở Duyện Châu...

Uy vọng của Đặng Tắc, dường như được nâng cao rất nhiều.

Mà từ đầu tới đuôi, Tào Bằng thậm chí không có lộ diện, chỉ dùng một tấm giấy Bạch Lộc đã khiến cho Đặng Tắc thoát khỏi hai năm kinh doanh cực khổ, cũng làm xáo động đại môn thế tộc ở Duyện Châu.

Mãi đến lúc này, Đặng Chi mới hoàn toàn khâm phục!

Trước kia lúc ở Hải Tây, thậm chí sau này đi theo Đặng Tắc, luôn nghe người ta nói, Tào Bằng như thế nào như thế nào. Nhưng nói thật, dù sao chưa nhìn thấy qua, Đặng Chi không tin. Nhưng hiện giờ hẳn đã tin! Tào Bằng luôn có thể bắt giữ chính xác mạch đập của mọi người, thậm chí cả một câu cũng không nói ra, đã có thể cho người trong thiên hạ điên cuồng. Đây là một sự thông minh, cũng là một tài năng! Tào Bằng nhìn như bị chê trách, nhưng thân phận địa vị của hắn, thậm chí sức ảnh hưởng, cũng không bởi vì hắn giết Vi Doan mà yếu đi, ngược lại càng ngày hùng mạnh.

Vừa lúc, đến cuối năm !

Cha mẹ Đặng Chi chết sớm, cũng không có lập gia đình.

Vì thế Đặng Tắc liền mời gã cùng đến Huỳnh Dương, nói là lễ mừng năm mới đón giao thừa.

Còn Đặng Chi cũng không cự tuyệt mà hộ tống Đặng Tắc, cùng nhau đi tới Huỳnh Dương...

Tào gia, dường như đã lâu không náo nhiệt qua như vậy.

Tuy nói Tào Cấp không ở đây, nhưng Tào Bằng lại ở chỗ này. Mà nay ở Tào gia, tầm quan trọng của Tào Bằng cũng đã sớm vượt qua Tào Cấp, trở thành một người quan trọng nhất. Trước đây gần ba năm, hắn chinh phạt Hà Tây, không thể trở về nhà, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy, thiếu chút cái gì.

Hiện tại, hắn đã trở lại!

- Nếu phụ thân ngươi cũng ở đây, nếu lão Vương ca còn sống, nếu đầu hổ và đại hùng đều ở đâu, một nhà chúng ta, mới xem như thật sự đoàn viên.

Trương thị chảy nước mắt, ở trong tiệc rượu nói thầm.

Tào Nam ôm mẫu thân nhẹ giọng khuyên giải an ủi,

- Mẫu thân, đừng buồn, phụ thân mặc dù đang Lương Châu, nhưng tâm tư lại ở cùng chúng ta.

Trước hai ngày a Phúc cho người đem thịt bò vừa mới kho xong đem đến Lâm Thao, nghĩ là phụ thân hiện nay cũng là đang ăn thịt, uống rượu, và cùng vui vẻ với Bá Đạo bọn họ.

- Đúng vậy đúng vậy... Con xem, ta đã lớn tuổi, chính là thích như vậy.

Thúc Tôn, a Phúc, còn có chị dâu lão Hồng, Đặng lão ca, chúng ta uống hết chén này, nguyện năm sau, tất cả đều thuận thuận lợi lợi, bình bình an an.

- Mời phu nhân uống rượu!

- Mời phu nhân uống rượu!

- Mời mẫu thân uống rượu!

Đám người Tào Bằng cùng nhau nâng chén, cùng Trương phu nhân uống hết ly rượu

Tiệc rượu giao thừa qua đi, lão phu nhân uống vào chút rượu, có chút mệt mỏi, cho nên trở về phòng nghỉ tạm.

Đám người Hoàng Nguyệt Anh thì tụ cùng một chỗ, thì thầm nói với nhau về chuyện con gái. Còn đám người Tào Bằng Đặng Tắc, Đặng Chi Bằng Đức thì lại vây quanh ở một chỗ, uống rượu, nói chuyện trời đất. tán gẫu chuyện trời nam biển bắc, dần dần đề tài dẫn tới chuyện chinh chiến năm sau ở Tịnh Châu.

- Tỷ phu, đối với cuộc chiến Tịnh Châu, thấy thế nào?

Tào Bằng rót đầy một cốc cho Đặng Tắc.

Đặng Tắc trầm ngâm một lát sau mở miệng:

- Năm sau ta đi Hứa Đô, đang muốn cùng chủ công đàm luận việc này.

Tịnh Châu Cao Canggih là một thằng hề nhảy nhót. Muốn diệt trừ không cần tốn nhiều sức. Tuy nhiên, ta lại nghĩ đến, lúc này không dễ dụng binh đối với Cao Can.

- Ồ

Tào Bằng không khỏi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Đặng Tắc.

Đặng Tắc cười, nhìn thoáng qua, trầm mặc nhìn Đặng Chi,

- Kỳ thật, chuyện này cũng là Bá Miêu nhắc tới, chúng ta trao đổi qua vài lần, mới cho ra kết luận. Ta nghĩ đến, trước mắt việc cấp bách của chủ công, là mau chóng tiêu diệt Viên Hi, mà không phải là Cao Can. Viên Hi, kẻ tặc của kẻ nước. U Châu tuy là nơi lạnh khủng khiếp, nhưng không thể khinh thường. Viên Thiệu kinh doanh ở phương bắc lâu rồi, thế quá mạnh. Mặc dù Viên Thiệu đã chết, nhưng vẫn lưu lại rất nhiều thuộc hạ. Mà những người đó sau Viên Đàm Viên Thượng bị giết, phần lớn tìm Viên Hi nương tựa. Viên Hi nắm trong tay một châu ngoài liên kết với hồ lỗ, trong thu nạp tàn quân. Nếu thêm thời gian, ắt sẽ có thế lực. Còn muốn phải tiêu diệt, lại gặp nhiều trắc trở, ngược lại là mất nhiều hơn được.

Cho nên, ta cho rằng phải nhanh chóng tiêu diệt Viên Hi, mới là việc quan trọng trong những việc quan trọng..

Đây là nguyên nhân thứ nhất.

Tào Bằng dùng ánh mắt kinh ngạc, nhìn Đặng Tắc.

Hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, ở trong trí nhớ hắn, tuyệt không người Đặng Tắc này.

Mà xem hắn hiện giờ chỉ vẽ cho quốc gia một cách hăng hái, không có chút xú gì của tên tiểu lại suy sụp năm đó? Cho nên nói, cuộc đời là người bạn tồi tệ nhất. Hoạn nạn, càng làm cho người ta trưởng thành nhanh chóng. Đặng Tắc mất một tay, hắn thế nào cũng không có cách nào trèo lên nơi cao nhất của triều đình. Nhưng có thể khiến cho bình tâm, suy nghĩ về học vấn, tầm mắt và kiến thức, so với lúc trước, đã trưởng thành rất nhiều, cái nhìn về đại cục cũng đã tăng rất nhiều.

- Nguyên nghe ý thứ hai.

- Ý thứ hai... Vẫn là để Bá Miêu mà nói đi.

Đặng Chi gật gù đầu, nghiêm mặt nói:

- Công tử cũng biết, Tịnh Châu có bao nhiêu người? Người Hán ở bao nhiêu? Hồ Lô chiếm bao nhiêu?

- Cái này ...

- Tịnh Châu, có tám quận, đất đai rộng lớn, vả lại đa số là bình nguyên thảo nguyên... Nhân khẩu Tịnh Châu, ước tám trăm ngàn, nếu không dựa vào sổ sách thì ít nhất có khoảng một triệu năm trăm ngàn. Trong đó, người Hán chỉ có bốn phần, Hồ Lô chiếm sáu phần. Càng không cần nói, chiếm lấy ngũ nguyên và Sóc Phương nam Hung Nô, có hơn trăm ngàn nhân khẩu, cung thủ nhiều không kể xiết. Vả lại mấy năm liên tục chinh chiến, thổ địa cần cỗi... Chủ công diệt Cao Can, dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu lấy Tịnh Châu, thì sẽ gặp phiền toái lớn. Đầu tiên, sau khi thu nạp Tịnh Châu, ít nhất nội trong ba năm không thể tự cấp tự túc. Cho nên chủ công phải phải chuẩn bị sẵn sàng, hàng năm đưa vào khoảng hai triệu lương thảo đến Tịnh Châu, mới có thể ổn định cục diện.

Ý thứ hai này, Tịnh Châu rộng lớn, quan ải tản mát.

Sau khi chủ công lấy Tịnh Châu, phải bổ khuyết binh lực ở Tịnh Châu, phòng ngừa Hồ hại. Nhưng vấn đề là, theo Thượng Đảng tây hà, đến Nhạn Môn vân trung, ngàn dặm biên giới, phòng ngự như thế nào. Nghĩ năm đó, sức mạnh hùng bạo của Tần, nuốt Hà Nam, đuổi Hồ Lô đi, lại nhanh chóng bị Hung Nô phục đoạt. Chỗ khó ở đó, biên giới quá dài... Nếu lấy Tịnh Châu, ít nhất phải có hai trăm ngàn binh mã trú ở đó, tiêu hao mỗi ngày, kinh người như thế nào ?

Đặng Chi nói xong, nhìn thoáng qua Tào Bằng.

Cảm giác lúc này đó là Đặng Tắc, Đặng Chi hai người đối với Tịnh Châu quả thật là hao phí rất nhiều tâm tư và lao lực.

Trong binh thư có nói qua: Nguyên tắc chung khi dụng binh tác chiến là khi phải huy động chiến xa nghìn chiếc, xe tải nặng nghìn chiếc, quân đội mười vạn, vận lương đi xa nghìn dặm, thì tình huống đó, chi phí ở tiền phương và hậu phương, chi phí đãi khách khứa sứ thần, bảo dưỡng và bổ sung tiêu phí nghìn vàng thì mới có thể cho mười vạn quân xuất chinh được.

Đây là chi phí khi dùng binh của thời Xuân Thu Chiến quốc.

Bây giờ, chỉ sợ nay càng kinh người hơn!

Tiêu hao hai trăm ngàn đại quân, Đặng Chi tuy rằng không nói gì, nhưng có thể đánh giá ra một cái đại khái.

Tào Bằng không khỏi liên tục gật đầu,

- Có cái thứ ba?

- Thứ ba...

Đặng Chi hít sâu một hơi,

- Hồ lô tham lam, không thể nắm bắt. Mà nay, nam Hung Nô liên kết Cao Can, các phương khó mà sống yên. Mà Tiên Ti nhìn như kết minh với chủ công, Kha Bỉ Năng lại không thể tin. Có Nam Hung Nô, bọn họ gây sức ép không gây ra đại họa. Nhưng nếu không có nam Hung Nô, chủ công sẽ trực diện đối mặt toàn bộ Tiên Ti. Công tử nghĩ đến, với khả năng trước mắt của chủ công, có thể chống đỡ Tiên Ti đại quân sao?

Tào Bằng cau mày, sau một lúc lâu lắc lắc đầu.

Xem ra lập tức thu hồi Tịnh Châu không phải một chuyện tốt.

Hắn nhìn thoáng qua Đặng Tắc, một lát sau hỏi:

- Mà nếu Cao Can tập kích quấy rối, chung quy là một chuyện phiền toái, làm như thế nào mới có thể giải quyết được ?

Đặng Tắc khẽ mỉm cười,

- Chuyện đó có đáng gì?

- Nguyên nghe ý kiến

- Chủ công chỉ cần một tướng giỏi, tử thủ Hồ quan, thì mấy vạn binh mã Cao Can tất không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có Hồ quan, thì Cao Can gây sức ép cũng không gây ra sóng gió gì. Tịnh Châu giống như một cái hồ lô, nhét miện bình lại, nước ở trong hồ lô sẽ ở trong không chảy ra ngoài. Ba nghìn binh mã, một viên tướng giỏi, hơn nữa có Tào Thái Thú và Lý tướng quân, Cao Can như cá trong chậu, sớm muộn gì hẳn phải chết.

Ba năm, chỉ cần ba năm.

Chỉ đợi Thanh Châu Duyệt Châu và Ký Châu khôi phục nguyên khí, Tịnh Châu không tấn công cũng tự sẽ sụp đổ.

487. Chương 532 : Có Khách Từ Xa Đến

Qua mười lăm, Đặng Tắc và Đặng Chi xuất phát đến Hứa Đô.

Đồng thời, Tào Nam cũng bắt đầu thu thập chuẩn bị cùng Đặng Tắc đi tới Đông quận. Nhưng nàng để Đặng Ngải ở lại Huỳnh Dương, tiếp tục theo Tào Bằng học hỏi. Dù sao con cũng đã lớn, có chủ kiến của mình. Đặng Ngải không muốn đi Đông quận mà lựa chọn ở lại Huỳnh Dương, đơn giản là cậu ta cảm thấy ở lại Huỳnh Dương có thể học được nhiều thứ. Trong lời nói, đã lộ ra một chút bộ dáng tiểu đại nhân...

Đặng Tắc cuối cùng có thể khuyên can thành công hay không?

Tào Bằng cũng không rõ.

Tuy nhiên những tin tức truyền đến từ Hứa Đô, Tào Tháo đã động tâm .

Tháng hai năm Kiến An thứ mười một, Tào Tháo mệnh cho Từ Hoảng dẫn bộ binh bất ngờ tấn công, đánh chiếm Hồ Lao quan. Động thái này có lẽ trong mắt người khác là râu ria, nhưng đối với Tào Bằng, Tào Tháo quả thật tiếp thu ý kiến Đặng Tắc. Mà những động thái tiếp theo, càng tiến thêm một bước chứng thật điểm này.

Tháng ba năm Kiến An thứ mười một, Trương Liêu từ quận Bột Hải vượt qua sông Đà, tiến vào chiếm giữ sâm hộ đình.

Đội binh của Đồng Nguyệt, Nhạc Tiến tiến vào, Cao Dương, và Trương Yển thì thay quân từ huyện Bắc Bình, tụ tập trú ở thành Cát tạo thành ba thế tiến công canh giữ U Châu.

Chẳng qua, loại điều động binh mã này quá mức bình thường.

Giữa năm Kiến An thứ mười, đã trình diễn như này không biết bao nhiêu lần rồi.

Rất nhiều người vẫn kiên trì cho rằng, mục tiêu Tào Tháo là Tịnh Châu, chứ không phải U Châu. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Từ Hoảng tụ tập trú ở Hồ Lao quan, còn binh của Tào Nhân tiến vào Thông Thiên Sơn, khí thế ở rất cao. Ngay cả Cao Can cũng có vẻ vô cùng khấn trương, mượn Lưu Báo đến hai vạn Hung Nô binh, tập kết ba vạn Đột Kỵ ô hoàn, thêm ba vạn binh mã Tịnh Châu, cộng thêm tám vạn đại quân, làm tốt chuẩn bị quyết tử chiến của Tào quân.

Cùng lúc đó Viên Hi mời Đột Kỵ Ô Hoàn Liêu Đông di chuyển đến Tịnh Châu, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị trợ giúp.

Một trận đại chiến, sắp mở màn.

Theo thời gian trôi qua thế cục đã hết sức căng thẳng.

Trong Thiết Lư , một cái lò cao, lửa cháy hừng hực.

Dòng thép đỏ như lửa, từ lò cao chảy ra, nhanh chóng chảy vào khuôn đúc.

Tào Bàng ở trước lò rèn sắt, xích bạc luân chùy, âm thanh leng keng không ngừng bên tai. đám người Bàng Đức thì ở bên cạnh hỗ trợ, hoặc là kéo cái bể, hoặc là chuẩn bị tôi vào nước lạnh, bận rộn trong thiết lư. Tào Bàng bước xa mà đứng, đại chùy nặng trĩu, từ cánh tay hần chuyển động, chợt nhanh chợt chậm rất có tiết tấu. Cơ thịt trên người, tùy theo mỗi một động tác của hần mà sinh ra đủ kiểu run, lộ ra một vẻ đẹp hùng hồn dương cương. Dòng kim loại nóng chảy, hừng hực trên lò rèn, bỗng chốc cung cương đao, dần dần thành hình.

Thời kì Đông Hán, làm ra các loại dụng cụ cắt gọt, đa số lấy đao thẳng là chính.

Mà khẩu đao của Tào Bàng hiện giờ tạo ra này, cũng mang một độ cong kỳ dị nhìn qua có hơi chút cổ quái.

Trên sống Đao bọc một lớp đen tuyền, là bùn đất đặc chế mà thành. Là phúc thổ mà Tào Bàng tốn một năm mới chế thành. Phần lưỡi đao lộ ra, sau khi trải qua tiến hành lặp lại công đoạn rèn tôi rồi vào xử lý nước lạnh. Đương nhiên, dịch tôi vào nước lạnh, cũng là trải qua phương pháp điều chế đặc thù.

- Nước tôi thép, tốc độ nhanh nhất, độ cứng khá cao; còn dầu tôi thép tốc độ chậm chạp, độ cứng thấp: mà gió tôi thép, tốc độ chậm nhất, độ cứng thấp nhất. Mấu chốt là muốn xem người cần tạo ra binh khí dạng gì, rồi sau đó tiến hành lựa chọn. khi làm cốt đao, nếu không cho toàn bộ ngập trong nước, chỉ có ngâm cục bộ, như vậy phần không được ngâm vào, sẽ bởi vì từ từ hạ nhiệt độ, mà sinh ra độ cứng khác nhau.

Cái này gọi là tôi thép một phần vào nước lạnh!

Tào Bàng thật cẩn thận kẹp cốt đao, chậm rãi để vào trong nước.

Rồi sau đó ngẩng đầu nói với thợ thủ công xung quanh:

- Ta dùng phúc thổ bao quanh, kỳ thật chính là một loại phương pháp “tôi thép một phần nước lạnh”

Các người xem, phần đao có phúc thổ, do phúc thổ cách ly, giống như lúc chưa nhúng vào trong nước. Một thanh đao thẳng, sau khi trải qua “tôi thép một phần nước lạnh”, độ cứng, thể tích đều đã gia tăng, vì thế liền sinh ra sống đao ngược gấp khúc, tăng cường lực đao cắt.

Mọi người xem đã hiểu chưa?

Các thợ thủ công gật đầu, cũng có một vài người, lắc đầu tỏ vẻ còn không rõ lắm.

Tào Bàng đem thiết chùy giao cho một thợ thủ công, kêu hần tiếp tục rèn

Mà hần thì từ trong tay Thái Dịch tiếp nhận một miếng khăn ướt, lau mồ hôi trên mặt, cười ha hả nói:

- Không hiểu không sao, thử luyện vài lần, sẽ hiểu đạo lý trong đó. Chư vị đều là những bậc thầy của xưởng, hôm nay ta đem biện pháp đốt lưỡi phúc thổ nói cho tất cả, cũng là hy vọng chư vị có thể làm ra binh khí loại binh khí tốt. Loại đao này, ta gọi là vì Tiểu hoành đao khi các vị tài nghệ thuần thực, chúng ta lại tiến hành tạo ra binh khí khác. Nhưng có một chỗ này, hôm nay ta nói cho mọi người nghe mấy thứ này, không được nói cho kẻ nào bất cứ biết, cho dù là bằng hữu trong xưởng, thân thích, thậm chí cho con cái cha mẹ, đều không được ! Nếu bị ta biết là ai để lộ phong thanh.....

Tào Bàng cười lạnh một tiếng,

- Tự gánh lấy hậu quả!

Đương nhiên, tất cả mọi người làm việc chăm chỉ, ta cũng sẽ không bạc đãi, Quách Giám lệnh đã hưởng triều đình trình báo, sẽ thiết lập cấp bậc trong ở xưởng. Chỉ cần có thể đạt tới yêu cầu, từng tháng là có thể lấy thêm trợ cấp. biện pháp thực thi Cụ thể, đại khái phải ở cuối năm biết. Cho nên, còn mời chư vị tập luyện nhiều, đợi cho sang đầu xuân năm sau, ngoại trừ có thể lấy mức lương cố định, còn có thể nhận được trợ cấp. Tin tưởng không lâu trong tương lai, tất cả sẽ càng ngày càng tốt.

- Chúng tôi xin nghe lời công tử dạy bảo!

Hơn mười thợ thủ công, đồng thời chấp tay hô to.

Tào Bàng đem tài nghệ công khai làm cho bọn họ tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Lại nói tiếp, những người ở trong xưởng này cũng gần mười năm rồi . Bắt đầu từ Tào Cấp, bọn họ đã ở trong xưởng, được cho là thân tín của Tào thị. Bất luận là Tào Cấp trước đây, hay là Quách Vĩnh hiện nay, đối đãi đều vô cùng tốt. Về phần Tào Bằng, tuy là thân chịu tội, nhưng là hưởng danh dự danh sĩ. Một ẩn sĩ nguyện ý truyền thụ tài nghệ ăn cơm của bọn họ, nhóm thợ thủ công nào có thể nào không mang ơn?

Tào Bằng vừa đám vừa xoa, sau khi cảnh cáo mọi người rồi để cho bọn họ ở lại trong thiết lư thảo luận và luyện tập tài nghệ.

Hắn mặc thêm quần áo, cất bước đi ra Thiết Lư, thẳng đến công thự nhà nước mà đi

Đám người Bằng Đức cũng mặc chỉnh tề theo sát phía sau Tào Bằng. Tiến vào công thự, chỉ thấy Quách Vĩnh đang sửa sang lại trường biểu, có vẻ rất bận rộn.

- Cha vợ cần con giúp đỡ không?

Quách Vĩnh ngẩng đầu cười ha hả khoát tay chặn lại,

- Việc này sao cần a Phúc con đích thân làm chứ?

Chẳng qua là một ít số lượng sắp xếp lại trên cơ bản đã rõ ràng. đầu xuân đến hiện tại mới có bốn tháng mà chúng ta đã hoàn thành gần bảy tháng nhiệm vụ của năm trước. Vốn chỉ có ba trăm ngàn mũi tên cho Tào Công, cũng đủ đau đầu. Mà nay, vẫn còn dư dả.

Ha hả, ít nhiều a Phúc hiểu phương pháp trôi theo dòng nước này nên mới đạt được kỳ hiệu như thế.

Nói xong Quách Vĩnh đem bàn tính đẩy ra, đứng lên, kéo Tào Bằng ngồi xuống.

- Tiểu Dung và tiểu Lâm khỏe chứ?

Sau Đầu xuân, Tào Bằng lại có thêm một con gái và một con trai.

Hoàng Nguyệt Anh sinh hạ con gái, mà Hạ Hầu Chân thì sinh hạ con trai.

Con gái tên Tào Dung, ý là vui vẻ hoà thuận; còn con Hạ Hầu Chân gọi là Tào Lâm, là do ngũ hành của hắn thiếu mộc, cho nên lấy song mộc đại diện. Đồng thời, Quách Hoàn lại mang thai... Tào Bằng càng ngày càng cảm giác được, nếu tiếp tục ở lại Huỳnh Dương, chỉ sợ phải đổi thành giống ngựa. Lúc này mới có một năm, đã có ba con rồi. Nếu đủ ba năm, chẳng phải là con cháu đầy cả sảnh đường, thực tại có chút đau đầu.

Kiếp trước, một người chỉ sinh một con là tốt!

Kiếp này, thì là con đàn cháu đống...

Tuy nói lúc ấy cũng rất vui nhưng vừa nghĩ tới tương lai, Tào Bằng cũng âm thầm lo lắng.

Con cái nhiều như vậy, không biết phải tốn bao nhiêu tâm tư. Tào Oản mới bốn tuổi có vẻ cực kỳ hoạt bát, ở trong nhà được sủng ái giống như một tiểu Công chúa. Tào Dương ba tuổi giống như cái đuôi Tào Oản , cả ngày đi theo tỷ tỷ, cũng có vẻ là vô ưu vô lự... Mỗi lần về nhà đều phải chọn chúng vui

Thiếu ai, đều không tốt lắm.

Có đôi khi chơi đùa với con nít so với đánh giặc còn vất vả hơn.

Đặc biệt càng nhiều con cái càng khiến Tào Bằng đau đầu.

- Thái đại gia chắc sắp nhanh đến rồi.

- Ủ, nghe nói đã đến Lâm Thao, phỏng chừng rất nhanh sẽ đến Huỳnh Dương.

- Đều thu dọn xong hết chưa?

- Mẫu thân và thím Hồng lo mà, nghĩ là sẽ không có sai sót đâu.

Qua lời khuyên bảo của Thái Trinh Cơ, sau khi đích thân tới Võ Uy nói tốt cho người, Thái Diễm rốt cục quyết định từ Võ Uy dời đến Huỳnh Dương.

Tào Bằng đương nhiên rất vui.

Mà đám người Trương thị, cũng tỏ vẻ hoan nghênh.

Dù gì Thái Diễm cũng là ân nhân cứu mạng Tào Bằng. Lúc trước Tào Bằng giết Vi Đoan, sau đó đã chọc giận sĩ tộc Quan Trung, nếu không có Thái Diễm lần lượt đi thăm hỏi, mời đám người Hoàng Phủ Kiên Thọ, Vệ Ký và Dương Bưu ra mặt nói tốt, chỉ sợ việc đó cũng không thể hạ màn nhanh như vậy.

Đương nhiên, đám người Vệ Ký ra mặt không phải là không có lợi

Ví dụ như Hoàng Phủ kia thông qua quận Hà Tây, đi thông thương lộ Mạc Bắc. Bọn họ thông qua buôn bán đồ gốm và tơ lụa mà lấy được rất nhiều của cải. Ở năm ngoái, sau khi nghe nói quận Hà Tây và quận Võ Uy chuẩn bị thi hành “dâu cơ ngư ao” và “quả cơ ngư ao”, Hoàng Phủ Kiên Thọ lập tức phái người đến thảo luận, sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả, Bộ Oanh đem đất vườn Hoàng Phủ gia tiến hành mở rộng.

Lấy tình trạng trước mắt mà xem, dâu cơ ngư ao này thành quả rõ rệt.

Nếu thực thi thích đáng, Hoàng Phủ gia sẽ hưởng được lợi lớn.

Mà Vệ Ký thì thông qua Tào Bằng lấy được quyền kinh doanh của hai chỗ Phúc Chỉ lâu ở Trường An và Hà Đông.

Tào Hồng cũng tham gia, nhưng vẫn như trước là vô cùng hối hận. Lúc trước thời điểm Tào Bằng mời hắn, hắn không đi theo... .. Mà nay mắt thấy Phúc Chỉ lâu này xuất hiện, lợi nhuận cuộn cuộn, bất kể là Chung Diêu hay là Trần Quần, bao gồm đám người Khổng Dung đều buôn kiếm được rất nhiều tiền. Cho nên Vệ Ký vừa nói phải ở Trường An mở Phúc Chỉ lâu, Tào Hồng không nói tiếng nào, cứng rắn từ trong tay Vệ Ký lấy đi ba phần cổ phần.

Vì thế, Vệ Ký cũng tức giận đến nổi mắng chửi liên tục.

Cũng may Phúc Chỉ lâu ở Hà Đông không có phần Tào Hồng tham dự!

Đây cũng là nguyên nhân mất mát vạn phần của Tào Hồng. Hắn có lòng tìm Tào Bằng, muốn thò vào một chân, nhưng vừa nghĩ tới hai nhà Chung Trần Đình Xuyên, còn có lão già Khổng Dung kia, Tào Hồng cũng chỉ đành bỏ qua. Hắn đã hạ quyết định quyết tâm, nếu Tào Bằng lại làm chuyện gì nữa, hắn sẽ không chút do dự mà gia nhập. Một năm gần đây, hắn ít nhất kiếm được gia tài bạc triệu. Thế cho nên mỗi lần phái người về Hứa Đô, đều phải đến Huỳnh Dương thăm Tào Bằng một chút.

Tóm lại là ai cũng vui mừng, được lợi.

Tào Bằng thông qua Phúc Chỉ mà hóa giải mâu thuẫn với sĩ tộc Quan Trung.

Nhưng trước đó nếu không có Thái Diễm điều đình, tất nhiên sẽ không có kết quả như vậy.

Thái Trinh Cơ chịu sự nhờ gửi của Dương Tục mời Thái Diễm quay về Trung Nguyên.

Không ngờ lúc đầu Thái Diễm kiên quyết không chịu. Sau không có cách nào, Thái Trinh Cơ tự mình tới Võ Uy, khuyên bảo Thái Diễm thay đổi ý kiến.

Dù sao cũng là tỷ muội, thân tình này Thái Diễm cũng không khỏi suy nghĩ lại.

Chỉ có điều, nàng không muốn đi quận Thái Sơn.

Tuy rằng Thái Trinh Cơ ở đây nhưng dù sao cũng không phải nhà mình. Vì thế, Thái Trinh Cơ liền nói cho Thái Diễm, phụ thân năm đó ở Huỳnh Dương từng để lại có một khối điền sản cho Thái Diễm. Nếu tỷ tỷ không muốn đi quận Thái Sơn, có thể đến quận Huỳnh Dương định cư. Điền sản ở bờ nam của Hồng Câu Thủy, gần với Ngao Thương, hoàn cảnh tuyệt vời, cũng rất yên tĩnh, cách Động Lâm tự không xa, đi lại cũng chỉ mất một hai canh giờ.

Thái Diễm không khỏi động lòng.

Nhà cũ ở Ngự thành sớm đã thành đồng hoang tàn.

Đặc biệt sau loạn khăn vàng, Thái Diễm càng không muốn trở về.

Nhưng Huỳnh Dương thì...

Nghe thì có vẻ không tệ.

Con gái Thái Mi ngày ngày lớn lên, sắp mười tuổi rồi.

Chẳng lẽ thật sự cả đời ở tây bắc này chịu tội sao? Tuy nói rằng tương lai tây bắc nhất định sẽ phát triển tốt, nhưng dù gì Thái Diễm rời xa Trung Nguyên đã lâu, trong lòng cũng muốn trở về Trung Nguyên.

Nhưng trước đây suy nghĩ đến con gái, nàng không muốn trở về.

Mà nay, con gái dần dần lớn lên.

Thái Dịch đã theo Tào Bằng đi tới Huỳnh Dương.

Một hai ngày còn được, nhưng một năm trôi qua, ít nhiều cũng nhớ.

Cho nên, Thái Diễm cuối cùng hạ quyết tâm quay lại định cư ở Huỳnh Dương. Dù sao là điền sản của phụ thân, nếu để không ở đó cũng là lãng phí.

Nào ngờ, điền sản kia căn bản không phải của Thái Diễm.

Mà là Dương Tục cho người lấy tên Thái thị đến Huỳnh Dương đặt mua. Cũng thông qua quan hệ với Thái Thú Huỳnh Dương Vương Thực, đem điền sản đề tên Thái Diễm. Chuyện này làm cũng không khó. Lúc đầu, điền sản kia không phải là đất đồn điền mà là đất hoang. nhưng sau đó vì Dương Tục làm việc ở Tư Không phủ, chức quan làm Tào Duyệt Tư Không. Chỉ bằng quan hệ này, Vương Thực cũng sẽ không cự tuyệt. Huống chi là bạc trắng thật mua về?

Tóm lại, hết thảy là như vậy, thần không biết quỷ không hay, ngay cả Tào Bằng cũng không biết.

Thế cho nên sau khi Tào Bằng nghe được tin tức Thái Diễm muốn đến đây, còn đặc biệt đi một chuyến đến điền trang, xem xét tình trạng xung quanh một chút. Trong lòng hắn cũng cho rằng điền trang này là Thái Diễm đặt mua, còn liên tục khen ngợi Thái Diễm tinh tường, chọn một mảnh đất phong thủy quý giá.

Hoàng Nguyệt Anh đã sớm nghe nói tên Thái Diễm, đương nhiên vui mừng.

Tài nữ đối với phương nữ giống như quan hệ giữa thiên tài sẽ sinh ra cảm giác người tài yêu quý cái tài. Huống chi, Thái Diễm đã từng cứu Tào Bằng, ân cứu mạng này nàng đã vô cùng cảm kích. Về phần ba người Bộ Loan đã sớm quen biết Thái Diễm, nghe nói Thái Diễm đến, đương nhiên là vô cùng vui mừng. Chỉ có Hạ Hầu Chân, cô gái trời sinh miễn cảm kia là cảm giác được có chút kỳ lạ. Chỉ có điều nàng khó mà nói được cái gì, dù sao Thái Diễm cứu Tào Bằng là sự thật, nàng lại ngăn cản như thế nào? Người ta ở chính là điền sản để lại của cha, làm sao đi khoa tay múa chân?

Tóm lại, tin tức Thái Diễm sẽ đến, khiến trên dưới Tào phủ đều vô cùng náo nhiệt.

Quách Vĩnh cũng là tùy tiện hỏi một câu, đã chuyển hướng đề tài cùng Tào Bằng hàn huyên trong chốc lát về chuyện Phúc thổ. Tào Bằng thấy Quách Vĩnh công vụ bận rộn, cũng không giữ lâu sau khi. Hàn huyên chốc lát, hắn đứng dậy cáo từ. tất cả xuống đi vào quỹ đạo, Tào Bằng thuộc loại người đặc quyền, căn bản không ai hỏi đến. Cho nên, khi đến giữa trưa, hắn liền rời khỏi xưởng, mang theo người trở về nhà.

Còn chưa vào cửa, đã thấy trước cửa có một đội quân lính.

Nhìn trang bị, dường như là Hồ Báo kỵ.

Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, xuống ngựa đang định qua đó thì thấy Khương Phổ từ trong cửa chính vội vàng đi tới, nhìn thấy Tào Bằng, liền bước lên phía trước thi lễ.

- Công tử, có sứ giả đến Hứa Đô, mời công tử lập tức đi tới Hứa Đô.

488. Chương 533 : Có Biết Lã Thị Hán Quốc Không?

Người đến từ Hứa Đô, là người quen!

Có lẽ là lo lắng mang đến áp lực gì đó cho Tào gia, cho nên lần này Tào Tháo phái tới sứ giả, chính là huynh trưởng kết nghĩa của Tào Bằng, Tào Chân.

- Ca ca, sao lại đến đây?

Tào Bằng kinh ngạc khó hiểu.

Lần trước hấn gặp Tào Chân là đầu năm, cách hiện giờ còn chưa đến ba tháng.

Tào Chân hiện giờ đã tiếp nhận chức vụ của Cam Ninh làm Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỵ, Linh Thọ Đình Hầu, kiêm Kỵ Đô úy.

Theo sự trưởng thành dần dần của Tào Chân, Hồ Báo kỵ đã dần dần chuyển vào trong tay Tào Chân. Tuy rằng trên danh nghĩa, Tào Thuần là đô đốc Hồ Báo kỵ như trước, nhưng trên thực tế, sự vụ của Tào Thuần càng ngày càng nhiều, thời gian ở Hồ Báo kỵ càng ngày càng ít, trên cơ bản không hề thống lĩnh Hồ Báo kỵ. Tào Chân thân là Phó Đô Đốc, tiếp nhận ấn soái của Hồ Báo kỵ từ trong tay Tào Thuần, đại số thời gian đều là do hấn thống soái.

Tào Chân và Tào Bằng ôm một chút, rồi sau đó vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Từ trong ánh mắt, Tào Bằng nhìn ra ý tứ của y, vì thế xua tay ra hiệu gia thần trong phòng lui ra.

- Ca ca, hay là Hứa Đô xảy ra chuyện ?

Tào Chân cười nói:

- Nào có sự gì?

Y thấy bốn bề không có ai, liền hạ giọng nói:

- Phụ thân kêu ta tới hỏi người một tiếng, đã nghe nói qua tên Lã thị Hán quốc?

Tào Chân là con nuôi Tào Tháo, giống như cha con ruột vậy.

Quan hệ giữa y và Tào Phi không tệ, nhưng sau khi Tào Phi chết, Tào Chân vẫn ở trung lập, không tham dự tranh đấu bên trong của Tào phủ. Cũng bởi vì như vậy, Tào Tháo đối với y vô cùng vừa lòng. Lúc có người ngoài, Tào Chân sẽ gọi Tào Tháo là 'Tư Không' hoặc là 'Chủ công'. Nhưng lúc không có người ngoài, Tào Tháo cho phép Tào Chân gọi hấn là 'Phụ thân'. thói quen này, cũng là sau khi Tào Phi chết mới có. Có vẻ ý nghĩa bên trong nó? Tào Bằng thật ra có thể đoán ra một ít manh mối, chỉ sợ cũng là Tào Tháo loại tình cảm tưởng niệm đối với Tào Phi...

- Lã thị Hán quốc?

Về mặt Tào Bằng ngỡ ngàng.

Hấn và Tào Chân ngồi xuống, lắc đầu nói:

- Là người như nào?

- Người không biết?

-Phí lời, ta làm sao có thể biết.

Ca ca cũng không phải không biết, những năm gần đây ta ngoại trừ trong hai năm ở tây bắc, đa số thời gian đều là ru rú trong nhà, sao biết sự tình bên ngoài?

Lã thị Hán quốc?

Hấn là không phải ở tây bắc.

- Ở Tam Hàn!

- A

Tào Bằng lập tức không thể phản ứng lại.

Nhưng hấn chợt tỉnh ngộ, lộ ra vẻ giật mình,

- Huynh là nói...

Tào Chân, gật gật đầu!

Không nghĩ tới, thật đúng là không nghĩ tới.

Tào Bằng những năm gần đây, đặc biệt là sau năm Kiến An thứ bảy, cũng rất ít lưu ý việc Tam Hàn.

Tuy rằng thỉnh thoảng trong đầu hiện ra những bóng dáng kiều diễm bên trong phủ Ôn Hầu năm đó ở Hạ Bì - Từ Châu; tuy rằng đôi lúc sẽ nhớ tới Điều Thuyền, Lã Lam, Kỳ Nhi, còn có Cao Thuận Tào Tính. Nhưng đại bộ phận thời gian, hẩn bận sự vụ, gần như không quá chú ý.

Hẩn biết nhà Lã thị, đã đứng vững ở Tam Hàn từ lâu.

Nhưng tình huống cụ thể, từ sau Kiến An năm thứ sáu, thì ít có liên lạc. Khi đó, cũng đang là người một nhà với Lã thị, vượt qua một khoảng thời gian gian nan ở Tam Hàn, bắt đầu giai đoạn phát động công kích Mã Hàn. Từ đó về sau, đặc biệt là sau khi Tào Bằng quyết ý ra Hải Tây, tin tức từ Triều Tiên bán đảo truyền đến càng ngày càng ít. Tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có thương nhân Tam Hàn đổ bộ ở Hải Tây, hoặc buôn bán nô lệ, hoặc kinh doanh thương phẩm, một ít tin tức truyền đến lại gần như không có liên hệ. Đến khi Hám Trạch cách chức, dấu vết của Tào Bằng ở Hải Tây, đã trên cơ bản bị tiêu hủy. Hải Tây Lệnh mới nhậm chức là Lương Tập lúc trước từng bị Đặng Tắc đoạt mất vị trí. Chẳng qua, Hải Tây Lệnh hiện giờ quyền lực chưa chắc thua Thái Thú một quận. Lương Tập sau khi trải qua gần mười năm tôi luyện, trên cơ bản cũng phù hợp yêu cầu này.

Thống trị Hải Tây, công việc liên quan đến có chút phức tạp.

Đồn điền, lệnh thúc đẩy thương mại...

Và nhiều công việc khác, đều tập trung ở trong tay Hải Tây Lệnh.

Mà Hải Tây Lệnh hiện nay và Hải Tây Lệnh của Kiến An năm thứ hai có thay đổi lớn.

Trong đó không thể không nhắc tới Lương Tập.

Người này ở Kiến An năm thứ hai thiếu chút nữa đã đảm nhiệm Hải Tây Lệnh. Nếu lúc ấy không có Đặng Tắc nổi dậy, chỉ sợ Hải Tây Lệnh này, chính là Lương Tập.

Khi đó Hải Tây hoang vắng hỗn loạn.

Đối với người khác mà nói, có thể không đi huyện Hải Tây, là một chuyện cực vui.

Nhưng đối với Lương Tập mà thấy, là gã thua bởi một phế nhân.

Luận thanh danh, Đặng Tắc lúc ấy không hề có thanh danh; luận năng lực, Lương Tập khi đó đã đảm nhiệm qua Huyện lệnh hai huyện, chiến tích lỗi lạc. Càng không cần phải nói, Đặng Tắc vẫn là một tên tàn phế! Mà điều Lương Tập lo lắng, là bại bởi một người như vậy, trong lòng gã làm sao có thể chịu phục.

Cho nên, Lương Tập từ ngày đầu tiên Đặng Tắc nhậm chức, liền nhìn chăm chăm Hải Tây, muốn nhìn bản lĩnh của Đặng Tắc

Nhưng mà kết quả, lại khiến Lương Tập kinh ngạc.

Ba năm Đặng Tắc ở Hải Tây, lập lại an ninh và trật tự ở Hải Tây.

Đặng Tắc tự tiện thi hành đồn điền ở Hải Tây, biểu lộ bản lĩnh phỏng đoán tâm ý Tào Tháo của hẩn; hẩn nhanh chóng diệt trừ mây đại đầu sỏ Hải Tây, thể hiện ý chí của hẩn; hẩn giao hảo sĩ tộc Từ Châu, biểu hiện ra phương pháp giao tiếp cao minh; mà thành tích hẩn thống trị Hải Tây rõ rệt càng khiến lương tập vô cùng kính nể. Mà ở lúc ấy, Tào Bằng làm trợ thủ của Đặng Tắc, trừ số ít người, cũng không phải ai cũng biết

Ít nhất trong mắt đa số người, Tào Bằng ngoại trừ ở thành tích ở trận chiến Khúc Dương, dường như cũng không biểu hiện gì đặc biệt.

Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, Tào Bằng dần dần “tiếng lành đồn xa”. Đồng thời, sau khi Đặng Tắc rời chức, bất luận là Bộ Chất tiếp nhận Hải Tây, hay cuối cùng là Hám Trạch, tất cả đều là môn hạ của Tào Bằng, việc này cũng khiến Lương Tập chú ý. Gã bắt đầu cảm giác được, cái gọi là kỳ tích đại Hải Tây, kỳ thật là từ mưu lược, tài hoa của Tào Bằng... Mà điểm này, sau khi Tào Bằng nhậm chức Hà Tây, càng khiến Lương Tập chắc chắn.

Sau khi Lương Tập đảm nhiệm Hải Tây Lệnh đã kéo dài chủ trương của Tào Bằng.

Sau khi gần nhậm chức, rất nhanh liền ban bố lệnh đẩy mạnh thương mại, tiến thêm một bước thúc đẩy năng lực cứu đại hành hội.

Có thể nói, Lương Tập tiếp tục chính lệnh của Tào Bằng, khiến cho Hải Tây chẳng những trải qua thuận lợi sau thời đại Tào Bằng, càng vững vàng tiến vào thời đại Tào Tháo. Hải Tây tiến thêm một bước khuếch trương, sau khi thấu tóm hu đài, đã chậm rãi kéo dài ra ngoài hướng khu Hoài Nam.

Chỉ có điều, Lương Tập đến Hải Tây cũng khiến cho Tào Bằng hoàn toàn mất đi liên lạc với Lã thị.

Chu Thương là Giáo Ủy Úc Châu Sơn Tĩnh Hải, quyền lực cũng không lớn. Nếu không phải Tào Tháo để hấn đóng quân ở đông lăng đảo, thậm chí không có bao nhiêu người biết sự tồn tại của Chu Thương.

Mà nay, Tào Chân đột nhiên nhắc tới Lã thị Hán quốc, khiến Tào Bằng giật mình.

Lão Tào không phải muốn sau thu tính sổ với ta chứ!

- Lã thị Hán quốc, như thế nào?

Tào Chân nhìn vẻ mặt khẩn trương vẻ của Tào Bằng, không kìm nổi cười ha ha.

- A Phúc, người cũng có lúc khẩn trương!

Tào Bằng lập tức thở phào, chửi ầm lên nói:

- Tào Tử Đan, người chó có dọa ta sợ.

Tào Chân, cười lớn hơn nữa...

Sau Hậu đường, Hoàng Nguyệt Anh ôm Tào Dung cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Tào Chân mang theo Hồ Báo kỵ xuất hiện tại cửa nhà, đám người Hoàng Nguyệt Anh, cũng không tránh khỏi lo lắng đề phòng. Dù sao, một đám người như vậy đột nhiên ngăn chặn cửa chính nhà mình, đối lại là ai đều đã cảm thấy lo lắng. Mà nay nghe được tiếng cười của Tào Chân và tiếng mắng của Tào Bằng, cũng đã nói lên, không có chuyện gì.

- Đều về đi.

Hoàng Nguyệt Anh đỡ khóc đỡ cười.

Tuy rằng không rõ lắm đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu không có việc gì, cũng sẽ không cần lo lắng.

- Nói cho mẫu thân hay, cũng không có chuyện lớn để mẹ yên tâm.

Hoàng Nguyệt Anh dứt lời, ôm đứa nhỏ đi.

Hạ Hầu Chân ở lại, nghiêng tai lắng nghe...

- Chủ công, muốn khởi binh U Châu.

- Vậy thì làm sao?

- Nhưng ba ngày trước, Văn Viễn phái người truyền tin, nói là có Tam Hàn Lã thị Hán quốc phái sứ giả, qua biển mà đến, khẩn cầu quy thuận.

- A?

Tào Chân, hơi có chút suy nghĩ nhìn Tào Bằng, hạ giọng nói:

- Tuy nhiên, bọn họ đề xuất thỉnh cầu, muốn gặp người.

- Gặp ta?

Tào Bằng lập tức lơ mơ chẳng biết gì!

- Đúng vậy, điều kiện bọn họ quy thuận, đó là hy vọng, có thể miễn đi hình phạt quỷ tân đối với người

Trong lòng Tào Bằng, đột nhiên dâng lên một chút cảm động.

Năm đó, hấn tư túng người nhà Lã thị, kỳ thật cũng chính là nhất thời kích động

Nhưng không nghĩ tới, một nhà Lã thị lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Tuy rằng cứ như vậy, sẽ làm hấn đứng ở phía trên đầu sóng ngọn gió. Nhưng tình cảm ẩn hàm thâm thiết trong đó kia lại khiến cho Tào Bằng cảm động không ngừng.

Bị tù một năm lẻ hai tháng, nhưng đây lần đầu tiên có người đứng ra vì hấn xin giảm hình phạt.

Hấn do dự một chút, cười khổ nói:

- Ca ca, chuyện này và ta thật sự không có quan hệ gì... Lúc trước ta tư túng một nhà Lã thị, người cũng biết đến. nhưng sau đó, ta không có liên hệ gì với bọn họ nữa, đặc biệt mấy năm gần đây. Bọn họ quy thuận triều đình, không có liên quan gì đến ta. Về phần điều kiện kia, ta cũng không rõ lắm. Chuyện này, thật rất oan uổng cho ta, xin người giúp ta phân trần với chủ công.

- Ha ha ha, cái này... Ta không giúp được người.

- Ca ca, huynh có ý gì?

Tào Chân cười nói:

- Người đừng hiểu lầm, cũng không phải là ta thấy chết không cứu.

Có biết vì sao ta mang theo Hồ Báo kỵ cùng đến? Phụ thân có mệnh, kêu ta áp giải người về Hứa Đô! Có oan tình gì, người tự trần thuật với phụ thân, ta không giúp được rồi .

- Kêu ta đi Hứa Đô?

Tào Chân gật đầu,

- Đúng vậy!

Sứ giả Lã thị Hán quốc đã đến Nghiệp Thành. Phỏng chừng mười lăm đến hai mươi ngày nữa sẽ đến Hứa Đô. Người đừng xụ mặt nữa, phụ thân vốn cũng không đồng ý cho người ra mặt, nhưng sứ giả Lã thị Hán quốc lại đặc biệt đề xuất, phải nhìn thấy người ở Hứa Đô, cho nên chỉ đành mời người đến.

Dứt lời, Tào Chân hạ giọng,

- Lã thị Hán quốc hứa hẹn, nếu phụ thân miễn hình phạt, bọn họ có thể khởi binh, làm chệch hướng binh mã Cao Cú Lệ.

Tào Bằng nghe được, ngạc nhiên...

Cao Cú Lệ, lại là Cao Cú Lệ!

Đây là một dân tộc cực kỳ vô lại, càng là một dân tộc khiến người ta khinh thường dân tộc.

Hậu thế đây là một tộc Tào Bằng ghét nhất. Mỗi khi nhắc tới này dân tộc, đều khiến hấn cảm thấy ghê tởm.

Trên thực tế, Tào Bằng rơi vào sự lầm lẫn

Đời sau và Cao Cú Lệ kỳ thật không quan hệ

Cao Cú Lệ, trước công nguyên là một chính quyền sinh hoạt tại Liêu Đông và Triều Tiên, cùng với Bách Tế Tân La, hợp xưng thời đại Triều Tiên tam quốc. chủ thể là có người Uế Mạch dân bản xứ và người Phù Dư tạo thành, sau lại có thêm một ít người Mạt Hạt, cùng với dân bản xứ cổ Triều Tiên di dân, hợp thành Cao Cú Lệ. Mà nay, tự xưng Cao Cú Lệ là dân bản xứ Triều Tiên, nhưng không biết, Cao Cú Lệ ngay lúc đó, tiếp nhận chính quyền vệ mãn Triều Tiên. Mà vệ mãn Triều Tiên, kỳ thật tổ tiên sau này, đánh tới phía nam Hán giang.

Vệ Mãn, người Yển!

Tào Bằng ẩn tượng đối với Cao Cú Lệ vốn là từ tam trưng Tùy Dương đế.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân này, cũng khiến cho Tào Bằng đối với Cao Cú Lệ, cực kỳ phản cảm.

Cao Cú Lệ xây dựng vào năm 37 trước công nguyên, Vương tử Jumont người Phũ Dư cùng với Vương tử hần bắt hòa, mà chạy khỏi Phũ Dư quốc, thành lập Cao Cú Lệ.

Lúc đầu Cao Cú Lệ mới thành lập, đối kháng trường kỳ với Phũ Dư quốc.

Mà người Phũ Dư quốc không địch lại Cao Cú Lệ, cho nên liên kết Hán Vương chèn ép. Cho nên ở trong Hán thư và Hậu Hán thư, thường xuyên sẽ xuất hiện ghi chép như vậy.

Năm 53 sau Công nguyên, Cao Cú Lệ tiến vào thời đại Hoàn Đô.

Thái tổ Cao Cú Lệ Vương Vu Sấu, đem năm bộ lạc ở Cao Cú Lệ lập thành năm tỉnh, bắt đầu thực thi thống trị “tập trung quyền lực hóa”. Theo sau, Cao Cú Lệ phát động công kích đối với bốn quận Liêu Đông, hoàn toàn thoát khỏi sự thống trị của Hán Vương. Nhưng nguyên nhân chính là thế, xung đột giữa Cao Cú Lệ và Hán Vương tăng lên, bất đắc dĩ mà dời đô về Hoàn Đô thành, này cũng chính là cái gọi là mở ra thời đại Hoàn Đô

Mà nay Cao Cú Lệ là do quốc vương thứ mười đảm nhiệm, thống trị vương quốc trên núi tên là Vị Cung. Người này dã tâm lớn, đối với Liêu Đông như hổ rình mồi.

Chỉ có điều do gia tộc quyền thế Liêu Đông áp chế, khiến Vị Cung không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy nhiên, từ khi Viên Hi đối kháng Tào Tháo tới nay, cực lực lôi kéo Vị Cung, hy vọng có thể theo mượn binh mã Cao Cú Lệ trợ chiến. Vị Cung tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, vì thế đáp ứng thỉnh cầu của Viên Hi, cũng chuẩn bị ba vạn binh mã, tiến vào chiếm giữ U Châu, cùng Viên Hi liên kết kháng Tào.

Tào Tháo nếu muốn dụng binh đối với Viên Hi, động tĩnh của hắn, tất nhiên không thể nào tránh được pháp nhãn của Tào Tháo.

Ba vạn binh Cao Cú Lệ, nói phiền toái cũng không phiền toái, nói không phiền toái, nhưng thực ra cũng có chút phiền phức...

Tào Tháo hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết chiến cuộc U Châu, rồi sau đó theo căn bản, vây kín Tịnh Châu. Hắn nghe ý kiến của Đặng Tắc, hơn nữa rất là đồng ý. Chỉ có điều, có ba vạn binh của Cao Cú Lệ này, lại khiến Tào Tháo cảm giác, có một chút chán ghét như vậy.

Tào Bằng, cũng cảm thấy chán ghét!

Thật đúng là chỗ nào cũng có sự tồn tại của người Cao Cú Lệ...

- Lã thị Hán quốc đứng đầu, năm ngoai cướp lấy Uy Lễ Thành, tiêu diệt Bách Tế Quốc.

Mà nay cùng Tân La Cao Cú Lệ, tạo ra thế chân vạc, kiềm chế lẫn nhau. Tuy nhiên, Lã thị Hán quốc tương đối hùng mạnh, trước liên kết với Tân La tiêu diệt Bách Tế, rồi sau đó lại phục kích Tân La, xử lý quốc chủ Tân La. Tân La hiện tại, đã không còn lực trả đũa, cực kỳ thân thiết với Cao Cú Lệ. Lã thị Hán quốc quốc chủ thỉnh cầu quy thuận, một phần là hy vọng phụ thân có thể ủng hộ, dù sao bọn họ lập quốc không lâu, thực lực còn yếu. Cho nên lúc đến, bọn họ đưa ra khấn cầu di dân. Mặt khác, nếu bọn họ có thể làm chệch hướng binh mã Cao Cú Lệ thì trận chiến U Châu thuận lợi rất nhiều. sau khi Phụ thân suy xét thật lâu, quyết định tiếp kiến sứ giả Lã thị Hán quốc.

Tào Bằng gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

- Vậy, chúng ta khi nào thì xuất phát?

- Tất nhiên càng nhanh càng tốt... Phụ thân còn muốn nói chuyện cùng với người trước, rồi sau đó mới quyết định.

- Tốt lắm, ta thu dọn một chút, chúng ta tức khắc xuất phát.

Khuya rồi, trên bến Lê Dương, một đội xa trưởng, đang chậm rãi lên thuyền.

Gió theo nước sông thổi ra, vô cùng nhẹ nhàng...

Cao Thuận đứng ở trên boong tàu, nhìn xa trông chậm rãi sử vào đồ, liên tục suy nghĩ.

Đột nhiên, ông cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé, kéo lấy vạt áo mình. Quay đầu nhìn lại, đã thấy một đôi mắt giống như màu đen rực rỡ của ngôi sao.

Trong đôi mắt kia, lộ ra một tia sợ hãi và ngỡ ngàng.

- Cao thúc thúc, thúc nói... Hần còn nhớ ta không?

Giọng nói trong trẻo dễ nghe như chim hoàng anh nhưng lại khiến người khác cảm giác vô cùng bất lực!

489. Chương 534 : Thái Thú Nam Dương

Lại đến Hứa Đô, tâm tình của Tào Bằng rất bình tĩnh.

Tòa đô thành này thuộc những năm cuối Đông Hán, từ lúc ban đầu bị tàn phá, đến nay phồn vinh, nhưng không cách nào khiến cho hắn có chút cảm xúc. Mà Hứa Đô nay với Hứa Đô bốn năm trước hình dạng đã khác nhau. Hoàng thành, tường thành nguy nga dường như cao hơn rất nhiều so với bốn năm trước, diện tích cũng đã gia tăng rất nhiều. Nhưng trong mắt Tào Bằng, kia chẳng qua là một nhà giam bị mở rộng, tính chất cũng không khác nhau nhiều lắm.

- Năm trước bệ hạ nói, Hoàng thành quá nhỏ, không đủ khí phách.

Trên mặt Tào Chân lộ ra vẻ xem thường, lạnh lùng nói:

- Vì thế nên lão già kia liền ở trên triều đình cầu xin, nói là cần phải xây dựng thêm đô thành. Phụ thân bất đắc dĩ, đành phải đồng ý với thỉnh cầu đó. Nhưng lão già kia cũng không bỏ qua, năm nay lại đề xuất rất nhiều đòi hỏi không biết điều.

Tào Bằng biết, Tào Chân trong miệng ‘Lão già này’, là nói lão thần Đông Quy.

Nói bọn họ trung thành với Hán thất, nhưng trên thực tế lại đều có tính toán; nói bọn họ có mang tư tâm, nhưng một đám có thể kiên định đứng cạnh Hán Đế.

Nếu nói bọn họ là trụ cột quốc gia, chẳng thà nói bọn họ là một đám sâu mọt.

Tào Bằng đối với những người này, kỳ thật cũng không có thiện cảm.

- Văn cử công, có từng làm gì không?

Tào Chân ngẩng ra, chột lắc đầu.

- Khổng Dung trong hai năm nay vô cùng lạng lẽ, rất ít ra mặt, đại đa số thời gian ở trong nhà đốc lòng học tập.

Đầu năm, hắn và Lưu Trinh, Nguyễn Ly làm đồng tác giả cuốn “Văn luận”, đã được nhiều người coi trọng..

Phụ thân cũng vô cùng tán thưởng, còn khen ngợi hành động này của hắn, chính là công ở xã tắc, lợi ở sự nghiệp to lớn thiên thu, cũng ban thưởng ba trăm kim, cho bọn họ dùng để sưu tập những sách quý đã thất truyền, chỉnh lý biên soạn lại. Chuyện này cũng là chuyện được nghị luận nhiều nhất trong khoảng thời gian gần đây ở Hứa Đô. Không ít người chịu ảnh hưởng đám người Khổng Dung, cũng bắt đầu tham gia chỉnh lý biên soạn. Như là đám người Trần Lâm, Vương Xán, Từ Can, đều thường xuyên đi thỉnh giáo Khổng Dung.

Những cái tên quen thuộc mà lại xa lạ vang bên tai Tào Bằng.

Wang Xan, Tran Lam, Tu Can, Lu Trinh.....

Đó chẳng phải là Kiến An thất tử đỉnh đỉnh đại danh ở trong truyền thuyết đó sao?

(Kiến An thất tử: bảy danh sĩ thời Kiến An gồm 7 người: Vương Xán, Khổng Dung, Trần Lâm, Từ Can, Lưu Trinh, Nguyễn Vũ, Ứng Xương. Đây là nhóm nhà thơ nổi tiếng thời Đông Hán, Trung Quốc)

Tuy nhiên ở trong trí nhớ Tào Bằng, Kiến An thất tử hình như là không ai có kết cục tốt. Trong đó tiêu biểu nhất là Khổng Dung.

Ở trong lòng Tào Bằng, Khổng Dung chính là một thư sinh văn sĩ không hơn không kém.

Điều ông ta cần phải làm nên là dốc lòng học tập, mà không phải tham dự sự việc lộn xộn ở trong triều đình. Tuy nói tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, là khát vọng trong lòng của mỗi một người đọc sách, nhưng cũng phải tùy mỗi người. Khổng Dung chỉ là văn nhân rất thuần túy, căn bản không hiểu được mưu quyền lừa gạt trên triều đình. Nếu đem ông ta đầu nhập triều đình, sớm muộn gì đều đã bị xé thành mảnh nhỏ, ngay cả xương cốt cũng không còn. Ngược lại là để ông ta dốc lòng học tập, có lòng thì đi hỏi hai câu, không có lòng thì lạnh nhạt hờ hững. . Bằng quan, mới có thể giữ được tính mạng. Nếu trong lịch sử Khổng Dung thật sự có thể làm được như vậy, thì lão Tào cũng sẽ không hạ độc thủ, giết cả nhà ông ta.

Tổ chim đã bị phá, trứng có còn không?

May mắn là ngay từ đầu Tào Bằng đã qua lại thân thiết với Khổng Dung.

Mà thời gian sau này lại càng không ngừng kéo Khổng Dung ra khỏi, không dính dáng đến triều đình. Cũng bởi vậy, mới có “Văn luận” hôm nay.

Còn về cuốn “Văn Luận” thì Tào Bằng không có ấn tượng gì.

Dù sao trong trí nhớ, Khổng Dung không viết ra quyển sách này...

Mà nay, một quyển sách vốn chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử lại được ra đời phải chăng cũng đại diện cho một đoạn lịch sử mới hay không?

Tào Bằng không biết, lại mơ hồ có chút chờ mong!

- A Phúc, a Phúc?

- Hả?

Tào Bằng đang trầm tư liên bồng tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trước một tòa phủ đệ dòng dõi cao xa nghĩ chân.

Điện phủ!

- Mang ta tới chỗ này để làm gì?

Tào Bằng kinh ngạc nên hỏi.

Nơi này là Điện phủ, hơn nữa lại là cửa bên của Điện phủ.

Hiện giờ Điện Vi được phong làm oai vũ tướng quân, thêm Thành môn Giáo úy, quan nội hầu, đã lập phủ đệ khác. Tuy nhiên nơi này cách Tào phủ cũng không quá xa, cùng Tư Không phủ là lưng tựa lưng mà xây dựng. Hoá ra Điện phủ, bị Tư Không phủ thôn tính. Nhưng được bồi thường, Điện Vi đạt được một tòa phủ đệ cực kỳ xa hoa, hơn nữa vẫn như trước là liên kết với Tư Không phủ. Nếu không biết, sẽ nghĩ nơi này chính là cửa sau Tư Không phủ.

Nhưng trên thực tế, Điện phủ và Tư Không phủ, cũng là liên kết chặt chẽ, ở giữa chỉ cách một ngõ nhỏ.

Ra khỏi cửa sau Điện phủ, chính là cửa sau Tư Không phủ.

Cũng có thể nhìn ra được đến, địa vị Điện Vi ở trong mắt Tào Tháo, không có bị giảm sút.

- Phụ thân bảo ta đem người tạm thời an bài ở trong này, chờ sau khi ông ấy gặp người, sẽ an bài nơi khác.

- Không cho ta về nhà sao?

Tào Chân vẽ mặt nghiêm túc.

- A Phúc, người là tù nhân, làm sao có thể tùy ý trở về nhà?

Tào Bằng không khỏi cười khổ!

Ổ Hứa Đô hán cũng có chỗ ở, là Phụng Xa Hầu phủ, mà nay lại bỏ không như cũ. Chỉ có điều, Tào Bằng là tù nhân, thân phận hạn chế, nhất định hán không thể dễ dàng xuất đầu lộ diện. Ít nhất ở tình huống trước mắt, hán mà ra mặt, sẽ khiến cho nhóm lão thần Hán thất ổn ào náo động.

Điển Vi là thế, không thích nghe giảng đạo.

Tào Tháo và Điển Vi lại quan hệ chặt chẽ, Tào Bằng ở nơi này, cũng sẽ không bị ai chú ý

Đó là vì sao Tào Tháo lại phái Tào Chân, còn mang theo Hồ Báo kỵ đến tiếp nhận Tào Bằng. Giờ Tào Bằng ăn mặc giống như quân tốt của Hồ Báo kỵ. Hắc khôi hắc giáp, mặt đeo mặt nạ mãnh hổ bằng hắc thiết, trộn lẫn giữa đám người, căn bản là sẽ không để cho người khác chú ý.

(Hắc khôi:mũ bảo vệ màu đen, hắc giáp:áo giáp màu đen)

Tào Chân dẫn Tào Bằng bước vào Điển phủ.

Điển Vi đã nhận được tin tức, cho nên luôn luôn ở trong nhà chờ.

Nhìn thấy Tào Bằng, Điển Vi nhếch môi mỉm cười.

- A Phúc, vài năm không gặp, tiểu tử ngươi ngày càng hùng võ .

- Bái kiến thúc phụ!

Tào Bằng và Điển Vi không phải người xa lạ, nhưng có những lúc, vẫn phải tuân theo cấp bậc lễ nghĩa.

Điển Vi cười ha ha, tiến lên giữ chặt cánh tay Tào Bằng.

- Đi thôi, cùng ta đi uống rượu... Tử Đan, nếu không còn việc gì nữa, ngươi đi trước đi.

Tào Chân cười gượng, chấp tay nói lời từ biệt Tào Bằng.

Gã còn có rất nhiều việc, không thể ở lại với Tào Bằng, điểm này, Tào Bằng cũng có thể hiểu được.

Trong Điển phủ, Ngưu Cương, Điển Phát, Điển Tồn, còn có Điển Kiến, đều ở nhà. Sau khi nhìn thấy Tào Bằng, tất cả đều hưng phấn đứng lên.

Toàn bộ là do Ngưu Cương tuyên truyền, sau khi cùng Tào Chương trở về gã khoe ra với mọi người, những việc gã và Tào Chương đã trải qua ở Tây Bắc. Trong đó không thiếu chỗ khoa trương, làm cho đám con cháu của Điển gia như say như dại, một đám hâm mộ hận không thể lập tức đi tới tây bắc.

Tào Bằng và đám con cháu Điển gia cũng không phải xa lạ, cho nên cười ha hả tiếp đón.

Rồi sau đó, thê tử Điển Vi là Ngưu thị, cũng đi ra gặp Tào Bằng. Đầu tiên là cảm tạ Tào Bằng đã chiếu cố Ngưu Cương, sau đó lại an ủi một chút, rồi đi xuống chuẩn bị rượu và thức ăn.

Điển Vi dẫn Tào Bằng ngồi xuống ở lương đình tại hoa viên.

Lập tức có gia nô mang rượu tới, để ở lương đình

Mà đám con cháu Điển gia thì hi hi ha ha ngồi ở một bên nhìn kia bình rượu kia, nuốt nước miếng.

Một đám tiểu tử quý!

Trong đám này tên lớn nhất cũng mới mười ba mười bốn tuổi, không ngờ... ..

Tào Bằng dở khóc dở cười, phát hiện Điển Vi cũng không có ngăn trở. Ngược lại sai đứa ít tuổi nhất là Điển Kiến đến rót rượu còn tiện tay đưa cho Điển Kiến một chén rượu

Có phụ thân thế này đúng là cực phẩm.

Nhưng cũng là bình thường!

Ở thời đại này, cũng không có đồ uống như kiểu Coca Cola.

Thậm chí, ngay cả thói quen uống trà cũng không có. Tiếp đãi khách nhân, chỉ đơn giản hai loại là rượu và canh • ... Rượu, đương nhiên dễ dàng lý giải; nhưng canh cũng không như canh đời sau này mà là một loại

trải qua đơn giản xử lý, hầm kỹ là thành đồ uống. Điển Vi, đương nhiên sẽ không thích “canh” như vậy. Cho nên ngày thường, sử dụng rượu để thay thế. Nên trong nhà cũng cất giữ vô số rượu ngon.

- Thúc phụ, không phải nói là Tư Không lát nữa đến đây sao?

Sáng sớm tinh mơ liền uống rượu, Tào Bằng thật sự là hơi chịu không nổi.

Nào biết nói Điển Vi khoát tay chặn lại, cười nói:

- A Phúc đừng lo lắng, hôm nay Tư Không công vụ bận rộn, e là ban ngày không thể đến được. Hắn hôm qua đã báo, đến tối may ra tới được. Người chỉ cần nghỉ ngơi, không cần lo lắng. Sau giờ Ngọ Viên Đức sẽ trở về, đến lúc đó để hắn gặp người.

- Đúng rồi, Nhị ca và Tam ca... • ...

Bất tri bất giác Tào Bằng đẩy một chén rượu, nghi hoặc hỏi.

Viên Đức, chính là Điển Mãn.

Điển Vi nói:

- Viên Đức và lão Tam gần đây có chút bận rộn, đang kiểm tra binh mã, ít ngày nữa xuất chinh.

- Xuất chinh?

Tào Bằng kinh ngạc nói:

- Đi Hà Bắc sao?

Điển Vi lắc đầu.

- Không phải, đi Diệp huyện.

- Diệp huyện?

- Nguyên Nhượng, thua rồi...

- Hả?

Tào Bằng bất ngờ không thể phản ứng, kinh ngạc hỏi:

- Nguyên Nhượng thua cái gì?

Nhưng hắn chợt hiểu, Nguyên Nhượng không phải là Hạ Hầu Đôn sao?

Trước đây, Hạ Hầu Đôn làm Thái Thú Nam Dương, đóng ở Uyển Thành. Y thua? Chẳng lẽ nói, Lưu Bị đối với Tào Tháo, dụng binh bất thành hay sao?

Điển Vi đột nhiên giận dữ, lớn tiếng quát:

- Đại Nhĩ Tặc xảo trá, lại dùng quỷ kế lấy Uyển Thành. Nguyên Nhượng không phân biệt được nên đã bị Đại Nhĩ Tặc áp chế, kết quả • ... Nếu không phải Ngụy Diên và Giả Văn Hòa xuất binh đúng lúc thì suýt nữa đã đánh mất tính mạng. Mà nay, hắn đóng ở Diệp huyện, là thân phải chịu tội. Viên Đức và lão Tam phụng mệnh, đi tới Diệp huyện.

Ngụy Diên đến tiếp nhận phòng ngự ở Diệp huyện, Nguyên Nhượng sẽ phải trả về Hứa Đô để hỏi tội.

Tào Bằng, như ở trong mộng !

- Chuyện xảy ra vào lúc nào?

- Mười ngày trước!

Điển Vi cười khở một tiếng.

- Nguyên Nhượng một đời anh hùng, không ngờ thất bại trong tay Đại Nhĩ tặc, ta thật sự là vì hắn cảm thấy không đáng giá ... Tuy nhiên, người nói xem Uyển Thành này cũng thực con mẹ nó tà môn. Lúc trước chủ công chinh phạt Uyển Thành, kết quả bị truy đuổi gần chết. Nếu không có người, ta suýt nữa chết ở

đó; sau Trương Bá Loan cũng chiến bại, chết không toàn thân ... Mà nay, Nguyên Nhượng cũng thua, thậm chí ngay cả Uyển Thành, cũng sẽ bị mất.

Điển Vi mắng một lúc lâu, cũng không có nói đến vấn đề chính.

Tào Bằng càng nghe càng mơ hồ, vẫn không biết, Hạ Hầu bị mất Uyển Thành như thế nào.

Vẫn là Ngưu Cương nhìn ra sự nghi hoặc của Tào Bằng, vì thế tiến lên giải thích nói:

- Ba tháng trước, Lưu Bị ở Tương Dương thành thân. Lúc ấy Nguyên Nhượng thúc phụ nghĩ đến hấn không ở đó, cho nên cũng mất cảnh giác. Không nghĩ đến, đầu tháng, Kinh Châu đột nhiên khởi binh, tập kết binh mã ở Niết Dương, ý đồ chiếm Cức Dương. Nguyên Nhượng thúc phụ nghe nói Cức Dương nguy hiểm, vì thế lãnh binh đi tới giải cứu, nào biết bị Trương Phi ở Tịch Dương Tụ phục kích, tổn binh hao tướng.

Hận nhất là, tên Đại Nhĩ Tặc kia đã lặng lẽ trở về Tân Dã, cũng tự mình dẫn binh mã, khi Nguyên Nhượng thúc phụ đi cứu viện Cức Dương, mở cổng Uyển Thành. Khi Nguyên Nhượng thúc phụ trở về Uyển Thành, lại suýt nữa bị một người tên là Triệu Vân giết chết, bản thân bị trọng thương. Nếu không có Giả Thái Trung nhìn thấu gian kế của Đại Nhĩ tặc, mệnh lệnh cho Ngụy Văn Trường đứng lúc cứu viện, chỉ sợ... Tuy nhiên, Uyển Thành đã mất, cũng là cực kỳ nghiêm trọng. Giả Thái Trung tự mình ra trấn thủ huyện Vũ Âm, lại lệnh Ngụy Diên ra trấn thủ Diệp huyện, cuối cùng đã ổn định trận tuyến. Chủ công sở dĩ đến muộn cũng chính là bởi vì chuyện này. Hai ngày nay, Hứa Đô khá là huyên náo, tuy nhiên phần lớn đã bị chủ công áp chế, mới không còn rung chuyển nữa.

Không biết vì sao, trong đầu Tào Bằng đột nhiên hiện lên bốn chữ “Hỏa thiêu bác vọng”.

Trong lịch sử, Hạ Hầu Đôn cũng từng bị Lưu Bị đánh bại.

Thật không ngờ, lịch sử ở lúc này, không ngờ lại trình diễn Hạ Hầu Đôn thảm bại, thực tại làm cho Tào Bằng, cảm thấy vài phần khiếp sợ.

Vốn tưởng rằng, Tào Tháo gọi hấn đến, là vì việc Lã thị Hán quốc.

Nhưng hiện giờ xem ra, cũng không có đơn giản như vậy.

Tào Bằng không khỏi rơi vào trầm tư, lại không để ý đến, Điển Vi đột nhiên ngừng chữ, mà là nhìn Tào Bằng đầy thâm ý.

Đôi mắt hơi có vẻ mờ đục kia lại lóe sáng.

- Nói như thế, Uyển Thành đã mất?

- Đúng vậy.

- Vậy tình trạng quận Nam Dương, hiện giờ ra sao?

Không đợi Ngưu Cương mở miệng, chợt nghe Điển Vi nói:

- Không quá yên ổn.

- Ồ?

Tào Bằng thật không có chú ý tới điểm này, bật thốt lên hỏi:

- Còn Toánh Xuyên thì sao?

- Toánh Xuyên, thật ra lại rất yên bình..

Tào Bằng đột nhiên ngẩng đầu, hướng Điển Vi nhìn lại.

- Thúc phụ, người... ...

- Ha ha ha, người thật đúng là trí tuệ.

Điển Vi đột nhiên cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Nếu Viên Đức có một phần mười trí tuệ của người, ta cũng có thể yên tâm.

Ở trong cảm nhận của Tào Bàng, Điển Vi vẫn là một người lỗ mãng thẳng thắn.

Thậm chí trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hậu thế, rất nhiều người thích Điển Vi, chính là bởi vì ông ta ngay thẳng như vậy.

Mà nếu người thật sự cho rằng, Điển Vi chỉ là người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, thì hoàn toàn sai rồi. Điển Vi có thể làm đến vị trí như vậy, hơn nữa trước sau rất được Tào Tháo tín nhiệm, nếu thật sự là tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, tuyệt đối không có khả năng...

Điển Vi là hộ vệ của Tào Tháo, đồng thời lại bảo đảm cuối cùng bên cạnh Tào Tháo.

Ai lại dám nói, bảo vệ Trung Nam Hải không có đầu óc?

Điển Vi đảm nhiệm, chính là thủ lĩnh bảo vệ Trung Nam Hải. Cho nên, càng cần can đảm can trọng, và có trực giác nhạy bén.

Cuộc chiến Uyển Thành, ông ta từng vì tham rượu hỏng việc, suýt nữa hại chết Tào Tháo.

Rồi sau đó, Điển Vi rất ít uống rượu khi làm việc. Có thể khống chế được chính mình, Điển Vi càng trở nên càng thêm đáng sợ. Đó cũng là nguyên nhân nhiều thủ hạ dưng mãnh dưới tay Tào Tháo như vậy lại hết lần này tới lần khác luôn coi trọng Điển Vi- một người bề ngoài thì hào phóng, nhưng tâm tư thì tinh tế.

- Phụng Hiếu tiến cử người làm Thái Thú Nam Dương.

- Ta?

Điển Vi gật gật đầu.

- Nguyên Nhung là phải chịu tội, cho dù tránh được lần này, chỉ sợ cũng phải bị trách phạt.

Hơn nữa bản thân hắn bị trọng thương, Tư Không đã mời Hoa Đà tới, ít ngày nữa đem dẫn hắn trả. Kể từ đó, vị trí Thái Thú quận Nam Dương bị trống, đã trở thành một vấn đề. Mà hiện nay quận Nam Dương, lòng người hoảng sợ, cần người có thủ đoạn, có đảm lược tới đó. Phụng Hiếu hướng chủ công tiến cử người tới tiếp quản, cũng là xuất phát từ nhiều phương diện. Điều này, chủ công đã cân nhắc suy xét, cho nên mới sai Tử Đan mang người trở về.

Điển Vi tự rót tự uống, ha hả cười nói:

- Nếu không có Phụng Hiếu tiến cử, ta và Trọng Khang lại sao có thể có thể đồng ý để Viên Đức và lão Tam vào lúc này chen chân đến bên trong bãi nước đục kia. Nếu là người đi tới quận Nam Dương, ta và Trọng Khang đều cực kỳ yên tâm.

Thái Thú quận Nam Dương?

Lúc này đây, đầu Tào Bàng thật có chút choáng váng ...

490. Chương 535 : Nước Sông Như Ròng

Đêm tối, giới nghiêm.

Ban đêm Hứa Đô, bắt đầu giới nghiêm từ giờ Hợi, ước chừng là vào chín giờ tối.

Cả tòa thành đều an tĩnh, không còn ồn ào náo động của ban ngày. Trên đường dài, quanh quẩn có tiếng vó ngựa, cùng với từng đợt bước chân.

Hứa Đô rất an tĩnh.

Ít nhất là nhìn từ ngoài thì nó đã yên tĩnh rồi.

Cửa sau Điển phủ mở ra, Tào Tháo từ cửa nhỏ sau nhà mình đi ra, ngang qua ngõ nhỏ, liền đi vào Điển phủ.

Tào Bằng và Diễm Vi cung kính cùng hầu, Diễm Mẫn, Hứa Nghi, Ngưu Cương thì chia làm hai bên. Còn đám Diễm Tồn bởi vì ít tuổi nên không xuất hiện ở đây, Ngưu phu nhân sớm đã tiến đến phòng ngủ nghỉ tạm. Diễm Vi và Tào Bằng bước vội đến, khom người hướng Tào Tháo thi lễ.

- Cung nghênh chủ công!

Tào Tháo cười.

- Quân Minh, a Phúc, không cần đa lễ.

Ông nói xong, hơi hơi nghiêng người, lộ ra một thiếu niên đứng ở phía sau.

Nhìn người thiếu niên này ước chừng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú, rất có linh khí.

- Tào Thực, đến gặp Diễm tướng quân, Tào gia ca ca.

Thiếu niên là Tào Thực?

Đây chẳng phải là Tào Tử Kiến được gọi là “Thiên hạ tài hữu nhất thạch, Tử Kiến độc chiêm bát đầu” sao?

(Câu này có nghĩa là Văn chương trong thiên hạ được 1 thạch (10 đầu), chỉ riêng Tào Tử Kiến đã chiếm 8 đầu. Ý chỉ sự tài hoa kiệt xuất của Tào Tử Kiến)

Tuy nhiên lúc này Tào Thực, vì có tài học cực kỳ xuất chúng, nên làm cho người ta cảm thấy, linh khí kinh người.

Tào Bằng và Tào Thực qua lại không nhiều lắm, lần trước gặp Tào Thực, cách đây cũng bốn năm năm rồi. Khi đó Tào Thực mới mười tuổi, cũng đã có vài phần khí chất tài học hơn người. Nhìn qua rất thông linh, trí tuệ này so với Tào Xung, có chút không giống nhau. Linh khí ở Tào Thực, là ở hần tài tình nhưng lại làm cho người ta cảm giác đại khí không đủ, hơi có vẻ âm nhu. Tào Phi đã chết, Tào Chương ở tây bắc xa xôi, Tào Tháo liền mang Tào Thực theo bên người, xử lý một ít công văn tạp vụ. Nhưng tổng thể mà nói, Tào Tháo đánh giá Tào Thực, là đơn giản lỗ mãng.

Đương nhiên, cũng là do Tào Thực còn ít tuổi.

Hôm nay tới gặp Tào Bằng, Tào Tháo vốn không muốn mang bất cứ ai đến đây.

Lại không biết vì sao Tào Thực chủ động thỉnh cầu, khiến Tào Tháo không thể cự tuyệt. Là muốn mượn sức, hay là có mục đích riêng?

Tào Tháo cũng nói không chính xác tâm tư của Tào Thực, chỉ vì đứa nhỏ này, có đôi khi tư tưởng quá mức khó hiểu, mặc dù là Tào Tháo cũng khó nắm bắt.

Tào Bằng khẽ mỉm cười.

- Tử Kiến, đã lâu không gặp.

Rồi sau đó, hần lui một bước về phía sau, nghiêng người sang một bên.

- Mời thúc phụ.

Tào Tháo gật đầu, cất bước về phía trước.

Tào Bằng và Diễm Vi ngồi ở hai bên, mà Tào Thực và Diễm Mẫn ba người song song, vừa đi, vừa tò mò đánh giá tòa phủ đệ này của Diễm Vi.

Tuy hai nhà ở gần nhau, nhưng Tào Thực chưa tới Diễm phủ bao giờ.

Cậu nhìn trộm bóng dáng Tào Bằng đánh giá, trông mắt quay tròn đảo quanh, cũng không biết suy nghĩ gì.

Đoàn người đi vào phòng, Tào Tháo ngồi ở ghế Thái sư, mà Tào Thực thì khoanh tay cung kính đứng ở phía sau Tào Tháo, cũng không nói lời nào.

Tào Bằng và Diễm Vi ngồi xuống.

Ba người Diễm Mẫn ở ngoài phòng cảnh giới, không để bất cứ cái gì tới gần.

Tào Tháo uống một ngụm canh đậu xanh, buông bát cười nói với Điển Vi:

- Phu nhân làm canh đậu này, đúng là tuyệt nhất.

Bên trong hình như bỏ thêm mật, cũng hơi ngọt.

Điển Vi nói:

- Chuyết kinh là nghe Trương tiên sinh nói trời nóng thế này, dùng mật tương là tốt. Chỉ có điều không biết khẩu vị chủ công cho nên...

- Ha ha, lần sau bớt một chút, chỉ cần một nửa là được.

Tào Tháo và Điển Vi nói chuyện, có vẻ vô cùng tùy ý, phần lớn là một ít chuyện phiếm.

Càng là như thế này, lại càng lộ ra quan hệ của ông ta với Điển gia không tầm thường. Đều là hộ vệ hầu cận, so sánh ra Hứa Chử vốn không có đãi ngộ như vậy. Tuy nhiên cũng không khó lý giải, Điển Vi là cái cô thân, trong cả triều đình không kết đảng với ai, không giống Hứa Chử phía sau có một đại gia đình, cho nên cũng không tự giác mà tự chia thân sơ. Không phải Tào Tháo không tin Hứa Chử, chỉ có điều đối với Điển Vi, có thiện cảm quá nặng.

Ông ta và Điển Vi hàn huyên vài câu, Điển Vi đứng dậy cáo từ.

Lúc sắp đi, liền gọi Tào Thực.

- Tử Kiến chưa bao giờ tới nhà của ta, không bằng ta dẫn người đi xem chút?

Đây là chỗ cao minh của Điển Vi.

Điển Vi không phải không biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, mà là rõ ràng, biết khi nào thì đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Rất rõ ràng, Tào Tháo muốn cùng một mình Tào Bằng nói chuyện, cho nên là hấn hay là Tào Thực, ở trong này đều có chút không quá thích hợp.

Tào Tháo nói:

- Cũng tốt, Tử Kiến không ngại thì đi xem chu mực lan của nhà Quân Minh đi, thật là động lòng người.

Ông đã vừa nói như vậy, Tào Thực cũng sẽ không tiếp tục ở trong này, chỉ đành đi cùng Điển Vi mà rời khỏi. Sau khi đi ra, Điển Vi tiện tay khép lại cửa phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại có hai người Tào Bằng và Tào Tháo.

Ánh sáng không tồi, chiếu trong phòng rất là sáng rõ... Tào Bằng nhìn trộm đánh giá, đã thấy hai bên tóc mai Tào Tháo bạc trắng, so với lần gặp lại ở Huỳnh Dương thì đã già đi rất nhiều. Nhìn ra được, ông có chút mệt mỏi, ngồi ở ghế thái sư, thân mình lơ đãng đứng lên.

- Thúc phụ...

Tào Bằng cũng không ghi hận Tào Tháo.

Mặc dù là Tào Tháo phạt tội hấn, nhưng hấn cũng không có chút oán niệm.

Hấn biết, sự việc như vậy nếu là người khác, khẳng định đã sớm đầu người rơi xuống đất. Tào Tháo đối với hấn tin một bề và yêu thương, mới để hấn tuy là tù nhân, lại có thể tùy ý làm bậy. Ở người khác xem ra, hấn ở Huỳnh Dương là bị tù, nhưng kỳ thật là một loại bảo vệ của Tào Tháo đối với hấn. Cũng là bởi vì Tào Tháo có thái độ này, mới khiến cho Tào Bằng ở bên trong hà nhất xương rất tiêu dao khoái hoạt.

- Chính vụ mặc dù quan trọng nhưng cũng cần bảo trọng thân thể.

Tào Tháo khẽ mỉm cười, nhắm hai mắt lại.

Số lần tiếp xúc gần gũi như thế mặc dù không ít, nhưng rất ít khi có kiểu yên lặng như lúc này.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, đứng dậy đi đến phía sau Tào Tháo, đặt tay lên hai vai Tào Tháo, dùng sức một chút liền cảm thấy người Tào Tháo đột nhiên cứng đờ.

- Thúc phụ dừng căng thẳng, a Phúc từng học qua xoa bóp, ở nhà vẫn hay làm cho mẫu thân để thư giãn, bớt mệt mỏi.

Ngón tay nhẹ nhàng nắn bóp, cơ thể Tào Tháo lúc đầu còn căng cứng, rồi chậm rãi thả lỏng, hiển nhiên đã thích ứng.

Tào Bằng chắc là hạ thần đầu tiên tới gần Tào Tháo như vậy.

Nếu ngón tay hần thoáng dùng sức, rất có khả năng đưa Tào Tháo vào chỗ chết.

Tào Tháo tính tình đa nghi, rất khó cho phép ai tới gần ông ta, nhưng lúc này, Tào Tháo lại buông lỏng có vẻ không hề phòng bị.

Một lát sau, ông vỗ vỗ tay Tào Bằng.

- A Phúc, ngồi xuống.

- Vâng!

Đợi sau khi Tào Bằng ngồi xuống, Tào Tháo mở to mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tào Bằng, rồi sau đó trầm giọng nói:

- Lúc trước, Thúc Tôn khuyên can ta, không thể tấn công Tịnh Châu, còn nói là ý của người?

- Hả?

Tào Bằng vội vàng lắc đầu.

- Chủ công hiểu lầm rồi, việc này không quan hệ với a Phúc.

Thực tế, cuối năm anh vợ nói với con việc này, con vẫn cho rằng, nên mau chóng giải quyết Cao Can. Cũng là từ lời nói của anh vợ khiến con mới có sự thận trọng như vậy. Đánh Tịnh Châu thì dễ dàng, quản lý Tịnh Châu mới khó. Tịnh Châu không giống Lương Châu, có nhiều khúc mắc, thực tại vẫn thế. Tuy nhiên chuyện này chính xác không phải con đề nghị mà là anh vợ tự mình phát hiện... Khi hần rời khỏi Huỳnh Dương còn có chút do dự, không biết có khuyên can thúc phụ không.

- Ta có biết!

Tào Tháo mỉm cười.

Tào Bằng ăn nói thẳng thắn, khiến ông cực kỳ vui mừng.

Không chỉ là bởi vì Tào Bằng thành thực, đồng thời cũng xúc động, Đặng Tắc đã trưởng thành... •

Hần mặc dù thân có tàn tật, khó có thể vào trung tâm triều đình. Nhưng với tài năng đó thống trị một phương, cũng có thể đảm đương được trọng trách đó. Trong lòng Tào Tháo đã có một kế hoạch, chuẩn bị tăng thêm cho Đặng Tắc một chút trọng trách. Tuy nhiên, Đông quận bên này lập tức cũng không tìm được người thích hợp tiếp nhận chức vụ chỉ có thể lui lại một chút. Dù sao, Đông quận vừa mới có thay đổi, bất luận là sĩ lâm hay là dân chúng, đã dần dần tiếp nhận sự tồn tại của Đặng Tắc. Lúc này thay đổi người, chưa chắc có thể vững vàng tiếp nhận Đông quận. Hiện tại nên để Đặng Tắc ở Đông quận cho có thêm kinh nghiệm, rồi tiếp tục điều chuyển sau.

- A Phúc, thấy Giang Đông thế nào?

Không phải nói muốn đưa mình lên làm Thái Thú quận Nam Dương sao?

Hỏi chuyện Giang Đông là có ý tứ gì?

Tào Bằng nghi hoặc nhìn Tào Tháo một cái, ngẫm nghĩ một chút trầm giọng đáp:

- Giang Đông, là nơi giàu có.

- Ồ?

Hiện nay tuy hơi vắng vẻ, nhưng thực ra là đất lành.

Nay Tôn Quyền chiếm cứ Giang Đông, dựa vào dư âm phụ huynh, sẽ có thành tích. Mặc dù người này tuổi cùng xấp xỉ ta, nhưng tài năng không tầm thường. Thừa sức trông coi Giang Đông. Chỉ có điều, người này bảo thủ bạo ngược, giống như Tôn thị nhất mạch truyền lại. Mà nay hấn khiêm tốn lễ phép, nhìn như tao nhã, chỉ khi nào kỳ thế đại thành, tất sẽ như Kiệt Trụ. Tuy nhiên, người này rất kiên cường, mặt ngoài kính cẩn nghe theo, nhưng nội tâm lại cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ.

- Phụ huynh truyền lại?

Tào Tháo nhẹ nhàng gật đầu.

- Tôn Kiên và Tôn Sách, thật là loại người bảo thủ.

Ông liền chuyển đề tài, nói:

- Ta muốn lấy Giang Đông, phải làm thế nào?

Sẽ không phải muốn ta đi Hoài Nam chứ.

Ngẫm lại, dường như cũng có khả năng...

Cam Ninh ở Hoài Nam, mà Tào Bằng ở địa khu Giang Hoài, cũng hơi có chút uy vọng.

Tào Bằng càng ngày càng nghi hoặc, nhưng lại không thể hỏi. Cũng không thể trực tiếp hỏi Tào Tháo: không phải muốn ta đi Nam Dương? Nhưng liền tiếp hỏi chuyện Giang Đông để làm gì?

- Năm ngoái, con từng nói với chủ công, muốn lấy Giang Đông, đầu tiên phải chấn hưng thủy quân.

Hiện nay, quan điểm của con vẫn như trước. Nếu không có thủy quân mạnh mẽ, muốn có Giang Đông lại như là lấy hoa trong kính, trăng trong nước, không thực tế.

Tào Tháo gật đầu, trầm ngâm không nói.

Một lát sau, ông nói với Tào Bằng:

- A Phúc, người nói tiếp.

Tào Bằng không khỏi cười khở.

Nói gì nữa? Hoặc là nói, ông muốn nghe cái gì?

Nói chuyện từ đầu tới giờ, căn bản là không hiểu ông ta muốn nghe cái gì nữa.

Tào Tháo dường như nhìn ra chỗ khó xử của Tào Bằng, vì thế mở miệng nói:

- Người nói, muốn lấy Giang Đông, sẽ phải chấn hưng thủy quân, ta cẩn thận suy xét, cũng thấy có lý. Chỉ có điều, thủy quân khó thành... Văn Nhượng từng cùng ta tính toán, nói nếu xây dựng thủy quân quy mô bình thường như Giang Đông, cần có một tỷ tiền. Người cũng nói, Tôn Quyền được tam thế chi lợi, được phụ huynh hỗ trợ, mới có được thủy quân Giang Đông như hôm nay. Mà ta...

Tào Bằng cũng đã hiểu được.

Không phải Tào Tháo không nghĩ đến xây dựng thủy quân, mà là không làm được

Chính xác, Người phương bắc sở trường dùng ngựa, còn phương nam quen dùng thuyền, đó là một quy luật.

Phương bắc không có bến tàu lớn, càng không có thợ thủ công biết chế tạo sửa chữa chiến thuyền, muốn kiến tạo thủy quân, thật sự không phải dễ dàng...

Mà không cần nói cũng biết, dưới trướng của Tào Tháo, người am hiểu thủy chiến, không có mấy người.

Tào Bằng nhẩm tính, người am hiểu thủy chiến chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mà trong đó, người giống như Chu Thương, đều thuộc loại tướng thủy quân cực cao minh. Dựng lên thủy quân, quả nhiên là một giấc mộng không thực tế.

- Ý chủ công là muốn lấy Kinh Tương?

Con mắt Tào Bằng hơi ánh lên, trên mặt lộ ra một chút tươi cười.

Ông ta, theo dõi thủy quân Kinh Tương.

- Ta từng nghe thấy nói, nước sông như rồng, Ba Thục làm đầu rồng, Kinh Tương là thân rồng, Giang Đông đuôi rồng. Muốn lấy Giang Đông, cần phát triển thủy quân, thật là không tồi. Nhưng nếu không có cơ sở, dùng cái gì lấy Giang Đông? Từ xưa đến nay, Tần diệt Sở quốc, tự Ba Thục thuận giang xuống, Sở quốc phương diệt.

Giống như người nói, đại thể thiên hạ, chỉ như Đông tranh Tây, Bắc tranh Nam mà thôi.

Mà này Đông Tây tranh đấu đã dần dần chấm dứt, còn Nam Bắc tranh đấu, sau này sẽ ở Ba Thục, là nơi nguy hiểm, được trời đất ưu ái, trong lúc nhất thời khó có thể đánh chiếm. Tuy nói Lưu Chương yếu nhược, nhưng là hai cha con quản lý, nên khó khăn cực lớn. Nếu ta là Tôn Quyền, tất lấy Kinh Tương, rồi sau đó mới lấy đầu rồng, thì có thể long đẳng Giang Nam. Cho nên, tuyệt đối không thể để Tôn Quyền đoạt được Kinh Tương, ta cứ lấy trước, lại vừa tâm an.

Tào Bằng, lập tức trầm mặc.

Tào Tháo nói tiếp:

- Nguyên Nhung vừa dũng, cương liệt có thừa, nhưng không đủ mưu lược.

Y vẫn coi thường Kinh Tương, nên mới có thất bại hôm nay. Ta muốn để người tiếp quản Nam Dương, lại không biết người sẽ làm thế nào ứng phó tình thế nguy hiểm hiện nay?

Cuối cùng đã nói đến chuyện chính.

Nói chuyện với Tào Tháo, cần tiêu tốn rất nhiều nơ ron thần kinh.

Mẹ nó, đúng là một óc.

Tào Bằng sắp xếp lại một chút suy nghĩ, lát sau, trầm giọng nói:

- Chủ công, a Phúc nghĩ, hiện nay Kinh Châu, là của Lưu Biểu.

Tào Tháo ánh mắt sáng lên.

- Tuy nhiên Lưu Bị ăn nhờ ở đậu, lại lấy được đại thắng, không khác với đảo khách thành chủ.

Nếu ta là Lưu Biểu, cũng không thể chịu đựng được. Cho nên Lưu Bị thắng, cũng không phải là chuyện tốt với hắn, ngược lại là một chuyện xấu. Nếu ta làm Thái Thú Nam Dương, cẩn thận giữ vững Diệp huyện và Vũ Âm, rồi sau đó lôi kéo hào kiệt địa phương, làm long dân yên ổn. Nếu Lưu Bị đột kích, ta sẽ thủ vững không ra, không đến cuối năm, Lưu Bị phải lui. Cái gọi là vừa động không bằng nhất tĩnh, vả lại hắn kiêu ngạo, kéo dài không được, đó là kẻ sách của a Phúc với Nam Dương.

Tào Bằng không có nói hắn am hiểu nhất là đồn điền.

Bởi vì hắn biết rõ, quận Nam Dương, cũng không phải địa phương phát triển đồn điền tốt.

Không giống với Hứa Đô Huỳnh Dương, sau khi trải qua mấy lần đại chiến, cường hào địa phương, lớn không bằng trước. Phần lớn là đất đai hoang vu, trở thành đất dựng đồn điền. Hơn nữa bất kể Hải Tây, Hà Tây, hay là Đặng Tắc thi hành đồn điền Diên Tân, đều là loại tình huống này.

Mà so sánh với tình huống Nam Dương hơi có chút bất đồng, sau khi hết nạn Khăn vàng, cường hào Nam Dương lại chưa qua đại chiến.

Mà sau khi Lưu Biểu được Kinh Châu, đã quản lý không chặt chẽ, khiến lực lượng quan lại cũ ở Nam Dương quật khởi.

Muốn làm đồn điền, tất nhiên sẽ làm cho đám người đó phản đối, thậm chí khả năng sẽ dẫn đến bạo động, tất cả nhắm về hướng Lưu Bị.

Cho nên, Tào Bằng quyết ý, bề ngoài tỏ ra yếu nhược, nhưng sau đó âm thầm lập kế hoạch.

Tào Tháo lộ ra một chút ý cười, liên tục gật đầu.

Kỳ thật ở trong lòng ông cũng cho là như vậy. Ông hiện tại không có dư lực đối phó Kinh Châu, tạm thời nhường Kinh Châu, duy trì hiện tại cục diện.

Đợi ông xử lý Viên Hi, đó sẽ là lúc thu thập Kinh Châu.

Nhưng vào lúc này, ông cần một người trầm ổn, đến thực hiện suy nghĩ đó của ông.

Mà với chủ ý bề ngoài tỏ ra yếu nhược của Tào Bằng không thể nghi ngờ là rất phù hợp quan điểm của ông.

- A Phúc, lát nữa ta sẽ bảo Phụng Hiếu tới đón người, người tạm thời ở tại Bạch Lan tinh xá.

Còn những chuyện khác, cũng không cần sốt ruột quá. Mấy ngày nữa, sứ giả của Lã thị Hán quốc đến, còn cần người ra mặt tiếp đãi.

Đến lúc tiền sứ giả Lã thị Hán quốc xong, ta sẽ giao nhiệm vụ cho người.

Hiện nay trong triều có tranh luận, nếu Lã thị Hán quốc quy thuận thành công, sẽ là chuyện lớn, khi đó những người khác cũng không có biện pháp ngăn cản sứ giả Lã thị Hán quốc đến, người tạm chịu ủy khuất một chút, không xuất đầu lộ diện. Ngày thường nên nghiên cứu một chút quận Nam Dương, có chuyện gì có thể nói cho Phụng Hiếu và ta biết là được. Tóm lại, tạm lấy việc Lã thị Hán quốc làm trọng, sau đó lại cùng người nói chuyện.

491. Chương 536 : Quách Phụng Hiếu Thấy Tiền Sáng Mắt

Chính xác, chuyện quan trọng nhất lúc này chính là sự quy thuận của Lã Thị nước Hán.

Mà Lã Thị nước Hán có quy thuận triều đình hay không, cũng quyết định lực lượng Tào Tháo trợ giúp cho Viên Hi U Châu trong chiến tranh sau này.

Ba vạn quân Cao Cú Lệ, nghe thì có vẻ không nhiều lắm.

Trong trường hợp đó nếu thực sự nhập vào chiến trường U Châu, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cuộc.

Một khi xuất hiện tranh chấp, liền có khả năng sẽ tạo ra phản ứng dây chuyền từ Tiên Ti, Tịnh Châu, nam Hung Nô Ô Hoàn, thậm chí là toàn bộ khu Ký Châu.

Tào Tháo đương nhiên không muốn tranh chấp với Viên Hi. Theo ông ta thấy, trận chiến U Châu, nhất định phải thành công, tuyệt đối không thể dây dưa lằng nhằng. Vì thế, ông ta hầu như tập trung tất cả kho phủ của tam Châu, là Ký Châu, Duyện Châu và Dự Châu, với mục đích chính là mau chóng bình định. Vì vậy trận chiến này, nhất định phải thành công.

-Đúng rồi, con gái của Lã Bố... hình như tên Lã Lam?

-Dạ?

-Nàng ta thật không đơn giản, ở Tam Hàn được tôn là nữ hổ họ Lã.

Nói không chừng đến lúc đó, còn muốn tạo chút trở ngại cho con. Con hai ngày này ở Bạch Lan mà an dưỡng, ta bất cứ lúc nào cũng có thể cần đến sự giúp đỡ của con.

-Thưa vâng!

Ngay khi Tào Tháo chuẩn bị rời đi, Tào Bằng đột nhiên hỏi một câu:

- Thưa chú, Lã Thị nước Hán, là người nào vậy ạ?

Tào Tháo đứng lại, liếc mắt nhìn Tào Bằng, khẽ thở dài rồi nói:

-Đó là Cao Thuận.

Trong lời ông ta nói, giọng điệu nghe vô cùng buồn bã.

Tào Bằng biết, khi trước, lúc Tào Tháo bao vây tấn công Lã Bố, ông ta cực kỳ tán thưởng Cao Thuận, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng mời đón Cao Thuận quy hàng, cũng không ngờ rằng Tào Bằng ở giữa cấm một gậy, làm Cao Thuận cuối cùng đi theo gia quyến Lã Thị, ra tận hải ngoại, dốc sức vì Tam Hàn.

Trong tiếng thở dài đó, cũng bao hàm cả sự bất mãn với Tào Bằng.

Nhưng Tào Bằng thì sao, hẳn cũng là có chút bất đắc dĩ.

Lão Tào Tháo háo sắc, hẳn làm sao có thể giao người của Lã Bố cho ông ta? Vả lại không nói đâu xa, sau khi ông ta đánh chiếm Hạ Bì, rõ ràng đã hứa gả vợ của thuộc cấp Tần Nghi dưới trướng Lã Bố cho Quan Vũ. Kết quả sau khi ông ta coi mặt qua, lại thẳng tay giành lấy làm vợ của mình.

Giữa Tào Tháo và Quan Vũ, cũng vì vậy mà phát sinh một chút mâu thuẫn.

Chuyện này, là có thật!

Ít nhất thì Tào Bằng cũng tận mắt nhìn thấy...

Không chỉ có vậy, sau khi Tần Nghi Lộc chết, con của Tần Nghi Lộc cũng bị Tào Tháo giành lấy, nhận làm con nuôi. Đứa nhỏ đó tên gì nhỉ? Đúng, là Tần Lăng! Hiện tại hình như cũng đã được tám tuổi, đang sống trong phủ Tào, nghe nói rất được Tào Tháo cưng chiều. Lại nói tiếp, Tào Tháo về điểm này quả thật không xấu. Ông ta đối với vợ dường như là gượng ép, nhưng với đứa con nuôi này, thì lại đối xử rất tốt.

Lúc trước là Tào Chân, bây giờ là Tần Lăng...

Nghe nói, khi Tào Tháo nhận Tần Lăng làm con nuôi, từng muốn thay tên đổi họ cho cậu ta.

Nhưng Đỗ Thị kiên quyết không đồng ý, Tào Tháo không ngờ không hề phản đối, vẫn để Tần Lăng giữ nguyên họ cũ. Tần Lăng tám tuổi, Tào Tháo đã tìm thầy đến dạy cậu ta học. Tuy nhiên vào lúc này, Tào Bằng nhất định sẽ không can thiệp. Những hành động khi trước của Tào Xung, không ít thì nhiều cũng đã làm hẳn phải khổ sở. Tào Bằng đến Hứa Đô, hẳn không tin Tào Xung không biết. Nhưng không ngờ cậu ta vẫn chưa hề tới thăm hỏi.

Cậu ta, đã mười tuổi rồi!

Cũng đã hiểu chuyện...

Kỳ thật, Tào Bằng đã trách oan Tào Xung.

Tào Tháo bí mật gọi Tào Bằng trở về, rất ít người biết chuyện này.

Trong đó có cả Tào Xung, cậu ta cũng không hề hay biết Tào Bằng đã đến Hứa Đô. Còn Tào Thực sở dĩ biết được, đó là vì bình thường anh ta hay xử lý những công văn thay Tào Tháo, cũng là vô tình mà biết. Đương nhiên, Tào Thực tới gặp Tào Bằng, cũng là có dụng ý khác. Vì thế lúc chào từ biệt, Tào Thực còn hỏi Tào Tháo:

-Thưa cha, không biết con có nên đi thăm anh Tào Bằng hay không?

Tào Tháo cười nói:

-Đương nhiên là nên.

Tào Thực bằng lòng qua lại với Tào Bằng, điều này làm Tào Tháo khá hài lòng.

Bởi vì ông ta đã phát hiện ra sự xa cách giữa Tào Bằng và Tào Xung. Nếu Tào Xung là đứa trẻ được sinh ra trong một gia đình bình thường, hoặc là vào thời Tào Phi, như vậy chắc chắn Tào Tháo sẽ phản đối mối quan hệ giữa Tào Bằng và Tào Xung. Nhưng hiện tại, Tào Phi đã chết, mà ai sẽ là con trưởng, Tào Tháo vẫn chưa đưa ra quyết định. Cho nên ông ta cũng không hy vọng Tào Xung và Tào Bằng thân thiết quá mức. Bởi vì ông ta lo rằng, Tào Bằng sẽ ảnh hưởng đến Tào Xung.

Lực ảnh hưởng của Tào Bằng với Tào Xung càng lớn, vậy sẽ càng dễ gặp phải chuyện không may.

Tào Tháo không nghĩ sẽ lấy mạng Tào Bằng, nhưng ông ta cũng không hy vọng, người thừa kế của ông ta, tương lai lại trở thành con rối trong tay Tào Bằng!

Dù sao, Tào Xung và Tào Chương có rất nhiều điểm khác biệt. Tào Chương thì nhiệt huyết, dễ kích động, hơn nữa lại vô cùng hỗn xược. Cho nên Tào Tháo để anh ta đi theo Tào Bằng, là hy vọng Tào Chương có thể bỏ được những khuyết điểm này. Còn Tào Xung, tuổi tuy nhỏ, nhưng đã có chủ kiến của chính mình. Về chuyện quận chúa thấy, có thật hay không cũng không quan trọng... Sai lầm, có thể sửa chữa. Dù sao Tào Xung vẫn còn nhỏ, dễ uốn nắn, khác xa so với người đã trưởng thành.

Cũng chính là vì vậy, nên khi Tào Xung và Chu Bất Nghi quen nhau, Tào Tháo cũng không hề can thiệp vào.

Không phải ông ta không biết, trong chuyện này có tồn tại chút vấn đề. Nhưng ông ta vẫn là như tước, không lên tiếng, chỉ đứng một bên, yên lặng quan sát.

Chỉ có điều, ông ta thật không ngờ.

Sự im lặng của ông ta, không ngờ lại làm Hoàn phu nhân hiểu lầm.

+++

Không lâu sau khi Tào Tháo rời khỏi đó, có gia nô đến cửa phủ báo lại:

-Quách Tế Tửu đến.

-A Phúc, hai ngày này ta và lão Tam e rằng không thể giúp người. Việc quân bận rộn, hơn nữa qua lại cũng không tiện... Đợi qua mấy ngày nữa, chúng ta sẽ đi huyện Diệp, đến lúc đó ta và lão Tam sẽ ở đó chờ người đến hội hợp. Ha ha, hai huynh đệ chúng ta, sẽ để người đến tiền trạm.

Lúc chia tay, Diển Mãn và Hứa Nghi cùng đi tiễn Tào Bằng.

Tào Bằng gật gù đầu, nói lời chào tạm biệt với hai người họ, sau đó liền đi ra khỏi cửa phủ.

Chắc chắn Quách Gia vẫn ở Tư Không phủ, nếu không không thể tới nhanh như vậy được.

Quách Gia ở trên xe ló đầu ra, vẫy vẫy tay gọi Tào Bằng. Tào Bằng không nói gì thêm, liền trèo lên xe ngựa, sau đó màn xe hạ xuống, xe khởi hành, chậm rãi đi dọc theo đường lớn.

Trong xe, sương đọng trên ngọn đèn treo.

Bát dầu đã gần cạn, nên cũng không sợ dầu sẽ bắn ra ngoài gây hỏa hoạn.

Đèn không sáng lắm, nhưng phạm vi chiếu rất rộng.

Quách Gia cười ha hả nói:

-A Phúc à, chỉ lát nữa thôi chúng ta lại phải xa nhau cả một năm.

Tào Bằng tròn mắt nhìn Quách Gia, nhưng mặt vẫn không biến sắc.

-Đúng vậy, người cũng không cần lộ mặt, chỉ dẫu đến đây mấy lần, cầm đi gần mười đao lộc văn tiên của ta, cũng không biết đã rơi vào tay ai.

Quách Gia nghe vậy, lập tức lộ vẻ xấu hổ.

Hắn bật cười ha hả, nói biện minh:

-Chuyện này không liên quan đến ta lắm. Mười đao lộc văn tiên đó, Công Đạt lấy hai, năm đao còn lại, mấy ngày nay chủ công đến ở nhà ta, đã dùng hai đao, còn dẫn ta đi mua cả lãnh kim tiên và ngư tử tiên, cũng tốn không ít. A Phúc, thương lượng một chút về chuyện này nhé... Lộc văn tiên đó của người rất quý! Một tháng bổng lộc của ta cũng không mua được bao nhiêu. Có thể rẻ hơn một chút được không, để mọi người có thể cùng vui vẻ, sao lại không làm chứ?

-Các người vui vẻ, nhưng ta thì không vui.

Tào Bằng đột nhiên khẽ quát:

-Người có biết, trong xưởng của ta, một tháng có được bao nhiêu lộc văn tiên không?

-Điều này, điều này...

Quách Gia đột nhiên hơi hồi hận!

Khi trước lúc Tào Bằng mở xưởng, có cử người đến nói chuyện với y, bỏ ra năm trăm quan liền có thể có được một phần trăm cổ phần.

Nhưng cuối cùng Quách Gia cho rằng quá ít, đồng thời trong phủ cũng quả thật không dư tiền nên y đã từ chối.

Hiện tại xem ra y đã tính sai, sai lầm rất lớn...

Nguyên tưởng rằng một phần trăm cổ phần không được bao nhiêu, nhưng nhìn xưởng gấp Bạch Lộc ngày càng phát triển thịnh vượng. Giấy của Phúc Chỉ Lâu rất ít khi bị tồn kho quá một tháng. Chỉ riêng số giấy vàng và tổ tiên Thái Học dùng mỗi ngày cũng đã đủ kinh người.

Một dao tổ tiên một trăm tờ trị giá tám mươi đồng.

Mua nhiều thì được giảm giá.

Nguyên tưởng rằng không thể bán được chút gì có giá trị, nhưng hiện tại xem ra ngày thu về cả đồng bạc.

Phúc Chỉ Lâu kiếm tiền chân chính, cũng không phải chỉ lộc văn tiên, lãnh kim tiên và ngư tử tiên. Kiếm tiền chân chính bằng giấy vàng và tổ tiên siêu rẻ, hoàn toàn hợp lẽ. Tiếp đó, là giấy màu, phục vụ rất nhiều sĩ tử. Những năm cuối thời Đông Hán, tuy rằng vô cùng hỗn loạn, nhưng lại là một niên đại có thể nói là rất thực tế. Cái gọi là khí khái Ngụy Tấn, trên diện rộng, là bắt nguồn từ những năm cuối thời Đông Hán.

Dùng một loại màu sắc độc đáo, thể hiện cho cá tính của gia đình mình, đương nhiên không ai lại từ chối.

Ví dụ như Kiến An thất tử... Đúng rồi, bây giờ còn không thể tốt được như vậy. Cứ tạm gọi là Kiến An thất tử đi. Vương Xán khi đó rất thích dùng thanh tiên. Vì thế, ông ta thường sai người đến Phúc Chỉ Lâu, bỏ ra khoản tiền lớn, muốn được chế tạo một màu riêng cho mình.

Màu của Vương Xán, chọn dùng cây mẫu đơn.

Vì thế ở Hứa Đô ông ta có biệt hiệu là “Thanh ni cô”.

Đừng hiểu lầm, đây cũng không phải là ý muốn chế giễu hay mắng chửi. Mẫu đơn có biệt hiệu là thử cô, mà Vương Xán lại thích thanh tiên, cho nên mới có cái tên này.

Còn cả Trần Lâm, Hảo Hà Hoa, cũng rất thích màu đỏ.

Vì thế liền chọn hồng tiên, lót văn hoa sen...

Loại giấy đặc chế này, chưa chắc đã rẻ hơn lộc văn tiên, nhưng trên công nghệ chế tác, chỉ cần làm tốt khuôn tạo giấy, liền có thể tạo ra được. Hơn nữa chưa nói đến giá tiền... thương lượng là được. Người mua muốn có loại mình thích, vậy thì không nên để ý đến giá cả. Trang giấy đỉnh chế, khoảng năm trăm đạo. Nói cách khác, Tào Bằng chỉ cần bỏ ra số tiền cực kỳ nhỏ, là có thể tạo được trang lộc văn tiên bán rất được giá. Những danh sĩ đó, còn phải đến tìm hần, nếu không cần thì thôi, kiếm tiền của người có học thức là được, nhiều lúc cũng chỉ đơn giản như vậy thôi! Càng không cần nói đến việc đi kiếm tiền của những người giàu có. Dùng màu tiên không giống bình thường, thể hiện rõ một cá tính riêng biệt.

Đừng tưởng rằng có tiền là có thể mua được.

Những cường hào nông thôn, cho dù có trả giá cao gấp ba, cũng đừng mong sẽ có được.

Có thể khiến Phúc Chỉ Lâu tạo giấy cho, ở từ góc độ nào đó mà nói, chính là dựa vào địa vị và thân phận của người yêu cầu.

Ngay cả thê tử của Quách Gia, cũng không biết nghe chuyện ở đâu, vốn tính lãnh đạm, vậy mà khi trở về liền tục trách Quách Gia, vì sao ban đầu không đồng ý mua cổ phần?

Bây giờ, Quách Gia mang tiền đưa đến trước mặt Tào Bằng, hần cũng chưa chắc đã để ý tới.

Nhìn Quách Gia thở ngắn thở dài, Tào Bằng cảm thấy vô cùng thích thú.

Đúng là thiên tài!

Có thể khiến một quỹ tài bắt đầu coi trọng lụa bạc, đó gọi là gì?

Chờ đợi thành tựu ư?

-Được, người giả thì ta nguyện trang... Đây là hoa hồng năm ngoái của người, tổng cộng một ngàn hai quan, người nhận đi... Nếu không sau này Tiểu Quán trưởng thành sẽ oán giận, người làm cha nuôi như ta đây, phát tài rồi thì ngay cha ruột cũng không nhận. Năm trăm quan đó của người, là để nguyện trang, tránh sau này có người nói ta nhờ người mua danh giúp... Nói đi, có phải ta thiếu người năm trăm quan?

Quách Gia lập tức thấy kinh ngạc.

Nhận lấy tập giấy khế ước từ trong tay Tào Bằng, phía trên viết rất rõ ràng: Nay được Quách Gia người Dĩnh Âm bỏ vốn đầu tư năm trăm quan vào xưởng giấy Bạch Lộc. Một phần trăm cổ phần, kết toán chia hoa hồng vào ngày hai mươi hai tháng mười hai hàng năm. Khế ước được chia làm ba bản, xưởng giấy và Quách Gia mỗi bên giữ một bản, bản còn lại gửi quan phủ. Khế ước này có thể chuyển nhượng, có thể kế thừa, thậm chí Quách Gia có thể tự nguyện bán đi, hai bên không được thay đổi. Người lập khế ước, xưởng giấy Bạch Lộc, Tào Bằng, Quách Gia người Dĩnh Âm.

Ở gáy quyển khế ước còn có dấu của Thái Thú Huỳnh Dương.

Cùng với khế ước, còn có tiền kèm theo. Quách Gia chỉ liếc nhìn qua liền nhận ra, đây là dấu của cửa hàng bạc trung ương, cũng chính là cửa hàng mà ban đầu Tào Bằng và Trần Quân thiết lập, sản xuất ra loại tiền mới. Chọn dùng giấy làm từ cây dâu, sau khi trải qua những công nghệ xử lý đặc thù sẽ chế tác mà thành.

Còn về tiền thật tiền giả, chỉ có nhân tài của cửa hàng bạc trung ương mới có thể phân biệt rõ được. Loại tiền giả này không phổ biến trong giới thượng lưu, chủ yếu là được chế thành để dùng trong giao dịch. Trên tờ bạc được viết bằng chữ Triện trị giá một ngàn hai trăm quan, có dấu của cửa hàng bạc. Chỉ cần Quách Gia muốn, có thể đổi ở cửa hàng trung ương bất cứ lúc nào.

Quách Gia lắp bắp:

-Điều này sao được, tiên sinh cầm lại... Nếu không, ta trở về sẽ trả lại người năm trăm quan?

-Phì!

Tào Bằng phì cười, không để ý tới thái độ của Quách Gia.

Hàng năm có thể có một, hai ngàn quan tiền lời chính đáng, đối với người cả ngày nhập mà không xuất như Quách Gia mà nói, khẳng định là của bất chính từ trên trời rơi xuống.

Y sững sờ trong chốc lát, rồi cũng không khách khí, nhét tiền vào trong ngực, vén màn xe lên, hướng ra ngoài nói lớn:

-Quách Nhân.

-Lão gia có gì chỉ bảo?

-Mau chạy về trước, báo với phu nhân, bảo nàng chuẩn bị sẵn tiệc rượu và thức ăn, sau khi ta về, sẽ cùng khách thưởng thức.

Con mẹ nó, rất thực tế.

Đúng là tính toán, nếu không có số tiền này, hẳn đến nhà ông ta ngay chén rượu cũng chắc gì đã có?

Tào Bằng không nín được ho liên tục, chỉ vào Quách Gia, hồi lâu mà không nói nên lời.

+++

Tinh xá Bạch Lan, là tên của thư phòng trong phủ Quách Gia.

Ở Hứa Đô, rất nhiều người đều biết rằng tinh xá Bạch Lan này chính là đại diện cho Quách Gia.

Tào Bằng xuống xe trước cửa phủ Quách, cùng Quách Gia đi vào trong. Phủ họ Quách cũng không phải lớn lắm, so với phủ mà Tào Hồng bán cho Tào Bằng, diện tích cũng tương đương. Tuy nhiên, cách bài trí lại vô cùng tao nhã, lịch sự, làm người ta vừa đi vào, đột nhiên có cảm giác rất mới lạ...

Điều này, cũng ít nhiều là nhờ tài năng của Quách phu nhân.

Bổng lộc của Quách Gia không thấp, quân sư Tế tửu, thêm Kỵ Đô úy, bá dịch dương đình hầu. Tầng tầng lớp lớp, lại tính cả những quà Tào Tháo ban cho, trong một năm, cũng có ba, bốn ngàn thạch bổng lộc. Chỉ có điều Quách Gia này cho tới bây giờ đều là tay trái kiếm, tay phải chi, căn bản không có chút bản lĩnh quản lý tài sản nào. Nếu không phải vợ của y lo liệu, hơn nữa lại được những người bạn tốt như Tuân Úc, Trần Quần ngaoauc nhiên giúp đỡ, e rằng y sớm đã chết đói rồi.

Tào Bằng cảm thấy, Tào Tháo để hấn ở trong nhà của Quách Gia, sợ rằng không có ý gì tốt.

Trong đó, có sự giúp đỡ của Quách Gia.

Mà Tào Hữu Học bây giờ, nếu nói là hào phú giàu thứ hai dưới quyền Tào Tháo, vậy thì chắc chắn không ai dám nói mình là người đứng đầu...

Không còn cách nào, hàng này có thể kiếm được tiền!

Ban đầu ở Hứa Đô, muốn mở một tửu lầu cần rất nhiều, rất nhiều tiền.

Mà nay, quán lẩu Hứa Đô đã trở thành một tiệm rất lớn. Bọn họ có những ưu thế mà người khác không thể có, đó chính là có thể dễ dàng mua sơn dương rẻ từ Hà Tây về. Mùa đông hàng năm, quán lẩu Hứa Đô đều trở thành một trong những nơi kinh doanh hưng thịnh nhất trong thành. Không ai dám đụng đến, vì sau tửu lầu, thật sự còn có rất nhiều vị đại lão mà không ai dám đắc tội.

Tửu lầu lão Hứa Đô, trên danh nghĩa đứng tên Hoàng Thừa Ngạn.

Mà Hoàng Thừa Ngạn, tuy định cư ở Toánh Xuyên đã lâu, không còn về Hứa Đô, nhưng lại có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn...

Ngay Tào Tháo nhìn thấy Hoàng Thừa Ngạn, cũng phải gọi một tiếng “ công”, như vậy cũng có thể thấy được địa vị của ông ta. Càng không cần nhắc đến những nhân vật khác đứng sau tửu lầu.

Tào Bằng dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Quách phu nhân, rửa mặt sạch sẽ, sau đó ngồi xuống cùng Quách Gia.

Hấn nhìn Quách Gia, cười hì hì hỏi:

-Quách đại ca, hiện tại có thể nói ra việc anh đẩy tôi đi làm Thái Thú quận Nam Dương, tóm lại là có ý gì?

492. Chương 537 : Tam Tiến

Quách Gia mỉm cười!

-Khó phải không. Người muốn ở Huỳnh Dương tròn ba năm, có phải không?

Tào Bằng xua tay.

-Đây không phải nguyên nhân... Ta tuy không muốn ở Huỳnh Dương, nhưng vấn đề là, cục diện quận Nam Dương hiện nay vô cùng rối ren. Vô số quan viên trong triều, dưới trướng của Tư Không cũng có rất nhiều người tài. Vì sao lại chỉ chọn có mình ta, điều này làm ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nụ cười trên mặt Quách Gia dần dần biến mất.

Ông ta nhìn Tào Bằng, lúc lâu sau mới buồn bã nói:

-Không muốn người tiếp tục ở Huỳnh Dương, chỉ có một lý do duy nhất. Tuy người ở Huỳnh Dương là vì chế tạo giấy, lại sang chế ra phương pháp rèn đao, cải tiến binh khí, nhưng đúng là vẫn còn chút không biết trọng người tài... Thế cục Nam Dương bất ổn, rất cần có người đến trấn yên. Người này phải biết nhìn nhận thời cơ có tiến lui, hiểu sâu biết rộng, quan trọng hơn nữa, là phải được chủ công Nam Dương Thanh Sở xem trọng. Mà nay Lưu Biểu và chủ công phương minh, không thể trở mặt. Cho nên chủ công không thể dùng binh vào lúc này. Người thứ nhất có kinh nghiệm từng ở Hải Tây và Hà Tây, có thể ứng đối được với những tình huống phức tạp. Thứ hai, bởi vì người là người Nam Dương, đối với các quan chức Nam Dương mà nói, càng dễ thuyết phục họ, xoa dịu tâm lý sợ hãi của họ.

Về điểm này, nói không hợp lý lắm.

Hắn dừng thì có dư, nhưng nhẹ nhàng thì không đủ. Ở Nam Dương hai năm, lại không có tiến triển gì quá lớn. Sau khi qua đó, phải cố gắng hết sức lôi kéo các quan địa phương, và kết giao với thế tộc Kinh Tương, cô lập Lưu Bị. Ta nghĩ đi nghĩ lại, người có thể làm được những điều này, dường như chỉ có người là tạm chấp nhận được.

-Quách đại ca, anh ca ngợi tôi cao quá rồi, khiến tôi thấy ngại ngùng.

Quách Gia cười cười.

-Ngượng ngùng, vậy thì đừng nên từ chối...

Tào Bằng, lập tức im lặng!

Ý của Quách Gia rất rõ ràng, chính là muốn đưa hắn lên đài. Lần này đi Nam Dương, cần phải làm thật tốt, không tốt cũng phải làm cho tốt, hoặc là sẽ được thăng chức rất nhanh, hoặc là...

Tào Tháo sẽ không giết hắn, nhưng nếu việc này thất bại, tất sẽ gặp phải nhiều khó khăn.

Một lúc lâu sau, Tào Bằng hít một hơi.

-Ta chỉ biết, có chuyện tốt chắc chắn người sẽ không nghĩ đến ta, không phải chuyện khó khăn rắc rối, người cũng sẽ không tiến cử ta đi Nam Dương.

-Ha ha, người thật thông minh.

Tào Bằng tựa vào thành ghế, khoanh tay, ngửa mặt lên trời.

-Quách đại ca, Lưu Bị vì sao bỗng nhiên lại dụng binh vậy?

Quách Gia cười:

-Đây là mưu của Văn Hòa.

-Ồ?

Tào Bằng lập tức ngồi thẳng dậy, mắt sáng lên, nhìn Quách Gia không chớp mắt.

-Khi trước, Văn Hòa đưa mưu mua chuộc người của tộc Thái Thị, gián tiếp khiến Thái Thị và Thái Mạo lôi kéo Lưu Bị phò tá Lưu Tông, cũng hứa đóng ở Phàn Thành. Đây vốn là kế ly gián, nếu Lưu Bị đồng ý với Thái Thị, vậy tất sẽ phản bội cự bộ Sơn Dương và Lưu Biểu. Ủng hộ Lưu Tông, cũng liền có nghĩa là phản bội Lưu Kỳ... Người cũng biết, Lưu Biểu tuy rằng rất nuông chiều Lưu Tông, không ưa Lưu Kỳ, nhưng Lưu Kỳ trung hậu, chính trực, khi Lưu Biểu tiến vào chiếm giữ Kinh Châu, cũng đã từng lập không ít công lao.

Cho nên, cự bộ Sơn Dương phần lớn đều ủng hộ Lưu Kỳ, ở Kinh Châu cũng coi như là một lực lượng.

Như đám người Y Tịch và Lý Khuê, mặc dù không có thực quyền, nhưng cũng đều là những nhân vật có học thức. Càng không cần nói đến Lưu Bàn, người theo Lưu Biểu, cháu của Lưu Hổ, nắm giữ binh quyền, cũng có khuynh hướng theo Lưu Kỳ. Vì vậy, nếu Lưu Bị theo Thái Thị, sẽ bị Lưu Kỳ căm thù; ngược lại, nếu không theo, tất nhiên Thái Thị cũng sẽ không để yên, sẽ bị thế tộc Kinh Tương chèn ép càng mạnh... Tóm lại, kế của Văn Hòa chính là khiến Lưu Bị lâm vào hai thế khó này.

Tào Bằng đã hiểu!

Hắn không kìm nổi cười nói:

-Hóa ra là Giả Độc Xà thật quá ngoan độc thêm quá nhiều dầu, làm lửa không thể khống chế được, bức Lưu Bị đến phát hoảng?

Giả Độc Xà?

Quách Gia ngẩn người, chợt không kìm nổi bật cười.

Ngẫm lại Giả Hủ ngày thường đáng vẻ rất trầm lặng lăm lăm, cứ như ai đó thiếu tiền y vậy. Tên Giả Độc Xà, quả thực rất chính xác, làm Quách Gia gật đầu liên tục.

-Gần đúng là như vậy, Lưu Bị sợ dĩ đánh Uyển Thành, đoán chừng cũng là bị bức quá, cho nên mới dám đánh Uyển Thành.

-Lưu Biểu, có thể đồng ý?

-Lưu Cảnh Thắng bây giờ đang ốm liệt giường, Kinh Châu có quá nhiều việc, nếu không phải việc quan trọng, phần lớn là do huynh đệ Khoái Lương đảm nhận. Hai người này cũng có xu hướng theo Thái Thỉ, nên sớm muộn gì cũng sẽ tạo áp lực với Lưu Bị. Thế nhưng, ta cũng không dám khẳng định, Lưu Bị có thể kiên trì được bao lâu. Quan trọng nhất là, sau khi y chiếm được Uyển Thành, thanh danh sẽ vang rộng. Nếu y tiếp tục tàn sát bữa bãi ở Nam Dương, sớm muộn gì cũng sẽ có rắc rối.

Tào Bằng cười nhạt:

-Lửa của Giả Độc Xà, lại muốn ta đi dập tắt sao?

-Người không muốn?

Tào Bằng gãi gãi đầu.

-Ta thật ra cũng muốn đi, vừa vặn bên cạnh không có ai. Người cũng biết, bộ khúc của ta phần lớn ở Tây Bắc, bên cạnh chỉ của huynh đệ Bàn Đức và Bàn Minh, ngay người bàn mưu tính kế thôi cũng không có. Lần này đi Nam Dương, không phải chuyện nhỏ. Lưu Bị không phải di chuyển vì Mã Đằng, tuy y thực lực không mạnh bằng Mã Đằng, nhưng luận về thủ đoạn, Mã Đằng còn thua xa. Đối phó với Mã Đằng, ta cũng có Bàn Thống, Từ Thử có thể hỗ trợ. Nhưng tới Nam Dương, bên cạnh ta thật sự không còn ai có thể dùng được...

-Người của ta bên Tây Bắc, người chớ nghĩ chuyển đi.

Một câu của Quách Gia, đập tan suy nghĩ của Tào Bằng.

-Người cần người, ta có thể giới thiệu, đồng thời người cũng có thể chọn người dưới trướng Tư Không. Nhưng bên Tây Bắc vừa mới ổn định, xét từ tình hình năm ngoái, toàn bộ Lương Châu đều không thể điều ra được ai cho người, vì vậy người đừng có chút tư tưởng muốn tìm người ở Tây Bắc. Ồ, đúng rồi... Hai năm trước Lưu Tiên có tới chơi, dẫn theo một người, ta cảm thấy người này khá được.

-Ai vậy?

-Đỗ Kỳ.

Tào Bằng không khỏi nheo mắt.

-Người nói ai?

-Đỗ Kỳ, Đỗ Bá hầu.

Cái tên này nghe rất quen.

Đúng rồi, nhớ ra rồi... Ông nội của Đỗ Dự. Đỗ Dự cũng như Đặng Ngải, là một trong những đại tướng nổi tiếng thời kỳ cuối của Tam Quốc. Đồng thời cũng là công thần có công lớn trong việc diệt Ngô. Người phá thiết tỏa hoành giang, cũng chính là Đỗ Dự. Chẳng qua ở Kiến An năm mươi một, Đỗ Dự hình như vẫn chưa được sinh ra.

Đỗ Kỳ, người Đỗ Lăng Kinh Triệu.

Thiếu Cô, mẹ kế đối xử với cậu ta rất tốt, cậu ta cũng vô cùng hiếu thảo.

Năm hai mươi tuổi đảm nhiệm chức huyện lệnh Thủ Trịnh, quận Công Tào. Sau đề cử Hiếu Liêm đi diệt phủ thừa Hán Trung. Sau đó thiên hạ đại loạn, bèn tạm trú tại Kinh Châu. Kiến An cuối năm chín, Lưu Tiên phụng lệnh đi sứ Hứa Đô, Đỗ Kỳ cùng lúc tiến đến, sau đó không về Kinh Châu lần nào nữa, mà quyết định đi Hứa Đô.

Trong lịch sử, Tuần Úc tiến cử với Tào Tháo.

Người này, dường như cũng là một tướng tài...

-Hiện giờ anh ta ở đâu?

Quách Gia nói:

-Chợ Thảo Tràng Hứa Đô... Nhưng anh ta hiện tại không tốt lắm, con trai mới tám tuổi, lại thêm ngay giấy vàng đay để viết tên cũng không có. Ta từng nói chuyện phiếm với anh ta mấy lần, người này có tài, hơn nữa lại vô cùng tinh tường Kinh Tương. Ta vốn định tiến cử với Tư Không, nhưng không ngờ binh Nam Dương lại bại. Ta nghĩ đi nghĩ lại, đoán người thế nào cũng không chịu cam tâm nhậm chức, cho nên giữ lại người này cho người.

-Ha, ta có cần cảm ơn người không đây?

Quách Gia cười hiền:

-Nếu người muốn cảm ơn, ta cũng xin nhận.

Đối với Quách Gia, Tào Bằng một chút thủ đoạn cũng không hề có.

Tên nhóc này da mặt thật dày, nếu quyết đấu với hắn, vậy chỉ có thua. Nhưng mà, Tào Bằng thật cũng không có ý trách giận Quách Gia, dù sao hắn và ông ta cùng nói chuyện phiếm, có đôi khi còn thoải mái hơn tán gẫu với Đặng Tắc, nên ông ta cũng là đối tượng nói chuyện khó tìm. Hơn nữa, Quách Gia có thể suy một ra ba, tốc độ lý giải sự việc mới phát sinh cũng cực kỳ nhanh. Cũng chính là nói chuyện với Tào Bằng nên mới như thế, đối lại là người khác, chưa chắc đã được như vậy.

-Một mình Đỗ Kỳ, e rằng không đủ.

-A Phúc, khí phách của người, ngày càng linh hoạt mạnh mẽ.

Quách Gia cười mắng:

-Ta sớm đã biết, người sẽ không chịu thỏa mãn. Tuy nhiên, ta còn có một người khác, người có thể suy xét một chút.

Quách Gia, chính là như thế này.

Giống kem đánh răng, người không bóp thì nó không chịu ra.

-Ai?

-Đặng Chi.

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Quách Gia nói:

-Đó là chị dâu của tôi.

-Ta biết!

Quách Gia tủm tỉm cười nói:

-Lần trước Tôn Thúc tới đây, ta và Đặng Chi đã từng nói chuyện với nhau vài lần. Người này rất có tài, kiến thức không tầm thường. Thúc Tôn nay ở quận Đông, để người này trợ giúp, vậy thì quả thực là quá tốt. Những người ở Duyện Châu lâu năm đối với người này, có thể nói là nói gì nghe nấy. Bá Miêu ở lại quận Đông, tuy là để xử lý một số việc vặt, nhưng nói thực, như vậy có phần lãng phí nhân tài, thật đáng tiếc. Ta nhớ rõ, người này và Thúc Tôn là đồng hương, đều là người Cức Dương. Hơn nữa ở Tân Dã lâu, nghĩ có lẽ càng hiểu rõ tình hình Nam Dương. Người đi Nam Dương, cần có người am hiểu nơi đó trợ giúp. Dù là Đỗ Kỳ hay là Đặng Chi, hai người họ đều rất thích hợp. Đúng rồi, còn một người nữa, chỉ có điều không biết người có mời được không.

-Là ai vậy?

-Lư Dục, Lư Tử Gia.

Tào Bằng tròn mắt.

-Quách đại ca, người đừng loạn đề cử với ta. Lư Dục là ai?

Nói thật, trong ba người Quách Gia đề cử, ngoại trừ Đặng Chi, hai người còn lại Tào Bằng không hề quen. Đỗ Kỳ thì dù sao cũng có chút ấn tượng, đó là biết ông ta có người cháu rất nổi tiếng. Nhưng còn Lư Dục? Đó là ai? Tào Bằng thậm chí tên còn chưa hề nghe qua.

-Người không biết Lư Tử Gia sao?

Lần này, đến lượt Quách Gia giật mình.

Tào Bằng nhăn mặt, buồn bực hỏi:

-Ta cần phải biết người này sao?

-Thật sự thì người và cậu ta đều là tam kiệt Hứa Đô, không ngờ người lại chưa nghe đến danh của cậu ta?

-Tam kiệt Hứa Đô?

-Người, Lư Dục, còn có Lâm Nghi Hầu Lưu Quang.

Lưu Quang không ngờ lại cũng nổi danh như hấn, là một người trong tam kiệt Hứa Đô?

Tào Bằng thật sự đúng là không rõ lắm...

-Chuyện bắt đầu từ khi nào vậy?

-Ha ha, từ cách đây ba năm, Lưu Quang từ Sóc Phương về, khi đó người đang ở Hà Tây. Lư Dục cũng cùng năm đó từ U Châu tới, nương tựa chủ công. Một người học thức không tầm thường, hơn nữa tâm tư trong sáng, văn phong cũng vô cùng hoa mỹ. Vì vậy mới có chuyện liệt ba người các người vào tam kiệt Hứa Đô, xưng là tam tuần... Không nghĩ tới, không ngờ người ngay điều này cũng không biết.

Trên mặt Quách Gia hiện ra dáng vẻ như muốn nói “Người đúng là thổ lão”, khiến Tào Bằng giận tím mặt.

-Ta nào biết những người vô danh như các người lại nổi tiếng đến như vậy. Ba năm trước, khi ta còn kinh doanh ở Hà Tây, bị Mã Đằng uy hiếp, nào có tâm tư để ý tới việc này? Thế nhưng, Lư Dục này rốt cuộc có lai lịch như thế nào. Nhìn dáng vẻ của người, có vẻ như vô cùng kính trọng, hay là lại là con cháu nhà quyền quý nào đó? Nếu không thì không thể có thái độ như thế này.

Quách Gia cười khổ lắc đầu.

-Người vẫn là nói đúng!

-Xin kể rõ hơn.

-Cha của Lư Tử Gia, chính là Lư Trung Lang cực kỳ nổi tiếng.

Nói tới đây, sắc mặt của ông ta đột nhiên trở nên có chút kỳ lạ.

-Cũng nên nói thêm, Lư Tử Gia và Lưu Bị, vẫn là những người cùng một thể hệ, quan hệ cũng khá thân.

Trong đầu Tào Bằng, lập tức hiện lên một cái tên.

Lư Trung Lang?

Cái tên này, thường thì dùng để chỉ chức vụ, là Trung Lang Tướng.

Trung Lang Tướng nói chung, thường chắc chắn sẽ không khiến mặt Quách Gia có vẻ kính nể như vậy. Mà những năm cuối Đông Hán, Trung Lang Tướng họ Lư... Đường như chỉ có một người.

-Chính là Bắc Trung Lang Tướng Lư Thực Tử?

Quách Gia gật đầu mỉm cười, tỏ vẻ như “trẻ ngoan dễ dạy”.

Chẳng trách ông ta nói :Lư Dục và Lưu Bị cùng một thể hệ. Lưu Bị từng theo học Lư Thực, Lư Dục tính ra, hiển nhiên là sư đệ của Lưu Bị.

Có một tầng quan hệ như vậy, nói gần thêm khoảng cách giữa Lưu Bị và Tào Bằng ở Nam Dương.

Còn chưa nói, ba người mà Quách Gia đề cử này, với Tào Bằng mà nói, thật đúng là cực kỳ thích hợp. Dù là Đặng Chi, Đỗ Kỳ hay là Lư Dục, ba người này hiện tại đều là ứng cử viên thích hợp nhất của quận Nam Dương. Tào Bằng khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

-Người, ta đã đề cử với người. Về phần có thể mời được hay không, còn phải dựa vào bản lĩnh của người.

Tào Bằng giận dữ.

-Quách Phụng Hiếu, người nói, người không dám đảm bảo sao?

-Đương nhiên, người xem, ta cả ngày làm lưng vất vả, người cũng gây đi rất nhiều nào còn tâm tư đi lo tìm người trợ giúp người. Tào Hữu Học, người chớ có không biết trắng đen, nếu không phải vì người tặng ta một ngàn hai trăm quan tiền lãi, ta mới cố giúp người được từng đó đấy.

Quách phu nhân ở bên cạnh, che miệng cười trộm.

Còn Quách Dịch con trai độc nhất của Quách Gia, thì núp vào lòng mẹ, nhìn hai người đàn ông đang gân cổ như hai con gà chọi.

Quách Gia thì thật sự thấy không thoải mái!

Ông ta vất óc tìm kế giúp hắn chọn lựa người trợ giúp, cuối cùng hắn còn không có chút cảm kích?

Còn Tào Bằng, cũng vô cùng khó chịu.

Bỏ một ngàn hai trăm quan ra, không ngờ còn muốn hắn tự mình đi thuyết phục... Nhưng mà, hắn cũng biết, người ở thời đại này, có chút tính nhỏ mọn. Đặng Chi còn dễ nói, cử người đến quận Đông, nói với Đặng Tắc một tiếng. Nghĩ chắc Đặng Chi cũng sẽ không nỡ từ chối cơ hội được mặc áo giáp về quê này; còn Đỗ Kỳ, cũng khó. Anh ta trải qua thăng trầm, lại có gia đình, hắn là cũng không khó khuyên anh ta rồi nói...

Nhưng còn Lư Dục!

Tào Bằng hoàn toàn không có chút ấn tượng về người này, chỉ sợ không dễ ứng phó.

Lư Dục và Tào Bằng bằng tuổi, nay đều đã hai mươi lăm. Có gia thế, cha lại là Lư Thực danh tiếng lẫy lừng, chắc chắn không dễ đối phó. Người trẻ tuổi, thường đều có chút kiêu ngạo. Nếu Tào Bằng hơn ba mươi tuổi, hoặc là bốn mươi tuổi, nói không chừng Lư Dục còn có thể có chút tôn trọng. Quan trọng nhất là, hai người lại bằng tuổi nhau, hiển nhiên sẽ không ai chịu thua ai. Vậy phải làm sao mới thuyết phục được cậu ta rồi nói?

Quách phu nhân lên tiếng hòa giải.

-Phụng Hiếu, Hữu Học, hai người là huynh đệ, sao phải làm khó cậu ấy?

-Hừ, vẫn là chị dâu quan tâm đệ, chứ không vô tâm như ai đó. Ta vẫn luôn thấy kỳ quái, chị dâu đẹp hoàn hảo như thế, sao lại lấy một người xấu xa như vậy?

- Tào Hữu Học!

Quách Gia tức đến mức đỏ mặt tía tai.

Còn Quách phu nhân lại cười càng tươi hơn.

-Thúc thúc nói rất đúng, Phụng Hiếu bình thường hay uể oải, lúc trước người bảo huynh ấy đi tìm thầy Trương, huynh ấy sống chết không chịu... Hừ hừ, cũng may thầy Trương nể mặt thúc thúc, đích thân đến nhà khám bệnh cho huynh ấy, như vậy mới bớt lo. Người đừng để ý đến huynh ấy làm gì! Ta nói thúc thúc biết, Tử Gia hiện tại đang bận tìm người giúp cha anh ta biên “Thượng thư chương cú” và “Tam lễ giải cổ” thành sách. Nếu thúc thúc có thể giúp anh ta tháo ấn xuất bản hai cuốn sách này, Lư Tử Gia chắc chắn sẽ rất cảm kích, tự nhiên cũng liền dễ nói chuyện.

Tào Bằng nghe xong liền mỉm cười...

493. Chương 538: Nhất Lỗ Mãng Tử

Mỗi người đều có nhược điểm, chỉ là làm thế nào mới biết được thôi.

Việc Lư Dục tìm cách phát hành sách cho cha có lẽ người biết được không nhiều, nếu không phải người có trình độ như Quách Gia thì cũng khó mà biết được. Tào Bằng tin trên thực tế là chủ ý của Quách Gia. Chỉ có điều hắn không muốn biểu lộ ra nhiều, cho nên mới mượn lời của Quách phu nhân nói ra. Dù cho Tào Bằng không có tranh cãi với Quách Gia, Quách phu nhân cũng sẽ nói cho Tào Bằng câu trả lời trong dịp thuận tiện.

Chỉ có điều không nói móc Quách Gia hai câu, trong lòng Tào Bằng sẽ không thoải mái....

Quận Nam Dương ngày nay đích thực là một chỗ nước sôi lửa bỏng.

Quách Gia tuy nói ra với ý tốt, nhưng đối mặt với cục diện hỗn loạn của hiện tại ở Nam Dương, Tào Bằng cũng sẽ có phần đau đầu.

Nhớ lại hắn ba lần làm quan, dường như đối mặt đều có cục diện giống nhau. Hải Tây, Hà Tây, thậm chí là quận Nam Dương ngày nay cũng không được coi là khu vực vững chắc. Hơn nữa Tào Bằng có thể khẳng định quận Nam Dương hoàn toàn càng phức tạp hơn so với cục diện Hải Tây và Hà Tây .

Đó là Nguyên Trung, là đất long hưng của Quang Vũ Đế Lưu Tú.

Năm đó Lưu Tú chính là dựa vào dòng họ Nam Dương mà lập nghiệp. Hôm nay của ta, ai dám cam đoan quận Nam Dương là một nơi thanh bình?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Đêm đó, Tào Bằng liền ở lại Bạch Lan Tinh Xá.

Một đêm vô sự, ngày hôm sau tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng.

Tào Bằng dẫn theo Quách Dịch, trong sân múa võ tập thể dục. Quách Dịch và bố hắn Quách Gia rất giống nhau, thân hình cũng không cường tráng lắm.

Cho nên Tào Bằng vừa xuống tay thì Quách phu nhân đã thỉnh cầu để Tào Bằng dạy Quách Dịch luyện tập cơ thể.

Thời đại này, không có thân hình tốt, thật đúng là khó có cho việc đạt được đại nghiệp.

Quách Gia hai năm nay vẫn rất chú ý tới việc rèn luyện sức khỏe, hơn nữa từ khi theo Hoa Đà và được truyền thụ Ngũ Cầm Hí. Tuy không nói là ngày ngày luyện tập nhưng mà cách ba hay năm ngày Quách Gia vẫn sẽ tập một lần. Lâu ngày thân hình của Quách Gia đích thực đã chuyển biến rất nhiều. Năm xưa Quách Gia vì dùng ngũ thạch tán mà lưu lại bệnh, Hoa Đà và Trương Trọng Liên kết để khám và chữa trị, bệnh đã loại bỏ dần dần. Ít nhất Tào Bằng không cần lo lắng, người này có thể đi một mạch tới U Châu được. Tóm lại, thân hình Quách Gia còn có sức sống, cũng không xem là quá kém.

Dẫn theo Quách Dịch luyện quyền cước xong rồi, Quách Dịch toàn thân đầy mồ hôi.

Rửa mặt xong, Tào Bằng đến thư phòng của Quách Gia đã thấy Quách phu nhân đang quét dọn trong thư phòng.

-Thúc thúc đến rồi !

Quách phu nhân cười và chào hỏi Tào Bằng.

Người gặp việc vui tinh thần dễ chịu.

Đối với Quách phu nhân mà nói thì cũng là như thế.

Tối qua Tào Bằng đem một ngàn hai trăm quan tiền lãi của hắn chia cho Quách Gia giao cho Quách phu nhân. Việc này khiến cho Quách phu nhân cảm thấy áp lực trên người được đã thoải mái nhiều hơn. Quách Gia không giữ tiền được, bổng lộc này của hắn cũng vừa đủ để duy trì cuộc sống. Mà bản thân Quách Gia

lại thích giao tiếp, ngày thường sẽ chạy đi tìm để xướng họa với đám người Tuần Úc, Trần Lâm, Khổng Dung, Vương Xán.

Thế nhưng giao tiếp với những thân gia như Tuần Úc thì việc tiêu tốn tiền bạc là điều khó tránh. Không thể ngày nào cũng đi uống rượu đều để đám người Tuần Úc trả tiền. Chẳng phải là e ngại đám người Tuần Úc không nói gì, Quách Gia cũng sẽ ngưng ngưng. Đồng thời hẳn lại thích mua sách nhưng sách vở ở chợ thì rất đắt, là chi một khoản tiền rất lớn.

Thường xuyên qua lại, thật sự Quách phủ giữ không được bao nhiêu tiền.

Nếu không phải Quách phu nhân tính toán tỉ mỉ cộng thêm Tào Tháo luôn ban thưởng cho thì Quách phủ khó mà có khả năng duy trì được.

Chỉ nhìn người hầu nô tì Quách phủ ít ỏi hai mươi người thì có thể nhận ra được. Đây còn là Quách Gia không có nạp thiếp nuôi hầu gái, nếu không tiêu phí tất nhiên càng kinh người hơn.

Hứa Đô là thành đô, cuộc sống trong thành phí tổn tất nhiên sẽ cao hơn những nơi khác.

Tiền đi lại, chi phí xã giao và với đủ loại chi phí...

Một ngàn hai trăm quan tiền không được cho là nhiều, nhưng đối với Quách phủ mà nói lại có thể làm giảm bớt tình thế khó khăn. Điều quan trọng hơn là lai lịch của khoản tiền này trong sạch. Đặng Tắc là cha nuôi của Quách Dịch cho nên quan hệ giữa Quách phủ và Tào phủ phần lớn biết đối nhân xử thế. Quách gia và Tào gia liên kết để kinh doanh, trong tình cảnh đó không được coi là vấn đề. Như vậy, Quách Gia được tiền lãi đương nhiên là chuyện bình thường.

Cầm một ngàn hai trăm quan này, Quách Gia thấy lòng thật thoải mái.

Quách phu nhân đương nhiên cũng rất vui mừng, đồng thời, có nhiều tình cảm hơn với Tào Bằng.

- Đây là công văn mà Phụng Hiếu lấy từ bên Văn Nhượng, phần lớn là về Kinh Châu, chủ yếu là một vài ghi chép về quận Nam Dương. Phụng Hiếu nói người an tâm ở lại, cố gắng xem những công văn này. Đợi chuyện của Lã Thị Hán Quốc xong xuôi, không thể tránh chuyện phải đối phó với Tư Không.

Mặt khác, bên Đỗ Kỳ, Phụng Hiếu cũng sẽ nói tốt cho người.

Chỉ có điều thúc thúc còn cần tiêu tốn chút tiền lụa, tháo gỡ tình trạng quần bách của Đỗ Bá Hưu trước. Dự tính hai ngày này Đỗ Bá Hưu sẽ đến thăm hỏi, thúc thúc có thể ở trước mặt để ứng phó với người này. Còn về phía bên Tử gia, cũng muốn thúc thúc tự đi xử lý, nghĩ với khả năng của thúc thúc thì tất nhiên không thành vấn đề.

Tào Bằng hỏi:

- Quách đại ca đâu?

- Sáng sớm đã bị gọi đi rồi. Nghe nói sứ giả của Lã Thị Hán Quốc đã rời huyện Bạch Mã, ước chừng hôm nay có thể qua Cầu Thủy.

Quách phu nhân dứt lời trong đôi mắt bất chợt hiện lên vẻ tò mò.

- Thúc thúc, có câu này không biết nên hỏi hay không.

- Chị dâu không cần khác sáo.

- Nghe nói vua của Lã Thị Hán Quốc là nữ?

- Chắc là vậy đó.

Nói thật, Tào Bằng cũng không rõ lắm về tình hình của nước Lã Thị Hán.

Nhưng theo cách nói của Tào Bằng, vua của nước Lã Thị Hán đó họ gọi là nữ hủ họ Lã. Hẳn là vì Lã Lam. Bởi vì ngoài Lã Lam ra thì hình như cũng không có sự lựa chọn nào khác. Nghiêm phu nhân? Điều Thên? ha ha, hình như đều không có khả năng đảm nhiệm ngôi vua.

Nghĩ đến Lã Lam, trong đầu Tào Bằng đột nhiên hiện ra bộ dáng thiếu nữ tươi cười ngây ngô nhưng lại làm ra vẻ ngây thơ của anh hùng trên khuôn mặt đó.

Khóe miệng ọi nhếch lên, trên khuôn mặt lập tức hiện lên nụ cười dịu dàng.

Cũng không biết Lã Đại tiểu thư ngồi ở trên ngôi vua đó lại là một dáng vẻ như thế nào...

-Thúc thúc, thúc thúc?

- Hả, chị dâu gọi ta có chuyện gì.

Quách phu nhân gọi liền lên hai tiếng làm cho Tào Bằng đang suy nghĩ bỗng tỉnh lại.

Hắn có chút xấu hổ gãi gãi đầu, đang định mở miệng thì đã thấy Quách phu nhân nhấp miệng, nhẹ giọng cười nói:

-Nếu như thế vậy thì không làm phiền thúc thúc nữa..Hi hi, ta nghe nói vua của Lã Thị Hán cực kỳ xinh đẹp, là một mỹ nhân đấy!.

Nụ cười mờ ám đó làm Tào Bằng rất lúng túng.

Hắn chỉ đành phải cười trừ.

Quận Nam Dương thủ đô Hào Nam.

Những năm cuối thời Đông Hán lĩnh nhận 37 huyện, là những thượng quận rất có danh tiếng.

Tính trên đầu ngón tay thì có chín huyện của Võ Uy, năm huyện của Hà Tây, mười một huyện của Kim Thành, mười một huyện của Lũng Tây...thêm bốn quận nữa cũng không bằng một quận Nam Dương. Nhân khẩu dường như là ba phần năm của tổng nhân khẩu của Lương Châu, có gần hơn một triệu. Diện tích rộng lớn đồng thời địa thế phức tạp. Có dãy núi, có đồi núi, có bình nguyên cực kỳ phức tạp. Từ Đông Hán tới nay, nhà Hán luôn có thái độ dung túng đối với cường hào quận Nam Dương. Cũng chính vì nguyên nhân này mà từ thời Đông Hán đến nay thì số lượng cường hào Nam Dương nhiều nhất.

Trong lịch sử, phần lớn

Sau khi Vương triều ra đời và phát triển thì tất nhiên có những hành động giết hại công thần.

Dường như ngoài Bắc Tống Sơ, Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền ra, công thần của các triều đại khác đều không rơi vào kết cục nào.

Kỳ thật không phải vậy!

Nếu nói dùng rượu tước binh quyền thì Triệu Khuông Dận tuyệt đối không phải là người thứ nhất.

Thời Đông Hán, sau khi Lưu Tú đăng cơ cũng từng có hành động động tương tự là thưởng rượu đề tước binh quyền.

Năm đó sau khi cường hào Nam Dương đi theo khởi binh chiếm được vùng đất rộng lớn thì binh quyền trong tay giao trả lại cho Lưu Tú.

Cho nên theo ghi chép của Đông Hán thì công thần khai quốc, kết cục xem như không tồi.

Nhưng điều này cũng khiến cho từ Đông Hán đến nay lực lượng cường hào không ngừng gia tăng.

Trong đó quận Nam Dương lại là một nơi cực kỳ đặc biệt. Chẳng những có hoàng thân quốc thích, nó cũng là nơi cực kỳ hung bạo. Kiếp trước Tào Bằng từng học qua một bài văn lệnh kiên cường, cũng nói đến tình này. Cường hào Nam Dương số lượng rất nhiều, hơn nữa tại các địa phương gốc rễ của cường hào Nam Dương cũng rất chắc.

Người tính xem ở giữa trong hai mươi tám vân đài đó có bao nhiêu người quận Nam Dương.

Thái phó Đặng Vũ, Đại Tư Mã Ngô Hán, Tả tướng quân Phục Cố, Trưng Nam Đại tướng quân Sầm Bành, Kiến Nghĩa Đại tướng quân Chu Hồ,..v.v. Đây là những người nổi tiếng, nhưng có bao nhiêu người được xếp vào hai mươi tám Vân Đài ? Trong những người này, có người dần dần suy vong, có người vẫn tồn tại

như trước. Nhiều vô số, trong cái bản công văn mà Quách Gia đề cập đã ghi chép thì hiện có gần trăm nhà thuộc các cường hào Nam Dương.

Tào Bằng chỉ nhìn được da đầu ngứa ran.

Thật sự Hải Tây với Hà Tây không giống nhau.

Hải Tây chẳng qua chỉ có ba nhà mà thôi, nhưng lại đứng đầu Trần Thị Quảng Lăng.

Mà quận Hà Tây, tuy nói rối loạn nhưng hoàn toàn không có sự lo lắng của giới tộc cường hào. Đơn giản là một vài bộ lạc người hồ Khương và một bang nhóm di dân của Hồng Trạch. Ở Hải Tây, chỉ cần lấy được sự ủng hộ của Trần Thị thì có thể có chỗ đứng; ở Hà Tây, chỉ cần xử lý đám một vài người Khương đó, lôi kéo đám di dân Hồng Trạch, coi như là không còn nguy hiểm gì nữa. Nhưng quận Nam Dương này lại rắc rối khó gỡ và phức tạp, làm cho người ta cảm thấy đầu óc choáng váng.

Từng huyện đều có sự tồn tại các cường hào.

Những cường hào này hoặc là có một lượng lớn binh lính riêng hoặc có thực lực khổng lồ tồn tại lâu đời tại địa phương. Mà điều phiền hà nhất cho những thế lực cường hào này là không có một người thủ lĩnh. Mỗi người có cuộc sống riêng của mình, không ai phục tùng ai.

Tào Bằng nhìn thoáng qua một cái liễn không khỏi cười khổ liên tục.

-Thúc phụ, người đang cười gì vậy?

Quách Dịch đang luyện Bát Bách Văn Tự ở một bên.

Ngẩng đầu lên thấy Tào Bằng với vẻ mặt đang tươi cười, không khỏi tò mò.

Tào Bằng nói:

-Tiểu Dịch à, bố ngươi lúc này thật đã tìm cho ta một chuyện tốt rồi.

-Chuyện tốt chẳng lẽ không tốt sao?

- Tốt, đương nhiên tốt!

Tào Bằng không có cách nào kể khổ với một đứa trẻ, chỉ có thể gật đầu cười lớn,

- Lần sau có những chuyện tốt như thế này, ta nhất định sẽ cùng với cha ngươi hưởng dụng.

Trong lòng lại nghiệm rằng nghiêng lợi mà mắng:

Quách Gia, ân oán này chúng ta nhất định phải tính toán...

- Hắt xì!

Quách Gia hắt xì một cái rất lớn, sau đó day day mũi.

- Phụng Quý, trong người không khỏe sao?

Tuần Úc hỏi một cách thân thiết.

Bả vai Quách Gia run run lên, lắc đầu nói:

-Không biết, luôn cảm thấy cột sống lạnh lên, cũng không biết là vì nguyên nhân gì. Trước đó Trương tiên sinh vừa xem qua cho ta, dường như không có chỗ ngại lớn nào. Ngày hôm nay cũng không biết là tại sao lại hắt xì lớn đến thế.

- Vậy lát nữa đi tìm Trương tiên sinh khám lại.

-Ừ, ta đang có dự định này.

Lúc này, Tào Tháo đang xem công văn thì ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi:

-Phụng Hiếu, người nói để A Phúc đi quận Nam Dương thật có thể được không? Hắn mới hai mươi sáu tuổi, làm sao có thể trấn áp sự hung bạo của những kẻ nơi này? Tình hình của quận Nam Dương nhưng giống như huyện Hải Tây Hạ Bì trước đây.

Quách Gia cười.

- Chủ công người không cần phải lo cho Hữu Học.

Trong bụng của tiểu tử kia toàn hàng hóa, quá lười biếng rồi. Người không ép hấn, hấn sẽ tiếp tục lười biếng; nhưng nếu như hấn bị ép buộc hấn nhất định sẽ có thể đảm nhiệm tốt.

Đồng Chiêu đặt bút xuống, nghiêm mặt nói:

- Phụng Hiếu, lời nói ấy sai rồi.

-Ồ, Công Nhân có gì chỉ bảo?

-Ta chỉ cảm thấy người mà người vừa nói không phải là Hữu Học mà chính là người.

Đồng Chiêu thuộc loại người nghiêm túc.

Đặc biệt là lúc hấn sầm mặt mà nói cười, thường thường sẽ làm người ta cảm thấy lạnh lùng.

Tào Bằng đang uống canh đậu, vừa uống được một ngụm thì đã phun ra, liên tục ho. Mà Tuần Úc thì cố nhịn cười quay đầu đi, lại thấy bả vai không ngừng run lên.

Mặt Quách Gia lập tức tiếp tục sầm đen.

- Công Nhân, lời của người nói sao?

-Ta luôn để ý, phát hiện ra một tình hình.

Mỗi lần chủ công làm việc, người đều lui lại phía sau không chịu mở miệng. Nếu không phải chủ công điếm tướng hỏi người, thì khi nào người mới dám chủ động?

-Ta...

Khuôn mặt Quách Gia lập tức đỏ bừng lên.

Tào Bằng không để để ngừng cười lại, liên tục gật đầu:

-Suy nghĩ cẩn thận, hình như vẫn là tình hình này. Phụng Hiếu xem ra sau này ta cũng phải thường xuyên ép buộc người. Nếu không cái vậy trong bụng người phải chẳng cũng giống như của A Phúc, không chịu đi đâu hết?

Mặt Quách Gia xệ xuống.

Cơm trưa Tào Bằng ăn không dễ chịu.

Ngược lại cũng không phải là không phong phú! Xem ra Quách phu nhân vẫn rất hiếu khách, chỉ là ngại làm nên đồ ăn cực kỳ nhạt nhẽo.

Giống như trong nhà của Tào Bằng, bị đám người Bộ Loan nuôi được chủ nhân tam lấy tứ, đương nhiên không thoải mái.

-Chị dâu, bữa tối để tôi nấu cho.

-Thức thức còn biết nấu ăn hả?

Ở đây cần phải giải thích một chuyện.

Cái gọi là quân tử xa nhà bếp chứ không phải nói quân tử không thể xuống bếp.

Mà quân tử trong lời của Khổng Tử là để chỉ có đức hạnh, có phẩm đức. Nơi này hoàn toàn không có chỉ ra một cách đơn nhất là nam nhân còn là nữ nhân. Cái gọi là quân tử xa nhà bếp, đại khái để nói người có đức hạnh tận là tránh ham muốn đuổi theo ăn uống, mà nên đem tận lực để tu dưỡng. không phải nói quân tử không thể xuống bếp...Và trong những năm cuối của thời Đông Hán, càng không có cùng loại lý giải. Trên thực tế, rất nhiều danh sĩ đều là kẻ háu ăn, có khi cũng thích tự mình nấu ăn một vài món ngon để thỏa mãn một chút ham muốn ăn uống của bản thân mình...

Tào Bằng cười mà không nói.

Sau giờ ngo, hấn dẫn theo Quách Dịch ra Hậu Hoa viên đọc sách.

Đang lúc hấn giảng giải Bát Bạch Tự Văn cho Quách Dịch thì chợt nghe tiếng báo của người hầu:

-Tân Hầu tới thăm.

Tân Hầu chính là Tào Thực.

Năm Kiến An thứ chín, lúc ấy Tào Thực mười hai tuổi.

Do Tào Phi chết trong trận chiến ở Ký Châu, sau khi Tào Tháo trở về Hứa Đô thì liền phong Tào Thực làm Tân Hầu, xưng năm trăm hộ thực ấp. Chữ Tân trong chữ Tân Hầu này là để chỉ Tân Thành của quận Lương

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên và nghi hoặc, đứng dậy nói:

- Cho mời vào.

Hấn vỗ vỗ Quách Dịch để hấn tiếp tục luyện tập, rồi sau đó đi tới phòng khách.

Chẳng qua hấn cảm thấy hơi kỳ lạ: ta và Tào Thực dường như không có tình cảm gì, lúc êm đẹp này bỗng nhiên chạy tới gặp ta là có dụng ý gì?

Hay là hấn muốn lôi kéo ta sao ?

Chân lông mày Tào Bằng căng ra, thâm cảm thấy đau đầu.

494. Chương 539 : Lạc Thần Phú

- Tào gia ca ca...hôm nay tiểu đệ mạo muội quấy rầy, mong ca ca đừng trách.

Tào Thực khoác trên người một chiếc áo một lớp mỏng màu trắng, cổ áo rộng, tay áo khê bay phất phơ làm tăng thêm khí chất phóng khoáng.

Về mặt cậu rạng rỡ tươi cười, chấp tay vái chào Tào Bằng, tỏ ra khá tôn kính. Nhưng càng như thế Tào Bằng sẽ càng thấp thỏm không yên. Chàng trai này rốt cuộc có rắp tâm gì? Đang yên lành bỗng nhiên đến hỏi thăm, hơn nữa lại còn lễ nghĩa chu toàn, quyết không phải để cùng với hấn ngâm gió gọi trăng mà đến.

Vả lại, nếu Tào Thực thật sự muốn đàm luận thơ ca với hấn thì Tào Bằng cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Tào Thực mười bốn tuổi đã thể hiện danh sĩ lớn hàng đầu, làm người ta không khỏi khâm phục khí phách của cậu ta.

Tào Bằng nén sự thấp thỏm trong lòng, khê cười, chấp tay đáp lễ:

-Hôm nay Tử Kiến đến, Bằng cảm thấy vinh rất hạnh. Ta ở Tây Bắc thường nghe người ta nói tiếng về tên của Tử Kiến, nói Tử Kiến tài năng và học vấn xuất sắc vô cùng hiếm có. Chỉ đáng tiếc là vẫn chưa có được cơ hội để cùng với Tử Kiến nán nã với nhau.

Lời nói này nhưng thật ra phát xuất từ đáy lòng.

Chử đậu nhiên đậu ki,

Đậu tại phủ trung khắp

Bản thị đồng căn sinh

Tương tiên hà thái cấp.

Thơ bảy bước:

Nấu đậu để làm canh

Hạt bỏ vào nồi nấu

Cành ở dưới mà đun

Đậu ở trong nồi khóc

Sinh ra từ một gốc

Sao nỡ đốt thiêu nhau

Bảy bước một câu thơ, đó là tài học thật sự. Năm đó Tào Bằng tuy ở Đông Lăng đình cũng có tiền lệ bảy bước thành câu thơ, nhưng bảy bước câu thơ đó của hắn là giả, chung quy không được tính. So với bản lĩnh thật sự kia của Tào Thực thì còn kém xa. Đương nhiên Tào Thực hiện nay vẫn còn kém xa tài học tuyệt vời bảy bước làm thơ của hắn sau này.

Nhưng cho dù là vậy, năm Tào Thực mười bốn tuổi cũng đủ khiến cho mọi người phải ca ngợi.

Ngay cả Tào Tháo cũng khen ngợi trong lời nói:

-Tử Kiến văn tài phong phú, ít có người có thể sánh kịp.

Về mặt này, tất nhiên có sự yêu thương của phụ thân đối với đứa con trai yêu quý, nhưng nếu như Tào Thực không có tài học thật sự thì e rằng cũng không chịu nổi lời ca ngợi của Tào Tháo.

Tào Thực dứt lời, dẫn lời cho Tào Bằng:

-Huynh trưởng cũng biết Đức Tổ Hồ sao?

Đi sau cậu còn có một nam giới ba mươi tuổi, nhìn y hơi quen mặt.

Tào Bằng ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn nam tử đó và lộ vẻ hoài nghi.

- Tại hạ Dương Tu, xin ra mắt Tào Tam Thiên!

- Dương Tu!

Tào Bằng tức khắc bừng tỉnh ngộ ra, hơi chấp tay hướng về đối phương.

Hai người này rõ ràng là tới cùng nhau...Tuy nhiên Tào Bằng không phải là lần đầu đối mặt Dương Tu. Chỉ là bản thân hắn không nhớ rõ lắm.

Từ năm Kiến An thứ hai, lúc Tào Bằng đến Hứa Đô lần đầu, mẹ hắn Trương Thị ở ngoài Hối Xuân Đường, thì bị đám người Tào Phục Quân bao vây tấn công. Mà Tào Bằng tham chiến với Điển Mãn, cũng bởi vì vậy mới có Tiểu Bát Nghĩa sau này. Lúc đó Dương Tu cũng là đồng bọn theo đám người Phục Quân bao vây đánh Trương Thị. Chẳng qua y rất thông minh, vừa thấy tình hình không hay thì lập tức rút khỏi. Sau đó mặc dù bị cha của hắn Dương Bưu cũng là người đứng đầu Hoảng Nông Dương Thị, lúc trước là thái úy Dương Bưu xử phạt, nhưng cũng không bị xử phạt thê thảm giống như Phục Quân...Phục Quân bị bạt một cước, cũng bởi vậy mà thành kẻ thù không đội trời chung với Tào Bằng.

Từ này về sau Dương Bưu về nhà dưỡng già đi!

Mà Dương Tu thì ở lại Hứa Đô tiếp tục học tập ở trường, cũng từ đó bất hòa với đám người Phục Quân.

Trong lịch sử, thằng nhãi này cũng là nhân vật khá có tiếng tăm, chẳng qua là một hạng người khoe khoang khôn vặt. Cuối cùng Dương Tu bị Tào Tháo giết chết, cũng xem như là để hậu nhân biết đến. Mà Dương Tu lúc này có vẻ rất là nho nhã, tỏ ra hơi kiêu căng.

Từ tài học của y và lại có kết giao với Tào Thực nên được Tào Tháo bổ nhiệm là thư tá cho Tào Thực, thân phận từ từ tăng lên.

Đặc biệt là sau khi Tào Phi chết, địa vị của Tào Thực cũng theo nước lên thì thuyền mà tăng lên. Dẫn đến Dương Tu cũng trở nên kiêu ngạo, trước mặt người khác hơi đường hoàng.

Tuy nhiên y lại không dám khoe khoang trước mặt Tào Bằng.

Phần kiêu ngạo đó là một kiểu tính tình mà đã được nuôi dưỡng từ thuở nhỏ, không thể thay đổi.

Nhưng trong lời nói, Dương Tu vẫn thể hiện rất cung kính Tào Bằng. Bất kể nói thế nào đi nữa thì Tào Bằng cũng không phải là người mà y có thể đắc tội.

Trước đây Quách phu nhân đã từng nói rõ cho nên Tào Bằng cũng không khách sáo.

Hắn dẫn Tào Thực, Dương Tu vào phòng khách rồi sau khi phân chỗ khách ngồi thì nghiêng ngẫm nói:

-Hôm nay Tử Kiến đến có gì chỉ giáo?

Lại thấy nét mặt Tào Thực lộ vẻ do dự, nhìn giống như rất khó xử.

Tuy nhiên, sau khi do dự một lát, Tào Thực cắn răng một cái, từ trong người lấy ra một bài thơ văn, đưa ra trước Tào Bằng.

-Anh cả, năm ngoái Thực ở Lạc Thủy đã từng thấy một cô gái, rất cảm mến cô ấy, ngày đêm luôn nghĩ tới nàng ấy và thật khó để quên nàng. Nên đã làm một bài thơ để làm kỷ niệm. Thực biết anh cả tài học hơn người, cố ý mạo muội đến thăm hỏi, muốn mời anh cả chỉ giáo một hai phần cho đệ.

Đúng là tử thí thơ văn!

Đây đúng là...

Tào Bằng tiếp nhận thơ văn, cười lớn một tiếng:

-Cũng không biết là cô gái nào mà có phúc này lại được Tử Kiến nhớ như thế vậy?

Tào Thực không nói tiếp mà là dùng một ánh mắt cực kỳ chờ mong để chăm chú nhìn Tào Bằng. Tào Bằng cầm bài thơ, trầm ngâm đọc.

Thấy Phú viết:

Kiến An năm thứ mười, ta châu kinh sư, về qua sông Lạc. Cổ nhân từng nói: thần ở sông này tên gọi Phục phi. Cảm lời Tống Ngọc với Sở Vương về thần nữ, bèn làm bài phú này.

Ta từ kinh vực,

Trở lại đông phiên.

Quay lưng lại Y Khuyết, Hoàn Viên,

Qua Thông Cốc, lên Cảnh Sơn.

Ác lặn về tây,

Xe ngựa dừng dằng.

Rồi dừng xe tại bờ cỏ ngát,

Đưa ngựa ra đồng thơm ăn.

Dạo bước trong rừng dương,

Phóng mắt về Lạc xuyên.

Bỗng tỉnh thần kinh hãi,

Trong lòng xiêu tán.

Cúi còn chưa thấy,

Ngẩng lên đã khác.

Có một mỹ nhân,

Ở bên bờ nước.

Bèn kéo phu xe lại hỏi rằng:

Người có thấy người kia không?

Người đó là ai, sao mà đẹp vậy

Người phu xe đáp:

Thần nghe sông Lạc có thần,
Tên gọi Phục phi.
Chắc là người vương tử nhìn thấy,
Hắn không thể sai!
Người đó dung mạo ra sao?
Thần muốn được nghe.
Ta trả lời rằng:
Hình dáng của nàng,
Nhẹ tựa chim hồng,
Uyển chuyển như rồng.
Rực rỡ thu cúc,
Tươi rạng xuân tùng.
Phảng phất như mây che bóng nguyệt,
Phiêu diêu như gió bay làn tuyết.
Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai,
Tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc.
To nhỏ vừa tầm,
Ngắn dài hợp độ.
Vai tựa vót thành,
Eo như được bó.
Cổ gầy thon dài,
Da ngần hé lộ.
Sáp thơm không dùng,
Phấn màu chẳng ngự.
Tóc búi mây bông,
Mây uốn thon cong.
Ngoài môi thắm đỏ,
Răng ngà bên trong
Tào Bằng càng xem càng cảm thấy bất ngờ.
Lạc Thần Phú này hiển nhiên chính là Lạc Thần Phú mà danh tiếng truyền tới đời sau.
Năm nay Tào Thực mới có mười bốn tuổi thì đã làm Lạc Thần Phú ư?
Hắn sững sờ ngẩng đầu lên nhìn về phía Tào Thực.

Lạc Thần không đúng, đời sau nói Lạc Thần chính là Chân Mật. Mà Tào Thực vẫn yêu say đắm Chân Mật, chẳng qua là do Chân Mật đã gả cho Tào Phi, cho nên trong lòng hắn chán nản. mà nay Chân Mật không còn gả cho Tào Phi nữa nhưng lại gả cho Tào Bằng. Cũng thế thôi. Chẳng lẽ nói Tào Thực này bài Lạc Thần Phú, chính là viết về Chân Mật ư? Nếu như quả là như thế này thì Tào Bằng kia sao có thể từ bỏ ý đồ được?

Phải biết rằng bài Lạc Thần Phú này của Tào Thực ở hậu thế rút ra nhiều tranh luận.

Có người nói Tào Thực và Chân Mật mến nhau, nhưng do Tào Phi nên hai người chưa thể vợ chồng. Hay là vì hiện tại không còn Tào Phi nữa, bản thân mình đã thay thế vào vị trí của Tào Phi? Không đúng à, Chân Mật ở Hà Tây, danh tiếng cũng không nhiều, người biết nàng không nhiều. Hơn nữa từ lúc theo theo Tào Bằng trở về Trung Nguyên cũng rất ít xuất đầu lộ diện Hai người họ nhất định không thể...từ từ, Kiến An năm thứ mười, vậy chẳng phải là xảy ra vào năm ngoái sao?

Tào Bằng nhắm hai mắt lại, nhớ lại đủ thứ về năm trước.

Chân Mật năm trước cũng không ra đi như thế này. Không đúng, cô ấy hình như đã đi ra một lần, chính là khi ở cuối mùa thu, dắt theo đứa con Tào Duệ, cùng với Bộ Loan, Quách Hoàn đi tới Lạc Dương lễ Phật để cầu phúc cho con cái. Trong thơ phú cũng nói, là lúc Tào Thực năm trước trở về kinh theo con đường Lạc Thủy.

Hừ!

Tên này dám để ý vợ ta!

Tào Bằng giận tím mặt, ánh mắt bất giác nheo lại.

-Tử Kiến, đây là ý gì?

Trong lời nói tỏ ra sát khí, lạnh lùng.

Đáng tiếc Tào Thực vẫn chưa cảm thấy điều này của Tào Bằng.

Thấy Tào Bằng hỏi, lập tức phản chấn đứng lên, vội đứng dậy chấp tay lại, nói:

- Anh cả, ta không giấu giếm anh cả, năm ngoái tiểu đệ ở Lạc Thủy gặp được mấy cô gái xinh đẹp là thiếp của anh cả. Tiểu đệ cũng biết là không nên, chỉ có điều tiểu đệ hôm nay cả gan mong anh cả ban cho tiểu đệ. Tiểu đệ nguyện lấy ngàn lượng vàng, không, ba nghìn lượng vàng để tạ ơn, vẫn mong anh cả có thể tác thành.

Người muốn phụ nữ đến điên rồi, không ngờ trong đầu lại muốn phụ nữ của ta.

Người thăm có tơ lòng với Chân Mật, ta có thể không chấp nhận với người. Nhưng, không ngờ người lại đến yêu cầu trước mặt ta, thật là quá khinh người.

Tào Bằng giận trong lòng, hần đập bàn một cái, bài thi phú kia cùng lúc đập lên trên bàn bát tiên làm từ gỗ lim kẻ người hần.

-Tử Kiến, người quá vô lễ!

Hần gầm lên một tiếng, giống như tiếng sấm lớn nổ vang trong sảnh.

Bàn bát tiên gỗ lim rắn chắc kia không chịu nổi một đánh như muốn nuốt giận này, lập tức vỡ ra chia năm sẻ bảy. Bài thi phú đó cũng rơi xuống lên mặt đất. Sát khí nồng nặc, bức người, khiến cho sắc mặt của Tào Thực và Dương Tu lập tức trắng bệch.

- Nếu không có tình cảm với phụ huynh người, chỉ bằng người hôm nay nói lời này, ta sẽ lập tức đánh chết người. Vô lễ, đúng là ức hiếp ta quá đáng. Tào Tử Kiến, người lập tức cút ra ngoài cho ta, nếu còn ở lại, đừng trách ta không nể mặt thúc phụ người.

Nói dứt lời, Tào Bằng phất tay áo rồi nhanh đi ra, đành để Tào Thực và Dương Tu trong sảnh, không biết làm sao.

Tào Bằng cho rằng Tào Thực đến là để làm nhục hần.

Nhưng lại oan uổng cho Tào Thực.

Thời Đông Hán, thậm chí cho đến sau này, vì địa vị xã hội của phụ nữ không cao, thường bị xem là hàng hóa để tiếp đãi người khác. Đặc biệt ở giữa Sĩ Lâm, tặng thê thiếp đẹp cho nhau là một việc phong nhã. Thậm chí có lúc còn là câu chuyện được mọi người ca tụng.

Tào Thực cho rằng Chân Mật chỉ là thiếp phòng của Tào Bằng cho nên mới đến yêu cầu.

Nếu đổi thành là loại thê thất như Hoàng Nguyệt Anh hoặc là Hạ Hầu Chân thì cậu ta quả quyết không dám nói lời này.

Chỉ có điều cậu không ngờ lại gây ra cho Tào Bằng sự phẫn nộ như thế. Trong lúc nhất thời cứ ngây ngốc đứng trong sảnh, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới tốt...

Sau khi Tào Bằng dùng dùng nổi giận rời khỏi phòng trở về chỗ ở thì hắn vẫn cảm thấy hết sức tức giận.

Tào Thực, ta thấy ngươi là tài tử, không ngờ lại là kẻ không có đức hạnh lỗ mãng.. Ngươi làm nhục ta như vậy, thật sự khiến ta tức chết.

Càng nghĩ càng thấy tức, Tào Bằng cầm cái ghế bành làm từ gỗ lim lên, đập phát mạnh lên cửa.

Cửa phòng chắc chắn đó bị đập tan nát.

Người hầu ngoài phòng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sợ đến nỗi cầm như hén.

Sau một lát, Quách phu nhân vội vàng tới. Nàng đi vào trong phòng đã thấy Tào Bằng sắc mặt xanh mét ngồi thẳng thẫn trên ghế, hai tay nắm chặt hai quả đấm.

-Thức thức, người làm sao vậy?

- Chị dâu, Tào Tử Kiến ức hiếp ta quá đáng...

Quách phu nhân nghe vậy thì không khỏi gương cười.

Đối với loại sĩ lâm này nàng cũng vô cùng bất mãn.

Thân là con gái, đương nhiên cảm hận hành vi đem con gái ra để chiêu đãi khách. Chỉ có điều, Quách phu nhân cũng không hiểu Tào Bằng tại sao lại phẫn nộ như thế nên đành phải nhẹ nhàng khuyên giải, đồng thời lập tức phái người đi tìm Quách Gia trở về. Nếu không nàng không chắc chắn Tào Bằng sẽ gây ra chuyện nào nữa.

Nhưng, Quách phu nhân đối với phản ứng của Tào Bằng lại rất khen ngợi.

- Hai tên tặc tử kia, còn ở đó sao?

- Đã đi rồi, thức thức người không biết, bộ dáng vừa rồi của người cũng thật là làm mọi người sợ hãi. Ngay cả Tiểu Dịch cũng không dám tới gần. Cử chỉ của Tử Kiến và Đức Tổ hôm này cũng thật quá trớn. Nhưng thức thức vừa rồi phản ứng rất kịch liệt, nếu chẳng may bởi vậy mà đắc tội đến Biện phu nhân và Tư Không, đến cuối cùng chẳng phải là sẽ chịu thiệt sao?

- Nếu Tư Không chẳng phân biệt được nguyên do sự việc, ta thà sẽ về Huỳnh Dương tiếp tục chịu hình phạt.

- Thức thức sao lại tức đến vậy, Tư Không...ha ha, nghe lời chị dâu nói, chớ tức giận nữa, nếu tự chọc tức mình cũng không đáng.

Quách phu nhân trong đây an ủi Tào Bằng, mà bên kia, Quách Dịch thì chạy đến Tư Không phủ.

- Ta muốn gặp cha, hãy nói với cha ta trong nhà có chuyện xảy ra...Thức thức nổi giận trong nhà, ngay cả mẫu thân cũng không làm gì được.

Lời nói của Quách Dịch lung tung lộn xộn, mà người gác cửa của Tư Không phủ thì chẳng hiểu gì hết.

Đúng lúc này, từ trong phủ đi ra một thằng bé, nhìn Quách Dịch liền tiến đến hỏi:

-Tiểu Quách Dịch ca ca sao lại đứng ở đây?

-Thương Thư, hãy lập tức dẫn ta đi gặp cha, trong nhà có chuyện không hay, Tào thức thức nổi giận lôi đình, làm không tốt sẽ gây ra án mạng.

- Tào thức thức nào?

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên chính là Tào gia thức mệnh...Tào Bằng, a Phúc thức thức.

Tào Xung ngăn ra, tỏ vẻ ngạc nhiên về.

-Tào gia ca ca đến Hứa Đô khi nào vậy, sao ta một chút tin tức cũng không biết?

Cậu vừa hỏi vừa kéo tay Quách Dịch, liền đi vào bên trong Tư Không phủ. Môn đình thấy Tào Xung ra mặt, dĩ nhiên không thể ngăn cản. Tào Xung kéo Quách Dịch, vừa đi vừa hỏi:

-Tiểu Dịch, Tào ca ca vì sao mà nổi trận lôi đình? ông ấy tới khi nào?

- Đêm qua, ông ấy đến Hứa Đô tối qua. Buổi sáng còn dẫn ta đi tập thể dục, buổi chiều còn rất tốt bụng dạy ta viết chữ. Cũng không biết tại sao, thoáng một cái thành người như vậy, nhìn dáng bộ của ông ấy thì tưởng chừng như một con mãnh thú. Mẫu thân hiện đang trong phòng khuyên bảo ông ấy nhưng không biết nói, không biết có khuyên ông ấy được không.

Quách Dịch càng sốt ruột thì lời nói càng thêm lộn xộn, chỉ nghe được Tào Xung ngày càng hồ đồ.

Tuy nhiên, cậu vẫn từ trong lời nói Quách Dịch mà rút ra một chút ý: Tào Bằng tối qua đến Hứa Đô, sẽ ngụ ở nhà Quách Gia. Hiện tại ông ấy đang đợi chịu tội nhưng lại công khai đi vào Hứa Đô và ở nhà Quách Gia, nói rõ là cha đã triệu ông ấy đến. Nếu không như vậy, Tào Bằng quyết không thể tự tiện rời khỏi Huỳnh Dương...cũng có nghĩa là phụ thân nhất định có chuyện quan trọng muốn thảo luận cùng Tào Bằng.

Tiếp sau đó thì là có người trêu chọc Tào Bằng.

Là ai trêu chọc Tào Bằng ?

Tào Xung vô cùng tò mò...

Cậu đại khái cũng biết được bản tính của vị thầy dạy võ lòng của mình, đó là một người bình thường không tức giận, nhưng một khi đã tức giận lên thì tất nhiên sẽ có chuyện lớn xảy ra .

Lần đầu ông ấy tức giận kết quả là chặt đứt tay của Phụ Quốc tướng quân.

Lần thứ hai tức lên, giết danh sĩ Quan Trung, Thứ sử Lương Châu Vi Doan.

Ai lớn gan đến thế? không ngờ dám trêu chọc Tào gia ca ca

Mà lúc này Quách Gia đang ở trong phòng hậu viện cùng với đám người Tuần Úc Đồng Chiêu và Tào Tháo bàn công chuyện. Chợt nghe chuyện rối loạn bên ngoài, sau đó chợt nghe tiếng nói lớn của Điển Vi:

-Ngũ công tử, không phải tôi không chịu thông báo mà là chủ công đang trong bàn bạc công chuyện, không thể quấy nhiễu.

-Ta có chuyện quan trọng muốn gặp phụ thân.

Tào Tháo ngăn ra, chau mày bước ra khỏi phòng khách.

- Thương Thư, sao ồn ào thế.

Không đợi Tào Xung trả lời thì đã thấy Quách Dịch từ sau Tào Xung lao tới, hướng về Quách Gia đang đứng sau Tào Tháo mà lớn tiếng:

-A Đại mau về nhà đi, Tào thúc thúc, Tào thúc thúc ông ấy muốn giết người...nếu còn không về chỉ sợ Tào Thực ca ca sẽ gặp nguy hiểm, mẫu thân muốn người lập tức trở về.

Lời nói vừa thốt ra, không chỉ có Quách Gia, ngay cả Tào Tháo cũng không kìm nổi phải chấn động.

495. Chương 540 : Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói

Quách Gia quá sợ hãi, vội vàng bước ra, lạnh lùng nói:

- Tiểu Dịch đừng vội nói xằng nói bậy, từ từ nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tào Bằng, thật là to gan!

Lão huynh ngươi hiện giờ vẫn còn là tù nhân, thân vẫn còn đang chịu phạt, tại sao lại có thể kiêu ngạo như thế?

Quách Gia không tin Tào Bằng thật sự muốn giết Tào Thực, nhưng vừa rồi nghe Quách Dịch nói, cũng thật sự sợ hãi. Y lên nhìn Tào Tháo dò xét một chút, thấy khuôn mặt Tào Tháo vẫn âm trầm, trong lòng âm thầm sợ hãi. Dù sao, bất kì người nào khi nghe nói có người muốn giết con của mình, cũng sẽ không vui. Dù cho người đó có được Tào Tháo sủng ái và tín nhiệm, nhưng dù sao cũng vẫn không thân thiết bằng đứa con ruột thịt của mình.

Có lẽ là gặp được Quách Gia, Quách Dịch dần dần tỉnh táo lại.

Y lấp bắp hướng về phía đám người Quách Gia tường thuật lại những sự việc đã xảy ra. Đợi Quách Dịch nói xong, bao gồm cả Tào Tháo, không khỏi cùng nhau thở phào.

Hoá ra không phải muốn giết người, mà là nổi giận.

Tuy nhiên đang êm đẹp, tại sao khi không Tào Bằng lại phải nổi giận?

Hơn nữa, vì sao đột nhiên Tào Thực lại đến thăm viếng Tào Bằng?

Tào Tháo trong lòng không khỏi nghi hoặc, do dự một chút, lão xoay người nói:

- Phụng Hiếu, Văn Nhượng, hai người hãy đi xem, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Nhanh lên!

- Vâng!

Diễn Vi bước nhanh tới trước, vòng tay vâng mệnh.

Vừa rồi, y nghe tin như vậy, cũng hoảng sợ.

Lúc này nghe Tào Tháo ra lệnh, đương nhiên không dám chậm trễ một chút nào.

- Nếu như Hữu Học chỉ tức giận giống như lời đã nói, vậy thì bọn Tử Kiến cũng đã bỏ đi. Người lập tức dẫn người, đem hân mang về đây cho ta, ta muốn đích thân hỏi hân.

Diễn Vi vâng dạ một tiếng, vội vàng rời đi.

Tào Tháo vỗ nhè nhẹ vào trán, nhìn thoáng qua Tào Xung đang đứng dưới bậc thang.

- Thương Thư, người đi về trước, hôm nay không được ra ngoài.

- Xin vâng lệnh phụ thân.

Tào Xung, đã đi rồi...

Nhưng Tào Tháo lại không khỏi cười khổ, quay lại nhìn Đồng Chiêu:

- Ta vốn dự tính để cho Hữu Học nói ra việc tiếp xúc với họ Lã nước Hán, đợi khi họ Lã nước Hán chính thức quy thuận, ta cũng có cơ mà đặc xá hân. Không ngờ đứa nhỏ này...Xem ra muốn giấu hân là không có khả năng! Nếu như đã giấu không được, ta tính dứt khoát thả hân ra, cứ giấu diếm, cũng ra vẻ là không phóng khoáng. Để cho hân làm Dịch quan thừa, cùng với Tử Dương phụ trách tiếp đãi họ Lã nước Hán. Như vậy cũng thuận tiện cho hân tiếp xúc với họ Lã nước Hán, Công Nhân nghĩ như thế nào?

Giống như họ Lã nước Hán từ nước khác đến đầu phục, là một việc thuộc về vấn đề ngoại giao.

Khi ở Đông Hán, có chuyên gia phụ trách loại việc này, chức quan là Đại hồng lư. Từ thời Tần, có chức vụ cùng loại, gọi là Diễn khách, phụ trách việc gặp gỡ với các nước khác. Đến thời Vũ Đế, sửa lại là Đại hồng lư, chỉ có điều lúc đầu chỉ có hư danh, cũng không có nhiều quyền lợi. Nhưng về sau, Đại hồng lư từ từ biến đổi thành chuyên môn phụ trách công việc ngoại giao, vì thế đã trở thành một chức vụ trọng yếu trong triều đình.

Dưới Đại hồng lư là ba chức quan Thiết hành nhân, Dịch quan cùng với Biệt hỏa.

Bổng lộc của Đại hồng lư là hai ngàn thạch, mà của ba quan cấp dưới và những chức vụ còn lại là một ngàn thạch.

Để cho Tào Bàng đảm nhiệm chức Dịch quan thừa, cũng là việc bất đắc dĩ, đảm nhiệm tạm thời. Hiện nay Đại hồng lư vẫn chưa thành lập. Nhưng việc đối ngoại, vẫn là do Lưu Diệp phụ trách. Lưu Diệp và Tào Cấp quan hệ không xấu, để cho Tào Bàng đảm nhiệm bộ khúc của hắn, cũng không có nhiều phiền phức lắm.

Chẳng qua là Tào Tháo có chút tức giận, tức là vì Tào Bàng, cũng là vì Tào Thực.

Theo kế hoạch của lão, họ Lã nước Hán đến đây, sau khi lão để cho Tào Bàng bí mật gặp gỡ với họ Lã nước Hán, sau này lấy danh nghĩa họ Lã nước Hán, chính thức tuyên bố đặc xá cho Tào Bàng. Dù sao cũng là nước khác đến đầu phục, tương đương với công lao mở rộng bờ cõi, đối với triều đình mà nói, là một công trạng to lớn. Khi đó đặc xá cho Tào Bàng, là hợp tình hợp lý. Dù cho trong triều có người phản đối, Tào Tháo cũng có đủ lí do để phản bác.

Chờ sau khi đặc xá Tào Bàng, lại lấy cớ Nam Dương hỗn loạn, lệnh cho hắn nhậm chức Thái thú quận Nam Dương.

Tất cả, Tào Tháo đều đã sắp đặt ổn thỏa. Lại không ngờ đột nhiên xảy ra một biến cố như vậy. Nếu như Quách Dịch không hốt hoảng chạy tới báo tin, Tào Tháo còn có biện pháp tiến hành bù lại. Nhưng hiện tại...Tào Tháo cũng biết, chuyện này muốn áp chế, thật sự là không còn khả năng.

Đồng Chiêu không kìm nổi mỉm cười:

- Chủ công nếu đã quyết ý, cần chi phải để ý hắn nhiều như vậy. Nhiều người vây quanh họ Lã nước Hán như vậy, cho dù là hiện tại để cho Hữu Học trở về, ai có thể ngăn cản nổi? Nếu như vì vậy mà làm cho họ Lã nước Hán đổi ý, ai sẽ gánh trách nhiệm. Theo ta thấy, để cho Hữu Học đứng ra cũng tốt, như thế càng có thể tỏ vẻ thành ý của chúng ta, khiến cho họ Lã nước Hán quy thuận. Về phía những người bụng dạ khó lường kia, tất nhiên sẽ cản trở. Mặc dù trong tương lai họ Lã nước Hán sẽ quy thuận, bọn họ cũng sẽ ngăn trở chủ công đặc xá Hữu Học. Kết quả đều là giống nhau, chủ công băn khoăn nhiều như vậy làm chi? Nếu như thực sự chuyện kia không chướng mắt ... Ha ha, chủ công cũng không cần để ý tới.

Tào Tháo, im lặng!

Suy nghĩ của Đồng Chiêu vô cùng rõ ràng.

Lão Đại người hiện cầm đao trong tay, nắm quyền, cần chi phải để ý tới người khác nói gì?

Mặc kệ họ Lã nước Hán có quy thuận hay không, có bao nhiêu ý kiến phản đối. Người phải đặc xá Tào Bàng, trên dưới Hứa Đô, bao gồm cả ở trong Hoàng thành kia, chẳng lẽ không biết nói? Nếu đại gia trong lòng biết rõ ràng, cần gì phải che giấu. Ta chính là muốn đặc xá Tào Bàng, xem ai có thể ngăn cản được ta?

Hơn nữa, Tào Tháo làm chuyện này, hơi giống như có ý đã sắp đặt sẵn.

Hắn có lòng muốn đặc xá, nhưng lại sợ bị người chỉ trích, cho nên mới nghĩ ra chủ ý như vậy...

Nhưng vấn đề là, xem người khó chịu, không quen nhiều người thấy Tào Bàng. Mặc kệ người làm thế nào, đều xem không được tốt, cần gì phải để ý!

Chỉ cần người cầm đao trong tay, quản lý mọi việc trong triều đình, cứ mặc cho bọn họ nói đi.

Nếu như thực sự không thể chờ, tìm cái cớ, đó là làm cho bọn họ, xem ai còn dám nhảy ra nói này nói kia nữa.

Đồng Chiêu đã sớm muốn khuyên Tào Tháo như vậy, chỉ có điều không tìm thấy cơ hội thích hợp. Với ý mà nói, Tào Tháo hoàn toàn không cần phải có nhiều băn khoăn như vậy. Cứ theo ý mà làm, chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho quốc gia, cần gì phải để ý việc mọi người chỉ trích và cật vấn?

Trong lòng Tào Tháo cũng nghĩ như vậy.

Từ khi lão nắm triều đình trong tay, lấy cớ thừa lệnh vua là không hợp, từ lúc dời về huyện Hứa Đô tới nay, tiếng phản đối còn thiếu nữa hay sao?

Ăn mặc thiếu thốn, bị người bảo là vô năng; thúc đẩy việc trồng trọt, bị người nói là kiêu ngạo ương ngạnh; được mùa thì bị người mắng; gặp thiên tai bị người nói là do trời; xuất binh đánh giặc, nói là cực kì hiểu chiến; ở lại Hứa Đô thì bị người cho là nắm giữ triều cương, không có chí tiến thủ.

Dù sao, mặc cho lão có làm cái gì, cũng đều có người đứng ra phản đối.

Lâu ngày như vậy, Tào Tháo quả thật đã thành thói quen!

Các người phản đối thì mặc các người, ta nên làm gì thì mặc ta...Chỉ có điều lúc này đây, cũng không biết là tại làm sao, không ngờ lại nảy ra một kế sách như vậy.

Lão tử chính là muốn đặc xá cho Tào Bằng, người nào dám ngăn cản ta, ta chém cả nhà của hắn.

Thời thiếu niên, cho dù hào hiệp hay bừa bãi.

Có loại chuyện gì Tào Tháo này chưa làm qua, làm sao lại có thể để ý lời người khác nói gì.

Nghe xong những lời Đổng Chiêu nói một hồi, Tào Tháo lập tức thông suốt, không kìm nổi cười ha ha:

- Lời của Công Nhân nói rất đúng, ta chính là muốn dùng a Phúc. Người nào cản trở, đánh hắn cho ta, đánh cho đến Lương Châu cho ta. Không cần nói nữa, không cần tranh cãi làm gì? Ừ, cứ xử lý như vậy đi, Công Nhân người lập tức đi tìm Dương Hàng, bảo hắn cho Tử Dương hay, nói để cho Tào Bằng làm Dịch quan thừa, hộ tống hắn cùng nhau tiếp đãi sứ giả họ Lã nước Hán. Nếu có ai lại đi tìm hắn phản đối, bảo y cứ tới tìm ta mà nói cho rõ ràng.

Giữa đôi con người kia, hiện lên một chút lạnh lạnh.

Xem ra, khẩu đao này của lão tử đây, đã lâu lắm rồi cũng chưa có nhiễm máu. Nếu có ai không thức thời, dám cả gan đến phá hư chuyện của ta, vậy cũng đừng trách ta trở mặt vô tình.

+++++

Khoảng chừng một lát sau, Quách Gia và Tuần Úc, trở về phủ Tư Không.

Mà ở vào thời điểm bọn họ về phủ Tư Không, Điển Vi đem hai người Tào Thực và Dương Tu từ Lô Kinh dẫn trở về, đang quỳ ở dưới đường, cảm như hén.

Bọn người Biện phu nhân cũng đều đến đây, cũng không ai mở miệng.

Tào Chương, vẻ mặt lạnh lạnh, tay cầm hoành đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tào Thực và Dương Tu; Tào Xung thì hai tay để ở trong tay áo, không nói một lời, cúi đầu cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Về phần Tào Chính, Tào Hùng và những đứa con trai khác, đều e dè đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

Còn có trưởng nữ (con gái lớn nhất) của Tào Tháo là Tào Hiến, thứ nữ (con gái thứ hai) là Tào Tiết, tam nữ (con gái thứ ba) là Tào Hoa, cũng đều đến đây.

- Sao lại thế này?

Quách Gia không kìm nổi nhẹ giọng hỏi Điển Vi.

Điển Vi cười khổ nói:

- Vừa rồi lại náo loạn một trận, chủ công tức giận.

- Là ai?

Điển Vi nhìn lướt qua Hoàn phu nhân và Biện phu nhân sắc mặt không chút thay đổi, lại lén lút chỉ chỉ Tào Chương.

- Vừa rồi Tử Văn thiếu chút nữa rút kiếm muốn giết Tử Kiến, may mắn là Biện phu nhân đã ngăn hắn lại mới xem như không gây ra chuyện lớn hơn nữa. Hoàn phu nhân nói, Hữu Học quá mức ương ngạnh, cần phải phạt nặng. Tuy nhiên Biện phu nhân lại nói, là do Tử Kiến quá mức lỗ mãng, đến nhà nói muốn tiểu thiếp của người ta, quả là có chút vô lý, trách sao a Phúc không nổi giận...

Điển Vi nói tới đây, không khỏi cười khổ liên tục.

- Thực không hiểu, quả thực không hiểu. Hoàn phu nhân bênh vực cho Tử Kiến, mà Biện phu nhân lại vì a Phúc mà cầu tình (xin tha). Hai vị phu nhân này tranh cãi gay gắt, gần như đem tới trên mặt bàn, làm cho chủ công giận dữ. Bất mọi người trong nhà đều mang đến đây, cái gì cũng không nói, chỉ là cứ ngáy người ở một bên.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi liếc nhìn Hoàn phu nhân và Biện phu nhân một cái.

Lòng dạ của Tiểu phu nhân đúng là có chút hẹp hòi.

Y có thể đoán được vì sao Hoàn phu nhân phải bênh vực Tào Thực. Không phải nàng muốn giúp đỡ Tào Thực mà là muốn đem Tào Thực đẩy vào hố lửa...

Sau khi Quách Gia trở về phủ, hỏi nguyên do mọi việc.

Tào Bằng vẫn chưa nguôi giận, cho nên Quách phu nhân mới đem mọi việc xảy ra, từ đầu chí cuối nói qua một lượt.

Chuyện này, vốn là cũng không có gì ghê gớm. Ít nhất là ở trong mắt của Quách Gia nhận thấy, Tào Bằng hơi có phần chuyện bé xé ra to ... Tào Thực đến nhà nói muốn tiểu thiếp của y, có thể cũng không chắc muốn làm nhục Tào Bằng, mà là lúc này thay mặt một loại tục lệ. Văn nhân nhà sĩ, lấy việc tặng mỹ thiếp làm chuyện phong nhã, thậm chí có đôi khi sẽ trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng. Nói cái gì giống như giúp người hoàn thành tâm nguyện vậy... Những chuyện trước kia của Tào Tháo cũng đã từng xảy ra chuyện giống như vậy.

Lão đã từng cưới một ca vũ nổi tiếng ở Hứa Đô là Oanh Nhi làm thiếp, về sau Oanh Nhi tư thông cùng với thị vệ của Tào Tháo là Vương Đồ, sau khi Tào Tháo biết chuyện, chẳng những không giết Oanh Nhi, ngược lại còn muốn đem Oanh Nhi tặng cho Vương Đồ. Đương nhiên, về sau khi Oanh Nhi chết, không ngờ Tào Tháo lại vô cùng đau lòng.

Tuy nhiên điều này cũng có nghĩa là ở trong xã hội, tặng mỹ thiếp, là một việc rất đời thường.

A...

Tào Tháo bấy giờ vẫn chưa cưới Oanh Nhi, nhưng nghe nói rất có ý muốn; mà cái chuyện ấy xảy ra trước kia làm cho Tào Tháo bị cho đội nón xanh (cắm sừng), thị vệ Vương Đồ, đã bị Tào Tháo giết chết, cũng không hiểu đỉnh nón xanh này sẽ còn cài ở trên đầu Tào Tháo hay không. Nhưng những vấn đề này đều không phải là mấu chốt, mấu chốt vẫn là ở chỗ, chuyện này nguyên bản không coi là cái gì. Tào Thực đương nhiên có sai, nhưng không phải là rất sai; mặc dù Tào Bằng chuyện bé xé ra to, cũng là yêu thiếp sót ruột, mới có phản ứng này. Nếu như đặt ở bình thường, hoặc là trường hợp ở những người khác, nhiều nhất cũng là bị người ta bàn tán một chút mà thôi.

Nhưng chuyện này cố tình lại xảy ra ở trường hợp của Tào Bằng và Tào Thực...

Quách phu nhân cố gắng đứng ở góc độ công bằng mà kể lại những việc đã xảy ra. Nhưng nàng là một nữ nhân, đối với loại việc tặng cơ thiếp như thế này, cực kỳ phản cảm. Cho nên vô tình, lập trường liền bị lệch, vì thế Tào Thực liền thành hạng người lỗ mãng, hướng về phía Tào Bằng mà nói muốn Chân Mật.

Hoàn phu nhân biện hộ cho Tào Thực, kỳ thật là muốn đẩy Tào Thực vào chỗ chết.

Nhưng Biện phu nhân cũng không phải người hiền lành gì, không muốn mọi việc được hóa giải... Mà vào lúc này, còn muốn gây ra nội đấu, thuần túy là làm cho Tào Tháo thêm phiền. Cho nên, Quách Gia cảm thấy lòng dạ của Hoàn phu nhân hẹp hòi, kém xa so với Biện phu nhân. Về phần Tào Chương... Quách Gia nhìn thoáng qua, đúng thật là một đứa bé con nhà quyền quý, nhẹ nhàng gât đầu. Đứa nhỏ này tính tình cương liệt, vả lại biết tôn sư trọng đạo, nhưng lại là người rất cá tính.

Nếu như y xuất phát từ thật tâm, thật là không tồi.

Mà Tào Xung trầm mặc, cũng thể hiện y không phải bình thường.

Y thể hiện trầm mặc, để biểu đạt quan điểm của mình. Tứ ca có chỗ không đúng, nhưng Tào Bằng dường như có chút kích động, một bên là huynh trưởng của y, một bên là Tào Bằng thầy dạy võ lòng của y. Lúc này mặc kệ y có đứng ở một bên hay không, đều chỉ khả năng sự việc càng trở nên phức tạp.

Cho nên, y trầm mặc !

Nhưng sự trầm mặc này, làm cho y, tăng thêm không ít điểm.

Quách Gia và Tuần Úc nhìn nhau, hai người đều không khỏi cười khỏ một tiếng.

Cất bước đi vào phòng khách, đã thấy Tào Tháo đang ngồi ở ghế Thái sư, nhẹ nhàng gõ cái trán.

Lúc trời vào đông Tào Tháo sẽ có bệnh, đặc biệt ở thời điểm cảm xúc kích động, bệnh tình này sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

Thấy Quách Gia và Tuần Úc tiến vào, lão xua tay bảo hai người ngồi xuống:

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng lão đã nghe Tào Thực thuật lại một lần, nhưng dù sao cũng chỉ do một người nói, sẽ có chỗ không công bằng. Cho nên, lão mới gọi Quách Gia và Tuần Úc trở về hỏi lại.

Quách Gia dựa vào lời nói của Quách phu nhân, đem mọi việc đã xảy ra nói lại một lần nữa.

Y vốn rất công bằng, chỉ có điều những lời nói kia của Quách phu nhân, vốn là có phần hơi thiên vị, cho nên lời của Quách Gia và Tuần Úc nói lại, cũng đương nhiên sẽ mang theo khuynh hướng ấy.

- Chuyện này, thật là Tử Kiến mạo muội.

Tào Tháo đột nhiên cả giận nói:

- Đâu chỉ có mạo muội? Theo ta thấy, hắn chính là một tên lỗ mãng!

- Chủ công bớt giận.

Tào Tháo nhắm mắt lại, thở một hơi dài.

- So với Tử Hoàn, Tử Kiến tài nghệ tuyệt vời, cao hơn rất nhiều. Lúc Tử Hoàn mười hai tuổi, đã theo ta chinh chiến ở Uyển Thành, lúc quân ta thất bại, vẫn có thể bình tĩnh trầm ổn, gom góp tàn binh, thoát đi ra; Tử Kiến, không được rèn luyện như thế, cả ngày cứ đi lại với bọn lỗ mãng vô lại, rốt cục chẳng ra hồn. Đáng tiếc, Tử Văn lại quá nóng tính, tính tình quá mức dữ dằn. Tuy nói hiện tại đã bắt đầu đọc sách, nhưng tính tình này nhất thời cũng khó mà thay đổi; trí tuệ của Thương Thư không thua Tử Kiến, hơn nữa gặp chuyện bình tĩnh, nhưng lại cho thấy là một người khắc nghiệt, thiếu tình cảm.

Tào Tháo rất ít khi ở trước mặt thần tử, đàm luận chuyện nhà.

Mà nay đột nhiên mở lời nói vấn đề này, làm cho Quách Gia và Tuần Úc, hoảng sợ.

- Chủ công...

Tào Tháo ngồi thẳng thân mình, khoát tay chặn lại nói:

- Chuyện này dừng lại ở đây. Sáng sớm mai, ta sẽ sai người đưa Tử Kiến tới học ở Trường An, cho Tử Văn đến Tham Hộ đình, theo Văn Viễn rèn luyện một phen; về phần Thương Thư, ta vốn tưởng rằng để cho hắn ở nhà, theo tính tình của hắn sẽ không hạn chế hắn trưởng thành. Nhưng hiện tại xem ra, lại dường như có chút không ổn ... Để cho hắn ở lại Hứa Đô, chưa chắc là một chuyện tốt. Hắn ở lứa tuổi này, đứng ra là phải đi học, chớ không phải ở nhà làm chuyện thiếu suy nghĩ. Văn Nhượng, phiên người một việc, nhờ người nhắn với Nguyên Thường một câu, để cho Thương Thư thay tên đổi họ, đến học ở thư viện Dĩnh Xuyên. Tất cả đều phải giống như những học sinh bình thường khác, bất luận điều gì cũng không được biệt đãi... Trong hai năm này, những việc ở trong nhà được nhìn nhưng không được hỏi.

Tào Tháo dứt lời, đứng dậy hướng về phía Tuần Úc, vòng tay nhờ giúp đỡ.

496. Chương 541 : Chỉ Có Tài Mới Được Trọng Dụng

Tào Bằng đã trở lại!

Với thân đang chờ trị tội về lại Hứa Đô, cũng sắp đảm nhiệm chức Dịch quan thừa, lập tức dẫn tới rất nhiều chú ý của các nhân sĩ khắp nơi.

Đối với việc Tào Bằng về lại Hứa Đô, thật ra cũng không có là gì. Thậm chí trước đó, có rất nhiều người chờ đợi Tào Bằng có thể về lại Hứa Đô.

A Phúc

Như thế nào có thể làm cho người ta như ở trong giấc mộng?

Nhưng, đã là thân đang chịu tội, đảm nhiệm chức vụ ngàn thạch, cũng là việc chưa từng có.

Tuy nói là lập công chuộc tội, nhưng với tình trạng của Tào Bàng thì lại không giống như vậy. Lập công chuộc tội, là nói người phạm phải sai lầm, nhưng chưa từng chịu xử phạt, vẫn giữ lại tiếp tục làm việc. Nhưng còn Tào Bàng, đã bị phạt cắt lương ba năm. Đây xác thực chính là một tội nhân, lại được giữ một chức vụ ngàn thạch?

Khi Tào Tháo tuyên bố tin tức, lập tức có vô số người đứng ra phản đối.

Với thân đang mang tội mà đảm nhiệm một chức quan trọng yếu, tiếp đón phiên bang, chẳng phải là biết pháp mà bất chấp, để cho phiên bang nhạo báng hay sao? Làm nhục uy phong của thiên triều ta.

Nhưng Tào Tháo cũng không thêm quan tâm tới.

Các người phản đối, các người tranh cãi ầm ĩ, cứ mặc các người.

Ta nên dùng người nào, hay dùng người nào, các người cũng không thể xen vào. Dù sao ta làm cái gì, các người cũng đều mắt, tại sao ta phải theo các người?

Tào Tháo lấy thái độ cực kỳ mạnh mẽ, cứng rắn, chấn nhiếp mọi phản đối ở trong triều đình.

Nhưng mọi việc không dừng ở đó.

Dường như là Tào Tháo bị cái gì kích thích, trong ngày bổ nhiệm Tào Bàng đảm nhiệm Dịch quan thừa, về sau lại một lần nữa tuyên bố chiếu lệnh, tên là: chỉ có tài mới được trọng dụng lệnh.

Từ xưa vâng mệnh cùng vua trung hưng, không thể thiếu được những hiền nhân quân tử cùng trị thiên hạ! Càng là người có đức há không thể được như Lư Thương? Người trên lắng tai cầu người. Hôm nay thiên hạ chưa định, đặc biệt cầu hiền tài. Mạnh Công học theo Triệu Ngự, dù không bằng Đặng Tắc Đại Phu nhưng cũng có thể sử dụng Liêm Sĩ, được Bá Thế như Tề Hoàn! Thiên hạ hôm nay e rằng nào có Bị Hại, Hoài Ngọc quân vị tân giả?

Một lệnh cầu hiền, làm cho thiên hạ chấn động.

Nhân sĩ khắp nơi hoặc chửi ầm lên, hoặc chỉ trích Tào Tháo, hoặc vỗ tay khen ngợi, hoặc âm thầm vui sướng...

Các phản ứng này đều không giống nhau.

Mà trong triều đình, một cái lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng xuất ra, tiếng phản đối lập tức nín bặt.

Nhưng trên thực tế, dòng nước lại gợn sóng!

+++++

Tào Bàng, nhẹ nhàng bỏ xuống chiếu lệnh được viết bằng giấy vỏ cây dâu, thật lâu sau cũng không nói lời gì.

Hiệu ứng hồ điệp, dường như càng lúc càng lớn!

Hắn cứu Điển Vi, tạo ra Hải Tây và Hà Tây, mở ra thương lộ Tây Vực. Mấy năm đầu, xử lý Mã Đằng, đuổi Mã Siêu, vì Tào Tháo xây dựng một hậu phương lớn ở tây bắc. Nhưng đồng thời, Tào Phi đã chết, Viên Hi còn đang chống cự. Tào Tháo tiếp thu chủ ý của Đặng Tắc, quyết định tạm hoãn công kích Tịnh Châu. Nói cách khác, cuộc chiến ở bắc cương, ít nhất nếu liên tục ba năm, thậm chí càng lâu...

Mà trước mặt hắn chiếu lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng này, trong trí nhớ là Kiến An năm thứ mười lăm mới xuất hiện.

Hiện tại, vừa mới là Kiến An năm thứ mười một, chiếu lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng xuất hiện sớm bốn năm, vậy ở thời đại này, sẽ mang đến những đổi thay gì?

Chiếu lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng, cũng là một công lao to lớn nhất của Tào Tháo.

Sau khi lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng phát ra, lão bắt đầu dùng rất nhiều hàn môn sĩ tử, sức ảnh hưởng của con cháu quý tộc suy yếu đối với triều đình, càng tiến chậm thêm một bước đối với ảnh hưởng của triều đình nhà Hán. Nói về những chuyện trước kia, thành lập Đông Hán và Tây Hán, có nhiều bất đồng lớn. Lưu Bang thành lập triều Hán, dựa vào là một đám thứ tộc mà dựng lên. Nói cách khác, cuộc chiến tranh Hán Sở, là một cuộc đọ sức giữa thứ tộc và thế tộc. Kết quả là thứ tộc đại biểu là Lưu Bang lấy được thắng lợi, mà thế tộc đại biểu là Hạng Võ, thì bị Lưu Bang đánh bại, tự vẫn ở Ô Giang...

Tuy nhiên, thế tộc không vì vậy mà sa sút.

Thúc Tôn thông chế định ra quy định, tạo ra uy vọng cho Lưu Bang.

Rồi sau đó, Tây Hán dần dần từ thứ tộc mà chuyển thành thế tộc thống trị, cuối cùng bị Vương Mãng chiếm đoạt.

Vì thế khi Lưu Tú nổi dậy ở Nam Dương, dựa vào lực lượng thế tộc ở Nam Dương là chính. Nếu nói, những cường hào thế tộc Đông Hán này làm cơ sở mà thành lập nổi dậy, cũng không phải là sai. Tào Tháo, từ khi trọng dụng hàn sĩ, đối với triều đình nhà Hán mà nói, có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu.

Tào Bằng vẫn cho rằng, lệnh của Tào Tháo chỉ có tài mới được trọng dụng, thật tốt.

Nhưng vấn đề ở chỗ, lão không có nhiều thời gian, cuối cùng bị Tào Phi phủ định. Từ khi dùng hàn môn (nghèo hèn) thứ tộc, tất nhiên sẽ mâu thuẫn với các thế tộc. Trong việc này cần một quá trình hòa hoãn, cần Tào Tháo chậm rãi điều hòa, tiến hành từ từ, mới có thể đạt được hai chữ cân bằng.

Đáng tiếc, chưa đạt được thành công, Tào Tháo đã chết.

Rồi Tào Phi sau đó, không có được hùng tài đại lược như Tào Tháo, thế cho nên không thể kéo dài chính sách của lão, mới khiến cho thế tộc một lần nữa ngẩng đầu.

Tào Bằng cảm thấy, nếu như cho Tào Tháo một ít thời gian nữa, nói không chừng có thể khiến hai bên cân bằng.

Hoặc là nói, sau khi hấp thu đủ hàn môn thứ tộc, chính quyền Tào Ngụy bồi dưỡng ra một nhánh mới phát lực lượng thế tộc, có thể đối kháng với lực lượng thế tộc cũ, có lẽ đã có thể kéo dài thêm. Chỉ có điều, Tào Phi không thể hiểu Tào Tháo, mà Tào Tháo cũng không thể hoàn thành tâm nguyện.

Khi Tào Bằng bồi dưỡng Tào Xung, đã từng không ngừng truyền thụ khái niệm chỉ có tài mới được trọng dụng.

Đáng tiếc, sau khi dạy dỗ ba năm, Tào Bằng rời khỏi Hứa Đô. Mà Tào Tháo đối với Tào Xung, lại là một thái độ phóng túng, rất ít khi đề cập đến việc học của Tào Xung. Thế cho nên sau khi nghiên cứu đồng trọng thư văn điển lưu lại, tư tưởng Tào Xung, dần dần đã phát sinh biến hóa.

Việc này cũng không thể trách Tào Xung, việc này có quan hệ rất lớn với thân thế của y.

Không nói đến thân phận là con thứ của họ Tào, chỉ lấy xuất thân của Hoàn phu nhân, mẫu thân của y mà nói, đã có thể thấy được một số vấn đề.

Khi Tào Phi còn sống, lôi kéo rất nhiều lực lượng thế tộc. Mà Hoàn phu nhân trong lúc bắt đắc dĩ, lựa chọn chấp nhận đối đầu với lực lượng hàn môn thứ tộc. Nhưng vấn đề là, bản thân Hoàn phu nhân chính là xuất thân từ gia đình thế tộc. Tuy rằng dòng họ Lang Gia Hoàn không bằng khi so với các đại tộc thế gia có danh tiếng lâu đời ở Trung Nguyên này, nhưng dù sao cũng có hơn một trăm năm. Một Hoàn phu nhân xuất thân từ thế gia, làm sao có thể có khả năng chân chính chấp nhận lực lượng hàn môn thứ tộc.

Cho nên, sau khi Tào Phi chết, thế tộc bắt đầu xuất hiện dao động.

Hoàn phu nhân liền bắt đầu cải biến sách lược...

Trong đó rõ ràng nhất, chính là thái độ của nàng đối với Tào Bằng. Lúc ban đầu, Hoàn phu nhân là muốn Tào Xung phải được Tào Bằng trợ giúp, mà cũng cố địa vị. Nói cách khác, ở thời điểm Tào Xung bái sư, Hoàn phu nhân xem Tào Bằng là đồng minh, đó là một loại quan hệ tương đối bình đẳng.

Nhưng khi Tào Phi vừa chết, tư tưởng của Hoàn phu nhân đã phát sinh biến hóa.

Nàng muốn châm biếm Tào Bằng một chút, nói cách khác, nàng đã im lìm thay đổi từ bên trong, chuyển biến mối quan hệ giữa nàng và Tào Bằng. Lúc đầu là bình đẳng, về sau lại xem Tào Bằng như cấp dưới. Loại thái độ này, đã đạt đến trình độ cao, ảnh hưởng đến tư tưởng của Tào Xung.

Dù sao, Tào Xung đi theo Tào Bằng cũng được ba năm.

Nhưng hiện giờ y mười tuổi, từ nhỏ đã ở bên cạnh của Hoàn phu nhân.

Xét về tầm ảnh hưởng lên Tào Xung mà nói, chung quy Tào Bằng không thể sánh được với Hoàn phu nhân...Mà đợi đến lúc Hoàn phu nhân hối hận, Tào Xung đã bắt đầu có chủ kiến của mình. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao Hoàn phu nhân bảo y đi bá kiến Tào Bằng, mà Tào Xung lại giả bệnh, không chịu đi.

Một mặt y không biết phải làm sao để đối mặt với Tào Bằng.

Mặt khác lại có chút e ngại Tào Bằng...Đồng thời, đối với Tào Bằng trong lòng lại có một chút mâu thuẫn nổi dậy, cho nên hiện giờ mới xa lánh.

Đối với tất cả những chuyện này, Tào Bằng cũng không thêm để ý.

Cầu người không bằng cầu mình, nếu Tào Xung không thể thực hiện được lý tưởng của hắn, vậy chính hắn tự làm.

Chỉ có điều, thời điểm lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng xuất hiện trước mặt hắn sớm bốn năm, Tào Bằng thấy ngạc nhiên vô cùng, đồng thời càng thêm sợ hãi. Bởi vì lịch sử có dấu hiệu lệch khỏi quỹ đạo, càng ngày càng rõ ràng. Hóa ra trí nhớ này của hắn, không biết có còn tác dụng hay không?

Tào Bằng cũng không biết phải nói như thế nào.

Tuy nhiên, hắn rất bội phục Tào Tháo.

Chọn lựa một thời cơ như vậy, mượn cơ họ Lã nước Hán quy thuận, cùng với Tào Bằng một cơ hội như vậy, đem lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng công khai đẩy ra, khiến cho không ai có thể cự tuyệt. Nếu phủ nhận, thì có nghĩa là, cự tuyệt Tào Bằng trở lại, vậy có khả năng làm cho sự quy thuận của họ Lã nước Hán sinh ra vướng mắc. Từ thời Hoàng Cân tới nay, ngày nay Hán thất suy yếu, cũng cần một cơ hội như vậy để chấn hưng lại.

Bỏ lỡ cơ hội này, Hán thất rất khả năng không còn có cơ hội phục khởi.

Cho nên, những lão thần Hán thất này, cũng chỉ có thể nén giận..

Việc này cũng không có nghĩa là, bảo những người trong hoàng thất phải nhận thua như vậy. Tào Bằng biết rất rõ ràng, dòng họ Hán Đế và Tào Tháo cùng tranh đấu, vừa mới bắt đầu mở màn. Kết quả sẽ như thế nào? Tào Bằng không biết chính xác. Chỉ nhìn về mặt Quách Gia thì biết, chuyện này không thể nghi ngờ có ý nghĩa thật lớn.

Tào Bằng đem chiếu lệnh thu hồi, cười nói với Quách Gia:

- Quách đại ca, không cần râu rĩ không vui như thế.

→ Làm sao ta có thể vui vẻ được.

Quách Gia cười khở một tiếng, hạ giọng nói:

- Cái lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng này của chủ công vừa ra, cũng liền đại biểu cho tất cả mâu thuẫn, bày lên mặt bàn.

- Thì tính sao?

- A Phúc, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra, trong việc này có quan hệ hay sao?

Tào Bằng cười ha ha:

- Quách đại ca, trời có âm dương, có ngày có đêm, mặt trời lên ánh trăng khuất, người có sinh có tử. Chủ công nắm đao trong tay, chỉ nhìn chủ công làm thế nào để hạ việc này xuống bàn cờ cho tốt. Có tiêu vong,

thì có quật khởi...Ta và người chỉ cần tận tâm tận lực làm việc cho chủ công, có thể chia sẻ ưu sầu. Về phần kết quả sau cùng, đều có chủ công quyết định, ta và người cần gì phải lo lắng?

Tào Bằng có thể cảm nhận được, Tào Tháo xuất ra lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng, cũng không phải là nổi hứng nhất thời.

Có lẽ lão đã có ý định này từ rất sớm, nhưng lại không tìm thấy một cơ hội thích hợp để tuyên bố. Tào Bằng lần này, cung cấp cho lão một cơ hội, mới khiến cho lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng xuất hiện trước tiên. Nếu là dự tính từ trước, nghĩa là Tào Tháo đã chuẩn bị tốt việc đối phó.

Tào Bằng thấy Quách Gia, vẫn có chút nặng nề, vì thế ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên hỏi:

- Quách đại ca, ta nhớ rõ thời Hán Sơ, từng thiết lập chức Thừa tướng, vì sao về sau lại không còn dùng đến?

Quách Gia tâm thần bất định, thuận miệng nói:

- A Phúc, người thật sự là hồ đồ. Chức Thừa tướng này...

Quách Gia đột nhiên im lặng, xoay người, nhìn về phía Tào Bằng...

Nói tới đây, nhất định phải nói đến hai khái niệm, đó chính là hoàng quyền và tướng quyền.

Hoàng quyền, tên như ý nghĩa, cho nên không cần nói năng rườm rà, nhưng tướng quyền, cũng chính là chức quyền Tế tướng. Nói cách khác, triều Hán Hoàng đế và phủ Thừa tướng có cùng một bộ phận là 'Phòng Thư ký', có thể hoạt động độc lập. Hoàng đế có sáu thượng (chức quan), đó chính là thượng y, thượng thực, thượng tịch, thượng dục, và Thượng thư. Triều Hán lúc ban đầu là Thượng thư, kỳ thật chức quyền và địa vị cũng không cao lắm, nhưng đại biểu cho hoàng quyền.

Tuần Úc làm Thượng Thư Lệnh, nói trắng ra kỳ thật chính là đại biểu cho sáu chức quan của Hoàng đế.

Mà 'Phòng Thư ký' của Thừa tướng, lại tương đối khổng lồ, tên là 'Mười ba Tào'.

Nếu dựa theo chức năng của mười ba Tào, đó có thể thấy được chính vụ ngay lúc đó, đầu tiên phải tập trung vào trong tay Thừa tướng, chứ không thuộc về Hoàng đế.

Bởi vì Hoàng đế chỉ có một chỗ Thượng thư không rõ ràng, mà chỗ Thượng thư, bất quá chỉ bốn đến tám người mà thôi. Quy mô như thế, căn bản là không thể gánh vác hoạt động của một quốc gia. Mà cấp dưới của mười ba Tào của phủ Thừa tướng, quyền lực tương đối lớn hơn nữa. Hán sơ, xử lý tất cả sự việc, xuất phát từ tướng phủ, chứ không phải từ hoàng thất. Nói cách khác, người chân chính điều hành quốc gia được bình thường, không phải Hoàng đế, mà là Thừa tướng.

Nếu tái hình tượng một chút, hoàng thất là đảng, tướng phủ là chính phủ.

Hoàng thất chỉ huy chính phủ, là tượng trưng tính ý nghĩa, nhưng không nhúng tay vào sự vụ hằng ngày. Phụ trách sự vụ hằng ngày, kỳ thật là phủ Thừa tướng.

Tây Hán sơ, những Thừa tướng đảm nhiệm, ví dụ như Tiêu Hà, Tào Tham, Trần Bình những người này, đều là khai quốc công thần.

Bọn họ chức trọng quyền cao, có gan can gián, đối với thời kì lúc đó mà nói, có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, cho nên không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng đến thời Cảnh Đế, hoàng thất bắt đầu tập quyền (gom hết quyền hạn). Nói đến thời Hán Vũ đế, quyền lực của Thừa tướng càng thêm suy yếu. Hán Vũ đế trọng dụng nội đình cận thân, chứ không phải Thừa tướng. Lúc ấy chức vị Thừa tướng, bất luận là Tiết Trách, Triệu Chu, Trang Thanh Dịch, Thạch Khánh hay là đám người Điền Thiên Thu, đều cẩn thận e dè. Những năm cuối Vũ Đế, dưới sự sáng chói của Đại tướng quân Đại Tư Mã, càng khiến cho quyền lực của Thừa tướng càng thêm suy yếu. Tới những năm cuối Tây Hán, Đại Tư Mã đã ở phía trên Thừa tướng, mà chức quyền của Thừa tướng, phần lớn cũng vì nội siêu lấy mất, trên cơ bản đã không còn quyền lực.

Thời Hán Thành Đế, Hà Vũ lấy lý do một mình Thừa tướng khó có thể xử lý nhiều việc chính sự, đề nghị thiết lập tam công.

Từ đó về sau, quyền lực của Thừa tướng liền bị chia làm đại Tư Mã, đại Tư Không và Thừa tướng ba người tất cả. Đến thời điểm Hán Ai Đế, lại sửa Thừa tướng thành đại Tư Đồ, hoàn toàn đem tướng quyền tiêu diệt. Những năm đầu Đông Hán, Lưu Tú vì tăng mạnh trung ương tập quyền, vì thế lại thiết lập nội đình Thượng thư, tăng cường quyền lực của Thượng thư. Kể từ đó, quyền lực tam công lại một lần nữa bị suy yếu, mà từ từ chuyển vào trong tay của ngoại thích và hoạn quan.

Tới những năm cuối Đông Hán, chế độ Thừa tướng vẫn khó có khả năng được khôi phục.

Cho dù là thời điểm Đông Trác soán triều, cũng không dám thay đổi chế độ tam công, mặc dù tự xưng là tướng quốc, cũng không dám đảm nhiệm chức Thừa tướng.

Quách Gia, ánh mắt lấp lánh, chăm chú nhìn Tào Bằng.

Coi trọng vị trí Thừa tướng?

Mở mười ba Tào, quản lí mọi việc trong thiên hạ, Hán thất mất quyền lực...

Kỳ thật, không phải hiện nay Tào Tháo đang làm như vậy sao? Trong triều đình mặc dù bề ngoài vẫn xem trọng Hán Đế, nhưng trên thực tế đều là do một tay Tào Tháo quản lý.

Trước bố trí Thừa tướng, kể từ đó Tào Tháo quản lí mọi việc chính trong nước, cũng đã danh chính ngôn thuận.

Kế tiếp...

Quách Gia đột nhiên giật mình lạnh toát, một loại kích động kỳ quái, đột nhiên từ sâu trong nội tâm dâng lên.

Y do dự một chút, cắn răng một cái, xoay người bước đi.

- Quách đại ca, người đi đâu vậy?

Quách Gia quay đầu lại, khẽ mỉm cười:

- Ta có chuyện quan trọng, muốn thảo luận cùng Tư Không. Trưa nay a Phúc người không cần đi lung tung, ta đã thay người hẹn với Đỗ Kỳ, có thể lập tức sẽ đến. Còn có, họ Lã nước Hán quốc, đã đến Tân Trịnh. Tử Đan phụng mệnh ban đêm rời khỏi Hứa Đô, tiến đến nghênh đón bọn họ. Phỏng chừng chậm nhất nội trong ngày nay, đã có thể đến.

Tào Bằng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn cầm lấy một quyển công văn, sau khi mở ra, cúi đầu đọc.

Mà Quách Gia, thì vội vàng rời đi...

497. Chương 542 : Đỗ Bá Hầu

Đầu năm Kiến An thứ mười ba, Tào Tháo đại thắng ở Liêu Đông, quay về Hứa Đô.

Rồi sau đó, lão bãi chức tam công, xem trọng việc bố trí Thừa tướng, thành lập phủ Thừa tướng, nắm giữ mười ba Tào, mượn cơ thừa lệnh vua triệu tập các chư hầu, cưỡng ép thiên tử để triệu tập các chư hầu. Từ nay về sau, Hán Đế ở trước triều đình không có tiếng nói, mọi việc lớn nhỏ, đều do phủ Thừa tướng xử lý, tất cả mọi việc trong đất nước, làm cho Hán Đế hoàn toàn bị mất quyền lực. Cũng chính từ lúc đó, Tào Tư Không biến thành Tào Thừa tướng, quyền thế ngất trời, đáng vẽ đường bệ kiêu ngạo.

Cũng vào năm đó, Tào Tháo gặp phải trận chiến Xích Bích.

Sau cùng thảm bại quay về...

Trận chiến ở Xích Bích bị thất bại, rốt cục Tào Tháo có kết quả gì?

Khó mà nói cho rõ ràng!

Nhưng có một điều có thể xác định, đó chính là ở trận chiến Xích Bích, không thể nghi ngờ là trận chiến đầu tiên sau khi Tào Tháo đảm nhiệm chức Thừa tướng. Mà trận chiến này bị thất bại, không chỉ về mặt quân sự, hơn nữa cũng ảnh hưởng lớn về mặt chính trị. Ít nhất, đối với Tào Tháo này, Thừa tướng đầu tiên từ thời Đông Hán tới nay, ảnh hưởng rất lớn.

Cũng chính sau việc đó, Tào Tháo đã bị tấn công về mọi mặt.

Bởi vì lão thất bại, khiến cho khắp nơi đều thay nhau chỉ trích lão, cũng có do ở Tây Lương xảy ra nổi loạn, khiến cho Tào Tháo phải mất một số tiền mới dẹp yên được.

Tào Bằng đem tờ công văn kia bỏ xuống, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Kiến An năm thứ mười một, cuối hè, nhiệt độ không khí không cao. Thật ra, toàn bộ mùa hè, đều xem như không nóng lắm, là một mùa hè thoải mái.

Mùa thu sắp đến.

Trong viện những đóa hoa nở rộ, bày ra một vẻ điêu tàn.

Gió nhẹ nhẹ, từ hồ nước của hậu viện thổi phất qua, làm cho mặt nước gợn sóng lăn tăn. Tào Bằng cất bước đi đến hành lang dài của nhà thủy tạ.

Tay vịn lan can nhìn nước trong hồ dập dờn, khoe miệng hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười khó hiểu. Phụng Hiếu, quả thật cũng là một thiên tài!

Hắn chỉ nói ra một câu, Quách Gia liền đã có hành động.

Trong lịch sử, Tào Tháo xem trọng việc bổ trí chức Thừa tướng, mà hắn hôm nay nhắc tới, chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền (nhân cơ hội), bỏ qua thời gian hai năm.

Thận trọng bổ trí chức Thừa tướng, cần phải có một cơ hội.

Lúc đầu, Tào Tháo dựa vào lý do phá được Liêu Đông, đạt thắng lợi to lớn thống nhất được phương bắc mà thuận lý thành chương (hợp tình hợp lý) trở thành Thừa tướng.

Hiện tại phương bắc dù chưa hoàn toàn thống nhất, nhưng xu hướng thống nhất đã là chuyện không thể ngăn cản. Họ Lã nước Hán quy thuận, cũng là một việc không nhỏ, thậm chí so với công trạng thống nhất phương bắc trước kia, càng thêm hiển hách, càng thêm kinh người. Từ thời Hán tới nay, cái gọi là công lao sự nghiệp chính là mở rộng lãnh thổ. Đời sau của Hán Vũ Đế hao tài tốn của ngu ngốc hồ đồ, khiến cho triều cương hỗn loạn. Hết lần này tới lần khác mọi người nhắc tới hắn đều nhếch lên ngón tay cái.

Vì sao vậy ?

Cái người mà mở rộng bờ cõi cho y, lại là Hung Nô bị thất bại thảm hại.

Nhiều dòng họ của nước Hán quy thuận, không thể nghi ngờ là có công lao mở rộng bờ cõi.

Tào Tháo dựa vào những điều này đủ để đi lên chức vị Thừa tướng, giống như trong lịch sử, lão cũng trở thành Thừa tướng. Sớm hơn một năm rưỡi quả thật có một điều lợi thật lớn. Phải đợi sau khi Tào Tháo đi lên chức vị Thừa tướng, sau đó lập uy ở cuộc chiến là Liêu Đông chứ không phải ở Xích Bích.

Tôn – Lưu liên thủ quả là có uy lực, không phải một Viên Hi nho nhỏ có thể sánh bằng.

Cho nên, dù cho Tào Tháo có kiêu ngạo, tự đắc tự mãn, cũng đủ để xử lý Viên Hi.

Dựa vào thắng lợi lớn này, Tào Tháo có thể ngồi yên ở chức Thừa tướng, mà không có bất kì trở ngại nào. Về phần làm thế nào để Tào Tháo ngồi lên? Làm sao để triều đình có thể chấp nhận? Tào Bằng sẽ không quan tâm đến! Có những người như Quách Gia, Đồng Chiêu ở đó, không tới lượt hắn phải lo lắng. Việc hắn phải làm, chính là đem cơ này đề xuất, sự việc cụ thể, cứ để cho Quách Gia bọn họ đi làm. Dù sao đến cuối cùng, đều có công lao của Tào Bằng hắn.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng vỗ nhẹ một chút vào lan can.

Nhưng, vấn đề ở Nam Dương, phải giải quyết làm sao đây?

- Công tử!

Một gã người hầu của Quách phủ, ở ngoài nhà thủy tạ khom mình thi lễ.

- Ở bên ngoài phủ có một người đàn ông tên là Đỗ Kỳ, nói là được chủ nhân mời, đến đây hội kiến. Phu nhân bảo tiểu nhân đến đây báo cho công tử.

Đỗ Kỳ đến đây!

Tào Bằng phục hồi tinh thần, quay người lại nói:

- Mau theo ta đến đó nghênh đón.

Gã người hầu của Quách phủ, trong lòng ngơ ngẩn.

Vị công tử trước mặt này có lai lịch gì? Trong lòng của y hiểu rất rõ. Chỉ lấy việc công tử này, dám ngang nhiên trước mặt con trai yêu của Tào Tư Không mà đập vỡ cái bàn, nổi cơn lôi đình, mà con trai yêu của Tào Tư Không lại cảm như hèn, sợ tới mức cũng không dám đánh rắm, đã biết vị công tử này lợi hại đến thế nào. Chủ nhân đối với vị công tử, có phần thân mật, phu nhân đối với vị công tử này, cực kỳ kính trọng, tiểu công tử đối với vị công tử này, lại càng ngưỡng mộ vạn phần.

Tiếng tăm của Tào Bằng ở Hứa Đô, quả thật rất vang dội.

Sáu năm trước, hãn phóng ngựa xông vào phủ của Phụ Quốc tướng quân, đại khai sát giới, chém đứt tay của Phục Hoàn, đến nay vẫn còn như rõ ràng ở trước mắt, làm cho dân chúng bàn tán.

Càng không cần phải nói, sau này hãn ở tây bắc lập được công lao.

Nói tới việc hãn bị nhốt ở Huỳnh Dương, lại dùng một Phúc giấy lều, khuấy động toàn bộ những người có máu mặt ở Hứa Đô lâm vào điên cuồng.

Tài văn chương kia, thanh danh này, quyền thế ấy... Còn có bản lĩnh kiếm tiền nữa, đều được người người ở khắp các phố phường bàn luận say sưa. Ngay cả người hầu của Quách phủ, đối với Tào Bằng cũng vạn phần kính trọng. Đặc biệt ngày hôm qua hãn nổi giận lôi đình, mà nay lại bình yên vô sự, càng thấy được sự việc.

Cái người ở ngoài cửa, nhìn qua là nghèo túng đến cực điểm.

Mà vị công tử này lại làm như là một việc trọng yếu, muốn đích thân đi ra nghênh đón.

May mắn là y không có thất lễ với gã, nếu không nhất định là y không gánh nổi phiền toái...

Khi nói chuyện, Tào Bằng theo gã người hầu đã đi tới cửa chính của Quách phủ. Theo lệnh của Tào Bằng, cửa chính của Quách phủ, mở rộng ra.

Nói về Đỗ Kỳ, trong lịch sử, hoặc là nói trong lịch sử về Tào Ngụy, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Người này sau khi được Tuân Úc tiến cử, Tào Tháo trực tiếp cho y làm Tư Không, Giáo Úy thiên hộ Khương. Cũng cho lĩnh chức Thái Thú bình tây. Sau ra trấn Hà Đông, chiến tích nổi bật. Lúc ấy thiên hạ rối loạn, quận huyện bị tàn phá. Mà Hà Đông ở chỗ Đỗ Kỳ quản lý, lại khôi phục sức sống trước tiên.

Sau khi Hàn Toại, Mã Đằng tạo phản, Quan Trung hỗn loạn.

Chỉ ở Hà Đông, không phát sinh bất kỳ hỗn loạn nào. Sau khi Tào Phi đăng cơ, ban thưởng cho Đỗ Kỳ làm quan nội hầu, sau lại làm Thượng thư, sau đó phong làm Nhạc đình hầu, Giáo Úy thủ ti.

Một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như thế trong lịch sử, ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng không có thành tựu gì.

Nếu không phải Đỗ Kỳ có một cháu trai tuyệt vời, thậm chí Tào Bằng còn không biết người này. Kinh triệu Đỗ thị, cũng bởi vì người này mà phục hồi. Khôi phục lại sau bốn trăm năm, danh thần đầu thời Đường Đỗ Như Hối, cũng chính là do Đỗ thị sinh ra, là con cháu của Đỗ Kỳ.

Chẳng qua, Đỗ Kỳ hiện nay, nghèo túng đến cực điểm.

Lúc trước thiên hạ đại loạn, Đỗ Kỳ từ bỏ chức quan Phủ thừa Hán Trung mà đi, mang theo gia quyến từ Quan Trung, chạy trốn đến Kinh Châu tương đối ổn định.

Thoảng chốc đã gần hai mươi năm.

Đỗ Kỳ ở Kinh Châu, từ đầu đến cuối đều không tìm được cơ hội.

Không thể nói y không có bản lãnh, sĩ tộc Kinh Châu vốn là một tập đoàn có tính bài ngoại cực kỳ. Cho dù là thủ hạ của Lưu Biểu mang theo đội ngũ cũ từ Sơn Dương tới, trải qua hơn mười năm, cũng không thể nào dung nhập vào phạm vi thể tộc của Kinh Tương. Mà đến nay, người của hai bên giằng co lẫn nhau, không ngừng xung đột. Càng không cần phải nói loại người hiện giờ không có tiếng tăm như Đỗ Kỳ, nghèo khổ cơ hàn, hơn nữa lại là một người ngoài không có một chút chỗ dựa, làm sao có thể trụ được yên ổn?

Cuối cùng sau hai mươi năm, rốt cục Đỗ Kỳ không thể kiên trì.

Ở thời điểm Kiến An năm thứ ba, con y là Đỗ Thứ ra đời, mà Lưu Ly, vợ yêu nhất của y, cùng y chịu đựng gian khổ mà không hề oán trách, bị bệnh mà qua đời. Cũng bởi vì vậy mà Đỗ Kỳ, ở ngoài sinh sống chứ không muốn về nhà. Vừa lúc gặp được Lưu Tiên đi sứ đến Hứa Đô, Đỗ Kỳ mang theo con trai, từ Kinh Châu đi đến Hứa Đô. Tuy nhiên, sau khi đi đến Hứa Đô, y mới phát hiện ra vấn đề. Y ở Kinh Tương không có chỗ dựa vững chắc, đến Hứa Đô, cũng giống như vậy không có chỗ dựa nào vững chắc. Được thân thích trợ giúp, một tiểu lại trông coi cửa thành ở Hứa Đô, xem như là có chỗ dựa.

Chỉ có điều...Cái chính là tiểu lại, làm sao có thể làm cho Đỗ Kỳ thỏa mãn?

Hàng hóa ở Hứa Đô, là khu vực trọng yếu của toàn bộ Trung Nguyên, trừ Trĩ Dương ra, là một nơi sang quý nhất.

Thu nhập của tiểu lại, khó khăn lắm mới có thể duy trì được cuộc sống. Con trai càng lúc càng lớn, cũng đã tới tuổi đi học, nhưng không thể vì nguyên nhân không có tiền mà không thể đi học.

Đỗ Kỳ, trong lòng làm sao không nóng vội cho được?

Đời ở Hứa Đô đã hơn một năm, vẫn như trước không tìm được cơ hội.

Mà nay nghe nói ở Quan Trung quê nhà đang lúc phát triển, hơn nữa ở Hà Tây, đặc biệt là hành lang Hà Tây mở ra, tạo ra rất nhiều cơ hội.

Trong lòng Đỗ Kỳ vừa động, muốn về lại quê nhà để thử thời vận.

Không ngờ ngay lúc y vừa mới dự định rời khỏi Hứa Đô, một năm rưỡi của y, khổ sở tìm kiếm cơ hội, rốt cục đã đến! Ngay tại ngày hôm trước, đột nhiên Đỗ Kỳ được cho hay, nói là Tư Không Tế tửu Quách Gia Quách Phụng Hiếu, chỉ tên muốn gặp y, bảo y đến phủ một chuyến.

Lúc Quách Gia và Đỗ Kỳ gặp mặt, cũng không có nói rõ thân phận.

Cho nên, Đỗ Kỳ cũng không biết, lúc trước cùng y ở trong quán rượu rách nát ngoài đồng cỏ, nam tử cùng ngồi đối ẩm, không ngờ hiện tại lại là Tư Không được Tào Tháo tín nhiệm nhất Tư Không Tế tửu. Thế nên sau khi Đỗ Kỳ nghe nói, gặp đồng nghiệp hỏi lại, lại mờ mịt không biết phải làm sao. Tuy nhiên, không phải y luôn chờ đợi cơ hội như thế này hay sao? Mà nay cơ hội đã tới, như thế nào y cũng phải thử vận may.

Vay tiền, thuê hai bộ quần áo mới, lấy ra đôi giày đã cất kỹ nhiều năm mà vợ của y trước khi mất đã tự tay may cho y, mang vào chân. Còn tìm mười lăm cái thù (một loại binh khí làm bằng tre), mua một túi hương. Đây là trang phục mà kẻ sĩ thích nhất. Lại đi Phúc giấy lều, mua một cây quạt làm bằng trúc. Nghe nói, cây quạt này là do đại danh鼎鼎 công tử Bằng, Tào Tam Thiên làm ra, chia làm ba loại chất liệu là tơ, lụa, giấy, làm cho những người có học hiện tại rất thích. Đỗ Kỳ mua không nổi cái loại quạt làm bằng tơ, nhưng cũng phải mua một cây quạt làm bằng tre, mới có thể không đánh mất phần mặt mũi này.

Tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, trong lòng Đỗ Kỳ chưa xót vô cùng.

Có thành công hay không đều trông cả vào lần này.

Áo với quần này, tiêu phí của y hết cả tháng tiền lương. Nếu không thành công, có thể y không thể nào dùng chân ở Hứa Đô được...

Một tay lôi kéo tay của đứa con, Đỗ Kỳ đứng ở ngoài cửa của Quách phủ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Y cũng không biết rõ lắm, tại sao Quách Gia lại biết đến tên tuổi của y. Cũng không biết, bộ dạng của mình, có làm vừa mắt đối phương hay không?

Ngay tại lúc Đỗ Kỳ lo lắng không yên, chợt nghe cửa chính loảng xoảng một tiếng, mở rộng ra.

Đỗ Kỳ ngẩn ra, vội vàng quay đầu lại quan sát.

Việc cửa chính mở rộng ra, cũng có nghĩa là có khách quý đến. lấy thân phận và địa vị của Quách Gia, ở Hứa Đô chỉ sợ không có mấy người, đáng để cho hấn hưng sự động chúng (huy động nhân lực) như thế. Ít nhất là Đỗ Kỳ xem ra, y không có tư cách này. Cho nên theo bản năng lôi kéo đứa con né sang một bên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi và mất mát. Nếu là có khách quý đến, chẳng phải là nói y hôm nay không thể đến sao? Nói vậy, cơ hội tiếp theo, không biết tới khi nào... ... Trong lòng, đột nhiên dâng lên một nỗi bi thương. Đỗ Kỳ khẽ thở dài. Quên đi, lôi kéo Đỗ Thứ chuẩn bị rời đi.

- Xin hỏi ở ngoài cửa có phải là Đỗ bá hầu?

Một âm thanh hùng hồn, vang lên ở bên tai của Đỗ Kỳ.

Đỗ Kỳ ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, đã thấy một thanh niên có thân hình cao lớn, hàm râu ngắn, dáng vóc mạnh mẽ, bước ra.

Thanh niên kia, ...

Thể trạng cường tráng, lưng hùm, vai gấu. Một thân trường bào màu trắng, hiển nhiên chỉ dùng tơ lụa đặc biệt sang quý hạng nhất mà chế tạo thành, vô cùng vừa vặn.

Nhìn lên mặt, da mặt hồng hào, lộ ra một sức sống mạnh mẽ.

Mày rậm, mắt to, mũi thẳng miệng vuông.

Thanh niên từ cửa chính đi ra, vừa đứng ở trên bậc cửa như vậy, lập tức làm người ta cảm nhận được một loại uy phong không thể kháng cự. Cái loại khí chất hùng mạnh ấy, cũng không phải người thường có thể có. Nếu không phải là người đang ở địa vị cao hoặc là địa vị phi phàm, tuyệt đối không thể có uy phàm như thế...

Người này, dường như không phải là Quách Gia Quách Tế Tửu!

Đỗ Kỳ cũng có nghe người ta nói qua, Quách Gia là người nho nhã yếu ớt, chứ không phải người có khí thế kinh người đến dường này.

- Phụ thân!

Đỗ Thứ nhẹ nhàng kéo kéo Đỗ Kỳ một chút, rồi sau đó theo bản năng né tránh vào phía sau Đỗ Kỳ.

Khí chất của người này, quá mức mạnh mẽ.

Mạnh mẽ đến mức làm cho Đỗ Thứ cảm thấy có một cảm giác căng thẳng và sợ hãi khó hiểu. Không chỉ một tiểu hài tử như y có cảm giác như vậy mà ngay cả Đỗ Kỳ cũng giống như thế.

Khi y tỉnh ngộ lại, liền bước lên phía trước hai bước, khom mình thi lễ:

- Tiểu lại của thành Đỗ bá hầu, bái kiến công tử.

- Người là Đỗ Kỳ?

Tào Bằng hơi mỉm cười, đánh giá Đỗ Kỳ từ trên xuống dưới.

Tuổi của Đỗ Kỳ này, theo Quách Gia nói có lẽ chưa đến bốn mươi. Nhưng nhìn lại, đã có chút già với mái tóc hoa râm. Cuộc sống khổ cực, để lại trên mặt Đỗ Kỳ nhiều vết hằn sâu. Y vốn là người có tướng mạo xuất chúng (hơn người), mà nay nhìn qua lại rất suy sụp.

- Vâng, đúng vậy.

Không biết vì sao, ở trước mặt của Tào Bằng, Đỗ Kỳ lại nảy sinh một cảm giác căng thẳng khó hiểu.

Khi nói chuyện, cũng trở nên rất dè chừng, nơm nớp lo sợ, như bước chân vào miếng băng mỏng.

Đang lúc trong lòng y đang suy đoán thanh niên này có thân phận gì, Tào Bằng lại tiến lên một bước, lập tức nắm lấy cánh tay của Đỗ Kỳ.

- Đỗ bá hầu, sao tới chậm như vậy? Ta chờ đã lâu rồi.

Đỗ Kỳ, nằm mộng!

Chỉ với bàn tay to kia, lại vô cùng mạnh mẽ, khiến cho y không có cách nào giãy ra.

Mà theo trong lời nói kia, dường như Đỗ Kỳ nghe ra có một chút manh mối: người trước mắt này, đã đợi lâu rồi... Chẳng lẽ nói, cửa chính mở rộng ra, chỉ là vì nghênh đón y, một tiểu lại của thành này?

Trong lòng Đỗ Kỳ, lập tức dâng lên một niềm xúc động.

Sống mũi cay cay, nước mắt thiếu chút nữa đã chảy xuống ...

Đã bao nhiêu năm!

Chưa từng có người nào đối đãi y như thế ... Nhớ ngày đó, Lưu Biểu chiếm lấy Kinh Châu, trong lòng y ngập tràn niềm tin đến tìm nơi nương tựa, kết quả là ở ngoài cửa chính, đã bị người đuổi đi. Hai mươi năm trôi qua, nhân tình thế thái, lòng người dễ đổi thay, cũng làm cho Đỗ Kỳ xem như không còn cần thiết nữa. Mà nay tình hình xảy ra sự đối đãi này, khiến cho Đỗ Kỳ có cảm giác như ở trong giấc mộng, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, nhưng lại không biết phải trả lời như thế nào.

- Phụ thân, thúc thúc đang nói với người.

- Hả...

Lúc này Đỗ Kỳ mới giật mình phục hồi lại tinh thần.

Mà Tào Bằng, thì chú ý tới đứa bé đứng bên cạnh của Đỗ Kỳ.

Đứa bé nhìn qua dáng vẻ không quá sáu bảy tuổi, thể trạng gầy yếu, hiển nhiên là thiếu dinh dưỡng, sắc mặt có phần xanh xao. Tuy nhiên đôi mắt kia, lại tràn ngập vẻ lạnh lợi, làm cho người ta vừa thấy không thể không đem lòng yêu thích. Tào Bằng buông lỏng tay Đỗ Kỳ ra, ngồi xổm xuống.

- Em bé, tên gọi là gì ?

- Tiểu dân là Đỗ Thứ, ra mắt công tử.

Đỗ Thứ giống như một tiểu đại nhân bình thường, lễ độ cung kính, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Tào Bằng không kìm nổi cười ha ha, giơ một tay ôm lấy Đỗ Thứ ... Đứa nhỏ này, cũng thật nhẹ.

- Đi, thúc phụ mang người đi chơi.

Dứt lời, hần cất bước đi vào trong phủ, đi được hai bước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Đỗ Kỳ vẫn còn đang đứng ngây ngốc ở ngoài cửa phủ, cau mày:

- Bá hầu, đi thôi...Người còn muốn đứng ở chỗ này đến khi nào? Theo ta đi uống rượu đi.

- Xin hỏi công tử là...

Ngay cả người là ai cũng không có nói rõ ràng, đã ôm con ta bước đi?

Đỗ Kỳ vội vàng chấp tay hỏi.

Tào Bằng cười nói:

- Ta gọi là Tào Bằng...Phụng Hiếu tiến cử người với ta, nói người là người làm đại sự. Cho nên mời người đến đây, vả lại mang đến cho người một cuộc sống giàu sang.

498. Chương 543 : Lời Mời Của Văn Cử

Rất nhiều năm sau, Đỗ Kỳ khi đảm nhiệm chức đại đô đốc thủy quân, nghĩ lại lúc trước khi lần đầu tiên gặp mặt Tào Bằng, cũng vẫn là lệ rơi lưng tròn.

- Công tử và ta có cùng một ước vọng. Cái gọi là phú quý lúc ấy thực sự đối với ta mà nói, chỉ như ảo mộng, ta vẫn còn nhớ rõ lúc công tử ôm đứa bé, chẳng một ai thêm để ý tới quần áo rách tả tơi của nó. Chiếc giày bẩn của đứa bé, dấy bẩn y bào của công tử. Nhưng công tử không hề trách cứ, ngược lại còn nói với ta, phải phú quý lên. Từ lúc đó, ta mới biết công tử là người cả đời ta tìm kiếm, có thể đi theo người.

Đỗ Kỳ sáng khoái trả lời, nguyện ý cùng Tào Bằng đi tới Nam Dương.

Đối với việc này, Tào Bằng cũng rất vui vẻ, tổ chức ở Nam Dương của hắn đã có một phần ba. Sau đó Tào Bằng để Đỗ Kỳ từ Thảo Trang Nhai đi ra trước, tạm thời an vị ở trong phủ Phụng Xa Hầu. Dù sao trong phủ cũng không có người, Tào Bằng cũng không cần lo lắng cha mẹ sẽ không đồng ý. Thảo Trang Nhai thực sự đã quá sức ồn ào náo động, không thích hợp để ở lại. Đến phủ Phụng Xa Hầu đối với Tào Bằng mà nói, cũng thuận tiện để hắn triệu tập.

Đỗ Kỳ lúc sắp đi, Tào Bằng đã mượn Quách Phu Nhân hai mươi xâu tiền giao cho Đỗ Kỳ.

- Thay bộ trang phục này cho Tiểu Thứ, đừng quá tiết kiệm. Ta sẽ nói một tiếng với Bộc Dương tiên sinh, để Tiểu Thứ trước được đi học. Còn tất cả các phí dùng, người không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết cho nó. Cửa thành bên kia ta sẽ phái người đi nói rõ ràng. Bắt đầu từ ngày mai, người hãy đến nơi này làm việc cho ta, lúc này ta đang có nhiều việc, muốn cùng người khác thảo luận. Được rồi, trở về thu xếp một chút, đợi chút ta sẽ phái người tới nhà người, đón người tới phủ ta ở.

- Ân nghĩa Công tử, Bá Hầu nguyện quên mình phục vụ.

Đỗ Kỳ không kìm nổi, khóc lớn nghẹn ngào.

Sau bao nhiêu trắc trở, lận đận nay đã nhìn thấy tia hi vọng.

Hắn khóc ròng, không phải vì vận mệnh của chính mình mà nghĩ tới thê tử đã qua đời. Nếu thê tử vẫn còn sống sẽ vui mừng đến nhường nào. Y từ phủ thừa Hán Trung, lưu lạc đến Kinh châu hai mươi năm, mất đi sự quan tâm và khích lệ của thê tử. Mà nay, y cuối cùng đã có mục tiêu, nhưng thê tử thì đã không còn. Đỗ Kỳ rất kiên cường! Nhưng dù có kiên cường hơn, trong tình huống như vậy, cũng khó có thể không chế được.

Tào Bằng vỗ vỗ vai Đỗ Kỳ, trầm giọng nói:

- Đừng như vậy, người xem, người làm Tiểu Thứ sợ hãi rồi.

Đỗ Kỳ lau nước mắt, cúi đầu nhìn đứa con.

Đỗ Thứ đã tám tuổi, nhưng nhìn qua thì chỉ như đứa bé sáu bảy tuổi, hơn nữa còn gầy gò ốm yếu.

Lúc này, Đỗ Thứ cũng nước mắt lưng tròn, nắm chặt y bào của Đỗ Kỳ. Đỗ Kỳ hít sâu một hơi, bình tĩnh cảm xúc, khom người nói:

- Công tử hãy dừng bước, cũng không cần phái người đến đón hai cha con ta. Sau khi Kỳ về nhà thu xếp một lát sẽ tới Hầu phủ nghe lệnh.

- Nay đã có tiền đồ mà lại không để người đi cùng, chẳng phải là áo gấm đi đêm.

Tào Bằng vừa nói vừa vươn tay xoa xoa đầu Đỗ Thứ.

Nếu không có lời nào sai thì ranh con này tương lai chính là cha của danh tướng Tây Lương Đỗ Dự.

Chẳng qua, Tào Bằng không rõ, Đỗ Thứ trong lịch sử cũng giống như nhân vật Đỗ Dự. Đỗ Thứ giống như cha y, là người tài ba văn võ song toàn. Từng được phong Ngụy Quốc U Châu Thứ sử, xây dựng lên một hình tượng tướng quân uy nghiêm, Ô Hoàn Giáo Ủy. Lúc ấy trở thành danh sĩ, vì trọng sĩ lâm nên thanh danh cực kì vang dội. Văn kiện lúc xưa có viết, Đỗ Kỳ đã thành lập lên bộ tộc Đỗ Thị Kinh Triệu.

Nhưng thực chất Đỗ thị trở thành người của thế tộc Quan Trung, lại là Đỗ Thứ. Bởi vì y sáng lập một gia phong nề nếp kế thừa mấy trăm năm của Đỗ Thị.

Xét về tiêu chuẩn thế tộc, trên cơ bản có ba bộ phận.

Tiêu chuẩn thứ nhất đó là xuất thân nối tiếp mấy đời. Tam đại trong nhà, có vài người làm quan.

Tiêu chuẩn thứ hai là gia tài điền sản.

Là thế gia, tông phòng san sát, điền sản và gia tài sung túc, rất khó lâu dài. Đây cũng là lí do tại sao khi Tào Bằng kinh doanh, gia tộc lại hăng hái gia nhập. Đối với đám người Trần Quần, Chung Diêu mà nói, tiền tài là đồ vật, không coi trọng lắm, nhưng bọn họ không coi trọng thì gia tộc cũng không thể bỏ qua. Tài lực sung túc, đối với thế tộc mà nói, có tác dụng hết sức quan trọng, không thể không coi trọng.

Tiêu chuẩn thứ ba chính là truyền thống học hành.

Điều này có lẽ vượt xa so với hai tiêu chuẩn trên.

Không có người hiểu biết kế thừa lại không thể trở thành thế gia, nhà cao cửa rộng tan rã.

Lấy bộ tộc Nhữ Nam Viên Thiệu làm ví dụ.

Nhữ Nam Viên Thị là gia đình có học giả kế thừa, chính là “Thượng thư”. Viên thị rất am hiểu sách, thanh danh của họ truyền xa. So sánh một chút, đại tướng quân Hà Tiến những năm cuối Đông Hán vừa có hoàng hậu, vừa có hai huynh đệ Hà Tiến, Hà Miêu. Cũng không giống như người ta biết, thậm chí trong nhiều thời điểm lại bị kẻ sĩ lợi dụng. Trong nhà Hà Tiến, vô cùng phú quý, đồng thời sản điền vô số. Nhưng chỉ vì Hà thị không có học giả kế thừa, cho nên nhắc tới y, tổng hội nói y xuất thân là đồ tể, trong lời nói có lộ ra sự khinh thường.

Người ta nói Bàng Đức Công, sẽ tôn một tiếng Tiểu Bàng Thượng Thư.

Mà câu Tiểu Bàng Thượng Thư này, thậm chí đến Lưu Biểu cũng không dám có một chút chậm trễ.

Nguyên nhân?

Chính là vì gia đình Bàng Đức Công nổi tiếng là học giỏi, làm người ta không dám khinh thị.

Đỗ Kỳ hiểu được ý của Tào Bằng, không khỏi không cảm kích.

Y tới Hứa Đô một năm rưỡi, bị nhiều người coi thường.

Mà nay, y đã có tiền đồ, Tào Bằng phải phái xe ngựa đi, nói trắng ra, chính là muốn tạo chỗ dựa cho Đỗ Kỳ, nổi danh cho Đỗ Bá Hầu.

Đỗ Kỳ cảm tạ Tào Bằng, đưa Đỗ Thứ về nhà.

Tào Bằng xua tay, gọi lão gia thần Quách Phủ Quách Chính lên, lấy một lệnh bài từ bên hông, đưa cho Quách Chính.

- Cầm lệnh bài của ta, đi tới phủ Phụng Xa Hầu, lệnh cho họ phái ra mấy chiếc xe ngựa, tới Thảo Tràng Nhai đón cha con Đỗ Kỳ. Nói với họ, phải sắp xếp tốt. Buổi tối ta sẽ trở về Hầu phủ, nếu có chậm trễ gì, ta sẽ lột da bọn họ ra.

Trong Phụng Xa Hầu, Tào Cấp tôn nghiêm.

Nhưng trên dưới trong Hầu Phủ đều biết rằng, những người trong phủ nói tới chính là Tào Bằng người ít khi ở trong Hầu Phủ

Vốn dĩ, Tào Bằng đêm qua nên trở về Hầu phủ, chỉ có điều lại bị Quách gia giữ lại uống rượu, đến tận đêm khuya mới xong. Lúc đó Tào Bằng cũng không tiện về nhà, hẳn không mang lệnh bài thông hành, mà Hứa Đô tới giờ Hợi là bắt đầu cấm đi lại ban đêm, tất nhiên không thể ra ngoài.

Cho nên, tiếp tục ở lại Quách phủ.

Cũng nên trở về nhà!

Tào Tháo nếu đã bỏ nhiệm hấn làm quan cũng chẳng khác nào xá tội cho hấn.

Hấn hiện tại có thể quang minh chính đại xuất hiện ở đầu đường Hứa Đô, cần gì phải như trước, lén lút, trốn tránh, coi như là kẻ trộm.

Tào Bằng sau khi về phòng, thu dọn qua loa một lát.

Những công văn có liên quan tới quận Nam Dương cần phải mang đi.

Tuy nhiên, chuyện này chỉ cần nói qua với Quách phu nhân, sẽ dễ dàng đưa tới Hầu phủ.

- Thúc thúc muốn đi cũng không được.

Quách phu nhân đưa Quách Trứ tới, cười nói.

Tào Bằng gật gật đầu, nói:

- Hai ngày làm phiền chị dâu, hôm qua suýt gây đại họa lại được chị dâu bênh vực, tiểu đệ mới may mắn tránh được khó khăn, Nay, chủ công đã bỏ nhiệm, tiểu đệ cũng nên về nhà, bằng không, Bạch Lan Tinh Xá trở nên sầm uất, đến lúc đó chẳng phải là làm hỏng cả sự thanh tĩnh của Quách đại ca sao. Lúc nào đó, chờ người nhà trở về, mời chị dâu qua phủ, thưởng thức tay nghề của Tiểu Loan.

- Ta sẽ chờ thúc thúc mời.

Quách phu nhân biết, lần lộ diện này của Tào Bằng tất nhiên sẽ có chuyện vui.

Không cần nói gì khác, chỉ có Phúc Chỉ Lầu kia cũng đủ để nhiều danh sĩ Hứa Đô tới tiếp kiến.

Quách Gia thích....

thanh tĩnh, đến lúc đó Quách Phủ khách tới không ngừng, không chừng lại làm loạn cả Bạch Lan Tinh Xá đang yên tĩnh, cho nên, Quách phu nhân không có gì ngăn cản.

Lại đùa vài câu với Quách Dịch rồi Tào Bằng cáo từ rời đi.

Ra tới cửa chính Quách phủ, hấn ngửa mặt lên trời, nhắm hai mắt lại thưởng thức ánh nắng chiều cuối mùa hè.

Một lát sau, Tào Bằng đột nhiên mỉm cười.

Hấn hét lớn một tiếng:

- Hứa Đô, Tào Hữu Học ta đã trở về.

Rồi sau đó Tào Bằng cười lớn, xoay người lên ngựa bước vào trong Phụng Xa Hầu phủ.

- A Phúc, về rồi à?

Tào Tháo đang dùng cơm, nghe tin bấm báo, mí mắt chẳng buồn nâng lên, thuận miệng hỏi một câu.

- Bằng công tử từ trưa đã rời Quách phủ, đến Phụng Xa Hầu phủ.

Dương Hàm khoanh tay cung kính trả lời:

- Nghe nói, Bằng công tử lúc rời Quách phủ, còn hét lớn một tiếng Hứa Đô Tào Hữu Học ta đã trở về. Còn nữa, người còn mời một tên là Đỗ Kỳ làm phụ tá, phái xe ngựa hầu phủ tới nghênh đón, làm cả Thảo Trang Nhai chấn động. Nghe nói, cha con Đỗ Kỳ lúc tới Phụng Xa Hầu phủ, công tử còn đích thân đón họ vào trong phủ.

Tào Tháo hiện ra một nụ cười kì quái trên gương mặt.

- Được rồi, để hấn quay về.

- Bằng công tử ở bên đó.

Tào Tháo cười nói:

- Hắn là muốn chuẩn bị cho chuyến đi Nam Dương. Đỗ Kỳ người này Phụng Hiếu cũng đã đề cập qua với ta. Chỉ là ta không để ý tới, A Phúc từ Tây Bắc trở về, gần như không đưa theo ai. Lần này đi Nam Dương, chung quy cũng đơn thân, tìm vài người phụ tá cũng là chuyện bình thường. Không cần quá bận tâm, tên tiểu tử đó có lẽ cũng đoán được rồi.

Dương Hàm không nói gì nữa.

Tào Tháo đột nhiên buông đuũa xuống, hỏi:

- Tử Lộ, người theo ta bao lâu rồi?

- Tính thì cũng được ba năm rồi.

- Ba năm, cũng không ít. Tiểu A Phúc ba năm đánh hạ Lương Châu giúp ta.

Tào Tháo đứng lên, trong phòng bỗng im lặng, nhìn Dương Hàm hỏi:

- Tử Lộ, người nên ra ngoài một chút

- A?

- Bản lĩnh của người, ta rất rõ. Tiếp tục ở lại bên ta cũng không phải việc lâu dài. Người vừa rồi nói A Phúc mời Đỗ Kỳ, làm ta nghĩ tới một việc. Bên người hắn đúng là không có ai giúp đỡ. Chỉ bằng người theo hắn tới Nam Dương, tạm lĩnh chức chủ bộ, coi như cũng uy danh. Tục Công năm đó làm Thái Thú Nam Dương nên người cũng không mấy xa lạ gì với quận Nam Dương. Tử Lộ, không biết ý của người ra sao?

Chủ bộ nghe thì không có gì hiển hách.

Nhưng luận về chức vị mà nói, cũng là dưới quận thái thú chỉ ba nhân vật.

Dương Hàm vội vàng khom mình thi lễ:

- Mong chỉ công chỉ bảo.

- Ủ, nếu đã vậy, người hãy đi một chuyến. Sau khi trở về, trước không cần nói với ai, hãy tự chuẩn bị một chút. Đợi đến thời cơ ta sẽ báo cho A Phúc, đến lúc đó người lại đi báo danh.

- Vâng!

Dương Hàm khom người rời đi.

Tào Tháo đi ra thư phòng, ánh chiều tà dương có chút sắc hồng.

Ông hít một hơi sâu, con người chợt lóe lên, dường như nghĩ lại một chuyện thú vị gì đó, đột nhiên lặng lẽ cười rồi khoanh tay rời đi.

Thiết lập lại phủ Thừa tướng?

Dường như đây không phải là một chủ ý tồi.

Đúng như Tào Bằng đoán, hắn sau khi về nhà đúng là không chịu ngồi yên.

Một buổi chiều liên tiếp có người tới hỏi thăm, lúc thì là nhân vật nổi tiếng ở Hứa Đô, hoặc là sĩ thân ở bản địa. Làm cho Tào Bằng bị quấy nhiễu.

Nhưng lại không thể chậm trễ.

Hắn vừa mới được đặc xá, nói trắng ra là đang ở trên đầu ngọn sóng.

Tào Tháo mượn cơ hội cho Tào Bằng tái nhậm chức, ban phát lệnh chỉ có tài mới được trọng dụng, cũng khiến cho Tào Bằng một lần nữa nhập sĩ, trở nên cực kì khác thường. Cho nên, lúc này tốt nhất là hắn không nên đắc tội với ai. Nếu không, sẽ rước lấy phiền toái. Tào Bằng tin rằng, lúc này, trong thành Hứa Đô, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang gắt gao nhìn hắn.

Có người hâm mộ, có người kính trọng.

Trong đó sẽ không ít ánh mắt hận thù.

Lưu Quang vẫn chưa lộ diện, càng không có chút ý kiến phản đối gì.

Theo lập trường của hắn, tình huống này rất không bình thường. Cho nên, càng lúc bức Tào Bằng càng cần phải bình tĩnh và cẩn thận.

Hứa Đô dù sao cũng không phải Lương Châu.

Hắn ở Lương Châu muốn làm gì thì làm, nhưng ở Hứa Đô...

- Công tử, Văn Cử tiên sinh gửi người đưa thiệp mời tối, mời công tử tới dự tiệc ở Dục Tú lầu.

- Dục Tú Lầu?

Tào Bằng nhíu mày.

Đó là địa bàn của Lưu Quang, tuy rằng Lưu Quang hiện tại nhập sĩ, vì tránh nghi ngờ nên đã đem lầu Dục Tú đánh ra bên ngoài. Ai cũng biết rằng, đó chỉ là cho người khác thấy mà thôi. Dục Tú lầu này có chứa dấu ấn của Hán thất, ai dám nhận nó chứ?

Tuy nhiên, Khổng Dung cũng mời, Tào Bằng thật không thể cự tuyệt.

Không nói tới địa vị và sức ảnh hưởng của Khổng Dung trong sĩ lâm văn đàn, người này đối với Tào Bằng quả thật rất tốt.

Lúc trước Tào Bằng viết Tam tự kinh, lão nhân đã vô cùng tán thưởng. Lúc đó nếu không có người này ủng hộ, thì không thể nhanh chóng được người đời tiếp nhận như vậy. Sau này, Tào Bằng giết Vi Doan, làm Sĩ Lâm chấn động. Nhưng lúc đó đã có Khổng Dung duy trì ổn định.

Đây có lẽ là hình phạt Tào Tháo dành cho Tào Bằng, tạo thêm đường tìm về sự sống.

Có thể tưởng tượng, nếu lúc đó người này mà theo đám đông, Thanh Lưu sẽ theo sát sau, đối với Tào Bằng mà nói sẽ rất bất lợi. Khi đó, Tào Tháo sẽ chịu áp lực lớn. Cho nên, Tào Bằng có thể miêu tả sơ lược bị hình phạt quý tẫn tam tuế, Thanh Lưu lại không nói gì, đã là trợ giúp lớn nhất chỉ hắn. Càng không cần phải nói Tào Bằng nên trả lời thư mời. Chẳng những họ đã tỏ ý muốn hợp tác với Tào Bằng, còn viết chữ lưu niệm ở Phúc Chỉ Lầu. Sự ủng hộ này, khiến Tào Bằng cảm động, đây là một kiểu tình nghĩa khó có được.

Trong lịch sử, nói Khổng Dung thanh cao kiêu ngạo, không chừng mực.

Nhưng nếu tiếp xúc, sẽ phát hiện, kì thực lão nhân này rất đáng yêu.

Không giống những kẻ u tối, Khổng Dung rất thông minh, trong sự việc có đôi chút chân thật, nói gì cũng thẳng thắn không quanh co lòng vòng.

Có lẽ chính vì thế lại làm Tào Bằng không thể nhẫn nại.

Tuy nhiên, xem ra trước mắt, con người này càng lúc càng thích học hành, đối với vấn đề triều chính lại mất đi hứng thú.

Nói sao thì Khổng Dung đã mời Tào Bằng tuyệt không cự tuyệt.

Hắn nói với Đỗ Kỳ:

- Bá Hầu, người hãy đến Khổng phủ một chuyến, nói với Văn Cử Công, ta sẽ tới đúng giờ.

Đỗ Kỳ nghe xong rất vui.

Với thân phận hiện giờ của y, đừng nói là gặp Khổng Dung chỉ sợ có muốn vào Khổng phủ cũng không được.

Cảm giác có một chỗ dựa vững chắc, thật là tốt. Ít nhất, y hiện tại có thể tự mình đi bá kiến một người có thanh danh lớn ở văn đàn.

Sau khi Đỗ Kỳ đi rồi, Tào Bằng khép sách vở.

Đứng nơi cửa sổ, hắn trầm ngâm, Khổng Dung lần này tìm ta là có chuyện gì?

499. Chương 544 : Sử Lão Đại

Lúc đầu, Tào Bằng dự định đi sớm một chút.

Khổng Dung là trưởng giả, trong giới sĩ lâm địa vị thân phận hơn xa so với Tào Bằng. Y đích thân mời, là một văn bối, đương nhiên phải tới trước.

Nếu để Khổng Dung chờ hẵn, thì có vẻ khá thất lễ.

Nhưng không nghĩ rằng, Tào Chương lại tới nhà.

- Tiên sinh, phụ thân nói ta từ nay ở lại Tham Hộ Đình.

Tào Chương vô cùng hưng phấn xoa tay, nhìn qua có vẻ rất cao hứng.

- Tham Hộ Đình?

Tào Bằng không khỏi ngạc nhiên.

Hắn còn chưa biết tới nơi đó là nơi nào? Tuy nhiên, nghe Tào Chương giải thích xong, hắn liền hiểu ngay dụng ý của Tào Tháo. Lần này để Tào Chương tham chiến, đi kiếm chút công lao. Tào Bằng thấy, điều Tào Chương trước mắt cần làm là chăm chỉ học hành trong hai năm, bồi dưỡng kiến thức. Chỉ có điều Tào Tháo lần này cách nghĩ không sai, đi kiếm chút công lao, cũng là một dạng tích lũy kinh nghiệm.

Nhìn qua, Tào Tháo với U Châu là tình thế bắt buộc.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, nói với Tào Chương:

- Tử Văn lần này đi Ký Châu, nghe lệnh của Trương Văn Viễn, ta rất vui. Văn Viễn là bạn tốt của ta, ta rất hiểu y. Người này dũng mãnh thiện chiến, binh pháp xuất chúng, mưu lược phi thường, dũng khí hơn người. Lúc trước khi ở tướng hạ Lã Ôn Hầu, thanh danh đã truyền xa, so với những người thường khác. Tử Văn có thể ở dưới tướng nghe lệnh Văn Viễn, đó là một chuyện tốt. Tuy nhiên ta có một lời này, mong rằng Tử Văn nhớ kỹ.

- Nguyên nghe tiên sinh dạy bảo.

- Văn Viễn trọng quy củ, không giống ta tùy hứng. Người ở Tây Bắc có thể tự tại, ngôn luận phóng khoáng. Nhưng dưới tướng Văn Viễn, nhất định phải kiềm chế tính tình ngang bướng của mình, phải theo lệnh y mà làm. Văn Viễn quân kỷ nghiêm ngặt, sẽ không để ý chuyện tình cảm, người tới đó rồi, không thể tùy tiện, phải đảm bảo quy củ.

- Vâng.

- Thứ hai, Văn Viễn là người đại tài. Người đi lần này là một cơ hội, ta tặng người bảy chữ, xem nhiều, nghe nhiều, nhưng ít nói. Có thể cống hiến sức lực cho Văn Viễn cũng là may mắn, người cần nắm vững.

Sự tôn sùng của Tào Chương đối với Tào Bằng không hề suy giảm.

Y lại gật gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ rõ lời dặn của Tào Bằng.

- Thứ ba, tới Tham Hộ Đình, quân vụ bề bộn. Nhưng không thể vì thế mà trì hoãn học hành. Ta đưa cho người vài thứ để mang theo, thường xem lật xem, xem xét cho chăm, không thể không một ngày không đọc sách. Người đã từng nói, muốn tiếp thu giáo học của Tây Sở bá vương. Người ta nói trong sách có ngọc, người hãy từ từ đi tìm tòi, học tập, nhưng đừng có từ bỏ. Đợi người trở về, ta sẽ xem xét học vấn của người.

Nói tới đây, Tào Chương trịnh trọng đứng lên, cung kính.

- Trận chiến U Châu, ta đoán chắc bắt đầu vào đầu xuân. Nơi đó vô cùng lạnh, sau khi chủ công chuẩn bị chu toàn, một trận đánh tan. Tuy nhiên, vùng U Châu địa thế phức tạp, Viên Hi ở đây buôn bán lâu dài, căn cơ sâu. Một khi tiền tuyến thất bại, y sẽ lui về Liêu Đông. Đến lúc đó tất nhiên chủ công cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, tiếp tục xuất kích. Chỉ có điều Liêu Đông đường khó đi, địa thế phức tạp. người tới lúc đó, cần bảo vệ tốt cho chủ công, cẩn thận phục kích. Còn nữa, đối xử tốt với Phụng Hiểu, tốt nhất hãy cử một người đi theo. À, để Đông Hiểu đi theo đi. Mang theo nhiều dược liệu một chút, để tránh được việc khí hậu không hợp. Nếu chẳng may dược liệu không giúp được ta còn một cách khác không biết có hữu dụng

không? Để quân tốt xuất phát trước, từ bản thổ mang một ít đất. Lúc không thoải mái, dùng nước ngâm với đất, không chừng có thể hóa giải bệnh tình. Tóm lại, trận chiến U Châu sẽ không đơn giản như người tưởng tượng, trong đó liên quan sâu rộng. Không chỉ có Viên Hi mà còn có Ô Hoàn, Tiên Ti một đám hỗn độn, Người làm theo lệnh, nhớ cẩn thận một chút, còn nữa, mang theo nhiều xiêm y, để tránh mắc lạnh.

Tào Bằng thực sự thích thú Tào Chương.

Người này là một kẻ rất chân thật, có đôi lúc khá bướng bỉnh, nhưng tâm rất rộng có thể bao dung được cả thiên hạ. Chỉ có điều tính tình quá thẳng, rất dễ tin tưởng người khác, khó tránh khỏi bị lừa. Tào Bằng dặn dò nhiều chuyện, nghĩ tới lúc không còn nghĩ ra gì nữa mới thôi.

Tiến bước Tào Chương, Tào Bằng trong lòng không khỏi buồn bã.

Tào Chương sau khi trải qua một thời gian trắc trở, rốt cục cũng có thể bước trên con đường chinh phạt.

Trận chiến thành danh của y đó là trận chiến đánh Ô Hoàn ở Liêu Đông. Cũng có thể là năm nay, chỉ có điều không biết, lần này đi Liêu Đông, có thể bình yên không?

Tuy nhiên, nghĩ tới võ nghệ của Tào Chương, Tào Bằng cũng khá yên tâm.

Mà nay Tào Chương đã mười sáu tuổi!

Nhưng võ nghệ thì quả thật không tầm thường, chẳng những thương mã thuần thực, cưỡi ngựa bắn cung hơn người, lại biết tập Thái Cực, khí mạch lưu thông. Chỉ cần không giáp mặt với siêu hạng võ tướng, tự bảo vệ mình là được. Mà trận chiến Liêu Đông, Tào Bằng không nghĩ ra, có tồn tại siêu hạng võ tướng hay không?

- Ay ya!

Tà dương từ cửa sổ chiếu vào trong nhà, Tào Bằng mới phát hiện, trời đã tối.

Tối nay đã hẹn Khổng Dung, ở Dục Tú Lâu uống rượu. Không ngờ Tào Chương lại tới, dẫn đến kéo dài thời gian lâu như vậy.

Tào Bằng vội vàng gọi gia nô, lên ngựa ở bên ngoài phủ.

Lúc sắp đi, Tào Bằng nói với Đỗ Kỳ:

- Bá hầu, trên thư phòng ta có công văn của Nam Dương Công. Người hãy xem xét, tìm phương án. Mọi việc xong xuôi, ta sẽ cùng người thảo luận, trong mấy ngày nay trong phủ sẽ khá bận rộn, làm phiền người rồi.

Đỗ kỳ vội vàng khom người tuân mệnh, nhìn theo Tào Bằng đánh ngựa rời đi.

Đứng ở dưới bậc cửa cao lớn phủ Phụng Xa Hầu, y quay đầu nhìn lên, khối hoành phi trên cửa phủ.

Mặt trời lặn ánh chiều tà, chiếu vào trên hoành phi. Dòng chữ Tào phủ mạ vàng trên hoành phi lộ ra một khoảng trống rộng rãi.

Không lâu trước đó, bản thân chán nản muốn trở về quê hương, buôn bán ở Tây Vực.

Không nghĩ rằng, chỉ trong một ngày, chính mình đã trở thành phụ tá ở Phụng Xa Hầu phủ, tương lai còn có thể có tiền đồ rộng lớn. Điều này giống như, ban ngày như kẻ ăn mày cầu ăn ba bữa, tới tối lại phát hiện bản thân ở bên trong hoa hạ nguy nga, quả thực giống như một giấc mộng.

Quả thật như một giấc mộng, ta muốn chấp nhận ảo mộng này, không muốn tỉnh lại.

Đỗ Kỳ ngẫm nghĩ lúc lâu sau, đột nhiên không kìm nổi cười, lắc đầu, cất bước đi vào phủ chính.

Thái độ của Tào Bằng với Đỗ Kỳ và với Bộ Chất lúc trước quả thật không giống nhau lắm.

Khi Bộ Chất quy thuận, ở Quảng Lăng đã có chút thanh danh, được ai nấy đều tán thành. Mà thân phận y cũng là đại tộc Hoài Âm, tuy nói rằng đã sút nhưng cũng không tầm thường. Mà Đỗ Kỳ thì sao? Sao có thể so sánh với Bộ Chất. Y từng huy hoàng, từng trầm luân, được người đời thừa nhận, lại tận mắt chứng

kiến nhân tình thế thái, nhân tình ấm lạnh. Bôn ba nửa đời, nếu nói về sự từng trải, Đỗ Kỳ phong phú hơn bọn họ.

Cũng vì nguyên nhân này, Tào Bằng không đối đãi giống như đám người Bàng Thống, coi như thượng khách.

Đối với Đỗ Kỳ mà nói, xét về cấp bậc lễ nghĩa, chỉ là ảo mộng.

Cùng với thái độ nhiệt tình, chẳng bằng đưa cho y những thứ chân thực..

Ví dụ, ở một căn nhà lớn, ăn những thứ tốt, bên trong toàn lụa là, khiến Đỗ Thứ có thể tiếp nhận những sự giáo dục tốt, đối với Đỗ Kỳ mà nói, đó thực sự là một nơi tốt.

Những lời tán tụng đó, hoặc cấp bậc lễ nghĩa làm y có ấn tượng tốt.

Đây sẽ là lần hợp tác mới và những hợp tác trước thì hoàn toàn không giống.

Y càng trưởng thành, càng chín chắn, kinh nghiệm càng phong phú, tư tưởng càng mở mang.

Có thể nói Đỗ Kỳ từ khi theo Tào Bằng tới nay, những phụ tá từng tiếp xúc ngoài Lý Nho ra, là người lớn tuổi nhất. Đối với một người như vậy, Tào Bằng cần có một quy trình thành thực, nói vậy Quách gia giới thiệu Đỗ Kỳ không phải có tiếng mà không có miếng.

Giục ngựa, hướng tới đường Dục Tú.

Trong thành Hứa Đô đèn chiếu rực rỡ, bầu trời tối đen.

Tào Bằng đến lầu Dục Tú, không ngờ nhìn thấy một người quen.

- Sử Lão Đại sao lại ở đây?

Ngoài lầu Dục Tú một dáng người không cao, gầy yếu, dung mạo tiều tụy, đang dẫn ngựa cho người khác.

- Sử A?

Xem bộ dạng của y, Tào Bằng thật sự hoảng sợ.

Người này đâu phải quá túng thiếu, sao lại làm một hầu nam?

Nói đến Sử A, có lẽ ai cũng nhớ, y là đệ tử thân truyền của kiếm thủ vương bậc nhất cuối thời kì Đông Hán. Hai năm Tào Bằng ở Kiến An, kết bạn với Sử A, ngay sau đó Sử A thanh danh vang dội, khí chất phi phàm, Hai người đã từng hợp tác qua vài lần.

Lúc đầu, Tào Hồng thiết lập phường đánh bạc ở Lạc Dương, Sử A đã tới buôn bán.

Rồi khi Tào Bằng đảm nhiệm chức bắc bộ úy ở Lạc Dương, Sử A cũng tốn không ít sức lực.

Chỉ có điều sau đó, Sử A quyết chí đi theo Tào Phi, một mặt Tào Phi là thể tử, mặt khác, Sử A từng là thầy dạy kiếm của Tào Phi, giao tình rất tốt. So sánh với Tào Bằng có vẻ tốt hơn. Bởi vì chém đầu Phục Hoàn mà hắn đã bị bãi miễn chức quan, an cư trong nhà.

Từ đó, Tào Bằng và Sử A không có kết giao gì nữa.

Mà nay Sử A tiều tụy.

Quần áo theo cách ăn mặc của người hầu nam trẻ tuổi, đi tới, cũng dáng vẻ khập khiễng.

Lúc thấy Tào Bằng, Sử A vừa lộ vẻ sợ hãi vừa vui mừng, rồi sau đó quay mặt đi xấu hổ, muốn đi. Tào Bằng vội xuống ngựa, đi lên, bắt lấy cánh tay y.

- Sử Lão Đại, người sao vậy?

- Công tử, Sử A thẹn với công tử?

- Sao, người nói gì vậy, giao tình giữa chúng ra, cũng được coi là thân thiết, năm đó khi ở Lạc Dương, còn kẻ vai chiến đấu, nói gì tới việc hổ thẹn chứ?

- Người?

Tào Bằng nhìn Sử A, nhú mày.

Mới vài năm không gặp, Sử A lúc trước tóc còn đen bây giờ đầu đã bạc.

- Người, lại đây!

Tào Bằng chỉ roi ngựa vào một tên đứng đầu:

- Nói với trưởng quầy của các người, thanh toán tiền công cho Sử lão đại, rồi cho y tới phủ Phụng Xa Hầu. Thiếu đồng nào, ta sẽ phá hủy Dục Tú lầu này của các người, nếu trưởng quầy có hỏi, người hãy nói tên ta ra.

Tiểu nhị vẻ mặt dữ tợn, nghe xong lời nói của Tào Bằng, vốn định phát tác.

Nhưng khi gã nghe thấy hai chữ Tào Bằng, những lời thô tục tới miệng rồi vẫn phải nuốt trở vào, trên mặt cười tươi.

- Đã là Tào công tử, việc này sẽ dễ xử lý thôi.

- Công tử, người cần gì phải....Sử A hiện giờ đã là một phế nhân, sao công tử còn tặng y ân nghĩa như thế?

Sử A vẻ mặt sợ hãi, muốn đấu tranh.

Tào Bằng bây giờ cũng không giống như lúc trước ở Lạc Dương với y, không còn là tên tiểu tử đánh cược để phát tài. Tào Bằng hai mươi sáu tuổi, thân thể khỏe mạnh, đã đạt được tới cực đỉnh. Cho dù là trong lúc lơ đãng, sức mạnh cũng không hề tầm thường. Tay của hắn, giống như cây kim sắt, thật chặt quắc trụ cánh tay Sử A. Hắn đột nhiên phát lực, ôm cổ Sử A, không hề bận tâm tới những thứ dơ bẩn trên người y.

- Sử lão đại, người cũng biết biện hộ hai chữ tình nghĩa. Nếu đã nói tình nghĩa, vậy thì cũng đừng nên nói nhảm nhiều. Ta giúp người, không phải đáng thương cho người, cũng không phải vì nguyên nhân gì khác. Chúng ta là bằng hữu, bằng hữu gặp rủi ro, tất nhiên phải có bằng hữu hỗ trợ, bằng không, hai chữ bằng hữu còn có tác dụng gì nữa? Ta lúc này có việc, không thể thoát thân, bằng không sẽ đưa người trở về. Đừng vội nhiều lời, nếu coi ta là bằng hữu, hãy tới nhà ta tắm rửa trước, thay quần áo, chờ tối ta trở về, chúng ta sẽ nói chuyện. Người cũng đừng nghĩ tới việc chạy trốn, ta biết nhà người ở đâu. Nếu người muốn chạy trốn ta, ta sẽ phát công văn truy nã, xem lúc đó người có thể chạy tới nơi nào?

Ngôn ngữ của Tào Bằng, mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự.

Đôi mắt Sử A đỏ lên, nước mắt lập tức chảy xuống.

- Được, ta không chạy, ta tuyệt đối sẽ không chạy. Công tử, những lời nói này của người, Sử A nói không uổng phí. Mà người Hứa Đô này, coi ta chủ như con thạch sùng, trốn cũng không được. Ha ha, phiền toái của người còn chưa hết, lại tìm tới chọc vào phiền toái của ta. Công tử, người không sợ tới lúc đó, phiền toái sẽ nhiều hơn à?

- Phí, phiền toái lớn thế nào, ta giúp người vượt qua hết.

Tào Bằng mỉm cười.

Hắn buông A Sử ra:

- Tốt lắm, Văn Cử tiên sinh đang đợi ta trên lầu, ta không nhiều lời với người nữa. Người hãy tới phủ Phụng Xa Hầu chờ ta trở về, chúng ta hai huynh đệ sẽ cùng nhau uống chén rượu, có điều gì muốn nói, tới lúc đó nói sau.

Sử A, nhẹ nhàng gật đầu.

Y đột nhiên hạ giọng, nói với Tào Bằng:

- Cần thận một chút, Chu Bất Nghi ở trên lầu.

Tào Bằng nghe xong ngẩn người, rồi cười lạnh một tiếng.

- Tên nhóc con miệng còn hôi sữa, gã tính làm gì chứ.

Sử A cũng cười, lui về một bên.

Tào Bằng sải bước đi vào lầu Dục Tú. Tên tiểu nhị trưởng bộ vẻ mặt tươi cười tới tiếp đón:

- Sử Lão Đại chờ một chút. Tiểu nhân đưa người đi gặp trưởng quầy, trong chốc lát sẽ thu xếp người đưa người về phủ. Sử lão đại, người quen biết người này sao không nói sớm, haha, về sau tiểu đệ còn phải nhờ vả Sử lão đại chiếu cố nhiều, mời đi theo ta, đi theo ta.

Sử A lại mỉm cười.

Y không hề khách sáo ngược lại lại rất bình tĩnh.

Ba năm, đã ba năm.

Ba năm qua, y có gì chưa nhìn qua?

Mà nay Sử A, tâm như nước, sớm đã không còn hào hùng tranh đấu phân tranh như trước.

Cho nên, đối với tên tiểu nhị, y cũng không nói thêm gì. Chỉ gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Tiểu nhị ca, mời đi trước dẫn đường.

Bước đi tuy rằng vẫn khập khiễng như trước, nhìn qua rất không tự nhiên, nhưng bộ ngực A Sử đã ưỡn lên, đi theo tiểu nhị, tìm trưởng quầy.

Khổng Dung ở trên tầng ba lầu Dục Tú mở tiệc.

Tào Bằng báo danh, đều có tiểu nhị dẫn đường phía trước, đi tới lầu ba.

Không đợi đi vào nhĩ các, đã nghe thấy bên trong một thanh âm kịch liệt, Dường như có rất nhiều người, đang xảy ra tranh chấp trong nhĩ các.

Tào Bằng đứng ở cửa, xua tay ra hiệu tiểu nhị lui ra.

Hắn lắng nghe ngóng, trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh lẽo.

Hít sâu một hơi, Tào Bằng mở cửa, đi vào, chấp tay với mọi người:

- Tào mỗ tới muộn, xin mọi người đừng trách cứ.

500. Chương 545 : Không Biết Thiên Hạ , Sao Bàn Về Thiên Hạ?

Trong Nhĩ Các, có rất nhiều người.

Nhìn sơ qua thì ước chừng cũng có mười mấy người, già có trẻ có, có tuần tú có hung tợn, quần áo khác nhau, dung mạo cũng khác nhau. Lúc Tào Bằng đi vào, trong Nhĩ Các đột nhiên yên tĩnh lại. Ánh mắt đảo tới phía Tào Bằng, những ánh mắt mang theo hàm ý không giống nhau, vẻ mặt cũng khác nhau.

Khổng Dung ở giữa đám người, là người cao tuổi nhất.

Ông năm nay năm mươi ba tuổi, tướng mạo gầy guộc, thân hình mảnh khảnh. Quần áo thiên trắng ngời trong tháp, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trang. Tuy nhiên, lúc Tào Bằng tiến vào, trên mặt Khổng Dung lộ ra một nụ cười tươi, ông vẫn không đứng dậy mà vẫy tay về phía Tào Bằng.

Có lẽ, những người xung quanh mà nhìn thì sẽ nhận thấy đây là một biểu hiện của sự kiêu căng.

Nhưng Tào Bằng biết, Khổng Dung không phải người biết cách đối nhân xử thế.

Đừng cho rằng trước kia ông từng làm thái thú Bắc Hà, mà nay địa vị đã cao hơn. Trên thực tế, ông cũng không biết cách giao tiếp, càng không biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Nếu không phải vậy, thì trong lịch sử ông đã không chọc giận Tào Tháo, cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan cửa nát. Mà nay, Khổng Dung say mê học vấn, đạo lý đối nhân xử thế, càng không lưu tâm nhiều. Y tính tình đã vậy, có thể hua tay với Tào Bằng đã là một ngoại lệ rồi.

- Hữu Học, sao tới muộn vậy?

- Ô, vừa mới về nhà, mọi việc còn đang phức tạp. Vốn dự định tới sớm, nào ngờ Tử Văn đột nhiên tới, thảo luận sự việc, thế cho nên...xin Dung Công chớ quở trách, các vị chớ quở trách. Ha ha, Bằng tới chậm, tự phạt ba thương quyền chuộc tội.

Nếu nói, trước đây có vài người còn cảm thấy bất mãn khi Tào Bằng đến chậm nhưng nhìn thái độ hiện tại của hắn, những bất mãn trong lòng liền tan thành mây khói. Thường tình thôi! Người ta vừa mới về nhà, tất nhiên công việc bề bộn. Hơn nữa, thế tử đến thăm hỏi, cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nghe nói, thế tử sẽ tới Sâm Hộ Đình để nhập ngũ cống hiến, từ biệt Tào Bằng cũng là chuyện đương nhiên.

Đại đa số những người ở đây đều biết rằng, Tào Chương từng theo Tào Bằng.

Sau này lại theo Tào Bằng thành lập công lao sự nghiệp ở Tây Bắc, từng chém tướng, đoạt cờ, bình định loạn Khương. Tính ra, Tào Bằng không chỉ là quân sư của Tào Chương, mà còn là thượng quan của y. Tào Bằng phạm tội, Tào Chương vứt bỏ sự nghiệp, từ Võ Uy hộ tống Tào Bằng tới Huỳnh Dương. Chuyện ở Hứa Đô này đã là một giai thoại, không ít người khen ngợi. Đặc biệt, Khổng Dung đối với hành động của Tào Chương không ít lời khen ngợi. Cửa ải cuối năm Kiến An thứ mười, Tào Tháo bày yến tiệc trong phủ Tư Không, mở tiệc chiêu đãi văn võ đại thần, từng có người trong yến tiệc làm thơ, khen Tào Chương mỹ đức, khiến Tào Tháo rất thoải mái, thậm chí còn ban thưởng cho người đó chức quan tản nhàn.

Đối với hành vi nịnh nọt này, Khổng Dung và những người ở đây có vẻ khinh thường.

Nhưng cũng không thể ngăn cản bọn họ tán thưởng Tào Chương.

Tôn sư trọng đạo, là mỹ đức mà các thánh nhân thượng cổ truyền lại. Cho dù nay nhiều thói hư tật xấu xuất hiện nhưng vẫn bảo toàn được lí lẽ đó trong lòng mọi người.

Thêm việc Tào Bằng sau khi tới, với cấp bậc lễ nghĩa, đối với Khổng Dung há miệng Dung Công, ngậm miệng tiên sinh đủ để làm rạng rỡ thể diện của Khổng Dung.

Nếu như thế, Khổng Dung còn muốn truy cứu, thì coi như năm mươi ba năm sống trên đời của ông, cũng chẳng khác gì sống trên thân chó. Khổng Dung mỉm cười nói:

- Hữu Học có muốn uống rượu không? Tự phạt việc này hãy tạm gác lại, tới đây, ta giới thiệu cho người vài vị tuấn kiệt, tài đức, đều là các ẩn sĩ.

Nói xong, Khổng Dung ra hiệu, Tào Bằng ngồi bên ông trên chiếu.

Đối với sự sắp xếp của Khổng Dung, mọi người không ai phản đối.

Giang Hồ nằm ở nơi nào, đa số mọi người ở đây đều là bạch thân, mà Tào Bằng lại là dịch quan thừa, sắp phụ trách nghênh đón sứ giả Lã Thị Hán Quốc. Ai cũng biết, dịch quan thừa chỉ là một chức hơi quá, Tào Tháo đã để Tào Bằng phục hồi, không ai có thể ngăn cản, chỉ cần Lã Thị Hán Quốc thành công về nước, Tào Bằng sẽ là người công lao lớn nhất, đến lúc đó tự nhiên sẽ được lên chức.

Tào Bằng cũng không khách khí, tiến lên ngồi xuống.

- Sơn Nguyên, đã lâu không gặp.

Hắn sau khi ngồi xuống, chấp tay hướng về phía một thanh niên đang ngồi một bên.

Người này, ước chừng ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, có chút khí thái uy vũ.

- Sư huynh đã lâu không gặp.

Y vội vàng đáp lễ.

Người này tên là Chu Kỳ.

Có lẽ mọi người còn nhớ rõ người này, lúc Tào Bằng đi học ở Lục Hồn Sơn Ngọa Long Cốc, Chu Kỳ cũng đã vào thư viện, học ở trường bên môn hạ Hồ Chiêu. Nhưng lúc đó y mới chỉ là một học sinh trong thư viện, đều không phải là đệ tử thân truyền của Hồ Chiêu. Xuất thân không được tốt, là người miền núi. Cho nên, đối với việc Tào Bằng và Tư Mã Ý tới học ở trường lại mang thêm địch ý sâu đậm. Tuy nhiên, quan hệ sau này của y với Tào Bằng lại dạn dĩ rất nhiều.

Trong sách sử có ghi lại, Tư Mã Ý khi còn học ở trường Lục Hồn Sơn, từng chọc giận một gã Chu sinh.

Sau lại thừa dịp Hồ Chiêu không ở trong núi, Chu Sinh mang theo mấy chục người muốn giết Tư Mã Ý. May thay Hồ Chiêu biết tin, đúng lúc quay lại, ngăn cản Chu Sinh, cứu Tư Mã Ý. Mà Chu Sinh kia chính là Chu Kỳ. Sau trận chiến năm Kiến An thứ năm ở Quan Độ, nhập làm môn hạ của Hồ Chiêu, lấy tự là Sơn Nguyên, chính thức trở thành đệ tử của Hồ Chiêu. Tuy rằng lớn tuổi hơn Tào Bằng, nhưng Chu Kỳ vẫn muốn Tào Bằng gọi y một tiếng sư huynh.

Chu Kỳ hiện tại dạy học tại thư viện Dĩnh Xuyên, từ đó tới nay, cũng là nhận lời mời mới đến, lại không nghĩ là sẽ gặp lại Hồ Chiêu.

Sau khi Tào Bằng và Chu Kỳ gặp nhau, chợt nghe thấy Khổng Dung lảng cười một tiếng:

- Huynh đệ người theo Khổng Minh, ta đây không cần nói năng rườm rà.
- Hữu Học, Ứng Đức Liên cũng tài học xuất chúng, văn chương bay bổng. Hôm nay, Đức Liên lại là Đông Chủ, người cũng không nên khinh đãi Đông Chủ mới phải.
- Ứng Đức Liên là ai?

Nghe qua có chút xa lạ

Nhưng nếu nhắc đến một danh hiệu khác của gã, có lẽ có thể so sánh rõ ràng hơn, một trong Kiến An thất tử.

Tuy nhiên Tào Bằng cũng không biết rõ lai lịch của Ứng Đức Liên, nhìn gã đánh giá cẩn thận, Ứng Đức Liên liền hạ thấp người chấp tay:

- Gia phụ thường nói, công tử là người tài đức. Đức Liên lần đầu tới Hứa Đô, nghe qua tên công tử, có mạo muội xin Dung Công dẫn tới gặp mặt.
- Lệnh tôn là...

Khổng Dung nói:

- Nói tới người có khả năng đã gặp mặt qua.
- Chính là Tiền Ti Không Duyệt, Ứng Tuân.

Tào Bằng liền rõ.

Năm Kiến An thứ năm, Ứng Tuân là Ti Không Duyệt, tuy nhiên chỉ làm một năm, vì thân thể nên cáo bệnh về nhà.

Cũng không trách Ứng Tuân thân thể yếu kém. Trong ba năm năm, sáu, bảy là thời điểm Tư Không phủ bận rộn nhất. Trận chiến Quan Độ từ khi bắt đầu tới lúc kết thúc, lại ngay sau đó là thu phục phía nam Hà Chi, năm Kiến An thứ bảy lại có trận chiến Thương Đình. Viên Thiệu chết bệnh, đó là lúc Kiến An nhiều chuyện nhất. Trong ba năm đó, Ti Không Duyệt thay đổi vài người, mà Ứng Tuân lại là người khiến Tào Tháo hài lòng nhất:

- Hóa ra là Ứng Tuân công tử, thất kính!

Ứng Đức Liên vội liên thanh nói không dám.

Ứng Đức Liên tên thật là Ứng Tràng, là một trong Kiến An Thất tử.

Nay đã hai mươi chín tuổi, từng tới Hứa Đô.

Theo sự phát triển của lịch sử, hai năm sau Tào Tháo thiết lập lại phủ Thừa tướng, mở phủ Thừa tướng, Ứng Tràng được phong chức Duyệt Chúc Thừa Tướng. Tuy nhiên, xem bộ dạng hiện giờ của y, dường như cũng chưa được đặc ý. Thêm điều Khổng Dung nói vừa rồi, Ứng Tràng là kim chủ mời khách hôm nay, Tào Bằng đã đoán được ý đồ của y. Ứng Tràng có vẻ không chịu nổi sự yên tĩnh, hi vọng mai chóng có thể tìm được đường lui.

- Không Dung nghĩ Hữu Học không phải người xa lạ nữa, ta không cần phải giới thiệu nhiều.

Ngồi dưới phía dưới Khổng Dung là một nam tử trên bốn mươi tuổi, nho sinh tao nhã, khí độ phi phàm.

Trần Lâm cũng là một trong Kiến An thất tử.

Tào Bằng đương nhiên gặp qua Trần Lâm, hơn nữa, lại vô cùng thân thuộc.

Người này từng là môn hạ của Viên Thiệu, trước trận chiến Quan Độ, y làm hịch văn thảo phạt Tào Tháo, làm Tào Tháo toát mồ hôi lạnh. Sau trận Quan Độ Trần Lâm bị bắt, Tào quân ai cũng muốn chém. Nhưng Tào Tháo lại thích tài văn chương của Trần Lâm, phong làm Tư Không quân sư Tế Tửu. Cho nên, Tào Bằng không lấy gì làm lạ.

Tào Bằng chấp tay, Trần Lâm đáp lễ.

- Lưu Công Can cũng là bạn tốt của ta, tuy nhiên hai người chưa từng gặp mặt.

- Lưu Trinh?

Tào Bằng cười nói:

- Ta trở về trung nguyên, liền nghe tới cái tên Công Can. Là bạn tốt của Dung Công sao ta lại không biết? Công Can tiên sinh, mời rượu.

Tào Bằng nâng chén, Lưu Trinh cũng vội vàng đáp lễ.

Hôm nay chả lẽ là nơi hội họp Kiến An thất tử.

Trong nháy mắt, đã có bốn người xuất hiện.

Tào Bằng ánh mắt đảo qua Nhã Các, cuối cùng dừng lại trên người một thiếu niên.

Đúng vậy, chính là thiếu niên!

Y ngồi trong bữa tiệc, lại lộ ra vẻ kiêu căng không giống mọi người.

Xem tuổi, ước chừng mới có mười bốn tuổi, dáng vẻ đường đường, tuấn tú. Khi đứng lên, ước chừng thân cao bảy thước, hơi gầy, mặc thiên y trắng, tay áo phiêu diêu. Chỉ có điều, rõ ràng là tuổi nhỏ, lại làm ra bộ dạng một tiểu đại nhân. Ngồi ngay ngắn ở vị trí cuối cùng, nhìn qua trông rất đơn độc, nhưng vẫn lộ ra vẻ kiên cường. Y ngồi thẳng lưng, uốn ngực, ra vẻ điềm tĩnh, thận trọng.

Nhưng mười bốn tuổi vẫn là mười bốn tuổi mà thôi.

Người giả bộ ra sao cũng không thể giống người hai mươi bốn tuổi.

Tào Bằng giật mình, mơ hồ đoán được thân phận của tên thiếu niên này.

Chu Bất Nghi! Bên ngoài Lầu Dục Tú, Sử A đã nói với hần, “Chu Bất Nghi ở trong.”

Chu Bất Nghi này hai năm ở Hứa Đô, liên tiếp khiêu khích Tào Bằng, nhưng Tào Bằng một mực không đáp ý. Thứ nhất, hần chán tranh chấp với Chu Bất Nghi, thêm nữa, hần ở Huỳnh Dương, Chu Bất Nghi ở Hứa Đô, hai người không thể cùng xuất hiện. Không ngờ lại gặp mặt nhau ở Dục Tú lầu.

Vừa rồi khi ở ngoài cửa, Tào Bằng nghe thấy tiếng tranh cãi.

Chính là tiếng tranh luận của đám người Chu Bất Nghi và Ứng Tràng.

Tiêu điểm tranh luận chính là luận tính bản ác của Tuân Tử. Ứng Tràng cho rằng “con người tính bản thiện”. nhưng Chu Bất Nghi lại cho rằng “con người tính bản ác”. Nguyên nhân chính là làm ác, thánh nhân mới phải giáo hóa, điều này liên quan tới giáo dục căn bản, cho nên hai bên tranh luận kịch liệt.

Thế nhưng hai năm này Chu Bất Nghi đối nhân xử thế bữa bãi khiến người khác không thích.

Y phản bác Tuân Duyệt, tranh luận với Khổng Dung, phê bình Hồ Chiêu, công kích Chung Diêu...

Mà những người này, người thì không giỏi hùng biện như Hồ Chiêu, người thì khinh thường việc tranh chấp như Chung Diêu. Khổng Dung từng thảo luận qua với y, nhưng phát hiện, thiếu niên này già mồm ắt lẽ phải, liền mất hứng thú. Về phần Tuân Duyệt, trong sách “thân giám” do tiền hành phê phán tiên tri học,

đã xảy ra tranh luận với Chu Bất Nghi. Một lần, Chu Bất Nghi lấy thiên nhân cảm ứng làm cơ sở, làm Tuân Duyệt ngậm miệng không nói được gì.

Dù sao Đồng Trọng Thư khai sáng Hán Đại Nho học hưng thịnh, mà thiên nhân cảm ứng càng được hoàng thất tôn sùng

Tuân Duyệt chính là phê phán những người đó chế tạo ra tiên tri Tường Thụy. Làm ảnh hưởng tới cảm ứng thiên nhân nhưng cũng không tránh có chút khoan tay bỏ gối.

Tào Bằng từng tìm hiểu về lần tranh luận đó của Chu Bất Nghi và Tuân Duyệt, cảm thấy đây là một lần tranh luận chuyển đổi khái niệm kinh điển.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan tới Tuân Duyệt, vô tình, bị Chu Bất Nghi đưa tới thế bị động, muốn phản kích cũng bất lực.

Chu Bất Nghi tài học ra sao?

Tào Bằng cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng Tào Bằng có thể qua vì lần biện luận của y mà đoán ra chút ít.

Đứa nhỏ này đọc nhiều sách vở, hiểu biết uyên bác, ý nghĩ nhanh nhẹn, đích thật có chút bản lĩnh.

Nhưng vẫn là một đứa trẻ, người muốn thành danh không sai, cũng không thể làm bừa.

Người gần như đắc tội với toàn bộ sĩ lâm Trung Nguyên, dù người nói vài việc có đạo lý, nhưng đắc tội với nhiều người như vậy, làm sao có thể có kết quả tốt? Khổng Dung và những người này đều là trưởng giả phúc hậu, nếu là người lòng dạ hẹp hòi, người khó bảo toàn mạng nhỏ của mình.

Chu Bất Nghi cũng đang đánh giá Tào Bằng. Từ trong tâm mà nói, Tào Bằng cũng không căm giận Chu Bất Nghi.

Ngược lại, hẳn lại thấy Chu Bất Nghi đáng thương.

Y vẫn là một đứa nhỏ, căn bản chưa rõ ràng, thế đạo có bao nhiêu thứ hiểm ác, y chỉ tỏ ra bộ dạng kiên cường, bộ dạng đại nhân ánh mắt lạnh lùng, bề ngoài có vẻ điềm tĩnh nhưng bên trong thì tâm lý sợ hãi, chỉ sợ chỉ khi y nhận ra mình mới mười bốn tuổi thì mới có thể thay đổi tình thế.

Tuy rằng không biết, y là do ai sai khiến, lại gánh vác trách nhiệm như thế.

Mười mấy người trong Nhã Các không ai ngồi bên cạnh y. Từ khi Tào Bằng đi vào, mọi người đều chuyển qua vây quanh hắn, càng làm thiếu niên kia lộ ra sự cô độc, người có thể kiên trì bao lâu, hoặc là nói, người có thể tồn tại bao lâu nữa trong thế giới hiểm ác này?

Chu Bất Nghi tỏ ra quật cường, ưỡn ngực không hề sợ hãi Tào Bằng.

Mà Tào Bằng, cũng nhìn hắn, ánh mắt sáng quắc.

Một lát sau, trong lòng Tào Bằng có một thứ tình cảm thương tiếc.

Không phải thương tiếc y tài hoa, mà thương tiếc y quật cường. Người cho rằng, phủ thêm một tầng sáng danh sĩ thì có thể sống vô tư sao?

Đó là người không có dây thần kinh xúc động.

Nếu không, giết người cũng đơn giản như dẫm nát một con kiến.

Nhã Các đột nhiên yên ắng.

Khổng Dung và đám người dường như cảm nhận thấy sự đối lập giữa Tào Bằng và Chu Bất Nghi, ai cũng im thin thít.

Nói thật ra, đám người Khổng Dung vô cùng chán ghét Chu Bất Nghi. Chán ghét sự vô lý quấy phá của y ba phần, thì bảy phần là chán ghét thái độ ương ngạnh của y. Nhưng không thể phủ nhận, thiếu niên này đích xác có sự tài hoa, y hơn xa các bạn cùng lứa.

Tào Bàng cũng là người tài học xuất chúng.

Hơn nữa, cá tính dữ dằn, chém đứt tay Phục Hoàn, giết chết Vi Doan.

Nếu thiếu niên này không biết phân biệt, chọc giận hân thì...

Trong lòng, không khỏi có chút lo lắng.

Lâu sau, Chu Bất Nghi dường như muốn nói gì đó.

Nào ngờ Tào Bàng lại mở miệng trước:

-Thiếu niên, ta vừa rời ngoài cửa nghe người cãi cọ với các chư quân. Người nói vài câu, không phải không có đạo lý, ta cũng đồng ý. Nhưng người mở miệng là thiên hạ và đất vương, ngậm miệng là suất thổ chi tân hoặc vương thân. Vậy ta hỏi người, người câu nào cũng nói trời nói đất, vậy người có biết đất trên thiên hạ rộng bao nhiêu? Người ta nói Cửu Châu, vậy người có biết đến đại lục Châu Âu không? Có biết tới Đại Tần Quốc? Có biết Mã Kỳ Đồn quốc? Có biết tới Ba Tư? Có biết tới Ai Cập Pha-ra-ông không? Nếu không biết thiên hạ rộng lớn thế nào, người sao có thể luận thiên hạ được?

(Kiến An thất tử (chữ Hán: - Bảy danh sĩ thời Kiến An), gồm 7 người: Vương Xán, Khổng Dung, Lưu Trinh, Trần Lâm, Nguyễn Vũ, Từ Cán, Ứng Sướng. Đây là nhóm nhà thơ nổi tiếng thời Đông Hán ở Trung Quốc.)

501. Chương 546 : Dù Sao Cũng Chỉ Là Một Đứa Trẻ

- Từ lúc Vũ Trụ tạo Cửu đỉnh, thiết lập Cửu Châu.

Người trong nước vẫn cho rằng, thân ở trung tâm vũ trụ, còn bên ngoài Cửu Châu đều là nơi hoang dã.

Nguyên Trục người nói “đức”, nhưng sáu trăm năm trước, Âu Ba La, Hi Lạp quốc ở xa ngàn dặm, có người nói, mỹ đức chia làm hai loại, mỹ đức trí tuệ và mỹ đức hành vi. Người đi trước đi từ học tập mà ra, người sau đi từ thực tiễn mà ra. Một người tên là Aristotle , là một trong ba thánh nhân Hi Lạp. Ông ta từng nói, mỹ đức đích thực không thể không có trí tuệ thực dụng, mà trí tuệ thực sự không thể không có mỹ đức. Nguyên Trục người nay còn chưa được mười lăm tuổi vẫn còn đang là tuổi đi học, nhưng người lại không biết câu tiền, cả ngày chỉ đi tranh luận với người khác, nói phét là giỏi, khoe khoang khôn vặt. Không biết rằng, biện học vô bờ, người hôm nay khoe khoang, tương lai sẽ chẳng ra sao.

Những người ngồi đây đều là người xuất chúng.

Người thử hỏi họ, khi mười lăm tuổi họ đang làm gì?

Người thiên tư thông minh, có thể từ một suy ra ba. Nhưng nếu không học hành, chỉ biết khoe khoang võ mồm, năng lực sẽ kéo dài bao lâu? Theo ta thấy, Nguyên Trục không nói nổi một chữ đức. Chỉ vì Nguyên Trục không hiểu thế nào là đức cho nên không đủ tư cách để luận thâm sâu với các ẩn sĩ.

Nguyên Trục người nói “thiên”. Như thế nào mới là thiên?

Nghĩa rộng có, nghĩa hẹp có. Nay không luận nghĩa rộng, vì thiên đạo xa vời, nhân đạo di chuyển, không biết nhân đạo thì nói gì tới thiên đạo. Chúng ta hãy nói, nghĩa hẹp của thiên. Vẫn là một nơi man di như trước, sáu trăm năm trước khi thiên địa bốn mùa biến hóa, phân giải thể nào về chu kỳ vận động. Aristotle lấy thiên thể địa tinh làm trung tâm, vận động tốc độ chu vi hình tròn. Đồng thời lại có học thuyết nhất phái, cho rằng địa tinh mỗi ngày đều tự quay quanh trục của nó, lấy mặt trời làm trung tâm, chuyển động tròn. Ta muốn thỉnh giáo Nguyên Trục, người biết gì về chu vi hình tròn? Lại cho rằng học thuyết đó là chuẩn mực? Cảm ứng thiên nhân rốt cuộc đâu mới là “thiên”?

Nguyên Trục người nói mình đọc nhiều sách vở?

Ta lại hỏi, có thể đọc qua bài văn có tên “Lịch sử” không?

Sáu trăm năm trước, ở nơi Man Di, ven biển Tiểu Á Tê Á, một người tên Aristotle đã được sinh ra, người này khi ba mươi tuổi, bắt đầu cuộc dạo chơi trường kì, đã tới lưu vực hai con sông, nam tới Ai Cập, tây tới đảo Sicilian, Bắc tới Hắc Hải...

Qua nhiều năm khảo sát, cuốn sách “lịch sử” của Aristotele đề cập tới cả Ba Tư, Ai Cập, những nơi rộng lớn như vậy.

Người có biết tập tục nơi này?

“ Nội dung trong lịch sử là những sự kiện mới phát sinh”, người nghĩ sao về câu nói này?

Cuốn “lịch Sử chiến tranh Peloponnesus” không biết Nguyên Trực người có từng xem qua. Trong cuốn sách đó, miêu tả đại lục Âu Ba La trong thời kì chiến tranh quan trọng.

(Lịch sử chiến tranh Peloponnesus: 431 đến 404 TCN, là một cuộc chiến giữa các thành bang Hy Lạp cổ đại)

Cổ nhân nói rằng, lịch sử ngôn ngữ tinh tế sâu xa, cầm bút xuân thu.

Mà Thucydides cho rằng, phải chuẩn xác ý thức quá khứ vận động, thậm chí cả lịch sử thời đại trước kia nữa đều không nằm ngoài khả năng. Bởi vì họ trong thời gian, cách xa chúng ta quá. Cho nên, họ phân ra khảo cổ và phạm trù lịch sử, như vậy, người cho rằng, những gì họ nói là đúng? Từ thời Khổng phu tử tới nay, người trong lịch sử có thể cầm bút xuân thu công bằng lưỡng tự sao?

Được thôi, người nói những cái đó là học thuyết Man Di, vậy ta sẽ nói việc của thánh nhân.

Khổng thánh nhân từng có ba nghìn môn đồ, giáo dục qua nhiều loại người. những đệ tử môn hạ này, có thợ thủ công, nông phu, quan lại...Mà ta lại nghe nói, người cho rằng, nhân sinh có sự chia phân cao thấp, vì thế ta thật sự muốn thỉnh giáo, là lời phu tử nói chính xác hay Chu Bất Nghi người lợi hại hơn thánh nhân?

Tào Bằng biết rõ, không thể để Chu Bất Nghi đoạt lấy cơ hội đầu tiên.

Đứa nhỏ này nhanh mồm nhanh miệng, một khi bị nó cướp mất cơ hội đầu tiên, chiếm thế chủ động, chính mình cũng có thể bị bao vây bên trong.

Chu Bất Nghi giỏi trộm lương dối trụ, nhưng Tào Bằng có thể khống chế được điều này.

Hắn không cần đi tranh luận với Chu Bất Nghi, chỉ cần không ngừng đặt câu hỏi, đảo luận suy nghĩ của nó, tất cả hắn vẫn có thể nắm trong lòng bàn tay. Nếu là đàm luận một bài văn kinh điển, Tào Bằng không chắc mình có thể thắng được Chu Bất Nghi, đứa nhỏ này từ nhỏ đã được đào tạo về phương diện này, chứ không giống như Tào Bằng giữa đường đối hướng. Đương nhiên, tái sinh mười năm, Tào Bằng bàn về điển tịch thời đại này, phần lớn là có cơ sở hiểu biết. Đồng thời, hắn có thể cảm nhận được những năm cuối ở Đông Hán, tính bao hàm của nho học trăm năm.

Thậm chí thời kì Đường Tống, nho học cũng không phải là ngôn luận của một nhà, mà là của mọi nhà.

Mãi cho tới triều Nguyên, người Mông Cổ lại không hiểu hết được ý tứ trong nho học, vì thế đem nho học đánh đồng với nho giáo, hoàn toàn phá hủy truyền thống nho học lưu truyền hàng nghìn năm. Tới triều Minh, tính bao dung trong nho học dường như không còn tồn tại. Lý học bắt đầu hưng thịnh, thành một loại tôn giáo khác.

Tào Bằng có thể ở Đông Hán, đại đàm thuyết học man di, cũng vì nho học lúc đó có có nho sinh, đều đang vất vả đi tìm ý tứ đích thực của nho học, bọn họ cũng có thể tiếp thu những học thuật ngoại lai bất đồng khác, mà hình thành hệ thống lí luận của bản thân.

So với kinh điển, mười người như Tào Bằng e rằng cũng không phải là đối thủ của Châu Bất Nghi.

Nhưng so về kiến thức, có một nghìn tám trăm năm kinh nghiệm, một Chu Bất Nghi làm sao có thể là đối thủ của Tào Bằng.

Tào Bằng chiếm cơ hội đầu tiên, đem quyền nói nắm trong tay mình, dùng câu hỏi liên tiếp, khiến Chu Bất Nghi không thể bình tĩnh suy tư, chỉ có thể đi theo ý nghĩ của Tào Bằng. Đợi khi Tào Bằng hoàn toàn khống chế được ý nghĩ của Chu Bất Nghi, mới công kích linh hoạt.

Chu Bất Nghi mặc dù vẫn đứng thẳng lưng nhưng sắc mặt đã dần tái nhợt.

Lời nói của Tào Bàng, khiến y cảm nhận được sự rộng lớn của thiên hạ, y quả thực chỉ như ếch ngồi đáy giếng.

Không chỉ có Chu Bất Nghi, đến cả Khổng Dung, cũng không ngăn được ngôn ngữ của Tào Bàng. Thần sắc nghiêm trang, trầm ngâm không nói.

- Khi ta ở Huỳnh Dương, ta nghe nói tới cuộc biện luận của tiên sinh Trọng Dự với Nguyên Trực người.. Về thuyết Tường thụ tiên tri ta không quá hiểu biết. Tuy nhiên ta biết, bài văn đạo đức của tiên sinh Trọng Dự là mẫu mực của thiên hạ. Người từng soạn “Đông quan hán kỷ” tường luận về được mất của triều đình, có thể giúp ích cho hậu nhân, còn Nguyên Trực người có gì, bài văn nào giáo hóa thế nhân? Có lẽ người sẽ nói, Trương Lương Tiêu Hà đều không có sáng tác lưu truyền, cũng không có công lớn xác thực với xã tắc. Nhưng hiện tại họ đã lập được công tích. Nguyên Trực, ta hỏi người, người có công gì mà ta không biết? Nếu không có, người có tư cách gì, đi chỉ trích tiên sinh Trọng Dự? Người mười lăm tuổi, lại không học hành cầu tiến, mới mười lăm tuổi mà để bố mẹ lại Kinh Tương, thân mình thì ở Hứa Đô, truy danh trục lợi, người chỉ mười lăm tuổi, chưa lập được tác công nào, lại đi soi xét tiên hiền không có gì? Nguyên Trực, ta không quá nghiêm khắc, thật không biết trời đất là gì, vọng ngôn thánh hiền là cử chỉ của kẻ tiểu nhân mà thôi. Người nói tới địa vị cao thấp? Được, chúng ta nói về cao và thấp. Từ xưa thánh hiền đều tự thân lập mệnh, Dịch Khai Thiên có câu: “ Quân tử không ngừng vươn lên”. Tử Văn mười lăm tuổi cùng ta chinh chiến Hà Tây, khi ta mười lăm tuổi, đã cùng Đặng Thúc Tôn, bình ổn Hải Tây, Tử Kiến mười bốn tuổi đã có thể làm một bài văn hoa mỹ. Nói tới người kém, ta biết rất nhiều, bọn họ xuất thân không tốt, dòng dõi bình thường, nhưng mười lăm tuổi đã có thể tự lập chỗ đứng. Hoặc chiến đấu trên lưng ngựa, chinh chiến thiên hạ, hoặc cày ruộng làm nông, tăng dư dả cho quốc khố, bản thân lại có đủ cái ăn cái mặc. Điều này, là do tự thân cố gắng. Nguyên Trực người có cố gắng gì? Hay là dựa vào võ mồm mà an thân sinh mạng.

Chu Bất Nghi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cũng không biết phản bác ra sao?

Tào Bàng nói rất có lí, làm người nhanh mồm nhanh miệng như y cũng không có đất dựng võ.

Tào Bàng cười lạnh nói:

- Người cao sang dựa vào tài học của bản thân, vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc. Lên ngựa mà bình thiên hạ, đề bút có thể an cư lạc nghiệp hoặc giáo hóa sinh linh, hoặc công bằng thiên thu. Bằng khả năng bản thân mà lập địa vị trong thiên hạ, đó là người đáng cao sang. Mà người không có học vấn, nghề nghiệp, chỉ biết trộm cắp, miệng lưỡi lợi hại, mới là kẻ tiện.

Tào Bàng chỉ là chưa chỉ vào Chu Bất Nghi và mắng y là kẻ tiện nhân mà thôi.

Rồi sau đó, hần lạnh lạnh cười lạnh.

- Mỗ từ khi sinh ra tới nay, không thẹn với sinh linh. Ta bắt chức gia huynh, đại trị Hải Tây, hằng năm có thể có thể chuyển vận hàng triệu học lương thảo cho cả nước. vùng Lương Hoài, trăm họ an cư lạc nghiệp, Kiến An hai năm nay, nhân khẩu gia tăng hai trăm nghìn, ta chinh chiến Quan Độ, từng dẫn bộ hạ trăm Nhan Lương, giết Văn Sứ, tung hoành chiến trường, đánh chém vô số tướng sĩ, ta đi sứ Sóc Phương, thống trị Hà Tây, kéo Hà Tây về Trung Nguyên, khiến Hà Tây không còn chịu thảm họa chiến tranh. Ta chinh chiến Lương Châu, ba năm khiến thảm họa chiến tranh Lương Châu bình định, vì triều đình lập nhiều công lao hiển hách. Ta có thể giúp những đứa trẻ biết cổ kim, ta viết Tam tự kinh, khiến người khác biết được thiện ác, hiểu được trung hiếu. Chu Bất Nghi người có tư cách gì bình luận cùng ta? Người có tư cách gì nói ta không đúng? Những người ở kia học vấn ai cũng cao thâm hơn người, người lại có tư cách gì nói họ sai? Theo ta thấy, người không có tư cách đánh giá bất cứ kẻ nào, nếu muốn đánh giá người khác, trước hãy xét tới bản thân. Ấn sĩ ở đây, người là người trẻ nhất, lại có đức hạnh gì mà ngồi ở đây? Nếu ta là người, tuyệt đã không lưu lại nơi này nữa.

Chu Bất Nghi bỗng đứng đứng dậy, ngón tay chỉ vào Tào Bàng, môi run run.

Con người song song lạnh lùng nhìn chăm chú hần.

Tào Bàng có thể nhìn thấy, ngấn lệ trong mắt y đang chớp động.

Trong lòng cũng có đôi chút không đành lòng.

Nó vẫn là một đứa nhỏ.

Bị người khác sai khiến, bản thân không thể tự chủ.

Ý niệm đó khiến tình cảm không đành lòng lại nảy sinh.

Lúc này, hần tuyệt đối không được nương tay. Điều này không can dự gì tới Tào Bằng, đây là trận chiến giữa Chu Bất Nghi và hần.

Chu Bất Nghi buông tay, xoay cửa phòng rời đi.

Mới đi ra ngoài Nhã Các trong nháy mắt y đột nhiên trở lại, hướng về phía Tào Bằng thi lễ, yên lặng ở cửa phòng.

- Hữu Học nói rất hay!

- Công tử dạy rất phải, tiểu tử này cả ngày chỉ khoe mẽ miệng lưỡi thật không đáng làm một quân tử.

Tào Bằng lạnh lùng liếc nhìn những người xung quanh một cái, đột nhiên thở dài, đứng dậy:

- Dung Công, lòng ta suy nghĩ không yên, thật có chút bức bối, xin cáo từ trước. Ngày mai ta ở trong phủ thiết yến, nếu Dung Công có nhã hứng, không ngại tới bản tự, Bằng thất lễ, trước cáo lui.

Hần thực sự không có cảm giác vui, ngược lại lại cảm thấy hơi trầm nặng.

Đứa nhỏ kia, hần mừng, chỉ sợ là không còn chỗ dung thân ở Hứa Đô nữa.

Nghĩ lại, có lẽ bản thân đã mắng quá lời.

Nhưng có lẽ không còn cách nào khác, đứa nhỏ này cả ngày gây hần, nếu cứ tiếp tục chỉ huy hoại tính mạng nó mà thôi.

Nó cao ngạo, quật cường, sáng tạo, nhanh nhẹn, có thể là một danh sĩ, nhưng nếu tham gia chính trị sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn.

Khổng Dung tán thưởng nhìn Tào Bằng, gật gật đầu.

Thắng không kiêu đó là vẻ đẹp của người quân tử.

Tào Bằng cũng không cao hứng vì hần thắng Chu Bất Nghi, ngược lại hần lại trầm tĩnh, điều này cũng chứng tỏ hần là một người mỹ đức.

- Lời nói hôm nay của Hữu Học, Khổng Dung đã được mở rộng tầm mắt.

- Đợi ngày mai, ta tất đến thăm, đến lúc đó sẽ cùng Hữu Học nói chuyện. Hôm nay tụ hội lại thiếu chút hứng thú, không bằng chúng ta tan thôi.

Kỳ thực, Khổng Dung cũng tiếc cho Chu Bất Nghi?

Ứng Trạng tuy rằng không đạt được mục đích, nhưng cũng đã được gặp mặt Tào Bằng.

Đối với y mà nói thế đã thành công rồi.

Cho nên, lúc Khổng Dung nói tan y không ngăn cản mà vui vẻ đáp ứng.

Nếu người triệu tập tan thì mọi người tiếp tục ở đây cũng không có nghĩa lý gì nữa. Tào Bằng sau khi cáo từ, liền lên ngựa sau tữu lâu chậm rãi trở về phủ.

Lúc này, không phải là giờ cấm nên đường còn rất náo nhiệt.

Từ xa, Tào Bằng nhìn thấy một dáng người, dọc theo đường phố như hồn bay phách lạc mà đi tới.

Là Chu Bất Nghi!

Đối với một đứa nhỏ mười lăm tuổi, Chu Bất Nghi chưa từng trải qua sự đả kích nào như hôm nay. Y tự nhận tài năng vô song, tài học hơn người, đọc nhiều sách vở, kiến thức phi phàm. Nhưng trước mặt Tào Bằng những kiêu ngạo trước kia của y như hoa trong kính, trắng trong nước, biến thành hư ảo. Từ trước tới giờ ngay từ lần biện luận đầu tiên khi đến Hứa Đô y chưa từng thất bại nào, nhưng những thắng lợi đó, giờ nghĩ lại, thật buồn cười, không có ý nghĩa gì.

Hoá ra, không phải y thắng!

Mà là những người có học vấn cơ bản là khinh thường việc cãi cọ với y.

Những thứ kia của Tào Bằng y chưa từng nghe qua. Những cái tên cổ quái man di, càng làm y cảm thấy mờ mịt về thiên hạ rộng lớn, sao có thể nói chuyện về thiên hạ được?

Chả nhẽ, bản thân trong mắt người khác chỉ như một thằng hề, một kẻ nông cạn?

Phía sau tiếng vó ngựa vang lên, Chu Bất Nghi bình tĩnh.

Một con ngựa ngăn cản đường đi của y, vang bên tía một thanh âm lớn:

- Chu Bất Nghi!

Y ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn lại.

Ở dưới ngọn đèn, Chu Bất Nghi nhìn ra một khuôn mặt.

- Tào Bằng!

Tào Bằng ánh mắt sáng quắc, dừng lại!

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên nói:

- Nguyên Trực, về nhà đi! Nơi này là nơi của người trưởng thành, có nhiều việc không thể tưởng tượng được. Về nhà đi, về đọc sách, đợi khi học thành tài, đến tranh luận với ta. Trở về nói với những người đứng sau ngươi, không cần dùng biện pháp ti tiện này. Có bản lĩnh hãy đứng ra, chớ ở phía sau sai khiến một tên tiểu tử ra phía trước chiến đấu. Ta vốn rất kính trọng hắn ta, nhưng nếu như hắn chỉ có thủ đoạn dùng lời nói này thôi, thì hãy nói với hắn, hắn chỉ là rác rưởi. Trở về đi, ta tin rằng người thân của ngươi đang chờ ngươi về nhà.

Chu Bất Nghi lúc đầu vẫn kiên cường thẳng lưng đối diện với Tào Bằng.

Vốn tưởng rằng Tào Bằng sẽ hạ nhục y lần nữa, y thậm chí đã chuẩn bị kĩ càng cho lần này.

Nhưng không nghĩ rằng...

Cũng không biết vì sao, mũi y cay nồng, nước mắt trút xuống.

Tào Bằng thở dài, lấy ra khăn tay, ném về phía Chu Bất Nghi.

- Nguyên Trực, biện pháp thành người rất nhiều, sao ngươi lại chọn cách ngu xuẩn như vậy, đó là cách không có lý trí. Có thể cái tên Chu Bất Nghi ngươi rất nhanh được mọi người biết tới, nhưng ta cam đoan, không có thực học, sớm muộn gì cũng sẽ bị người đời nhạo báng.

Dứt lời, Tào Bằng quay đầu ngựa, nghênh ngang mà đi.

Chu Bất Nghi nắm trong tay chiếc khăn, một lúc sau cất tiếng khóc lớn.

Hóa ra, những gì bản thân làm trong mắt Tào Bằng chỉ là một trò cười ngây thơ. Hóa ra hắn sớm đã biết lai lịch của kẻ đứng sau!

Chu Bất Nghi trở về nhà trong trạng thái hồn bay phách lạc, như quả bóng xịt hơi.

Tào Bằng có thể nhìn ra manh mối, Tào Tháo phải chăng cũng nhìn ra manh mối? Cứ nghĩ đến tất cả những gì mình làm trong mắt người khác chẳng qua chỉ là hành động của một thằng hề nhảy cầu, Chu Bất Nghi không khỏi giật mình, dựng ngược tóc gáy, y còn muốn tiếp tục ở lại Hứa Đô nữa không?

Xuất thân của Chu Bất Nghi không hề cao quý như trong lời nói của y.

Mẫu thân y là muội muội của Lưu Tiên, xuất thân danh gia vọng tộc.

Nhưng trên thực tế, mẫu thân của Chu Bất Nghi chẳng qua chỉ là thứ nữ bàng chi bị coi thường trong dòng tộc Lưu Thị. Hoàn cảnh này gần tương tự với Đặng Tắc. Dòng họ Đặng thị ở Cức Dương nơi Đặng Tắc sinh sống có tổ tiên chính là Giao Vũ, một trong hai mươi tám tướng Văn Đài. Tuy nhiên sau đó Đặng thị

dần lụi tàn, dòng họ Đặng gia liên tục phát triển, hình thành nên thôn Đặng Cức Dương ngày nay. Bang Tắc là thứ nữ bàng chi của Bang thị.

Thông thường, thứ nữ đã là loại người thấp kém, nói gì tới bàng chi.

Cũng chính vì lý do này, mẫu thân của Chu Bất Nghi về sau đã được gả cho một con cháu hàn môn ở địa phương và sinh ra Chu Bất Nghi.

Điều này cũng lý giải tại sao tên của Chu Bất Nghi lại là hai chữ chứ không phải một chữ.

Từ nhỏ y đã rất chịu khó học hỏi, tỏ ra thông minh hơn hẳn bạn cùng lứa, dần dần có chút tiếng tăm, khi đó y được mọi người ở địa phương ca ngợi là thần đồng.

Thế nhưng điều này không có nghĩa là Chu Bất Nghi được dòng họ phía bên mẫu thân chấp nhận.

Không chỉ không được chấp nhận, y còn phải làm những công việc quá sức của mình để nuôi sống bản thân. Năm tháng trôi đi, Chu Bất Nghi dần trưởng thành, vì thông minh nên đã được Lưu Tiên coi trọng, để y làm thư đồng bên cạnh mình. Có điều, cũng chỉ là một thư đồng mà thôi.

Trong một dịp tình cờ, Chu Bất Nghi theo Lưu Tiên tới thăm sơn trang Thủy Kính, đã được Tư Mã Huy khen ngợi.

Sau đó, Gia Cát Lượng là đồ đệ của Tư Mã Huy cũng rất thân mật với Chu Bất Nghi, luôn khen ngợi hết lời, khiến cho Lưu Tiên bắt đầu coi trọng và chính thức nhận y làm cháu ngoại. Lưu Bị tới Kinh Châu, Lưu Tiên theo lệ tới thăm hỏi. Đâu ngờ Lưu Bị vừa nhìn thấy Chu Bất Nghi đã rất thích thú. Thậm chí cho hay muốn giới thiệu danh sư cho Chu Bất Nghi, còn chịu các chi phí cần cho Chu Bất Nghi theo học. Khi đó, Lưu Bị đã giới thiệu danh sỹ Lưu Ba ở Kinh Châu cho Chu Bất Nghi, hy vọng Lưu Ba sẽ truyền dạy cho y, giúp y giành được công lao sự nghiệp.

Lưu Ba người Linh Lăng, cùng dòng họ với Lưu Tiên.

Hắn ta đường đường chính chính là con cháu của Lưu thị ở Linh Lăng, địa vị còn trên cả Lưu Tiên.

Tổ phụ hắn Lưu Diệu được phong quan Thái Thú của Thương Ngô: Cha ông Lưu Tường từng là Thái Thú Giang Hạ, phong tước tướng quân. Trước đây Lưu Biểu chiếm giữ Kinh Châu, Lưu Thị ở Linh Lăng không hề thân thiết với gã mà còn mấy lần xảy ra xung đột với Lưu Biểu, khiến cho gã càng thêm căm ghét, thậm chí nảy ra sát tâm. Gã ta đã không chừa Lưu Ba, rất nhiều lần nghĩ cách giết hại, tuy nhiên cuối cùng Lưu Ba đã tránh được một cách thông minh.

Sau đó, thế tộc Kinh Tương từ giằng co chuyển sang ủng hộ Lưu Biểu.

Lưu Tường cũng vì lý do sức khỏe đã bị giáng xuống chức Thái Thú Giang Hạ, để thân tín của Lưu Biểu là Hoàng Tổ thay thế, mới coi như làm dịu được mối quan hệ.

Khi Lưu Ba mười tám tuổi đã ghi chủ bộ cho Tào Chủ.

Mấy lần Lưu Biểu chinh ích đã tỏ ý muốn tiến cử hắn ta làm mưu tài, nhưng Lưu Ba luôn cảnh giác Lưu Biểu, cứ mãi không chịu nhận chức.

Nói ra thì Chu Bất Nghi cũng là cháu trai của Lưu Ba.

Bảo y bái Lưu Ba làm sư phụ cũng là điều hợp tình hợp lý. Thế nhưng không ngờ Lưu Ba không những ác cảm với Lưu Biểu mà còn với cả Lưu Bị. Lưu Bị chạy đi giới thiệu, y không tiện ra mặt từ chối, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ ra cách từ chối khéo léo lời thỉnh cầu này... Vì thế mà Chu Bất Nghi rất đau lòng. Y cảm kích Lưu Bị, nhưng lại không thể cảm hận Lưu Ba. Y hận bản thân mình xuất thân là thứ dân, cảm thấy vô cùng tự ti, đồng thời từ đó còn xuất hiện một tâm lý tự tôn rất kỳ lạ. Thế nên y bắt đầu vùng dậy.

Cuối năm Kiến An thứ chín, Chu Bất Nghi đột nhiên nhận được một bức thư.

Bức thư do Lưu Bị vốn là người y kính trọng nhất viết, muốn nhờ y làm một chuyện.

Lưu Bị nói với y, hiện giờ Hán thất suy vong, triều cương đổ nát, đang cần sự giúp sức của các bậc chí sĩ có học thức. Lưu Tiên muốn đi Hứa Đô, hy vọng Chu Bất Nghi cùng tới đó. Sau khi tới Hứa Đô, phải cố gắng thể hiện danh tiếng, kết giao với con cháu Tào thị, tốt nhất tranh thủ cơ hội để được Tào Tháo coi trọng.

Đồng thời, Lưu Bị còn nói với Chu Bất Nghi, muốn giúp y nâng cao địa vị của mẫu gia.

Tới Hứa Đô sẽ có người liên lạc với y, đến khi đó y chỉ cần nghe theo lời chỉ bảo của người đó, tự phát huy là được... Đợi sau này Hán thất phục hưng, y sẽ là công thần. Không nói tới vang danh khắp nơi, y còn có thể trở thành kẻ sĩ chân chính, được mọi người trong thiên hạ kính trọng.

Có thể nói, Chu Bất Nghi ôm đầy lý tưởng tới Hứa Đô.

Ngay từ đầu quả thật rất thuận lợi.

Được sự sắp xếp đặc biệt của một số người, Chu Bất Nghi đã làm quen được với Tào Xung.

Khi đó Chu Bất Nghi mười ba tuổi, còn Tào Xung chưa đến tám tuổi. Sự từng trải và hiểu biết của Chu Bất Nghi vượt xa Tào Xung, vì thế dễ dàng được Tào Xung tín nhiệm và nhanh chóng đứng vững ở Hứa Đô. Chỉ có điều, cứ tưởng rằng hành động của mình vô cùng kín kẽ, thế nhưng trong mắt các ẩn sĩ chân chính kia thì lại đầy rẫy sơ hở. Tào Bằng có thể nhìn ra, vậy thì Hứa Đô... còn có bao nhiêu người biết được?

Chu Bất Nghi càng nghĩ càng sợ hãi.

Càng sợ hãi, trong lòng y càng hoảng loạn...

Một đứa trẻ mười lăm tuổi, dù sao cũng chưa từng trải qua nhiều sóng gió.

Về đêm tĩnh già dặn mà y cố tỏ ra trước đây, lúc này cũng tan thành mây khói.

Ta nên làm thế nào bây giờ?

Tiếp tục ở lại Hứa Đô hay là rời đi?

Y nằm trên sập, miên man suy nghĩ.

Đúng rồi, chẳng phải Huyền Đức Công đã nói, khi gặp nguy hiểm, có thể báo cho người thần bí đó, nhờ hắn ta ra tay tương trợ hoặc bày mưu tính kế?

Tới Hứa Đô đã được hai năm, y vẫn chưa gặp người thần bí đó.

Tuy nhiên y có thể đoán được, người này nhất định có địa vị không hề tầm thường.

Đúng rồi, phải nghĩ cách liên lạc với hắn ta... Chu Bất Nghi vùng dậy, khăn tay bên phải rơi xuống. Y đang định đứng dậy đi ra ngoài nhưng lại chần chừ một lúc, mãi sau mới ngồi xồm xuống, nhặt khăn tay lên và cẩn thận gấp lại. Y cầm trong tay hồi lâu, sau đó khẽ thở dài, bỏ vào trong lòng ngực.

Có lẽ điều hắn nói không sai.

Ta nên về nhà, ở bên phụ mẫu, chăm chỉ đọc sách...

502. Chương 547 : Mộ Hồ Giở Ở Đâu?

Tiếng trống gõ vang trên từng con đường ngõ phố của Hứa Đô, từng từng từng từng, giờ cấm đã tới, giờ cấm đêm ở Hứa Đô sắp bắt đầu.

Tào Bằng ngồi trong phòng, tai nghe tiếng trống ngoài phố mà trong lòng đang suy nghĩ mông lung.

- Công tử, công tử?

- A, Sử lão đại, thật xin lỗi, ban nãy ta đang nghĩ tới một việc, vì thế.... Nào tới đây, chúng ta cùng uống rượu.

Sử A đã thay quần áo sạch sẽ, ngồi xuống ghế.

Đỗ Kỳ theo hầu bên cạnh, nhưng phần lớn gã chỉ lắng nghe chứ không nói gì.

- Công tử, hình như có tâm sự?

Tào Bằng nhấp một ngụm rượu, gật đầu nói:

- Ta đang nghĩ, đứa trẻ đó liệu có vì ngày hôm nay mà không gượng dậy nổi không, nếu như thế thì thật đáng tiếc.

Sử A nói:

- Ý công tử nói... tên Chu Bất Nghi kia sao?

- Đúng thế, cảm giác hình như hơi quá đáng.

Không biết tại sao Tào Bằng trở về nhà nhưng trong đầu luôn hiện ra bộ dạng hồn bay phách lạc của Chu Bất Nghi, lòng hắn có chút cảm thông, lại có phần thương xót, tuy nhiên cảm giác xâm chiếm nhiều hơn vẫn là sự giận dữ. Ghét nhất là đám người trốn phía sau ngấm ngầm giở trò hại người.

Nếu Chu Bất Nghi là người trưởng thành, có lẽ Tào Bằng sẽ không có nhiều cảm nghĩ như thế.

Thế nhưng....

Mười ba tuổi y đã tới Hứa Đô, liên tục khiêu khích gây chuyện.

Cho dù có ngày y làm nên chuyện nhưng những người đó sẽ giữ lại tính mạng y chứ? Đường như y đã phải gánh chịu sự thù địch của sỹ lâm thiên hạ trên đôi vai non nớt của một đứa trẻ mới mười ba tuổi. Nếu như những người đó thành công thì kết cục của Châu Bá Nghi cũng có thể đoán ra được.

Để làm dịu lại cơn giận nộ của sỹ lâm hoặc nói để che dấu bản thân mình, Chu Bất Nghi chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Dù sao, những người mà y phải đối diện đâu có ai biết điều đâu?

Tào Bằng cười chua xót, nói với Sử A:

- Mặc dù Chu Bất Nghi rất đáng giận nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là đứa trẻ. Những người mà ta căm giận, thực ra...

Hắn không nói rõ thực ra là cái gì.

Tuy nhiên bằng kinh nghiệm của Sử A cộng với trí tuệ của Đỗ Kỳ thì có thể đoán ra được manh mối.

- Công tử có tấm lòng nhân hậu, nếu đổi lại là ta, chắc chắn sẽ không cảm thương y.

- Ha ha, người đáng thương ắt có chỗ đáng giận... Nói thế nhưng cứ nghĩ đến tuổi của y, ta vẫn hơi... Khi ta mười ba tuổi, phụ thân công ta từ núi Trung Dương trốn đến Cức Dương. Giờ nghĩ lại, ta còn hạnh phúc hơn y rất nhiều lần.

Tào Bằng nhắc tới bản thân khiến Đỗ Kỳ và Sử A cũng không khỏi sựng sựng.

Hai người cũng đều trải qua vô số trắc trở. Lúc này nghĩ tới cũng vô cùng đồng cảm, thấy không khí trở nên nặng nề và dồn nén như thế, Đỗ Kỳ vội vàng nói:

- Hôm nay phong thái mà công tử thể hiện ở lầu Dục Tú, sau này chắc sẽ trở thành một giai thoại. Chỉ có điều, Bá Hầu hơi kỳ lạ rằng tại sao công tử biết được nhiều chuyện như thế? Những điều người nói, Bá Hầu chưa từng nghe qua. Cái gì mà người Đức, họ nổi tiếng sao? Còn cả Châu Âu, Hy Lạp, rốt cuộc là nơi nào vậy?

Tào Bằng ngẩn người, lập tức cảm thấy nhức đầu.

Sự sảng khoái mà hắn nói lúc ấy, nhưng sau khi trở về liền cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bởi vì những điều hắn nói căn bản không thể chứng thực. Ở hậu thế, cái tên như Aristotle có lẽ nghe nhiều thành quen, nhưng ở thời đại này...

Ngày mai Khổng Dung tới, hắn cũng phải có lời giải thích.

Trong cái khó ló cái khôn, Tào Bằng cười nói:

- Bá hầu cũng biết sư phụ ta là ai không?

- À, Khổng Minh tiên sinh của Hồ Chiêu ở núi Lục Hồn phải không?

- Tiên sinh chính là ân sư đã truyền dạy cho ta, nhưng thực ra trước Khổng Minh tiên sinh, ta còn có một vị tiên sinh khác. Đó là Tả Từ, khi ta còn nhỏ đã từng dạy ta rất nhiều điều. Những việc này đều là do ân sư Tả Từ đã dạy, chỉ đáng tiếc tới nay không biết người đang ở đâu?

Tả Từ đang ở Giang Đông!

Điều này thực ra Tào Bàng cũng biết.

Nói vậy đám người Khổng Dung đó cũng không thể tới Giang Đông gặp Tả Từ được.

Nghe trước đây sư huynh có nói, Tả Từ đang tu hành ở trong núi, cơ bản rất ít khi xuất hiện. Ha ha, kể cả có tìm, e rằng cũng không dễ dàng thế.

Ừ, vậy thì cứ gửi gắm vào Tả Từ.

Dù sao lão đang bận tu luyện thành tiên, không biết khi nào sẽ...

Ừ, trước tiên chống đỡ qua giai đoạn này rồi hãy nói.

Còn những chuyện sau này, để sau hãy bàn!

Tào Bàng không muốn thảo luận tiếp vấn đề này nên đã chuyển chủ đề, nói với Sử A:

- Sử lão đại, người còn chưa nói cho ta, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh hiện giờ?

Sắc mặt Sử A đột nhiên trở nên buồn bã.

Y trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu gượng cười:

- Nói ra thì dài lắm.

Hóa ra năm đó hần cùng Tào Phi tới Tất huyện, ở lại đó một năm, Tào Phi có vẻ không hài lòng với thành tích của mình nên đã có ý định tung quân. Năm Kiến An thứ tám, Tào Tháo dụng binh với Da thành, hai bên đánh nhau rất ác liệt. Tào Phi phụng mệnh tới Trung Khâu nghênh đón Hắc Sơn Tặc rời núi, cũng tràn đầy nhiệt huyết, hy vọng nhân cơ hội này xây dựng sự nghiệp, được Tào Tháo khen ngợi.

Lúc ấy, Sử A là người hầu cận của Tào Phi, đương nhiên cùng tới Trung Khâu.

Đêm hôm đó, Ô Hoàn Đột Kỵ bất ngờ tới, dù là ta hay thế tử cũng đều không ngờ tới. Khi ấy trong đại doanh Trung Khâu đa phần là những người già yếu bệnh tật, chủ lực của Trương Yển còn chưa xuất núi. Gặp phải cuộc đột kích bất ngờ của Ô Hoàn, toàn bộ đại bản doanh Trung Khâu đều náo loạn. Ta che cho thế tử định thoát khỏi vòng vây siết chặt, nhưng không ngờ Ô Hoàn Đột Kỵ rất hung hãn.

Lúc phá vòng vây, chúng ta gặp phải một đội binh mã. Mặc dù ta đã liều mạng yểm trợ nhưng cuối cùng cũng không địch lại được kẻ thù, do con ngựa ta đang cưỡi bị sợ hãi nên đã hất ta ngã ngựa, gãy một chân và hôn mê bất tỉnh. Khi ta tỉnh lại, đám quân của Ô Hoàn Đột Kỵ đã bỏ đi, toàn bộ đại doanh Trung Khâu... Sau này, ta được viện binh tìm đến và đưa tới Nghiệp Thành. Lúc ấy Tư Không vô cùng phẫn nộ, hận ta không bảo vệ được cho thế tử chu đáo nên đã cắt gân tay phải của ta, sau đó đuổi ra khỏi đại doanh... Ta có thể sống được đã là cực kỳ may mắn rồi. Sau khi quay về Hứa Đô, những người bạn năm xưa thấy ta như con thạch sùng đều tránh mặt. Ta cũng không còn cách nào, thê nhi trong nhà còn phải sống tiếp nên đành phải đi tìm việc để làm. Nếu không phải hôm nay tình cờ gặp công tử, ta định sống những ngày như thế, dần theo thê nhi về nhà ở Trù Dương. Ít nhất nơi đó còn có mấy đồ nhi của ta để có thể nương nhờ, kể cả không được thì trong nhà cũng còn vài mẫu đất cày.

Trong lời nói của Sử A có phần nản lòng thoái chí.

Tào Bàng liền nhíu mày, một lúc sau khẽ nói:

- Người định cứ để tinh thần chán nản thế này mãi sao?

- Nếu không còn biết làm thế nào nữa.

- Sử A, ta không coi thường người.

Sử A ngẩn người, ngạc nhiên nhìn về phía Tào Bàng.

- Sử lão đại, tay chân người tàn tật, nhưng đầu óc thì vẫn còn. Năm đó Vương Sư dạy người kiếm pháp. Những kiếm thuật đó vẫn còn, người còn có tay trái, còn đi lại được, lẽ nào lại từ bỏ như thế này sao? Mặc dù Tư Không chặt đứt một tay của người, nhưng ta tin rằng đó tuyệt đối không phải là ý của Tư Không. Nếu người vẫn là Sử lão đại trước đây, hãy ở lại. Chỉ cần người còn có hy vọng, chúng ta sẽ cùng nhau gây dựng sự nghiệp... Sử lão đại, ta chỉ hỏi người, trong lòng người... có oán hận Tư Không không?

Sử A im lặng!

Lâu sau, y khẽ lắc đầu:

- Là tại hạ bất tài, không thể bảo vệ được tính mạng của thế tử, Tư Không dù chặt đứt một tay nhưng đã giữ lại tính mạng của tại hạ, sao tại hạ có thể oán hận được. Chỉ là, tại hạ thực sự không biết còn có thể làm gì. Người nhìn tại hạ giờ đi lại còn không nhanh nhẹn, chưa nói tới một tay tàn phế... Công tử, tại hạ biết người trọng tình nghĩa, nhưng người hiện giờ hình như cũng gặp rất nhiều phiền toái, nếu giữ tại hạ lại, chẳng phải sẽ bị Tư Không trách tội sao?

Tào Bằng nhìn Sử A khẽ nói:

- Ta giữ lại người, Tư Không liệu có trách tội ta hay không, ta cũng không biết. Thế nhưng ta biết rằng nếu thả người đi, nói không chừng sau này ta sẽ trách cứ chính bản thân mình. Ta đã từng nói, người phế đi tay phải nhưng còn có tay trái. Hồng một chân còn có thể cưỡi ngựa. Mấu chốt là những kiếm thuật giết người đó trong đầu người. Vì thế, người hãy thành thật mà ở lại, còn về chuyện muốn cả đời tiếp tục trầm luân như thế này, hay muốn ở bên ta, gây dựng sự nghiệp, đạt được phú quý, người hãy tự lựa chọn.

Sử A lại trầm ngâm!

- Đúng rồi, ta còn có một chuyện muốn hỏi người, trước đây bên cạnh Thế tử, ngoài người ra còn có một người. Nay thế tử đã về dưới tuổi vàng, người thì tàn tật... còn người đó thì sao? Giờ hắn ta đang ở đâu? Lẽ nào cũng chết trong loạn quân.

Sử A ngắc đầu:

- Người muốn nói đến Tư Mã Trọng Đạt?

Sau khi Tào Phi chết, Tào Bằng vẫn không thể tin nổi.

Tuy nhiên sau này tin tức đã được xác nhận, hắn cũng không còn nghi ngờ nữa, chỉ có điều... việc sinh tử của Tư Mã Ý lại khiến Tào Bằng thấy rất khó hiểu.

Theo tin tức lan truyền lúc đó: tung tích của Tư Mã Ý vẫn không rõ.

Như vậy, rốt cuộc y còn sống hay đã chết đây?

Điều này cũng khiến Tào Bằng cực kỳ bất an.

Nói thẳng ra thì trong thời đại Tam Quốc, người Tào Bằng lo ngại nhất không phải là Gia Cát Lượng, không phải Chu Du, không phải Tào Tháo... mà là Tư Mã Trọng Đạt có danh xưng là Mộ Hổ. Người này rất biết nhẫn nhịn cũng rất nóng nảy, tâm kế mưu sâu của y làm cho Tào Bằng cảm thấy sợ hãi.

Thực ra, khi ở Ngọa Long Cốc, Tào Bằng đã hai lần suýt nữa có ý định giết y.

Nhưng lúc đó Tư Mã Ý rất thân thiện với hắn, khiến hắn không nỡ lòng ra tay.

Gia Cát Lượng?

Một chủ nhân sống lâu; Chu Du cũng là tên đoán mệnh.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tào Tháo là một chủ nhân gian trá. Nhưng nếu tiếp xúc thì có thể cảm nhận được thật ra ông ta là kiêu hùng thực sự. Ít nhất so với các kiêu hùng khác trong lịch sử mà nói, Tào Tháo là nhân vật thật sự sống đúng với bản tính của mình, vui cười tức giận mắng mỏ theo đúng cảm xúc. Ông căn bản không để ý xem người ngoài đánh giá ông ta thế nào, một khi đã xác định mục tiêu sẽ anh dũng tiến lên phía trước. Mà điều quan trọng nhất là Tào Tháo đối xử rất tốt đối với những người bên cạnh mình, đặc biệt với người trong gia tộc vô cùng tốt! Tào Bằng là người trong dòng tộc của Tào Tháo, về điểm này, hắn không cần lo lắng quá nhiều...

Sử A gượng cười nói:

- Nói tới Trọng Đạt, Tư Không cũng từng hỏi ta. Có điều, ta quả thật cũng không rõ lắm tới sinh tử của Trọng Đạt. Khi Trung Khâu bị tập kích, Trọng Đạt ở hậu quân, điều phối phân phát đồ quân nhu chứ chưa ở cùng thế tử. Khi chúng ta đột phá vòng vây, ta nhìn thấy doanh trại quân nhu bốc cháy, nghĩ chắc chắn cũng bị quân Ô Hoàn Đột Kỵ tập kích. Với tình hình hỗn loạn lúc ấy, e rằng Trọng Đạt cũng lành ít dữ nhiều. Tuy nhiên ta không thể xác định được, Trọng Đạt tính cách luôn rất điềm tĩnh. Nếu thấy tình thế bất ổn, nói không chừng đã bỏ chạy từ trước... nhưng sau này y cũng không hề xuất hiện, vì thế ta đoán có lẽ y gặp điều gì bất trắc.

Sử A không hề giấu diếm mà nói hết suy nghĩ của mình ra.

Thế nhưng điều này vẫn không thể xua tan mối nghi ngờ trong lòng Tào Bằng.

Tư Mã Ý thật sự đã chết sao?

Ta không tin.

Sử A cũng nói Tư Mã Ý là tên rất điềm tĩnh, biết tiến lui, hiểu được tình thế mà tránh tai họa. Với tình hình lúc đó mà nói, nếu y thấy tình thế bất ổn chắc hẳn sẽ lập tức bỏ chạy. Trên thực tế, tên này dựa vào bản lĩnh biết lợi dụng may mắn và tránh được tai họa mà vẫn sống sờ sờ, giết chết Tào Tháo, Tào Phi, Tào Duệ, Gia Cát Lượng, y còn giết rất nhiều người trung thành với Tào Ngụy khi đó.

Sau đó, y thừa thế vùng dậy.

Về điểm này, Tư Mã Ý lợi hại hơn Gia Cát Lượng.

Hơn nữa, y biết bồi dưỡng nhân tài, danh tướng Ngụy Quốc cuối thời Tam Quốc như Đỗ Dự, Dương Hộ đều rất thân thiết với Tư Mã Ý.

Không như Gia Cát Lượng sau khi qua đời, nhân tài ở Thục Hán đã tàn lụi...

Một người như thế mà lại chết như vậy ư?

Nếu là khi Tào Bằng vừa tái sinh, có thể hẳn sẽ tin. Nhưng hiện giờ hẳn không tin...

Trước đây, Trường An đại loạn, rất nhiều người đều nói Lý Nho đã chết, thế nhưng ai ngờ được rằng Lý Nho đã chạy tới Lạc Dương, thay hình đổi dạng để sống. Nếu không phải Tào Bằng xuất hiện, nói không chừng Lý Nho giờ đang trốn ở nơi nào đó, làm một phú ông ung dung tự tại. Tư Mã Ý không ngu ngốc như Lý Nho, Lý Nho có thể sống trong tình hình hỗn loạn ở Trường An khi đó, lẽ nào Tư Mã Ý không biết tránh né?

Vấn đề là, nếu Tư Mã Ý còn sống thì y đang ở nơi nào?

Điều này làm cho Tào Bằng thấy đau đầu.

Theo lý mà nói, cha của Mã Tư Ý vẫn còn sống, còn toàn bộ Tư Mã thị đã quy thuận Tào Ngụy, y không thể không nói một tiếng mà đã bốc hơi không tăm tích như thế.

Trừ phi...

Y bắt chước Lý Nho sao?

Tào Bằng giật mình, đột nhiên ngồi thẳng người dậy.

- Công tử, người làm sao vậy?

Đỗ Kỳ cảm nhận được phản ứng của Tào Bằng liền vội hỏi.

- Bá Hầu, người nói xem nếu như Tư Mã Ý chưa chết, tại sao y lại không lộ diện?

- Tư Mã Ý chưa chết ư?

Đỗ Kỳ ngờ vực nhìn Tào Bằng, một lúc sau mới khẽ nói:

- Nếu Tư Mã Ý chưa chết, hẳn là do sợ hãi.

- Hả?

- Thế tử chết trận, trong khi y vẫn còn sống. Ta nghe nói, lúc trước khi Tư Mã Ý tới cạy nhờ Tư Không, Tư Không không có ấn tượng tốt lắm với y. Tuy nhiên sau này do Biện phu nhân ra sức tiến cử, y mới trở thành phụ tá của thế tử. Nếu y còn sống xuất hiện trước mặt Tư Không, có lẽ Tư Không sẽ hạ độc thủ với y. Cho dù phụ thân của Tư Mã Ý là Tư Mã Phòng từng có ơn với Tư Không, nhưng trong việc này, e rằng cũng bất lực, không giữ được tính mạng của Tư Mã Ý... Sử A vì tử chiến mà bị gãy chân, còn bị cắt đứt gân tay. Nên nếu như Tư Mã Ý còn sống, chỉ sợ... vì vậy y không lộ diện.

Tào Bằng gật đầu.

Điều này rất có khả năng.

Mặc dù Sử A không thể đánh đồng với Tư Mã Ý, nhưng nếu Tào Tháo thật sự có sát tâm, Tư Mã Ý đúng là không sống nổi.

- Bá hầu, nếu y còn sống thì đang lẫn trốn ở đâu?

- Điều này khó mà nói.

Đỗ Kỷ vừa cười vừa lắc đầu:

- Tư Mã thị là dòng tộc lớn ở Hà Nội, gia quyến rất nhiều, ba đời đều làm quan, có một số môn sinh có địa vị lớn. Tuy nhiên, nếu ta là Tư Mã Ý, gây ra họa lớn như vậy, chắc chắn sẽ không quay về nhà lẫn trốn. Bởi vì, dù là Tư Mã Phòng cũng chưa chắc có thể bảo vệ y chu toàn... Dòng tộc Tư Mã thị rất lớn, mấy đời nối nhau làm quan, gốc ở Ôn huyện, thế nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Ta còn nhớ mang máng, cao tổ của Tư Mã Ý là Tư Mã Thúc Bình từng làm Thái thú của Dự Chương; Còn con trai của Tư Mã Thúc Bình tên là Tư Mã Lượng cũng từng nhậm chức ở Dự Chương... Thông thường mà nói, trường hợp hai đời làm quan ở cùng một vùng cực hiếm. Trong khi đó Tư Mã gia lại từng có hai đời làm quan ở Dự Chương, thế lực cũng không phải vừa. Mặc dù hai đời sau này chưa có dấu ấn ở Dự Chương, nhưng cơ nghiệp của họ không phải cái có thể tiêu tan trong hai đời. Tư Mã thị có để lại nền móng ở Dự Chương không? Nếu có, ta vì Tư Mã Phòng sẽ để Tư Mã Ý tới Dự Chương, mai danh ẩn tích, tích lũy lực lượng để chờ thời cơ.

- Dự Chương sao?

Đó là địa bàn của Giang Đông.

Quận Dự Chương được xây dựng đầu tiên vào những năm Tây Hán, khi ở Đông Hán, huyện Lĩnh Dã chắc chắn thuộc nhóm những quận hàng trên. Có điều sau này, Tôn Sách chia ra làm hai huyện; Sau khi Tôn Sách chết, năm Kiến An thứ mười cũng chính là một năm trước, Tôn Quyền lại chia quận Dự Chương thành quận Bành Trạch và Bà Dương, chia quận Dự Chương làm bốn. Do Dự Chương là trọng địa của thủy quân nên Tôn Quyền cực kỳ coi trọng.

Những viên quan tới nhậm chức đều là người tâm phúc.

Mặc dù Tào Tháo sai người đi Dự Chương tìm kiếm nhưng cũng chưa chắc có thể tìm được căn cứ của Tư Mã thị trước đây.

Huống chi, cùng với cái chết của Tào Phi, Tào Tháo dường như cũng không muốn truy cứu trách nhiệm nữa, vì thế cho rằng Tư Mã Ý đã chết, không còn tra hỏi.

Trong khi đó, Tư Mã thị hình như cũng coi như Tư Mã Ý không còn sống nữa.

Thế nhưng, thật sự không còn sống sao?

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy trong lòng như bị đè nén bởi một tảng đá, cảm giác nặng trĩu trịch không thở nổi.

Thôi, hãy để chuyện này sang một bên.

Đợi sau này nghe ngóng tiếp...

Nghĩ đến đây, Tào Bằng uống cạn ly rượu trước mặt, sau đó nhìn Sử A hỏi:

- Sử lão đại, người muốn ở lại bên cạnh ta không?

- Sử A là một phế nhân, công tử không bỏ mà có ý thu nhận, ta sao dám chối từ.

Sử A cũng đã nghĩ thông rồi.

Tào Bằng còn không sợ, gã còn sợ cái gì?

Gã giờ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch:

- Dù tay ta tàn phế, chân đã què... nhưng những thứ ta học được đều còn ở trong đầu. Nếu Công tử dùng được Sử A, xin cứ dặn dò. Những thứ khác không nói, ít nhất dẫn ngựa khâu đằng, Sử A cũng làm được, nhưng mong công tử không vứt bỏ.

Dẫn ngựa khâu đằng?

Đó quả là không biết trọng nhân tài.

Tào Bằng nói:

- Đã thế Sử lão đại hãy ở lại trước đã, đừng câu nệ.

Còn về chuyện làm gì, người cứ tùy ý là được. Có điều ta vẫn muốn nói câu đó, tay phải người dù tàn phế nhưng còn có tay trái; Chân người dù què nhưng vẫn cưỡi được ngựa, đừng tự ti như thế. Ta tin đồ đệ do Vương sư dạy dỗ tuyệt nhiên không phải là người tùy tiện vứt bỏ được.

Nào, chúng ta cơm no rượu say, ngày mai còn có việc phải làm.

Đỗ Kỳ và Sử A không dám chậm trễ, vội nâng chén uống rượu.

Đồng thau tước đập mạnh trên bàn, Tào Bằng đứng dậy, khoanh tay đến trước cửa, lát sau đột nhiên cất giọng:

- Nổi gió rồi!

Hạ thu giao mùa, nổi gió là điều rất bình thường.

Sáng sớm, Tào Tháo khoanh tay trong vườn hoa, lắng nghe Dương Hàng báo cáo.

- Nói thế, A Phúc cũng coi như là ý lớn bắt nạt nhỏ rồi.

Dương Hàng mỉm cười:

- Ý lớn bắt nạt nhỏ thì không hẳn, có điều quả thực đã động chạm mạnh tới uy phong của Chu Bất Nghi. Tuy nhiên, những điều hắn nói trong bữa tiệc thật khó tưởng tượng. Lũ man di hải ngoại quả thực cũng có những cao sỹ kiến thức hơn người đó tồn tại sao? Ty chức vẫn thấy chuyện này hơi mơ hồ...Gì mà Châu Âu, Hy Lạp... còn cả Aristotle, ty chức chưa bao giờ nghe đến.

Tào Tháo cười lắc đầu:

- Tử Lộ, người chưa nghe nói đến, không có nghĩa là không tồn tại. A Phúc là người cẩn thận, quyết không thể bắn tên không đích, nói xằng nói bậy. Hắn đã dám nói những điều này trước đám đông, chắc chắn là có tồn tại. Kha kha, không biết thiên hạ rộng lớn thì chớ luận chuyện trong thiên hạ? Câu nói này của A Phúc rất đúng, ta cũng thấy thú vị.

Ít nhất đại Tần Quốc kia còn có Ba Tư quả thực có tồn tại.

Ừ, nếu chiến sự ở phương bắc kết thúc, ta có phái một đội sứ giả đi sứ một chuyến. Theo cách nói của A Phúc, từ Tây Vực đi, hãy nhìn ngắm thế giới bên ngoài Cửu Châu. Kha kha, nói không chừng, còn có nhiều thu hoạch đáng kinh ngạc.

Chỉ có điều, ta hơi khó hiểu rằng những chuyện này làm thế nào A Phúc biết được?

Còn cuốn sách “Lịch sử”, cả “chiến tranh sử Peloponnesian” là những quyển sách thế nào? Có thể khiến A Phúc tôn sùng như thế, chắc chắn không phải tác phẩm bình thường. Nếu có cơ hội, ta thật sự muốn xem, rất muốn xem...

Nói rồi, trên mặt Tào Tháo tỏ vẻ rất khoan thai.

503. Chương 548 : Câu Đố Sinh Tử

Tào Bằng không biết rằng, những lời nói của hắn ở lầu Dục Tú kia đã gây ra tiếng vang lớn như vậy.

Ngày hôm sau, Khổng Dung dẫn theo Ứng Dương tới thăm, cũng hỏi han cẩn thận xem những chuyện Tào Bằng nói có thật không.

Tào Bằng đương nhiên cũng xác nhận.

Khi Khổng Dung hỏi hắn sao biết được, Tào Bằng cũng đã có chuẩn bị từ trước.

Hắn theo đà đẩy chuyện này cho vị tiên trưởng mà hắn chưa từng gặp mặt. Có điều, hắn không nói ra tên của Tả Từ, nhưng chỉ cần người hiểu về Tào Bằng trước đây đa phần đều biết, khi hắn còn nhỏ đã từng được một đạo nhân truyền dạy nên mới có nhiều kiến thức như ngày nay.

Khổng Dung không khỏi say mê vị đạo trưởng đó.

Lão đến tìm Tào Bằng còn có chuyện khác.

Đó là mong Tào Bằng có thể dẫn dắt cho Ứng Dương. Điều này đối với Tào Bằng mà nói không phải là việc khó, chớ nói tới việc tỷ phu hắn là Đặng Tắc hay cha Tào Cấp, hoặc Tuân Úc của Thượng Thư phủ hay Tư Không Tào Tháo, nói thẳng ra cũng chỉ là chuyện của một câu nói.

Tuy nhiên Tào Bằng không muốn tiến cử một trong những Kiến An thất tử này cho người khác.

Hắn sắp đi Nam Dương, cần rất đông người tới xây dựng tổ chức.

Mặc dù hắn đã mời chào Đỗ Kỳ và sai người tới Đông quận mượn tạm Đặng Chi từ chỗ Đặng Tắc. Đúng rồi, còn có Lư Dục Lư Tử Gia không biết có mời chào được hay không, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ dừng lại ở ba người mà thôi. Điều này còn lâu mới đủ, chắc chắn không đủ... Nghĩ khi hắn ở Tây Bắc, đi qua năm huyện Hà Tây, tập trung biết bao nhân tài trong tay? Bằng Thông, Từ Thứ, Mạnh Kiên, Bằng Trì... Phụ tá đông đảo như thế cũng giúp hắn có thể bình định thuận lợi loạn Tây Bắc. Mà nay, tình hình của quận Nam Dương còn lâu mới bì được với quận Hà Tây.

Đội phụ tá chỉ vắn vắn có ba người, chắc chắn không đủ.

Ứng Dương mặc dù không rõ bản lĩnh khác của gã, nhưng với danh hiệu Kiến An thất tử thì làm chuyện gì cũng khá dễ dàng.

Vì thế Tào Bằng tính giữ Ứng Dương lại trọng dụng. Hắn không muốn sau khi tới Nam Dương mới xây dựng lại đội ngũ trợ tá của mình.

Vậy nên hắn nhiệt tình mời mọc Ứng Dương, để gã tạm thời ở lại phủ Phụng Xa Hầu.

- Ta với Đức Liên mới gặp lần đầu mà như đã quen thân, sớm muộn cũng có duyên với nhau.

Nếu Đức Liên không chê, giờ ta ở lại đây, đợi thời gian này ta tiếp đón xong Lã Thị Hán Quốc sẽ giới thiệu cho Đức Liên, thế nào?

Khổng Dung và Ứng Dương cũng biết rõ, Lã Thị Hán Quốc sắp tới.

Nghe nói, bọn họ đã tự hợp cùng với Hồ Báo kỵ của Tào Chân, muộn nhất ngày mai sẽ tới được Hứa Đô.

Tào Bằng vừa được bổ nhiệm, tất nhiên có rất nhiều việc phải xử lý. Hắn đã đồng ý thì đương nhiên không cần lo lắng, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được. Đồng thời, đối với lời mời của Tào Bằng, Ứng Dương cũng cực kỳ xúc động. Sau một hồi suy nghĩ cũng đã ưng thuận.

Buổi trưa, Tào Bằng liền tới thăm phủ Đại Hồng Lư Lưu Diệp.

Tào Cấp và Lưu Diệp có giao tình, hai người trước đây thường cùng nhau uống rượu. Tuy nhiên lúc ấy, Lưu Diệp cảm thấy không có đất thi triển tài năng, còn Tào Cấp nhàn hạ thỏa mãn trong mọi hoàn cảnh. Hiện giờ, Tào Cấp được phong quan Thứ sử Lương Châu, trấn thủ Tây Bắc, đã là quan lớn một phương.

Còn Lưu Diệp cũng bận tối mày tối mặt.

Đầu năm, lão đi sứ Tiên Ti và đã đạt được hiệp ước đồng minh với Tiên Ti đại nhân ở trung bộ là Kha Bĩ Năng.

Rồi sau đó lão vừa quay về Hứa Đô đã nghe nói Lã Thị Hán Quốc sắp quy thuận. Đây là một sự kiện lớn... Từ năm Vĩnh Nguyên đến nay chưa từng xảy ra chuyện như thế. Ngoại bang tới nhờ cậy, xin được quy hàng, đối với triều đình mà nói, rõ ràng là chuyện tốt cực kỳ đáng mừng.

Qua nhiều năm chiến loạn, cũng phải có một tin tốt lành làm phấn chấn lòng người...

Khi Tào Bằng đến Lưu phủ, Lưu Diệp đang bận tối mặt.

Tiếp đãi sứ giả ngoại bang là một chuyện cực kỳ nghiêm túc. Lễ tiết đã định, từng bước đều không thể có sai sót, cần phải cẩn thận suy diễn. Lưu Diệp vừa thấy Tào Bằng liền vô cùng mừng rỡ. Lão kéo tay Tào Bằng, trách cứ nói:

- Hữu Học, sao đến muộn thế?

Không đợi Tào Bằng giải thích, Lưu Diệp đã kéo hắn vào thư phòng.

- Nếu người không tới, ta sẽ sai người đi tìm người.

Nói rồi, lão rút ra một tấm lệnh bài đưa cho Tào Bằng:

- Người lập tức cầm nó theo và khởi hành, trước khi trời tối phải tới Trường Xã. Lã Thị Hán Quốc tới nay sẽ ngủ lại ở Trường Xã, người hãy tới đón, ngày mai hộ tống sứ đoàn quay về.

- Gấp vậy sao?

Tào Bằng kinh ngạc nói:

- Thúc phụ, ta cũng biết tầm quan trọng của việc Lã Thị Hán Quốc quy thuận, nhưng nghi thức đón tiếp này... theo lý mà nói, nên do Hành Nhân Thừa phụ trách, sao lại bảo ta đi?

Về mặt Lưu Diệp rất quái đản, lâu sau mới hạ giọng nói:

- Ta cũng biết không đúng quy củ, nhưng đây là do sứ giả Lã Thị Hán Quốc đã mời!

Tào Bằng bỗng giật mình...

Trường Xã nằm ở phía bắc Hứa Đô, phía tây Hữu Thủy.

Vốn là ở thời Xuân thu, ấp Trường Cát ở Trịnh quốc về sau tương truyền do cây cối ở xã miếu lớn nhanh nên được đặt tên là Trường Xã. “Sử quý tần bản ký” có ghi lại: chiêu tương vương nhị thập tam niên, khách khanh hồ thương công ngụy trường xã. Trung bình nguyên niên, đông hán danh tương hoàng phủ tung, tăng tại thử tủng hỏa, đại bại hoàng cân tặc.

- Cao tướng quân!

Trời sắp tối, sứ đoàn chậm rãi tiến tới ngoài thành Trường Xã.

Tào Bằng và quan viên của Trường Xã ra thành đón, đứng ở phía trước nhất. Trường Xã là bình phong ở phía bắc của Hứa Đô. Nếu Trường Xã mất đi sẽ chỉ còn là một vùng đất bằng phẳng, loáng cái đã tới được Hứa Đô. Vì thế, phẩm trật của quan viên Trường Xã cao hơn một cấp bậc so với các huyện thành có quy mô tương đương, nhưng dù thế thì các quan lại lớn nhỏ của Trường Xã vẫn cung kính đứng sau Tào Bằng mà không ai phản đối.

Tào Bằng không phải là người mà một huyện lệnh nhỏ có thể đánh đồng được.

Dù hắn chỉ là Dịch Quan Thừa, xét về quyền lực cơ bản không thể so sánh được với huyện lệnh. Thế nhưng, không có ai vì Tào Bằng là Dịch Quan Thừa mà dám tỏ vẻ kiêu ngạo, ngang ngược.

Dưới cổng thành, đèn đuốc sáng trưng.

Tào Bằng từ xa đã nhìn thấy Cao Thuận mặt mày đỏ rực phóng ngựa lao tới.

Hồ Báo kỵ nhanh chóng chia hai hàng, tạo ra một lối đi. Cao Thuận xuống ngựa bước đi vội vã, nhưng nhìn thấy Tào Bằng liền dừng người.

- Tào A Phúc?

- Ha ha, Cao tướng quân, đã lâu không gặp.

Tào Bằng nghe thế liền bật cười ha hả.

Cũng khó trách Cao Thuận lại có vẻ ngỡ ngàng như thế, hình như không nhận ra Tào Bằng. Y và Tào Bằng cũng không tiếp xúc nhiều. Nói cách khác khi Tào Bằng bị Lã Cát hãm hại ở phủ Ôn Hầu, hai người từng gặp mặt và nói chuyện với nhau. Mấy lần khác, Cao Thuận đều đứng ở phía sau, không bao giờ mở miệng. Bản tính y lặng lẽ kiệm lời, khi ấy mặc dù nói được Lã Bố trọng dụng, nhưng địa vị không cao lắm.

Cao Thuận không thuộc Bát kịen tướng.

Mặc dù y trung thành và tận tâm, cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở vị trí Trung Lang Tướng.

Thậm chí, lúc ban đầu Lã Bố rong ruổi thiên hạ, Cao Thuận thậm chí chưa từng có cơ hội độc lĩnh một quân. Đã gần mười năm kể từ lần gặp Tào Bằng trước đây, Tào Bằng khi đó chưa tới mười lăm, mười sáu tuổi lại khá gầy yếu, vì thế dáng vẻ trông rất thanh tú.

Còn giờ thì sao?

Tào Bằng nhìn khôi ngô và cường tráng.

Ít nhất nếu chỉ xét về hình thể, Cao Thuận thật sự không nhận ra nổi.

Trong đầu y, Tào Bằng vẫn là cậu bé gầy còm yếu ớt, tướng mạo thanh tú. Còn lúc này, hấn mạnh mẽ vạm vỡ, đã là đại trưởng phu oai hùng.

- Tào Công tử, đã lâu không gặp.

Cao Thuận trình trọng hành lễ với Tào Bằng, còn Tào Bằng thản nhiên đón nhận.

Với y mà nói, việc thi lễ này khiến y thanh thản hơn. Nếu không có Tào Bằng năm đó đã tư túng cho gia quyến Lã thị thì giờ Cao Thuận đã trở thành một nắm xương khô. Nói thẳng ra, Tào Bằng vẫn là ân nhân cứu mạng của Cao Thuận. Vì thế, cho dù Cao Thuận đã là sứ thần của Lã Thị Hán Quốc, hấn cũng có thể nhận một vái của Cao Thuận mà không hề thấy gánh nặng trong lòng.

- Cao tướng quân, trong thành đã bày sẵn tiệc rượu, vừa hay có thể say một bữa với tướng quân.

Là chủ nhân, đương nhiên Tào Bằng phải nhiệt tình tiếp đón.

Đầu gối Cao Thuận lắc đầu:

- Tào Công tử biết tính ta mà.

Ta thân gánh trách nhiệm nặng nề, không dám uống rượu. Vì thế, tiệc rượu này xin được miễn... Xin công tử chuẩn bị chỗ ăn ở cho bọn ta sớm nghỉ ngơi. Sáng sớm mai còn phải vội tới Hứa Đô. Nếu công tử muốn uống rượu, hãy đợi sau khi Cao Thuận thành công trong chuyến đi này, chắc chắn sẽ cùng say với công tử một bữa mới thôi.

Chẳng trách được, địa vị của Cao Thuận trong quân Lã Bố vẫn luôn không cao.

Những năm cuối Đông Hán, tìm một người không thích uống rượu đúng là không dễ. Những người bên cạnh Tào Bằng đa phần đều mê rượu! Dù là Cam Ninh hay Hạ Hầu Lan, hay Phan Chương, Bàng Đức... Càng chưa cần nói những người như Điển Vi, Hứa Trữ, bữa cơm nào cũng phải có rượu thịt mới vui. Đương nhiên, như bọn Cam Ninh đa phần đều biết phân nặng nhẹ. Khi nào uống rượu, khi nào không được uống, trong lòng bọn họ đều rõ. Nhưng nếu như nói, tính cách như Cao Thuận một khi có chuyện là không động đến giọt rượu nào thì quả thực rất hiếm gặp.

Hơn nữa, người này nói năng quá thẳng thắn!

Tào Bằng chưa để ý tới những tiếng phàn nàn khe khẽ của các quan viên phía sau, hần mỉm cười:

- Cao tướng quân, từ biệt gần mười năm, tính cách nghiêm túc của ngươi vẫn không hề thay đổi.

Cao Thuận ngẩn ra, chợt cười ha ha.

Y mang vẻ mặt đầy hối lỗi, chấp tay với Tào Bằng:

- Công tử đừng trách, chuyến đi này Cao Thuận gánh trọng trách nên khi khởi hành đã thề tuyệt đối không uống rượu.

- Cũng được, đi đường vất vả, quân mã cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút cũng là chuyện nên làm.

Chỗ ở đã được sắp xếp ổn thỏa, có thể bố trí cho tất cả nhân mã của sứ đoàn. Mời tướng quân hãy theo ta vào thành, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nói rồi, Tào Bằng đưa tay ra kéo tay Cao Thuận, hai người sánh vai đi cùng nhau.

Lúc này Tào Chân tự động có nhiệm vụ phụ tá, hạ lệnh cho Hồ Báo kỵ đóng quân ngoài thành.

Tào Bằng vừa đi vừa thấy có gì đó không tự nhiên.

Phía sau hình như có một ánh mắt luôn chăm chú dõi theo hắn. Thế nhưng hắn không thể dừng lại, quay đầu để nhìn. May mà, trong ánh mắt đó không hề ẩn giấu sát khí. Nói cách khác, đối phương không có ác ý. Tào Bằng cũng không lo lắng sẽ có nguy hiểm! Ở đây là Trường Xã, chính là địa bàn của hắn. Trên đời này không phải ai ai cũng đều là Lãnh Phi, có lẽ chỉ là người của sứ đoàn cảm thấy tò mò với hắn chăng?

Tào Bằng đột nhiên dừng bước ngoài dịch quán, nhân lúc nghiêng người nhường đường, hắn đột nhiên quay đầu lại.

Nhưng thấy phía sau, tất cả đều là thành viên của sứ đoàn.

Trời tối mờ mịt cũng không thể nhìn rõ, ban nãy ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn rốt cuộc là ai...

- Cao tướng quân, mời.

- Tào Công tử, mời.

Hai người nhìn nhau, mặt nở nụ cười cùng bước vào dịch quán.

Dịch tốt trong dịch quán từ lâu đã sắp xếp ổn thỏa căn phòng. Vùng Trường Xã này không giống so với các huyện thành khác, có chút tính chất của quân trấn. Diện tích của dịch quán rất lớn, đủ để chứa tất cả thành viên của sứ đoàn. Tào Bằng hàn huyên một lúc với Cao Thuận, thấy trời đã tối liền đứng dậy cáo từ. Bước ra khỏi cửa dịch quán, hắn đột nhiên dừng bước, ngửa mặt lên nhìn bầu trời tối đen, hít sâu một hơi.

Có lẽ, rất nhiều người không nhận ra cách xưng hô giữa Tào Bằng và Cao Thuận.

Theo lý mà nói, Cao Thuận thân là sứ thần của Lã Thị Hán Quốc, đại diện cho thể diện Lã Thị Hán Quốc. Y được phong chức quan Đại Tư Mã ở đó, Tào Bằng không nên gọi y là 'tướng quân'. Tương tự, cách xưng hô của Cao Thuận với Tào Bằng cũng không nên gọi là 'công tử'.

Hai cách xưng hô này ở một mức độ nào đó đã kéo dài giao tình trước đây ở Từ Châu.

Cao Thuận không từ chối Tào Bằng vẫn gọi y là 'Cao tướng quân', còn Tào Bằng cũng không từ chối cách xưng hô 'Tào công tử'.

Từ điểm này, Tào Bằng biết Cao Thuận tới Hứa Đô là tràn đầy thành ý. Nói cách khác, y không đơn giản là vì quy thuận, mà hơn cả là tới trả ân tình của Tào Bằng năm đó. Hai cách xưng hô cũng chứng tỏ hai bên đều ghi nhớ tình nghĩa trước đây...

Chắc chắn, lần này Lã Thị Hán Quốc quy thuận, vấn đề sẽ không quá lớn.

Trong lòng Tào Bằng theo đó thoải mái hơn.

Tào Bằng cũng không còn để ý tới ánh mắt ban nãy chăm chú nhìn hắn nữa. Nghe Cao Thuận nói, thành viên sứ đoàn trong chuyến đi lần này đa phần đều là tướng sĩ của Hãm trận doanh trước đây. Nếu thế, chắc chắn trong đó có người biết Tào Bằng.

Cao Thuận còn có một thỉnh cầu, đó chính là tìm lại gia quyến của tướng sĩ Hãm trận doanh hồi xưa. Y hy vọng khi rời khỏi Trung Nguyên có thể đợi những gia quyến đó cùng quay về.

Tào Bằng đồng ý với lời thỉnh cầu này.

Về sau này Hãm trận doanh dưới trướng của Lã Bố đã được biên chế lại, các nhóm người liên tục được thay đổi.

Khi cả nhà Lã thị rời khỏi Từ Châu để chạy tới hải ngoại, thành viên của Hãm trận doanh đa phần là người bản địa Từ Châu. Họ chủ yếu tập trung ở ba vùng là Hạ Bì, Bành Thành và Bái Quốc. Trong tay Cao Thuận có một danh sách vừa mới đưa cho Tào Bằng. Đối với Tào Bằng mà nói, chuyện này không khó khăn gì. Theo địa chỉ trên danh sách, sai người đến tìm là được. Kể cả Tào Bằng không giúp thì Tào Tháo cũng sẽ nhúng tay vào. Chi bằng nói là một ân tình hơn là một lời thỉnh cầu... Vì thế, Tào Bằng không hề cảm thấy áp lực.

Bước ra khỏi dịch quán, Tào Bằng lập tức tìm dịch tốt đến, gói cẩn thận danh sách, trong đêm đưa tới Hứa Đô để trình báo Lưu Biểu.

- Chia Đại Hồng Lư thành ba bản, một bản giữ lại, một bản trình lên báo cáo với Tư Không. Bản còn lại hãy trả lại khi ta quay về Hứa Đô.

- Ty chức đã hiểu.

Dịch tốt không dám chậm trễ, vội vàng chuẩn bị ngựa tới Hứa Đô trong đêm.

Còn Tào Bằng liền trở về chỗ ở của mình.

Hắn ở trong một căn phòng cách dịch quán không xa.

Vừa bước vào cửa, Tào Bằng đã nhìn thấy Tào Chân đang ngồi trong phòng, ăn ngấu ăn nghiêng.

- Ca ca, sao lại có bộ dáng như quỷ chết đói đầu thai thế?

Tào Bằng cười ha hả đi vào phòng, ngồi xuống cạnh bàn.

Tào Chân cũng không nói gì, rót một chén rượu đầy cho Tào Bằng, rồi lại tự rót cho mình, chỉ im lặng uống một hơi cạn sạch. Hắn ta lau chút rượu sót lại trên bộ râu ngắn dưới cằm và thở phào nhẹ nhõm, nói với Tào Bằng:

- Tên Cao Thuận đó đúng là một khúc gỗ, ta đi theo y hai ngày, sắp ức chế phát điên lên được. Hồi y mười câu, y chỉ đáp lại một. Mời y uống rượu nhưng lại là tên không dính tới một giọt rượu.

Rất vô vị, rất vô vị...

Tào Bằng nghe thế không nhịn được cười.

Cơ bản hắn có thể đoán ra bộ dạng thảm hại đó của Tào Chân.

- Ca ca, lời ca nói sai rồi, ta lại thấy Cao tướng quân cư xử với mọi người rất thân mật.

- Đó là đối với người!

Tào Chân phun phì phì, gượng cười nói:

- Người tin không, từ khi ta đón y tới ngoài thành, suốt hai ngày, lần đầu tiên ta thấy y nở nụ cười. Bình thường ở cùng y, lúc nào cũng sa sầm mặt mày, như thể ai đó thiếu tiền y vậy. Nói cách khác, hôm nay y đã cười với người. Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta thậm chí nghĩ rằng tên này không biết cười. Mời y xem ca múa, y không xem; Mời y uống rượu, y không uống. Khi ở lại thì trốn trong phòng, không phải đọc sách cũng là ngủ sớm... Đúng là cực kỳ vô vị.

- Thế nhưng tên này trước đây từng khiến Thúc phụ chịu không ít thiệt thòi.

Tào Bằng nhấp một ngụm rượu:

- Cao tướng quân luôn có tính khí này, trước đây lúc ở dưới trướng Lã Bố, với tài hoa và sự giỏi giang của mình, y không hề thua kém Văn Viễn. Đặc biệt lúc lâm trận còn có danh xưng chưa từng chiến bại. Về điểm này, ngay cả Trương Văn Viễn cũng cực kỳ khâm phục, thường xuyên khen ngợi với ta.

Y không có sở thích gì, thú vui lớn nhất chính là diễn luyện binh mã.

Có lẽ chính vì thế, y không hiểu cách giao tiếp với mọi người, càng không biết nịnh nọt. Vì vậy, khi Lã Bố vừa coi trọng vừa bài xích y, địa vị rất xấu hổ. Nếu không ra hải ngoại, e rằng y cũng không có kết cục tốt. Chỉ đáng tiếc binh pháp và mưu lược trong con người y.

- A Phúc, tên Cao Thuận này thực sự lợi hại vậy sao?

- Nếu ca không tin, đợi khi quay về Hứa Đô hãy đi hỏi mọi người sẽ biết.

Tên đó là một quân nhân bẩm sinh... Nếu không được đánh nhau, ta đoán y cũng không sống nổi. Ở lại Trung Nguyên, sớm muộn cũng mất tính mạng.

Tào Chân nghe thế, lập tức im lặng.

Quả thật, tình hình giữa hải ngoại và Trung Nguyên có rất nhiều khác biệt.

Hải ngoại hoang dã, chiến loạn không ngớt.

Còn Trung Nguyên, chiến tranh luôn đi kèm theo đủ loại âm mưu.

Cao Thuận là người thẳng thắn, có lẽ rất khó sống sót trong cuộc đấu đá đó. Nếu đổi lại ở đầu thời Tây Hán, kết cục của y chưa chắc sẽ tốt hơn Bành Việt Anh Bồ.

Tào Chân thở dài, không đàm luận tiếp nữa.

Hai người vừa uống rượu vừa tán gẫu trong phòng, loáng cái giờ Hợi đã tới.

- Ca ca, nghỉ sớm đi, sáng mai còn phải lên đường.

Tào Chân đồng ý, cạn sạch cốc rượu rồi nói lời cáo biệt Tào Bằng. Hắn ta ở trong quân doanh ngoài thành... Mặc dù trong thành đã chuẩn bị chỗ ở cho hắn ta, Tào Bằng ở đây cũng có thể sắp xếp phòng, nhưng Tào Chân cũng đã quen rồi, thích nghỉ ngơi ở trong quân doanh hơn.

Theo như lời hắn ta nói:

- Nếu không nghe được tiếng điều đầu va vào nhau, chắc ta sẽ không ngủ được.

Đây cũng là người đã quen với cuộc sống quân doanh!

Tào Bằng tiễn Tào Chân rồi tìm người dọn dẹp đồng lộn xộn trong phòng.

Hắn quay về phòng ngủ, vừa chuẩn bị thay xiêm y, lên giường nghỉ ngơi thì nghe ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ:

- Công tử, công tử!

Tào Bằng mở cửa, thò nửa người.

Hắn liền thấy ở hành lang ngoài cửa có một tên dịch tốt đang cung kính thi lễ với hắn:

- Công tử, Cao sứ giả của Lã Thị Hán Quốc mời công tử đi một chuyến.

Cao Thuận tìm ta?

Tào Bằng sững người, lập tức gật đầu nói:

- Người đợi ta.

Hắn soi vào tấm gương đồng ở cửa để sửa sang lại quần áo.

Trong lòng có phần nghi ngờ: đã muộn thế này rồi, Cao Thuận tìm ta là có chuyện gì đây?

Lẽ nào y còn có chuyện gì khác, hy vọng thông qua ta để phó thác với Tư Không? Nhưng dù vậy, cũng có thể để ngày mai nói sau mà.

Suy nghĩ một hồi, hắn cũng không nghĩ ra manh mối.

Ngoài cửa, dịch tốt vẫn đang chờ, Tào Bằng kéo cửa, cất bước đi xuống bậc thang.

- Đi trước dẫn đường.

- Vâng!

Dịch tốt đáp lại và dẫn Tào Bằng ra khỏi nơi ở.

Nói một cách chính xác, chỗ ở của Tào Bằng thuộc một phần của dịch quán. Chỉ là người trong dịch quán không đủ nên về cơ bản ở lại bên sứ đoàn để phục vụ.

Ra khỏi cửa là rẽ, men theo con đường nhỏ vắng vẻ, loáng cái đã tới nơi dừng chân của sứ đoàn Lã thị Hán Quốc.

Đây là một đại viện được chia hai bên trong và ngoài.

Bên ngoài là tùy tùng tạp dịch của sứ đoàn ở, còn Cao Thuận ở gian phòng phía sau. Tào Bằng được tên dịch tốt đó dẫn đường, đã tới cửa hậu trái.

Một tên hầu cận của Lã Thị ra chặn đường.

- Là Cao sứ giả mời Tào công tử đến...

Dịch tốt vội giải thích để tránh xảy ra hiểu lầm.

Tên hầu cận đó bật cười, nói bằng giọng Quan Thoại mang chút khẩu âm Hạ Giao:

- Ta biết, ta ở đây chính là phụng mệnh của Cao Tư Mã, cung kính chờ Công tử tới. Người về đi, ở đây không còn việc gì phiền người nữa... Tào công tử, mời theo ta, Cao Tư Mã đã đợi rất lâu rồi.

- Cao tướng quân gọi ta, có chuyện gì sao?

Người hầu cận cười nói:

- Việc này, ty chức cũng không biết...

Công tử theo hành lang đi vào trong, rẽ ở góc ngoặt kia là đến.

- Người không dẫn ta đi sao?

- Ha ha, công tử trước từng có ân với với tướng quân, cũng không phải người ngoài, ngài cứ đi là được, ty chức còn phải ở đây canh gác.

Tào Bằng không hiểu ra sao, liếc nhìn tên tùy tùng kia rồi gật đầu, sau đó cất bước đi vào.

Tên Cao Thuận này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

504. Chương 549 : Y Nhân Như Ngọc

Buổi tối cuối thu vẫn mang theo hơi lạnh.

Trong đình viện còn lưu lại mùi thơm của hương hoa quế dịu dịu, nếu không cảm thụ từ từ sẽ rất khó nhận ra. Gió thổi nhẹ nhẹ, bầu trời trong suốt... ánh trăng chiếu rọi xuống đình viện, chiếu lên đám dây leo bám kín trên tường. Bầu trời đầy sao, gió thổi qua mang theo hơi thở căng tràn.

Dưới hiên cửa, một thiếu nữ đang ngồi xỏm và giữ lấy vò rượu.

Vò rượu có hai miệng vò, trên đó đang hâm hai bình rượu ngon.

Mùi rượu, hương thơm của hoa...

Còn cả ánh trăng, gió thổi...

Tất cả tạo nên một bức tranh mỹ nhân hâm rượu tuyệt đẹp. Khi Tào Bằng bước tới, thiếu nữ ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười tinh nghịch.

- A Phúc, đoán xem ta là ai.

Tào Bằng chợt đứng bần thần ở đó, kinh ngạc nhìn mỹ nhân kia.

Hơi xa lạ nhưng lại có gì đó rất quen... Tuy nhiên vấn đề mấu chốt là, Cao Thuận đang ở đâu?

Thiếu nữ này là ai? Tại sao lại ở đây? Hơn nữa nghe giọng điệu của nàng hình như rất quen thuộc với ta. Nhìn lại kỹ, mỹ nhân này khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, sắp xỉ với Tào Bằng. Nàng cao khoảng một mét bảy mươi lăm, vóc dáng cao gầy, vẻ đẹp nở nang. Mái tóc đen nhánh được vén gọn gàng sau gáy, còn được kết một sợi dây màu trắng thả xuống phía sau đầu. Đây là kiểu tóc búi thả thường thấy nhất của thiếu nữ cuối thời Đông Hán.

Một chiếc váy dài màu xanh nhạt được xếp ở trước ngực.

Như thế càng tôn lên vóc dáng thướt tha của mỹ nhân đó.

Khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu giống như trăng khuyết, ánh mắt rực sáng như vì sao. Mỹ nhân ngồi thẳng cạnh vò rượu, gò má lúm đồng tiền ửng đỏ. Không biết là vì hơi nóng của vò rượu đó hay là trong lòng nàng kích động. Ánh mắt trong veo, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

A Phúc, đoán xem ta là ai?

Trong đầu Tào Bằng lóe lên một ý nghĩ.

Hắn buột miệng nói ra:

-Đại tiểu thư?

- A Phúc ngốc nghếch, coi như cũng có một lần thông minh.

Tào Bằng lập tức hiểu ra!

Lã Lam, mỹ nhân trước mặt này hóa ra là Lã Lam.

Tào Bằng đột nhiên tỉnh táo lại, hít một hơi và nhanh chóng bước lên vội nói:

- Đại tiểu thư, sao lại quay về Trung Nguyên?

Không thể ngờ được, Lã Lam lại tới Trung Nguyên!

Phải biết rằng, nàng chính là quốc chủ của Lã Thị Hán Quốc, đại diện cho quốc thể của Lã Thị Hán Quốc.

Những việc khác Tào Bằng không biết, nhưng hắn hiểu rằng, nếu Tào Tháo biết được chuyện này, kể cả ông ta không có ý kiến gì, nhưng với thủ đoạn của đám Quách Gia, Tuân Úc thì cũng sẽ giam giữ Lã Lam để tăng cường sự thống trị đối với Lã thị Hán Quốc. Việc này, trong lịch sử Tào Tháo đã làm nhiều lần. Năm Kiến An, Thiên Vu Hô Trù Tuyền của Nam Hung Nô tới Hứa Đô yết kiến, kết quả bị Tào Tháo lập tức khống chế, phong tước vị để hắn ta ở lại Hứa Đô.

Sau đó, Tào Tháo nhân lúc Hô Trù Tuyền vắng mặt đã ngầm ngầm trợ giúp Lập Khứ Ti, làm cho Nam Hung Nô phải di chuyển về phía nam.

Chủ ý của ông ta là muốn quy phục Nam Hung Nô nhưng không ngờ, Nam Hung Nô lại nhân cơ hội chiếm lĩnh toàn bộ Tịnh Châu, thu được lợi ích lớn hơn.

Nam Hung Nô là nơi đầu tiên phát động tấn công với Trung Nguyên, tiêu diệt Tây Tấn, thành lập Hán quốc.

Có thể nói, giao vùng đất đai rộng lớn Tịnh Châu cho Nam Hung Nô là một sai lầm lớn trong quyết sách của Tào Tháo. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận, sau khi Tào Tháo giam giữ Hô Trù Tuyền và trợ giúp cho Lập Khứ Ti, làm cho Tịnh Châu khó nhọc trong mười mấy năm, Bắc Cương từ nay không còn phải lo lắng gì.

Lã Lam lại dám chạy về Trung Nguyên, chẳng phải chui vào miệng cọp sao?

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của Tào Bằng, trong lòng Lã Lam chợt thấy ngọt ngào.

- A Phúc không cần lo lắng, lần này trở về Trung Nguyên, những người đi theo đều là tâm phúc của ta. Bọn họ thành gia lập nghiệp ở Hán thành, vợ con đều ở đó, tuyệt đối không thể phản bội. Hơn nữa, ta giả dạng nam nhi, ngày thường ở cạnh Cao Tư Mã. Toàn bộ sứ đoàn chưa tới mười biết biết ta. Mà mười người này đều trung thành, tận tâm, chắc chắn không phản bội. Đợi lần này quy Hán thành công, ta sẽ theo Cao Tư Mã trở lại Lã Hán.

-Nàng... vẫn phải đi về sao?

Tào Bằng nói một câu như ma xui quỷ khiến.

Thấy gương mặt Lã Lam ửng hồng, chợt tỏ vẻ buồn bã:

- Nếu ta không đi về thì còn biết đi đâu nữa? Phụ thân đã mất, mẫu thân và tiểu nương đều ở đó... gia đình của ta cũng ở đó, dù nói Trung Nguyên là quê hương cũ, nhưng rất khó có chỗ để ta sống yên ổn, sao ta có thể không trở về?

Đúng thế, nàng có thể đi đâu được nữa?

Tào Bằng rất muốn nói: ở lại đây, ta bảo vệ nàng!

Thế nhưng hắn biết, không thể nào!

Thân phận của Lã Lam thật sự quá nhạy cảm, với sức mạnh hiện nay của Tào Bằng, thực khó để bảo toàn cho Lã Lam.

Trừ phi...

Tào Bằng ngồi xuống cạnh Lã Lam, trong khi đó Lã Lam cũng trầm ngâm không nói, dùng khay nhắc bầu rượu kẹp dưới tai bầu rượu trong vò ra, chậm rãi châm một chén cho Tào Bằng.

- Xem đã được chưa?

Đây là bản lĩnh ta theo tiểu nương học sau khi sang bên đó. Mẫu thân nói bản lĩnh hâm rượu của ta còn giỏi hơn cả Trác Văn Quân, người thử xem?

Đại tiểu thư ngây thơ ghé góm trước đây lại học cách hâm rượu ư?

Tào Bằng khẽ mỉm cười, hai tay nâng chén rượu, trước tiên ngửi hương rượu thơm một lát, sau đó khẽ gật đầu, từ từ nhấp một ngụm.

- Tay nghề của đại tiểu thư quả nhiên không tầm thường.

Ánh mắt Lã Lam bất chợt ánh lên vẻ đau thương.

- Phụ thân thích nhất uống rượu, khi đó ta còn bảo đảm với người, sau này nhất định sẽ hâm rượu cho người hàng ngày. Thế nhưng ta đã học được cách hâm rượu rồi thì phụ thân...

Tào Bằng không biết nên an ủi Lã Lam như thế nào.

Hắn do dự một lát rồi vươn tay ra vỗ nhẹ nhẹ vào cánh tay Lã Lam.

Đúng lúc cuối thu, đêm thu rất lạnh lẽo.

Lã Lam không mặc quần áo dày lắm, một chiếc váy lụa trắng, dù qua lớp ống tay dài nhưng có thể cảm nhận được sự ấm áp của cánh tay nòn nà như ngọc kia.

Người nàng khẽ run lên, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tào Bằng.

- Đúng rồi, nghe nói người đã thành thân?

- Phải!

- Có hài nhi chưa?

- Giờ ba nam ba nữ, đứa lớn đã bốn tuổi, đứa nhỏ mới mấy tháng.

- Hi hi, đúng là phúc khí tốt.

Trong ánh mắt Lã Lam hiện lên chút buồn bã, nhưng nàng lập tức mỉm cười.

- Đúng rồi, nghe nói người lại vừa gây tai họa?

- Tai họa không đáng nói, có điều nàng đã tới, tai họa này của ta cũng sắp kết thúc rồi. Nói ra thì ta còn chưa cảm ơn nàng nữa...

Tào Bằng quay đầu, liếc nhìn trộm Lã Lam.

- Nếu nói cảm ơn, thật ra ta nên cảm ơn người trước!

Lã Lam cẩn thận lấy ra một bầu rượu từ trong vò, lại châm một cốc cho Tào Bằng, sau đó như đang nói lầm bầm một mình:

- Trước đây, ta không hề biết người đã mạo hiểm như thế nào mới đưa được cả nhà ta đi. Chúng ta ở đó nhận được nhiều sự giúp đỡ của người mới coi như đứng vững được. Mẫu thân và tiểu nương cũng thường nhắc tới người, nói người là người tốt.

Người tốt sao?

Tào Bằng nhấp một ngụm rượu, gượng cười nói:

- Nếu ta đúng là người tốt thì sẽ không đưa các nàng tới nơi hoang dã đó chịu khổ.

Lã Lam quay lại, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Tào Bằng.

Một lát sau, nàng đột nhiên mỉm cười, hạ giọng nói:

- Nếu khi đó người không để chúng ta đi, nói không chừng sẽ không có Lã Thị Hán Quốc ngày nay.

Tào Bằng giật mình...

- Đúng rồi, phu nhân và các tiểu phu nhân, bọn họ có khỏe không?

- Rất khỏe.

Vậy thì tốt... cũng coi như không phụ sự tín nhiệm của Ôn Hầu năm đó.

Ta nghe nói, các nàng sẽ trợ giúp Chủ công, ngăn chặn binh mã của Cao Cú Lệ? Nhưng không cần phải miễn cưỡng...

Lã Lam khẽ nói:

- Thật ra cũng không có gì miễn cưỡng, Cao Cú Lệ và Lã Hán quốc của ta sớm muộn sẽ có một trận chiến. Năm ngoái bọn ta đã tấn công Ủy Lễ thành, quy về Hán thành, như vậy đã chứng tỏ lập trường rồi. Tân La và Cao Cú Lệ rất bất mãn về việc này, đã mấy lần gây xung đột với bọn ta. Nếu Cao Cú Lệ không bị tiêu diệt, Lã Hán Quốc e rằng cũng không được yên ổn. Bọn ta sở dĩ muốn dụng binh với Cao Cú Lệ, thực ra cũng vì bản thân bọn ta. Suy cho cùng bọn ta không phải dân bản xứ, trước sau luôn bị bài xích. Chi bằng ra tay trước còn hơn sau này bị bọn chúng đánh.

Trong giọng nói của Lã Lam lúc này thể hiện một sự tự tin mạnh mẽ.

Nàng cuối cùng đã không còn là thiếu nữ ngây thơ trước đây nữa. Có thể làm chủ một nước, hẳn có điểm siêu phàm. Cho dù dựa vào thủ đoạn gì cũng thật khó lường. Cũng không biết mấy năm nay nàng đã phải chịu biết bao khổ sở mới có được sự trưởng thành như ngày hôm nay. Nếu Lã Bố còn sống, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng. Ái nữ được yêu chiều trước kia giờ đã một mình kiên cường... Nghĩ tới đây, Tào Bằng không nén được tiếng thở dài.

- A Phúc, người sẽ đi U Châu sao?

- Đi U Châu?

Tào Bằng hơi sững sốt, một lát sau lắc đầu:

- Ta đã nhận lệnh, đợi sau khi chuyển đi của mọi người kết thúc, ta sẽ tới quận Nam Dương.

- Quận Nam Dương?

- Đúng vậy, Lưu Bị đánh vào Uyển Thành, tình hình ở Nam Dương khá bất ổn.

Khi còn nhỏ ta đã từng sống ở quận Nam Dương, cũng coi như một nửa là người Nam Dương. Vì thế chủ công bảo ta tới để gắng sức ổn định tình hình ở đó. Còn về U Châu, chắc vấn đề không lớn lắm. Với khả năng của Chủ công, hẳn không phải thứ Viên Hi có thể chống cự được, cuộc chiến U Châu, thắng bại đã được phân định.

- Tào Tháo rất lợi hại!

- Đúng vậy, rất lợi hại...

505. Chương 550 : Đó Là Thời , Cũng Là Mệnh!

- Lần này chúng ta vượt biển đến, đã từng gặp Văn Viễn thúc phụ ở quận Bột Hải. Hắn ta cũng rất kính nể Tào Tháo, trong lời nói có phần lạnh nhạt với Cao thúc phụ... Ta không biết, thêm mười năm nữa, người phải chăng cũng sẽ như thế?

Trương Liêu hồ hững ư?

Tào Bằng ngẩn ra, lập tức phản ứng lại.

Hắn liếc mắt nhìn Lã Lam thì thấy trên mặt nàng có vương chút buồn phiền.

Hắn cầm lấy tay Lã Lam theo bản năng. Tào Bằng cảm nhận được cơ thể Lã Lam khẽ run lên, dường như bản năng muốn giằng ra nhưng lại lập tức bình tĩnh lại.

- Ta sẽ không... thực sự không chỉ ta, Trương tướng quân vẫn nhớ mong tới các nàng. Tuy nhiên... nàng cũng biết, năm đó Trương tướng quân quy hàng, từng giao ước với ta. Hắn phải làm tới Trung Lang tướng của Độ Liêu, chỉ có như vậy mới có thể chăm sóc các nàng. Chỉ là, giờ y đang dốc sức dưới trướng Chủ công, nếu quá mức thân mật với các nàng, e rằng rất khó đạt được mục đích. Không phải y hồ hững với các nàng mà là buộc phải lạnh nhạt. Tình hình của y khác với ta, thân là hàng tướng, dù sao cũng có rất nhiều vấn đề.

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật.

Tào Bằng dừng lại một lát:

- Nhân sinh bất như ý sự, thường thập cử thất bát. (Ý là:Đời người không như ý muốn, làm được mười phần chỉ gặt hái được bảy tám phần!) Văn Viễn tướng quân lúc đó muốn dùng cái chết để báo đáp Ôn Hầu. Chỉ vì ta khuyên bảo, y mới quy hàng. Mấy năm nay, y vốn có cơ hội ở lại Giang Hoài... Nàng biết không, ‘nơi rách rưới’ nàng nói trước đây đã trở thành vùng đất trù phú và đông đúc. Còn Văn Viễn tướng quân lại luôn áp sát về phía bắc, đó là vì thân phận Trung Lang tướng ở Độ Liêu... đại tiểu thư, chớ nên trách y, y là vì lo nghĩ cho các nàng.

- Vậy còn người?

- Ta?

- Đúng vậy, cũng lo nghĩ cho chúng ta sao?

Lã Lam mở to mắt, hàm răng trắng tinh khẽ cắn vào đôi môi đỏ thắm, nàng nhìn Tào Bằng đầy kỳ vọng.

Một đôi tay thon dài bất giác nắm chặt lấy tay Tào Bằng. Tào Bằng không khỏi có chút hoảng hốt, mỹ nhân trước mắt trong phút chốc hợp làm một với tiểu nha đầu ngày thơ lạnh lợi trước kia. Hắn trịnh trọng gặt đầu:

- Ta đương nhiên cũng suy nghĩ cho các nàng.

- Hi hi, ta biết mà.

Lã Lam lúc này mới để ý thấy bản thân mình đang nắm chặt tay Tào Bằng.

Nàng liền đỏ bừng mặt, vội vã buông tay ra.

Không khí đột nhiên có chút ngưng ngập, hai người đều im lặng không nói gì nữa, Lã Lam châm một chén rượu cho Tào Bằng, hân hận sạch một hơi.

Một lát sau, Lã Lam bỗng nhiên nói:

- A Phúc, ta cầu xin người một chuyện, được không?
- Nàng cứ nói.
- Người đi tới quận Nam Dương, sẽ giao chiến với Lưu Bị, đúng không?
- Đúng.
- Giúp ta giết hắn, cả Quan Vũ nữa.

Ban đầu, Tào Bằng ngăn người ra, nhưng lập tức hắn đã hiểu ra được lý do trong đó.

Món nợ dai dẳng giữa Lã Bố và Lưu Bị, nói thực rất khó phân định ai đúng ai sai. Khi Lã Bố nghèo túng, Lưu Bị đã tiếp nhận lão. Thế nhưng cuối cùng, Lã Bố lại đuổi Lưu Bị đi, chiếm lĩnh Từ Châu; Sau đó, khi Lưu Bị cùng đường, Lã Bố không giết y mà trái lại còn cho y chỗ dung thân. Mấy lần gia quyến của tù binh Lã Bố luôn được tiếp đãi như thượng khách, chưa bao giờ có chút gì mạo phạm, đưa trả lại cho Lưu Bị, Lưu Bị từng giúp Lã Bố, Lã Bố cũng từng giải vây cho Lưu Bị... Tuy nhiên nói trắng ra, hai người đều là đang lợi dụng đối phương mà thôi.

Có điều trong lòng Lã Lam, có lẽ vẫn đứng về phía Lã Bố.

Huồng hồ, Lã Bố đã chết trong tay Quan Vũ...

Thật ra, không cần Lã Lam nói, giữa Tào Bằng và Lưu Bị, Quan Vũ cũng không còn đường hòa hoãn nữa.

Về tư, Tào Bằng vô cùng kính nể Lưu Bị; Nhưng về công, hắn là tộc chất của Tào Tháo, từ giây phút hắn tới nương tựa Tào Tháo trở đi coi như đã chủ định giữa hắn và Lưu Bị ắt phải một mất một còn. Đến giờ, lời khẩn cầu của Lã Lam lại khiến hắn thêm một lý do để giết Lưu Bị.

Hắn hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ không chịu để yên.
- Lã Lam mỉm cười!
- Đúng rồi, nghe nói người đã đi Hà Tây?
 - Đúng thế.
 - Hà Tây thú vị không?
 - Thú vị ư? Chẳng có gì lắm... Có điều cũng có hứng thú.
 - Vậy nói cho ta biết đi, nói cho ta đi.

Lã Lam dường như lại đã trở thành đại tiểu thư hồn nhiên khi còn ở Hải Tây trước đây. Nàng rất tò mò với bất kỳ chuyện gì, luôn miệng hỏi han những trải nghiệm của Tào Bằng mấy năm gần đây. Cho dù là một chi tiết nhỏ xíu, nàng cũng sẽ lặp đi lặp lại, truy hỏi liên tục.

Còn Tào Bằng cũng không thấy phiền phức khi giảng giải cho nàng.

Thỉnh thoảng, hắn còn hỏi cuộc sống mấy năm nay của Lã Lam ra sao.

Đối với Tam Hàn, hắn có xen đôi chút tò mò. Đó rốt cuộc là dân tộc Kỳ Ba như thế nào, đến nỗi qua hai nghìn năm đã diễn biến thành một nhóm sinh vật Kỳ Ba. Lã Lam càng nói càng hưng phấn. Hai người lúc đầu còn có chút xa lạ, dần dần đã lập được hồ sơ sâu gần cách...

- Đại Tư Mã, như vậy liệu có tốt không?

Ở chỗ quẹo cuối hành lang dài, Cao Thuận và một tên hầu cận đang lặng lẽ quan sát.

Cao Thuận mỉm cười, hạ giọng nói:

- Có gì không tốt? Ta lại thấy rất hay... Ít nhất, mấy năm lại đây, người đã từng thấy đại tiểu thư vui vẻ như thế này chưa? Dù nói thế nào, có Tào công tử ở đây, đối với chúng ta mà nói, sẽ mang lại nhiều tiện lợi hơn... Nói thật, nếu trước đây Tào công tử có thanh danh và bản lĩnh như hiện giờ, nói không chừng đã cùng đại tiểu thư...

Nói tới đây, Cao Thuận bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

Như thể lẩm bẩm một mình:

- Đó là thời, cũng là mệnh!

Trời sáng, sứ đoàn Lã Hán lại tiếp tục lên đường.

Có điều lần này, quy mô và đội hình của sứ đoàn Lã Hán đã lớn lên rất nhiều. Hồ Báo kỵ từ trong đội ngũ của sứ đoàn lùi về phía sau, đổi thành Nghi trượng và xuất phát. Lần này, để đón tiếp Lã thị Hán Quốc tới, Tào Tháo cũng đã bỏ nhiều tiền bạc tiếp đón bằng Nghi trượng của nước lệ thuộc. Toàn bộ đội ngũ Nghi trượng có hơn một nghìn người, phía trước có tinh kỳ dẫn đường, phía sau xe ngựa đi theo, thanh thế vô cùng lớn.

Nghi trượng: đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài. Cũng chỉ bằng cờ, biểu ngữ, mô hình ngày nay.)

Đây cũng là sự sắp đặt của Tào Tháo!

Qua đó để nói cho mọi người biết, từ khi y thừa lệnh thiên tử thảo phạt đến nay, chiến tích lẫy lừng.

Nhìn xem, ngay cả hải ngoại phiên bang cũng phải tới quy thuận, chúng tỏ điều gì? Chúng tỏ Tào Tư Không quản lý triều đình, thu được nhiều chiến tích làm gia tăng uy phong của Trung Nguyên.

Điều này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với những hành động tiếp theo của Tào Tháo là đặt ra phủ Thừa tướng, lập Thập Tam Tào...

Còn Hán Đế thì sao?

Chẳng ai còn thật sự quan tâm!

Có thể, chỉ có những lão thần trong triều mới còn quan tâm đến Hán thất. Có điều trong đó cũng có rất nhiều người xem xét vì danh vì lợi. Một khi Tào Tháo thật sự xây dựng phủ Thừa tướng, tới khi đó Hán thất còn có bao nhiêu thần tử không còn suy đoán được nữa.

Tào Bằng đi theo Nghi trượng.

Tuy nhiên bên cạnh có thêm một tùy tùng nhỏ.

Lã Lam đã đóng giả thành nam, trở thành một tên tùy tùng của Tào Bằng.

Lần này nàng trở về Trung Nguyên chính là hy vọng gặp lại Tào Bằng. Còn về chính vụ, đã có Cao Thuận đối phó. Gần đến Hứa Đô, nếu nàng tiếp tục lẫn trong sứ đoàn, khó tránh sẽ lộ ra sơ hở. Dù sao ở Hứa Đô có quá nhiều cao nhân. Cho dù là Tuân Úc, Tuân Du hay Quách Gia, Đồng Chiêu đều không phải những người dễ qua mặt. Nếu không ở Hứa Đô thì có lẽ còn thuận tiện một chút. Nhưng sau khi tới Hứa Đô rồi, sứ đoàn sẽ được chú ý mọi mặt. Ai dám đảm bảo, Lã Lam không bị nhận ra?

Lã Lam rời khỏi Trung Nguyên vào đầu năm Kiến An, vụt cái đã gần mười năm trôi qua.

Tuy nhiên dù sao nàng đã từng xuất hiện ở Hạ Bì, kể cả tướng mạo của nàng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây nhưng khó tránh vẫn có người nhận ra.

Tào Bằng uống rượu với Lã Lam đến giờ Sữu.

Lúc cáo từ, hắn đột nhiên nhớ ra vấn đề này liền đề nghị Lã Lam đừng ở lại trong sứ đoàn nữa.

Chi bằng làm thân vệ của Tào Bằng, sau khi tới Hứa Đô sẽ ẩn mình ở Phụng Xa Hầu phủ. Đợi khi sứ đoàn tới Hứa Đô, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào sứ đoàn. So sánh thì thấy, sự chú ý vào Tào Bằng và Phụng Xa Hầu phủ giảm hơn, đối với Lã Lam rõ ràng càng an toàn. Lã Lam cũng thấy chủ ý này của Tào Bằng rất hợp lý. Nàng vốn không phải vì quy phục mà đến, chỉ là muốn gặp Tào Bằng. Giờ có thể sớm tới ở chung với Tào Bằng, hợp đúng với tâm tư của nàng. Đồng thời với Cao Thuận, Lã Lam càng an toàn đương nhiên càng tốt. Y luôn không tán thành lắm việc Lã Lam tới đây, chỉ là không lay chuyển được Lã Lam cố chấp muốn đến... Nói thực lòng, từ khi bọn họ bắt đầu đổ bộ vào quận Bột Hải, trong lòng Cao Thuận luôn bất an. Có thể giấu kín tung tích cũng là điều trùng ý của Cao Thuận.

Vậy nên bên cạnh Tào Bằng đã có thêm một tùy tùng.

Tào Bằng mang theo hơn một nghìn người từ Hứa Đô tới.

Ai là Nghi trượng, ai là tùy tùng, căn bản không phân biệt được.

Kể cả Tào Chân cũng không để ý được việc có thêm một người nữa cạnh Tào Bằng. Vì thế suốt chặng đường rất yên ổn, chưa xảy ra bất trắc gì.

Ngày hai mươi sáu tháng chín năm Kiến An thứ mười một, Lã thị Hán Quốc đã tới Hứa Đô.

Tào Tháo đại diện Hán Đế, dẫn văn võ bá quan ra thành chào đón. Còn Tào Bằng dẫn Lã Lam rút khỏi đội ngũ một cách hợp tình hợp lý...

- Cao Tư Mã, đã lâu không gặp.

Khi Tào Tháo nhìn thấy Cao Thuận, cũng không ghìm nổi xúc động.

Đây chính là đối thủ cũ của y!

Năm đó khi giao phong với Lã Bố ở Bộc Dương, y không ít lần bị Cao Thuận trừng trị, còn các tướng bộ hạ của y đa phần đều từng giao chiến với Cao Thuận.

Điển Vi, Hứa Chử, Tào Nhân, Tào Hồng... ..

Gần như đều khốn khổ trước Cao Thuận.

Trước đây, sau khi Tào Tháo giết chết Lã Bố đã từng muốn chiêu mộ Cao Thuận.

Đáng tiếc, Tào Bằng lại tự dẫn Cao Thuận và người nhà Lã Bố đưa ra hải ngoại.

Loáng cái đã mười năm, mãnh tướng trước kia còn dưới trướng của Lã Bố nay đã trở thành Đại Tư Mã của Lã thị Hán Quốc. Nếu nhìn từ chức vụ mà nói, chức vụ của Cao Thuận không hề kém Tào Tháo. Tương tự như Tam Công, chức vụ của Đại Tư Mã thậm chí còn cao hơn Tư Không một bậc. Vì thế, khi Tào Tháo nhìn thấy Cao Thuận, vừa thầm cảm khái thế sự vô thường, mặt khác lại không ghìm nổi sự oán giận với Tào Bằng.

Đứa trẻ này đúng thật đã làm hỏng đại sự của ta...

506. Chương 551 : Quy Thuận

Tào Tháo đón Cao Thuận xong liền cùng nhau tiến vào Hứa Đô.

Tào Bằng dẫn theo Lã Lam trở về Phụng Xa Hầu phủ mà không ai hay.

Tào Bằng sắp xếp ổn thỏa cho Lã Lam xong liền nhận được thông báo của Lưu Diệp bảo hẩn đến xử lý công việc. Cái gọi là xử lý chính là cách nói tương đối dễ nghe. Nói khó nghe một chút là ‘mau tới phục vụ’. Sau khi Lã thị Hán Quốc tới, chắc chắn sẽ có yến tiệc và đón khách, nhưng đó chỉ là động tác giả. Nói thẳng ra đó là một màn kịch... Thân là Đại Hồng Lư, Lưu Diệp hẳn phải tiếp xúc với trợ thủ của sứ đoàn.

Hai bên liệt kê ra các điều khoản cần trao đổi, sau đó lần lượt trình báo lên Tào Tháo và Cao Thuận.

Ngày hôm sau, cuộc thảo luận giữa Tào Tháo và Cao Thuận chính là trước tiên chọn ra một số nội dung dễ đi đến thỏa thuận từ trong những điều khoản này để thử thăm dò. Cùng với từng điều khoản được thông

qua, sau khi hai bên đạt được nhất trí về cơ bản, Hán Đế sẽ xuất hiện để thể hiện chấp nhận sự quy thuận của Lã thị Hán Quốc.

Cuối cùng, chúc mừng!

Đại khái là một trình tự như vậy.

Trách nhiệm của Lưu Diệp là kết nối và bàn bạc, còn Tào Tháo là người ra phán quyết.

Còn Hán Đế, lúc cuối xuất hiện gần như cũng chỉ đóng vai trò của một con rối, về cơ bản không tham gia bàn bạc cụ thể.

Hai bên đều rất có thành ý, vì thế cũng không phải lo thất bại.

Tào Tháo đích thân hạ lệnh sắp xếp chỗ ở cho sứ đoàn. Cao Thuần thầm vui mừng, may mà Tào Bằng nhắc nhở, trước tiên dẫn Lã Lam đi. Nếu không sau khi vào dịch quán phải đăng ký họ tên. Tới khi đó rất dễ lộ ra sơ hở. Lã Lam ở bên cạnh Tào Bằng, cũng dễ ra vào chỗ ở. Suy cho cùng Tào Bằng là dịch quan thừa, quản lý công việc tiếp đón sứ đoàn. Vì thế, ra vào nơi ở là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tối đó sứ đoàn tới Hứa Đô, hai bên không hề có cuộc bàn bạc mang tính thực chất nào.

Lưu Diệp trước tiên tiếp xúc một lát với Lã Hán phó sứ để chuẩn bị cho cuộc đàm phán... Còn Tào Tháo lại đang thiết yến ở phủ Tư Không để khoản đãi Cao Thuần.

Cứ như thế, một đêm vô sự.

Từ ngày hôm sau trở đi, cuộc đàm phán giữa hai bên bắt đầu được triển khai.

Lần này Lã thị Hán Quốc đến đã từng đưa ra một vài điều kiện. Điều kiện đầu tiên chính là Tào Bằng... Vấn đề này đã được giải quyết, Tào Bằng thân là dịch quan thừa, đã không cần phải thảo luận thêm nữa; Chuyện thứ hai, Lã thị Hán Quốc hy vọng được Tào Tháo giúp đỡ và khẩn cầu mở cửa Hải Hà khẩu (quận Bột Hải), huyện Bất Kỳ, Giới Đình (nay là vịnh Giao Châu) và ba cảng ở Úc Châu Sơn để tiện qua lại.

Đội Tào Tháo bình định U Châu, mở cửa bốn quận Liêu Đông để tăng cường quan hệ buôn bán giữa Lã thị Hán Quốc và Trung Nguyên.

Việc thứ ba là xét thấy dân chúng ở Lã thị Hán Quốc rất ít, bất lợi cho việc giám sát và quản lý. Vì thế mới đề xuất mong muốn có thể di chuyển ba vạn hộ dân từ Trung Nguyên tới, nhằm tăng cường sức mạnh kiểm soát của Lã thị Hán Quốc với Tầm Hàn.

Việc thứ tư là khẩn cầu chuyển quân nhu và lương thực.

Việc thứ năm...

Lần này Lã thị Hán Quốc tổng cộng đưa ra chín hạng mục chính, yêu cầu hai mươi bảy điều.

Ngoại trừ điều đầu tiên, các điều khoản khác cần phải bàn bạc cẩn thận.

Mở cửa cảng biển, tăng cường giao lưu là một chuyện tốt. Chỉ là hai bên buôn bán ra sao, giao lưu thế nào, còn có rất nhiều chi tiết cần trao đổi, vấn đề này không lớn lắm. Khó khăn thật sự là bốn quận Liêu Đông và di ba vạn hộ dân Trung Nguyên mới là trọng điểm bàn bạc của hai bên. Liêu Đông có Công Tôn thị là cường hào... Trong lịch sử, bọn họ sau đó đã quy thuận Tào Tháo và liên thủ với Tào Tháo để tấn công Cao Câu Lỵ, làm Cao Câu Lỵ thảm bại, phải lui về bảo vệ Hoàn Đô. Còn lúc này, Công Tôn thị và Viên thị liên kết chặt chẽ, đối địch với Tào Tháo. Mở cửa bốn quận Liêu Đông sao? Liên lỵ đến Liêu Đông và đối sách chính quyền của Cao Cú Lỵ sau này...

Cao Cú Lỵ lúc này định đô trong thành Quốc Nội.

Viên Hi mượn binh của Cao Cú Lỵ, nhượng lại quận Nhạ Lăng và Huyền Uyển.

Vì thế, nếu Tào Tháo đồng ý mở cửa bốn quận Liêu Đông, dự đoán sau khi giải quyết Viên Hi, y còn phải tiếp tục đụng binh với Liêu Đông và Liêu Tây. Tào Tháo liệu có muốn liên tiếp khởi binh như vậy không?

Vấn đề này hoàn toàn phải xem kết quả đối với cuộc chiến của Viên Hi.

Cho nên, Tào Tháo nhất thời không thể trả lời.

Di chuyển ba vạn hộ, tức là khoảng mười lăm vạn người dân.

Trung Nguyên trải qua chiến loạn, dân số vốn đã ít... Di chuyển mười lăm vạn người tới Lã thị Hán Quốc không phải là một con số nhỏ. Nhân lực, vật lực và tài lực phải bỏ vào đó cũng thật kinh khủng. Còn chưa nói tới chuyện nếu mười lăm vạn người tới Lã thị Hán Quốc sẽ làm lớn mạnh lực lượng của quốc gia này. Nhờ may sau khi Lã thị Hán Quốc mạnh hơn, liệu sẽ trở thành Cao Cú Lệ tự lập thứ hai không? Tào Tháo cũng không thể không thận trọng.

Việc này liên lụy đến mọi mặt, cần phải suy xét kỹ mới được.

Đối với việc này, Tào Bằng không có quyền phát ngôn, thậm chí không có tư cách tham gia đàm phán.

Không sai, hấn quả thực là có ơn với Lã thị Hán Quốc.

Vậy thì tính sao?

Đây là việc giữa hai quốc gia, chuyện tình cảm cá nhân rất khó xen vào. Cho dù là Cao Thuận cũng không thể nhượng bộ quá nhiều.

Tóm lại, cùng với sự tiếp xúc của hai bên, từng thỏa thuận đã được đưa ra, cuộc đàm phán bắt đầu trở nên kịch liệt.

Còn Tào Bằng thì sao? Cùng với cuộc đàm phán ngày càng đi sâu, hấn càng trở nên thoải mái. Sau này, đừng nói là Tào Bằng, kể cả Lưu Diệp cũng không thể đặt chân vào đó. Hấn vui vẻ với sự nhàn nhã, dứt khoát không lo lắng nữa, hầu hết thời gian hấn ở cùng Lã Lam tại Hầu phủ, từng ngày trôi qua nhẹ nhàng.

Tháng mười năm Kiến An thứ mười một, Tào Tháo và Cao Thuận đã đạt được thỏa thuận liên quan đến dân cư.

Trong ba năm, Tào Tháo sẽ di chuyển mười vạn dân tới Lã thị Hán Quốc. Đồng thời, Lã thị Hán Quốc cũng sẽ bán cho Trung Nguyên mười hai vạn nô lệ bản xứ. Mười vạn người Hán vào Tam Hàn sẽ căn bản cải thiện được tình hình chủng tộc dân số của Lã thị Hán Quốc. Còn mười hai vạn nô lệ bản xứ một khi đưa vào Trung Nguyên cũng chỉ như muối bỏ bể, không gây ra quá nhiều ảnh hưởng cho Lã thị Hán Quốc, trái lại có thể mang lại tới nhiều sức lao động hơn nữa cho Trung Nguyên. Đây là cục diện hai bên cùng thắng, tức là có thể đáp ứng được yêu cầu của Cao Thuận lại không chế được dân số của Lã thị Hán Quốc.

Tuy nhiên tiếp sau đó, cuộc đàm phán trở nên có chút khó khăn...

Tào Bằng không quan tâm đến kết quả đàm phán!

Bởi vì hấn biết rõ, Cao Thuận tới đây đầy thành ý, chuyện quy thuận đã không thể ngăn cản nữa. Sở dĩ giằng co bốn quận Liêu Đông, nói thẳng ra là để đạt được nhiều lợi ích hơn nữa. Mười năm, chàng trai ngay thẳng dưới trướng Lã Bố nay cũng học được các thủ đoạn.

Mượn cớ bốn quận Liêu Đông để tranh giành nhiều lợi ích hơn cho Lã thị Hán Quốc...

Chính trị là cái xưa nay có thể rèn luyện con người nhất.

Ngay cả một chàng trai cũng bắt đầu hiểu cách chơi một vài thủ đoạn để mưu cầu lợi ích!

Trong phủ Tư Không, Tào Tháo và Cao Thuận đang thảo luận bằng những lời lẽ đanh thép.

Còn Tào Bằng nhân cơ hội này đã âm thầm chiêu mộ Lư Dục về tay mình.

Hấn lấy việc muốn xuất bản cho Lư Thực làm cái cớ, trước tiên liên hệ được với Lư Dục. Sau đó thông qua các cuộc tiếp xúc liên tục với Lư Dục để dần dần hiểu được tình hình của gã ta.

Đừng thấy Lư Dục xuất thân danh môn, phụ thân hấn Lư Thực có thanh danh hiển hách, địa vị rất cao. Mà ở hậu thế, Lư Dục là người sáng lập ra Phạm Dương Lư thị trong ngũ tính thất đại gia. Phạm Dương Lư thị có thủy tổ chính là Lư Thực, về sau Lư Dục phong quan Tào Ngụy Tư Không, bốn con trai là Lư Khâm, Lư Chí, Lư Trạch đều giữ vị trí cao, tới thời Bắc Ngụy Thái Vũ Đế, Lư Huyền thủ ứng tinh mệnh, bước vào triều đình, Phạm Dương Lư thị mới nhảy vọt lên trở thành đại phiệt cao môn phương bắc, cùng

với mấy đại cao môn như Thái Nguyên Vương, Triệu Quận Lý, Huỳnh Dương Trịnh, Lũng Tây Lý, Bác Lăng Thôi, Thanh Hà Thôi hợp thành quý tộc giàu sang.

Lư Dục lúc này đang rơi xuống tận đáy đời người.

Lư Thực làm quan thanh liêm, cộng thêm bản tính cương trực, trung hậu nên chưa tích góp được nhiều tài sản.

Sau khi Lư Thực chết, Lư thị lập tức suy yếu.

Đặc biệt sau khi trải qua chiến loạn giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản, Lư thị chịu tai ương chiến tranh, nghèo rớt mồng tơi. Huynh trưởng của Lư Dục chết trong cuộc chiến. Lư Dục chỉ có thể nuôi dưỡng cả gia tộc bằng chút bổng lộc ít ỏi. Lư Thực có bốn con trai nhưng nay chỉ có Lư Dục là còn sống. Cả nhà lớn nhỏ mười mấy người, cho dù Tào Tháo vạn phần kính trọng Lư Thực thì cũng không thể giúp đỡ quá nhiều.

Lư Dục giờ phải gánh cả một gia đình, dường như phải gắng gượng sinh tồn ở Hứa Đô nhờ vào sự giúp đỡ từ các bằng hữu của Lư Thực năm xưa...

Nếu không, gã sẽ không tới mức ngay cả việc in ấn thành sách các tác phẩm của phụ thân cũng phải nhờ vả mọi người khắp nơi.

Thời đại này, tác giả không có cái gì được gọi là tiền nhuận bút.

Cũng không có tổ chức đại loại như nhà xuất bản, muốn ra sách phải tự mình bỏ tiền ra. Có khi, những quyển sách của bạn không bán được, đành phải làm quà tặng mọi người. Những năm cuối Đông Hán, giấy rất đắt đỏ, ngay cả kỹ thuật in ấn khắc bản còn chưa ra đời. Xuất bản sách về cơ bản chính là một vụ làm ăn thua lỗ... Chi phí bỏ ra vô cùng lớn. Cho dù là những người bạn của Lư Dục, cũng không thể giúp sức được nhiều.

Hơn nữa, không phải người có tiền là có thể giúp ta ra sách.

Người muốn giúp ta ra sách, cũng phải xem người có thân phận đó hay không...

Cho nên, thanh danh của Lư Thực mặc dù lớn nhưng mãi không tìm được người bỏ vốn.

Uy danh của Tào Bằng trong sỹ lâm đã đủ lớn rồi! Đồng thời, hắn còn được gọi là người kiếm tiền giỏi nhất dưới trướng Tào Tháo, có tài lực dồi dào.

Sau khi lấy được quyền in ấn tác phẩm của Lư Thực, Tào Bằng đã hỗ trợ rất nhiều cho Lư Dục.

Sau một hồi khuyên nhủ, cuối cùng đã thuyết phục được Lư Dục trở thành phụ tá của hắn tới quận Nam Dương sau này. Đến lúc này, ba người mà Quách Gia đề cử đã toàn bộ quy thuận.

Ngày mười bảy tháng mười năm Kiến An thứ mười một, Hứa Đô đón đợt tuyết đầu mùa.

Cũng trong ngày này, qua nửa tháng đàm phán, cuối cùng đã có kết quả.

Tào Tháo và Cao Thuận sau một hồi đàm phán rất lâu mà không có kết quả, mỗi bên lùi một bước đã đi đến thống nhất. Sau đó, Cao Thuận với thân phận là Đại Tư Mã của Lã thị Hán Quốc, đại diện cho Lã thị Hán Quốc chính thức đệ trình quốc thư lên Tào Tháo, từ nay về sau, Trung Nguyên là huynh, Lã Hán là đệ, đời đời nguyên làm bề tôi trung thành.

Ngày quốc thư được đệ trình, toàn bộ Hứa Đô đều chấn động...

507. Chương 552 : Sự Ngờ Vực Ở Bữa Tiệc Rượu

- A Phúc, ta phải về rồi.

-

Trong hoa viên phía sau phủ Phụng Xa Hầu, tuyết trắng xóa.

Một cơn gió thoảng qua, cuốn tung bụi tuyết. Lã Lam dựa vào lòng Tào Bằng, cùng hắn ngắm cảnh tuyết trong vườn, chợt buồn bã nói.

Tào Bằng ngậy người.

Cánh tay đang đặt bên hông Lã Lam theo bản năng thu lại.

Một lát sau, hấn hạ giọng nói:

- Nàng thật muốn đi sao?

- Căn cơ của ta dù sao cũng là Lã Hán. Mẫu thân và tiểu nương cũng cần có ta chăm sóc nữa. Giờ triều đình đã chấp nhận cho chúng ta quy thuận, đầu xuân sẽ khai chiến với Cao Cú Lệ. Lúc này, ta cần phải trở về. Nếu không, lòng quân Lã Hán ắt không yên. A Phúc, khi nào chàng đi Nam Dương? Nghe nói tình hình bên đó rất bất ổn.

Tào Bằng cười:

- Những chuyện bất ổn nhất ta đều đã trải qua, Nam Dương chẳng có gì đáng phải lo nghĩ cả.

Khi nói chuyện, hấn đưa tay nâng mặt Lã Lam lên, nghiêm nghị nói:

- Nhưng có chuyện này nàng phải đồng ý với ta. Trở lại Lã Hán rồi không được giống như trước kia, đích thân ra trận chiến đấu nữa. Giờ Chu đại thúc đang ở Đông Lăng đảo xây dựng thủy quân, chuyện liên lạc sau này cũng thuận tiện hơn ít nhiều rồi. Đúng rồi. Tốt nhất là mau chóng tìm một bến cảng thích hợp cho tàu thuyền nghỉ ở vùng duyên hải. Ta đã sai người thông báo cho cửu đại hành thủ của Từ Châu, bảo bọn họ phái người đi tới Bột Hải cùng bàn bạc với các nàng rồi. Có một số chuyện trông chờ triều đình chẳng bằng thông qua đám thương nhân này giải quyết cho còn hơn. Giờ ta tuy không còn ở Hải Tây nữa, bọn họ cũng không còn cung kính với ta như năm đó nữa. Nhưng chỉ cần có lợi, bọn họ ắt sẽ tham gia. Đám thương nhân này có thể dùng nhưng không thể tin được. Chừng mực trong chuyện này nàng nhất định phải nắm rõ.

- Được!

Lã Lam cúi đầu xuống, cần cổ thon dài, trắng nõn của nàng vẽ lên một đường cong dịu dàng.

Tào Bằng chợt cảm thấy không nỡ, theo bản năng ôm chặt Lã Lam trong lòng.

Đến Hứa Đô đã gần một tháng, hai người sớm chiều đều ở chung, tình cảm càng lúc càng thấm thiết.

Chuyện này vốn cũng có nguyên do của nó. Năm đó, khi Tào Bằng còn ở Hải Tây, tuy không cố ý, nhưng ở Hạ Bì hấn đã liều chết cứu cả nhà Lã Lam, lại đưa tiễn bọn họ ra khơi, khiến Lã Lam mất hồn theo hấn. Chỉ có điều, bất luận là nàng hay là hấn đều hiểu rất rõ, lúc đó không phải thời điểm để hai người ở bên nhau. Nếu còn muốn tương tư nhau, hai người cần phải nhẫn nại. Nhưng nỗi khổ chia ly, nỗi khổ tương tư thật khiến người ta phải khổ sở.

Tào Bằng nhẹ nhàng xoa đầu Lã Lam, khẽ nói:

- Ngoài này lạnh lắm, vào nhà đi.

Lã Lam ngoan ngoan theo hấn trở về trong phòng.

Khoảng cách giữa nam và nữ thật ra chỉ cách nhau một lớp giấy mỏng mà thôi.

Đặc biệt khi đang trong thời điểm chàng hữu tình, thiếp hữu ý, mọi chuyện đều như nước chảy mây trôi.

Lã Lam đến Hứa Đô không được bao lâu đã gắn bó thể xác với Tào Bằng. Tào Bằng vốn chưa từng nghĩ đến chuyện nàng sẽ lại rời đi. Nhưng Lã Lam vẫn kiên quyết trở về Hán thành.

Nữ tử này một khi đã giở tính bướng bỉnh thì không ai có thể khuyên can nổi nàng. Cho dù Tào Bằng có cầu xin cũng không thể thay đổi nổi quyết tâm của nàng. Dù Tào Bằng có là người yêu của nàng đi chăng nữa, nhưng còn mẫu thân của nàng, tiểu nương của nàng, còn cả những bằng hữu đều đang ở Lã Hán nữa. Những năm gần đây, Cao Thuận và Tào Tính luôn trung thành và tận tâm phò tá cả gia đình nàng, lập nên cơ nghiệp Lã Hán ngày hôm nay. Nàng càng không cần nói đến những tướng sĩ Lã Hán đã theo Lã gia từ xưa.

Trên đôi vai mềm yếu của Lã Lam đang gánh vác áp lực cực lớn.

Nàng không chỉ là một nữ tử yếu ớt, mà còn là toàn bộ hy vọng của nước Lã Hán, là nữ hủ nút tiếng của Lã thị.

Tào Bằng không thể thay đổi nàng, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện thay đổi nàng.

Nếu nàng đã quyết định, hẳn cũng chỉ có thể ủng hộ nàng mà thôi.

Cho nên, trước đây, có một khoảng thời gian, Tào Bằng liên tục qua lại thư từ cho Chu Thương ở Đông Lăng đảo, cho cử đại hành hội ở Hạ Bì, cho đám người Tô Song ở Hà Tây. Hẳn dốc toàn bộ sức lực ủng hộ Lã Hán, chia sẻ áp lực với Lã Lam. Nàng cũng chưa từng cự tuyệt sự giúp đỡ của hắn, chỉ lặng lẽ cảm nhận sự quan tâm và săn sóc của tình lang giành cho nàng.

Hán quốc của Lã thị chính thức quy thuận Trung Nguyên, cũng có nghĩa ngày Lã Lam ở Hứa Đô sẽ không còn xa nữa.

Sau khi cử hành lễ tế thiên phong thiện đại điển, Lã Lam sẽ chuẩn bị trở về Lã Hán.

Tào Bằng biết Lã Hán dù đang đứng vững ở Tam Hàn, nhưng người có thể sử dụng bên cạnh Lã Lam cũng không nhiều lắm. Cho tới nay, nàng gần như chỉ dựa vào Cao Thuận và Tào Tính để đoạt thiên hạ, đến mưu thần có thể sử dụng bên cạnh cũng không có. Cao Cú Lệ không giống với Mã Hàn và Bách Tế. Trong lịch sử, Tùy Đường để phát binh cả trăm vạn, ba lần chinh chiến Cao Cú Lệ vẫn chưa thành công. Đường Thái Tông cũng từng nhiều lần chinh phạt, hao binh tổn tướng, cuối cùng mới giành được chiến thắng. Cao Cú Lệ nay tuy không thể sánh được với Cao Cú Lệ của ba trăm năm sau, nhưng dù sao nơi này cũng chiếm đến hơn một nửa bán đảo Triều Tiên, thực lực hùng hậu. Cao Thuận và Tào Tính tuổi cũng dần cao, Lã Lam dù sao cũng không thể dựa mãi vào bọn họ được.

Hơn nữa, tình hình của Lã Hán hiện nay cũng không giống với Tam Hàn lúc trước.

Khi đó, Lã Hán và Tân La cũng coi như có tình hữu hảo. Nhưng hiện giờ, Lã Lam đã cự tuyệt lời cầu hôn của quốc chủ Tân La quốc, lại động binh đao với Tân La. Kể từ khoảnh khắc đó, Lã Hán vừa phải đối mặt với Cao Cú Lệ, vừa phải chịu sự tấn công của Tân La quốc, áp lực dĩ nhiên tăng lên rất nhiều.

Cho nên, Tào Bằng càng muốn sai người tới Huỳnh Dương, tìm hai người Bằng Minh và Vương Song đến đây.

Bằng Đức hẳn muốn dẫn theo đến quận Nam Dương, tạm thời không thể điều động được.

Nhưng Bằng Minh và Vương Song có thể hộ tống Lã Lam tới Tam Hàn được.

Bằng Minh và Vương Song đều là người dũng mãnh thiện chiến, đặc biệt là Vương Song. Gã đi theo Tào Bằng đã lâu, vừa trung thành lại tận tâm, Tào Bằng có thể yên tâm phó thác trọng trách cho gã được.

Hai người này đến đây sẽ giảm bớt sự khủng hoảng nhân tài của Lã Lam đi một chút.

Chỉ có điều võ tướng dễ tìm, mưu thần khó kiếm.

Muốn tìm một mưu thần biết bày mưu tính kế cho Lã Lam thực chẳng dễ dàng gì.

Vốn dĩ Tào Bằng định chờ một vài năm nữa, khi Trương Liêu lên làm Độ Liêu Trung Lang tướng sẽ lệnh Lý Nho đi tới Tam Hàn. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, chỉ sợ nhất thời khó có thể thành được. Năm vừa rồi, Lý Nho đã bí mật tới thành đô, đích thân thực hiện chiến lược tài chính kia, cũng không tiện ra tay được.

Còn những người khác...

Tào Bằng nghĩ mãi cũng không chọn được một mưu thần thích hợp.

Giai đoạn này, mưu thần của Tam quốc hoặc đều là danh hoa đã có chủ, hoặc chỉ vừa mới ra đời, hoặc đang ở trận doanh của kẻ địch. Muốn khai thác tài năng của bọn họ không phải là chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa, mưu thần và võ tướng thường bất đồng rất lớn. Võ tướng có thể lăn xả tứ phương, nhưng mưu thần phần lớn đều có xuất thân từ vọng tộc, có tình cảm rất mãnh liệt với quê cha đất tổ và việc quy thuận gia tộc. Muốn bọn họ lưu lạc tận hải ngoại quả thực có chút khó khăn.

Cho nên, người thích hợp làm mưu thần này phải chịu giới hạn rất lớn.

Đầu tiên, y không được là danh sĩ, cũng không thể có xuất thân từ danh gia vọng tộc.

Tiếp theo, ở Trung Nguyên y đã không còn lối thoát nào nữa. Nếu có chút thực học, đương nhiên kẻ đó sẽ muốn ở lại Trung Nguyên, nào có ai lại nguyện ý đi xa tận hải ngoại, đến nơi hoang dã chứ?

Chỉ tính riêng hai điểm này thôi đã thu hẹp phạm vi chọn lựa của Tào Bằng đi rất nhiều rồi.

Hàn sĩ có thực học, lại khó có thể sống yên ổn ở Trung Nguyên.

Nhất thời, Tào Bằng chưa nghĩ ra người nào thích hợp với điều kiện này.

- A Phúc, chàng đừng sốt ruột. Chuyện này có thể gặp nhưng không thể cầu, có lẽ là do cơ duyên chưa đến mà thôi. Nếu cơ duyên đã tới, dĩ nhiên sẽ xuất hiện người thích hợp. Chàng cần gì phải lo lắng?

Đúng vậy, cơ duyên chưa tới.

Hai người Bằng Minh và Vương Song đã đồng ý tới Lã Hán.

Vương Song cực kỳ thoải mái.

Đơn giản bởi vì gã là gia thần của Tào Bằng. Mọi chuyện đều theo Tào Bằng chỉ đâu đánh đấy. Về cơ bản, Tào Bằng nói gì gã sẽ làm cái đó, không cần phải nhiều lời. Hơn nữa, Vương Song cũng biết, võ nghệ bản thân gã dù tốt nhưng muốn thực sự nổi bật ở Trung Nguyên thực quá khó khăn. Nhân tài ở Trung Nguyên quá nhiều, chỉ nói riêng dưới trướng của Tào Bằng thôi đã có quá nhiều người rồi. Nếu gã muốn ở lại Trung Nguyên, cơ hội để nổi bật thật quá khó khăn. Đặc biệt là những quý nhân quan to hay các thế gia này lại toan tính quá nhiều, thật sự khó mà đoán được suy nghĩ của bọn họ.

Nhớ ngày đó, Tào Bằng lệnh gã trở lại Hứa Đô, bảo vệ Tào Xung.

Kết quả Hoàn phu nhân thay đổi, đẩy gã trở về Tào phủ.

Lần này Tào Bằng đi Nam Dương, tuy nói là sẽ có rất nhiều cơ hội nhưng với Vương Song mà nói, gã cũng khó mà nổi lên được.

Nếu đi đến Lã Hán, ít nhất gã cũng được chức Trung Lang tướng. Cho dù chức Trung Lang tướng này có khác xa Trung Lang tướng của triều đình, thì ít ra gã còn có rất nhiều cơ hội. Còn nữa, xem ra công tử và Lã Hán có quan hệ hết sức mật thiết với nhau. Làm việc cho Lã Hán, chẳng phải cũng là làm việc cho công tử hay sao? Nói không chừng, tương lai gã còn có cơ hội trở về Trung Nguyên, đến lúc đó càng có nhiều cơ hội vang danh hơn nữa.

Còn Bằng Minh...

Tào Bằng thực sự nghiêm túc, triệu Bằng Minh đến, cũng không hề giấu diếm bất cứ chuyện gì, thậm chí đưa cả Lã Lam tới.

- Đây là quốc chủ Lã thị Hán quốc. An Bình, ta cần người đến Lã thị Hán quốc giúp ta một chuyến, phụ tá gia đình Linh hầu chống cự với Cao Cú Lệ. Đương nhiên đây chỉ là kế sách tạm thời. Chủ công sắp dụng binh ở Liêu Đông. Lúc đó, Linh hầu sẽ nhận nhiệm vụ kiểm chân Cao Cú Lệ, cần có một thượng tướng có thể hỗ trợ. Người có đồng ý thay ta đi một chuyến hay không?

Sau khi Bằng Minh suy nghĩ kỹ càng, liền đồng ý.

Tuy y được Tào Bằng trọng dụng, nhưng y biết rõ lần này đi Nam Dương, y khó có cơ hội một mình dẫn quân. Tình hình ở quận Nam Dương không giống với ở Tây Bắc, Tào Bằng đương nhiên bị hạn chế đi rất nhiều. Chưa kể đến Ngụy Diên hiện đang đóng ở quận Nam Dương, hai người Điển Mãn và Hứa Nghi đã đến Nam Dương trước đó một thời gian cũng đều là những nhân vật hết sức có danh tiếng.

Đã như thế, sao y có thể một mình dẫn quân được?

Ngược lại, nếu đến Lã Hán, y có rất nhiều cơ hội.

Nói như Tào Bằng thì y hoàn toàn có thể dễ dàng làm một Trung Lang tướng.

Đại tướng phu ở ngoài hải ngoại vẫn có thể dương oai, lập nên công lao sự nghiệp. Mà nay, y có được cơ hội như vậy quả thực tốt. Hơn nữa, y cũng không hoàn toàn muốn thoát ly khỏi Trung Nguyên.

Bàng Minh nguyện đi tới Lã Hán, dĩ nhiên Tào Bằng hết sức cao hứng.

Hắn lệnh cho người trong điền trang ngoài thành Hứa Đô chọn ra sáu trăm tráng tốt hộ tổng hai người Bàng Minh và Vương Song xuất phát. Nhưng trước tiên, hai người này khi đi phải bí mật đến quận Bột Hải, tìm Trương Liêu, dựa vào Trương Liêu trước đã. Chờ cho đến khi sứ đoàn Lã Hán đến Bột Hải rồi, đám người Bàng Minh mới theo hộ tổng. Có hai người này đến Lã Hán, ít nhất Lã thị cũng được bảo đảm phần nào.

Tào Bằng nói chuyện này cho Cao Thuận biết. Cao Thuận dĩ nhiên hết sức vui mừng.

Tuổi của y quả thật cũng đã cao!

Thêm mười năm, hai mươi năm nữa, chỉ sợ y cũng không thể chinh chiến được nữa.

Nếu y không thể tiếp tục chinh chiến thì người nào có thể thay thế y đây? Bàng Minh và Vương Song xuất hiện rõ ràng đã giảm bớt được rất nhiều áp lực cho Cao Thuận.

Chỉ có điều, vấn đề mưu chủ vẫn chưa được giải quyết.

Đến ngay chính Tào Bằng còn đang phiền lòng vì vấn đề này thì sao hắn có thể giúp Lã Lam được?

Nếu lúc trước, Tào Bằng chưa chiêu dụ Đỗ Kỳ, nói không chừng hắn có thể đề cử gã cho Lã Lam. Nhưng giờ, chưa chắc Đỗ Kỳ đã đồng ý.

Lư Dục càng không cần nhắc đến nữa. Y vốn là con trai của Lư Trung Lang nức tiếng, cho dù Tào Bằng không mời y, cũng sẽ có những người khác mời y. Sao y có thể rời khỏi Trung Nguyên, đi tới Tam Hàn?! Đặng Chi càng không có khả năng! Điều là người tâm cao khí ngạo, hắn chắc chắn sẽ không muốn tới Lã Hán.

Phiền phức, thực sự rất phiền phức!

Tào Bằng vỗ trán, nghĩ mãi không ra một người nào thích hợp.

Lã Lam bảo hắn không cần nhọc công suy nghĩ.

Nhưng Tào Bằng vẫn hy vọng có thể san sẻ chút áp lực với Lã Lam.

Cổ lỗ cơ duyên chưa đến thật chẳng?

Ngày hai mươi hai tháng mười năm Kiến An thứ mười một, Hán Đế lệnh Thượng thư lệnh Tuân úc dẫn văn võ đại thần đi tới Tung Sơn, đại tế thiên phong thiện.

Sau đó, Hán Đế tiếp kiến Cao Thuận ở Hoàng thành, chính thức thừa nhận địa vị của Lã thị Hán quốc ở Tam Hàn.

Hán Đế vốn định nhân cơ hội này giao lưu một chút với Lã thị Hán quốc nhưng lại bị Tào Tháo ngăn cản. Đêm đó, Tào Tháo thiết yến ở phủ Tư Không, chiêu đãi đám người Cao Thuận.

Tào Bằng hiện là quan thừa của Đại Hồng Lư dịch, đương nhiên phải tham dự.

Đêm đến, phủ Tư Không giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Ngoài các văn võ bá quan theo Tuân Úc tới Tung Sơn phong thiện ra, phần lớn các quan viên khác đều tham dự tiệc rượu.

Tào Tháo hết sức cao hứng, trải qua bao khó khăn, cuối cùng chuyện Lã thị Hán quốc quy thuận cũng đã êm xuôi.

Đây coi như là mở rộng cương thổ đi!

Trong bữa tiệc rượu, Tào Tháo liên tục mời rượu.

Cao Thuận cũng phá giới, liên tục nâng chén uống cạn.

- Cao tư mã, không ngờ có một ngày chúng ta có thể ngồi chung một bàn, thật sự khiến người ta xúc động.

Cao Thuận nói:

- Tất cả là nhờ có Tư Không chiếu cố cho. Lần này tiểu quốc mới có thể thuận lợi quy thuận như thế. Chúng ta lưu lạc ở hải ngoại, vốn có lòng nhớ cố hương lâu rồi. Nay có thể trở về Trung Nguyên thật đúng là tu ba kiếp mới được. Tư Không, những ân oán trước đây, Thuận xin thay mặt quốc chủ nguyện xóa bỏ cùng Tư Không. Từ nay về sau, chỉ có Lã Hán Tam Hàn, không còn Hao Hổ Lã thị nữa.

Tào Tháo ngẩn ra, chợt cười phá lên:

- Đúng lắm, bỏ đi thôi.

Lời nói này của Cao Thuận rõ ràng đã thể hiện thái độ của bọn họ.

Ân oán năm đó giữa Tào Tháo và Lã Bố từ nay về sau sẽ không so đo nữa. Bộ tộc Lã thị ta nguyện sẽ mãi mãi ở Tam Hàn, tuân theo lễ chế tôn tông chúc.

Tào Tháo cũng coi như buông bỏ được một nỗi băn khoăn.

- Phong thái của Ôn Hầu năm đó đến giờ ta vẫn còn nhớ như in.

Lại nói, ta cũng từng kết giao với Ôn Hầu, chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi, kết quả là... Nay gặp được cố nhân có thể thành nghiệp ở hải ngoại, lòng ta quả được an ủi rất nhiều, rất nhiều. Nào, Cao tư mã, chúng ta cùng uống một chén.

Hai người lại uống cạn một chén rượu, nhìn nhau cười.

Tào Bằng ngồi một bên, lặng lẽ xem.

Hắn thầm than thế sự quả thật vô thường.

Bất ngờ từ ngoài một hàng tỳ nữ tay cầm bầu rượu tiến lên châm rượu.

Tào Bằng vốn cũng không chú ý lắm, chỉ thoáng liếc qua. Thật không ngờ hắn vừa liếc mắt nhìn, ánh mắt đã chợt lạnh ngắt.

Cao Thuận và Tào Tháo cười, nâng chén định uống tiếp, Tào Bằng chợt hét lớn một tiếng:

- Cao tư mã, khoan đã.

Cao Thuận ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Tào Bằng. Tào Tháo nhíu mày, nhìn Tào Bằng hỏi:

- Hữu Học, vì sao lại ngăn cản thế?

Tào Bằng không để ý tới hai người bọn họ, chỉ một nữ tỳ, lạnh lùng nói:

- Người, lại đây.

- Công tử có gì sai bảo?

Tào Bằng xoay người lại, cúi người thi lễ với Tào Tháo và Cao Thuận:

- Xin chủ công và Cao tư mã thứ lỗi.

Sau đó, hắn tiến lên nắm lấy cánh tay mỹ tỳ kia, đoạt lấy bầu rượu trong tay nàng, đặt dưới mũi người, rồi cười lạnh, nói:

- Cô nương, phiền người uống chỗ rượu này.

Mỹ tỳ kia lập tức biến sắc!

Tiếng ồn ào trong đại sảnh Tào phủ chợt biến mất.

Cả đại sảnh lặng ngắt như tờ. Không khí vui vẻ chỉ trong nháy mắt đã hóa thành căng thẳng. Điển Vi và Hứa Chử thoáng nghiêng người đứng trước mặt Tào Tháo, cảnh giác nhìn Tào Bằng và mỹ tỳ đang bị hắn nắm lấy. Tay hai người bất thần đã đặt lên thanh bội kiếm đeo bên hông.

Trong đại sảnh, có tất cả ba người đang đeo vũ khí.

Ngoài hai người Hứa Chử và Điển Vi ra, chỉ còn lại mình Tào Bằng.

Cao Thuận mới đầu ngẩn ra, chợt nhìn lướt qua chén đồng trên bàn, biến sắc.

Gã nhớ rõ ràng chén rượu trước mặt gã là do mỹ tỷ đang bị Tào Bằng bắt rót đầy. Chẳng lẽ là... Mắt Cao Thuận nheo lại. Bàn tay gã đặt trên bàn nổi lên gân xanh, nóng lòng chờ đợi xuất chiêu bất cứ lúc nào. Gương mặt Tào Tháo lại trầm như nước. Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tào Bằng. Y biết rõ Tào Bằng nhất định sẽ không gây chuyện lúc này.

Trong thành Hứa Đô này, người hy vọng Lã thị Hán quốc quy thuận nhất không phải Tào Tháo, cũng không phải Cao Thuận.

Người thực sự hy vọng chuyện quy thuận này thành công rõ ràng chính là Tào Bằng.

Mỹ tỷ kia tỏ vẻ sợ hãi, nhìn nàng hết sức đáng thương:

- Công tử, thứ ngọc tương nhường này nào có thể để nô tì thưởng thức được?

- Ta cho phép ngươi thưởng thức.

Tào Bằng nhìn thẳng vào mỹ tỷ.

Tào Tháo chợt nói:

- Uống.

Mỹ tỷ ngẩn ra, biến sắc.

Chợt, nàng vung mạnh bầu rượu trong tay ném về phía Tào Bằng.

Tào Bằng nghiêng đầu né tránh, chẳng ngờ vạt váy dài của mỹ tỷ khê lướt bay lên. Một chân nàng lộ ra từ dưới lớp váy. Chiếc cung hài tinh xảo ánh lên tia sáng lạnh lẽo, cắm thẳng phía cằm Tào Bằng. A, là vô ảnh cước. Tào Bằng hoảng hốt, lắc mình lùi lại một bước. Nào ngờ đâu, mỹ tỷ lại nhân cơ hội này vung tay, hất văng bàn tay Tào Bằng đi, đồng thời lợi dụng sức cánh tay của hấn để bay lên, chẳng khác nào Lăng Yển quy sào (chim yến bay về tổ), đánh về phía Cao Thuận. Từ trong ống tay áo của nàng lộ ra một thanh đoản kiếm, mũi kiếm ánh lên màu xanh lạnh lẽo.

Trước mặt Tào Tháo có Hứa Chữ và Điển Vi bảo vệ, muốn ám sát Tào Tháo quả thực quá khó khăn.

Nhưng còn Cao Thuận...

Mắt thấy mỹ tỷ đánh tới, Cao Thuận hét lớn một tiếng, bàn tay vốn đặt lên bàn chợt phát lực.

Chiếc bàn ăn nặng trĩu tức thì bay lên, văng về phía mỹ tỷ. Mỹ tỷ trên không trung không chút hoảng hốt, chân ngọc thon thon dẫm lên mặt bàn, thân hình lại vọt cao lên nữa. Chỉ có điều lúc này đây, đối tượng ám sát của nàng đã không còn là Cao Thuận nữa, mà chính là Tào Tháo ở phía bên kia.

Điển Vi và Hứa Chữ thất kinh.

Bởi vì thân hình mỹ tỷ này đã xẹt qua đỉnh đầu hai người bọn họ.

- Thúc phụ, cẩn thận!

Tào Bằng cũng bị đánh đến không kịp trở tay.

Hấn tuyệt đối không ngờ được mỹ tỷ kia lại là cao thủ. Nhìn công phu thì xem ra nàng chẳng hề kém cạnh Lãnh Phi năm xưa chút nào.

Hoặc là nói cách nàng ra tay không khác Lãnh Phi là bao.

Mắt thấy mỹ tỷ sắp tới trước mặt Tào Tháo, Tào Bằng chợt nảy ra một ý. Thanh kiếm cầm trong tay hấn vụt bắn ra khỏi tay.

Tào Bằng vận hết sức lực cho cú ném này. Thanh bảo kiếm ánh lên tia sáng lạnh lẽo trên không trung bị mỹ tỷ vung đoản kiếm hất văng xuống đất. Nhưng chỉ trong nháy mắt này, Hứa Chữ đã kịp đưa người chắn trước mặt Tào Tháo. Điển Vi nổi giận gầm lên một tiếng, rút kiếm đâm thẳng về mỹ tỷ kia.

Tào Tháo mặt mày tái mét.

Vừa rồi nếu không phải Tào Bằng ném kiếm cứu nguy, rất có khả năng y đã bị thương trong tay mỹ tửu kia.

Ở phía sau Hứa Chử, Tào Tháo giận tím mặt, lớn tiếng quát:

- Trọng Khang, Quân Minh, chớ để cho con tiện tử này chạy thoát.

Hứa Chử lập tức đáp lời, rút kiếm xông đến.

Thân thủ mỹ tửu kia thực rất cao cường, bộ pháp của nàng hết sức linh hoạt. Ngay cả người như Điển Vi khi đối mặt với mỹ tửu này cũng không thể kết thúc trận chiến ngay được. Điển Vi tức giận, rống lên như sấm, bội đao trong tay múa tít. Đao thế loang loáng, thật khiến người khiếp sợ.

Hứa Chử vừa gia nhập trận chiến, mỹ tửu liền mất thế cân bằng.

Hai đại cao thủ cùng giáp công, mỹ tửu kia đương nhiên không phải là đối thủ.

Nàng vừa lén liếc nhìn đã phát hiện văn võ bá quan trong đại sảnh đều đã thối lui.

Tào Tháo và Cao Thuận cũng đã được vệ sĩ bảo vệ. Nàng có muốn ám sát tiếp e rằng cũng khó có thể thành công nhưng mỹ tửu lại phát hiện Tào Bằng đang tay không đứng một bên. Đôi mắt đẹp của nàng ta ánh lên chút hận thù. Nàng chợt nghiêng người né tránh. Đúng lúc này, một quyền của Hứa Chử vung đến trước mặt nàng. Mỹ tửu chùng như không kịp né tránh, trúng chiêu. Thân hình nhỏ nhắn tức thì bay ngược ra. Nàng phun một ngụm máu tươi, thân thể theo một quyền của Hứa Chử bay ngược ra sau. Thanh đoản kiếm trong tay nàng chợt lóe, đánh về phía Tào Bằng.

- A Phúc, cẩn thận.

Tào Tháo vừa thấy thế đã thất kinh hồn vía.

Y vội vàng nhặt thanh bội kiếm của Tào Bằng lên, định ném cho hắn.

Nhưng đã không còn kịp nữa!

Nói thì chậm, chuyện xảy ra lại nhanh. Mỹ tửu đã đến trước mặt Tào Bằng!

Chỉ thấy Tào Bằng không chút hoang mang, cũng không né tránh. Hắn giơ tay lên, chợt lật cổ tay. Một tiếng động vang lên, nỏ từ trong tay áo hắn bay ra, cắm phập lên vai mỹ tửu kia.

Lực bật của nỏ quá lớn, đẩy lùi mỹ tửu lại mấy bước. Nàng ngã phịch xuống, ngửa mặt lên trời.

- , hôm nay không giết được người, ta có thành quỹ cũng không tha cho các người.

Mỹ tửu kia vừa nói vừa xoay người rút kiếm đâm thẳng vào ngực. Thân người nàng khẽ giật lên, gương mặt xinh đẹp thoáng vẻ đau đớn, ân đoạn khí tuyệt. Máu tươi trên ngực nàng nhuốm màu đen, nháy mắt đã chảy xuôi xuống đất. Tào Bằng muốn ngăn cản nàng ta cũng không còn kịp nữa. Hắn bước lên trước mấy bước, đi đến bên cạnh mỹ tửu kia, giơ tay đặt dưới mũi nàng thăm dò hơi thở, mày khẽ nhíu lại.

- A Phúc, thế nào?

- Chết rồi!

Tào Bằng vừa nói vừa ngẩng đầu lên.

- Là tử sĩ.

Hắn giơ tay, rút thanh đoản kiếm từ trong ngực mỹ tửu kia ra.

Có vệ sĩ tiến lên, định nhận lấy, lại nghe Tào Bằng trầm giọng nói:

- Cẩn thận, trên mặt kiếm có độc.

- Người đâu, đem con tiện tử này phân thân cho ta.

Tào Tháo bị dọa khiếp vía, thẹn quá hóa giận.

Mấy tên vệ sĩ lập tức tiến lên, lại nghe Tào Bằng nói:

- Chủ công, khoan đã.

508. Chương 553 : Tử Sĩ

-A Phúc, người không sao chứ?

Tào Bằng chấp tay:

-Đa tạ chủ công đã lo lắng, Bằng không sao.

Vừa nói, hắn vừa nhìn thoáng qua Cao Thuận, nghiêm mặt nói:

-Cao tư mã, xin ngài chớ trách tội. Vừa rồi ta chú ý thấy y phục trên người nữ tử này không vừa vặn lắm, cho nên mới mạo muội như thế. Đây ắt là có người muốn phá hỏng tình hữu nghị với quý bang, nên chuyện này mới xảy ra. Khi châm rượu cho Cao tư mã, tay nàng ta có hơi run run, cho nên ta cảm thấy nàng ta quả có chút bất thường.

Bữa tiệc rượu đêm nay là do một tay Tào Bằng thu xếp.

Tất cả tỳ nữ hầu hạ đều được chuẩn bị kỹ càng.

Y phục được đặt riêng. Trước bữa tiệc rượu, hắn lại sắp xếp cẩn thận thứ tự từng người rót rượu một.

Tào Bằng vốn cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Vốn hắn chỉ cảm thấy mỹ tỳ kia có chút bất thường, nên mới lên tiếng ngăn cản. Nào ngờ mỹ tỳ này lại là tử sĩ đã qua huấn luyện đặc biệt. Tào Bằng giải thích với Cao Thuận một chút, rồi nói với Tào Tháo:

-Phủ Tư Không canh gác nghiêm ngặt, không ngờ nữ tử này có thể trà trộn vào đây, chỉ e rằng... Theo ty chức thấy, tốt nhất nên tìm người có thể nhận diện nàng ta đã.

Đúng vậy, việc canh gác ở phủ Tư Không có thể nói là cực kỳ nghiêm ngặt, thậm chí còn nghiêm ngặt hơn cả hoàng cung đại nội.

Người ngoài muốn trà trộn vào thực chẳng dễ dàng gì.

Có thể thần không biết quỷ không hay lẫn vào đám người này, lại nhận trọng trách châm rượu thì sao có thể là do người bình thường gây ra được? Quan trọng nhất là nữ tử này làm sao biết được nàng ta sẽ châm rượu cho Cao Thuận mà không phải những người khác? Chuyện này khẳng định là có vấn đề.

Tào Tháo giờ cũng đã bình tĩnh lại:

-Vậy giao cho A Phúc người xử lý.

Tào Bằng ứng tiếng rồi xoay người nhìn qua đám nữ tử phụ trách châm rượu trong thính đường.

-Người đâu, đưa danh sách lên đây.

Nếu có thể sắp xếp chuyện châm rượu, ắt sẽ có bản ghi chép tỉ mỉ. Tào Bằng cất bước, đi đến trước mặt một tỳ nữ, trầm giọng nói:

-Người có nhận ra thích khách kia không?

-Bẩm công tử, tiểu tỳ không quen!

Châm rượu cho Cao tư mã vốn là do tiểu Ngọc phụ trách. Vừa rồi trước khi dâng rượu, nàng kia chợt chạy tới, nói là tiểu Ngọc bị bệnh, bảo nàng tạm thời thay thế. Lúc ấy, bọn tiểu tỳ đều vội sắp rượu, cho nên không để ý lắm. Công tử, chúng nô tỳ và thích khách kia thật sự không có quan hệ gì hết.

-Tiện tỳ xảo trá, phải dùng đại hình xử lý người mới được.

Hứa Chử tức giận quát, tiểu tỳ kia sợ đến lạnh run người.

Tào Bằng lặng lẽ nhìn nàng, một lúc lâu sau chợt xoay người lại:

-Tư Không, hay là mời người nhận rõ lai lịch của nữ tử này một chút.

-A Phúc, ý của người là...

-Nữ tử này nhất định là tỳ nữ trong phủ, nếu không nàng ta không thể biết chuyện tiểu Ngọc là người châm rượu cho Cao tư mã. Xin Tư Không lập tức phái người lục soát trong phủ, ta suy đoán tiểu Ngọc kia rất có thể đã bị giết rồi. Xung quanh tử phòng, nhất định có thể tìm được thi thể nàng ta.

Tào Tháo vội vàng hạ lệnh:

-Trọng Khang, lập tức dẫn người tìm đi.

-Tuân lệnh!

Hứa Chử không nói hai lời, bước như bay ra khỏi đại sảnh.

-Rốt cuộc là kẻ nào muốn hại Cao tư mã?

Tào Bằng không trả lời, đi đến trước mặt tỳ nữ kia, ngồi xổm xuống, lục soát thi thể nàng ta. Hắn muốn tìm chút ít dấu vết còn sót lại trên người nàng nhưng không có đến nửa điểm manh mối. Đoán kiếm tên Ngư Trường, nhưng không phải là thanh kiếm Ngư Trường trong lịch sử kia, mà chỉ là một thanh kiếm được chế tạo dựa theo kiểu dáng của kiếm Ngư Trường mà thôi. Tào Bằng vừa đứng dậy liền nghe có người hỏi.

Hắn cười lạnh một tiếng:

-Đương nhiên là người không muốn chủ công lập được công lao lớn như thế rồi.

Một câu này của hắn khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngậm chặt miệng lại.

Không muốn Tào Tháo lập được công lao lớn như thế?

Mở rộng lãnh thổ đương nhiên là công lao lớn nhất. Cho dù là đế vương cũng phải tán thành. Thế nhưng lại có người không muốn chuyện này xảy ra, kẻ đó là ai? Cả Hứa Đô này nếu nói người không muốn Tào Tháo lớn mạnh hơn nữa, e rằng cũng chỉ có người của Đế đảng. Tào Tháo sầm mặt nhưng không nói năng gì. Ánh mắt y lướt qua nhìn mấy vị lão thần Hán thất, khiến mấy người kia tức thì mặt mày trắng bệch như tờ giấy.

-A, đây chẳng phải là Tiểu Mê Hồ hầu hạ Ngũ công tử sao?

Một gia thần đang thu dọn đồ đạc hỗn độn, vô tình nhìn thấy thi thể mỹ nữ nằm trong vũng máu thì ngạc nhiên nói.

-Người nói cái gì?

Tào Tháo vừa nghe thấy thế đã thất kinh, lớn tiếng quát, hỏi.

Tên gia thần kia sợ hãi, quỳ thụp xuống:

-Tiểu nhân, tiểu nhân nói người này hình như là Tiểu Mê Hồ hầu hạ Ngũ công tử ạ.

-Người nhìn kỹ lại cho ta xem nào.

Tên gia thần nơm nớp lo sợ đi tới bên cạnh thi thể kia.

Gã ngồi xuống, cẩn thận nhìn kỹ, rồi ngẩng đầu, nói:

-Tư Không, người này chính là Tiểu Mê Hồ. Tiểu nhân đã từng thấy nàng ta rồi. Đây là Tiểu Mê Hồ ngày thường thường mài mực cho Ngũ công tử. Tên nàng ta vốn là gì thì chúng tiểu nhân cũng không rõ lắm. Nhưng nàng ta luôn mơ mơ màng màng, hay quên trước quên sau, nên chúng tiểu nhân đều gọi nàng ta là Tiểu Mê Hồ. Đúng vậy, tiểu nhân nhất định không nhìn sai đâu. Nếu Tư Không không tin, có thể gọi người đến nhận diện nàng ta mà xem.

Ngũ công tử chẳng phải là Tào Xung sao?

Đến lúc này, đến Tào Bằng cũng lặng im, lùi lại một bên, không lên tiếng nữa.

Chuyện này xem ra đã trở nên phức tạp hơn chút ít. Đang yên đang lành, sao Tào Xung lại bị liên lụy? Tào Xung không phải đã được đưa đến Toánh Xuyên đọc sách sao? Chẳng lẽ hắn bất mãn với sự sắp xếp của Tào Tháo, nên phái người ám sát y? Chuyện này nghe ra rất vô lý, nhưng cũng không phải không có khả năng. Từ xưa đến nay, cha con bất hòa, cha giết con, con giết cha cũng không phải là không có khả năng.

Tào Bằng tin rằng chuyện này không có dính líu gì đến Tào Xung.

Nhưng vào giờ phút này, hắn không dám mở miệng nói gì, bởi vì hắn đã nhận ra mặt mày Tào Tháo đã xám xịt cả lại.

Hai tay Tào Tháo nắm chặt lại, một lát sau, y chợt gầm lên giận dữ:

-Tào Chân đâu?

-Có mặt tướng!

Tào Chân từ ngoài đại sảnh vội vàng chạy vào.

-Người lập tức dẫn người đi suốt đêm đến thư viện Toánh Xuyên lôi tên nghịch tử kia về cho ta.

-Chuyện này...

-Sao? Người muốn kháng lệnh phải không?

Tào Chân thầm kêu khổ.

Gã do dự một chút rồi chấp tay nói:

-Ty chức không dám, ty chức xin lĩnh mệnh.

-Khoan đã!

Tào Bằng chợt đứng ra, quỳ xuống trước mặt Tào Tháo:

-Thúc phụ, chuyện này tuyệt đối không có quan hệ đến Thương Thư. Thương Thư là người hiểu lí lẽ, sao có thể gây ra chuyện đại nghịch bất đạo đường này được? Theo điệt nhi thấy, chuyện này ắt có điều kỳ quái. Điệt nhi cho rằng ngay đến Thương Thư cũng không biết lai lịch nàng ta đâu.

Tốt nhất chúng ta vẫn nên điều tra trước một chút, xem làm sao nữ tử này lại có thể trà trộn tới bên cạnh công tử Thương Thư là hơn.

Nếu chủ công e ngại, người có thể để đích thân huynh trưởng đến thư viện Toánh Xuyên dò hỏi xem sao, không nên giống trống khua chiêng. Tuyệt không có lợi gì cho chúa công.

Tào Tháo không khỏi do dự.

Y cũng biết Tào Xung chắc chắn sẽ không làm những chuyện như vậy nhưng có người lại nhận ra thích khách này là người bên cạnh Tào Xung.

Nếu y không tỏ thái độ gì, không khéo sẽ khiến Cao Thuận hiểu lầm. Tào Tháo lén liếc nhìn Cao Thuận, thấy vẻ mặt gã như thường. Cao Thuận bước lên, nói:

-Tư Không, theo ta thấy, Tào công tử nói rất có lý. Giống trống khua chiêng điều tra không được hay cho lắm. Hay là trước mắt cứ điều tra xem nữ tử này trà trộn vào trong phủ như thế nào, rồi hỏi Ngũ công tử cũng chưa muộn.

Nếu Cao Thuận đã mở lời, Tào Tháo dĩ nhiên cũng không làm căng nữa.

Một lát sau, Hứa Chử trở về:

-Khởi bẩm Tư Không, trong đồng tuyết phía sau tẩm phòng phát hiện một nữ tử khóa thân, đúng là tiểu Ngọc kia.

-Điều tra rõ ràng cho ta xem nữ nhân này trà trộn vào trong phủ như thế nào.

Lúc này, quả thực Tào Tháo đã nổi giận.

Một nữ nhân như vậy trà trộn vào trong phủ chẳng ngờ lại không ai phát hiện ra.

Nếu chẳng may nàng ta muốn ám sát Tào Tháo thì y đã gặp nguy hiểm biết nhường nào. Cũng may là thường ngày Tào Tháo vốn cẩn thận đề phòng, lúc nào cũng có hai người Điển Vi và Hứa Chử đi theo. Nếu không... Tào Tháo giật mình, thầm sợ hãi.

Lúc này, một lão quần gia đi tới.

-Tư Không, lão nô có chút ấn tượng với nữ tử này.

-Ồ?

-Tầm đầu năm, có một lần Ngũ công tử ra ngoài, khi trở về đã dẫn theo nữ tử này. Lúc ấy, lão nô nhớ rõ, phu nhân còn hỏi. Ngũ công tử nói khi người và Chu Bất Nghi đi dạo trên phố thấy nữ tử này bán mình để ma chay cho phụ thân nên không đành lòng, liền mua nàng ta về hầu hạ người.

Đúng vậy, chính là nữ tử này!

Lão nô còn nhớ rõ, ban đầu phu nhân muốn để nàng ta vào bếp, nhưng Ngũ công tử nói nàng ta biết chữ, cho nên để bên cạnh công tử.

-Người chắc chắn chứ?

-Lão nô nhớ rất chính xác.

Tào Bằng chợt biến sắc.

Hắn bật đứng dậy, quát to một tiếng:

-Không hay rồi!

Tào Tháo còn chưa kịp hỏi, hắn đã chạy ra khỏi phòng.

-Quân Minh, mau dẫn người đuổi theo A Phúc đi.

Tào Tháo tuy không biết vì sao Tào Bằng lại phản ứng mãnh liệt như thế, nhưng bản năng mách bảo y nên tin tưởng hắn.

Điển Vi ứng tiếng rồi dẫn theo mười tên vệ sĩ bám sát Tào Bằng.

Tào Tháo đứng trên thính đường, nhìn lướt qua thi thể trên đại sảnh, lại quay đầu nhìn Cao Thuận, cười chua xót.

509. Chương 554 : Suýt Chết Nhưng Vẫn Còn Sống

- Có ai biết chỗ ở của Chu Bất Nghi không?

Tào Bằng ngồi trên ngựa, lớn tiếng hỏi bên ngoài cửa phủ Tư Không.

- Công tử, ta biết!

- Đi trước dẫn đường đi!

Tào Bằng không nói nhiều, cầm roi ngựa chỉ tên gia nhân kia.

Tên gia nhân càng không dám chậm trễ, vội vàng lên ngựa đi trước dẫn đường. Khi Tào Bằng đi khỏi rồi thì Điển Vi mới mang người ra đến ngoài cửa phủ.

Thấy Tào Bằng đã đi rồi, Điển Vi tức giận chửi ầm lên:

- Các người còn không lập tức chuẩn bị ngựa!

Gia nhân phủ Tư Không lập tức ba chân bốn cẳng chạy tứ tung. Một lát sau thì ngựa đã đến. Điển Vi đẩy tên gia nhân ra rồi xoay người lên ngựa, hướng theo phía Tào Bằng, quát roi phóng theo.

Từng trận gió đêm.

Trận tuyết đầu mùa qua đi khiến cho nhiệt độ ban đêm ở Hứa Đô cực kỳ lạnh giá.

Tào Bằng ngồi trên ngựa đón gió, phóng nhanh như tên bắn.

Sau khi đám người Cao Thuận đến Hứa Đô, bè đảng ủng hộ Hán Đế luôn biểu hiện hết sức bình tĩnh. Không phải là Tào Bằng muốn sinh sự nhưng về tình về lý phe đảng Hán đế không nên bình tĩnh như vậy. Càng bình tĩnh thì càng chứng tỏ là phe đảng Hán đế đang âm mưu một việc đại sự gì đó. Nếu không chẳng phải là phe đảng Hán đế trơ mắt ngồi chờ chết, nhìn Lã thị Hán quốc quy thuận, Tào Tháo nhờ đó mà giành được danh vọng lớn, tiến thêm một bước giành quyền lực của Hán Đế sao?

Tào Bằng cũng đồng ý, nếu như hẳn thuộc về phe đảng hoàng đế thì tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua.

Chẳng qua là thời gian qua Tào Bằng đã lơ lửng tính cảnh giác.

Nhưng hẳn ngần lẩn không ngờ là phe đảng Hán đế lại an bài chuyện này. Nếu như trong bữa tiệc, Cao Thuận lại bị hạ độc chết, vậy thì Lã Hán vừa mới quy thuận sẽ có thái độ thế nào? Cao Thuận là cánh tay đắc lực của Lã Hán. Nếu như Cao Thuận chết thì dù Lã Hán có lòng quy thuận cũng không thể tiếp tục kiềm chế Cao Cú Lệ. Bọn họ ở Tam Hàn tất sẽ gặp phải thế cục hỗn loạn, thậm chí sẽ rơi vào thế hạ phong.

Ai cũng biết rằng bây giờ Lã Hán phải đối địch hai mặt.

Cho nên việc Lã Hán quy thuận Trung Nguyên tất nhiên là có lý do cá nhân bên trong.

Nhưng về phương diện công việc, Lã Hán hy vọng nhờ lần quy thuận này có thể nhờ cậy sự ủng hộ và viện trợ của Trung Nguyên. Dù sao thì Tam Hàn là một nơi hoang dã. Đặc biệt, tuy Bách Tế Mã Hàn là một bang chế quốc gia nhưng thế chế rất rời rạc. Nếu như phải chống đối với một thế lực lớn như Cao Cú Lệ mà không có sự ủng hộ từ bên ngoài thì sẽ là một việc hết sức phiền toái. Theo lịch sử, về sau Cao Cú Lệ ở Tào Ngụy, không ngừng phát triển lớn mạnh. Trải qua năm trăm năm phát triển, bọn họ gần như chiếm lĩnh lưu vực sông Hán Giang, áp chế một góc của bán đảo Triều Tiên.

Quốc gia này chung quy không phải là đối thủ của bè đảng tập quyền.

Nếu Cao Thuận chết thì việc Lã Hán quy thuận cũng tiêu tan, mà danh vọng của Tào Tháo cũng giảm bớt đi.

Một mũi tên hạ hai con chim!

Có thể nói thủ đoạn của phe đảng Hán đế thật độc ác.

Tuy nhiên Tào Bằng đã không ngờ rằng phe đảng Hán đế mượn cơ hội này để hết nghi ngờ và liên lụy vào Tào Xung và Chu Bất Nghi.

Tháng trước Tào Xung đã bị đưa tới thư viện Toánh Xuyên. Hẳn có tên gì trong thư viện chỉ có hai người Tào Tháo và Chung Diêu biết.

Còn Chu Bất Nghi...

Tuyệt đối hẳn không có thủ đoạn như vậy.

Y là đứa trẻ kiêu căng cao ngạo, có chút cố chấp.

Nhưng ngoài bản chất này ra thì hẳn cũng chỉ là một đứa trẻ.

Bây giờ Tào Bằng lo rằng phe đảng Hán đế sẽ mượn cơ hội này để Chu Bất Nghi trở thành người chịu tội thay. Tất nhiên sẽ phải chịu tội chết.

Chu Bất Nghi không chịu nổi đả kích của Tào Bằng đã nản lòng thoái chí.

Sau buổi tối hôm đó, y đã mai danh ẩn tích, rất ít khi xuất đầu lộ diện.

Tào Bằng có linh tính rằng Chu Bất Nghi sẽ về nhà. Nhưng phe đảng Hán đế sẽ dễ dàng để Chu Bất Nghi về nhà sao?.

Tào Bằng không tin!

- Công tử, phía trước chính là ngô Đồng Đà.

Gia nhân dẫn đường đột nhiên ghìm ngựa, quay đầu lại nói lớn.

Tào Bằng cũng lập tức ghìm ngựa nhìn kỹ lại.

Ngõ Đồng Đà nằm ở cuối phố Dục Tú, là một ngõ hẻm vắng vẻ tĩnh mịch, xung quanh rất thư thái. Năm Kiến An thứ tư, Hứa Đô xây dựng thêm nên mới có cái ngõ này. Lúc đó tường thành mới hướng ra phía ngoài sáu dặm, còn ở chỗ tường thành cũ đổ nát thì xây lại thành ngõ Đồng Đà.

Quy mô của thành Hứa Đô cũng giống với thành Lạc Dương, đều có nước chảy xuôi qua. Ngõ Đồng Đà cũng là chỗ có thể nhìn thấy nước chảy qua. Diện tích của ngõ không lớn, là nơi rất u tĩnh, khung cảnh cũng rất đẹp. Nhưng vì nơi này cách xa phố xá sâu uất, ra vào không tiện lợi nên người ở ngõ Đồng Đà phần lớn là thư sinh và sĩ tử.

Mùa đông đến, ngõ Đồng Đà rất ít người nên rất vắng vẻ.

Tuyết đọng trên đường còn chưa tan, vẫn còn nhìn thấy dấu chân người đi.

Tên gia nhân đi trước dẫn đường, Tào Bằng đi theo sau.

- Nơi này vốn trước kia là một tòa biệt viện. Năm trước phu nhân đã sửa lại cái sân nhỏ rồi cho Chu Bất Nghi ở. Tiểu nhân từng vài lần phụng mệnh Ngũ công tử đưa đồ cho Chu công tử nên không lạ nơi này. Công tử cẩn thận. Mặt đường nơi này không bằng phẳng.

Tên gia nhân đi phía trước dẫn đường, nhờ vào ánh sáng của lồng đèn treo trước cửa các nhà bên đường mà mơ hồ có thể nhìn thấy được tình trạng mặt đường.

Tào Bằng không lên tiếng, tay cầm trường đao, cảnh giác đi theo sau tên gia nhân. Đi một lúc cho ngõ nhỏ mờ tối, rất nhanh họ đi tới cuối ngõ Đồng Đà. Chỗ ở của Chu Bất Nghi ở tận cùng bên trong ngõ Đồng Đà, ngoài cửa có trồng mấy bụi cỏ tùng, thương hùng.

Cửa sân đóng chặt. Tên gia nhân tiến lên đập cửa ầm ầm.

Nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Tào Bằng nhíu mày, trầm giọng nói:

- Tránh ra.

Tên gia nhân vội vàng nghiêng mình, thấy Tào Bằng tiến lên đá một cú mạnh vào cửa.

Một tiếng “rắc” vang lên. Một cú đá vào cửa chính đang khép kín của Tào Bằng khiến cho cánh cửa đổ ầm. Tào Bằng không nói nhiều, cất bước đi vào sân. Diện tích sân không lớn, bức tường vây xung quanh ước chừng cao khoảng hai thước, trên tường có dây leo của cây mây, càng làm cho không khí đình viện thêm vài phần u nhã. Tổng cộng có ba gian phòng. Ở chính giữa là chính đường, mặt sau hợp với hai gian nhà kề. Lúc này trong viện im ắng, trong phòng cũng tối đèn, dường như không có ai. Tào Bằng ở trong đình viện hô hai lần tên Chu Bất Nghi nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại.

- Có vật nhóm lửa không?

- Bẩm công tử, tiểu nhân có hỏa chiết tự. (dụng cụ đánh lửa thô sơ)

- Được, đi theo ta.

Tào Bằng nói xong liền cất bước đi lên bậc cửa chính đường.

Cửa khép hờ, bên trong im ắng tối như mực. Tào Bằng đẩy cửa vào, ánh trắng rọi vào trong khiến hắn lập tức biến sắc.

- Đốt đèn lên!

- Vâng!

Gia nhân vội vàng đánh hỏa chiết tự và tìm thấy ngọn đèn dầu bên cửa sổ.

Sau khi gã thắp sáng ngọn đèn thì trong phòng lập tức có ánh sáng. Trong chính đường có một bàn ăn, một thiếu niên đang nằm gục trên bàn không nhúc nhích. Tào Bằng ngồi xổm bên cạnh tên thiếu niên, ra hiệu tên gia nhân đem ngọn đèn đến gần.

Quả nhiên là Chu Bất Nghi !

Sắc mặt tên thiếu niên kia trắng như tờ giấy, hơi thở không còn.

Tào Bằng vội vàng bắt mạch cho y, nhú mày rồi quay qua nhìn bàn thức ăn.

- Lập tức mời Trương Trọng Cảnh tiên sinh và Hoa Đà tiên sinh lại đây.

Thấy tình huống như vậy, tất nhiên tên gia nhân cũng tự hiểu chuyện gì xảy ra. Gã vội vàng đặt lại ngọn đèn rồi lảo đảo chạy ra ngoài. Một lát sau, tiếng vó ngựa vọng lại từ bên ngoài, đi kèm với tiếng hô hào của Điển Vi vọng đến.

- A Phúc, A Phúc, có sao không?

- Thúc phụ vào đi.

Tào Bằng ôm lấy Chu Bất Nghi mang vào trong sương phòng.

Hắn đem Chu Bất Nghi đặt lên giường rồi do dự một lát quay ra thì gặp đúng lúc Điển Vi đi vào:

- Đứa nhỏ này bị người ta đầu độc.

- Hả?

- Chuyện ở phủ Tư Không chắc có quan hệ với hắn. E rằng đứa nhỏ này bị người ta xui khiến nhưng nguyên nhân thế nào chắc hắn cũng không hiểu rõ hết. Đối phương muốn mang hắn ra làm kẻ chịu tội thay nên đầu độc hắn trước. Vừa rồi ta thấy thức ăn và rượu trên bàn đã lạnh, có lẽ hung thủ đã bỏ đi lâu rồi. Ta đã phái người đi mời Hoa Đà và Trương Cơ tiên sinh đến đây, hy vọng có thể tới kịp để cứu đứa nhỏ này.

- A Phúc, người đứng là người có thiện tâm.

Điển Vi không kìm nổi phát ra một tiếng cảm thán.

Nhưng ông cũng biết rõ là hai năm nay Chu Bất Nghi này đã phạm phải điều gì.

Hắn liên tiếp chửi bới Tào Bằng và Hồ Chiêu với vẻ bệ vệ cực kỳ kiêu ngạo. Tuy nhiên thời gian vừa qua, tên tiểu tử này cũng coi như là có nề nếp, không gây ra chuyện gì. Nhưng trong mắt Điển Vi, Chu Bất Nghi tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành. Thậm chí khi nghe hắn trúng độc, ông còn có chút vui sướng.

- Hãy đốt lửa lên, bảo người qua phòng bếp nấu nước. Lát nữa mấy người Hoa tiên sinh đến, không chừng sẽ cần dùng.

Tào Bằng không trả lời Điển Vi, mắt nhìn lướt qua phòng thì thấy một cái gói vải màu xám ở bên cạnh gối gỗ trên giường. Hắn đi đến mở cái bao vải ra. Điển Vi giờ cây đuốc sát bên cạnh để chiếu sáng cho hắn. Trong bao vải là một ít quần áo, còn có mấy quyển sách cùng với một túi lương khô và một gói tiền to. Gói tiền to ước chừng khoảng chừng ba xâu tiền, số lượng cũng không nhiều.

Khi cầm lấy cuốn sách, Tào Bằng ngẩn ra.

“Tam Tự Kinh”, còn có một quyển “Tam thập lục kế”

Cuốn “tam thập lục kế” của Tào Bằng mới hoàn thành nhưng không in thành sách, ngoài chợ cũng không hề lưu truyền. Ngoại trừ một số ít người ra, không ai biết được hắn viết một bộ binh thư như vậy. Trong số ít người này, ngoại trừ người nhà Tào Bằng, Bằng Đức, Bằng Thống, Hạ Hầu Lan, Cam Ninh và bộ hạ còn có Tào Tháo, Quách Gia, Trần Quân, Tuân Úc và vài người nữa. Làm sao Chu Bất Nghi có được cuốn “tam thập lục kế” mới hoàn thành của hắn được? Tuy nhiên suy nghĩ một hồi thì cũng không có gì là kỳ lạ. Chắc chắn Tào Xung có bộ sách này. Chu Bất Nghi và Tào Xung có quan hệ tốt như vậy, có bản in sách này cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều xem điệu bộ của Chu Bất Nghi... Tào Bằng không khỏi nhú mày.

- Chuyện gì vậy?

- Đứa nhỏ này chắc là sợ mà muốn trốn.

- Hắn như thế nào?

- Phỏng chừng chính vì hắn muốn đi nên mới có đại nạn này.

- Phỏng chừng chính vì hần muốn đi nên mới có đại nạn này.

Lúc này ngô Đồng Đà hết sức nhốn nháo.

Vệ tướng quân Hạ Hầu Đôn đã lãnh binh mã phong tỏa toàn bộ Hứa Đô, ngô Đồng Đà càng tụ tập nhiều nhân mã.

Người dẫn binh đến chính là thành môn Biệt Bộ Tư Mã Hạ Hầu Thương, anh ruột Hạ Hầu Chân, cậu cả của Tào Bàng.

Y vội vàng chạy vào, nhìn Tào Bàng và Điển Vi, vội vàng chấp tay nói:

- Điển Trung Lang, mặt tướng phụng mệnh Vệ tướng quân đặc biệt đến điều tra.

Tào Bàng quay đầu nói:

- Nhóm người Hoa tiên sinh đã đến đây rồi sao?

Còn chưa dứt lời thì có tiếng vọng từ ngoài cửa vào:

- Đứng vội, đứng vội. Lão phu ở đây.

Hoa Đà cất bước đi vào, giọng thở hổn hển, đi đến chấp tay với Tào Bàng:

- Công tử, lão phu đã đến đây. Không biết công tử có gì chỉ bảo?

- Đứa nhỏ này trúng độc!

Tào Bàng chỉ Chu Bất Nghi, sau đó nghiêng người tránh ra.

Hoa Đà liền bước tới phía trước, cúi người xuống kiểm tra Chu Bất Nghi một chút.

- Đồng thảo?

- Hử?

- Đó là một loại độc thảo, độc tính rất mãnh liệt. Trong miệng và mũi của người trúng độc sẽ có một mùi ngọt rất riêng biệt. Tuy nhiên loại cây này rất dễ nhận rõ cho nên thường bị người ta đem băm nhỏ và trộn với thịt khi ăn. Nhưng cũng vì vậy nên độc tính của đồng thảo cũng bị loãng đi, độc tính sẽ tương đối bị yếu bớt. Nếu như độc tính còn chưa thâm nhập vào bên trong phế tạng thì còn có thể cứu được. Tuy nhiên sau khi cứu được, sợ là sẽ có di chứng. Nhưng cụ thể tình trạng sẽ như thế nào thì do mỗi người mỗi khác nên ta cũng không nói chính xác được.

- Xin tiên sinh hãy ra tay cứu giúp hần.

- Đó là việc tất nhiên. Tất nhiên.

Hoa Đà không dài dòng, lập tức ra tay.

Tào Bàng kéo Điển Vi và Hạ Hầu Thương ra sương phòng, chỉ để Hoa Đà và hai đệ tử bận rộn ở trong phòng. Một lát sau thì Trương Cơ cũng đến. Nghe Hoa Đà đang ở bên trong cứu người, y cũng không khách khí, mang theo đồ đệ là Mã Thực vào trong phòng.

- Hai đại thần y liên thủ ra tay cứu, nếu mà không cứu được thì e là cũng không còn biện pháp nào.

Tào Bàng hít một hơi sâu, đi xuống cửa hiên.

- Bá Nhân.

- Dạ?

- Phiền người phái người đi đến phủ Tư Không, bẩm báo chủ công, nói rằng việc này không liên hệ gì tới Chu Bất Nghi, mà bây giờ hần bị người ta hạ độc đang được cứu chữa không biết kết quả thế nào.

- Không liên hệ gì tới hần?

Tào Bàng cười khở, mang đến cái gói vải của Chu Bất Nghi.

- Đứa nhỏ này xem ra chuẩn bị về nhà, tội gì phải làm cái chuyện này?

- Nói không chừng?

Hạ Hầu Thượng vốn định nói là “không chừng là chạy tội”. Nhưng nếu chạy tội thì cũng không đến mức để mình phải bị hạ độc thế này. Hắn ngẫm nghĩ một chút, gạt đầu bằng lòng, lập tức sai người trở về.

- A Phúc, ta đi về trước ?

- À, tình hình trước mắt trong phủ Tư Không không rõ, có một người bị chết thì khó mà bảo đảm không có người thứ hai. Hay là thúc phụ hãy trở về bảo vệ cho Tư Không, đồng thời nhắc nhở Tư Không hãy cẩn thận đảm bảo an toàn cho sứ giả Lã thị Hán Quốc. Chỉ sợ khi xảy ra sự tình gì mà có ít người thì sẽ không an tâm.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút rồi đột nhiên xoay người, cất bước đi ra ngoài.

- A Phúc, ngươi muốn đi đâu?

Tào Bằng không trả lời, chỉ quay đầu lại nói với Hạ Hầu Thượng:

- Bá Nhân, nơi này không cần nhiều binh mã lắm. Ta ra ngoài một chút, lát nữa sẽ trở lại.

Nói xong hắn liền vọt ra ngoài cửa.

Chạy về phía một con ngựa của một gã lính, Tào Bằng xoay người ngồi lên rồi lập tức giơ roi quất ngựa.

Khi Hạ Hầu Thượng chạy đến thì Tào Bằng đã đi rồi. Y vội vàng bảo một đội quân chạy theo. Sau đó y đứng ở trong đình viện mà không biết làm thế nào.

Tào Bằng phóng ngựa lao ra ngõ Đồng Đà, thẳng đến phố Dục Tú.

Chỉ một thoáng công phu, hắn đã đến trước cổng lớn của một tòa nhà trên đường Dục Tú. Thả người nhảy xuống ngựa, Tào Bằng bước vội lên bậc cửa, nắm lấy chốt đập cửa mà đập liên tục ầm ầm. Cửa nhỏ hé ra một khe hở, bên trong thò ra một cái đầu.

- Ai da!

Tào Bằng không nói năng rườm rà, lấy tay đè cánh cửa nhỏ rồi vận lực.

Lập tức cánh cửa nhỏ bị đẩy ra, tên đầy tớ ở bên trong bị một lực đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Tào Bằng cất bước đi vào bên trong.

Những gia đình trong phủ nghe tiếng động truyền từ bên ngoài cửa liền đi ra xem xét.

- Có thích khách!

Một gia đình quát to.

Gã chưa kịp hô xong thì Tào Bằng đã tung một cú đấm khiến gã bắn ra bên khung cửa.

- Lưu Quang, nếu ngươi không ra thì đừng trách ta đập nát cửa nhà ngươi!

- A Phúc đi đến nhà Lưu Tử Ngọc?

Trong phủ Tư Không, Tào Tháo cau mày, thoáng lộ ra vẻ suy nghĩ.

Những đại thần văn võ tham gia thương nghị, ngoại trừ Quách Gia và vài người ra, phần lớn những người khác ở lại thượng đường. Cao Thuận cũng đi vào thư phòng Tào Tháo, nhìn qua như không có chuyện gì xảy ra, tiện tay cầm lấy một quyển sách đọc say mê, dường như hồn nhiên không thèm để ý.

Nhưng trên thực tế, làm sao y lại có thể không thèm để ý.

- Tình hình Chu Bất Nghi thế nào?

- Hình như hơi rắc rối. Hoa thái y và Trương Cơ tiên sinh đều ở đó, nhưng có lẽ một thoáng cũng không có kết quả ngay được.

- Phụng Hiếu, người nói A Phúc có tính toán gì?

Tào Tháo ngẩng đầu nhìn Quách Gia.

Quách Gia khẽ mỉm cười, nhìn thoáng qua Cao Thuận.

- Theo ta thấy, Hữu Học muốn bảo vệ Chu Nguyên Trực.

- Ồ?

Tào Tháo cũng nhìn Cao Thuận, liếc mắt một cái. Cao Thuận đang cầm cuốn “Mạnh Đức tân thư” trong tay thì bỏ xuống.

- Chu Bất Nghi là ai ?

- Một tiểu tử có chút trí tuệ nhưng lại cuồng sinh.

- Hắn rất lợi hại sao ?

Quách Gia cười nói:

- Lợi hại hay không thì không nói chính xác được. Tuy nhiên hắn có chút nhanh trí, tài hùng biện của hắn cũng không tầm thường. Năm ngoái hắn từng nhiều lần chửi mắng Hữu Học nhưng Hữu Học không để ý đến hắn. Lúc trước có thời điểm hai người tranh cãi với nhau. Hữu Học đã mắng hắn thậm tệ một chút cho nên gần đây hắn có phần im lặng. Nếu không thì không biết đứa nhỏ này lại phát biểu cái gì nữa.

Tào Tháo lướt mắt nhìn qua Quách Gia, cười một tiếng mà không nói gì.

Hắn loáng thoáng đoán được tâm tư Tào Bằng nhưng lại không thể quyết định.

Lúc ban đầu Tào Tháo thật sự rất thương thức Chu Bất Nghi.

Nhưng sau đó Chu Bất Nghi liên tiếp gây hấn ở Hứa Đô khiến cho Tào Tháo ít nhiều cảm thấy không thích nữa.

Hơn nữa bối cảnh của đứa nhỏ này có chút phức tạp, phía sau nó thấp thoáng bóng dáng của phe đảng Hán đế càng khiến cho Tào Tháo mất hứng. Chỉ có điều Tào Xung thích Chu Bất Nghi và giao lưu nên Tào Tháo không ngăn cản. Đồng thời, căn bản là Tào Tháo không nghi ngờ, coi thường và không thêm để ý Chu Bất Nghi. Về phương diện khác, hắn cũng hy vọng Tào Xung có thể mượn cơ hội này mà mở mang kiến thức và có dịp được học hỏi kinh nghiệm.

Nói vậy, lúc này đây hắn Tào Xung cũng đã được một bài học!

Hay là A Phúc muốn đưa Chu Bất Nghi đi Lã Hán?

Ngược lại cũng không phải là không có khả năng.

Thực tế Tào Tháo cũng nghe nói là Tào Bằng đã đem Bàng Minh Vương Song cùng sáu trăm binh tốt đi đến Bột Hải, dường như chuẩn bị để đi tới Lã Thị Hán Quốc.

Đối với hành động như vậy, Tào Tháo bắt đầu cảm thấy không vừa lòng.

Nghĩ lại thì năm xưa giữa Tào Bằng và Lã thị có tồn tại một mối quan hệ không minh bạch. Năm đó hắn đã liều mạng đem cả nhà của Lã thị đưa ra ngoài, cũng có thể chứng minh chuyện này. Nghe nói, quốc chủ của Lã Thị Hán Quốc và Tào Bằng... Lúc Tào Tháo và Cao Thuận ngẫu nhiên nói chuyện phiếm đã vô tình biết chuyện này. Lúc ấy Tào Tháo cảm thấy buồn cười mà không nghĩ rằng A Phúc này là một người phong lưu giàu tình cảm.

Trong nhà có hai thê tam thiếp không nói, nay lại có điều không minh bạch với Thái Diễm.

Bây giờ lại nảy sinh ra thêm chuyện với Lã Hán quốc chủ, đúng là một “diệu nhân”.

Nghĩ đến đây, Tào Tháo liền cảm thấy thoải mái.

Vì sao Lã thị Hán Quốc lại yêu cầu miễn trừ Tào Bàng? Nói thẳng ra cũng là vì chuyện nam nữ này. Mà Tào Bàng cũng có qua có lại, tất nhiên cũng sẽ vì Lã Hán mà lo nghĩ. Bây giờ Lã Hán có áp lực rất lớn. Đặc biệt một khi Lã Hán đồng ý kiềm hãm Cao Cú Lệ thì mối đe dọa sẽ càng ngày càng tăng lên. Tào Bàng giúp đỡ Lã Hán, có thể nói là tư thông với ngoại bang, nhưng cũng có thể nói là hấn giúp tiểu tình nhân của mình.

Về phần Chu Bất Nghi, Tào Tháo có chút phân vân.

Nói thật lòng, tuy rằng Chu Bất Nghi thông minh, hơn nữa lại có tài hùng biện nhưng người như vậy dưới trướng Tào Tháo còn thiếu sao? Luận về cơ trí thì y không bằng Quách Gia. Luận giỏi giang thì y không bằng Tuân Du. Luận trầm ổn thì y không bằng Tuân Úc. Luận thủ đoạn thì y không bằng Giả Hủ. Luận trung thành thì y lại càng không thể so sánh với Trình Dục. Càng không phải nói, dưới tay Tào Tháo còn có Đồng Chiêu, Mãn Sủng, Mao Giai, Trần Quân. Bao nhiêu người tài ba như vậy sao lại có thể để ý đến Chu Bất Nghi? Có lẽ Tào Tháo thường thức trí tuệ của Chu Bất Nghi nhưng lại không hề nghĩ tới một ngày kia sẽ trọng dụng y. Cho dù là lai lịch của Chu Bất Nghi có rõ ràng thì Tào Tháo cũng không để y ở trong lòng.

Tào Tháo đứng lên bước ra thư phòng.

Quách Gia cũng biết điều đi theo Tào Tháo. Hai người dừng lại ở góc hiên.

- Phụng Hiếu, người nghĩ như thế nào?
- Còn phải xem chủ công có ý muốn xử lý Chu Bất Nghi không.
- Xử lý hấn làm cái gì chứ? Một tên tiểu hài tử không có tâm tư sâu sắc. Trong chuyện này, e là không liên quan gì tới hấn.
- Chỉ sợ A Phúc cũng cho rằng như vậy.
- Vậy cứ thế mà tha cho hấn sao?

Tào Tháo lại cảm thấy có phần không hài lòng.

- Việc này còn phải nhìn xem chủ công đã chuẩn bị tốt hay chưa.
- Chuẩn bị tốt chuyện gì?
- Đương nhiên chính là chuẩn bị tốt cho việc trở mặt với phe đảng Hán đế.

Trong lịch sử ghi chép, năm Kiến An thứ mười chín, Tào Tháo phế hậu, xem như hoàn toàn đối mặt với phe đảng Hán đế. Nhưng nếu cẩn thận cân nhắc thì sẽ phát hiện ra thời điểm Tào Tháo trở mặt với phe đảng Hán đế thì thực lực hai bên hoàn toàn đối lập. Trong lịch sử, năm Kiến An thứ mười hai, Tào Tháo thiết lập phủ thừa tướng rồi sau đó đánh trận chiến Xích Bích. Sau thất bại của Xích Bích, hấn phát lệnh chỉ có người tài mới được trọng dụng. Trong thời gian năm năm ngắn ngủi hấn phát ra lệnh này ba lần, chẳng khác chim được chấp thêm cánh. Dựa vào việc chiếm Lương Châu, công kích Hán Trung, quyền thế của Tào Tháo càng ngày càng kinh người. Năm Kiến An thứ mười chín, Tào Tháo đã là Ngụy vương. Có thể nói, cục diện ở phía bắc đã bị hấn nắm chặt trong tay, không ai có thể chống lại được.

Mà lúc đó kẻ nghiêng về Hán đế, hay có thể nói là đồng minh của Hán đế, đồng thời là cánh tay của Tào Tháo là Tuân Úc đã chết.

Phe đảng Hán đế thực sự rơi xuống chỗ thất thế còn quyền thế của Tào Tháo như mặt trời ban trưa. Dưới tình huống như vậy, Tào Tháo mới có hành động phế hậu.

Bây giờ Tào Tháo tuy rằng mạnh mẽ cứng rắn cướp lấy tây bắc nhưng chưa xây dựng quyền thế thật sự của chính mình.

510. Chương 555 : Người Làm Gì Trời Đều Biết!

Bây giờ Tào Tháo tuy rằng mạnh mẽ cứng rắn cướp lấy tây bắc nhưng chưa xây dựng quyền thế thật sự của chính mình.

Từ thừa lệnh vua để điều khiển chư hầu, đến ép vua để sai khiến chư hầu, đồng thời có một đường ranh giới rất rõ ràng chính là thiết lập phủ Thừa tướng.

Nếu Tào Tháo không làm tốt thì coi như là phá hỏng sự chuẩn bị để đối phó với phe đảng Hán đế.

Quách Gia khẽ mỉm cười:

- Xảy ra sự tình này thì luôn luôn phải có người nhận tội. Chu Bất Nghi có lẽ là người vô tội. Nhưng hiện tại hấn nhất định phải gánh tội danh này. Nếu không thì chủ công, người cũng chỉ có... Nếu như Chu Bất Nghi chết thì mọi việc còn dễ bàn. Nếu như hấn còn sống thì chủ công cũng phải trị tội của hấn như thế nào? Chuyện này liên lụy đến Cao tư mã, lại càng liên hệ tới thái độ của Lã Hán. Chủ công làm sao lại không thuận nước đẩy thuyền?

- Chuyện này người đừng nhúng tay vào! Hãy giao cho Cao Thuận xử lý. Xem ra Tào Bằng có ý muốn bảo vệ cho Chu Bất Nghi.

Tào Tháo vốn không có dự định giao Chu Bất Nghi cho Cao Thuận nhưng lại không ngại để cho Cao Thuận ra mặt giải quyết.

Nếu Cao Thuận sẵn sàng đồng ý thì đó là điều tất nhiên. Nhưng nếu hấn không đồng ý thì Tào Bằng cũng không thể có ý kiến phản đối nào.

Quách Gia cười nói:

- Trừ phi chủ công có ý thương xót.

Tào Tháo nghe được thì hừ một tiếng lạnh lùng.

- Một tên cuồng sinh nho nhỏ mà lại để trái tim ta thương xót sao?

Nếu như là A Phúc mười lăm tuổi thì không chừng ta còn thương xót. Nhưng tên tiểu cuồng sinh này mà so sánh với A Phúc thì đúng là cách biệt một trời một vực.

- Vậy giao hấn cho Cao tư mã, cũng có thể cho Lã Hán thấy tâm ý của chủ công.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tào Bằng mười lăm tuổi theo Đặng Tắc rồi ở Hải Tây bày ra cục diện, đi theo làm tùy tùng Tuân Diễn đi sứ Giang Đông, còn được Trần Đăng rất coi trọng.

Năm Kiến An thứ năm, Trần Đăng qua đời, Tào Bằng bị phạt đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.

Tào Bằng mười sáu tuổi lãnh đạo cuộc chiến Khúc Dương.

Đại quân cứu viện của Lã Bố và Trần Cung cuối cùng cũng hoàn toàn thắng lợi.

Tào Bằng mười lăm tuổi làm ra Lậu Thát Minh, bảy bước làm thành thơ ở Đông Lăng đình khiến cho Sĩ Lâm ở Từ Châu khen ngợi.

Tào Bằng mười lăm tuổi giao tế cực kỳ rộng.

Chẳng những những nhân vật như Tuân Diễn, Trần Đăng coi trọng hấn, còn có đám người Trần Quân, Từ Tuyên, Trần Kiểu cũng rất thân thiết với hấn. Bên cạnh hấn còn có những tùy tùng Lương Lại như Bộ Chấn.

Cho nên bất kể thế nào thì Chu Bất Nghi cũng không thể so sánh được với Tào Bằng.

Tào Tháo có lẽ có lòng thương xót người nhưng không phải người như Chu Bất Nghi. Suy nghĩ một chút, năm đó hấn đối phó với Nỉ Hành thế nào thì có thể hiểu được.

- Nếu như đứa nhỏ kia có thể sống sót thì hãy giao cho Cao Thuận xử lý.

- Chủ công anh minh!

Tào Tháo cười ha hả, vỗ tay sau lưng đi vào thư phòng.

Sau khi đi được hai bước thì đột nhiên Tào Tháo quay đầu lại nhìn Quách Gia nói:

- Phụng Hiếu, người đoán A Phúc sẽ đi nói gì với Lưu Tử Ngọc?

Trong phủ Lâm Nghi Hầu, Tào Bằng ngồi trên thượng đường, không nói lời nào nhìn Lưu Quang.

Lại nói tiếp, Lưu Quang xấp xỉ tuổi với Tào Bằng, nhưng nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn Tào Bằng rất nhiều, giống như đã trên ba mươi tuổi.

Y gầy yếu, hai gò má góc cạnh như đao tước, lông mày rậm, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng càng tăng thêm khí khái oai hùng. Bộ râu ngắn dưới hàm càng khiến y có vẻ trầm tĩnh. Quần áo màu đen khoác thêm một cái áo bào trên người, Lưu Quang mặt mày tươi cười ngồi trên thượng đường, nhưng không nói một câu nào.

Hai người ngồi như vậy: người nhìn ta, ta nhìn người.

Sau một lúc lâu, Tào Bằng đột nhiên nói:

- Lưu Tử Ngọc, người còn nhớ lần đầu ta gặp người không?

- Hả?

- Năm Kiến An thứ hai, ta đến Hứa Đô. Lúc đó người đầu chó thảng tam ca của ta, ta đã dùng một thanh đao để đổi lại con Hắc Long của tam ca ta.

Lưu Quang ngẩn ra, lộ vẻ hoài niệm. Y nhắm mắt lại, sau một hồi thì lẩm bẩm:

- Đã lâu lắm rồi, cũng mơ hồ không nhớ rõ.

- Mơ hồ không nhớ rõ sao?

Tào Bằng cười nói:

- Vậy người có còn nhớ, trước khi ta rời Hứa Đô đã gặp lại người ở Bắc Thị không?

- Không nhớ rõ.

- Nhưng ta thì nhớ rõ.

Tào Bằng nhìn Lưu Quang một hồi rồi nói:

- Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ lúc đó có một thiếu niên khoảng chừng cũng mười lăm tuổi. Hắn ở trên lầu ở Bắc Thị đã ngăn ta lại, còn hỏi ta “chúng ta có thể làm bằng hữu được không?”. Chỉ có điều lúc đó ta không hề trả lời.

Mười lăm tuổi!

Khi Lưu Quang nghe ba chữ đó thì không khỏi run lên.

Khuôn mặt y có phần co giật, nhưng nhắm chặt mắt không mở.

Tên thiếu niên mười lăm tuổi mà Tào Bằng nói chính là Lưu Quang sao?

Khi đó Lưu Quang mới từ Trường An đến Hứa Đô. Y khao khát có được bằng hữu nên mới có hành động như vậy.

Tào Bằng đứng lên:

- Câu hỏi của mười năm trước, bây giờ ta đã có câu trả lời. Lâm Nghi Hầu, người có muốn nghe không?

- Được, ta muốn nghe.

Tào Bằng chỉ ngón tay vào chính mình:

- Ta họ Tào.

Rồi sau đó hắn dùng ngón trỏ chỉ vào Lưu Quang:

- Người họ Lưu.

Như thế tức là sao ?

Tức là người và ta vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu.

Cả người Lưu Quang khẽ run lên trong áo bào rộng.

Sau một lúc lâu, y mở mắt ra.

- Như vậy ta hiểu rồi.

- Còn có một câu nói.

- Xin hãy nói.

- Những gì người làm, trời có thể biết. Hôm nay là nhân, ngày mai là quả. Lâm Nghi Hầu, người hãy bảo trọng. Về sau ăn uống phải cẩn thận một chút. Nghe nói người đã có một đứa con, cũng nên cẩn thận. Xin cáo từ!

Tào Bằng nói xong, quay đầu bước đi.

Lưu Quang biến sắc, đứng lên lạnh lùng nói:

- Tào Hữu Học, chúng ta không có tư oán, hà tất phải liên lụy đến con nối dõi của ta?

Tào Bằng dừng lại ở cửa phòng khách, sau một lúc lâu buồn bã nói:

- Nguyên nhân chính vì chúng ta không có tư oán nên ta mới có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với người. Nếu không thì người có toàn mạng mà nói chuyện cùng ta?

Nói xong, Tào Bằng bước ra ngoài phòng khách, hiên ngang mà đi.

Lưu Quang theo bản năng, nắm chặt nắm đấm.

Y rất muốn ra lệnh giữ Tào Bằng ở trong phủ. Nhưng y cũng hiểu rõ là mặc dù nơi này là phủ Lâm Nghi Hầu nhưng cũng chỗ sợ nhất cử nhất động của y cũng khó tránh khỏi con mắt của Tào Bằng.

- Một tên tiện dân thì biết gì chứ?

Tào Bằng đi xuống bậc thềm, quay đầu nhìn Lưu Quang nghi hoặc:

- Lưu Tử Ngọc, người có bao nhiêu năng lực để so sánh với sự cao quý?

Sắc mặt của Lưu Quang âm trầm.

Ra khỏi Lâm Nghi Hầu đã qua giờ tỵ.

Nhiệt độ không khí càng lúc càng thấp, gió lạnh khiến Tào Bằng giật mình lạnh toát.

- Bá Nhân, sao lại ở chỗ này?

Tào Bằng không ngờ là khi ra ngoài phủ Lâm Nghi Hầu thì thấy Hạ Hầu Thượng đang ngồi trên ngựa mỉm cười nhìn hắn.

- Ta lo lắng Tiểu Chân thủ tiết.

- À, có lẽ người sẽ cười. Nhưng bây giờ Hứa Đô vẫn còn dưới sự cai quản của triều đình, có bọn đạo chích nào dám lấy tính mạng ta? Những tên đó cũng chỉ là khoe khoang chút khôn vặt, bày vài âm mưu vặt vãnh. Ở đây Càn Khôn sáng rõ, ta có hào khí trường tồn, kẻ tà ác không thể xâm phạm được.

Tiếng Tào Bằng nói rất lớn, có thể truyền vào trong phủ Lâm Nghi Hầu.

Nếu nói thời điểm ám sát Lãnh Phi, Tào Bằng còn phân vân tình nghĩa với Lưu Quang thì bây giờ hai người bọn họ đã không còn nửa phần tình nghĩa gì.

Thiếu niên sợ hãi ở trên phố Bắc Thị năm đó đã chết rồi.

Kẻ còn sống bây giờ chỉ là một người vì đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn thâm hiểm nào.

Tào Bằng nhận lấy dây cương từ tay Hạ Hầu Thượng, xoay người ngồi lên ngựa:

- Không khí nơi này đầy mùi thối thối. Mùi âm mưu ở đây thật thối tha, lão tử về sau sẽ không bao giờ tới nơi này nữa. Trừ khi có một mối lửa đối chọi toàn bộ mùi hôi thối ở đây. Đi, chúng ta trở về.

Hạ Hầu Thượng nghe thấy thì ngửa mặt lên cười to.

Hai người quất ngựa giong roi, dáng vẻ bề thế kiêu ngạo vô cùng. Một đội quân lính theo sát hai người, chạy như bay về hướng ngô Đồng Đà.

Cửa phủ Lâm Nghi Hầu chậm rãi đóng lại.

Trở lại ngô Đồng Đà thì đã là sau nửa đêm.

Khi Tào Bằng và Hạ Hầu Thượng đi vào sân thì thấy Mã Thực và Trương Cơ đi ra.

- Trương tiên sinh, tình hình thế nào?

- Đã không còn lo lắng tới tính mạng nữa?

- Còn sống ư?

- Ha ha, có Nguyên Hóa ở đây, chỉ chút cây cỏ, sao làm gì được ta? Tuy nhiên, lúc này cũng có chút nguy hiểm. Nếu như chạm một nén nhang, vậy thì đứa trẻ kia chắc chắn sẽ chết, thật không biết kẻ nào lại lòng lang dạ sói như thế.

- Đều là một bọn tiểu nhân hèn hạ.

Tào Bằng nói xong thì chấp tay cảm tạ Trương Cơ, sau đó bảo Hạ Hầu Thượng sai người hộ tống Trương Trọng Cảnh về nhà. Còn hắn thì đi vào sương phòng, thấy Hoa Đà đang thu dọn. Chu Bất Nghi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Y vẫn hôn mê bất tỉnh như trước nhưng hơi thở đã đều rất nhiều.

- Hoa tiên sinh, đa tạ.

Hoa Đà khẽ mỉm cười, rửa tay sạch rồi quay đầu nhìn qua Chu Bất Nghi vẫn đang hôn mê, hạ giọng nói:

- Mặc dù đã qua nguy hiểm nhưng còn phải xem tình trạng sau này. Tiểu tử này có số tốt, cũng may là gặp được người. Đối lại là người khác thì chưa chắc để ý đến sự sống chết của hắn.

Tào Bằng không lên tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Chu Bất Nghi, hồi lâu không nói.

511. Chương 556 : Biện Phu Nhân

Trời đã sáng nhưng mặt trời không lộ dạng.

Khi trời rạng sáng thì Hứa Đô đón trận tuyết thứ hai năm Kiến An thứ mười một. Trận tuyết lớn khiến cho mặt đất phút chốc biến thành một màu trắng xóa.

Thích khách xuất hiện ở phủ Tư Không khiến thiếu chút nữa sứ giả Lã Hán phải bỏ mạng.

Chưa đến giữa trưa thì tin tức đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, ai ai cũng biết.

Cửa thành Hứa Đô càng tăng cường cảnh giới, người đi đường ra vào đều bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Trên phố lớn ngõ nhỏ đều có đội tuần tra của Chấp Kim Ngô khiến cho không khí trở nên càng thêm nghiêm trọng. Những cửa hàng buôn bán thưa thớt khách qua lại. Bắc Thị vắng vẻ khác hẳn với vẻ phồn hoa ồn ào sầm uất trước kia. Còn các nhà danh môn quan lớn đều nghiêm lệnh cho con cái trong nhà không được tự tiện đi ra ngoài, cảnh cáo rằng nếu đi ra ngoài trên chóc ai gặp phải tai họa thì không ai cứu mạng được. Vì thế chỉ nên ở trong nhà.

Mấy đứa con tuy là không chịu nhưng cũng biết chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Ám sát sứ giả ngoại bang?

Tại thời điểm này, nếu như bị liên lụy vào chuyện này thì e rằng ngay cả Hoàng Đế ra mặt cũng không cứu được.

- Nghe nói việc này là do Chu Bất Nghi xúi giục.

- Đúng vậy. Thật không thể tưởng tượng được.

- Có gì mà không thể tưởng tượng được chứ? Tên tiểu tử kia ta đã sớm thấy hắn không vừa mắt, vừa đến Hứa Đô đã tùy tiện. Người như vậy tất nhiên là bụng dạ khó lường. Không ngờ ngay cả sứ giả ngoại bang hắn cũng dám ám sát. Ta xem ra rõ ràng là hắn không sống được lâu. Ha ha, nhất định Tư Không sẽ không tha cho hắn.

- Trương Hắc Tử, không phải hai tháng trước ngươi từng nói Chu Bất Nghi anh minh thần võ sao?

- Suyt suyt. Ngươi đừng nói bậy chứ. Chuyện này mà truyền ra là rơi đầu ngay.

Ngoài sân, một đám đầy tớ đang thì thào to nhỏ.

Còn trong phòng, sắc mặt Hoàn phu nhân trắng bệch như tờ giấy, giống như mất hồn.

Từ đêm qua, nàng đã bị buộc không được ra ngoài cửa phòng. Cũng từ khi Hoàn phu nhân vào phủ Tào Tháo, Tào Tháo bắt đầu đối xử nghiêm khắc với nàng. Đêm qua khi nàng nghe nói Chu Bất Nghi gặp chuyện không may thì muốn vội vàng chạy đi tìm Tào Tháo trần tình. Nhưng không ngờ nàng không gặp được Tào Tháo, còn Điển Vi thì lại khuyên nàng nên trở về phòng.

Vậy cuối cùng là chuyện gì?

Chu Bất Nghi đang yên lành sau lại hạ độc sứ giả Lã Hán?

Còn nghe nói, thích khách chính là người bên cạnh Thương Thư. Từ trước đến nay bà khá khôn khéo, không nghĩ là sẽ phạm phải sai lầm này.

Vừa nghĩ đến chuyện này thì Hoàn phu nhân không khỏi lạnh run.

Thấy Hoàn Phương phủ phục trước mặt, đột nhiên nàng nói lớn:

- Vậy mà ngươi nói hắn tài giỏi, vậy mà ngươi quả quyết không có sai sót nào.

- Phu nhân...

- Câm miệng!

Hoàn phu nhân nhắm mắt lại, nhưng trong tai vẫn ong ong lên.

Sau một hồi lâu, nàng tỉnh táo lại, hạ giọng nói:

- Tư Không tính xử lý Chu Bất Nghi thế nào?

- Nghe nói Chu Bất Nghi biết được sự việc bị bại lộ thì tự uống thuốc độc tự sát nhưng lại bị Tào Bằng đến kịp lúc, còn mời Hoa Đà và Trương Cơ đến cứu sống.

Hoàn Phương còn chưa nói xong thì một trận gió thổi tới.

Theo đó nó nghe “bộp” một tiếng. Hoàn Phương thấy đầu ong lên một tiếng, lập tức ngã xuống đất.

- Boong.

Một cái chậu đồng rơi xuống mặt đất, quay hai vòng rồi nằm im.

Trong nháy mắt, máu tươi từ trên trán chảy xuống dưới mắt Hoàn Phương.

Nhưng gã không dám lau đi, vội vàng đứng dậy, sợ hãi phủ phục trên đất.

- Thằng nhãi Tào Bằng là để ngươi nói sao?

- Cháu....

- Nói tiếp đi.

Trong đầu Hoàn Phương còn chưa nghĩ ra gì nhưng cũng không dám chần chừ.

Nhưng gã cũng biết rõ vị cô cô trước mặt này nhìn có vẻ nhu nhược yếu đuối nhưng là một người lòng lang dạ sói. Cho dù bà ta đang bị Tào Tháo giam hãm, nhưng nếu muốn giết gã thì quả thực đơn giản như dẫm nát một con kiến. Lòng ngực Hoàn Phương còn nhảy loạn xạ nhưng ngoài miệng thì lại đáp:

- Tuy nhiên cháu nghe nói là tuy rằng Chu Bất Nghi được cứu sống nhưng hình như đã biến thành tên ngốc. Trương Cơ và Hoa Đà cho rằng hắn bị tâm thần cho nên... Tư Không gặp hắn mà không hỏi được gì nên đã giao hắn cho sứ giả Lã Hán để sứ giả Lã Hán xử trí. Trước mắt tình hình bây giờ chưa rõ.

- Bị tâm thần?

Hoàn phu nhân không khỏi ngạc nhiên.

Nàng do dự một chút rồi hỏi:

- Có phải là giả vờ không?

- Nghe nói không phải vậy. Lúc giữa trưa, Hạ Hầu Thượng đã đem tên tiểu tử kia đưa đi dịch quán giao cho sứ giả Lã Hán là Cao Thuận xử trí rồi.

- Không ngờ lại có chuyện như vậy?

Về mặt Hoàn phu nhân ngỡ ngàng.

Đúng lúc này, ngoài phòng có tiếng nô bộ hô lên:

- Phu nhân đến.

Hoàn phu nhân ngẩn ra, vội đứng dậy.

Nhưng chưa kịp đi ra đến cửa thì nàng đã thấy tiếng ngọc bội vọng lại.

Cửa phòng mở ra, Biện phu nhân mang theo hai tỳ nữ thân hành đi vào trong phòng.

- Tiểu Hoàn bá kiến tỷ tỷ.

Trong tình huống không thể tránh này, bất luận Hoàn phu nhân có sẵn lòng gặp Biện phu nhân hay không, vẫn phải cung kính làm ra vẻ vui mừng.

Không còn cách nào, ai bảo Tào Xung là bằng hữu với Chu Bất Nghi.

Biện phu nhân bước lên trước đỡ Hoàn phu nhân dậy, dịu dàng nói:

- Muội muội, ta nghe nói xảy ra chuyện nên đến thăm em. Sắc mặt em không tốt lắm, phải mặc thêm nhiều quần áo. Đúng rồi, sao không cho người mang chậu than tới? Hôm nay hàn địa đông lạnh, làm sao chịu được?

Trong lòng Hoàn phu nhân thầm mắng “người đến để chê cười ta chứ gì.”

Nhưng trên mặt vẫn tươi cười, nàng hạ giọng nói:

- Thương Thư kết giao sơ suất nên đã xảy ra biến cố này. Trong lòng tiểu muội ấy nấy, làm gì còn tâm tư mà để ý tới.

- Vậy chuyện này và Thương Thư có quan hệ gì?

Khi nói chuyện, Biện phu nhân nhìn liếc qua vẻ mặt của Hoàn Phương.

Hoàn Phương hiểu được, vội khom người xuống rồi đi.

Biện phu nhân xua tay bảo hai tỳ nữ lui ra rồi kéo Hoàn phu nhân ngồi xuống. Lúc này bên ngoài phòng có tỳ nữ mang đến hai chậu than khiến cho trong phòng ấm lên một chút. Biện phu nhân cởi áo khoác trên người xuống rồi khoác lên người Hoàn phu nhân, sau đó mới ngồi xuống.

- Muội muội không cần lo lắng, không có việc gì đâu.

- Sao lại không có việc gì?

Khuôn mặt Hoàn phu nhân lộ vẻ chưa xót, hạ giọng nói:

- Muội nghe nói Tư Không đã hạ lệnh cho Tử Đan đi tới Toánh Xuyên, không biết chừng... Thương Thư là đứa nhỏ tính tình ngạo mạn, nếu chẳng may chọc giận Tư Không thì muội lo rằng nó... Tỷ tỷ, Thương Thư và Chu Bất Nghi chỉ là bình thủy chi giao, thích cùng nhau ngâm thơ xướng họa nhưng không có nhiều giao tình lắm. Ai có thể nghĩ rằng Chu Bất Nghi kia lại... Cũng là muội đã sơ sót giữ thích khách ở bên người. Bây giờ muội có muốn nói gì cũng khó. Thương Thư thật đáng thương...

- Muội muội, em nghĩ lung tung cái gì vậy?

Biện phu nhân hòa nhã nói:

- Chuyện này không quan hệ gì đến em. Thích khách xảo trá nên không phải sai lầm của muội. Nói ra thì ta cũng từng gặp qua hắn vài lần, cũng không hề phát hiện. Nếu nói như ai sai thì ta cũng không thoát khỏi liên lụy. Về phần Thương Thư thì không có việc gì đâu. Muội hãy yên tâm đi. Tỷ nghe nói lúc đầu phu quân rất tức giận. Tuy nhiên sau khi Hữu Học khuyên nhủ thì ngài cũng chỉ phái Tử Đan đi Toánh Xuyên hỏi một chút thôi. Nếu đã bắt được Chu Bất Nghi, hơn nữa còn giao cho sứ giả Lã Hán thì cũng đủ chứng minh là Tư Không không có ý định tiếp tục truy cứu.

- Thật sao?

- Đương nhiên.

Nhìn Biện phu nhân có vẻ rất chân thành.

Bà ta thấp giọng nói:

- Tuy nhiên, chỉ sợ Thương Thư sẽ bị ảnh hưởng một chút. Cũng khó trách được. Lúc trước khi để Thương Thư đi theo học hỏi Chu Bất Nghi đi, Thương Thư lại không hề phản bác, còn làm liên lụy Hữu Học. Tư Không ít nhiều có chút không hài lòng. Mà bây giờ lại nảy sinh ra chuyện như thế này, khó tránh khỏi Thương Thư có phần không được tin cậy. Nhưng dù sao cũng không có gì. Qua một thời gian thì Tào công sẽ nguôi giận. Cho nên, nếu muội muội lo lắng muốn cầu xin thì không ngại để ta cho người bảo Hữu Học nói một câu.

Hoàn phu nhân lại im lặng.

Biện phu nhân không ở lại lâu, sau khi trấn an Hoàn phu nhân vài câu thì bước đi.

Biện phu nhân vừa mới đi thì sắc mặt Hoàn phu nhân lập tức trầm xuống.

- Cô cô, người thấy chuyện này...

Hoàn Phương đã rửa sạch vết máu trên mặt, lại đi vào trong nhà, khẽ hỏi.

Thật sự là phải khuất phục Tào Bằng sao?

Hoàn phu nhân không phải là người không thể mất thể diện.

Vì con trai điều gì nàng cũng có thể làm. Nhưng những lời vừa rồi Biện phu nhân nói ra là xuất phát từ hảo tâm sao?

Nàng không tin!

Hoàn phu nhân cũng nghe một tin là sau khi sứ giả Lã Hán đi thì Tào Bằng sẽ đi nhậm chức.

Nói cách khác, Tào Bằng sắp một lần nữa nhập sĩ. Mà lúc này nếu Hoàn phu nhân ra mặt nói chuyện với Tào Bằng thì thứ nhất sẽ khiến người ta có cảm giác nịnh hót, mặt khác người một mình tiếp xúc với người ta là có dụng ý gì? Trước kia Hoàn phu nhân tiếp xúc với Tào Bằng còn vì có một mối quan hệ về Tào Xung bên trong nên hoàn toàn chính đáng. Ngay cả Tào Tháo cũng không tỏ thái độ gì. Dù sao thì trước kia Tào Bằng cũng chủ động viết thư cho Tào Xung để y có thể tiến bộ trong phương diện học tập. Có thể nói là hai người có chút hòa thuận. Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều biết Tào Bằng và Tào Xung nảy sinh ra một chút bất đồng. Thậm chí thời gian Tào Bằng ở Huỳnh Dương một năm, Tào Xung không hề qua gặp Tào Bằng.

Ngược lại Tào Chương lại chạy đến học ở Huỳnh Dương.

Tất cả mọi người đều biết, nói là đi học nhưng trên thực tế chính là đến vì Tào Bằng.

Vì việc này mà Tào Chương được lợi không ít. Ví như Hạ Hầu Đôn và các tướng tâm phúc của Tào Tháo đều không dứt miệng khen ngợi.

Lúc này mà bản thân ra mặt thì thật sự là mất mặt.

- Hoàn Phương!

- Vâng!

- Người lập tức đi tới thư viện Toánh Xuyên gặp Ngũ công tử. Có lẽ lúc này Tử Đan đã đến nơi rồi, chắc Thương Thư cũng đã nghe được phong thanh. Người nói cho Thương Thư là đã lâu rồi nó không đến gặp tiên sinh Trình Công Khóa.

Chuyện này chỉ có thể là Thương Thư ra mặt.

Dù sao thì Hoàn phu nhân tuyệt đối không thể ra mặt. Về việc văn hồi thiện cảm của Tào Bằng thì còn phải xem Tào Xung cố gắng thế nào. Điều này thì Hoàn phu nhân hết sức tự tin. Ba năm nay Tào Tháo luôn coi trọng con cái. Tào Chương hào kiệt dũng mãnh nhưng thua cho ngay thẳng. Tào Thực nho nhã lại thua cho lỗ mãng. Tài trí của Tào Xung chưa chắc đã thua Tào Chương và Tào Thực. Còn về học vấn, y vẫn lưu ý chăm chỉ học tập.

Hoàn Phương nghe xong vội vàng khom người tuân mệnh.

Gã vội vàng đi ra. Hoàn phu nhân thì đứng ở cửa nhìn bóng Hoàn Phương rời đi.

Đứa cháu này mặc dù là người thông minh nhưng khí độ và vận mệnh không tốt. Hoàn phu nhân không phải là không biết nó mang lòng hận Tào Bằng.

Nhưng nàng tin tưởng rằng Hoàn Phương có thể phân rõ ràng nặng nhẹ. Hơn nữa nàng cũng không biết nên phái người nào đi thì nên. Đường như chỉ còn đứa cháu này là có thể tin.

Nhìn tuyết đọng trong đình viện, Hoàn phu nhân khẽ thở dài.

Rồi trong lòng nàng đột nhiên nảy sinh một chút hối hận. Nàng lắc đầu “sớm biết hôm nay thì cần gì phải như lúc trước?”

512. Chương 557 : Hại Tương Tư

- Cho hần về Hán thành?

Ánh mắt Lã Lam trợn to long lanh nước, nghi hoặc nhìn Tào Bằng.

Nàng đứng ở cửa phòng, thấy một thiếu niên đang nằm trong phòng, hai mắt vô thần, tinh thần lộ ra vẻ uể oải.

- Trung Nguyên đã không còn là nơi sống yên ổn nữa.

Tào Bằng thở dài, hạ giọng nói:

- Đứa nhỏ này cũng là một kẻ đáng thương, sau khi bị người ta lợi dụng thì kết quả biến thành kẻ chết thay.

- Chàng nói là tên đầu chó của nhà Hán đấy à ?

Lã Lam biết Lưu Quang, hơn nữa không xa lạ gì.

Năm đó Đồng Trác ở Trường An thường hay đầu chó với Hán đế.

Lưu Quang này từng nhiều lần đầu chó với Đồng Trác khiến cho Đồng Trác mất thể diện vài lần.

Lúc đó Lã Bố là người hầu cận của Đồng Trác trên cơ bản là không rời một tấc. Lúc đó Diêu Thuyền còn chưa xuất hiện, Vương Doãn cũng chưa có ý định hiến kế liên hoàn. Vì thế nên quan hệ của Đồng Trác và Lã Bố hết sức thân mật. Mỗi lần Lã Bố về nhà đều nói về Lưu Quang, trong lời nói có ý trêu đùa. Cho nên

khi Tào Bằng nhắc tới cái tên Lưu Quang thì Lã Lam lập tức gọi ra cái tên hiệu của Lưu Quang nằm đó ở Trường An.

- Bây giờ không phải là tên Hán đầu chó nữa, mà là Lâm Nghi hầu đại danh đỉnh đỉnh.

- Hừ, cũng chỉ là một con chó hầu.

Rõ ràng là cảm tình của Lã Lam với Lưu Quang không tốt lắm.

Tào Bằng cất bước đi vào phòng.

Chu Bất Nghi nghe tiếng bước chân thì quay đầu nhìn lại hần.

- Người là ai?

Về mặt y đầy mê muội, ánh mắt mơ màng.

Ngay từ đầu, Tào Bằng cũng không tin y bị mất hồn. Nhưng sau khi thử lặp lại thì hần không thể không đối mặt với sự thật này.

Thật ra hần không hề nghĩ tới việc đưa Chu Bất Nghi đi Tam Hàn.

Việc hần xông vào phủ Lâm Nghi hầu chỉ là nhất thời tức giận, không ngờ bị Tào Tháo hiểu lầm, thấy Chu Bất Nghi thật sự bị mất trí nhớ, liền giao cho Cao Thuận.

Lúc này Cao Thuận cũng phải bắt đặc dĩ lưu lại.

Tào Bằng khẽ mỉm cười:

- Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là người có biết người là ai không?

- Ta?

Không ngờ Chu Bất Nghi thốt ra:

- Ta là Tào Bằng.

Tào Bằng lập tức quay lại nhìn về phía Lã Lam thì thấy Lã Lam đang cười khanh khách không ngừng.

Nói ra thì cũng kỳ lạ. Không ngờ sau khi Chu Bất Nghi tỉnh lại thì y quên rất nhiều chuyện. Y tên quên chính tên mình, xuất thân của mình, cũng quên y từ nơi nào đến, trong nhà có người thân nào. Nhưng hần lại nhớ rõ cái tên Tào Bằng, thậm chí nghĩ mình chính là Tào Bằng.

Theo Hoa Đà đoán thì chắc là trước khi Chu Bất Nghi hôn mê đã nghĩ tới Tào Bằng. Cho nên sau khi cứu y sống lại, theo bản năng y muốn quên đi quá khứ, chỉ nhớ rõ mỗi cái tên Tào Bằng.

Nhưng như vậy lại khiến Tào Bằng cảm thấy đau đầu.

Lã Lam đi tới bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống.

Nàng dịu dàng nói:

- Người không phải là Tào Bằng, hần mới là Tào Bằng.

- Vậy ta là ai?

Về mặt Chu Bất Nghi ngây ngô khờ dại nhìn Lã Lam:

- Tỷ tỷ, tỷ là ai?

- Ta tên là... Lã Tân.

- Lã Tân?

- Đúng vậy, người cứ gọi ta là Lã Tân, tự Cự Sơn.

- Ta gọi tỷ là Lã Tân, Lã Cự Sơn ?

- Phải.

Tào Bằng nghe được mơ hồ, vội vàng kéo Lã Lam sang một bên.

- Tiểu quý, ngươi làm gì vậy?

Lã Lam cười hi hi:

- Không phải chàng nói hần rất đáng thương sao? Nếu cái gì hần cũng không nhớ thì hãy để cho hần làm đệ đệ của thiếp. Thiếp dẫn hần về Hán thành cũng danh chính ngôn thuận.

- Có gì mà đùa chứ?

Tào Bằng lập tức căng thẳng.

Nếu người này chẳng may không phải thật sự mất trí nhớ, hoặc một ngày nào hần tỉnh táo lại, dựa vào tài trí của người này thì nói không chừng sẽ mang phiền toái đến cho gia đình của Lã Lam. Tào Bằng lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Ta không đồng ý chuyện này!

Thái độ Lã Lam vẫn rất kiên quyết.

Nói thật, bỏ đi vẻ kiêu căng của Chu Bất Nghi thì giống như thời sau mà nói, y thuộc loại con trai da trắng mịn màng. Đặc biệt vẻ mặt ngơ ngác và bất lực càng khiến cho con gái nảy sinh tình cảm thương tiếc. Lã Lam là con út, cho nên nàng rất muốn có một đệ đệ.

Đáng tiếc, đến bây giờ đệ đệ của nàng vẫn chưa có, lại có một ca ca như hổ rình mồi đối với nàng.

Lã Lam không muốn nhắc tới Lã Cát, khinh thường không muốn nhắc đến.

Thái độ của nàng hết sức kiên quyết, hy vọng có thể mang Chu Bất Nghi đi. Một đứa nhỏ như vậy, cho dù có thả ra cũng sợ là sớm muộn bị người ta làm hại.

Cha mẹ của Chu Bất Nghi phó thác y cho Lưu Tiên.

Kết quả là không ngờ là khi Lưu Tiên đến Hứa Đô một chuyến đã bỏ rơi Chu Bất Nghi để đi nhận chức thái thú Võ Lăng. Hai năm nay Chu Bất Nghi hầu như không liên lạc với người nhà y, tình thân với những người trong nhà cũng có thể thấy là rất ít. Một đứa trẻ bị vứt bỏ, ai sẽ để ý chứ? Chỉ sợ vị Lưu hoàng thúc “trạch tâm nhân hậu” kia cũng sẽ không quan tâm đến một người nhỏ nhoi như Chu Bất Nghi.

Hứa Đô không chứa y.

Kinh Châu cũng không chứa y.

Thiên hạ này tuy rằng còn có Cửu Châu to lớn. Nhưng Chu Bất Nghi có thể đi đến chỗ nào?

Nghĩ lại cẩn thận thì hình như chỉ có Tam Hàn là có thể đi.

Tào Bằng có một cảm giác như bị một tảng đá đập vào ngực mình.

Sứ đoàn Lã thị Hán quốc sắp trở về Tam hàn nên Lã Lam cũng nhân cơ hội này rời phủ Phụng Xa Hầu mà trở về nơi dừng chân của sứ đoàn. Trước mắt mà nói, sứ đoàn Lã Hán không bị người ta để ý. Bây giờ tất cả mọi người đang hồi hộp nhìn chằm chằm vào phủ Tư Không để biết xem thái độ của Tào Tháo thế nào.

Phủ Phụng Xa Hầu cũng khiến cho mọi người chú ý.

Khi Tào Bằng trở về phủ Phụng Xa Hầu thì trời đã khuya.

Hần có phần mệt mỏi, ghì cương ngựa trước cửa hầu phủ thì thấy Đỗ Kỳ vội vàng chạy đến nhận hàm thiếc và dây cương.

- Công tử, có một vị Bộc Dương tiên sinh đã đợi lâu trong phủ.

- Bộc Dương tiên sinh?

Tào Bằng ngẩn ra rồi vội vàng xuống ngựa.

Ở Hứa Đô, người có họ kép Bộc Dương không ít. Nhưng Tào Bằng chỉ có giao tình với một người.

Hắn vội vàng đi vào trong phủ rồi vào thẳng thư phòng trong hậu viện. Quả nhiên Bộc Dương Khải đang đọc sách. Hai người Bộc Dương Dật và Lục Mạo thì ngồi hai bên.

-Bộc Dương tiên sinh, vì sao lại tới đây?

Tào Bằng vội vàng đi vào trong phòng chấp tay thi lễ.

Đối với vị lão giả này, Tào Bằng có chút kính trọng. Có lẽ tài học của Bộc Dương Khải cũng không lợi hại như trong lịch sử mọi người biết nhưng ông ta cũng là một phụ tá hàng đầu đi theo Tào Bằng, Đặng Tắc. Sau khi từ Hải Tây trở về, Tào Tháo từng muốn Bộc Dương Khải làm chủ bộ Tư Không. Nhưng Bộc Dương Khải lại cự tuyệt, muốn dạy học ở Thái Học viện. Trong tay không nắm quyền lực nên Bộc Dương Khải sống vô cùng tự tại và phóng khoáng.

Dù tuổi đã qua năm mươi nhưng tinh thần vẫn quắc thước.

Lão nhân này ngày thường giảng dạy đạo lý thảo luận cùng học sinh hoặc hợp nhóm phụ xướng với các danh sĩ khác.

Nếu nhàn rỗi vô sự thì ông lại chạy đi tìm Trương Trọng Cảnh và Hoa Đà, thỉnh giáo đạo dưỡng sinh. Cho nên, đừng nhìn ông hơn năm mươi tuổi nhưng tóc vẫn còn đen, thanh thần quắc lịch, tai không điếc, mắt không hoa, đi bộ cũng rất dẻo dai. Cuộc sống đạm bạc thích hợp với đạo trường sinh.

Bộc Dương Khải mỉm cười.

-A Phúc, hôm nay ta đến là có việc muốn nhờ.

-Mời tiên sinh chỉ bảo.

-Là như thế này, trước kia ta có nghe được những lời bàn của người ở lâu Dục Tú này nên trong lòng rất tò mò. Ta cả đời du ngoạn ở Trung Nguyên, sự đời cũng có thể cho là biết nhiều. Mà nay ta nghe người nói, không ngờ thiên địa này lại rộng lớn như thế, cho nên có chút dao động. Chỉ có điều, những nơi xa quá, ta sợ là không đi được. Nghĩ rồi lại nghe nói đến nhà Lã thị ở Tam Hàn thì liền bắn khoăn. Ta nghĩ là muốn đi Tam Hàn một chút, nhưng lại không có cách nào. Cho nên ta mạo muội đến đây nhờ A Phúc người dẫn giới.

Trong thành Hứa Đô, người gọi thẳng Tào Bằng là A Phúc không nhiều lắm.

Ngoại trừ người nhà Tào Tháo ra, có lẽ chỉ có Bộc Dương Khải mới có thể tùy ý gọi tên họ của Tào Bằng như vậy.

Luận tuổi, Bộc Dương Khải là trưởng lão. Luận kinh nghiệm thì Bộc Dương Khải là nguyên lão đi theo Tào Bằng sớm nhất. Vì vậy cách xưng hô như vậy không khiến cho Tào Bằng phản cảm mà ngược lại cảm thấy rất thân thiết. Nhưng nếu đổi lại là người khác thì có thể sẽ khiến hắn giận tím mặt rồi cãi nhau với người ta.

-Tiên sinh muốn đi Tam Hàn?

-Đúng vậy.

-Tiên sinh cũng biết là sống ở Tam Hàn rất khổ...

-Có khổ hơn so với thời không có thức ăn ở Trần Lưu không?

-Việc này...

-Ha ha, a Phúc, ta đã nghĩ đến việc này. Ta đến cái tuổi này, ở lại Trung Nguyên cũng không có ham muốn mãnh liệt gì. Hơn nữa dưới trướng Tư Không nhân tài đông đúc. Bản lĩnh của ta chỉ dạy người ta đọc sách, tính sổ sách, xem nhà cửa, linh tinh thì còn được. Còn nói làm điều gì to tát thì không có khả năng. Ở Tam Hàn kia hoang dã thì mới cần ta giáo hóa. Nghe nói quốc chủ Lã Hán chính là đại tiểu thư Lã Lam. Năm đó ta ở Hải Tây coi như là cũng có chút giao tình. Nếu ta đi Tam Hàn thì có lẽ đại tiểu thư cũng không để ta phải chịu đói khổ. Tuy nhiên, ta đi Tam Hàn để lại An Nhân và Tử Chương thì có ít nhiều không an tâm. Năm nay An Nhân đã hai mươi ba, còn Tử Chương cũng đã hai mươi. Chúng ở trong học viện cũng không

phạm lỗi gì. Ta nghe người ta nói, a Phúc người sẽ ra ngoài, không biết người có thể mang bọn chúng đi cùng không?

An Nhân chính là Bộc Dương Dật, con trai của Bộc Dương Khải.

Tử Chương là Lục Mạo. Lúc trước y bí mật theo Bộc Dương Dật qua sông trở về Hải Tây rồi sau đó lại theo Bộc Dương Khuê từ Hải Tây đi tới Hứa Đô.

Tào Bằng lập tức hiểu rõ.

Bộc Dương Khải nói là đi ra ngoài để mở mang kiến thức nhưng rõ ràng là muốn mở tiền đồ cho đứa con.

Thực sự xét về mối quan hệ giữa Bộc Dương Khải và Tào Bằng thì việc giới thiệu Bộc Dương Dật và Lục Mạo đi theo không phải là việc khó khăn. Vấn đề là lần này Tào Bằng ra ngoài đã bị khắp nơi chú ý. Chỉ sợ ngay cả Tào Tháo cũng sẽ an bài người bên cạnh hắn. Nếu như vậy thì sợ là Bộc Dương Dật và Lục Mạo sẽ không có ngày được ngẩng đầu. Vừa rồi hắn về đã nói chuyện với Đỗ Kỳ, biết được Tào Bằng đang phiền muộn vì việc đi Tam Hàn làm mưu sĩ.

Bộc Dương Khải không phải là người nhanh trí, lại càng không phải là người kỳ mưu quỷ kế chồng chất.

Nhưng ông ta lại được một cái là làm việc trầm ổn, có kinh nghiệm cai quản địa phương. Mà bây giờ người ta có câu cửa miệng rằng Hải Tây được như hôm nay là dựa vào công lao của tam kiệt. Đặng Tắc và Tào Bằng không phải tam kiệt, bọn họ là người chủ trì phương hướng chính. Người xử lý công việc tạp vụ hàng ngày chính là ba người Bộ Chất, Đới Càn và Bộc Dương Khải. Hải Tây tam kiệt kia cũng chính là chỉ ba người này. Bây giờ Bộ Chất đã thăng lên chức thái thú Võ Uy, trấn thủ một phương.

Năm Kiến An thứ tư, Đới Càn đã chết trận ở huyện Hải Lăng khi Tôn Sách vượt sông đánh Quảng Lăng.

Còn lại Bộc Dương Khải ở trường thái học Hứa Đô dạy học.

Tính ra thì Tào Bằng nợ Bộc Dương Khải rất nhiều.

Bộc Dương Khải đi Tam Hàn.

Tào Bằng không khỏi có chút do dự.

Bộc Dương Khải cười nói:

-A Phúc không phải lo lắng, sức khỏe của ta rất tốt.

Hơn nữa không phải ta đi một mình. Hai ngày trước Chu Kỳ có tới nhà của ta, cùng ta đàm đạo về Tam Hàn, hắn có vẻ rất thích. Bây giờ hắn ở thư viện Toánh Xuyên, là một nhân tài không được trọng dụng. Cho nên ta đã dự định mời Chu Kỳ đi cùng, chỉ ít có thể trông nom lẫn nhau.

Chu Kỳ là sư đệ của Tào Bằng.

Nhưng gã lớn tuổi hơn Tào Bằng nhiều.

Gã xuất thân không cao, là người xuất thân miền núi, thậm chí có thể nói là thứ dân nghèo hèn.

Nhưng Chu Kỳ thực sự là người có tài học, nhanh trí.

Ban đầu vốn là Tào Bằng tính rằng sẽ để Chu Kỳ đi theo mình tới Nam Dương, nhưng lại bị Chu Kỳ từ chối. Có thể thấy được gã không phải là kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ mà muốn lấy chính tài học của mình, vật lộn giành lấy công danh lợi lộc. Nhưng vấn đề là với thân phận của Chu Kỳ mà muốn được trọng dụng thì thật là khó khăn.

Cho dù là được trọng dụng thì cũng bị người ta gọi là được Tào Bằng chiếu cố.

Chu Kỳ là một người khá tự tôn, đương nhiên không nghĩ như vậy. Nếu gã đi Tam Hàn thì hai người Chu Kỳ và Bộc Dương Khải ít nhất có thể tự lập.

-Nếu là như vậy thì Tào Bằng xin bái tạ.

Tào Bằng hít sâu một hơi, chấp tay hướng về Bộc Dương Khải vái chào.

Rồi sau đó hắn nhìn qua Bộc Dương Dật và Lục Mạo, cười ha hả nói:

-An Nhân, Tử Chương, thật không dám dấu diếm, khả năng là ta đây sẽ đi tới quận Nam Dương. Nếu như hai người các ngươi bằng lòng tạm thời ở bên cạnh ta dẫn thân, tương lai có cơ hội thì ta sẽ giúp các ngươi mở đường tiến thân.

Bộc Dương Dật và Lục Mạo cũng cực kỳ coi trọng việc Bộc Dương Khải tranh thủ cơ hội lần này vì bọn họ.

Hai người lập tức cúi người thi lễ:

-Xin nguyện làm chó ngựa đi theo công tử.

-Ngày mai ta phải đi tìm Chu Kỳ thương lượng một chút.

-Như vậy làm phiền tiên sinh.

Tào Bằng tiễn ba người Bộc Dương Khải ra khỏi cửa phủ, gọi Đỗ Kỳ bảo y cầm lệnh bài của chính mình đưa ba người kia về nhà. Dù sao thì Hứa Đô cấm đêm, không có lệnh bài thì bọn họ không thể đi lại trên đường. Còn Tào Bằng thân là dịch quan thừa, phụ trách tiếp đãi đoàn sứ giả của Lã thị Hán quốc lần này. Vì thế hắn giữ lệnh thông hành của phủ Tư Không trong tay, có thể đi lại trên đường sau giờ cấm.

Sau khi tiễn ba người Bộc Dương Khải đi thì Tào Bằng quay trở lại thư phòng.

Chuyện của Chu Kỳ khiến cho hắn thêm tỉnh ngộ.

Học sinh trong thư viện Ngọa Long cốc đều đa số là người miền núi. Cả đời những người này đều rất khó có ngày ngẩng đầu lên. Nếu Chu Kỳ có ý nghĩ như vậy thì những người khác có thể có ý nghĩ như vậy hay không? Học sinh của thư viện Ngọa Long cốc có mấy trăm người. Cho dù là một trăm người chọn lấy một, có thể có một người. Nếu như hắn ở Tam Hàn có được thành công thì chẳng phải là có thể khiến càng nhiều người miền núi có thêm mục tiêu sao?

Nghĩ tới đây, Tào Bằng trải một tờ lụa vân tiên ra, viết lại ý tưởng của hắn.

Đợi cho đến khi trời sáng, hắn phái người đem bức thư này tới Lục Hồn Sơn, giao cho Hồ Chiêu. Chắc chắn Hồ Chiêu sẽ không phản đối. Mà như vậy chỉ ít có thể giải quyết vấn đề không đủ nhân sự của Lã Lam. Dù sao thì bây giờ Lã Lam thiếu rất nhiều người giúp đỡ.

Giải quyết việc này xong thì cuối cùng Tào Bằng cũng tạm giải quyết xong một tâm sự.

Tuy nói vấn đề mưu chủ vẫn không thể giải quyết nhưng mà có thể giải quyết một chút việc khẩn cấp cho Lã Lam. Dưới tay của Lã Lam, những tên tiểu Lại lo việc hàng ngày đều rất thiếu. Đem giải quyết vấn đề này trước thì có thể an tâm giải quyết những chính vụ bình thường khác.

Ngày một tháng mười một năm Kiến An thứ mười một, sau mười một ngày đoàn sứ giả Lã thị Hán quốc hoàn thành triều cống thì khởi hành rời khỏi Hứa Đô.

Bọn họ lặn lội đường xá đi đến Bột Hải trước.

Rồi sau đó lên thuyền từ cửa sông Hải Hà ra biển, trở về Hán Thành.

Đồng thời, phủ Tư Không truyền lệnh cho Tào Bằng đảm nhận chức thái thú quận Nam Dương, kiêm đô đốc quân sự.

Cùng ngày đó lại phát ra chiếu lệnh phong cho Tào Bằng làm Vũ Đình hầu.

Cuối cùng đến tận bây giờ Tào Bằng mới có được một tước vị. Tuy nói rằng Tào Cấp đã là Phụng Xa hầu nhưng dù sao cũng chỉ là một hư chức hầu gia, không có được thực ấp. Nhưng Đình hầu thì lại không giống. Đó là một tước vị đẳng hoàng, xứng đáng được hưởng thực ấp bổng lộc, so với chức Phụng Xa hầu thì cấp bậc cao hơn rất nhiều. Tước vị này cũng biểu thị rằng cả nhà Tào Bằng đã được liệt vào hàng hào môn quyền quý.

Một nhà có hai hầu không phải là chuyện thường ở Đông Hán.

Mặc dù Tào Cấp chỉ có một cái hiệu hầu tượng trưng nhưng chung quy lại vẫn là tước hầu.

Vậy Vũ Đình là ở nơi nào?

Ngay tại phía bắc của Liêm Bảo, bên cạnh Linh Võ cốc. Vũ Đình là do Tào Bằng lúc trước ở Hà Tây thiết lập, từng trình báo cho Hứa Đô nhưng chưa được phê chuẩn.

Vào cuối năm Kiến An thứ mười, Tào Tháo trả Nghiệp Thành lại cho Hứa Đô mới chính thức phê chuẩn Vũ Đình tồn tại.

Vũ Đình cũng là một đình thuộc Hà Tây.

Tào Bằng được phong chức Vũ Đình hầu khiến cho không ít người phản đối. Ví như những lão thần Hán thất đều dâng thư lên tiếng phản đối.

Nói rằng một nhà Tào Bằng có hai hầu là không hợp lễ chế.

Hơn nữa tuổi Tào Bằng còn nhỏ, có được tước vị Vũ Đình hầu không khỏi có phần quá đáng.

Rất nhiều Hán thất thần từ từ Trường An đi theo Hán Đế về phía đông, còn không có được tước vị đình hầu. Tào Bằng dựa vào cái gì mà có thể có chức Vũ Đình hầu?

Căn bản Tào Tháo không thèm để ý tới.

Sau khi Lã Hán quy thuận triều đình, theo Tuân Úc hành thiện ở Tung Sơn; danh vọng của Tào Tháo tăng vọt, quyền thế ngày càng thịnh.

Biểu hiện thái độ của Tào Tháo mạnh mẽ cứng rắn, không để ý tới các phản bác trên triều đình, trực tiếp hạ lệnh phong Tào Bằng tước hầu.

Kể từ đó, Tào Bằng lại một lần nữa đứng mũi chịu sào.

-Cớ gì mà Tư Không lại vội vã phong tước cho a Phúc?

Trong Quách phủ, Quách phu nhân không kìm nổi hỏi.

Quách Gia cười cười nhưng không trả lời.

Cớ gì mà vội vã như vậy?

Chỉ vì Tư Không muốn làm thừa tướng.

Thành bắc Hứa Đô.

Liên tiếp mấy ngày nắng gắt khiến cho băng tuyết tan ra.

Thời tiết lạnh đến nỗi khiến người ta run lên.

-Cao Tư Mã, khi trở về Hán Thành, mong rằng ngài thay mặt lão phu vấn an quốc chủ.

Tào Tháo dẫn theo văn võ bá quan tiền đoàn sứ giả Hán quốc khởi hành. Ở ngoài thành mười dặm, Tào Tháo sai người dâng rượu cáo biệt Cao Thuận.

Cao Thuận tiếp rượu, uống một hơi cạn sạch.

-Tư Không, xin bảo trọng.

-Cao Tư Mã, xin bảo trọng.

Sau khi Cao Thuận tạ ơn Tào Tháo thì xoay người lên ngựa.

Hắn vừa quay đầu ngựa đi đến giữa đội ngũ thì thấy Lã Lam đang ngồi trên lưng ngựa ngẩn cổ nhìn ra xa như đang chờ ai đó.

-Hôm qua hán đã về Huỳnh Dương rồi.

-Hả?

-Vừa nhận được tin là Tào công tử sắp đảm nhiệm chức thái thú quận Nam Dương nên đã về Huỳnh Dương trước để chuẩn bị. Chúng ta nên đi thôi...

Lã Lam lộ ra vẻ mất mát, gật đầu.

Đoàn xe với nghi trượng chậm rãi tiến lên, Hồ Bảo kỳ mở đường phía trước, gót sắt bước đi, hùng dũng tiến lên.

Lần này đến Hứa Đô thu hoạch khá phong phú.

Chẳng những chiếm được sự tán thành của triều đình, thậm chí còn giành được rất nhiều sự ủng hộ về vật chất. Đợi đến mùa xuân năm sau thì triều đình sẽ chuyển rất nhiều vật tư về phía Tam Hàn, trong đó bao gồm một trăm ngàn nhân khẩu, sẽ cải thiện rất lớn cục diện ở Lã thị Hán quốc ở Tam Hàn.

Đồng thời Bộc Dương Khải và Chu Kỳ đến khiến Cao Thuận cảm thấy rất vừa lòng.

Chu Kỳ là sư đệ của Tào Bằng, mức độ thế nào không biết. Nhưng Bộc Dương Khải thật sự là một người giỏi xử lý chính vụ. Khi Bộc Dương Khải ở Hải Tây đã có không ít thành tích. Điều quan trọng nhất là quan hệ của Bộc Dương Khải và Lã Lam không tồi, cũng có thể để Lã Lam tín nhiệm.

Xe ngựa đi xa, trong nháy mắt ở Hứa Đô đã không còn thấy bóng dáng.

Bỗng nhiên có người báo lại là ở đồi núi phía trước xuất hiện một người phi ngựa đến.

Tào Chân nghe được thì nhíu mày, vội vàng phái người đi trước tìm hiểu.

Một con ngựa từ phía xa chạy đến, từ khoảng cách xa đoàn xe đã nghe tiếng la lớn:

-Tào Đô Đốc chờ nên hiểu lầm. Ta là gia thần của Vũ Đình hầu, phụng mệnh đến truyền tin. Xin Cao Tư Mã cho gặp.

Tào Chân vội vàng quát bảo nhưng quân lính, để cho ngựa đến gần.

-Người đàn ông đó chính là Đỗ Kỳ.

Cao Thuận phóng ngựa tiến lên nhận cái bọc nhỏ lấy từ trong tay Đỗ Kỳ.

-Xin Cao Tư Mã chuyển lời cho quý quốc chủ, công tử nhà ta mong nàng bảo trọng.

-Đa tạ!

Đỗ Kỳ cúi người thi lễ trên ngựa rồi sau đó đáp lễ với Tào Chân, xoay ngựa bước đi.

Tào Chân không hiểu thế nào, đang còn thắc mắc tình hình định hỏi thì đã thấy Cao Thuận thúc ngựa quay về giữa đoàn sứ giả.

Khi mở bao ra thì thấy bên trong có một cái vòng cổ được xâu từ hạt đậu đỏ.

Hạt đậu đỏ có màu sẫm tối, hiển nhiên không phải là mới hái. Nhưng vì sao mùa đông khắc nghiệt lại có cây đậu đỏ nở rộ? Trên vòng cổ có chỉ lặc vân bao lấy, mặt trên có một hàng chữ viết: “Hong đậu sinh nam quốc. Xuân đến phát mây cảnh. Xin bạn nhặt thêm hạt. Vật ấy mà nhớ nhau.”

Mùa đông năm Kiến An thứ mười một, lúc Tào Bằng còn ở Hứa Đô.

Bỗng gặp lại giai nhân trở về nên đã đi ra chợ mua một trăm lẻ tám hạt đậu đỏ. Hạt hạt tương tự, dù xa xăm hay gần gang tấc, vẫn nguyện được thấy giai nhân cười.

Lã Lam ghen ngào, một hàng châu lệ lặng lẽ chảy xuống.

Nàng trong đoàn xe đưa mắt nhìn ra phía đồi núi xa xa thấy thấy một con ngựa trên núi, gió cuốn tay áo tung bay trong gió. Ánh mắt Lã Lam như mở đi.

513. Chương 558 : Thái Thú Nam Dương

-Mới trở về không lâu sao lại muốn đi?

Trương thị ở trong Tào phủ huyện Huỳnh Dương than thở oán trách.

Tính ra Tào Bằng về nhà cũng đã khoảng được hai năm. Nhưng trong mắt Trương thị thì hai năm chớp mắt là qua, thật sự không đủ để nói. Người làm mẹ đương nhiên là hy vọng đứa con có thể ở bên cạnh bầu bạn. Tốt nhất là mãi mãi ở bên cạnh mình. Năm nay Trương thị cũng gần năm mươi tuổi. Thân thể của bà vẫn còn khỏe mạnh lắm, hơn nữa con cháu đông, không phải lo gia cảnh. Trong mắt người khác có thể xem bà là người hạnh phúc.

Nhưng Trương thị lại không nghĩ như vậy.

Trương phu đang ở phía tây bắc của Lương Châu, một năm trở về ít nhất hai tháng.

Con gái theo con rể ở Đông quận, cũng khó có thể ở nhà. Bây giờ còn một đứa con thì cũng sắp phải đi. Tuy nói rằng Huỳnh Dương và Nam Dương không cách xa nhau, ít nhất là cũng gần Lương Châu, nhưng trong lòng Trương thị khó tránh khỏi lo lắng trong lòng.

Bà lằm bằm không ngừng trong hành lang, nói là phải đi thu xếp quần áo cho Tào Bằng.

Vốn loại chuyện này cứ để cho bọn tỳ nữ làm là được rồi. Nhưng Trương thị vẫn kiên trì phải chính tay mình thu xếp cho Tào Bằng mới được. Tào Bằng ở bên cạnh lẳng lặng nghe mẫu thân lải nhải, trên mặt hần nở ra một nụ cười. Mười năm. Hần tái sinh cho tới bây giờ đã được mười năm.

Đối với gia đình này hần hết sức yêu thương.

Đối với người mẹ trước mặt, từ đầu hần có vẻ xa lạ, chống đối mà bây giờ đã thân thiết thành người một nhà.

Mười năm trời hần đi tứ phương.

Đi từ phía đông Hải Tây đến phía tây Hải Tây.

Tính ra thời gian hần ở cùng với mẫu thân chỉ khoảng chừng năm năm. Hần tái sinh mười năm thì hơn phân nửa thời gian đã ở bên ngoài. Hai năm nay ở Huỳnh Dương tuy rằng nói mỗi ngày đều gặp nhưng khi phải chia xa thì Tào Bằng lại không nở lòng nào.

-Mẹ, người đừng vội.

Tào Bằng đi lên trước ôm lấy mẫu thân.

-Nam Dương là quê nhà chúng ta, cũng không cách xa bên này.

Chờ thêm một thời gian nữa con ở Nam Dương đứng vững vàng thì sẽ xin chủ công đón mẫu thân đến. Ha ha, chúng ta sẽ trở về Vũ Âm về trấn Trung Dương.

Trấn Trung Dương?

Cả người Trương thị không khỏi khẽ run lên.

Hơn mười năm, bà vẫn không quên căn phòng quê nhà

-Lần này nếu đi qua thì chắc chắn sẽ về xem lại nhà cửa ở quê, còn có nhà cửa của Vương bá bá nữa. Phải trở về xem mới được.

-Dạ biết!

Khuôn mặt Trương thị nở ra một nụ cười hiền lành.

Bà kéo tay Tào Bằng ngồi xuống rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tào Bằng.

-Về Nam Dương, con phải tự cẩn thận.

Ta nghe nói chỗ đó bây giờ không phải là nơi yên ổn. Con cũng không nên giống như khi ở Lương Châu, việc gì cũng xung phong lên đầu. Bây giờ con đã là cha của mấy đứa nhỏ. Tiểu Hoàn vừa mới sinh, con không thể chịu những trách nhiệm lấy tính mạng của cả nhà được. Con đi Nam Dương làm việc thật tốt, đừng nhớ mẹ. Mẹ không muốn về lại Hứa Đô. Ở đó rất ồn ào, thật sự là không hề thoải mái. Mẹ đây còn có tiểu Loan, tiểu Mật và còn có tiểu Hoàn ở bên cạnh. Đúng rồi, trước khi con đi đừng quên đi gặp Thái

cô nương. Ba mẹ con họ cô đơn ở bên kia hồ Động Lâm cũng có phần lạnh lẽo. Con hãy để nàng đến đây đi. Nghe nói nàng là một đại tài nữ. Vừa lúc hãy để nàng giúp ta dạy dỗ mấy đứa nhỏ.

Mẹ con Thái Diễm đến Huỳnh Dương giữa tháng mười.

Lúc đó Thái Trinh Cơ còn đặc biệt từ Nam Thành chạy tới huyện Huỳnh Dương để giúp Thái Diễm ổn định ở ven hồ Động Lâm.

Lúc đó đám người Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân cũng từng nhiều lần đến thăm hỏi. Đối với tài nghệ của Thái Diễm, Hoàng Nguyệt Anh muôn phần kính trọng.

Lần này Tào Bằng đi Nam Dương, Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân được phép đi theo.

Tuy nhiên Bộ Loan Quách Hoàn sẽ không được đi theo. Thứ nhất, Quách Hoàn còn đang mang thai. Thứ hai, Trương thị quyết định là sẽ định cư lại Huỳnh Dương, cần có người chăm sóc. Phủ Phụng Xa Hầu ở Hứa Đô đã biến thành phủ Vũ Đình hầu. Ban đầu Tào Tháo tính là sẽ ban thưởng cho Tào Bằng một tòa phủ đệ nhưng đã bị Tào Bằng từ chối. Tuy nhiên hắn đã cho người mua hai tòa nhà bên cạnh để tương lai làm nơi ở cho vợ chồng Đặng Tắc. Hàng năm Đặng Tắc đều ở bên ngoài nên không có nhà cửa gì ở Hứa Đô. Sau này Đặng Tắc cần phải vào triều đình thì trong việc phô trương vẫn cần phải có. Đến lúc đó mới mua thì chẳng thà mua ngay hầu phủ bên cạnh, người một nhà có thể đi lại với nhau.

Tào Bằng chăm chú nghe mẫu thân dặn dò, thỉnh thoảng gật gù đầu.

Đối với sự việc của Thái Diễm hắn không nắm rõ. Nhưng nói ra cũng không có gì khó khăn lắm. Để Hoàng Nguyệt Anh ra mặt thì nhất định có thể thành công.

Nói ra Tào Bằng cũng hiểu được rằng bên kia hồ Động Lâm rất lạnh lẽo.

Mặc dù có một ngôi chùa Động Lâm nhưng hương khói ở đó không được thịnh lắm.

Để Thái Diễm và Thái Mi trợ trợ ở bên kia thì chi bằng đón mẹ con nàng về để có thể chăm sóc lẫn nhau.

Dù sao thì Trương thị có vẻ rất cảm kích Thái Diễm.

Hơn nữa Tào Oản và Tào Dương, một đứa năm tuổi, một đứa bốn tuổi, đều đã tới tuổi vỡ lòng.

Có một đại tài nữ như Thái Diễm mà không dùng, lại đi tìm người khác thì Tào Bằng thật không yên tâm. Lần này Thái Dịch hộ tống Tào Bằng đi Nam Dương làm thư tá. Vì thế Tào Bằng càng có lý do chiếu cố đến cuộc sống của hai mẹ con Thái Diễm.

Ngoại trừ Thái Dịch, hắn cũng đem theo cả Đặng Ngải.

Đây là quyết định của chính Đặng Ngải.

-Cậu, cháu đã mười tuổi. Dù sao thì cháu không thích đi học trong trường. Hay là cháu đi cùng cậu để có thể tăng thêm kiến thức.

Vốn Tào Bằng không có ý mang Đặng Ngải theo. Nhưng thấy thái độ kiên quyết của Đặng Ngải, mà Trương thị cũng không phản đối nên hắn cũng gật đầu đồng ý.

Trừ lần đó ra, Tào Bằng còn nghĩ đến việc bảo Bàng Đức và Khương Hồi cùng về Nam Dương.

Hai người này đều có tài cầm binh nếu để lại ở Huỳnh Dương thì thật là đáng tiếc.

Tuy nói là Tào phủ ở Huỳnh Dương bị bỏ trống nhưng có ai lại dám chạy tới Tào phủ ở đây gây phiền toái chứ?

Thái thú Huỳnh Dương là Vương Thực, cùng với vũ khố lệnh Thăng Nhiệm, giam giám lệnh Chư Dã là Quách Vĩnh đều bảo vệ Tào phủ. Càng không cần phải nói; trong điền trang của Tào phủ còn có mấy trăm gia đình. Mỗi người đều có thể cầm binh khí đánh nhau rất tốt nên không cần phải lo lắng.

Hai người Đỗ Kỳ và Lư Dục, Bộc Dương Dật và Lục Mạo đều đã rời khỏi Hứa Đô chờ ở Dĩnh Âm.

Bây giờ Tào Bằng cũng phải chờ Đặng Chi đến mới đủ người để khởi hành.

Đặng Chi cũng tỏ vẻ là sẽ dốc sức vì Tào Bàng. Nhưng có điều Đặng Tắc không hài lòng đã truyền tin qua trạm dịch, mắng Tào Bàng một trận.

Cũng may là Đông quận mưa thuận gió hòa, không cần Đặng Tắc phải lo lắng quá mức.

Những nhân mã bên người Đặng Tắc đều đã được điều tới Hải Tây cho nên Đặng Chi đi rồi cũng không ảnh hưởng gì lớn đối với Đặng Tắc. Chỉ có điều một phụ tá tính mưu kế của Đặng Tắc cũng bị Tào Bàng cướp đi nên khiến cho Đặng Tắc không hài lòng.

Vì thế nên Tào Bàng phải viết thư giải thích cho Đặng Tắc.

Tuy nhiên lúc này Trần Quần đã giải quyết vấn đề cho Tào Bàng.

Trong thành Hứa Đô, đám người Quách Gia đang tính toán sẽ bố trí đặc biệt Thập Tam Tào trong phủ thừa tướng. Trần Quần được Tào Tháo chiêu mộ. Một khi Thập Tam Tào được thiết lập thì Trần Quần làm chủ tấu Tào, là một chức vụ cực kỳ quan trọng. Nghe nói sau chuyện này, Trần Quần đã tiến cử một người với Đặng Tắc. Người đó đến từ Sở quốc bình Giang Đông, tên Tưởng Tế. Tưởng Tế hơn ba mươi tuổi, từng làm sĩ quân kể lại. Tưởng Tế từ Dương Châu đến, vốn muốn tìm Tào Tháo mà nương tựa, mưu cầu phú quý. Y không nghĩ là Trần Quần chặn ngang một cú, giới thiệu y với Đặng Tắc.

Khi Tưởng Tế ở Dương Châu cũng từng nghe nói qua tên Đặng Tắc.

Đặc biệt khi Đặng Tắc lập nên công trạng ở Hải Tây thì y rất ngưỡng mộ.

Y ngần ngại xa xôi đến đầu quân cho Tào Tháo nhưng trong lòng không nắm chắc lắm. Dù sao thì y không phải là người có danh tiếng kinh người, ở Hứa Đô cũng không có nhiều bằng hữu. Trần Quần cũng có ít nhiều giao tình với y. Sau khi hỏi thăm tình hình của Đặng Tắc thì Tưởng Tế quyết định tạm thời tìm tới nương tựa Đặng Tắc. Dù sao nếu y tìm tới Tào Tháo nương tựa thì cũng không có khả năng giành được sự trọng dụng của Tào Tháo.

Hơn nữa thân phận của Tưởng Tế còn rất đặc biệt.

Y sinh ra ở Giang Đông, còn đảm nhiệm chức Giang Đông lại, khó tránh bị người khác hoài nghi.

Đặc biệt mới xảy ra sự cố ám sát cho nên Tào Tháo chọn người sẽ suy tính kỹ lưỡng.

Nếu y đi theo Đặng Tắc thì không tệ.

Đầu tiên, Đặng Tắc với một cánh tay tàn mà đảm nhiệm chức thái thú Đông quận thì đủ để thấy sự tín nhiệm của Tào Tháo với hắn. Mà phía sau Đặng Tắc còn có một nhà Tào thị to lớn. Tào Cấp là thứ sử Lương Châu. Tào Bàng càng ngày càng được Tào Tháo ưa thích. Nếu Tưởng Tế đầu phục Đặng Tắc thì cơ hội sẽ được gia tăng. Càng không cần nói, Trần Quần ra mặt giới thiệu thì Tưởng Tế cũng phải nể mặt Trần Quần mà không thể từ chối được.

Không ngờ là trong lịch sử, năm Kiến An thứ mười ba, Tưởng Tế đảm nhiệm chức chủ bộ phủ thừa tướng.

Cũng chính vì xui xẻo nên vận mệnh của Tưởng Tế thay đổi. Đặng Tắc được Tưởng Tế tất nhiên vô cùng hài lòng.

Sau đó Tưởng Tế lại tiến cử đồng hương, cũng là tri kỷ của hắn cho Đặng Tắc. Đó là một nhân vật cũng có chút danh tiếng tại Giang Hoài, Hồ Chất.

Trên thực tế, Tưởng Tế và Hồ Chất có chút thanh danh ở Giang Hoài, cùng với Chu Tích được gọi là tam kiệt Dương Châu.

Có điều thân phận của Chu Tích cao hơn nhiều so với Tưởng Tế và Hồ Chất. Gã là con trai của thái thú Chu Nhiên Đan Dương nên được xưng là người đứng đầu tam kiệt. Nhưng có thể nói quan hệ của Chu Tích với hai người Tưởng Tế Hồ Chất không tốt lắm. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tưởng Tế đi tìm Tào Tháo nương tựa.

Hồ Chất tự Văn Đức, là người Thọ Xuân.

Sau khi Tưởng Tế tìm Tào Tháo nương tựa, tiến cử Hồ Chất thì đột nhiên làm Đốn Khâu lệnh.

Thời Ngụy Văn Đế, Hồ Chất phong quan làm thái thú Đông Hoàn, ở Đông Hoàn chín năm, quốc thái dân an. Sau đó thăng lên làm thứ sử Kinh Châu, chiến tích lớn lao, là một vị danh thần thời tam quốc. Người này coi trọng nông nghiệp, vô cùng hiểu rõ về chính vụ. Hồ Chất đến càng làm cho Đặng Tắc hết sức hài lòng.

Tóm lại, sau khi có hai người này thì Đặng Tắc sẽ không lải than phiền nữa.

Đặng Tắc khởi hành từ Bộc Dương đến Huỳnh Dương.

Phỏng chừng vài ngày nữa sẽ đến Huỳnh Dương gặp Tào Bằng.

Cho nên Tào Bằng ở Huỳnh Dương chủ yếu là để chờ Đặng Chi đến. Hắn trở về Huỳnh Dương thì lập tức tìm Quách Vinh, yêu cầu Quách Vinh dùng thiết kế của Tào Bằng mà làm ra mười ba cái bát ngư nổ. Cái gọi là bát ngư nổ thật ra chính là một loại nổ sần.

Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc đã có bản ghi chép.

Nổ sần đã được sử dụng với quy mô lớn ở thời kỳ Đông Hán. Căn cứ vào “Hậu Hán Trần Cầu truyện” ghi lại thì Trần Cầu đã từng lấy một cái cây lớn làm cung, vũ mâu làm mũi tên, bắn ra xa ngàn bước giết chết vô số. Nổ sần những năm cuối thời Đông Hán có cánh tay ước chừng hai thước trở lên, lực sát thương rất lợi hại. Trước kia vào thời Đường thì loại nổ này được gọi là xe nổ, cho đến đời Tống về sau thì được gọi chung là nổ sần.

Kiếp trước Tào Bằng từng đi xem chương trình khoa học giới thiệu qua bát ngư nổ thời Tống.

Căn cứ vào trí nhớ mơ hồ, Tào Bằng và Hoàng Nguyệt Anh đã phải mất hai năm tìm tòi để có thể vẽ rõ bát ngư nổ gần như thất truyền.

Hắn áp dụng nhiều hình thức cung nổ, lúc chậm thì dùng 57 người, lâu thì dùng điền nhân mới có thể thành công.

Việc nhắm và phóng cần phải có người phụ trách riêng. Tên được dùng sử dụng gỗ mộc can để đạt được sức công phá như trong truyền thuyết kia. Nó có hình dạng “Nhất thương tam kiếm tiên” Loại tên nổ này thật ra chính là một cây mâu. Thời Tống Đại, được gọi là đập hịch tiên. Dùng phóng ra cắm vào tường thành kháng đất, sau đó người công thành có thể bám vào đó để trèo lên thành. Đồng thời, Tào bằng còn thiết kế ra loại Hàn nha tiễn rất đặc biệt.

Hắn thiết kế ra loại nổ sần có tính cơ động này để trang bị cho thủy quân Chu Thương.

Đương nhiên Tào Bằng hy vọng có thể phát minh ra hỏa dược. Nhưng ở thời đại này hắn không làm được. Vì quá trình làm ra hỏa dược không an toàn. Ít ra có thể nói là chính Tào Bằng không muốn tham dự vào. Đương nhiên hắn cũng không hy vọng là Hoàng Nguyệt Anh sẽ thử nghiệm. Hắn biết rõ với tính cách của Hoàng Nguyệt Anh nếu như biết chuyện này thì tất nhiên sẽ phải đi thử một phen. Nếu chẳng may xảy ra sự việc gì....

Cho nên Tào Bằng đã quyết định là vấn đề hỏa dược tốt nhất là chờ đến thời cơ thích hợp thì sẽ nghiên cứu lại.

Trang bị nổ sần trên thuyền thủy quân có thể tăng cường thêm sức công kích của thủy quân. Thử nghĩ, một con thuyền mà được trang bị hai mươi cái nổ sần thì khi thủy chiến sẽ có uy lực lớn thế nào? Tuy nhiên bây giờ thủy quân vẫn còn đang trong chuẩn bị. Như lời của Chu Thương nói, trong vòng không quá sáu năm, chắc chắn không thể tổ chức ra một đội thủy quân. Nguyên nhân vì sao? Đơn giản là nền móng thủy quân của Tào Tháo quá kém.

Từ chế tạo thuyền cho đến huấn luyện thủy quân gần hư đều trống rỗng.

Vì chịu ảnh hưởng của vị trí địa lý cho nên kỹ thuật chế tạo thuyền gần như bị phía nam lưng đoạn, tập trung về phía thượng của sông Trường Giang, quận Du Mong, quận Trường Sa của Kinh Châu, còn có khu vực Sài Tang ở Giang Đông. Ba khu vực này cũng là khu vực công nghiệp chế tạo thuyền. So sánh ra thì người chế tạo thuyền ở Giang Bắc yếu kém hơn nhiều. Cho dù Tào Tháo có quyết tâm tổ chức thủy quân nhưng việc đơn giản là chế tạo thuyền cũng đủ khiến Tào Tháo cảm thấy đau đầu.

Không có biện pháp, không có người, càng thiếu bến tàu xương.

Tuy rằng thủy quân ở đảo Đông Lăng đã được dựng lên nhưng nền móng yếu kém. Nhất định không thể chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà đạt được thành tựu.

Nghĩ lại thì trong lịch sử thì thủy quân Tào Ngụy vẫn luôn trong hoàn cảnh xấu.

Mãi cho đến thời Tây Tấn, trải qua vài thập niên phát triển, có Giang Đông sừng sững ở phương bắc mới chính là thủy quân đích thực.

Tào Bằng vốn định đưa bát ngưu nỏ này cho Chu Thương.

Nhưng thứ nhất là thủy quân Chu Thương vẫn còn đang trong quá trình chuẩn bị xây dựng. Thứ hai, Tào Bằng cảm thấy mình đi Nam Dương cũng cần phải có vũ khí.

Mùng một tháng mười hai năm Kiến An mười một

Đoàn sứ giả Lã thị Hán quốc đã lặn lội đường xá, cũng đến quận Bột Hải ở Hải Hà khẩu.

Đồng thời cuối cùng Tào Bằng cũng chờ được Đặng Chi.

Sau khi mẫu thân và các thê thiếp nữ nhân trải qua một phen bịn rịn thì Tào Bằng cũng dẫn được ba người Bàng Đức, Khương Minh và Đặng Chi cùng với sáu trăm lính Bạch Đà chậm rãi rời khỏi Huỳnh Dương, bắt đầu hành trình đi đến Nam Dương. Ngày hôm đó Huỳnh Dương đón một trận tuyết lớn.

514. Chương 559 : Phong Thừa Tướng

-Quách Phụng Hiếu, người có biết người đang làm gì không?

Tuân Úc sắc mặt đỏ bừng, sau khi xông vào phòng, liền phẫn nộ hướng về phía Quách Gia mà rít gào.

Xưa nay, Tuân Úc luôn để cho người ta cái ấn tượng của một người thanh tao nho nhã. Bất kể là gặp phải chuyện gì, mặc cho lúc đầu khi Tào Tháo tấn công Từ Châu, Lã Bố suýt nữa đã giết cả nhà của Tào Tháo. Lúc đó người ở lại chần giữ Bộc Dương là Tuân Úc, đối mặt với kẻ địch hùng mạnh, cũng vẫn giữ nguyên bộ mặt điềm tĩnh như không.

Thế nhưng ngày hôm nay, y đã nổi giận thật rồi.

Quách Gia cầm một cuộn sách, đang đọc ngon lành.

Tuân Úc xông vào, phẫn nộ gào thét với ông ta, khiến cho Quách Gia không khỏi giật mình.

-Văn Nhược, người làm sao thế....

-Làm sao à?

Tuân Úc ráng kìm nén cơn giận, chỉ vào Quách Gia mà quát lớn:

-Hôm nay Thứ sử Lương Châu Tào Cấp, Thứ sử Ký Châu Trình Dục, Thứ sử Duyện Châu Mãn Sùng, Thứ sử Dự Châu Giả Hủ, còn có Hà Nam doãn Hạ Hầu Uyên, Kinh Triệu doãn Tào Hồng, Thái thú Bột Hải Trương Liêu, Thái Thú Hà Đông Tào Nhân, hơn mười mấy người bắt tay nhau dâng tấu, xin bổ trí phủ Thừa tướng, thiết lập mười ba tào (mười ba cơ quan làm việc của thừa tướng). Quách Phụng Hiếu, người đừng nói với ta là việc này không liên quan gì đến người.

Quách Gia, mỉm cười.

-Đương nhiên là có liên quan đến ta, chuyện này là do ta một tay thúc đẩy mà....

-Phụng Hiếu, người muốn làm cái gì ...

-Không làm gì, chỉ là bổ trí lại Thừa tướng, thiết lập mười ba tào thôi.

-Nay bệ hạ không màng chính vụ, cần có thần giớ phò trợ, ta cũng biết, bổ trí lại phủ thừa tướng về tình về lý thì không hợp. Dù sao từ đầu năm Tuy Hòa (trước công nguyên tám năm), hoàng đế Thành bổ trí tam công phò chính đến nay đã hai trăm mười bốn năm. Nhưng Văn Nhược người đương nhiên biết rõ, khi

bốn triều lập quốc, đã có chức Thừa tướng, còn có các danh tướng như Tiêu Hà, Tào Tham, Trần Bình lần lượt xuất hiện, đã nhiều lần cứu lấy triều đình trong cơn nguy nan. Điều này cũng cho thấy chức vị Thừa tướng là vô cùng quan trọng, không thể nào không bố trí chức vị này được. Hơn nữa, ngày nay thiên hạ đại loạn, chư hầu san sát như rừng. Lưu Biểu của Kinh Châu, Trương Lỗ Hán Trung, Lưu Trương ở Ba Thục, Tôn Quyền ở Giang Đông, tất cả đều là loạn thần tặc tử. Những kẻ này thống trị đã lâu, không phải người mà bệ hạ có thể ứng phó được. Và người duy nhất có thể trị được những kẻ này, chỉ có thể là Tư Không mà thôi. Nay bố trí lại thừa tướng, chính là để càng quét thiên hạ sau này, nghĩ cho sự phục hưng của triều Hán, hà cớ chi mà Văn Nhượng lại tức giận ...

-Quách Phụng Hiếu, người đứng hòng qua mặt được ta.

Tuân Úc tức giận, chỉ vào mũi Quách Gia mà nói:

-Theo ta thấy, người mới chính là loạn thần tặc tử đó...

Quách Gia chẳng màng để ý một chút nào, trái lại còn ung dung mà ngồi xuống.

-Ta là loạn thần tặc tử ư?

Văn Nhượng, lời này của người cũng thật thú vị. Người ta thường nói, hưởng bổng lộc của vua, thì phải tận trung với vua. Ta vốn là Quân sự tể tửu của Tư Không, người ta công hiến sức mình là Tư Không, mỗi một việc mà ta làm, tất cả đều có thể nói là vì nghĩ cho Tư Không, cái gọi là loạn thần tặc tử này, lại có thể nói từ đâu ra chứ...

-Người...

So về tài biện luận, Tuân Úc không phải là đối thủ của Quách Gia.

Y tức giận nhìn Quách Gia, nửa buổi trời nói chẳng nên lời.

Còn Quách Gia thì sao, vẫn ung dung ngồi đó. Chỉ là trong đôi mắt sáng ngời kia, lại toát lên một tia sáng lạnh lùng... Thứ bỏ ta đi, ngày hôm qua không thể giữ. Thứ phiền lòng ta, ngày hôm nay thêm phiền toái. Những lời mà Hưu Học đã hát, luôn khiến người ta cảm thấy thâm sâu. Văn Nhượng, ta biết tấm lòng của người, nhưng ta cũng hy vọng người có thể nhìn cho kỹ, Hán thất của ngày hôm nay, đã không còn là Hán thất năm nào. Triều đình của ngày hôm nay, đã không còn là triều đình của năm ấy.

-Trước kia lúc ta và Hưu Học tán gẫu với nhau, hắn đã từng nói với ta, trong cuộc đời một con người, thật ra chính là sự không ngừng lựa chọn.

Lúc đó ta trái lại đã không để tâm, tuy nhiên nghĩ kỹ lại, thì thấy nó có chút đạo lý. Đôi khi, người cần phải đưa ra một sự lựa chọn, vì bản thân mình, vì gia đình, vì bá tánh mà đưa ra sự lựa chọn. Nếu cứ muốn lắc lư giữa trái và phải, không những chẳng được lợi ích gì, trái lại sẽ trở thành người hai mặt.

Văn Nhượng, tâm tư của người ta rất hiểu.

Nhưng quyết tâm của ta, người cũng nên hiểu...

Bố trí lại Thừa tướng, không phải mưu đồ của ta, mà là ý của toàn dân thiên hạ. Nếu bâng dâng thiên hạ không đồng ý, dù cho ta có thúc đẩy, cũng không tài nào thay đổi được kết cục này. Hơn nữa, ta chỉ nói với bọn họ có một câu. Nhưng kết quả...Văn Nhượng, chuyện đến nước này, chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục đóng vai trò là người trung gian ư?

Ánh mắt của Quách Gia sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Tuân Úc.

Trong phút chốc, khí thế của Tuân Úc cũng theo đó mà tắt xuống, suy sụp ngồi xuống ghế.

Ý của Quách Gia, đã vô cùng rõ ràng.

Phủ thừa tướng này, mở cũng phải mở, không mở cũng phải mở...hơn nữa chiếc ghế của người ngồi vị trí thừa tướng, cũng chỉ có thể là Tào Tháo mà thôi.

Một khi phủ Thừa tướng được xây dựng lại, thì Tào Tháo sẽ tập trung quyền lực trong thiên hạ.

Mà Hán Đế Lưu Hiệp, cũng sẽ vì việc này mà hoàn toàn trở thành một con bù nhìn, khỏi mơ có ngày phục hưng nữa. Trừ phi một ngày nào đó, Tào Tháo đồng ý trả lại triều chính cho Lưu Hiệp, nhưng Tào Tháo có thật là sẽ làm vậy không?

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu Tuân Úc ngồi vào vị trí của Tào Tháo, cũng tuyệt đối sẽ không giao trả chính sự cho Hán đế. Không hoàn chính, lại tập trung quyền sinh sát trong tay, Tào Tháo của lúc đó, sẽ cam tâm tình nguyện làm một Định Viễn Hầu ư? (Định Viễn Hầu: đại thần, sứ giả chần giữ ở Tây vực, biên cương).

Tương lai trông như thế nào, Tuân Úc có thể tưởng tượng ra được.

Y phải thừa nhận rằng, nếu Tào Tháo trở thành Thừa tướng, đối với thiên hạ mà nói, là vô cùng có lợi.

Ít nhất y sẽ không bị bó buộc nữa, có thể độc đoán trong triều cương, nhưng trái ngược lại, một khi phủ Thừa tướng được mở lại, ngày tháng của Hán thất cũng sẽ không còn được bao lâu nữa.

Tuân Úc, từ nhỏ đã lập chí nguyện, hy vọng có thể làm một danh thần.

Bản thân y cũng biết rằng, thế cục thiên hạ hiện nay, có lẽ chỉ có Tào Tháo mới có thể thống nhất thiên hạ.

Một mặt y hy vọng Tào Tháo có thể thống nhất thiên hạ, nhưng mặt khác y cũng hy vọng duy trì khí vận của Hán thất. Cũng chính vì cái tư tưởng đầy mâu thuẫn này, khiến y mãi cũng không tài nào hạ quyết tâm, để đưa ra sự lựa chọn cuối cùng. Quách Gia, gần như đã xé bỏ ảo tưởng cuối cùng của y ngay trước mặt y.

Nào sợ Tào Tháo không muốn, Quách Gia bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý việc có một ngày trả lại triều chính Hán đế.

Đến lúc đó...

Tuân Úc đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quách Gia.

Người bạn học vô cùng quen thuộc của ngày nào, lúc này trong mắt của Tuân Úc, lại trở nên vô cùng lạ lẫm. Hai gò má gầy gò kia, toát lên sự lạnh nhạt.

Tuân Úc biết rằng, nếu Quách Gia đã làm như vậy, chắc hẳn đã nắm chắc phần thắng, tái lập Thừa tướng, không phải việc mà Tuân Văn Nhục y có thể ngăn lại được.

Sau một lúc lâu, Tuân Úc đột nhiên thở dài một tiếng.

-Thứ bỏ ta đi, ngày hôm qua không thể giữ. Thứ phiền lòng ta, ngày hôm nay thêm phiền toái...

-Văn Nhục, ngươi muốn đi đâu...

-Ta đi gặp Tư Không.

-Ngươi...

-Đừng lo lắng, ta không phải đi khuyên can Tư Không, chỉ là...ta đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm Tư Không để xin nghỉ một thời gian, ngẫm nghĩ thật kỹ một phen...

-Văn Nhục, trận chiến U Châu sắp tới rồi, ngươi há có thể...

Bước chân Tuân Úc dừng lại, xoay người lại, lắc đầu nhìn Quách Gia, một lúc sau liền miễn cưỡng cười một cái:

-Phụng Hiếu, ngươi yên tâm, lúc trận chiến U Châu bắt đầu, ta nhất định sẽ trở về. Chỉ có điều hiện giờ...đành tạm thời phiền ngươi và Công Nhân, vạn lần mong chớ trách cứ...

Nói xong, Tuân Úc đi ra khỏi gian phòng.

Quách Gia lập tức ngẩn ngơ đứng một hồi lâu, sau đó bỗng nhiên chạy theo ra ngoài.

Ông muốn đuổi theo Tuân Úc, nhưng đi được vài bước, lại dừng lại.

Chuyện này, không phải việc ông có thể giúp được. Tâm tư khúc mắc của Tuân Úc, chỉ có một mình y mới có thể gỡ bỏ, mà không phải người ngoài có thể giúp đỡ được đâu.

-Phu quân, Văn Nhượng anh ta...

Quách phu nhân bộ dạng lo lắng đứng sau lưng Quách Gia, nhỏ giọng hỏi.

Một lúc sau, Quách Gia mới thở dài một hơi:

-Yên tâm đi, với tài trí của Văn Nhượng, chắc chắn sẽ nghĩ thông suốt đạo lý bên trong.

-Thế nhưng, chẳng may anh ta nghĩ không thông thì thế nào...

-Nếu y nghĩ không thông...

Quách Gia cắn môi, xoay người lại, ôm Quách phu nhân vào lòng, nhưng lại chẳng nói thêm lời nào.

Nhưng Quách phu nhân đột nhiên cảm nhận được tia lạnh lẽo bên trong.

Nếu như Tuân Úc đến cuối cùng vẫn không tài nào nghĩ thông suốt, cái đón chờ y chỉ có thể là...Tào Tháo cho dù có nể trọng y như thế nào đi nữa, cũng sẽ không đồng ý nhân nhượng cho một mưu thần cứ dao động bất định, hơn nữa lại còn là một mưu thần mà ông ta tin tưởng nhất.

Cũng như vậy, bên phía triều đình, cũng sẽ sinh lòng ác ý đối với ông ta. Nếu thật sự đến bước đường đó, vận mệnh của Tuân Úc không cần nghĩ cũng biết. Nhưng chỉ mong rằng, như Quách Gia đã nói, y có thể nghĩ thông được.

Thế nhưng đôi lúc, người càng thông minh, thì càng dễ để tâm những chuyện vụn vặt.

Quách phu nhân cũng hiểu rõ Tuân Úc, nên không khỏi cảm thấy lo lắng vô cùng đối với tương lai của y.

Tháng 12 năm Kiến An thứ mười một, đi đầu là Thứ sử bốn Châu gồm Thứ Sử Ký Châu Trình Dục, Thứ sử Duyện Châu Mãn Sùng, Thứ sử Dự Châu Giả Hủ, Thứ sử Dương Châu Khổng Dung, liên tiếp dẫn theo Thái thú các quận tổng cộng có 37 người, lên thượng tầu với triều đình, yêu cầu bố trí lại Phủ thừa tướng, nắm toàn bộ chính vụ lớn nhỏ.

Hán Đế lúc ban đầu ứng phó bằng sự trầm mặc im lặng.

Nhưng ba hôm sau, lại cộng thêm Thứ sử ba châu là Thứ sử Lương Châu Tào Cấp, và cả Thứ sử Từ Châu Từ Lý, Thái thú quận 17 người, lại lần nữa thượng tầu lên phía triều đình, khẩn thiết xin bố trí lại phủ Thừa tướng.

Cứ như vậy, Thứ Sử bảy châu liên kết dâng tấu sớ, ngoài ra còn có thêm Thái thú ở các vùng lớn nhỏ trong nước, gần sáu mươi người, hiệu quả sản sinh ra, khiến triều đình cảm thấy sợ hãi một cách lạ lùng.

Các lão thần Hán thất lần lượt tỏ ý phản đối, thượng tầu lên rằng không thể tái bố trí phủ Thừa tướng được, nói rằng đây là pháp chế tổ tông, không thể phế bỏ. Nhưng tiếp đó liền bị người ta dùng sợ Hán phải có Thừa tướng, hoàng đế Thành bài bỏ thừa tướng, kỳ thật cũng đã vi phạm pháp chế tổ tiên.

Trong lúc nhất thời, hai bên không ngừng tranh luận, bát nháo cả lên.

Nhưng bất luận người đóng vai trò thủ lĩnh bên phía Tào Ngụy là Tào Tháo, hay lãnh đạo của Hán Thất là Lưu Quang, đều tỏ ra trầm mặc im lặng.

Ngày 17 tháng 12, với một ngàn người bên phía quân đội đứng ra, đại diện bởi Kinh Triệu doãn Tào Hồng, Hà Nam doãn Hạ Hầu Uyên, Vệ tướng quân Hạ Hầu Đôn vân vân, tất cả đều tỏ ra ủng hộ chủ trương của Thứ sử bảy Châu, tái lập Thừa tướng. Bên phía quân đội vừa có người đại diện xuất hiện, hiệu quả phát sinh ra, đương nhiên là khác biệt.

Những lão thần Hán thất vừa phản đối kịch liệt nhất, lập tức im hơi lặng tiếng.

Có câu tú tài dụng phải lính, có lý cũng thành không.

Bọn họ có thể tranh luận với đám người của Trình Dục, cùng lắm thì chỉ trích lẫn nhau. Nhưng nếu bên quân đội đại diện đứng ra, thế thì không phải chuyện đơn giản chỉ cần ngọ nguậy bờ mép là được. Lúc này,

Đại Ti Nông, Lâm Nghi Hầu Lưu Quang đứng ra. Điều khiến người khác ngạc nhiên là ông ta không ngờ lại tán đồng việc tái lập Thừa tướng.

Lão thần Hán thất đối với chuyện này, cũng đành hết cách.

Sở dĩ Lưu Quang tán đồng, không phải do lòng y hướng về phía Tào Tháo, mà là do y căn bản không cách nào chống lại Tào Tháo được.

Nếu tiếp tục theo đuổi, không hay sẽ mất mạng.

Mà hiện nay trung thần của Hán thất càng ngày càng ít, chết một người, đối với triều đình mà nói, cũng là một tổn thất to lớn. Tào Tháo thì chịu được tổn thất, nhưng Hán thất thì tổn thất không nổi.

Vài ngày sau đó, Hán đế hạ chiếu, tái lập Thừa tướng, phong Tào Tháo làm Hán tướng, lấy căn cứ ở phủ Tư Không, thiết lập mười ba tào.

Tào Tháo thượng tấu xin từ chối, tỏ ý không muốn nhận chiếu chỉ. Ngày hôm sau, Hán đế lại lần nữa hạ chiếu, bổ nhiệm Tào Tháo làm thừa tướng. Nhưng Tào Tháo, vẫn y như rằng thượng tấu xin khước từ.

Không phải Tào Tháo không muốn làm, đây được xem như là quy củ.

Mỗi ba lần bốn lượt, một mặt có thể biểu hiện rằng, Tào Tháo vô cùng khiêm tốn phóng khoáng, mặt khác cũng có thể cho thấy khát khao hiền tài của Hán đế.

Đối với chuyện này, Hán đế cũng biết rõ.

Bất kể là ông ta có phải cam tâm tình nguyện hay không, chiếu thư thứ ba này, vẫn là được gửi đi chiếu theo quy củ.

Mùng 1 tháng giêng năm 12 Kiến An, cũng là sau đó mười hôm, sửa đài Dục Tú làm đài Phong tướng, tế cáo tổ tiên, phong Tào Tháo làm thừa tướng.

Đây chính là nghi thức của việc phong tướng.

Chỉ có trải qua trình tự này, Tào Tháo mới thật sự được xem là Thừa Tướng.

Sau khi chiếu thư thứ ba được gửi đi, Tào Tháo không từ chối nữa, mà thuận gió đẩy thuyền, đồng ý tiếp nhận.

Ngày 24 tháng 12, Tuân Úc quay trở về Hứa Đô. Vẫn là Thượng Thư Lệnh ở chỗ Thượng Thư, xem ra, dường như cũng chẳng có ý gì là phản đối.

Cứ như trước kia, chuẩn bị cho trận chiến ở U Châu.

Ý nghĩa của việc phong tướng cho Tào Tháo, cũng chỉ có bản thân bọn họ hiểu rõ.

Lã Lam xuống thuyền, quay người ngắm nhìn biển cả.

Cũng không biết, lúc này A Phúc đã đến được quận Nam Dương chưa?

Hắt xì!

Tào Bằng ngồi trên người con sư hổ thú, bất thành linh hắt xì hơi một cái.

Hắn day day mũi, không tìm được lớn tiếng chửi bới:

-Cái thời tiết chết tiệt này...cũng sắp sang xuân rồi, sao đột nhiên lại có tuyết rơi chứ?

Cũng khó trách sao Tào Bằng lại bức bối như thế, chuyến đi lần này cũng thật có chút không được thuận lợi.

Mùng 1 tháng 12 sau khi rời khỏi Huỳnh Dương, liền gặp phải trận mưa tuyết hiếm thấy này. Trong cảnh bết tắc, đành phải ở lại Tân Trịnh ba ngày, cũng coi như đợi được tuyết ngừng rơi, lại lên đường.

Không ngờ vừa qua khỏi Trường Xã, lại là một trận mưa tuyết lớn. Hơn nữa thể tuyết rơi rất lớn, phong tỏa cả đường đi. Tào Bằng hết cách, sau khi tụ họp với đám người Đỗ Kỳ Lư Dục ở Dĩnh Âm, lại dừng chân hai ngày ở Dĩnh Âm, rồi mới lên đường.

Hai ngày ở Dĩnh Âm, đối với Tào Bằng mà nói, chắc chắn là đại họa.

Thư viện Toánh Xuyên à, có hay không!

Nơi đó là Dự Châu, thậm chí là cả Trung Nguyên, là cái nôi, là vùng đất thánh để bồi dưỡng ra những người tri thức.

Một thị trấn bé tí, quy tụ những danh sĩ đại nho đương thời. Chẳng bàn đến các gia đình danh thế san sát nhau, chỉ riêng việc thăm hỏi, cũng khiến Tào Bằng học máu.

Người thăm hỏi Chung Gia, không thăm hỏi Trần Gia ư?

Được lắm, người xem thường ta...

Nhưng nếu thăm hỏi từng nhà một, lại quả thật chịu không nổi.

Một nơi Dĩnh Âm, có mười mấy hào tộc lớn nhỏ, nếu thăm viếng từng nhà một, không có bốn năm hôm, đừng mong xong việc. Cuối cùng vẫn là lão già Chung Diêu nảy ra một chủ ý, để Chung Thị, Trần Thị, Tuân Thị, Hàn Thị ra mặt, mời các gia chủ của Dĩnh Âm cùng hội tụ lại, cùng gặp mặt một thể.

Bữa tiệc rượu đó, thật sự vô vị đến cực điểm.

Giao lưu với đám người già cỗi này, thật sự khiến Tào Bằng cảm thấy nhàm chán.

Tuy nhiên điều lý thú là, lần này Tào Bằng đến Dĩnh Âm, vừa hay kịp lúc Chung Diêu nạp thiếp.

Thê tử của Chung Diêu họ Tôn, cũng là con nhà thế tộc ở Dĩnh Âm. Sinh được một con trai, tên là Chung Dục, vừa mới tám tuổi. Còn Chung Diêu thì đã năm mươi năm tuổi rồi, dưới ông ta nào chỉ có cậu con trai này. Có lẽ cảm thấy trong nhà vắng vẻ, có lỗi với thân phận chủ nhà Chung Thị của mình, cho nên Chung Diêu lại nạp thêm một nàng thiếp năm nay mới mười sáu tuổi. Nàng thiếp phòng này họ Cổ, dung mạo thoát tục, nhưng lại sinh ra ở Giang Tả Dương Châu.

Tôn Thị là một cô gái cực kì ghen tuông, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt thì thật khó coi.

Sau khi Tào Bằng trở lại chỗ ở, nhắc đến chuyện này, không khỏi cảm thán số mình tốt. Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, đều không phải tuyến phụ nữ hay ghen, nhân nhượng cho hắn có tam thê tứ thiếp thì không nói, còn chấp nhận cả sự tồn tại của Lã Lam. Điều này cũng khiến cho Tào Bằng, cảm thán cho sự chiếu cố mà trời cao đã ban cho hắn.

Chỉ có điều, Tào Bằng lại không hề ngờ đến, chuyện xảy ra tiếp theo sau này, sẽ khiến hắn cảm thấy dờ khóc dở cười...

515. Chương 560 : Trương Xương Bò

-Người đang xem gì vậy?

Gió bên ngoài phòng, đã nhẹ đi rất nhiều.

Nhưng nhiệt độ vẫn lạnh băng. Tin tức truyền đến từ phía dịch quán phía trước cho biết, con đường thông ra Triệu Lăng đã có thể đi được rồi. Đoạn đường hành trình mà Tào Bằng đi, là từ Dĩnh Âm đến Lâm Toánh, sau đó từ Từ Cường đến Dĩnh Thủ, rồi đến Triệu Lăng, đi qua Bình Dư, vượt qua Ngô Phòng, thuận theo Tàn Thủy, xuyên qua núi Trung Dương, rồi vào trong quận Nam Dương.

Con đường này, cũng chính là con đường mà năm đó Tào Bằng từng chạy nạn Hứa Đô.

Cũng không phải để khơi gợi kỷ niệm gì, mà là do Ngô Phòng cách Vũ Âm gần nhất. Thứ sử Dự Châu cộng thêm Đại Phu Thái Trung, Đô Đình Hậu và Giả Hủ, lúc này đều đóng tại huyện Vũ Âm. Tuy nói quận Nam Dương không thuộc phạm vi quản lý của Dự Châu, nhưng theo lễ nghĩa mà nói, Thái thú quận Nam Dương như Tào Bằng đây, vẫn là nên thăm hỏi Giả Hủ trước, sau đó mới đi nhậm chức. Thật ra, đi đâu cũng không sao. Uyển Thành quận trị của quận Nam Dương, nay đã bị Lưu Bị chiếm đóng. Cũng có nghĩa là, cho dù Tào Bằng đến được quận Nam Dương, cũng không có nơi để quản trị thật thụ, có thể tùy tiện sắp xếp ở địa phương.

Nếu đã như vậy, thế thì Tào Bằng chọn Vũ Âm.

Thứ nhất, Vũ Âm là quê nhà sau khi hấn được tái sinh.

Tuy nói rằng hấn chưa từng đến huyện Vũ Âm, nhưng núi Trung Dương dù sao cũng trực thuộc huyện Vũ Âm.

Lần này Tào Bằng quay về quận Nam Dương, cũng xem như áo gấm về làng. Quản trị huyện Vũ Âm, chí ít có thể có được sự ủng hộ của người dân địa phương, cũng không đến nỗi bị động lắm.

Có lẽ, sẽ có người nói rằng, trấn Trung Dương đối với huyện Vũ Âm mà nói, chẳng khác nào bộ phim City Slickers của Mỹ ở thời hiện đại.

Nhưng trên thực tế, vào thời Đông Hán, quan điểm xã đẳng này thật sự quá ư lớn mạnh. Người đời sau không phải có câu tục ngữ “đồng hương gặp đồng hương, hai dòng lệ rưng rưng” hay sao?

Khi hai người đồng hương phiêu bạt bên ngoài gặp lại nhau, là dễ ôm thành một cục nhất. Đối với người Vũ Âm mà nói, trấn Trung Dương tuy rằng chịu sự quản trị của Vũ Âm, nhưng cũng là một bộ phận của Vũ Âm. Ngày nay, người ra khỏi Vũ Âm là Tào Bằng đã quay trở về rồi! Cảm giác nhận lại người cùng quê của dân làng Vũ Âm, còn trội hơn nhiều so với cảm giác bài xích. Về điểm này, Tào Bằng đã từng bàn bạc với Quách Gia, lúc đó Quách Gia đã chọn hai địa điểm để dừng chân.

Một là Vũ Âm, còn một cái là Cức Dương.

Tuy nhiên, Cức Dương và Niết Dương, đó quả thật là gần như sát vách nhau.

Ở giữa chỉ ngăn cách nhau bởi con sông Cức Thủy, nằm ở phía Đông của quận Nam Dương, cũng là một địa điểm trọng yếu của Nhữ Nam. Một khi Vũ Âm rơi vào tay giặc, Lưu Bị liền có thể tiến quân thần tốc, đánh vào quận Nhữ Nam. Xét về ý nghĩa chiến lược mà nói, cũng chiếm cứ một vị trí quan trọng. Vì thế, Tào Bằng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quyết định trị vì Vũ Âm, quản lý từ xa các bốn huyện, huyện Diệp, Lỗ Dương, huyện Trĩ và Đổ Dương.

Huyện Diệp có Ngụy Diên đóng giữ, Hứa Nghi và Điển Mãn chia nhau trấn giữ ở huyện Đổ Dương và huyện Trĩ, đối đầu với quân Lưu Bị.

Mặc dù Lưu Bị đã chiếm cứ Uyển Thành, nhưng lại không dám tùy tiện ra quân, chí ít thì trước khi chiếm được Vũ Âm, ông ta tuyệt đối sẽ không hành động khinh suất.

Điều này, Tào Bằng dám chắc.

Đêm đã khuya, Tào Bằng còn trong thư xá của dịch quán, vẫn chưa nghỉ ngơi.

Hấn cầm lấy một bức thư, đang đọc một cách rất nghiêm túc.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân sai người nấu một chén cháo, đưa đến tận thư xá.

Hạ Hầu Chân thắc mắc hỏi, còn Tào Bằng bỏ lá thư xuống, thở dài một tiếng.

-Thương Thư, quả nhiên tư chất thông minh, hiếm người theo kịp.

-Sao lại nói thế?

-Các nàng xem đi...

Tào bằng đưa lá thư qua

-Đây là thư hàm mà hôm qua Thương Thư đã phái người trình lên, là bài tập gần đây nhất của y. Lúc đầu, ta lệnh cho y đọc Hồng Phạm, học thực hóa (tài chính kinh tế), đứa trẻ này không ngờ đã đề ra lý luận tiền tệ mới. Nó cho rằng chế độ tiền tệ hỗn độn, đã không còn thích hợp nữa. Cho nên kiến nghị tái lập tiền tệ, tăng cường quản lý. Đồng thời chủ trương này của nó, cũng có chút ý muốn tập trung hóa đồng tiền, khiến ta cảm thấy thâm sâu.

Từ khi có thời Hán đến nay, tiền tệ vẫn cứ hỗn loạn suốt.

Tuy nói rằng tiền ngũ thù (tiền thời xưa TQ, kéo dài 5000 năm) được thống nhất lưu hành trên cả nước, nhưng trên thực tế, việc kiểm soát không được nghiêm ngặt.

Hậu thế hình dung một người đàn ông xuất chúng, thì phải thiết lập tiêu chuẩn của “Phan Lư Đặng Tiểu Nhân”. (Tiêu chuẩn theo đuổi con gái: Giàu như Phan An, to như cửa lửa, giàu như Đặng Thông, kiên nhẫn từng chi tiết nhỏ, nhân rồi).

Chữ Đặng trong đó, chính là thời kì Tây Hán Hán Văn Đế, người Nam An quận Thục Đặng Thông. Người này dựa vào mối quan hệ với Hán Văn Đế, tự mình chế tạo tiền đồng, ngồi ôm núi đồng, là một phú hào nổi tiếng đương thời.

Mà nhìn chung lưỡng hán (Đông Hán và Tây Hán), dạng người như Đặng Thông cũng không phải ít.

Có lẽ chưa đạt đến mức độ như của Đặng Thông, nhưng hành vi tự tiện đúc đồng cất, thì nghiêm cấm mãi chẳng thôi. Thậm chí lão Hoàng đế nhất thời cao hứng, còn ban thưởng cho mỗ đồng, phê chuẩn cho người dân tự ý chế tạo tiền đồng. Cứ như thế, cũng gây nên hiện tượng lưu thông ngầm dòng tiền tệ, tiền giả tràn lan. Trong thư Tào Xung có đề xuất, phải ngăn chặn việc tự đúc tiền, tăng cường quản lý một cách thống nhất. Trong lời nói, có tính rõ ràng hóa đối với tác dụng của cửa hàng vàng bạc trung ương.

Điều này cũng khiến cho Tào Bằng, không khỏi cảm thán muôn phần.

-Phu quân, chàng thấy thế nào?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, vẻ mặt gương cười.

Dụng ý mà Tào Xung viết bức thư này vô cùng rõ rệt, chính là hy vọng có thể hàn gắn vết nứt mà y và Tào Bằng đã nảy sinh lúc đầu.

Thậm chí là trong bức thư, cũng thể hiện ý muốn này hết sức rõ ràng. Đối với chuyện quản lý tiền tệ, Tào Bằng năm 9 ở Kiến An đã từng dâng lên tấu sớ. Chỉ có điều lúc đó Tào Tháo bận rộn quân vụ, mãi vẫn không có hồi âm. Tào Xung đương nhiên không xa lạ gì đối với huyết mạch tư tưởng của Tào Bằng. Do đó trong lá thư này, y quả thật đã gài đúng vào chỗ ngứa của Tào Bằng, khiến cho Tào Bằng nảy sinh cảm thán muôn phần.

Đứa trẻ này, thật sự rất thông minh.

Nhưng Tào Bằng có thể khẳng định, lá thư này vốn không phải xuất phát từ chủ ý của Tào Xung, chắc hẳn là ý kiến của Hoàn phu nhân.

Với tuổi tác của Tào Xung, không thể thấu tình đạt lý đến nhường này được. Dù sao cũng chỉ mới 11 tuổi, sao có thể hiểu được nhiều chuyện như thế chứ?

Tào Xung muốn hàn gắn quan hệ của hai người, nói cách khác, là Hoàn phu nhân có ý muốn hàn gắn lại.

Thế nhưng, vết nứt đã xuất hiện, có khi nào nghe nói gương vỡ lại lành, nước đổ đi có thể vớt lại được không? Tào Bằng chìm trong suy tư, một lát sau lại nhỏ giọng nói:

-Thương Thư thông minh, đương nhiên không thể trời cải. Xong đứa trẻ này có lòng ham danh lợi quá cao, thật sự...trước kia nó và ta đã nảy sinh mâu thuẫn, chỉ sợ cũng khó lòng cứu vãn được. Mặc dù nó chủ động bày tỏ ý muốn làm hòa, nhưng ai có thể đảm bảo rằng, trong lòng nó không ẩn chứa ý niệm oán hận cơ chứ? Lá thư này viết hay lắm, ta sẽ trình lên giao cho thúc phụ. Nhưng giữa Hoàn phu nhân và Thương Thư, tốt nhất không nên quá gần gũi...ít ra thì trước mắt sẽ như vậy.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đưa mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Hai nàng cũng có thể hiểu được nỗi băn khoăn của Tào Bằng, Tào Tháo đang trù tính bố trí thừa tướng, cũng là thời kì mẫn cảm nhất, tốt nhất là không nên quá thân mật.

-Mai sáng phải lên đường, phu nhân thu dọn hành lý sẵn sàng đi?

-Vâng, đều đã chuẩn bị xong cả rồi.

-Tiểu Ngải bọn chúng thì sao?

-Đều đã ngủ rồi...nhưng mà, có chuyện này vẫn là nên nói với phu quân. Tiểu Ngải đã 10 tuổi, cũng cần có người hầu bên cạnh. Lúc đọc sách luyện võ, cũng có người hầu hạ. Dù sao phu quân nay là Đình Hầu, mà cha của Tiểu Ngải, còn là Thái thú quận Đông, là đại quan viên triều đình có hai ngàn thạch. Quy củ và phô trương thanh thế như vậy, vẫn rất cần thiết. Nhất là đến quận Nam Dương rồi, cần đặc biệt chú ý hơn về chuyện này.

Hoàng Nguyệt Anh nhẹ giọng nhắc nhở.

Hạ Hầu Chân cũng gật đầu liên tục, tỏ ý tán đồng với cách nói của Hoàng Nguyệt Anh.

Lúc Tào Bằng tái sinh, đã 14 tuổi...hơn nữa lúc đó hoàn cảnh gia đình bần hàn, không lâu sau lại chạy nạn khỏi quê nhà, Hứa Đô. Đối với phong tục tập quán của quận Nam Dương, nhất là phong tục của những nhà giàu danh giá, hiểu biết không được nhiều cho lắm. Vả lại, với địa vị và thân phận của hắn lúc bấy giờ, cũng thật sự không thể tìm hiểu quá nhiều về phương diện này.

Nhưng Hoàng Nguyệt Anh thì không như vậy, nàng ta xuất thân trong nhà quyền quý ở Giang Hạ, đối với quy tắc của thế tộc danh giá, hiểu biết rất nhiều. Tuy nói rằng nàng không phải người của quận Nam Dương, nhưng lúc đó nàng ta có cơ hội theo cha là Hoàng Thừa Ngạn qua lại với rất nhiều gia đình quyền thế.

Còn Hạ Hầu Thị, là đại tộc huyện Tiếu.

Lúc còn nhỏ đã dựa vào sự giúp đỡ của Hạ Hầu Uyên mà sống, đối với quy củ của thế tộc, cũng rất là am hiểu.

Tào Bằng không kìm được nói:

-Thế ý của các nàng là...

-Nghĩ cách thêm một tỳ nữ cho Tiểu Ngải, cũng có thể thêm sự chăm sóc.

-Nhưng ngày mai chúng ta phải đi rồi.

-Điều này có khó chi, cũng không phải nhất định mua ở Toánh Xuyên.

Đến Nhữ Nam có thể mua được, đến Nam Dương cũng có thể mua, chỉ cần phu quân ghi nhớ việc này là được, đừng vì công vụ, mà quên mất chuyện này.

Tào Bằng ngẫm nghĩ, liền ghi nhớ trong lòng.

Chuyện này, đích thật là sự sơ suất cá nhân của hắn.

Quận Nam Dương quy củ lớn, tập tục nhiều, đến quận Nam Dương rồi, cũng thật phải cẩn thận hơn mới được.

Tuy rằng hắn là người của quận Nam Dương, nhưng dù sao cũng không sinh sống nhiều tại quận Nam Dương, rất nhiều việc, khó tránh khỏi kiến thức nông cạn. Lúc trước hắn ở Hải Tây, Hà Tây, nói trắng ra thì đều là vùng đất hoang vu, cho nên quy củ cũng tương đối là ít. Nhất là ở Tây Bắc, càng là như thế. Quận Hà Tây và quận Vũ Uy đa phần là thế lực Khương Hồ, làm gì có quy củ nhiều như vậy? Đúng vậy ở đó, cần dựa vào việc so bì nắm đầm tay và võ lực.

Nhưng quận nam Dương...

Tào Bằng nghĩ đến đây, không khỏi chau mày.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một hàng người của Tào Bằng rời khỏi Dinh Âm, đám người Chung Diêu thì đưa tiễn khỏi thành.

-Hữu Học, ta thấy lần này ngươi đi Nam Dương, chỉ dẫn theo hai vị phu nhân, nhưng không mang theo nhiều tôi tớ.

-Chỉ sợ sau khi đến Nam Dương rồi, khó tránh khỏi bị người ta chê cười...ta biết Hữu Học đơn giản, nhưng Nam Dương phồn hoa, thận trọng vẫn hơn, nay Hữu Học đi nhậm chức, lão phu cũng không có quà cáp gì, bèn chuẩn bị hai mươi tôi tớ, theo Hữu Học đến quận Nam Dương, tặng thêm màu sắc cho Hữu Học, nhất thiết không được chối từ.

Chung Diêu dẫn theo không ít tùy tùng tiến đưa, nam có nữ có.

Ngay từ đầu Tào Bằng còn cảm thấy kì lạ, không hiểu được Chung Diêu dẫn theo nhiều tùy tùng như thế để làm gì.

Nghe ông ta nói như vậy, Tào Bằng mới bưng tỉnh hiểu ra mọi chuyện.

Chung Diêu, là cổ đông của Phúc Chi lâu.

Toánh Xuyên có Chung Thị là giàu có đông đúc, nhưng cả gia đình trên dưới gần ngàn người, mỗi năm cần tiêu rất nhiều tiền, điều này cũng tạo nên áp lực rất lớn cho Chung Diêu.

Trước đây, khi Tào Bằng mời ông ta gia nhập vào cổ phần Phúc Chi lâu, thoạt đầu Chung Diêu còn có chút ý từ chối.

Nhưng hiện giờ, mỗi năm Phúc Chi lâu đem đến cho ông ta gia tài bạc triệu, khiến cho mỗi thiện cảm của ông ta đối với Tào Bằng, càng lúc càng sâu đậm...

Ông ta nói đến cả một tấm chân tình, Tào Bằng cũng thật không biết từ chối thế nào được.

Dù sao, hẳn đi đến quận Nam Dương rồi cũng phải mua tôi tớ. Nếu Chung Diêu đã chân tình như vậy, Tào Bằng biết rằng nếu từ chối rồi, trái lại sẽ làm tổn thương hòa khí.

-Nếu vậy, thì đa tạ Diêu Công.

Chung Diêu lập tức mặt mày rạng rỡ.

Sau khi nhận khế ước bán thân của các tùy tùng xong, Tào Bằng để Thái Dịch nhận phần kiểm kê.

Hai mươi tôi tớ, mười hai nam và tám nữ. Nam thì cường tráng vạm vỡ, nữ thì phần lớn ở độ tuổi đôi mươi, tuy nhiên cũng có đàn bà khỏe mạnh ba bốn mươi tuổi, là những tỳ nữ trông nhỏ hơn tuổi.

Sau khi Tào Bằng từ biệt đám người Chung Diêu, khởi hành lên đường. Trong lúc vô tình đã nhìn thấy một cô tỳ nữ, quần áo đơn bạc, trông có vẻ khổ sở đáng thương lẫn trong đám đông, nhưng tuổi tác của cô tỳ nữ nhỏ này, tầm khoảng mười tuổi.

Mặt mày thanh tú, xem ra khi trưởng thành, sẽ là một mỹ nhân tiềm tàng.

-Người, lên xe đi, sau này phụ trách hầu hạ hai vị phu nhân.

-Vâng!

Tiểu tỳ nữ vội vàng đáp trả một cách cung kính, đi về phía xe ngựa. Có lẽ do thời tiết quá lạnh, quần áo mặc trên người lại quá mỏng manh, nên vừa đi được hai bước, đôi chân lảo đảo, suýt chút nữa đã té ngã xuống đất. May thay Đặng Ngải bên cạnh giơ tay ra đỡ lấy nàng ta, mới không đến nỗi ngã nhào.

-Đa tạ thiếu gia!

Tiểu tỳ nữ nhỏ giọng tạ ơn.

Nào hay, sau khi Đặng Ngải nghe xong, lập tức đỏ mặt, lắp ba lắp bắp, không ngờ chẳng nói được một câu hoàn chỉnh.

Tào Bằng không để ý, lệnh cho đoàn xe mau chóng tăng tốc.

Đường đi tuy rằng đã thông suốt, nhưng băng tuyết trên con đường này, vẫn còn chưa tan. Lúc xe ngựa di chuyển đi, cực kỳ khó khăn, đi không đến mười dặm đường, một chiếc xe ngựa rầm rầm một tiếng đổ ngã bên đường. Thì ra, đường quá trơn trượt, khi xe ngựa di chuyển, rất dễ xảy ra chuyện.

-Lấy ít dây thừng, quấn quanh bánh xe, phòng tránh trơn trượt.

Tào Bằng thấy tình hình như vậy, lập tức hạ lệnh ngay.

Quân tốt và nô tì lần lượt hành động, đem cắt đứt từng sợi dây thừng, buột quanh bánh xe, để làm sợi dây chống trơn trượt. Như vậy, tốc độ di chuyển của xe sẽ chậm lại, nhưng an toàn hơn rất nhiều, cũng bớt lo lắng. Tào Bằng ngồi trên ngựa ngẫm nghĩ, bỗng nhiên vẫy tay, triệu Thái Dịch đến.

-Nhớ!

-Vâng!

Thái Dịch vội vàng rút ra một bản giấy cứng từ trong tay nải mang theo, trải lên đó một lớp giấy trắng.

Sau đó lấy bút than ra, mở to mắt nhìn Tào Bằng.

-Cháu Bằng bái tấu.

-Nay đến Nam Dương, thời tiết giá lạnh, đường trơn trượt khó đi. Nghĩ trận chiến U Châu, nơi lạnh cực độ, nhiệt độ cực thấp, e rằng thúc phụ sẽ gặp phải tình trạng tương đồng. Cháu trên đường đi, nghĩ ra một cách, buột vải lên bánh xe, giúp xe di chuyển an toàn. Khi thúc phụ ở U Châu, cần đề phòng tình huống này, có thể căn cứ vào tình trạng đoàn xe, lấy vải da chống trơn, tăng thêm độ an toàn cho đoàn xe. Nay biệt tại Hứa Đô, hướng về Lâm Toánh, xin thúc phụ bảo trọng.

Thái Dịch tít tốc viết xong thư hàm, Tào Bằng lại lấy bức thư của Tào Xung ra, kẹp chung vào nhau, niêm phong rồi nhỏ keo lên, đóng dấu vào.

-Sai người hỏa tốc gửi đến Hứa Đô.

-Vâng!

Thái Dịch cắt kỹ bức thư, lập tức thúc ngựa mà đi.

Y phải đuổi về Dĩnh Âm, thông qua trạm nghỉ chân của Dĩnh Âm, đem gửi bức thư này về Hứa Đô.

Nhìn đoàn người ngựa chậm rãi bước đi, Tào Bằng thở một hơi dài thật mạnh.

Người ta nói việc tốt thì lắm gian nan!

Lần này đi Nam Dương, chỉ sợ không thể thiếu một phen trắc trở.

Đêm hôm đó, Tào Bằng tá túc lại trong dịch quán của huyện Lâm Toánh.

Sau khi tuần tra một vòng, hần quay trở lại thư xá của dịch quán.

Một chậu nước ấm đã được chuẩn bị xong, hần cởi bỏ tất giày, ngâm chân vào chậu nước, trên mặt lộ vẻ thoải mái.

-Phu quân, hôm qua thiếp có nói với chàng, chọn một tỳ nữ cho Tiểu Ngải...vừa hay trong số những tôi tớ mà Diêu Công gửi tặng, có một người khá là thích hợp.

Hoàng Nguyệt Anh đột nhiên nói với Tào Bằng.

-Ồ?

Tào Bằng ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Hoàng Nguyệt Anh:

-Trùng hợp như ư? Là ai thế?

Hoàng Nguyệt Anh lấy ra một khế ước bán thân, đưa cho Tào Bằng.

Nội dung khế ước, là Chung Diêu đem tỳ nữ trong nhà mình là Trương Xương Bồ, dâng tặng cho Tào Bằng làm hầu cận. Tào Bằng cầm lấy khế ước bán thân, sau khi xem cả nửa buổi trời, ngẩng đầu lên vẻ mặt mơ hồ hỏi:

-Trương Xương Bồ? Lại là ai thế?

-Chàng quên rồi ư?

Hạ Hầu Chân cười nói:

-Chính là cô bé chàng phái lên xe, hầu hạ cho bọn thiếp đấy.

Trí nhớ Tào Bằng thật là mơ hồ!

Tuy nhiên, hắn cảm thấy cái tên Trương Xương Bô này, hình như từng nghe qua, dường như có chút quen thuộc.

Chẳng lẽ, cô bé này là một người nổi danh trong thời tam quốc ư? Hắn vỗ nhẹ cái trán, sau một hồi suy nghĩ, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kì dị.

-Phu quân, chàng làm sao thế?

Tào Bằng không trả lời, chỉ là vỗ tay, ha hả cười lớn tiếng, cười đến nước mắt chảy cả ra ngoài.

516. Chương 561 : Kẻ Thù Tiền Kiếp , Kiếp Này Ra Sao?

Đối với phần lớn mọi người mà nói, cái tên Trương Xương Bô này, đích thực rất xa lạ.

Ngay cả Tào Bằng cũng là trong một lần vô tình ở kiếp trước, trên một tấm áp phích có đề << Những chuyện quanh tường nhà họ Chung>> mới biết được sự tồn tại của người này. Cuộc sống của Trương Xương Bô cũng không có sự nghiệp to tát gì, nhưng lại có một đứa con quý hóa đáng nể. Mà con trai của bà ta, cũng chính là vào đầu năm Hàm Hi, là một danh tướng của Tào Ngụy cuối thời tam quốc, con thứ của Chung Diêu, Chung Hội.

Mà sở dĩ Tào Bằng nhớ rõ tên này, khả năng cao nhất là bởi vì Đặng Ngải.

Đặng Ngải vào đầu năm Hàm Hi, cũng chính là công nguyên năm 264, sau khi công phá nước Thục, chết dưới mưu đồ hợp tác nhau giữa Chung Hội, Vệ Quán, Sư Toản, Hồ Liệt vân vân, nhưng người khởi xướng, chính là Chung Hội. Lúc đầu Chung Hội vu khống Đặng Ngải tạo phản, Tấn Vũ Đế Ti Mã Viêm lệnh cho Chung Hội áp giải Đặng Ngải về Đê Đô. Còn phía Chung Hội, ngược lại cũng không giết Đặng Ngải, lệnh cho người trực xuất phụ tử Đặng Ngải rời khỏi, sau đó liền phát động cuộc nổi loạn ở Thành Đô.

Tuy nhiên, kẻ hại người thì luôn bị người hại.

Cuộc nổi loạn của Chung Hội vẫn chưa thành công, bị trấn áp kịp lúc, bản thân Chung Hội cũng bị giết chết tại chỗ.

Vốn dĩ thuộc hạ của Đặng Ngải, đã sớm giải cứu Đặng Ngải ra ngoài. Nhưng không ngờ một kẻ chủ mưu khác đã hãm hại Đặng Ngải là Vệ Quán, y lo lắng sẽ bị Đặng Ngải báo thù, lại muốn độc chiếm công lao giết Chung Hội, bèn sai Diên Tục giết chết cha con Đặng Ngải tại phía Tây Miên Trúc, còn những đứa con khác của Đặng Ngải ở Tuy Dương đều bị giết sạch, vợ và cháu của Đặng Ngải, cũng bị lưu đày ở Tây Vực, mãi đến năm chín Thái Thủy, mới quay trở về Trung Nguyên.

Vệ Miểu, nay là Giáo Úy Ti Đãi, kiêm chức Thị Trung con trai của Vệ Khải.

Mà Diên Tục, thì là cháu họ của Diên Trù.

Giờ đây, Đặng Ngải trở thành cháu ngoại trai của Tào Bằng, đương nhiên không thể dễ dàng để cho Đặng Ngải bị kẻ khác hãm hại.

Trong lịch sử Đặng Ngải là một cô nhi.

Đến cuối cùng có thể trở thành công thần thành công tiêu diệt Thục Quốc, đây cũng là do y đã từng bước đi lên, dựa vào bản lĩnh của chính mình. Nhưng dù sao sau lưng y cũng không có bất kỳ bối cảnh nào, tuy được sự ưu ái của Tư Mã Ý nhưng do tính tình cương trực nóng nảy, cũng không kết bè kết cánh.

Bởi thế cho nên vào năm ông hơn 70 tuổi, bị đám người Chung Hội hãm hại, trong triều không ngờ chẳng một ai đứng ra nói đỡ lời cho ông. Mãi đến năm thứ tư sau khi Đặng Ngải chết đi, lúc đó Đoạn Chước giữ chức Nghị Lang đã thượng tấu lên trên, kêu oan cho Đặng Ngải. Mà mãi đến sáu năm sau, oan tình của ông mới được sửa lại án xử sai, con cháu mới được quay trở về Trung Nguyên.

Ti Mã Thị thật sự không nhìn ra nỗi oan khuất của Đặng Ngải thật sao?

Tào Bằng thì không cho là vậy.

Phải nhìn xem đám người hãm hại Đặng Ngải, đều có lai lịch như thế nào.

Chung Hội là con cháu của Chung Thị ở Đinh Xuyên, Vệ Quán lại là con cháu của Vệ Thị ở Hà Đông, Còn có một gã Hồ Liệt, là con trai của Thứ sử Tấn Châu Hồ Tuân trong lịch sử.

Chỉ có điều Hồ Tuân của hiện giờ, đã đi cùng Mã Siêu rồi. Còn sót lại một Sư Toản đã hãm hại Đặng Ngải, tuy là Hàn Sĩ, nhưng lại có mối quan hệ thân thiết với đám người Vệ Quán, đúng rồi, còn có một Khương Duy tác oai tác oái, lúc ấy ở Ích Châu, cũng là người có được năng lực và danh vọng mà không ai bì được.

Nhiều người như thế bắt tay lại hãm hại Đặng Ngải, vừa có con cháu thế tộc, lại có gia đình bần hàn, càng có các thần tử đã tụt dốc.

Cho dù Tư Mã Viêm hiểu được nỗi oan của Đặng Ngải, cũng đành phải ngậm ngùi, xử trí Đặng Ngải. Tuy nhiên, y chưa nghĩ đến chuyện giết Đặng Ngải, cho nên mới có hành động áp giải Đặng Ngải quay về Tuy Dương, nhưng cái chết của Đặng Ngải, ngay cả Ti Mã Viêm cũng không còn cách nào khác, đành phải xử tội chết cho cả nhà Đặng Thị, sau đó suốt mười năm trời, Ti Mã Viêm cũng từng nghĩ sẽ rửa sạch nỗi oan cho Đặng Ngải, nhưng lại bị bức ép bởi thế lực các hào tộc nên lại thôi.

Vốn vẹn mười năm trời, cháu của Đặng Ngải cũng xem như quay trở về Trung Nguyên, nhưng lại chẳng thể báo thù rửa hận.

Có lẽ cũng vì lý do này, sau nhiều năm tái sinh như vậy Tào Bằng vẫn nhớ được thân phận của Trương Xương Bô. Mẫu thân của Chung Hội, đó lại là mẫu thân của Chung Hội! Nhưng hiện giờ, lại chỉ là một tiểu tỳ nữ không danh không phận.

Số mệnh, đôi khi cũng khiến người ta cảm thấy thật khó nắm bắt.

Trong mốc thời gian ban đầu, vốn dĩ Chung Hội sẽ hại chết Đặng Ngải, nhưng trong khoảng thời gian và không gian này, Chung Hội có lẽ không tài nào xuất hiện được nữa, mà mẫu thân của y, lại trở thành tỳ nữ bên cạnh Đặng Ngải. Tào Bằng càng lúc càng cảm nhận được, sự biến đổi to lớn mà hắn đã mang lại cho thời đại này.

Một nhân vật nổi tiếng lừng lẫy như thế, lại để một con bướm nhỏ như hắn, trong cái vỗ cánh nhấp nháy liền vụt biến đi mất ư?

-Phu quân, chàng cười gì thế?

Đối với tràn cười sáng khoái của Tào Bằng, Hoàng Nguyệt Anh cũng được, Hạ Hầu Chân cũng được, đều không tài nào thấu hiểu.

Tào Bằng thật vất vả mới ngừng cười, nghe thấy Hạ Hầu Chân hỏi, không nhịn được lại cười to một lần nữa.

-Cứ để Trương Xương Bô này hầu hạ Tiểu Ngải đi. Ha ha...tuổi của tiểu nha đầu này, cũng xấp xỉ tuổi của Tiểu Ngải, vừa hay thích hợp.

Tiểu tử, ta đã cho người cơ hội báo thù đấy, Chung Hội chết tiết, cũng coi như có một sự báo ứng cho nỗi oan khuất ban đầu của người.

Chung Hội chết rồi, nhưng còn có Vệ Quán, Sư Toản và Hồ Liệt.

Vệ Khải giờ vẫn chưa sinh hạ Vệ Quán, hơn nữa với mối quan hệ giữa Tào Bằng và Vệ Khải, chỉ e Vệ Quán sẽ rất khó gây hại được đến tính mạng của Đặng Ngải. Còn về phần Sư Toản và Hồ Liệt? Nay vẫn còn chưa rõ tung tích. Nếu có cơ hội, nhất định phải diệt trừ hết hai người này, nhằm loại trừ tai họa cho Đặng Ngải về sau.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng vẫn vẻ mặt tươi cười, nhưng trong lòng thì đã tràn ngập sát ý nồng hậu.

Lúc bắt đầu khởi hành lại, Trương Xương Bô đã trở thành tỳ nữ tùy tùng của Đặng Ngải.

Tào Bằng đã từng lén lút quan sát một chút, thì lại phát hiện mỗi lần Đặng Ngải nhìn Trương Xương Bò, đều không kìm được mà đỏ mặt. Tào Bằng không thể không cảm thán, thiếu niên của Đông Hán, quả nhiên trưởng thành sớm. Đặng Ngải mới có mười tuổi, mà Trương Xương Bò thì mười một...khoan hãy nói, cũng có thể ghép đôi được.

Chỉ là Tào Bằng hiểu rõ, với tình trạng của Đặng Ngải lúc này, khả năng lấy Trương Xương Bò làm vợ không lớn.

Cùng lắm cũng chỉ là một thiếp phòng thôi.

Cha của y là Thái thú quận Đông, mẹ của y cũng đã được cáo mệnh. Còn ông ngoại của y, là Thứ Tể Lương Châu, cậu của y, càng là Thái Thú Nam Dương, danh sĩ đương thời. Đặng Ngải của lúc này, hoàn toàn khác biệt so với xuất thân của Đặng Ngải trong lịch sử. Tuy rằng không thể xem là phú quý kinh người, nhưng nếu chiếu theo quan cửu phẩm mà tính, y chí ít cũng là người xuất thân dưới nhị phẩm. Mà ở trong thời đại này, chắc chắn là không hề tầm thường.

Ồi dào, nghĩ cái gì chứ?

Tào Bằng ngồi trên ngựa vỗ nhẹ cái trán, xoay người nhìn về phương xa.

Mới mười tuổi thôi mà, nhóc con này mười bốn tuổi thành thân đi, cũng còn đến bốn năm nữa...lại nói, cha nó còn không gấp mình gấp gì chứ?

Cứ vậy đi, Tào Bằng liền đem chuyện của Trương Xương Bò quẩn lại phía sau.

Mắt thấy tết âm lịch đang ngày một cận kề.

Những năm trước đây là lúc gia đình đoàn tụ, bận rộn lo liệu đồ tết.

Tết năm nay, Tào Cấp phải trở về Hứa Đô báo cáo công tác. Chiếu theo kế hoạch ban đầu, Tào Bằng vốn dĩ dự định cùng vui vẻ đoàn tụ với cha mình, nhưng không ngờ lại bị phái đi quận Nam Dương. Năm nay lại sắp là một năm không được trọn vẹn rồi, điều này làm cho Tào Bằng càng lúc càng nảy sinh cảm giác lạc lõng lạ lẫm.

Chức quan thì ngày càng to.

Nhưng gia đình thì dường như ngày một rã.

Đặng Tắc ở quận Đông, nghe Quách Gia nói, đợi sau khi trận chiến U Châu kết thúc, dường như Tào Tháo có ý muốn lệnh cho Bang Tắc nhậm chức Thái Thú Hà Nội. Từ quận Đông đến Hà Nội, phẩm cấp của quận huyện được thay đổi cao thêm một bậc. Diện tích trị vì, cũng mở rộng hơn một chút. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, tại Hà Nội không chỉ cai quản mỗi mười tám huyện thôi, còn phải đảm nhận cả vùng đất trọng yếu nối liền từ Hà Nam đến Trường An. Mà cai quản nhiều thế tộc Hà Nội, trong đó lại đứng đầu bởi Tư Mã huyện Ôn. Đến lúc đó, một khi Đặng Tắc nhậm chức ở quận Hà Nội, áp lực phải đối mặt chắc chắn càng lớn hơn nữa, công vụ sẽ càng thêm bận rộn hơn nữa.

Mà năm tới Lương Châu sẽ phổ biến ao cá Tang Cơ và ao cá Quả Cơ.

Đồng thời con đường buôn bán ở Tây Vực cũng theo đó mà được mở rộng triệt để, áp lực trên người Tào Cấp, cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Mẫu thân, còn có các nàng Bộ Loan, đến lúc đó chỉ có thể ở Huỳnh Dương. Cũng không biết rằng, lần này mình đi đến Nam Dương thì bao lâu mới có thể quay trở về?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không khỏi có chút sầu não.

Không hay không biết, xe ngựa đã đến huyện Ngô Phòng, thuận theo thủy triều hướng về phía Tây, qua khỏi núi Trung Dương sẽ tiến vào lãnh địa của quận Nam Dương.

Trong lòng Tào Bằng có chút hồi hộp, nhìn đoàn xe ngựa chậm rãi tiến lên trong lòng đột nhiên hoảng loạn. Nam Dương bị vứt bỏ, sẽ là tình hình thế nào đây?

Nam Dương, huyện Uyển.

Tuân Kham thần sắc hấp tấp chạy vào trong phủ nha của huyện Uyển, liền thấy Lưu Bị đang ngồi uống rượu trong đại sảnh.

-Hữu Nhược, có sao lại hoảng hốt như vậy?

-Vừa mới có tin, Tào Tháo đã ủy nhiệm cho tộc cháu Tào Bằng, đảm nhận chức Thái thú quận Nam Dương, đoàn xe đã xuất phát khá lâu, nghĩ chắc đã sắp tiến vào Nam Dương. Nếu chủ công không mau tính đường, chỉ sợ sẽ gặp phiền phức.

Không đợi Lưu Bị mở miệng, trong đám người ở trong đại sảnh, hai người Trương Phi và Quan Vũ sắc mặt trở nên giận dữ.

-Tiểu tặc Tào Gia đó, sắp đến Nam Dương ư?

Trương Phi nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lộ vẻ méo mó dữ tợn.

Tuân Kham giật mình kinh hãi, nghi hoặc hỏi:

-Dực Đức, sao lại thế này?

-Oa da da...

Trương Phi nổi giận rít gào, nhưng lại không nói rõ nguyên do, ông ta thật sự cũng không tài nào nói ra được. Chẳng lẽ nói bản thân mình từng bị Tào Bằng cướp mất ngựa ư?

Năm bốn Kiến An, Tào Bằng từ Từ Châu trở về Hứa Đô, trên đường dừng chân, đã nảy sinh xung đột với Trương Phi. Mặc kệ là Tào Bằng đã dùng thủ đoạn gì, kết quả là bị hấn cướp mất con ngựa yêu của Trương Phi, còn chuyển sang dâng tặng cho Cam Ninh. Cũng chính là vào năm đó, Lưu Bị và Tào Tháo đã hoàn toàn trở mặt với nhau, không thể không chạy nạn đến Nhữ Nam.

Quan Vũ và Tào Bằng không có tụ hợp nhiều, nhưng lại có ấn tượng sâu đậm với Tào Bằng, con trai của ông ta là Quan Bình đã từng bị Tào Bằng đánh cho tơi bời hoa lá. Người làm cha như ông ta, đã sớm muốn đòi lại công bằng cho con, cọ xát vài chiêu với Tào Bằng.

Ngoài ra, quan ngoại giao xuất sắc nhất dưới trướng Lưu Bị là Biệt Càn, bị Tào Bằng bắt làm tù binh.

Mà nay ở Hứa Đô, không rõ sống chết.

Nếu xét về trước hơn nữa, Tào Bằng từng chặn đường tài lộc của Lưu Bị ở Hải Tây, còn ngoại thành, tại cửa viên môn của đại doanh Lưu Bị, hấn từng một đao chặt đứt đại kỳ viên môn. Càng khôi phải nói, huynh trưởng của Trần Đáo vị tướng Lưu Bị yêu thích, vào năm tư Kiến An, chết trong tay của Tào Bằng.

Từng món nợ cũ chất chồng lên nhau, kể ra cũng thật không nhỏ.

Trong phút chốc, đám người trong đại sảnh bức xúc phẫn nộ, từng người một tức giận không nguôi.

Chỉ có điều những việc này, Tuân Kham vốn không tường tận, Gia Cát Lượng cũng chưa nghe nói qua, vì thế hai người thấy vẻ tức giận trên mặt đám người Quan Vũ, đều cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Sau lưng Lưu Bị, còn có một người đang đứng.

Người này thân cao tám thước, diện mạo đường đường.

Cả người mặc áo bào chiến màu trắng, đặc biệt nổi bật trong đại sảnh.

Nghe thấy cái tên Tào Bằng, đầu tiên gã ngẩn ra, tiếp đó chợt lộ ra nét mặt tưởng nhớ lại chuyện xưa.

Nhớ mang máng rằng, vào nhiều năm trước kia... vâng, đích thật là rất nhiều năm rồi! Tiểu Lan từng viết thư cho ta, bảo ta đầu quân cho một thiếu niên tên là Tào Bằng. Lúc đó ta đã không đồng ý, bởi vì ta và chủ công đã sớm có giao ước. Ta còn viết bức thư, mời Tiểu Lan cùng đốc sức cho chủ công, nhưng lại bị Tiểu Lan từ chối. Thoảng chốc, đã tám năm rồi! Tào Bằng mà Tiểu Lan nói, chẳng lẽ chính là Thái Thú Nam Dương ư?

Thế thì Triệu Tử Long phải thử sức xem vị Thái thú Nam Dương này, rốt cục có bản lĩnh như thế nào, có thể khiến cho Tiểu Lan hết sức sùng bái đến nhường này!

517. Chương 562 : Mã Thị Ngũ Thường

Lưu Bị không lên tiếng mà chỉ chau mày, lộ vẻ bị thương.

Gia Cát Lượng không kìm nổi hỏi:

- Chủ công có gì không vui?

Không hỏi thì thôi, hỏi rồi, Lưu Bị lại cất tiếng khóc lớn, hai mắt đầy lệ.

- Ta khóc vì nếu như không có tên tiểu tặc Tào gia kia, lúc này sao ta chẳng khác gì tù nhân vậy?

tâm độc giả dối đã hơn ba lần phá hỏng đại sự của ta, ta thật sự có lòng diệt trừ hắn, có gì mà nửa đời Lưu Bị ta lại trôi giạt vất vả? Còn để cho uy thế tên tiểu này danh vọng ngày càng cao? Nếu ta không trừ hắn thì chắc chắn đêm khó mà ngủ yên được.

Gia Cát Lượng lập tức trầm mặc !

Nói thật y cũng không biết rõ Tào Bằng nhiều lắm.

Gia Cát Lượng tuổi lớn hơn so với Tào Bằng một chút, khi y mười bảy tuổi trú tại Kinh Châu là lúc Tào Bằng tái sinh tại núi Trung Dương. Sau đó mặc dù nghe nhiều người nhắc tới cái tên Tào Bằng nhưng y lại không để trong lòng, thậm chí khi biết Bằng Đức đã được Tào Bằng thu nhận, Gia Cát Lượng thậm chí còn tỏ thái độ khinh thường. Vì thế, Gia Cát Lượng từng muốn tỷ tỷ của y là Gia Cát Linh ra mặt khuyên bảo Bằng Đức Công phải phải lưu ý nhiều hơn.

Khi Tào Bằng ở thành Cửu Nữ bị hãm hại thì Cức Dương Lệnh Khoái Chính phái người xuống núi Lộc Môn truyền tin.

Nhưng Gia Cát Lượng lại tự mình cầm giữ tin thư đến hơn một tháng mới chuyển đến tay Bằng Đức Công.

Tuy nhiên lúc ấy thì Tào Bằng đã rời khỏi Nam Dương theo Điển Vi chạy nạn tới Hứa Đô. Vì chuyện này, Bằng Đức Công nổi trận lôi đình thiếu chút nữa đã phải cháu trai đi xử lý Gia Cát Linh. Cũng may mà hai người tình cảm sâu sắc mới không bị trừng trị, nhưng nguyên nhân chính vì thế mà Gia Cát Lượng vốn có thể nhập học ở núi Lộc Môn lại bị Bằng Đức cự tuyệt. Sau đó, Gia Cát Lượng lại dựa vào quan hệ trong nhà mà bái nhập vào Thủy Kính sơn trang.

Cái tên Tào Bằng từ đó cũng biến mất không đến tai Gia Cát Lượng nữa.

Y ở Thủy Kính sơn trang chịu khổ học hành, còn Tào Bằng thì lại ngàn dặm xa xôi đi nhậm chức tại Hải Tây.

Hải Tây chiến tích rạn vỡ, tên tuổi nổi danh.

Đồng thời Tào Bằng cũng từ Lậu Thất Minh và trận chiến Khúc Dương mà có chút danh, Gia Cát Lượng lúc đó có nghe tiếng nhưng cũng không để trong lòng, tận đến mấy năm sau, Từ Thứ và Thạch Thao trở về Dĩnh Xuyên tìm Tào Bằng nương tựa thì Gia Cát Lượng mới nghĩ tới lai lịch của người tên là Tào Bằng này.

Chỉ có điều lúc này Tào Bằng đã là đệ tử của Ngọa Long Cốc Hồ Chiêu.

Năm Kiến An thứ bảy, Tào Bằng đi nhậm chức tại Hà Tây.

Lại kết giao được với bạn tốt cùng trường với Gia Cát Lượng là Mạnh Kiến.

Lúc này Gia Cát Lượng mới chịu thẳng thắn nhìn nhận sự tồn tại của Tào Bằng. Chỉ có điều khoảng cách giữa Kinh Châu và Hà Tây xa xôi, y trước sau không thể xâm nhập hiểu biết Tào Bằng.

Sau đó y tìm Lưu Bị để nương tựa, lại từ miệng Lưu Bị mà nghe được không ít những chuyện về Tào Bằng.

Lúc này Gia Cát Lượng mới hiểu thêm một chút về Tào Bằng.

Từ trong tâm mà nói, Gia Cát Lượng cũng không coi Tào Bằng vào mắt. Ở trong mắt y, Tào Bằng có tiếng mà không có miếng, chỉ là may mắn một chút mà thôi. Với xuất thân của Tào Bằng, nhất định hắn không thể có được thành tựu lớn, chẳng qua là hắn quy thuận Tào Tháo, trở thành tộc nhân của họ Tào. Gia Cát

Lượng vẫn coi thường không thêm để ý như trước, Tào Bằng là tộc nhân của họ Tào, thân phận quả thực được nâng lên, đó chẳng phải là dùng thủ đoạn lôi kéo người của Tào Tháo sao?

Gia Cát Lượng xuất thân hào môn Lang gia mấy đời nối tiếp làm quan, nên bình thường vô cùng có ngạo khí.

Trên lịch sử nói y vừa làm ruộng vừa đi học tại nhà tranh ở Nam Dương, chẳng phải là nói rằng Gia Cát Lượng gia cảnh bần hàn đó sao. Trên thực tế, gia cảnh y không hề kém, ít nhất cũng là gia cảnh trên bậc trung. Cái gọi là vừa làm ruộng vừa đi học ở Nam Dương, vào những năm cuối Đông Hán đó là một tục lệ. Không chỉ có Gia Cát Lượng vừa làm ruộng vừa đi học, lúc ấy có rất nhiều văn nhân nhà sĩ đều có thói quen vừa làm ruộng vừa đi học. Giống như đời sau ở thành thị quá mệt mỏi rồi thì lại hướng tới cuộc sống nông thôn, tính chất cũng không khác gì nông gia. Về phần ở tại nhà tranh cũng chỉ là một cách sống độc lập.

Từ sau khi quy thuận Lưu Bị, Gia Cát Lượng vẫn chưa nắm hết quyền hành.

Cá nhân y quá trẻ, cũng chưa từng được Lưu Bị ba lần đến mời, bởi dưới trướng của Lưu Bị còn có một mưu sĩ là Tuân Kham tồn tại.

Luận danh vọng, địa vị, thân phận và xuất thân, Gia Cát Lượng so với đại tộc Tuân thị của Tuân Kham thì chênh lệch cực nhiều.

- Huynh trưởng cần gì phải lo lắng, tên tiểu tặc kia làm gì có bản lĩnh? Chẳng qua chỉ dựa vào chút thủ đoạn nhỏ, lừa gạt mới có được chút danh tiếng như hôm nay thôi.

Tiểu đệ bắt tài, nguyên lĩnh một đội binh mã giết chạy về Vũ Âm, đem đầu tên tiểu tặc đó mang tới cho huynh trưởng nhắm rượu...

Trương Phi đứng thẳng lên, vung tay hét.

Nào ngờ lại bị Lưu Bị lườm một cái, lạnh lùng nói:

- Dực Đức có lòng, ta rất vui. Nhưng tên Tào Bằng kia không phải là loại người vô năng chỉ dựa vào chút thủ đoạn nhỏ đâu. Người đừng có vội to mồm, mau ngồi xuống nghe quân sư nói, đừng có lại làm việc lỗ mãng giống như năm xưa nữa.

Lại nói tiếp, Lưu Bị và Tào Bằng từng có ba lần giao phong.

Trong đó có hai lần đều là do Trương Phi khơi mào.

Lần đầu tiên, Trương Phi dẫn người đi đoạt lương thảo mà Tào Bằng mang đến cho Tào doanh, còn đả thương người của Tào Bằng. Vì thế Tào Bằng giận giữ đã dẫn bộ ngăn chặn doanh môn của Lưu Bị, chém đứt đại kỳ viên môn của Lưu Bị. Lần thứ hai, vẫn là Trương Phi ngang tàng cướp đoạt phòng xá trạm dịch, nảy sinh xung đột với Tào Bằng, thậm chí ngay cả tọa kỵ cũng phải bỏ lại. Về lần thứ ba, thì là do Tào Bằng chủ động, đơn thuần là vì Tào Bằng báo thù cho Chu Tán do không cẩn thận đã làm lộ âm mưu của Lưu Bị giết chết huynh trưởng của Trần Đáo, khiến kế hoạch của Lưu Bị theo đó mà bại lộ.

Tóm lại giữa Lưu Bị và Tào Bằng, về công về tư đã có thâm cừu đại hận không thể xóa nhòa.

Gia Cát Lượng trầm ngâm thật sâu, sau đó hạ giọng nói:

- Tào Hữu Học mưu ma chước quỷ, đồng thời lại là người quận Nam Dương, rất dễ được cường hào địa phương ủng hộ. Chủ công muốn yên ổn ở Nam Dương thì cần phải tiến hành hai phương diện, cùng lúc liên tục tạo áp lực với quân Tào để Tào Bằng không thể rảnh tay mà tiến hành, mặt khác phải nhanh chóng lôi kéo cường hào Nam Dương để tên tiểu tặc không thể sống yên ở Nam Dương.

Lượng có một kế, không biết có hiệu quả hay không.

- Nguyên vẹn nghe tường tận.

- Nay Tào Bằng đã tới Nam Dương, căn cơ chưa vững.

Xem thủ đoạn của người này, mỗi khi đến một nơi thì chắc chắn sẽ thi hành phương pháp đồn điền. Vì vậy chắc chắn hẳn ta cũng sẽ làm như thế đối với quận Nam Dương, chủ công sai người truyền tin tới các cường

hào khắp nơi, nói rằng Tào Bằng thi hành đồn điền, đo đạc thổ địa, thanh tra gia nô nhân khẩu. Chắc hẳn các con cháu cường hào sẽ không cam lòng, thậm chí sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Một khi Tào Bằng thi hành phương pháp đồn điền, chắc chắn sẽ gặp phải sự kháng cự, đến lúc đó chủ công có thể nhân cơ hội này xuất binh đuổi Tào Bằng ra khỏi quận Nam Dương.

Lưu Bị nghe vậy vô cùng mừng rỡ.

- Chỉ có như thế, Chủ công mới có thể phủ đầu uy thế của Tào Bằng.

Không biết chủ công có nghe qua điển cố Sầm Công Hiếu chưa? Tuy Tào Bằng là người Nam Dương, nhưng lại không hề có căn cơ ở quận Nam Dương, sao không noi theo Sầm Công Hiếu để hẳn ta không thể sống yên chứ?

Sầm Công Hiếu vốn tên là Sầm Hiếu, người Cức Dương.

Người này là con cháu Sầm thị đại tộc Cức Dương Nam Dương cùng với đám người Lưu Biểu được xưng là Bát Tuấn.

Luận xuất thân thì Sầm Hiếu là hậu nhân của Sầm Bành một trong hai mươi tám tướng Vân Đài công thần khai quốc Đông Hán. Cha Sầm Hiếu từng là Thái Thú Nam Dương.

Sầm Hiếu có tài cao chí lớn, ngũ kinh lục nghệ đều rất thành thạo.

(Ngũ Kinh: kinh điển Nho giáo: Thi, Thư, Dịch, Lễ, Xuân Thu.

Lục nghệ: người xưa chỉ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.)

Khi Thành Chất làm Thái Thú Nam Dương, Sầm Hiếu làm Công Tào. Mệnh lệnh của Thành Chất chưa bao giờ ra khỏi cửa chính của phủ Thái Thủ, toàn bộ quận Nam Dương đều nắm trong tay Sầm Hiếu. Thế nên lúc đó có câu ngạn ngữ: Thái Thú Nam Dương Sầm Công Hiếu, Hoàng Nông Thành Chất chỉ ngồi kêu. Từ “chỉ ngồi kêu” này ý là nhàn nhã không có việc làm. Thành Chất là Thái Thú Nam Dương do triều đình bổ nhiệm, nhưng căn bản lại không thể nắm giữ thế cục quận Nam Dương trong tay.

Cho nên Tào Công Sầm Hiếu y chẳng khác gì là Thái Thú Nam Dương.

Ý của Gia Cát Lượng vô cùng đơn giản.

Chính là để Lưu Bị ra mặt khuyến khích cường hào quận Nam Dương giải hóa quyền lực của Tào Bằng.

So sánh ra, Tào Bằng tuy là người quận Nam Dương, nhưng lại không phải xuất thân cường hào nên không dễ dàng được cường hào Nam Dương đón nhận.

Một khi Tào Bằng bị mất quyền lực, vậy thì Lưu Bị cũng có thể giành được không gian lớn hơn nhiều.

Kế này của Gia Cát Lượng quả thật rất cao minh.

Chỉ có mỗi Tuân Kham liếc y một cái, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Kế sách của Gia Cát Khổng Minh người là chó má gì vậy? Người tưởng rằng có thể khiến cho Tào Bằng không sống yên được ư? Người đừng quên rằng nâng thế tộc Kinh Tương lên thì tương lai sẽ để lại một tai họa ngầm rất lớn. Sau này những thế tộc này làm Tào Bằng mất đi quyền lực thì cũng có thể làm chủ công mất đi quyền lực. Vậy thì dù chủ công đứng đầu Nam Dương nhưng có tác dụng gì? Cường hào Nam Dương chỉ sợ càng nguyện ý đi theo thế tộc Kinh Tương.

Nhưng Tuân Kham cũng không thể phản đối, bởi vì trong lúc này gã cũng không nghĩ ra được kế sách gì thích đáng.

Sau một lúc trầm ngâm, Tuân Kham đột nhiên mở miệng:

- Chủ công, nếu Tào Hữu Học đã tới Nam Dương, ngài đã đứng đầu Nam Dương sao còn phải bực lộ làm gì?

Nếu như theo ý tiên sinh thì phải...

Ta đoán chừng, Tào Bằng đi vào Nam Dương sẽ tạm thời cai trị Vũ Âm. Chủ công sai sứ giả tới đó để thám thính đường đi nước bước thật sự của Tào Hữu Học.

Tuân Kham có một cảm giác, tuy nói Tào Bằng ở Hải Tây, Hà Tây trước sau đều thi hành đồn điền mở ra cục diện.

Nhưng ở quận Nam Dương, hấn quả quyết sẽ không như thế.

Bởi vì tình hình quận Nam Dương hoàn toàn khác với Hải Tây, Hà Tây.

Tào Bằng không nhất thiết phải dùng mỗi chiêu thức này để thống trị thiên hạ, ngược lại mà sẽ nhập gia tùy tục, căn cứ theo hoàn cảnh khác nhau mà sẽ thi hành chính sách khác nhau. Hấn ở Hải Tây và Hà Tây cũng thi hành việc buôn bán, nhưng trên thực tế, thủ đoạn thi hành hai nơi lại hoàn toàn không giống nhau.

Ở Hải tây, là lấy dân làm việc chính, thiết lập chín việc lớn lấy việc tăng mạnh buôn bán dân gian để đua tranh.

Đó là bởi vì Hải tây thuộc địa khu Giang Hoài, mà buôn bán tại Giang Hoài rất phát triển. Nhưng nhìn thủ đoạn của hấn ở quận Hà tây, lại lấy chính phủ để tiến hành mở rộng, thiết lập Thương hội Hà Tây, gần như là một tổ chức của chính phủ. Thông qua chính phủ để tiến hành buôn bán, nắm trong tay sự buôn bán phồn vinh của quận Hà Tây. Hai địa khi, hai thủ đoạn, chứng minh rằng Tào Bằng không phải là người chỉ chuyên dùng một thủ đoạn cách thức.

Người như thế, tuyệt đối không thể lấy tâm tính bình thường để đối đãi.

Hấn ở Hải Tây, Hà Tây mở rộng đồn điền, nhưng chưa chắc sẽ thi hành ở Nam Dương, nhưng thủ đoạn của hấn rốt cuộc sẽ là gì?

Trong lúc nhất thời Tuân Kham cũng không thể đoán được.

Nhưng gã cũng không nói ra trước mặt mọi người, thứ nhất là vì để Gia Cát Lượng còn có mặt mũi, thứ hai, chủ ý của Gia Cát Lượng trong thời gian ngắn vẫn là có hiệu quả. Cho nên, Tuân Kham quyết định âm thầm quan sát một thời gian, để sau khi hiểu thêm về Tào Bằng thì sẽ tính toán tiếp.

Lưu Bị hỏi:

- Vậy phái ai đi?

Tuân Kham ngẫm nghĩ một chút:

- Mã Mạnh Thường có danh vọng, hơn nữa còn có thể tùy cơ ứng biến.

Có thể sai y đi sứ Vũ Âm, thám thính sự nông sâu của Tào Bằng. Ừm, còn có thể để Tử Long đi theo, cũng tăng cường sự bảo vệ cho Mạnh Thường.

Lưu Bị nghe vậy vui vẻ đồng ý.

(Triệu Tử Long đã sắp xuất hiện để đấu với Tào Bằng rồi, mình cũng hồi hộp).

518. Chương 563 : Lo Lắng Âm Thầm

Tào Bằng là ai?

Ngay khi Lưu Bị bắt đầu cảm nhận được áp lực thật lớn từ Tào Bằng là lúc toàn bộ Nam Dương, thậm chí cả Kinh Châu cũng đang nhắc tới cái tên này.

Cửa ải gần cuối năm, Tương Dương nghênh đón một trận tuyết lớn.

Lưu Biểu dựa vào giường, nghi hoặc nói:

- Mạnh Đức dùng lệnh gì mà để một thằng nhai một mình đi đảm đương vậy?

Trong lời nói lộ ra tất cả sự khinh thường.

Nhưng đám người Khoái Việt, Khoái Lương, Thái Mạo, Trương Doãn, Y Tịch, Lý Khuê đứng ở bên giường đều biết Lưu Biểu nghĩ một đằng nói một nẻo. Trên thực tế, Lưu Biểu đích thực cảm thấy đáng tiếc. Tào Bằng này, vốn là thủ hạ của lão, không ngờ lại bị Hoàng Xạ bức đi Hứa Đô xa xôi.

Năm đó, sự việc Hoàng Xạ thành Cửu Nữ bức phản Tào Bằng, sao Lưu Biểu có thể không nghe thấy chứ?

Đến nay lão vẫn nhớ rất rõ huynh đệ Bàn Quý chạy đến Châu Giải phần nộ chất vấn, khiến Lưu Biểu cứng họng không trả lời được. Chỉ có điều lúc đó Lưu Biểu cũng không để ý. Căn bản đó chỉ là một thảo dân nhỏ bé tầm thường, còn người kia là con cháu Hoàng Thị tại Giang Hạ, là con trai Hoàng Tổ, ái tướng tâm phúc của lão. Ai gần ai xa, đương nhiên nhìn là có thể hiểu ngay. Mà huynh đệ Bàn Quý tuy rằng bất mãn nhưng cũng chỉ chất vấn một trận, rồi sau đó không nói gì nữa.

Bởi vì bọn họ biết chuyện này không thể nào có kết quả.

Cuối cùng, Bàn Quý tăng thực lực quân đội, còn Bàn Đức Công thì nhập núi Lộc Môn mà ẩn cư, từ đó về sau không màng thế sự nữa.

Sự việc này cũng dần dần lắng đi.

Tận đến hai năm sau, Tào Bằng ở Đông Lăng Đình làm một bài Lậu Thất Minh mà nổi danh mới khiến cho Lưu Biểu chú ý.

Lưu Biểu đối với người có tài văn chương lại rất có thiện cảm, bản thân lão chính là một trong Bát Cố, ở Kinh Châu được tôn xưng là Giang Hạ bát tuần. Thống trị Kinh Tương, ngoại trừ bề ngoài mầu lạnh nhưng trên cơ bản cũng lấy văn để trị. Khi lão đọc xong bài Lậu Thất Minh cũng phải liên tục khen ngợi. Tuy nhiên khi lão hỏi người bên cạnh lai lịch Tào Bằng thế nào, sau đó ghi nhớ thật kỹ. Lại sau này Tào Bằng là Yếu phụ Thành long thì trở thành giai thoại.

Lưu Biểu lại nảy sinh sự hứng thú với Tào Bằng, từng tỏ ra tiếc nuối với tả hữu: đáng tiếc ta có lương tài nhưng lại không được sử dụng...

Tận đến lúc đó lão mới cảm thấy hối hận.

Về sau, Tào Bằng lại càng không thể văn hồi.

Tam Tự kinh, đệ tử quy hai bài văn xuất thế được cái tên Tào Tam Thiên.

Nếu đặt Lưu Biểu ở thời hậu thế, tuyệt đối là thanh niên trí thức điển hình. Sau khi xem xong Tam Tự kinh, đã không kìm nổi bóp cổ tay mà thở dài tiếc nuối sâu sắc.

Và đó cũng là lần đầu tiên Lưu Biểu tỏ vẻ bất mãn với Hoàng Tổ.

Đương nhiên, lúc đó Hoàng Tổ đã chết!

Mọi người xung quanh giường đều im lặng để đối phó.

Tào Bằng có thật sự là thằng nhãi không? Nếu như đúng vậy, hắn sẽ không có khả năng mà ở Tây Bắc diệt Mã Đằng, dẹp Khương Hồ giành toàn bộ Lương Châu cho Tào Tháo.

- Lúc này Huyền Đức thế nào rồi?

- Lưu Hoàng thúc trấn thủ Uyển thành, đang chiêu binh mãi mã.

Thằng nhãi Tào Bằng nếu tới đó, sợ là cũng không được lợi ích gì, phụ thân đừng lo. Hạ Hầu Uyên không phải là đối thủ của Huyền Đức Công, Tào Bằng cũng vậy.

Người nói chuyện là Lưu Bàn, con trai của Lưu Biểu.

- Cự Thạch, lời ấy sai rồi.

Cự Thạch là tên chữ của Lưu Bàn.

Thái Mạo cười lạnh, nói:

- Ta nghe nói, Hạ Hầu Uyên vốn tình tình cương liệt, còn Tào Hữu Học thì giỏi về việc hậu phát chế nhân. Người này ngay cả Hạ Hầu Uyên cũng không thể sánh bằng, huống hồ hắn còn là người quận Nam Dương, so với Hạ Hầu Uyên còn có ưu thế lớn hơn, càng được cường hào địa phương coi trọng.

Lưu Bị có thể thắng được Hạ Hầu Uyên nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Tào Bằng.

Lưu Bàn vốn là con trai thứ của Lưu Biểu, cũng là bề đảng của con cả, mà con cả, chính là Lưu Kỳ.

Quan hệ của Lưu Bàn và Lưu Kỳ còn xa Lưu Tông mới có thể sánh bằng. Lưu Bàn y cũng là bộ cũ Sơn Dương, hơn nữa nắm giữ binh quyền trong tay ra trấn Trường Sa. Luận quyền thế chưa chắc đã thua đám người Thái Nhục.

Lưu Bàn lạnh lùng nói:

- Theo ý của tướng quân thì chính là bó tay chịu trời sao?

- Ta..

- Đức Giai, Cự Thạch, các người đừng tranh chấp nữa.

Huyền Đức đóng quân Nam Dương cũng không phải là không có lợi, ít nhất có thể vì Kinh Châu bảo vệ môn hộ. Hẳn có phải là đối thủ của Tào Bàng hay không thì tạm thời không rõ, nhưng ta nghĩ, chắc chắn Huyền Đức sẽ thử, tuy nhiên nếu chỉ dựa vào Huyền Đức thôi thì có chút thế đơn lực cô...Hỗ nhi đâu?

- Cháu ở đây!

Đứng phía sau Lưu Bàn là một người đàn ông ba mươi tuổi, người cao gần chín thước, bờ vai rộng lưng eo, cao to lực lưỡng.

Người này tên là Lưu Hổ, là cháu của Lưu Biểu, đồng thời cũng là bộ cũ Sơn Dương. Tuy già đi lại tiếp cận với đám người Y Tịch nhưng lại rất trung thành với Lưu Biểu. Lưu Hổ là một viên mãnh tướng! Năm ngoài trấn thủ ở Vũ Lăng đã giao phong với Khê Man nhiều lần, sau đó lại đi tới Giang Hạ, rồi lại ẩu đả với Tước Sách. Già cũng là một trong những mãnh tướng hiếm có dưới trướng Lưu Biểu. Lưu Biểu từng khen ngợi nói: Sư Nhi Giang Đông cũng khó mà địch được mãnh hổ nhà ta.

Trước đây Lưu Hổ ra Trấn Giang Lăng, nắm trong tay toàn bộ lương thảo quan trọng của Kinh Tương.

Lưu Biểu nói:

- Cự Nham có thể nguyện đóng ở Chương Lăng?

Chương Lăng thuộc về đông Tân Dã, cách Hồ Dương chỉ một huyện Tương Hương, cũng là nơi môn hộ Kinh Tương, có vị trí cực kỳ quan trọng.

Nơi này cần có tâm phúc đóng ở đó.

Cùng lúc có thể hiệp trợ Lưu Bị, kiềm chế quân Tào dẫn binh đến Hồ Dương, mặt khác, có thể kiềm chế Lưu Bị, phòng ngừa Lưu Bị lớn mạnh ở Nam Dương.

Lưu Hổ chấp tay tuân mệnh:

- Cháu xin nghe theo sự sắp xếp của thúc phụ.

- Văn Đức!

- Có mặt tướng.

- Để người trấn thủ trấn Triều Dương. Cự Nham ở Chương Lăng vẫn còn mong người quan tâm nhiều hơn.

Văn Đức, tự là Lý Khuê, là mạc quan Lưu Biểu. Cái gọi là mạc quan, chính là phụ tá không có thực quyền, là giống chức năng tham mưu của đời sau. Tuy nhiên, Lý Khuê cũng vô cùng trung thành với Lưu Biểu, cho nên Lưu Biểu tin nhiệm để y đến trấn giữ Triều Dương. Mục đích cũng giống như để Lưu Hổ xuất trấn Chương Lăng.

Lý Khuê ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Mặt tướng nguyện đi đến Triều Dương, nhưng không biết có thể xin mượn một người từ Bàn công tử, có được không?

Lưu Bàn lập tức lộ ra sự cảnh giác.

- Văn Đức, người muốn ai?

Nhưng ta cũng phải nói trước, nếu người ngươi muốn là Thúc Bình, ta nhất quyết không đồng ý.

Thúc Bình, tự là Vương Uy, được phong chức quan Tì tướng quân, cũng là một viên tướng lĩnh có năng lực dưới trướng Lưu Biểu. Vương Uy là nhân sĩ Kinh Tương, cho nên thuộc nhất mạch Lưu Tông.

Người này quả thực rất có năng lực, Lưu Bàn xuất trấn Trường Sa cũng không muốn quá cứng rắn cùng quý tộc Kinh Tương, cho nên đã để Vương Uy làm việc dưới tay mình.

Lý Khuê mỉm cười:

- Bàn công tử không cần khẩn trương, ta biết ngươi rất coi trọng Vương Thúc Bình, cho nên không muốn lấy ông ta.

Ta mượn người của công tử, chính là Hoàng Hán Thăng. Không biết công tử có đồng ý hay không?

Lưu Bàn do dự!

Hoàng Hán Thăng mà Lý Khuê nhắc tới chính là người quận Nam Dương, tên là Hoàng Trung, người này cực kỳ dũng mãnh, đã từng cùng Lưu Bàn phòng thủ các huyện Tịnh Khẩu, Tây An, Du Huyện. Sau đó Biệt Sách không thể không phân Hải Hôn, Kiến Xương làm tả hữu sáu huyện, cũng hạ lệnh Thái Tảo làm Đô úy Kiến Xương, mới xem như là ngăn cản đám người Lưu Bàn. Người này cũng được Lưu Bàn xem trọng, chỉ có điều tuổi đã nhiều, cho nên so sánh mà nói, Lưu Bàn càng xem trọng Vương Uy hơn.

Dù Hoàng Thăng không có cái dũng của vạn phu, cho mượn cũng không được.

Nhưng nếu Lý Khuê đã mở lời, mà y lúc trước đã nói ngoại trừ Vương Uy ra thì ai cũng có thể mượn, nên y không thể nuốt lời.

- Văn Đức muốn mượn Hán Thăng cũng được, nhưng không được làm ông ta thiệt thòi.

Lý Khuê cười nói:

- Cự Thạch yên tâm, Hán Thăng dũng mãnh như nào ta rất hiểu. Nếu như Bàn công tử nguyện ý cho ta mượn, ta sẽ xin chủ công một chức Tì Tướng quân, không biết chủ công có đồng ý hay không?

Lưu Biểu cười đồng ý.

Chỉ có điều, ngoại trừ Khoái Việt ra, ai cũng không để ý đến trên mặt Lưu Hồ lộ ra chút không vui.

Lưu Hồ là Tì Tướng quân còn Hán Thăng chỉ là một lão tốt, sao lại cùng đẳng cấp với gã được? Điều này khiến gã cảm thấy vô cùng mất hứng, thậm chí còn cảm thấy nhục nhã.

Khoái Việt trầm thờ dài, không nói gì.

Sau khi thảo luận một hồi, Lưu Biểu cảm thấy rất mệt mỏi, vì thế liền sai mọi người lui ra.

Hai người Khoái Việt, Khoái Lương sau khi ra khỏi đại môn Châu Giải, Khoái Lương đang định trèo lên xe ngựa thì nghe Khoái Việt nói:

- Tử Nhu, có đồng ý đi cùng xe của ta không?

Khoái Lương ngần ra, cười nói:

- Nếu huynh trưởng đã mời, Lương sao dám từ chối?

Dứt lời, y ra hiệu cho gia thần đánh xe ngựa đi theo sau, còn y thì trèo lên xe ngựa của Khoái Việt, lúc ngồi xuống ở trong xe thì đuổi người một chút.

- Huynh trưởng, xe của huynh thật xa hoa.

Khoái Việt xa hoa, nhân sĩ Kinh Tương ai ai cũng biết.

Nghe Khoái Lương cảm thán, Khoái Việt cười nói:

- Nếu Tử Nhu thích, vậy ta tặng cho Tử Nhu.

- Tiểu đệ mà từ chối thì sẽ là bất kính.

Quan hệ hai huynh đệ rất tốt nên không hề khách sáo gì.

Khoái Lương hỏi:

- Huynh trưởng tìm đệ là có chuyện gì?

Khoái Việt trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Tử Nhu, nghĩ Tào Công lệnh Tào Hữu Học đảm nhiệm Thái Thú Nam Dương, thâm ý là gì?

Khoái Lương vén rèm lên, nhìn ra ngoài, hạ giọng nói:

- Con người Tào Hữu Học đệ cũng khá hiểu. Lúc trước Khoái Chính làm Cức Dương Lệnh từng viết thư nói về Tào Hữu Học kia với một thái độ không hề khinh thị. Chỉ có điều ai cũng không ngờ con cháu Hoàng Gia làm hỏng việc khiến ta bị vượt mất thời cơ lương tài. Xem Tào Công làm việc, mỗi bước đều có thâm ý. Lão ta lệnh Tào Bằng ra trấn Nam Dương, sợ là đã có mưu kế sau này, trận chiến Hà Bắc đã tới gần, con cháu Viên Thị không phải là đối thủ của Tào Công. Đợi khi Tào Công đến phương Bắc thì chắc sẽ xuất binh chinh phạt Kinh Tương.

- Tào Bằng có thể ổn định được Nam Dương không?

- Rất khó nói, nhưng Tào Công dùng người xưa nay rất cẩn trọng.

Ngay cả Hạ Hầu Quyên cũng không phải là đối thủ của Lưu Huyền Đức, vậy mà Tào Công lại lấy Tào Bằng làm Thái Thú Nam Dương, chắc là tin tưởng Tào Bằng có thể chống được Lưu Bị.

- Lưu Yến Đức, Sài Lang hồ?

Nếu như y yên ổn ở Nam Dương, chỉ sợ Kinh Châu khó giữ được.

Khoái Lương thừa nhận sâu sắc, gật đầu không nói.

- Hôm nay ta để ý thấy Lý Văn Đức tiến cử Hoàng Hán Thăng, hình như Cự Thạch công tử không vui.

Nghĩ Hoàng Hán Thăng kia chỉ là một lão tốt, nhưng lại có cùng đẳng cấp với Cự Nham công tử, ta định khuyên can nhưng thấy chủ công dường như đã quyết định rồi, nếu như ta đoán không sai, Kinh Tương có mất thì Chương Lăng tất có sơ hở. Lưu Bị cũng khó mà ngăn được Tào Bằng, huynh đệ ta cần vì tộc nhân mà tìm một đường ra.

Khoái Việt càng nói càng khiến Khoái Việt thần sắc biến đổi.

- Vậy theo cách nhìn của huynh trưởng, chúng ta nên làm gì đây?

- Ngày mai đệ đi tới núi Lộc Môn, bất kể thế nào cũng phải gặp Đức Công.

Hãy nói, đệ tử năm xưa của ông đã trở về Nam Dương. Nếu như không đành lòng thấy sinh linh Kinh Tương đồ thán, xin Đức Công hãy xuống núi, thay đệ tử ông nói tốt cho người.

Rất nhiều người đều biết lúc trước Bằng Đức Công rất muốn nhận Tào Bằng làm đệ tử.

Sau khi Tào Bằng thành danh, Bằng Đức Công không chỉ một lần tỏ ra tiếc nuối trước mặt người khác. Chỉ có điều, ai cũng không ngờ, Tào Bằng lại bái Hồ Chiêu làm thầy. Việc này cũng là nguyên nhân khiến Bằng Đức Công nản lòng thoái chí. Lại sau khi Hoàng Thừa Ngạn vừa rời Hứa Đô, chưa kịp quay về thì Bằng Quý ốm chết, cuối cùng khiến cho Bằng Đức Công nhập núi Lộc Môn, từ đó về sau lánh đời không ra. Trừ một số ít người ra thì không ai biết rõ tung tích của ông ta.

Vừa khéo Khoái Lương chính là một trong số ít người đó.

- Ngoài ra, Tào Hữu Học khi vừa tới Nam Dương, đệ hãy phái Khoái Chính đi một chuyến tới Vũ Âm, thăm dò Tào Bằng.

Ta nhớ Dương Nhi hiện nay nhàn rỗi ở nhà, vậy hãy phong cho y một chức quan, đi một chuyến thay người và ta, Tử Nhu nghĩ thế nào?

519. Chương 564 : Gặp Lại Nhau Nụ Cười Giải Ân Cừu

Từ lúc đến Dĩnh Âm, đám người Đỗ Kỳ, Lư Dục và Tào Bằng liên tục bàn luận việc sau khi hắc đảm nhiệm chức vị Thái Thú Nam Dương sẽ mang đến những ảnh hưởng gì.

Tào Bằng cũng đoán chừng hắc đảm sẽ khiến rất nhiều người chú ý.

Muốn lặng lẽ đi nhậm chức ư?

Khả năng rất khó.

Ở vùng đất Nam Dương này, bất kể có gió thổi cỏ lay gì thì thế gia hào môn sẽ biết trước đầu tiên.

Hết cách, bởi vì đó là một đám địa đầu xà! (rắn địa phương)

Cho nên, Tào Bằng cũng chẳng định che giấu hành tung, sau khi đến Ngô Phòng thì lập tức lên tiếng sai người thông tri đến Giả Hủ Vũ Âm, chính thức báo cáo quan viên Nam Dương là hắc sắp đến Vũ Âm. Chẳng qua, sau khi qua núi Trung Dương, hắc cũng không ngay lập tức đi tới huyện Vũ Âm, mà mang theo đám người Bằng Đức và Đỗ Kỳ, Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân, Đặng Ngải đi đến trấn Trung Dương, ngủ lại một đêm ở đó.

Trấn Trung Dương là quê hương của hắc.

Tào Bằng không thể nào quên lời dặn dò của mẫu thân đối với hắc trước lúc xuất phát.

“Tôi Nam Dương rồi nhớ về nhà tổ tại quê nhà thu hồi lại điền sản.”

Vì thế Tào Bằng liền đến thẳng trấn Trung Dương.

Nhoáng cái đã mười năm.

Mùa thu mười năm trước, Tào Bằng giết Thành Ký nên đã cùng cha mẹ với cha con Vương Mạnh cùng nhau trốn khỏi trấn Trung Dương, chạy nạn tới Cức Dương. Buổi tối ngày hôm đó, gió tuyết nổi lên ...nhưng cũng từ đó vận mệnh của Tào Bằng bắt đầu thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ai cũng không thể ngờ, Tào thợ rèn trung thực năm xưa còn rất bình thường trên trấn mà nay đã trở thành Thứ Sử Lương Châu?

Ai cũng không thể ngờ, cậu thiếu niên cả ngày mắc bệnh ốm yếu nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi nào ngờ giờ lại trở thành Thái Thú Nam Dương.

Ngay lúc Phi Đà binh mở đường, Bạch Đà binh vây quanh xe ngựa từ bên ngoài đi vào trong trấn Trung Dương thì là lúc toàn bộ trấn Trung Dương cũng theo đó mà sôi trào.

Thái Thú Nam Dương!

Đây chỉ là một trấn Trung Dương nho nhỏ, từ lúc xây dựng trấn cho tới nay chưa có một quan viên lớn nào đến.

Đặc biệt Vũ Âm còn thuộc cai trị của Tào Tháo, đương nhiên với Trấn Trung Dương cũng thuộc về Triều đình. Nghe nói vị Thái Thú Nam Dương này rất khó lường, hơn nữa tuổi trẻ, nghe nói còn chưa tới hai mươi lăm tuổi. Tuổi trẻ như vậy mà đã lên được vị trí Thái Thú Nam Dương rồi, nhất định là một người có bản lĩnh lớn. Không chỉ khiến dân chúng bàn tán xôn xao, ngay cả tam lão lý trưởng trên trấn cũng xếp ngoài mười dặm ở trấn Trung Dương, xếp thành hàng nghênh đón.

Chỉ có điều, ai cũng không nghĩ tới vị Thái Thú Nam Dương này chính là một nhà Tào gia giết người chạy trốn năm xưa.

Mười năm trôi qua, cảnh còn người mất.

Người cũ Trấn Trung Dương mười năm trước mà nay không còn nhiều lắm.

Những người còn lại cũng có người còn nhớ rõ “Tào thợ rèn”. Nghe nói Thái Thú Nam Dương mới nhậm chức tên là Tào Bằng, bọn họ không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

- Ba của đứa nhỏ, Tên của vị Thái Thú Nam Dương này sao nghe quen quá vậy?

- Là sao?

- Huynh còn nhớ Tào lão gia lúc trước ở đầu trấn phía tây không?

- Ý nàng nói ...Tào thợ rèn sao?

- Đúng vậy!

Một thôn phụ ôm đứa nhỏ, nói khẽ:

- Nhưng muội còn nhớ rất rõ, con trai của Tào thợ rèn cũng tên là Tào Bằng.

- Suyt!

Trần Dân Giáp, cũng chính là trưởng phu của thôn phụ kia vội vàng ra hiệu cho nàng đừng nói nữa.

- Phụ nữ đừng có ăn nói lung tung.

Tào thợ rèn nay sống hay chết còn chưa rõ. Hơn nữa đứa con trai của Tào gia lúc nào cũng bệnh tật, sao có thể là Thái Thú đại nhân được? Cùng tên, chỉ là cùng tên mà thôi. Nàng đừng nói lung tung, nếu chẳng may Thái Thú đại nhân nghe được, nói không chừng sẽ định tội danh nàng ăn nói xằng bậy.

Thôn phụ kia bị đe dọa làm hoảng sợ, lập tức ngậm chặt miệng.

Chỉ có điều hai vợ chồng này cũng không biết ngoại trừ bọn họ thì cũng có không ít người đều không hèn mà cùng nhớ đến nhà Tào thợ rèn trung thực kia. Nhưng không ai dám mở miệng, bởi vì trong mắt bọn họ căn bản là không thể đem Tào thợ rèn liên hệ với vị Thái Thú đường đường kia được.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, thời tiết rất đẹp.

Liên tiếp vài ngày đều có ánh nắng mặt trời, trời trong nắng ấm.

Tuyệt động trên quan đạo đã hòa tan, trong vùng quên ở bên đường đã lộ ra một chút màu xanh nhạt.

Xa xa một đội xe ngựa đang đi tới.

Đi trước ước chừng một đội quân chừng hai trăm tả hữu.

Đều thuần áo giáp màu trắng, cưỡi ngựa lương câu Đại Uyên, trường mâu, đại đao dưới sự phản xạ của ánh nắng mặt trời mà từ xa đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Sau kỵ quân còn là một hàng xe ngựa.

Mà ở sau xe ngựa còn có một đám quân tốt hình thù quái lạ.

Lạc đà trắng Tây vực, áo giáp màu trắng, đại đao cường cung toát lên một luồng sát khí kỳ lạ khó hiểu.

Nhìn thấy nhóm binh mã này, dân trong trấn đều ồ lên hoảng sợ. Bọn họ phần lớn đều cả đời sống ở tại núi Trung Sơn, là những người dân hiền lành trung thực, chưa từng nhìn thấy con vật quỷ dị như thế kia. Lạc đà màu trắng, áo giáp trụ màu trắng chỉ lộ ra cổ và đầu. Tam lão đứng đầu vội quay đầu lại quát lớn, rồi sau đó chỉnh trang lại quần áo, cố gắng làm ra vẻ tươi cười rạng rỡ, bước nhanh lên.

- Tam lão Trương Thành Trung Dương bái kiến nghênh đón Thái Thú đại nhân.

Lão kính sợ phủ phục ở bên đường.

Tam lão vừa quỳ xuống, những người còn lại đều quỳ xuống theo.

Đội kỵ binh dừng lại, Trương Thành đang phủ phục trên mặt đất có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực từ mũi chiến mã phun ra.

Và theo đó, tiếng móng ngựa vang lên.

- Trương lão tiên sinh, xin đứng lên.

Trương Thành ngẩng đầu lên, thấy một thanh niên khôi ngô đang cưỡi một con ngựa cao to dừng lại cách lão không xa. Không biết vì sao, Trương Thành cảm thấy thanh niên này có chút quen quen, nhưng lão lại có thể khẳng định lão chưa từng gặp người thanh niên này, vô cùng lạ lẫm.

Trong lòng lão không khỏi cảm thấy kỳ lạ, tuy nhiên Trương Thành cũng không dám chậm trễ.

- Thái Thú đại nhân đích thân tới trấn nhỏ, là vinh dự của trấn nhỏ.

Tiểu nhân đại diện cho ba nghìn bảy trăm bà con trấn Trung Dương chuẩn bị một ly rượu nhạt đón gió đại nhân.

Khi nói chuyện, một thanh niên cầm một khay, trên khay được đặt một bình rượu đồng tước tinh xảo. Thanh niên hai tay giơ cao qua đỉnh đầu, nơm nớp đi tới con ngựa cao khác thường kia, rõ ràng là cực cao, cực to lớn, cường tráng rất giống sư hổ thú. Gã là trưởng tôn của Trương Thành, năm nay hai mươi hai tuổi. Vì lần kính rượu này, Trương Thành đã phí không ít tâm tư mới chọn được đứa con trưởng tôn này.

- Thảo...thảo....thảo dân kính rượu đại nhân.

Thanh niên đang cưỡi sư hổ thú kia đúng là Tào Bằng.

Nhưng thấy ánh mắt hẩn nheo lại, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quái dừng thật lâu trên người tam lão kia, không nói lời nào.

Tào Bằng vươn tay tiếp nhận chén rượu, từ trên ngựa giơ lên cao kính dân chúng trấn Trung Dương đang cung kính đứng xung quanh mình, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

- Trương lão, có nhận ra ta không?

Tào Bằng nắm cốc rượu trong tay, đột nhiên trầm giọng hỏi.

Trương Thành nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Tào Bằng:

- Đại nhân, thứ cho tiểu nhân mắt mờ, không biết là may mắn được quen biết đại nhân.

- Mười năm trước, ta đi ra từ nơi này...

- Hả?

Trương Thành hoảng sợ, nghe giọng điệu của vị Thái Thú Nam Dương này dường như là người trấn Trung Dương?

Lão cẩn thận nhìn, càng nhìn lại càng thấy quen mắt nhưng lại không nhớ nổi lai lịch của Tào Bằng.

Tào Bằng liếc nhìn Trương Thành, đột nhiên thở dài.

Mười năm trước, Trương Thành là tam lão trấn Trung Dương này, mà lúc đó Tào Bằng chỉ là một thảo dân. Mười năm sau, Tào Bằng làm Thái Thú Nam Dương, còn Trương Thành lại vẫn là tam lão trấn Trung Dương. Lúc trước, Trương thị đến cửa hành Thành Ký trấn Trung Dương bán ngọc bội gia truyền tổ tiên lấy tiền mặt, bị Thành Ký nhìn trúng muốn nuốt hết, vì thế đã vu cáo hãm hại Trương thị là kẻ trộm. Trương Thành là tam lão trấn Trung Dương biết rõ Trương thị bị vu cáo hãm hại nhưng không chút do dự đứng về phía Trương Ký... khiến cho Vương Mạnh, Trương thị phải chịu tai ương lao ngục.

Tuy nhiên cũng bởi vì sự việc này mới khiến Tào Bằng giận giữ giết Thành Ký.

Mười năm!

Tào Bằng năm xưa lúc rời khỏi trấn Trung Dương, từng thề là một ngày nếu quay về sẽ phải khiến những kẻ năm xưa ức hiếp mẫu thân hẩn phải chịu khổ sở.

Nhưng không biết vì sao, khi hẩn nhìn thấy Trương Thành kia đầu tóc bạc phơ, trên mặt đầy nếp nhăn, tâm tư trả thù đột nhiên phai nhạt đi.

Hẩn, dường dường là Thái Thú Nam Dương.

Cần gì phải tính toán chi li với kẻ không đáng?

Con người khi thay đổi vị trí, đối với sự việc đã qua sẽ buông bỏ tiêu tan. Hai người, đã không còn cùng cấp độ, nên Tào Bằng đã không còn sát tâm đối với Trương Thành nữa. Nghe Trương Thành trả lời như vậy, Tào Bằng không kìm nổi ngựa mặt lên trời cười ha hả.

Cười xong khiến hần cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều.

Con người thường nói gặp lại nhau nụ cười làm tiêu tan ân thù.

Khi Tào Bằng gặp lại Trương Thành, những oán hận từng có trong lòng lại không chút gợn sóng nữa.

Hần đột nhiên vung tay lên, roi ngựa trong tay quăng trên đầu Trương Thành ba cái, thở dài một hơi, sau đó quay lại hô với Bằng Đức:

- Lệnh Minh, có nguyện theo ta đi vào thăm nơi ở cũ năm xưa không?

Bằng Đức ở trên ngựa chấp tay:

- Mong còn không được, Công tử, mời!

Tào Bằng cảm cốc rượu đặt trả vào khay, rồi thúc ngựa đi.

Sư hổ thú hí lên một tiếng, cất vó chạy đi. Dân chúng xung quanh trấn Trung Dương lập tức xô xao dạt ra tránh đường.

Bằng Đức lệnh cho Phi Đà binh phóng ngựa đi theo, trong chớp mắt đã vọt vào trấn Trung Dương.

Trương Thành vẫn chẳng hiểu gì cả.

Lúc này, một thanh niên giục ngựa đi tới trước mặt Trương Thành, mỉm cười nói:

- Trương lão không cần lo lắng, Công tử nhà ta nếu làm như vậy, chắc hẳn sẽ không so đo chuyện đã qua. Chỉ có điều trấn Trung Dương cần phải có chút thay đổi, đến lúc đó mong rằng Trương lão chớ trách tội.

- Xin hỏi...

- Tại hạ Đặng Chi Cúc Dương, là Tư Mã dưới trướng Công tử.

- Đặng công tử, Thái Thú đại nhân...

- Có lẽ Trương lão đã quên vụ huyết án mười năm trước tại cửa hành Thành Ký trấn Trung Dương?

- A?

Trương Thành nghe được bốn chữ cửa hàng Thành Ký, giật mình cả người lạnh run. Cuối cùng lão ta đã nhớ vì sao nhìn Tào Bằng quen quen. Tào Cấp, thợ rèn tại đầu trấn phía tây, còn thiếu niên Tào Bằng lúc đó trong người không khỏe cho nên cơ thể gầy yếu, có chút xanh dợt yếu ớt. Nhưng hiện nay cơ thể hẳn cường tráng, tướng mạo Tào Bằng cũng càng trở nên giống Tào Cấp.

Đặng Chi khoát tay, đoàn xe lại tiến lên.

Bạch Đà binh áp theo sau, dưới sự suất lĩnh của Khương Phổ chậm rãi tiến vào trấn Trung Dương.

- Quả nhiên là người nhà Tào thợ rèn!

Một thôn phụ thất thanh nói to, lại bị trượng phu giơ tay ra bịt miệng lại.

- Muốn chết phải không... “Tào thợ rèn” là câu mà nàng có thể tùy tiện nói ra sao?

Còn nữa, nàng là phụ nữ có chồng rồi, nên hiểu chuyện chứ. Đó đường đường là Thái thú đại nhân, nàng còn ăn nói như vậy nữa, cẩn thận đầu rơi xuống đất.

Thôn phụ lập tức ngậm miệng lại.

- Thật sự là con trai của lão Tào gia ư?

- Thật không ngờ...Lão Tào gia lại có được đứa con làm quan to như này.

- Cha của đứa nhỏ, muội còn nhớ năm xưa chàng và A Phúc với Đầu Hồ ca quan hệ rất tốt, không bằng đi bái kiến một chút, biết đâu có chút tiền đồ.

- ...Ta đã từng nói, một nhà Tào lão ca không thể so với thường dân được.

Dân chúng trong trấn bàn luận lung tung, lộn xộn, có gì nói đó.

Có kinh ngạc, có ngưỡng mộ, lại cảm thấy sợ hãi khó hiểu.

Mà Trương Thành thì sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác đứng ở bên đường, rất lâu không nói nên lời.

Lúc trước, lão vì đón ý hòa theo huynh đệ bốn gia Vũ Âm Lệnh, không tiếc che giấu lương tâm mà khiến Trương thị bị oan...Hôm nay, báo ứng đã đến, báo ứng đã đến!

- Cha, cha làm sao vậy?

Trương Thành mất một lúc lâu mới gượng cười:

- Con à, họa lớn đến rồi, họa lớn đến rồi...

520. Chương 565 + 566: Xã Đảng

Căn nhà tổ truyền của Tào gia ở đầu tây trấn Trung Dương, giờ đây đã trở thành một đồng hoang tàn.

Những đoạn tường đổ nát, như nói cho mọi người biết, rằng nơi này trước kia từng có người ở, còn lại là những đồng gạch ngói bị chôn vùi dưới đám cỏ dại. Ở đây, chính là nơi ở ban đầu của Tào Bằng khi hắn mới hồi sinh. Tào Bằng dừng ngựa ngoài tường, vứt cương ngựa đỏ mà đi...

Đứng bên ngoài bức tường đổ nát, hắn hướng ánh mắt nhìn vào bên trong, trong mắt ánh lên nét thương cảm.

Hắn vẫn nhớ phòng ngủ của hắn là ở chỗ nào, phòng của cha mẹ ở chỗ nào. Còn cả chiếc lò rèn sắt ở sát ngay cổng lớn, nơi mà Tào Cấp dùng để sửa chữa những đồ nông cụ bị hư hỏng nữa. Mà nay, chiếc lò sắt đó đã không còn dấu vết, chỉ còn lại một đồng đất cháy đen mà thôi.

Bọn người Bằng Đức không đi cùng lên, mà xuống ngựa cảnh giới cách đó hai mươi bước.

Cất bước đi vào trong sân, Tào Bằng đứng ngẩn ra ở đó, không nhúc nhích.

Giờ khắc này, hắn nhớ đến Vương Mãnh.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp Vương Mãnh, là vào ngày thứ ba sau khi hắn tái sinh. Vương Mãnh sẵn được trên núi một con Nai mang về, cao hứng đưa cho mẫu thân, nói người nấu chín. Thế nhưng hiện nay, Vương Mãnh đã khuất núi! Vương Mãi ở tận thành Long Kỳ xa xôi, chẳng biết khi nào mới có thể trở về.

Phía sau, vang lên tiếng bước chân.

Chính là Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân theo vào.

-Lúc nhỏ, ta lớn lên ở nơi này.

Tào Bằng quay đầu lại, trên mặt thoáng lộ nét cười, có vẻ như đang giải thích với Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, lại cũng giống như đang tự nói một mình:

-Ta còn nhớ rõ, nhà bếp ở bên kia... hồi đó ta mới ốm dậy, ngồi ngẩn ngơ ở bậc thềm đó. Hồ Đầu chạy từ bên này tới, khoe với ta là Mãnh bá mua cho hắn một cây dao sắc. Ta nhớ rõ, lúc đó hắn rất vui, không ngừng khoe khoang trước mặt ta, còn bị Mãnh bá dạy dỗ cho một trận.

Con dao sắc đó, là món hung khí đầu tiên mà ta dùng để giết người.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, hai người nắm lấy một bàn tay của Tào Bằng, bầu bạn bên cạnh hắn.

Còn Đặng Ngải thì tò mò đứng bên ngoài cửa, mắt nhìn cảnh hoang tàn đổ nát này, mà không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Y không từng nếm trải quãng thời gian gian khổ nhất của bọn Tào Bằng, Đặng Tắc, từ khi y được sinh ra, thì bọn Tào Bằng đã đứng vững ở Hứa Đô rồi.

Tuy lúc nhỏ, thường nghe mẫu thân kể về những tháng năm gian khổ đó, nhưng dù sao cũng chưa từng được trải qua, cho nên y cũng chẳng cảm nhận được gì nhiều.

Tuy nhiên, nhìn thấy khung cảnh hoang tàn này, dường như Đặng Ngải cũng hiểu ra!

Theo bản năng, y nắm chặt đốc kiếm, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ phẫn nộ:

-Ai gây nên chuyện này?

Lúc này, từ đằng xa vọng lại một mớ âm thanh hỗn loạn.

-Chuyện gì vậy?

Tào Bằng nghe động, quay người lại, nhíu mày hỏi.

Thấy Thái Địch đang chạy bộ tới:

-Thưa thầy, có một người tự xưng là người quen cũ của thầy, đến xin cầu kiến.

-Người quen cũ?

Tào Bằng ngăn người, cất bước bước ra khỏi đồng hoang tàn.

Thấy bên ngoài có một thanh niên, thân người cao chừng bảy thước sáu tấc, khoảng hai mét hai, có vẻ rất khô ngô cường tráng.

Xem tuổi tác, chắc cũng không hơn kém Tào Bằng bao nhiêu, chạc tầm hai lăm tuổi.

Gương mặt màu đồng hun, thấy rõ là do làm việc ngoài trời mà nên. Trên người y mặc một chiếc áo chùng bằng vải thô, loại chuyên dùng cho gia đình, dưới chân đi một đôi giày vải. Nhìn thấy Tào Bằng, người thanh niên ngoác miệng cười, y nhanh chân bước tới hai bước, chấp tay nói:

-A... Tào thái thú còn nhớ Nam Bang không?

Nam Bang?

Tào Bằng nhìn người thanh niên, dường như có chút quen thuộc.

Nhưng hần dăm quả quyết là người thanh niên này và hần không có qua lại gì nhiều.

Nếu như quả có giao tình, thì đó hần là từ trước khi Tào Bằng tái sinh. Ít nhất thì trong ký ức của Tào Bằng, ấn tượng về người thanh niên này hết sức mơ hồ.

-Trần Thúc đây... Còn nhớ không?

Người thanh niên thấy rõ nét mơ hồ trên mặt Tào Bằng, không nhịn được nói:

-Hồi nhỏ, người, còn có Hồ Đầu ca, ba người chúng ta thường chơi đùa với nhau mà.

-A...

Tào Bằng chỉ vào Trần Thúc:

-Ta nhớ ra rồi!

Tuy nhiên, điều hần nhớ ra không phải là mối quan hệ giữa hần và Trần Thúc, mà là nhớ ra hình như trong Tam Quốc có một nhân vật tên là Trần Thúc. Chỉ có điều hần không chắc, là Trần Thúc trước mặt hần đây, liệu có phải là người trùng tên hay không. Nhưng lại nghe y nhắc đến Hồ Đầu, thì ắt là không sai rồi.

Tào Bằng biết rõ, tên mụ của Vương Mãi không phải ai cũng có thể gọi, trừ khi đó là người có quan hệ rất thân thiết.

Hơn nữa, ngay lúc đầu khi y mở miệng gọi "A...", e là định gọi tên mụ của Tào Bằng.

Cho nên có thể thấy, mối quan hệ giữa cái người tên Trần Thúc này với hần, với Vương Mãi, chắc chắn là không xa lạ gì. Những ký ức còn sót lại của Tào Bằng, dường như đều rất mơ hồ, Tào Bằng sớm đã quên hết cả rồi. Nhưng Trần Thúc lại có vẻ rất cao hứng, liên tục gật đầu:

-Nhớ ra rồi à? Ha ha, hồi nhỏ chúng ta thường cùng nhau bắt cá ở dòng suối ngoài thành đó. Người còn nhớ không, vị nho sũ đại chữ cho chúng ta ấy? Là do ta nhìn thấy chữ ai...nhưng sau đó ta theo cha đi kiếm sống, khi chở về thì người và Hồ Đầu đã rời đi mất rồi.

Quả đúng là bạn từ thuở nhỏ!

Trên mặt Tào Bằng lộ ra một chút nét cười.

Hần khoát tay ra hiệu cho bọn Bằng Đức để người thanh niên bước qua, đoạn bước nhanh hai bước, đến gần Trần Thúc.

-Nếu không nhờ người nhắc tới, suýt chút nữa là ta quên mất bạn cũ năm xưa.

-Đúng vậy, ta cũng không ngờ là còn có thể gặp lại người...sau khi người rời đi được hai năm thì ta trở về. Sau khi nghe ngóng mới biết là người đã gây ra họa lớn. Khi đó ta vốn định đi tìm người, nhưng cha ta bệnh nặng, ta không thể rời đi được... Nhoáng một cái, thế mà đã qua mười ba năm chẵn.

Vậy là đi rồi!

Sau khi Tào Bằng tái sinh, chưa hề gặp qua Trần Thúc.

Sở dĩ cảm thấy có chút quen thuộc, chắc hẳn là do dấu vết ký ức của Tào Bằng cũ để lại.

-Khi ta trở về, thì nhà của người đã biến thành như thế này rồi.

Nghe người ta nói, là người nhà Thành gia đến truy bắt người, nhưng không tìm thấy, nên đốt cả nhà của người và nhà của Hồ Đầu. Hai năm trước từng có người định đến chiếm lấy nơi này, nhưng bị ta ngăn cản. Ta biết, thế nào cũng có một ngày người và Hồ Đầu sẽ quay trở lại mà... Đúng rồi, bây giờ Hồ Đầu có khỏe không? Sao không thấy hần? Ha ha, cái tên đó, có phải vẫn còn thích tranh đấu như trước kia không.

Trần Thúc huyền tha huyền thuyên, tuôn liền một tràng.

Nhưng đối với Tào Bằng mà nói, thì thông qua những lời nói của y, hần cũng đại khái hiểu được tình hình.

Nhà tổ của Tào gia là do bị Thành gia đốt cháy. Nguyên nhân là do hồi đó Thành Nghiêu phái người đến bắt Tào Bằng, không ngờ Thành Ký lại bị Tào Bằng giết chết, sau đó cùng với gia đình Vương Mãi trốn khỏi trấn Trung Dương. Tên Thành Nghiêu đó trong lúc giận giữ, đã ra lệnh cho người đốt luôn hai căn nhà để chút giận...

Nhưng, Thành Nghiêu đã chết!

Nhắm tính thời gian, thì cha con Thành Nghiêu chết cũng phải có đến gần mười năm rồi.

Tào Bằng cười, vỗ vỗ vào cánh tay của Trần Thúc:

-Trần Thúc, đa tạ người!

-Sai, người cứ gọi ta là Tiểu Lang đi.

Trần Thúc thật biết nói chuyện, một câu này thôi là đã có thể rút ngắn khoảng cách. Vậy là Tiểu Lang là tên mụ của y, cũng là cách mà hồi nhỏ bọn hần thường xưng hô với nhau.

Tào Bằng nói:

-Vậy thì đa tạ ta nhé, Tiểu Lang.

-Ha ha, hồi này ta vẫn có chút không dám tin, không ngờ quả nhiên đúng là người rồi.

Người làm thế nào mà làm lên đến Thái thú thế?

-Chuyện này, nói ra thì dài lắm... Đúng rồi, lần này ta trở về là định xây lại nhà tổ. Còn cả nhà của Mãnh bá nữa, cũng xây sửa lại luôn. Người giúp ta dò hỏi xem, nhà cũ năm xưa của Hồ Đầu bây giờ do ai chiếm cứ. Ta có thể bỏ tiền ra mua lại...

-Mua cái khi gì!

Trần Thúc nói:

-Nhà cũ của Hồ Đầu cũng không khác gì bên này, đều bỏ hoang, không có ai ở hết.

Nếu người muốn sửa lại, thì lát nữa ta đi kiếm mấy người đến giúp. Trần Trung Dương bọn ta không dễ gì có được một vị quan lớn như người, trong lòng mọi người đều lấy làm vui mừng lắm. Người chỉ cần lên tiếng, chắc chắn có thể xây sửa xong trước vụ nông, sẽ to hơn cả nhà của Trương Thành gia nữa.

Đúng rồi, Hồ Đầu ca bây giờ ở đâu?

-À, hẳn làm Tây bộ Đô úy ở thành Long Kỳ, Lương Châu.

-Tây bộ Đô úy?

Trần Thúc nghe nói, lại giật mình thêm một cái.

Y nhìn chăm chăm vào Tào Bằng, một lúc lâu sau đột nhiên nói:

-A Phúc, không phải người muốn nói với ta rằng, Tào thúc phụ bây giờ chính là Lương Châu Thứ sử đó chứ?

-Đúng vậy!

Trần Thúc nghe vậy, mặt nghệt ra như ngỗng.

Núi Trung Dương là nơi giao hội giữa Nam Dương và Nhữ Nam, những người buôn bán lui tới không ít, tin tức cũng có thể nói là thông suốt.

Trần Thúc từng nghe người ta nói, Hứa Đô có một Tào Tam Thiên, văn võ song toàn. Ở Tây Bắc đánh cho Mã Đằng thê thảm bỏ chạy, có thể nói là bậc anh hào đương thời.

Tuy nhiên, Trần Thúc không từng nghĩ rằng Tào Tam Thiên đó có mối liên hệ gì với Tào A Phúc, người bạn chơi đùa hồi nhỏ của mình.

Dù cho, Tào Bằng có xuất hiện ở trấn Trung Dương với thân phận Nam Dương Thái thú, thì y cũng không nghĩ xa đến như vậy. Thợ rèn Tào Cấp năm xưa, không ngờ lại là bậc cao nhân ẩn sĩ? Y quả không cách gì tin được vào điều đó. Cho đến tận khi này, khi hỏi về Vương Mãi, nghe nói Vương Mãi đã làm lên đến chức Tây bộ Đô úy, Trần Thúc mới giật mình. Lúc này hẳn mới nghĩ đến mối liên hệ giữa Tào Tam Thiên của Lương Châu với Tào Cấp, và người bạn thừa nhỏ trước mắt đây, không khỏi cảm thấy một áp lực cực kỳ lớn lao.

Tào Bằng cả cười, vỗ vỗ vai Trần Thúc.

-Lệnh Minh, hôm nay sẽ dừng chân ở trấn Trung Dương, người hãy lệnh người hạ trại bên ngoài trấn.

Lập tức phái người đi đến Vũ Âm, báo với Giả Thái Trung là mừng một tháng giêng ta sẽ khởi hành, đi tới huyện Vũ Âm. Còn mấy ngày này, tạm thời dừng chân tại trấn Trung Dương. Nếu có việc gì thì phái người liên lạc với ta... à, thay ta gửi lời tạ lỗi đến Giả Thái Trung.

-Vâng!

Bàng Đức nhận lệnh bước đi, còn Trần Thúc thì có chút ngẩn người.

-Tiểu Lang... à, phải rồi, tên tự của người là do ai đặt vậy?

-À, mấy năm trước, ta vào trong huyện thành, nhờ một vị thầy bói đặt tên cho đấy. Lão nói là trong “tích Đại Nhã” có một cái tên Thúc gì đó là Nam Bang, nên đặt tên tự cho ra là Nam Bang, vì cái tên này mà tổn mất của ta mười đồng tiền lớn, cái lão đó quả là lòng dạ đen tối.

Trong “thi đức đại nhã tung cao”, quả là có câu “Vương mệnh thân bá, thúc thị Nam Bang”.

Tào Bằng cả cười, thầm nghĩ: “vị tiên sinh xem bói này, quả cũng dám đặt tên lắm”.

-Tiểu Lang, hôm nay ta ở nhờ nhà ngươi, không biết có tiện không?

-Ở nhờ nhà ta?

Trần Thúc nghe nói vậy, mới đầu là hơi sững sốt, sau đó thì vui vẻ gật đầu lia lịa:

-Cái gì mà ở nhờ với không ở nhờ, A Phúc người ở trong nhà ta, là vinh dự cho ta... Chỉ có điều, điều kiện nhà ta không được tốt, chỉ sợ thiệt thòi cho ngươi và hai vị phu nhân, còn cả công tử của ngươi nữa.

-Công tử của ta?

Tào Bằng ngạc nhiên, hướng theo ánh nhìn của Trần Thúc, nhìn thấy Đặng Ngải đang đứng ở phía sau.

-Tiểu Lang, nó không phải là con trai ta, con trai ta vẫn ở với mẹ ta ở Huỳnh Dương.

Đây là con trai của chị gái ta, cháu trai Đặng Ngải của ta... Tiểu Ngải, lại đây bái kiến Trần thúc phụ của con đi, người này chính là bạn tốt thời niên thiếu của ta đấy.

-Điệt nhi tham kiến thúc phụ.

Trần Thúc đột nhiên chân tay luống cuống, vội đỡ Đặng Ngải dậy.

-Là con trai của Nam tỷ đó sao? Đã lớn thế này rồi... Ha ha, hồi nhỏ Nam tỷ tốt với ta lắm đấy.

Cho dù Trần Thúc từng gặp qua rất nhiều những nhân vật lớn trong trấn Trung Dương, nhưng đứng trước mặt nhân vật tầm cỡ như Tào Bằng, vẫn cảm thấy hết sức căng thẳng.

Dù sao đi nữa, xét về thân phận và địa vị, quả là cách nhau quá xa.

Thậm chí y còn cảm thấy, không nên xưng hô với Tào Bằng bằng tên hồi nhỏ, như vậy quả là quá sức bất kính.

Chỉ có điều, y lại không biết nên xưng hô như thế nào cho phải, xưng hô “đại nhân” thì dường như có chút xa cách... Thế nhưng nếu xưng hô bằng tên thì lại không khỏi có chút vô lễ.

Trong lòng Trần Thúc rất rối bời, không biết nên làm sao cho phải. Đã thấy Tào Bằng giơ tay, nắm lấy cánh tay hắn.

-Đi, đến nhà ngươi xem xem... đúng rồi, An Nhân!

Người phái người đến huyện Vũ Âm, mua rượu về đây. Đi mời luôn đầu bếp giỏi nhất của Vũ Âm đến luôn, ta muốn bày tiệc ba ngày ở trấn Trung Dương, để cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ của bà con cô bác giành cho gia đình ta năm xưa. Gia mẫu (mẹ ta) đã có lời căn dặn, phải mời đủ hương thân phụ lão, không ai được từ chối.

Mọi người nghe vậy, ai nấy cũng đều hết sức vui mừng...

Vũ Âm, huyện Giải.

Trong đại sảnh, Giả Hủ đang thảo luận sự tình với Ngụy Diên từ phương xa mới tới.

Hiện nay Ngụy Diên đang trấn thủ Diệp huyện, cùng với Điền Mãn, Hứa Nghi tạo thành thế chân vạc, khiến cho binh mã của Lưu Bị không có cách gì tiến tới thêm được một bước, hai bên tạm thời đang ở trong thế giằng co. Nghe nói Tào Bằng nhậm chức Thái thú Nam Dương, lại cho thiết lập trung tâm hành chính của quận ở huyện Vũ Âm, bất luận xét về công hay tư, Ngụy Diên cũng nên đến thăm hỏi. Về công, Ngụy Diên là Trung lang tướng, còn Tào Bằng là Thái thú, xét cấp bậc thì y là thuộc cấp dưới trưởng Tào Bằng. Về tư, năm xưa thành Cửu Nữ có mối kết giao hữu nghị, đến nay đã gần được mười năm. Cho nên, từ sớm Ngụy Diên đã từ Diệp huyện vội tới, muốn gặp mặt Tào Bằng một chuyến...

-Hữu Học tạm lưu lại trấn Trung Dương?

Giả Hủ ngạc nhiên buông tờ công văn trên tay xuống, thần sắc lộ vẻ suy tư.

-Dạ, Tào thái thú cho người đưa tin đến, nói là mừng một tháng giêng sẽ khởi hành từ trấn Trung Dương, đến tối sẽ đến huyện Vũ Âm, chỉ có điều...

-Chỉ có điều cái gì?

-Người của Tào thái thú đang thu mua một lượng lớn lương thực phẩm và rượu ở trong huyện thành, khiến thị trường có chút hỗn loạn.

Hơn nữa, Tào thái thú còn ra lệnh cho người đưa hết các đầu bếp trong thành đến trấn Trung Dương, khiến cho lòng người hoảng hốt... Nghe người của Tào thái thú nói, thì Tào thái thú định mở tiệc ba ngày ở trấn Trung Dương, cũng không biết rốt cục là có dụng ý gì. Thái trung, hay là cho người đi hỏi xem?

Giả Hủ đột nhiên bật cười!

-Không cần, truyền lời xuống dưới nói, chẳng qua là Tào thái thú áo gấm về quê, muốn chung vui với bà con mà thôi, không cần lo lắng.

-Vâng!

Đợi người truyền tin lui đi rồi, Giả Hủ mới quay đầu lại, hỏi:

-Ta biết ngay mà, tên tiểu tử đó đúng là ứng cử viên thích hợp cho chức Thái thú Nam Dương.

Ngụy Diên nghe nói ngạc nhiên:

-Lời này của Thái trung là sao?

-Văn Trường có biết là tại sao tên tiểu tử đó lại phải ở lại trấn Trung Dương hay không?

-Điều này... rất bình thường mà.

Đi xa trở về quê cũ đương nhiên là phải ăn mừng. Năm xưa, hồi mặt tướng trấn thủ Hồ Dương, lúc trở về quê nhà cũng cũng bày tiệc rượu chung vui với bà con vậy. Lệ thường khi người ta áo gấm về quê, ai mà không thế?

Giả Hủ lắc đầu, cười nói:

-Nếu chỉ có như vậy, thì người đánh giá Tào Hữu Học quá đơn giản rồi.

Theo ta được biết, tuy nhà hán mấy đời truyền nối ở trấn Trung Dương, nhưng không phải là gia tộc xuất chúng gì.

Lúc trước ta đã cho người đi dò la qua, rất nhiều người thậm chí còn quên mất cả sự tồn tại của gia tộc họ Tào rồi. Nói thật ra, nếu nói hán có tình cảm sâu đậm với trấn Trung Dương, thì ta chẳng tin lắm.

Nam Dương, kể từ thời Quang Vũ hoàng đế phục hưng đến nay, đều là vùng đất trọng yếu của Xã Đảng.

Tào Hữu Học đến trấn thủ Nam Dương, đương nhiên là phải nhập gia tùy tục. Theo như ta thấy, việc hán làm ở trấn Trung Dương, không chỉ đơn thuần là ăn mừng “áo gấm hồi hương” đâu, chỉ e là còn ẩn chứa tâm ý muốn liên kết với Xã Đảng để tạo chỗ đứng nữa đó. Như vậy cũng vừa hay phù hợp với phong tục của quận Nam Dương, chí ít ra thì hán cũng có được yếu tố căn bản để đứng trụ ở Vũ Âm.

Xã Đảng, là nói về quê hương.

Người xưa lấy năm trăm nhà kết thành một Đảng, mười hai ngàn năm trăm nhà kết thành một Xã, gộp chung lại gọi là Xã Đảng.

Tuy nhiên, trong một số hoàn cảnh riêng, Xã Đảng còn ẩn chứa một ý nghĩa rất đặc biệt nữa... quận Nam Dương là một nơi mà làn gió Xã Đảng hết sức lớn mạnh. Mỗi một vùng đất đều có sự tồn tại của Xã Đảng, mặc dù bị quan phủ quản chế, nhưng lại cơ hồ vượt ra khỏi tầm kiểm soát của quan phủ.

Ví như Sầm Thụy và Thành Mã hồi trước.

Sầm Thụy lấy danh nghĩa đánh Tào mà thống trị Nam Dương. Thành Mã tuy là mệnh quan triều đình, nhưng lại không cách gì khống chế được Nam Dương, ngược lại còn phải chịu sự khống chế của Sầm Thụy.

Trong đó chính là sự tráo đổi sức mạnh của Xã Đảng, có thể nói Xã Đảng chính là một kiểu “chủ nghĩa địa phương” mà đời sau thường gọi.

Tuy nhiên, phàm là những người đặt chân dựng nghiệp ở Nam Dương, nếu không có được sự ủng hộ của Xã Đảng thì rất khó thành công. Tuy Tào Bằng là người Nam Dương, nhưng dù sao cũng rời đi từ lâu, nên không có căn cơ gì ở Nam Dương, cho nên nếu hắn muốn đứng vững ở quận Nam Dương, nhất định phải có được sự ủng hộ của Xã Đảng. Mà Xã Đảng của Tào Bằng lại chính là nằm ở chỗ Trung Dương Linh, trấn Trung Dương, với sức mạnh của hơn ba ngàn bảy trăm con người.

Tuy nhiên đây chỉ mới là con số thống kê nhân khẩu những người đang sinh sống ở trấn Trung Dương. Trên thực tế, con số những người quê ở trấn Trung Dương ra ngoài sinh sống ở huyện Vũ Âm, hay những địa phương khác còn rất nhiều. Con số này nếu cộng lại thì phải lên đến sáu bảy ngàn người, có thể coi là một lực lượng rất lớn ở huyện Vũ Âm.

Nhưng, do vì từ trước tới giờ, trấn Trung Dương chưa có nhân vật kiệt xuất nào xuất hiện, cho nên nhân số dù đông như vậy, nhưng cũng không đủ để tạo thành một nguồn sức mạnh. Điều này cũng khiến cho địa vị của trấn Trung Dương ở huyện Vũ Âm không được cao. Năm xưa Thành gia có thể hoành hành ở trấn Trung Dương, một mặt đương nhiên bởi vì Thành Nghiêu là huyện lệnh huyện Vũ Âm, mặt khác, là vì trấn Trung Dương không có một nhân vật nào khác có thể chống lại Thành gia.

Cũng giống như kiểu một lá cờ lãnh tụ.

Lại lấy một ví dụ khác, mọi người đều biết, cường hào ở quận Nam Dương rất nhiều.

Nhưng phần lớn những cường hào này đều được sự ủng hộ của Xã Đảng. Ví dụ như nhà họ Sầm và họ Đặng ở Cức Dương. Sở dĩ nhà họ Sầm có thể đè đầu cưỡi cổ nhà họ Bang, là vì họ có một Sầm Khap. Nhưng bất luận nhà họ Sầm có lớn mạnh đến cỡ nào đi nữa, trước sau cũng không có cách gì tổng cổ được nhà họ Đặng, chính là bởi vì lực lượng Xã Đảng của nhà họ Đặng.

Nam Dương, từ thời Đông Hán đến nay, có mười cường hào lớn.

Nhưng bất luận là nhà họ Đặng, họ Sầm ở Cức Dương, hay nhà họ Tông, họ Dã ở Nhượng thành, phía sau đều có một lực lượng Xã Đảng hết sức hùng mạnh.

Khi xưa, Hạ Hầu Thận ở Nam Dương, tuy năm bình mạnh trong tay, nhưng trước sau không thể dung nhập vào Nam Dương. Nguyên nhân chính vẫn là nằm ở hai chữ Xã Đảng. Trái lại, hãy xem Lưu Bị, sau khi ra ngoài Trấn Dã, đã mãnh mẽ mời chào một lượng lớn nhân sĩ bản địa. Hàn sĩ có Trương Tồn, Vương Liên, cao sĩ có Mã Thị, Ngũ Thường. Lại cộng thêm có Gia Cát Lượng đứng ở giữa điều phối, Tuân Kham ở một bên phụ trợ, cho nên mới có thể có được sự ủng hộ của rất nhiều cường hào...

Mà nay, Tào Bằng trở về Nam Dương, nhất định phải có được sự ủng hộ của một Xã Đảng thực sự đủ mạnh.

Bất luận là việc Tào Bằng chọn Vũ Âm làm trung tâm hành chính, hay việc hắn dừng chân ở trấn Trung Dương, không có điều nào là không nói lên rằng, hắn có ý muốn kết thân với Xã Đảng để tự lập.

Giả Hủ loáng thoáng đoán ra được tâm ý của Tào Bằng, cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Không nghi ngờ gì nữa, Tào Bằng đã thông qua trấn Trung Dương mà truyền đi một tin tức đến khắp toàn quận Nam Dương, rằng: ta là người Nam Dương, ta đương nhiên sẽ coi trọng lợi ích của Nam Dương.

-Có mặt tương.

-Tào thái thú đã bắt đầu sắp đặt ván cờ, phỏng chừng đã có tính toán cả rồi.

Ta nghĩ, tiếp theo hắn chắc chắn sẽ còn có động thái khác. Bọn ta không cần đợi hắn nữa, người hãy lập tức trở về Diệp huyện, sẵn sàng đợi lệnh. Hà hà, chuyện này chắc Nam Dương sẽ được một phen náo nhiệt đây. Sau khi người về Diệp huyện rồi, phải cẩn thận đề phòng nhất cử nhất động của Lưu Bị.

Ngụy Diên là một người thông minh.

Trên sử sách có ghi, y từng dám bạo miệng nói với Lưu Bị rằng: “nếu Tào Tháo dùng binh để khuynh đảo thiên hạ, thì mặt tướng kháng cự cho chủ công; nếu Tào Tháo thống lĩnh một trăm ngàn đại quân, mặt tướng sẽ nuốt trọn hần cho chủ công”.

Có thể, sẽ có người cho rằng Ngụy Diên ăn nói ba hoa.

Nhưng, có thể nói ra những lời như vậy, cũng cho thấy bản thân Ngụy Diên là một người rất có năng lực.

Một người có năng lực, thì phản ứng sẽ nhạy bén. Có thể ngay lúc đầu y vẫn còn có chút không hiểu, nhưng cùng với lời nói tiếp theo của Giả Hủ y liền phản ứng kịp. Tào Bằng đang bắt đầu bày thế trận rồi sao? Vậy tiếp theo đây sẽ phải là một trận long tranh hổ đấu rồi, trò náo nhiệt bắt đầu đến nơi rồi!

Đêm đã khuya, nhưng trấn Trung Dương vẫn đèn hoa rực rỡ, ồn ào náo nhiệt.

Khắp trong trấn, nơi nào cũng thấy những ngọn đuốc bằng nhựa thông, chiếu sáng như ban ngày.

Trên con phố dài trước cửa nhà Trần Thúc, bày một dãy bàn ăn, to nhỏ lớn bé phải có đến mấy trăm bàn. Rượu liên tục được đưa lên, mấy mươi đầu bếp từ huyện Vũ Âm đến bận rộn không ngưng tay, nấu chín thức ăn, rồi mang lên. Cái gọi là tiệc cơ động, chính là bữa tiệc rượu mà đồ ăn thức uống được đưa lên không dứt. Người có thể ăn no rồi về ngủ một giấc, ngủ dậy lại đến ăn, tóm lại là không có hạn chế gì cả.

Thường thì, tiệc cơ động thường được bày biện khi có việc vui gì hết sức to lớn, khiến gia chủ xuất vốn.

Tào Bằng đương nhiên là một gia chủ giàu có, còn đối với người trấn Trung Dương mà nói, hiện nay Tào Bằng nhậm chức Thái thú Nam Dương, sau này tất sẽ trở thành niềm kiêu ngạo của người dân trấn Trung Dương. Nhà của Trần Thúc cũng không đến nỗi quá tệ, có một sân viện lớn, lại còn có cả mấy gian nhà ngang. Tào Bằng đang ở trong sảnh của Trần phủ, không ngớt chúc rượu mọi người. Trong tiệc rượu hần chuyện trò rất vui vẻ, lúc thì kể lại với mọi người về cuộc sống hồi còn ở trấn Trung Dương, lúc thì lại bàn đến tương lai của trấn Trung Dương. Trong lúc vô tình, việc xây sửa lại nhà tổ Tào gia và nhà của Vương Mãnh đã được sắp xếp thỏa đáng.

-Trương lão!

Tào Bằng bưng chung rượu, cười ha hả đi đến bên cạnh Trương Thành.

Trương Thành là một trong tam lão của trấn Trung Dương, tuy trong lòng thấp thỏm lo âu, nhưng tiệc rượu này lại buộc phải tham gia.

Thấy Tào Bằng bước đến, ông ta bèn vội vã đứng lên, cúi người, nặn ra một nụ cười xun xoe.

-Thái thú đại nhân.

-Ôi dào, ta với lão là chỗ bà con chòm xóm, chớ xưng hô như vậy, nghe xa cách quá.

Những chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi. Bây giờ cục thế Nam Dương hỗn loạn, ta lần đầu trở về quê hương, vẫn mong được các vị hương thân đồng tâm hiệp lực, cùng nhau xây dựng. Nam Dương của chúng ta, nói thế nào đi nữa cũng là kinh đô thứ hai của Quang Vũ hoàng đế, sao có thể để bọn người ngoài chiếm cứ, tác oai tác quái ở đây, đúng không?

-Đúng vậy, đúng vậy!

Trương Thành không khỏi gật đầu lia lịa, những bộ lão khác trong sảnh cũng nhao nhao tỏ ý tán đồng.

Những người có thể ngồi trong sảnh này, phần lớn đều là những bậc đức cao vọng trọng ở trấn Trung Dương, hoặc là những người có chút năng lực. Tào Bằng thấy mọi người gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm tươi.

-Vừa rồi, Trương lão nói với ta xin từ chức Tam lão, ta đã đồng ý rồi.

Bao nhiêu năm nay, Trương lão đã vất vả và lập nhiều công lao cho trấn Trung Dương rồi, bây giờ cũng đã đến lúc an dưỡng tuổi già. Nhưng, về việc tìm kiếm ứng viên bổ nhiệm Tam Lão thì vẫn mong các vị quan tâm, cho ta một ứng viên. Không biết Trương lão có đề cử ai không? Để tiểu bối tiện giúp.

Trương Thành sống lâu thành tinh rồi.

Ông ta hiểu rõ, mình năm xưa từng đắc tội với gia đình Tào Bằng.

Đến nay, tuy Tào Bằng không làm khó ông ta, nhưng cũng không có nghĩa là ông ta vẫn có thể nắm quyền quản lý ở trấn Trung Dương.

Ứng viên cho vị trí Tam Lão của trấn Trung Dương tất sẽ có thay đổi. Phụ tá của Tào Bằng là Đặng Chi lúc trước cũng từng nói, là ông ta không thể nào tiếp tục đảm nhiệm Tam Lão nữa. Cho nên, từ trước khi tiệc rượu được bắt đầu, Trương Thành đã đến nhà Trần Thức, thỉnh tội với Tào Bằng, xin từ chức Tam Lão.

Đây là vấn đề thái độ!

Xin từ chức Tam Lão tuy có thể khiến cho địa vị của gia đình Trương Thành sụt giảm.

Nhưng lại có thể bảo toàn gia tộc... Hơn nữa, Trương Thành cũng hiểu rõ, cùng với sự quật khởi của nhà họ Tào, vận mệnh của trấn Trung Dương nhất định sẽ có biến đổi cực lớn. Trước kia, Trương Thành dựa vào vận may, dựa vào gia sản, có thể ngồi vững ở vị trí Tam Lão. Nhưng hiện nay, đã không đến lượt ông ta ngồi tiếp nữa rồi.

So với việc bị Tào Bằng đuổi xuống, thì chẳng bằng chủ động một chút.

Có thể thấy rõ, Tào Bằng có vẻ rất tán thưởng đối với cách cư xử biết điều của Trương Thành.

Cho nên sau khi tiệc rượu được bắt đầu, thái độ của hắn đối với Trương Thành cũng hết sức ôn hòa, có cười có nói.

Tam Lão là một cấp bậc quan viên trực thuộc huyện, gần giống như chức vụ chủ tịch xã của đời sau. Phụ trách kiểm chứng, điều đình tranh cãi, tiến hành giáo dục cảm hóa, đồng thời đảm bảo các khoản trưng thu thuế má. Loại chức vụ như thế này, thường là phải chọn người có nhiều kinh nghiệm đảm nhận. Quyền lợi và nhiệm vụ của chức vụ này, cũng giống như tộc trưởng của một gia tộc. Chỉ có điều, đối tượng của tộc trưởng là tông tộc, còn Tam Lão, lại mang tính chất khu vực rất lớn, phụ trách cả một khu vực.

Trương Thành và các bô lão trên sảnh đường đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi nén một tiếng cười khổ.

Kể từ giờ khắc này trở đi, cục diện rời rạc của trấn Trung Dương sẽ có thay đổi. Từ nay về sau, trấn Trung Dương sẽ được gắn nên dấu ấn đậm nét của nhà họ Tào.

521. Chương 567 : Đại Hiền Sỹ Nam Dương

Việc Tào Bằng liên kết Xã Đảng ở Trung Dương, không phải loại “Đảng” bị cấm.

Trên thực tế đây chỉ là một quần thể mang tính khu vực do nhà họ Tào đứng đầu. Tào Tháo cũng có Xã Đảng! Sau khi Tào Tháo nổi dậy, Tiểu huyện giành cho y sự ủng hộ hết sức to lớn. Trong tập đoàn Tào Ngụy, có rất nhiều nhân sỹ đến từ Đàm huyện, đảm nhiệm những chức vụ trọng yếu. Tào Bằng cũng vậy, hắn cần phải tập trung được một lực lượng sức mạnh to lớn ở Nam Dương, một lực lượng có thể giúp cho hắn đứng vững, và đối kháng được với Lưu Bị.

Ba ngày tiệc rượu, nháy mắt trôi qua.

Tào Bằng tuy phải bỏ ra một khoản tiền lớn, nhưng cũng thu hoạch không ít.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân quyết định tạm ở lại trấn Trung Dương, giám sát việc xây sửa nhà tổ.

Nếu Tào Bằng đã muốn kết Xã Đảng, thì việc xây sửa nhà tổ sẽ không còn là một việc đơn giản nữa. Theo như ý của Tào Bằng là muốn phục dựng lại từ cũ, nhưng Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đều không đồng ý. Nếu Tào Bằng đã trở thành nhân vật đại diện cho trấn Trung Dương, thì nhà tổ của Tào gia, còn có cả nhà cửa của Vương gia nữa, đều phải nhất định xây dựng rầm rộ. Khiến nó trở thành công trình kiến trúc tiêu biểu nhất ở trấn Trung Dương.

Tính toán như vậy, thì lượng công trình quả không nhỏ.

Việc phải làm trước tiên là mua đất, rồi thiết kế nhà, rồi mới động thổ khởi công.

Mua đất?

Việc này không khó...

Đường đường là Thái thú quận Nam Dương, muốn xây nhà ở quê hương mình, đó chẳng phải là việc quá đơn giản sao? Còn về phần thiết kế nhà, sẽ do Hoàng Nguyệt Anh phụ trách.

Đồng thời, Hoàng Nguyệt Anh cũng rất thích môi trường sống ở trấn Trung Dương.

Nơi này dựa núi nhìn sông, cảnh sắc tú lệ, thiên về u tĩnh và tao nhã.

Hoàng Nguyệt Anh dự định ở lại trấn Trung Dương, bắt tay vào nghiên cứu một việc cực kỳ quan trọng.

Đối với việc này, Tào Bằng cũng chẳng còn cách nào khác. Hoàng Nguyệt Anh là một người phụ nữ rất có chủ kiến, một khi nàng ấy đã hạ quyết tâm rồi, thì rất khó có ai có thể thay đổi được.

Hạ Hầu Chân thì muốn ở lại trấn Trung Dương bầu bạn với Hoàng Nguyệt Anh, đồng thời giám sát việc xây sửa nhà cửa.

Như vậy, đến lúc Tào Bằng khởi hành rời khỏi trấn Trung Dương vào ngày mùng một tháng giêng, thì số người đi theo đã giảm bớt hơn một nửa.

Thái Địch được giao ở lại trấn Trung Dương.

Còn có hơn một trăm tôi tớ, cũng để lại ở trấn Trung Dương.

Ngoài ra, còn có hai trăm Bạch Đà binh, tạm thời đồn trú ở trấn Trung Dương, phụ trách bảo vệ cho Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân. Tuy nhiên, lúc rời khỏi trấn Trung Dương, Tào Bằng cũng dẫn theo mấy mươi thanh niên trai tráng người Trung Dương. Trong số đó, Trần Thức làm Nha tướng, cùng Tào Bằng đi đến Vũ Âm.

Trần Thức hàng năm đều săn bắn ở núi Trung Dương, thân thủ thoăn thoắt, sức vóc hơn người.

Đồng thời, y cũng rất quen thuộc với tình hình ở huyện Vũ Âm, có thể giúp đỡ cho Tào Bằng rất nhiều.

Sau khi lưu luyến không rời từ biệt với bọn Hoàng Nguyệt Anh hai người, Tào Bằng soái lĩnh xa mã, nhắm thẳng hướng huyện Vũ Âm mà đi. Chạng vạng tối ngày hôm đó, xa mã đến ngoài huyện thành Vũ Âm.

Gia Hủ không ra mặt nghênh đón.

Tuy nhiên có huyện lệnh huyện Vũ Âm là Lã Thường, dẫn theo các quan viên lớn nhỏ cũng các hương thân địa phương, ra tận Tiếp Quan Đình cách Vũ Âm mười dặm nghênh đón Tào Bằng.

Giả Hủ là Thứ sử Dự Châu, Thái trung đại phu, Đô Đình Hầu.

Còn Tào Bằng thì sao, chỉ là Thái thú quận Nam Dương, Lĩnh hà thủy giáo úy, Võ Đình Hầu mà thôi.

Ngoại trừ có tước vị tương đương ra, nếu xét về quan chức thì Tào Bằng còn thua xa Giả Hủ. Từ xưa đến nay, có hiền quân nghênh đón cao sỹ, chứ không hề có ai nói quan trên đi nghênh đón quan dưới. Cấp bậc quan của Giả Hủ vượt xa Tào Bằng, nên y không ra đón cũng là việc đương nhiên, Tào Bằng cũng không lấy làm lạ.

Lã Thường là người được trọng vọng ở Nam Dương, rất có danh tiếng.

Trước đây giữ chức huyện trưởng Trĩ huyện, khi Hạ Hầu Hân thất bại ở Uyển thành, cũng chính là nhờ Lã Thường này dẫn theo binh mã dưới trướng, liều chết chống cự sự công kích của Lưu Bị, mới giúp cho quân Tào ổn định được trận tuyến. Sau khi Giả Hủ đến tiếp quản, bèn điều động Lã Thường từ Trĩ huyện về huyện Vũ Âm, đảm nhiệm chức Vũ Âm Lệnh.

Tuy rằng vẫn chỉ là quan đứng đầu một huyện nhưng xét về phẩm bậc thì đã được nâng lên.

Theo như lời Giả Hủ nói: Nguyên Nhung trấn thủ Nam Dương hai năm, thành tích chính trị nổi bật nhất chính là tìm ra được một nhân tài như Lã Thường...

Từ đó có thể thấy, Lã Thường đích thực là không đơn giản.

Tào Bằng dưới sự hộ tống của mọi người, tiến vào huyện Vũ Âm.

Tuy hẳn là người huyện Vũ Âm, nhưng trên thực tế, chưa từng đến Vũ Âm.

Hoặc có thể nói là, tiền thân của Tào Bằng từng đến qua, nhưng kể từ khi tái sinh đến giờ, Tào Bằng chưa từng một lần bước chân qua cổng thành của huyện Vũ Âm.

Cách bố cục bên trong huyện thành Vũ Âm này, cũng giống như phần lớn các huyện thành khác. Diện tích cũng tầm tương đương với diện tích huyện Huỳnh Dương, tường thành dày kiên cố, cho thấy đã từng trải qua cuộc cải tạo tỉ mỉ. Cũng không có gì lạ, năm Kiến An thứ hai, sau khi Tào Tháo bại trận ở Uyển thành, bèn về đồn trú tại Vũ Âm. Khi đó, vì muốn chống đỡ với sự công kích của Trương Tú, nên Tào Tháo hạ lệnh cho sửa lại tường thành của huyện thành Vũ Âm. Đồng thời cho mở rộng diện tích của huyện Vũ Âm thêm hơn gấp đôi.

Tính trên toàn bộ huyện Vũ Âm, tổng nhân khẩu ước tính hơn bảy mươi ngàn người, là một huyện lớn.

Huyện thành được xây dựng theo bố cục ngũ hành, chia làm năm khu vực. Huyện giải nằm ở vị trí trung tâm, cùng với các kiến trúc công khác.

Góc tây bắc là giáo trường (sân luyện võ), góc tây nam là chợ...

Khu đông bắc là khu của dân nghèo, còn phần lớn phú hộ bản địa, hoặc các gia đình cường hào thì sinh sống ở khu đông nam. Tóm lại, bố cục của huyện Vũ Âm này rất đơn giản, có nhìn qua là hiểu ngay. Tào Bằng vừa đi vừa lắng nghe Lã Thường giới thiệu, đồng thời trong lòng cũng thâm tán thưởng Lã Thường.

Lã Thường này quả đúng là một nhân tài.

Lối tư duy của y rất rành mạch, giảng giải cũng hết sức lưu loát.

Đối với một vài số liệu, mở miệng là có thể nói được ra ngay, thấy rõ là y đã bỏ ra rất nhiều công khó nhọc.

Phải biết rằng, y đến Vũ Âm cũng chỉ mới được ba tháng.

Thế mà đã có thể hiểu rõ đến nhường này, chứng tỏ là y rất có lòng.

Trong lòng Tào Bằng không khỏi lấy làm lạ.

Một người có bản lĩnh như thế này, tại sao lại chưa từng nghe danh?

Trên thực tế, Lã Thường cũng không phải là người không ai biết đến như Tào Bằng nghĩ. Bất luận là trong “Tam quốc chí” hay “Tam quốc diễn nghĩa”, Lã Thường cũng đều có xuất hiện. Tuy nhiên, trong “Tam quốc diễn nghĩa”, miêu tả về Lã Thường rất đơn giản, bẽ cong sự thật. “Diễn nghĩa” nói Lã Thường từng bị Quan Vũ đánh bại; nhưng trong “tam quốc chí” lại nói, Lã Thường làm quan đến chức Hoàng Hải tướng quân, Tây Ngạc Hầu. Năm đó Quan Vũ xâm phạm biên giới, Lã Thường dẫn quân chống đỡ, khiến Quan Vũ không đạt được mục đích mà về. Lúc sinh thời, người này uy hiếp Giang Đông, cho đến tận tháng giêng năm Hoàng Sơ thứ hai, Lã Thường hưởng thọ sáu mươi một tuổi quy tịch, Tôn Quyền mới phái thuộc cấp là Trần Thiệu chiếm lĩnh Tương Dương. Người mà bọn họ e ngại, cũng chính là Lã Thường...

Đáng tiếc, danh tướng Tam quốc quá nhiều, thực sự là quá nhiều.

Cùng với sự tam sao thất bản của “Tam quốc diễn nghĩa” và những kịch khúc không đúng sự thật, khiến cho Lã Thường trở thành một nhân vật không ai biết đến.

-Tử Hăng có biết ở gần đây có hiền nhân ẩn sĩ nào không?

Trên đường đi đến huyện giải, Tào Bằng thuận miệng hỏi.

Lã Thường nghĩ một lát:

-Nếu nói tới hiền nhân ẩn sĩ ở huyện Vũ Âm thì cũng không ít.

Chỉ có điều theo như hạ quan nhận thấy, thì họ đều là những người không thích hợp để dùng... Ngồi mà luận đạo thì có lẽ còn được. Chứ nếu dùng để cai trị địa phương, luyện binh trị quân, chỉ e là không thích hợp. Tuy nhiên, Thái thú đã hỏi tới, hạ quan cũng có một ứng viên, chỉ không biết liệu có hợp ý Thái thú hay không.

-Vậy sao? Nói ra nghe xem.

Lã Thường nghĩ ngợi một lát, nhẹ giọng nói:

-Vũ Âm chủ bộ Lý Nghiêm, người Uyển thành, tự Chính Phương, nổi tiếng làm việc bạo dạn quyết đoán.

Chỉ có điều người này tự cho mình thanh cao mà kiêu ngạo, nên không được lòng người khác, ngồi ở chức vụ Chủ bộ ở Vũ Âm đã được ba năm, mà chưa từng được thăng chức.

Lúc trước, y có ý muốn về quê, nhưng không ngờ Lưu Bị lại xuất binh, chiếm lĩnh Uyển thành, y mới đành bắt đắc dĩ ở lại.

Kể từ khi hạ quan nhậm chức đến nay, Lý Chính Phương giúp sức rất nhiều. Vũ Âm có được sự bình ổn như ngày hôm nay, nào đâu phải công lao của một mình hạ quan, tất thấy đều nhờ có Chính Phương tận tâm tận lực.

Lã Thường không để ý rằng, khi y nhắc tới Lý Nghiêm, thì bước chân Tào Bằng có hơi khựng lại.

Lý Nghiêm?

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc, không phải là cái tên Lý Nghiêm đốc vận lương thảo không thành bèn bịa ra một câu chuyện, lừa cho Gia Cát Lượng trở về Thành Đô, khi Gia Cát Lượng đang xuất binh với Kỳ Sơn đó chứ? Y là người Nam Dương? Hắn mang máng nhớ thì cái tên này là quan viên Ba Thục, quy hàng Lưu Bị khi ông ta tiến vào chiếm đóng ở Tây Xuyên. Hiện giờ, đáng ra y phải đang đốc sức dưới trướng Lưu Chương mới phải, có gì lại ở Vũ Âm, Nam Dương?

Cũng chẳng trách Tào Bằng hiểu lầm như vậy.

Lý Nghiêm khi xuất hiện trong “tam quốc diễn nghĩa”, là người phụ trách trấn thủ Miên Trúc.

Cho nên, trong lòng Tào Bằng luôn cho rằng, Lý Nghiêm là người Tây Xuyên. Không ngờ, cái tên này lại là người Nam Dương, hơn nữa lại còn ở dưới sự cai trị của hắn.

Nhưng trên thực tế, vào năm Kiến An thứ mười hai, quả thật Lý Nghiêm có làm quan ở Nam Dương.

Năm Kiến An thứ mười ba, y làm huyện lệnh Tỷ Quy. Bởi vì Tào Tháo đem binh xâm phạm Kinh Châu, nên y mới chạy đến nương tựa Lưu Chương ở Ba Thục, được Lưu Chương ủy nhiệm làm Huyện hội Thành Đô...

Tào Bằng dừng bước, quay đầu lại nhìn đoạn hồi:

-Ai là Lý Nghiêm?

Lã Thường nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ vẻ ngại ngùng, lắp ba lắp bắp một hồi, mới nhẹ giọng nói:

-Từ ba ngày trước Chính Phương bị cảm phong hàn, nên cáo bệnh ở nhà đến nay, nên không có mặt ở đây.

Ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, cáo bệnh ở nhà?

Tào Bằng khe khẽ chau mày.

Là ngẫu nhiên cảm phong hàn thật sao?

Hoặc giả là...

Như hồi này Lã Thường có nói, Lý Nghiêm này tự cho mình thanh cao mà kiêu ngạo, nói trắng ra là có chút tự phụ, không coi ai ra gì. Ba ngày trước, nếu như không phải Tào Bằng đi đến trấn Trung Dương, thì sớm đã đến huyện Vũ Âm rồi. Cho nên, Tào Bằng cho rằng việc Lý Nghiêm không xuất hiện, e rằng còn có hàm ý sâu xa khác.

-Vậy thì thật đáng tiếc, ta vốn đang muốn gặp vị Lý Chính Phương này xem sao.

Tào Bằng đột nhiên bật cười, đoạn gác lại chủ đề này.

Trong lòng Lã Thường không khỏi thầm cảm thấy đáng tiếc.

Đây là một cơ hội tốt biết nhường nào, nếu như Lý Nghiêm có mặt ở đây, vừa hay có thể tiến cử hắn, từ đây tiền đồ rộng mở.

Chỉ đáng tiếc, cái tên này tật xấu quá nhiều, tự nhiên làm bừa cả lên. Thế là, tự nhiên vô duyên vô cớ đánh mất đi cơ hội tốt hiếm hoi rồi.

Đoàn người thẩm thoát đã đi đến huyện giải.

Trời đã tối, Lã Thường nói các quan viên là hương thân giải tán trước, đoạn cùng với Tào Bằng bước vào cổng lớn của huyện Giải.

Gia Hủ đang ngồi trong phòng khách, nhìn thấy Tào Bằng bước vào, trên gương mặt xanh xao lập tức hiện một nét cười:

-Hữu Học, sao đến muộn vậy?

Tào Bằng vội vàng bước tới hành lễ, đã thấy Giả Hủ đứng lên n ngăn hắn lại.

-Hữu Học không cần đa lễ, ta với người cũng tính là chỗ quen biết cũ rồi... Thoái Chi ở Kinh Châu thường gửi thư cho ta, nói rằng Hữu Học quan tâm hắn nhiều lắm.

Ta luôn muốn gặp mặt để nói tiếng cảm ơn, không ngờ hôm nay quả đúng như ý nguyện.

Từ trong lời lẽ của Giả Hủ có thể nhận thấy sự thân thiết.

Chỉ có điều, nhìn thấy Giả Hủ đột nhiên trong lòng Tào Bằng lại có một cảm giác đề phòng không thể hiểu nổi. Hắn vội vàng nói:

-Quan tâm gì đâu, Thoái Chi có tài trời phú, ra dáng Giả Dữ Châu lắm. Ta ở Tây Bắc, cũng được Thoái Chi giúp đỡ nhiều lắm. Lần này tới Nam Dương vốn định từ giả Thoái Chi một tiếng, không ngờ là tình hình Tây Khương gần đây bất ổn, Thoái Chi không rảnh rồi được chút nào. Nói ra, thì ta phải cảm tạ Giả Dữ Châu mới đúng, tuyệt đối không dám nhận những lời của Giả Dữ Châu.

Nói đoạn, hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên bật cười ha hả...

522. Chương 568 + 569: Vị Khách Tới Nam Dương

Giả Hủ, nham hiểm và xảo trá.

Tào Bằng, đa mưu và giỏi giang.

Cơ hội hợp tác của hai người không nhiều, chỉ có một lần duy nhất, đó là trận hỏa công ở Bạch Mã, thiêu chết gần mười ngàn binh mã của Nhan Lương. Sau đó đường ai nấy đi, không có cơ hội nào khác để cùng bắt tay đối phó với quân địch. Nhưng bất luận là trong lòng Giả Hủ hay trong lòng Tào Bằng, đều hy vọng được một lần nữa bắt tay với đối phương. Đến nay ở Nam Dương, hai người bọn họ lại bắt tay với nhau một lần nữa, đối thủ của bọn họ cũng từ Viên Thiệu chuyển sang thành Lưu Bị.

-Lưu Huyền Đức cứng cỏi và quả cảm, tài năng trác tuyệt.

Lại hiểu thủ đoạn lôi kéo lòng người, cho nên rất được ủng hộ ở Nam Dương, đặc biệt là ở khu vực Tân Dã. Người này hiện nay chưa đắc thế, nếu một ngày y đắc thế, thì tất sẽ gây gió lốc quét ba mươi ngàn dặm. Đối thủ mà Hữu Học phải đối đầu lần này, so với những đối thủ trước kia, cao minh gấp trăm lần.

Giả Hủ nhắc nhở Tào Bằng.

Tào Bằng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng thầm lấy làm ngạc nhiên.

Lưu Bị rốt cục cao minh đến chừng nào?

Trong “Tam quốc diễn nghĩa”, lão La nhào nặn ông ta thành một nhân vật trưởng giả rộng lượng chỉ biết khóc lóc, lừa gạt vô số người. Thủ đoạn cao minh của Lưu Bị, tuyệt đối không chỉ là hạng vô năng chỉ biết cầm tay mà khóc. Kiếp trước Tào Bằng từng đọc được trên mạng rằng, cái gọi là trận hỏa công đầu tiên trong ba trận hỏa công lớn của Gia Cát Lượng, trận đánh ở dốc Bắc Vọng, không phải là ý kiến của Gia

Cát Lượng, mà là tính toán của Lưu Bị. Khi ngọn lửa Bác Vọng bốc cháy, thì Gia Cát Lượng vẫn còn chưa quy thuận Lưu Bị, cho nên đương nhiên là không thể có liên quan gì đến ông ta. Trong việc dùng binh, Gia Cát Lượng tuyệt đối không thể so sánh được với Lưu Bị.

Lưu Bị nửa đời chinh chiến, bao nhiêu lần thoát ra khỏi tình huống nguy hiểm, có thể nói là kinh nghiệm phong phú.

Một nhân vật mà ngay cả Viên Thiệu và Tào Tháo còn phải khâm phục như vậy, đâu phải là người mà một Gia Cát Lượng mới xuống núi có thể đem ra so sánh được.

Ngay từ đầu, Tào Bằng đã không từng xem thường Lưu Bị.

Chợ, huyện thành Vũ Âm.

Mã Huyền bước vào một nhà trọ quy mô tương đối lớn, đi thẳng lên lầu, dừng lại trước một căn phòng.

Y gõ gõ cửa phòng, đoạn mở cửa. Y vừa bước một chân qua bậc cửa, chợt thấy một đạo hàn quang xuất hiện, xoẹt một tiếng nhắm thẳng vào người y lao tới.

Mã Huyền sợ hãi khê kêu lên:

-Tử Long, là ta.

Lời nói chưa dứt, một cây Ngân Thương dài hai trượng đột nhiên dừng lại, mũi thương sắc bén đã sát ngay cổ họng Mã Huyền.

-Mạnh Thường, lần sau trước khi mở cửa hãy báo tên.

Người nam tử trong phòng thu lại thanh trường thương, quay lại sập, dùng một miếng vải đen gói thanh trường thương lại:

-Lúc này chỉ cần chậm một chút nữa thôi, là e mạng người chẳng còn.

Mã Huyền cười nói:

-Tử Long, sao phải căng thẳng thế?

-Cẩn thận mới tránh được sai sót.

Mã Huyền khê thở ra một tiếng, đưa tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, cất bước bước vào phòng, đoạn tiện tay đóng cửa lại.

-Tào Bằng tới rồi.

-Vậy sao?

Trong mắt người nam tử thoáng qua một ánh dị thường, đặt ngang thanh trường thương xuống tay vịn của sập, sau đó hiếu kỳ hỏi:

-Cảm giác người này thế nào?

-Ta chỉ đứng từ xa quan sát, đâu có thể nhìn ra manh mối gì?

Tuy nhiên, đám tùy tùng của hắn có vẻ hết sức tinh nhuệ, ngoại trừ một bộ phận kỵ binh ra, còn có một toán binh mã cưỡi ngựa Tây Vực nữa. Chỉ cần nhìn vào diện mạo quân đội là biết không phải tầm thường. Người này ít ra cũng là một viên mãnh tướng giỏi trị quân... nếu so với Hạ Hầu Nguyên Nhung, chưa chắc đã thua kém.

Người nam tử nghe vậy, đột nhiên bật cười.

-Người có thể chinh chiến Tây Bắc, bình định Lương Châu, trấn Mã Đằng, trấn áp Tây Khương, sao lại có thể là hạng tầm thường?

Y nghĩ ngợi một lát, đoạn khê nói:

-Mạnh Thường, vậy tiếp theo nên sắp xếp thế nào?

-Ba ngày sau Tào Bàng sẽ cho bày tiệc rượu ở Vũ Âm, chiêu đãi binh lính, bạn hữu.

Ta phỏng chừng đến lúc đó sẽ có rất nhiều người đến, cho nên cũng chuẩn bị để đi tham gia. Trong tiệc rượu ta sẽ xem thời cơ mà hành động, ly gián mối quan hệ giữa Tào Bàng và bọn cường hào bản địa. Còn về hiệu quả sẽ thế nào, thì bây giờ ta cũng chưa dám nói chắc, tóm lại, mọi việc cứ theo như kế hoạch mà làm.

Người nam tử khẽ mỉm cười:

-Vậy thì phiền Mạnh Thường một phen.

-Tử Long, hai ngày này người nên cẩn thận một chút, chớ để lộ hành tung.

Tuy thường ngày người rất ít khi lộ diện, nhưng trong quân Tào, những kẻ biết mặt người chắc cũng không ít. Nếu như bị người ta phát hiện, không chừng sẽ có phiền phức.

Nam tử nghe vậy cũng không thêm để ý.

-Mạnh Thường, người chớ xem thường Tào Hữu Học và Giả Văn Thừa.

Hành tung của ta và người, nếu muốn giấu diếm được bọn họ thì e là không thể đâu. Bây giờ Tào Bàng đã đến nhậm chức, chúng ta đã có thể không cần phải lén lút nữa, chỉ cần cứ thế đi thông báo là được. Hai nước giao binh, không chém người đi sứ. Bây giờ chúng ta đến đây với thân phận sứ giả, bọn chúng chẳng thể làm gì được ta.

-Việc này...

Mã Huyền nghĩ ngợi một lát, gật đầu nói:

-Tử Long nói cũng có lý.

Mã Huyền là người Huỳnh Dương.

Rất có danh vọng ở Kinh Châu, là một người có tài học. Là anh cả trong năm anh em trai. Trong mấy anh em hần, tam đệ Mã Lương có mối giao tình thân thiết với Gia Cát Lượng, quan hệ rất tốt. Hơn nữa, Mã Lương rất được Lưu Bị trọng dụng, đảm nhiệm chức vụ phụ tá cho Lưu Bị. Mã Huyền, tự Mạnh Thường, là người tính tình cẩn thận tỉ mỉ nhất trong năm anh em. Lần này đến Vũ Âm là muốn thăm dò tình hình hư thực của Tào quân. Chẳng ngờ, Tào Bàng lại cho bày yến tiệc ở trăn Trung Dương, đột nhiên trì hoãn hành trình. Mã Huyền chứ đâu phải Giả Hủ, cũng không phải là nhân vật như Tuân Kham hay Gia Cát Lượng.

Đối với việc Tào Bàng cho bày yến tiệc ở trăn Trung Dương, y không hề suy xét gì nhiều, cho rằng đó chỉ là hành vi cá nhân của Tào Bàng mà thôi.

Tuy nhiên, Mã Huyền có một ưu điểm, là biết nghe lời phải.

Nghe Triệu Vân nói có vẻ có lý, cho nên Mã Huyền cũng không phản đối, bèn gật đầu đồng ý.

Luận về lịch duyệt, y không bằng được Triệu Vân, luận công huân y cũng không phải là đối thủ của Triệu Vân. Về ngoài thì trong lần đến Vũ Âm này, Triệu Vân là tùy tùng, nhưng thực tế thì sao? Mã Huyền coi Triệu Vân như thủ lĩnh, còn mình là thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Sau khi hai người thương lượng một hồi, Mã Huyền quyết định sáng ngày hôm sau sẽ cho người đến huyện phủ đưa danh thiếp, chính thức xin gặp Tào Bàng. Sắc trời đã tối, cuộc thương lượng giữa Mã Huyền và Triệu Vân cũng đã xong, Mã Huyền bèn về phòng nghỉ ngơi.

Còn về phần Triệu Vân, y ngồi lại trên sập, nhìn ngọn đèn dầu mờ tỏ trên hương án, một lát sau nghiêng rặng, đột nhiên đứng bật dậy trên sập...

Y thay một bộ áo đen.

Rồi sau đó lẳng lặng mở cửa sau. Phòng y ở nằm ở tầng hai, cách mặt đất chừng ba mét.

Tuy nhiên, độ cao này đối với Triệu Vân mà nói chẳng có gì đáng kể. Y chụp lấy thanh trường thương, đoạn phi người nhảy xuống qua cửa sổ.

Thanh Ngân Thương trong tay điểm đánh cách một tiếng xuống mặt đất, thân người theo đà khê trượt tới một chút, nhẹ nhàng tiếp đất, không một tiếng động.

Sau khi nhìn qua một lượt tứ phía, nhận rõ phương hướng, nhoáng một cái, y đã lẩn khuất vào một con ngõ nhỏ. Con ngõ nhỏ này thông với con phố trung tâm của huyện Vũ Âm. Đến con phố trung tâm là có thể nhìn thấy bức tường cao của huyện giải. Triệu Vân đến Vũ Âm đã được nhiều ngày, đối với đường xá ở đây đã rất quen thuộc.

Y đến huyện giải, đương nhiên là vì muốn bá kiến Tào Bằng.

Tuy nhiên, không phải là hấn đến để nương tựa Tào Bằng, mà là muốn thám thính hành tung của Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan là gia thần của Tào Bằng, mặc dù là Giáo úy thống lĩnh binh mã của Hà Tây, nhưng danh tiếng không lấy gì làm hiển hách. Triệu Vân và Hạ Hầu Lan có thể nói là bạn chơi từ thuở nhỏ, sau đó Hạ Hầu Lan vì đắc tội với Công Tôn Toản phải bỏ trốn đến chỗ Tào Tháo, từ đó không có tin tức gì. Cho đến tận nhiều năm sau, Hạ Hầu Lan cho người gửi một bức thư đến cho Triệu Vân, nói rằng hiện giờ hấn đang làm việc dưới trướng một người trẻ tuổi tên Tào Bằng, đồng thời mời gọi Triệu Vân đến cùng phò tá.

Lúc đó lòng Triệu Vân sớm đã nghiêng về Lưu Bị.

Hơn nữa, khi đó danh tiếng của Tào Bằng cũng chưa nổi lắm, căn bản là không ai biết đến.

Trong tình huống đó, Triệu Vân chẳng do dự gì mà chọn Lưu Bị, từ chối Hạ Hầu Lan. Thậm chí y còn viết thư, mời gọi Hạ Hầu Lan về phò tá cho Lưu Bị, nhưng Hạ Hầu Lan không hồi đáp. Trong lòng Triệu Vân luôn lấy làm lạ, Hạ Hầu Lan cũng là một người cao ngạo, hà cớ gì lại khăng khăng một lòng với một thiếu niên như vậy? Theo thời gian, danh tiếng của Tào Bằng cũng dần dần được biết đến.

Nhưng hấn chỉ thực sự thành danh với trận chiến ở Tây Bắc, tiêu diệt Mã Đằng, bình định Lương Châu.

Triệu Vân đã có thể khẳng định, Tào Bằng này chính là Tào Bằng mà trước kia Hạ Hầu Lan nhắc tới. Mà nay, Tào Bằng đã tới quận Nam Dương, và sắp trở thành đối thủ của y.

Triệu Vân vẫn hy vọng nhân cơ hội này, thăm dò đôi chút về tình hình của Hạ Hầu Lan.

Quận Nam Dương và Hà Tây cách nhau khá xa. Vào những năm cuối thời Đông Hán, lại không có liên lạc bằng internet, tuy rằng Lưu Bị cũng có để mắt đến động tĩnh ở Tây Bắc, nhưng dù sao thông tin cũng không được thông suốt. Lại thêm, người mà Lưu Bị để ý là Tào Bằng, điều này cũng khiến cho Hạ Hầu Lan biến thành nhân vật mà sự tồn tại của y không ai biết đến.

Tính thời gian, thì Triệu Vân và Hạ Hầu Lan chia ly cũng đã được hơn mười năm rồi, thật sự y cũng nhớ hấn lắm.

Trời đã khuya lắm rồi, huyện Vũ Âm cũng học theo Hứa Đô, dùng trống báo giờ. Trên phố, thỉnh thoảng lại có binh lính đi tuần, khiến cả huyện thành toát lên một bầu không khí nặng nề. Triệu Vân len lỏi qua những con ngõ nhỏ, đi đường tắt, chẳng bao lâu sau đã đến bên ngoài tường của huyện giải. Sau khi xem xét một chút tình hình xung quanh, Triệu Vân có thể khẳng định, sau bức tường viện này chính là nhà sau của huyện giải. Đêm nay, Tào Bằng ở lại trong huyện giải, còn Lã Thường thì ở bên ngoài huyện giải. Thấy bốn bề vắng lặng không có ai, Triệu Vân lùi ra sau vài bước, rồi nhảy mấy bước nhỏ lao tới. Thanh Long Dẫn Thương dài một trượng hai trong tay y, cách một tiếng chống vào mặt tường, nương theo đà đó, Triệu Vân tung người bay lên, nhẹ nhàng vượt qua tường viện.

Hai chân chạm đất, y cúi người thụp xuống, đặt thanh ngân thương nằm ngang xuống đất.

Đây là hậu hoa viên (vườn hoa phía sau) của huyện giải, diện tích không lớn, nhưng tạo hình bài trí hết sức tao nhã...

Đang đầu mùa xuân, vạn vật sinh sôi nảy nở.

Nhưng trong vườn, vẫn vẫn thấy rõ nét hiu quạnh khi mùa đông mới đi qua.

Cảnh vệ có vẻ không đặc biệt cảnh giới nghiêm ngặt lắm, cũng chẳng thấy quân lính nào đi tuần. Nhưng Triệu Vân cũng không dám chủ quan, vẫn phủ phục trong bụi cỏ, quan sát rất lâu chắc chắn là trong sân

viện không có người, rồi mới đứng lên. Khắp sân nhà sau tối đen như mực, chỉ có một gian nhà là còn sáng đèn. Triệu Vân nương theo ánh sáng đèn đó, nhanh chóng áp sát, lập tức nhìn rõ bố cục và diện mạo của gian nhà đó.

Là một căn nhà ba gian liền nhau với sương phòng ở giữa, có vẻ như ánh đèn sáng phát ra từ phòng ngủ.

Hai gian phòng bên cạnh thì tối đen như mực, không thể nhìn ra động tĩnh gì... Triệu Vân hít sâu vào một hơi, cất bước định bước tới. Đột nhiên thấy dưới chân dường như vướng phải vật gì, rồi lập tức nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Hồng rồi!

Triệu Vân giật mình, trong lòng biết xung quanh căn phòng này có sắp đặt cạm bẫy.

Y rút chân lại định lui đi, nhưng đến thì dễ, muốn đi đâu có đơn giản như thế.

Chỉ khe nghe “vút”, “vút” hai tiếng vang lên, hai luồng ánh sáng màu đen từ trong bóng tối bắn tới.

Triệu Vân vội vàng lắc người nhảy tránh, “phập”, “phập” hai tiếng, hai mũi nổ cắm ngay đúng chỗ mà y vừa đứng. Mũi tên nổ không cắm hẳn vào trong đất mà chỉ cắm một nửa, chứng tỏ người bắn sử dụng một lực đạo rất khác thường. Liền ngay sau đó, từ hai căn phòng tối ở hai bên sương phòng vụt vụt vụt bay ra mười mấy mũi tên...

Triệu Vân múa thương đỡ gạt, trong lòng cả kinh.

Đúng vào lúc này, từ trong bóng tối, mười tên nam tử áo đen xuất hiện xuất quỷ nhập thần, thuận một sắc hoành đao, đao quang lấp lánh, vây Triệu Vân vào giữa.

-Tào Bằng, chớ có hiểu lầm, ta đến lần này không có ác ý, chỉ là muốn hỏi thăm một chút về tình hình của Hạ Hầu Lan mà thôi, không biết hần có được mạnh khỏe không?

Hãy mau bước ra, bằng không chớ trách ta ra tay độc ác.

Lời nói vừa dứt, bên nghe từ trong phòng vọng ra một giọng nói hào hùng:

-Có bạn từ xa đến thăm mà không biết... còn tưởng là bọn đạo chích phương nào, không ngờ lại là Tử Long đến.

Ha ha ha, mọi người lui cả đi, Tử Long là bậc quân tử thành thực, không cần lo ngại.

Vừa nói, cửa phòng vừa mở ra, Tào Bằng cất bước đi ra cửa phòng!

Đã quá nửa đêm, nhưng Tào Bằng vẫn chưa nghỉ ngơi.

Giả Hủ giao cho hần chuẩn bị một phần lễ vật cực kỳ phong phú, đã trải qua hơn hai năm, nhân khẩu kinh tế quân sự và các phương tiện tổng hợp tư liệu của quận Nam Dương sử dụng thẻ tre làm tư liệu, còn lại là dùng giấy trắng tại Phúc Chỉ lâu để ghi lại. Có rất nhiều, tổng cộng có hơn một trăm căn. Tuy Tào Bằng ở Hứa Đô đã xem qua không ít tư liệu về quận Nam Dương, nhưng những thứ Giả Hủ chuẩn bị, rõ ràng là còn phong phú, toàn diện và chuẩn xác hơn một chút. Cho nên, sau khi ăn cơm tối xong, Tào Bằng liền vào phòng ngủ xem đồng tư liệu này, vô tình đã tới nửa đêm.

Bởi vì, hiện nay quận Nam Dương đang hỗn loạn, cũng là một khu vực có chiến loạn, cho nên Tào Bằng có chút căng thẳng.

Ngoài Bạch Đà Binh và Phi Đà Binh, gần nơi Tào Bằng ở còn ẩn giấu một lực lượng đã trải qua huấn luyện đặc biệt mà không ai biết.

Tào Bằng gọi là: Âm Bộ.

Cái gọi là Âm Bộ, giống như ý nghĩa của nó, chính là không muốn người đời biết đến.

Nội dung huấn luyện bao gồm ám sát, ẩn nấp, dò hỏi, hóa trang, đấu tranh và hàng loạt nội dung khác. Mà phương pháp huấn luyện dùng thủ pháp huấn luyện đặc công là chính, về các nội dung huấn luyện khác kết hợp với đặc điểm thời đại này chuyên môn tiến hành mà tạo thành.

Đương nhiên, huấn luyện đặc công không thể giống phương pháp huấn luyện quân đội đặc chủng đời sau.

Cũng không phải Tào Bằng không nghĩ đến chuyện huấn luyện quân đội đặc chủng, mà là hắn không rõ lắm, đến tốt cùng thì đó là loại phương pháp như nào.

Cũng may mà, kiếp trước hắn từng làm cảnh sát, thiếu chút nữa tiến vào bộ đội đặc công.

Đối với phương pháp huấn luyện đặc công, cũng không quá xa lạ. Hơn nữa, ở thời đại này, có lẽ phương pháp huấn luyện đặc công thích hợp hơn một chút. Đồng thời, thành viên Âm Bộ cũng không có nhiều lắm, ngoại trừ bên cạnh Tào Bằng có 10 quân Âm Bộ, Huỳnh Dương có 20 quân, còn đâu chưa huấn luyện ra. Các thức huấn luyện Âm Bộ này rất phức tạp, cần đào tạo trong khoảng thời gian dài.

10 tên ám sĩ bên cạnh Tào Bằng từng trải qua 2 năm huấn luyện, miễn cưỡng coi như đạt yêu cầu..

Mà một đám ám sĩ mới cũng vừa mới được bắt tay vào làm. Duy nhất chỉ có một điều khác biệt chính là, một đội thuộc Chúc Đạo, một đội gia nhập Sử A.

Kiểm thuật và chém giết của Chúc Đạo là loại kiếm đạo đường đường chính chính.

Mà kiếm thuật Sử A, rõ ràng cao minh hơn Chúc Đạo. Tuy rằng bị tàn phế, nhưng người thừa kế của Sử A chỉ cần đọc lướt qua kiếm thuật liền hiểu được kiếm thuật chuyên dùng ám sát. Dựa theo điểm này mà nói, dường như Sử A tiếp chương Âm Bộ thích hợp hơn so với Chúc Đạo. Vốn Tào Bằng chuẩn bị mang Chúc Đạo tiến đến, lại bị Sử A ngăn lại. Hắn cần Chúc Đạo trợ giúp mình phương pháp huấn luyện ám sĩ thông thường, nên lưu Chúc Đạo lại Huỳnh Dương.

Nhưng dù vậy, 10 tên ám sĩ vẫn có sức chiến đấu kinh người.

Nhìn bọn họ trông rất bình thường, nhưng đã có chiến lực vô cùng phi phàm.

Khi Triệu Vân tiến vào huyện Giải, ám sĩ cũng phát hiện ra y. Đồng thời, Tào Bằng phòng bị khắp nơi, thiết lập đủ loại cơ quan mật báo. Khi Triệu Vân tiến tới gần phòng ngủ thì lập tức bị lộ dạng. Cũng may Triệu Vân không có ác ý, nếu không ắt sẽ xảy ra một trận ác chiến.

Đột nhiên đình viện ngoài phòng ngủ sáng lên.

Triệu Vân cầm trường thương trong tay, đứng giữa đình viện, trên mặt không chút sợ hãi.

Tào Bằng đứng trên hiên cửa, tò mò đánh giá vị dũng sĩ đệ nhất trong truyền thuyết tam quốc này.

Triệu Vân và Lã Bố ai mạnh ai yếu? Không ai có thể nói rõ. Nhưng, xét về tên tuổi, Triệu Vân không thua Lã Bố, thậm chí còn nổi bật hơn Lã Bố.

Y cao tám thước, không mập không gầy.

Hình thể không phải loại quá cường tráng, nhưng lại lộ một luồng sát khí khiến tim người khác đập thình thịch.

Thật giống như một con báo săn mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích, chỉ là hắn lẳng lặng đứng đó, lại khiến người ta cảm thấy một loại áp lực khó hiểu.

Tào Bằng nghe được danh tự Hạ Hầu Lan, mơ hồ đoán được thân phận của Triệu Vân.

Hắn chăm chú đánh giá nhìn Triệu Vân, còn Triệu Vân cũng đánh giá hắn.

Hai người không ai mở miệng trước, chỉ lẳng lẽ nhìn nhau. Bàn Đức cầm Hồ Bào Dao trong tay đứng trước mặt Triệu Vân.

Gã cũng có thể cảm nhận được trên người Triệu Vân có loại khí chất của cao thủ, trong lòng cảm thấy căng thẳng rất khó hiểu.

Cái loại khí tức này, giống như Mã Siêu..

Thậm chí Bàn Đức cho rằng, nếu mình so chiêu với Triệu Vân, cuối cùng người bị thua, nhất định chính là mình... Bàn Đức đã lâu không gặp phải chuyện khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ như này. Người

này biết Hạ Hầu Lan ư? Nếu Tử U biết cao thủ như thế, vì sao không giới thiệu cho công tử? Tuy nhiên xem bộ dạng công tử, dường như là đã biết được người này, thậm chí đối với người này còn rất quen thuộc...

- Triệu Vân?

Tào Bằng đột nhiên mở miệng.

Triệu Vân khẽ mỉm cười,

- Tào công tử.

Y không có xưng hô chức quan Tào Bằng, chỉ gọi là công tử.

Nhưng đừng nghĩ rằng, y phục tùng Tào Bằng. Ý nghĩa từ “công tử” từ miệng y và đám người Bằng Đức hoàn toàn khác nhau.

Đám người Bằng Đức xưng hô Tào Bằng là công tử xuất phát từ sự kính trọng trong nội tâm.

Mà ý nghĩa công tử trong lời nói của Triệu Vân thì có chút gì đó khinh thường. Hiển nhiên, y không cho rằng Tào Bằng có đủ năng lực đảm nhiệm chức Thái Thú Nam Dương. Thậm chí, ở trong mắt Triệu Vân, ngày hôm nay Tào Bằng có thể làm, chính là dựa vào sự ủng hộ của Tào Tháo, mà không phải xuất phát từ bản thân mình.

Cũng khó trách, ai bảo tuổi tác của Tào Bằng còn rất trẻ?

Ít nhất ở trong mắt Triệu Vân, hẳn thật sự là rất nhỏ...

- Lệnh Minh, cho mọi người lui ra.

- Công tử...

Bằng Đức không khỏi kinh sợ, vội vàng muốn mở miệng ngăn cản, đã thấy Tào Bằng khua tay ngăn lại, tỏ vẻ không cần khuyên bảo.

- Tử Long là quân tử, nếu hẳn có ác ý, chỉ sợ bên trong huyện Giải đêm nay, máu đã phải chảy thành sông rồi, ha ha, huống chi hẳn đã nói, là đến để hỏi tình hình Tử U.

Bằng Đức có chút do dự, gật đầu chấp nhận.

Ám sĩ cùng với nha binh lập tức lui ra, trong chớp mắt đã vào trong bóng tối.

Nhưng, đừng tưởng rằng bọn họ đã rời đi. Bọn họ chỉ là từ trạng thái lâm chiến chuyển sang trạng thái phòng thủ mà thôi. Nếu Triệu Vân có chút hành động gì, lập tức những người này sẽ đi ra giết. Bằng Đức không có lui ra, chỉ là đi lùi lại đằng sau mấy bước, bộ dạng vẫn đề phòng như cũ. Sát khí thần nhiên kia, khiến cho Triệu Vân cảm thấy hết hồn. Chỉ một huyện nhỏ nhỏ này nhìn qua cảnh vệ lơ lửng, nhưng không không ngờ có người giỏi như vậy. Chuyện làm Triệu Vân giật mình nhất không gì ngoài thứ áp lực Tào Bằng mang đến cho hắn.

Trong tay Tào Bằng cũng không có binh khí, nhìn qua cũng dường như đứng ở trên cửa hiên rất tùy tiện, nhưng lại làm cho Triệu Vân cảm nhận được mối nguy hiểm khó hiểu...

Cái loại cảm giác này, thật giống như một ngọn lửa.

Bất cứ lúc nào ngọn lửa cũng có thể bùng lên, nuốt y vào trong đó.

Người này, đơn độc dùng võ lực mà nói, chỉ sợ cùng người phía sau kia, không phân biệt được sàn sàn như nhau.

Nếu một với một, Triệu Vân nắm chắc phần thắng, nhưng một với hai, Triệu Vân thấy mình cũng không phải là đối thủ...

Lại càng không muốn nói, những vệ sĩ ẩn núp ở gần đây.

Cây ngân thương dài hai trượng vắt ngang trước ngực, Triệu Vân chân bước âm dương, cảnh giác nhìn chăm chú Tào Bằng.

Tào Bằng cất bước, từ trên cửa hiên đi xuống. Khi còn cách Triệu Vân hơn mười bước thì dừng lại.

- Long đảm, thương tốt.

Triệu Vân không trả lời, vẫn chăm chú nhìn cảnh giác như cũ.

- Ha hả, so với Long Lân hai trượng của Tử U , nghe nói phải nặng hơn hai mươi cân.

Tử U... là tiểu Lan sao?

Trong lòng Triệu Vân ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ, Tử U trong miệng Tào Bằng, ám chỉ người nào. Đừng hiểu lầm, Triệu Vân thật sự không biết Hạ Hầu Lan tự là Tử U. Y và Hạ Hầu Lan đều xuất thân hèn mọn, cho nên từ trước không có "Tự", Triệu Vân số phận tốt hơn một chút, bá sư Đồng Uyên, cũng được Đồng Uyên ban thưởng tự Tử Long. Mà Hạ Hầu Lan lại không may mắn như Triệu Vân . Lúc đầu hán bá sư, Đồng Uyên thấy hán rất chững mắt. Nếu không phải Triệu Vân biện hộ cho, thậm chí cũng không có tư cách ở lại trên núi học nghệ ...

Dưới tình hình như vậy, đương nhiên Đồng Uyên sẽ không thể ban thưởng cho hán tự.

Mãi đến sau lại đi theo Tào Bằng, rồi sau khi tới Quảng Lăng, mới xem như có một tự.

Mà tự này, đương nhiên Triệu Vân sẽ không thể biết được.

Tuy nhiên, nếu Tào Bằng có thể biết binh khí của hán thuộc như lòng bàn tay, đủ để biết mức độ quen thuộc của Tào Bằng đối với hán. Mà trong chuyện này, ngoại trừ Hạ Hầu Lan ra, người bình thường không thể biết được. Ngay cả Lưu Bị, đối với binh khí của hán không có hiểu biết đặc biệt.

Xa cách Hạ Hầu Lan hơn mười năm.

Ngoại trừ mấy lần gửi thư cho nhau, đều không còn có liên lạc gì.

Đặc biệt Kiến An năm thứ bảy, Hạ Hầu Lan lại viết thư, thành khẩn mời Triệu Vân đến, sau khi bị Triệu Vân dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, gần như hai người không còn gửi thư cho nhau. Thoáng chốc đã hơn bốn năm, nếu nói không nhớ khi còn nhỏ, như vậy rõ ràng là không có tình cảm.

Đối với Triệu Vân mà nói, Hạ Hầu Lan không chỉ là đồng bọn lúc còn nhỏ của y, còn là huynh đệ tin cậy nhất.

Thân thể không khỏi nhẹ nhàng run rẩy, Triệu Vân hít sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng khi mở miệng, âm thanh vẫn có chút run.

Trong giọng nói của Triệu Vân rõ ràng mang khẩu âm Thường Sơn cũng có một chút tiếng địa phương ở U Châu.

Những nơi này có quan hệ lớn lao với y , chính xác y sinh ra ở Thường Sơn, sau đó y đi theo Công Tôn Toản, chinh chiến ở U Châu. Trong đời trải qua hai giai đoạn chủ yếu, chính là đi lại ở hai nơi này. Mặc dù sau này có phiêu dạt khắp nơi, sống nhiều năm ở Kinh Châu, nhưng vẫn như cũ không thể thay đổi giọng nói quê hương.

- Tiểu Lan, đến bây giờ có tốt không?

Tào Bằng trầm giọng nói:

- Bây giờ Tử U cầm binh Giáo Úy ở Hà Tây, tụ tập trú vô đình.

- Vô đình? Ở đâu?

- Ách... ngay tại gần Linh Võ Cốc Hà Tây , tới gần trước của núi Thạch Chủy. Tuy rằng nơi ấy có chút vắng vẻ, nhưng vô cùng trọng yếu . Ngoại trừ đảm nhiệm cầm binh Giáo Úy ra, hán còn quản lý quân phủ Liêm Bảo, làm Trung Lang Tướng Mạc Bắc , chống đỡ Tiên Ti và Hung Nô. Chủ yếu lần này ta đến Nam Dương là muốn đem hán tới đây. Chỉ có điều hiện nay Tử U ở Vô Đình đang hài lòng ung dung tự tại, có chút vui vẻ không suy nghĩ đến nước Hán, cho nên không có đến đây. Tuy nhiên, hán nhờ ta gửi cho người một phong thư, còn có một lễ vật. Nếu hôm nay Tử Long không đến đây, ta đang lo âu không biết chuyển

giao như thế nào. Người đến lúc này... ha ha, cũng là đúng lúc. Người ở đây chờ một lát, ta sẽ mang tới cho người.

Vừa nói chuyện, Tào Bằng đã xoay người bước đi.

Triệu Vân bỗng đứng khấn trương đứng lên, nhanh chóng nhìn chăm chăm Tào Bằng, ngân thương hai trượng hơi hướng về phía trước.

Trong nháy mắt đã nâng ngân thương ngay tại hân, sát khí ở phía sau truyền đến. Giọng nói của Bàng Đức từ trong bóng tối truyền vào tai Triệu Vân,

- Dừng vội hành động thiếu suy nghĩ, ta nói cho người, ở bốn phía ít nhất có một trăm mũi tên đang nhằm thẳng vào người. Chỉ cần ra lệnh một tiếng, có thể loạn tiễn làm xuyên tim người. Buông ngân thương xuống.

Triệu Vân quay người lại, liếc mắt nhìn Bàng Đức một cái:

- Xem ra các hạ cũng là một vị hảo hán, có gì mà lúc này lại giúp Trụ vi ngược? (giúp kẻ xấu làm điều ác)

Bàng Đức nghe xong, lập tức cười nhạt.

- Ai vì Trụ vương, ai vì Chu Vũ, cũng còn chưa biết. Tuy nhiên, công tử là hào kiệt đương thời, chứ không giống như người vốn là ăn nhờ ở đậu, như chó có tang. Nếu hôm nay không phải nể mặt mũi của Tử U, người chưa chắc đã đứng ở chỗ này nói chuyện ... Thực sự là anh hùng, sao lại đứng ở sau lưng nói người khác thị phi?

Mặt Triệu Vân lập tức đỏ...

523. Chương 570 : Mỗi Thiện Duyên Ở Nam Dương

Tào Bằng cầm một lá thư và một thanh kiếm, từ trong thư phòng lao ra. Trong sân lúc này, Triệu Vân và Bàng Đức đang giương cung bạt kiếm, đứng sừng sững trừng nhau, ai nấy đều lộ sát khí. Triệu Vân không phải là một người giỏi ăn nói, đồng thời lại càng không thích nói xấu sau lưng người khác, chỉ có điều là do lúc này không nhìn được nữa, mới nói ra những lời như vậy. Tuy nhiên y cũng không có ý nói Tào Bằng là “Trụ Vương” mà là nói đến Tào Tháo. Trên lập trường của Triệu Vân, Tào Tháo mượn danh thiên tử để ra lệnh cho chư hầu, phá bỏ luật pháp của tổ tiên, lập nên thừa tướng mới, vốn là Hán tặc. Cho nên, tất cả những kẻ làm việc cho Tào Tháo đều là “giúp Trụ làm tà” (ý nói là giúp kẻ xấu làm điều ác, Trụ ở đây là chỉ Trụ vương, đại diện cho cái ác, cái xấu).

Cho nên, Triệu Vân chỉ có thể làm võ tướng, chứ không thể làm thuyết khách.

Bàng Đức thì bất kể người mà Triệu Vân nói tới là ai.

Y là gia tướng của Tào Bằng, Triệu Vân nói y “giúp Trụ làm tà”, đương nhiên là ám chỉ Tào Bằng. Nói cho cùng, Tào Bằng đối với Bàng Đức không tệ, coi y như người tâm phúc. Kể từ hồi bị bắt ở vịnh Lô Thủy, cho đến sau này Bàng Đức quy thuận, Tào Bằng đối đãi với Bàng Đức phải nói là hết sức thân tình nồng hậu. Còn Bàng Đức thì sao? Y lại là một người thẳng tính, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, đối với ân tri ngộ của Tào Bằng đối với y thì lại càng không cần phải nói.

Cho nên, Triệu Vân nói ai cũng được, nhưng không được nói động đến Tào Bằng.

Miệng lưỡi của hân không tồi, nên phản pháo ngay Triệu Vân một câu.

Triệu Vân phần vì xấu hổ, phần vì không hài lòng với thái độ cứng rắn của Bàng Đức, kết quả là hai bên quay qua nhìn nhau đầy thù địch như thế này.

-Tử Long, đây là bức thư Tử U nhờ ta chuyển cho người. Thanh bảo kiếm này, tên gọi Kinh Hồng, là tác phẩm năm nay của gia phụ (cha ta), vốn là gửi tặng cho Tử U, nhưng không ngờ Tử U lại gửi tới đây, nhờ ta chuyển tặng cho người. Còn nói “bảo kiếm tặng anh hùng”, chắc hẳn Tử U cho rằng, chỉ có Tử Long mới xứng đáng sử dụng thanh kiếm Kinh Hồng này. Xin Tử Long mang về cho.

Triệu Vân nghe nói vậy, giật mình.

“cha của Tào Bằng là ai?”

Đó là Ân Mặc Trụ Tử danh tiếng vang lừng, là bậc thầy đúc binh khí đương đại.

Mấy năm nay Tào Cấp rất ít khi rèn dao đúc kiếm, một phần là do địa vị, mặt khác là do ông ta không có thời gian.

Thân là Thứ sử Lương Châu, mặc dù không đến mức trăm công ngàn việc, nhưng cũng bận rộn đủ thứ việc.

Mặc dù bên cạnh ông ta có rất nhiều phụ tá giúp sức, bất luận là Từ Thứ hay Hám Trạch, đều có thể san sẻ bớt gánh nặng công việc với Tào Cấp, nhưng vẫn làm không hết việc. Cho nên, Tào Cấp gần như là đóng cửa lò rèn, rất ít khi rèn dao đúc kiếm. Nếu không phải do vào cuối năm Kiến An thứ mười, Tào Bằng sáng tạo ra phương pháp rèn lưỡi dao dưới đất, gây sự chú ý với Tào Cấp, thì chẳng gì có thể khiến cho ông ta mở lại lò rèn kiếm. Năm Kiến An thứ mười một, Tào Cấp bỏ ra thời gian nửa năm, dùng phương pháp rèn lưỡi dao dưới lòng đất, kết hợp với trí nhớ về việc rèn dao đúc kiếm trước kia, tổng cộng làm ra bảy thánh kiếm ba thanh dao, khiến cho vô số người thêm đến nhỏ dãi.

Tuy nhiên, không ai dám đến tìm Tào Cấp hỏi lấy.

Bởi vì mười thanh dao kiếm này vừa ra lò là đã có chủ nhân rồi.

Trong số đó, Khai Thiên Kiếm là làm cho Tào Tháo, Trần Xích song kiếm một thanh thuộc về Quách Gia, một thanh thuộc về Tuân Úc.

Hạ Hầu Uyên được một thanh Long Uyên, Tào Nhân được một thanh Truy Phong. Sở dĩ Hạ Hầu Lan có thể có được thanh Kinh Hồng, là do nhờ Tào Bằng nói giúp, nên đặc biệt để lại cho hắn.

Còn lại một thanh Kim Phong thì thuộc về Vương Mãi.

Bởi vì tên tự của Vương Mãnh là Thiên Kim, và thanh Kim Phong kiếm này là Tào Cấp đúc ra để tưởng nhớ đến Vương Mãnh, đương nhiên là phải tặng cho Vương Mãi.

Ba thanh bảo đao, lần lượt được đặt tên là Lương Châu Long Tước, Hà Tây Thanh Cương và Tây Cực Hàm Quang.

Trong số đó, Lương Châu Long Tước là Tào Cấp tự mình sử dụng, Hà Tây Thanh Cương tặng cho Giao Phạm, còn Tây Cực Hàm Quang thì trở thành bội đao bên mình của Tào Bằng. Sự ra lò của mười thanh dao kiếm này, quả thực đã làm dấy lên một cơn chấn động. Nguyên nhân ư... hết sức đơn giản, vì Tào Cấp quyết định đóng lò, từ giờ trở đi sẽ không chế tạo binh khí nữa.

Cũng có nghĩa là, mười thanh dao kiếm này là tác phẩm cuối cùng của Tào Cấp trước khi đóng lò, cũng là đại diện cho tài nghệ đỉnh cao nhất của Tào Cấp trong sự nghiệp chế tạo binh khí.

Sau này, những “Cấp tạo thần binh” (binh khí thần kỳ do Tào Cấp chế tạo) trên thị trường sẽ trở nên vô giá. Ngoại trừ một số còn được lưu trữ trong “thần binh các” của nhà họ Tào ra, trên thị trường sẽ rất khó tìm thấy thêm những tác phẩm của Tào Cấp.

Khi đó Tào Bằng cũng tỏ thái độ tiếc nuối.

Nhưng Tào Cấp nói với hắn, ông ta đã tìm thấy hậu nhân của vị sư huynh quá cố, sẽ truyền thụ hết tài nghệ cho người đó kế thừa.

Tào Bằng có nhớ, khi xưa Tào Cấp có một vị sư huynh, họ Bồ. Nhưng rồi sau đó mất liên lạc, không ngờ lại còn có hậu nhân còn sống sót trên thế gian.

Khi Triệu Vân nghe nói thanh bảo kiếm trước mắt là do Tào Cấp làm ra, y không khỏi giật mình.

Khi Tào Bằng đưa bức thư và thanh bảo kiếm cho Triệu Vân, y không khỏi có chút luống cuống.

-Xong rồi, việc mà Tử U muốn ta làm, cuối cùng ta đã làm xong. Nếu như Tử Long có viết thư trả lời, thì cứ cho người đưa đến phủ ta, ta sẽ cho người chuyển đến cho Tử U. Trời đã không còn sớm nữa, nếu Tử Long không có việc gì, thì ta cũng không giữ người nữa.

Triệu Vân lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Y vốn cho rằng, Tào Bằng đưa thư và Kinh Hồng kiễm tặng cho y rồi, sẽ nói vài lời giữ khách.

Đương nhiên, Triệu Vân sẽ không do dự gì mà nói lời cự tuyệt với Tào Bằng.

Nhưng người ta lại không nói thêm lời nào, mà tiễn khách luôn, quả thật khiến cho Triệu Vân có chút khó hiểu... Chần chừ một lát, đoạn Triệu Vân chấp tay:

-Vân hôm nay mạo muội, quấy rầy công tử, mong công tử lượng thứ. Nhưng, tuy hôm nay công tử tặng bảo kiễm cho Vân, ngày sau trên chiến trường Vân cũng sẽ nhất định không niệm tình đâu.

Tào Bằng nghe vậy khẽ mỉm cười.

-Vậy chúng ta hẹn gặp nhau trên chiến trường để giải quyết vậy.

Nói xong, hần khoát tay một cái, đoạn quay người đi trở vào phòng ngủ.

Cùng với cánh cửa phòng đóng lại, trong lòng Triệu Vân cũng dâng lên một luồng cảm xúc khó tả.

-Này, đi theo ta... đừng có giở trò trèo tường nữa, rồi lại nói công tử nhà chúng ta không biết đãi khách.

Bàng Đức nói chuyện quả là không chút khách khí.

Triệu Vân đỏ bừng mặt, trừng mắt lườm Bàng Đức một cái:

-Vậy xin dẫn đường.

Trong sân viện lại trở nên yên tĩnh.

Tào Bằng đặt quyển sách đang cầm trên tay xuống, đứng dậy uể oải vươn vai, đoạn thổi tắt ngọn đèn trên hương án. Hần đi ra ngoài phòng ngủ, đứng ở trên hiên, tay vịn lan can, đưa mắt nhìn lên vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm. Hai con mắt không biết tự lúc nào khép thành một đường thẳng nhỏ, những ngón tay gõ nhẹ xuống thành lan can.

Vừa rồi, không phải là hần không muốn lôi kéo Triệu Vân.

Phải biết rằng, kiếp trước của Tào Bằng là một người hết sức trung thực.

Trong “Tam quốc”, nhân vật mà hần yêu thích nhất e rằng chính là Triệu Vân.

Đặc biệt là hình tượng Triệu Vân bảy tiến bảy xuất trong “dốc Trường Bản”, đời sau được lưu truyền thành rất nhiều bản kịch hát, khắp đại Giang Nam Bắc, già trẻ lớn bé đều biết đến.

Từ lâu rồi, khi biết Hạ Hầu Lan và Triệu Vân là chỗ bạn bè chơi với nhau từ nhỏ, Tào Bằng đã có ý định muốn lôi kéo mời chào Triệu Vân. Nhưng mãi đến tận sau này hần mới biết, muốn lôi kéo mời chào được người tài ở thời đại này không thể chỉ dựa vào một hai lời nói mà đạt được mục đích. Lúc trước, một Hạ Hầu Lan đã phải tốn không ít công sức. Càng không cần nói đến Cam Ninh, sở dĩ y nương tựa chỗ Tào Bằng cũng là do có nguyên nhân đặc biệt.

Vì muốn mời chào Bàng Đức, Tào Bằng có thể nói là đã trả giá bằng tâm huyết rất lớn.

Còn nay người muốn lôi kéo mời chào là Triệu Vân, vậy thì mức độ khó khăn còn phải hơn xa Cam Ninh với Bàng Đức nữa...

Vào những năm cuối thời Đông Hán, muốn lôi kéo người tài cần phải có rất nhiều chú ý. Tào Tháo lập nghiệp, là nhờ vào sự ủng hộ của người trong dòng tộc và người nhà Hạ Hầu. Nhưng ông ta cũng có chính thức lôi kéo được người tài, đó chính là vào lúc ông ta thảo phạt Đồng Trác, sau khi một mình dẫn quân truy kích. Lúc đó chư hầu công hầu Tuy Dương, chỉ có hai người là Tào Tháo và Biệt Kiên là đi truy đuổi. Toàn bộ đội quân của Tào Tháo bị tiêu diệt, nhưng ngược lại ông ta lại đạt được danh tiếng cực lớn, rồi sau đó mới thu phục được đám người Tuân Úc quy thuận.

Về phần Viên Thiệu thì lại càng không phải nói.

Đắc tội với Đồng Trác, phải vứt bỏ quan tước mà chạy, chạy đến vùng hoang vu là quận Bột Hải.

Nhưng lại dựa vào xuất thân của ông ta mà thu hút được một lượng lớn nhân tài. Kể cả sau này, khi ông ta đoạt lấy Ký Châu cũng chẳng phải tốn nhiều công sức, có rất nhiều người nguyện ý đi theo.

Cái này gọi là “nhờ vào sức mạnh của xuất thân”!

Không có danh vọng, không có xuất thân, vậy thì chỉ có thể dựa vào cơ duyên.

Ví dụ tốt nhất chẳng phải là ba người Lưu Quan Trương đó sao.

Khi đó Lưu Bị chẳng qua chỉ là một viên Tịch phán lý, lại có thể kết đồng chí hướng với Quan Vũ, Trương Phi. Trong chuyện này còn có nhân tố khác, đó là sức thu hút của bản thân Lưu Bị, cũng đồng thời là nhờ cơ duyên mà nên. Nếu như không có loạn Khăn vàng, nếu như không có chuyện Trình Chí Viễn dẫn quân đến Trác quận, lại tỏ ra e sợ ba người Lưu Trương Quan, thì dù bọn họ có gặp nhau đi nữa thì cũng chỉ là người lạ mà thôi.

Tào Bằng có danh vọng, cũng có được một xuất thân.

Nhưng muốn lôi kéo mời chào Triệu Vân thì cơ hội tốt nhất đã bị lỡ mất rồi.

Nếu vẫn cố miễn cưỡng lôi kéo mời chào, ngược lại sẽ phản tác dụng. Những chuyện như thế này quả đúng là phải có thời cơ thích hợp...cho nên đối với việc này, Tào Bằng cũng chẳng có cách nào cả.

Hắn đứng trên hiên, khe khẽ lắc đầu.

Lúc này, nếu cứ cố tình cưỡng ép mà giữ Triệu Vân lại, e rằng thứ mà hắn giữ lại được chỉ là một xác chết mà thôi.

Muốn mời chào, quá khó.

Lòng trung thành của Triệu Vân đối với Lưu Bị rất khó lay chuyển. Y lại là một người nhận thức cứng nhắc, khẳng khái một ý, khéo lách kẻ hở, những điều này càng làm cho độ khó tăng thêm.

Nếu không phải vậy, dựa vào mối thiện cảm của Triệu Vân đối với Lưu Bị, khi Lưu Bị chiếm cứ Từ Châu, y hoàn toàn có thể ở lại bên cạnh Lưu Bị.

Nhưng Triệu Vân lại vẫn lựa chọn rời khỏi Lưu Bị, trở về bên chỗ Công Tôn Toản. Không phải là vì y có mối thiện cảm lớn lao gì với Công Tôn Toản, mà là vì y không muốn mang tiếng là kẻ phản chủ.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng khẽ vỗ vỗ lên trán.

Chuyện này đúng là phiền phức.

Giết chết Triệu Vân?

Tào Bằng thực sự là không nỡ.

Nhưng nếu như không thể lôi kéo được Triệu Vân, thì người này sẽ trở thành một mối uy hiếp với hắn.

Nếu thực sự không được, thì chỉ còn nước...

Nghĩ đến đây, theo bản năng Tào Bằng nắm chặt bàn tay lại.

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, Tào Bằng không quay đầu lại.

- Công tử, đã tiễn người đó đi rồi.

Bàng Đức bước đến bên cạnh Tào Bằng, hạ giọng nói:

- Ta thấy công tử có vẻ rất coi trọng người này, tại sao lúc này lại không giữ y lại?

- Lệnh Minh, người này thân thủ thế nào?

- Tuy chưa giao chiến qua với nhau, nhưng y nhất định mạnh hơn ta một bậc. Tuy nhiên nếu ta và công tử cùng ra tay, thì trong vòng năm mươi hiệp, nhất định có thể hạ được y. Nếu có sự hỗ trợ của ám sĩ nữa, thì y nhất định không chống đỡ nổi hai mươi hiệp.

Bàng Đức tuy không ưa gì Triệu Vân, nhưng những lời y nói đều là có sao nói vậy, không chút giả dối.

Tào Bằng mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Nếu có giữ được, cũng chỉ là một cái xác mà thôi, bậc anh hùng như vậy mà chết như thế thì quả thực có chút đáng tiếc. Hơn nữa, Tử U và y là bạn tốt từ nhỏ, nếu là giết y há chẳng phải khiến Tử U đau lòng hay sao? Hôm nay cứ kết chút tình giao hảo trước đã, sau này nếu như có duyên, thì tất sẽ được như ý nguyện. Tuy nhiên Lệnh Minh người vẫn cần phải cẩn thận, nếu có gặp phải người này trên chiến trường, cũng không được khinh địch. Người này dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Thương tuyệt Đồng Uyên, thương pháp xuất chúng, hơn nữa lại can đảm cẩn trọng, cần phải cẩn thận.

Bàng Đức đi theo Tào Bằng cũng đã được hơn ba năm rồi.

Lần này là lần đầu tiên nghe Tào Bằng dùng cách nói trịnh trọng như thế này để nhắc nhở y phải cẩn thận với một ai đó.

Trên mặt lập tức lộ vẻ nghiêm túc, chấp tay nói:

- Công tử cứ yên tâm, nếu có gặp người này trên chiến trường, Đức sẽ cẩn thận một chút.

- Vậy thì tốt!

Tào Bằng khẽ mỉm cười, ánh mắt thâm thúy nhìn về nơi xa xăm ở hướng tây.

Lưu Huyền Đức, rốt cục cũng có thể giao tranh trực diện với người... chỉ có điều không biết lần này, liệu người còn có thể giữ được vận may nữa hay không?

524. Chương 571 : Cường Hào Nam Dương

Vũ Âm, lặng lẽ thay đổi chủ nhân mới.

Vốn dĩ ở Nam Dương từ trước đến giờ đều do Giả Hủ chủ trì đại cuộc. Chỉ có điều cái người tên Giả Hủ này lại chỉ thích nấp ở phía sau màn hình kẻ mà thôi, không quan tâm nhiều lắm đến những việc diễn ra trên sân khấu. Đây cũng chính là sự khác nhau giữa Giả Hủ và Lý Nho! Tào Bằng đã từng âm thầm tự so sánh giữa hai người bọn họ xem ai cao ai thấp. Nhưng kết quả có được là kẻ tám lạng người nửa cân. Giả Hủ giỏi về mưu lược, cách nhìn hiểm độc, thủ đoạn già đời, rất giỏi tùy cơ ứng biến.

Còn Lý Nho, thì không cao minh bằng Giả Hủ về mặt ứng biến.

Đồng thời cũng không có sự nhạy bén với thời cuộc như Giả Hủ. Sở trường của Lý Nho nằm ở một chữ “toàn”. Ông ta cũng là người giỏi mưu lược, lại tinh thông việc dân sinh nội chính. Khi xưa, hồi còn ở dưới trướng Đồng Trắc, Lý Nho chính là bậc mưu sỹ hạng nhất, nổi tiếng với đặc trưng là một chữ “toàn”. Nếu đem ra so sánh, thì Giả Hủ có phần yếu kém về mặt nội chính dân sinh. Cộng thêm tính ông ta chỉ lo giữ mình, thích âm thầm làm việc, nên với tình hình đương thời, không được nhiều người biết đến. Tuy nhiên, Giả Hủ chính là người đầu tiên đưa ra khái niệm “mượn danh thiên tử, ra lệnh quân thần”. Có thể nói, ngay từ hồi Quan Trung hỗn loạn, thì Giả Hủ sớm đã nhìn ra đại thế phát triển trong tương lai, đồng thời bắt đầu vạch ra kế hoạch cho bản thân.

Khi trước, Hạ Hầu Hân bại trận rút lui, thân bị thương nặng.

Giả Hủ thân là Thứ sử Dự Châu kiêm Thái trung Đại Phu, không thể không đứng ra gánh vác, chủ trì đại cuộc.

Chỉ có điều, trong khi Giả Hủ chủ trì đại cuộc, rất xem trọng một chữ “ổn”. Ông ta không vội gì mà tiến hành giao tranh với bọn người Lưu Bị, mà ổn định trận thế trước, âm thầm quan sát. Mà nay, khi Tào Bằng đến Vũ Âm, ông ta bèn lập tức chủ động giao nộp đại quyền trong tay, một lần nữa lại ẩn mình ra phía sau. Về phần rốt cục là ông ta có ý quyết định như thế nào, thì Tào Bằng cũng chẳng hỏi. Hẳn tin rằng, đến lúc cần nói, Giả Hủ sẽ không giấu làm gì.

Nhưng chỉ mong rằng, lần này ông ta đừng quá bức bách Lưu Bị nữa!

Đối với người Vũ Âm mà nói, việc thay đổi quan phụ mẫu, tất nhiên sẽ kéo theo sóng gió ở một mức nhất định.

Chỉ có điều nghe nói vị Thái thú Nam Dương này không ngờ lại chính là người Vũ Âm, trước đó lại đã từng bày tiệc rượu mấy ngày mấy đêm ở trấn Trung Dương, nên người Vũ Âm không lo lắng, mà ngược lại còn lấy làm vui mừng. Đối với người Vũ Âm mà nói, thì việc người Vũ Âm cai trị người Vũ Âm, càng dễ chấp nhận. Cho nên, trong ngày đầu tiên sau khi Tào Bằng đến Vũ Âm, huyện Vũ Âm vẫn giống như thường ngày, thậm chí chẳng hề xuất hiện một chút xáo động khác thường nào.

Mọi người đều yên tâm thoái mái tiếp nhận sự tồn tại của Tào Bằng.

Đặc biệt là những người dân trấn Trung Dương đang sinh sống ở huyện Vũ Âm, lại càng tỏ thái độ hoan nghênh đối với Tào Bằng...

Tuy nhiên, tiếp sau đây, vị Tào Thái thú này sẽ cai trị Nam Dương như thế nào?

Ngọn lửa đầu tiên của hấn ta, rốt cuộc là sẽ đốt lên từ nơi nào? Là điều khiến cho rất nhiều người Vũ Âm, bao gồm cả các nhà cường hào Vũ Âm, đều cảm thấy tò mò.

Huyện Vũ Âm, rất bình lặng.

Ngày thứ hai sau khi Tào Bằng đến nhậm chức, hấn vẫn không đi nhận nhiệm vụ ngay, mà cho mời các bộ lão của huyện Vũ Âm đến, cùng đi điều tra thị sát xung quanh huyện Vũ Âm.

Ngày thứ ba, hấn ở lý trong phủ, không bước chân ra khỏi nhà. Trước đây, Lưu Cảnh Thăng từng đảm nhiệm chức vụ Tuần mưu Lĩnh Nam, Thái thú Nam Dương.

Trong thư phòng, Tào Bằng đặt quyển hồ sơ xuống, ngẩng đầu nhìn ba người Đặng Chi, Đỗ Kỳ và Lư Dục, trên mặt lộ một nét cười lạ lùng.

Tuổi tác của Lư Dục so với Tào Bằng cũng chẳng thua kém là bao.

Nhưng nhìn y lại có vẻ giống như một thiếu niên nho nhã thanh tú, khiến cho người ta có cảm giác như là một đứa trẻ chưa lớn hẳn.

Hấn khẽ mỉm cười:

-Xem ra, ngày tháng của Huyện Đức trôi qua cũng chẳng mấy dễ dàng.

Không chỉ là trôi qua không dễ dàng, mỗi nghi kỵ của Lưu Biểu đối với Lưu Bị, xem chừng ra còn nặng nề hơn trước nữa...

Đỗ Kỳ trầm giọng hỏi:

-Vậy thì, công tử có định lập kế hoạch gì không?

-Vấn đề giữa Lưu Biểu và Lưu Bị tất sẽ có người khác quan tâm, chúng ta không cần phải chen chân vào làm gì. Tuy nhiên, việc Lưu Bị vẫn trọng dụng Tuân Mưu Uy, chứng tỏ người này lòng dạ rộng rãi, đích thực là không phải tầm thường. Trước đây, ta đã nghe người ta nói, ở quận Nam Dương lưu truyền rằng ta sẽ thi hành chính sách đồn điền, cho nên chắc sẽ có nhiều người cảm thấy bất mãn. Lời đồn này quả là có chút dị thường, ngay cả chính bản thân ta còn không rõ nên cai trị Nam Dương thế nào, chính sách đồn điền kia ở đâu ra? Ta nghĩ, đây chắc hẳn là quỷ kế của Lưu Bị, muốn đẩy ta đứng về hướng đối lập với các cường hào ở Nam Dương.

Lư Dục gật đầu nói:

-Việc này đúng là rất hợp với tác phong của Lưu Huyền Đức.

Lư Dục chưa từng gặp qua Lưu Bị, mặc dù Lưu Bị đã từng theo học dưới cửa Lư Thực, nhưng trước giờ hai người chưa từng gặp gỡ qua. Lúc Lưu Bị theo học thì Lư Dục còn chưa chào đời. Mà đợi đến khi Lư Dục ra đời, thì Lưu Bị đã xuất sư rồi. Cho nên tuy nói hai người là nghĩa đồng môn, nhưng cảm tình lại không sâu sắc. Đặc biệt là sau khi Lư Trực chết đi, gia đình Lư Dục trải qua cuộc sống hết sức thanh đạm kham khổ, Lưu bị lại càng chẳng hề liên quan gì.

Xét trên một mức độ nào đó, những nhận thức của Lư Dục về Lưu Bị, chủ yếu là có được thông qua huynh trưởng của y.

Nhưng ca ca của Lư Dục rõ ràng là không có thiện cảm với Lưu Bị. Lư Thực là người cần kiệm, nề nếp gia đình mộc mạc. Còn Lưu Bị khi đến theo đuổi việc học thì lại thích xa hoa, thường thích mặc những trang phục sang trọng, ăn uống phải là những đồ thượng đẳng. Vì vậy mà giữa hai người bọn họ còn nảy sinh xung đột mấy lần. Về sau, Lư Thực đuổi Lưu Bị ra khỏi sư môn, trong việc đó cũng không phải là không có tác động từ huynh trưởng của Lư Dục. Cho nên, đối với Lưu Bị, Lư Dục cũng không có thiện cảm.

Mà nay Lưu Bị đã ra chiêu, không biết Công tử định chuẩn bị để đối phó như thế nào?

Đặng Chi đột nhiên đặt ra câu hỏi, nhìn Tào Bằng.

- Lấy bất biến ứng vạn biến. Lưu Huyền Đức đã truyền ra lời đồn như thế, ta bây giờ bất luận có nói gì đi nữa, cũng bị người ta hoài nghi. Mà nay, chủ công lại chuẩn bị khai chiến với U Châu, cho nên tốt nhất là không nên gây chuyện thị phi. Việc quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng đứng cho vững ở Nam Dương. Mà hiện nay ở Nam Dương, cường hào nhiều san sát, chỉ còn cách là đợi sau khi lấy được sự ủng hộ của họ rồi, mới trừ mưu tính kế cũng không muộn. Chỉ có điều, các nhà quyền quý ở Nam Dương có phạm vi quá lớn, phải bắt đầu từ đâu?

Tào Bằng nói xong, đoạn đưa mắt nhìn khắp lượt bọn người Đặng Chi.

Đồ Kỳ nhắm mắt trầm ngâm, một hồi sau hạ giọng nói:

- Cường hào ở Nam Dương tuy nhiều, nhưng nếu nói về thủ lĩnh thì cũng chỉ có chừng mười nhà. Họ Trần ở Uyển thành, họ Đặng, họ Sầm ở Cức Dương, họ Lai ở Nhượng huyện, họ Hoàng ở Đan Thủy, cùng với năm nhà cường hào nữa. Mười nhà cường hào này hầu như đều khởi nghiệp từ hồi Quang Vũ hoàng đế còn đang hưng thịnh, tuy rằng không ít gia tộc đã sa sút, nhưng vẫn rất có danh tiếng và sức ảnh hưởng ở quận Nam Dương... Trong số đó, gia tộc họ Đặng ở Cức Dương là sa sút nhanh nhất, nhưng không thể phủ nhận rằng, nhà họ Đặng ở Cức Dương là một gia tộc mạnh nhất trong số mười gia tộc lớn năm xưa. Nếu công tử muốn kết mối giao hảo với các gia tộc lớn này, thì chẳng bằng nâng đỡ cho một nhà thôi, như vậy càng dễ dàng trụ vững hơn.

Sau khi Đồ Kỳ vừa nói dứt bốn chữ “Cức Dương Đặng thị” (nhà họ Đặng ở Cức Dương), thì ánh mắt của Tào Bằng bèn chuyển hướng nhìn sang Đặng Chi.

Đặng Chi cười khổ lắc đầu:

- Ta sớm biết, Bá Hầu sẽ đem mọi việc đổ lên đầu ta. Tuy nhiên, ta có thể đi liên lạc với nhà họ Đặng, nhưng e là không đủ sức thuyết phục. Năm xưa, cha ta chính vì bất mãn với thái độ không chịu làm gì của gia tộc mà giận dữ bỏ đi, cho đến lúc chết cũng không về lại Cức Dương, cho nên trong tộc ta cũng chẳng có danh vọng gì mấy. Nếu công tử muốn vực dậy nhà họ Đặng ở Cức Dương, thì cần phải tìm một người có đủ tầm ảnh hưởng đi đến Cức Dương, còn ta có thể đi theo phụ tá. Như vậy mới có thể khiến cho nhà họ Đặng yên tâm.

Tào Bằng nghe vậy, cau mày.

- Bá Miêu, ý người không phải là...

- Nếu như không phải là Tiểu Ngải đi, e rằng nhà họ Đặng không thể yên tâm được.

- Để Tiểu Ngải đi Cức Dương?

Tào Bằng không khỏi kêu lên thất thanh, một lúc sau hấn lắc đầu...

- Bá Miêu, chuyện này ta không nhận lời được, tuổi của Tiểu Ngải còn nhỏ quá...

525. Chương 572 : Bạn Cũ Ở Nam Dương

Đặng Chi không phải là đùn đẩy.

Điều này trong lòng Tào Bằng hiểu rất rõ.

Thực ra, trong số những người trở về Nam Dương và muốn thi thố tài năng, thì nhất định Đặng Chi là một trong số đó. Y là người Nam Dương, y khao khát làm nên một sự nghiệp ở Nam Dương, để những người

năm xưa từng khinh thường y phải nhìn cho rõ. Nhưng càng như thế, Đặng Chi lại càng phải thận trọng bình tĩnh.

Nếu tính ra, trải qua gần mười năm rèn luyện, đã khiến cho Đặng Chi trưởng thành vượt trội.

Y không còn là tên tiểu tử cao ngạo của khi xưa nữa, suy xét sự việc cũng toàn diện hơn.

Quang Võ trung hưng, Đông Hán khai quốc.

Quận Nam Dương tổng cộng có mười gia tộc cường hào...

Thế nhưng hiện nay, mười gia tộc cường hào năm nào, về cơ bản đều đã sa sút cả. Tuy nhiên, trải qua nhiều năm đã hình thành nên lực lượng xã đẳng, khiến cho mười gia tộc cường hào vẫn nắm giữ được vị trí lãnh tụ trong số các gia tộc cường hào. Thôn Đặng ở Cức Dương, cũng là như thế. Năm xưa, Bang thôn có Đặng Tế từng làm đến chức Trung lang tướng dưới trướng Lưu Biểu, được bà con trong thôn hết sức ủng hộ. Nhưng đến cuối năm Kiến An thứ hai, lần thứ hai Tào Tháo chinh phạt Uyển thành, quân của Đặng Tế ở Hồ Dương bị Ngụy Diên đánh tan, khiến cho Đặng thôn của Cức Dương không thể chọn ra một người tài nào nữa. Cũng không phải là do không có người nào xuất chúng, ví dụ như Đặng Tắc, bây giờ chẳng phải đang rất oai phong đó. Chỉ có điều, hồi xưa kể từ sau khi Đặng Tắc rời bỏ quê nhà, thoát ly đến Nam Dương, không còn chút liên hệ gì với Đặng thôn nữa.

Điều này cũng khiến cho Đặng thôn ở Cức Dương cảm thấy rất khó chịu.

Việc để Đặng Chi về Đặng thôn thuyết phục các tộc lão cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng có thể thuyết phục và khiến cho Đặng thôn thật tâm quy phục hay không, thì lại cần phải có một nhân vật có khả năng ổn định lòng quân cho bọn họ.

Nghĩ đi tính lại, quả đúng Đặng Ngải là người thích hợp nhất.

Nhưng Tào Bằng lại không muốn!

Cức Dương cách Niết Dương một dòng sông, lân cận với Tân Dã, cận kề Triều Dương.

Nơi đó có thể xảy ra chiến tranh bất cứ lúc nào, để Đặng Ngải đi đến đó, quả thật là Tào Bằng không yên tâm lắm.

Nhưng vấn đề là, hẳn lại chẳng tìm ra một ứng viên nào khác thích hợp hơn...

Nếu Đặng Phạm có ở đây thì cũng là một nhân vật phù hợp, hơn nữa Tào Bằng cũng không cần phải lo lắng cho sự an nguy của Đặng Phạm. Đặng Ngải tuổi còn quá nhỏ! Một Đặng Ngải mới có mười tuổi, đã phải đi gánh vác một nhiệm vụ nguy hiểm như thế này, nếu chẳng may có sai sót gì, thì Tào Bằng làm sao mà ăn nói với chị gái mình?

Thấy Tào Bằng không nói không rằng, Đặng Chi cũng không nói gì thêm.

Y biết rằng, cuối cùng rồi Tào Bằng cũng sẽ đưa ra được lựa chọn đúng đắn nhất.

Mùng năm tháng giêng, Tào Bằng mới chính thức lộ diện, triệu kiến các quan viên lớn nhỏ của Nam Dương.

Hiện nay, cục thế Nam Dương hết sức tồi tệ. Không chỉ có Uyển thành thất thủ, Lưu Bị dần dần mở rộng thế lực, lại cộng thêm mối phiền toái về quan lại nữa.

Trong số mấy huyện thành trực tiếp nằm trong sự khống chế của Tào Bằng, ngoại trừ sáu huyện Vũ Âm, Hồ Dương, Diệp huyện, Đồ Dương, Duy Dương và Lỗ Dương ra, tất cả những huyện còn lại đều không có quan đứng đầu. Có mấy huyện thành về cơ bản là đang dựa vào mấy viên thư lại cố gắng chống đỡ, tình hình hết sức tồi tệ. Đặc biệt là Cức Dương, hiện nay gần như là đang trong tình trạng vô chính phủ. Viên Cức Dương Lệnh tiên nhiệm thì bị Lưu Bị giết chết, các quan viên lớn nhỏ trong huyện thành thì sớm đã bỏ chạy tứ tán. Về sau Giả Hủ thu hồi được Cức Dương, nhưng lại chẳng tìm ra người nào thích hợp để sắp xếp... Không còn cách nào khác, ông ta đành tạm thời giao cho Phó Dung giữ chức huyện úy, miễn cưỡng ổn định cục diện. Nhưng có vẻ Phó Dung thích hợp với những việc nội chính trong quân đội hơn, có thể thấy rõ là không phù hợp lắm với vai trò này. Sau khi y tiếp quản Cức Dương, xung đột với quân Lưu Bị mấy lần, đều không phân hơn thua. Nhưng tình hình ở Cức Dương thì vẫn hỗn loạn như cũ.

Ai có thể tiếp quản Cức Dương?

Đây cũng chính là vấn đề mà Tào Bằng luôn suy nghĩ.

Trong lòng hắn, có một ứng viên thích hợp.

Nhưng khi triệu kiến các quan lại, thì lại không nhìn thấy người đó...

-Lý Nghiêm vì sao không đến?

Sau khi Tào Bằng đối chiếu danh sách, đếm qua một lượt, không khỏi nhúu mày, trầm giọng hỏi.

Lã Thường có chút ngưng ngưu, nói:

-Chính Phương sức khỏe không tốt, đến nay vẫn chưa đỡ, cho nên không thể nhận lệnh triệu kiến, xin Thái thú bao dung.

Lại là sức khỏe không tốt!

Bốn ngày trước sức khỏe hắn không tốt, thậm chí còn không đi đón Tào Bằng.

Đến bây giờ, lần đầu tiên Tào Bằng triệu kiến các quan lại sau khi nhậm chức, sức khỏe của Lý Nghiêm lại không tốt.

Nếu như nói, lần trước Tào Bằng còn không để ý lắm đến chuyện này, thì bây giờ hắn đã có thể khẳng định: không phải là sức khỏe của Lý Nghiêm không tốt, mà là tâm trạng của y không tốt. Có lẽ y không phục việc mình đến đảm nhiệm chức Thái thú Nam Dương, hoặc là trong lòng có gì bất mãn cũng nên.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đặt quyển hồ sơ trên tay xuống, trông mắt chớp động, thoáng lộ vẻ suy nghĩ.

- Nếu Lý Chính Phương sức khỏe đã không tốt như thế, thì cứ để y ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt, đừng để y phải vất vả vì việc công nữa. Thế này đi, những công việc trong tay Lý Nghiêm, tạm thời sẽ do Tử Chương tiếp quản. Đợi khi nào y khỏe rồi, sẽ sắp xếp việc khác cho y làm.

- Nhưng...

Lã Thường ngăn người, thoáng lộ vẻ ưu tư.

- Tử Hằng không cần phải nói nữa. Chẳng lẽ quận Nam Dương ta thiếu Lý Chính Phương hắn thì sẽ không vận hành nổi sao? Y hiện nay là chủ bộ, các loại công văn đều đợi y đến xử lý, mỗi ngày cứ thế tồn đọng lại, sẽ gây nên tổn thất rất lớn. Chẳng lẽ ta phải đợi sức khỏe của y bình phục rồi, mới có thể bắt tay vào sắp xếp sự vụ sao. Tử Chương là người học rộng, từng theo học ở trường Thái học, thuộc lầu kinh điển, rất giỏi về xử lý công văn giấy tờ. Về sau, sẽ để y đảm nhiệm thay chức Chủ bộ. Về phần Lý Chính Phương, cứ đợi khi nào sức khỏe của y bình phục, mới ủy thác trọng trách khác cũng không muộn. Việc này cứ quyết định như vậy đi! Tối nay ta sẽ mở tiệc trong phủ, khoản đãi khách khứa từ khắp nơi đến, đến lúc đó phiên Tử Hằng để ý tình hình trong thành.

Tào Bằng một lời nói chắc như đinh đóng cột, khiến Lã Thường lập tức ngậm miệng.

Y cũng chẳng có mối quan hệ thân thiết gì lắm với Lý Nghiêm, chỉ có điều hơi cảm thấy đáng tiếc mà thôi.

Bụng dạ của Lý Nghiêm, Lã Thường đại khái cũng có thể đoán ra được ít nhiều, chắc hắn là cái tật xấu kiêu căng tự xem mình thanh cao của hắn lại phát tác đây mà. Chắc là hắn không phục Tào Bằng, mặc dù danh tiếng Tào Bằng nổi như cồn, nhưng dù sao tuổi tác cũng còn quá nhỏ. Còn bản thân Lý Nghiêm lại là người cực kỳ kiêu ngạo, nên sẽ cảm thấy không thoải mái, nên ông ta mới muốn dùng thủ đoạn này, để hạ uy thế của Tào Bằng. Không ngờ rằng, Tào Bằng lại trực tiếp cho người thay thế vị trí Chủ bộ của Lý Nghiêm. Nếu người này biết điều một chút, nói không chừng tiền đồ tốt đẹp sẽ rộng mở trước mắt y...

Đáng tiếc, đáng tiếc!

Lã Thường chẳng đại gì mà đắc tội, thậm chí chọc giận Tào Bằng vì Lý Nghiêm.

Dù sao, sau này y còn phải làm việc dưới trướng Tào Bằng nữa.

Một tên Chủ bộ nhỏ nhoi lại dám làm khó dễ để khiêu khích Thái thú? Nếu đổi lại là người khác, như người tính tình cứng rắn cỡ Hạ Hầu Hân, là nói không chừng đã lấy mạng của y rồi. Cho nên, Lã Thường cũng chỉ khuyên giải vài câu, rồi không nói đến đề tài Lý Nghiêm nữa.

Nếu xét thực lòng mà nói, thì Tào Bằng chẳng ưa gì Lý Nghiêm.

Những ấn tượng từ kiếp trước của hắn về Lý Nghiêm rất xấu. Đặc biệt là trong vụ Gia Cát Lượng đem quân đánh Kỳ Sơn, đúng vào lúc mắt đã thấy Tư Mã Ý cạn hết lương thảo, thắng lợi trong tầm tay. Lý Nghiêm lại vì bản thân độc lương không xong, sợ hãi phải gánh trách nhiệm, nên đến chỗ hậu chủ Lưu Thiện dâng lời gièm pha, vu cáo Gia Cát Lượng, khiến mưu kế đem quân đánh Kỳ Sơn của Gia Cát Lượng thất bại trong gang tấc. Từ điểm này mà đánh giá, thì Tào Bằng đã coi nhân phẩm và đạo đức của Lý Nghiêm không ra gì.

Mà nay, Lý Nghiêm lại làm cao với hắn?

Tào Bằng đời nào lại chịu cúi đầu với y...

Cái gọi là “ba lần viếng lều cỏ” là để trưng cầu người hiền tài, nhưng cũng còn phải xem đó là ai...

Nếu như là nhân vật cỡ Bằng Thống hay Gia Cát Lượng thì Tào Bằng cũng chẳng ngại “ba lần viếng lều cỏ”. Nhưng đối với kiểu người kiêu căng tự cho là thanh cao như Lý Nghiêm thì càng khách sáo, y lại sẽ càng được đà lấn tới. Cho nên, nếu Lý Nghiêm nói là “sức khỏe không tốt”, thì Tào Bằng cũng chẳng ngại gì mà không để cho y nghỉ ngơi cho thoải thích.

Dù sao, số người trong tay hắn, tạm thời vẫn đủ dùng.

Đêm hôm đó, Tào Bằng mở tiệc trong phủ nha, chiêu đãi các quan khách đến chúc mừng.

Mã Huyền cũng đến dự tiệc, vốn định mượn tiệc rượu để gây chuyện thị phi xích mích, nhưng nhìn thấy những quan khách ngồi ngay ngắn trên bàn tiệc, hắn cũng tự hiểu ra mà ngậm miệng. Bởi vì, trên bàn tiệc có sứ giả mà Lưu Biểu phái tới, chính là Bằng Sơn Dân của Lộc Môn Sơn. Nhà họ Bằng không chỉ có mối quan hệ với nhà họ Thái, mà còn có liên hệ với cả Gia Cát Lượng nữa. Có Bằng Sơn Dân ở đó, khiến Mã Huyền không tiện gây chuyện thị phi.

Nhưng cũng chính vì sự góp mặt của Bằng Sơn Dân, mà y cũng nhìn ra được tâm tư của Lưu Biểu.

Có lẽ Lưu Biểu không hề muốn gây hấn với nhà họ Tào, cho nên mới cho Bằng Sơn Dân đến, cũng chính là muốn bày tỏ thiện ý với Tào Bằng. Khắp cả Kinh Châu đều biết, Bằng thị năm xưa có ơn tri ngộ với Tào Bằng, tuy hiện nay Bằng Đức Công đã quy ẩn, nhưng mối ân tình giữa Tào Bằng và Bằng thị thì vẫn còn đó. Khi Mã Huyền vừa nhìn thấy Bằng Sơn Dân thì đã cảm thấy tình thế không hay lắm... Lưu Biểu, chẳng lẽ lại muốn hòa hoãn với Tào thị?

Y lập tức chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại Vũ Âm nữa, thế là vội vàng dự tiệc, đoạn cáo từ rời đi.

Mã Huyền phải nhanh chóng trở về Uyển thành, nói cho Lưu Bị biết việc Bằng Sơn Dân có đến, giúp Lưu Bị sớm có sự chuẩn bị...

Đối với Mã Huyền, Tào Bằng cũng không giữ lại.

Hắn chỉ biết Mã Huyền này là lão đại trong Mã Thị Ngũ Thường, là đại ca của Bạch mi Mã Lương.

Tuy rằng trên sổ sách có ghi rằng, Mã Huyền là người rất tài hoa.

Nhưng theo như trí nhớ của Tào Bằng thì thậm chí tên của Mã Huyền còn không được nhắc tới trong “Tam quốc diễn nghĩa”. Loại người này cũng không tiện lôi kéo, hơn nữa nếu đối đãi tốt với y, ngược lại sẽ khiến bọn chúng càng kiêu ngạo thêm nữa, nói không chừng còn tự rước lấy nhục. Những việc như thế, Tào Bằng chẳng thiết.

Chỉ có chút đáng tiếc là Triệu Vân cũng đi cùng Mã Huyền luôn.

Hắn ta thậm chí còn không từ biệt Tào Bằng, đến mặt cũng chẳng buồn gặp một cái đã đi...

Tào Bằng hiểu hiện giờ hắn không thể lôi kéo được Triệu Vân, nhưng vô duyên vô cớ để Triệu Vân đi như vậy, nói thực là trong lòng hắn có chút không đành.

Đêm đó, Tào Bằng cùng các quan khách đến thăm hỏi chúc mừng cùng chung vui với nhau trong phủ.

Bàng Sơn Dân nói với Tào Bằng, hiện nay Bàng Đức Công đang ở núi Lộc Môn, nếu có thời gian thì mời Tào Bằng đến chơi.

Tào Bằng vui vẻ nhận lời.

Ngày hôm sau, Tào Bằng tiễn Bàng Sơn Dân về.

Khi hần vừa về tới ngoài cổng huyện giải, thì thấy Đỗ Kỳ vội vàng vàng chạy đến đón:

-Công tử, lúc này có một người tự xưng là bạn cũ của công tử, đang ngồi đợi trong sảnh.

Bạn cũ?

Tào Bằng nghe nói không khỏi ngẩn người.

Hắn có bạn cũ ở Nam Dương sao?

Hình như ngoại trừ Bàng Đức Công ra, Tào Bằng không có bạn bè hay thân thích gì ở Nam Dương cả.

Trong lòng cảm thấy có chút nghi hoặc, Tào Bằng vội đi vào đại sảnh. Vừa mới đặt chân đến bậc thềm, hần đã nhìn thấy trong nhà có hai người một chủ một tớ.

Một người tuổi ngoài ba mươi, nhìn có vẻ già nua, hai bên thái dương đã có tóc bạc.

Người còn lại là một ông cụ, xem tuổi tác thì cũng chừng cổ lai hy rồi (chừng bảy mươi)...

Tào Bằng thấy hai người này, trên mặt đột nhiên hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Hắn bước nhanh vào trong sảnh, lớn tiếng cười nói:

-Khoái huynh, lão quần gia, hai người đến Vũ Âm khi nào vậy? Bằng không đón tiếp được từ xa, xin hãy lượng thứ!

526. Chương 573 : Kinh Tương Thế Tộc

Khoái Chính, mấy năm nay thật là không được như ý...

Năm đó, khi cả nhà Tào Bằng bỏ trốn khỏi trấn Trung Dương, là đến nương tựa con rể Bang Tắc, huyện lệnh huyện Cức Dương. Lúc đó cũng nhờ có sự quan tâm của Khoái Chính, mà cả nhà Tào Cấp mới có thể nhanh chóng ổn định được ở Cức Dương. Bất kể là Khoái Chính xuất phát từ ý đồ gì, nhưng y đối với cả nhà Tào Bằng quả đúng là hết sức quan tâm. Lúc trước, khi Hoàng Xạ muốn hãm hại gia đình Tào Bằng, Khoái Chính lúc đầu còn cố hết sức nghĩ cách để bảo vệ cho được Tào Bằng và Đặng Tắc.

Chỉ có điều, Khoái Chính tuy là xuất thân từ gia tộc Khoái thị, nhưng lại chỉ là chi thứ.

Địa vị ở trong gia tộc vốn là không cao, căn bản là về địa vị không thể sánh ngang được với loại con cháu đích tôn như Hoàng Xạ.

Sau đó, Tào Bằng và Đặng Tắc bị Hoàng Xạ hãm hại ở Tịch Dương Tự, bật vô âm tín. Hoàng Xạ lại cho người bắt cha mẹ và chị gái của Tào Bằng lại, muốn hại đến tính mạng của bọn họ.

Khoái Chính cũng đã từng xảy ra xung đột kịch liệt với Hoàng Xạ... Tào Bằng cùng Tào Cấp, sau khi giết chết Bang Tài, Mã Anh, bèn bỏ trốn đến tận Hứa Đô. Vì chuyện này mà Khoái Chính cũng bị liên lụy, bị nhà họ Khoái triệu về trong tộc, không đào tạo bồi dưỡng gì thêm nữa...

Nếu nói ra, thì nhà họ Khoái ở Tương Dương cũng không thua kém gì nhà họ Hoàng ở Giang Hạ.

Chỉ là vì Khoái Chính là con thứ chi ngoài, nên nhà họ Khoái đương nhiên không muốn vì y mà đắc tội với Hoàng Tổ, lúc này đang dầm vận may mà kiêu ngạo, rồi làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai nhà. Trải qua chuyện này, Khoái Chính chẳng thể nào còn có cơ hội xuất đầu lộ diện, cứ thế tiêu tốn mất gần mười năm ở quê nhà, thậm chí là đến bước đường sơn cùng thủy tận.

Dòng họ tự có dự đoán trước của họ.

Bọn họ đương nhiên là không có chuyện ngồi yên không màng đến chuyện của người trong tộc, nhưng cũng không có chuyện bố thí cho ai thứ gì một cách vô duyên vô cớ.

Lúc đầu, Khoái Chính nhận việc dạy học ở cho bọn trẻ trong tộc, dựa vào chút tiền lương còm mà sống qua ngày... Những người trong tộc, những kẻ lúc trước đi theo y, giờ thấy y thất thế, ai nấy cũng lần lượt rời xa. Vợ y thấy y nghèo túng, bèn trở về nhà mẹ đẻ, rồi một đi không trở lại. Thậm chí còn nhờ người bên nhà mẹ ra mặt, giải trừ hôn ước với Khoái Chính. Đến nay, bên cạnh Khoái Chính, ngoài lão quản gia đã theo y nhiều năm ra, chẳng còn một ai thân thiết nữa.

Lúc ban đầu, y còn có thể nhờ vào việc dạy học trong tộc để mưu sinh.

Nhưng về sau, em gái của Đặng Tài, cũng chính là người được gả vào nhà họ Khoái làm tiểu thiếp của con trai đích tôn, xúi giục chồng ra mặt gây khó dễ cho Khoái Chính. Cái tên con cháu đích tôn đó vốn có chút mâu thuẫn với Khoái Chính, lại được thêm sự khen thưởng của Khoái Lương, phong cho địa vị không thấp trong gia tộc. Việc hấn ra mặt dồn ép, khiến cho Khoái Chính không thể còn đứng được trong trường học của gia tộc nữa. Cuối cùng, chẳng còn cách nào đành phải rời bỏ trường học, cùng với lão quản gia mở một cửa hàng nhỏ ở trong thành Cức Dương.

Tuy được ăn no mặc ấm, nhưng chẳng còn cơ hội để làm lại nữa rồi.

Mười năm rồi!

Khoái Chính đã chán nản rồi.

Nhưng chẳng ngờ có một ngày, Khoái Lương cho người đến Cức Dương tìm y, nói y trở về yết kiến.

Khoái Chính cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Khoái Lương là con trai trưởng của vợ cả, địa vị trong tộc chỉ đứng sau tộc trưởng Khoái Việt. Thường ngày nếu không có việc gì, thì người trong tộc rất khó gặp được Khoái Lương. Thế mà nay đột nhiên Khoái Lương lại cho triệu kiến mình, hay là đã xảy ra chuyện động trời gì, hay là có ai đó lại nói xấu gì mình?

Phải thành thật mà nói, mấy năm nay Khoái Chính sống không được như ý lắm, thậm chí có thể dùng cụm từ “cùng khổ tuyệt vọng” để hình dung.

Y thật sự nghĩ không ra, Khoái Lương tìm mình thì có việc gì tốt. Không chừng, có tên con cháu đích tôn nào đó đâm thọc gì sau lưng cũng nên.

Mấy năm nay, những chuyện như thế này chẳng hiếm.

Nhưng Khoái Lương đã triệu kiến, thì Khoái Chính đương nhiên cũng không thể cự tuyệt.

Khi Tào Bằng đến trấn Trung Lương.

Thì Khoái Chính cũng mang theo nỗi sợ hãi mà đến huyện Trung Lương.

Gốc rễ của Xã Đảng nhà họ Khoái nằm ở huyện Trung Lương của Nam quận, cũng chính là Nam Chương của Hồ Bắc sau này. Nhưng người ta vẫn thường gọi là “Tương Dương Khoái thị”, là bởi vì Khoái thị sớm đã đi khỏi Trung Lương, trở thành gia tộc giàu có danh giá ở Tương Dương. Nhưng tông phòng (nhờ thờ tộc) vẫn xây ở huyện Trung Lương. Khoái Chính vừa về đến Trung Lương, bèn cảm nhận được điều gì đó khác thường. Đầu tiên, Khoái Lương không ngờ lại cho người ra tận ngoài “thập lý đình” để đợi y, điều này cho thấy có việc hết sức hệ trọng.

Mà người đi đón y lại là tâm phúc của Khoái Lương, tên gọi Khoái Phát.

-Sao Bá Bình đến muộn vậy, Nhị lão gia đã đợi trong nhà lâu lắm rồi.

-Phát thúc, rốt cục là có chuyện gì vậy, khiến thúc phải đích thân ra đợi?

-Bá Bình đừng nói nhiều, mau theo ta đi gặp lão Mưu.

Sắp đến lúc năm hết tết đến, có thể thấy cảnh tượng náo nhiệt tấp nập của huyện Trung Lương. Trong huyện thành, bầu không khí vui vẻ hào hứng chờ đón năm mới đang ngập tràn...

Khoái Phát lôi Khoái Chính đi vào trong huyện thành, rồi đột ngột dừng bước.

-Bá Bình, sao có thể ăn mặc phong phanh như thế này?

Tháng Chạp lạnh giá mà Khoái Chính vẫn đang mặc trên người bộ quần áo mùa thu. Khoái Phát do dự một lát, đoạn kéo Khoái Chính đi thẳng vào một tiệm bán quần áo may sẵn của huyện Trung Lư.

Ông ta chọn cho Khoái Chính hai bộ quần áo đẹp dễ hoa lệ, đoạn nói Khoái Chính thay vào.

-Nhị lão gia bình sinh coi trọng nhất lễ nghi này, nếu người ăn mặc mộc mạc, chỉ e sẽ khiến Nhị lão gia không vui. Bá Bình, ta biết mười năm trở lại đây người phải chịu không ít uất ức. Nhưng dù sao đi nữa người cũng là người của Khoái thị, nay Nhị lão gia triệu kiến người, người không thể chối từ được. Nếu việc này có thể giải quyết thỏa đáng, thì ngày phục khởi của người đã ở ngay trước mắt. Lát nữa đi gặp Nhị lão gia, nhớ chú ý lễ nghi.

Phục khởi?

Lời này nghe lên, cảm thấy hết đổi lạ lẫm và xa vời.

Năm xưa khi mới từ Cức Dương trở về quê nhà, Khoái Chính cũng nghĩ đến việc phục khởi.

Thế mà đã mười năm trôi qua... mong ước phục khởi sớm đã mai một đi rồi. Thậm chí y còn chuẩn bị sẵn tinh thần, đợi sau này lão quân gia mất đi, y sẽ rời khỏi Kinh Châu, ra bên ngoài kiếm sống. Đối với Khoái thị mà nói, nhiều hay ít một người là y, xem ra cũng không ảnh hưởng gì lắm.

-Phát thúc, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

-Đợi người gặp lão gia rồi, tự nhiên sẽ rõ.

Một người đã mấy năm không hề trở về qua nhà tổ, đột nhiên được Khoái Phát dẫn đường, trở về nhà tổ.

Tự nhiên sẽ kéo theo sự đoán già đoán non của không ít người.

Trong thư phòng phía sau của Khoái phủ, Khoái Chính gặp mặt Khoái Lương.

Nỗi sợ hãi trong lòng, cũng trở nên mạnh hơn bao giờ hết.

-Điệt nhi Khoái Chính, bái kiến thúc phụ.

Khoái Lương mặt mày rạng rỡ, cười ha hả, lôi Khoái Chính ngồi xuống.

Hàn huyền được vài câu, đột nhiên Khoái Lương mở lời hỏi:

-Bá Bình, ta nghe người ta nói, năm xưa ở Cức Dương, cháu có mối quan hệ tốt với nhà họ Tào, đúng không?

Khoái Chính tim đập thình thịch, đã qua nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ còn lôi chuyện cũ ra tính hay sao?

Nhà họ Hoàng ở Giang Hạ sớm đã suy tàn, chắc là không cần thiết phải truy cứu chuyện của mình nữa rồi chứ.

Khoái Chính do dự một lát, đoạn hạ giọng nói:

-Điệt nhi hồi đó tuổi trẻ nông nổi, không hiểu chuyện, vì một thứ dân mà gây hấn với nhà họ Hoàng, quả là hành động thiếu khôn ngoan. Điệt nhi mấy năm nay đều luôn tự nhắc nhở mình, cảm thấy vô cùng hối hận... Việc này, điệt nhi đã nói cả với tông phòng rồi, xin thúc phụ thứ tội.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, cùng với nét sợ hãi trong mắt của Khoái Chính.

Khoái Lương không khỏi cảm thấy hối hận.

"Chuyện năm xưa không phải người sai, mà là bọn ta sai rồi. Ai mà ngờ được, tên tiểu tử ngày nào, giờ lại trở thành Thái thú Nam Dương được triều đình khâm phong? Xem ra, mấy năm nay Khoái Chính sống rất không được như ý, cũng chẳng hiểu năm xưa y lấy đâu ra dũng khí, để đòi công đạo cho Tào Bằng".

-Bá Bình, chuyện năm xưa, đúng sai thật khó mà nói được. Đối với gia tộc mà nói, Hoàng Tổ kiêu ngạo vênh vang, lại được Châu Mục hết sức sủng ái tin tưởng. Tuy Khoái thị ta đã sống ở Kinh Tương nhiều đời, cũng không thể không né tránh. Ta cũng biết, mấy năm nay người phải chịu nhiều vất vả và uất ức, nhưng, dù sao đi nữa người cũng vẫn là con cháu trong tộc. Hiện nay gia tộc có trọng trách muốn giao cho người,

mong rằng người có thể quên đi những chuyện không vui trước kia, mà tận tâm tận lực... Ta có thể đảm bảo, sẽ trả công đạo cho người.

Ngụ ý trong lời nói đó, chẳng khác nào nói với Khoái Chính rằng “ta sẽ trả thù cho người”.

Nói đoạn, Khoái Lương đột nhiên vỗ tay, bèn thấy Khoái Phát mang theo một chiếc hộp gấm, bước vào thư phòng.

-Đây là công đạo đầu tiên mà thúc phụ dành cho người.

-Hả?

Khoái Chính ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Khoái Lương, có vẻ như không biết nên làm thế nào cho phải.

Khoái Phát bước tới, đặt chiếc hộp gấm xuống hương án bên cạnh Khoái Chính, Khoái Chính do dự một lát, đoạn đưa tay, chậm rãi mở chiếc hộp gấm ra...

Bỗng đứng, trông mắt hấn tròn tròn, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Một luồng hơi máu tanh phả lên mặt y.

Chỉ thấy trong chiếc hộp đó đặt một chiếc đầu người, nhưng vết máu trên mặt vẫn còn chưa khô hết, chứng tỏ là mới vừa bị người ta giết chết.

Cẩn thận nhìn lại, Khoái Chính lập tức nhận ra, cái đầu người này chính là của vị ái thiếp của đứa cháu đích tôn kia, cũng chính là em gái của Đặng Tài.

Việc này, rốt cuộc là thế nào đây?

Y ngoảnh đầu nhìn về phía Khoái Lương, vẻ mặt Khoái Lương hết sức bình tĩnh, không chút giao động.

-Con tiện nhân này lắm điều, phá hoại luật lệ trong tộc ta, khiến cho Đức Sinh bức hại người trong tộc, tội thật đáng chết vạn lần.

Khoái Lương chẳng buồn nhìn cái hộp gấm lấy một cái, hạ giọng nói:

-Còn về phần Đức Sinh, bá phụ người đã cho người triệu hấn về, đồng thời cũng đã quyết định bãi bỏ chức Phụ di trưởng của hấn, cho hấn về nhà sám hối tội lỗi. Việc này cũng coi như là cái công đạo thứ hai cho người, không biết trong lòng Bá Bình thấy thế nào?

Đức Sinh, cũng chính là cái tên con cháu đích tôn đó.

Khoái Chính choáng váng! Nhưng trong lòng y thì hiểu rất rõ, Khoái Lương đã làm đến nước này, mà y vẫn còn từ chối, thì e rằng kết cục cũng chẳng khá gì hơn cái tên con cháu đích tôn kia.

Chớ nhìn vẻ ngoài nho nhã hiền lành của Khoái Lương, một khi y làm việc, thì thủ đoạn không hề hiền lành chút nào.

Khoái Chính vội vàng khò người nói:

-Điệt nhi là người nhà Khoái thị, sống là người của Khoái thị, chết là ma của Khoái thị. Thúc phụ việc gì cần dặn xin cứ nói, diệt nhi tất không chối từ, nguyện dốc sức khuyến mã cho gia tộc.

Trên gương mặt vàng vọt và cương trực của Khoái Lương thoáng lộ nét cười, khiến cho những đường nét trên gương mặt y trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

-E rằng Bá Bình còn chưa biết, tình hình hiện giờ của đứa con nhà họ Tào, người mà năm xưa người bảo vệ ra sao, đúng không?

-À, mấy năm nay diệt nhi bận rộn lo cho cuộc sống, quả thật là cũng không rõ lắm.

-Vậy người có từng nghe đến cái tên Tào Tam Thiên không?

Khoái Chính ngẩn ra, gật đầu nói:

-Cuốn kỳ văn tám trăm chữ của Tào Tam Thiên, diệt nhi có thể đọc thuộc lầu lầu. Còn có Tam tự kinh và Đệ tử quy của người đó nữa, diệt nhi cũng học thuộc nằm lòng, đương nhiên là biết.

-Vậy người có từng nghe qua về Phúc chỉ lâu không?

-Ồ, cũng có biết.

Trên mặt Khoái Chính thoảng có chút ngượng ngùng:

-Điệt nhi sớm đã nghe danh của Lộc Môn Tiên, tiếc là chưa có duyên gặp mặt.

Khoái Lương nói:

-Vậy thì ta nói cho người biết, Tào Tam Thiên cũng chính là đứa con nhà họ Tào năm xưa đó. Còn Phúc chỉ lâu đó, chỉ là một sản nghiệp dưới danh nghĩa hấn mà thôi. Hiện nay, nhà họ Tào đã quật khởi, Tào Cấp của năm xưa nay chính là Ân Mặc Củ Tử, đao kiếm mà ông ta chế tạo ra là thứ mà người trong thiên hạ luôn mong sở hữu. Ông ta hiện nay là Lương Châu thứ sử, còn đứa con nhà họ Tào năm xưa, thì hiện được triều đình bổ nhiệm làm Thái thú Nam Dương.

Hít!

Khoái Chính không khỏi nuốt ngược một ngụm khí lạnh.

Y cảm thấy một luồng khí xộc thẳng lên đỉnh đầu, rồi sau đó nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể.

Cuối cùng y cũng đã hiểu, vì sao Khoái Lương lại triệu kiến y, vì sao lại làm ra vẻ mặt ôn hòa dễ chịu với y... Không phải vì Khoái Chính y như thế nào, mà là vì những việc mà Khoái Chính y đã làm năm xưa, khiến cho Khoái thị nhìn ra lợi ích lớn lao. Con trai nhà họ Tào, chính là Tào Tam Thiên, chính là Thái thú mới nhậm chức của Nam Dương?

Cá mận hồi sinh!

Khoái Chính hiểu rằng, chuyện này y đúng là cá mận hồi sinh rồi...

-Ta muốn người đến Vũ Âm một chuyến, lấy danh nghĩa cá nhân thăm hỏi Tào Hữu Học. Lần đi thăm này, người cần ủng hộ những gì thì cứ việc nói, ta đã cho người chuẩn bị một trăm lượng vàng cho người... Yêu cầu của ta là, người hãy ở lại bên cạnh Tào Bằng. Ta không mong người có được quan chức gì, nhưng chí ít cũng phải nghĩ cách gia nhập vào mạng lưới của Tào Bằng, duy trì mối quan hệ tốt với Tào Bằng.

Bá Bình, người có nguyện ý đi hay không?

527. Chương 574 : Chuyện Kinh Châu , Người Kinh Châu Lo

Ngồi ở sảnh, Khoái Chính nhìn người thanh niên anh tuấn uy vũ trước mắt, không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Nhớ năm trước, ai có thể ngờ, người thiếu niên nho nhã yếu đuối kia mà nay lại có thành tựu giống như thế này? Lúc trước hấn niệm tình Bằng thị ở núi Lộc Môn, chiếu cố cho một nhà Tào Bằng. Cũng không nghĩ hôm nay lại dựa vào họ Tào, tái khởi Đông Sơn, thực làm cho người ta cảm thán.

Tuy nhiên, Khoái Chính vô cùng vui mừng vì Tào Bằng vẫn còn nhớ y.

Lúc nhận ra y, Tào Bằng tỏ ra vô cùng phấn khởi, nắm tay y, không chịu buông

Cả lão quản gia kia, cũng nhận được sự tôn trọng của Tào Bằng, được sắp xếp cho một chỗ ngồi. Thời Đông Hán rất chú trọng tôn ti cao thấp. Nếu đổi là người khác, thái độ này của Tào Bằng đối với lão quản gia, sẽ lập tức phẩy tay áo bỏ đi, thậm chí cho rằng Tào Bằng làm nhục y. Nhưng Khoái Chính lại không như vậy ... Mười năm nay y rất lận đận, năm đó người đi theo hấn đều chạy, chỉ có vị lão quản gia này là không rời y, chăm sóc y. Ở trong lòng Khoái Chính, lão quản gia không phải là nô bộc của y mà là người thân tín nhất của y.

Sự tôn kính của Tào Bằng đối với lão quản gia, đối với Khoái Chính càng nói rõ Tào Bằng nhớ ân tình cũ.

- Bá Bình huynh, sau này ta từng cho người đi dò la tin tức của huynh, thì biết được Bá Bình huynh bị triệu về Tương Dương. Không biết hiện nay, tình hình thế nào?

Tào Bằng thật sự là rất vui

Có thể gặp lại cố nhân, tuyệt đối là một chuyện vui.

Năm đó Khoái Chính đối đãi nhà hắc không tệ, ân tình này, hắc nhớ kỹ trong lòng.

Nào ngờ Khoái Chính nghe xong lại lộ ra nụ cười chua xót.

- Nhắc đến thì quả là một lời khó nói hết.

Khoái Chính liền đem cảnh ngộ mười năm nay đại khái kể cho Tào Bằng nghe, khiến cho Tào Bằng thốn thức không ngừng.

- Nói ra năm đó ta tuy là chịu Hoàng Xạ bức bách, bị buộc hạ lệnh tôn một nhà. Nhưng trong lòng ta luôn không thoải mái. Sau tuy ta muốn lấy lại công đạo, nhưng không biết làm thế nào với thế lực Hoàng thị, mà địa vị ta ở trong tộc không cao, cho nên cũng không có tác dụng gì. Suy nghĩ lại, hổ thẹn với hiền đệ nhiều rồi.

Lời hay ai cũng biết nói, Khoái Chính thân là đệ tử Khoái thị, tất nhiên cũng hiểu được nghệ thuật nói chuyện này.

Y nói những chuyện vặt vãnh của năm đó, nhưng không hề trách cứ Tào Bằng liên lụy đến mình, mà chỉ nói y không thể bảo hộ một nhà Tào Cấp, mà cảm thấy áy náy.

Y càng áy náy, Tào Bằng cũng lại càng áy náy.

Mặc kệ lúc đó Khoái Chính xuất phát từ cái gì mà bảo vệ ích lợi một nhà của mình. Nhưng y chung quy là bởi vì mình, mà gặp nhiều năm đau khổ như vậy. Mười năm! Tính ngày, rời khỏi thành Cửu Nữ suốt mười năm,. Một đời người có bao nhiêu cái mười năm? Huống chi là là mười năm quan trọng nhất của Khoái Chính... Mà nay, Khoái Chính đã hơn ba mươi. Bộ dáng già cả kia, nhìn vào có vẻ là tuổi bốn mươi.

Tào Bằng cắn răng nói:

- Huynh trưởng đừng vội nói hai chữ xấu hổ, người nói như vậy, chẳng phải là trách mắng tiểu đệ? Hiện giờ huynh trưởng nếu đến đây, cũng đừng đi vội! Tiểu đệ mặc dù bất tài, không thể cho huynh trưởng tiền đồ sáng lạn, nhưng trở nên nổi bật thì có chút chắc chắn. Về phần những người năm đó làm nhục người, không phải không báo thù, chỉ là chưa tới thời điểm. Đợi một ngày kia, tiểu đệ nhất định là vì huynh trưởng lấy lại công đạo.

Lão quân gia vừa nghe, vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ.

- Bằng công tử, công tử nhà tôi không cần công đạo gì, nhưng chỉ xin Bằng công tử có thể ra mặt, cứu công tử thiếu gia nhà tôi về.

- Sao?

- Lúc trước Thiếu phu nhân và công tử huỷ bỏ hôn ước, mang cả tiểu công tử đi. Công tử nhà tôi ngày nhớ đêm mong, hy vọng có thể được gặp lại tiểu công tử. Thế nhưng Thiếu phu nhân trong nhà thế lực lớn, mà trong tộc lại không chịu ra mặt vì công tử, thế cho nên tiểu công tử... Công tử không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng tiểu công tử, không theo họ khác, bồi họ thanh danh tổ tông.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn Khoái Chính.

Sau một lúc lâu, hắc than nhẹ một tiếng,

- Xin hỏi lai lịch gia đình nhà gái kia?

- Đó là Linh Lăng Lưu thị.

Linh Lăng Lưu thị?

Đó chẳng phải là gia tộc mẫu thân của Chu Bất Nghi sao?

Tào Bằng nhíu mi, trầm ngâm một lát sau, đột nhiên cao giọng nói:

- Bá hầu đâu?

- Công tử!

Đỗ Kỳ vội vàng đi vào đại sảnh, khom mình thi lễ.

Tào Bằng nói:

- Lấy danh nghĩa của ta, lập tức phái người tới Võ Lăng, nói với Thái Thú Võ Lăng Lưu Tiên, nói Lưu gia của hần đem công tử của Bá Bình huynh giao ra đây, coi như là ta nợ hần một ân tình. .

Lưu Tiên thân là Thái Thú Võ Lăng, thuộc loại Tào phái điển hình.

Hần rất nghiêng về Tào thị, hơn nữa được Tào Tháo trọng dụng, mới có chức vụ Thái Thú Võ Lăng.

Tuy nói Lưu Tiên ở trong dòng họ Lưu thị không phải là nhân tài kiệt xuất. Nhưng địa vị cũng không tính rất thấp... Dù sao đại viên bổng lộc hai ngàn thạch, cho dù là Lưu Ba, nhân tài xuất sắc nhất Lưu thị hiện nay, cũng không thể đánh đồng. Cũng bởi vì như vậy, lời nói của Lưu Tiên trong gia tộc có thể coi như là có chút trọng lượng. Tào Bằng và Lưu Tiên, cũng không có giao tình gì. Nhưng vậy cũng không có gì trở ngại, Lưu Tiên nguyện ý kết giao Tào Bằng.

Huống chi, Tào Bằng hôm nay, đã không phải là tội thân nữa.

Thái Thú Nam Dương hai ngàn thạch, bổng lộc bằng nhau, nhưng so với Thái Thú Võ Lăng hai ngàn thạch Lưu Tiên kia thì vẫn cao hơn hai cấp bậc.. .

Khoái Chính không khỏi nước mắt giàn giụa, đứng dậy vái chào sát đất.

- Ân nghĩa hiền đệ, Chính trọn đời khó quên.

Tào Bằng cười nói:

- Bá Bình huynh, huynh đệ ta cũng coi như quen biết nhau mười năm, những lời nói khách sáo, không cần phải nói ra. Huynh đệ ta hôm nay gặp lại, nhất định phải uống cho thật say. Tuy nhiên, ta tin tưởng Bá Bình nay tới tìm ta, chắc chắn mang sứ mệnh. Huynh cứ nói ra, nếu có thể đáp ứng, ta tuyệt sẽ không chối từ... Đợi thương lượng chính sự xong, xin mời lão quần gia trở về báo tin còn huynh ở lại, đợi ta hiểu rõ tình hình sẽ sắp xếp ổn thoả cho Bá Bình huynh

Tào Bằng nói chuyện, không quanh co lòng vòng, mà là đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng càng là như thế, trong lòng Khoái Chính lại càng kích động.

Y hít sâu một hơi, nói với Tào Bằng:

- Hiền đệ, cách nói năng giống như hiền đệ như vậy, thực không hiểu được làm sao đi đến hôm nay.

Trong giọng nói, có lẽ thoải mái hơn một ít, thậm chí còn ra trêu ghẹo Tào Bằng.

- Quanh co lòng vòng, ta cũng biết ... Chỉ có điều phải xem là đối với người nào. Nếu là không quen, hoặc là chướng mắt, ta không ngại cùng hần đóng kịch. Nhưng ta với huynh trưởng, coi như là bạn cũ, nói chuyện với bằng hữu, cần gì phải sử dụng tính toán? Nếu có tinh thần kia, không bằng uống hai chén sáng khoái.

Khoái Chính được nghe, không khỏi mỉm cười.

- Ta lần này đến, là phụng mệnh tộc trưởng, đưa một phong thư.

Khoái Chính vừa nói chuyện vừa quay lại nhìn lão quần gia.

Đã thấy lão quần gia cởi ra bố bào trên người, vạch tìm áo kếp, lấy ra một phong thư, hai tay trình đưa cho Tào Bằng.

Tào Bằng tiếp nhận thư, mở ngay tại chỗ, nhìn sơ qua một lần.

Trong thư của Khoái Lương thật ra không nói thêm chuyện gì, chỉ là nói hần ta có đứa cháu Khoái Chính, nghe nói là bạn cũ với Tào Công tử. Mà nay đứa cháu này ở Kinh Tương, lại không có ngày ngừng đâu, cho nên muốn xin Tào Công tử an bài cho y một chút, tương lai cũng có thể có một vị trí. Trong thư còn nhắc

tới Bàng Đức Công, nói Đức Công gần đây sức khỏe không tốt lắm, nhờ hẩn mang hỏi thăm Tào Bằng, hỏi hẩn có thể đọc thông Thư thượng thư .

Nhớ ngày đó, Bàng Đức Công nhận Tào Bằng Thượng thư , ở một mức nào đó, đã nhận Tào Bằng này làm đệ tử.

Chỉ có điều tạo hóa trêu người, Tào Bằng sau lại bái Hồ Chiêu làm thầy...

Trong thư của Khoái Lương không hề nhắc tới công vụ, nhưng đâu đâu cũng lại có ý nghĩa khác trong đó.

Sau khi Tào Bằng xem xong thư, trầm ngâm không nói.

Đại khái hẩn hiểu ý của Khoái Lương, thật ra là hy vọng ở Kinh Tương, khởi việc binh đao, bảo vệ thái bình của Kinh Tương.

- Lão quần gia.

- Công tử, có gì chỉ bảo?

- Phiên người trở về nói cho Lương công, Bằng phụng ý chỉ triều đình, ra trấn Nam Dương, cũng chỉ là hy vọng Kinh Tương thái bình, cũng không có ác ý gì. Nhưng, từ xưa đến nay, đất mọi nơi ở đâu không là đất của vua... Ta phụng chỉ mà đến, là nhận mệnh, thừa lệnh vua. Nhưng Nam Dương này, đã có hai Thái Thú. Cái gọi là một núi không thể có hai hổ, ta cũng rất khó xử. Mà nay Thừa tướng chinh phạt bắc cương, chính là vì phục hưng Hán thất. Nhưng luôn có những người ở trong đám bị thóc, chọc bị gạo, gây chia rẽ.. Những năm gần đây Nam Dương chiến sự không ngừng, Lưu Kinh Châu và Thừa tướng bản đều là người hiểu lí lẽ, tiểu nhân liên tục quấy phá, thế cho nên xung đột không dứt. Kết quả, cũng chỉ có thể là làm dân chúng Kinh Tương chịu đủ... Đây không phải là kết quả mà ta kỳ vọng, cũng không phải kết quả mà Lương công kỳ vọng. Ta vẫn tin là chuyện Kinh Châu, người Kinh châu lo. Nghĩ chín quận Kinh Tương, từ xưa đến nay vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt, là nơi lớp lớp tinh anh xuất hiện. nay lại phải xem ánh mắt người khác, chịu xúi giục của người ngoài? Bất hạnh này của Kinh Châu, bất hạnh của người Kinh Châu.

Những lời này của Tào Bằng, tuyệt đối là nói trúng chỗ hiểm.

Khoái Chính đứng bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

- Lời của Hiền đệ không sai, chuyện Kinh Châu, người Kinh Châu lo, cần gì người ngoài nhúng tay vào?

Người ngoài ở đây là ai?

Không cần nói cũng biết...

Tào Bằng không có nói rõ, Khoái Chính cũng không có nói ra, nhưng trong lòng mọi người biết rõ ràng: Lưu Bị!

Chuyện Kinh Châu, người Kinh Châu lo.

Không nghi ngờ Tào Bằng rõ ràng là nói cho Khoái Lương, phương châm chính sách của hẩn, thậm chí sau này, phương châm chính sách Tào Tháo sẽ thi hành. Mà bảy chữ này, cũng là mấu chốt. Lão quần gia nghe Tào Bằng và Khoái Chính lặp đi lặp lại sáu chữ này, còn có thể không rõ hàm nghĩa của nó?

Những lời nói khác có thể nhớ đại khái

Quan trọng là sáu chữ này, tuyệt đối không được nhớ sai

Tào Bằng không có khả năng cho Khoái Lương câu trả lời trên giấy, nghĩ đó cũng không phải kết quả mà Khoái Lương hy vọng.

Chỉ cần có sáu chữ này, lão quần gia có thể ăn nói với Khoái Lương.

- Như vậy, lão bộc lập tức xuất phát.

- Khoan!

Tào Bằng gọi lão quần gia, cho người mang tới một bộ áo mới rất đẹp, sau đó tự tay khoác lên người lão quần gia.

- Công tử, cần gì làm vậy?

- Lão quản gia, năm đó ta cùng với tỷ phụ, lúc đi tới thành Cửu Nữ, lão quản gia ngài từng đích thân đưa tiễn. Tình nghĩa này, Bằng nhớ kỹ trong lòng. Ta đã cho người ta sắp xếp xe ngựa đưa lão quản gia trở về. Sau khi gặp Lương công, mong rằng lão quản gia sớm ngày trở lại. Ta tin tưởng, Bá Bình huynh nhất định sẽ vô cùng nhớ người, chớ để hấn lo lắng quá mức. Đợi lão quản gia trở lại nói không chừng Bá Bình huynh đã có một tiền đồ sáng lạn.

Lão quản gia nghe được, không khỏi rơi lệ.

Ông cả đời này trung thành và tận tâm, tất cả kỳ vọng chính là một ngày nào đó Khoái Chính vượt hấn hơn người.

- Bằng công tử xin yên tâm, lão bộc còn muốn sớm trở lại hơn để cùng công tử hưởng những tháng ngày thanh bình.

528. Chương 575 : Ý Định Của Đặng Ngải

Dưới ánh đèn, Đặng Ngải cẩn thận mở cửa, ló đầu vào trong phòng Tào Bằng nghỉ hoặc nhìn cậu ta:

-Tiểu Ngải, đã trễ thế này, ngươi còn chưa ngủ? Đừng quên, ngày mai còn phải luyện công vào sáng sớm đó.

Đặng Ngải nhếch miệng, mỉm cười!

Đối với Tào Bằng, Đặng Ngải có mối thân tình vô cùng thân thiết.

Cháu ngoại trai và cậu ruột, đây cũng coi như là một tập tục bất thành văn. Đặng Tắc quanh năm ở bên ngoài, thời gian ở nhà rất ít. Một phần có thể là do hấn sự vụ bận rộn, phần khác đó là do hấn bị tàn tật, trước sau không thể tiến vào trung tâm triều đình, chỉ có thể nhậm chức bên ngoài.

Lúc chức quan còn thấp, Đặng Ngải còn có thể đi theo.

Nhưng chức quan Đặng Tắc càng lúc càng cao, Đặng Ngải muốn đi theo phụ thân, đó là một khó khăn lớn.

Bởi vì, người nhà quan viên hai ngàn thạch bổng lộc, cần phải ở lại kinh đô và vùng lân cận, không thể hộ tống đi nhậm chức. Đây cũng là vì khống chế họ, một cách giam giữ con tin. Tào Bằng mấy năm nay lên lên xuống xuống, ngược lại thời gian ở nhà, so với Đặng Tắc nhiều hơn rất nhiều.

Năm Kiến An thứ năm, sau khi trận chiến Quan Độ kết thúc, Tào Bằng bị giam cầm ba năm.

Năm Kiến An thứ mười, hấn lại bởi vì giết Vi Doan, mà bị phạt “quỷ tân tam tuế”.Tuy rằng không đến ba năm, nhưng lại có thể sớm chiều ở chung cùng người nhà. Hơn nữa Đặng Ngải và Tào Xung xảy ra mâu thuẫn, chạy đến Huỳnh Dương định cư. Đây cũng khiến cho tình cảm cậu cháu càng thêm khăng khít.

Ngày thường Đặng Ngải và Tào Bằng nói chuyện khá tùy ý.

Mà nay ấp a ấp úng, khiến Tào Bằng không khỏi cảm thấy có chút khác lạ.

-Cậu, nghe nói thúc phụ Bá Miêu muốn đi Cức Dương?

-Hử?

-Cháu có thể đi cùng được không?

Tào Bằng gần như không có bất luận suy nghĩ gì đã nói chắc như đinh đóng cột:

-Không thể.

Nào ngờ Đặng Ngải lại có thể cãi lại:

-Vì sao?

-Cức Dương, rất nguy hiểm.

-Nhưng nếu cháu không đi Cức Dương, Bá Miêu thúc phụ có thể thành công sao?

Tào Bằng ngẩn ra, ánh mắt lập tức nheo.

Trước đây, Đặng Chi từng đề nghị để Đặng Ngải đi tới Đặng thôn, ổn định tư tưởng gia tộc Đặng thị.

Nhưng Tào Bằng không đồng ý, bởi vì hắn cảm thấy, nơi đó thật sự là quá mức nguy hiểm... Nhưng không ngờ Đặng Ngải vẫn biết việc này.

Trong lòng đột nhiên có chút tức giận.

Âm thanh cũng theo đó mà trở nên trầm đặc:

-Việc này, ai nói cho cháu biết?

-Cậu, không ai nói cho cháu biết, là ngày hôm trước... khi cháu xem sổ trứ tân thiên của Thừa tướng, có chút chỗ không rõ lắm, cho nên đi tìm Bá Miêu thức phụ thảo luận. Vừa lúc ở cửa, nghe Bá Miêu thức phụ và bá hầu Thế Bá đang nói chuyện, ngẫu nhiên nghe được tin tức.

Cậu không nên tức giận.

Cháu đã không phải là con nít, lần này theo cậu đến đây, cũng hy vọng có thêm kinh nghiệm. Cháu không giúp được cậu nhiều việc, nhưng cháu thật sự hy vọng, có thể cùng cậu chia sẻ ưu sầu. Những năm gần đây vẫn là nhờ cậu ở chống đỡ nhà này, tuy rằng cậu chưa bao giờ nói qua cái gì, nhưng cháu biết, cậu rất vất vả. Từ khi rời khỏi Huỳnh Dương, trên đường đi cậu cũng chưa ngày nào nghỉ ngơi đằng hoàng. Càng là như thế, cháu lại càng là cảm thấy mình vô dụng càng hy vọng có thể cùng cậu phân ưu.

Đặng thôn là quê cháu, nhưng cháu lại chưa từng về đó lần nào

Lần này, cháu chẳng qua là muốn trở về nơi xưa mà thôi nếu vì vậy mà có thể giúp cậu chia sẻ ưu sầu, trong lòng cháu cũng sẽ cảm thấy thoải mái.

Cậu, cháu cũng biết Cức Dương nguy hiểm.

Nhưng Cức Dương có nguy hiểm đến đâu cũng không thể so với nguy hiểm năm đó ở cậu gặp ở Cửu Nữ được ... ? Khi đó cậu mới mười bốn, cũng chỉ lớn hơn cháu ba tuổi mà thôi. Cháu cảm thấy cháu tuy rằng không có được thiên tuệ như cậu nhưng cũng có thể gánh vác một số chuyện.

Đặng Ngải lúc từ đầu đã nói lấp bắp.

cà lăm là khuyết điểm của hắn, tuy rằng đã được Tào Bằng sửa chữa, có chuyển biến rất lớn nhưng đến khi khẩn trương, vẫn là lại bị như vậy. Tuy nhiên, cậu nói càng ngày càng nhiều, trật tự cũng càng ngày càng rõ ràng, nói lấp dần dần biến mất, đến cuối cùng không ngờ lại có thể thao thao bất tuyệt.

Tào Bằng nhìn Đặng Ngải cau mày.

Còn Đặng Ngải sau khi nói xong, không chút sợ hãi nhìn Tào Bằng.

-Cháu thật sự muốn đi?

-Dạ!

Hai gò má của Tào Bằng co giật vài cái, thật lâu sau, khe khẽ thở dài.

-Tiểu Ngải, không phải cậu không muốn cho cháu rèn luyện, chỉ có điều cháu tuổi còn nhỏ, cậu thật sự không hy vọng cháu tham dự việc này. Mà nay, việc cháu phải làm chính là ngoan ngoãn đọc sách, luyện tốt võ nghệ. Chờ cháu lớn hơn một chút, cậu cam đoan, nhất định sẽ được lấy trọng trách, như thế nào?

-Không, cháu muốn đi!

-Không được !

Thái độ Đặng Ngải rất kiên quyết.

Nhưng thái độ của Tào Bằng cũng kiên quyết như vậy.

Dứt bỏ kiếp trước đối với sự yêu thích của vị danh tướng lịch sử này không nói, chỉ có điều Đặng Ngải là cháu ngoại trai của hắn, Tào Bằng sẽ không để cậu ta mạo hiểm như vậy.

Vì thế, cả hai đều cùng không vui...

Tào Bằng thấy Đặng Ngải phần nộ rời khỏi, trong lòng cũng không biết làm thế nào.

Thời đại này, người mười tuổi ra trận cũng không phải không có. Ừ lúc trước trận chiến Uyển Thành, Tào Phi theo Tào Tháo xuất chiến, cũng chỉ mười tuổi mà thôi. Nhưng vừa nghĩ tới những hung hiểm mà lúc ấy Tào Phi trải qua, Tào Bằng cũng không dám mạo hiểm. Tào Phi rất may mắn, mới không giống huynh trưởng hấn chết thảm bên sông Dục Thủy. Đặng Ngải có thể có may mắn như Tào Phi sao? Cho dù là có, hấn cũng sẽ không đồng ý để Đặng Ngải đi tới Cức Dương.

Nơi đó, cách tiền tuyến gần quá !

Thật sự không được, cứ để cho Đặng Chi đi trước, thăm dò một chút ý tứ của Đặng gia.

Sau khi Tào Bằng suy nghĩ kỹ, rốt cục quyết định chủ ý.

-Bá hầu.

-Vâng.

-Ta chuẩn bị phái Bá Miêu đảm nhiệm Cức Dương Lệnh, người thay ta hỏi một câu, hấn có tính toán gì không.

-Để Bá Miêu làm Cức Dương Lệnh?

Đỗ Kỳ nghe thấy liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành

-Việc này, ta còn muốn thảo luận một chút với Giả Thái Trung, rồi mới ra quyết định.

Người để Bá Miêu chuẩn bị trước một chút, đợi sau ngày mười lăm thì đi tới Cức Dương nhậm chức. Trước đó, ta còn sẽ cùng hấn thảo luận lần nữa.

-Vâng.

Đỗ kỳ khom người tuân mệnh, nhanh chóng lui ra

cứ như vậy, sau khi trải qua một khoảng ngắn ồn ào náo động, quận Nam Dương nhanh chóng yên bình trở lại

Rất nhiều người, ít nhất liên đối với người Nam Dương mà nói, cũng coi như là tiếp nhận Tào Bằng.

Chỉ có điều, một quận có hai Thái Thú, tất nhiên sẽ sinh ra đủ loại mâu thuẫn và xung đột. Cường hào Nam Dương các nơi cùng lúc tiếp nhận sự tồn tại của Tào Bằng, mặt khác, lại yên lặng quan sát. Bởi vì bọn họ còn không rõ lắm, Tào Bằng ứng phó tình trạng trước mắt như thế nào. Lưu Bị ở Nam Dương quận sống yên đã lâu, có một chút thực lực; mà phía sau Tào Bằng thì có sự tồn tại của Tào Tháo. Theo trên danh nghĩa mà nói, Tào Bằng dường như mới là Thái Thú Nam Dương thật sự.

Hai người này, tất nhiên sẽ có xung đột.

Ai thắng ai thua?

Đối với cường hào Nam Dương mà nói việc đó vốn không quan trọng. Điều quan trọng là bọn họ đối với trận xung đột này lựa chọn như thế nào để được lợi ích nhiều nhất.

Tào Bằng có thể cảm nhận được, đang có vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào hấn.

Điều này cũng khiến hấn cảm thấy có chút áp lực.

Tuy nhiên, ngoài sự dự đoán của mọi người, sau khi Tào Bằng nhậm chức cũng không có gì động tĩnh gì.

Ngoại trừ lật xem hồ sơ công văn, đa số thời gian của hấn là tiếp kiến các huyện quan viên Nam Dương. Có đôi khi sẽ mang theo người đi xung quanh tuần tra. Từ mùng mười tháng giêng bắt đầu, hấn liên tiếp thăm viếng hai nơi là Đỗ Dương và Diệp huyện, đồng thời cùng nói chuyện với quan viên địa phương,

Bên ngoài nhìn vào, hấn vẫn đang tìm hiểu tình hình.

Nhưng người hiểu Tào Bằng lại biết, Tào Bằng đang ở nắm trong tay đại cục.

Lưu Bị tuy rằng đã trải qua vô số trắc trở và suy sụp, nhưng hắn lại không thể không thừa nhận Tào Bằng gây áp lực cho hắn, chỉ sau Tào Tháo.

-Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cũng không có cách nào

Lưu Bị gọi Tuân Kham, Gia Cát Lượng và Mã Lương đến, cười khổ nói nói:

-Tào Hữu Học người này càng bất động lại càng là nói rõ, hắn có đại mưu đồ. Người này không có động tĩnh gì thì thôi, hễ động thì tất có chuyện lớn xảy ra. Nay ta ứng phó như thế nào còn phải tính toán một chút.

Ô lương kinh thành nói:

-Tào Hữu Học này, có thể vững vàng.

Gia Cát Lượng nhẹ lay động quạt lông trầm ngâm không nói.

Nói thật, Tào Bằng không tỏ thái độ gì càng khiến hắn cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Lưu Biểu đã phái người đến báo cho biết, không được tự tiện khơi mào tranh chấp. Nói cách khác, Lưu Bị trong tình huống như vậy, không thể “tiên phát chế nhân” (hành động trước để kiềm chế đối phương), chỉ có thể “gấp chiêu hủy chiêu”. Đây cũng khiến cho Lưu Bị, mất đi tiên cơ. Ai có thể đoán ra, bước tiếp theo kế hoạch của Tào Bằng?

Người ta thường nói, Gia Cát Lượng trí mưu vô song, tính toán không bỏ sót.

Có lẽ, trong lịch sử hắn thật sự từng đạt tới mức độ như vậy. Nhưng trước mắt mà nói, với tuổi tác này của hắn thật đúng là không thể làm tới được điểm này.

-Chủ công, kế hiện nay, chúng ta không có cách nào làm bừa được .

Theo Lượng thấy vẫn là gây xích mích khiến cường hào Nam Dương xung đột với hắn. Chỉ có như thế, mới có thể quấy rầy kế hoạch của Tào Bằng, Lượng có một kế nhưng không biết có hiệu quả không.

Lưu Bị nghe thấy tỏ ra có một chút hân hoan

-Khổng Minh, có diệu kế gì?

Tuân Kham bên cạnh nhìn như không thèm để ý, liếc mắt một cái Gia Cát Lượng, chau nhẹ lông mày, trong đôi mắt lóe sáng...

Cùng lúc đó, trong nhà tổ trạch Khắc Dị ở Lư huyện Nam quận

Khoái Việt hơi có chút kinh ngạc hỏi:

-Tào Hữu Học kia, quả thực nói như thế sao?

-Vâng

Khoái Lương nói:

-Bá Bình đã ở lại Nam Dương, nhìn ra được, Tào Bằng đối với hắn vô cùng tốt.

Hắn phái người đến hỏi âm, chỉ nói sáu chữ này, ta nghĩ đủ để cho thấy thái độ của Tào Bằng. Chuyện Kinh Châu, người Kinh Châu lo (Kinh Châu sự, Kinh nhân trị) Sáu chữ này cùng chủ kiến trước đây của huynh đệ chúng ta, cơ bản nhất trí. Tào Bằng dường như cũng không muốn đánh nhau làm loạn bố cục Kinh Châu hiện nay, cho nên huynh đệ chúng ta ...

-Chuyện Kinh Châu, người Kinh Châu lo

Khoái Việt sau một lúc lâu trầm ngâm, đột nhiên vỗ tay cười to.

-Sáu chữ này của Tào Tam Thiên thật hợp ý ta.

Nếu hắn đã biểu lộ lập trường, vậy đã nói rõ, giữa hắn và chúng ta, cũng không có xung đột gì. Như vậy, chúng ta cũng muốn có điều tỏ ý mới được, ít nhất nên cho hắn thấy thành ý của chúng ta. Đúng rồi, hắn phái người đi tìm Lưu Tiên, phải giúp Bá Bình đòi lại đứa nhỏ?

-Vâng

-Linh Lăng Lưu thị, chuyện này làm rất không có đạo nghĩa.

Con cháu Khoái thị ta, sao có thể làm con nối dòng người khác? Như vậy đi, người lập tức viết một phong thư, để Khoái Phát mang đi Linh Lăng. Ta cũng sẽ liên hệ với Lưu Ba, để cho bọn họ giao đứa nhỏ ra đây, sau đó đưa trả lại cho Bá Bình.

529. Chương 576 : Trận Chiến U Châu

Ngày 16 tháng giêng năm Kiến An thứ mười hai, Tào Tháo tuyên chiến U Châu.

Trương Yển dẫn bộ chiếm được Quảng Xương, lấy thế đánh nghi binh, đồng thời uy hiếp ba nơi là Thượng Cốc, Đại quận và Trác quận, đồng thời cắt đứt liên hệ giữa Đại quận và Trác quận. Cùng lúc đó, Từ Hoảng ở Hồ khẩu chủ động xuất kích, tạo ra thế công kích, kiểm chế cả đội quân của Cao Can ở Thượng Đảng quận.

Còn Trương Liêu thì khởi binh từ Sâm Hộ đình, trực tiếp uy hiếp Trác quận.

Từ năm Kiến An mười một, Trương Liêu đã sớm mở kênh Bình Lỗ và kênh Tuyền Châu, để gia tăng tốc độ chu chuyển quân nhu quân dụng. Kênh Bình Lỗ bắt đầu từ sông Hô Đãnh nhập vào sông Lộ Thủy Nước từ thượng du là Sa Hà sau này, hạ du thì chảy qua biển Thiên Tân Mà kênh Tuyền Châu phía nam thì bắt đầu từ Thiên Tân Võ Thanh nhập vào Lộ Thủy (nay là phía dưới sông Hà Vận của Thông huyện Bắc Kinh), tiếp nối cửa sông Cầu Hà, nhập vào sông Bao Khâu. Sau khi hai đạo kênh dẫn nước khai thông, vật tư ở phía Nam của sông có thể được vận chuyển ra biển, mà sau này vận chuyển trên biển có thể đi thẳng ra Liêu Đông. Tào Tháo vì toàn bộ cuộc chiến ở U Châu, đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng.

Sau khi Trương Liêu khởi binh, trong mấy ngày ngắn ngủi đã công chiếm được Phàn Dư Đình, công phá Bắc Tân thành, quân tiên phong thẳng hướng tới Phạm Dương.

Nếu Phạm Dương một khi phá được, thì cửa Trác quận sẽ rộng mở.

Tướng lãnh Viên quân đóng ở Phạm Dương, một người tên là Triệu Độc, người kia tên là Hoắc Nô .

Hai vị tướng lãnh này là Viên Hi ở U Châu mới mời tới, trước đây vì phạm lỗi ở U Châu, đã gây ra cho phiền toái rất lớn Viên Hi.

Sau này binh của Viên Thượng thất bại chết trận, Khiên Chiêu và Tương Nghĩa Cừ dẫn bộ khúc trốn khỏi U Châu.

Thời Viên Thiệu, Khiên Chiêu chính là tướng thống lĩnh một đạo quân Niên Dạ, binh pháp tuyệt vời. Mà Tương Nghĩa Cừ mặc dù thanh danh không nổi, nhưng cũng là một mãnh tướng giỏi. Sau khi hai người quy thuận Viên Hi, lập tức trấn áp Triệu Độc, Hoắc Nô hai người, bắt sống hai người đó.

Vốn là Viên Hi muốn giết hai người, nhưng lại bị Khiên Chiêu ngăn lại.

-Công tử nay ở nơi bần hàn, kháng cự lão tặc kia là thầy của hổ lang, thì cần chiêu hiền đãi sĩ, mời chào nhân tài, cùng nhau chống cự.

Triệu Độc, Hoắc Nô hai người mặc dù phạm tội, nhưng xin công tử niệm tình hai người đều nhân sĩ hào dũng, tha cho tính mạng này. Cứ như vậy, hai người hẳn nhất định sẽ cảm ân cảm đức, quy hàng công tử. Đồng thời cũng có thể phụng sự vì U Châu, là một tấm gương, thuận thế hợp nhất đội ngũ.

Con người Viên Hi, rất bình thường.

Hắn không phải đứa con cả, không có dã tâm như Viên Đàm vậy, cũng không lanh lợi, thanh cao kiêu ngạo như Viên Thượng rất được Viên Thiệu yêu thích.

Nhưng cũng chính là như thế, Viên Hi làm việc luôn rất kiên định, có thể nghe ý kiến người khác.

Lời nói này của Khiên Chiêu khiến Viên Hi thay đổi ý kiến, vì thế tự mình triệu kiến Triệu Độc, Hoắc Nô, cùng hai người khoác áo châm rượu, tỏ ra vô cùng thành ý. Triệu độc Hoắc Nô đều là những người lỗ mãng thô kệch, tầm thường sao chịu được sự đãi ngộ như vậy của Viên Hy?

Hai người lập tức cảm động đến rơi nước mắt liền quy hàng Viên Hi.

Và, hai người chủ động khấn cầu Viên Hi, nguyện ý chiêu hàng Viên Hi, dốc sức cho Viên Hi canh giữ Trác quận. Viên Hi, vui vẻ đáp ứng...

Hai người này vì Viên Hi lôi kéo được hơn tám ngàn sơn tặc, cũng được Viên Hi ủy thác trọng trách, ra trấn Phạm Dương. Năm Kiến An mười một, Quân Thừa người Bắc Hải tập hợp ba nghìn hộ, khởi binh hơn vạn người. Tào Tháo thắng tám xuất binh, đánh tan. Quân Thừa dẫn tàn quân chạy trốn đến hải đảo. Tướng nghĩa Cừ đề nghị Viên Hi chiêu hàng đội quân của Quân Thừa. Viên Hi cũng đồng ý ! Tháng mười hai, Viên Hi phong Quân Thừa làm trưởng Ung Nô, Hoàn Thủy Đô úy. Ung Nô này, vừa lúc ở trên kênh Tuyên Châu kênh, mà Quân Thừa lại là hải tặc, tinh thông thủy chiến, cực kỳ thích hợp.

Tào Tháo sớm đã biết, trận chiến U Châu này tuyệt đối không thoải mái.

Chỉ có điều ông ta thật không ngờ, chỉ có một Phạm Dương đã khiến cho ông cảm thấy áp lực lớn như vậy.

Triệu Độc và Hoắc Nô có lẽ kỳ thật không phải binh pháp xuất chúng gì nhưng lại những kẻ lỗ mãng tuyệt đối có thể gọi là hung hãn...

Hai người thủ vững trong Phạm Dương không ra, đánh nhau kịch liệt với Tào quân không ngừng

Mà lúc này, Viên Hi cũng cảm thấy được mục đích thật sự của Tào quân lập tức hạ lệnh Thượng Cốc điều động ngựa chiến, đến Trác quận tham chiến.

Đồng thời, Viên Hi mệnh Tướng Nghĩa Cừ dẫn bộ, gấp rút tiếp viện Phạm Dương.

Nhưng Trương Liêu sớm có đề phòng, lệnh cho Tào Chương mai phục ở Đốc Kháng Đình, đánh bại Tướng nghĩa Cừ ở Niên Dạ.

Sau khi Tào Chương phục kích Tướng Nghĩa Cừ, chiếu theo mệnh lệnh Trương Liêu, nhanh chóng công chiếm Phương Thành, đem viện binh Trác huyện cắt đứt liên hệ với Phạm Dương. Còn Tào Tháo hỏa tốc mệnh Sử Hoán Công chiếm Cổ An, lại kêu Lã Càn dẫn bộ xuất kích, đóng quân ở Lâm Xã, chiếm cứ hạ du Thánh Thủy...

Hạ du Thánh Thủy này cũng chính là vị trí hạ du sông Vĩnh Định sau này

Kể từ đó, liên hệ giữa Trác huyện và Phạm Dương bị cắt đứt hoàn toàn

Công phá Phạm Dương, cũng chỉ trong nay mai.

Nhưng mà, ai cũng thật không ngờ, cuộc chiến Phạm Dương lại trở nên vô cùng thảm liệt...

Cuộc chiến U châu diễn ra lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người

Lưu Bị chiếm cứ Uyển Thành, tuy có lòng giúp đỡ muốn tăng thêm cho Tào Tháo ít nhiều loạn. Không biết tại sao Tào Bằng nghiêm lệnh ba người Ngụy Diên Điển Mãn, Hứa Nghi thủ vững không ra, không được ứng chiến.

Thế cho nên, quân Lưu Bị mấy lần khiêu khích, nhưng Tào quân lại không thèm đáp trả

Địch bất động, ta bất động!

Đây là sáu chữ chính miệng Tào Bằng nói cho Ngụy Diên

Động tác Lưu Bị càng gấp gáp, sự kiên kị của Lưu Biểu với hấn, sẽ càng nặng.

Điều này cũng khiến cho Lưu Bị cảm thấy rất đau đầu. Tào Bằng căn bản không chính diện cùng y giao tranh, khiến y cảm thấy không chút sức lựa nào, cũng không biết hướng nơi nào dùng.

-Cái gì, Đặng Ngải đi Cức Dương ?

Tào Bằng từ Diệp Huyện trở về Vũ Âm, còn chưa kịp thở, liền nghe được một tin tức khiến hắn vô cùng kinh sợ.

-Nó đi Cức Dương lúc nào?

Bộc Dương Dật cười khỏ nói:

-Ngay hôm qua.

Nói xong, gã lấy ra một phong thư,

-Hôm qua sáng sớm ta tìm hắn luyện thân, không ngờ trong phòng hắn lại không có một bóng người.

Nghe người coi cửa, ngày hôm qua trời còn chưa sáng, Ngải công tử mang theo Mai Hương, còn có vài tên gia tướng rời phủ đệ, nói là luyện thân thể. Ngải công tử mỗi ngày luyện võ từ rất sớm cho nên người coi cửa, cũng không có hoài nghi. Cũng không nghĩ hắn lại trộm lệnh tiễn của công tử, sau khi lừa mở cửa thành, cũng không có trở về. Ta ở trong thư phòng của hắn tìm được phong thư này, là tin hàm của Ngải công tử giao cho công tử...

Nói xong, Bộc Dương Dật để lá thư trên án thư.

Tào Bằng cầm lấy, mở lá thư ra.

Chữ viết, là của Đặng Ngải. Tào Bằng liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Nội dung viết cho Tào Bằng là: Cậu, cháu muốn đi Cức Dương, về quê nhà... Cậu không cần lo lắng, cháu đều hỏi thăm qua, Cức Dương bên kia tạm thời rất bình an. Sau khi cháu tới rồi Cức Dương, sẽ liên lạc trước với Phó Dung tướng quân, rồi sau đó mới về Đặng thôn. Cháu cũng muốn đến nơi ngày xưa cha mẹ còn có cậu sống ở đó. Nếu có thể, cháu sẽ nghĩ cách chuyển cáo ý của cậu cho nhóm lão tộc.

-Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này...

Tào Bằng kinh sợ vạn phần.

Tuy nhiên, hắn đã tái sinh được mười năm đã trải qua rất nhiều sự việc.

Công thêm những năm sống lại từ đầu, nếu nói về tuổi tác thực tế, Tào Bằng nay cũng là người gần bốn mươi.

Sau một lát bối rối, hắn lập tức rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Đặng Ngải nếu nghĩ muốn rèn luyện một phen, cũng không phải không được. Mặc dù Cức Dương và Niết Dương ở rất gần nhau, nhưng ở tình trạng trước mắt, kỳ thật không quá nguy hiểm. Nói vậy không được bao lâu, về Kinh Châu sẽ có phản ứng. Khoái Việt cần thái độ Tào Bằng! Như vậy kế tiếp, sẽ phải xem thái độ của Khoái gia như nào. Nghĩ chắc là Khoái thị sẽ không thờ ơ nữa. Còn nữa, Cức Dương có Phó Dung, cũng coi như bình an. Con người Phó Dung, Tào Bằng tuy không hiểu nhiều, nhưng cũng biết, hắn là đồng hương Ngụy Diên, Ngụy Diên đối với hắn, cũng cực kỳ coi trọng. Lần này khi đi Diệp huyện, Ngụy Diên còn đặc biệt nhắc tới Phó Dung với Tào Bằng, Phó Dung tính tình chất phác là một người đáng phó thác... Phó Dung trung hậu, vả lại cương liệt vô cùng. Thuộc loại ân nhỏ nhưng báo đáp lớn cho chủ nhân. Ở phương diện trung thành, không cần lo lắng gì. Vấn đề là ở, hắn ta kỳ thật không phải một người giỏi về suy xét.

-Bá hầu.

-Vâng.

-Kêu Bá Miêu lập tức tới gặp ta...

Sau khi Tào Bằng bình tĩnh lại, tỉ mỉ coi lại tình huống, sau đó đưa ra quyết định

Không một lát sau, Đặng Chi gấp gấp tới.

-Công tử, gọi Chi có gì dặn dò?

-Bá Miêu, chuẩn bị xong chưa?

Đặng Chi bị Tào Bằng hỏi một câu không đầu không đuôi, ngẩn ra.

Nhưng chợt, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Y sớm đã biết, Tào Bằng chuẩn bị phái hần đến Cức Dương. Mấy ngày qua, Đặng Chi luôn vì thế mà chuẩn bị...

Nguyên tưởng rằng, Tào Bằng sẽ kiểm tra y một chút, nhưng hiện tại nghe ý của Tào Bằng, dường như là y phải lập tức đi nhậm chức. Trong lòng Đặng Chi, có thể nào không vui mừng? Hạng Vô từng nói: phú quý không về cổ hương, như áo gấm đi trong đêm. Đặng Chi nay mặc dù không coi là phú quý, nhưng nếu có thể nhậm chức ở Cức Dương, trở về nguyên quán, đồng nghĩa là một chuyện vô cùng vinh hạnh. Áo gấm về làng, là giấc mộng của kẻ tha phương.

Phụ thân Đặng Chi khi xưa vì có mâu thuẫn với Tông Phòng mà rời khỏi Cức Dương, ngụ ở Tân Dã.

Còn Đặng Chi phiêu bạt nhiều năm, từ Hải Tây đến Đông quận, coi như là trải qua lên xuống. Hiện tại, y rất cực có thể ngẩng đầu vươn vai, trở về quê nhà !

-Công tử, Đặng Ngải hần...

Đặng Chi ở trên đường tới, đã nghe Đỗ Kỳ giải thích tình hình.

Trong lòng y tuy rằng rất vui, nhưng không quên hết tất cả, quên mất cốt vấn đề này.

-Ngải một lòng muốn rèn luyện, vậy cứ để nó ở lại Cức Dương đi.

Nghĩ cũng không biết bà con Đặng thôn đối với nó như thế nào. Có lẽ nơi đó cũng hoà thuận vui vẻ, hần là sẽ không rất căng thẳng. Tuy nhiên, đừng cho nó ở Đặng thôn không làm gì cả, phải để nó rèn luyện, để cho nó đến trong quân, hoặc là đến làm việc trong phủ nha. Lần này đến đó, mang theo hai quân tốt đi theo Đặng Ngải. Nếu nó không nghe lời, liền bắt nó trở về cho ta. Nếu nó nghe lời... Vậy chỉ điểm nó một phen. Nhiều năm học binh pháp như vậy, cũng là thời điểm rèn luyện một phen. Nhưng, nhất định phải che chở cho nó bình an.

Tào Bằng đã nói đến như thế, Đặng Chi còn có thể không rõ sao?

Tào Bằng, đã quyết ý, phải đẩy y vào giữa kế hoạch!

Hôm đó, Đặng Chi không dám dừng lại, mang theo người, gấp gấp đi Cức Dương.

Mà Tào Bằng thì tìm đến Khoái Chính:

- Bá Bình huynh, ta nay có một chuyện phiền toái, còn muốn xin Bá Bình huynh cùng ta phân ưu.

-Hiện đệ cứ nói.

-Ta nghe, Lưu Kinh Châu lệnh cho Lưu Hồ đóng quân ở Chương Lăng, rất có thái độ thù địch.

Hồ Dương cách Chương Lăng rất gần, Lưu Cự Nham kia ở bên kia, ta rất không yên tâm. Cho nên, ta nghĩ xin Bá Bình huynh, thay ta ra trấn Hồ Dương. Không biết Bá Bình huynh có bằng lòng hay không?

Khoái Chính được nghe, lập tức rất vui.

Gã đến Vũ Âm cũng đã mười ngày, Tào Bằng đối xử với gã rất tốt.

Có thể càng là như thế, trong lòng gã lại càng băn khoăn, hy vọng có thể làm chút việc, cùng Tào Bằng chia sẻ áp lực.

Hồ Dương?

So với Cức Dương, cần phải cao hơn một bậc.

Tuy nhiên, Khoái Chính cũng không lập tức hứa hẹn, mà trầm ngâm một lát sau, hạ giọng nói:

-Hiện đệ, không phải ta không chịu. Mà là ta không biết chiến sự, Hồ Dương lại là lá chắn phía nam của hiện đệ, tiếp giáp Lưu Kinh Châu, khó tránh được xung đột. Nếu chẳng may...

530. Chương 577 : Vô Chung

Tự cho mình thanh cao?

Chỉ nghe lời đánh giá này, có thể đoán ra Tào Bằng muốn nói đến người nào.

Khoái Chính không kìm nổi mỉm cười!

Lý Nghiêm, rõ ràng Tào Bằng muốn nói đến chính là Lý Nghiêm.

Thật ra, Khoái Chính hiểu rất rõ Lý Nghiêm, hơn rất nhiều so với Tào Bằng. Sự hiểu biết của Tào Bằng đối với Lý Nghiêm chỉ là dựa theo trí nhớ của kiếp trước. Hơn nữa cảm giác hằn đối với Lý Nghiêm kỳ thật không tốt lắm, cho nên theo bản năng, đối với Lý Nghiêm liền nảy ra ý bài xích. Về sau được biết Lý Nghiêm ngay tại Vũ Âm, lại thấy sự kهن kiêu của Lý Nghiêm, khiến Tào Bằng càng thêm không thích y.

Khác hẳn với Khoái Chính, mười sáu tuổi Lý Nghiêm đã bắt đầu đi làm, lúc đầu chỉ là một Huyện thừa lại. Từ một quan lại nhỏ cực kỳ bình thường, từng bước một đi lên, hiện nay đã là quan Chủ bộ, cần khoảng chừng thời gian là mười lăm năm. Tất cả quãng thời gian Lý Nghiêm làm quan, có thể đánh giá Lý Nghiêm chính là: xử sự giỏi giang. Có chuyện gì mà giao cho Lý Nghiêm làm, là có thể không cần phải bận tâm chi nữa.

Khoái Chính từng làm Huyện lệnh Cức Dương, hơn nữa lúc trước cũng có quan hệ mật thiết với các huyện.

Cho nên, Khoái Chính đối với Lý Nghiêm, kỳ thật không quá xa lạ.

Sau khi y đi tới Vũ Âm, cũng có nghe việc Lý Nghiêm gây khó dễ, nhưng thật ra cũng không có để ý lắm.

Đối với y, có bản lãnh, gây khó dễ cũng là việc chẳng đáng gì.. Khoái Chính thuộc loại người có tư chất bình thường, không có gì giỏi, nhưng không tính việc hơn thua, làm việc chỉ để ổn thỏa là được. Cho nên y cho rằng, Lý Nghiêm kهن kiêu không có gì là lạ. Vấn đề là ở chỗ, đối tượng y gây khó dễ là không đúng người! Tào Bằng này là ai? Đường đường là Thái Thú quận Nam Dương, là một viên quan vô cùng nổi tiếng Tào Tam Thiên.

Loại người có địa vị này, cũng không phải là một Chủ bộ như Lý Nghiêm, có thể gây khó dễ.

Khoái Chính cho rằng Lý Nghiêm đã tìm sai đối tượng. Nếu đổi lại là người khác, không chừng sự kiêu ngạo này, sẽ trở thành hành vi thích thanh nhàn không màng danh lợi. Y không biết rằng, Tào Bằng đối với Lý Nghiêm có ác cảm là xuất phát từ nội tâm.

- Chính Phương người này, quả thật là có tài, chỉ có điều có đôi khi, quá mức kiêu ngạo. Tuy nhiên nếu có y trợ giúp, ta lại có chút tin tưởng...Ừ, như vậy đi, ta cùng với Chính Phương nói chuyện, nghe một chút ý kiến của y.

Tào Bằng thấy Khoái Chính hứa hẹn, lập tức thấy thư thái.

Ở một khoảng thời gian trước kia, tuy rằng hằn phản cảm với Lý Nghiêm, thậm chí không muốn tiếp xúc với Lý Nghiêm. Nhưng tìm hiểu về Lý Nghiêm thì chưa bao giờ ngừng. Cùng lúc, hằn áp chế ngạo khí của Lý Nghiêm, mặt khác lại chú ý đến tình hình của Lý Nghiêm. Căn cứ vào sự giới thiệu của Lã Thường, cùng với lời bình của Giả Hủ đối với Lý Nghiêm, Tào Bằng đối với Lý Nghiêm, sự việc ở Niên Dạ coi như là đã nắm được tình hình chung một cách rõ ràng...

Lý Nghiêm, rất có tài hoa. Nhưng thần thể của y cũng không tốt lắm.

Thuở nhỏ của Lý Nghiêm, gia cảnh rất khó khăn, có thể dùng từ nghèo rớt mồng tơi để hình dung.

Cũng vì có hoàn cảnh như vậy, tạo nên một Lý Nghiêm vô cùng tự ti đồng thời lại vô cùng tự phụ. Y có dã tâm, hơn nữa lại thông minh lanh lợi. Đối với người có thân thể cao quý trong thâm tâm y rất hâm mộ và tôn kính. Nhưng đồng thời, y cũng không muốn có quan hệ với họ. Y rất có tài hoa, nhưng bởi vì y tự phụ và kiêu ngạo khiến cho những người xung quanh y rất có địch ý với y, thậm chí có thể nói là phỉ báng.

Nguyên nhân là vì thế, y phải mất khoảng mười lăm năm thời gian mới làm được chức Chủ bộ.

Lý Nghiêm trong lịch sử, sau khi tìm đến nương tựa Ba Thục, được danh sĩ ở Giang Hạ là Phí Quan tiên cử, mới trở thành Thành Đô lệnh, sau đóng ở Miên Trúc, chống lại Lưu Bị. Phí Quan kia, chính là người giỏi về việc giao tiếp mà trở nên nổi tiếng, hiểu được cách làm như thế nào để lôi kéo được lòng người. Phí Quan, cũng chính là bá phụ của danh thần Thục Hán Phí Suất. Về điểm này, tính tình của Khoái Chính cũng tương tự như của Phí Quan. Tuy Tào Bằng không rõ lắm trong lịch sử Lý Nghiêm quật khởi như thế nào, nhưng theo hần quan sát, Khoái Chính hẳn là cũng có đủ năng lực, kìm hãm và sử dụng Lý Nghiêm. Đồng thời, Hồ Dương vì Tào Bằng làm lá chắn ở phía nam, nếu là ở thời bình, chỉ dựa vào một Khoái Chính, đã đủ để dẹp yên nơi ấy. Nhưng hiện tại, chính sự đang biến động.

Mặc dù Khoái Chính am hiểu sự việc bên trong, một mặt cần phải cầm binh ngăn địch, nhưng chỉ có thể đảm đương được một phía. Lý Nghiêm vừa có thể làm phụ tá cho Khoái Chính, đóng ở Hồ Dương. Có người này ở Hồ Dương, ít nhất có thể giữ cho Hồ Dương trong một thời gian ngắn không bị công phá.

Tất nhiên, chỉ dựa vào một mình Lý Nghiêm, cũng không đáng tin lắm.

Cho nên sau khi Tào Bằng thảo luận cùng với Khoái Chính, lại giao cho Đỗ Kỳ đến thành Cửu Nữ chiêu binh mãi mã cho binh Tào ở Nam Dương...

Nghĩ lại, Lưu Biểu vì tránh Tào Tháo đánh bắt ngờ Kinh Châu, vì thế mở cửa thành Cửu Nữ ở Niên Dạ. Đâu có ai ngờ được, mười năm sau, Tào Bằng lại một lần nữa mở cửa thành Cửu Nữ ở Niên Dạ, mục đích là để chống lại việc Lưu Biểu đánh lén. Cho nên phong thủy thay phiên luân chuyển, có lẽ là đúng như vậy. Sau khi Đỗ Kỳ biết Tào Bằng ủy nhiệm, giống như có được vô vàn niềm vui bất ngờ, vui vẻ lĩnh mệnh mà đi. Sau khi sắp đặt hai quan ải quan trọng là Hồ Dương, Cức Dương, Tào Bằng lại một lần nữa cảm nhận được, thiếu nhân sự nghiêm trọng.

Thân là Thái Thú của một quận, lẽ ra Tào Bằng có thể cần nhân số ở bộ khúc rất nhiều. Ngoại trừ ba chức vị quận úy, quận thừa, quận chủ ra, còn phải bố trí mười một Tào sử ngũ quan duyên, ngũ bộ đốc na, Tào duyên, chủ ký thất sử và trang bị một loạt nhân sự khác nữa. Nhiều vô số, cần khoảng hai mươi người. Mà cho tới bây giờ, mười một Tào sử chỉ mới sắp đặt có mấy người. Trong đó, Đỗ Kỳ là binh Tào sử, Bộc Dương Dật là hộ Tào sử, Lục Mạo là pháp Tào sử...Lư Dục được sắp đặt chức vị Chủ ký thất sử, đồng thời còn đảm nhận chức vụ Công Tào sử.

Nhưng còn lại các Tào khác, vẫn thiếu như cũ.

Tào Bằng cảm thấy rất đau đầu, trong lúc nhất thời, lại không tìm thấy người thích hợp.

Ở đường cùng, hẳn đành phải đem Khương Phổ từ binh của Bạch Bác tạm thời điều động đến, cho y giữ chức vụ phụ úy Tào sử, tạm thời phụ trách tình hình trị an. Rồi sau đó, lại để cho Trần Thúc, đồng bọn năm đó của y giữ chức vụ tặc Tào sử. Các Tào khác còn lại, tạm thời để cho bọn người của Lư Dục kiêm nhiệm, cuối cùng coi như giải quyết vấn đề ở quận Nam Dương, hoạt động bình thường trở lại...Nhưng, Tào Bằng biết, việc này cũng không phải là kế lâu dài!

Kiến An ngày hai mươi sáu tháng giêng năm thứ mười hai, Trương Liêu dùng mười ngày thời gian, công hãm Phạm Dương.

Tướng phòng giữ Phạm Dương là Triệu Độc tử chiến đầu tiên, phó tướng Hoắc Nô, nổi lửa đốt huyện, hy sinh vì nghĩa lớn...

Cùng lúc đó, ở Tam Hàn xa xôi, cũng dấy lên chiến hỏa. Lã thị Hán quốc Dĩ Bằng Minh làm chủ soái, Chu Kỳ làm quân sư, đánh vào nước Tân La. Quốc chủ nước Tân La không địch lại quân tiên phong của Lã thị Hán quốc, vì thế khẩn cấp cầu viện Cao Cú Lệ Vương Vị Cung. Vị Cao Cú Lệ Vương này, lập tức phái người đi tới Hán Thành, cảnh cáo tộc người Lã thị, không được thâm nhập lãnh thổ, lập tức rời khỏi nước Tân La, nếu không Cao Cú Lệ ắt phải xuất binh thảo phạt.

Thật ra lúc này Vị Cung cũng không muốn quan tâm tới Tân La.

Sự chú ý của y, chủ yếu đều tập trung bốn mặt của Liêu Đông, hơn hở tập hợp binh mã, chuẩn bị đi tới U Châu trợ chiến.

Sau khi Vị Cung phái người cảnh cáo Lã thị Hán quốc, Lã thị Hán quốc tất nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nói thì nói vậy, Lã Lam căn bản là không để tâm đến lời cảnh cáo của y, trực tiếp sai người

cắt mũi của sứ giả, đuổi y quay về thành trong nước. Vị Cung lập tức nổi giận, ngay tại Niên Dạ phái binh mã mưu tính tấn công Lã thị Hán quốc. Nhưng, dưới sự chỉ huy trấn thủ của Cao Thuận, Lã thị Hán quốc ở Niên Dạ đánh bại binh mã của Cao Cú Lệ, khiến cho Vị Cung hoảng kinh.

Mãi cho đến lúc này, Vị Cung xem như mới chính thức đối mặt với Lã thị Hán quốc.

Y không dám lại phát binh đi tới Liêu Đông, mà tập trung nhân mã, tập kết đến Lã thị Hán quốc... Cũng chính vào lúc này, thủy quân Chu Thương, ở Niên Dạ chế tạo thành công mười chiếc lầu thuyền, từ Đông Lăng Đảo xuất ra, trong đêm ấy chở khí giới nặng cồng với lương thực, đưa đến Lã thị Hán quốc.

Lã thị Hán quốc và đường hàng hải của Trung Nguyên trong ngày này, đã chính thức mở ra!

Kiến An giữa tháng hai năm thứ mười hai, quân binh Tào đã ở dưới thành của quận Lâm Trắc.

Viên Hi gặp tình thế của quân Tào ở Niên Dạ, không thể chống cự, đành phải vứt bỏ thành mà đi, trốn đến Ngư Dương.

Cùng lúc đó, Thái Thú quận Đại là Tiên Vu thấy tình thế không ổn, vội ra hàng. Hầu như là binh của Trương Yên không cần vậy máu, chiếm được quận Đại... Toàn quận Cốc bị thất thủ.

Toàn bộ ba tháng, đối với Viên Hi mà nói, không thể nghi ngờ là một trận tai nạn.

Y khổ tâm tổ chức chiến tuyến ở U Châu, vậy mà không đến một tháng, toàn bộ chiến tuyến đều bị phá. Ba quận ở U Châu khó bề thất thủ, lại bị Tào Tháo công chiếm. Mà sau khi y ký thác kỳ vọng vào đồng hương Hoàng Trân tiếp quản Ung Nô, liền lập tức mở thành quy hàng. Tào Chương thuận thế chiếm lĩnh Ung Nô, thẳng bức huyện Ngư Dương. Viên Hi thấy tình thế không ổn, không dám nghênh chiến. Không đợi binh mã của Tào Chương đến, liền dẫn quân vứt bỏ thành mà đi, một đường chạy trốn, mãi cho đến sau khi vượt qua Nhu Thủy, mới xem như ở Phì Như, miễn cưỡng ổn định đầu trận tuyến. Mà thủ lĩnh Đạp Đốn ở Ô Hoàn Liêu Tây có mối quan hệ tốt với họ Viên. Đạp Đốn nguyên là muốn xuất binh tương trợ, không ngờ không đợi hấn xuất binh, Viên Hi đã tháo chạy tới Phì Như.

Đạp Đốn coi như bạn thân, không nói hai lời, phái ra binh mã, đón tiếp Viên Hi tới hang ổ ở Ô Hoàn Liêu Tây, sắp đặt ở Liễu Thành.

Thời điểm Viên Hi rút lui khỏi Phì Như, ra lệnh cho Khiên Chiêu cùng với Tương Nghĩa Cừ hai người tử thủ Phì Như, rồi sau đó lại phái người đi tới Liêu Đông, cầu viện Công Tước Khang.

Tới tháng tư, chiến sự hai bên đã được một thời gian.

Tào Tháo cuối cùng đóng quân ở Vu Vô, trên cơ bản tiến hành nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn, hai bên nhìn như là bãi binh. Nhưng trên thực tế, tất cả mọi người đều biết rõ ràng, lần này Tào Tháo không diệt được Viên Hi, quyết không thể từ bỏ ý đồ. Hơn nữa, Ô Hoàn Liêu Tây, cùng với Tào Tháo càng có mối thù sâu nặng ở Niên Dạ. Ở lúc trước, đúng là Ô Hoàn Liêu Tây này đánh bất ngờ gò đất, làm cho Tào Phi chết. Về công mà nói, Ô Hoàn Liêu Tây tập kích quấy rối biên cương, đoạt lấy nhân khẩu, là cái họa tâm phúc của Trung Nguyên. Ô Hoàn không diệt, Tào Tháo khó có thể an tâm. Vì thế, sau khi trải qua một thời gian ngắn nghỉ ngơi và chỉnh đốn, Tào Tháo lại hạ lệnh, vượt sông Nhu Thủy, tiến binh đến Phì Như, đánh vào Liêu Tây.

Chỉ có điều, Tào Tháo lại thật không ngờ, đúng lúc này, mùa mưa ở Liêu Tây, bắt ngờ đến

Mưa liên miên, bắt đầu từ tháng tư, mắt thấy sẽ không dừng lại.

Thỉnh thoảng sẽ có hai ngày đón ánh mặt trời, nhưng trong nháy mắt, lại trở nên mưa dầm kéo dài. Đường, nhân lúc mưa liên miên, mà trở nên lầy lội khó đi. Rất nhiều nơi, giọt nước rất nặng. Chỗ cạ xe ngựa đi không được, mà ở chỗ sâu thuyền cũng khó có thể qua. Kể từ đó, cũng khiến cho Tào Tháo không thể không chậm lại tiến trình tấn công Liêu Tây.

Lão biết, nếu kéo dài thêm một ngày, tất phải sẽ hao phí vô số tiền lương, càng sẽ mang đến rất nhiều chuyện không hay...

Đứng ở trước cửa lều soái ở ngoài thành Vô Chung, tâm tình của Tào Tháo, cùng với thời tiết ở Vô Chung giống nhau, đầy vẻ lo lắng. Mưa phùn lả lướt, làm cho người ta cực kỳ khó chịu. Một trận gió lạnh gió thổi

qua, làm cho Tào Tháo không kìm nổi giận mình lạnh toát. U Châu chết tiệt này, không hổ là một nơi lạnh khủng khiếp. Ở Trung Nguyên, tháng tư nóng như lửa đốt, mùa hè nóng bức không chịu nổi. Nhưng thời tiết ở Vô Chung này, lại phá lệ rét lạnh như cũ.

Rất nhiều binh lính của quân Tào, vì không quen với khí hậu mà cảm thấy không khỏe.

Lần này chinh phạt U Châu, Tào Tháo chuẩn bị rất nhiều.

Không chỉ mang đến Niên Dạ quân y sinh (người coi việc chữa bệnh trong quân đội) mà còn điều động cả thái y Trưởng sử Đồng Hiểu, đang tiến đến. Cũng vì nguyên do đó, mặc dù có rất nhiều người bị bệnh, là một điều phiền toái ở Niên Dạ. Nhưng dù vậy, Tào Tháo vẫn cảm thấy một loại áp lực khó hiểu.

Đúng lúc này, từ xa đi tới một người.

Quách Gia cầm trong tay ô giấy dầu, cực kỳ kích động chạy đến trước lều soái, nói từ xa:

- Thừa tướng, có việc vui, có việc vui rồi.

531. Chương 578 : Hoàng Tu Nhi Nhà Ta Đã Trưởng Thành .

Nhìn vẻ mặt của Quách Gia vui mừng, không biết vì sao, tâm trạng của Tào Tháo, lập tức trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

- Phụng Hiếu, có chuyện gì vui?

Nói xong, Tào Tháo xoay người đi vào trong đại trướng, mà Quách Gia thì theo sát phía sau. Khi thân hình hai người chưa vào tới lều lớn, Diên Vi và Hứa Chử lập tức một trái một phải đã đi ra ngoài lều. Đi theo Tào Tháo đã lâu, bất luận là Diên Vi hay là Hứa Chử, đều đã thành thói quen. Rất nhiều lần, không cần Tào Tháo chỉ bảo, thường là chỉ cần một câu, hoặc chỉ là một động tác, bọn họ đã biết cần phải làm gì. Tuy rằng vừa rồi Tào Tháo chưa nói cái gì cả,

nhưng Diên Vi, Hứa Chử lại biết, Tào Tháo và người ấy, nhất định có sự việc quan trọng cần bàn bạc.

Vào bên trong lều ngồi xuống, Tào Tháo nghi hoặc hỏi:

- Phụng Hiếu vừa rồi nói là có chuyện vui lớn, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Quách Gia nghe thế, lập tức mỉm cười.

- Thừa tướng, mới vừa rồi ta đi gặp Tử Văn, thấy hắn đang lật xem sách “ba mươi sáu kế” của Hưu Học. Vì thế ta bèn cùng hắn hàn huyên vài câu, lại phát hiện Tử Văn dường như có một chút ý tưởng. Hơn nữa, hắn để cho ta xem một vài món đồ, ta cảm thấy có chỗ hữu dụng rất lớn cho Thừa tướng, liền vội vàng trở về.

- Cái gì vậy?

- Thừa tướng, sao không cho Tử Văn mang đến, dâng cho Thừa tướng?

Quách Gia cười ha hả đề nghị với Tào Tháo, làm cho Tào Tháo rất lấy làm hiếu kỳ.

- Vậy thì bảo Tử Văn lập tức đến đây.

Từ khi cuộc chiến ở U Châu bắt đầu, Tào Chương nhiều lần lập được chiến công.

Đặc biệt là ở trận chiến Đốc Kháng Đình, Tào Chương đánh bại Tương Nghĩa Cừ, lộ ra năng lực phi thường. Sau đó y cướp lấy Ung Nô, tuy nói có một phần nguyên nhân là do Quân Thừa Hiến quy hàng nhưng cũng là một công lao to lớn. Sau hai cuộc chiến đó, Tào Chương đã thăng chức là phó Thừa tướng, lên chức Giáo Úy Đãng Khấu. Phương diện này đương nhiên có một phần nguyên nhân y là con trai của Tào Tháo, nhưng không thể phủ nhận, mấy tháng trước, Tào Chương đã làm cho Tào Tháo có được niềm vui hết sức bất ngờ.

Hiện nay, Tào Chương đang theo Tào Tháo hành quân, đóng quân ở ngoài thành Vô Chung.

Chỉ một lát sau, Tào Chương đã vội vàng tới lầu chủ soái. Đồng thời y còn mang theo hai người là Ngưu Chương và Diển Phát, chỉ huy bọn tùy tùng mang theo một vật nặng trĩu gì đó.

- Tử Văn, vật này là gì?

Tào Tháo nghi hoặc nhìn Tào Chương hỏi.

Tào Chương nhếch miệng cười nói:

- Phụ thân, đây là bảo bối tiên sinh làm ra khi ở Hà Tây năm đó.

Tào Chương hiện giờ mười bảy tuổi, từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, cũng không phục ai.

Tiên sinh mà y nói chỉ có một, đó chính là Tào Bằng...

Tào Tháo nhíu mày, hỏi:

- Hữu Học lại làm ra cái gì?

- Mời phụ thân xem.

Tào Chương vừa nói vừa sai tùy tùng dọn dẹp một khoảng trống trong lầu, rồi sau đó đem vật đó bày ở giữa lầu. Binh đoàn của Tào Tháo hiện nay, cũng không phải giống như Tư Không lúc trước có thể sánh bằng. Thân là Thừa tướng Đại Hán, thống lĩnh mười ba Tào, quản hết mọi việc trong nước, hầu như là làm cho Hoàng Đế bị mất quyền lực hoàn toàn.

Cho nên bày trí ở trong lầu này, cũng lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Một cái lầu soái lớn, tổng cộng trước sau, diện tích gần một ngàn mét vuông. Bên trong sắp bày các loại đồ đạc và dụng cụ, dọn dẹp chúng hết cả lập tức trở nên trống trải rất nhiều. Tào Chương mang đến vật gì đó, được bao phủ bằng một tầng vải bố màu đen. Tào Chương khoát tay một cái, chỉ thấy Ngưu Chương và Diển Phát hai người, mỗi người nắm lên một góc vải bố, chậm rãi xốc lên lộ ra một tấm sa bàn có diện tích cực kỳ kinh người.

- Đây là...

Tào Tháo ngẩn ra, có chút không hiểu rõ được nguyên do.

Tào Chương cười nói:

- Cái sa bàn nổi tiếng này, lúc trước khi tiên sinh thảo phạt tây Khương có thiết kế một loại mô hình, đem toàn bộ địa hình tây Khương phục chế lại hoàn toàn. Con thấy gần đây mưa dầm kéo dài, chiến sự có chút bất lợi, vì thế đã dự tính phải thiết kế một cái sa bàn, đem toàn bộ chiến trường Liêu Tây phục chế lại hoàn toàn. Mà nay, con vừa mới bắt tay vào chuẩn bị làm, toàn bộ sa bàn, chưa thể hoàn toàn thành hình.

- Phải vậy không?

Tào Tháo thấy có hứng thú đi đến bên cạnh sa bàn, con người đột nhiên co lại.

Trước kia, có bản đồ hành quân, tuy rằng bức vẽ cực kỳ chính xác, nhưng nếu so với sa bàn trước mặt, rõ ràng là lớn không bằng.

Đương nhiên, sa bàn này cũng không phải không có chỗ thiếu sót. Ví dụ như, nó chỉ có thể xoay quanh một bộ phận của địa hình, không thể cho một tầm nhìn toàn cục. Nhưng, khi Tào Tháo đứng ở sa bàn trước mặt, lại nảy sinh ra một cảm giác hoàn toàn bất đồng. Dùng bản đồ, là vừa xem, vừa suy nghĩ; nhưng dùng sa bàn, cũng là một người vừa xem vừa suy nghĩ. Điều này khiến cho Tào Tháo, cảm thấy rất ngạc nhiên.

- Đây là cái gì?

Ngón tay Tào Tháo chỉ đến một con sông trên sa bàn hỏi.

- Phụ thân, đây là Nhu Thủy... Còn nơi này, chính là Phì Như.

Tào Chương tiến tới trước, bắt đầu giải thích cho Tào Tháo:

- Toàn bộ sa bàn, là đem Vô Chung cùng với Liêu Tây bao hàm trong đó...Mời phụ thân xem, đây là Từ Vô Sơn, nơi này chính là Lư Long Tắc. Chỗ ở của chúng ta hiện tại, là ở bên cạnh. Căn cứ thám báo bẩm báo lại, binh mã quân Viên, một đường bố trí đến Nhu Thủy. Đồ quân nhu và lương thực đều tích trữ ở Phì Như, ..., muốn dùng kỳ binh đánh lên, rất khó khăn.

Đồng thời, địa thế ở ven bờ Nhu Thủy lại phức tạp.

Nơi này là đồi núi, nơi này là núi và sông...Về sau quân Viên canh giữ vài cái bến, rất khó phát động toàn bộ tuyến công kích.

Con càng nghĩ, nếu tấn công mạnh Nhu Thủy, tất nhiên tổn thất sẽ rất lớn. Mà hiện nay Viên Hi, giả như dùng phương thức của phụ thân ở Quan Độ năm đó, lấy Nhu Thủy làm chiến hào tự nhiên, ý đồ tử chiến cùng quân ta một phen. Mà hiện tại mùa này, đúng là mùa mưa. Nước sông Nhu Thủy tăng vọt, thể nước chảy mạnh, nếu muốn vượt qua Nhu Thủy, phải trả giá thật lớn. Nếu như ta là Viên Hi, tất nhiên sẽ lấy địa hình Liêu Tây, từng bước lui lại, tầng tầng ngăn chặn. Từ đó, phụ thân muốn phá được Liêu Tây, sẽ phải tiêu hao lương thực và binh lực, tất nhiên chính là một con số cực kỳ kinh người.

Mặc dù là thắng, cũng là thắng thảm.

Viên Hi có thể lui về trấn thủ Liêu Đông, tiến hành độ sức với chúng ta.

Đời thời tiết trở nên rét lạnh, các huynh đệ của chúng ta khó có thể thích ứng với cái lạnh khủng khiếp ở Liêu Tây, Liêu Đông, đến lúc đó sức chiến đấu cũng sẽ giảm đi.

Chỉ cần y có thể chịu đựng qua mùa đông này, đến đầu xuân năm tới, chúng ta sẽ xuất hiện vấn đề thiếu lương thực, không thể không rút lui khỏi U Châu...Mà cuộc chiến này, là trận chiến đầu tiên từ khi phụ thân làm Thừa tướng tới nay. Phụ thân xem trọng việc bố trí chức Thừa tướng, trong triều đã có rất nhiều người phản đối. Nếu như không thành công mà trở về, tất nhiên sẽ dẫn tới bất mãn càng nhiều. Lại thêm hao tài tổn của, cuối cùng, rất có thể sẽ xuất hiện cuộc nổi loạn của các chư hầu lần thứ hai.

Tào Tháo không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Tào Chương.

Một lát sau, lão lại nhìn thoáng qua Quách Gia, đột nhiên hỏi:

- Tử Văn, những việc này đều là do chính người nghĩ phải không?

Trên mặt Tào Chương lộ vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng rồi lại chột lắc đầu.

- Cũng không phải tất cả là do con nghĩ ra, chính là những lúc gần đây có vịnh dự được đọc qua “ba mươi sáu kế” của tiên sinh, có một kế rút củi dưới đáy nồi (giải quyết tận gốc) của cuộc hỗn chiến, đột nhiên có cảm xúc. Tiên sinh nói kế rút củi dưới đáy nồi của cuộc hỗn chiến là: ...Lúc tiên sinh giảng giải về kế này, dùng trận của Chu Á Phu và Ngô vương Lưu Chương làm ví dụ, còn có trận chiến trước kia ở Quan Độ, tập kích bất ngờ Ô Sào của phụ thân làm ví dụ điển hình.

Năm đó Đồng Trác cùng với Đại tướng quân Hà Tiến ở thư trung có nói: biện pháp không triệt để, chỉ bằng...

Trong những ngày này, con luôn luôn nghĩ đến “củi” của quân Viên, rốt cục là ở nơi nào? Chợt thấy, Phì Như chính là trận chiến ở Quan Độ năm đó, đúng là Ô Sào, là “củi” của quân Viên. Nhưng con lại thấy, “củi” của quân Viên không phải ở Phì Như, mà là chỗ của y. Lúc trước khi con rời khỏi Hứa Đô đến Tham Hộ Đình nhậm chức, tiên sinh đã từng nói với con: Thừa tướng chinh chiến ở U Châu, khó khăn không phải ở Viên Hi, cũng không phải ở thế của quân Viên, mà chính là ở ba quận Liêu Đông. Lúc ấy con có chút khó hiểu, nhưng cho đến mấy ngày nay, đại quân khó thể tiến tới, mới đột nhiên minh bạch ý tứ của tiên sinh. Cái gọi là ba quận Liêu Đông, ý nói không phải chỉ người, mà là chỉ trời, chỉ đất...Vì thế, con liền sai người thăm dò địa hình, hy vọng có thể đem Vô Chung tới Nhu Thủy thành một địa thế, hoàn toàn dùng sa bàn để phục chế ở đây, rồi sau đó tìm sơ hở của quân Viên.

Tào Chương nói một hơi những lời này, thực sự khiến cho Tào Tháo chấn động.

Y vừa nói vừa dẫn chứng, thao thao bất tuyệt.

Điều này làm cho Tào Tháo thấy được trong ấn tượng của lão, hoàn toàn khác hẳn với Hoàng Tu Nhi trước đây.

Hoàng Tu Nhi của ta, nay đã trưởng thành!

Tào Tháo đột nhiên, ngửa mặt lên trời cười to.

Lão cười cực kỳ thoải mái, thậm chí cười đến chảy nước mắt.

Tào Chương, ngạc nhiên khó hiểu, nghi hoặc nhìn Tào Tháo. Mà Quách Gia ở một bên mỉm cười không nói, trong mắt càng lộ ra vẻ vui mừng.

Y biết Tào Tháo vì sao lại cười, càng có thể đoán được trong lòng Tào Tháo lúc này.

Thật sự mà nói, từ khi Tào Phi chết đi, Tào Tháo nhìn như có vẻ rất nhanh khôi phục lại bình thường, giống như ở trong lòng cái gì cũng không nhớ. Nhưng từ sâu trong nội tâm, Tào Tháo cực kỳ bi ai, nhưng có mấy người biết được? Hai đứa con xuất sắc nhất, Tào Ngang và Tào Phi, trước sau đều chết trận ở sa trường. Tào Chương trước kia, chỉ biết có tranh cường độc đấu, tuy rằng rất được Tào Tháo yêu thương, nhưng cũng không phải là một người có thể phó thác. Vốn dĩ, Tào Tháo khá coi trọng Tào Thực và Tào Xung. Nhưng không nghĩ tới, Tào Thực có tài văn chương xuất chúng, nhưng lại lỗ mãng, không thể trọng dụng; mà Tào Xung cũng rất trí tuệ, thậm chí không kém hơn Tào Thực, cũng không có tính tình lỗ mãng như Tào Thực. Nhưng, trong tính cách của Tào Xung, hình như còn thiếu một cái gì.

Y rất khắc nghiệt, làm cho Tào Tháo có chút không hài lòng.

Lúc trước Tào Bằng thả Nhất Biên không nói, chỉ nói về việc Chu Bất Nghi...

Quan hệ giữa Tào Xung và Chu Bất Nghi, khi đó có thể nói là mật thiết. Nhưng sau khi Chu Bất Nghi gặp chuyện không may, Tào Tháo ra lệnh cho Tào Chân đi Thư viện Toánh Xuyên hỏi, không ngờ Tào Xung căn bản không hỏi đến sự sống chết của Chu Bất Nghi, chỉ nói mình bị người lừa bịp, tuyệt đối không thể hại tính mạng của Tào Tháo.

Đương nhiên Tào Tháo tin tưởng, Tào Xung sẽ không hại tính mạng của lão.

Nhưng vấn đề cơ bản là ở chỗ, Tào Xung lúc ấy nóng lòng chỉ thanh minh cho mình, không hề niệm chút tình nghĩa, khiến cho Tào Tháo rất mất hứng.

Tào Tháo, là người tha ta phụ người chứ không để người phụ ta. Nhưng trong lòng, lại rất xem trọng tình cảm. Như lúc trước, Tào Bằng tự ý tự quyền, thả người nhà của Lữ Bố ra khỏi nước. Theo đạo lý mà nói, Tào Tháo có thể trị Tào Bằng tội chết. Nhưng, lão lại tha cho Tào Bằng... Rồi sau đó, Tào Bằng vì tỷ tỷ Tào Nam, chém đứt tay của Phục Hoàn; vì thay Vương Mãnh báo thù, mà nổi giận giết chết Vi Đao.

Tào Tháo không tức giận sao?

Đương nhiên rất tức giận!

Nhưng đồng thời với tức giận, Tào Tháo đối với Tào Bằng, lại càng thêm yêu thích.

Bởi vì, trên đời này không ai muốn chán ghét một người trọng tình trọng nghĩa ... Ngược lại là Tào Xung, hoặc nhiều hoặc ít, lại khiến cho Tào Tháo thất vọng.

Những đứa con còn lại, tuổi còn quá nhỏ, không thể trọng dụng.

Ở sâu trong nội tâm của Tào Tháo, luôn luôn vì chuyện chọn người thừa kế, mà cảm thấy phiền não.

Nhưng hiện tại, Hoàng Tu Nhi năm đó chỉ biết múa đao xách thương kia, lại có thể thao thao bất tuyệt cùng lão chuyện trò, giống như Tào Phi, Tào Ngang khi trước, tinh thần hăng hái. Điều này làm cho Tào Tháo có thể nào không chờ mong? Có thể nào không cảm thán? Trong mắt lão ẩn chứa ý cười, lẳng lặng nghe Tào Chương nói hết.

Một lúc lâu sau, Tào Tháo đột nhiên nói:

- Tử Văn, có dám làm Đốc quân phủ không?

532. Chương 579 : Đặng Thôn .

Khoảng cách từ Cức Dương đến Vũ Âm tuy không xa lắm, nhưng đó là đối với người trưởng thành. Dù sao Đặng Ngải mới có mười tuổi, ngay cả Trương Xương Bò, thật tình mà nói, chỉ là hai đứa bé, đi mới được một ngày, khi hai người trọ nhờ ở một nhà nông, đã bị Đặng Chi dẫn người đuổi kịp.

Nhìn thấy đoàn người của Đặng Chi, Trương Xương Bò thở phào nhẹ nhõm. Nàng đi ra ngoài cùng với một người không khác gì là tiểu chủ công, áp lực không phải là nhỏ, nói chung Đặng Ngải lúc nào cũng cố ý biểu hiện ra dáng vẻ của một người đàn ông, cố gắng trấn an Trương Xương Bò, nhưng tiểu nha đầu này lại rất sâu sắc đã phát hiện được, cái nắm tay nhỏ của Đặng Ngải luôn nắm chặt, nói chuyện thì lại hơi cà lăm.

- Thúc phụ, cậu đã đồng ý?

Đặng Ngải nhìn thấy tư thế này của Đặng Chi, ngược lại càng thêm căng thẳng, dù sao với hành vi tự lấy lệnh tiến, lén lút trốn đi ở trong quân cũng là tội lớn, nếu như Tào Bằng mượn cớ nổi giận, sai người bắt y trở về cũng không có gì không được. Nhưng người đến lại là Đặng Chi, làm cho trong lòng Đặng Ngải nảy sinh hy vọng.

Vội vã đuổi theo như vậy, rốt cục Đặng Chi cũng đã đuổi kịp hai tiểu hài tử trốn nhà đi, tảng đá lớn trong lòng được hạ xuống. Nếu nói Tào Bằng không quan tâm Đặng Ngải là nói dối, nếu Đặng Ngải có sơ xuất gì, Đặng Chi chỉ có thể quay về mà tự vẫn khi báo lại với Tào Bằng và Đặng Tắc.

Sắc mặt có chút giận khiến trách Đặng Ngải một hồi, Đặng Chi lập tức tuyên bố, đi Cức Dương nhậm chức, tốt xấu gì Đặng Ngải cũng là con cháu của Đặng gia, cần phải về nhà lớn của Đặng gia mà nhận tổ quy tông, làm cùng lúc với việc này.

Đặng Ngải nghe xong những lời ấy lập tức lấy làm vui mừng, mặc dù cậu ở bên cạnh Tào Bằng học tập nhiều năm, trên đường đi cố gắng làm ra bộ dáng chín chắn, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ mới có mười tuổi, hiện tại Tào Bằng đã ghi nhận sự cố gắng của cậu, trong lúc nhất thời hiện ra vẻ khờ dại nên có ở tuổi của cậu.

Đặng Chi cười lắc đầu, đem hai đứa trẻ đưa lên xe ngựa của y. Đoàn người đi theo Đặng Chi không nhiều lắm, tuy là đi nhậm chức nhưng dù sao cũng là kết hảo với Đặng gia, bất kể trong lòng của Đặng Chi có mang oán khí hay không, lúc này vẫn nên khiêm tốn. Hiện tại đã tìm được chính chủ, đoàn người đi không hề dừng lại, suốt đêm đi tới Cức Dương, trạm thứ nhất, tất nhiên là nhà lớn của Đặng gia.

Đặng gia là đại gia tộc nổi lên từ thời Hoàng đế Quang Võ, tuy rằng hiện nay xuống dốc, nhưng ở Nam Dương cũng được xếp trong mười siêu cấp đại tộc như trước. Nhà lớn vẫn ở tại huyện thành Cức Dương, mà sơn trang thì lại cách thị trấn hai mươi dặm. Sơn trang này chiếm một khoảng đất rất lớn, ruộng tốt xung quanh mấy ngàn mẫu, tá điền và những người trong họ sống quanh sơn trang, nhưng lại hình thành một trấn có thể so với một thị trấn phồn hoa: Đặng thôn. Ở bên trong Đặng thôn, tộc trưởng của Đặng gia nói sao thì làm vậy, pháp luật nhà Hán căn bản không thể xen vào, tộc trưởng của Đặng gia chính là thổ Hoàng đế.

Đối với Đặng thôn, trong lòng của Đặng Chi hận thấu xương, nhưng lại dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn về phía trung tâm của Đặng thôn, tâm tư của y đối với Đặng gia rất phức tạp.

Nhưng, bất kể Đặng Chi oán hận như thế nào, lúc này y vì lâu dài của Cức Dương, lấy việc công làm trọng, làm điều kiện trước tiên, y giữ đúng lễ nghi phái người đưa lên danh thiếp.

Đoàn người của Đặng Chi tuy rằng là đơn giản gọn nhẹ, nhưng dù sao cũng có hơn mười người, ba cái xe ngựa, những người còn lại đều cưỡi ngựa, mỗi người đều mang theo đao thương cung tiễn, tuy Cức Dương không phải là nơi giao chiến với Lưu Bị nhưng hai bên đang ở thế xen kẽ, ai có thể nói chính xác Lưu Bị sẽ không phái người thỉnh linh đến giết người của Tào Bằng?

Tất cả bọn họ đứng ở bên ngoài Đặng thôn, ẩn chứa sát khí. Đặng thôn sợ tới mức vội vàng đóng chặt cửa gỗ... Những tên gia đình căng thẳng trốn ở phía sau cửa nhìn những người này.

Phản ứng của Đặng thôn cực kỳ chậm, mặc kệ bọn người của Đặng Chi đứng ở bên ngoài thôn ước chừng hai ba canh giờ, sắc trời đã qua chính Ngọ, cửa thôn mới chậm rãi mở một khe hở, một quần gia thần sắc

lãnh đạm đi ra, sau khi đi tới trước xe của Đặng Chi hành lễ, mời một mình Đặng Chi vào thôn, tộc trưởng ở từ đường đợi gặp y.

Lúc này sắc mặt Đặng Chi xanh mét, y vốn không phải là loại người có tấm lòng rộng rãi, tuy rằng mấy năm nay rèn luyện đã khiến y đối với đạo lý đối nhân xử thế giống như thế này đã trải qua rất nhiều, nhưng, ai bảo đây lại là Đặng thôn, là một nơi mà y cảm hận trong lòng.

Hít sâu một hơi, Đặng Chi đang định nói, ai ngờ Đặng Ngải ở bên cạnh đột nhiên mở miệng:

- Đặng gia cũng là trăm năm thế gia, lễ giáo đại tộc, chẳng lẽ thế hệ này ngay cả một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng đều không hiểu sao? Mà nay bản huyện phụ mẫu (ý nói quan là cha mẹ) tự mình đến nhà, trong bản tộc không thể tìm được một người đại diện ra đây sao? Khó trách, Đặng gia sẽ có ngày hôm nay.

Lời này rất thiếu đạo đức, Đặng Chi là bàng chi (cùng họ nhưng khác nhánh) của Đặng gia, lại là người mà năm đó bị Đặng gia bức bách đi Tân Dã, ở trong mắt của tộc trưởng không chịu đợi gặp là tự nhiên, cũng không có khả năng đi ra ngoài thôn nghênh đón một Cức Dương Lệnh, nhưng Đặng Ngải lại ngây ngô đem Đặng gia miệt thị, nói Đặng gia không có một người tài, không dám ra gặp người, việc này không phải là miệt thị người rất nặng sao.

Quản gia này ở Đặng thôn coi như là nhân vật cũng có chút thân phận, tổ tiên lại là một chi của Đặng gia, bình thường bản thân tự cho là tốt bụng, nhưng lúc này lại bị một tiểu hài tử trực tiếp không coi ra gì, tức giận đến mức mặt đỏ giống như mông khỉ, chỉ vào Đặng Ngải người người hơn nửa ngày, cuối cùng nhớ được hôm nay nhân vật chính là Cức Dương Lệnh, quay đầu lại chất vấn Đặng Chi:

- Đặng Công Miêu, dù cho áo gấm về nhà, người cũng vẫn còn là người của Đặng gia!

Nói xong, quản gia này xoay người trở về Đặng thôn. Một lát sau, cửa thôn mở rộng ra, một đoàn người xếp thành hàng ở cửa, ba người đứng đầu, sắc mặt kiêu căng nhìn đoàn người của Đặng Chi, biểu lộ ý tứ rất rõ ràng: người không phải sĩ diện, hôm nay mặt mũi cho người, tiểu tử người vào đi, chỉ cần vào thôn, người vẫn là người của Đặng gia, xem người sẽ bị trừng trị như thế nào.

Đặng Chi lúc này cười khở nhìn Đặng Ngải, tiểu tử này, thật đúng là tổ tông gây họa, ta phải lôi kéo Đặng gia, cũng không phải là phải làm cho bẽ mặt, hiện tại thì tốt rồi. Ôi, đi bước nào hay bước đó vậy.

Đặng Ngải dường như không thấy thần sắc của Đặng Chi, nhất định nhảy xuống xe ngựa trước Đặng Chi, sau khi chỉ bảo bọn tùy tùng một tiếng, ngang nhiên đi đến trước đám người.

Những người này đương nhiên đã được báo lại, một người trung niên cười lạnh trách mắng Đặng Ngải:

- Đặng Công Miêu muốn ta thủ lễ, nhưng hiện tại lại phái một đứa trẻ đến, ha ha, thật là trong mắt không có người trên, cũng xứng làm con cháu của Đặng gia ta sao? Muốn để ta đi bẩm báo tộc trưởng, đem Đặng Công Miêu xóa tên trong gia phả ...

Đặng Ngải không hề sợ hãi, không đợi người nọ nói xong, lúc này kiêu căng trả lời:

- Ta họ Đặng, tên một chữ Ngải, cha ta là Thái Thú ở quận Đông, ông ngoại ta làm Phụng Xa Hầu của triều đình, làm Thứ sử Lương Châu, cậu ta hiện nay được triều đình phong làm Thái Thú ở Nam Dương, người là ai, sao lại dám bảo ta là bé con?

Người trung niên kia tên là Đặng Từ, cùng vai vế với Đặng Tắc, lúc này bị Đặng Ngải trắng trợn như thế so bố của ai to hơn, giận thở không ra hơi. Đặng gia mấy chục năm trở lại đây không có một nhân tài nào xuất sắc, không làm được chức quan lớn nào, vừa vặn lại là Đặng Tắc, theo suy nghĩ của Đặng Ngải mà nói ra, thật đúng là có thể làm tức chết mọi người lớn bé trong Đặng gia.

- Được, được lắm.

Đặng Từ hít sâu mấy hơi:

- Tộc trưởng đang ở từ đường chờ hai “con cháu” xuất sắc các người, mời đi.

Dứt lời, y dẫn theo hai người bọn họ xoay người mà đi, chỉ để lại một đám tôi tớ của Đặng thôn ở ngoài cửa ngơ ngác nhìn nhau.

Đặng Chi đã bị cách cư xử lộ liễu của Đặng Ngải làm cho dờ dẩn, dự tính không muốn bước ra, không ở lại xe ngựa để cho Đặng Ngải mang theo đại đội tùy tùng thân nhiên đi vào Đặng thôn, gia đình của Đặng thôn vốn muốn tiến đến cản trở nhưng nhìn những tùy tùng của Đặng Chi bề ngoài tràn đầy lãnh khí, cho nên không một người nào dám đi lên ngăn cản.

Từ đường của họ Đặng ở nơi sâu nhất của sơn trang, đương nhiên, những tùy tùng bị ngăn lại ở bên ngoài sơn trang, Đặng Chi mang theo Đặng Ngải, không đứng, phải nói là Đặng Ngải mang theo Đặng Chi, tiến vào giữa vô số ánh mắt ghen ghét.

Ở phía trên từ đường đứng hơn một trăm người, tộc trưởng của Đặng gia là Đặng Uy ngồi ở giữa sắc mặt không tốt nhìn hai con cháu đột nhiên nổi lên Ưu tú.

Ngay lúc trước khi Đặng Chi đến Đặng gia đã có một người khách từ Uyển Thành đến đây. Gã đến thăm viếng Đặng Uy cùng hai người đồng về là Đặng Tuấn và Đặng Huy, đưa cho hai người một phần hậu lễ thật lớn, nhờ hai người ra mặt nói giúp với những người trong Đặng gia.

Mười đại thế tộc ở Nam Dương, đến nay cũng vẫn kiêu ngạo như trước, giống như những người ngoài cuộc lạnh nhạt xem biểu hiện của hai vị Thái Thú ở Nam Dương.

Mối quan hệ giữa mười đại thế tộc rất phức tạp, chỉ cần có một nhà đồng ý đứng ra ủng hộ một bên, rất có khả năng sẽ hình thành hiệu ứng quân bài, thế tộc ở Nam Dương xoắn thành một sợi dây, đem một bên khác ở Nam Dương loại trừ đi.

Sứ giả của Lưu Bị đã tới lui Đặng gia hoạt động được một thời gian rồi, tuy Đặng Uy vẫn chưa tỏ thái độ nhưng trên dưới Đặng gia thực sự đã có người muốn bằng lòng. Hôm nay, nhìn thấy sứ giả của Tào Bàng, hai người Đặng Ngải, Đặng Chi rất không khách khí, không có vẻ gì là hòa nhã, lễ độ.

Đi tới bên trong từ đường, Đặng Ngải lại không kiêu ngạo như vừa rồi, y theo lễ nghi của hàng con cháu cung kính thì lễ đối với Đặng Uy. Không chờ y lên tiếng, một gã là con cháu của Đặng gia âm dương quá khí mở miệng:

- À, đây là con cháu xuất sắc thay mặt Đặng gia, các người rốt cục nghĩ về lại nhà để cúng bái tổ tiên?

Đặng Ngải đứng ở một bên im lặng không nói, Đặng Chi trong lòng lắc đầu cười khổ sau đó tiến lên thi lễ với Đặng Uy, đơn giản học bộ dáng vừa rồi của Đặng Ngải, trực tiếp đề xuất hai điều kiện với Đặng Uy, đem tên của Đặng Chi nhất mạch xếp vào một chi của Đặng gia, và ghi tên Đặng Ngải vào một chi trong gia phả.

Những lời này vừa nói ra, các con cháu Đặng gia lập tức ồ lên. Có thể đứng ở chỗ này đều là con cháu của Đặng gia, cha của Đặng Ngải không có tư cách đứng ở chỗ này, nếu như đem Đặng Ngải xếp vào một chi, vậy thì Đặng Tắc cũng phải được xếp vào, việc này chẳng khác nào là bày tỏ thái độ của Đặng gia đến toàn bộ Kinh Châu.

Nếu so với sứ giả của Lưu Bị khiêm tốn và dùng hậu lễ, Đặng Chi trực tiếp như thế lại vô lễ, lúc này chọc giận Đặng Tuấn và Đặng Huy, Đặng Huy đứng ở nơi đó chửi ầm lên:

- Đặng Chi, người bất quá chỉ là con cháu họ hàng xa, cũng dám đối với tộc trưởng khoa tay múa chân, đừng tưởng rằng ngươi là Cức Dương Lệnh, Đặng gia đối với ngươi phải cung kính? Gia pháp của Đặng gia cũng có thể xử trí ngươi, triều đình, hừ, hừ?...

Cũng khó trách Đặng Huy kiêu ngạo như thế, thời đại tam quốc Nam Bắc triều nặng nhất gia tộc, nhất là gia tộc có thế lực, gia pháp cao hơn luật pháp triều đình, dòng họ sử dụng hình phạt riêng, ngay cả triều đình cũng không có cách nào khác.

Đặng Tuấn thì ngược lại không thất thố như thế, đứng ở nơi đó khoan thai mở miệng:

- Đặng gia trăm năm kế thừa, sao có thể vì hai con cháu vô lễ mà hủy hoại gia danh, không bằng đem hai người xóa tên trong gia phả, để răn đe con cháu sau này.

Đặng Uy vốn chỉ là một người bình thường, nếu không phải vì thuộc lớp người già lớn tuổi, tuyệt đối sẽ không ngồi được lên vị trí tộc trưởng của Đặng gia. Hôm nay gặp chuyện có chút khó xử, lão đã thu không ít ưu đãi của Lưu Bị đưa tới, đối với Tào Bàng không hề biểu hiện thái độ đã vô cùng bất mãn, nhưng lão

cũng hiểu được, hôm nay Lưu Bị tôn kính lão như thế, cũng chỉ vì thế cục của Nam Dương hiện nay, chỉ có Nam Dương tiếp tục bị chia rẽ, nhóm thế gia ở Nam Dương mới có thể có được nhiều lợi ích lớn hơn nữa.

Nhưng, biểu hiện hôm nay của Đặng Chi, dồn ép Đặng Uy tới góc tường, bất kể như thế nào đều phải tỏ thái độ.

Tuy hiện giờ Tào Bằng là Thái Thú ở Nam Dương, mặc dù hiện giờ Tào Tháo thế mạnh, nhưng Đặng gia tốt xấu gì cũng là trăm năm thế gia, từ thời Hoàng đế Quang Vũ truyền xuống tới gia danh và mối quan hệ lại có thể để cho người ta có thể khinh thường, chỉ là một Cức Dương Lệnh, xử trí liền xử trí, về phần công tử của Thái Thú quận Đông thì sao, liền trực xuất khỏi Đặng thôn, không cần phải nể mặt tiểu kìa. Đợi khi xử trí Đặng Chi, lập tức phái người đi Uyển Thành liên lạc Lưu Bị, tin tưởng hẳn nhất định sẽ vô cùng đồng ý phái binh đến bảo hộ Đặng thôn.

Trong lòng âm thầm tính toán hết thủy, Đặng Uy vội ho một tiếng, ra lệnh:

- Người tới, đem đứa con cháu bất hiếu Đặng Chi trói lại, giải vào địa lao, ngày mai đưa đi Uyển Thành. Đem Đặng Ngải kia trực xuất đi!

Đặng Chi nghe xong hoàn toàn không bất ngờ, từ lúc thấy Đặng Ngải mạnh mẽ, cứng rắn như thế, y cũng đã biết có kết quả này, nhưng y cũng không sợ hãi, ở phía sau y là Tào Bằng, y tin tưởng, chỉ cần có Tào Bằng, sinh mạng y liền không có bất kỳ nguy hiểm gì, niềm tin này là từ Đặng Tắc không ngừng truyền vào cho y.

Đặng Ngải cũng không ngạc nhiên lắm, cậu là người của Đặng gia, nhưng khi cậu bị phía Tào Xung khiển trách, mới chính thức thấy rõ thể diện của thế gia đại tộc, cái gì cũng đều là giả, chỉ có quyền lực mới thật là đạo lý. Không thể hiện ra thực lực tuyệt đối, nhất định Đặng gia sẽ không tỏ thái độ.

Nhìn Đặng Chi bị gia đình như hổ lang trói chặt giống cái bánh chưng, trong lòng Đặng Ngải tức giận, lần sau nếu về lại Đặng thôn, cậu nhất định phải xin Tào Bằng san bằng nơi này.

Đúng lúc này, quần gia vừa rồi đi ra phụ trách nghênh đón sắc mặt kinh hoảng vọt vào. Thấy lão tiến vào, Đặng Uy sắc mặt khó coi, nơi này là chỗ nào, một quần gia không được phép đã xông vào, thật là không có phép tắc.

Quần gia kia lúc này còn chưa hoàn hồn, ôm đồm nắm tay áo của Đặng Uy:

- Tộc trưởng, không, không tốt, bên ngoài có, có binh, một đám Bạch Đà binh, đã ngăn chặn cửa thôn!

533. Chương 580 : Quy Định Của Tổ Tông.

Đặng Uy biến sắc, nét mặt của y trở nên khó coi hơn.

Bạch Đà binh.

Toàn bộ quận Nam Dương thì chỉ có một đội Bạch Đà binh, cũng chính là đội quân của Tào Bằng.

Mới nhìn thì Xem ra Tào Bằng đã quyết định nhúng tay vào chuyện của nhà họ Đặng. Lưu Hoàng thúc nói đúng. Tào Hữu Học đã tâm cực lớn, to gan lớn mật, là một người vô pháp vô thiên. Nếu như vậy ta sẽ cho người biết ai là người làm chủ trên phần đất của Đặng thôn này.”

- Người đâu! Mau mở cửa cho ta.

Uy danh của Đặng Uy ở Đặng thôn rất cao. Gần như toàn bộ dòng họ đều nằm trong bàn tay của y.

Đương nhiên cũng sẽ có những tên không có mắt dám đứng ra đối đầu với y. Có điều phần lớn thời điểm, Đặng Uy đều nắm thế chủ động.

Mặc dù Đặng thị xuống dốc nhưng nhân số vẫn còn rất nhiều.

Trong những năm qua, Đặng thôn thừa dịp triều đình giảm quyền kiểm soát với Cức Dương mà liên tục thu hút dân cư khiến cho so với năm đó, bây giờ Đặng thôn đã thịnh vượng hơn nhiều. Ít nhất thì môn khách trong nhà họ Đặng cũng phải tới hơn trăm. Những người này đều là du hiệp trên giang hồ. Có một số người

là những người không sợ chết. Cũng vì nguyên nhân này, Đặng Uy chỉ cần ra lệnh là có thể huy động tới cả ngàn người, nghiễm nhiên trở thành bá chủ của một phương.

Sắc mặt Đặng Chi tái mét, nhìn Đặng Uy đầy căm tức.

Còn Đặng Ngải thì mừng rỡ.

- Thúc phụ! Cứu cứu phái người tới đây.

Gã không mở miệng còn tốt, vừa mở miệng liền thu hút sự chú ý của Đặng Uy.

Chỉ thấy Đặng Uy nở nụ cười:

- Người đâu! Mau bắt thằng nhãi con này lại cho ta.

- Các người dám?

- Ha ha! Người hãy chống mắt lên xem ta có dám hay không.

Cũng tốt! Nhân tiện cho tên Tào Hữu Học kia biết một chút rằng ở Cực Dương còn chưa tới lượt hắn ra lệnh.

Đặng Uy còn chưa dứt lời thì ngoài cửa đã vọng vào một tiếng động thật to.

Ngay sau đó là những tiếng huyên náo, hỗn loạn vọng vào cùng với cả tiếng kêu khóc.

Hơn mười bảy con lạc đà trắng vọt vào trong sân của nhà họ Đặng. Người cầm dẫn đầu rõ ràng là Bàn Đức. Có điều Bàn Đức cũng không phải là người cầm đầu. Sau khi gã vọt vào trong sân nhà họ Đặng liền thúc lạc đà tránh sang một bên. Bám sát theo sau là hơn trăm Bạch đà bình vọt vào Đặng gia. Mười mấy môn khách nhà họ Đặng thấy vậy liền hò hét, rút dao kiếm định xông lên.

Nhưng bọn chúng nào ngờ từ trên tường chợt có sáu tên ám sĩ vọt vào.

Bọn họ không nói không rằng giơ tay lên, giương nỏ bắn về phía đám môn khách kia. Lực của cương nỏ sau vô số lần cải tiến so với lần Tào Bằng đi sứ phía Bắc sức càng mạnh thêm. Sáu cây nỏ bắn xong, đám ám sĩ liền nhảy xuống khỏi tường. Khi hai chân họ chạm đất liền quay người, lao về phía trước rồi đột nhiên cúi đầu. Từ sau lưng họ lại có sáu mũi tên bay tới.

Nói thì chậm nhưng diễn biến khi đó lại cực kỳ nhanh.

Động tác của đám ám sĩ nhanh như chớp khiến cho đám môn khách không kịp phản ứng.

Mấy tên môn khách dẫn đầu bị cương nỏ bắn chết ngay tại chỗ. Ngay sau đó, đám ám sĩ liền vọt lên, trong tay họ lăm lăm một cái tiểu thuấn và đoản kiếm. Sáu tên ám sĩ phối hợp hết sức nhịp nhàng, tọa thành hai đội hình mũi tên. Hai người yểm hộ còn một người tấn công. Chỉ trong thời gian ngắn, lại có bốn, năm môn khách ngã trong vũng máu. Đoản kiếm trong tay đám ám sĩ để lại rất nhiều vết thương trên người họ, máu tươi tuôn xối xả..

Đặng Uy sợ tới mức choáng váng.

Ám sĩ ra tay cứ một chiêu là giết một người, không hề có một chút động tác thừa.

Từ đầu tới cuối, những người này thậm chí không hề nói một câu còn thủ hạ của gã thì chết hết.

Tên Tào Bằng thật không coi ai ra gì.

Đặng Uy vô cùng sợ hãi, vừa định lên tiếng thì không ngờ từ ngoài cửa chợt có một người đi vào khiến cho Đặng Uy biến sắc.

- Sầm Thiệu.

Khi nhận ra người đó, Đặng Uy cảm thấy lo lắng.

Người vừa mới bước vào chừng ba mươi tuổi, dáng người không cao lắm, chừng một mét bảy mươi, thậm chí có phần hơi ục ịch. Khuôn mặt béo núc của y điểm một nụ cười. Khi y bước qua cánh cổng, nhìn thấy cảnh tượng trong sân thì thở dài.

- Đặng công! Sao lại có đạo đãi khách như thế này?

- Sầm Bá Tuân! Người tới đây có chuyện gì?

Người vừa đi vào cười ha hả:

- Đặng công! Nơi này chẳng lẽ là của Đặng thôn, không thuộc thẩm quyền của triều đình?

- Người có ý gì?

- Không có gì. Chỉ có điều... Ha ha! Đặng công không phải lo lắng. Ta tới đây là theo lẽ công bằng, cũng không có ý làm cho Đặng công khó xử. Sầm Thiệu được Tào thái thú coi trọng, được xưng là tam lão bản địa. Vừa lúc nghe nói Bằng tướng quân tới Cức Dương tìm Đặng huyện lệnh, ta nghe nói hôm nay Đặng huyện lệnh tới Đặng thôn cho nên đưa Bằng tướng quân tới đây. Đúng rồi! Tốt nhất là Đặng công nên quản lý người của mình. Những người này đều là nha binh tâm phúc của Tào thái thú. Bằng tướng quân cũng có phũ tiết của Tào thái thú có thể tiền trạm hậu tẩu. Nếu để xảy ra sự hiểu lầm thì Đặng công chỉ có xấu mặt mà thôi.

Người này tên là Sầm Thiệu.

Có lẽ trong lịch sử y không phải là người có tên tuổi nhưng ở Cức Dương thì còn có một cái thân phận khác mà ngay cả Đặng Uy cũng phải e ngại nó.

Y là con trai của Sầm Chắt.

Người ta nói ở Cức Dương có hai dòng họ lớn.

Đặng thôn có Đại tư đồ Đặng Vũ. Và một dòng họ nữa đó là dòng họ Sầm.

Xét về địa vị và thân phận thì dòng họ Sầm không hề kém họ Đặng. Ông tổ của họ Sầm là Sầm Bành cùng với ông tổ Đặng Vũ của Đặng thôn đều thuộc hai mươi tám vị tướng Văn Đài, công thần khai quốc thời Đông Hán. Ông tổ của họ Sầm cũng giống như ông tổ Đặng Vũ của dòng họ Đặng đều là công thần khai quốc thời Đông Hán. Về sau này mặc dù họ Sầm xuống dốc nhưng vào những năm cuối thời Đông Hán cũng từng có được một vị Thái thú Nam Dương. Vị Thái thú đó là Sầm Công Hiếu - Sầm Dự. Cức Dương có câu ngạn ngữ, họ Sầm một nhà hai Thái thú.

Hai thái thú đó chính là Sầm Dự và Sầm Chắt.

Chỉ có điều Sầm Dự là thái thú do triều đình bổ nhiệm. Còn Sầm Chắt lại được người Nam Dương coi như Thái thú.

Mặc dù Sầm Chắt không phải là Thái thú nhưng lại hơn hẳn thái thú. Quan trọng nhất đó là thanh danh của Sầm Chắt trong giới sĩ lâm rất lớn, được liệt vào bát tuần của Giang Hạ, là bạn thân của Lưu Biểu. Từ khi Lưu Biểu trị vì Kinh Châu tới nay vẫn trọng văn sĩ. Sau khi Sầm Chắt ốm chết, họ Sầm lại xuống dốc. Nhưng con cháu của họ Sầm vẫn có được sự chiếu cố.

So với đó thì trong những năm qua, Đặng thôn chỉ có một mình Đặng Tế nổi lên nên không thể sánh được với dòng họ Sầm.

Có điều Đặng thôn và dòng họ Sầm có mâu thuẫn riêng. Trước kia, cả hai dòng họ không thể hiện cái mâu thuẫn đó, nhiều lắm chỉ sử dụng một vài thủ đoạn nhỏ hay nói lý với nhau, rất ít xung đột. Mà mười năm qua, dòng họ Đặng có thể nổi lên phần lớn là nhờ Đặng Tắc ở bên Tào.

Chưa nói tới những thứ khác chỉ riêng Ngụy Diên trấn thủ Hồ Dương cũng quan tâm tới Đặng thôn rất nhiều.

Còn về những mặt khác thì sau khi Sầm Chắt chết, lực lượng của dòng họ Sầm cũng bị yếu đi nhiều. Trong những năm qua, Sầm Thiệu chủ yếu ở Tương Dương, dựa vào những gia tộc lâu đời ở Kinh Tương. Vì vậy mà xét ra thì thanh thế của Đặng thôn lại vượt lên trên Sầm thị.

Sầm Thiệu chạy đến đây làm gì?

Nghe lời hấn nói thì dường như đã đầu hàng Tào Bằng rồi sao?

Trong lúc Đặng Uy đang tự hỏi thì chợt nghe thấy ở hậu đường có tiếng huyền não.

Ngay sau đó vài tên ám sĩ dìu Đặng Chi và bảo vệ Đặng Ngải đi ra. Đám ám sĩ này cũng có trang phục giống hệt với đám ám sĩ xuất hiện từ đầu có điều đoản kiếm trong tay vẫn còn đang nhỏ máu tươi.

- Bàng thúc thúc. Bọn họ cầu kết với phản tặc.

Đặng Ngải vừa thấy Bàng Đức liền la lên.

Đặng Uy giật mình vội vàng xoay người định trách mắng.

Nhưng nào ngờ, Đặng Chi đột nhiên quát to:

- Bọn người giam mệnh quan của triều đình còn không phải tạo phản... Ám sĩ! Không ra tay còn đợi đến lúc nào.

Tiếng kêu của Đặng Ngải rất đúng lúc.

Mặc dù Lưu Bị được tiếng là dòng dõi nhà Hán nhưng thật ra vẫn không phải là chính thống.

Vốn y đang lo lắng làm thế nào để xử lý được Đặng Uy thì tiếng kêu của Đặng Ngải đã gợi cho y một ý.

Ta là Đặng Bá Miêu ta, đường đường chính chính là huyện lệnh Cức Dương, được triều đình bổ nhiệm. Đặng Uy người định bắt ta thì chẳng phải muốn tạo phản sao?

Đặng Uy dùng pháp luật của tổ tông để dè dặt Đặng Chi.

Nhưng sau lưng Đặng Chi lại có pháp luật của triều đình...

Hai gã ám sĩ không nói tiếng nào, xông lên quật Đặng Uy xuống.

Một tên gia đình định diễn tiết mục cứu chủ liền bị một ám sĩ bổ cho một kiếm lặn quay ra đất.

Cùng lúc đó, Bàng Đức biến sắc quát to:

- Bạch Đà vệ! Bắt hết những người này lại cho ta. Nếu ai chống cự...Giết!

Đám Bạch Đà binh liền hét to rồi nhảy xuống khỏi lạc đà. Tất cả rút đại đao mà xông lên.

Bạch Đà binh đi theo Tào Bằng đã lâu, đều là những tinh nhuệ được rèn luyện từ trong núi thây biển máu nên kinh nghiệm trận mạc rất nhiều. Cho dù làn tên bắn kể là kinh nghiệm hay cách chiến đấu cũng hoàn toàn khác biệt với đám ô hợp ở Đặng thôn. Đặng Từ định phản kháng liền bị một tên Bạch Đà binh chém đứt đôi người khiến cho máu tươi và gan rơi đầy đất.

Cảnh tượng đó lập tức làm tăng thêm hiệu quả. Một số tên gia đình định ngoan cố chống lại nhìn thấy vậy lập tức bỏ binh khí, hai tay ôm đầu, quỳ xuống đất mà kêu:

- Xin đừng tay. Chúng tiểu nhân đầu hàng. Đầu hàng.

Nét mặt Sầm Thiệu chợt điểm một nụ cười sung sướng.

Sầm Thiệu là người Khoái Việt đã đề cử với Tào Bằng.

Đây cũng là một cái lễ mà sau khi Khoái Việt nhận được câu trả lời của Tào Bằng.

Nếu nói tới việc hiểu biết về Nam Dương thì Tào Bằng không thể sánh được với Khoái Việt lại càng không thể sánh được với đám người đứng đầu các dòng tộc ở đây. Tào Bằng muốn sống yên ở Nam Dương thì cần phải có một người có tiếng nói để dựa. Vừa lúc, Sầm Thiệu và dòng họ Khoái có mối quan hệ rất chặt chẽ với nhau. Cha của Sầm Thiệu lại là Sầm Chất, một trong bát tuần của Giang Hạ. Đồng thời, họ Sầm cũng là một gia tộc lớn ở Cức Dương.

Sầm Thiệu định cư ở Cức Dương có gốc rễ rất sâu.

Sau khi Tào Bằng nhận được thư đề cử của Khoái Việt liền không nói hai lời, lệnh cho Bàng Đức tới gặp.

Vốn Tào Bằng định tự mình đích thân đi nhưng không ngờ Tào Tháo vì hấn mà sắp xếp quận thừa chính là Tư không duyện Dương Hàng, đề đạt tới Vũ Âm. Kể từ đó, Tào Bằng không có thời gian rảnh rỗi. Cũng may có thư của Khoái Việt đủ để cho Sầm Thiệu vui lòng gia nhập.

Sầm Thiệu cũng không cần phải làm quan.

Đối với y mà nói thì chỉ cần sống yên với hàng xóm láng giềng.

Nhớ ngày đó, gia tộc của y có bao nhiêu danh vọng. Nhưng khi Sầm Chất tạ thế, dòng họ Sầm liền thể hiện ngay sự xuống dốc. Điều đó càng khiến cho Sầm Thiệu hiểu rõ gốc rễ của họ Sầm vẫn là ở Cức Dương thêm. Vì vậy mà y vui vẻ đồng ý, nhận lấy chức Tam lão, quản lý sự việc. Đừng có thấy Tam lão chỉ là một chức quan nhỏ, tháng được trăm thạch mà coi thường. Ở địa phương có thể nói là nó nắm quyền lực thực sự.

Chỉ có điều Sầm Thiệu không ngờ mình vừa mới tới nhận chức thì gặp ngay việc này.

Cái thằng nhãi Đặng Uy đúng là ngu si, không ngờ bỏ gần đi cầu xa, bắt giam mệnh quan triều đình. Chẳng lẽ nó thật sự nghĩ rằng cái pháp luật của tổ tông trước mặt cường quyền có ý nghĩ hay sao? Có điều như vậy cũng tốt. Đặng Uy ngu ngốc thì chẳng phải là cơ hội tốt cho họ Sầm ta sao?

Sầm Thiệu đảo mắt một cái liền nghĩ ra một ý hay.

534. Chương 581 : Lửa Rừng Đốt Cháy , Xuân Về Trỏ Lộc Non .

Đối với Tào Bằng mà nói thì họ Sầm hay họ Đặng chẳng có gì khác nhau nhiều.

Cho dù dùng người nào thì hiệu quả là được. Đường nhiên, nếu họ Đặng thông minh một chút, phục tùng một chút thì Tào Bằng sẽ thiên về họ Đặng hơn. Dù sao thì có mối quan hệ với Đặng Tắc, Tào Bằng tự nhiên thân thiết với họ Đặng hơn một chút. Chưa cần nói tới Đặng Phạm còn là anh em kết nghĩa với hấn. Trên thực tế, Tào Bằng không hy vọng Đặng Tắc và Đặng Phạm rơi vào sự lộn xộn của dòng tộc, càng hy vọng gia đình đó có thể giữ một khoảng cách nhất định với họ Đặng. Điều này đối với Tào Bằng mà nói thì càng thêm lợi.

Chỉ có điều, Tào Bằng không ngờ được họ Đặng Chi lại theo Lưu Bị.

Nếu họ Đặng Chi theo Lưu Bị thì Tào Bằng đành phải lựa chọn Sầm Thiệu.

Mà nghĩ đi nghĩ lại thì Sầm Thiệu cũng tốt.

Với nội tình của Sầm thôn ở Cức Dương cũng chưa chắc đã yếu hơn Đặng thôn chứ đừng nói là y còn có quan hệ với Khoái Việt...

Đặng Uy nằm trên mặt đất mà sắc mặt tái nhợt. Đám người họ Đặng lúc trước còn đang kêu gào thì bây giờ câm như hến.

Đặng Chi nhìn người trong họ mà cất tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Họ Đặng đã xong.

Y biết rõ tương lai của Đặng thôn sắp bị Sầm thôn ngồi lên trên.

Bởi vì bọn họ đã đưa ra một cái quyết định sai lầm, mà đã, đánh mất thời cơ trùng hưng tốt nhất của bọn họ từ đầu thời khai quốc Đông Hán tới nay.

Tại sao Sầm Thiệu lại xuất hiện ở chỗ này?

Chỉ có thể nói rằng y đã đồng ý hợp tác với Tào Bằng.

Nếu như nói vốn Đặng thôn chiếm ưu thế lớn thì bây giờ cái ưu thế đó đã hoàn toàn biến mất. Trên mặt vẫn còn vết thương của việc giã giũa lúc này, Đặng Chi lạnh lùng nhìn cảnh tượng xung quanh. Tới lúc này, Bạch Đà bình dưới sự chỉ huy của Bằng Đức đã đại khai sát giới, xử lý một số tên còn ngoan cố còn sót lại trong nhà. Chỉ trong một chút thời gian ngắn, trong khoảng sân và vườn đã có bảy tám cthục xác chết. Nhìn thấy người trong họ gào khóc, Đặng Chi lại thở dài khe khẽ.

- Thúc phụ.

Đặng Ngải khe khẽ gọi Đặng Chi.

Năm ấy, khi hần mười tuổi, mặc dù xem rất nhiều sách nhưng chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Không chỉ có hần mà ngay cả tiểu tỷ nữ luôn phải sống cuộc sống đói khổ cũng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy.

Đặng Chi nở nụ cười.

Gã nhẹ nhàng xoa đầu Đặng Ngải rồi nói như tự nói với mình mà cũng như giải thích với Đặng Ngải:

- Tiểu Ngải! Không phải sợ. Chẳng phải con vẫn muốn học cưỡi cưỡi của con sao? Nhớ năm đó, những gì mà cưỡi cưỡi của con trải qua so với điều mà con nhìn thấy lúc này còn thảm khốc hơn. Con muốn giúp cưỡi cưỡi của mình thì con phải thích ứng với tất cả... Cho dù những người này có là người trong tộc của con.

- Bá Miếu! Cứu mạng. Cứu mạng.

- Đặng Huy lão đảo chạy tới trước mặt Đặng Chi mà nắm lấy áo gã.

Còn Đặng Chi chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Đặng Huy một cái rồi sau đó trầm giọng nói với đám binh lính đang đuổi theo Đặng Huy:

- Loạn thần tặc tử giết không tha.

- Bá Miếu! Chúng ta là huynh đệ với nhau, là người trong họ. Người không thể nào thấy chết mà không cứu.

- Chính vì người là người trong họ với ta, ta mới làm vậy. Muốn cứu Đặng thôn chỉ có dâng đầu của người thì mới làm giảm cơn giận của Thái thú.

Đặng Huy đang định quát to thì Bạch Đà binh đã xông tới chém đứt đầu y. Một chùm máu tươi bắn ra tung tóe, dính cả vào mặt Đặng Ngải.

Máu nóng khiến cho Đặng Ngải không thể giữ được sự bình tĩnh.

Đặng Chi giơ tay kéo tay Đặng Ngải mà đi xuống bậc.

Trương Xương Bò đi sát bên cạnh Đặng Ngải, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mặt...

- Bá Quạt tiên sinh.

- Đặng Cức Dương.

Đặng Chi và Sầm Thiệu ôm quyền chấp tay, thi lễ với nhau.

- Đặng Cức Dương! Hôm nay tuy Đặng thôn chịu đau khổ nhưng vẫn có thể tái sinh.

- Sầm Thiệu mỉm cười, trong lời nói không giấu được một chút hâm mộ.

Đặng thôn thật sự là liên tục có nhân tài xuất hiện.

Trước kia là Đặng Tắc, Đặng Phạm và bây giờ là Đặng Chi. Mặc dù nhìn Đặng Chi còn rất trẻ nhưng trải qua chuyện thế này, gã vẫn giữ được bình tĩnh, trầm ổn. Điều đó thể hiện rõ một sự bất phàm.

Đáng tiếc, gã không phải là người họ Sầm.

Họ Sầm thật sự thiếu vắng nhân tài. Hiện nay, mặc dù Tào Bằng đồng ý hợp tác với y nhưng sau này thì sao? Nếu dòng họ Sầm không có nhân vật nào xuất sắc để giữ thể diện thì chỉ sợ khó có thể gắn bó được lâu. Còn Đặng thôn thì đám người Đặng Uy mặc dù lựa chọn sai nhưng còn có Đặng Tắc, Đặng Phạm, Đặng Chi cùng với thiếu niên Đặng Ngải nhìn còn rất trẻ tuổi kia nhưng lại không hề có chút hoảng loạn. . Mặc dù bọn họ còn trẻ nhưng không phải là những thiếu niên thiếu kinh nghiệm.

Nhân tài của họ Đặng càng lúc càng nhiều.

Đặng Uy đưa ra một sự lựa chọn sai lầm cho nên mất đi cơ hội.

Có điều chỉ cần họ Tào còn, đám người Đặng Tắc còn sống thì sớm muộn gì cũng có thể trở dậy.

Trong đầu Sầm Thiệu đột nhiên xuất hiện một ý tưởng. Nhìn Đặng Chi tới Cức Dương nhậm chức thì dường như không mang theo gia quyến. Nếu như vậy thì tại sao...

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Sầm Thiệu không giấu được sự vui mừng.

Có lẽ điều này cũng khiến cho Tào thái thú vui vẻ.

- Bàng tướng quân! Đa tạ.

Đặng Chi kiến lễ với Bàng Đức rồi sau đó nói đầy cảm khái:

- Lần này may là tướng quân tới kịp. Đặng Uy cầu kết với phản tặc, phản lại triều đình, tội không thể tha. Vì vậy mà phiên tướng quân áp giải cả nhà Đặng Uy về Vũ Âm để xử lý.

Một câu nói của Đặng Chi đã quyết định tất cả.

Đặng Uy nghe thấy câu đó thì ngất ngay tại chỗ.

Vừa rồi y định đưa Đặng Chi tới Uyển thành, không ngờ trong nháy mắt lại bị Đặng Chi đưa tới Vũ Âm... Đúng là báo ứng.

Bàng Đức nói:

- Việc này Đức sẽ bẩm báo kỹ càng với công tử.

Đặng Chi quyết định như vậy liền khoanh tay đứng nhìn.

Việc đã tới mức này, thật sự gã không có cách nào để nhúng tay vào.

Thân là người họ Đặng, đương nhiên gã hy vọng có thể giữ được nguyên vẹn cho Đặng thôn. Cũng chính vì vậy mà gã càng không thể nhúng tay vào. Chỉ có làm như vậy thì mới có thể giữ được hy vọng cho Đặng thôn. Gã có thể cảm nhận được bàn tay của Đặng Ngải nắm càng lúc càng chặt. Nhưng Đặng Chi không hề lên tiếng, chỉ nắm chặt lấy tay Đặng Ngải. Gã phải thể hiện cho mọi người thấy hết sức chân thật mới được...

Chỉ trong phút chốc, một nhà tám mươi sáu nhân khẩu của Đặng Uy đã bị tiêu diệt gần hết. Số còn lại tổng cộng là bốn mươi hai người bao gồm cả thân quyết, gia đình, nô bộc của y đều bị áp giải về Vũ Âm.

Sau khi trở về Cức Dương, Đặng Chi lập tức lệnh cho Phó Hảo điều binh khiển tướng đề phòng Lưu Bị đánh lên.

Lưu Bị mất bao nhiêu công sức để có thể dựa vào Đặng thôn. Nhưng hiện tại Đặng Uy đã bị xử lý, thực lực của Lưu Bị ở Cức Dương sẽ giảm đi. Trong tình hình như vậy, Lưu Bị sẽ thờ ơ hay sao? Đặng Chi không tin. Gã cho rằng Lưu Bị sẽ có hành động...

Tiếp theo, Cức Dương sẽ có chiến sự.

Như vậy thì Đặng Ngải không nên ở Cức Dương tiếp.

Bàng Đức ở Cức Dương một ngày liền dẫn Đặng Ngải trở về Vũ Âm. Đồng hành với họ còn có Sầm Thiệu. Bởi vì họ Sầm tỏ vẻ chấp nhận hợp tác với Tào Bàng nên chuyện gặp gỡ là không thể thiếu. Sầm Thiệu cũng hy vọng thông qua gặp gỡ với Tào Bàng sẽ có được nhiều điều lợi ích hơn nữa. Có điều, trong lòng Sầm Thiệu còn có một toan tính khác. Có lẽ, y còn có một cái dự định để cho tương lai của họ Sầm tươi sáng hơn.

Ba ngày sau, Tào Bàng hạ lệnh đưa cả bốn mươi hai người nhà Đặng Uy chém đầu răn chúng.

Cũng trong ngày đó, toàn bộ Thái thị khẩu nhuộm đỏ máu tươi.

Đây là hành động lớn nhất từ sau khi Tào Bàng tới Nam Dương khiến cho nhiều người phải giật mình.

Tào Bằng ra tay cứng rắn, khiến cho rất nhiều người cảm thấy sợ hãi. Mà sau đó thì người tức giận nhất chính là Lưu Bị. Vốn Lưu Bị dự định gặp thẳng Tào Bằng để đánh giặc một lần. Nhưng y không ngờ được, mình vừa mới định ra tay thì lại nhận được một lời cảnh cáo từ Tương Dương: Không được tự ý xung đột với Tào Tháo! Nếu Tào Tháo không ra tay thì Lưu Bị cũng phải ngồi im. Nếu không tất cả hậu quả sẽ do một mình Lưu Bị chịu.

Từ khi Lưu Bị tới nương tựa vào Kinh Châu tới nay thì đây là lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất của Lưu Biểu.

Từ năm Kiến An thứ mười hai tới nay, thế trạng của Lưu Biểu càng lúc càng kém, thường xuyên đau ốm. Vì vậy mà tất cả cự việc trong châu phần lớn là do họ Thái nắm trong tay. Nhưng lời cảnh cáo nghiêm khắc thế này, nếu không có sự đồng ý của Lưu Biểu thì không thể nào có được. Điều đó chứng tỏ các gia tộc ở Kinh Tương có ý đối địch với Lưu Bị càng lúc càng nặng. Lưu Bị rơi vào đường cùng cũng đành phải bỏ ý định tính toán dụng binh...nhưng chắc chắn y sẽ không bỏ qua dễ dàng. Mặc dù không thể xuất binh nhưng y vẫn có thể gây rắc rối cho Tào Bằng khiến cho hắn phải khó chịu một chút.

Kết quả là quận Nam Dương đột nhiên xuất hiện một câu nói lưu truyền rộng rãi...

Họ Đặng xung đột, là chuyện họ Đặng...

Quy định của tổ tông lưu truyền mấy trăm năm chưa bao giờ có chuyện quan phủ nhúng tay vào đó.

Mà nay, Tào Bằng lại nhúng tay vào chuyện của Đặng thôn, không để ý tới lợi ích của dòng họ. Hôm nay, hắn có thể ra tay với Đặng thôn thì ngày khác cũng có thể làm vậy với nhà khác. Bao lâu nay, các gia tộc ở Nam Dương hoành hành ngang ngược, chỉ sợ nghe thấy lời đồn đó sẽ rơi vào khủng hoảng.

Vào thời Đông Hán, những dòng họ có thể coi như là một quốc gia, một triều đình thu nhỏ...

Những quy định từ đời tổ tông để lại thậm chí có thể ngược với luật pháp của triều đình. Chỉ cần liên quan tới dòng họ thì mọi người cho dù sống chết cũng phải tập trung lại. Nghe nói vào những năm Vinh Nguyên, từng có quan lại định nhúng tay vào việc trong tộc, kết quả là bị bãi chức quan. Lý do bãi miễn cũng là bốn chữ quy định của tổ tông. Bởi vậy mà có thể thấy được sự mạnh mẽ của các gia tộc.

Mặc dù Tào Bằng không thể bị bãi quan nhưng cũng nhận được một sự chỉ trích nghiêm khắc.

Rất nhiều người đều chạy tới huyện Vũ Âm, hy vọng có thể gặp Tào Bằng để cho hắn thừa nhận sai lầm của mình.

Tào Bằng nhúng tay vào Đặng thôn không chỉ nhúng tay vào chuyện các gia tộc mà còn nhúng tay vào lợi ích của các gia tộc ngang ngược trong địa bàn. Bọn họ có đầy đủ lý do khiến cho Tào Bằng phải dừng tay. Thậm chí còn có rất nhiều người bàn luận, nếu Tào Bằng không biết hối cải thì phải dạy cho hắn một bài học.

- Tào thái thú không ở Vũ Âm?

- Đúng vậy!

Đối diện với đám người ngang ngược đang cất ván, Đỗ Kỳ không giấu được sự bất đắc dĩ.

- Ba ngày trước, công tử đã trở về nhà ở trấn Trung Dương. Nhà tổ tiên đã xây xong cho nên ngài phải về xem xét...còn khi nào trở về thì tại hạ không biết. Nếu các vị sốt ruột thì có thể tới trấn Trung Dương để bàn với công tử. Còn nếu không thì chỉ có thể chờ công tử trở về Vũ Âm mà thôi. Xin chư vị hãy kiên nhẫn.

535. Chương 582 : In Ấn .

Trong Tào phủ ở trấn Trung Dương.

Một tòa phủ để nguy nga đột nhiên mọc lên từ dưới đất trong trấn. Dưới ánh mắt trời, nó khiến cho ời ta có một cảm giác hoành tráng.

Ngôi phủ đó được xây dựng dựa lưng vào núi Trung Dương như nối liền với ngọn núi. Các phòng ốc nối liền nhau, đình đài lầu các được xây dựng khác với bình thường. Đi qua khỏi khu phủ đệ là tới hậu trạch nổi

liền với tiền viện và dựa vào sườn núi. Ngồi trong đình ở hậu trạch nghỉ ngơi có thể thưởng thức rất nhiều loại hoa, nhìn khắp cả trấn Trung Dương, làm nổi bật lên địa vị của họ Tào ở trấn không hề tầm thường.

Tào Bằng khoanh tay đứng trong cái đình trên núi.

Đặng Ngải thì râu rĩ, ngồi trước mặt hần với một nét mặt cô đơn.

Sau khi tới Cức Dương, Đặng Ngải có ý định muốn giúp Tào Bằng nhưng không ngờ cuối cùng lại để Tào Bằng phải ra tay giải quyết.

Nếu không có Bạch Đà binh đột ngột xuất hiện, làm không tốt thì ngay cả Đặng Ngải cũng có thể bị gục ở Đặng thôn.

Đồng thời, sau đó, Tào Bằng ra tay một cách cứng rắn tạo ra cho Đặng Ngải một sự chấn động mạnh.

Toàn bộ Đặng thôn phạm là những người có liên quan tới Đặng Uy đều chịu một sự chèn ép nhất định. Có thể nói cho dù Đặng Uy không chết nhưng chi của gã cũng không thể ngóc đầu dậy nổi nữa. Mà như vậy thì việc Đặng thôn bị ảnh hưởng cũng hết sức rõ ràng.

Đặng Chi thờ dài là điều hoàn toàn có lý. Bởi vì trong vòng mười năm, họ Đặng không thể nào vượt qua được họ Sầm.

Việc này tất nhiên là đáng tiếc nhưng phần nhiều cũng hoàn toàn do bất đắc dĩ... Chỉ vì chút phú quý và một cái tương lai mờ mịt mà không để ý tới lợi ích của dòng họ. Chi của Đặng Uy đúng là không thích hợp để trở thành chi chính được nữa. Nhưng một cái nhánh chính cũng không dễ mà có thể tạo ra ngay được. Dù sao thì một cái chi chính được hưởng lợi ích có thể nói là rất nhiều, cần phải có thời gian để tạo dựng uy tín của mình. Một chi của Đặng Uy đã mấy đời là chi chính nay mất đi thì dòng họ Đặng không tránh khỏi rối loạn. Một chi chính muốn có được uy tín thì cần phải có thời gian rất lâu và dài, thậm chí là khó khăn.

Vốn theo ý của Đặng Chi thì định đưa Đặng Tắc lên vị trí đó, vừa có lợi cho nhà họ Đặng được nghỉ ngơi lấy sức.

Nhưng ý kiến của gã lại bị Tào Bằng phủ nhận. Một mặt là vì Tào Bằng không muốn Đặng Tắc liên quan quá sâu. Còn về mặt khác thì một khi Đặng Tắc trở thành người đứng đầu sẽ gặp phải vô số những sự nghi ngờ. Dù sao thì trước đây, Tào Bằng đã truy sát cả một chi của Đặng Uy, nếu Đặng Tắc không phải là trưởng tộc thì Tào Bằng còn có thể lấy việc chung để giải thích. Nhưng một khi Đặng Tắc trở thành tộc trưởng thì chắc chắn sẽ phải hứng chịu vô vàn sóng gió. Với danh vọng của Đặng Tắc, muốn đối đầu với những dòng họ lâu đời ở Nam Dương thật sự là chưa đủ sức.

Mà vào lúc đó thì Tào Bằng chỉ có thể ngồi nhìn chứ không thể nhúng tay vào chuyện của dòng họ.

Vì vậy mà chuyện tiến cử chi trưởng, Tào Bằng chưa hề động tới.

Còn Đặng Chi sau khi suy nghĩ thì cũng quyết định tuyển chọn. Người nhận vị trí trưởng thôn tên là Đặng Dịch. Thanh danh của người này cũng không quá hiển hách, hơn nữa cũng không phải là quan viên. Có điều y cũng từng theo học Trịnh Huyền, lại từng đỗ Mậu Tài. Xét về mặt đức hạnh thì cũng không có gì phải bàn. Đặng Dịch cũng có chút tài sản lại có quan hệ với những họ lâu đời ở Kinh Tương và Dĩnh Xuyên. Có thể nói y là một người thành thật và trung hậu, ở Đặng thôn cũng có thanh danh, ngay cả Đặng Uy cũng không dám đắc tội với người này.

Quan trọng nhất là một chi của Đặng Dịch cùng với Đặng Tắc, thậm chí là họ Tào có một quan hệ rất chặt.

Đặng Cự Nghiệp - Phụ thân của Đặng Phạm cũng thuộc về chi của Đặng Dịch. Mặc dù Đặng Cự Nghiệp chỉ là con của vợ kế nhưng dù sao thì cũng từ chi của Đặng Dịch mà ra. Có mối quan hệ này, thì chi của Đặng Dịch cũng sẽ thiên về phía Tào Bằng, đồng thời còn có thể xóa bỏ những điều bất mãn ở Đặng thôn. Xét trước mắt mà nói thì đặt Đặng Dịch lên ghế tộc trưởng chính là phương án tốt nhất có thể lựa chọn.

Đặng Dịch còn tự mình tới trấn Trung Dương để gặp Tào Bằng.

Y còn nói với Tào Bằng đồng ý bỏ một phần lợi ích của họ Đặng cho họ Sầm. Nhưng điều kiện chính ở đây là hy vọng có thể thu xếp cho người trong tộc được làm quan. Yêu cầu của y cũng không quá cao, chỉ là một chữ tiểu lại. Vì vậy mà sau khi suy nghĩ, Tào Bằng liền đồng ý với điều thỉnh cầu của Đặng Dịch.

Đặng Uy vừa mới chết khiến cho nguyên khí của Đặng thôn bị thương nặng, trong một thời gian ngắn rất khó để vùng lên. Chỉ cần có sự bảo đảm của quan phủ giữ gìn lợi ích của mình là được.

Mà cái chuyện này thì hoàn toàn có thể.

Tóm lại, mặc dù kết quả không được như ý muốn cho lắm nhưng ít nhất thì cũng coi như hoàn thành.

Còn đối với một số dòng họ ngang ngược khác ở Nam Dương thì từ khi Tào Bằng quyết tâm xử tử Đặng Uy liền có chút đắn đo.

Nhưng có thể chắc chắn một điều là nếu không có thời cơ thì họ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

- Tiểu Ngải! Sao lại rầu rĩ như thế?

- Cữu cữu! Có phải con vô dụng không?

Tào Bằng nghe thấy vậy liền nở nụ cười.

Nhìn Đặng Ngải rầu rĩ không vui thì hắn cũng đoán được lý do.

Chỉ có điều nếu Đặng Ngải không mở miệng thì hắn cũng không chủ động lên tiếng hỏi. Mà bây giờ, Đặng Ngải đã nói thì hắn cũng hoàn toàn có thể.

Thật ra để trưởng thành, mỗi người đều phải trải qua rất nhiều sóng gió.

Tào Bằng tự nhận nếu như bản thân không sống lại thì có lẽ đã chết ở đồi Tịch Dương. Mà Đặng Ngải thì sao? Theo lời Đặng Chi nói, biểu hiện của nó khi đó cũng không kém lắm.

- Tiểu Ngải! Sao con lại nói vậy?

- Khi ở Đặng thôn, con...

- À! Chuyện ta làm ở Đặng thôn vượt quá sức của con. Ngay cả thúc phụ Đặng Chi của con cũng suýt chút nữa thì gục ở đó. Trên đời này, mỗi người thêm một chút đau khổ cũng chưa chắc đã xấu. Thiếu niên quá thuận buồn xuôi gió thì sau khi lớn lên sẽ gặp nguy hiểm. Thất bại có sao đâu. Quan trọng ở chỗ là con học được gì từ cái thất bại đó.

Tào Bằng ngồi xuống nói chuyện với Đặng Ngải.

Mãi cho tới khi Đặng Ngải nở nụ cười, hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Tiểu Ngải! Lần này sau khi trở về Vũ Âm, con và tiểu Địch cùng đi theo ta làm việc đi.

Đặng Ngải nghe thấy vậy thì mừng rỡ.

- Cữu cữu cho phép con đi với người sao?

- Tất nhiên là có thể... Có điều ta có một cái yêu cầu. Con đi với ta thì phải nghe nhiều, làm nhiều... Ta sẽ không chỉ dẫn gì cho con. Nếu có điều gì không hiểu thì phải hỏi tiểu Địch.

- Vâng.

Đặng Ngải gật đầu đồng ý.

Có điều, chần chờ một lúc, nó liền nói nhỏ:

- Cữu cữu! Vậy còn Lưu Bị, người định đối phó thế nào đây?

- Lưu Bị sao?

Tào Bằng mỉm cười, xoa xoa đầu Đặng Ngải không nói gì. Chỉ có trong đôi mắt của hắn như lóe lên một tia sáng.

Hắn bấu môi, thầm cười lạnh trong lòng.

Không phải Tào Bằng không muốn đối phó với Lưu Bị mà vì lúc này thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Đối với Nam Dương lúc này cần phải ổn định chứ không thể để nó rung chuyển.

Lưu Bị không muốn khai chiến với Tào Tháo, mà các dòng họ lớn ở Kinh Tương cũng không muốn xảy ra chiến sự lớn. Nếu không thì cơ bản không chờ tới khi Tào Bằng nhậm chức, Lưu Bị đã dụng binh tới Nam Dương. Có điều, chịu sự áp chế của Lưu Biểu, mặc dù Lưu Bị tấn công Niết Dương, Uyển Thành và Bắc Vọng nhưng lại không dám có hành động nào khác. Không phải y không dám mà lo lắng hành động quá lớn sẽ khiến cho Lưu Biểu cảnh giác.

Tào Bằng đang đợi. Hắn muốn đợi tin tức từ U châu.

Có điều tin vui từ U châu chưa tới nhưng Hoàng Nguyệt Anh đã đưa tới cho Tào Bằng một tin tức tốt.

Nàng theo lời Tào Bằng về cách in ấn mà phục chế hoàn mỹ. Theo hiệu quả của nó thì cơ bản là phù hợp với yêu cầu của Tào Bằng.

- A Phúc! In ấn như thế này chẳng phải là chúng ta có thể tiến hành in sách hay sao?

Các loại sách vào thời điểm này cơ bản là được khắc hay viết tay là chính.

Vì vậy mà để có được một bản khắc, giá thành của quyển sách rất cao.

Tào Bằng ở trong phòng công, cầm một bản in với chừng tám trăm chữ mà lắc đầu, tỏ vẻ phản đối.

In ấn có thể nói là phát minh có lợi ích cả ngàn năm. Nhưng hiện tại thì còn chưa tới thời điểm.

Sách vở vẫn bị đám thế tộc lũng đoạn. Nếu cố tình in thì sẽ động tới lợi ích của họ. Muốn mở mang dân trí cần phải có một quá trình. Ít nhất thì trong giai đoạn đầu cần phải tránh làm cho đám thế tộc nổi điên, nếu không thì hại nhiều hơn lợi.

- Không thể in sách thì có tác dụng gì?

Hoàng Nguyệt Anh cảm thấy khó hiểu mà lên tiếng hỏi.

Tào Bằng cười ha hả:

- Từ khi ta nhậm chức tới nay, Lưu Huyền Đức liên tục gây khó dễ, tạo ra những lời đồn. Lần này, hẳn mượn chuyện thôn Đặng mà gây ra những lời đồn khiến cho ta khó xử. Nếu ta không cho hắn một bài học thì có phải là để cho hắn khinh thường không?

- Chàng định làm thế nào?

Nụ cười của Tào Bằng càng lúc càng tươi, nói nhỏ:

- Phu nhân chớ có hỏi. Cứ ngồi xem náo nhiệt là được rồi.

536. Chương 583 : Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc .

Tháng năm, năm Kiến An thứ mười hai.

Mưa phùn kéo dài khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Tào Chương theo Trương Liều bước ra khỏi trường mà đầu óc rối loạn. Cái sa bàn đã được làm xong. Có điều đúng như Tào Chương dự đoán trước, muốn từ chính diện đánh tới phía Tây quả thật vô cùng khó khăn mà tổn thất rất nặng.

Cũng may, gã sớm có ý định rút củi dưới đáy nồi, nên sau một thời gian ngắn do dự liền đặt mục tiêu tại thành Liễu.

Thành Liễu là một cái sào huyệt của Ô Hoàn đại nhân Đạp Đốn.

Đạp Đốn và Viên Hi trốn ở thành Liễu điều khiển trận chiến. Đồng thời, Viên Hi còn mời thêm Công Tôn Khang xuất binh để tăng cường thêm lực lượng phòng ngự. Quách Gia cũng cho ý của Tào Chương rất tốt. Nếu như đánh chính diện thì thật sự tổn thất quá nặng. Nhưng làm thế nào để đánh lên thành Liễu thì vẫn còn là một vấn đề khó.

May sau đó có người tiến cử Bắc Bình nhân Điền Trù với Tào Tháo nên giải quyết được rắc rối của quân Tào.

Điền Trù tên chữ là Tử Thái, chính là người bản địa.

Năm Sơ Bình thứ nhất, Đồng Trác dời Hán đế tới Trường An, thái thú U châu là Lưu Ngu nói Điền Trù còn trẻ nhưng có tài, vì vậy mà sau đó Điền Trù được vời đến. Sau đó, y phụng mệnh Lưu Ngu đi sứ tới Trường An. Nhân được Đồng Trác coi trọng nên được nhận chức Bái Kỵ đô úy. Tuy nhiên Điền Trù thấy Thiên tử còn long đong nên kiên quyết không nhận. Đồng Trác niệm tình có công phụ tá cho nên không bắt tội. Rồi sau đó, Điền Trù trở lại U châu.

Nhưng y còn chưa về tới U châu thì Lưu Ngu đã bị Công Tôn Toản hãm hại.

Vì vậy mà Điền Trù chạy tới trước mộ Lưu Ngu, dâng biểu về cho triều đình rồi sau đó khóc mà đi. Công Tôn Toản định giết Điền Trù nhưng bị người khuyên nói Điền Trù là nghĩa sĩ, không thể giết được. Vì vậy mà Công Tôn Toản mới để cho Điền Trù chạy. Sau đó, Viên Thiệu từng có ý định sử dụng Điền Trù nhưng lại bị Điền Trù từ chối. Sau Viên Thiệu còn có Viên Thượng mời nhưng y vẫn không theo. Năm Kiến An thứ mười hai, Tào Tháo tấn công U châu, đánh bốn quận liền cất nhắc Điền Trù làm phó thừa tướng. Điền Trù nói mình không có công danh cho nên không thể nhận chức mà từ chối Tào Tháo.

Nhưng không thể phủ nhận một điều rằng Điền Trù hiểu U châu rất rõ nên Tào Tháo hết sức coi trọng.

Sau đó có người tiến cử, Tào Tháo liền hạ lệnh phong cho Điền Trù làm Mậu tài. Tới lúc này, Điền Trù mới tới nhậm chức...

Việc tạo ra sa bàn cũng được giao cho Điền Trù phụ trách.

Trước đây quận Bắc Bình nằm ở Bình Cương nên cứ theo đường ra khỏi Lô Long là tới được thành Liễn. Những từ thời Kiến Vũ tới nay con đường này đã bị cắt đứt gần hai trăm năm. Tuy nhiên còn có một con đường nhỏ. Con đường này gần và thuận tiện, có được sự bất ngờ khiến cho Đạp Đột cho dù không đánh cũng bị giam cầm.

Sau khi nghe Tào Chương nói kế rút củi đáy nồi, Điền Trù liền đưa ra phương án.

Sau khi y làm sa bàn xong liền hiến kế tập kích bất ngờ thành Liễn.

Ý của Điền Trù nói là trước kia quận Bắc Bình nằm tại Bình Cương, chỉ cần qua Lô Long là có thể tới được thành Liễn. Có điều từ năm Kiến Vũ, con đường này đã bị phá hủy. Chỉ còn có một con đường nhỏ nhưng rất khó đi. Nếu theo con đường nhỏ này thì có thể tấn công thành Liễn khiến cho Đạp Đột và Viên Hi trở tay không kịp, mà công thành.

Tào Tháo vui vẻ tiếp nhận kế của y.

Còn Quách Gia cũng tán thành với cái kế của Điền Trù.

Nhưng Tào Chương lại không được vui vẻ cho lắm. Bởi vì cái kế rút củi đáy nồi này rõ ràng là do gã nghĩ ra nhưng không ngờ lại bị Điền Trù cướp lấy.

Tào Tháo quyết định thân chinh tới thành Liễn, liền gọi chúng tướng tới thương nghị.

Kết quả là một trận đấu khẩu diễn ra trong cả ngày.

- Tử Văn! Tiên sinh hồi âm.

Tới cửa doanh trại, Tào Chương vừa mới xuống ngựa, đang định đi vào thì thấy Ngưu Cương tiến đến, lên tiếng.

- Tiên sinh hồi âm?

Tào Chương nghe thấy vậy thì mừng rỡ.

Mặc dù ở U châu cách Nam Dương khá xa nhưng Tào Chương vẫn duy trì thư từ qua lại với Tào Bàng.

Ngay cả chuyện Điền Trù theo về cũng được gã nói với Tào Bàng. Đồng thời, Tào Chương cũng mang cái kế rút củi đáy nồi ra để hỏi...

Từ U châu tới Nam Dương là cả ngàn dặm.

Với khoảng cách đó, Tào Chương sai người đưa thư tới Nam Dương rồi trở về cũng phải mất tới mười lăm ngày.

- Thư đâu?

Ngưu Cương vội vàng lấy lá thư trong người đưa cho Tào Chương.

Tào Chương không nói hai lời liền mở phong thư rồi vừa đi vào vừa xem.

Có điều khi gã vừa tới cửa trường thì đột nhiên dừng bước mà nhú mào, nét mặt có chút khác lạ.

- Tử Văn! Có chuyện gì vậy?

Tào Chương nhìn quanh rồi đột nhiên nói:

- Diên Phất! Người canh gác ở bên ngoài không cho kẻ nào tới gần.

- Vâng!

- Lão Ngưu theo ta vào trong.

Tào Chương đi vào trong trường ngồi xuống rồi ra dấu, ý bảo Ngưu Cương tùy ý.

- Ý của tiên sinh là muốn giết Diên Tử Thái.

Ngưu Cương vừa mới nghe thấy vậy thì phun ngay ngụm nước trong mồm ra ngoài. Gã ngạc nhiên nhìn Tào Chương một lúc mà không nói được tiếng nào.

- Người tự mình xem đi.

Tào Chương đưa phong thư cho Ngưu Cương.

Ngưu Cương vội vàng đón lấy, mở ra để xem.

Nội dung trong thư được chia ra thành ba phần. Phần thứ nhất, Tào Bằng nói với Tào Chương không cần phải để ý tới Diên Trù. Cái kế rút củi đáy nồi này thật ra Tào Tháo cũng không có tính toán chỉ thuận theo miệng người mà nói ra thôi, vì vậy mà không phải lo lắng chuyện Diên Trù sẽ làm cho người lu mờ. Bởi không một ai có thể xóa được công lao của Tào Tử Văn người.

Còn phần thứ hai là yêu cầu Tào Chương đốc sức hộ tống Tào Tháo xuất chinh.

Tào Bằng tiến cử Trương Liêu, đồng thời cũng nói rõ nếu Tào Tháo thân chinh tới thành Liễu sẽ không mang theo nhiều binh mã. Mà trong số các tướng thì người thích hợp nhất đó chính là Trương Liêu, Trương Văn Viễn. Tào Chương không phải lo lắng tới nguy hiểm, chỉ cần để ý đi theo, bảo vệ an toàn của Tào Tháo cho tốt. Đồng thời, Tào Bằng cũng hỏi tình trạng sức khỏe của Quách Gia.

Cho tới bây giờ, tình trạng của Quách Gia rất tốt, không như trong lịch sử bị mắc bệnh nặng... Có điều vẫn cần phải cẩn thận một chút.

Nếu Quách Gia phải đi theo thì nhất định phải đưa cả Đồng Hiểu theo để có thể chữa trị đúng lúc.

Hai điều này, Tào Chương cũng không để ý lắm. Quan trọng nhất đó là chuyện thứ ba.

Diên Tử Thái không theo lệnh của cha con Viên Thiệu cũng chưa có gì đáng nói.

Nhưng khi Viên Đàm bị chém đầu, thì một người tự coi mình là phản tặc tại sao lại tới tể lễ? Tất cả cũng chỉ để tăng thêm danh tiếng cho mình mà thôi. Ta phải giết kẻ này, mong Tử Văn giúp đỡ. Mấy ngày nữa sẽ có nghĩa sĩ tới Vô Chung, Tử Văn chỉ cần giúp để cho người đó ẩn nấp thì đã vô cùng cảm kích rồi. Nếu Tử Văn khó xử thì cũng không cần phải quan tâm tới. Tuy nhiên cũng thỉnh cầu đừng có nói với ai...

Nhớ ngày đó, cha con Viên Thiệu cho vời nhưng Diên Trù từ chối là bởi vì y biết cả hai cha con Viên Thiệu không có chính danh, không có tiếng nói... Nhưng sau khi Viên Đàm chết thì y lại cùng với Vương Tu tới khóc. Ai cũng biết Viên Đàm thực sự là phản tặc thì tại sao lại khóc cho gã? Nếu Diên Trù người lúc trước

đi theo thì còn có thể giải thích là khóc chủ. Nhưng rõ ràng người không có quan hệ với hai cha con họ Viên thì vì cái gì mà tới khóc và tế lễ cho chúng? Chẳng phải để làm cho mình thêm nổi tiếng hơn thì là cái gì?

Có thể nói người này mang theo dã tâm tới đây.

Những lời nói đó có thể nặng nhưng trên thực tế, rất nhiều người nói Điền Trù được Tào Tháo khen ngợi.

Tuy nhiên Chung Do có để lại trong Tam quốc chí một lời chú thích cho rằng Điền Trù cũng không được Tào Tháo khen ngợi tới mức như vậy.

Tào Bằng muốn giết Điền Trù là vì lý do gì thì Tào Chương cũng không biết rõ.

Tuy nhiên Tào Bằng đã nói thẳng rằng ta không cần người phải ra tay mà sẽ đích thân phái người tới. Đến lúc đó, người chỉ cần giúp ta giấu hãn là được. Nếu người không giúp ta thì thôi, ta sẽ tự nghĩ cách xử lý Điền Trù. Có điều xin người đừng có nhúng tay vào đó.

Thái độ của Tào Bằng hết sức kiên quyết: Cho dù người có đồng ý hay không thì ta cũng phải giết Điền Trù.

Điều này khiến cho Tào Chương cảm thấy hơi đau đầu.

- Lão Ngưu! Điền Tử Thái chọc gì tới tiên sinh?

Ngưu Cương gãi đầu, cười khổ:

- Làm sao ta đoán được ý đồ của tiên sinh? Có điều, tiên sinh đã nói gì là có lý do của nó. Điền Tử Thái chết chắc rồi.

Tào Chương cắn môi, trầm ngâm không nói gì. Một lúc sau, gã đột nhiên lên tiếng:

- Ta cũng không thích Điền Tử Thái.

- Ha ha! Vậy thì phải xem quyết định của Tử Văn người.

- Ta không thích Điền Tử Thái, hơn nữa y còn có tội với tiên sinh... Người này đã có lý do đáng chết thì không chết không được.

- Đúng vậy.

- Trong hai ngày tới người để ý hộ ta một chút. Nếu có người nào tới tìm ta thì người cứ dẫn vào trong doanh rồi sau đó tìm cho hãn một cái thân phận nào đó.

- Ta hiểu rồi.

Tào Chương hít một hơi thật sâu, sau đó lấy phong thư trong tay Ngưu Cương mà châm lửa đốt.

- Ta không biết có chuyện gì xảy ra.

- Ta cũng không biết.

Cả hai người vừa dứt lời liền nhìn nhau cười và cùng gật đầu.

Tào Bằng muốn giết Điền Trù còn Tào Chương thì khó chịu với y. Đã như vậy thì cái mạng của Điền Trù khó mà giữ được...

Còn về nguyên nhân tại sao thì Tào Chương cũng không hỏi Tào Bằng.

Nếu Tào Bằng có thể nói cho hãn biết thì đã viết trong thư. Nhưng nếu không viết thì cho dù có hỏi cũng vô ích. Tuy nhiên, Tào Chương lại rất vui vẻ bởi vì Tào Bằng thể hiện sự tin tưởng với mình. Trước kia, gã muốn giúp Tào Bằng nhưng vẫn không có cơ hội. Bây giờ, cuối cùng thì gã cũng có cơ hội để giúp Tào Bằng. Còn về phần Điền Trù thì đối với Tào Tử Văn có gì liên quan?

- Tại sao lại muốn giết Điền Tử Thái?

Nơi hậu trạch trong Tào phủ ở trấn Trung Dương.

Hạ Hầu Chân ngồi một bên phe phẩy cái quạt mà hỏi.

Còn Tào Bằng chỉ cười không nói gì.

Tại sao hần muốn giết Điền Trù ư?

Cái nguyên nhân này hoàn toàn không phải Điền Trù có tội gì với hần. Nguyên nhân giết Điền Trù hết sức đơn giản đó là vì trong lịch sử đứa con của y đe dọa tính mạng của Đặng Ngải. Trong lịch sử có mấy người đe dọa tới Đặng Ngải. Tối nay, có lẽ Chung Hội sẽ không xuất hiện. Còn Vệ Quán thì có lẽ với mối quan hệ của Tào Bằng với cha y cũng không thể nào động tới nhau. Còn lại ba người là Hồ Liệt, Sư Toản và Điền Tục. Mà Điền Tục lại chính là con trai của Điền Trù. Tào Bằng thấy so với việc để lại một mối tai họa không bằng đi trước một bước, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Vì vậy mà khi Hạ Hầu Chân hỏi nguyên nhân, hần không thể trả lời được.

Tào Bằng quay sang nhìn đồng báo chí chất chồng bên cạnh rồi hỏi nhỏ:

- Tiểu Chân! Số báo chí này có phân phát không?

537. Chương 584 : Trận Chiến Nam Dương Lần Thứ Nhất .

Lưu Bị ngồi trên giường mà khuôn mặt tái mét.

Không gian trong gian phòng lặng ngắt như tờ, tràn ngập một bầu không khí khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

Gia Cát Lượng, Mã Lương, Trần Chấn ngồi phía bên phải còn Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân và các võ tướng thì ngồi bên tai trái, im lặng không nói gì.

- Ca ca! Hay là chúng ta khởi binh đánh tới Vũ Âm. Nếu không lấy được tính mạng của thằng nhóc kia thì quyết không lui binh.

Trương Phi đột nhiên bật dậy, gương mặt màu đen của y gần như biến thành màu tím. Y vừa nói vừa vung tay lên.

Còn Quan Vũ ngồi bên phải y thì hai mắt phượng trợn lên đầy sát khí.

Hiển nhiên câu nói của Trương Phi cũng đúng với ý của gã.

Lưu Bị gằn giọng:

- Dục Đức! Ngồi xuống.

- Chẳng lẽ huynh chấp nhận nhịn cái cục tức này hay sao?

Trương Phi giận quá nói tiếp:

- Thằng nhóc đó thật quá đáng. Cái thứ báo Chân Lý ở Nam Dương lại còn viết linh tinh làm nhục huynh trưởng. Nếu không giết hần thì làm sao mà có thể nuốt trôi cái cục tức này.

- Dục Đức ngồi xuống.

Lưu Bị lại quát to. Lần này thì mặc dù không cam lòng nhưng Trương Phi vẫn phải ngồi xuống.

Trên cái án thư trước mặt Lưu Bị có đặt một trang giấy. Diện tích của nó cũng không khác với khổ của một trang báo sau này, có điều nó được làm từ giấy bìa cứng. Hình thức của nó nhìn cũng không khác nhiều với báo chí, tiêu đề của nó có năm chữ báo Chân lý Nam Dương bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ Chân lý càng biện càng sáng. Nghe nói tiêu đề của báo được xuất phát từ tay của Chung Lai.

Trong toàn tờ báo được chia ra làm bốn bản.

Ở bản thứ nhất có đăng ba bài văn. Ba bài văn đó theo thứ tự là dòng họ của Sầm Thiệu, thái thú tiền nhiệm Dương Tục của Nam Dương và một bài về những điều mọi người chưa biết. Nội dung chính của ba bài đó chính là sự giải thích về khoảng thời gian mà Tào Bằng giết cả một chi Đặng Uy rồi sau đó bị rất nhiều dòng họ cường hào ở Nam dương chỉ trích nhúng tay vào việc của một dòng họ.

Cả ba bài đều nhấn mạnh sự nghiêm khắc của luật pháp triều đình.

Cho dù là Sầm Thiệu hay Dương Tục mặc dù không có thanh danh hiển hách nhưng đều có địa vị ở Nam Dương.

Sầm Thiệu thì lại càng không phải nói bởi đó là một trong những nhân hiệu ngang ngược lâu đời ở đây.

Còn Dương Tục thì mới gần đây cũng làm thái thú quận Nam Dương, lúc đó có danh dự rất cao. Nội dung viết về hai người đó phần lớn là về vấn đề luật pháp. Có điều với dòng họ Sầm thì chỉ nói tới sự nghiêm khắc của họ. Còn Dương Tục thì lại nói về sự uy nghiêm của luật pháp triều đình là chính. Nhấn mạnh một dòng họ và tuân theo luật pháp triều đình, cả hai đều cho rằng mình có lý.

Nhưng qua một bài thứ ba lại làm cho ý nghĩa của cả hai bài trên trở nên khác biệt.

Bài thứ ba đưa ra hai khái niệm trung gian căn cứ theo quan điểm của Sầm Thiệu và Dương Tục, nhưng trình bày theo một nghĩa rộng.

Như thế nào là quy định của tổ tông?

Như thế nào là pháp luật của triều đình?

Cuối cùng thì cái nào quan trọng hơn?

Sau khi ba bài đó xuất hiện lập tức làm dấy lên một sự hưởng ứng rộng lớn ở Nam Dương.

Vốn Nam Dương là một vùng đất địa linh nhân kiệt, nhân tài xuất hiện rất nhiều, không hề kém so với Dĩnh Xuyên.

Có điều qua mấy năm chiến loạn liên miên khiến cho những văn sĩ ở Nam Dương so với Dĩnh Xuyên lại không bằng.

Tuy nhiên số lượng danh sĩ ở đây vẫn nhiều vô số. Mà những người này lại chính là những người tạo cơ sở cho sự ngang ngược ở Nam Dương...

Một phần báo Chân lý Nam dương thông qua con đường quan phủ rồi nhanh chóng chảy vào các gia đình giàu có. Các loại quan điểm mới mẻ thu hút sự chú ý của các danh sĩ. Mà quy định của tổ tông và pháp luật của triều đình cái nào nặng cái nào nhẹ cũng trở thành tiêu điểm tranh luận của các dòng họ.

Ngoại trừ việc đó, báo Chân Lý Nam dương còn đưa ra rất nhiều quan điểm cai trị của Kinh Châu được một số người tán thưởng.

Người chủ sự của báo Chân Lý Nam dương chính là thái thú Nam Dương Tào Bằng. Thậm chí trong một số lời phát biểu hắn còn trình bày quan điểm trị người của Kinh Châu. Tào Bằng là người Nam Dương, đứng trên cương vị Thái Thú có ý định dừng việc phát ản tín và triện.

Còn Lưu Bị ở Uyển Thành là người phương nào?

Báo Chân Lý Nam dương cũng đồng thời trình bày một cái lưu loát về Nam Dương.

Cường hào được triều đình coi trọng, đồng thời cũng lấy đó làm gốc. Nhưng trên vấn đề luật thì mỗi một thứ quy định của dòng họ phải tuân theo luật pháp của triều đình.

Còn chuyện Đặng thôn thì không phải do triều đình nhúng tay vào việc của dòng họ mà là do dòng họ phản bội lại Nam dương, phản bội lại triều đình.

Trong toàn bộ mấy bài viết không hề có một cái chữ nào nhắc tới tên Lưu Bị nhưng lại chĩa thẳng về phía y. Tào Bằng và người Nam Dương, là mệnh quan của triều đình, còn Lưu Bị thì chỉ là một kẻ mượn danh dòng dõi nhà Hán để mà lừa bịp. Đặng Uy không phục vụ triều đình, không giúp đỡ hương thân cai quản gia hương mà lại đi theo một kẻ ở ngoài. Bất luận mặt nào cũng đều là sai lầm không thể tha thứ.

Với nội dung như vậy được chia ra làm ba kỳ trong xuất bản trong suốt một tháng. Cứ mười ngày lại được gửi tới những gia đình cường hào và danh môn ản sĩ.

Hơn nữa, báo Chân Lý còn mời đám danh môn ản sĩ cùng tham gia bàn luận, thậm chí còn có thù lao lớn.

Nhờ đó mà báo Chân Lý Nam dương thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Việc này khiến cho rất nhiều người trước đó có ý định loại bỏ Tào Bằng liền gạt nó sang một bên. Tất nhiên cũng có những người bất mãn mà viết thư trách mắng. Báo Chân lý Nam Dương cũng đăng một số nội dung thư đó, kết hợp với quan điểm của Tào Bằng mà giải thích để xoa dịu sự bất mãn của mọi người.

Vào những năm cuối thời Đông Hán, tin tức qua lại khó khăn.

Tất cả việc trao đổi thường là dựa vào thư từ, thậm chí là truyền miệng.

Mà nay, báo Chân lý Nam Dương dường như mang tới cho mọi người một cách giao lưu mới. Ngoại trừ một chút quan điểm thảo luận về thể sự còn có đăng các bài văn, thơ. Chẳng hạn như gần đây, báo Chân lý Nam Dương có đăng những chuyện mà đám người Lưu Bị đã trải qua.

Cho dù thể nào thì báo Chân Lý Nam Dương cũng được các danh sĩ và cường hào chú ý.

Thậm chí còn có người viết một số đề nghị cai quản Nam Dương, và ổn định tình hình của nó như thế nào. Tất cả đều được đăng lên báo để cho mọi người tiến hành thảo luận.

Lưu Bị quát Trương Phi ngồi xuống rồi quay sang nhìn đám người Gia Cát Lượng.

- Các vị! Mọi người có xem nội dung của báo hôm nay không?

Tất cả mọi người đều chỉ biết cười trừ.

Dư luận chiến!

Đây là một cái khái niệm hoàn toàn xa lạ với Gia Cát Lượng.

Bọn họ không thể ngờ được Tào Bằng lại nghĩ ra một cái cách có thể nắm chặt dư luận của Nam Dương trong tay như thế.

Lúc trước, bọn họ phải mất bao nhiêu công sức mới tạo được lời đồn trong dân.

Nhưng một lời đồn cho dù thế nào cũng không thể sánh được với báo chí. Tào Bằng sử dụng báo chí đã khống chế được dư luận của Nam Dương. Có lẽ đối với tình hình trước mắt còn chưa nhận ra sự ảnh hưởng của nó nhưng cho dù là Tuân Trạh hay Gia Cát Lượng để cảm nhận được một thứ áp lực rất lớn. Đối tượng của báo Chân lý Nam dương đó là cường hào bản địa cùng với một số danh môn ẩn sĩ. Một khi tư tưởng và quan điểm của những người này bị báo Chân Lý tác động thì có khác nào toàn bộ Nam Dương đã nằm trong tay Tào Bằng.

Đây đúng là một chiêu thức cao minh.

Gia Cát Lượng cười khổ, nói:

- Tam tướng quân. Chủ công đang có sự lo lắng về việc những bài viết trên báo Nam Dương khiến cho toàn bộ dư luận gần như nằm trong tay Tào Bằng. Báo Chân lý đã tạo cho Tào Bằng một cái thế. Nếu lúc này chủ công mà dấy binh tới Vũ Âm thì chắc chắn sẽ làm cho toàn bộ thế tộc của Nam Dương nổi giận. Nếu quả thật như vậy thì chỉ sợ chúng ta khó mà sống được ở đây.

Tào Bằng nói: Việc Kinh Châu, quản lý người Kinh Châu.

Lưu Huyền Đức người là một người từ nơi khác tới ăn nhờ ở đậu, chiếm đoạt Uyển thành nên không có được danh chính ngôn thuận.

Nếu còn chủ động xuất binh thì chẳng phải là thừa nhận những gì mà báo Chân lý nói: Người vốn là một người ngoài, đã thế còn định hoành hành ở Nam Dương hay sao? Chỉ sợ Lưu Bị vừa mới xuất binh thì toàn bộ quận Nam Dương sẽ khởi binh đối đầu với y.

Người nói Tào Bằng bịa đặt?

Nhưng người ta cũng đâu có nói, hay cãi cộ gì với người?

- Hay là chúng ta cũng phát hành một tờ báo?

Trần Đáo đột nhiên mở miệng đưa ra ý kiến.

Tuy nhiên ý kiến đó liền bị Mã Lương gạt đi:

- Ý tưởng của Thúc Chí không tồi nhưng làm thế nào để tạo ra báo? Chưa nói tới những mặt khác. Ta đã hỏi thăm thì trong hai tháng qua, Tào Hữu Học đã phát hành bảy kỳ đối với báo Chân Lý. Mỗi một kỳ ít nhất có tới năm trăm bản. Như vậy trong vòng hai tháng, bọn họ đã sử dụng tới hơn ba mươi lăm thếp giấy. Loại giấy cứng này có công nghệ rất rườm rà, chúng ta vẫn chưa nắm được Tào Hữu Học làm sao để tạo ra nó. Nhưng làm thế nào để có được ba mươi lăm thếp giấy? Cho dù đi mau thì cũng cần một số tiền rất lớn. Chưa nói tới việc viết bài còn phải tìm người... Ta đã làm một phép tình thì mỗi một kỳ Tào Hữu Học để có được năm trăm bản phải cần một trăm người liên tục sao chép trong sáu ngày. Ta không biết Tào Hữu Học làm thế nào nhưng nếu chỉ riêng việc sao chép thì chúng ta cũng khó kiếm được số lượng người như vậy trong một thời gian ngắn.

Khuôn mặt của Trần Đáo lập tức đỏ bừng.

Thật ra báo Chân Lý của Tào Bằng được sử dụng cách in ẩn để phát hành.

Mà giấy của nó cũng được chế tạo đặc biệt từ Huynh Dương đưa tới Nam Dương.

Mới nghe thì dường như xa xôi như vậy sẽ mất rất nhiều chi phí. Nhưng trên thực tế thì thứ giấy này được vận chuyển kèm theo những thứ khác nên gần như Tào Bằng không mất một đồng nào. Chẳng hạn, Tào Bằng cần hai thếp giấy vàng thì chỉ nhờ với Chung Do khi nhập hàng, bảo với độ hộ tống tiền đường vận chuyển qua. Mà Chung Lật là đối tác với Phúc Chi lâu cũng không thể nào từ chối yêu cầu này.

Một lần hai thếp giấy cũng đủ cho Tào Bằng sử dụng trong ba tháng.

Còn việc in ẩn báo chí chẳng qua chỉ mười người mà thôi.

Còn về phần bài viết thì có Lư Dục phụ trách nên không mất nhiều sức lắm. Đặng Định giao cho Tào Bằng hai mươi người trong tộc, trong số đó rất nhiều người biết chữ có thể trở thành thủ hạ của Lư Dục. Kết quả là việc xuất bản báo Chân Lý chỉ cần hai mươi người là có thể hoàn thành, dễ dàng không chế dư luận của Nam Dương.

Hai gò má của Quan Vũ hơi giật giật:

- Chẳng lẽ phải lờ nó đi hay sao?

Lưu Bị hít một hơi thật sâu rồi sau đó bật cười đầy bất đắc dĩ:

- Hiện nay cũng chỉ còn biết nhẫn nại. Tào Hữu Học dùng cách này mặc dù có thể đạt được hiệu quả nhưng chung quy vẫn phi chính đạo. Đợi sau vụ thu hoạch, lương thảo chúng ta đầy đủ thì cũng là lúc có thể ra tay.

- Đúng vậy! Kế sách hiện giờ cũng chỉ làm như vậy.

Đối với phương pháp mới mẻ của Tào Bằng, Gia Cát Lượng cũng không thể nào đối phó được.

Chỉ có điều nét mặt của Tuân Trạch thì hết sức nặng nề: Tào Hữu Học sẽ đợi cho tới vụ thu hoạch hay sao?

Y nhíu mày, một lúc sau mới lên tiếng:

- Chủ công! Chỉ dựa vào chúng ta thì sợ rằng lực bất tòng tâm. Nếu chủ công muốn khai chiến với Tào Hữu Học thì nhất định phải kéo Lưu Biểu vào mới được.

Lưu Bị nghe thấy vậy liền trầm ngâm.

538. Chương 585 : Dương Hàng

Máu chốt cục diện Nam Dương, không ở Nam Dương...

Phủ nha, Vũ Âm

Dương Hàng mới nhận chức quận thừa Nam Dương đang thao thao bất tuyệt giảng thuật, dưới sự chăm chú nhìn của đám người Ngụy Diên và Tào Bằng.

Một bàn cát lớn được đặt ở trung tâm đại sảnh. Còn Dương Hàng thì đứng ở bên cạnh bàn cát, đang hăng hái chỉ vẽ giang sơn.

Bàn cát to lớn này dường như bao hàm phân nửa địa hình địa mạo của phía đông Nam Dương.

Đã mất tới ba tháng, tiêu phí vô số tiền lụa, mới có thể hoàn thành bàn cát này. Trên bàn cát, con sông Sơn Xuyên, vừa nhìn có thể thấy, thành trì thôn trấn, cũng có thể nhận ra. Từ quận Nam Dương Ngưu Lan Luy Đình ở cuối phía bắc mà tới phía nam quận Nam Dương, toàn bộ đều nổi lên những gò đất rắn, tất cả đều được thể hiện trên bàn cát. Ba màu cờ, màu đỏ là Lưu Biểu, màu xanh là Lưu Bị, màu đen là Tào Tháo. Đan xen nhau nhưng phân biệt rõ ràng, nhưng có vài chỗ so le khó hiểu khiến người khác hỗn loạn, thậm chí còn thấy không rõ ràng.

- Vậy Tử Lộ cho rằng, mấu chốt cục diện Nam Dương là ở đâu?

Ngụy Diên đột nhiên mở miệng hỏi.

Là cao thủ số 2 về quân sự ở quận Nam Dương, Ngụy Diên tất nhiên có tư cách hỏi Dương Hàng.

Dương Hàng nhìn thoáng qua Tào Bằng đang đứng bên cạnh Ngụy Diên, thấy hắn cúi đầu trầm tư, không nói lời nào, vì thế liền to gan mở miệng giảng giải.

Đây là cơ hội của y!

Mọi người đều biết, mẹ của Dương Hàng chính là em của Thái Văn Cơ.

Lần này tới bổ nhiệm quận thừa Nam Dương, bổng lộc đã từ sáu trăm thạch tăng lên một ngàn thạch, có thể nói là một bước tiến quá nhanh.

Tào Bằng cũng rất chiều cổ với Dương Hàng.

Điều này, tất nhiên có nguyên do Dương Hàng là người đảm nhiệm của Tào Tháo, đồng thời cũng nhìn những nhân tố trên mặt của Thái Văn Cơ.

Nếu không, Tào Bằng vẫn có thể cự tuyệt Tào Tháo, hoặc là sau khi tiếp nhận Dương Hàng, không cần dùng y. Nhưng, Tào Bằng lại nhận lấy trọng trách.

Trong phủ thái thú, căn bản có Đặng Chi và Đỗ Kỳ từ Hứa Đô đưa về đã cắt cử ra ngoài.

Còn lại Lưu Dục, thì chủ yếu phụ trách cấp báo sự vụ thật sự ở Nam Dương. Lục Mạo và Bộc Dương Dật tuy là tâm phúc của Tào Bằng, có thể trong lúc nhất thời cũng không thể đảm đương được trọng trách. Cho nên, Tào Bằng đành đem các sự việc, giao cho Dương Hàng! Đặc biệt có một vài việc, hoàn toàn do Dương Hàng xử lí. Nhưng có một vấn đề...danh vọng của Dương Hàng mãi mãi không thể nhận được sự chấp nhận của Ngụy Diên, Điển Mẫn. Có nhiều khi, Dương Hàng đưa ra công hàm, phải trả về cho Tào Bằng xử lí, cũng tạo ra rất nhiều việc không thể giải quyết kịp thời.

Đặc biệt là một vài việc quân cơ cũng như vậy.

Vì thế Tào Bằng liền nghĩ ra một biện pháp, giúp Dương Hàng có thể thể hiện tài năng trước đám người Ngụy Diên, khiến mọi người tin phục.

- Mấu chốt cục diện Nam Dương, ở ba quận Liêu Đông.

- Hả?

Ngụy Diên ngẩng đầu, thản nhiên cười:

- Ba quận Liêu Đông, cách Nam Dương tới ngàn dặm, vậy mấu chốt là ở đâu?

Dương Hàng trong lòng không khỏi căng thẳng.

Ngụy Diên tính tình cương quyết đã thành danh.

Lúc Tào Bằng nhận chức Ngụy Diên từng nói qua, Nam Dương mà không có Tào Tam Thiên thì không thể trị.

Nghe điều đó, dường như là nịnh bợ Tào Bàng. Nhưng trên thực tế, đó cũng là một thái độ của Ngụy Diên. Quận trị Nam Dương, ngoài Tào Bàng không ai có thể tiếp quản. Một mặt, Tào Bàng và Ngụy Diên quen biết mười năm, từng cùng qua mưa gió, đồng cam cộng khổ, tâm đầu ý hợp, giao tình tốt. Hơn nữa, Ngụy Diên ra trấn Nam Dương, vẫn là nhân vật có tầm cỡ số số. Thậm chí lúc Hạ Hầu Thận ở Nam Dương, Ngụy Diên cũng không tán thành. Ta có thể nghe theo mệnh lệnh của người nhưng không chắc ta đã tán thành chủ trương của người.

Cũng chính là do Tào Bàng triệu tập đến, nếu đổi người khác, Ngụy Diên rất có thể đã bỏ mặc, căn bản là không tham gia. Dương Hàng từng bị Ngụy Diên cự tuyệt nhiều lần, cho nên cũng rất đau đầu. Mà nay, Ngụy Diên mở mồm hỏi, lập tức khiến y sinh ra áp lực trong lòng, thậm chí có một chút không yên.

Thái độ của Tào Bàng đối với y là rất hữu hảo!

Thậm chí là giao cho trọng trách....

Nhưng nếu ở dưới tình hình như vậy, y cũng không có cách nào làm tốt việc, cũng đừng mơ tưởng tới việc đứng vững ở Nam Dương.

Ít nhất, đám người Ngụy Diên cũng chưa chắc sẽ nhìn nhận y.

Thế lực quân đội ở Nam Dương cực kỳ mạnh mẽ.

Ngụy Diên thì không nói làm gì, Điển Mãn, Hứa Nghi đều là những mãnh tướng, hơn nữa bối cảnh thâm hậu. Một là con trai của Hồ Bí Trung Lang tướng Điển Vi, một là hậu bối của Hồ Uy tướng quân. Hai người từ nhỏ đã có hiệu lực trong quân đội, lập được chiến công hiển hách.

Nếu không thế khiến cho bọn họ coi trọng mình, cho dù là có sự ủng hộ của Tào Bàng, Dương Hàng cũng không thể sống tốt được.

Dương Hàng hít sâu một hơi:

- Liêu Đông cách Nam Dương dù là ngàn dặm.

Nhưng chiến cuộc nặng nề to lớn, lại khiến nhiều người chú ý. Kinh Tương Lưu Biểu mặc dù là hiện tại không muốn là địch của Thừa tướng, đó là do thừa tướng thế mạnh, Giang Đông Tôn Quyền một mực yên lặng không lên tiếng đều không phải là thần phục thừa tướng mà là đang đợi thời cơ. Càng không cần nói tới Tây Xuyên Lưu Chương, Hán Trung Trương Lỗ, đều là kẻ đầu đường xó chợ. Nếu chiến sự Liêu Đông thuận lợi thì đám người Tôn Quyền Lưu Chương, tất không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu chiến sự Nam Dương có thể giải quyết sau thu như vậy đám người Tôn Quyền tất nhiên sẽ không ngồi xem thừa tướng dẹp yên Liêu Đông, thống nhất đại cục.

Sau vụ thu, lương thảo đám người Tôn Lưu sung túc, họ tất có hành động.

Còn lúc đó nếu thừa tướng không thể giải quyết chiến sự ở Liêu Đông, Nam Dương tất nhiên sẽ có biến động. Đến lúc đó Lưu Biểu rất có khả năng sẽ ủng hộ Lưu Bị. Mà Lưu Bị chiếm Uyển Thành, một khi khởi binh, khói lửa sẽ lan tràn toàn bộ quận Nam Dương, áp lực với thái thú cũng tăng nhanh chóng.

Tào Bàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngụy Diên suy nghĩ một lát, cũng cho rằng lời nói của Dương Hàng có đạo lí.

- Tử Lộ cho rằng phải làm sao cho thỏa đáng!

Dương Hàng có vẻ có chút do dự, hướng tới Tào Bàng liếc mắt một cái.

Tào Bàng cũng đang trầm tư, và không để ý.

Ngược lại, Ngụy Diên thấy vậy, lập tức tỏ ra bất mãn:

- Tử Lộ, có ý tưởng gì nói ra, ấp a ấp úng, không phải là đại trượng phu nên làm.

Điều này cũng cần giữ thể diện cho Tào Bàng.

Nếu là người khác, Ngụy Diên đã nhiều lời khiến cho Dương Hàng không còn mặt mũi nào nữa.

Tào Bàng lúc này mới tỉnh ngộ.

- Tử Lộ có gì cứ nói đừng ngại!

- Thái Thú!

- Nơi này không phải là toàn người ngoài, không cần xưng là Thái Thú. Cháu ngoại người là đệ tử của ta, nói gì đi nữa thì cũng là người một nhà, sao phải khách sáo thế chứ. Người ở trước mặt người ngoài có thể xưng quan chức của ta, ta không có gì để nói. Nhưng Văn Trường và Nhị ca, Tam ca đều là người một nhà, người cứ xưng tự của ta cũng được.

- Hạ quan tuân mệnh!

Ba từ “ người một nhà” khiến Dương Hàng vui như mở cờ trong bụng.

Điều này chứng tỏ, Tào Bàng rất coi trọng sự tồn tại của y.

Lúc trước vì lập quan hệ tốt với Tào Bàng, Dương gia đã hao phí không ít tâm tư.

Dương Tục bỏ tiền, mua sản nghiệp ven hồ động Huỳnh Dương, giả xưng là Thái Ung, đem Thái Diễm từ Tây Bắc hồi về Trung Nguyên.

Tuy rằng Tào Bàng cũng không có biểu hiện gì, nhưng có thể thấy hẳn rất biết ơn Dương gia.

Hiện tại, Dương Hàng đang ở dưới trướng hiệu lực cho Tào Bàng, nên Tào Bàng lại càng chiều cố.

- Hữu Học từ khi nhận chức tới nay, luôn vững vàng thế cục, cũng giao hảo với cường hào Nam Dương.

- Sách lược này cũng không có gì sai lầm. Thậm chí cách này của Hữu Học là con đường mưu đồ lão thành. Nhưng vấn đề là không đủ sức ổn định thế cục. Hữu Học lúc chủ động xuất kích, đánh một trận kích động cường hào Nam Dương. Đúng là Nam Dương báo lại cường hào nơi đây cũng có chút tán thưởng. Nhưng còn thiếu một ít lực. Ta cũng biết, Hữu Học lo lắng chọc giận Lưu Biểu, Lưu Bị, hai người đó nếu liên kết sẽ làm thế cục Nam Dương càng loạn, thậm chí lan sang Hứa Đô. Kì thực ta cũng nghĩ, Hữu Học lo lắng, cũng không nhất thiết.

- Có thể thấy được?

- Lưu Biểu giờ đang lâm bệnh, không để ý tới chính sự.

Sự việc ở Kinh Châu đều nằm trong tay của huynh muội Thái thị, huynh đệ Khoái Việt đứng cạnh hỗ trợ. Lúc trước Hữu Học nói “việc của Kinh Châu” đã nhận được sự tán thành của thế tộc Kinh Tương. Mà thế tộc Kinh Tương lại cảnh giác với Lưu Bị, càng không cần nói năng rườm rà, có thể được gọi là có thù hận. Trước đây, Thái thị từng lôi kéo Lưu Bị nhưng Lưu Bị lại cự tuyệt. Nếu thật sự xung đột với Lưu Bị, chỉ sợ huynh đệ Thái thị sẽ không cung cấp sự trợ giúp gì, thậm chí còn khống chế. Còn Lưu Bị, mặc dù giữ Uyển Thành, nhưng căn cơ này, không bằng Hữu Học tới tận nơi củng cố. Hữu Học lôi kéo thế lực, không có gì sai. Nhưng phải biết rằng, Hữu Học khi đang củng cố thế lực, Lưu Bị lại đang khuếch trương thế lực.

Dưới trướng y có Gia Cát Lượng, Tuân Kham, đám người này đều là mưu sĩ.

Thời gian càng dài, Hữu Học tất nhiên sẽ nắm chắc được căn cơ, nhưng đồng thời Lưu Bị cũng sẽ mở rộng được thế lực của y.

Tào Bàng nghe xong, trầm mặc!

Lời nói của Dương Hàng quả thực rất có đạo lí.

Hắn dường như lại như lúc trước phạm sai lầm như khi ở Hà Tây.

Không ổn, thật không ổn.

Khi đó có sự nhắc nhở của Lý Nho, mới làm hắn tỉnh ngộ, rồi sau đó chủ động xuất kích, đại thắng Tây Bắc, mà nay, thế cục Nam Dương tuy phức tạp hơn Tây Bắc, những suy yếu ban đầu cần phải ổn định, khuyết thiếu vũ lực, một lần nữa ổn định lại cũng là việc cần thiết.

Nhưng...

Không đợi Tào Bằng mở miệng, Ngụy Diên giành nói:

- Lời nói của Tử Lộ, cũng cần suy nghĩ.

Hữu Học, toàn bộ Nam Dương đều đang chờ hành động của ngươi. Cầu ỏn cũng không sai, nhưng quá mức chỉ sợ có vài người tâm sinh mờ ám.

- Văn Trường cũng cho rằng, ta nên xuất kích!

- Đương nhiên!

Tào Bằng hít sâu một hơi, trầm tư không nói.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên hỏi:

- Văn Trường, nếu ta điều động Viên Đức và Tử Phạm ra đi, ngươi có một mình chịu được áp lực Bác Vọng, Tây Ngạc không?

Điều động Diển Mãn và Hứa Nghi?

Ngụy Diên ngần ra, hơi nhíu mi.

Nay, bốn quận phía Bắc Nam Dương, hoàn toàn dựa vào ba người Ngụy Diên mới duy trì được cục diện.

Nếu điều Diển Mãn và Hứa Nghi đi

Áp lực Diệp huyện tất nhiên rất lớn.

Ngụy Diên trầm ngâm một lát, đột nhiên cười ha hả:

- Nếu Lưu Bị có tiên phong là Quan Trường, binh mã vạn người, ngăn trở Hữu Học, nếu Lưu Bị không có vạn binh, Quan Trường không tới, sẽ không ai cản trở được. Bốn huyện Bắc Bộ có Ngụy Diên ở, tuyệt không thể bị Lưu Bị áp chế, Hữu Học hãy yên tâm.

Ánh mắt Tào Bằng sáng lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngụy Diên.

Trong đầu, không khỏi hiện lên bóng dáng Võ tể Đô Bá Nghĩa Dương thành Cửu Nữ năm đó.

Trong lịch sử nói, Ngụy Diên kiêu ngạo.

Nhưng kiêu ngạo của y cũng là có đủ tư cách.

Ít nhất Tào Bằng thấy rằng, năng lực của Ngụy Diên chưa chắc đã kém hơn Quan Trường. Nếu không, lúc trước, Hạ Hầu Hân binh bại Uyển Thành, nhưng Ngụy Diên lại đoạt lại được Cức Dương trong tay Lưu Bị. Năng lực này, cũng không phải là Tam quốc diễn nghĩa không nói tới, càng không phải không đề cập tới đám người Quan Vũ.

- A Phúc, ngươi định giao chiến với đám người Lưu Bị chứ?

- Phải bắt đầu từ đâu?

Diển Mãn và Hứa Nghi hưng phấn, nhìn Tào Bằng hỏi.

Tào Bằng chỉ mỉm cười không nói, ánh mắt sáng rực kỳ dị.

539. Chương 586 : Mưa Gió Tại Nam Dương

Dương Hàng nói nên chủ động xuất kích!

Ngụy Diên cho rằng y có thể đơn độc bảo vệ được huyện Diệp.

Diển Mãn và Hứa Nghi cũng nóng lòng muốn thử độ sức với Lưu Bị một lần.

Tào Bằng cũng muốn...

Nhưng hắn có nhiều điều băn khoăn.

Tình huống này khác với khi ở Hà Tây. Ở Hà Tây, hắn đối với Hồng Trạch đánh là đánh, không có chút gánh nặng tâm lý nào. Nhưng ở Nam Dương, hắn phải suy xét ở các mặt. Muốn đánh, nên đánh như nào? Như thế nào mới có thể vừa đánh vừa quan tâm đến mặt mũi thể tộc Kinh Tương.

Đây là một vấn đề lớn.

Liên tiếp mấy ngày, Tào Bằng đều suy nghĩ chuyện này.

Hắn vốn muốn đi tìm Giả Hủ để thảo luận, không ngờ Giả Hủ lại vâng mệnh trở về Hứa Đô thảo luận sự việc với Tuân Úc, cho nên tạm thời không ở Nam Dương.

Kể từ lúc đó, Tào Bằng không có ai cùng thảo luận.

Đỗ Kỳ hay Lư Dục đều không đủ năng lực để thảo luận toàn bộ cục diện.

Ngay khi Tào Bằng đang suy nghĩ xem giải quyết đường lối thế nào, không ngờ lại xảy ra một biến cố làm hắn không khỏi cảm thán: thế sự thật vô thường...

Giữa tháng năm năm Kiến An thứ mười hai, Đặng Chi đảm nhiệm chức Cức Dương Lệnh được hơn hai tháng.

Trong hai tháng qua, Đặng Chi dưới sự giúp đỡ của hai nhà Sầm Thiệu và Đặng Dịch, cộng thêm Đỗ Kỳ ra trấn thành Cứu Nữ mà Đặng Chi đã dần dần khống chế được Cức Dương.

Bởi vì gã xuất thân ở thôn Đặng, cho nên cũng không gặp phải sự bài xích nhiều lắm.

Nếu nói trước đó đám người Đặng Uy quấy phá khiến cho Đặng Chi cảm thấy nhận được một lực cản rất lớn. Vậy thì sau khi Đặng Uy chết, tông phòng đổi thành Đặng Dịch cũng khiến cho áp lực của Đặng Chi theo đó mà giảm đi. Mùa vụ đã qua, dưới sự đảm nhiệm của mình, Đặng Chi đã bắt đầu tăng lớn mở độ mạnh yếu của kênh dẫn nước.

Đồng thời thu nhận lưu dân khai khẩn đất hoang.

Hai tháng qua cũng có hiệu quả rất nhiều.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Cức Dương lớn mạnh lại không phù hợp với lợi ích của Lưu Bị.

Mà Quan Bình đóng ở Niết Dương lại có lòng bất mãn. Năm đó, Quan Bình từng vì Tào Bằng mà trở thành tù nhân, nên có ân oán với Tào Bằng. Hiện giờ, Tào Bằng lại tới quận Nam Dương, Quan Bình bởi vì đóng ở Niết Dương cho nên không thể xung đột với Tào Bằng, vì thế liền đem chuyển mục tiêu này sang Cức Dương. Bởi vì khoảng cách song phương quá gần, chỉ cách một con sông Cức Thủy, cho nên nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn, tạo nên không ít xung đột.

Đặng Chi là một chủ nhân cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ.

Sau mấy lần Quan Bình khiêu khích mà Đặng Chi vô cùng tức giận. Vì thế, Đặng Chi lệnh cho Phó Dung tăng mạnh tuần tra phía bờ đông sông Cức Thủy nhằm ngăn chặn bên Niết Dương mò qua quấy phá. Tuy nhiên, bởi vì có sự ràng buộc giữa Lưu Bị và Tào Bằng, song phương mặc dù có xung đột nhưng vẫn duy trì sự khắc chế lẫn nhau.

Ngày hôm nay, binh mã Cức Dương tuần tra phía bờ đông Cức Thủy,

Xóm phía nam này mọi người cũng không xa lạ. Nó là bến thông giữa Niết Dương và Cức Dương, cho nên song phương thường xuyên nảy sinh xung đột ở trong này.

Vốn binh mã Cức Dương sau khi tuần tra ở xóm phía nam tại bờ đông xong thì chuẩn bị rời đi.

Nào ngờ, từ bờ sông bên kia đột nhiên xuất hiện một đội binh mã, nhìn trang phục đúng là trang phục của quân Lưu Bị. Cầm đầu là một viên tiểu tướng ước chừng mười bốn mười lăm tuổi. Mặc chiến bào màu xanh lông kết, mặt đỏ rực, lông mày hình con tằm nằm, mắt xếch, rất có uy nghi.

Tiểu tướng kia cười một con Thanh Thông mã, trên yên ngựa đeo một thanh đại đao.

Khi y nhìn thấy đội binh mã phía bờ đông Cúc Dương, đột nhiên giương cung cài tên, bắn một mũi tên về phía bên bờ sông bên kia.

Đô Bá suất lĩnh binh mã Cúc Dương tuần tra bờ đông Cúc Thủy tên là Phó Du, mười sáu tuổi, là biểu đệ của Phó Dung. Tuy gã không giỏi về trị quân như Phó Dung nhưng cũng rất dũng mãnh. Gã cưỡi ngựa, cầm thương trong tay có thể chém tướng, đoạt cờ. Vốn Phó Du đã được Phó Dung dặn dò là không được sinh sự, nào biết đối phương lại bất thành linh bắn một mũi tên vào con ngựa mà Phó Du đang cưỡi. Chiến mã sau khi trúng tên lập tức mang theo gã ngã xuống. Phó Du sau choáng váng là tức giận tím mặt.

- Bắn tên cho ta!

Phó Du tức giận hạ lệnh.

Binh mã Cúc Dương và binh mã Niết Dương theo thói quen ngày thường cũng chỉ bắn qua sông mà thôi.

Cho nên, khi binh mã Niết Dương xuất hiện thì bọn họ theo bản năng cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị phản kích.

Phó Du ra lệnh một tiếng, tuần binh Cúc Dương gần như không chút do dự, không nói hai lời lập tức vọt tới bên bắn tên về phía binh mã Niết Dương.

Bản thân Phó Du cũng tháo cung cứng tam thạch xuống, lẳng lặng vọt lên trên bến đò.

Mà lúc này tiểu tướng bên Niết Dương đối diện lại bất chợt rút đại đao ra đẩy đánh mũi tên, đồng thời hạ lệnh cho binh lính Niết Dương bắn tên về phía bờ bên kia. Không thể không nói đao pháp của tiểu tướng bên Niết Dương kia vô cùng kinh người. Y vẫn ngồi trên lưng ngựa, đao múa tung bay cao thấp, cuộn cuộn. Tuần binh Cúc Dương phóng tên tới, không ngờ không thể bắn trúng được viên tiểu tướng này. Phó Du ở trong đám người kéo cung cài tên, ngồi xổm phía sau tiểu tướng chính là hàng loạt tiễn bắn. Tài bắn cung của Phó Du là được trải qua khổ luyện, dù không được coi là thần tiễn nhưng cũng là thiện xạ, trong mười thì trúng tám chín. Cúc Thủy không quá rộng, mà cung của Phó Du là bộ cung ba thạch, trong vòng một trăm năm mươi bước, lực sát thương rất kinh người.

Tài bắn cung của gã không hề tầm thường, liên tục bắn tên hàng loạt.

Mà tiểu tướng kia thì không để tâm tới binh mã Cúc Dương đối diện, chỉ cười to như điên.

Nào ngờ sáu nhánh tên như tia chớp đã bay tới trước mặt, lực đạo cực lớn khiến tiểu tướng kia phải liên tục múa đao đón đỡ, y không khỏi chần động, trong lòng lập tức có chút rối loạn, mà hàng loạt tiễn của Phó Du lại không ngừng liên tiếp phóng tới, cộng thêm tiễn của binh mã Cúc Dương bên bờ sông kia khiến cho tiểu tướng không thể chống đỡ được, y muốn lui về sau nhưng hàng loạt tiễn của Phó Du không cho phép y rút lui. Chỉ nghe những tiếng vun vút...

Tiểu tướng có thể tránh được ba loạt tên nhưng không thể nào tránh được những loạt tên phía sau.

Nên đã bị loạt tiễn thứ ba trong hàng loạt tiễn bắn trúng, hét to một tiếng từ trên lưng ngựa ngã xuống, tắt thở.

Binh mã Niết Dương thấy thế lập tức quá sợ hãi.

- Tiểu tướng quân trúng tên rồi, tiểu tướng quân trúng tên rồi...

Một đám quân tốt ủa lên đem viên tiểu tướng kia từ bến đò quay về.

Phó Du thấy binh mã Niết Dương rút đi cũng không để ý tới nữa. Thời gian vừa qua những tình huống bắn cung cách sông như thế không phải là hiếm thấy, thường xuyên sẽ phát sinh thương vong. Cho nên, gã cũng không để trong lòng mà dẫn theo nhân mã rời khỏi bến, tiếp tục tuần tra. Buổi tối trở về Thân Bình Doanh, lúc Phó Dung hỏi chuyện, Phó Du cũng chỉ nói ở bến xóm phía nam đã xảy ra chút xung đột nhỏ với binh mã Niết Dương, cũng có thương vong.

Phó Dung cũng như vậy không để trong lòng.

Rất bình thường thôi!

Hai tháng nay, tình huống như vậy giữa song phương ít nhất xảy ra hơn mười lần, thậm chí còn có hai lần động chân hỏa, tiến hành xung đột quy mô lớn bắn lẫn nhau.

Sự việc thương vong cũng có lúc xảy ra.

Nhưng bất kể là Cức Dương hay là Niết Dương đều vẫn duy trì sự khắc chế thật lớn.

Thậm chí Phó Dung còn không đem chuyện này bẩm báo với Đặng Chi mà trực tiếp đi xử lý xung đột như bình thường.

Nhưng Phó Dung không ngờ được bởi vì một mũi tên này của Phó Du đã trực tiếp dẫn tới việc bộc phát xung đột toàn bộ quận Nam Dương...

Niết Dương, Phủ nha.

Quan Bình đang ngồi ngay ngắn ở công đường chăm chú đọc “Xuân Thu”.

Lão quan gia nào cũng hình như đều rất thích đọc “Xuân Thu”. Quan Vũ xuất thân hèn mọn cả năm cũng chẳng đọc bao nhiêu sách, nhưng sau khi kết bạn với Lưu Bị thường cảm thấy tự ti. Lưu Bị dòng họ Hán thất, hơn nữa thầy dạy học rất nổi danh, từng học môn hạ của Lư Thục. Bất kể Lưu Bị thích sự xa hoa cũng được, hay là chịu nỗ lực học tập cũng thế, nói là nói được thao thao bất tuyệt, lại còn có thể nói có sách, mách có chứng, khiến người khác ngưỡng mộ.

Còn Trương Phi thì sao?

Trong diễn nghĩa, nói gã là đồ tể quận Trác. Nhưng thực tế thì sao?

Tài học của Trương Phi thậm chí còn cao hơn Lưu Bị mấy bậc.

Gia tộc Trương Phi không nhỏ mặc dù không được coi là hào môn quý tộc nhưng cũng là nhà giàu địa phương, trong nhà có không ít tàng thư, bản thân Trương Phi am hiểu thi họa, tuy rằng nói tính tình thô bạo, nhưng tài văn chương không tầm thường. Thư pháp của gã ngay cả Tuân Kham cũng phải tán thưởng vài câu, mà sở trường của gã là cung nữ đồ, trông rất sống động. So sánh ra, Quan Vũ có vẻ thô kệch hơn, vì thế mới nảy sinh ý niệm đọc sách trong đầu. Y biết chữ, căn cơ không tồi, vì thế Lưu Bị liền vào tàng thư nhà Trương Phi lựa chọn ra một bộ “Xuân Thu” tặng cho Quan Vũ, từ đó về sau khiến cho Quan Vũ say mê đọc sách.

Liên quan đến con cháu quan gia, qua học vỡ lòng thì cũng có thói quen đọc “Xuân Thu”.

Quan Bình đối với mức độ say mê “Xuân Thu” còn nặng hơn cả Quan Vũ. Bình thường luôn luôn mang theo một bộ “Xuân Thu” trong người, khi không có việc gì thì lấy ra đọc mấy trang. Ngày hôm nay trời nắng đẹp, thời tiết cũng không quá nóng, Quan Bình khó tránh khỏi cảm thấy thanh thản liền lấy “Xuân Thu” ra đọc.

Đang lúc y đọc say sưa thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

Quan Bình chau mày, đứng dậy ra khỏi thư phòng, vẻ mặt cau có hỏi:

- Ai ở bên ngoài ồn ào?
- Đại công tử, việc lớn không hay rồi, việc lớn không hay rồi!

Quan Bình ngẩn ra, vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Nhị công tử, nhị công tử...

Quả tim Quan Bình đập mạnh, vội vàng nhảy xuống bậc thềm, trầm giọng hỏi quản gia:

- Tiểu đệ làm sao?
- Nhị công tử, đã chết!

Hai chữ “đã chết” kia lọt vào trong tai Quan Bình giống như tiếng sấm sét chấn động làm y chết sững, bên tai ong ong.

Quan Vũ có hai con, một trai một gái.

Con cả chính là Quan Bình.

Tuy nhiên trời mới biết vì sao trong “Tam quốc diễn nghĩa” lại nói y là con nuôi của Quan Vũ. Trên thực tế, Quan Bình là do Quan Vũ thân sinh. Từ lúc Quan Vũ còn ở huyện Giải thì Quan Bình được sinh ra. Sau khi Quan Vũ giết cường hào địa phương chạy trốn khỏi huyện Giải, lưu lạc khắp nơi. Mẹ Quan Bình mang theo Quan Bình cũng rời khỏi quê hương trốn tránh tai họa. Mãi cho đến khi Quan Bình mười tuổi thì cha con mới gặp lại nhau. Nhưng bởi vì y đã qua độ tuổi tốt nhất để luyện võ cho nên không được chân truyền của Quan Vũ. Lúc cha con Quan Vũ nhận nhau thì cũng là lúc mẫu thân Quan Bình qua đời.

Sau này khi kết bái huynh đệ với Lưu Bị, Quan Vũ ở địa phương lấy thêm một thê tử khác, sinh được đứa con thứ hai tên là Quan Hưng.

Quan Hưng năm nay mười bốn tuổi, từ nhỏ đã luyện võ, được chân truyền của Quan Vũ, rất được Quan Vũ yêu chiều.

Sau khi Tào Bàng nhậm chức, Quan Vũ lo lắng Uyển Thành có nguy hiểm, vì thế đã sai Quan Hưng đi Niết Dương. Dù sao Niết Dương và Cức Dương cách nhau một con sông, nhưng vẫn tương đối an toàn. Chủ yếu là, Cức Dương cũng không có nhân vật nào quá tài giỏi nên Quan Vũ cũng khá yên tâm khi để Quan Hưng ở Niết Dương. Vốn Quan Bình dự tính bố trí cho Quan Hưng một chức vụ binh Tào, để cậu ta ở lại trong thành, nào ngờ, Quan Hưng chỉ là con ghé mới sinh nhưng lại tỏ ra mình là hổ, không cam lòng đứng sau người khác. Sau khi thảo luận với Quan Vũ liền sai cậu dẫn binh đi tuần tra khu vực huyện.

Đây vốn là việc vô cùng an toàn, nhưng nào ngờ..

Tuy nói Quan Bình và Quan Hưng cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm huynh đệ hai người cực kỳ thân thiết.

Nghe được tin Quan Hưng chết, Quan Vũ lập tức chấn động.

Hơn nửa ngày y mới phản ứng, chộp lấy cổ áo của quần gia, lớn tiếng rít gào:

-Tiểu đệ bị giết như nào?

540. Chương 587 : Huynh Đệ

Uyển Thành, quận Giải.

Lưu Bị trở về quân doanh, vẻ mặt lộ ra sự mệt mỏi.

Đã nhiều ngày y có áp lực rất lớn!

Đầu tiên, Hứa Nghi dẫn ba nghìn binh mã từ Đổ Dương xuất phát di chuyển trú ở núi Trung Dương, đồng thời, Diên Mãn dẫn ba nghìn binh tốt bản bộ xuất phát từ huyện Trĩ đến Vũ Âm.

Ngay sau khi hai người đó xuất phát, thì Ngụy Diên lập tức tiến vào chiếm giữ Đổ Dương. Tốc độ quá nhanh khiến cho Lưu Bị cũng có cơ hội phản ứng. Vào thời điểm chiếm giữ Đổ Dương, Ngụy Diên lại lệnh cho thuộc cấp là Phùng Tập đoạt lấy đường nhỏ Hành Sơn. Hành Sơn này không phải là Ngũ Nhạc Hành Sơn, mà là một ngọn núi thấp quận Nam Dương, đồng thời cũng là đầu nguồn nước. Vị trí địa lý nơi này thật ra khá giống với Phố Đình trên lịch sử. Phùng Tập vâng lệnh mà dọ doanh trại dựa vào núi. Kể từ đó, gần có thể hợp với binh mã Đổ Dương, lui có thể nhanh chóng quay về huyện Diệp. Nếu như huyện Trĩ gặp phải sự công kích thì có thể nhanh chóng gấp rút tiếp viện.

Nếu binh mã Lưu Bị mạnh hơn tấn công Hành Sơn, Phùng Tập chỉ cần dựa vào địa hình mà thủ vững.

Chỉ cần Lưu Bị không nhanh chóng công hãm thì nhất định phải đối mặt với sự công kích của Ngụy Diên.

Thật ra, Lưu Bị vốn cũng không coi trọng Ngụy Diên chút nào, nhưng việc Ngụy Diên đã hạ trại dựa vào núi khiến Lưu Bị không thể không để mắt tới.

Đồng thời, Ngụy Diên cũng là một viên mãnh tướng.

Nhưng hiện tại xem ra, người này còn rõ ràng là một viên mãnh tướng mưu trí.

Hạ trại dựa vào núi thật sự khiến cho Lưu Bị cảm thấy khó chịu. Y vốn có lòng nhân cơ hội để tấn công, nhưng khi nhìn tình huống này thì ý nghĩ đó lập tức tiêu tan.

Nếu muốn công hãm đường nhỏ Hành Sơn, ít nhất phải đầu nhập ba mươi ngàn binh lực thì không thể nhanh chóng giải quyết đường lui chiến đấu của mình được, tất nhiên sẽ bị quân Tào chặn đứng.

Loại chuyện này không phải là điều mà Lưu Bị mong muốn.

Ngụy Diên!

Lưu Bị không khỏi cảm thấy đau đầu.

Dưới trướng Tào Tháo sao lại có nhiều người tài ba như vậy?

Lúc trước ở Hứa Đô, Lưu Bị vô cùng ngưỡng mộ Tào Tháo vì dưới trướng ông ta có vô số người tài ba. Văn có Tuần Úc, Tuân Du, Quách Gia, Giả Hủ, Trình Dục, Mãn Sủng. Võ có Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Từ Hoảng, Nhạc Tiến Chi Lưu...Càng không cần phải nói đến Điển Vi và Hứa Chử dũng mãnh vô địch kia. Tuy nhiên từ lúc Lưu Bị bắt đầu lòng cánh đầy đủ, dưới tay cũng có không ít người tài, sự ngưỡng mộ của y đối với Tào Tháo cũng càng lúc càng mờ nhạt. Không ngờ, lần này sau khi y công chiếm Uyển Thành, Tào Tháo căn bản lại chẳng để tâm tới, mà chỉ phái một tên Tào Bàng đến Nam Dương, khiến Lưu Bị cảm thấy đau đầu. Mà nay, lại xuất hiện ra một Ngụy Diên mà từ cách bài binh bố trận của gã cũng đủ thấy là người có bản lĩnh. Vì sao trước đây mình lại không để ý đến vậy? Nếu sớm biết người này có bản lĩnh như thế, thì trước đó đã thử lôi kéo chiêu hàng. Tuy nhiên, một Ngụy Diên đã khiến Lưu Bị đau đầu, còn có chút sợ hãi.

Nhưng khiến y cảm thấy khó chịu nhất vẫn là lúc nào Tào Bàng đang điều động binh mã...Điển Mãn, Hứa Nghi, Mãng Phu Nhi không đáng để lo nghĩ.

Nhưng sự điều động này của bọn họ ý nghĩa là gì không thể không khiến Lưu Bị cảm thấy vô cùng lo lắng. Tào Bàng điều động hai người đến đóng quân tại Vũ Âm, khiến cho binh mã Vũ Âm tăng vọt lên hơn mười ngàn người. Chẳng lẽ ý là Tào Bàng sắp dụng binh sao? Không thể nào...Trước đây, Tào Bàng còn từng thề sẽ duy trì cục diện ổn định tại Nam Dương.

Hắn lại chuẩn bị động binh, vậy chẳng phải là nuốt lời sao? Chẳng lẽ hắn không sợ sẽ đắc tội với cường hào Nam Dương ư?

Lưu Bị cảm thấy Tào Bàng sẽ không dễ dàng xuất binh.

Ít nhất, vẫn chưa có nguyên do thích hợp để cho rằng hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng ai có thể hiểu rõ ý đồ Tào Bàng điều động binh là gì? Nếu như đây chỉ là điều động binh mã bình thường, vậy thì Lưu Bị không thể tin...

Thế tộc Nam Dương rất tinh tế, có thể nói là rút dây động rừng.

Tào Bàng không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ, chẳng lẽ không sợ người khác hiểu lầm?

Về mặt này có vẻ kỳ lạ!

Lưu Bị trầm tư suy nghĩ mà cũng không nghĩ ra nguyên do gì.

Rơi vào đường cùng, y đành phải hạ lệnh gia tăng chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, đồng thời y cũng tìm một cái cớ để tiến hành thử Tào Bàng một lần, để xem Tào Bàng rốt cuộc là có chủ ý gì. Ngay khi Lưu Bị chuẩn bị về phòng tạm thời nghỉ ngơi, chợt thấy Quan Vũ và Trương Phi đi tới.

Ánh mắt Quan Vũ đảo ngầu, trên mặt lộ ra vẻ đau thương.

Thấy Lưu Bị, Quan Vũ không nói gì mà chỉ hai ba bước lao tới, bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Lưu Bị làm Lưu Bị giật mình hoảng sợ.

- Vân Trường, sao làm như thế?

- Huynh trưởng...An Quốc nó...nó...nó...đã chết.

Lưu Bị cảm thấy một âm thanh âm vang trong đầu, lập tức ngất ra ở đó. An Quốc, chính là Quan Hưng.

Cái tên này chính là năm ngoài Lưu Bị đã đặt với kỳ vọng Quan Hưng trưởng thành có thể trở thành một lương tài định quốc an bang. Quan Hưng đã chết?

Lưu Bị quả thật không thể tin được vào tai mình, mất một lúc lâu vẫn không có phản ứng.

Y đương nhiên biết Quan Vũ đã đặt biết bao tâm huyết cùng với bao kỳ vọng lên Quan Hưng. Bởi vì Quan Bình tuổi đã lớn nên không đạt được cảnh giới như Quan Hưng, cho nên từ nhỏ Quan Vũ đã bắt đầu truyền thụ võ nghệ cho Quan Hưng, có thể nói là vô cùng tâm huyết tận lòng. Lưu Bị cũng vô cùng có ấn tượng tốt với Quan Hưng, từng cảm thán với Quan Vũ: Nếu ta có con gái, sau này nhất định phải gả cho Quan Hưng....

Nhưng hiện tại, Quan Hưng đã chết.

- An Quốc chết như thế nào?

Trước đó chẳng phải rất tốt sao, mấy ngày trước khi đến Uyển thành còn đến thăm viếng ta cơ mà.

- Huynh trưởng, An Quốc đã bị tên giết.

- Hả?

- Hôm nay nó tuần tra ở bến đò phía Nam thì nảy sinh xung đột với đối phương. Kết quả trong quân Tào có kẻ tiểu nhân lấy tên bắn lén. An Quốc không kịp đề phòng nên bị tên lén bắn chết. Huynh trưởng, Nhị ca vô cùng kỳ vọng đối với An Quốc, mà nay An Quốc lại bị quân Tào giết mất, xin huynh trưởng hãy xuất binh báo thù cho An Quốc.

Trương Phi rống lên.

Còn Quan Vũ thì ngẩng đầu nói với Lưu Bị:

- Huynh trưởng, đệ biết thế cục hiện giờ nguy cấp, không thể tự tiện xuất binh.

Đệ cũng không muốn làm khó huynh trưởng, nhưng cầu huynh trưởng hãy cấp cho đệ một đội binh mã, đệ nhất định phải tẩm máu Cức Dương báo thù rửa hận cho An Quốc. Việc này sẽ không liên quan gì đến huynh trưởng, tất cả sẽ do một mình đệ gánh chịu. Hôm nay đến đây chỉ hy vọng huynh trưởng đừng ngăn đệ báo thù cho An Quốc.

Lời nói Quan Vũ rõ ràng khiến cho Lưu Bị thay đổi sắc mặt.

Y ôm lấy cánh tay Quan Vũ:

- Vân Trường, đệ đứng lên trước đi.

Quan Vũ chậm rãi đứng lên, còn Trương Phi thì trợn mắt lên, tức giận gầm rú:

- Huynh trưởng, đệ nguyện giúp Nhị ca một tay lấy đầu tên .

- Vân Trường, Dực Đức!

Lưu Bị hít một hơi thật sâu, nhìn hai người, một lúc lâu sau trầm giọng nói:

- Ba người chúng ta quen nhau đã lâu, bắt đầu từ Phiêu Bình..Từ giữa năm Bình Nguyên đến nay đã là huynh đệ hai mươi ba năm, An Quốc tuy không phải là con đẻ của ta, nhưng còn hơn cả con đẻ. Đệ báo thù rửa hận cho An Quốc, sao ta lại ngăn cản chứ? Tình nghĩa hai mươi ba năm sao có thể đánh đồng với tiền đồ được? Vừa rồi đệ nói những lời đó, coi Lưu Bị ta là người như nào? Không phải là hưng binh sao? Huynh đệ chúng ta tiếp tục quật khởi lần nữa...Ta cũng chẳng sợ gì thế tộc Kinh Tương cả.

Hơn nữa, cho dù là không có chuyện này, tiểu tặc Tào Bàng cũng sẽ tìm cơ giao phong với ta.

Sớm hay muộn thì cũng đều là giao phong, một khi đã như vậy, ta còn do dự làm gì...Tào Bàng hẳn muốn đánh, Lưu Bị ta đây sẽ đọ sức với hắn một trận.

Hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết đâu.

541. Chương 588 : Tráng Sĩ Phó Tướng Quân

Vù vù...

Có tiếng động chói tai vang lên, một khối đá rất lớn từ trong quân doanh bên sông Cức Thủy bay ra làm một đường quỹ dị trên không trung bay về phía sông Cức Thủy mặt đối diện.

Trên mặt sông, một con thuyền nhỏ bị hòn đá đập trúng.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, theo đó là tiếng gỗ vỡ ra, con thuyền nhỏ đã bị hòn đá đập nát vụn gỗ, trong nháy mắt chìm xuống lòng sông.

Quan Bình đứng ở trên đê, quát to:

- Qua sông xung phong cho ta...

Khi nói chuyện, gã thả người từ trên đê nhảy xuống một con thuyền nhỏ phóng về phía bên bờ sông bên kia.

Quân tốt Niết Dương toàn thân màu đỏ thẫm đều lao xuống đê, từng con thuyền nhỏ phóng đi về phía bờ sông bên kia, tiếng hò hét ầm vang trên sông Cức Thủy.

Sắc mặt Phó Dung trầm lặng, thấy binh mã Niết Dương một lần nữa phát động tấn công nhưng y vẫn không hề kích động.

- Cung tiễn thủ!

Y rút kiếm ra giơ lên cao quá đỉnh đầu, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn con thuyền phía mặt sông đối diện. Thấy thuyền nhỏ Niết Dương đã đến giữa sông, thanh kiếm trong tay Phó Dung ở trên không trung làm động tác chém xuống, kiếm chỉ về phía trước, hét ra lệnh:

-Bắn tên!

- Vút!

Mấy trăm cung tiễn thủ buông dây cung ra, từng mũi tên mang những tiếng vun vút xé gió bắn về phía binh mã Niết Dương đã ở giữa sông.

Đây là lần thứ mấy?

Phó Dung cũng không nhớ rõ!

Binh mã Lưu Bị ở Niết Dương đột nhiên phát động công kích khiến Phó Dung bị bất ngờ không kịp đề phòng, vội gấp gáp ứng chiến.

Vốn tưởng rằng chỉ là xung đột quy mô nhỏ, nào ngờ Quan Bình lại dám tự tiện xuất binh mã Niết Dương khai chiến, rõ ràng là muốn đánh chiếm Cức Dương. Quân đóng ở Cức Dương không nhiều, dưới tay Phó Dung thậm chí còn không đủ ngàn người ngày đêm đóng quân ở xóm phía Nam chủ yếu là để phòng ngừa quân Niết Dương đánh lên. Cho nên, Quan Bình phải công kích Cức Dương, nhất định phải cướp lấy quân doanh Cức Dương ở bên sông.

Phó Dung sai người nhanh chóng thông báo Cức Dương để Đặng Chi chuẩn bị sẵn sàng.

Còn y thì lĩnh nhân mã đi lên chòi gác quan sát quân tình.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu lên mặt sông Cức Thủy.

Chỉ thấy tên bắn, quân tốt Niết Dương rơi xuống nước, nhưng binh mã Niết Dương cũng không hề có ý lui về sau mà vẫn dũng mãnh không sợ chết phát động công kích về phía bờ sông. Nét mặt Phó Dung lộ ra vẻ nghiêm trọng, y đột nhiên quay đầu lại, phân phó với Phó Du:

-Phó Du, hôm nay các người ở bên, rốt cuộc là đã xảy ra xung đột với ai? Bên phía Niết Dương có phải là có ai chết không?

Phó Du vội nói:

-Có bắn tất có thương vong.

Bên chúng ta cũng có mười mấy người trúng tên, hai người mất mạng, có gì lạ đâu. Bên phía Niết Dương, ta bắn chết chủ tướng bọn họ...

- Chủ tướng?

Phó Dung vội vàng hỏi:

- Hình dáng thế nào?

-Các một con sông nên không nhìn rõ lắm, tuy nhiên tuổi của y không lớn lắm.

Huynh trưởng, là bọn họ khiêu khích trước tiên chứ không phải chúng ta chủ động...

- Ta biết!

Phó Dung hít một hơi thật sâu, trong lòng đã hiểu.

Xem ra, Phó Du bắn chết người rất có thể là nhân vật quan trọng, nếu không binh mã Niết Dương sẽ không điên cuồng tấn công như vậy.

-Phó Du, người dẫn một đội binh mã lập tức trở về Cức Dương...

-A?

Nói cho Đặng Chi Cức Dương biết, xin hẩn ta hãy đốt khói lửa cầu xin cứu viện ở thành Cửu Nữ. Người tới Cức Dương cần phải hiệp trợ Đặc Cức Dương, tử thủ tại trấn không được mạo muội xuất kích, do dù huyện Cức Dương bị đánh chiếm cũng phải tử thủ Cức Dương không được để mất...

- Huynh trưởng, vậy còn huynh?

Phó Dung trợn mắt lên:

-Mồ là chủ tướng, sao có thể lui về sau được.

Nếu ta cũng không ở lại đây ngăn đám binh mã kia, một khi binh mã Niết Dương qua được sông thì nguy ngập rồi.

Phó Du lập tức tuân lệnh dẫn quân đi.

Phó Du biết, Phó Dung đã hạ quyết tâm tử thủ quân doanh.

Nhưng vấn đề ở chỗ, quân doanh không hiểm để thủ, hơn nữa chuẩn bị không đủ binh lực để đối phó với sự công kích của đối phương, tuyệt đối không thể bảo vệ được quân doanh, Phó Dung muốn dùng quân doanh này để huyện thành Cức Dương tranh thủ đủ thời gian để chuẩn bị, như vậy y...

Nhưng Phó Du cũng hiểu rõ, một khi huynh trưởng đã hạ quyết tâm thì không thể rút lại được.

Gã cắn răng khom mình thì lễ:

-Huynh trưởng yên tâm, nếu Cức Dương bị phá tức là Phó Du đã chết.

Nói xong, gã suất lĩnh một đám binh tốt rút khỏi quân doanh nhanh chóng trở về Cức Dương. Phó Dung cầm kiếm đứng ở trên vọng gác chăm chú nhìn binh mã Niết Dương bên bờ sông bên kia.

Tên dày đặc nhưng Quan Bình vẫn xung phong khiến binh mã Niết Dương không chút nào sợ chết.

Chỉ một cái thuyền nhỏ dưới sự yểm hộ của cung tiễn thủ đứng ở trên đê ở Niết Dương đã nhanh chóng tới gần bờ. Quan Bình cầm đại thuẫn trong tay, một tay cầm đại đao đứng ở đầu thuyền vừa vung lên vừa la to khích lệ quân tốt xung phong, binh mã Cức Dương bắt đầu xuất hiện tình trạng rối loạn.

-Không được loạn, hãy nghe lệnh của ta...

Cũng không biết từ lúc nào, Phó Dung đã từ trên vọng lâu đi xuống đứng ở cửa viên môn, lớn tiếng quát.

Trong tay y cầm một thanh đao, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Còn mấy chục quân tốt trong quân doanh đang rối liên chạy lại trong doanh địa xếp cây du đồng, đây là mệnh lệnh của Phó Dung, một khi không thủ vững thì lập tức phóng hỏa đốt quân doanh để ngăn cản binh mã Niết Dương, cùng lúc có thể nhắc nhở Cức Dương là quân doanh đã thất thủ.

Quan Bình thả người nhảy xuống đê, tay cầm thuấn múa đao xông đến.

Cung tiễn thủ cũng không duy trì được sự bình tĩnh, lập tức từ phía sau Phó Dung xông tới trước, liên tiếp chém bay ba gã quân tốt, gào to:

-Các huynh đệ, sau lưng chúng ta là Cức Dương, là huynh đệ tử muội, vợ con già trẻ của huynh đệ chúng ta, nếu chúng ta bị thất bại ở đây thì nhà cửa chúng ta sẽ bị đám cẩu tặc phá hủy. Chúng ta hãy chặn đám cẩu tặc này tranh thủ thời gian cho thị trấn, chuẩn bị sẵn sàng.

Vì hương thân phụ lão chúng ta hãy liều mạng với đám cẩu tặc.

Binh mã Cức Dương đang rối loạn lập tức ổn định, còn binh mã Niết Dương xông lên đê. Rất rõ ràng, cung tiễn đã mất đi tác dụng, nhóm quân tốt đã vứt đi cung tiễn, rút đao dưới sự dẫn dắt của Phó Dung hò hét xông tới chém bay một gã quân tốt Niết Dương đang làm tấm chắn cho Quan Bình. Thấy quân tốt Cức Dương xông lên, Quan Bình nổi giận rút gào:

-Giết chết Tào cẩu, san bằng Cức Dương...

Theo tiếng rống to của y, binh mã Niết Dương ồa lên.

Song phương ở trên đê triển khai một trận chiến thảm liệt, quân tốt Niết Dương từ bên bờ sông xông sang cuộn cuộn không ngừng. Còn binh mã Cức Dương nhân số rõ ràng là rất ít, nhưng dưới sự suất lĩnh của Phó Dung không một ai lui về sau mà liều chết ngăn cản binh mã Niết Dương.

Áo bào của Phó Dung đã nhuộm đầy máu, mình đầy thương tích.

Y hét lớn một tiếng chém bay một gã binh tốt Niết Dương, quát to:

-Đốt lửa!

Y ra lệnh cho người hầu cận phía quân doanh, sau đó múa đao xông lên phía trước. Thấy Quan Bình từ trong đám người giết đi ra, cả người cũng nhuộm đầy máu, mắt hổ trợn lên. Quan Bình hét lớn một tiếng, một tay cầm thuấn, một tay múa đao xông lên ngăn cản đường đi của Phó Dung.

-Cẩu tặc, để mạng lại!

Quan Bình vừa hét vừa khua tấm chắn đánh về phía Phó Dung.

Phó Dung giơ đại đao lên hung hãn bổ tới Quan Bình. Quan Bình dùng đại thuấn bảo vệ nửa người, đồng thời bước sang một bước để tránh. Tránh được đại đao của Phó Dung rồi, gã lại chém ngang một đường đao về phía trước, chỉ nghe phập một tiếng, trường đao sắc bén kia đã rạch một đường ngang bụng Phó Dung khiến Phó Dung lão đảo lao về phía trước hai bước, suýt nữa ngã sấp xuống mặt đất, y vội dùng đao chống đỡ thân hình, cúi đầu xuống nhìn thấy miệng vết thương ở bụng ghê rợn, máu tươi chảy ồ ạt, ruột gan từ miệng vết thương cuộn trào ra rơi trên mặt đất. Y lập tức ngẩng lên, đã thấy Quan Bình đứng ở ngay trước đó, Phó Dung lập tức hét lớn, bỏ mặt vết thương lại múa đao vọt tới trước mặt Quan Bình. Cả người Quan Bình đột nhiên rún xuống, đại đao trong tay đâm ra trúng vào cơ thể Phó Dung...

Lúc này, trong quân doanh đã dấy lên ngọn lửa lớn.

Lửa mượn thế gió càng lúc càng bốc cao, trong nháy mắt đã ngút trời, chiếu sáng rực.

Quan Bình lui bước rút đại đao ra, Phó Dung ngã xuống trên mặt đất.

Vài tên quân tốt Niết Dương định xông lên chém đầu Phó Dung nhưng lại bị Quan Bình giơ tay ngăn lại.

-Đây là một hảo hán. Tuy là kẻ thù nhưng nếu đã mất mạng thì cũng không nên phá hủy cơ thể hán. Binh sĩ quân Tào, chủ tướng các người đã chết trận, hãy vứt bỏ vũ khí đầu hàng thì ta sẽ giữ lại tính mạng của các người, còn nếu như chống cự, giết...

Quan Bình còn chưa dứt lời, đã thấy từ trong biển lửa lao ra hơn mười quân tốt.

-Chỉ có người Cức Dương chết trận chứ không có người Cức Dương đầu hàng, giết!

Mười mấy quân tốt kia mặt mày dữ tợn múa đao xông tới.

Thấy bộ dạng dũng mãnh không sợ chết kia, Quan Bình hoảng hốt.

Gã vội vàng múa đao đón đỡ, song phương lại một lần nữa chém giết nhau.

Ước chừng một nén nhang, cuộc chiến đấu ở trên đê mới chấm dứt.

Sáu trăm quân tốt tại quân doanh đóng trên đê, ngoại trừ Phó Du mang một đội quân mã đi thì còn lại toàn bộ chết trận, nhưng không một ai đầu hàng.

Trong quân doanh, lửa cháy ngút trời, ánh lửa hừng hực.

Quan Bình chấp đao đứng ở trên đê, nhìn tàn thi khắp nơi, không hiểu sao trong lòng lại trào lên một cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Gã vì giận giữ tiểu đệ bị giết mà xuất binh, vốn tưởng rằng có thể thoải mái đánh chiếm Cức Dương, báo thù cho Quan Hưng, nhưng không ngờ chỉ ở bờ đê nhỏ này mà đã tổn thất tính mạng mấy trăm quân tốt. Mới nhìn đã thấy những quân tốt Cức Dương này cực kỳ dũng mãnh. Một huyện úy đã có thể như thế, vậy thì huyện lệnh huyện Cức Dương, Đặng Chi kia...

Quan Bình giật mình, toàn thân lạnh toát.

-Tướng quân, có tiếp tục công kích không?

-Khoan đã!

Kế hoạch trước đó của Quan Bình là hăng hái xông lên đánh chiếm phá Cức Dương.

Nhưng hiện tại, gã đã thay đổi chủ ý.

Cức Dương, đánh không được!

-Truyền lệnh của ta, hạ trại ở bờ đông phía Nam.

Lệnh cho binh mã Niết Dương hỏa tốc qua sông tiếp viện, phái người báo cho phụ thân ta biết, nói ta đã phá được bến Cức Thủy, xin phụ thân hãy quyết định.

Đánh hạ Cức Dương là một chiến công lớn.

Nhưng nếu thật sự tổn binh hao tướng lại không phải là điều Quan Bình mong muốn.

Mà cục diện lúc này chỉ sợ Cức Dương đã làm tốt công tác chuẩn bị, Phó Dung đã phóng hỏa càng khiến cho phía Cức Dương hiểu tình trạng không ổn ở trên đê, đoán chừng đang điều động xong binh mã, chỉ chờ mình tiến vào thì sẽ đột kích bất ngờ. Tuy nhiên trận chiến kế tiếp chắc chắn sẽ là một trận lớn thảm liệt. Quan Bình vốn dự định sau khi đánh hạ Cức Dương sẽ theo thành mà thủ quân tào ở thành Cửu Nữ cứu viện, đồng thời chờ đợi tin tức ở Uyển thành. Nhưng hiện tại xem ra, nếu cường công Cức Dương không tốt thì chắc chắn sẽ gặp phải sự giáp công của quân Tào tại thành Cức Dương và thành Cửu Nữ.

Nếu không thể tập kích bất ngờ thì chỉ có thể đóng vững đánh chắc.

Đóng quân tại bờ phía nam, tiến thì có thể công Cức Dương, lui có thể thủ Niết Dương, coi như là vẫn có được một con đường đi.

Nhìn phía thành huyện Cức Dương xa xa, thấy bên đó dấy lên khói lửa, khói báo động phóng lên cao ngút trời.

Tiếng kèn tự binh từ hướng huyện thành Cức Dương vọng tới như là nói cho Quan Bình biết, nếu người dám tới, ta tất sẽ lấy tính mạng người.

Quan Bình nheo mắt lại, theo bản năng nắm chặt đại đao!

Đầu thành Cức Dương, Đặng Chi tay nắm chuôi kiếm, trong mắt hồ loang loáng nước.

“Phó tướng quân, Chi dù còn hơi thở cuối cùng cũng sẽ báo thù cho người để rửa hận. Cầu tặc, ta đã chuẩn bị tốt rồi, các người dám đến đây sao?”

542. Chương 589 : Không Muốn Chiến , Tuyệt Không Sợ Chiến .

Ngày mười bảy tháng năm năm Kiến An thứ mười hai, Lưu Bị cầm đầu dẫn quân tấn công Cức Dương.

Niết Dương lệnh Quan Bình, tập kết binh mã tại hai huyện Niết Dương, An Định cộng lại sáu ngàn người phát động tập kích Cức Dương. Đêm đó, phó úy huyện Cức Dương Phó Dung tử trận trong đại doanh, toàn quân bị diệt. Cức Dương lệnh Đặng Chi lập tức làm công tác chuẩn bị ứng chiến thật tốt, cũng khẩn cấp tới trấn giữ thành Cửu Nữ, Tào Sữ Đồ Kỳ quận Nam Dương cầu viện. Giờ tỵ, Tào Sữ Đồ Kỳ quận Nam Dương tập trung ba nghìn binh mã, từ thành Cửu Nữ hỏa tốc tới thành Cức Dương tiếp viện.

Quan Bình, đóng quân cạnh bờ sông phía nam.

Chiến sự xảy ra quá bất ngờ, không chỉ làm Đặng Chi trở tay không kịp, mà ngay cả Tào Bằng cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Buổi trưa ngày thứ hai, Tào Bằng nhận được tin Cức Dương bị tập kích, không khỏi giật mình... Tuy nhiên, sau khi hắn nghe tin Phó Dung tử trận tại bến Cức Thủy thì lập tức giận tím mặt. Sau vài giây ngỡ ngàng, Tào Bằng hạ lệnh, để Diển Mãn và Hứa Nghi tiên phong, hắn đích thân dẫn sáu nghìn binh mã, gấp rút tới Cức Dương tiếp viện. Cuộc chiến này vừa bắt đầu, đã làm toàn bộ huyện thành Vũ Âm lập tức bị rung chuyển. Lương tồn kho trong phủ, các loại vật tư quân giới, tất cả đều lũ lượt được vận chuyển ra bên ngoài không ngừng. Từng đội từng đội binh mã xuất phát rời khỏi đại doanh, tập kết ngoài thành Vũ Âm.

-Cậu!

Tào Bằng đầu đội mũ giáp, ngay lúc chuẩn bị đi thì bị Đặng Ngải ra chặn đường.

-Cậu không thể xuất binh.

-Vì sao?

Tào Bằng ngạc nhiên nhìn Đặng Ngải, có chút khó hiểu.

-Chưa nói Cức Dương có hai vị thúc phụ Đặng, Đỗ trấn thủ, binh mã Lưu Bị mặc dù chiếm lĩnh phương nam, nhưng cũng khó mà phá được Cức Dương. Ngược lại nếu cậu xuất binh, Vũ Âm binh lực hư không. Nếu chẳng may Lưu Bị vượt sông tấn công, Vũ Âm thật khó mà chống nổi, mong cậu suy xét kỹ trước khi đi.

Đặng Ngải nắm chặt ống tay áo của Tào Bằng, lớn tiếng khuyên can.

Còn Tào Bằng sau một thoáng phân vân, bỗng cười tươi.

-Yên tâm, Lưu Bị không dám hành động đâu.

Hắn hiểu rất rõ về Lưu Bị!

Lưu Bị tuyệt đối là loại người không lợi không làm.

Một khi Lưu Bị dụng binh Vũ Âm, liền có nghĩa là tuyên chiến với Tào Tháo. Tuy khi trước Lưu Bị công phá Uyển Thành, là đã tuyên chiến với Tào Tháo, nhưng nay có sự trấn áp của Lưu Biểu, hơn nữa với thế cục Nam Dương hiện tại, cũng không có cơ hội khai chiến, Lưu Bị sao có thể xuất binh?

Cũng chính vào lúc này, thám mã báo tin về: Sáng nay Uyển Thành điều động rất nhiều binh mã.

Trần Đáo và Lã Cát làm chủ tướng của Tây Ngạc và Bác Vọng, cùng lúc thu quân về thế phòng ngự.

Lưu Bị lệnh Tuân Kham trấn thủ Uyển Thành, Quan Trương Triệu Vân tiên phong, khởi tốc tới Niết Dương...

Tào Bằng vỗ vỗ đầu Đặng Ngải, hạ giọng nói:

- Quả không ngoài dự đoán của ta, Lưu Bị không dám động thủ. Y phái binh đi Niết Dương, một mặt là để phòng ngừa tình thế mở rộng, mặt khác, cũng là để người khác không thể lợi dụng sơ hở. Nếu ta không nhanh chóng tới tiếp viện Cứu Dương, e rằng Đặng Bá Miêu và Đỗ Bá hầu khó có thể chống chọi nổi với Lưu Bị. Khi đó, Lưu Bị nếu tấn công Cứu Dương, ta tất sẽ bị động.

Tiểu Ngải ở lại, ngoan ngoãn theo học chú Dương.

Thêm nữa, từ Cứu Dương đến Vũ Âm cũng chỉ cần một ngày. Nếu Vũ Âm nguy cấp, ta sẽ lập tức quay lại, vậy Lưu Bị sao có thể làm khó dễ ta được?

Nói xong, Tào Bằng liền bỏ bàn tay bé nhỏ của Đặng Ngải ra, đi nhanh về phía cửa phủ.

Phi Đà binh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Tào Bằng nhảy lên lưng ngựa, dẫn Phi Đà binh rời đi nhanh như chớp.

Đặng Ngải chạy ra đứng trên bậc cửa chính, nhìn theo bóng Tào Bằng đi xa dần, trên khuôn mặt non nớt vẫn đầy vẻ khó hiểu, có chút lo lắng.

- Tiểu Ngải, cậu làm sao vậy?

Thái Dịch tiến đến, khẽ hỏi.

Đặng Ngải nói nhỏ:

- Không biết, chỉ là cảm thấy, cậu lúc này đây, chỉ sợ là quá coi thường Lưu Bị.

Thái Dịch nghe xong, không kìm nổi bật cười.

Anh ta vỗ vỗ vai Đặng Ngải, cười nói:

- Tiểu Ngải, cậu không phải lo. Thầy đã trải qua cả trăm trận chiến, từng đối mặt qua bao nhiêu tình thế nguy hiểm? Chỉ mình Lưu Huyền Đức, sao có thể làm khó thầy được? Theo tôi thấy, cậu quá lo lắng đó thôi... Đúng rồi, sư mẫu vừa viết một bài văn, nhờ tôi gửi tới chủ ký Lư. Chỉ có điều tôi lúc này còn đang bận chuyện, Thừa Ngân quận Dương lệnh tôi đi gặp Khương thúc phụ. Hay là cậu vất vả một chuyến, giúp tôi đưa bài văn này qua đó.

Vừa nói, Thái Dịch vừa đưa một túi thư cho Đặng Ngải.

Đặng Ngải nhận thư, gật gật đầu nói:

- Vậy được rồi, tôi sẽ chuyển nó cho chủ ký Lư.

Chủ ký Lư, chính là Sử Lư Dục của tòa soạn báo.

Lư Dục quản lý báo Chân Lý Nam Dương, tuy mười ngày mới phát hành một lần, nhưng nhiệm vụ lại vô cùng nặng nề. Là phát ngôn của Tào Bằng ở quận Nam Dương, báo Chân Lý Nam Dương nhận trách nhiệm dẫn đường dư luận quận Nam Dương. Nhưng cũng đừng coi thường dư luận này, ở thời điểm then chốt, nó sẽ tạo ra ảnh hưởng cực kỳ lớn. Mà nay, Lưu Bị ngang nhiên xuất binh, cũng không phải là chuyện nhỏ. Báo Chân Lý Nam Dương cần phải truyền tin tức này ra ngoài đầu tiên, đồng thời phải là người đầu tiên khiển trách sự hung bạo của Lưu Bị... Lúc trước, mỗi khi có việc lớn phát sinh, Tào Bằng đều là người sáng tác tác phẩm cho báo Chân Lý.

Ví dụ như, sau vụ cấy mùa xuân, số đầu tiên của báo Chân Lý xuất bản, Tào Bằng đã từng viết một bài văn thảo luận thừa dịp nông nhàn mở kênh dẫn nước, để phòng ngừa sớm. Mở kênh dẫn nước như thế nào, làm sao để tăng mạnh kiến thiết thủy lợi, đây là vấn đề được thảo luận sôi nổi rộng rãi khi đó.

Đối với những cường hào Nam Dương mà nói, đúng là có được thửa ruộng lớn.

Làm sao có thể bảo đảm được lợi ích thu vào của bọn họ, đó là điều họ quan tâm nhất.

Mở kênh dẫn nước, chưa nói đến cường hào, đối với quan phủ Nam Dương mà nói, đây đúng là lợi lớn hơn hại. Tuy nói là đề xuất của Tào Bằng, việc kênh dẫn nước mở vào lúc này, vì các cường hào, làm không ít người cảm thấy bất mãn. Nhưng suy xét cẩn thận, nếu có quan phủ mở kênh dẫn nước, tất nhiên sẽ gây ra nhiều tranh cãi.

Kết quả là, những cường hào đó sau khi thảo luận đã quyết định bỏ vốn, tự mở kênh dẫn nước ở nơi quản lý, sau đó quan phủ ra mặt, tiến hành điều chỉnh, nối xe Tào Công... Cứ như vậy, đối với hai bên mà nói, chắc chắn là một kết quả tốt.

Mà lúc này, Tào Bằng muốn tuyên chiến, đương nhiên cũng nên công bố rõ ràng.

Tào Bằng không có thời gian, vì vậy đã để Hoàng Nguyệt Anh viết thay, dựa theo thói quen của hắn, viết một bài xã luận mạch lạc, lưu loát.

Tiêu đề của bài xã luận này là: Không muốn chiến, tuyệt không sợ chiến!

Hoàng Nguyệt Anh đầu tiên là viết đề mục, sau đó trần thuật việc Cức Dương bị tấn công.

Bài xã luận ca ngợi hành động dũng cảm của mấy người Phó Dung, đồng thời quở trách Lưu Bị, phá hủy hiệp ước, ngang nhiên phát động chiến tranh, gây thiệt hại, phá hỏng cục diện hòa bình quận Nam Dương...

Bài xã luận này không khác lắm so với những bài xã luận của đời sau.

Nhưng ở thời đại này, lại có tác dụng cực kỳ lớn.

Tào Bằng chiếm được điểm cao về phẩm hạnh đạo đức, đối với những cường hào quận Nam Dương mà nói, Tào Bằng mang theo ánh sáng chính nghĩa.

Sau khi Lưu Dục nhận được bài xã luận, lập tức hạ lệnh xuất bản.

Báo Chân Lý Nam Dương lần đầu tiên phát hành phụ san, bắt buộc trong cùng ngày phải được truyền phát tới tay các cường hào khắp nơi... Phụ san chỉ có hai bản... Bản thượng theo phương thức bình dị, trần thuật lại sự tình. Còn bản thứ hai, lấy bài xã luận của Hoàng Nguyệt Anh làm chủ đề chính, tăng thêm bình luận về việc khác.

Số lượng phụ san, ba nghìn bản.

Đối tượng bị chia mũi nhọn vào, không chỉ có cường hào các nơi, còn gồm cả các thư viện Nam Dương.

Thân là chủ biên của báo Chân Lý Nam Dương, Lưu Dục hiển nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, tự tay viết một bài hịch về Lưu Bị.

Công việc in ấn thành báo nhanh chóng được triển khai.

Toàn Bộ toàn soạn Chân Lý ở Nam Dương đều trở nên bận rộn khác thường.

Đặng Ngải tiện đường đi vào, chỉ thấy mọi người vội vội vàng vàng, bận tới mắt tới mũi.

-Tào Hữu Học đã xuất binh?

Tuân Kham khoanh tay đứng bên sông Dục Thủy.

Buổi trưa, Tào Bằng lệnh Điển Mãn và Hứa Nghi làm tiên phong, đích thân dẫn binh đi Cức Dương.

-Vậy thì khác gì nói Vũ Âm hiện nay không người phòng thủ?

-Đúng vậy.

Tuân Kham thoáng mỉm cười.

Anh ta đột nhiên quay người lại, nhìn về phía viên Đại tướng đang đứng phía sau.

-Dục Đức, Tử Long, tương lai của chủ công, hiện tại đang ở trong tay của chúng ta.

Nay chủ công đích thân xuất binh, cùng nhị tướng quân phục kích Tào Bằng.

Dục Đức dẫn một đội binh mã lập tức xuất phát... Nhớ kỹ, không được rút dây động rừng.

Ta và quân của Đốc trung Tử Long sẽ xuất kích theo sau, chậm nhất sáng sớm mai phải hội hợp với Dục Đức, sau đó mới cùng công phá Vũ Âm.

Chờ Vũ Âm thất thủ, tình hình Tào Bằng ở Nam Dương, cũng theo đó mà nhanh chóng thất bại. Tuy hẳn có tiếng nói ở Nam Dương, nhưng nếu không đủ vũ lực thì cũng có nghĩa là khó có thể sống yên. Sau khi Dực Đức đến Vũ Âm, nhất định phải mai danh ẩn tích, tuyệt đối không được tự ý tấn công.

-Rõ!

Trương Phi nghe xong chấp tay tuân mệnh.

Anh ta xoa người rời đi, còn nét mặt Triệu Vân vẫn không bộc lộ cảm xúc gì.

Tào Bằng nói không sai, với cục diện hiện tại, Lưu Bị quả thật là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng, hẳn lại bỏ qua một chuyện...

Ba người Lưu-Quan-Trương giống như anh em một nhà. Tuy việc kết nghĩa Đào Viên là do đời sau tự bịa ra, nhưng tình cảm của ba người họ, thật sự không phải chuyện hư cấu, mà đó là sự thật.

Hơn nữa, tình cảm của ba người bọn họ, Tiểu Bát Nghĩa cũng không thể sánh bằng.

Tiểu Bát Nghĩa ban đầu ở Hứa Đô kết nghĩa kim lan, nói toạc ra thì là có giở trò ở bên trong.

Đặc biệt là đám người Tào Chân, cũng không có cảm tình lắm với Tào Bằng. Trong Tiểu Bát Nghĩa, ngoài Vương Mãi và Đặng Phàm ra, mấy người còn lại không có cảm tình với Tào Bằng nhiều như hai người họ. Ba người Tào Bằng, Vương Mãi và Đặng Phàm, là thật tâm kết tình huynh đệ; ba người Tào Chân, Chu Tán và Tào Tuấn, tình cảm vô cùng sâu đậm. Còn Điển Mẫn và Hứa Nghi, tuy cũng có chút giao tình, nhưng tình cảm không trong sáng giống như của ba người Lưu-Quan-Trương.

Tào Bằng khinh thường tình cảm của ba người Lưu Bị.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, khi Quan Vũ quyết chí báo thù, Lưu Bị cũng không để ý đến hậu quả, ủng hộ Quan Vũ xuất binh...

Những mưu thần như Tuân Kham, Gia Cát Lượng, hay Mã Lương, không ngờ cũng không hề khuyên can Lưu Bị, ngược lại còn đồng tâm hiệp lực, bày mưu tính kế giúp Lưu Bị.

Tuân Kham tuy trong lòng không tán thành việc Lưu Bị xuất binh.

Nói cách khác, anh ta không tán thành việc Lưu Bị chủ động tấn công...

Nhưng thực quân chi lược, vì quân phân ưu, nếu Lưu Bị đã hạ quyết tâm, như vậy thân là quân sư thân cận nhất bên cạnh Lưu Bị, Tuân Kham đương nhiên sẽ phải cẩn thận vạch mưu giúp Lưu Bị. Ngay hôm trước, Gia Cát Lượng đã rời khỏi Uyển Thành, đi thông đêm về Tương Dương, tranh thủ giành lấy sự ủng hộ của Cự bộ Sơn Dương.

Bên trong Kinh Châu, cũng không chỉ có nhóm người Khoái Việt...

Tuy rằng Cự bộ Sơn Dương đã bắt hòa với Lưu Biểu, nhưng ảnh hưởng vẫn không chút thuyên giảm.

Lưu Biểu quả thật không hề muốn đối đầu với Tào Tháo... Nói cách khác, trước tình hình như hiện tại, là không dám đối đầu với Tào Tháo. Nhưng nếu lúc này Lưu Bị thật sự có thể công chiếm Vũ Âm, đánh tan quân của Tào Bằng, Lưu Biểu cũng tuyệt nhiên sẽ không phản đối. Nếu Tào Tháo mất Nam Dương, như vậy Hứa Đô chắc chắn sẽ thuộc về Lưu Biểu. Anh ta mặc dù sợ Tào Tháo, nhưng cũng sẽ không để ý, tạo thêm chút phiền toái cho Tào Tháo.

Nghĩ đến đây, mặt Tuân Kham thoáng hiện chút vẻ lạnh lùng.

Anh ta quay đầu nhìn Triệu Vân.

-Tử Long, lập tức cử người tới Bắc Vọng, nhắc nhở: mấu chốt trong trận chiến Vũ Âm, chính là ở việc anh ta có thể ngăn chặn được Ngụy Diên hay không.

Triệu Vân chấp tay vâng lệnh, nhanh chóng rời đi.

Tuân Kham hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Văn Nhượng, sau trận chiến này, còn ai dám nói lựa chọn của ta là sai?

543. Chương 590 : Vũ Âm Lâm Ngụy

Ban đêm, trăng sáng rọi.

Đi thẳng về phía trước, chính là trấn Dương Sách.

Đối với Tào Bằng mà nói, đây không phải là nơi xa lạ. Cũng chính tại nơi đây, hắn đã gặp người làm thay đổi cả cuộc đời hắn.

Còn một việc Tào Bằng mãi mãi không thể nào quên. Vào cái đêm xảy ra bão tuyết, hắn đã gặp lại Tư Mã Huy và Bằng Quý ở nhà nghỉ trấn Dương Sách. Cũng chính vào buổi tối hôm đó, hắn dùng luận mười thắng mười bại mà chiếm sự ưu ái của Tư Mã Huy và Bằng Quý, lúc chia tay, họ còn tặng hắn chiếc xe ngựa.

Nếu không có chiếc xe ngựa đó, cuộc sống của Tào Bằng ở Cức Dương, chắc chắn sẽ không thể thuận buồm xuôi gió.

Nếu không có chiếc xe ngựa đó, nói không chừng hắn bây giờ, sớm đã thành cô hồn dã quỷ... Bất cứ ai cũng không thể phủ nhận, ban đầu khi Hoàng Xạ đối phó với Tào Bằng, nếu không phải nhờ có thân phận đệ tử bảo hộ của núi Lộc Môn này, sợ rằng Khoái Chính cũng sẽ không bảo vệ Tào Bằng được như vậy.

Mỗi lần nghĩ tới điều này, Tào Bằng lại không ngăn nổi cảm thán thế sự vô thường.

Năm đó, hắn thậm hại mà bỏ trốn, lưu vong đến Cức Dương.

Hiện giờ, hắn ngàn dặm gấp rút lao về Cức Dương tiếp viện...

Tào Bằng ra lệnh, hạ trại trú tại trấn Dương Sách. Từ trấn Dương Sách tới Cức Dương, đường cũng không xa. Nếu theo hành trình đã định, trưa ngày hôm sau liền có thể đến Cức Dương. Mà lúc này, quân do Điền Mãn và Hứa Nghi tiên phong, hẳn là đã sắp đến huyện thành Cức Dương.

Đặng Ngải nói không sai, hai người Đặng Chi và Đỗ Kỳ trấn thủ Cức Dương, vấn đề không lớn.

Mà hiện tại điều làm Tào Bằng lo lắng, không phải Lưu Bị khi nào sẽ phát động tấn công. Đồng thời, Lưu Biểu sẽ có hành động gì? Điều này cũng chưa thể biết được. Theo như tình hình hiện tại, binh mã Kinh Châu vẫn chưa có hoạt động gì lớn. Cuộc chiến Cức Dương, rất có thể là do một mình Lưu Bị gây nên. Tào Bằng không tin Lưu Bị sẽ thật sự phát động tấn công. Nhưng hắn cũng không rõ, Lưu Bị dụng binh Cức Dương, rốt cuộc là có ý gì? Là để ra uy? Hay là có dụng ý khác? Trong cuộc đời, lần đầu tiên Tào Bằng không thể đoán được dụng ý của đối thủ.

-Công tử, nghỉ ngơi đi.

Bàng Đức nhắc Tào Bằng.

-Lệnh Minh, người nói xem Lưu Bị vì sao lại xuất binh vào lúc này?

-Điều này...

Bàng Đức do dự một lát, nhẹ nhàng nói:

-Mặt tướng cũng không biết Lưu Bị có ý gì... Nếu y xuất binh vào lúc này phải chăng là đang cầu kết cùng Lưu Biểu?

Điều này cũng rất có khả năng!

Lưu Biểu không dám đụng chạm đến Tào Tháo, nhưng cũng không có nghĩa là y không thể không trêu chọc ông ta.

Nếu chẳng may, y muốn đục nước béo cò...

Tào Bằng chợt giật mình ớn lạnh.

-Nếu Lưu Biểu và Lưu Bị cầu kết với nhau, vậy người nói xem y sẽ có khả năng động thủ ở nơi nào nhiều nhất?

Bàng Đức trầm ngâm một chút.

-Hồ Dương.

Không sai, chính là Hồ Dương!

Hồ Dương là lá chắn phía nam của Tào Bằng, tuy rằng có Khoái Chính và Lý Nghiêm trấn thủ ở đó, nhưng nói thật, binh lực có chút yếu kém. Nguyên là, Tào Bằng lệnh Đỗ Kỳ trấn thủ thành Cửu Nữ, để có thể viện trợ khi Hồ Dương hoặc Cức Dương bị uy hiếp.

Thế nhưng hiện tại, binh mã thành Cửu Nữ cấp tốc tới Cức Dương tiếp viện, nếu chẳng may Lưu Biểu dụng binh tới Hồ Dương...

Nghĩ đến đây, Tào Bằng bỗng tỉnh ngộ, vội vàng nói với Bằng Đức:

-Lệnh Minh, người lập tức dẫn ba nghìn binh mã đi ngay trong đêm tới Hồ Dương, hỗ trợ Khoái Bá Bình thủ ngự Hồ Dương. Lưu Hồ ở Chương Lăng là cháu của Lưu Biểu trước nay rất thân với Lưu Bị. Cuộc chiến Cức Dương lần này, nói không chừng là do Lưu Biểu dương đông kích tây.

-Nhưng mặt tướng nếu đi, công tử...

Bằng Đức hơi lo lắng, sợ rằng Tào Bằng sẽ gặp nguy hiểm.

Tào Bằng ngược lại hiểu ý ngay của Bằng Đức, vì vậy khẽ mỉm cười nói:

-Lệnh Minh không cần lo lắng cho ta. Ta tuy không dũng mãnh như Lã Bố, nhưng muốn đe dọa tính mạng của ta, đó là điều vô cùng khó khăn. Người chỉ cần chú tâm đi tới Hồ Dương... Ta sẽ lập tức cử người tới Nhữ Nam xin Thái Thú Lý Thông xuất binh, đóng quân tại núi Đại Phục Đồng Bách. Một khi Hồ Dương gặp nguy hiểm, người hãy phái người tới núi Đại Phục cầu viện.

Núi Đại Phục, ở bên cạnh Phục Dương, rất gần Hồ Dương.

Từ Lang Lăng xuất binh đến quận Nam Dương, chỉ cần một ngày một đêm là có thể đến núi Đại Phục.

Lý Thông Thái Thú Nhữ Nam và Tào Bằng mặc dù quan hệ không thân thiết lắm, nhưng cũng cực kỳ kính nể. Với địa vị hiện nay của Tào Bằng, xin ông ta xuất binh viện trợ, nghĩ chắc Lý Thông cũng sẽ không từ chối. Dù sao, nếu Nam Dương thất thủ, Nhữ Nam tất sẽ đem binh mã trực diện uy hiếp Kinh Châu...

Bằng Đức nhận lệnh đi ngay.

Tào Bằng ở trong doanh trại, ngồi lặng một lúc, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Theo lý mà nói, hắn đã sắp xếp ổn thỏa, vì sao vẫn cảm thấy bất an? Luôn có một cảm giác, giống như còn thiếu gì đó. Nhưng mà, hắn thật sự nghĩ không ra, cuối cùng là thiếu gì? Nếu có Giả Hủ ở đây, có lẽ sẽ giải đáp được thắc mắc này của hắn.

Người này, không ngờ vào lúc này lại chạy về Hứa Đô, thực khiến Tào Bằng cảm thấy buồn bực.

Thường ngày, hắn không thân với Giả Hủ lắm.

Bởi vì Giả Độc Xà này luôn tạo cho hắn cảm giác âm trầm u ám, không thoải mái chút nào; nhưng vào những thời điểm then chốt, người đầu tiên Tào Bằng nghĩ tới, vẫn là Giả Hủ.

Chỉ tiếc rằng, người này lại không ở Nam Dương...

-Dương quân thừa!

Trong thành Vũ Âm, khi Dương Hàng đang lật xem công văn, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Ngẩng đầu nhìn, đã thấy Đặng Ngải và Thái Dịch đứng trước cửa. Hai cậu bé dường như có chút vội vã, đứng ngoài cửa tay chân có vẻ vô cùng lúng túng.

-Tiểu Ngải, Tiểu Dịch?

Dương Hàng đặt tài liệu xuống, ra hiệu cho hai cậu bé vào.

-Đã muộn như vậy rồi, sao còn chưa đi nghỉ?

Dương Hàng tủm tỉm cười, nói rất điềm đạm.

Hai cậu bé này có thể nói là có quan hệ vô cùng gần gũi, thân thiết với anh ta.

Đặng Ngải là cháu ngoại của Tào Bằng, có thể nhận thấy, Tào Bằng cực kỳ coi trọng Đặng Ngải, còn Thái Dịch, mặc dù có một nửa huyết thống của người Hung Nô, nhưng luận ra, cũng là cháu ngoại của Dương Hàng. Vì thế, ở trước mặt hai cậu bé, anh ta cũng không hề kiêu ngạo. Gọi Đặng Ngải và Thái Dịch tới ngồi xuống, sai người mang tới hai bát canh đậu xanh, đặt trước mặt hai cậu bé.

-Dương quận gia...

-Tiểu Ngải, cháu có thể gọi ta là chú Dương...

Đặng Ngải sau một lát do dự, khẽ nói:

-Chú Dương, cháu không yên tâm, vẫn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chú à, chú mau tiếp viện Cứu Dương đi. Cháu vẫn cảm thấy thật sự có chút không ổn. Người tên Lưu Bị này, mưu ma chước quỷ, dụng binh có chút thần diệu khó hiểu. Cháu sợ, Cứu Dương chỉ là nguy trang, để Lưu Bị đánh lên Vũ Âm. Nếu Vũ Âm thất thủ, vậy thì những cố gắng trước đây của cậu cháu, coi như không. Chú Dương, cháu muốn hỏi, chú có từng cử kỵ binh trinh sát canh gác, tuần tra tình hình xung quanh Vũ Âm?

Dương Hàng nghe xong, chau mày.

Trong lòng anh ta có chút không vui, cảm thấy cậu nhóc Tiểu Ngải này lo lắng thái quá.

Nhưng ngẫm nghĩ lại những lời Đặng Ngải nói, cũng không phải không có lý. Thời đại này, cẩn thận vẫn là hơn... Đối thủ Lưu Bị này, ngay Thừa tướng cũng không dám khinh thường, quả thật không dễ đối phó.

-Cậu!

-Hả?

Dương Hàng vẫn chưa quen lắm với cách xưng hô này của Thái Dịch.

Thái Dịch đứng bật dậy nói:

-Vừa nãy cháu tới thao trường, có nói chuyện với chú Khương Phổ.

Chú ấy nói, hôm nay có cử hơn ba mươi lính trinh sát đi, nhưng tới tận bây giờ, còn mười mấy người vẫn chưa trở về.

Ban nãy chú ấy đã dẫn người ra ngoài thành điều tra, nói là đi tìm những lính trinh sát đó. Cháu nói chuyện này với Tiểu Ngải, bạn ấy cảm thấy không bình thường, vì vậy mới kéo cháu tới tìm cậu. An nguy của Vũ Âm, nay ở trên vai cậu, cháu cho rằng, cẩn thận vẫn hơn.

Dương Hàng nghe xong, lập tức biến sắc.

-Có chuyện này sao?

Anh ta đột nhiên cảm thấy có điều gì đó mơ hồ khó hiểu, nói lớn.

-Tại sao Khương Phổ không nói cho ta biết?

-Chú Khương nói, ban đêm có báo với cậu, nhưng không thấy cậu hồi âm.

Chú Khương cũng ngại không tiện giục, sợ cậu hiểu lầm. Cho nên mới quyết định tự mình ra ngoài thành tuần tra, nếu có phát hiện gì, sẽ báo cậu biết sau.

Dương Hàng không nín được cười phá lên.

Đây chính là điều không tốt giữa ông ta và Khương Phổ.

Nếu Tào Bằng có ở đây, Khương Phổ sẽ không được như vậy... Chắc chắn sẽ trình báo lại hai, ba lần. Thế nhưng Dương Hàng thì khác, thứ nhất, ông ta là quan viên do phủ Thừa tướng cất cử tới, còn Khương Phổ nói trắng ra, chỉ là gia tướng của Tào Bằng, tất nhiên quan hệ sẽ có khoảng cách.

Thứ hai, Tào Bằng mặc dù rất kính trọng Dương Hàng, nhưng cũng vẫn còn chút xa lạ, lạnh nhạt.

Lại thêm, bộ khúc của Tào Bàng, cũng nảy sinh nhiều cố kỵ. Ví như Khương Phổ, lo sợ Dương Hàng sẽ nảy sinh suy nghĩ khác.

Nhưng vấn đề là, Dương Hàng không hề nhận được tin trình báo này. Nếu không với tính cách của anh ta, nhất định sẽ chú ý, quyết không có chuyện bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Dương Hàng vội vàng lật xem những công văn trên án thư, nhưng không tìm thấy trình báo của Khương Phổ.

Anh ta chau mày, chợt lớn tiếng gọi:

-Dương Côn.

Một lão gia nhân từ ngoài tiến vào, nhìn qua như đang ngái ngủ, chấp tay hỏi:

-Công tử có gì dặn dò?

-Tìm Dương Duyệt giúp tôi, hỏi anh ta lúc chạng vạng có công văn của Khương Phổ gửi tới hay không?

-Thưa vâng!

Dương Côn nhận lệnh đi, một lát sau, chỉ thấy ông ta hớn hã hớn hển chạy về, phía sau còn có một thanh niên, sắc mặt vô cùng kích động.

-Công tử, sau nửa đêm, quả thực có người đưa một bản công văn tới.

Chỉ có điều Tử Bình thấy bên ngoài không có quan ấn, nên cũng không để ý lắm, bỏ sang một bên... Công tử, lần này Tử Bình đã sai, xin công tử thứ tội.

Dương Hàng, không khỏi chau mày.

Giận dữ trừng mắt nhìn Dương Duyệt, rồi đột nhiên quay lại hỏi:

-Tiểu Ngải, Tiểu Địch, các cháu thấy sao?

Đặng Ngải cất cao giọng nói:

-Theo ý quân lệnh, thám báo hoặc ngày đi đêm về, hoặc đêm đi ngày về.... Thông thường, sẽ không có chút sai sót gì. Nhưng hiện tại, có tin trình báo mà không nhận được, tất có chuyện xảy ra. Chú Khương tuy đã dẫn người ra ngoài thành tuần tra, nhưng chú không thể không đề phòng. Theo như cháu thấy, cần sớm chuẩn bị tốt. Phía trên tường thành, phải chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, phòng ngừa quân địch đánh lên.

-Ồ?

Dương Hàng trầm ngâm một lát, sau đó xoay người lạnh lùng nói:

-Dương Côn, đưa Dương Duyệt ra, đợi Khương tướng quân trở về, sẽ trừng trị sau.

Dương Duyệt là người cùng tộc với Dương Hàng, lúc này lại bị Dương Hàng nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, sợ tới mức hoang mang. Anh ta nào có ngờ, một công văn không có quan ấn, lại làm Dương Hàng tức giận đến như vậy? Nhưng anh ta cũng biết tính cách của Dương Hàng, lúc này nếu càng cãi chày cãi cối, như vậy kết cục tất nhiên sẽ vô cùng thê thảm. Đừng nghĩ hai người cùng họ, Dương Hàng nếu tức giận, cũng không kiêng nể điều này.

Ngay sau đó, Dương Duyệt ngoan ngoãn theo Dương Côn rời đi.

Dương Hàng hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi:

-Tiểu Ngải, cháu có đề xuất gì không?

Mắt Đặng Ngải liếc quanh, chợt nảy ra ý hay.

-Chú Dương, cháu có một kế, có lẽ có thể có hiệu quả với đội kỵ binh.

-Ồ?

Đặng Ngải và Thái Địch nhìn nhau, tiến lên phía trước, nói thầm bên tai Dương Hàng.

Một lát sau, sắc mặt Dương Hàng có chút kỳ lạ, anh ta gật đầu liên tục, nhìn Đặng Ngải, khẽ than:

-Kế này của Tiểu Ngải, quả thật không tầm thường.

544. Chương 591 : Đặng Thị Ấu Lâm (rồng Nhỏ Đặng Thị)

Đêm đã về khuya, không biết mấy đám mây từ đâu bay tới, che khuất ánh trăng.

Toàn mặt đất tối đen như mực, lộ ra một sự tĩnh lặng đến kỳ lạ. Khương Phổ đột nhiên ghì cương ngựa, đưa mắt nhìn về phương xa...

-Tướng quân vì sao dừng lại...

Một người tùy tùng phóng ngựa tiến lên, nghi hoặc hỏi Khương Phổ.

-Người có cảm thấy kỳ lạ không?

-Kỳ lạ?

Khương Phổ híp mắt, ngón tay chỉ thẳng về phía trước, nói nhỏ:

-Ta nhớ mang máng, phía trước có một cái đầm. Chưa tới nửa đêm, cơn trùng đến kêu rất đông. Nhưng vì sao tối nay lại yên tĩnh đến vậy? Giống như có tử thần... Lập tức phái người qua đó, xem xét tình hình một chút.

Người tùy tùng lập tức cử một đội năm kỵ quân, đi tới cái đầm phía trước.

Anh ta khẽ nói:

-Tướng quân, không phải là đi tìm người sao? Dọc đường chúng ta không hề thấy chút tung tích của những lính trinh sát mất tích, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Người có thể đảm nhận công việc trinh sát, cũng không phải bình thường. Bỗng nhiên biến mất không chút dấu vết, chỉ có hai khả năng... Một là đã chạy trốn, hai là... Trong lòng Khương Phổ chợt thấy hồi hộp bất an, theo bản năng nắm chặt cây thương. Ông ta cũng có chút lo lắng! Những lời Đặng Ngải nói với ông ta trước khi xuất phát, cứ hiện lên trong đầu. Đặng Ngải cảm thấy, Lưu Bị dụng binh vào lúc này, có chút sơ suất khác thường. Một Cức Dương nhỏ bé, theo lý mà nói không có thể nào lại khiến y huy động nhiều quân đến vậy, rất có khả năng y đang có mưu đồ lớn hơn...

Mưu này là gì?

Đặng Ngải không nói!

Lúc đó Khương Phổ cũng không để tâm, cảm thấy một cậu nhóc thì hiểu biết gì?

Nhưng bây giờ ngẫm nghĩ lại, thì thấy lời Đặng Ngải nói, cũng không phải không có lý. Trên đời này, không phải cứ đọc qua binh thư, có kinh nghiệm chiến đấu, thì mới nhất định có thể trở thành nhà binh pháp. Ừ, năm đó, Bạch Khởi nhập ngũ làm tiểu tốt trong quân, chiến đấu trường kỳ, giết bảy trăm ngàn đại quân nước Triệu; còn Triệu Quát có thể nói đã đọc đủ loại binh thư, đối mặt Bạch Khởi, một đòn cũng không đánh trả được. Có đôi khi, không thể không tin sự tồn tại của "Thiên tài". Đặng Ngải mặc dù năm ấy mới mười tuổi, nhưng tài binh pháp bẩm sinh, ngay từ khi còn nhỏ đã thể hiện ra bên ngoài, khiến Tào Bàng hết lời khen ngợi.

Mạc bất thành, cậu nhóc đó nói đúng?

Đúng lúc này, những lính trinh sát tới gần đầm, đột nhiên liên tiếp phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Từ trong bãi cỏ lau cạnh đầm, mấy chục mũi tên lao vút ra, làm những lính trinh sát chết tại chỗ. Cùng lúc đó, từ bốn phía, âm thanh bỗng vang lên. Trong đêm đen, dường như có một đoàn binh mã từ không trung tiến ra, đến từ hai phía, vây quanh đám người Khương Phổ.

-Không hay, địch tập kích!

Khương Phổ giật mình toát mồ hôi lạnh, chợt hét lớn một tiếng.

-Phá vòng vây!

Lúc này, ông ta tuyệt đối không thể ở đây chống cự, vì vậy liền thúc ngựa chạy.

Nhưng đã muộn!

Quân địch ồa lên tấn công, đám người Khương Phổ trở tay không kịp. Trong chớp mắt, tên bắn ra như mưa. Hơn mười binh sĩ chưa kịp phòng bị, cả người lẫn ngựa lập tức bị tên đâm không khác gì nhím, ngã xuống trên vũng máu. Khương Phổ múa thương, đẩy đánh điều linh. Ông ta vừa đỡ tên bay ra từ bốn phía, vừa la lớn, kêu bộ khúc cổ phá vòng vây lao ra ngoài. Thế nhưng, trời đã về đêm.

Trong màn đêm đen, một viên đại tướng lao vọt tới nhanh như điện xẹt.

Tiếp đó là một dải sáng dài lóe lên, tay người này cầm một cây xà thương tám trượng.

Khương Phổ vừa thấy quân địch lao tới, đã lại thấy tướng địch lao ra la lớn:

-Trương Phi Yến Nhân ở đây, kẻ trộm còn không mau nộp mạng!

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, thiết hoa lạc đã vung tới trước mặt Khương Phổ.

Xà thương tám trượng rung lên, một chiêu mãng xà cựa mình, bí mật mang theo một chút lưu quang, gào rít lao về phía Khương Phổ.

Khương Phổ giờ thương lên đỡ, chỉ nghe một âm thanh vang lên, thương va vào nhau, lực cây xà thương tạo ra thật là mạnh, làm thương của Khương Phổ vỡ tan, máu tươi đầm đìa. Khương Phổ không kìm nổi sợ hãi la lớn, vội rút thương muốn né tránh, nhưng với tốc độ của đối phương, thực quá mạnh, giống như chớp xẹt. Không đợi Khương Phổ kịp đổi chiêu, xà thương tám trượng đột ngột chém xuống, sau đó đâm thẳng về phía trước...

Cán thương sáng loáng trong tay tướng địch, tạo ra một đường vòng cung kỳ dị, đang rẽ đại thương lao nhanh về phía Khương Phổ.

Sau đó, xà thương tám trượng xé không khí phù một tiếng, đâm thẳng vào ngực Khương Phổ.

Mặc dù có áo giáp hộ thân, nhưng lực đâm quá mạnh, xuyên thủng giáp trụ, nhưng chưa đâm sâu vào trong ngực.

Chỉ một hiệp, Khương Phổ liền bị đối thủ đánh ngã ngựa. Trương Phi chấp hai tay lại, cây thương dài rung lên, hất thi thể Khương Phổ bay ra xa.

Cùng lúc đó, những quân lính đi theo Khương Phổ, vẫn điên cuồng cố phá vòng vây.

Nhưng quân Lưu Bị đã sớm có chuẩn bị, thấy quân Tào tới gần, đội cung thủ lui về phía sau, đội thương giáp tiến lên dàn trận, đợi quân Tào tới gần thì vây giết. Hơn trăm quân lính, chỉ trong chớp mắt, đã bị binh mã của Trương Phi giết sạch.

Trương Phi nhìn một lượt những thi thể dưới đất, đôi mày rậm không khỏi nhíu xuống.

Anh ta phụng mệnh trước đêm phải đến thành Vũ Âm, núp cạnh đầm ngoài thành. Không ngờ rằng, Vũ Âm tuần tra cực kỳ nghiêm mật, bị một lính trinh sát phát hiện. Rơi vào đường cùng, Trương Phi đành phải sai người xử lý tên thám báo này, để tránh rút dây động rừng.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, Vũ Âm vì hơn mười lính trinh sát này, không ngờ lại phái hơn một trăm người đi tìm. Giải quyết hơn mười tên lính, thì còn có thể che giấu được. Nhưng một lúc hơn trăm người mất tích, điều này tất sẽ làm Vũ Âm thêm cảnh giác. Kế hoạch đánh lên Vũ Âm của Tuân Kham, cũng theo đó mà bị lộ...

Muốn giấu kín, chắc chắn là điều không thể.

Trương Phi sau một lát do dự, cắn răng một cái, lập tức sai người liên lạc với Tuân Kham, mong Tuân Kham sẽ đẩy nhanh hơn tốc độ hành quân.

-Tam tướng quân, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Trương Phi nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt Khương Phổ.

Vừa rồi, trong lúc hai người giao chiến, Trương Phi đã phát hiện thân phận của người này có chút khác biệt.

Anh ta ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào thi thể của Khương Phổ, im lặng hồi lâu. Những tùy tùng đi cùng muốn hỏi, nhưng lại không dám...

Ai mà không biết, vị Tam tướng quân này cực kỳ nóng tính!

Tuy không uống rượu say, nhưng làm đứt mạch suy nghĩ của anh ta, nói không chừng cũng sẽ làm anh ta nổi giận, ngay cái mạng nhỏ cũng không giữ nổi.

Phải rất lâu sau, Trương Phi mới đột nhiên đứng bật dậy.

-Phụ Khuông!

-A... Có mặt tướng.

Một võ tướng khoảng ba mươi tuổi nghe Trương Phi gọi, vội vàng bước nhanh lên phía trước.

-Tam tướng quân, có gì dặn bảo?

-Người thay y giáp của hần.

-A?

-Hành tung của chúng ta, đã bị lộ.

Một lúc nhiều người mắt tích như vậy, Vũ Âm sao có thể không cảnh giác? Tiểu Tặc nay không ở Vũ Âm, nhưng dưới trướng hần không phải toàn hạng tầm thường. Bọn họ tất sẽ cảnh giác. Ta muốn người cải trang thành lính trinh sát quân Tào, trở về Vũ Âm. Một khi bọn chúng để người qua liền chiếm giữ cửa thành cho ta. Nửa tuần hương, chỉ cần người chiếm giữ được nửa tuần hương, ta lập tức sẽ xuất binh đến tiếp ứng.

-Việc này...

Phụ Khuông thiếu chút nữa khóc thành tiếng!

Đã từ lâu nghe danh Tam tướng quân tính tình nóng nảy, nhưng không nghĩ rằng vào lúc này, không ngờ anh ta lại nghĩ ra cách này.

Đi trá mở cửa thành?

Nói thì dễ!

Thế nhưng, Phụ Khuông hiểu rất rõ, một khi đã đi, vậy chỉ có một con đường chết.

Chưa nói đến việc Trương Phi có đuổi tới kịp lúc hay không, chỉ trong thời gian nửa tuần hương, phải đối mặt với mấy chục, thậm chí là mấy trăm kẻ địch, làm sao có thể kiên trì đợi được? Nhưng mà, nếu từ chối, Trương Tam Gia phát cáu, rút kiếm, đầu anh ta lập tức rời khỏi cổ.

-Tướng quân, trá mở cửa thành như thế nào?

-Người tới đây xem, vóc dáng của người, cực kỳ giống với người này.

Đến lúc đó, trên mặt người bôi thật nhiều máu, giả như đang bị thương nặng, tất sẽ không làm người khác nghi ngờ. Ta sẽ cử ba mươi quân Bạch Mạo đi cùng, giúp người chiếm lĩnh cửa thành. Cũng không phải lo lắng, cứ nói trên đường bị quân ta phục kích, khi đó quân Vũ Âm tất bối rối, cũng sẽ không kiểm tra kỹ, nên sẽ dễ dàng trá mở cửa thành. Lần này nếu đánh hạ Vũ Âm, Trương mô nhất định sẽ thỉnh công của Nguyên Bật với chủ công.

Nói tới đây Phụ Khuông cũng đã rõ, anh ta không còn lựa chọn nào khác.

Hơn nữa không thể không thừa nhận, kế này của Trương Phi, nghe dường như cũng có thể qua được... Nói không chừng, thật sự có thể trá mở được cửa thành Vũ Âm.

-Vậy thì, mặt tướng tuân lệnh!

Có câu, tên đã trên dây, không thể không bắn.

Phụ Khuông hiểu rất rõ, kết quả sẽ ra sao nếu từ chối Trương Phi.

Ngay sau đó, anh ta bèn thay y phục của Khương Phổ, đồng thời có người dắt chiến mã của Khương Phổ đến. Anh ta nắm dây cương, dầm bàn đạp nhảy lên lưng ngựa. Có người tìm mang máu tươi đến, bôi lên khắp mặt Phụ Khuông. Cùng với việc Tào Tháo đại thắng Viên Thiệu ở trận chiến Quan Độ, sự tồn tại của bàn đạp yên ngựa, dần dần được Lưu Bị phát hiện ra. Cũng khó trách, Lưu Bị ở Nam Dương nhiều lần giao chiến với quân Tào, sao lại có thể không cần sử dụng bàn đạp?

Vì vậy, sau Kiến An năm mươi, trong quân Lưu Bị, cũng bắt đầu sử dụng bàn đạp yên ngựa.

Thứ đồ chơi này nói toạc ra, chính là một sáng ý, cũng không tốn nhiều công sức lắm. Một khi bị người khác phát hiện, rất dễ bị bắt chước. Ừ, lúc trước Mã Siêu không phải cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của bàn đạp yên ngựa này? Nếu không phải vì Tào Bàng, nói không chừng đã bị Mã Siêu phát hiện rồi. Sau khi Phụ Khuông lên ngựa, cũng giả như bị trọng thương, nằm trên lưng ngựa, toàn thân đầy máu, nhìn qua thật giống như đang bị thương rất nặng. Nếu đứng trên đầu thành nhìn xuống, chắc chắn không thể nhận ra chút sơ hở nào.

Nhóm người Phụ Khuông chuẩn bị ổn thỏa xong, liền giơ roi thúc ngựa, thẳng tiến về Vũ Âm.

Trương Phi lập tức triệu tập binh mã, dự định sẽ phát động tập kích bất ngờ.

Nếu bị phát hiện, vậy liền phát động tấn công... Thời gian kéo dài càng lâu, cuộc tập kích này sẽ càng khó thực hiện, làm không tốt sẽ biến thành trạng thái cầm cự.

Nghĩ chắc rằng, quân sư Tuân Kham cũng sẽ không phản đối!

Không nói đến chuyện Trương Phi triệu tập binh mã, chuyển sang việc Phụ Khuông dẫn ba mươi binh Bạch Mạo sau khi đã cải trang, đi thẳng tới huyện thành Vũ Âm.

Từ rất xa, đã có thể thấy tường thành Vũ Âm.

Trong lòng không khỏi hồi hộp...

-Quân trên thành nghe rõ, mau chóng mở cửa thành.

Có Bạch Mạo Binh ở dưới thành la lớn, trên đầu thành đột nhiên sáng đuốc.

-Khương tướng quân bị sao vậy?

-Chúng tôi trên đường bị binh mã Lưu Bị phục kích, tướng quân bị trọng thương... Xin mau chóng mở cửa thành.

Sớm có tiểu giáo tới báo tin với Dương Hàng.

Dương Hàng sau khi nghe tin, cực kỳ hoảng sợ.

Anh ta dẫn Đặng Ngải và Thái Dịch theo, đi lên đầu thành. Giơ cây đuốc nhìn xuống phía dưới, thấy dưới thành có một đội quân, nhìn qua vô cùng thâm hiểm.

khắp người Khương Phổ toàn là máu, nằm gục trên lưng ngựa.

Dương Hàng không dám do dự, vội vàng xoay người, định bụng hạ lệnh mở cửa thành.

Nào có hay, Đặng Ngải đột nhiên giơ tay ngăn anh ta lại.

-Chú, dưới thành có địch.

-Hả?

-Bộ khúc của chú Khương, đều là nhân sĩ Lương Châu... Vừa rồi những người đó nói chuyện, toàn là nói giọng Nam Dương.

Hơn nữa, chú Khương có một thói quen, mỗi lần làm quân vụ, đều sẽ quần khăn lụa ở một bên tay. Nhưng người kia, cháu không thấy khăn quần trên tay. Người này tất không phải chú Khương, chỉ sợ chú ấy đã gặp nạn. Những người này là gian tế, muốn trà trộn phá cửa thành.

Nếu nói hiểu, ai có thể hiểu Khương Phổ hơn Đặng Ngải?

Khương Phổ sống ở Huỳnh Dương hai năm, Đặng Ngải và ông ta, có thể nói là sớm tối chung sống cùng nhau.

Đối với hoài nghi của Đặng Ngải, Dương Hàng hiển nhiên sẽ không nghi ngờ.

Nghe vậy, anh ta liền định ra lệnh giết những người dưới thành, nhưng lại bị Đặng Ngải ngăn cản.

-Chú, kẻ địch nếu muốn phá cửa thành, vậy binh hấn sẽ theo sau mà tới... Binh lực Vũ Âm hư không, e rằng khó có thể trụ lâu. Vừa vặn nhân cơ hội này, tạo cho chúng một thế phủ đầu, triệt nhuệ khí của chúng. Chú có thể thừa cơ, cử người tới Cức Dương thỉnh giáo...

Nói xong, Đặng Ngải khẽ nói nhỏ bên tai Dương Hàng vài câu.

Dương Hàng sau khi nghe xong, gật đầu liên tục.

-Cứ y lời hiền chất mà làm.

545. Chương 592 : Binh Lâm Thành Hạ (quân Vân Bốn Mặt)

- Ta đã sai người đi tìm Công Tào Sứ Bộc Dương lấy thủ lệnh, xin Khương Phổ tướng quân chờ một lát sẽ mở cửa thành ngay... Mong tướng quân thứ lỗi.

Dương Nha ở đầu thành nói lớn, đám người Phụ Khuông dưới thành nghe mà thấy nôn nóng.

Họ không biết chút gì về tình hình trong thành. Người trên lầu thành vừa nói đó, là người của phủ Thừa Dương quận Nam Dương. Nhưng người này không phải người nhà của Tào Bằng, mà là quan được triều đình ủy nhiệm tới. Công Tào Sứ Bộc Dương là ai? Phụ Khuông không rõ lắm! Nhưng anh ta có thể đoán ra được, hấn đó là người thân tín của Tào Bằng. Đối lại dù là ai, nghĩ chắc cũng sẽ làm như thế. Quận thừa không phải người nhà, nên đương nhiên sẽ không có quyền hành. Khi Tào Bằng không ở Vũ Âm, Lưu Quận thừa, trên thực tế không phải là người có quyền cao nhất.

-Xin Quận Thừa nhanh một chút.

Dưới chỉ thị của Phụ Khuông, một binh Bạch Mạo nói lớn.

Thế nhưng y lại không hay biết, y vừa mở miệng, lập tức liền để lộ ra rất nhiều sơ hở.

Đầu tiên, Dương Nha tuy không phải họ hàng thân thiết của Tào Bằng, nhưng Tào Bằng đối với anh ta, thật sự không có chút tính toán.

Những việc lớn việc nhỏ trong thành Vũ Âm, đều do Dương Nha phụ trách, như vậy cũng đủ để chứng minh sự tín nhiệm của Tào Bằng; thứ hai, Bộc Dương Dật không phải là Công Tào Sứ, chỉ là một sai dịch bên cạnh Tào Bằng. Y không mở miệng thì còn tốt, nhưng... Dương Nha đến lúc này, đã tin phân tích của Đặng Ngải, thoáng cười lạnh lùng.

-Tử Lộ, người đến rồi.

Đúng lúc này, từ dưới thành có một người vội vàng đi tới, chính là Bộc Dương Dật.

Thấy Dương Nha, anh ta chấp tay thi lễ.

-Phu nhân cử tám ám sĩ tới phối hợp, tùy Tử Lộ phân phó.

Dương Nha mừng rỡ, gật đầu lia lịa.

Anh ta nói nhỏ với Dương Dật mấy câu, sau đó Bộc Dương Dật vội vàng đi xuống dưới lầu thành. Lập tức, Dương Nha đi đến bên cạnh lỗ châu mai trên tường thành, lớn tiếng nói vọng xuống phía dưới:

-Khương tướng quân, ta lập tức mở cửa thành ngay, xin ngài yên tâm, đã mời được thầy thuốc đến trị thương giúp tướng quân.

Đang khi nói chuyện, chợt trên lầu thành nghe thấy tiếng cửa thành mở cót két vọng lên.

Cánh cửa ngàn cân chậm rãi nâng lên, từ sau cửa thành, tiếng then cửa mở vang lên. Phụ Không lúc này tim nhảy loạn xạ, theo bản năng liền nắm chặt cây thương. Chỉ cần đi vào cửa thành, liền lập tức phóng tên hành động, báo Trương Phi tấn công. Đây, thật đúng là cơ hội tốt...

Cửa thành ịch hể một khe hở, sau đó cửa chính mở rộng.

Phụ Khuông oạt oẹo nằm trên lưng ngựa, chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Còn ba mươi binh Bạch Thụy thì đều nắm chặt binh khí trong tay, chỉ đợi Phụ Khuông ra lệnh, liền lập tức liều mình phát động công kích cửa thành.

Vừa vào đến cửa thành, Phụ Khuông chợt nghẹn họng.

Sau cửa thành đèn đuốc sáng trưng, mấy lính canh ở cửa thành chấp tay thi lễ nói:

-Khương tướng quân.

Thủ vệ của thành Vũ Âm, thực là quá lỏng lẻo!

Phụ Khuông trong lòng mừng khôn xiết, đột nhiên ngồi bật thẳng dậy giờ thương phát động tấn công.

Cũng chính vào lúc này, một tên lính đột nhiên giơ tay, tay vừa giơ lên, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, sau đó bỗng xuất hiện một tia sáng.

Khoảng cách giữa tên lính và Phụ Khuông rất gần, chỉ cách khoảng hai, ba bước chân.

Một mũi tên lao ra, Phụ Khuông vừa vùng dậy, mũi tên cũng vừa lúc lao tới trước mặt.

Phập!

Một tiếng động nhỏ vang lên, mũi tên đâm thẳng vào Phụ Khuông, đến mức anh ta có thể nghe được rõ tiếng tên đâm xuyên qua da thịt.

Anh ta tròn mắt nhìn, ánh mắt như không tin nổi những điều hiện ra trước mặt, miệng há hốc, người gục xuống, lập tức ngã ngựa. Cùng lúc đó, bảy tên khác, cùng lúc tên ám sĩ kia ra tay, họ giơ hai tay lên, bắn tên. Mười bốn mũi tên lao vút đi, Bạch Mạo Bình tuy rằng có kinh nghiệm chiến đấu, võ nghệ cao cường, nhưng cũng không đỡ nổi đòn công kích bất ngờ này.

Tài nghệ của các ám sĩ, đã phải trải qua gần ba năm huấn luyện gian khổ và khắc nghiệt.

Có thể nói mỗi một đường tên bay đi, chuẩn xác không lệch một mục tiêu. Mười bốn mũi tên lao ra, bắn chết mười bốn lính Bạch Thụy. Bất chợt, ám sĩ đưa tay vào cạnh hông, giơ ra hai thanh kiếm ngắn, cúi người lao tới. Khoảng cách giữa hai bên, thật sự là rất gần, gần đến nỗi binh Bạch Mạo căn bản không kịp phản ứng lại. Mười bốn mũi tên, gần như lao ra cùng lúc với sự tấn công của các ám sĩ. Một gã ám sĩ xông lên trước, lập tức kéo một lính Bạch Thụy ngã ngựa, phản thủ một kiếm đâm trúng cổ họng gã Bạch Thụy kia, rồi chợt thu kiếm lại, lao về phía một gã Bạch Thụy khác. Vừa túm vừa đâm, nhanh như chớp giật. Bạch Thụy quân số tuy nhiều, nhưng sao có thể là đối thủ của những ám sĩ đó?

Bạch Thụy hiện nay, đã thay đổi, nói về chất lượng, kém xa so với binh Bạch Mạo theo Lưu Bị chinh chiến khắp nơi năm đó.

Còn những ám sĩ, là do Tào Bàng chọn kỹ lựa khéo, lại được dạy theo phương pháp huấn luyện của hậu thế.

Lại thêm tài năng kiếm thuật cả một đời của đại sư Chúc Đạo, thân thủ của các ám sĩ, cũng không giống những binh lính bình thường.

Bàng Đức từng nói qua, ở trên chiến trường, năm binh Bạch Đà, có thể làm mười tên ám sĩ rơi đầu. Đó là bởi vì, có không gian đủ lớn...

Mà nếu đối bằng một khu vực chật hẹp, một gã ám sĩ có thể giết năm gã binh Bạch Đà.

Bởi vì được chọn lựa rồi huấn luyện, cho tới tận khi hoàn thành, đều là được tiến hành theo phương thức này.

Sức chiến đấu của Bạch Thụy, còn thua xa Bạch Đà.

Như vậy trong không gian nhỏ hẹp ở cửa thành này, tám gã ám sĩ, giống như tám âm hồn, xuất quỷ nhập thần. Chỉ nghe trong thành tiếng kêu thảm thiết không dứt, trong chớp mắt ba mươi binh Bạch Thụy đã bị các ám sĩ giết sạch. Máu tươi tuôn lôm lôm hai bên thành, ồ ạt chảy xuôi ra ngoài, rất nhanh liền lan vào chân tường thành. Ám sĩ kết thúc trận đấu, nhanh chóng đẩy tất cả qua lỗ cuốn ra ngoài cửa thành.

Quân sĩ sớm đã chuẩn bị tốt ở ngoài lầu cửa thành, vọt chạy tới lỗ cuốn, nhanh chóng rửa sạch xác những chiến mã và thi thể...

Cùng lúc đó trên lầu thành truyền lệnh đến, tắt lửa, yên lặng!

Toàn bộ thị trấn Vũ Âm, lập tức tĩnh lặng như tờ, từ xa nhìn lại, giống y như một tòa Tử Thành, làm người ta cảm thấy khiếp sợ.

+++

Đứng ở vị trí của anh ta, có thể nhìn thấy huyện thành Vũ Âm.

-Nguyên Bất vì sao không có động tĩnh?

Trương Phi đợi rất lâu rồi mà không thấy chút động tĩnh nào từ Vũ Âm truyền đến. Phụ Khuông và ba mươi lính Bạch Thụy, dường như đã chìm xuống đáy biển, hoàn toàn không chút tin tức.

Điều này không khiến Trương Phi cảm thấy có chút căng thẳng.

-Tam tướng quân, ngài nói xem Nguyên Bất tướng quân, liệu có bị lộ hay không?

-Không thể nào.

Trương Phi trả lời, giọng không chút lo lắng.

Hắn do dự một chút, đột nhiên giơ tay ra lệnh.

-Tam quân nghe lệnh, xuất kích.

-Tam tướng quân không đợi tín hiệu của tướng quân Bất Nguyên sao?

-Đợi thêm lát nữa, trời sẽ sáng mắt!

Trương Phi tức giận trả lời, nhưng trong lòng, lại thoáng có dự cảm, quân của Phụ Khuông, rất có thể đã gặp nguy hiểm.

Nói dứt lời, anh ta dẫn đầu cưỡi ngựa đưa quân tiến thẳng về phía thị trấn Vũ Âm.

Tường thành của thị trấn Vũ Âm, càng ngày càng rõ, nhưng trong lòng Trương Phi, loại dự cảm xấu này ngày càng mãnh liệt.

Năm nghìn quân binh, như thủy triều hùng dũng tiến về phía thị trấn Vũ Âm.

Nhưng trên đầu tường thành lại lặng như tờ, sự yên lặng làm người ta cảm thấy nổi da gà run sợ.

Một bóng người cũng không thấy, tối đen như mực, tỏa ra một luồng khí ma quái. Trương Phi bất chợt ghi cương ngựa, ngược mắt nhìn về phía đầu thành.

Huyện Vũ Âm này, thật sự là quá kỳ lạ!

-Tam tướng quân, có đánh hay không?

Trương Phi do dự một chút, lát sau cắn môi một cái, quát lớn:

- Binh sĩ tam quân, nghe lệnh ta tấn công thành.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phía trên tường thành thị trấn Vũ Âm truyền đến những tiếng gõ vang dồn dập, ngay sau đó một loạt cầu lửa từ trong thị trấn bay lên không trung, lao về phía ngoài thành. Lửa bay

như mưa, sau những âm thanh nặng nề dồn dập, cầu lửa rơi xuống mặt đất, lập tức chiếu sáng cánh đồng rộng mênh mông bên ngoài thành.

Nhưng có thể thấy ngoài cửa thành, thi thể chất chồng lên nhau.

Có người lính tinh mắt, liếc qua liền nhận ra quân phục và tư trang của những thi thể đó, không khỏi thất sắc nói:

- Tam tướng quân, là quân của Phụ Khuông tướng quân...

Còn cần ý nhắc nhở sao?

Trương Phi dù là kẻ ngốc, cũng biết đoàn người Phụ Khuông dữ nhiều lành ít.

Anh ta vội vàng giơ cây thương tám trượng lên, vừa định ra lệnh, lại nghe từ đầu thành vang lên những tiếng mõ dồn dập...

- Cầu tặc, dám phạm thành trì của ta!

Dương Hàng đầu đội mũ giáp, đứng trên đầu tường thành.

- May mà Thái Thú sớm có phòng bị, yên tĩnh đợi người đến nộp mạng... Người đâu, bắn tên.

Lời còn chưa dứt, tên từ trên đầu thành bắn ra như mưa.

Âm thanh của máy bắn đá, tiếng cọt kẹt vang lên lên hồi, từng quả từng quả cầu lửa bay lên không trung, rơi mạnh xuống giữa quân trận phía dưới thành. Ban đầu nhìn thấy thi thể của đám người Phụ Khuông, quân binh lòng đã có phần hoảng loạn. Nay tên bắn ra ào ào như mưa, lập tức khiến quân lính lúng ta lúng túng, hoang mang náo loạn.

- Ổn định, tất cả ổn định cho ta!

Trương Phi la lớn, nhằm ổn định trận tuyến.

Nhưng không ngờ, từ đầu thành bỗng nhiên có một mũi thương dài lao vút ra, lực rất mạnh, xé rách không khí, bay thẳng về phía Trương Phi. Nhất thương tam kiếm tiến, chính là cây thương Tào Bằng mang từ Huỳnh Dương tới. Lực của cây thương này mạnh khinh người, tầm phóng xa vô cùng. Trương Phi đang chỉnh đốn binh mã, không ngờ rằng trong thị trấn Vũ Âm, lại chuẩn bị một vũ khí lợi hại như vậy? Trong lúc vội vàng, anh ta vùng thương đỡ, nhưng không ngờ lực của cây thương kia quá mạnh, chỉ hơi chệch đi một chút. Tuy đánh trúng thương, nhưng không thể cản đường bay của nó. Thương lao vút đi, đâm xuyên qua chiến mã Trương Phi đang cưỡi.

Thiết hoa lưu hí lên thảm thiết, lập tức ngã xuống trong vũng máu.

Trương Phi bị chiến mã đè lên, hai mũi tên Điều Linh lao tới, đâm phập vào bả vai, Trương Phi đau đớn hét lớn một tiếng...

- Cứu Tam tướng quân.

Quân thân cận phía sau, liều mạng xông lên, đỡ thi thể Trương Phi đang ngã khỏi lưng ngựa.

Cùng lúc đó, trên đầu thành Vũ Âm, tiếng trống trận ầm ầm vang lên, xé rách sự tĩnh lặng trong đêm.

Binh mã Lưu Bị sớm đã loạn, vậy mà vẫn dám cố tấn công cửa thành... Lại thêm việc Trương Phi ngã ngựa, càng khiến lòng quân thêm hoảng loạn!

Trên đầu thành, Dương Nha tay vịn lỗ châu mai, không kìm nổi thán thở dài.

Nếu binh lực trong tay hần dư dật, nhất định sẽ bố trí một đội phục binh, chiến đấu hăng hơn một chút.

Đáng tiếc...

Hần quay đầu nhìn về phía Đặng Ngải, thấy cậu ta mặt vẫn không biến sắc.

Đặng Thị có người con như thế này, tiền đồ sau này nhất định là rộng lớn mênh mông. Chính nhờ sự dũng cảm mà thận trọng của Đặng Ngải, mới có được chiến thắng ngày hôm nay... Chỉ có điều, tuy đã có một

chiến thắng nhỏ, nhưng huyện thành Vũ Âm, chắc chắn sẽ phải giáp mặt với một trận chém giết ghê gớm hơn. Cũng không biết bên phía Hữu Học, đã cảm thấy được điều gì hay chưa?

Vừa nghĩ tới trận chiến sắp tới, trong lòng Dương Nha lại thấy có chút lo lắng.

546. Chương 593 : Kế Liên Hoàn

- A!

Kèm theo một tiếng kêu to, Tào Bằng bỗng dưng mở to mắt.

Trên trán hần đầy những hạt mồ hôi li ti, tim đập thành thịch. Mấy tên lính nha xông tới đại tướng, thấy Tào Bằng ngồi yên ở phía trước soái án thì không khỏi hồi hộp.

- Công tử đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tào Bằng hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh ổn định lại cảm xúc, xua tay nói:

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là gặp ác mộng, các người xuống đi.

Nhóm nha binh nhìn nhau, cúi người chào rồi ra khỏi phòng lều quân.

Tào Bằng đứng lên, bước tới góc lều, vẩy nước trong chậu đào lên mặt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Giấc mơ quá kỳ lạ!

Hắn nhắm mắt lại rất lâu mới tỉnh táo lại hoàn toàn.

Cơn ác mộng. Đích thật là một ác mộng!

Đúng lúc vừa rồi, hắn mơ thấy Hoàng Nguyệt Anh người đầy máu đứng trước hắn, vươn tay kêu gào về hướng hắn. Nhưng, rõ ràng trong gần gang tấc, lại nghe không được Hoàng Nguyệt Anh nói gì. Ngay lúc hắn bước qua đó thì giữa hai người bỗng nhiên nhảy ra một bức tường lửa...

Cảnh trong giấc mơ này thật sự quá quái dị.

Giấc mơ quái dị làm cho Tào Bằng nghĩ lại, vẫn có một cảm giác mồ hôi lạnh đầm đìa.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy? đang êm đẹp bỗng nhiên xảy ra cảnh trong mơ như vậy? Tào Bằng ngồi lên ghế tướng soái, rất lâu sau cũng chưa thể hiểu được.

- Người đâu!

- Thưa có!

Một tên lính chạy vào, cúi người thi lễ.

Phía Cức Dương có tin gì truyền đến không?

- Bẩm không!

Nha binh hồi báo:

- Đêm trước Viên Đức tướng quân phái người báo tin nói là sắp đến Cức Dương rồi.

Cho tới bây giờ vẫn chưa có tin truyền đến. Tuy nhiên theo hành trình, chắc hẳn Viên Đức tướng quân bọn họ cũng đã đến thị trấn Cức Dương rồi.

- A...

Sau khi Tào Bằng nhắm mắt một lúc lâu thì đột nhiên hỏi:

- Vũ Âm có tin tức chưa?

- Bẩm không.

- Lui xuống đi

Đội nha binh rời khỏi lều, Tào Bằng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cái gọi là ngày suy nghĩ, đêm có mộng, đại khái chính là tình huống này. Tuy hắn đã phủ nhận sự suy đoán của Đặng Ngải nhưng trong thâm tâm hắn chung quy là có chút băn khoăn với Lưu Bị. Tuy hắn hiện tại vẫn không rõ Lưu Bị tại sao đột nhiên lại phát binh một cách như điên, nhưng nghĩ tới nhất định có mục đích của hắn.

Quan Hưng bị Phó Du bắn chết hoàn toàn rất ít người biết.

Dù sao đi nữa thì đây chính là con thứ của vị Quan nhị ca, người biết đến không được xem là nhiều. Phó Dung chỉ suy đoán mơ hồ, là người mà Phó Du bắn chết chắc chắn là một nhân vật quan trọng nhưng không thể ngờ rằng, viên tiểu tướng đó lại là con trai của Quan Vũ. Nếu biết người bị giết là con thứ của Quan Vũ, vậy thì Tào Bằng nhất định sẽ cách nghĩ khác. Cứ cho tới bây giờ, ngay cả trong lòng Đặng Chi cũng chưa hiểu rõ, vậy tiểu tướng bị giết kia cuối cùng là thân phận thể nào...cũng chính vì nguyên nhân này mà Tào Bằng cảm thấy có chút khó hiểu kỳ lạ.

Theo đạo lý mà nói, lúc này Lưu Bị không nên dụng binh!

Nhìn từ cách bày binh bố trận trước mắt của hắn cho thấy Lưu Bị càng phải suy xét xem thế cục ở quận Nam Dương và việc ổn định vùng vàng tại Uyển thành...

Chẳng lẽ người này không sợ bị Lưu Biểu khiển trách?

Tào Bằng vỗ trán rồi đứng dậy trong lều quân, bồi hồi.

Huynh đệ Khoái Việt đã đứng về phía mình. Nhưng đây cũng không có nghĩa là Lưu Biểu thật sự không dám dụng binh.

Trước kia khi hùng bá những chư hầu Kinh Tương, Lưu Biểu đương nhiên cũng có dã tâm. Chỉ có điều vận mệnh của ông ta đã định trước rồi, ông ta không thể nuốt thiên hạ. Nhưng có thể trong thời kỳ hỗn loạn như vậy, tự thành chư hầu một phương cũng đã nói rõ, Lưu Biểu không giống người thường.

Nghe nói, sức khỏe Lưu Biểu sau khi vào xuân thì có chuyển biến tốt đẹp.

Chẳng lẽ người này có ý nghĩ khác hay sao?

Hiện tại Tào Bằng lo lắng nhất, chính là Lưu Biểu có hành động khác thường. Người này cầm giữ hơn chín, mười quận Kinh Tương, gốc rễ sâu kiên cố, thế lực hùng hậu. Nếu giờ Lưu Biểu nhảy ra quấy rối, tất phải giao chiến với Liêu Đông, tạo ảnh hưởng thật lớn, thậm chí khiến cho Tào Bằng thiệt công sức.

Nhưng vấn đề là Lưu Cảnh Thăng có kiên quyết hay không?

Nếu đổi một người, ví dụ như Tôn Quyền, như Lưu bị, Tào Bằng nhất định sẽ đề phòng hơn.

Nhưng trước mắt Tôn Quyền cũng không có hành động gì quá lớn. Chủ yếu là Tào Tháo năm ngoái đã thiết lập ba quận Hoài Nam, ngăn chặn sự khuếch trương của Tôn Quyền. Nghe nói đám người Cam Ninh và Thái Sử Từ đã nhiều lần nảy ra xung đột, hai bên đều có thắng bại, trạng thái giằng co trước mắt.

Tôn Quyền bất động mà Lưu Bị không có sức hành động.

Hoặc là nói Lưu Biểu bị mê hoặc nên mới có hành động này?

Tào Bằng trầm tư suy nghĩ không nói gì, về ghế tướng soái ngồi xuống.

Tay hắn cầm lấy một bản tấu chương, mở ra xem.

Tấu chương này có được từ Đặng Chi trình báo. Trong tấu chương này, Đặng Chi nói một cách về tỉ mỉ tình hình hiện tại ở Cức Dương đồng thời kịp thời thảo luận sự điều động binh mã của Lưu Bị.

Trong bản tấu chương này, Đặng Chi nói:

- Lưu Bị không ngừng phái quân đội tới Cức Dương.

Đại doanh quân Lưu Bị ở bên bờ phía Nam mỗi ngày đều sẽ có binh mã vào trú ở trại. Theo điều tra của lính trinh sát, đại doanh bên bờ phía Nam đang không ngừng mở rộng, ban ngày của mỗi ngày đều có thể

nhìn thấy binh mã đi vào. Theo tính toán sơ lược của Đặng Chi, từ sau khi Quan Bình đóng quân ở bến đò Nam thì đại doanh bên đò phía Nam ít nhất đã tăng thêm hơn ba mươi nghìn người. Nếu binh mã đông đúc này nhập đại doanh trại bên đò phía Nam thì quả thực sẽ khiến cho phạm vi Cức Dương chịu áp lực.

Khoan đã!

Đột nhiên Tào Bằng neho mắt lại.

Hơn ba mươi nghìn người?

Trong tay Lưu Bị tổng cộng có bao nhiêu binh lính?

Ước đoán cũng chỉ là bốn năm mươi nghìn người thôi. Hiện nay quân Lưu Bị đóng ở hai huyện Bác Vọng và Tây Ngạc ít nhất cũng hơn mười nghìn người. Vậy cũng có nghĩa là binh lực ở Cức Dương gần như đều tập trung trong tay Lưu Bị sao? Điều này là không thể! Như vậy, Uyển thành trống rỗng ư?

Với tính khí của Lưu Bị tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy

Nếu Lưu Biểu cũng tham gia vào trong đó, vậy thì Lưu Bị sẽ không cần đưa vào tất cả binh mã; nếu như Lưu Biểu không tham gia vào đó vậy thì Lưu Bị càng không dám đưa quân vào đây.

Nhiều binh mã thế này. Đặng Chi nói. Bến đò phía Nam lúc này đang không ngừng tăng cường binh mã. Nếu không phải thật sự Lưu Bị dốc hết toàn bộ vậy thì chắc chắn sẽ là Đặng Chi mắc mưu.

Tào Bằng nhớ mang máng, nhớ năm đó Hà Tiến triệu Đồng Trắc vào kinh kinh, kết quả chưa đợi Đồng Trắc đến, Hà Tiến đã bị Thập Thường làm hại.

Sau khi Đồng Trắc theo quân tiên phong đến Lạc Dương thì thực lực không hề mạnh mẽ nữa. Để che giấu tai mắt người khác mà Đồng Trắc lệnh cho binh lính dưới trướng hấn ban đêm ra khỏi thành, ban ngày vào thành, tạo ra hiện tượng giả tạo cho các chư hầu là không ngừng gia tăng lực lượng, nhân cơ hội thâu tóm toàn bộ Hà Tiến, rồi sau đó mới có hành động rối loạn triều chính.

Chẳng lẽ nói Lưu Bị hiện nay đang bắt chước Đồng Trắc hay sao?

Tào Bằng càng nghĩ càng cảm thấy có thể là như vậy.

Nhưng vấn đề là ở chỗ là làm ra hiện tượng gia này, rốt cuộc là vì mục đích gì ?

Y tuyệt đối sẽ không vì đánh chiếm Dương Cức mà làm ra hiện tượng giả tạo này. Y ở đại doanh bên đò phía Nam gây ra hành động dốc toàn binh lực, rốt cuộc là để che giấu điều gì? Tào Bằng còn có chút không hiểu, trong lòng không khỏi sợ hãi.

- Người đâu!

Theo sau lệnh của Tào Bằng, nha binh một lần nữa tiến vào doanh trại.

- Đem bản đồ đến đây ngay.

- Vâng.

Nha binh không không thêm lời nào, vội vàng rời khỏi lều quân.

Thời gian chưa tới một chút thì bản đồ Nam Dương đã treo lên giữa lều quân trưởng.

Tào Bằng tiến đến trước bản đồ xem một cách tỉ mỉ và không cần bút than, vẽ một đường lên trên bản đồ. Dần dần trên khuôn mặt hấn lộ ra sự nghiêm trọng. Lưu Bị không phải muốn đánh Cức Dương, ý đồ thật của hấn, chỉ sợ là muốn khai chiến toàn bộ với ta, có nghĩa là hành động của Lưu Bị ở bên phía Nam chỉ là kế nghi binh, còn ý đồ thật sự chính là...

Tào Bằng dùng bút than vẽ một vòng tròn ở vị trí huyện Vũ Âm.

Tay nắm thành quả đấm, đập lên án thư một cách dữ tợn, hấn nghiêng răng mà nói:

- Người đâu, truyền lệnh của ta tụ tập binh mã chuẩn bị xuất phát.

Nhất định là như vậy!

Lưu Bị lấy Cức Dương là để yểm trợ, phải đánh lên Vũ Âm.

Không được, hiện giờ Bửu Âm binh lực trống không, há chẳng phải là có nguy hiểm?

Dường như Tào Bàng đã hiểu ra ý nghĩa của giấc mơ đó, lập tức quyết định chuẩn bị dẫn theo toàn bộ trở về viện binh cho thành Vũ Âm. Nhưng chính lúc hắn đang chuẩn bị bỏ bản đồ xuống, trong tích tắc đổi nón giáp sắt, lại bỗng nhiên dừng bước. Đột nhiên hắn đứng trước bản đồ, xem một cách thận trọng một hồi lâu, trong lòng bất chợt hồi hộp sắc mặt hắn liền trở nên trắng bệch ra. Kế nghị binh ở Cức Dương của Lưu Bị chỉ để đánh lên thị trấn Vũ Âm.

Không đúng!

Tính toán của Lưu Huyền Đức tuyệt đối không dùng như thế.

Quan Bình trú trong doanh trại ở bên phía Nam chẳng khác nào là mở cửa ngõ hướng đông sông Cức Thủy cho Lưu Bị.

Binh mã của Lưu Bị điều động tuyệt đối không phải để yểm hộ cho Vũ Âm, nếu không y cũng không cần phải điều động binh mã lôi thôi đến như vậy.

Điều có thể nhất là Lưu Bị có mưu đồ khác.

Sau khi bên đông phía Nam bị đánh chiếm, binh mã Lưu Bị có thể tiến công thần tốc đến quận Đông Nam Dương.

Nếu bây giờ mình về Vũ Âm viện trợ...

Tào Bàng dùng bút than vẽ một vòng tròn ở trên bãi Tỷ Thủy. Nói không chừng Lưu Bị đã lạng lẽ lên vào quận Đông Nam Dương, nấp ở đầu bãi Tỷ Thủy, đợi mình quay về viện trợ.

Cao minh!

Tào Bàng không tìm được phải cảm thán một tiếng, thủ đoạn của Lưu Bị thật cao minh.

Không hổ là đại địch số một của Tào Tháo. Trong kế này có một kế khác nữa, kế liên hoàn. Chỉ cần mình có sơ hở, nói không chừng sẽ rơi vào cảnh bẫy của Lưu Bị! Kế sách quá cao minh! Chỉ không biết kế liên hoàn này đi tới đâu trong chỉ tay của Lưu Bị hay là Gia Cát Lượng vạch kế cho.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tào Bàng lóe lên một sắc lạnh.

- Công tử vì sao đột nhiên triệu tập tập binh mã vậy?

Ngay lúc Tào Bàng đang suy tính, Lục Mạo thở hồng hộc xông vào lều lớn.

- Tử Chương, người tới đúng lúc lắm.

Tào Bàng nhìn Lục Mạo tiến vào, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

- Ta có một việc cần người toàn lực phối hợp, xin Tử Chương đừng từ chối.

Lục Mạo nghe được không khỏi ngẩn người, thốt lên một tiếng:

- Công tử rốt cuộc có chuyện gì mà cần Tử Mạo phối hợp.

Trời sáng rồi!

Dưới thành Vũ Âm, cờ quạt san sát, che cả mặt trời.

Dương Hàng dẫn theo Thái Dịch và Đặng Ngải đứng ở thành Vũ Âm nhìn ra xa. Thì lập tức nhìn thấy quân lính chỉ chít đang đứng trang nghiêm dưới thành.

Dương Hàng không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Dương Hàng quay lại nói khẽ với Bộc Dương Dật và Lữ Dục đang leo thành phía trước:

- Xem ra Lưu Huyền Đức đúng là muốn liều chết chiến đấu với chúng ta.

Sắc mặt Bộc Dương Dật vẫn bình thường, còn Lữ Dục vẫn như trước, đó là một vẻ nhàn nhả thông dong.

Sau khi hai người nhìn nhau thì khẽ mỉm cười và nói:

- Mặc dù Lư Huyền Đức thế lực lớn, nhưng muốn đánh chiếm Vũ Âm thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tử Lộ, cổng thành Vũ Âm giao phó cho người. Hai người chúng ta sẽ hết sức mình để ổn định lòng nhân dân trong thành. Hôm nay, đúng là lúc đời ta lập nên công lao sự nghiệp.

- Như thế, việc trong thành đành phải xin nhờ hai vị.

Dương Hàng và hai người Lư Dục Bộc Dương chấp tay vái chào, sau đó trầm giọng nói:

- Nỏ Bát Ngưu có thể thu xếp ổn thỏa?

- Quận Thừa yên tâm, trên thành Vũ Âm đã lắp đặt ba mươi cái nỏ bát ngưu, tùy ý hiệu lệnh của quận thừa.

- Như vậy nỏ bát ngưu cứ giao cho hai người Tiểu Ngải và Tiểu Định phụ trách, chờ ta ra tín hiệu thì hai người phải chuẩn bị bắn.

- Vâng.

Đặng Ngải và Thái Định được nghe thì lập tức mừng rỡ.

Kế bên hai người, mỗi người có một ám sĩ, mang theo nỏ binh từ Huỳnh Dương tới, dồn dập vào chỗ.

Trong tay Đặng Ngải cầm một cái chùy gỗ, chỉ cảm thấy tim nhảy lên bình bịch. Mắt nhìn xuống quân lính chỉ chít, cậu vừa căng thẳng, lại vừa hưng phấn!

547. Chương 594 : Nhất Thương Tam Kiềm Tiến .

Vết thương của Trương Phi không nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên, bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, cây giáo mà nỏ bát ngưu bắn ra xuyên trực tiếp vào Thiết Hoa Lưu chết ngay tại chỗ. Trương Phi bất ngờ không kịp đề phòng, bị té choáng váng. Sau đó lại bị bắn trúng hai mũi tên, tuy không phải là vết thương trí mạng nhưng trên mũi tên có móc ngược, cũng quả là làm cho Trương Tam Gia bị thương không nhẹ. Sau khi mũi tên được lấy ra, Trương Tam Gia bị hôn mê bất tỉnh, đến nỗi không thể đi đón tiếp Tuân Kham.

Tuân Kham cũng có phần bất đắc dĩ với việc này.

Nói ra, cách giải quyết của Trương Phi hoàn toàn không coi là sai lầm.

Sau khi làm cho hành tung bị phát hiện, phát động tiến công là một lựa chọn rất tốt, mà căn cứ lời thuật lại của người khác, sự sắp đặt mà Trương Phi lúc đó tạo ra. Phái người trá hình để mở cổng thành, sau đó nhân cơ hội phát động đánh lén, là sự lựa chọn mà mỗi người đại tướng sẽ làm. Nếu đổi một nơi khác, có lẽ thành trì này đã bị đánh hạ. Chỉ đáng tiếc là, vận mệnh của Trương Tam Gia không tốt, lần bị đánh úp này là huyện thành Vũ Âm.

Tuy Tào Bàng không ở Vũ Âm nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ buông lơ việc cảnh giác.

Trên thực tế, Tào Bàng thiện dùng kỳ mưu, nhiều lần giao chiến với cha con Mã Đằng ở Tây Bắc, thường dùng đột quân đánh úp tập kích bất ngờ.

Người như vậy, lại sao có thể không phòng ngự được? Thật giống như Tào Tháo thích tuyệt đường sống người khác, cho nên hắn đối với con đường sống của mình cũng hết sức coi trọng. Loại người thường hay đánh úp như Tào Bàng lại sao có thể dễ dàng bị người khác đánh úp? Nếu lúc ấy Tuân Kham ở đó, một khi phát giác dấu vết, sẽ lập tức bỏ qua, tuyệt đối không dùng kế đánh úp gì cả. Bởi vì rất có thể bị đối phương truất tính.

Dương Hàng!

Tuân Kham vỗ nhẹ lên trán cảm thấy một chút đáng tiếc.

Đây là một cái tên vô cùng xa lạ nhưng mà không ngờ đã khiến cho Trương Phi suýt nữa chết.

Trách móc Trương Phi sao?

Không thể!

Trong chuyện này, quyết định của Trương Phi hoàn toàn không thể nói là sai lầm.

Nếu nói Trương Phi có lỗi lầm gì, thì đó là do hắn quá khinh địch, thế cho nên sau khi hành tung bị phát hiện thì lại mạo muội xuất kích.

Vấn đề của chuyện này không ở Trương Phi.

Nguyên do thật sự vẫn là ở Tuân Kham.

Tuân Kham nhìn Triệu Vân đang đứng kể bên lạng lẽ không lên tiếng một cái, đột nhiên cảm thấy hơi hối hận: Nếu lúc đó lệnh cho Tử Long làm tiên phong, có lẽ sẽ không phải là kết quả như thế này.

Tử Long không có tài cầm binh.

Đây là đánh giá của Lưu Bị đối với Triệu Vân.

Nhưng cho dù là Lưu Bị cũng không có cách nào từ bỏ khả năng chấp hành mệnh lệnh của Triệu Vân.

Hơn nữa, cái gọi là tài năng cầm binh cũng không phải là không thể đào tạo. Người không cho hắn cơ hội cầm binh thì cho dù Triệu Vân có tài năng đi chăng nữa cũng không có cách nào để phát huy ra. Dựa vào quan sát của Tuân Kham, Triệu Vân đích thực là người thi hành xuất sắc. Mà nếu nói về hành quân bày trận, cầm binh đánh giặc thì Triệu Vân cũng không phải là không thể. Nhưng binh chủng mà thích hợp nhất để Triệu Vân thống soái là kỵ binh, lại hoàn toàn là điểm yếu của Lưu Bị.

Trong tay Lưu Bị kỵ binh không nhiều.

Mà là số lượng kỵ binh không nhiều căn bản là do Trương Phi thống soái.

So sánh dưới đây, Trương Phi được Lưu Bị tín nhiệm nhiều hơn Triệu Vân, cũng khiến cho Triệu Vân mất đi cơ hội triển thi tài nghệ giỏi giang. Có lẽ chính là do nguyên nhân này mà Lưu Bị mới nói Triệu Vân không thích hợp với việc cầm binh. Nhưng nghĩ lại, ngày đó Triệu Vân dưới trướng của Công Tôn Toản cũng có thể một mình lãnh một đội quân, sao có thể không biết cầm binh? Nói trắng ra, đó chỉ là một cái có của Lưu Bị, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Triệu Vân tính tình bình tĩnh, làm việc giỏi giang.

Nếu Triệu Vân thay thế Trương Phi, nhất định sẽ ổn định đầu trận tuyến trước.

Đã đánh úp không thành vậy thì chỉ có thể tiến công,

Nếu để đánh úp mà đánh úp ngược lại, không để người khác tính kế, đây cũng là ưu điểm của Triệu Vân.

- Tử Long!

- Sao?

- Tam tướng quân đang hôn mê, lính của hắn tạm do người thống soái.

- Hả?

Tuân Kham vô cùng coi trọng Triệu Vân, cho nên cười với Triệu Vân và nói:

- Bộ khúc của Tam tướng quân toàn là tướng sĩ hào kiệt. Nếu không phải Tử Long thì người nào có thể khiến cho họ phục tùng. Trước khi Tam tướng quân chưa thể hồi phục, kỵ binh sẽ giao cho người thống lĩnh, tí nữa theo ta đi thăm dò tình hình địch.

- Vâng!

Trong lòng Triệu Vân vui mừng khôn xiết, gật đầu lia lịa.

Nói Triệu Vân không có trí khí hùng tâm? Đó đơn thuần là lời nói bậy!

Thời buổi này phàm là người có chút bản lĩnh thì luôn hy vọng có thể lập nên một sự nghiệp lớn.

Triệu Vân cũng giống như vậy. Lúc trước gã dẫn theo một nhóm binh mã, không ngại ngàn núi vạn sông tìm nương tựa Lưu Bị. Vốn dĩ tưởng rằng, có thể được trọng dụng khi ở dưới trướng của Lưu Bị, lại không ngờ chỉ là một tướng nha môn, thủ lĩnh thân binh. Nói trắng ra gã chính là bảo tiêu, tay chân của Lưu Bị, trước sau không thể giống lúc trước ở dưới trướng Công Tôn Toản như vậy, rong ruổi chiến trường. Tuy nói Lưu Bị đối đãi với Triệu Vân rất tốt nhưng trong lòng Triệu Vân lại trước sau lưu giữ một chút nuối tiếc. Gã chưa thể tranh quyền lãnh binh với Trương Phi, bởi vì gã không có nửa ưu thế tranh giành với Trương Phi.

Cho dù tranh giành được rồi thì cuối cùng cũng là thuộc hạ của Lưu Bị.

Đây tuyệt đối không phải là điều mà Triệu Vân mong muốn.

Trong nội tâm hẳn ngược lại có chút hâm mộ Hạ Hầu Lan.

Võ nghệ và binh pháp của Hạ Hầu Lan còn kém xa Triệu Vân. Lúc trước khi ở Bạch Mã Nghĩa Từ, địa vị của Hạ Hầu Lan càng không sánh bằng địa vị của Triệu Vân. Nhưng bây giờ thì sao?

Hạ Hầu Lan độc lĩnh một quân chống cự Khương Hồ ở Hà Tây, có thể nói là vô cùng vẻ vang.

Đừng coi thường chức vụ Giáo úy cầm binh không cao, nhưng mà ở Hà Tây, tuyệt đối là lão đại đệ nhất của quân đội. Nắm giữ binh phù, thống lĩnh binh mã, làm khiếp sợ Mạc Bắc. Đây không phải là thời gian năm đó Triệu Vân và Hạ Hầu Lan học tài nghệ ở Thường Sơn, là điều mà Đồng Uyên trông đợi nhất về Triệu Vân đó sao?

Đáng tiếc, đệ tử thân truyền của Đồng Uyên Thương Vương chưa thể thực hiện ước vọng của ông ấy.

Trái lại là cái người mà bị Đồng Uyên xem thường đó nay lại đảm đương lý tưởng của ông ta. Mỗi khi suy nghĩ đến trong lòng Triệu Vân không rõ cảm giác gì. Nhưng gã có thể có cách nào? Nhớ lúc trước gã đã coi trọng Lưu Bị mà cự tuyệt Tào Bàng. Hôm nay gã tuy ước ao vận may của Hạ Hầu Lan nhưng lại không hối hận. Chẳng qua trong lòng hẳn ít nhiều có chút mất mát.

Tuân Kham lệnh Triệu Vân thống lĩnh kỵ binh, vừa hợp với mong muốn của Triệu Vân.

Suy nghĩ một chút

Trong lòng không tránh được sự biết ơn đối với Tuân Kham, đồng thời càng hạ quyết tâm nhất định phải dẫn dắt tốt kỵ binh, không phụ sự kỳ vọng của Tuân Kham.

- Bắn chết vật cưỡi của Tam tướng quân chính là thứ này.

Sau khi Tuân Kham sắp đặt ổn thỏa thì từ trên soái án cầm lấy cây thương đó, xem một cách tỉ mỉ.

Cây thương này dài chừng chín thước, gần như có thể bằng với chiều dài của cây thương lớn bình thường. Cán thương là dùng gỗ cây chái để làm chắc, và có một độ dẻo nhất định. Lưỡi thương, dài hai thước ba tấc, có hình tam lăng. Xem ra đây là loại thương mà đối phương kết hợp với loại thương bình thường để mà tạo ra, còn có một khác biệt nhất định. Mỗi một lăng thì giống như một thanh kiếm sắc bén vô cùng. Nếu cái này bắn trúng người, tất nhiên sẽ tạo ra một vết thương làm người ra kinh ngạc, căn bản không thể cứu chữa được. Chỉ nhìn hình dạng của cây thương này thì đã khiến Tuân Kham của thấy kinh hãi.

Tuy nói xe nổ xuất hiện từ thời Xuân Thu Chiến Quốc nhưng cây thương mà có hình dạng như thế thì đây là lần đầu tiên Tuân Kham nhìn thấy.

- Tử Long, đồ vật này có thể bắn bao xa?

Tuân Kham ngừng đầu hỏi Triệu Vân.

Triệu Vân cũng là lần đầu nhìn thấy loại thương này, cũng không hiểu.

Nghe thấy Tuân Kham hỏi mình, gã cười khổ nói:

- Không rõ lắm, nhưng căn cứ vết thương trên vết cưỡi của Dục Đức, xem ra là bị một phát bắn của cây thương này bắn chết. Lúc đó Dục Đức cách tường thành khoảng một trăm năm mươi bước, dựa vào sức lực của cây thương này thì ít nhất trong ba trăm bước, lực sát thương kinh người.

Ba trăm bước ư?

Tuân Kham nhú cặp lông mày!

E rằng không chỉ thế....

Nhưng hẳn tận mắt xem thấy con ngựa Thiết Hoa Lưu của Trương Phi chết.

Cây thương trực tiếp đâm xuyên qua cổ của Thiết Hoa Lưu, làm cho miệng vết thương trên các bắp thịt dần dần xé rách ra. Cây thương dài chín thước chưa đâm vào tới một nửa nhưng đủ để chứng minh sức mạnh cực lớn được sản sinh ra khi mà cây thương phóng ra. Đây không thể là người phóng ra, chỉ sợ trên thành Vũ Âm còn giấu một vài khí giới đặc biệt. Ba trăm bước ư? Theo phỏng chừng của Triệu Vân thì tầm bắn của cây thương này ít nhất trong cự li năm trăm bước.

Điều này cũng khiến cho Tuân Kham cảm thấy hơi sợ hãi! Thành huyện Vũ Âm có bao nhiêu loại quân giới bắn ra cây thương như thế này? Nếu không biết rõ được tình hình thật này, nếu liều lĩnh phát động công kích thành Vũ Âm thì thế nào cũng tử thương nghiêm trọng.

- Tử Vô theo ta đi quan sát trận.

- Hả?

Tuân Kham quyết định, tốt nhất là tự mình đi quan sát một chút.

Hắn dẫn theo Triệu Vân đi ra viên môn, khi còn cách tường thành Vũ Âm khoảng sáu trăm bước, tay che nắng dôi mắt nhìn xa xa.

Nhưng nhìn thấy trên thành Vũ Âm yên tĩnh không một tiếng động.

Nhìn ở góc độ của Tuân Kham, thậm chí không thể nhìn thấy quân tốt ở trên thành Vũ Âm.

Sự yên tĩnh như chết đó bao phủ vùng trời huyện thành Vũ Âm. Tuân Kham không khỏi cảm nhận được một loại sức nén nào đó và mãi không nói.

- Quân sư hay là phải đi thăm dò thử xem ?

Triệu Vân nhẹ giọng hỏi.

Tuân Kham ngẫm nghĩ một chút, quay đầu lại truyền lệnh cho binh sĩ:

- Truyền lệnh bố trí máy bắn đá, thay phiên nhau bắn huyện thành Vũ Âm.

Hắn muốn nhìn thử xem Vũ Âm cuối cùng sẽ có phản ứng gì.

Hiện nay, binh lực của huyện thành Vũ Âm trống rỗng, Trần Đáo ở Bắc Vọng kiểm chế Ngụy Diên, mà Lưu Bị Quan Vũ đã lạng lẽ mai phục, đợi Tào Bằng trở về viện trợ.

Chỉ cần hắn có thể đánh thắng huyện thành Vũ Âm, thì có thể tạo được ảnh hưởng mà không thể lường trước đối với Kinh Châu.

Trước đây, các nhân sĩ Kinh Tương đã ngăn cản lực lượng quân sự hùng mạnh của Tào Tháo, không dám đụng chạm Tào Tháo. Mà nếu có thể chiếm lấy Vũ Âm, như vậy đối với phái chủ chiến Kinh Châu mà nói, không thể nghi ngờ có thể đạt được quyền lực lớn hơn. Cho dù là Lưu Biểu cũng sẽ vì vậy mà thay đổi quyết định trước đây.

Nhưng đây hoàn toàn không có nghĩa là Tuân Kham sẽ liều lĩnh hành động.

Cho tới lúc này tất cả lời nói đều tỏ ra không có trọng lực.

Cái gọi là lời chiêu hàng căn bản không cần thảo luận tới. Nếu thành Vũ Âm trong tối hôm qua phát động công kích với Trương Phi, điều này nói rõ sự quyết tâm của huyện thành Vũ Âm, không chút nào dao động.

Chỉ có tiến công bằng sức mạnh...Tuân Kham lệnh cho quân lính bày trận, ở ngoài thành đã bố trí máy bắn đá, đồng thời càng phải chú ý phản ứng ở trên thành Vũ Âm.

Chỉ là, cho dù đội quân của Lưu Bị làm gì đi chăng nữa, thành Vũ Âm vẫn yên lặng không tiếng động như cũ.

- lượt bắn thứ ba.

Tuân Kham giục ngựa đến trước quân, nhìn chăm chăm trên thành Vũ Âm rồi ra lệnh.

Tiếng cọt kẹt của hơn trăm cái máy ném đá, một tảng đá trong nháy mắt bị bắn ra xa, sự bắn phá cực lực lên trên bức tường thành Vũ Âm. Tiếng vang thật lớn dù là ở cự li khá xa vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Không ít các khối đá bắn qua tường thành, phi vào tường thành. Tiếng vang âm âm không ngừng truyền đến nhưng trên tường thành Vũ Âm vẫn không có động tĩnh gì. Ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Tuân Kham hít một hơi.

Cùng lúc đó, quân tốt trên tường thành đang nấp ở sau tường thành.

Vụn đá của một khối đá rơi trên tường thành văng tung tóe. Quân tốt bất ngờ không kịp đề phòng bị đá đập vào đầu, lập tức óc vỡ tung, ngã vào vũng máu..

Máu tươi đỏ sẫm đó khiến cho tim Đặng Ngải đập thành thịch.

Khuôn mặt nhỏ đó lộ ra vẻ nhột nhạt, tuy nói đã đọc đủ thứ binh thư nhưng đối với Đặng Ngải mà nói lại là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng đá bay lộn xộn như thế này. Quân địch dưới thành ít ra cũng cả vạn. bày trận chi chít bên ngoài thành, đem lại cho người ta một loại uy áp khó hiểu, khiến cho Đặng Ngải không khỏi nắm chặt cây chùy bằng gỗ trong tay và hơi run. Loại thăm dò lặng lẽ này thật sự làm người ta khấn trương! Một khối đá bay qua đỉnh đầu, bắn phá kịch liệt vào cây cờ ở cửa lên lầu. Cản cờ kích thước bằng miệng bát lớn liền bị gãy, tiếng âm vang đó làm cho tay Đặng Ngải run lên, một gậy gỗ vào cái nỏ phía trước người. Đã đưa cây thương lên nỏ, theo mộc chùy đánh vào cơ quan, mang theo thê lương tiếng xé gió, bắn ra!

548. Chương 595 : Rồng Nhỏ Đã Trưởng Thành

Tuân Kham thúc ngựa ở dưới kỳ môn, đang quan sát động tĩnh thị trấn Vũ Âm.

Có lẽ bởi vì đối với thương mại uy lực lớn, nên có một chút sợ hãi.

Mặc dù khoảng cách năm trăm bước có thể phỏng đoán được hướng đi của thương mại, nhưng hẳn lại lưỡng lự ở ngoài sáu trăm bước. Trên đầu thành, không hề có động tĩnh gì. Vẫn hết sức trầm tĩnh bình thường như trước, làm Tuân Kham liên tục nhíu mày.

Tào Bằng không ở Vũ Âm!

Chủ soái quân Tào quản lý ở Vũ Âm là hai người Dương Hàng và Vũ Âm Lệnh Lã Thường.

Dương Hàng?

Tuân Kham chưa nghe nói qua. . .

Chỉ biết phụ thân của Dương Hàng là Dương Tục, từng đảm nhiệm Thái Thú Nam Dương. Tuân Kham biết Dương Tục, bởi vì năm đó Dương Tục cũng là danh sĩ một phương. Có thể qua lại thân thiết với Thái Ung, và trở thành con cháu thông gia, sao lại có thể là hạng người không có năng lực? Tuy nhiên, Dương Tục so với Thái Ung thông minh và xem xét hiểu được thời thế. Vào giữa năm Hi Bình, sau khi Hán Linh Đế lên ngôi đã trắng trợn bán ra quan tước. Dương Tục là người không có tiền mua quan, đành phải nhượng lại chức vị Thái Thú cho danh sĩ Hoàng Nông Thành Tấn. . . Chính là Thái Thú Nam Dương Thái Thú Sầm Công Hiếu, Hoàng Nông thành tấn nhưng ngôi khiêu. Sau khi Dương Tục mất quan, liền trở về với ông bà, dốc lòng làm văn, lánh đời không ra, mà được danh tiếng lớn như vậy.

Trái lại Thái Ung bởi vì quan hệ với Đổng Trác mà thân bại danh liệt, bị Vương Doãn giết chết.

Dương Tục, vốn là một người hiểu được như thế nào là ẩn mình giữ mạng. Nhưng rốt cục ông có bản lĩnh lớn bao nhiêu? Lúc đấy ai cũng có thể nói được rõ ràng. . .

Mà nay Dương Hàng Quận Thừa Nam Dương!

Nói thật Tuấn Kham cũng không có để ở trong lòng.

Nhưng thật ra Lã Thường đã giao chiến với Lưu Bị vài lần mà không bị yếu thế hơn, bởi vậy Tuấn Kham biết rõ.

Tuy nhiên, cũng chỉ có vẻ vụn vặt như thế!

Nhưng hiện tại, chỗ huyện thành Vũ Âm để lộ ra điều gì đó, khiến cho Tuấn Kham cảm thấy âm thầm kinh hãi.

Có thể ở thế công kích mãnh liệt, mà không hiện ra chút bối rối nào, chứng minh quân dân thị trấn Vũ Âm sĩ khí tăng vọt, và chính lệnh thống nhất, mới có thể làm được trình độ như vậy.

Hay là, trong huyện thành Vũ Âm còn có cao nhân phải không?

Tuấn Kham không khỏi ghìm ngựa, lập tức dừng lại ở trước trận suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng Triệu Vân gào thét ở xa xa:

- Quân sư, mau tránh ra.

Tuấn Kham lập tức cảnh tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đầu thị trấn Vũ Âm bay ra một luồng sáng gầm rú xé rách khoảng không, giống như tia chớp mà bắn về phía Tuấn Kham. Trong phút chốc, da đầu Tuấn Kham đều dựng đứng lên, mắt mở to, cả người ngẩn ngơ sửng sốt.

Triệu Vân thấy Tuấn Kham nguy hiểm, phóng ngựa chạy tới, muốn cứu Tuấn Kham.

Nhưng, thương mâu kia tốc độ thật sự là quá nhanh. . . Làm cho người ta không kịp phản ứng. Nói thì chậm, nhưng sự việc lại xảy ra rất nhanh, thương mâu đã tới rất gần. Tuấn Kham tránh né không kịp, bị bắn trúng tại chỗ, lập tức rơi xuống ngựa. Lại nói tiếp, tầm bắn của bát ngư nỏ, trong vòng tám trăm bước, tầm bắn này cực kỳ hữu hiệu ở trong vòng bốn trăm bước là phạm vi thể hiện uy lực lớn nhất. Sau khi qua bốn trăm bước, uy lực của thương mâu sẽ dần dần giảm bớt. Tuấn Kham ở ngoài sáu trăm bước, nếu đổi lại là một viên võ tướng, khả năng cũng chỉ là bị thương.

Nhưng Tuấn Kham không có mặc áo giáp.

Khi thương mâu bất ngờ bắn tới, làm Tuấn Kham không có gì để phòng bị.

Chỉ nghe phũ một tiếng, thương mâu đã ở giữa sườn Tuấn Kham, cắm thẳng vào trong cơ thể. . .

Máu tươi theo thương mâu phun ra không ngừng. Đợi đến lúc Triệu Vân lao tới trước mặt Tuấn Kham, Tuấn Kham đã ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Rủi ro bất thành linh, Triệu Vân chân tay luống cuống.

Mà ngay cả Dương Hàng ở trên đầu thành Vũ Âm, cũng đột nhiên phát sinh biến cố, kinh sợ không biết làm như thế nào cho phải.

Vốn, hần là người sai quân tốt nấp phía trong sau tường thành, đợi binh mã Lưu Bị tới gần, sau đó bắt thành linh phát động đánh lại. . . Cũng may mắn trước đây Tào Bàng trị quân cẩn thận, nghiêm túc, khi nhóm quân tốt gặp tình trạng như này, cũng không có xuất hiện bối rối. Nhưng không nghĩ tới, một kích bất thành linh. . .

Đứng ở góc độ của Dương Hàng, cũng không có thấy rõ Tuấn Kham bị mâu thương bắn trúng.

Nhưng, mắt thấy trước trận quân địch có một gã văn sĩ đột nhiên ngã người xuống đất, cho dù không biết người đó là ai, Dương Hàng cũng có thể đoán ra thân phận người này không đơn giản.

Dương Hàng, tuy rằng tuổi còn trẻ, lúc trước lại càng không có trải qua chiến trường.

Nhưng dù sao đi theo Tào Tháo lâu ngày, tầm nhìn và kiến thức này, tuyệt đối không giống như bình thường.

Ngay sau khi ở trong ánh sáng của ngọn lửa, Dương Hàng nhanh chóng phản ứng. Hắn đột nhiên đứng dậy, đứng lên phía sau tường thành, lớn tiếng quát:

- Bát ngư nổ, hỗn loạn.

Đặng Ngải đánh cơ quát trong nháy mắt phóng ra mâu thương, cũng sừng sờ!

Đối với một đứa nhỏ chỉ có mười tuổi mà nói, đối mặt với trường hợp như thế mà đối với bất cứ kẻ nào, đều đã cảm thấy khẩn trương. Thế cho nên khi thương mâu bắn ra, trong đầu Đặng Ngải trống rỗng. Phải biết rằng, quân lệnh Dương Hàng chưa phát ra, Đặng Ngải đã phóng ra thương mâu trước, việc này ở trong quân, tuyệt đối là một lỗi chết người. . . Tức khắc Đặng Ngải chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, không biết nên làm thế nào cho phải.

Dương Hàng ra lệnh một tiếng, cuối cùng là làm cho Đặng Ngải phản ứng lại.

- Thái Dịch, lấp ráp mũi tên.

Thái Dịch giật mình cũng bừng tỉnh, tiếng chỉ huy quân tốt bên cạnh lớn tiếng, chuyển động bàn thờ, kéo dây cung. Cùng lúc đó, cậu từ một bên nâng lên một cây thương mâu, nấp lại ở phía trên nỏ. Đặng Ngải giờ mặc chùy lên, hung hăng đập vào cơ quan phía trên, một âm thanh của thương mâu vang lên leng keng, rồi cung mà ra, hướng tới trận quân địch ở ngoài thành bắn ra. Trên đầu thành, suốt đêm đã trang bị năm mươi cái nỏ sần. Năm mươi cây mâu đồng thời bắn ra, âm thanh chói tai, quanh quẩn ở trên khoảng không chiến trường, lập tức làm cho Đặng Ngải bình tĩnh trở lại.

Mặc kệ nó, nếu đã phóng ra, vậy đừng e dè nữa.

Một nhánh cây mâu gào thét bay tới phía trận quân địch, mà trước trận quân Lưu Bị thì đang rối loạn.

Triệu Vân lao tới trước mặt Tuân Kham, nhảy xuống ngựa, muốn cứu Tuân Kham đưa trở về. Nhưng lúc này, số cây mâu bay nhanh đến, làm cho Triệu Vân cũng không dám né tránh, múa thương trên không trung.

Ra một đạo đường cong kỳ dị. Đại thương tung bay, đánh bay một nhánh cây mâu bay đi ra ngoài, cùng lúc đó, Triệu Vân kêu lớn nói:

- Mau cứu quân sư, lui về phía sau, lui lại về phía sau!

Quân Tào chết tiệt, không ngờ có trang bị vũ khí như vậy.

Hơn sáu trăm bước, đây chính là hơn sáu trăm bước!

Không ngờ còn có uy lực lớn như vậy, quả thực đã ngoài dự liệu của Triệu Vân rồi.

Dựa theo tình hình phía trước đoán, tầm bắn của những thương mâu này trong vòng năm trăm bước. Nhưng không nghĩ tới, không ngờ vượt qua sáu trăm bước, chỉ sợ có thể đạt tới bảy trăm bước, thậm chí tầm bắn tám trăm bước. Cũng may mất khoảng cách xa, khi thương mâu đến uy lực đã giảm đi rất nhiều. Nhưng dù vậy, Triệu Vân mỗi lần đánh một cây mâu, đều đã cảm thấy cánh tay run lên. Bên cạnh, đã có hơn mười người bị thương mâu bắn trúng, ngã vào trong vũng máu.

Cũng may, quân Lưu Bị có kinh nghiệm chiến đấu, tuy rằng kinh hãi nhưng không có xuất hiện tán loạn, dưới sự chỉ huy của Triệu Vân, chậm rãi lui về phía sau.

Tuy nhiên, trước trận hơn một trăm cái máy bắn đá, lại gặp phải cảnh tấn công trí mạng.

Bị thương mâu hung ác uy lực rơi xuống, một trận máy bắn đá trong nháy mắt biến thành đánh nát, rơi rụng xuống.

- Tử Long đây là có chuyện gì?

Trương Phi từ trong cơn mê tỉnh lại lao ra quân doanh, liền nhìn thấy cả người Tuân Kham là máu, được quân tốt khiêng vào doanh trung. Trương Phi lập tức kinh sợ, vội vàng chạy đến trước trận hỏi. Sau khi nghe nói trải qua sự tình, Trương Phi không khỏi nổi trận lôi đình, không để ý Triệu Vân ngăn cản, lập tức hạ lệnh:

- Tấn công, tấn công cho ta. . . Hôm nay không san bằng Vũ Âm, ta đây tuyệt không lui binh, truyền lệnh ba quân cho ta hướng Vũ Âm tấn công. . .

Trương Phi điên rồi!

Đúng vậy, thật sự là hấn đã nổi điên. . .

Đêm qua hành tung bị bại lộ vốn định trá hình mở cửa thành, đánh lên Vũ Âm.

Cuối cùng bị đối phương nhìn thấu, chẳng những không công được một viên Đại tướng mà còn bị mất ba mươi tinh binh Bạch Mạo. Chính Trương Phi, bị quân Tào bắn chết ngựa, suýt chút nữa chết ở dưới thành Vũ Âm. Mà nay lại là thương mâu chết tiệt, lại làm Tuân Kham bị thương.

Trương Phi thân là huynh đệ của Lưu Bị, một mưu chủ ưu tú, đối với Lưu Bị mà nói quan trọng ra sao.

Tuy rằng nói, Lưu Bị coi trọng Gia Cát Lượng.

Nhưng ở trong mắt Trương Phi, mặc dù Gia Cát Lượng có chút năng lực, nhưng so sánh với Tuân Kham cũng không ở phía trên một tầng.

Nếu như quân sư Tuân Kham chết ở nơi này. . .

Trương Phi điên rồi!

Hấn chỉ huy cuộc chiến, quân Lưu Bị bắt đầu hướng tới Vũ Âm, phát động tấn công giống như thủy triều.

Tuy rằng máy bắn đá bị phá hủy, nhưng còn có xe tĩnh lan, còn có thang, còn có vũ khí công thành khác. Hai mươi chiếc tĩnh lan chậm rãi tiến ra đại doanh, ngang nhiên xông qua hướng tới đầu thành Vũ Âm. Trên tĩnh lan, cung thủ không ngừng hướng lên đầu thành bắn tên, ý đồ muốn áp chế cũng tiến thủ quân Tào.

Dương Hàng sắc mặt vẫn như cũ, không thấy có chút bối rối.

Chờ lâu như vậy, mặc dù Đặng Ngải không quan tâm những mũi tên kia đã phá hủy kế hoạch của hấn, cũng mặc kệ nói như thế nào, quân Lưu Bị rốt cục đã bắt đầu tiến công! Dương Hàng rít gào một tiếng, kéo ra thanh bảo kiếm đeo ở dưới sườn. Giơ bảo kiếm lên cao, rồi bất thành linh chém kiếm xuống.

- Cung tiễn thủ, ném bắn!

Cung tiễn thủ sớm đã chuẩn bị chờ phát động, sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức mở cung bắn tên.

Ông ơng sụp. . .

Một vòng mưa tên liên tiếp từ trên đầu thành phóng lên cao, từ trên không trung những đường cong tuyệt vời được vẽ ra từng trùn, hướng xuống dưới thành trút xuống.

Một đám năm trăm cung tiễn thủ đồng thời mở cung bắn tên, tên giống như mưa trút xuống. . .

- Tiểu Ngải, nhắm ngay cho ta những tĩnh lan này, đừng cho bọn chúng tới gần.

Ném thạch cơ, chuẩn bị. . . nghe mệnh lệnh của ta, ném bắn!

Sau tường thành Vũ Âm, hơn mười cái ném thạch cơ sớm đã chuẩn bị xong. Dương Hàng ra lệnh một tiếng, hơn mười miếng gào thét bay ra từ huyện thành.

Mà Đặng Ngải lúc này, cũng đã tỉnh táo lại hoàn toàn.

- Bát ngư nổ, ổn định. . . đừng vội bối rối.

Năm cái nổ sần nhắm ngay một chiếc tĩnh lan, nghe mệnh lệnh của ta, bắn cho ta.

Đặng Ngải trang nghiêm giống như một tướng quân có kinh nghiệm chiến trường, không thấy có chút bối rối.

Cậu giơ mộc chùy lên, hung hăng nên ở trên cơ quát thượng nổ sần. Ầm một tiếng, lại một cây mâu bắn ra, ở giữa một chiếc tĩnh lan. Xe tĩnh lan gặp công kích mãnh liệt, không khỏi ở tại chỗ lay động một hồi.

Cung tiễn thủ đứng trên tỉnh lan không vững, có mấy người rơi từ trên xe xuống. Thái Dịch chỉ huy quân tốt, chuyển động bàn thờ, đem dây cung kéo ra, rồi sau đó nhanh chóng lắp một cây mâu.

Cậu và Đặng Ngải phối hợp cực kỳ thuần thục.

Sau khi thương mâu trang bị xong, Đặng Ngải ghé vào hai nỏ sà di động, lại quát lớn.

Lúc này đây, tấm chắn thương mâu ở tỉnh lan, lực xuyên thủng rất lớn, làm tấm chắn dày kia vụn vỡ tung ra, lập tức vỡ vụn không chịu nổi. . .

- Mọi người không phải bối rối.

Quân phản loạn đều có cung tiễn thủ phụ trách. Các người nhắm ngay tỉnh lan tiếp tục phóng ra, nghe mệnh lệnh ta, ổn định. . . Tất cả ổn định cho ta!

Phóng ra!

Đặng Ngải đem mộc chùy giao cho Thái Dịch, đứng lên chạy ở trên đầu thành.

Mỗi khi đến bên cạnh một trận nỏ sà, cậu đều lớn tiếng la lên, cổ vũ sĩ khí quân tốt.

Một đứa nhỏ mười tuổi, âm thanh vẫn còn mang tính trẻ con. . . Cũng không biết vì sao, thời điểm khi cậu la lên, lại khiến nỏ sà thủ lập tức tỉnh táo lại. Thương mâu bắn càng trở nên chuẩn xác hơn. Mọi người làm theo mệnh lệnh Đặng Ngải, hướng tới tỉnh lan, phát động một vòng công kích liên tục.

Xa xa, Dương Hàng liếc mắt nhìn Đặng Ngải một cái, trên mặt không khỏi lộ ra một chút tươi cười tán thưởng. . .

549. Chương 596 : Khoảng Cách

Keng keng keng!

Tiếng kim loại vang lên ở dưới thành Vũ Âm.

Mặc dù ở trong lòng Trương Phi có bất mãn, nhưng cũng không dám cãi quân lệnh, đành phải hạ lệnh thu binh.

Trời đã tối.

Huyện thành Vũ Âm giống như là một bàn thạch cứng rắn, không có chút sơ hở nào lộ ra. Trên tường thành vẫn lưu lại dấu vết bị đập phá qua, trên đầu thành từng làn khói đặc bay lên. Trong nháy mắt quân Lưu Bị rút lui như thủy triều, hướng theo thành huyện Vũ Âm, tiếng hoan hô truyền đến như tiếng sấm, rất hưng phấn sau khi sống sót qua tai nạn, nhưng ở bên trong lỗ tai của Trương Phi lại hình như là đang cười nhạo. . . Cười nhạo hành động của Trương Phi đã không biết tự lượng sức mình.

Mắt tròn tròn lên, Trương Phi nghiêng răng.

Hắn nổi giận đùng đùng trở về quân doanh, nhìn vào ngay mặt Triệu Vân hỏi:

- Tử Long, ta thấy sẽ công phá được Vũ Âm sao vào lúc này lại gõ keng thu binh?

Công phá Vũ Âm?

Trong lòng Triệu Vân gượng cười!

Ta chỉ thấy người bị hao binh tổn tướng, lại không làm gì được huyện thành Vũ Âm.

Bát người tên nỏ trên huyện thành kia, giống như một ác mộng khiến cho nhóm quân tốt hết hồn.

Hai mươi xe tỉnh lan, trong khoảng thời gian ngắn đã tổn hao bảy cỗ xe. Càng không cần nói nữa, hoàn toàn không thể áp chế cung tiễn huyện thành Vũ Âm, quân tốt không có bảo hộ, giống như con thiêu thân lao vào lửa, chết vô số. Trong chốc lát, quân Lưu Bị đã tổn thất gần một nghìn người.

Tuy nói đánh giặc không thể không bị chết và bị thương, nhưng vấn đề căn bản là người không thể động đến Vũ Âm thôi. . .

Nhưng những lời này, Triệu Vân không có khả năng nói ra được.

Hắn là một bộ khước tốt, nhưng lại không phải là một mưu thần tốt.

Triệu Vân sẽ không tranh giành, cũng không biết nên nói chuyện như thế nào. Nhiều khi, Thường Sơn Triệu Tử Long thuộc loại người chân thực khô khan, không biết nói chuyện với người khác như thế nào, càng không biết nên đem ý của mình muốn nói truyền đạt đến đối phương. Đây cũng chính là nguyên nhân Lưu Bị vẫn không cho hắn một mình thống lĩnh một đội quân. Nhưng Trương Phi ngược lại, người cao lớn thô kệch, nhưng như một người lỗ mãng, nhưng hắn sẽ đi tranh, sẽ đi đoạt.

Nói hắn là kẻ công kiêu ngạo cũng được, nói hắn là ỷ vào sủng ái mà kiêu cũng thế.

Tóm lại Trương Phi động kêu to gào, hơn nữa dù liên tiếp phạm sai lầm lại vẫn được ủy thác trọng trách, độc lĩnh một quân.

Bởi vì Trương Phi biết nên biểu đạt ý tưởng trong lòng như thế nào, ở điểm này, tính cách quyết đoán của Triệu Vân không thể so được với Trương Tam Gia.

- Quân sư tỉnh dậy!

- A?

Triệu Vân hạ giọng nói:

- Tình hình quân sự không tốt lắm, Tam tướng quân mau đi xem một chút đi.

Trương Phi không tranh luận với Triệu Vân nữa, vội vàng chạy chậm, chạy vào bên trong lều lớn. Trong đại trướng, tràn ngập một mùi máu tanh, các tướng đã sớm chờ đợi ở bên trong. Thời điểm Trương Phi đi vào, đúng lúc gặp quân y đi ra ngoài, Trương Phi tiến lên, một tay kéo quân y dừng lại.

- Tình hình quân sự như thế nào?

- Quân sư. . .

Quân y kia vẻ mặt sầu lo, rõ ràng tình hình không được lạc quan.

Trương Phi giận tím mặt, một tay đẩy ngã quân y kia ngã xuống đất,

- Người là tên vô dụng, nếu không cứu được quân sư, vậy giữ lại người được cái gì?

Khi đang nói hắn rút ra bảo kiếm, hai ba bước tiến lên định lấy tính mạng của quân y kia. Võ tướng liên quan tâm như hén, nhưng không một ai dám đứng ra nói đỡ cho quân y kia. Trương Phi giờ kiếm lên, đã thấy ánh sáng chợt lóe lên. Một âm thanh vang lên, một thanh bảo kiếm đỡ thanh bảo kiếm của Trương Phi, Trương Phi giận quát một tiếng, quay đầu lui về phía sau hai bước nhìn lại thấy Triệu Vân đã tới, ngăn cản Trương Phi.

- Tử Long, muốn cản ta sao?

- Tam tướng quân, tội gì giận chó đánh mèo?

Y đã tận sức vì tiên sinh, lúc này giết người, chiến sự sẽ gặp điềm xấu.

Trương Phi hai mắt trợn lên, vừa muốn mở miệng quát mắng, lại nghe thấy âm thanh một người đang suy yếu nói:

- Dục Đức, chớ có vô lễ.

- Quân sư.

Trương Phi nghe thấy lập tức bỏ lại Triệu Vân và quân y kia, chạy về bên giường.

Sử sách từng ghi lại, Trương Phi trọng sĩ phu, mà khinh sĩ tốt. Hắn tôn kính Tuân Kham là phát ra từ trong lòng, gần bằng với Lưu Bị.

Về phần Gia Cát Lượng, Trương Phi vẫn coi không quan trọng.

Một phần cũng là do tuổi của Gia Cát Lượng quá nhỏ, về mặt khác, còn là bởi vì Tuân Kham ở trong sĩ lâm có được danh vọng lớn như vậy. Lang Gia Cát thị không thể nào đánh đồng được với Toánh Xuyên. Tuân thị, danh tiếng mấy đời nối tiếp nhau, đã tạo lòng tin và uy tín của mọi người, dù là Lưu Bị ở trước mặt Tuân Kham cũng không có dám thất lễ. Nếu Tuân Kham không mở miệng, có lẽ Trương Phi đã rút kiếm đánh nhau với Triệu Vân.

Trong lòng Triệu Vân than nhẹ một tiếng, đi lên phía trước nâng quân y đứng dậy.

- Tiên sinh chớ trách.

Hắn đem quân y ra ngoài lều lớn trung quân, đột nhiên hạ giọng nói:

- Tiên sinh nhân cơ hội này, chạy nhanh rời khỏi quân doanh.

Nếu quân sư không có việc gì, mọi việc sẽ không có gì. Nhỡ. . . chỉ sợ đến lúc đó cũng không ai có thể ngăn cản được tam tướng quân, người nên đi nhanh đi.

Sắc mặt quân y trắng bệch, nghe Triệu Vân nói xong, cũng không có nói năng rườm rà, chấp tay vái chào rồi xoay người rời đi vội vàng.

Nhìn quân y đi xa, Triệu Vân hít sâu một hơi, xoay người trở về lều lớn trung quân. Lúc này, khí sắc Tuân Kham suy yếu, khuôn mặt gầy gò, toàn bộ không có chút màu máu nào, gương mặt trắng bệch như người chết. Tuân Kham nắm hai bàn tay to của Trương Phi, đang cố gắng hết sức để nói chuyện.

- Ta vốn định mượn cơ hội này là tạo một nền tảng cho chủ công, không ngờ một huyện thành Vũ Âm nhỏ nhẻ này lại khó đối phó như vậy.

Dực Đức, nếu ta không có ở đây, nhất định người không được làm việc lỗ mãng, lập tức thu binh, trở về Uyển Thành. Mà nay chủ công lại nấp trong bãi cát cạnh sông, chuẩn bị phục kích Tào Hữu Học. . . Người báo tin cho chủ công, trấn thủ làm ổn định Uyển Thành, kết giao với cường hào Nam Dương. Hết mình khuyên bảo hai người Lý Giai Lưu Hổ xuất binh tham chiến, kể từ đó, cũng có thể tránh cho Lưu Kinh Châu bị chỉ trích. Kinh Tương, dù chưa là đại giang long phúc, là một nơi chiến tranh khắp nơi, không thể làm cơ sở. Nếu chủ công muốn phục hưng Hán thất, nên nghĩ cách giành Tây Xuyên. Tuy nhiên, còn cần lưu ý, Tây Xuyên và Kinh Tương cường hào xung đột không thể vứt bỏ không để ý đến cường hào Kinh Tương, cũng không thể dựa vào hoàn toàn kẻ sĩ ở Kinh Tương, nếu không, chắc chắn có tai họa.

Nếu sau khi chủ công giành Tây Xuyên, không được nóng lòng mà xuất binh.

Đừng noi theo hành vi thất thổ của phụ tử Tôn Thị ở Giang Đông, tiếp nhận Nam hoang man tộc. . . có thể cách làm việc của Tào Hữu Học ở Hà Tây.

Quân sự vũ lực không thể nghèo nàn, khó được lâu dài. Dực Đức, tính tình người cương liệt, hành động theo cảm tính, mà nay chủ công đang nguy cấp tồn vong, người nên kiềm chế tính tình, không thể làm theo cảm tính. Tử Long có đại tài, đáng tiếc không biết ăn nói, người nên giúp đỡ hắn nhiều hơn.

Tuân Kham nói một hồi, một số gần như là lo việc hậu sự.

Trương Phi mắt rưng rưng, liên tục gật đầu.

Thương tổn của Tuân Kham do thương mâu tạo thành quả thực là rất lớn.

Bên sườn bị thương mâu xé rách, thậm chí có thể nhìn thấy gan mấp máy trong cơ thể.

Như thế cho dù có Hoa Đà đến, cũng không thể cứu vãn được tính mạng Tuân Kham. Trong lòng Tuân Kham biết rõ ràng, sau khi bàn giao cho Trương Phi xong sẽ không có đủ sức mở miệng nữa, nằm ở trên giường, hơi thở dần dần yếu đi. Ừ, lúc trước ba người họ Tuân nổi tiếng ở Dĩnh Xuyên, tình cảm ba huynh đệ rất sâu sắc, nhưng sau này lại vì chuyện chính trị mà xảy ra xung đột. Tuân Úc đến nương tựa Tào Tháo, còn Tuân Kham thì quy thuận Viên Thiệu.

Này trời không đáng ta!

Trong đầu Tuân Kham đang nghĩ lại thời niên thiếu khi ba huynh đệ học ở trường, trên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng lại dần dần hiện ra một chút đỏ hồng.

Đáng tiếc, người huynh đệ của ta không còn cách nào quyết đấu lần nữa.

Mà nay người thắng, nếu có kiếp sau, người và ta sẽ nhìn rõ. . .

Đang nắm chặt bàn tay to của Trương Phi, đột nhiên buông ra.

Tuân Kham nghiêng đầu một cái, hơi thở đã tắt.

Trương Phi ngồi ở bên cạnh giường, trong đầu một mảnh trống rỗng. Hắn thật không thể tin, thật sự Tuân Kham đã chết, hơn nửa ngày, đột nhiên hắn gằm lên giận dữ:

- Người đầu, điểm binh mã cho ta. . . Nếu hôm nay không san bằng huyện thành Vũ Âm, vì quân sư báo thù rửa hận ta thề không làm người.

Các tướng trong trường nghe thấy vậy đột nhiên đứng nhìn nhau ngơ ngác.

Tính tình của Trương Phi tất cả mọi người đều biết. Nhưng lúc này lại ra tấn công Vũ Âm, không thể nghi ngờ là một lựa chọn kém nhất.

Tuân Kham chết, làm sĩ khí trong quân giảm đi.

Lúc này phát động tấn công làm sao có thể giành được thắng lợi?

Tuy có thuyết pháp quân đội đau thương vùng lên ắt sẽ chiến thắng, nhưng vấn đề là ngày nay trong quân, không phải dễ dàng hình dung được trong quân binh lính đang rất buồn bã.

Mọi người nhìn nhau cũng không biết nên khuyên bảo Trương Phi như thế nào. Rất rõ ràng, Trương Phi đã hung dữ hơn rồi. . . Sự nổi giận của Trương Tam Gia và uống rượu thành con ma men không có khác gì nhau. Lúc này đi lên ngăn cản Trương Phi, chuẩn bị không tốt có thể sẽ mất tính mạng.

- Tam tướng quân, không thể!

Triệu Vân tiến lên, đang hướng bước ra lều lớn chỗ Trương Phi.

- Quân sư di mệnh, bắt ta phải lập tức lui binh, trở về Uyển Thành.

Ánh mắt Trương Phi đỏ bừng, lạnh lùng nói:

- Tử Long, sao không muốn vì quân sư báo thù? Chủ công lệnh cho người bảo vệ quân sư, khi quân sư bị thương người lại ở chỗ nào?

Ý muốn nói chính là trách móc Triệu Vân không hoàn thành trách nhiệm, mới để Tuân Kham chết.

Nếu là người khác, một câu nói đã lập tức trở về. Nếu không phải tam tướng quân người liêu lĩnh làm mình bị thương và hôn mê, quân tốt như rắn mất đầu, ta cần gì phải đi trấn an binh sĩ, ổn định lòng quân?

Những gì Triệu Vân có tình nói là để nói một người không tốt.

Hắn đỏ bừng mặt lên, vâng vâng nhưng không biết mở miệng như thế nào. Nhưng trên tay vẫn cầm cánh tay của Trương Phi, không chịu thả lỏng chút nào.

- Triệu Vân, buông tay ta ra.

- Di mệnh quân sư, lệnh ta phải lui binh trở về.

Nay thì thể quân sư chưa lạnh, tam tướng quân muốn chống lệnh sao? Như vậy làm quân sư không nhắm mắt được!

- Người. . .

Trương Phi trừng mắt nhìn Triệu Vân, mà Triệu Vân không có chút sợ hãi nào nhìn lại.

Hai người giằng co một lúc lâu, chung quy là Trương Phi không thể nào để bỏ được ngăn trở của Triệu Vân ra. Dù sao bộ khúc của hắn không thể sánh bằng Triệu Vân. Từ lúc tới Kiến An bốn năm trước, Triệu Vân tìm Lưu Bị làm nơi nương tựa, mấy lần cứu Lưu Bị trong nguy nan, lại lập rất nhiều công trạng. Trương Phi không có khả năng giống với Triệu Vân mà thích đánh chửi như nào cũng được, mà thân thủ Triệu Vân so với Trương Phi còn cao hơn một bậc, khiến cho Trương Phi không thể không bắn khoăn suy nghĩ.

- Lui binh như vậy, chẳng phải để người ta nhạo báng?

Sự nghiệp của chủ công là quan trọng, hay là của tam tướng quân quan trọng?

- Tử Long, người. . .

Một câu Triệu Vân, tuy nhiên nửa ngày Trương Phi không nói ra được. Hơn nửa ngày, hần suy sụp đành nhượng bộ:

- Vậy người nói, chúng ta nên lui binh như thế nào?

- Lúc này lui binh, tất nhiên Vũ Âm sẽ truy kích.

Triệu Vân nguyện cản đường ở phía sau, yểm trợ đại quân rút lui khỏi. Tam tướng quân có thể thừa dịp đêm nay bảo vệ di hài quân sư trở về Uyển Thành. Nếu quân Tào truy kích, Vân nguyện vì tam tướng quân ngăn trở.

Trương Phi trầm lặng!

Sau một lúc, hần nhún chân, thở phào nói:

- Vậy làm theo lời Tử Long.

Bóng đêm, bao phủ bãi cát với bờ sông.

Đúng là giữa mùa hạ, so với nước sông cuộn cuộn, ở dưới ánh trăng, từng gợn sóng lăn tăn.

Lưu Bị đi đến bãi cát, chau mày.

- Huynh trưởng, tiểu tặc đóng quân trấn giữ Dương Sách, không tiến cũng không lui, không biết có rắp tâm gì?

Quan Vũ tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

Lưu Bị lắc đầu:

- Theo đạo lý mà nói, hần là tiểu tặc đã nhận được tin tức Vũ Âm bị tập kích, nhưng lại chậm chạp chưa có dấu hiệu của viện binh trở về. . . Việc này, tất có quỷ kế! Vân Trường, chúng ta không thể tiếp tục chờ đợi, nếu đến giờ tý tiểu tặc không đến, ta và người liền đánh lên trấn Dương Sách.

550. Chương 597 : Tên Tiểu Tặc Tào Gia Giờ Ở Đâu?

Buổi sáng sớm, thị trấn Dương Sách vắng ngắt không một tiếng động.

Một thị trấn to như thế mà còn chẳng thấy một sinh vật sống nào, nói gì đến tung tích của Tào quân.

Lưu Bị đứng ở cửa thị trấn Dương Sách, trừng to mắt nhìn, vẻ mặt quái gở cực kỳ khó coi, trong ánh nắng sớm mai lại lộ ra sắc tái nhợt. Trong khi đó Quan Vũ phóng ngựa trên những con phố dài của thị trấn Dương Sách, chỉ nghe từng hồi tiếng vó ngựa vô cùng nặng nề và ục ục.

- Chết tiệt, đây là một doanh trại trống không.

Quan Vũ nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước Lưu Bị:

- Huynh trưởng, chúng ta bị lừa rồi... Đây là một doanh trại trống không, không một bóng người.

Hai gò má Lưu Bị giật giật, đột nhiên quát lên:

- Tên tiểu tặc đi đâu rồi?

Đúng vậy, Tào Hữu Học đang ở đâu?

Thị trấn Dương Sách to như thế, sao lại trở thành một tòa thành trống không? Tào quân đâu rồi? Bách tính của Dương Sách ở đâu? Rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lòng Lưu Bị bỗng thấy có dự cảm xấu.

Y cảm giác, lần này rất có thể mình đã trúng gian kế của Tào Bàng.

- Lập tức sai người tới bến phía Nam, thông báo cho Thản Chi, bảo gã cẩn thận Tào Bàng đánh lên.

Tung tích của Tào Bàng đều không rõ, vậy chắc chắn là có chuẩn bị hành động.

Một là trở về cứu viện thành Vũ Âm, nhưng Lưu Bị và Quan Vũ chờ mãi không thấy đến, chứng tỏ Tào Bàng không hề hồi binh. Nếu không viện trợ huyện Vũ Âm thì chắc là đang gấp rút tiếp viện Cức Dương. Lưu Bị cũng coi như khá hiểu Tào Bàng. Đặc biệt là trong chuỗi chinh chiến liên tiếp ở Lương Châu, hắn đã thể hiện ra là người rất giỏi dùng kỳ binh, mưu trí hơn người. Nếu chẳng may, hắn từ bỏ Vũ Âm và dồn sức tấn công bên phía Nam, chẳng phải đã chặt đứt đường lui của mình sao? Nghĩ đến đây, Lưu Bị bỗng giật mình, toát mồ hôi, vội vàng lớn tiếng ra lệnh cho quân tốt tập kết xuất phát.

- Huynh trưởng, Thản Chi ở Bến phía Nam đã chuẩn bị sẵn từ lâu.

Lại có cả Tử Trọng và Hiếu Khởi giúp sức, tên tiểu tặc dù có đánh lên, e rằng cũng khó thành công. Sao chúng ta không hồi binh về Vũ Âm, hợp binh lại với đám quân sư. Tên tiểu tặc rõ ràng muốn dùng kế vây Ngụy cứu Triệu, chúng ta không để cho hắn toại nguyện, công hãm Vũ Âm thì sẽ mã đáo thành công.

Lưu Bị nghe thế lập tức trầm tư suy nghĩ.

Không sai, nếu tấn công Vũ Âm, hắn cũng là một lựa chọn rất tốt.

Lần xuất binh này vốn định tấn công vào thành chiếm đất, tiến đánh Tào Bàng. Mà nay Tào Bàng không bị mắc lừa, còn binh lực ở Vũ Âm trống rỗng. Đám quân sư đã ở huyện thành Vũ Âm suốt một ngày rồi, chắc hắn đã có thu hoạch. Bản thân mình lúc này tới Vũ Âm đúng lúc có thể tập trung binh lực.

Kể cả Lưu Bị quay về viện trợ Vũ Âm thì y cũng không cần lo lắng về đường lui...

Lưu Bị dụng binh khá linh hoạt.

Điều quan trọng nhất là, y có thể tiếp thu kiến nghị của người khác.

Kế này của Quan Vũ đối với Lưu Bị mà nói có rất nhiều điểm hay. Sau một hồi suy nghĩ, Lưu Bị cắn răng, gật đầu nói:

- Hãy theo lời Vân Trường đã nói, lập tức xuất kích tới Vũ Âm.

Mệnh lệnh được truyền đi, quân tốt lập tức khởi động.

Tuy nhiên, Quan Vũ hình như lại không bằng lòng lắm, sau khi do dự một lát, hắn ta đề xuất với Lưu Bị:

- Huynh trưởng, chi bằng đệ và huynh chia hai đường, đệ tiếp tục mai phục ở đầu bến Bì Thủy, huynh hãy về Vũ Âm hợp binh lại với đám quân sư. Tên tiểu tặc nghe được tin chắc chắn sẽ từ bỏ kế hoạch ban đầu, quay về cứu viện Vũ Âm. Đệ có thể tiếp tục ở đầu bến Bì Thủy. Cho dù không giết được tiểu tặc thì cũng có thể làm tổn binh hao tướng... Tới khi đó, huynh trưởng có thể toàn lực tấn công Vũ Âm mà không phải lo lắng gì, như thế quận Nam Dương tất sẽ thần phục.

- Kế sách của Vân Trường rất tuyệt, cứ theo đó mà làm.

Ngay lập tức, Lưu Bị và Quan Vũ chia binh thành hai đường, chuẩn bị rời khỏi thị trấn Dương Sách.

Thế nhưng đúng lúc này, bỗng thấy một tên thám mã phi như bay tới.

Tên thám báo đó xuống ngựa trước người Lưu Bị, phủ phục trên mặt đất, thở hổn hển nói:

- Khởi bẩm chủ công, việc lớn không hay rồi... Vừa nhận được tin, sáng sớm nay Tào Bàng và Đặng Chi, Đổng Kỳ ở Cức Dương đã đánh gọng kìm Bên phía Nam, thiếu tướng quân liêu chết chiến đấu, mặc dù đã đánh lui quân Tào nhưng lại chịu tổn thất nghiêm trọng. Thiếu tướng quân bị trọng thương, Hiếu Khởi tiên sinh không rõ tung tích... May mà Tử Trọng tướng quân từ Niết Dương xuất binh tới viện trợ, khó khăn lắm mới ổn định được trận tuyến.

- Cái gì?

Lưu Bị kinh ngạc.

Tào Bằng quả nhiên đã đánh úp Bến phía Nam rồi sao?

Trong khi đó Quan Vũ càng có vẻ căng thẳng:

- Thản Chi có gặp nguy hiểm không?

- Thiếu tướng quân đã được đưa đến Niết Dương cứu chữa, giờ còn chưa rõ tình hình lắm.

Tử Trọng tướng quân sai người đến cầu cứu, nếu không có viện quân, Tử Trọng tướng quân e là khó có thể giữ được đại doanh của Bến phía Nam, xin Chủ công nhanh chóng quyết định.

Một khi Bến phía Nam bị mất, quân Tào quân có thể qua sông, tiến thẳng đến Niết Dương.

Nếu Tào quân công chiếm được Niết Dương, đồng nghĩa với việc cắt đứt liên lạc giữa Kinh Châu và Uyển Thành. Những chuyện khác chưa cần nói, chỉ riêng về lương thực sẽ phải đối mặt với vấn đề lớn. Lưu Bị công chiếm Uyển Thành, cướp lấy Bắc Vọng, Tây Ngạc, thế nhưng quân lương không nhiều lắm. Đặc biệt là khi Lưu Bị chiêu binh mãi mã ở Uyển Thành, binh lực lên tới năm vạn. Điều này cũng khiến ba vùng ở Uyển Thành gánh chịu áp lực cực lớn! Lưu Bị muốn lôi kéo lòng dân nên không chưng thu thuế má ở ba huyện này. Quân lương của y dường như hoàn toàn từ Tân Dã vận chuyển đến, do Kinh Châu tiếp viện.

Niết Dương mà mất đi...

Lưu Bị bỗng giật mình, lạnh toát sống lưng.

Y vốn định sau mùa thu mới tấn công Tào Bằng, nguyên nhân cũng nằm ở vấn đề quân lương này.

Còn giờ y dám dụng binh với Tào Bằng, phần lớn là dựa vào sự đảm bảo lương thực ở Tân Dã.

- Tào Hữu Học, thủ đoạn hay lắm!

Lúc đầu, Lưu Bị muốn tranh thủ thời gian với Tào Bằng.

Nhưng giờ xem ra, Tào Bằng hình như đã nhanh hơn một nước cờ...

Cho dù lúc này y tiến đánh Vũ Âm, nhưng nếu Niết Dương bị mất, chắc chắn sẽ khiến lòng quân bất an.

Kế sách hiện giờ là trước tiên giữ vững đại doanh của Bến phía Nam, tuyệt đối không được để Tào Bằng qua sông tấn công. Còn về huyện thành Vũ Âm, có Tuân Kham ở đây ắt thắng.

Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lưu Bị đã có chủ định, lập tức lệnh cho Quan Vũ làm quân tiên phong, gấp rút tới đại doanh Bến phía Nam.

Tử Trọng chính là Mi Chúc.

Mi Chúc có thể nói là một tay giỏi về nội chính, nhưng về quân vụ có phần chưa đủ thực lực.

Lòng trung thành của gã đương nhiên không cần phải nghi ngờ. Mi Hoàn là phu nhân của Lưu Bị, có quan hệ như vậy nên Lưu Bị cũng không lo lắng nhiều.

Thế nhưng vấn đề là, nếu Tào Bằng thật sự muốn tiến công mạnh mẽ vào Bến phía Nam, gã có đỡ nổi không?

Lưu Bị lo lắng không yên, thúc đại quân phải tới Bến phía Nam vào lúc chính ngọ.

Lúc này, đại doanh Bến phía Nam mù mịt khói lửa. Trên cửa bến phà vẫn còn lưu lại các vết máu loang lổ, có thể thấy ở đây đã từng trải qua một trận chiến ác liệt.

Quân tốt đang dọn dẹp chiến trường, sắp xếp gọn ghẽ từng đồng xác chết.

Đúng giữa mùa hạ, thời tiết cực kỳ oi bức.

Nếu không kịp thời xử lý những xác chết đó, làm không tốt sẽ xuất hiện bệnh dịch quy mô lớn. Về chuyện này, dù là Lưu Bị hay Mi Chúc đều rất rõ hậu quả. Vì thế, sau khi Lưu Bị tới đại doanh của Bến phía Nam, trước tiên liền đi tuần tra chiến trường một vòng để kiểm tra tình hình.

Trước lúc bình minh, Tào quân đột nhiên phát động tập kích vào Bến phía Nam.

Điển Mãn và Hứa Nghi từng có lần đánh vào đại doanh Bến phía Nam... Quan Bình vội vã ứng chiến, nhưng lại gặp phải cuộc tấn công liên thủ của hai người này. Hai bọn họ đều là hào dũng chi sĩ, có thể còn chưa bằng phụ thân của bọn họ. Tuy nhiên cũng đã đạt tới võ tướng chuẩn hạng nhất. Quan Bình mặc dù thiện chiến nhưng bị hai người đánh từ hai mặt nên cũng không thể có lợi thế. Trong chiến loạn, Quan Bình bị Hứa Nghi dùng thiết lưu tinh đâm thương, sau đó lại bị Điển Mãn chém một đao, hôn mê tại chỗ. Nếu không phải người tùy tùng của Quan Bình liều chết cướp Quan Bình về, có lẽ Quan Vũ lúc này đã phải chịu nỗi đau tang tóc cho đứa con thứ của mình... Tiếp sau đó, Viện Bình của Mi Chúc tới mới coi như đuổi được Tào quân ra khỏi đại doanh Bến phía Nam.

Trong trận chiến này, quân Lưu Bị chịu tổn thất thê thảm.

Số người chết và bị thương trên một ngàn người, còn số quân sỹ mất tích nhiều vô số kể.

Những chương ngại vật trước đại doanh Bến phía Nam gần như bị hủy hoại triệt để, chỉ để lại một đồng lõa xộn sau khi bị thiêu hủy.

Thế nhưng đáng tiếc nhất vẫn là cuộc mất tích của Trần Chấn.

Trần Chấn, tự là Hiếu Kỳ, người Uyển Thành.

Trần Thị ở Nam Dương bản thân cũng là hào cường một phương, có cội nguồn thuộc một phân chi của Trần Thị ở Toánh Xuyên, thanh danh vô cùng lớn trong vùng.

Đó là người trung thành, già nhưng kiên định.

Người này trước kia từng là mưu sĩ dưới trướng của Viên Thiệu, sau cuộc chiến Thương Đình, Trần Chấn mới trở về quê hương.

Hắn ta và Lưu Bị quen biết đã lâu, thế nên khi Lưu Bị làm chủ Tân Dã, Trần Chấn là người đầu tiên tới đầu quân cho Lưu Bị.

Lúc ấy, Gia Cát Lượng còn chưa xuất núi, Trần Chấn và Tuân Kham, một trong một ngoài, có thể nói là hợp nhau tăng thêm sức mạnh, là trợ thủ đắc lực cho Lưu Bị... Tuy nhiên, với sự xuất hiện của Gia Cát Lượng địa vị của Trần Chấn đã bị giảm sút. Suy cho cùng, xét về đại cục thì Trần Chấn không sánh được với Gia Cát Lượng, nhưng trong một vài chi tiết, Lưu Bị vẫn cần Trần Chấn giúp sức. Không ngờ, cuộc chiến Bến phía Nam này đã khiến Trần Chấn mất tích...

Trong lịch sử lúc đầu thì Trần Chấn là công thần có công lớn đi theo Lưu Bị vào Toánh Xuyên.

Khi Lưu Bị xưng đế, Trần Chấn từng làm quan tới chức Thái úy.

Mà nay, tung tích không rõ, sống chết không biết... Theo đám binh lính nói thì lúc đại doanh Bến phía Nam hỗn loạn nhất, Trần Chấn vì muốn bảo đảm không bị mất bến phà nên đã dẫn bộ binh đi cứu viện. Còn người tấn công vào bến phà Bến phía Nam khi ấy chính là Binh Tào sử của quận Nam Dương Đỗ Kỳ... Theo đó, Trần Chấn tuyệt đối lành ít dữ nhiều. Kể cả không bị giết thì cũng nhất định bị bắt làm tù binh, nếu không sẽ sống mà không thấy người, chết không thấy xác.

Lưu Bị cực kỳ đau xót trong lòng.

- Tào Bàng đã từng khiêu chiến ư?

- Từ sau khi trời sáng, Tào quân đã rút binh, nhưng sau đó lại tập kích.

Hiện giờ, Đỗ Tập dựa lưng vào rừng hoa đào, hạ trại ở bờ phía đông Cốc Thủy, cùng với Cốc Dương tạo thành thế đặc biệt... Nhị tướng quân từng tới thỏa hiệp nhưng Tào quân cũng nhất quyết không ra. Còn về tên tiểu tặc Tào Bàng lại chưa hề xuất hiện. Nói không chừng lúc này đang đóng giữ trong huyện thành Cốc Dương.

- Tào Hữu Học chưa từng xuất hiện sao?

Lưu Bị nghe xong chợt ngẩn người ra.

Y quay đầu hỏi Quan Vũ:

- Vân Trường, khi ngươi đi khiêu chiến, có từng gặp Tào Hữu Học không?
- Chưa hề gặp.

Tâm trạng Quan Vũ đang rất đau đớn, con trai thứ mất mạng, con trưởng bị trọng thương, khiến hấn ta bất an trong lòng.

Nếu không phải là đợi Lưu Bị, giờ này có lẽ hấn đã tới Niết Dương lâu rồi. Nghe Lưu Bị hỏi, hấn ta đáp lại một câu mà thần trí đang để ở tận nơi đâu, sau đó không nói gì nữa.

Lưu Bị lại hít một luồng khí lạnh.

Hình như có gì đó không đúng!

Theo những gì Lưu Bị biết về Tào Bàng, đó là chủ nhân luôn làm gương cho binh sỹ, thích xung phong đi trước.

Quân Tào đánh úp đại doanh Bến phía Nam nhưng lại không thấy tung tích Tào Bàng; Vậy thì, Tào Bàng giờ đang ở đâu?

- Đã phái người tới Cức Dương dò la chưa?
- Đã phái người tới đó rồi!

Mi Chúc gương cười nói:

- Chỉ là về phía Cức Dương được canh phòng nghiêm ngặt, dù trà trộn vào được, muốn đưa thư ra cũng không phải là chuyện dễ.

Có điều tại hạ lại nghe thấy một số binh lính Tào quân bị bắt nói, tối qua có một đội nhân mã tới Cức Dương.

Theo miêu tả của gã, hình như là Phi Đà binh của Tào Bàng... Nếu Phi Đà Binh của Tào Bàng đã tới nơi, có lẽ lúc này Tào Bàng cũng đang ở trong huyện thành.

Về lý mà nói thì suy luận này rất đúng.

Thế nhưng không biết tại sao, Lưu Bị lại cảm thấy trong lòng bất an, có phần đứng ngồi không yên...

551. Chương 598 : Đáp Trả Một Đòn

Uyển, tức là cây cỏ tự bao phủ.

Nó có hai hàm nghĩa: Một là cỏ thơm phủ khắp mặt đất; Hai là bốn phía cao và ở trung tâm.

Xét từ một mức độ nào đó thì địa thế của Uyển Thành vừa hay cũng rất phù hợp với đặc trưng của nơi này. Ba mặt của nó vây quanh núi, phía đông, tây, bắc có núi non trùng điệp, phía nam có Dục Thủy (nay là Bạch Hà) chảy qua, đất đai phì nhiêu. Đây là vùng cai trị của quận Nam Dương, đồng thời là kinh đô thứ hai của Đông Hán, tường thành của Uyển Thành cao và rất kiên cố, bức tường cao tám trượng theo năm tháng đã được tu sửa nhiều lần, thể hiện hồn khí oai hùng.

Tòa thành này cũng từng trải qua chiến tranh khói lửa.

Trong loạn Khăn vàng năm đó, đại soái Nam bộ là Trương Mạn Thành đã triệu tập trăm vạn đại quân bao vây Uyển Thành mà không được, tuy nhiên cũng đã phá nát thành trì cổ kính này. Về sau, trải qua nhiều đời Thái Thú khởi công tu sửa, tường thành của Uyển Thành hiện giờ càng thêm phần oai hùng so với trước kia...

Đây là một thành trì dễ thủ khó công!

Vào đêm ngày mười tám tháng năm năm Kiến An thứ mười hai, một đội nhân mã lặng lẽ tới Uyển Thành.

Nhìn áo giáp của đám binh lính, hình như là một đội quân bại trận, khoảng sáu, bảy trăm người... Tên tướng lĩnh dẫn đầu toàn thân bê bết máu, lắc lư trên lưng ngựa như đang bị trọng thương. Khi đội nhân mã này xuất hiện ở cuối quan đạo, lập tức gây sự chú ý với đám quân phòng thủ ở Uyển Thành. Có người lập tức trình báo Uyển Thành lệnh là Mi Phương, Mi Phương nghe tin liền dẫn theo người hầu cận, vội vã leo lên tường thành.

- Người là quân mã nơi nào?

- Mi huyện lệnh, bọn ta vốn là binh mã tăng viện tới Bến phía Nam, không ngờ trên đường bị Tào quân phục kích, tổn binh hao tướng, đành phải theo đường cũ trở về.

- Binh mã chỉ viện đến Bến phía Nam sao?

Mi Phương nghe thế lập tức giật mình.

Hắn sai người giờ đuốc về phía dưới thành, thấy quần áo của đám tàn quân này quả đúng là trang phục của Lưu Bị.

Lẽ nào, Chủ công đã thất bại ở Bến phía Nam?

- Sao quân Tào quân lại xuất hiện ở bờ phía tây?

- Hồi huyện lệnh, sáng sớm nay quân Tào tấn công mạnh mẽ vào Bến phía Nam, Quan Bình tướng quân bị trọng thương.

Ta phụng mệnh gấp rút tiếp viện, không ngờ bị đám quân Tào vượt sông Cức Thủy phục kích... Trên đường rút lui chỉ còn lại từng này binh mã, xin Mi huyện lệnh mở cửa thành, cho bọn ta vào thành nghỉ ngơi.

- Quận chủ công đang ở đâu?

- Tiểu tốt như bọn ta sao biết chủ công đi đâu?

Nói cũng đúng, hướng đi của Lưu Bị tất được bảo mật nghiêm ngặt.

Đại doanh của Bến phía Nam, ngoài Quan Bình ra, cũng chỉ có Mi Chúc và Trần Chấn biết.

Đám tiểu tốt này sao có thể biết được hướng đi của Lưu Bị? Nếu bọn chúng trả lời được, Mi Phương chắc chắn sẽ nghi ngờ. Tuy nhiên, cũng chính vì đám tiểu tốt này không rõ mới dè dặt bỏ được hoài nghi trong lòng. Thám mã nói, sáng sớm nay Bến phía Nam đúng là xảy ra chiến sự. Ồ, chúng đúng là đám binh mã từ bờ phía tây tới tiếp viện cho Bến phía Nam nhưng bị quân Tào mai phục. quân Tào có bao nhiêu người qua sông? Chủ tướng là ai?

Mi Phương chợt khản trương, cũng không kịp gắng hỏi nữa, liền hạ lệnh mở cửa thành.

- Lát nữa, dẫn tên Quân Tư Mã đó tới gặp ta.

Mi Phương đang ở Uyển Thành, không biết nhiều về chiến sự phía trước lắm. Có điều theo hắn nghĩ, cuộc chiến sự này lý ra dễ như trở bàn tay. Thế nhưng không ngờ, Tào quân lại chiếm lĩnh được ưu thế lớn như vậy ở Bến phía Nam, ngay cả tên Quan Bình cũng bị trọng thương.

Nói ra cũng lạ, Mi Phương và Mi Chúc mặc dù là huynh đệ nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau.

Mi Chúc khoan thai nho nhã, xử lý công việc một cách điềm tĩnh, ôn hòa; Còn Mi Phương thì sao? Lại có vẻ lỗ mãng, thô bỉ, so đo từng tấc. Dù từ thông tục một chút để hình dung thì con người Mi Phương có lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa lại mơ mộng hão huyền, thích so bì với người khác.

Giữa gã và Quan Vũ cũng không hòa thuận lắm.

Nếu xét về căn nguyên, có thể ngược lại thời gian trước đây khi Lưu Bị lần đầu tới Từ Châu. Đào Khiêm lúc ấy phó thác Từ Châu cho Lưu Bị, nhưng Mi Phương không tán thành.

Là người dân Từ Châu, hắn nghiêng về con trai của Đào Khiêm là Đào Thương hơn, chứ không phải Lưu Bị.

Vì thế, hần và Lưu Bị chung sống không vui vẻ. Cho đến sau này khi muội muội Mi Hoàn được gả cho Lưu Bị, Mi Phương mới coi như thay đổi thái độ.

Chẳng qua, quan hệ giữa hần và Lưu Bị được dịu đi, nhưng mâu thuẫn với Quan Vũ vẫn luôn tồn tại.

Quan Vũ tính tình cao ngạo và thanh cao, không coi Mi Phương ra gì. Mi Phương cũng là người ngạo mạn, hần nghĩ ta là anh vợ của Lưu Bị, Quan Vũ người dựa vào gì mà coi thường ta? Hai người vì thế đã nhiều lần xảy ra xung đột, may mà Mi Chúc cùng Lưu Bị ở giữa hòa giải, cuối cùng cũng không làm mâu thuẫn thêm gay gắt.

Tuy nhiên, mâu thuẫn vẫn tồn tại, hai người đều không coi đối phương ra gì nên chẳng thèm để ý đến nhau.

Quan Bình là con trưởng của Quan Vũ, ở một mức độ nào đó đã thừa hưởng tính cách của phụ thân mình.

Gã giống như phụ thân đều coi thường Mi Phương; Còn Mi Phương lại thích ra vẻ bề trên trước mặt Quan Bình, điều đó cũng khiến hai người thường xuyên có tranh chấp. Khi ở Từ Châu đã như thế, ở Nhữ Nam cũng thế và đến Kinh Châu vẫn vậy... Sau này Lưu Bị thực sự không chịu nổi nữa, dứt khoát giữ Quan Bình ở lại Niết Dương, còn dẫn theo Mi Phương tới Uyển Thành, coi như đã tách được hai người ra. Mà nay, Mi Phương nghe nói Quan Bình bị trọng thương, trong lòng dù lo lắng cho Lưu Bị nhưng lại có một niềm vui không nói nên lời. Khi đi xuống lầu thành, sắc mặt Mi Phương vẫn giữ nụ cười quái dị, hần thầm nhủ trong lòng: Tiểu tặc bất tài, sao không hủy hoại luôn tính mạng của Thản Chi?

Cùng lúc đó, quân tốt bên dưới cũng bắt đầu mở cửa thành.

Đám tàn quân đó từ từ tiến gần tới cửa thành, viên Quân Tư Mã dẫn đầu kia vẫn phủ phục trên ngựa, nhìn lắc lư như sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống khỏi ngựa.

Lúc này, một thanh niên có dáng vẻ giáo úy bước tới.

- Người tên là gì?

- Mặt tướng Bành Phúc đã từng gặp tướng quân.

Quân Tư Mã vừa nói vừa lão đảo bước xuống ngựa.

Đi được vài bước, suýt nữa đứng không vững.

Tên giáo úy thấy thế liền nhú mày, vội vã tiến lên dìu lấy gã:

- Bành Phúc, có thể trụ được nữa không?

- Mặt tướng còn có thể trụ được.

- Hãy theo ta, Mi huyện lệnh có việc phải cùng người...

Quân Tư Mã nghe thế vội xốc lại tinh thần và đi theo tên Giáo úy.

Phía sau gã, đám tàn quân chậm rãi đi vào Uyển Thành, hai đội quân tốt phối hợp rất ăn ý, tránh sang hai bên, vô tình đã kẹp chặt cửa thành.

- Xin hỏi tướng quân là ai?

- À, bản mõ không phải tướng quân, chỉ là Giáo úy thống binh của Uyển Thành... Ta tên là Hưởng Sủng.

Đợi sau khi Mi huyện lệnh hỏi han xong, người sẽ về dưới trướng của ta. Đúng rồi, tướng quân nhà người là ai? Sao ta thấy người lạ vậy?

Nhìn thì tướng là một câu hỏi tùy ý, nhưng lại ẩn chứa đầy sát khí.

Trong lòng Quân Tư Mã không khỏi hồi hộp.

Còn tên Hưởng Sủng này thì sao?

Đó có phải là Hưởng Sủng được nhắc đến là “Bạch Năng” trong danh sách các nguyên soái không?

Trông y năm nay cũng chưa đến mười tám, mười chín tuổi nhưng đã làm tới chức Giáo Úy thống binh, có thể thấy được sự coi trọng của Lưu Bị với y. Có điều nghĩ cũng thấy không có gì lạ. Lưu Bị đã cưới con gái

của Hướng Lăng ở Nghi Thành, nói ra thì cũng coi như là một nhà với Hướng thị. Tên này là người trong dòng tộc Hướng thị, chỉ không biết y có quan hệ gì với Hướng Lăng. Vậy nên Lưu Bị trọng dụng y cũng là hợp lý... Tên này không thể coi thường được.

- Mặt tướng là Quân Tư Mã dưới trướng của tướng quân Triệu Dung.

-Ấy, là bộ khức của Tử Ngọc tướng quân... Đúng rồi, Tử Ngọc tướng quân khỏe chứ?

- Tướng quân sức khỏe vẫn chưa tốt, nghe thấy Bên phía Nam bị tập kích, Triệu tướng quân chuẩn bị đích thân tới... Thế nhưng trong quân công việc bề bộn nên đã lệnh cho mặt tướng và một đội nhân mã khác tới tiếp viện. Đầu ngõ bị quân Tào phục kích... thực sự là hổ thẹn với kỳ vọng của Triệu tướng quân...

-Tên xảo quyệt, người không phải đối thủ của hần, cũng là điều bình thường thôi.

Hướng Sủng và Quân Tư Mã vừa đi vừa nói chuyện.

Một lát sau đã tới trong cửa phủ. Chỉ thấy phía sau có một nam tử hán khoảng ba mươi tuổi. Toàn thân mặc áo bào, bên ngoài khoác áo giáp trụ, tay cầm bội kiếm.

Trong ánh lửa, nam tử hán này mặt giống như Quan Ngọc, dưới cằm lún phún râu.

Người này đứng đó trông rất có phong độ.

Hướng Sủng nói:

- Đây là Mi huyện lệnh.

Trong lúc nói chuyện, Hướng Sủng gật đầu với Mi Phương, ý muốn nói với hần rằng:

- Ta đã thăm dò, dường như không có vấn đề gì cả.

Mi Phương khẽ mỉm cười, trong lòng lập tức như trút được gánh nặng.

Mặc dù hần cho đội nhân mã này vào thành, nhưng nếu nói không đề phòng thì cũng không phải.

Dù đám nhân mã này mặc áo giáp của quân Lưu bị, nhưng ai có thể đảm bảo không phải là kẻ thù đóng giả? Những vấn đề mà Hướng Sủng hỏi đúng là để thử thăm dò Tư Mã Quân. Khi đó nếu Bành Phúc có chút gì đó sai sót, Hướng Sủng sẽ hạ lệnh lấy thủ cấp của Bành Phúc ngay.

Phải biết rằng, trong tay Bành Phúc mặc dù có binh tốt, tuy nhiên bọn họ đã vào thành rồi.

Lúc này nếu Hướng Sủng ra tay, có thể dễ dàng xử lý đám Bành Phúc...

Mi Phương bước lên liếc nhìn Bành Phúc.

Không biết tại sao, hần thấy tên Bành Phúc này có vẻ rất quen.

Cũng chính sự quen thuộc này làm cho Mi Phương hoàn toàn mất cảnh giác... Đã quen mắt thì nhất định từng gặp rồi. Nói không chừng khi hần ta theo Lưu bị đi thị sát quân vụ đã từng qua lại với người này. Tuy nhiên, hần đường đường là cận thần của Lưu bị, sao có thể nhớ đến một tên tiểu giáo trong quân đội được? Mi Phương yên tâm, khi cách Bành Phúc còn mấy bước chân, hần mới dừng lại.

- Ta hỏi người, có thấy rõ thống soái quân Tào phục kích các người là ai không?

- Lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, mặt tướng cũng không nhìn thấy rõ lắm. Thế nhưng trong Tào quân có một người cực kỳ dũng mãnh, giết rất nhiều quân của ta. Mặt tướng mơ hồ nghe thấy mọi người gọi hần... Bành Phúc ra vẻ đang nhớ lại, nhân lúc mọi người không để ý đã tiến lên trước hai bước, đứng rất gần Mi Phương, Mi Phương vừa mới mở miệng đã nghe thấy Bành Phúc hét lớn:

- Ta nhớ ra rồi, quân Tào gọi người đó là Công tử.

- Công tử?

Mi Phương nghe thế, mắt sáng rực lên.

- Trang phục ra sao, ăn mặc thế nào?

- Người đó cầm Phương thiên họa kích... khoác Đường nghê bảo giáp... Ấy, con ngựa của hắn rất dũng mãnh. Lúc nó hí lên như rồng kêu hổ gầm, bách thú đều kinh hãi.

Mặt tướng có chút ấn tượng, con ngựa đó hình như là Sư hổ thú trong truyền thuyết.

Tào Bằng đã qua sông ư?

Nghe lời miêu tả của Bành Phúc, Mi Phương lập tức phản ứng lại, tên Bành Phúc này là ai. Hắn nhìn sang Hướng Sủng, ánh mắt thấy rõ sự hoảng sợ.

Tào Bằng không ngờ đã qua sông rồi!

Đúng lúc này, một tên lính dắt con ngựa của Bành Phúc tới.

Không ngờ con ngựa đó đột nhiên nổi giận, ngửa móng hí dài một tiếng như rồng kêu hổ gầm, gót sắt giơ lên lập tức quật ngã tên lính đó xuống đất.

- Con ngựa đó hình như giống với con ngựa của mặt tướng.

- Hả?

Mi Chúc nghe thấy câu này của Bành Phúc, bỗng nhiên giật mình.

Một dự cảm xấu đột nhiên xuất hiện, hắn đang định nhắc thanh bội kiếm trong tay lên thì đã thấy tên Bành Phúc kia bất ngờ chuyển động, bả vai giáng một đòn mạnh về phía trước, lập tức quật ngã Mi Chúc xuống đất. Tay trái giơ lên, một quả thiết lưu tinh bay ra đập về phía Hướng Sủng. Hướng Sủng hoảng sợ, lắc mình né tránh theo bản năng. Nói thì lâu nhưng thực tế mọi chuyện khi đó diễn ra rất nhanh, Bành Phúc rút đao ra, miệng hét to:

- Phi Đà Bình, động thủ!

552. Chương 599 : Đoạt Uyển Thành

Bảo đao Tây Cực Hàm Quang dưới ánh lửa phát ra một luồng sáng xanh tuyệt đẹp.

Hướng Sủng cũng không phải loại người bất tài, thân là thượng tướng thống binh của Thục Hán sau này, hắn có bản lĩnh không hề tầm thường. Y phản ứng rất nhanh, lắc mình tránh được thiết lưu tinh và rút đao ra đỡ. Keng nhẹ một tiếng, song đao giao kích. Thanh cương đao bách luyện của Hướng Sủng mềm như đậu phụ, bị bảo đao Tây Cực Hàm Quang sắc bén chém làm hai đoạn.

- Đao tốt!

Hướng Sủng liền quát to một tiếng, cơ thể bất ngờ ngửa về phía sau, né được một đao hung ác của đối phương.

Tuy nhiên, chưa đợi y đứng thẳng người dậy đã thấy Bành Phúc giơ chân lên giáng xuống một đòn vào chính giữa ngực Hướng Sủng. Sức mạnh khủng khiếp lập tức khiến y ngã lăn trên mặt đất, miệng phun máu tươi và chìm trong hôn mê bất tỉnh luôn. Cùng lúc đó, Mi Phương cũng chặt vật đứng dậy, ngón tay chỉ vào Bành Phúc, trừng mắt rít lên quát:

- Người chính là Tào Bằng... Tiểu tặc lại dám tới Uyển Thành tự tìm đường chết...

Mi Phương biết, Tào Bằng có một con ngựa, tên là Sư hổ thú.

Nghe nói đó là Bảo Mã Lương Câu mà Tào Bằng thu nhận được khi ở Sóc Phương, có sức mạnh như hổ báo, là con tuấn mã thần kỳ khác thường.

Gã chưa từng gặp Sư hổ thú nhưng đã nghe nói đến loại Bảo Mã Lương Câu này. Kể cả Xích Thố Mã của Lã Bố trước đây cũng không thể so sánh được.

Lúc trước trên thành không để ý đến con ngựa của Bành Phúc.

Nhưng đúng lúc ban nãy, con ngựa của Bành Phúc đột nhiên phát điên lên, chẳng phải trùng khớp với đặc trưng của con Sư hổ thú đó sao?

Mi Phương lập tức tỉnh ra, Bành Phúc chính là Tào Bằng.

Hèn nào ban nãy nhìn tên này có gì đó rất quen, hóa ra là hắn!

Mi Phương trước đây khi ở Từ Châu đã từng gặp mặt Tào Bằng. Hai người mặc dù chưa hề nói chuyện với nhau nhưng gã quan sát Tào Bằng từ xa.

Trong cuộc chiến Hạ Bì, Trương Phi đã cướp mất lương thảo của Tào Bằng, khiến cho Tào Bằng dẫn theo bộ binh đến chặn đại doanh của Lưu Bị.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Mi Phương gặp Tào Bằng. Lúc Tào Bằng giận dữ xé rách đại kỳ viên môn của Lưu Bị đã để lại cho Mi Phương một ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Mặc dù sau đó, gã không hề gặp lại Tào Bằng, hơn nữa mấy năm gần đây Tào Bằng thay đổi rất nhiều. Khi ở Hạ Giao, cơ thể hắn còn gầy gò, thể trạng yếu ớt, mang lại cảm giác thanh tú yếu đuối. Thế nhưng bây giờ, đặc biệt từ khi Tào Bằng bắt đầu tu luyện Bạch Hổ Thất Biến và Ngũ Cầm Hí, cơ thể hắn ngày một cường tráng, khác hẳn so với trước đây. Thế nhưng đôi mắt đó vẫn ánh lên khí chất trước sau không thể thay đổi được.

Tào Bằng sao lại xuất hiện ở Uyển Thành?

Việc này phải nói từ đêm hôm đó...

Tào Bằng ý thức được bản thân mình đã phạm phải một sai lầm lớn!

Lần này Lưu Bị dụng binh rõ ràng đã suy nghĩ rất cẩn kẽ, tính toán cẩn thận. Từ hiện tượng giả là binh mã của Lưu Bị liên tục tiến vào chiếm giữ Bến phía Nam, Tào Bằng đã nhìn ra một sơ hở. Hắn đoán, Lưu Bị nhất định sẽ nghĩ cách mai phục trên đường hắn quay về viện trợ Vũ Âm, chờ hắn mắc câu.

Vũ Âm đã có đám Dương Hàng ở đó, Tào Bằng cũng không lo lắng lắm.

Ít nhất trong thời gian ngắn, Lưu Bị muốn đánh chiếm huyện thành Vũ Âm, tính khả thi cũng không lớn...

Lưu Bị muốn quét sạch sào ỏ của hắn!

Tào Bằng đương nhiên không thể ngồi khoanh tay chờ chết.

Nhưng hắn cũng rõ, với sức mạnh hiện giờ của hắn, nếu liều mạng với Lưu Bị thì khả năng thắng lợi không lớn. Cho dù thắng cũng là một cục diện thắng lợi thảm hại.

Nếu Nam Dương chỉ có hắn và Lưu Bị, Tào Bằng sẽ không để tâm mà đối mặt đầu với Lưu Bị một trận.

Tuy nhiên vấn đề ở chỗ, quận Nam Dương còn có một Lưu Biểu nữa.

Tuy rằng thế tộc Kinh Tương đứng đầu là huynh đệ Khoái Việt, Khoái Lương đã bày tỏ thiện ý với hắn. Thế nhưng với Lưu Biểu mà nói vẫn chưa đủ vũ lực uy hiếp... Tất cả đều là giả tạo. Đừng thấy Lưu Biểu hiện giờ tỏ ra khá yếu đuối, đó là vì trong tay Tào Bằng có đủ sức mạnh. Nếu Tào Bằng liều mạng với Lưu Bị, hắn Lưu Biểu sẽ rất vui vẻ khi nhìn thấy cục diện như thế.

Một mặt, Tào Bằng bị tấn công, mặt khác thực lực của Lưu Bị sẽ bị suy yếu, gã có thể nhân cơ hội thâm tóm Lưu Bị. Khi ấy, Lưu Biểu chắc chắn sẽ xuất binh.

Trước đây, ông ta dám giúp đỡ Trương Tú chống lại Tào Tháo.

Vậy thì hiện giờ, ông ta cũng chẳng để ý mà tạo thêm một chút rối loạn cho Tào Tháo...

Một khi Lưu Biểu giành được toàn bộ quận Nam Dương, sẽ trực tiếp uy hiếp tới Hứa Đô. Còn cuộc chiến ở Liễu Đông vẫn chưa kết thúc, Tào Tháo lại không thể dứt ra được, tới khi đó Giang Đông thừa cơ liên kết với Lưu Biểu để ra trận, làm không tốt sẽ khiến cục diện tốt đẹp mà Tào Tháo khổ tâm gây dựng sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.

Cho nên, Tào Bằng tuyệt đối không thể liều mạng với Lưu Bị.

Hắn phải giữ vững nguyên khí, chờ đợi cuộc chiến ở Liễu Đông chấm dứt.

Thế nhưng giờ Lưu Bị đánh đến tận nơi, Tào Bàng cũng không thể tránh lui. Lưu Bị đã muốn đánh vào sào huyệt của Tào Bàng, vậy thì tại sao hắn không thể quét sạch quê nhà của Lưu Bị.

Tào Bàng cẩn thận phân tích sự phân bố binh lực của Lưu Bị, từ đó rút ra kết luận về binh lực trống không ở Uyển Thành.

Nếu hắn tấn công Uyển Thành, vậy chắc chắn sẽ khiến Lưu Bị rút quân từ Vũ Âm. Chỉ đợi Lý Thông ở Nhữ Nam viện binh tiến vào chiếm giữ Đại Phục sơn của Đồng Bách, Tào Bàng sẽ có thể giữ vững cục diện hiện nay. Chỉ có điều, đánh Uyển Thành không phải là một việc dễ dàng. Máu chốt ở chỗ, làm thế nào mới có thể đưa quân tới gần Uyển Thành mà thần không biết quỷ không hay? Tào Bàng sau một hồi bàn bạc với Lục Mạo đã nghĩ ra được một kế hoạch tài tình.

Hắn đã lệnh cho Lục Mạo đóng giả là mình và tới Cức Thủy trước.

Sau đó lệnh cho Diển Mãn cùng Hứa Nghi, Đặng Chi, Đỗ Kỷ tập kích đại doanh của Bền phía Nam, tạo nên thế hỗn loạn trong đại doanh...

Tào Bàng thừa lúc quân Lưu Bị hỗn loạn đã vượt qua Cức Thủy mà không ai hay, sau đó lên vào bờ tây Cức Thủy và tiến thẳng tới Uyển Thành.

Về thân phận của hắn cũng đã được suy xét cẩn thận.

Triệu Dung Triệu Tử Ngọc là người Triều Dương.

Thời gian gần ta tới nhờ cậy Lưu Bị không được coi là quá dài.

Người này giữ chức Đô úy của Dục Thủy, chịu trách nhiệm về trị an của khu vực bờ phía tây Cức Thủy.

Binh mã trong tay hầu hết là đám nông dân, binh lính không được trọng dụng lắm.

Nhưng quan trọng nhất là tên Triệu Dung này thuộc hệ Kinh Châu của Gia Cát Lượng Mã Lương.

Gần ta không quen thuộc lắm với đa số tướng lĩnh dưới trướng Lưu Bị, thậm chí giữa hai bên còn có một vài mâu thuẫn. Tên này nhất gan, nếu biết Uyển Thành có nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không xuất binh cứu viện. Hơn nữa, gần ta đóng quân ở Ngư Lương, cách Uyển Thành một khoảng khá xa, đủ để Tào Bàng có thời gian thực hiện âm mưu. Binh pháp hữu vân, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Về điều này, Tào Bàng phải cảm tạ Giả Hủ.

Trong tay Giả Hủ có tất cả tài liệu của các tướng lĩnh dưới trướng Lưu Bị!

Giả Hủ rất giỏi lập mưu, mặc dù thời đại này còn chưa có cách nói cuộc chiến tình báo, nhưng Giả Hủ lại có xúc giác nhạy bén bẩm sinh đối với tình báo. Hai năm y ở Nam Dương đã xây dựng được một mạng lưới tình báo vô cùng hoàn thiện ở thời đại này.

Trong tay của Giả Hủ, những thông tin như dưới trướng Lưu Bị có bao nhiêu tướng lĩnh, hoàn cảnh gia đình thế nào? Có sở thích gì, y đều nắm rõ mười mươi.

Dựa vào tin tình báo này, Tào Bàng nắm như lòng bàn tay về các tướng lĩnh trong quân của Lưu Bị.

Đóng giả bộ khúc của Triệu Dung rõ ràng là sự lựa chọn tốt nhất. Vì thế, Tào Bàng giả danh Bành Phúc tới Uyển Thành.

Hai chữ Bành Phúc cũng có xuất xứ.

Chữ ‘Bành’ này đồng âm với Bàng, là tên của Tào Bàng. Còn chữ ‘Phúc’ kia đương nhiên lấy từ tên húy của Tào Bàng là A Phúc.

Chỉ là, Tào Bàng không ngờ, trong Uyển Thành này không chỉ có một mình Mi Phương mà còn cả danh tướng Thục Hán ở phía sau.

Tiếng kêu gào của Mi Phương không khiến Tào Bàng thất kinh.

Trái lại, trên mặt hắn nở nụ cười kỳ dị.

- Tử Phương tiên sinh, đã lâu không gặp.

Vừa nói đã thấy Tào Bằng xoay người, cơ thể nhanh như chớp, giống như một âm hồn xuyên trong đám thân binh hộ vệ phía trước mặt. Bước chân nhanh như chớp, thân hình lóe sáng. Mỗi một lần lắc mình né tránh thì một quả thiết lưu tinh lại theo đó bay ra. Từng đường ánh sáng sắc lạnh xẹt qua, chỉ nghe thấy những chuỗi tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đám đông. Thiết lưu tinh mang theo sức mạnh khổng lồ, đánh chuẩn xác vào đối phương.

Đám thân binh hộ vệ liên tiếp ngã xuống, không phải hộp sọ vỡ toang thì là đứt gân gãy xương.

Mười lăm quả thiết lưu tinh mà Tào Bằng mang theo được tung ra trong nháy mắt. Còn bảo đao Tây Cực Hàm Quang trong tay hắn càng phát ra luồng ánh sáng kỳ dị, chém đám binh tốt Uyển Thành ngã lăn xuống đất. Mi Phương đứng dậy, cướp lấy thanh trường thương trong tay một tên lính.

Không chờ gã ta đứng vững, Tào Bằng đã xông tới trước mặt.

Chỉ thấy hắn đi nhanh như bay, hai ba bước đã xông tới trước mặt Mi Chúc, gươm đao chém xuống.

Ánh đao lấp lánh, đao khí tung hoành.

Bảo đao Tây Cực Hàm Quang xé rách bầu trời, phát ra âm thanh chói tai. Mi Phương kêu lên một tiếng, gươm thương lên đỡ. Nào ngờ, chỉ nghe một tiếng răng rắc, trường thương trong tay Mi Phương đã bị bảo đao Tây Cực Hàm Quang chia làm đôi. Thế đao không hề suy giảm, bổ thẳng xuống. Mi Phương muốn né tránh cũng không kịp! Gã liền nhắm chặt mắt, thầm nghĩ trong lòng: Mạng ta xong rồi...

Thế nhưng, đợi mãi vẫn không có cảm giác cương đao chạm vào người.

Mở to mắt nhìn chỉ thấy một thanh cương đao sáng loáng đặt lên bờ vai gã.

Lưỡi đao tỏa ra một luồng sáng xanh sẫm, lưu chuyển trong thép, như mang theo một linh tính kỳ lạ. Đây cũng là căn nguyên của hai chữ “Hàm Quang”.

Tào Cấp rên ra chiếc đao Tây Cực Hàm Quang này hoàn toàn là một bất ngờ.

Đưa ánh đao vào trong thép thực ra là một hành động thất bại, nhưng không ngờ lại tạo ra được bảo đao Tây Cực Hàm Quang độc nhất vô nhị này.

Tào Cấp tạo ra bảy kiếm ba đao, trong đó Tây Cực Hàm Quang là quý giá nhất.

Theo lời Tào Cấp nói thì:

- Nếu bảo ta rèn lại đao Tây Cực Hàm Quang một lần nữa, căn bản không thể nào...

Nói cách khác, bảo đao này là độc nhất vô nhị trong thời đại này mà nói. Có lẽ trong rất nhiều năm tới nữa, nó vẫn sẽ là thứ có một không hai.

- Tất cả đều dừng tay lại cho ta.

Ngay trong thời khắc Tào Bằng ra tay, đội Phi Đà Binh được hóa trang lúc trước cũng lần lượt gươm binh khí lên.

Binh lính Uyển Thành trở tay không kịp, đâu thể ngờ “những người một nhà” trông thê thảm kia lại đột nhiên xuất chiêu với bọn họ?

Chỉ một lát đã có mấy chục người ngã gục trong bể máu.

Phi Đà Binh ào ào xông lên tiến vào cửa thành của Uyển Thành. Ở cửa thành có chưa tới một trăm quân tốt, sao có thể ngăn được đám binh lính dũng mãnh này?

Sau khi Tào Bằng khống chế được Mi Phương, liền lớn tiếng ra lệnh.

Hắn hạ giọng ghé sát tai Mi Phương nói:

- Tử Phương tiên sinh, lần này ta đến cũng không muốn đại khai sát giới.

Nếu ngươi không chịu, ta sẽ lấy đầu của ngươi. Còn không bảo người của ngươi buông binh giới chịu trói cho ta? Nếu không, đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Đao khí kinh người đã khiến cho Mi Phương dựng tóc gáy.

Tai nghe những lời nói của Tào Bằng, Mi Phương biết, người này chắc chắn là loại người nói được làm được.

- Các người hãy bỏ vũ khí xuống đi.

Nếu đổi lại là Mi Chúc trấn giữ Uyển Thành, Tào Bằng chưa chắc đã dám đánh lên. Mi Chúc này là một người trung thành và kiên cường... Nói cách khác, Mi Chúc thuộc loại cứng đầu cứng cổ. Kể cả rơi vào trong tay Tào Bằng cũng quyết không dễ dàng đầu hàng, thậm chí không tiếc bị hủy hoại.

Đáng tiếc, người trấn thủ Uyển Thành lại là Mi Phương!

Mặc dù gã ta và Mi Chúc là huynh đệ nhưng tính cách của hai người lại khác nhau quá nhiều.

Cùng với lời nói của Mi Phương thốt ra, trong lòng Tào Bằng có một niềm vui như trút được gánh nặng.

553. Chương 600 : Sải Bước Rút Binh

Đêm, thâm trầm.

Gió từ thượng du Dục Thủy thổi về đã xua tan cái nóng bức giữa mùa hạ.

Đối với dân chúng Uyển Thành mà nói, đây là một đêm mất ngủ. Trời về đêm, từ phía cửa thành truyền đến tiếng hò hét chém giết, vang vọng đất trời. Mặc dù chưa kéo dài quá lâu nhưng đủ để làm xua tan cơn buồn ngủ của mọi người. Theo sát đó là từng hồi tiếng vó sắt trên những con phố dài khiến mọi người run sợ.

Có người hay chuyện, muốn mở hé cánh cửa ra xem tình hình bên ngoài, nhưng lập tức bị người nhà cản lại.

- Đừng nhiều chuyện nữa, ngoan ngoãn ngồi ở nhà đi.

Đối với người dân Uyển Thành đã sinh sống nhiều đời ở đây mà nói, sau khi trải qua loạn Khăn vàng bao vây thành thì thần mã đều là phù du! Sau loạn Khăn vàng cho đến năm Kiến An Niên Nguyên, suốt hơn mười năm, quận Nam Dương mặc dù không xảy ra chiến sự quy mô lớn nào, nhưng các cuộc chiến nhỏ vẫn liên miên. Trước tiên là tiêu diệt bọn thổ phỉ, quét sạch tàn dư Khăn vàng; Sau đó chư hầu tranh giành, đánh lộn với nhau... Tiếp đó, Lưu Biểu vào làm chủ Kinh Châu giúp quận Nam Dương ổn định được một thời gian. Nhưng không lâu sau, chú cháu Trương Tế Trương Tú đã tới Nam Dương, lại xảy ra một trận xung đột. Đợi khi chú cháu Trương Tú ổn định, Tào Tháo dẫn bộ binh đến đánh liên ba lần, lần nào cũng cực kỳ thâm hiểm.

Người dân Uyển Thành coi như đã nhìn ra manh mối.

Nếu là đạo phỉ sơn tặc đến đột kích, tốt nhất là đưa gia đình đi chạy nạn.

Bởi vì những tên đạo phỉ sơn tặc này không hề có quy củ, có thể cướp bóc, chém giết, không tội ác gì không thể làm.

Thế nhưng nếu là chư hầu tranh chấp, chỉ cần không phải là chiến sự quá mức thâm hiểm thì sau khi phá hoại Uyển Thành, về cơ bản sẽ không xuất hiện biến động quy mô lớn nữa.

Những chư hầu này đều là những người thích thể diện.

Bọn họ chiếm lĩnh một vùng, trước tiên phải trấn an lòng dân.

Nhớ lại trước đây, Hạ Hầu Đôn đóng quân ở Uyển Thành, là Tam lệnh Ngũ thân, chinh đồn quân kỷ.

(Tam lệnh ngũ thân: tức là một mệnh lệnh được nhắc lại nhiều lần. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ Sử ký- Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện).

Còn Lưu Bị sau khi chiếm lĩnh được Uyển Thành, càng nghiêm lệnh cho bộ khúc không màng tới những thứ nhỏ, thậm chí đã miễn thuế một năm.

Khi Tào Bằng và Lưu Bị giằng co, người Uyển Thành biết rõ, Uyển Thành này suy cho cùng là của họ Tào hay họ Lưu, đối với bọn họ mà nói, thực ra chẳng có liên quan gì nhiều.

Điều quan trọng nhất là, ai có thể mang đến lợi thế cho họ.

Chỉ cần bọn họ không gây sự là được, chần hấn đám quân sỹ đó cũng sẽ không quấy nhiễu bọn họ.

Sau khi trải qua những giây phút hỗn loạn, Uyển Thành đã khôi phục được sự bình yên. Đám quân tốt ra hàng kia được áp giải theo hàng lối tới sân đấu giam giữ. Tào Bằng cũng không tàn sát quy mô lớn với bọn chúng. Trái lại còn chuyển lương thực tới, để bọn chúng tự nấu cơm. Như thế, đám quân xin hàng này đương nhiên cũng sẽ không phản kháng quyết liệt, Uyển Thành đã bị Tào Bằng đoạt được dễ dàng như thế.

Nghĩ lại thì Tào Bằng cũng thật may mắn.

Đám lính coi giữ toàn bộ Uyển Thành chưa đến hai nghìn người, hơn nữa khi Tào Bằng tập kích, đám quân lính đa phần đang nghỉ ngơi, không hề có bất kỳ phòng bị nào.

Trong khi đó viên tướng phòng giữ Uyển Thành – Mi Phương lại không phải là người có ý chí kiên cường.

Tào Bằng không thể nói là thích hấn ta nhưng cũng không ác cảm. Mi Phương tính toán quá nhiều, quá chú trọng đến được mất của cá nhân. Trong lịch sử, tên này và Phó Sỹ Nhân vì tư thù riêng của mình mà thấy chết không cứu, còn ảnh hưởng tới Quan Vũ thua chạy tới Mạch Thành và bị giết chết. Sau đó vì lo lắng bị truy cứu nên đã đầu hàng Tôn Ngô. Càng ích kỷ thì càng sợ chết. Nếu tướng giữ Uyển Thành đổi lại là người khác hoặc là Hưởng Sủng lớn tuổi hơn một chút, đã có đủ kinh nghiệm, có lẽ Tào Bằng muốn đánh úp cũng khó khăn hơn. Cảm ơn Lưu Bị đã để Mi Phương trấn giữ Uyển Thành.

Mi Phương hạ lệnh cho binh lính Uyển Thành dừng chống cự, để quân Tào Bằng chiếm được Uyển Thành một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, vấn đề đến theo sau đó lại khiến Tào Bằng lúng túng...

Uyển Thành nên xử lý như thế nào?

Lần tập kích này của Tào Bằng gọn nhẹ, quân lính dưới trướng chưa đến tám trăm người!

Đánh úp vậy là đủ rồi!

Phải nói rằng muốn chiếm lĩnh Uyển Thành là điều quá khó khăn.

Chưa kể số lính hàng trong thành này đã gấp hơn hai lần bên ta. Hôm nay trời tối, binh lính Uyển Thành còn chưa phát hiện ra, nếu khi trời sáng phát hiện thiếu binh lực của Tào Bằng, chắc chắn sẽ xảy ra bạo loạn. Tào Bằng dù nắm chắc khống chế được cục diện của Uyển Thành nhưng không tin chống đỡ được đòn phản công của quân Lưu Bị. Giờ kể cả hấn một mình thâm nhập, không có quân viện trợ bên ngoài thì muốn chiếm lĩnh Uyển Thành cũng đâu có dễ?

Thế nhưng nếu từ bỏ như thế này, Tào Bằng lại cảm thấy đáng tiếc.

Khó khăn lắm mới giành được Uyển Thành, mà bỗng dưng trả lại cho Lưu Bị, đây không phải điều hấn mong muốn.

Tào Bằng ngồi trong đại sảnh của nha phủ Uyển Thành, một tay chống cằm, suy nghĩ kẻ sách đối phó...

- Công tử, Uyển Thành này thật giàu có.

Trần Thúc quá phấn kích liền chạy tới chỗ Tào Bằng báo cáo.

Sau khi Tào Bằng xây xong tổ trạch, gã đã rời thị trấn Trung Dương, theo Tào Bằng tới Vũ Âm. Tào Bằng nhận ra, người bằng hữu tốt trước kia của mình không phải là một nhân vật đơn giản. Võ nghệ của gã không hề tầm thường, gần đạt trình độ cao thủ hạng nhất, đang ở trạng thái đỉnh cao hạng hai. Tuy nhiên, Trần Thúc không còn nhỏ tuổi nữa, gã lớn hơn Tào Bằng hai tuổi. Nay muốn đột phá nữa là tuyệt đối không thể...Mặc dù chưa thành võ tướng hạng nhất chân chính nhưng trong bộ khúc hiện giờ của Tào Bằng cũng coi như được trọng dụng. Ít nhất, có thể đảm đương một số trọng trách.

Khương Phổ ở lại Vũ Âm, còn Bằng Đức tới Hồ Dương chi viện.

Tào Bằng đương nhiên đã đề bạt Trần Thúc, để gã tạm thời thống lĩnh Phi Đà Binh.

- Nói thế là sao?

Tào Bằng bị gián đoạn ý nghĩa nhưng cũng không tỏ vẻ không hài lòng.

Trần Thúc vừa cười vừa nói:

- Ban nãy trong sân đấu phía tây đã phát hiện ra ba mươi đụn lương thực.

Theo người canh gác kho lương thực nói, trước đây Lưu Bị vận chuyển lương thực từ Tân Dã tới, chuẩn bị cho quân lính sử dụng, ba mươi đụn, đúng thật là kinh người.

- Bao nhiêu?

- Ba mươi đụn.

Tào Bằng lập tức đứng dậy:

- Mau dẫn ta tới đó xem...

Không ngờ, Lưu Bị đã tích trữ nhiều lương thảo như thế trong huyện Uyển Thành. Một đụn là ba nghìn thạch, ba mươi đụn có nghĩa là gần mười vạn斛. Một斛 bằng một trăm hai mươi cân, ba mươi đụn lương thực này xấp xỉ mười triệu cân. Lưu Bị trữ nhiều lương thảo như vậy để làm gì?

Câu trả lời đã rất rõ!

Lưu Bị sớm đã có kế hoạch, phải quyết một trận tử chiến với mình.

Ba mươi đụn này có lẽ là của Lưu Bị. Y ở Tân Dã nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng có chút của cải. Mà nay y chuyển những của cải này tới Uyển Thành, mục đích chẳng phải rất rõ ràng sao? Mặc dù Tào Bằng không rõ Tân Dã hiện còn có bao nhiêu lương thực, nhưng hẳn mơ hồ cảm nhận được tài sản của Lưu Bị đã không còn nhiều lắm... số lương thảo này tuyệt không thể để lại cho bọn đại nhĩ tặc đó...

Nghĩ đến đây, Tào Bằng đột nhiên nảy ra một kế.

- Tử Phạm, lập tức sai người thông báo cho dân chúng trong thành, mỗi nhà cử một người tới lĩnh lương thực.

Mỗi nhà bất luận có bao nhiêu người đều được năm đấu lương thực, trước giờ sửu phải phân phát xong. Số lương thảo còn thừa, hãy tập trung lại cho ta, sau đó đốt sạch bằng một mối lửa. Trước giờ dần, toàn quân rút khỏi Uyển Thành, tới giờ Mão phải vượt qua Dục Thủy, tiến vào Nam Sơn, không được sai sót.

- Dạ?

Trần Thúc nghe thế lập tức ngăn ra.

- Rút khỏi Uyển Thành?

Hữu Học, chúng ta vừa mới chiếm được Uyển Thành mà...

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Trần Thúc và Bàng Đức.

Nếu là Bàng Đức hoặc Khương Phổ, sau khi Tào Bằng phát lệnh, hai người này là người chấp hành đầu tiên mà không đặt ra câu hỏi gì.

Còn Trần Thúc mới từ một người miền núi trở thành binh lính.

Bên trong xương cốt, gã vẫn là một người dân bình thường, không có sự giác ngộ trở thành một quân nhân.

Tào Bằng trừng mắt, Trần Thúc lập tức ngậm miệng lại.

Gã cảm thấy đau lòng!

Nhưng lại không biết phải làm sao.

Trong sổ hộ tịch của huyện Uyển Thành có đăng ký mười bảy nghìn hộ. Tuy nhiên trên thực tế chỉ chưa đến hơn sáu nghìn hộ sống trong huyện thành mà thôi. Hiện giờ còn cách ba canh giờ nữa là tới giờ sửu, tức là còn sáu tiếng nữa. Tính theo thời gian thì còn thoải mái. Hơn sáu nghìn hộ, mỗi nhà năm đấu, cũng chưa tới một triệu cân lương thực. Nói cách khác, lần này Tào Bằng ít nhất phải đốt mất chín triệu cân...

Điều này đối với Trần thức nửa năm trước vẫn còn cố gắng để no ấm mà nói, sao có thể không đau lòng được? Thế nhưng quân lệnh như sơn, gã cũng không còn cách nào.

Tào thái thú muốn phát lương thực?

Binh lính gõ trống chiêng, đi dọc hai các con phố thông báo.

Không ít người nghe được tin đều ngây cả người!

Từ xưa đến nay, chỉ nghe nói quan phủ lấy lương thực từ trong tay người dân, nay lại muốn phân phát lương thực, quả thật khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Rất nhiều người ban đầu không tin lắm, họ lo đây chỉ là mánh khéo trưng binh của Tào Bằng mà thôi.

Dù sao, người có thể ôm được sáu mươi cân lương thực chắc chắn là có sức khỏe tốt. Người không thể để một lão già ngay cả đi cũng không nổi để chạy tới lĩnh lương thực được. Rất nhiều người trong lòng còn nghi ngờ, nhưng rốt cuộc những kẻ to gan, không chống lại được sự hấp dẫn đó đã mở cửa nhà đi tới kho lương thực. Lát sau đã thấy những người này ôm về một túi, khuôn mặt tươi cười hạnh phúc.

- Thật sự phát lương thực?

- Còn giả sao!

Người đã lĩnh lương thực trở về phấn khởi nói:

- Phía sân đấu đang phân phát lương thực, mau tới đó đi, sau giờ nữa sẽ dừng phát đó.

Mọi người nghe vậy chợt thấy cực kỳ phấn khích.

Ngay sau đó liền thấy các căn phòng mở hết cửa, mọi người đẩy những chiếc xe nhỏ hoặc dắt lạc đà, ngựa đi về phía sân đấu. Trên sân đấu là kho lương thực, đèn đuốc được thắp sáng trưng. Trần Thức chỉ huy quân lính phân phát từng túi lương thực cho mọi người. Nhìn nét mặt tươi cười rạng rỡ của dân chúng, Tào Bằng lập tức cảm thấy vô cùng vui sướng trong lòng...

Tại Ngự Lương Ki, đại doanh của quân Lưu Bị.

Triệu Dung mở to đôi mắt say lời mờ, mặt tỏ vẻ khó chịu nói:

- Sao lại quấy nhiễu làm ta tỉnh mộng?

Vào bữa tối, y và bộ khúc đã uống rất nhiều rượu, đến nỗi mặc dù đã ngủ rất lâu vẫn cảm thấy đầu óc hơi mơ hồ và quay cuồng. Ngự Lương Ki nằm cách Uyển Thành ba mươi dặm về phía tây, chịu trách nhiệm bảo vệ trị an xung quanh. Hôm qua Triệu Dung có nghe tin Bên phía Nam xảy ra chiến sự nên lập tức tập kết binh mã. Tuy nhiên không phải y muốn đi cứu viện Bên phía Nam mà là tăng cường canh phòng gần Ngự Lương Ki. Phía Bên phía Nam là chuyện các thần tiên đánh nhau, không đến lượt y quan tâm. Y chỉ cần giữ gìn được Ngự Lương Ki, bảo đảm đại doanh không có vấn đề gì, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Bản thân đang ở vị thế nào, Triệu Dung biết rất rõ.

Xung đột giữa Lưu Bị và Tào Tháo, không phải là chuyện y có thể tham gia...

Thân binh đánh thức Triệu Dung dậy, nói với giọng hoảng hốt:

- Tướng quân, việc lớn không hay rồi, Uyển Thành bị cháy.

- Cháy thì cháy, liên quan gì đến ta... Ấy, ban nãy người mới nói ở đâu có cháy?

- Uyển Thành, Uyển Thành bị cháy.

Triệu Dung nghe vậy liền giật mình.

Y vội vàng khoác áo vào, xông ra đại trướng trung quân, tay vin vào lều, hướng mắt nhìn ra xa.

Thấy phía Uyển Thành, ánh lửa ngút trời.

Thế lửa cực kỳ dữ dội, chiếu đỏ rực cả bầu trời đêm... Uyển Thành đã cháy, quả nhiên là Uyển Thành có cháy lớn!

Triệu Dung mặc dù không rõ phía Uyển Thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết Uyển Thành hiện đang tích trữ ba mươi đụn quân lương, lửa cháy to như vậy, chẳng lẽ là...

Y không kịp suy nghĩ nhiều, lớn tiếng quát:

- Người đầu, lập tức khởi binh mã, theo ta đến cứu hoả!

554. Chương 601 : Nam Sơn Cổ Đạo

Vừa qua giờ Dần, Nam Sơn đã bị bóng đêm dày đặc bao phủ.

Trước bình minh là khoảng thời gian tối tăm nhất, Nam Sơn trùng điệp như một con thú khổng lồ, phủ phục bên bờ sông Dục Thủy. Nam Sơn cũng chính là núi Phục Ngưu được nhắc đến trong hậu thế. Sở dĩ có cái tên Nam Dương vì nó nằm ở phía mặt trời mọc của núi Phục Ngưu, nên được gọi là Nam Dương.

Tào Bằng thúc ngựa xông lên một gò núi, quay đầu nhìn về phía Uyển Thành ở xa xa đang bị ánh lửa bao phủ, gương mặt nở nụ cười quái dị.

Mất đồng lương thảo này, xem Lưu Bị người có thể làm gì?

Nếu người trưng thu từ trong tay dân chúng Uyển Thành, ắt sẽ chọc giận người Nam Dương, từ nay về sau khó mà sống yên; Nhưng nếu người không trưng thu lương thảo thì sẽ đối mặt với rủi ro hết lương thực. Mấy vạn đại quân dưới trướng Lưu Huyền Đức người, khó mà hoàn toàn dựa vào Tân Dã cung cấp được? E rằng Tân Dã cũng không gánh vác nổi. Tới khi đó, Lưu Bị sẽ đối diện với một sự lựa chọn, đó là một lần nữa quy thuận Lưu Biểu, nghe theo điều khiển của y, hay là...

Trước đây Lưu Bị công chiếm Nam Dương, nói trắng ra cũng gần như là bức ép đám người Thái Mạo.

Mặc dù y đã giành được sáu thắng lợi huy hoàng, nhưng đã phạm vào điều kiêng kỵ của Lưu Biểu. Lưu Biểu không muốn trở mặt với Tào Bằng, Lưu Bị lại đột nhiên dụng binh với Uyển Thành. Nói khó nghe một chút, hành động của người đã phạm thượng, có ý đồ mưu phản! Xét từ một mức độ nào đó, Lưu Bị đã tấn công Uyển Thành, tất nhiên có một chỗ sống yên ổn. Tuy nhiên cũng đồng nghĩa với việc tách ra khỏi trướng của Lưu Biểu, hai bên không còn liên quan đến nhau nữa.

Nếu Lưu Bị lại quy phục Lưu Biểu, Lưu Biểu cũng sẽ thu nạp.

Dù sao một người như Lưu Bị quả thực cũng là nhân tài mà Lưu Biểu cần.

Nhưng nghĩ lại sự tự do thoải mái trước kia, e rằng sẽ rất khó! Một khi Lưu Bị bị Lưu Biểu tiết chế, cũng giống như mãnh thú bị giam cầm, khó gây phiền phức. Đối với Tào Bằng mà nói, hẳn không mong có thể lập tức tiêu diệt được Lưu Bị, mà chỉ cần trói chặt tay chân y là đủ.

- Hữu Học, người thật cao minh!

Trần Thúc bước lên, vẻ mặt kính nể nói:

- Nếu đi muộn thêm chút nữa, có lẽ chúng ta đã bị bao vây tứ phía rồi.

Hóa ra, trong lúc đám Tào Bằng phân phát xong lương thảo, chuẩn bị rút lui khỏi Uyển Thành, bỗng nhiên nhận được tin: Trương Phi sắp trở về Uyển Thành.

Chiến sự ở Vũ Âm bất lợi, Tuân Kham bị bắn chết dưới thành.

Trương Phi có ngàn cái không muốn, cũng biết muốn tấn công Vũ Âm lần nữa, e rằng không hiện thực lắm.

Sau một phen tranh chấp với Triệu Vân, gã cũng đành phải gạt đầu đồng ý rút binh. Tuy nhiên đại quân rút đi lại không phải chuyện đơn giản... Vừa phải thu dọn quân nhu, lại phải phòng bị Vũ Âm truy kích. Trương Phi vốn định áp trận bảo vệ đại quân rút lui, nhưng lại bị Triệu Vân từ chối.

Lý do của Triệu Vân rất đơn giản: Nếu Vũ Âm truy kích, tam tướng quân có thể nhần nhẹn được không?

Nói thẳng ra là, ta lo với tính cách nóng nảy của ngươi, hẳn sẽ gây phiền toái cho việc rút binh.

Trương Phi cũng rất biết chừng mực nên liền bảo vệ linh cữu của Tuân Kham, và lui binh trước, Triệu Vân chặn phía sau. Trên đường Trương Phi rất nhẫn nhịn, khi gần tới Nam Sơn gã đã phái người quay về Uyển Thành bẩm báo, để Mi Phương chuẩn bị sẵn nơi trú quân và lều trại cho đại quân dừng chân. Đâu ngờ, khi lĩnh truyền lệnh tới Uyển Thành, nơi này đã rơi vào tay Tào Bàng. Biết được tin Trương Phi sắp trở về, Tào Bàng cũng không dám chần chừ, vội sai người phóng hỏa, rút lui khỏi Uyển Thành trước và nhanh chóng vượt qua Dục Thủy, tiến vào Nam Sơn.

- Tử Phạm, ngươi nói xem lửa lớn như thế này, Trương Phi có thể nhìn thấy không.

Tào Bàng không tiếp lời mà quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Trần Thúc hỏi.

Trần Thúc ngẩn người, gật đầu nói:

- Đương nhiên có thể nhìn thấy... Người xem bầu trời Uyển Thành đều bị thiêu đỏ rực rồi, chớ nói Trương Phi đóng quân dưới chân Nam Sơn, kể cả xa hơn nữa cũng có thể nhận ra tình hình. Ha ha, lửa to như vậy, có lẽ vị tam tướng quân đó sẽ tức nổ mắt.

- Nếu ngươi tức đỏ mắt thì sẽ làm thế nào?

-Dạ?

Trần Thúc gãi gãi đầu, cười nói:

- Nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ lập tức dẫn bộ binh chạy tới Uyển Thành.

- Vậy từ miệng núi đến Uyển Thành có mấy đường?

Đường cũng không ít... Từ Nam Sơn tới, ít nhất có năm, sáu đường... Tuy nhiên nếu nói khoảng cách gần nhất, có lẽ là...

Trần Thúc đột nhiên ngậm miệng lại, ánh mắt tỏ vẻ run sợ.

Chẳng phải đường chúng ta đi hiện giờ là Nam Sơn cổ đạo sao?

Nam Sơn cổ đạo là một con đường từ miệng núi xuyên qua Nam Sơn, có thể tới Uyển Thành trong thời gian nhanh nhất. Chỉ có điều con đường này rất hẹp, phải đi qua một vùng có tên là Giáp Bì Câu. Ở nơi đó, hai bên là đồi núi, bụi cây rậm rạp, cỏ cây um tùm.

Nếu Trương Phi đi theo Nam Sơn cổ đạo, chẳng phải sẽ đối mặt với chúng ta sao?

Trần Thị nuốt nước bọt, hạ giọng nói:

- Hữu Học, không phải ngươi muốn quyết một trận tử chiến với vị tam tướng quân đó ở đây chứ.

Ta nghe nói, gã dẫn theo hơn mười nghìn nhân mã. Chúng ta còn chưa tới nghìn người, làm sao tranh chấp được với Trương Phi? Hay là chúng ta đổi đường khác đi?

- Hơn mười nghìn người thì sao chứ?

Tào Bàng cười nhạt một tiếng:

- Ngươi cho rằng tên Trương Phi đó sẽ giấu hơn mười nghìn người trong túi hay sao?

- Ý của ngươi là...

Tào Bàng lấy ra một lọ gốm từ trong chiếc túi trên lưng ngựa ra.

- Đây là thứ ta tìm được trong nhà kho ở Uyển Thành.

- Hả?

Dầu cây trẩu!

Tào Bàng cười tủm tỉm nói:

- Khi rời khỏi Uyển Thành, ta lệnh cho Phi Đà Binh mỗi người đều mang theo hai lọ.

Ta nghe nói, đi Nam Sơn cố đạo nhất định phải qua một chỗ gọi là Giáp Bì Câu. Nếu ta tước toàn bộ hơn một nghìn lọ dầu trẩu này xuống Giáp Bì Câu, sau đó phóng hỏa, đừng nói Trương Phi có hơn mười nghìn binh mã, kể cả gã có một trăm ngàn người, ta cũng sẽ nuốt trọn bọn chúng. Trương Phi nóng vội cứu hỏa, sẽ không hề phòng bị... Tử Phạm, truyền lệnh của ta, Phi Đà Bình tăng tốc tiến lên, nhất định phải tới Giáp Bì Câu trước giờ Mão...

Lúc này, Trần Thúc vẫn giữ vẻ mặt kính phục...

Nhìn người ta, đầu óc thông minh như vậy...

Mọi người đều bận rộn rút quân để tránh kẻ địch.

Tuy nhiên Tào Bằng đã xác định cách tiêu diệt quân địch như thế nào! Chẳng trách sau khi A Phúc rời khỏi núi Trung Dương, lẫn lộn không bao lâu đã ngồi lên vị trí Thái thú. Trước đây, Trần Thúc ít nhiều còn có phần không thoải mái, cảm thấy bọn Tào Bằng đạt được như vậy, chẳng qua là chó ngáp phải ruồi... Thế nhưng hiện giờ xem ra đám Tào Bằng, Vương Mãi có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận may, phải có tài năng thực học trong đó. Nếu trước đây mình không rời khỏi thị trấn Trung Dương, mà theo đám Tào Bằng cùng đi, có lẽ...Trần Thúc tâm phục với Tào Bằng. Phục, không còn ý nghĩ buồn cười như trước kia.

Tào Bằng nể tình huynh đệ trước đây nên đã để gã thống soái Phi Đà Bình.

Chỉ cần bản thân đi theo lão huynh đệ, liên tục xây dựng sự nghiệp thì sớm muộn cũng làm nên đại nghiệp!

Nghĩ đến đây, Trần Thúc chấp tay trên ngựa:

- Mặt tướng sẽ truyền lệnh.

Nhìn hướng Trần Thúc rời đi, Tào Bằng nhú mày.

Nói thật, hắn không thích Trần Thúc.

Tuy rằng người này và tiền thân của hắn, còn cả Vương Mãi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng lại không hề có chút liên hệ nào với Tào Bằng hiện giờ.

Tên này quá con buôn, rất ham công danh lợi lộc!

Có thể dùng nhưng không thể giao phó trọng trách.

Trong lòng Tào Bằng đã ngầm ngầm có dấu ấn với Trần Thúc.

Đây không phải là một huynh đệ như Vương Mãi, Đặng Phạm, cho dù Tào Bằng bảo bọn họ tự tìm cái chết cũng sẽ không hề do dự mà xông vào; Gã cũng không văn võ song toàn, trung thành tận tâm như Bàng Đức, thậm chí so với Khương Phổ cũng có khoảng cách rất lớn. Thôi, cho gã một lần phú quý, coi như nể tình nghĩa năm đó. Đợi sau khi về Vũ Âm, vẫn để Khương Phổ đảm nhiệm nha môn tướng là được.

Tên Trần Thúc này, Tào Bằng không tin được...

Đúng như Tào Bằng đoán, Trương Phi cũng nhận thấy ánh lửa ở phía Uyển Thành.

Cuộc chiến ở Vũ Âm không hiểu sao lại thất bại, khiến Trương Phi cảm thấy uất nghẹn. Mà điều làm gã bức bối nhất vẫn là cái chết đột ngột của Tuân Kham.

Trong bụng Trương Phi dồn một cục tức, sau khi hạ trại ở cửa núi, gã liền sai người mang rượu tới, một mình uống say mềm. Đầu gối, ngủ tới nửa đêm đột nhiên có thân binh gọi dậy. Bước ra khỏi doanh trại, khi gã nhìn thấy ánh lửa ở phía Uyển Thành đã lập tức tỉnh ngủ.

Uyển Thành bị cháy?

Uyển Thành đang yên đang lành sao lại bị cháy...

Trương Phi không nói gì thêm, vội vàng lệnh binh mã phải xuyên ngang qua Nam Sơn, mau chóng tới Uyển Thành xem xét.

Nhưng trong lúc vội vàng cũng không thể kéo tất cả nhân mã đi. Gã đành dẫn ba nghìn kỵ quân rời khỏi doanh trại trước, sau đó sắp xếp bộ khúc bảo vệ linh cữu của Tuân Kham theo sau. Bóng đêm đen kịt, đường núi cũng không bằng phẳng lắm. Trương Phi lòng như lửa đốt, liên tục thúc giục binh mã tăng tốc, kết quả đã khiến cho mấy chục chiến mã mất móng trước trên đường, liên tục tạo ra cảnh hỗn loạn.

Nếu như bình thường, Trương Phi có thể sẽ để binh lính đi chậm rãi.

Thế nhưng giờ không được, Uyển Thành cháy lớn, tất nhiên đã xảy ra chuyện hệ trọng, gã nhất định phải nhanh chóng tới đó xem xét tình hình...

Mắt thấy ánh sáng trắng lộ ra ở đường chân trời, giờ Mão sắp đến.

Binh mã của Trương Phi cuối cùng đã tới Giáp Bì Câu. Do đi gấp rút nên rất nhiều người đều cảm thấy mệt mỏi, tốc độ của đội quân tiên phong đã hơi chậm lại.

- Không được dừng lại, truyền lệnh của ta, phải tăng tốc.

Trương Phi thấy binh mã đi với tốc độ chậm hơn, trong lòng rất giận dữ.

Gã dùng roi ngựa hung hăng quất vào đám binh lính đang đi chậm lại kia, nghiêm lệnh yêu cầu quân sĩ tăng nhanh tốc độ.

Đúng lúc này, có binh lính tới bẩm báo:

- Tam tướng quân, con đường phía trước đã bị chặn lại rồi.

- Hả?

Trương Phi nghe thế ngăn người ra, vội vàng thúc ngựa cùng tên tiểu giáo kia đi xem. Nhân lúc Trương Phi rời đi, rất nhiều binh lính lần lượt dừng lại, thậm chí nằm trên lưng ngựa thở dốc.

Quả nhiên, trên đường núi của Giáp Bì Câu bị chặn bởi một đồng đá vụn và các khúc thân cây.

Trương Phi nhíu mày, lớn tiếng quát:

- Mau dọn sạch sẽ chướng ngại vật trên đường, tam quân không được xuống ngựa, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

- Vâng!

Binh lính của quân tiên phong lập tức xuống ngựa, bắt đầu dọn dẹp đá vụn và các đoạn cây trên đường.

Một tên lính vừa ném tảng đá vừa lau mồ hôi:

- Bên trên là cái gì vậy, sao cảm thấy dính dính, hình như là bôi dầu.

- Thật sao?

Một Ngũ trưởng tiến lên, cúi người khịt khịt mũi:

- Hình như là dầu cây trầu.

- Dầu cây trầu sao?

Vùng núi non hoang dã này, đâu ra dầu cây trầu vậy!

Không hay rồi, có mai phục...

Tên Ngũ trưởng đó xoay người, đang định mở miệng kêu lên thì lại nghe thấy hai bên Giáp Bì Câu vang đến một chuỗi tiếng mõ dồn dập.

Ngay sau đó, từng đợt hỏa tiễn bùng cháy phi ra từ chỗ tối hai bên Giáp Bì Câu, vun vút trên không trung xẹt qua từng đường cong và rơi xuống dưới. Mấy trăm hỏa tiễn nhất loạt được bắn ra, cổ đại bụi cây dính đầy dầu cây trầu lập tức bốc cháy. Thế lửa bất ngờ và lan đi cũng với tốc độ nhanh chóng. Trương Phi ngồi trên ngựa, lo lắng quan sát tình hình phía trước.

Hỏa tiễn bất ngờ bay vút đến, khiến gã lập tức ngẩng ngẩng cả người.

Theo bản năng, gã hét lớn một tiếng:

- Có mai phục, mau chạy đi.

Muốn chạy ư?

Cũng không dễ như vậy đâu!

Trong chớp mắt, Giáp Bì Câu đã biến thành một biển lửa, nuốt hết đám Trương Phi cùng ba nghìn kỵ quân của gã chìm trong lửa...

555. Chương 602 : Khinh Người Quá Đáng

- Tránh ra!

Lửa bốc cháy ngùn ngụt bốn phía, chiến mã hí loạn không ngừng.

Ánh mắt Trương Phi đỏ rực, gã gầm lên giận dữ, phóng ngựa xông lên phía trước. Tay cầm Xà mâu thương kinh dài tám trượng, người uốn cong như hình chiếc cung trên lưng ngựa. Khí thế điên cuồng đó khiến quân tốt xung quanh hoảng sợ không thôi, không hiểu vị tam gia này rốt cuộc phát điên cái gì.

Hỏa thế càng lúc càng lớn, nhanh chóng bao phủ toàn bộ Giáp Bì Câu.

Hỏa tiễn bay ra từ hai phía cũng mỗi lúc một dày đặc, rất nhiều binh lính ngồi trên ngựa bị hỏa tiễn đánh úp kia bắn trúng như con nhím. Chỉ có điều, trên hỏa tiễn đó tương tự cũng tẩm dầu cây trầu và trên thân mũi tên bọc một bó vải vụn.

Sau khi châm lửa, dù bắn vào người vẫn không thể dập tắt. Mặc dù bọc vải vụn sẽ ảnh hưởng tới tính chuẩn xác nhưng trong lúc này ai còn để ý đến.

Trong Giáp Bì Câu có gần hai nghìn lọ dầu cây trầu.

Mỗi lọ ba cân, tức là có khoảng hơn sáu nghìn cân dầu cây trầu. Toàn bộ Giáp Bì Câu khắp nơi đều là loại dầu này, chỉ cần hỏa tiễn bắn vào đây coi như đã đạt được mục đích. Trong tình huống này, quân Tào gần như không hề tản ra một cách có mục đích, bắn loạn xạ theo mệnh lệnh của Tào Bàng, quân Tào phải bắn hết toàn bộ hỏa tiễn trong năm mươi giây. Còn việc có thể bắn chết bao nhiêu người, căn bản không nằm trong phạm vi xem xét của họ. Tuy nhiên, trên đường núi Giáp Bì Câu nhỏ hẹp lúc này chen chúc đầy người. Vì thế cũng không cần phải cố ý ngắm chuẩn đã có thể dễ dàng bắn trúng đối phương. Đám kỵ quân trong chớp mắt đã biến thành con nhím lửa, khiến đám chiến mã kinh sợ gào rú liên tục, cục diện càng thêm hỗn loạn.

Trương Phi nổi điên lên nhưng cũng biết, nếu tiếp tục lưu lại nơi này, ắt toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Hậu quân đã rối loạn, căn bản không thể phá vòng vây. Duy chỉ có tấn công phía trước phá vỡ chướng ngại vật trên đường mới có đường sống.

- Xông lên cho ta, xông lên phía trước.

Trương Phi hét to, cuống quýt cố gắng để giữ chắc con ngựa của mình.

Gã vừa xung phong vừa đánh né hỏa tiễn bay tới.

Mắt thấy đã sắp tới gần chướng ngại vật trên đường đó, không biết từ đâu bắn tới mấy hỏa tiễn, rơi trên chướng ngại vật.

Chi nghe ầm một tiếng, một chùm lửa lập tức cháy bùng lên.

Chướng ngại vật bốc cháy như một bó đuốc khổng lồ nằm ngang giữa đường núi.

Trương Phi không hề sợ hãi, trợn tròn mắt, râu tóc dựng ngược. Y ngồi vững trên ngựa, Xà mâu thương kinh tám trượng trong tay run lên, tung ra một cú đánh mạnh mẽ. Người mượn thể ngựa, ngựa mượn uy người. Xà mâu thương kinh tám trượng như một con trăn lớn đang gào thét nằm lên một thân cây to cần ba người ôm mới hết.

- Tránh!

Cùng với tiếng gào thét của Trương Phi, gã vận đủ khí đan điền mượn thể của Xà mâu thương kinh tám trượng để nâng lên.

Chiếc cây khổng lồ nặng gần nghìn cân đó lập tức bị gã nhấc lên, bay vù một cái sang bên đường, lửa bốc cháy ngàn ngọn trên cây, lăn cuộn như một bó đuốc lớn trên bầu trời, thanh thế khiến mọi người sợ hãi. Thân cây đó bị đẩy ra, chướng ngại vật trên đường ít nhất đã được dẹp bỏ một phần ba.

Trương Phi ghì mình ngựa lùi về phía sau hai bước, rồi tiếp tục xông lên tấn công.

Lại một thân cây khổng lồ nữa bị ném đi...

Thấy chướng ngại vật sắp được dọn sạch sẽ, đám lính cũng dần bình tĩnh lại! Có câu rằng tướng là người can đảm nhất trong quân, lúc này, nếu Trương Phi rối loạn thì tất cả quân lính cũng sẽ mất hồn phách. Tuy nhiên Trương Phi liên tục nhấc được hai thân cây khổng lồ làm đám binh sỹ lập tức phấn chấn tinh thần. Bọn chúng reo hò hoan hô, có tên còn giơ tấm chắn, lao tới cạnh người Trương Phi để che hỏa tiễn phi tới quấy rối.

Sau khi Trương Phi dẹp được hai thân cây đó, gã thở hồng hộc.

Gã hít sâu một hơi, lại phóng ngựa xông lên, Xà mâu thương múa may trong tay, liên tục biến hóa ra các đường hình cung, sau đó hét lớn một tiếng, đại thương đã nhấc bổng thân cây thứ ba ném đi, con đường phía trước theo đó trở nên sạch sẽ hơn.

- Dừng vội kích động, theo ta đột phá!

Trương Phi lớn tiếng quát:

- Phóng ngựa đi, nhảy qua chướng ngại vật thấp bé đó.

Có Trương Phi dẫn đầu, đám quân tốt lập tức bắt chước theo. Từng con chiến mã vượt qua chướng ngại vật, lao ra khỏi Giáp Bì Câu đang cháy rừng rực.

Từ xa, hỏa tiễn đã dừng.

Quân Tào bắn xong hỏa tiễn đã lần lượt rút khỏi nơi đó, dưới sự dẫn dắt của Tào Bàng, bọn họ đã lặng lẽ rút đi.

Trương Phi thúc ngựa lao lên gò đất, nhìn xung quanh đều vắng vẻ thê lương, gã đột nhiên ngẩng mặt lên trời thét dài một tiếng:

- Tào Hữu Học, tam tướng quân tathê không để yên cho người đâu!

Tiếng gào thét vang vọng trong núi mãi không thôi.

Tào Bàng ghì cương chiến mã, nghiêng người quay đầu nhìn phía sau, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh lùng:

- Tha cho tên lỗ mãng nhà ngươi, sau này ta tất lấy mạng ngươi.

Không phải hẳn không muốn đánh, mà lúc này không phù hợp để đánh.

Qua Cức Thủy, tập kích Uyển Thành, suốt đêm rút quân, phục kích Giáp Bì Câu... Cả đêm này, quân Tào dường như không hề được nghỉ ngơi một chút nào, luôn chiến đấu liên tục, mọi người đều đã mệt mỏi, không ít người khi phục kích suốt nửa đã ngủ gật trong rừng rậm...

Thêm vào đó địa thế của Giáp Bì Câu không tốt lắm và không thích hợp để hỗn chiến.

Nếu ép buộc ra trận, không làm tốt sẽ gây ra cục diện thua thiệt cả hai, đó không phải là điều Tào Bàng mong muốn.

Đại trượng phu nên biết tiến thoái!

Tào Bằng biết rất rõ khi nào có thể xuất kích, khi nào không thể. Đám người Trương Phi vượt được khỏi chướng ngại vật, khí thế đang hùng hực. Lúc này giao phong với bọn chúng sẽ gây tác dụng ngược. Để bọn chúng đi đi, lão tử không thèm chơi trò khí phách với các người.

Muốn giết ta sao?

Cứ phóng ngựa qua đây...

Hỏa thế của Giáp Bì Câu dần dần dập tắt.

Khói đặc cuộn cuộn làm mọi người ho sặc sụa. Trên đường núi, hàng trăm thi thể ngổn ngang, gây cảm giác vô cùng đau thương...

Rất nhiều binh lính bị chết vì sặc khói.

Còn một vài người bị thiêu cháy không còn nhận dạng nổi.

Trương Phi đứng ven đường, nhìn cảnh tượng thê lương trước mắt cũng không khỏi đau đớn.

Vốn là một cuộc chiến không hề sơ hở, mà nay lại trở thành như vậy, đã phải uất nghẹn ở Vũ Âm, nay Giáp Bì Câu đại bại càng khiến Trương Phi cảm phần hơn. Thậm chí gã không tìm thấy tung tích của kẻ địch mà còn tổn thất gần ba mươi phần trăm binh mã. Nếu trên chiến trường, thương vong ở con số này gần như có thể tạo nên một cuộc tan tác. Hiện giờ dù không như thế nhưng nhìn bộ dạng của đám lính kia đâu có khác gì tan tác?

- Truyền lệnh của ta, để lại năm trăm người dọn dẹp xác chết, số còn lại theo ta tiếp tục lên đường.

Dù là một trận thảm bại nhưng Trương Phi phải ổn định cảm xúc, tiếp tục gấp rút lên đường. Tình hình ở Uyển Thành còn chưa rõ, nghĩ chắc lửa cháy ngút trời có liên quan đến đám người phục kích kia. Trương Phi không nhìn ra đối thủ là ai! Nhưng gã lại có một trực giác rằng người đột kích đó chính là Tào Bằng! Ở quận Nam Dương, người dám đánh lên Uyển Thành, mai phục mình thì ngoài quân Tào ra liệu còn ai có thể?

Mà trong quân Tào, người có khả năng này có lẽ cũng chỉ có tên tiểu tặc Tào gia kia.

Hiểu biết của Trương Phi về quân Tào còn lâu mới sâu sắc như những gì Tào Bằng biết về quân Lưu Bị. Tuy nhiên gã biết rất rõ các tướng lĩnh chính của quân Tào.

Mà nay dưới tay Tào Bằng chỉ có vài viên đại tướng. Ngụy Diên là đối thủ lâu năm của Trương Phi, lai lịch cũng rất rõ. Lúc trước khi nghe nói đến kết cục của võ tể Nghĩa Dương, Trương Phi cũng không khỏi thổn thức. Lưu Bị từng nói, nếu không phải tên thằng oắt Hoàng Xạ đó, chỉ sợ nay Tào Bằng và Ngụy Diên. đã ở lại Kinh Tương, nói không chừng còn có thể để y trọng dụng.

Mặc kệ những lời này là đúng hay sai, Trương Phi vẫn khâm phục với Ngụy Diên.

Ngoại trừ Ngụy Diên, hai tên tiểu tử Điển Mãn, Hứa Nghi dù dũng mãnh nhưng không đủ để sợ. Những người thật sự được coi là trợ thủ của Tào Bằng, cũng chính là thân binh nha môn tướng Bành Đức, Cức Dương lệnh Đăng Chi, Binh Tào sử Đỗ Kỳ và vị tiểu sư đệ của Lưu Bị, chủ biên báo Chân lý Nam Dương Lư Dục. Họ đều cùng Tào Bằng tới Nam Dương, rất được Tào Bằng trọng dụng. Mặc dù Trương Phi hận Tào Bằng tận xương tủy, nhưng gã cũng rất tán thưởng năng lực của hắn. Đồng thời, gã còn là người trọng sỹ đại phu mà khinh quân sỹ. Lư Dục cũng coi như là đồng hương với gã, hơn nữa là con trai của Lư Thực, Trương Phi sao dám có gì đó bất kính.

Đừng thấy Lư Dục không nắm binh, nhưng báo Chân lý Nam Dương trong tay hắn ta lại hơn cả thiên quân vạn mã.

Lưu Bị cũng muốn học theo Tào Bằng làm một tờ báo phát ngôn, nhưng đáng tiếc y không có điều kiện thuận lợi như Tào Bằng, cũng không chịu nổi số tiền đắt đỏ đó, cuối cùng đành phải thôi. Ngoài những người này, Trương Phi không coi ai ra gì, nhưng không ngờ lần này lại... Trương Phi chấn hưng tinh thần, đốc thúc binh mã lên đường.

Sáng sớm, binh mã khởi hành ra khỏi Nam Sơn cổ đạo, tới bên bờ sông Dục Thủy

- Có binh mã đang tiến sát tới Uyển Thành sao?

Triệu Dung đang chỉ huy người dập lửa lớn trong Uyển Thành, nghe tiểu giáo tới báo, không khỏi ngăn người ra.

- Có bao nhiêu người, ăn mặc thế nào? Chủ tướng là ai?

- Hồi tướng quân, số người hình như không nhiều lắm, khoảng hai nghìn tên, trông ai cũng quần áo rách nát, cực kỳ nhếch nhác, chủ tướng là ai cũng không rõ lắm. Bởi vì không có cờ hiệu nên không thể khẳng định. Đúng rồi, xem cách ăn mặc là người một nhà.

- Người một nhà?

Về mặt Triệu Dung mơ màng.

- Tướng quân, có cho phép hay không?

Một gã thuộc cấp áp sát tới, nhắc nhở Triệu Dung:

- Tướng quân đừng quên, trước đây quân Tào cũng dùng thủ đoạn này mới đánh lên được Uyển Thành, đốt cháy lương thảo. Nói không chừng, bọn chúng lại giở trò cũ, tiếp tục đánh Uyển thành, thực hiện một đao kế. Người nghĩ xem, bọn chúng đã rút lui, chắc chắn nghĩ chúng ta sẽ không hề đề phòng.

Vì thế lại lần nữa tới đánh úp để chúng ta không kịp trở tay không chừng, mặt tướng nghe nói tên tiểu tặc đó gian xảo, quỷ kế đa đoan.

Tướng quân không thể không đề phòng.

Triệu Dung nghe thế lập tức giật mình.

Y liên tục gật đầu:

- Nói có lý, nói có lý. Đúng rồi, người tên là gì?

-Mặt tướng là Trương Đạt.

Triệu Dung mừng rỡ:

- Trương Đạt nói rất đúng!

Nếu không có người nhắc nhở, suýt nữa ta lại trúng quỷ kế của tên tiểu tặc đó. Truyền lệnh của ta, lập tức khởi binh... Trương Đạt, người hãy dẫn một nhóm binh mã mai phục ngoài thành. Đợi nghe tiếng mõ kêu trong thành hãy xông ra, chúng ta đánh gọn kìm, nhất định sẽ cho tên kia sáng mắt.

Đúng rồi, kể từ giờ, người sẽ thống lĩnh một bộ quân sĩ cho Quân Tư Mã.

Tên Trương Đạt này vốn chỉ là một quân hầu nhỏ trong quân, nhưng không ngờ chỉ nói vài câu đã trở thành Quân Tư Mã, được thăng một cấp.

Trương Đạt mừng rỡ, vội vạng khom người hành lễ nói:

- Mặt tướng nhất định quên mình phục vụ cho tướng quân.

- Mau đi xuống chuẩn bị, chúng ta hãy tới ôm cây đợi thỏ, chờ tên kia xem.

Triệu Dung vừa nói vừa sai người khởi binh mã. Y đội mũ giáp, đích thân leo lên lầu thành của Uyển Thành, tay che che ngược mắt nhìn ra xa.

556. Chương 603 : Chọc Giận Trương Tam Gia

Trời âm u, không có gió

Sáng sớm, sương mù trải đầy mặt sông, mây đen dày đặc.

Nếu như mọi ngày thông thường, ánh mặt trời đã phủ khắp, tầm nhìn cũng cực kì rõ ràng, nhưng do trời âm u, nên ánh sáng cũng bị tối đi phần nào.

Sau khi Trương Phi dẫn bộ qua Dục Thủy, tâm trạng ít nhiều cũng ổn định hơn.

Theo lệ thường, gã sẽ cử người đi thông báo cho Uyển Thành trước. Nhưng do tâm trạng bức bối khó chịu, lại thêm việc đây là Uyển Thành, là địa bàn của gã, nên cũng không lo ngại nhiều. Từ xa đã nhìn thấy tường thành kiên cố của Uyển Thành, Trương Phi cũng thấy an tâm hơn, nhìn thấy tình hình của Uyển Thành, cứ như vẫn chưa gặp thảm họa chiến tranh, chỉ có điều trong thành cuộn cuộn khói, lại khiến lòng hắn thêm loạn.

Vốn tưởng rằng, đến Uyển Thành rồi, mọi ưu phiền sẽ hết.

Ai mà biết được đến tận chân thành rồi, lại nhìn thấy cổng đóng, người trên thành không có một ai.

Lại gặp tình huống này.

Trương Phi rất ghét cái kiểu yên tĩnh, vắng vẻ này. Đối với những hành vi giả thần giả quỷ này, rất khó chịu trong lòng. Vốn tính cách gã cùng bình tĩnh, nhưng nếu đột nhiên cơn giận bắt đầu kéo đến khó mà kiềm chế. Tam gia thúc ngựa đi tới chân thành, vừa gọi người mở cửa, liền nghe thấy âm thanh của tiếng mõ vang lên từ trên thành, theo sát sau đó là mũi tên bay như mưa, từ phía trên đầu thành trút xuống.

Khiến Tam gia giật hết cả mình, sợ hãi linh hồn.

Gã vội vàng thúc ngựa, chỉ có điều con ngựa chiến của gã mới được đổi, nên có chút chưa thuần phục.

Bất chợt có trận mưa tên tới, khiến chiến mã cũng phải khiếp sợ.

Hai chân trước đứng thẳng lên, tiếng hí dài không dứt, nhưng chính vì thế, mà trận mưa tên kia trút hết lên người con ngựa.

Trong chớp mắt con ngựa đó biến thành một con nhím với đầy tên cắm, hí một tiếng bi ai, sau đó ngã xuống đất.

Đây là lần xuất chinh thứ hai của Trương Phi, và đó cũng là con chiến mã thứ hai bị tổn thất. Lớn như vậy rồi, Trương Phi chưa bao giờ trải nghiệm qua tình cảnh bị tổn thất liên tiếp hai con ngựa, nhưng Trương Phi vốn sớm đã phòng bị trường hợp ngựa dựng đứng hai chân lên, từ trên lưng ngựa luồn xuống, cũng may là chiến thuật cưỡi ngựa của Tam gia cũng không tồi, nếu dựa theo mười cấp để định mức khả năng cưỡi ngựa của gã, chắc gã cũng phải đạt đến cấp đó.

Đổi lại là người khác, ít nhất cũng khiến người ta đầu óc choáng váng.

Nhưng có thể thấy Trương Phi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, một tên liền lăn mười tám vòng, sau đó đứng thẳng lên.

Tuy không việc gì, nhưng bộ dạng cũng rất thảm hại. Mâu thương của Trương Bát Xà cũng bị mất một bên, Trương Phi nổi giận lôi đình, nhưng trận mưa tên trên đầu thành, hoàn toàn không quan tâm đến tâm trạng của Trương Phi.

Cùng với tiếng mõ đánh không dứt là trận mưa tên càng lúc càng dày đặc, Trương Phi đứng vững lại và nhìn thấy một mũi tên đang bay tới, hắn vội rút bảo kiếm ra, vừa lùi, vừa đánh bật tên ra, tâm trạng buồn bức trong lòng, càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Chết tiệt, phải chăng Uyển Thành đã đổi chủ? Đúng lúc tâm trạng Trương Phi đang không yên, phía sau truyền đến tiếng kêu la.

Một nhóm binh mã, từ phía sau đột nhiên xuất hiện. một tên tiểu tướng, phi ngựa xoay thương, liền xông vào đám kỵ binh của Trương Phi. Chỉ nhìn thấy gã xoay thương, đám kỵ binh không phòng ngự liền từ từ tản ra, trong nháy mắt có ba tên bị tiểu tướng làm cho ngã ngựa. Phía sau là đám tiểu tốt cùng tiến theo bước chân của mãnh hổ, đi tới đâu đám kỵ binh lùi tới đó.

Đúng ra mà nói, ưu thế lớn nhất của kỵ binh, chính là ở tính động cơ của bọn họ.

Trong tình hình không chút phòng bị, đột nhiên lại bị tiếp cận, đám kỵ binh này mất đi không gian tấn công. Đối mặt với đám địch mạnh như hổ này bọn họ cảm thấy rất mơ hồ, nhìn trang phục của bọn họ, rõ ràng là người của mình, nhưng tại sao bọn chúng lại tấn công ta?

Một con ngựa chiến, chở trên mình thi thể của một kỵ binh, chạy tới bên Trương Phi.

Trương Phi cắn chặt răng, túm thi thể trên lưng ngựa xuống, sau đó cầm một cây thương từ trên mặt đất lên, xoay người ngồi trên lưng ngựa. Trên người bị bắn mấy mũi tên, nhưng cũng không có gì đáng lo ngại. Có giáp hộ thân, vì thế đa phần những chỗ bị bắn đều không phạm vào những bộ phận nguy hiểm. Nhưng điều này cũng khiến Trương Phi tức giận, cơn thịnh nộ bộc phát. Gã bước qua ngựa, thúc ngựa đâm thẳng vào đám loạn quân, đại thương trong tay đâm loạn xạ, trên dưới đâm hết, trong chớp mắt đã xông đến trước mặt tên tiểu tướng kia,

-Cầu tặc, Yến Nhân Trương Phi đang đứng trước mặt mày đây.

Trương Tam Gia gào lên một tiếng, như tiếng sấm nổ.

Lúc này viên tiểu tướng kia mới nhìn rõ được bộ dạng của Trương Phi, không khỏi kinh hãi.

-Tam...

Gã muốn nói: “Tam tướng quân, đây là hiểu lầm!

Nhưng Trương Phi đang phát cuồng sao có thể nghe giải thích được. Nhanh như chớp, liền phi tới trước mặt viên tiểu tướng.

Trường thương trong tay, lập tức đâm tới.

Cùng với lúc xuất đại thương ra, mũi thương cũng tủa ra như đám hoa.

Tiểu tướng vội vàng giơ thương ra nghênh tiếp, nhưng vấn đề là, cơn giận của Trương Phi đang ập đến, chẳng khác gì Lã Bố tái sanh.

Càng không nói đến viên tiểu tướng, cho dù là võ tướng tiêu chuẩn đỉnh cao hạng ba cũng không thể ngăn được cơn giận của Trương Phi. Chỉ cần một hiệp, tiểu tướng kia liền bị Trương Phi đánh cho ngã ngựa, Trương Phi giết tên tiểu tướng kia, cũng vẫn chưa nguôi giận, lại tiếp tục xông vào đám loạn quân, nhìn thấy người là giết, gặp người là đâm.

-Tam tướng quân, người cùng một nhà, nhầm rồi, nhầm rồi!

Trên đầu thành, Triệu Dung cũng đã nhìn thấy hết tình hình, lập tức thấy sợ hãi.

Y liên tục kêu gọi, hạ lệnh ngừng bắn tên, nhưng tình thế đã đến mức này, cũng khó mà ngăn được vận mệnh bị Trương Phi chém giết, nhìn thấy Trương Tam Gia như một con hổ dữ đang đâm loạn trong đám đông, Triệu Dung lòng đau như cắt, xảy ra chuyện gì vậy, xảy ra chuyện gì vậy.

Sao người mình lại đánh người mình?

-Tam tướng quân, dừng tay.

Hai gã hầu cận, cũng cảm thấy được điều này.

Lớn tiếng la lên, không ổn rồi.

Cuối cùng Trương Phi cũng dừng tay, kinh ngạc hỏi:

-Hà có gì bảo ta dừng tay?

-Người cùng một nhà, người cùng một nhà

-Hả

Trương Phi cuối cùng mới thấy, mắt tròn xoe, nhìn một lượt chiến trường, đột nhiên gầm lên giận dữ:

-Toàn bộ dừng tay hết con mẹ nó cho ta.

Tiếng hô như sấm nổ, quanh quẩn giữa không trung.

Hai bên giao chiến nghe thấy tiếng Trương Phi, đều dừng lại, cùng cảm thấy khó hiểu?

-Là Tam tướng quân?

-Không sai, đúng là Tam tướng quân

-Xảy ra chuyện gì vậy? chẳng phải là quân địch tới đột kích hay sao?

-Có mẹ người mới là quân địch, cả nhà người là quân địch thì có!

Một kỵ sĩ chửi ầm lên

-Đúng là mắt đui mà, chưa nhìn rõ mà đã xông lên

- Không biết được, Trương Tư Mã hạ lệnh xuất kích, chúng tiểu nhân chỉ biết nghe lệnh làm việc, sao biết đó là Tam tướng quân...Nếu sớm biết là Tam tướng quân tới, cho dù là ta có dám ăn gan hùng tim báo cũng không dám động thủ...

-Đúng đấy, đây là hiểu nhầm thôi

Đúng là người của mình rồi

Trương Phi ngồi trên ngựa, mắt trợn mồm há hốc.

Thế chẳng phải là, những người hấn giết, đều là người của mình sao?

Chuyện này là thế nào?

-Mi Tử Phương, người ở đâu ra mẹ nó lẫn ra đây cho ta.

Tự nhiên Trương Phi lại nghĩ tới Tử Mi Phương, thế là lại chửi ầm lên.

Lúc này, cửa thành Uyển Thành mở ra, Triệu Dung đem theo người, chạt vật chạy trên một con đường nhỏ phía trước,

-Tam tướng quân bớt giận, đây là hiểu lầm.

-Nhầm cái con mẹ người!

Mi Tử Phương đâu? Gọi hấn tới gặp ta

Triệu Dung sợ hãi nói:

-Mi huyện lệnh bị quân Tào bắt đi rồi.

-Bị quân Tào bắt đi rồi?

-Đúng vậy, đêm qua quân Tào đánh lén Uyển Thành, Mi huyện lệnh và Giáo Ủy bị bắt sống rồi ạ.

Khi quân Tào bỏ chạy, đã thiêu luôn kho lương của ta, mặt tướng nhìn thấy Uyển Thành có khói, lên đem người tới cứu viện, ai mà biết được, Tam tướng quân lại trở về vào lúc này, mặt tướng lại cho rằng, quân Tào lại tới giết chóc, vì thế mới hạ lệnh tập kích, không ngờ lại là hiểu nhầm.

Sau khi nói xong, Triệu Dung khóc nức nở.

Trương Phi tức giận đến run người, ngón tay chỉ vào Triệu Dung rất lâu không nói ra lời.

Cũng may, gã cũng phân được nặng nhẹ, nghe tới việc kho lương bị đốt, trong lòng kinh hãi.

Gã không để ý tới Triệu Dung nữa, nhưng trong lòng, như có ngọn lửa đốt, nếu không phát tiết được, gã cảm thấy mình như sắp phát điên.

-Treo lên, đánh mạnh vào cho ta

-ahhhh

-Trước tiên đánh gã mười roi vào lưng, sau đó bắt treo lên.

Đợi đấy, món nợ này đợi chút nữa ta sẽ tính toán với người.

Trương Phi nổi giận đùng đùng, phóng thẳng ngựa vào phía bên trong thành, mấy tên thân binh cũng không dám nói thêm lời nào, thế mạnh như hổ dữ, xông lên bắt Triệu Dung ẩn nằm xuống đất, mặc kệ Triệu Dung

kêu cha gọi mẹ, kêu oan uổng, trước tiên cứ phải lột hết áo giáp của gã, sau đó mới treo gã lên, đánh cho một trận.

Đồ khốn nạn nhà người!

Người có biết không, trận loạn chiến lúc này, tổn thất mất bao nhiêu huynh đệ?

Hai ngàn quân, trong tích tắc đã có vài trăm người bị chết, số người này còn vượt hơn cả số đã bị chặn tại trận cháy lớn Giáp Câu Bì do gây ra rồi đây.

Người hầu của Trương Phi, cũng tức nghẹn cổ, ra tay đương nhiên cũng không hề thương xót.

Triệu Dung bị đánh cho da tróc thịt bong, ngã ngay tại trận, còn những tên thuộc hạ của y, ngoài mặt sợ hãi, nhưng trong lòng lại sinh ra bất mãn, đã nói là nhằm lẫn, sao lại còn ra tay mạnh đến thế, người của các người chết, nhưng người của bên ta chẳng phải cũng bị c hết đó sao?

Ngay đến cả Trương Tư Mã cũng chết trong tay Trương tướng quân, món nợ này, nên tính thế nào đây?

Cho dù có tiếp tục bất mãn, nhưng cũng không có ai dám đứng ra nói...

Nếu như Mi Phương còn ở trong này, thì vẫn còn có thể ngăn được Trương Phi, dẫu sao gã cũng có một mối quan hệ ở bên trong, nhưng đằng này, cả Uyển Thành, Trương Phi là lớn nhất, ai mà dám đi can ngăn, như thế chẳng khác gì đi tìm cái chết, đám quân tốt chỉ có thể dồn nén sự bất mãn lại, nhưng trong lòng lại cảm thấy khủng hoảng kinh khủng.

Tam tướng quân nói, phải tính món nợ này

Trời mới biết được, hấn có gây rắc rối gì cho chúng ta nữa không?

Đám lửa lớn trong kho lương ở Uyển Thành, đã được dập tắt.

Nhưng lương thảo lại bị cháy thành tro rồi.

Khi đốt cháy kho lương bọn đã đổ hết mấy thùng dầu còn lại lên, nên đám lửa cháy càng mạnh. Vì vậy, rất khó dập tắt lửa, đợi cho tới khi dập được lửa lớn, lương thảo đã bị cháy hết rồi.

557. Chương 604 : Mi Tử Phương

Vào giờ Thìn, trời nổi mưa

Mưa cũng không lớn lắm, cứ tí ta tí tách.

Mùa hạ khô nóng, nhưng vì có trận mưa nhỏ ban này, mà bỗng dung thấy khoan khoái mát mẻ hẳn.

Ba ngày liền bên ba, tướng sĩ quân Tào sớm đã không chịu được một mồi, lại bị trận mưa nhỏ làm ướt, khiến tinh thần họ càng thêm lạnh lẽo, sau khi ra Nam Sơn, Tào Bàng liền đi Vũ Âm...hắn biết rất rõ, nếu giao phong với Lưu Bị, có thể báo trước chiều hướng đi xuống. Chỉ có điều, đây mới chỉ là bắt đầu! Tào Bàng tin rằng, Lưu Bị đánh xong trận này, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đặc biệt là Tào Bàng đã đốt sạch kho lương thảo của ông ta.

Bất luận đối bất cứ người nào, đều có thể khiến mọi chuyện thêm rắc rối.

Tiếp nữa, Lưu Bị sẽ có động thái gì sắp tới?

-Tử Phạm, đi tiếp về phía trước chính là vịnh Sa Thủy.

Qua vịnh Sa Thủy, có thể nhìn thấy đường quan. Các huynh đệ đã mệt mỏi, truyền lệnh của ta, toàn quân nghỉ ở vịnh Sa Thủy, trời tối tiếp tục xuất phát.

-Tại sao?

Trần Thúc ngạc nhiên hỏi

Đây cũng là chuyện thường tình, đối với Trần Thúc mà nói, gã cũng không hiểu, tại sao đột nhiên lại dừng chân nghỉ ngơi, theo Trần Thúc thấy, mưa nhỏ đến thật đúng lúc, tinh thần của mọi người cũng không tồi, nên tăng nhanh tốc độ, trên quan lộ thẳng đến Vũ Âm là nên nhất, tại sao đột nhiên lại nghỉ ở đây?

Đối với những người bình thường khác, đây gọi là không ngại học hỏi kẻ dưới.

Nhưng trong quân, hành vi của Trần Thúc, chính là hồ nghi quyết định của Tào Bằng.

Trong lòng Tào Bằng không vui, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, hơn nữa lại kiên nhẫn giải thích cho Trần Thúc:

-Đêm qua người cũng nghe tên thám báo đó nói, Trương Phi rút lui, Triệu Vân cắt đuôi, đến nay, ta đã gặp phải binh mã của Trương Phi, nhưng lại không hề thấy tung tích của Triệu Vân.

Lúc này đi nhanh, rất có thể sẽ gặp binh mã của Triệu Vân..

Không nói đến việc Triệu Vân võ nghệ cao cường, có cái dũng mà vạn người không bằng, cứ cho là hắn có thể chống trả lại được Triệu Vân, nhưng các huynh đệ đã mệt mỏi, không thích hợp cho việc tác chiến, nghỉ ngơi lúc này khi thời tiết mát mẻ, tinh thần các huynh đệ lấy lại được sự phấn chấn, nhưng qua một lúc nữa, mọi người sẽ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Bảo mọi người nghỉ ngơi, bí mật ở lại địa thế vịnh Sa Thủy, lại có thể tránh mưa gió, đợi thời tiết mát mẻ chúng ta sẽ quay về Vũ Âm, cũng không bị trì hoãn thời gian....lúc này, tốt nhất ta nên ẩn mình nghỉ ngơi.

Dứt lời, Tào Bằng giục ngựa đi về phía trước.

Trần Thúc và ta quan hệ tốt, không sai!

Nhưng câu hỏi “vì sao” vừa rồi kia của người, nếu là người khác hỏi, chẳng có gì đáng nói.

Nhưng người không nên hỏi ta trước mặt mọi người...người là nha môn tướng của ta, là hầu cận của ta. Điều này để các huynh đệ nghe được, chẳng phải là nói kiến thức của ta không bằng một kẻ nha môn tướng như người? Người này, không thể giữ lại đây được...thật sự không được, đợi thế cục ổn định hơn, phải đuổi gã đi mới được. Nếu cứ để lại gã bên mình, thế nào cũng có tai họa, ta không có tính nhẫn nại lâu đến thế được.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng liền hạ quyết tâm.

Sự thật đã chứng minh, bản khoản của Tào Bằng cũng không phải không có lý.

Ngay khi gã dắt ngựa giấu ở vịnh Sa Thủy nghỉ ngơi, Triệu Vân dẫn bộ, xuất hiện ngay phía cuối quan đạo. Hai đội nhân mã, đi ngang qua, xem chút nữa là giáp mặt, Triệu Vân ở bên ngoài thành Vũ Âm, treo dê đánh trống, làm ám hiệu giả. Sau khi Trương Phi rút khỏi được nửa ngày, gã mới rút khỏi Vũ Âm. Chỉ có điều, sau khi rút khỏi chiến trường Vũ Âm, Triệu Vân không hề vội đuổi theo, mà mai phục ở dốc Sa Thủy. Mãi cho tới khi trời tối, mới hoàn toàn rút hẳn. Từ điểm này mà nói, có thể nói Triệu Vân là người cực kì cẩn thận...

Cũng may Dương Hàng là người điềm đạm, không hề tham công liều lĩnh.

Nếu đổi là người khác, trong hoàn cảnh này, nói không chừng sẽ đuổi theo qua, như thế, tất sẽ gặp được mai phục của Triệu Vân, bị rơi vào tình cảnh thảm hại.

Ý tưởng của Dương Hàng, rất đơn giản.

Chỉ cầu không có lỗi, không cầu có công lao.

Tào Bằng đem Vũ Âm giao cho gã, phó thác gia quyến cho gã, là tín nhiệm gã rồi.

Vì thế, gã không cần yêu cầu một thành quả chiến đấu nào, đối với Dương Hàng mà nói, bảo vệ cho Vũ Âm, chính là một công lớn, hà tất phải tham công liều lĩnh.

Kết quả là, Triệu Vân cũng rút lui thuận lợi.

Mà Dương Hàng tiếp tục thủ vững thành trì, đồng thời lại cử người đưa tin, tới chỗ Cức Dương cầu viện.

Khi Tào Bằng nghe nói Triệu Vân từ quan đạo đi ngang qua, lòng nóng như lửa đốt, cực kì căng thẳng.

Các huynh đệ vất vả rồi!

Lúc này mà giao phong với Triệu Vân, kì thực không hề thuận tiện chút nào.

Tuy nói sâu thẳm bên trong, Tào Bằng vẫn thường hi vọng được giao đấu với Triệu Vân, nhưng gã vẫn rất phân biệt nặng nhẹ, nghiêm quân lệnh, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Để ngăn Trần Thúc gây chuyện, Tào Bằng kiên quyết để gã đi trông coi hai người Mi Phương và Hưởng Sủng, không cho phép gã rời khỏi tầm mắt mình...Người này, quá tự cao! Nếu sau này có chút danh tiếng, vậy thì làm sao ăn nói với mấy trăm người ở đây.

Chính ngọ, Triệu Vân dẫn bộ lách qua vịnh Sa Thủy

Tào Bằng tuy rằng rất mệt mỏi nhưng cũng không dám lơ là.

Chủ yếu là đám vệ sĩ này không thể khiến hắn yên tâm. Nếu là Bằng Đức hoặc Bằng Minh, hay thậm chí có Khương Phổ ở đây, hắn sẽ không đến mức lo lắng thế này, nhưng Trần Thúc này... Tào Bằng cũng không biết làm sao với gã, lại không biết nên bố trí gã thế nào cho thỏa đáng.

Nếu người này đã không đáng tin, vậy thì mình đành phải tốn thêm chút tâm tư thôi.

Tào Bằng sắp xếp xong công việc của đám cảnh vệ, lại sai người đến chỗ bí mật chuẩn bị nấu cơm.

Quân sĩ ở vịnh Sa Thủy dừng lại, cũng không chống đỡ được bao nhiêu, từng người đặt lưng xuống là ngủ, đến cơm cũng không buồn ăn, những huynh đệ này thực sự đã rất mệt. Từ sáng ngày hôm qua, đã chưa ăn một bữa cơm nóng nào, từ trấn Dương Sách bí mật chạy tới Cức Dương, rồi sau đó lại qua sông Tiểu Nhiên, hành quân gấp hàng trăm dặm.

Mới đến được Uyển Thành, sau khi đánh hạ Uyển Thành, lại không được nghỉ ngơi, lập tức rút lui ra ngoài mai phục, sau đó lại hành quân gấp đi khỏi Nam Sơn, suốt một đêm, chưa được chợp mắt, chưa được nghỉ ngơi trong chốc lát.

Đợi sau khi ngủ đủ, sẽ cho các huynh đệ ăn.

Đêm tới mới đi tiếp, dự tính đến sáng ngày mai, là có thể đến Vũ Âm..

Thừa dịp thời gian rảnh rỗi này, Tào Bằng lệnh cho người đem Mi Phương và Hưởng Sủng tới. Hai người bị trói chặt bằng dây thừng, vắt trên lưng ngựa, bị nhét giẻ vào miệng, xóc nảy cả một đêm. Lúc này, đều lộ ra vẻ mệt mỏi, Tào Bằng cười ha ha nhìn hai người, biểu hiện của hai người, hoàn toàn không giống nhau. Sắc mặt của Mi Phương trắng bệch, lộ ra vài phần sợ hãi; còn Hưởng Sủng lại nhìn Tào Bằng bằng ánh mắt khinh thường, hừ lên một tiếng, không thèm để ý...tuy khó chịu kham khổ, nhưng Hưởng Sủng vẫn mang thái độ và khí phách của một công tử, không hề su nịnh.

-Tử Phương tiên sinh

Tào Bằng đứng lên, chậm rãi đi về phía Mi Phương.

Hắn đi rất chậm, dường như mỗi bước chỉ được một tí, nhưng đến khi chỉ còn cách Mi Phương chừng một bước, sắc mặt của Mi Phương, lại có phần trắng hơn. Khi Tào Bằng đứng trước Mi Phương, sắc mặt của Mi Phương như không còn giọt máu nào, Tào Bằng đưa tay ra, rút miếng giẻ trong miệng Mi Phương ra, vứt xuống đất.

-Tào Hữu Học, ngươi muốn thế nào?

-Ta muốn thế nào?

Nụ cười trên mặt Tào Bằng càng lớn thêm,

-Đương nhiên muốn tới chỗ Phương tiên sinh thỉnh giáo một chuyện.

-Chuyện gì?

-Ta muốn biết, tại sao đột nhiên Lưu Bị lại dấy binh đánh ta

Mi Phương ngăn ra, thốt ra nói:

-Chẳng nhẽ người không biết?

-Sao ta có thể biết được?

Tào Bằng tỏ vẻ không biết gì

-Lưu hoàng thúc đột nhiên khởi binh, ta hoàn toàn chẳng biết có chuyện gì xảy ra cả.

-Vậy sao người có thể đánh lên được

Mi Phương tự nhiên bình tĩnh, Tào Bằng đánh lên Uyển Thành, chỉ e không phải vì mưu kế đã tính từ trước, khả năng do tùy cơ ứng biến mà thôi. Hắn không kìm nổi cười lên một tiếng :

-Con thứ Vân Trường chết vào tay người Vân Trương vô cùng đau lòng cho nên cố ý dấy binh, chủ công cũng là vạn bất đắc dĩ.

-Ô ô ô

Hướng Sùng đột nhiên giãy dựa đứng lên.

Trong miệng gã bị nhét miếng giẻ vải không thốt ra lời được, chỉ có thể làm ra tiếng ô ô ô

Ý tứ kia có thể là, người không cần để ý tới gã.

Mi Phương nhú mày, nhìn Hướng Sùng một cái, trong lòng tỏ ra không vui

Hóa ra, chuyện là như thế

Mãi đến lúc này, Tào Bằng mới tỉnh ngộ

Gã gãi gãi đầu, lại hỏi tiếp:

-Vậy là, Lưu hoàng thúc vẫn còn có chiêu khác?

Mi Phương mặt biến sắc, tỏ vẻ do dự.

Chỉ nhìn thấy Tào Bằng giơ tay lên, một tay nắm chắc vỏ đao, chậm rãi cầm lấy bảo đao, ánh sáng màu xanh da trời của đao khiến người ta lạnh tóc gáy, tim đập loạn nhịp. Mồ hôi trên trán Mi Phương, túa như tắm, khuôn mặt vừa mới hồi lại được chút máu, đột nhiên lại biến sắc sang màu trắng.

-Tào Hữu Học, người muốn làm gì?

Tào Bằng nhiu mắt lại, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, bảo đao rút khỏi vỏ. Tào Bằng cất bước, giơ bảo đao lên, bước tới chỗ Mi Phương hạ tay xuống

-Ta nói, ta nói.

Mi Phương sợ tới mức mặt không còn giọt máu, vội quát to

Ánh đao xẹt qua người gã, thời điểm khi bảo đao xẹt qua người gã, Mi Phương thậm chí còn cảm nhận được sự sắc lạnh trên nó

Một lúc lâu sau, không có động tĩnh gì.

Mi Phương mở to mắt, phát hiện dây thừng trên người mình, bị đứt làm hai đoạn.

Kình lực và nhân lực kia thật kinh người, rất kịp lúc, không hề tạo ra sát mẻ gì trên quần áo, nhưng toàn thân y ướt đầm mồ hôi, ướt đầm cả phía sau lưng.

Tim Mi Phương đập mạnh, cảm thấy miệng hơi khô, một lúc sau cũng không nói lên được câu nào.

Tào Bằng từ trong tay một tên nha binh, nhận lấy túi nước, sau khi uống hai ngụm, đưa cho Mi Phương nói:

-Tử Phương tiên sinh, người muốn uống nước không?

-Uống cái mẹ người ấy!

Sao có thể dọa người ta như thế được

Nhưng, cảm giác hư hư thật thật ấy, lại khiến Mi Phương ma xui quỷ khiến nhận nước từ Tào Bằng, sau một lúc do dự, Mi Phương gơ túi nước lên, uống một hơi, sau đó mới đưa cho Tào Bằng, tinh thần mới vực lên được một chút, dần dần tỉnh táo lại.

-Tử Phương tiên sinh, chúng ta nói tiếp thôi, coi như bạn cũ gặp nhau!

Nhớ hồi đầu ở Từ Châu, ta theo anh rể đi nhậm chức ở Hải Tây, nghe nói, Tử Phương tiên sinh là người có bản lĩnh. Nhưng rất tiếc, tạo hóa trêu ngươi, ta và ngươi trước sau lại là địch. Đã bao nhiêu năm nay, ngươi cũng biết, ta đã được phong làm Nam Dương Thái Thú, phong làm Võ Đình hầu. Nhưng Tử Phương ngươi thì sao? Đến nơi nghỉ chân cũng không có, khắp nơi đều là phiêu linh, cửa nát nhà tan.

Nhắc đến, thật khiến người ta đau lòng...

Đây là người biết về ta

Mi Phương cay cay mũi, suýt chút nữa thì rơi nước mắt...

Lúc đầu ta cũng có nói, đi theo Lưu Bị, cũng chẳng có tiền đồ gì đâu.

Nhưng huynh trưởng không nghe, đem hết gia tài, gả tiểu muội cho hắn, dốc toàn lực cho Lưu Bị

Nhìn người ta, lại nhìn lại mình....

Nhớ ngày đó, Tào Bằng kia cũng là kẻ tay trắng

Nhưng hiện tại thì sao, người ta đã thăng quan tiến chức, có thể nói là hưởng không hết vinh hoa, nhưng còn mình thì sao, đúng là kẻ tan cửa nát nhà, đến chỗ đặt chân cũng không có, Mi Tử Phương ta, năm đó ở quận Đông Hải, ai mà không nể ta vài phần, hiện tại thì sao, lại bị người khác miệt thị.

Khuôn mặt Mi Phương co giật không ngừng, trầm ngâm không nói

Tào Bằng thì sao, cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn Mi Phương.

Một lúc sau, Mi Phương đột nhiên ngẩng đầu

-Tào công tử, ngươi muốn biết chuyện gì?

558. Chương 605 : Người Làm Mừng Một , Ta Có Thể Làm Mười Lăm .

Tương Dương, A Đầu Sơn.

Gia Cát Lượng dáng vẻ thoải mái, ngồi ngay ngắn trong phòng khách.

Nơi này là biệt cư của Y Tịch, khung cảnh đẹp đẽ u nhã tĩnh mịch. Nơi này cách Tương Dương chín dặm về phía tây, tiếp giáp với Khúc Viện nhưng lại rất xa Long Trung.

Sau khi Y Tịch theo Lưu Biểu về Kinh Châu đã mua sản nghiệp này.

Bây giờ Sơn Dương Bộ Cũ bị các thế gia vọng tộc ở Kinh Tương xa lánh nên khiến cho Y Tịch không muốn ở Tương Dương chịu đựng cơn thịnh nộ. Vì thế hắn trở về ở lại A Đầu Sơn. Giữa mùa hạ, thời tiết dưới núi rất nóng như thiêu đốt. Nhưng trong núi gió mát hiu hiu, ngồi trong phòng tranh trong nhà mà không hề cảm thấy cái nóng khó chịu bên ngoài của mùa hè.

Y Tịch ngồi trầm tư không nói một lời nào.

-Cơ Bá tiên sinh có lẽ cũng thấy rõ, bây giờ nhìn Kinh Tương như mặt hồ yên ả nhưng mạch nước ngầm lại cuộn cuộn chảy bên dưới.

Bản thân Lưu Kinh Châu càng ngày càng lụn bại. Còn đám người Thái Mạo Khoái Việt kia nắm quyền, sớm muộn gì cũng sẽ chấp tay đem chín quận Kinh Tương dâng lên cho Tào Tháo. Lưu hoàng thúc dụng binh với Tào Bằng cũng chỉ là bất đắc dĩ, chẳng qua cần một chốn dung thân. Nếu như Lưu hoàng thúc gặp nạn thì Kinh Châu sẽ không còn lá chắn nào. Đến lúc đó quân Tào có thể tiến công thần tốc. Từ vết

xe đồ Tì Châu, chúng ta phải có phòng bị. Ta đến sáng nay là vì tính kế cho Huyền Đức công, lại cũng vì tính cho Kinh Tương và Kỳ Bá tiên sinh. Nếu như Huyền Đức công đóng chặt cửa ở Kinh Châu thì có thể hỗ trợ cầm cự. Còn Kỳ Bá tiên sinh cũng có thể nhân cơ hội này mà khôi phục Kỳ Cổ, quản lý quyền hành. Nếu như bỏ lỡ cơ hội này thì chắc là Kinh Châu sẽ gặp khó khăn lớn, cũng khó mà cứu vãn được ngay.

Y Tịch trầm ngâm không nói.

Lần này Gia Cát Lượng tìm hán cũng là để thuyết phục hán xuống núi khuyên Lưu Biểu xuất binh.

Bây giờ Kinh Châu ở trong tay Thái thị. Đã lâu Lưu Biểu không màng đến chính vụ. Nếu muốn khuyên bảo hán xuất binh thì cũng chỉ có thể dựa vào đám người Y Tịch ra mặt.

-Huyền Đức công xuất binh lần này thật vội vàng.

Một lúc lâu sau, Y Tịch thở dài một hơi như hạ quyết tâm.

-Có thể xuất binh tương trợ cho Lưu Kinh Châu hay không, ta sẽ hết sức khuyên bảo.

Tuy nhiên, tốt nhất Khổng Minh nên có chuẩn bị. Chưa chắc Lưu Kinh Châu đã bằng lòng. Ta biết Cảnh Thằng công cũng đang chờ đợi phục hưng Hán thất. Trong trường hợp đó thì cục diện lúc này... Nhưng thật ra ta chỉ cần Lưu Cự Nham xuất binh thì dù đám người Thái Mạo có ngăn cản thì Cảnh Thằng sẽ quyết không ngồi yên. Nhưng nếu muốn khuyên Cự Nham xuất binh thì phải phiền Khổng Minh đi một chuyến đến Triều Dương. Nếu như Lý Văn Đức ra mặt thì chắc chắn Cự Nham sẽ không từ chối.

Gia Cát Lượng nói:

-Ta cũng tính toán như vậy nhưng ta không có mối thâm giao với Lý Văn Đức.

-Chuyện này có đáng gì. Nếu Khổng Minh không ngại vất vả bôn ba thì ta đây sẽ viết một phong thư để người đưa cho Lý Văn Đức.

-Vậy phiền Cơ Bá tiên sinh.

-Ta sẽ trở về Tương Dương liên lạc với đám người đại công tử để khuyên can.

Chỉ cần Lưu Cự Nham đồng ý xuất binh thì Cảnh Thằng sẽ không còn sự lựa chọn nào khác. Tuy nhiên tên Lưu Hồ này tính tình táo bạo... Như vậy đi, ta sẽ bảo người đi Giang Hạ một chuyến, xin đại công tử ra mặt khuyên nhủ Lưu Hồ. Lại có cả Lý Văn Đức khuyên bảo thì nhất định Lưu Hồ sẽ hành động. Xin Khổng Minh hãy yên tâm.

-Như vậy xin đa tạ Cơ Bá tiên sinh.

Trong lòng Gia Cát Lượng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hán biết rõ, chỉ nhờ vào một Lưu Bị thì không có khả năng là đối thủ của Tào quân.

Chỉ có nhờ Kinh Châu xuất binh tương trợ thì mới có khả năng nắm chắc thành công.

Hán phụng mệnh đến Kinh Châu xin cầu viện nên không thể mất công mà trở về. Tuy nói rằng vợ hán là cháu gái của Thái Mạo nhưng Gia Cát Lượng đã mấy lần từ chối lời mời của Thái thị, đồng thời mối quan hệ với Thái thị có phần căng thẳng. Hơn nữa, Thái thị đã kiên quyết sẽ không bao giờ đáp ứng lời thỉnh cầu của Gia Cát Lượng. Nếu muốn Lưu Biểu hạ quyết tâm mà chỉ dựa vào Thái thị thì khẳng định sẽ không được. Vì thế hán chỉ có thể tìm đối thủ của Thái thị, hoặc có thể nói là toàn bộ tập đoàn thế tộc Kinh Tương nắm đó giúp Lưu Biểu nhập Sơn Dương Bộ Cũ vào Kinh Châu, thì may ra mới có hy vọng.

Sơn Dương Bộ cũ đơn giản là hai người Lưu Kỳ và Y Tịch.

Tuy rằng hiện nay hai người này không được đặc biệt chú ý, nhưng dù sao rất có căn cơ.

Lưu Kỳ không cần phải nói!

Lưu Biểu sủng ái Lưu Tông, chán ghét Lưu Kỳ.

Vì thế việc này khiến cho Lưu Kỳ không thể không hăng hái tự cứu mình, chống lại thế tộc Kinh Tương. Hán là người thân cận với Lưu Bị, cũng là một người kiên quyết theo phái chủ chiến.

Mặc dù hấn phải xa trung tâm quyền lực triều đình nhưng hấn có hùng binh trong tay, là phái có thực lực thực sự.

Mà đằng sau Lưu Kỳ, ngoại trừ Sơn Dương Bộ Cũ còn có dòng họ Lưu thị bảo hộ.

Lưu Hổ, Lưu Bàn đều xem Lưu Kỳ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Tuy không phải thần phục nhưng rất ủng hộ hấn, đồng thời vô cùng tín nhiệm và thân thiết với nhau.

Còn về phần Y Tịch thuộc diện thanh lưu, rất có danh vọng.

Y Tịch không phải sợ Lưu Biểu thân thiết với Thái thị, mà khi hấn ở Sơn Dương Bộ Cũ vẫn được rất tôn trọng.

Có hai người này ra mặt thì việc Kinh Châu xuất binh tương đối dễ dàng hơn nhiều. Sau khi Gia Cát Lượng cáo từ Y Tịch thì trở về dịch trạm, chuẩn bị ngày hôm sau khởi hành đi tới Triều Dương.

Nhưng Gia Cát Lượng không ngờ vừa mới đến dịch trạm thì đã thấy Lưu Phong chạy tới, mặt hốt hải.

Lưu Phong vốn là con cháu nhà La Hầu Khấu thị, tên là Khấu Phong, nhà mẹ thuộc về dòng họ Trường Sa Lưu thị. Đầu năm nay y được Lưu Bị thu nhận làm nghĩa tử nên đã đổi tên là Lưu Phong. Khi Lưu Bị thu nhận Lưu Phong làm nghĩa tử, cả Quan Vũ và Gia Cát Lượng đều không hề tán thành. Vì năm ngoái Cam phu nhân có thai, nếu như là con nối dòng thì địa vị của Lưu Phong có vẻ không tốt lắm.

Nhưng Lưu Bị vì muốn kéo gần mối quan hệ với dòng họ Trường Sa Lưu thị nên vẫn kiên quyết nhận Lưu Phong. Vì thế Gia Cát Lượng mới kéo Lưu Phong từ bên cạnh Lưu Bị đi cùng mình. Danh nghĩa là đi lấy kinh nghiệm, kỳ thực là để cho Lưu Phong được phát triển an toàn. Điều này Lưu Bị hiểu rất rõ trong lòng nên không hề ngăn cản.

-Tông Chi, có việc gì mà kích động như vậy?

-Quân sư, cuối cùng người cũng đã trở lại!

Khi Lưu Phong nhìn thấy Gia Cát Lượng thì lập tức thoải mái ra:

-Nếu như quân sư không trở lại thì Phong cũng phải đi tìm quân sư. Vừa nhận được tin tức. Tuân quân sư, hấn, hấn bị giết ở Vũ Âm! Tam tướng quân hoài công trở về. Tào Bàng đánh lên Uyển thành rồi đốt cả kho lương ở Uyển thành.

Phụ thân đã trở về Uyển thành.

Đồng thời cũng ra lệnh cho nhị thúc đóng giữ ở Niết Dương, lui về phía nam của tây ngạn. Phụ thân phái con đến đây mời quân sư mau chóng trở về Uyển thành thảo luận đối sách.

Gia Cát Lượng rung mình một cái, lạnh cả người, một hồi lâu không nói ra lời.

Tuân Kham bị giết?

Trong lòng hấn có một cảm giác không nói nên lời. Cảm tình giữa Gia Cát Lượng với Tuân Kham rất mâu thuẫn. Vì khi Tuân Kham còn sống, Gia Cát Lượng là thủ hạ chính của Lưu Bị, mặc dù được trọng dụng nhưng không được làm mưu chủ. Nhưng Tuân Kham đối với Gia Cát Lượng hết sức thân thiện, giống như một vị sư trưởng đối với Gia Cát Lượng. Điều này khiến cho Gia Cát Lượng vô cùng cảm kích Tuân Kham. Nhưng con người có chí cầu tiến, nước chảy về chỗ trũng. Gia Cát Lượng vẫn luôn hy vọng có một ngày nào đó có thể vượt qua được Tuân Kham.

Đáng tiếc là luận về tuổi tác, thanh danh, kinh nghiệm lý lịch, còn có mưu lược mà nói thì Tuân Kham không thua kém gì Gia Cát Lượng.

Mà vị trí mưu chủ này không thể nghi ngờ gì nữa, Lưu Bị sẽ có khuynh hướng truyền cho người lớn tuổi có thanh danh như Tuân Kham.

Bây giờ Tuân Kham đã chết, không còn có người nào có thể ngăn cản vị trí thượng vị của Gia Cát Lượng. Nhưng trong lòng Gia Cát Lượng lại có một cảm giác mất mát khó hiểu.

Hấn nhanh chóng tỉnh táo lại, trầm ngâm một lát rồi nói với Lưu Phong:

-Ta vốn định đi Triều Dương gặp Lý Khuê.

Nhưng bây giờ xem ra, sợ là không còn kịp rồi! Ta phải lập tức khởi hành chạy về Uyển thành. Người hãy ở lại chờ Quý Thường trở về rồi đưa phong thư này giao cho Quý Thường. Người theo hần cùng nhau đi một chuyến tới Triều Dương đến gặp Lý Văn Đức, mời Lưu Hồ ở Chương Lăng xuất binh tương trợ.

Lưu Phong chấp tay tuân mệnh.

Lúc này Mã Lương không ở dịch trạm.

Gã và Gia Cát Lượng cùng nhau trở về Tương Dương, về thăm nhà rồi tiện đường hỏi thăm người thân. Gia Cát Lượng vốn định đến gặp mặt và nói rõ tình hình với Mã Lương nhưng thời gian không cho phép. Hần vội vàng viết một phong thư nói rõ mọi sự việc cho Mã Lương hiểu. Có thể nói Gia Cát Lượng không hề nghi ngờ năng lực của Mã Lương. Mã Lương có thể đảm đương được trọng trách. Theo góc độ nào mà nói thì để Mã Lương đi gặp Lý Khuê càng thích hợp hơn. Gã là người Tương Dương, hơn nữa sớm đã có thanh danh, cũng coi như là có biết Lý Giai.

Hơn nữa, với thư của Y Tịch còn có Mã Lương đích thân đến thì đủ để khuyên bảo Lý Giai.

Cho nên sau khi Gia Cát Lượng an bài thỏa đáng thì đêm đó đã rời khỏi dịch trạm. Lưu Phong hộ tống Gia Cát Lượng rời khỏi thành Tương Dương. Y nhìn thấy Gia Cát Lượng đi khỏi rồi thì khẽ thở dài, xoay người chuẩn bị về dịch trạm nghỉ ngơi. Nhưng ngay khi Lưu Phong xoay người thì chợt nghe có người quát to với y.

-Có phải Tòng Chi hiền đệ không?

Một tiếng hô lớn khiến y giật mình nhìn lại.

Người thanh niên đi tới gần ngọn đèn ở cửa thành thì Lưu Phong nhận ra là ai.

Người thanh niên tên là Lưu Thông, là con cháu dòng họ Trường Sa Lưu thị. Năm đó gã và Lưu Phong cùng học trong một học xá của dòng họ. Tuy nhiên Lưu Thông là con vợ lẽ ở dòng họ nhánh nên hai người không thường gặp nhau. Sau khi ra khỏi học xá thì gã được gia tộc an bài phụ trách xử lý kinh doanh của gia tộc.

Theo cách nào đó mà nói thì là bị áp chế.

-Mạnh Minh, vì sao ở đây?

Gặp bạn cố tri tha hương, tất nhiên Lưu Phong rất vui vẻ, vội tiến đến chào.

-Ta đến Tương Dương làm việc. Lúc này nhìn bóng dáng thì hình như là người nên gọi thử, không nghĩ thực sự là người. Sao người không ở Trường Sa mà lại tới nơi này?

Rõ ràng là Lưu Thông không biết việc Lưu Phong được nhận làm con thừa tự.

Lưu Phong cười khở một tiếng:

-Một lời khó nói hết.

-Vây thôi quên đi. Vừa đúng lúc ta làm xong việc, đang có thời gian rảnh. Tính ra người và ta cũng nhiều năm không gặp lại. Tương thỉnh không bằng tình cờ gặp mặt. Chi bằng tìm chỗ nào uống chút rượu nhạt, người nghĩ thế nào?

-Việc này...

-Ôi chao, trước kia người là một người rất thẳng thắn, vì sao bây giờ lại ấp úng thế?

Đi một chút đi, ta mời người uống rượu. Nghe người ta nói Lộc Môn Uyển mới mời một vị sư phụ có tay nghề làm cá rất giỏi. Chúng ta hãy đến đó nhắm nháp, cùng ta nói chuyện mấy năm nay thế nào.

Lưu Thông nói xong thì kéo tay Lưu Phong đi.

Mặc dù trong lòng Lưu Phong có ý từ chối nhưng thấy sự nhiệt tình của Lưu Thông như vậy cũng không tiện mở miệng từ chối.

Trong lòng Lưu Phong vốn không thoải mái. Nhưng bây giờ Gia Cát Lượng đã đi rồi mà chắc Lưu Phong cũng chưa về ngay. Chỉ đơn giản uống vài chén rượu, tán gẫu vài câu với Lưu Thông rồi quay về trạm dịch chắc cũng không muộn. Nói vậy chắc cũng không chậm trễ thời gian bao lâu. Nghĩ đến đây nên Lưu Phong cũng không từ chối nữa. Hai người thẳng hướng bước vào trong thành Tương Dương, không bao lâu đã đi đến “Lộc Môn Uyển” tửu lầu.

-Nói như vậy lần này Lưu Huyền Đức dụng binh vẫn chưa thông báo cho Lưu Biểu à?

Vĩnh Sa Thủy. Sau khi Tào Bằng nghe xong lời Mi Phương nói thì thoáng có chút suy nghĩ.

-Đúng vậy.

Mi Phương trầm giọng nói.

Hướng Sủng “ư ư” không ngừng giãy dụa ở bên cạnh, muốn ngăn cản lời Mi Phương nói.

Nhưng mấy tên nha binh đã áp chế gã lại, mặc cho gã giãy dụa, không nói ra được câu nào.

Tào Bằng liếc một cái về phía Hướng Sủng, không hề quan tâm.

Hắn nghe xong những lời Mi Phương vừa nói, không ngừng tính toán trong đầu. Lưu Bị muốn ăn lớn như vậy, tuyệt đối không có khả năng từ bỏ ý đồ.

Phải mau chóng nói tình hình này cho Khoái Việt biết.

Nhưng Tào Bằng cũng không dám chắc là Khoái Việt có thể ngăn cản Lưu Biểu không. Tuy rằng Lưu Cảnh Thăng đã già rồi nhưng dù sao cũng là chư hầu một phương, khó mà nói là y không sinh ra tà niệm khác trong đầu. Nghĩ đến đây, Tào Bằng đảo mắt. “Nếu Lưu Bị có thể động thủ thì ta đây lại có thể nào khoanh tay chịu chết?”

Y làm được mừng một, ta có thể làm được mười lăm!

559. Chương 606 : Tráng Sĩ Chặt Tay

Kho lương của Uyển thành đều bị phá hủy.

Ý nghĩa sâu xa này, khó có thể dùng lời nói diễn tả. Đối với Lưu Bị mà nói, ba mươi đụn, gần ngàn cân lương thực bị đốt, tất sẽ ảnh hưởng lớn đến việc bày binh bố trận của hắn. Đầu tiên, lương thảo cung ứng cho việc đóng quân ở hai huyện Tây Ngạc và Bắc Vọng bị mất đi. Đương nhiên, Trần Đáo và Lã Cát có thể trung thu ngay tại chỗ. Nhưng như thế thì sẽ ảnh hưởng đến việc Lưu Bị muốn thu phục lòng người. Phải nói rằng, năm ngoái sau khi Lưu Bị chiếm ba huyện Uyển thành đã từng tuyên bố miễn thuế một năm. Nói cách khác, đối với vụ thu hoạch sắp tới, hắn không thể tăng thêm thuế má. Nếu không thì hắn sẽ trở thành kẻ nuốt lời. Đối với việc củng cố nền tảng vững chắc ở Nam Dương của Lưu Bị mà nói, nếu nuốt lời thì sẽ tự đào hố chôn mình.

Nhưng mấy vạn đại quân, một ngày dùng vô số lương thảo.

Nếu tính mỗi người một ngày một cân lương thảo thì mỗi ngày ít nhất phải tiêu hao mấy vạn cân lương thực.

Đây là còn không tính cả lừa ngựa gia súc phải dùng thức ăn. Có nghĩa đây sẽ là một con số khủng khiếp. Đối mặt với tình huống này, Lưu Bị phải thay đổi gì.

Hơn nữa không phải nói nỗi đau mất Tuân Kham càng là một đả kích lớn với Lưu Bị.

Khi đang ở trong doanh trại Nam Tỵ, nghe nói Tuân Kham chết trận, Lưu Bị đã ngã xuống đất hôn mê!

Từ sau trận chiến Quan Độ, Tuân Kham quy thuận vào Lưu Bị. Hắn từ quận Đông Hải khổ sở nam ai rồi sau đó đi nương tựa ở Kinh Tương, vùng vẫy vật lộn bảy năm mới xem ra có một chút sự nghiệp. Trong vòng bảy năm Tuân Kham ở lại đây đã hao hết tâm lực vì Lưu Bị. Từ lúc đầu quân mãi cho đến khi Gia Cát Lượng đến nương tựa thì hắn mới có thể xem là thoải mái một chút. Có thể nói Tuân Kham đã đến với Lưu Bị ngay từ khi khởi đầu, đã đồng cam cộng khổ.

Về phương diện này mà nói thì Gia Cát Lượng thua xa Tuân Kham.

Sau khi Gia Cát Lượng biết được tin tức đã suốt đêm chạy về Tương Dương.

Rạng sáng ngày hôm sau y đến Uyển thành, nhìn thấy Lưu Bị thì không khỏi hoảng sợ.

Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, Lưu Bị trông tiêu tụy đi rất nhiều. Đặc biệt hai bên tóc mai đã có tóc bạc khiến Lưu Bị càng già nua hơn nhiều.

Nằm trên giường nhắm mắt, Lưu Bị không nói gì.

Hồi lâu sau hần mới hạ giọng nói:

- Quân sư, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Gia Cát Lượng trầm ngâm hồi lâu, vuốt râu một chút suy nghĩ rồi trầm giọng nói:

- Sáng nay khi thần từ Uyển thành về đã dừng ở Tân Dã một chút.

Hiện nay ở Tân Dã còn có kho lương tám đụn, có thể tạm thời cầm cự một chút. Thần đã viết thư lại cho Quý Thường, bảo hắn làm sứ giả đến Triều Dương mượn lương của Lý Giai. Thần đoán chừng bên Lý Giai có thể cho mượn ít nhất hai vạn. Như vậy với mười vạn lương thảo, chúng ta có thể cầm cự đến mùa thu sau.

Năm nay Tân Dã mưa thuận gió hòa, hẳn có thể có không ít thuế má.

Chỉ cần chúng ta có thể kiên trì đến thu sau thì thế cục sẽ phát sinh ra biến hóa. Tuy nhiên Tào Bàng sẽ tuyệt đối không ngồi yên nhìn chúng ta cầm cự đến thu sau, nhất định sẽ có hành động. Bây giờ chủ công cần tráng sĩ chặt tay, buông tha cho hai huyện Bác Vọng và Tây Ngạc, lệnh cho Lã Cát dẫn binh tới Niết Dương hiệp trợ với nhị tướng quân để bảo đảm đường lương thảo được lưu thông. Đồng thời phải ra lệnh cho Thúc Chí dẫn binh mã đóng quân ở Ngự Lương Cơ để tiếp ứng gần xa cho Uyển thành.

Như vậy áp lực của Uyển thành có thể giảm bớt rất nhiều.

Hơn nữa chủ công còn có thể tập trung binh mã chống đỡ Tào Bàng. Ít nhất với tình trạng trước mắt có thể ổn định đầu trận tuyến.

Nếu Lưu Kinh Châu xuất binh thì chủ công có thể thừa cơ đoạt lại hai huyện Bác Vọng. Nếu như Lưu Kinh Châu án binh bất động thì ít nhất chủ công cũng có thể bảo vệ Uyển thành.

Uyển thành là kinh đô phụ, thuộc về quận Nam Dương, cũng là biểu tượng của quận Nam Dương.

Ngày nào mà Tào Bàng chưa thể cướp lấy được Uyển thành thì ngày đó hẳn vẫn không được danh chính ngôn thuận. Gia Cát Lượng đề nghị Lưu Bị bỏ hai huyện Bác Vọng và Tây Ngạc là để thu nạp binh lực, đề phòng Tào Bàng tập kích Uyển thành, đồng thời còn có thể giữ vững thế mạnh của Nam Dương.

Lần này Lưu Bị khơi mào chiến tranh nhưng lại chuốc lấy kết cục thảm hại.

Như vậy có thể dẫn đến việc cường hào ở Nam Dương bất mãn, thậm chí có cơ hội làm loạn.

Đề nghị của Gia Cát Lượng cũng chính là phương pháp của lão thành mưu quốc. Thu nạp binh lực chẳng những có thể ổn định đầu trận tuyến, còn có thể giảm bớt tiêu hao lương thực.

Như vậy thì kho lương của Lưu Bị ở Tân Dã và Niết Dương có thể duy trì cho đến mùa thu hoạch sau.

Nhưng mà cục cục khổ khổ mới đánh được hai tòa thành trì, vậy mà lại phải trả lại cho Tào Bàng. Lưu Bị cảm thấy có chút không cam tâm.

- Quân sư, thật sự phải vất bỏ Bác Vọng?

- Với cục diện hiện nay thì đó là sự lựa chọn tốt nhất.

Lưu Bị trầm tư thật lâu, rồi cắn răng:

- đành vậy, cứ theo lời quân sư nói.

- Đúng rồi. Tử Phương và Hưởng Sủng có tin tức gì không?

- Chưa có tin tức gì cả.

Lưu Bị nghe thấy thì cười khổ.

Mi Phương và Hường Sủng bị Tào Bằng bắt đi. Sự việc này sẽ không kết thúc như vậy!

Ngày hai mươi mốt tháng năm, năm Kiến An mười một.

Tào Bằng trở về Vũ Âm.

Sau khi trở về Vũ Âm, hần lập tức hạ lệnh phong thưởng cho đám người Dương Hàng, Đặng Chi.

Rồi sau đó hần có một hành động khiến người khác phải kinh người, đó là thượng biểu lên triều đình tự trách phạt mình. Có thể nói chiến thắng ở Vũ Âm thực sự là may mắn.

Nếu không phải Đặng Ngải kia vô tình bắn một phát tên giết chết Tuân Kham thì chỉ sợ thắng bại còn chưa biết.

Cho dù Tào Bằng đốt kho lúa ở Uyển thành nhưng một khi mất đi Vũ Âm thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Ngoài ra Tào Bằng còn tổn thất, mất đi hai viên đại tướng Phó Dung, Khương Phổ, trong lòng vô cùng bi ai. Đặc biệt, khi Khương Phổ bỏ mạng, Tào Bằng vô cùng khổ sở. Từ khi Khương Phổ quy thuận Võ Uy cho tới nay luôn trung thành tận tâm, có thể cho là tâm phúc của Tào Bằng. Thế mà bây giờ người lại vì sự phỏng đoán sai lầm của Tào Bằng mà bỏ mạng, không khỏi khiến Tào Bằng bứt rứt. Những người cấp dưới cũ của hần thực ra không còn nhiều người nữa. Bây giờ Bằng Đức trấn thủ ở Hồ Dương. Khương Phổ vừa chết đi khiến Tào Bằng cảm thấy mình không có lấy một người để sử dụng. Hần sai người đem thi thể của Khương Phổ bọc lại rồi lệnh cho Thái Dịch dẫn người mang về Huỳnh Dương.

Sau đó Tào Bằng tìm được một cái cơ để bảo Trần Thúc đi tới Hứa Đô

Cho dù là không có người có thể sử dụng, hần cũng không muốn giữ người này ở bên cạnh.

Người này và hần là đồng hương, theo đạo lý thì có thể trọng dụng. Nhưng trải qua trận đánh lén ở Uyển thành, Tào Bằng phát hiện ra Trần Thúc là một người háms công danh lợi lộc, dã tâm quá lớn, hơn nữa rất tự tôn. Y thậm chí không hiểu được quy củ trong quân, trong những lúc mấu chốt đã vài lần nghi ngờ quyết định của Tào Bằng. Cũng may Phi Đà Bình là tâm phúc của Tào Bằng. Những việc làm của Trần Thúc không hề có tác dụng gì. Có thể nói là những việc mà y đã làm thì được việc không bao nhiêu mà bại sự thì có thừa. Thật khiến Tào Bằng không hề muốn. Chi bằng tổng y đi Hứa Đô, an bài ổn thỏa cho y.

Ít ra cũng có thể kết thúc bao nhiêu năm tình nghĩa.

Tuy rằng không phải là tình thân với Tào Bằng nhưng nếu hần cứ bám lấy Tào Bằng thì nhất định sẽ trở thành gánh nặng trách nhiệm.

Thật ra Trần Thúc không oán hận gì, ngược lại có chút xem trọng.

Hứa Đô kia chính là để đó!

Đi Hứa Đô, chẳng phải là sẽ có nhiều cơ hội hơn?

Cho nên sau khi nghe Tào Bằng an bài, Trần Thúc vô cùng cao hứng khởi hành lên đường. Chỉ có điều, y không hề biết từ thời khắc bắt đầu khởi hành, những tình nghĩa xưa nay giữa y với Tào Bằng sẽ không còn chút gì nữa. Con đường tương lai chỉ có thể dựa vào chính bản thân y.

- Phó Dung mới có thêm một đứa con?

- Đúng vậy!

Bộc Dương Dật ngồi phía trước, cung kính trả lời :

- Năm ngoái Hòa Nhạc có một đứa con, gọi là Thiêm, bây giờ đã hai tuổi.

Vợ của Hòa Nhạc sau khi biết tin hần tử trận đã tự sát theo. Bây giờ Phó Thiêm được người cậu nuôi dưỡng. Tuy nhiên nhà cậu nó cũng không sung túc gì.

Phó Thiêm?

Cái tên này nghe có chút quen tai.

Tào Bằng không nhớ nổi sự tích về Phó Thiêm. Tuy nhiên, nếu quen tai thì cũng chứng minh là hắn từng lưu danh trong sử sách.

Trầm ngâm một lát, Tào Bằng hạ giọng nói:

- Hòa Nhạc tử chiến, Phương Sử Cức Dương an toàn, như vậy là lập chiến công.

Người vợ hán trinh liệt tự sát theo chồng cũng thuộc hàng liệt nữ. Có thể đưa việc vợ chồng hắn mà thượng tấu lên phủ thừa tướng để khen thưởng. Ừ, như vậy đi. Người mang năm mươi lượng đi tới Nghĩa Dương tìm Phó Thiêm, mang nó về đây.

Hòa Nhạc là công thần, nay con nối dõi của hắn làm sao không có ai trông được. Năm mươi lượng kia người tặng cho cậu của nó, gọi là tấm lòng của ta. Tuy nhiên bây giờ thế cục Nam Dương thay đổi. Ta sẽ mang nó đến Huỳnh Dương, cho nó ở trong nhà của ta.

Phó Thiêm Khương Duy đều là con nối dõi của ta.

Ngày sau ta nhất định sẽ cho chúng một tiền đồ, không để phụ lòng những công thần.

Bộc Dương Dật nghe được thế thì gật đầu.

Cách Tào Bằng an bài không thể nghi ngờ gì, hết sức thỏa đáng.

- Công tử có tâm như vậy thì Khương tướng quân và Phó tướng quân ở dưới cửa tuyến cũng có thể nhắm mắt.

Tào Bằng cười một tiếng:

- Ta tình nguyện nuôi hai con của họ.

Dứt lời, hắn xoay người đi ra thư phòng, trong lòng trùng xuống.

- Công tử, hai người Mi Phương và Hướng Sủng kia nên xử lý thế nào?

- Mi Phương đã quy thuận, tất nhiên sẽ không làm hắn khó xử.

Người này am hiểu tài hóa. Hãy để cho hắn đi Hà Tây lo phụ trách sự vụ. Nói cho hắn biết, chỉ cần hắn có thể làm tốt thì ta đảm bảo nhà họ Mi của hắn sẽ được hưng thịnh.

- Vậy còn Hướng Sủng?

Thân người Tào Bằng run lên, có chút đau đầu.

Tên tiểu tử kia đúng là kẻ cứng đầu ương ngạnh.

Mi Phương này là người hiểu biết nặng nhẹ lợi ích. Nhưng Hướng Sủng lại không giống như vậy, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết hoài bão, trong đầu đầy chính nghĩa. Ở trong lòng gã, Lưu Bị trước sau đều chính là chính nghĩa, còn Tào Bằng thuộc về phía tà ác. Trong “Xuất sư biểu” nói với tướng sĩ, hình như có mức độ khác biệt. Người này, xét về trình độ nào đó mà nói, chính là một “phần thanh”, ngoại trừ Lưu Bị ra thì không tuân phục ai cả.

Một người như vậy mà giết đi thì thật đáng tiếc.

Nếu không thể giết hắn thì thả hắn trở về ư?

Tào Bằng cũng không cam tâm như vậy.

Suy nghĩ một hồi lâu, Tào Bằng xoay người lại, trầm giọng nói với Bộc Dương Dật:

- Đưa hắn đi Hà Tây giao cho Sĩ Nguyên.

- Hả?

- Bọn họ là đồng hương. Để Sĩ Nguyên khuyên nhủ hắn một chút, không chừng ngày sau hắn có thể lĩnh ngộ.

Đúng rồi, khi áp giải hần đi, đi qua Lâm Thao thì hãy qua nhà gia phụ bảo Vương Song trở về.

Càng nghĩ thì để Bạch Đà binh và Phi Đà binh giao cho Vương Song mới là sự lựa chọn tốt nhất. Vương Song là gia thần của Tào Bằng, hơn nữa đã đi theo hần lâu ngày nên không có gì phải nghi ngờ. Chỉ có điều là nếu Vương Song đến đây thì Tào Cấp sẽ thiếu người bảo vệ bên cạnh sao? Thực là lại đau đầu.

Tào Bằng vỗ trán nhè nhẹ, thở dài bước vào phòng ngủ.

Xe đi đến núi ắt có đường. Mặc dù Vương Song không so sánh được với Bàng Đức nhưng cũng là người đáng để giao phó.

Thật ra cũng không tệ. Chờ Chúc Đạo hoàn thành nhiệm vụ thì bảo hần đi Lương Châu. Với bản lĩnh của Chúc Đạo thì chức đương kim đại đao hộ vệ là quá đủ.

Lại một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau, Tào Bằng dậy sớm.

Hần đánh một bài quyền trong hoa viên rồi sau đó đi rửa mặt, trở về thư phòng.

Đặng Ngải mang theo Trương Xương Bô, đang sửa sang chỉnh lý lại công văn trong thư phòng. Mặc dù lần này y lập được công lớn nhưng không cảm thấy vui vẻ lắm.

Khương Phổ đối đãi với Đặng Ngải rất tốt. Bây giờ người đã chết khiến cho tâm tình của Đặng Ngải sa sút.

- Cậu!

Đặng Ngải thấy Tào Bằng đi vào thì vội khom người thi lễ.

Trương Xương Bô đứng ở phía sau Đặng Ngải, cũng vội vàng vãn an.

Tào Bằng gật đầu rồi đi đến phía thư án. Hần định nói chuyện với Đặng Ngải thì nghe ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập vọng đến.

Dương Hàng vội vàng đi tới, vừa vào cửa đã nói:

- Hữu Học, đã xảy ra chuyện!

- Hả?

- Lưu Bị bỏ hai huyện Bác Vọng và Tây Ngạc lại, trú đóng ở Uyển thành. Văn Trường tướng quân đã chiếm lĩnh Bác Vọng, còn phái người đến hỏi có nên công kích Uyển thành không?

560. Chương 607 : Đó Chỉ Là Một Lão Tướng?

Hành động của Lưu Bị thật nhanh!

Tào Bằng không khỏi nhíu mày, quay tay thành hình chữ “trạng”. Hần liên tục lắc đầu, có vẻ không hài lòng. Hần cũng không ngờ Lưu Bị lại có quyết đoán như vậy, đánh mất hai tòa thành không chút do dự. Ban đầu Tào Bằng còn tính toán để Ngụy Diên chống chọi với hai người Trần Đáo và Lã Cát, sau đó mang binh ra Nam Sơn, tập trung ở Dục Thủy để uy hiếp tình hình của Uyển thành.

Trên lý thuyết, Tào Bằng cũng không thực sự muốn sống mái với Lưu Bị.

Hần chỉ muốn mượn cơ hội này để chứng tỏ thái độ của mình. Vì thế hần muốn tấn công Uyển thành.

Sau khi Lưu Bị tổn thất hết ba mươi vạn lương thảo thì sẽ rơi vào cục diện thiếu thốn lương thảo. Đến lúc đó hần chỉ cần thêm một mối lửa thì thế cục của Uyển thành có thể bị động dễ dàng, quân của Lưu Bị sẽ bị dao động. Đồng thời, hần đóng quân ở Dục Thủy có thể khiến cho đường nối lương thảo giữa Uyển thành và Bác Vọng gặp thêm nhiều vấn đề. Cho dù Tào Bằng không tấn công Uyển thành thì Lưu Bị cũng khó lòng chống đỡ lâu dài được.

Không ai có thể ngờ được là Lưu Bị lại buông bỏ Bác Vọng và Tây Ngạc.

Rốt cuộc Lưu Bị lại rút cổ lại trong Uyển thành, tăng thêm binh lực bố trí ở bên bờ Cức Thủy.

Không chỉ rút ngắn khoảng cách đường lương thảo, tiết kiệm lộ trình vận chuyển lương thực mà đồng thời còn tăng thêm sức mạnh cho Uyển thành.

Thật đúng là một tráng sĩ chặt tay.

Lưu Bị thật đúng là đủ quả quyết.

Ngược lại nếu là Tào Bằng, nếu hấn đứng ở vị trí của Lưu Bị thì tự mình nhận thấy là không thể quyết đoán như vậy.

Không cần tính toán đất thành bị mất, đây mới là người làm đại sự. Hai tòa thành có hơn mười vạn nhân khẩu. Người này nói không cần thì thật không đúng. Tào Bằng không khỏi chua xót lắc đầu. Một chiêu của Lưu Bị tung ra đã khiến mọi tính toán của hấn rối loạn.

- Bảo Văn Trường tạm thời ngừng tiến công.

Lệnh cho hấn tạm thời đóng ở Tịch Dương Tự, hạ trại ở bờ phía bắc Dục Thủy. Bây giờ Uyển thành là cái xác rùa chết. Muốn tấn công rất khó khăn.

Thậm chí khả năng sẽ dẫn đến tổn hao binh tướng. Tào Bằng không muốn hậu quả này.

Đóng quân ở Tịch Dương Tự, phong tỏa bến đò Dục Thủy thì tiến có thể công kích Uyển thành, mà lui thì có thể trấn thủ ở Bác Vọng. Dựa vào khả năng của Ngụy Diên thì có thể gây ra nhiều phiền toái cho Lưu Bị. Tuy nhiên, chỉ dựa vào một mình binh mã của Ngụy Diên thì chắc chắn không thể đối phó với Lưu Bị. Sau khi Tào Bằng an bài ổn thỏa thì ra lệnh cho Vũ Âm lệnh và Lã Thường dẫn ba nghìn binh mã ra Nam Sơn và Tịch Dương Tự để tiếp ứng, tạo thành thế giáp công với Uyển thành.

- Vũ Âm hiện nay có bao nhiêu quân lương?

- Có thể góp cho ba vạn binh mã trong vòng ba tháng.

- Không đủ.

Tào Bằng tính toán trong đầu một chút.

- Lập tức trình báo về Hứa Đô xin Tuân Sĩ ở Dĩnh Xuyên cấp cho mười vạn lương thảo trữ ở Lỗ Dương.

Tử Lộ, người lập tức truyền lệnh ta triệp tập lao dịch.

Nếu khai chiến với Lưu Huyền Đức thì sẽ dẫn đến nhiều loạn Nam Dương đầu tiên. Phải trưng dụng toàn bộ binh mã của Nam Dương. Ta sẽ bảo Tử Gia toàn lực phối hợp với người. Báo Chân Lý của Nam Dương từ ngày hôm nay, trong vòng mười ngày đổi hành ba ngày một kỳ, số lượng từ năm trăm tờ phải tăng thành một ngàn tờ, phủ khắp toàn bộ Kinh Châu. Ta muốn từ việc này tạo ra thanh thế, khiến tất cả mọi người đều biết.

Dương Hàng nghe xong thì vội vàng khom người tuân mệnh.

Sau khi Dương Hàng đi rồi thì Tào Bằng ngồi xuống, xoa trán nhè nhẹ, lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Cậu lại muốn đi đánh trận?

Tiếng của Đặng Ngải vang lên bên tai Tào Bằng.

Hấn đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn qua Đặng Ngải, một lúc sau nhẹ nhàng gật đầu:

- Tiểu Ngải, ngày mai cháu theo mẹ Nguyệt Anh và mẹ Hạ Hầu rời khỏi Vũ Âm, tạm thời ở trấn Trung Dương. Sắp tới Vũ Âm sẽ rối ren, không được an bình, không thể ở được. Sau khi cháu đến trấn Trung Dương thì phải đọc sách cho tốt. Ta sẽ đưa Bạch Đà binh giao cho cháu. Nhất định cháu phải bảo vệ cho tốt hai mẹ. Cháu có dám nhận lệnh không?

Thật sự Tào Bằng không hy vọng Đặng Ngải tiếp tục tham gia vào chiến sự.

Hơn nữa, như lời hấn vừa nói, một khi triệu tập toàn bộ lao dịch thì đã tuyên chiến với Lưu Bị một cách toàn diện.

Đến lúc đó, đủ mọi loại người pha trộn ở Vũ Âm sẽ rất hỗn loạn. Tào Bằng cảm thấy là để hai người Hoàng Nguyệt Anh ở Vũ Âm thật không hề an toàn. Chi bằng để các nàng ấy đi Trung Dương. Nơi đó dù sao cũng là địa bàn của Tào Bằng nên tương đối đỡ phức tạp.

Chỉ có điều, Tào Bằng không muốn để Đặng Ngải đi ngay như vậy.

Tào Bằng dứt khoát giao Bạch Đà binh cho Đặng Ngải quản lý, chỉ giữ lại Phi Đà binh.

Đặng Ngải nghe thấy Tào Bằng giao Bạch Đà binh cho mình thì rất phấn khích, gật đầu liên tục.

Tháng năm năm Kiến An thứ mười một, Tào Bằng lấy danh nghĩa là Thái thú quận Nam Dương, trưng dụng toàn bộ binh của quận Nam Dương.

Lần trưng dụng binh mã này có không thể có nhiều người hưởng ứng nhưng nhất định phải tạo ra thanh thế. Cùng lúc đó, báo Chân Lý ở Nam Dương liên tục phát hành đặc san trong ba ngày tố cáo hành vi ác liệt của Lưu Bị. Lưu Dục tự mình chấp bút, đem sự tình chân tướng giải thích ra rõ ràng. Ý nói rõ trên báo Chân Lý ở Nam Dương rằng không phải là thái thú hiếu chiến mà là do tiểu nhân khai chiến. Từ khi Tào thái thú nhận chức đến nay luôn cố gắng duy trì thể hòa bình cho Nam Dương. Nhưng bây giờ Lưu Bị một mình làm chi sĩ, tự tiện tuyên chiến, gây nên thương vong vô số cho dân chúng.

Tào thái thú bất đắc dĩ đành phải tuyên bố ứng chiến.

Vì quận Nam Dương đang hưởng hòa bình nên Tào thái thú hy vọng các anh hùng hào kiệt hưởng ứng kêu gọi, gia nhập hàng ngũ đại quân của triều đình, thảo phạt quân phản nghịch.

Bài báo vừa xuất bản thì gây chấn động Nam Dương. Tiếng nói của trưởng quân như vậy thì mọi người không thể nghi ngờ được.

Lưu Bị thu hẹp binh lực lại, tuy rằng duy trì cục diện ổn định của Uyển thành nhưng lại không thể khống chế cường hào tại những khu vực bên trong như Đan Thủy, Vũ Dương, Nhượng huyện đều đáp lại tỏ ý phục tùng lời triệu tập của triều đình, thảo phạt phản nghịch. Đồng thời ở Cức Dương, các nhà Sầm Thiệu, Bang Dịch dẫn đầu cả ngàn thanh niên cường tráng trong cuộc chiêu binh, gộp lại thành một đạo minh mã nghe theo sự điều khiển của Tào Bằng. Tào Bằng cũng không khách khí, lập tức nhập hai ngàn binh mã nhập vào dưới trướng Đặng Chi. Sau đó hấn lệnh cho Hứa Nghi làm chủ tướng, Đặng Chi và Đỗ Kỳ làm chủ bộ trong quân tư mã, đóng quân ở Nam Tỵ.

Hắn còn lệnh cho Diễm Mẫn dẫn quân đội bản bộ tập hợp cùng với quân của Lã Thường ở chân núi Nam Sơn.

Tiếp đó Tào Bằng thân chinh dẫn năm nghìn quân lính xuất phát khỏi Vũ Âm, tiến thẳng đến núi Nam Sơn.

Tới đầu tháng sáu, quân Tào đóng bên sông Dục Thủy đã lên tới một vạn năm nghìn người. Còn Lưu Bị thì tự mình trấn thủ ở Uyển thành, lệnh cho Trần Đáo đóng quân ở Ngư Lương Cơ, tạo thành thế đối chọi với quân Tào. Binh mã hai bên tổng cộng gần bốn vạn người, lấy Dục Thủy làm trung tâm, trải dài ra đến miền nam Cức Thủy hơn mười dặm. Tuy rằng Lưu Bị không thể phản bác dư luận mà Tào Bằng tung ra trong chiến tranh nhưng ý không hề yếu thế. Ý trấn thủ vững chắc Uyển thành, lệnh cho Quan Vũ đóng quân ở Niết Dương, Mi Chúc thống lĩnh Tân Dã, nắm chắc khu vực Uyển thành trong tay, thanh thế không hề kém cõi Tào Bằng.

Tinh thần hai bên cao ngút trời, nhưng vẫn trong thế kìm nhau.

Lưu Bị đang đợi phản ứng của Lưu Biểu. Còn đồng thời lúc đó Tào Bằng cũng thăm dò thành Tương Dương, là tòa thành mấu chốt của Lưu Biểu.

Đám người Thái Mạo và tập đoàn thế tộc Kinh Tương đang có va chạm xích mích với Sơn Dương Cự Bộ của Lưu Biểu. Một bên muốn ủng hộ Lưu Bị. Bên kia thì cho rằng Lưu Bị tự tiện khai mào chiến tranh, tội không thể tha thứ, cần phải triệu hồi ý lại không để cho Kinh Châu chịu cảnh chiến loạn.

Lưu Biểu bị kẹt ở giữa, do dự.

Trước mặt thì đám người Khoái Việt đến đề nghị với hần là phải triệu hồi Lưu Bị lại. Sau lưng thì Y Tịch đến khuyên Lưu Biểu ủng hộ Lưu Bị.

Hai bên đều có lý do đầy đủ khiến cho Lưu Biểu rơi vào thế khó xử.

Lưu Biểu đã già rồi !

Nếu đổi là là hần năm xưa vừa mới làm chủ Kinh Châu thì rất dễ dàng có thể đưa ra quyết đoán.

Hoặc là đánh, hoặc là đàm. Đơn giản như vậy.

Nhưng Lưu Biểu bây giờ muốn đánh để chiếm lĩnh hoàn toàn quận Nam Dương, lại đồng thời không muốn có chiến sự gì lớn với Tào Tháo.

Kết quả là hai bên đầu khẩu không ngớt khiến Lưu Biểu cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nhưng tranh cãi trong thành Tương Dương không kéo dài lâu.

Tháng sáu năm Kiến An thứ mười một, giáo úy Chương Lăng là Lưu Hổ đột nhiên phát động đánh lên từ phía Hồ Dương.

Với sự hợp sức khuyến bảo của hai người Lý Giai và Lưu Kỳ, rốt cục Lưu Hổ cũng hạ quyết tâm. Ngày năm tháng sáu, Lưu Hổ tiến vào chiếm giữ Tương Hương.

Kế đó, hần hần cho Hoàng Trung làm trung lang tướng, xuất binh công chiếm Đường Tử Hương.

Đường Tử Hương là một nơi có ngàn hộ nhân khẩu.

Ở phía tây của Đường Tử Hương là hơn mười dặm đồi núi, sau đó dẫn vào phía dưới của Tân Dã. Hướng đông là núi Đồng Bách trung điệp. Hướng nam là bình nguyên Dự Nam hàng ngàn dặm, nối tiếp với Tương Hương. Thời Đông Hán, nơi này là một quan ải trọng yếu nối tiếp nam bắc. Vì vùng này nằm cạnh núi Đường Tử nên có tên như vậy. Núi Đường Tử tuy rằng không cao nhưng từ dãy núi Đồng Bách thì nó như một con điều hầu nhìn xuống bình nguyên.

Thế núi nơi này dốc đứng, đá vụn dọc sườn núi, dễ thủ khó công.

Nó vừa vặn nằm giữa ba vùng Hồ Dương, Tương Hương, Tân Dã. Thời đầu Đông Hán, lục lâm quân Xích Mi khởi nghĩa, Lưu Tú từng chỉ huy đại quân giao chiến với quân Xuân Lăng của Vương Mãng, giành được thắng lợi. Theo vị trí địa lý mà nói thì Đường Tử Hương thuộc về Hồ Dương, cũng là cửa ngõ và phía bắc của Hồ Dương.

Sau khi Khoái Chính nhậm chức ở Hồ Dương thì lệnh cho Lý Nghiêm lãnh binh đóng ở Đường Tử Trà.

Lại tiếp, cũng vì Khoái Chính quá tin tưởng ảnh hưởng của gia tộc Lưu Biểu nên gã cho rằng quân Kinh Châu tuyệt đối sẽ không có khả năng dụng binh với Hồ Dương.

Vậy mà Lưu Hổ đột nhiên lại xuất binh khiến cho Lý Nghiêm bị đánh trở tay không kịp, chật vật trở về.

- Người vừa nói là Hoàng Trung dẫn binh?

- Đúng vậy!

Trong phủ Hồ Dương, vẻ mặt Lý Nghiêm thảm hại, vẻ mặt chua xót.

Bàng Đức ở bên cạnh nghe rõ, không khỏi tò mò:

- Bá Bình, Hoàng Trung là ai?

Khoái Chính cười khỏ nói:

- Thật không ngờ là Hoàng Trung cầm binh, lần này thật là phiền toái.

Ồ , chắc Lệnh Minh không biết. Hoàng Trung này tự là Hán Thăng, là người Đan Thủy, ở quận Nam Dương, là mãnh tướng hiểm có của cả khắp Kinh Châu.

Thời loạn Thái Bình, Hoàng Hán Thăng giữ chức giáo úy Uyển huyện, là ái tướng yêu thích của thái thú Nam Dương lúc đó.

Lúc Trương Mạn Thành bị giặc Khăn vàng vây thành, Hoàng Trung trong đám loạn quân đã chém lấy thủ cấp của tên thượng tướng như lấy đồ trong túi, lập nên chiến công hiển hách. Vốn sau khi loạn Thái Bình kết thúc thì Hoàng Trung sẽ được phong thưởng. Nhưng vì con trai hần sinh bệnh nên không còn lòng nào xuất binh, đã từ quan về nhà. Sau này con trai hần không thể sống sót, hần lại đầu quân trở lại, Nam Dương đã thay đổi. Tần thái thú ốm chết. Thái thú mới nhậm chức lại không muốn trọng dụng hần. Mãi cho đến khi Cảnh Thắng Công quản lý Kinh Châu, xét thấy hần đã lớn tuổi nên cho hần làm phụ tá Lưu Bàn công tử.

Trong hội Toan Tảo, thái thú Nam Dương là Trương Tư từng nói rằng: “nếu như Hán Thăng mười bốn tuổi thì cho dù là Lã Bố cũng không so kịp tài năng”.

- Chậm đã, chậm đã!

Bàng Đức đột nhiên ngắt lời Khoái Chính, kinh ngạc hỏi:

- Nghe lời Bá Bình nói thì Hoàng Hán Thăng này đã là một lão tướng rồi?

561. Chương 608 : Lão Hoàng Trung

Hoàng Trung năm nay 54 tuổi, lớn hơn Tào Tháo hai tuổi.

Nếu ông ta là thống soái cả một đạo quân thì tuổi này rất thích hợp. 54 tuổi, luận về kinh nghiệm và trí lực đều đang trong thời đỉnh cao. Nhưng nói đến ra trận đánh nhau thì rõ ràng không thích hợp. Tục ngữ nói rất hay “lão bất dĩ cân cốt vi năng” Đánh nhau trong hai trận chiến lấy đi thủ cấp của thượng tướng và đầu quyền thuật đơn thuần không hề giống nhau. Ở trong loạn quân nhiều khi rất cần dựa vào khí huyết chỉ dùng. 54 tuổi không còn có khí huyết cường tráng nữa. Nói như vậy, ông ta ở trong quân đội chỉ là một lão tướng.

Hoàng Trung được phong làm trung lang tướng, nghe rất oai phong.

Nhưng vấn đề là chức trung lang tướng sau thời giặc Khăn vàng thì đã không còn giá trị nữa.

Các châu quận đều có thể bổ nhiệm chức Trung lang tướng, chức vụ này đã không còn ban hành trong triều đình nữa.

Cũng vì nguyên nhân này nên chức Trung lang tướng của Hoàng Trung chỉ là một chức vị vinh dự, thậm chí quyền lực còn kém cả chức giáo úy. Dù sao thì Giáo úy có thể trực tiếp cầm binh. Còn chức Trung lang tướng của Hoàng Trung lại không có người nào trong tay. Trước kia khi ở Trường Sa, Lưu Bàn vô cùng nể trọng hần, từng nhiều lần tập kích quấy rối Giang Đông khiến cho Tôn Quyền không ngừng đau đầu. Sau đó Tôn Quyền phái ra Thái Sử Từ thì để cho Hoàng Trung công kích. Tuy nhiên những điều này Bàng Đức không rõ ràng lắm.

- Một lão tướng như hần, chẳng phải Bá Bình có phần đề cao chí khí người khác mà hạ thấp uy phong của chính mình.

Trong lời nói của Bàng Đức có lộ ra vẻ khinh thường.

Cũng vì thái độ của Lý Nghiêm khiến cho Bàng Đức có chút khinh thường.

Bàng Đức không hề thân với Lý Nghiêm.

Người này khoe khoang thanh cao, khiến Bàng Đức cực kỳ không thích. Trước mặt Tào Bằng gã tỏ vẻ tự cao, càng khiến cho Bàng Đức chán ghét gã thêm vài phần.

Chẳng qua Tào Bằng vô cùng tán thưởng năng lực của Lý Nghiêm.

Giáo úy Hồ Dương không cầm nhiều binh mã trong tay nhưng lại nhận trách nhiệm làm lá chắn phía nam cho Tào Bằng.

Sau khi Bàng Đức đến Hồ Dương có tiếp xúc vài lần với Lý Nghiêm. Người này có bản lĩnh nhưng lại có chút mơ mộng hảo huyền. Tổng thể mà nói thì Bàng Đức không thể nói là thích, mà cũng không quá mức

khinh thường. Nhưng Lý Nghiêm không ngờ chỉ vì bị một lão tướng đánh lén đã bị Bàng Đức khinh thường thế nào.

Khoái Chính nói:

- Lệnh Minh chớ khinh thường Hoàng Hán Thăng.

- Bá Bình cần gì phải lo nghĩ về một lão tướng?

Bây giờ hấn đang tới Đường Tử Hương, có lẽ chưa ổn định. Bây giờ Đức Túc lĩnh binh tập kích trong đêm thì có thể đoạt lại được Đường Tử Hương, lấy thủ cấp lão tướng kia.

Khoái Chính còn định khuyên nhủ nhưng lại có cảm giác có người kéo áo phía sau hấn.

Hấn quay đầu nhìn lại thì thấy Lý Nghiêm đang nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu hấn không cần nói thêm gì nữa.

Bàng Đức dứt lời thì chấp tay với Khoái Chính, sải bước đi. Trong lòng Khoái Chính lo lắng, định muốn đuổi theo ngăn Bàng Đức lại nhưng lại một lần nữa bị Lý Nghiêm ngăn cản.

- Chính Phương, vì sao lại cản ta?

Khoái Chính giận, lạnh lùng nói:

- Lệnh Minh không phải người Nam Dương, không hiểu sự lợi hại của Hán Thăng.

Nhưng người chắc là biết rõ sự dũng mãnh của Hoàng Hán Thăng. Mặc dù y đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn có thể sánh bằng thượng tướng quân Liêm Pha của Triệu quốc. Nếu Lệnh Minh khinh thường Hoàng Trung, nhất định sẽ thảm bại.

Lý Nghiêm lại cười khỏ, lắc đầu nói:

- Chính công nghĩ là Bàng tướng quân có thể nghe lọt tai sao?

- Việc này....

Khoái Chính lập tức ngậm miệng lại.

Bàng Đức là ái tướng của Tào Bàng. Nghe nói năm đó ở Lương Châu, Tào Bàng muốn thu phục Bàng Đức đã mất rất nhiều tâm huyết. Khi Tào Bàng bị bãi quan thôi chức làm quý tần ở Huỳnh Dương thì Bàng Đức đã vứt bỏ vinh hoa phú quý, cam nguyện theo Tào Bàng đi xa ngàn dặm, từ Lương Châu đến Huỳnh Dương làm một tên nha môn bé nhỏ. Có thể nói lòng trung thành của Bàng Đức với Tào Bàng là không thể nghi ngờ. Còn sự tín nhiệm của Tào Bàng với Bàng Đức càng không có người nào sánh bằng.

Đến nương tựa Tào Bàng đã gần nửa năm, Khoái Chính cũng đại khái hiểu qua về các thành viên và tổ chức của Tào Bàng.

Tào Bàng đi nhậm chức ở Huỳnh Dương không mang theo nhiều người hầu cận. Nguyên nhân vì thành viên trong tổ chức của Tào Bàng phần lớn tập trung ở khu vực Lương Châu, không thể dứt ra được. Những người khác, ví dụ trừu Đặng Chi xuất thân là môn hạ của Đặng Tắc, anh rể Tào Bàng, thì những người khác đều là tạm thời trưng ích mà đến.

Tuy nói Đỗ Kỳ và Lư Dục là phụ tá của Tào Bàng nhưng không được coi là thân tín.

Tào Bàng đến quận Nam Dương, người thân cận thực chất chỉ có một. Đó chính là Bàng Đức Bàng Lệnh Minh.

Người này võ nghệ cao cường, vạn phần chí dũng. Cũng vì nguyên nhân này nên khí chất của hấn rất cao. Người bình thường chưa chắc hấn để trong mắt. Tuy hấn nói chuyện với Khoái Chính rất cung kính, nhưng nhiều khi là vì y đã lớn tuổi, được Tào Bàng quan tâm nên hấn mới tôn kính.

Một người như vậy mà có người đến nói với hấn rằng “Hoàng Trung tuy lớn tuổi nhưng rất lợi hại”, không những không khuyên được Bàng Đức, ngược lại sẽ khiến cho hấn thẹn quá hóa giận, thậm chí cho rằng người đó đó khinh thường hấn.

Nói thật, nếu Khoái Chính không biết được Hoàng Trung lợi hại thì không chắc y cũng dễ mất tới một lão tướng 54 tuổi. Lý Nghiêm nói không sai. Lúc này khuyên bảo Bằng Đức sẽ không có hiệu quả gì, thậm chí càng làm cho Bằng Đức thêm tức giận, sẽ bất hòa với Khoái Chính. Trải qua mười mấy năm tha phương, Khoái Chính đã không còn là Cức Dương lệnh hăng hái năm nào. Y biết chính mình có thể ăn được mấy chén cơm.

Tào Bằng cho y làm Hồ Dương trưởng, y vui vẻ nhận.

Nếu như Tào Bằng triệu y về Vũ Âm thì y cũng sẽ không từ chối.

Chú tâm làm việc một chút, ít tạp niệm, có lẽ như thế là tốt.

Khoái Chính nhận sứ mệnh gia tộc. Từ thời khắc y đi tìm Tào Bằng nương tựa thì đã không còn Khắc Bá Bình làm Cức Dương lệnh nữa.

- Nhưng Lệnh Minh không biết Hoàng Trung lợi hại. Nếu chẳng may...

- Chính công yên tâm. Nghiêm chỉ bảo đừng đi khuyên nhủ chứ không nói là ngồi yên không làm gì.

Sau khi Bằng tướng quân đi thì Nghiêm sẽ lãnh binh đi theo sau. Nếu như Bằng tướng quân thủ thắng thì Nghiêm sẽ án binh bất động. Còn nếu như Bằng tướng quân có nguy hiểm thì Nghiêm có thể tùy cơ ứng biến mà giúp Bằng tướng quân.

Tuy nhiên, Lưu Hồ dụng binh với Hồ Dương không chỉ vì Đường Tử Hương. Bây giờ Đỗ Bá hầu đã dẫn binh đến trợ giúp Cức Dương, không ai đến giúp binh ở thành Cửu Nữ. Chỉ nhờ vào binh mã ở Hồ Dương thì khó mà ngăn cản đại quân Lưu Hồ. Tuy rằng Tào thái thú đã sai người đi cầu viện binh ở Nhữ Nam, nhưng cũng cần một thời gian để chuẩn bị viện binh ở Nhữ Nam, chưa chắc có thể lập tức dụng binh ngay được.

Chính công, lúc này nên phái người tới Vũ Âm báo cho Tào thái thú biết.

Nếu như có thể đoạt lại Đường Tử Hương thì chúng ta cần phải lấy Đường Tử Hương làm lá chắn ngăn địch tấn công tới. Nếu như không thể đoạt lại Đường Tử Hương thì Chính công cần chuẩn bị sớm. Chắc chắn Hồ Dương sẽ có ác chiến.

Sau khi Khoái Chính nghe xong thì gật đầu liên tục.

Những lời Lý Nghiêm nói rất có đạo lý.

Y ngẫm nghĩ một chút rồi trầm giọng nói:

- Một khi người đã nói như vậy thì cứ lời Chính Phương nói.

Người lập tức triệu tập binh mã bí mật đi theo sau Bằng tướng quân. Ta sẽ phái người thông tri thái thú, đồng thời sẽ chiêu mộ binh mã, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Lưu Hồ.

Chính Phương, nếu như ta có khó khăn gì thì Hồ Dương chỉ có thể dựa vào hai người là người và Lệnh Minh.

Tuy rằng tính Lệnh Minh cao ngạo nhưng không phải là một người không biết đạo lý. Người nhất định phải phụ tá hẳn thật tốt. Ngày sau người có thành tựu, chắc chắn sẽ hơn ta.

Lời vừa nói ra chẳng khác nào lời trần trời của Khoái Chính.

Tuy rằng Lý Nghiêm khoa trương thanh cao, nhưng lại vô cùng tôn kính Khoái Chính.

Lúc trước gã so đo lòng tự cao vì bị Tào Bằng vớt vớt. Vốn gã đã nản lòng thoái chí chuẩn bị rời khỏi Nam Dương thì không ngờ Khoái Chính đã nêu đích danh gã, mang gã đến Hồ Dương ủy nhiệm trọng trách. Ôn tri ngộ này làm sao không khiến Lý Nghiêm cảm kích? Tuy rằng bản lĩnh của Khoái Chính không cao nhưng Lý Nghiêm phục y, kính y. Về sau gã từ Khoái Chính mà biết là Tào Bằng đã chỉ điểm gã cho Khoái Chính nên y mới bắt đầu dùng Lý Nghiêm. Nhưng Lý Nghiêm không hề giảm đi sự tôn kính đối với Khoái Chính, thậm chí vì thế mà càng thêm kính trọng. Đối với gã, Tào Bằng có ơn tri ngộ. Nhưng gã càng kính trọng hơn đức hạnh của Khoái Chính. Lý Nghiêm hít sâu một hơi, chấp tay nói:

- Chính công nói những lời này, Nghiêm nhất định tận lực giúp đỡ Chính công. Nếu như Chính công có xảy ra chuyện gì thì Nghiêm xin bỏ mạng trước. Hoàng Hán Thăng tuy rằng dũng mãnh nhưng Lý Nghiêm không hề sợ một lão tướng.

Khoái Chính nghe được thì mỉm cười.

- Tốt lắm. Là ta chỉ tùy tiện nói, người cần gì phải cho là thật ?

Hãy mau đi chuẩn bị đi. Ta sẽ phái người thông tri cho thái thú. Lưu Huyền Đức chết tiết. Quận Nam Dương vất vả lắm mới ổn định trở lại, nhưng chỉ vì một người hấn mà khiến cho Hồ Dương phải lâm vào họa chiến tranh. Ta chắc chắn sẽ thông tri cho bá phụ, thỉnh bọn họ ở Tương Dương đến tận lực cứu vãn cục diện.

Lý Nghiêm không nói gì.

Ý của Khoái Chính đúng là hay, không hề khờ dại chút nào.

Lưu Hồ xuất binh. Mặc kệ có phải là chủ ý của Lưu Biểu hay không thì Hồ Dương đều không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Nếu như đây là ý của Lưu Biểu thì không chắc Khoái thị có thể cản trở. Nếu như không phải là ý của Lưu Biểu, thì vì giữ gìn lợi ích cho dòng họ Lưu thị, Lưu Biểu cũng sẽ toàn lực ủng hộ Lưu Hồ. Chỉ còn chờ xem Tào Bàng ứng phó thế nào thôi. Đến khi Lưu Biểu hạ quyết tâm thì toàn bộ Nam Dương đều phải rung chuyển.

Bàng Đức điểm binh mã, thẳng tiến Đường Tử Hương.

Đêm đến, hấn đã ở dưới chân núi Đường Sơn.

Từ xa nhìn thì chỉ thấy đại doanh quân Kinh Châu đang dựa vào núi, tọa lạc trên quan đạo.

Đang đêm nhưng doanh trại đèn đuốc sáng trưng, nghe tiếng người ồn ào có vẻ rất náo động. Trình sát trình báo lại: quân Kinh Châu giành được toàn thắng nên Lưu Hồ phái người đưa rượu và món ăn ngon để thưởng cho quân tốt. Lúc này đại doanh quân Kinh Châu đang ăn mừng, phòng vệ rất lỏng lẻo.

Thực sự có chuyện này?

Trong lòng Bàng Đức mừng rỡ, thầm nhủ một tiếng “trời cũng giúp ta”.

Việc này chứng minh quân Kinh Châu không hề tự đề phòng.

Là bọn chúng khinh địch hay bất tài cũng được, ta chỉ muốn đoạt lại Đường Tử Hương. Lúc đó cửa khẩu Hồ Dương lại lần nữa có thể khép kín.

Đến lúc đó, không còn phải sợ Lưu Biểu dùng cả binh mã Kinh Châu thì hấn cũng nắm chắc Đường Tử Hương.

Nghĩ đến đây, Bàng Đức hạ giọng nói:

- Truyền lệnh ta, binh mã tạm thời ngừng tiến quân.

Người không tháo giáp, ngựa không tháo yên, chờ lệnh của ta. Chính Phương đã nói quá lời. Có lẽ năm đó Hoàng Trung lợi hại, nhưng bây giờ chỉ là một lão tướng. Có lẽ hấn sợ chịu phạt cho nên nói ngoa. Một lão tướng như người cần gì phải báo cáo với công tử? Đợi hôm nay ta lấy đầu lão già tóc bạc người mang về để cho Chính Phương phải ngượng một phen, cũng để cho công tử phải coi thường tên Chính Phương ngạo mạn kia.

Rồi Bàng Đức dẫn binh núp dưới chân núi Đường Tử.

Màn đêm bao phủ Đường Tử Hương. Doanh trại đại quân Kinh Châu dần dần yên tĩnh lại.

Tuy nhiên đèn đuốc trong doanh trại vẫn sáng nguyên. Đứng ở góc của Bàng Đức có thể nhìn thấy ánh sáng rõ bên trong doanh trại.

Bàng Đức xoay người lên ngựa, rút Hồ Bào đao ra.

Hắn chậm rãi kéo cái lồng che mặt xuống, che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hai mắt và miệng.

Nắm thật chặt cái bao tay, hắn giữ đại đao lên chỉ về phía trước rồi sau đó giục ngựa lao ra. Chiến mã của hắn im lặng, móng chân bọc rơm rạ nên chạy rất êm không tiếng động.

Phía sau hắn, hơn một ngàn tinh binh yên lặng đi theo.

Khi thấy đến gần cổng doanh trại quân Kinh Châu thì Bàng Đức hít sâu một hơi, hét to một tiếng:

- Các huynh đệ, theo ta xông vào doanh trại.

Con ngựa Đạp Tuyết Ô Truy hí dài một tiếng, chạy bay lên như mũi tên nhọn rời khỏi cung. Ngàn tên tinh binh cũng đồng thời hô lên theo sát phía sau Bàng Đức, trong chớp mắt áp sát đại doanh quân Kinh Châu.

562. Chương 609 : Hồ Lão Hùng Phong Ở Đây

Trong viên môn, lặng ngắt như tờ.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng trong đại doanh của quân Kinh Châu, lại giống y như một khu doanh trại chết, không thấy bóng người nào. Sau khi Bàng Đức xông vào đại doanh, tức thì cảm giác được tình hình không ổn. Nhưng lúc này, y có muốn thay đổi chủ ý, đã không còn kịp nữa rồi! tướng sĩ quân Tào như bày ong vỡ tổ, xông vào trong đại doanh. Bàng Đức ghì mình chùng chiến mã, vẻ mặt biến sắc rõ rệt, vội cao giọng hô hào:

-Rút lui, rút lui ngay!

Trúng kế rồi!

Bàng Đức không phải kẻ ngốc.

Đại doanh Kinh Châu này, tựa như thành rỗng, không thấy bóng dáng kẻ địch.

Trừ phi đối phương bỏ chạy, nếu không thì là có mai phục...

Chỉ có điều, lúc này y muốn rút lui, đã không còn kịp nữa!

Chỉ nghe bên ngoài đại doanh Kinh Châu vọng đến tiếng trống trận rền vang, tiếp đó từ đại doanh hai bên sườn núi, ồ ạt xông ra từng đội quân tốt, trong nháy mắt đã đóng ngay trước cửa viên môn. Đám quân tốt này, dường như đều là cung tiễn thủ. Bồi theo tiếng mõ gấp rút, tức thì vạn tên bắn ra cùng lúc.

Sĩ tốt quân Tào trở tay không kịp, trong cơn mưa tên che trời phủ đất thế này, chớp mắt đã có gần trăm người ngã quỵ xuống đất.

Toàn thân trên dưới, ghim đầy cung tên, hết như con nhím vậy.

Bàng Đức giật mình kinh sợ, múa đao chắn đỡ điều linh (điều linh là mũi tên làm bằng lông đại bàng thời cổ):

-Lao ra đi, theo ta xông ra ngoài.

Không gian doanh địa quá nhỏ, căn bản là không có chỗ để né tránh, nếu không thể mau chóng xông ra ngoài doanh địa, thì sẽ đối diện với cảnh toàn quân bị tiêu diệt.

Thế nhưng, không đợi Bàng Đức dứt lời, liền thấy trong lều trại của doanh trại phía sau, xông ra một đoàn người ngựa.

Quân khu của Kinh Châu nằm trong lưu vực Hán Thủy, vốn không có nhiều kỵ quân. Nhưng mà, trong không gian chật hẹp thế này, tác dụng mà kỵ quân có thể phát huy được, thật sự quá ít. Quân Kinh Châu tay cầm trường mâu, ồ ạt xông lên. Trong nháy mắt đã vây chặt lấy tướng sĩ quân Tào đang kinh hãi hoảng sợ.

-Tướng Tào đừng hòng chạy!

Quân Kinh Châu đồng thanh hò hét.

Nghe âm thanh, lượng quân của đối phương ít nhất cũng có ba bốn ngàn người.

Tiếng hô hào giết chóc kia vang dội tận chân trời, khiến cho sĩ tốt quân Tào, ai cũng thất kinh hồn vía.

Bàng Đức cưỡi ngựa lao đi, chop lấy một cây trường mâu từ tay gã lính Kinh Châu, tay trái là mâu, tay phải thì đao, thương đâm đao chém, nơi nào bước qua, giết đến kẻ địch người ngã ngựa đổ. Nhưng vấn đề là, Bàng Đức tuy dũng mãnh, nhưng chỉ có một người. Còn binh mã Kinh Châu thì lại gấp mấy lần quân Tào.

Giết một người, ngay tức thì có thêm vài người xông tới. Ngựa Đạp Tuyết Ô Truy lúc đầu còn thể xung phong được, nhưng đến lúc sau, không gian hoạt động càng lúc càng nhỏ. Bàng Đức thể như cuồng hổ, đao mâu tung bay loạn xạ, tựa như hung thần ác sát. Thanh trường mâu kia, bị máu tươi nhuộm đỏ. Trên thanh đao Hồ Bào, càng bị màu đỏ che phủ. Quân tốt bên cạnh, càng lúc càng ít dần...tướng sĩ quân Tào dưới sự bao vây của quân Kinh Châu, dần dần không chống đỡ nổi.

-Xin đừng giết ta, ta nguyện đầu hàng.

Một tên Đô Bá đột nhiên vút mâu kêu lên (Đô Bá là chức quan trong quân Ngụy thời Tam Quốc), quỳ xuống dưới đất, hai tay ôm đầu.

Trên chiến trường, có một kẻ đầu hàng, thì lập tức sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh. Huống chi, người này còn là một Đô Bá, gã vừa vút bỏ vũ khí, lập tức dẫn tới sự kinh hoàng lớn hơn nữa.

-Chết tiệt!

Bàng Đức giận dữ rống lên một tiếng, phóng ngựa xông lên trước.

Đao Hồ Bào trong tay nhắm thẳng vào tên Đô Bá kia, hung hăng bổ xuống, mắt thấy Đô Bá sắp phải chết dưới đao của Bàng Đức, nhưng nghe một tiếng dây cung vang lên, một mũi tên sắc bén xuyên không mà đến, rít gào hướng về phía Bàng Đức mà lao tới. Thân làm đại tướng, trên chiến trường mắt phải quan sát sáu đường, tai nghe tám hướng.

Đương nhiên Bàng Đức cảm nhận được có điều chẳng lành, trở tay vụt mâu sang một bên, chỉ nghe tiếng keng một cái vang lên, mũi tên bị đỡ bay, nhưng kinh lực to lớn nảy sinh từ mũi tên đó, lại chấn động làm cho tay của Bàng Đức cứ run rẩy...chết tiệt, mũi tên này, ít nhất cũng phải dùng Ngũ Thạch cung bắn ra.

Một thạch là 120 ký, Ngũ Thạch cung, vậy mà sức mạnh của 600 ký.

Nếu muốn kéo căng Ngũ Thạch cung theo hình trăng tròn, thể thì hai cánh tay ít nhất phải có thần lực ngàn cân.

Bàng Đức không màng giết gã Đô Bá kia nữa, vút mâu giục ngựa quay đầu lại, nhìn về phía mũi tên bắn ra. Chỉ thấy trong ánh lửa, một cây cổ thụ, đón gió mà tới. Dưới thanh đại kỳ, có một viên tướng già, xem tuổi tác, phải là trên ngũ tuần (năm mươi tuổi), nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần sung mãn.

Nhảy xuống ngựa, thân cao trên tám thước, cũng phải có khoảng 190 cm cao, thể trạng to cao cường tráng.

Mũ vàng giáp vàng, tựa như thiên thần.

Chòm râu dài dưới cằm bạc phơ, khí thế bất phàm.

Hoàng Phiếu mã (ngựa vàng đốm trắng), một thanh đao lớn trong tay. Lão tướng kia chậm rãi thu hồi thiết thai cung, đại đao từ tốn nâng lên, chỉ về phía Bàng Đức.

Gió từ trên núi Đường Tử thổi đến, lay động chòm râu đẹp bạc phơ kia.

Bàng Đức lập tức hiểu ra, vị tướng già này, chắc hẳn là Hoàng Trung mà Khoái Chính, Lý Nghiêm đã nói.

Hít một hơi thật sâu, Bàng Đức bỗng nhiên thúc ngựa, miệng thét lớn một tiếng:

-Kẻ cản đường ta phải chết....

Đao Hồ Bào tung bay múa may, bổ ngã vài tên lính Kinh Châu ủa đến, nhắm về hướng Hoàng Trung, phóng ngựa mà đi.

Vị lão tướng đó, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

-Các huynh đệ, tránh ra nào.

Ngựa Hoàng Phiếu mạnh bạo hí lớn một tiếng, khiến cho Đạp Tuyết Ô Truy cũng hí vang đáp trả. Lính Kinh Châu lập tức nhường ra một con đường thông qua, chỉ thấy lão tướng quân kia phóng ngựa lao đến, chạy như bay về phía Bàn Đức, đại đao kéo lê dưới đất, va chạm vào đất đá dưới mặt đất, đốm lửa văng khắp nơi. Trong thoáng chốc, hai ngựa đối mặt với nhau, đang lúc Bàn Đức nâng đao chém bổ, thì không ngờ lão tướng kia đột nhiên ưỡng thẳng người lên. Đao đi theo người, nhanh như tia chớp, gào thét bổ về phía Bàn Đức.

Tốc độ đó, sức mạnh đó, khiến người ta căn bản là không tài nào tin nổi, vị lão tướng quân này đã tuổi qua ngũ tuần rồi....

Bàn Đức trợn tròn mắt, dồn khí đan điền, hai tay cầm đao, miệng quát lớn một tiếng:

-Hãy da!

Hai đao cùng tấn công, lưỡi đao va vào nhau, phát ra âm thanh nghe chói tai.

Từ lưỡi thanh đao lớn kia, truyền đến một luồng sức mạnh to lớn như núi, Bàn Đức suýt nữa đã chống đỡ không nổi, vội ngồi trên ngựa ra sức lặn nữa, Ngựa Đạp Tuyết Ô Truy hí vang, liên tiếp lùi sau vài bước. Hai cánh tay dường như mất đi tri giác. Trong lòng Bàn Đức, cũng không khỏi kinh hãi bởi sức mạnh này.

Khoái Chính nói, nếu Hoàng Trung trẻ lại mười tuổi, ban đầu ở Hồ Lao Quan, chắc sẽ không có sự ngông cuồng của Lã Bố.

Nói thật, Bàn Đức không tin!

Lã Bố là ai chứ?

Đó là con mãnh hổ danh tiếng lừng lẫy.

Về phần dũng mãnh, hiếm ai có thể địch nổi. Tung hoành chiến trường, gần như chưa từng nếm trải mùi vị thất bại...lão tướng này, lại há có thể đánh đồng với Lã Bố được?

Nhưng bây giờ, y tin rồi!

Sức mạnh của lão già này, căn bản là không hề giống sức lực của một lão già năm mươi tuổi.

Xét về mức độ nào đó mà nói, sức mạnh của Hoàng Trung, thậm chí còn cao hơn Bàn Đức một bậc...cuộc đời Bàn Đức, người y khâm phục, là những nhân vật như Tào Bàng, Mã Siêu, Cam Ninh...nhưng nếu so với Hoàng Trung, y đem so với những mãnh tướng mà y đã từng gặp qua, thì dường như chẳng ai sánh bằng Hoàng Trung.

Cho dù Cam Ninh có đến đây, chỉ e cũng không phải là đối thủ của Hoàng Trung.

Mà trong quân Tào, có thể độ sức được với Hoàng Trung, e rằng chỉ có Điển Vi thôi.

Nói thì chậm, làm thì nhanh.

Sau khi Hoàng Trung một đao bức lui Bàn Đức, liền thu đao lùi ra sau, khen ngợi một tiếng:

-Hán tử giỏi!

Lão nghiêm giọng nói:

-Vị tướng Tào kia, có dám khai báo danh tính không?

-Ta, Nam An Bàn Đức.

Hoàng Trung lớn tiếng quát nói:

-Bàn Đức, lão phu kính ngươi là một vị anh hùng, nếu biết điều, lập tức vứt đao chịu trói, nếu không đừng trách lão đao hạ vô tình.

Bàn Đức nghe vậy, liền giận tím mặt.

-Chỉ có Bàng tướng quân đứt đầu, tuyệt không có Bàng Lệnh Minh uốn gối!

Kẻ thất phu đầu tóc bạc phơ dám ăn nói ngông cuồng, hôm nay ta phải để người biết được, bản lĩnh của ta.

Có câu “sĩ khả sát bất khả nhục” (kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục), cả đời Bàng Đức chỉ theo một chủ, đó chính là Tào Bàng. Ngoài ra, y không muốn đầu quân cho bất kỳ người nào khác, lời nói của Hoàng Trung, tuy xuất phát từ ý tốt, nhưng Bàng Đức nghe vậy, lại cảm thấy nhục nhã vô cùng. Hồ Bào Dao vẽ ra một luồng khí lạnh nhạt, Bàng Đức phóng ngựa xông về phía Hoàng Trung, còn lão Hoàng Trung kia, cũng không khỏi gật gật đầu, lộ ra vẻ tán thưởng, vung đao liền lên trước nghênh đón.

Hồ Bào Dao tung bay, vòng tròn Long Tước rít gào.

Trong quân địch, hai người phóng ngựa xoay quanh, giết đến bán sống bán chết.

Cùng lúc đó, phía xa dưới chân núi Đường Tử, Lý Nghiêm tay cầm mái che nắng, đưa mắt nhìn về phương xa.

-Lý tướng quân, có nên xuất kích chăng?

Lý Nghiêm giương thương ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, sau một hồi trầm ngâm nói

-Trận thế của quân Kinh Châu chưa loạn, đợi thêm chút nữa đi.

Trong đại doanh của quân Kinh Châu, Bàng Đức bị Hoàng Trung cản đường, cũng chẳng màng bận tâm đến những người khác.

Cứ theo đà quân Kinh Châu tràn vào trong đại doanh càng lúc càng nhiều, quân Tào mau chóng bày ra cục diện tan rã. Bàng Đức một mặt thì giao tranh với Hoàng Trung, một mặt lén quan sát xung quanh. Trong lòng y thâm nôn nóng, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Chẳng lẽ, hôm nay lại phải chết dưới tay lão tướng già này?

Vốn dĩ Bàng Đức đã không chiếm được ưu thế, đằng này vừa phân tâm một phút, thân thủ liền xuất hiện kẻ hở.

Hoàng Trung lạnh lùng cười một tiếng, phóng ngựa lao tới. Ngay lúc thế hai ngựa đối đầu lao vào nhau, Lão đột nhiên dõ chiêu cạ đao xuống đất, thanh đại đao kia mang theo hào quang tựa như thác, tít tắt đã chém về phía Bàng Đức. Bàng Đức trở tay không kịp, suýt chút nữa đã bị một đao này của Hoàng Trung bổ trúng...nhưng dù là vậy, đao phong lướt qua ngay mặt. Chiếc mặt nạ cứng cáp kia, răng rắc một tiếng vỡ ra. Đao khí sắc bén, để lại trên mặt Bàng Đức một vết thương đáng sợ, máu lập tức nhuộm đỏ cả nửa bên mặt. Bàng Đức kêu lớn một tiếng, thúc ngựa đi...Hoàng Trung liền giơ cao đại đao, nghiêm giọng quát lớn:

-Các huynh đệ, đừng bỏ sót một tên tặc tử nào, giết cho ta!

Những binh lính Kinh Châu nuôi sức chờ phát động từ sớm, lập tức lớn tiếng kêu la.

-Đừng hòng chạy !

Bàng Đức mặt đầy máu, nửa gương mặt gần như bị tê liệt.

Y múa may thanh đao xông vào trong đám quân hỗn loạn, chém trái bổ phải, chỉ giết đến máu chảy thành sông.

Xa xa, Hoàng Trung đã thu hồi đại đao, chậm rãi từ trong túi cung trên lưng ngựa, rút ra cây thần bí cung gia truyền, trên mặt toát lên màu sắc tiếu nguyệt.

Mãnh tướng như vậy, hôm nay lại chết trong tay mình!

Đừng trách ta, muốn trách thì trách, người đã đầu quân sai người...

Hoàng Trung giương cung cài tên, thần bí cung có sức mạnh tầm sáu thạch, đang kéo căng một cách chậm rãi.

Chính vào lúc cung tên kéo thành hình trăng tròn, đột nhiên bên ngoài doanh trại, truyền đến tiếng hô hào giết chóc vang dội ngất trời.

Một nhánh quân Tào, không biết từ đâu xuất hiện, giết vào đại doanh quân Kinh Châu.

Chàng tướng lĩnh trẻ tuổi đi đầu, xem ra cũng chạc tuổi Bàng Đức, cưỡi ngựa, tay cầm thương, sau khi xông vào đám quân hỗn loạn, bay ngang xẹt dọc.

-Lý Chính Phương?

Hoàng Trung không khỏi giật mình.

Lão nhận ra chàng thanh niên đó, chính là tên bại tướng trong tay lão trước kia, Lý Nghiêm.

-Bàng tướng quân chớ kinh hoảng, Lý Nghiêm ở đây...

Lý Nghiêm lớn tiếng rống lên, binh mã sau lưng, càng như hổ sói, lúc này lính Kinh Châu đã toàn quân xuất kích, đầu trận tuyến đã loạn. Lý Nghiêm giết tới vào lúc này, khiến cho binh mã Kinh Châu, lập tức bối rối hoảng loạn.

Bàng Đức trong đám quân hỗn loạn, đã giết đến mỏi tay, toàn thân trên dưới, càng bị máu tươi thấm ướt cả, thương tích đầy mình. Một con mắt bị máu tươi che khuất, nhưng lại không tài nào lau đi. Nghe tiếng của Lý Nghiêm, Bàng Đức không khỏi phần chấn lại tinh thần, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, lớn tiếng hô hào:

-Lý Nghiêm, Bàng Đức ở đây, đừng vội ham chiến...

Trong lúc nói chuyện, y giục ngựa xông về phía Lý Nghiêm.

Nhưng liền nghe Lý Nghiêm kinh hãi kêu lên:

-Bàng tướng quân, cẩn thận.

Trong lòng, bất chợt dâng trào một nỗi sợ hãi.

Tai nghe tiếng dây cung vang lên, một vũ khí sắc bén đang gào thét lao đến.

Bàng Đức vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng mũi tên kia, thế lao tới như sấm chớp...không đợi Bàng Đức tránh được hết, tên nhọn đã đến gần. Phập! Bàng Đức không khỏi kêu to một tiếng, một luồng máu tươi, đột nhiên phun ra trong ánh lửa.

563. Chương 610 : Làm Sao Quên Người Này .

Đã vào cuối hạ rồi, thời tiết bắt đầu trở nên oi bức.

Tào Bàng đứng bên bờ sông Dục Thủy, đứng khoanh tay. Bên bờ sông, trơ trụi, ngay cả bóng râm để che nắng cũng không có. Ánh mặt trời tuy rằng không mãnh liệt lắm, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Trên mặt sông, không có một chút gió, dòng sông Dục Thủy chậm rãi chảy xuôi dòng, trông có vẻ uể oải.

-Công tử, trông thời tiết này, hình như có chút bất thường.

Lục Mạo ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời cao, sau đó thấp giọng nói:

-Oi bức như vậy, có điềm báo sẽ mưa to. Ta đã điều tra trước, dòng chảy ở phía Tịch Dương Tự rất chật hẹp, có vẻ không thông suốt lắm. Nếu có nước lũ, chắc hẳn sẽ xảy ra hiện tượng vỡ đê. Địa hình phía Tây của Tịch Dương Tự bằng thấp, có hơn hai ngàn người dân...một khi vỡ đê, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, nếu chẳng may, ruộng đồng tốt tươi hàng trăm dặm ở phía Tây Tịch Dương Tự, tất cả đều sẽ chìm trong nước lũ.

Trong lòng Tào Bàng không khỏi cồn cào.

-Có đối sách nào chăng?

-Hoặc khai thông đường sông, hoặc tu sửa đê điều, hoặc di dời bá tánh.

Tuy nhiên, bất kể là khai thông đường sông cũng được, tu sửa đê điều cũng được, nay tất cả đều đã không còn kịp nữa, cũng không thích hợp lắm. Biện pháp tốt nhất, chính là sơ tán hai ngàn hộ dân ở phía tây Tịch Dương Tự, chọn địa điểm sắp xếp cho họ. Đợi sau khi trời Đông nông nhàn rồi, lại tổ chức nhân lực, tiến hành khai thông, tu sửa.

Làm Thái Thú một vùng, điều cần phải làm, không chỉ là đánh nhau với Lưu Bị.

Tào Bằng còn phải phụ trách dân sinh của quận Nam Dương, nhân khẩu của quận Nam Dương gần triệu người, đều là người dân của Tào Hữu Học hẳn. Hai ngàn hộ dân, là hơn 10 ngàn người...nghe ra, đem so với triệu người dân kia thì có vẻ chẳng ăn nhằm vào đâu. Nhưng đó cũng là trách nhiệm của Tào Bằng, không thể trốn tránh được.

-Ngoài trừ Tịch Dương Tự, còn nơi nào có tình hình nguy cấp nữa không?

Lục Mạo gượng cười nói:

-Điều này cũng khó nói, căn cứ theo những hồ sơ tìm đọc được của quận Nam Dương, từ sau thời Sơ Bình (190-193), những sông ngòi trong phạm vi cai quản của quận Nam Dương, đều chưa từng khai thông qua. Chiến sự liên miên, rất nhiều vùng đều xuất hiện tình trạng đê bờ rách nát. ...May thay trong những năm gần đây, cũng chẳng xảy ra tai họa lớn nào, cho nên bình yên vô sự. Kiến An năm hai, ở huyện Nhượng từng xảy ra một kiếp nạn, nhưng rất may lúc đó Huyện lệnh Nhượng phát hiện kịp thời, mới tránh được tai họa. Với tình trạng thế này mà nói, nếu không chú ý, thì sẽ phát sinh tai họa lớn.

Tào Bằng nghe vậy, trái lại đã hít một ngụm hơi lạnh.

-Văn Trường đóng quân ở đâu?

-Bên phía Ngụy tướng quân, cũng không có nguy hiểm gì.

Nơi y ở có địa thế khá cao, cho dù xảy ra tình huống nguy cấp, cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

-Ý của ta là, Văn Trường từng biết việc này chưa?

-Điều này...cũng không được rõ lắm.

Tào Bằng ngẫm nghĩ, nói với Lục Mạo:

-Tử Chương lập tức đi đến Tịch Dương Tự, thông báo cho Văn Trường biết.

Để y giám sát chặt chẽ lưu lượng dòng chảy ở Tịch Dương Tự, một khi xảy ra biến cố nguy cấp, cho dù có phải cưỡng ép sơ tán, cũng phải sơ tán hết hai ngàn hộ dân đó.

-Nhưng bên phía Lưu Bị phải tính làm sao đây?

-Lưu Bị!

Tào Bằng trầm ngâm một lúc, sau đó trầm giọng nói:

-Ta sẽ hạ lệnh, để lính Viên Đức tiến 15 dặm đóng trại ở đó.

Một khi Lưu Bị có hành động khác thường, Viên Đức có thể phản ứng mau lẹ, kiềm chế người ngựa của Lưu Bị. Thông báo Lã Thường, bảo y dán mắt canh chừng động tĩnh ở Ngự Lương Ki cho ta. Con người Trần Đáo này, danh tiếng tuy không lẫy lừng, nhưng không thể không phòng bị. sau khi dẫn theo Vũ Âm chinh phạt trở về, ta sẽ để Dương Tử Lộ đóng quân tại con đường nhỏ ở Ngự Lương, ngăn cản sự tấn công của quân Lưu Bị...phải rồi, còn phải phái người thông báo cho Tử Gia, để y viết bài đăng báo trên tờ báo Chân Lý Nam Dương, lưu ý sự xuất hiện của hồng thủy. Tốt nhất là nên liệt kê một số trận lũ lụt vừa qua, và cả những tổn thất sau tai họa đó... nhằm đề cao cảnh giác của các vùng về việc này...phải có chuẩn bị tốt từ trước, nếu thái bình vô sự thì tốt, nếu thật sự xảy ra tai họa, cũng có thể đề phòng từ trước.

Đối tượng chủ yếu mà tờ báo Chân Lý Nam Dương nhắm tới, chính là bọn hào cường ở các vùng của quận Nam Dương.

Những người này thường có danh vọng khá cao, lúc làm việc cũng tương đối dễ dàng một tí.

Tào Bằng sắp xếp việc này xong, liền đi xuống bờ đê.

-Ghi lại, đầu xuân sang năm, phải trồng cây thần thụ ở hai bên bờ sông.

Giờ con mẹ nó bị phơi nắng như vậy, thật sự khó chịu quá đấy...phải rồi Tử Chương, khí hậu của Giang Đông, có phải còn ác liệt hơn nơi này không?

Lục Mạo cười nói:

-Không nóng thế này, nhưng lại rất khó chịu.

-Ừ!

Tào Bằng gật gật đầu

-Trở về viết một chút về cảnh vật và con người ở Giang Đông, còn có tình trạng khí hậu, địa lý non nước, ta sẽ in thành sách theo kỳ cho người, thế nào?

-Hả?

Lục Mạo ngẩn người, có chút ngẩn ngơ không phản ứng kịp.

Nhưng rất nhanh, y liền ngộ ra hàm ý trong lời nói của Tào Bằng.

Một khi Tào Bằng thống nhất phương Bắc, sớm muộn cũng phải dụng binh ở Giang Đông. Cái gọi là cảnh vật con người ở đây, kỳ thật là để giới thiệu cho các tướng lĩnh dưới trướng Tào Tháo, để bọn họ có một hiểu biết sơ bộ.

Lục Mạo ngẫm nghĩ

-Điều này cũng không thành vấn đề.

Nhưng chỉ dựa vào một mình ta, chắc là chưa đủ...ta nghe nói, phu nhân tài học hơn người, hơn nữa lại thế cư Giang Hạ. Phải chăng có thể mời phu nhân giúp đỡ? Sáu quận Giang Đông, hiểu biết của ta thiếu sót, e rằng lực bất tòng tâm.

-Thế này à...

Tào Bằng gãi gãi đầu

-Chỉ e Nguyệt Anh chưa chắc có thời gian.

Hơn nữa, nàng ta cũng không phải là người nổi tiếng vì vốn tài học của mình như Thái tỷ tỷ kia, cho dù là viết đi, cũng chưa chắc sẽ có người quan tâm. Thế này, ta về viết một bức thư, người phái người gửi đến thư viện Vĩnh Xuyên. Cha vợ của ta thì kỳ thật là kiến thức sâu rộng, dấu chân trải khắp đại giang nam bắc. Có ông ta ra mặt biên soạn, cũng có thể thu hút ánh nhìn một chút, gây chú ý cho mọi người. Ừm, đợi sau khi Nam Dương ổn thỏa, người hãy cùng ta đi đến núi Lộc Môn. Nếu có thể mời Bằng Công rời núi, nói không chừng tác dụng càng lớn hơn nữa...cứ như vậy đi, người ghi chép lại, đến lúc nhớ nhắc nhở ta.

-Vâng ạ!

Tào Bằng trở về đại doanh Nam Sơn, cởi bỏ xiêm y trên người, thay một bộ đồ bình thường.

Ngồi lên ghế chủ soái, hắn đang chuẩn bị lật xem văn hàm do Dương Hàng gửi tới.

Nhưng lại nghe bên ngoài lên trại có tiếng xôn xao, tiếp đó liền thấy một tên nha binh chạy vào, quỳ một gối xuống đất:

-Khởi bẩm công tử, Hồ Dương sáu trăm dặm nguy cấp, lệnh người đưa thư đến..Chương Lăng Lưu Hồ, xuất binh chiếm đóng làng Đường Tử.

-Hả?

Tào Bằng giật mình kinh hãi, thoáng chốc đứng phắt dậy.

-Tín sứ của Hồ Dương ở đâu?

-Đang đợi ngoài lều ạ...

-Mau mời y vào.

Tào Bằng nói xong, liền lách qua bàn thống soái.

Cùng lúc đó, tên nha binh kia chạy ra khỏi lều, chỉ chốc lát sau, liền dẫn theo một tên tiểu giáo đi vào.

-Lưu Hồ chiếm lĩnh làng Đường Tử rồi ư?

-Đúng vậy.

Gã tín sứ kia nhìn đáng vẻ bụi bặm mệt mỏi, quần áo đã không còn nhìn rõ được màu sắc.

Chắc hẳn cưỡi ngựa cưỡi lâu quá rồi, ngay cả việc đi đứng cũng thành vấn đề...gã bước vào, hoàn toàn dựa vào sự dìu dắt nâng đỡ của hai tên nha binh, mới miễn cưỡng đứng được.

-Chuyện xảy ra khi nào?

-Chính là vào đêm hôm trước, Lưu Hồ bất ngờ tập kích làng Đường Tử.

-Lý giáo úy bị đánh đến trở tay không kịp, thất bại lui về. lúc tiểu nhân rời khỏi Hồ Dương, Khoái huyện lệnh bảo tiểu nhân chuyển lời thông báo cho Thái Thú biết, Bàng tướng quân đã dẫn binh xuất kích, chuẩn bị đoạt lại làng Đường Tử. Nhưng Khoái huyện lệnh cho rằng, Bàng tướng quân chưa chắc đã thành công, bảo tiểu nhân nhắc nhở Thái Thú.

-Ồ?

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Bàng Đức muốn đoạt lại làng Đường tử, nhưng Khoái Chính lại không xem trọng.

Hai câu nói ngắn gọn, dường như đã bao hàm rất nhiều ý nghĩa bên trong: Thứ nhất, Bàng Đức xuất binh, Khoái Chính vốn không tán đồng, y đã cường ép xuất kích; Thứ hai, bản lĩnh của Bàng Đức, Khoái Chính cho dù không biết rõ, nhưng chí ít cũng có chút hiểu biết. Ít nhất ông ta cũng biết, Bàng Đức là tâm phúc của Tào Bằng. Nhưng lại không nể hà gì mà cho rằng, Bàng Đức có thể sẽ thất bại...điều này dường như muốn nói cho Tào Bằng biết, đối thủ e rằng còn lợi hại hơn cả Bàng Đức nữa.

Bản lĩnh của Bàng Đức, Tào Bằng biết rất rõ.

Một kẻ mà ngay cả Bàng Đức cũng không phải đối thủ ư?

Kinh Châu, không ngờ lại có người tài ba như vậy!

Tào Bằng lập tức ngây người...

Chìa ngón tay tính toán, tướng lĩnh có thể độc lập đảm đương một vùng, có vẻ không được nhiều lắm.

Văn Sính là một, Vương Uy cũng không tồi.

Hai người này, một người Tào Bằng đã gặp qua, còn người kia, Tào Bằng trước lúc xuất phát, Đặng Tắc đã nhờ Đặng Chi chuyển lời.

Tuy nhiên nguyên văn câu nói của Đặng Tắc, là nói Vương Uy từng là thủ trưởng của y, rất có bản lĩnh. Nếu người này đối địch với người, người phải cẩn thận nhiều...nếu được, hãy để cho gã một con đường sống, coi như để trả ân tình tri ngộ của ta năm đó. Cũng có nghĩa là, Đặng Tắc cho rằng, Vương Uy chưa chắc là đối thủ của Tào Bằng.

Nhưng ngoài hai người này ra, còn có ai chứ?

Thái Mạo Trương Doãn ư?

Đó là tướng lĩnh đường thủy, chiến đấu đường bộ thì là vụn vặt rồi.

Lưu Bàn à? Chắc là không phải!

Gã là tộc tử của Lưu Biểu, luận về địa vị, trên cơ Lưu Hồ, làm sao có thể dưới tướng Lưu Hồ được? Lưu Hồ càng không thể, hạng người hữu dũng vô mưu, không đáng để nhắc tới.

-Tướng địch, là kẻ nào?

-Khoái Huyện lệnh nói, tướng địch đó, tên là Hoàng Trung.

Huyện lệnh nhắc nhở Thái Thú, Hoàng Trung tuổi già, nhưng không thể xem thường..người này trong những năm Hi Bình, đã từng là tâm phúc của Thái Thú Tần Hiệt, cuộc nổi loạn của Đạo Thái Bình, Trương Mạnh Thành với triệu người khăn vàng vây quanh thành, nhưng lại bị người này xông vào loạn quân, suýt nữa mất mạng. Hoàng Hán Thăng tuy rằng tuổi tác có lớn một tí, nhưng vẫn dũng mãnh như thường, e rằng Bàng tướng quân không phải đối thủ của Hoàng Trung. Mạo hiểm xuất kích làng Đường Tử, rất có thể sẽ bị người này ...

Hiển nhiên, trí nhớ của lệnh quan này rất tốt, Khoái Chính phái y đến, chắc hẳn là vì lý do này.

Chỉ có điều trong dòng tường thuật thao thao bất tuyệt của y, lại không phát hiện ra, Tào Bằng đã sớm ngăn cả người rồi, căn bản là không nghe được những lời y vừa nói.

Hoàng Trung!

Không ngờ là Hoàng Trung, sao ta lại quên mất ông ta được nhỉ?

Hoàng Trung là người Nam Dương, trong lịch sử từng đi theo Thái Thú Trường Sa là Hàn Huyền, sau đó Lưu Bị chiếm đóng bốn quận Kinh Nam, Hoàng Trung mới đầu quân cho Lưu Trạ...

Hoàng Trung, Hoàng Hán Thăng!

Một kẻ gờng càng già càng cay, một trong ngũ hổ Tướng Thục Hán.

(Ngũ Hổ Tướng thời Thục Hán gồm: Là tên gọi của 5 vị tướng của phe Thục Hán là Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Hoàng Trung và Mã Siêu. Tên gọi này do Lưu Bị ban cho do những đóng góp của họ cho nhà Thục Hán.)

Sau khi Tào Bằng nghe được cái tên Hoàng Trung, sau đó liền chẳng nghe thấy tín sứ kia nói gì nữa.

Mãi đến khi nha binh gọi hẩn, Tào Bằng mới bừng tỉnh, lại nói với tín sứ:

-Người cả đường bên ba mệt nhọc, chắc hẳn đã mệt lắm rồi.

Người đâu, chuẩn bị một cái lều sạch sẽ cho y, để y nghỉ ngơi thật tốt, căn dặn đầu bếp, chuẩn bị thức ăn ngon cho y. Người về nghỉ ngơi trước, ta tự có tính toán.

Tín sứ lĩnh mệnh rời đi, Tào Bằng đi qua đi lại trong lều.

-Người đâu, lệnh cho Lã Thường đến gặp ta.

Chẳng mấy chốc, liền thấy Lã Thường vội vội vàng vàng chạy đến.

-Tử Hăng, có biết Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng không?

Lã Thường là người Nam Dương chính gốc, nghe thấy Tào Bằng hỏi thẳng vào vấn đề, y hơi sững sờ, đáp:

-Đương nhiên biết người này...

Đêm trước, người này tập kích làng Đường Tử.

-Hả?

-Ta cũng biết tên người này, cũng chính là Liêm Pha kiếp này.

(Liêm Pha: Danh tướng thời Chiến quốc)

-Tuy rằng ta đã lệnh cho Bàng Đức đi tiếp cứu Hồ Dương, nhưng e rằng với nặng lực của Lệnh Minh, chưa chắc đã là đối phó được với Hoàng Hán Thăng...trận đại chiến Hồ Dương sắp đến, điều ta lo lắng nhất, cũng đã xảy ra rồi. Lưu Biểu xuất binh, trông thế chắc chắn sẽ mang đến áp lực rất lớn cho chúng ta. Vì vậy, ta nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đến Hồ Dương giám sát cuộc chiến này.

-Lưu Bị Uyển Thành kia...

-Lưu Bị tạm thời chưa thể phản công.

Lương thực ông ta thiếu hụt, chỉ có thể cố thủ, ta sẽ giao quân vụ ở đây cho Văn Trường. Vẫn mong Tử Hăng giúp đỡ nhiều thêm, nhất định phải ổn định thế cục.

Lã Thường do dự một lúc

-Nếu Thái Thú đã quả quyết như vậy, Thường cũng không từ chối.

-Chỉ có điều, Thái Thú chuẩn bị khi nào mới đến Hồ Dương?

-Ta đã lệnh cho người thông báo với các tướng quân Ngụy Diên, Điển Mãn sẽ đến ngay.

Đợi sau khi giao phó xong, ta sẽ di chuyển đến Hồ Dương. Ngoài trừ ba nghìn binh mã bản bộ của ta ra, số còn lại tạm thời giao cho người thống soái, Tử Hăng phải nhọc tâm nhiều rồi.

-Thường, chắc chắn sẽ không phụ lòng Thái Thú phó thác.

Lã Thường khom người tuân mệnh.

Chính vào lúc này, chỉ nghe bên ngoài lều có nha binh bấm báo:

-Công tử, tướng quân Viên Đức đến!

564. Chương 611 : Một Đường Giữa Sống Chết

Hồ Dương

Kèm theo tiếng động cơ vang lên, lời thạch nặng trĩu, mang theo một luồng sức mạnh to lớn, hùng hổ tấn công vào tường thành Hồ Dương, phát ra tiếng kêu rền vang như sấm.

Đứng trên đầu thành, Khoái Chính thậm chí có thể cảm nhận được, chân tường thành đang run rẩy.

Mặt y trắng bệch ra, khớp ngón tay càng vì dùng lực quá sức, thế cho nên chẳng còn chút máu, tim đập thình thịch, Khoái Chính khẩn trương đến nỗi sắp phát điên lên rồi.

Cũng khó trách, y chỉ là một đấng thư sinh.

Từ khi nhập sĩ đến nay, đây là lần đầu tiên trong đời y được tham gia chiến trận.

Nếu nói không hồi hộp, đó thuần túy chỉ là ăn nói hồ đồ. Ngay cả bản thân Khoái Chính cũng không rõ, rốt cuộc vào lúc này nỗi sợ hãi của y có bao lớn. Nhưng mà, Khoái Chính vẫn kiên cường đứng trên lầu thành, đối mặt với từng đợt tấn công dữ dội như thủy triều, không hề tỏ ra chút ý thoái lui.

-Cung tiễn thủ, bắn!

Khoái Chính giờ bảo kiểm lên, làm ra động tác bổ chém trong không trung.

Chỉ có điều, trong giọng nói của y hơi run. Cũng may có tiếng hô giết dội lại từ trên đầu thành, cũng chưa bị quá nhiều người phát giác ra. Chỉ có lão quân gia là nhìn ra manh mối. Tuy nhiên vào lúc này, lão quân gia tuyệt đối sẽ không hé miệng. Lão thân khoác áo giáp, đứng bên cạnh Khoái Chính, quan tâm y giống y như 10 năm trước kia, chẳng qua, trong tay của lão quân gia, có thêm một thanh duyên thủ đao sắc nhọn.

Đã là ngày thứ hai rồi!

Binh mã Kinh Châu sau khi đến dưới chân thành Hồ Dương, bèn triển khai tấn công một cách hung hãn.

Cũng may Khoái Chính đã có chuẩn bị từ sớm, đồng thời sau khi bàn bạc với Lý Nghiêm, quyết định chia quân tám trăm, do Lý Nghiêm thống lĩnh, thiết lập đóng quân dựa theo địa hình ở bên ngoài thành Hồ Dương, về mặt lý luận mà nói, chia quân vào lúc này không phải là một chủ ý hay. Nếu chủ soái của đối phương thông minh, hoàn toàn có thể chẳng cần màng đến doanh trại nhỏ này. Chỉ cần phân ra một ít binh mã cảnh báo cũng đủ khiến cho sự sắp đặt này trở thành một hành động như vẽ rắn thêm chân.

Loại kế sách này, tám năm trước Tào Bàng đã từng áp dụng trong trận chiến ở Khúc Dương.

Lúc đó đối thủ của Tào Bàng chính là Trần Cung.

Mà binh mã được phái đi trú ngụ bên ngoài, ngoại trừ Cam Ninh, còn có nhân vật như Đặng Chi. Kết quả lại chẳng hề nảy sinh chút tác dụng nào, Trần Cung toàn lực công thành, ngoại trừ lần đầu tiên đánh lên kiềng hãm có công hiệu ra, tiếp sau đó bất kể Cam Ninh và Đặng Chi có hành động thế nào đi nữa, cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Tuy nhiên, Lưu Hổ không phải Trần Cung!

Kế sách nhìn có vẻ nửa vời của Lý Nghiêm, vừa hay lại hoàn toàn nảy sinh tác dụng với Lưu Hổ.

Đêm khuya tập kích Đường Tử Hương thất bại, đám người Bàng Đức toàn quân tan rã, bản thân y cũng suýt chút nữa là bị Hoàng Trung giết chết. Cũng may Lý Nghiêm đến kịp lúc, giải cứu Bàng Đức ra ngoài. Nhưng dù cho là vậy, Bàng Đức thương thế trầm trọng, sau khi trở về Hồ Dương, liền mê man bất tỉnh, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng.

Bàng Đức hôn mê rồi, nhưng bước chân của quân Kinh Châu vẫn chưa dừng lại.

Đêm thứ hai tập kích Đường Tử Hương, giáo úy Chương Lăng Lưu Hổ thống lĩnh đại quân, chiếm được Đường Tử Hương.

Đối mặt với chiến công kinh người, trong lòng Lưu Hổ lại không thấy vui mừng lắm, trái lại còn có cảm giác buồn bực khó tả.

Đây vốn dĩ là một trận chiến đặc sắc của mình, nhưng lại bị một lão tốt giành mất uy phong.

Hoàng Trung không phải thuộc hạ của Lưu Hổ, cho nên đối với Lưu Hổ mà nói, bất kể Hoàng Trung có xuất sắc cỡ nào, cũng không có liên quan đến gã là bao. Bởi vì, Hoàng Trung là người của Lưu Bàn! Hoàng Trung càng xuất sắc người khác sẽ càng tán thưởng, Lưu Bàn Lưu Cự Thạch tâm mắt độc đáo, có mắt nhìn người... người xem, kẻ khác đều cho rằng Hoàng Trung một đấng lão tốt, không có bản lĩnh gì. Nhưng Bàn công tử tuệ nhãn tinh tường, nhìn ra Hoàng Trung không phải người thường.

Còn về Lưu Hổ ư?

Ai thêm để ý chứ!

Công lao của Hoàng Trung càng lớn, người khác sẽ càng cảm thấy rằng, Lưu Hổ là nhờ vào Hoàng Trung, hay nói cách khác là nhờ vào sự giúp đỡ của Bàn công tử, mới có được chiến công hiển hách như vậy.

Như vậy tuyệt đối không phải là kết quả mà Lưu Hổ mong đợi.

Vì thế sau khi chiếm được Đường Tử Hương, tuy Lưu Hổ nói lời khích lệ ôn tồn, nhưng trong bụng cứ như nuốt phải một con ruồi vậy, ghê tởm đến cực độ.

Trận chiến Hồ Dương, tuyệt đối không thể để Hoàng Trung lập công đầu nữa!

Sau khi Lưu Hổ hạ quyết tâm, liền giả vờ nói Hoàng Trung chinh chiến liên miên, quá ư vất vả cực nhọc, mời Hoàng Trung ở lại Đường Tử Hương, tạm thời nghỉ ngơi. Đồng thời, cũng là vì bảo đảm đường lương thực của quân Kinh Châu được thông suốt, có Hoàng Trung ở đây, chắc chắn sẽ thập mỹ thập toàn. Hoàng Trung, là một người không có lòng dã tâm. ...tính tình của lão cương trực, dũng mãnh hơn người. Mặc lão một đấng nhân tài, lại tuổi qua ngũ tuần, chưa có tác công cang trên người.

Lưu Bàn tuy rằng xem trọng lão, nhưng lại có chút đề phòng.

Thật giống như việc luyện chim Ưng (chim ưng vừa bắt về, không để cho ngủ để dã tính tiêu tan), Lưu Bàn cũng đang luyện Hoàng Trung, bởi vì Lưu Bàn cảm thấy, con người Hoàng Trung và y vốn không cùng chí hướng, không thể xem như tâm phúc của y được.

Cũng chính vì lẽ đó, Hoàng Trung tuy lập không ít công lao, nhưng vẫn không được Lưu Biểu xem trọng.

Mặc dù Văn Sính và Vương Uy nhiều lần đề cử Hoàng Trung trước mặt Lưu Biểu, nhưng lại không hề nảy sinh bất kỳ hiệu quả nào...

Lưu Hổ để Hoàng Trung ở lại, Hoàng Trung đương nhiên không đồng ý.

Lão dùng lý tranh luận, hy vọng có thể tham chiến lần nữa, nhưng lão càng tranh luận, Lưu Hổ càng phản cảm.

Đến cuối cùng, Hoàng Trung cũng không được theo đoàn quân ra trận, mà ở lại Đường Tử Hương, tiến hành cái gọi là nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Chỉ có điều, việc tiến hành chiến sự Hồ Dương vốn không thuận lợi cho lắm.

Kế chia quân của Lý Nghiêm, khiến Lưu Hổ có chút đau đầu.

Một mặt, gã cường công Hồ Dương, mặt khác, lại phải đề phòng Lý Nghiêm tập kích bất ngờ.

Dù sao đi nữa, không phải ai cũng đều là Trần Cung, cũng không phải mỗi ai cũng có thủ đoạn và sự quyết đoán giống như Trần Cung. Mất thấy cục diện mãi vẫn không có khởi sắc, Lưu Hổ thầm cảm thấy sốt ruột, lúc Hoàng Trung đánh Đường Tử Hương dường như chẳng phí tí công sức nào...hầu như không gặp phải quá nhiều sự chống cự, hai bàn thắng trong vòng một ngày, có thể nói là chiến tích huy hoàng. Thế nhưng bây giờ thì sao?

Binh lực của mình nhiều gấp mấy lần Hoàng Trung, địa hình của Hồ Dương cũng không trở ngại như của Đường Tử Hương, thế nhưng mãi vẫn mở không ra cục diện được. trái lại còn hao binh tổn tướng. Điều này khiến cho Lưu Hổ, tức giận vô cùng.

Không chỉ là tức giận Khoái Chính, đồng thời càng tức giận đám người đầu heo ở Kinh Châu kia.

Gã Khoái Chính này trông cũng khá mà...tại sao chưa từng nghe qua tên của gã? ồ, hình như từng làm quan, sau đó không biết làm thế nào, lại bị bãi bỏ chức quan. Giờ thì tốt rồi, người ta đầu quân cho Tào Tháo, trái lại còn đối đầu với mình! Đám người đầu heo Kinh Châu kia, thật sự đáng ghét.

Tuy nhiên, thưởng thức hoàn thưởng thức, tức giận hoàn tức giận.

Hồ Dương này, nhất định phải đánh hạ!

Mất thấy nhiều lần tấn công vẫn không hiệu quả, Lưu Hổ giận tím mặt, lại ra lệnh lần nữa, cường công Hồ Dương. Y lại còn đích thân dẫn theo thân binh, lên chiến trường giám sát.

Như vậy, sức tấn công của quân Kinh Châu lập tức trở nên sung mãn hơn.

Quân thủ thành trên tường thành Hồ Dương, dần dần có chút chống đỡ không nổi. Khoái Chính không ngừng chạy trên đầu thành, lớn tiếng hô hào nhưng hiệu quả không cao.

-Quân địch leo lên thành rồi!

Kèm theo một tiếng thét kinh hãi, Khoái Chính đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy từng tên một lính Kinh Châu, thuận theo cầu thang treo lên tường thành. Quân thủ thành lập tức thất kinh hoảng loạn, không ít người quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, nhược điểm mà Khoái Chính không khổng chế được, liền biểu lộ ra ngoài.

Thân làm chủ tướng nhưng không tài nào tiên phong trước sĩ tốt, không có đủ uy vọng để ổn định lòng quân. Khoái Chính sốt ruột đến nổi đỏ cả hai mắt, lớn tiếng gầm thét rồi giơ kiếm lên xông về phía trước. Nhưng vào lúc này lão quân gia thét lên một tiếng:

-Công tử, cẩn thận.

Một tảng lôi thạch bay lên đầu thành, nhắm vào Khoái Chính mà ném.

Lão quân gia vững bước xông lên trước, một tay đẩy Khoái Chính té ngã, tảng lôi thạch kia đập lên người lão. Sức mạnh khổng lồ, đến nỗi lão quân gia phun ra một ngụm máu tươi, tắt thở tại chỗ. Còn Khoái Chính kinh hãi chưa kịp hoàn hồn, ngồi bẹp trên đất, thanh bảo kiếm chẳng biết đã vút đi đâu rồi, nửa buổi trời không thể phản ứng lại được.

Một tên lính Kinh Châu phá vỡ vòng vây của quân Tào, giơ đao lên lao về phía Khoái Chính.

Khoái Chính lúc này mới xem như đã thức tỉnh, y muốn né tránh, nhưng phát hiện hai chân không còn chút sức lực nào, trơ mắt nhìn thanh cương đao sắc bén rút xuống, không khỏi nhắm tịt mắt lại, yên lặng chờ

đao rút lên người. Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng dây cung vang lên, Bàn Đức dẫn theo một đám người ngựa từ chân thành xông lên đây. Y lưng vác đại đao, tay cầm đoản cung. Mắt thấy Khoái Chính đang nguy cấp, không nói lời nào, một tên bắn ra, giết chết tên lính Kinh Châu ngay tại chỗ.

-Bá Bình, chỉ huy mọi người tiếp tục chiến đấu, đừng phụ lòng kỳ vọng sâu nặng của lão quân gia.

-Quân địch trên thành, để ta đối phó.

-A....

Khoái Chính như bừng tỉnh giấc mộng, y nhìn nơi không xa, thi thể của lão quân gia, trong mắt ánh lệ xao động.

Bất chợt, y cong lưng nhặt thanh cương đao của tên lính Kinh Châu kia lên, vọt tới lỗ châu mai, nghiêm giọng quát:

-Các huynh đệ đừng hoảng loạn, nghe lệnh ta, cung tiễn thủ, bắn tên.

Trong lúc hỗn loạn, tác dụng của cột trụ lòng quân, khó mà dùng lời diễn tả.

Sự bộc phát của Khoái Chính, khiến cho quân Tào dần dần ổn định lòng quân...

Mà bên kia, Bàn Đức mang thương tích ra trận, gươm đao xông về phía những tên lính Kinh Châu trèo lên thành. Trận chiến Đường Tử Hương, Bàn Đức bị bắn trúng bả vai, tuy không bị mất mạng, nhưng thương thế rất nặng. Thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng việc Bàn Đức thân tiên phong trước quân sĩ, đại đao trong tay, là một thanh cương đao trăm luyện bình thường.

Thanh Hồ Bào Đao mà Tào Bằng đã tặng cho y đã bị thất lạc ở Đường Tử Hương. Trong lòng Bàn Đức ngập tràn sự phẫn nộ, cơ thể tuy còn hơi yếu, nhưng vẫn cứ như một con mãnh hổ xuống núi, chỉ giết đến nỗi những tên lính Kinh Châu leo lên thành, liên tiếp thối lui. Sau một phen chiến đấu vất vả, những tên lính Kinh Châu leo lên thành, lập tức lại bị đuổi ngược xuống khỏi đầu thành Hồ Dương.

Tuy nhiên, sự tấn công của quân Kinh Châu, vốn không dừng lại ở đây. Bước trước vừa bị đuổi xuống thành, tiếp ngay sau đó liền có vô số lính Kinh Châu, tựa như thủy triều lại lần nữa phát động xung phong...từng chiếc tỉnh lan áp sát vào tường thành...cung tiễn thủ trên tỉnh lan, dần dần áp chế cung tiễn thủ của quân Tào. Hồ Dương lúc này, cứ như con thuyền nhỏ trên đợt sóng dữ, có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Bàn Đức nhanh chân chạy đến bên cạnh Khoái Chính, đưa mắt quan sát dưới chân thành.

-Bá Bình, gắng gượng thêm chút nữa,...xem ra quân Kinh Châu cũng gần được rồi.

-Liên tiếp công thành hai ngày, chỉ cần bị đánh lùi thêm lần nữa, chắc chắn sĩ khí tụt dốc, quân địch có giam chân ngoài thành, bọn họ cũng không tài nào dốc hết toàn lực được đâu.

Khoái Chính gật gật đầu, đột nhiên lắc đầu nói:

-Lệnh Minh, nếu ta tử trận, Hồ Dương sẽ do người tiếp quản.

-Bá Bình...

Bàn Đức giật mình, nhìn Khoái Chính.

Những chỉ thấy gương mặt gầy guộc kia, vẻ mặt thật kiên nghị.

Có nói thêm lời đi nữa, dường như không còn thích hợp, Bàn Đức gật đầu nói:

-Bá Bình yên tâm, nếu Hồ Dương bị công phá, Đức tất đã chết rồi.

Khoái Chính cười!

Y lớn tiếng rống lên:

-Các huynh đệ, đừng vội kinh hãi.

Khoái Chính đây, chắc chắn sẽ đồng sinh cùng tử với các người, quyết không rút lui...nay Hồ Dương đang lúc nguy cấp, chính là cơ hội để ta báo đáp nước nhà, báo đáp Thái Thú. Khoái Chính thề sẽ cùng tồn vong

với Hồ Dương, nếu Khoái Chính tử trận, Lệnh Minh tiếp quản; Nếu Lệnh Minh tử trận, Hồ Dương ngọc nát đá tan.

Một câu nói, đã bóp nghẹn tất cả đường lui.

Tướng sĩ quân Tào nghe thấy, cũng không khỏi lòng quân sục sôi, liều chết ứng chiến.

Thế nhưng, sự chênh lệch về quân lực, dù sao cũng không phải đơn giản vài câu nói là có thể bù đắp được. Thế cục của Hồ Dương, theo thời gian trôi đi, càng lúc càng ác liệt!

565. Chương 612 : Tào - Hoàng Lân Đầu Giáp Mặt

Chính ngộ, nằng gắt như lửa!

Cùng với một tiếng nổ, thành tường Hồ Dương sau khi trải qua sự tấn công của những tảng đá lớn cuối cùng đã không chịu nổi, ầm ầm sụp một góc...

-Thành bị phá...

Sắc mặt Lý Nghiêm lập tức trắng bệch.

Bên tai nghe được tiếng hoan hô binh lính Kinh Châu từ xa vọng đến, y cắn răng đè thương lên ngựa.

-Hôm nay, mỡ và Hồ Dương cùng tồn vong.

Y hiểu rất rõ nếu Hồ Dương mất đi, tiền đồ của y cũng theo đó mà tan biến. Có Khoái Chính ở đây còn có thể chiếu cố nhiều cho y.

Mà nếu quả thật Khoái Chính đã chết, chẳng sợ Tào Bằng thưởng thức y như trước, y lại mất đi một chỗ dựa vững chắc...Cái gọi là kẻ sĩ chết vì tri kỷ, Khoái Chính đúng là có ơn tri ngộ với Lý Nghiêm, mà nay Hồ Dương nguy cấp, Lý Nghiêm cũng bất chấp tất cả quyết ý cùng chết theo Khoái Chính.

Lý Nghiêm lúc này không còn là Lý Chính Phương khuyên bảo Gia Cát Lượng năm xưa trong lịch sử.

Tuy rằng đã ba mươi tuổi nhưng vẫn còn nhiệt huyết thiêu đốt. Lý Nghiêm hét lớn một tiếng, dẫn bộ lao ra khỏi lều trại phóng tới hậu quân quân Kinh Châu. Đây là xung phong quyết tử, Lý Nghiêm đã bất chấp tính toán được nhiều, chỉ hy vọng có thể mượn lần này để giảm bớt áp lực cho Hồ Dương.

Lý Nghiêm dũng mãnh xuất kích đích thật khiến Lưu Hồ cảm nhận được áp lực.

Nếu đổi là người khác, ví dụ như Trần Cung năm đó, hoặc là Tuân Kham sẽ phái ra một tướng lãnh lão thành, ổn định hậu quân đầu trận tuyến, nhưng Lưu Hồ không phải là Trần Cung, cũng không phải là Tuân Kham. Nghe nói Lý Nghiêm công kích hậu quân, gã lập tức rối loạn, vội điều binh khiển tướng tiến đến ngăn trở. Tuy rằng chưa buông tha công kích với Hồ Dương, nhưng đầu nhập binh lực rõ ràng đã yếu bớt đi. Nếu Lưu Hồ có quyết đoán, không để ý Lý Nghiêm mà tập trung binh lực liên tục tạo áp lực, vậy thì Hồ Dương rất có khả năng chỉ trong thời gian một nén nhang sẽ không thể kiên trì được nữa. Nhưng gã lại chia binh, áp lực tại Hồ Dương cũng theo đó giảm bớt. Khoái Chính căn bản không để ý tới chỗ hổng bị sụp xuống kia, chỉ huy quân tốt tiếp tục chống đỡ công kích...

Còn Bằng Đức thì suất lĩnh quân tốt lao xuống tường thành, ở tại chỗ hổng đứng giữa ngăn cản sự tấn công mãnh liệt của binh lính Kinh Châu.

Nhưng dù vậy, Hồ Dương vẫn dần dần xuất hiện sự tan tác!

Lý Nghiêm mình đầy thương tích, cả người đầm máu.

Trên người đã trúng mấy nhánh điều linh, tuy không trúng phải những chỗ yếu hại nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, Lý Nghiêm cảm thấy cánh tay đã dần dần không còn sức lực.

Chiến mã dưới háng hí lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất không dậy nổi.

Lý Nghiêm lập tức ngã theo, lăn hai vòng trên mặt đất lại xoay người đứng lên. Y từ trong đồng người chết tạo thành tấm chắn, nắm một thanh đại đao, giống như hổ điên xông tới binh Kinh Châu mà chém

giết. Đại đao tung bay liên tiếp chém hai binh lính Kinh Châu ngã lăn trên mặt đất. Nhưng cũng không kịp tránh, đã bị một binh Kinh Châu đâm trường thương xuyên thấu đùi, Lý Nghiêm đau đớn hét to, quỵ trên mặt đất.

Cũng may, đại đao trong tay chống đỡ được cơ thể nên mới không ngã quỵ.

Lý Nghiêm biết mình đã không chống đỡ được nữa!

Cũng không biết Hồ Dương còn kiên trì được bao lâu...

-Chính công, Nghiêm đã hết lực!

Lý Nghiêm hét lớn một tiếng, đại đao trong tay lật lên định cắt cổ tự sát.

Đang lúc màn chuông treo sợi tóc, chợt nghe xa xa có tiếng gót sắt ầm vang, theo sát sau, hậu doanh binh Kinh Châu lao ra một đội binh mã, viên quan tướng cầm đầu, cười sư hổ thú, tay cầm Họa Can Kích, mặc đường nghe bảo áo giáp, áo choàng màu đỏ thẫm bay phất phới trên không trung giống như ngọn lửa cháy.

Sư Hổ thú Đại Hoàng đột nhiên hí lên một tiếng rít gào như sư tử rống vang dội trên không trung chiến trường.

Tào Bằng ngồi ngay ngắn như cung tên rời cung trong chớp mắt lọt vào trong loạn quân, Họa Can Kích múa trên không trung từng đường từng đường hình cung rực rỡ, vài tên võ tướng Kinh Châu xông lên muốn ngăn hãm lại, đã thấy đại kích Tào Bằng tung bay biến hóa mạnh mẽ, lập tức khóa viên đại tướng này vào bên trong. Liên tiếp có tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, Tào Bằng và tên võ tướng kia cũng lướt qua, tên võ tướng chỉ còn lại một tàn thi.

Lý Nghiêm cảm thấy sống mũi mình cay cay, tinh thần đột nhiên phấn chấn.

Y găm lên giận giữ, múa đao xông tới chém binh Kinh Châu làm hai đoạn, sau đó hướng tới Tào Bằng la lớn:

-Công tử, đánh Lưu Hồ trước giảm bớt nguy hiểm cho Hồ Dương.

Xa xa, đại kỳ Lưu Hồ ở dưới cái nắng gắt cực kỳ chói mắt.

Một màu đỏ thẫm làm Tào Bằng liếc nhìn một cái là nhận ra vị trí của Lưu Hồ.

Hồ Dương lúc này nguy cơ khôn cùng.

Tào Bằng hiểu rất rõ, nếu không bức lui Lưu Hồ, chỉ dựa vào ba nghìn binh mã trong tay hẳn chỉ sợ khó có thể cứu lại Hồ Dương.

Chỉ có điều, Lưu Hồ ở trong sự bảo vệ dày đặc, nếu muốn bức lui gã, chỉ có...Tào Bằng mặt không đổi sắc mắt hổ trợn lên, lạnh lùng nói:

-Phi Đà binh, theo ta đi lấy đầu Lưu Hồ.

Còn chưa dứt lời, Tào Bằng đã xoay đầu ngựa phóng về phía Lưu Hồ.

Họa Can Kích trong tay giống như tấm thiệp Diêm Vương, nơi nào đi qua nơi đó không một ai ngăn được, binh mã Kinh Châu bị giết, người ngã ngựa đổ.

Lưu Hồ ngồi trên lưng ngựa, đang đốc chiến.

Chợt nghe phía sau có tiếng hỗn loạn, vội quay đầu lại nhìn, thấy một tướng Tào cầm thanh đao sắc bén từ trong đại quân vạch tìm một lỗ hổng đánh tới phía gã. Phía sau tướng Tào, còn có một đội kỵ quân. Trong bối rối, gã không thể xác định được đối phương rốt cuộc có bao nhiêu binh mã, lại giống như mãnh hổ xuống núi theo tướng Tào giết chạy đến. Càng ngày càng gần, trong chớp mắt Tào Bằng đã thấy đại kỳ trong quân phía trước.

Lưu Hồ quá sợ hãi, vội vàng la lên:

-Ngăn hãm lại, ngăn hãm lại cho ta.

Vài tên võ tướng phóng ngựa lao ra, muốn ngăn Tào Bằng lại.

Nào ngờ, không chờ bọn họ tiến đến, thiết lưu tinh trong tay Tào Bằng liên tục phát ra nện vào hai gã võ tướng ngã xuống.

Cổ tay hần lật lên, một quả cương nỏ gào thét bắn ra vào giữa trán một tên võ tướng, chỉ trong chớp mắt, ba người ngã xuống ngựa, khiến cho binh lính Kinh Châu chấn động.

Hai người còn lại muốn thúc ngựa bỏ chạy, đã thấy sư hổ thú hí lên một tiếng, tốc độ lại một lần nữa tăng vọt.

Họa Can Kích phá không đánh tới, chém một người thành hai đoạn.

Lập tức, Tào Bằng ở trên ngựa với người ra, một tay quặc lấy võ tướng kia mang bên hông, cánh tay còn lại dùng sức, chỉ nghe hần hét một tiếng, võ tướng gần hai trăm cân bị Tào Bằng kéo bật từ trên lưng ngựa lên. Võ tướng kia sợ tới mức hét to một tiếng, trong giây lát bay ra ngoài giống như cưỡi mây vượt gió. Bùm! Võ tướng bị quăng rơi trên mặt đất, đầu choáng váng. Y xoay người định đứng lên, còn chưa kịp định thần đã thấy một con ngựa cao to ngay trước mặt. Lập tức Phi Đà Binh giờ hoành đao lên, phụt một cái, chém văng đầu y đi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra cực nhanh!

Tào Bằng từ trong loạn quân giết ra chỉ trong nháy mắt.

Lại phải nói tiếp, Lưu Hổ này cũng không phải loại người trói gà không chặt, nhưng đối mặt với hung thần ác sát đánh tới giống như Tào Bằng, lập tức bị ngậy ngốc!

Y hét to một tiếng, thúc ngựa bỏ chạy.

Còn Tào Bằng lúc này đã vọt tới trước mặt đại kỳ trung quân, tay trái cầm Tây Cực Hàm Quang quét ra.

Chỉ nghe rắc một tiếng, cột cờ đại kỳ to bằng miệng bát to bị một đao chém đứt thành hai đoạn. Lập tức binh mã Kinh Châu rối loạn...Mà ở trên đầu thành xa xa, Khoái Chính đang liều chết chống đỡ quân Kinh Châu nhưng cũng để ý tới sự hỗn loạn trong trận doanh Kinh Châu, tai nghe tiếng rống gầm sư hổ thú quen thuộc, trong lòng y mừng rỡ. Quân cứu viện đã tới, là quân cứu viện đã tới.

-Quân cứu viện đã tới, các huynh đệ, giết địch cho ta!

Cùng lúc đó, Bằng Đức cũng nghe được tiếng hí của sư hổ thú...

Công tử đã đến, là Công tử đến đây!

Gã bắt chấp cơ thể kiệt sức, cũng không để ý tới vết thương trên người, đoạt lấy một chiến mã trong tay một gã quân tốt, Bằng Đức phi thân lên ngựa, ngồi ngay ngắn, múa đao hét lớn:

-Thái Thú dẫn quân cứu viện tới, quân giặc đã lui, Lưu Hổ đã chết, các huynh đệ, theo ta xuất kích.

Binh lính Kinh Châu nghe âm thanh ầm ĩ cũng hoảng sợ.

Quay đầu lại xem, thấy đại kỳ trung quân Lưu Hổ đã biến mất từ lúc nào.

Mà quân trận bên ta lúc này đang trong sự hỗn loạn...Binh Kinh Châu quá sợ hãi, lập tức không còn sức tấn công mãnh liệt Hồ Dương như trước nữa.

Ngay cả chủ tướng cũng đã bị giết, còn đánh cái gì?

Binh Kinh Châu lập tức tan tác rút lui như thủy triều. Bằng Đức đi đầu từ lỗ hổng ở tường thành lao ra, múa đao truy kích.

Một trận tấn công cứng rắn nhưng lại lỵ kỳ biến thành trận chiến truy kích.

Một bên là sĩ khí đã giảm sút, ý chí chiến đấu đã không còn, còn bên kia, thì sĩ khí dâng cao, tinh thần phấn chấn. Quân Tào Hồ Dương tuy rằng số người đang trong tình huống bất lợi, nhưng mà nay thấy binh mã Kinh Châu thất bại rút lui, sao bằng lòng buông bỏ cơ hội, Khoái Chính hạ lệnh đánh mở cửa thành, xuất binh truy kích. Binh Kinh Châu rốt cuộc không còn tinh thần, dưới sự truy kích của quân Tào Hồ Dương, bại liên tiếp.

Lý Nghiêm đoạt một con ngựa, vọt tới trước mặt Tào Bằng.

Y dùng đao chỉ vào Lưu Hổ đang trốn đằng xa:

-Công tử, kia là Lưu Hổ!

Tào Bằng hét lớn một tiếng, đánh ngựa lao tới.

Sư Hổ thú cất vó phi đi, khi đang chạy tiết tấu không ngừng biến ảo. Họa Can Kịch trong tay múa tung bay, nơi đi qua như gió thu cuốn hết lá vàng, giết đến máu chảy thành sông. Vật cưỡi của Lưu Hổ không tồi, nhưng vẫn kém xa so với loại ngựa thần sư hổ thú trong truyền thuyết này.

Trong chớp mắt, khoảng cách hai con ngựa càng lúc càng gần!

Thậm chí Lưu Hổ còn cảm nhận được rõ ràng, Tào Bằng tới gần.

Loại cảm giác sợ hãi khó hiểu này quanh quẩn trong đầu. Lưu Hổ cảm nhận được áp lực cực lớn, đột nhiên hét lớn một tiếng quay đầu ngựa lại, đâm thương về phía Tào Bằng. Y cũng không hiểu vì sao lại đột nhiên quay đầu lại. Chỉ là áp lực nặng trĩu kia khiến y không thể nói rõ được rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng xác thực là quả thật...là cảm nhận được sự sợ hãi tử vong tới gần.

Thương, Kịch giao nhau trên không trung.

Kình lực từ Họa Can Kịch truyền đến khiến Lưu Hổ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ thấy Tào Bằng dùng Họa Can Kịch khóa đại thương Lưu Hổ, rồi sau đó thuận thế quán lấy, vẽ ra một vòng tròn quỷ dị, cả người Lưu Hổ bị một lực lớn dẫn dắt, cuối cùng không giữ vững được, đại thương bắn ra khỏi tay, Tào Bằng thừa cơ tiến đến, Họa Can Kịch chém ngang từ trước ra sau, Lưu Hổ muốn né tránh nhưng đã không còn kịp nữa rồi...Y nhắm hai mắt lại, quát to một tiếng:

-Mạng ta xong rồi!

Đình!

Bên tai vọng đến một tiếng vang trong trẻo.

Mở to mắt ra, Lưu Hổ ngạc nhiên phát hiện mình không có việc gì...

Đây cũng không phải là do Tào Bằng thủ hạ lưu tình, mà là ngay lúc hắn chuẩn bị chém Lưu Hổ, một mũi tên nhọn đột nhiên bay tới bắn vào đại kích trong tay hắn.

-Hổ công tử đừng kinh hoảng, Hoàng Trung ở đây.

Một con ngựa trắng lông đốm vàng từ trong loạn quân giết ra, một viên lão tướng tay cầm Hổ Bào Đao, hùng hổ xông tới đây.

Tào Bằng không nói hai lời, giục ngựa nghênh đón.

Đao kích giao nhau, Tào Bằng cảm thấy cánh tay run lên, gan bàn tay run rẩy, sư hổ thú dưới háng hí lên hung bạo, suýt nữa làm Tào Bằng ngã xuống.

Hắn thẳm cả kinh ngược lên nhìn.

Thấy lão tướng kia đã tới bên Lưu Hổ, Hổ Bào Đao đang chìa vào Tào Bằng.

Hoàng Trung?

Sao Hổ Bào Đao ta tặng cho Bằng Đức lại nằm trong tay ông ta!

566. Chương 613 : Lão Tướng Như Hổ

Hoàng Trung là từ Đường Tử Hương áp tải lương thảo đến.

Tuổi tác hiện nay của ông đã không giống như người trẻ tuổi háo thắng tranh cường, đại khái ông có thể đoán được tâm tư của Lưu Hổ, nên khi Lưu Hổ quyết định để ông ở lại Đường Tử Hương, ông cũng không có ý kiến lớn gì.

Chỉ có điều, Hoàng Trung không ngờ khi mình vận chuyển lương thảo đến lại gặp phải Lưu Hổ đang tan tác, vì thế vội vàng từ sau doanh lao ra, đúng lúc thấy Tào Bằng đang định đâm Lưu Hổ.

Hoàng Trung không biết Tào Bằng, nhưng mơ hồ đoán được thân phận của Tào Bằng.

Sau khi cứu Lưu Hổ, Hoàng Trung cũng không rút đi ngay, mà dùng thanh Hổ Bào Dao đã cướp được từ trong tay Bàng Đức chìa vào Tào Bằng.

Ông khiêu chiến với Tào Bằng!

Binh Kinh Châu vừa mới tan tác đã được rút thuốc trợ tim.

Mà liều thuốc trợ tim tốt nhất không thể nghi ngờ chính là xử lý Tào Bằng.

Nếu thật sự xử lý được Tào Bằng, chẳng những có thể cứu vãn được cục diện thất bại, thậm chí có thể nhanh chóng chấm dứt trận chiến này. Hoàng Trung râu tóc dựng ngược, hét lớn một tiếng, phóng ngựa vọt tới. Tào Bằng lúc này cũng ổn định tinh thần, thấy Hoàng Trung xông tới, hẳn cũng không chút sợ hãi, nghênh đón Hoàng Trung, nâng Họa Can Kích lên vọt tới, hai người không ai mở miệng nhưng giữa hai người lại rất hiểu tâm ý đối phương. Gần ba năm “quỷ tân” Tào Bằng đã lĩnh ngộ “Thế” thuộc về hắn.

Như một ngọn lửa cháy xông lên phía trước, Họa Can Kích xoay thành vòng tròn, biến hóa thành một luồng sáng nghiêng quét ra ngoài.

Còn Hoàng Trung thì sắc mặt nghiêm trọng, Hổ Bào Dao lật trong tay, thế đao liên sơn đao trăm, đao cương bốn phía vây Họa Can Kích vào giữa. Giao đấu hơn mười hiệp, hai ngựa giao qua, hai người cùng quay đầu ngựa lại, sắc mặt Tào Bằng trở nên cực kỳ khó coi.

Lực đạo của lão già này thật mạnh!

Tào Bằng thâm thán phục: “không hổ là Ngũ Hổ Thượng tướng Thục Hán!”

Hắn ghìim ngựa nắm chặt Họa Can Kích trong tay, cánh tay bủn rũ.

Hoàng Trung cười lạnh, giục ngựa lao ra, nhưng đúng lúc này, chợt nghe phía sau tiếng chiêng vang lên, là Lưu Hổ sau khi thoát ra khỏi chiến trường đã đánh Minh Kim thu binh.

Hoàng Trung căn bản không muốn rút lui như vậy, nhưng quân lệnh như núi, nếu Lưu Hổ đã dùng Minh Kim, ông quả quyết không thể trái lệnh.

-Người là Tào Bằng.

Hoàng Trung đột nhiên mở miệng, giọng nói kia giống như sắt đá toát lên uy lực.

Cánh tay Tào Bằng đã khô phục được cảm giác, ngạo nghễ cười nói:

-Tất nhiên!

-Lần này tha mạng cho ngươi. Lần sau mỗi nhất định lấy đầu ngươi.

Hoàng Trung lạnh lạnh mở miệng, trong giọng nói tràn đầy sát khí.

Trong lòng Tào Bằng run lên nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt, cười lạnh nói:

-Ta cũng chờ xem.

Hoàng Trung ha hả cười hai tiếng, đích thân áp trận chậm rãi rút lui về đại doanh.

Cùng lúc đó, đám người Bàng Đức, Lý Nghiêm cũng đã đến.

-Công tử, vì sao lui binh?

Bàng Đức thấy Hoàng Trung, lập tức giận tím mặt.

Y thua trong tay Hoàng Trung, nhưng thật lòng lại không oán giận.

Hoàng Trung đánh bại y là bằng chính tài lực của mình, không có chút nào đầu cơ trục lợi. Bàng Đức thua chính là thua ở điểm này nên cũng không có gì oán trách.

Nhưng lão già này lại đoạt mất Hồ Bào Dao của y mới khiến y tức giận.

Hồ Bào Dao kia là lễ vật Tào Bằng tặng y, cũng đại diện cho sự tín nhiệm của Tào Bằng đối với y. Nhưng hiện tại, vật tín nhiệm kia y lại đánh mất, gặp Tào Bằng, sao không hổ thẹn chứ?

Tào Bằng thấy binh Kinh Châu dưới sự suất lĩnh của Hoàng Trung đã chậm rãi tụ lại, rút lui về quân doanh.

- Lão tướng này không tầm thường, không thể khinh thường. Người nhìn lão đích thân áp trận chính là để phòng ngừa truy kích, nếu tiếp tục truy kích, chỉ sợ sẽ phản ngược lại. Hơn nữa mọi người vừa trải qua một trận chiến ác liệt, tổn thất rất lớn, các quân sĩ cũng đã mệt mỏi....binh lực chúng ta không bằng đối phương, nên ổn định đầu trận tuyến, không nên so đo. Lệnh Minh, người không sao chứ.

Bộ dáng Bàng Đức nhìn rất nhếch nhác.

Tào Bằng thân thiết hỏi càng khiến Bàng Đức cảm thấy xấu hổ.

-Mặt tướng đã bại trong tay lão tốt kia.

-Nói bừa, không thể nói Hoàng Hán Thăng như vậy, đây không phải là người bình thường. Người này mặc dù lớn tuổi, nhưng lại vô cùng dũng mãnh không thể khinh thường. Vừa rồi ta cùng lão giao thủ, nếu không có Lưu Hồ đánh Minh Kim thu binh mà tiếp tục đánh, chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ của lão. Hiện nay chúng ta nên ổn định đầu trận tuyến trước, ta cùng với Chính Phương hạ trại ngoài thành, lập tức phái người thông báo cho Bá Bình, bảo hắn ta trước tiên phái người tới tường thành tu bổ lại, rồi đến gặp ta. Một trận chiến chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể chấm dứt, mọi người phải gia tăng đề phòng.

Lúc này Bàng Đức đã không còn chút cuồng ngạo trước kia nữa.

Y và Lý Nghiêm vội vàng chấp tay tuân mệnh, đồng thời phái người thu dọn chiến trường.

Còn Tào Bằng thì lập tức hạ trại ở ngoài thành Hồ Dương cùng với doanh trại Lý Nghiêm một trái một phải tạo thành một sự phòng hộ hữu hiệu đối với Hồ Dương.

Tà dương, nắng chiều.

Đem bao phủ toàn bộ Hồ Dương bên trong màu máu.

Chiến trường bên ngoài thành Hồ Dương thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ của người bị thương, chiến mã không chủ bởi hồi tìm kiếm chủ nhân không biết kết cục ra sao, khiến người ta rơi vào cảnh tan nát cõi lòng.

Một trận chiến Hồ Dương, binh Kinh Châu thương vong hơn ngàn người.

Mà số lượng quân Tào bị chết cũng hơn sáu bảy trăm...

Phi đà binh của Tào Bằng cũng bị tổn thất ước chừng ba bốn mươi người mà thôi.

Nhìn một đám thương binh được đưa vào trong thành Hồ Dương, trong lòng Tào Bằng cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Sau khi doanh trại được dựng xong, Tào Bằng ngồi ngay ngắn trong đại trường trung quân. Khoái Chính sau khi đã an bài thỏa đáng công việc trong thành vội vàng tới bái kiến Tào Bằng.

-Công tử, ngài đến Hồ Dương, vậy phía bên Uyển thành sẽ không có gì bất ngờ xảy ra chứ.

Lý Nghiêm có chút lo lắng hỏi, Bàng Đức đứng bên cũng liên tục gật đầu.

Tào Bằng cười cười:

-Phía bên Lưu Bị tạm thời không cần lo lắng. Hắn không đủ lương thảo, căn bản không có khả năng phát động chiến sự quy mô lớn, cho nên chỉ có thể thủ vững Uyển thành. Hơn nữa, ta đã phái Văn Trường thống soái binh mã, lại có Dương Tử Lộ và Lã Tử Hằng phụ tá, đủ để ổn định cục diện...

Hơn nữa, trận chiến Hồ Dương mở ra, chiến sự Nam Dương cũng từ Uyển thành dời đến Hồ Dương.

Hiện tại Lưu Bị đang ngóng trông Lưu Biểu kéo đến, cho nên tạm thời sẽ án binh, hơn nữa một khi Lưu Bị xuất binh, chỉ sợ chúng ta phải thủ vững ngay tại chỗ, không thể tự tiện xuất kích. Thứ nhất, không có nhiều binh lực đến vậy, thứ hai, Lưu Biểu có uy vọng ở Nam Dương, ông ta xuất binh chắc chắn sẽ khiến cho cường hào các nơi xem chừng. Những người đó tuy rằng bắt đầu có khuynh hướng nghiêng về chúng ta nhưng Lưu Biểu lại là người đứng đầu Kinh Châu.

Nói tới đây Tào Bằng lộ ra vẻ chưa sót và bất đắc dĩ.

Trên đường đến Hồ Dương, hắn luôn luôn tự hỏi vấn đề này. Trận chiến Hồ Dương đột nhiên bùng nổ, khiến cho đủ loại kế hoạch trước đó của Tào Bằng không thể không tạm thời mắc cạn. Tuy nhiên, trận chiến Hồ Dương này thật sự là ý tứ của Lưu Biểu sao? Nếu không phải ý tứ của Lưu Biểu, Lưu Hổ tự tiện khai chiến chắc chắn sẽ làm cho tình hình chuyển biến. Tào Bằng phải chịu áp lực, so sánh với trước đó, áp lực này còn gia tăng hơn...sao hắn không sầu lo?

Tuy nhiên, hiện tại trước mắt Tào Bằng lo lắng nhất vẫn là Hoàng Trung.

Lão tốt này có dũng có mưu, là một nhân vật vô cùng khó giải quyết. Có thể tưởng tượng, tiếp theo Tào Bằng phải đối mặt áp lực thật lớn từ phía Hoàng Trung.

Luận chém giết trên chiến trường, Tào Bằng không phải đối thủ Hoàng Trung, nếu Bằng Đức không bị thương, hợp lực hai người còn có thể chống lại được Hoàng Trung, nhưng vấn đề là hiện tại Bằng Đức bị thương, lúc trước khi đánh lên Đường Tử Hương đã bị Hoàng Trung bắn thương, rồi sau đó trải qua một trận khổ chiến, lại tiếp tục bị thương, trong thời gian ngắn khó có thể bình phục, chỉ dựa vào một mình hắn thì hơi nguy hiểm.

Năm nay Hoàng Trung năm mươi tư tuổi mà không già chút nào.

Trên lịch sử, khi ông ta sáu mươi tuổi còn có thể đánh ngang bằng với Quan Công, đủ thấy vũ lực kinh người.

-Bá Bình, Chính Phương, đối với lão Hoàng Trung này các người có biện pháp gì không?

Nghe có thể hiểu Tào Bằng rất coi trọng Hoàng Trung, điều này cũng khiến cho Khoái Chính thầm cảm thấy thoái mái không ít.

Lúc trước y từng nhắc nhở Bằng Đức, muốn Bằng Đức lưu ý Hoàng Trung nhưng Bằng Đức không để tâm. Kết quả là bị thiệt hại nặng nề. Mà nay thái độ Tào Bằng rõ ràng là rất thấy hứng thú đối với Hoàng Trung kia. Như vậy ngược lại khiến cho Khoái Chính cũng không cần phải cảnh tỉnh Tào Bằng, nghe xong Tào Bằng nói, y ngẫm nghĩ một lát, rồi đáp:

-Lúc trước ta từng nghe người ta nói, Hoàng Trung tính tình cương liệt, không thể dùng lực. Nhưng nếu nói có đối sách gì, ta thật không nghĩ ra, có lẽ Chính Phương có thể có chủ ý?

Tào Bằng cũng để ý Lý Nghiêm vẫn luôn trầm ngâm.

Nghe lời nói của Khoái Chính, Lý Nghiêm vội ngẩng lên, nói:

-Hai ngày này ta phát hiện một sự kiện, chỉ có điều không biết có tác dụng hay không.

-Ồ?

-Hôm qua Lưu Hổ dẫn binh đến Hồ Dương, phát động công kích. Nhưng Hoàng Trung lại chưa từng xuất hiện cho đến tận ngày hôm nay. Ta cảm thấy có lẽ giữa Lưu Hổ và Hoàng Trung có mâu thuẫn?

Bằng Đức cũng nói:

-Chính Phương không nói ta cũng không để ý. Đúng vậy, hôm nay ta tham chiến cũng không thấy Hoàng Trung xuất hiện.

- Mâu thuẫn ư...chỉ sợ có một chút, không hấn quá lớn.

Khoái Chính vuốt râu, vẻ mặt thoáng suy nghĩ:

-Tuy nhiên, Hoàng Trung vẫn theo Lưu Bàn, mà không phải là bộ khúc của Lưu Hồ. Mà Lưu Hồ này rất trọng mặt mũi, tâm địa không rộng rãi, đến cuối cùng Hoàng Trung mới xuất hiện chưa chắc là có mâu thuẫn gì giữa hai người, nhưng ta cảm thấy, rất có khả năng Lưu Hồ áp chế Hoàng Trung...

Dù sao, hần cũng là chủ soái trận chiến Hồ Dương, nếu công lao Hoàng Trung quá lớn, thì hần cũng không cảm thấy vinh quang gì.

-Ừm, áp chế, ta cảm thấy rất có thể Lưu Hồ áp chế Hoàng Hần thần!

Nhưng dùng trí không thể địch lại được sao?

Tào Bằng nghe đám người Khoái Chính giải thích xong, cũng rơi vào trầm tư.

-Bá Bình, nói với ta về Lưu Hồ đi.

-Ồ, việc này lại quá dễ dàng. Vài năm trước, ta cùng Phúc bá làm ăn ở Tương Dương, nên cũng có chút hiểu biết với Lưu Hồ. Nếu Hữu Học muốn biết, ta được nhiên bẩm báo.

Nhắc đến Phúc Bá, trên mặt Khoái Chính đột nhiên hiện lên vẻ bi thương. Phúc Bá, chính là lão quản gia của y, hôm nay ở trên đầu thành vì bảo vệ Khoái Chính mà mất mạng. Lão quản gia đi theo Khoái Chính nhiều năm, trước sau không rời bỏ. Những năm Khoái Chính sa sút, nếu không lão quản gia ở bên, chưa chắc Khoái Chính đã có thể cầm cự được đến hôm nay....

Ngẫm lại lúc Khoái Chính bị gia tộc vứt bỏ chỉ có hai bàn tay trắng.

Y tuy là con thứ nhưng cũng là thân phận công tử, không thể hiểu đạo lý sinh tồn? Làm thế nào kinh doanh buôn bán, y hoàn toàn không biết gì cả. May có lão quản gia ở cùng vì y mà tính toán tỉ mỉ, mới khiến cho Khoái Chính chống đỡ qua được giai đoạn khó khăn nhất. Mà nay cuộc sống đã tốt lên, nhưng lão quản gia lại chưa được hưởng phúc nhàn thì đã mất đi tính mạng. Điều này khiến trong lòng Khoái Chính sao có thể thoải mái được?

Cũng may, y biết phân nặng nhẹ.

Đem giấu sự bi thương vào trong lòng, Khoái Chính thao thao bất tuyệt kể cho Tào Bằng những chuyện về Lưu Hồ

567. Chương 614 : Không Thể Địch Lại Bằng Sức Lực .

Lưu Hồ dưới sự bảo vệ của Hoàng Trung, thu gom các tàn binh bại tướng.

Tiếp đó, y ra lệnh rút lui mười lăm dặm, đóng quân ở doanh trại, ổn định đầu trận tuyến, giờ mới gọi Hoàng Trung đến, để tỏ lòng biết ơn ông.

Nhìn thấy Hoàng Trung, trong lòng Lưu Hồ vẫn không thoải mái.

Y thật sự không ngờ, Hồ Dương nhỏ nhỏ, không ngờ lại phiền toái như vậy. Vốn dĩ muốn ép Hoàng Trung một chút, cuối cùng lại phải nhờ Hoàng Trung, mới ổn định tình hình trận chiến. Một mặt thì âm thầm tán thưởng, mặt khác thì lại có chút căm tức. Lưu Hồ căm tức chính là sự thất bại của mình, cũng tức giận Hoàng Trung đã giành phần nổi trội... Đương nhiên, y biết rõ, nếu không có Hoàng Trung, nói không chừng dưới thành Hồ Dương, y đã bị mất mạng.

- Hán Thăng, lần này ít nhiều lão đã đến kịp lúc, nên mới không bị đánh bại.

Hoàng Trung vội nói:

- Tướng quân Cự Nham đừng có khách sáo, Trung chỉ là gặp đúng lúc mà thôi. Tuy nhiên, hôm nay Tiểu tặc Tào gia dẫn binh đến Hồ Dương viện trợ, tiếp theo phải ứng phó như thế nào, xin Tướng quân sớm đưa ra quyết định. Dưới thành Hồ Dương Trung đã giao phong với tên tiểu tặc kia. Người này không phải là kẻ tầm thường, xin Tướng quân phải đề phòng nhiều hơn.

Xem ra, Hoàng Trung có lòng tốt.

Ông ta chỉ muốn nhắc nhở Lưu Hổ, không nên xem thường.

Vốn dĩ câu này rất bình thường nhưng khi Lưu Hổ nghe được, lại hoàn toàn khác.

Trong lòng rất khó chịu, Lưu Hổ liếc Hoàng Trung một cái, bên ngoài tươi cười nhưng bên trong không cười nói:

- Cảm ơn lão Tướng quân đã nhắc nhở, ta biết rồi... Lão Tướng quân từ Đường Tử Hương hộ tống lương thảo đến đây, chắc cũng đã mệt rồi. Trước tiên đi nghỉ ngơi chút, để ngày mai còn theo quân xuất trận, vậy được không?

Vốn dĩ Hoàng Trung muốn nói mình không mệt, nhưng thấy Lưu Hổ không muốn nói chuyện với ông ta, nên đã nuốt trở vào.

- Như vậy, Tướng quân Cự Nham cũng nghỉ ngơi sớm đi, mặt tướng cáo từ.

Hoàng Trung nói xong, chấp tay cáo lui, bước ra khỏi lều trại.

Chờ Hoàng Trung rời khỏi, sắc mặt của Lưu Hổ lập tức thay đổi cực kỳ khó coi, y nhổ một ngụm nước miếng, thấp giọng mắng:

- Một ông lão thất phu đầu bạc lại dám xem thường ta? Để ngày mai ta chém thủ cấp của tên Tào Bằng kia, xem lão thất phu nhục nhã này, còn dám đắc ý không.

Đúng lúc này, màn lều mở ra.

Một gã văn sĩ từ ngoài bước vào, đến chấp tay vái chào Lưu Hổ.

- Thiếu tướng quân vì ai mà nổi giận vậy?

Lưu Hổ nhìn thấy rõ người đến, lập tức lộ ra nét cười, y ra hiệu cho người mới đến ngồi xuống, cười ha hả nói:

- Còn có thể tức giận ai, không phải là ông già Hoàng Hán Thăng sao? Bá Phục, các tướng sĩ đều đã ổn định rồi chứ? Hôm nay thương vong ra sao rồi? Còn có khả năng để chiến đấu nữa không?

Người đến là tên Hàn Huyền, tự là Bá Phục là người Nam Quận.

Người này là thuộc hạ cấp dưới của Lưu Biểu, tuy là người Kinh Tương, nhưng cũng không quá thân mật với tập đoàn Kinh Tương ngược lại lại rất thân với Lưu Hổ. Hiện tại y là thuộc hạ của Lưu Hổ, đảm nhận chức Chủ bộ, phụ trách đồ quân nhu trong quân và các công việc khác. Nghe thấy Lưu Hổ hỏi Hàn Huyền vội lấy hồ sơ ra, hai tay trình lên Lưu Hổ.

- Tướng quân, các loại tổn thất đều đã được ghi vào hồ sơ.

Hôm nay Hồ Dương lui binh, tử thương khoảng năm trăm người, nhưng gây ra thương tổn cho quân Tào càng nhiều... Hàn Huyền từng nghe người ta nói, quân Tào trong thành có một loại thần khí, tên là Bát ngư nổ, uy lực khủng khiếp. Tuân Kham mưu chủ của Lưu Huyền Đức chính là bị cái Bát ngư nổ này bắn chết. Căn cứ tình hình chiến đấu trong hai ngày nay, thấy Hồ Dương không có trang bị loại vũ khí này... Tuy nhiên hôm nay Tào Bằng dẫn binh lính viện trợ đến, chắc sẽ mang theo Bát ngư nổ. Nếu đúng là vậy, lần sau tái chiến với quân Tào, xin Tướng quân để ý nhiều hơn, tránh bị quân Tào đánh lén.

Những lời Hàn Huyền nói, rất được lòng Lưu Hổ.

Chúng ta đã chết hơn một nghìn binh lính, sự tổn thất của Hồ Dương chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Tuy rằng anh ta nhắc nhở Lưu Hổ cẩn thận, nhưng với cách thức nhắc nhở Hoàng Trung, rõ ràng không giống nhau.

Hoàng Trung là nhắc nhở Lưu Hổ cẩn thận Tào Bằng; còn Hàn Huyền, lại kêu Lưu Hổ cẩn thận đồ bỏ đi Bát ngư nổ. Đều có có ý tốt muốn nhắc nhở, kết quả thì hoàn toàn không giống nhau. Lưu Hổ đang trong lúc tuổi trẻ sung sức, lại vừa mới bị thiệt hại nặng, đương nhiên trong lòng không thoải mái. Y thua, nhưng Hoàng Trung lại thắng, đó không phải biểu hiện châm biếm y bất lực sao? Nếu như chỉ lưu ý đến quân giới, thì lại là một khái niệm khác.

Bởi vì quân giới do Tào Bàng mang đến, đương nhiên phải mang đến nơi quan trọng của Tào Bàng.

Những lời nói này của Hàn Huyền, chính là khuyên giải an ủi Lưu Hổ:

- Người thua rồi, nhưng không phải bại bởi Tào Bàng. Tào Bàng chỉ dựa vào một ít vật dụng kỳ lạ, mới đạt được thắng lợi, không phải dựa vào bản lĩnh thực sự.

Kể từ đó, trong lòng Lưu Hổ, có thể thoải mái hơn...

- Tình hình bên Hồ Dương, ra sao?

Lưu Hổ chuyển đề tài, không hề quan tâm đến sự tổn thất của ta, mà hỏi tình hình bên quân Tào.

Hàn Huyền nói:

- Tào Bàng vẫn chưa vào thành, mà hạ lệnh đóng quân ngoài thành. Hắn cùng Lý Nghiêm, một người thì đóng quân ở thành Tây, xây dựng dựa vào đường núi, ngăn cản quan đạo, còn người kia thì doanh trại dựa vào đường sông, hai bên phối hợp chặt chẽ. Nhưng dựa theo tin tức thám báo truyền về, binh lính của quân Tào không nhiều, giống như không có đến vài ngàn người. Bọn họ chia doanh trại ra hai bên trái phải, chính là tranh thủ thời gian cho Hồ Dương xây dựng lại trường thành... Cho nên Huyền đoán, binh lính Tào quân không đủ lực lượng, tất nhiên Tào Bàng sẽ thủ chết ở Hồ Dương, chờ viện binh tới.

Cho nên, Thiếu tướng quân không nên cho hắn có thời gian, thỉnh cầu lập tức tăng binh, liên tục tạo áp lực cho Hồ Dương... Nếu Lý Văn Đức khuyên bảo công tử, không ngừng kêu y tăng binh, thế được không?

Lưu Hổ nghe thấy, liên tục gật đầu.

Hàn Huyền nói phải cẩn thận, khiến y rất hài lòng.

Y suy nghĩ một lát, trầm giọng nói:

- Bá Phục nói có lý, vậy phiền người vất vả một chuyến, đi đầu đêm, xin Lý Văn Đức tăng binh hỗ trợ.

Trong vòng ba ngày, phải lấy được Hồ Dương. Như thế, cho dù là thúc phụ có trách tội xuống cũng sẽ không làm khó dễ ta và người.

- Vậy ty chức lập tức đi.

Hàn Huyền tỏ thái độ như một người mưu sĩ, vội đứng dậy tuân mệnh.

Sau khi tiễn Hàn Huyền, tâm trạng của Lưu Hổ có chiều hướng tốt hơn nhiều. Y bước ra lều, mang theo người hầu đi tuần tra trong quân doanh ...

- Hôm nay, nếu không có Tướng quân Hán Thăng, suýt nữa là mất mạng rồi.

- Đúng vậy đúng vậy...

- Nhưng ta vẫn không hiểu, sao Lưu Tướng quân không dùng Hán Thăng Tướng quân ? Hán Thăng Tướng quân rất dũng mãnh, đủ làm cho quân địch sợ hãi, lại để ông ta ở Đường Tử Hương, vứt bỏ đi, thật là đáng tiếc.

- Người biết cái gì!

Đột nhiên Lưu Hổ dừng lại, đứng trước một cái lều trại, lắng tai nghe.

- Còn không phải Thiếu tướng quân tâm tính hẹp hòi, lo lắng Hán Thăng Tướng quân nổi bật hơn y... Kết quả là, cũng phải dựa vào Hán Thăng Tướng quân mới có thể đứng vững đầu trận tuyến. Đáng tiếc quá!

- Nếu là Cự Thạch Tướng quân cầm binh, sẽ không có tình trạng như vậy.

Sắc mặt của Lưu Hổ, lập tức trở nên xanh mét.

Y đứng ngoài doanh trại, không nói được lời nào. Hơn nửa ngày, đột nhiên xoay người, đi thẳng vào doanh trại tướng quân.

Ngay cả quân tốt đều thấy mình không bằng Lưu Bàn, thậm chí không thể so sánh với thuộc hạ của Lưu Bàn chỉ là một con chó? Cơn giận này, sao Lưu Hổ có thể nuốt trôi chứ?

Không được, không thể để Hoàng Trung tiếp tục ra chiến đấu, nếu không càng không có ai xem trọng y.

- Tướng quân, đám người đó không biết phân biệt đúng sai, đừng để ý đến?

Nếu không, ty chức sẽ dẫn người qua đó, bắt bọn họ lại, trừng phạt thật mạnh... Xem bọn họ còn dám xuyên tạc sau lưng nữa không.

- Vậy chẳng phải là nói lòng ta hẹp hòi sao?

Lưu Hồ giận tím mặt, lớn tiếng quát mắng:

- Các huynh đệ nói gì, sao lại so đo? Còn nữa, hôm nay đúng là lão Tướng quân đã lập công. Chuyện này không cần nhắc lại, ta tự khắc có tính toán.

Lưu Hồ đuổi người hầu cận ra khỏi doanh trại, một mình ngồi trong chiếc lều lớn.

Y càng nghĩ, càng thấy tức.

Trong lòng ghen lại một trận tức giận, nếu không thể giải phóng ra, chắc chắn y sẽ tức chết. Nhưng, y không thừa nhận cũng không được, hôm nay đúng là may mà có Hoàng Trung. Không được, chuyện này không thể bỏ qua như vậy! Nếu ta không thể lấy lại mặt mũi, về sau làm sao có thể Thống soái binh mã, sao có thể phục chúng? Càng không cần phải nói, tương lai sẽ không thể sống yên với thục phụ... Nếu ta dùng Hoàng Trung mà thắng thì người khác sẽ nói là Lưu Cư Sĩ biết cách nhìn người, biết cách dùng người, nhưng nếu ta không dùng Hoàng Trung, muốn thắng Tào Bằng, đúng là rất khó.

Nên làm gì đây? Làm sao mới tốt?

Ở trên tháp Lưu Hồ lần qua lần lại ngủ không được, cho đến năm canh gà gáy, mới mơ mơ màng màng ngủ.

Cho dù là vậy, lúc y ngủ, cũng không được ngon giấc...

Ngày thứ hai, Lưu Hồ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

Nhưng không ngờ, không đợi đến lúc y xuất binh khiêu chiến, đột nhiên binh lính của quân Tào đã ở trước doanh trại.

Lưu Hồ sợ quá, vội vàng khởi binh, cho người giết ra ngoài doanh. Ánh sáng mặt trời mới lên, chỉ thấy một đám binh mã xa xa, bày xong trận thế.

Dưới kỳ môn, một viên đại tướng bước xuống ngựa, cầm Hoạ Can Kích, đang cười ngựa xoay quanh.

Lưu Hồ vừa nhìn cái đã nhận ra, viên đại tướng kia chính là người hôm nay suýt chút nữa là lấy mạng y... Dựa theo lời Hoàng Trung nói, người này chắc là Thái Thú Quận Nam Dương Tào Bằng. Nhìn bộ dạng của hắn, người như mãnh hổ, ngựa như giao long, rất là linh lợi. Tuy số lượng quân Tào không nhiều, nhưng sĩ khí của mỗi người đều tràn đầy, tinh thần phấn chấn. Lưu Hồ nhìn Tào Bằng, ánh mắt liền đỏ lên, lập tức phóng ngựa lao ra ngoài trận...

- Tào Bằng, đặc biệt đến đây nộp mạng hả?

Người muốn tìm cái chết sao?

Tào Bằng ghìm ngựa đứng trước toàn quân, nhìn thoáng qua Lưu Hồ, tỏ vẻ khinh miệt.

- Bại tướng dưới tay, còn dám khiêu chiến sao?

Tào Bằng cười lạnh, cho ngựa trở về.

Bộ dạng kia, rõ ràng không xem Lưu Hồ ra gì, Lưu Hồ chỉ biết tức giận, đến nỗi thân mình run rẩy.

Y hét một tiếng, giục ngựa xông lên, đại chiến với Tào Bằng ba trăm hợp. Nào ngờ, không đợi Tào Bằng ra tay, từ dưới kỳ môn lao ra một viên đại tướng, cưỡi ngựa, tay cầm thương, lập tức ngăn cản Lưu Hồ,

- Nhảy nhót như thằng hề, sao để công tử nhà ta ra tay? Lý Nghiêm ở đây, cung kính chờ đợi đã lâu!

Lý Nghiêm!

Lưu Hồ giận dữ, cầm thương thúc ngựa, đánh vào Lý Nghiêm cái.

Nói thật lòng, võ nghệ của Lý Nghiêm không kém, đã bước qua cánh cửa hạng nhất của Võ tướng, khó khăn lắm mới có thể đấu ngang tay với Lưu Hổ. Tào Bằng đứng dưới cửa thành, cũng không để ý đến Lý Nghiêm và Lưu Hổ. Hắn để ý đến động tĩnh binh lính ở Kinh Châu, nhưng không nhìn thấy, bóng dáng của Hoàng Trung.

Điều này chứng minh lời Khoái Chính nói không sai.

Giữa Lưu Hổ và Hoàng Trung, nhất định có mâu thuẫn nào đó không cho người ta biết, hay là xung đột.

Nếu không, hôm qua Hoàng Trung lập được công lao lớn như vậy, hôm nay Lưu Hổ ra trận, sao có thể không dẫn theo Hoàng Trung? Ánh mắt Tào Bằng, không khỏi neo lại thành một kẻ hở.

Lý Nghiêm nói:

- Hoàng Trung không thể địch lại!

Tào Bằng đành chấp nhận.

Lý Nghiêm hiến kế,

- Nếu giữa Lưu Hổ và Hoàng Trung không hợp nhau, mặc kệ là nguyên nhân gì, chỉ cần gây ra xích mích giữa hai người, làm bọn họ hiểu lầm, Hoàng Trung đó cũng sẽ không thể gây cho ta sợ hãi nữa. Mặt tướng cảm thấy, sao không dùng kế ly gián, làm cho hai người đó mâu thuẫn càng nhiều?

Kế ly gián sao?

Trong đầu Tào Bằng vang lên lời nói hôm qua của Lý Nghiêm, bất giác trên khuôn mặt hiện lên nụ cười quỷ dị.

Xem ra kế sách này của Lý Nghiêm, có thể sẽ thành công...

568. Chương 615 : Lão Tướng Quân Bảo Trọng!

Keng keng keng keng keng...

Âm thanh dồn dập...truyền đến từ trong trận của quân Tào.

Lý Nghiêm lập tức thúc ngựa lui ra. Tuy nhiên y cũng không như vậy mà rút lui ngay lập tức, mà là dùng vẻ mặt khinh thường liếc nhìn Lưu Hổ một cái, giống như là đang nói, bản lĩnh chỉ có bấy nhiêu mà cũng dám ra trận? Lưu Hổ bị Lý Nghiêm làm ra bộ dạng khinh thường như thế, giận tím mặt, lập tức phóng ngựa đuổi theo.

Nhưng lúc này, Tào Bằng đột nhiên thúc ngựa lao ra trận, chớp mắt đã vọt tới trước mặt của Lưu Hổ.

Họa Can Kích mang theo một luồng gió sắc bén chết người, gào thét chém xuống. Lưu Hổ vội vàng giơ thương ra đỡ, chỉ nghe nổ một tiếng “keng”, Họa Can Kích kia ẩn giấu một lực thật lớn, đầu của Lưu Hổ thật sự rơi vào u mê một hồi, cái lỗ tai không ngừng vang lên tiếng ong ong. Chiến mã ở dưới thân, cộp cộp lui về phía sau, Lưu Hổ vội vàng ghìm ngựa dừng lại, làm ra vẻ cảnh giác, chăm chú nhìn Tào Bằng.

Đại kích của Tào Bằng từ xa chỉ về phía Lưu Hổ, khóe miệng nhếch lên một ý cười lạnh lẽo.

- Người, không phải là đối thủ của ta, đổi một người khác đến đây đi.

Cái loại giọng điệu kiêu ngạo như thế này, với bất kỳ người nào, cũng không thể nào chịu đựng được.

Lưu Hổ giận không thể tưởng, muốn xông lên liều mạng với Tào Bằng, đã thấy Tào Bằng lui về kỳ môn, hàng vạn mũi tên đồng loạt bắn ra, buộc Lưu Hổ cấp tốc quay lại. Quân Tào sau khi thu binh, trở về đại trại. Lưu Hổ thì mang theo một bụng tức giận, trở về đại doanh Kinh Châu.

Thật ra y muốn cùng với quân Tào, lấy cứng chọi với cứng một phen.

Thế nhưng Tào Bằng lại không muốn cho y cơ hội...

“Người không phải là đối thủ của ta, đổi một người khác đi!”

Nghe xem, những lời này có quá cuồng ngạo không? Đừng nói là Lưu Hổ, chỉ cần là nam tử có một chút huyết khí, chỉ sợ đều không ai có thể chịu đựng được. Sau khi Lưu Hổ về lại doanh trại, ở trong lều lớn nổi trận lôi đình, liên tiếp đá vào cái bàn.

Đổi một người khác?

Đổi ai!

Trong đầu của Lưu Hổ, tự nhiên lại nghĩ tới Hoàng Trung.

Tuy nhiên, y lại có chút nghi ngờ, vì sao Tào Bàng lại muốn Hoàng Trung xuất chiến? Chẳng lẽ hắn đã nắm chắc như vậy, có thể thắng được Hoàng Hán Thăng sao?

Hoàng Trung không phải người của Lưu Hổ, cho nên đương nhiên Lưu Hổ có chút đề phòng Hoàng Trung như thế.

Nếu như, từ ngày hôm qua trở về trước, y đối với Hoàng Trung còn có chút cảm kích. Nhưng hôm nay từ lúc bị Tào Bàng làm nhục như vậy, Lưu Hổ đối với Hoàng Trung, không hiểu sao lại càng thêm nghi kỵ. Chung quy y cảm thấy, giữa Tào Bàng và Hoàng Trung, có vấn đề gì... Nhưng y cũng hiểu rõ, Hoàng Trung những năm gần đây vẫn trấn thủ ở Trường Sa, căn bản không có khả năng có liên quan với Tào Bàng. Còn nữa, Hoàng Trung là người của Lưu Bàn, Lưu Hổ cho dù là nghi kỵ Hoàng Trung, cũng không thể không nể mặt của Lưu Bàn một chút. Sau khi tỉnh táo lại, Lưu Hổ không khỏi cau mày.

Hay là, ngày mai thử một chút?

- Người tới, mời Hoàng lão tướng quân đến đây nghị sự.

Trong lòng đã ra quyết định, Lưu Hổ lập tức sai người gọi Hoàng Trung đến.

Công việc nghị sự, kỳ thật cũng rất đơn giản, y hy vọng Hoàng Trung có thể xuất chiến, cứu vãn thế diện. Quân Kinh Châu mới bị bại, đang cần một trận thắng để nâng cao sĩ khí. Không hề nghi ngờ, trên chiến trường chém giết, trong quân Kinh Châu chỉ sợ không ai có thể so được với Hoàng Trung. Đừng thấy lão đã hơn năm mươi, nhưng mỗi lần chiến đấu nhất định là giành trước, tuyệt đối là một viên mãnh tướng... Chỉ tiếc, Hoàng Trung không phải người của Lưu Hổ y, nếu không nhất định sẽ được trọng dụng một phen mới phải. Lưu Hổ hy vọng Hoàng Trung ngày mai xuất chiến có thể sẽ được toàn thắng, nâng cao sĩ khí.

Đồng thời, lần này cũng là một lần khảo nghiệm của y đối với Hoàng Trung.

Nếu Hoàng Trung khó xử, hoặc là có phần cự tuyệt, vậy thì điều đó đã nói lên, lão nhất định có vấn đề.

Tuy nhiên, Hoàng Trung đáp ứng vô cùng sáng khoái, điều này làm cho Lưu Hổ lại cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Trên thực tế, y thực sự không muốn để cho Hoàng Trung xuất chiến, nhưng lại không có lựa chọn nào khác. Tào Bàng cũng không tận lực giao chiến với y, ngay cả hôm nay Lưu Hổ cùng giao thủ với Lý Nghiêm, cũng không phải là người dễ đối phó. Hôm nay nhìn thấy quân Tào tiến thoái, hai người kia đều là người giỏi dùng binh, quân kỹ nghiêm minh, rất có quy tắc.

Không có Hoàng Trung, Lưu Hổ thật đúng là không nắm chắc lắm.

- Như vậy, ngày mai lão tướng quân vất vả rồi.

- Việc này là bốn phận của Trung, sao lại nói là vất vả?

Hoàng Trung chấp tay, rồi sau đó rời khỏi lều soái.

Chỉ để lại một mình Lưu Hổ, ngồi ngơ ngẩn ở một chỗ, không ngừng nghĩ ngợi lung tung...

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng Trung đội mũ mặc giáp, giáp trụ chỉnh tề.

Lão dẫn tám trăm giáo đao thủ trọng yếu, từ trong đại doanh của quân Kinh Châu đi ra, đi thẳng đến đại doanh của quân Tào.

- Trung Lang Tướng Kinh Châu Hoàng Trung ở đây, còn không mau ra chịu chết?

Hoàng Trung ở bên ngoài đại doanh của quân Tào, cưỡi ngựa xoay quanh khiêu chiến. Một lát sau, chợt nghe từ đại doanh của quân Tào kia truyền đến một hồi trống trận ừ ừ.

Một lát sau, chỉ thấy một đội nhân mã từ trong doanh Tào đi ra.

Chỉ có điều, khi Hoàng Trung thấy cách ăn mặc của đối phương, lại không khỏi sửng sốt.

Tào Bằng một thân thường phục, quần áo màu xanh nhạt, đầu vấn khăn, cầm trong tay một thanh quạt xếp, mặt mày hớn hởi, cười khanh khách đi tới trước trận.

- Hoàng lão tướng quân, đã lâu không gặp?

- Hả...?

Hoàng Trung như đang nằm mộng!

Lão không hiểu lắm, Tào Bằng giống như là đi ra ngoài xem kịch. Nhìn cách ăn mặc của hắn, nơi đây là chiến trường chém giết bừa bãi, hắn lại giống như công tử nhàn nhã ra ngoài du ngoạn. Mình không mặc giáp trụ, tay cũng không cầm binh khí. Thậm chí ngay cả đao cũng không mang theo trên người, trong tay chỉ cầm một thanh quạt xếp.

Có câu là, gươm tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười.

Tuy Hoàng Trung và Tào Bằng là quan hệ đối địch, nhưng không có nghĩa là lão không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Người ta rõ ràng là không phải đến để cùng lão giao chiến, lão cũng không nên không nói lời nào, liền đề đao tiến tới... Vì vậy, Hoàng Trung đành phải miễn cưỡng cười, vòng tay thu đao:

- Tào công tử, đây là có ý gì?

- Ồ, khi Bằng còn nhỏ, đã từng sinh sống ở Nam Dương, cho nên có thể nói cũng là đồng hương với lão tướng.

Trước kia ta đã từng nghe người ta nhắc tới tên của lão tướng quân, khi hàng triệu quân Khăn Vàng vây thành.

Lão tướng quân ở giữa trăm ngàn quân địch như vào chỗ không người, chém tướng, đoạt cờ, uy danh hiển hách. Đáng tiếc, khi đó Bằng mới sinh ra, không thể cùng với lão tướng quân kề vai chiến đấu. Tuy nhiên từ trong nội tâm đối với lão tướng quân lại vô cùng ngưỡng mộ. Hôm nay có thể được gặp lão tướng quân, một nỗi niềm tâm sự, coi như là điều may mắn của Bằng... ..

Ngày tốt lành, thật không thích hợp để chém giết, gây ra thương vong, cho nên biết được lão tướng quân tới, Bằng đặc biệt đến tiếp anh hùng năm đó.

Sắc mặt của Hoàng Trung, lập tức dịu lại.

Mọi người ai cũng thích nghe lời nói dễ nghe, huống chi Tào Bằng là nhân vật bậc nào, đối với lão ca tụng nhiều như vậy.

Nếu như Tào Bằng là hạng người vô danh, có lẽ Hoàng Trung cũng không có khả năng cảm thụ nhiều lắm, nhưng vấn đề là, Tào Bằng là Thái Thú Nam Dương được triều đình sắc phong, lại là Tào Tam Thiên đại danh鼎鼎, trong số các quan, địa vị không thua kém ai. Người như vậy, miệng thốt ra lời khen ngợi, sức ảnh hưởng lại càng lớn. Hoàng Trung nhìn ánh mắt của Tào Bằng, hòa hoãn đi một ít... Nhưng lão chợt nhớ lại, Tào Bằng chính là kẻ thù của mình. Nhất thiết không thể vì hắn mới nói dăm ba câu, niềm tin liền dao động. Hôm nay ta không giết người, nhưng ngày sau, nhất định phải lấy thủ cấp của người!

- Tào Công tử, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám.

Ngày hôm nay công tử kính Hoàng Trung chỉ là một lão tốt, Trung cũng vạn phần cảm kích. Nhưng, công tử trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm điều ác), xâm phạm biên giới của ta, là tử địch của Hoàng Trung. Ngày mai, Hoàng Trung sẽ lại đến khiêu chiến, đến lúc đó, nhất định phải cùng với công tử phân cao thấp. Khi đó, công tử chớ trách ta đao hạ vô tình (xuống tay không nể tình).

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

- Bằng cũng có ý này.

Như vậy, ngày mai chúng ta gặp lại.

Ở trên ngựa Tào Bằng khẽ mỉm cười, rồi sau đó liền giục ngựa trở về.

Sau khi đi được vài bước, hắn đột nhiên ghìm ngựa trở lại, liền hướng về phía Hoàng Trung ôm quyền:

- Lão tướng quân, xin hãy bảo trọng.

- Công tử cũng bảo trọng.

Hoàng Trung thấy Tào Bằng lui về doanh trại, cũng dứt khoát dẫn quân trở về.

Nhưng vừa vào đại doanh, đã thấy Lưu Hổ mặt lạnh như tiền.

Không đợi Hoàng Trung mở miệng, Lưu Hổ đột nhiên lớn tiếng quát:

- Người tới, hãy bắt lấy lão tốt vô sỉ phản chủ cầu vinh này cho ta.

Đao phủ thủ đồng loạt vây quanh, xông lên giữ chặt Hoàng Trung.

Hoàng Trung kinh hãi, vội vàng nói:

- Hổ công tử, vì sao lại như vậy?

- Ta đã sớm biết, lão già nhà ngươi và có cấu kết... .. Hôm nay lệnh cho ngươi xuất trận khiêu chiến, nhưng ngươi lại cùng với họ Tào kia, nhìn dọc liếc ngang, trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Lão không cùng tiểu tặc cấu kết, thì sao lại như thế?

- Hổ công tử, oan uổng!

Hoàng Trung hét lớn:

- Tào Hữu Học kia và ta chỉ mới gặp nhau hai lần, nhưng khi hắn còn thiếu niên đã từng sinh sống tại Nam Dương, từng nghe qua tiếng tốt của mặt tướng, cho nên khi ta khiêu chiến, hắn ăn mặc bình thường mà ra, mặt tướng không thể giết một người tay không tác sát. Cho nên mới không hề động thủ, xin công tử minh giám.

Lưu Hổ nghiêm mặt cười lạnh:

- Lão thất phu, cho rằng ta vô tri sao?

- Thật sự, lời nói của mặt tướng tuyệt đối không có nửa điểm giả dối. Nếu như Hổ công tử không tin, ngày mai Trung xuất chiến, nhất định sẽ chém thủ cấp của Tào Bằng kia. Công tử có thể đốc chiến, nếu như Hoàng Trung lấy không được đầu của Tào Bằng kia, Hổ công tử cứ giết ta, Hoàng Trung cũng không có nửa câu oán hận...

Lưu Hổ không khỏi có chút do dự.

Nhìn qua Hoàng Trung, dường như là không có nói dối, chẳng lẽ nói, chuyện hôm nay thật sự chỉ là ngẫu nhiên thôi hay sao?

Nếu như lúc này giết Hoàng Trung, chỉ sợ cũng không có thể khiến các tướng ở trong quân tin phục. Nếu lão nói, ngày mai sẽ lấy thủ cấp của Tào Bằng, ta đây sẽ lại cho lão một cơ hội. Nếu như giết Tào Bằng, có nghĩa là lão trong sạch; nếu như giết không được Tào Bằng, lần sau giết lão cũng có thể làm cho người ta tin phục.

Nghĩ đến đây, Lưu Hổ lạnh lùng nói:

- Được, ta đây hôm nay sẽ tin ngươi một lần.

Người tới, giám sát lão cho ta. Nếu ngày mai ngươi thật sự có thể giết được Tào Bằng kia, Lưu Hổ ta cam đoan, nhất định sẽ xin lỗi ngươi, cũng sẽ bẩm báo về Lưu Kinh Châu, hứa cho ngươi một tiền đồ. Nhưng nếu như ngươi giết không được Tào Bằng, vậy thì cũng đừng trách Lưu Hổ ta vô tình. Việc này là do ngươi nói, cơ hội cũng cho ngươi, ngươi hãy tự mình nắm chắc.

Dứt lời, y phất tay áo trở về lều soái.

Còn Hoàng Trung thì bất đắc dĩ cười khổ, dưới sự giám sát của đao phủ thủ, đi vào một lều trại khác.

Lão lúc này, đại khái cũng đã tỉnh ngộ lại.

Những gì hôm nay Tào Bằng đã làm, tuyệt đối là dụng tâm kín đáo... ... Đáng tiếc mình quá đắc chí, không nghĩ ra đó là thủ đoạn của thằng nhãi kia.

Một khi đã như vậy, ngày mai ta nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!

Trải qua một đêm vô sự, ngày hôm sau Hoàng Trung dậy sớm, sau khi dùng cơm, lão mặc giáp trụ chỉnh tề, đề đao lên ngựa.

Lưu Hổ dẫn đại quân đi theo xuất chiến, nói là vì Hoàng Trung nổi trống trợ uy, thật ra là giám thị Hoàng Trung. Hoàng Trung cầm đao giục ngựa, đi tới ngoài đại doanh của quân Tào, cao giọng khiêu chiến.

Nhưng, doanh trại của quân Tào, cửa lớn đóng chặt, bên trong không hề phản ứng.

Hoàng Trung ở ngoài cửa của quân Tào, sau một lúc lâu khiêu chiến, thấy bên trong không hề động tĩnh, trong lòng cũng không khỏi lo âu.

Đúng lúc này, chợt thấy cửa doanh của quân Tào mở ra, Lý Nghiêm một mình một người, giục ngựa ra khỏi doanh trại, sau khi đi về phía trước vài bước, liền ghìm ngựa.

Y ở trên ngựa, chấp tay hướng về phía Hoàng Trung thi lễ.

- Lão tướng quân, công tử nhà ta nói, mời lão tướng quân chớ phụ lời hẹn lúc trước, hân hạnh mỗi mắt mong chờ.

Dứt lời, không đợi Hoàng Trung phản ứng lại, Lý Nghiêm quay đầu ngựa, liền quay trở về doanh trại. Chỉ để lại Hoàng Trung ở nơi ấy, bộ dáng trợn mắt há hốc mồm.

Phải sau một lúc lâu, lão mới định thần lại.

Đây rõ ràng là Tào Bằng đang hãm hại ta!

Trong lòng đột nhiên dâng lên một hồi lửa giận, Hoàng Trung giận tím mặt, lớn tiếng quát:

- Tiểu tặc, sao ngươi có thể đùa bỡn ta như vậy... ...

Nói xong, Hoàng Trung giục ngựa luân đao, phóng về phía Tào doanh!

569. Chương 616 : Hai Mươi Roi Vào Lưng .

Mưa tên dày đặc, ngăn cản đường đi của Hoàng Trung.

Quân Tào đã chuẩn bị từ trước, Hoàng Trung tuy ra sức tấn công, nhưng không có cách nào đi tới được nửa bước. Một lát sau, từ phía sau truyền đến âm thanh dồn dập của tiếng chiêng đồng, là tiếng thu binh của Lưu Hổ. Hoàng Trung bất đắc dĩ nhìn đại doanh của quân Tào gần trong gang tấc kia, mà lại không có chút biện pháp nào, tâm tình cực kỳ nặng nề, trở về đại doanh Kinh Châu.

- Người tới đem lão thất phu này bắt lại...

Hoàng Trung vừa vào bên trong lều lớn, đã nghe tiếng của Lưu Hổ gầm lên giận dữ.

Đao phủ thủ xông lên, lấy dây thừng trói chặt Hoàng Trung.

Lưu Hổ cười lạnh nói:

- Lão thất phu, chẳng lẽ xem ta là đứa bé ba tuổi? Không ngờ còn dám trở về! Uống công huynh trưởng của ta coi trọng người như thế, nhưng người lại phản chủ cầu vinh... Hôm qua người nói, hôm nay sẽ lấy thủ cấp của Tào Bằng. Nhưng, ngay cả bóng dáng của Tào Bằng cũng không thấy đâu. Người, còn có lời gì muốn nói?

Đến lúc này, Hoàng Trung thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

Lão cũng là người có tính cách cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ, bảo lão khúm núm cầu xin Lưu Hổ tha thứ, lão tuyệt đối không làm được.

Chỉ có thể nhìn Lưu Hổ, sau một lúc lâu Hoàng Trung nói:

- Hổ công tử, mặt tướng không có lời nào để nói... gian trá, lập kế ly gián. Dù cho ta có nói khô miệng, cũng không nói rõ được. Chỉ có điều công tử muốn giết mặt tướng, sẽ khiến cho vô tay tỏ ý vui mừng. Nếu như công tử tin ta, không ngại để ta ở lại trong quân, sớm muộn gì cũng có một ngày, mặt tướng có thể chứng minh mình trong sạch.

- Hừ, chỉ sợ không đợi tới lúc ngươi chứng minh trong sạch, đầu ở trên cổ ta cũng khó mà giữ được... Người tới, đem lão thất phu này kéo ra ngoài, chém cho ta!

Lưu Hổ ra lệnh một tiếng, đao phủ thủ liền đẩy Hoàng Trung đi ra ngoài.

Các tướng lãnh xung quanh đều tiến lên xin tha, nhưng Lưu Hổ lại làm như không nghe thấy.

Hoàng Trung bị kéo đến trước viên môn, đao phủ thủ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng.

Chỉ thấy hai gã đao phủ thủ đi đến trước mặt Hoàng Trung, thấp giọng nói:

- Lão tướng quân, ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, xin lão tướng quân chớ trách tội.

Mặc kệ Hoàng Trung có đầu phục quân Tào hay không, nhưng danh vọng của lão, cũng vẫn khiến cho binh lính Kinh Châu thấy kính nể như trước.

Hoàng Trung cười khổ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Chỉ có điều lão đứng ở dưới viên môn đưa mắt nhìn kỹ về phía tiền phương, trông về đại doanh của quân Tào ở phía xa: tiểu tặc, quả nhiên là tâm kế sâu xa...

Trong nội tâm, Hoàng Trung cũng không oán trách gì thủ đoạn của Tào Bàng, ngược lại còn có chút khen ngợi. Cái gọi là binh bất yếm trá (giao tranh không ngại dối lừa)! Lão và Tào Bàng, ai vì chủ nấy, mặc kệ Tào Bàng sử dụng thủ đoạn gì, đều không thể coi là quá đáng. Ruồi bọ không đốt người quả trứng không có kẻ hở, nếu như Lưu Hổ đối với Hoàng Trung có thể tin tưởng thêm vài phần thì dù cho Tào Bàng có muôn vàn thủ đoạn, cũng không làm gì được Hoàng Trung. Chỉ tiếc, sau khi Tào Bàng biết được tính cách của Lưu Hổ, liền nghĩ ra kế sách đối phó. Tuy Hoàng Trung đã già, nhưng lại không thể dùng lực để độ sức! Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, những người ít nhiều gì mà xem nhẹ Hoàng Trung, kết quả là đều rơi vào kết cục đầu một nơi thân một nẻo. Tào Bàng tuyệt đối sẽ không xem nhẹ Hoàng Trung, lại càng không cùng với Hoàng Trung, giao chiến lấy cứng chọi với cứng.

Hắn đã hỏi qua Bàng Đức, Hoàng Trung quá mức lợi hại.

Luận về thân thủ Tào Bàng và Bàng Đức ngang nhau, đặc biệt là khi cưỡi ngựa giao tranh nếu như Tào Bàng không lợi dụng ưu thế có an đăng (yên ngựa và bàn đạp), trừ khi dùng một ít thủ đoạn đặc biệt, rất khó mà thắng được Bàng Đức... Nhưng với sự dũng mãnh của Bàng Đức, lại không làm gì được Hoàng Trung. Trận chiến Đường Tử Hương, tuy Bàng Đức mai phục Hoàng Trung nhưng khi hai người giao chiến, cũng là do Hoàng Trung dựa vào bản lĩnh thực, áp chế Bàng Đức một bậc.

Dưới tình huống như vậy, Tào Bàng sao lại có thể cùng với Hoàng Trung lấy cứng chọi với cứng?

Ở sâu trong nội tâm, Tào Bàng đối với Hoàng Trung rất có thiện cảm.

Mà nếu như không có cơ hội dụ hàng, hắn cũng sẽ không định bố trí Hoàng Trung vào chỗ chết...

Chiều xuống nặng gắt như lửa, trong lòng của Hoàng Trung, chỉ là một sự tịch mịch. Lão nhắm mắt lại, tai nghe từ trong doanh trại vang lên ba hồi trống thúc giục, không khỏi khẽ thở dài một tiếng. Lão nghĩ trong đời lão, có thể nói là đau khổ quá nhiều. Đã từng huy hoàng, cũng đã từng sa sút, đến nay, sớm đã vô dụng vô cầu (không còn mong muốn gì nữa).

Cuộc chiến Uyển năm Bình Nguyên, là thời điểm huy hoàng nhất trong đời của Hoàng Trung.

Đối mặt với triệu quân giặc Khăn Vàng, lão một mình một ngựa, sát nhập trung quân, chém giết mười hai tướng soái Thái Bình, từ đó về sau thanh danh truyền xa; nhưng cũng kể từ đó, cuộc đời của Hoàng Trung

nhANH chóng rơi vào đáy vực. Đứa con yêu Hoàng Tự bị bệnh nặng, bắt đắC dĩ, lão đành phải từ chối sự thỉnh mời của Thái Thú Tần Hiệt, trở về nhà chăm sóc con. Kết quả là, vẫn là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đứa con không cứu chữa được, còn tiền đồ thì cũng tối tăm u ám.

Năm Bình Nguyên, khi đó Thái Thú Nam Dương Tần Hiệt cũng được coi là một danh tướng của những năm cuối Đông Hán, khí độ và vận mệnh cực kỳ to lớn.

Chỉ tiếc, sau nạn Khăn Vàng, có lẽ là Tần Hiệt giết chóc quá nhiều.

Được triều đình ngợi khen không lâu, bị bệnh qua đời... Nếu lúc ấy Tần Hiệt không chết, sau khi Hoàng Trung ra làm quan một lần nữa, tất nhiên có thể được trọng dụng. Chỉ có điều, các triều thần ở trong triều, Tần Hiệt đã chết, Thái Thú Nam Dương mới nhậm chức đối với Hoàng Trung không hài lòng, thậm chí có nhiều chèn ép...

Cũng may mắn lúc ấy có Sầm Chất vì tình đồng hương, âm thầm quan tâm, Hoàng Trung mới chưa bị hãm hại.

Nhưng sau đó, người của Sầm Chất đắc tội với tùy tùng của Thập Thường, bắt buộc phải trốn đến Giang Hạ. Hoàng Trung thì bị Thái Thú thành Nam Dương bắt đến Trường Sa, làm một Giáo Úy cầm binh bình thường, phụ trách đối phó với Ngũ Khê Man Võ Lãng Sơn tập kích quấy rối. Mãi sau này, Trương Tư nhậm chức, cũng rất tán thưởng Hoàng Trung. Nhưng khi đó Hoàng Trung bị điều đi Trường Sa, Trương Tư cũng không có cách nào mời chào. Về sau, Trương Tư bị Tôn Kiên giết chết, việc đề bạt Hoàng Trung, cũng vì vậy mà bị gác lại.

Lưu Biểu vào Kinh Châu, ngay từ đầu biểu hiện ra thái độ cứng rắn, mạnh mẽ.

Nhưng khi Kinh Châu yên ổn, Lưu Biểu bắt đầu trọng văn khinh võ, phân công thân tín, chèn ép võ thần.

Hoàng Trung bởi vì nguyên nhân có tuổi, không được Lưu Biểu trọng dụng. May mắn là Thái Thú Trường Sa Lưu Bàn, tán thưởng Hoàng Trung dũng mãnh, đã mời chào lão.

Thoảng một cái đã rất nhiều năm, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Những người năm đó mình đã mời như Vương Uy, Văn Sính, nay cũng đều đã được trọng dụng.

Nhưng còn Hoàng Trung?

Mặc dù được một chức quan Trung Lang Tướng, nhưng không có chút thật quyền.

Nghĩ lại, việc này ở trong lòng của Hoàng Trung, hoặc nhiều hoặc ít, lão rất không cam lòng.

Đao phủ thủ giờ lên cương đao, dưới ánh mặt trời, tán xạ ra những mũi nhọn lạnh lẽo dày đặc.

Mắt thấy sẽ giờ tay chém xuống, chợt nghe tiếng vó ngựa vang dồn dập một hồi, từ xa một đội nhân mã bay nhanh tới, đi đầu là một văn sĩ, ở trên ngựa sau khi thấy rõ ràng là Hoàng Trung, quá sợ hãi, vội vàng cao giọng la lên nói:

- Đao hạ lưu nhân, đao hạ lưu nhân (Ngừng chém)!

Đao phủ thủ ngẩn ra, vội ngừng đầu xem chừng.

Đã thấy văn sĩ kia tới trước viên môn, xoay người xuống ngựa.

- Hán Thăng, vì sao lại như thế?

- Là Văn Đức tiên sinh.

Hoàng Trung mở to mắt, sau khi thấy rõ người tới, không khỏi cười khổ một tiếng.

Người tới, đúng là Giáo Úy Triều Dương Lý Khuê Lý Văn Đức.

Lưu Hồ ra lệnh cho Hàn Huyền đi tới Triều Dương, thỉnh cầu Lý Khuê trợ giúp. Lý Khuê sau khi nghe nói Tào Bổng đã đến Hồ Dương, không nói lời nào, suốt đêm lên đường, vội vã chạy đến đây. Y biết rõ, dựa vào khả năng của Lưu Hồ, chưa chắc địch nổi Tào Bổng. Ngờ đâu mới vừa đến, liền nhìn thấy Hoàng Trung bị

lôi ra viên môn mà chém... Lý Khuê chấn động! Hoàng Trung là người mà y đã dốc hết sức bàn bạc với Lưu Bàn phải có được, vì sao Lưu Hồ lại muốn giết lão?

Hoàng Trung thở dài, nói với Lý Khuê:

- Văn Đức tiên sinh, Trung bị Tào Bằng hãm hại, thế cho nên bị chém.

Ta bị Tào Bằng hãm hại, cho nên mới ra nông nỗi này...

Lý Khuê hơi sững sốt, vội vàng nói:

- Hán Thăng dừng kinh hoảng, việc này ta sẽ đi gặp Giáo Ủy, xin tha cho người...

Y nói với đao phủ thủ:

- Trước hết không cần vội hành hình, đợi ta sau khi gặp Giáo Ủy, rồi cục mới nói. Hãy quan tâm lão tướng quân thật tốt, không được thất lễ.

Luận về quan chức, Lý Khuê và Lưu Hồ cùng cấp.

Đồng thời, cùng là bộ cũ của Lưu Biểu đến từ Sơn Dương, tuy Lý Khuê không phải là danh sĩ Kinh Tương, nhưng ở trong quân, cũng có chút uy danh.

Năm đó Lưu Biểu bình định Kinh Tương, những người Lý Khuê, Y Tịch, đều là những người bỏ ra rất nhiều sức lực.

Mà khi đó, Lưu Hồ cũng tốt, Lưu Bàn cũng thế, mới bộc lộ tài năng, cho nên đối với Lý Khuê cũng cực kỳ tôn kính. Đao phủ thủ vốn cũng không muốn giết Hoàng Trung, thấy Lý Khuê ra mặt ngăn cản, vì thế liền thuận nước đẩy thuyền (biết thời biết thế), đáp ứng ngay. Lý Khuê không dám chậm trễ, vội xuống ngựa thẳng đến lều soái.

Lưu Hồ đang ở giữa quân trưởng cùng mọi người nghị sự, nghe nói Lý Khuê đã đến, không nén nổi vui mừng.

- Văn Đức tiên sinh, vì sao lại tự mình đến?

Lưu Hồ đón Lý Khuê vào bên trong lều lớn, sai người an bài chỗ ngồi.

Lý Khuê thở hồng hộc ngồi xuống, thậm chí chưa kịp lấy lại hơi, liền mở miệng nói:

- Ta nghe Bá Phục nói, Tào Hữu Học đích thân tới Hồ Dương đốc chiến, cho nên có chút lo lắng, vì thế ta suốt đêm từ Triều Dương tới đây. Ta đã sai người chuẩn bị lương thảo, cũng tập kết tám ngàn binh mã, ít ngày nữa sẽ đến bên này. Đồng thời, ta còn thông báo cho Lưu Bị ở Uyển Thành, nhờ y ở Uyển Thành xem xét viện trợ, thu hút lực chú ý của quân Tào...

Đúng rồi, vừa rồi khi ta đến viên môn, thấy Hán Thăng bị trói, không biết vì sao?

Trong lòng của Lưu Hồ, lập tức có chút không vui.

Những lời này của người là có ý gì?

Nghe nói Tào Bằng đến Hồ Dương, người lo lắng... Chẳng lẽ cho rằng ta không đánh nổi, cảm thấy ta không phải là đối thủ của Tào Hữu Học kia sao?

Chỉ có điều, tư cách và sự từng trải của Lý Khuê vẫn còn đó, trong lòng của Lưu Hồ dù bất mãn, nhưng cũng khó mà nói được gì. Nhưng nghe Lý Khuê hỏi sự việc của Hoàng Trung, Lưu Hồ không thể kiềm được.

- Văn Đức tiên sinh, đừng nói đến việc của lão thất phu kia.

Y đem những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, nói cho Lý Khuê biết.

Đương nhiên, trong lời nói tự nhiên sẽ không nói tốt cho Hoàng Trung, mà là dùng những lời chữ bới nặng nề. Ở trong miệng của Lưu Hồ, Hoàng Trung ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, đặc biệt là sau hai cuộc chiến Đường Tử Hương, càng thêm kiêu ngạo. Đồng thời, cùng với quân Tào âm thầm cấu kết, có ý mưu phản, cho nên mới muốn chém Hoàng Trung.

Sau khi Lý Khuê nghe xong, không khỏi chau mày.

- Hán Thăng rất thành thực, không có lý nào lại đi cầu kết với , về phương diện này, có thể có hiểu lầm hay không?

Lưu Hồ mặt trầm xuống:

- Lời này của Văn Đức tiên sinh là có ý gì? Chẳng lẽ cho là ta nghi oan cho Hoàng Hán Thăng lão sao? Các tướng ở trong quân có thể chứng minh, ta nhiều lần cho lão cơ hội, vừa rồi ta còn bảo lão giải thích, nhưng người có biết lão nói gì không? Không ngờ lão nói nếu không có Hoàng Hán Thăng lão, ta sẽ không thắng được Tào Bàng. Lời nói kiêu ngạo đến bậc này... Nếu như ta không giết lão, sau này như thế nào có thể thống lĩnh binh lính, như thế nào khiến cho bộ khúc tin phục?

Lý Khuê liếc nhìn Lưu Hồ một cái, nhưng không lập tức phản bác.

Trong lòng y cũng nảy sinh chút nghi ngờ: hay là, thực sự Hoàng Trung cùng với cầu kết?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Hoàng Hán Thăng người này, quý trọng thanh danh, không phải là người phản phúc. Nói lão cầu kết Tào Bàng, không khỏi có chút bất công, rất có thể là gian kế của Tào Bàng. Nhưng, xem bộ dáng tức giận kia của Lưu Hồ , Lý Khuê cũng biết, lúc này nếu y phản bác, tất nhiên sẽ gây xích mích với Lưu Hồ.

- Cự Nham, Hán Thăng người này, cũng coi như ta có chút hiểu biết.

Nói lão cầu kết ... Chứng cứ có chút không đủ, nếu như giết đi, khó có thể làm cho tướng sĩ phục được. Hơn nữa, Hồ Dương chưa yên, đã chém đại tướng của bên ta, là điềm xấu ở trong quân. Không bằng như vậy, giữ lại tính mạng của Hoàng Hán Thăng, canh giữ cẩn thận. Nếu lão thật sự cầu kết , về sau giết lão cũng không muộn... Nếu không phải, thì có thể ra lệnh cho lão xuất chiến. Nếu như lão có thể chém giết tướng địch, các tướng sĩ cũng sẽ khen ngợi Cự Nham khoan dung...

- Việc này...

Lưu Hồ nghe vậy, cũng có phần do dự.

Người khác y có thể lơ đi, nhưng Lý Khuê cầu tình, cuối cùng cũng phải nể mặt hai ba phần.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, Lưu Hồ nói:

- Nếu Văn Đức cầu tình, ta đây sẽ lại tha cho lão ta một lần nữa. Tuy nhiên, tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha, người tới, đem lão thất phu kia kéo trở về, thưởng cho lão hai mươi roi vào lưng, giữ lại trong quân xem xét... ... Bá Phục, tạm thời cho lão là thủ hạ nghe lệnh người.

570. Chương 617 + 618: Bấy

Màn đêm buông xuống, ở bên trong quân Kinh Châu, dần dần yên tĩnh trở lại.

Bên trong doanh, tuần binh đi lại, canh phòng cẩn mật.

Hoàng Trung chỉ khoác một chiếc áo mỏng, ngồi ở trên giường. Hai mươi roi vào lưng, thật ra cũng không gây cho lão nhiều thương tổn. Hơn nữa, quân Kinh Châu đối với Hoàng Trung trước sau vẫn còn một phần kính trọng; về phương diện khác, dường thấy Hoàng Trung lớn tuổi, nhưng gân cốt lại rất dẻo dai, thân hình cường tráng.

Một bên đánh không hết sức, một bên thể trạng cường tráng.

Khi hành hình, nhìn thấy “da tróc thịt bong hơi có chút dọa người. Nhưng trên thực tế, sau khi bôi thuốc chữa thương, thương tích của Hoàng Trung đã không còn đáng ngại. Chẳng qua chỉ còn có một chút đau đớn, nhưng đối với Hoàng Trung mà nói, chút đau đớn ấy, dường như cũng không có gì to tát.

Cái đau thật sự, vẫn là ở trong lòng.

Những đồng đội ở trong doanh ngày xưa, không có một người nào đến hỏi thăm.

Hoàng Trung cô tịch ngồi ở trên giường, buồn bã không vui uống rượu. Lần này lão coi như gặp hạn ! Hơn nữa là gặp hạn cực thảm... Trừ khi lão thật sự có thể chém được đầu của Tào Bằng, cướp lấy Hồ Dương, nếu không thì không thể nào rửa sạch được oan khuất của mình. Dù cho sau này về lại Trường Sa, chưa chắc Lưu Bàn sẽ còn trọng dụng lão.

Đến lúc đó, lão chỉ có thể về lại Vũ Lăng, đứng ở giữa vùng khổ ho cò gáy kia, lãng phí thời gian ở Ngũ Khê Man.

Sớm muộn gì cũng đến một ngày, khi nhuệ khí của lão không còn nữa, cũng chính là ngày cuối đời của lão.

Nhưng Hoàng Trung, không cam lòng!

Lão nhắm mắt lại, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó đem đồng tước (chén rượu bằng đồng) ném mạnh lên bàn. Không cam lòng thì cũng sẽ như thế nào? Lưu Hồ còn có thể cho lão cơ hội sao? Hoàng Trung không phải thật sự rất hận Tào Bằng, ngược lại đối với thủ đoạn của Tào Bằng, lại ngấm ngầm không ngừng khen ngợi.

Ở trong ấn tượng của Hoàng Trung, chỉ có Thái Thú Nam Dương Tần Linh, mới có thủ đoạn giống như Tào Bằng vậy.

Chỉ tiếc...

Hoàng Trung tâm sự nặng nề sau khi uống vào một vò rượu, đã bắt đầu có cảm giác say.

Lại thêm trên mình mang thương tích, tinh thần cũng rất mỏi mệt, liền chìm vào hôn mê ngã xuống trên giường mà say ngủ. Bên ngoài lều nhỏ vô cùng tĩnh lặng... , cũng không biết ngủ bao lâu, Hoàng Trung bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp, bỗng dưng mở to mắt, xoay người ngồi dậy. Bên trong trướng, đèn đuốc sáng trưng, không một bóng người. Lão cố gắng lắc lắc đầu, rồi sau đó đứng dậy muốn đi rửa mặt một chút, không ngờ ở bên ngoài trướng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, phía sau Lưu Hồ, Lý Pháp cùng các binh lính vây quanh, mạnh mẽ bước vào trong trướng.

- Công tử, Văn Đức tiên sinh, vì sao đêm khuya lại tới đây?

Lý Giai lộ ra một sắc mặt kỳ quái, nhìn Hoàng Trung hạ giọng nói:

- Hán Thăng, vừa rồi có phải đã có người nào đến đây thăm hỏi?

- Thăm hỏi?

Hoàng Trung ngạc nhiên, đáp lại:

- Mặt tướng luôn luôn ở trong trướng, sau khi uống chút rượu, vẫn đang ngủ không hề nhìn thấy người nào vào đây.

- Thật sao?

Lưu Hồ chưa nói gì, chỉ cười lạnh. Y cất bước đi đến bên cạnh án thư, ánh mắt di động ở trên án thư.

- Nhưng mà có người nói cho ta biết, vừa mới nhìn thấy một người lén lút, vào chỗ ở của Hán Thăng.

Với khả năng của Hán Thăng, sao có thể không phát giác được? Trừ khi...

Nói tới đây Lưu Hồ đột nhiên cúi người, từ trên án thư giữa các thẻ công văn, lấy ra một phong thư. Phía trên bức thư nét mực còn chưa khô, hiển nhiên là vừa mới xem xong. Y đọc lướt nhanh qua nội dung, sắc mặt lập tức trở nên trầm lặng. Trở tay đưa cho Lý Giai, cười lạnh nói:

- Văn Đức, người xem đi, ta không hề trách oan lão.

Lý Giai tiếp nhận thư, nhìn thoáng qua Hoàng Trung.

Đã thấy trên mặt của Hoàng Trung mang theo vẻ ngỡ ngàng khó hiểu.

Lúc này y mới cúi đầu xem thư, chỉ thấy sắc mặt cũng như Lưu Hồ, lập tức âm trầm, mày nhíu lại, thành một chữ xuyên.

Thư không có ghi tên người nhận, cũng không có chữ ký.

Hơn nữa lại bị người dùng bút lông vẽ thành nhiều nét mực, rất nhiều chỗ, nội dung đã không còn nhìn thấy rõ.

Tuy nhiên, từ một ít những hàng chữ ở giữa, Lý Giai vẫn có thể suy đoán ra nội dung cơ bản. Nội dung này là, lão tướng quân người bị chịu thiệt, nhưng không cần lo lắng. Ráng nhẫn nhịn một chút, bên này ta đã chuẩn bị tốt, viện binh Nhữ Nam sắp đến, đợi ba ngày sau, viện binh đến, ta cùng với lão tướng quân nội ứng ngoại hợp.

Nội dung cơ bản, đại khái là như thế.

Tuy rằng không có chữ ký, nhưng lại có thể đoán ra là người ở đâu gửi thư.

Về phần những chỗ bị nét mực che mất, có thể nghĩ là do Hoàng Trung cố ý xóa đi, muốn che lấp một điều gì đó. Lý Giai ngẩng đầu, khẽ thở dài một cái, đem thư đưa cho Hoàng Trung, trầm giọng hỏi:

- Hán Thăng, người có giải thích gì không?

- Cái này, cái này không phải là của ta.

- Đương nhiên không phải của người, là vừa đưa đến đây, người chuẩn bị tiêu hủy, nhưng không kịp.

Nếu không có Bá Phục ngẫu nhiên nhìn thấy có người lén lút vào quân trường của người, hành tung khả nghi, ba ngày sau, đầu của ta và Văn Đức khó mà giữ được.

Lưu Hồ lạnh nhạt nói, bàn tay to đã đỡ ở phía trên bảo kiếm.

Lúc này Hoàng Trung tay không tác sát. Nhưng nếu phản kháng, Lưu Hồ cũng không có khả năng cản được.

Nhưng chỉ cần lão phản kháng, chẳng khác nào là thừa nhận tội danh cấu kết với Tào Tháo. Hoàng Trung không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên nói với Lý Giai:

- Văn Đức tiên sinh, ta thật sự không cấu kết với Tào Bằng.

- Hán Thăng, ta cũng muốn tin người.

Lý Giai nhìn Hoàng Trung, nhưng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Người nói người không cấu kết, nhưng trước mắt đủ loại dấu hiệu cho thấy, người quả thật cấu kết với Tào Bằng.

Ta... Thực sự không giúp được người.

- Ta...

Lý Giai không để ý tới Hoàng Trung nữa, mà quay đầu nhìn về phía Lưu Hồ

- Công tử, tuy rằng trước mắt vật chứng đã chứng minh Hoàng Trung mưu phản, nhưng ta trước sau không thể tin. Hơn nữa, Hoàng Trung là bộ khúc của Bàn công tử, ta và người tự tiện xử trí, chỉ sợ công tử sẽ bất mãn.

Ta có một biện pháp, tạm thời tạm giam Hoàng Trung, đưa trở về Đường Tử Hương, cho người trông giữ.

Đợi cho chiến sự ở đây yên ổn, sẽ áp giải đến Trường Sa, để Bàn công tử xử trí... Không biết ý công tử như thế nào?

Lưu Hồ trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Nên làm như thế.

Trên thực tế, Lưu Hồ tuy nói là bất mãn với Hoàng Trung, nhưng cũng không dám thật sự giết Hoàng Trung. Về phương diện này, còn liên quan đến một vấn đề về phe phái khiến cho y không thể không cẩn thận. Lại nói tiếp, Lưu Hồ và Lưu Bàn, đều là phái kiên định của Lưu Biểu. Chỉ có điều, nếu so sánh, Lưu Hồ có khuynh hướng theo bộ cũ Sơn Dương. Lưu Bàn xem trọng việc sử dụng người địa phương, Lưu Hồ thì tín nhiệm bộ cũ. Cũng bởi vì vậy, giữa hai người đang có mâu thuẫn. Tuy nói cũng không phải là rất khác nhau, nhưng về phương diện này chính là về vấn đề lập trường, cho nên không ăn nhai nhau lắm.

Chỉ có điều, một con nuôi, một cháu trai, không rõ ai chiếm ưu thế hơn.

Lưu Hổ tuy rằng bất mãn với Lưu Bàn nhưng cũng không đến nổi ra mặt.

Đề nghị của Lý Giai, phù hợp với ý muốn của Lưu Hổ, vì thế gật đầu đồng ý.

Lý Giai thì chăm chú nhìn Hoàng Trung:

- Hán Thăng, người có thể để cho trói?

Hoàng Trung cười khổ một tiếng:

- Mặt tướng đồng ý nghe theo lệnh của Văn Đức tiên sinh.

- Người tới, bắt Hoàng Trung lại cho ta!

Lý Giai ra lệnh một tiếng, đã có người tiến lên, đem dây thừng trói chặt Hoàng Trung lại.

Hoàng Trung biết lúc này lão có phản kháng cũng không có bất kì tác dụng nào. Cho dù là có thể giết được Lưu Hổ.

Có năng lực thì như thế nào! Người ở thời đại này, rất trọng danh tiết, đặc biệt là với Hoàng Trung đã nhiều tuổi như vậy, lại càng như thế. Mất thấy hiện giờ lão đã là hết đường chối cãi, mà phản kháng chỉ có thể khiến cho sự việc càng trở nên phức tạp. Tuy rằng Lý Giai hạ lệnh muốn bắt lão lại nhưng lão cũng có thể cảm nhận được, Lý Giai đối với lão vẫn còn tin tưởng.

Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó!

Hoàng Trung thở dài một hơi, cũng không phản kháng, tùy ý để người trói chặt lão lại.

Tương lai sẽ như thế nào?

Lão cũng không rõ ràng lắm...

Tuy nhiên có một điều lão vô cùng rõ ràng là Tào Bằng thật sự rất coi trọng lão, hơn nữa đã tới nông nổi như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Hiện nay cho dù là tránh thoát được một kiếp, sớm muộn gì Tào Bằng cũng còn có chiêu kế tiếp, bố trí lão vào chỗ chết. Tào Bằng này, quả nhiên có khả năng quỷ thần khó lường, hầu như mỗi một bước, đều nằm trong kế hoạch của hắn khiến cho Hoàng Trung không khỏi mơ hồ sợ hãi... ... Tào Hữu Học còn có quỷ kế gì nữa hay không?

Hoàng Trung cũng không nói được nữa câu.

Cùng lúc với sự sợ hãi lão lại mơ hồ có một loại kiêu ngạo.

Có thể được Tào Bằng coi trọng như thế, đã chứng minh chỉ có một khả năng, nếu như Tào Bằng đối với lão không phải là cực kỳ sợ hãi thì sao có thể không từ thủ đoạn để đối phó với lão như thế?

Khi Hàn Huyền mang theo người, áp giải Hoàng Trung đi ra ngoài, Lý Giai đột nhiên giơ tay, vỗ vỗ cánh tay của Hoàng Trung.

Y cũng không nói lời nào, lại đem khuôn mặt nhìn về phía Lưu Hổ.

- Công tử, chúng ta trở về nói chuyện?

Hoàng Trung bị giải ra đại doanh, Lý Giai cùng với Lưu Hổ về lại lều soái.

Nhìn thoáng qua Lưu Hổ, thần sắc có vẻ thoải mái, y ngồi xuống sai người mang rượu tới, rót cho Lý Giai một chén, cũng rót đầy cho mình một chén.

- Cự Nham, ta vẫn không tin.

- Sao?

Lưu Hổ ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về phía Lý Giai.

- Văn Đức tiên sinh, không tin cái gì?

- Ta không tin Hán Thăng mưu phản.

Nhưng vừa rồi người cũng đã thấy, phong thư kia, cũng không phải là ta bỏ vào. Thật sự.

Ta cũng không tin, nhưng sự thật đã rõ ràng, ta không thể không tin. Hoàng Trung dũng mãnh, ta không phủ nhận. Nhưng Văn Đức tiên sinh người phải biết rằng, Hoàng Trung này bị thúc phụ áp chế hơn mười năm, trong lòng lão sao có thể không có oán hận? Nói không chừng chính vì nguyên nhân như thế, lão mới muốn làm phản, muốn cùng với Tào Bằng cấu kết với nhau.

- Rất trùng hợp!

- Trùng hợp cái gì?

Lý Giai buông chén rượu đồng, khẽ mỉm cười:

- Cự Nham không thấy ư, tất cả mọi việc này xảy ra thật sự là quá mức trùng hợp?

- Ý của người là...

- Người xem, Hoàng Trung vừa mới cướp lấy Đường Tử Hương, lập được công lao, liền xuất hiện tình trạng cấu kết với Tào Bằng. Người phải biết rằng, Hoàng Trung từng ở Đường Tử Hương suýt nữa giết chết Bằng Đức. Mà Bằng Đức kia cũng là tướng tâm phúc của Tào Bằng, nếu hai người hắn có cấu kết, làm gì muốn chôn vùi Bằng Đức vào trong hiểm địa? Nếu như thật sự muốn đổi lấy tín nhiệm, đổi một người, ví dụ như Lý Nghiêm kia, chẳng phải là so với Bằng Đức càng thích hợp hơn?

Điều này cũng có nghĩa, Bằng Đức nguyên là cũng không biết việc này...

Rồi sau đó, Tào Bằng đến Hồ Dương, lập tức đã xảy ra loại chuyện này. Liên tiếp làm ra vẻ có thiện cảm với Hoàng Hán Thăng, thậm chí còn...

Hai ngày liền, gió yên sóng lặng.

Bất luận là Lưu Hồ hay là Tào Bằng, đều có vẻ rất kiềm chế, hai bên không hề động binh. Trong trường hợp này, tất cả mọi người đều biết, đây chẳng qua chỉ là sự yên lặng trước một cuộc chiến ác liệt quy mô lớn. Một khi giao chiến, thế nào cũng gió tanh mưa máu, thảm thiết vô cùng. Trong lúc nghỉ ngơi và chỉnh đốn, đôi bên cũng đang điều động binh tướng. Thái Thú Nhữ Nam Lý Thông ở Bình Dư phát lệnh cùng Lang Lăng tập kết binh mã, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ tiến vào chiếm giữ khu Nam Dương.

Còn Lưu Hồ thì sao? Cũng cầu viện Tương Dương.

Mặc dù Lưu Biểu vẫn do dự, nhưng cũng cử đại tướng Văn Sinh tập kết ở huyện Giao, chuẩn bị chi viện.

Sau khi Lưu Bị lui binh, đã ổn định đầu trận tuyến. Sau hai lần thử thăm dò quân Tào, cũng không thu hoạch được nhiều. Ngụy Diên đóng binh ở Nam Sơn khẩu, từ Tịch Dương Tụ đến Nam Sơn khẩu hình thành một lá chắn vững chắc. Cũng chính trong hai lần thăm dò này, Ngụy Diên đưa ra chiến thuật rèn luyện hàng ngày rất kỳ lạ. Mặc cho Lưu Bị thử như thế nào, đều vẫn tuân y theo lệnh của Tào Bằng, kiên thủ không đánh.

Cùng lúc, hai nơi Nam Sơn khẩu, Tịch Dương Tụ cùng liên kết lẫn nhau hình thành thế kiềm chế cực kỳ hữu hiệu đối với Lưu Bị ở Uyển Thành.

Về phía Cức Dương, ba người Đỗ Kỳ, Đặng Chi và Hứa Nghi đóng vững đánh chắc, dựa vào bên phía nam mà tạo lá chắn, tiến có thể uy hiếp Niết Dương, lùi có thể tử thủ bờ đông Cức Thủy. Quan Vũ cũng nhiều lần phát động tấn công, nhưng sau cùng, vẫn là trở về tay không. Kết quả là, song phương hình thành trạng thái cân bằng, cùng kiềm chế đối phương. Còn ánh mắt của mọi người, không hẹn mà cùng tập trung nhìn vào Hồ Dương.

Chính trong thế cục căng thẳng này, người Nam Dương dần dần quên rằng Tào Tháo đang chinh chiến ở phương Bắc.

Ngày thứ hai Tào Bằng đến Hồ Dương, Giả Hủ trở về Vũ Âm.

Hộ tống anh ta về Nam Dương, còn có Giáo Úy Hạ Hầu Thượng và ba nghìn binh mã Xạ Thanh đang tiến vào chiếm giữ thị trấn Vũ Âm. Giả Hủ tới, Dương Nha cũng thở phào nhẹ nhõm. Vào ngày Giả Hủ đến Vũ Âm, anh ta dẫn ba nghìn binh mã xuất phát tới Nam Sơn.

Mà ngay khi Dương Nha xuất phát chính là lúc ở huyện Vô Chung cách xa ngàn dặm, Tào Tháo dẫn ba người Trương Liêu, Hứa Chử và Điển Vi, để Tào Chương và Ngưu Cương đi trước tiên phong, Điền Trù người Vô Chung dẫn đường, lặng lẽ từ Vô Sơn, qua ải Lư Long, tiến về thành Liễn. Tuy nhiên, bởi vì Quách Gia không quen với khí hậu, nên không xuất chinh cùng. Thay vào đó, là Tuân Du đi cùng... Lúc đầu, Quách Gia nhất quyết muốn cùng đi, thậm chí còn thuyết phục cả Tào Tháo. Thế nhưng thái y Đổng Hiểu thì lại kiên quyết phản đối. Cũng nói rõ, nếu Quách Gia xuất chinh, rất có thể bệnh sẽ càng nghiêm trọng, đến lúc đó tính mệnh khó bảo toàn. Tào Tháo sau hồi lâu do dự, cuối cùng quyết định nghe theo lời khuyên của Đổng Hiểu, từ chối thỉnh cầu xuất chinh của Quách Gia. Kết quả là, Quách Gia tiếp tục đóng giữ huyện Vô Chung, cũng tìm người đóng giả Tào Tháo, che mắt quân Viên.

Trận chiến thành Liễn vô cùng căng thẳng.

Chỉ có điều cũng không ai để ý tới, trước khi phong quân bên cạnh Tào Chương, lại có thêm một người mà thần không biết quỷ không hay chăm chăm quan sát Điền Trù.

Người này, cũng chính là Chúc Đạo đang phụng lệnh Tào Bằng tiến đến.

+++

Đến đêm ngày thứ ba, Lý Giai đột nhiên hạ lệnh, điểm khởi binh mã.

Hoàng Trung có thông đồng với Tào Bằng hay không, ngay đêm nay sẽ rõ. Trong lòng Lý Giai luôn thấp thỏm không yên, sau khi thảo luận với Lưu Hổ, quyết định tự dẫn quân đi trước, tập kích đêm vào doanh trại quân Tào. Nếu đại doanh quân Tào không phòng bị, chứng minh lời nói trong thư là sự thật, Hoàng Trung có cầu kết với Tào Bằng. Từ đó, Lý Giai có thể tập kích doanh trại quân địch, sau đó thuận thế đánh tan quân Tào, cổ vũ lòng quân; còn nếu đại doanh quân Tào có phòng bị, điều này chứng minh giữa Tào Bằng và Hoàng Trung không hề có sự qua lại. Đến lúc đó, Lý Giai lao vào vây chặt, Lưu Hổ thì nhân cơ hội phát động công kích bên ngoài. Theo cách nói của Lý Giai, đây gọi là bọ ngựa bắt ve, vàng tước đứng sau. Lưu Hổ chính là vàng tước xuất kích. Cho nên, dù Hoàng Trung và Tào Bằng có cầu kết với nhau hay không, trận chiến này theo Lý Giai thấy, tất phải làm.

Ba nghìn binh mã lặng lẽ theo Lý Giai rời khỏi doanh trại Kinh Châu, đi tới gần đại doanh quân Tào.

Đêm đã khuya, mây che ánh trăng.

Từ xa nhìn lại, đại doanh quân Tào đèn đuốc sáng trưng.

Lý Giai hít một hơi thật sâu, chỉ thẳng về phía trước, hô lớn:

-Các huynh đệ, xông lên!

Ba nghìn binh Kinh Châu hò hét rung trời, cùng với Lý Giai lao về phía đại doanh quân Tào.

Thế nhưng, vừa tới gần đại doanh, Lý Giai lập tức cảm thấy tình hình có vẻ không ổn. Chỉ là vì trong đại doanh quân Tào thật sự quá yên tĩnh... Tiếng động lớn như vậy, thế mà vẫn không thấy bóng dáng quân Tào. Lý Giai vội thúc ngựa đi tới cạnh một quân trưởng, dùng bảo kiếm đẩy màn trưởng ra, thì thấy bên trong, củi lương chất thành đống rất nhiều.

Trúng kế rồi!

Lý Giai lập tức tỉnh ngộ!

Đồng thời, trong lòng anh ta cũng khẳng định, Hoàng Trung không hề cầu kết với Tào Bằng.

Đây là doanh trại trống, quân Tào có mai phục.

Lý Giai vội la lớn:

-Có mai phục, rút lui, lập tức rút lui !

Anh ta quay đầu ngựa, định phi ra ngoài doanh trại. Bỗng nghe tiếng mõ vang dồn dập, ngay sau đó, bên ngoài doanh trại quân Tào truyền đến những tiếng la - giết.

-Lũ giặc đừng hòng chạy!

Cùng với những tiếng la này, từ phía sau doanh trại quân Tào, một người đột nhiên lao ra.

Sau khi đội cung nổ ngoài thành vào vị trí sẵn sàng, nhóm lửa vào tên, giương cung nhắm thẳng về phía doanh trại.

Lý Nghiêm nhảy lên ngựa nắm chặt thương, chỉ về phía doanh trại.

-Bắn tên!

Trong phút chốc, hàng vạn mũi tên cùng lao đi.

Hỏa tiễn gào thét trong không trung, phi vào doanh trại.

Trên lều vải trong doanh trại, đều đã được đổ dầu, gặp lửa liền bén. Mà những đồng củi trong lều cũng theo đó cháy bùng lên, trong nháy mắt lan ra toàn doanh trại. Đây là một gian kế, quân Tào đã sớm lập một gian kế. Bọn họ nhận thấy mâu thuẫn giữa Lưu Hổ và Hoàng Trung, cho nên khơi mào làm Lưu Hổ hoài nghi Hoàng Trung. Bất luận là thái độ cung kính Hoàng Trung lúc trước, hay là phong thư sau này, Lưu Hổ cũng được, Lý Giai cũng tốt, bọn họ đều sẽ có phản ứng, sớm đã được mấy người của Tào Bàng tính kế rõ ràng.

Lý Giai mặt biến sắc, hét lớn:

-Toàn quân nghe lệnh, lao ra ngoài trại.

Thế nhưng, nếu đã đến rồi, nào có thể đi dễ dàng như vậy?

Lý Nghiêm dẫn đầu quân, cung thủ dàn trận sẵn sàng, vây kín cổng doanh trại.

Tên thi nhau bay vào trong doanh trại, chỉ cần đụng vào trại, lều vải lập tức liền bốc cháy. Trong toàn bộ doanh trại, gần nghìn lều, củi khô hơn mười nghìn cân, một khi phát hỏa, sẽ nhanh chóng lan rộng. Đồng thời, còn có Khoái Chính lãnh quân, chỉ đạo máy bắn đá ngoài doanh trại. Từng lọ từng lọ dầu hỏa theo máy bắn đá lao vào trong biển lửa... Cái gì mà gọi là “Đổ thêm dầu vào lửa”? Đại khái chính là tình trạng này.

Những lọ dầu hỏa rơi xuống đất lập tức vỡ tan. Lửa khắp doanh trại, gặp dầu càng cháy mạnh. Có một vài lọ dầu rơi trên đỉnh lều trại, không vỡ, nhưng cùng với nhiệt độ tăng cao, lửa lan rộng, lọ chịu sức nóng, liền nổ tung. Mỗi lần nổ, hàng loạt mảnh nhỏ văng ra, không biết đã cướp đi sinh mạng của bao nhiêu người.

Lý Giai đang chỉ huy phá vòng vây, chợt thấy một lọ dầu hỏa từ trên trời lao xuống, đập mạnh vào đầu.

Lọ dầu lập tức vỡ vụn, dầu lan khắp người Lý Giai.

Lọ dầu bên cạnh nổ tung, một mảnh vỡ bị bắt lửa lao tới, đâm vào người anh ta. Trong phút chốc, dầu hỏa trên người Lý Giai cháy bùng... Cả người lẫn ngựa đều bị lửa vây quanh. Lý Giai kêu la thảm thiết, bảo kiếm rơi xuống đất, nhảy khỏi lưng ngựa, lăn lộn quẩn quại trên mặt đất, tính muốn dập tắt lửa. Chỉ có điều, dầu ngấm khắp người, anh ta lăn lộn một vòng cũng không dập tắt được ngọn lửa, ngược lại càng làm lửa cháy mạnh hơn. Khắp người, y như một người lửa, vùng vẫy trong biển lửa... Không chỉ Lý Giai, vô số quân Kinh Châu cũng bị nuốt gọn trong lửa. Tòa bộ doanh trại, đã biến thành một biển lửa cháy rừng rực!

++++

Lý Giai dẫn năm nghìn binh Kinh Châu, định sẽ làm vàng tước tới đánh lén. Nhưng không ngờ, đại doanh trại quân Tào đột nhiên bốc cháy, làm anh ta căn bản không kịp phản ứng.

Lưu Hổ vội vàng thúc ngựa dẫn quân, xuất kích tới doanh trại quân Tào.

Thế nhưng, họ chưa kịp tới gần doanh trại, đã chợt nghe thấy tiếng trống trận vang lên dồn dập.

Tào Bàng dẫn binh mã đứng giữa đường, chặn đường Lưu Hổ.

Trong lòng Lưu Hổ lập tức hoang mang, biết là đã trúng quỷ kế của Tào Bàng, vì vậy thúc ngựa lao đi. Trong đêm đen, y cũng không rõ quân Tào rốt cuộc có bao nhiêu người, càng không biết, tình hình bên Lý Giai thế nào.

Nhưng nhìn ánh lửa đỏ bừng sáng trong đêm kia, chỉ sợ Lý Giai đã lãnh ít dữ nhiều.

Y không dám ham chiến, vội hạ lệnh lui binh, định sẽ rút về doanh trại.

Nhưng y chưa kịp về tới doanh trại, đã thấy trong đại doanh quân Kinh Châu, ánh lửa cao ngút trời, tiếng la – giết nổi lên bốn phía.

Thì ra, ngay sau khi Lưu Hồ dẫn binh rời đi, Bàng Đức liền dẫn bộ lạng lẽ đến ngoài đại doanh quân Kinh Châu. Khi lửa ở doanh trại quân Tào bùng lên, Bàng Đức liền dẫn quân bộ tiến sát vào đại doanh quân Kinh Châu.

Đại doanh Kinh Châu có hàng ngàn binh mã trấn thủ.

Hàn Huyền là chủ tướng ở đó, trấn thủ bên trong đại doanh Kinh Châu.

Chỉ có điều, dù là Lý Giai, Lưu Hồ, hay là Hàn Huyền, đều thật không ngờ, bọn họ tập kích doanh trại của Tào Bàng, không nghĩ rằng Tào Bàng lại dẫn quân tới đại doanh của họ. Hàn Huyền vội vàng ứng chiến, lại bị Bàng Đức tới tiếp chiêu, một đao đánh ngã ngựa. Vết thương trên người Bàng Đức tuy chưa bình phục hoàn toàn, nhưng với vũ lực của y, Hàn Huyền vẫn chưa phải là đối thủ. Quan trọng nhất là, thứ Hàn Huyền cầm trong tay, rõ ràng chính là thanh Hổ Bào Dao của Bàng Đức. Lúc trước Bàng Đức bị Hoàng Trung đánh bại ở xã Đường Tử, Hổ Bào Dao rơi vào tay Hoàng Trung.

Nhưng cùng với việc Hoàng Trung bị giam giữ, Hổ Bào Dao liền vào tay Hàn Huyền.

Từ sau khi mất Hổ Bào Dao, Bàng Đức vẫn luôn canh cánh trong lòng. Thấy Hàn Huyền cầm Hổ Bào Dao trong tay, cũng không cần quan tâm Hàn Huyền là ai, liền lao tới giết Hàn Huyền, đoạt lại Hổ Bào Dao. Cái gọi là mất mà lấy lại được, cũng chính là như thế. Bàng Đức thu hồi Hổ Bào Dao, lập tức tinh thần phấn chấn, dẫu đã lung tung trong đại doanh Kinh Châu, làm binh mã Kinh Châu người chết ngựa đổ. Hàn Huyền đã chết, Lý Giai và Lưu Hồ lại đều không có mặt... Kinh Châu căn bản không cách nào tổ chức chống cự lại, trong nháy mắt quân lính liền tan rã, chạy loạn tản đi khắp nơi...

...

Lưu Hồ nghe thấy, cũng kinh hãi thất sắc.

Phía sau có truy binh theo sát, mà đại doanh quân Kinh Châu lại...

Lưu Hồ dẫn binh mã chạy lui về phía xã Đường Tử, tính sẽ ở đó chần chỉnh lại, dồn hết sức phục hồi.

Thế nhưng, Tào Bàng và Bàng Đức, sao lại có thể dễ dàng để y chạy thoát? Tào Bàng được Lý Nghiêm hiến kế, dồn mất bao nhiêu tâm trí, còn phái cả quân liều chết lên vào đại doanh quân Kinh Châu, chính là vì trận chiến ngày hôm nay.

Lưu Hồ bại lui, Tào Bàng truy đuổi tới cùng. Sau khi tụ hợp với Bàng Đức, hai người cùng đuổi theo Lưu Hồ, truy tận tới Đường Tử Hương. Lưu Hồ tuy không có doanh trại ở Đường Tử Hương, nhưng cũng không lưu lại nhiều binh mã canh giữ.

Dẫu sao, theo như Lưu Hồ thấy, quân Tào căn bản không có sức để đánh lên, nên làm sao phải để ý?

Nếu Hoàng Trung có ở đây thì tốt, có thể sẽ chống lại được. Nhưng vấn đề là, Hoàng Trung đang bị Lưu Hồ tạm giam trong đại doanh Kinh Châu, nay sống chết không rõ. Sau khi Lưu Hồ tới Đường Tử Hương, không đợi y kịp thở một hơi, truy binh của Tào Bàng và Bàng Đức liền đến ngay.

Trong lúc vội vàng, Lưu Hồ cũng không còn lòng dạ nào ứng chiến, chỉ lo tháo chạy.

Tào Bàng và Bàng Đức, thuận thế đoạt lại Đường Tử Hương, ngừng truy kích.

571. Chương 619 : Hoàng Trung Muốn Ở Ẩn

Đường Tử Hương đã đoạt lại được, Lưu Hồ bại trận phải lui về xã Tương Dương!

Đối với Tào Bàng mà nói, đây chắc chắn là một thắng lợi cực kỳ lớn. Nghĩ đến Đường Tử Hương lại quay trở về tay hắn, cũng liền khiến hắn có đủ không gian tiến sâu hơn, không cần Hồ Dương phải tấn công trực tiếp. Thế nhưng, Tào Bàng tuy thắng, nhưng cũng chỉ có thể xem như thắng thăm.

Bởi vì khi trước mất Đường Tử Hương, trận chiến Hồ Dương đã phá hủy hầu như toàn bộ đất đai quanh đó.

Nói cách khác, Hồ Dương mùa đông năm nay đang đứng trước nguy cơ không có lương thực!

Cũng may Tào Bằng sớm đã sai người tới Toánh Xuyên và Hứa Đô thỉnh cầu trợ giúp lương thảo. Vì vậy mặc dù lương thực tuyệt thu, cũng sẽ không xuất hiện nạn đói trên diện rộng. Thế nhưng cho tới nay, Tào Bằng phải lần nữa hướng Hứa Đô đệ trình xin điều động lương thực, nếu không khi viện binh Nhữ Nam đến, cũng sẽ nảy sinh một số khó khăn.

Đứng trên đồng hoang tàn đổ nát ở xã Đường Tử, Tào Bằng thở dài một hơi, trong lòng thấy rất phiền muộn.

Trận hỏa chiến này, thật sự là không có căn nguyên.

Nếu tìm hiểu nguyên nhân, có lẽ là trên bến bờ đông phía nam, là một mũi tên bất ngờ kia của Phó Du ...

Nhưng mà, hần sao có thể trách Phó Du được chứ?

Tào Bằng lệnh quân lính dọn dẹp đại doanh Đường Tử Hương, sau đó lệnh Bàng Đức dựng lại doanh trại. Có một Đường Tử Hương hòa hoãn xung đột như thế này, áp lực của Hồ Dương có thể giảm bớt không ít.

-Ngày mai, ta sẽ gọi Lý Nghiêm tới.

Tào Bằng kéo Bàng Đức tới sát bên cạnh, nói nhỏ:

-Lý Chính Phương tuy cao ngạo khoe khoang, nhưng quả thực là người có học.

Hai người các ngươi cần phối hợp chặt chẽ, không được vì chuyện lúc trước mà có khúc mắc khó chịu... Chỉ người có bản lĩnh mới có thể kiêu ngạo. Lần này có thể giành đại thắng, là hoàn toàn nhờ vào mưu kế của Lý Nghiêm, người cũng nên khiêm tốn thỉnh giáo một chút.

Bàng Đức nghe xong mỉm cười!

-Công tử yên tâm, trận chiến Đường Tử Hương lần trước, nếu không có Lý Nghiêm liều chết cứu viện, ta nay chắc đã chết trận rồi.

Ta cũng đang muốn nói với công tử, Lý Nghiêm thực sự là người có bản lĩnh, hy vọng công tử có thể tiến cử... Không ngờ lại bị công tử nói trước.

Tào Bằng như trút được gánh nặng, mỉm cười.

Hần cười nói:

-Lệnh Minh có thể nghĩ được như vậy, ta cũng an tâm!

Ngay sau đó, hần giao tất cả binh mã có trong tay cho Bàng Đức, chỉ dẫn theo ba trăm kỵ quân trở về Hồ Dương.

Đại doanh Kinh Châu cáo phá, tất nhiên sẽ có rất nhiều việc cần phải giải quyết, không có thời gian để hần ở lại Đường Tử Hương lâu. Có hai người Bàng Đức và Lý Nghiêm cùng hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau, Tào Bằng cũng không cần phải lo lắng. Hai người đó, đều là người tài giỏi.

Tào Bằng về tới Hồ Dương, cũng đã qua giờ ngo.

Đại doanh Kinh Châu, một đồng hỗn độn. Bởi vì trước đó Lý Khuê mới gửi lương thảo tới liền bị Tào Bằng công phá, cho nên thành quả sau trận chiến có chút hậu hĩnh.

Qua trận chiến lần này, an nguy của Hồ Dương tạm thời được giải trừ, sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.

Có Khoái Chính ở hậu phương đôn đốc, phía bên Đường Tử Hương nghĩ chắc cũng sẽ không có gì nguy hiểm. Khoái Chính không học binh pháp, không giỏi chiến sự, nhưng ở phương diện xử lý tình huống thì lại rất có tài. Quan trọng hơn là, có người này trấn thủ Hồ Dương, bất kể là Bàng Đức hay là Lý Nghiêm, dù có mâu thuẫn, cũng có thể giải hòa. Lý Nghiêm mang ơn Khoái Chính, mà Bàng Đức lại là người của Tào Bằng, hần vô cùng xem trọng Khoái Chính.

Lại thêm trước đó ba người đã từng kề vai tác chiến, cũng đã kết tình bằng hữu.

Trong lòng Tào Bằng hiểu rất rõ, Bằng Đức độc chiếm thời cơ một phía, khi đã chín muồi, là lúc nên ủy nhiệm trọng trách cho Bằng Đức... Bất kể Bằng Đức nghĩ thế nào, theo Tào Bằng thấy, để y làm đội trưởng thân binh của hắn, thật sự là có phần không trọng dụng nhân tài. Trước đây, Tào Bằng “quỷ tâm” ở Huỳnh Dương, cũng không có nhiều cơ hội chiếu cố Bằng Đức. Đương nhiên, Bằng Đức khi đó, cũng chưa chắc sẽ đồng ý rời xa Tào Bằng.

Nhưng hiện tại, tình hình đã khác!

Tào Bằng đảm nhiệm chức Thái Thú quận Nam Dương, cũng nên tạo cho Bằng Đức một cơ hội thể hiện, phát triển tài năng...

- Trận chiến đêm qua hạ hơn ba nghìn binh mã Kinh Châu, trong đó có hơn phân nửa là bị thiêu cháy trong trận hỏa của công tử. Binh mã Kinh Châu, có khoảng hơn năm nghìn người... Hữu Học, những tù binh đó nên xử trí thế nào? Hắn là người đã có cách rồi.

Sau khi về đến Hồ Dương, Khoái Chính lập tức bẩm báo kết quả chiến đấu.

Thoạt nhìn gã dường như cũng không vui lắm. Tào Bằng biết tâm sự của Khoái Chính, gã vẫn đang đau buồn vì cái chết của lão quân gia.

- Từ trong hàng tốt điều động hai ngàn người khỏe mạnh, giao cho Chính Phương.

Sáng sớm mai, binh mã do Lý Chính Phương dẫn bộ tới Đường Tử Hương, cùng phòng thủ với Lệnh Minh, đề phòng Lưu Hồ lại tấn công, không biết ý Chính Phương thế nào?

Lý Nghiêm vội vàng nói:

- Xin nghe theo lệnh của công tử.

- Lần này đại thắng, là nhờ vào diệu kế của Lý Chính Phương, cũng là nhờ Bá Bình huynh ở giữa chỉ huy trấn thủ.

Ta viết trình báo lên triều đình, ngời khen các người... Ừ, những quân lính già yếu, để họ tu sửa tường thành, cần phải xây tường thành Hồ Dương dày và cao hơn nữa. Người bị thương cần được chữa trị, sau đó để làm lao dịch. Trận chiến này, Hồ Dương tổn thất không nhỏ, còn cần Bá Bình huynh quan tâm nhiều hơn.

Khoái Chính vội vàng khom người nói:

- Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của công tử.

- Đáng tiếc, lão Hoàng Trung đó...

Tào Bằng đột nhiên thở dài, dường như lẩm bẩm một mình:

- Nếu không phải bắt đắc dĩ, ta thật không muốn đưa ra hạ sách này, hại tới tính mạng lão tướng quân.

Khoái Chính và Lý Nghiêm nghe xong ngẩn ra, chột nhìn nhau cười.

- Công tử, Hoàng tướng quân chưa chết.

- Ồ?

- Hơn nữa, bây giờ đang ở huyện Giải.

- Sao lại như vậy?

Tào Bằng nghe nói Hoàng Trung chưa chết, trong lòng không khỏi vui mừng, vội hỏi.

Lý Nghiêm cười nói:

- Hôm nay khi thu dọn doanh trại Kinh Châu, phát hiện tung tích của lão tướng quân trong những quân trưởng phía sau doanh trại.

Nghe nói, Lý Khuê ban đầu không tin lão tướng quân đầu hàng, nên bí mật giữ ông ta lại trong doanh trại. Chỉ có điều lại có chút không yên tâm, vì vậy mới để ông ta đeo xích, cử người trông nom. Khi lệnh Minh

đột kích đại doanh, quân lính trông coi lão tướng quân lo chạy tháo thân. Lúc ta tìm được lão tướng quân, nếu không phải ông ta bị xích, sợ rằng cũng khó có thể bắt ông ta được. Tuy nhiên, lão tướng quân tâm trạng vô cùng kích động, sau khi bị bắt, đã hai lần muốn tự sát, may mà được phát hiện kịp thời. Về sau vẫn là nhờ Bá Bình Công ra mặt trấn an, hiện tại ông ta đang ở phía sau nhà.

Hoàng Trung chưa chết?

Tào Bằng lập tức mừng rỡ...

Nói thật, phải dùng kế với Hoàng Trung, không phải điều hăn mong muốn.

Nhưng nếu không diệt Hoàng Trung, trận chiến này kết quả như thế nào, hăn thật sự không dám nói chắc chắn.

Ông ta quá mạnh!

Tào Bằng tự nhận hăn không phải đối thủ của Hoàng Trung, nếu Bằng Đức không bị thương, khi bị bao vây, hăn liền thủ phối hợp với Bằng Đức, thật ra có thể đấu với Hoàng Trung. Nhưng vấn đề là, cứ như vậy, khác nào thắng không cần sức. Dù là Tào Bằng hay là Bằng Đức, tận sâu trong đáy lòng đều không muốn chiến thắng theo cách đó. Quân nhân có sự kiêu ngạo của quân nhân, giống việc Hoàng Trung không hề sợ chết để chứng minh mình trong sạch, Bằng Đức cũng chưa chắc bằng lòng liên kết với Tào Bằng.

-Dẫn ta tới gặp lão tướng quân.

Tào Bằng vội vàng nói.

Không ngờ, Khoái Chính nhếch mép, cười khổ nói:

-Công tử, lúc này Hán Thăng tướng quân đang kích động, sợ rằng không muốn gặp công tử.

Ngẫm cũng đúng, lúc Tào Bằng dùng kế với Hoàng Trung, đúng là đã hại ông ta đủ thảm.

Với tính cách của Hoàng Trung, làm sao có thể không giận?

Tào Bằng cười, xua tay nói:

-Hai nước giao chiến, những chuyện này, ta tin lão tướng quân không phải người nhỏ mọn. Hơn nữa, ta cũng đang muốn nhận tội với lão tướng quân, dù cho ông ta có thật sự tức giận, ta cũng không phải chịu không nổi... Được rồi, không cần nói nữa, dẫn ta tới đó.

Tào Bằng đã nói tới như vậy, Khoái Chính và Lý Nghiêm cũng không tiện ngăn cản.

Ngay sau đó, Khoái Chính dẫn Tào Bằng ra sau nhà, Lý Nghiêm không đi theo. Gã còn bận thu dọn chiến trường, việc vặt vãnh còn rất nhiều. Sáng sớm ngày hôm sau, lại còn phải đi tới Đường Tử Hương, nếu không giải quyết xong mọi việc, thì gã sao có thể an tâm? Lý Nghiêm mơ hồ có cảm giác, mặc dù Tào Bằng không thân thiết với gã như Bằng Đức và Lý Nghiêm, nhưng hăn rất coi trọng gã. Đại trượng phu tay cầm kiếm, không lo không lập được công lao tạo dựng sự nghiệp.

Trước kia, gã không có cơ hội như thế này.

Bây giờ cơ hội đã tới, gã đương nhiên cần phải làm việc thật tốt.

Cứ như vậy, Lý Nghiêm đích thân đi xử lý công việc, Tào Bằng thì theo Khoái Chính, đi tới huyện Giải.

Không ngoài dự đoán của Tào Bằng, Hoàng Trung sau khi nghe báo Tào Bằng tới, liền thẳng thừng cáo lỗi từ chối, không tiếp. Điều này cũng làm Tào Bằng cực kỳ ái ngại, nhưng xuất phát từ sự kính trọng với Hoàng Trung, hăn vẫn thấy áy náy. Tào Bằng cũng không nổi giận, cung kính đứng ở ngoài cửa vái chào.

- Lão tướng quân nếu không muốn gặp, ta cũng không ép.

Tuy nhiên, ta có điều muốn nói, mong lão tướng quân biết: ta vô cùng kính trọng lão tướng quân, trước đây nói những lời đó với lão tướng quân, cũng là những lời từ tận đáy lòng. Thế nhưng, lão tướng quân cũng biết, khi đó chúng ta đối đầu, mỗi người theo một chủ, những việc đó cũng là bốn phận. Tướng quân là người mà Tào mỗ vô cùng kính trọng, càng như thế, Tào Bằng lại càng hiểu rõ, nếu không thể tiêu diệt được lão tướng quân, ta chắc chắn không phải là đối thủ của tướng quân.

Nếu không dùng kế thì trăm tay cũng không thắng.

Nhưng nếu Lưu Hồ Lý Khuê thật sự tin lão tướng quân, ta cho dù có muôn vàn diệu kế, cũng có thể làm gì?

Hôm nay lão tướng quân mệt mỏi, không muốn gặp, ta không oán giận; ngày mai, ta sẽ tới thỉnh giáo, mong lão tướng quân có thể thứ tội.

Trong phòng, yên lặng như tờ.

Xem ra, trong chốc lát ông cụ khó mà tha thứ cho hần.

Tào Bằng cũng không tức giận.

Hần tin rằng, lòng chân thành vững như kiềng ba chân. Chỉ cần hần tiếp tục duy trì, không tin ông cụ Hoàng cuối cùng lại không hồi tâm chuyển ý.

Cứ như vậy, Tào Bằng cáo từ rời đi.

- Công tử, ngài như vậy không được.

Khoái Chính hạ giọng nói:

- Hán Thằng lão tướng quân là người rất cố chấp, nếu không có người đặc biệt khuyên giải, e rằng ông ta khó có thể hồi tâm chuyển ý. Hơn nữa, hiện nay thế cục quận Nam Dương căng thẳng, công tử hà cớ phải cả ngày phiền lòng vì chuyện này?

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Ta thật ra có một cách.

Khoái Chính ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Kỳ thực, khuyên lão tướng quân hồi tâm chuyển ý cũng không khó, chỉ có điều phải chọn người thích hợp. Người này, phải có ân tình với ông ta, lão tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa, không thể không nghĩ thoáng một chút... Trong lòng ta thật ra đã có một người, nhưng người này lại không ở Hồ Dương. Công tử còn nhớ ta đã từng nói qua, năm đó khi Thành Tăng làm Thái Thú Nam Dương, sau khi lão tướng quân nhập sĩ, từng nhiều lần gây khó dễ. May được Sầm Công Hiếu âm thầm quan tâm, mới khiến lão tướng quân chuyển ưu thành an. Nếu muốn làm lão tướng quân hồi tâm chuyển ý, tất nên mời hậu nhân của Sầm Chất... Chỉ có điều, ta và Sầm gia không qua lại, nên muốn nhờ công tử ra mặt mời giúp hậu nhân của Sầm Chất...

Con trai của Sầm Chất?

Tào Bằng nheo mắt, hạ giọng nói:

- Người người nói là Sầm Bá Tuấn?

- Đúng vậy.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Nếu đã như thế, vậy chính ta sẽ tới Cức Dương, mời Sầm Thiệu ra mặt, tới khuyên lão tướng quân...

572. Chương 620 : Thân Ở Trong Phúc Mà Không Biết Phúc

Có câu, kế hoạch không theo nổi biến hóa, người tính không bằng trời tính.

Ngay khi Tào Bằng chuẩn bị đi Cức Dương mời Sầm Thiệu rời núi, một tình huống ngoài ý muốn đã khiến hần không thể không thay đổi kế hoạch.

Thái Thú Nhữ Nam Lý Thông dẫn tám nghìn viện binh lặng lẽ đi qua núi Thực Sơn, đến huyện Bĩ Dương.

Biết được tin này, Tào Bằng cũng cực kỳ kinh ngạc.

Tin tình báo lúc trước, báo là Lý Thông đang dụng binh ở Bình Dư, nhưng không ngờ hắ ta lại dùng chiêu “minh tu sạn đạo, ám độ trần thương” , dẫn quân tới Bể Dương. Điều này cũng nói rõ, Lý Thông không hề bỏ qua lời cầu viện của Tào Bằng, mà ngược lại cực kỳ coi trọng, vì vậy mới có hành động này. Chỉ có điều hắ ta đột nhiên tới Bể Dương, làm Tào Bằng trở tay không kịp.

Tào Bằng trước đó, thậm chí còn không có chút chuẩn bị... doanh trại quân Đồng Bách ở núi Đại Phục vừa mới bắt đầu cải tạo xây dựng, cũng chưa thể hoàn thành ngay. Còn Hồ Dương lại vì vừa trải qua trận đại chiến, cũng chưa kịp chuẩn bị, lương thảo kiếm không ra. Hiện tại, tám nghìn viện binh đến, lương thực cần càng nhiều, tất nhiên là để Nam Dương phụ trách.

Đây, sẽ là con số cực kỳ kinh người.

Dù sao, quân Tào mặc dù đánh bại Lưu Hồ ở Hồ Dương, nhưng tất cả đều hiểu rất rõ, trận đại chiến này, chẳng qua chỉ là màn mở đầu mà thôi...

Chiến tuyến quá dài, thế cục vô cùng phức tạp!

Toàn bộ bốn thế lực Nam Thư, Tông Tộc, Lưu Biểu, Lưu Bị, Tào Tháo ở bốn phương giằng co, rắc rối khó gỡ, khó mà một câu có thể nói rõ ràng.

Mà Lưu Biểu cử Văn Sính tới đóng ở huyện Giao, ý đồ đã quá rõ ràng.

Ông ta có ý muốn xuất binh!

Chờ khi Lưu Biểu chính thức quyết định xuất binh, như vậy thế cục sẽ càng trở nên phức tạp. Mười vạn binh mã Kinh Tương, chung quy không phải con số nhỏ. Mà Tông Tộc quận Nam Thư kia, tuy không ít lần tỏ thiện ý với Tào Bằng, thế nhưng còn nhiều người vẫn đang đứng một bên quan sát.

Nếu Lưu Biểu chiếm thế thượng phong, những người đó sẽ không chút do dự đầu quân theo Lưu Biểu.

Cho đến lúc này, toàn bộ Nam Dương đều như lâm vào trong ngọn lửa chiến tranh...

Đây là một trận chiến dài bất tận, Tuy Tào Bằng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn khó tránh khỏi có chút bất an. Lý Thông đã đến, giảm đi được rất nhiều áp lực. Là Thái Thú quận Nam Dương, luận về cấp bậc thì Lý Thông ngang hàng. Bây giờ người ta là Thái Thú một quận mà đích thân tới, rõ ràng Tào Bằng không thể thất lễ. Vì vậy, theo lễ nghi, hắ phải lập tức tới Bể Dương.

Thế nhưng, ai sẽ đi mời Sầm Thiệu?

Sau hồi lâu suy nghĩ, Khoái Chính đề cử một người với Tào Bằng.

Người này tên Sầm Thuật, tự Mạnh Lương, là người tộc Sầm Thị. Khi trước Sầm Thiệu dẫn Sầm Thị tới quy thuận, đã tiến cử Sầm Thuật với Tào Bằng. Sau đó, Khoái Chính đưa Sầm Thuật tới Hồ Dương nhậm chức, làm Chủ bộ. Sầm Thuật mới hai tư tuổi, đang là thời kỳ hào hoa phong nhã. Có thể đảm nhận chức Chủ bộ của một huyện, cũng chứng tỏ đây không phải là một người bình thường. Quan trọng nhất là, Sầm Thiệu có phần coi trọng Sầm Thuật, nên mới tiến cử anh ta.

Tào Bằng lập tức đồng ý, đồng thời viết một phong thư, lệnh Sầm Thuật mang tới Cức Dương.

Sau đó, Tào Bằng đi thông đêm, thẳng tới Bể Dương hội hợp với Lý Thông. Đồng thời, Khoái Chính cũng cử người tới hai huyện Phục Dương và Bình Thị, bảo họ tiến hành chuẩn bị ngay trong đêm, nhanh chóng sửa sang xây dựng lại doanh trại. Chỉ cần binh mã Lý Thông đến núi Đại Phục, là phải giúp họ thu xếp ổn thỏa.

Trong lúc nhất thời, Hồ Dương vô cùng bận rộn..

Trận đại chiến đã kết thúc, rất nhiều việc đều cần được xử lý.

Tù binh, lương thảo, tu sửa thành trì, trấn an dân chúng, kiểm kê chiến quả... lại thêm Lý Nghiêm phải lập tức tới Đường Tử Hương đóng quân, cần lập ra một kế hoạch; tiếp đón viện binh của Lý Thông, cũng cần có sự sắp xếp ổn thỏa.

Đừng nói là Khoái Chính, ngay cả Lý Nghiêm phải lập tức rời khỏi Hồ Dương tới Đường Tử Hương cũng đang cần được bảo vệ.

Khoái Chính rơi vào đường cùng, lại phải người đưa tin tới Vũ Âm, đồng thời thông báo chiến quả, bên cạnh đó, y cũng hy vọng Vũ Âm có thể chi viện.

Chẳng qua lúc này, Khoái Chính không hay biết, Giả Hủ đã đến Vũ Âm.

+++

Nhưng Khoái Chính chưa nghỉ ngơi được bao lâu, chợt có người tới bẩm báo:

- Hoàng lão tướng quân cầu kiến.

- A?

Khoái Chính cả kinh, vội vàng ngồi dậy.

- Mau mời vào.

Lúc này, ánh mặt trời hé rạng, tỏa sáng khắp nơi.

Khoái Chính vội rửa mặt, mới lau qua, Hoàng Trung đã tới.

Hoàng Trung nhìn qua, rất mệt mỏi, dáng vẻ uy phong ở chiến trường lúc trước hoàn toàn biến mất. Lão mặc thường phục, sau khi đi vào phòng, cúi người thi lễ.

- Lão tướng quân đến vì chuyện gì vậy?

- Trung tới xin được chết.

- Hả?

Hoàng Trung hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói:

- Nếu Bá Bình không muốn Trung chết, vậy xin thả Trung về nhà.

- Lão tướng quân...

- Bá Bình, hãy nghe ta nói đã.

Tâm lòng của cậu, ta đã rõ. Nhưng mà, Hoàng mỗ cả đời trung nghĩa, quyết không phản chủ cầu vinh...

Hoàng Trung tuổi không còn trẻ, cũng không phải không biết tốt xấu. Ý của Tào công tử, ta cũng biết. Nhưng trung thần không theo hai chủ, ta quyết không phản chủ cầu vinh. Nếu Tào công tử không giết ta, vậy xin hãy thả ta về. Tối qua Hoàng mỗ đã suy nghĩ cả đêm, tính ra, từ nhỏ sau khi rời đi, ta đã nhiều năm chưa về quê. Vợ già ở nhà năm ngoái có gửi thư, nói mong ta quay về. Chỉ có điều trong lòng Hoàng mỗ này vẫn không muốn nhận thua. Nhưng nay Hồ Dương thất bại thê thảm. Hoàng mỗ thành tù nhân mới biết mình đã già thật rồi. Lưu lại đây chỉ để người đời cười nhạo, không bằng về quê làm bạn với vợ, sống nốt quãng đời còn lại. Ta cũng biết, Tào công tử không ở đây, nên mới cố ý tới cáo từ Bá Bình...

Tâm ý của Hoàng Trung, đã nói cực kỳ rõ ràng.

Khoái Chính nghẹn họng tròn mắt nhìn, không biết nên khuyên bảo thế nào.

Hữu Học, trò đùa lúc trước của hần, có vẻ đã quá đà rồi...

Làm lão tướng quân oai phong bị tra tấn thành ra thế này.

Khoái Chính nghe xong, thấy dường như Hoàng Trung thật sự đã mất hết ý chí, Tào Bằng thâm tâm vô cùng tôn trọng Hoàng Trung, nhất quyết không giết ông ta.

Nhưng để Hoàng Trung đi như vậy...

Khoái Chính cười khổ nói:

- Lão tướng quân, sao không đợi thêm hai ngày nữa?

Thái Thú nay không ở Hồ Dương, nếu ngài thật sự muốn đi, vậy nên đợi Thái Thú về rồi nói sau.

Hoàng Trung lắc đầu.

- Chính vì biết công tử không ở đây, nên ta mới cố ý đến chào từ biệt.

“Ta chính vì biết Tào Bàng hiện tại không có ở đây, nên tới chào từ biệt.” Ngụ ý trong câu này, chính là nói với Khoái Chính:

“Ta nhất định không gặp Tào Bàng, nếu hắn quay lại, ta thà chết còn hơn. Người hoặc là thả ta về, hoặc là giết ta đi, không cần phải nói nhiều.”

- Điều này...

Khoái Chính thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.

- Lão tướng quân, có thể chờ ta một chút được không?

Đợi ta tiễn Chính Phương, sau đó sẽ nói chuyện tiếp với ngài.

- Vậy, ta chờ câu trả lời của Bá Bình.

Hoàng Trung không biết đây là kế hoãn binh của Khoái Chính, cũng không biết đã làm y cảm thấy vô cùng khó xử.

Ngay sau đó, Khoái Chính lập tức rời khỏi huyện Giải, tới gặp Lý Nghiêm đang chuẩn bị xuất phát bên ngoài thành. Khoái Chính nói qua tình hình với Lý Nghiêm, mong được chỉ bảo.

- Ý người là, lão tướng quân ý đã quyết?

-Đúng vậy.

Lý Nghiêm cũng cảm thấy đau đầu.

-Chuyện này, phải lập tức báo công tử ngay.

-Ta đã sai người tới Bĩ Dương, phỏng chừng giữa trưa là có thể đến nơi.

-Chẳng lẽ, không thể kéo dài thêm một ngày sao?

-Khó lắm.

Khoái Chính nói nhỏ:

- Hán Thảng tướng quân dường như đã rất nản lòng thoái chí, hơn nữa không muốn lưu lại đây lâu. Nếu cưỡng ép giữ lại, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện. Người cũng biết đấy, ông ta tính tình cương liệt, nếu cưỡng ép, làm không tốt...

Mặc dù Khoái Chính không nói tiếp làm không tốt sẽ thế nào, nhưng ngụ ý trong đó, đã hiện ra rất rõ ràng.

Với tính cách nóng như lửa của Hoàng Trung, nếu làm không tốt, nói không chừng ông ta sẽ tự sát!

- Người có chắc chắn ông ta muốn về quê?

-Điều này, ta có thể nhận ra.

Lý Nghiêm không khỏi vỗ nhẹ trán.

- Như thế này đi, mời lão tướng quân dùng cơm trưa, rồi tiễn ông ta đi... Có thể kéo dài được chút nào hay chút đó. Thật sự không thể để ông ta đi được. Tuy nhiên, ông ta muốn về quê cũng được, nhưng cần có người đi theo. Đợi công tử trở về, cũng dễ ăn nói.

Khoái Chính nghe xong, gật đầu đồng ý.

+++

Rơi vào đường cùng, Khoái Chính đành phải để Hoàng Trung đi.

Tuy nhiên, y cũng phái một trăm người tùy tùng, hộ tống Hoàng Trung về quê.

Hoàng Trung cũng không từ chối, ông ta biết, Khoái Chính thả ông ta đi đã là rất mạo hiểm. Nếu ông ta nhân cơ hội đòi trở lại Kinh Châu, vậy Khoái Chính gánh trách nhiệm không nổi. Đồng thời, trong lòng

Hoàng Trung cũng vô cùng cảm kích, so với Tào Bằng, Lưu Biểu bên Kinh Châu quả thực đúng là tiểu nhân. Lưu Biểu ghét bỏ vì ông ta già nua, Lưu Bàn tuy bằng lòng dụng ông ta, nhưng phần lớn là muốn lợi dụng, thật lòng nhưng không thật dạ. Nếu không, ông ta cũng không đến mức thế này, vẫn chỉ là một Trung lang tướng không có chút thực quyền gì. Còn về Lưu Hổ, càng không cần phải nói! Bụng dạ hẹp hòi, tính hay nghi kỵ, căn bản là người không thể làm việc lớn.

Ngược lại, kẻ thù, dù là Tào Bằng hay là Khoái Chính, đều rất tín nhiệm ông ta.

Bỏ đi, lần này trở về quê, chỉ mong sẽ có thể cùng vợ sống nốt quãng đời còn lại, đó là tất cả những gì Hoàng Trung nghĩ trên đường đi...

Từ giữa năm thứ năm Thái Bình, vì con trai yêu bị bệnh mà chết, Hoàng Trung lại nhập sĩ, rời xa gia đình ở Đan Thủy, đến nay cũng đã gần hai mươi năm. Hai mươi năm, ông ta vẫn chưa có thành công gì, ngược lại còn chịu đủ mọi chèn ép và nhục nhã. Trước đây, ông ta phụng lệnh đến Chương Lăng, hy vọng có thể lập được chút công lao, nhưng nào ngờ, đến Chương Lăng rồi, lại càng bị áp chế nhiều hơn.

Thắng thì bị đổ kỵ, thua thì bị nghi kỵ... Có đôi khi ngẫm lại, Hoàng Trung cảm thấy, hai mươi năm qua, ông ta gần như không biết theo ai. Không ai thật lòng tin tưởng ông ta, cũng không người nào muốn trọng dụng ông ta! Đơn giản là vì, ông ta là một người lính già không tiền đồ.

Khi rời nhà, chí lớn cuộn trào mãnh liệt.

Còn khi trở về, thì lại ngán ngẩm thất vọng...

Hoàng Trung mang theo tất cả uất ức, đầy bụng tâm sự, cứ vậy mà lên đường.

Đến đêm, ông ta tới xóm Nghi Thu, tạm dừng chân ở nhà trọ Nghi Thu Tự.

Cơm tối, đã được quân Tào đi theo chuẩn bị. Mà người hộ tống ông ta về quê, lại chính là Phó Du, em trai Phó Dung.

-Quý Long, vì sao cậu lại trung thành quên mình phục lệnh Tào Bằng?

Hoàng Trung lôi kéo Phó Du cùng đối ẩm, qua ba tuần rượu, đã hơi ngà ngà.

Phó Du cười.

-Nếu không theo công tử, còn ai bằng lòng dụng ta?

Lão tướng quân, ta và lão không giống nhau, lúc trước, lão ở Uyển Thành, trong cả triệu quân mà lấy được thủ cấp tướng giặc như lấy đồ trong túi. Còn ta thật không có bản lĩnh như vậy. Lại càng không có gia thế như huyện lệnh Khoái, cũng không như huyện lệnh Đặng đi theo công tử đã lâu... Ta và huynh trưởng của ta xuất thân tầm thường, công tử không chê chúng ta thân thế hèn mọn, đề bạt huynh ấy làm Giáo Úy. Trận chiến Lạc Thủy, gia huynh tử trận, công tử còn cử người đưa thê tử của huynh ấy tới Huỳnh Dương, nhận con huynh ấy làm con nuôi, còn trọng dụng ta, coi ta như tâm phúc. Những ân tình này, ta có nên vì vậy mà trung thành không?

Hoàng Trung mỉm cười.

-Nói như vậy, cậu đúng là vô cùng may mắn.

-Có may mắn hay không, ta không biết.

Dù thế nào công ơn của công tử với ta rất sâu nặng, ta chỉ có thể cố gắng trợ giúp công tử mà thôi. Thực ra, vì sao lão tướng quân lại từ chối? Công tử nhà ta cực kỳ coi trọng lão, ở Nam Sơn khẩu vừa nghe danh lão tướng quân, liền dẫn binh mã tới Hồ Dương ngay. Còn về chuyện trước kia công tử làm, cũng là kế của Lý Chính Phương, không phải ý của công tử. Công tử rất ngưỡng mộ lão tướng quân, ngay Bằng tướng quân cũng không chút đổ kỵ.

-Thật vậy sao?

Hoàng Trung rơi vào trầm mặc.

573. Chương 621 : Tào Bằng Đuổi Theo Hoàng Trung Dưới Ánh Trăng

Hoàng Trung bằng lòng giải giáp quy điền, cứ như vậy mà về quê sao?

Câu trả lời rất rõ ràng, ông ta cũng không muốn như thế! Nhớ ngày đó, ông ta rời khỏi quê hương, một lần nữa tòng quân là vì hy vọng có thể lập được công lao, tạo dựng sự nghiệp, nhưng cuối cùng vẫn chưa gặp được chủ công đáng để đi theo. Thành Mã, Trương Tư, thậm chí Lưu Biểu, Lưu Bàn, hay Lưu Hổ sau này, họ đều hoặc là cẩn thận đề phòng, hoặc là vứt bỏ không thương tiếc. Hai mươi năm qua, ông ta hoàn toàn không lập được chút công danh gì, cứ như vậy mà trở về quê, làm sao có thể cam tâm tình nguyện!

Thế nhưng, ông ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Hoàng Trung biết, Tào Bằng có lẽ là quý nhân của ông ta, nhưng lại không thể quy thuận.

Một khi quy thuận Tào Bằng, liền có nghĩa ông ta là người phản chủ cầu vinh. Điều này đối với Hoàng Trung mà nói, chắc chắn là kết quả không thể chấp nhận.

Nhưng ngoại trừ Tào Bằng, còn ai trọng dụng ông ta?

Trong lòng Hoàng Trung cảm thấy vô cùng rối loạn...

Về Kinh Châu, không thể được!

Khoái Chính thả ông ta về, đã là gánh trách nhiệm lớn trên vai. Nếu trở lại Kinh Châu, chẳng khác nào bắt nghĩa với Khoái Chính, cũng không hợp với quy tắc đối nhân xử thế của ông ta. Hơn nữa, về Kinh Châu để làm gì? Hồ Dương thất bại thảm hại, Lưu Biểu cho dù không truy cứu, Lưu Bàn cũng chưa chắc có thể dễ dàng tha thứ để ông ta sống tiếp. Có thể nói, Lưu Hổ thảm bại ở Hồ Dương, đồng nghĩa với việc Hoàng Trung có nhà mà không thể về, có nước mà không thể báo.

Ngoài việc trở về quê cũ, ông ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, Hoàng Trung vẫn luôn cảm thấy không cam chịu...

+++

Trong mơ, Hoàng Trung thấy mình trở về năm đầu Thái Bình, đối diện với cả triệu đại quân Khăn Vàng đang vây thành, ông ta dẫn một trăm loạn quân dũng cảm lao tới, giết tướng soái quân địch. Khi đó Thái Thú Nam Dương Tần Lĩnh, trèo lên thành nhìn trận chiến, đích thân nổi trống trợ uy cổ vũ ông ta, cảnh tượng cực kỳ hùng dũng.

Thoáng một cái đã hơn hai mươi năm trôi qua, Tần Lĩnh đã mất.

Hoàng Trung cũng già dần, tóc đã hai màu.

Thật khiến người ta nhớ nhung hoài niệm...

Đột nhiên Hoàng Trung mở to mắt, bừng tỉnh.

Loáng thoáng, ông ta nghe thấy những tiếng ồn ào bên ngoài nhà trọ.

Hoàng Trung vội xoay người ngồi dậy, khoác áo rồi bước nhanh đến cạnh cửa, lắng tai nghe. Âm thanh ồn ào nhanh chóng biến mất. Lát sau, bỗng nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

-Lão tướng quân đã ngủ?

-Thưa vâng.

Phó Du cung kính trả lời.

-Công tử, có cần ta đánh thức lão tướng quân dậy?

Công tử?

Là Tào Bằng!

Tướng sĩ quân Tào, những người đặc biệt hộ tống Hoàng Trung này, người đáng để họ gọi là Công tử, chỉ có một, đó chính là Tào Bằng...

Nhưng mà, chẳng phải Tào Bằng đang ở Bể Dương sao?

Tại sao hắn lại có mặt ở đây!

Hoàng Trung vừa nghĩ tới đó, lòng bỗng xúc động, đột nhiên tim nảy lên.

Tiếng bước chân bỗng biến mất, nghĩ chắc là Tào Bằng đứng lại. Một lát sau, Hoàng Trung chợt nghe ngoài cửa có tiếng thở dài, rồi nghe thấy tiếng của Tào Bằng. Đối với giọng nói của Tào Bằng, ông ta đã quá quen thuộc. Tuy hai người không tiếp xúc nhiều, nhưng giọng nói đó lại làm ông ta có ấn tượng sâu sắc. Thử nghĩ mà xem, một người làm ông ta thê thảm đến như vậy, sao lại có thể nhớ giọng nói được chứ?

- Xem ra lão tướng quân vẫn còn oán giận. Cũng là Tào Bằng phúc mỏng, không được lão tướng quân chỉ bảo, thật sự là một chuyện đáng tiếc. Thôi bỏ đi, không làm phiền lão tướng quân nghỉ ngơi. Lần này người hộ tống lão tướng quân về quê, dọc đường cần phải đặc biệt quan tâm. Ta đi quá vội, cũng không mang lễ vật gì theo, năm trăm đồng vàng này, thay ta chuyển lại lão tướng quân, cầm lệnh bài thay quyền ta, sau khi đến sông Đan Thủy bái kiến huyện lệnh ở đó, mong ông ta chiếu cố lão tướng quân nhiều hơn, ta sẽ khắc ghi ân tình này! Ngoài ra, cũng không còn chuyện gì! Người đi nghỉ trước đi.

- Công tử, ngài không nghỉ ngơi sao?

- Ta ngồi ở đây một lát rồi sẽ đi ngay. Trước hừng đông, ta cần phải về Bể Thủy, chỉ sợ không thể gặp lão tướng quân. Đúng rồi, còn một việc... Ta có một cây đao. Hãy thay ta chuyển tới tướng quân Hán Thăng, nói là... Ta đã làm vậy bảo danh tiết của lão tướng quân, xin người tha thứ.

Tiếng Tào Bằng trầm thấp, mang theo chút tiếc nuối.

Hoàng Trung vội đi đến bên cửa sổ, khẽ tạo một khe hở nhỏ, nhìn ra bên ngoài.

- Công tử, đây là vật phong lò do Tào đại gia chế, ngài...

- Bảo đao tặng người có chí lớn, cây đao này chỉ có ở trong tay lão tướng quân mới xem như danh xứng với tên thực!

Từ khe hở, Hoàng Trung thấy Tào Bằng lấy một cây đao ở bên hông ra, giao cho Phó Du. Vật phong lò do Tào đại gia làm? Hoàng Trung không khỏi động lòng.

Người có thể được gọi là đại gia, hơn nữa mang họ Tào, e rằng chỉ có chỉ có cha của Tào Bằng, Tào Cấp, hiện đang là Thứ sử Lương Châu.

Thần binh Tào Cấp đúc, được thể nhân vô cùng tán tụng.

Mà sau khi ông ta tuyên bố phong lò, không tiếp tục chế tạo binh khí, đã khiến rất nhiều người phải tiếc nuối. Điều này cũng làm những tác phẩm ban đầu của Tào Cấp có giá trị càng cao, ít nhất cũng tăng gấp ba lần.

Hoàng Trung thân là võ tướng, cực kỳ yêu thích thần binh lợi khí. Chỉ có điều gia đình không giàu có, những năm gần đây lại vất vả ngược xuôi, chinh chiến khắp nơi, gia sản không giữ được nhiều, hiển nhiên không mua nổi binh khí của Tào Cấp.

Trái lại trong tay Lưu Bàn có một cây đao, nghe nói là tác phẩm trung kỳ của Tào Cấp, giá nghìn đồng vàng.

Mà vật phong lò ông ta làm ra, giá trị ước chừng phải lớn hơn vạn đồng vàng, có thể nói là vô giá, căn bản không thể mua nổi.

Danh của Thất kiếm tam đao, Hoàng Trung cũng từng nghe nói qua.

Ông ta cũng biết, cây đao Tào Bằng có trong tay, tên là Tây cực hàm quang bảo đao, là đỉnh cao của Thất kiếm tam đao. Đã rất nhiều người nguyện bỏ ra số tiền lớn để mua lại, nhưng Tào Bằng đều khước từ.

Hắn muốn tặng cây đao này cho ông ta, là Tây cực hàm quang trong truyền thuyết?

Bất giác Hoàng Trung xúc động...

Phó Du không ngăn nổi quyết định của Tào Bằng, chỉ có thể vâng lệnh.

Dưới ánh trăng, Tào Bằng đứng trong đình viện rất lâu, chăm chú im lặng nhìn căn phòng đang đóng chặt cửa không nói gì.

Lúc lâu sau hắt lại lần nữa khê thử dài, sau đó chấp tay về phía cửa phòng vái chào, rồi quay người rời đi. Hành động này làm mũi Hoàng Trung không kìm nổi mà đau xót. Ông ta nhìn thấy rất rõ, đáng vẻ Tào Bằng tiêu tụy, nét mặt có vẻ mỏi mệt, dễ nhận thấy là đã lặn lội đường xa đến đây. E rằng sau khi hắt nhận được tin ông ta muốn về quê, liền lập tức cười ngửa đuổi theo. Từ khi Hoàng Trung nhập sĩ tới nay, kể cả Tần Linh vô cùng coi trọng ông ta, cũng không hậu đãi nhiều đến như vậy.

Xưa có Tiêu Hà đuổi theo Hàn Tín dưới ánh trăng, được người đời ca ngợi; còn nay Tào Bằng ngàn dặm đuổi theo Hoàng Trung, chỉ là để tiễn ông ta, cũng là để xin lỗi, càng làm Hoàng Trung cảm kích muôn phần.

Hoàng Trung ơi là Hoàng Trung, người chẳng phải vẫn thường than thở không gặp được minh chủ hay sao?

Nay người đó đang ở ngay ngoài kia, người lại vì chút thể diện, mà để lỡ mất cơ hội cuối cùng trong cuộc đời này, có phải không?

Nhìn thấy Tào Bằng sắp đi khỏi giao viện, Hoàng Trung không kiềm chế nổi.

Ông ta vội bước ra, đi tới bên cửa, tay vừa mở cửa phòng, liền nói lớn:

- Công tử xin dừng bước.

Tào Bằng không khỏi chấn động, quay người nhìn lại.

- Hán Thăng tướng quân, ta đã làm phiền người nghỉ ngơi, xin lão tướng quân thứ tội.

Tào Bằng vừa nói vừa chấp tay tạ lỗi.

Còn Hoàng Trung thì đi nhanh tới trước mặt Tào Bằng, đột nhiên quỳ xuống, phủ phục trên đất, khóc nước mắt nức nở nghẹn ngào:

- Ta chỉ là một lão binh, được công tử coi trọng, không tính chuyện đã qua, trái lại còn tiếp tục nhẫn nại... Hoàng Trung không phải cỏ cây vô tri vô giác, sao lại không biết tấm lòng của công tử. Nay nguyện quên mình phục vụ nghe lệnh công tử, mong công tử không chê ta già yếu!

- Hán Thăng tướng quân, sao lại nói như vậy?

Tào Bằng giật mình, vội đưa tay nâng Hoàng Trung dậy.

Trong khoảnh khắc, hắt kinh ngạc đến mức lạnh run, trong giọng nói mang theo niềm vui bất ngờ, rồi chợt vui vẻ nói lớn:

- Lão tướng quân vừa nói, bằng lòng chỉ bảo ta?

- Hoàng Trung vô đức, sao dám chỉ bảo. Nhưng nguyện hết lòng vì công tử, để báo đáp lại sự ưu đãi của công tử.

Tào Bằng mừng khôn kể xiết, nắm tay Hoàng Trung, ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Ta được Hán Thăng tướng quân trợ giúp, còn hơn có được trăm nghìn binh...

+++

Khi Tào Bằng nghe tin Hoàng Trung muốn đi, tâm trạng vô cùng suy sụp. Gần như không cần suy nghĩ, chỉ dặn dò qua với Lý Thông, sau đó vội vàng đi ngay, phi thẳng về Hồ Dương. Lộ trình hơn trăm dặm, hắt chỉ mất vài canh giờ liền về tới nơi. Kết quả là, sau khi đến Hồ Dương, biết Hoàng Trung đã rời đi, cũng không dừng lại nghỉ ngơi, hắt lại lập tức đuổi theo... Dọc đường đi không ngừng nghỉ, vì thế khi Tào Bằng đến Nghi Thu, bộ khúc bên cạnh cũng chỉ còn lại hơn mười người. Cũng may là hắt có sư hổ thú, nếu không sớm đã mệt mỏi trụ không nổi.

Tào Bằng thật sự rất kính trọng Hoàng Trung, cũng hy vọng có thể được ông ta trợ giúp.

Triệu Vân, bảo thủ cố chấp, Tào Bằng không dám khẳng định có thể lôi kéo được.

Còn nếu để lôi kéo Hoàng Trung, theo như Tào Bằng thấy, chưa chắc đã ít tốn công sức hơn so với Triệu Vân. Nhưng hắn cũng biết, hắn đã mạo phạm với Hoàng Trung.

Thử nghĩ xem, ở thời đại vô cùng coi trọng danh tiết này, hắn làm vậy bản danh tiết của Hoàng Trung, đúng là đã phạm lỗi lớn.

Trong lòng mặc dù có chút kỳ vọng, nhưng khi tới Nghi Thu Tụ thì lại thay đổi chủ ý, Tào Bằng không chắc hẳn có thể khuyên bảo Hoàng Trung hồi tâm chuyển ý, hơn nữa dưa hái xanh không ngọt, cho dù hắn cố lưu Hoàng Trung lại, thì cũng có ích gì? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn quyết định, sẽ không gặp ông ta.

Không ngờ, hành động này của hắn, lại làm Hoàng Trung cực kỳ cảm kích, nên đã thay đổi chủ kiến ban đầu.

Ngay lập tức, Tào Bằng thiết tiệc rượu cùng Hoàng Trung ngay tại Nghi Thu Tụ, chỉ có điều, hai người họ đều giữ gìn sức, rượu chưa quá ba tuần, liền dừng tiệc rượu lại...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tào Bằng cùng Hoàng Trung, dẫn Phó Du và bộ hạ rời khỏi Nghi Thu Tụ, đi thẳng tới Bì Dương.

Dọc đường đi, hắn vô cùng thoải mái, mặt luôn tươi cười rạng rỡ. Điều này cũng khiến Hoàng Trung càng yên tâm, đồng thời cũng kỳ vọng nhiều hơn.

Người thanh niên trước mặt ông đây, tuy tuổi không lớn, nhưng có khí chất đặc biệt.

Có lẽ, công danh mà ông chờ đợi hai mươi năm nay, sẽ phải nhờ vào người thanh niên này.

Ít nhất, từ thái độ của Tào Bằng, Hoàng Trung cũng cảm nhận được sự chân thành và tôn kính mà trước giờ chưa từng có.

574. Chương 622 : Tuổi Già Nhưng Chí Chưa Già

Đó là vì hậu nhân không hiểu nên vĩnh viễn không khuất phục Hoàng Hán Thăng lão.

Tào Bằng vẫn lo lắng, trước đây hắn tiến công quá độc, khiến cho Hoàng Trung nản lòng thoái chí. Nhưng hiện tại xem ra, lão Hoàng Trung vẫn là lão Hoàng Trung, trong tim vẫn có lửa, vĩnh viễn sẽ không tắt. Được nghe lời nói hùng hồn của Hoàng Trung, Tào Bằng khẽ mỉm cười, nhưng không lập tức ưng thuận.

-Hán Thăng tướng quân, chúng ta đi Bì Dương trước rồi mới suy tính.

Tào Bằng cũng muốn đánh hạ Tương Hương, càng hy vọng cướp lấy Chương Lăng.

Nhưng hắn vô cùng hiểu rõ, một khi khai chiến Chương Lăng, sẽ đồng nghĩa khai chiến toàn bộ Kinh Châu Lưu Biểu. Lưu Biểu nay mặc dù phái Văn Sính trợ giúp Lưu Hổ, nhưng vẫn còn chưa hạ quyết định quyết tâm. Có thể nói, Kinh Châu nay đủ loại hành vi, Lưu Biểu đã bị đám người Lưu Cảnh, Lưu Bị ảnh hưởng.

Muốn định Nam Dương, trước trị Giang Hạ.

Nếu không thể thật sự đánh Lưu Kỳ, chung quy là một phiến toái.

Tuy nhiên, nếu là thật có thể cướp lấy Tương Hương, cũng là một sự kinh hoàng không nhỏ!

Lập thu, tháng bảy năm Kiến An thứ 11.

Thái Thú Nhữ Nam Lý Thông dẫn đầu xuất kích, đóng quân ở Hạnh Tụ.

Nam Dương và Giang Hạ, lấy Lục Lâm Sơn làm biên giới. Còn Bình Xuân, chính là môn hộ của quận Giang Hạ. Lý Thông đóng quân ở Hạnh Tụ, tạo thành áp lực lớn cho Giang Hạ. Lưu Kỳ lập tức triệu tập binh mã, tập kết tại Bình Xuân. Cũng không nghĩ, ngay tại lúc hắn điều binh khiển tướng, Hoài Nam Thái Thú quận Dặc Dương Vu Cấm lại lặng yên xuất binh, thần không biết quỷ không hay công chiếm Thiệu huyện. Lưu Kỳ gấp gáp ứng chiến, lại bị Vu Cấm đánh cho đại bại mà chạy.

Đợi cho Lưu Kỳ lui về Bình Xuân, Lý Thông đã dẫn bộ lên Lục Lâm Sơn, áp bức thẳng Bình Xuân.

Đổi mặt thể tấn công hùng mạnh của quân Tào, Lưu Kỳ không thể không nhượng bộ lui binh, vứt bỏ Bình Xuân mà chạy, lui giữ Tây Dương

Nhưng mà, cửa ngõ quận Giang Hạ vào lúc này dĩ nhiên mở rộng...

Lưu Kỳ vội vàng cầu viện Tương Dương, đồng thời phái người đi tới Uyển Thành, hướng Lưu Bị mượn người, để chống đỡ thế tấn công của quân Tào.

Nam Dương quận, Uyển Thành.

Sau khi Lưu Bị biết được tin tức lập tức triệu tập các tướng tiến đến thương thảo sự tình. Sau khi nghe kể lại tỉ mỉ chiến cuộc, đám người Gia Cát Lượng Mã Lương, ai cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

-Chủ công, Giang Hạ tuyệt không thể để mất.

Mã Lương lớn tiếng nói:

-Lương nguyện thay mặt chủ công đi tới Giang Hạ, chỉ có điều cầu hướng mượn chủ công một người thì nhất định có thể khiến Vu Cấm, Lý Thông lui binh.

-Người nào?

-Một mình Nhị tướng quân còn hơn ngàn quân vạn mã.

Kêu Quan Vũ đi Giang Hạ sao?

Lưu Bị chau mày, không khỏi có chút do dự.

Gia Cát Lượng nói:

-Chủ công lo lắng cuộc chiến ở Niết Dương?

-Đúng.

-Nhị tướng quân trấn thủ Niết Dương, thực sự có thể bảo lương thảo thông suốt. Nhưng vấn đề nay là, nếu Giang Hạ có mất, thì huynh đệ Khoái thị cùng với đám người Thái Mạo chắc chắn lại chiếm thể thượng phong. Đến lúc đó, Lưu Kinh Châu một khi phong tỏa Kinh Tương, chủ công liền trở thành độc quân bên ngoài...

Kỳ thật, việc cho tới bây giờ, chiến cuộc đã khó khống chế.

Uyển Thành không phải là nơi có thể ở lâu, chờ Tào Tháo chấm dứt chiến sự Liêu Đông, điều quân trở về Hứa Đô, chủ công muốn chiếm Uyển Thành, cũng không chuyện dễ.

-Vậy, làm thế nào cho phải?

-Vứt bỏ Nam Dương, trở về Nam quận...

Trước đây Lưu Kinh Châu cố ý thu hồi Uyển Thành, chủ công sao không nhân cơ hội này, bỏ Nam Dương, đổi lấy Kinh Châu làm nơi dung thân? Ta nghe người ta nói, Lưu Kinh Châu gần đây không khỏe, khó duy trì lâu. Nếu Lưu Kinh Châu... Chủ công có thể nhân cơ hội cướp lấy Kinh Tương.

Có Đại công tử ở Giang Hạ giúp đỡ, có Y Tịch theo hiệp trợ.

Chỉ cần chủ công có thể nhanh chóng chiếm Tương Dương, đoạt binh quyền của Thái Mạo, thì tất cả Kinh Châu sẽ thuộc về chủ công. Khi đó, chủ công lấy Kinh Châu làm gốc rễ, đông liên kết Tôn Quyền, tây chiếm Ba Thục, thì đại sự có thể có hy vọng... Nam Dương, rắc rối khó gỡ, thật không thể thủ, chẳng thà mất cho Lưu Biểu, chắc rằng Lưu Kinh Châu sẽ không cự tuyệt.

Bỏ Nam Dương, mưu Kinh Tương?

Lưu Bị do dự không quyết.

Nhưng với tình trạng trước mắt mà nói, tử thủ ở Nam Dương cũng không phải là thượng sách.

Nam Dương, nước quá sâu !

Sâu đến mức ngay cả Lưu Bị cũng cảm thấy đau đầu.

Không nói đến Tào Bằng đã mang đến cho hấn áp lực thật lớn, chỉ riêng quan hệ dòng họ rắc rối kia đã khó gỡ đã cũng khiến cho Lưu Bị cảm thấy vấn đề vạn phần khó giải quyết.

Nếu có thể lấy Kinh Châu, bỏ Nam Dương cũng không đáng tiếc.

Tuy nhiên, cứ như vậy mà đi? Lưu Bị lại có chút không quá cam tâm.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, hấn nói với Gia Cát Lượng:

- Kế của Khổng Minh cũng có đạo lý. Trong trường hợp đó đại quân lui lại, Ngụy Diên tất sẽ truy kích, còn phải sắp xếp thích đáng mới được. Quý Thường cầm lệnh tiễn của ta đi tới Niết Dương, cùng Văn Trường chuẩn bị gấp rút tiếp viện Giang Hạ; ta sẽ lệnh cho Thúc Chí tiếp nhận Niết Dương, cần phải phải chắc chắn rằng đường lui thông suốt... Dực Đức, Tử Long, từ ngày mai bắt đầu theo ta xuất chiến, công kích Tào doanh!

Người cũng phải đi rồi, vì sao phải tấn công quân Tào?

Trong đó, tự có chủ trương của Lưu Bị.

Hấn phải làm ra một biểu hiện giả, khiến đám người Ngụy Diên nghĩ rằng hấn muốn phản kích...

Kể từ đó, Ngụy Diên tất chuẩn bị sẵn sàng trận địa đón quân địch, mà Lưu Bị nhân cơ hội bỏ chạy, có thể lo trước phòng xa. Đồng thời, Lưu Bị cũng muốn mượn cơ hội này, dạy cho quân Tào một ít bài học. Nếu không, cứ như vậy rời khỏi Uyển Thành, hấn thật sự là không cam lòng. Cứ cấp cho Tào quân thêm chút phiền toái rồi nói sau.

Cứ như vậy, Lưu Bị ở Uyển Thành, bắt đầu bắt tay sắp xếp.

Cũng phái quân sư Gia Cát Lượng đi tới Tương Dương, liên lạc với đám người Y Tịch...

Cùng lúc đó, cuộc chiến Tương Hương cũng đã mở màn.

Tào Bằng đích thân lĩnh đại quân đến dưới chân thành Tương Hương. Sau khi Lưu Hổ binh bại Hồ Dương, còn chưa kịp lấy lại sức thì quân Tào đã dẫn quân đến Tương Hương...Khác với Đường Tử Hương, Tương Hương cũng là một nơi tụ tập, nhưng không có địa thế hiểm yếu như Đường Tử Hương.

Tương Hương ở vào phía trên bình nguyên Nam Dương, không hiểm nào có thể phòng thủ

Ngàymùng bảy tháng bảy, trời âm u!

Bầu trời Tương Hương mây đen dày đặc, một trận mưa to đã sắp đến.

Dưới thành, trận địa quân Tào sẵn sàng đón quân địch, ba mươi cái giá Bát Ngưu nổ được điều từ Vũ Âm tới bày ở trước trận. Thương mâu cỡ to bằng cánh tay đã được đặt trên dây cung, nhắm vào ngay bức tường thành Tương Hương khá kiên cố ở xa xa, vận sức chờ phát động. Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa tay vịn vào má che nắng đưa mắt nhìn ra xa. Thấy trên đầu thành Tương Hương nhiều người di chuyển, trên mặt hấn lộ ra một nụ cười cổ quái, chợt giơ lên cao đại kích.

-Bát ngưu nổ, chuẩn bị!

Tiếng trống trận rồi đột nhiên vang lên, vọng trên trời cao.

Lưu Hổ đứng ở trên đầu thành, nhìn Tào quân ngoài thành, lộ ra vẻ nghi hoặc.

-Cung tiễn thủ!

Y hét lớn một tiếng, cung tiễn thủ quân Kinh Châu lập tức kéo cung cài tên.

Chỉ có điều, Lưu Hổ không hiểu, quân Tào đã ở dưới thành Tương Hương, vì sao chậm chạp không công kích? Chẳng lẽ, Tào Bằng không hiểu được cái gì là binh quý thần tốc sao? Lúc này trì hoãn càng lâu, viện quân Văn Sính sẽ có thể đến bất cứ lúc nào, đến lúc đó tất nhiên sẽ có một hồi ác chiến.

Khoan, Văn Sính?

Lưu Hồ đột nhiên giật mình lạnh toát, dường như lập tức hiểu rõ suy nghĩ của Tào Bàng.

Cũng đúng lúc này chợt nghe tiếng trống trận quân Tào đột nhiên biến hóa trở nên vô cùng dồn dập. Họa Can Kích trong tay Tào Bàng, đột nhiên, chỉ ra phía Tương Hương xa xa.

-Bắn!

Nổ thủ lập tức tấn khởi động cơ quát của bát ngư nỏ , ba mươi cây mâu mang theo tiếng rít rời cung bắn ra, bay về phía đầu thành Tương Hương.

Nổ trận cách tường thành Tương Hương ước chừng có năm trăm bước, cung tiễn thủ quân Kinh Châu căn bản không thể bắn tới quân Tào. Ngược lại là kia bát ngư nỏ bí mật mang theo lực kinh người phóng tới, âm thanh thương mâu rậm rạp rồi bù bồng trầm đục không ngừng, hung hiểm đâm vào tường thành bằng đất, so le dày đặc làm người ta cảm thấy hết hồn. Một vòng thương mâu bắn ra, nỏ thủ lập tức tiến lên, chuyển nỏ bàn rồi dây cung lại tiếp mở ra. Bàn tời kia thể tích thật lớn, cần hơn hai mươi người đồng thời phát lực mới có thể đem bàn tời chuyển động đứng lên...

Theo sát sau, đợt thứ hai, đợt thứ ba thương mâu bắn ra.

Sau khi luân phiên công kích tường thành bằng đất, cây thương mâu cắm ở trên tường thành, giống như con nhím vậy.

Tào Bàng cũng không tính toán cường công, sau khi mười lượt luân liên bắn thì cho chấm dứt, lập tức đem máy ném đá đến trước trận. Mà lúc này, quân Kinh Châu trên thành Tương Hương đã bị mười lượt thương mâu bắn này mà trong lòng run sợ. Đứng ở trên đầu thành, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được, mỗi một cây mâu khi đâm vào tường thành, mà trở nên lung lay. Mà nay, máy ném đá vừa muốn phóng ra, Lưu Hồ kinh hãi, vội vàng mệnh cung tiễn thủ hướng dưới thành bắn tên.

Hàng ngàn mũi tên phóng lên cao, lượt lượt hạ xuống phía trước.

Chỉ có điều, binh sĩ Kinh Châu rõ ràng đã loạn đầu trận tuyến, tên bắn ra, không hề có lực đạo, căn bản không thể tạo thành nguy cơ gì cho quân Tào ...

Hơn mười khối đá từ trên không trung vẽ ra một đường cong kỳ diệu, đập vào đầu thành.

Còn Tào Bàng thì đang ghì ngựa xem quân Kinh Châu dưới sự công kích càng trở nên rối loạn.

Cớ đó được rồi!

Nghĩ đến viện binh Văn Sính, lúc này hẳn là đã ở trên đường ...

Trong mắt Tào Bàng hiện lên một chút tươi cười quái dị, đột nhiên giơ tay lên đến, hạ lệnh ngừng công kích.

Hắn giục ngựa tiến lên, cao giọng quát:

-Binh lính trên đầu thành nghe đây, Tào mỗ phụng mệnh triều đình tiến đến Nam Dương, vốn có ý định muốn cầu lấy hòa bình ở Nam Dương. Không biết làm sao, Lưu nghịch càn rỡ, khinh người khai chiến, sinh linh đồ thán. Nay, Tào mỗ thừa lệnh vua diệt trừ nghịch tặc, thề thủ cấp lấy Lưu nghịch.

Trận công kích vừa rồi, chỉ là một sự cảnh cáo.

Nếu thông minh, hãy mau vứt bỏ khí giới đầu hàng... Tào mỗ chỉ truy thủ tội nghịch, sẽ không truy cứu những người khác. .

Ba ngày, ta cho các người thời gian ba ngày. Nếu ba ngày không ra thành đầu hàng, đợi thành Tương Hương bị phá, sẽ không buông tha cho bất kỳ ai... Nhớ kỹ, chỉ có ba ngày.

Tào Bàng dứt lời, đã xuống lệnh thu binh.

Trong đại doanh quân Tào, về mặt Tào Chân tươi cười tiến đến .

Gã là phụng mệnh Giả Hủ tiến đến trợ chiến. Tuy nhiên, sau khi đến Hồ Dương, Tào Chân cũng không trực tiếp tham gia chiến sự, mà chỉ ở đứng yên lặng bên cạnh quan sát.

-Hữu Học, vây điểm đánh viện binh, treo đầu dê bán thịt chó, giỏi lắm.

Trận công kích này của người đủ để khiến Lưu Hổ run sợ trong ba ngày. Tuy nhiên, người phái Hoàng Trung đi chặn Văn Sính lại, có phải là có chút mạo hiểm không... Người dừng lườm ta, ta biết người xem trọng Hoàng Hán Thăng kia. Nhưng hán dù sao đã qua biết tuổi thiên mệnh, mà Văn Sính kia, được danh xưng là Kinh Châu đệ nhất lực sĩ. Hoàng Trung... nếu người để Lệnh Minh xuất kích, ta cũng sẽ không hời hợt. Nhưng Hoàng Trung này, thật sự là...

Hoá ra, khi Tào Bằng quyết ý đánh chiếm Tương Hương, cũng không để Lưu Hổ vào mắt.

Mục tiêu chính của hán vẫn là Văn Sính.

Hoàng Trung chủ động xin đi giết giặc, nguyện lãnh binh phục kích viện quân của Văn Sính. Tào Bằng vui vẻ đáp ứng, còn đưa cho Hoàng Trung hai đội binh mã, toàn quyền phụ trách.

Tào Chân có chút khấn trương.

Quân coi giữ Tương Hương gần vạn người.

Mà lúc này quân Tào vây khốn Tương Hương, tưởng là hai vạn, kỳ thật chỉ có mấy ngàn. Sở dĩ trong mắt Lưu Hổ, quân Tào binh hùng tướng mạnh, thanh thế làm cho người ta sợ hãi, phần nhiều là do hiện tượng giả. Trong Tào doanh dừng hơn ba nghìn lều trại, chính là vì mê hoặc tầm nhìn Lưu Hổ.

Tuy nhiên, Tào Chân lo lắng nhất vẫn là Hoàng Trung.

Gã không kìm nổi mở miệng hỏi, nào biết Tào Bằng lại ngửa mặt lên trời cười to...

-Huynh trưởng, huynh yên tâm.

Hán Thăng mặc dù lớn tuổi, nhưng tuyệt không kém cõi hơn huynh và ta. Cổ có Liêm Pha, bảy mươi tuổi có thể đầu thực. Mà nay Hán Thăng, tuyệt không kém hơn so với Liêm Pha... Huynh trưởng cũng biết, tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm. Tất cả những người khinh thường Hoàng Hán Thăng, nhất định không có kết cục tốt.

Văn Trọng Nghiệp mặc dù dũng cảm, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ Hán Thăng tướng quân!

575. Chương 623 : Thiên Tai

Đúng như những gì Tào Bằng nói, Văn Sính trên đường đi tiếp viện bị Hoàng Trung phục kích, thất bại bỏ chạy khỏi Chương Lăng.

Nếu không phải hán phản ứng nhanh chóng, thậm chí có thể bị Bằng Đức chặn cả đường lui, cả Chương Lăng thiếu chút nữa cũng phải vứt bỏ. Nhưng dù vậy, Văn Sính vẫn tổn thất rất thể thảm và nghiêm trọng. Từ Đặng huyện mang theo gần vạn quân binh, bị Hoàng Trung và Bằng Đức liên kết trăm thủ mấy trăm, bị bắt làm tù binh gần hai ngàn người, người không biết tung tích vô số kể. Thất bại lần này, Văn Sính cũng không có cách nào cứu viện Lưu Hổ, còn phải người cầu cứu Tương Dương, khẩn cầu viện binh trợ giúp...

Lưu Hổ không thấy viện binh tới, còn ở Tương Hương thì lòng người lại hoang mang.

Trong lòng biết Tương Hương khó có thể bảo vệ, hai ngày sau, Lưu Hổ dẫn bộ phá vây, mang mấy trăm tàn binh cùng bại tướng chạy khỏi Tương Hương, tới Chương Lăng hội hợp cùng Văn Sính.

Tào Bằng gần như là “dao không thấy máu” công chiếm Tương Hương, mở ra môn hộ Chương Lăng.

Cùng lúc đó, Lý Thông và Vu Cầm binh hợp nhất phát động công kích Tây Dương. Lưu Kỳ liều chết ngăn cản, thấy Tây Dương không cầm cự được, một hồi mưa to lớn cuối cùng lại cứu hán khỏi cảnh ngu khốn. Bởi vì Lý Thông Vu Cầm là vượt qua biên giới chinh phạt, mang theo lương thảo, đồ quân nhu cũng không nhiều. Mà nay một trận mưa to, khiến lương thảo quân Tào xuất hiện phiền toái. Đặc biệt từ Hạnh Tự áp giải lương thảo đến, phải xuyên qua Lục Lâm Sơn mới có thể đưa tới Bình Xuân. Một trận mưa to, khiến cho đường núi khó đi, lương thảo vận chuyển cực kỳ khó khăn, khiến cho Lý Thông, Vu Cầm không thể không tạm dừng công kích, lui về Bình Xuân. Hai người một ở Thiệu huyện, một ở Bình Xuân, trước sau là áp lực cực lớn đối với Lưu Kỳ.

Vốn Lý Thông, Vu Cầm tính toán sau khi mưa qua lại đánh, nhưng không ngờ trận mưa to này mãi không ngừng.

Mà chiến cuộc Giang hạ rơi vào thế giằng co.

Mà ở Chương Lăng cũng vì trận mưa to bất thành linh này, khiến cho Tào Bằng không thể không tạm dừng công kích Chương Lăng, lui về Tương Hương.

Mưa liên miên, liên tiếp mấy ngày không gặp tạnh.

Tào Bằng lo lắng, mắt thấy mức nước tăng vọt, chau mày chau mặt.

-A Phúc, đang lo lắng cái gì?

Tào Chân xem vẻ mặt sầu lo của hắn, không kìm nổi, mở miệng hỏi.

-Xuất hiện mưa to như thế vào lúc này, ta rất lo lắng thu hoạch năm nay của Nam Dương.

Theo ta được biết, đường sông các nơi đã lâu chưa tu sửa, lở như xuất hiện vỡ đê, thế tất tạo thành tai ương ngập lụt ở diện tích lớn. Nếu thực xuất hiện cục diện như vậy, chỉ sợ Giả Thái Trung bên kia, sẽ có áp lực... Hay là như vậy, ta lập tức trở về Vũ Âm, huynh trưởng nghĩ như thế nào?

-Chương Lăng kia...

-Việc Chương Lăng kính nhờ huynh trưởng vậy.

Văn Sính mới bại, Lưu Hồ mất hồn mất vía đã không còn cách nào xuất kích. Ta đã mệnh Lệnh Minh trấn thủ Đường Tử Hương, giờ do huynh trưởng ra trấn Tương Hương... Sau đó, ta sẽ lệnh cho Lý Nghiêm đến hiệp trợ.

Mục đích đã đạt tới, ta phỏng chừng binh Chương Lăng, Văn Sính nếu không ai giúp, cũng sẽ không dấy binh với huynh trưởng.

Tào Chân ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý.

Hắn đến quận Nam Dương này, cũng là hy vọng có thể lập công lao sự nghiệp.

Trước đây ở Hồ Báo kỵ, tuy rằng nói uy phong lẫm lẫm, nhưng cơ hội lập công thật sự cũng không phải nhiều lắm. Dù cho Tào Tháo đối với Tào Chân cực kỳ yêu thích nhưng cũng không thể không có điều băn khoăn. Ít nhất, Tào Chân không thể lộ ra thủ đoạn thật sự trước mặt Tào Tháo, cũng không có khả năng cho hắn đảm đương một mình.

Mà nay, thật là cơ hội tốt nhất của Tào Chân...

Lập tức, Tào Bằng và Tào Chân thảo luận một chút cũng nhanh chóng tiến hành chuyển giao.

Hắn đem hồ phù giao cho Tào Chân, mời Tào Chân tụ quân ở Tương Hương, rồi sau đó để Bằng Đức đóng ở đường Tử Hương, đồng thời giám sát binh mã Kinh Châu ở Thái Dương. Lý Nghiêm, được hắn tiến cử làm trưởng hạ của Tào Chân đồng thời lập tức được Tào Chân trọng dụng, ủy thác làm Giáo Úy Mông Thủy, dẫn bộ đóng quân ở đầu nguồn Mông Thủy, cùng với Tào Chân tạo thành thế liên tiếp, liên tục tạo thành áp lực với Chương Lăng. Về phần Văn Sính sẽ có phản ứng gì? Tào Chân cũng không lo lắng. Theo phát triển của chiến sự, quận Nhữ Nam đã nhúng tay vào chiến sự Nam Dương, khiến cho binh lực Hồ Dương được bổ sung.

Nếu không dốc hết toàn lực cho Kinh Châu, cũng sợ cũng không làm gì được Tào Chân.

Trước khi sắp đi, Tào Bằng lại tiến cử Lã Thường với Tào Chân, nói sau khi trở về Vũ Âm, sẽ kêu Lã Thường đến, hiệp trợ ứng đối Tào Chân.

Tào Chân đối với việc này đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Trong tay hắn người có thể sử dụng cũng không nhiều, nếu có thể có được vài trợ thủ đắc lực, cũng là có gì không không tốt.

Tào Chân đã gặp qua Lý Nghiêm, trong lòng biết Lý Nghiêm là một nhân tài. Đến khi Tào Bằng tiến cử Tả Thường, cũng là một người có thể sử dụng, hấn sao từ chối được ? Trên thực tế, Tào Chân đã hai mươi tám, cũng tới rồi tuổi phải một mình đảm đương. Cho dù không có lần này đến Nam Dương, đợi sau khi Tào Tháo khải hoàn, cũng sẽ phái Tào Chân ra, giao cho trọng trách. Nhưng, Tào Chân có một vấn đề rất lớn, chính là không có phụ tá. Những người đang có đều là người của Tào Tháo! Vậy chẳng phải chứng tỏ uy danh Tào Chân không đủ?

Nghĩ Tào Bằng khi làm Bắc Bộ úy ở Lạc Dương trong tay có một đám người tài ba.

Tới khi hấn đảm nhiệm Thái Thú Hà Tây, đã có một hội tụ tập không ít nhân tài...

Tào Chân quyết định phải noi theo Tào Bằng, bắt đầu thành lập tổ chức cho riêng mình. Lý Nghiêm có thể trọng dụng, nhưng không biết Lã Thường kia lại như thế nào?

Nghĩ đến, nếu Tào Bằng đã tiến cử hấn, cũng không phải một kẻ đầu đường xó chợ.

Sớm tự thành lập bang hội, đối với Tào Chân mà nói cũng là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Cứ như vậy, Tào Chân và Tào Bằng thảo luận xong, Tào Bằng liền dẫn binh trở về Hồ Dương. Theo hấn rời đi còn có Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng.

Vốn, Bằng Đức cũng muốn đi theo hấn, nhưng lại bị Tào Bằng khuyên ngăn.

Lý do rất đơn giản, chiến sự Chương Lăng trọng đại, mà Tào Chân mới tới Nam Dương, cũng cần người giúp đỡ. Hấn thậm chí cũng muốn lưu lại Hoàng Trung, nhưng lại bị Hoàng Trung phản đối. Còn Bằng Đức thì sao? Đi theo Tào Bằng lâu ngày, với Tào Chân cũng quen biết có thể giúp đỡ.

Dù cho Hoàng Trung thắng Văn Sính, Tào Chân vẫn là có chút không tin được.

Ngược lại Bằng Đức, Tào Chân lại rất coi trọng... Cũng bởi vì thấy được việc này, Hoàng Trung không muốn ở lại Tương Hương. Trong tình thế này chẳng thà đi với Tào Bằng, ít nhất, Tào Bằng sẽ không bởi vì tuổi tác của lão mà lo ngại.

Tào Bằng thấy Hoàng Trung tâm ý đã quyết, cũng chỉ đành đồng ý.

Tháng bảy Kiến An thứ mười hai, quân Nam Dương mưa to liên tục

Nước sông Dục Thủy, Đan Thủy, Miện Thủy và các con sông trong quận Nam Dương do thế nước quá lớn, xuất hiện đủ loại thiên tai...

Hạ Du sông Đan Thủy hạ du vỡ đê, hơn mười thôn xóm bị bao phủ, chết mấy trăm người.

Miện Thủy cũng bởi vì đê lâu năm không tu sửa, nhiều chỗ vỡ đê, khiến gần ngàn người tử vong; mà tình hình thiên tai nghiêm trọng nhất, vẫn là Dục Thủy!

Giống như mọi lo lắng trước đây của Tào Bằng vậy, Dục Thủy do trầm tích dưới sông tắc nghẽn, khiến cho cả xóm chìm ngập trong nước lũ.

Cũng may Tào Bằng sớm có chuẩn bị, lệnh Ngụy Diên nghiêm mật giám sát, cứu viện đúng lúc nên chưa xuất hiện thương vong quá lớn. Chỉ có điều, gần hai ngàn hộ vì trận này hồng thủy khiến rất nhiều người không thể không rời khỏi gia viên, trôi giạt khắp nơi. Cũng may trước đây Tào Bằng ở huyện Tây Ngạc đã phái người chuẩn bị, xây dựng một nơi có thể ở cả vạn người. Và từ Toánh Xuyên điều tạm rất nhiều lương thảo, trữ hàng cho Lỗ Dương. Kể từ đó, mới không có dân lưu lạc xuất hiện số lượng lớn, ổn định thế cục nơi đó. Có thể chính vì nguyên nhân này, lúc Lưu Bị rút lui khỏi Uyển Thành, Ngụy Diên tuy có phát hiện, nhưng lại không có cách nào truy kích, chỉ có thể trở mắt nhìn Lưu Bị rời đi...

Ngày mười tám tháng bảy năm Kiến An thứ mười hai, mưa tạnh.

Tào Bằng dẫn bộ tiến vào chiếm giữ Uyển Thành, cách sau một năm đoạt lại thủ đô thứ hai của Đông Hán

Cùng lúc đó, Lưu Biểu bổ nhiệm Vương Uy làm Thái Thú quận Nam Dương, tại Tân Dã đã cùng với Lưu Bị hoán đổi chính thức tuyên chiến Tào Bằng...Mặc dù Lưu Bị mất đi Tân Dã, nhưng lại chiếm được Phàn Thành. Sau khi hấn phụng mệnh đóng quân ở Phàn Thành, lệ binh mật mã, tạm thời ngủ đông, chờ đợi thời cơ đến...

Cũng cùng ngày, Tào Tháo ở Bạch Lang Sơn quyết chiến với Ô Hoàn Liêu Tây!

576. Chương 624 : Đoản Ca Hành

Từ từ vượt Vô Sơn, qua cửa ải Lư Long, đánh úp Liễu Thành.

Mấy trăm dặm xa xăm, đường hoang vắng, trăm dặm không thấy người ở, Tào Tháo mặc dù cố gắng ẩn núp tung tích, nhưng cuối cùng cũng bị Viên Hi Đạp Đốn phát hiện. Liêu Tây Ô Hoàn triệu tập mấy vạn binh mã chặn Tào Tháo ở Bạch Lang Sơn. Luận binh lực, Tào Tháo không chiếm ưu thế; luận địa lý, Tào Tháo là khách, còn Đạp Đốn là chủ. Vốn là Tào Tháo sẽ thảm bại, nhưng cuối cùng Tào Tháo lại thắng lợi.

Lúc này quân Tào cắm trại ở phía sau, thậm chí có rất ít giáp sĩ.

Mà mấy vạn Ô Hoàn Đột Kỵ đột kích, nhưng quân Tào không chút rối loạn.

Tào Tháo lệnh cho Trương Liêu kết trận, ngăn trở kỵ quân Ô Hoàn. Rồi sau đó cùng Tuân Du giơ cao phiêu vọng, thấy quân nhân Ô Hoàn mặc dù đông nhưng trận thế không chỉnh, kết cấu không hề đáng nói. Vì thế, Tào Tháo lệnh Tào Chương, Ngưu Cương mỗi người lĩnh một đội kỵ quân đột kích từ hai cánh. Tào Chương làm gương cho binh sĩ, dẫn bộ sát nhập trận địa địch, từ trong giữa đội ở trong loạn quân chặt đầu Đạp Đốn.

Đạp Đốn vừa chết, quân Ô Hoàn lập tức đại loạn.

Bên trong loạn chiến, Viên Hi bị Tào Chương lấy mũi tên của Tào Công bắn chết, chết trong đám loạn quân.

Đạp Đốn, Viên Hi vừa chết, quân Ô Hoàn như rắn mất đầu. Trương Liêu thừa cơ đánh lén, trăm thủ mấy ngàn... quân Ô Hoàn đều lập tức quy hàng, Tào Tháo lại lệnh cho Trương Liêu thừa cơ tiếp tục công kích. Vào ngày 20 tháng 7, phá được Liễu thành, thu Long Hồ, binh tốt đầu hàng hai mươi vạn, có thể nói lấy được toàn thắng.

Trận chiến Bạch Lang Sơn, tinh nhuệ của Liêu Tây mất hết.

Mà mất đi Liễu thành, càng khiến cho hai người Phì Như Chiêu và Tưởng Nghĩa Cừ không còn lòng dạ nào tiếp tục chống cự.

Quách Gia ở Vô Chung, nhạy bén quan sát hướng đi Viên quân, vì thế lệnh cho đám người Hạ Hầu Thượng lập tức phát động công kích, vượt sông Nh Thủy thành công.

Mưu Chiêu và Tưởng Nghĩa Cừ thấy đại thế đã mất liền không hề chống cự.

Hai người phái sứ giả hướng quân Tào xin hàng. Bởi vì Tào Tháo không ở trong quân, Quách Gia giả nhận cùng tên, tiếp nhận hai người Khiên Chiêu, Tưởng Nghĩa Cừ quy hàng, lại thu nạp binh tốt quân Viên gần một trăm ngàn người, hoàn toàn dọn sạch đường Liêu Tây, quân tiên phong thẳng tiến Liêu Đông, đối với tộc Công Tôn như hổ rình mồi.

Đầu tám tháng, Liêu Đông Công Tôn Khang xin hàng

Tào Tháo bổ nhiệm Trương Liêu là Độ Liêu Trung Lang Tướng, nắm binh năm vạn, qua Liêu Thủy, thẳng lấy Tương Bình.

Trong lịch sử, trận chiến Bạch Lang Sơn có lẽ là tồn tại nguyên nhân của hai người Viên Hi, Viên Thượng cộng thêm Quách Gia chết bệnh, Tào Tháo không thể không tạm ngừng công kích, đến ngồi nhìn hổ đấu nhau để mặc huynh đệ Viên thị chạy trốn khỏi Liêu Đông. Sau đó, Liêu Đông Công Biệt Khang mặc dù giết huynh đệ Viên thị để xin hàng, nhưng Tào Tháo cũng không thật sự muốn chiếm lĩnh Liêu Đông. Tận đến khi Tào Tư Không đăng cơ, Tào thị và Công Tôn thị liên kết với nhau đối phó với Cao Cú Lệ, quân Tào mới được coi chính thức chiếm cứ Liêu Đông. Nhưng mà ở lúc này, bởi vì huynh đệ Viên thị đã chết, Công Tôn Khang cũng đã mất đi lực chống cự.

Vì thế dưới sự đề nghị của Tuân Du, Tào Tháo mệnh Trương Liêu tiến vào chiếm giữ Liêu Đông, chiếm cứ Tương Bình.

Đồng thời, Tào Tháo lại giao cho Trương Liêu một nhiệm vụ, đó là phải lệnh Trương Liêu công kích Cao Cú Lệ, đã làm dịu áp lực chịu đựng của Lã thị Hán quốc.

Sau khi cuộc chiến U Châu bắt đầu, Lã thị Hán quốc chiếu theo ước định, sống chết ngăn chặn Cao Cú Lệ.

Cũng vì nguyên nhân này, Cao Cú Lệ tuy rằng hứa xuất binh tương trợ Viên Hi nhưng cuối cùng cũng không phái binh mã đến. Mà hai nước Cao Cú Lệ và Tân La liên thủ áp chế Lã thị Hán quốc, mấy tháng gần gũi, đã khiến cho Lã thị Hán quốc tổn thất rất lớn. Nếu quan Tào không xuất binh, chỉ sợ Lã thị Hán quốc khó có thể chịu đựng tiếp tục. Lã thị Hán quốc này, là công thần giúp Tào Tháo lên vị trí Tể tướng, giúp ông ta rất nhiều... Cho nên, bất kể như thế nào, Tào Tháo cũng không thể ngồi xem Lã thị Hán quốc bị Cao Cú Lệ tiêu diệt. Nếu Lã thị Hán quốc diệt vong, thì sẽ không còn người kiềm chế Cao Cú Lệ...

Cuối tháng tám năm Kiến An mười hai, Trương Liêu từ Tương Bình xuất binh, Ngưu Cương làm tiên phong, theo Thuận Đại Lương Thủy tiến vào Cao Cú Lệ, phá được đến thành Thăng Cốt, thành quốc nội, quốc đô của Cao Cú Lệ. Thành quốc nội tức là Tập An đời sau của Áp Lục Giang Ban. Vị Cung nghe nói quân Tào xâm lấn, quá sợ hãi, y vội vàng từ phía nam điều động binh mã đón đánh Trương Liêu. Lã thị Hán quốc sau khi trải qua mấy tháng khổ chiến, rốt cục đã nghe được tin tức tốt!

Lã Lam lập tức lệnh Chu Kỳ, đi thuyền tới Liêu Đông gặp Trương Liêu.

Tháng Mười hai, Lã thị Hán quốc và Trương Liêu liên kết, cùng đánh Cao Cú Lệ, khiến Vị Cung đại bại...

Tào Tháo vốn chuẩn bị làm cho tinh thần hăng hái thêm, xử lý Cao Cú Lệ, hoàn toàn bình định Liêu Đông.

Nhưng, mùa đông sắp đến đến, khí hậu đặc biệt của Liêu Đông kia khiến cho Tào Tháo không thể không tạm thời thay đổi quyết định, thu binh trở về.

Mùa đông ở Liêu Đông khắc nghiệt, quân sĩ quân Tào không thể chịu đựng được.

Theo giới thiệu tướng đầu hàng của Viên thị là Tiên Vu Phụ, một khi Liêu Đông bắt đầu mùa đông, nhiệt độ rất thấp, nước đóng thành băng. Nếu không thể thích ứng hoàn cảnh và khí hậu đặc thù Liêu Đông kia, thì tuyệt đối không nên khai chiến, quyết chiến với Cao Cú Lệ. Người Cao Cú Lệ định cư ở nơi đây lâu, đối với thời tiết và hoàn cảnh Liêu Đông hoàn toàn quen thuộc. Tốt nhất là làm quen một chút khí hậu nơi này trước rồi sau đó mới chuẩn bị chiến đấu với Cao Cú Lệ, mới là kế sách tốt.

Trên thực tế, phá được Liêu Đông, đã đạt tới mục đích của Tào Tháo.

Có Trương Liêu kiềm chế Cao Cú Lệ, giảm bớt áp lực cho Lã thị Hán quốc, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Hơn nữa, sau khi vào Liêu Đông, quân Tào rất nhiều người mắc bệnh do không thích nghi với khí hậu. Tuy nói có chuẩn bị, nhưng đối mặt với vùng khí hậu khô lạnh này, Tào Tháo cũng chỉ đành thay đổi chủ ý.

Trọng yếu nhất vẫn là Quách Gia phái người đem đến một câu.

-Thừa tướng có thể làm tốt trách nhiệm mười mấy trăm vạn dân chúng Cao Cú Lệ hay không?

Người ta thường nói, giành thiên hạ dễ, trị thiên hạ khó. Trị thiên hạ, đầu tiên chính là phải cho dân chúng ăn được ăn no, mặc ấm... Cao Cú Lệ vốn là một nơi lạnh khủng khiếp, không có sắp xếp thích đáng, Tào Tháo thật không dám hành động thiếu suy nghĩ. trước mắt, ông ta ở lại Tịnh Châu không đánh, còn tấn công U Châu, cũng chính là bởi vì vấn đề dân sinh này.

Tiêu diệt Cao Can dễ dàng, nhưng đảm nhận ăn, mặc, ở, đi lại của dân chúng Tịnh Châu? Tào Tháo còn chưa làm chuẩn bị sẵn sàng...

Nếu mà nay không thích hợp tấn công Cao Cú Lệ, vậy chỉ có thể tạm thời buông tha cho.

Tuy nhiên, dù vậy, Tào Tháo vẫn để lại Trương Liêu, đồng thời bổ nhiệm Tào Chương làm Bắc Trung Lang Tướng, trấn thủ Liêu Tây, bình định Điều Hoàn, đồng thời giám sát động tĩnh Tiên Ti.

Tào Chương lần này xuất chinh, thành tích chói lọi, công huân hiển hách.

Không nói đến cái khác, chỉ nói đến chinh phạt Liễu thành, hấn chém Đạp Đốn, giết Viên Hi, có thể nói là lập công đầu.

Chỉ có điều, vị Điện Trù vốn phụ trách dẫn đường, ở trong trận chiến bạch Lang Sơn chết trận, khiến Tào Tháo cảm thấy rất đáng tiếc. Vốn hấn tính toán để Điện Trù ở lại Liêu Tây, phụ tá Tào Chương, nhưng hiện tại, Điện Trù lại chết trên chiến trường. Cũng may dưới tay Tào Tháo người tài ba không ít! Mặc dù mất một Điện Trù, thì còn có Điện Dự người Ngự Dương... Tào Tháo phong Điện Dự làm Giáo Úy Ô Hoàn, giữ lại tướng đầu hàng Viên thị để hai người Khiên Chiêu, Giải Tuấn làm phụ tá. Quách Gia đề nghị, ở quận Đạp Thị Liêu Đông thiết lập bến tàu, chế tạo thuyền, đẩy mạnh việc liên lạc với Lã thị Hán quốc.

Tháng mười năm Kiến An năm mười hai, Tào Tháo ở Đạp Thị lên thuyền, rời khỏi Liêu Đông.

Trên đường về, Tào Tháo gặp cản trở, vì thế bỏ thuyền leo lên núi, nhìn ra xa biển rộng, hào hùng quá.

“Đông lâm kiệt thạch,

Dĩ quan thương hải.

Thủy hà báng đáp,

Sơn đảo lạt trì.

Thụ mộc tùng sinh,

Bách thảo phong mậu. Thu phong tiêu sắt,

Hồng ba dũng khởi

Nhật nguyệt chi hành, Nhược xuất kỳ trung,

Tinh hán xán lạn,

Nhược xuất kỳ lý.

Hi vọng tới tai,

Ca lấy vịnh chí.

(Đây là bài thơ: Bộ xuất Hạ Môn hành kỳ 1 - Quan thương hải)

Ngâm xong, Tào Tháo cảm thấy vô cùng đắc ý.

Ông quay người lại, nhìn nói với Điển Vi cũng theo ông ta lên núi:

-Ngày xưa Viên Thiệu hùng cứ Hà Bắc, nào biết có Mạnh Đức hôm nay còn hơn y? Nhớ ngày đó, Viên Thiệu lợi hại thế nào. Nhưng, hấn nào đâu có thể nghĩ đến, một ngày kia... ta sẽ du ngoạn sơn thủy nơi đây?

Nói xong, Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to.

Nhưng không biết Quách Gia ở một bên, sắc mặt hơi đổi, lộ ra một chút tươi cười chua xót...

Thừa tướng hình như có chút đắc ý vênh vao !

Chỉ có điều hấn biết, khi nào thì nên nói cái gì. Tuy rằng biết rõ Tào Tháo lúc này chí đắc ý mãn, nhưng không cách nào mở miệng khuyên can.

Đợi khi có cơ hội, sẽ nói cho thừa tướng hiểu.

-Đúng rồi, tình hình Nam Dương như thế nào?

Xuống núi, Tào Tháo bước đi trên đường quay về.

Ông gọi Quách Gia Tuân Du, hỏi tình hình quận Nam Dương.

Trước đây, Tào Tháo bận về việc hình chiến cho nên không rảnh bận tâm quận Nam Dương. Nay ông quét ngang U Châu, hùng cứ Liêu Đông, không còn ưu phiền gì nữa.

Về phần Cao Can?

Không đáng để lo nghĩ...

-Quân Nam Dương rất tốt

-Ừm?

-Theo tin tức Văn Nhược truyền đến, a Phúc đã đoạt lại Uyển Thành, chiếm lĩnh toàn bộ quận Nam Dương. Chỉ có điều, Lưu Biểu triệu hồi Lưu Bị, lại phái binh mã tiến vào chiếm giữ Tân Dã, ý muốn quyết chiến với a Phúc.

-Lưu Biểu rất không hiểu sự.

Tào Tháo nghe vậy giận tím mặt.

-Trước đây, Lưu Cảnh Thăng liên tiếp đối nghịch cùng ta. Ta niệm tình hân dòng họ Hán thất, không so đo... nhưng hân lại không chừng mực, thực quá đáng chết. Phụng Hiếu, tức khắc truyền mệnh lệnh của ta, kêu Trình Dục ở Kỳ Thành đào một hồ nước, thao diễn thủy quân. Người ta tức khắc trở về Hứa Đô, thảo luận việc thảo phạt Kinh Châu.

Sẽ khai chiến Kinh Châu sao?

Quách Gia nghe được, chau mày...

Đêm đó, Tháo ở lại Xương Lê

Ông ở Xương Lê mở tiệc chiêu đãi văn võ .

Trong tiệc rượu, Tào Tháo chí lớn kịch liệt, lòng hăng hái tràn đầy.

Ngay tại lúc ông ta cùng với mọi người cạn ly, chợt có tiểu giáo tiến đến bẩm báo:

-Thừa tướng, Hứa Đô có người tới.

-A?

Tào Tháo vội vàng ngừng trống nhạc, sai người kêu người đưa tin Hứa Đô đến .

-Thừa tướng, hạ quan phụng mệnh Tuân Thượng Thư truyền báo tin gấp: mười ngày trước, Lưu Biểu bệnh chết ở Kinh Châu! Tuân Thượng Thư mời Thừa Tướng lập tức trở về Hứa Đô.

577. Chương 625 - 629: Kinh Châu Biến

Lưu Biểu đã chết!

Đúng vậy, Lưu Biểu đích thực đã chết!

Phải nói là, từ sau năm Kiến An thứ mười hai, sức khỏe của Lưu Biểu đã lúc khoẻ lúc yếu. Vào hạ, ông ta lại đổ bệnh, hơn nữa bệnh tình lại hết sức nghiêm trọng. Mặc dù vào giữa mùa hạ, thời tiết ẩm áp khiến sức khỏe của Lưu Biểu cũng chuyển biến tốt được một chút, nhưng khi bước sang mùa thu, ông ta lại đổ bệnh. Rồi sau đó bệnh không dậy nổi.

Bệnh tình của Lưu Biểu rất nghiêm trọng, cùng với thời tiết sang đông chuyển lạnh, bệnh tình càng ngày càng chuyển biến xấu.

Cũng chính vào lúc này, Kinh Châu khai chiến toàn diện với Nam Dương. Ông ta triệu hồi Lưu Bị, sắp xếp Lưu Bị ở Phàn thành, giống như một hình thức giam lỏng. Sau đó ông ta thu hồi lại các vùng đất của Tân Dã, triển khai một trận ác chiến kéo dài với Tào Bàng, chiến tuyến kéo dài từ Chương Lăng đến tận An Chúng. Lưu Biểu điều động triệu tập mấy trăm ngàn đại quân, tập kết ở chiến tuyến Tân Dã, đồng thời điều động những chiến tướng đặc lực như Văn Sính, Vương Uy ra trận tiền đốc chiến.

Thế nhưng, lúc này Tào Bàng lại dừng lại thế tiến công!

Theo như lời hân nói là, vào vụ thu hoạch mùa thu, không nên giao chiến, lúc này phải lấy dân sinh làm trọng.

Việc giải nguy cho Tịch Dương Tụ, đã giúp hân ghi được không ít điểm, rất nhiều nhà cường hào thế gia ở Nam Dương đều bày tỏ sự tán thưởng giành cho Tào Bàng. Đúng như lời Tào Bàng đã nói, việc ở Kinh Châu, phải do người Kinh Châu trị, đến lúc quan trọng, không thể trông cậy vào người ngoài. Các cường

hào các nơi trong Nhượng thành, ít nhiều đều bày tỏ thái độ bất mãn với Lưu Biểu. Bọn họ cho rằng, đã xảy ra nạn lũ lụt tai hại như vậy, Lưu Biểu không những không đóng cửa tự kiểm điểm, mà ngược lại còn cố khai chiến, không phải là hành động của bậc minh chủ. Vì thế, cho nên bọn Đặng Địch, Sầm Thiệu cầm đầu, viết bài trên báo Chân Lý ở Nam Dương, mạnh mẽ phê bình Lưu Biểu. Danh tiếng của Lưu Biểu bị ảnh hưởng nặng nề, bị mắng chửi tới tấp mặt mũi, đương nhiên lòng ta sẽ vô cùng phẫn nộ...

Nhưng, Lưu Biểu lại không có miệng lưỡi gì tương xứng ở báo Chân Lý Nam Dương, cho nên chỉ có thể tiến hành giải thích trong một phạm vi nhỏ! Tào Bàng một mặt phát động cuộc chiến của dư luận, một mặt gấp rút thu dọn tàn cục.

Tuy Nam Dương gặp phải thiên tai, rất nhiều nơi bị ngập trong nước lũ, nhưng vì Tào Bàng sớm đã có sự chuẩn bị từ trước, điều động một lượng lớn lương thảo dự trữ ở Toánh Xuyên, nên không đến mức có tử vong trên quy mô lớn. Ngược lại, dưới sự cố ý sắp xếp của Tào Bàng, dân chúng ở các địa phương nhận được sự di rời và trấn an khác nhau. Mấy huyện thành mà vốn dĩ có số nhân khẩu dày đặc nhất, được Tào Bàng chỉ thị, tiến hành chia nạn dân mà di rời.

Đem dân chạy nạn chuyển đến những vùng tình hình thiên tai tương đối nhẹ, và nhân khẩu tương đối ít.

Đồng thời, còn căn cứ theo tình huống cụ thể mà bồi thường cho một mức nhất định.

Ví dụ như, những nơi vốn dĩ nhân khẩu dày đặc, đất đai chật chội như Nhượng thành... sau khi được chia ra, và sắp xếp lại, thì rất nhiều dân bị nạn, đặc biệt là những người bị nạn mà không có gia sản gì, được sắp xếp đến những nơi nhân khẩu tương đối ít như huyện thành của huyện Đan Thủy.

Quan phủ, ngoài việc sắp xếp di rời ra, còn tiến hành bồi thường tiền đất. Như vậy, những huyện thành đất đai chật chội như Nhượng thành, liền được giảm bớt phần nào áp lực. Còn những nơi nhiều đất đai bỏ không như huyện thành của huyện Đan Thủy, thì lại được tăng thêm nhân khẩu, khiến đất đai được tận dụng một cách thoả đáng.

Tóm lại, kể từ sau khi Tào Bàng chiếm đóng Uyển thành, tất cả tâm huyết của hắn đều dồn cả vào việc xử lý tình hình thiên tai. Đồng thời, mỗi một bước đi của hắn, đều được khoe cho mọi người thấy thông qua báo Chân Lý Nam Dương, để tranh thủ sự thấu hiểu của mọi người. Những hành động này lại được người Nam Dương đồng thanh ngợi ca, khen Tào Bàng không ngớt lời.

Uy vọng của Tào Bàng được nâng cao rất nhiều.

Còn Lưu Biểu thì phải đối mặt với phòng tuyến mà Tào Bàng tỉ mỉ bố trí nên, bó tay hết cách.

Cuối tháng chín năm Kiến An thứ mười hai, Bàng Đức Công nhận lời mời của Tào Bàng, rời núi Lộc Môn, đến thăm Uyển thành. Ông ta tỏ ra hết sức hài lòng đối với những việc mà Tào Bàng đã làm kể từ sau khi đến Nam Dương. Đồng thời dưới sự khuyên nhủ của Bàng Đức Công, danh sỹ Trần Chấn của Uyển thành, người lúc trước bị Đặng Chi bắt ở Cức Dương, cũng đồng ý quy hàng. Đương nhiên, với danh tiếng và địa vị của Trần Chấn, y không thể nào quy hàng với Tào Bàng, mà là quy hàng với Tào Tháo. Dù sao đi nữa, xét về tuổi tác, về vai vế, về kinh nghiệm, Tào Bàng đều không đủ để khiến cho Trần Chấn quy hàng. Nhưng Tào Bàng lại mượn cớ rằng Nam Dương đang rất bề bộn, nhiều việc cần làm mà giữ Trần Chấn ở lại làm việc cho quận Nam Dương, giúp đỡ Tào Bàng xử lý tình hình thiên tai ở Nam Dương.

Sau đó Bàng Đức Công lại có lời phát biểu trên báo Chân Lý Nam Dương, lên án Lưu Biểu không màng đến sống chết của dân, chỉ biết làm theo ý mình...

Sau khi Lưu Biểu đọc được bài viết của Bàng Đức Công, thì giận dữ công tâm, lại một lần nữa đổ bệnh liệt giường. Lần đổ bệnh này của ông ta, khiến cho chiến sự ngoài tiền tuyến của quận Nam Dương không thể không ngừng lại. Đám người Khoái Việt, Khoái Lương, cùng với Thái Mạo, Trương Doãn lại một lần nữa chiếm được thể thượng phong, khống chế quyền binh.

Tháng mười năm Kiến An thứ mười hai, bệnh tình của Lưu Biểu trở nên nghiêm trọng, rồi mất ở Tương Dương!

Cái chết của Lưu Biểu khiến cho toàn bộ Kinh Tương lâm vào tình cảnh hoảng loạn.

Ai sẽ nắm giữ ngôi vị của Lưu Biểu.

Trở thành chủ đề mà mọi người đều quan tâm.

Xét về tuổi tác, đương nhiên người tiếp quản Kinh Tương sẽ là Lưu Kỳ. Y không chỉ là con trai trưởng của Lưu Biểu, mà còn theo Lưu Biểu từ những ngày đầu tiên, khi ông ta chiếm đóng Kinh Châu, cùng trải qua quãng thời gian khó khăn ban đầu. Cho nên, bất luận xét về tuổi đời hay kinh nghiệm, Lưu Kỳ đều xứng đáng đảm đương chức vụ Châu mục Kinh Châu.

Nhưng khổ nỗi, Lưu Kỳ lại còn có một người anh em!

Lưu Tông tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại luôn được Lưu Biểu thương yêu dạy dỗ...

Hơn nữa, sau lưng của Lưu Tông còn có ngọn núi lớn là Kinh Tương thế tộc làm chỗ dựa, ủng hộ hẳn tiếp quản Kinh Châu.

Đại đô đốc thuỷ quân Kinh Châu là Thái Mạo, là cậu của Lưu Tông, hai trăm ngàn thuỷ quân của Kinh Châu đều nằm trong tay Thái Mạo, trở thành chỗ dựa lớn nhất của Lưu Tông.

Trong khi đó, Lưu Cơ Viễn lại bị hai người Lý Thông, Vu Cấm cầm chân ở Giang Hạ.

Tuy hẳn đã mời Quan Vũ và Mã Lương đến giúp, nhưng muốn đánh lui Lý Thông, Vu Cấm lại chẳng phải là chuyện có thể thành công được trong thời gian ngắn. Điều này cũng khiến cho khi Lưu Biểu lâm bệnh qua đời, Lưu Kỳ không có mặt ở bên cạnh. Hẳn không có mặt ở Cức Dương nên không cách gì khống chế được đại cục, việc này cũng trở thành điểm yếu lớn nhất của hắn tại thời điểm trước mắt...

- Chủ công, Lưu Biểu đã chết, đây quả đúng là trời ban cơ nghiệp Kinh Châu cho chủ công, chớ để lỡ mất cơ hội tốt này.

Trong huyện giải huyện Lam thành, Gia Cát Lượng vội vã nhìn vào Lưu Bị nói:

Còn Lưu Bị thì lại tỏ vẻ khó xử, nhẹ giọng nói:

- Khổng Minh, nay Cảnh Thăng mất đi, ta lại giành lấy cơ nghiệp của huynh ấy, điều này chẳng phải đi ngược lại đạo nghĩa ư.

- Chủ công!

Gia Cát Lượng khẩn trương:

- Việc đã đến lúc này, quyết không thể do dự được.

Tào Tháo đã chem. chết Viên Hi, bình định Liêu Đông, nếu ông ta dẫn quân trở về, nhất định sẽ chiếm lấy chín quận của Kinh Châu. Huống hồ gì còn có con sói con Tào Bàng, đang ở Nam Dương nhòm ngó như hổ rình mồi. Cảnh Thăng Công còn, thì hẳn còn có chút e dè, nhưng nay Cảnh Thăng Công đã chết, hẳn đương nhiên cũng sẽ chẳng ngồi không mà để lỡ mất thời cơ tốt.

- Việc đó...

Lưu Bị nhẹ giọng nói:

- Chỉ sợ Thái thị, chưa chắc họ đã chịu.

Gia Cát Lượng nói:

- Ta có một kế sách, có thể giúp cho chủ công không tốn chút công sức nào mà đoạt được Kinh Châu.

- Kế của Khổng Minh thế nào?

Gia Cát Lượng gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Nay Lưu Kinh Châu lâm bệnh chết đi, tình hình Tương Dương hỗn loạn.

Chủ công có thể mượn cơ về phúng viếng Lưu Kinh Châu, dẫn quân tiến về Tương Dương. Y Cơ Bảo trong thành Tương Dương có thể làm nội ứng. Đến lúc đó, nội cộng ngoại kích, nhân lúc Thái thị chưa kịp ổn định lại, ra tay đoạt lấy thành Tương Dương. Sau đó lệnh thúc cấm hổ phù đến Trường Sa, điều Tử Thiện đến Vũ Lăng, chiếm cứ bốn quận của Kinh Nam. Đến lúc đó, chủ công lại cho mời đại công tử trở về Tương Dương, để nhị tướng quân trấn thủ Giang Hạ, vậy là sẽ cơ được Kinh Châu dễ như trở bàn tay.

Đây chính là “xuất kỳ bất ý, yểm kỳ bất bị” (ra tay đột ngột, nhân lúc người chưa kịp chuẩn bị).

Cứ đoạt lấy Tương Dương trước, rồi sau đó nghênh đón Lưu Kỳ trở về...

Lấy danh nghĩa của Lưu Kỳ để quản lý Kinh Tương, thì cho dù là thế tộc nào của Kinh Tương đi nữa, cũng không thể làm gì được ta.

Nhưng trên thực tế, một khi Lý Kỳ về đến Tương Dương thì rất khó còn có thể nắm được quyền chủ động. Đây lúc là một lựa chọn tốt nhất cho Lưu Bị vào lúc này.

Kế sách này của Gia Cát Lượng có thể nói là một phiên bản khác của kế “mượn danh thiên tử, ra lệnh chư hầu”.

Mượn danh Lưu Kỳ để cai trị Tương Dương.

Lưu Bị trầm ngâm hồi lâu không nói năng gì, một lúc sau, ông ta nghiêng răng, dường như đã hạ quyết tâm.

- Nếu đã vậy thì cứ làm theo kế của Khổng Minh đi.

Nhưng, người hãy cho người liên lạc với Y Cơ Bá trước.

Bảy ngày sau, người, ta và Cơ Bá tiên sinh sẽ nội ứng ngoại hợp, đoạt lấy Tương Dương... Hãy nhớ, không được làm hại đến tính mạng của nhị công tử, chỉ trừ khử những tên đối nghịch cầm đầu.

Những tên đối nghịch cầm đầu ở đây, chính là bọn Thái Mạo, Trương Doãn.

Gia Cát Lượng lập tức cảm thấy thoải mái trong lòng, khom người nói:

- Chủ công yên tâm, Lượng tự biết phân nặng nhẹ.

Trong thành Tương Dương, mây mù che phủ.

Y Tịch mệt mỏi trở về nhà, tâm trạng có vẻ khá là chán nản. Cái chết của Lưu Biểu khiến cho Kinh Châu như rã nát mất đầu. Bọn Khoái Việt, Khoái Lương, Lưu Tiên Vi cầm đầu, đại diện cho Kinh Tương thế tộc, bắt tay với Thái Mạo, muốn đưa Lưu Tông lên làm chủ Kinh Châu. Ngụ ý ẩn chứa trong việc này, khiến Y Tịch cảm thấy lạnh người. Ý đồ của anh em Khoái Việt có vẻ không rõ ràng lắm, cho nên trong nhất thời rất khó đoán biết. Nhưng còn bọn người Thái Mạo, Trương Doãn, cùng với phần lớn hào cường Kinh Nam mà đại diện là Lưu Vi Tiên, đều có ý muốn quy thuận Tào Tháo, để đổi lấy một Kinh Châu không phải chịu khói lửa chiến tranh, mục đích là giữ lấy một phương yên bình.

Nếu một khi Lưu Tông trở thành người đứng đầu Kinh Châu...

Hơn nữa, theo như tình hình trước mắt mà nhìn nhận, thì việc này rất nhiều khả năng sẽ trở thành hiện thực.

Y Tịch thì có khuynh hướng ủng hộ Lưu Kỳ kế vị hơn, nhưng Lưu Kỳ lại đang ở Giang Hạ, bị Lý Thông, Vu Cầm đeo cùm, trong thời gian ngắn e rằng không có cách gì trở về Kinh Tương được.

Điều này cũng khiến cho các bộ hạ cũ từ hồi ở Sơn Dương rơi vào tình cảnh như rã nát mất đầu.

Còn Thái Mạo thì ra sức ép người, dốc hết sức muốn lập Lưu Tông. Cho nên Y Tịch và Thái Mạo đã nổ ra tranh cãi kịch liệt, đến cuối cùng, cũng không đạt tới được một phương án sử lý thỏa đáng.

Mất thấy thời gian trôi qua từng ngày.

Nếu Lưu Kỳ vẫn không về, tất sẽ có biến cố lớn. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Y Tịch lại cảm thấy hết sức đau đầu...

- Phụ thân, Khổng Minh tiên sinh đợi người đã lâu.

Y Tịch vừa bước vào cửa, đã thấy con trai lớn là Y Dương bước ra đón.

Y Dương là con trai trưởng của Y Tịch, năm nay ba mươi bảy tuổi. Người này tài học bình thường, theo như tiêu chuẩn của Y Tịch mà đánh giá thì thuộc loại tư chất tầm thường.

Tuy nhiên Y Dương có một ưu điểm, đó là hiếu thuận.

Chính bởi vậy mà được tiến cử danh hiệu Hiếu liêm, làm việc dưới trướng Lưu Biểu.

- Khổng Minh đến sao?

Y Tịch nghe nói vậy, lập tức lộ mừng rỡ, vội nói:

- Mau cho mời ông ấy đến thư phòng...Đúng rồi, Đông Thăng, hôm nay dù có ai đến, cũng nói là ta không được khoẻ, không tiếp khách nhé.

Y Dương đáp vâng một tiếng rồi vội lui đi, mời Khổng Minh vào.

Y Tịch về đến thư phòng, vừa ngồi xuống thì Gia Cát Lượng đã bước vào, chỉ thấy ông ta vừa bước vào cửa đã chấp tay nói:

- Lão đại nhân, vẫn khoẻ đó chứ?

- Sao có thể khoẻ cho được?

Y Tịch cười nhún nhó, khoát tay tỏ ý mời Gia Cát Lượng ngồi xuống, đoạn bảo Y Dương đi ra.

Hai người hàn huyên vài câu, đoạn Y Tịch vào thẳng vấn đề chính:

- Lần này Khổng Minh đến, chắc không chỉ đơn giản chỉ là đến thăm ta đúng không... Lưu Kinh Châu mất đi, Kinh Tương rung chuyển, lòng người dao động. Trong khi đó chiến sự ở Tân Dã, Chương Lăng lại diễn ra không dứt, nếu không nhanh chóng sắp xếp, e rằng sẽ có đại nạn.

Khổng Minh có gì chỉ dạy?

Đến nước này, Y Tịch chẳng cần thiết phải khách sáo với Khổng Minh nữa, mà đi thẳng vào vấn đề luôn.

Tình hình hiện nay rất phức tạp, và cũng rất phiền phức, Y Tịch đâu có rảnh mà nói vòng nói vo. Sau khi nói xong, ông ta nhìn chăm chăm vào Gia Cát Lượng với ánh mắt rất đổi lạ lùng. “Bây giờ ta đang thỉnh giáo người, cách để giải quyết tình thế hỗn loạn ở Kinh Châu. Nếu người có ý kiến gì thì chớ có dấu diếm, đối với ta và người đều không có lợi. Bây giờ ta rất cần đến trí tuệ của người, càng cần người nghĩ ra một biện pháp thoả đáng giúp ta”.

Gia Cát Lượng lại mỉm cười...

- Kỳ Bá tiên sinh thì có gì phải sợ?

Với khả năng của tiên sinh, thừa sức để tự lo liệu cho bản thân mà, đâu cần phải lo lắng?

- Nếu ta chỉ vì muốn lo cho bản thân, thì lúc đầu đâu cần phải giúp người?

Sắc mặt Y Tịch trầm xuống, nhìn chăm chăm vào Gia Cát Lượng:

- Khổng Minh, tâm tư của ta chắc người cũng rõ. Năm xưa, ta theo Cảnh Thắng Công từ khi mới vào làm chủ Kinh Tương. Mà nay Cảnh Thắng Công đã mất, anh em Thái Mạo soán quyền, có ý muốn quy thuận Tào Tháo. Cơ nghiệp tốt đường ấy của Cảnh Thắng Công, sao có thể để rơi vào tay người khác. Tuy rằng Tông công tử cũng là cốt nhục của Cảnh Thắng Công, nhưng ta vẫn không thể đồng tình chuyện để cho một đứa nhỏ cai quản Kinh Tương.

Những lời này, là nói trắng ra rồi đây!

Ta luôn ủng hộ Lưu Kỳ, ta không muốn quy hàng Tào Tháo? Ta không đồng ý để Lưu Tông kế vị.

Ba điểm này cũng chính là chủ trương, là điều ấp ủ trong lòng của Y Tịch. Gia Cát Lượng nghe được những lời này, như chợt được một tiếng vỗ phào... Y vẫn luôn lo lắng là, cùng với cái chết của Lưu Biểu, đám thủ hạ cũ từ hồi ở Sơn Dương sẽ có sự thay đổi về ý nghĩ. Mà nay, Y Tịch vẫn một mực kiên quyết liên hiệp với nhà họ Lưu chống lại họ Tào, cho thấy cục thế vẫn còn cơ hội có thể vẫn hồi lại được.

Gia Cát Lượng nhẹ giọng nói:

-Huỳnh Đức Công và thế như nước với lửa, cũng không muốn ngồi nhìn.

-Xin được lắng nghe đây.

Lượng có một kế, có thể giúp cho đại công tử lên kế vị.

Nhưng mà, bây giờ Thái thị ngáng đường, nếu muốn thành công, thì không tránh khỏi phải sử dụng đến thủ đoạn khốc liệt. Chỉ không biết là quyết tâm của Kỷ Bá tiên sinh như thế nào mà thôi?

Biện pháp thì ta có, nhưng không biết liệu người có dám làm hay không mà thôi!

Y Tịch đâu phải tên ngốc, lập tức nghe ra ẩn ý đằng sau lời nói của Gia Cát Lượng.

Thái thị nắm quyền, thủ đoạn khốc liệt!

Gia Cát Lượng đã nói hết sức rõ ràng, đó là diệt trừ Thái thị, giành lấy Linh Châu, phò lập Lưu Kỳ... Hai điều trước thì không có gì phải lo, nếu Lưu Kỳ muốn lên kế vị, thì cũng không khỏi phải dùng đến những thủ đoạn khốc liệt. Về điều này, cho dù Gia Cát Lượng có không nói ra, thì Y Tịch cũng phải tính đến. Sở dĩ vẫn chưa chịu ra tay, là vì lực lượng trong tay Y Tịch vẫn còn chưa đủ, cho nên không nắm chắc phần thắng.

Hơn nữa, dù nói thế nào đi nữa, Thái phu nhân cũng là vợ của Lưu Biểu, còn thanh thế của Thái thị ở Kinh Tương thì lại rất lớn...

Nếu như chỉ cần còn chút hy vọng giải quyết trong hòa bình, thì Y Tịch tuyệt đối không hề muốn dùng đến thủ đoạn khốc liệt.

Chỉ có điều, xem ra tình hình hiện nay là không thể cứu vãn được rồi... Lưu Bị tình nguyện muốn giúp, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, liệu Lưu Bị có phò lập Lưu Kỳ hay không? Với cơ mưu của Lưu Bị thì Lưu Kỳ tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ta. Nếu không cẩn thận, thì Kinh Châu này e rằng sẽ đổi sang chủ khác...

Điều này thì Y Tịch lại không mong muốn.

Gia Cát Lượng nói:

-Tấm lòng của Huyền Đức Công trời đất có thể chứng giám.

Sở dĩ đến nói chuyện với Cơ Bá tiên sinh, là vì muốn xóa bỏ mối lo ngại trong lòng tiên sinh. Huyền Đức Công nguyện phò tá đại công tử lên kế vị, cai quản chín quận Kinh Tương.

Về điểm này, Cơ Bá tiên sinh không cần phải lo. Có đại công tử ở đây, Huyền Đức Công nhất định sẽ tận lực phò tá, tuyệt đối không để tiên sinh phải khó xử.

Chỉ cần Lưu Kỳ còn sống một ngày, thì Kinh Châu sẽ vẫn là địa bàn của đại công tử hấn.

Còn bọn ta, chỉ là người đến sống nhờ mà thôi.

Y Tịch cũng hiểu rất rõ, với tài năng của Lưu Kỳ, không đủ để làm chủ Kinh Châu.

Nếu như có Lưu Bị phò tá, thì ngược lại có thể ngồi vững ở chín quận Kinh Tương. Còn về một ẩn ý khác trong lời nói của Gia Cát Lượng, thì Y Tịch lại vô ý bỏ qua mất! Phò lập Lưu Kỳ là để báo đáp ơn chi ngộ với Lưu Biểu, còn về phần sau này sẽ thế nào, thì phải xem bản lĩnh của Lưu Kỳ.

Y Tịch đâu có thể sống lâu được như thế, những việc sau này làm sao mà có thể lo cho hết?

Còn nữa, tuổi tác của Lưu Bị lớn hơn Lưu Kỳ, nói không chừng...

Nếu quả đúng như vậy, thì Kinh Châu chưa chắc sẽ phải đổi chủ.

-Phải làm thế nào?

Lời này của Y Tịch vừa nói ra, Gia Cát Lượng như trút được một hơi thở phào.

Thành công rồi!

Ông ta khẽ mỉm cười, trầm giọng nói:

-Năm ngày sau sẽ là thất đầu của Cảnh Thắng Công.

Lần này ta đến Tương Dương, đi theo còn có ba trăm binh sỹ, do Tử Long cầm đầu, tất cả đều giao cho Cơ Bá tiên sinh điều động. Năm ngày sau, Huyền Đức Công sẽ đến phúng viếng Cảnh Thăng Công. Đến lúc tiên sinh và ta bắt tay, nội ứng ngoại hợp, ra tay giành lấy Tương Dương, diệt trừ Thái thị. Chỉ cần đoạt được Tương Dương, Huyền Đức Công sẽ cho người đến Giang Hạ đón đại công tử về Tương Dương. Đến lúc đó, chỉ cần đại công tử về đến Tương Dương, thì mọi việc chẳng phải sẽ xong xuôi cả sao?

Y Tịch trầm ngâm không nói gì.

Thật lâu sau, ông ta ngẩng đầu lên nhìn Gia Cát Lượng, nói:

-Ta phải giao ước ba điều với Khổng Minh.

Sau khi đoạt được Tương Dương, không được đại khai sát giới, khiến lòng người bất ổn; không được làm hại đến tính mạng của Tông công tử, mà phải sắp xếp thỏa đáng; Kinh Châu nhất định phải do đại công tử kế vị. Liệu Khổng Minh có dám thề rằng, nếu như làm trái, trời tru đất diệt! Nếu được thế, thì ta sẽ hợp tác với Huyền Đức Công...

-Một lời đã định, nếu có làm trái, trời tru đất diệt.

Y Tịch nói:

-Nếu đã như vậy, thì có thể nói Tử Long đem người đến đây.

Có điều, trước khi ra tay, phải hết sức cẩn thận, không được để lộ phong thanh. Ta sẽ nghĩ cách điều động Văn Sính và Vương Uy trở về, đoạt lấy binh quyền trong tay bọn họ. Hai người này đều thân với Tông công tử, tuyệt đối không thể lơ là. Năm ngày sau, chúng ta sẽ ra tay ở châu giải, diệt trừ Thái thị.

Nói đoạn, Y Tịch gơ tay ra, vỗ tay ba lần với Gia Cát Lượng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười...

Chủ công, việc ta có thể làm được cho người cũng chỉ có bấy nhiêu đây thôi!

Nếu như đại công tử có tài đức thật, thì tất sẽ có thể giữ gìn được cơ nghiệp của người!

Tuần thất đầu của Lưu Biểu đã tới gần.

Trong sự thấp thỏm lo âu, Tương Dương nghênh đón đại biểu của các gia tộc cường hào từ khắp nơi đến Kinh Châu. Lưu Biểu ở Kinh Châu cai trị đã được mười mấy năm, tuy không đến mức đạt được thành tích chính trị trác tuyệt, nhưng cũng giữ được cho Kinh Châu bình yên một cõi. Những cuộc chiến quy mô nhỏ tuy là liên miên không dứt, nhưng xét một cách tổng thể, thì cũng không xuất hiện chiến loạn gì.

Đặc biệt Lưu Biểu là người yêu thích văn học, là một trong “bát tuần Giang Hạ” đương thời, góp phần đưa văn phong Kinh Tương trở nên cường thịnh, rất được các văn sỹ tán thưởng.

Gia Cát Lượng giúp Lưu Bị âm mưu chiếm lấy Kinh Châu, có thể nói là đã chiếm hết thiên thời...

Lưu Biểu bệnh chết, Kinh Châu sợ hãi.

Nhân sỹ khắp nơi ai cũng có suy tính của riêng mình, tạm thời chưa thể thống nhất ý kiến, nên trở thành năm bè bảy mảng. Nếu như Lưu Bị có thể đoạt được Kinh Châu, thì có thể dùng chín quận Kinh Tương làm cơ sở, bắt tay với Tôn Ngô ở mạn đông, đoạt lấy Ba Thục ở mạn tây, chống cự với Tào Tháo ở mạn bắc. Gia Cát Lượng đã đi một nước cờ lớn, nếu như thành công, thì thiên hạ tất sẽ phân chia làm ba phần rành mạch. Chỉ có điều, bản thân Gia Cát Lượng cũng hiểu rằng, chuyện này cũng hết sức mạo hiểm, không thể không cân trọng.

Về tổng thể mà nói, Kinh Tương chia làm ba phái.

Trong số đó, đám thủ hạ cũ mà Lưu Biểu dẫn theo từ Sơn Dương, thì ủng hộ Lưu Kỳ, nguyện cùng hợp tác với Lưu Bị.

Hai phái còn lại lần lượt là Lưu hệ do Thái Mạo, Trương Doãn cầm đầu, và đám cường hào địa phương do anh em nhà họ Khoái cầm đầu. Nếu đem ra so sánh, thì Thái thị hy vọng phò lập Lưu Tông, kế vị Kinh Châu, nương tựa Tào Tháo, giữ lại quyền tự chủ ở một mức nhất định. Còn Khoái thị, thì lại không giống

như Thái thị, bọn họ nguyện ý nghe theo triều đình, đồng thời bảo vệ lợi ích tại chỗ của giới Kinh Tương thế tộc. Xét trên một mức độ nào đó, thì Khoái thị và Thái thị cũng giống như một thể thống nhất, nhưng lại có chỗ khác nhau. Nhưng nếu xét theo tình hình trước mắt, thì chủ trương chính trị của anh em nhà họ Khoái và Thái thị về cơ bản là thống nhất với nhau.

Gia Cát Lượng không dám xem thường anh em nhà họ Khoái.

Hai người này là nhân vật đại diện cho các danh sỹ Kinh Tương, sở hữu trí tuệ hơn người.

Cho nên, kế hoạch đoạt lấy Kinh Châu của ông ta, ngoại trừ Lưu Bị và Y Tịch ra, không hề thương lượng qua với một người nào khác. Thậm chí ngay cả Triệu Vân, cũng không hiểu mục đích mình đi đến Tương Dương là gì. Lưu Bị chỉ dặn dò hẩn, là phải nghe theo sự điều phái của Y Tịch, tuyệt đối không được để lộ hành tung.

Cứ như thế, Triệu Vân ở lại trong phủ của Y Tịch mà thần không biết, quỷ không hay.

Còn về phần Y Tịch thì dường như là không hề có chuyện gì xảy ra, giúp Thái Mạo chuẩn bị việc tang sự cho Lưu Biểu. Nhưng đằng sau, ông ta lại ngầm ngầm liên lạc với các thành viên của đám thủ hạ cũ từ Sơn Dương.

Thời gian, trôi qua dần.

Trước mắt, ngày thất đầu của Lưu Biểu đã đến gần, trong thành Tương Dương trở nên náo nhiệt khác thường.

Thái phu nhân dẫn theo Lưu Tông, ra mặt đón tiếp quan khách các nơi đến viếng. Cùng lúc đó, Thái Mạo cũng đang huy động lực lượng trong gia tộc, chiếu trống rùm beng liên lạc với các nơi, thuyết phục các gia đình Kinh Tương thế tộc phò lập Lưu Tông lên làm chủ nhân của Kinh Châu. Chỉ xét riêng về điểm này, thì Lưu Kỳ, lúc này đang không ở Tương Dương, đã phải chịu thế hạ phong. Vào ngày thứ hai sau khi Lưu Biểu chết, Lưu Kỳ phái người tới Tương Dương, thỉnh cầu bọn người Thái phu nhân cho phép y trở về Tương Dương.

Nhưng, Thái phu nhân lại lấy cớ là chiến sự ở Giang Hạ đang hồi cấp bách, Lưu Kỳ thân mang trách nhiệm nặng nề, nên không thể rời đi, cự tuyệt lời thỉnh cầu của Lưu Kỳ...

Sau đó, Lưu Kỳ lại lui tiếp một bước, dùng lời khẩn thiết mà khuyến nủ Thái phu nhân, rằng: “ta có thể không làm chủ Kinh Châu, nhưng xin phu nhân hãy trân trọng cơ nghiệp mà phụ thân ta vất vả gây dựng cả đời, đừng đầu quân cho Tào Tháo. Kinh Châu là tâm huyết của phụ thân ta, sao có thể dễ dàng nhường cho người khác được?

Huống chi, người đó lại còn là một tên quốc tặc!”

Thái phu nhân không trả lời, mà chỉ đuổi sứ giả về...

Cũng vào ngày thứ ba sau khi Lưu Biểu chết, Tôn Quyền ở Giang Đông lại đột nhiên có hành động. Bổ nhiệm Hải Xương Trưởng Lục Tốn làm Vu Hồ Lệnh, lại lệnh cho Trình Phổ, Hoàng Cái tập kết binh mã ở huyện Xuân Cốc, nhòm ngó Hoài Nam như hổ rình mồi. Hành động bất thành linh này của Tôn Quyền, khiến cho ba quận của Hoài Nam lập tức cảm thấy lo lắng khẩn trương. Cam Ninh lập tức phái người đưa tin, hỏa tốc báo tin về cho Tuân Úc ở Hứa Đô, đồng thời lại cho người liên hệ với Vu Cấm, nghe rõ sự tình.

Vu Cấm đang giảng co với Quan Vũ ở Mãnh huyện.

Quan Vân Trường nhận lệnh đến Giang Hạ, hỗ trợ Lưu Kỳ phòng thủ, giao chiến nhiều lần với Vu Cấm, Lý Thông, tạo áp lực rất lớn cho Vu Cấm.

Vu Cấm đang lúc khó xử, lại nghe tin Giang Đông khởi binh, bèn lập tức thay đổi chủ ý.

Sau khi bàn bạc với Lý Thông, ông ta quyết định tạm thời lui binh khỏi Giang Hạ, trở về quận Dặc Dương. Nếu Tôn Quyền mà dụng binh trên quy mô lớn, thì Hoài Nam ắt sẽ nguy to.

Quận giải, Uyển thành.

Giả Hủ ngồi ngay ngắn trên hiên, bộ dạng giống như đang suy nghĩ gì lung lăm.

Ngón tay khẽ lướt trên dây tơ của cây đàn đặt trước mặt, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng đàn du dương.

Đầu mày ông ta nhíu chặt, bàn tay còn lại thì vuốt râu. Trong sân viện, mấy bông cúc tím nở rộ, tô điểm thêm chút sức sống cho tiết thu muộn...

-Thái Trung ở đâu vậy?

Bên ngoài sân viện, đột nhiên vọng đến tiếng gọi của Dương Hàng.

Giả Hủ đột nhiên nhướng cao chân mày, dường như bừng tỉnh từ cơn suy tư, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài sân viện:

-Là Tử Lộ đó phải không? Có phải có tin tức gì đưa đến hay không?

Dương Hàng bước vội vào trong sân viện.

-Thái Trung, có công văn khẩn từ Bình Xuân.

-Nói!

Dương Hàng hít vào một hơi sâu, thấp giọng nói:

-Tôn Quyền ở Giang Đông cho đóng quân ở Xuân Cốc, đồng thời cho tập kết lương thảo đến Vu Hồ.

Vu Văn Tắc lo sợ quận Cức Dương thất thủ, cho nên có ý bỏ Mãnh huyện, lui binh trở về. Thái thú Văn Đạt cho người đến hỏi, liệu ông ta có thể lui binh khỏi Bình Xuân hay không.

Giả Hủ vừa nghe nói mặt liền biến sắc.

Tròng mắt đột nhiên ánh lên một nét lạnh lẽo, lập tức đứng phắt dậy, gằn giọng nói:

-Lập tức cho người trả lời với Lý Văn Đạt, rồi bảo ông ta chuyển lời với Vu Văn Tắc. Hai người bọn họ dù có phải chết trận, cũng phải cầm chặt ở Giang Hạ cho ta... Tôn Trọng Mưu cũng thật biết lựa thời điểm xuất binh, chỉ có điều... hài, nói với hai người bọn họ, nếu để mất Mãnh huyện và Bình Xuân, thì ta sẽ dâng sớ lên Thừa tướng, trị bọn chúng tội sợ hãi không dám đánh.

Dương Hàng giật mình!

Rất ít khi thấy bộ dạng kích động như thế này của Giả Hủ, trong lòng y không khỏi có chút nghi hoặc.

Theo lý mà nói, thì việc Tôn Quyền xuất binh cũng không có gì là lạ, Vu Cấm lui binh cũng là chuyện hợp tình hợp lý, sao Giả Hủ lại phải kích động như thế này? Trên mặt thậm chí còn tỏ rõ vẻ nghiêm trọng? Trong chuyện này, e là còn có nguyên nhân khác... Dương Hàng chực mở miệng, tính hỏi Giả Hủ.

Chỉ có điều, thấy sắc mặt âm trầm của Giả Hủ, lời y muốn nói đã ra đến đầu lưỡi, lại đành nuốt ngược trở lại.

Vội vàng rời khỏi sân viện, y cho gọi sứ giả đưa tin của Lý Thông đến, thuật lại một lượt lời của Giả Hủ. Chỉ có điều, cách dùng từ thì uyển chuyển hơn nhiều, chỉ nói là cục diện Kinh Tương sắp bị phá vỡ, bất luận thế nào, hai người Lý Thông và Vu Cấm cũng không thể lui binh vào lúc này, nếu không sẽ có thể làm lỡ đại cục. Còn về phần chiến cục ở Hoài Nam, không cần hai người bọn họ phải bận tâm, Giả Thái Trung đã liên hệ với Hứa Đô, sớm đã có phương án giải quyết.

Dù sao, ngụ ý trong lời nói cũng là nhấn với Lý Thông, Vu Cấm rằng: các người không được lui binh.

Không những là không được lui binh, mà còn phải còn phải liều chết trấn thủ ở Mãnh huyện và Bình Xuân, nếu không sẽ trị theo quân pháp...

Chuyện này một khi đã phải đụng tới quân pháp, thì cho dù là người cũ như Vu Cấm, cũng không khỏi không cân nhắc thiệt hơn. Sứ giả rời đi trong nơm nớp lo sợ, Dương Hàng vừa định đến nơi làm việc để xử lý công vụ, thì có người ngăn lại, nói Giả Hủ có việc tìm y, mời y lập tức đến ngay.

Dương Hàng không dám chần chừ, vội nhanh chóng đi tới nơi ở của Giả Hủ.

Lần này gặp lại, Giả Hủ đã trở lại bộ dạng bình thường, xem ra có vẻ hết sức bình tĩnh.

-Giang Đông có người tài nào không?

-Hả?

Dương Hàng bị câu nói không đầu không cuối của Giả Hủ làm cho ngẩn người.

Chỉ thấy khoe miệng Giả Hủ khê nhếch lên, để lộ một nét cười cổ quái:

-Tôn Quyền chọn lúc này để xuất binh, chắc chắn không phải là ý của hắn...theo như ta thấy, rất có khả năng hắn ta đã bắt tay với Lưu Bị. bằng không tuyệt đối không có chuyện xuất binh vào thời điểm này. Chủ công đại thắng ở Liêu Đông, Tôn Quyền đang muốn cầu hòa, sao lại có thể xuất binh vào thời điểm này? Theo như ta thấy, việc hắn xuất binh là giả, việc hắn muốn giải vây cho Giang Hạ mới là thật... Việc đóng quân ở Xuân Cốc, chẳng qua là che mắt người ta, mục đích là giúp cho Lưu Kỳ có thể rút khỏi Giang Hạ. Ở Hoài Nam có Cam Hưng Bá là đủ rồi, ngoài ra, cho người đến Từ Châu, lệnh cho Chu Thương xuất kích từ đảo Đông Lăng, uy hiếp Đan Đồ, thì mối nguy hiểm của Hoài Nam tự nhiên sẽ được hóa giải. Tuy nhiên, điều khiến ta cảm thấy hứng thú, là ai hiến kế này cho Tôn Quyền... Chu Công Cẩn, Trương Tử Bô? hay là còn có người nào khác?

Tử Lộ, việc này người không cần phải nhúng tay vào, hãy cứ chuyên tâm cho việc ở Kinh Tương.

Bên chỗ Hữu Học cũng sắp có hành động, tuyệt đối không thể lơ là... còn về phần Giang Đông, tự ta sẽ để mắt đến, người không cần phải bận tâm.

Dương Hàng do dự một lát, nhẹ giọng nói:

-Vậy còn Thái thú Văn Đạt và Thái thú Văn Tắc...

-Cứ để bọn họ bầm báo với ta.

Nếu xét về chức vụ, thì Tào Bằng và Lý Thông cùng cấp.

Quận Nam Dương và quận Như Nam đều là thượng quận, địa vị bằng nhau. Còn quận Dặc Dương thì vốn được tách ra từ quận Nhữ Nam, vốn là hạ quận, nhưng vì có liên quan đến vị trí chiến lược nên được xếp là trung quận. Cho nên nếu xét về phẩm bậc, thì Vu Cấm có hơi thua kém Tào Bằng và Lý Thông một chút.

Nhưng vấn đề là, Vu Cấm vốn là lão thần đi theo từ trước.

Vu Cấm đi theo Tào Tháo từ hồi Tào Tháo dấy binh ở Tiểu huyện, thảo phạt Đồng Trác.

Ông ta từng tham gia chiến dịch thảo phạt Đồng Trác của hai mươi hai lộ chư hầu, cũng tham dự trong sự kiện cùng Tào Tháo truy đuổi Đồng Trác, thậm chí bại trở về. Sau đó Tào Tháo đứng vững ở Đông quận, suốt chặng đường chinh phạt, Vu Cấm đều đi theo từ đầu đến cuối, lập được rất nhiều công trạng, được Tào Tháo hết sức coi trọng. Cho nên, nếu xét về lịch duyệt, thì bất luận là Tào Bằng hay Lý Thông đều không đủ tư cách so sánh với Vu Cấm. Vì vậy mà xét về địa vị, thì ngược lại, Vu Cấm lại cao hơn hai người Tào Bằng, Lý Thông.

Nếu như lấy danh nghĩa của Tào Bằng để tiết chế Vu Cấm, rất có thể sẽ khiến Vu Cấm cảm thấy bất mãn.

Cho nên, Giả Hủ quyết định, phải đích thân mình ra tay tiết chế hai người bọn họ. Chức quan của ông ta là Thứ sử Dự Châu, quận Nhữ Nam và quận Dặc Dương đều nằm dưới sự cai trị của ông ta, cho nên sẽ hợp tình hợp lý. Về địa vị, thì vốn dĩ đã cao hơn hai người Lý Thông, Vu Cấm, càng không cần phải nói đến tước hiệu hậu nhân của Đô Đình Hầu của ông ta, thì bọn Lý Thông, Vu Cấm lại càng không cách gì so sánh được. Để ông ta ra tay tiết chế hai người bọn họ, cũng tránh được việc Lý Thông, Vu Cấm nảy sinh bất mãn với Tào Bằng.

Lưu Biểu chết đi, Kinh Châu trở thành năm bề bầy mằng.

Tôn Quyền lại cho đóng quân ở Xuân Cốc vào thời điểm này, theo như Giả Hủ thấy, tuyệt đối không phải là hành động bình thường.

Theo như tính nết của Tôn Quyền, thì không thể có chuyện giống trống khua chiêng như thế này được. Nếu quả thật hắn muốn xuất binh, thì cách tốt nhất là mượn lợi thế về thủy quân, đánh lên Nhu Tu Khẩu, chứ không phải là đóng quân ở huyện Xuân Cốc. Nếu như không phải Tôn Quyền định dùng binh, thì mục đích

của hắn là gì? Giả Hủ cảm nhận được một cách hết sức nhạy bén rằng, việc Tôn Quyền đóng quân ở Xuân Cốc chỉ là để ngụy trang, mục đích thực sự của hắn, là muốn cầm chân binh mã Hoài Nam, buộc Vu Cẩm lui binh.

Nhưng, vì sao hắn phải làm thế?

Nơi Vu Cẩm đánh là Giang Hạ, có liên quan gì đến Tôn Quyền hắn?

Đáp án chỉ có một khả năng, đó là Tôn Quyền đã ký kết hiệp nghị với một ai đó, cho nên mới hành động như vậy. Hắn đã thỏa thuận với ai?

Giả Hủ cảm thấy một sự lo sợ mơ hồ!

Tào Bằng đã từng nói qua với Giả Hủ: nếu Lưu Bị đoạt được Kinh Châu, tất sẽ liên kết với Tôn Quyền.

Đến lúc đó, bọn họ có thể lợi dụng lợi thế của sông nước, tạo thành thế chân vạc với Thừa tướng. Nếu như Thừa tướng không lấy được Kinh Tương, thì Lưu Bị tất thành cơ nghiệp. Cho nên, chuyện Kinh Châu hết sức quan trọng, nếu không có được Kinh Châu, thì sớm muộn tất cũng thành mối họa lớn!

Tôn Lưu liên kết, thế vạc ba chân?

Khi Giả Hủ mới nghe thấy những lời này của Tào Bằng, trong lòng ông ta đã run lên.

Ông ta cũng đang tính đến đại thế sau này, nếu như thế vạc ba chân được hình thành, thì thiên hạ tất sẽ đại loạn, chinh chiến không ngớt, sinh linh tất sẽ lầm than.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên ông ta mới nghe theo ý của Tào Bằng.

Chỉ có điều, trong đó ẩn chứa quá nhiều tính phiêu lưu...

Ngày lại ngày trôi qua.

Tang tế của Lưu Biểu lúc một đến gần.

Không khí trong thành Tương Dương đột nhiên trở nên có chút nặng nề. Có thể là nhằm ngăn ngừa nổi loạn, nên Thái Mạo cho điều động Vương Uy về Tương Dương, bổ nhiệm làm Tương Dương thống binh Giáo úy, phụ trách an ninh trong thành Tương Dương. Cùng lúc đó, Lưu Bị dẫn theo Giản Ung, cũng từ Phàn Thành đến Tương Dương, tham gia lễ tế thất đầu.

Lưu Bị cũng là tông thân Hán thất.

Nếu tính ra, ông ta và Lưu Biểu cũng là đồng tông.

Dù sao ông ta cũng đã đến rồi, nên Thái phu nhân cũng không từ chối. Tuy nhiên, Thái phu nhân lấy lý do là đang kỳ tang tế của Lưu Biểu, trong thành Tương Dương không tiện có quân đội đồn trú, để từ chối không cho binh mã của Lưu Bị vào đóng trong thành Tương Dương. Thái phu nhân phái người nói với Lưu Bị: nếu Huyền Đức Công người thật lòng đến để phúng viếng, thì có thể đến một mình, sao lại phải mang theo nhiều binh mã như vậy? trì an trong thành Tương Dương rất tốt, xin Huyền Đức Công hãy cứ yên tâm...

Nhưng vấn đề là ở chỗ, trước đây Thái phu nhân đã từng nhiều lần muốn mưu hại đến tính mạng của Lưu Bị.

Nếu không phải do Lưu Bị may mắn, thì sớm đã bỏ mạng nơi cửu tuyền từ lâu rồi.

Cho nên, nếu xét theo điểm này mà nói, thì việc Lưu Bị dẫn theo binh mã đến cũng không lấy gì làm lạ. Bây giờ, Thái phu nhân đã chỉ rõ đường lối như vậy, Lưu Bị người nên lựa chọn thế nào?

Lưu Bị đương nhiên là đã cự tuyệt yêu cầu của Thái phu nhân.

Bộ hạ của ta có thể không vào Tương Dương, nhưng ta cũng không vào!

Ngày mai, đến lúc tế lễ cho Lưu Biểu ta mới vào thành phúng viếng. Nhưng trước lúc đó, ta sẽ đóng quân ngoài thành... Thái phu nhân người chắc không đến mức dám giết người gây chuyện trên linh đường chứ hử!

Thái phu nhân không còn cách nào khác, đành chấp nhận.

Cứ như vậy, Lưu Bị hạ trại bên ngoài thành, đợi đến ngày mai, khi lễ tế bắt đầu thì vào thành phúng viếng. Đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra!

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, thì cổng thành Tương Dương đã mở cho mọi người đi lại.

Còn trong phủ nha của Châu giải, linh đường sớm đã được chuẩn bị thỏa đáng. Thái phu nhân mình mặc áo tang, dẫn theo Lưu Tông quỳ trước linh đường. Bọn người Thái Mạo thì phụ trách đón tiếp khách từ các nơi đến. Thời gian dần trôi, bên ngoài cổng phủ châu giải, xe ngựa kéo nối liền không dứt, đại biểu các nơi nhón nhíp tiến vào phúng viếng.

- Thủy Kính sơn trang, Tư Mã tiên sinh vào viếng!

Ngoài cửa, người phụ trách hô to.

Chỉ thấy Tư Mã Huy cất bước đi vào linh đường, khom mình thi lễ trước linh vị.

Tiếp theo là Bàn Sơn Dân, được Bàn Đức Công của núi Lộc Sơn phái đến phúng viếng Lưu Biểu, mẹ con Thái phu nhân quỳ bên linh vị, cung kính đáp lễ với Bàn Sơn Dân.

Tang lễ của Lưu Biểu phải nói là rất long trọng.

Về cơ bản là được tổ chức theo tiêu chuẩn giành cho vương công.

Nhân sỹ khắp nơi của Kinh Châu, tề tựu về Tương Dương, lần lượt tiến vào phúng viếng. Sau khi hành lễ xong ở linh đường, sẽ có gia tướng trong nhà dẫn bọn họ sang nhà ngang nghỉ ngơi.

- Tử Nhu, Lưu Kinh Châu ra đi như vậy, ai có thể làm chủ Kinh Châu?

Trong nhà ngang, mọi người tùm nập ba lại với nhau, rì rầm nói chuyện.

Sở dĩ có nhiều người đến phúng viếng Lưu Biểu như vậy, nói toạc ra là vì bọn họ lo lắng, lo lắng cho cục thế của Kinh Châu trong tương lai. Lưu Biểu chết đi như vậy, rồi Kinh Châu sẽ đi đâu về đâu? Trở thành một vấn đề khiến cho không một ai có thể bỏ qua. Có người thì đã có câu trả lời, có người thì vẫn đang mơ hồ.

Khoái Lương là một trong những nhân vật đại diện cho Kinh Tương thế tộc, nên ý kiến của y đương nhiên sẽ là điều mà mọi người chú ý tới.

Vừa bước vào đến nhà ngang, lập tức có mấy người bước tới, chấp tay thi lễ, một danh sỹ địa phương của Tương Dương, bèn nhanh nhẩu mở lời dò hỏi.

Sau khi trầm ngâm một lát, Khoái Lương trầm giọng nói:

- Tuần thất đầu của chủ công chưa qua, đáng lý ra không nên bàn đến việc này. Tuy nhiên, chủ nhân của Kinh Châu, có liên quan đến tương lai của Kinh Tương... cá nhân ta nhận thấy, việc Kinh Châu, người Kinh Châu lo, nhị công tử thông minh, điềm đạm, là ứng viên thích hợp nhất.

- Tử Nhu, lời này sai rồi.

Vừa đứng lúc Y Tịch bước vào, nghe thấy những lời của Khoái Lương, lập tức không hài lòng.

- Từ xưa đến nay, phe trưởng lập thứ đều là điềm xấu. Nay đại công tử còn đó, sao lại nói là lập nhị công tử kế vị? Đại công tử dù sao cũng là con trai trưởng đích tôn của chủ công, hơn nữa, từ sau khi theo chủ công tới Kinh Châu đến nay cũng có nhiều thành tích. Hiện nay tọa trấn Giang Hạ, chiến công hiển hách, sao lại không thể trở thành chủ nhân của Kinh Châu? Nếu nhị công tử kế vị, tạm chưa nói đến việc không hợp lễ nghĩa, mà chỉ với tuổi tác của nhị công tử, làm sao có thể khiến cho mọi người tâm phục? Theo như ta thấy, chỉ có để đại công tử kế tục Kinh Tương, thì mới đảm bảo được cho chín quận Kinh Tương có được sự yên ổn như hồi chủ công còn tại thế.

Khoái Lương cười lạnh một tiếng:

- Đại công tử bảo thủ, tính tình bộp chộp. Tuy là huynh trưởng, nhưng đức hạnh lại kém; nhị công tử tính tình khiêm nhường, lại mang huyết mạch danh môn, từ nhỏ đã được cao sỹ dạy dỗ, sao lại không thể làm chủ Kinh Châu?

Hai người nói qua nói lại, biến thành tranh luận.

Nhất thời, khiến nhà ngang trở nên náo nhiệt, người nói người có lý, ta nói ta có lý, hai bên không ai nhường ai, càng cãi càng hăng...

Tư Mã Huy ngồi ở một bên, lẳng lặng quan sát.

Hắn đột nhiên quay đầu qua nói với Bàn Sơn Dân:

- Sơn Dân, tình hình có vẻ không ổn.

Bàn Sơn Dân ngẩn người, vội hỏi:

- Vì sao tiên sinh lại nói thế?

- Cảm xúc của Cơ Bá tiên sinh quá mãnh liệt, không phải tác phong thường ngày của ông ấy. Hôm nay không ta tranh cãi với Tử Nhu, dường như là có ý khơi mào tranh chấp... việc này có chút không bình thường, người và ta lát nữa phải cẩn thận hơn một chút.

Bàn Sơn Dân nghe vậy gật đầu.

Hai người ngồi ở bên cạnh, cũng không nói năng gì, lẳng lặng quan sát tình thế tiến triển.

Đúng vào lúc Khoái Lương đang tranh cãi không ngớt với Y Tịch, đột nhiên bên ngoài có người truyền báo:

- Trong thành Tương Dương, hình như có đạo tặc xâm nhập, đang gây chuyện khắp nơi. Vương tướng quân đã dẫn người đi điều tra, chỉ có điều tình hình chưa rõ, Vương tướng quân lo ngại có chuyện không hay, nên xin tướng quân phái thêm người để duy trì sự an toàn ở trong thành.

Thái Mạo vốn đang khuyên giải Khoái Lương và Y Tịch, nghe bẩm báo vậy, không khỏi kinh hãi thất sắc.

- Bá Tín, hãy dẫn người đi điều tra, hiệp trợ Vương Uy quét sạch đạo tặc.

Trương Doãn vừa gật đầu, vừa không nói không rằng, lập tức dẫn người đi trợ giúp. Chỉ có Tư Mã Huy ngồi xem bên cạnh, trên mặt đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc. Ông ta cảm thấy, những việc xảy ra ngày hôm nay, quả thật là hết sức quái dị! Không kể là Y Tịch hay Thái Mạo, đều giống như là đang diễn kịch vậy...

Chẳng lẽ, hôm nay sẽ có chuyện lớn phát sinh sao?

Tang lễ thất tuần của Lưu Biểu không thể tiến hành yên ả.

Ngay sau khi lễ tế bắt đầu không lâu, trong thành Tương Dương liên tiếp không ngừng xảy ra biến cố. Trước là có người ẩu đả ở chợ, tiếp đó lại là có dân bỏ đi. Sau lại có người phát hiện trong thành Kinh Tương xuất hiện không ít tung tích tội phạm. Không ai biết những tội phạm này từ đâu mà đến, vì sao lại đến, vì sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện tại trong chợ Tương Dương, trên đường phố dẫn đến xảy ra không ít xung đột kịch liệt.

Kinh Châu mười năm trước trên cơ bản rất ổn định.

Thành tựu về văn hóa giáo dục của Lưu Biểu ở Kinh Tương có mức độ rất lớn, sau một thời gian đã khôi phục chín quận Kinh Tương.

Nhưng vị trí địa lý của Kinh Châu nhất định là một địa khu nhiều chuyện phức tạp, ngoại trừ phải đối mặt với Lưu Chương ở Ba Thục, Tôn Quyền ở Đông Ngô và Tào Tháo ở Hứa Đô, bản thân Kinh Châu cũng tồn tại nhiều vấn đề, ví dụ như người miền núi Ngũ Khê Man hỗn loạn, mà một Lưu Biểu trước sau không thể giải quyết được phiền toái...Ngoài những điều đó ra, còn có nạn phỉ tặc tàn sát bữa bãi tung hoành. Nước sông làm cho Kinh Tương giàu có và đông đúc, nhưng xen vào đó là tai họa ngầm thật lớn. Đạo phỉ này dựa vào sự thuận lợi của nước sông, dựa vào đường sông Kinh Tương mà tung hoành, lên bờ làm phỉ, nhập sông làm dân, cũng là vấn đề lớn nhất mà Kinh Châu trước sau khó giải quyết được.

Tuy rằng Lưu Biểu liên tiếp tiêu diệt nhưng hiệu quả không lớn.

Mà loạn người miền núi lại phát triển không ngừng. Không chỉ có Lưu Biểu không giải quyết được. Nhìn chung Đông Hán hai trăm năm cũng đều không giải quyết được phiền toái này.

Thậm chí, ngay cả Phục Ba tướng quân Mã Viện cũng chỉ có thể bình loạn đại cục trong thời gian ngắn ngủi.

Nhưng sự xung đột giữa người miền núi và người Hán chưa bao giờ chấm dứt. Đối với Lưu Biểu cũng không có cách nào khác, đến về sau đã thả lỏng sự thống trị đối với người miền núi.

Có câu nói, Kinh Châu có tám tên cướp lớn.

Trương Võ và một số ít đạo phỉ Lục Thượng đã bị Lưu Bị bình định.

Nhưng Ngũ Khê Man cùng với một số ít đạo phỉ trên sông là trước sau không thể bình định được.

Mà nay không ít tội phạm xuất hiện trong thành Tương Dương, mang đến bao sợ hãi thật lớn cho thành Tương Dương.

Vương Uy dẫn bộ tiến vào bao vây tiêu trừ nhưng thường thường là giải quyết xong một việc thì lại phải đương đầu với việc khác, không thể hoàn toàn quét sạch. Nhóm tội phạm dường như vô cùng quen thuộc với Tương Dương, hơn nữa bố trí tai mắt, thường thường quan quân chưa đuổi tới thì đám tội phạm này đã lập tức chạy hết.

Rất may mắn là, Vương Uy có thể bắt được một số ít tiểu tập ngư, nhưng đa số thời điểm, bọn họ chỉ có thể đảm đương thu thập nhân vật tàn cục, mà không thể hoàn toàn tiêu diệt bình định tội phạm.

Dù sao, lực lượng chủ yếu của thành Tương Dương đều tập trung ở gần Châu Giải, cùng với bốn tòa thành môn.

Vương Uy gặp tình thế không ổn, trong thành Tương Dương rung chuyển dường như là có người đứng sau cổ tính an bài, liền lập tức trình báo và thỉnh cầu xin đám người Thái Mạo giúp đỡ.

Lúc này, đã không còn cách nào biết rõ cuộc người đứng sau màn sai khiến là ai.

Việc cấp bách trước mắt là phải làm thành Tương Dương ổn định đã, đợi khi tang lễ của Lưu Biểu thuận lợi, Lưu Tông đi lên vị trí đứng đầu Kinh Châu, rồi truy cứu tiếp cũng không muộn. Sau khi Vương Uy cầu viện Thái Mạo, lập tức Thái Mạo lệnh cho Trương Doãn triệu tập binh lính tuần tra thành môn, hiệp trợ Vương Uy trấn áp.

Cùng lúc đó, binh mã phòng bị gần Châu Giải cũng đã lơ lửng không ít.

Y Tịch đứng một bên nhìn Thái Mạo chặt vật điều động binh mã, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Ông ta thừa dịp người khác chưa chuẩn bị lạng lẽ ra phòng bên, ở ngoài cửa tiếp đón con cả Y Dương đến. Thấy bốn bề vắng lặng, ông khẽ hỏi:

- Đông Thăng, đã chuẩn bị tốt hết chưa?

- Bẩm phụ thân, đã chuẩn bị thỏa đáng.

Y Dương có vẻ khẩn trương, trong giọng nói mang theo chút run rẩy, nhẹ giọng trả lời:

- Con đã thấy binh mã bên ngoài cửa ngách Châu Giải được điều đi, thay vào nhân mã của chúng ta. Chỉ cần cửa thành loạn nổi lên, người chúng ta có thể vọt vào trong phủ, lao thẳng tới linh đường bắt đi Thái thị.

Phía bên Tử Long cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Sáng sớm y đã dẫn người rời đi, tập kết ở Bắc môn.

Lúc này chỉ chờ phụ thân ra lệnh một tiếng, y sẽ đoạt được Bắc môn, nghênh đón Huyền Đức Công vào thành....Phụ thân, có thể động thủ được không?

Trên mặt Y Tịch lộ ra vẻ phức tạp.

Ông ta biết rõ, chỉ cần hiện tại ông ta gật đầu, sợ rằng danh tiết cũng sẽ bị phá hủy!

Chẳng sợ ngày sau ông ta nghênh đón Lưu Kỳ trở về Tương Dương, việc này sẽ bêu danh sau lưng chủ, thật không thể nào rửa sạch...Nhưng nếu không làm vậy thì phải làm như nào?

Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Thái thị đồ lập Lưu Tông lên kế vị, đem chín quận Kinh Tương chấp tay dâng cho Tào Tháo sao?

Không thể!

Chín quận Kinh Tương này là tâm huyết tích lũy cả đời của Lưu Biểu, quyết không thể để rơi vào tay người ngoài. Y Tịch không có ác cảm gì với Lưu Tông, thậm chí cho rằng tính cách Lưu Tông lương thiện, tương lai cũng là một minh chủ. Nhưng vấn đề là lúc này Lưu Tông tuổi quá nhỏ, sau khi hấn lên không thể tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng của Thái phu nhân, mẫu thân hấn. Đến cuối cùng chỉ có thể làm con rối, mà không thể trở thành người đứng đầu chân chính ở Kinh Tương.

Đồng thời, Lưu Kỳ lớn tuổi hơn, lại là con trai trưởng.

Về tình về lý, Y Tịch ủng hộ Lưu Kỳ, không hề sai...

Nghĩ đến đây, Y Tịch cắn răng, gật đầu:

- Phát tín hiệu, phái Tử Long động thủ...Sợ là Huyền Đức Công đã ở ngoài thành chờ từ lâu.

Y Dương chấp tay lĩnh mệnh đi.

Y Tịch quay về phòng bên, cũng không nghĩ lúc ông ta vừa mới rời đi, từ góc hành lang lại đi ra hai người.

- Đức Thao, người đoán không hề sai.

Bàng Sơn Dân hạ giọng nói:

- Xem ra Y Cơ Bá cùng với Lưu Hoàng thúc cẩu kết với nhau...

Trong lời nói của Bàng Sơn Dân tràn ngập ý khinh thường. Lại nói tiếp, hấn vốn cảm thấy Lưu Bị không kém, càng không cần phải nói, Bàng thị và Gia Cát Lượng lại có quan hệ thân thích, nhưng vấn đề là, Bàng Đức Công cũng không tán thành Lưu Bị, dường như có khuynh hướng nghiêng về Tào Tháo...Chuẩn xác mà nói, không phải Bàng Đức Công ủng hộ Tào Tháo, mà là Tào Bàng. Hơn nữa huynh đệ Bàng Thống, Bàng Lâm em họ của Bàng Sơn Dân mà nay đều ở dưới trướng Tào Bàng.

Bàng Thống được phong quan làm Thái Thú Hà Tây, mà Bàng Lâm cũng chiến tích lớn lao, hiện đang làm Trưởng Sử quận Lũng Tây, quận Thừa Hán Dương, kiêm chức Lương Châu Tòng Sự. Đây cũng khiến cho trên người bộ tộc Bàng thị đầy dấu vết Tào thị. Mà sau khi Tào Bàng đi vào quận Nam Dương, trên Báo Chân Lý Nam Dương liên tiếp tự xưng là môn học của Lộc Môn, cũng chiếm được sự tán thành của Bàng Đức Công, việc này cũng khiến cho Bàng Sơn Dân đối với Tào Bàng thân thiết hơn.

Tự xưng là môn sinh đệ tử cũng khiến cho uy danh Bàng thị tại Lộc Môn càng thêm vang dội. Dù Bàng Đức Công chưa thừa nhận nhưng cũng không hề cự tuyệt. Ngược lại khi thăm họa lữ lữ ở Nam Dương liên tục được đăng phát biểu trên báo Chân Lý, từ mức độ nào đó đã coi như thừa nhận.

Nghe Bàng Sơn Dân nói, Tư Mã Huy không khỏi mỉm cười.

- Đức Thao, chẳng lẽ người không lo lắng...

- Lo lắng cái gì?

Tư Mã Vi nói:

- Đây chắc là kế của Khổng Minh, ngược lại cũng không coi là thần kỳ.

Từ lúc Lưu Huyền Đức nhập Kinh Châu tới này, sớm đã lén nhìn Kinh Tương. Chỉ nhìn Lưu Cảnh Thăng mấy lần ý đồ mời chào, hấn trước sau chưa xưng thần mà đã nhìn ra manh mối. Trước đây tích cực phát triển ở Nam Dương, lại đột nhiên buông bỏ Uyển thành, lui về giữ ở Phần Thành, mưu đồ này tất nhiên không nhỏ, chẳng có gì lạ.

Bàng Sơn Dân cười lạnh nói:

- Ta đã quên mất Khổng Minh kia xuất núi từ Thủy Kính Sơn Trang.

- Sơn Dân, mặc dù Khổng Minh là đồng học chúng ta, nhưng cũng là người thân thích của Bang thị, tuy nhiên, người yên tâm, chuyện này không đơn giản như ta và người nghĩ đâu. Khổng Minh bình đi hiểm chiêu, thật là một kế hay. Trong trường hợp đó Khoái Dị Độ kia sao lại nhàn tào vậy? Chẳng lẽ người không phát hiện ra đến nay Khoái Dị Độ vẫn chưa xuất hiện hay sao, tất nhiên là đã có an bài. Theo ta thấy, hôm nay tang tể của Cảnh Thăng Công sợ phải sẽ có chút náo nhiệt.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe phía bên ngoài tường viện Châu Giải có vọng đến tiếng kêu vang.

Sắc mặt Bàng Sơn Dân lập tức biến đổi, vội vàng lôi kéo Tư Mã Huy đi đến phòng bên...Đại loạn vừa nổi lên, vẫn là nên để ý tới bản thân là tốt hơn.

Vả lại thấy song phương này đến cuối cùng cũng chẳng biết hươu chết về tay ai!

Liên tiếp tiếng kêu quanh quẩn trên bầu trời Tương Dương.

Vương Uy đang phụ trách quét sạch tội phạm trong thành, lập tức biến đổi sắc mặt.

Quả nhiên là có kế hoạch làm việc...Là ai? Trong đầu hần đột nhiên hiện ra một khuôn mặt vô cùng ôn hòa, trong mắt hần hiện lên chút lạnh lẽo.

- Lưu Bị!

Hần quát to một tiếng, vội vàng tiếp đón người hầu cận:

- Truyền lệnh của ta, lập tức đóng cửa thành xin Đức Khuê phái binh mã, tập kết tại cửa đông...Lưu Bị muốn mưu Kinh Tương, quyết không thể để thành công.

Lưu Bị đóng quân ở bên ngoài thành Tương Dương.

Một khi ông ta muốn đoạt cửa, tất nhiên là phát động công kích ở cửa đông.

Theo tiếng ra lệnh của Vương uy, binh mã bốn cửa lập tức bắt đầu hành động. Binh Kinh Châu ở cửa bắc Tương Dương sau khi nhận được lệnh thì chuyển sang cửa đông. Kể từ đó binh lực ở cửa bắc Tương Dương cũng theo đó mà trống rỗng. Cửa thành chậm rãi đóng lại dẫn tới trong ngoài thành bắc môn trở nên rối loạn.

- Vì sao không cho chúng ta ra ngoài?

- Vì sao phải đóng cửa thành?

Những người đang định ra khỏi thành Tương Dương đều lập tức náo loạn lên.

Thị vệ bảo vệ cả thành vội vàng hạ lệnh trấn áp dân chúng.

Nhưng bọn họ vừa động thủ, liền khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng. Rất nhiều người lớn tiếng la lên và xảy ra xung đột với binh canh giữ cửa. Mà ở trong đám đông đó, một người đàn ông dáng người khôi ngô, đột nhiên lấy ngân thương ra, sau đó lại rút trường kiếm bên hông chặt đứt dây thừng buộc ngựa từ xe ngựa ngay gần đó, rồi xoay người lên ngựa, vọt vào cuốn động cửa thành. Chỉ thấy ngân thương hai trượng múa lên, hóa ra vạn đóa hoa lê, ngân thương phun ra nuốt vào, vài tên môn tốt lập tức ngã vào trong vũng máu. Người đàn ông kia giục ngựa trong miệng hét to.

- Thường Sơn Triệu Vân đây, ai ngăn cản ta, chết!

Trong phút chốc, trong đám người lao ra mấy trăm người, có người thì từ cửa thành lao lên thành lầu, có người thì theo Triệu Vân vọt vào cuốn động.

Đồng thời xa xa, bên ngoài bắc môn cũng vọng đến những tiếng kêu vang liên tiếp.

Theo sát sau, từ xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Binh Kinh Châu đứng trên thành lầu đưa mắt nhìn về hướng âm thanh, chỉ thấy xa xa khói đặc cuộn cuộn, hình như có thiên quân vạn mã đang hướng tới gần bắc môn Tương Dương. Binh Kinh Châu sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội vàng la lên:

- Định tập kích, có địch tập kích!

Trong ngoài cửa thành lập tức rối loạn.

Dân chúng ngoài thành chạy hướng về trong thành, mà dân chúng trong thành lại chạy trốn bốn phía.

Triệu Vân bảo vệ cửa thành, đại thương tung bay, đem gạt bay những môn tốt Kinh Châu tiến lên ngăn trở hăn. Vừa xông lên, hăn vừa la to.

Đúng lúc này, từ bên cạnh trong cuốn động thoát ra hai bóng người.

Hai người kia chỉ cách Triệu Vân khoảng bảy tám bước xa, hai nỗ cứng giương lên bắn vút xé rách không khí nhằm thẳng về phía Triệu Vân.

Triệu Vân vội múa thương gạt ra, đánh gãy cương nỗ.

Mà hai gã quân tốt không thèm nhìn Triệu Vân, ngược lại thuận thế vọt vào trong đám đông, hướng tới chém giết binh Bạch Mạo. Hai gã quân tốt mặc nhuyễn giáp, cầm lưỡi đao sắc bén, chân tay linh hoạt, ở trong đám đông xê dịch né tránh, lưỡi đao sắc bén nhả ra thu vào, giống như quỷ mị.

Triệu Vân hoảng sợ, vội quay đầu ngựa, muốn đuổi giết đối phương.

Nhưng không gian cuốn động thật sự quá chật hẹp, Bạch Mạo binh đi theo Triệu Vân cầm giữ bên trong cuốn động lại khiến Triệu Vân khó có thể thi triển ra. Ngoài thành, binh mã Lưu Bị càng lúc càng gần, hai gã môn tốt đang liều chết muốn đóng cửa thành, Triệu Vân giận giữ, không định buông tha cho hai binh Kinh Châu kia, liền múa thương mà lên. Nhưng ngay tại thời điểm đó, từ trong cuốn động lại lao ra một người.

Người tới tay cầm đao, tay cầm thuẫn, trong chớp mắt đã tới trước mặt Triệu Vân.

Sau khi lách mình né tránh một thương giống như quỷ mị của Triệu Vân, người kia thuận thế toàn thân chuyển động, tẩm chắn trong tay di chuyển theo người, ngằm mang theo lực vạn quân gào thét đánh ra. Triệu Vân vừa định đẩy ngựa né tránh, tẩm chắn trong tay người kia đã nện trên cổ ngựa.

Chiến mã hí lên tiếng hí kinh hoàng, bùm một tiếng, ngã lăn ra đất.

Không đợi Triệu Vân đứng dậy, người kia đã vọt tới giương đao lên hung hãn bổ về phía Triệu Vân.

Trong miệng vang lên tiếng cười dài:

- Tử Long, Bằng ở đây đợi đã lâu rồi!

578. Chương 630 : Trận Chiến Mở Màn Với Tử Long

- Tào Bằng!

Sắc mặt Triệu Vân lập tức trở nên vô cùng khó coi. Tuy nhiên gã cũng không vì Tào Bằng xuất hiện mà có nửa điểm chần chừ. Chiến mã bị Tào Bằng đạp ngã lăn trên đất, Triệu Vân cũng ngã từ trên ngựa xuống. Ngân thương cũng rời tay bay ra, gã lăn hai vòng trên đất, thuận thế rút kiếm ra, múa kiếm nghênh đón. Chỉ thấy hàn quang chớp động, đao kiếm giao nhau. Triệu Vân gấp gáp đâm một kiếm, dù chưa xuất hết toàn lực nhưng một kiếm kia mang theo lực kinh người, như trong bông có kim khiến Tào Bằng vô cùng khó chịu.

Đinh!

Một tiếng giòn tan vang lên.

Tào Bằng lui về sau.

Cúi xuống nhìn, trên đao Bách Luyện đã xuất hiện một vết nứt.

- Kinh Hồng!

Con người Tào Bằng chợt lóe lên, tay cầm thuẫn theo sát đâm Triệu Vân một kiếm. Trong tay Triệu Vân chính là Kinh Hồng Kiếm mà Tào Bằng đã tặng gã. Rõ ràng Triệu Vân cũng cảm thấy được điểm này, sắc mặt hơi đỏ lên. Tuy nhiên lúc này không được nói đến bất luận tình cảm gì. Tào Bằng xuất hiện ở đây, chứng minh kế sách của quân sư đã bị đối phương nhìn thấu! Mà lần này Gia Cát Lượng dùng kế sách

đương đông kích tây, Lưu Bị đóng quân bên ngoài cửa đông, khiến tất cả mọi người nghĩ rằng nếu Lưu Bị muốn đánh chiếm Tương Dương, tất nhiên là phải từ cửa đông tiến vào.

Nhưng trên thực tế, Gia Cát Lượng an bài là ở cửa bắc.

Ông ta phái Triệu Vân dẫn hai trăm Bạch Mạo binh đi trước lên vào trong thành Tương Dương, sau đó dùng số tiền lớn thu mua tội phạm Kinh Tương, cùng với người miền núi Ngũ Khê Man tạo nên tác loạn, khiến cho Tương Dương trở nên vô cùng hỗn loạn. Tiếp sau đó, Gia Cát Lượng sai người đánh nghi binh ở cửa đông, lại phái Trương Phi dẫn bộ nấp ở ngoài cửa bắc, một khi Y Tịch ra tay, thì nội ứng ngoại hợp. Triệu Vân chiếm cửa bắc trước, để khi Trương Phi đánh vào bên trong thành, thừa dịp loạn mà giành Tương Dương.

Hôm nay là đầu thất của Lưu Biểu, tại chín quận Kinh Tương phạm là những người có danh vọng đều tụ tập ở Tương Dương.

Chỉ cần đoạt được Tương Dương, lại nghênh đón Lưu Kỳ trở về, thì Kinh Tương có thể định...

Nào ngờ, Tào Bằng lại ở Tương Dương! Nếu nói Tào Bằng xuất hiện là ngoài dự liệu của Triệu Vân, vậy thì việc Tào Bằng nấp ở trong cửa bắc vậy là đã không bình thường! Ngay cả bản thân Triệu Vân cũng không biết rõ kế hoạch của Gia Cát Lượng.

Tận đến rạng sáng lúc xuất phát mới biết nhiệm vụ mình được giao. Nhưng vì sao Tào Bằng lại giống như biết trước, lại đi trước một bước mai phục tại cửa bắc?

Triệu Vân thầm run lên, bất thành linh quát lớn:

- Tòng Chi ở đâu?

Tòng Chi là Lưu Phong con nuôi của Lưu Bị.

Cũng là trợ thủ lần này theo Triệu Vân lên vào Tương Dương. Hai người sớm thảo luận thỏa đáng, một khi ra tay, thì Triệu Vân đoạt cửa, còn Lưu Phong ngăn trở địch.

Vì thế, Triệu Vân còn phân riêng ra hai trăm Bạch Mạo Binh, giao cho Lưu Phong thống soái để có thể trợ giúp Lưu Phong thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng dưới cửa thành đã vang lên tiếng kêu rung trời.

Lưu Phong làm gì mà chậm chạp không có động tĩnh?

Một ý nghĩ cổ quái hiện lên trong đầu Triệu Vân, trong lòng theo đó mà loạn. Đang rối loạn, lại bị Tào Bằng nhảy bén cảm thấy được, hấn vốn bị Triệu Vân liên tục đẩy lui về sau, nhưng trong lúc đó lại có đối sách...

- Có phải Tử Long đang đợi Khẩu Tòng Chi?

- Người nói cái gì?

- Ha hã, nếu không có Tòng Chi, sao ta biết hành động hôm nay của người?

- Người nói cái gì...

Vốn Triệu Vân chỉ suy đoán, nhưng lúc này lại quá sợ hãi.

Tào Bằng gọi Lưu Phong là Khẩu Tòng Chi, vốn cũng không sai, Lưu Phong là họ Khẩu, sau đó làm con nuôi Lưu Bị mới sửa thành họ Lưu.

Nghe Tào Bằng nói ra tên của Lưu Phong, Triệu Vân đã biết việc này không thể giả được.

Nếu không, sao hắn lại biết được Lưu Phong theo mình tới Tương Dương? Nói cách khác, kế sách lần này Gia Cát Lượng an bài có khả năng thất bại....Tiếp theo, hành động Y Tịch cướp Châu Giải chỉ sợ cũng khó mà thành công, Tương Dương đã sớm có đề phòng.

Ngoài thành, tiếng gót sắt càng lúc càng gần!

Trương Phi dẫn bộ, thẳng đến cửa bắc Tương Dương, thấy sắp đến cửa bắc, thậm chí y còn thể nhìn được sự hỗn loạn trong thành. Trương Phi mừng rỡ vội giục ngựa như bay đến. Nhưng đúng lúc này, chợt nghe trên thành lâu có tiếng trống vang lớn, ầm ù vang lên. Một đội nhân mã từ bên cạnh đột nhiên giết ra, cầm đầu là một viên lão tướng, râu tóc bạc trắng, tin thần quắc thước, cưỡi ngựa lông vàng đốm trắng, tay cầm một thanh đại đao.

Ông ta đi đầu giống như một luồng gió vọt tới gần.

Tay múa đại đao, đao vân quay cuồng gào thét đến. Hai gã kỵ quân của Lưu Bị phóng ngựa đến, chớp mắt đã bị lão tướng chém rơi xuống ngựa.

- Đồ tể thất phu, Hoàng Trung phụng lệnh cung kính bồi tiếp lâu rồi!

Một đội kỵ quân gào thét vọt tới trong quân Lưu Bị, sĩ tốt quân Lưu Bị bất ngờ không kịp đề phòng dưới sự công kích lập tức rối loạn. Trương Phi ghìm ngựa lại, nhìn Hoàng Trung múa đao, tung hoành trong loạn quân, lập tức giận tím mặt, y gầm lên giận giữ giục ngựa tiến đến chỗ Hoàng Trung. Hai ngựa đối mặt, đao mâu giao nhau, tiếng nổ quanh quẩn trên bầu trời ngoài thành Tương Dương, hai người lập tức chiến đấu tại chỗ.

Cùng lúc đó, Triệu Vân tuy có chút kích động nhưng trên tay không chút sơ hở.

Luận thân thủ, gã cao hơn Tào Bàng một bậc.

Bảo kiếm múa trong tay liên tiếp đẩy lui Tào Bàng về sau. Chẳng qua, gã chiếm thượng phong nhưng bộ khúc của gã lúc này lại dần dần không thể ngăn được. Triệu Vân mang người không nhiều, mà Trương Phi ở ngoài thành lại bị Hoàng Trung ngăn trở, trong lúc nhất thời không kịp viện trợ.

Binh mã bên trong thành Kinh Châu thì không ngừng cuộn cuộn xông tới, bao vây Bạch Mạo binh.

Mặc dù Triệu Vân vũ dũng, nhưng Tào Bàng cũng không hề kém. Tào Bàng tay cầm đao thuận cuốn chặt lấy Triệu Vân làm gã không thể phân thân. Bạch Mạo binh rần rần mất đầu, chỉ có thể tự chiến. Trong chớp mắt, binh mã mai phục tại cửa bắc trong thành Kinh Châu bị tiêu diệt hoàn toàn. Khoái Việt đích thân dẫn gia tướng đi lên thành lâu, bắt đầu tiến hành phản kích. Triệu Vân thấy đại thế đã mất, mà bộ khúc trong cuốn động càng lúc càng ít.

Trong lòng biết hành động lần này thất bại, nếu tiếp tục quần đấu với Tào Bàng, kết quả không phải mình bị giết, thì cũng bị bắt.

Nghĩ đến đây, Triệu Vân vung một kiếm bức lui Tào Bàng.

Một cây trường thương đâm tới, gã thuận thế lui về phía sau, nhanh chóng nhặt ngân thương từ mặt đất lên, với tay bắt được một chiến mã vô chủ, sau đó nhảy lên ngựa quay đầu chạy. Tào Bàng cũng không nghĩ ngợi thét người hầu cận mang ngựa tới. Hắn trèo lên sư hổ thú, cầm Họa Can Kích trong tay phóng ngựa đuổi theo. Tuy Khoái Việt có ý ngăn trở nhưng Tào Bàng bịt tai không thèm nghe.

Nếu Trương Phi, Triệu Vân liên kết, chỉ sợ Hoàng Trung khó mà thoát hiểm.

Khoái Việt thấy tình huống này cũng đành bất đắc dĩ.

Vội hạ lệnh mở cửa thành, toàn quân xuất động để tránh cho Tào Bàng gặp nguy hiểm.

- Dục Đức, chạy đi.

- Tử Long, sao lại lui?

- Tòng Chi đã hàng Tào Tháo, Tương Dương đã cầu kết với Tào thị, kế hoạch bại lộ, nếu như không lui, chỉ sợ toàn quân bị diệt...Phía bên chủ công chắc chắn cũng có nguy hiểm. Ta và người nhanh chóng đi cứu viện, ta cản phía sau, chúng ta gặp lại Phàn Thành, đừng so đo nữa.

Một mâu của Trương Phi bức lui Hoàng Trung.

- Ta đã sớm biết đứa con nuôi kia là kẻ không lương thiện.

Nếu người ta đã biết kế hoạch, chắc chắn đã có chuẩn bị.

Lúc này nếu còn cường công, không nhưng không đánh chiếm được Tương Dương, mà cho dù là có đoạt được Tương Dương, thì cũng hao binh tổn tướng.

Hơn nữa, Lưu Bị ở cửa đông chắc chắn cũng gặp phải sự uy hiếp... Trương Phi không nói hai lời thúc ngựa đi. Hoàng Trung đang định đuổi theo, lại bị Triệu Vân cản lại.

Lúc này, Tào Bằng cũng giết đến gần.

Triệu Vân thấy binh mã Kinh Châu xuất động, cũng biết không thể ham chiến, vì thế đánh đòn giả, thúc ngựa chạy đi.

Hoàng Trung định đuổi theo, lại nghe Tào Bằng nói:

- Hán Thảng tướng quân, không cần đuổi theo!

- Công tử, vì sao không đuổi theo?

Hoàng Trung có chút khó hiểu, vì thế mở miệng hỏi.

Tào Bằng nói:

- Có câu là giặc cùng đường chó đuổi... Lưu Bị cũng không đơn giản, dưới trướng có nhiều người giỏi, cộng thêm có Gia Cát Khổng Minh bày mưu tính kế, cho dù là kế hoạch lần này thất bại, phía bên Văn Sính tướng quân cũng không chắc ưu thế nhiều. Xung đột bên trong Kinh Châu này, ta người tạm không cần tham dự. Đợi sau khi ta gặp Thái phu nhân thì sẽ chính thức tiếp nhận Kinh Tương, đồng thời cơ hội giao phong với Lưu Bị còn nhiều, cần gì phải nóng lòng?

Lúc này trong thành Tương Dương đã vô cùng hỗn loạn.

Khoái Việt đốc binh mã tiến đến dừng ở trước ngựa Tào Bằng, chấp tay thi lễ:

- Tào công tử, vất vả rồi!

- Thế cục trong thành thế nào?

- Công tử chó lo, chỉ là một chút náo loạn, có Vương Tử Thảng là đủ rồi.

Hôm nay nếu Công tử đã lộ diện, không bằng đến gặp Thái phu nhân và thiếu chủ, được không?

- Ta cũng đang định đến gặp đây!

Tào Bằng dứt lời, liền mệnh Hoàng Trung thu binh.

Khoái Việt đích thân tiếp đón đi ngang hàng cùng Tào Bằng chậm rãi đi vào thành Tương Dương.

Cửa bắc Tương Dương đã khôi phục lại bình thường, binh mã Kinh Châu tiếp tục phòng ngự, thấy Khoái Việt và Tào Bằng tiến đến, đều khom mình thi lễ với hai người.

Có lẽ, sẽ có người thấy kỳ quái.

Chẳng phải Tào Bằng đang ở Uyển thành giao chiến với Kinh Châu sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện trong thành Tương Dương?

Lời này lại phải nói bắt đầu từ lúc Lưu Biểu ốm chết...

Sau khi Lưu Biểu bệnh chết, huynh đệ Khoái Càng phối hợp với Thái Mạo, Trương Doãn nhanh chóng cướp lấy quyền thế. Thái thị vốn muốn quy thuận Tào Tháo, chỉ có điều không có cơ hội, sau khi Khoái Việt và Thái Mạo thương nghị thì ngày hôm sau khi Lưu Biểu chết đã phái người tới Nam Dương liên lạc với Tào Bằng.

Vốn Tào Bằng chỉ đồng ý sự xin hàng của Thái thị.

Nhưng Giả Hủ cho rằng tuy Thái thị nắm Tương Dương trong tay nhưng không được vững chắc.

Không nói đến Lưu Bị như hổ rình mồi, Lưu Kỳ ở Giang Hạ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ... ... Nếu không thể mau chóng thu nạp, chỉ sợ Kinh Tương sẽ có rung chuyển. Cho nên, Giả Hủ khuyên bảo Tào Bằng tiến đến Tương Dương đồng ý gặp hai người Thái Mạo và Trương Doãn, cũng trợ giúp hai người ổn định thế cục

Kinh Châu...Sở dĩ để Tào Bằng đến Tương Dương cũng có suy xét của Giả Hủ. Thái Mạo quy hàng Tào Tháo, còn cần phải có một người có thể khiến nhân tâm Kinh Châu tiếp nhận.

Tào Bằng không chỉ sinh ra ở Nam Dương, còn là đệ tử của Bằng Đức Công.

Chỉ dựa vào hai thân phận này cũng đủ cho người Kinh Châu ổn định. Hắn có đủ thanh danh, lại có đủ địa vị, hoàn toàn có thể đảm đương việc đại diện cho Tào Tháo. Đồng thời, Giả Hủ phái người đêm tối đi Hứa Đô, khẩn cầu Tuần Úc triệu tập binh mã, binh phát Kinh Tương.

Kể từ đó, binh không vậy máu đã đoạt được Tương Dương.

Trước khi Tào Bằng xuất phát, Giả Hủ còn bố trí cho hắn mấy quân cờ ở thành Tương Dương, chịu sự sai khiến của Tào Bằng.

Ngoại trừ tộc nhân Thái thị Thái trung Thái Hòa ra, Giả Hủ còn cố ý giới thiệu cho Tào Bằng một người.

- Người này tên là Lưu Thông, tự Mạnh Minh, là con cháu Lưu Thị tại Trường Sa. Người này là con thứ nhánh bên, cho nên không được xem trọng, ở trong thành Tương Dương có chút ít mua bán...Lúc trước ta mời chào người này không phải là cố ý, cũng không ngờ người này lại mang đến cho ta một niềm vui bất ngờ...hắn nói một người xin hàng.

- Hắn nói là người nào?

- Ha hã, đó là Lưu Phong, con nuôi Lưu Bị!

Tào Bằng nghe vậy hoảng sợ.

Không ngờ Giả Hủ nói Lưu Phong?

Đây chính là điều ngoài dự đoán của Tào Bằng, càng khiến hắn nắm chắc phần thắng đi sứ Tương Dương.

- Công tử, Đức Giai đến!

Khoái Việt đột nhiên lên tiếng.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn, thấy trên đường dài một đội nhân mã đang đi tới, người đi trước mặc kim khôi kim giáp, đeo kiếm bên hông, đúng là Thái Mạo.

579. Chương 631 : Đó Không Phải Là Người Phụ Nữ Ngu Ngốc .

Bên ngoài thành Tương Dương về phía Đông .

Gia Cát Lượng trầm ngâm nhìn đám binh mã Kinh Châu. Hai tay của gã nắm lại nện mạnh lên thành chiếc khinh xa. Bên cạnh gã, Lưu Bị nhìn hết sức bình tĩnh không hề có lấy một chút bối rối, chỉ huy binh mã từ từ rút lui.

Đám quân Kinh Châu đó xuất hiện hết sức bất ngờ.

Mà vị tướng dẫn binh rõ ràng chính là mãnh tướng số một của Kinh Châu - Văn Sính.

Khi Văn Sính xuất hiện bên ngoài thành Tương Dương, Lưu Bị đã biết chuyện lớn không ổn. Nên nhớ rằng trước đây, Văn Sính phụng mệnh ở Giang Lăng để chống đỡ quân Tào tại sao lại trở về Tương Dương? Ít nhất trước đó, Lưu Bị không hề nắm được tin tức. Điều này chứng tỏ Chương Dương đã có sự chuẩn bị từ trước.

- Đây chắc chắn là mưu của Khoái Dị Độ.

Gia Cát Lượng cảm quát lông, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Lưu Bị cất tiếng cười khổ:

- Cơ Bá tiên sinh bị nguy rồi.

Đối với kinh nghiệm của riêng mình khiến cho tính cách của cả hai khác nhau, suy tính hoàn toàn khác biệt.

Gia Cát Lượng thì nghĩ xem ứng phó thế nào đối với biến cố xảy ra. Còn Lưu Bị thì lại lo lắng cho tình hình của Y Tịch.

Văn Sính có mặt ở đây thì Y Tịch chắc chắn bị nguy hiểm.

Mà bên trong thành Tương Dương lại không hề có động tĩnh khiến cho Lưu Bị càng thêm lo lắng.

- Huyền Đức công! Mời ra nói chuyện.

Văn Sính cũng không vội vàng phát động tấn công, chỉ dàn trận đón địch, quan sát hướng đi của Lưu Bị. Một lúc sau, y thúc ngựa tiến lên, hoành thương mà quát to.

- Ca ca! Để ta cùng với huynh đi ra.

Trương Phi từ phía bắc chạy tới vội vàng lên tiếng.

Nhưng Lưu Bị lại khoát tay nở nụ cười:

- Trọng Nghiệp là một người quân tử chắc chắn không bao giờ đánh lén. Cảnh Đức đừng có nhiều chuyện.

Dứt lời, y thúc ngựa ra trước trận, chấp tay nói:

- Trọng Nghiệp có gì chỉ bảo?

Ánh mắt Văn Sính nhìn Lưu Bị đầy phức tạp. Một lúc sau, gã chợt thở dài:

- Huyền Đức công! Tương Dương là chỗ hỗn loạn, hãy nhanh chóng rời đi. Phu nhân có Dị Độ và Tử Nhu tiên sinh giúp đỡ, âm thầm liên lạc với Tào Tháo đưa Tào Bằng tới Tương Dương, quyết tâm quy phục triều đình.

Hôm nay Sính niệm tình trước đây sẽ không đuổi theo. Nhưng một khi thiếu chủ kế vị chắc chắn sẽ có ý đồ với Phàn thành. Tới lúc đó, ngài và ta sẽ gặp lại nhau ở sa trường, mỗi người vì chủ của mình sẽ không khoan dung nữa.

Văn Sính là người gốc quận Nam Dương, sinh ra ở huyện Uyển.

Y có chút kính trọng đối với Lưu Bị nên trước đây cũng có qua lại. Khi thế tộc Kinh Tương và bộ hạ cũ ở Sơn Dương có xung đột, Văn Sính giữ thái độ trung lập. Rồi sau đó khi Lưu Bị và họ Thái xung đột, Văn Sính mặc dù có lòng hướng về họ Lưu nhưng vẫn không làm khó Lưu Bị thậm chí còn có một chút quan tâm.

Tuy nhiên hiện tại, bọn họ đã trở thành kẻ địch của nhau.

Lưu Bị biết rõ Văn Sính có thể làm được như vậy là đã giúp đỡ hết lòng.

Y cũng từng cố mời chào Văn Sính nhưng tiếc rằng không thành công. Lúc ấy, Lưu Bị vẫn còn đang ăn nhờ ở đậu, còn Văn Sính thì là đại tướng của Lưu Biểu, quản lý bộ kỵ, rất được nể trọng. Văn Sính lại sinh ra và lớn lên ở Kinh Châu nên tâm tự nhiên hướng về Kinh Tương. Mặc dù rất tôn kính Lưu Bị nhưng không dễ bỏ tương lai của mình để tới nương tựa và Lưu Bị. Nên nhớ, Lưu Bị một chỗ dung thân còn không có thì làm sao có thể khiến cho Văn Sính đi theo. Y cũng không phải là người như Quan Vũ và Trương Phi, lại còn có gánh nặng gia đình thì rất khó thay đổi.

Lưu Bị có chút buồn bã nhưng cũng biết chuyện này không thể làm cách nào khác được. Vì vậy mà y ngồi trên ngựa chấp tay:

- Trọng Nghiệp! Chuyện hôm nay, Bị xin nhớ kỹ, sớm muộn gì sẽ có ngày báo đáp.

- Đi nhanh đi.

Văn Sính cười to:

- Nếu Tào Bằng và phu nhân đã ước định xong thì Huyền Đức công sẽ gặp nguy hiểm.

Văn Sính nói câu đó cũng là để nhắc nhở Lưu Bị rằng hiện tại Tào Bằng còn không rảnh tay đối phó với người đó là vì hắn đang thỏa hiệp với Thái phu nhân. Một khi hắn đã thỏa hiệp xong, rảnh tay thì chắc chắn sẽ cho người một đòn mạnh. Tốt nhất là người nên chuẩn bị trước.

Lưu Bị cũng không nói nhiều, chấp tay rồi thúc ngựa bước đi.

- Tướng quân! Nếu để cho Lưu Bị chạy thoát thì chỉ sợ Thái tướng quân sẽ tránh cứ.

Thấy Văn Sính thả cho Lưu Bị đi, người hầu dưới trướng của y liền lên tiếng nhắc nhở.

Văn Sính vẫn bình thản quay sang nhìn người hầu của mình nhưng cũng không giải thích mà chỉ quay ngựa nói:

- Mọi chuyện cứ để ta lo.

Trong lúc Văn Sính và Lưu Bị đang giằng co bên ngoài thành thì bên trong thành Tương Dương mọi chuyện đã trở nên yên tĩnh.

Lưu Bị chiếm Tương Dương thất bại khiến cho đám tội phạm ở trong thành mất đi chỗ dựa.

Sau khi, Vương Uy xuất quân tiêu diệt mấy đám tội phạm xong, nhưng đám còn lại đều bỏ vũ khí đầu hàng.

Vốn bọn chúng nghĩ có thể nhân cơ hội này để kiếm được một chỗ xuất thân thật tốt nhưng không ngờ lại có cái kết quả thế này. Sau khi đám tội phạm đầu hàng, Tương Dương liền trở nên yên tĩnh. Mà lúc này, Tào Bằng cũng đang ngồi trong một cái sảnh với một nét mặt thản nhiên.

Thái phu nhân mặc đồ tang ngồi đối diện với hần nhìn có chút đoan trang.

Tại trong Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Thái phu nhân là một người phụ nữ độc ác mà ngu xuẩn, liên tiếp mưu hại Lưu Bị, dâng Kinh Châu cho Tào Tháo khiến cho Lưu Bị phải bỏ chạy. Vì vậy mà đời sau khi nhắc tới Thái phu nhân phần lớn là mọi người đều có thái độ khinh thường.

Nhưng hiện nay khi Thái phu nhân ngồi đối diện với Tào Bằng lại khiến cho hần có một cái cảm nhận khác.

Người phụ nữ này mà ngu xuẩn và độc ác hay sao?

Tào Bằng có thể cảm nhận được một người làm mẹ như nàng nói thật ra tất cả đều vì con của mình. Trên thực tế, nếu Lưu Kỳ có thể kế vị thì chắc chắn sẽ không tha cho Lưu Tông. Thái phu nhân chen ép Lưu Kỳ cũng chính là để bảo vệ cho đứa con đẻ của mình. Hơn nữa, Lưu Biểu vừa mới chết, lòng người Kinh Châu đang rối loạn, các thế tộc ở Kinh Tương đều có những toan tính của mình nên một người phụ nữ chân yếu tay mềm khó khổng chế nổi. Thái phu nhân cần phải và mình và đứa con mà vạch ra một tương lai mới. Thế của Tào Tháo đang mạnh, nếu Thái phu nhân muốn chống lại Tào Tháo thì chưa nói tới thắng bại nhưng chắc chắn sinh linh Kinh Châu sẽ rơi vào cảnh lầm than. Còn đám thế tộc Kinh Tương sẽ tha thứ cho cái kết quả đó một cách dễ dàng hay sao?

Nàng cũng có thể liên lạc với Tôn Quyền.

Nhưng nếu nói Tào Tháo là một con mãnh hổ thì Tôn Quyền chính là một con sói.

Giang Đông luôn thềm muốn với Kinh Châu từ lâu. Cho dù là Tôn Sách hay Tôn Quyền thì người nào cũng chẳng khác nào một con hổ rình rập Kinh Châu. Tôn Quyền có thể liên kết hay không thì với một người quả phụ cũng chưa chắc có thể đối đầu được với y. Hơn nữa, lại còn một Lưu Bị đang nấp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể cho nàng một đòn trí mạng. Trong tình cảnh như vậy thì quay về với Tào Tháo chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Cũng không như những gì mà La Quán Trung đã biên soạn trong Tam Quốc diễn nghĩa.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa thì sau khi Thái phu nhân và Lưu Tông đầu hàng Tào Tháo liền bị giết hại.

Nhưng trong lịch sử thì Thái phu nhân và Lưu Tông cơ bản đều chết già. Đặc biệt là Lưu Tông còn được phong làm thứ sử Thanh Châu, tước Bái liệt hầu.

Thái phu nhân cũng không phải là một người phụ nữ ngu xuẩn.

Lúc này, nàng đang mặc đồ tang chứ nếu mặc trang phục bình thường cũng hết sức quyến rũ.

Mặc dù Thái phu nhân không để ý lắm tới cách ăn mặc nhưng nếu người đối diện mà thiếu định lực thì chắc chắn cũng phải ngây ngất.

Cũng may Tào Bằng có thể nói là một người có kiến thức rộng rãi nên cũng không bị ảnh hưởng.

Hắn vẫn lẳng lặng quan sát Thái phu nhân còn Thái phu nhân thì quan sát hắn.

Đối với Tào Bằng, Thái phu nhân đã được nghe danh từ lâu, nên hết sức tò mò. Lần đầu tiên khi nghe thấy cái tên đó cũng đã được mười năm. Năm Kiến An thứ hai, Tào Bằng bị Hoàng Xạ hãm hại phải bỏ đi biệt xứ. Khi đó, Bằng Đức công đã ra mặt kêu oan cho Tào Bằng, tố cáo trước mặt Lưu Biểu. Nhưng lúc đó, Lưu Biểu cũng đang sủng ái Hoàng Tổ nên vì vậy mới khuyên bảo Bằng Đức công không cần phải gây sức ép.

Khi Bằng Đức công bỏ đi đã từng phẫn nộ mà nói với Bằng Quý:

- Sớm muộn gì Cảnh Thằng cũng sẽ phải hối hận.

Khi nghe thấy lời đó, Thái phu nhân cũng chỉ mỉm cười.

Lúc đó, Lưu Tông còn nhỏ, Thái phu nhân chỉ để ý tới đưa con yêu nên cũng không nhúng tay vào việc này. Có điều khi đó, nàng cũng từng tò mò hỏi tỳ nữ rằng Tào Bằng là ai mà được Bằng Đức công coi trọng đến vậy?

Có điều khi đó Tào Bằng còn nghèo túng nên không có mấy người biết.

Vì vậy mà đám tỳ nữ cũng không biết rõ lắm về Tào Bằng nên không thể trả lời.

Sau đó, Tào Bằng từ chỗ tay trắng mà ngoi lên vị trí cao chót vót được Lưu Biểu khen ngợi. Lúc ấy, Lưu Biểu đã quên chuyện Tào Bằng nhưng Thái phu nhân vẫn còn nhớ rõ. Từ đó về sau, tất cả những chuyện của Tào Bằng làm...thậm chí còn có cả Tam Tự kinh cho những người học vỡ lòng. Tất cả những điều đó càng khiến cho Thái phu nhân để ý. Rồi sau đó, Tào Bằng thiêu ngựa trắng, đánh Diên Tân, chém Nhan Lương, giết Văn Sứ.... Ba năm ở Lương Châu, hắn cải tạo cái nơi hoang dã đó thành một nơi trù phú, sầm uất, bình định rợ Khương, chém chết Mã Đằng, giành lại Lương châu cho Tào Tháo. Sau đó, Tào Tháo phải phong cho Tào Cấp làm Lương châu mục...

Tất cả những chiến tích đó, Thái phu nhân đều nắm rõ.

Ngược lại với năm Kiến An đầu tiên, Hoàng Xạ được Lưu Biểu khen ngoại thì nay đã biến thành bộ xương khô...

Nàng bắt đầu hiểu được vì sau khi đó Bằng Đức công lại nói câu đó.

Trên thực tế khi Tào Bằng tới nhận chức thái thú quận Nam Dương, Lưu Biểu cũng từng tỏ vẻ hối hận. Đáng tiếc là thời gian đã muộn.

- Công tử là người Kinh Châu?

- Đúng thế.

Thanh âm của Thái phu nhân hết sức êm tai, mang theo ngữ điệu đặc biệt của người Kinh Châu.

Mặc dù không tới mức mềm mại đáng yêu nhưng cũng có một chút phong tình ở đó.

Nàng quan sát Tào Bằng thật kỹ rồi lên tiếng:

- Tiều Bằng thượng thư từng nói, đương thời thì công tử là một nhân kiệt. Năm đó, vong phu từng đối đãi bất công với tông tử, mong công tử chớ tách.

- Chuyện cũ quên rồi. Nếu không có những điều đã trải qua thì đâu có được Tào Bằng của ngày hôm nay? Mạnh Tử có viết: Thiên tướng giáng trần trước tiên phải trải qua bao gian khổ... Nay nghĩ lại, Lưu Kinh Châu cũng chẳng có gì bất công thì làm sao mà trách tội. Nhưng còn phu nhân thì Lưu Kinh châu vừa mới khuất núi đã xảy ra bao nhiêu chuyện cũng thật là khổ.

Thái phu nhân nghe thấy vậy hai mắt chợt đỏ lên. Nghĩ lại, nàng cũng cảm thấy thật sự đau khổ.

Lưu Biểu vừa mới chết, công việc ở Kinh Tương đều do một mình nàng xử lý. Lưu Tông còn nhỏ, Thái phu nhân lại là phụ nữ nên phải chịu áp lực thế nào cũng có thể đoán được.

Câu nói của Tào Bằng đã đánh trúng tâm tư của Thái phu nhân.

Nàng đột nhiên quyết định rồi ngẩng đầu nhìn Tào Bằng chằm chằm mà nói:

- Công tử! Thiếp thân có thể phó thác sự tín nhiệm cho ngài không?

- A?

- Những điều công tử suy nghĩ, thiếp thân có thể hiểu được. Chỉ có điều thiếp thân không biết công tử có đại diện cho Thừa tướng hay không? Nếu công tử có thể đại diện thì thiếp thân có ba yêu cầu. Chỉ cần công tử đồng ý với ba yêu cầu của thiếp thân thì thiếp thân nguyện dâng chín quận Kinh Tương cho thừa tướng.

580. Chương 632 : Ba Chương Ước Pháp

Thái phu nhân nói xong liền nhìn Tào Bằng, chờ hắn trả lời.

Người có thể thay mặt Tào Tháo được không?

Nếu người không thể thay cho Tào Tháo thì không cần bàn tiếp nữa. Cái ta cần là một người có thể thực sự cùng ta đàm phán.

Tào Bằng cũng trầm mặc!

Hắn có thể đại diện cho Tào Tháo được không?

Trên đời này, Tào Tháo là độc nhất, cho dù là Tuân Úc, Quách Gia đều là những người được Tào Tháo cực kỳ tín nhiệm, được coi là tâm phúc cũng không dám tùy tiện nói như vậy. Nếu Tào Bằng đồng ý, chẳng khác nào hắn đã đem bản thân và gia đình lên bàn đặt cược. Một khi Tào Tháo không đồng ý, vậy chẳng phải...

Nhưng nếu không thể nhanh chóng đàm phán êm xuôi với Thái thị, tất sẽ có chuyện xấu xảy ra.

Trong tay Tào Bằng không có nhiều binh mã lắm, hơn nữa phần lớn đều tập trung ở Nam Dương. Lần này hắn đến Tương Dương mục đích là để nhanh chóng tiêu diệt Lưu Bị, lập cơ sở cho Tào Tháo nam chinh. Nhưng lúc này, Thái phu nhân lại muốn hắn hứa hẹn, thật khiến hắn đau đầu.

Cho dù Tào Tháo có tín nhiệm hắn đến đâu đi nữa, Tào Bằng là Tào Bằng, Tào Tháo là Tào Tháo, dù sao hắn vẫn không thể thay thế Tào Tháo được.

Nhưng quan trọng là hắn phải biết tận dụng thời cơ. Một khi thời cơ đã mất rồi sẽ không đến nữa.

Hiện tại là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Lưu Bị. Nếu không thừa dịp này tiêu diệt gã, nếu để gã trốn về Giang Hạ, ắt gã sẽ liên kết với Tôn Ngô. Đến lúc đó, có muốn tiêu diệt Lưu Bị cũng quá khó khăn. Thật ra, Tào Bằng không hy vọng ba nước này sẽ hình thành thế chân vạc. Chuyện này đồng nghĩa với chiến sự liên miên suốt cả trăm năm, đồng nghĩa với nhà Hán phải hao tổn nguyên khí. Đó không phải kết quả Tào Bằng muốn nhìn thấy.

Trầm ngâm hồi lâu, Tào Bằng cắn răng, trầm giọng nói:

-Phu nhân thử nói trước đi, ta cần biết nội dung rồi mới quyết định được.

Thái phu nhân lập tức mỉm cười!

Nếu Tào Bằng là kẻ ôm đờm đủ thứ, nàng ắt sẽ phát tay áo mà đi.

Nhưng sự băn khoăn trong lời nói của Tào Bằng đã cho thấy nhân phẩm của hắn. Hắn là người có thể tin tưởng được.

Vì thế, Thái phu nhân dịu dàng nói:

-Thứ nhất, ta và con ta dâng Kinh Châu, người phải bảo vệ tiền đồ phú quý cho con ta. Thậm chí, ta có thể rời khỏi Kinh Châu, nhưng vẫn phải được giữ thể diện. Tào công tử, nếu con ta đã dâng lên Kinh Tương,

thì Thừa tướng chẳng mất nhiều công sức đã lấy được nơi này, vì vậy yêu cầu này cũng không có gì quá đáng.

Phải được giữ thể diện ư?

Đây rõ ràng không phải một nữ nhân xuẩn ngốc, nàng hiểu rất rõ bản thân cần và muốn cái gì.

Cái gọi là thể diện chính là không được để bản thân ở địa vị thấp kém. Lưu Tông sắp tiếp chưởng Kinh Tương, làm Kinh Châu mục. Tào Tháo nếu không muốn mất chút máu huyết nào để tóm lấy chín quận của Kinh Tương, đương nhiên sẽ phải cho Lưu Tông địa vị không được kém hơn chức Kinh Châu mục. Dĩ nhiên, chuyện này không có nghĩa Lưu Tông nhất định phải đạt được thực quyền, mà cái gã cần chính là một lời cam đoan. Bỏ Kinh Tương đến nơi khác an cư, thực ra cũng là hợp tác với Tào Tháo tiêu diệt sức ảnh hưởng của Lưu Biểu ở Kinh Tương, để Tào Tháo có thể hoàn toàn yên tâm. Nếu mẫu tử Thái thị cố sức yêu cầu đòi ở lại Kinh Châu, đó mới là chuyện Tào Tháo e ngại.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút:

-Vậy yêu cầu thứ hai là gì?

-Thứ hai, gia tộc Thái thị ta từ lâu đã định cư ở Tương Dương, cũng được coi như một danh môn vọng tộc. Giờ Thừa tướng lấy Kinh Tương, ắt sẽ có hỗn loạn. Thái thị không thể không bị tác động được, không biết Thừa tướng có thể đảm bảo cho tương lai của Thái thị chúng ta được không?

Cổ nhân luôn coi trọng gia tộc và quốc gia.

Gia tộc dù sao vẫn được đặt lên trước quốc gia.

Thái thị không hổ danh là nữ nhân của Thái thị. Sau khi giải quyết xong vấn đề tiền đồ của nàng và nhi tử, nàng bắt đầu mưu đồ cho gia tộc.

Yêu cầu này cũng không có gì quá đáng.

Địa vị của Thái thị ở Kinh Châu quả thực rất cao, thậm chí còn vượt xa tầm ảnh hưởng của Khoái thị. Trong bốn gia tộc lớn, Thái thị đứng đầu tiên. Bất kể là Hoàng Trung hay Lư Khoái ở Giang Hạ, hay Bàng Đô ở Lộc Môn đều không thể sánh bằng được. Chỉ có điều, đã là triều thần dưới chân thiên tử, một khi Tào Tháo đến đây, liệu y có thể đảm bảo địa vị cho Thái thị được hay không?

Tào Bằng trầm tư!

Hai yêu cầu này xét về tình về lý đều không có gì quá đáng.

Mấu chốt là phải xem thái độ của Tào Tháo như thế nào.

Thái thị, Thái thị!

Tào Bằng suy nghĩ một lúc lâu, mới cắn răng, trầm giọng nói:

-Tương lai của Thái thị không ai dám đảm bảo, chuyện này còn phải xem khả năng tự lực của bản thân gia tộc Thái thị ra sao nữa. Ta có thể thay mặt Thừa tướng đảm bảo rằng nếu phu nhân dâng lên chín quận của Kinh Tương, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhầm và gia tộc Thái thị, lại càng không chèn ép các người. Chuyện khác ta không dám nói, nhưng nếu nhân tài của Thái thị xuất hiện, tất sẽ trở thành hào môn ở Kinh Tương. Nhưng nếu là... Ta chỉ có thể dốc hết sức, đảm bảo cho gia sản của Thái thị không bị kẻ khác dòm ngó, đảm bảo cho gia tộc Thái thị người phú quý ba đời. Cái này gọi là “Không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời.” Nếu Thái thị người có tiền đồ, dĩ nhiên có thể phát triển; nhưng nếu Thái thị người không có bản lĩnh, ta chỉ có thể nỗ lực cho Thái thị các người tài phú, của cải, những thứ còn lại không thể hứa hẹn được. Nhưng ta có thể nói, tuyệt sẽ không chèn ép gia tộc Thái thị. Tương lai như thế nào còn phải xem năng lực của chính gia tộc Thái thị các người.

Tào Bằng có thể đảm bảo như thế đã là cố hết sức rồi!

Thái phu nhân thoáng cười, nhẹ nhàng vỗ tay.

Chỉ cần có được lời cam đoan như vậy của Tào Bằng là đủ rồi! Thái thị không phải gia tộc mới phát lên, những tiểu môn, tiểu hộ vốn không thể sánh bằng được. Sự thâm sâu bên trong gia tộc này vượt xa các gia

tộc bình thường. Chỉ cần không bị cố ý chèn ép, Thái thị đủ sức phát triển được đến như ngày nay. Thân là người của tộc Thái thị, Thái phu nhân có thừa ngạo khí của con cháu thế gia đại phiệt. Nàng tin rằng, dựa vào tiềm năng của Thái thị, Thái thị sẽ không cần phải lo chuyện thiếu nhân tài. Nếu thực sự có một ngày như vậy, Thái phu nhân nàng cũng không thể cứu lại được. Thân là con cháu của Thái thị, nàng vì Thái thị đã đổ rất nhiều tâm huyết rồi, vậy là đủ rồi!

-Còn tương lai của Tông công tử đã có Thừa tướng quyết định. Ta tin rằng Thừa tướng sẽ không bạc đãi phu nhân và công tử. Bằng có thể đảm bảo sẽ nói tốt trước mặt Thừa tướng cho hai người. Chuyện khác không dám nói, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu tước vị quan nội hầu. Nếu phu nhân đồng ý, có thể đưa Tông công tử với Cao Bình sinh sống. Lưu Kinh Châu vốn quê ở Cao Bình, dù có tranh chấp với Thừa tướng, nhưng Thừa tướng chưa từng tổn hại chút gia sản nào của Lưu Kinh Châu. Chỉ không biết phu nhân và Tông công tử định lựa chọn như thế nào?

Trở về huyện Cao Bình ư?

Thái phu nhân nhú mày, lặng im suy nghĩ.

Tào Bằng nói tiếp:

-Chuyện này hai người có thể thảo luận với nhau. Không biết yêu cầu thứ ba của phu nhân là như thế nào?

Hai yêu cầu trước đó của Thái phu nhân thật ra không có gì là quá đáng.

Như vậy, quan trọng nhất chính là yêu cầu thứ ba. Tào Bằng không biết yêu cầu thứ ba của Thái phu nhân sẽ như thế nào? Nếu như quá đáng quá, e rằng không ổn, vì Tào Tháo chắc sẽ nghi kỵ. Tốt nhất cứ nghe qua trước đã, nếu thật sự quá đáng, Tào Bằng cũng có thể khuyên can bọn họ.

-Chuyện thứ ba...

Đôi mắt phượng của Thái phu nhân chợt hấp háy kỳ lạ. Nàng chợt đứng dậy, tới bên cạnh Tào Bằng.

Hương thơm bất ngờ ập tới, tim Tào Bằng đập thành thịch. Hắn vội ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân, nghi hoặc.

-Từ lâu đã nghe danh công tử là danh sĩ đương thời, lại là môn hạ của Tiểu Bàng Thượng Thư và Ngọa Long Khổng Minh. Lậu thất minh, Ái liên thuyết được thể nhân truyền xướng, Tam thiên mộng văn càng được người trong thiên hạ coi trọng. Tông nhi tuổi nhỏ, cũng đến lúc đi học ở trường rồi. Vong phu khi còn sống cũng thường đọc “Đệ tử quy” của công tử, thường thở dài nếu Tông nhi được công tử dạy bảo, nhất định sẽ thành châu ngọc. Mà nay, vong phu đã qua đời, Tông nhi không người dạy bảo. Thiếp cả gan khẩn cầu, xin công tử ra mặt, thứ nhất là làm danh sư chỉ điểm cho Tông nhi, thứ hai cũng có thể khiến vong phu an tâm. Đây là thỉnh cầu thứ ba của thiếp thân, mong công tử đừng cự tuyệt. Không biết công tử có thể đáp ứng hay không?

Vừa nói chuyện, Thái phu nhân vừa duyên dáng cúi đầu.

Thân hình xinh đẹp theo cái cúi người thi lễ của nàng mà hình thành một đường cong dịu dàng, đẹp đến mê người.

Hai người cách nhau rất gần, Tào Bằng thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Thái phu nhân.

Dù hắn chưa tự tay chạm đến, nhưng lại cảm nhận được hương thơm mát như ngọc kia. Cần cổ nàng trắng nõn, thon dài, thân áo hơi buông lơi. Nàng vừa cúi đầu, Tào Bằng đã nhìn thấy khe rãnh giữa hai bầu nhuyển ngọc kia. Hơi thở hắn tức thì gấp gáp. Tào Bằng vội mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, cố gắng bình tĩnh trở lại. Một lát sau, hắn trầm giọng nói:

-Sự tán thưởng của Cảnh Thăng công, Bằng hồ thẹn không dám nhận. Nhưng nếu Cảnh Thăng công đã có ý này, Bằng cũng không từ chối, chỉ hy vọng không làm hỏng lớp tử đệ, làm phu nhân thất vọng.

Vốn tưởng rằng Thái phu nhân sẽ đưa ra yêu cầu gì quá đáng lắm, nào ngờ nàng lại nói muốn Tào Bằng thu Lưu Tông làm học trò.

Vấn đề này không có gì to tát, huống hồ gì Thái phu nhân còn nói ra chuyện của Lưu Biểu nữa, Tào Bằng vốn không thể cự tuyệt thỉnh cầu này của nàng.

Tào Bằng có thể đoán được đại ý cách suy nghĩ của Thái phu nhân.

Nếu chỉ đơn giản là chức tước, gia sản, vốn không đủ để làm tin!

Thứ này nói có là có, mà nói không có thì cũng chỉ vào một câu nói của Tào Tháo mà thôi, vốn chẳng có ý nghĩa gì cả. Biện pháp tốt nhất chính là để Tào Bằng và Thái thị gắn với nhau, hoặc là nói buộc Lưu Tông lên con thuyền của Tào Bằng. Tào Bằng nếu có thể cướp lấy Kinh Châu, quả là công lớn. Nếu tương lai Tào Tháo... chắc chắn Tào Bằng sẽ thăng chức rất nhanh, trở thành trụ cột của triều đình. Có một chỗ dựa vững chắc như vậy, Lưu Tông mới có thể bình an được một đời. Dù sao, trong triều có người cũng dễ hành sự hơn, nếu không có chỗ dựa vững chắc thì dù có phong tước cũng nào có lợi lộc gì?

Về điểm này, Thái phu nhất hết sức tỉnh táo.

Hai yêu cầu lúc trước nếu là để đảm bảo vinh hoa phú quý của bản thân, thì yêu cầu thứ ba chính là để vinh hoa phú quý này sẽ không biến mất cả đời này.

Nghe thấy Tào Bằng đồng ý, đôi mâu quang của Thái phu nhân càng quyến rũ, phong tình hơn.

-Bằng công tử quả nhiên sáng khoái!

Thái phu nhân nhẹ nhàng cúi người:

-Nếu đã như vậy, thiếp thân nguyện dâng chín quận của Kinh Tương cho Thừa tướng. Chỉ có điều, xin công tử chờ cho mấy ngày, đợi Tông nhi kế vị, sẽ danh chính ngôn thuận dâng lên Thừa tướng. Thiếp thân ở đây sẽ dốc sức tranh thủ thời gian vì công tử, nhưng xin công tử mau chóng thông báo Thừa tướng mau dẹp yên lòng người Kinh Châu từ trên xuống dưới. Thiếp thân mạo muội mời công tử tạm nghỉ ở Tương Dương, chẳng biết có được không?

Thái phu nhân đồng ý quy hàng, chẳng qua cũng là có ý đồ cả.

Dâng lên Kinh Châu, đầu tiên phải đảm bảo Kinh Châu ở trong tay nàng.

Đồng thời, nàng còn muốn thảo luận với nhân sĩ khắp nơi ở Kinh Tương, cũng phải mất một quá trình nữa.

Tào Bằng có thể hiểu được, chỉ có điều bảo hấn ở lại Tương Dương thì... Tào Bằng suy nghĩ một lát, cảm khái đồng ý. Hấn cũng muốn nhân cơ hội này lôi kéo bọn Khoái Việt, Khoái Lương.

Cứ như vậy, Tào Bằng ở lại Tương Dương.

Lưu Bị tuy đã rút về Phàn thành, nhưng trong thành Tương Dương vẫn không bình yên như trước.

Khi Tào Bằng được Thái Trung, Thái Hòa cung kính dẫn đi, về đến nơi nghỉ, trước mặt hấn hiện ra cảnh phụ tử Y Tịch nhếch nhác, bị dây thừng trói chặt. Khi Bắc Môn Triệu Vân bắt đầu hành động, Y Dương phụng lệnh tấn công Châu Giải. Nào ngờ Khoái Việt, Thái Mạo đã sớm có sự chuẩn bị, bố trí phục binh ở Châu Giải, quăng mìn lưới bắt sạch bộ khúc của Y Tịch, lại bắt sống phụ tử Y Dương. Khi Y Tịch nhìn thấy Tào Bằng, y dường như nổi điên, chửi hấn ầm ĩ. Thái Trung giận tím mặt, tiến lên tát cho y mấy cái, máu huyết đầy mặt. Nhưng Y Tịch vẫn không chịu câm miệng lại, vẫn chửi Tào Tháo là quốc tặc, Tào Bằng là kẻ trợ Trụ vi ngược, sẽ không được chết tử tế.

Tào Bằng nổi giận!

Hấn và Y Tịch không có chút giao tình nào, chứ đừng nói gì tới tôn trọng.

Y Tịch mắng hấn như thế khiến hấn hết sức tức giận, theo bản năng nắm chặt thanh kiếm đeo bên sườn.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy giọng nói xa lạ từ cửa hiên phòng bên truyền tới:

-Hữu Học, chớ tức giận, xin hãy hạ thủ lưu tình.

581. Chương 633 : Ai Là Quốc Tặc? Ai Là Kẻ Tiểu Nhân?

Người nam tử trước mặt hấn tuổi tác ước chừng trên dưới ba mươi.

Người này khoác áo choàng màu xanh nhạt, đầu đội luân trung, dung nhan tuấn mỹ, phong độ phi phàm, tuyệt đối xứng danh mỹ nam tử. Bên cạnh y còn có một nam tử khác, tuổi cũng chừng ba mươi. Tào Bằng nhận ra nam tử bên cạnh y, đó chính là Bàng Sơn Dân.

Nam tử đi trước hần nhìn rất quen, nhưng nhớ mãi vẫn không ra đã từng gặp người này ở đâu.

-Hữu Học, năm xưa từ biệt ở trấn Dương Sách, đã lâu không gặp!

Người kia tươi cười nho nhã, như cây gậy gió xuân.

Trấn Dương Sách ư?

Tào Bằng lập tức nghĩ ra nam tử trước mặt là ai, vội vàng bước tới trước vài bước, khom mình thi lễ:

-Học sinh Tào Bằng bái kiến Thủy Kính tiên sinh.

Tư Mã Huy!

Sau khi Tào Bằng tái sinh, đây là danh nhân đầu tiên hần biết ở thời Tam quốc này.

Năm đó, ở trấn Trung Dương, hần nổi giận giết chết Thành Kỷ, buộc phải cùng người nhà rời khỏi quê hương, đi tới Cức Dương nương nhờ vợ chồng Đặng Tắc. Chẳng ngờ gặp trận gió tuyết, khi đến trấn Dương Sách, Tào Bằng đã gặp được hai người. Cũng chính hai người này đã thay đổi vận mệnh của hần.

Một người là Bàng Quý, cũng chính là đại ca của Bàng Đức Công.

Người còn lại chính là Tư Mã Huy đang đứng trước mặt hần đây. Trong lịch sử, người này là Tư Mã Đức Tháo - Thủy Kính tiên sinh tiếng tăm lẫy lừng, là lão sư của Gia Cát Lượng. Vào đêm gió tuyết mười năm trước, Tào Bằng nêu ra luận điểm Thập thắng thập bại khiến Tư Mã Đức Tháo và Bàng Quý phải coi trọng hần. Sau đó mới có chuyện Tư Mã Huy tặng xe ngựa cho hần. Cũng chính nhờ chiếc xe ngựa kia mà cả gia đình Tào Bằng mới an ổn ở Cức Dương. Tuy rằng sau này lại bị Hoàng Xạ hãm hại, nhưng Tư Mã Huy cũng đã ra tay cứu giúp hần. So ra, y giúp Tào Bằng còn nhiều hơn Bàng Đức Công, thế nên sao hần có thể bất kính được.

Tư Mã Huy quan sát Tào Bằng một lượt, lòng thầm cảm thán ngàn vạn lần.

Năm đó, chỉ vì một ý nghĩ sai lầm, mới không có được người tài ngàn này, giờ nghĩ lại quả thực hối hận vô cùng.

Khi Tào Bằng trả lại xe, Bàng Đức Công không nói hai lời, liền tặng cho hần “Thi” và “Luận” của Thượng Thư. Lúc ấy, Tư Mã Huy chỉ do dự một chút, kết quả là bị Bàng Đức Công giành trước. Nếu Bàng Đức Công muốn thu nhận Tào Bằng, y cũng không tiện tranh giành, vốn cũng không tiếc nuôi hần.

Phải biết rằng, sau khi y trở về Tương Dương, Gia Cát Lượng liền bái nhập Thủy Kính sơn trang.

Lúc đó, trong sơn trang có Ngọa Long, Phượng Sồ, cũng có Thủy Kính tứ hữu, Tư Mã Huy có gì để tiếc nuôi đây? Nhưng không lâu sau đó, Tào Bằng nhờ một thiên Lậu Thất Minh mà nổi danh thiên hạ, y liền có chút hối hận! Cổ nhân nói hai chữ “Đức hạnh”, “Đức” đứng trước, “Hạnh” đứng sau. Nói cách khác, người có bản lĩnh thật sự hay không không phải là vấn đề then chốt. Quan trọng là người phải có đức hạnh. Bài “Lậu Thất Minh” chính là ứng với chữ “Đức” này.

Sau đó, Tào Bằng bái Hồ Chiêu làm sư phụ, lại làm ra Ái liên thuyết.

Tư Mã Huy cầm bài thơ trong tay, nắm chặt tay, thở dài.

Loáng cái đã mười năm trôi qua. Người thiếu niên gầy gò ở trấn Dương Sách năm xưa nay đã thành Tào Tam Thiên – Tào Bất Bách cả thiên hạ đều biết tiếng. Luận về thanh danh, tài danh của Tào Bằng chưa chắc đã thua Tư Mã Huy. Hần lại chinh chiến Lương Châu, thống trị Hà Tây, biến Tây Bắc thành vùng đất giàu có, trù phú. Tư Mã Huy cũng phải tán thưởng hần.

Thấy Tào Bằng vẫn cung kính hành lễ của người làm đệ tử như mười năm trước, Tư Mã Huy thực hài lòng.

-Hữu Học, lần này Cơ Bá làm việc quả có ảnh hưởng đến đức hạnh nhưng cũng chỉ do vô tâm mà gây chuyện. Y dù sao cũng có đại tài, lại rất có thanh danh ở Kinh Tương. Nếu Hữu Học giận dữ mà giết chết Cơ Bá

tiên sinh, ắt sẽ bị thế nhân chỉ trích. Hữu Học đừng quên vết xe đổ của Nỉ Hành lúc trước. Ta mặt dày khấn cầu Hữu Học bỏ qua cho phụ tử Cơ Bá. Chuyện này với Hữu Học mà nói cũng không có hại gì.

Tào Bằng chợt giật mình.

Hắn chợt nhìn về phía Y Tịch, chợt hiểu ra vì sao vừa nãy y lại chửi ầm lên.

Y Tịch vốn là quân tử khí khái phong độ, danh tiếng rất tốt. Thế nhưng miệng lại nói ra những lời dơ bẩn như vậy, thật không hợp với những lời nói và hành động của y trước đây. Ban đầu, Tào Bằng cứ tưởng vì y thất bại nên mới như thế, nhưng Tư Mã Huy nói những lời này làm Tào Bằng chợt hiểu ra dụng ý thực sự của Y Tịch.

Y Cơ Bá, người tính toán giỏi lắm!

Kinh Tương là vùng đất nổi tiếng văn chương.

Dưới sự cai trị của Lưu Biểu, Kinh Châu dù không mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, nhưng danh tiếng về văn chương của nơi này chưa chắc đã thua kém Toánh Xuyên. Chẳng phải bốn người Từ Thứ, Thạch Đạo, Mạnh Kiến, và Thôi Quân đều đến học ở Kinh Tương hay sao? Chẳng phải họ đều vì thứ văn chương vượt trội này hay sao?

Nơi này tập trung rất nhiều danh sĩ. Có người nói danh sĩ Kinh Tương có một không hai trong thiên hạ, tuy có chút khoa trương, nhưng có thể thấy được tiếng tăm của bọn họ.

Ở Kinh Châu, địa vị của văn sĩ vượt xa võ phu.

Văn Sính với khả năng như vậy còn muốn làm môn hạ học trường của Khoái thị. Thái thị sở dĩ có thể lớn mạnh như vậy cũng là nhờ có thanh danh của Thái Phúng mà thành.

Phong tục của Kinh Châu hơi giống với Tống Triều sau này.

Tống Thái Tổ từng lập ra quy định không được giết hại người đọc sách. Kinh Châu tuy rằng không có quy định bằng văn bản rõ ràng như Tống Triều, nhưng địa vị của văn sĩ chưa chắc đã kém hơn thời Tống Triều. Ngay như kẻ “Phần thanh” như Nỉ Hành mấy lần sỉ nhục Lưu Biểu, nhưng Lưu Biểu vẫn không dám lấy mạng gã, Hoàng Tổ chỉ giết Nỉ Hành mà bị chúng bạn xa lánh, đến đại ca của y cũng hết sức tức giận với y, thậm chí còn không chịu tha thứ cho y.

Bởi vậy có thể thấy địa vị của danh sĩ ở Kinh Châu cao quý đến nhường nào.

Y Tịch tuy là người Sơn Dương, nhưng nổi tiếng nhờ phong thái nho nhã, được nhân sĩ Kinh Tương kính trọng. Nếu Tào Bằng giết Y Tịch, danh bất chính, ngôn bất thuận, chắc chắn sẽ bị kẻ sĩ Kinh Tương chỉ trích. Đến lúc đó, rất có khả năng hắn sẽ giống như Hoàng Tổ giết Nỉ Hành năm đó, mang tiếng xấu bên người. Y Tịch làm như vậy chính là muốn dùng mạng của y để giao chiến với Tào Bằng.

Tào Bằng chợt cười cười quỷ dị.

Trong lịch sử, Y Tịch không có gì vang dội.

Sau khi Lưu Biểu chết, Y Tịch quy thuận Lưu Bị, sau đó cũng chẳng có thành tích gì.

Cũng chính bởi vì như thế, Tào Bằng mới không bận tâm đến Y Tịch. Chẳng ngờ lão nhân này lại có năng lực như thế. Nếu Tào Bằng giết Y Tịch, chọc giận kẻ sĩ Kinh Tương, ắt tương lai của hắn ở Kinh Châu sẽ gian nan khôn cùng. Đồng thời, Y Tịch cũng có thể tranh thủ thời gian cho Lưu Bị. Tính toán hay lắm, tính toán hay lắm!

-Cơ Bá tiên sinh, người nói ta trợ Trụ vi ngược, ta lại không biết vì sao Tào Thừa tướng lại là Trụ vương? Nhớ năm xưa, khi thiên tử trở về, chư hầu coi thường. Lưu Kinh Châu thân là dòng họ Hán thất. Khi hai mươi hai lộ chư hầu thảo phạt Đồng Trác, gã không chịu xuất binh. Sau khi thiên tử trở về, gã vẫn như cũ, không có một động thái nào. Ngược lại, Thừa tướng đối đầu với binh lực hùng mạnh của Lý Quách, Quan Trung, nghênh đón thiên tử, tận tâm làm tròn phận sự tôi thần. Thiên tử định đô ở Hứa Đô đến nay đã mười năm. Kinh Châu chưa từng tiến công, càng chưa nói đến chuyện Lưu Kinh Châu đích thân đến triều bái lạy thiên tử. Thừa tướng phụng sự cho thiên tử mười năm, cai trị mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Tranh chiến Từ Châu, tiêu diệt Lã Bố, bình Lưu Bị, đánh Viên Thiệu, định Quan Trung, trấn Tây Bắc,

đoạt Bắc Cương... Ngay đến phiên quốc ở hải ngoại cũng có người ngưỡng mộ uy danh hiển hách của thiên triều ta, vượt qua trùng dương đến quy thuận. Công lao của Thừa tướng không hề kém Hoắc Phiêu Kỳ, Ban Định Viễn, tại sao người lại là quốc tặc?

Y Tịch nghe thấy thế, á khẩu không nói được tiếng nào.

Tào Bằng nói rõ ràng đều là sự thật cả.

Tuy rằng y và Tào Tháo đúng là đối địch, nhưng những chuyện Tào Tháo làm trong mười năm này, y cũng phải vỗ bàn khen ngợi. Tuy nhiên, khen ngợi là khen ngợi, Y Tịch cũng không chấp nhận Tào Tháo. Nói cho cùng, cũng bởi chuyện năm đó Tào Tháo chém chết danh sĩ Biên Nhượng của Tuấn Nghi, khơi nên nổi phẫn nộ của toàn bộ kẻ sĩ ở Duyện Châu. Y Tịch cũng là nhân sĩ Duyện Châu, hơn nữa lại có giao tình với Biên Nhượng. Cho nên, Tào Tháo chém giết Biên Nhượng khiến Y Tịch hết sức phẫn nộ. Trong mắt Y Tịch, những gì Tào Tháo làm đúng là đã chà đạp và sỉ nhục sự tôn nghiêm của danh sĩ.

Sai lầm lớn nhất trong đời Tào Tháo có lẽ cũng là chuyện chém chết Biên Nhượng.

Biên Nhượng chết dẫn đến loạn Duyện Châu, khơi lên cơn giận của kẻ sĩ Duyện Châu, đến hảo bằng hữu của Tào Tháo năm xưa là Trương Mạc cũng trở mặt thành thù với y. Hậu quả ấy đến nay vẫn chưa hết. Biên Nhượng chết, bức Trần Cung làm phản, rồi đến Lã Bố, khiến Từ Châu mấy năm sau đó vẫn không ngừng chiến loạn. Tào Tháo cũng vì nguyên nhân này mà buộc phải rút lui khỏi Đông quận, di chuyển tới Dự Châu lập nghiệp.

Tào Bằng thấy Y Tịch không nói, liền cười nhạt.

-Ngược lại, các người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng chỉ có chí của nam nhi mà suy nghĩ thì đàn bà. Y Cơ Bá người tự xưng là hiền lương, ta lại hỏi người, người đã đóng góp gì cho quốc gia, cho dân chúng? Cả ngày người ngồi nói suông, miệng đầy văn chương tự đức, chẳng qua chỉ là nói khoác, chỉ biết nghĩ cho mình, không biết thương sinh linh đồ than. Tào Thừa tướng thay mặt trời thảo phạt quần thần bất tuân, người tự gọi là hiền lương lại ở sau cản trở người. Người vốn phụ tá cho Lưu Kinh Châu, lại đi trợ giúp Lưu Bị cướp Kinh Tương. Hay cho một trung thần hiền lương, hay cho danh sĩ phong nhã. Y Cơ Bá, Lưu Bị là loại người như thế nào? Âm mưu Y Đái chiếu, tự nhận hoàng thân quốc thích, gây họa cho thiên hạ. Năm đó, Tào Thừa tướng coi trọng gã như thế, nhưng gã không nghĩ đến chuyện đền đáp quốc gia, chỉ biết suy tính cho bản thân, tàn sát sinh linh bừa bãi. Người này quy thuận Công Tôn Toản. Nhưng khi Công Tôn Toản nguy hiểm, lại không hề viện trợ. Người này giải trừ mối nguy cho Từ Châu, nhưng lại ngầm ngầm mua chuộc lòng người, chiếm lấy Từ Châu. Nhưng Lưu Huyền Đức dù sao cũng là người không có đức hạnh. Cho dù có được Từ Châu, cuối cùng cũng bị Lã Bố cướp mất, luôn hoảng sợ như nhà có tang vậy. Thừa tướng thu nhận và giúp đỡ người này, nhưng gã lại tuyển quân mua ngựa ở Nhữ Nam, lòng mưu chuyện xấu. Gã mượn danh thiên tử lập ra huyết chiếu, cũng là giả danh lừa bịp. Tự xưng dòng họ Hán thất, lại không có chút gì để minh chứng xuất thân của mình. Một trận chiến Quan Độ, Viên Thiệu để gã đóng quân ở Bộc Dương. Gã lại dẫn theo binh mã của Viên Thiệu bỏ trốn ra Đông Hải, cùng hải tặc tạo phản, khiến trăm họ quận Đông Hải lầm than. Khi gã cùng đường, Lưu Kinh Châu đã thu nhận và giúp đỡ người này. Gã không nghĩ đến chuyện báo ân đáp nghĩa, ngược lại còn đi khắp nơi, chiêu dụ, mua chuộc lòng người, khiến Kinh Tương nội loạn. Lưu Kinh Châu mất chưa bao lâu, gã liền muốn chiếm lấy Kinh Châu. Hạng người bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, không biết lễ nghĩa, liêm sỉ đường này cũng dám xưng là minh chủ sao? Theo ta thấy, Lưu Bị mới là quốc tặc, mới là nghịch thần. Còn Y Cơ Bá người mới thật sự là kẻ trợ Trụ vi ngược, là kẻ tiểu nhân đê tiện.

Lão tử không giết được người, nhưng ít ra cũng phải chửi người cho sướng cái miệng đã!

Lão tử mắng người không chết được thì cũng phải thối mặt.

Y Tịch trợn tròn mắt, nhìn Tào Bằng, môi run run, chột thổ dốc.

Tư Mã Huy và Bàn Sơn Dân ở bên cạnh muốn can lại, nhưng lại không biết nên mở miệng khuyên can thế nào. Tào Bằng nói dường như đều có lý cả, không có chút nào giả dối. Hai người nhìn nhau, đành thâm cười khổ.

Tư Mã Huy càng thăm than: “Mười năm trước, tiểu Tào Bằng lấy luận điểm Thập thắng thập bại làm bọn ta á khẩu không trả lời được. Khi đó, ta nên biết hẳn là người lanh mồm lẹ miệng mới đúng. Chẳng ngờ

sau mười năm, hắn không chỉ công thành danh toại, mà ngay cả khả năng đấu võ mồm dường như càng sâu thêm một bậc so với mười năm trước, thật khiến người ta không thể cãi lại được.”

Y Tịch mặt mày nhợt nhạt, ngực phập phồng lên xuống.

Y muốn cãi lại, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Tào Bằng càng mắng càng chua cay, không có lấy một lời thô tục, nhưng câu nào câu đấy đâm thẳng vào tim người, khiến Y Tịch không thở nổi.

Y há miệng thở dốc, cảm thấy vị ngọt trong yết hầu dâng lên, lồng ngực bức bối. Tào Bằng mắng y là trợ Trụ vi ngược, là kẻ tiểu nhân đê tiện. Tám chữ này vừa dứt, Y Tịch hét lên một tiếng:

-Nhục chết ta!

Một ngụm máu tươi phun ra, thân người y theo đó ngã xuống đất, đứt hơi!

-Cơ Bá, Cơ Bá!

- Phụ thân!

Tư Mã Huy và Bàn Sơn Dân cùng Y Dương ở một bên hoảng hốt, lớn tiếng la lên.

Nhưng Y Tịch đã không mở mắt nổi nữa, lặng nằm dưới đất lạnh như băng.

-Cơ Bá chết rồi!

Vệ sĩ áp giải phụ tử Y Tịch đứng bên cạnh ngáng đầu hoảng sợ nhìn Tào Bằng.

Chỉ thấy Tào Bằng mặt mày lạnh nhạt, khe mỉm cười, xoay người, không thèm liếc mắt nhìn Y Tịch lấy một cái.

Thái Trung, Thái Hòa đứng sau Tào Bằng giật mình hoảng sợ. Khi hai người nhìn Tào Bằng, ánh mắt chợt ánh lên vẻ sợ hãi sâu sắc.

582. Chương 634 - 636: Sắp Đặt Bàn Đầu

Y Tịch vì giận quá mà chết!

Đương nhiên, người ở những năm cuối thời Đông Hán chưa biết đến bệnh tắc nghẽn tim mạch đột phát này. Trong mắt mọi người, Y Tịch chính là bị Tào Bằng mắng chết.

Tào Bằng không hề động vào Y Tịch, chỉ dùng lời răn dạy, quả mắng y.

Người ta thường nói, không làm chuyện hổ thẹn không sợ quỷ gõ cửa. Y Tịch giận quá mà chết, kẻ sĩ Kinh Tương không những không trách tội Tào Bằng, ngược lại còn khen ngợi hắn. Nếu Y Tịch người không phải bị người ta nói trúng điểm yếu, thì làm sao đến nỗi thẹn quá mà chết như thế? Vì sao lại bị Tào Bằng mắng chết?

Vậy có nghĩa là Tào Bằng nói đúng!

Lưu Bị chính là quốc tặc, còn Y Tịch người chính là kẻ trợ Trụ vi ngược, là kẻ tiểu nhân.

Đối với chuyện này, Tư Mã Huy và Bàn Sơn Dân cũng chẳng còn cách nào khác, cũng không thể chỉ trích Tào Bằng được. Khổng Tử nói lấy chính trực đối lại oán than, chứ không phải chờ hậu thế lấy ơn báo oán. Chuyện tự bôi nhọ bản thân như thế chắc chắn chưa từng xuất hiện ở thời Đông Hán. Ở thời đại này, người ta coi trọng khí khái, cốt cách cực kỳ rõ ràng. Người đánh ta một quyền, ta trả người một cước. Cái gọi là lấy ơn báo oán, trong mắt người đời chẳng phải là đại lượng vô biên, mà chỉ là hành động của kẻ yếu đuối mà thôi. Y Tịch thân là tù nhân, có thể mắng Tào Bằng. Tào Bằng là kẻ thắng, đương nhiên có quyền đáp trả lại.

Chỉ có điều, Tư Mã Huy không ngờ Y Tịch lại bị mắng đến hộc máu mà chết.

-Hữu Học, người thật là...

Tư Mã Huy cười khỏ, lắc đầu, nhưng không trách cứ hần.

Y nhìn thoáng qua Y Dương đang ôm lấy xác của Y Tịch, do dự một chút, chấp tay nói:

-Hữu Học, Cơ Bá nhất thời hồ đồ, coi như đã trừng phạt đúng tội. Nhưng Đông Thăng vô tội, chẳng qua chỉ là phục tùng mệnh lệnh, không coi là tội lớn. Cơ Bá dù sao cũng có công lao giáo hóa cho Kinh Châu, xin Hữu Học nể mặt ta mà buông tha cho người nhà của y. Nếu thật sự không được thì xin hãy lưu đầy gia đình y, chỉ cần giữ lại huyết mạch của y là được.

Tào Bằng cũng không ngờ lại xảy ra kết quả như thế này.

Hần vốn không thích gì Y Tịch, nhưng cũng không ghét y.

Hần vận lại, chẳng qua là xuất phát từ bản năng. Hần thật sự không quen nhìn thấy những nhân vật như Y Tịch.

Nghe thấy Tư Mã Huy cầu xin, Tào Bằng cũng không tiện không nể mặt y. Vì thế, hần do dự một chút, ngoắc tay ra hiệu cho Thái Trung tiến lại, nhỏ giọng nói vài câu vào tai gã. Gương mặt Thái Trung ánh lên vẻ không bằng lòng lắm, nhưng vẫn gật đầu, đồng ý.

Thái Trung vội vàng rời đi. Tào Bằng thở dài.

-Tiên sinh, ta đã phó thác cho Thái Trung đến gặp Đức Khuê, xin Đức Khuê giơ cao đánh khẽ cho. Còn Đức Khuê có chịu giúp hay không, ta không dám chắc. Dù sao, ta cũng không phải người đứng đầu Tương Dương, mà đó là Nhị thiếu chủ - Tổng công tử của chín quận Kinh Tương này. Chuyện ta có thể làm cũng chỉ có chừng đó, thành hay bại mong tiên sinh cũng đừng trách tội. Ta đã dốc sức rồi.

Cho dù Tào Bằng có không để ý đến lời cầu xin của Tư Mã Huy, y cũng không oán giận.

Dù sao với tội của Y Tịch thì có xét nhà, diệt tộc cũng không đủ. Tào Bằng tha cho là tình cảm, không tha cho cũng là bổn phận của hần, không ai có thể nói gì được. Nhưng y vừa nói ra, Tào Bằng đã lập tức đồng ý. Chuyện này cũng có nghĩa trong lòng Tào Bằng, y cũng có chút phân lượng.

Cảm giác được nể trọng này khiến Tư Mã Huy hết sức thỏa mãn.

-Vây....

Tư Mã Huy vừa mở miệng định nói vài lời xã giao, đã thấy Tào Bằng chấp tay, ngắt lời của y.

-Cơ Bá tiên sinh đột tử, Bằng cũng không ngờ đến. Vốn chỉ muốn tranh cãi với tiên sinh một phen, nào ngờ... Tiên sinh đột tử, Bằng cũng rất bối rối. Đúng như Đức Tháo tiên sinh nói, Cơ Bá tiên sinh có công giáo hóa Kinh Châu. Công là công, chuyện đã qua là đã qua, ưu khuyết điểm này vẫn còn cần phán xét. Người chết như đèn cạn dầu, chuyện đã qua coi như cũng hết. Chỉ có điều, những chuyện sau này của Cơ Bá tiên sinh xin nhờ Đức Tháo tiên sinh và Sơn Dân huynh trưởng lo lắng, cẩn thận xử lý cho. Lưu Kinh Châu mất, Cơ Bá tiên sinh cũng theo đó mà đi, Kinh Châu gặp khó khăn nhiều. Bằng sẽ xin phu nhân bỏ qua chuyện cũ cho. Chỉ có điều, Bằng không tiện ra mặt, xin nhờ hai vị giúp cho.

Tào Bằng nói như vậy có thể coi như đã nể mặt mũi cho bọn Tư Mã Huy. Những kẻ sĩ Kinh Châu đi từ phòng bên đi ra nghe thấy thế cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

Tào Bằng chấp tay chào mọi người, cáo từ rời đi.

Đám người Tư Mã Huy trông nom thi thể Y Tịch, chuẩn bị lo liệu việc tang chay.

Nhìn theo bóng dáng Tào Bằng, Tư Mã Huy chợt lén thở dài. Y quay đầu nói với Bàn Sơn Dân:

-Cơ Bá tiên sinh mất, e rằng phải nhờ Đức Công ra mặt mới xong. Ngày xưa, ta nghĩ Tào Bằng có tài, nhưng không ngờ ta vẫn xem nhẹ người này quá. Hành động vừa rồi của hần xem như vừa có ân vừa có uy. Thế nhân chỉ biết nói Cơ Bá không biết phân biệt thị phi, không biết nặng nhẹ, chứ sẽ không trách tội hành động của Hữu Học ngày hôm nay. Kinh Châu, đến lúc phải thay đổi rồi!

Bàn Sơn Dân chấp tay, dường như đang mải mê suy nghĩ.

Đúng như Tào Bằng nói, chuyện của Y Tịch chỉ là một bước đệm nhỏ, không phải là chuyện gì to tát.

Sâu trong lòng, hắn để ý đến từng hành động kế tiếp của Lưu Bị hơn. Hắn phát hiện, Tam Quốc diễn nghĩa đã không còn giúp gì được cho hắn nữa. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, trong Tam Quốc diễn nghĩa, Lưu Bị rút binh khỏi Tân Dã, dẫn theo dân chúng trốn về Giang Hạ. Mà nay, Lưu Bị không cai quản Tân Dã, lại đóng quân ở Phàn thành. Động tác kế tiếp của gã là gì? Tào Bằng quả thật không thể đoán được. Là tập kết binh mã, tử chiến ở Tương Dương, hay là rút khỏi Phàn thành, đi tới Giang Hạ? Cả hai phỏng đoán này đều có khả năng xảy ra, nhưng có khả năng nhất vẫn là rút lui theo hướng Giang Hạ.

Thời gian!

Xét đến cùng, vấn đề vẫn là thời gian không đủ.

Trong tay Tào Bằng nếu có chút binh mã, hắn sẽ lập tức triệu tập binh lực vây lấy Phàn thành, hoàn toàn tiêu diệt Lưu Bị.

Nhưng trong tay hắn ngoài tám trăm thân quân ra, hắn cũng không thể điều động người nào khác. Binh mã Kinh Châu đều nằm trong tay Thái thị, một ngày Thái thị còn chưa quy hàng, Tào Bằng vẫn không thể thực sự tiếp quản binh mã Kinh Châu. Quân tinh nhuệ dưới trướng Tào Bằng hiện đang tập kết tại Cực Dương, Niết Dương. Văn Sính tuy trở về Tương Dương, nhưng Chương Lăng, Lưu Hồ còn đang liều chết chống cự, Tào Chân cũng đang ác chiến, không thể trở về.

-Công tử, cần gì phải tha cho Y Cơ Bá kia? Nếu không trăm thảo trừ căn, sớm muộn gì cũng sẽ có hậu hoạn.

Huynh đệ Thái Hòa và Thái Trung sớm đã bị Giả Hủ mua chuộc, cũng coi như là trung thành và tận tâm.

Thái Hòa nói lời này cũng là xuất phát từ đáy lòng gã. Gã cảm thấy vì sự phản bội của gã mà Thái Mạo không mặn mà gì với huynh đệ gã. Nói cách khác, ở chín quận Kinh Tương, người có thể thực sự bảo đảm vinh hoa phú quý cho gã chính là người trẻ tuổi đứng trước mặt gã này, thái thú Nam Dương thanh danh vang dội, Tào Bằng.

Tào Bằng cười:

-Năng lực Y Dương như thế nào?

-Là kẻ hủ nho.

Tào Bằng cười to, rồi chợt thấp giọng, nói bên tai Thái Hòa:

-Có muốn tạo phản, ít cũng phải có mười năm. Chỉ là một kẻ hủ nho mà ta và người phải sợ y sao? Nếu y thật có bản lĩnh, thì hãy phóng ngựa tới đây đi. Nhưng nếu ta là Y Dương, ta sẽ bảo vệ cho gia nghiệp, ngoan ngoãn làm người. Thời thế hiện nay không tới lần y nhảy ra bày trò. Nếu y thích giả vờ ngớ ngẩn, ta đây cũng chẳng ngại làm cho Y Cơ Bá tuyệt hậu.

Thái Hòa nghe thấy thế, gương mặt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, liên mồm khen:

-Công tử trí tuệ siêu phàm, kiến thức bao la, Hòa thật thua kém công tử nhiều lắm. Ha ha, nếu ta là Y Dương, ta sẽ ngoan ngoãn, cũng là để lưu lại huyết mạch của Y Cơ Bá. Nếu không, y có năng lực gì hại đến công tử chứ?

Nói thật, bên Tào Bằng phần lớn đều là những người làm việc.

Bất kể là Bằng Thống hay những người như Đỗ Kỳ bây giờ, bọn họ đều có đức hạnh rất tốt.

Hiện giờ Thái Hòa đến, tuy không có bản lĩnh gì nhưng chuyện võ mông ngựa thì ít nhất gã cũng có thể khiến Tào Bằng thoải mái không ít.

Tào Bằng không nhịn được cười. Hắn không phản cảm với Thái Hòa, chỉ vỗ vỗ vai gã, ra chùng cổ vũ. Thái Hòa lại càng hăng hái hơn.

Đến quan địch, Hoàng Trung đã dẫn binh mã trở về.

Tào Bằng nhìn thấy Hoàng Trung, vội vàng hỏi:

-Lão tướng quân, sau khi vào thành, mọi chuyện đều ổn chứ?

Hoàng Trung là hàng tướng, từng làm trung lang tướng ở Kinh Châu. Lão quy hàng Tào Bằng, nói không chừng sẽ có người chỉ trở. Lão tướng quân tuổi tác đã cao, khó tránh sẽ nổi giận. Nếu chẳng may có chuyện gì, Tào Bằng có hối hận cũng không kịp.

Hoàng Trung vội đáp:

-Công tử yên tâm. Lão phu nào phải tiểu hài nhi ba tuổi. Người khác nói cái gì thì cứ kệ cho họ nói đi.

-Ừ, mặc kệ bọn họ nói, cũng chỉ là cơn gió thổi qua núi mà thôi. Hán Thảng có thể nghỉ được như thế, ta cũng yên tâm rất nhiều. Đúng rồi, Uyển Thành có tin truyền đến không? Phía bên thừa tướng có trở về Hứa Đô không?

-Khởi bẩm công tử, Giả Dực Châu lệnh Tử Chương đến truyền tin, đang chờ ngay tại thiên phòng.

-Mau dẫn y tới gặp ta.

Tào Bằng không nói hai lời, đi thẳng đến đại sảnh.

Thái Hòa không biết làm sao, lại thấy Tào Bằng đi được vài bước rồi dừng lại, vẫy vẫy tay với gã. Gã lập tức mừng rỡ.

Gã vội vàng đi theo Tào Bằng, ngồi trong đại sảnh.

Chỉ một lát sau, Lục Mạo vội vàng đi vào, chấp tay vái chào Tào Bằng.

-Tử Chương, Giả Thái Trung có dặn dò gì không?

-Khởi bẩm công tử, Giả Thái Trung đưa tin Giang Đông và Xuân Cốc có tập kết binh mã, hình như có hành động bất thường. Văn Trường muốn rút quân về quận Đặc Dương, nhưng Giả Thái Trung ngăn cản. Giả Thái Trung đã tiếp nhận binh mã hai quận Nhữ Nam và Đặc Dương, trực tiếp chỉ huy. Thái Trung nói bên cạnh Tôn Quyền có thần tử tài năng phụ tá, ắt sẽ không ngồi yên xem biến Kinh Châu. Cho nên, xin công tử mau tính toán, sớm tiếp nhận binh mã Kinh Châu, nếu không ắt sẽ có biến. Giả Thái Trung đã lệnh cho Lệnh Minh dẫn bộ quân tập trú ở An Chúng. Đỗ Kỳ dẫn bộ quân, hợp lại với Lệnh Minh. Văn Trường tướng quân ít ngày nữa sẽ dẫn đại quân tướng lĩnh đến Niết Dương. Ngoài ra, hôm qua Thừa tướng đã trở về Hứa Đô, đã lệnh Vệ tướng quân xuất binh, tiến đến chiếm giữ Nam Dương. Chậm nhất nửa tháng, thừa tướng sẽ xuất binh đến Kinh Tương. Xin công tử hãy chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải dẹp yên được Lưu Bị.

Tào Bằng nghe thấy thế liền hít sâu một hơi.

Giả Văn Hòa, con mẹ ngươi chứ, đúng là coi trọng ta quá mà!

Lão tử chỉ có trong tay tám trăm quân tốt, làm sao có thể bình định Lưu Bị được?

Chưa kể, tiếp chưởng binh mã Kinh Tương ư? Đâu phải nói ta muốn tiếp chưởng là tiếp chưởng được ngay. Chuyện này quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thái thị.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng cười khổ, vỗ vỗ trán.

-Được rồi, ta hiểu rồi. Tử Chương, ngươi tạm thời cứ ở lại bên cạnh ta. Còn chuyện hồi báo cho Giả Văn Hòa, ta sẽ phái người khác đi.

-Tuân lệnh!

Lục Mạo nghe thấy thế tức thì mừng rỡ.

Có thể ở lại bên cạnh Tào Bằng chừng tổ Tào Bằng đã công nhận năng lực của y.

Lúc này, Hoàng Trung chợt mở miệng nói:

-Công tử, Khấu Tông kia đã nhiều lần hỏi tin tức của công tử, dường như muốn gặp lại công tử. Ta đã lệnh cho Mạnh Dương trấn an gã. Không biết công tử có muốn gặp gã không? Khấu Tông này dường như thật tâm muốn quy thuận công tử.

Khấu Tông ư?

Tào Bằng tức thì nhớ ra.

Hoàng Trung nói đến Lưu Phong... Không, là Khấu Phong mới đúng.

Trầm ngâm một lát, Tào Bằng gật đầu:

-Nếu đã như thế thì mời vị Khấu công tử này đến hoa viên gặp ta. Tử Chương chuẩn bị tửu yến đi.

Trong tâm mà nói, đối với việc án binh bất động trong lịch sử này khiến Quan Nhị ca thất bại chạy khỏi Mạch Thành rồi sau đó đầu hàng Lưu Phong Lưu Đại công tử, Tào Bằng thật sự không để vào mắt. Nhưng lần này có thể thuận lợi phá hỏng kế hoạch của Lưu Bị cướp lấy Tương Dương, thì toàn bộ lại dựa vào vị Lưu Đại công tử này.

Địa vị Lưu Phong dưới trướng Lưu Bị vô cùng kém cỏi.

Thân là con nuôi, Lưu Bị thu nhận y là vì lôi kéo thế tộc tại Trường Sa.

Vốn Lưu Bị không có con nối dòng thì thôi, nhưng năm nay Lưu Bị lại có một đứa con trai khiến cho địa vị của Lưu Phong lập tức trở nên sa sút. Lưu Bị muốn đổi ý thì đã không còn kịp nữa rồi! Tình huống của ông ta và Tào Tháo lại không giống nhau. Tào Tháo có không ít con nuôi, nên ông ta không có lo lắng này. Lúc trước Tào Chân còn có Tào Ngang dè nặng, mà Tào Phi đã nhanh chóng trưởng thành, nên không lo lắng. Đến khi Tào Ngang và Tào Phi chết, Tào Chương lại nhanh chóng quật khởi.

Mặc dù mới mười bảy tuổi, lại làm Bắc Trung Lang Tướng, Giáo Úy Ô Hoàn, quyền hành rất cao.

Về phần Tần Lăng, không đáng lo nghĩ.

Còn Lưu Bị thì sao?

Đứa con cả Lưu Thiện với sinh vẫn chỉ là đứa nhỏ không biết gì cả.

Lưu Phong thân là con nuôi của Lưu Bị, lại có năng lực nhất định, tất nhiên tương lai sẽ tạo thành sự uy hiếp nhất định cho Lưu Thiện. Đây cũng là nguyên nhân mà Lưu Bị e dè đối với Lưu Phong. Hơn nữa đám người Quan Vũ, Gia Cát Lượng cũng không coi trọng Lưu Phong cũng khiến cho Lưu Phong ở dưới trướng Lưu Bị có chút gian nan. Trước đó, Gia Cát Lượng có dẫn theo Lưu Phong, Mã Lương đi tới Tương Dương, khuyên Lưu Biểu xuất chinh, không ngờ khi Lưu Phong và bạn tốt Lưu Thông gặp nhau, Lưu Thông kia sớm đã bị Giả Hủ mua chuộc, bề ngoài thì kinh doanh, nhưng trên thực tế là bí mật dò hỏi tình báo cho Giả Hủ. Y là tộc nhân của Lưu thị tại Trường Sa, đương nhiên sẽ không bị người khác chú ý, cho nên khi làm việc cũng rất trôi chảy thuận tiện.

Sau khi gặp Lưu Phong, Lưu Thông thông minh sắc bén cảm thấy được Lưu Phong hiện nay buồn khổ và xấu hổ.

Y có thể được Giả Hủ nhìn trúng đương nhiên là có năng lực của y. Ngay ngày hôm sau gặp Lưu Phong, Giả Hủ liền nhận được mật báo của Lưu Thông.

Giả Hủ kia là ai?

Sao có thể không cảm nhận được một cơ hội tốt như vậy chứ?

Đang lo lắng không biết dò hỏi tình báo của Lưu Bị như nào, nay đột nhiên có một đường như vậy, đương nhiên Giả Hủ rất coi trọng.

Vì thế, Lưu Thông thông qua các loại phương thức chặt chẽ liên lạc với Lưu Phong. Lưu Bị vứt bỏ Tân Dã mà thủ ở Phàn Thành, càng khiến cho Lưu Phong, Lưu Thông qua lại chặt chẽ.

- Người là con trai Khấu thị, sao lại gọi người khác là cha?

Tại một lần ngẫu nhiên, Lưu Thông khuyên bảo Lưu Phong:

- Lưu Huyền Đức chỉ là hạng người mua danh chuộc người, có nhiều khi còn mang đến vận rủi. Lúc trước ông ta thu nhận người là nghĩa tử, rõ ràng là muốn lôi kéo Khấu thị. Nhưng hiện tại ông ta đã có con, địa vị của người rất có thể trở nên kém đi. Người có làm tốt, ông ta cũng sẽ nảy sinh nghi kỵ...người không làm tốt, ông ta sẽ khinh thường người, sao có thể trọng dụng?

Danh làm nghĩa tử, thật ra chỉ là một gia nô!

Đến khi Lưu Phong lung lay, lúc này Lưu Thông mới bộc lộ thân phận của mình, cũng khuyên Lưu Phong quy tông nhập tổ, đầu nhập vào Tào Tháo.

- Tào thừa tướng thừa lệnh vua sai khiến chư hầu, là trụ cột giữa dòng Hán thất.

Nghĩ đến Khấu thị trước kia cũng là danh môn vọng tộc, có công lao lớn trong triều đình. Nay vì sao lại vứt bỏ triều đình mà trợ giúp nghịch tặc? Nếu như Chi đồng ý, ta có thể làm cầu nối. Cổ Dục Châu không hề tính toán, Tào Nam Dương tài hoa trác tuyệt, nếu theo trợ giúp hai người này, ngày sau nhất định có thể thăng chức rất nhanh, làm vẻ vang Khấu thị, còn hơn là sống nhờ ở đậu, danh nghĩa là công tử, thật sự lại là gia nô, không được trọng dụng.

Tim Lưu Phong đập thành thịch!

Cũng dưới sự khuyên bảo của Lưu Thông, Lưu Phong đã hạ quyết tâm, đầu hàng Tào Bằng.

Sau khi hộ tống Triệu Vân vào Tương Dương, trước tiên Lưu Phong lặng lẽ liên lạc với Lưu Thông, khi Triệu Vân ra sức đoạt cửa thành thì y quay giáo một kích xử lý hai trăm Bạch Mạo Binh. Có thể nói, Tào Bằng có thể ngăn cản Lưu Bị ngầm đoạt lấy Tương Dương là có công đầu của Lưu Phong.

Đương nhiên Tào Bằng không chậm trễ tổ chức yến tiệc thiết đãi tại hoa viên, khiến Lưu Phong cảm động đến rơi nước mắt.

Lưu Phong ...không đúng, nay Lưu Phong đã quy tông nhận tổ, sửa đổi tên họ. Gã kể lại tỉ mỉ tình trạng Phàn Thành cho Tào Bằng, cũng đưa ra một số đề nghị khiến Tào Bằng vô cùng mừng rỡ.

Lưu Bị muốn cướp lấy Kinh Châu, là trái tim của Tư Mã Chiêu, ai ai đều biết.

Có lẽ sau này sẽ không có danh từ như vậy nữa, mà hẳn là trái tim của Lưu Huyền Đức. Trong tay Lưu Bị hiện nay có trên trăm ngàn binh mã, Quan Vũ, Mã Lương ở Giang Hạ hiệp trợ Lưu Kỳ, chống đỡ thế tấn công của Tào Tháo, mà thủ hạ của Lưu Bị còn có Trương Phi, Triệu Vân, Trần Đáo, Lã Cát.

Những người Lã Cát, Cửu Tuyền, Trần Đáo này đều là kẻ đầu đường xó chợ nhưng so với năm xưa cũng đã tiến bộ rất lớn.

Cho nên nói, thực lực trong tay Lưu Bị không thể khinh thường.

- Theo cách nhìn của Chi thì bước tiếp theo của Lưu Huyền Đức là gì?

- Việc này..

Khấu Phong nghĩ một chút:

- Gia Cát Khổng Minh luôn luôn liên hệ, qua lại chặt chẽ với Giang Đông.

Lưu Bị luôn như hổ rình mồi đối với Giang Hạ, lần này lệnh cho Quan Vũ tới Giang Hạ, theo ta thấy rất có khả năng là muốn ngầm đoạt lấy Giang Hạ. Về phía Giang Đông, dường như có chút hợp ý với Lưu Bị, chẳng qua Lưu Bị hiện nay không có nơi nương thân, cho nên vẫn không thể làm được việc đó.

Nhưng Giang Hạ, Lưu Bị chắc sẽ lấy Giang Hạ.

Hơn nữa theo ta được biết, lương thảo đồ quân nhu Kinh Châu đều được tích trữ từ Giang Lăng.

Ta từng nghe Khổng Minh nói, hy vọng Lưu Bị có thể giành trước chiếm lĩnh Giang Lăng, đem lương thảo đồ quân nhu Giang Lăng chuyển đến Giang Hạ. Lần này ông ta ngầm lấy Tương Dương nhưng lại bị thất bại, chỉ sợ tiếp theo sẽ mưu đồ bí mật đoạt Giang Lăng.

Giang Lăng?

Tào Bằng nhíu mày rơi vào trầm tư.

Giang Lăng này thuộc bình nguyên Giang Hán, cũng chính là Kinh Châu đời sau.

Phía tây của nó không chế Ba Thục, phía bắc tiếp giáp Tương Hán, Khâm Đối Giang Hồ, cánh tay chỉ về Ngô Việt, là Trung Nguyên kết nối chỗ xung yếu Lĩnh Nam; phía đông nam cũng quan trọng như vậy. Từ

Xuân Thu đến nay, từng là thủ đô nước Sở. Đời sau Lương Tấn Nam Bắc triều, Giang Lăng cũng có vị trí cực kỳ quan trọng, đứng sau bảy đại cố đô, là danh địa Kinh Sở.

Sau khi Tào Bằng nghe Lưu Phong giải thích xong, liền cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nếu Lưu Bị chiếm lĩnh được Giang Lăng, thật sự là chuyện phiền toái. Kết quả trực tiếp của việc Lưu Bị chiếm Giang Lăng chính là dẫn đến bốn quận Kinh Nam rung chuyển. Tình trạng như vậy không phải là kết quả mà Tào Bằng muốn thấy. Không được, tuyệt đối không thể để Lưu Bị chiếm được Giang Lăng.

Nhưng vấn đề là, hắn nên ngăn cản Lưu Bị như nào?

Tình huống hiện nay rắc rối phức tạp, cần phải cẩn trọng kỹ càng...

Đồng thời, chủ lực của Tào Tháo chưa đến, nếu muốn ngăn cản Lưu Bị, nhất định phải nói với Thái phu nhân cùng với Thái Mạo và các nhân vật có thực quyền ở Kinh Tương mới được. Mà điều này cần phải có thời gian chuẩn bị. Trong lòng Tào Bằng biết thời gian của hắn không còn nhiều, tốc độ phải nhanh hơn.

Khấu Phong biết đoán ý qua lời nói và qua sắc mặt, thấy Tào Bằng trầm ngâm không nói, vì thế quyết định cáo từ.

Sau khi tiễn Khấu Phong đi, Tào Bằng trở về thư phòng.

Vừa mới ngồi xuống, lại thấy Hoàng Trung đi vào phòng, chấp tay vái chào Tào Bằng:

- Công tử lại vì Giang Lăng mà ưu phiền?
- Đúng vậy!
- Trung có một kế, xin Công tử chỉ điểm.
- Hán Thăng cứ nói đừng ngại.
- Trung có một người bạn tốt, tên là Lại Cung, tự là Bá Khiêm, rất nổi danh, hiện đang ở Giang Lăng.
- Ồ?
- Dựa vào Bá Khiêm là danh sĩ Linh Lăng, tài năng không tầm thường, chỉ có điều tính tình hơi quật cường cổ chấp...Lúc trước hắn từng được Lưu Biểu coi trọng, làm Thứ Sử Giao Châu, sau khi Lưu Biểu lệnh cho Ngô Cự làm Thái Thú Ngô Thương, Bá Khiêm và Ngô Cự không hợp, bị buộc thôi chức, trở về nhà, sau đó định cư ở Giang Lăng.

Lực ảnh hưởng của người này ở Giang Lăng rất lớn, rất được dân chúng Giang Lăng coi trọng.

Trung bắt tài, nguyên bí mật đến Giang Lăng, thuyết phục Bá Khiêm mời hắn ra mặt khống chế Giang Lăng. Như thế, dù Lưu Bị muốn đánh chiếm Giang Lăng cũng không phải là chuyện dễ. Công tử ở Tương Dương hãy mau chóng lấy được binh quyền rồi sau đó xuất binh đến Giang Lăng, thì Lưu Bị khó mà cướp lấy được Giang Lăng.

Lại Cung?

Tào Bằng ngẩn ra.

Hắn cảm thấy cái tên Lại Cung này thật sự là quá xa lạ.

Tuy nhiên một khi Tào Trung đã coi trọng người này như vậy, chứng tỏ người này cũng có chút bản lĩnh. Nếu Hoàng Trung nói thật sự có thể dựa vào Lại Cung, khống chế được Giang Lăng...

Tào Bằng nghĩ đến đây, lập tức quyết định.

- Vậy Hán Thăng phải vất vả một chuyến rồi.

Hoàng Trung lĩnh mệnh đi, còn Tào Bằng lại không bởi vậy mà thấy thoải mái, ở trong thư phòng bồi hồi một lát, hắn cảm thấy ra khỏi thư phòng sai người cho gọi Lục Mạo.

- Tử Chương, theo ta đi một chuyến.
- Đi đâu?

- Chúng ta phải hành động nhanh hơn để Thái phu nhân càng sớm ra quyết định càng tốt.

Trong tay Tào Bằng còn có một phong thư, một phong thư gửi cho Vương Uy.

Chức vụ Vương Uy không phải là cao, hơn nữa thanh danh cũng không vang dội, ít nhất tại Kinh Châu, thanh danh của y không sánh bằng Văn Sính. Nhưng nếu bởi vậy mà khinh thường người này, vậy thì sai lầm lớn rồi! Trong Tam quốc Diễn Nghĩa, Vương Uy không có gặt hái gì, nhưng thật sự trên lịch sử, y lại suýt chút nữa một kích cho Tào Tháo mất mạng. Lúc ấy Kinh Châu đã đầu hàng, nhưng Tào Tháo lại chưa đứng vững gót chân. Vương Uy từng đề nghị thừa dịp Tào Tháo sống yên chưa ổn thì xuất binh đánh lên.

Nếu như thành công, thì đây chính là phiên bản Uyển thành lần thứ hai. Và ngay với tình huống lúc đó mà nói, kế hoạch này được thực hiện thì thành công rất lớn. Đáng tiếc Thái Mạo không phải là Trương Tú, cũng không có can đảm như Trương Tú, cuối cùng Tháo Mạo phủ quyết chủ ý của Vương Uy, khiến cho Thái thị đã mất đi một cơ hội tốt. Đồng thời cũng vì nguyên nhân này khiến cho Tào Tháo nảy sinh nghi kỵ đối với lực ảnh hưởng của Lưu thị và Thái thị ở Kinh Tương. Cuối cùng, Tào Tháo đuổi Lưu Tông ra khỏi Kinh Châu, làm cho một nhóm hầu phong tước hoàn toàn mất hết quyền lực.

Vương Uy từng là lão thượng cấp của Đặng Tắc.

Thời điểm Tào Bằng xuất sĩ Nam Dương, Đặng Tắc từng viết một phong thư kính nhờ Tào Bằng chuyển cho Vương Uy.

Chỉ tiếc, Tào Bằng vẫn không tìm được cơ hội...

Mà nay Vương Uy làm Giáo uy cầm binh thành Tương Dương, cũng không phải là một chức quan hiển hách. Nhưng ở Kinh Châu mà nói, Giáo uy cầm binh thành Tương Dương cũng gần giống như chức vụ Vệ tướng quân, Cấp Kim Ngô phụ trách trị an ở Tương Dương. Đây là một chức vụ rất quan trọng, thậm chí ngay cả Văn Sính cũng không thể đảm đương. Nếu nói có thể hàng Vương Uy, sẽ là động lực thật lớn thúc đẩy Thái phu nhân sớm hạ quyết định. Với Tào Bằng mà nói, cũng có thể thông qua Vương Uy để hấn tăng thêm sự chinh hợp ở Kinh Tương. Đương nhiên, một Vương Uy còn xa mới đủ, những người Khoái Việt, Khoái Lương, Văn Sính đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng, không thể có chút nào sơ sẩy. Tuy nhiên, việc có nặng nhẹ, Tào Bằng cho rằng trước mắt mà nói Vương Uy là sự đột phá tốt nhất. Chỉ vì Vương Uy là người Nam Dương, là đồng hương với Tào Bằng, lại từng có quan hệ với Đặng Tắc. Có hai tầng quan hệ này, có thể có tác dụng thiết lập sứ mệnh nhập vào Tương Dương...Quan trọng nhất là, trong tay Vương Uy có binh quyền!

Vào đêm sau, Tương Dương bắt đầu giới nghiêm.

Trải qua phong ba vào ngày đầu thất của Lưu Biểu đã kết thúc gấp gáp.

Qua hôm nay, Kinh Châu cũng đổi mặt với thời kỳ hậu Lưu Biểu. Đối mặt với cục diện hỗn loạn ở Kinh Tương, thành Tương Dương nhìn có vẻ bình ổn, trên thực tế lại là mạch nước ngầm cuộn cuộn.

Khi từ trong phủ Vương Uy đi ra cũng sắp tới giờ tỵ.

Tào Bằng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng tâm trạng lại vô cùng sung sướng.

Gặp mặt Vương Uy cũng rất vui vẻ.

Đặc biệt là sau khi Tào Bằng trình lên thư của Đặng Tắc khiến cho thái độ của Vương Uy lập tức dịu đi rất nhiều. Vương Uy là thế hệ Kinh Tương điển hình, không đồng ý với phái đầu hàng của Thái Mạo, Trương Doãn. Nhiều lúc, Vương Uy lại cùng hệ với Khoái Việt, Khoái Lương, tán thành chủ trương việc Kinh Châu, người Kinh Châu trị. Cho nên thái độ của y lúc đầu đối với Tào Bằng có chút mâu thuẫn, nhưng cũng không quá căm ghét.

Đợi sau khi nhận được thư Đặng Tắc, thái độ Vương Uy lập tức thân thiết với Tào Bằng hơn rất nhiều.

- Hữu Học, Thúc Tôn nay khỏe không?

- Gia huynh khỏe...Trước đây nhận được tin triều đình đã bổ nhiệm gia huynh làm Thái Thú Hà Đông, năm sau sẽ đi nhậm chức. Huynh ấy định sẽ về thăm quê cũ, không ngờ gia tỷ có bầu, gia huynh đành phải ở lại Huỳnh Dương. Huynh ấy còn phải người nói với ta, nếu gặp Vương tướng quân thì hãy coi như huynh

trưởng, không được chậm trễ. Tiểu đệ đã sớm muốn gặp tướng quân, nhưng...nay có chung cơ hội được gặp tướng quân, cuối cùng có thể ăn nói được với gia huynh rồi.

Lời nói này của Tào Bằng rõ ràng có ngụ ý.

Người đừng lo lắng tiền đồ sau này, tỷ phu của ta vẫn luôn nhớ tốt về người...Trước kia sở dĩ không thể lên tiếng là vì tình thế bức bách, nay Lưu Biểu đã chết, nếu Kinh Châu quy hàng triều đình, một nhà của ta có thể bảo đảm tiền đồ của người ngày một tiến xa, chức vụ tăng thêm.

Cho dù Kinh Châu đã quy hàng Tào Tháo, nhưng vẫn là Đông Ngô tự lập, trước mắt còn có chút khác nhau.

Tuy nhiên tổng thể mà nói, quy hàng Tào Tháo vẫn chiếm thượng phong, chỉ có điều nhiều người lo lắng sau khi hàng, những việc sau đó có bảo đảm không. Ví dụ như Vương Uy, y cũng lo lắng sau khi Kinh Châu quy thuận sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của y, mà thư của Đặng Tắc không thể nghi ngờ đã cho Vương Uy một viên thuốc an thần. Và việc Tào Bằng đưa đây, tuy rằng Vương Uy không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng mơ hồ đã lộ ra tâm tư.

- Chỉ cần Tông công tử quy hàng, bên ta tuyệt đối không thiết lập chướng ngại!

Có một câu cam đoan như vậy, đã cho Tào Bằng một thắng lợi rất lớn.

Rời khỏi Vương phủ, Tào Bằng cùng Lục Mạo trở về quan dịch. Bóng đêm âm trầm, không biết từ lúc nào đã nổi lên một tầng sương mù bao vây lấy thành Tương Dương, tầm mắt trở nên mờ ảo. Trên đường dài yên tĩnh không có bóng người, cửa hàng hai bên phố xá vào ban đêm đều đã đóng cửa. Toàn bộ thành Tương Dương bao phủ trong một sự yên tĩnh quỷ dị. Trong ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng bước chân của tuần binh xa xa, cùng với tiếng điều đầu từ phía cửa thành vọng đến, càng tăng thêm sự khó hiểu quỷ bí của tòa cổ thành này.

Vương Uy đã tỏ vẻ đồng ý phối hợp.

Kế tiếp, sẽ phải xem thái độ của huynh đệ Khoái Việt, Khoái Lương...

Thái độ Khoái thị trên cơ bản có thể xác định bọn họ cũng sẽ không thiết lập chướng ngại. Chỉ có điều, từ tin tức nơi Thái Trung Thái Hòa truyền đến, thái độ Thái thị dường như còn đang do dự, điều này cũng khiến tâm trạng của Tào Bằng trở nên có chút nặng nề. Vì sao Thái thị do dự?

Nghiên cứu nguyên nhân này, chỉ sợ vẫn là áp lực không đủ!

Tào Bằng nghĩ đến đây, không khỏi âm thầm thở dài.

Có lẽ, cần phải tạo thêm một ít áp lực cho Thái thị, nếu không cứ để bọn họ do dự như vậy cũng không phải là chuyện tốt...

- Tử Chương, sau khi hừng đông, người lập tức phái người tới Tương Hương.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, nói với Lục Mạo:

- Cầm lệnh tiễn của ta chuyển lời đến huynh trưởng Tử Đan, mời hấn trong vòng ba ngày đánh hạ Chương Lăng cho ta.

Đã từng nói chuyện với Thái phu nhân, Tào Bằng biết vị phu nhân này thật ra cũng không phải nữ nhân có dã tâm gì.

Tất cả những điều nàng làm đơn giản chỉ xoay quanh hai điểm. Một là, con trai nàng Lưu Tông, người còn lại kia là gia tộc của nàng. Hai điểm này Tào Bằng đều có thể cam đoan vì sao nàng lại chậm chạp chưa quyết định? Nghiên cứu nguyên nhân này, không chỉ ở trên người Thái phu nhân, mà là bởi Thái Mạo.

Thái Mạo hy vọng thu được càng nhiều lợi ích vào tay.

Mà y là huynh trưởng của Thái phu nhân, đồng thời lại quản lý thủy quân Kinh Châu, quyền lực vượt xa Khoái thị.

Thái phu nhân chịu ảnh hưởng rất lớn từ Thái Mạo! Điểm này thật ra Tào Bằng cũng đoán trước được...Vốn tưởng rằng vấn đề là ở trên người Thái phu nhân, nhưng căn cứ tin tức do Thái Hòa tìm hiểu, căn nguyên thật sự là trên người Thái Mạo. Đối với việc này, sau khi Tào Bằng suy nghĩ rất lâu thì quyết định sẽ giáo huấn Thái Mạo một ít. Biện pháp tốt nhất chính là đánh hạ Chương Lăng, hoàn toàn nhờ lực lượng Kinh Châu ở Nam Dương.

- Công tử, có sợ là chọc giận Thái Đức Khuê không?

Lục Mạo có chút lo lắng nhắc nhở Tào Bằng.

Dù sao nay Tào Bằng ở Kinh Châu, hăm sâu trong hiểm cảnh.

Nếu Tào Chân công hăm Chương Lăng có thể kích động đến Thái Mạo không?

Tào Bằng không kìm nổi mỉm cười:

- Lưu Hồ là cánh tay của Lưu Kỳ, nếu Tử Đan thật sự có thể cướp được Chương Lăng, Thái Mạo không những trách tội, ngược lại còn cảm thấy vui mừng. Người này thống trị thủy quân, xác thực có thủ đoạn. Chỉ có điều dã tâm quá lớn, không hiểu thời cuộc...Chiều hướng phát triển có khả năng hắn sẽ kháng cự. Sớm một ngày quy hàng có thể giải thoát một ngày. Nếu như để lại cho hắn ta một ảo vọng, ngược lại càng khiến dã tâm của hắn lớn hơn nữa, càng thêm phiền toái.

Lục Mạo ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy lời Tào Bằng có lý.

Vì thế gã không khuyên bảo nữa mà chấp tay đồng ý đi.

Tiến Lục Mạo đi Tào Bằng thở phào nhẹ nhõm. Giải quyết phiền toái là Vương Uy, kế tiếp chính là huynh đệ Khoái thị và Văn Sính...Ba người này khác với Vương Uy, một bên là danh sĩ Kinh Tương, bên kia là Thượng tướng Kinh Châu ai cũng biết. Nếu không được người này gật đầu, chỉ sợ Thái Mạo còn có thể phản ngược lại.

Sáng sớm ngày mai tới thăm hỏi Văn Sính!

Tào Bằng sau một lúc lâu suy nghĩ thì quyết định như vậy.

Thái độ Khoái thị đã rất rõ ràng, trải qua mấy ngày tiếp xúc với Tào Bằng đã nói rõ điều đó. Nói cho cùng, vấn đề của huynh đệ Khoái thị là vấn đề xã đẳng. Bọn họ kiên trì theo nguyên tắc “Việc Kinh Châu người Kinh Châu trị”, muốn giải quyết được băn khoăn trong lòng hai người này phải do Tào Tháo ra mặt. Nhưng vấn đề lớn trước mắt, Khoái thị sẽ không thiết lập chướng ngại, nên không quá lo lắng.

Phiền toái thật sự chính là Văn Sính.

Là một danh tướng Kinh Tương, danh vọng của Văn Sính ở trong quân rất được coi trọng.

Tuy nói Thái Mạo là Đại Đô Đốc thủy quân, nhưng nếu luận danh vọng, vẫn không bằng Văn Sính.

Tào Bằng và Văn Sính, từng có gặp nhau.

Tuy nhiên đó là chuyện mười năm trước. Mười năm trước, Tào Bằng giết người ở trấn Trung Dưng, suốt đêm bỏ trốn, đêm đó tá túc tại Xa Mã Dịch trấn Dương Sách, đã từng chạm mặt với Văn Sính. Lúc ấy Vương Mãnh còn giao thủ với Văn Sính, không tới mười chiêu thì thua trong tay Văn Sính. Văn Sính có chút tán thưởng Vương Mãnh, còn mời Vương Mãnh tổng quân nhưng lại bị Vương Mãnh từ chối. Trừ lần đó ra, Văn Sính và Tào Bằng chưa từng gặp nhau bao giờ.

Đó là một phiền toái lớn!

Nếu không thể khiến Văn Sính tỏ thái độ, chung quy sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Thái thị.

Tào Bằng hiểu rất rõ, vì sao Văn Sính chậm chạp không tỏ thái độ.

Nói cho cùng vẫn là địa vị và danh vọng của Tào Bằng chưa đủ cao. Nếu đổi là Tào Tháo, rất có khả năng Văn Sính sẽ thay đổi lập trường.

Tuy rằng Tào Bằng rất được Tào Tháo tin cậy, nhưng dù gì cũng không phải là Tào Tháo.

Trong tình hình như này Văn Sính không chịu tỏ thái độ, vậy thì Tào Bình cần một người có lực để làm cầu nối.

Mà người có lực này, sẽ là ai đảm đương?

Tào Bằng mất ngủ cả đêm!

Hắn nằm trên sập trần trọc, mãi sắp bình minh thì cuối cùng Tào Bằng nghĩ tới một người, tinh thần lập tức phấn chấn.

Tư Mã Huy!

Đúng vậy, mời Tư Mã Huy ra mặt, đến giải quyết Văn Sính phiền toái này...

Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng đã buông xuống được.

Khi trời gần sáng, Tào Bằng đang mơ màng ngủ!

- Công tử, xảy ra chuyện lớn rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!

Tiếng gọi âm ỉ dồn dập khiến Tào Bằng bừng tỉnh.

Hắn vội vàng xoay người ngồi dậy, từ trên tháp cầm lấy một chiếc áo bào khoác trên người bước nhanh ra mở cửa phòng.

- Tử Chương, xảy ra chuyện gì?

- Chương Lăng bị phá rồi, Chương Lăng bị phá rồi...

- Cái gì?

Tào Bằng nghe vậy ngẩn ra, niềm vui bất ngờ ập đến.

Tối hôm qua định muốn Tào Chân đánh chiếm Chương Lăng, không ngờ Tào Chân đã đánh hạ Chương Lăng rồi.

Lục Mạo thở hổn hển nói:

- Hôm qua Tử Đan tướng quân thừa dịp ban đêm đánh lên Chương Lăng, Lưu Hồ đại bại...Mà hiện nay Lưu Hồ đã dẫn tàn quân lui về Lục Lâm Sơn, chạy trốn về Giang Hạ. Tào tướng quân đã chiếm lĩnh Chương Lăng, dẫn bộ tiến thẳng về Bạch Thủy Hương.

- Ha ha, lần này Thái Đức Khuê phải sợ đến sôi ruột rồi!

Tào Bằng lặng lẽ cười lạnh.

- Thái Đức Khuê đâu chỉ sôi ruột?

Hiện tại chỉ sợ hắn đã đứng ngồi không yên. Tử Đan xuất binh cũng không phải là hành vi cá nhân. Đây chắc là lệnh của Thừa tướng, hắn mới có thể đánh chiếm Chương Lăng.

Từ hành động này của hắn cho thấy, chỉ sợ Thừa tướng sắp có hành động rồi!

583. Chương 637 : Hồ Báo Kỵ

Tháng mười năm Kiến An thứ mười hai, Tào Tháo trở lại Hứa Đô.

Ngay trong ngày đầu thất của Lưu Biểu thì Tào Tháo lệnh cho bốn châu Duyện Châu, Dự Châu, Từ Châu, Tì Châu triệu tập hai trăm ngàn quân, nhanh chóng hướng về hai quận Toánh Xuyên, Nhữ Nam tập kết lại. Đồng thời lại lệnh cho Hạ Quân Đôn tướng quân, Phủ Doãn Hà Nam Hạ Hầu Uyên, Thái Thú Toánh Xuyên Chung Diêu, Thái Thú Lương quận Sử Hoán, Thái Thú Trần quận Lã Càn, Thái Thú Trần Lưu Tư Mã Lăng dẫn quân tiến vào chiếm giữ quận Nam Dương trước, đóng quân ở quận trị Nam Dương Uyển Thành

Ngay sau đó, Tào Tháo lại lần nữa truyền lệnh cho Mao Ngạc Giới làm Thái Thú quận Nhữ Nam, tiếp nhận chức vụ của Lý Thông.

Bãi chức vụ Thứ Sử Dự Châu của Giả Hủ, tạm thay chức Thứ Sử Duyện Châu của Mãn Sủng đồng thời lại hạ lệnh cho binh mã Nam Dương tập kết về Tân Dã, áp sát Đặng huyện.

Chương Lăng tuyên bố phá xong, đại diện cho môn hộ phía đông Nam quận bị đánh mở.

Tào Chân dẫn tám ngàn quân đóng tại Bạch Thủy Hương, như hổ rình mồi với Tương Dương.

Ngày thứ hai đầu thất lễ tang của Lưu Biểu, Tào Tháo hạ lệnh cho Đại Đô Đốc Hồ Báo Kỳ là Tào Thuần dẫn bộ tiến vào chiếm giữ Nam Dương, bãi chức Thái Thú quận Nam Dương của Tào Bằng, Tào Thuần lên thay. Lập tức đạo quân thứ hai của Tào Tháo được phát ra, lệnh cho Tào Bằng làm Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỳ, tạm thống lĩnh Hồ Báo Kỳ. .

Mệnh lệnh này vừa gửi đi thì đã khiến cho vô số người kinh ngạc.

Ai cũng biết Hồ Báo Kỳ là thân binh của Tào Tháo. Tổng số người tuy không nhiều nhưng đích thực là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Từ sau năm Kiến An thứ tám, Tào Thuần tuy vẫn là Đại Đô Đốc Hồ Báo Kỳ, nhưng trên thực tế thì hoàn toàn không quản lý Hồ Báo Kỳ.

Cai quản Hồ Báo Kỳ, thiết lập một Phó Đô Đốc, ba Hồ Kỳ Lang tướng, , ba Hồ Báo Kỳ tướng, chịu sự thống lĩnh cai quản của Phó Đô Đốc. Nói đúng hơn là, người thật sự nắm giữ Hồ Báo Kỳ là Phó Đô Đốc chứ không phải là Tào Thuần. Trước đây, Tào Chân là Phó Đô Đốc, sau khi Tào Chân rời khỏi Hồ Báo Kỳ, chức Phó Đô Đốc treo ở đó mà chưa quyết. Khi mà chinh phạt U Châu, Hồ Báo Kỳ tạm thời dưới sự quản lý của Tào Chương. Sau khi trận chiến Bạch Đằng Sơn kết thúc, Tào Chương làm Bắc Trung Lang Tướng, Giáo Úy hộ Ô Hoàn. Từ đó chức vụ Hồ Báo Kỳ Phó Đô Đốc vẫn chưa được Tào Tháo cất cử người nào.

Lúc này đây, Tào Tháo lại bổ nhiệm Tào Bằng làm Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỳ, trong mắt người thường giống như sủng ái thêm với Tào Bằng.

Nhưng nhiều người lại cảm thấy được một hàm ý khác của Tào Tháo: Tào Thừa tướng đang khống chế Tào Bằng.

Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỳ, Thái Thú quận Nam Dương?

Ai giỏi ai kém rất khó nói rõ, nhưng trên quyền hành mà nói, một là chư hầu một phương, Thái Thú một quận nắm giữ quyền quản lý quân chính trong tay, còn chức vụ kia thì sao? Chỉ là cấm cấm quân và tùy tùng của Tào Tháo...đơn thuần từ quyền lực mà nói thì dường như binh quyền của Tào Bằng đã bị yếu đi, nhưng địa vị lại được tăng cao lên. Ít nhất bổng lộc của hắn cũng khoảng từ hai ngàn thạch, tăng thêm đúng hai ngàn thạch. Giữa hai chức vụ, bổng lộc mỗi tháng của hai chức vụ kém nhau mười hộc. Nhìn ở bề ngoài thì chênh lệch không lớn nhưng ý nghĩa lại nói lên sự khác biệt rất lớn.

Thực hai ngàn thạch trở lên, thực tế có vạn thạch.

Nếu dựa vào quân hàm đời sau để giải thích hai ngàn thạch của Tào Bằng thì tương đương với chức đại tá.

Thăng thêm một bậc nữa là bước vào cấp bậc tướng quân thuộc thành viên chủ yếu. Tào Tháo rốt cuộc suy nghĩ thế nào? Không ai có thể đoán ra được.

Nghe nói tại đêm đầu thất của Lưu Biểu, Tào Tháo triệu các tâm phúc mưu sĩ bao gồm Tuần Úc, Trình Dục, Quách Gia...đến bàn thảo cả một buổi tối. Rốt cuộc bàn thảo về chuyện gì? Không ai biết. Tuy nhiên trong ngày hôm sau thì đã phát ra một ý nghĩa mệnh lệnh không bình thường như thế này.

Nhưng chuyện này đối với Tào Bằng mà nói thì tạm thời không có ảnh hưởng gì.

Tào Bằng đang ở Tương Dương, còn đang cò kè mặc cả với thế tộc Kinh Tương. Mà ở quận Nam Dương theo lệnh ban bố của Tào Tháo cũng xảy ra nhiều thay đổi. Trước tiên, Lư Dục bị thu quân, phạt mệnh trả lại Hứa Đô, đảm nhiệm chức Đông Tào phủ Thừa tướng, phụ trách sắp xếp một phần cơ cấu của tòa soạn báo Tây Uyển. Trang bị cơ cấu của nó hoàn toàn theo hình thức báo chân lý Nam Dương, khi Lư Dục rời khỏi quận Nam Dương, thậm chí đem toàn bộ thành viên báo chân lý Nam Dương đi. Đối với hành động này của Tào Tháo thì sớm đã trong dự kiến của mọi người, bao gồm Lư Dục.

Như vậy đơn vị phụ trách cơ quan ngôn luận tuyệt đối không thể bị giới hạn ở một chỗ.

Lợi ích của dư luận sớm hay muộn cũng sẽ được Tào Tháo xem trọng. Lần đầu thành lập báo chân lý ở Nam Dương, Tào Bằng và Lư Dục có hơn một lần thân thiết nói chuyện với nhau,

Theo lời mà Tào Điều nói:

-Trận chiến U Châu chấm dứt cũng là lúc Diệc Tử Gia người trở về Hứa Đô.

Khi đó, tất cả những gì mà người đã giành được tất nhiên sẽ khiến người khác phải kinh ngạc, sẽ được Tào Tháo trọng dụng. Bây giờ xem ra thì đích thực như thế. Tào Tháo trưng dụng Lư Dục cũng chính là để đại diện cho thân phận phụ tá của Lư Dục, chính thức gia nhập vào nòng cốt của tập đoàn Tào Thị, dĩ nhiên không giống bình thường.

Theo tiếng triệu tập được phát ra từ Tào Tháo, thế cục đột nhiên trở nên khẩn trương lên.

Thứ sử Từ Châu Từ Mậu lệnh cho Giáo Ủy đảo Đông Lăng đảo Tĩnh Hải Chu Thương dẫn theo thủy quân vờ mới thành lập tới, ngược hướng dòng sông áp sát Hợp Phi

Đan Đồ trưởng Lã Mông ý đồ ngăn cản thủy quân của Tào Quân, nhưng mà lại bị Chu Thương đánh bại ở cửa khẩu Đan Đồ. Không phải nói Lã Mông không thể so với Chu Thương, mà là Chu Thương dựa vào Quảng Lăng, được Từ Tuyên - Thái thú Quảng Lăng trợ giúp, kiên cường đột phá từ cửa khẩu Đan Đồ.

Mà binh lực của Lã Mông không đủ, dĩ nhiên khó có thể ngăn cản.

Thủy quân Chu Thương tiến sát quận Hoài Nam, cũng khiến cho Giang Đông bị đại loạn.

Tôn Quyền cấp tốc hạ lệnh, lệnh cho Hạ Tề làm Thái thú Lư Giang, phụ trách việc chống lại thủy quân của quân Tào. Đồng thời lại lệnh cho hai người là Từ Uy và Chu Thái dẫn thủy quân Giang Đông đánh lấy La huyện quận Võ Lăng, chiếm lấy Hồ La Uyên, đe dọa Động Đình. Kinh Châu chính thức rối ren, Thái thú Võ Lăng Lưu Tiên tuy trước đó đã cầu viện Tương Dương nhưng “nước xa không thể giải được cái khát ở gần”. Bản thân hẳn thì vốn không phải là người thiện chiến, hơn nữa Từ Uy, Chu Thái dũng mãnh và càng giỏi về thủy chiến, thủy quân của Võ Lăng thảm bại, Lưu Tiên chỉ có thể trợ mắt nhìn thủy quân Giang Tô đóng quân ở Hồ La Uyên mà vô lực ngăn cản. Đúng trong lúc này thì Kinh Châu quy hàng.

Đối mặt với việc quân Tào gây sự, thêm vào việc Tào Bằng luôn nỗ lực ở Tương Dương, cuối cùng Thái Mạo chống đỡ không nổi.

Huynh đệ Khoái Thị ngổ lờ, chín quận Kinh Tương là chín quận Kinh Tương của nhà Hán. Nay Lưu Kinh Châu đã mất, đương nhiên sẽ thuộc về triều đình. Tuy hẳn đề xuất Kinh Châu phải do người Kinh Châu quản lý, và phải bảo đảm quyền lợi thế tộc của Kinh Châu, không được xâm phạm. Vì thế, sau khi Tào Bằng suy nghĩ thật lâu thì tiến cử Vương Uy làm Thái thú Nam quận, Văn Sính làm thái thú Nam Dương. Thái Mạo giữ chức Đại đô đốc thủy quân Kinh Châu, tuy nhiên trên vị trí Phó đô đốc thủy quân thì Tào Bằng vẫn không đề cử Trương Doãn, mà đã tiến cử Đỗ Kỳ làm Phó Đô đốc thủy quân. Sự sắp đặt này nhận được sự tán thành của Khoái Việt.

Còn về phía Hứa Đô, không cần Tào Bằng hao tâm tổn trí.

Hắn đã nhận được tin mất chức Thái thú quận Nam Dương. Tuy Tào Tháo lệnh Tào Thuần tiếp nhận quận Nam Dương nhưng rất hiểu đó chỉ là một sự quá độ. Tào Thuần sớm muộn gì cũng gia nhập vào triều đình, tuyệt đối không thể vẫn giữ lại ở Nam Dương, Thậm chí khi Tào Tháo tiến vào chiếm lấy Kinh Châu, thì là lúc Tào Thuần mất đi chứ Thái thú Nam Dương. Tiếng tăm và tài năng của Văn Sính đủ để đảm đương chức Thái thú quận Nam Dương, nghĩ ra Tào Tháo cũng có thể phân chia nặng nhẹ.

Sau khi Tào Bằng hứa hẹn đề xuất ra hai chức vụ trọng yếu thì cũng khiến cho Vương Uy và Văn Sính hoàn toàn yên tâm.

Lập tức, Thái Mạo có được chức Đại Đô đốc thủy quân cũng cảm thấy rất hài lòng. Còn về Trương Doãn, trong lịch sử hẳn luôn là trợ thủ của Thái Mạo. Hiện nay, hẳn tuy chưa có được chức Phó đô đốc nhưng đã có được lời hứa hẹn của Tào Bằng, cũng coi như đã rất vui rồi.

Ngày thứ tư sau đầu thất của Lưu Biểu, Thái phu nhân ở Châu Giải, lệnh Lưu Tông bái Tào Bằng làm sư phụ, cũng coi như đã giải quyết xong một nỗi băn khoăn.

Tào Bằng tuy không còn chức vụ Thái thú quận Nam Dương nhưng tên tuổi của Phó Đô Đốc Hồ Báo kỵ đường như không hề kém so với chức Thái thú kia

Ngày thứ năm, Lưu Tông chính thức kế vị ở Tương Dương, tiếp quản Kinh Châu.

Đồng thời Lưu Tông với thân phận là người coi quản Kinh Châu, dâng thư hàng lên Hứa Đô và cho người rút khỏi Tân Dã.

Cức Dương, Đặng huyện, đều tập kết ở Sơn cũng do Vệ tướng quân Hạ Hầu Đôn phái người tiếp quản. Cùng lúc đó Lưu Tông liên tục phái người đi tới Giang Hạ, Trường Sa khuyên bảo Lưu Kỳ và Lưu Bàn ngừng chống cự.

Đến đây nhiệm vụ của Tào Bằng đã kết thúc một cách tốt đẹp.

Cuối cùng hẳn cũng có thể thoải mái, bắt đầu đối phó với Lưu Bị ở Phàn thành.

Nhưng đúng trong ngày Lưu Tông tuyên bố đầu hàng Tào Tháo, Lưu Bị đột nhiên dẫn quân xuất kích, đánh chiếm Lê Khâu.

Đối với Lưu Bị, Tào Bằng không dám khinh thường.

Lưu Bị, Gia Cát Lượng!

Khi hai người này kết hợp với nhau, chắc chắn đó là sự kết hợp mà bất luận ai cũng không dám coi thường. Trên thực tế, sau ngày đầu thất của Lưu Biểu, Tào Bằng vẫn luôn có ý đồ mau chóng khiến cho Tương Dương quy hàng. Bởi vì hẳn biết rất rõ, Lưu Bị và Gia Cát Lượng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, chính là không từ bỏ dã tâm đối với Kinh Châu. Bọn họ nhất định sẽ có hành động, mà còn sẽ rất nhanh...Chỉ có điều lúc Lưu Bị và Gia Cát Lượng thật sự hành động thì lại khiến cho Tào Bằng vô cùng kinh ngạc.

Đánh chiếm Lê Khâu?

Lê Khâu này cách Tương Dương chưa tới ba mươi dặm, sáng đi chiều tới.

Nhưng Lưu Bị chiếm lĩnh Lê Khâu thì dường như hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ nói ông ta chuẩn bị tiến công Tương Dương.

-Không thể lắm!

Lục Mạo trầm ngâm, nói nhẹ:

-Lưu Biểu mất, Tương Dương mặc dù loạn nhưng lại có vệ binh hùng hậu.

Vương Uy, Văn Sính đều là tướng thiện chiến, nếu tiến công Tương Dương, đừng nói binh lực Lưu Bị không đủ, cho dù đánh hạ được Tương Dương, thì lại có thể như thế nào?

Suy tính của Lục Mạo rất có lý.

Hiện nay ba huyện Tân Dã, Triều Dương, Đặng huyện rút khỏi, môn hộ phía bắc Tương Dương mở rộng ra.

Càng không cần phải nói Chương Lăng tuyên bố phá xong, Tào Chân đóng quân tại xã Bạch Thủy, cách Tương Dương cũng chưa tới lộ trình đi hai ngày, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể công kích...

Lưu Bị chiếm đóng Tương Dương, sao có khả năng?

Ông ta vẫn chưa có được sự ủng hộ của tất cả thế tộc Kinh Tương, làm thế nào mà chiếm được Kinh Châu?

Thành Tương Dương không hiểm nhưng có thể thủ, một khi giao chiến, với binh lực của Lưu Bị thì hoàn toàn không thể đoạt được Tương Dương.

Ông ta chiếm cứ Lê Khâu, đương nhiên có dụng ý khác.

Nhưng vấn đề là Lưu Bị lệnh Lã Cát chiếm cứ Lê Khâu, bất cứ lúc nào cũng uy hiếp Tương Dương. Thật giống như một con ruồi, uy hiếp không được, lại ghét bỏ. Nếu không thể đoạt lại Lê Khâu, trước sau gì cũng bị uy hiếp.

-Tông công tử sắp sắp thế nào?

-Ta nghe nói, Tông công tử đã hạ lệnh cho Vương Uy dẫn quân đi đoạt lại Lê Khâu.

Công tử, sao không phái người đi tới Bạch Thủy, mời Tào Chân tướng quân cấp tốc tiếp viện để giải nguy cho Lưu Khâu? Chỉ là Lưu Bị sẽ không chỉ có một chiêu, hẳn tất có chiêu khác. Ta lo lắng, Lưu Bị chiếm cứ Lưu Khâu là “Hạng Trang múa kiếm, ý ở Bái Công”, có ý đồ khác à....

Tào Bằng nhẹ nhàng gật đầu:

-Ta cũng cho là như thế.

Chỉ là Thừa tướng vẫn đơn độc, trên dưới Kinh Châu vẫn còn hoài nghi lo lắng. Ta nếu như yêu cầu binh mã lúc này thì chỉ sợ là sẽ khiến bọn họ nảy sinh suy tính khác.

Không được, Lưu Khâu tuy cách Tương Dương trong gang tấc nhưng chỉ là nắm da của động vật sống dưới nước.

Việc cấp bách lúc này vẫn là phải theo dõi Lưu Bị. Ta vẫn cảm thấy Lưu Bị rất có thể sẽ rút lui khỏi Phàn thành, hẳn muốn chạy trốn.

-Chạy trốn sao?

Khả năng này rất lớn.

Trên thực tế, Lục Mạo cũng nghĩ đến khả năng này, chỉ là không thể khẳng định.

-Như vậy, người lập tức đi gặp Văn Trọng Nghiệp, xem có thể điều binh trong tay hắn không.

Ta tự đi cầu kiến Thái phu nhân và Tông công tử. sau khi người gặp được Văn Trọng Nghiệp, lại vất vả một chuyến nữa, mời Tử Nhu và Dị Độ tiên sinh, nghiêm mật giám sát động tĩnh của Phàn Thành, một khi Phàn thành có động tĩnh thì lập tức cho ta biết. Đúng rồi, để người ta đi một chuyến tới Đặng huyện nữa cầu kiến Nguyên Khiển thúc phụ. Nói là ta cần binh, xin ông ấy chi viện cho ta. Tốt nhất, có thể khiến cho Tào thái thú phải Hổ Báo Kỳ đến chi viện cho ta.

-Được!

Lục Mạo đồng ý, lập tức quay người đi.

Tào Bằng hạ lệnh để Khấu Phong trong trạm dịch, chỉnh đốn binh mã trước.

Sau khi Khấu Phong đầu hàng Tào Bằng, tạm thời chưa có sắp xếp gì. Vừa hay Hoàng Trung đi Giang Lăng, Tào Bằng để Khấu Phong tạm thời phục vụ hắn.

Hạ Hầu Đôn đã tiến đến Triều Dương, tuy nhiên còn chưa vượt qua đỉnh núi.

Nguyên nhân vẫn là bởi vì Tào Tháo chưa đến quận Nam Dương. Tiến vào chiếm cứ Tương Dương phải do Tào Tháo dẫn đầu. Cho tới bây giờ, tất cả mọi người đều cho rằng trận chiến Kinh Châu đã kết thúc, không phải lo lắng. Do Tào Tháo lần đầu tiên vào chiếm cứ Tương Dương cũng là một sự tôn trọng.

Tào Bằng đối với việc này cũng không thể biết làm sao.

Sau khi hắn để Lục Mạo rời đi thì liền đi đến Châu phủ.

Bái kiến Thái phu nhân và Lưu Tông, hắn nói đến việc phải cẩn thận Lưu Bị chạy trốn.

Nhưng xem ý tứ của Thái phu nhân đối với sự sống chết của Lưu Bị thì hình như không bận tâm. Cái mà hiện nay nàng đang xem trọng là Tào Tháo sẽ sắp xếp thế nào cho mẹ con nàng. Về phần Lưu Bị, cần quan tâm sự sống chết của ông ta? Cho dù là Lưu Bị chiếm được Lưu Khâu thì đối với Tương Dương mà nói thì cũng không có trở ngại gì.

Tương Dương có bao nhiêu binh lực?

Trong tay Lưu Bị lại có bao nhiêu binh mã?

Đây vẫn còn chưa tính quân Tào ở A Đầu Sơn và đang đóng quân ở Bạch Thủy.

Sợ hãi cái gì?

Việc khẩn cấp trước mắt vẫn là phải sắp xếp tương lai của mình thỏa đáng trước, những chuyện khác đều không quan trọng.

Cho nên Thái phu nhân chỉ ứng phó với Tào Bằng một chút, rồi đem chủ đề chuyển tới mẹ con nàng. Theo suy nghĩ của Thái phu nhân, nếu có thể ở lại Tương Dương, thì đó là tốt nhất. Nếu không sống ở Tương Dương, tốt nhất là đi Huỳnh Dương, nghe nói nơi đó rất tuyệt.

Thậm chí nàng còn thỉnh giáo Tào Bằng chuyện thương lộ ở Tây Vực, muốn suy tính mưu cầu tiền đồ cho ngày sau.

Nhưng nói đến cùng thì nàng vẫn là chưa để ý tới chuyện của Tào Bằng. Ngay cả lời thỉnh cầu cho mượn quân của Tào Bằng, Thái phu nhân cũng có chút do dự. Nghĩ cả buổi mới đồng ý, từ Sơn Đô điều ra ba ngàn binh mã, cho Tào Bằng dùng... binh mã, Sơn Đô?

Sơn Đô cách Tương Dương ít nhất hai ngày trời.

Hơn nữa, người cho ta ba ngàn binh mã, dùng thế nào?

Người có mấy vạn quân đóng ở Tương Dương. Dù là từ Tương Dương cho ta mượn tạm ba ngàn quân cũng không phải là chuyện khó... Rõ ràng Thái phu nhân là chống đỡ hoặc là nói còn có chút cảnh giác. Nàng lo lắng một khi Tào Bằng có được binh quyền sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đây tuyệt đối không phải là điều Thái phu nhân muốn.

Tào Bằng rất bất đắc dĩ rời khỏi Châu phủ

Trên đường về Trại dịch, Tào Bằng đã suy nghĩ về hành động của Lưu Bị.

Ông ta đánh chiếm Lê Khâu, nhất định là để che đậy. Mục đích thật sự của ông ta e là muốn chạy trốn. Còn về trong Tam quốc diễn nghĩa mượn đường Tương Dương, đã không thể xảy ra. Lưu Bị và Thái Thị sớm đã xé bỏ thể diện. Mượn đường lúc này rõ ràng là chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết.

Nhưng vấn đề là ông ta sẽ trốn đi đâu?

Tào Bằng vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc...

Tam quốc diễn nghĩa nói Lưu Bị sẽ rút về Giang Hạ.

Nhưng Lục Mạo lại cho rằng, Lưu Bị rất có thể sẽ cướp lấy Giang Lăng.

Nguyên nhân là gì?

Vô cùng đơn giản!

Lương thảo của Giang Lăng có thể cung cấp cho một trăm ngàn quân ăn trong ba năm. Chiếm được Giang Lăng, Lưu Bị mới có thể có được sức mạnh, mới đoạt được nhiều lợi ích.

Rốt cuộc là Giang Hạ hay là Giang Lăng?

Trong lúc nhất thời Tào Bằng cũng không nắm được chủ ý.

Về tới trại dịch, Tào Bằng cảm thấy hơi mệt, vì thế liền chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi một chút.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị thay y phục nghỉ ngơi thì lại thấy Khấu Phong ùng ùng chạy đến:

-Công tử, ở ngoài thành, quân viện trợ đã đến cầu kiến công tử.

584. Chương 638 - 641: Trường Phán Pha

-Viện quân?

Người đưa tin của quân cầu viện vừa mới ra khỏi thành Tương Dương thì viện quân liền tới!

Vui cái gì?

Tào Bằng ngạc nhiên khó hiểu, vội vàng dẫn theo Khấu Phong, hấp tấp chạy ra ngoài thành Tương Dương. Cửa bắc của thành Tương Dương đóng chặt, canh phòng nghiêm ngặt.

Văn Sính cũng đã biết được tin tức, dẫn theo người vội vã tới.

Khi Tào Bằng đến cửa thành phía bắc thì đúng lúc đối mặt với Văn Sính. Không đợi Tào Bằng mở miệng, Văn Sính liền nhảy xuống ngựa xông lên trước.

-Tào tướng quân, người có ý gì?

-Lời của Trọng Nghiệp là sao?

- Sao lại có binh mã tới ngoài thành ?

-Ta cũng vừa mới nghe được tin nên đặc biệt đến xem xét...Trọng Nghiệp tướng quân đừng vội hiểu lầm, trước đó ta đã đồng ý, tuyệt đối không có lời qua loa tách trắc, nếu không cần gì đơn thân tới nơi nguy hiểm này? Đây chắc là quân tiên phong do Thừa tướng phái đến trước, vì bảo đảm sự an toàn của ta mà tới, tuyệt đối không có ý khác.

Nếu không phải vậy, ta và Trọng Nghiệp lên thành quan sát được không?

Văn Sính nghe lời chân thành của Tào Bằng thì không khỏi có chút do dự.

Lúc nghe tin quân Tào đến dưới thành, Văn Sính quả thật hoảng sợ. Tuy Lưu Tông đã gửi thư đầu hàng, bày tỏ ý nguyện quy thuận triều đình. Nhưng theo quy củ, Tào Tháo sẽ phái người đến trước, đem thông báo ban thưởng, sau đó hẹn thời gian tiến vào chiếm giữ Tương Dương. Trước đó hai bên sẽ không điều động binh mã, giữ tình hình được cân đối. Nào ngờ, quân Tào lại bỗng nhiên đến, mà Văn Sính lại chưa có được tin.

Nếu không có Tào Bằng trong thành Tương Dương, thậm chí y sẽ nghĩ Tào Bằng không giữ lời mà lại nuốt lời, chuẩn bị có hành động bất lợi với Lưu Tông...

Xem thái độ của Tào Bằng, hẳn cũng thật sự không rõ lắm.

Văn Sính nghĩ một chút, liền cùng Tào Bằng lên thành trông ngóng.

Dưới thành, quân Tào cách đó không xa, đang đóng trại.

Xem tình huống này, hình như đều là kỵ quân, một lá cờ lớn màu đen bay trong gió, phía trên viết một chữ “Tào” lớn. Hai bên lá cờ đều có một cây cờ xí. Một mặt thêu chữ HỔ, mặt kia thêu chữ BÁO. Tào Bằng vừa nhìn thì liền nhận ra, nhóm quân này chính là quân Tào tinh nhuệ, Hổ Báo Kỵ.

-Trọng Nghiệp, đây là Hổ Báo Kỵ dưới trướng thừa tướng tiến đến đây.

Chắc hẳn Trọng Nghiệp cũng đã nghe nói, thừa tướng đã lệnh cho Tào Thuần tướng quân thay ta làm Thái thú quận Nam Dương, mà ta thì làm Phó Đô Đốc Hổ Báo Kỵ. Đây chắc chắn là Hổ Báo kỵ tiến đến để nghe ta điều khiển, Trọng Nghiệp tướng quân có thể yên tâm.

-Hổ Báo kỵ?

Văn Sính nhú mắt lại và thở mạnh ra.

Y đã nghe từ lời của trinh sát, ngoài nhóm binh mã này ra, thì hoàn toàn không có quân Tào khác đến đây.

Đại quân Tào Tháo, còn đóng ở phía bắc của A Đầu Sơn, cũng chưa có ý xuất kích Hà Tiến. Nếu chỉ là Hổ Báo kỵ thì Văn Sính cũng có thể yên tâm.

Y liền gọi một tên hầu thân cận, nói nhỏ hai câu vào tai của tên hầu thân cận đó, người hầu cận lập tức xuống dưới thành.

Có lẽ, Văn Sính để người hầu thân cận đi thông báo cho Thái phu nhân và Lưu Tông. Đột nhiên có quân Tào đến, đám người Thái phu nhân và Lưu Tông tất nhiên cũng khẩn trương vạn phần. Sau khi Văn Sính sắp đặt thỏa đáng thì xoay người nói chuyện với Tào Bằng, chợt nghe một trận rối loạn dưới thành, một vài kỵ từ trong trận doanh phe quân Tào cưỡi ngựa như bay mà ra, khi đến dưới thành Tương Dương thì ghìm ngựa lại.

Tào Bằng vịn vào mái che nắng, ngăn người ra.

-Dưới thành chính là Lệnh Minh ư?

-Công tử, Lệnh Minh phụng lệnh Thừa tướng dẫn theo ba ngàn Hồ Báo kỵ, đặc biệt để đến nghe hiệu lệnh của Công tử .

Viên quan võ tướng cầm đầu đúng là Bàng Đức.

Mà hai viên đại tướng cưỡi ngựa cầm thương, trợ thủ đắc lực của Bàng Đức, Tào Bằng cũng không lạ , nhận ra hai người này là hai ái tướng của Tào Tháo. Hai người này bởi vì có công bình định Ô Hoàn mà gia phong bình làm Bình Định tướng quân Trương Cáp và phó tướng quân Cao Lãm . Trong lòng Tào Bằng âm thầm hít một hơi khí lạnh. Vì sao Trương Cáp, Cao Lãm lại hộ tống Bàng Đức đến đây? Hơn nữa xem dáng điệu này, hình như lấy Bàng Đức làm thủ lĩnh .

-Trọng Nghiệp, ta được ra khỏi thành không?

Văn Sính cũng nhìn ra được đầu mối, quân Tào này cũng không phải là vì chinh phạt mà đến, đơn thuần cũng là đến để bảo vệ Tào Bằng.

Trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, Tào Tháo quá tin Tào Bằng, đã không phải là kẻ địch, đó cũng không phải lo lắng...Đương nhiên Văn Sính cũng sẽ không vì điều này mà buông lơ việc cảnh giác. Ý đồng ý để Tào Bằng ra khỏi thành, nhưng lại cùng lúc lệnh cho binh tốt dưới thành chuẩn bị sẵn sàng để tránh có gian trá.

Tào Bằng dẫn theo Khấu Phong, đi ra từ trong thành, chấp tay trên ngựa với ba người Bàng Đức.

-Lệnh Minh sao lại đến tận đây.

Hắn không chào hỏi Trương Cáp Cao Lãm, bởi vì hắn biết Trương Cáp Cao Lãm hộ tống Bàng Đức đến, tất nhiên có sứ mạng bí mật. Nếu không với chức quan hai người này, quyết không thể làm bộ khúc Bàng Đức. Cấp quan Bàng Đức bao nhiêu chứ? Hiện nay Tào Bằng làm Phó Đô Đốc Hồ Báo Kỵ , Bàng Đức cùng lắm cũng chỉ là Lang tướng Hồ Báo kỵ. Nếu theo bổng lộc hoặc phẩm trật, ước chừng cũng chỉ là Giáo Úy. Nhưng Trương Cáp, Cao Lãm lại là cấp bậc tướng quân phẩm trật cao hơn rất nhiều so với Bàng Đức. Hai người này xuất hiện ở đây, tất nhiên có sứ mệnh, tốt nhất đừng nói ra thân phận hai người này.

Cũng may Trương Cáp Cao Lãm cũng là người thông minh, nhìn Tào Bằng như không thấy, chưa có phản ứng gì.

Bàng Đức giục ngựa tiến lên phía trước, nói:

-Công tử, Đức nhận mệnh lệnh của Thái Trung, đến nghe theo sự điều khiển của công tử. Thái Trung nói, Kinh Tương đại cục đã định, dĩ nhiên vẫn có hạng người xấu. Trong tay Công tử chỉ có tám trăm lính, thực lực ít. Cho nên lệnh ta dẫn Hồ Báo kỵ đến, nghe theo sự điều khiển của công tử.

Thái Trung can dặn, phải cẩn thận Lưu Bị chạy trốn.

Tào Bằng nhíu mắt lại.

Giả Hủ cũng lo lắng Lưu Bị sẽ làm cho cá kia lọt lưới sao?

Có Hồ Báo kỵ đến, nhưng thật ra có thể giải quyết cho tình trạng yếu kém vì không có binh lực trong tay của Tào Bằng.

-Như vậy, các người đóng quân ngoài thành, không cần vào thành.

Ta sẽ nói rõ với Tổng công tử, mời người đưa lương thảo tới, các người lập tức lùi lại mười dặm, nhớ không được nhiều dân. Đợi ra sắp xếp xong sẽ cùng các người hội họp một nơi.

-Vâng!

Ba người Bàng Đức tuân lệnh cáo từ Tào Bằng.

Tức thì ba ngàn Hồ Báo kỵ lùi lại sau hơn mười dặm đóng trại.

Mà Tào Bằng thì dẫn Khấu Phong trở vào thành Tương Dương. Hắn gọi Văn Sính cùng đi tới Châu phủ, giải thích với Thái phu nhân và Lưu Tông.

Đối với việc Hồ Báo kỵ đã đến, Thái phu nhân cũng không bất mãn.

Ngẫm lại cho thấy, nếu Tào Tháo đã tín nhiệm Tào Bằng vậy thì chắc chắn sẽ không để hắn ở lại thành Tương Dương lâu. Dù sao Kinh Châu này tuy đã tỏ vẻ nguyện ý quy hàng nhưng vẫn chưa thật sự nắm vững. Tào Bằng làm sứ giả của Tào Tháo, cũng không dễ rời khỏi. Vậy thì Tào Tháo phải người đến bảo vệ Tào Bằng dường như cũng trở nên hợp tình hợp lý. Sau khi nghe Tào Bằng giải thích, lập tức tỏ ý sẽ phụ trách việc lương thảo cho Hồ Báo kỵ.

Sau đó, nàng lệnh Thái Hòa đi lấy lương thảo chuyển về doanh trại Hồ Báo kỵ.

Lại nhẹ nhàng hỏi Tào Bằng|:

-Hồ Báo kỵ đã đến, Tào công tử định tính toán thế nào?

Rất rõ, Thái phu nhân vẫn là hơi lo. Dù sao trong tay Tào Bằng còn có tám trăm lính đang đóng trong thành Tương Dương. Nếu chẳng may, tám trăm lính đó dừng cảm (tuy nàng không rõ lắm nhưng lại nghe đám người Văn Sính đề cập). tiếp tục giữ Tào Bằng trong thành, nàng có hơi không an tâm.

Tào Bằng nói:

-Ta sẽ dẫn tùy thân đi ra khỏi thành, đóng quân ngoài.

-Ồ...sao nhanh vậy?

-Phu nhân, Hồ Báo kỵ luôn ngang tàng kiêu ngạo, ta lần đầu nắm giữ Hồ báo kỵ, không thể kinh sợ.

Nếu không cùng bọn chúng, chỉ sợ quân Trung Lang Tướng khó có thể khiến Hồ Báo kỵ kinh sợ. Nghĩ cho dân chúng Tương Dương, trước mắt ta trấn thủ trong doanh.

Rõ ràng Thái phu nhân là không muốn Tào Bằng ở trong thành nhưng lại tỏ ra bô dáng muốn giữ lại.

Tào Bằng cười thầm trong lòng nhưng trong lời nói vẫn là thể hiện khách sáo. Thái phu nhân cũng rất vui, sau khi giả vờ giữ lại một lần, mới tiễn Tào Bằng đi ra.

-Hữu Học sao phải trú ở ngoài thành?

Kỳ thật phu nhân hoàn toàn không muốn người ra khỏi thành, chẳng qua...

Sau khi rời khỏi Châu phủ, Văn Sính không thể không khuyên bảo Tào Bằng. Nói thật lòng , Văn Sính có cảm tình rất tốt đối với Tào Bằng. Không có sự hống hách đặc chỉ của tuổi thiếu niên, càng là khi đặc chỉ thì càng khiêm tốn, cung kính, tiến lùi vừa phải. Ở nơi oai đỉnh văn phong Kinh Châu này Văn Sính tuy là tướng võ nhưng lại rất được coi trọng với phong thái và lễ nghi đã được hun đúc sâu sắc. Thậm chí trong ấn tượng của y, Tào Bằng rất ít khi thất lễ. điều này cũng làm cho Văn Sính tăng thêm rất nhiều thiện cảm đối với Tào Bằng, càng không cần phải nói hai người bọn hắn còn là quen biết nhau đã lâu.

Lại qua việc Tào Bằng thăm hỏi Tư Mã Huy, từ Khi Tư Mã Huy giật dây bắc cầu, mối quan hệ giữa Văn Sính và Tào Bằng rất tốt.

Thứ nhất ý cũng kính nể tài học của Tào Bằng, thứ hai là Tào Bằng là người Nam Dương, có cùng tình yêu quê hương với y, càng không cần phải nói, y và Tào Bằng đã quen biết nhau từ mười năm trước. Khi hai người lần đầu tiên bàn thảo tại Nam Dương, Văn Sính nghe nói tin tức của Vương Mãnh, cũng vô cùng thốn thức.

Năm đó chia tay Tào Bằng ở Dương Sách, nhưng y thật không ngờ, có một ngày kia cậu bé lánh nạn sẽ có thành tựu như ngày hôm nay.

-Hữu Học, vẫn còn lo lắng lắm...

Sau khi về đến trạm dịch, Tào Bằng lệnh cho Khấu Phong thu dọn hành lý đồng thời phái người thông báo cho chồng của Lục Mạo. Văn Sính nhẹ giọng hỏi.

Tào Bằng do dự một chút rồi gật đầu.

-Lưu Yên thúc rộng lượng, là chính nhân quân tử, sao Hữu Học không...

Văn Sính không nói tiếp nhưng ý tứ cầu xin lại không cần nói cũng hiểu.

Tào Bằng sớm đã biết Văn Sính có thiện cảm với Lưu Bị, cho dù Lưu Bị nhân nghĩa thật, hay là giả rộng lượng, đối với Tào Bằng mà nói, ông ta là kẻ thù của Tào Tháo, cũng là kẻ thù của chính hắn. Thời tam quốc, anh hùng xuất hiện lớp lớp, vì tình cảm cá nhân mà khiến cho cuộc chiến thất bại, gây ra hậu quả nghiêm trọng chỗ nào cũng có. Tào Bằng sẽ không phạm sai lầm như thế! Nếu hắn có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ qua Lưu Bị.

-Trọng Nghiệp, Lưu Huyền Đức đối nhân xử thế như thế nào ta không biết.

Hắn dường như ta muốn giết hắn là vì thù riêng. Thật sự ta và Lưu Bị cũng không xuất hiện cùng lúc với nhau nhiều lắm, dù có va chạm nhưng đa phần là vì việc công.

Nay Tào thừa tướng thống nhất phương bắc, thu phục Giang Nam, một ngày hai ngày sẽ xong.

Có thể trở thành địch thủ của Tào thừa tướng, chỉ lác đác mấy người, nhưng mà Lưu Bị lại là tai họa ngầm. Nếu ta không thể diệt trừ Lưu Bị thì Kinh Châu tất gặp họa..Trọng nghiệp người nghĩ Lưu Bị sẽ ngồi xem Thừa tướng chiếm lĩnh Kinh Châu sao? Hắn nhất định sẽ không cho phép. Đến lúc đó, hắn sẽ không ngừng gây nên hỗn loạn ở Kinh Châu, kết quả xảy ra tất nhiên là chín quận mười tám huyện Kinh Tương sẽ kéo dài trong khói lửa chiến tranh, sinh linh đồ tể.

Ta không dám nói Tào thừa tướng chắc chắn có thể làm cho Kinh Châu giàu có và đông đúc.

Nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho Kinh Châu trở nên hoang vắng giống như Từ Châu năm đó.

Đôi khi Trọng Nghiệp không thể vì tình cảm cá nhân mà bịt hai mắt. Chẳng lẽ, Trọng Nghiệp người muốn nhìn thấy bà con hương thân phụ lão ở Kinh Châu ly tán, trôi giạt khắp nơi sao?

-Việc này...

Văn Sính hít một hơi, rơi vào trầm tư.

Y kính trọng Lưu Bị nhưng mà không có nghĩa y sẽ coi thường việc Kinh Châu trở nên đông hoang tàn.

Tào Bằng nhắc đến Từ Châu, có thể được cho là vết xe đổ. Đúng vậy nếu không giết chết Lưu Bị, Kinh Châu có thể có được an bình thật sao?

Nghĩ đến đây, Văn Sính bỗng nhiên nghiêng rằng một cái, từ trong người lấy ra một miếng binh phù.

-Hữu Học, dưới chân núi Vạn Sơn có một điền trang, là tài sản riêng của ta.

Bên trong điền trang có hai ngàn binh mã là binh riêng của ta, nay do con nuôi ta ta Văn Võ thống soái. Hữu Học cầm binh phù này tiến đến gặp con nuôi của ta.

Văn võ năm nay mới hai mươi tuổi, cũng làm quan.

Để hắn nghe theo sự điều khiển của Hữu Học cũng coi như là vì ngày sau. Về phần Phàn thành, ta tự phái người đi theo dõi.

Những năm cuối Đông Hán, giữ và nuôi tư binh không phải là chuyện gì lớn cả.

Đặc biệt là sau khi đã trải qua rối ren vì triều cương không thịnh, các nước chư hầu mọc lên như nấm, tuy nhiên tất cả những người có chút thân gia đều sẽ dự trữ và nuôi dưỡng tư binh để giữ tài sản cho mình. Tình hình ở phương bắc tốt hơn một chút, nuôi dưỡng tư binh chủ yếu tập trung ở khu vực Kinh Sở và Ngô Việt. Lúc trước, tiểu bá vương Tôn Sách Tôn Bá Phù luôn kiêu ngạo hống hách, nhưng đối mặt với sĩ tộc Giang Đông, rất nhiều khi cũng phải giữ thái độ khiêm tốn một chút.

Lúc sinh thời, Tôn Sách ngoài chinh phạt thiên hạ còn là lực lượng làm suy yếu sĩ tộc Giang Đông.

Làm suy yếu thế nào?

Rất đơn giản, đó là thâm tóm tư binh của bọn họ.

Tình hình sĩ tộc ở khu vực Kinh Sở có phần khác so với sĩ tộc Giang Đông.

Điều này chủ yếu tập trung trong chính sách của Lưu Biểu. Lưu Biểu văn trị Kinh Châu nên xung đột ở khu vực Kinh Tương khá hòa dịu. Đồng thời do Lưu Biểu buông lỏng thể tộc Kinh Tương nên rất nhiều người nuôi dưỡng tư binh một cách lộ liễu trong nhà, phòng tai họa sau này. Văn Sính chỉ nuôi hai nghìn tư binh, nói thực cũng không quá đáng. Như đám người Thái Mạo, gần như coi toàn bộ thủy sư Kinh Châu là tài sản riêng của mình, Lưu Biểu cũng không hề truy cứu.

Mà giờ Văn Sính lại đồng ý giao tư binh ra.

Cho dù số người không nhiều nhưng đã chứng tỏ thái độ của y.

Quan trọng nhất là Văn Sính muốn dưỡng tử của y dốc sức dưới trướng Tào Bằng, càng chứng tỏ thành ý của y. Cũng có người nói, chỉ là dưỡng tử thôi, có đáng gì đâu? Sao Văn Sính không giao con ruột của mình ra? Thực tế, Văn Sính không có con trai, trong nhà thế thiếp thành đàn nhưng chỉ sinh được bốn ái nữ. Văn Vũ này là do trước đây y nhận làm con thừa tự dưới danh nghĩa của huynh trưởng.

Vốn trong lịch sử Văn Sính mắc bệnh qua đời và cũng không có con trai.

Người kế thừa tước vị của y cũng chính là tên Văn Vũ sắp phục vụ dưới trướng Tào Bằng này.

Đã có sự bảo đảm của Văn Sính, Tào Bằng cũng yên lòng. Đợi Lục Mạo trở về, hành lý chuẩn bị xong xuôi, Tào Bằng sẽ để Lục Mạo và Khấu Phong dẫn tám trăm nha binh ra khỏi thành tới tụ họp với Bàng Đức. Sau đó hắn sẽ cùng Văn Sính đi gặp huynh đệ Khoái Việt, Khoái Lương, sau khi thông báo cho hai người biết tình hình, bảo hai người cứ yên tâm. Đồng thời hắn nói với Khoái Việt nếu có việc gì hãy phái người đến quân doanh tìm hắn.

Khi tất cả mọi việc được thu xếp ổn thỏa, Tào Bằng cùng với Văn Sính đi tới đại doanh Tào quân cách phía bắc thành hai mươi dặm.

Sau vài câu khách sáo với Văn Sính, Văn Sính đã xin cáo từ.

Tào Bằng vẫn dẫn Văn Sính đến bên ngoài nha môn, sau khi thấy y đi rồi mới quay người hỏi:

- Tuấn Nghê, Lệnh Minh, rốt cuộc sao lại tới đây?

- Mời Công tử đi theo ta.

Bàng Đức, Trương Cáp và Cao Lãm nhìn nhau rồi nghiêng người cùng mời.

Ba người dẫn Tào Bằng đi thẳng tới đại doanh của hậu quân, dừng bước ngoài một cái trướng nhỏ, Trương Cáp khẽ nói:

- Công tử, mời vào trong trướng nói chuyện.

- Các người...

Tào Bằng nhận thấy, Bàng Đức, Trương Cáp và Cao Lãm dường như không có ý định vào trong, khiến hắn càng thấy kỳ lạ.

Điều này chứng tỏ, trong trướng còn có người. Mà địa vị của người này chắc chắn cao hơn đám Bàng Đức. Là ai đây?

Tào Bằng nhíu mày, lập tức vén màn trướng lên bước vào.

Giả độc xà?

Trong chiếc trướng nhỏ, trên hai cây cột lớn có cắm cây đèn cây to bằng cánh tay.

Giữa lều có một người đang ngồi ngay ngắn trên trường án, tay cầm cuốn “ba mươi sáu kế” say sưa đọc. Nhìn thấy Tào Bằng bước vào, lão ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười:

- Hữu học, mau ngồi đi.

- Giả tiên sinh, sao người lại...

Tào Bằng nhìn cái đã nhận ra, người đó chính là Giả Hủ nên càng thấy khó hiểu.

Giả Hủ đứng dậy, tiến lên kéo tay Tào Bằng bảo hắn ngồi xuống, sau đó lệnh cho một gã tiểu giáo đưa nước tương mật đến, cười ha hả nói:

- Hữu Học lần này tới Tương Dương, có thể nói là rất vất vả và lập công lao lớn. Kinh Châu có thể dâng hàng thư lên Thuận Biểu một cách thuận lợi như thế, hoàn toàn là dựa vào công của Hữu Học.

- Giả tiên sinh, người đừng nói với ta những lời mơ hồ, hư ảo này nữa.

Người xuất hiện ở đây... khiến ta nghĩ chắc chắn do Thừa tướng ủy thác tới... nhiệm vụ của người... chẳng lẽ là tên đại nhĩ tặc đó của Phần Thành.

Tào Bằng cũng đã có một năm hợp tác với Giả Hủ nên mối quan hệ giữa hai người đã vô cùng quen thuộc.

So với lúc trước hai bên tính toán phá đám nhau, nhưng hiện giờ hai người dù còn tranh cãi nhưng nhiều lúc có ý trêu đùa nhiều hơn. Tào Bằng nói chuyện với Giả Hủ cũng rất tùy tiện, không hề lo lắng gì. Nếu đổi lại là một người khác, Tào Bằng chắc chắn sẽ không thẳng thắn như vậy. Giả Hủ nghe thế bật cười ha hả, liên tục gật đầu. Trong đôi mắt ti hí đó lóe lên tia sáng, tỏ vẻ tán thưởng.

- Ta biết không thể gạt được người mà!

Giả Hủ hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Không giấu người, đúng là Thừa tướng sai ta tới đây.

Tên Lưu Huyền Đức tâm cơ thâm sâu, thủ đoạn cao minh. Dù Hữu Nhược chết trận dưới thành Vũ Âm nhưng bên cạnh còn có người hỗ trợ, không thể khinh thường được. Thừa tướng không muốn Lưu Huyền Đức lại bỏ trốn lần nữa, vì thế lệnh cho ta tới đây để hỗ trợ người, diệt trừ Lưu Bị, loại bỏ hiểm họa từ bên trong.

Ta lần này là bí mật đến đây, không mong bất cứ người nào biết được.

Thừa tướng đã rời khỏi Hứa Đô, ít ngày nữa sẽ tới Nam Dương... Thừa tướng lo ngại, một khi Lưu Bị thấy tình thế không ổn, tất sẽ chạy trốn và gây hậu họa.

Tào Bằng nghe vậy, hít sâu một hơi và gật đầu tỏ ý tán thành.

- Ta cũng cho là như thế.

Đại nhĩ tặc hôm qua đã lệnh cho Lã Cát công chiếm Lưu Khâu, ta nghĩ y có ý ve sầu lột xác. Trong lúc đang suy xét thì y đã chạy trốn đi đâu mất, không ngờ tiên sinh tới. Như thế này thật đúng lúc, trước tiên ta sẽ nói rõ tình hình ở đây cho tiên sinh đã, vẫn mong tiên sinh có thể giải thích nghi hoặc cho ta... Ngoài ra, đám Tuấn Nghệ vì sao lại tới đây?

- Hai bọn chúng tới đây cũng là để phối hợp với người cùng hành động.

Bọn chúng lập tức sẽ rời khỏi đây để tới vùng Bạch Thủy, tiếp nhận việc cai quản binh mã của Tử Đan, còn Tử Đan sẽ quay về Tân Dã, chờ Nguyên Nhung sai phái...

Đám Tuấn Nghệ đều rất thiện chiến, có bọn chúng tương trợ, nhất định có thể giúp người một tay.

Tào Bằng nghe những lời này lập tức phản ứng lại.

Chỉ sợ Tào quân ở Bạch Thủy đã tăng binh rồi thôi...

Hai người Trương Cáp và Cao Lãm không những võ nghệ siêu quần mà còn rất giỏi mưu lược. Không phải nói Tào Chân không giỏi, mà là so với hai tên này, Tào Chân không khỏi vẫn còn non kém hơn một chút. Nghĩ tới đây, Tào Bằng cũng đã bình tĩnh lại, uống một ngụm tương mật rồi bắt đầu thuật lại tình hình ở Tương Dương cho Giả Hủ.

Ngay lúc Hồ Báo kỵ tới Tương Dương, ở tận Lưu Khâu cách phía đông thành hai mươi dặm, Lã Cát và Vương Uy đã có một trận chiến đầu thảm liệt.

Hai bên ác chiến khoảng một canh giờ, cuối cùng Lã Cát thua chạy khỏi Lưu Khâu, rút quân ba mươi dặm mới cho hạ trại đóng quân.

Vương Uy thừa cơ tiến vào chiếm giữ Lưu Khâu, nghỉ ngơi và hồi phục binh mã. Đồng thời sai người thông báo cho Tương Dương, báo tin thắng trận cho Thái phu nhân và Lưu Tông. Thái phu nhân biết Lã Cát bỏ chạy đã vui mừng khôn xiết, lập tức lệnh cho người tới Lưu Khâu khao thưởng tam quân, cùng lúc đó bày tiệc rượu, mở tiệc chiêu đãi các chức sắc và nhân vật nổi tiếng trong thành Tương Dương. Tào Bằng cũng nhận được lệnh tới tiệc dự tiệc, mắt thấy tiệc rượu ồn ào náo nhiệt, nhưng hẩn lại hơi nhũn mảy, cảm thấy có gì đó bất an.

Tiệc rượu bắt đầu sau khi trời vào đêm, kéo dài một canh giờ vẫn chưa kết thúc.

Thái Mạo, Trương Doãnống say như chết. Tào Bằng ngồi bên cạnh âm thầm quan sát đám đông trong bữa tiệc. Hẩn uống nhiều rượu nhưng đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo. Thỉnh thoảng nói chuyện dăm ba câu với Văn Sính ngồi bên, nhưng hầu hết thời gian hẩn đều chỉ mỉm cười không nói.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị.

Tiếng đàn sáo vang lên, trống nhạc cùng cất vang.

Các cô nương bắt đầu nhẹ nhàng ca múa, thỉnh thoảng nhận được những tràng vỗ tay tán thưởng không dứt.

Các nàng đều có vóc dáng thướt tha, vô cùng quyến rũ. Chỉ đáng tiếc, Tào Bằng tái sinh đã mười một năm nhưng trước sau đều xem không hiểu những điệu múa của cổ nhân. Dù múa có đẹp đi nữa, hẩn cũng không hứng thú. Trái lại hẩn càng hào hứng hơn khi trò chuyện với Văn Sính, nói một số chuyện hành quân bố trận.

Tào Bằng hiện giờ đã là một danh tướng.

Thêm vào đó là khắc bản “ba mươi sáu kế” khiến hẩn âm thầm trở thành bậc thầy binh pháp.

Tuy rằng “ba mươi sáu kế” hiện chủ yếu được lưu truyền ở ba vùng là Hứa Đô, Trường An và Sư Dương, nhưng điều này không gây trở ngại gì, Văn Sính đã có vinh dự đọc qua.

Sau khi Tào Bằng tới Tương Dương liền tặng cho Văn Sính cuốn “Ba mươi sáu kế”.

Vì thế, hai người có rất nhiều ngôn ngữ chung, đàm luận về ba mươi sáu kế càng hăng hái và hứng thú hơn.

Ban đầu, Lưu Tông ở bên cạnh cũng không để ý tới. Thế nhưng Thái phu nhân lại nhận ra, Tào Bằng hình như không hề hứng thú với múa hát, bà sai người chuyển lời ý bảo Lưu Tông cố gắng để ý và quan tâm tới Tào Bằng, về danh nghĩa, Lưu Tông là học trò của Tào Bằng nên đã tiến đến kính rượu hẩn.

Nghe hai người đàm luận binh pháp, Lưu Tông cũng ngồi bên lắng nghe với vẻ hiếu kỳ.

Nói ra thì đứa trẻ này cũng thật đáng thương.

Tào Bằng cũng không ác cảm gì với Lưu Tông, nó đã muốn nghe thì hẩn liền lấy ba mươi sáu kế ra để giải thích một cách rõ ràng, dễ hiểu.

Văn Sính ở bên cạnh thỉnh thoảng đặt câu hỏi, khiến Lưu Tông thu hoạch được khá nhiều điều.

Ngay trong lúc Tào Bằng đang nói chuyện hưng phấn, bỗng nhiên thấy Thái Trung thần vẻ mặt hoảng hốt, chạy vào trong đình.

Gã tới trước mặt Tào Bằng và Văn Sính, thăm thì nói:

- Trọng Nghiệp tướng quân, vừa mới được thám mã hồi báo, Phàn Thành có biến động khác thường.

Phàn Thành có biến động khác thường sao?

Tào Bằng rung mình, cảm giác ngà ngà say lập tức tiêu tan.

Hẩn và Văn Sính đưa mắt nhìn nhau, đồng thời vươn người đứng dậy đi ra ngoài.

Phía sau bỗng nhiên nghe thấy giọng nói trẻ con của Lưu Tông:

- Tiên sinh, học trò có thể đi cùng tiên sinh không?

- Hả?

Tào Bằng ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Lưu Tông,

chỉ thấy một đôi mắt đen láy đầy hưng phấn và tò mò, còn ẩn chứa cả một chút cầu khẩn. Tào Bằng và Văn Sính nhìn nhau gật đầu.

Dù nói thế nào, Lưu Tông vẫn là học trò của hắn.

Bất luận Lưu Tông có bao nhiêu thật tâm và thành ý, nhưng đã là sư phụ thì Tào Bằng sẽ không keo kiệt.

Cứ như vậy, Tào Bằng và Văn Sính dẫn Lưu Tông và Thái Hòa vội vàng rời đi. Sự ra đi đột ngột của họ đương nhiên dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người. Dù sao, Lưu Tông giờ đang là chủ của Kinh Châu, Tào Bằng là đại diện của Tào Tháo. Còn Văn Sính thì sao? Y nắm giữ an nguy của Tương Dương, ba người này bất ngờ rời khỏi bữa tiệc, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn. Có người lập tức thông báo cho Thái phu nhân, bà nghe xong nhưng không hề lo lắng chút gì.

- Tông nhi, quả thật đã trưởng thành rồi!

Bà để Lưu Tông bái Tào Bằng làm sư phụ, chính là để tìm một chỗ dựa vững chắc cho Lưu Tông.

Hiện giờ, Lưu Tông muốn ở bên Tào Bằng, chẳng phải rất đúng với tâm tư của bà sao? Thái phu nhân hiểu rất rõ, Tào Bằng tuyệt đối sẽ không để Lưu Tông mạo hiểm. Có thể giúp Lưu Tông được mở mang kiến thức, đối với tương lai của nó chỉ có lợi mà thôi. Tuy nhiên, bà chợt nhíu mày, tỏ vẻ lo âu.

- Đại đô đốc đâu rồi?

- Đại đô đốc say rượu nên đã nghỉ ngơi bên sương phòng.

Thái phu nhân càng bất mãn trong lòng: Người nói xem Thái Mạo hần lễ nào không thể thiếu rượu được sao?

Ta thiết tiệc rượu thật ra là để trấn an chức sắc Tương Dương, kết quả đi ngược lại, những người đó đều không uống nhiều nhưng hần lại uống lắm... Thật không thể làm được việc đại sự, Thái gia sau này do hần nắm giữ, thật sự là lựa chọn phù hợp sao? Ôi, thật khiến ta tan nát cõi lòng!

Lưu Bị chia binh thành hai đường, suốt đêm rút lui khỏi Phàn Thành.

Gần một trăm người ra đi hoảng loạn, một đường tiến về phía đông, một đường đi xuống phía nam, chỉ để lại tòa thành trống không.

Đông tiến, đương nhiên là đi tới Giang Hạ; Nam hạ tức là thẳng tới Giang Lăng. Đối mặt với hai trăm nghìn Tào quân sắp sửa đến, đối mặt với thế tộc Kinh Tương ngày càng thân cận với Tào Tháo, Lưu Bị cũng không phải thẳng ngực, y biết rất rõ, dựa vào một huyện thành nhỏ bé như Phàn Thành, căn bản không thể làm nên chuyện.

Chỉ có cách rút lui để mưu tính chuyện sau này.

Dù sao chuyện này không phải lần đầu tiên làm, Lưu Bị cũng là ngựa quen đường cũ.

Nhưng việc phân binh này đã mang lại những phiền hà vô cùng to lớn cho Tào Bằng... Lưu Bị, rốt cuộc muốn rút lui đến Giang Hạ hay là chạy trốn tới Giang Lăng?

- Lưu Huyền Đức dẫn theo bảy mươi nghìn dân chúng Phàn Thành đi tản cư, tội thật đáng chết vạn lần.

Văn Sính giận dữ, nổi trận lôi đình.

Trong tay Lưu Bị có bao nhiêu binh mã, gã là người hiểu rõ nhất.

Cộng lại cũng chưa đến mười nghìn, hai mươi nghìn người mà thôi, nói là một trăm nghìn người, chắc chắn đã tính cả dân chúng Phàn Thành.

Từ xưa đến nay, tình cảm cuối cùng với quê cha đất tổ của người Hoa vẫn rất khó xa rời quê hương. Kể cả thanh danh của Lưu Bị cao tới đâu, cũng không thể có chuyện làm cho dân chúng đi tản cư theo được. Mà

nay xuất hiện cục diện đó, cũng chỉ có một khả năng, đó là Lưu Bị dụ dỗ bách tính đi theo, tâm địa thật đáng chết.

- Lưu Bị muốn lôi bảy mươi nghìn dân chúng Phàn Thành ra để trì hoãn sự truy kích của chúng ta.

Văn Sính nhìn Tào Bàng khẩn thiết nói:

- Hữu Học, chúng ta lập tức truy kích, tuyệt không thể tha cho tên đại nhĩ tặc này được.

Trước đó, Văn Sính còn có chút cảm tình với Lưu Bị, nhưng từ khi biết y kéo dân chúng rời bỏ cùng, đột nhiên khiến gã cảm thấy căm phẫn.

Tên Lưu hoàng thúc này đúng thật là không từ một thủ đoạn nào cả.

Cùng lúc đó, Tào Bàng cũng rơi vào hai thế khó: Lưu Bị phân binh theo hai đường, rốt cuộc y đang đi đường nào?

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa nói, Lưu Bị chạy trốn đến Giang Hạ. Tuy nhiên, hiện giờ y lại chia quân rút chạy theo hai đường khiến hần khó phán đoán. Hần do dự một chút rồi lập tức dẫn Văn Sính vào trong đại doanh của Hồ Báo kỵ.

- Lệnh Minh, lập tức khởi binh mã, chuẩn bị ra quân.

- Vâng!

Bàng Đức không nói gì, nhận lệnh đi.

Tào Bàng dẫn Văn Sính thẳng đến trưởng nhỏ ở hậu doanh để gặp Giả Hủ.

- Giả tiên sinh đến từ khi nào thế?

Văn Sính sao không biết đại danh của Giả Hủ, liếc thấy Giả Hủ cũng ở đây mà không khỏi kinh ngạc.

Tào Bàng giải thích:

- Thừa tướng có lệnh, không được để tên đại nhĩ tặc trốn thoát, lại lo lắng ta không phải đối thủ của y, vì thế phái Đô đình hầu tới giúp sức. Trọng Nghiệp tướng quân, chúng ta hãy báo cáo tình hình với quân sư, để ngài giải đáp nghi hoặc cho chúng ta...

Văn Sính không hỏi thêm, liền cùng Tào Bàng thuật lại tình hình.

Giả Hủ nhú mày, lập tức lệnh cho người mang tới một tấm bản đồ xem xét cẩn thận.

- Hữu Học, người nghi thế nào?

Tào Bàng không đáp lại, chỉ chăm chú nhìn tấm bản đồ.

Lâu sau, hần mới thầm than trong lòng một tiếng:

“La Quán Trung làm ta lầm lẫn nhiều quá!”

- Giang Lăng, Lưu Bị nhất định đi Giang Lăng.

- Sao biết?

-Điều này...

Tào Bàng không biết nên giải thích thế nào, sợ dĩ hần khẳng định như thế chỉ vì hần đã nhìn thấy một địa danh trên bản đồ: huyện Dương Dương.

Trương Dực Đức đại náo cầu Dương Dương!

Điển cố này ai cũng đều biết ở hậu thế.

Trong lịch sử, Lưu Bị bại trận chạy khỏi Phàn Thành, y chạy tới Giang Lăng chứ không phải Giang Hạ.

Nếu không, không thể xuất hiện chuyện thất tiến, thất xuất ở Trường phản pha, Trương Dực Đức đại não cầu Dương Dương... Tào Bằng đang suy nghĩ nên giải thích thế nào thì Văn Sính ở bên lại tỏ vẻ nghiêm trọng, gã nhìn chằm chằm tấm bản đồ trước mặt, một lát sau bỗng nhiên lên tiếng:

- Hữu Học, còn nhớ trước kia, Lưu Bị mưu đồ bí mật chiếm lấy Tương Dương, có cả Ngũ Khê Man cũng tham gia không? Lưu Huyền Đức tới Giang Lăng, tính toán đúng là không đơn giản đâu.

Tào Bằng có phần chưa theo kịp mạch suy nghĩ của Văn Sính.

Ngược lại ánh mắt Giả Hủ lóe lên một tia sáng sắc lạnh. Lão đứng yên hồi lâu trước tấm bản đồ và nói với Văn Sính:

- Trọng Nghiệp, huyện Chi Giang có binh mã trấn thủ sao?

- Chi Giang?

Văn Sính sững sốt, nghĩ một lúc rồi lập tức đáp lại:

- Chi Giang trưởng tên là Thái Dương, là tộc đệ của phu nhân và cũng là người giữ thành... Cách phía tây Chi Giang ba mươi dặm chính là núi rừng hổ với một doanh trại hương dũng, có gần bốn nghìn người do Thái Dương quản lý.

Giả Hủ lại nói:

- Nếu xuất phát từ Tương Dương, đến núi Hồ Nha mất mấy canh giờ?

- Nếu cưỡi kỵ binh thì sáng sớm mai có thể tới.

- Trọng Nghiệp, trong tay ngươi có bao nhiêu binh mã?

- Tám nghìn bộ binh, ba nghìn kỵ quân.

Giả Hủ hít sâu một hơi, quay đầu nói với Tào Bằng:

- Hữu Học, ta nhớ ngươi nói rằng đã sai người tới Giang Lăng, có đáng tin không?

- Dương nhiên đáng tin.

- Tốt lắm, ngươi lập tức dẫn Hồ Báo kỵ truy kích, nhất định phải đuổi theo Lưu Bị trước khi Giang Lăng thất thủ.

Ta sẽ phái người tới Bạch Thủy, lệnh cho Tuấn Nghệ xuất binh giúp đỡ... Trọng Nghiệp, ngươi hãy triệu tập tất cả kỵ binh có thể điều động ở Tương Dương ngay, xuất phát trong đêm tới núi rừng hổ. Ta dám khẳng định, tên đại nhĩ tặc đó chắn chắn tới Giang Lăng. Lão này quả nhiên không phải kẻ tầm thường, mưu đồ của y chính là bốn quận Kinh Nam.

Tào Bằng nghe vậy chỉ im lặng.

Lưu Bị có dã tâm lớn vậy sao?

Y có khả năng để mưu tính giành lấy bốn quận Kinh Nam ư?

Trong lịch sử, y sợ hãi như con chó trong nhà có tang, chỉ xin một chỗ nương thân. Chẳng lẽ sau khi Tào Bằng tái sinh lại khiến lịch sử thay đổi sao?

Thấy Tào Bằng và Văn Sính không hiểu, Giả Hủ liền giải thích một cách rõ ràng.

- Ta luôn để ý tên đại nhĩ tặc này, sau khi y rút lui khỏi Phàn Thành, nhìn có vẻ rất thành thật, tuy nhiên y ngầm ngầm có các hành động nhỏ. Qua một thời gian, Giang Hạ và Trường Sa thường xuyên có thư tới. Hơn nữa có mật thám báo cáo rằng, Giang Hạ và Giang Đông qua lại thân thiết, đặc biệt là từ đầu năm, Lưu Bị mấy lần sai người bí mật tới Giang Đông, hình như có ý liên thủ với nơi đây. Lưu Bàn và Lưu Kỳ có tình nghĩa huynh đệ. Lưu Biểu khi còn sống, Lưu Bàn cũng không dám thể hiện gì.

Vì thế gã thường lén lút qua lại với Lưu Kỳ... Tên này cùng Lưu Kỳ đồng thời tiến vào chiếm giữ Kinh Châu. Xét về tình cảm còn thân thiết hơn nhiều so với Lưu Tông công tử. Mà nay Lưu Kỳ và Lưu Bị thân thiết với nhau, nếu Lưu Bị giành lấy Giang Lăng thì Lưu Bàn tất sẽ làm phản.

Thứ nhất, Lưu Bàn là Thái thú của quận Trường Sa.

Bảy ngày tang đầu của Lưu Biểu, theo lý mà nói Lưu Bàn nên tới lễ truy điệu, thế nhưng lại không hề thấy bóng dáng đâu.

Trong lòng Tào Bàng không khỏi chấn động vì việc này:

- Ý của tên sinh là còn có lý do thứ hai sao?

Giả Hủ gật đầu:

- Đúng thế.

Lần này, ngay cả Văn Sính cũng có phần căng thẳng.

Càng không cần phải nói đến Lưu Tông, muốn đi cùng họ tông là để mở mang thêm kiến thức.

Văn Sính vội vàng nói:

- Vẫn mong tiên sinh chỉ dạy.

Giả Hủ tiếp lời:

- Hữu Học, Trọng Nghiệp, hai người không cho rằng lúc này Giang Đông công chiếm Bạc La Uyên có vẻ hơi kỳ quặc sao?

- Ý ngài là thế nào?

Lưu Tông ngạc nhiên hỏi.

Giả Hủ khẽ mỉm cười nói:

- Tôn Quyền lập Chu Thái làm chủ tướng, Từ Uy làm phó tướng, bất ngờ xuất binh tấn công Vũ Lăng, chiếm lấy Bạc La Uyên, ý nghĩa trong đó không hề tầm thường. Thừa tướng chinh Liêu đại thắng, Viên thị đã khó làm nên chuyện, chỉ còn lại Cao Cán, căn bản không đáng để lo lắng...

Nay Thừa tướng sai Thúc Tôn tới Hà Đông, không phải không có nguyên nhân.

Hữu Học, người và Từ Liêm có quan hệ làm ăn, mà Vệ thị ở Hà Đông mấy năm trước dựa vào thỏa thuận với người để mở ra con đường buôn bán tới Hà Tây, từ đó phát tài lớn, có thể coi là đồng minh thân cận của người. Từ Hiếu dù không bị cản trở gì ở Hà Đông nhưng không có nghĩa là hẳn ta có thể chỉ huy phù hợp. Còn Thúc Tôn thì khác, phía sau gã có người giúp đỡ, dù là Từ Liêm hay Vệ Kỳ đều sẽ không khó xử vì điều đó, thậm chí còn dốc sức tương trợ. Trong khi đó vùng Hà Tây lại do một tay người xây dựng nên, Thái thú Hà Tây Bàng Thống cũng dành cho Thúc Tôn sự giúp đỡ lớn nhất.

Không cần nói đến lệnh tôn là Thứ sử Lương Châu.

Vì thế, có Thúc Tôn đứng ra nắm giữ Hà Đông, đủ để khiến Cao Cán khó hành động được.

Vùng biên cương phía bắc này không còn bất kỳ điều gì có thể hăm dọa, Tôn Quyền sao có thể không nhìn ra mục tiêu tiếp theo của Thừa tướng? Đơn giản là hai vùng Kinh Tương và Giang Đông...

Tôn Quyền chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc quy hàng Thừa tướng, hoặc liên kết với người khác, dựa vào Đại Giang Thiên Tiệm để tranh giành với Thừa tướng.

Lúc này gã tấn công Vũ Lăng, chỉ e rằng cũng có dụng ý khác. Giang Đông hiện giờ vẫn khó nuốt được Kinh Nam, gã sẽ không cam tâm tình nguyện ngồi nhìn chủ công âm mưu giành lấy Kinh Châu, vì thế hỗ trợ Lưu Bị chiếm lấy Kinh Nam, cũng có thể ghìm chân Thừa tướng. Nếu ta đoán không sai, chỉ mấy ngày nữa Lưu Bàn ắt sẽ xuất binh cứu viện Vũ Lăng, còn Lưu Tiên cũng không thể từ chối, tất nhiên cực lực hoan nghênh. Tới khi đó, Lưu Bàn chiếm Vũ Lăng, sẽ có thể đón Lưu Bị vào làm chủ Kinh Nam. Dựa vào vùng Giang Lăng, phía đông liên thủ Giang Hạ, phía nam trấn giữ Kinh Nam, nối với Giang Đông thành một thể, sau đó liên kết với Ba Thục.

Như vậy, Đại Giang thiên Tiệm bắc ngang phía trước, Thừa tướng còn muốn chinh phạt, có lẽ sẽ phải hao tâm mư tính một phen.

Chỉ cần Lưu Bị ngồi yên ổn ở bốn quận Kinh Nam, chắc chắn sẽ cấu kết với Mã Siêu ở Vũ Đô. Mã Siêu đến khi đó binh tiến vào Quan Trung thì Thừa tướng sẽ rút quân quay về.

Thuật hợp tung này, có lẽ bên cạnh Tôn Quyền cũng có người tài giỏi nhìn ra manh mối.

Giả Hủ nói một mạch làm cho Lưu Tông há hốc mồm không nói ra lời.

Tào Bằng trầm ngâm giây lát mới hiểu ra những điều sâu sa trong đó.

Liên minh Lưu - Tôn của Gia Cát Lượng cuối cùng vẫn xuất hiện... Bên cạnh Tôn Quyền có Lỗ Túc, Lỗ Tử Kính, tất nhiên cũng có thể nhìn ra được manh mối...

Xích Bích, chung quy là khó tránh được.

Tào Bằng nuốt nước bọt, không nói thêm gì chỉ chấp tay và rời khỏi trường nhỏ.

Văn Sính dẫn theo Lưu Tông quay về Tương Dương, còn Tào Bằng mau chóng tập trung ba nghìn Hồ Báo kỵ truy kích Lưu Bị.

Có thể khẳng định, mục tiêu của Lưu Bị là Giang Lăng, điểm này không hề giả tí nào. Tuy nhiên, trong lòng Tào Bằng vẫn thấp thỏm... Binh mã tới Giang Hạ, không cần hẳn phải hao tâm tổn trí. Giả Hủ đã ra mặt, chắc chắn sẽ thuyết phục Thái phu nhân xuất binh truy kích. Có Vương Uy ở đó, vấn đề không lớn lắm. Còn Giả Hủ để Văn Sính tới núi rừng hổ, ban đầu cũng khiến Tào Bằng thấy khó hiểu. Theo lý mà nói, để Văn Sính và Tào Bằng cùng truy kích chẳng phải càng tốt hơn sao? Thế nhưng, Tào Bằng nghĩ lại đã hiểu ra mấu chốt trong đó. Tại sao Giả Hủ lại để Văn Sính tới núi rừng hổ trước? Chỉ vì Văn Sính nói, trong bảy ngày tang đầu tiên của Lưu Biểu, có Ngũ Khê Man giúp đỡ Lưu Bị hành sự, sau đó Giả Hủ lập tức đã quyết định ngay.

Ngũ Khê Man!

Tất nhiên là lý do này...

Lưu Bị đã liên kết với người Ngũ Khê Man, vì thế Giả Hủ mới để cho Văn Sính đóng giữ ở núi rừng hổ.

Chi Giang ở phía tây Giang Lăng, còn núi rừng hổ ở phía tây của Chi Giang. Qua núi rừng hổ lại hướng về phía tây chính là núi Kinh Môn, thuộc khu vực của Ngũ Khê Man.

Nếu Lưu Bị cấu kết với người Ngũ Khê Man, y nhất định sẽ bảo người Ngũ Khê Man xuất kích để giành lấy Chi Giang, trợ giúp y chiếm lĩnh Giang Lăng. Như thế đồng nghĩa với việc có thêm một lớp khóa ở đại môn của bốn quận Kinh Nam. Ấy, muốn tiếp tục đánh chiếm lấy Kinh Nam sẽ ngày càng khó khăn.

Chả trách giai đoạn này, Lưu Bị lại im ắng như thế.

Trước đó Tào Bằng cũng rất kỳ lạ, theo lý mà nói, Lưu Bị sau khi đánh lên Tương Dương thất bại, lẽ ra nên có hành động.

Khi đó, Kinh Tương đang rơi vào thế hỗn loạn, sao y lại án binh bất động? Mặc dù hiện giờ vẫn hỗn loạn như cũ, nhưng dù sao Kinh Châu đã có chủ nhân... Đối với người Kinh Châu mà nói, tương lai của họ đã rất rõ ràng, không đến mức mù mịt như ban đầu mà không biết phải làm sao...

Hóa ra là mưu tính giành lấy Kinh Nam!

Thủ đoạn được lắm, tâm kế hay lắm!

Tào Bằng đội mũ quán giáp, trèo lên Sư hổ thủ.

- Truyền quân lệnh của ta, Kỵ Báo đi đầu, Hồ Kỵ theo sau...

Lệnh Minh, người đích thân dẫn Kỵ Báo truy kích, ta dẫn Hồ kỵ theo sau. Nếu đuổi kịp được Lưu Bị, khỏi cần khách sáo, cứ giết y cho ta là được.

- Tòng Chi.

- Có mặt tướng.

- Người mau tới Giang Lăng, nói cho Hán Thảng tướng quân, xin ngài nhanh chóng hành động giành lấy huyện Giang Lăng, sau đó xuất binh tiếp viện, không được sai sót.

Tào Bằng ra lệnh và lập tức hít sâu một hơi.

- Xuất phát!

Trời đã vào đêm, gió nổi lên.

Mưa mùa đông lất phất rơi, kèm theo những hạt băng nhỏ xíu như hạt kê, bay lả tả xuống nhân gian. Mây đen dày đặc che lấp cả trăng sáng. Trong cánh đồng bát ngát là một màu tối đen, chỉ nghe thấy từng đợt tiếng vó ngựa dồn dập, quanh quẩn trong trời cao, rất lâu vẫn không tiêu tan...

Tào Bằng khoác trọng giáp lên người, thúc ngựa lao đi vội vã.

Sư hổ thú ngựa móng chạy như điên, vượt lên trước nhất trong đội ngũ.

Ở phía sau hần, hai nghìn Hồ Báo kỵ dàn trận thành từng dãy. Mặc dù phóng ngựa như tên bắn nhưng đội hình không hề tán loạn. Từ năm Kiến An thứ hai, sau khi Hồ Báo kỵ được thành lập, nhiều đời lang tướng đều rất coi trọng đội ngũ quân trận. Đội ngũ trước đây không được để ý, đến nay đã trở thành môn học bắt buộc của Hồ Báo kỵ. Từ lúc đầu là Hạ Hầu Hành, Tào Hưu, đến các lang tướng Hồ Báo hiện giờ đều cực kỳ xem trọng việc huấn luyện đội ngũ này.

Hạ Hầu Hành chết vì bệnh năm Kiến An thứ sáu.

Tào Hưu giờ đã phong quan lên làm Giáo Úy Xạ Thanh, nắm giữ một doanh trại.

Tính kỹ ra thì thật đau lòng... Nhớ trước đây, Hạ Hầu Hành và Tào Hưu nhận lời mời của Điển Vi tới học thao diễn đội ngũ, bắt đầu bộc lộ tài năng. Thế nhưng hiện giờ, một người đã mất, một người thăng chức, khiến người ta phải cảm khái trước những biến đổi của thế sự vô thường, bãi bể nương dâu.

Tào Bằng chất chứa bao tâm sự trong lòng, tay nắm chặt dây cương.

Xuất phát từ Tương Dương, loáng cái đã hai canh giờ trôi qua, thành Tương Dương đã không còn nhìn thấy bóng dáng từ lâu.

Nước mưa lạnh buốt hắt lên người, cách một lớp áo giáp vẫn có thể cảm nhận được hơi lạnh thấu xương đó. Mùa đông ở Kinh Sở hoàn toàn khác với phương bắc. Nếu nói cái lạnh ở phương bắc như cắt da cắt thịt, thì mùa đông ở Kinh Sở lại ngọt hơn, thấm vào trong tận xương tủy.

- Đò dốc, mưa càng lúc càng lớn.

Một tên nha binh thúc ngựa đuổi theo, lớn tiếng la lên.

Mặt gã được che bởi một chiếc khăn và bịt kín mồm miệng, đến nỗi khi hét lên, âm thanh mơ hồ không rõ, khiến mọi người thấy rất lạ. Nhưng nếu không như thế, khi phóng ngựa bay như tên bắn sẽ không thể mở miệng ra được. Chỉ cần mở miệng là một luồng nước lạnh sẽ ào vào, xông thẳng xuống phổi, làm cho toàn thân rét run, không nói được câu nào.

- Cái gì?

- Có thể nghỉ ngơi một lát không?

- Không được.

Tào Bằng giật ngựa dừng lại bên đường, Hồ kỵ lao qua vun vút.

- Lệnh Minh đã đi trước truy kích, giờ này có lẽ đã sắp đuổi kịp tặc quân rồi.

Lưu Bị mặc dù thất bại tháo chạy nhưng trong tay vẫn có đủ binh mã. Chỉ dựa vào mình Lệnh Minh, e rằng khó chống đỡ được. Chúng ta tuyệt đối không thể dừng lại, nếu không Lệnh Minh và Báo kỵ sẽ nguy hiểm.

Đúng rồi, phía Bạch Thủy có tin tức chưa?

- Bẩm đô đốc, ban nãy qua Di Thủy, trên đường tới Nghi Thành có nghe thám báo báo cáo.

Trương tướng quân và Cao tướng quân mỗi người dẫn một quân đã rời khỏi Bạch Thủy... Tào tướng quân cũng sai người tới Chương Lăng cầu viện, nói chậm nhất khi trời sáng, Ngụy tướng quân sẽ dẫn binh mã tới. Đô đốc, đi tiếp về phía trước là Biên huyện, có thể nghỉ một lát ở đó rồi mới tiếp tục truy kích không?

Theo binh mã Hạ Hầu Đôn tiến thẳng tới quận Nam Dương, đóng quân ở Tân Dã.

Ngụy Diên phụng mệnh vào Chương Lăng, một mặt là để hỗ trợ Tào Bằng ở Tương Dương bất cứ lúc nào, mặt khác có thể viện trợ cho Bình Xuân.

Bạch Thủy thuộc quyền cai trị của Chương Lăng, Tào Chân và Ngụy Diên thuộc các hệ thống khác nhau, vì thế không có gì tiết chế lẫn nhau cả.

Giả Hủ bảo Tào quân ở Bạch Thủy xuất kích, nói thẳng ra cũng là để Ngụy Diên theo sát. Lão biết rất rõ, Ngụy Diên là người của Tào Bằng... Vì thế chỉ cần nói với Ngụy Diên là Tào Bằng cần trợ giúp, hẳn ta tuyệt đối không trì hoãn chút nào. Tào Bằng nghĩ một lúc cũng tán thành ý kiến của Nha tướng.

Hành quân lúc đêm đông giá rét, lại có mưa phùn cản trở.

Việc hành quân trở nên cực kỳ khó nhọc, cũng làm tiêu hao thể lực nhiều.

- Truyền lệnh của ta, tạm thời nghỉ ngơi ở Biên huyện, nửa canh giờ sau tiếp tục lên đường.

- Vâng!

Nha tướng nhận lệnh đi, Tào Bằng cũng giơ roi thúc ngựa để đuổi kịp đám bộ hạ Hồ kỵ kia.

Lúc này, đã qua nửa đêm, thời tiết ngày càng lạnh. Mưa phùn lất phất đã bắt đầu cuồng bạo hơn, những cơn gió lớn tạt mạnh, gào thét trong cánh đồng hoang vu.

Chặng đường đi quá gian nan!

Có điều tin chắc rằng, việc hành quân của Lưu Bị cũng không thoái mái gì...

Biên huyện trưởng đã nhận được thông báo từ lâu, vội vàng triệu tập nhân lực, chuẩn bị sẵn đồ ăn nóng hổi.

Khi Tào Bằng tới Biên huyện, Báo kỵ của Bàng Đức cũng đã nghỉ ngơi xong, đang chuẩn bị xuất phát. Tào Bằng sai người tìm Bàng Đức đến, trải tấm bản đồ Kinh Bắc trong chiếc lều được dựng lên tạm thời, sau đó khê trao đổi và thảo luận với nhau.

- Lưu Bị cũng là người có kinh nghiệm chiến trận, thông hiểu binh pháp.

Y chắc chắn có cách gì đó, vì vậy càng phải cẩn thận hơn để tránh mắc lừa. Lệnh Minh hãy nhớ kỹ, nếu đuổi kịp Lưu Bị, nhất định phải ra một đòn chí mạng, tuyệt không thể có chút do dự. Chỉ cần để Lưu Bị phát hiện ra tung tích, y sẽ lập tức triển khai phản kích.

Chúng ta không đủ binh lực nên chỉ có thể lấy yếu tố bất ngờ để chiến thắng, phải gây ra hỗn loạn trong hạn độ lớn nhất. Cũng chỉ có như thế mới chặn được binh mã của Lưu Bị.

Chỉ cần giữ vững đến khi trời sáng, binh mã của Văn Trường và Tuấn Nghệ đến là có thể tiêu diệt toàn bộ quân Lưu Bị.

Ta đã sai thám báo thăm dò tin tức của Lưu Bị, người cũng phải cẩn thận hơn, lúc nào cũng phải cảnh giác mới được.

- Mạt tướng đã rõ!

Bàng Đức nhận lệnh, dẫn đầu Báo kỵ tiếp tục truy kích.

- Lưu Bị đi qua Biên huyện từ khi nào?

Tào Bằng gọi biên Huyện trưởng hỏi.

Biên huyện trưởng đó chưa lớn tuổi lắm, ước khoảng ba mươi, nhìn rất trẻ. Ngũ quan cân đối, tướng mạo đường đường, dáng vẻ siêu phàm.

Thấy Tào Bằng hỏi, gã vội vã chấp tay đáp:

- Khoảng ba canh giờ trước, Lưu Bị đã thông hành từ ngoài thành.

Nhìn qua đội hình có khoảng hơn hai mươi nghìn người... Lúc ấy trời đã tối, ty chức không dám manh động, vì thế chỉ sai người bảo vệ tốt cửa thành, bày thế trận sẵn sàng đón địch. Lưu Bị hình như cũng không có ý định đánh chiếm một huyện thành nhỏ bé nên đã vội vã rời đi. Lúc này, có lẽ y đã đi qua Lam Khẩu Tụ.

Lam Khẩu Tụ là một vùng rộng lớn bên bờ Hán Thủy, ước chừng dân số khoảng hơn mười nghìn người.

Tào Bằng tính toán thời gian, ngạc nhiên hỏi:

- Theo hành trình, lúc này Lưu Bị nên đi qua Đường Dương rồi chứ, sao lại nói y đi qua Lam Khẩu Tụ?

- Đường Dương?

Biên huyện trưởng mỉm cười:

- Công tử, nếu như bình thường thì giờ này Lưu Bị đã đến gần Giang Lăng.

Tuy nhiên trời nổi gió vào giờ Tuất, mưa phùn lất phất, đường Kinh Sở vốn đã khó đi, nay càng trở nên gập ghềnh. Y mang theo xe ngựa, muốn gia tăng tốc độ chắc chắn là điều không thể. Vì vậy, tại hạ đoán tên Lưu Bị đó rất có thể sẽ dừng lại nghỉ chân ở dốc Trường Bản, đợi cho mưa lớn dừng hẳn.

Mưa to như thế, muốn đi qua dốc Trường Bản, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nếu công tử muốn truy kích, hãy lập tức khởi hành, dự tính đến giờ Dần có thể đuổi kịp Lưu Bị.

Người này dường như không hề đơn giản đâu!

Khi Tào Bằng nghe thấy ba chữ dốc Trường Bản, đột nhiên giật mình lạnh toát.

Dốc Trường Bản, Triệu Tử Long?

Trong lòng hắn bất ngờ thấy hoảng loạn, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh tam quân, mang theo rượu, nước, lương khô, sau một nén nhang sẽ lên đường truy kích.

Chỉ dựa vào Bằng Đức, e rằng có hơi nguy hiểm.

Cũng không hiểu được viện quân kia khi nào có thể tới nơi, Hoàng Trung liệu có đến Đường Dương kịp thời không?

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không dám chần chừ, vội lệnh cho người đi gọi Bằng Đức lại, bảo gã tạm thời ngừng truy kích. Sau đó, Hồ Báo kị bắt đầu thu xếp đồ đạc, Tào Bằng cũng chấn hưng lại tinh thần sau khi ăn no bụng, hắn nắm dây cương trèo lên lưng Sư hổ thú, rồi đột nhiên ghìm dây cương lại, nhìn Biên huyện trưởng đang bận luôn tay luôn chân kia.

- Vẫn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của các hạ.

- Ty chức Tưởng Uyển, tự Công Diễm, là nhân sĩ Tương xã ở Linh Lăng.

- Tưởng Uyển, sau khi đợi ta rời đi, người lập tức khởi hành tới Tương Dương. Đến đó người hãy cầm lệnh tiễn của ta tới gặp Đô đình hầu Giả Hủ, nói do ta tiễn cử tới, lão đương nhiên sẽ hiểu. Với tài của người, chức Biên huyện trưởng ở một nơi hẻo lánh nhỏ bé thế này có phần hơi oan ức, nên có cơ duyên lớn hơn mới được.

Tưởng Uyển ngăn ra, rồi chợt mừng vui khôn xiết.

Gã vội vàng khom mình thi lễ, đỡ lấy lệnh tiễn từ tay Tào Bằng, cung kính đáp:

- Ti chức xin đa tạ sự cất nhắc của công tử.

Tào Bằng gật đầu, thúc ngựa đi.

Bàng Đức vốn đã chuẩn bị xuất phát, nhưng lại bị Tào Bằng gọi lại, hai người sánh vai nhau đi.

- Vừa rồi, tên huyện trưởng Biên huyện kia nói, gã tên là Tưởng Uyển sao?

Đi ra khỏi Biên huyện được vài dặm, Tào Bằng đột nhiên ghìm ngựa, nghiêng người hỏi Bàng Đức.

Bàng Đức hơi sững sốt, lập tức đáp lại:

- Đúng vậy!

Tên kia là Tưởng Uyển sao?

Hắn chẳng phải là thuộc hạ của Lưu Bị sao?

Cái tên Tưởng Uyển này đối với Tào Bằng mà nói không hề xa lạ. Trong danh sách xuất binh của Gia Cát Lượng từng có ba cái tên, đó là Phí Húy, Tưởng Uyển và Hướng Sủng. Gia Cát Lượng cũng rất coi trọng Tưởng Uyển, thậm chí còn nói với Lưu Bị rằng: Nếu thần gặp tai họa không may, mọi việc về sau sẽ giao phó cho Tưởng Uyển...

Chỉ có điều, Tào Bằng không ngờ, lúc này Tưởng Uyển cũng đang ở Kinh Châu.

Hơn nữa còn giữ chức huyện trưởng của một huyện nhỏ, danh tiếng không lấy gì làm hiển hách cho lắm.

Đột nhiên hắn hơi hồi hận, tội gì đi giới thiệu Tưởng Uyển cho Giả Hủ? Kể cả tiến cử gã đi Lương Châu cũng được mà... Một nhân tài như thế lại tự nhiên gặp thoáng qua.

Thế nhưng lúc này, Tào Bằng cũng chỉ hồi hận giây lát mà thôi.

Hắn không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, vì ở phía trước chính là dốc Trường Bản mà hắn đã rất quen thuộc.

Được rồi, nếu sau này trở về mà Tưởng Uyển vẫn chưa được sắp xếp, ta sẽ tìm Giả Hủ bàn bạc là được. Nghĩ tới đây, Tào Bằng thúc ngựa lao lên:

- Lệnh Minh, truyền lệnh mau bảo Hồ Báo kỵ lên đường truy kích.

Bóng đêm nặng nề bao phủ.

Giờ Dần vừa qua, mưa lớn đã tạnh.

Tuy nhiên, mặc dù đã ngừng mưa nhưng nhiệt độ lại không hề tăng trở lại. Trái lại, do trời sắp sáng nên thời tiết mỗi lúc thêm lạnh.

Triệu Vân bỗng giật mình tỉnh giấc, thò tay cảm lấy chiếc Long Đản thương dài trưng hai.

- Tướng quân, sao không ngủ thêm một chút nữa?

Nha binh thấy Triệu Vân thức dậy, vội vàng đi tới.

Bên tai mơ hồ văng vẳng tiếng khóc như đang bị cưỡng ép áp bức. Triệu Vân gắng sức lắc lắc đầu để cho đầu óc tỉnh táo lại một chút, sau đó trầm giọng hỏi:

- Canh giờ nào rồi? Ta đã ngủ được bao lâu?

- Chưa được nửa canh giờ, vừa này mới qua giờ Dần.

- Theo ta đi ra ngoài một chút.

Triệu Vân dứt lời liền đón lấy chiếc áo choàng dài từ tay nha binh và khoác lên người.

Gã cảm thương kiêu, bước nhanh ra ngoài quân trướng. Gió lạnh ập đến khiến gã giật mình. Đầu óc vốn còn đang u mê bỗng chốc hoàn toàn tỉnh táo. Y hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Tuy nhiên trong bóng đêm, ánh lửa của những chòm sao rơi xuống cánh đồng hoang.

Mấy chiếc quân trướng được dựng ngay bên cạnh.

Trong ánh lửa có thể nhìn thấy đám quân tốt đứng canh gác đang lạnh run trong gió lạnh buốt.

Đi suốt một đêm trên đường, dầm mưa cả đêm, lại bị gió lạnh thổi ào ạt, đối với những tên lính đó mà nói, quả thật là một sự tra tấn không tả nổi.

Nhưng khổ nhất có lẽ vẫn là dân chúng bị dụ dỗ cưỡng ép đến đây.

Trong thâm tâm, Triệu Vân không tán thành cách làm này. Tháng chạp mùa đông giá rét, để dân chúng từ bỏ quê nhà, trôi giạt khắp nơi, thực không phải là một việc tốt. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, binh lực của Chủ công không có nhiều, cũng cần đám thanh niên cường tráng này bổ sung binh lực. Nếu không, làm sao công chiếm được Giang Lăng? Triệu Vân cũng vô cùng áy náy đối với những dân chúng bị chiêu mộ tạm thời đó. Tuy nhiên không còn cách nào, đây là thời loạn... không cho phép gã thương hại người khác. Âm mưu giành lấy Tương Dương lúc trước thất bại, Tào Bàng hung hăng ép người, từng bước áp sát.

Có thể hiểu được những áp lực mà Lưu Bị phải chịu đựng.

Lần này âm mưu giành lấy Giang Lăng cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Theo âm mưu của Lưu Bị, chỉ cần lấy được Giang Lăng là có thể giành Vũ Lăng về tay mình, Hai vùng Trường Sa và Kinh Nam sẽ được coi như vật trao đổi, quận Quế Dương và Linh Lăng do Tôn Quyền ở Giang Đông tiếp quản. Đây cũng là lý do chính khiến Tôn Quyền phái Chu Thái và Từ Thịnh đi thôn tính Bạc La Uyên.

Lưu Bị hiểu rất rõ, quyết định này hơi hoang đường.

Nhưng giờ y không có lựa chọn nào khác, nếu không thể nhanh chóng giành lấy chỗ dung thân, một khi Tào Tháo tiến vào chiếm giữ Tương Dương, chắc chắn sẽ khiến y càng thêm quẫn bách.

Lưu Kỳ mặc dù muốn thu nhận Lưu Bị, nhưng Giang Hạ thực sự quá nhỏ!

May mà Lưu Bàn tỏ ý có thể nhượng lại Trường Sa cho Lưu Bị, nhưng có một điều kiện, đó là Lưu Bị phải thừa nhận vị trí làm chủ Kinh Châu của Lưu Kỳ. Lưu Bị đương nhiên đồng ý... Trên thực tế, y cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Nay Tào Tháo đã tiến gần sát Kinh Tương, nếu có thể chiếm giữ hai quận Trường Sa và Vũ Lăng, không những có thể liên kết thành một thể với Giang Hạ, mà còn phối hợp chặt chẽ được với Tôn Quyền, tiến tới phía tây liên thủ với Lưu Chương, sau lưng dựa vào Ba Thục để chống đỡ đại quân Tào Tháo... Đây là một kế hoạch cực kỳ chu đáo và chặt chẽ, mấu chốt nằm ở huyện Giang Lăng.

Chỉ cần giành được Giang Lăng, Lưu Bị sẽ có thể tiến vào chiếm giữ Trường Sa, Vũ Lăng.

Đồng thời, dựa vào vị trí địa lý của Giang Lăng, y tiến là có thể mưu tính giành lấy Nam quận, lui là tới Đại Giang Thiên Tiệm, cố thủ Vũ Lăng, từ chối quân Tào ở bên ngoài hộ môn Kinh Nam.

Vì thế, Lưu Bị đã phái sứ giả Giản Ung bí mật tới Tây Xuyên.

Đồng thời, y còn cho người đến Vũ Đô để liên lạc với Mã Siêu, hy vọng Mã Siêu có thể xuất binh ở Vũ Đô, kìm hãm hành động của Tào quân...

Một khi kế hoạch thành công, Lưu Bị sẽ có thể đứng vững, tiến theo kế hoạch của Gia Cát Lượng, mưu tính giành lấy Tây Xuyên, nắm trong tay Ba Thục, cùng với Tào Tháo và Tôn Quyền tạo thành thế chân vạc.

Triệu Vân cũng biết rõ kế hoạch này, chỉ là trong lòng vẫn thầm có vẻ khó chịu.

Lưu hoàng thúc hiện giờ đã không còn là Lưu Huyền Đức khoan dung điềm đạm trước đây nữa. Lúc này, y không từ một thủ đoạn nào. Hơn nữa, Lưu Bị mặc dù vẫn xem trọng Triệu Vân nhưng trước sau luôn không chịu giao phó trọng trách. Sau khi âm mưu giành lấy Tương Dương thất bại, Lưu Bị thậm chí điều Bạch Mạo binh giao cho Trần Đáo quản lý. Mặc dù Bạch Mạo binh vốn do một tay Trần Đáo huấn luyện ra, nhưng mấy năm nay Triệu Vân vẫn luôn thống soái. Điều Bạch Mạo binh đi, cho dù Triệu Vân vẫn giữ chức nha môn tướng quân nhưng đã mất đi thanh thế trước đây.

Lần rút quân này, Lưu Bị và Gia Cát Lượng lấy Trần Đáo làm quân tiên phong, rút thẳng các tướng lĩnh.

Trương Phi hộ tống Lưu Bị và Gia Cát Lượng trấn giữ trung quân, đã qua cầu Đương Dương. Còn Triệu Vân thì thống lĩnh hậu quân, áp giải quân nhu và lương thảo, dừng lại ở dốc Trường Bản. Trong lòng gã ít nhiều thấy bất mãn. Tuy nhiên nghĩ lại, chủ công ít nhất cũng phó thác hai vị phụ nhân và công tử Lưu Thiện cho mình. Còn về việc điều Bạch Mạo đi, Triệu Vân đúng là có phần uất ức. Chuyện mưu tính giành

lấy Tương Dương thất bại là do Lưu Phong phản chiến, thế nhưng sai lầm này lại đổ lên người gã. Cho dù Lưu Bị nhẹ nhàng an ủi nhưng trong lòng Triệu Vân vẫn không hài lòng.

- Phu nhân và công tử vẫn khỏe chứ?

- Điều đã nghỉ ngơi rồi!

- Vậy hãy theo ta tuần tra doanh địa...

Triệu Vân dẫn tên hầu cận đi tuần tra, bất giác đã gần đến Đường Dương.

Đúng lúc này, chợt nghe từ xa vọng lại một hồi tiếng vó ngựa dồn dập như sấm rền, từ xa tới gần, dần dần rõ nét.

Triệu Vân giật mình, vội quay đầu ngựa, định phái người đi trước tìm hiểu.

Nhưng chưa đợi gã hạ lệnh, đã thấy một con ngựa từ xa lao như bay tới. Thám báo trên ngựa toàn thân đầm máu, ngã nhào xuống ngựa trước mặt Triệu Vân, thất thanh hét:

- Tướng quân, việc lớn không hay rồi, Tào quân... đã truy kích đến rồi!

585. Chương 642 : Hổ Báo Như Gió

Hổ Báo kỵ như gió!

Đây là sau khi Tào Tháo quan sát Hổ Báo kỵ thao diễn mà đánh giá. Mà một câu khác, còn lại là nói “Hổ kỵ bài sơn”, ý nói là, hổ kỵ sau khi xung phong thì giống như bài sơn hải đảo, có thể làm bất cứ điều gì. Đây cũng điều kiện với tiêu chuẩn của Báo kỵ và Hổ kỵ. Trên cơ bản mà nói, Hổ Báo kỵ ở thời kỳ mới thành lập cũng không có phân chia rõ ràng, mà là một thể thống nhất.

Lúc này với lúc trước có quan hệ rất lớn với vị trí của Tào Tháo.

Lúc ấy trong tay Tào Tháo không nhiều tiền của, đặc biệt những năm đầu Kiến An, vật tư cực kỳ thiếu thốn, căn bản không có lực mà tiến hành huấn luyện hệ thống.

Dù cho đồn điền có ở các nơi nhưng cũng không thể cải thiện được cục diện. Tận đến khi Lã Bố bị tiêu diệt, Từ Châu ngênh đón một giai đoạn phát triển nhảy vọt, trải qua bao năm cực khổ kinh doanh mới hình thành cục diện Hải Tây lớn mạnh như hiện nay. Thậm chí ở thời điểm trận chiến Quan Độ, Tào Tháo cũng không tiến hành phân chia Hổ báo kỵ, điều này chính là nguyên nhân cực kỳ đặc biệt trong lịch sử, nếu dựa theo sự phân chia như hiện nay thì Hổ kỵ chính là trọng kỵ binh, mà Báo kỵ thì thuộc loại khinh kỵ binh, hai loại này khác nhau rất nhiều. Thời kỳ đầu lúc Hổ Báo kỵ mới thành lập, vẫn được huấn luyện theo hình thức kỵ binh thời Hán, mà trọng kỵ binh vẫn được trang bị đủ áo giáp vật cưỡi, chứ không có mã giáp như phần lớn hiện nay.

Những năm cuối đông hán, mã giáp có tên là “Làm ngược.”

Nó chủ yếu dùng da thuộc để chế thành, tương đối đơn sơ. Dù vậy, mã giáp cũng cực kỳ quý báu, thậm chí thời điểm trận chiến Quan Độ, trong quân Tào Tháo cũng chỉ có mười bộ mã giáp, có thể thấy được nó quý trọng hiếm hoi đến mức nào. Mà lúc đó Viên Thiệu có trên vạn kỵ binh, nhưng cũng chỉ có ba trăm binh là có mã giáp, cũng vì nguyên nhân này mà không thể tạo thành trọng kỵ binh, cũng y theo hình thức huấn luyện binh thường mà để huấn luyện Hổ Báo kỵ!

Tận đến khi Tào Bằng từ Lương Châu quay về Huỳnh Dương chịu tội “quỷ tâm tam tuế”, cũng là cơ hội ngẫu nhiên hần và Tào Chân nhắc tới đồ trang bị cho kỵ binh và vật cưỡi, và cũng đề nghị phân chia Hổ Báo kỵ, thiết lập ra Hổ kỵ và Báo kỵ.

Dưới sự thúc đẩy của Tào Bằng, đầu năm Kiến An thứ mười, Hà Nhất xương đã chế tạo ra đủ các loại trang bị.

Dựa theo trí nhớ kiếp trước, Tào Bằng đem giáp kỵ chia làm sáu bộ phận, mặt, cổ, ngực, thân và phần thân sau cùng. Tào Bằng còn thông qua quan hệ với Tào Chân để đề nghị Tào Thuần thiết lập Hổ kỵ thành một

đội trọng kỵ binh, sau khi Tào Thuần suy xét đề nghị này, lại qua kiểm tra trang bị mã giáp tại Hà Nhất xưởng liền vui vẻ đồng ý, đồng thời chính thức báo cáo cho Tào Tháo biết.

Tào Tháo lập tức cho bắt đầu tiến hành huấn luyện riêng biệt với Hồ Báo kỵ.

Hơn nữa Tào Bằng lại mở ra thương lộ Hà Tây, bao gồm cả địa khu Tây Vực, Mạc Bắc và Sấn Mã, đặc biệt còn tìm thành lập chợ ngựa Sơn Đan để Tào Tháo không phải lo lắng về vấn đề ngựa. Cứ như vậy, chiến mã từ Hà Tây không ngừng được đưa vào Trung Nguyên, mà quân đội dưới sự quản lý của Tào Tháo đã có sự thay đổi thật lớn, một binh chủng, trọng kỵ binh hoàn toàn mới được ra đời trước hai trăm năm những năm cuối Đông Hán...

Lã Thị Hán Quốc quy thuận, Tào Bằng được lệnh tới Hứa Đô. Sau khi hần quan sát Hồ Báo kỵ thao diễn lại đề nghị Tào Thuần thay đổi hình thức huấn luyện đối với Báo kỵ.

Báo kỵ trước đây lấy việc cưỡi ngựa bắn cung làm chính, mà nay yên ngựa bàn đạp chai móng ngựa có đủ cả, lại phối với khinh giáp cũng đã xuất hiện thêm nhiều phương thức chiến đấu. Ví dụ như, báo kỵ vẫn duy trì cưỡi ngựa bắn cung truyền thống, đồng thời phối với mã tấu đặc chế liền có hình thức ban đầu của khinh binh đời sau.

(mã tấu: dùng cho kỵ binh)

Mã tấu, dùng phúc thổ đốt lười mà chế tạo ra.

Thiết kế hình dạng và cấu tạo của nó được tham khảo hình dáng loại loan đao Damascus hậu thế, lực sát thương cực mạnh.

Đao dài 90cm, rộng 4cm, chuôi ngắn.

Tào Bằng gọi là thủ đao, một khi Báo kỵ và đối phương đánh giáp lá cà, đao này có thể sinh ra lực sát thương cực lớn.

Hồ Báo kỵ bắt đầu được cải biến từ năm Kiến An thứ mười, một lần nữa tuyển chọn những võ tốt tinh nhuệ, tiến hành phân loại và huấn luyện.

Sự tấn công của Hồ kỵ tấn công, xạ kỵ (cưỡi ngựa bắn cung) của Báo kỵ, trải qua thời gian hai năm huấn luyện, Hồ Báo kỵ hoàn toàn mới cuối cùng đã bước lên vũ đài lịch sử Kinh Châu. Trước đây, thậm chí thời điểm trận chiến U Châu, Tào Tháo sử dụng vẫn là Hồ báo kỵ ban đầu, mà lúc này đây ở Kinh Châu, Hồ Báo kỵ mà Tào Tháo phái ra đã được cải tổ một lần nữa thì khó có thể che giấu được sự oai chấn vô uy ở tầm cao nhất.

Qua giờ dần, sắc trời tối đen.

Lưu Bị đang ở trong quân nghỉ ngơi.

Nhóm quân tốt đã bồn ba cả đêm trong gió lạnh mưa rét sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, lúc này, đại đa số mọi người đều đã ngủ say, một số ít đang gắng gượng tinh thần đi tuần tra cùng Triệu Vân. Nhưng Triệu Vân vừa đi, những quân tốt này lập tức trở về bộ dạng ban đầu.

Trong bóng đêm u ám vọng đến tiếng bước chân ừ ừ.

Rất nhiều quân tốt mở bừng mắt, nghi hoặc nhìn về xa xa.

Nhưng nhiều người vẫn chưa có phản ứng, tận đến khi có một đội kỵ quân từ trong bóng đêm lao ra nhanh chóng đến gần thì mọi người mới nhìn rõ, kỵ quân này cưỡi ngựa cao to, thân ngựa có giáp che ngực và mặt, kỵ sĩ trên lưng ngựa đội hắc khôi hắc giáp, mặt chụp chiếc mặt nạ màu đen vân báo, bọn họ vọt tới gần, ở trên lưng ngựa thông dong giường cung cài tên, tên bắn như mưa...

- Địch tập kích, là địch tập kích!

Lúc này nhóm quân tốt mới kịp phản ứng, hò hét.

Những mũi tên Tào Công được chế tạo thành ba góc gào thét bay tới, vài tên quân tốt nháy mắt đã bị bắn thành con nhím, ngã vào trong vũng máu.

- Quân Tào đến đây!

Hậu quân lập tức rối loạn.

Thấy Báo kỵ gào thét lao đến sắp xông vào quân trận, đột nhiên lại phân chia mở ra hai bên, một đội trọng kỵ giáp đen mà có người chưa từng thấy bao giờ ra hiện ra trong tầm mắt. Hồ Kỵ bài sơn! Tào Bằng đi đầu suất lĩnh Hồ kỵ được trang bị hạng nặng khởi xướng công kích mạnh mẽ.

- Hồ kỵ, giương thương.

Hắn ra lệnh một tiếng, hai ngàn Hồ kỵ chia ra làm bốn đội, trường mâu giương cao, gào thét nhảy vào loạn quân. Trường mâu dài gần bốn mét hung hãn xuyên qua ngực quân địch, thuận thế đánh bay ra ngoài. Rất nhiều quân tốt bất ngờ không kịp đề phòng chạy như bay đến hung hãn xông tới vào chiến mã liền giống như đập vào một vách tường, lập tức bay ra ngoài, đứt gân vỡ xương mà chết.

Trọng kỵ binh ở thời đại này tuyệt đối là vũ khí giết người lớn nhất.

Quân tốt trong quân Lưu bị rất nhiều người đều được chiêu mộ từ nông dân. Trước đó bọn họ thậm chí còn chưa từng trải qua chiến trường, càng chưa từng gặp binh chủng khủng bố như thế. Từ lúc Hồ kỵ xâm nhập vào trong quân, trận doanh Lưu Bị lập tức biến động lớn, mà sau khi Báo kỵ tản ra cũng không hề có chút rối loạn, dưới sự suất lĩnh của Bằng Đức hộ tống Hồ kỵ xâm nhập vào trong loạn quân. Bị sự tấn công như vậy của Hồ kỵ, nhóm quân tốt sớm đã vô cùng hỗn loạn, mà Báo kỵ lại nhân cơ hội cất cung tiễn, từ trong túi trên lưng ngựa lấy ra hai hộp dầu cây trẩu hung hãn đập ra ngoài. Từng hộp dầu cây trẩu được quăng rơi trên mặt đất, tiếp theo đó là chiết hỏa (dụng cụ tạo lửa thô sơ) cũng được ném xuống, lập tức bốc cháy.

Có chút dầu hỏa bén vào trong quân tốt Lưu Bị lập tức bùng cháy, nổ tung.

Từng mảnh vỡ bắn ra tung đem những người xung quanh mình đầy thương tích ngã xuống đất kêu thảm không ngừng...

Thời gian không đến một nén nhang, lửa trên Trường phản pha đã bốc cao ngút trời, tiếng kêu không dứt bên tai. Bộ khúc Lưu Bị căn bản không thể tổ chức chống cự hữu hiệu, dưới sự tấn công của Hồ kỵ như bài sơn hải đảo (thể như dời non lấp biển) mà nhanh chóng tan tác. Mà những dân chúng bình thường được hộ tống đến này càng lúc càng sợ hoảng loạn, thấy một đội kỵ sĩ giống như ma quỷ xông đến liền kêu lên những tiếng sợ hãi.

Tào Bằng đi đầu.

Họa Can Kích múa cuộn cuộn.

Có vài tên tướng địch phóng ngựa đến, hai ba hiệp không chống đỡ được liền bị Tào Bằng chém ngã xuống ngựa.

- Lệnh Minh, y lệnh mà đi.

Sau khi Tào Bằng chém thêm một viên tướng địch, liền nghênh đến đối diện với Bằng Đức.

Trong ánh lửa, Bằng Đức đăm đăm sát khí, Hồ Bào Dao giống như tám thiếp chết của Diêm Vương giết quân địch máu chảy thành sông. Nghe tiếng Tào Bằng gào lên, Bằng Đức ngẩn ra, lập tức có phản ứng, y nhớ ra lời dặn dò trước đó của Tào Bằng, liền vội vàng lên tiếng đáp lời rồi quay đầu ngựa chạy đi.

Xa xa, một đội quân địch gào thét mà đến.

Trong ánh lửa, một viên võ tướng đi đầu, tuổi trên dưới bốn mươi, tóc cũng đã hoa râm, chỉ thấy ông ta mặc áp giáp, tay cầm thanh trường kiếm lớn, dưới ánh lửa chiếu rọi đang vùng vẫy kiếm la to:

- Không được kinh hoảng, không được kinh hoảng, ta là Trung Lang Tướng Quân Trúc, số lượng quân Tào không nhiều lắm, hãy ngăn bọn chúng lại, theo ta ngăn bọn chúng lại.

Quân Trúc?

Tào Bằng nheo mắt, khoe miệng dưới mặt nạ khê nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Hồ kỵ, tấn công!

Hắn hét lớn một tiếng, sư hổ thú liền hí lên tiếng rống gầm mang theo Tào Bằng phóng về phía Quân Trúc. Cung tiễn thủ dưới sự chỉ huy của Quân Trúc lập tức mở cung bắn tên, chỉ có điều đối mặt với Tào Bằng trên dưới toàn thân được trang bị áo giáp kín mít đang gào thét xông tới thì căn bản không có chút tác dụng gì. Tào Bằng múa Họa Can Kích giống như mũi tên rời cung phóng tới quân địch.

Có câu, tướng là trung can nghĩa đảm.

Chủ tướng dẫn đầu, hồ kỵ lại trải qua huấn luyện khắc nghiệt, sao có thể kém cỏi.

Vật kỵ của họ, tất cả đều là Đại Uyển Lương Câu (chỉ ngựa tốt Đại Uyển) được đưa từ chợ ngựa Sơn Đan Tây Vực tới, tuy rằng không sánh được với sư hổ thú của Tào Bằng, nhưng sức mạnh vô cùng dũng mãnh, sức bật vượt xa kỵ quân bình thường. Thử nghĩ, Tào Tháo tập trung toàn bộ lực lượng khó khăn lắm mới huấn luyện được ra ba ngàn Hồ kỵ.

Trong đó có một ngàn kỵ đang ở bên Tào Bằng.

Còn hai ngàn Hồ kỵ còn lại đều tập trung trên Trường phản pha.

Hồ kỵ chia làm bốn đội, mỗi đội chỉ có năm trăm người, chỉ có một đội kỵ sĩ hộ tống Tào Bằng khởi xướng đột kích nhưng năm trăm kỵ này lại khiến người khác cảm thấy sợ hãi khó hiểu. Khí thế gào thét mà đến kia giống như trời sụp đất nứt khiến cho nhiều quân tốt sợ tới mức hét to lên ném binh khí quay đầu bỏ chạy. Tên thương không làm gì được đối thủ, chắc chắn là chết chứ không thể nghi ngờ gì nữa.

Quân Trúc cũng không biết đội kỵ quân quý dị này từ đâu mà đến.

Tất cả mọi người đều mang mặt nạ, mà viên Đại tướng đi đầu kia lại càng khiến cho Quân Trúc nảy sinh một sự hoang mang vô cùng.

Người kia tóc buộc kim quan, thân mặc bảo giáp đường nghệ, lưng đeo đai ngọc hệ sư, áo choàng màu đen, tay cầm Họa Can Kích...ngoại trừ con ngựa có chút khác biệt kia thì rõ ràng người kia là Hao Hồ tái sinh. Năm xưa Quân Trúc ở Từ Châu đã không ít lần giao phong với Lã Bố. Lã Bố kia cũng trang phục và vũ khí như thế, thật sự là quen thuộc! Mà vô số lần ác chiến với Lã Bố đã khiến Quân Trúc nảy sinh sự sợ hãi vô cùng đối với Lã Bố.

Lã Bố sống lại?

Quân Trúc trước khi Tào Bằng xông tới đã bị hoảng sợ rồi.

Cũng may, lá gan ông ta cũng lớn, cũng không bị dọa đến mức mất mạng, liền rút kiếm lớn tiếng quát:

- Ai cùng ta đi lấy thủ cấp của tướng địch?

- Mi trung lang, mỡ gia nguyện theo.

Quân Trúc vừa dứt lời, từ sau liền lao ra một viên đại tướng.

Người này nhảy lên ngựa, người cao bảy thước sáu, cười ngựa, tay cầm thương, xông tới nghênh đón Tào Bằng. Quân Trúc nhận ra người đó là Cầu An, nhân sĩ quận Nam Dương, vốn là thủ hạ của hãn phi Trương Võ, sau này tìm Lưu Bị nương tựa, hiến tặng Lư Mã là vật cưới của Trương Võ cho Lưu Bị.

Cầu An này võ nghệ cũng khá cao cường, chỉ có điều vẫn chưa được thể hiện.

Nay Quân Trúc ra lệnh một tiếng, lập tức Cầu An nhảy lên ngựa cầm thương lao ra, hai chân gãi cào ở bàn đạp chết, cả người hơi cong lại giống như một cây cung lớn, khi sắp vọt tới trước mặt Tào Bằng, Cầu An hét lên một tiếng lớn, thân đứng thẳng lên, đại thương trong tay rung lên đâm thẳng vào Tào Bằng. Một thương này có thể được coi là ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Cầu An, nhanh như chớp, nặng như sét đánh.

Nào ngờ, Tào Bằng cũng không thềm liếc mắt nhìn, Họa Can Kích ở giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung quý dị, bổ vào trên sống thương của Cầu An. Một lực cực lớn từ đại thương truyền đến làm hai cánh tay Cầu An chấn động, gan bàn tay vỡ toác, máu tươi đầm đìa. Cầu An quát to một tiếng “không hay

rời” sau đó vút thương thúc ngựa bỏ chạy. Nhưng người đã tới trước mặt, sao có thể bỏ đi như vậy? Đại kích Tào Bằng đánh văng binh khí của Cầu An, tay kia thì thuận thế từ trong túi dưới hông lấy ra một quả thiết lưu tinh, giơ tay phát ra bắn về phía Cầu An.

Thiết Lưu tinh này vừa tới, Quân Trúc đã nhận ra Tào Bằng.

Ông ta quát to một tiếng:

- Cầu An, cẩn thận!

Cầu An đang giục ngựa chạy như điên, chợt nghe sau đầu có tiếng xé gió, tai nghe tiếng hét của Quân Trúc, gã theo bản năng quay lại nhìn...

Thiết Lưu tinh đang bắn tới trước mặt gã, Cầu an không kịp né tránh bị thiết lưu tinh đập trúng mặt. Thiết lưu tinh hiện đang ở trong tay Tào Bằng được cải biến rất nhiều và có khác biệt rất lớn đối với thiết lưu tinh trước đây là sức nặng hơn nhiều. Khi ở Lương Châu, thiết lưu tinh của Tào Bằng chỉ có một cân, nhưng hiện tại ước chừng hai cân, thể tích không thay đổi nhưng trọng lượng lại thay đổi rất nhiều.

Mà khi Tào Bằng trải qua ba năm “quỷ tâm tam tuế” ở Huỳnh Dương, võ nghệ cũng đã nâng lên không ít.

Một thiết lưu tinh này bắn ra mang theo lực đạo nặng gần trăm cân, chỉ nghe một tiếng vang lên, thiết lưu tinh đã đập vào mặt Cầu An, đem mặt Cầu An lõm sâu vào. Cầu An kêu thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất. Sư hổ thú gào thét xông tới dùng gót sắt hung hãn đập lên ngực Cầu An vỡ nát. Theo sau, năm trăm Hồ Kỵ gào thét xông tới, chỉ chừa lại trên mặt đất một bãi thịt bầy nhầy.

Chỉ một chiêu khiến Cầu An mất mạng khiến đám quân tốt đang thấp thỏm lo âu lập tức trở nên hoảng loạn.

Tuy rằng Quân Trúc liều mạng triệu tập quân sĩ nhưng thấy Hồ kỵ càng lúc càng gần, đám quân tốt này đều hét lên, quay đầu bỏ chạy...

- Mi trung lang, đại thế đã mất, chạy đi.

Một vài tên hầu cận la lên, Quân Trúc nhìn Tào Bằng càng lúc càng gần bất đắc dĩ thúc ngựa chạy đi.

Ông ta cũng chạy càng khiến cho cục diện trở nên hỗn loạn thêm. Bốn ngàn Hồ báo kỵ cộng thêm tám trăm hầu cận của Tào Bằng dù không đủ năm ngàn người cũng bao vây lấy trên vạn người tại Trường phản pha, quấy đảo cho long trời lở đất. Quân Trúc ôm cổ ngựa thảm hại bỏ chạy, tiếng hò hét phía sau càng ngày càng nhat dần.

Ngay khi ông ta vừa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ rằng nguy hiểm đã qua, chợt nghe phía trước có tiếng lục lạc ngựa vang lên...

586. Chương 643 : Tử Long

- Tử Trọng, sao lại vậy?

Triệu Vân cầm thương ngăn cản đường đi của Quân Trúc, lớn tiếng quát hỏi.

Quân Trúc phụng mệnh thống lĩnh hậu quân, nếu theo cấp bậc mà nói Triệu Vân là bộ khúc của ông ta, mà nay tại Trường phản pha hỗn loạn, Quân Trúc nên chỉ huy binh mã chống đỡ truy binh chứ không phải xuất hiện ở chỗ này. Cho nên mới khiến cho Triệu Vân ngăn cản Quân Trúc lại hỏi.

Chỉ có điều, gã vừa hỏi lại vừa giận Quân Trúc.

Quân Trúc cũng được coi là người có phong độ khí phách nhưng lúc này lại vô cùng thảm hại.

Triệu Vân cũng chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng khiến Quân Trúc ngượng ngịu không dám đối diện với Triệu Vân.

Tuy nhiên, ông ta cũng không có cách nào khác.

Nghe Triệu Vân hỏi, Quân Trúc cười khổ:

- Tử Long, Tào Bằng đến!

- Hả?

- Cũng không biết hẩn huấn luyện được một đội quân tinh nhuệ từ lúc nào mà căn bản không thể nào chống đỡ được. Hiện nay hậu doanh đã tan tác không thể ngăn cản được truy binh, Tử Long hay mau theo ta rút lui khỏi đây, nhanh chóng thông báo cho chủ công để chủ công sớm có đề phòng, tránh bị tên tiểu tặc kia tập kích.

Quân Trúc có lòng tốt nhưng Triệu Vân nghe lại cảm thấy khó chịu.

- Ba vị phu nhân và công tử đang ở đâu?

- Hả?

Quân trúc ngẩn ra, bỗng dưng giật mình toàn thân lạnh toát.

Vừa rồi mình chỉ lo bỏ chạy mà quên mất Cam phu nhân, Quân phu nhân và Hướng phu nhân vẫn còn ở trong loạn quân. Mà quan trọng hơn là, cốt nhục của chủ công là công tử Lưu Thiện và công tử Lưu Lý nay đều đang ở trong quân. Lưu Thiện là con của Cam phu nhân, mà Lưu Lý là con của Hướng phu nhân, đây cũng là nguyên nhân mà Lưu Phong không được trọng dụng, Lưu Bị có hai con trai, sao có thể coi trọng đứa con nuôi như gã?

Triệu Vân vừa thấy vẻ mặt này của Quân Trúc là biết việc lớn không hay rồi.

Lưu Bị nửa đời ngựa chiến vất vả mới có hai cốt nhục, nay không ngờ lại bị vùi dập tại Trường phản pha, gã tức giận lớn tiếng quát mắng:

- Sao Tử Trọng lại không để mắt đến các phu nhân và công tử...Thôi thôi, ta quay lại Trường phản pha tìm kiếm tung tích phu nhân và công tử, Tử Trọng nhanh chóng đi thông báo cho chủ công, xin chủ công và quân sư sớm đề phòng.

Dứt lời, Triệu Vân lĩnh người hầu cận giục ngựa rời đi.

Quân Trúc nhìn Triệu Vân đi xa, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Nhưng ông ta cũng không dám nghỉ ngơi lâu để trì hoãn thời gian, lập tức thúc ngựa chạy về hướng Dương Dương Kiều.

Lúc này bên Dương Dương Kiều Lưu Bị cũng đã nhận được tin tức.

Nghe nói quân Tào truy kích, ông ta quá sợ hãi, vội vàng gọi Gia Cát Lượng tới hỏi đối sách.

Gia Cát Lượng cũng thật không ngờ quân Tào đuổi theo nhanh đến vậy.

Quan trọng chính là y cũng không biết trong tay Tào Bằng có một đội Hồ Báo kỵ. Trước đó trong tay Tào Bằng cũng không nhiều binh mã lắm, nay hẩn lại suất lĩnh đại quân truy kích, chứng minh điều gì? Là chứng minh Lưu Tông Kinh Châu đã hoàn toàn quy hàng, giao quyền binh tướng cho Tào Bằng.

Nếu không thì Tào Bằng lấy binh mã từ đâu?

Nghĩ đến đây, Gia Cát Lượng cũng nhú mày, khuôn mặt toát lên vẻ nghiêm trọng.

- Chủ công, Tào Bằng truy kích chắc hẳn là Kinh Tương đã hoàn toàn quy thuận, chắc chắn kia là đại quân Tào Tháo đưa đến, nếu không Thái thị quyết không thể giao quyền binh tướng cho Tào Bằng. Nay ta đã không có đường lui, đành phải phải đập nổi dìm thuyền, cường công Giang Lăng, lấy một nơi dung thân. Chỉ cần đoạt được Giang Lăng, đợi Lão Vương Ngũ Khê Man công chiếm núi Hồ Nha, cướp lấy Chi Giang, thì may ra có thể tranh chấp với lão tặc Tào Tháo.

Chủ công hãy lập tức quyết định đốc chiến Giang Lăng.

Phía bên Dương Dương hãy để Dục Đức cản phía sau, cùng lúc có thể tiếp ứng cho đám người Tử Trọng. Mặt khác, nếu quân Tào đuổi tới cố gắng ngăn cản lại, việc chính là tranh thủ đủ thời gian tấn công đánh chiếm Giang Lăng. Chủ công, lúc này không thể do dự nữa, hãy lập tức ra lệnh xuất kích.

Lưu Bị nghe vậy có chút do dự.

Cường công Giang Lăng hay là chạy trốn về Giang Hạ?

Trong lúc nhất thời, ông ta vô cùng do dự, nếu như đánh Giang Lăng, vậy thì mọi người sẽ rất vui mừng, mà nếu không đánh chiếm Giang Lăng, quân Tào mà đuổi tới nơi thì hai mặt đều có kẻ địch, tuy nhiên ngầm nghĩ binh lực Giang Lăng không đủ, mà Lưu Tiên ở Võ Lăng lúc này lại không có sức để cứu viện, cướp Giang Lăng là thời cơ tốt nhất. Cái gọi là tận dụng thời cơ thì không được để mất...Lưu Bị nghĩ đến đây nghiêng rằng hạ quyết tâm.

- Vậy cứ theo kế của quân sư.

Sau khi ông ta và Gia Cát Lượng thảo luận xong lệnh cho Trương Phi đóng giữ ở Đương Dương Kiều, tiếp ứng Quân Trú.

Tiếp đó, ông hạ lệnh cho Trần Đáo làm quân tiên phong xuất phát lập tức đến Giang Lăng, còn bản thân mình thì đốc quân, tiến vào sau...

Lưu Bị và Gia Cát Lượng vừa đi thì Quân Trú đã tới Đương Dương.

Nghe Lưu Bị đã chạy tới Giang Lăng, Quân Trú quá sợ hãi:

- Tam tướng quân, ba vị phu nhân bị mất tích trong loạn quân, hai vị công tử cũng chưa rõ sống chết, Tử Long đã quay lại tìm, nhưng...Tam tướng quân, xin hãy phái một đội binh mã cùng ta đi hiệp trợ cứu viện Tử Long.

Trương Phi chau mày rậm, có nén ý nghĩ muốn đi Trường phản pha trong đầu.

Lưu Bị trước khi xuất phát đã luôn dặn dò Trương Phi cần phải thủ vững nửa ngày ở Đương Dương Kiều, nếu gã rời khỏi, chẳng phải là rời khỏi cương vị đấy sao? Nhưng trơ mắt nhìn Triệu Vân vào sinh ra tử trong loạn quân thì lại không chút cam lòng. Tuy Triệu Vân và Trương Phi có chút mâu thuẫn nhỏ nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc gã lo lắng cho sự sống chết của Triệu Vân. Nói thật, Trương Phi cũng cảm thấy đáng tiếc cho Triệu Vân, bản thân có năng lực nhưng trước sau lại không có cơ hội thống lĩnh binh mã, nhưng cũng không có cách nào, so sánh ra, Trần Đáo đi theo Lưu Bị lâu hơn, hơn nữa năng lực cũng xuất chúng hơn.

Về phần thất bại trong việc đoạt lấy Tương Dương, có không ít người cho rằng là Triệu Vân làm việc bất lực.

Nhưng Trương Phi lại hiểu rất rõ, sở dĩ thất bại đoạt Tương Dương không phải do Triệu Vân mà là do Lưu Phong phản chiến. Việc này nếu muốn truy cứu thì phải bắt đầu từ nơi Lưu Bị và Gia Cát Lượng. Nếu lúc trước Lưu Bị không nhận Lưu Phong làm nghĩa tử, thì sẽ không có phiền phức sau này. Mà Quan Vũ và Gia Cát Lượng lại luôn đề phòng với Lưu Phong, thậm chí còn áp chế khiến cho Lưu Phong buồn bực thất vọng, cuối cùng cũng bị Giả Hủ mua chuộc, không thể không làm phản.

Cái gọi là ăn một miếng, một lần cãi cọ, trời đã định sẵn.

Triệu Vân bị bãi quyền thống soái Bạch Mạo binh, tuy vẫn là tướng quân nha môn nhưng cũng không bằng một Giáo úy bình thường. Nói thẳng ra, hẳn tạo ấn tượng xấu với Lưu Bị và Gia Cát Lượng. Nhưng những lời này Trương Phi lại không thể nói ra, chỉ đành giấu ở trong lòng. Thấy thái độ Quân Trú kiên quyết, Trương Phi ngầm nghĩ một chút rồi đồng ý.

- Tử Trọng, ta phái tám trăm kỵ quân theo người đi hiệp trợ Tử Long.

Nếu như sự việc không thể làm gì được thì cũng không nên quá gò ép, ta thủ vững tại đây, sau khi người gặp Tử Long thì hãy báo hẩn cẩn thận một chút.

Lưu Bị để lại cho Trương Phi ba ngàn người.

Tám trăm kỵ quân gần như là toàn bộ binh lực Trương Phi.

Quân Trú đồng ý một tiếng, lập tức dẫn người chạy về Trường phản pha.

Lúc này, chân trời đã lộ ra ánh mặt trời, ánh lửa trên Trường phản pha đã nổi lên bốn phía, khói đặc cuộn cuộn, hơn vạn dân chúng cùng với quân dẫn đang rối loạn bỏ chạy tán loạn. Đưa mắt nhìn khắp nơi nơi đều là tàn binh bại tướng, còn có những dân chúng đang hoảng hốt tìm đường chạy trốn, có những người thông minh trốn trong lùm cây thấp bé, vừa thấy có binh mã tới liền giơ cao hai tay lên.

Những người này chẳng khác gì ruồi bọ không đầu chạy loạn.

Trước khi Tào Bàng xuất phát đã từng có nghiêm lệnh: Chỉ cần người nào không mang vũ khí, người già yếu thì không được công kích.

Nhưng nói là vậy, trong loạn quân ai mà để tâm nhiều.

Báo kỵ gặp người có khả năng liền lập tức giương cung cài tên bắn chết tại chỗ, nơi nơi đều là tan thi cụt tay nằm vắt ngang trong vũng máu. Bởi trời mưa to mà đất càng trở nên lầy lội, máu tươi nhuộm đỏ sẫm khiến người ta nhìn thấy mà ghê người. Triệu Vân phóng ngựa như bay, hơn mười người hầu cận đi sát theo sau gã.

Xa xa, một đội Hổ kỵ đang gào thét xông tới.

Đội Hổ kỵ này ước chừng mười người, nhìn thấy Triệu Vân từ xa lập tức giương trường mâu phóng ngựa tới. Triệu Vân nhìn thấy đội Hổ kỵ kia mặc trọng giáp thì chấn động. Gã nhận ra đội Hổ kỵ này khác hẳn với đội kỵ quân mà gã đã từng gặp. Nhưng, lúc này xung quanh đều là quân địch, chỉ có thể nghênh đón mà thôi. Nghĩ đến đây, Triệu Vân hét lớn một tiếng thúc ngựa mà lên.

Ngân thương trong tay múa lên loang loáng.

Một gã hổ kỵ xông tới trước mặt, trường mâu hung hãn đâm ra, Triệu Vân lại không chút hoảng hốt giơ ngân thương lên đỡ trường mâu kia lại, rồi sau đó hét lớn một tiếng đánh văng trường mâu ra. Ngân thương thuận thế đâm ra mang theo kinh lực cực lớn đâm vào trước ngực kỵ sĩ Hổ kỵ kia. Chỉ một thương đã làm ngực giáp của kỵ sĩ Hổ kỵ kia vỡ nát. Triệu Vân thuận thế hất văng kỵ sĩ Hổ kỵ kia xuống ngựa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Triệu Vân chỉ đấu hai hiệp đã chém giết một gã kỵ sĩ Hổ kỵ.

Nhìn qua có vẻ rất dễ dàng, nhẹ nhàng nhưng thực ra Triệu Vân lại thầm kêu khổ, những kỵ sĩ này hầu như được trọng giáp bao kín nghiêm mật, còn quân tốt mình thì lại quá mức bình thường. Một kỵ sĩ Hổ kỵ nếu được nhập vào trong quân thì ít nhất cũng phải có tiêu chuẩn của một Đô Bá, Truân Tướng. Còn trong tay mình chỉ là những quân tốt bình thường, giết một đội Hổ báo kỵ như kia thì cần phải tận hết lực, không giữ lại chút sức lực nào. Một, hai, thậm chí mười, hai mươi người... Triệu Vân cũng không sợ, nhưng quân Tào có bao nhiêu Hổ kỵ giống như vậy?

Nhưng ở trên chiến trường không để cho Triệu Vân có thời gian nghĩ nhiều, chỉ có thể tận lực chém giết.

Trong chớp mắt, mười kỵ sĩ Hổ kỵ đã ngã trong vũng máu, chiến mã vô chủ chạy tán loạn xung quanh... Nhưng mười kỵ sĩ Hổ kỵ bị giết chết thì mười hầu cận phía sau Triệu Vân cũng tổn thất hơn nửa. Hơn nữa, tất cả kỵ sĩ Hổ kỵ đó đều là do Triệu Vân giết chết. Người hầu cận thủ hạ của gã đối mặt với những kỵ sĩ Hổ kỵ giống như yêu ma quỷ quái này căn bản không thể chống lại, chỉ có thể cố gắng hết mức để chống đỡ.

Trong lòng Triệu Vân hơi hoảng loạn!

Gã nhìn lại những người hầu cận phía sau, cắn răng một cái rồi giục ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Mặc kệ nói thế nào cũng phải tìm được ba vị phụ nhân và hai vị công tử mới không phụ lòng nhờ vả của Lưu Bị.

Cứ như vậy, Triệu Vân dọc đường đi vừa tìm kiếm, vừa đánh giết với Hổ Báo kỵ. Trên đường đi gã đã thu gom được không ít tàn binh bại tướng, số lượng cũng trên dưới trăm người. Còn Hổ báo kỵ chết trong tay gã cũng ba bốn mươi người... Nhưng càng lúc số Hổ báo kỵ càng tăng lên, càng ngày càng có Hổ báo kỵ cuộn cuộn xông đến, tiếng la hét nổi lên bốn phía! Sự xuất hiện của Hổ báo kỵ không phải là một đội vài ba người mà là mỗi đội hai ba mươi người đang gào thét mà đến... Triệu Vân thấy kỵ sĩ Hổ kỵ càng lúc càng nhiều, trong lòng thầm kêu khổ liên tục.

Ngân thương đã chém giết không biết bao nhiêu kỵ sĩ Hồ kỵ. Kinh Hồng Kiếm trong tay đã uống no máu tươi...

Triệu Vân thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu to:

- Các người lập tức chạy tới Đường Dương Kiều...

Nếu cứ tụ lại thành đông sẽ trở thành mục tiêu quá lớn, Triệu Vân bất chấp sự sống chết của những quân tốt này, giương thương rút kiếm tìm đường sống trong loạn quân mở một đường máu cướp đường mà chạy.

Những tiếng kêu la không dứt bên tai ở phía sau.

Lúc này trong lòng Triệu Vân càng lúc càng trở nên rối loạn...

Đã bỏ xa truy binh, Triệu Vân ghìim ngựa, tra Kinh Hồng Kiếm vào vỏ, lại kéo vỏ chiến bào lau vết máu trên ngân thương.

- Có thấy các phu nhân không?

- Các người có nhìn thấy phu nhân và công tử không?

Triệu Vân vừa đi trên đường vừa hỏi dân chạy nạn, nhưng không một ai biết tung tích của ba vị phu nhân và công tử. Lúc này trong lòng Triệu Vân càng lúc càng bức bối và sự bất an càng lúc càng đè nặng. Gã biết rõ trời đã sáng, truy binh quân Tào vẫn không ngừng đuổi tới, hiện giờ gã vẫn có thể thoải mái tìm kiếm, nhưng thời gian càng kéo dài lâu thì sự nguy hiểm càng lớn.

- Ai biết tung tích phu nhân không?

Đằng trước là một mảnh rừng thưa, trong đó tụ tập không ít dân chúng bình dân chạy nạn.

Triệu Vân đã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, giục ngựa tiến đến hỏi, vốn gã chỉ thuận miệng hỏi chứ không ôm nhiều ảo tưởng lắm, nào ngờ gã vừa dứt lời, chợt nghe trong rừng có tiếng kêu bi thiết:

- Tử Long, ta ở trong này!

Một phụ nữ tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch từ trong đám người chạy ra.

Trời đã sáng.

Mặt trời lên cao xua tan mây đen, đem ánh nắng chiếu khắp nơi.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phụ nữ này tuy quần áo hỗn độn, nhìn vô cùng nhếch nhác nhưng vẫn không che giấu được làn da trắng mịn như ngọc lộ ra ngoài. Nàng tới trước mặt Triệu Vân, ngẩng đầu lên khóc lớn:

- Tử Long, nếu người không đến, chắc ta đã chết rồi.

- A, là phu nhân!

Triệu Vân nhìn là nhận ra người phụ nữ này là Cam phu nhân.

Lưu Bị có ba người vợ, dựa theo sắp xếp từ lớn đến nhỏ, Cam phu nhân là lớn nhất.

Nàng đi theo Lưu Bị lâu nhất, rất được Lưu Bị thương yêu. Vì nàng có làn da trắng mịn như ngọc nên được Lưu Bị khen ngợi gọi là Ngọc mỹ nhân. Chỉ có điều, trong ba vị phu nhân, địa vị của Cam phu nhân lại thấp nhất. Quân phu nhân có huynh trưởng là Quân Thơm quan tâm; Hướng phu nhân thì vẫn còn cha mẹ, lại là nhân sĩ Kinh Châu, sau lưng lại có Gia Cát Lượng ủng hộ. Nếu không phải Cam phu nhân sinh được A Đầu Lưu Thiện thì địa vị thậm chí còn tiếp tục hạ thấp xuống nữa.

Tuy nhiên, mặc dù nàng sinh được Lưu Thiện nhưng cũng chỉ cải thiện được chút ít mà thôi.

Vì Hướng phu nhân cũng sinh cho Lưu Bị một đứa con trai, tên là Lưu Lý, chỉ sinh muộn hơn Lưu Thiện một tháng nên làm em nhưng Lưu Bị rất yêu quý Lưu Lý hơn cả Lưu Thiện. Ngay cả Quan Vũ, Trương Phi cũng không cho rằng Lưu Thiện là con cả thì sẽ là người thừa kế của Lưu Bị, mà ngược lại, Lưu Lý mới có khả năng đó được thừa kế Lưu Bị hơn, bởi vì Lưu Lý được sủng ái hơn rất nhiều so với Lưu Thiện.

Triệu Vân thấy Cam phu nhân cũng vô cùng mừng rỡ.

Gã vội vàng nhảy xuống ngựa, tiến lên một tay đỡ Cam phu nhân:

- Khiến phu nhân chịu khổ, đều là lỗi của Vân.

- Tử Long, thật vất vả cho người...Đúng rồi, Hoàng thúc đâu?

- Hoàng thúc đang ở Đường Dương, phu nhân đừng sốt ruột, đợi ta cướp được vật cưới sẽ bảo vệ phu nhân hội hợp với Hoàng thúc.

Nói xong, Triệu Vân xoay người lên ngựa.

Đúc lúc này, một đội Báo kỵ chạy như bay đến, Triệu Vân cũng không nói năng rườm rà giục ngựa nghênh đón. Đại thương tung bay giống như giao long trên mặt nước, đội Báo kỵ kia trong nháy mắt bị Triệu Vân chém giết rơi xuống ngựa. Gã từ trong năm con ngựa chọn ra một con chiến mã tốt nhất dắt tới trước mặt Cam phu nhân.

Cam phu nhân đã từng lưu lạc cùng với Lưu Bị, tuy chỉ là cô gái yếu ớt nhưng không phải là không biết cưỡi ngựa.

Nàng ổn định tinh thần, bắt lấy dây cương xoay người lên ngựa.

- Phu nhân, công tử đâu?

Lưu Thiện là con của Cam phu nhân, Triệu Vân thấy đáng nhẽ phải ở bên Cam phu nhân mới đúng, nhưng lúc này lại chỉ có một mình Cam phu nhân, không thấy bóng dáng Lưu Thiện đâu.

Được Triệu Vân hỏi, Cam phu nhân nở nụ cười chua xót.

- Tử Long, từ đêm qua A Đẩu không hề theo ta.

Tiểu Hoàn lo lắng nó bị lạnh nên dẫn theo bên người. Lúc quân Tào tập kích tới, trong doanh vô cùng hỗn loạn, ta vội vàng từ trong trướng ra ngoài, vốn định là tìm tiểu Hoàn, nào ngờ quân Tào đã xông vào trong doanh. Ta thừa dịp đêm tối chạy trốn, sau đó ẩn vào trong dân chúng chạy trốn tới đây. Cho nên Tiểu Hoàn và A Đẩu ở đâu, ta cũng không rõ lắm...Chỉ nghe người ta nói, Hứa tướng quân đã bảo vệ Tam muội rút khỏi, nhưng hiện giờ cũng không rõ tung tích. Tử Long, người hãy đi tìm A Đẩu và Tiểu Hoàn trước, hai người đó đơn độc, càng thêm nguy hiểm.

Quan hệ giữa Cam phu nhân và Quân phân cũng rất tốt, có thể nói là đồng cam cộng khổ.

Vài lần Lưu Bị gặp rủi ro, Cam phu nhân và Quân phu nhân đều ở bên. Đến nay Quân phu nhân vẫn chưa sinh được người con nào cho nên rất yêu mến A Đẩu, coi như con ruột của mình. Lúc Cam phu nhân sau khi sinh con phải nghỉ ngơi, chính là Quân phu nhân đã chăm sóc A Đẩu. Nàng rất có tình cảm với Lưu Thiện, thậm chí còn yêu thương hơn nhiều so với Cam phu nhân.

Trong lòng Triệu Vân thầm run lên.

Tung tích Quân phu nhân và A Đẩu ở đâu không rõ?

Gã nhìn Cam phu nhân, vẻ mặt Cam phu nhân mệt mỏi đáng thương.

- Phu nhân đừng nóng vội, Công tử cát nhân thiên tướng, lại có Quân phu nhân trí tuệ hơn người, chắc là không có việc gì. Ta hộ tống phu nhân tới Đường Dương trước, đợi phu nhân an toàn, ta đi tìm kiếm tiếp cũng không muộn. Phía bên Tam phu nhân cũng không cần lo lắng, có Hứa tướng quân bảo vệ, chắc không có nguy hiểm gì. Phu nhân, hãy đi theo ta...quân Tào rất nhanh sẽ lại đến đây, chúng ta cứ trì hoãn thêm thì nguy hiểm càng nhiều.

Cam phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Hai người quay đầu ngựa, đang định rời khỏi, chợt nghe trong rừng có tiếng khóc gào của dân chúng:

- Tử Long tướng quân, phu nhân... đừng bỏ chúng ta lại.

Cả người Triệu Vân cứng đờ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mà Cam phu nhân lộ vẻ không đành lòng, hạ giọng nói:

- Tử Long, không bằng hãy cho họ theo.

- Phu nhân không biết đó thôi, quân Tào dũng mãnh, ta có thể bảo vệ được phu nhân nhưng chưa chắc đã bảo vệ được mọi người.

Hơn nữa, lần này lãnh binh là Tào Bằng. Người này cũng không phải là kẻ lãnh huyết, trên đường tới đây, ta thấy quân Tào không hề đánh giết những người dân này. Ở lại đây, bọn họ có thể giữ được tính mạng, nếu theo chúng ta đi, chỉ sợ chỉ có một con đường chết thôi, xin phu nhân hãy nghĩ kỹ.

Trên mặt Cam phu nhân lộ vẻ thống khổ.

Nàng không đành lòng bỏ mặc dân chúng, bởi vì những người này đã bị phu quân nàng ép chạy theo cùng.

Nhưng nàng cũng biết, lời Triệu Vân nói không phải không có lý. Nàng cũng đã từng gặp qua Tào Bằng, tuy rằng chỉ từ xa nhưng ấn tượng đối với Tào Bằng lại vô cùng tốt. Lúc đó Tào Bằng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi nhưng có thể nhận ra đó không phải là hạng người tàn nhẫn khát máu.

Cam phu nhân do dự một lát rồi mới gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa vọng đến những tiếng kêu, tiếng vó ngựa mãnh liệt, hình như có thiên quân vạn mã đến...

Sắc mặt Triệu Vân biến đổi, vội vàng thúc ngựa nhìn lại đó!

- Phu nhân, chạy nhanh...viện binh quân Tào đến.

587. Chương 644 : Loạn Chiến

Ánh mặt trời long lanh chiếu vào sườn núi, nhưng lại chẳng hề đem tới chút ấm áp. Sườn núi phủ đầy mùi máu tanh, khiến mọi người cảm thấy kinh động. tiếng kêu khóc, la hét, tiếng ngựa hí, lại còn tiếng võ ngựa bằng sắt rội lại như sấm, khiến người ta thấy vô cùng sợ hãi.

Một đội Tào quân gào thét mà xông tới, trong nháy mắt đã tới sườn núi.

Tào Bằng giục ngựa đi lên một tảng đá cao. Mắt nhìn ra xa, trên mặt lộ ra vẻ đau thương.

Theo lí mà nói, binh mã của Trương Cáp, Cao Lãm, Ngụy Diên đến, gã nên vui mới phải. Nhưng không biết vì sao, gã lại không hề có cảm giác vui vẻ. Mấy vạn Tào quân xông tới, cũng có nghĩa là Tào Bằng không thể khống chế hết được...Trước đây, gã có thể ra lệnh cho kỵ binh Hồ Báo không được giết chóc cướp bóc, vì bức tranh đồ đồc của kỵ binh Hồ Báo, đều dưới sự chỉ huy của Tào Thuần. Đám người cùng đến với Trương Cáo, Cao Lãm, gã không có lí do ràng buộc hành vi đám người của Trương Cáp, Cao Lãm. Cho dù gã có thể dựa dẫm vào mối quan hệ với Ngụy Diên. Nhưng đối với hai người Trương Cáp và Cao Lãm, lại chẳng có bất kì tác dụng gì. Hơn nữa, gã cũng chẳng có lí do gì để khuyên can.

Được làm vua, thua làm giặc, từ xưa đã như thế.

Tào quân đi mấy trăm dặm xa xôi, hướng thẳng về gió rét mưa lạnh mà tới, nếu lại tiếp tục ép buộc bọn họ, về tình và lí cũng không thể nói nổi.

Tào Bằng vốn hi vọng trận loạn chiến này sẽ sớm kết thúc, chỉ có điều không nghĩ tới đám dân chúng, lại còn đám người của Lưu Bị, cũng không thể nói được bọn họ

Mà nay Tào Tùng tới, nếu có hối hận, e cũng là quá muộn rồi!

Nghĩ đến đây, Tào Bằng thở dài một tiếng.

Truyền mệnh ta, thôi tù dài thông báo thu nạp nhân mã

Kỵ binh hồ báo có tín hiệu đặc trưng riêng của bọn họ, đều có cũng một tiếng tù và dài. Âm thanh độc đáo, đối với đám ngựa mà nói, cực kì hấp dẫn. Thông thường, chỉ cần âm thanh tiếng tù và vang lên, kỵ binh

Hổ Báo sẽ biết ngay, đây là lệnh thu binh của chủ tướng. Cho dù bọn chúng có đồng ý hay không, nhất loạt đều phải tuân theo mệnh lệnh. Nó thuộc Bảy điều cấm kị trong quân, trái lệnh, đầu còn bị lìa khỏi cổ.

Tiếng kèn ngân một hồi dài, vang vọng khắp không gian sườn núi.

Âm thanh rần rỏi, du dương át lại âm thanh đang kêu hét, rất nhanh ngay sau đó âm thanh ấy đã truyền vào tai của kỵ binh Hổ Báo.

Kỵ binh Hổ Báo bắt đầu thu nạp binh mã, tập kết về theo hướng của Tào Bằng, cùng lúc đó, Cao Lãm dẫn bộ binh đến dưới Cao Tiệm, nhưng thấy Cao Lãm thúc ngựa thẳng tới trước mặt Tào Bằng, vừa cười ngựa vừa chấp tay

Đại đô đốc, hà cớ gì lại thu binh, không tiến về phía trước?

Cao Lãm và Tào Bằng, nói thẳng ra cũng không xa lạ gì với nhau.

Thậm chí nói, giữa hai người còn đang có chút lung túng...

Khi ở trận Quan Độ, Cao Lãm ở Diên Tân đánh lén Tào Doanh thất bại, bị Tào Bằng phục kích ở Thập Lý Doanh, bắt sống.

Điều này cũng khiến cho Cao Lãm nhìn thấy chỗ yếu thế của Tào Bằng. nên có chút không muốn gặp mặt. Nhưng đang trong lúc loạn quân, sao có thể tránh không gặp được? Trương Cáp từ một đường khác tập kích tới, Ngụy Diên lại phải lách vòng qua bên Trương Sơn. Qua Hán Thủy, cắt đứt đường xá của Lưu Bị. Điều này cũng khiến cho Cao Lãm tới sườn dốc gặp Tào Bằng đầu tiên. Từ sau khi qua Quan Độ, ngoài việc gặp mặt ở ngoài thành Tương Dương ra hai người cũng chưa từng nhìn thấy mưa. Điều này cũng khiến cho miệng họ không khô khốc. Nhất là Trương Cáp lúc này, quả nhiên sẽ không nói như thế, nhưng vì Cao Lãm hay lật lọng, muốn có ý chất vấn...

Trương Cáp tuy rằng là hạng tướng, lại là người bị bắt giữ trước tiên, rồi sau đó quy hàng. Nhưng tính chất lại không giống với Cao Lãm, Trương Cáp là tù binh của Cam Ninh.

Lại thêm mối giao tình giữa Trương Cáp và Tào Bằng, cho nên khi nói chuyện, sẽ chú ý hơn rất nhiều.

Tào Bằng nghe được lời nói của Cao Lãm, không khỏi nhú mày một cái.

-Cao tướng quân, kỵ binh Hổ Báo truy kích suốt đêm, tập tước tham gia chiến đấu, đến nay cũng đã bốn tiếng trôi qua, lương thực và nước vẫn chưa tới.

Nếu đã đến rồi, ta tự chinh đón thu binh. Hơn nữa, địa thế bên sườn núi cũng đã được khống chế rồi, không cần thêm kỵ binh Hổ Báo tiếp tục xuất thêm

Người không khách khí với ta, ta cũng không khách khí với người.

Ta đã đánh tan Lưu Bị, mà nay cục diện của sườn núi, cơ bản không cần kỵ binh Hổ Báo ra tay, hay là ta giao cho người giải quyết vụ này đi.

Cao Lãm nghe được, trong lòng không vui.

Nhưng hắn lại không làm gì được Tào Bằng, bởi luận cấp bậc, Tào Bằng hơn hắn một cái đầu.

Chỉ có điều cả hai người đều không cùng nằm trong một hệ thống, vì thế chẳng ai muốn nhúng tay vào việc của ai cả, Tào Bằng ăn nói kiêu căng, khiến Cao Lãm lúc nào cũng thấy căm tức. Gã cũng chẳng thích lời qua tiếng lại với Tào Bằng, chấp tay, giọng trầm trầm nói:

-Nếu đã thế, Cao mỗ lui về Liễu Xuyên...

-Không tiến

Tào Bằng đến tay cũng lười vận động, chỉ hơi mỉm cười.

Cao Lãm nổi giận đùng đùng xông xuống núi, chợt phát lệnh:

-Dọn sạch tàn cục bên sườn núi, nếu gặp phải chống cự, giết hết cho ta.

Mệnh lệnh này ý cũng là nói, dựa theo tình hình mà hành xử.

Cái gọi là chống cự, chắc cũng chỉ trong lòng mà thôi.

Người nói bọn họ chống cự lại, thế thì là chống cự rồi; ta nói bọn họ không chống cự lại, thì có nghĩa là không chống cự lại.

Tào Bằng đưa mắt nhìn ra xa, chỉ nhìn thấy một đội Tào quân, đang giết chóc bên sườn núi...vốn tưởng bên sườn núi đã bình thường trở lại, sao tự dưng lại hỗn loạn nên như thế.

Lúc này, kỵ binh Hồ Báo đã bắt đầu thu binh về hướng đồi cao.

Tào Bằng sai người mang hai tù binh, nghe ngóng hướng đi của Lưu Bị, Gia Cát Lượng.

Nghe đến chuyện bên sườn núi, chẳng qua là khẩu pháo bên Lưu Bị, hơn nữa các tinh binh của Lưu Bị Gia Cát Lượng nói họ đã qua Dương Kiều, đang hướng về Giang Lăng. Tào Bằng do dự một lúc, quyết định tiếp tục truy đuổi Lưu Bị, đối với Tào Bằng mà nói, Lưu Bị mới là kẻ địch lớn nhất của gã. Nếu có khả năng đánh bại Lưu Bị, cũng coi như có thể đánh bại cục diện thế vạc ba chân, liên tục tam quốc loạn chiến trăm năm, cũng theo đó mà mất.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng lệnh cho người đếm binh mã.

Trải qua một đêm loạn chiến, kỵ binh Hồ Báo cũng tổn thất không nhỏ.

Kỵ binh hồ đạt tổn thất gần hai trăm người, kỵ binh hồ báo tổn thất ba trăm mạng...Phi đà binh của Tào Bằng cũng tổn thất trong khoảng ba trăm người.

Nói cách khác, thời gian một đêm, cũng khiến gã tổn thất ngàn người.

Nhìn thấy thế cục tổn thất như thế, Tào Bằng không kiềm được, hít một hơi thật dài.

-Lệnh Minh sao vẫn chưa trở về?

Theo lí mà nói, tiếng kèn vang lên, Bằng Đức nên quay về mới phải.

Nhưng đại bộ phận kỵ binh đều quay trở về rồi, mà năm trăm kỵ binh của Bằng Đức lại không có chút tin tức gì.

Tào Bằng không thể nhịn được, phải cử người đi tìm kiếm. Đúng lúc đó, Trương Cáp dẫn độ, tới bên sườn núi...từ trong đám người của Cao Lãm nói mâu thuẫn của y và Tào Bằng, Trương Cáp cười bất đắc dĩ. Cao Lãm đúng là có cái mồm thật biết cách đắc tội người khác, nhưng nếu người đắc tội người khác, cũng nên xem đối tượng là ai. Tào Bằng vẫn là một trong những người được Tào Tháo trọng dụng, không có chuyện người đắc tội gã làm gì?

Vì thế, Trương Cáp liền tiến tới bái kiến Tào Bằng

Tào Bằng đương nhiên không thể gặp mà không nói chuyện với Trương Cáp, liền trầm giọng nói:

-Ta và Cao tướng quân không ân không oán, chỉ nhận được tin tức, binh mã của Lưu Bị đã qua cầu Dương Dương, đang hướng về phía Dương Lăng, sở bộ văn trường, tới nay vẫn chưa qua bến Hán Thủy, chỉ sợ không ngăn cản được Lưu Bị. Về Giang Lăng, tuy ta đã gửi người đi, nhưng binh lực yếu ớt nên vẫn chưa thể kháng cự lại được sự tấn công của Lưu Bị, ta tự đi truy kích Lưu Bị, để tránh bị Đại nhĩ tặc đi nói...chủ công đối với đại nhĩ tặc, cũng là do tình thế bất buộc.

Trương Cáp nghe được, cũng lập tức đứng lên.

-Hữu Học, dưới trướng của ta có hai ngàn kỵ binh, tất cả giao cho người thống soái.

-Rất tốt

Tào Bằng đang rầu rĩ vì binh lực không đủ, Trương Cáp có hai ngàn kỵ binh, không khác gì đưa than sưởi trong ngày tuyết rơi.

Gã chấp tay cảm tạ Trương Cáp, rồi sai người đi đếm lại binh mã, nhưng đúng lúc này có tiểu giáo đến báo, nói nhỏ bên tai Tào Bằng mấy câu.

Trên mặt Tào Bằng liền lộ ra một nụ cười cổ quái.

-Người cử Bằng tướng quân cử người đi yểm hộ, ta sẽ cử người đi tiếp nhận.

-Hữu Học, xảy ra chuyện gì thế?

-Tuấn Nghê vẫn tốc tức trợ giúp cho Cao tướng quân.

Tào Bằng vẻ mặt bí hiểm, khiến cho Trương Cáp không biết nên nghĩ sao, nhưng Tào Bằng cũng không muốn nói, Trương Cáp cũng không tiện hỏi. đành chấp tay tự lãnh binh mà đi.

Trên sườn dốc, cùng với hàng chục nghìn Tào quân mới gia nhập, càng khiến cho thế cục thêm loạn.

Triệu Vân hạ quyết tâm, bỏ lại hàng trăm dân chúng, đem theo Cam phu nhân hướng về phía cầu Đương Dương. Lúc này, Tào quân vừa mới tiến vào sườn núi, và kỵ binh Hồ Báo lại vừa mới rút về. Vì thế trên con đường này, vẫn chưa có nhiều sự phản kháng, Triệu Vân yểm hộ cho Cam phu nhân, giữ cho lối đi được thông thoáng.

Phía trước, có một đội nhân mã đang tới.

Người cầm đầu, chính là Quân Trúc.

Từ rất xa, Quân Phương đã nhìn thấy Triệu Vân.

Chỉ có điều Triệu Vân đã không còn có phong thái của ngày xưa nữa. Chiến bào được làm từ gấm vóc trắng nay đã biến thành màu đỏ của máu, tàn phá không ít lên bộ áo giáp, vết máu loang lổ, hiển nhiên do một trận chiến khốc liệt gây ra.

-Tử Vô, phu nhân có thể đã tìm được rồi

Đường Trúc la lớn

Trong lòng, gã càng hi vọng Triệu Vân sẽ tìm được quân phu nhân, dấu sao đó cũng là em gái của gã.

Các bác đọc xong nhớ nhấn nút thanks, là một cách đánh dấu chương đã đọc!

(tg: Canh Tân) – tuổi trẻ, tranh đấu, mưu đồ, chính trị, tình bằng hữu...

Quang Minh Kỷ Nguyên (tg: Huyết Hồng) – Huyền ảo top qidian

Sở Hán tranh bá (tg: Tịch Mịch Kiếm Khách) - kịch tính, máu lửa, bất ngờ - yếu tim không nên đọc!

- Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

Quang Minh Kỷ Nguyên - Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

Sở Hán tranh bá - Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

11/12/2012 22 22

ralankimoanh

Nhưng tiếc thay, Triệu Vân trả lời:

-Tử Vô tiên sinh, Cam phu nhân ở đây.

Là Cam phu nhân?

Quân Trúc thất kinh, vội vàng thúc ngựa tới

Cam phu nhân nhìn thấy Quân Trúc, không kìm nổi tiếng khóc lớn

-Nếu không có Tử Long cứu ta, ta đã chết oan uổng rồi

-Phu nhân quá sợ hãi, tam tướng quân đang ở đầu cầu Đương Dương, mời phu nhân theo ta, nhanh chóng đuổi theo.

-Yến thúc đâu?

-Hoàng thúc đã đuổi tới Giang Lăng, trước khi đi còn dặn dò tướng quân, nếu phu nhân quay lại, lập tức tới Giang Lăng quy hợp.

Quân trúc có thể khẳng định, Lưu Bị tuyệt đối không nói những lời như thế, đối với lưu bị mà nói, thể thiết như quần áo, mãnh tướng hiền thần như tay chân, quần áo cũ có thể thay, nhưng nếu chân tay đứt rồi, không thể nối lại được. Quân Trúc cũng đã từng rất coi trọng nghĩa khí này của Lưu Bị, nhưng cùng với thời gian, y rất rõ, nếu không có quân phu nhân, những ngày sau này của Quân Tử Trọng y, chỉ e khó mà sống được...

Vua không gặp, sau khi Lăng phụ tử quy thuận, Lưu Bị càng ngày càng coi trọng Kinh Tương Bộ.

Mà y và Quân Phương, lại đang dần dần xa cách, đúng lúc này, Quân Trúc miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng vẫn còn có rất nhiều oán giận.

Đặc biệt là Quân Phương sau khi bị bắt làm tù binh ở Uyển Thành, sống chết chưa rõ.

Lưu Bị cố nhiên lại chẳng hỏi, bề ngoài mặt vẫn coi trọng Quân Trúc, nhưng trong thâm tâm, lại âm thầm làm suy yếu quyền lực của y.

Người Quân Trúc gặp không phải là Quân phu nhân, cũng có chút nóng nảy

-Hai vị phu nhân kia và công tử đang ở đâu?

Nói là hai vị phu nhân, nhưng Triệu Vân biết, Quân Trúc hỏi chính là em gái gã, Quân phu nhân. Triệu Vân cười khổ nào

-Phu nhân cho ta biết, Quân phu nhân đang bế công tử, trong lúc loạn nên bị lạc đường, đến nay vẫn ở sườn núi. Ta vốn định sau khi mời phu nhân quay lại sẽ tiếp tục đi tới dốc Trường Bản tìm kiếm. Không ngờ lại gặp Liễu Tử Trọng, liền mời Liễu Tử Trọng người đưa phu nhân quay trở về, sau đó ta sẽ quay lại, không tìm thấy phu nhân và công tử, ta nhất quyết không bỏ cuộc.

Quân Trúc thở một hơi dài.

-Tử Long, ta nghe nói, Tào quân truy binh đã tới?

-Khi ta quay lại, nghe nói có Cao Lãm đang dẫn bộ tăng cường lực lượng...nhưng trên đường lại không hề gặp mặt; đám kỵ binh dưới trướng Tào Bằng dường như đang tập kết, ta đang lo bọn chúng sẽ tiếp tục truy kích chủ công, nhờ Liễu tiên sinh cảnh báo tam tướng quân bảo bọn họ hãy cẩn thận.

Quân Trúc do dự một lúc, lời lẽ có chút ngập ngừng nói:

-Tử Long, người hãy bảo trọng

-Cáo từ

Triệu Vân đang định quay đầu ngựa, định đi thì lại bị ngăn lại

Quân Trúc rút ra ba trăm kỵ binh, giao cho Triệu Vân

-Thế lực Tào quân rất mạnh người phải cẩn thận nếu thấy không thể...đi sớm về sớm.

-Tử Trọng, bảo trọng

Triệu Vân gật gật đầu, dẫn theo ba trăm kỵ binh, hướng thẳng về phía sườn núi Trường Bản mà tới

Quân Trúc thở dài, thúc ngựa tới trước Cam phu nhân, thấp giọng nói:

-Phu nhân, chúng ta đi thôi tam tướng quân đang đợi tin tức của chúng ta...

Lại quay trở lại sườn núi Trường Bản, thế cục đã không còn như trước.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy binh lính Tào quân, chỉ có điều đám Tào quân này còn trông yếu ớt, suy nhược hơn đám kỵ binh trước đây đã từng gặp. Triệu Vân dẫn bộ khúc, ở những nơi đã đi qua Tào quân bị giết tới mức người ngã ngựa đổ, máu nhuộm thành sông. Chỉ trên con đường ngắn ngủi, Triệu Vân đã chém được hơn mười tên tướng Tào quân. Nhưng đi sâu vào bên trong sườn dốc Trường Bản, đám Tào quân càng

lúc càng đông, có muốn tìm Quân phu nhân và đám người thất lạc cũng càng lúc càng khó khăn, ba trăm kỵ binh đi theo cũng đã chết tới quá nửa.

Triệu Vân lúc này không tránh khỏi sốt ruột trong lòng.

Nam Bắc sườn núi trường Bản hơn hai mươi dặm, Đông Tây hơn hai mươi dặm, thực ra diện tích không hề lớn, nhưng để tìm người, giống như mò kim đáy bể.

Tùy tùng đi theo, càng ngày càng ít.

Hơn nữa Tào quân lại như nước thủy triều, không ngừng xông tới từ tứ phía.

Triệu Vân thúc ngựa vùng thương, trong đám loạn quân giết vô số, trước mắt có một gò đất, vội thúc ngựa mà đi, xông lên phía trước...

Lúc này, đã gần trưa.

Ánh mặt trời chói mắt.

Đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy khắp nơi đều có cờ hiệu của Tào quân.

Triệu Vân do dự một lúc, ánh mắt đang hướng về phía chính bắc ‘ nạn dân ở đâu nhiều nhất, nơi đó cũng có nhiều Tào quân. Nói không chừng, phu nhân và công tử cũng ở trong đám nạn dân đó, Triệu Vân cần rằng, hạ quyết tâm. Chỉ có điều, đi thẳng về hướng chính bắc tìm, độ nguy hiểm càng lớn. Hơn nữa không nói tới việc viện binh của Tào quân đã tới, Tào Bành còn có người của gã, lại còn có đám kỵ binh hiếu chiến ở bên. Triệu Vân tự nhận định, có thể lấy được tính mạng của Tào Bành, nhưng nếu lại thêm sức chiến đấu của kỵ binh hổ báo, một mình mình tới, chẳng khác gì như thiêu thân đâm đầu vào lửa.

Nhưng cho dù thế nào, hấn cũng phải xông lên.

-Các anh em, tiến về phía trước, nếu các vị huynh đệ muốn rút lui, lúc này đi vẫn còn kịp, Triệu Vân không một lời oán trách. Nếu theo ta xông lên, ta cũng không dám đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người, mọi người tự ý định đoạt, ta đi trước.

Triệu Vân không đợi tùy tùng trả lời, gươm thương thúc ngựa, xông lên phía gò đất.

Hàng chục kỵ binh phóng ngựa đuổi theo, cùng với Triệu Vân xông vào giết địch, chỉ có điều đánh không lại càng lúc càng nhiều người, lúc này lại lộ ra sắc mặt sợ hãi, sau khi nhìn nhau lại dần dần lùi đi theo hướng Nam.

Thời điểm mấu chốt , còn lo sợ gì nữa, bao nhiêu người như thế này, đều là Kinh Tương nhân sĩ cả, lòng trung thành đối với Lưu Bị không còn mãnh liệt. Cùng Lưu Bị đến nơi này, đã đủ rồi! Nếu biết chỉ còn một con đường chết, mà vẫn đi, vậy mà đến lúc này lại tứ phía rút lui...

Triệu Vân cũng không biết những người đó lâm trận mà còn chạy thoát thân, tự mình chạy vào trong đám loạn quân, nghênh diện, ba tên Tào quân thúc ngựa xông lên, chặn đường. Triệu Vân không hề sợ hãi, vùng thương mà tiến ‘ tứ mã xoay tròn, ba tên Tào quân bị đánh ngã ngựa. Triệu Vân một mặt xông vào chém giết, lại gặp đám nạn dân, liền tiến tới hỏi.

-Có thấy Liễu phu nhân không?

-Có ai nhìn thấy Liễu phu nhân...ngay lúc này, một đám Tào quân từ phía sườn xông tới.

Viên đại tướng cầm đầu, kim khôi kim giáp, ngựa, trong tay cầm một cây trường nhị mâu.

-Tướng Tặc, đừng chạy...Cao Lãm ở đây.

Triệu Vân cũng không dài dòng, lập tức phóng ngựa nghênh đón. Cao Lãm dẫn theo bộ khúc, tuần tra trên dốc Trường Bản không ngờ lại được gặp mặt Triệu Vân. Từ phía xa, đã nhìn thấy Triệu Vân trong đám loạn quân tung hoành ngang dọc, đột nhiên sinh tức giận.

Tào Bành đang chịu một bụng tức giận ở nơi đó, trong lòng Cao Lãm cũng không được vui, thế là lãnh binh đi gặp Triệu Vân, muốn giết Triệu Vân trong đám đó, nào ngờ, Triệu Vân cũng đang đựng một bụng tức. Tìm mãi mà không thấy bóng dáng phu nhân đâu, trong lòng sớm đã nóng như lửa đốt. Cao Lãm lại chặn

đường đi, khiến Triệu Vân càng tức điên lên, hấn thúc ngựa lên phía trước, cây thương long đảm trong tay, chẳng khác gì một sinh mệnh, đang vùng chiến.

Chiến với Cao Lãm mười mấy hiệp, Triệu Vân cũng âm thầm khen ngợi.

Người này thương mã thuần thực, đúng là một đối thủ không tồi...chỉ có điều, Triệu thì như thế, gã lại càng lúc càng khát máu, khi hai ngựa va chạm gần nhau, Triệu Vân đột nhiên vùng tay lên, đánh cùi chỏ vào Cao Lãm, Cao Lãm bị Triệu Vân đánh cho sứt đầu mẻ trán, mà không biết làm thế nào, không nghĩ được Triệu Vân lại có chiêu kẹp kiếm như thế, trong nháy mắt tránh không kịp, bị Triệu Vân vùng một đao, hơn phân nửa cánh tay, bị chặt ra...

Cao Lãm kêu thảm thiết một tiếng, thi thể ngã xuống ngựa

Trong lúc nhất thời, Tào quân đại loạn.

Mà Triệu Vân lại thừa cơ phá vòng vây, tiếp tục hướng thẳng về phía chính bắc.

Phía đằng sau hắn, đã không còn dám hỗ trợ đi theo.

-Lão nhân gia, có nhìn thấy phu nhân đâu không?

Trên đường đi, Triệu Vân đã chặn được một ông lão để hỏi tin tức của quân phu nhân và đám người. Lão già đó lại nhận ra Triệu Vân, nghe được mà ngăn người ra, liền hỏi:

- tướng quân Tử Long, hỏi vị phu nhân nào thế?

Triệu Vân trong lòng vui mừng, vội hỏi

-Lão nhân gia, người có thấy tung tích của phu nhân không?

-Trước trời sáng, ta đã gặp Quân phu nhân đang nghỉ ngơi bên một chiếc giếng cạn. Nhưng sau đó lại xuất hiện rất nhiều Tào quân, nên không biết sống chết thế nào...khi nhìn thấy phu nhân, thấy Hướng phu nhân đang ở bên sư huynh, chạy hướng về phía Tây Nam, đến nay vẫn chưa rõ tình hình.

Quân phu nhân?

Hướng phu nhân?

Hai vị phu nhân, hai vị công tử...

Triệu Vân cảm thấy có chút khó xử.

Hướng ngón tay lão nhân chỉ, rõ ràng có hai hướng.

Nên cứu ai đây?

Triệu Vân vừa quyết định, lão nhân trước trời sáng đã thấy Quân phu nhân, lúc đó viện binh của Tào quân vẫn chưa đến. Cho đến nay viện binh của Tào quân đã đến, Quân phu nhân chưa chắc vẫn còn ở đó. Cứ cho bây giờ hắn đi tìm, cũng chưa chắc tìm được tung tích Quân phu nhân.

Như nhau thôi, cứu Hướng phu nhân trước vậy.

Triệu Vân nghĩ đến đây, bảo lão nhân tìm địa điểm chốn trước, sau đó nhắm hướng lão nhân chỉ, thúc ngựa mà đi. Không bao lâu sau nghe thấy tiếng âm thanh giết chóc từ phía trước. Triệu Vân vội vàng, thúc ngựa phi nhanh tới, cứ nhắm thẳng nơi có tiếng kêu mà đến. xông lên.

Một khóm rừng thưa, bị Tào quân vây kín không còn kẽ hở, vài tên Tào binh đang chỉ huy binh mã, hướng về nơi được phát động công kích.

Có thể nhìn ra được, người trong đám rừng thưa ấy, là người hiểu rõ về binh luật....số người tuy không nhiều, nhưng rất có quy củ, ngăn Tào quân ở bên ngoài.

Dưới cờ lớn, một gã Tào quân ngồi trên ngựa

Đang nhảy xuống ngựa, thân cao ngoài chín thước, thân thể rắn chắc.

Bàn tay to lớn cầm long tước đại hoàn, lưỡi đao dính đầy máu.

Người này chính là chủ tướng Tào quân!

Sau khi Triệu Vân nhìn rõ mục tiêu, thúc ngựa xông lên trước, hét lên một tiếng chói tai

-Hướng tướng quân đừng kinh sợ, triệu vân tới đây....

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh, Triệu Vân cười bạch long mã, vọt như mũi tên vào đám quân.

588. Chương 645 : Ngoan Cổ Chống Cự

Tào tướng đang chỉ huy binh mã, tấn công mạnh vào rừng thưa.

Triệu Vân bất thành linh nhảy ra, khiến gã giật mình kinh hãi, quay đầu ngóng nhìn. Chỉ thấy Triệu Vân, người mà như hổ, ngựa như rồng, chẳng khác gì một con hổ dữ đang tấn công vào trong quân, một thanh đại thương vung lên, nơi hắn đi qua, không một ai có thể ngăn chặn bước chân của hắn.

Tào tướng nhú mày, giơ đao phóng ngựa lên nghênh tiếp.

-Tới đây, xưng tên đi!

-Mỗ là Thường Sơn Triệu Tử Long

Lời nói còn chưa dứt, Triệu Vân đã thúc ngựa đến chỗ Tào tướng, đại thương trong tay vung lên, thương sắc ngựa nhanh, chẳng khác gì sét đánh. Bóng cây thương vừa bay lên, đã tới ngay trước mặt, Tào tướng giật mình, vội nâng đao đón chào. Chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, tiếng đao giao đấu, một tiếng giòn vang. Một lực lớn đánh úp lại khiến Tào tướng không khỏi tê tay, suýt nữa thì tuột đao ra khỏi tay.

A

Cũng là viên mãnh tướng!

Cái gọi là hành gia nhất thân thủ, không biết có hay không

Võ tướng đến tầm của Triệu Vân, một trận bốn hiệp có thể thăm dò được mức độ của đối phương.

-Tào tướng, người tên gì?

-Mỗ gia Tào Bành, tới để gặp người đây

Triệu Vân ngăn ra, lập tức giận tím mặt

-Mạo danh hào chi đồ, người dám ngang ngược?

Lại nói tiếp, tên Tào tướng có phần bị thua thiệt.

Gã đích thị là Tào Bành, chỉ có điều không phải là bằng hữu trong Tào Bàng mà là bành trướng trong Bành. Luận về tuổi tác gã nhiều hơn Tào Bàng sáu bảy tuổi, luận về vai vế, gã cũng cao hơn Tào Bàng một cấp. Tên Tào Bành này là đồ đệ của Tào Tháo, cũng là một tên lãnh tướng. hơn nữa gã và Tào Bàng còn biết...năm đó bà nội của Tào Tháo, cũng chính là Ngô lão phu nhân Tào Đẳng khi tới Hứa Xương, Tào Bàng và Tào Bành đi cùng đường với nhau, chỉ có điều Tào Bành tương đối khiêm tốn nên không gây chú ý lắm, khi đó nói chuyện chủ yếu với Tào Bàng là Hạ Hầu Ân.

Bởi cái tên “ Tào Bàng’ này, mà khiến cho Tào Bành tức nghẹn ở trong bụng.

Hai người có tên đồng âm, nên thường hay ở trong tình huống nhầm tên, đã từng có lần, Tào Tháo thiết yến tiệc ở trong phủ, Tào Bàng và Tào Bành đều tham gia. Thế mà có người ở ngay giữa cuộc vui gọi to lên một tiếng “ Tào Bành” Tào Bành không lên tiếng, Tào Bàng lại đứng ra, tạo ra không ít chuyện cười.

Những năm gần đây, cùng với tiếng tăm của Tào Bàng ngày càng vang dội, Tào Bành càng có phần ngượng ngùng hơn.

Nghe được lời lẽ của Triệu Vân, Tào Bành cũng sững sờ, lập tức phản ứng lại, lại nhầm rồi!

Gã rất muốn nói cho Triệu Vân, gã là Tào Bành chứ không phải Tào Bàng, gã hoàn toàn không mạo danh thanh thế, nhưng Triệu Vân thương nhảy ngựa nhanh, đã tới ngay trước mặt, Tào Bành cũng bất đắc dĩ lao

tới nghênh tiếp, cùng đứng với Triệu Vân. Lại nói tiếp, võ nghệ của Tào Bành không hề kém, cũng là trình độ của một võ tướng hạng nhất, chỉ có điều tính tình có chút lỗ mãng, nóng tính, đặc tội không ít người, vì thế không được nổi bật, đảm nhận chức giáo úy trong quân. Lần này lại xuất hiện ở dốc Trường Bản, cũng là vì thấp tùng Tào Chân mà tới...Tào Chân phụng mệnh tới Tân Dã nghe lệnh, Tào Bành ở lại trong quân, chờ đợi Cao Lãm điều động.

Lưu Bị rút khỏi, Cao Lãm lệnh cho Tào Bành làm tiên phong, phụ trách truy kích Lưu Bị

Khi đi tới sườn Trường Bản, thế cục đã hỗn loạn không kiểm soát được. Tào Bành không nói lời thứ hai, liều xông vào chiến trường, tứ phía đều là dân chạy nạn, giết chóc.

Không ngờ, trên đường lại gặp phải cha con Hướng Lang, Hướng Điều người bảo vệ cho Hướng phu nhân và nhị công tử Lưu Lí,

Tào Bành không nhận ra cha con Hướng phụ tử, nhưng nhìn nghi thức, liền biết những người này có thân phận không bình thường, thế là dẫn binh tới bao vây bọn họ ở rừng thưa.

Theo suy nghĩ của Triệu Vân, sau khi hấn xông vào đám loạn quân, Hướng phụ tử sẽ nhân cơ phản kích lại.

Mà Tào quân đang trong lúc hỗn loạn sẽ lơ là và dễ bị tấn công...

Tào Bành tuy dũng mãnh, sát pháp cũng khác thường, nhưng theo Triệu Vân thấy, cũng không ra gì. Một cây đại thương vung lên, còn khiến cho Tào Bành khôի giáp xiêu vẹo, luống cuống...

Nhưng lạ thay, Hướng phụ tử trong rừng thưa lại chẳng hề có phản ứng gì.

-Tử Long tướng quân tới rồi!

Hướng Điều đang ở độ tuổi hai mươi tư hai mươi lăm, đầu đội khôi sư tử sáng loáng, mình mặc giáp thú, tay cầm Bảo Khắc, ầu đã cùng Tào quân.

Nghe tiếng gọi của Triệu Vân, Hướng Điều vui mừng.

-Phụ thân, Tử Long tướng quân tới cứu chúng ta rồi, chúng ta xông ra ngoài thôi.

-Từ từ đã

Ngay lúc Hướng Điều đang định xông ra, nghe thấy tiếng một người phụ nữ vang lên.

Thân mặc hoa phục, mỹ nữ eo thắt ngọc bội đi cùng với mấy người hầu cận bước lên phía trước, nàng ta giơ tay ngăn Hướng Lang, nhẹ nhàng nói:

-Nếu lúc này ra ngoài, chắc chắn sẽ chết, Tử Long tướng quân tuy dũng mãnh, nhưng chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng cho chúng ta.

Mà nay hấn ở ngoài rừng kim hãm Tào quân, chúng ta có thể phá một vòng vây khác mà ra, phụ thân, Tử Long tướng quân rút cục cũng không cùng một lòng với chúng ta mà.

Hướng Thị nói xong, biết là nói trúng quan điểm của Hướng Lang.

Không sai, Triệu Vân trung với Lưu Bị, cũng không phải người của bọn họ.

Đặc biệt là vấn đề của Lưu Bị và Lưu Lí, Lưu Bị đã từng hỏi Triệu Vân. Triệu Vân tuy lấy việc của chủ công là việc của mình, nhưng mặc tướng cũng không có gì để nói, về lí do, cũng không thể trả lời chính xác, nhưng về tư, Triệu Vân cũng khá gần gũi với Cam phu nhân, Quân phu nhân.

Về nguyên nhân, cực kì đơn giản.

Cam phu nhân và Quân phu nhân đi theo Lưu Bị cũng đã khá lâu rồi, mà Triệu Vân lại là cựi thân của Lưu Bị.

Đặc biệt là Lưu Bị chạy đi tìm nơi nương tựa chỗ Viên Thiệu, giai đoạn trận chiến Quan Độ, Triệu Vân phụng mệnh bảo vệ Cam phu nhân và Quân phu nhân, có thể nói là tận tâm tận lực. Nhưng nếu so sánh, hấn và Hướng thị không hề có chút liên lạc nào. Thậm chí hàng ngày, cũng rất ít tiếp xúc qua lại với con cháu Hướng gia.

Hướng Lăng lập tức hiểu được ý tứ của Hướng Thị.

Trong khi đó, Hướng phu nhân nói cũng không sai. Bên ngoài rừng thưa, nguy hiểm vạn phần. chỉ e rằng có Triệu Vân, cũng không thể đảm bảo được toàn bộ? Lúc Triệu Vân gây được sự chú ý của Tào quân, cũng là lúc bọn họ phá được vòng vây. Tuy làm như thế, cũng có chút hơi quá, nhưng vì Lưu Lí, vì an toàn cho bọn họ, cũng không thể cân nhắc. Nghĩ tới đây, Hướng Lăng không do dự thêm, nhìn về Hướng phu nhân gật gật đầu.

-Truyền mệnh ta, phá vòng vây hướng Nam.

-Phụ thân, Tử Long tướng quân vẫn đang ở bên ngoài...

-Ta biết

Trong mắt Hướng Lăng, có hiện lên chút xấu hổ, nhưng được che giấu rất nhanh.

Để nắm giữ cả một gia tộc, đương nhiên phải có chỗ hơn người. Phải có bản lĩnh và da mặt phải dày, đó đều là những bài học bắt buộc của người làm chủ gia đình. Có lúc, phải quên đi cái gọi là lương tâm, vạch mưu kế vì chính mình. Nếu hắn đã quy thuận Lưu Bị, đương nhiên sẽ tranh giành lợi ích cao nhất. Vậy mà bây giờ gã lại có ý nghĩ tư lợi đó, nhưng đó là con trai của Hướng phu nhân. Vì thế, Hướng Lăng cũng có phần dễ ra tay hơn.

-Đừng nói rườm rà, lập tức phá vòng vây. Tướng quân Tử Long võ nghệ tuy cao cường, nhưng liệu Tào quân có thể ngăn chặn được đường đi của hắn? nếu không nhanh hành động, chỉ e phụ tấm lòng của tướng quân Tử Long.

Hướng Điều tuy nói có vẻ không vừa lòng, nhưng lại không có cách nào để phản đối mệnh lệnh.

Gã thở dài, lập tức chỉ huy người ngựa, phá vòng vây hướng nam. Ngay lúc đó, Triệu Vân vẫn đang ở trong đám loạn quân, giết đến mức khó phân thắng bại. Tào Bành tuy không phải là đối thủ của hắn, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể giành thắng lợi được. Điều quan trọng hơn, Tào quân tới càng lúc càng nhiều. Mười mấy tên Tào tướng vây lấy Triệu Vân, liên thủ với Tào Bành, Triệu Vân dần dần cũng không chống đỡ được.

-Quân địch phá vây rồi!

-ah

Triệu Vân chợt nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ, trong lòng sửng sốt.

Hắn không nhìn thấy Hướng Lăng đem người xông ra, lẽ nào...

Đây là trên chiến trường, không chấp nhận sự do dự của hắn. Trong nháy mắt, đã nhìn thấy Tào Bành thúc ngựa lên phía trước, vung đao hướng về phía gò đất nơi Triệu Vân đang đứng. Cùng lúc đó, hai viên Tào tướng giờ thương chạy tới, hung tợn đâm về phía Triệu Vân, Triệu Vân bất ngờ không kịp phòng hộ, suýt tí nữa bị Tào Bành bổ trúng. Dù vậy, hắn vẫn bị thương của một tên Tào tướng gây thương tích. Lưỡi thương xé rách ý giáp, trên vai, còn để lại vết máu sâu, máu tươi theo miệng vết thương túa ra, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ áo bào của Triệu Vân.

Triệu Vân nổi giận

Hắn hét lớn một tiếng, quay tay quật tào tướng ngã xuống ngựa, sau đó tay phải rút kinh hồng kiếm ra, kiếm chặn lấy thương, đâm thẳng vào Tào Bành.

Tào Bành né mình, trốn đại thương của Triệu Vân.

Nào biết Triệu Vân có hậu chiêu, trong thương pháp này, cũng gọi là thương lí kiếm, cũng là một trong những tuyệt chiêu của Triệu Vân.

Khi Tào Bành né tránh trong nháy mắt, Triệu Vân đột nhiên rút kiếm về, đứng về phía trước thuận lợi hơn. Tào Bành lại né tránh, nhưng không kịp nữa rồi! Chỉ nghe răng rắc một tiếng, kinh hồng kiếm sắc bén vô cùng, chặt bỏ thủ cấp của Tào Bành. Các tào tướng còn lại, tận mắt nhìn thấy sự thay đổi mà giật mình thất kinh. Triệu Vân lớn tiếng quát: ‘ Chặn ta là chết!

Hắn một tay thương, một tay kiếm, xông vào giữa đám người, tả thương trái kiếm, giết thành một đường máu, cướp đường mà đi.

Tào quân chết nhiều, lại bị tổn thất năm sáu viên đại tướng, không khỏi sợ hãi. Mắt thấy Triệu Vân chạy trốn, không một bóng người đuổi theo.

Triệu Vân từ trong vòng vây phi ra, người đầm máu.

Có máu của kẻ thù, cũng có máu của mình...từ rạng sáng đến chính ngọ, hắn chém giết đúng một buổi trưa, trong thời gian đó nước và gạo vẫn chưa tới, thể lực không tránh khỏi tình trạng không đủ. Nhưng có điều hắn không vội rời đi, mà tiếp tục tìm Quân phu nhân trong đám loạn quân ấy.

Hướng Lăng phản bội hắn mà đi, khiến gã càng đi vào chỗ chết, nhưng ăn lộc của vua, phải lo những nỗi lo của vua, hắn trung với Lưu Bị...vì thế, cho dù thế nào, cần phải tìm Quân phu nhân và đại công tử Lưu Tụ. Nếu không thì, thật hổ thẹn với sự trọng dụng Lưu Bị đã đối với hắn. Chỉ có điều tận sâu trong thâm tâm, cũng không khỏi có chút lo lắng cho Hướng Lăng, sao gã có thể phản bội hắn mà đi như thế?

Triệu Vân tính tình ngay thẳng, cũng không phải là người ngốc.

Nếu nói, ban đầu hắn không nghĩ ta nguyên do vì sao, lâu như thế, gã cũng không phản ứng lại

Hay là, lại vì chuyện lập vị kia?

Các bác đọc xong nhớ nhấn nút thanks, là một cách đánh dấu chương đã đọc!

(tg: Canh Tân) – tuổi trẻ, tranh đấu, mưu đồ, chính trị, tình bằng hữu...

Quang Minh Kỷ Nguyên (tg: Huyết Hồng) – Huyền ảo top qidian

Sở Hán tranh bá (tg: Tịch Mịch Kiếm Khách) - kịch tính, máu lửa, bất ngờ - yếu tim không nên đọc!

- Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

Quang Minh Kỷ Nguyên - Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

Sở Hán tranh bá - Xin mời Duong_Dung góp ý, luận bàn, chém gió!

12/12/2012 00:10:35

ralankimoanh

Triệu Vân không muốn tham gia mấy chuyện linh tinh ấy, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết những mưu mẹo bên trong. Trên thực tế, từ sau khi Tôn Tộ mất, cũ có thể lực của Lưu Bị, mới có phe phái của Kinh Tương, vẫn luôn giằng co không ngừng. Trước đây, khi có Tuân Nộ, dựa vào lí lịch và danh tiếng của Tuân Kham, không ai có thể sánh được với gã về gia thế, song phương vẫn duy trì được trạng thái cân bằng.

Nhưng sau khi Tuân Kham chết, Gia Cát Lượng tuy khơi mào Đại Lương, lại không thể có được uy lực như Tuân Kham.

Tuân Kham trước khi chết, cho dù Gia Cát Lượng cầm đầu phe phái Kinh Tương, hay là Trương Phi Trần đến lão thần của Lưu Bị Quân Trúc, đều cực kì tôn kính Tuân Đức. thậm chí bao gồm các vị đại phu khinh sĩ, cũng là duy trì sự tôn kính đối với Tuân Kham.

Thế mà, sau khi Tuân Kham chết, không ai có thể thay thế vị trí của gã.

Đối với sự ra đời của Lưu Thiện và Lưu Lý, lại khiến cho nội thị càng mâu thuẫn.

Triệu Vân không hiểu, Lưu Bị vì sao lại không chịu lập ngôi. Có lẽ, những suy xét của Lưu Bị, đến nay cơ nghiệp vẫn chưa thành, lập ngôi có thể sẽ biến thành trò cười, nhưng vấn đề là, người cho rằng cơ nghiệp chưa thành, nhưng những người làm việc cho người, lại có ý đồ khác.

Người, đều là những động vật có tư lợi.

Cứ cho là thánh nhân đi chăng nữa, cũng không thể tránh được...

Triệu Vân đã từng khuyên Lưu Bị, nên nhanh chóng xác định.

Đồng thời, hấn lấy Viên Thiệu như một ví dụ phản diện, khuyên Lưu Bị nên có chủ ý của riêng mình.

Nhưng lúc đó Lưu Bị đã trả lời:

Tào Tháo chưa lập ngôi, sao ta lại phản nòng vợi nhất thời.

Nhưng vấn đề là, Tào Tháo có đủ năng lực, duy trì uy tín của gã trước mặt công thần. Hơn nữa Lưu Bị lấy khoan dung độ lượng nhân đức mà xưng, điều này đã được định, người không thể làm như vậy giống Tào Tháo được. Triệu Vân không thể khuyên Lưu Bị, cũng không thể giữ chuyện này trong lòng.

Nhưng thật không ngờ, cũng không biết ai đã truyền ra ngoài, nói hấn ủng hộ Lưu Thiện.

Nói vậy, cũng vì điều này, nguyên nhân khiến Hướg Lãng không muốn hấn đồng hành cùng.

Chỉ có điều tình hình đến nước này, vẫn còn lo tới mấy chuyện đó ư? Ngay đến tính mệnh cũng không đảm bảo được, lại còn tính toán chi li. Những chuyện man di mọi rợ, quả nhiên không phải có thể so sánh với những chuyện lớn. Triệu Vân trong lòng đầy tức giận, vì thế lúc ra tay sau đó, thay đổi càng lúc càng hung hãn.

Di chuyển hồi lâu trên sườn núi Trường Bản, nhưng không hề tìm thấy tung tích của Quân phu nhân.

Số Tào quân trên sườn núi Trường Bản ngày lúc càng đông, khiến Triệu Vân không dám tiếp tục lưu lại.

Trước kia, hấn từng ở trên sườn núi Trường Bản, giết chết vô số binh tướng Tào quân.

Vậy mà nay cũng giống như trước kia, hấn cũng ở trên sườn núi Trường Bản, ra ra vào vào, cũng là chém giết Tào quân khiến chúng kinh hãi. Triệu Vân vẫn quyết định nên lui về cầu Dương Dương, hội tụ với Trương Phi. Lúc này, chiến sự trên sườn núi Trường Bản đang đi đến hồi kết. Cùng với đám quân binh không ngừng kéo tới phía bên Tào quân, sự kháng cự bên Lưu Bị ngày càng yếu..

Hơn nữa Dương Cáp và Cao Lãm, lại là hai tình hình khác nhau.

Hấn và Cao Lãm khác nhau ở chỗ có thể nghe lời khuyên bảo của Tào Bằng.

Sau khi Tào Bằng triệu hồi lại kỵ binh hổ báo, khuyên Trương Cáp tận lực lấy chiêu an là chính, giết chóc là phụ cũng là khi Tào Tháo đang tạo dựng thanh danh...những nạn dân rời khỏi gia viên kia, không phải ai cũng can tâm tình nguyện, người giết người càng độc ác, thì sức phản kháng càng kịch liệt.

Nhưng nếu người vừa đấm vừa xoa, thì có thể nhanh chóng bình ổn chiến sự.

Nếu chiến sự sắp kết thúc, đối với Triệu Vân mà nói, chẳng có ý nghĩa gì lớn lao cả.

Hấn đã đi khắp dải núi Trường Bản mãi mà không thấy tung tích của Quân phu nhân...nghĩ tới chuyện, Quân phu nhân hoặc đã thăng thiên, hoặc cũng là dữ nhiều lành ít...triệu Vân tự nhận thấy hấn đã cố gắng hết sức. Sau khi phá được vòng vây, hấn thúc ngựa gíor roi mà đi.

Cầu Dương Dương, ngay tại tiền phương

Chỉ cần tới cầu Dương Dương, coi như có thể an toàn rồi!

Triệu Vân mỗi một không chịu nổi, gần như là ghé vào trên lưng ngựa, dựa vào ý chí nghị lực, miễn cưỡng giục ngựa tiến lên.

Từ xa, đã nghe thấy tiếng nước chảy ở sông Dương Dương. Tinh thần của Triệu Vân, cũng không khỏi sung sướng! nhưng chính tại lúc này, đúng lúc này chợt nghe tiền phương truyền đến một tiếng kêu, cự li cách đó không xa, đúng là vị trí ở cầu Dương Dương. Trong lòng Triệu Vân không khỏi sợ hãi, vội vàng lấy lại tinh thần, đưa mắt về phía trước nhìn, thấy ở phía Cầu Dương Dương, khói báo động cuộn cuộn, tiếng la hét càng lúc càng rõ.

Xảy ra chuyện rồi!

Trong lòng Triệu Vân, lập tức thấy kinh hãi.

Bất chấp người mỗi ngựa mệt, thúc mạnh chiến mã phi như bay.

Chưa đợi hần tới cầu Dương Dương, đã nhìn thấy một đội binh mã chật vật chạy tới, Triệu Vân nhận ra, đó chính là binh mã bên mình, viên quân hầu cầm đầu, cũng không phải ai xa lạ, tên là Phó Sĩ Nhân. Tên Phó Sĩ Nhân này, tự quân nghĩa, cũng có thể được tính là lão thần của Lưu Bị.

Phó Sĩ Nhân là người Quảng Dương U Châu, từ thời còn loạn khăn vàng, Trình Viễn Chí đánh lên Trác quận, đã tìm nơi nương tựa chỗ Lưu Bị.

Hai mươi năm nay, gã cùng Lưu Bị liên tục chiến đấu Nam Bắc, tập chinh tây thảo, chưa lập công lớn nào, nhưng cũng được tính là không hề bỏ trận nào thì phải? tên này vận khí vô cùng tốt, biết bao lần Lưu Bị gặp nạn, gã đều có thể sống lại được, chỉ có điều chẳng có bản lĩnh gì, vì thế vẫn chẳng thăng quan tiến chức gì.

Bây giờ ở trong quân, đảm nhiệm chức hầu quân.

Nhưng, rất nhiều quân Tư Mã, thậm chí là đầu bếp, cũng cực kì tôn kính gã.

Phó Sĩ Nhân và Triệu Vân biết nhau, từ xa đã nhìn thấy Triệu Vân, liền hét lớn nói:

-Tử Long tướng quân, mau đi, mau đi đi...

-Quân nghĩa, chuyện gì vậy?

Triệu Vân tiến đến ngăn chặn đường đi của Phó Sĩ Nhân, thấy khôi giáp Phó Sĩ Nhân xộc xệch, có thể thấy rất thảm hại

-Chủ công thất bại rồi, chủ công thất bại rồi

-Hả

Triệu Vân vừa nghe, liền tức giận

Một tay tóm chặt dây cương ngựa của Sĩ Nhân, lớn tiếng quát hỏi:

-Quân nghĩa, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta rõ ràng xem nào..

Phó Sĩ Nhân quay đầu nhìn, rồi sau đó dồn dập đáp:

-Chủ công bất ngờ đánh chiếm Giang Lăng, người biết chứ

-Ta biết

-Chủ công vốn cho rằng Giang Lăng không khó chiếm

Nào ngờ, Tào Bằng sớm đã lệnh cho tướng Hoàng Trung đoạt Giang Lăng bằng mọi cách...

Chủ công vốn đánh bất ngờ không thành, chuẩn bị tấn công mạnh, nào ngờ đại tướng Tào quân, Tín Nghĩa tướng quân Ngụy Diên Ngụy Văn Trường đột nhiên từ Trương Sơn vượt qua sông Hán Thủy, tập kích phía sau chủ công. Chủ công bị kẹp trước sau đều là Tào quân, may được Trần Đáo tướng chịu chết bảo vệ, quân sư và mười mấy kỵ binh chạy thoát, đến nay vẫn chưa biết đã đi đâu.

Sau khi quân Hoàng Trung và Ngụy Diên hợp nhất, liền công kích Dương Dương

Tam tướng quân không phòng bị, bị đánh không kịp trở tay. Hơn nữa Tào Bằng lại dẫn một nhóm binh mã, cùng lúc phát động tấn công tam tướng quân, đến nay vẫn chưa phá được vòng vây...

Tử Long tướng quân, thế cục đã đổi, mau theo ta. Hiện tại không được nữa rồi, chúng ta phải đi về Giang Hạ, bẩm báo nhị tướng quân.

Đầu óc Triệu Vân, lập tức rối loạn hết cả lên

Hắn mở to hai mắt, một lúc sau mới định thần lại được...

Chủ công thất bại rồi? quân sư cũng vậy, tung tích không rõ? Sao có thể thế được?

Nhưng hắn biết, chuyện này có tám chín phần là thật...

Bởi cái tên Ngụy Diên, Hoàng Trung hẳn đều đã nghe qua. Trước đây khi cướp Tương Dương, hẳn từng giao đầu với Hoàng Trung. Lão Hoàng Trung tuổi tác tuy có lớn một chút, nhưng binh mã thành thạo, cơ bản không giống một lão tốt...

Triệu Vân nhận định, nếu hắn và Hoàng Trung giao đầu, trong vòng ba trăm hiệp khó có thể phân thắng bại, sau ba trăm hiệp, hắn mới có thể thắng được một nước

-Tử Long tướng quân, mau đi thôi, nếu không đi, không kịp nữa đâu!

Phó Sĩ Nhân không ngừng khuyên Triệu Vân, nhưng hoàn toàn không phát hiện, ánh mắt của Triệu Vân đang dần lạnh lẽo, u ám.

-Quân nghĩa, ơn tri ngộ giữa chủ công và ta, đến lúc này, ta sao có thể rời bỏ chủ công mà đi được?

-Nhưng...

-Nếu người muốn đi, thì đi đi

Triệu Vân thở dài một hơi, xé tấm vải trên chiến bào quấn thật chặt vết thương, thuận thể nắm chặt thương trong tay.

-Ta thà chết trận cũng phải cứu được Dục Đức

Nói xong, Triệu Vân thúc ngựa đi

Phó Sĩ Nhân có lòng khuyên, nhưng sau khi bị ánh mắt lạnh lùng của Triệu Vân quét qua một lượt, lời nói tới miệng rồi, cũng nghẹn ở trong cổ họng

Thôi, người muốn chết, ta cũng không ngăn cản người làm gì

Mà nay lại tới cầu Đường Dương, chẳng khác gì tự dẫn thân vào cái chết

589. Chương 646: Điểm Yếu

Luận kinh nghiệm, luận võ nghệ, Trương Phi và Tào Bàng ngang nhau, luận khí lực Trương Phi hơn Tào Bàng một bậc. Vô hồi thương pháp ở trong tay của lão, giống như một trận bão, khí thế kinh người. Chỉ có điều, nếu lão không so về gân cốt thì có thể. Mặc dù Tào Bàng bị yếu thể, nhưng cũng đủ để quần lấy Trương Phi. Một cây Họa Can Kích hươu lên, cũng đủ để cho Trương Phi không thể khinh thường. Hai người vừa mới giao thủ Trương Phi liền biết tình hình không ổn...

Tào Bàng quần lấy Trương Phi, khiến cho ba nghìn quân lính, như rắn mất đầu, loạn thành một đoàn.

Tuy Trương Phi liều mạng muốn thoát khỏi Tào Bàng nhưng Tào Bàng lại ép sát không tha. Một lúc sau, Trương Phi đã cảm thấy không được! Tai nghe xung quanh không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của binh sĩ bên ta, cũng có người cao giọng kêu la:

- Đừng đánh nữa, ta đầu hàng, ta đầu hàng !

Các huynh đệ vốn đã bị khí thế của đội Hổ kỵ như dời non lấp biển, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Mà Trương Phi lại bị Tào Bàng quần lấy, đương nhiên càng không có ý chí chiến đấu... May mắn, vừa vặn được cha con Hưởng Lăng dẫn binh tới liều chết chống cự, mới xem như chặn được thế tấn công của đội Hổ kỵ. Thế nên bọn họ liền động thủ hết sức, Hoàng Trung và Ngụy Diên từ phía sau đánh lén lại đây, khiến cho đầu cầu Đường Dương, lập tức đại loạn. Hơn mười ngàn người tại khu vực chật hẹp này, triển khai một trận chém giết thảm thiết... Quân Tào đại thắng, khí thế như nước lũ, quân binh của Lưu Bị đương nhiên nhanh chóng bị tan tác.

Trương Phi gấp đến độ ở trên ngựa kêu gào, nhưng cũng không có cách nào khác...

Xa xa, Hưởng Âm thấy tình thế không ổn, lớn tiếng la lên nói:

- Tam tướng quân, đừng ham chiến, mau chạy đi.

Lúc này Trương Phi mới trấn định lại, nghiêng răng nghiêng lợi tấn công một trận mãnh liệt như mưa bão, mạnh mẽ bức lui được Tào Bàng, giục ngựa chạy đi...

Chạy không được bao xa, ngoảnh lại chỉ thấy một viên lão tướng, khôi giáp bằng vàng, trên tay cầm một thanh đại đao, dưới thân là một con ngựa lông vàng đốm trắng, hò hét chạy đến.

- Tam tướng quân, vì sao lại vội chạy đi? Hãy cùng với lão phu đây đại chiến ba trăm hiệp.

Vừa nói, người, ngựa, đao cũng đã đến.

Lập tức lão tướng quân xoay đại đao lên, ở trên lưng ngựa ngồi thẳng người, hướng về phía Trương Phi hung hăng chém tới.

Thấy thế Trương Phi cũng không sợ hãi, nâng mâu đón đỡ. Đao cùng với mâu giao kích với nhau, phát ra một tiếng nổ. Một cỗ lực lớn dội lại, khiến cho con ngựa Ô Truy dưới người Trương Phi hí vang không ngừng, liên tiếp lùi lại mấy bước. Mà lão tướng quân đang lúc đắc thế cũng không buông tha người, giục ngựa hươu đao, trong chớp mắt lại tới trước mặt. Trương Phi âm thầm kêu khổ! Lão tướng quân ở trước mắt này, gã cũng không xa lạ gì... Trước đây, ở ngoài thành Tương Dương, gã và Hoàng Trung đã giao thủ, lúc ấy cũng sần sần như nhau. Theo lý mà nói, Hoàng Trung một đường truy kích, còn Trương Phi bị quân địch tấn công đã mệt mỏi, cho nên không chiếm thượng phong.

Đồng thời vừa rồi Trương Phi và Tào Bàng đã chiến đấu hơn mười hiệp, lại tiêu hao không ít khí lực, hơn nữa tâm hoảng ý loạn, bị Hoàng Trung ra tay trước.

Cũng may, Trương Phi cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt.

Một lát sau đã ổn định tinh thần, cùng Hoàng Trung giao chiến với nhau.

Từ xa Hướng Lăng thấy Trương Phi bị quần lấy, cũng biết sự việc không ổn. Y vội vàng chỉ huy binh mã, muốn cứu viện, nhưng đúng lúc này, Ngụy Diên dẫn binh đuổi tới, nhanh chóng gia nhập vào chiến đoàn.

Mà bên kia, Tào Bàng suất lĩnh Hồ kỵ, cũng đã xông qua cầu Đương Dương, nhập vào bên trong loạn quân.

Binh mã của Lưu Bị, liên tiếp sau khi bị tấn công, đã không còn ý chí chiến đấu.

Mặc cho Hướng Lăng kêu gọi nhưng cũng không có ai nghe theo sự chỉ huy... Hướng Lăng thấy tình thế không ổn, đành phải tự mình ngăn cản ở phía sau, ra lệnh cho Hướng Điều bảo hộ Hướng phu nhân cùng tiểu phu nhân, Quân Trúc và nhị công tử Lưu Lý bỏ chạy. Đúng vậy, mẹ con Hướng phu nhân và Cam phu nhân, lúc này đều ở đầu cầu Đương Dương nghỉ ngơi.

Sau khi trải qua biến cố kinh tâm động phách, một đám người ai cũng đều mỗi một không chịu nổi.

Lưu Bị dẫn binh tập kích Giang Lăng, bọn họ lại không dám một mình đi tới. Vì thế, bèn quyết định cùng với Trương Phi đồng thời rút lui ... Ai ngờ, gặp cái kết quả như thế này. Ngay cả Quân Trúc cũng không thể không rút kiếm tham chiến! Giờ này khắc này, Quân Trúc không còn có nửa điểm phong thái ung dung như ngày xưa nữa, một thanh kiếm sắc bén vung lên, đem quân Tào tới gần chém trở mình trên mặt đất, trong miệng càng lớn tiếng la lên:

- Phu nhân, mau chạy đi, mau chạy đi!

Một đám hộ vệ vây quanh bảo vệ phu nhân, không ngừng phá vòng vây xông ra ngoài.

Bất giác bọn họ đã mất đi sự liên lạc với cha con Hướng Lăng. Trong loạn quân như thế này, làm sao có thể chú ý được nhiều như vậy? Cha con Hướng Lăng cùng với Cam phu nhân vốn không cùng chung đường. Mắt thấy Cam phu nhân lạc đường, bọn họ cũng không sót ruột, chỉ biết liều mạng chạy trốn.

Sau khi Quân Trúc chém được mấy người, đã thở hồng hộc.

Năm tháng không hề buông tha người!

Nhớ năm đó, y và huynh đệ Quân Phương tìm đến nương tựa Lưu Bị, hùng tâm tráng chí bức nào?

Nhưng mà nay...

Lại nói tiếp, y coi như là đã trải qua vô số lần gió tanh mưa máu, gian nan khổ cực. Nhưng lúc này đây, y có một loại cảm giác, sợ là khó thể chạy thoát.

Mắt thấy quân Tào từ bốn phương tám hướng vọt tới càng ngày càng nhiều, Quân Trúc tuyệt vọng.

Y hét lớn một tiếng, cầm bảo kiếm đưa ngang trước cổ:

- Chủ công, thứ tội cho Tử Trọng không thể phụ tá chủ công giành được nghiệp lớn!

Cắn răng một cái, y định tự vẫn cùng với bên trong loạn quân. Cũng đúng lúc này, chợt nghe một người cao giọng quát:

- Tất cả đều mau tránh ra cho ta!

Sư hổ thú mang theo Tào Bằng từ xa phi như bay mà đến. Hổ thú kia của hãn bình thường đã nhanh như tia chớp, trong chớp mắt đã tới trước mặt Quân Trúc... Tào Bằng ở trên ngựa, tay phát ra một quả thiết lưu tinh, rắc một tiếng trúng cổ tay của Quân Trúc, Quân Trúc ở trên ngựa đau đớn la lớn, không thể giữ được bảo kiếm, thanh kiếm sắc lập tức rời tay. Cùng lúc đó, Tào Bằng đã tới trước mặt, Họa Can Kịch khề vồ, đã đem Quân Trúc từ trên lưng ngựa quăng xuống đất. Không đợi Quân Trúc đứng lên, vài tên đại hán đã nhào tới, ấn chặt y xuống đất.

- Mau giết ta đi, mau giết ta đi!

Quân Trúc liều mạng giãy dụa, nhưng Tào Bằng lại không thèm nhìn.

- Canh giữ chặt chẽ người này cho ta, nếu như để y chết, các người mang đầu đến gặp ta.

- Vâng.

- Tào Hữu Học, mau giết ta đi!

Quân Trúc bị mấy tên đại hán kéo đi, trong miệng vẫn cao giọng la lên.

Nhìn thấy Quân Trúc bị kéo đi, Tào Bằng lại không khỏi hơi nhú mày. Lại là một người khẳng khăng một mực đi theo Lưu Bị... Nhưng, vì sao? Tào Bằng cũng lấy làm khó hiểu, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra! Có lẽ, đây chắc là một người rất có mị lực chăng. Chỉ có điều hãn lại không hề có cảm giác đó.

Là kẻ thù, hãn đối với Lưu Bị không hề thương tiếc, việc hãn phải làm, chính là xử lý Lưu Bị rồi sau đó chính là Tôn Quyền... Nhanh chóng chấm dứt cái thời buổi loạn lạc chết tiệt này, trả lại một thế giới sáng sủa.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng hít sâu một hơi.

Ở trong không khí vẫn tràn ngập một mùi máu tanh, làm cho hãn có cảm giác rất khó chịu.

Ngụy Diên xuất kích đúng lúc làm cho Lưu Bị bị thất bại trong gang tấc.... Chỉ là, người này may mắn, mỗi lần đều có thể biến nguy thành an, chạy thoát tìm đường sống.

Y lại trốn thoát một lần nữa ...

Tào Bằng lại không khỏi hít sâu một hơi.

Kế tiếp, nên giải quyết như thế nào bây giờ? Muốn tìm được người này, chỉ sợ giống như mò kim đáy biển.

Đúng lúc này, đầu cầu Đương Dương lại có biến hóa. Chỉ thấy một viên Đại tướng, máu nhiễm chiến bào, giống như một con hổ điên hướng về phía đầu cầu Đương Dương.

Ngồi trên lưng ngựa, một tay cầm cây ngân thương hai màu xanh đỏ, một tay cầm kinh hồng kiếm, tả xung hữu đột, như vào chỗ không người.

Bên kia cầu Đương Dương, phía trên có đội Hồ kỵ sĩ đóng ở đó, mắt thấy đại tướng kia xông tới, những kỵ sĩ của đội Hồ kỵ không nói tiếng nào, lập tức xông lên phía trước cản lại. Nhưng đại tướng này khí thế không thể cản lại được, thương gạt kiếm chém, liên tiếp chém giết hơn mười kỵ sĩ của đội Hồ kỵ, khiến cho quân Tào cũng không khỏi rơi vào hoảng loạn.

- Triệu Vân?

Tào Bằng liếc mắt một cái nhận ra, đại tướng giống như hổ điên kia, đúng là Triệu Vân.

Trong mắt, không khỏi hiện lên một chút ý lạnh.

Đúng vậy, hắn khá thích Triệu Vân, thích dũng mãnh vô địch của hắn ta, thích hấn cương liệt trung trực của hắn ta...Nhưng, mà nay Triệu Vân là đối thủ của hắn, vậy không thể để y tiếp tục càn rỡ. Đừng thấy Triệu Vân lúc này hung mãnh, những rõ ràng như nở mạnh hết đà (không còn sức lực). Nghĩ đến đây, Tào Bằng thúc giục ngựa, lớn tiếng quát:

- Hổ kỵ tránh ra, ta đến đấu với hắn!

Kỵ sĩ Hổ kỵ nghe vậy, lập tức tránh ra một bên.

Tào Bằng phóng ngựa đi nhanh, Họa Can Kích đảo ngược, thân hình ở trên ngựa hơi cong lại. Sự hổ thú không ngừng tăng tốc, khí thế của Tào Bằng cũng không ngừng nâng cao. Chỉ thấy hấn xông qua cầu Đương Dương, trong chớp mắt đã đến gần Triệu Vân, đột nhiên thẳng người lên, Họa Can Kích thuận thế luân mở, giống như rìu lớn phá trời, rít gào bổ về phía Triệu Vân. Từ Họa Can Kích, mang theo một trận gió giết chóc làm người ta hít thở không thông, cương mãnh giống như một luồng lửa cháy hừng hực thiêu đốt.... Bọn binh tướng quân Tào xung quanh lập tức thối lui sang bên cạnh.

Mà Triệu Vân cũng thấy Tào Bằng rõ ràng, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Y biết rõ tình trạng cơ thể của bản thân hiện giờ.

Nếu như ở thời kì đủ đầy sức lực, còn khó có thể thắng được Tào Bằng. Nhưng hiện giờ...Tuy nhiên Triệu Vân cũng không vì vậy mà trong lòng sinh ra sợ hãi, ngược lại giờ thương ra đỡ. Giữa lúc đó đột nhiên thương pháp sinh ra biến hóa quỷ dị, nếu nói trước đây thương pháp của Triệu Vân là cương mãnh không ngừng, nhưng thương pháp như thế vào lúc này, lại có vẻ nhẹ nhàng, mềm mại. Đại thương phun ra nuốt vào, như linh xà, ẩn mà không phát, che giấu kinh lực.

Nhưng như thế này lại càng lộ ra vẻ hung hiểm.

Động tác này của Tào Bằng thật sự giống như lửa cháy mạnh, nhưng gần tới Triệu Vân, lại có cảm giác giống như là tay đắm vào bông.

Đại thương ở trong tay của Triệu Vân, căn bản không thể tiếp xúc với Họa Can Kích của Tào Bằng, người ở bên ngoài nhìn xem, giống như y tránh né công kích của Tào Bằng, không dám lấy cứng đối cứng mà nghiêng chiến. Nhưng Tào Bằng lại có cảm giác giống như bị rắn độc nhìn chòng chọc, Triệu Vân mỗi một lần né tránh, đều làm cho hấn không thể đoán trước được. Tào Bằng nhìn như chiếm được thượng phong, nhưng trên thực tế, trải qua mấy hiệp, binh khí của hai người lại chưa hề chạm nhau lần nào.

Càng như thế Tào Bằng càng có cảm giác nguy hiểm....

Bàn xà thất thãm dò thương?

Nhớ mang máng, đời sau có truyền miệng, Triệu Vân Triệu Tử Long này có một thương pháp độc môn, tên là bàn xà thất thãm dò, là do chính y sáng chế. Chỉ có điều, trước đó, Tào Bằng chưa bao giờ chứng kiến, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy. Tào Bằng cho là do người viết truyện suy diễn ra, cũng không phải là sự thật. Nhưng hiện tại, hấn bắt đầu tin lời nói này. Người này, khả năng thật sự còn có hậu chiêu.

Hai con ngựa xoay vòng, trong chớp mắt đã hơn mười hiệp.

Trong nháy mắt, ngay lúc hai người chuyển người qua, ngân thương trong tay của Triệu Vân đột nhiên xoay chuyển, từ dưới xương sườn đâm tới, thẳng đến điểm yếu của Tào Bằng.

Một thương này tới quá mức đột ngột, khiến Tào Bằng hoảng sợ.

May mắn, hấn vẫn cảnh giác hậu chiêu của Triệu Vân, khi một thương này giống như linh xà vô tới, theo bản năng thân thể nghiêng sang một bên, nắp phía sau yên ngựa, khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích của Triệu Vân, nhưng chỉ mới như thế, Tào Bằng cũng bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, sau khi xoay người ngồi lại vững vàng hấn mới nói lớn:

- Thương pháp hay!

- Hữu Học, đừng hoảng sợ, ta đến giúp người!

Từ một bên kia của cầu Đương Dương, lại xông đến một viên Đại tướng.

- Văn Trường, người này dũng mãnh, giỏi hơn cả Lữ Bố, người và ta cùng nhau giao chiến với hắn.

Một câu này của Tào Bàng, xem như đã làm cho Triệu Vân hoàn toàn nổi danh.

Có thể được hắn xưng là người giỏi hơn Lữ Bố, người này tuyệt đối không tầm thường. Ngụy Diên rất hiểu biết Tào Bàng, càng biết, Tào Bàng là chủ nhân tâm cao khí ngạo.

Có thể được hắn khen ngợi như thế, tất nhiên có chỗ hơn người, nhất định không thể khinh thường.

Vốn Ngụy Diên còn có chút khinh địch, nhưng sau khi được Tào Bàng nhắc nhở, lập tức nâng cao tinh thần, thúc ngựa múa đao, liền vây khốn Triệu Vân.

Giới cho một Thường Sơn Triệu Tử Long, với cả hai người Tào Bàng và Ngụy Diên cùng giáp công, lại không hề sợ hãi.

Ngân thương trong tay càng phát ra càng âm độc, mỗi một thương đều trí mạng.

Chỉ có điều, ở bên sườn núi chiến đấu suốt cả ngày, Triệu Vân chưa hề ăn uống. Tào Bàng vốn là một người không phải dễ dàng đối phó, mà Ngụy Diên mặc dù không coi là một võ tướng hạng nhất, nhưng cũng có thể coi là một võ tướng đang ở đỉnh cao. Cho dù là ở bình thường, y đối phó với hai người này cũng phải cố hết sức. Huống chi, lúc này người đã kiệt sức, ngựa cũng hết hơi.

Tào Bàng và Ngụy Diên liên thủ, rất nhanh chóng chiếm thượng phong.

Tuy nhiên, Tào Bàng lại âm thầm tán thưởng: Tử Long, thực sự dũng mãnh!

Hai người liên kết, Triệu Vân đã rơi vào hạ phong. Người này vẫn cứ bền bỉ, thương pháp cũng trở nên âm nhu quỷ dị, không thể nào nắm bắt. Ba người đánh ngựa cứ xoay vòng, ở đầu cầu Đương Dương lại đánh hơn mười hiệp. Tuy Triệu Vân đã lộ ra thất bại, nhưng Tào Bàng lại không thể nào thắng nhanh được.

Rõ ràng xem y không có lực trả đòn, lại đột nhiên trong lúc đó đánh ra một thương kì lạ, làm cho Tào Bàng và Ngụy Diên lui ra phía sau.

Bàn xà thất thảm dò, sức cản trở quá mạnh, đồng thời trong thương pháp có pha lẫn thủ đoạn công kích, khiến cho hai người muốn tốc chiến tốc thắng (đánh nhanh thắng nhanh), trở nên có chút khó khăn.

Lúc này ở trong lòng của Tào Bàng, không khỏi có chút sốt ruột!

Bên kia đầu cầu Đương Dương, Hoàng Trung và Trương Phi giao chiến, đã có kết quả sau cùng.

Lão Hoàng Trung và Trương Phi giao chiến hơn trăm hiệp, cuối cùng vì Trương Phi tâm hoảng ý loạn, không muốn đánh tiếp, thừa cơ đẩy lui Hoàng Trung, trốn vào chỗ đồng hoang mà đi.

Hoàng Trung vốn muốn truy kích Trương Phi, lại phát hiện Tào Bàng và Ngụy Diên song chiến với Triệu Vân, mãi vẫn không có kết quả.

Đặc biệt khi nghe nói Tào Bàng khen ngợi Triệu Vân: giỏi hơn Lữ Bố!

Hoàng Trung không thoải mái một chút nào!

Phải biết rằng, lúc trước Thái Thú quận Nam Dương Trương Tư từng ca ngợi lão có thể sánh bằng Lữ Bố.

Mà nay Tào Bàng khen ngợi Triệu Vân giỏi hơn Lữ Bố... Chẳng phải là nói, Triệu Vân này so với lão còn lợi hại hơn? Đừng thấy lão tướng quân lớn tuổi, nhưng trong nội tâm không chịu thua ai về mặt sức mạnh, những năm gần đây còn mạnh hơn mấy tên tiểu tử vài phần. Càng lớn tuổi, lão lại càng không chịu mình già. Mà nay, thật vất vả lắm mới tìm được mình chủ, có thể thi triển hết thân thủ, Hoàng Trung sao có thể dễ dàng khoan nhượng Triệu Vân so với lão còn muốn lợi hại hơn...

- Công tử, Văn Trường, hãy để lão phu và người này giao chiến một trận.

Đang lúc nói chuyện, Hoàng Trung phóng ngựa xông qua cầu Đương Dương, miệng quát lớn một tiếng.

Rất dễ nhận ra, lão không muốn cùng với người khác liên thủ mà là muốn cùng với Triệu Vân một chọi một giao phong... Tào Bàng và Ngụy Diên nhìn nhau, không nói tiếng nào, đẩy ngựa lui ra. Hoàng Trung vùng đao mà lên, liền cùng với Triệu Vân đấu với nhau. Mà Tào Bàng và Ngụy Diên, thì ở một bên đang nhìn xem cuộc chiến...

Trong lòng Triệu Vân âm thầm kêu khổ.

Vừa rồi y cùng với Tào Bàng và Ngụy Diên giao đấu với nhau, đã không còn sức lực.

Mà hiện giờ, lão già này...

Y cũng đã từng lĩnh giáo qua sự lợi hại của Hoàng Trung, dù cho lúc y còn đầy đủ sức lực, cũng gần như có thể nói, ba trăm hiệp cũng chỉ có thể hơi chiếm thượng phong mà thôi. Hiện giờ người đã kiệt sức, ngựa cũng mệt mỏi, lại cùng với hai người Tào Bàng đấu một trận, Triệu Vân chỉ cảm thấy ngân thương ở trong tay, càng ngày càng nặng, sắp nhắc không nổi.

Dựa vào bàn xà thất thăm dò, y nỗ lực cùng với Tào Bàng và Ngụy Diên giao tranh.

Mà sau khi Hoàng Trung đến đây, áp lực tuy nói giảm bớt không ít, nhưng một lúc sau, Triệu Vân cũng biết không thể nào tránh được cái chết.

Lão nhân này tuy nói cùng với Trương Phi đấu hơn trăm hiệp chẳng phân biệt được thắng bại, hao phí không ít khí lực. Nhưng so với Triệu Vân, vẫn còn sung sức như trước.

Bên người của Tào Bàng, tại sao có nhiều người tài giỏi như thế này?

Trong lòng của Triệu Vân không khỏi than khổ, đồng thời cũng biết, cứ đánh tiếp sẽ dữ nhiều lành ít.

Sau khi cùng Hoàng Trung đấu vài hiệp, Triệu Vân đột nhiên phát lực, bàn xà thất thăm dò một thương rồi lại một thương, một thương nhanh chóng đập xuống, mạnh mẽ đẩy lui được Hoàng Trung, thúc ngựa chạy đi. Lẽ nào Hoàng Trung lại dễ dàng buông tha Triệu Vân như vậy? Thấy Triệu Vân đi, lập tức lão cũng giục ngựa đuổi theo.

Triệu Vân ghé vào trên lưng ngựa, cả người đau nhức, hai cánh tay nặng trĩu.

Đầu cũng bắt đầu hôn mê, thần trí cũng đã mơ hồ không rõ.

Chợt nghe phía trước truyền đến tiếng chuông ngựa vang lên, một con ngựa đạp tuyết ô truy xông đến trước mắt.

Lập tức một viên Đại tướng, cầm đại đao trong tay, cao giọng quát:

- Lão tướng quân, người này được công tử xem trọng, hãy đem công lao này, nhường cho ta, có được không?
A?

Triệu Vân giật mình lạnh toát, vội ghì ngựa nhìn chăm chú.

Đã thấy Bàng Đức phóng ngựa mà đến, vùng đao liền chém qua. Hai tay đã bủn rủn, cả người không còn chút khí lực.

Nhưng Triệu Vân không thể không lấy lại tinh thần, thà là thương và người cùng nhau chiến đấu. Lại là một người gọi Tào Bàng là 'Công tử', những thủ hạ này thật đúng là lực sĩ như mây.

Thật đúng là không thể hiểu rõ, vì sao có nhiều người lại cam lòng nghe hấn sai khiến như vậy? Tuy nhiên bất kể như thế nào, cũng đừng mơ tưởng khiến cho ta khuất phục. Hôm nay ta liền cùng các người quyết chiến một trận, ít nhất, cũng phải để cho Tào Bàng người tổn thất vài tên thủ hạ, mới được như ý.

Nghĩ đến đây, Triệu Vân ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Sau khi Bàng Đức và Triệu Vân đánh được vài hiệp, bỗng nhiên nghe từ xa Tào Bàng hô:

- Lệnh Minh, người hãy lui ra.

Triệu Vân lúc này, ý thức đã mơ hồ, từng trận từng trận muốn ngất đi. Sau khi Bàng Đức lui ra, y mơ màng màng, theo thanh âm của Tào Bàng, mà giục ngựa xông lên phía trước.

Tai nghe Tào Bàng lạnh lùng nói:

- Tử Long, hãy nhìn cho rõ ràng, những người nào đang ở trước mặt của ngươi!

Triệu Vân nghe thấy ngẩn ra, ý thức trở nên tỉnh táo rất nhiều. Y dừng ngựa đưa mắt nhìn lại... Nhưng khi vừa thấy, lại khiến y ngay lập tức cực kỳ hoảng sợ.

- Tào Bàng, sao ngươi dám như thế?

590. Chương 647 : Bức Hàng

Ở phía sau bọn họ, là một loạt đao phủ thủ.

Tào Bàng nhìn Triệu Vân mình đầy thương tích, sức cùng lực kiệt, khe khẽ thở dài:

- Tử Long, ngươi đã hết lực, vì sao lại cứ khăng khăng một mực?

- Tào Bàng, sao ngươi lại dễ tiện như vậy?

Triệu Vân nhìn thấy tình huống này, cũng biết nếu như đánh tiếp, đã không còn ý nghĩa.

Mắt nhìn một loạt tù binh kia, đột nhiên Triệu Vân đem đại thương cắm trên mặt đất, hoành kiếm trước cổ, chuẩn bị tự vẫn bỏ mình. Nhưng, y vừa mới động, chợt nghe Tào Bàng nói:

- Tử Long, nếu như ngươi tự sát, cũng đừng trách ta độc ác, không lưu lại huyết mạch của Lưu Bị.

- Ngươi...

Triệu Vân ngẩn ra, lớn tiếng quát:

- Tào Bàng, ngươi muốn như thế nào?

Tào Bàng khẽ mỉm cười:

- Hai con đường, hàng, hoặc là chết.

- Ngươi muốn ta đầu hàng?

- Đúng vậy!

Tào Bàng trả lời như đinh đóng cột, rồi sau đó thở dài:

- Tử U đã từng nói với ta, Tử Long ngươi là người tính tình ngay thẳng, là một chiến sĩ trung thành.

Vậy thì, đạo lý người khôn biết chọn chủ, chim khôn biết chọn cây lành mà đậu, ngươi cũng hiểu được. Hiện nay Lưu Huyền Đức đại thế đã mất, hán mưu đồ Giang Lăng thất bại, đã khó có thể vãn hồi được cục diện. Mà nay, đại quân của Thừa tướng sắp tiến vào chiếm giữ đất Kinh Sở, sớm muộn gì hán cũng bị tiêu diệt...

Ngày hôm nay ở bên sườn núi, ngươi đã làm quá nhiều!

Ngươi xem bộ dạng của ngươi hiện giờ, có còn nhớ hay không, năm đó khi ngươi và Tử U ở Thường Sơn học nghệ, lập ra chí nguyện to lớn? Ta nhớ rõ Tử U đã từng nói, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời của ngươi, đó là làm thủ hộ gia viên kia, làm anh hùng hào kiệt chống lại Hồ lỗ. Lúc trước khi ngươi còn ở dưới trướng của Công Tôn Toản, mặc kệ như thế nào, ít nhất ngươi cũng chiếu theo lý tưởng của ngươi mà làm, nhưng hiện tại thì sao? Tử U không bằng ngươi, lại trấn thủ ở Hà Tây hơn ba năm, cùng với bọn Hồ lỗ ở Mạc Bắc kia, giao chiến mấy mươi lần, giết địch vô số kể. Còn ngươi thì sao? Lại giống như chó nhà có tang, ngay cả cái chỗ để cư trú cũng đều không có. Đi theo cái hạng người có dã tâm tràn trề kia chạy trốn khắp nơi... Ngươi nói Lưu Huyền Đức là minh chủ, nhưng ở trong mắt của ta, bất quá hán cũng chỉ là một tiểu nhân mua danh trục lợi mà thôi.

Thiên hạ nói Thừa tướng là quốc tặc, nhưng Thừa tướng ở Hứa Đô, bình định tứ phương, chiến công hiển hách, khiến cho phiên bang quy thuận.

Dưới tay Thừa tướng, dân chúng áo cơm không lo, cuộc sống không lo, ít nhất có thể có được cuộc sống ấm no; nhưng Lưu Huyền Đức thì sao? Một khi tới nơi nào, nhất định ở đó có chiến tranh liên miên. Hắn ở Từ Châu bốn năm, nhân khẩu ở Từ Châu giảm bớt một phần ba, đất vườn hoang vu, dân chạy nạn khắp nơi, khổ không thể tả. Dem một mảnh đất tốt đẹp như Giang Hoài vốn giàu có và đông đúc, lại làm cho hoang tàn không chịu nổi; lại tới Nhữ Nam, lại là mộ binh dân chúng, mời chào sơn tặc đạo phỉ, hoành hành không cổ kị. Sau khi Thừa tướng xuất binh, hắn vỗ mông chạy lấy người, hoàn mỹ kỳ danh viết quanh co ngàn dặm (nổi tiếng là người hay chạy trốn)...

Nhưng, những dân chúng lúc trước ủng hộ hắn, lại có kết cục như thế nào? Nếu không có Thừa tướng sai người từ Từ Châu đưa lương, chỉ sợ sẽ là cảnh tượng người chết đói khắp nơi.

Hiện giờ tới Kinh Châu, lại cũng như thế.

Ở Nam Dương, hắn tự tiện khai chiến, kết quả hao binh tổn tướng.

Ở Phàn Thành, hắn mưu đồ bí mật Tương Dương, làm cho mọi người phỉ nhổ, người như thế này, thật sự đáng giá để cho người đi theo hay sao? Hay là, người đi theo Lưu Bị lâu như vậy, đã quên những năm sáng khoải ở Thường Sơn, ở trước mặt đại nhân Đồng Uyên lập ra chí nguyện to lớn sao? Có lẽ, lòng của người đã bị tê liệt rồi...

Sắc mặt của Triệu Vân, trở nên vô cùng khó coi.

Y cúi đầu nhìn bảo kiếm trong tay, ngẩng đầu nhìn thoáng qua những tù binh đang bị đao phủ thủ áp giải.

Leng keng!

Triệu Vân cầm thanh kiếm trong tay ném trên mặt đất.

- Tào Hữu Học, ta tuyệt đối sẽ không quy hàng Tào Tháo.

Những lời này, nói chắc nịch như đinh đóng cột, không có bất kì một chút do dự nào.

- Tử Long tướng quân, đừng lo lắng do dự, hãy mau chóng phá vòng vây, rời khỏi nơi đây, tìm hoàng thúc đi...

Hướng phu nhân đột nhiên lớn tiếng quát to, đã thấy một gã đao phủ thủ tiến lên, một phen xé ống tay áo của nàng xuống. Khi trời rét đậm, quần áo trên người của Hướng phu nhân cũng khá dày. Nhưng dù vậy, khi ống tay áo bị xé xuống, nàng cũng vẫn không kìm nổi phát ra một tiếng thét chói tai, chột tên đao phủ thủ kia vo tròn ống tay áo lại, nhét vào miệng của Hướng phu nhân.

- Dừng tay!

Triệu Vân kinh hãi, tay muốn nắm lấy thương.

Đã thấy Tào Bằng khoát tay chặn lại, cười nói:

- Tử Long, người không cần khẩn trương, ta chỉ muốn nói với người một câu.

- Nói cái gì?

- Dốc sức cho ta, ta liền thả bọn họ rời đi.

Bằng không, ta có thể giao cho Thừa tướng, cũng có thể xử tử bọn họ.

Tính mạng của những người này, chỉ dựa vào một ý niệm của người, người cần phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

Triệu Vân nghe thấy vậy, Tào Bằng nói chính là dốc sức cho ‘Ta’, chứ không phải là dốc sức cho ‘Thừa tướng’.

Y không khỏi ngẩn ra, nhìn về phía Tào Bằng.

Đã thấy vẻ mặt của Tào Bằng hết sức tự nhiên, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười.

Trong lòng, lập tức trở nên rối loạn, Tào Bằng vừa nói những lời kia, đối với Triệu Vân mà nói, không phải là không có lay động.

Năm đó, y từng ở trước mặt của Đồng Uyên phát hạ chí nguyện to lớn, phải bảo vệ biên cương, ra sức đánh Hồ lỗ.

Mà sở dĩ y tìm nơi nương tựa Công Tôn Toản, thậm chí ở thời điểm Lưu Bị lần đầu tiên mời chào y, rõ ràng y cũng không được Công Tôn Toản coi trọng, vẫn cố ý trở về. Dĩ nhiên trong đó cũng có nguyên do là vì trung thành, nhưng phần lớn, cũng vẫn là do Công Tôn Toản bảo vệ biên cương, có danh tiếng là Bạch Mã tướng quân, khiến cho y kính nể vô cùng.

Chỉ là về sau, Công Tôn Toản có dã tâm, giết Lưu Ngu, đánh Viên Thiệu, cuối cùng rơi vào cái kết cục thảm.

Triệu Vân lúc đó, ngàn dặm xa xôi, nghe danh của Lưu Bị.

Lúc ấy Hạ Hầu Lan rõ ràng viết thư cùng mời, nhưng Triệu Vân cũng không đồng ý đi phụ trợ Tào Bằng.

Nguyên nhân, tất nhiên là Tào Bằng chưa có tiếng tăm gì cũng là một nguyên nhân trong đó, nhưng nguyên nhân chân chính là y cho rằng Lưu Bị có thể thành lập một sự nghiệp, khiến cho y thực hiện được lý tưởng. Nhưng, tìm nơi nương tựa Lưu Bị mười năm ngay cả một tên Hồ lỗ cũng chưa thể giết được. Ngược lại là theo Lưu Bị hồi hải ngược xuôi, lưu lạc khắp nơi. Nhưng điều làm cho Triệu Vân cảm thấy khổ sở là Lưu Bị vẫn trước sau không chịu để cho y độc lĩnh một quân.

Cho dù là Bạch Mạo binh, cũng chỉ là theo y ra trận giết địch mà thôi, không có một chút quyền lực. Triệu Vân nếu như là người không có chút bản lĩnh, có lẽ cũng đành chịu vậy.

Nhưng y một thân võ nghệ, không hề thua kém hai người Quan, Trương, có thể nói dưới trướng của Lưu Bị chính là nhân tài kiệt xuất.

Cái này khiến trong lòng y có chút không thoải mái... Đặc biệt về sau Lã Cát lại có thể độc lĩnh một quân, mà y vẫn cứ không có chỗ thi triển tài năng, trong lòng càng thêm buồn bực. Mười năm qua đi, chí nguyện to lớn năm đó thật sự y cũng sắp quên! Nếu không có Tào Bằng nhắc tới, có lẽ y đã không còn nhớ nữa.

Nhắm mắt lại, sắc mặt của Triệu Vân không nhìn rõ cảm xúc.

Tào Bằng nói:

- Tử Long, người hãy quyết định đi.

Lúc này ta có thể làm chủ, nhưng nếu như để muộn, chỉ sợ khó có thể xử trí.

Ta có thể cam đoan, chỉ cần người quy hàng ta, ta liền đem những người này thả hết. Nếu như người không muốn đối địch với Lưu Bị, ta còn có thể đưa người đi Lương Châu, để tránh người cảm thấy xấu hổ. Đi con đường nào, người hãy mau quyết đoán. Bắt đầu từ bây giờ, ta cho người ba mươi tức (nhịp hô hấp: hít vào thở ra), người quyết định đi.

Tào Bằng cũng biết, hấn để cho gia quyến của Lưu Bị chạy thoát, chính là một cái lỗi nặng.

Chắc chắn Tào Tháo sẽ biết, hơn nữa sẽ vô cùng tức giận, thậm chí có thể, bãi miễn chức quan của hấn. Nhưng nếu có thể có được sự quy thuận của Triệu Vân, cũng coi như là đáng giá. Dù sao, Thường Sơn Triệu Tử Long, kiếp trước là thần tượng của hấn. Tuy nói Triệu Vân không có anh tuấn như đã hình dung trong tiểu thuyết diễn nghĩa, nhưng cũng vẫn đáng giá cho hấn mạo hiểm. Hơn nữa, mất quan bãi chức cũng không phải chưa từng có... Hấn sẽ không sợ hãi.

Tào Tháo, sẽ nhẫn tâm giết hấn sao?

Chẳng qua, việc này hiện tại hấn có thể làm chủ.

Nếu như lát nữa Trương Cáp đến đây, chỉ sợ sẽ có phiền toái ...

Tào Bằng đã cho Triệu Vân cơ hội, kế tiếp, sẽ xem sự lựa chọn của bản thân Triệu Vân.

Triệu Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tào Bằng.

Nếu như nói trong lòng không cảm động, đó là nói dối... . Y đương nhiên biết, Tào Bàng lúc này đây là làm chuyện mạo hiểm. Tuy rằng không rõ, Tào Bàng vì cớ gì lại coi trọng y như vậy? Nhưng trong lòng, lại cực kỳ cảm kích. Tào Bàng đối với y coi trọng, y không phải không biết. Từ lần đầu tiên gặp mặt ở Vũ Âm, y đã cảm thấy được sự coi trọng này. Bất quá y cũng chỉ là một võ phu, không tài không đức, vì sao lại được Tào Bàng coi trọng như thế?

Mà Bàng Đức và Hoàng Trung ở ngay một bên, đều cảm thấy có chút ganh tị rồi!

- Nếu như ta quy hàng, người có thực dám để cho bọn họ chạy đi, không tổn thương tính mạng của bọn họ?

- Đương nhiên!

- Nếu như ta quy hàng, người có thực không để cho ta cùng với hoàng thúc là địch?

- Ta có thể cam đoan.

- Vậy thì, xin công tử buông tha cho phu nhân cùng với công tử bọn họ... Chỉ cần công tử thả bọn họ rời khỏi, Triệu Vân tức khắc xuống ngựa quy hàng.

Thời điểm Triệu Vân nói ra những lời này, trong lòng không khỏi chua xót.

Y nghĩ cả đời này lấy chữ trung nghĩa là lẽ sống, mà nay lại phải phản chủ quy hàng, trong lòng đương nhiên khổ sở.

- Công tử, coi chừng mắc mưu.

Hoàng Trung tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở.

Tào Bàng khẽ mỉm cười:

- Tử Long là người quân tử, nhất định sẽ không lừa gạt ta... Người tới, đem bọn họ đều thả, để mặc cho bọn họ rời khỏi.

Trong lòng mọi người tuy không phục, nhưng không có cách nào chống lại mệnh lệnh của Tào Bàng.

Vì thế, đao phủ thủ thối lui, cha con Hường Lăng bước lên phía trước, nâng mẹ con của Hường phu nhân. Mà Quân Trúc thì nâng Quân phu nhân và Cam phu nhân, quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Vân, trong lòng khẽ thở dài, chấp tay vái chào Triệu Vân sát đất, mới nói với hai vị phu nhân:

- Chúng ta đi thôi.

- Tào Bàng!

Quân phu nhân đem A Đầu giao cho Cam phu nhân, đột nhiên lớn tiếng quát hỏi:

- Nhị ca ta ở chỗ nào?

- Người nói Quân Phương Quân nhị lão gia sao?

Ha hả, hiện nay hắn ở Lương Châu quận Võ Uy làm việc, cũng có chút vui sướng.

Về phần vị Hường Sủng công tử kia, thì bị ta sung quân đến Hà Tây Liêm Bảo làm việc... Ta nghe người ta nói, hắn ở đó cũng rất tốt, cũng lập không ít công lao.

Quân phu nhân không nói thêm gì, chỉ có điều thật sâu nhìn Tào Bàng liếc mắt một cái, nâng mẹ con của Cam phu nhân, cùng với Quân Trúc chậm rãi rời đi...

Hoá ra, nhị ca không chết!

Quân phu nhân cũng không phải lần đầu tiên gặp Tào Bàng.

Từ lúc mười năm trước, lúc Tào Bàng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, nàng đã từng quen biết với Tào Bàng.

Có một lần, nàng cũng là tù nhân của Tào Bàng, hơn nữa cuối cùng cũng được Tào Bàng thả... . Không nghĩ tới mười năm sau, chuyện cũ ngày xưa lại lặp lại một lần nữa, khiến trong lòng của nàng không khỏi cảm kích vạn phần. Tiểu tặc ngày xưa, không ngờ ngày nay lại chín chắn đến như vậy sao?

- Tỷ tỷ, người không có việc gì chứ.

- Ta không sao!

Quân phu nhân gật đầu, cũng không để ý đến cha con Hưởng Lăng và mẹ con Hưởng phu nhân kia đã rời khỏi, trở lại hướng về phía Triệu Vân, cúi đầu thật sâu:

- Tử Long tướng quân, thiếp thân sẽ ghi nhớ phần tình ý này của tướng quân.... Mặc kệ người khác nói như thế nào, nhưng thiếp thân biết, tướng quân hôm nay chỉ là bất đắc dĩ.

Đến đây từ biệt, về sau sẽ không hẹn, mong rằng tướng quân bảo trọng.

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ có Triệu Vân ngây ngẩn cả người, ngay cả Tào Bàng ở một bên cũng ngây ngẩn cả người.

Nghe qua, Quân phu nhân dường như chỉ đang cảm tạ Triệu Vân.

Nhưng trong giọng nói, cũng là giải vây cho Triệu Vân: chớ quá mức để ý, chúng ta đều biết rằng, hôm nay người đầu hàng không phải là người phản chủ cầu vinh, mà là bất đắc dĩ. Ta cũng biết, Triệu Tử Long người là một người như thế nào. Cho nên, người không cần phải quá bận tâm, từ nay về sau, cứ vì chủ của mình.

Triệu Vân ở trên ngựa, chấp tay nói:

- Phu nhân, bảo trọng.

Y từng phụ trách bảo hộ Cam phu nhân và Quân phu nhân gần một năm, lại thêm mối quan hệ với Quân Trúc, cũng vô cùng gần gũi.

Trước kia, bọn họ là bằng hữu, nhưng qua hôm nay, gặp lại sẽ là kẻ thù.

Trời chiều, nắng chiều.

Đầu cầu Đương Dương, đã nhiễm một chút rắng đỏ.

Khói đặc từ xa vẫn lan khắp trên không trung, khắp cả thi thể, còn có chiến mã vô chủ kia, cùng với đao kiếm đã gãy, và nước sông Đương Dương róc rách, tất cả lộ ra một cảnh tượng đau thương.

Bọn người của Quân phu nhân đi qua cầu Đương Dương, hướng về phía phương xa rời đi.

Tào Bàng thì ở một bên, lẳng lặng nhìn theo đoàn người của Quân phu nhân càng lúc càng xa, rồi sau đó quay đầu ngựa, mắt hổ sáng ngời hữu thần, chăm chú nhìn Triệu Vân.

Yêu cầu của người, ta đã làm được!

Như vậy kế tiếp, tới phiên người...

Triệu Vân chậm rãi tháo mũ giáp xuống, tiện tay vứt sang một bên.

Y ở trên ngựa, hít sâu một hơi, rồi sau đó rời khỏi yên, nhảy xuống ngựa.

Trong nháy mắt hai chân vừa rơi xuống đất, Triệu Vân cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa. Theo bản năng, y giơ tay chụp lấy ngân thương, làm cho quân Tào ở xung quanh, rối loạn một hồi.

Cũng khó trách, Triệu Vân để lại ấn tượng cho bọn hắn, thật sự là quá sâu sắc!

Trên sườn núi, y chém giết hơn một trăm kỵ sỹ của đội Hồ kỵ, chiến đấu với vô số tướng lĩnh; tại đầu cầu Đương Dương, lại đã thương hơn mười người của đội Hồ kỵ, luân phiên giao chiến với bốn người của Tào Bàng, có thể nói là dũng mãnh vô địch.

Tào Bàng khoát tay chặn lại, ra hiệu cho mọi người đừng vội kích động.

Đã thấy Triệu Vân tâm thần lảng lảng, tiến lên một bước:

- Vân được công tử coi trọng, từ nay về sau, tính mệnh này sẽ là sở hữu của công tử.

Tào Bàng nghe vậy, cười to!

Hắn nhảy xuống ngựa, tiến lên vài bước, một phen nâng đỡ Triệu Vân.

- Ta được Tử Long, như hổ thêm cánh.

591. Chương 648 : Mười Kế Sau Cùng Vì Hoàng Thúc

Cầu Đường Dương, sớm đã không còn thấy dấu tích.

Trời đã tối rồi, mây đen che kín vầng trăng, báo hiệu một cơn mưa bão sắp đến. Cam phu nhân và Quân phu nhân ngồi ở trong xe, tinh thần sa sút.

A Đẩu thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc nỉ non, ồn ào không ngừng.

- Tiểu muội, xem sắc trời này, sợ là sắp có mưa bão, chúng ta có nên tìm chỗ nào ở phía trước để trú mưa hay không?

Âm thanh của Quân Trúc, truyền vào trong xe.

- Đại ca, trước hết tìm chỗ nào trú mưa đi.

Quân phu nhân ngẫm nghĩ một chút, nhẹ giọng trả lời:

- Thế nào đêm nay cũng lạnh, A Đẩu bị kinh hãi, thật sự không thể chịu nổi gió lạnh, hay là nghỉ tạm một chút.

Cam phu nhân và Quân phu nhân, một người thì tính tình dịu dàng, người còn lại thì quả quyết.

Ở thời điểm xảy ra chuyện, bình thường tiểu phu nhân sẽ không mở miệng, phần lớn là do Quân phu nhân quyết định. Quân Trúc đuổi theo xe, đáp ứng một tiếng, lôi kéo dây cương, đẩy xe ngựa tiếp tục tiến lên. Xe ngựa là do Tào Bàng tặng cho bọn họ, vốn có hai chiếc xe chiến, còn có một vài quân lính.

Cũng không ngờ, sau khi rời khỏi cầu Đường Dương, cha con Hưởng Lăng mang theo mẹ con của Hưởng phu nhân rời đi, căn bản không thèm nhìn bốn người của Quân Trúc. Kể từ đó, Quân Trúc và mẹ con của Cam phu nhân cùng với Quân phu nhân, không thể không đơn độc mà đi. Mà những binh lính kia, phần lớn cũng theo cha con của Hưởng Lăng rời đi. Còn lại một ít người thì không muốn lại tiếp tục dốc sức cho Lưu Bị, liền giả từ Quân Trúc, đều trở về quê hương. Quân Trúc cũng rất bất đắc dĩ, cũng không thể ngăn cản hành động của bọn họ. Lòng người thay đổi, đội ngũ không được tôn kính, mọi người ai cũng có ý tưởng của riêng mình, cũng rất bình thường.

Chẳng qua, đối với việc làm của cha con Hưởng Lăng, Quân Trúc cảm thấy vô cùng bất mãn.

Tiếp tục đi thêm được một đoạn đường, Quân phu nhân đột nhiên ở trong xe nói:

- Đại ca, dừng lại.

Quân Trúc ngẩn ra, vội vàng dừng xe ngựa lại, xốc màn xe lên, nghi hoặc nhìn Quân phu nhân, thấp giọng nói:

- Tiểu muội, vì sao phải dừng lại?

- Trở về đi.

- Trở về?

- Vâng, không cần đi đường lớn, chúng ta đi đường nhỏ.

- Vì sao?

- Đúng vậy muội muội, vì sao phải đi đường nhỏ?

Cam phu nhân cũng nghi hoặc khó hiểu, nhìn Quân phu nhân thấp giọng hỏi.

- Chúng ta định đi chỗ nào?

- Vân Đố!

Quân Trúc nghi hoặc nói:

- Lúc trước không phải nói, chủ công rút lui về Giang Hạ. Vân Đổ này thuộc Giang Hạ, Trường Liêu Hóa ở Vân Đổ, cũng là bộ khúc của chủ công, chỉ cần chúng ta tới Vân Đổ, coi như là an toàn. Đến lúc đó nhờ Nguyên Kiệm liên lạc với chủ công, chẳng phải là dễ dàng sao?

Quân phu nhân lại nói:

- Ca ca, Liêu Hóa là người Trung Lư.

- À, đúng vậy.

Quân phu nhân cười khỏ nhìn Quân Trúc, trong lòng âm thầm thở dài.

Huynh trưởng này của mình, nhân phẩm không tồi, hơn nữa học thức và tu dưỡng cũng rất tốt, năng lực cũng rất mạnh. Chỉ có điều, có đôi khi y lại quá mức cổ hủ, thậm chí thấy không rõ lắm cục diện này hiện giờ. Cha con của Hường Lăng mang theo mẹ con Hường phu nhân vội vàng rời đi, thậm chí không thêm để ý tới bốn người của mình. Nguyên nhân gì? Về mặt này vòng vo rối rắm, chỉ sợ huynh trưởng đến giờ cũng chưa thể hiểu...

- Hường tam muội xuất thân ở Nghi Thành.

- Thì sao?

- Huynh trưởng, người cho là cha con Hường Lăng sẽ để cho chúng ta gặp lại chủ công sao?

Một câu, khiến Quân Trúc giật mình lạnh toát. Y ngạc nhiên nhìn Quân phu nhân... Tuy ánh sáng mờ mờ thấy không rõ lắm vẻ mặt của Quân phu nhân. Nhưng từ giữa đôi con ngươi sáng ngời kia, y thấy được một vẻ ngưng trọng. Một lúc lâu sau, Quân Trúc ra vẻ thoải mái mỉm cười.

- Tiểu muội nghĩ nhiều rồi!

- Huynh trưởng, không phải là ta suy nghĩ nhiều mà là người nghĩ rất đơn giản!

Nàng nhẹ thở dài một hơi:

- Từ khi Hường tam muội đến đây, hoàng thúc rất mê luyến nàng, không cần phải nói nhiều. Mà sau lưng của Hường tam muội là nhân sĩ Kinh Tương, cũng đang không ngừng thu tóm quyền lực của chúng ta. Huynh trưởng có còn nhớ, từ khi chủ công tới Kinh Châu, người quản lý tất cả mọi việc. Nhưng khi Hường tam muội đến đây, quyền lực của người, dần dần đã bị thay thế hết.

Nếu không có bọn nhị thúc và tam thúc kiên trì, không biết người đã bị phái tới địa phương nào từ lâu rồi. Ta không phủ nhận, Gia Cát tiên sinh có mưu lược kiệt xuất. Nhưng so với Hữu Nhược tiên sinh, lại thiếu phần rộng lượng. Hữu Nhược tiên sinh cho tới bây giờ đều là kỳ tài toàn diện, mà Khổng Minh tiên sinh, lại nhất định thích thân cung, thế cho nên khi y phân công người, đều là nhân sĩ Kinh Tương, ngay cả Giản Ung tiên sinh cũng không được coi trọng giống như trước.

Về chuyện lập đích, Khổng Minh tiên sinh không có ý kiến gì.

Nhưng ta biết, trong nội tâm của y có khuynh hướng là mẹ con của Hường tam muội... Chỉ có điều đại tỷ theo chủ công một thời gian dài, tình cảm sâu đậm, hơn nữa A Đẩu nhiều tuổi hơn, cho nên hẳn cũng khó nói. Lại thêm thái độ kiên quyết của nhị thúc và tam thúc, lúc này mới có cục diện cũ mới giằng co.

Hiện giờ, hoàng thúc chiến bại, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Trong tay người có thể sử dụng, phần lớn là nhân sĩ Kinh Tương. Nhị thúc và tam thúc mặc dù dũng, lại không phải là người tức trí đa mưu.... Nếu như tỷ tỷ và A Đẩu không ở đó, thì mẹ con của Hường tam muội sẽ không có người phản đối. Nghĩ đến, ý tưởng này không chỉ có ở Hường tam muội các nàng, cũng là ý tưởng của tất cả nhân sĩ Kinh Tương.

Sở dĩ Hường Lăng vội vàng bỏ rơi chúng ta, cũng là vì vậy.

Sắc mặt của Cam phu nhân tái nhợt, mà Quân Trúc thì trầm mặc không nói gì.

Thật lâu sau, y khe khẽ thở dài:

- Hường Lãng dám lớn mật như thế sao?

Quân phu nhân không trả lời, chỉ có điều dùng sức gật gật đầu. Một lát sau, nàng thấp giọng nói:

- Nếu như huynh trưởng không tin, có thể tìm một chỗ ẩn thân kín đáo.

Nếu như tiểu muội đoán không sai, không bao lâu nữa, sẽ có người từ Vân Đổ đến.

Tuy nhiên ta tin tưởng, bọn họ không phải vì ghen ghét chúng ta, mà là vì.... Chỉ cần chúng ta chết, bọn họ có thể đổ tội lên người của Tào công tử. Chẳng sợ trong lòng của hoàng thúc hiểu được, tại thời điểm này, cũng không thể trách tội bọn họ, ngược lại sẽ thuận nước đẩy thuyền, tiếp tục thừa nhận.

Mà nhị thúc và tam thúc bọn họ, cũng sẽ không tiếp tục truy cứu.

Ta và người chết, bọn họ cũng chỉ có thể ủng hộ mẹ con của Hường tam muội, từ nay về sau dưới trướng của hoàng thúc hoà thuận vui vẻ, sẽ không có bất kì xung đột nào.

- Ta không tin!

- Tử Trọng nếu không tin, vậy hãy nghe ý kiến của Nhị muội.

Ta nhớ vừa rồi chúng ta quẹo vào chỗ kia, nhìn thấy một mảnh rừng rậm. Vả lại trốn vào trong rừng, thứ nhất có thể tránh né mưa gió, thứ hai cũng có thể chứng minh một phen. Nếu như ở Vân Đổ không có ai đến, thì là Nhị muội đoán sai; còn nếu như có người từ Vân Đổ tới, cầm lợi khí trong tay, tốt nhất chúng ta... tính cách khác.

Cam phu nhân tính tình nhu nhược, chỉ khi nào cần ra quyết định, Quân phu nhân cũng sẽ không ngăn cản.

Nếu nàng đã nói như vậy Quân Trúc cũng không thể phản bác. Trong nội tâm, y đã thừa nhận cách nói của Quân phu nhân rồi. Nhưng lại không muốn tin tưởng, chỉ phải nghe theo đề nghị của Cam phu nhân. Vì thế, Quân Trúc quay đầu ngựa lại, đuổi xe ngựa trở về, trốn vào một mảnh rừng rậm.

Không lâu sau, mưa bắt đầu rơi xuống.

Quân Trúc lấy một nhánh cây kháp hàm ngựa, đứng dưới tàng cây, nhìn xung quanh phía bên ngoài cánh rừng.

Trên người khoác một cái áo tơi. Mưa lạnh như băng đánh vào trên mặt lại giống như không hề có chút cảm giác nào...

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Một đội kỵ quân từ hướng Vân Đổ chạy đến như bay, dừng lại ở bên ngoài rừng rậm.

- Người đi nơi nào?

- Không biết... Dựa theo cước trình, hẳn là chúng ta sẽ gặp ở trên đường mới đúng.

- Đúng vậy, ta cũng thấy kỳ quái, tại sao lại không thấy bóng dáng... Người nói, có phải các nàng cảm thấy được cái gì hay không, cho nên...

- Không có khả năng!

Một gã kỵ sĩ lớn tiếng nói:

- Tử Trọng không phải là người có tâm kế, hai vị phu nhân cũng chỉ là hạng nữ lưu thiếu hiểu biết.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Chúng ta tiếp tục đi về phía trước một chút, nếu đến bên Hán Thủy, vẫn không thấy tung tích, sẽ trở về báo cho Liêu Huyện trưởng.

- Như vậy đi, vậy thì tiếp tục truy đuổi.

Kỵ đội tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Rất xa, chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng vó ngựa vang lên, dần dần không còn tiếng động.

Quân Trúc tay chân lạnh ngắt, đứng ở dưới mưa bất động một lúc lâu... Hơn nửa ngày y đột nhiên vượt nước mưa trên mặt, chạy đến bên cạnh xe ngựa.

- Chúng ta đi.

- Đi chỗ nào?

- Hướng bắc, hướng tây, hướng nam... đều có thể chỉ cần không phải hướng đông là tốt rồi.

- Huynh trưởng, người...

Quân Trúc không rời Quân phu nhân, đẩy xe ngựa dầm mưa tiến về phía trước. Đi một mạch hơn hai mươi dặm, y mới dừng xe lại...

- Tiểu muội chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Quân phu nhân nói:

- Huynh trưởng đã có chủ trương, cần gì phải hỏi ta?

- Ta...

Miệng Quân Trúc giương lên, lại không biết nên nói như thế nào mới phải. Y đi theo Lưu Bị suốt mười bốn năm, có thể nói là tận tâm tận lực, hao hết tâm tư. Ngay cả sản nghiệp của nhà mình cũng đều cấp cho, nhưng mà nay sự việc không thành. Huynh đệ thành tù nhân, mà chính mình, chỉ sợ cũng là có nhà mà khó có thể về. Loại cảm giác này, thật sự khiến y không thoải mái. Nói y cần phải phản bội Lưu Bị, tâm lại không đành lòng.

Cam phu nhân nghe không hiểu lời nói của huynh muội này, tò mò hỏi:

- Muội muội, rốt cuộc là người có ý tứ gì?

- Tỷ tỷ, người cho là hoàng thúc như thế nào?

- Hoàng thúc... cũng thực anh hùng.

- Ta cũng biết hoàng thúc anh hùng, nhưng tỷ tỷ nghĩ đến sau này hoàng thúc còn có thể phục khởi?

- Việc này..... Muội muội, người thấy thế nào?

Quân phu nhân chưa xót cười nói:

- Tỷ tỷ chẳng lẽ không cảm thấy, người thật sự hiểu hoàng thúc, cũng không phải là Tào Tháo, mà là Tào Bành? Từ khi hoàng thúc gặp Tào Bành, bó tay bó chân, chưa bao giờ chiếm được tiện nghi. Mà nay, giành Giang Lăng không thành, hẳn lại quá xem trọng nhân sĩ Kinh Tương. Chỉ có điều chỉ nhờ vào Giang Hạ, lại khó có thể ngăn cản. Ta nghĩ, hoàng thúc cũng khó sống yên ở Kinh Sở, đến cuối cùng tất sẽ khó có kết quả.

- Chúng ta đây...

- Tỷ tỷ, không nói đến chúng ta có thể hay không gặp lại hoàng thúc.

Cho dù là gặp được hoàng thúc, bởi vì sự tồn tại của A Đẩu, cũng sẽ khiến cho dưới tay của hoàng thúc chia năm xẻ bảy. Vì suy nghĩ cho hoàng thúc, cũng là vì suy xét cho A Đẩu, chúng ta tốt nhất vẫn là đừng trở về nữa. Chúng ta không quay về, nhị thúc, tam thúc bọn họ, tất nhiên sẽ không mâu thuẫn với Khổng Minh tiên sinh nữa, toàn tâm toàn ý phụ tá hoàng thúc. Nói khó nghe một chút, tương lai nếu như hoàng thúc thất bại, chỉ sợ là khó lưu lại huyết mạch, chỉ bằng nhân cơ hội này rời khỏi. Thứ nhất có thể để cho hoàng thúc không bị khó xử, thứ hai cũng có thể khiến hoàng thúc có huyết mạch kéo dài... , ta nhớ rõ Tào Bành kia đã từng nói, hiện giờ nhị ca làm việc ở Võ Uy. Chúng ta có thể vụng trộm đi tìm nơi nương tựa nhị ca, tìm kiếm che chở... Bất kể là hoàng thúc phát đạt, cũng hoặc là... A Đẩu đều có thể có hoàn cảnh an toàn ổn định, vì hoàng thúc kéo dài một huyết mạch... Ý tứ của ta là, chúng ta đi quận Võ Uy.

Cam phu nhân lập tức hít phải một hơi khí lạnh.

Chủ ý này của Quân phu nhân thật sự là quá lớn, khiến cho nàng có chút giật mình, có chút sợ hãi .

Từ khi theo Lưu Bị, bất luận đường làm quan của Lưu Bị rộng mở, hoặc là lưu lạc khắp nơi, tiểu phu nhân chưa bao giờ nghĩ tới, bỏ Lưu Bị mà đi.

Nhưng hiện tại, chủ ý của Quân phu nhân, rõ ràng chính là muốn đoạn tuyệt quan hệ với Lưu Bị.

Việc này nếu như đổi lại là một người khác, tiểu phu nhân tất nhiên sẽ nổi giận mà trách mắng.

Nhưng Quân phu nhân lại không giống như vậy, nàng cũng đã từng chịu rất nhiều khổ cực, thậm chí đã từng là tù nhân. Nàng đối với Lưu Bị rất kính yêu, tiểu phu nhân biết rất rõ. Mà nay Quân phu nhân nói ra lời này, rõ ràng là nói, có thể nghĩ lại tưởng tượng tiểu phu nhân lại cảm thấy, lời nói của Quân phu nhân không phải không có đạo lý. Những người dưới tay của Lưu Bị càng tranh đấu lợi hại hơn! Nói trăm ngàn lần, chính là bởi vì sự tồn tại của A Đẩu mà ra.

Nếu A Đẩu mất, đương nhiên cũng sẽ không còn sự chia rẽ nữa.

Nhưng, để cho Cam phu nhân hại chết thân sinh cốt nhục của chính mình? Nàng tuyệt đối không làm được.

... Dù sao, Cam phu nhân cũng không phải là Vô Chiêu Vô Tắc Thiên không từ thủ đoạn ở hậu thế. Nhưng, cứ như vậy mà đi? Cam phu nhân lại thấy không muốn. Nàng nhìn nhìn Quân phu nhân, lại nhìn nhìn Quân trúc.

- Muội muội, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác?

Quân phu nhân lắc lắc đầu.

- Nhưng Lương Châu cách quận Nam, đâu chỉ ngàn dặm.

Bốn người chúng ta, làm thế nào đi tới?

Trên mặt của Quân phu nhân, cũng lộ ra vẻ lúng túng.

Đúng vậy, lộ trình từ nơi này đến Lương Châu xa như vậy...

Quân phu nhân hay là tiểu phu nhân cũng thế, bao gồm cả Quân Trúc, tuy nói là kiến thức rộng rãi, lại chưa từng đi đến Lương Châu. Huống chi, bọn họ không có một đồng, ngoại trừ cỗ xe ngựa ở bên ngoài, không còn có tiền bạc nào khác.

Bán xe ngựa?

Vậy phải đi bộ mà đi!

Nếu là thịnh thế, còn có thể tạm được.

Nhưng hiện giờ đây là loạn thế, dù cho Tào Tháo cai trị rất tốt, chỉ sợ suốt quãng đường này, cũng sẽ có rất nhiều nguy hiểm. Cam phu nhân nói một hồi, khiến cho Quân phu nhân cũng khó xử. Nàng nhanh trí, đồng thời cũng thật tinh mắt... Nhưng đối mặt với tình trạng như hiện giờ, cũng không biết phải làm thế nào.

- Ta có một biện pháp.

Quân Trúc hít sâu một hơi:

- Chỉ là có chút mạo hiểm.

- Ồ?

Quân Trúc hạ giọng nói:

- Phu nhân có còn nhớ, lúc trước khi Tử Long quy hàng, điều quy ước thứ ba với Tào Hữu Học, không đối địch với chủ công. Tào Hữu Học cũng nói, sẽ cho hần đi Lương Châu... Nếu theo lời nói đó, chúng ta có thể liên lạc với Tử Long, nhờ hần hộ tống chúng ta đi Võ Uy.

Tử Long là một quân tử!

Nếu như y đồng ý tương trợ, tất sẽ không có vấn đề.

Xem y có nguyện ý hay không, ly trợ hoàng thúc một hồi.

Quân phu nhân và Cam phu nhân nhìn nhau, nhưng không khỏi cười khổ.

Việc này nghe ra như có vẻ có chút hoang đường, nhưng với tình thế hiện nay mà nói, lại dường như là biện pháp tốt nhất. Triệu Vân, đã vì các nàng làm rất nhiều, vì Lưu Bị làm rất nhiều. Mà nay, y sẽ giúp một lần nữa hay không? Dù là lí do gì cũng khó mà chấp nhận được. Nhưng mặc kệ nói như thế nào thì đây cũng là biện pháp duy nhất trước mắt... Chỉ cần Triệu Vân nguyện ý hỗ trợ, như vậy hết thảy sự việc, cũng sẽ trở nên không hề phức tạp.

- Như vậy thì y như lời của Tử Trọng.

Tháng mười một năm thứ mười hai Kiến An, Lưu Bị rút lui khỏi Lam Thành, giành Giang Lăng.

Tào Bàng dẫn một ngàn kỵ sĩ xuất sắc của đội Hồ kỵ truy kích suốt đêm, tại Trường Bản Pha đánh cho Lưu Bị thất bại thảm hại, sau đó, Ngụy Diên ngàn dặm đến tập kích, từ Chương Ngưu qua sông, tập kích bất ngờ Lưu Bị, hóa giải nguy hiểm cho Giang Lăng, đánh bại Lưu Bị. Sau khi Lưu Bị ở Giang Lăng bị đại bại, may mắn được Quan Vũ dẫn binh đến nghênh đón, mới xem như được an toàn. Lưu Kỳ vội phái binh tới cứu viện, giúp cho Lưu Bị ở An Lục ổn định được vị thế... Tháng mười hai, Lưu Bàn phái người tiến đến Giang Hạ, cùng Lưu Kỳ kết minh. Lưu Bàn tỏ vẻ nguyện ý đưa Trường Sa cho Lưu Bị, hiệp trợ Lưu Bị đánh chiếm Vũ Lăng. Sau khi cùng Gia Cát Lượng thảo luận một lúc, Lưu Bị đồng ý. Lão dẫn Trương Phi, Trần Đáo, Lã Cát, Liêu Hóa, cùng với đám người Mã Lương đi tới Trường Sa, Gia Cát Lượng ở lại Giang Hạ, cùng với Quan Vũ hiệp trợ Lưu Kỳ, chống đỡ quân Tào. Cùng lúc đó, Tào Tháo suất lĩnh đại quân, để được Tương Dương, Kinh Châu quy thuận...

Trong lòng của Tào Bàng, lại bởi vì Tào Tháo đã đến, mà có chút bất ổn không yên.

Cầu Đường Dương, hẳn để cho gia quyến của Lưu Bị chạy mất, chuyện này khẳng định không thể giấu diếm.

Trời mới biết Tào Tháo sẽ có nhận xét gì?

Ngoài miệng Tào Bàng nói không sợ, nhưng trong lòng đúng là vẫn có chút sợ hãi. Ngày Tào Tháo tiến vào chiếm giữ Tương Dương, Tào Bàng nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng ra một quyết định.

592. Chương 649 : Tự Trối Thỉnh Tội

Kể từ khi bước vào mùa đông, thời tiết thay đổi thất thường.

Thoát đó trời quang mây tạnh, thoát đó âm u, có vài đận nhìn sắc trời như muốn đổ tuyết, nhưng đến cuối cùng, đến ngay cả nửa bông hoa tuyết cũng không thấy. Nhưng, vào ngày mà Tào Tháo đặt chân đến Tương Dương, thì trận tuyết đầu mùa cuối cùng đã rơi. Những bông hoa tuyết to như lông ngỗng, bắt đầu lả tả rơi xuống kể từ sau buổi trưa, đến tận đêm khuya vẫn chưa ngừng. Tào Tháo không ở lại Châu giải, mà vẫn để mẹ con Thái phu nhân ở lại đó. Những chuyện xảy ra ở Tương Dương mấy ngày này, ông ta cũng nghe được không ít. Bao gồm cả việc Tào Bàng thu nhận Lưu Tông làm đệ tử, Tào Tháo cũng rõ như trong lòng bàn tay.

Đối với chuyện này, Tào Tháo cũng không để tâm lắm.

Hành động này của Thái phu nhân, rõ ràng cho thấy là bà ta muốn tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc nhất ...

Tào Bàng là một nhân vật được sủng ái bậc nhất dưới trướng ông ta, lại thêm có tài văn chương nổi danh bên ngoài, nên Thái phu nhân sắp xếp như vậy, cũng là việc hợp lẽ.

Từ trước khi đến Kinh Châu, Tào Tháo đã nghĩ xong phương án sắp xếp cho mẹ con Thái phu nhân. Lưu Tông sẽ kế tục tước vị Thành Vũ Hầu của Lưu Biểu, phong làm Trung lang tướng, Nghị lang, thêm Chư Dã Giáo tiết, bổng lộc năm trăm hộ, ở lại đóng giữ Huỳnh Dương. Làm thế này cũng coi như là Tào Tháo nể mặt Tào Bàng. “Người xem, ta quan tâm đến học trò của người như vậy cơ mà...”. Đường nhiên, những chức vụ này, về thực chất đều chẳng có chút quyền lực nào cả.

Bất luận là Uy Vũ Hầu, hay Nghị lang, đều chỉ là hư danh mà thôi.

Còn Chư Dã Kỵ cục, thì nghe tên thôi cũng đủ biết, tức là chuyên phụ trách việc chế tạo binh khí, quản lý công xưởng Hà Nhất.

Nhưng vấn đề lại là, Lưu Tông căn bản chẳng hề biết đến những việc này, cũng thế nào nhúng tay vào những công việc cụ thể của công xưởng Hà Nhất, cho nên cũng là một chức danh hảo mà thôi.

Tào Bằng định cư ở Huỳnh Dương, người là đệ tử của Tào Bằng, thì cứ ngoan ngoãn mà ở lại đó cho ta.

Những thứ người cần, sẽ không thiếu dù chỉ một cắc. Hơn nữa, ở Huỳnh Dương, đứng dưới danh nghĩa của Tào Bằng, bọn quan lại địa phương sẽ không dám khó dễ gì Lưu Tông.

Mẹ con Thái phu nhân, cũng rất vui mừng vì việc này.

Mặc dù mất đi quyền thế, nhưng vinh hoa phú quý vẫn không tổn thất gì.

Quan trọng là Tào Tháo đã ngầm đồng ý với việc để Lưu Tông bãi Tào Bằng làm sư phụ, điều này cũng đồng nghĩa với việc thêm một sự bảo đảm cho mẹ con bà ta.

Chỉ có điều, Tào Tháo không được vui.

-Thưa tướng, Hữu Học đã quỳ ở bên ngoài nhiều giờ rồi.

-Ta biết.

Tào Tháo bước đến sau cánh cửa, nhìn qua khe cửa ra ngoài, thấy những bông tuyết to cỡ lòng ngỗng đang lả tả bay xuống, phủ trắng cả trời đất. Trong sân viện, Tào Bằng cỡi trần, trối mình bằng dây gai, một thân một mình quỳ ở đó, nhìn bộ dạng đó mới đáng thương làm sao...

Cục bắt mẩn đầy ự trong bụng ông ta, ngay lập tức giảm đi rất nhiều.

Tào Tháo nghiêng chặt răng, nói:

-Nếu không dạy dỗ hẳn một trận nhớ đời, thì hẳn không biết trời cao đất dày.

Lần trước dung túng cho gia quyến của Lã Bố, ta đã tha cho hắn một mạng; nay hắn lại càng bừa bãi, đến ngay cả gia quyến của Lưu Bị, cả con nối dõi của ông ta hắn cũng thả cho đi, thực sự là quá ngông cuồng.

Chuyện Tào Bằng tự dung túng cho gia quyến của Lưu Bị không giấu được Tào Tháo.

Đầu cầu Tương Dương nhiều người như vậy, có Hồ Báo ky, cũng có quân lính Tào thông thường, ai dám chắc rằng, trong số đó không có vài người tâm phúc của Tào Tháo? Tào Tháo còn chưa đến Tương Dương, đã nghe được chuyện này rồi. Khi ông ta nghe được tin Tào Bằng tự ý dung túng cho gia quyến Lưu Bị, ông ta giận đến tím mặt!

Nhưng đừng có hiểu lầm, chẳng phải là Tào Tháo xót thương gì bọn người Cam phu nhân.

Tuy rằng ông ta là người rất háo sắc, hơn nữa lại đặc biệt yêu thích vợ người, nhưng phần lớn đều là hai bên tình nguyện, rất ít khi dùng hành động cưỡng ép. Trước kia, ông ta cũng từng bắt giam qua vợ Lưu Bị, đến cuối cùng chẳng phải vẫn trả lại cho hắn đấy sao? Đương nhiên, lúc đó Tào Tháo có lòng muốn mời chào Lưu Bị, không lý gì lại dung đến vợ Lưu Bị, điều đó Tào Tháo cũng không phải là không biết. Nếu không phải đến nước bất đắc dĩ, ông ta cũng rất ít dung đến cách tiêu diệt cả nhà người khác như thế. Chớ xem trong “Tam Quốc diễn nghĩa” dung một cái là chém đầu cả nhà... trên thực tế, khi Tào Tháo còn tại vị, nếu không đến mức bất đắc dĩ, ông ta cũng không hạ lệnh này.

Tào Tháo tức giận, là tức giận Tào Bằng tùy ý làm bậy.

Cho dù có muốn thả vợ con Lưu Bị đi chẳng nữa, thì việc đó cũng nên để ta làm...

Người thì hay lắm, đến báo cũng không thêm báo, mà thả người ngay trên chiến trường. Nếu như người làm thế là vì tham lam nữ sắc, thì ta cũng còn chấp nhận được, nhưng người lại chỉ vì một tên võ tướng, mà lại to gan hành động như thế. Nếu không dạy dỗ cho Tào Bằng một trận, thì sau này há chẳng phải không còn phép tắc gì nữa?

Tào Tháo đã nghĩ sẵn rồi, đến Tương Dương rồi, nhất định sẽ dạy cho Tào Bằng một bài học.

Nào ngờ, chẳng đợi ông ta mở lời, Tào Bằng đã tự đưa xác đến trước cửa. Hơn nữa lại còn mang bộ dạng tự trối thính tội, cỡi trần quỳ bên ngoài nữa chứ. Điều này cũng khiến cho tâm trạng của Tào Tháo tốt lên nhiều... Còn tướng người to gan đến mức nào, hóa ra tên tiểu tử nhà người cũng còn biết sợ.

Cứ như vậy, tâm tư của Tào Tháo cũng thoái mái dần.

Ông ta nói với Hứa Chử đang trực bên cạnh:

-Trọng Khang, nói tên tiểu tử khốn kiếp đó, báo danh mà vào.

Hai năm trở lại đây, cơ hội ra trận của Hứa Chử và Điển Vi càng ngày càng ít. Nhưng cứ mỗi lần sắp có trận chiến là hai ông tướng Thiện Ác này lại giống như hai ông thần giữ cửa, tất phải đi theo. Bản thân Tào Tháo cũng thế! Nếu như không có Điển Vi, Hứa Chử thì sẽ cảm thấy rất không an toàn, thậm chí trắng đêm khó ngủ.

Hôm nay vừa hay đúng lúc Hứa Chử trực ban, ông ta bước ra khỏi cửa phòng, cười ha hả đi đến bên Tào Bằng.

-Hữu Học, Thừa tướng bảo người báo danh mà vào.

Thông thường mà nói, thì “báo danh mà vào” là một mệnh lệnh hàm ý xỉ nhục nặng nề. Nhưng, chuyện này đối với Tào Bằng mà nói, trong sân viện nhỏ hẹp này, cũng chẳng có người ngoài nào. Tào Tháo cũng đã giữ thể diện cho hắn, sớm đã hạ lệnh cho các cận vệ xung quanh lui đi cả, chỉ còn bộ hạ tâm phúc bên cạnh mà thôi.

Cho nên, lệnh “báo danh mà vào” này, chẳng qua chỉ là cảnh cáo Tào Bằng mà thôi, chứ không mang tính sỉ nhục.

Tào Bằng quỳ trên nền tuyết đã lâu, quả thực đã bị nhiễm lạnh. Cũng may sức khỏe hắn tốt, những năm gần đây nhờ luyện tập Ngũ Cầm Hí và Bạch Hổ Thất Biến, nên thể chất cũng được cải thiện nhiều, giúp hắn có thể kiên trì đến bây giờ. Cho dù vậy, quỳ trên nền tuyết một thời gian dài, cũng khiến cho mặt hắn trắng bệch, môi tái nhợt. Nghe Hứa Chử nói, hắn vội đứng dậy, nhưng thân người cứng đờ, thiếu nước ngã dập mặt xuống đất.

Hứa Chử chìa tay ra, giữ lấy Tào Bằng.

-Cái tên tiểu tử này, sao lại... Lần nào thả cho người ra, người cũng đều làm rất tốt, nhưng rồi lần nào cũng gây họa.

-Việc này...

-Được rồi, được rồi, mau vào bên trong đi.

Tào Bằng cử động tứ chi một chút, ho khan một tiếng, bước tới trước một bước, đồng thời lớn tiếng nói:

-Mặt tướng Tào Bằng, bá kiến Thừa tướng.

Trong nhà không chút động tĩnh!

-Mặt tướng Tào Bằng, bá kiến Thừa tướng.

Tào Bằng lại bước về phía trước một bước, trong nhà vẫn không chút động tĩnh.

Cứ như thế, Tào Bằng liên tiếp hô liên bảy tiếng, cuối cùng Tào Tháo cũng lên tiếng:

-Đồ khốn kia, còn không mau vào đây.

Tào Bằng sải bước dài hơn đi vào trong nhà. Hai tên tiểu Giáo úy bước lên đón, một người giúp hắn cởi trói, người còn lại thì cầm một chiếc áo bào lót bông, khoác lên người Tào Bằng. Tiểu Giáo úy mang sợi dây gai đặt xuống bên cạnh Tào Tháo, nhìn Tào Bằng nhớn cười, đoạn đi ra khỏi phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người, Tào Bằng và Tào Tháo.

Tào Bằng đứng ở trong phòng, không ngớt run lên cầm cập. Những bông tuyết trên đầu tan chảy, theo má chảy xuống, rơi xuống đất.

Trong phòng có sáu cái lò than, vô cùng ấm áp.

Tào Tháo nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Tào Bằng đột nhiên bật cười ha hả, cầm lên một cái khăn khô ở trên ghế, ném cho Tào Bằng. Tào Bằng vội chụp lấy, lau mặt, rồi lau khô mái đầu ẩm ướt. Hắn cẩn thận đặt chiếc khăn sang một bên, rồi phủ phục trên mặt đất, cung kính nói:

-Tạ ơn thúc phụ không giết.

-Ta nói không giết ngươi khi nào?

-Thúc phụ ban khăn lau mặt cho Bằng, chính là thể hiện sự yêu quý bảo vệ.

Nếu muốn lấy mạng của Bằng thì hà tất phải làm thế?

-Đó là vì ta muốn cho ngươi chết ra dáng một tì.

Tào Tháo nói dứt lời, không nhin nổi lại bật cười. Chẳng hiểu vì sao, Tào Tháo chẳng thể giận nổi Tào Bằng, dù chỉ là một chút. Ông ta hít vào một hơi, có vẻ dở khóc dở cười nói:

-Được rồi, bây giờ nói cho ta biết, vì sao lại thả gia quyến vợ con của Lưu Bị?

Ta nghe nói người làm vậy là vì một tên võ tướng?

-Thúc phụ, có được vợ con Lưu Bị thì có tác dụng gì?

-Việc này...

Tào Tháo ngẩn người, gãi gãi đầu:

-Chắc cũng phải có tác dụng gì đó chứ.

-Thúc phụ cũng biết, Lưu Huyền Đức đó bạc tình bạc nghĩa, chính là người đàn ông vô tình nhất trong số những người vô tình trên đời này.

Hắn có thể nói ra những lời “vợ con như quần áo, huynh đệ như tay chân, quần áo rách rồi còn có thể may lại, tay chân gãy rồi là coi như hỏng”, điều đó cho thấy hắn không hề coi trọng vợ con. Người này đúng là hạng kiêu hùng, giỏi mua danh chuộc tiếng, nếu Thừa tướng suy luận theo lẽ thông thường thì e là không có ý nghĩa lắm.

Cho dù là có được gia quyến vợ con hắn đi chăng nữa, cũng không khiến cho hắn khuất phục.

Ngược lại, còn khiến cho Thừa tướng phải chịu miệng đời chửi rủa. Giết thì không hay, không giết thì để cũng không có tác dụng gì... nếu đã như vậy, thì chẳng thà để cho bọn họ đi.

Tào Tháo nhìn Tào Bằng, không có ý phủ định, cũng không nói năng gì.

Tào Bằng lại nói tiếp:

-Thúc phụ có biết người tên Hạ Hầu Tử U không?

-Người người nói đến có phải là Hạ Hầu Lan, Giáo úy thống lĩnh binh mã ở Hà Tây, Hạ Hầu Tử U năm xưa đánh cược với người bị thua, sau đó trở thành gia thần cho người?

-Đúng vậy.

-Dưới trướng Lưu Bị có một viên mãnh tướng, vô cùng kiêu dũng.

Người này tên gọi Triệu Vân, xuất thân là đồng môn với Tử U. Tử U từng nhờ diệt nê, nếu gặp Triệu Vân, thì tốt nhất là nên khuyên hắn quy hàng... Nhưng mà, cái tên Triệu Vân đó là một người cố chấp, cũng chẳng biết rốt cục hắn nhìn thấy điểm tốt gì của Lưu Bị, mà trung thành tuyệt đối với ông ta. Tiểu diệt thấy hắn võ nghệ cao cường, nên quả thật không nỡ làm hại đến tính mạng hắn. Cộng thêm lời nhủ nhủ của Tử U nữa, tiểu diệt nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có dùng cách này để khiến hắn quy thuận...

Tuy nhiên, việc tiểu diệt tha cho vợ con Lưu Bị còn có một ý nghĩa khác nữa.

Tào Tháo nói:

-Cái thằng nhãi này, đúng là trời sinh được ba tấc lưỡi không xương...ta cũng muốn nghe xem, tài khua môi múa mép của người đến đâu, nói ra lý lẽ gì.

Tào Bằng hít sâu một hơi:

-Theo như tiểu diệt được biết, dưới trướng Lưu Bị cũng không phải ai cũng đồng lòng.

Lưu Bị khởi binh ở Trác quận, quét khởi từ Từ Châu, liên tục chiến đấu ở phương bắc, cuối cùng ngụ lại Kinh Sở. Đám bộ hạ của hắn đến từ năm sông bốn bể, mâu thuẫn lẫn nhau. Hồi trước có Tuân Kham, nên Lưu Bị không cần phải lo lắng những chuyện đó, Tuân Kham đủ sức áp chế các loại mâu thuẫn. Nhưng hiện nay, mưu sĩ chính của Lưu Bị là Gia Cát Lượng, người này đa mưu túc chí, thường tự ví mình như Quản Trọng, Nhạc Nghị, tài hoa trác tuyệt. Chỉ có điều, tuy hắn có tài năng hơn người, nhưng kinh nghiệm non nớt. Sau khi Lưu Bị đến Kinh Sở, chiêu binh mãi mã, thu nạp hiền thần khắp nơi, điều này cũng khiến cho những thủ hạ cũ của ông ta và các nhân sỹ Kinh Tương nảy sinh mâu thuẫn. Trước đây Cam phu nhân sinh hạ được một người con trai, tên là Lưu Thiện, còn Hưởng tam phu nhân cũng sinh được một người con trai, đặt tên Lưu Lý.

Cho nên việc chọn ai trong hai người con trai này làm con nối dõi, cũng khiến cho đám thủ hạ của Lưu Bị nảy sinh xung đột...

Nay thả cho bọn họ về, là để họ tiếp tục cuộc tranh đấu dưới trướng Lưu Bị. Bọn họ tranh đấu càng gay gắt, thì chẳng phải thúc phụ người càng có lợi hay sao?

-Chuyện này...

Tào Tháo không khỏi nhíu chặt lông mày, chìm vào trầm tư.

Tào Bằng nói có lý, những chuyện này ông ta cũng đã có nghe qua.

Thậm chí ngay trước khi xuất chinh, Tống Gia còn phân tích tình hình cho ông ta, trong đó có nhắc đến việc này.

Đến nay nghe Tào Bằng nói ra, ông ta cũng cảm thấy có ý tán đồng.

Cho nên, Tào Tháo trầm ngâm giây lát, đoạn ngẩng đầu lên. Thấy Tào Bằng lộ vẻ đắc ý, cơn giận trong lòng Tào Tháo không đánh mà dâng.

-Nếu người đã nói Triệu Vân đó võ nghệ cao cường, chẳng bằng để hắn đến góp sức dưới trướng ta.

-Hả?

Tào Bằng nghe vậy, bèn nhăn nhó:

-Thúc phụ, không phải là con không đồng ý cho Triệu Vân đến làm việc cho người, chỉ có điều hồi nãy con cũng nói rồi đó, cái tên này là một người cố chấp... hắn đầu hàng là vì bất đắc dĩ, nếu dùng hắn vào lúc này thì không hay chút nào. Hơn nữa, tuy Triệu Vân này võ nghệ tương đối giỏi, nhưng vẫn chưa đủ để chống đỡ một phương. Chẳng bằng cứ để hắn lại bên chỗ diệt nhĩ, để diệt nhĩ rèn giũa hắn một phen, rồi sẽ để cho thúc phụ sử dụng, thế nào?

Tào Tháo chỉ cảm thấy, cái tên Triệu Vân này nghe có chút quen tai.

Ông ta cũng từng nghe Trương Cáp nói qua, người này thất tiến thất lui ở dốc Trường Bản, chém giết mười mấy tướng Tào, cùng vô số binh lính. Ngoài ra, còn có năm sáu mươi tên Hồ Báo kỵ sỹ, chết dưới mũi thương của hắn, vậy có thể thấy, Triệu Vân này đích thực là một viên kiêu tướng... Nhưng kiêu dũng thì kiêu dũng, điều đó cũng không có nghĩa là Tào Tháo nhất định sẽ dùng hắn. Bên cạnh Tào Tháo có Điển Vi, Hứa Chử, làm gì cần đến lượt Triệu Vân. Còn dưới trướng ông ta mãnh tướng đầy rẫy, chưa kể đến những người như Trương Liêu, Từ Hoảng, Vu Cấm, Lý Điển, ngay cả người trong nhà cũng có những Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần, Tào Hưu, Tào Chân và Tào Bằng. Đặc biệt là Tào Bằng, cũng là người dũng mãnh vạn người khó địch, cho nên Tào Tháo cũng không coi trọng Triệu Vân lắm.

Ông ta chẳng qua là muốn dẫn dắt Tào Bằng một chút, để hắn khỏi quá đắc ý.

Thấy Tào Bằng nhăn nhó khổ sở, Tào Tháo lại vui!

-Thôi, thôi, lúc trước ta đã giành của người một Cam Hưng Bá, đã bị người lẻo nhẻo hồi lâu.

Nay lại đoạt lấy Triệu Vân của ngươi, chẳng phải lại bị ngươi nói lên nói xuống mấy bận hay sao? Nếu ngươi đã muốn rèn dưa hấu, thì cứ để hấu lại đi.

Tuy nhiên, hấu dù sao cũng là tướng đầu hàng, như lời ngươi nói, đầu hàng ngươi cũng là vì bất đắc dĩ, vẫn cần phải cẩn thận một chút mới được.

-Mặt tướng hiền.

Tào Bàng vòng tay nói:

-Gia phụ đạo trước có cho người đưa thư tin đến, nói Vũ Đô Mã Siêu, mấy năm nay được sự ủng hộ của Trương Lỗ, dần dần hồi phục nguyên khí, binh cường mã mạnh. Cái tên Cẩm Mã Siêu đó cũng là hạng kiêu dũng, tuy dưới trướng gia phụ cũng có nhiều tướng giỏi, nhưng có thể đương đầu được với Mã Siêu thì cũng chẳng được mấy người. Điệt nhi muốn để Triệu Vân đến Lương Châu, giúp gia phụ chống đỡ Mã Siêu. Có sự uy vũ của Triệu Vân, cộng thêm bọn người Nguyên Trục bày mưu tính kế, tất sẽ giúp cho Quan Trung không thể sơ suất gì được.

-Ồ, đây cũng là một cách có thể dùng.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng không có gì là không được, nên bèn gật đầu chấp thuận.

Bên cạnh Tào Bàng có Hoàng Trung và Bàng Đức, là đủ để ứng phó với đám người đó. Mà nay, hấu đã phong cho hai người này làm Hổ kỵ lang tướng và Báo kỵ lang tướng, quan chức tuy là không cao lắm, nhưng nếu xét về quyền lực, thì tương đương với Thất Giáo của Bắc quân. Mà Thất Giáo của Bắc quân, cũng chỉ quản lý hai ngàn người mà thôi.

Còn Hổ kỵ, Báo kỵ, kể từ sau khi Tào quân đến, mỗi đội năm ngàn người, phạm vi quản hạt binh lực còn nhiều hơn so với Thất Giáo của Bắc quân.

Càng không cần nói đến, tính chất của Hổ, Báo kỵ binh thì Thất Giáo của Bắc quân không thể đem ra so sánh được. Nếu nói về coi trọng, thì Tào Tháo coi trọng Hổ, Báo kỵ hơn một bậc.

-Chuyện lần này, cứ vậy thôi.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một lát, trầm giọng nói:

-Tuy nhiên, những công lao mà ngươi đã lập được trước đây sẽ không được tính vào, trong lòng ngươi tự hiểu là được.

Ngày mai Tử Hòa sẽ đến Tương Dương, ta đã bãi miễn chức Thái thú Nam Dương của hấu, điều hấu tới Nhữ Nam.

Giáo trụ quận Nam Dương, và Giáo cục Nam quận ta đều sẽ sắp xếp lại...Tử Hòa cũng sẽ miễn nhiệm chức vị Đại đô đốc Hổ báo kỵ, người đảm nhiệm chức vụ này thay cho hấu.

Mấy ngày này, ngươi hãy đóng quân bên ngoài thành, đợi điều phái.

Hiện nay Kinh Châu làm mới lại, xây dựng lại từ đồng hoang tàn, rất nhiều việc cần phải làm. Ngươi dẫn Hổ báo kỵ tuần tra Nam quận, dẹp yên phi tặc, tuyệt đối không để cho bọn chúng gây rối loạn cục thể hiện nay. Đầu mùa xuân sang năm, sẽ có sứ giả từ Ích Châu tới, đến lúc đó ngươi hãy thay ta đón tiếp...

Luyện binh?

Là việc nằm trong bốn phận.

Tào Bàng cũng không lấy làm lạ.

Chỉ có điều, việc Ích Châu phái sứ giả tới lại là chuyện gì đây?

593. Chương 650 : Sứ Giả Đến Từ Ích Châu

Vương Song đã dẫn quân đến Tương Dương, y là thân binh Nha tướng của Tào Bàng.

Nhưng Hoàng Trung lại có chút không yên tâm lắm, hẳn cho rằng Vương Song tuy dũng mãnh, nhưng lại không đủ để thống soái Bạch Đà binh.

Hiện nay, Tào Bằng đã hưởng bổng lộc lên tới hai ngàn thạch, đã có thể gây dựng đội thân binh lên tới một ngàn người. Mà đội thân binh này, tên gọi Bạch Đà, số người của đội Phi Đà binh tuy không tăng thêm, nhưng cũng có sự điều chỉnh, số người tăng lên đến năm trăm. Cũng tức là, trong tay Tào Bằng có một ngàn năm trăm thân binh, cộng thêm tám ngàn Hồ báo kỵ, binh lực đã lên đến gần mười ngàn người. Triệu Vân tạm thời thống soái Bạch Đà binh, việc này thì Hoàng Trung không có ý kiến gì.

Dù sao thì võ nghệ của Triệu Vân cũng nhận được sự thừa nhận của hắn.

Triệu Vân cũng phải suy nghĩ rất nhiều mới quyết định đến bái kiến Tào Bằng.

Trước đó, khi Quân Trúc đột nhiên dẫn Quân phu nhân và mẹ con Cam phu nhân đến trước mặt hắn, quả thật đã khiến cho Triệu Vân giật mình đánh thót. Hắn thu nhận bốn người bọn Quân Trúc, nhưng trong lòng lúc nào cũng có chút không yên. Dù sao, hắn cũng đã quy thuận Tào Bằng, mà còn thu nhận, giúp đỡ gia quyến của chủ cũ, có vẻ như không được thỏa đáng cho lắm. Nhưng mà tình cảm cũ lại khiến cho Triệu Vân không cách gì từ chối được. Lý do mà Quân Trúc đưa ra, càng khiến hắn không thể đỡ nổi.

-Nếu ta trở về Giang Hạ, thì hoàng thúc tất sẽ bại.

Quân Trúc mang bộ mặt khổ sở chua xót, giải thích với Triệu Vân:

-Hai vị phu nhân cũng đã suy nghĩ rất kỹ, mới đưa ra quyết định này. Một là, bọn họ không về thì sẽ tránh được những mâu thuẫn ở dưới trướng hoàng thúc, có thể dốc toàn lực ứng chiến; Hai là, nếu hoàng thúc thất bại, thì cũng còn có thể giữ lại được giọt máu của hoàng thúc.

Triệu Vân thật sự khó xử quá!

Sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hắn quyết định đi tìm Tào Bằng, nói rõ tình hình.

Nếu Tào Bằng có thể chấp nhận, thì hắn sẽ bán mạng mà làm việc cho Tào Bằng; Nếu Tào Bằng... thì hắn sẽ đưa Quân phu nhân, Cam phu nhân đi đến Tây Vực xa xôi, từ giờ sẽ không trở về Trung Nguyên nữa.

Nghe Triệu Vân giải thích xong, Tào Bằng không biết làm sao, đánh lắc lắc đầu.

-Tử Long, người đang làm ta khó xử đó... Lúc đầu ta thả cho các phu nhân đi, đã là tội chặt đầu rồi. Nay nếu lại thu nhận hai vị phu nhân, còn cả công tử A Đẩu đó nữa... Thôi đành, đưa phạt thì đưa đến Tây thiên, chuyện này coi như ta không biết. Hai vị phu nhân và Quân Tử Trọng tiên sinh đã chết trên chiến trường. Qua vài ngày nữa người hãy đưa bọn họ đến Lương Châu, đến quận Vô Uy, nương tựa chỗ Quân Phương.

Tên đó ở Vô Uy làm ăn rất khá.

Nhưng nếu các người có lòng dạ gì khác, thì chớ trách ta xuống tay độc ác.

Bên chỗ Lương Châu đều có người của ta. Lời khó nghe ta cứ phải nói trước, nếu một khi để ta phát hiện ra bọn họ có hành động khác lạ gì, thì ta tất sẽ lấy mạng cả nhà bọn họ.

Triệu Vân vội quỳ mọp xuống đất:

-Công tử đại đức, sao Vân dám không dốc sức đền đáp?

Xin công tử hãy yên tâm, các vị phu nhân đều đã nản lòng thoái chí, còn Quân Tử Trọng tiên sinh là người quân tử, tuyệt đối không phải hạng gian mưu...

Tào Bằng nghe vậy cả cười.

-Vậy không biết lúc trước Lưu Bị ở Từ Châu, làm thế nào mà lấy được Hạ Bì?

Đây là một câu chuyện đã lâu.

Lúc đầu Lã Bố gặp nạn, Lưu Bị thu nhận và giúp đỡ.

Về sau Lã Bố cướp lấy Hạ Bì, đuổi Lưu Bị đi, từ đó mở ra cuộc tranh đấu không ngừng không nghỉ. Từng có một lần, Lã Bố đánh tan quân Lưu Bị, bắt bốn người Quân Trúc làm tù binh. Nhưng Lã Bố lại không giết Quân Trúc, ngược lại còn ủy thác trọng trách. Nào ngờ, khi Lưu Bị đánh cướp lại Hạ Bì, Lã Bố xuất chiến, thì Quân Trúc đột nhiên tạo phản, đóng cổng thành lại, khiến cho Lã Bố thảm bại, thiếu chút nữa là mất mạng. Chuyện đó qua đã rất lâu rồi, nay Tào Bằng đột nhiên nhắc lại, là muốn nói với Triệu Vân rằng, con người Quân Trúc này, không có tao nhả như vẻ ngoài đâu, cũng là hạng cơ trí thâm trầm đấy.

Triệu Vân nghe vậy, nghiêng răng, rút Kinh Hồng kiểm ra.

Hắn chém rớt một lọn tóc, trầm giọng nói:

-Hôm nay Vân cắt tóc xin thề, nếu Quân Trúc dám có âm mưu gì, thì dù trăm vạn dặm, Vân cũng thề sẽ tìm ra hắn mà giết.

Tào Bằng gật đầu:

-Trong lòng Tử Long hiểu rõ là tốt rồi.

Cứ như thế, vài ngày sau Triệu Vân dẫn theo Bạch Đà binh đi đến Lương Châu, nhận sự bổ nhiệm của Tào Cấp.

Bạch Đà binh đi rồi, Tào Bằng cũng chẳng cảm thấy gì. Hắn ra lệnh cho Vương Song chiêu mộ thêm năm trăm lính tốt, hợp nhất vào Phi Đà binh. Hoàng Trung làm Hộ quân trung lang tướng, thống soái Phi Đà binh, còn Vương Song làm phó tướng, hiệp trợ Hoàng Trung. Qua ba ngày sau, Tào Tháo phong Bàng Đức làm Đãng khấu giáo úy... độc lập thống lĩnh một cánh quân, liên kết với Nhạc Linh, tiến công Ô Lâm. Trong lòng Bàng Đức tuy có không nỡ, nhưng cũng hiểu rằng, đây là Tào Bằng suy nghĩ cho tương lai của hắn.

Ngày xưa, Tiểu Ninh theo Tào Bằng ba năm, mà nay đã là Thái thú quận Hoài Nam.

Hôm nay, lại thêm Bàng Đức bước chân vào quan trường, dẫn quân xuất kích...

Trên người bọn họ... đều in hằn sâu sắc dấu ấn của Tào Bằng. Lần này hắn dẫn quân xuất kích... không chỉ nhằm mưu lợi tiền đồ cho bản thân, mà còn đại diện cho Tào Bằng. Cũng giống như Cam Ninh hồi xưa, Cam Ninh đã làm cho Tào Bằng thêm mở mày mở mặt, bây giờ đến lượt Bàng Đức góp sức.

Sau khi Bàng Đức rời đi, Tào Bằng lập tức xin với Tào Tháo, bổ nhiệm Hoàng Trung làm phó Đô đốc Hồ Báo kỵ.

Hắn sẽ thống soái ba ngàn Hồ kỵ sĩ, còn lại năm ngàn Báo kỵ sĩ sẽ do Tào Bằng thống soái. Đóng quân ở Tương Dương được vài ngày, Tào Bằng nhận được lệnh của Tào Tháo, lệnh cho hắn rời quân đến đóng ở Phàn Thành... hỗ trợ Từ Hoảng thanh sát đạo phi ở xung quanh Tương Dương... giúp Tương Dương duy trì sự ổn định và phồn vinh.

Giữa tháng mười hai, năm Kiến An thứ mười hai, Lưu Bị liên kết với Tôn Ngô, công đánh Võ Lăng.

Nhạc Tiến, Bàng Đức bắt thần xuất kích... ác chiến với Lưu Bị ở huyện Tây Lăng...

-Công Minh đại ca, ý người nói là Lưu Chương đã phái sứ giả đến?

Sau khi đến đất Phàn, Từ Hoảng bèn đến thăm hỏi.

Nếu xét về cấp quan lớn bé, thì đáng lý ra phải là Tào Bằng đi thăm hỏi Từ Hoảng. Nhưng tiếng tăm và kinh nghiệm lý lịch của Tào Bằng hiện nay... chẳng thua kém gì Từ Hoảng. Hơn nữa, nếu luận về thân sơ và xét, thì Từ Hoảng còn thua xa Tào Bằng ở khoản được Tào Tháo coi trọng.

Từ Hoảng của hiện nay cũng có nhiều công lao hiển hách, địa vị hơn người.

Sau khi cuộc chiến ở U Châu kết thúc, Tào Tháo luận công ban thưởng, lần lượt sắc phong năm Tử Lương Tướng, và Từ Hoảng là một trong số đó.

Năm Tử Lương Tướng này, lần lượt là Trương Liêu, Từ Hoảng, Cam Ninh, Nhạc Tiến và Vu Cấm. Nếu so sánh với năm Tử Lương Tướng trong lịch sử, thì sự sai khác duy nhất là Trương Cáp không được liệt vào. Cũng khó trách, vì Trương Cáp của thời điểm này, vẫn chưa phải là Trương Tuấn Nghê mà Gia Cát Lượng hết sức e dè được nhắc đến trong lịch sử. Trong khi đó, thanh danh và tiếng tăm của Cam Ninh, bao gồm

cả kinh nghiệm lịch duyệt, đều hơn xa Trương Cáp. Đặc biệt là kể từ sau khi đến đóng quân ở Hợp Phì, Tiểu Ninh đã giao chiến với Giang Đông gần trăm trận lớn có nhỏ có, thắng nhiều bại ít. Bảo vệ sự yên bình cho vùng Hoài Nam, khiến Tôn Quyền không dám nhòm ngó Hợp Phì, danh tiếng vang dội.

Hơn nữa, hắn là người được Tào Bằng đề cử, đương nhiên rất được Tào Tháo tin cậy.

Cộng thêm đằng sau lưng Cam Ninh, còn có bậc danh sỹ Toánh Xuyên mới nổi là Hoàng Thừa Ngạn nói giúp cho hắn, nếu mà so sánh, thì rõ ràng Trương Cáp có chút không bằng.

Từ Hoảng đến thăm hỏi Tào Bằng, một là nhằm lôi kéo quan hệ cho gần gũi, hai là hy vọng sau này sẽ hợp tác ăn ý hơn với nhau.

Hai người ngồi lại với nhau, vô tình lại nói đến chuyện sứ giả đến từ Ích Châu.

Trước đó, Tào Tháo đã từng nói qua trước với Tào Bằng, là để hắn đón tiếp sứ giả đến từ Ích Châu. Nhưng trên thực tế, đối với chuyện này, Tào Bằng có chút đắn đo khó quyết.

Xem ý của Tào Tháo, thì có vẻ như không muốn gặp sứ giả Ích Châu cho lắm.

Nhưng vấn đề là, trong lịch sử, sứ giả từ Ích Châu đến, hình như là đến vào sau trận Xích Bích cơ mà, sao lại xuất hiện vào lúc này?

Tào Bằng đâu biết rằng, lịch sử mà hắn biết chỉ là lịch sử trong “Tam Quốc diễn nghĩa” mà thôi, chứ đâu phải là lịch sử thực thụ của Tam Quốc.

Từ Hoảng gật đầu cười nói:

-Trước khi Thừa tướng trở về Hứa Đô, Lưu Chương đã bí mật phái sứ giả liên lạc với Thừa tướng. Sau đó, Thừa tướng đại thắng ở U Châu, lấy đầu Viên Hi, Lưu Chương lại thêm lần nữa phái Trương Túc, mang theo một số đồ quân nhu đến bái kiến... Lúc đó Thừa tướng chuẩn bị trở về Hứa Đô, thấy Trương Túc đến cũng rất lấy làm mừng, bèn sắc phong cho Lưu Chương làm Chấn Uy tướng quân, bổ nhiệm Trương Túc làm Thái thú Quảng Hán, ban thưởng vô số tiền bạc lụa là.

Nhưng lại chẳng ngờ, cái tên Lưu Chương này bản tính tham lam, cho rằng Thừa tướng sợ hắn.

Thấy không, Thừa tướng còn chưa vào đến Tương Dương, hắn đã phái sứ giả đến, nói với Thừa tướng rằng, hắn phái người tòng sự khác là Trương Tùng đến để chúc mừng Thừa tướng, đồng thời còn mang theo một số đồ quân nhu dâng lên.

Lần trước, hắn dùng ba trăm xe hàng rách nát, đổi lấy một chức Chấn Uy tướng quân, cùng một Thái thú Quảng Hán.

Đồng thời những thứ mà Thừa tướng ban thưởng cho hắn, tổng cộng lên tới con số ba ngàn lượng vàng. Vậy mà cái tên này còn không biết đủ, lại còn muốn đến kiếm chác thêm ở chỗ Thừa tướng.

-Người là nói... Trương Tùng?

Tim Tào Bằng đập thành thịch, ngẩng đầu lên nhìn Từ Hoảng.

-Đúng vậy!

Từ Hoảng gật đầu, nói:

-Ta có tìm hiểu qua, hình như tên là Trương Tùng, tự Vĩnh Niên, là danh sỹ Ích Châu.

Đúng rồi, cái tên Trương Tùng năm xưa đến làm sứ giả, cái người được phong làm Thái thú Quảng Hán đó, chính là anh của cái tên Trương Vĩnh Niên này...

Tào Bằng hít vào một ngụm khí lạnh.

Làm sao mà Trương Tùng lại đến Kinh Châu vào lúc này?

Trong lịch sử... đáng ra phải sau trận Xích Bích, Trương Tùng mới đi sứ Hứa Đô cơ mà.

Người này tính tình mạnh mẽ, không chịu dễ dàng tuân phục, khiến Tào Tháo hết sức không hài lòng, vì thế bèn lấy “Mạnh Đức tân thư” khoe ra.

Không ngờ Trương Tùng đó có khả năng nhìn qua là nhớ, trong thoáng chốc đã thuộc lòng Mạnh Đức tâm thư, đọc ra lưu loát, rồi nói là Tào Tháo sao chép của người khác. Chọc cho Tào Tháo tức giận mà hủy đi Mạnh Đức tâm thư.

Đương nhiên thôi, đã đến nước này mà Tào Tháo vẫn không muốn hủy cũng không được.

Nhưng ngay từ đầu năm Kiến An thứ mười một... Tào Bằng đã dùng thuật in khắc chữ nổi, để in lại “Mạnh Đức tâm thư” và “Tam thập lục kế”, và phát tán rộng rãi ra ngoài. Lần đầu đã đưa một ngàn năm trăm cuốn “Mạnh Đức tâm thư” và tám trăm cuốn “Tam thập lục kế” ra ngoài thị trường. Không cần phải lo Trương Tùng sẽ dùng kế trục lợi.

Điều mà Tào Bằng phải suy xét, là tấm “Tây, bản đồ địa hình” trên người Trương Tùng, cùng với mạng lưới quan hệ của hắn ở Tây Xuyên.

Theo như thông tin tình báo mà Lý Nho mang đến, cùng với việc một lượng tiền giả lớn được đưa vào Ích Châu, khiến tình hình kinh tế của Ích Châu hiện nay hết sức hỗn loạn. Mà bắt đầu từ năm Kiến An thứ mười, sau khi Tào Tháo chinh đồn tiền tệ, thì trên thị trường Ích Châu liền xuất hiện một lượng lớn tiền giả... khiến cho giá cả hàng hóa tăng thêm gấp năm lần so với năm năm trước... Hơn nữa, cục diện đó cứ càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn, tuy Lưu Chương cũng có hay biết, nhưng lại không biết bắt tay từ chỗ nào.

Cũng giống như vậy, thương hội Hà Tây thông qua những giao dịch buôn bán không ngừng suốt năm năm qua, vận chuyển một lượng lớn của cải từ Ích Châu đến Lương Châu.

Những của cải này, đối với Lương Châu mà nói, có tác dụng hết sức quan trọng. Trong mấy năm vừa qua, Tào Cấp đẩy mạnh và mở rộng các nghề trồng dâu và ao cá, mà cơ sở cho nghề trồng dâu nuôi tằm, dệt lụa và làm ao cá phải cần đến một lượng lớn tiền tài. Tuy rằng có thể tộc Quan Trung giúp đỡ, nhưng đối với Lương Châu rộng lớn như vậy mà nói, thì chẳng khác nào như muối bỏ biển. Theo như những sổ sách mà lần này Vương Song mang đến, thì trong năm năm trở lại đây, Tào Cấp đã đổ vào Lương Châu gần ba triệu bảy trăm ngàn quan tiền. Tổng số tiền đầu tư thậm chí còn lớn hơn số tiền thuế một năm của Hứa Đô, nhờ thế mà Lương Châu cũng được thay đổi đáng kể.

Sự gia tăng về mức độ giàu có và phồn hoa của Lương Châu, cũng khiến cho con đường buôn bán Hà Tây được khai thác phát triển thêm một bước nữa.

Cách tuần hoàn tốt như vậy, khiến tiềm lực của Lương Châu gần như vô hạn... đối ngược với nó là sự suy sụp của Ích Châu.

Nghe nói, ở Ích Châu hiện nay có không ít người tỏ ra bất mãn với Lưu Chương. Những nhân sỹ Ích Châu cũ thì còn đỡ một chút, chứ còn những nhân sỹ Ích Châu đời sau này, thì đã nảy sinh sự chống đối lại với Lưu Chương.

Theo như sự phát triển của lịch sử, thì là do Lưu Chương bất tài, mà Trương Tùng mới nảy sinh ý định làm phản.

Vậy thì hiện tại, Ích Châu đang đối mặt với hoàn cảnh khốn khó như vậy, liệu Trương Tùng đã có lòng chống đối lại Lưu Chương hay chưa?

Về việc này, Tào Bằng cũng không dám chắc...

Sau khi tiễn Từ Hoảng về, Tào Bằng lại dẫn theo Vương Song đi tuần tra công tác phòng ngự của Phàn Thành. Phàn thành rộng lớn như vậy, mà sau khi trải qua sự kiện Lưu Bị chạy thoát, di rời dân chúng, thì trở nên lạnh lẽo đi nhiều. Mặc dù về sau, Vương Uy dẫn quân đuổi đánh theo đường Giang Hạ, có cướp được lại không ít dân chúng, nhưng vẫn không đủ để so sánh với sự phồn hoa náo nhiệt lúc ban đầu. Bước lên tường thành, Tào Bằng bao quát nhìn xuống thành phố Phàn thành vắng lặng.

Trong lòng hắn không khỏi nảy sinh vài phần cảm thán, quay lại nói với Vương Song:

-Lưu Bị không trừ, tất sẽ thành mối họa họa lớn cho đất nước.

-Công tử, nay đại quân của Thừa tướng đã đến, sao không nhân dịp này mà tiêu diệt Lưu Bị?

-Tiêu diệt Lưu Bị?

Tào Bằng cười khổ:

-Nói thì dễ lắm!

Trước khi Lưu Bị có được Gia Cát Lượng đã tung hoành thiên hạ.

Mà nay lại có Gia Cát Lượng nữa, chẳng khác nào hổ thêm cánh... muốn diệt trừ người này, tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Còn phải chờ xem tiếp theo Tào Tháo sẽ sắp xếp trận Xích Bích thế nào nữa. Trận Xích Bích! Tào Bằng thở dài một hơi, dù thế nào cũng không thể để trận Xích Bích lặp lại một lần nữa.

Chỉ có điều, chuyện này phải giải thích với Tào Tháo thế nào đây?

Trong lòng Tào Bằng vẫn còn chút chần chừ... dù thế nào cũng dẫu thế đến và nói với Tào Tháo: “người không được để bị trúng liên hoàn kế, tốt nhất là người nên cẩn thận với Chu Công Cẩn”.

Gặp mặt Tào Tháo vài lần, Tào Bằng đã cảm nhận được, Tào Tháo của hiện này đã có chút đặc ý tự mãn.

Đối với thất bại của Tào Tháo trong trận Xích Bích, người đời sau có rất nhiều cách lý giải.

Người thì nói rằng do Tào Tháo đặc ý vênh váo, cũng có người nói sở dĩ Tào Tháo thất bại là do đúng lúc xảy ra dịch bệnh... Tào Bằng còn nhớ, Tào Tháo từng đổ thừa nguyên nhân thất bại là do dịch bệnh. Ông ta từng viết thư cho Tôn Quyền: “dịch ở Xích Bích mang theo bệnh tật, quả nhân đốt thuyền từ lui, khiến cho Chu lang tự hiện được cái hư danh”.

Ý là nói: cái gọi là “hỏa thiêu Xích Bích” về căn bản là không tồn tại.

Ngọn lửa đó là do ta đốt, kết quả là làm nên uy danh cho Chu Du...

Đây là sự thật sao? Hay là lời nói thoái thác của Tào Tháo?

Tào Bằng cũng chẳng rõ.

Tuy nhiên tự nhiên lại nghĩ tới chuyện này, nên Tào Bằng dẫu dám phớt lờ.

-Phải rồi, ngày mai cho người đến Tương Dương dò hỏi một chút, xem Hoa Đà, Đồng Hiểu, Trương Trọng Cảnh, người nào theo quân đến.

Khí hậu phương nam hay thay đổi, người phương bắc chưa chắc đã quen được, phải cẩn thận nảy sinh dịch bệnh... ngoài ra, người lập tức sắp xếp người, tìm mua các loại thuốc dùng để trị bệnh dịch thời vụ, càng nhiều càng tốt, không cần để ý đến tiền nong! À, lúc này có thể để Tòng Chi ra mặt, liên kết với Lưu Thông tìm mua khắp nơi.

-Rõ!

Vương Song theo Tào Bằng đã lâu, tuyệt đối không có chút nghi vấn gì đối với những mệnh lệnh của Tào Bằng đưa ra.

Hắn là gia thần của Tào Bằng, nhưng nếu xét về kinh nghiệm thì e cũng chỉ có bọn Hạ Hầu Lan, Chu Thương năm xưa, là còn già dặn hơn hắn một chút. Những người còn lại đều không sánh được với Vương Song. Hắn hiểu rất rõ, lúc nào có thể đặt câu hỏi, lúc nào không. Tuy rằng Tào Bằng không phải dùng giọng điệu ra lệnh mà nói ra, nhưng Vương Song hiểu rằng, việc này hắn cứ việc chấp hành theo là được, không cần phải hỏi nguyên nhân.

Sau khi tuần tra một vòng, Tào Bằng chuẩn bị trở về phủ.

Lúc đi qua cổng thành, hắn nghe thấy những tiếng ồn ào...

-Ta không phải gian tế, ta không phải gian tế!

-Chuyện gì vậy?

Tào Bằng dừng bước, đưa mắt nhìn xem.

Chỉ thấy nơi cổng thành đèn đuốc sáng trưng, một đội quân lính vây thành một vòng, cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra.

Vương Song lập tức chạy đi hỏi thăm nguyên do, một lát sau, thấy Phó cầm áp giải theo một nam tử, bước vội đến trước mặt Tào Bằng.

-Phó cầm, người này là ai?

-Hồi bẩm Đại đô đốc, lúc này mặt tướng tuần tra ở cổng thành, phát hiện ra người này hành vi lén lút.

Bước đến gần hỏi thì chú ý thấy người này tuy nói theo giọng Quan Trung, nhưng lại pha trộn với giọng Ích Châu. Hỏi hẩn, hẩn lại không chịu nói rõ, nói là phải gặp mặt Đại đô đốc. Mặt tướng đang định bắt hẩn lại, rồi sau đó mới bẩm báo với Đại đô đốc... không ngờ Đại đô đốc lại đến đây...

Tào Bằng nghe vậy ngăn người, ra hiệu cho Phó cầm buông người đó ra.

Dưới ánh lửa, thấy người này dáng người cao chừng tám thước, vóc dáng có vẻ hơi gầy gò.

Xem tuổi tác thì chừng ngoài ba mươi, tướng mạo đường đường, dáng vẻ bất phàm. Một cặp mắt đan phượng, hai hàng lông mày rậm, mũi thẳng miệng vuông, dưới cằm là một hàng râu đen.

Tuy trên người y mặc một bộ quần áo đơn sơ, nhưng cũng không thể che dấu được phong thái hơn người đó.

Tào Bằng hơi nhíu mắt, mở miệng hỏi:

-Người là người phương nào, có việc gì cần gặp ta?

-Người là ai?

-To gan... đây là Đại đô đốc nhà ta.

Chẳng phải hồi này người nói muốn gặp Đại đô đốc sao? Sao bây giờ gặp rồi lại không bái kiến?

-Người, là Tào Bằng?

Người đó nhìn Tào Bằng chằm chằm, trầm giọng hỏi.

Nhìn thái độ của hẩn, không có chút gì sợ hãi, khi độ không tầm thường.

Tào Bằng khoát tay, ra hiệu cho binh sỹ lui đi. Hẩn bước tới một bước, chắp tay chào người nọ:

-Tại hạ chính là Tào Bằng, chưa được thỉnh giáo cao tính đại danh của tiên sinh?

594. Chương 651 : Điềm Báo Cho Sự Sụp Đổ

-Tại hạ được sự ủy thác của Huyền Thạc tiên sinh, có thư làm chứng.

Người đó không báo tên của mình, mà lại nói ra một cái tên xưa cũ khiến Tào Bằng nghe phải giật mình.

Huyền Thạc tiên sinh?

Đó chẳng phải là Lý Nho sao?

Hai năm trước Lý Nho rời khỏi Hà Tây, đi đến Thành Đô chủ trì đại cục. Hai năm trở lại đây ông ta rất ít có liên lạc bằng thư tín, Tào Bằng cũng chỉ biết được tình hình của Lý Nho thông qua tin tức do thương hội Hà Tây mà về mà thôi. Nghe nói Lý Nho ở Thành Đô sống cũng không tệ, có vẻ giống như cá gặp nước.

Mà tên ông ta sử dụng ở Thành Đô chính là Huyền Thạc.

-Tiên sinh, mời cùng ta về phủ nha một chuyến.

Tào Bằng khoát tay, mời người đó cùng đi với hẩn.

Người đó cũng chẳng thêm khách sáo, nhận lấy dây cương từ tay một tên tùy tùng, xoay người lên ngựa. Cùng lúc đó, Tào Bằng lại khen ngợi Phó Du vài câu, đoạn bảo hẩn tiếp tục dẫn người đi tuần tra, rồi dẫn

đám tùy tùng thân cận rời đi. Trên suốt đường đi, Tào Bằng và người nọ không nói chuyện gì với nhau, chỉ im lặng mà đi.

Đến phủ nha, Tào Bằng mời người nọ cùng mình vào thư phòng nói chuyện.

Hắn dẫn người chuẩn bị nước gừng mật ong, uống ngụm, đoạn nói:

-Thư đâu?

-Thư ở đây.

Người nọ lấy ra một phong thư từ trong vật áo. Có thể thấy là hắn rất cẩn thận, còn làm hắn một lớp chìm bên trong vật áo. Như thế này, nếu như có người vạch áo hắn ra, thì vẫn còn một lớp bảo vệ nữa. Hắn dùng hai tay trình bức thư lên cho Tào Bằng, Tào Bằng nhận lấy, nhưng không mở ra xem ngay, mà đặt bức thư lên mặt hương án, ánh mắt rực sáng, nhìn chăm chú vào người đưa thư.

-Vẫn chưa được biết đại danh của tiên sinh.

-Tại hạ Pháp Chính, người Phù Phong Na.

Đây vốn chỉ là một việc báo danh tính hết sức thông thường, nhưng lại khiến Tào Bằng phát run trong lòng, tiếng ngón tay gõ trên mặt hương án cũng nhất thời loạn nhịp.

-Pháp Chính, Pháp Hiếu Trực?

Lần này thì đến lượt Pháp Chính giật mình.

-Công tử cũng biết đến Pháp Hiếu Trực sao?

“Ta đương nhiên là biết, làm sao ta có thể không biết.

Nhà người chính là công thần lớn nhất giúp Lưu Bị tiến vào làm chủ Tây Thục, thành lập Thục Hán. Sau khi Lưu Bị thành công đoạt được Ích Châu, bèn phong tằng địa vị cao cho Pháp Chính, trong tập đoàn quyền lực Thục Hán, địa vị của hắn chỉ đứng sau Gia Cát Lượng. Về sau, cũng chính là Pháp Chính này hiến kế, khuyến khích Lưu Bị đánh chiếm Hán Trung, đồng thời còn hiến kế giết chết Hạ Hầu Uyên”.

Sau khi Lưu Bị lên đến Hán Trung Vương, bèn bổ nhiệm Pháp Chính làm Thượng Thư Lệnh Hộ quân tướng quân... Những kỳ mưu diệu kế của Pháp Chính, ngay cả Gia Cát Lượng cũng phải tán thưởng. Một người như vậy, làm sao mà Tào Bằng lại không biết đến tên tuổi và lai lịch của hắn cơ chứ?

Nhưng, Pháp Chính chẳng phải là người Ích Châu sao?

Tại sao nghe giọng hắn lại giống như người Quan Trung, hơn nữa tự bản thân hắn cũng nói hắn là người Phù Phong Na. “Mi nhân” này, tức là chỉ người huyện Phù Phong Na. Người này là nhân sỹ Quan Trung sao? hay hắn và Pháp Chính trong lịch sử là hai người khác nhau?

Nhưng hắn cũng đã nói, hắn là Pháp Hiếu Trực đó thôi!

Lại đến từ Ích Châu, thiết nghĩ không thể nhầm được.

Nghĩ đến đây Tào Bằng đã đứng dậy từ khi nào, lách qua thư án, bước đến trước mặt Pháp Chính:

-Không nghĩ lại được giáp mặt với Hiếu Trực tiên sinh, Bằng mới là người đáng tội, mong tiên sinh chớ trách.

Pháp Chính nghe vậy trong lòng không khỏi kích động.

Y vội vàng đáp lễ, nói:

-Pháp Chính chẳng qua chỉ là một người thấp kém, đâu đáng nhận đại lễ của công tử như vậy?

Pháp Chính không phải là khách sáo, mà đó là lời nói xuất phát từ nội tâm của hắn. Y vốn là người huyện Mi, Phù Phong Na, cha là Pháp Diễn, cũng là bậc cao sỹ Quan Trung đương thời. Sau này do đắc tội với nhà quyền quý, nên bị bãi quan miễn chức, cuối cùng buồn bực mà chết. Năm Kiến An đầu tiên, Quan Trung đại loạn, hoàng đế băng hà, Lý Thôi, Quách Dĩ nảy sinh mâu thuẫn, công kích lẫn nhau, khiến Quan

Trung bốn bề ngập trong lửa khói, hỗn loạn vô cùng. Trong tình cảnh như thế, Pháp Chính cùng với người đồng hương tên Mạnh Đạt vào Tây Thục lánh nạn, nương tựa Lưu Chương.

Nào ngờ, vào đến Thành Đô, Pháp Chính mới hay thế sự gian nan.

Y không có gốc gác gì, cho nên mặc dù được Lưu Chương thu nhận, nhưng lại không được coi trọng. Còn người đồng hương Mạnh Đạt, nhờ có võ nghệ cao cường, tòng quân được trọng dụng, được đại tướng tâm phúc của Lưu Chương là Trương Nhậm xem trọng, đề bạt làm Giáo Úy. Pháp Chính miễn cưỡng sống được ở Thành Đô là nhờ vào sự tiếp tế của Mạnh Đạt. Nhưng mà, cũng bởi vì có quãng thời gian sa sút này, hắn mới kết thân được với không ít danh sỹ Thành Đô, mà Trương Tùng sắp đến đây, chính là một trong số đó.

Năm Kiến An thứ bảy, sau bảy năm ở lại Ích Châu, Pháp Chính mới được Trương Tùng đề cử, bổ nhiệm làm huyện lệnh huyện Tân Đô.

Chỉ có điều, Tân Đô đó cũng là một nơi hết sức phức tạp, trong khi bản thân Pháp Chính lại không phải là một nhân vật giỏi cai trị nội chính. Đối mặt với những mối quan hệ tông tộc phức tạp, hắn ở lại Tân Đô được ba năm, rồi đành chán nản rời đi. Nhưng cũng may có Trương Tùng giúp đỡ, nên sau khi quay về Thành Đô, lại được đảm nhận chức vụ đại diện Quân Nghị Giáo úy.

Quân Nghị Giáo úy là cái gì?

Nói ngắn gọn, thì nó giống như chức vụ tham mưu ở đời sau.

Khi trong quân có việc thì người qua bên đó ngồi nghe một lát, đưa ra vài ý kiến. Đương nhiên, ý kiến có được tiếp nhận hay không lại là một chuyện khác.

Đời sau chẳng phải có một câu nói đó sao?

“Tham mưu không sở trường, đánh rắn cũng không vang”.

Huống hồ chi, cái chức Quân Nghị Giáo úy của Pháp Chính chỉ là đại diện.

Cho dù y có chủ trương tốt đi chăng nữa, nhưng ai mà thêm để ý? Cho nên, cái chức vụ Quân Nghị Giáo úy này, chẳng qua là người ta nể mặt Trương Tùng mà cho y vậy thôi. Bổng lộc chẳng qua được sáu trăm thạch, ở nơi phồn hoa như Thành Đô, cuộc sống khó khăn cỡ nào nghĩ thôi cũng đủ biết.

Hơn nữa, kể từ khi Lý Nho bắt đầu làm đảo lộn nền kinh tế Ích Châu, thì chi phí sinh hoạt của Thành Đô cũng theo đó mà tăng cao.

Pháp Chính tuy không đến mức phải cần đến sự cứu tế của người ta, nhưng muốn sống được ở Thành Đô quả là một việc không dễ.

Cũng chính trong tình cảnh như vậy, Pháp Chính quen biết Lý Nho. Chỉ có điều là y không biết được thân phận thật sự của Lý Nho, chỉ biết tên ông ta là Viên Huyền Thạc, là người có năng lực. Lý Nho dùng nguyên thời gian một năm để thử thách Pháp Chính, phát hiện người này có kỳ mưu, không phải hạng tầm thường.

Cho nên bèn bắt đầu thử lôi kéo Pháp Chính, dần dần tìm hiểu được suy nghĩ của Pháp Chính.

Tào Tháo chinh phạt U Châu, lập ra ba quận ở Hoài Nam; Tào Bàng vào làm chủ Nam Dương, giao chiến với Lưu Bị không ngừng... Trong tình hình này, Lưu Chương lại không nghĩ đến chuyện làm thế nào để phát triển lớn mạnh. Mà ngược lại, lại nhân lúc giá cả ở Thành Đô tăng cao, mưu lợi cho bản thân, nghĩ muốn an phận một góc trời.

Pháp Chính nhận thấy, theo Lưu Chương khó có thể làm nên chuyện.

Trong những lần nói chuyện với Lý Nho, bắt giắc để lộ ra suy nghĩ muốn tìm kiếm minh chủ.

Nhưng mà, nương tựa người nào?

Lưu Bị?

Ông ta hiện nay ngay cả đến một nơi dung thân cũng không có, nên Pháp Chính không suy xét.

Vậy còn Tôn Quyền?

Tuy nói rằng Tôn Quyền nắm trong tay sáu quận Giang Đông, nhưng cũng vì do sự hạn chế về khu vực, nên cũng rất khó lớn mạnh. Dòng Trường Giang cố nhiên che chắn cho sáu quận Giang Đông, nhưng cũng đồng thời cản trở, khiến cho Giang Đông không có khả năng giành được Trung Nguyên. Dưới tình hình như thế này, xem ra người có thể lựa chọn chỉ có một mình Tào Tháo.

Nhưng khổ nỗi là dưới trướng Tào Tháo, nhân tài vô số.

Pháp Chính một là không có tiếng tăm, hai là không có chỗ dựa, ba là không có kinh nghiệm, muốn đứng được cũng là việc hết sức khó khăn.

Dùng một câu rất “Tam Quốc” mà nói, thì “khổ vì không có người dẫn mối”.

Đồng thời, y cũng không hiểu biết gì lắm về Tào Tháo, không biết Tào Tháo này là nhân vật như thế nào. Lúc này, Lý Nho bèn đưa ra cho y một kiến nghị.

-Ta nghe nói, dưới trướng Tào Thừa tướng có một nhân tài, tình nghĩa trác tuyệt, ý chí càn khôn.

Hắn là người nhà của Tào Thừa tướng, rất được Tào Thừa tướng tin cậy. Từng làm những bài văn sánh ngang với Lưu Thất Minh, Ái Liên Thuyết (hai tác phẩm tiêu biểu thời Đường, nói về sự thanh liêm chính trực), rất được người đời tán thưởng. Người này có ba bài văn truyền thế, người đọc sách trong thiên hạ đều biết. Hắn từng khuyên anh trai mình kiến thiết Hà Tây, tạo nên vùng đất đông đúc giàu có Lương Hoài như hiện nay.

Người này trọng nghĩa, chỉ vì năm xưa Lã Bố từng cho hắn mượn hai trăm quân Hổ Bí, sau khi Lã Bố chết, hắn đánh liều với tính mạng của mình, đưa gia quyến Lã Bố ra tận hải ngoại xa xôi.

Người này trọng tình, vì người anh em kết nghĩa của hắn bị người hãm hại, hắn không ngại vứt bỏ việc học, rời núi báo thù.

Người này có đức hạnh lớn, trong trận chiến Quan Độ, chém Nhan Lương, giết Văn Sứ, nhưng hắn cũng vì tính mạng của mấy mươi ngàn dân chúng Toan Tảo mà quỳ gối rất lâu trước điện, khiến Tào Thừa tướng không thể không đồng ý, hộ tống dân chúng rút lui. Trong trận chiến Diên Tân, người này không màng đến tính mạng bản thân, giải cứu cho Thừa tướng. Nhưng lại vì người trong nhà hắn bị người ta hãm hại, trong lúc tức giận xông vào phủ của Hộ Quốc tướng quân, chém tên điều nô, mà phải ở ẩn ba năm.

Người này có đại nghĩa!

Năm xưa Lâm Nghi Hầu Lưu Quang đi sứ Hung Nô, vì bảo vệ thể diện cho triều đình mà không màng sống chết.

Sau đó ra trấn thủ Hà Tây, vỗ yên Khương Hồ, ổn định biên tái, đánh Mã Đằng, đoạt Kim Thành, giành lại Lũng Tây...

Nếu Hiếu Trực có thể được người này xem trọng, thì tất sẽ có tiền đồ lớn. Ta nghe nói, phạm là môn hạ của hắn bước ra, đến nay người kém nhất cũng làm đến quan viên lớn với bổng lộc ngàn thạch.

-Không biết ý của Hiếu Trực thế nào?

Pháp Chính mới đầu còn có chút mơ hồ, nhưng nghe đến đoạn sau thì đột nhiên tỉnh ngộ.

-Người mà tiên sinh nói tới, chẳng phải là Tào Tam Thiên danh tiếng lẫy lừng, công tử Bằng đó sao?

Pháp Chính là người Quan Trung, đối với tình hình Quan Trung mấy năm trở lại đây cũng có chút chú ý. Dưới sự cai trị của cha con họ Tào, Quan Trung phồn hoa ổn định... Còn Lương Châu, nơi mà năm xưa bị người ta gọi là vùng đất lạnh lẽo hoang vu, bây giờ cũng trở thành một nơi phồn hoa. Đặc biệt là con đường buôn bán Hà Tây được mở ra, nối liền Tây Vực với Trung Nguyên. Nghĩ lại năm xưa, Tây Vực Đô Hộ Phủ của Ban Định Viễn Trí, đã mất liên hệ với Trung Nguyên hàng trăm năm nay. Con đường hành lang Hà Tây được mở ra, khiến cho Quan Trung được lợi không ít. Quan trọng hơn cả, là cùng với việc con đường buôn bán Hà Tây được mở ra, ba mươi sáu nước Tây Vực cũng không thể không cẩn thận đề phòng. Năm ngoái, các nước như Quy Tư, Đại Nguyệt Thị nhao nhao phái sứ giả đến, xin được quy thuận.

Dường như phong thái hào hùng thời Đại Hán lại được tái hiện.

Mà hết thấy những điều này, đều là nhờ cha con họ Tào đầu tư rất nhiều tâm huyết vào Lương Châu mới có được.

Tình cảm đối với cổ hương của người xưa, thực là vượt khỏi sức tưởng tượng của người đời sau. Dưới sự thuyết phục của Lý Nho, Pháp Chính động lòng, muốn quay về quê nhà.

Cho nên, vào đầu mùa xuân năm Kiến An thứ mười hai, Pháp Chính bèn lập tức rời Thành Đô, về lại Quan Trung. Sau khi về đến quê nhà Lang huyện, hắn mới biết quê nhà đã biến đổi đến nhường nào, phải nói là nghiêng trời lệch đất. Hơn nữa, những cái tốt mà năm xưa Tào Bằng cố công tạo dựng ở Hà Tây, giờ thông qua sự chăm lo của Tào Cấp cũng bắt đầu dần hiện rõ.

Năm Kiến An thứ mười một, Lương Châu đón chào mùa bội thu chưa từng có.

Năm Kiến An thứ chín, khi Tào Bằng rời đi, nhân khẩu mới có hơn hai triệu, đến nay tăng lên con số gần năm triệu. Đã gần tương đương với số nhân khẩu của Dự Châu và Ích Châu, thậm chí còn vượt qua tổng số nhân khẩu của Ích Châu. Tào Cấp ở Lương Châu, tuy không hề đụng đến một binh một tốt, nhưng đại thể mà ông ta thể hiện ra, khiến cho ba mươi sáu nước Tây Vực đều run sợ trong lòng. Rất nhiều thương nhân Tây Vực đều muốn đến làm ở Trung Nguyên, cũng mang đến cho Quan Trung một lượng của cải rất lớn.

Nhân khẩu của Quan Trung vào năm Kiến An thứ mười hai đạt tới con số ba triệu.

Cũng có nghĩa là, nếu tính cả Lương Châu, thì tổng số nhân khẩu ở tám trăm dặm Tần Xuyên gần đạt tới con số tám triệu, về cơ bản là sánh ngang với tổng số nhân khẩu của Trung Nguyên.

Đương nhiên, đằng sau con số nhân khẩu lớn như vậy, không tránh khỏi có vô số máu và nước mắt. Năm xưa, Tào Bằng thiết lập chính sách mua bán nhân khẩu, dưới sự giúp đỡ của bọn người Đan Chá, bắt hơn một triệu nô dịch từ vùng thảo nguyên Mạc Bắc mang về, con số này đáng sợ đến thế nào. Một triệu nô dịch, đồng nghĩa với vô số gia đình bị phá hủy. Tào Bằng bỏ ra một số tiền lớn, để đổi lấy sự bình ổn cho cả Quan Trung. Diện tích của quận Hà Tây, đã dần dần vượt qua hẻm núi Thạch Chũy, mở rộng dần về hướng Mạc Bắc.

Có thể nói, chỉ cần Tào Tháo muốn, là ông ta có thể điều động một trăm ngàn đại quân từ Quan Trung trong thời gian ngắn nhất, chà đạp tái bắc.

Thành tích chính trị huy hoàng như vậy, quả khiến cho Pháp Chính tâm phục khẩu phục.

Sau khi suy đi nghĩ lại, cuối cùng y quyết định đến Tương Dương đầu quân cho Tào Bằng.

Tuy nói, mục đích cuối cùng của y là dốc sức cho Tào Tháo, nhưng y cũng biết rõ, nương tựa Tào Bằng, thì trên người y tất sẽ in hằn rõ ràng dấu ấn của Tào Bằng. Nhưng vậy thì đã sao? Đối với người ba không như y, không có gốc gác, không có danh tiếng, không có kinh nghiệm, nếu không có chỗ dựa thì đừng mơ làm nên việc lớn. Chớ coi Tào Bằng chỉ là thần tử của Tào Tháo, cứ nhìn cách mà Tào Tháo quan tâm đến gia tộc của mình sẽ biết, đến dưới trướng Tào Bằng chẳng khác nào đã gia nhập vào phe của Tào Tháo. Và cũng đừng quên, Tào Bằng còn là thầy giáo võ lòng cho Tào Chương, con trai thứ ba của Tào Tháo...

Mối quan hệ thân thiết này, đã định trước căn cơ thâm hậu của Tào Bằng về sau.

Có một chỗ dựa vững chắc như thế này, bản thân mình sẽ có thể có một tiền đồ tươi sáng.

Tuy nhiên, trước khi gặp được Tào Bằng, trong lòng Pháp Chính vẫn có chút không yên.

Tuy trong tay y có thư giới thiệu của Lý Nho, nhưng hắn lại không biết rốt cục Lý Nho đó có thân phận thế nào. Y chỉ biết, chắc chắn là Lý Nho có liên quan với Tào Bằng, còn những việc khác thì y không rõ lắm. Còn y thì lại chưa từng gặp qua Tào Bằng, những hiểu biết về Tào Bằng đa số đều là những lời nghe nói.

Tào Bằng liệu có thềm nhìn đến người ba không như ta không?

Pháp Chính có chút mờ mịt.

Nào ngờ, gặp Tào Bằng rồi, Tào Bằng căn bản không xem đến lá thư mà Lý Nho gửi, đã biết đến tên y.

Trong lòng Pháp Chính vô cùng kích động, cục đá nặng trĩu trong lòng cũng được đặt lại vào trong bụng.

Tào Bằng cười nói:

-Năm xưa khi Bằng làm Thái thú Hà Tây, từng nghe Ti Đãi Giáo úy Trương Ký Trương Đức Dung tiên sinh nhắc qua tên của lệnh tôn (cha người). Đức Dung tiên sinh còn nói, Pháp Hiếu Trực là người có tài lớn, đáng tiếc là ở tận Ích Châu xa xôi, không thể dốc sức cho quê hương, qua là hết sức đáng tiếc. Ta vốn cho rằng, ta rời khỏi Quan Trung, sẽ không còn cơ hội được gặp Hiếu Trực nữa, chẳng ngờ lại có thể gặp được Hiếu Trực ở Phàn Thành. Đây chẳng phải là trời ban Hiếu Trực đến giúp ta sao? Ha ha, quả đúng là may mắn cho Bằng.

Trương Ký, vốn là An Định Thái thú.

Năm Kiến An thứ mười một, thay thế cho Vệ Ký ra nhậm chức Ti Đãi Giáo úy.

Tào Bằng cũng chẳng biết lấy cớ gì mà nói, nên đành mượn tiếng của Trương Ký. Hơn nữa, đây cũng là một cái cớ tốt nhất, Trương Ký vốn là nhân sỹ Quan Trung, còn Pháp Chính cũng chẳng thể nào có chuyện chạy đến trước mặt Trương Ký mà hỏi “có phải ông từng khen ngợi ta trước mặt Tào Bằng không?”

Pháp Chính nghe vậy, không khỏi mừng rỡ.

Mối nghi hoặc trong lòng cũng nhờ thế mà tiêu biến, thì ra là Trương Ký từng giới thiệu về ta với Tào Bằng.

Chẳng trách Tào Bằng còn chưa xem qua thư giới thiệu mà đã biết tên ta. Đồng thời, trong lòng Pháp Chính lại nảy sinh thêm vài phần oán hận đối với Lưu Chương.

Cũng khó trách, mấy năm nay, Pháp Chính ở dưới trướng Lưu Chương, chịu áp bức không ít.

Mà nay lại được người khác coi trọng, thì trong lòng ngoài cảm kích ra, cũng tăng thêm vài phần oán hận với Lưu Chương.

Tào Bằng đưa tay, mời Pháp Chính ngồi.

Lúc này hần mới cầm lấy lá thư của Lý Nho, đưa dưới ánh đèn mà đọc.

Trong thư, Lý Nho khen ngợi Pháp Chính hết lời, nói người này năng lực trác tuyệt, không thua gì Bằng Thống. Tào Bằng khẽ gục gặc đầu, sau khi xem xong một lượt, bèn đưa lá thư đến trước đèn, đốt bỏ. Những chuyện thế này, trong lòng tự biết là được rồi, tốt nhất là không nên để lại dấu vết hay chứng cứ gì.

-Tiên sinh có thể đến giúp Thừa tướng, đó là may mắn cho Thừa tướng.

Lời này của Tào Bằng không phải là nói lung tung.

Trong “Hoa Dương quốc chí”, từng có ghi chép lại một đoạn đánh giá của Tào Tháo đối với Pháp Chính: “ta thu nhận hết gian hùng trong thiên hạ, duy chỉ không có được Pháp Chính?”

Những gì ghi chép trong “Hoa Dương quốc chí” có phải là sự thật không tạm không bàn tới, nhưng qua đó có thể thấy, sau này Tào Tháo cũng rất tán thưởng đối với Pháp Chính.

Nhưng mà, Pháp Chính của hiện nay, muốn có được sự trọng dụng dưới trướng Tào Tháo là một việc không hề dễ dàng. Tào Tháo có bọn Tuân Úc làm mưu sỹ phía sau, có Quách Gia, Giả Hủ bày mưu tính kế giúp ông ta, có Tuân Du làm tham mưu trưởng, có Trình Dục thực thi sự thâm nghiêm của luật pháp. Năm mưu thần lớn này, đến nay có sức ảnh hưởng rất lớn. Đặc biệt là Quách Gia, không hề sớm bị lãng quên như trong sách sử nói, càng khiến biểu hiện cho người ta thấy, nhân tài bên cạnh Tào Tháo đầy rẫy.

Một người ba không như Pháp Chính, trong tình hình này, muốn bước vào trung tâm vòng tròn quyền lực của Tào Tháo quả thực là một việc hết sức khó khăn.

Cho dù có là Tào Bằng tiến cử đi nữa, thì Tào Tháo cũng không có chuyện lập tức trọng dụng.

Cho nên, Tào Bằng nói thẳng luôn:

-Mưu lược của Hiếu Trực, Bằng ta không chút nghi ngờ.

Nhưng nếu mạo muội tiến cử, e rằng Thừa tướng chưa chắc đã coi trọng. Hơn nữa, dù sao bây giờ Hiếu Trực vẫn chưa có chút công lao gì, dù Thừa tướng có lòng trọng dụng, thì e rằng người khác cũng không phục.

Những lời này của Tào Bằng đều là lời nói thật lòng, Pháp Chính nghe rồi, gật đầu lia lịa.

-Chính cũng biết việc này.

Tào Bằng cười cười, khoát tay ngắt lời Pháp Chính:

-Tài lớn của Hiếu Trực, Bằng sớm đã biết.

Tuy có một số chuyện, vẫn cứ phải nói cho rõ ràng, để tránh Hiếu Trực hiểu lầm. Thừa tướng tiến quân vào đồn trú ở Tương Dương, sớm muộn gì cũng sẽ có đại chiến, Bằng giờ kiêm nhiệm Hồ Báo đại Đô Đốc, đến lúc đó cũng sẽ ra trận. Nếu Hiếu Trực không chê, thì Bằng hy vọng có thể được Hiếu Trực giúp mưu, giúp cho ta một tay. Thiết nghĩ là người cũng biết, các phụ tá của ta, hầu hết đều ở Lương Châu, còn bên cạnh thì có Hán Trung dũng mãnh, có Vương Song trung trực, có Khấu Phong làm đầu tàu. Chỉ thiếu một người có thể bày mưu tính kế, giúp ta chia sẻ âu lo mà thôi, cho nên muốn mời Hiếu Trực ở lại, có được không?

Tào Bằng nói rất rõ ràng.

Người có tài năng, có thể làm, ta rất biết.

Nhưng bây giờ ta sẽ không tiến cử người... Sau khi Tào Tháo đoạt được Kinh Châu, chỉ tính riêng kẻ sĩ Kinh Châu, đã đề bạt mười lăm người, bọn họ đều là những người có danh vọng. Còn người thì khác, người không có danh vọng, không có kinh nghiệm, cho dù có để người chiếm cứ địa vị cao, thì cũng chỉ khiến người khác ganh tỵ mà thôi.

Pháp Chính gật gật đầu, trong lòng cũng cho là đúng.

-Có thể chia sẻ âu lo với công tử, là may mắn ba kiếp của Chính.

Tào Bằng không khỏi bật cười ha hả:

-Ta có Hiếu Trực, như hổ thêm cánh!

Những lời này rất cũ, nhưng cũng nói lên được suy nghĩ trong lòng Tào Bằng.

Sau khi nhậm chức Thái thú quận Nam Dương, tuy rằng cũng có được nhiều người giúp sức, như Đặng Chi, như Đỗ Kỳ, như Lư Dục, nhưng những người này không thể gọi là mưu thần được. Đặng Chi tương đối được một chút, còn Lư Dục thì như người đời sau gọi, thì như một học giả, còn Đỗ Kỳ thì giỏi về trị quân hơn. Cùng với việc Tào Tháo đoạt được quận Nam Dương, Đỗ Kỳ được bổ nhiệm làm Phó Đô đốc thủy quân của Kinh Châu, cùng với Thái Mạo quản lý thủy quân, hoặc là có thể nói giám sát Thái Mạo. Còn về phần Đặng Chi thì được Tào Tháo coi trọng, đảm nhiệm chức Công Tào Cầm, quân sư Trung Lang tướng của phủ Thừa tướng,

Còn lại Lư Dục cũng quay về Hứa Đô, chuẩn bị việc báo chí.

Như vậy, Tào Bằng lại một lần nữa làm vào cảnh huống khó xử như lúc mới đến Nam Dương nhậm chức: bên cạnh không có ai có thể dùng.

Tiêu Dương Miên và Lục Mạo đều không đủ sức chống đỡ một phương, tuy có thể giúp mưu, nhưng vị trí mưu chủ vẫn mãi để đó chưa quyết, khiến cho Tào Bằng rất đau đầu.

Đoạt được Kinh Châu, ai cũng có phần lợi.

Chỉ riêng Tào Bằng là chẳng gặt hái được gì, lại còn mất Đặng Chi và Bàn Thống.

Không dễ gì thu phục được Triệu Vân, nhất thời lại không được dùng, cũng khiến cho trong lòng Tào Bằng không được thoải mái lắm. Mà nay có được Pháp Chính, quả cũng khiến hắn gỡ được gánh nặng. Ít nhất thì bên cạnh, bây giờ cũng có được một người có thể cùng thương lượng, có thể tránh được nhiều phiền phức không đáng có về sau.

-Ta định mời tiên sinh tạm thời giữ chức Quân sư Tế Tửu của Hồ Báo kỵ quân.

Ngày mai ta sẽ trình tấu lên Thừa tướng, xin người chính thức bổ nhiệm. Trước lúc đó, tiên sinh cứ tạm ở lại chỗ của ta, Bằng cũng có thể tiện bề thỉnh giáo.

Pháp Chính vội chấp tay:

-Chính nào dám không tuân?

595. Chương 652 : Hai Lựa Chọn

Nha phủ của Phàn Thành rất lớn.

Cấu tạo dù đơn giản, chỉ có hai khu trước và sau, nhưng phòng xá nhiều vô số kể, có đến chừng một trăm phòng. Hiện Tào Bằng chỉ đến một mình, cũng không mang theo gia quyến. Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân còn ở lại thị trấn Trung Dương phụ trách sửa chữa nhà mới. Thật ra, cũng không có quá nhiều việc phải xử lý, có điều đó là nơi Tào Bằng sinh ra, sau này cho dù không thường xuyên sinh sống ở đây thì cũng phải bỏ chút tâm sức dọn dẹp mới được. Còn một nguyên nhân khác là Hạ Hầu Chân lại mang thai... Thời tiết rét mướt, Tào Bằng cũng không muốn họ lặn lội đường xa chạy tới Tương Dương.

Vì thế, nha phủ Phàn Thành to lớn thế nhưng rất vắng lặng.

Tào Bằng để khu vực phía trước làm nơi giải quyết công việc, còn dãy nhà phía sau được chia làm ba phần.

Tào Bằng có một mảnh sân riêng, trong đó còn dựng sàn diễn võ; Hoàng Trung, Khấu Phong, Vương Song ở một bên, Bộc Dương Dật và Lục Mạo sống ở khu còn lại. Ngoài ra, còn năm mươi tùy tùng cùng Vương Song đến cũng sống ở đây, chịu trách nhiệm cho an toàn của Tào Bằng.

Pháp Chính được sắp xếp cùng một khu với Tào Bằng, có một căn phòng rất rộng rãi, đầy đủ đồ đạc.

Tuy nhiên, khi Pháp Chính nhìn thấy những chồng công văn xếp đống trước mặt, cũng không khỏi lắc đầu gượng cười đồng thời trong lòng cũng rất vui, Tào Bằng giao những hồ sơ công văn này cho y xử lý, chứng tỏ hẳn rất tín nhiệm với y. Chỉ là nhìn điệu bộ này, Tào Bằng rõ ràng muốn phũ tay, khiến Pháp Chính dở khóc dở cười. Nghĩ lại cũng phải, Tào Bằng hàng ngày phải thao diễn với Hồ Báo kỵ, nếu như có chiến sự, hẳn sẽ ra trận bất cứ lúc nào.

Chức vụ Quân sư Tế Tửu của Hồ Báo kỵ này nói thẳng ra chính là đại quản gia của Tào Bằng.

Những thứ phải phụ trách giải quyết liên quan đến mọi vấn đề. Nếu không có sự giúp đỡ của Bộc Dương Dật và Lục Mạo, Pháp Chính đúng là không biết nên bắt tay làm từ đâu.

Có việc để làm vẫn tốt hơn là bị người khác coi thường.

Pháp Chính vui vẻ tiếp nhận những công văn này, bắt đầu công việc bận rộn.

Ba ngày sau, Tào Tháo chính thức bổ nhiệm Pháp Chính làm Quân sư Tế Tửu của Hồ Báo kỵ, ăn bổng lộc tám trăm thạch.

Thấy cuối năm sắp đến, Tào Tháo và Lưu Bị không hẹn mà cùng hạ lệnh ngừng công kích.

Hai bên lấy Nguyên Thủy làm ranh giới, Lưu Tiên đóng quân ở Nguyên Nam, lưng dựa vào Nguyên Thủy, Chu Thái thì đóng giữ ở La huyện; Lưu Bị lệnh cho Trần Đáo đến đóng ở Ích Dương, cử Hướng Lăng làm quân sư để cùng phối hợp từ xa với binh mã Tôn Ngô, hình thành thế giáp công, khí thế hùng hổ.

Trước tình hình này, Tào Tháo không hề nóng vội phát động chiến tranh.

Còn Từ Hoảng xuất phát từ Trung Lư, trấn giữ Hán Thọ, hình thành vòng bảo vệ hiệu quả với Lâm Nguyên thuộc quyền cai quản của quận Vũ Lăng, đồng thời bất cứ lúc nào có thể vượt Nguyên Thủy, trợ giúp Lưu Tiên ở Nguyên Nam. Chiến sự tuy rằng đã dừng lại nhưng xung đột vẫn chưa chấm dứt. Rõ ràng nhất là Ngũ Khê Man ở núi Hồ Đầu tham gia vào chiến trường. Cũng không biết Lưu Bị đã thuyết phục người Ngũ Khê Man như thế nào mà Lão vương của Ngũ Khê Man lại phái con trai trưởng của mình là Sa Ma Kha dẫn ba nghìn người đi tham chiến. Tuy nhiên xét về tổng thể, mặc dù tình thế ở Nguyên Nam căng thẳng nhưng nhất thời chưa hề nguy hiểm.

Cùng với việc Tào quân ùn ùn tiến sâu vào Kinh Sở, tin rằng áp lực của Nguyên Nam cũng sẽ giảm đi theo đó.

Tào Tháo vẫn ở lại Tương Dương, im lặng chờ sứ giả Ích Châu tới...

- Nói như thế, không phải tình hình hiện giờ ở Ích Châu rất tốt sao?

Trong nha phủ Phàn Thành, Tào Bằng và Pháp Chính ngồi trên hiên cửa, vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Pháp Chính đã nhận ra một chuyện rất lạ, đó là dường như hứng thú của Tào Bằng với Ích Châu càng lớn hơn so với hứng thú hiện giờ.

Phải biết rằng, Táo Tháo tiến vào chiếm giữ Tương Dương, đại chiến hết sức căng thẳng.

Thế nhưng khi đàm luận với Tào Bằng, Pháp Chính lại nhận thấy nhiều lúc Tào Bằng nói chuyện xoay quanh vấn đề của Ích Châu, chứ không phải chiến sự Kinh Sở.

Tuy nhiên, Tào Bằng đã có hứng thú này, Pháp Chính cũng sẽ không giấu diếm điều gì.

Y gật đầu, trả lời một cách thoải mái:

- Đúng như Công tử dự đoán, tình hình hiện giờ của Ích Châu quả thực không tốt lắm... Một mặt, mấy năm nay vật giá ở Ích Châu leo thang, đã không còn là Thiên phủ như trước nữa. Hai là, rất nhiều người lúc trước từ Lương Châu trốn đến Ích Châu, giờ thấy Lương Châu phát triển nhanh chóng nên đều có ý muốn hồi hương. Thứ ba chính là loạn Nam Man... Chắc Công tử không biết, Nam Man dù ở nơi hoang vu nhưng không thể coi thường. Nghe nói, Nam Man vương Mạnh Hoạch mới nhậm chức là một người có dã tâm cực lớn, từ khi kế vị đến nay luôn cẩn thận thăm dò. Đáng tiếc Lưu Quý Ngọc không nhận ra, vì thế không hề đề phòng Nam Man. Cứ kéo dài như vậy, tất thành đại họa.

Nam Man, Mạnh Hoạch?

Mạnh Hoạch đã xuất hiện rồi sao?

Tào Bằng không hề xa lạ với cái tên này.

Kiếp trước nghe Bình Thư Diễn Nghĩa, câu chuyện Khổng Minh bảy lần bắt Mạnh Hoạch có thể nói là nghe nhiều nên thuộc. Còn nhớ lúc trước khi nghe chuyện Mạnh Hoạch bị bắt bảy lần, hắn thường xuyên chế giễu tên Mạnh Hoạch kia không biết nhục nhã. Sau khi tái sinh mười năm, do đủ lý do mà gần như hắn đã quên mất người này. Không ngờ giờ lại nghe thấy tin này từ Pháp Chính.

Mạnh Hoạch?

Tào Bằng nhếch mép nở nụ cười quái dị.

Pháp Chính uống một ngụm rượu, nhìn Tào Bằng do dự một lúc, sau đó hạ giọng nói:

- Công tử, chẳng lẽ muốn đánh chiếm Tây Xuyên sao?

- Hả? Sao ngươi biết?

- Mấy ngày nay, Công tử chỉ đề cập tới Ích Châu. Nếu không phải muốn giành lấy Ích châu, sao lại quan tâm như thế? Tuy nhiên theo ý của ta, lúc này công phá Ích Châu không phải là thời cơ tốt nhất. Ích Châu mặc dù loạn lạc nhưng dưới trướng Lưu Quý Ngọc vẫn còn vô số người tài. Về quan văn, gã có Hoàng Quyền, Lưu Ba, Trịnh Độ, quan võ có Nghiêm Nhan, Trương Nhậm, Lãnh Bao... Những người này đều không hề tầm thường, nếu không có nhân tố bên ngoài, nhất định phải liều chết chống cự. Hơn nữa, địa hình Ích Châu phức tạp, nếu không hiểu rõ toàn bộ, muốn đánh chiếm Ích Châu tất phải hao phí lực lượng rất lớn. Ta biết thực lực của Thừa tướng hùng hậu, thế nhưng Cao Can ở Tịnh Châu, Tôn Quyền ở Giang Đông, còn có tên Lưu Bị Lưu Huyền Đức đó cản trở, vì thế muốn giành lấy Tây Xuyên, thời cơ e rằng vẫn chưa chín muồi...

Tào Bằng nhảy bén nhận ra trong lời nói của Pháp Chính có nhắc đến mấy chữ 'nhân tố bên ngoài'.

Hắn ngạc nhiên, quay đầu nhìn sang Pháp Chính, sau một hồi suy nghĩ liền gật đầu khe khẽ...

- Hiện giờ Nguyên Thủy đình chiến, Công tử có nhận định gì không?

- Nguyên Thủy ngừng chiến, chẳng qua là Thừa tướng sợ trì hoãn thời vụ... đợi cày bừa vụ xuân xong, Nguyên Thủy chắc chắn lại khai chiến, có gì kỳ quái đâu?

- Theo ý kiến của ta, tâm tư của Thừa tướng hiện giờ e rằng không ở Trường Sa, mà là ở Giang Đông.

Tào Bằng giật mình nhưng không hề cảm thấy sững sốt trước lời nói của Pháp Chính.

Trận chiến Xích Bích... Tào Tháo không đánh Giang Đông, sao lại có trận chiến Xích Bích? Tuy nhiên nghe ý của Pháp Chính thì hình như không tán thành việc Tào Tháo khai chiến với Giang Đông lúc này. Trước đây, Tào Bằng tràn đầy tự tin, có hẳn tham gia, trận chiến Xích Bích của Tào Tháo làm sao có thể bại trận? Liên hoàn kế? Bàng Thống giờ ở tí tít Hà Tây; Khổ nhục kế? Hám Trạch nay cũng đang ở Lương Châu. Còn Cam Ninh thì đóng quân ở Hợp Phì, đang chiến đấu ác liệt với Tôn Ngô.

Các nhân vật chính này đều không có mặt, có gì phải lo lắng chứ?

Còn về hỏa thiêu Xích Bích, đã không có Liên hoàn kế, cũng không có Khổ nhục kế, kể cả tên Chu Du và Gia Cát Lượng đó có thể mượn gió đông đến thì cũng sao chứ?

Vì thế, trong lòng Tào Bằng có thể nói là rất tự tin với kết cục của trận chiến Xích Bích.

Thế nhưng, tại sao Pháp Chính...

- Hiếu Trực, chẳng lẽ còn có cao kiến khác?

Pháp Chính mỉm cười:

- Cao kiến thì không dám nói, chỉ có một số ý kiến nho nhỏ.

- Cứ nói đi đừng ngại.

Pháp Chính biết, đây sẽ là một cơ hội của y.

Vì thế sau khi sắp xếp lại ý, y nói với Tào Bằng:

- Ta cho rằng, lúc này chinh phạt Giang Đông không phải là thời cơ tốt nhất.

- Sao người khẳng định như thế?

- Tục ngữ có câu: Người miền bắc cưỡi ngựa, người miền nam chèo thuyền. Tập tục ở khu vực này khó mà thay đổi. Nếu Giang Đông tiến lên phía bắc, chắc chắn sẽ thất bại. Lý do là vì Giang Đông thiếu ngựa, khó chinh phạt; Nhưng hiện giờ lại là Thừa tướng nam hạ, đương nhiên không thể thiếu thủy quân tinh nhuệ. Ta biết, hai năm trước Thừa tướng đã sai người xây dựng thủy quân ở đảo Đông Lăng. Đội thủy quân này không phải một ngày có thể dựng nên... Người miền nam từ xưa sinh sống ở phía nam Trường Giang, chèo thuyền đã trở thành thói quen, sự chênh lệch này không phải chỉ hai buổi thao diễn của đảo Đông Lăng là có thể so bì được. Mà lần này Thừa tướng vội vã chinh phạt Kinh châu, tại sao vậy? Đơn giản là vì muốn chặt đứt bụng rỗng của Trường Giang, mưu tính chiếm lấy thủy quân Kinh Châu. Ở đây có một vấn đề, Thừa tướng có thể tin nhiệm Thái Mạo và thủy quân Kinh Châu của hắn như Công tử không?

Tào Bằng không còn gì để nói!

Vấn đề này căn bản không cần trả lời.

Trong lịch sử, Tương Can trộm sách, chẳng qua là một phong thư mà thôi nhưng đã khiến Tào Tháo giết chết Thái Mạo, Trương Doãn, làm cho đám thủy quân như rối mắt đầu.

Với tính khí đa nghi như Tào Tháo, e rằng trừ một số ít người ra, y đều không thể tin tưởng ai. Sự quá tin của Tào Tháo đối với Tào Bằng rất khó xảy ra lần nữa. Có thể nói, toàn bộ phủ Thừa tướng, không ai được như vậy. Một mặt, Tào Bằng quả thực có chút tài năng khiến Tào Tháo khó xa rời; Đồng thời, dù nói thế nào, Tào Bằng cũng là người trong dòng tộc Tào Tháo, người một nhà. Mà sự quan tâm của Tào Tháo với người trong dòng tộc và gia đình mình cũng không phải là cái người bình thường có được; Còn về điểm thứ ba chính là tính cách của Tào Bằng, lúc giận dữ, hắn không quan tâm đến điều gì, thậm chí không ngại giết người phạm pháp... Tính cách này cũng không thể gây ra uy hiếp với Tào Tháo, vì thế đã tạo nên sự sủng ái của y đối với Tào Bằng.

Đổi lại là người khác thử xem?

Dù là Điển Vi, Hứa Chử cũng chưa chắc có được địa vị như Tào Bằng.

Thái Mạo cho dù có bản lĩnh thiên đại, thậm chí còn lợi hại hơn vài phần so với Gia Cát Lượng và Tuân Úc nhưng cũng không thể bì được với sự sủng ái mà Tào Bằng có được.

Pháp Chính nhấp một ngụm rượu:

- Thái Đức Khuê chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi.

Nếu không phải là gã quản lý thủy quân nhiều năm, hơn nữa còn là một trong những đại tộc ở Kinh Châu, Thừa tướng chưa chắc đã thay đổi cái nhìn với gã. Vì thế, chỉ cần thực hiện một chút thủ đoạn là có thể tạo ra cơ hội để Thừa tướng giết Thái Mạo. Bản lĩnh của Thái Mạo thế nào, ta không tiện nói. Tuy nhiên nếu xét về thống lĩnh mấy trăm nghìn thủy quân, thao diễn binh mã, e rằng trong phủ Thừa tướng vẫn không có ai sánh được. Thế nhưng trong nhiều năm trước đây, Kinh Châu giao thủ với Giang Đông, bại nhiều thắng ít. Nếu không phải Thái Mạo có muội tử tốt, đổi lại là người khác thì đã đầu rơi xuống đất từ lâu rồi, có phải không?

- Phải!

Tào Bằng không biết nói gì đành cười cười.

Mặc dù Tào Bằng sớm đã nhắc nhở Tào Tháo, nhưng mối quan tâm của Tào Tháo đối với thủy quân không lớn lắm.

Cho dù xây dựng thủy quân ở đảo Đông Lăng nhưng chưa hề nghe Tào Tháo hỏi đến. Có lẽ, trong lòng y xem trọng năng lực của hai trăm nghìn thủy quân Kinh Châu hơn. Tuy nhiên, Pháp Chính đã nói đến một điều then chốt: dưới trướng Tào Tháo gần như không có người nào giỏi thủy chiến. Tên Thái Mạo đó chẳng qua là bại tướng thuộc hạ của Chu Du, nhưng đã là đối tượng lựa chọn tốt nhất cho thủy quân. Không có thủy quân, lại không ai chỉ huy, biết làm thế nào được?

Tào Bằng nghe đến đây liền hít một luồng khí trong lành.

- Ngoài điều này ra, việc chưa trừ khử được Lưu Bị và chưa phá được Tây Xuyên đều là hiểm họa từ bên trong. Lúc này đột nhiên xuất binh, chinh phạt Giang Đông, Thừa tướng tất sẽ bại trận, còn Giang Đông sẽ thắng.

- Ta muốn nghe chi tiết hơn.

- Chu Du ở Giang Đông có uy danh hiển hách. Từ thời Tôn Bá Phù đến nay, trải qua không dưới trăm cuộc chiến lớn nhỏ nên đã có kinh nghiệm phong phú, mưu trí hơn người. Trong khi đó bên cạnh Thừa tướng, chỉ có mình Thái Mạo có thể tin dùng. Nếu đổi lại là đối thủ bình thường, Thái Đức Khuê có lẽ có thể dùng được. Nhưng muốn đối đầu với Chu Du, e rằng gã không phải là đối thủ. Giang Đông này sẽ thắng, còn Thừa tướng bại trận. Số lượng thủy quân Giang Đông dù ít nhưng lại là bách chiến hùng binh. Từ khi cha con Tôn Thị chiếm lĩnh sáu quận Giang Đông đến nay, chưa từng ngừng dụng binh. Cộng với Chu Du thao diễn phù hợp, dù chưa quá mấy chục nghìn người nhưng cực kỳ tinh nhuệ; Thủy quân Kinh Châu có hai trăm nghìn người, đa phần đều già nua yếu ớt, người sử dụng được chỉ khoảng năm đến sáu phần mười, do xa rời huấn luyện nên sỹ khí giảm sút. Nếu giao chiến với thủy quân Giang Đông, nhất định sẽ bại trận. Thừa tướng chiêu mộ hai trăm nghìn đại quân tiến vào chiếm giữ Kinh Sở, đều giỏi chiến đấu trên mặt đất; Nếu giành lấy Giang Đông, không có thủy quân mạnh mẽ sẽ khó đạt hiệu quả, huống hồ vẫn chưa diệt được họa tâm phúc đã vội vã giao chiến với Giang Đông ắt sẽ bại, còn Giang Đông ở trên thế thắng. Nếu Thừa tướng cưỡng ép xuất kích tới Giang Đông, ta đã biết thắng bại thế nào.

Tào Bằng nghe thế liền hít một hơi thật sâu.

Hắn trầm ngâm hồi lâu mới đứng dậy đến vái chào Pháp Chính:

- Nếu không có tiên sinh nhắc nhở, ta suýt nữa đã mắc sai lầm lớn.

Bất chợt, Tào Bằng hơi do dự, trầm giọng hỏi:

- Vậy xin hỏi tiên sinh có thượng sách gì không?

Pháp Chính cười nhả nhận:

- Tôn Quyền ở Giang Đông dù có sáu quận nhưng vốn sinh ra đã kém cỏi, khó làm nên chuyện. Tôn Quyền càng không phải là Tôn Bá Phù, chỉ là con chó canh cửa mà thôi, không đáng để lo lắng. Theo ta, thả Tôn bắt Lưu, giành lấy Tây Xuyên. Đồng thời khổ luyện thủy quân, chờ đợi thời cơ, Động Đình tiếp giáp với

Vân Mộng, cầu kết với Trường Giang, chính là cơ hội tốt nhất để luyện binh. Ta cho rằng, trước tiên giành lấy Trường Sa ở Vũ Lăng, đánh tan Lưu Bị, sau đó chiếm lấy Tây Xuyên... Tuyển chọn tướng lĩnh, thao diễn thủy quân, không tới bốn đến năm năm, chờ khi thủy quân luyện thành công thì có thể giành được Giang Đông ngay. Sao Công tử không xin Thừa tướng lệnh cho Trọng Kim và Tôn Trọng Mưu không phải đề phòng nữa. Đồng thời giữ vững Hợp Phì và Quảng Lăng, lệnh cho thủy quân ở đảo Đông Lăng tập kích quấy rối ven bờ, phong tỏa Giang Đông... Mưu kế của Công tử ở Ích Châu không phải không thể sử dụng lại ở Giang Đông.

Tào Bằng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Pháp Chính.

Về cuộc chiến kinh tế của Ích Châu, Tào Bằng không hề nói với Pháp Chính.

Nhưng có thể thấy, hắn đã nhìn ra manh mối.

Người này quả nhiên không hề tầm thường.

Mưu lược như thế, suy nghĩ như thế, không hề thua kém đám Bằng Thống. Nhưng tại sao trong Thục Hán, địa vị của Pháp Chính lại ở dưới Gia Cát Lượng?

Tào Bằng do dự một chút, lập tức gật đầu cười.

- Như thế, xin Hiếu Trực viết thành văn bản, ta sẽ trình lên Thừa tướng.

- Không thể!

Pháp Chính vội vàng xua tay, ngăn lại ý tưởng của Tào Bằng.

- Không phải ta xem thường Công tử, chỉ là Thừa tướng hiện giờ vô cùng hã hê, chỉ dựa vào Công tử e rằng khó làm cho Thừa tướng coi trọng. Người dâng thư này phải là mưu chủ lâu dài. Chỉ có như thế mới được Thừa tướng coi trọng, thay đổi chủ ý... Công tử có lựa chọn được ai không?

Mưu chủ ư?

Đủ phân lượng ư?

Trong đầu Tào Bằng lập tức hiện ra ba cái tên.

Quách Gia, Tuân Úc và Trình Dục.

Tào Tháo có năm mưu chủ, trong đó cũng có xa gần thân sơ.

So sánh có thể thấy, Giả Hủ sau này mới đến nương tựa Tào Tháo, vì thế địa vị kém nhất; Trong năm người, chỉ xét về năng lực mà nói thì Tuân Du lại kém hơn bốn người khác, vì thế cũng không đủ để đảm đương trọng trách. Trong ba người còn lại, Trình Dục đi theo Tào Bằng sớm nhất, Quách Gia và Tuân Úc được Tào Tháo xem trọng nhất. Trong đó, Tào Tháo yêu quý Quách Gia hơn hẳn Tuân Úc. Vì trong lòng Tuân Úc luôn có một số yếu tố Hán thất, hơn nữa sau hắn còn có một gia tộc lớn, có chút mâu thuẫn với lợi ích của Tào Tháo. Vì thế, trong năm mưu chủ, Quách Gia rõ ràng là đối tượng lựa chọn phù hợp nhất. Chỉ có điều, trước đây Quách Gia vì bắc phạt U Châu mà nhiễm bệnh, dù được đại phu kịp thời cứu chữa nhưng cần phải an dưỡng. Cho nên lần này Tào Tháo nam hạ, Quách Gia không đi cùng mà ở lại Nghiệp Thành dưỡng bệnh nghỉ ngơi.

Quách Gia, Quách Gia!

Tào Bằng đột nhiên đứng dậy hỏi:

- Vương Song đâu?

- Có mặt tướng.

- Người lập tức tới Nghiệp Thành, khi gặp Phụng Hiếu thì hãy nói với lão, Thừa tướng gặp đại nạn, mời lão nhanh chóng đến. Trên đường hãy chăm sóc cẩn thận cho lão ta, qua Hứa Đô có thể mời Hoa Đà tiên sinh cùng đi theo, để bọn họ cùng tới, nói là vô cùng khẩn cấp.

Vương Song nghe thế không dám chậm trễ, lập tức nhận lệnh đi.

- Hiếu Trực, những lời ngươi vừa nói ban nãy, hãy sắp xếp lại ý và viết ra, ta có việc cần dùng.

Pháp Chính mừng rỡ, vội vàng chấp tay tuân mệnh.

Gã cũng chẳng màng uống rượu nữa, liền quay về thư phòng bắt đầu làm việc.

Còn Tào Bằng đứng trên hiên cửa, nhìn bầu trời âm u, ánh mắt hiện lên vẻ lo âu.

Xem ra, ta vẫn trẻ tuổi quá!

Cứ tưởng rằng mình có ưu thế một ngàn tám trăm năm, có thể giúp Tào Tháo đánh thắng trận chiến Xích Bích, nhưng giờ xem ra ta vẫn còn suy nghĩ đơn giản quá.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng không nén được tiếng thở dài khe khẽ, quay người trở về phòng.

Trong thành Tương Dương giăng đèn kết hoa.

Cuối năm sắp đến, đột nhiên một trận tuyết lớn đã tăng thêm không khí cho năm mới đang tới gần. Cái gọi là tuyết rơi đúng lúc báo mùa bội thu đại thể là như thế.

Tào Tháo cũng tỏ ra rất thoải mái, dẫn văn võ bá quan cùng thưởng thức cảnh tuyết rơi.

Chỉ có điều sự thoải mái này không liên quan nhiều lắm đến Tào Bằng. Ngày hai mươi hai hần nhận được thông báo, nói sứ giả Ích Châu đã đến Hung Nhẫn. Vậy là Tào Tháo hạ lệnh cho Tào Bằng dẫn Báo kỵ tới Tỷ Quy đón sứ giả đến. Tỷ Quy nằm ở khe nước Tây Lăng, đi tiếp sẽ qua Vu huyện và tiến vào cảnh giới Ba quận, cũng thuộc quyền quản lý của Ích Châu. Mặc dù Tào Tháo vô cùng bất mãn với lòng tham không đáy của Lưu Chương, nhưng mọi thứ vẫn phải chăm sóc tốt. Người xem, ta phái bộ hạ được sủng ái nhất của ta, dẫn đoàn nhân mã tinh nhuệ nhất của ta tới Tỷ Quy đón các người, thế là đã rất giữ thể diện cho các người rồi.

Sau khi nhận được lệnh, Tào Bằng lập tức khởi hành.

Hắn lệnh cho Khấu Phong ở lại Phàn Thành, Bộc Dương Dật và Lục Mạo phò tá. Sau đó hần đích thân dẫn Hoàng Trung và Pháp Chính, dẫn đầu đại quân rầm rừ rời khỏi Phàn Thành, đi thẳng đến Tỷ Quy.

Trong đám tùy tùng còn có một văn sỹ, là thư ký của phủ Thừa tướng.

Người này chịu trách nhiệm ghi chép quá trình Tào Bằng đón tiếp sứ giả Ích Châu, sau khi quay về Tương Dương còn phải báo cáo cho Tào Tháo.

Tào Bằng ngồi trên ngựa hỏi:

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên sinh.

Từ sau khi Tào Tháo mở phủ Thừa tướng, trịnh ịch không ít người. Một số phụ tá trước đây hầu hết được giao trọng trách, còn các phụ tá hiện giờ, Tào Bằng đều thấy rất lạ. Nhìn tướng mạo của viên thư ký này trông rất thanh tú, cử chỉ đặc biệt nho nhã như thư sinh, rất dễ chiếm được cảm tình.

Câu hỏi của hần lại khiến viên thư ký đó căng thẳng.

Đang ở phủ Thừa tướng, sao có thể không biết đến tên hiệu của Tào Bằng?

Đây là tộc chất mà Tào Tháo tin tưởng và đánh giá cao nhất, đồng thời còn có danh vọng cực cao trong sỹ lâm.

Kết quả là, văn sỹ đó vội vàng khom người trên ngựa đáp lễ, cung kính đáp:

- Học trò Tương Can, tự là Tử Dực, là người Cửu Giang. Nghe thấy đại danh của Công tử đã lâu nhưng chưa có cơ hội được bái kiến. Lần này đồng hành với Công tử thật sự là may mắn của tại hạ... Trên đường vẫn xin Công tử chiếu cố nhiều hơn.

596. Chương 653 : Nghiêm - Hoàng Chạm Mặt

Tào Bằng suýt chút nữa bật cười thành tiếng!

Hắn cố gắng nén sự kích động muốn bật cười trong lòng đó lại, nhưng vẫn nhếch mép lên, trong mắt ánh lên nụ cười cổ quái.

Ai là người xui xẻo nhất Tam Quốc?

Tương Tử Dực đứng mũi chịu sào!

Quần Anh hội, Tương Can trộm sách, làm hại Tào Tháo chờ đợi Thái Mạo và Trương Hữu Ngũ; Hai lần qua sông gặp được Bàng Thống, kết quả một chiêu liên hoàn kế đã khiến một triệu đại quân của Tào Tháo bị tiêu diệt tan tành. Tên nhãi này chắc chắn là sao chổi, bị Chu Du đùa giỡn còn vỗ tay, dương dương tự đắc.

Có thể nói, Tương Can chắc chắn là nhân vật có cảm giác cực vui sướng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tào Bàng không ngờ sẽ quen biết Tương Can trong trường hợp này. Hơn nữa, Tương Can có râu, đã hơn ba mươi tuổi rồi nhưng vẫn luôn mồm xưng ‘học trò’ khiến Tào Bàng sao có thể không cảm tình? Tại nghe Tương Can tự xưng học trò, hắn chợt thấy mình thật sự đã già rồi!

Tuy nhiên tính về tuổi tác, quả thật hắn không còn nhỏ tuổi nữa.

Tính cả kiếp trước và kiếp này, hắn đã sống hơn năm mươi năm, Tương Can tự xưng là ‘học trò’ cũng không có vấn đề gì.

- Cửu Giang Tương Tử Dực, ta cũng nghe đại danh đã lâu.

- Công tử cũng biết đến tên Tử Dực sao?

Tương Can vui mừng kinh ngạc, khiến cho Pháp Chính đứng bên phì cười không nhịn được, liền quay người cười trộm.

Ca ca, lời Tào công tử nói rõ ràng chỉ là một câu khách sáo, lão huynh sao lại coi là thật chứ? Thời đại này, cái gì mà ngưỡng mộ đại danh đã lâu hay tên tuổi vang dội nhiều khi là một lời xã giao. Nói chung, trừ khi là nhân vật có uy danh từ lâu, nếu không chẳng có ai coi là thật.

Thế nhưng tên Tương Can này lại coi là thật, hơn nữa tỏ ra vô cùng kích động.

Tào Bàng cười nói:

- Đại danh của Tử Dực, ta đương nhiên biết, trước đây ta theo gia huynh tới Hải Tây nhậm chức, từng nghe đến danh sĩ Lương Hoài, tướng mạo của Tử Dực không tầm thường, rất có tài hùng biện, chỉ là đôi khi lại thật thà quá, khó tránh khỏi bị người khác lợi dụng, sau này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Vừa nghe thấy câu này, Pháp Chính chợt ngậy cả người!

Xem ra, Tào Bàng đúng là biết người này.

Chẳng lẽ tên Tương Tử Dực thật sự có điểm phi phạm sao? Suy cho cùng, Tào Bàng đã nói ra ưu điểm của Tương Can, đồng thời cũng chỉ ra khuyết điểm của gã, còn bảo gã cẩn thận kéo bị lợi dụng. Những lời này có hàm ý sâu sa, khiến Pháp Chính không khỏi kiêng nể Tào Bàng.

Tuy nhiên với thanh danh hiện giờ của Tào Bàng, việc giáo huấn Tương Can là có thừa.

Tương Can nghe những lời của Tào Bàng chẳng những không buồn bã mà trái lại vui vẻ khác thường, luôn miệng nói lời cảm tạ, bày tỏ mình nhất định sẽ cẩn thận hơn nữa.

Cứ như vậy, đoàn người trải qua bao phong trần mệt mỏi đi tới Tỷ Quy.

Trên đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm nào, tuy nhiên khi đi qua Di Lăng, Tào Bàng đã gặp Vương Uy đang phụng mệnh trấn giữ Di Lăng.

Vương Uy là một trong một nghìn năm trăm kẻ sỹ Kinh Châu được đề bạt sau khi Tào Tháo nắm giữ Kinh Châu.

Phong quan Trung Lang Tướng, Giáo úy Kinh Môn.

Nhìn thì có vẻ chức vụ này không cao lắm.

Thế nhưng thực tế thì sao, lại là một vị trí được độc dẫn một quân, có quyền lực rất lớn. Di Lăng từ xưa là yếu địa nối liền Kinh Châu với Ba Thục. Vương Uy trấn giữ Di Lăng, không chỉ là giữ vững đại môn phía tây của Kinh Sở mà đồng thời phía nam còn có Di thủy làm bình phong, chống lại quân địch từ Trường Sa đến. Trong một tháng trước, Ngũ Khê Man nhiều lần tập kích Di Thủy nhưng đều bị Vương Uy phát giác và đánh tan, cũng vì thế được Tào Tháo rất coi trọng.

Tính ra, Vương Uy coi như là cùng một hệ với Tào Bằng.

Gã có chút tình nghĩa với Đặng Tắc, mà người trước đây nói Vương Uy sẽ ra hàng lại chính là Tào Bằng.

Cũng vì nguyên nhân này, sau khi Vương Uy quy hàng, không những không bị áp chế mà còn được Tào Tháo tin tưởng. Trước đây khi chưa quy hàng, Vương Uy còn không biết tầm ảnh hưởng của Tào Bằng như thế nào. Chỉ sau khi quy hàng, gã mới có thể cảm nhận thấy năng lượng to lớn của Tào Bằng trong phủ Thừa tướng.

Nghe nói, mười hai Tào trong phủ Thừa tướng có quan hệ vô cùng phức tạp với Tào Bằng.

Còn những tướng lĩnh dưới tay Tào Tháo hẳn là có quan hệ làm ăn chặt chẽ với Tào Bằng. Kể cả những người như Điển Vi, Hứa Trữ cũng liên thủ buôn bán với hắn. Những mâu thuẫn về lợi ích to lớn đã vô tình hình thành một mạng lưới khổng lồ, khiến Tào Bằng bình chân như vại dưới trướng Tào Tháo.

Nếu nói trước đây Vương Uy còn có chút thanh cao, kiêu ngạo.

Thì nay gã biết rất rõ, muốn thăng quan tiến chức nhanh phải ôm chặt lấy chân Tào Bằng.

Vì thế, khi Tào Bằng đến Di Lăng, Vương Uy rất nhiệt tình tiếp đãi, bày yến tiệc trên sông Trường Giang để thiết đãi đám Tào Bằng, Hoàng Trung.

Trong bức tiệc, Tào Bằng ngẫu nhiên hỏi tới chuyện của Ngũ Khê Man.

Vương Uy liền gượng cười đáp:

- Người Ngũ Khê Man từ trước tới nay chính là hiểm họa từ bên trong của Kinh Sở.

Thậm chí trước đây Phục Ba tướng quân là Mã Viện tự mình dẫn binh đi bình định, cũng chưa thể tiêu diệt hoàn toàn. Mấy năm gần đây, triều cương không thịnh, Ngũ Khê Man thừa cơ lên mặt. Cộng với chiến loạn liên miên trước đây, rất nhiều người trốn vào trong núi lánh nạn đã dần bị người Ngũ Khê Man đồng hóa, trở thành họa tâm phục.

Khi Lưu Kinh Châu còn sống, Hán Thăng tướng quân đã từng chinh phạt núi Hồ Đầu.

Nhưng kết quả...

Vương Uy không nói tiếp, khiến Tào Bằng sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Hắn quay đầu nhìn Hoàng Trung, nghi ngờ hỏi:

- Trung Bá, kết quả thế nào?

Tuổi tác của Hoàng Trung lớn hơn Tào Cấp, nếu theo tập tục thời đó thì làm ông nội Tào Bằng cũng không oan uổng. Xuất phát từ sự tôn kính, Tào Bằng tôn Hoàng Trung làm thế phụ. Còn Hoàng Trung sau khi khuyên bảo không có tác dụng cũng không thể từ chối cách xưng hô này của Tào Bằng, nhưng lại gọi Tào Bằng là 'Công tử'.

Cũng chính một tiếng 'Thế phụ' này khiến thái độ của Hoàng Trung đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Hoàng Trung từng có một đứa con nhưng bị chết yểu. Sau này, ông không có thêm đứa con nào nữa, nguyên nhân ư? Cũng không ai biết. Bề ngoài Hoàng Trung dường như không sao cả, nhưng trong lòng vẫn rất tiếc nuối. Tào Bằng gọi ông là thế phụ, giống như con ông vậy, khiến Hoàng Trung rất xúc động trong lòng. Từ sự cống hiến sức lực đơn thuần đến sự bảo vệ hiện giờ. Sở dĩ không chịu rời khỏi Hồ Báo kỵ, trong đó có nguyên nhân rất lớn cũng chính là một tiếng 'Thế phụ' này. Trong mắt hoàng Trung, Tào Bằng dường như không khác gì với con mình.

Nghe thấy Tào Bằng hỏi, Hoàng Trung gượng cười:

- Núi Hổ Đầu địa hình kéo dài, vô cùng phức tạp.

Trước đây ta từng dẫn bộ binh chinh phạt Trường Sa, nhưng một khi vào trong núi thì không còn trình tự nữa. Đám người Ngũ Khê Man đó rất giỏi tác chiến trong núi nên thương vong thê thảm nặng nề. Những tên này xuống núi làm thổ phỉ, về núi làm dân thường, căn bản không thể diệt trừ. Ta từng đề nghị với Cự Thạch công tử dùng cách dụ dỗ để chiêu hàng, nhưng hiệu quả không rõ lắm. Người Ngũ Khê Man tính tình thô bạo, hơn nữa còn cực kỳ giảo hoạt. Ta cũng có hơi kỳ lạ, Lưu Huyền Đức sao lại tin dùng đám Ngũ Khê Man đấy? Đúng rồi, còn một chuyện nữa, Công tử phải cẩn thận... Tiểu vương của Ngũ Khê Man tên là Sa Ma Kha, tuổi gần bằng Công tử... nhưng lại có thần lực, anh dũng phi phàm, sau này nếu gặp gã phải cẩn thận.

Sa Ma Kha sao?

Tào Bằng mơ hồ có ấn tượng với cái tên này.

Tên này hình như chính là hung thủ giết Cam Tự.

- Nếu có cơ hội, cũng muốn lĩnh giáo một chút.

Tào Bằng cười nhạt, không tiếp tục thảo luận về chuyện này nữa.

Đêm đó, mọi người thỏa thích trên sông mới quay về. Ngày hôm sau, Tào Bằng liền dẫn theo nhân mã tiếp tục khởi hành, lên đường đến Tỷ Quy.

Hai ngày sau, đoàn người đã tới Tỷ Quy.

Phía trước cũng có tin truyền đến, nói sứ đoàn Ích Châu đã xuất phát từ Cù Nhấn, đang gấp rút tới Ngư Phúc.

- Công tử có biết tên Trương Vĩnh Niên không?

Ngay lúc Tào Bằng chuẩn bị tiến vào huyện thành Tỷ Quy, Pháp Chính lại ngăn hẳn lại hỏi.

Trương Vĩnh Niên cũng chính là sứ giả Ích Châu đi sứ tới Tương Dương lần này, tên là Trương Tùng. Nói thật, Tào Bằng cũng không hiểu nhiều lắm về tên này, chỉ là trong ký ức từ kiếp trước loáng thoáng có chút ấn tượng. Người này có tài xem qua là nhớ, hơn nữa có còn giỏi ăn nói, nhanh trí.

Nhưng ngoài điều này ra, không còn chút ấn tượng nào nữa.

Tuy nhiên, Trương Tùng và Pháp Chính không phải bằng hữu sao? Tào Bằng tròn xoe mắt nhìn Pháp Chính chăm chú. Có Pháp Chính ở đây, cần gì phải khen ngợi nữa?

- Không biết nhiều lắm.

Pháp Chính cười nói:

- Tên Vĩnh Niên này bề ngoài phóng đáng bất trị, thường khiến mọi người khinh rẻ. Nhưng thực tế y lại có tâm cơ sâu lắng, có chí lớn. Lúc trước ta ở Thành Đô nên có qua lại nhiều với Vĩnh Niên, vì thế biết được suy nghĩ của y. Hồi nhỏ Vĩnh Niên có tướng mạo quái dị nên tâm tư vô cùng miễn cảm, lại rất tự trọng... Nếu người khác kính trọng y, y sẽ báo đáp gấp mười lần, còn nếu coi thường y sẽ toàn lực báo thù. Trước đây khi từ Tân Đô trở về Thành Đô nhận chức Hiệu cục quân nghị, đúng lúc vật giá ở Thành Đô tăng cao, cục diện hỗn loạn. Vĩnh Niên từng khuyên nhủ Lưu Quý Ngọc chú ý nhiều hơn, không ngờ Lưu Quý Ngọc không nghe theo. Vì thế y từng nói riêng với ta:

- Lưu Quý Ngọc không phải người có thể làm chuyện lớn, phải sớm úp sọt.

- Nói tiếp đi.

Tào Bằng tỏ ra rất bình tĩnh, trên mặt không hề biểu lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Pháp Chính nói:

- Trước đây huynh trưởng Vĩnh Niên đi sứ chỉ là mưu cầu chức quan cho mình.

Thế nhưng lần này Vĩnh Niên tới, theo ta thấy còn định tìm mình chủ khác... Công tử đã có lòng... thì không thể lạnh nhạt với người này.

Tỷ Quy quá xa, không đủ để thể hiện thành ý của Công tử.

Ta cho rằng, trước mắt Công tử đến Vu huyện, sau đó sai người dọn sạch sẽ đường phố để nghênh đón Vĩnh Niên. Nhân cơ hội tiếp xúc với y, ta sẽ cung tiến cho Công tử, không biết ý Công tử thế nào?

Tào Bằng trầm tư suy nghĩ!

Nói thật, hần không biết rõ trong lịch sử Trương Tùng rốt cuộc đã đi sứ mấy lần.

Có điều theo cách nói trong Diễn Nghĩa thì chỉ có một lần. Đó là việc diễn ra sau khi trận chiến Xích Bích kết thúc, Lưu Bị đã giành được bốn quận Kinh Nam. Nay đến đây, không biết Trương Tùng có mang theo “bản đồ địa hình Tây Xuyên” không? Theo Diễn Nghĩa ghi chép lại, Tào Tháo quả thực coi thường Trương Tùng, trong khi đó Lưu Bị lại khoản đãi Trương Tùng bằng nghi thức cực kỳ long trọng, khiến y vui lòng phục tùng dâng lên bản đồ Tây Xuyên. Nếu thế, lần này Trương Tùng đi sứ chắc hẳn sẽ mang theo bản đồ. Cho dù không có bản đồ, chẳng phải Pháp Chính đã nói, Trương Tùng thực ra sớm có ý định làm phản... Kết giao với nhau, không phải không thể thử, cũng chỉ cần vài bước mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tào Bằng cũng đã đưa ra quyết định.

- Đã như vậy, chúng ta lập tức lên đường tới Vu huyện.

Hần kêu Tỷ Quy trưởng đến yêu cầu lão chuẩn bị kỹ, dọn dẹp đường phố để nghênh tiếp sứ đoàn đến. Để bảo đảm không có bất trắc xảy ra, Tào Bằng vẫn giữ Trương Can lại, để y phụ trách giám sát. Sau đó, đội quân lại lên đường tới Vu huyện. Pháp Chính cũng vô cùng vui mừng trước quyết định này của Tào Bằng. Y sở dĩ vui không vì cái khác mà vì sự coi trọng của Tào Bằng với y. Y bụng đầy kinh luân, điều tìm kiếm chẳng phải chỉ mong có chủ công xem trọng y sao? Mà nay, Tào Bằng có thể vì một câu nói của y mà thay đổi hành trình, chứng tỏ sự coi trọng như thế nào. Nếu nói trước đây Pháp Chính vẫn còn giữ ý nghĩ mượn đường đi của Tào Bằng để phục vụ cho Tào Tháo, nhưng giờ y đã có chút thay đổi.

Bên cạnh Tào Tháo là những người như thế nào?

Trình Dục, danh sĩ Nghiêu Châu; Giả Hủ, danh sĩ Cô Tang.

Hai người này có kinh nghiệm thâm hậu, người thường không thể sánh được. Tuân Úc, Tuân Du càng khỏi phải nói! Xét về năng lực, tài học, xuất thân thì không có mấy người dưới trướng Tào Tháo có thể so sánh với hai người này. Đó là hào môn Toánh Xuyên, xuất thân nhà dòng dõi Nho học. Duy chỉ có mình Quách Gia nhìn có vẻ không có nền tảng mạnh lắm, tuổi dù còn nhỏ nhưng đã đi theo Tào Tháo mười mấy năm rồi.

Mười mấy năm ư!

Mười mấy năm vẫn được Tào Tháo trọng dụng.

Chức vụ mặc dù không cao nhưng mưu lược hơn người, là cổ vấn tài trí của Tào Tháo.

Pháp Chính mặc dù năng lực không hề thua kém năm mưu chủ đó, nhưng muốn vượt qua bọn họ, đâu có dễ?

Thà ở bên giúp đỡ Tào Bằng còn hơn tranh đấu cái vị trí đó đến mức đầu rơi máu chảy... Ít nhất, Tào Bằng không phải hận người bạc tình bạc nghĩa, cũng sẽ không bạc đãi mình.

Sự thay đổi trong suy nghĩ của Pháp Chính, Tào Bằng cũng không rõ lắm.

Mất một ngày một đêm bọn họ đã tới ngoài thành Vu huyện. Vu huyện trưởng nhận được tin từ lâu, đã ra thành chào đón. Sau khi hỏi han, Tào Bằng mới biết sứ đoàn Ích Châu đã tới huyện Ngư Phục. Theo hành trình, chặng vạng tối mai sẽ tới địa giới của Vu huyện. Tào Bằng nhìn sắc trời sắp tối, trầm ngâm một lát hần lập tức nói với Vu huyện trưởng:

- Truyền lệnh của ta, triệu tập dân chúng toàn thành suốt đêm dọn dẹp đường phố.

Nói với bọn họ, tất cả những người được triệu tập từ nay về sau được miễn trừ lao dịch năm sau.

Trung Bá, người dẫn người tới đình mười dặm đóng quân, đợi sứ đoàn tới; Hiếu Trực dẫn bộ binh đến Châu Giới đón đoàn của Trương Vĩnh Niên.

Với tính khí của Hoàng Trung, chắc chắn sẽ không làm chuyện đi nghênh đón người khác.

Nhưng những lời này được nói ra từ miệng Tào Bằng, Hoàng Trung lại cảm thấy hoàn toàn chính đáng.

- Chuyện nào có đáng gì, ta sẽ đi thu xếp.

Hoàng Trung dẫn một đội binh mã thẳng tiến đến tiếp quan đình mười dặm. Còn Tào Bằng được Vu huyện trưởng dẫn đường tiến vào huyện thành của Vu huyện.

Đêm đó, Vu huyện trưởng triệu tập lao dịch, lệnh cho dân chúng quét dọn đường phố, rửa sạch những nơi ô ւế.

Có mệnh lệnh của Tào Bằng, dân chúng Vu huyện cũng không có ý kiến gì, ra khỏi nhà suốt đêm cầm đuốc dọn dẹp, náo nhiệt cho đến khi trời sáng.

Tào Bằng ngồi trong nha huyện của Vu huyện nhưng không hề nghỉ ngơi.

Hắn đang suy nghĩ xem nên giải thích chuyện này thế nào với Tào Tháo:

- Nay Tào Tháo công chiếm U Châu, giành lấy Kinh Châu, có thể nói là vô cùng hài lòng. Hơn nữa, Tào Bằng cũng biết, Tào Tháo cực kỳ ác cảm với lòng tham vô đáy của Ích Châu, nếu Trương Tùng đến, chưa chắc y đã vui vẻ với Trương Tùng.

Thế nhưng, tên Trương Tùng này lại chính là mấu chốt đoạt lấy Ích Châu.

Tào Bằng nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định bẩm báo với Tào Tháo tính nghiêm trọng của việc này bằng cách viết thư. Tuy nhiên nên dùng giọng điệu thế nào để viết bức thư này đây? Tào Bằng ngồi cạnh thư án, không ngừng đắn đo cách dùng từ, mãi đến khi trời sáng mới viết xong bức thư.

Sau đó, hắn sai người đi với tốc độ sáu trăm dặm, gấp rút đưa thư tới Tương Dương.

Chỉ hy vọng Tào Tháo nhận được bức thư này xong sẽ thay đổi thái độ, coi trọng đoàn người của Trương Tùng...

Nếu thật sự không thể thay đổi thái độ của Tào Tháo thì chỉ mong đợi vào Trương Tùng. Dù cuối cùng Trương Tùng quyết định thế nào thì Tào Bằng quyết không cho phép y câu kết với Lưu Bị.

Làm xong công việc, Tào Bằng cuối cùng cũng thấy được nhẹ nhõm.

Hắn dẫn dò Vu huyện trưởng rồi quay về phòng nghỉ ngơi, cũng để dưỡng đủ tinh thần đón đoàn người của Trương Tùng đến. Hắn ngủ một mạch đến giờ Ngọ, sau đó Vu huyện trưởng phái người tới gọi Tào Bằng dậy. Tào Bằng rửa mặt và ăn một chút. Đang ăn hắn liền nghe thấy ngoài hành lang có tiếng bước chân gấp gáp, tiếp theo đó cánh cửa mở ra, vị Vu huyện trưởng bước vào phòng:

- Khởi bẩm Đại đô đốc, việc lớn không hay rồi... Hoàng lão tướng quân đang đánh nhau với người của sứ đoàn Ích Châu ở tiếp quan đình.

- Hả?

Tào Bằng nghe thế cũng hoảng hốt.

- Lập tức chuẩn bị sẵn ngựa cho ta.

Hắn cũng chẳng còn lòng dạ ăn uống gì, với chiếc áo bào bằng bông rồi lao ra khỏi phòng.

Đã có binh dẫn chuẩn bị sẵn ngựa, Tào Bằng xoay người lên ngựa, giật dây cương, lao thẳng đến tiếp quan đình.

Có điều, Tào Bằng vẫn hơi nghi hoặc trong lòng. Hoàng Trung không phải loại người không biết nặng nhẹ, lão nên biết bản thân mình đang mưu đồ cái gì, tại sao còn muốn đánh nhau với sứ đoàn Ích Châu? Hơn nữa, lúc này hắn cũng nghĩ tới một việc. Khi Vu huyện trưởng bẩm báo với hắn có nói là Hoàng Trung đã

đánh nhau với người trong sứ đoàn Ích Châu... ý là cùng người trong sứ đoàn đánh nhau chứ không phải đã đánh người của sứ đoàn. Nói cách khác, trong sứ đoàn Ích Châu này có người ngang tài với Hoàng Trung.

Hoàng Trung là người như thế nào?

Là thượng tướng ngũ hổ Thục Hán!

Sáu mươi tuổi vẫn có thể đánh bất phân thắng bại với Quan Vũ.

Còn hiện giờ Hoàng Trung vẫn chưa đến sáu mươi, tinh khí thần còn mạnh hơn lúc sáu mươi tuổi rất nhiều. Ngay cả Triệu Vân cũng nói, muốn phân thắng bại với Hoàng Trung phải trên ba trăm hiệp trở lên. Còn trước mắt, trong sứ đoàn Ích Châu lại có người có thể địch được với Hoàng Trung, tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đầu óc hần xoay chuyển rất nhanh, Tào Bằng cẩn thận nhớ lại các đại tướng của Thục.

Đất Tây Xuyên này, những nhân vật có tiếng tăm có thể đếm được trên đầu ngón tay... Trương Nhậm, Lôi Đồng, Lãnh Bao? Đúng rồi, còn cả lão tướng Nghiêm Nhan!

Rốt cuộc là ai đã hộ tống sứ đoàn đến đây?

Tào Bằng không khỏi hiếu kỳ trong lòng...

Người còn chưa đến tiếp quan đình nhưng đã nghe thấy tiếng la giết từ phía đó vang đến.

Trên quan đạo, hai đội nhân mã đứng hai bên đường, hai viên đại tướng cưỡi ngựa xoay tròn trên quan đạo, khó phân thắng bại. Một người trong đó là Hoàng Trung, cưỡi con ngựa Hoàng Phiếu, tay lão cầm đại đao Long Tước, miệng liên tục gào thét, ánh đao lấp lánh, đao vùn quay cuồng, khí thế kinh người; Còn tướng lĩnh Ích Châu đánh đánh với Hoàng Trung trông tuổi tác không kém lão là bao.

Cũng khoảng trên năm mươi tuổi, râu dài trắng tung bay dưới cằm.

Lão ta cưỡi con Tử Hoa Lưu, tay cũng cầm đại hoàn Long Tước trăm luyện vô cùng sắc bén. Đối mặt với sự tấn công hung mãnh của Hoàng Trung, viên lão tướng này không hề sợ hãi, vung đao đỡ lấy. Hai người xoay tròn chém giết ở chính giữa quan đạo, khó phân thắng bại. Tuy nhiên có thể thấy, viên lão tướng Ích Châu dường như không phải là đối thủ của Hoàng Trung. Mặc dù nhìn bên ngoài thì hai người sà sà như nhau, nhưng khí thế của viên lão tướng có phần hỗn loạn.

Quả nhiên là lão!

Tào Bằng nhìn thấy rõ viên lão tướng đó, lập tức nhớ ra thân phận của đối phương.

Cũng đúng lúc này, Hoàng Trung đột nhiên biến ảo thế đao, đại đao trong tay như nặng nghìn cân, lúc nhanh lúc chậm, chém về phía viên lão tướng kia. Lão ta bất ngờ không kịp trở tay, mắt thấy không thể cản được liền nghiêng răng giờ đao lên đỡ.

Tào Bằng biết đao này của Hoàng Trung tên là Liên sơn cửu chuyển.

Giải thích chính xác là từ bí quyết chữ 'Mạt' của đao pháp chuyển hóa thành, đao này nối tiếp đao khác vun vút, uy lực vô cùng.

Tào Bằng không dám chậm trễ, phóng ngựa phi nhanh đến.

- Hán Thăng tướng quân, Nghiêm lão tướng quân, đều là người một nhà cả, xin chớ động binh khí.

Cùng lúc đó, ngựa đã tới trước trận, trong đội ngũ sứ đoàn Ích Châu lập tức có một tên tiểu tướng lao ra, phóng ngựa cầm thương, lớn tiếng quát:

- Người muốn lấy số đông ức hiếp bọn ta hả?

Nhưng Tào Bằng không thèm để ý tới tên tiểu tướng đó, đột nhiên chuyển động thân người trên ngựa, tay phi ra mấy đường hào quang bay lả tả.

Thiết lưu tinh mang theo sức mạnh ghê gớm, gào thét lao đi. Tên tiểu tướng sợ hãi tới mức vội vàng né tránh, còn trên chiến trường, Hoàng Trung và viên lão tướng kia giờ đao ra chắn, né được thủ pháp ám khí của cửu tinh bốn nguyệt từ Tào Bằng.

Hoàng Trung thúc ngựa quay về, viên lão tướng kia cũng ghìim ngựa vung đao, giận giữ quát:

- Người vừa đến là ai?

597. Chương 654 + 655: Dã Vọng

Không thể không biết đến cái tên Nghiêm Nhan, xuất thân là một trong năm đại gia tộc của Ba quận, dòng dõi Nghiêm thị.

Tính tình cương trực, dũng mãnh hơn người. Trước đây khi Lưu Yên nắm giữ Ích Châu, Nghiêm Nhan đã được phong quan Giáo úy Bạch Thủy, có uy danh rất lớn ở Tây Xuyên. Sau đó lão nhận chức Thái thú Ba quận, trấn giữ một phương. Do lão ở trong quân đội đã lâu nên môn sinh nhiều vô số. Rất nhiều tướng lĩnh Tây Xuyên, trong đó bao gồm cả đám Lãnh Bao đều vô cùng kính phục Nghiêm Nhan. Cũng chính vì thế, Lưu Chương mới để lão trấn thủ Ba quận, quản lý Tây Xuyên môn hộ.

Trong lịch sử, Lưu Bị vào Thục, khi đến Ba quận, Nghiêm Nhan để tay lên ngực tự hỏi: cái này gọi là độc tọa cùng sơn, phóng hổ tự vệ. Nói cách khác, ban đầu khi Lưu Bị vào Thục, Nghiêm Nhan đã nhìn ra ý đồ của y. Nhưng Lưu Chương không nghe lời khuyên ngăn, Nghiêm Nhan cũng chẳng còn cách nào. Sau này Lưu Bị và Lưu Chương xích mích, Trương Phi tấn công đến Giang Châu, phá Ba quận, bắt giữ Nghiêm Nhan.

Trương Phi giận dữ khiển trách Nghiêm Nhan rằng: Đại quân đến, sao không hàng mà dám cự chiến?

Nghiêm Nhan đáp lại: Các người cướp đoạt châu của ta, chúng ta chỉ có chặt đầu tướng quân, chứ không chịu hàng tướng quân.

Một câu nói khiến Trương Phi nổi giận lôi đình, muốn chém thủ cấp của Nghiêm Nhan, nhưng Nghiêm Nhan không hề sợ hãi, sẵn sàng chịu chết.

Về sau Trương Phi kính nể dũng khí của Nghiêm Nhan nên đã thả ra và coi lão là khách.

Trong Tam Quốc Chí sau này, Nghiêm Nhan không còn gặt hái được gì. Khác với Tam Quốc Diễn Nghĩa, trong Diễn Nghĩa thì Nghiêm Nhan có cảm tình với khí phách của Trương Phi, quy thuận Lưu Bị, lập được rất nhiều công lao. Thế nhưng trong chính sử, Nghiêm Nhan chỉ là khách của Trương Phi chứ không quy hàng Lưu Bị. Thậm chí hậu thế có đồn đại rằng: Nghiêm Nhan nghe nói Thành Đô bị phá liền chặt đầu tự sát... Điều này có thật hay không cũng không thể nào khảo cứu được.

Tào Bằng cũng cực kỳ ca tụng và kính trọng Nghiêm Nhan.

Đây là một lão tướng giống Hoàng Trung, điểm khác biệt nằm ở chỗ, Hoàng Trung trước sau đều không được người khác trọng dụng, quy hàng Lưu Bị cũng chỉ bình thường; Còn Nghiêm Nhan, thân là Thái thú một quận, nói quy hàng Lưu Bị có phần hơi... Tuy nhiên, Nghiêm Nhan thật sự đã hàng Lưu Bị sao? Hay là như lời đồn, lão trở thành khách của Trương Phi, khi Thành Đô bị phá, Nghiêm Nhan liền tự sát?

Tào Bằng cũng vô cùng tò mò.

- Đây là Đại đô úy của nhà ta, tên là Tào Bằng.

Pháp Chính thúc ngựa lên, giới thiệu với Nghiêm Nhan.

Cạnh lão ta có một người đàn ông vóc dáng nhỏ bé, khoảng gần bốn mươi tuổi. Y cưỡi ngựa thì còn đỡ, nhưng nếu so với những người xung quanh thì quá bé. Người này chính là Trương Tùng... Tào Bằng liếc nhìn ánh chùng chưa tới một mét sáu mươi, quả nhiên giống như trong sử sách đã ghi chép, dáng người gầy bé. Lúc này Trương Tùng đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, vẻ mặt kiêu căng, nghe Pháp Chính giới thiệu, y tỏ vẻ hơi ngạc nhiên. Có lẽ, theo hần Tào Bằng thực sự quá trẻ!

- Không ngờ được gặp Tào công tử.

Nghiêm Nhan chấp tay trên ngựa, thầm bất ngờ bởi vẻ trẻ tuổi của Tào Bằng. Đừng nghĩ lão ở Ba quận, nhưng từ lâu đã được nghe danh Tào Bằng. Đặc biệt là cuốn “Lộ Thất Minh” của hắn càng khiến Nghiêm Nhan thích thú, còn sai người chép ra treo trong phòng để lúc nào cũng nghiền ngẫm. Mà nay gặp được Tào Bằng, một mặt Nghiêm Nhan ngạc nhiên vì hắn còn rất trẻ, mặt khác lại thầm hoảng sợ. Ban này Tào Bằng dùng thiết lưu tinh với cửu liên hoàn, quả thực đã khiến lão kinh hãi.

Cũng may là Tào Bằng không có ác ý, nếu không theo cục diện ban này, Nghiêm Nhan chắc chắn sẽ chết. Vì thế, trong lời nói Nghiêm Nhan không hề có vẻ khinh thường.

- Trung bá, lão tướng quân thế nào?

Sau khi Tào Bằng gặp Nghiêm Nhan liền cười ha hả hỏi Hoàng Trung. Nhưng lại nghe Hoàng Trung nói:

- Có chút thủ đoạn, không hổ như Công tử nói lúc trước...

Nghe những lời này của Hoàng Trung có chút khinh thường, nhưng sau khi đã lĩnh giáo thủ đoạn của Hoàng Trung, Nghiêm Nhan cũng không nghĩ lão ta nói sai. Ở trước mặt Hoàng Trung, sự dũng mãnh của lão quả chỉ là ‘có chút thủ đoạn’ mà thôi. Lại nghe cách xưng hô của Tào Bằng với Hoàng Trung, Nghiêm Nhan không khỏi kinh ngạc. Lúc quay đầu nhìn Hoàng Trung, ánh mắt có chút thay đổi. Dù sao, người được Tào Bằng tôn xưng là bá phụ trước mặt mọi người chắc chắn không hề đơn giản. Lão vốn khâm phục vũ lực của Hoàng Trung, nhưng nay càng thêm tò mò về lão ta.

- Đại đô đốc sao lại biết ta?

Nghiêm Nhan ngờ vực hỏi.

Quả thật, ngay từ lúc Tào Bằng đến đã hô là “Nghiêm lão tướng quân”, chẳng phải đã chứng tỏ hắn không hề xa lạ gì với Nghiêm Nhan sao?

Vấn đề là Ba Thục hẻo lánh, ít qua lại với Trung Nguyên.

Nghiêm Nhan có tiếng tăm vang dội ở Tây Xuyên, nhưng ra khỏi đây thì liệu có mấy người biết đến lão?

Trong lòng lão không khỏi tự hào. Suy cho cùng Tào Bằng không phải người bình thường, được Tào Bằng biết rõ tên hiệu, cũng coi như là một chuyện tốt. Tào Bằng cười nói:

- Ta không chỉ biết tên lão tướng quân mà còn biết lão tướng quân xuất thân từ Nghiêm thị là một trong năm họ lớn của Lâm Giang... Ta nhắc đến một người, không biết lão tướng quân có biết không. Mễ Hùng ở Ba quận trước đây, còn có ấn tượng chứ? Ta biết được từ Cam lão tiên sinh.

Lâm Giang nằm trong địa giới của Ba quận.

Mà ở Lâm Giang có năm đại gia tộc, cũng được gọi là năm họ lớn của Lâm Giang, lần lượt là Nghiêm, Cam, Văn, Dương, Đỗ. Nghiêm Nhan chính là xuất thân từ gia tộc Nghiêm thị, một trong năm họ lớn của Lâm Giang, còn Cam Ninh là con cháu Cam Thị, cũng là một trong năm họ lớn ở nơi này. Cái gọi là Mễ Hùng ở Ba quận chính là lão gia nhân Cam Mậu mà trước đây Tào Bằng tình cờ gặp ở nhà Trương Trọng Cảnh tại Niết Dương. Đầu tiên, Tào Bằng cũng không biết ý nghĩa của hai từ ‘Mễ Hùng’. Cho đến sau này Cam Ninh quy thuận mới nói rõ hàm ý trong đó. Chữ Mễ trong Mễ Hùng chính là chỉ đạo Ngũ Đấu Mễ Giáo, cũng là đạo Thiên Sư Giáo ở hậu thế.

Trương Lăng lập ra đạo Ngũ Đấu Mễ Giáo, làm việc thiện ở Tây Xuyên.

Cam Mậu chính là giáo đồ của Ngũ Đấu Mễ Giáo, do tập luyện thuật hùng bác nên có tên là Mễ Hùng.

Tuy nhiên sau khi Trương Lỗ tiếp chương Ngũ Đấu Mễ Giáo, giáo chúng đã xuất hiện nội chiến. Cam Mậu mặc kệ không lo những việc lật lật đó liền rời khỏi Tây Xuyên.

Cho nên, khi Tào Bằng nhắc tới hai chữ Mễ Hùng, Nghiêm Nhan không khỏi giật mình.

Không chỉ có Nghiêm Nhan, kể cả Trương Tùng đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát Tào Bằng cũng không khỏi nhú mày, thoáng chút suy nghĩ.

- Người biết Cam Mậu sao?

Nghiêm Nhan kinh ngạc hỏi. Tuy nhiên, lão ta chợt mỉm cười:

- Cũng phải... Ta nghe nói lão đã thăng quan lên Thái thú Hợp Phì, tận lực phục vụ cho môn hạ người. Chẳng trách! Hóa ra là vì Cam Mậu. Lão gia đó giờ khỏe không? Ta cũng lâu lắm rồi không nghe tin tức về lão.

- Mậu Bá giờ đang ở Hứa Đô, giúp Trương Thái thú lo liệu công việc.

Tào Bằng không nói rõ, Cam Ninh tìm đến cậy nhờ hẳn không phải là vì quan hệ của Cam Mậu, mà là vì Hoàng Thừa Ngạn. Việc này không cần phải giải thích cho Nghiêm Nhan, lão chỉ cần biết lão gia trước đây giờ đã trở thành chư hầu một phương là đủ. Còn về chân tướng, kể cả Tào Bằng có giải thích thì Nghiêm Nhan cũng sẽ không để ý.

Qua lần hàn huyên này, khoảng cách giữa hai bên lập tức được kéo gần lại rất nhiều.

Trương Tùng vẫn tỏ ra trầm tĩnh như trước, không nói lời nào.

Nhưng thái độ của Nghiêm Nhan với Tào Bằng rõ ràng đã có thay đổi rõ rệt...

Hồi kỳ càng một hồi, Tào Bằng mới biết lý do Hoàng Trung và Nghiêm Nhan đánh nhau. Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, là vì một tên phó tướng trong sứ đoàn Ích Châu đã khơi mào. Tên đó chính là tiểu tướng lúc này định cản Tào Bằng lại, tên là La Mông. Gã là người Tương Dương. Trương Tùng ở biên giới nhìn thấy Pháp Chính ra đón, trong lòng vô cùng vui mừng. Khi đoàn người đi tới tiếp quan đình, thấy Hoàng Trung đứng đón, Trương Tùng càng thoải mái. Khi mọi người nói chuyện, Pháp Chính theo bản năng đã khen ngợi Tào Bằng vài câu.

Đâu ngờ lại khiến La Mông vô cùng giận dữ.

Gã mở miệng nói:

- Triều đình không có người hay sao mà để thằng nhóc đó thành danh.

Ngụ ý là Tào Bằng dựa vào quan hệ với Tào Tháo mới có được uy danh hiện giờ. Câu nói này khiến Hoàng Trung tức giận... Tào Bằng coi Hoàng Trung là trưởng bối, Hoàng Trung xem Tào Bằng như con của mình. Hơn nữa, xấu tốt của Tào Bằng đâu đến lượt tên tiểu tử người bình luận. Trong lúc giận dữ, Hoàng Trung liền chém La Mông, Nghiêm Nhan đương nhiên không ngồi yên, ra tay ngăn cản Hoàng Trung.

Kết quả là, hai người liền đánh nhau.

May mắn là Hoàng Trung biết chừng mực, khi ra tay vẫn giữ lại mấy phần sức lực.

Nếu không, Nghiêm Nhan rất có khả năng đã bị Hoàng Trung chém rớt khỏi ngựa trước khi Tào Bằng tới.

- Việc này là do La Mông lỡ lời chứ không có ác ý. Tuy nhiên thuộc hạ của Tào công tử uy phong thật lớn, lại muốn dùng đao chém thành viên của sứ đoàn, chẳng lẽ Tào công tử muốn làm cho Ích Châu và Triều đình xung đột phải không?

Sau khi tới nha phủ Vu huyện, đám đông chia chủ khách đều ngồi xuống.

Trương Tùng thân là sứ giả Ích Châu đột nhiên mở lời, khí thế hùng hổ hăm dọa.

Trong lời nói của y có ý muốn Tào Bằng xử lý Hoàng Trung, Hoàng Trung nghe vậy lập tức giận dữ, bàn tay to nắm lấy cán đao của Tây Cự hàm quang bảo đao dưới sườn, ánh mắt lạnh lùng.

Những lời của Trương Tùng rõ ràng là bênh vực La Mông, chỉ trích Hoàng Trung không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Đối mặt với người mà trong lịch sử ngay cả Tào Tháo cũng không dám châm chọc, Tào Bằng vẫn giữ vẻ mặt như thường, bỗng bật cười:

- Ích Châu, Ích Châu là của Triều đình, không phải phiên bang dị quốc. Nay Vĩnh Niên tiên sinh đến là đại diện cho Lưu Ích Châu, nhưng không biết ta đến đón cũng là đại diện cho Triều đình. La Mông nói ta cũng chẳng sao cả. Nhưng trong lời nói của gã có ý mạo phạm Triều đình, thật sự rất không nên. Trung Bá... Không, Hoàng lão tướng quân là Phó đô đốc của Hồ Bảo kỵ, cũng là đại diện cho thể diện Triều đình. Theo

ta thấy, hành động của lão không phải là bức phản Ích Châu, thực chất là giải nạn cho Ích Châu. Vĩnh Niên tiên sinh là danh sĩ của Ích Châu, đọc đủ thi thư. Có gì không biết lễ nghĩa tôn ti, phân chia trên dưới này?

Câu trả lời của Tào Bằng rất sắc bén.

Người nói xung đột giữa Ích Châu và Triều đình ư? Lẽ nào người cho rằng Ích Châu người có thể đánh đồng với Triều Đình. Dưới Phổ Thiên hẳn là Vương Thỏ, khách của Suất Thỏ hẳn là Vương Thần. Ích Châu người kể cả có to lớn thế nào đi nữa thì cũng là thuộc hạ của Triều đình. Còn về xung đột? Lẽ nào Lưu Chương muốn tạo phản, tự lập làm vương sao? Nếu không phải thế, người đại diện cho Lưu Chương, ta đại diện cho Triều đình. Một phó tướng nhỏ bé lại dám vênh váo tấn công thượng quan, hơn nữa còn chế giễu Triều đình, đây là phong thái của Ích Châu sao? Trương Tùng người là danh sĩ Ích Châu, sách đã đọc đều bỏ đi hết rồi sao?

Trương Tùng biến sắc mặt, chăm chú nhìn Tào Bằng, rất lâu không nói được tiếng nào.

Không sai, nay triều cương không thịnh, Hán thất chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Tuy nhiên tám thẻ bài lớn này của Triều đình một ngày chưa đổ thì Ích Châu vẫn thuộc quyền cai trị của Triều đình.

Tào Tháo thừa lệnh thiên tử lệnh chư hầu, nhớ là thừa lệnh thiên tử!

Cái y đại diện chính là chính thống của Triều đình. Còn Tào Bằng cũng đại diện cho thể diện của Triều đình... Ít nhất lúc này còn chưa có ai dám ngang nhiên tự lập làm vương tạo phản. Vết xe đổ của Viên Thuật, dù là Trương Tùng cũng không dám tùy tiện nói ra chỗ sai trong lời nói của Tào Bằng.

Hoàng Trung bảo vệ thể diện của Triều đình, là có tội sao?

Còn tên La Mông kia, chẳng lẽ hai chữ 'lỡ lời' là có thể thoái thác ư?

Không khí trong đại sảnh chợt căng thẳng. Nghiêm Nhan nhíu mày, liếc nhìn Trương Tùng, khẽ lắc đầu không biết làm sao.

Những lời Trương Vĩnh Niên nói ban nãy quả thật không thích đáng. Nhưng là phó sứ của sứ đoàn lần này, Nghiêm Nhan cũng không tiện ra mặt chỉ trích.

May mà, Tào Bằng bất ngờ giãn nét mặt, cười nói:

- Có điều Trương tiên sinh đã nói là hiểu lầm, thì cho là hiểu lầm đi. Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây cũng coi như có duyên. Từ lâu ta đã nghe nói Trương tiên sinh là danh sĩ Ích Châu, tài cán phi phàm, hôm nay gặp quả nhiên là như vậy, Thừa tướng gặp được Trương tiên sinh chắc sẽ vô cùng vui mừng. Điều không phải người ngoài, Trương tiên sinh và Hiếu Trực là bằng hữu tốt, còn Nghiêm lão tướng quân, ta đã nghe danh từ lâu. Hôm nay chúng ta ở đây phải uống say mới thôi, Trương tiên sinh, lão tướng quân, mời rượu.

Trương Tùng, ta đã nể mặt người lắm rồi!

Trương Tùng cũng không phải không biết tốt xấu, thấy Tào Bằng giơ cao đánh khẽ, hóa giải chuyện ban nãy, y cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Sau đó, mọi người cạn chén, vui chơi thỏa thích.

Trương Tùng trở về phòng, vừa chuẩn bị nghỉ ngơi thì nghe thấy có người gõ cửa.

- Vĩnh Niên đã nghỉ chưa?

Nghe giọng nói, Trương Tùng đã biết người đang tới là ai, bèn đứng dậy mở cửa phòng thì thấy Pháp Chính đang đứng bên ngoài.

- Hiếu Trực, vào đi.

Pháp Chính cất bước đi vào phòng, phía sau y có mấy người tùy tùng bước vào theo, bọn chúng bưng canh giải rượu và nước tương mật vào đặt trên thư án.

- Công tử lo Vĩnh Niên uống nhiều rượu sẽ say mà khó chịu, vì thế bảo ta mang canh giải rượu đến cho người.

Nói xong y xua tay ra hiệu cho tôi tớ ra ngoài.

Trương Tùng bưng bát canh giải rượu đưa lên miệng, nhưng đột nhiên dừng lại:

- Hiếu Trực là thuyết khách cho Tào Bằng sao?

Pháp Chính mỉm cười không đáp, bê bát nước tương mật lên uống một ngụm.

Trương Tùng bỗng thở dài, khẽ nói:

- Trước kia Hiếu Trực bắt ròi khỏi Thành Đô, ta không lý giải nổi. Theo lý mà nói, với giao tình của chúng ta, kể cả ròi đi thì cũng sẽ thông báo một tiếng mới phải. Giờ nghĩ lại, Hiếu Trực ra đi chắc là có nhiều ẩn tình, có thể nói cho ta biết không?

Rất rõ ràng, trong lòng Trương Tùng có vẻ không hài lòng.

Pháp Chính cười nói:

- Trước đây ta rời khỏi Thành Đô quả thật có ẩn tình. Vĩnh Niên, chúng ta đã quen biết mười năm rồi, trong bốn triệu người Tây Xuyên, chỉ có người và Mạnh Đạt là bạn tri kỷ của ta. Nhiều năm như vậy, nếu không có người và Mạnh Đạt giúp đỡ, không biết ta sẽ thế nào. Thế nhưng, Lưu Quý Ngọc không phải là người làm được chuyện lớn, chắc chắn người cũng nhìn được ra. Ta nghe nói, gần đây quê nhà rất phồn thịnh nên cũng có ý muốn hồi hương. Thế nhưng ta cũng biết, nếu ta cáo biệt với người, người ấy sẽ ngăn cản, thậm chí sẽ ám ức cho ta trước mặt Lưu Quý Ngọc, chọc giận tên đó. Lúc ấy ta nghĩ trước tiên về nhà xem thế nào, nếu không ổn lại tới tìm người. Không ngờ trở về quê hương mới biết Mi huyện thay đổi rất lớn, ai ai cũng ca ngợi năng lực của Tào Bằng. Ta vốn muốn đến Hứa Đô tìm lối thoát nhưng ta cũng biết, Hứa Đô ngọa hổ tàng long, nhân tài đông đúc, muốn nổi bật là vô cùng khó. May mà, trước đây ta quen một người ở Thành Đô có quan hệ tốt với Tào công tử, vì thế liền tới thử một lần... Công tử rất muốn tìm người hiền. Nay ta là Quân sư tể tửu của Hồ Báo kỵ, được hưởng tám trăm thạch bổng lộc... Ta đang nghĩ làm cách nào để liên lạc với người. Không ngờ, người lại đi sứ Tương Dương. Tào công tử nghe nói người sắp đến liền tự động xin đi giết giặc, muốn tới chào đón người. Sợ người không biết, Thừa tướng vốn không quan tâm lắm, nhưng nghe Công tử khuyên bảo mới để hấn về Tỷ Quy nghênh đón. Tuy nhiên Công tử vẫn thấy đón ở Tỷ Quy có hơi vô lễ bèn vội tới Vu huyện. Hấn biết chúng ta quen nhau, còn bảo ta ra đón ở châu giới và sai người suốt đêm dọn dẹp đường phố, thậm chí không tiếc trả giá bằng một năm lao dịch mới có sự đón tiếp long trọng mà Vĩnh Niên thấy hiện giờ...

Trương Tùng tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại thấy cảm động khó hiểu.

Y ở Ích Châu quả thực có hư danh, nhưng đó là vì y xuất thân từ Trương thị ở Ích Châu, là nhà quyền quý vọng tộc địa phương. Nhưng trên thực tế thì sao? Y không được coi trọng. Lưu Chương dù thu nhận y vào làm việc, nhưng không bao giờ trưng cầu ý kiến của y, càng không để ý đến y. Nếu thật sự được trọng dụng, mấy lần y đề cử Pháp Chính nhưng sao không ai để ý? Hơn nữa, vì y xấu xí nên không khỏi bị rất nhiều người ngăm ngăm nhạo báng.

Điều này cũng khiến cho Trương Tùng có lòng tự tôn lớn hơn người thường.

Hấn nghe xong lời Pháp Chính nói, không khỏi xúc động muôn vàn...

Trương Tùng rất rõ mục đích khi Lưu Chương sắp xếp cho y tới đây. Nói thẳng ra chính là muốn lợi dụng, nịnh hót. Mấu chốt là hai tháng trước, lão ca của y là Trương Túc vừa được cử làm Thái thú Quảng Hán. Còn Lưu Chương dùng ba trăm xe đồng sắt rỉ nát đã có được danh hiệu tướng quân chấn uy. Lần này Lưu Chương tới là hy vọng có thể đạt được chức Tam Công... Tam Công ư, Lưu Chương người có phần tham lam quá.

Đây không phải là chuyện tốt đẹp, nhưng Trương Tùng lại không thể không đến.

Nghe thấy Tào Bằng coi trọng y như thế, Trương Tùng cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Hiếu Trực, không phải người nhắc tới tên ta với Tào Bằng đấy chứ?

Pháp Chính lắc đầu:

- Không phải, Đại đô đốc hình như đã sớm biết tên của người.

- Hả?

Trương Tùng không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Tuy nhiên, y lấy lại bình tĩnh rất nhanh, suy nghĩ xem tại sao Tào Bằng lại coi trọng y như thế.

Hay là, hần biết ta mang theo bản đồ địa hình của Tây Xuyên?

Không thể nào! Chuyện này ta không hề nói cho ai, hơn nữa gần lúc đi mới quyết định, sao hần biết được? Nhưng ngoài điều này ra, Tào Bằng không cần phải đối đãi khách sáo với ta như thế. Với danh tiếng của hần, chắc chắn không cần coi trọng ta vậy. Trừ khi, hần thật sự xem trọng ta sao?

Hai bên lông mày của Trương Tùng tự nhiên nhíu chặt lại.

Còn Pháp Chính ở bên cạnh cũng không lên tiếng, chỉ im lặng uống rượu, nhìn Trương Tùng.

Một lúc sau, Trương Tùng đột nhiên nói:

- Hiếu Trực khổ sở trông mong nhiều năm, giờ cuối cùng đã có người tán thưởng. Tào Hữu Học dù chỉ là Đại đô đốc của Hồ Báo kỵ nhưng cũng khuất phục được Hiếu Trực.

- Vĩnh Niên, người cần gì phải châm chọc ta?

Đâu phải Pháp chính không nghe ra ý từ trong lời nói của Trương Tùng, y cười nói:

- Tào công tử tuy chỉ là Đại đô đốc của Hồ Báo kỵ nhưng rất được Tào Công coi trọng. Vĩnh Niên lẽ nào không biết, môn hạ của Công tử được hưởng nghìn thạch bổng lộc, ai cũng biết đến. Người như chúng ta muốn đứng vững ở Hứa Đô không hề dễ dàng. Nếu không có người giúp đỡ, e rằng khó làm nên chuyện. Công tử đối xử với ta rất tốt, ta không hề thấy tủi thân. Trái lại, ta càng hy vọng Vĩnh Niên người cũng tới, như thế huynh đệ chúng ta có thể lại đoàn tụ.

- Người lôi kéo người thật lộ liễu.

Trương Tùng nghe xong liền bật cười:

- Trung thần không thờ hai chủ, hướng hồ, vợ con ta đều đang ở Thành Đô, Hiếu Trực đừng nói giỡn.

- Vĩnh Niên, người muốn là trung thần, thế nhưng sao Lưu Quý Ngọc lại coi người là rơm rác. Hơn nữa, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của Triều đình, Lưu Quý Ngọc cũng chỉ là thần tử của Triều đình mà thôi, người dốc sức cho Triều đình, sao có thể nói là bất trung? Còn về vợ con người, nếu người đồng ý, ta có thể bảo đảm họ sẽ an toàn tới Hứa Đô. Nói không chừng khi người có thể áo giáp quay về, để những kẻ khinh thường người không dám nhìn thẳng. Đây là cơ hội tốt, Vĩnh Niên cũng nên biết tận dụng thời cơ, nếu bỏ lỡ sẽ không tới lại nữa.

Trương Tùng nghe thế chợt giật mình.

Y đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn Pháp Chính mãi không nói ra lời...

Đêm đã khuya!

Pháp Chính đã cáo biệt, trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Tùng.

Căn phòng rộng lớn khiến cho đáng người nhỏ bé Trương Tùng càng lộ ra vẻ kỳ dị. Y dựa vào trường án, cau mày, rơi vào trầm tư.

Mà cục diện thiên hạ hiện nay, sao Trương Tùng không rõ được?

Hán thất sớm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa thôi, mà Hán đế trong Hoàng thành Hứa Đô, chỉ là một con rối để người khác điều khiển mà thôi, sớm đã không được người coi trọng. Tuy nhiên, không được coi trọng hay không coi trọng, nhưng không ai dám coi thường Hán Đế là chủ nhân của giang sơn Hán thất. Nhưng chỉ đơn thuần là cái tên này, đủ để nhiều người dè dặt. Thời Hán đã được bốn trăm năm, huyết mạch Hán thất sớm đã xâm nhập vào lòng người, dung nhập vào xã tắc đất nước này.

Cũng vì nguyên nhân này, không ai dám mạo hiểm vượt lên thiên hạ to lớn để tạo phản xưng đế.

Nhưng tình hình này, có thể kéo dài bao lâu?

Từ lúc Tào Tháo nắm quyền đến nay, ra sức mở rộng đồn điền mới, dẹp yên phương Bắc, khai phá hai miền, mở mang thương lộ Hà Tây, càng cai trị càng thịnh vượng.

Ở vùng đất Trung Nguyên, biết Tào Tháo mà không biết đương kim Hán Đế là người như thế nào, rất nhiều. Giống vậy, ở vùng đất Giang Đông, sớm đã là thiên hạ của Tôn thị, pháp lệnh của Hán thất chỉ còn là hư danh, căn bản không có tác dụng. Từ đó về sau, ai có thể đảm bảo, giang sơn còn mang họ Lưu?

Trương Tùng không phải là người cổ hủ, sâu trong nội tâm, vẫn hi vọng có thể xây dựng thành tích.

Nhưng Lưu Quý Ngọc, tuyệt đối không là minh quân...

Vừa rồi những lời Pháp Chính đã nói, lộ ra rất nhiều tin tức làm cho Trương Tùng hết hồn. Y biết, Tào Tháo đã đặt tầm nhìn ở Ích Châu, thậm chí những năm gần đây giá hàng ở Ích Châu không ổn định, tiền bị mất giá, chắc do một tay Tào Tháo gây nên. Nếu hai năm nay Ích Châu xuất hiện dao động, thật sự do Tào Tháo gây nên, Tào Thừa tướng kia quả thật là quá đáng sợ. Trương Tùng biết, nếu tình hình trước mắt vẫn tiếp diễn, không cần ba năm, Ích Châu sẽ sụp đổ. Đến lúc đó, binh lính của Tào Tháo không cần mất máu, cũng lấy được Ích Châu.

Hay cho một thủ đoạn cao siêu, một thủ đoạn rất độc ác...

Pháp Chính dùng phương pháp này để nhắc nhở Trương Tùng, là lúc phải quyết định!

Mà Tào Bằng, rất có thể là người thực hiện kế hoạch của Tào Tháo...

Vả lại, Pháp Chính là bạn thân, đem những chuyện bí mật nói với Trương Tùng. Nhưng Trương Tùng thấy những chuyện này không đơn giản như vậy. Pháp Chính dám nói chuyện bí mật này với Trương Tùng, chắc hẳn đã được sự đồng ý của Tào Bằng. Nếu không, sao Pháp Chính có thể dễ dàng nói chuyện này cho y biết? Hơn nữa, Tào Bằng đã định trước, cho dù Trương Tùng có về báo cho Lưu Chương biết, cũng không có lợi. Chưa chắc Lưu Chương sẽ để ý đến chuyện này, có một vấn đề rất lớn, chính là với thế cục đã thoái nát như hiện nay, Lưu Chương làm sao trả lời?

Chiến tranh về kinh tế, đối với thời đại ngày nay mà nói, không thể nghi ngờ đây là chuyện mới phát sinh.

Mặc dù Trương Tùng rất tự kiêu, cũng không dám nói đã nghĩ ra kế sách. Nếu nói về kinh tế ở Tây Xuyên, Trương Tùng bấm tay tính ra, cũng chỉ nghĩ đến Lưu Ba. Nhưng, Lưu Ba có thể nghĩ ra đối sách sao? Trương Tùng thấy chỉ sợ Lưu Ba cũng gặp khó khăn...

Vì sao, vì sao?

Vì sao Tào Bằng muốn Pháp Chính nói chuyện này với mình?

Trương Tùng suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên tươi cười kỳ lạ. Đường như y đang nghĩ đến chuyện gì, nhưng lại lắc lắc đầu...

Đứng dậy, đi đến cạnh cửa, mở cửa ra.

Đêm khuya, rất lạnh!

Trộn lẫn với hơi ẩm trong cái lạnh của dòng sông, lạnh thấu xương tủy.

Trương Tùng giật mình lạnh toát, bước ra cửa, khoanh tay đứng giữa sân nhà, nhìn lên trời. Một lúc sau, đột nhiên y có ý định, hai tay nắm chặt lại thành quyền.

- Nếu không còn cách nào, miễn không ngại sẽ cho người một bát ngờ vui sướng.

Y lăm bầm lâu bầu, lúc sau hất ống tay áo, xoay người trở về phòng!

Ký Châu, Nghiệp Thành.

Sau khi Tào Tháo chiếm được Hà Bắc, liền để ý đến vùng đất trù phú Nghiệp Thành này.

Nó nằm ở phía Nam của Chương Thủy, địa hình bằng phẳng. Năm 439 trước công nguyên, Ngụy Văn Hầu lên ngôi lấy Nghiệp Thành làm thủ đô thứ hai của nước Ngụy. Từ nay về sau, Nghiệp Thành từng bước từng

bước phát triển, trở thành Hầu đô, Vương đô, Thủ đô,... Mà còn một điển cố rất nổi tiếng, là Tây Môn Báo làm Nghiệp Thành Lệnh, diễn viên phù thủy trên sông, đem Nghiệp Thành tạo thành khu Hà Bắc, thành phố giàu có và phồn thịnh nhất, cũng là nơi trị vì của Ký Châu.

Tào Tháo dẹp yên Ký Châu, tàn sát Nghiệp Thành, vì Tào Phi báo thù.

Nhưng sau đó, ông nhanh chóng đã xây dựng và tu sửa lại Nghiệp Thành. Hiện nay Nghiệp Thành mới đã được dựng lên, toàn bộ thành thị từ đông sang tây dài bảy dặm, nam bắc dài năm dặm, thiết kế trong và ngoài thành, trong thành thiết kế bốn cửa, mà ngoại thành thiết kế đến bảy cửa.

Năm Kiến An thứ mười một, dưới sự lãnh đạo của Tào Tháo, Thứ sử Trình Dục của Ký Châu mở hồ nhân tạo ở cổng Tây Nghiệp Thành, huấn luyện thủy quân. Chỉ có điều, hồ nước này vừa mới hoàn thành, thủy quân lại không thể huấn luyện. Hồ nhân tạo này trở thành một cảnh vật của Nghiệp Thành, thu hút nhiều người đến xem.

Tháng tám năm Kiến An thứ mười hai năm, Tào Tháo dẹp yên U Châu.

Trình Dục lại nhận lệnh, xây dựng Đồng Tước Đài, Kim Phượng đài và Băng Giếng đài ở ngoài Nghiệp Thành, ba cái đài này, dùng để ăn mừng phương Bắc thống nhất.

Khi đến trời đông giá rét, Ký Châu đóng băng cả ngàn dặm.

Lớp tuyết dày cuối năm bao phủ khắp cả Ký Châu, phong cảnh thực mỹ lệ.

Thân thể của Quách Gia, sau khi điều dưỡng một thời gian đã tốt lên nhiều. Ngày này, ông ta bị Đồng Hiểu bắt dùng thuốc, lúc đang nằm đọc sách trên tháp, chợt có người đến báo, nói là từ Tương Dương tới, phụng lệnh của Đại Đô Đốc Hồ Báo Kỵ Tào Bằng, đến diện kiến Quách Gia.

Quách Gia nghe thấy, không khỏi ngạc nhiên.

Quan hệ của ông ta và Tào Bằng không tồi, nhưng vẫn không hiểu, vì sao lúc này Tào Bằng lại cho người tìm ông ta.

Chẳng lẽ, Kinh Châu có chuyện?

- Mau mau cho mời.

Quách Gia vội ngồi dậy, dẫn dò người nhà.

Trong chốc lát, thấy người nhà dẫn một gã thanh niên, vội vàng bước vào phòng.

Quách Gia quen biết người đang đến, càng thêm ngạc nhiên,

- Vương Song, không phải người đang ở Lương Châu, có việc quan trọng gì mà phải đích thân đến Tương Dương?

Vương Song bước tới chào Quách Gia, cung kính trả lời:

- Trước đây Công tử có lệnh, điều Song từ Lương Châu đến Tương Dương. Sau khi Song đã đến Tương Dương thì Công tử nhận được lệnh quản lý Hồ Báo kỵ. Lần này Song đến đây, chính là làm theo lệnh của Công tử có một phong thư gửi cho quân sư, cũng mời quân sư nhanh chóng đến Kinh Châu.

- Hí!

Quách Gia hít một hơi khí lạnh.

Với sự hiểu biết của Quách Gia với Tào Bằng, nếu không xảy ra chuyện lớn, tuyệt đối hẳn sẽ không tùy tiện phái người đến đây. Vì thế, ông ta vội đứng thẳng người, trầm giọng nói:

- Đem thư đưa qua đây.

Vương Song vội đưa thư cho Quách Gia.

Quách Gia mở thư ra, đọc nhanh như gió, cấp tốc xem qua, đôi lông mày sắc, nhìn xoay quanh từ “Xuyên”, lập tức trên mặt cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Phong thư này của Tào Bàng, nội dung hết sức đơn giản.

Ngoại trừ chào hỏi qua loa và ân cần thăm hỏi, liền xin Quách Gia chỉ bảo vài điều.

Thủy quân Thừa tướng, có ngang tòng không?

Sáu quận ở Giang Đông, Tường biết không?

Mà nay có thể qua sông Giang thống nhất không?

Lưu Bị, Tôn Quyền, Lưu Chương, Cao Can, Trương Lỗ, nên chọn ai?

Các vấn đề liên tiếp, nhìn như không hiểu ra sao, nhưng đã diễn đạt hết tâm ý của Tào Bàng, nói hết ra. Quách Gia không phải thằng ngốc, sao có thể không nhận ra ý của Tào Bàng. Ông ta nhíu mày, trầm ngâm không nói. Một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng quát:

- Người đâu!

- Dạ.

- Lập tức chuẩn bị hành trang, trước khi trời tối xuất phát đến Tương Dương.

- A?

- Đừng có hỏi nhiều, chỉ cần nghe lệnh của ta.

Dứt lời, Quách Gia lại cho người mang giấy và bút đến, rất nhanh viết xong một phong thư, gọi gia nhân đến:

- Đem hai phong thư này, khẩn cấp vượt sáu trăm dặm đến Thượng thư phủ ở Hứa Đô đưa cho Tuân Thị Trung. Nếu Thị Trung hỏi, nói ta đang trên đường đến Tương Dương.

Quách Gia chỉ bảo xong, nói với Vương Song:

- Vương Song, vất vả cho ngươi, trước khi trời tối, chúng ta nhanh chóng xuất phát đi Tương Dương.

Wương Song vội tuân mệnh, cũng bấm báo:

- Trước khi Công tử xuất phát từng lệnh cho Song là nếu quân sư muốn đi Tương Dương, phải mang theo hai người cùng đi. Thứ nhất là Đồng Hiểu, thứ hai là Trương Cơ tiên sinh. Đồng thời, công tử đã cho người đến Hứa Đô mời Hoa Đà - Hoa Nguyên Hoá tiên sinh đến Tương Dương. Song đi trước để thông báo cho Đồng tiên sinh, đến lúc đó ở ngoài thành đợi quân sư.

- Cũng tốt, ngươi đi trước đi.

Quách Gia đợi cho Vương Song rời khỏi, đứng lên lưỡng lự trong phòng. Cơ bản ông ta đã hiểu ý của Tào Bàng. Nhưng thấy trong thư cái gì Tào Bàng cũng không nói, nhưng hẳn đã ngầm nói với ông ta: Thừa tướng có chút đặc chí, có chút quên đi mọi thứ.. Người qua đó, khuyên bảo Thừa tướng.

Tào Tháo là người rất dễ kiêu ngạo.

Hơn nữa, một khi kiêu ngạo, cũng rất dễ quên hết mọi thứ.

Quách Gia vỗ vỗ cái trán, đột nhiên hiện lên chút tươi cười:

- Hoá ra người như ngươi cũng biết việc quan trọng của cách đối nhân xử thế... Hy vọng, còn kịp.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai năm Kiến An thứ mười hai, sứ đoàn Ích Châu đến Tương Dương.

Trương Tùng người kiêu ngạo ngông cuồng trong lịch sử hoàn toàn khác biệt với Trương Tùng đang đứng trước mặt Tào Tháo, thể hiện rất khiêm tốn. Còn Tào Tháo, sau khi nhận được thư của Tào Bàng, thái độ cũng có chút thay đổi, đối đãi với đám người Trương Tùng có vẻ rất nhiệt tình.

Sau khi Tào Bàng đưa Trương Tùng đến Tương Dương, nhận lệnh đóng quân ngoài thành.

Đêm đó, hần tham gia bữa tiệc Tào Tháo tổ chức tiếp đón đám người Trương Tùng, khi trở về doanh trại đã gần giờ tỵ.

Đang muốn nghỉ ngơi, chợt nghe ngoài lều Tiểu giáo báo lại:

- Giả Quân sư cầu kiến.

Tào Bằng hơi sững sốt, vội nói:

- Mau mau cho mời.

Đồng thời trong lòng thấy hoang mang, đã hơn nửa đêm, sao Giả Hủ lại đến đây?

Không lâu sau, thấy Tiểu giáo dẫn theo Giả Hủ, đi vào cái lều lớn. Sau khi chấp tay chào Tào Bằng xong, Giả Hủ không khách sáo, nói thẳng vấn đề:

- Hữu Học, ta và người sắp gặp nạn lớn rồi, cần sớm tính toán chút.

- Tiên sinh, sao lại nói những điều không may như vậy?

Giả Hủ ngồi xuống, cười đau khổ nói:

- Những ngày gần đây Thừa tướng bàn bạc với Chư Công Thảo, chuẩn bị sau khi mùa xuân đến, xuất binh từ Ô Lâm thảo phạt Giang Đông. Tuy nhiên, Lưu Bị chiếm Trường Sa, Lưu Kỳ tại Giang Hạ chưa diệt, Tây Xuyên Lưu Chương cũng như rắn hai đầu, mục đích không rõ ràng. Lúc này chinh phạt Giang Đông, chắc chắn sẽ xuất hiện hai phía đối lập. Hơn nữa, Thừa tướng mới có Thủy quân Kinh Châu, chưa thể nắm hết trong tay. Vào lúc này xuất binh Giang Đông, tuyệt đối không phải là thời cơ tốt. Ta ra sức khuyên can Thừa tướng xin ông ta từ bỏ ý định chinh phạt Giang Đông mà hãy toàn lực trấn giữ và bảo vệ Kinh Châu, tiêu diệt những tàn dư của Lưu Bị... Đợi Kinh Châu yên ổn ba bốn năm, sau khi lòng dân đã quy thuận, mới chiếm Giang Đông còn chưa muộn.

Nghe thấy những lời này của Giả Hủ, Tào Bằng ngây ngẩn cả người.

Giả Hủ không tán thành Tào Tháo tấn công Giang Đông?

Là ông ta nhất thời nghĩ đến, hay là đã nghĩ đến từ lâu? Trong lịch sử, sau khi Tào Tháo bại trận ở Xích Bích, từng nói:

- Nếu Phụng Hiếu còn sống, sẽ không có thất bại như này.

Nhưng xem ra bây giờ, không phải là không ai hiểu được mà là không có một ai có thể thuyết phục Tào Tháo.

- Tiên sinh...

Tào Bằng đứng dậy, đi đến cửa lều, nhìn nhìn ra ngoài, rồi sau đó quay lại nói với Giả Hủ:

- Đối với chuyện này, ta cũng phản đối. Trong trường hợp đó Thừa tướng giữ trọng trách rất cao, người ta khuyên giả chỉ sợ chưa chắc có công dụng. Không đối gạt tiên sinh, ta đã phái Vương Song đến Nghiệp Thành để mời Phụng Hiếu đến. Mà hiện nay người có thể thuyết phục Thừa tướng chính là Phụng Hiếu... Trước khi đến đó, người và ta tốt nhất nên thận trọng lời nói và việc làm, tận hết sức nói cho Thừa tướng biết việc lợi và hại của chuyện này, xin Thừa tướng tự suy xét, nhưng đừng đề xuất chủ trương. Nếu không, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại...

Nếu Giả Hủ đã bàn bạc chuyện này với Tào Bằng, cũng chỉ là lo lắng, mình không thuyết phục được Tào Tháo.

Nhưng vấn đề là, Tào Bằng cũng không nắm chắc là có thể thuyết phục Tào Tháo thay đổi ý định của mình. Sở dĩ hần khuyên Giả Hủ đừng có can thiệp, cũng là lo lắng khi Tào Tháo đắc ý vênh váo, trong đầu phát sinh mâu thuẫn. Tào Tháo này, thích đối địch với người khác. Người không cho ta làm gì hết, ta lại cứ muốn làm, đồng thời cũng là người rất coi trọng mặt mũi, dù biết rõ là sai lầm nhưng nhất định không chịu thừa nhận sai lầm.

Cả đời Tào Tháo, chuyện này không chỉ phát sinh một lần.

Lã Bá Xa, sau khi Tào Tháo ám sát董卓 Trắc thất bại, là người giúp đỡ ông ta trên đường chạy nạn.

Chỉ vì hiểu lầm, liền giết cả nhà Lã Bá Xa. Sau đã biết được sai lầm, vẫn kiên trì nói: Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta...

Lúc trận chiến Xích Bích xảy ra, Chu Du bày mưu để Trương Can giả thư khiến cho Thái Mạo Trương Doãn bị giết. Sau này Tào Tháo mới hiểu được đã trúng kế của Chu Du, nhưng vẫn công bố ra ngoài là Thái Mạo Trương Doãn bí mật mưu đồ tạo phản. Chuyện như vậy có rất nhiều, cũng nói lên được tính tình của Tào Tháo.

Đối với chuyện chinh phạt Giang Đông mà nói, Giả Hủ không đủ tư cách khuyên Tào Tháo, Tào Bằng cũng không có tư cách này.

Trong những người thân tín của Tào Tháo, có thể khuyên nhủ ông ta, chỉ có hai người là Quách Gia và Tuân Úc, mà hai người này lại không ở Trương Dương.

Đây là một vấn đề lớn, không giống như thái độ mà Tào Tháo đối với Trương Tùng.

Thái độ có thể thay đổi, nhưng một khi sách lược đã được lập ra, muốn thay đổi, sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu lúc này Tào Bằng nghe lời Giả Hủ khuyên can, nếu làm không tốt sẽ khiến trong lòng Tào Tháo nảy sinh mâu thuẫn. Vậy thì đợi khi Quách Gia đến cũng chưa chắc có thể thuyết phục Tào Tháo. Thà rằng chỉ nói đến việc lợi hay hại, không nói đến quyết định biện pháp. Lựa chọn ra sao, là chuyện của Tào Tháo, đợi sau khi Quách Gia đến, lại nói chuyện khác.

Giả Hủ suy nghĩ chút, thấy Tào Bằng nói cũng có lý.

- Một khi đã như vậy, cứ theo như lời Hữu Học nói.

Hai người thảo luận một hồi lâu, chắc chắn cụ thể phương án, lúc này Giả Hủ mới từ biệt rời đi.

Sau khi tiễn Giả Hủ, Tào Bằng ngồi đơn độc một mình trong lều, không còn buồn ngủ. Nói thật, sự phát triển của lịch sử, dường như đã hoàn toàn thoát khỏi tầm tay của hắn. Tương lai phát triển như thế nào, thì tùy vào hắn ngày hôm nay, chuyện đầu đầu nhất. Nếu không có trận chiến Xích Bích, thì sẽ có kết cục ra sao? Quách Gia được hắn cứu sống, Trương Tùng bị hắn thuyết phục, lịch sử, còn có thể giống như ban đầu phát triển theo quy luật tự nhiên không?

Mười năm sống lại, Tào Bằng bây giờ đã không còn như mười năm trước, là một thiếu niên ngây thơ mới đến thời đại này.

Theo địa vị thay đổi, hắn phải suy xét sự tình, cũng không đơn giản như ban đầu... Một khi Tào Tháo đã tránh được sự thất bại trong trận chiến Xích Bích, tương lai sẽ có cục diện ra sao?

Tào Bằng nghĩ đến đây, cũng không tránh khỏi từng cơn đau đầu.

Đi ra khỏi lều trại, đứng ở giữa nơi trú quân.

Bang bang bang, vang lên lúc canh ba, canh ba đã đến... Tào Bằng hít sâu một hơi, khoanh tay nhìn lên trời, không nhúc nhích một hồi lâu.

Trương Tùng ở Trương Dương được ưu đãi rất cao.

Tuy rằng tướng mạo y xấu xí, nhưng có tài hơn người, tài hùng biện thì khỏi chê, rất nhanh đã tăng lớp trí thức Kinh Châu nhìn nhận, cũng rất nhiệt tình với Trương Tùng, thường xuyên tìm y nói chuyện phiếm. Trong ngôn ngữ, khó tránh khỏi nói đến địa phận Ích Châu, bao gồm cả tình hình bây giờ.

Có lẽ vì định kiến, Trương Tùng vẫn cảm thấy lúc Tào Tháo nói đến Ích Châu, trong ánh mắt có chút đắc ý...

Đó càng làm cho y khẳng định, những thay đổi trong hai năm nay ở Ích Châu, có liên quan rất nhiều đến Tào Tháo.

Chỉ có điều, Tào Tháo không hỏi, y cũng không nói. Sau khi hai người nói chuyện vài lần với nhau như vậy, cũng khiến cho Trương Tùng có nhận thức hoàn toàn mới đối với Tào Tháo.

Đêm trừ tịch – đêm 30, Tào Tháo ở Tương Dương Châu Giải, sắp xếp tiệc rượu, chiêu đãi văn võ bá quan và trí thức Kinh Tương.

Tất cả mọi người bận rộn chuyện tiệc rượu, mà Tào Bằng lại có vẻ thoải mái thanh thản... Ngay cả khi hần đứng trong quân doanh, lúc tập luyện đội ngũ, chợt nghe Tào Tháo cho người tìm hần đến phủ để hỏi chuyện, Tào Bằng vội sắp xếp công việc thỏa đáng, đi theo người của Tào Tháo thẳng đến Châu Giải.

Thái phu nhân và Lưu Tông đã dẫn theo người nhà đến định cư ở Huỳnh Dương.

Tào Tháo cũng không có cho người đuổi theo để giết hai mẹ con họ. Có lẽ ông ta thấy Thái phu nhân và Lưu Tông cũng không đáng lo ngại, lại có Tào Bằng đảm bảo, không nhất thiết phải diệt cỏ tận gốc. Kinh Châu đã quy thuận, thì cần gì phải đụng đến binh đao? Càng không cần nói, Lưu Biểu trị Kinh Châu mười bốn năm, mà Thái phu nhân lại đại diện cho các nhà quyền quý ở Kinh Châu, nếu giết, sẽ làm cho các nhân sĩ Kinh Tương lo sợ, ngược lại sẽ gây ra những chuyện phiền toái không đáng có.

Ở Huỳnh Dương, mẹ con Thái phu nhân không có gốc rễ, làm sao có thể gây sóng gió?

Vậy thì cứ để cho mẹ con họ ngoan ngoãn sống ở đó...

Sau khi mẹ con Thái phu nhân rời đi, Tào Tháo liền vào Châu Giải.

Lúc Tào Bằng đuổi đến Châu Giải, trùng hợp gặp Điển Vi đang thi hành công vụ.

Thấy Tào Bằng, Điển Vi vẫn rất nhiệt tình như trước đây cũng làm cho Tào Bằng yên tâm rất nhiều. Tuy rằng hai năm nay rất ít qua lại với Điển gia, nhưng quan hệ của hai nhà chưa từng bất hoà. Thậm chí, bởi vì thương lộ Hà Tây mở ra, Điển Vi được Tào Bằng động viên, cũng có phái người tham gia trong đó, kiếm được một số tiền lớn. Bên ngoài, hai nhà không hề qua lại với nhau. Nhưng trên thực tế, lợi ích của hai nhà đã buộc chặt với nhau.

Điển Vi thấy Tào Bằng đến, cười ha hả nói:

- A Phúc, Thừa tướng nói, lúc nào người đến, cứ đi thẳng đến hậu hoa viên nói chuyện.
- Thúc phụ, gần đây vẫn khoẻ chứ?
- Rất tốt.
- Vậy ta sẽ không quấy rầy thúc phụ làm việc, nghe nói mấy ngày nữa Nhị ca đến, đến lúc đó ta lại tìm Thúc phụ uống rượu.

Tào Bằng và Điển Vi nói chuyện với nhau, cũng không có biểu hiện thân mật.

Nhưng qua lời nói, cũng đã đem những lời muốn nói, diễn đạt một cách rõ ràng.

Tào Bằng hỏi Điển Vi:

- Thừa tướng tìm ta có chuyện gì không?

Điển Vi trả lời:

- Không có việc gì, người chỉ cần lo đi đi.

Nói mấy câu, Tào Bằng đã yên tâm. Sau khi từ biệt với Điển Vi, hần đi thẳng đến hậu hoa viên.

Đã là ngày cuối cùng của năm cũ, năm mới đã đến. Trong hậu hoa viên, mai hồng nở rộ, cảnh sắc rất đẹp. Tào Tháo mặc đại bào màu đen, ngồi một mình ở đình nghỉ mát. Bốn phía treo màn trúc, để che gió lạnh, trong đình có giá quây rượu ba chân, đang hâm rượu ngọc tương.

Còn chưa đi vào, đã ngửi thấy một mùi hương rượu.

Tào Bằng dừng lại trước đình, nói với giọng cung kính:

- Diệt nhi Tào Bằng, bái kiến Thúc phụ.

Tào Tháo nhìn thấy Tào Bằng, trên mặt lập tức tươi cười,

- A Phúc, đừng khách sáo... Hôm nay trong vườn hoa mai nở rộ, thật làm động lòng người. Đột nhiên ta nhớ tới chuyện, năm đó sau khi ta từ Từ Châu chiến thắng trở về, đã từng cùng với người nấu rượu dưới cây mơ. Thoáng cái đã nhiều năm qua, Hữu Học đã trưởng thành, không còn là thiếu niên ngây thơ của năm đó. Chú cháu ta, rất lâu rồi không nói chuyện cùng nhau, cho nên gọi người đến, cùng nhau thưởng mai nấu rượu.

Vừa nói chuyện, Tào Tháo đứng dậy, đi đến bên đình.

Ông ta cười tủm tỉm nhìn Tào Bằng, hạ giọng nói:

- A Phúc, thật sự người đã trưởng thành... nên mới có thể làm tốt chuyện lớn!

598. Chương 656 : Nấu Rượu , Thưởng Mai , Tiếp Tục Bàn Về Giang Đông .

Lời nói của Tào Tháo không có chút khí lửa, nhưng khi Tào Bằng nghe thấy, giống như tiếng sấm nổ bên tai, làm cho hắn giật mình lạnh run người.

Tất nhiên không thể nói trong lòng hắn có quỷ, mà những lời này, rất nhiều hàm ý.

Làm tốt chuyện lớn?

Sao gọi là làm tốt chuyện lớn?

Tiêu chuẩn này với người khác mà nói sẽ rất khó hiểu. Nhưng ở địa vị như ngày hôm nay của Tào Tháo, “làm tốt chuyện lớn” này có thể dọa người. Cho dù trong lòng Tào Bằng không thẹn, đột nhiên nghe thấy Tào Tháo nói như vậy, cũng thấy hết hồn, có chút sợ hãi.

- Thúc phụ, xin chỉ giáo?

Tào Tháo cười ha ha nhưng không trả lời.

Chỉ thấy ông ta ra đình hóng mát, kéo tay Tào Bằng cùng vào đình ngồi.

Tự động có tỷ nữ đem ngọc tương lên, Tào Tháo cầm ly lên, khẽ mỉm cười nói:

- A Phúc, uống hết ly rượu này, nói cũng không muộn.

Rượu là rượu ngon, nhưng trong lòng Tào Bằng có chút thiếu tự tin, uống đến miệng cũng không có mùi vị.

Đợi Tào Tháo bỏ ly rượu xuống, Tào Bằng cười khổ nói:

- Thúc phụ, xin thúc giải thích nghi hoặc cho cháu, nếu không trong lòng cháu thấy sợ hãi, khó thưởng thức món ngon.

- Thật sao?

Tào Tháo mỉm cười, đôi mắt thu hẹp lại thành một đường kẻ. Một lúc sau, ông ta trầm giọng nói:

- Nếu A Phúc không có làm gì không phải, thì sao lại hoảng sợ?

- Cũng không phải trong lòng có quỷ, chỉ là Thúc phụ bây giờ đã không còn như xưa.

Thúc phụ ngày nay, quản lý triều đình, dưới một người, trên vạn người, khí thế không bình thường. Một lời của Thúc phụ, nếu không suy nghĩ sâu xa sẽ tự cảm thấy như lạc trong sương mù, vì kính mà sợ, vì sợ mà hoảng... Đó không phải là câu nói khoát, thật sự Thúc phụ rất khí thế, làm cho cháu cảm thấy kích động.

Hiện tại lão nhân gia không phải là người bình thường, thúc nói một câu, những người như chúng ta phải luôn cân nhắc kỹ càng.

Tào Bằng nói chính là lời nói rất thành thật, làm cho Tào Tháo không kiềm nổi cười ha ha.

- A Phúc, người có khiếu học, nhưng không xuất sắc nhất; người nhanh trí, nhưng không phải nhạy bén nhất; người rất dũng mãnh, nhưng không phải là thiên hạ vô địch; người tinh thông chiến sự, nhưng không mưu lược hơn người. Ở bên trong mọi người, người là người ở giữa, nhưng ta lại tin người, biết sao không?

Người chính là người vạn năng, thông hiểu mọi thứ, nhưng không có thứ nào giỏi nhất.

Đó cũng có thể là một đặc điểm rõ rệt của người đời sau.

Tin tức bùng nổ, trí thức bùng nổ, thế cho nên mặc kệ đó là gì, đều biết được một ít. Mà tri thức của một ngàn tám trăm năm sau so với thời đại này mà nói, không thể nghi ngờ đã vượt mức quy định. Nhưng, chỉ dựa vào điều này, không đủ để Tào Tháo coi trọng.

Tào Bằng nghe được, xấu hổ gãi gãi đầu,

- Cháu không biết.

- Vậy ta nói với người, người có dám nói lời thật không?

- A?

- Giống như lý lẽ hồi nãy người mới nói, làm sao ta không biết?

Nhưng, trừ người ra, không có ai dám nói vậy trước mặt ta. Ta thích người điểm này, cho nên ta tin tưởng lòng dạ của A Phúc trong sáng vô tư.

- Thúc đừng làm cháu sợ.

Tào Tháo cười nói:

- Người đừng vội sợ, ta có một chuyện hỏi người, người hãy trả lời thành thật.

Tào Bằng vội trả lời:

- Thúc phụ cứ hỏi, nếu cháu biết sẽ nói, đã nói thì nói hết.

- Ha ha ha, một câu biết thì sẽ nói, đã nói là nói hết rất tốt... A Phúc, vậy ta hỏi người, Viên Huyền Thạc là ai? Bây giờ Ích Châu sụp đổ có liên quan đến người không?

- Chuyện này...

Thật sự Tào Bằng không ngờ đột nhiên Tào Tháo lại hỏi chuyện này, ít nhiều cũng khiến hấn giật mình. Tuy nhiên, suy nghĩ một chút, đó cũng không ngạc nhiên. Những gì hấn đã làm ở Ích Châu, nếu Pháp Chính báo lại với Trương Tùng, như vậy trong lời nói Trương Tùng khó tránh khỏi đã để lộ ra. Tào Tháo biết chuyện này cũng không phải chuyện lạ. Chỉ có điều Viên Huyền Thạc... Tào Bằng có chút khó xử, không biết là... có nên bẩm báo chi tiết hay không.

Tuy nhiên, càng nghĩ, Tào Bằng quyết định vẫn nên giấu diếm thân phận của Lý Nho.

Cũng không phải ai khác, mà là thân phận của Lý Nho đúng là rất nhạy cảm. Nếu Tào Tháo đã biết thân phận của Lý Nho sẽ phản ứng ra sao? Giết hay là dùng? Đối với Tào Tháo, đều là chuyện phiến toái. Giống như vậy, với Tào Bằng mà nói, đúng là một chuyện hết sức đau đầu.

- Viên Huyền Thạc là người Trường An.

Huyền Thạc không phải là tên thật, mà là pháp danh... Trước kia từng trụ trì ở chùa Bạch Mã. Lúc trước tứ ca của cháu bị hại, cháu đảm nhiệm Bắc Bộ Uy Lạc Dương, phá án và bắt giam chuyện này. Ngẫu nhiên phát hiện Viên Huyền Thạc có tài cán liền ép buộc trưng dụng hấn giữ theo bên người.

Người này rất khéo trong buôn bán, có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu.

Trước khi cháu đến Hà Tây, từng thảo luận với anh ta về chuyện buôn bán, vô tình bàn về vấn đề ưu và khuyết điểm của tiền thì nghĩ ra phương pháp này. Lúc đầu, cháu không có suy xét nhiều, chỉ hi vọng mượn thủ đoạn này thu mua hàng hoá ở Ích Châu với số lượng lớn, bổ sung qua tiêu dùng ở Hà Tây. Nhưng sau này, cháu phát hiện sự kỳ diệu của hàng hoá, khó có thể nói hết, không ngờ lại ảnh hưởng rất lớn đến Ích Châu. Vốn muốn cho Thúc phụ biết, nhưng không ngờ lại phải đảm nhiệm chức Thái Thú ở Nam Dương,

nên cũng đành gác chuyện này lại. Tuy nhiên, về chuyện này, cháu đã từng đề cập qua một ít vấn đề thiết lập Ngân hàng trung ương... Nhưng lúc đó chưa có kinh nghiệm, cho nên đa số là suy đoán Thúc phụ không để ý đến.

Tào Tháo hơi sững sốt, suy nghĩ kỹ nhớ ngày đó Tào Bằng tấu chương, dường như là đề cập đến vấn đề này. Chẳng qua lúc ấy Tào Tháo không có để ý nhiều, đúng là không thể trách Tào Bằng.

- A Phúc, vậy người kể lại chi tiết cho ta nghe, các người ở Tây Xuyên rốt cuộc là làm như thế nào?

Nói ra, chuyện của Tây Xuyên vốn chỉ có Tào Tháo một mình đoán. Ông ta thấy, người có cách suy nghĩ kỳ diệu này, trừ Tào Bằng ra thì không còn ai khác có thể làm được. Còn Viên Huyền Thạc, đúng là ông không biết rõ người này lắm. Tuy nhiên thông qua Trương Tùng đã biết được đại khái, cho nên mới dò hỏi Tào Bằng. Viên Huyền Thạc là ai? Đối với Tào Tháo mà nói cũng không quan trọng! Quan trọng là, Tào Bằng đã đề ra một ý tưởng chiến lược hoàn toàn mới, làm cho ông ta thấy tò mò. Nhìn chung Xuân Thu Chiến Quốc, thậm chí Lưỡng Hán gần ngàn năm, cũng không phải không có trường hợp như vậy. Nhưng đa số thời điểm, chiến tranh kinh tế chính là phải tiến hành những thủ đoạn hỗ trợ cho chiến tranh, chưa từng có ai sử dụng đơn độc.

Nhìn chung nhìn tình hình trước mắt ở Ích Châu, chiến tranh kinh tế này có hiệu quả không tầm thường.

Đây cũng khiến cho Tào Tháo cảm thấy rất hứng thú, vì thế mới gọi Tào Bằng đến hỏi cho kỹ càng.

Tào Bằng cũng không có giấu diếm điều gì, đầu đuôi gốc ngọn kể một lượt.

Trên thực tế, thủ đoạn chiến tranh kinh tế không chỉ sử dụng cho Ích Châu. Thậm chí trước khi áp dụng ở Ích Châu, Tào Bằng chiếm đóng ở Mạc Bắc, cũng đã có dấu vết của chiến tranh kinh tế. Tuy nhiên, thủ đoạn của hai nơi khác nhau. Nói đến Ích Châu, Tào Bằng quấy rối thị trường, nhằm vào tiền hàng ở Tây Xuyên mà tấn công; còn đối với Mạc Bắc Khương Hồ Hung Nô và các dân tộc khác, còn lại lấy nô lệ để làm hình thức mua bán, thông qua lợi ích làm nhiều loạn thế cục ở Tắc Bắc, gây mâu thuẫn trong các chủng tộc bộ lạc, dẫn đến chiến tranh giữa các bộ lạc, khiến cho cục diện ở Tắc Bắc càng trở nên hỗn loạn.

Tào Tháo nghe rất là nghiêm túc, thỉnh thoảng gật đầu khen ngợi.

Sau khi hai người bàn bạc một hồi, đột nhiên Tào Tháo chuyển đề tài, dò hỏi:

- A Phúc, ta muốn chinh phục Giang Đông, người nghĩ sao?

Vấn đề này, đúng là làm cho Tào Bằng kinh ngạc.

Vốn dĩ hắn đã thảo luận xong với Giả Hủ, sẽ không trực tiếp phản đối ý kiến của Tào Tháo.

Nhưng bây giờ Tào Tháo chủ động đề xuất, lại làm cho Tào Bằng có chút khó xử. Hắn không biết sau khi mình nói ra ý kiến, Tào Tháo có đồng ý hay không. Nếu không đồng ý, có gây ra cảm xúc mâu thuẫn hay không, vì nếu ngày sau để Quách Gia khuyên ngăn, làm tăng thêm sự khó khăn và phiền toái không đáng có.

- Việc này...

- A Phúc, ngay lúc này, chỉ có hai thúc cháu ta.

Người đừng nghĩ ta là Thừa tướng, cũng đừng nghĩ rằng mình là cấp dưới, chỉ cần mạnh dạn nói là được.

- Vậy cháu cả gan nói một lời.

Tào Bằng càng nghĩ càng cảm thấy nên nhắc nhở Tào Tháo.

Hắn suy nghĩ chút, hệ thống lại một chút ngôn ngữ, sau đó trầm giọng nói:

- Thúc phụ cho rằng, chiến tranh với Giang Đông, có thể dựa vào đâu?

Tào Tháo có chút tự đắc nói:

- Hiện nay ta đã dẹp yên phương Bắc, binh hùng tướng mạnh.

Mười tháng triệu tập lao dịch, trong hai tháng ngắn ngủn đã thu thập được hai trăm ngàn đại quân... Mà nay, ở Kinh Tương lại có những thủy quân mới và bộ binh trên mười triệu, binh lực cường thịnh, tất nhiên có thể chiến đấu một phen với Giang Đông.

Lúc trước A Phúc người có nói qua, muốn chiến đấu với Giang Đông, cần có Thủy quân.

Hơn mười vạn thủy quân ở Kinh Châu đã quy thuận ta, binh lực hơn xa Giang Đông, có thể công phá.

Tào Bằng lại trầm lặng!

599. Chương 657 : Xích Bích Không Còn Nữa

Quách Gia đến!

Không chỉ có Quách Gia, ngay cả Tuân Úc cũng chạy tới Tương Dương.

Ngay khi Tào Tháo đang hết sức do dự thì hai mưu chủ ông ta tín nhiệm nhất đã đến Tương Dương. Hơn nữa, cả Quách Gia lẫn Tuân Úc cũng ra sức khuyên can Tào Tháo đừng dễ dàng khai chiến với Giang Đông. Quan điểm tuy khác nhưng vẫn gần với quan điểm Tào Bằng... Quyết định của Tào Tháo vốn đã dao động nay thêm sự khuyên can của hai người càng thêm do dự. Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người đều phản đối xuất binh với Giang Đông, không ít võ tướng hoặc mưu thần cho rằng lúc này là thời cơ tốt nhất để xuất binh đánh Giang Đông.

Mà nhân vật đại diện đứng đầu trong đó chính là Đồng Chiêu nổi tiếng là nói suông.

- Về chung thì Tân Bình Giang Hán hiện nay uy hiếp Dương Việt, về riêng thì thủy chiến của Lưu Biểu đã lớn mạnh, mượn Kinh Sở làm lợi ích, cơ hội chấn động thật lớn, lúc này không đi đoạt Ngô còn chờ đến lúc nào?

Đám người Đồng Chiêu cho rằng, nay Tào Tháo thừa lệnh thiên tử sai khiến chư hầu, bình định phương bắc, quét ngang U Châu, binh không vấy máu cướp lấy Kinh Sở, khí thế hưng thịnh. Mà nay lại được thủy quân của Lưu Biểu, đúng là cơ hội tốt để triển khai kế hoạch lớn. Nếu bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ phải đợi thời gian lâu nữa mới có thể bình định Giang Đông.

Tào Bằng phụng mệnh tiến đến Tương Dương cũng là vì thảo luận việc này.

Tuy nhiên, lúc hai bên tranh luận thì Tào Bằng lại không tham gia.

Đích thật là hắn rất được Tào Tháo tin tưởng, nên lại càng phải cẩn thận kín kẽ. Nên như đã nói, hiện tại hắn chỉ cần làm Đại Đô Đốc Hồ Báo Kỳ mà không cần tham dự cuộc thảo luận này, hết thấy sẽ do Tào Tháo bình phán. Tào Bằng cũng tin tưởng, nhất định Tào Tháo sẽ có lựa chọn chính xác...

Quả thật Tào Tháo rất buồn rầu.

Ở sâu trong nội tâm ông đương nhiên muốn một trận công thành. Từ khi Thái Bình thành lập tới nay, công huân to lớn không ai bằng.

Nhưng những lời nhắc nhở trước đó của Tào Bằng không ngừng quanh quẩn trong đầu ông, mà Quách Gia và Tuân Úc lại không ngại ngàn dặm xa tới, dùng thái độ mạnh mẽ cứng rắn phản đối Tào Tháo xuất binh. Ba người này đều là những tâm phúc mà Tào Tháo tín nhiệm nhất, khiến Tào Tháo không thể không suy xét thận trọng.

Không thể không nói, Vài quan điểm mà Tào Bằng đề xuất, cẩn thận nghĩ cũng thấy có lý.

Chỉ có điều mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông.

Tào Tháo đã đi được chín mươi chín bước, chỉ thiếu một bước là có thể đánh chiếm Giang Đông. Lúc này bảo ông buông tha, thật là không cam lòng.

Đồng Chiêu nói cũng đúng, lúc này chinh phạt Giang Đông, số mệnh chính vượng.

Nếu bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ còn muốn cướp lấy Giang Đông cũng không dễ dàng nữa.

Là buông bỏ hay là một trận chiến công thành.

Đây là một quyết định hệ trọng, Tào Tháo rất khó xử, trong chốc lát cho rằng lời Đổng Chiêu nói rất hợp ý ông, lát sau lại cảm thấy lời của Quách Gia nói cũng không phải là không có lý. Nhưng ở sâu trong nội tâm ông lại có khuynh hướng muốn khai chiến đánh Giang Đông, khiến Tào Tháo vẫn không có chủ ý, dao động không ngừng.

Nhìn mọi người xung quanh đình thượng, Tào Tháo chau mày.

Sau một lúc lâu, ông đột nhiên hỏi:

- Phụng Hiếu, nếu không lấy Giang Đông, thì phải làm gì?
- Đông trấn an Tôn Quyền, nam lấy lưu Bị, tây liên kết với Lưu Chương, đó là kế sách tốt nhất.
- Vậy làm thế nào để trấn an được Tôn Quyền?

Quách Gia biết rõ lúc này là thời khắc mấu chốt, quả quyết không thể có chút lơ lửng, nếu Tào Tháo hỏi như vậy, tức là nói trong nội tâm ông ta có chút đồng tình. Chẳng qua cục diện tốt khiến ông ta không muốn dứt bỏ, nên cần phải có sách lược cực kỳ ổn thỏa để khiến ông ta thay đổi quyết định.

- Nếu Thừa tướng có thể bỏ Tư Đồ cho Lưu Chương, sao tiến một đại tướng quân cho Tôn Quyền?

Dù sao người cũng đã phong Lưu Chương làm Đại Tư Đồ, cần gì phải keo kiệt cấp cho Tôn Quyền một danh hiệu Đại tướng quân. Mà nay triều đình thiết lập phủ thừa tướng, danh nghĩa gọi là tam công, cho bọn họ một hư danh để bọn họ thành thành thật thật đứng tại chỗ, sao lại không làm?

Nhớ năm xưa, Viên Thiệu cũng được một danh hiệu Đại tướng quân.

Nhưng đến cuối cùng thắng lợi cũng là Thừa tướng người. Cho nên vào lúc này không cần keo kiệt chức quan danh hiệu, vàng bạc lụa là gì cả, có thể cần dùng là được...Việc cấp bách là phải xử lý Lưu Bị đoạt lại hai quận Trường Sa, Vô Lăng, hoàn toàn đem Kinh Châu nắm trong tay.

Mà Lưu Chương...

Bất kể là Tào Tháo hay là Quách Gia chưa bao giờ coi Lưu Chương trở thành sự uy hiếp.

Tào Bành ở bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu, âm thầm tán thưởng chủ ý của Quách Gia.

Đừng nhìn Đại Tướng Quân chỉ là một dư danh, nhưng lại đủ khiến cho người khác thêm nhỏ nước dãi. Mà nay Tôn Quyền với phong tước là Ngô Hầu, có thể nói là không thể thăng tiến thêm được nữa. Trên Ngô Hầu, chính là phong vương, mà việc này đối với Tào Tháo mà nói đương nhiên không thể nào chấp nhận được. Mà với chức Đại tướng quân, thì trước mắt mà nói sớm đã không còn oai vọng như trước. Rất nhiều thời điểm, Tam công vị này là bậc chứ không phải là chức, đại diện cho tượng trưng thân phận.

Xuất thân Tôn Quyền cũng không cao quý.

Phụ thân y là Tôn Kiên, tuy nhiên lại xuất thân là thương nhân.

Cho nên, nếu có thể có chức quan cao đối với việc y tại Giang Đông cũng là có chỗ tốt rất lớn.

Chỉ là, có thể Tôn Quyền nhận sự phong thưởng này, nhưng đám thuộc hạ của y có đồng ý không? Dưới tay Tôn Quyền có Chu Du, Lỗ Túc, tuyệt đối không thể không coi trọng. Chưa chắc bọn họ đã không nhìn thấu ý đồ của Tào Tháo, không chừng sẽ kích động Tôn Quyền xuất binh.

Tào Bành cảm thấy suy nghĩ của mình chưa đủ.

Tam quốc, không chỉ là kỳ binh lưỡi mác, mà còn có vô số âm mưu quỷ kế.

Và những người chơi đùa tâm tư quả thật rất vất vả...

Tuy nhiên, hẳn có thể suy xét đến sự việc, đám người Quách Gia sao không thể suy xét chu toàn toàn bộ?

Một hồi tranh chấp cuối cùng không có kết quả.

Khi trời tối, Tào Tháo để mọi người rời đi, duy nhất giữ lại sáu người Quách Gia, Đồng Chiêu, Tuân Úc, Giả Hủ, Tuân Du, Tào Bằng. Dưới sự tiếp đón của gia thần, sáu người đi tới sau tòa nhà, Tào Tháo tiếp đón sáu người ở trong thư phòng, trên mặt lộ vẻ băn khoăn, hy vọng có thể có một kết quả.

- Chư công đều là những người mưu trí, cũng là nhân vật có tiếng tăm. Ta mời chư công tới không phải muốn chư công tranh luận không ngừng như những hạng người phổ phàm, mà là hy vọng có thể tìm được điểm chung, gác lại những bất đồng để tìm được phương án tốt nhất. Trước đây A Phúc cũng từng nói với ta lúc này không phải là thời cơ tốt nhất chinh phạt Giang Đông. Nhưng lời của Công Nhân cũng không phải là không có lý. Giang Hán Tân Bình, khí thế quân ta đang vượng, nếu không tranh thủ thời cơ để cướp lấy Giang Đông thì...Nói thật, ta cũng do dự, khó có thể quyết định. Cho nên mời các người tới để thảo luận một phương án cụ thể.

Không đợi Tào Tháo nói hết, Tuân Úc đột nhiên hỏi:

- Năm xưa Tần diệt nước Sở dùng cái gì công thành?

- Hả?

Đây cũng là câu đầu tiên Tuân Úc lên tiếng trong ngày hôm nay khiến tâm tư Tào Tháo rung lên, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tần diệt nước Sở?

Tào Bằng nghĩ tới...trong lịch sử có ghi lại, Tần diệt nước Sở cũng là từ Kinh Sở mà động.

Nhưng trước đó, Tần được Ba Thục trăm năm, khiến quốc khố tràn đầy, lại có được vôi nước sông lớn làm lợi, luyện ra trăm chiến thủy quân. Quân thủy bộ binh cùng tiến mà một trận công thành. Ba Thục...Tuân Úc đột nhiên đề xuất vấn đề này đương nhiên có ý tưởng của mình. Y không muốn tiếp tục màn khắc khẩu vĩnh viễn này, thà cứ khắc khẩu không ngừng, không bằng nắm quyền nói thật.

Đồng thời, Tuân Úc lại đưa ra một phương hướng hoàn toàn mới:

- Chư vị, đừng chăm chú nhìn Giang Đông, có thể nhìn Tây Xuyên đi! Sáu quận Giang Đông so sánh với Ích châu, đến cuối cùng cái nào dễ đối phó hơn? Từ bề ngoài cho thấy, nhân số Giang Đông không bằng Ích Châu, Tây Xuyên có ba bốn trăm ngàn nhân khẩu, gần như gấp đôi so với Giang Đông. Về kinh tế, Ích Châu giàu tài nguyên thiên nhiên, sản vật phong phú, thuế ruộng hưng thịnh. Mà Giang Đông tuy nói là giàu có và đông đúc, nhưng so với Tây Xuyên vẫn có vẻ chưa bằng. Về mặt nhân tài, Ích Châu là nơi địa linh nổi tiếng, võ tướng năng thần không hề kém Giang Đông. Nếu để Đồng Chiêu lựa chọn, hẳn nhất định sẽ lựa chọn Tây Xuyên. Nguyên nhân? Vô cùng đơn giản...binh hùng hực, tướng hùng hực. Tôn Quyền và Lưu Chương – một bầu trời, một dưới đất, thật sự là không thể đánh đồng. Lưu Chương này cũng không phải là một minh chủ có thể bảo vệ cho Tây Xuyên.

Đồng Chiêu cũng lập tức ngậm miệng.

Tào Tháo thoáng nhìn qua Tuân Úc, mà Tuân Úc chỉ cười cười, không hề mở miệng.

- Nhưng mặc dù Thừa tướng có tấm trấn an, chưa chắc Giang Đông có thể tiếp nhận.

- Đúng vậy, ta nghe nói Chu Du, Lỗ Túc đều là nhân sĩ mưu trí, mà ở khu vực phía Nam Trường Giang còn có Hồ Thần tương trợ. Tôn Quyền có thể không đồng ý, lựa chọn đứng giữa.

Tào Tháo đột nhiên mở miệng nói:

- A Phúc, sao cứ yên lặng không nói gì vậy?

- A?

- Đừng vội ý lại, tất cả mọi người ở đây đều bày mưu tính kế, duy nhất người là người vẫn thường hay gây chuyện nhất mà lại không lên tiếng. Hay là, người đã có chủ ý?

Tào Bằng vội vàng khom người, nói:

- Chủ ý thì không có, tuy nhiên lại có chút ý tưởng.

- Nói nghe xem nào.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu, cố gắng nhớ lại trận chiến Xích Bích trên lịch sử mà đã không ít lần được tái hiện trên màn ảnh mà ai cũng yêu thích. Một lát sau, hần trầm giọng nói;

- Thừa tướng muốn trấn an Giang Đông, cần lưu ý mấy việc. Thứ nhất, nếu thừa tướng công phạt Giang Đông, ở Giang Đông người nào sẽ hàng, người nào sẽ chủ chiến? Khi Tôn Bá Phù mất, từng để lại một lời: “Việc bên trong quyết không hỏi Trương Chiêu, việc bên ngoài quyết không hỏi Chu Du. Đây là nói, ở bên trong Giang Đông vốn đang có phe phái. Trương Chiêu Trương Tử Bô đại diện cho một hệ thống; mà Chu Du cũng đại diện cho một hệ thống. Về phần ai xa ai gần, chưa chắc đã có thể định luận. Cho nên, chúng ta cần kiên định ủng hộ phái cầu hòa, gây mâu thuẫn cho phái khiêu chiến bộc phát. Ta nhớ mang máng lão gia từng có một câu tục ngữ: Dù xây thành kiên cố đến mấy cũng không ngăn được sự phân liệt ở bên trong. Cho nên, muốn Tôn Quyền án binh bất động thì phải bắt tay từ bên trong. Trương Chiêu này xác thực có tài, mà sĩ tộc Giang Đông cũng người tài ba vô số. Nhưng những người này đều có tư tâm...

Tào Tháo trừng mắt nhướn lên, nhẹ nhàng gạt đầu.

Mà Quách Gia và Tuân Úc ở bên thì lộ vẻ tán thưởng.

- Thứ hai, khu vực phía nam Trường Giang Hồ Thần cũng có phân chia cũ mới. Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương đều là lão thần đi theo Tôn Kiên, kinh nghiệm tư cách dày dặn. Nhưng từ khi Tôn Bá Phù khởi binh thì bắt đầu dùng một lượng lớn người mới. Đám người Chu Du, Thái Sử Từ, Trương Chiêu đều là cự thần của Tôn Sách, đồng thời từ lúc Tôn Quyền kế vị tới nay lại đề bạt một đám năng thần, trong đó lại lấy Lỗ Túc, Gia Cát Cẩn làm nhân vật đại diện. Trong ba thế hệ này chưa chắc đã có sự hài hòa, ít nhất theo ta để ý, giống như lão tướng Trình Phổ vậy, không hề phục tùng Chu Du. Dù sao Chu Du còn trẻ, sao so sánh được với đám người Trình Phổ với kinh nghiệm tư cách địa vị cực cao. Trước đây khi Tôn Bá Phù còn sống, dựa vào tâm tư mạnh mẽ khiến đám người Trình Phổ không dám phản đối. Nhưng trong nội tâm chưa chắc đã nguyện nghe theo Chu Du...Mà Chu Du và Tôn Bá Phù là anh em đồng hao. Từ khi Tôn Quyền kế vị tới nay rất hay áp chế đối với người nhà Tôn Sách, cũng không thân cận với Chu Du, nếu không, Chu Du cũng sẽ không đóng ở Sài Tang, nhiều năm không quay lại Ngô Quận, giữa hai người chắc chắn có nghi kỵ. Khu vực phía nam Trường Giang nhìn có vẻ êm thấm hòa hợp, nhưng thật ra bên trong lại đấm đá nhau. Người chủ chiến, ta đoán chừng sẽ có những người: Lỗ Túc, Chu Du, Hoàng Cái, Gia Cát Cẩn... Những người còn lại chưa chắc đồng ý. Bản thân Tôn Quyền khả năng cũng do dự, hòa hay chiến trong thời gian ngắn khó có quyết đoán.

- Còn có một người cần lưu ý nhiều hơn.

Giả Hủ đột nhiên mở miệng, trầm giọng nói:

- Theo ta được biết, bên cạnh Tôn Quyền có một tân khách, tên là Mã Đạt. Người này lai lịch không rõ, nhưng lại rất được Tôn Quyền xem trọng. Ngày thường hay hộ tống Tôn Quyền ra vào hầu phủ, không rời nửa bước. Người này cũng phải cẩn thận, không thể lơ là.

Mã Đạt?

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

Lại là thần thánh phương nào?

Hần có thể khẳng định, trong trí nhớ của hần không có tư liệu người này, thậm chí một chút ấn tượng cũng không có.

Trầm ngâm giây lát, Tào Bằng khẽ hỏi:

- Tiên sinh có tìm hiểu lai lịch của Mã Đạt không?

Giả Hủ cười khổ lắc đầu:

- Người này ru rú trong nhà, hành tung quỷ dị. Ta phái ra rất nhiều mật thám nhưng không phát hiện ra tin tức gì, cảm thấy hần ta vô cùng cẩn trọng.

- Vậy có bức họa nào không?

- Cũng không có...Người này luôn mang theo một chiếc nón trúc, lấy rèm che mặt. Đoán chừng trong Giang Đông người biết hắn ta cũng không nhiều. Cho nên cho tới bây giờ còn không làm rõ được thân phận cụ thể của người này.

Mã Đạt...Mã Đạt...

Lão tử còn chưa phát động cơ mà.

Đây là một chuyện xấu, đối với Tào Bằng mà nói, không thể không cẩn thận.

Tuy nhiên, Tào Tháo lại không để ý, đem tất cả tâm tư đều chú ý đến lời nói của Tào Bằng, rất lâu sau Tào Tháo mới đột nhiên mở miệng:

- Vậy A Phúc, ngươi nghĩ xem phái ai đi Giang Đông?

“Việc này ta sao biết được?”

Tào Bằng đúng là không biết ai thích hợp đi sứ Giang Đông.

Bởi vì chuẩn bị không tốt, người này sẽ gặp Gia Cát Lượng ở Giang Đông.

Đối với Gia Cát Lượng miệng lưỡi phản biện kia Tào bằng còn có chút e dè. Tài hùng biện của người này tuyệt đối kinh người, muốn tìm người có thể sánh ngang làm đối thủ của Gia Cát Lượng là việc không dễ dàng.

Tuy nhiên, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý niệm, Tào Bằng mở miệng:

- Ta nghe nói, Trương Tử Dực và Chu Du từng là bạn đồng môn?

- Ý ngươi là, Tử Dực có thể gánh vác trọng trách này?

- Sai, ý của ta là phái ai đi cũng được, nhưng không thể phái Tử Dực đi.

- Hả?

Một câu này của Tào Bằng khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tào Tháo tò mò nhìn Tào Bằng, sau một lúc lâu đột nhiên cười hỏi:

- Vậy ngươi nói chút đi, vì sao không thể phái hắn đi Giang Đông? Với tài hùng biện của Tử Dực đã vô cùng nổi danh. Người còn nói hắn và Chu Du là bạn đồng môn, việc này chẳng phải càng tốt sao, biết đâu có thể du thuyết được Chu Du?

- Vấn đề là, Tử Dực là người thành thật.

Đối với lý do này của Tào Bằng, Tào Tháo ngẩn ra, rồi bật cười ha hả.

Quách Gia cũng nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

- Nếu là người thành thật, quả thật là không thích hợp đi sứ Giang Đông. Chu Công Cẩn nhiều mưu trí, phái một người thành thật đi càng thêm hỗn loạn, chỉ là vô bổ. Tuy nhiên, thật ra ta có thể đề cử một người, người này từng đi sứ Giang Đông, hơn nữa rất có giao tình với đám người Trương Chiêu. Thanh danh hắn cũng rất tốt, Tôn Quyền không dám thờ ơ với người này...Người này tính tình cẩn trọng, vả lại nhanh trí, tài hùng biện còn hơn người, có thể đi sứ Giang Đông.

Tuân Diễn?

Đây quả thật là một lựa chọn tốt.

Thứ nhất, Tuân Diễn không quá mức kiêu căng, tính tình hắn tao nhã, cực kỳ chú trọng phong độ và dáng vẻ, cũng là người có hòa khí. Ở Giang Đông cũng có thanh danh và cũng có giao tình với những văn thần khu vực phía Nam Trường Giang. Vài năm nay, Tuân Diễn rất ít khi xuất đầu lộ diện, đặc biệt là sau khi Tuân Duyệt từ quan thì càng tỏ ra khiêm tốn. Mà nay hắn làm Giáo Ủy Nghiệp Thành, phụng lệnh giám sát xây dựng tam đài Nghiệp Thành, cũng không bận rộn lắm.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi:

- Vậy còn ai khác có thể đi sứ?

Đám người Tuân Úc, Đồng Chiêu nhất trí đề cử chọn người.

Trong đó Đồng Chiêu đề nghị cử Lưu Diệp đi sứ, rất hợp lòng Tào Tháo.

Việc này không quan hệ quá lớn với Tào Bằng. Với hấn mà nói, điều nên nói đã nói, chuyện còn lại là của đám người Quách Gia.

Cho nên, hấn trốn ở một bên, uống nước mật tương, vô cùng nhàn nhã.

Nào ngờ Tuân Úc lại không bỏ qua hấn.

Tuân Úc rất yêu thích Tào Bằng, nhưng cũng có chút ân oán với Tào Bằng. Trước đây huynh trưởng y là Tuân Kham chết trận ở Vũ Âm...Cho nên với Tuân Úc mà nói khi biết chuyện này cũng không trách được Tào Bằng. Hai quân đối nhau, không phải người chết thì ta sống. Nếu Tuân Kham lựa chọn phụ tá Lưu Bị, vậy thì là kẻ thù của mình. Nhưng mặc kệ thế nào, Tuân Kham là anh ruột của Tuân Úc, ca ca mình bị giết, sao có thể không có oán hận.

Thấy Tào Bằng nhàn nhã như vậy, Tuân Úc đột nhiên hỏi:

- Hữu Học, lúc này sao nhàn nhã vậy?

Ồ, Hữu Học đóng quân ở Phàn thành, quét sạch đạo phỉ ở xung quanh Tương Dương. Trước đó, hấn còn phụ trách việc nghênh đón sứ đoàn Ích Châu, cũng làm cực kỳ xuất sắc.

Ta đang suy nghĩ, tiếp theo an bài cho hấn chút việc.

Tuân Úc lập tức mỉm cười!

Nhưng Tào Bằng đã có một dự cảm xấu.

Hấn định mở miệng, chợt nghe Tuân Úc nói:

- Thật ra, Thừa tướng do dự điều gì? Mà nay đều đã quyết định kế sách muốn trấn an Giang Đông, vậy thì sẽ chắc chắn nhanh chóng nắm được Kinh Tương trong tay. Mà nay Kinh Châu hỗn loạn, đơn giản Lưu Kỳ ở Giang Hạ, Lưu Bị ở Trường Sa, sao không chia binh làm hai đường, một đường đánh chiếm Giang Hạ, một đường kiềm chế Lưu Bị? Nếu chiếm lĩnh được Giang Hạ, cũng có thể tạo vài phần áp lực đối với Tôn Quyền. Ta biết A Phúc dụng binh như thần. Trước đây ở Nam Dương đã liên tục khiến Lưu Bị đại bại, rõ ràng đã có thể kiềm chế được Lưu Bị, sau đó thừa tướng toàn lực đánh chiếm Giang Hạ...ha ha, nói vậy chắc A Phúc không từ chối!

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

Nói thật, nếu không phải bắt đắc dĩ, hấn là thực không muốn giao thủ với Lưu Bị.

Đó là một con cáo già, vô cùng giả dối. Tuy Tào Bằng đã giành được không ít thắng lợi, nhưng cũng không thể nói sẽ thắng được Lưu Bị. Dù sao, cáo già ngựa chiến cả đời cũng không phải ngồi không...Trận chiến ở Nam Dương tuy thắng lợi nhưng trong đó tính ngẫu nhiên thật sự nhiều lắm.

Mặc dù Lưu Bị được Trường Sa, Võ Lăng lại có Lưu Bàn toàn lực tương trợ.

Cộng thêm người Ngũ Khê Man trợ trận, cũng có binh mã bên ngoài Giang Đông viện trợ, thực lực đã không còn như lúc trước.

Trái lại phía Tào Bằng, như Tuân Úc nói phải toàn lực đánh chiếm Giang Hạ thì phải nói là không giúp Tào Bằng nhiều lắm. Hai trăm ngàn đại quân, có thể có bao nhiêu binh mã nghe theo sự sai phái của Tào Bằng? Xem bộ dạng này của Tuân Úc, giống như là không biết bao nhiêu! Người này....có phải là lợi dụng việc công để trả thù riêng không?

Tròng mắt Tào Bằng xoay chuyển, đã đoán ra được chút manh mối.

Hấn hiểu rõ ràng, chưa chắc Tuân Úc đã muốn hại hấn, nhưng khiến hấn tổn một ít tâm tư thì chắc hấn là có.

- A Phúc, ý của người như nào?

Tâm tư Tào Tháo cũng có chút động, nhìn Tào Bằng, trầm giọng hỏi.

- Thừa tướng phân phó, Bằng sao dám không theo? Chỉ có điều, nay Lưu Bị được Lưu Bàn trợ giúp, binh hùng tướng mạnh, có thể nói là hơn hẳn lúc ở Nam Dương. Chỉ dựa vào một mình Bằng, khó mà ứng phó được. Cho nên Bằng cả gan cầu thừa tướng lệnh cho Văn Nhượng tiên sinh giúp ta một tay, thì Lưu Huyền Đức không có gì đáng lo nghĩ.

Giả Hủ đột nhiên vỗ tay cười to.

Còn Quách Gia thì mỉm cười, nhìn sang Tuân Úc.

Tuân Du thì cười tươi, liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành:

- Hữu Học đã cầu chắc là có lý bên trong.

Tào Tháo đột nhiên nhớ trận chiến Bạch Mã năm xưa, khi Giả Hủ đề cử Tào Bằng, kết quả lại bị Tào Bằng lôi kéo vào. Tình cảnh trước mắt tương tự như năm đó, tuy nhiên cũng chỉ có Tào Bằng dám yêu cầu Tuân Úc phụ tá, đổi lại là người khác chưa chắc dám nói ra.

Tuân Úc là ai?

Đó là nhân vật đại diện cho Tuân thị!

Thượng Thư Lệnh, Thị Trung đương triều ...nếu đơn giản từ chức vụ mà nói cùng cấp với Tào Tháo.

Tào Bằng lại muốn Tuân Úc làm quân sư cho mình, chính là cả gan làm loạn.

Tuy nhiên, dường như điều này cũng có ý tứ...Tào Tháo cười hướng sang Tuân Úc:

- Văn Nhượng, lời mời này của A Phúc, có được hay không?

Mặt Tuân Úc dài ra...

600. Chương 658 : Mã Đạt Là Ai

Tào Tháo cũng không nói ông ta không đi chinh phạt Giang Đông.

Nhưng tất cả dấu hiệu đều cho thấy, ông ta đã thay đổi chủ ý!

Xích Bích không còn nữa, không hiểu ngày sau còn có bài thơ “Đại Giang Đông Khứ” nữa không. Nói vậy cũng sẽ khiến rất nhiều văn nhân nhà thơ thiếu điển cố cảm hoài. Nhớ năm xưa, tiểu Kiều lúc đầu gả cho...Ha ha, Công Cẩn hăng hái, sao lại quặt lông khấn chút đầu?

Lúc Tào Bằng ra khỏi cửa lớn Châu Giải, trong lòng không cảm thấy thoải mái.

Tảng đá vốn đè nặng trong lòng hắn rốt cuộc đã buông xuống, đã không còn sự uy hiếp của trận chiến Xích Bích, tuy rằng khiến hắn cũng không thể nắm được mạch lạc lịch sử trong tay, nhưng hắn cũng không cảm thấy mất mát. Trận chiến tranh chết tiệt này có thể kết thúc sớm một chút đi! Cái gọi là Tam quốc trăm năm, có lẽ từ hôm nay trở đi sẽ không bao giờ khôi phục nữa...Tuy nhiên, trong nội tâm vẫn còn một nghi hoặc: Mã Đạt chết tiệt kia là ai?

Trần phủ và bảo hộ Kinh Châu, mưu đồ Tây Xuyên cùng với kế hoạch trước đó của Tào Tháo là bình định Giang Hán, nuốt trôi Giang Đông, có thể nói là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Kể từ đó, xu thế chắc chắn sẽ có rất nhiều biến hóa. Ví dụ như một loạt an bài trước đó đều phải điều chỉnh và thay đổi. Hướng đi của hai trăm ngàn đại quân cũng phải một lần nữa chỉnh sửa kế hoạch. Ví dụ như trước đó, mục tiêu của Tào Tháo là Giang Đông cho nên tập kết binh mã tại địa khu Ô Lâm.

Ngoại trừ Bằng Đức, Nhạc Tiến thuộc sở bộ ra, còn có ba lộ đại quân Lộ Chiêu, Phùng Giai, Chu Linh đóng ở địa phương.

Cũng chính cái gọi là Đông trọng Tây khinh.

Binh lực an bài ở địa khu tây bộ Kinh Châu khá yếu kém, ví dụ như tây bộ Nam quận, Vương Uy đóng ở Di Lăng, Văn Sính đóng ở Di Đạo. Ngoại trừ hai đội binh mã này, Tào Tháo không có bổ sung thêm nhiều binh lực, thậm chí đem bỏ qua Tỷ Quy và Vu Huyện, chỉ sắp xếp một chút binh mã đóng quân.

Hiện tại, kế hoạch thay đổi, vậy thì binh mã tây bộ cần phải bố trí lại một lần nữa.

Thêm nữa là Lưu Bị cầm giữ Trường Sa, Võ Lăng, với Hưởng Lăng làm Thái Thú Võ Lăng, lệnh cho Trần Đáo đến đóng ở Sung huyện, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp đến sự an toàn của Di Đạo.

Mặt khác, thái độ người Ngũ Khê Man cũng có thay đổi.

Địa khu tây nam bộ Kinh Châu dãy núi ngang dọc, kéo dài liên miên. Người Ngũ Khê Man ẩn sâu trong núi, tiến có thể công, lui có thể thủ, là một uy hiếp rất lớn. Chỉ dựa vào hai người Vương Uy và Văn Sính, chỉ sợ không thể ngăn được. Cho nên sau bao suy nghĩ, Tào Tháo quyết định điều Nhạc Tiến dẫn quân đến đóng trú tại Lâm Tự.

Mà lúc này, quân Tào cũng cuộn cuộn không ngừng tiến vào chiếm giữ Kinh Châu.

Binh mã thuộc Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân tiến đến càng tăng thêm binh lực cho Tào Tháo.

Tức thì Tào Tháo bổ nhiệm Lưu Tiên làm Thái Thú Nam quận, còn chức Thái Thú Võ Lăng thì do Lại Cung đảm nhiệm. Lại Cung này, tự Bá Khiêm, từng làm Thứ Sử Giao Châu, sau này bởi vì trở mặt với Thái Thú Thương Ngô là Ngô Cự, bị bãi chức quan, định cư ở Giang Lăng. Lưu Bị giành Tương Dương thất bại, ý đồ cướp lấy Giang Đông, không ngờ Tào Bằng lại mật lệnh cho Hoàng Trung đi Giang Lăng, thuyết phục Lại Cung để y ra mặt triệu tập nhân sự mới đánh hạ Giang Lăng.

Sau khi Tào Tháo vào chiếm giữ Kinh Châu liền mời chào Lại Cung.

Mà nay phòng ngự phải điều chỉnh, ông ta lệnh cho Chu Linh đóng quân ở Giang Lăng, phụ trách bảo hộ đồ quân nhu vật phẩm ở Giang Lăng.

Tuy nhiên, dựa vào Lại Cung đảm đương Thái Thú Võ Lăng lại khiến nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Ngoài thành Tương Dương, Thủy Kính sơn trang.

Tư Mã Huy nghênh đón một vị khách quý, đó là Bàn Đức Công núi Lộc Môn.

Vốn sau khi Tào Bằng gặp chuyện không may, Hoàng Thừa Ngạn rời khỏi thì Bàn Đức Công có chút nản lòng thoái chí, không muốn để ý tới hồng trần thế tục, lánh đời bên trong thâm sơn. Nào ngờ sau đó Tào Bằng quật khởi, lại đảm nhiệm chức Thái Thú quận Nam Dương, Bàn Đức Công mới ra khỏi thâm sơn, lặng yên quan sát nhất cử nhất động của Tào Bằng. Tào Bằng ở Nam Dương nghỉ ngơi và chinh đồn dân sinh, thiết lập báo nghiệp, chống đỡ Lưu Bị. mỗi một sự kiện đều khiến Bàn Đức Công vô cùng hài lòng. Hiện tại, Kinh Châu đã quy thuận khiến Bàn Đức Công đang buồn bã lại cảm thấy vui mừng.

Hôm nay ông đến Thủy Kính sơn trang là vì một chuyện khác.

Chuyện gì?

Là muốn hôm nay Tào Bằng chính thức bái nhập trở thành đệ tử của Bàn Đức Công núi Lộc Môn.

Đây cũng là chuyện mà Bàn Đức Công vẫn lo lắng.

Năm đó nếu không có Hoàng Xạ nhúng tay, nói không chừng Tào Bằng đã sớm bái nhập làm môn hạ của ông. Nhưng do Hoàng Xạ ra tay khiến Tào Bằng xa xứ, nhaoáng cái đã mười năm, cuối cùng Bàn Đức Công đã được đền bù ước nguyện, coi như đã giải quyết xong điều tiếc nuối nhất trong lòng ông.

Những năm cuối Đông Hán, bá sự không có nhiều hạn chế.

Nho sinh thời đại này chưa hoàn toàn định hình và có khác biệt rất lớn với quy củ bá sự của đời sau.

Cái gọi là sở trường có ngắn có dài, mỗi người nghiên cứu một hướng khác nhau, sự am hiểu cũng khác nhau. Ví dụ như Bàn Đức Công về nghiên cứu Thượng Thư rất hùng mạnh, nhưng mặt khác như lĩnh vực

Xuân Thu thì có vẻ chưa đủ. Một danh sĩ cần thông kim bác cổ, đọc lướt qua các loại học vấn; lại thêm thời đại này lại không giống đời sau, sách vở phát triển mạnh, cho nên nhiều khi có thể bái sư tại nhà.

Tào Bằng đã bái Hồ Chiêu làm thầy, nhưng không có nghĩa là hẳn không thể bái Bàng Đức Công làm thầy.

Trên thực tế, từ lúc hẳn còn ở Cức Dương đã từng lấy thân phận là môn sinh của Lộc Môn mà bày tỏ.

Chỉ có điều tạo hóa trêu người, cuối cùng hẳn phải rời khỏi quê nhà. Hiện tại trở về Kinh Châu, tuy nói đã có công thành danh toại nhưng sự cảm kích đối với Bàng thị tại Lộc Môn chưa bao giờ giảm đi. Cũng là vì nguyên nhân này mà Tào Bằng xin chỉ thị Tào Tháo, cũng viết thư cho Hồ Chiêu và sau khi được Hồ Chiêu đồng ý, liền mời Tư Mã Huy ra mặt hy vọng có thể chính thức bái Bàng Đức Công làm thầy, hoàn thành tâm nguyện năm xưa của hẳn khi còn ở Cức Dương.

Bàng Đức Công đã nhiều năm không xuống núi.

Nghe được tin này mừng không kể xiết.

Ông lập tức đồng ý xuống núi, bằng lòng nhận Tào Bằng làm đệ tử.

Đây không chỉ là một tâm nguyện của ông, mà còn suy xét vì Bàng môn. Vua nào triều thần ấy, theo thời gian trôi qua, Tào Tháo đã nắm độ mạnh yếu đối với Kinh Châu, tất nhiên sẽ có tăng cường. Như vậy, lực lượng thế tộc Kinh Châu cũng sẽ một lần nữa được tẩy trừ. Thân là Bàng thị thế tộc lâu đời nổi tiếng tại Kinh Châu cần một sự ủng hộ để tăng cường thực lực. Nếu thật sự có quan hệ thầy trò, Bàng thị nhất định có thể sung sướng không ngã.

Nhìn Khoái thị là có thể nhìn ra manh mối.

Mà nay tộc nhân Khoái thị đã có người tiến vào con đường làm quan, hơn nữa tiền đồ rộng lớn.

Thế tộc hai nhà Đặng thị, Sầm thị ở Cức Dương đã xuống dốc nhiều năm, hiện tại cũng lại một lần nữa quật khởi. Bàng Quý mất, Bàng Đức Công sẽ nhận trách nhiệm gia chủ, ông càng phải suy xét vì tương lai của Bàng môn, nên càng không từ chối lời thỉnh cầu của Tào Bằng.

Nghi lễ của bái sư được tổ chức rất long trọng tại Thủy Kính sơn trang.

Nhân mã dòng chính Tào thị đều đến chúc mừng. Mà những người nào bản thân gánh vác trách nhiệm nặng nề không thể tới được thì phái sứ giả đưa quà lễ tới.

Thậm chí Tào Tháo còn đích thân tới xem lễ, càng bộc lộ địa vị hiện nay của Tào Bằng không hề tầm thường.

Sau lễ bái sư long trọng, Tào Bằng chính thức trở thành đệ tử Lộc Môn, khiến Bàng Đức Công cười tươi rạng rỡ.

Yến tiệc qua đi, bạn hữu và khách đều đã đi hết, Tào Tháo cũng vì bề bộn công vụ mà trở về Tương Dương. Lúc này Bàng Đức Công, Tư Mã Huy và Tào Bằng mới có thể thanh nhàn nói chuyện trong nhà. Bàng Đức Công ngồi giữa, Tư Mã Huy ngồi ở trên, còn Tào Bằng là đệ tử vừa làm lễ ngồi dưới.

Ở bên cạnh còn có thằng bé đun rượu.

Bàng Sơn Dân và một thanh niên thì ngồi chồm hổm phía sau Bàng Đức Công.

Tuổi người thanh niên không nhiều hơn Tào Bằng là mấy, người cao tám thước, mi thanh mục tú.

Y vừa đánh giá Tào Bằng, thỉnh thoảng lại khe khẽ nói nhỏ với Bàng Sơn Dân. Thật ra Tào Bằng không để ý người thanh niên đó lắm, chỉ chăm chú nghe Bàng Đức Công dạy bảo.

-Đức Công, cảnh tượng hôm nay lại khiến ta nảy sinh nhiều cảm hoài.

-Ồ?

-Mười năm trước, ta cùng đại huynh ở trong đêm tuyết tại trạm dịch cách trấn Dương Sách có gặp lại Hữu Học. Lúc đó Hữu Học vẫn là một đứa nhỏ vô cùng suy nhược, nhưng lại có thể nói năng diêm dăm với ta...Mười năm sau, đại huynh đã mất, mà Hữu Học thì càng tiếng lành đồn xa, trở thành danh sĩ hiện nay. Ta thường cảm thán thế sự thật vô thường. Nay thấy Hữu Học lại cảm thấy mình thật già rồi.

Tư Mã Huy mới trên bốn mươi tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Đầu năm, ông bị bệnh nặng, may Đồng Hiểu tới đúng lúc mới giữ lại được tính mạng.

Lại không biết, trên lịch sử đúng là ông ta bởi vì bệnh nặng mà mấy tháng sau thì chết.

Đồng Hiểu phát hiện trận ốm này của Tư Mã Huy là do ôn dịch. Mà khởi nguyên của trận ôn dịch này chính là gò đất không xa Tương Dương nên đã phái đám người Trương Trọng Cảnh chạy tới nhanh chóng dẹp loạn trận dịch này, mà trước đó Tào Bằng đã sai người thu thập được liệu cũng có tác dụng rất lớn.

Thân thể Tư Mã Huy còn có chút suy yếu, lại toát lên vài phần khí khái siêu nhiên.

Trong đôi mắt kia dường như đã nhìn thấu thể đời sinh tử...

Ông ta quyết định sau khi hoàn toàn bình phục sẽ tới Chung Nam Sơn tìm Tiên Vãn Đạo, chỉ sợ đây cũng là lần cuối cùng gặp lão hữu, đương nhiên có vài phần cảm thán.

Bàng Đức Công đột nhiên hỏi:

-Hữu Học, Thừa tướng dùng lệnh gì để dựa vào Bá Khiêm đảm nhiệm chức Thái Thú Võ Lăng?

-Làm sao vậy?

- Không phải ta nói phẩm hạnh Bá Khiêm không tốt, trên thực tế người này khí chất không tầm thường, đối nhân xử thế cực kỳ cẩn trọng, là một quân tử. Nhưng bản thân lại cứng nhắc, không hiểu thế đời, thích nói có sách, mách có chứng...có đôi khi chính hắn cũng không biết mình đắc tội với ai. Trước kia khi làm Thứ Sử Giao Châu, đương nhiên là Ngô Cự kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu để thay đổi, nên cuối cùng bị bãi quan thôi chức. Nếu như ở thời trị thế, Lại Cung có thể trở thành một Thái thú thủ thành.

Nhưng nay Võ Lăng chiến loạn không ngừng, trước có Lưu Bị, sườn có Tôn Quyền, đúng là thời điểm cực kỳ hỗn loạn. Để Lại Cung đảm nhiệm Thái Thú Võ Lăng không phải là lựa chọn tốt nhất. Bàng Đức Công và Lại Cung cũng có chút giao tình, cho nên đã nói việc này với Tào Bằng, cũng là hy vọng tương lai có một ngày Lại Cung gây họa, Tào Bằng có thể giúp y. Nói trắng ra là, Lại Cung này chính là một con mọt sách mà không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế.

- Thầy yên tâm, con đã hiểu.

Tư Mã Huy mỉm cười:

- Đức Công, chẳng lẽ còn nghe chưa hiểu sao? Chỉ sợ qua thời gian nữa, Hữu Học sẽ đi tới Võ Lăng để nhậm chức, dù Lại Cung không hiểu thế sự, nhưng cũng đã được phái làm Thái Thú Võ Lăng, cũng không phải vì hắn tài tình, mà là hắn biết ổn định lòng người. Đừng quên, Lại Cung vốn là người Kinh Nam, ở Võ Lăng rất có thanh danh.

- Người phải đi Võ Lăng?

Bàng Đức Công nghi hoặc nhìn Tào Bằng, đột nhiên giật mình.

Thái Thú Võ Lăng đã chọn người, cho nên Tào Bằng không thể nào lại đảm đương Thái Thú Võ Lăng, không làm Thái Thú mà phái đi Võ Lăng, vậy thì mục đích chỉ có một.

Tào Tháo muốn đoạt lấy bốn quận Kinh Nam.

Tào Bằng cười mà không đáp lại càng khiến Bàng Đức Công cảm khái vô cùng.

Do dự một chút, ông đột nhiên mở miệng:

- Hữu Học có biết sự an bài của Sơn Dân không?

Câu này có chút khó mở miệng nhưng Bàng Đức Công lại không thể không hỏi. Lần này Tào Tháo tiến vào chiếm giữ Kinh Châu, để bạt mười lăm người Kinh Châu. Mà Bàng Sơn Dân vốn làm Biệt Giá Tòng Sự Kinh Châu, đến nay vẫn chưa có sắp xếp gì. Thấy Khoái Chính đã được phái đi tới Hứa Đô nhậm chức; Thái thị thì có Thái Mạo làm Đô Đốc thủy quân, mà Hoàng thị tại Giang Hạ nay đã sa sút, nhưng Hoàng Thừa Ngạn vẫn còn sống, mà Hoàng Thạc lại có quan hệ với Tào Bằng, nên cũng không cần quá mức lo

lắng. Vốn gia tộc Bàng thị cũng không cần phải lo lắng, dù sao có huynh đệ Bàng Đức Bàng Lâm, một làm Thái Thú Hà Tây, một làm Lương Châu Lệnh, tiền đồ rộng lớn. Chỉ có điều Bàng Sơn Dân là con trai của Bàng Quý, Bàng Đức Công không thể không tiêu hao tâm tư vì y. Ông chủ yếu lo lắng Bàng Sơn Dân sẽ vì duyên cớ thê tử mà đến chèn ép Tào Tháo.

Thê tử Bàng Sơn Dân là ai?

Chính là trưởng tử của Gia Cát Lượng, tên là Gia Cát Linh.

Tào Bàng cười cười gật đầu với Bàng Sơn Dân, sau đó nói với Bàng Đức Công:

- Thầy không cần lo lắng cho Bàng Sơn Dân. Sơn Dân đại ca là người tài học, chỉ là lúc này thời cơ chưa đến, cho nên còn chưa có an bài. Không bằng như này, qua một chút thời gian nữa ta tới Lâm Nguyên, Sơn Dân đại ca đi cùng với ta, làm tân khách của ta, cũng có thể giúp ta bổ khuyết những điều thiếu sót, đề xuất thêm chủ ý.

Tào Bàng không mời Sơn Dân làm phụ tá cho hắn, mà là làm khách khanh của hắn.

Dùng lời nói của đời sau, chính là làm cố vấn.

Người lo lắng mới hỏi, không lo lắng sẽ không hỏi.

Dù sao y cũng là cháu trai của Bàng Đức Công, nếu làm phụ tá cho hắn, tức là không nể mặt mũi Bàng Đức Công.

Không đợi Bàng Sơn Dân trả lời, Tư Mã Huy đột nhiên nói:

- Hữu Học, ta cũng có một chuyện muốn nhờ, mong rằng người không cự tuyệt.

-Ồ, xin tiên sinh cứ lên tiếng.

- Thúc Toàn, người qua đây.

Thanh niên ngồi cùng Bàng Sơn Dân vội đứng dậy.

Tư Mã Huy hít một hơi thật sâu, nói với Tào Bàng:

- Hữu Học, qua chút thời gian nữa ta đến Chung Nam Sơn cầu tiên vấn đạo, nhưng ta vẫn còn một chuyện không yên tâm. Năm xưa Đức Công ra tay nhanh hơn ta mà có người làm đệ tử, mà nay sau khi ta xuất thế, không còn hồng trần nữa nhưng trong lòng vẫn còn vướng bận, đó là Thúc Toàn. Thủy Kính sơn trang đã mở được mười năm là việc ta đặc ý nhất. Chẳng qua môn hạ của ta đã bị người lôi đi không ít, huynh đệ Sĩ Nguyên tạm không nhắc đến, Nguyên Trực Quảng Nguyên và Công Uy đều đã dốc sức vì người, mà nay cũng trở nên nổi bật, bọn họ có sự nghiệp, ta không còn lo lắng nữa. Chỉ có Thúc Toàn là vẫn khiến ta lo lắng. Thân phận của nó có chút rắc rối, thật ra không biết nên an bài thế nào.

-Ồ?

Tào Bàng kinh ngạc nhìn thanh niên kia.

Bàng Sơn Dân cười khỏ nói:

- Thúc Toàn là tam đệ của Khổng Minh.

- Gia Cát Quân?

- Đúng vậy!

Tào Bàng sau khi chiếm lĩnh Tương Dương đã từng sai người thẩm tra tung tích người nhà Gia Cát Lượng.

Nhưng trước đó Gia Cát Lượng đã đem vợ con đi tránh nạn ở Giang Đông. Tào Bàng vốn tưởng là Gia Cát Quân cũng hộ tống Gia Cát Lượng cùng nhau rời đi, không ngờ hắn lại ở Thủy Kính sơn trang.

Trên lịch sử, Gia Cát Lượng làm Giáo úy Trường Thủy Thục Hán, vẫn chưa để lại nhiều sự tích lắm.

Trong Tam quốc diễn nghĩa, cũng chỉ có Lưu Bị hai lần đến lều cỏ, từ đó về sau không xuất hiện nữa.

Tuy nhiên, thấy thái độ của Tư Mã Huy dường như rất coi trọng Gia Cát Quân. Tào Bằng cũng cảm thấy kỳ lạ. Vì sao Tư Mã Huy lại như thế?

Còn có chuyện phó thác!

Tư Mã Huy nói:

- Nếu nói là chuyện đáng tiếc cũng đúng. Môn hạ đệ tử của ta có thể nói người được ta chân truyền duy nhất có Khổng Minh. Trí tuệ, khí độ và ý chí của Khổng Minh cực kỳ xuất chúng. Nhưng khi nó xuất thế lại khiến ta ít nhiều có chút thất vọng. Thúc Toàn không tài giỏi bằng Khổng Minh, nhưng cũng là người có tài, có thể sử dụng. Vài năm nay nó vẫn luôn ở bên ta, cũng vô cùng tận tâm. Vốn nó muốn đi Giang Đông tìm Tử Du để nương tựa, nhưng cuối cùng ta đã giữ nó lại. Hữu Học có biết vì sao không?

Tào Bằng khó hiểu, lắc đầu.

Trên thực tế, hẳn có thể đoán được đại khái, chỉ là không nói ra mà thôi.

Cái gọi là tất cả trứng gà đặt trong một rổ, đây cũng là cách sinh tồn của thế gia đại tộc. Gia Cát Cẩn đi Giang Đông, mà nay đã là thượng khách của Tôn Quyền, rất được coi trọng. Gia Cát Lượng tìm Lưu Bị nương tựa, lại là chủ mưu duy nhất bên cạnh Lưu Bị, không một ai coi trọng Tào Tháo, nói vậy cũng có chút kỳ quái. Tư Mã Huy suy nghĩ rất lâu mới tận tình khuyên bảo Gia Cát Quân.

Ông có một dự cảm, chỉ sợ Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng chưa chắc đã có thể thành đại sự.

Hoặc là nói, dù bọn họ có được minh chủ, nhưng lại khó ra hồn...

Nguyên nhân rất đơn giản!

Đại thế Tào Tháo nhất thống phương bắc đã thành.

Chỉ cần ông ta không phạm phải sai lầm trí mạng thì tương lai thiên hạ sẽ thuộc về Tào Tháo.

Ông hy vọng Gia Cát gia có thể giữ lại một nhánh huyết mạch, thì Tào Tháo là lựa chọn tốt nhất. Trên lịch sử, Thục Hán diệt vong, Gia Cát Lượng và Gia Cát Cẩn đều không có kết cục tốt. Chỉ có nhất mạch Gia Cát Quân là giữ lại được. Tuy nhiên, cái giá phải trả là Gia Cát Quân phải hủy đi họ kép Gia Cát, mà chia làm hai họ Gia và họ Cát. Có lẽ là sớm có dự cảm nên Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng đã trông mong vào con trai trưởng của Gia Cát Quân là Gia Cát Vọng, Gia Cát Lượng đã để cho con thừa tự của mình là Gia Cát Xí làm con thứ của Gia Cát Quân; còn Gia Cát Cẩn cho con thừa tự của mình là Gia Cát Khiêm làm con thứ ba của Gia Cát Quân.

Việc này đương nhiên để lại có hậu nhân nhiều suy đoán.

Mà nay Tư Mã Huy lại đề cử Gia Cát Quân với Tào Bằng, chứng tỏ là cũng hy vọng giữ lại một nhánh huyết mạch này.

Tào Bằng do dự một chút, hạ giọng nói:

- Thúc Toàn, ta xưa nay kính trọng lệnh huynh, từ vài năm trước đã nghe nói lệnh huynh thiên tư trác tuyệt. Nhưng tạo hóa trêu người, nay ta và hẳn không thể không dùng binh đao... Nếu như có một ngày, người và hai vị huynh trưởng của người quyết đấu trên sa trường, lúc đó có ngoan độc mà quyết đấu được không?

Hai gò má Gia Cát Quân giật giật, trầm mặc!

Dù sao cũng là anh em ruột, sao có thể ngoan độc mà quyết đấu được?

Ở điểm này đã bộc lộ sự chênh lệch giữa Gia Cát Quân và Gia Cát Lượng. Trên lịch sử, Tôn Quyền vì đòi lại Kinh Châu mà giam giữ cả nhà Gia Cát Cẩn khiến Gia Cát Cẩn phải cầu xin Gia Cát Lượng tương trợ. Kết quả, Gia Cát Lượng bề ngoài đồng ý, nhưng thực ra lại lén lút hung hăng đùa giỡn Gia Cát Cẩn một hồi.

Gia Cát Lượng có thể phân được rõ ràng công và tư, còn Gia Cát Cẩn lại có thể nhìn ra nặng nhẹ.

Nhưng xem ra Gia Cát Quân lại không linh hoạt, khiến Tư Mã Huy cũng thâm sốt ruột.

- Vậy đi, người cứ ở lại đây. Ta tin rằng Thúc Toàn có tài học, sẽ không càn rỡ như huynh trưởng người. Tuy nhiên ta cũng biết, người không hy vọng quyết đấu với huynh trưởng người trên chiến trường. Đi Hà Tây đi, Sĩ Nguyên ở đó. Quận Hà Tây nay đã phát triển, bình yên, ít này nữa còn khuếch trương đến Mạc Bắc. Hà Tây vốn có năm huyện, có khả năng sẽ mở rộng thêm ba huyện nữa, ngày sau còn có thể tiếp tục khuếch trương. Nay Sĩ Nguyên đang lúc cần người, người có thể qua đó, chắc hẳn sẽ rất vui mừng. Hoàn cảnh có thể khổ cực một chút nhưng lại có thể mở rộng biên cương lãnh thổ, cũng rất nổi danh. Nếu Thúc Toàn đồng ý, ta sẽ gửi một phong thư, bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới Hà Tây.

- Tiên sinh nghĩ sao?

Tư Mã Huy ngẫm nghĩ một chút, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Còn Gia Cát Quân thì đứng dậy, cung kính thi lễ:

- Đa tạ Công tử, Toàn ta xin tuân theo!

601. Chương 659 : Giả Tiết

Trên đời này người tinh anh quá nhiều!

Trong trăm năm Tam quốc, những nhân vật tinh anh ngưng tụ mấy nghìn năm Hoa Hạ nhiều không đếm xuể, Tào Bàng cũng không phải là người có thể thu hút, cho nên Gia Cát Quân không muốn ở lại bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ không để tâm. Mặc kệ nghĩa huynh đệ kia là thật hay giả, hay là mượn cớ, dù sao thì nếu là may mắn thì không phải bất hạnh. Có thể sống lại ở thời Tam quốc đã là một chuyện vô cùng may mắn rồi.

Trong nháy mắt đã tới cuối tháng.

Ở lại Phàn Thành mười ngày, Bàng Đức Công quay về núi Lộc Môn, lánh đời trong núi.

Có lẽ lần này vào núi ông sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Tuy nhiên đối với tâm nguyện đã hoàn thành của Bàng Đức Công mà nói thì quãng đời còn lại trong núi cũng là một chuyện vô cùng mỹ mãn. Về phần trong thế tục hồng trần người thừa ta gạt đầy hỗn loạn, từ nay về sau sẽ không còn liên quan tới ông nữa. Trước khi rời khỏi Phàn Thành, Bàng Đức Công đem những điển tịch nhiều năm mà ông tích trữ bao năm qua tặng hết cho Tào Bàng, mục đích chỉ có một, đó là hy vọng Tào Bàng có thể đem những thư tịch này xuất bản thành sách truyền lại cho hậu thế. Điển tàng của Bàng Đức có lẽ không được phong phú như Thái Ung năm xưa, nhưng có rất nhiều bản đơn lẻ, thậm chí có những sách quý chỉ còn là tuyệt bản, vô cùng quý báu. Tào Bàng rất cảm động, sau khi thương nghị với Tư Mã Huy, cuối cùng đã thuyết phục Tư Mã Huy xin ông tạm hoãn kế hoạch cầu tiên vấn đạo, tới Huỳnh Dương chịu trách nhiệm hiệu đính, in ấn và xuất bản sách.

Tư Mã Huy vốn là một học giả, nếu không sẽ không dốc toàn bộ gia tài mở Thủy Kính sơn trang dạy học.

Mà nay Tào Bàng mời ông hiệu đính kiểm tra sách, không thể nghi ngờ đó là một sự nghiệp mang lại lợi ích cho thiên thu. Sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ông đã đồng ý.

Tiếp đó, Tào Bàng lại phái người đi tới Ngọa Long Cốc Lục Hồn Sơn mời Hồ Chiêu xuống núi.

Dù sao in ấn hiệu đính sách là một chuyện vô cùng quan trọng, chỉ dựa vào một mình Tư Mã Huy chưa chắc đã hoàn thành, dù sao Hồ Chiêu cũng là dạy học giáo dục thế nhân, nếu thật sự có thể khiến cho thư tịch được phổ biến rộng khắp, đối với Hồ Chiêu mà nói, đó cũng là một công đức khó lường.

Tào Bàng tin tưởng Hồ Chiêu cũng sẽ không từ chối.

Sau khi nói chuyện với Tư Mã Huy xong, Tào Bàng còn phái người tới Hứa Đô liên lạc với đám người Khổng Dung.

Bao gồm cả Hoàng Thừa Ngạn, cũng nhất định phải mời được ông ấy. Tiếp đó, hắn lại cho người tới Huỳnh Dương mời mẫu thân Trương thị ra mặt mua một thổ đất dưới chân núi Phú Hí, dùng để hiệu đính thư tịch. Núi Phú Hí phong cảnh như tranh, là một nơi rất hợp lý. Mà Huỳnh Dương là đại địa Trung Nguyên, vốn là nơi thịnh hành phong trào học tập. Sau khi Tào Bàng đã làm ra một loạt an bài ở nơi này đã chuẩn bị không hề hời đến việc này

Nhưng Pháp Chính lại không kìm nổi, khuyên can:

- Công tử giao tiếp rộng, mà nay việc hiệu đính thư tịch, in ấn phát hành là một chuyện trọng đại. Tuy nhiên dù mời nhiều người như vậy trong thời gian ngắn chưa chắc đã hoàn thành. Sao không mở một thư viện, vừa hiệu đính kiểm tra, vừa giảng dạy, giáo dục nhân tài? Đây chính là một việc cực lớn, người khác cả đời nghèo khổ chưa chắc đã làm được như vậy. Mà người như công tử đây không phải lo lắng tiền bạc, sao không giống trồng khua chiêng thiết lập chứ?

Thân là chủ mưu của Tào Bằng, Pháp Chính suy xét xa xôi hơn Tào Bằng.

Nếu nói in ấn hiệu đính kiểm tra kinh điển chỉ do Tào Bằng nhất thời hứng khởi mà nói ra, vậy thì sự tồn tại của Pháp Chính chính là muốn Tào Bằng từ trong chuyện này thu được lợi ích lớn nhất. Mở thư viện? Đó là đề nghị không tồi! Tương lai khi thư viện được mở ra rồi, nói không chừng có thể sánh vai với thư viện Toánh Xuyên. Thân là người sáng lập ra thư viện, sau này tất cả những học trò đi ra từ thư viện đều là môn sinh của Tào Bằng.

Tào Bằng có chút khó xử, hạ giọng nói:

- Ta nào có năng lực mở thư viện?

Pháp Chính cười nói:

- Lời công tử sai rồi, là người mở thư viện, chứ không phải bảo người quản lý thư viện. Nói thật, thanh danh Công tử vang dội nhưng với kinh nghiệm và học thức này muốn trấn thủ thư viện chỉ sợ vẫn chưa đủ để đảm đương trọng trách. Vấn đề là Công tử có mạng lưới quan hệ hùng mạnh, lần này việc hiệu đính, kiểm soát thư tịch đã tụ tập được Tư Mã Huy, Hồ Chiêu, Khổng Dung còn có nhạc phụ Hoàng lão tiên sinh nữa. Những người này chẳng phải đều là những học giả bác học uyên thâm đó sao? Mà nay đều đã tề tựu tại một nơi, chỉ sợ thư viện Toánh Xuyên cũng phải nhường bộ. Chỉ cần Công tử đem mở thư viện, sau đó giao cho bọn họ xử lý là tốt rồi. Ha ha, Khổng Dung tiên sinh là thầy của công tử, Hoàng lão tiên sinh là nhạc phụ của công tử, chẳng phải bọn họ sẽ dốc hết tâm sức sao?

Tào Bằng liên tục gật đầu:

- Lời Hiếu Trực nói rất có lý.

Lập tức hần lại viết thư phái người đi gửi các nơi.

Đồng thời phái người đến núi Trung Dương nói kế hoạch cho Hạ Hầu Chân và Hoàng Nguyệt Anh biết. Dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ, tuy rằng mẫu thân Trương thị là người khéo léo, nhưng dù sao cũng là phụ nữ nhà nông không biết chữ. Loại chuyện như này nên để các nàng Hoàng Nguyệt Anh ra mặt, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, Huỳnh Dương lại nằm dưới sự cai trị của Hà Nam.

Mà Hạ Hầu Uyên lại là Hà Nam Doãn, đó được xem như là một phần ba mẫu ruộng của Tào Bằng.

Sau khi chuyện này an bài thỏa đáng xong, Bàng Sơn Dân từ núi Lộc Môn quay về Phàn Thành.

Thứ Sử Kinh Châu vẫn chưa chọn được người nào, Bàng Sơn Dân này từng làm Biệt Giá Tòng Sự, cũng không có việc gì là không làm được, y khéo trong nội chính, cũng hiểu chiến sự, là một người giúp đỡ vô cùng tốt. Thật ra Tào Bằng muốn mời chào y, nhưng biết làm sao hơn khi mà việc này đã có Tào Tháo an bài, chỉ có điều trong thời gian ngắn vẫn chưa bổ nhiệm thôi. Không còn cách nào khác, Tào Bằng đành phải để Bàng Sơn Dân làm tân khách, trợ giúp hần xử lý một số việc. Đích xác tính tình Pháp Chính rất kiêu ngạo, nhưng anh chàng này có điểm mạnh là ở bày mưu tính kế, không chế đại cục. Rất nhiều mặt chi tiết cần phải có người đến bổ sung vào chỗ khuyết.

Tào Bằng mời Bàng Sơn Dân làm tân khách, tạm thời bố trí ở tại chỗ mình.

Tiếp sau, lại để Bộc Dương Dật và Lục Mạo phụ trách hiệp trợ Bàng Sơn Dân, giảm bớt nhiều phiền toái cho hần.

Cùng lúc đó, Tào Tháo cũng đã tiến hành sắp xếp một cách rùm beng.

Ngày mười bảy tháng giêng, Tuân Diễn phụng mệnh đi sứ Giang Đông, sau đó, lại phái sứ giả đi đề xuất với Tôn Quyền là hy vọng có thể đem gả con gái cho Tôn Thiệu.

Tôn Thiệu là ai?

Tôn Thiệu chính là con trai của Tôn Sách.

Tôn Sách có một con gái ba con trai.

Nếu dựa theo tiến trình lịch sử, người vợ của Lục Tốn chính là con gái của Tôn Sách.

Tuy nhiên năm xưa Lục Tốn và Cố thị thành thân, nguyên nhân là có Tào Bằng tham dự mà kết được lương duyên, cho nên con gái của Tôn Sách đương nhiên không thể nào gả cho Lục Tốn. Nếu không, Tôn Quyền và Cố gia sẽ sinh ra mâu thuẫn. Đồng thời Cố Ung lại là thần tử đáng tin cậy kể vị Tôn Quyền, đương nhiên không thể nào làm ra chuyện tự hủy hoại Trường Thành. Hơn nữa, hai năm trước Lục Tốn đã sinh hạ một con trai đặt tên là Lục Kháng.

Lục Kháng thật ra phải sinh ra vào hai mươi năm sau, nhưng vị danh tướng thời kỳ hậu Đông Ngô lại được sinh ra trước.

Bởi vì có tầng quan hệ với Lục Mạo, nên mối liên hệ giữa Tào Bằng và Lục thị ở Giang Đông vẫn không hề gián đoạn.

Biết được thời điểm lúc Lục Kháng sinh ra, Tào Bằng cũng không kìm nổi sự cảm thán. Rối loạn rồi, thế giới này dường như đã hoàn toàn rối loạn rồi...

Tuy nhiên đối với Tào Bằng mà nói, điều này không thể không thừa nhận.

Sau khi Tôn Quyền kế vị Ngô Hào đã phong Tôn Thiệu làm Thượng Ngu Hào. Bề ngoài thì ông ta vô cùng yêu thương Tôn Thiệu, nhưng trên thực tế lại có nhiều nghi kỵ. Dù sao vị trí Ngô Hào này của Tôn Quyền cũng là giành được từ trong tay ca ca ông ta, dựa theo tập tục, cha chết con thừa kế là hoàn toàn chính đáng. Tuy Tôn Quyền được Tôn Sách chính mồm thừa nhận là người thừa kế, nhưng ở trong lòng nhiều người vẫn hy vọng tương lai Tôn Quyền đi rồi, Tôn Thiệu sẽ kế nhiệm.

Những người có tư tâm này cũng không ít!

Khảng định Chu Du là một trong đó, dù sao theo quan hệ thân sơ, Tôn Thiệu là cháu ngoại Chu Du.

Trương Chiêu cũng có ý nghĩ như vậy, năm xưa y được Tôn Sách đề bạt nên là một võ tướng văn thần vô cùng trung thành và tận tâm. Đương nhiên, Tôn Quyền cũng có thành viên tổ chức của mình. Ví dụ như đám người Lỗ Túc, Gia Cát Cẩn đều kiên định ủng hộ Tôn Quyền làm đường lối trung tâm. Điều này cũng khiến cho địa vị của Tôn Thiệu vô cùng giảm sút, cho nên có lúc Tôn Quyền rất quan tâm y, mặt khác lại đề phòng y..

Nhưng cũng khó trách được Tôn Thiệu.

Từ năm mười ba tuổi trời sinh thần lực, dũng mãnh lạ thường được cha phong hầu.

Tuy nhiên dù y có được danh hiệu Thượng Ngu Hào nhưng lại không có đất dụng võ, chắc chắn Tôn Quyền sẽ không để cho Tôn Thiệu có cơ hội náo loạn, thậm chí còn để y theo kế mẫu Đại Kiều ở lại quê nhà Phú Xuân, trước sau không chịu để Tôn Thiệu ngẩng đầu lên. Trong lịch sử Tôn Thiệu chết như thế nào cũng không ai biết, dù sao trong sách lịch sử chỉ có tên của y, còn có một danh hiệu Thượng Ngu Hào. Trừ cái đó ra, không có bản ghi chép nào về y cả.

Không phải lần đầu tiên Tào Tháo kết thân với Tôn thị.

Đừng quên, người vợ trên danh nghĩa của Tào Chương chính là tộc nhân Tôn thị.

Chỉ có điều lúc này đây Tào Tháo muốn đem con gái gả cho Tôn Thiệu, nhất định sẽ khiến Tôn Quyền cảm thấy đau đầu, từ chối hay là chấp nhận?

Bất luận chọn thế nào cũng khiến Tôn Quyền vô cùng khó chịu.

Sau khi Tào Bằng nghe tin tức này cũng nở nụ cười chua xót.

- Là đại muội hay là tiểu muội?

- Là nhị tiểu thư!

Tào Tháo có ba con gái, trưởng nữ là Tào Thiết, thứ nữ là Tào Hiến và con út là Tào Hoa. Trong đó Tào Hoa tuổi nhỏ nhất, hiện giờ mới có hai tuổi, Tào Thiết mười lăm và Tào Hiến mười hai tuổi. Tào Bằng cảm thán, Tào Hiến này gả cho Tôn Thiệu, ngày sau chỉ sợ khó mà tránh khỏi việc phải chết già. Mà nay Tào - Tôn chưa bắt hòa, đợi đến khi bắt hòa thì nàng cũng không được hưởng chút quả ngọt nào trong cuộc sống. Đám hỏi chính trị cuối cùng không có kết quả tốt.

Huống chi Tôn Thiệu kia...

Huống chi Tôn Thiệu kia...

Tào Bằng lắc đầu đem ý nghĩ tiêu cực kia dứt bỏ trong đầu.

Loại chuyện này hẳn không thể lẫn lộn được, ba con gái Tào gia nếu sinh ở Tào gia, cũng đã chứng tỏ khó tránh được bị kịch này...

Trên lịch sử, ba con gái Tào gia sau này đều trở thành quý nhân Hoàng Hậu.

Nhưng các nàng lại trở thành kẻ thù của Tào gia.

- Đúng rồi, việc luyện mạch đao đến đâu rồi?

Từ đầu tháng một, Tào Bằng đã từ trong quân điều ra tám trăm tráng sĩ, phối với mạch đao để tiến hành huấn luyện. Bởi vì mạch đao rất nặng, hơn nữa lại có cấu tạo và phương thức sử dụng đặc thù, cho nên thành viên trong quân sử dụng mạch đao cũng phải mất tâm tư lựa chọn.

Người thấp dưới 1,85 mét, không được!

Người gầy yếu, khí lực không lớn, không được!

Chưa từng qua luyện võ, không được...

Tóm lại vất vả lắm mới chọn được tám trăm người, Tào Bằng lệnh cho Khấu Phong phụ trách huấn luyện, vì thế hẳn còn xin Hoàng Trung dạy đao pháp tam thức đã sáng chế ra để phối sử dụng với mạch đao. Trải qua thời gian một tháng cũng đã có chút thành tích. Mặc dù Khấu Phong không phải là võ tướng siêu hạng nhưng về mặt luyện binh thật ra cũng có chút thiên phú.

- Mạch đao binh đã hình thành ở hình dạng ban đầu, nhưng còn cần phải kiểm nghiệm chiến trận.

- Rất tốt!

Tào Bằng lại hỏi về việc huấn luyện Hồ Báo kỵ, dự tính đích thân mình tới sân đấu để quan sát.

Nào ngờ đúng lúc này chợt có người đến báo:

- Thừa tướng phái người cầu kiến Đô đốc.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, lên tiếng:

- Cho mời!

Lúc trước Tuân Úc đề nghị phái Tào Bằng đi Võ Lăng, kiểm chế Lưu Bị, Tào Bằng biết trên cơ bản Tào Tháo đã đồng ý.

Đối quyết lúc này đây chắc không phải là quận Nam Dương.

Dù sao lúc lưu Bị ở Tân Dã cũng đã bị áp chế nhiều khó có thể thi triển được toàn lực. Nhưng hiện tại, ông ta đã cầm giữ hai quận, trong thì có Giang Hạ Vi Viên, ngoài thì có Tôn Quyền ám thông tin tức, có thể nói là thực lực cực tăng cao. Tuy nói nhân khẩu hai quận Võ Lăng, Trường Sa không nhiều so với quận Nam Dương, nhưng dù sao cũng là ông ta làm chủ, có thể giảm rất nhiều sự tiết chế không cần thiết. Cho nên vào lúc này, Tào Bằng lại càng phải cẩn trọng.

Về phần Tuân Úc phải hỗ trợ Tào Bằng, Tào Thào vẫn chưa trả lời.

Dù sao, đó cũng chỉ là trả thù nho nhỏ mà thôi, Tào Bằng cũng không thật sự trông cậy vào việc Tào Thào có thể phái Tuân Úc đến đây. Dù sao, Tuân Úc là Thượng Thư Lệnh, Hoàng Môn thị lang, Thị Trung... Thân phận của y cực cao, phái Tuân Úc làm hạ thủ của Tào Bằng, chưa chắc Tào Tháo đã đồng ý.

Bên cạnh Tào Bằng, trong có Bằng Sơn Dân làm phụ tá, ngoài có Pháp Chính bày mưu tính kế.

Võ có Hoàng Trung, có cái dũng mà vạn người không bằng, cũng là một người rất giỏi. Hơn nữa đám người Vương Song, Phó Dực cũng không thể thiếu, tuy nhiên, Tào Bằng không định sẽ dẫn theo Hồ Báo kỵ tới Võ Lăng, không phải Tào Tháo bãi miễn hẳn, mà là địa hình Kinh Nam không thích hợp cho kỵ quân tấn công. Địa khu Kinh Nam có núi non ngang dọc, hơi có chút giống Giang Nam nhỏ, tác chiến ở địa khu Kinh Nam chủ yếu vẫn là dựa vào bộ binh, đặc biệt là bộ binh vùng núi. Kỵ binh ở Kinh Nam chỉ có thể làm binh chủng phụ trợ, không thể làm chủ lực.

Ngược lại, đối với chiến sự Giang Hạ, kỵ binh lại có công dụng lớn.

Thời gian gần đây, Tào bằng ngoại trừ duy trì việc huấn luyện mạch đao với Hồ báo kỵ ra thì còn tăng thêm diễn luyện đao thuần binh.

Cũng không biết lần này Tào Tháo sẽ cho hẳn bao nhiêu binh mã.

Tới Võ Lăng tuyệt đối không phải là chuyện thoải mái gì...

Ngay lúc hẳn đang suy nghĩ, sứ giả phủ Thừa tướng đi vào đại sảnh.

Tào Bằng vừa thấy người tới, lập tức mỉm cười:

- Vĩnh Niên huynh, khỏe chứ?

Bởi vì Tào Tháo cưỡng ép trưng dụng Trương Tùng, bổ nhiệm làm chức vụ Thừa tướng Duyện, sau khi Trương Tùng rời khỏi sứ đoàn đã ở lại Tương Dương. Và so sánh với Trương Vĩnh kiều ngạo trong lịch sử kia thì biểu hiện của Trương Tùng khiêm tốn rất nhiều. Sau thời gian y quan sát, đã dâng lên cho Tào Tháo một bản đồ địa hình Tây Xuyên, cùng vì nguyên nhân này mà Trương Tùng ở bên cạnh Tào Tháo cũng có chút thoải mái.

Nghe câu hỏi của Tào Bằng, Trương Tùng mỉm cười.

- Đại đô đốc, sau này phải nhờ người chiếu cố nhiều hơn.

- Ha ha, Vĩnh Niên huynh nói đùa, nay ngươi là người bên cạnh Thừa tướng, người cần chiếu cố phải là ta, người đừng châm chọc ta mà.

- Ôi chao, ta không có gì để nói. Ta vừa khẩn cầu Thừa tướng đến hiệu lực cho Đại đô đốc, Thừa tướng đã chấp thuận, bổ nhiệm ta làm Trưởng Sử, nghe theo điều phái của đại đô đốc. Cho nên từ hôm nay trở đi, ta chính là bộ khúc của Đại đô đốc, không phải đại đô đốc chiếu cố Trương mỗ thì còn ai nữa?

- Ngươi tới chỗ ta?

Trương Tùng mỉm cười:

- Đúng vậy.

- Nhưng ta sợ sẽ rất nhanh phải tới Võ Lăng, nơi đó vô cùng hung hiểm.

- Ôi chao, hung hiểm thì có gì sợ?

Trương Tùng nói xong xoay người lấy trong tay áo một quyển gấm lụa:

- Đại đô đốc sắp phải tới Võ Lăng, mà trong vòng ba ngày phải tiến hành rồi. Thừa tướng bổ nhiệm Đại đô đốc làm Hoàn Dã tướng quân, Giả Tiết, Đô Đốc Kinh nam.

Dứt lời, y hai tay dâng lụa gấm, rồi sau đó lại sai tùy tùng đem hộp gấm đặt trước mặt Tào Bằng.

Tiết, là tín vật đại diện cho Hoàng Đế, có quyền lực cao nhất.

Chiếu theo luật pháp Đại Hán, chia làm bốn loại Giả Tiết, Trì Tiết, Sử Trì Tiết và Giả Hoàng Việt. Trong đó Giả Hoàng Việt là quyền lực lớn nhất, có thể tiền trăm hậu tấu bao gồm cả đại thần của Giả Tiết, Trì Tiết và Sử Trì Tiết, quyền sinh sát rất lớn; mà Sử Trì Tiết, bất kể là thời điểm chiến tranh hay là bình thường, có thể giết trước tấu sau quan viên dưới hai ngàn thạch; Trì Tiết, là có thể chém giết các quan chức bình thường, mà thời gian chiến tranh thì có thể chém giết quan viên dưới hai ngàn thạch. Tào Tháo trao tặng Tào Bằng Giả Tiết, là loại ít quyền lực nhất trong bốn loại kia: bình thường không được xử quyết phạm nhân, nhưng trong thời gian chiến tranh có thể chém giết được tất cả những ai làm trái quân lệnh.

Mà hiện tại, lại đúng là thời gian chiến tranh!

Nói chung, người có được Tiết, địa vị đều cực cao.

Bản thân Tào Thào là Giả Tiết, nhưng dưới trướng ông ta, Tào Bằng cũng là lãnh tướng đầu tiên được quyền lực Giả Tiết.

Sắc mặt Tào Bằng biến đổi, vội vàng đứng dậy cung kính tiếp nhận.

Chỉ có điều, hắn có chút không hiểu, vì sao Tào Tháo lại cho hắn thân phận Giả Tiết này. Đô Đốc Kinh nam, nói cách khác toàn bộ chiến sự bốn quận Kinh nam đều nằm trong tay hắn. Đây chính là chứng tỏ Tào Thào tin cậy hắn, người bình thường căn bản không có được quyền lực như vậy.

- Vĩnh Niên huynh, Thừa tướng còn có căn dặn khác không?

- Thừa tướng có một phong thư.

Trương Tùng lấy ra một phong thư, đưa cho Tào Bằng.

Tào Bằng mở ra đọc, đọc rất nhanh, sắc mặt lại tỏ ra đầy khó hiểu.

Tào Tháo định tháng ba phát động tấn công Giang Hạ, nhiệm vụ của Tào Bằng vô cùng đơn giản, chính là muốn chặt đứt liên hệ giữa quận Trường Sa và Giang Hạ, vây Lưu Bị ở Kinh Nam. Đồng thời, ông ta còn muốn đối phó sự đánh lén của Giang Đông, nhưng tuyệt đối không thể khai chiến với Giang Đông.

Khó khăn này quá lớn!

Giữa quận Giang Hạ và Trường Sa thì chắc chắn phải qua huyện Hạ Tuyền.

Phải chặt đứt liên hệ hai quận này thì phải chiếm lĩnh Hạ Tuyền, ngăn Trường Sa và Giang Hạ.

Nói thật ra, đánh chiếm Hạ Tuyền không khó, nhưng muốn đánh chiếm Hạ Tuyền phải qua được Bạc La Uyên. Bạc La Uyên thuộc Giang Đông, mà Chu Thái, Từ Thịnh cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Tào Tháo không muốn Tào Bằng nảy sinh xung đột với Giang Đông, khó khăn này quả thực không nhỏ.

Tuy Tào Tháo nói đã phái người liên lạc Giang Đông, muốn trấn an Tôn Quyền, không tham dự vào chiến sự Kinh nam.

Nhưng Tôn Quyền có đồng ý hay không cũng không biết. Cho dù là Tôn Quyền ngoài miệng đồng ý, nhưng chưa biết chừng ông ta sẽ ngầm ủng hộ Lưu Bị.

Đạo lý môi hở răng lạnh, sao Tôn Quyền không biết?

Cho nên nói, nếu muốn đánh chiếm Hạ Tuyền huyện, chắc chắn phải xung đột với Giang Đông.

Phiền toái này không nhỏ.

Tào Bằng chau mày tiếp tục đọc.

Đột nhiên giữa lúc đó hắn lại nở nụ cười kỳ quái! Dường như hắn đã hiểu vì sao Tào Tháo phải trao tặng Giả Tiết cho hắn, thì ra là thế...

Bởi vì ngoại trừ để Tào Bằng làm Đô Đốc Kinh Nam ra, Tào Thào còn bổ nhiệm một người.

Thượng Thư Lệnh Tuân Úc đảm nhiệm Tham Thừa tướng quân sự, đồn trú tại Tác Đường, giám sát chiến sự Kinh Nam... Một là Đô Đốc quân sự Kinh Nam, một là Giám quân sự Kinh Nam.

Ý tứ chính là, Tuân Úc làm trợ thủ cho Tào Bằng, đồng thời có trách nhiệm giám quân.

Trao quyền Giả tiết cho Tào Bàng, ngoại trừ tiện để hấn làm việc tại Kinh Nam ra, cũng giải thích việc để Tuân Úc đảm đương trợ thủ của Tào Bàng. Dù sao, Tào Bàng là Giả Tiết, cũng đại diện cho Hoàng đế, sẽ khiến cho Tuân Úc thân là Thượng Thư Lệnh cũng không cảm thấy xấu hổ, hoặc là trong lòng sinh ra bất mãn gì đó.

Chẳng qua, phái Tuân Úc đến đây...

Trong lòng Tào Bàng có chút vui mừng, lại có chút khấn trương!

602. Chương 660 - 662: Kinh Nam

Mùa xuân đến, vạn vật sống lại.

Trận mưa nhỏ hồi đêm qua đi khiến trong không khí trong vườn trở nên tươi mát.

Kinh Nam vốn không phải là một địa khu thiếu mưa, mà mưa vào mùa xuân lại càng thường có, rất xứng với câu thơ “Tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh”. Trên tường viện vẫn còn lưu lại dấu mưa, đào trong vườn thơm ngát thấm nhuần vào phổi.

(Tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh: Trong Bài thơ Xuân dạ hỉ vũ của Đỗ Phủ: Mưa theo gió âm thầm vào đêm tưới nhuần cỏ cây)

Lưu Bị khoác một chiếc áo mỏng bước chậm trong viên.

Đây là một buổi sáng sớm cực kỳ dễ chịu, nhưng tin tức tối hôm qua truyền đến lại khiến ông cảm thấy trầm trọng.

Tào Bàng làm Đô Đốc quân sự Kinh Nam!

Không biết bắt đầu từ khi nào, Lưu Bị đã coi Tào Bàng trở thành đối thủ chân chính.

Tuy rằng trước đây đã từng giao phong vài lần với Tào Bàng, mà phần lớn Tào Bàng đều chiếm ưu thế nhưng ông không hề kiêng dè. Nhưng không thể không phủ nhận Tào Bàng này đích thật khiến ông đau đầu. Người này giống như một con cá thu trơn không ngờ bị giây thoát tuột mất vào trong nước, xoay người cắn lại một nhát khiến Lưu Bị đau đớn. Đứng ở dưới một tán cây hạnh, nhìn hoa hạnh nở rộ trắng xóa, Lưu Bị chìm trong suy nghĩ.

Giang Lăng thảm bại đối với Lưu Bị mà nói tuyệt đối là một sự đả kích rất lớn.

Ông không chỉ tổn binh hao tướng mà còn mất vợ con cùng với ái tướng Triệu Vân.

Cam Ngạc, Mi Trinh...

Hai người này theo ông vào sinh ra tử, đồng cam cộng khổ hơn mười năm, hiện giờ tung tích không rõ. Cam phu nhân và Mi phu nhân là những người luôn ở bên ông trong những thời điểm khó khăn, trải qua không ít đau khổ, nhưng trước sau không bao giờ rời bỏ ông. Đồng thời hiện tại, ngay cả con ông A Đẩu Lưu Thiện cũng không rõ tung tích. Điều này cũng khiến Lưu Bị vô cùng đau lòng! Kiêu hùng không cầu nệ tiểu tiết, mà phải có trái tim ác nghiệt. Nhưng kiêu hùng cũng là người, cũng có tình cảm, huống chi đó là vợ con ông, đó là cốt nhục của ông!

Nói Cam phu nhân và Mi phu nhân chết trong loạn quân?

Lưu Bị cũng không tin...

Nhưng đám người Hưởng Lăng nói Triệu Vân phản chủ cầu vinh đầu hàng quân Tào, Lưu Bị cũng không tin.

Những người trốn từ trên Trường phản pha trở về đã kể lại tình huống đêm đó, Triệu Vân thất tiết tại Trường phản pha như nào, giết chết vô số quân Tào, có tướng lĩnh quân Tào nổi danh, còn có mười mấy người trong đó bao gồm cả đại tướng Cao Lãm cùng với ái tướng Tào Bành của Tào Tháo.

Lưu Bị từng ở dưới trướng Viên Thiệu một thời gian, đương nhiên biết Cao Lãm lợi hại.

Một mình ở trong quân địch giết cho máu chảy thành sông, bảy tiến bảy ra vẫn luôn tìm kiếm vợ con Lưu Bị, sao có thể dễ dàng phản chủ cầu vinh?

Nghe nói tù binh trong tay Tào Bằng bao gồm cả Hướng Lãng.

Như vậy nguyên nhân Triệu Vân đầu hàng đại khái Lưu Bị có thể đoán ra được manh mối: đây là một giao dịch. Triệu Vân dùng sự đầu hàng của mình để đổi lấy đường sống của đám người Hướng Lãng.

Nhưng vì sao chỉ có đám người Hướng Lãng quay về?

Còn Cam phu nhân và Mi Phu nhân cùng với Mi Trúc lại không trở về? Kết quả chỉ có một, chỉ có điều Lưu Bị lại không dám nghĩ sâu thêm.

Hướng Lãng nói, Mi phu nhân và Cam phu nhân chết trong tay Tào Bằng.

Nhưng Lưu Bị đã từng giao phong mấy lần với Tào Bằng, tuy rằng không hiểu Tào Bằng nhiều nhưng rõ ràng Tào Bằng tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Nếu không, Triệu Vân sẽ là người tạo phản đầu tiên giết chết Tào Bằng để báo thù. Mà Triệu Vân không có phản ứng, cũng nói lên Tào Bằng không liên quan đến chuyện này. Không phải Tào Bằng, vậy chân tướng chỉ có một, nhưng Lưu Bị vẫn không thể đi chất vấn đám người Hướng Lãng.

Thở dài một hơi, Lưu Bị cảm thấy tinh thần sa sút.

Chinh chiến nửa đời người, kết quả là...

Ông neho nữa con mắt, rất lâu mới xoay người định quay vào nhà, đúng lúc này chợt nghe tiếng giáo báo lại:

-Quân sư từ Giang Hạ tới rồi, có chuyện quan trọng cầu kiến chủ công.

-Cho mời.

Lưu Bị vội vàng nói.

Gia Cát Lượng ở Giang Hạ vẫn phụ trách liên lạc với Giang Đông.

Mà nay đột nhiên trở về, đã xảy ra chuyện gì sao?

Lưu Bị cũng là người có thể điều chỉnh cảm xúc của mình, rất nhanh đã dứt bỏ tình cảm nữ nhi, bắt đầu suy nghĩ ý đồ Gia Cát Lượng đến đây.

Không đến một lát, Gia Cát Lượng đi tới phòng.

Y mặc áo choàng màu xanh nhạt, cầm quạt lông, đầu chít khăn, nhìn vô cùng phiêu diêu thoát tục.

Sau khi chào Lưu Bị, Lưu Bị hỏi:

-Quân sư không ở Giang Hạ, sao lại quay về Trường Sa? Hay là bên Giang Đông xảy ra biến cố?

-Đúng vậy!

Gia Cát Lượng hơi cúi người, sau đó trả lời:

-Đột nhiên Tào Tháo hạ lệnh đình chỉ tập kết ở Ô Lâm.

Thủy quân Kinh Châu ba ngày trước đã bắt đầu rút lui về sau, nay đang tập kết ở Vân Mộng Trạch. Hơn nữa theo tin tức Giang Đông truyền đến, Tào Tháo liên tục phái ra mười một nhóm sứ giả đi sứ Giang Đông, trong đó có Tuân Diễn, Tuân Hưu Nhược đều là những người phần lớn là có quan hệ chặt chẽ với trọng thần Giang Đông, hình như có ý cầu hòa.

Cầu hòa?

Từ xưa đến nay, đều là kẻ yếu cầu hòa kẻ mạnh, chưa bao giờ nghe kẻ mạnh cầu hòa kẻ yếu.

Lưu Bị giật mình lạnh toát cả người, vội vàng hỏi:

-Hay là có trá hình?

Ông ngựa chiến cả đời, sao không hiểu chứ? Từ trong lời nói của Gia Cát Lượng, Lưu Bị lập tức tỉnh ngộ, trong giọng nói đầy vẻ khấn trương.

Gia Cát Lượng lắc lắc đầu:

-Chỉ sợ Tào Tháo thật sự muốn hòa giải với Tôn Quyền.

Ta còn nghe nói, Tào Tháo đã từ Giang Lăng điều động quân đội của Nhạc Tiến, đóng quân ở Lâm Tự. Ý đồ này rõ ràng là muốn đem binh lực tập kết ở tây bộ...

Liên Ngô diệt Lưu!

Lưu Bị nói:

-Đem qua ta nhận được tin tức, Tào Tháo lệnh cho Tào Bằng làm Đô Đốc quân sự Kinh Nam!

Lúc trước ta còn thấy kỳ lạ, đang yên lành sao Tào Tháo lại phái Tào Bằng tới, nay nghe Khổng Minh nói, ngược lại ta có chút hiểu.

Hành động của lão già này rõ ràng là muốn trấn an Tôn Quyền, toàn lực đánh chiếm Kinh Nam, nắm trong tay đất Kinh Sở.

Phái Tào Bằng tới chính là để đối phó với ta. Hừ hừ, Tào Tháo thật quá coi thường Lưu Bị, chỉ một mình Tào Bằng mà có thể khiến ta bó tay không có biện pháp sao?

Gia Cát Lượng ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

-Nhưng ta lại cảm thấy, chưa chắc Tào Tháo đã muốn nuốt trôi Kinh Nam.

Nếu không, với binh lực của hắn có thể đích thân đốc chiến, càn quét Kinh Nam, không cần thiết phải phái Tào Bằng đến đó. Tào Bằng làm đô đốc quân sự Kinh Nam, kiềm chế chủ công chỉ là ngụy trang, điều Tào Tháo muốn làm là càn quét Giang Hạ, uy hiếp Giang Đông, khiến cho Tôn Quyền không dám dễ dàng động binh.

Đợi khi hắn chiếm lĩnh Giang hạ, trấn an Tôn Quyền thì có thể tập trung binh lực chinh phạt Trường Sa.

Mà chủ công lúc đó lại không có viện binh, khó có thể ngăn cản được quân đội của Tào Tháo.

-Việc này...

Lưu Bị nghe vậy, tim lập tức nảy lên.

Lời nói của Gia Cát Lượng vô cùng có khả năng.

Nếu thật sự để Tào Tháo công chiếm Giang Hạ, vậy Tôn Quyền kia có dám xuất binh viện trợ mình hay không, thật sự ở giữa cái nào cũng được.

-Khổng Minh, vậy ta nên làm gì?

Gia Cát Lượng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

-Liên Ngô kháng Tào, không thể thay đổi.

Chỉ có điều, hiện nay chủ công không thể đem tất cả hy vọng phó thác trên người Tôn Quyền, cần mưu tìm đường ra để phòng ngừa điều không may xảy ra. Lượng chuẩn bị lập tức đi tới Giang Đông thuyết phục Tôn Quyền cố gắng xuất binh tương trợ. Cùng lúc đó, chủ công còn phải nghĩ cách lấy được liên hệ với Lưu Chương.

-Khổng Minh muốn đến Giang Đông?

Lưu Bị vừa nghe, lập tức nóng nảy, vội vàng lắc đầu nói:

-Không nên không nên, bên kia thật sự là rất nguy hiểm.

Mà nay Giang Đông thái độ chưa rõ, nếu chẳng may xảy ra biến cố chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao? Việc này quả quyết không thể, ta không thể cho phép...Nếu Tôn Quyền thật sự không chịu xuất binh tương

trợ, ta đành phải mượn nơi Kinh Nam quyết một trận tử chiến với Tào Tháo. Nếu Khổng Minh đến Giang Đông, ta tuyệt đối không đồng ý.

Trong lời nói Gia Cát Lượng có chút cảm động.

Y nghiêm mặt nói:

-Chủ công, xin hãy nghe ta nói một lời.

Hai đất Trường Sa Võ Lăng nhìn có vẻ rộng lớn nhưng nhân khẩu thưa thớt, vật tư thiếu thốn không đủ để cầm. Mà nay người Ngũ Khê Mãn mặc dù đi theo chủ công nhưng không thể tin. Người Ngũ Khê man thay đổi thất thường, nhiều lần đã hàng Hán thất, lại nhiều lần tạo phản tác loạn. Nay chủ công đã tốn một số tiền lớn để mua chuộc, biết đâu ngày nào đó Tào Tháo còn dùng lợi ích lớn hơn khiến người Ngũ Khê Man phản chiến? Kinh Nam, chỉ có thể tạm thời đặt chân mà không thể đủ để làm căn cứ. Mà nay mặc dù Tào Tháo lôi kéo Giang Đông nhưng tin rằng ở Giang Đông cũng có người sáng suốt, sao không thể nhìn thấu ảo diệu trong đó?

Lượng đi Giang Đông, “hữu kinh vô hiểm” (có kinh hãi mà không có nguy hiểm). Cho dù không thể khiến Tôn Quyền xuất binh cũng có thể bình yên quay về..

Nhưng thật ra chủ công ở Trường Sa cần cẩn thận một chút. Tuyệt đối không thể không để tâm đến Đô Đốc quân Sự Kinh Nam Tào Bàng. Người này giả dối nhiều mưu, vả lại biết lôi kéo lòng người, thủ đoạn vô cùng cao minh. Cho nên, tốt nhất chủ công không nên dễ dàng tạo xung đột, cố gắng lôi kéo binh mã Hồ La Uyên Giang Đông, cũng có thể chia sẻ áp lực.

Mặt khác, Lượng nhớ năm đó chủ công xuất thế, U Châu Mục là Lưu Yên, cha của Lưu Quý Ngọc.

Đây cũng là tình nghĩa thầy trò, sao không phái người tới thành đô qua lại với Lưu Chương kia nhiều hơn? Nói không chừng còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Khi loạn Khăn vàng thì Lưu Bị xuất thế, đang gặp loạn U Châu, trưng binh Lưu Yên.

Lại nói tiếp, Lưu Bị đã từng được gặp Lưu Yên, và được Lưu Yên khen ngợi. Chẳng qua sau đó Lưu Bị rời khỏi U Châu, chinh chiến tứ phương nên không còn qua lại với Lưu Yên nữa. Sau khi loạn Khăn vàng kết thúc, Lưu Yên Nhân Công dời U Châu, đảm nhiệm Ích Châu Mục. Đoạn tình nghĩa thầy trò này cũng theo đó mà cắt đứt. Mà nay Lưu Yên đã qua đời, Lưu Bị và Lưu Chương lại chưa từng gặp mặt, càng chưa từng xuất hiện cùng.

Nhưng hai người đều là dòng họ Hán thất, cũng có thể lôi kéo quan hệ.

Ý tứ Gia Cát Lượng có thể hiểu là: Nếu Trường Sa có thể thủ, cần phải thủ vững!

Nhưng nếu không thể thủ, hãy tị nạn tới Tây Xuyên. Nếu có khả năng, hãy lôi cuốn Lưu Chương vào, cũng có thể chia sẻ được áp lực với Lưu Bị.

Tây Xuyên là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, binh hùng tướng mạnh, nhân khẩu đông đúc.

Nếu Lưu Chương xuất binh tương trợ, tất nhiên Tào Tháo cũng sẽ có băn khoăn.

Đến mức bất đắc dĩ thì có thể dâng Trường Sa ra. Dù sao tuy nói Lưu Chương nhu nhược ngu ngốc, nhưng vẫn luôn như hổ rình mồi đối với Kinh Châu.

Lưu Bị vẫn không muốn những vẫn chịu nghe khuyên bảo của Gia Cát Lượng mà đồng ý.

Sau khi từ biệt, ông kéo tay Gia Cát Lượng, hai hàng nước mắt rơi xuống:

-Lần này Khổng Minh đi Giang Đông, nếu việc không có gì thì sớm quay lại, chớ để Bị chờ lâu.

Gia Cát Lượng hít một hơi thật sâu, khom người vái chào:

-Chủ công đừng lo lắng, Lượng sẽ quay về sớm.

Binh pháp Tôn Tử có câu: Thượng binh phạt mưu, thứ nhì phạt giao, tái thứ phạt binh.

(Đánh giặc giỏi nhất là dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao, thứ nữa là dùng binh; thứ nữa là đánh phá thành lũy)

Hai bên giao chiến cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện đơn giản, trong đó liên quan đến các mặt kinh tế, ngoại giao, văn hóa. Rất nhiều cuộc chiến tranh trên lịch sử cũng không phải nói hai bên triệu tập khởi binh mã, rồi sau đó dụ dỗ, chém giết thảm thiết...đó là lưu manh đánh nhau, không phải là giao binh hai nước.

Chiến tranh bao gồm nhiều nhân tố.

Nói chung, có thể không đánh thì tận lực không đánh.

Trước chiến tranh sẽ phải chuẩn bị đủ thứ, bao gồm thu thập binh mã, huấn luyện binh mã, ngoại giao liên lạc, gom góp lương thảo đồ quân nhu...

Tào Bằng nhớ rất rõ những chuyện kế tiếp không đơn giản như vậy.

Tào Tháo phái hấn làm Đô Đốc quân sự Kinh Nam, nhưng việc chính là kiềm chế, chiến trường chính không phải ở Kinh Nam, mà là Giang Hạ. Nói cách khác, trong tay Tào Bằng có thể điều động không nhiều binh mã lắm, đồng thời còn phải chiếu cố, tận lực tránh cho binh mã Hồ La Uyên và Giang Đông xung đột nhau.

Liên lụy trong đó thật sự là rất nhiều!

Quan hệ phức tạp, khó có thể dùng ngôn ngữ giải thích rõ ràng...

Tào Bằng không thể phân biệt rõ ràng địch ta giống như ở Lương Châu vậy, không hề kiêng dè việc công kích. Đây cũng là lần khảo nghiệm đầu tiên của Tào Tháo đối với hấn, một lần khảo nghiệm cho toàn bộ. Cho nên sau khi Tào Bằng được bổ nhiệm cũng không nóng vội xuất phát, mà ở Phàn Thành suốt ba ngày đi liên lạc nhân sĩ khắp nơi.

Từ bên trong các bộ nhân mã muốn bốn ngàn người.

Thêm tám trăm Mịch Dao binh cùng với năm trăm Phi Đà Binh tổng cộng năm ngàn ba trăm người.

Khôi giáp binh giới, toàn bộ tiến hành đổi mới, đồng thời lại phải từ trong tay Tào Tháo lấy ba trăm cái bát ngư nỏ, cùng với một trăm ngàn mũi tên Tào Công. Lương thảo đồ quân nhu, không cần hấn lo lắng, đều có Giang Lăng cung ứng. Nhưng mũi tên Tào Công, bát ngư nỏ, còn có nhất thương tam kiếm tiền này tuy có ít nhưng là vũ khí sát thương cực lớn. Đặc biệt là bát ngư nỏ, từ sau khi dương oai ở Vũ Âm, lập tức được Tào Tháo coi trọng.

Lần này Hạ Hầu Đôn tiến vào chiếm giữ Nam quận, mang đến một ngàn bát ngư nỏ, tất cả đều vừa mới đưa đến.

Tào Bằng năn nỉ mãi mới xin được ba trăm cái ở trong tay Tào Tháo, có thể coi là hao hết võ mồm. Đôi khi ngẫm lại, Tào Bằng cảm thấy thật không biết nói gì, những bát ngư nỏ này là hấn nghĩ ra, do một tay Hoàng Nguyệt Anh vợ hấn sáng chế, sao tất cả lại biến thành của Tào Tháo thế?

Quyền tài sản tri thức ở trong thời đại này lại không có quyền bảo hộ tài sản trí tuệ, tuyệt đối là một bi kịch.

Về phần một trăm ngàn mũi tên Tào Công cũng như vậy phải vất vả không ít.

Đến cuối cùng Tào Tháo thật sự không chịu nổi sự lải nhải của Tào Bằng, giận giữ bắt hấn phải xuất phát, không được tiếp tục ở lại Phàn Thành.

Cứ như vậy, dù Tào Bằng không chịu cũng vẫn phải dẫn dắt nhân mã rời khỏi Phàn Thành chậm rãi xuất phát hướng Võ Lăng.

Dọc đường đi này có thể thường xuyên thấy dấu vết binh mã được điều động.

Trên đường lớn rộng mở thính thoảng sẽ có tung tích quân Tào, hơi thở của đại chiến dày đặc cũng khiến Tào Bằng cảm thấy khẩn trương.

Khi đi qua Biên huyện, đột nhiên Tào Bằng nhớ tới một chuyện.

Hắn phái Hoàng Trung suất lĩnh binh mã tiếp tục đi, còn mình dẫn một trăm người hầu cận dưới sự bảo vệ của Trương Tùng, Pháp Chính đi tới thị trấn huyện Biên.

-Ồ, sao không thấy Tướng Huyện trưởng?

Ngay khi Biên huyện trưởng hoang mang rối loạn chạy tới bái kiến Tào Bàng, không ngờ Tào Bàng phát hiện không phải là Tướng Công Diễm Tướng huyện trưởng quen thuộc mà là một người đàn ông trung niên xa lạ.

-Đại đô đốc muốn nói là Tướng Công Diễm?

-Đúng vậy.

Người mới nhậm chức Huyện Trưởng Biên huyện là một người xa lạ.

Tuy nhiên tên của y nghe có chút quen quen, tên là Thái Dương.

Tháo Dương này không phải là Thái Dương dưới trướng Tào Tháo trước, mà là Thái Dương huyện trưởng huyện Giang, tộc nhân Thái thị trước đây từng được Văn Sính nhắc tới.

Thái Dương vội vàng nói:

-Tướng Công Diễm đầu năm bởi vì tham ô mà bị bãi chức quan, nay ty chức tiếp nhận.

Tướng Uyển tham ô?

Tào Bàng không khỏi ngăn ra.

-Hiện giờ hắn ở đâu?

-Vẫn ở trong nhà, nhưng nghe nói thời gian tới sẽ quay về quê nhà ở Linh Lăng.

Tào Bàng ngẫm nghĩ một chút, lập tức nói:

-Dẫn ta đến đó.

Thái Dương không dám chậm trễ vội vàng đi trước dẫn đường. Không bao lâu, đoàn người đi vào một căn nhà đơn sơ đầu thành tây. Thái Dương định phái người gọi cửa, lại bị Tào Bàng xua tay ngăn lại. Tào Bàng nhảy xuống sớ hổ thú, bước đến trước cửa nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa.

Một lát sau, chợt nghe trong viện truyền đến tiếng bước chân.

Một giọng nói vô vàng:

-Ai gõ cửa đó?

Nói xong, cửa được mở ra, Tướng Uyển mặc áo bào màu xanh hiện ra trước mặt Tào Bàng.

Khi Tướng Uyển nhìn thấy Tào Bàng đứng ở ngoài cửa, không khỏi nao nao, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc:

-Tào công tử, sao lại là người?

- Chuyện Công Diễm quả thật không liên quan đến Thái Dương.

Thái Dương là người hiểu rất rõ cân lượng của mình, nếu là ở thời trị thế, y có thể làm tốt một huyện lệnh thủ thành, không có thành tựu quá lớn, nhưng cũng từ từ tích lũy kinh nghiệm và sự từng trải, cũng có thể làm đến chức quan viên ngàn thạch. Vấn đề là, nay là loạn thế, Chi Giang lại là nơi giao giới giữa Nam quận và Võ Lăng, tuy nói sau đó được Văn Sính và Vương Uy phân chia đóng quân ở Di Liên và Di Lăng, Chi Giang đã an toàn hơn rất nhiều. Nhưng địa hình Ngưu Cảnh phức tạp, thường xuyên có Ngũ Hắc Man lui tới, sau khi Thái Dương do dự rất lâu vẫn quyết định nhanh chóng di dời Chi Giang, để tránh xảy ra nguy hiểm.

Tào Bàng cũng không có ý hỏi tội nhưng thấy sắc mặt Thái Dương trắng bệch lại không kìm nổi niềm vui.

Không đợi hắn mở miệng, Tướng Uyển nói:

- Quả thực là Thái Huyện trưởng không liên quan đến việc này. Đây là đạo lý đối nhân xử thế khác biệt, thế cho nên mới rước lấy tai họa. Sau khi Thái Huyện trưởng vào Biên huyện cũng rất chiếu cố ty chức, thậm chí còn muốn trưng dụng ty chức. Chỉ có điều ty chức tự thấy mình tài sơ học thiển, cho nên...xin Công tử chớ trách, Thái huyện trưởng là người tốt. Ít nhất hẳn đến Biên huyện được một tháng cũng đã làm cho Biên huyện ổn định rất nhiều.

Là người tốt, nhưng không có nói hẳn là người tài giỏi.

Tào Bằng không ngờ Tưởng Uyển sẽ nói thay cho Thái Dương, nên khề khàng gật đầu.

Còn Thái Dương thì cười cảm kích, lên lút chấp tay với Tưởng Uyển, tỏ lòng cảm tạ.

- Thái huyện trưởng không cần kinh hoảng, mỗ phụng mệnh làm Đô Đốc Kinh Nam, nên Biên huyện không thuộc sự cai quản của ta.

Sự việc này của Lưu Thái thú, mỗ sao có thể vượt quyền xử lý? Nhưng thật ra Thái huyện trưởng chiếu cố đối với Công Diễm, mỗ vô cùng cảm kích. Nếu ngày khác có cơ hội, chúng ta không ngại cùng gặp uống rượu...Lúc phu nhân rời khỏi còn phái người nói với ta, xin ta chiếu cố cho tộc nhân Thái thị nhiều hơn.

Lúc này Thái Dương mới thở phào.

Y thấy tuy Tào Bằng nói chuyện khách khí nhưng lại rất có hòa ý, trong lòng biết Tào Bằng có chuyện muốn tìm Tưởng Uyển.

Trong lòng nảy sinh sự ngưỡng mộ, nhưng Thái Dương vẫn chấp tay cáo từ, rời khỏi nhà Tưởng Uyển.

- Công Diễm muốn về quê sao?

- A, đúng vậy.

- Ha hả, nhà ở Tương Dương cũng không đổi, về quê cũng không tệ.

Chỉ có điều Công Diễm một thân tài học mà để mai một như vậy, hay là có dự định khác đúng không?

Tưởng Uyển do dự một chút, sau đó ngẩng đầu lên cười khổ:

- Không đổi gặt Công tử, ta có một bạn tốt tên là Phí Vĩ, người quận Giang Phục. Giữa năm ngoái hẳn cùng bá phụ Phí Quan đi đến Tây Xuyên, được Lưu Ích Châu coi trọng. Uyển tự biết mình tài học sơ thiển, lại đắc tội quyền lực và trách nhiệm, ngày sau sợ là khó làm việc được. Cho nên chuẩn bị về quê nghỉ ngơi chút thời gian rồi tới thành Hách tìm Phí Vĩ nương tựa. Không ngờ Công tử lại đột nhiên giá lâm hàn xá.

Vậy là được rồi!

Còn nhớ trên lịch sử Tưởng Uyển là người dưới trướng của Lưu Chương, sau khi Lưu Bị quy thuận Thục thì mới quy hàng Lưu Bị.

Phí Vĩ cũng giống như là nhân vật đi ra từ trong gương tốt người.

Nhưng Tưởng Uyển là một quân tử chân thành, không hay nói dối. Điều này chứng minh trong lòng y có chút chờ đợi, ít nhất sau khi gặp Tào Bằng lại nhen nhóm chút hy vọng. Tây Xuyên dù tốt nhưng vẫn lệch một góc, nếu có thể làm tại Trung Nguyên, đương nhiên Tưởng Uyển không muốn đi Tây Xuyên. Tào Bằng tới rõ ràng là tìm y, trong lòng Tưởng Uyển nhen lên một hy vọng, có lẽ lần này y sẽ có cơ hội.

Hai người ngồi xuống trong đình viện, Tào Bằng đi thẳng vào vấn đề:

- Lần này ta phụng mệnh làm Đô Đốc Kinh Nam.

Công Diễm là người Tương Hương, Kinh Nam cũng là quê của Công Diễm, nên ta đặc biệt đến đây hy vọng Công Diễm có thể giúp ta ổn định Kinh Nam.

Tưởng Uyển nghe vậy lập tức mỉm cười.

- Tưởng sao dám không nghe mệnh?

Tưởng Uyển hiện nay là trọng thần Thục Hán trong lịch sử...

Thứ nhất y hoàn toàn không có danh, thứ hai tiền không có, thứ ba không có kinh nghiệm lý lịch, muốn trở nên nổi bật cũng không phải chuyện dễ.

Mà trong lịch sử, Tướng Uyển thành danh cũng phải là sau thời kỳ Thục Hán. Còn lúc này muốn nổi danh cũng rất khó có khả năng. Mà Tào Bằng thì sao, là đại thần trong triều, hai mươi sáu tuổi đã được phong quan Hoành Dã tướng quân, tiền đồ rộng mở. Nếu có thể đi theo, đối với Tướng Uyển mà nói là một chuyện tốt.

Hơn nữa quê của Tướng Uyển ở Linh Lăng cũng thuộc quyền cai quản của Kinh Nam.

Tuy nói Tào Bằng đóng ở Võ Lăng và cách Linh Lăng chỉ có một quận, nhưng cũng có thể nói không xa, được cho là áo gấm về nhà.

Tào Bằng chuẩn bị rất nhiều lý do để thuyết phục Tướng Uyển đi theo mình.

Nhưng không ngờ hần gần như không phí vô mồm gì thì Tướng Uyển đã đồng ý, khiến hần lại không biết nên nói gì. Sau giây phút sững sốt, Tào Bằng đột nhiên bật cười ha ha, đứng dậy kéo tay Tướng Uyển:

- Nếu đã vậy, mời Công Diễm theo ta khởi hành.

Công Uyển không nói hai lời lập tức thu dọn hành lý theo Tào Bằng rời khỏi Biên huyện.

Trước khi đi, Tào Bằng cho người thông báo cho vị Thái Dương Huyện trưởng để y khỏi có gì băn khoăn. Thái Dương vô cùng cảm kích, dẫn thân môn của Biên huyện tiễn đám người Tào Bằng ra ngoài thành, nhìn đoàn người càng lúc càng xa dần dưới ánh chiều tà.

- Lần này Công Diễm đi chắc chắn thắng chức rất nhanh.

Cho nên nói tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc? (Điều nghĩ là xui xẻo nhưng thật ra là điều may mắn, và ngược lại) Họa...Sau này các người phải nhớ thật kỹ.

Thái Dương bùi ngùi cất tiếng lập tức khiến mọi người liên tục tán thưởng.

Bóng dáng đám người Tào Bằng đã biến mất ở đường chân trời.

Thái Dương đứng ở cửa thành một lúc, lúc này mới có vẻ mệt mỏi dẫn mọi người quay về thị trấn!

Đô Đốc Kinh Nam đương nhiên không thiếu được việc nắm quyền quân trong tay.

Khi Tào Bằng đến Giang Lăng đã đại khái hiểu lực lượng trong tay hần.

Tào Tháo điều động thêm tám đội nhân mã đang chờ đợi Tào Bằng sai phái.

Trong đó Thái thú Võ Lăng Lại Cung quản lý một đội nhân mã, ước chừng ba ngàn người, đóng ở huyện Lâm Nguyên thuộc quận võ Lăng. Quân sư Tế Tửu, Thượng Thư Lệnh, Giám Kinh Nam quân sự Tuân Úc quản lý một đội bốn ngàn người, đóng ở Tác Đường. Đồng Thời Tuân Úc đảm nhận thủy quân phòng ngự Động Đình để phòng ngự binh mã Hồ La Giảng ở Giang Đông. Hơn nữa, trong tay y còn nắm việc phân phối lương thảo của Phúc Trọng, từ Giang Lăng phân phối tới Phúc Trọng, trước đó đã đến tay Tuân Úc, rồi sau đó phân chia đến các nơi.

Hai đội nhân mã này trên cơ bản là binh chết, nên Tào Bằng phân phối cũng không dễ dàng.

Trừ hai người này ra còn có Nhất Giáo Vương Uy tại Di Lăng, Nhất Giáo Văn Sính tại Di Đạo bảo vệ hai cánh bên Tào Bằng nên không cần phải lo lắng kẻ địch ở phía Tây. Đồng thời, hai đội nhân mã này lại cùng đảm nhận bảo vệ Nam quận, giám sát Ngũ Khê Man, dù nghe lệnh Tào Bằng nhưng cũng không thể dễ dàng điều phái.

Nói cách khác, trong tay Tào Bằng chỉ còn lại bốn đội nhân mã.

Bản thân trong tay Tào Bằng cũng có sáu ngàn binh mã làm một đội, ba đội khác cũng khiến Tào Tháo tổn không ít tâm tư, ông phái Bàng Đức từ Ô Lâm, Ngụy Diên từ Chương Sơn đến Kinh Nam, hai người này mỗi người thống lĩnh một đội nhân mã, tổng cộng có mười ngàn người. Còn lại một đội sẽ do đích thân Tào Bằng thống lĩnh.

Sau khi Tào Bằng suy xét đã lệnh cho Hoàng Trung độc lĩnh một đội.

Bởi vì địa hình Kinh Nam hạn chế, trọng kỵ binh khó có thể phát huy tác dụng, cho nên sau khi Tào Bằng đến Tác Đường lại thảo luận với Tuân Úc, từ Tuân Úc ra mặt đề thỉnh cầu Tào Tháo xuất ra Báo kỵ tới Lâm Nguyên, do Hoàng Trung thống lĩnh. Hoàng Trung vốn là Phó Đô Đốc Hồ báo kỵ, tuy nói là thống lĩnh chính thức Hồ kỵ, nhưng đối với chiến pháp của Báo kỵ cũng không hề xa lạ.

Mà bốn ngàn báo kỵ này cũng là đội kỵ quân duy nhất ở Kinh Nam.

Ngay từ đầu Tuân Úc có phần hơi do dự.

Nhưng dưới sự khuyên bảo của Tào Bằng cuối cùng y cũng đồng ý. Đừng nhìn y trước đó bất mãn với Tào Bằng, nhưng đó chỉ là chút ân oán nhỏ, không được coi là vấn đề lớn. Cái chết của Tuân Kham thật ra không liên quan tới Tào Bằng, tuy nói là do bị bắn trúng bởi bát ngư nỏ, mà bát ngư nỏ lại do Tào Bằng chế tạo ra, nhưng lúc đó Tào Bằng không ở Vũ Âm, sao có thể trách tội Tào Bằng. Chuẩn xác mà nói, đó là số mệnh của Tuân Kham! Nếu y không phụ tá Lưu Bị, nếu y không đi đánh chiếm Vũ Âm thì sẽ không bị chết dưới thành Vũ Âm. Lúc trước thái độ của Tuân Úc cũng chỉ là gây khó xử nho nhỏ cho Tào Bằng mà thôi.

Công bằng mà nói, Tuân Úc vẫn coi trọng Tào Bằng như trước, vẫn thưởng thức như trước...

Quan hệ giữa Tuân Úc và Đặng Tắc rất tốt, lại được Tào Bằng chiếu cố, y cũng có cổ phần trong Phúc Chỉ lâu của Tào Bằng, hàng năm thu lợi nhuận cũng rất nhiều.

Y vốn là người thanh liêm, không hề nhận hối lộ, tính tình lại hào kiệt, tiêu tiền khá hào phóng..trong nhà cũng có mấy thi thư nổi danh, tuy có gia sản nhưng toàn bộ đều là của gia tộc, nên hàng tháng tiền tiêu cấp cho y nhiều lắm. Bởi vậy mà Tuân Úc đôi lúc cũng có chút eo hẹp.

Y thích mua sách, đặc biệt là đối với những bản duy nhất, tuyệt bản, sách quý thì không hề tiếc tiền để mua.

Nhân khẩu trong nhà lại nhiều, còn phải nuôi dưỡng thực khách, bởi vậy nếu không làm thêm để bổ sung thu nhập, quả thật Tuân Úc đúng là rất khó khăn.

Cho nên, khó xử qua đi, Tuân Úc lại đối xử với Tào Bằng như trước.

Tào Bằng cũng yên lòng, nói với Tuân Úc:

- Không biết đội binh mã khác khi nào mới đến?
- Văn Trường và Lệnh Minh đã nhận được thông báo, chắc là đã xuất phát rồi.

Tính toán thì không lâu nữa hai người đó sẽ tới nơi, tuy nhiên Thừa tướng đã điều Công Nhân đi tiếp nhận quân đội phòng thủ của Lệnh Minh ở Ô Lâm rồi.

Nay giữa chúng ta và Lưu Bị, người định tính thế nào?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ lệnh cho Văn Trường đóng ở Linh Dương, còn Lệnh Minh thì tiếp quản Nguyên Nam.
- Vậy người định thiết lập phủ Đô đốc ở đâu?
- Việc này...

Tào Bằng kinh ngạc nhìn Tuân Úc, có chút không hiểu ý của y.

Nếu làm Đô Đốc Kinh Nam, thì đương nhiên phải thiết lập phủ Đô đốc tại quận Lâm Nguyên thuộc quận trị Võ Lăng, chẳng lẽ còn phải hỏi?

Tuân Úc cười nói:

- Bá Khiêm này không phải là người có lòng dạ rộng mở, Thừa tướng bổ nhiệm hẳn làm Thái Thú Võ Lăng là hy vọng mượn uy danh hẳn trấn an dân tâm Võ Lăng. Nếu A Phúc thiết lập phủ Đô đốc tại Lâm Nguyên, nếu chẳng may bị hắn hiểu lầm là giám thị, chẳng phải là có nhiều phiền toái sao?

Dù sao, người lại không thể trông cậy vào một đội binh mã ở trong tay hắn.

Theo ta thấy, chẳng thà phái một người đi tới trong quân, rồi sau đó lựa chọn nơi khác thiết lập phủ Đô Đốc.

- Phái ai?

Đầu tiên là Tào Bằng ngẩng ra, trong đầu chợt hiện lên một người, vội nói:

- Quân sư, thật ra ta nghĩ được một người thích hợp, vừa đúng làm Giám Quân.

- Ai?

- Ta nhớ, Bá Khiêm là người Linh Lăng, lần này trên đường ta tới đây có mời chào một vị hiền sĩ, vừa đúng cũng là người Linh Lăng, mà cũng là đồng hương của Lại Cung. Không bằng ta phái người này vào trong quân là Trường Sử, Lại Cung có nghĩ đến cũng sẽ không có ý kiến gì. Chỉ có điều việc lựa chọn nơi để thiết lập phủ Đô Đốc thì nên ở đâu?

Nếu Tào Bằng đã có chủ ý, Tuân Úc sẽ không hỏi nhiều nữa.

Y cười, trầm giọng nói:

- Hán Thọ, được không?

Nhắc tới Hán Thọ thì không nhiều người xa lạ gì.

Tuy nhiên, phần lớn những người biết Hán Thọ vì danh hiệu Quan nhị gia “Hán Thọ đình hầu” nghĩa khí nhất trời trong Tam Quốc.

Trong lịch sử từ lâu, từ thời Tây Hán thiết lập thì Hán Thọ có tên là Tác Huyện.

Dương gia sau năm thứ ba Đông Hán, cũng chính là năm 134 công nguyên, đã đổi tên là Hán Thọ. Phía bắc nơi này giáp với Động Đình, bên trong có sông và vận tải đường thủy đi qua, đi thẳng ra Giang Hải, giao thông đường thủy rất tiện lợi.

Có điều Tào Bằng vẫn không rõ vì sao Tuân Úc bắt hẩn lập đô đốc phủ ở Hán Thọ

Thế vẻ mặt mờ mịt của Tào Bằng, Tuân Úc cười, trầm giọng nói:

-A Phúc, người nghĩ rằng thừa tướng cho người làm đô đốc Kinh Nam chỉ vì Lưu Bị sao?

-Chẳng lẽ không phải vậy?

-Tất nhiên!

Tuân Úc hít sâu một hơi, sóng vai đi cùng Tào Bằng lên tường thành.

Hộ vệ đi theo bảo vệ phía sau ở một khoảng khá xa nên căn bản không nghe được nội dung hai người họ nói gì. Còn những người khác thì càng không thể tiếp cận hai người nên hai người họ nói chuyện rất an toàn và thoải mái. Hai người vịn tay vào lỗ châu mai trên tường, đưa mắt nhìn ra xa về hướng đông, hồi lâu không nói.

Sau một lúc lâu, Tuân Úc hạ giọng nói:

-Thừa tướng một lòng thảo phạt Giang Đông, đến giờ vẫn chưa thôi.

-Hả?

-Người chớ hiểu lầm. Không phải là thừa tướng muốn chinh phạt bây giờ.

Chỉ có điều, tại sao nhất định phải thống nhất Giang Đông. Thậm chí còn có thể nói đến hai chữ “phục hưng”. Tuy nhiên thừa tướng cũng biết bây giờ không phải là cơ hội chinh phạt. Như lời người nói, thủy quân chưa có càng chưa đủ thiện chiến, nếu đem đi thủy chiến chinh phạt Giang Đông thì nhất định sẽ gặp khó khăn. Xu thế ở Giang Đông phức tạp còn hơn cả Kinh Sở. Nếu không thể một trận mà thắng thì ắt sẽ hao người tổn của, tổn thất không ít. Vì thế thừa tướng cũng rất thận trọng.

Thừa tướng có hai dụng ý khi muốn đoạt Kinh Nam.

Thứ nhất là hy vọng có thể dùng Kinh Nam làm nơi luyện binh. Sau này khi công phạt Giang Đông có thể tránh vấn đề khó khăn về địa hình. Thứ hai là ngài muốn huấn luyện thủy quân vì phải tìm chỗ để luyện binh cho thủy quân. Ha ha, bây giờ A Phúc người đã biết dụng ý của thừa tướng rồi chứ?

Tào Bằng há hốc miệng, lát sau mới gật đầu.

Tuy nhiên hắn lập tức phản ứng lại ngay, quay đầu nhìn Tuân Úc nói:

-Quân sư, ý của người là thừa tướng phải bãi miễn Thái Mạo sao?

-Chỉ là sớm hay muộn thôi.

Đối với câu trả lời này của Tuân Úc, Tào Bằng không hề cảm thấy kỳ lạ.

Đối với Tào Tháo mà nói, thủy quân có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Ông ta nhất định sẽ không đem hơn mười vạn, thậm chí mấy chục vạn thủy quân giao tất cả cho Thái Mạo. Chưa nói đến việc năng lực của Thái Mạo thế nào, chỉ nói đến hai chữ “trung thành” thì cũng không xong. Làm sao Tào Tháo có thể giao thủy quân cho y?

Thấy phản ứng của Tào Bằng, Tuân Úc thấp giọng nói:

-Ý thừa tướng là để cho thủy quân Động Đình tách ra khỏi thủy quân của Kinh Châu.

Trước đây khi ra lệnh rút quân, thừa tướng đã an bài cho Đỗ Bá Hưu làm phó đô đốc, bảo y rút ra hai vạn quân từ thủy quân Kinh Châu, đóng quân ở Động Đình. Trên danh nghĩa là chống đỡ thủy quân Giang Đông của Bạc La Uyên. Còn trên thực tế là bắt đầu lại từ đầu, mượn địa thế của Động Đình để thao diễn huấn luyện thủy quân noi theo thủy quân Giang Đông Sài Tang. Đồng thời, khi Thái Mạo phải kiềm chế thủy quân Giang Đông, lực lượng thủy quân Kinh Châu bị tiêu hao thì mặt khác Đỗ Bá Hưu có đủ thời gian để huấn luyện thủy quân, chờ đến khi thành thực thì có thể thuận thế đông tiến, thẳng tiến Giang Đông. Chuyện này chỉ có người biết, ta biết nhưng không thể để cho những người khác biết được.

Tào Bằng hiểu rõ!

Đây là Tào Tháo muốn tự mình lập ra những thành viên cơ bản cho thủy quân.

Mặc dù ở đảo Đông Lăng có một đạo thủy quân nhưng thời gian thành lập quá ngắn, nền tảng quá mỏng. Thủy quân Chu Thương lấy đảo Đông Lăng làm trung tâm nhờ vào sự giúp đỡ của Từ Châu có thể thao túng đến tận những vùng hạ lưu sông nước, gần sông lớn đi vào cửa biển. Nhưng nếu chỉ dựa vào thủy quân đảo Đông Lăng mà đi chinh phạt Giang Đông thì không hề thực tế. Thái Mạo đã khống chế thủy quân Giang Đông khiến cho Tào Tháo không yên tâm. Vì thế Tào Tháo lấy cớ để Đỗ Kỳ nghỉ ngơi và chỉnh đốn để điều động quân tinh nhuệ ra khỏi thủy quân Kinh Châu, rồi cho quân đóng ở hồ Động Đình nghỉ ngơi lấy sức, thao diễn thủy quân, nhờ đó để Tào Tháo có thể thành lập thủy quân của chính mình.

Đỗ Kỳ từng là thuộc hạ của Tào Bằng.

Chắc chắn Thái Mạo không thích gã giữ quyền cán trong quân nhưng lại không thể từ chối.

Bây giờ Đỗ Kỳ đi rồi, hơn nữa lại trở về làm bộ hạ của cấp trên cũ, Thái Mạo sẽ không cảm thấy khó chịu, thậm chí vô cùng vui mừng. Còn thủy quân Giang Đông của Bạc La Uyên lại là một cái cớ cho Tào Tháo. Nói như vậy, Tào Tháo đã an bài vô cùng chu toàn.

Tào Bằng thầm khen ngợi sự tỉ mỉ của Tào Tháo.

Đồng thời hắn cũng hiểu rõ dụng ý vì sao Tuân Úc bảo hắn thiết lập phủ đô đốc ở Hán Thọ.

Hán Thọ nằm ở giữa của Động Đình, Linh Dương và Tác Đường, lại gần với Lâm Nguyên. Thật là một lựa chọn tốt.

-Như vậy, ta sẽ đi thành lập phủ đô đốc tại Hán Thọ.

-Rất tốt.

Tuân Úc thấy Tào Bằng đã hiểu rõ thì không nói thêm nhiều:

-Ổ Tác Đường nghỉ tạm một đêm, ngày mai xuất phát đi. Ta đã sai người an bài ở Hán Thọ. Người tới Lâm Nguyên trước, sau khi gặp qua Lại Cung thì hãy đi Hán Thọ. Đợi ba ngày sau Lệnh Minh và Văn Trường đến thì cùng đi Nguyên Nam.

Tào Tháo giao cho Tào Bằng làm đô đốc Kinh Nam, đồng thời cấp quân đội cho Tào Bằng.

Nhưng vấn đề là, mặc dù Tào Bằng đã từng trải qua việc một mình đảm đương hết công việc nhưng dù sao hãn cũng còn trẻ. Mà đối thủ lần này của hãn không giống như lần trước. Tuy nói rằng đây không phải là lần đầu hãn giao phong với Lưu Bị. Nhưng Lưu Bị bây giờ đã không giống với Lưu Bị trước đây ở Nam Dương.

Đối với Tào Bằng mà nói, được Tuân Úc giúp đỡ thật là một chuyện tốt.

Trong ngũ đại mưu chủ của Tào Tháo thì năng lực của Tuân Úc tuyệt đối không thể khinh thường. Lúc trước khi y đến tìm Tào Tháo nương tựa, Tào Tháo đã lấy “Ngô chi tử phòng” để khen ngợi Tuân Úc. Tuy nói rằng phần lớn thời gian, biểu hiện của Tuân Úc không xuất sắc, nhưng trên thực tế không thể thiếu được Tuân Úc.

Dù sao thì tầm mắt, mưu lược và cái nhìn đại cục của Tuân Úc đều là của một nhân tài kiệt xuất.

Cho dù so sánh thì Quách Gia cũng không thể bằng được với Tuân Úc.

Tào Bằng cảm thấy được Tuân Úc giúp đỡ, đối với hãn mà nói thì đó là một cơ hội vô cùng tốt. Vì thế hãn không cảm thấy như bị người khác kiềm chế, ngược lại trong lòng vô cùng thoải mái.

Đầu xuân năm Kiến An thứ mười ba, phía thượng sông Đại Giang vô cùng náo nhiệt.

Thuyền bè lui tới hai bên bờ sông không ngừng có sứ giả của Tào Tháo, sứ giả Lưu Bị, thậm chí còn có cả sứ giả ở Ích Châu.

Sau khi Lưu Chương được thăng chức Đại tư đồ thì trở nên rất hăng hái.

Có lẽ già nhận thấy sắp tới sẽ phát sinh ra một trận đại chiến nên không thể không lên tiếng cho Ích Châu. Vì thế Lưu Chương phái người đến Giang Đông giao cho Tôn Quyền ba trăm tráng sĩ. Ít nhất thì trong thư Lưu Chương đã nói như vậy. Ty nhiên sau khi Tôn Quyền nhìn ba trăm tráng sĩ kia thì thiếu chút nữa đã khóc! Cái gọi là “tráng sĩ” chắc đã là hai mươi năm trước kia. Một đám người tóc đã hoa râm, nhìn qua gầy yếu không chịu nổi. Người trẻ tuổi nhất đã hơn bốn mươi tuổi, người nhiều tuổi nhất chắc đã đến sáu mươi. Đây là “tráng sĩ” hay là “lão gia” chứ!

Sách sử ghi lại rằng Lưu Chương tặng Giang Đông ba trăm tẩu binh.

Quan trọng là cái đám « tẩu binh » kia chỉ là một đám lão binh.

Nhưng Tôn Quyền không thể từ chối. Thậm chí vì ba trăm “tẩu binh” mà phải trả giá không nhỏ.

Vàng bạc châu báu không nói đến, phải có qua có lại. Tôn Quyền còn không thể không nể mặt mũi tôn Lưu Chương một tiếng “Đại Tư Đồ”. Chỉ có điều trong lòng hãn chỉ muốn quẳng tổ tông mười tám đời Lưu Chương xuống biển. Thằng nhãi này không nên làm quan. Nhưng thật ra kẻ làm ăn thì tất nhiên là muốn kiếm đầy túi.

Tuân Diễn tới!

Chung Diêu tới!

Từ Tuyên đến!

Trần Quân đến!

Trong thời gian ngắn ngủi mà một đám danh sĩ phương bắc đi đến Giang Đông khiến cho sĩ tộc Giang Đông không khỏi có phần sợ hãi.

Mà sứ giả Ích Châu cũng không phải là tầm thường, dù sao cũng là một trong tứ đại gia của Hoàng Quyền, thanh danh vang dội. Nhìn xuống dưới thì sứ giả của Lưu Bị không có nhiều thanh danh lắm. Gia Cát

Lượng năm nay chỉ là một thanh niên ba mươi tuổi. Tuy nói y rất hiễn hách dưới trướng của Lưu Bị nhưng khi so sánh với đám người Tuân Diễn Chung Diêu thì rõ ràng là kém đi một bậc. Tất nhiên vì thế nên sự chiêu đã cũng không bằng được với những người khác.

Ngô Quận trở thành nơi quần anh hội tụ.

Một đám mưu sĩ lần lượt giương thương múa kiếm. Mặc dù không có đao quang kiếm ảnh nhưng đằng sau ẩn chứa sát khí cho một trận huyết chiến.

Tôn Quyền bị sứ giả khắp nơi quấy rầy khiến cho đau đầu nhức óc.

Màn đêm lặng lẽ kéo xuống, Tôn Quyền trở về phủ.

Hắn ngồi xuống ghế trường kỷ, nhẹ nhàng xoa trán.

Trận chiến Xích Bích có khác so với trong lịch sử. Lần này Tào Tháo chinh phạt Kinh Sở không hề toát ra dã tâm với Giang Đông. Ngược lại, biểu hiện của Tào Tháo rất đầy đủ thiện ý, nào là phong quan phong tước, rồi lại ban cho vàng bạc, rồi chưa kể đến cầu hôn đám hỏi khiến Tôn Quyền được sung ái đến phát sợ.

Đồng thời vì nguyên nhân này mà khiến cho Giang Đông tương đối được ổn định.

Vô tướng thì không có cảm giác về mối nguy cơ nào. Còn nhóm văn thần thì không dám nói đến đầu hàng. Biểu hiện của hai bên vô cùng bình tĩnh, chủ yếu là đứng ngoài quan sát thế cục biến hóa. Lấy Trương Chiêu là đại biểu sĩ tộc Giang Đông thì dường như có khuynh hướng quy thuận Tào Tháo, hy vọng Tôn Quyền có thể cùng Tào thị hòa bình chung sống chứ không phải giương cung bạt kiếm. Nhóm vô tướng thì nghe theo Trình Phổ, Hoàng Cái lão thần, vẫn kiên trì giữ ý kháng Tào. Không giống như lịch sử, bọn họ và đám người Trương Chiêu đối lập với nhau. Lý do của bọn họ cũng vô cùng rõ ràng: “môi hở răng lạnh.”

Chỉ có điều, phải đối mặt với sự uy hiếp của hơn mười vạn đại quân Tào Tháo thì đám người Trình Phổ không dám tỏ thái độ rõ ràng, phải xuất binh giúp đỡ Lưu Bị.

Dù sao thì Tào Tháo không hề nói là sẽ tấn công Giang Đông. Thậm chí khi đối mặt với Giang Đông thì Tào Tháo chỉ hạ lệnh cho thủy quân rút quân về phía sau, duy trì thế phòng thủ. Nếu như trong tình huống như vậy mà Tôn Quyền cố ý xuất binh thì không những sẽ gặp sự trả thù của Tào Tháo mà còn có sự phản đối của sĩ tộc Giang Đông.

Những nhà thế gia Đông Hán nhiều như nấm, tuy rằng hình thành thế nam bắc triều, nhưng trên phương diện chính trị thì luôn chiếm vị trí hết sức quan trọng.

Hơn một nửa Giang Đông đều cho rằng cần phải thủ vững Giang Đông, có điều kiện thì chi viện cho Lưu Bị.

Nhưng nếu gióng trống khua chiêng xuất binh tương trợ rồi lại không có người tán thành.

Tôn Quyền cũng chần chừ không có chủ ý. Cả ngày hắn bị làm cho quay cuồng đầu óc, đến khi về đến phủ vẫn còn cảm thấy áp lực.

-Chủ công, Mã Đạt tiên sinh cầu kiến.

-A, mau mời!

Tôn Quyền vội đứng dậy nói. Một lát sau thì một nam tử mặc đồ đen đi vào đại sảnh. Người nam tử có bộ dạng như con đại bàng, hai gò má gầy, góc cạnh rõ ràng, lộ ra một vẻ cương nghị. Chỉ có điều trên khuôn mặt kia có một vết sẹo nhàu nhĩ khiến người khác không dám tiếp cận. Y tiến đến chấp tay thi lễ:

-Mã Đạt đêm khuya quấy rầy, mong chủ công thứ lỗi.

-Trọng Tử đừng quá đa lễ, hãy mau ngồi xuống đi.

Mã Đạt này lớn tuổi hơn Tôn Quyền một chút, khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi.

Khi nói chuyện, khẩu âm của y có rất nhiều khẩu âm của Hà Nội, chứng tỏ y từ phía bắc.

Trọng Tử là tự của hắn.

Nhưng ý nghĩa trong đó thì lại không người nào hiểu được.

Người này đến từ Dự Chương, được thái thú Dự Chương là Cố Ung tiến cử. Mặc dù tuổi tác của y không lớn nhưng trầm ổn già dặn, suy nghĩ nhanh nhẹn, đồng thời đối nhân xử thế cũng rất khiêm tốn, rất ít khi tỏ chủ ý của mình trước mặt người khác. Vì thế nên phần lớn thời gian mọi người sẽ bỏ qua sự tồn tại của y.

Nhưng đối với Tôn Quyền mà nói thì vị Mã Trọng Tử tiên sinh này có chí càn khôn, là một nhân vật khó lường.

-Chủ công, chắc còn vì việc Tào-Lưu mà phiền não?

-Đúng vậy!

Tôn Quyền vỗ trán, cười khổ nói:

-Tử Kính Tử Du kiên quyết yêu cầu xuất binh hỗ trợ Lưu Bị, nói là “môi hở răng lạnh”, nếu như Lưu Bị vong thì Giang Đông sẽ nguy khốn. Nhưng đám người Tử Bố lại nói là Tào Tháo thừa lệnh vua ra lệnh cho chư hầu, nếu làm vậy là cũng không sai. Bây giờ hấn lấy đại nghĩa chi danh để chinh phạt Kinh Sở nhưng chưa nhìn ngó đến Giang Đông. Nếu như lúc này xuất binh thì không khéo đại nghĩa chi danh của Giang Đông sẽ gặp phải tai họa tày trời.

Ta cũng biết là Tử Kính Tử Du muốn ta cố tình xuất binh.

Nhưng binh mã Giang Đông giỏi về thủy chiến. Còn vùng Kinh Sở thì rừng núi rậm rạp. Nếu liều lĩnh đổ bộ chiến đấu thì sẽ rước lấy phiền toái.

Trọng Tử, người nghĩ thế nào?

Tôn Quyền là người rất quyết đoán nhưng rất ít khi để lộ ra vẻ khó xử trước mặt người khác.

Không phải là hấn không rõ tính toán của Tào Tháo, mà vì hấn không tìm thấy một cách giải quyết xử lý nào thích hợp. Vốn dĩ Tào Tháo và hấn phát sinh xung đột, nhưng lại quay sang thế nhượng bộ lui binh. Binh mã của Tào Tháo không hề xâm phạm đến vùng Giang Đông nên khiến cho Tôn Quyền không tìm thấy một cái cớ nào thích hợp.

Đồng thời Tôn Quyền cũng rất rõ ràng ưu khuyết điểm của chính mình.

Nếu là thủy chiến thì chưa chắc hấn phải e ngại Tào Tháo. Chỉ khi nào nảy sinh lục chiến thì binh mã Giang Đông sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn, không thể so sánh với đại quân oai phong phượng bắc U Châu với sĩ khí ngời ngời. Trong tình huống như vậy thì Tôn Quyền nên xuất binh hay không nên xuất binh?

Xuất binh thì chưa chắc có lợi.

Mà không xuất binh thì sớm muộn gì hấn cũng chết.

Tôn Quyền bối rối không biết thế nào.

Mã Đạt cười, trong tiếng cười có chút kỳ quái.

-Khi Đạt ở Dự Chương đã từng nghe rằng trước khi Tôn Sách lâm chung đã từng dặn dò: “Nội sự không quyết được thì hỏi Trương Chiêu. Ngoại sự không quyết được thì hỏi Chu Du.” Bây giờ Ngô hầu khó có quyết định, sao không phải người thỉnh giáo Chu đô đốc? Hấn quản lý thủy quân Giang Đông nên nắm rõ được nặng nhẹ.

-Việc này...

Tôn Quyền lộ ra vẻ do dự.

Thật ra hấn đã sớm nghĩ tới Chu Du nhưng lại chưa quyết định có nên phái người đi hỏi hay không.

Chu Du rất thân thiết với Tôn Sách chứ không thân với Tôn thị. Y và Tôn Sách là bạn tâm giao từ nhỏ, hơn nữa cùng khởi dựng sự nghiệp cùng nhau, rất có uy anh ở Giang Đông. Tôn Quyền tiếp nhận vị trí Ngô hầu từ Tôn Sách, trong khi Tôn Sách còn có con trai. Mà Chu Du và Tôn Sách là anh em thân thiết. Chính vì thế nên không thể tránh khỏi một chút ngăn cách giữ Chu Du và Tôn Quyền.

Mỗi ngày Tôn Thiệu một lớn lên, dần dần cũng là vấn đề.

Tuy nói Tôn Sách đã mất gần mười năm, mà vị trí của Tôn Quyền càng ngày càng được củng cố, nhưng sức ảnh hưởng của Tôn Sách vẫn không thể bỏ qua được.

Đặc biệt lão tướng quân Trình Phổ mỗi khi nhắc đến Tôn Sách đều luôn mang theo vẻ hoài niệm.

Vì thế nên đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Tôn Quyền giữ Tôn Thiệu ở Phú Xuân. Tất nhiên Tôn Quyền không hy vọng một ngày nào vị trí của chính mình bị Tôn Thiệu lấy đi. Tôn Thiệu thừa hưởng phúc lộc từ cha, Giang Đông lại có Chu Du làm chỗ dựa vững chắc. Tất cả đều là mối uy hiếp lớn đối với Tôn Quyền. Vốn Tôn Thiệu bị Tôn Quyền áp chế nên đã dần bị mọi người quên đi. Nhưng không ngờ Tào Tháo lại đột nhiên đến Giang Đông, muốn gả con gái cho Tôn Thiệu.

Việc này khiến cho Tôn Quyền có chút khẩn trương.

Tôn Thiệu bị áp chế tám năm, bây giờ một lần nữa lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôn Quyền là một người rất hiểm độc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Năm đó, đám hỏi của Lục Tốn và Cố thị khiến cho Tôn Sách có chút hơi khẩn trương. Vì thế Tôn Quyền đã ra tay, ý định muốn đầu độc giết con gái của Cố thị để thông qua Lục Tốn mà chấm ngòi mối quan hệ của hai nhà Cố Lục, phá hỏng mối quan hệ của sĩ tộc Giang Đông. Thật không ngờ khi tưởng đại sự cáo thành thì lại bị Tào Bằng vô tình phá hỏng. Sau đó hai nhà Cố Lục giao ra tư binh thì mới khiến cho Tôn Quyền yên tâm. Vì thế có thể nhìn ra rằng Tôn Quyền là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào.

Nếu như Tôn Thiệu không bị người đời chú ý thì Tôn Quyền không cần phải diệt trừ Tôn Thiệu.

Nhưng vì một chút nhân từ nương tay năm đó mà bây giờ hắn muốn động thủ đã trở nên vô cùng khó khăn. Bây giờ Tôn Thiệu không chỉ được sĩ tộc Giang Đông chú ý mà còn có lão thần Trình Phổ vô cùng coi trọng. Đồng thời, Ngô quốc đã mở rộng ra tới Phú Xuân, đã bành trướng rất lớn, khiến cho Tôn Quyền không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chu Du... Chu Du!

Tôn Quyền do dự hồi lâu:

-Một khi đã như vậy thì phiên Trọng Tử đi Sài Tang một chuyến vậy.

-Đây là bốn phận của Đạt!

-Trọng Tử, người nói xem ta nên từ chối hay tán thành lời đề nghị thông gia của Tào Tháo?

Trong mắt Mã Đạt hiện lên một chút kinh ngạc:

-Ngô hầu, vì sao ngài phải từ chối chứ?

-Việc này...

Mã Đạt cười nói:

-Tôn Thiệu là con trai của Tôn Sách. Bây giờ là thời điểm quan trọng của Giang Đông, cũng là lúc hắn nên dốc sức vì Tôn thị, là lúc giúp đỡ cho Ngô hầu. Đạt nghĩ rằng thiên hạ bây giờ là quần hùng cùng khởi, giống như thời Chiến quốc năm xưa. Sao Ngô hầu không lệnh cho Thiệu công tử đến Hứa Đô thành hôn. Từ đó càng thể hiện rõ lập trường cho Tào Tháo, lại càng có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị.

Để Tôn Thiệu đi Hứa Đô?

Ánh mắt Tôn Quyền bỗng bừng sáng ngời nhìn Mã Đạt, rồi mỉm cười.

Nói là đi thành thân nhưng chẳng khác nào nói đi làm con tin. Tôn Thiệu rời khỏi Giang Đông sẽ khiến cho sự ảnh hưởng còn lại của Tôn Sách bị suy yếu đi. Đồng thời đối với Tôn Quyền mà nói thì chẳng khác nào giải quyết cái họa bên trong. Cho dù bọn người Trình Phổ có ủng hộ Tôn Thiệu thì sẽ ủng hộ thế nào? Khó khăn ư? Bọn họ có còn muốn chạy tới Hứa Đô không? Khi không có Tôn Thiệu thì địa vị của Tôn Quyền càng thêm củng cố.

-Lời Trọng Tử nói rất đúng.

Mặt mày Tôn Quyền vui vẻ, tỏ vẻ đồng ý.

-Tuy nhiên bên Lưu Bị thì nên giải quyết thế nào?

Nếu Chu Du muốn xuất binh thì ta đây có nên ưng thuận hay không?

Mã Đạt cười nói:

-Việc chủ công quyết định, Đạt không nên nhiều lời. Tuy nhiên việc xuất binh hay phòng thủ không quan trọng. Quan trọng là từ chuyện này, chủ công giành được nhiều lợi ích. Tuy rằng Lưu Bị nói là muốn dâng Quế Dương. Trong trường hợp đó thì có nghĩa Lưu Bị không thể quyết đoán về Quế Dương. Phải biết rằng mặc dù hấn chiếm cứ Trường Sa nhưng nền móng không vững chắc. Chủ công, Quế Dương có tốt thì cũng chỉ là cái hữu danh thôi. Không biết chủ công nghĩ thế nào?

Mã Đạt cáo từ ra đi. Còn Tôn Quyền thì không còn băn khoăn gì.

Từ lời Mã Đạt nói thì hấn đã hiểu ra một điều quan trọng.

Phải danh chính ngôn thuận giành lấy Quế Dương, bất luận thắng bại của Lưu Bị thì đều không thể ở thế thua.

Hấn có thể thông qua Quế Dương mà âm thầm giúp đỡ Lưu Bị chống đối Tào Tháo, đồng thời tăng cường lực lượng ở Giang Đông để ngừa việc Tào Tháo chinh phạt trong tương lai.

Mã Đạt không tán thành việc xuất binh.

Nhưng y lại tán thành việc trợ giúp cho Lưu Bị để Lưu Bị chế ngự quân đội của Tào Tháo.

Đúng, ý của y là như vậy. Trong lời nói vừa rồi của Mã Đạt đại khái đã có ẩn ý như vậy.

Tuy nhiên, nếu như đi Hà Tiến thì cần phải có một kế hoạch tường tận.

Tôn Quyền nhắm hai mắt lại. Sau một lát, đột nhiên hấn khoác áo đứng lên ra phòng ngủ.

-Người đâu!

-Dạ!

-Mời Tử Kính đến. Ta có chuyện quan trọng muốn thảo luận.

603. Chương 663 : Ba Mươi Sáu Kế , Chạy Là Thượng Sách

Tuy rằng Tuân Úc có chức trách ở Kinh Nam nhưng dù sao thì cũng là mưu chủ dưới trướng Tào Tháo, phải nghe theo sự sai bảo của Tào Tháo.

Còn Tào Bằng đi đâu cũng có mưu chủ đi theo.

Bất luận là Pháp Chính nhiều mưu, Bằng Sơn Dân diễm đạm chừng chặc với Trương Tùng hoạt ngôn thì đều có thể thỏa mãn nhu cầu trước mắt của Tào Bằng. Khi Trương Uyển đi theo Tào Bằng đến Lâm Nguyên thì đã được Tào Bằng đề bạt với Lại Cung. Cũng không nên xem thường tình cảm đồng hương. Trên thực tế, ở những năm cuối thời Đông Hán, loại tình cảm cùng quê cha đất tổ rất quan trọng còn hơn hẳn loại tình cảm đồng hương gặp đồng hương có thể đâm một dao sau lưng ở đời sau này. Tình cảm thời xưa thật sự rất thân thiết.

Nguyên quán của Lại Cung là quận Linh Lăng, huyện Linh Lăng và phía tây nam của Linh Lăng, còn Trương Uyển lại là người Tương Hương, ở phía đông bắc quận Linh Lăng, không thể nói là quá gần nhưng sau khi hai người gặp lại nhau thì vô cùng thân thiết.

Tào Bằng tiến cử Trương Uyển với Lại Cung, ý tứ là muốn Trương Uyển làm Trường Sử.

Nào ngờ Lại Cung không nói hai lời phong Trương Uyển làm Lâm Nguyên Trường, Tư Mã Vô Lăng. Ba nghìn binh mã trong tay mình đều giao cho Trương Uyển thống lĩnh. Một mặt, thì hai người là đồng hương, còn về phương diện khác là thể hiện tâm ý của mình với Tào Bằng. Nói cho cùng, trên lịch sử thì Lại Cung

sau này quy hàng Lưu Bị, nhưng bây giờ do Hoàng Trung nói tốt cho y nên y lại đầu phục Tào Tháo. Nhưng nếu theo phe phái mà nói thì Lại Cung thuộc dưới quyền của Tào Bàng.

Về điểm này thì Tào Bàng đã sơ sót.

Cổ nhân có một cách kiến giải, Lại Cung bởi vì Tào Bàng mà quy thuận Tào Tháo. Ở mức độ nào đó y đã có phần nào dính líu với Tào Bàng. Nếu mạo muội thay đổi vị trí thì chưa chắc được người khác tiếp nhận. Hơn nữa rõ ràng Tào Bàng vô cùng tôn kính Lại Cung. Nếu không, theo đạo lý mà nói thì tuy rằng Lại Cung nắm giữ một đội binh mã trong tay, nhưng đội binh mã này chính là thủ hạ của Tào Bàng - Hoàn Dã tướng quân, Đô đốc quân sự Kinh Nam, Đại đô đốc Hồ Báo kỵ. Nhưng Tào Bàng không hề thu lấy binh quyền của Lại Cung, mà còn bày tỏ đủ thiện ý. Hành động như vậy sẽ khiến cho Lại Cung tự nhiên cũng hiểu ý. Tướng Uyển xuất hiện là một sự dẫn dắt, Lại Cung giao binh mã cho Tướng Uyển thì cũng không ai dám nói nhiều. Dù sao thì Tướng Uyển cũng là đồng hương với Lại Cung. Nếu Lại Cung không tin tưởng Tướng Uyển thì còn tin tưởng ai được nữa?

Vấn đề là Tướng Uyển lại là thủ hạ của Tào Bàng.

Cứ như vậy thì chẳng khác nào Lại Cung giao binh quyền trong tay y trả lại cho Tào Bàng.

Có qua có lại mới toại lòng nhau. Tào Bàng tỏ vẻ tôn trọng việc chính vụ và quyết định của Lại Cung. Dù Tào Bàng là Đô đốc Kinh Nam thì cũng sẽ không nhúng tay vào sự vụ của Kinh Nam.

Việc Kinh Châu thì do người Kinh Nam làm.

Một lần nữa Tào Bàng thể hiện thái độ của mình với Lại Cung rằng Lại Cung là người Kinh Châu thì tự nhiên sẽ hiểu hành động này của Tào Bàng.

- Lệnh Minh, về sau Nguyên Nam sẽ giao cho người.

Giục ngựa đến bên sông Nguyên Thủy, Tào Bàng ghìm ngựa lại, ngón tay chỉ bờ sông đối diện:

- Ta sẽ bảo Công Diễm hạ trại ở bắc ngạn, đảm bảo hậu phương cho người.

Mười ngày sau Bá Hưu sẽ tiến vào chiếm lĩnh Động Đình.

Đến lúc đó, ta sẽ bảo Bá Hưu đi thuyền tới thượng nguồn sông Nguyên Thủy để vận chuyển vật tư, còn người thì bảo vệ ven sông để ngừa quân Lưu Bị xuất quân từ Nguyên Lăng. Nhiệm vụ của người chính là thu hút sự chú ý của Lưu Bị về đây. Chí ít thì phải bám trụ gắt gao binh mã Ích Dương cho ta.

Người đóng quân ở Ích Dương là Lưu Bàn.

Bàng Đức nghe được thì lập tức khom người trên ngựa:

- Xin công tử yên tâm, Đức sẽ tuyệt đối không để một binh một tốt ra khỏi Ích Dương.

Tào Bàng gật đầu, quay đầu ngựa, đưa mắt nhìn ra xa thấy dãy núi ẩn hiện sau làn sương mù dày đặc. Quận Trường Sa lúc này hoang dã hơn rất nhiều so với mảnh đất thời sau này.

Sau một hồi trầm ngâm, hần đột nhiên hỏi:

- Lại thái thú!

- Vâng thưa đại đô đốc.

- Nay ở Vô Lăng phần lớn là người miền núi.

Nếu không thể nghĩ cách giải quyết thì nhất định sẽ là tiềm tàng đại họa. Ta biết rằng Bá Khiêm rất giỏi, cần phải sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này. Nếu có thể bình ổn được mấy người miền núi đó thì thứ nhất có thể an tâm triển khai kế hoạch, thứ hai cũng có thể tăng thêm nhân khẩu cho Vô Lăng. Việc này cũng quan hệ trọng đại đến đại sự của Kinh Nam. Xin nhờ thái thú tốn chút tâm tư để sớm giải quyết việc này. Nếu thành công thì sau này ta sẽ ở trước mặt thừa tướng bẩm báo công lao của Bá Khiêm.

Lại Cung lập tức mừng rỡ:

- Xin đại đô đốc yên tâm. Cung sẽ dốc hết khả năng để làm tiêu tan đi nỗi buồn phiền của đại đô đốc.

Tào Bằng cười cảm tạ.

Hắn xoay người xuống ngựa, đi bộ đến một gò đất.

Kiếp trước hắn chưa từng đi Hồ Nam. Nhưng bây giờ hắn đã nhận thức được phong tình nguyên thủy nhất ở Hồ Nam. Trong thời kỳ nam bắc Ngụy, Lương Hồ được khai thác và phát triển nên có một số lượng lớn nhân khẩu di chuyển, bù cho sự khiếm khuyết nhân khẩu ở phía nam, tạo nên thế diện đông đúc nhân tài ở Lương Hồ đời sau.

Có thể đến Điền Hồ khai thác, phát triển?

Vấn đề là số lượng nhân khẩu ở Lương Hồ căn bản không cần phải khai thác phát triển với quy mô lớn.

Nếu muốn phát triển Lương Hồ thì chỉ có thể làm đến nơi đến chốn. Hành động của Tôn Quyền ở Giang Đông gọi cho Tào Bằng một suy nghĩ. Nhân khẩu ở Giang Đông không nhiều lắm, nhưng trải qua gần trăm năm chinh chiến vẫn có thể duy trì số lượng người không hề sai biệt nhiều.

Trong đó, tất nhiên có Thiên Tiệm ở Trường Giang khiến cho chiến sự của Giang Đông gặp ít nguy cơ.

Tôn Quyền ở Giang Đông chinh phạt bốn phía Sơn Việt, bắt người cướp của miền núi mang về nạp vào nhân khẩu, cũng là một nguyên nhân chính để củng cố nhân khẩu ở Ba Thục ở Giang Đông. Bắt người cướp của người miền núi và chính sách mua bán Khương Hồ của Tào Bằng ở Hà Tây cũng có những hiệu quả như nhau.

Mà số lượng người miền núi ở Kinh Sở không giống như Giang Đông, rất thưa thớt.

Bất luận vùng nào thì trong sự phát triển của một quốc gia đều không thể tránh khỏi những thủ đoạn đẫm máu.

Tào Bằng không biết có nên kiến nghị đó với Lại Cung hay không. Nhưng ý nghĩ này đã khắc sâu vào bên trong đầu hắn.

Đến thời cơ thích hợp thì Tào Bằng sẽ đưa ra đề nghị này.

Nếu như Lại Cung không đồng ý thì hắn cũng không cần để ý. Hắn sẽ đề nghị với Tào Tháo cách chức Lại Cung thay bằng một thái thú khác mạnh tay hơn.

Tuy nhiên trước mắt nói như vậy có phần hơi sớm.

- Văn Trường!

- Có mặt tướng!

Ngụy Diên lên tiếng bước lên phía trước.

Nếu nói về lý thì Tào Bằng phải gọi Ngụy Diên một tiếng huynh trưởng. Nhưng nhiều lúc hắn luôn giữ sự oai nghiêm của một Hoàn Hảo tướng quân.

- Người cần lưu ý một việc khi đóng quân ở Linh Dương.

Ta nhớ hồi đó huynh trưởng thường dẫn võ tốt Nghĩa Dương đi xâm nhập rừng núi và tác chiến với người miền núi phải không?

- Đúng vậy.

- Bây giờ quân lính của người phải lấy đao thuận làm chính, thường xuyên luyện tập.

Ngụy Diên nghe được thì đồng ý.

Sự an bài này của Tào Bằng, nói thẳng ra chính là muốn Ngụy Diên làm chệch hướng của binh mã Ngũ Khê Man. Đây chính là lúc thích hợp để có thể bao vây tiêu diệt, thậm chí là hoàn toàn tiêu diệt. Đồng thời, Ngụy Diên còn nhận trách nhiệm ngăn cản Trần Đáo ở Sung huyện. Văn Sính là người thích hợp để hỗ trợ cho Ngụy Diên dẹp yên những loạn ở miền núi.

Dưới trướng hạ của Ngụy Diên có năm nghìn quân tốt. Trong đó có hai nghìn người thuộc về đao thuận binh.

Tất cả những trang bị đều là hoành đao mới được vận chuyển từ Hà Nhất xưởng đến, thích hợp nhất với việc giao chiến trên núi. Còn có một ngàn năm trăm câu liên thủ và một ngàn năm trăm cung tiễn thủ. Tuy rằng vấn đề không lớn nhưng Tào Bằng cũng biết rằng cuộc chiến này sẽ là một cuộc trường kỳ chiến đấu. Có lẽ phải mất hai ba năm, có lẽ năm sáu năm, thậm chí còn lâu hơn vậy. Nếu những trang bị này có thể phù hợp với địa hình chiến đấu miền núi thì Tào Bằng sẽ đề xuất với Tào Tháo phải tăng cường luyện tập trên địa hình núi. Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ, Ngụy Diên và Văn Sính sẽ phải trú một thời gian rất dài ở vùng Kinh Nam. Đối với những yêu cầu của Tào Bằng, Ngụy Diên luôn tỏ ý tuân mệnh.

Bát giáo Kinh Nam?

Tào Bằng đi xuống núi xoay người leo lên lưng ngựa.

- Chúng ta đi lên phía trước để quan sát địa hình một chút.

Tôn phủ ở Phú Xuân.

Từ ngoài nhìn lại thì Tôn phủ dường như có chút hoang tàn. Tuy nhiên Tôn thị quật khởi tại Giang Đông nên bên trong tòa nhà tổ tiên này vẫn còn rất hoa mỹ tráng lệ.

Phía sau nhà, trong võ đường, một thiếu niên cầm bàn long thương trong tay múa võ với kình khí kình người.

Bên cạnh có vài tên gia đình vạm vỡ đứng yên lặng nhìn người thiếu niên múa võ, trong mắt không có nhiều vẻ kính trọng lắm, ngược lại lộ ra một chút khinh thường. Người thiếu niên hét lớn một tiếng, thu hồi bàn long thương lại. Toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi. Hắn bỏ đại thương vào giá binh khí rồi sải bước bỏ đi. Từ đầu đến cuối, người thiếu niên không hề để ý đến mấy tên gia đình to lớn kia.

Người thiếu niên không những khinh thường không thèm để mắt bọn gia đình, mà còn xem như bọn chúng không hề tồn tại.

Mấy tên gia đình vội vàng đi theo sau thì thấy thiếu niên đột nhiên dừng bước lại, ánh mắt ánh lên một tia nhìn sắc nhọn:

- Thế nào, muốn theo ta đi vào trong nhà sao?

Tên gia đình lộ ra vẻ xấu hổ, vội vàng nói:

- Công tử chó hiểu lầm, chẳng qua ta chỉ muốn...

- Hừ!

Không đợi gia đình nói xong thì thiếu niên kia đã đi vào trong nhà.

Khi bóng dáng thiếu niên hoàn toàn biến mất thì tên gia đình đột nhiên nhổ một ngụm nước bọt xuống đất:

- Nếu không có Ngô hầu chăm sóc thì tiểu tử ngươi dám kiêu ngạo như thế sao.

- Lão tam, im miệng!

Nhìn qua thì dường như đó là người đứng đầu gia đình, đang trầm giọng nói:

- Đó là đại công tử, là Ô Trình Hạo công tử, cũng là cháu trai của chủ công. Sao ngươi có thể thốt ra lời bất kính như vậy. Nếu như bị người khác nghe được thì không khéo rước vào cái họa sát thân. Chủ công bảo chúng ta phải bảo vệ công tử, không phải bảo người bực tức ở đây. Chỉ cần đại công tử ở trong nhà thì người cần gì phải quản hắn? Để cho hắn mắng hai câu thì không được sao.

- Dạ biết, ca ca!

Mấy tên gia đình xoay người bỏ đi. Còn người đứng đầu thì nhìn vào trong cánh cửa, khe thở dài.

Y hiểu rất rõ vì sao chủ công phái bọn họ tới nơi này. Thiếu niên kia tuy còn nhỏ tuổi nhưng gia thế rất phi phàm. Sáu quận Giang Đông là thiên hạ của Tôn thị mà không phải là giang sơn do chủ công đánh hạ được. Đây là giang sơn do Ô Trình Hạo Tôn Bá Phù đánh hạ được. Tuy nói rằng bây giờ vị trí của chủ công đã

ổn định nhưng vẫn luôn rất kiêng kỵ thiếu niên kia. Nguyên nhân vì sao? Lý do rất đơn giản. Vì phụ thân người thiếu niên này là một người thanh danh hiển hách, được tôn là Giang Đông tiểu bá vương, trước kia là người đứng đầu Giang Đông. Vị thiếu niên này chính là con trai của Tôn Sách Tôn Bá Phù, Tôn Thiệu.

Tuy rằng Tôn Sách đã chết nhưng sức ảnh hưởng của ông ta vẫn còn tồn tại.

Cho dù tám năm đã trôi qua nhưng rất nhiều người vẫn còn nhớ uy phong của Tôn Bá Phù năm đó.

Những lão thần Giang Đông như Trình Phổ, Hàn Đường, Hoàng Cái không cần nói nhiều, năm đó đã đi theo Tôn Sách giành quyền tướng lĩnh. Bây giờ bọn họ ở Giang Đông đều có địa vị hết sức quan trọng. Chu Du càng không cần phải nói, đã là đại đô đốc thủy quân Giang Đông, là dượng của Tôn Thiệu. Còn những người còn lại như Hạ Tề, Trương Khâm, Thái Sử Từ cũng đều là những trọng thần của Tôn thị, cầm quyền chức to lớn trong tay. Trong những văn thần đều có rất nhiều người được Tôn Sách đề bạt.

Ví như Trương Chiêu, Trương Hoàn, người nào không phải là tâm phúc của Tôn Sách năm đó?

Nội sự không quyết thì hỏi Trương Chiêu. Ngoại sự không quyết thì hỏi Chu Du.

Đây là lời dặn dò của Tôn Sách trước khi lâm chung năm đó. Nhưng trên thực tế cũng vì muốn giữ gìn thực lực cho con trai Tôn Thiệu của hắn. Tôn Quyền phái Chu Du đi Sài Tang, đồng thời ra sức mời chào người hiền, đề bạt trưng dụng đám người Lỗ Túc, Gia Cát Cẩn. Nếu Tôn Thiệu trưởng thành thì ai dám nói là những người như Chu Du không lập Tôn Thiệu lên? Chỉ cần có một người đứng ra thì sẽ có hơn một nửa thần tử Giang Đông tỏ vẻ ủng hộ.

Làm sao Tôn Quyền không thể không có phòng bị?

Nếu vị Tôn Thiệu Tôn công tử này không có bản lĩnh thì thôi.

Nhưng hắn lại có bản lĩnh, lại có hơi hướng giống phụ thân. Trước kia khi lão tướng Trình Phổ đến thăm, sau khi nhìn Tôn Thiệu thì đã không kìm nổi nước mắt giàn giụa, nói rằng Tôn Thiệu rất giống Tôn Sách. Thêm việc võ nghệ Tôn Thiệu không tầm thường thì càng khiến cho Tôn Quyền lo lắng.

Việc đem Tôn Thiệu giam lỏng ở Phú Xuân cũng chỉ là việc bắt đắc dĩ.

Nếu có khả năng Tôn Quyền sẽ giết Tôn Thiệu để diệt hậu hoạn. Nhưng mẹ kế của Tôn Thiệu vô cùng quan tâm đến Tôn Thiệu, cũng được Ngô Quốc Thái sủng ái khiến cho Tôn Quyền không thể nào xuống tay. Nếu như thật sự giết Tôn Thiệu thì Tôn Quyền cũng lo lắng về thái độ của đám người Chu Du Hạ Tề.

Nếu phải vào bước đường cùng thì chỉ còn cách nhốt Tôn Thiệu ở Phú Xuân cho hắn tự sinh tự diệt.

- Mẫu thân!

Tôn Thiệu đi vào nhà thì thấy một người phụ nữ đẹp đang ngồi thêu trong vườn. Bên cạnh người phụ nữ còn có hai cô bé, là hai em gái của Tôn Thiệu. Con gái lớn tên là Tôn Diễm, con gái nhỏ tên là Tôn Lễ. Trong đó thì con gái lớn Tôn Diễm chính là vợ của Lục Tốn trong lịch sử. Tuy nhiên bây giờ Tôn Diễm chỉ mới mười tuổi, vẫn còn ngây thơ và không biết lòng người hiểm ác.

Người phụ nữ đẹp kia chính là thiếp của Tôn Sách, Đại Kiều.

Thê tử của Tôn Sách chết sớm, chỉ để lại cốt nhục Tôn Thiệu. Tôn Sách cưới Đại Kiều chưa kịp lập Đại Kiều làm chính thất thì đã chết oan chết uổng. Hai người con gái này là cốt nhục của Đại Kiều và Tôn Sách. Tuy rằng Tôn Thiệu không phải do Đại Kiều thân sinh nhưng từ đáy lòng hắn lại rất tôn kính Đại Kiều. Hắn biết, nếu không có Đại Kiều liều mạng bảo vệ thì nói không chừng bây giờ hắn đã là một người chết rồi.

Hai năm sau khi Tôn Sách chết thì thiếu chút nữa Tôn Thiệu cũng chết theo.

May là cứu được kịp thời nên có thể bảo toàn tính mạng. Sở dĩ xảy ra chuyện này là do trùng độc mà ra. Theo như Tôn Quyền nói với người ta là do nghịch đảng gây nên đã chặt đầu mấy người. Nhưng trong lòng Đại Kiều có thể hiểu được rằng Tôn Thiệu đang ở trong phủ thái thú, bảo vệ thâm nghiêm, từ trong ra ngoài tất cả đều là người của Tôn Quyền, sao có thể có nghịch đảng đầu độc được. Sau đó Đại Kiều đã cầu xin Ngô Quốc Thái để được trở về Phú Xuân.

Hơn nữa Tôn Thiệu được người cô Tôn Nhân bảo vệ nên mới có thể an toàn trưởng thành.

Về chuyện này thì đã khiến Đại Kiều tổn hao rất nhiều tâm tư.

Đại Kiều năm nay hai mươi bốn tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, đoan trang hiền thực.

Nàng hòa nhã nói:

- Thiệu, con đã luyện thương pháp xong rồi à?

- Vâng.

Tôn Thiệu nhìn một loạt thùng bên cửa hiên thì nhú mày, nhẹ giọng hỏi:

- Mẫu thân, mấy thùng đó ở đâu mà có?

- Là do thúc thúc con phái người đưa tới.

Đại Kiều cười, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, tiểu cô con hôm nay sẽ tới thăm.

Lát nữa ta sẽ bảo người chuẩn bị chút rượu và đồ ăn để khoản đãi cô của con. Về mấy cái thùng đó... Thiệu, có lẽ không lâu nữa con có thể rời khỏi nơi này, được tự do tự tại.

- Cái gì?

- Thúc thúc con đã đồng ý việc hôn sự giữa con với con gái của thừa tướng đương triều.

Trước đây Tào thừa tướng phái người đến cầu hôn, hy vọng gả con gái cho con. Con đã mười ba, xem như đã là một người lớn. Ý của thúc thúc con là cho con đi Hứa Đô, đến lúc đó có thể cầu được công danh. Ta nghĩ rằng nếu ở nơi này thì thà rằng đi ra ngoài tốt hơn.

Hứa Đô ngoài kia...

Cuối cùng cũng có thể giữ được tính mạng.

Như trong lời Đại Kiều nói, Tôn Thiệu đã trưởng thành.

Có rất nhiều chuyện hẩn hiếu rất rõ trong lòng nhưng có điều không nói ra mà thôi.

Trước đó vài ngày, Trình Phổ tới thăm Tôn Thiệu. Tôn Thiệu trả lời rằng rất tốt. Nhưng thực tế thì thế nào. Hẩn chỉ là chủ nhân trên danh nghĩa tòa nhà tổ tiên này. Tất cả những người phải tới hầu hạ đều là của Tôn Quyền, đều âm thầm giám sát hẩn.

Nhưng hẩn không thể nói cho Trình Phổ. Vì hẩn biết có nói ra cũng vô dụng.

Bây giờ nghe Đại Kiều nói hẩn phải rời khỏi nơi này đi Hứa Đô, Tôn Thiệu cảm thấy một niềm vui bất ngờ, có thể thấy rõ trên mặt.

- Mẫu thân, con nghe người ta nói rằng Tào Tháo là Hán tặc, vì sao phải đồng ý hôn sự?

- Thiệu, Tào Tháo là người tốt hay người xấu, đối với ta và con không quan trọng. Thực ra, tốt hay xấu có thể dễ dàng nói rõ sao? Ta chỉ biết rằng con có thể rời khỏi nơi này, chung quy có thể được an toàn hơn nhiều. Nếu như con ở lại nơi này lâu, ta lo lắng một ngày kia con sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Mẫu thân, vậy người và muội muội sẽ ở đâu?

- Chúng ta...

Đại Kiều do dự một chút, hạ giọng nói:

- Con thành thân, ta và hai muội muội con sao có thể đi theo được?

Tuy nhiên con hãy yên tâm, chúng ta rất an toàn. Chờ khi con đi rồi, ta tính toán rằng sẽ mang hai muội muội của con đến nhà của dưỡng con ở Lư Giang. Tuy rằng bây giờ đang có chiến loạn ở Lư Giang, nhưng trong nhà vẫn an toàn, dù sao cũng tốt hơn ở trong này không có người thân nào.

Phụ thân của Đại Kiều vẫn còn đang có thể là Kiều quốc trưởng.

Bây giờ Lư Giang phân thành hai. Một nửa thuộc về Giang Đông, nửa còn lại thuộc về Tào Tháo.

Thái thú Lư Giang hiện tại tên là Đồng Tập, cũng là tâm phúc của Tôn Quyền. Tuy nhiên quan hệ giữa Đồng Tập và Kiều quốc trưởng không tồi. Nếu Đại Kiều mang hai con gái về nhà thì không có gì là phiền toái. Hợp Phì, Cam Ninh gần đó cũng sẽ không có hành động gì. Cho nên ở Lư Giang kia tương đối là an toàn.

- Mẫu thân, con sẽ không đi Hứa Đô nữa.

- Vì sao?

Tôn Thiệu do dự một chút rồi hạ giọng nói:

- Chẳng lẽ mẫu thân không nhìn ra tâm tư của thúc thúc?

- Hả?

- Là thúc thúc muốn mượn dao giết người.

- Cái gì mà mượn dao giết người?

Tôn Thiệu nói:

- Trước đây vài ngày con đã xem “ba mươi sáu kế” của Tào Tam Thiên trong đó có một kế sách là mượn dao giết người.

Con ở Giang Đông tuy rằng nguy hiểm nhưng chung quy thúc thúc vẫn phải kiêng dè.

Nhưng nếu con đi Hứa Đô, danh nghĩa là thành thân nhưng thực sự là đường chết. Tương lai nếu chẳng may có biến cố gì thì con sẽ chết không có chỗ chôn. Thúc thúc sẽ mượn cơ hội này diệt trừ con, không để bất cứ sơ hở nào. Hơn nữa con vừa đi khỏi thì mẫu thân và hai muội muội làm sao bây giờ? Mặc dù dưỡng có thể là thần tử của thúc thúc. Nhưng hai năm gần đây dưỡng rất ít liên lạc với chúng ta, làm sao có thể bảo vệ an toàn cho mẫu thân được chứ?

- Nhưng nếu con không đồng ý thì chẳng phải là càng nguy hiểm sao?

Đại Kiều nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Tâm tư của thúc thúc con, chẳng lẽ con không hiểu?

Con ở Giang Đông lâu một ngày thì hấn sẽ kiêng kị với con nhiều hơn. Bây giờ hấn có nhiều đồ kị. Chỉ khi nào tìm được cơ hội rồi thì tuyệt đối sẽ không giữ lại tính mệnh của con. Phụ thân của con ra đi, ta phải chiếu cố tới con nhiều hơn. Những năm gần đây, mặc dù mẫu thân đã dốc kiệt toàn lực nhưng vẫn không thay đổi được gì nhiều. Vị trí của thúc thúc con càng củng cố thì ý nghĩ muốn giết con càng mạnh mẽ. Thiệu, nếu ở lại Giang Đông thì con chỉ còn con đường chết thôi!

- Đây là giang sơn mà cha con gây dựng được. Vì sao con không thể ở lại nơi này.

- Nguyên nhân chính vì là cơ nghiệp do phụ thân con gây dựng được nên thúc thúc con càng lo lắng.

Tôn Thiệu trầm mặc.

Sau một lúc lâu thì hấn đột nhiên mở miệng nói:

- Mẫu thân, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi.

- Hả?

- Mang theo muội muội, chúng ta cùng nhau bỏ đi.

Cho dù bên ngoài kia khốn khổ, dù sao vẫn dễ chịu hơn mùi vị sống trong lồng chim. Càng không cần phải nói, không lo nghĩ bảo vệ tính mạng. Con thực sự không muốn ở lại nơi đây. Trước đây vài ngày con đọc “tam thập lục kế”, thì trong đó có một kế là “tẩu vi thượng”

Tẩu thứ vô cữu, vị thất thường dã.

(Người làm tướng phải biết tiến, biết lui, như vậy mới có thể bảo toàn được lực lượng)

Nếu Giang Đông không phải là chỗ ở lâu dài thì sao không tìm con đường thoát?

Người cũng nói, địa vị của thúc thúc càng củng cố thì càng kiêng kỵ con. Một khi đã như vậy thì chúng ta hãy rời khỏi nơi này. Con có võ nghệ, có thể tìm được chỗ an thân. Mẫu thân, nếu như người và muối muối tiếp tục ở Giang Đông thì sớm muộn gì cũng sẽ bị thúc thúc lập một tội gì đó gán cho người.

Tôn Quyền tuyệt đối là một người không từ mọi thủ đoạn.

Về điểm này, Đại Kiều phu nhân không phải là không biết.

Chỉ có điều thiên hạ này to lớn, sao lại không có chỗ dung thân? Tôn Thiệu không muốn đi tới Hứa Đô, muốn cùng trốn đi với mẹ con nàng, nhưng nói dễ hơn làm.

- Thiệu, bây giờ thiên hạ đại loạn. Có nơi nào có thể làm chỗ dung thân cho mẫu tử chúng ta?

Tôn Thiệu trầm mặc!

Sau một lúc lâu, hắc hạ giọng nói:

- Mẫu thân, con có một nơi để đi. Thúc thúc cho dù biết được cũng không làm gì được. Chỉ có điều không biết mẫu thân có bằng lòng đi hay không.

Đại Kiều ngẩn ra, vội hỏi:

- Đó là nơi nào?

Tôn Thiệu mỉm cười.

604. Chương 664 : Con Ông Cháu Cha

- Con còn muốn chạy sao?

Tôn Thượng Hương tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tôn Thiệu.

Nàng đến Phú Xuân lúc chạng vạng rồi đến nhà tổ tiên thì nghe Đại Kiều phu nhân nói bóng gió vài câu để thăm dò ý tứ. Tôn Thiệu muốn rời khỏi Giang Đông, tìm một lối thoát khác, gây dựng một sự nghiệp. Tâm trạng thì có thể lý giải được nhưng rất khó khăn. Đại Kiều phu nhân hiểu rất rõ ràng. Chớ nói là rời khỏi Giang Đông. Cho dù là rời khỏi tòa nhà này cũng là điều vô cùng khó khăn. Vị trí của Tôn Quyền bây giờ đã củng cố, trên dưới của tòa nhà này đều là tai mắt của hắn. Nếu không phải phía sau tòa nhà này là vùng đất trọng địa, hơn nữa còn có sự kiên trì của Ngô Quốc Thái nên Tôn Quyền không thể nào cài vào gián điệp bên trong. Nếu không chỉ sợ rằng nói chuyện tán dóc, ngay đến cả ngủ nghỉ cũng không dám.

Tòa nhà to như vậy mà chỉ có hơn mười người nô tỳ.

Hơn nữa những người nô tỳ này phần lớn là do Đại Kiều phu nhân nắm đó khi về làm người của Tôn gia đã mang theo. Cho nên không phải lo lắng sự trung thành của họ.

Tuy nhiên, nếu muốn chạy ra ngoài thì phải có người bên ngoài tương trợ. Vì thế Đại Kiều phu nhân mới thăm dò ý kiến của Tôn Thượng Hương để hành động.

Tôn Thượng Hương đã hơn hai mươi tuổi.

Chiếu theo tập tục Đông Hán thì nếu mười sáu tuổi mà chưa lấy chồng thì xem như là quá lứa.

Nhưng Tôn Thượng Hương rất được lão phu nhân Ngô Quốc Thái yêu thương, hơn nữa lại giỏi thương đao, tính tình có chút kiên cường nên lại càng không có người dám cưới.

Đương nhiên cũng là vì Tôn Thượng Hương không muốn bị gả đi.

Cho nên bây giờ nàng vẫn sống một mình một chỗ, ngày thường huấn luyện một đám tỳ nữ gia đình, toàn bộ giống như theo quy củ trong quân đội. Ở Ngô Quận, hầu như tất cả mọi người đều biết danh của đám

gia đình tỳ nữ của Tôn Thượng Hương, rất ngang ngược kiêu ngạo. Thậm chí đến Ngô hầu phu nhân cũng không thể không nhường bộ.

Rất nhiều người đánh giá Tôn Thượng Hương tính tình kiêu ngạo hung hăng.

Tuy nhiên cũng có người cho rằng Tôn Thượng Hương có phong thái của đấng tu mi, khí chất đại trượng phu, rất giống khí khái của Tôn Bá Phù năm xưa.

Tôn Thượng Hương không ở Phú Xuân mà ở một tòa nhà khác ở Ngô huyện. Ngô Quốc Thái rất sủng ái nàng. Tôn Quyền thờ ơ với nàng. Vì thế Tôn Thượng Hương càng thêm ngang ngược kiêu ngạo. Hàng năm nàng đều trở về tòa nhà tổ tiên, nán lại một thời gian. Thứ nhất là để du sơn ngoạn thủy, thứ hai cũng là để làm bạn với mẹ con Đại Kiều.

Tôn Thượng Hương ngang ngược kiêu ngạo nhưng không hề ngu xuẩn.

Nàng đã rất nhạy bén, bắt được ý tứ từ trong lời nói của Đại Kiều phu nhân, rồi sau đó gắng hỏi Tôn Thiệu, liền dễ dàng tìm ra được đáp án.

Tôn Thiệu thì dừng mãi. Còn phu nhân thì hiền lành, nếu so với Tôn Thượng Hương thì dường như kém đi vài phần.

Tôn Thiệu hơi sợ vị cô cô này, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn kiên quyết gặt đầu như cũ.

Đại Kiều phu nhân lộ ra vẻ kích động ở bên cạnh, yên lặng không nói lời nào. Tôn Thượng Hương nhìn bốn mẹ con trước mắt, một hồi sau lại thở dài một tiếng.

- Vậy ngươi có nghĩ đến là sẽ đi về đâu chưa?

- Cháu, cháu, cháu nghĩ sẽ đi Lương Châu.

- Lương Châu?

- Cháu nghe nói bây giờ Lương Châu phồn hoa giàu có, đông đúc, hơn nữa đang không ngừng phát triển.

Năm ngoái quận Hà Tây bành trướng qua núi Thạch Chủy, tiến vào thảo nguyên Mạc Bắc, liên tiếp tiến vào phía tây của quận Tử Tuyền, ba mươi sáu nước đều thượng biểu quy thuận.

Bây giờ là lúc nam nhi đại trượng phu gây dựng sự nghiệp. Cháu tiến về phía bắc lập công, sẽ không phụ oai danh của phụ thân.

Mỗi một người nam nhi đều có hoài bão có thể dương oai ở nơi khác, thành lập sự nghiệp.

Ngay cả đến Tào Tháo thì năm xưa cũng chỉ hy vọng được làm Định Xa hầu lưu danh sử sách thôi. Tuy rằng Tôn Thiệu bị nhốt trong tòa nhà tổ tiên ở Phú Xuân nhưng không phải bị ngăn cách với nhân thế. Sự phát triển của Lương Châu mấy năm nay thường xuyên truyền đến tai hần. Thân là võ tướng, hần càng hy vọng có thể được giống như Hoắc Khứ Bệnh, mở rộng biên cương lãnh thổ, tiêu diệt Hồ Lỗ. Chỉ có điều bây giờ Tôn Thiệu như cá chậu chim lồng, chỉ có thể nuôi hy vọng mà thôi. Nếu hôm nay mà Tôn Thượng Hương không nói chuyện với hần thì ngược lại hần cũng không sợ Tôn Thượng Hương khó xử. Vì hần biết, giữa Tôn Quyền và Tôn Thượng Hương cũng không có nhiều hảo tình.

Tôn Thượng Hương là người nữ tử có khí khái tu mi khác biệt với Tôn Quyền. Có thể nói là từ nhỏ Tôn Thượng Hương đã được huynh trưởng Tôn Sách chăm sóc lớn lên nên trong cảm nhận của nàng Tôn Sách như một người cha của mình.

Cho nên vô tình nàng cũng nhiễm tính tình của Tôn Sách, là rất cương liệt và ngay thẳng phóng khoáng.

Còn Tôn Quyền thì sao? Vốn Tôn Quyền lớn lên bên cạnh Tôn Kiên. Sau khi Tôn Kiên chết thì làm trợ thủ cho Tôn Sách. Từ khi rất nhỏ Tôn Quyền đã một mình một cõi, tâm tư suy nghĩ cũng khác. Sau khi Tôn Sách chết đi thì Tôn Quyền tiếp quản Giang Đông. Tuy rằng đây là di mệnh của Tôn Sách nhưng Tôn Thượng Hương vẫn cảm thấy không phục. Đặc biệt, việc Tôn Quyền nhốt Tôn Thiệu, dốc sức tiêu diệt sức ảnh hưởng của Tôn Sách ở Giang Đông khiến cho Tôn Thượng Hương vô cùng bất mãn.

Mấy năm nay gặp mẹ con Tôn Thiệu, sao nàng không biết được.

Chỉ có điều nàng bất lực không thể thay đổi, chỉ có thể âm thầm quan tâm.

Hàng năm, thời gian mấy tháng nàng ở Phú Xuân, nói thực ra cũng là hy vọng để cho mẹ con Đại Kiều và Tôn Thiệu có thể thoải mái một chút.

Việc này cũng có thể giúp đỡ được cho Tôn Thiệu.

Nhưng thật không ngờ là Tôn Thiệu lại nảy sinh ý muốn trốn đi, muốn đi đến phía bắc Lương Châu.

Giang Đông ở đông nam, Lương Châu ở tây bắc, cách nhau ngàn vạn dặm. Tôn Thượng Hương nhú mày, lộ ra vẻ khó xử.

- Thiệu, người cũng biết như vậy sẽ rất khó, về sau làm sao có thể quay đầu lại được.

- Quay đầu lại?

Tôn Thiệu cười lạnh một tiếng:

- Có gì mà đáng phải quay đầu lại? Phụ thân đã mất. Giang Đông đã không còn là chỗ dung thân cho mẹ con cháu nữa. Bây giờ tuy nói rằng có tổ mẫu và cô cô quan tâm, nhưng có thể quan tâm được trong bao lâu? Thúc thúc muốn cháu đi Hứa Đô. Nhưng đó chỉ là mượn đao giết người mà thôi. Tuy rằng cháu nhỏ tuổi nhưng không ngu si. Nếu cháu đi Hứa Đô thì chẳng lẽ có thể quay đầu lại sao? Cuối cùng không phải vẫn trở thành một quân cờ trong tay thúc phụ sao?

Cô cô, đây không phải điều cháu mong muốn. Cháu cũng không muốn ở lại đây.

Nếu cháu và muội muội vẫn tiếp tục cuộc sống ở đây thì chưa chắc có thể được chết già.

Cô cô, xin hãy nể mặt phụ thân mà giúp cháu một phen, giúp mẹ con cháu thoát ra khỏi cái lồng giam này, coi như là giúp cho một con đường sống.

Tôn Thượng Hương trầm mặc!

Một hồi lâu sau, nàng nhẹ giọng hỏi Đại Kiều:

- Tẩu tẩu cũng muốn như vậy?

Nếu đã nói đến nước này thì Đại Kiều cũng không còn thiết gì.

Tôn Thiệu nói không sai. Ở lại Giang Đông thì chỉ còn một con đường chết. Cho dù Đại Kiều không nghĩ gì cho bản thân nhưng cũng phải nghĩ cho Tôn Thiệu và hai người con gái của mình. Đúng vậy, bây giờ được lão phu nhân Ngô Quốc Thái chiếu cố, muội muội thì gả cho Chu Du nên vẫn còn có chút đảm bảo. Nhưng sự đảm bảo này có thể kéo dài trong bao lâu? Ai mà có thể nói trước được.

Tôn Thiệu là cháu trai của Tôn Quyền mà còn bị nghi kỵ như vậy.

Tình tỷ muội thân mật thì có thể giữ được trong bao lâu? Dù sao thì nữ nhân ra ngoài như bát nước đổ đi! Tuy nói rằng Tiểu Kiều là muội muội của Đại Kiều nhưng dù sao nàng cũng là Chu phu nhân. Nếu phải suy xét thì nàng cũng phải nghĩ cho tương lai của Chu Du. Còn về phần Chu Du, thực sự thì hắn sẽ làm chủ cho mẹ con của Đại Kiều sao? Bốn mẹ con của Đại Kiều bị nhốt ở Phú Xuân nhiều năm rồi mà số lần Chu Du tới thăm chưa đếm đủ một bàn tay.

Chu Du là dưỡng tử của Tôn Thiệu.

Nhưng những gì Chu Du làm được, thậm chí không bằng Trình Phổ lão tướng quân.

Đương nhiên, đứng ở lập trường của Đại Kiều thì có đầy đủ lý do để oán hận Chu Du. Nhưng nếu đứng trên lập trường của Chu Du thì hắn làm vậy cũng vì bảo vệ cho Tôn Thiệu. Dù sao thì Chu Du cũng là đại đô đốc thủy quân Giang Đông, ít người dưới trướng Tôn Quyền có thể bì kịp. Thân phận và địa vị như vậy cộng thêm vào từng làm tâm phúc của Tôn Sách nên luôn bị Tôn Quyền nghi kỵ. Nếu như hắn thường xuyên đến thăm Tôn Thiệu thì chỉ sợ rằng lòng nghi kỵ của Tôn Quyền với Tôn Thiệu và hắn sẽ càng ngày càng lớn. Nếu hành động không đúng thì thậm chí Tôn Quyền sẽ liêu lĩnh nghĩ cách xử lý Tôn Thiệu. Tôn Quyền có thủ đoạn, cũng có năng lực. Lúc trước Tôn Quyền có thể bày ra việc giết Lục Tốn bằng thuốc độc thì bây giờ hắn đã đứng đầu Đông Ngô, việc giết Tôn Thiệu dễ như trở bàn tay.

Nhưng cũng chính vì vậy nên áp lực dành cho Chu Du cũng rất lớn.

Đám lão tướng Trình Phổ Hàn Đường sở dĩ vẫn giữ lòng bất mãn với hần bởi vì hần tuổi còn trẻ nhưng lại có địa vị cao hơn đám người Trình Phổ. Nhưng thực sự là Chu Du hết sức quan tâm đến Tôn Thiệu. Tóm lại, Giang Đông bên ngoài nhìn như một thể hòa thuận nhưng nội tình bên trong vô cùng phức tạp.

Nếu Đại Kiều có bất cứ sự bất mãn nào thì cũng là do nhiều năm dồn nén mà bộc phát ra.

- Thiệu nói đúng. Nếu cứ tiếp tục ở lại thì chỉ còn con đường chết.

Sự sống chết của ta không quan trọng. Nhưng Thiệu là cốt nhục duy nhất của Bá Phù. Muội muội, người cũng thấy đấy. Ta và Thiệu sinh hoạt ở nơi này, trên danh nghĩa là chủ nhân của tòa nhà này nhưng có mấy người xem chúng ta là chủ nhân? Cho dù là một việc nhỏ nhoi trong vài tác vuông cũng phải thật cẩn thận khi nói chuyện. Nếu không phải hôm nay muội muội đến đây thì thậm chí chúng ta còn không dám nói lên những điều chất chứa trong lòng.

Muội nói rằng ta có lời oán hận. Đúng thật là ta có chút oán hận.

Sáu quận Giang Đông này là do một tay Bá Phù gây dựng nên. Bá Phù lâm chung, đem giang sơn phó thác cho thúc thúc, ta không có ý kiến. Nhưng hiện tại, Thiệu đã trưởng thành, ngay cả cửa chính của nhà này cũng khó ra ngoài. Cuối cùng chúng ta là chủ nhân hay là kẻ tù tội ở nơi này?

Đại Kiều nói xong thì nước mắt tràn mi.

Hai người con gái thấy mẫu thân rơi lệ thì cũng không kìm nổi khóc theo.

Trong lòng Tôn Thượng Hương không khỏi cảm thấy đau xót, vội vàng ôm hai đứa bé gái vào trong lòng:

- Tẩu tẩu, người xem, để Diễm và Lễ sợ rồi kìa.

Nỗi đau lòng của tẩu tẩu, làm sao Thượng Hương không biết chứ.

Nhưng biết làm sao...

Lời Tôn Thượng Hương nói ra đến miệng rồi lại hóa thành một tiếng thở dài xa xôi.

Sau một hồi lâu, nàng vươn tay kéo Tôn Thiệu vào, lẩm bẩm:

- Nháy mắt mà Thiệu đã trưởng thành rồi. Nếu ca ca còn sống thì nhất định sẽ rất vui.

- Cô cô...

- Thiệu, cháu muốn ta giúp cháu thế nào?

- Cháu... cháu muốn mang mẫu thân rời khỏi cái nơi chết tiệt này.

- Đi Lương Châu?

- Vâng!

- Không hối hận?

- Tuyệt đối không hối hận.

Tôn Thượng Hương cười khỏ nói:

- Ta có thể hiểu được tâm tư của cháu. Nhưng cháu phải hiểu được, cho dù ta có thể giúp cháu rời khỏi đây nhưng nếu cháu vừa bước chân ra khỏi Phú Xuân thì nhị thúc của cháu sẽ có hành động ngay. Đến lúc đó, cháu chưa kịp đến Giang Thủy thì đã bị nhị ca bắt được.

Khi đó...

Tôn Thượng Hương nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi lâu rồi nói:

- Thiệu, nếu cháu muốn bỏ đi thì ta sẽ giúp cháu.

Chỉ là chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, tuyệt đối không thể mạo muội hành động. Hơn nữa, cho dù là cháu thoát khỏi Giang Đông thì đi tới phương bắc cũng là một việc khó khăn. Ta nghe người ta nói ở phương bắc có rất nhiều quy củ mới. Ví dụ như chúng ta dùng tiền bạc nhưng đến phía bắc sẽ rất khó dùng.

Hơn nữa, trên đường đi có rất nhiều trạm kiểm soát. Chỉ sợ cháu chưa tới Lương Châu thì đã bị bắt lại rồi.

Đi Lương Châu cần phải có người chỉ đường. Tuy nói rằng cháu ở trong này không có tự do nhưng chung quy không phải lo cơm ăn áo mặc. Khó khăn phải không? Cháu dẫn theo mẫu thân cháu và hai muội muội đi màn trời chiếu đất như vậy sao? Cho nên chuyện này phải có kế hoạch tỉ mỉ. Phải có một kế sinh nhai tốt mới được.

Lời Tôn Thượng Hương nói khiến Tôn Thiệu mừng rỡ.

Sao hắn không hiểu ra rằng Tôn Thượng Hương không miễn cưỡng với hắn, mà là thật lòng muốn giúp hắn chứ. Quay đầu liếc nhìn qua mẫu thân hắn thấy trên gương mặt tái nhợt kia nở ra một nụ cười. Nụ cười này đúng là thiên kiều bá mị! Từ sau khi Tôn Sách qua đời thì chưa bao giờ Tôn Thiệu thấy mẫu thân cười rạng rỡ đến như vậy. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng dồn tâm tư đang kích động xuống, cung kính hỏi:

- Vậy xin hỏi cô có chủ trương gì?

- Đi Lương Châu...

Tôn Thượng Hương khẽ mỉm cười.

- Có lẽ người kia có thể giúp đỡ.

- Ai?

Tôn Thượng Hương cười nói:

- Cháu chớ cần hỏi người này. Như vậy đi, sáng sớm ngày mai cháu theo ta đi tới Sơn Âm. Sau đó chúng ta sẽ đi tới Hạ Tề.

- Hả?

- Ta tin tưởng Hạ Công Miêu sẽ không giống như dưỡng cháu khoanh tay đứng nhìn.

- Nhưng cháu nghĩ rằng ra ngoài rất khó.

Tôn Thượng Hương cười lạnh một tiếng:

- Có gì mà phải khó khăn. Ta cũng muốn xem là người nào dám ngăn trở ta mang cháu ra khỏi cánh cửa này.

Đúng như lời Tôn Thượng Hương nói, trong tòa tổ trạch của Tôn thị ở Phú Xuân này không có ai dám ngăn cản nàng.

Ai mà không biết tiếng tăm của Tôn Thượng Hương. Càng không cần phải nói đến đám tỳ nữ của nàng, mỗi người đều nhanh nhẹn dũng mãnh. Kẻ nào chọc giận vị trưởng công chúa Giang Đông này thì sẽ chết ngay. Mấy năm nay, người chết trong tay Tôn Thượng Hương cũng nhiều vô số.

Nàng vẫn luôn ngang ngạnh liều lĩnh như trước.

Tuy là không thể ngăn cản được nhưng cũng không thể ngăn bọn gia thần báo tin cho Tôn Quyền.

Chỉ có điều lúc này Tôn Quyền phải đối mặt với một chuyện khác. Sứ đoàn thứ mười ba của Tào Tháo đã đến Giang Đông. Người đứng đầu phái đoàn cũng không hề xa lạ gì với người Giang Đông, đó là Khoái Việt.

Lần này Khoái Việt đi có hai chuyện.

Một là sắp xếp việc hôn sự giữa Tôn Thiệu và con gái của Tào Tháo. Còn việc kia là phong chức Đại tư mã của Tôn Quyền.

Chức Đại tư mã này là một chức trong tam công.

Tuy nói rằng Tào Tháo đã cắt giảm đi hầu hết chức quyền của chức tam công trong phủ thừa tướng, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, bao gồm Tôn Quyền, thì vẫn là một hấp dẫn rất lớn. Chức tam công kia thật là đỉnh cao của vinh quang. Chớ nói Tôn Quyền, ngay cả vị hoàng thân quốc thích ở tận Ích Châu xa xôi kia, là rường trụ của Hán thất, Lưu Chương, cũng nhìn chức vị đó như hổ rình mồi. Nếu không thì y cũng không chủ động xin Tào Tháo phong thưởng cho chức Đại tư đồ.

Chức Đại tư đồ hiện tại là Vưu Thắng đại tư đồ.

Tôn Quyền vốn không được xem là con cháu sĩ tộc. Tôn Kiên chỉ xuất thân là thương nhân mà thôi.

Nếu như có được đại danh tư mã thì đối với Tôn thị gia tộc là một việc hết sức vinh dự. Đối mặt với sự hấp dẫn như vậy, làm sao Tôn Quyền có thể từ chối?

Hơn nữa, trong thâm tâm hắn đã đồng ý hôn sự với Tào Tháo. Cho nên khi tin tức truyền tới từ Phú Xuân, Tôn Quyền không hề để ý.

- Nếu là Thượng Hương mang nó ra ngoài thì cứ để nó đi theo.

Còn nữa, mẹ nó và muội muội của nó đều ở trong tay ta, sao có thể gây ra sức ép gì? Về phần Hạ Tề...

Tôn Quyền ngược lại có chút băn khoăn. Hạ Tề là do một tay Tôn Sách đề bạt lên, hơn nữa chiến công hiển hách. Có thể nói, Hội Kê Sơn Việt có được như ngày hôm nay chính là bởi vì Hạ Tề trấn thủ ở Sơn Âm. Tôn Thượng Hương mang Tôn Thiệu đi thăm hỏi Hạ Tề, ngược lại cũng không phải việc trọng đại gì. Chẳng lẽ Hạ Tề dám vì Tôn Thiệu mà tạo phản? Hạ Tề có xuất thân sĩ tộc. Mặc dù không thể so sánh với Cổ thị ở Ngô huyện, Lục thị ở Tùng Giang, nhưng cũng là một đại gia tộc.

Cho nên Tôn Quyền không hề lo lắng.

Sớm muộn gì Tôn Thiệu cũng phải đi Hứa Đô. Vậy thì hãy để cho hắn đi tiêu dao mấy ngày ở Phú Xuân.

Cho nên Tôn Quyền không cần phải vặn hỏi chuyện này, ngược lại phái người nói cho bên Phú Xuân:

- Thiệu là con trai trưởng của đại huynh, là trưởng tôn của Tôn thị, xuất thân gia môn, vì sao chỉ một chuyện bình thường cũng cần bẩm báo. Tẩu tẩu ở nhà mà thiếu thốn bất cứ gì, nếu có chút chậm trễ thì chém không tha.

Nghe ra thì dường như Tôn Quyền hết sức yêu thương cả nhà Tôn Thiệu.

Nhưng suy nghĩ kỹ thì có thể thấy được ý tứ của hắn: “hãy canh chừng thật kỹ Đại Kiều và hai đứa con gái thật kỹ cho ta!”

Có câu là nhà đế vương không có thân tình.

Tôn thị không phải là nhà đế vương. Nhưng thực sự Tôn Quyền có lòng kiêng kỵ với Tôn Thiệu, so với nhà đế vương còn vô tình tàn nhẫn hơn nhiều.

Ở ngoài phủ Ngô hầu, Gia Cát Lượng ưu tư suy nghĩ.

Bên cạnh hắn, khuôn mặt của Lỗ Túc và Gia Cát Cẩn cũng đầy vẻ chua xót.

- Khổng Minh, xem chừng như vậy... hôm nay Ngô hầu tuy chưa đồng ý với người. Nhưng dù sao ông ta cũng triệu kiến người, chứng tỏ trong lòng Ngô hầu cũng không hề phản đối.

Gia Cát Cẩn vỗ vỗ vào vai Gia Cát Lượng, nhẹ giọng an ủi.

Đối với người huynh đệ của mình, Gia Cát Cẩn rất oán giận nhưng cũng rất đồng tình.

Đối với sách lược “Tam phân thiên hạ, Tôn Ngô liên thủ, chống đỡ Tào Tháo” của Gia Cát Lượng, Gia Cát Cẩn vô cùng tán thành. Không chỉ có Gia Cát Cẩn, bao gồm Lỗ Túc cũng vô cùng coi trọng sách lược này của Gia Cát Lượng. “Thiên hạ tam phân” và “Tháp thượng sách” của Lỗ Túc đều có hiệu quả kỳ diệu như nhau. Thậm chí ở một mức độ nào đó, “Tam phân thiên hạ” có phần chi tiết hơn và chu đáo hơn so với

“Thấp thượng sách”. Đồng thời có thể nói nó có phần hay hơn vài phần so với “Thấp thượng sách”. Thế cho nên khi Lỗ Túc nghe thấy “Thiên hạ tam phân” của Gia Cát Lượng đã phải buồn bã thở dài “Ta không bằng Khổng Minh rồi.”

Khi Lỗ Túc nói ra thì lại càng có ý oán giận Gia Cát Cẩn:

- Vì sao Tử Du không tiến cử Khổng Minh cho chủ công, có thể giúp Lưu Bị có thêm sự giúp đỡ.

Gia Cát Cẩn chỉ cười khổ.

Huynh đệ này của mình không phải hần có thể khuyên nhủ được.

Từ nhỏ, Gia Cát Lượng luôn muốn giữ chủ trương của mình. Đừng nói là Gia Cát Cẩn, đến thúc phụ Gia Cát Huyền khi còn sống cũng không thể khuyên bảo được Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng cho rằng tuy Giang Đông có ranh giới là Trường Giang, có thể thủ một cõi nhưng không thể giành được thiên hạ.

Nguyên nhân là gì?

Vô cùng đơn giản!

Thật sự bố cục của Giang Đông quá nhỏ.

Ở một mức độ nào đó, Gia Cát Lượng tán thành cách nói của Tào Bằng “Đông tây tranh hùng, nam bắc giành giật”. Đây cũng là một nguyên nhân vì sao Gia Cát Lượng sau khi giúp đỡ Lưu Bị cướp lấy Kinh Châu, chiếm lấy Tây Xuyên đã phải liều chết xuất quân ra Kỳ Sơn đánh chiếm Quan Trung. Theo chiến lược mà nói thì Tây Xuyên hay Kinh Sở đều chỉ là miếng ván lót cầu, không đủ để làm nền tảng. Nếu như thực sự muốn cướp lấy thiên hạ thì phải chiếm lĩnh Quan Trung.

Nhưng tài nguyên ở phương nam thật sự là quá ít.

Thử nghĩ, lấy tất cả nhân khẩu tổng cộng của Giang Đông và cả Kinh Châu, Tây Xuyên cũng khó bằng cho được phương bắc.

Dựa vào ranh giới con sông Trường Giang lớn thì chỉ có thể an phận một góc.

Lúc trước, Gia Cát Lượng qua sông du thuyết ở Đông Ngô, đã có một cuộc khẩu chiến quần nho, có thể nói là vô cùng náo loạn. Nhưng Gia Cát Lượng cũng biết là làm như vậy thì có thể nói cho Tôn Quyền biết được quan điểm của chính mình, nhưng đồng thời cũng sẽ đắc tội với phần lớn người ở Đông Ngô.

Trong lịch sử, Gia Cát Lượng khẩu chiến quần nho khiến cho Hoàng Cái phải ra mặt.

Thế còn hôm nay?

Vì Tào Tháo khắc chế nên không ai có ý định dám xuất binh Giang Đông, ngược lại khiến tình hình Giang Đông càng suy yếu đi.

Thêm đám người Tuân Diễn luôn hỏi thăm nên càng khiến cho người Giang Đông quyết tâm an phận.

Võ tướng không sợ chết, cũng không có nghĩa là bọn họ lỗ mãng. Nếu thủy chiến ở Trường Giang thì Giang Đông không hề sợ Tào Tháo. Nhưng nếu vớt dài lấy ngắn, đổ bộ Kinh Sở, lục chiến với Tào Tháo thì không phải là một ý kiến hay. Vì không có nhóm võ tướng nào ủng hộ nên tuy rằng thanh danh của Gia Cát Lượng vang dội nhưng vẫn là thế đơn lực yếu. Cho dù có Lỗ Túc và Gia Cát Cẩn giúp đỡ nhưng cũng không thể thay đổi nhiều tình hình của Gia Cát Lượng được.

Hôm nay Lỗ Túc dẫn Gia Cát Lượng đến bái kiến Tôn Quyền.

Vậy mà Tôn Quyền lại đang bận tiếp đã Khoái Việt, thảo luận về chuyện đảm nhiệm chức Đại tư mã.

Vì thế nên vị trí của Gia Cát Lượng càng thêm bề bàng. Ở phủ Ngô hầu một lát thì hần đành phải cáo từ ra về.

- Huynh trưởng yên tâm, ta không giận đâu.

Chỉ có điều toàn thể Giang Đông lại không có một người nhận biết được tình thế nguy hiểm này. Tử Kính, nếu như cứ tiếp tục thế này thì chỉ sợ lúc Lưu hoàng thúc diệt vong cũng chính là ngày tàn của Giang Đông. Ngô hầu không hiểu nặng nhẹ, chỉ đặc chí với một hư chức Đại tư mã. Đó không phải là một việc mừng, cũng không phải là việc tốt.

Lỗ Túc tỏ vẻ xấu hổ.

- Khổng Minh, ăn nói cẩn thận!

- Ta...

Gia Cát Lượng đột nhiên hiểu rõ, nơi này không phải là Trường Sa mà là Giang Đông.

Những lời mình vừa nói lúc nãy có phần hơi quá. Nhưng cũng có thể hiểu được. Gia Cát Lượng năm nay không đến ba mươi tuổi, sau nhiều lần bị đả kích thì không khỏi có chút bức dọc. Hắn chấp tay xin lỗi Lỗ Túc. Còn Lỗ Túc thì chỉ khẽ mỉm cười, tỏ vẻ không để ý đến lời lẽ của Gia Cát Lượng.

- Khổng Minh, lời nói vừa rồi tuy rằng hơi quá nhưng không phải không có đạo lý.

Môi hở răng lạnh, làm sao ta không biết? Nhưng trong trường hợp này, lão già Tào Tháo xảo trá đột nhiên thu binh. Bây giờ lại giở trò lợi dụng khiến cho trên dưới Giang Đông phân tâm. Tuy nhiên, Ngô hầu cũng không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên có thể cảm thấy điều đó. Nhưng có điều, trong lúc nhất thời Ngô hầu vẫn chưa hạ được quyết định. Nếu như Ngô hầu quyết đoán mà chỉ nghe lời người thì cũng không ổn. Khổng Minh, ta cần người đi gặp một người khác. Chỉ cần người này ra mặt thì biết đâu có thể làm Ngô hầu thay đổi chủ ý.

Gia Cát Lượng nghe được thì ngẩn ra rồi hiểu ngay:

- Lời Tử Kính nói, chẳng lẽ là hắn?

- Đúng vậy!

Lỗ Túc nói :

- Năm xưa Bá Phù mất, trước khi lâm chung có nói : « nội sự không quyết thì hỏi Trương Chiếu. Ngoại sự không quyết thì hỏi Chu Du ». Nay đại quân của Tào Tháo đến gần, chính là lúc bàn ngoại sự. Dù sao Tử Bô cũng già rồi, thiếu vài phần quả quyết. Nhưng Công瑾 thì khác, có thể hiểu được nặng nhẹ.

- Vậy ta sẽ dẫn Khổng Minh đi Sài Tang?

- Ừ.

Ba người vừa đi vừa thảo luận kế sách.

Nhưng một gia thần vội vàng từ trong nhà ra báo cáo.

- Lão gia, vừa rồi có tin tức tới nói, Chu đô đốc đã rời khỏi Sài Tang, đang trên đường về đây.

Lỗ Túc nghe được thì mừng rỡ, cười với Gia Cát Lượng:

- Khổng Minh, xem ra Công瑾 cũng nắm được tin tức. Nếu hắn trở về thì tất nhiên sẽ khuyên bảo Ngô hầu. Như vậy đi, sáng sớm ngày mai người và Tử Du đi tới Ô Trình, cản đường Công瑾 lại. Đến lúc đó nói cho hắn nghe lợi hại thế nào, nhất định có thể khiến Ngô hầu có quyết định. Ta ở lại Ngô Quận ổn định thế cục cho các người. Nếu như có biến cố gì thì ta sẽ lập tức báo cho các người.

Gia Cát Lượng và Gia Cát Lượng nhìn nhau gật đầu.

- Như vậy ta về trạm dịch chuẩn bị.

Gia Cát Lượng chấp tay cáo từ, vội vàng trở về trạm dịch.

Chu Du đã trở lại !

Nói vậy thì chuyện này vẫn có thể biến chuyển được.

Đứng trước gương đồng, nhìn hình bóng mờ ảo trong đó, Gia Cát Lượng thở dài một tiếng, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ cô đơn.

Không ngờ là Tào Tháo lại có thể có sức khắc chế lớn như vậy.

Sau khi cướp lấy Kinh Sở, đối mặt với Giang Đông hấp dẫn lớn như vậy mà không xuất binh chinh phạt.

Người này thực sự kiêu hùng!

Một đêm qua đi. Hôm sau Gia Cát Lượng thức sớm, thay đổi xiêm y, chuẩn bị ra ngoài. Không ngờ thấy Gia Cát Cẩn vội vã chạy đến dịch quán. Nhìn thấy Gia Cát Lượng thì Gia Cát Cẩn hoang mang, rối loạn khăn trương, kéo tay Gia Cát Lượng lại

- Khổng Minh, việc lớn không tốt rồi!

- Huynh trưởng, xảy ra chuyện gì khiến người kích động vậy?

- Tào Tháo, Tào Tháo, Tào Tháo...

Gia Cát Cẩn vất hất một hơi, lắp bắp nói:

- Tào Tháo, hắn đã xuất binh!

605. Chương 665 - 669: Trận Chiến Ích Dương

Không sai, Tào Tháo xuất binh rồi!

Chuẩn xác mà nói, không phải Tào Tháo xuất binh, mà là Tào Bằng xuất binh...quân Tào xuất kích, đối với Gia Cát Lượng mà nói, vốn dĩ phải là một chuyện tốt lành. Dù sao, quân Tào xuất kích, tình hình hẳn sẽ khiến cho Giang Đông khăn trương hẳn lên, đối với kế hoạch du thuyết của Gia Cát Lượng ở Giang Đông, là một chuyện tốt lành khó có. Ngặt nỗi, Gia Cát Lượng lại không tài nào phần khởi lên được.

Bởi vì nơi Tào Bằng tấn công chính là Ích Dương!

Tên nó được gọi là Ích Dương, theo Thái thú Trường Sa Đông Hán- Ứng Thiệu nói rằng:

Vì nó nằm ở vị trí mặt trời mọc của sông Ích Thủy, nên gọi là Ích Dương.

<< Thượng thư. Vũ Cống>> có ghi chép rằng: từ thời kì viễn cổ xa xưa, Ích Dương thuộc Kinh Châu- là một trong chín châu cổ xưa của Trung Quốc. Thời Xuân Thu thuộc nước Sở, thời Chiến Quốc là quận Kiềm Trung lệ thuộc vào nước Sở. Công nguyên năm 221, nước Tần diệt Sở, lập quận Trường Sa, thiết lập chín huyện như huyện Ích Dương đây. Đến thời Tây Hán, hai chế độ quận huyện và phong quốc đồng hành với nhau, do đó Ích Dương lại lệ thuộc vào nước Trường Sa, quận Võ Lăng, thống nhất thuộc về bộ Thứ sử Kinh Châu. Đến thời Đông Hán, bãi bỏ việc phong quốc, chỉ lập quận huyện, thế là nước Trường Sa lại đổi thành quận Trường Sa, mà Ích Dương cũng tách ra từ quận Võ Lăng, trở thành một trong 11 huyện của Trường Sa, với bối cảnh như vậy, quận Võ Lăng và quận Trường Sa đối với việc sở hữu Ích Dương, cứ tranh giành mãi không thôi.

Dù sao huyện Ích Dương từng thuộc về quận Võ Lăng, nhưng lại đồng thời chịu sự trị vì của nước Trường Sa. Mà nay phân chia ra, quận Võ Lăng đương nhiên không đồng ý.

Vụ kiện tụng này, từ thời kì đầu của Đông Hán cứ kéo dài mãi đến cuối thời Đông Hán, cũng không có được kết quả sau cùng.

Dù sao tất cả mọi người đều biết rằng, Ích Dương thuộc quận Trường Sa, nhưng quyền nắm giữ của quận Trường Sa đối với Ích Dương, lại chịu sự ảnh hưởng của quận Võ Lăng, vô cùng mong manh.

Lưu Biểu tiến vào chiếm giữ Kinh Châu, chia cắt Ích Dương khỏi quận Trường Sa.

Hơn nữa lấy con nuôi Lưu Bàn làm thái thú quận Trường Sa, mới xem như đặt dấu chấm kết thúc cho vụ việc này.

Phía Bắc Ích Dương nằm gần sông ngòi, phía Đông Bắc chính là Động Đình Tắm Trăm Dặm với sóng nước mênh mông, phía Tây và Tây Nam bộ, có núi Tuyết Phong kéo dài ngàn dặm làm bình phong che chắn (tên gọi là núi Tuyết Phong vì trên đỉnh núi quanh năm phủ đầy tuyết), Ích Dương là chìa khóa trọng hiểm yếu để tiến vào quận Trường Sa. Một khi Ích Dương bị công phá, cánh cổng của quận Trường Sa sẽ mở ra. Tuy nhiên, Ích Dương cũng không dễ đánh, không chỉ vì địa hình của nó không dễ dàng cho đại quân chinh phạt, càng là vì nó cách huyện La rất gần, khiến cho độ khó cũng theo đó tăng lên nhiều.

Huyện La, nay lại thuộc sở hữu của Giang Đông.

Tôn Quyền lệnh cho Thái Từ đóng quân ở huyện La, cùng kết hợp hô ứng với thủy quân Hồ La Uyên.

Nếu như quân Tào tấn công Ích Dương, tình hình chắc hẳn sẽ kinh động đến binh mã Giang Đông. Nay tuy rằng quan hệ giữa Giang Đông và Lưu Bị vẫn chưa đạt đến mức đứng chung trên một chiến tuyến, nhưng sự hỗ trợ lẫn nhau giữa họ, nói cho cùng vẫn còn được duy trì. Điều này chính là nguyên do vì sao độ khó của việc tấn công Ích Dương khá là lớn, kéo theo đủ mọi mặt.

Gia Cát Lượng đối với việc này, vừa mừng lại vừa căng thẳng.

Giữa tháng 2 năm Kiến An thứ 13, sau khi trải qua khoảng thời gian ngắn để làm quen và chỉnh đốn, cuối cùng thì Tào Bàng cũng có hành động.

Ngày 13, Tào Bàng lệnh cho Bàng Đức thống lĩnh bản bộ xuất kích, áp sát đến Ích Dương. Đồng thời, bởi vì Đỗ Kỳ soái lĩnh thủy quân tiến vào đóng quân tại hồ Động Đình, cũng giúp cho lòng Tào Bàng có thêm phần tự tin chiến thắng. Sau khi Đỗ Kỳ đến hồ Động Đình, lập tức tiếp cận theo hướng Đông, ở vị trí cách Bạc La Uyên trăm dặm, đóng doanh trại thủy quân kéo dài đến ba mươi dặm đường. Chủ soái thủy quân là Chu Thái và Từ Long kinh hãi, trận địa sẵn sàng đón quân địch, đồng thời liên lạc với Thái Sử Từ, lấy Bạc La Uyên và huyện La làm tuyến phòng ngự, hình thành một hệ thống phòng vệ. Thái Sử Từ còn lệnh cho người qua hồ Động Đình, chỉ trích Tào Bàng, khêu khơi mào chiến tranh.

Ngư Phiên, tự Trọng Tường, 44 tuổi.

Người Hội Kê Dư Diêu, là con trai của Thái Thú Nhật Nam - Ngưu Hâm, từng làm công tào (chức công tào sử thời xưa) dưới trướng của Thái thú Hội Kê - Vương Lăng, sau đó quy hàng Tôn Sách, gia nhập sĩ Giang Đông.

Người này là đại gia kinh học, lại tinh thông Kinh dịch.

Trước đây, triều đình từng phong Ngưu Phiên làm Ngự Sử, nhưng bị Ngưu Phiên từ chối.

Nay y dưới trướng của Tôn Quyền, nhậm chức Kỵ Đô úy, lần này đi cùng Thái sử Từ tiến vào chiếm giữ huyện La, làm Tế tửu quân sư (là một mưu sĩ tham mưu), địa vị cũng có chút cao trọng.

Y đích thân đến Hán Thọ, chỉ trích Tào Bàng.

-Nay Tào Công thường xuyên đi sứ sang Giang Đông, điều muốn hướng tới, chẳng qua là hai chữ hòa bình.

-Nhưng Đại đô đốc lại điều động binh mã, chẳng lẽ lại muốn khơi mào chiến tranh? Nếu là như vậy, trên dưới của Giang Đông, chắc chắn không lùi bước, vẫn mong Đại đô đốc suy nghĩ kỹ cho.

Đây cũng là nhân vật lưu danh sử sách.

Tào Bàng nghiêm trang mà ngồi trong đại sảnh của Đô đốc phủ, trên dưới đánh giá vị danh thần Giang Đông này.

Ngưu Phiên là người Giang Đông điển hình, thân hình không cao, tầm khoảng 170 cm, nhưng cũng có chút dung mạo, tướng tá phi phàm.

-Lời này của Trọng Tường tiên sinh sai rồi.

Tào Bàng cười tủm tỉm nói:

-Ta muốn xung đột với Giang Đông khi nào?

-Ồ?

-Việc này chẳng qua là theo thường lệ đi thao diễn mà thôi, tiên sinh lại hà tất hoang mang. Tiên sinh ắt phải biết rằng, nay Thừa tướng thu phục Kinh Sở, là thừa lệnh vua mà làm...chỉ có điều thủy quân Kinh Sở hỗn loạn không chịu nổi, vì vậy mới lệnh cho Đỗ Bá Hầu, tiến vào đóng quân Động Đình. Nếu đã là thủy quân, thì không thể thiếu chút rèn luyện. Đỗ Bá Hầu vừa vào Động Đình, cũng không hiểu biết tình hình nơi này, cho nên mới có hành động thiết lập thủy trại, không có ác ý gì với Tử Nghĩa cả.

Tử Nghĩa, chính là Thái sử Từ.

Tào Bằng nói một cách hợp tình hợp lý, khiến cho Ngu Phiên cũng không biết chỉ trích thế nào nữa.

Người ta chỉ là huấn luyện thủy quân, thao diễn binh mã, nhân tiện làm quen với địa hình mà thôi. Quân Tào cũng chưa tấn công binh mã Giang Đông, chuyện khơi mào chiến tranh, khiêu khích xung đột, đương nhiên cũng chẳng thể nói từ đâu ra. Nhưng Ngu Phiên biết rằng, đó đều là cái cớ của Tào Bằng, vốn không đủ để y tin tưởng.

Ngu Phiên trầm ngâm một lát nói:

-Thế nhưng, Đại đô đốc phải biết rằng, thủy quân Giang Đông của ta đóng quân tại Hồ La Uyên.

-Cách thủy trại Thừa tướng, không xa quá trăm dặm. Thủy quân của ta cũng cần được thao diễn, chẳng may không cẩn thận mà gây nên xung đột, thế chẳng phải có thêm phiền phức không cần thiết hay sao?

-Thế thì tiên sinh muốn ta làm thế nào đây?

-Điều này

Ngu Phiên có chút khó xử.

Chẳng lẽ y lại đi nói với Tào Bằng, các người rút lui đi...chỉ sợ vừa nói xong, thì sẽ chọc giận Tào Bằng mất. Ngu Phiên là đại gia kinh học, đồng dạng cũng là danh sĩ Giang Đông. Đối với Tào Bằng, y cũng đã từng tìm hiểu, đặc biệt là khi y nghe nói, mười năm trước Tào Bằng từng đi theo Tuân Diễn đi sứ sang Giang Đông, sau khi tiếp xúc qua đám người Trương Chiêu, Chu Du, Tôn Sách...thì y càng cảm thấy hối hận. Nếu lúc đó tiêu diệt Tào Bằng, chẳng phải đã chặt được một cánh tay đắc lực của Tào Tháo hay sao?

Tuy nhiên, y cũng biết rằng, sự tự trách này thật vô lý.

Mười năm trước thì Tào Bằng chẳng qua là một đứa trẻ, chẳng có chút tiếng tăm gì, thậm chí còn ít người nghe qua tên của hắn. Lúc đó, Tào Bằng đến Giang Đông với thân phận là thư đồng của Tuân Diễn, ai lại ngờ đến, mười năm sau một tiểu thư đồng chẳng chút tên tuổi, lại trở thành nhân vật bất mắt như hiện nay.

Ba bài văn Mông, khiến người trong thiên hạ ca tụng tán thưởng.

Hai bài văn chương, càng khiến người đời biết đến cốt cách rắn rỏi phi thường.

Ba năm ở Lương Châu, khiến Mã Đằng bị chém đầu, Khương Hồ quy thuận. Nay mảnh đất Tây Bắc, lại tái hiện sự màu mỡ của Tần Xuyên tám trăm dặm năm nào, khiến vô số người phải ngưỡng mộ. Mà nguyên nhân chung quy, lại là do nền tảng mà Tào Bằng đã gây dựng nên. Cũng do sau khi Tào Cấp nhậm chức, nhiều năm kế thừa và duy trì chính sách của Tào Bằng, mở ra thương lộ Tây Vực, liên kết với thế gia ở Quan Trung, mới có được cục diện của Tây Bắc như ngày nay, càng trở thành một hậu phương vững chắc cho Tào Tháo.

Đối mặt với một người như vậy, Ngu Phiên tuy tuổi lớn hơn rất nhiều, nhưng cũng không dám thất lễ.

Cả cái Giang Đông, 80% là chịu sự truyền dạy từ ba thiên văn Mông kia của Tào Bằng. Năm ngoái, Tào Bằng xuất bản tác phẩm mới << Ba Mươi Sáu Kế >>, ngay cả nhân vật ngạo mạn phi phạm như Chu Du, cũng phải khen ngợi Tào Bằng là một đại gia binh pháp đương thời. Ngu Phiên thanh danh tuy lớn, nhưng không thể không cẩn thận từng li từng tí được.

Thời buổi này, người đắc tội với quan viên thì chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu người chọc giận danh sĩ, chắc chắn sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích.

Dù đôi bên ở vị trí đối địch với nhau, nhưng ai lại dám tùy tiện chỉ trích Tào Bằng có chứ?

Cho dù là Tôn Sách, cũng tán thưởng không ngớt lời đối với Tào Bằng, không dám mở miệng mạo phạm, ba thiên văn Mông, đủ để người tri thức trong thiên hạ, tôn trọng gọi Tào Bằng một tiếng “Thầy”.

Trong lòng Ngu Phiên thầm kêu khổ, không biết phải mở miệng như thế nào đây.

Không ngờ tới, Tào Bằng lại đột nhiên lên tiếng:

-Lời Trọng Tường tiên sinh nói, cũng không phải không có lý. Hai nhà ta và người, khoản cách khá gần nhau, nếu có xung đột, đích thật là không đẹp, sẽ ảnh hưởng đến tình nghĩa hai nhà giữa ta và người. Chi bằng thế này, ta lui binh sáu mươi dặm, đôi bên cùng giữ quy củ, người thấy thế nào?

Lui binh sáu mươi dặm ư?

Điều này cái con mẹ nó, có khác biệt gì so với không lui đâu!

Thế nhưng, người ta đã đủ để mặt người rồi, thế này khiến cho Ngu Phiên càng khó mở lời hơn.

Động Đình này, vốn dĩ là địa bàn của Tào Tháo. Mà Giang Đông người đóng quân ở Hồ La Uyên, tiến vào đóng giữ huyện La, đã là vượt quá ranh giới rồi. Sáu mươi dặm, là đã nể mặt các người rồi. Nếu thật sự khai chiến, chỉ e rằng bên phía Giang Đông chưa chắc đã tán đồng. Trách nhiệm này, ai cũng không dám gánh vác,...sự nể mặt sáu mươi dặm này, người còn muốn thế nào nữa?

Nhớ năm đó, Tấn Văn Công và Sở Vương giao ước, nhượng bộ lui binh ba xá (xá là nhường, 1 xá=30 dặm), cũng chẳng qua có chín mươi dặm mà thôi.

Sáu mươi dặm của Tào Bằng chính là lưỡng xá (nhường 60 dặm), giữa người và ta không có giao tình gì, ta nể mặt người sáu mươi dặm này, đã là đủ rồi...Ngu Phiên biết rằng, không nên yêu cầu thêm nữa.

Đồng thời y cũng biết rõ, cái gọi là đàm phán, chính là còn có thương lượng trong đó.

Thế là sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Ngu Phiên chấp tay nói:

-Tình nghĩa của Đại đô đốc, Phiên xin ghi nhớ. Tuy nhiên chuyện này, Phiên không thể làm chủ, đợi Phiên quay về huyện La, thương nghị cùng Tử Nghĩa, sẽ hồi đáp với Đại Đô đốc sau. Lần này đường đột mà đến, nếu có đắc tội, vẫn xin Đại đô đốc thứ lỗi.

Tào Bằng nể mặt Ngu Phiên người, thế thì Ngu Phiên người cũng nên lễ tiết trọn vẹn.

Tào Bằng mỉm cười

-Thế thì, thứ Bằng không tiễn xa.

-Cáo từ!

Ngu Phiên vội vàng đến, lại gấp gáp rời đi. Sau khi Tào Bằng tiễn Ngu Phiên đi, cùng Pháp Chính và Trương Tùng, trèo lên đầu thành Hán Thọ.

Nay Tướng Uyển đóng quân tại phía bắc sông Nguyên Thủy.

Bàng Sơn Dân thì ở lại Lâm Nguyên, phụ trách hỗ trợ Lai Cung. Thân làm danh sĩ Tương Dương, lại là con cháu họ Bàng, một trong tứ đại thế tộc ở Kinh Châu, Lai Cung dù có cao ngạo cách mấy, cũng vẫn hết mực tôn kính Bàng Sơn Dân. Xuất thân của người ta phơi bày ra đó, lại nào phải một danh sĩ Linh Lăng như gã có thể so bì được?

Loại danh sĩ này, lại chia làm tam đẳng (ba cấp).

Có loại như danh sĩ huyện quận, ví dụ như Lai Cung, Lưu Tiên, Đô Đãi thuộc loại này; Có danh sĩ châu quận, như đám người Khoái Càng, Khoái Lương, Bàng Sơn Dân; Trên châu quận, lại có danh sĩ thiên hạ. Như Chung Diêu, Tuân Úc, Vệ Kỳ..tất cả đều thuộc hàng này.

Bàng Sơn Dân là danh sĩ châu quận, mà Lai Cung chẳng qua là danh sĩ huyện quận, đẳng cấp thấp hơn một bậc. Có một danh sĩ châu quận phục vụ cho y, Lai Cung còn có thể bất mãn điều gì chứ?

Trương Tùng hỏi:

-Công tử, sao lại nhượng bộ ư?

Trước mặt người khác, Trương Tùng và Pháp Chính, đều gọi Tào Bàng là “Đại đô đốc”; Nhưng sau lưng, bao gồm cả đám người Hoàng Trung, đều gọi Tào Bàng là “công tử”. Cũng không phải ai đều có thể xưng Tào Bàng là “công tử”. Hai chữ này, cũng là một dạng tượng trưng cho thân phận mình, đại biểu cho việc người thuộc phía của Tào Bàng.

Đừng thấy Ngụy Diên và Tào Bàng quen thuộc như vậy, nhưng phần lớn thời gian, đều gọi với cách xưng là “Đại đô đốc”.

Đồng dạng, Vương Uy trái lại muốn xưng hô Tào Bàng làm “công tử”, nhưng không được như ý nguyện. Nguyên nhân rất đơn giản...thứ nhất, Vương Uy từng là thượng quan của Đặng Tắc, Tào Bàng cũng còn một chút tôn kính đối với gã; Thứ hai, là vì dấu tích của Vương Uy ở Kinh Châu quá sâu, Tào Bàng không dám tiếp nhận Vương Uy. Tuy nhiên không tiếp nạp, cũng không có nghĩa là không có chiếu cố. Nếu chiếu theo xa gần để phân định, Vương Uy chỉ có thể thuộc vào hàng nhân vật bên ngoài của Tào Bàng mà thôi.

Tào Bàng mỉm cười:

-Vĩnh Niên, hôm nay sự nhượng bộ của ta, chỉ để sai bước tiến lớn cho ngày mai.

-Ồ?

-Động Đình tám trăm dặm, nói cho cùng cũng hơi nhỏ.

Sẽ có một ngày, móng ngựa của ta sẽ giẫm trên Giang Đông, đến lúc đó sẽ là bọn họ nhượng bộ... nay, điều chúng ta cần làm là không nên so đo với Giang Đông, mà là...

Tào Bàng nói xong, đột nhiên phá lên cười.

-Xem ra Lệnh Minh, đã chuẩn bị xong rồi.

Đầu thành Ích Dương, mặt Lưu Bàn trầm như nước.

Nơi xa xa, quân Tào đã đóng doanh trại xong. Quân kỳ phấp phới, đao thương san sát, tuy khoảng cách khá xa, nhưng lại có thể cảm nhận được sát khí phủ đầy trời cao.

-Là ai lĩnh binh?

-Hồi bẩm tướng quân, chủ tướng quân Tào, tên là Bàng Đức.

-Bàng Đức?

Lưu Bàn chau mày lại, ánh mắt lạnh nhạt.

-Tào Hữ Học, ước hiếp ta quá đáng!

Ne1u như Tào Bàng lĩnh quân tới, nói không chừng Lưu Bàn sẽ hồi hộp một chút. Dù sao, uy danh của Tào Bàng cũng đã phơi bày ra đây, từ khi ra đời đến nay, chưa từng bại trận, có thể nói là tướng quân luôn thắng trận. Lưu Bàn cũng là một người chủ có tâm khí cao ngạo, người bình thường căn bản là gã ta chẳng xem ra gì. Trước kia, gã cũng có ý muốn vật tay với Tào Bàng, nhưng khổ nỗi chưa có cơ hội. Nay gã đóng quân trấn giữ Ích Dương, mà Tào Bàng cũng làm đô đốc chuyện quân sự ở Kinh Nam, đôi bên xem như cũng đã có cơ hội giáp mặt với nhau. Lưu Bàn xoa tay sẵn sàng, muốn phân lượng cao thấp với Tào Bàng, nào ngờ, người đến lại là một vô danh tiểu tốt.

Cũng khó trách, Bàng Đức của ngày hôm nay, vẫn thật là một vô danh tiểu tốt.

Có lẽ ở Tây Bắc Lương Châu, y từng có chút danh tiếng, mà nay trong quân Tào, ngoài trừ một số ít người ra, số còn lại biết đến Bàng Đức, là vì lúc đầu Bàng Đức không tiếc từ bỏ tương lai, đi theo Tào Bàng nhận hình phạt ở Huỳnh Dương. Vì vậy, trong mắt đại đa số người, Bàng Đức là một hảo hán trung liệt. Có lẽ võ nghệ cao cường, nhưng vẫn không đủ để đảm đương trọng trách. Thậm chí lúc Tào Bàng để Bàng Đức ra ngoài, Nhạc Tiến còn có chút lo lắng. Đến trận Ô Lâm chi chiến, Bàng Đức lập được chiến công, vậy mới khiến cho Nhạc Tiến hiểu biết hơn về Bàng Đức, cũng có chút gọi là tán thưởng.

Bản lĩnh của Bàng Đức rốt cục như thế nào?

Chỉ e rằng ngay cả Tào Tháo cũng không nói rõ được...huống chi là Lưu Bàn! Gã thậm chí còn chưa nghe nói đến tên của Bàng Đức, càng không phải nói đến việc hiểu biết về Bàng Đức.

Lưu Bàn tâm cao khí ngạo, làm sao có thể không tức giận cho được?

Tào Bàng người phái một vô danh tiểu tốt ra, là muốn đánh chiếm Ích Dương sao? Thế chẳng phải đã quá xem thường Lưu Bàn ta ư?

Ngay lúc Lưu Bàn đang tức giận sự “vô lễ” của Tào Bàng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài phía doanh trại quân Tào, truyền đến từng hồi tiếng tù và kéo dài. Kế sau đó, tiếng trống trận ầm ầm vang lên, vang dội giữa đất trời. Từng đội, từng nhóm quân Tào giết ra từ trong doanh trại, trong thoáng chốc đã tập hợp thành thế trận hành trận (trận pháp thời xưa, binh lực bố trí như độ nghiêng lúc chim nhận bay) ở bên ngoài doanh trại. Trường binh ở trước, đoản binh ở sau, hai đội kỵ binh đi hai bên sườn, khí thế ngạo nghễ vô cùng.

Tiếng trống ngưng, liền thấy một viên đại tướng, bay ra từ trong kỳ môn của quân Tào.

Ngựa tuyết ô truy dưới chân, trong tay một thanh hồ bào đao, đội mũ giáp sắt.

Xem tuổi tác, độ chừng ba mươi tuổi. Gã ghì cương chiến mã dưới thành, vung ngang thanh đao nghiêm giọng nói:

-Phản tặc trên thành nghe đây, ta là đại tướng Bàng Đức dưới trướng của tướng quân hoành dã (hoành dã là cách gọi tướng quân bậc nhất thời xưa). Nay phụng thiên thảo nghịch, chinh phạt Trường Sa.

-Nếu như khôn ngoan, lập tức mở thành đầu hàng. Nếu không đợi lúc phá thành, gà chó không tha.

Khẩu khí lớn thật!

Lưu Bàn giận tím mặt:

-Hạng tiểu bối vô danh, sao dám ngông cuồng?

-Lưu hoàng thúc là đế trụ, cũng chính là thiên tử đã đích thân nói rằng. không chế triều cương, trói buộc thiên tử để ra lệnh cho chư hầu, là quốc tặc, có gì lại đảo lộn trắng đen?

-Nay cầu tặc phạm biên giới ta, thế thì đừng trách ta ra tay tàn khốc.

-Người đâu, ai sẽ lấy đầu tên cầu tặc kia cho ta.

-Mặt tướng nguyện đi!

Lưu Bàn nói chưa dứt lời, liền thấy sau lưng có một gã bước ra.

Người này, tên là Cao Sung, người Trường Sa. Vốn dĩ là sơn tặc tàn sát bừa bãi trên núi Tuyết Phong, sau được Lưu Bàn thu phục. Thanh đại hoàn đao trong tay, tung hoành Kinh Nam, ít người có thể địch nổi. Lưu Bàn vừa trông thấy, lập tức vui mừng hơn hớn, tức thì lệnh cho Cao Sung xuất thành nghênh chiến. Gã Cao Sung kia không nói thêm lời, sau khi xuống khỏi đầu thành, vịnh yên giẫm bàn đạp, xoay người ngồi lên lưng ngựa, dẫn theo tám trăm binh tốt tráng kiện, xông ra ngoài thành huyện Ích Dương trong tiếng trống trận rền vang.

Theo Lưu Bàn thấy, một vô danh tiểu tốt như Bàng Đức, Cao Sung cho dù không thắng nổi Bàng Đức, cũng đủ sức chống đỡ một lúc.

Gã đứng trên đầu thành quan sát, liền thấy Cao Sung phóng ngựa lao ra khỏi thành huyện.

Theo lẽ thường, đôi bên sẽ báo rõ danh tính, sau đó mới chém giết với nhau. Nào ngờ, Cao Sung vừa dàn trận xong, ra trước đội hình, ngay cả lời cũng chưa kịp nói, Bàng Đức đã thúc ngựa xông qua. Hay cho một con ngựa đạp tuyết ô truy, cứ như mũi tên rời khỏi dây cung mà bắn về phía Cao Sung.

Bàng Đức ngồi trên ngựa, thân hình hơi nghiêng về trước, đại đao trong tay trông có vẻ bất lực rủ xuống, nhưng đến khi y đến trước trận thế, đột nhiên xoay người ngồi dậy. Hai chân chột đạp lên bàn đạp ngựa, xoay hông dùng sức dùng đao là chém. Gã Cao Sung kia giật nảy người, vội vàng gơ đao đón trả. Chỉ nghe

keng một tiếng vang lên, thanh đao Hồ Bào bổ xuống đại hoàn đao của Cao Sung, sức mạnh khổng lồ, chấn động đến nỗi hai tay Cao Sung tê dại, hai tai cứ vang lên tiếng ong ong.

Tiếp theo sau một đòn rạng nứt đối với Cao Sung, cơ thể Bàn Đức hơi ngửa mình ra sau, thoáng chốc lại nghiêng người vung đao lần nữa.

-Liên Sơn đao!

Trong miệng truyền đến tiếng hét như sấm rền, thanh Hồ Bào trong tay Bàn Đức, bổ ra giống y như tia chớp. Giao kích, thu lực, lại bổ xuống, lại thu lực...lúc nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, trong phút chốc Bàn Đức đã bổ ra mười ba đao. Nhưng trong mắt những người xung quanh, lại tựa hồ chỉ có một đao mà thôi.

Một đao nhanh hơn một đao, đao này mạnh hơn đao kia.

Đao chém liên tục, kinh lực kết hợp. Căn bản là Bàn Đức không định giằng co quá lâu với tên nhãi này, quyết định tốc chiến tốc thắng. Y cũng biết rằng, danh tiếng cũng mình không kêu, tuy chỉ dựa vào danh nghĩa là thân tín của Tào Bằng mà được làm một trong tám giáo Kinh Nam, nhưng trong đám quân Tào, rất nhiều kẻ không phục y.

Rất nhiều người cảm thấy, Bàn Đức là dựa vào sự tin cậy của Tào Bằng, mới có thể giữ được vị trí tám giáo Kinh Nam.

Chỉ có điều, Tào Bằng đô đốc chiến sự Kinh Nam, cũng là thống soái quân sự cao nhất Kinh Nam. Hắn muốn dùng người nào, căn bản sẽ không cần thương lượng với bất cứ ai, vả lại hắn cũng có quyền hạn đó, quyền lực độc đoán.

Ngay cả Tuân Úc cũng không hỏi tới, ai lại có thể hỏi chứ. Tào Tháo ư? Ông ta dám ủy thác phái một Tào Bằng 26 tuổi đơn độc thống lĩnh đại quyền quân sự Kinh Nam, vốn dĩ đã tỏ rõ thái độ. Bối cảnh như vậy, cho dù có người bất mãn trong lòng, cũng chỉ có thể uất nghẹn trong lòng thôi.

-Ta chính là muốn dùng Bàn Đức, những kẻ khác ta không quen.

Tào Bằng không chút mập mờ, trực tiếp nói rõ lý do.

Đây cũng là sự ủng hộ của hắn đối với Bàn Đức! Tuy nói rằng trong quân đội không có ai ăn nói nhiều lời, nhưng không thể phủ nhận, có rất nhiều kẻ bất mãn trong lòng.

Bàn Đức cũng hiểu rất rõ tình cảnh như vậy...nhưng đã càng như thế, y lại càng phải chứng tỏ bản lĩnh của mình, để chứng thực lời nói của Tào Bằng.

Mười ba đao kết hợp như một đao, chiêu liên sơn đao bổ xuống, Cao Sung thậm kê một tiếng, bị uy lực một đao của Bàn Đức bổ ra làm hai.

Chiến mã vô chủ kéo lê nửa cái xác rách nát mà hoảng loạn bỏ chạy, Bàn Đức đi ngựa vòng quanh, đao chỉ lên đầu thành:

-Nghịch tặc Lưu Bàn, có dám đấu với ta!

Trên thành Ích Dương, Lưu Bàn mặt trầm như nước...

Huyện La, huyện giải.

Chu Thái sải bước thoăn thoắt, xông vào đại sảnh, dùng giọng điệu mang đầy màu sắc của Ngô Việt, lớn tiếng quát âm lên, không thể không nói, giọng địa phương của đất Ngô Việt, lúc lắng người cũng có chút cảm giác như dùng vải lụa mà chùi móng đất vậy, mềm mại, nhưng ngôn từ trong đó lại vô cùng độc ác.

-Ấu Bình, ngươi lại bị sao nữa?

Thái Sử Từ lập tức cảm thấy điên đầu.

Gã là người Đông Lai, nói là nói tiếng Thanh Châu.

Mặc dù vào Nam ra Bắc, giọng nói đã sớm có sự biến đổi, thậm chí sống nhiều năm ở Giang Đông, nhưng chung quy vẫn nghiêng về giọng quan thoại hơn một chút. Bình thường nói chuyện với Chu Thái bọn họ

còn được, nhưng một khi đám người Chu Thái này nói nhanh đi rồi, gã hơi lớ ngớ chẳng biết phải làm thế nào.

Chu Thái là người Hạ Thái, nhưng quanh năm sống trên vùng sông nước, trường cư ở Giang Đông, do đó tiếng nói thuần túy là tiếng địa phương Ngô Việt.

Tiếng địa phương của Ngô Việt vào cuối đời Đông Hán, có chút khác biệt so với giọng điệu mềm mại của Ngô Nông đời sau này. In dấu trong lịch sử, người Trung Nguyên đã mấy lần dời đô đến phương Nam, Đông Tây lưỡng Tấn (tên nước Đông Tấn và Tây Tấn), còn có Bắc Tống cùng nam tiến, tạo nên một lượng lớn người phương Bắc di dời xuống Nam, khiến cho ngôn ngữ địa phương của người Ngô Việt nảy sinh rất nhiều biến đổi, nhưng vào thời Đông Hán, trong tiếng địa phương Ngô Việt đã xen lẫn rất nhiều tiếng thổ Sơn Việt, nếu như không phải là người Giang Đông thuần túy, rất có thể sẽ nghe không hiểu.

Chu Thái nói:

-, hiếp người quá đáng.

-Gã nào?

Chu Thái mặt đỏ bừng lên, lớn tiếng rít gào:

-Còn gã nào nữa, đương nhiên gã tiểu tặc ở Hán Thọ rồi.

-Sao thế?

Chu Thái tức giận nói:

-Hôm nay Văn Hưởng lĩnh binh đi tuần tra trên hồ, không ngờ đụng phải chiến thuyền của quân Tào. Người cũng biết đó, lúc tuần tra thì đều là thuyền con, nhưng quân Tào lại dùng toàn thuyền lớn. Ép đến Văn Hưởng không thể không nhường đường, còn có hai chiếc thuyền chiến, suýt chút nữa là bị thủy quân của va đến lật thuyền...Tử Nghĩa, người nói xem, đây có phải là hiếp người quá đáng hay không?

Nghe ra, có vẻ hơi quá đáng rồi!

Tuy nhiên Thái sử Từ không hề tức giận, mà nửa cười nửa không nhìn Chu Thái, sau một lúc đột nhiên nói:

-Ấu Bình, thuyền của Văn Hưởng, có phải đã qua khỏi đường ranh giới trăm dặm không?

-Cái này...?

Từ sau khi Ngưu Phiến đi sứ sang Hán Thọ, Tào Bằng hạ lệnh, thủy quân lui về sáu mươi dặm.

Tuy nhiên, hắn đồng thời đã cùng Thái sử Từ phân ra đường ranh giới, đôi bên không được tự tiện vượt quá ranh giới, nếu không coi như đã gây hấn trước.

Thái sử Từ chưa gặp qua Tào Bằng, nhưng đã nghe danh từ lâu.

Y cảm thấy, Tào Bằng không cần thiết phải chủ động gây sự trước, nếu nảy sinh xung đột, tám chín phần là đám người của Chu Thái đã lén lút gây chuyện. Chu Thái xuất thân từ thủy tặc, mà Từ Thịnh đồng dạng cũng xuất thân từ bèo dạt mây trôi.

Kiến An 5 năm (năm 200), Tôn Sách qua đời, Tôn Quyền chiêu mộ binh mã. Kẻ chuyên làm lưu manh du côn trong chợ huyện Ngô là Từ Thịnh, gia nhập vào quân ngũ, đồng thời nhanh chóng lập được chiến công tuyệt vời, có được sự tán thưởng của Tôn Quyền.

Nếu như nói, đám người Chu Du, Hạ Tề, Chu Nhiên...đều là do một tay Tôn Sách cất nhắc.

Thế thì những tướng lĩnh phát dậy sau khi Tôn Quyền chấp chính như là Chu Thái, Từ Thịnh, Khâm Dĩ và Tô Phi, đều thuộc thân tín của Tôn Quyền.

Thái sử Từ là Tôn Sách hàng phục, cho nên cũng không được xem là tâm phúc của Tôn Quyền. Nhưng y cũng là một người thông minh, chưa bao giờ kéo bè kết phái, càng không gây xung đột với bất cứ ai, vì vậy có thể nắm được quyền lớn trong tay. Chu Thái và Từ Thịnh, không thể thay đổi thói quen bạo hành ngang ngược! Lúc ở Giang Đông, y được Tôn Quyền khen ngợi, cũng có chút ngang tàng hống hách. Nay đóng

quân Hồ La Uyên, trên danh nghĩa thì nghe theo sự quản chế của Thái sử Từ, nhưng trên thực tế, gã lại không hề nghe theo chỉ huy.

Đây là những kẻ không chịu được sự buồn tẻ, tất nhiên là đã vượt quá ranh giới phân chia rồi.

Nếu không, quân Tào không thể nào vô duyên vô cớ mà đi va chạm với thuyền con, vào lúc này mà hành động như vậy, thật rất dễ gây nên xung đột.

Mặt Chu Thái đỏ lên

-Từ khi ta sinh ra, tung hoành trên giang hồ, chưa từng phải nhường nhịn ai?

-Ấu Bình, người có thể không nghe sai khiến.

-Nhưng người phải biết rằng, giờ là thời điểm quan trọng để chủ công thụ phong chức Đại tư mã. Nếu nguyên nhân bởi vì người, mà khiến cho chủ công mất đi cơ hội vàng, đến lúc đó lại làm sao giao phó với chủ công đây? Hơn nữa hãy nhìn trước đi, quân Tào thế mạnh, thật sự ta không thể gây sự trực diện với họ. Tào Bằng kia, cũng chẳng phải hạng tầm thường. Nay hấn trấn thủ Hán Thọ, là Đô đốc quân sự Kinh Nam, nắm quyền hành lớn trong tay, thật sự không phải người mà ta hay người có thể khiêu khích được đâu.

-Người hãy quản thúc thuộc hạ, không nên tự tiện đi gây sự với quân Tào.

-Chỉ ít thì với tình hình trước mắt, không thể làm như vậy ...sau này, cái ta có là cơ hội.

Sắc mặt và giọng nói của Thái sử Từ nghiêm nghị, khiến cho Chu Thái không kìm được cúi đầu xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe có tiếng bước chân ngoài đại sảnh, một tên tiểu giáo lão đảo chạy vội vào, sau khi tiến vào sảnh liền quỳ một gối xuống đất nói:

-Tướng quân, đại sự chẳng lành!

-Chuyện gì?

-Hôm qua quân Tào đã phát động tấn công Ích Dương.

Thái sử Từ nghe được, kinh hãi biến sắc.

Y vội vàng đứng dậy, nghiêm giọng quát nói:

-Đã xác minh chưa?

-Đã xác minh...quân Tào lệnh Bàng Đức làm tiên phong, Tương Uyển làm trưởng sử trong quân, đồng thời đang điều binh khiển tướng tại Hán Thọ, tiếp viện Ích Dương.

-Lưu Bàn tại Ích Dương hôm qua liên tiếp bại trận. Nay đã nghiêm giữ thành trì, không dám ứng chiến.

-Lưu Bàn phái người đến, cầu tướng quân trợ giúp, nói rằng môi hở răng lạnh, xin tướng quân sớm phát binh cứu viện, cứu giúp Ích Dương.

Chỉ mới một ngày, đã chống đỡ không nổi sao?

Thái sử Từ cau mày, lộ vẻ trầm ngâm.

Bàng Đức này, tiếng tăm hình như không vang dội cho lắm. Ít nhất thì đối với Thái sử Từ mà nói, xưa nay chưa từng nghe thấy tên hiệu của Bàng Đức. Điều này cũng khó trách, Thái sử Từ sống ở Giang Đông nhiều năm, hiếm khi tiếp xúc với phương Bắc.

Còn Bàng Đức thì sao? Cứ đi theo Tào Bằng suốt, rất nhiều người căn bản là không rõ y là người thế nào. Tuy nhiên, Thái sử Từ cũng không dám nhẹ dạ bất cẩn. Bàng Đức có thể được Tào Bằng phong cho chức làm tiên phong, ắt hẳn có chỗ phi phạm xuất chúng.

Người này, cũng không thể xem thường được.

Thái sử Từ cũng có chút đau đầu rồi...nhưng Chu Thái lại chẳng màng nhiều như vậy.

-Tử Nghĩa, nếu tên tiểu tặc kia đã đánh tới cửa rồi, mình cũng không thể mặc kệ bỏ qua được.

Thái sử Từ tức giận nói:

-Gã đánh là đánh cửa của Lưu Bị, lại không phải cửa của chúng ta.

-Đạo lý môi hở răng lạnh đương nhiên không sai, nhưng vấn đề là, chúng ta có thể điều động binh lực không? Trước đây ta còn thấy kỳ lạ, tại sao Tào Bàng lại bắt thủy quân chiếm đóng Động Đình. Giờ thì ta hiểu rồi, hẳn chính là muốn dùng số thủy quân này để giữ chân chúng ta, sau đó chiếm lấy Ích Dương, mở cánh cửa Trường Sa.

-Ta dám khẳng định, nếu chúng ta động dậy một cái, thủy quân trên hồ Động Đình, chắc chắn sẽ áp sát bờ.

Nào hay Chu Thái nghe rồi, lại chẳng thêm quan tâm, lớn tiếng nói:

-Sợ bọn chúng cái gì chứ? Chủ công lệnh cho ta đóng quân Hồ La Uyên, vốn dĩ là để ta hỗ trợ cho Lưu Huyền Đức đó. Nếu như khoan tay đứng nhìn, thế làm sao giao phó với chủ công đây? Còn về phần thủy quân tiểu tặc...ha ha...Tử Nghĩa lại hà tất lo lắng chứ? Bọn thủy quân Kinh Châu kia thì có bản lĩnh gì, trong lòng người và ta đều biết rõ, cho dù tiểu tặc kia có tài năng kinh trời, cũng không tài nào trong thời gian ngắn ngủi, làm cho thủy quân Kinh Châu có sự biến đổi quá lớn...như vậy đi, ta dẫn theo thủy quân xuất kích, đánh úp thủy quân tiểu tặc, vậy Tử Nghĩa vô âu vô lo, nhanh chóng tiếp viện Ích Dương.

Chu Thái nói một cách tràn đầy tự tin, khiến cho Thái sử Từ cũng không kìm được mà gật đầu liên tục.

Chu Thái nói một cách tràn đầy tự tin, khiến cho Thái sử Từ cũng không kìm được mà gật đầu liên tục.

Đầu hàng Giang Đông bao năm, cũng đã giao đấu với binh mã Kinh Châu vô số lần.

Đối với sức chiến đấu của quân Kinh Châu, Thái sử Từ nắm rõ như ban ngày...theo lời gã nói, quân Kinh Châu chính là một đống rác rưởi.

Ngoại trừ vài người ít ỏi ra, căn bản là không đáng để gã để mắt tới. Mà trong số những vài người ít ỏi này, cũng bao gồm cả Lưu Bàn, Lưu Hổ, Văn Sính, Vương Uy. Tướng lĩnh lực chiến, cũng chỉ vài đối thủ này, về phần thủy chiến, chỉ có một tên Hoàng Tổ là có thể ứng chiến được. Nhưng mà Hoàng Tổ, đã sớm tử trận rồi.

Sức chiến đấu của thủy quân Kinh Châu, trong mắt của chúng tướng Giang Đông, chính là một trò cười.

Thái sử Từ ngẫm nghĩ, cũng cho rằng lời của Chu Thái nói không sai. Tôn Quyền phái bọn họ đến đây, chính là muốn bọn họ hiệp trợ Lưu Bị.

Vào lúc này, nếu khoan tay đứng nhìn, chỉ sợ sẽ bị kẻ khác chê cười. Hơn nữa lời của Chu Thái nói không sai, thủy quân Kinh Châu căn bản chẳng là gì cả...

-Nếu đã như vậy, Ấu Bình lập tức điều khiển binh mã, vào hồ Động Đình đuổi đám thủy quân tiểu tặc đi.

Mới nói đến một nửa, Thái sử Từ lại đột nhiên nói:

-Nhưng mà Ấu Bình, người phải chú ý, đừng ra tay quá nặng. Dù sao Tào Tháo và chủ công đang giao hảo với nhau, thẳng tay quá, không khéo sẽ chọc giận Tào Tháo, trái lại sẽ không hay. Đánh cho bọn chúng quay về là được, giờ ta chuẩn bị điều binh khiển tướng.

Chu Thái nghe vậy, cười ha hả.

-Tử Nghĩa yên tâm, ta tự có cân nhắc.

-Nhưng cũng chẳng biết đám tiểu tặc kia sau khi bị ta đánh chạy trở về, có khóc nhè không nữa....ha ha, giờ ta trở về ngay, cùng Văn Hưởng xuất binh tác chiến.

Chu Thái không nói thêm lời nào, liền chạy ra khỏi đại sảnh.

Thế nhưng trong lòng Thái sử Từ lại có một cảm giác bất an lạ thường.

Gã luôn cảm thấy, chuyện này có chút kỳ lạ. Tào Bàng vừa mới đến Hán Thọ có mười mấy ngày, liền liền lĩnh khai chiến. Có chút khác thường so với thói quen của hắn trước kia.

Theo hiểu biết của Thái sử Từ, Tào Bàng mỗi lần dùng binh, chắc chắn sẽ ngủ đông trước.

Sau đó tấn công kẻ không phòng bị, khiến đối phương bất ngờ. Không động thủ thì thôi, nhưng một khi đã động thủ, thì đó là cuộc tấn công tựa như sấm chớp bão bùng, cực kỳ hung ác. Tuy nhiên lần này, tại sao bỗng nhiên Tào Bằng lại tấn công Ích Dương? Chẳng lẽ hẳn không biết là, thủy quân Kinh Châu không đủ sức cầm cự?

Nghĩ đến đây, Thái sử Từ đột nhiên thay đổi ý định.

-Lập tức phái người đi đến Ích Dương, cứ nói là xin Lưu Cự Thạch kiên trì thêm một ngày nữa, phía chúng ta sẽ nhanh chóng xuất binh viện trợ. Lại phái người đến Lâm Tương, báo cho Lưu Hoàng thúc, cứ nói rằng bên phía ta tuy có thể tiếp viện khẩn cấp, nhưng binh lực không đủ, e rằng khó lòng phái đi ra trận, xin y hãy suy nghĩ cách khác.

-Hãy chờ đợi trước đã, đợi chờ một thời gian hãy nói...ít nhất, phải xem hành động của thủy quân, sau đó lại quyết đoán sau!

Xuất binh thì nhất định phải xuất binh rồi, nhưng không thể khua chiêng going trống, vẫn là cẩn thận một chút sẽ tốt hơn...Trước khi đến huyện La, Thái sử Từ đã từng thăm hỏi Chu Du, Hạ Tề, và cả chàng thanh niên anh tuấn thuộc thổ tộc bản địa Giang Đông, Lục Tốn.

Lời góp ý mà Chu Du và Hạ Tề dành cho Thái sử Từ, đó là đi trên băng mỏng, vô cùng cẩn thận. Vừa phải bảo vệ lợi ích của Lưu Bị, vừa không được chọc giận Tào Tháo.

Thế nhưng chủ ý mà Lục Tốn đưa ra cho Thái sử Từ lại là:

-Con người Tào Bằng, có khí chất của đại trượng phu. Đối với loại người này, có thể giao hảo, cố gắng đừng đắc tội.

-Cho nên, người đến huyện La rồi, tốt nhất là hãy giám thúc hành vi của đám người Chu Thái và Từ Thịnh. Xưa nay Tào Bằng là người người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Nếu quả thật chọc giận người này, hẳn tuyệt đối dám đập nổi chìm thuyền đấy.

Đây cũng là người duy nhất trong đám tướng Giang Đông, kiến nghị nhắc nhở Thái sử Từ phải lưu ý đến Tào Bằng.

Lục Tốn dường như rất hiểu Tào Bằng, đồng thời trong giọng điệu, cũng có chút thiện cảm với Tào Bằng. Trái lại, hai người Chu Du và Hạ Tề, thì tỏ ra có chút khinh thường, cũng chẳng xem Tào Bằng ra gì. Tuy nhiên nếu đứng về góc độ của bọn họ mà nói, bất kể là Chu Thái, Hạ Tề hay là Lục Tốn, tất cả đều không sai.

Chu Du là Đại đô đốc thủy quân Giang Đông, Hạ Tề là Thái thú Hội Kê.

Địa vị của hai người phơi bày ra đó, tầm nhìn vấn đề đương nhiên sẽ khác biệt. Có lẽ trong mắt bọn họ, đối thủ thật sự, chính là Tào Tháo!

Nhưng Lục Tốn nay chẳng qua là một huyện lệnh, vì vậy càng chú trọng tiểu tiết hơn.

Lục Tốn nói với Thái sử Từ:

-Lưu Bị ở Kinh Nam, Tào Tháo sẽ không làm ngơ cho qua.

-Trong trường hợp đó Tào Mạnh Đức không thể đích thân đối phó với Lưu Bị, vì vậy sẽ phái tâm phúc, làm Đô đốc Kinh Nam. Nếu ta đoán không nhầm, gã tám chín phần, sẽ phái Tào Bằng đi. Thứ nhất Tào Tháo vô cùng sủng ái Tào Bằng, thứ hai Tào Bằng này và Lưu Bị, cũng coi như là đối thủ lâu năm..Từ Nghĩa đến lúc đó, phải thật cẩn thận.

Bá Ngôn, quả thật thần cơ diệu toán!

Trong lòng Thái sử Từ phát lên một tiếng cảm thán, thoáng chốc thu hồi suy tư, điều quân khiển tướng.

Hồ La Uyên, tắt Hồ La Giang của đời sau.

Nó nối liền với Động Đình, giao thông nước sông, vị trí ở bên bờ huyện La.

Thủy trại của thủy quân Giang Đông, chính là được dựng trên bờ Hồ La Uyên. Chu Thái vội vàng quay về thủy trại, lập tức tìm Từ Thịnh đến, nói rõ đầu đuôi sự việc.

Mà nay Hồ La Uyên, tổng cộng có ba mươi chiếc thuyền lớn, thuyền chiến thì hơn trăm chiếc.

Quân số thủy quân, tuy không vượt quá mười ngàn, nhưng đều là tinh nhuệ của thủy quân Giang Đông.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Chu Thái hống hách kiêu ngạo như vậy... Từ Thịnh nói:

-Nay mặt trời sáng rực, không dễ dàng xuất binh. Thủy quân Kinh Châu tuy rằng không chịu nổi một đòn, nhưng dù sao cũng có ưu thế về số đông. Theo ta thấy, ra mặt lệnh bảo các anh em chuẩn bị sẵn sàng, sau khi trời tối giết vào Động Đình, trực tiếp xông thẳng vào thủy trại của quân Tào, có thể một kích thắng lợi, Ấu Bình thấy thế nào?

Chu Thái nghe xong, vui mừng ra mặt.

-Cứ theo lời của Văn Hưởng.

Ngay tức thì, Chu Thái và Từ Thịnh ra mặt lệnh bảo hai mươi thuyền lầu, năm mươi thuyền chiến của thủy quân Giang Đông, chuẩn bị sẵn sàng xuất kích. Đồng thời, gã lại lệnh cho người tạo cảnh tượng giả là đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn quân ngũ, đánh lạc hướng tai mắt của quân Tào ở Động Đình. Đợi sau khi trời sắp tối, bọn thủy quân Giang Đông ăn uống no say chỉ chờ bùng phát. Đi cùng tiếng ra lệnh của Chu Thái, chiến thuyền ở trước, thuyền lầu ở giữa, triển khai dàn trận chim nhạn bay, chậm rãi tiến vào hồ Động Đình.

Bóng đêm dày đặc, Động Đình tám trăm dặm một màu đen tối.

Nơi xa xa, có thể nhìn thấy chầm chầm những ngọn đèn li ti trong thủy trại quân Tào, thỉnh thoảng truyền đến tiếng đánh canh và nấu nướng của xoang nồi mơ hồi vang lên.

Tiếp cận một cách từ từ, cố gắng hết sức tránh để phát ra âm thanh. Thuyền lướt trên dưới, vẽ ra từng đường nước, cách ranh giới quân Tào càng lúc càng gần.

Sau khi vượt qua ranh giới, Chu Thái và Từ Thịnh, không hẹn mà cùng đồng thanh thở dài một hơi.

Cách thủy trại quân Tào, cũng chỉ còn mấy mươi dặm lộ trình. Nhìn sắc trời, lại mây mù dày đặc, sao lặng mất hút...trăng tối đêm giết người, gió cao ngày phóng hỏa.

Quả là một ngày tập kích doanh trại tốt lành, ngay cả trời cao cũng giúp chúng ta!

Kỳ thật, chỉ tháng hai, sau thời ngủ đông của côn trùng, nước mưa của hồ Động Đình sẽ có rất nhiều sự biến đổi, thường xuyên không thấy được một ánh mặt trời nào trong mười mấy ngày liền...chính vào lúc Chu Thái đang mừng thầm, đột nhiên nghe thấy trên mặt hồ, truyền tới từng hồi trống trận.

Trong đám lau sậy dập dờn, bay ra từng chiếc thuyền lầu, bao vây lấy thủy quân Giang Đông. Thủy trại quân Tào ở phía xa, càng đèn đuốc sáng rực.

Từng chiếc thuyền chiến xông ra khỏi cổng trại thủy quân, lần lượt xếp hàng trên mặt hồ, ba chiếc thuyền lầu to lớn, chậm rãi lái ra khỏi thủy trại, tiến gần tới thủy quân Giang Đông.

-Chu Ấu Bình, sớm biết ngươi là kẻ không đạo nghĩa.

-Lúc đầu định hiệp ước, vẽ ra ranh giới trên hồ...nhưng hạng người như ngươi, hết lần này đến lần khác vượt biên khiêu khích, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng thủy quân của ta không có người sao?

Trước hết là chiếc thuyền lầu to lớn được nhắc tới, to gấp mười so với thuyền lầu của Giang Đông.

Đây cũng là sự khác biệt về trang bị giữa thủy quân Kinh Châu và thủy quân Giang Đông. Thủy quân Giang Đông cầu kỳ về tính linh hoạt, nên thể tích thuyền lầu tương đối là bé. Còn thủy quân Kinh Châu, thì chú trọng đến sức chiến đấu của thuyền con hơn, cho nên lúc dựng thuyền, càng chú trọng độ dày, độ to hơn, để tăng cường sức tấn công và đập của thuyền lầu.

Chu Thái giật mình, không khỏi hoảng sợ.

Tuy nhiên, gã cũng chưa hoang mang...cảnh tượng quần bách hơn trước mắt cũng không phải chưa từng gặp qua. Thêm vào đó, trong thâm tâm gã lại xem thường sức chiến đấu của thủy quân Kinh Châu, Chu Thái không những không hồi hộp, trái lại còn to tiếng cười không ngớt.

-Loại như ngươi, cũng dám xưng là thủy quân à?

Nói xong, gã rút đao ra và nghiêm giọng quát:

-Xông lên.

Ba chiếc thuyền lầu, dưới sự phối hợp của thuyền chiến, nhanh chóng áp sát thuyền lầu của quân Tào.

Mà trên chiếc thuyền đầu đàn, Đỗ Kỳ ra lệnh cho người chèo đò, tức thì cả mặt hồ được thấp sáng bừng bừng.

Thuyền soái chậm rãi tiến lên, ngay lúc thuyền lầu thuyền chiến áp sát từ hai bên sườn, Đỗ Kỳ đột nhiên ra lệnh, lệnh cho thuyền lầu xếp hàng ngang tại chỗ. Thế tích to lớn của thuyền lầu, chậm rãi vẽ ra một hình cung trên mặt nước, mấy chiếc thuyền chiến cũng chuyển động theo thuyền soái, lập tức bị va đến tới bờ hoa lá.

Quân tốt trên thuyền rút xuống nước, chẳng chờ bọn họ vùng vẫy, liền thấy mười mấy chiếc thuyền chiến của quân Tào xông lên trước.

Những tay quân tốt thủy quân trên thuyền, tay cầm lưỡi dao sắc bén cứ chộp lấy thủy quân Giang Đông đã rút nước, giơ tay chém xuống, chặt bỏ thủ cấp.

Từ Thịnh ở phía sau, tức thì cảm thấy có điều chẳng lành.

Gã muốn quát bảo Chu Thái ngừng lại, nhưng Chu Thái đã lệnh cho thuyền lầu, nhắm vào thuyền lầu quân Tào mà va đập.

Cự ly cách thuyền soái càng lúc càng gần, Chu Thái nhìn thấy, bên sườn thuyền lầu của quân Tào, thủ sẵn từng hàng đồ vật, tất cả đều dùng vải đen che phủ.

Chính lúc Giang Đông lộ ra khoảng cách cách thuyền soái quân Tào chỉ còn sáu trăm bước, Đỗ Kỳ lại ra lệnh lần nữa, lệnh cho người nhấc vải đen ra.

Hai bên mép thuyền soái, có chuẩn bị thiết lập mười mấy cây nổ bát ngư. Tuy nhiên, kết cấu của những nổ bát ngư này, so với lúc đầu khi Vũ Âm tổ uy phong, lại có biến đổi rất lớn. Dây cung dày hơn, cơ nổ to hơn...hơn nữa bên cạnh cơ nổ, có thêm tay quay, có thể dễ dàng căng dây cung ra. Nhất thương tam kiếm tiến sau khi trải qua cải tiến, cũng thay đổi bộ dạng. thân mũi tên thô như cánh tay trẻ con, đầu mũi tên cũng dài hơn, sắc bén hơn nữa.

Đỗ Kỳ quát lớn một tiếng:

-Bắn tên!

Cung nổ thủ lập tức lấp đặt cơ nổ, mười cây thương mâu, rít gào bay thẳng đến thuyền lầu của Chu Thái.

Tên phóng đi trong nháy mắt, tạo nên sức giạt lùi lạ thường, thuyền lầu to lớn, không ngờ lại hơi lắc lư trên mặt nước.

Nổ bát ngư sau khi trải qua sự cải tiến, có thể xuyên thấu tường dày trong phạm vi sáu trăm bước.

Mà thuyền lầu của Chu Thái đang đi hết tốc lực, lúc nổ bát ngư bắn tên, Chu Thái cũng ý thức được điều chẳng lành. Nhưng quán tính to lớn, khiến gã không tài nào né tránh được, chỉ đành hạ lệnh dàn ngang thuyền lầu, ý muốn né tránh. Thế nhưng, tốc độ của nhất thương tam kiếm tiến kia, thật sự quá nhanh!

Chỉ nghe đùng một tiếng, thân thuyền bị mũi tên nhất thương tam kiếm tiến xuyên thấu, để lại một lỗ thủng to đùng trên thân thuyền.

Mười cây thương mâu, có ba cây trúng mục tiêu. Bảy cây còn lại, lại có hai cây trúng vào thuyền chiến đang đứng bên cạnh thuyền lầu. Sức xuyên thấu cực lớn, trực tiếp bắn gãy ván gỗ của thuyền chiến, cả thân thuyền cũng theo đó mà chìm xuống dưới. quân tốt trên thuyền hốt hoảng sợ hãi, lớn tiếng kêu gào.

Từ Thịnh vội vàng ra lệnh xuất kích, ý đồ viện trợ cho Chu Thái.

Nào ngờ thuyền lâu hai bên lúc này chậm rãi động đậy, tiếp cận thuyền của Từ Thịnh.

Chiến thuyền xuyên thẳng trên mặt nước, ánh lửa bay ngất trời.

Ba chiếc thuyền soái to lớn luân phiên xuất kích, 60 cái nỏ bát ngư, không ngừng phóng tên. Thuyền lâu của thủy quân Giang Đông vốn đã chẳng chiếm ưu thế, nay lại chịu sự tấn công của nỏ bát ngư, càng tỏ ra có chút hoang mang. Dưới thân thuyền, đã bắt đầu ngập nước...Chu Thái lớn tiếng quát gào, để quân tốt chấn tĩnh tinh thần. Nhưng đối mặt với sự tấn công hung hãn của thương mâu, thủy quân Giang Đông đã sớm loạn thành một núi. Những chiếc thuyền không ngừng va vào nhau, đội hình sớm trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Trên thuyền soái, Đỗ Kỳ không ngừng ra lệnh, sự tấn công hung hãn của thủy quân, khiến cho thủy quân Giang Đông liên tục rút lui...

-Chu Ấu Bình thua rồi ư?

Lúc trời gần sáng, đã xuất phát rời khỏi huyện La, người hành quân với tốc độ của ốc sên là Thái sử Từ, được tin thủy quân chiến bại.

Lúc vừa nghe qua, Thái sử Từ giật mình một cái.

Sau đó gần hồi cạn kẻ, mới biết thủy quân Giang Đông không chỉ là bại trận, ngay cả Chu Thái, cũng bị Đỗ Kỳ đuổi bắt, trở thành tù binh dưới trướng của y.

Từ Thịnh liệu chết phá vòng vây, mới xem như chạy thoát nạn.

Cũng may Đỗ Kỳ giữ sự kiềm chế, sau khi Từ Thịnh thống lĩnh đội tầu lui khỏi ranh giới, liền ngừng tấn công.

Hai mươi chiếc thuyền lâu, tổn hại hết năm chiếc.

Năm mươi chiếc thuyền chiến còn lại, lúc hoàn toàn không chút tổn hại nào quay trở về thủy trại, chỉ còn lại ba mươi chiếc mà thôi. Thái sử Từ lập tức hạ lệnh, lệnh cho binh mã ngừng hành quân.

-Trọng Tường, nay phải làm sao thì tốt?

Ngu Phiên gượng cười nói:

-Hôm qua ta đã phản đối tướng quân xuất binh, càng không đồng ý Ấu Bình mạo muội khiêu chiến.

-Ta đã gặp qua Tào Hữu Học đó, người này ngoài mềm trong cứng, không thể chọc giận được. Phải dùng cách mềm dẻo, nói lý với hắn ta, tự nhiên sẽ hòa hảo với nhau. Nhưng giờ thì....

Ngu Phiên im miệng!

Thái sử Từ cũng vô cùng đau đầu, nhìn Ngu Phiên,sau một lúc đột nhiên nói:

-Có thể xin Trọng Tường, vất vả một phen nữa được không?

Chu Thái là ái tướng của Tôn Quyền, càng là tâm phúc.

Thái sử Từ cũng không dám tự tiện quyết định, chỉ đành để Ngu Phiên đi đến Hán Thọ lần nữa.

Ít nhất, phải đảm bảo tính mạng cho Chu Thái...về phần tiếp viện cho Ích Dương, vẫn phải đi. Nhưng tiếp viện thế nào, thì cần nghĩ cách khác.

Môi hở răng lạnh, nếu Ích Dương gặp nguy, huyện La cũng sẽ bị cuốn vào trong đó.

Nếu Lưu Bị bị loại trừ, thế thì binh mã Giang Đông, sẽ thành một đoàn quân bơ vơ, đến lúc đó không thể không lui về Giang Đông...Ngu Phiên cũng không từ chối hay dùng đẩy, sau khi ngẫm nghĩ một lúc sau, bèn đồng ý đi.

-Giờ ta sẽ đến Hán Thọ, tranh thủ đòi lại Ấu Bình với Tào Bàng.

-Tuy nhiên, Tử Nghĩa đến huyện La, phải thật là cẩn thận. Tốt nhất, đừng can dự vào trong, có thể bị uy hiếp, thì vẫn là uy hiếp tốt hơn.

Thái sử Từ ngẫm nghĩ, gật đầu đồng ý.

Tiếp sau đó, y lại lần nữa phái người đến Lâm Tương, báo cáo tình hình cho Lưu Bị.

Còn bản thân mình thì đốc soái binh mã, chậm rãi tiến gần đến Ích Dương.

-Giang Đông, thủy quân chiến bại?

Hai mày Lưu Bị nhú chặt lại, khoanh tay đi qua đi lại trong đại sảnh.

-Quý Thường, người cảm thấy, đây phải chăng là lời viện cớ của Giang Đông?

Gia Cát Lượng không ở bên cạnh Lưu Bị, Mã Lương liền đảm nhận trách nhiệm của mưu chủ. Nghe Lưu Bị hỏi, Mã Lương lắc lắc đầu.

Lưu Bị nghĩ như vậy, cũng không phải là không có nguyên nhân. Tào Tháo nay đã thân thiết với Tôn Quyền, vừa phong tước, lại đám hỏi, khiến cho áp lực trong lòng Lưu Bị trĩu nặng vô cùng.

-Chủ công, Tôn Sách không phải là người không biết nặng nhẹ.

Hành động này của Tào Tháo, y cũng không phải không rõ ẩn ý bên trong, chẳng qua là chưa tỏ rõ quyết đoán. Cho nên, Thái sử Từ cũng không phải muốn viện cớ, tám chín phần, họ thật sự có chỗ khó xử. Thái sử Tử Nghĩa có thể xuất binh liên tục, đã tỏ rõ thái độ rồi, tuy nhiên chủ công cũng không thể gửi gắm quá nhiều kỳ vọng.

-Lương có một kế, hoặc giả có thể giải nguy cho Ích Dương.

-Chủ công chẳng lẽ người quên mất, đám người Ngũ Khê Man trong núi Hồ Đầu kia ư? Chủ công dùng lượng lớn vàng bạc mua chuộc chúng, nay đã đến lúc cần dùng đến chúng rồi.

Lưu Bị nghe xong, bình tĩnh ngộ ra sự việc.

Ngũ Khê Man, sao ta lại quên mất bọn họ nhỉ?

Ngũ Khê Man cũng được gọi là Võ Lăng Man.

Từ lúc Quang Võ phục hưng tới nay vẫn sinh hoạt tại ba địa giới Tương Tây, Kiềm Xuyên, Ngạc Tam Thanh, địa khu thượng du nguyên thủy. Võ Lăng Man là một bộ tộc man di gần như bao hàm toàn bộ Kinh Nam. Mà Ngũ Khê Man là một bộ tộc trong đó, nguyên nhân vì sinh hoạt tại trong Hùng Khê, Thần Khê, Đậu Khê và Điều Khê nên được gọi như vậy. Còn Võ Lăng Man là đại diện cho toàn bộ Ngũ Khê Man, nguyên nhân chủ yếu này là Ngũ Khê Man chịu ảnh hưởng tập tục sâu sắc của nhà Hán, từ khi Võ Quang dùng nông canh và nghề dệt là việc chính, thường xuyên liên hệ với bên ngoài, nên việc tiếp xúc với những sự vật mới tăng lên nhiều, cho nên tốc độ phát triển cũng nhanh hơn so với các bộ lạc khác.

Cuối thời Đông Hán, bộ lạc bản bộ Ngũ Khê Man đã đạt tới hơn mười vạn nhân khẩu.

Mà toàn bộ Võ Lăng Man chỉ có hơn trăm ngàn. Trong đó có bộ lạc man tộc khá cường thịnh, ví dụ như Phi Đầu Man tại giao giới giữa quận Võ Lăng và quận Linh Lăng cũng có gần trăm ngàn người. Từ thời Đông Hán tới nay, Ngũ Khê Man không ngừng hưng binh tạo phản để giành được cuộc sống lớn mạnh hơn nữa. Trong đó, thanh thế lớn nhất là cuộc nổi dậy năm Kiến Vũ thứ hai mươi ba, Võ Lăng Man tộc tận khởi tinh binh, chiếm cứ trạm kiểm soát, cửa ải hiểm yếu, cướp các quận huyện. Lúc ấy đã tạo ảnh hưởng vô cùng lớn đối với triều đình Đông Hán, tuy rằng sau đó đã có thể hoàn toàn phá hủy toàn bộ lực lượng Võ Lăng Man tộc. Nhưng ngược lại bởi vì lần tạo phản đó đã khiến cho Võ Lăng Man tộc càng thêm kiêu căng ngạo mạn.

Lúc ban đầu Lưu Biểu cũng là người cứng rắn và máu lạnh!

Nhưng theo tuổi tác tăng dần, đặc biệt là sau khi chiếm lĩnh Kinh Châu đã khởi xướng dùng văn trị đối với Kinh Sở, cũng khiến cho thực lực Võ Lăng Man tộc không được áp chế, ngược lại ở mức độ nào đó thì càng lúc càng lớn mạnh. Ví dụ như, Lưu Biểu dùng văn trị đã mở ra năm Kiến Vũ thứ hai mươi ba, triều đình đã tiến hành phong tỏa vật tư đối với Võ Lăng Man tộc. Kinh Châu vốn là một nơi giàu có và đông

đúc, cầu kết Giang Đông Tây Xuyên, lại liên hệ Nam Bắc, rất nhiều vật tư, bao gồm cả vũ khí đồ quân nhu thông qua phương thức khác nhau mà chảy vào trong tay Võ Lăng Man tộc, khiến cho lực lượng bọn họ càng lúc càng hùng mạnh hơn. Đồng thời với việc mở ra cấm vận, Lưu Biểu còn phái không ít học trò giỏi tiến vào Kinh Nam, ý đồ thông qua phương thức giáo hóa để thu phục Võ Lăng man tộc. Nhưng đáng tiếc là lý tưởng của Lưu Biểu đầy ắp nhưng lại không chút cảm hóa được.

Không đợi lúc ông ta tận mắt chứng kiến kết quả của mình thì đã đi đời nhà ma.

Ngược lại chính sách mà nhiều năm ông ta đã thi hành thì Lưu Bị lại được lợi, để cho Lưu Bị và Võ Lăng Man tộc cầu kết cùng nhau...

Ích Dương nguy cấp!

Mà Giang Đông lại không thể cứu viện...

Sau khi Lưu Bị ngẫm nghĩ cuối cùng là có chủ ý mời Ngũ Khê Man ra tay tương trợ.

Cái gọi là nuôi quân ngàn ngày, dụng binh một giờ.

Ngày thường có thể nói là Lưu Bị hết lòng giúp đỡ quan tâm với Võ Lăng Man tộc, mà nay chính là thời điểm tốt nhất để họ báo đáp.

Một phong thư như hoa tuyết bay về Hồ Đầu Sơn.

Trong Man vương trại tại Hùng Khê, Tiểu Vương Sa Ma Kha Ngũ Khê Man đang thề thốt xin Lão Man Vương Ngũ Khê Man cho đi khiêu chiến.

-Phụ thân, Lưu Hoàng thúc đối xử với chúng ta rất tốt, mà nay hắn đang gặp nguy khốn, chúng ta nên xuất binh tương trợ mới đúng. Nếu không, chẳng phải sẽ bị người khác nhạo báng sao?

Sa Ma Kha năm nay hai mươi sáu tuổi, thiếu niên chính trực khí khái, ai cũng kính phục.

Hắn cao chừng 2,16m, vai rộng lưng eo, mặt đen râu đỏ, vẻ bề ngoài đáng sợ dữ tợn. Trời sinh thần lực, sử dụng cây chông sắt cái vồ (vũ khí thời xưa) nặng hơn một trăm cân, ở Kinh Nam không ai có thể địch được. Tuổi như hắn luyện được chút võ nghệ, lại được người ta thổi phồng vài câu khó tránh khỏi sẽ kiêu ngạo, ít nhất Sa Ma Kha thấy, ông trời là lớn nhất, đất lớn thứ hai và hắn chính là thứ ba.

Chỉ có điều Lão Man vương lại không thấy như vậy.

Sống đến ngần này, có chuyện gì mà Lão Man vương chưa từng gặp qua?

Ông biết rõ, thế cục Kinh Nam hiện nay là trận chiến của hai nước, Ngũ Khê Man không thể tham dự trong đó.

Lưu Bị đối xử với chúng ta tốt, ta thừa nhận.

Nhưng nếu giúp thì quá vội vàng, ví dụ như trước đây chúng ta xuất binh ở Hồ Nha Sơn, cũng không được coi là chuyện lớn, đó chỉ là giúp đỡ. Nhưng nếu đã lâm vào giữa trò chơi tranh giành thiên hạ, muốn thoát ra, phiền toái rất nhiều. Người Hán giả dối, nghĩ một chút ân huệ là muốn chúng ta bán mạng cho họ sao? Trong lòng Lão Man vương rất không bằng lòng tham gia vào loại chuyện này, nhưng Sa Ma Kha lại hứng trí bùng bùng.

-Sa Sa con cần phải hiểu rõ.

Lúc trước chúng ta giúp đỡ Lưu Bị, là bởi vì hắn đối xử với chúng ta tốt.

Một vài chuyện nhỏ, giúp một tay cũng không trở ngại. Nhưng hiện tại triều đình phái ra binh mã chinh phạt Kinh Nam, Lưu Bị kia rõ ràng là cùng đường. Một khi chúng ta bị cuốn vào trong đó thì muốn nhảy ra cũng khó... Hơn mười vạn tính mạng của Ngũ Khê Man đều nằm trong suy nghĩ của con.

Nếu vị Tào Thừa tướng kia thật sự dễ dàng đối phó thì Lưu Bị làm gì đến mức hiện nay không có chỗ dung thân?

Vừa rồi con nói cái gì mà đục nước béo cò, ta sợ là con ngay cả cá cũng không dụng đến được, ngược lại còn gặp phải rất nhiều phiền toái. Ta cảm thấy chuyện này....chúng ta nên từ chối thì tốt hơn.

Sa ma kha vừa nghe liền nóng nảy!

-Phụ thân, sao cha lại đề cao chí khí người khác hạ uy phong của mình?

Tào Thừa tướng kia chỉ là ý vào người đông thế mạnh thôi, không được coi là anh hùng. Hơn nữa, Lưu hoàng thúc đối xử với chúng ta rất tốt, hai năm trước mẹ bị bệnh, không tìm được thầy thuốc đến chữa, may mà có Lưu hoàng thúc hỗ trợ nên mẹ mới giữ được tính mạng. Cha vẫn thường nói với con, nhận được ơn một giọt nước của người ta thì phải báo đáp cả con suối đó sao? Hiện giờ dù mẹ đã đi rồi, nhưng ân tình thì vẫn còn...Hiện tại Lưu hoàng thúc gặp nguy hiểm, nếu chúng ta ngồi yên không quan tâm, Phi Đầu Man nghe được sẽ nhạo báng cha con chúng ta, sau này cha con ta làm sao mà ngẩng đầu làm người ở Kinh Nam này được?

Xin cha hãy cấp cho một con một đội nhân mã, sau khi con rời khỏi thì hãy tuyên bố trục xuất con ra khỏi bộ lạc, như vậy, chẳng phải sẽ không liên can gì đến cha sao?

Nếu tương lai Lưu Hoàng thúc đắc thế, con coi như là thần.

Nếu như vậy, nói không chừng con và các huynh đệ có thể có nơi dung thân?

Sa Ma Kha nói liên hồi khiến Lão man vương cũng có phần dao động.

Sau một lúc lâu, ông hạ giọng nói:

-Sa Sa, con thật sự muốn xuất binh?

-Vâng, con thật sự muốn!

-Vậy thì, con hãy cầm phượng đầu trưởng của ta đi trưng dụng binh đi.

Ta sẽ phái người báo với bên phía Lưu hoàng thúc, bảo hắn kiên trì chờ đợi, con có ba ngày...không mà có năm ngày để điều động người, điều động được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Cha tuổi đã lớn, không thể đi chém giết được nữa, chỉ có thể ở trên Hồ Đầu Sơn này làm bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên đã truyền lại.

Nhưng Sa Sa, có một việc mà con phải đồng ý với ta.

-Xin phụ thân chỉ bảo.

-Nếu như sự việc có thể, thì hãy tham dự.

Nếu sự việc không thể, thì đừng miễn cưỡng...việc nhà Hán, hãy để nhà Hán bọn họ tự giải quyết, bất kể thế nào, với bọn họ mà nói thì chúng ta cũng là người ngoài, không nên dấn quá sâu vào đó. Tóm lại, tới Trường Sa rồi, hết thấy đều phải cẩn thận, không được quá kích động.

Đây là lời dạy bảo ân cần của một người cha, một Lão man vương với trí tuệ kết tinh sáu mươi năm.

Chỉ là giờ phút này Sa Ma Kha một lòng muốn kiến lập sự nghiệp nên lời Lão man vương nói, hắn có nghe lọt bao nhiêu? Chỉ sợ ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

Nhìn theo Sa Ma Kha kích động đi ra, trong lòng Lão man vương chợt có một sự bất an mãnh liệt.

Ông trầm ngâm giây lát, trầm giọng quát:

-Đằng Ma!

-Có tiểu nhân.

-Người lập tức tới huyện Sung, cầu kiến Trần Đáo tướng quân.

Nói ta đã phái người tới Ích Dương gấp rút tiếp viện, xin hắn hãy ở lại huyện Sung, ngăn chặn binh mã quân Tào bám trụ tại Linh Dương cho ta, tuyệt đối không được lơ là.

Dưới thành Ích Dương, quân Tào đang chờ đợi phân phó.

Ba nghìn người tạo thành áo giáp trận tiền, theo tiếng trống trận ù ù vang lên, vạn tiễn cùng phát. Ba nghìn cưỡi nổ dây cung chấn động, ba nghìn mũi tên sắc bén phóng lên cao hướng thẳng lên không trung, bao phủ trời đất như châu chấu gào thét mà đến, che trời lấp đất khiến người ta kinh hãi.

Lưu Bàn kêu to:

- Ổn định, ổn định!

Quân tốt trên đầu thành giờ cao tám chấn, liều mạng ngăn cản mưa tên bắn tới.

Nhưng dù vậy, mưa tên dày đặc vẫn tạo thành thương vong cực lớn, tiễn trận của quân Tào khiến người ta như không hít thở được, ít nhất có một trăm ngàn mũi tên Điều Linh bay vào trong thành, tạo thành một áp lực cực lớn cho quân coi giữ trong thành. Đáng sợ nhất chính là, tiễn của quân Tào như vô cùng vô tận, chỉ trong vài giây mà đã bắn ra mấy chục vạn nhánh tiễn kéo dài trong thành, đối mặt với thế tấn công của tiễn trận hung mãnh như thế, tuy rằng Lưu Bàn có thể dựa vào thành tường Ích Dương để thủ vững, nhưng mỗi ngày tính con số thương vong cũng khiến y hết hồn.

Tên đáng giận, sao lại mang tới nhiều tiễn như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ đã mang hết cả vũ khí trong kho tại Giang Lăng tới đây?

Lưu Biểu ở Kinh Châu mười mấy năm, ngoại trừ vài năm đầu ra, còn trên cơ bản rất ít vận dụng binh mã. Nhưng ông ta cũng không lơ đãng đối với võ bị, vẫn bảo tồn số lượng tiễn kinh người. Chỉ có điều hầu hết số tên ấy đều dùng cho trận chiến Giang Hạ và Giang Đông. Sau khi Hoàng Tổ chết, Song Phấn dần dần ngừng công kích, đương nhiên số lượng tên cũng tiêu hao đi ít nhiều. Quân Tào điên cuồng dùng trận tiễn tập kích khiến Lưu Bàn nghĩ quân Tào đã đem toàn bộ tên ở trong kho vũ khí Giang Lăng mang tới Ích Dương.

Tuy nhiên, Lưu Bàn có cảm giác kỳ lạ.

Quân Tào ngoại trừ lấy trận tiền công thành ra thì cũng không có phái nhân lực đầu nhập để tiến hành cường công.

Theo lý mà nói, trận tiền qua đi thì phải là cường công, nhưng quân Tào lại không dùng phương thức đó mà chỉ liên tục dùng trận tiễn để công kích khiến Lưu Bàn đau đầu không ngừng.

- Tướng quân, mau nhìn!

Một gã thân quân đột nhiên lớn tiếng quát to.

Lưu Bàn nhìn theo ngón tay gã quân tốt chỉ, thấy trong đại doanh quân Tào đẩy ra gần trăm cung nổ hình thù kỳ lạ.

Cung nổ kia gần như xe nổ, nhưng thể tích lớn hơn, để sử dụng tên nổ này phải là thương mâu đạt tiêu chuẩn nhất thương tam kiếm tiễn nhanh chóng trải mở ra trước trận. Đột nhiên trận tiễn ngừng lại, nhưng Lưu Bàn lại cảm thấy áp lực không hề giảm đi.

Bàng Đức giục ngựa xoay quanh trước trận, lớn tiếng quát:

- Lưu Bàn, ta hỏi lại lần nữa, có đầu hàng hay không?

Sắc mặt Lưu Bàn xanh mét, cảm giận nhìn Bàng Đức, hận không thể lao ra quyết trận tử chiến với đối phương. Nhưng y không dám. Ngay trong ngày đầu tiên Bàng Đức vây thành, trong một ngày đã chém giết mấy đại tướng. Khi Lưu Bàn phản nộ dẫn bộ ra xuất kích, suýt chút nữa bị Bàng Đức giết chết. Lúc ấy nếu không có người hầu cận liều chết bảo vệ, chắc y đã chết ở ngoài thành rồi. Người này là một viên mãnh tướng, có cái dũng mà vạn người không bằng, các tướng dưới tay Lưu Bị cũng chỉ có thể có hai người Quan Trương là có thể thắng, còn lại không có ai là đối thủ của người này.

Cũng không biết Tào Bàng kia làm thế nào mà mời chào được nhiều người tài giỏi như vậy!

Nếu như Hoàng Hán Thăng ở đây, ta nào sợ người này?

Lúc này Lưu Bàn lại nhớ tới Hoàng Trung, trong lòng cảm thấy hối hận.

Lúc trước, khi Hoàng Trung quy hàng Tào Bàng, Lưu Bàn vô cùng tức giận Hoàng Trung. Nhưng sau khi hỏi thăm tình hình, mới biết là Lưu Hổ vẫn luôn áp chế Hoàng Trung, suýt nữa khiến Hoàng Trung chết, bất đắc dĩ mà Hoàng Trung mới quy hàng Tào Bàng. Sớm biết như thế, lão tử sẽ không nghe theo Lý Khuê Lý Văn Đức cho Lưu Cự Nham mượn Hán Thảng. Thảng nhai này rõ ràng là tên khốn khiếp, làm ta đã tổn thất mất một võ tướng.

- Cầu tặc dám ăn nói bừa bãi, phải biết rằng ở Kinh Châu ta chỉ có tướng quân chặt đầu, chứ không có tướng quân đầu hàng đâu.

Lưu Bàn cũng là người cuồng ngạo, chửi ầm lên.

Bàng Đức cười lạnh một tiếng:

- Một khi đã như vậy, hôm nay sẽ phá thành, toàn bộ chó gà Ích Dương cũng không tha.

Dứt lời, gã giơ Hổ Bào Dao lên cao, hung hăng bỏ về phía trước:

- Bắn tên!

Tám mươi cơ quất bát ngưu nổ truyền đến, tám mươi cây mâu gào thét bắn ra. Thương mâu mang theo lực lớn phát ra những tiếng nổ gầm hùng hân bắn lên tường thành Ích Dương bằng đất. Đứng ở trên đầu thành, thậm chí Lưu Bàn còn cảm nhận được rõ ràng chân tường thành rung lên. Mỗi một cây mâu hùng hân cắm ngập vào tường thành hơn nửa, trong chớp mắt, tường thành Ích Dương đã bị bắn giống như con nhím, rung lên không ngừng.

Quân tốt trên thành thất kinh, sắc mặt Lưu Bàn càng thêm tái nhợt.

- Ổn định, đừng vội kích động, đừng vội kích động... Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ đánh trả!

Trên một gò đất phía đông thành Ích Dương, Thái Sứ Từ mặt trầm như nước, cảm thương đang xem cuộc chiến.

Bởi vì thủy chiến hồ Động Đình thất bại, khiến cho Thái Sứ Từ bị vây hạ phong. Y dẫn bộ gấp rút tiếp viện Ích Dương, nhưng khi còn cách phía đông thành Ích Dương chừng ba mươi dặm thì dừng lại không đi nữa. Dùng lời y giải thích với Lưu Bị: Ta sẽ tạo áp lực cho quân Tào, nhưng ta thật sự không thể xuất binh. Về phần có thể làm chệch hướng quân Tào hay không, ta cũng không đảm bảo. Ta chỉ có thể làm được như thế, còn lại mong người bỏ qua cho.

Không còn cách nào khác, mất đi sự bảo vệ của thủy quân, quân Tào bất cứ lúc nào cũng có thể khóa hồ mà đánh, rồi bức La huyệt.

Thái Sứ Từ sẽ cùng lúc phải hiệp trợ Lưu Bị, về phương diện khác còn tự lo cho bản thân. Đồng thời, hấn không thể quá mức chọc giận Tào Tháo, đặc biệt hấn vẫn còn nhiều do dự khi Tôn Quyền còn chưa bộc lộ thái độ rõ ràng. Có thể làm đến một bước này, lúc người nhà mình bị gặp nguy hiểm vẫn phải dẫn binh tới cứu viện. Mặc kệ có tham chiến hay không, nhưng thái độ như này cũng là đủ rồi! Thái Sứ Từ và Lưu Bị có gặp mặt một lần, cho nên cũng có thể là giúp đỡ.

Thái Sứ Từ này là người Đông Lai.

Năm xưa, Thái Sứ Từ theo Khổng Dung học nghệ, Khổng Dung cũng rất chiều cố mẫu thân Thái Sứ Từ.

Sau lại Quân Hối dẫn binh xâm phạm Bắc Hải, Khổng Dung mời Thái Sứ Từ tìm kiếm viện binh, Thái Sứ Từ liền tìm được Lưu Bị. Sau đó, bọn họ đuổi Quân Hối đi, giải trừ nguy cơ cho Bắc Hải. Nhưng Lưu Bị không biết là xuất phát từ suy xét gì mà không có lời chào Thái Sứ Từ, thế cho nên sau đó Thái Sứ Từ lại đến Dương Châu cống hiến cho Lưu Diêu. Mặc kệ nói như thế nào, hai người từng kề vai chiến đấu, cũng coi như có chút giao tình. Lúc này đây Thái Sứ Từ có thể xuất binh đến Dương, cũng là vì nguyên do này. Đồng thời, Thái Sứ Từ cũng hy vọng mượn cơ hội này thăm dò tình trạng hư thật của quân Tào.

- Kia là bát ngưu nổ sao?

- Tên gọi là Nguyệt Anh liên nổ... Tuy nhiên ở trong quân Tào nhiều người gọi nó là Công tử liên nổ, nghe nói là Tào Bàng và Hoàng Nguyệt Anh – thê tử của hấn cùng liên kết tạo ra.

Ngu Phiên vội vàng giải thích.

Thái Sử Từ lại hỏi:

- Văn hướng, ngày đó trận thủy chiến với quân Tào tại Động Đình, bọn họ sử dụng chính là loại liên nổ này sao?

Từ Thịnh vội vàng trả lời:

- Gần giống thế, nhưng có chút điểm khác biệt. Đêm đó loạn chiến xảy ra đột ngột, ta thật sự không nhìn rõ lắm.

- Mau chóng nghĩ cách muốn lấy được một khối liên nổ để mang về nghiên cứu chế tạo.

Con mẹ nó, đồ chơi này có lực sát thương rất kinh người, xuyên qua cả kháng thổ, tường thành Ích Dương dày như thế mà còn bị bọn nó đánh sập, thật đúng là nếu dùng trên thuyền thì quả thực uy lực thật lớn, đến lúc đó chẳng may được quân Tào khai mở, chỉ cần bọn họ trang bị trên mười liên nổ trên mỗi thuyền có thể tạo thành thương thế thật lớn đối với chúng ta. Trọng Tường, chúng ta phải nhanh chóng báo với Công Căn.

- Vâng!

Thái Sử Từ gật gật đầu, không nói gì nữa.

Ngu Phiên và Từ Thịnh cũng nở nụ cười chua xót.

Trận chiến tại Động Đình làm khí thế bọn họ giảm sút cực mạnh, đáng giận nhất chính là sau khi Tào Bằng bắt Chu Thái làm tù binh nhưng vẫn chậm chạp không chịu thả người. Ngu Phiên đã đến Hán Thọ biện hộ thay nhưng không hề được gặp mặt Tào Bằng. Từ đó cho thấy hoàn toàn một là trời, một là đất rồi.

Cũng khó trách, trận chiến Động Đình là do bọn họ khai chiến trước.

Nhưng cuối cùng thắng lợi lại là Tào Bằng.

Điều này cũng khó trách Ngu Phiên lo lắng, và cũng khó trách Tào Bằng vô lễ.

Cũng may Tào Bằng đã phái Trương Tùng ra tiếp kiến Ngu Phiên. Trương Tùng nói:

- Nay Giang Đông không có tin tức gì thật khiến Công tử nhà ta bất an.

Đại đô đốc Giả Tiết chinh phạt, Đô đốc Kinh Nam chính là thừa lệnh thiên tử đi thảo nghịch. Kinh Nam vốn là dưới sự cai quản của triều đình, chúng ta đánh Ích Dương cũng là hợp lý, liên quan gì đến Giang Đông các người? Các người chủ động khai chiến, hiện giờ binh bại đã bị bắt, còn muốn chúng ta thả người? Không thể nào!

Tuy nhiên, Đại đô đốc nhân đức cũng rất thán phục Chu Ấu Bình tướng quân.

Cho nên các người không cần phải lo lắng cho tính mạng của Ấu Bình tướng quân, cứ ở Hán Thọ một thời gian bình ổn rồi tự nhiên sẽ thả về..

Giữ lại?

Nói trắng ra , chính là để Chu Thái làm con tin.

Thậm chí Ngu Phiên còn không được nhìn mặt Chu Thái đã bị đuổi ra khỏi Hán Thọ.

Đây cũng là điều khiến Thái Sử Từ vô cùng lo ngại.

Cũng may thủy quân của Tào Tháo sau khi đại thắng ở hồ Động Đình thì vẫn chưa được một tấc lại muốn tiến một thước để tiến tới tấn công Bạc La Uyên, nhưng nguy hiểm vẫn còn khiến Thái Sử Từ không dám có hành động gì sơ suất.

- Không đúng!

Thái Sử Từ đột nhiên lăm bầm lăm bầu.

- Tử Nghĩa, sao vậy?

Trọng Tường, Văn Hượng, chẳng lẽ các người không thấy có chút cổ quái?

- Cổ quái gì?

Thái Sử Từ chỉ về chiến trường Ích Dương:

- Quân Tào vây thành tới nay vẫn không ngừng lấy trận tiền tập kích, mà trước đó rõ ràng đã dùng công tử liên nỗ kia công kích nhưng nay lại chậm chạp công thành. Mấy ngày nay, bọn họ không ngừng bắn tên tới Ích Dương, nhưng lại không hề đầu nhập chút binh lực vào...

Sao ta cứ cảm thấy hành động này của Tào Bằng hình như không phải thật sự muốn công kích Ích Dương mà có dụng tâm khác.

- Dụng tâm gì?

- Nói không chừng...đúng rồi, quân Tào còn tăng điều thêm nhân mã đúng không?

- Đúng vậy, sáng sớm nào cũng nhìn thấy quân Tào tiến vào chiếm giữ doanh Tào, hơn nữa diện tích doanh Tào cũng đang không ngừng khuếch trương... Ta phỏng chừng, dưới thành Ích Dương hiện nay ít nhất tụ tập ít nhất hơn vạn binh mã.

Nhưng ngày nào cũng công thành đều là những người đó!

Thái Sử Từ chau mày liên tục lắc đầu:

- Không đúng, nhìn như này...không phải Tào Bằng thật sự muốn đánh Ích Dương, chỉ sợ binh lực bên trong Tào Bằng không nhiều như chúng ta nghĩ như vậy. Tào Bằng có tám giáo binh mã tại Kinh Nam, ngoại trừ hai giáo tại Di Đạo và Di Lăng ra, còn sáu đội khác thì theo lý mà nói thì phải thay nhau xuất chiến đánh mới đúng, vì sao ngày nào xuất hiện dưới thành chỉ là mỗi tên Bằng Đức Bằng Lệnh Minh thôi?

Ngư Phiên thầm chấn động.

- Ý Tử Nghĩa là...

- Chỉ sợ Tào Bằng có dụng tâm khác!

Trước mắt Ngư Phiên đột nhiên hiện ra một khuôn mặt lúc nào cũng ôn hòa kia.

Y và Tào Bằng tiếp xúc không nhiều lắm, nói thẳng ra là chỉ có một lần, nhưng một lần kia lại khiến y cảm thấy Tào Bằng chỉ là một người đơn giản. Nhưng hiện tại Ngư Phiên cảm giác được cất giấu dưới vẻ hòa nhã tươi cười kia là tâm tư thâm trầm.

- Ta nghĩ tốt nhất Tử Nghĩa người hãy nhắc nhở Lưu hoàng thúc một chút.

- Ồ?

- Nếu như ta đoán không sai, lúc này hành động của Tào Bằng không phải là Ích Dương mà là dùng kế đảo khách thành chủ, điệu hổ ly sơn, dương đông kích tây! Hay cho một kế trong ba mươi sáu kế, hay cho một Tào Hữu Học. Hắn ta muốn chém đứt một cánh tay của Lưu Hoàng thúc tại Kinh Nam, đó chính là Ngũ Khê Man, nguy rồi!

- Ngũ Khê Man?

Thái Sử Từ nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó sắc mặt biến đổi.

- Như lời Trọng Tường nói, Tào Bằng kia là muốn đối phó với Ngũ Khê Man?

Ích Dương đánh vô cùng khí thế hùng hục.

Ít nhất từ bên ngoài hoặc trong mắt người ngoài, trận chiến này đánh khá náo nhiệt. Nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhiều người cảm thấy sự quỷ dị trong đó. Bên ngoài Tào Bằng không ngừng tăng binh tấn công Ích Dương, nhưng tính chất thật sự công kích Ích Dương lại chậm chạp không chịu phát động...cứ như vậy, chiến sự kịch liệt càng giống như một trò chơi, khiến Lưu Bị trấn thủ Lâm Tương cảm giác cũng có chút không ổn.

Không phải Tào Bằng có mưu đồ khác đây chứ?

Sa Ma Kha ở đầu Hồ Đầu Sơn triệu tập tám ngàn chiến sĩ Ngũ Khê Man chậm rãi xuất ra.

Tám ngàn người!

Nghe có vẻ như không nhiều.

Nhưng hơn mười vạn tộc nhân Ngũ Khê Man mà chỉ có tám ngàn người tham chiến ư?

Nhưng trên thực tế, tám ngàn người này đại diện cho toàn bộ tinh nhuệ Ngũ Khê Man. Mười vạn tộc nhân thì có bao nhiêu người già yếu? Lại có bao nhiêu trẻ nhỏ vị thành niên? Còn có bao nhiêu những phụ nữ và nữ nhân chưa trưởng thành? Nếu loại trừ những người này thì chiến sĩ chân chính của Ngũ Khê Man cũng chỉ có hai vạn hoặc ba vạn người. Sa Ma Kha lập tức điều động được ra tám ngàn người, đối với người Ngũ Khê Man mà nói đã là một cực hạn.

Dùng lời Lão Man vương nói: “Sa Sa, con mang đi chính là hiện tại và tương lai của Ngũ Khê Man đó.”

Nếu tương lai Lưu hoàng thúc chuyện lớn thành công, Ngũ Khê Man có thể có cơ hội lớn mạnh. Nhưng nếu thua, hiện tại và tương lai Ngũ Khê Man đều mất trong tay con đó. Cho nên, sau khi tới Ích Dương, con phải cẩn thận một chút, nhất thiết không thể tranh giành đi đầu mà hãy để người khác đảm nhiệm. Nếu có nguy hiểm thì trước tiên hãy nghĩ đến việc bảo toàn tính mạng bản thân, tám ngàn binh sĩ này đều là căn cơ của người Ngũ Khê Man.

Sa Ma Kha có để tâm tới lời của Lão man vương không?

Có lẽ chỉ có hần là rõ nhất.

Tuy nhiên lúc này Sa Ma Kha vô cùng hăng hái.

Ra khỏi sau Hồ Đầu Sơn một đường đi thẳng lên phía Bắc rất nhanh tiến đến Nguyên Thủy. Dựa theo kế hoạch của Sa Ma Khê, hần sẽ dẫn bộ thuận xuôi xuống Nguyên Thủy thẳng bức đến Nguyên Nam.

Một khi Nguyên Nam bị công kích, chắc chắn quân Tào sẽ bị hoảng loạn.

Đến lúc đó sau khi hần làm nhiễu loạn cục diện Nguyên Nam, bắc tiến có thể qua sông đánh chiếm Lâm Nguyên, xuống phía nam có thể trốn vào Tuyết Phong Sơn và phối hợp chặt chẽ từ xa với Ích Dương.

Như vậy, nguy hiểm của Ích Dương sẽ vì vậy mà bị giải trừ.

Đây là ý tưởng của Sa Ma Kha, đồng thời cũng phái người phi báo Lưu Bị xin ông ta đến lúc đó nghĩ cách phối hợp.

Lần này xuất binh nếu như thành công, người Ngũ Khê Man có thể sẽ tiến thêm được một bước phát triển lớn mạnh, trở thành lãnh tụ toàn bộ Võ Lăng man. Đến lúc đó hần sẽ danh chính ngôn thuận là Võ Lăng Man Vương! Lời cảnh cáo của Lão Man Vương, hần nhớ kỹ nhưng lại không để tâm đến. Trong lòng hần, Tào Bàng chỉ là thằng nhóc con, cần gì khẩn trương như thế? Nếu mình mà gặp sẽ lập tức lấy thủ cấp của hần...

Đại quân Ngũ Khê Man chậm rãi tiến lên, hai ngày sau đã đến bãi Cầu Long.

Bãi Cầu Long này nằm ở trung thượng du của Nguyên Thủy. Giữa Nguyên Thủy đột nhiên chia ra làm hai nhánh giống như hai sừng rồng, hình thành một địa thế vô cùng phức tạp. Phía nam cao phía bắc thấp, bãi cát bằng phẳng, nước chảy trong này đột nhiên bằng phẳng, là một nơi tốt để hạ trại đóng quân.

Bởi vậy từ hướng đông trực tiếp tiến lên, hai ngày sau có thể nhìn thấy thị trấn Nguyên Nam.

Khi đến bãi Cầu Long thì trời đã tối.

Vì thế Sa Ma Kha hạ lệnh hạ trại ở bãi Cầu Long, sau khi nghỉ ngơi một đêm sẽ tiếp tục đi.

Có người nói với hần:

- Tiểu vương, nơi đây địa thế bằng phẳng, tầm nhìn trống trải, rất thích hợp cho kỵ quân xuất kích. Nếu như quân Tào ở đây đánh lên, chỉ sợ sẽ tạo thành bất lợi đối với chúng ta.

Sa Ma Kha nghe vậy cười ha hả:

- Chẳng lẽ ta không biết sự lợi hại của kỵ quân quân Tào sao?

Nhưng người xem, nơi này nam cao bắc thấp, chúng ta lại trấn giữ nơi cao hơn, nếu quân Tào đánh lên, nhất định phải qua sông mà đến, tuy địa thế nơi này bằng phẳng nhưng đất xốp, kỵ quân căn bản không thể tiến hành xung phong. Nếu bọn họ thật sự muốn đánh lên, nhất định bọn họ tới thì được mà đi lại không được.

Mặc dù Ngũ Khê Man là nơi hoang dã, nhưng bởi vì Lưu Biểu có hơn mười năm dùng văn trị, nên Sa Ma Kha cũng chịu ảnh hưởng rất sâu sắc.

Hắn đọc qua một ít binh thư, thậm chí ở trong bộ lạc Ngũ Khê Man còn có rất nhiều người Hán đến tránh né chiến loạn, rất hiểu biết chữ nghĩa. Điều này cũng khiến cho Sa Ma Kha khác biệt với rất nhiều người Ngũ Khê Man là cùng lúc xem thường văn hóa nhà Hán, về phương diện khác, lại chịu hun đúc văn hóa nhà Hán.

Hắn chậm rãi nói đầy tự tin tràn đầy khiến cho người bên cạnh cũng không biết nói gì hơn.

Nếu Sa Ma Kha đã có chủ ý rồi thì sẽ không cần nói gì nữa.

Vì thế người Ngũ Khê Man hạ doanh trại trên bãi Cầu Llong dàn xếp nghỉ ngơi. Sa Ma Kha là người thích rượu, sau khi bố trí ổn thỏa liền sai người mang rượu tới mái chèo chén. Bữa tiệc rượu này uống tận đến giờ Tuất, Sa Ma Kha uống đến say mềm, nằm ở trên sập ngủ như sấm.

Đêm, càng ngày càng sâu.

Đến giờ tý có tiếng mưa nhỏ tí tách.

Khí hậu lúc này tại Kinh Nam là ban ngày sáng sủa, buổi tối mưa phùn lả lướt, thời tiết hay thay đổi.

Sa Ma Kha mơ một mộng đẹp!

Hắn mơ thấy mình đang ở dưới thành Ích Dương thì triển thần uy, bắt sống Tào Bằng, đánh bại quân Tào ... Tất cả binh sĩ nhà Hán ai cũng lấy ánh mắt ngưỡng mộ kính nể hắn, thậm chí Lưu Bị cởi áo bào khoác lên người hắn. Tại trong thành Ích Dương, Lưu Bị bày tiệc rượu.

Tại bữa tiệc, cũng có vô số nữ nhân nhà Hán múa ca trước mặt hắn, phong điệu lả lướt, luôn mỉm cười nhìn Sa Ma Kha...

- Sa Sa, có dám uống rượu không?

Lưu Bị mặt mày hớn hở, cười hỏi.

Sa Ma Kha một tay kéo eo thon nhỏ của một mỹ cơ một tay nâng chén, dũng cảm nói:

- Hoàng thúc đã mời, sao Sa Sa có thể không theo.

- Vậy thì, cho người đánh trống, mời Sa Sa đối ẩm.

Bồng bồng bồng!

Tiếng trống đánh vang lên, Sa Ma Kha bưng lên bát rượu, uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó cười to không ngừng

- Tiểu vương tỉnh lại, tiểu vương tỉnh lại!

Đột nhiên bên tai vọng đến những tiếng gọi dồn dập quấy nhiễu mộng đẹp của Sa Ma Kha.

Hắn bỗng bừng mở mắt ra, xoay người ngồi dậy.

Chỉ thấy vài người hầu cận thân sắc kích động đứng ở trước sập:

- Tiểu vương, có quân Tào đánh lên.

- Cái gì?

Sa Ma Kha ngẩn ra, lập tức tỉnh táo lại.

Chỉ nghe bên ngoài lều lớn loáng thoáng truyền đến tiếng kêu, cũng có tiếng trống ù ù không ngừng vang lên...

Sa Ma Kha kinh sợ nói:

- Nếu tên cầu tặc muốn chết, vậy đừng trách bổn vương không khách khí.

Nói xong, hần nhảy xuống giường, chỉ có điều rượu vẫn chưa hoàn toàn hết khiến hần hơi loạng choạng một chút, may mà có người hầu cận nhanh tay nhanh mắt đỡ hần, thì mới không bị té ngã trên mặt đất.

- Nhanh chóng mặc giáp cho ta!

Vài tên hầu cận vội vàng mang y giáp tới cho Sa Ma Kha, giúp hần mặc. Sa Ma Kha tóc tai bù xù, chân trần sải bước đến bên cạnh lều lớn, cầm chông sắt cái vồ nặng trĩu chạy ra khỏi doanh trướng. Lúc này đại doanh Ngũ Khê Man đã loạn. Xa xa, trên mặt sông Nguyên Thủy đông nghịt thuyền! Những thuyền này ngang dọc trên sông đem những quân tốt không ngừng đưa lên bãi Cầu Long. Quân Tào này thuần một màu giáp đen trường đao, trên mặt đầy bụi đen, vô cùng dữ tợn trong bóng đêm.

Bờ bên kia sông đèn đuốc sáng trưng!

Một đội đội binh mã đang bày trận ở bãi sông.

Con thuyền lui tới qua lại không ngớt đem quân Tào từ bờ sông bên kia đưa tiếp lại đây.

Quân Tào này vừa xuống thuyền đã lập tức khởi xướng xung phong đến doanh địa người Ngũ Khê Man. Một viên Đại tướng cầm trong tay một thanh đại hoàn đao Bách Luyện Long Tước ở trong đám người xông ra, đại đao múa lên, đao vùn quay cuồng múa chém giết người Ngũ Khê Man thảm hại. Tuy Sa Ma Kha từng đọc binh thư nhưng không thể nào được coi là đại gia binh pháp, thời điểm thiết lập doanh trại thậm chí còn không thiết lập sừng hươu cự mã và vật phẩm phòng ngự, bởi vậy quân Tào lập tức vọt vào doanh địa.

Người Ngũ Khê Man dũng mãnh hiếu chiến!

Nhưng càng về sau phương thức chiến đấu bọn họ càng bộc lộ không có kết cấu gì.

Ở trong núi, Người Ngũ Khê Man mượn dùng ưu thế sinh hoạt tại ngọn núi nhiều năm cho nên thường có thể giành được toàn thắng. Nhưng một khi mất đi ưu thế địa lý, phương thức chiến đấu người Ngũ Khê Man có vẻ cực kỳ nguyên thủy. Vũ khí, y giáp của bọn họ vô cùng lạc hậu, thời điểm công kích hoàn toàn là bằng khí huyết can đảm. Một khi gặp được nguy hiểm sẽ nhanh chóng mất đi ý chí chiến đấu, rồi sau đó bỏ chạy bốn phía... Nếu là ở trong núi, bọn họ có thể mượn dùng địa hình quen thuộc để làm đối phương suy sụp, rồi sau đó quay người đánh một kích. Nhưng ở bãi Cầu Long, người Ngũ Khê Man tức thì hỗn loạn.

Sa Ma Kha chân trần đi vội trên mặt đất, chông sắt cái vồ trong tay múa lên, mỗi một lần vung đánh thì có một người chết.

Hần rống lớn nói:

- Đừng vội kích động, đứng vững chờ ta!

Tuy rằng hần võ nghệ rằng cao cường, nhưng không cách nào ổn định cục diện. Hơn nữa lại say rượu nên dù rằng hần liên tiếp hơn mười đánh giết binh lính quân Tào, không những không làm quân Tào lui về phía sau, ngược lại khơi dậy lửa giận quân Tào. Quân Tào ồa lên khiến Sa Ma Kha dần dần không thể ngăn lại được.

Lúc này, tướng lĩnh quân Tào kia đã vọt tới trước mặt Sa Ma Kha không nói hai lời, luân đao chém tới.

Sa Ma Kha vội vàng nâng chông sắt cái vồ nghênh đón, chỉ nghe một tiếng nổ vang, hần đã đẩy được đại đao của viên tướng Tào kia, nhưng lực lượng thật lớn trên đao khiến Sa Ma Kha chấn động lui vài bước về sau, Hai chân như nhũn ra nhưng đầu óc lập tức tỉnh táo rất nhiều.

- Tướng Tào có dám xưng tên không?

Viên tướng Tào kia người cao tám thước, thể trạng khô ngô cường tráng.

Mặt đỏ như quả táo, lông mày hình còn tằm nằm, mắt xếch, uy phong lẫm lẫm. Vừa rồi giao kích với Sa Ma Kha, tuy rằng y xuất kích chiếm thế chủ động nhưng cũng không giành được ưu thế, ngược lại, chông sắt cái vỏ của Sa Ma Kha chứa kình lực rất mạnh suýt chút nữa làm đại đao của y rời tay.

Nghe Sa Ma Kha hỏi, tướng Tào kia lạnh lùng nói:

- Mỗ gia là Ngụy Diên, Giáo úy Linh Dương, ăn tiếp một đao của ta đây!

Đại đao Long tước luân mở, ánh đao loang loáng.

Sa Ma Kha không biết Ngụy Diên là ai, nhưng cũng không dám khinh thường.

Hắn chấn hưng tinh thần, khua chông sắt cái vỏ đánh vào Ngụy Diên.

Nếu đơn giản theo vũ lực mà nói, Ngụy Diên không phải là đối thủ của Sa Ma Kha hoặc phải nói là kém hơn nửa bậc. Sa Ma Kha này có võ nghệ gần đến tiêu chuẩn của một võ tướng hạng nhất, cộng thêm thần lực trời sinh thật đúng không phải là người bình thường. Nhưng buổi tối Sa Ma Kha uống rượu say mềm, lại vội vàng ứng chiến, cơn say vẫn chưa tỉnh nên thể mạnh của chông sắt bị giảm sút, đánh lâu một chút là thấy mệt mỏi.

Ngụy Diên biết so về lực lượng y không phải là đối thủ của Sa Ma Kha.

Nhưng y cũng không phải là hạng người yếu kém.

Ngụy Diên cũng là một viên mãnh tướng, tuy rằng vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn của một võ tướng hạng nhất nhưng cũng là cao thủ hạng nhất.

Đao pháp tinh diệu, cộng thêm những năm gần đây rèn luyện nghiêm khắc nên khí mạch tăng cao.

Nếu đã không bằng khí lực, vậy thì dùng đao pháp để thắng. Kết quả là, đao pháp của Ngụy Diên đột nhiên biến đổi, mở rộng, chiêu nào cũng tàn nhẫn. Đại đao Long tước tung bay cứng rắn chống đỡ với chông sắt, đường đao biến hóa kỳ lạ khiến Sa Ma Kha dần dần không cản được, sức lực giảm sút thở hổn hển không ngừng. Thỉnh thoảng Sa Ma Kha lại phát ra tiếng rống giận nhưng lại không làm gì được Ngụy Diên. Ngụy Diên lại không ngừng thu hẹp khoảng cách, trong giây lát đại đao Long tước cắm trên mặt đất, tay rút một thanh bội đao từ bên hông ra, cầm theo đánh giáp lá cà. Chông sắt cái vỏ của Sa Ma Kha dài mà nặng, thể nhưng một khi đã mất ưu thế không gian thì lập tức sẽ trở nên bó tay bó chân.

Tuy nhiên, Ngụy Diên muốn xử lý Sa Ma Kha cũng vô cùng khó khăn.

Sa Ma Kha này tuy rằng thân hình khổng lồ nhưng linh hoạt, cộng thêm da thịt dày béo.

Vài lần Ngụy Diên chém trúng Sa Ma Kha, nhưng không đạt tới mục đích, ngược lại bị Sa Ma Kha vài lần phản kích, suýt nữa bị trọng thương. Hai người đao đến côn đi va chạm vào nhau, Ngụy Diên thắng không được Sa Ma Kha, nhưng Sa Ma Kha cũng không làm gì được Ngụy Diên. Nhưng như vậy cũng khiến cho người Ngũ Khê Man như rắn mất đầu. Mà ở bên kia sông, lại một đội binh mã qua sông mà đến, Nhất viên Đại tướng đứng ở trên boong tàu, chỉ huy binh mã xông lên bãi sông.

Người này chính là Văn Sính, đại tướng đóng ở Di Đạo.

- Công tử muốn bắt đầu từ đâu để bình định Kinh Nam?

Pháp Chính khoan thai hỏi.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, liền lập tức trả lời:

- Đương nhiên là cướp lấy Trường Sa.

- Ha ha, muốn cướp lấy Trường Sa cần phải có một sự đột phá.

Lưu Bàn kinh doanh ở Trường Sa nhiều năm, căn cơ củng cố. Mà nay hắn chấp tay dâng Trường Sa cho Lưu Bị. Hiện giờ Lưu Bị căn cơ chưa đủ, như vậy trong trường hợp này chỉ cần sử dụng xem trọng Lưu Bàn

là Lưu Bị có thể thống soái được Trường Sa. Huống hồ Lưu Huyền Đức kia lại là một người có thủ đoạn tuyệt diệu, rất giỏi về lời kéo thu mua lòng người. Hắn ở Kinh Châu nhiều năm như vậy, tuy nói cuối cùng bại về tay công tử nhưng vẫn tạo nên một lực lượng mạnh mẽ như trước đây.

Kinh Nam, địa thế phức tạp, có Sơn Man tác loạn.

Mà Lưu Bị có thể mời chào người Ngũ Khê Man, cố nhiên là vì người Ngũ Khê Man dễ dàng lời kéo, về phương diện khác là Lưu Bị mượn người Ngũ Khê Man để bộc lộ thái độ của hắn với Kinh Nam Sơn Man. Nếu để hắn hoàn toàn thu phục Kinh Nam Sơn Man, thì công tử muốn bình định Kinh Nam sẽ vô cùng khó khăn.

Giang Đông, không cần lo lắng!

Lưu Bàn cũng không phải là kẻ địch của công tử.

Nhưng trước tiên muốn bình định Kinh Nam thì cần phải đánh hạ được Sơn Man này, lúc đó công tử mới có thể tiếp tục chinh phạt Lưu Bị, sự việc mới có thể thành công.

Ngay từ đầu tới Hán Thọ, Pháp Chính đã đưa ra ba kế sách ứng phó với Kinh Nam cho Tào Bàng.

Mà kế sách đầu tiên trong ba sách lược này chính là phải thần phục Sơn Man Kinh Nam.

Ở điểm này Lưu Bị đã đi trước một bước. Ông ta dùng số tiền lớn kết giao với Ngũ Khê Man, lại ở Võ Lăng tiến hành di dân số lượng lớn, để lại hai huyện Thần Dương cho Phi Đầu Man ở, bày tỏ đủ thiện ý. Vấn đề là, cùng phương pháp, chắc chắn Tào Bàng sẽ không sử dụng, vậy nên làm gì bây giờ?

Pháp chính nói:

- Nay Lưu Bị kết giao với Sơn Man rất có hiệu quả.

Nhưng nếu bây giờ công tử ra tay cũng không quá muộn. Sơn Man đa nghi mà giả dối, sẽ không dễ dàng thần phục. Hơn nữa, phần lớn Sơn Man có xu hướng nhìn lợi ích tránh họa, lúc có lợi thì sẽ đi đầu tranh lấy, nhưng khi gặp nguy hiểm thì dừng lại không đi. Cho nên, Chính nghĩ nếu muốn bình định Kinh nam, trước tiên phải đoạt được Sơn Man; mà muốn lấy Sơn Man, thì phải bình định Ngũ Khê Man trước. Đánh Ngũ Khê Man rồi, Sơn Man tự nhiên dao động, rồi sau đó sẽ dừng lại mà xem chừng.

Đến lúc đó công tử lại dùng phương pháp dụ dỗ, ban ít lợi ích, thì Sơn Man tất nhiên quy thuận.

- Nhưng người Ngũ Khê Man giả dối.

Tào Bàng buồn rầu nói:

- Những người này hàng năm sống ở trong núi, vào núi bao vây tiểu trù, khó có hiệu quả. Không biết Hiếu Trục có cách gì không?

- Nếu vào núi đánh không tốt, vậy thì dụ bọn họ ra...

Chỉ cần đánh Ngũ Khê Man rồi, tức là đoạt được một cánh tay của Lưu Bị. Đến lúc đó hắn ở Kinh Nam chỉ đơn giản chỉ dựa vào chút căn cơ của Lưu Bàn, sao là đối thủ của Công tử?

Ý nghĩ của Pháp chính vô cùng rõ ràng, là phải đánh Sơn Man trước, chặt đi cánh tay này của Lưu Bị.

Ngẫm lại, cũng có đạo lý.

Lưu Bị có Sơn Man tương trợ, nếu lúc này giao phong, Sơn Man này lại không ngừng tập kích quấy rối, tất nhiên sẽ mang cho Tào Bàng tổn thất thật lớn.

Dụ ra để đánh!

Đây là mưu lược của Pháp Chính.

Cùng lúc đó, Tào Tháo đã tập kết binh mã xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

Tào Bàng cũng không muốn Sơn Man làm loạn ngăn cản quân Tào. Một khi đã như vậy, vậy thì hãy đánh một ván cờ! Sau khi Tào Bàng đem ý tưởng này thảo luận với Tuân Úc, Tuân Úc lập tức tỏ vẻ tán thành.

Để đảm bảo Tào Bằng tiến hành chiến đấu thuận lợi, thậm chí Tuân Úc tự chủ trương điều động năm nghìn binh mã trong tay hai người Lộ Chiêu và Nhạc Tiến, hợp với vạn nhân giao cho Tào Bằng chỉ huy.

Cũng chỉ có Tuân Úc mới có quyền lực như vậy!

Từ lúc binh mã Văn Sính qua sông, người Ngũ Khê Man không thể kiên trì được nữa.

Sa Ma Kha cũng thất kinh, sau khi quần đấu hơn ba mươi hiệp với Ngụy Diên thì đột nhiên nhảy ra ngoài vòng, kéo chông sắt bỏ chạy.

Có người hầu cận liều chết ngăn cản Ngụy Diên để Sa Ma Kha trèo lên được vật cưỡi.

- Tiểu vương, đừng vội ham chiến, phá vây nói sau!

Sa Ma Kha đồng ý một tiếng, xoay người lên ngựa, giục ngựa bước đi.

Ngụy Diên giết liên tiếp sáu gã Ngũ Khê Man, thấy trong ánh lửa Sa Ma Kha đang chạy trốn tới hướng nam liền tức giận, dậm chân rống giận.

Bãi Cầu Long không thích hợp cho kỵ quân xung phong, đích thật là một chuyện đau đầu.

Nếu có chiến mã ở đây, sao có thể để cho Sa Ma Kha kia chạy trốn?

Tuy nhiên...

Người thật sự có thể chạy trốn sao?

Ngụy Diên cười lạnh một tiếng: Hữu Học đã bố trí mai phục là để một lưới bắt hết đám mọi rợ các người, nếu đã đến đây, còn muốn chạy ư?

Ha hả!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Ngụy Diên nhếch lên, rồi sau đó xoay người lại giết nhập vào chiến trường.

Sa Ma Kha cưỡi ngựa, chặt vật mà chạy.

Ở phía sau hắn, chiến sĩ Ngũ Khê Man bám theo chặt lao thẳng về hướng Hồ Đầu Sơn.

Tiếng hò hét phía sau dần dần mất dần.

Lúc này Sa Ma Kha mới như trút được gánh nặng thở dài một hơi, ghìim chiến mã.

Quay đầu lại xem, chỉ thấy chiến sĩ Ngũ Khê Man đi theo hắn thoát ra khỏi chiến trường chưa tới ngàn người! Sa Ma Kha không khỏi đau lòng, thậm chí còn có chút kích động muốn quay lại chiến trường.

- Tiểu vương, chúng ta làm sao bây giờ?

Sa Ma Kha nhìn một đám chiến sĩ Ngũ Khê Man sức cùng lực kiệt, cắn chặt răng, trầm giọng nói:

- Đi Tuyết Phong sơn!

- Tuyết Phong sơn?

- Lưu hoàng thúc đã phái người ở Tuyết Phong sơn tiếp ứng, đến lúc đó chúng ta hội hợp Lưu hoàng thúc rồi giết ngược trở lại, báo thù cho hôm nay!

Quay về Hồ Đầu Sơn?

Vậy còn mặt mũi gì?

Lúc trước cha không đồng ý xuất binh nhưng Sa Ma Kha ra sức kiên trì.

Nhưng không ngờ còn chưa tới Ích Dương thì toàn quân đã bị diệt gần như không còn, lúc này nếu quay về, lại còn muốn báo thù thì không biết phải đến năm nào tháng nào.

Với tính tình của lão man quả quyết sẽ không cho xuất binh nữa.

Dù sao nhân khẩu Ngũ Khê Man không nhiều, tám ngàn người đã mất, làm sao còn lực mà tiếp tục xuất binh? Chỉ có mời Lưu Bị hỗ trợ, mới có thể báo thù rửa hận. Sa Ma Kha nghĩ đến đây, quay đầu ngựa, lạnh lùng nói:

- Các huynh đệ, hôm nay vô cùng nhục nhã, nếu không báo thù sao có thể quay về quê hương. Chúng ta đi Tuyết Phong sơn, đến lúc đó sẽ liều chết một trận chiến với đám chó nhà Hán này mới có thể rửa sạch sỉ nhục hôm nay.

- Báo thù rửa hận!

- Rửa sạch sỉ nhục!

Chiến sĩ Ngũ Khê Man phấn chấn vùng tay la lên.

Sa Ma Kha gật gật đầu, đang định hạ lệnh xuất phát. Đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng trống trận ù ù, tiếng gót sắt như sấm vang lên, từ trong bóng đêm, đột nhiên giết ra một đội kỵ quân. Đội kỵ quân kia thuần một màu ngựa tốt Tây Lương Đại Uyển, kỵ sĩ khinh giáp trên ngựa cầm đoản nỏ trường đao.

Một viên Đại tướng đi đầu, kim khôi kim giáp, tay cầm một thanh đại đao.

Dưới ánh lửa chiếu vào, ông đi đầu xông vào người Ngũ Khê Man, bộ râu muối tiêu dưới cằm lay động theo gió.

- Tiểu tặc Sơn Man dám phạm uy phong Công tử nhà ta!

Hoàng lão gia đã chờ người lâu rồi, còn không mau xuống ngựa đầu hàng.

Sa Ma Kha chấn động, vội múa chông sắt xông lên, Nhưng thấy lão tướng quân kia như mãnh hổ xuống núi, ngựa như giao long xuất hải trong chớp mắt đã tới gần Sa Ma Kha. Hoàng Trung ngồi ngay ngắn trên ngựa, mắt hổ tròn lên, đại đao trong tay vùng lên mang theo một trận gió cuộn cuộn, miệng rộng to như sấm, đón đánh xuống đầu Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha nâng chông sắt lên đỡ. “Keng”, một tiếng nổ vang, Sa Ma Kha cảm thấy hai cánh tay run lên, hai tai ong ong, hai mắt hoa lên.

Lão già này lực thật mạnh!

Gan bàn tay vỡ toang, máu tươi đầm đìa.

Mà chiến mã dưới háng hí lên thảm thiết, liên tục lui về phía sau.

Sa Ma Kha liều mạng ghìem chiến mã, nhưng không đợi hấn phục hồi tinh thần lại, Hoàng Trung lại tới trước mặt rồi.

- Tiểu Man tử, có bản lĩnh, ăn tiếp một đao của ta.

Khi nói chuyện, Hoàng Trung đang ở trên ngựa dựng thẳng người lên, đại đao đánh ra ngân vang trong gió. Đại đao xé rách không khí nhưng lại phát ra những tiếng rít sắc bén chói tai, đao ảnh loang loáng hiện ra tại khóe mắt Sa Ma Kha. Sa Ma Kha sợ tới mức vội vàng nghênh đỡ, chỉ nghe keng keng keng, trong chớp mắt, ba đao của Hoàng Trung bổ xuống liên tiếp, mà Sa Ma Kha phải dùng hết khí lực mới có thể đỡ được ba đao kia.

Chặn được...

Nhưng đại não của Sa Ma Kha đã tê cứng.

Cánh tay giống như không còn là của mình nữa, chông sắt cái vồ cuối cùng đã không giữ được rơi xuống mặt đất.

- Lão già, khí lực giỏi!

- Tiểu tử, người cũng không kém...

Hoàng Trung cười to, giục ngựa tiến lên.

Hai ngựa giao qua nhau trong nháy mắt, ông đột nhiên lật tay đẩy đao quay về chém.

Lúc này Sa Ma Kha đã không còn khí lực để tránh, trơ mắt nhìn đại đao sắc bén kia chiếu rọi vào mặt hắn, hắn không còn sức để tránh được cái chết.

Trong lòng thầm kêu khổ: mạng ta xong rồi!

Nào ngờ, trên mặt Hoàng Trung lại lộ vẻ không đành lòng, vì thế đại đao lập tức đập xuống, ngay lập tức đập Sa Ma Kha ngã xuống ngựa.

Sa Ma Kha choáng váng hoa mắt, loạng choạng muốn đứng lên.

Nhưng Hoàng Trung đã quay đầu ngựa tới trước mặt, đại đao trong tay rơi xuống chặn dưới bả vai Sa Ma Kha, ghì chặt Sa Ma Kha trên mặt đất.

- Tiểu tử, nếu thức thời hãy thành thật một chút, bằng không đừng trách mỗ gia đao hạ vô tình!

Đao phong lạnh như băng đặt trên cổ khiến Sa Ma Kha lập tức tỉnh táo lại.

- Chỉ có chút bản lĩnh ấy mà dám “trợ Trụ vi ngược” ư? (Giúp kẻ xấu làm điều ác).

Hoàng Trung cười lạnh một tiếng, đột nhiên dồn khí vào đan điền, lớn tiếng quát:

- Ngũ Khê Man nghe đây, tiểu vương các ngươi đã rơi vào tay ta, còn không mau vứt bỏ vũ khí đầu hàng, định đợi đến khi nào?

606. Chương 670: Mở Màn

Quận Trường Sa, Lâm Tương.

Về mặt Lưu Bị kinh ngạc nhìn tiểu giáo trước mặt, sau một lúc lâu mới mở miệng nói:

- Người nói là Tào bằng lui binh?

- Vâng!

Tiểu giáo đầy vẻ phong trần từ Ích Châu tới.

Gã thở hổn hển lớn tiếng trả lời:

- Đêm qua trong doanh địa quân Tào kích trống cả đêm, đến giờ dawn cũng không ngừng Lưu tướng quân vô cùng kinh ngạc, vì thế đã phái người đi tìm hiểu. Không ngờ doanh Tào to lớn như thế nhưng lại là một tòa thành trống không! Quân Tào đã treo dê đánh trống, lặng lẽ rút lui...Lưu tướng quân cảm thấy không bình thường cho nên đã lệnh cho tiểu giáo đến đây báo với chủ công. Lưu tướng quân cũng đã thông báo Thái Sử Từ tướng quân liên kết cùng điều tra hành tung kẻ thù.

Treo dê đánh trống!

Đột nhiên Lưu Bị như hít phải luồng khí lạnh.

Từ sau khi biết tin Ích Dương bị bao vây, Lưu Bị ngày đêm không ngủ được. Theo lý mà nói nay quân Tào bỏ chạy thì ông phải vui mừng mới đúng, nhưng không biết vì sao trong lòng lại rất nặng nề, khiến Lưu Bị không chút thoải mái. Ông ra lệnh cho hai người Lã Cát và Hứa Điều lĩnh một đội nhân mã gấp rút tiếp viện Ích Dương không ngờ viện binh vừa phái ra thì quân Tào liền lui binh, hơn nữa thế đi còn vội vàng vô cùng quỷ dị.

Bên trong chuyện này chắc chắn là có âm mưu.

Lưu Bị phái tiểu giáo lui đi, lại sai người gọi Mã Lương tới, nói lại sự việc cho Mã Lương biết.

- Quý Thường nghĩ tên tiểu tặc kia rốt cuộc đang giở trò gì?

Sau khi Mã Lương nghe xong thì chau mày rậm lại.

Gia Cát Lượng không ở Trường Sa, tất cả gánh nặng đều đặt lên người Mã Lương. Mấy ngày nay, Mã Lương chưa từng được nghỉ ngơi, cả người có vẻ gầy đi nhiều.

Y trầm ngâm giây lát, đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi.

- Chủ công, chúng ta bị lừa!

Đầu tiên là Lưu Bị ngăn ra, rồi chợt bừng tỉnh, thất thanh:

- Người nói là Ngũ Khê Man?

- Đúng vậy!

Dù sao Lưu Bị cũng là người ngựa chiến cả đời, dù tầm nhìn đại cục có chút yếu kém nhưng về phương diện chiến thuật thì tuyệt đối là một đại gia, nếu không thì ông ta cũng không thể nào dựa vào năng lực yếu kém mà an toàn ở bên Tào Tháo mười mấy năm. Cho nên khi được Mã Lương nhắc, Lưu Bị lập tức phát hiện ra sự không ổn.

Để giảm bớt áp lực cho Ích Dương, Lưu Bị đã mời Ngũ Khê Man tham chiến.

Mà nếu đúng là mục tiêu của Tào Bằng không phải Ích Dương, vậy thì là Ngũ Khê Man...

Lưu Bị hít một hơi lạnh, lập tức đứng lên nói:

- Mau mời Dục Đức đến.

- Chủ công, lúc này mới Tam tướng quân đến đó chỉ sợ đã muộn rồi. Thằng nhãi Tào Bằng này nếu đã tự rút lui khỏi Ích Dương, chứng minh hắn đã đạt được mục tiêu.

Ngũ Khê Man nguy rồi!

Nếu như mạo muội phái Tam tướng quân đến đó, ngược lại không chừng còn trúng mai phục của tên tiểu tặc đó.

Việc cấp bách là chúng ta mau chóng liên hệ được với Ngũ Khê Man tìm hiểu tin tức rõ ràng rồi mới quyết định sau. Đồng thời chủ công phải lập tức phái người đến hai nơi Hương Thần, trấn an Phi Đầu Man, nếu thật sự Ngũ Khê Man bị bại, chỉ sợ toàn bộ Man Sơn Kinh Nam đều thay đổi thái độ, tiểu tặc kia quá am hiểu rung cây dọa khỉ, lần này hắn giở thủ đoạn lừa giỡn với người, chủ công cần phải mau chóng đến cứu nếu không chắc có biến cố.

- Nhưng...

- Chủ công, sự việc cho tới lúc này đã không còn lựa chọn nào khác.

Ta có một kế, có thể làm giảm tổn thất ở mức thấp nhất. Phi Đầu Man và Ngũ Khê Man có ân oán, vì ngại Ngũ Khê Man mạnh mẽ, cứng rắn nên Phi Đầu Man không thể không lui tới Linh Lăng. Mà nay Ngũ Khê Man đã bại, không bằng kích động Phi Đầu Man xuất động đem thù oán Ngũ Khê Man. Phi Đầu Man Vương kia cũng là một tên hách tài, có thể phái đại huynh ta tới đó thuyết phục Phi Đầu Man xuất binh, có được không?

Lưu Bị trầm mặc !

Sau một lúc lâu, ông thấp giọng nói:

- Lúc này, chờ một chút, chờ một chút.

Dù sao đã qua lại lâu như vậy với Ngũ Khê Man, nếu nói dứt bỏ là dứt bỏ, thật sự là không có đạo nghĩa. Hơn nữa, giao tình với Phi Đầu Man lại quá nông, cũng không phải là một đồng minh có thể hợp tác tốt được. Nếu Ngũ Khê Man có thể cứu được, vậy thì vẫn nên tiếp tục liên kết với Ngũ Khê Man.

Lưu Bị chấp tay sau lưng đi lại trong đại sảnh.

Bóng đêm dần dần thâm trầm, ngay lúc ông đang do dự khó ra quyết định thì chợt nghe bên ngoài có âm thanh, theo đó có một thám báo lão đạo chạy vào, bùm một tiếng ngã quỵ trên đất, run giọng hô:

- Chủ công, việc lớn không hay rồi... Vừa nhận được tin, Tiểu Vương Sa Ma Kha Ngũ Khê Man đêm qua bị quân Tào phục kích tại bãi Cầu Long, toàn quân bị diệt! Sa Ma Kha sinh tử chưa rõ!

Quả là thế!

Lưu Bị bỗng đứng xoay người lại, chăm chú nhìn thám báo kia.

Sau một lúc lâu, ông đột nhiên nói với Mã Lương:

- Quý Thường, hãy theo kế của người.

Chỉ sợ Ngũ Khê Man rất khó còn chỗ hữu dụng nữa, trận chiến bãi Cầu Long chết bao nhiêu người hiện tại không rõ ràng lắm, nhưng có thể khẳng định, đối với người Ngũ Khê Man mà nói, tuyệt đối là tổn thương cực thê thảm và nghiêm trọng. Còn muốn Ngũ Khê Man hỗ trợ ư, đoán chừng là không thể nào được nữa. Hơn nữa Lão Phi Man Vương là một lão già giả dối, tham lam, tuyệt đối sẽ không nhảy ra hiệp trợ Lưu Bị, chẳng thà để Phi Đầu Man...

Lưu Bị cũng là một chủ nhân quả quyết, lập tức có quyết định.

Mã Lương không nói hai lời, chấp tay lui ra.

Còn Lưu Bị đứng ở đại sảnh nhìn đỉnh viện bên ngoài tối đen như mực, đột nhiên lẩm bẩm:

- Hừ, được lắm Tào Hữu Học...giỏi cho một Tào Hữu Học!

Trận chiến ở bãi Cầu Long đã khiến cho tám ngàn chiến sĩ Ngũ Khê Man bị diệt hoàn toàn.

Sĩ khí quân Tào phần chấn hạ trại ở bên sông Nguyên Thủy. Sau khi trận chiến ở bãi Cầu Long kết thúc, Văn Sính lập tức dẫn bộ quay về. Hắn còn có một nhiệm vụ là phải phối hợp cùng với Vương Uy chặn Trần Đáo từ huyện Sung đến. Hiện giờ Ngũ Khê Man đã bị đánh bại, tiếp đó là Trần Đáo huyện Sung.

Trưởng Sử Võ Lăng Tưởng Uyển dẫn bộ hội hợp cùng với Hoàng Trung Ngụy Diên.

Đêm đó, mọi người chúc mừng trong đại doanh đến tận khuya.

Hoàng Trung uống rượu xong liền giải Sa Ma Kha và những tù binh liên quan đến Hán Thọ.

Ngụy Diên thì dẫn binh mã bản bộ lui về hạ trại tại Nguyên Thủy, chuẩn bị sau khi hừng đông sẽ quay về Linh Dương.

Tưởng Uyển phụ trách quét dọn chiến trường, thanh lý. Trận ác chiến cả đêm tại bãi Cầu Long khiến người Ngũ Khê Man chết hơn hai ngàn người, thi thể ngang dọc.

Lúc này đang là mùa hè, thời tiết hôm nay oi bức hơn mọi ngày.

Hơn nữa khí hậu Kinh Nam ẩm ướt, nếu không nhanh chóng xử lý thi thể, nói không chừng sẽ dẫn đến dịch bệnh bộc phát. Tào Bằng luôn coi trọng chuyện này, cho nên hắn lệnh cho Tưởng Uyển phụ trách việc xử lý chiến trường để phòng ngừa dịch bệnh phát sinh. Mấy ngàn thi thể phải rải vôi, rồi sau đó cho xuống mồ đốt cháy. Công trình này không hề nhỏ, phải mất mấy ngày mới có thể chấm dứt. Nói thật lòng, Tưởng Uyển không hề oán giận trong lòng, gã vốn là một tiểu quan lại bị thôi chức, nay đã nhanh chóng trở thành Trưởng Sử một quận.

Đến quận Võ Lăng, Tào Bằng đã nhờ Lại Cung chiếu cố gã.

Tào Bằng ưu ái gã như vậy, Tưởng Uyển đã quyết tâm sẽ dùng tính mạng để báo đáp.

Tiểu Ngụy Diên xong, Tưởng Uyển cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vì trận đại chiến này mà Tưởng Uyển cũng hao hết tâm huyết. Nhìn qua, trận chiến này thắng lợi không quan hệ nhiều đến Tưởng Uyển lắm.

Nhưng trên thực tế việc điều động thuyền vận chuyển đồ quân nhu đến cùng với việc bố trí binh lính gần như là do Tưởng Uyển đốc sức mà thành.

Ngụy Diên, Hoàng Trung Văn Sính ngoại trừ giao chiến động thủ ra thì cũng không phí sức là bao, còn vật tư cung ứng của gần hai vạn đại quân đều do một mình Tưởng Uyển phụ trách. Trong trận chiến này, tài cán và biểu hiện của Tưởng Uyển vô cùng nhuần nhuyễn, tất cả mọi người đều biết, khi trận chiến Kinh Nam này chấm dứt, chắc chắn Tưởng Uyển sẽ được trọng dụng.

Dỡ giá trụ trên người xuống, Tưởng Uyển đang chuẩn bị nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài trướng có tiếng Tiểu giáo thấp giọng nói:

- Trướng Sử, bên ngoài trướng có một lão già nói là muốn gặp đại nhân.

- Ồ?

Tưởng Uyển ngồi xuống, trầm giọng nói:

- Là ai?

- Ông lão kia không chịu nói, chỉ nói muốn gặp đại nhân mới bằng lòng nói rõ thân phận.

- Mời ông ta vào.

Trong lòng Tưởng Uyển nghi hoặc.

Hắn lập tức choàng thêm áo dài thấp sáng đèn trong trướng, một lát sau, rèm trướng được vén lên, một vài quân tốt vây quanh một ông lão đi vào lều lớn.

Ông lão kia tóc đen nhánh, hơi quăn.

Hốc mắt trũng sâu, mũi sụp, miệng rộng, có bộ râu muối tiêu dài.

Nhìn quần áo như là một ông lão bình thường, tuy nhiên đi chân trần, trên người lại không mang theo vũ khí, ông lão này sau khi đi vào lều lớn lại không nói hai lời quỳ trước mặt Tưởng Uyển.

- Lão nhân gia...

- Người miền núi thiếu văn minh, không hiểu uy nghiêm thiên triều mạo phạm tới tướng quân, đúng là tội chết.

Sa Đẳng tự biết mình tội đáng chết vạn lần, nhưng vì khuyến tử bất hiếu vẫn liều chết đến đây...xin đại nhân hãy rủ lòng thương lão tuổi già hãy cho khuyến tử của lão một con đường sống, lão nguyện chết thay cho khuyến tử, xin đại nhân hãy giơ cao đánh khẽ.

Ông lão nói bằng ngôn ngữ Kinh Nam, nếu Tưởng Uyển không phải là người Kinh Nam chắc chắn nghe không hiểu.

Hơn nữa, ông lão nói năng lộn xộn khiến người khác có chút không hiểu. Tưởng Uyển sững sốt một lát bỗng nhiên hiểu ra.

- Lão là Sa Đẳng?

- Đúng vậy.

Sa Đẳng là ai?

Đó là phụ thân của Sa Ma Kha, là Lão Man Vương Ngũ Khê Man.

Tưởng Uyển chưa từng gặp vị Lão Man Vương này nhưng đã từng nghe tên của ông. Hắn mở to mắt nhìn ông lão tiêu tụy trước mặt này, một lát sau, hắn nói:

- Người đâu, hãy bố trí chỗ ngồi cho Lão Man Vương.

Có Tiểu giáo mang sập ngồi đến, Tưởng Uyển thở dài nâng Lão man Vương dậy.

Đôi mắt Lão man Vương đục ngầu như không có sinh khí, chòm râu ông run run, khóe mắt có ánh lệ, trên mặt lộ ra vẻ cầu xin.

Tưởng Uyển nói:

- Lão Man Vương, lúc ta còn nhỏ đã từng nghe những sự tích anh hùng của lão.

Năm Thái Bình loạn giặc Khăn vàng tàn sát bừa bãi Kinh Châu, là lão đã mang theo người miền núi xuất chiến, bảo vệ quận Võ Lăng an bình. Lão là một hảo hán, vì sao lại hồ đồ như thế? Không ngờ lại đi trợ giúp nghịch tặc Lưu Bị kia, chống lại đại quân triều đình? Mà nay đại thế thiên hạ đã rõ ràng, lão lại dùng bộ ngựa đầu xe, thật sự là....Lão đã đến đây rồi, ta rất vui và cũng sẽ không làm khó dễ lão. Nhưng yêu cầu của lão, thứ cho ta khó mà đồng ý được.

Không phải là ta không thương tiếc tình thâm phụ tử của lão, nhưng thật sự là ...ta không làm chủ được.

Tướng Uyển dùng ngôn ngữ Kinh Nam nói chuyện với Lão Man Vương khiến Lão Man Vương cảm giác vô cùng thân thiết, liên tục gật đầu.

- Đại nhân..

- Lão Vương, ta cũng không phải là đại nhân gì. Tại Kinh Nam này người có thể xưng là đại nhân chỉ có hai người, mà lại không bao gồm Lại Cung Thái Thú. Một người là Công tử Tào Bằng nhà ta, còn người kia chính là Thượng Thư Lệnh, Thị Trung của triều đình, Tuân Úc.

Sa Ma Kha vẫn chưa chết, hiện tại đang bị bắt giữ, tuy nhiên giờ phút này hán không ở trong này mà đã được đưa tới Hán Thọ.

Lão Vương, chắc lão đã hiểu, lần này Sa Ma Kha phạm tội lớn rồi!

Có thể tha cho tính mạng của hán, hoặc là để cho người Ngũ Khê Man một con đường sống thì chỉ có Tuân Thị Trung và Công tử nhà ta, ta thật sự không thể làm chủ được.

- Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?

Tướng Uyển đi lại trong trường, một lát sau trầm giọng nói:

- Lão Man Vương, kể duy nhất hiện nay để cứu được Sa Ma Kha thì chỉ có hàng mà thôi.

Hơn mười vạn người Ngũ Khê Man ẩn cư lâu trong núi, nhập vì người miền núi, ra bởi người miền núi đã ảnh hưởng đến vận mệnh Kinh Nam này. Nếu lão Man Vương nguyện ý quy hàng, quy hàng như lời ta nói khác với quy hàng trước kia, mà là quy hàng thật sự. Nói vậy chắc lão Man Vương không biết sự lợi hại của Công tử nhà ta. Hán từng thống trị Tây Bắc, khiến nơi lạnh khùng khiếp đó nay trở nên giàu có mà phồn hoa đông đúc, còn tại Kinh Châu, dưới sự cai quản của hán, các tộc Khương Hồ đã sống chung hòa bình, quan phủ người Hán và người khương Hồ thành người một nhà, mọi người sống rất vui vẻ. Nếu Lão Man Vương quy hàng, nhất định phải dẫn Ngũ Khê Man rời núi mà sống. Tuy nhiên Lão Man Vương không cần lo lắng bị bắt nạt làm nhục, Công tử nhà ta sẽ bảo đảm cuộc sống tốt nhất cho các người.

Cứ như vậy, các người quy thuận thì trở thành người của triều đình.

Nếu tính mạng Sa ma Kha không bị làm sao, nói không chừng đã được công tử nhà ta thưởng thức, ngày sau có thể nhập cùng làm rạng rỡ tổ tông.

Lão Man Vương có thể cân nhắc. Nếu như đồng ý, ta sẽ phái người tới Hán Thọ trình báo với Công tử nhà ta.

Quy hàng, rời núi?

Sa Đằng hơi sững sốt, trong lòng lo lắng.

Ai mà không muốn sống những ngày yên lành!

Ai mà nguyện cả đời sống trong rừng sâu núi thẳm, ăn tươi nuốt sống?

Trên thực tế, nhiều thế hệ Võ Lăng Man đều muốn rời núi sống cuộc sống như người bình thường, nhưng vẫn chịu mang tên người miền núi, chịu đủ mọi ức hiếp. Mỗi lần đi ra đến cuối cùng không thể không lui về. Một lần hai lần...và rất nhiều lần nhóm người miền núi đã mất đi lòng tin. Bọn họ tình nguyện dựa vào nắm đấm của mình để chiếm cứ địa bàn, đánh chiếm thị trấn. Nhưng mỗi một lần cũng đều nhận lấy sự thất bại.

Thật sự có thể ra khỏi núi lớn sao?

Lão man Vương có chút dao động, rồi lại không tin tưởng những lời Tưởng Uyển nói.

- Lão vương, ta biết hiện tại lão chưa thể quyết định. Không bằng như này, nơi này của ta có chừng tám trăm tù binh Ngũ Khê Man, lão hãy dẫn về rồi từ từ suy nghĩ thật kỹ.

Khi lão quyết định hãy phái người báo cho ta biết, ta sẽ đóng quân ở nơi này mười ngày, mười ngày sau ta sẽ quay về huyện Lâm Nguyên. Đồng thời, ta cũng sẽ phái người đi Hán Thọ xin Công tử nhà ta giờ cao đánh khẽ tạm giữ lại tính mạng của Sa Ma Kha, đợi câu trả lời của lão.

Tưởng Uyển bày tỏ hết mức thiện ý của mình.

Còn Lão man vương sau khi suy nghĩ kỹ đã quyết định nghe theo khuyên bảo của Tưởng Uyển, đi về trước để thảo luận cùng với tộc nhân.

Lúc tiễn Lão man vương, đi, Tưởng Uyển đột nhiên nhớ tới một việc:

- Lão vương, còn một việc lão phải cẩn thận, lần này Ngũ Khê Man lão bị đại bại, chắc chắn sẽ bị kẻ khác rình mò. Khi quay về, tốt nhất hãy suy tính thật kỹ, cẩn thận đề phòng để tránh bị kẻ khác thừa cơ nhập vào.

Lão man vương nghe vậy liên tục nói cảm tạ.

Dưới sự hộ tống của Tưởng Uyển, Lão man vương rời khỏi Thân Binh Doanh quân Tào, chạy tới doanh địa Ngũ Khê Man tại Hồ Đầu Sơn.

Tiến Lão Man vương xong, Tưởng Uyển lại không thể ngủ được, hấn ở trong đại trường lo lắng suy nghĩ, đột nhiên có quyết định, hấn phái người suốt đêm qua sông tới Thân Binh Doanh bên bờ sông bên kia gặp Ngụy Diên.

- Văn Trường tướng quân, ta có chuyện quan trọng cần phải lập tức quay về Hán Thọ trình báo Công tử.

Sự vụ bên này cần có người chủ trì, cho nên Uyển mạo muội khẩn cầu tướng quân có thể ngưng lại mấy ngày, thời gian sẽ không quá lâu, chỉ ba ngày thôi, trong vòng ba ngày ta nhất định sẽ nhanh chóng quay về, không biết tướng quân có...

Thái độ Tưởng Uyển vô cùng khiêm tốn khiến Ngụy Diên cũng có chút hài lòng.

- Điều là việc công sao lại nói như vậy.

Nếu Công Diễm có việc cần làm, vậy thì hãy đi đi. Trọng Nghiệp đã trở về Di Đạo hội hợp với Vương Uy, nói vậy bên Linh Dương chắc cũng không có trở ngại gì, ta sẽ tạm thời ở lại đây. Tuy nhiên cũng chỉ có thể ba ngày, trong vòng ba ngày ta nhất định phải trở về Linh Dương.

Ngụy Diên vô cùng sáng khoái đồng ý khiến Tưởng Uyển mừng rỡ.

Thậm chí hấn còn không nghỉ ngơi, trời còn chưa sáng đã vội vàng lên thuyền xuôi dòng đi thẳng tới Nguyên Nam.

Hừng đông, Tưởng Uyển đã ở xuống thuyền ở bên bờ sông Nguyên Nam, đổi lên ngựa phi nhanh một mạch, đến khi trời tối thì đến Hán Thọ.

Nhưng Tưởng Uyển thật không ngờ hấn lại không gặp Tào Bàng.

Trong phủ Đại Đô đốc, Tưởng Uyển lại gặp Tuân Úc đang trấn thủ tại Tác Đường.

- Tuân Thị Trung.

- Công Diễm, sao người lại tới đây?

Tuân Úc kinh ngạc lại vô cùng khách khí với Tưởng Uyển.

Tưởng Uyển nói:

- Xin hỏi Thị Trung, Đại đô đốc ở đâu?

- Đại đô đốc?

Tuân Úc liếc nhìn Tưởng Uyển, do dự một chút rồi nói:

- Hữu Học nay không còn ở Hán Thọ, Công Diễm có chuyện gì sao?

- Không ở Hán Thọ?

Tưởng Uyển nôn nóng:

- Vậy xin hỏi bao giờ Đại đô đốc trở về?

- Việc này...

Tuân Úc cười cười:

- Người đừng hỏi chuyện này nữa, đoán chừng một thời gian nữa Đại đô đốc mới trở về. Nếu có chuyện gì quan trọng, người có thể nói trước cho ta biết. Nếu ta có thể làm chủ, thì sẽ làm chủ cho người, nếu không làm chủ được thì sẽ bấm báo với Thừa tướng.

Nói đến đây rồi, sao Tưởng Uyển không hiểu hàm nghĩa bên trong chứ?

Đây chẳng phải là nói hiện tại người không có tư cách biết Tào Bàng đang ở đâu!

Có hành động!

Tưởng Uyển lập tức hiểu được.

Đây là có hành động lớn, thoát nhìn trận chiến Ích Dương này chỉ có điểm bắt đầu mà chưa đến điểm kết thúc. Vì thế, Tưởng Uyển sau chút do dự liền đem sự việc Lão Man Vương Sa Đằng tại Hồ Đầu Sơn nói với Tuân Úc.

- Ta biết Đại đô đốc có ba sách lược tại Kinh Nam, mà sách lược bình định Sơn Man lại được đặc biệt coi trọng nhất.

Mà nay nếu Sa Đằng chịu hàng thì đó là một cơ hội tốt. Nếu Ngũ Khê Man có thể quy thuận, thì Kinh Nam đã có thể bình định. Cho nên Uyển suốt đêm chạy về chính là hy vọng Đại Đô đốc có thể giữ lại tính mạng của Sa Ma Kha, mau chóng liên lạc để đoạt Ngũ Khê Man.

Hai mắt Tuân Úc sáng lên, gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

- Lời Công Diễm nói rất đúng, nay là thời cơ tốt nhất để thu phục Sa Đằng.

Ta nghĩ nếu Hữu Học ở đây cũng sẽ đồng ý với chủ trương của người. Như vậy đi, việc này hãy do người an bài, mau chóng liên lạc với Sa Đằng.

Ta sẽ lệnh cho Lại Cung toàn lực phối hợp với người, nơi Kinh Nam này có thể có chút ít giết chóc, thì hãy giết chóc một ít đi.

Ừ, chuyện Ngũ Khê Man quy thuận, việc điều trần người có thể tham chiếu chương trình chế định quận Hà Tây của Hữu Học trước đây, rồi tự mình linh hoạt. Nhất định phải đảm bảo Ngũ Khê Man an toàn, khi cần thiết có thể để Văn Trường và Trọng Nghiệp xuất binh hiệp trợ người.

Công Diễm có đảm nhận được trọng trách này không?

Tưởng Uyển nghe vậy lập tức mừng rỡ.

- Ty chức sẽ toàn lực ứng phó.

- Vậy thì người hãy đi nghỉ tạm trước, ta sẽ phái người đem chương trình chế định quận Hà Tây trước đây của Hữu Học đến đưa cho người, phó thác hết cho người.

- Vâng.

Tưởng Uyển vội vàng khom người tuân lệnh, lui ra ngoài.

Tuân Úc nhìn theo Tưởng Uyển rồi đi, đột nhiên mỉm cười...

- Hữu Học, người quả thật là may mắn, bất kể đi đâu cũng có thể lựa chọn được người thích hợp.

Y vừa lẩm bẩm và khoan tay ra khỏi phòng.

Đứng ở trên bậc thang, Tuân Úc nhìn lên trời cao, sau một lúc lâu thở dài: “Tuy nhiên cũng tốt, như thế cũng hoàn toàn chứng minh vật đổi sao dời, vận số của triều đình chỉ sợ thật sự sắp chấm dứt rồi, đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Dứt lời, y lắc lắc đầu, xoay người trở về phòng.

Ngày hai mươi ba tháng hai năm Kiến An thứ mười ba, Tào Tháo đột nhiên hạ lệnh khởi xướng công kích Giang Hạ.

Ông chia binh làm ba đường lấy Vu Cấm, Lý Thông làm Tả Lộ quân, từ Bình Xuân công kích Tây Dương, từ bắc mà nam tới gần Tây Lăng dưới sự cai quản của Giang Hạ. Lại lệnh cho Từ Hoảng và Thái Mạo làm Hữu Lộ quân, thủy bộ cùng tiến lao thẳng ốt Châu Lăng và Sa Tiệp; Tào Tháo thì đích thân lĩnh Trung quân, lấy Hứa Chử làm tiên phong, phá được Vân Đổ, tới gần An Lục. An Lục là Môn hộ phía Tây thuộc huyện Tây Lăng, nếu Tây Lăng cáo phá thì sẽ khiến Tây Lăng trở thành một tòa cô thành, Giang Hạ chắc chắn bị mất.

Lưu Kỳ quá sợ hãi, vội vàng lệnh cho Lưu Hổ tử thủ ở Tây Dương ngăn cản binh mã của Vu Cấm Lý Thông.

Rồi sau đó lại phái Liêu Hóa đóng ở Châu Lăng, ngăn cản sự công kích của Từ Hoảng và Thái Mạo. Lưu Kỳ vốn định tự mình lĩnh binh đốc chiến An Lục, nhưng bởi vì cơ thể gầy yếu, mấy năm trước bị bệnh vẫn chưa khỏi hẳn, vì thế Quan Vũ khuyên can Lưu Kỳ, dẫn Quan Bình đi tới An Lục để chống đỡ.

Đại chiến Giang Hạ đã mở màn.

Ngay lập tức Giang Đông chấn động, lòng người ở quận Trường Sa hoảng sợ.

Lưu Bị bất chấp Tào Bàng đến gây phiền toái vội vàng điều binh khiển tướng chuẩn bị trợ giúp Lưu Kỳ.

Giang Hạ - Trường Sa là quan hệ môi hở răng lạnh, nếu một khi Giang Hạ có mất thì quận Trường Sa cũng sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn. Đồng thời Lưu Bị phải sứ giả đi tới Giang Đông và Tây Xuyên khẩn cầu viện binh. Dưới đề nghị của Mã Lương, Lưu Bị lại viết một phong thư đưa tới quận Võ Đô, hy vọng Mã Siêu có thể từ quận Võ Đô xuất binh tạo một ít phiền toái ở Quan Trung và Tây Bắc, rồi sau đó ông lại phái người tới Tịnh Châu, khẩn cầu Cao Can ra tay.

Chỉ là, hiện nay Cao Can còn khó bảo toàn cho bản thân mình.

Sau khi Đặng Tắc đảm nhiệm Thái Thú Hà Đông đã liên hợp với Vệ Ký và đại tộc Hà Đông noi theo hành động năm xưa của Tào Bàng ở Mạc Bắc, đầu tiên gả sai người vượt qua Thông Thiên Sơn, thiết lập bốn trấn quân ở dưới chân núi Thông Thiên Sơn, mời chào lưu dân khắp nơi, bao vây tiêu trừ dị tộc Hồ Lỗ tại nơi đó làm quân nô, đóng quân bên trong Trấn Quân. Rồi sau đó, Đặng Tắc lại bắt đầu dùng chế độ Phủ Binh mà Tào Bàng thực hiện ở Hà Tây thi hành chính nông binh hợp nhất, binh mục hợp nhất. Dưới sự ủng hộ tài lực khổng lồ của Tây Bắc, đồng thời lại có gia tộc quyền thế Quan Trung, Hà Đông hiệp trợ, chỉ một năm ngắn ngủi, Đặng Tắc đã khuếch trương phạm vi nơi gã cai quản về phía bắc hơn tám trăm dặm, khiến cả Tịnh Châu đều lâm vào khủng hoảng....

Cao Can, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Còn Mã Siêu có chịu xuất binh hay không, còn phải chịu sự tiết chế của Trương Lỗ.

Lưu Chương?

Nước ở xa không giải được cái khát ở gần.

Hy vọng duy nhất chính là Tôn Quyền ở Giang Đông.

Nhưng vấn đề là, hiện giờ dưới cục diện này, Giang Đông có bao nhiêu năng lực để trợ giúp? Càng không cần phải nói, ngoài trợ giúp Lưu Bị ở Giang Hạ, còn phải đề phòng Tào Bàng ở Võ Lăng. Tuy rằng Ích Dương không mất đi nhưng Ngũ Khê Man thất bại, đã khiến cho Lưu Bị bị mất đi một cánh tay.

607. Chương 671: Bạch Y

Quy mô của cuộc chiến Giang Hạ không là cái gì cả.

So với quy mô trận chiến Quan Độ, trận chiến Thương Đình, thậm chí cuộc chiến Nghiệp Thành, Trác quận, Liễu thành sau này chẳng qua cũng chỉ thuộc bậc trung. Tổng binh mã hai bên điều động ước chừng mười lăm vạn người. Trong đó Giang Hạ năm vạn còn Tào quân mười vạn. Chiến tranh quy mô mười lăm vạn người không phải rất lớn, nhưng nếu tập trung chính ở một quận thì có vẻ chật chội. Đồng thời, trận chiến Giang Hạ hấp dẫn vô số người chú ý, tác động đến thần kinh của rất nhiều người, trong đó bao gồm Giang Đông Tôn Quyền, Trường Sa Lưu Bị và Tây Xuyên Lưu Chương...

Cuối tháng hai năm Kiến An thứ mười ba, cũng chính là ngày thứ ba mà trận chiến ở Giang Hạ mở màn diễn ra.

Lưu Chương ở Tây Xuyên đột nhiên hạ lệnh xuất binh, lệnh cho Thái Thú Ba Quận là Nghiêm Nhan bế quan toả cảng. Nhưng đáp lại, Tào Tháo lập tức lệnh Nhạc Tiến dẫn bộ tây tiến, Vương Uy, Văn Sính đổi quân, tiếp nhận phòng ngự hai nơi là Di Lăng, Di Đạo. Đồng thời khi xuất binh, Tào Tháo lại hạ lệnh buông tha việc đóng quân tại Vu huyện và Ty Quy, biểu lộ thái độ của ông đối với Tây Xuyên: “Ta không muốn đánh với ngươi, nhưng nếu ngươi cứng rắn muốn đánh, ta đây cũng không sợ.”

Nhạc Tiến dẫn ba vạn binh mã tiến vào chiếm giữ Di Lăng khiến cho Tây Xuyên lập tức cảm thấy áp lực rất lớn.

Cùng lúc đó, hai người Vương Uy và Văn Sính lại rút binh ra khỏi Di Lăng và Di Đạo, dẫn bộ tiến vào chiếm giữ Linh Dương, dựa vào nhau, hình thành sự áp chế cực kỳ hữu hiệu đối với Sung huyện.

Tướng phòng giữ Ngụy Diên trấn thủ Linh Dương từ phía nam qua Nguyên Thủy, đóng quân ở Hồ Đầu Sơn.

Lão Man Vương Ngũ Kê Man Sa Đẳng tự mình dẫn người đến xây dựng doanh địa cho Ngụy Diên, biểu hiện rất thiện ý.

Cũng bởi Ngụy Diên dẫn quân xuống phía nam khiến cho Phi Đầu Man tại Thần Dương vừa mới chuẩn bị hành động không nói hai lời lại đã thu trở về, tiếp tục xem chừng thế cục.

Bàng Đức đóng quân ở Nguyên Nam, cùng với binh mã Lâm Nguyên hợp lại một chỗ, dựa lưng vào Nguyên Thủy và dựa vào thủy quân hồ Động Đình xây dựng một phòng tuyến có sức chống đỡ cực mạnh ở Nguyên Thủy.

Bản thân Lưu Bị bởi vì phải chú ý diễn biến của chiến sự Giang Hạ nên cũng không có khả năng tiến lên phía bắc quận Võ Lăng. Kết quả là hai bên ở giữa Nguyên Thủy và Tuyết Phong sơn hình thành thế đối đầu tạm thời. Ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai cũng sẽ không dám gây xích mích đối phương, thế cục Võ Lăng đột nhiên trở nên vô cùng bình lặng, không còn nữa phía trước cái loại giương cung bạt kiếm, cục diện khẩn trương như trước. Tuy nhiên tất cả mọi người đều hiểu rõ, cục diện này chỉ là tạm thời... Một khi cuộc chiến Giang Hạ phân thắng bại thì tiếp đó thế cục Kinh Nam tất nhiên sẽ càng thêm khẩn trương.

Cuối tháng hai năm Kiến An thứ mười ba, Vu Cẩm dẫn quân công phá huyện Tây Dương.

Tướng phòng giữ huyện Tây Dương là Lưu Hồ hốt hoảng rút lui rồi sau đó thu nạp tàn binh bại tướng, trấn giữ ở nơi trọng yếu cách phía nam huyện Tây Dương một trăm hai mươi dặm .

Cùng lúc đó, Tào Tháo công phá Vân Đổ, chiếm lĩnh Nam Tân, binh tiến An Lục.

Mà Hữu lộ quân, cũng chính là nam lộ quân của Từ Hoảng, Thái Mạo thì phá được Châu Lăng, thẳng tiến Sa Tiệp.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng chính là vài ngày, mười lăm huyện Giang Hạ đã bị Tào Tháo đánh chiếm tám huyện, chỉ còn lại Sa Tiệp, An Lục, Tây Lăng và bảy thị trấn. Quân tiên phong của Tào quân rất mạnh, gần như là bẻ gãy nghiền nát mọi thứ. Giang Hạ cáo phá, dường như đã biến thành sự thật không thể nghịch chuyển.

Tôn Quyền ở Giang Đông đứng ngồi không yên!

Hắn liền tiếp phái ba đợt sứ giả đi tới Kinh Châu, ý đồ là khuyên Tào Tháo.

Nhưng chuyện đến bây giờ, Tào Tháo sao lại có thể có thể bỏ dở nửa chừng? Tôn Quyền rơi vào đường cùng, chỉ có thể hạ lệnh Đại đô đốc thủy quân Chu Du đi tới cứu viện.

Nhưng Tào Tháo lấy đường bộ làm chính, thủy quân Giang Đông tuy rằng cường thịnh, làm sao có thể làm gì Tào Tháo?

Giang Hạ, Hạ Tuyền.

Huyện Hạ Tuyền này nằm ở phía tây nam Giang Hạ, giáp giới quận Trường Sa.

Tên huyện này vốn tên là Thủy Tuyền được xây dựng vào những năm đầu Tây Hán. Tổng thể mà nói, huyện Hạ Tuyền là đồng bằng, địa thế trống trải. Thị trấn có chút hiểm yếu, do đất đai dư thừa mà xây thành, phân thành hai cửa ải đông bắc, sườn dựa vào Phong Thành lĩnh, đông tây thị trấn này dài chừng hai dặm.

Toàn bộ địa hình huyện Hạ Tuyền giống như một hồ lô.

Phía đông Hạ Tuyền địa thế trống trải. Nhưng tới thị trấn, liền biến thành hồ lô, địa thế có chút chật hẹp, không thích hợp đại quân tác chiến.

Nơi này ở thời cổ là một trạm nghỉ chân.

Sau đó lại biến thành một quan ải quan trọng của vùng đất thành Kinh Sở, là con đường quan trọng giữa của Kinh Đông và Kinh Nam.

Sau khi cuộc chiến Giang Hạ mở màn, không khí Hạ Tuyền cũng theo đó mà trở nên khẩn trương. Viện binh Lưu Bị cùng với việc vận chuyển đồ quân nhu từ Trường Sa đến Giang Hạ phải đi qua Hạ Tuyền mới có thể tiến vào Giang Hạ quận. Mà nay huyện Hạ Tuyền thủ vệ nghiêm ngặt, dân chúng ra vào, đều phải trải qua kiểm tra cực kỳ gắt gao mới có thể cho đi.

Ngày 28 tháng 2 năm Kiến An thứ mười ba, trận chiến Giang Hạ bắt đầu sau ngày thứ sáu.

May mắn gặp thời tiết tốt khó gặp như vậy, mặt trời chiếu nhẹ, làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Từ phía tây Hạ Tuyền, một hàng đoàn xe chậm rãi đi tới, ước chừng có hơn ba mươi chiếc xe bò, còn có hơn hai trăm người hộ vệ. Trên xe cắm một lá cờ, hiện lên ba chữ to “Lưu Trường Sa”

Đây là gia tộc quyền thế ở Trường Sa, đoàn xe của gia tộc Lưu thị.

Nhắc đến Lưu thị tại Trường Sa có thể coi như là hoàng thân quốc thích, tuy nhiên thuộc loại này sớm đã không có ghi lại trong chi nhánh gia phả.

Bọn họ vốn là nhánh bên vương tộc nước Trường Sa, sau khi Vương Mãng soán Hán, nước Trường Sa bị diệt vong, vương tộc gần như bị giết hại không còn ai. Sở Vương thất dòng họ còn lại này may mắn thoát khỏi cho tai họa, nhưng rốt cuộc không thể khôi phục được vinh quang tổ tông. Đông Hán tới nay, nước Trường Sa bị đổi thành quận Trường Sa, dòng họ vương thất ngày xưa càng không có hy vọng. Bởi vậy bọn họ tụ tập một chỗ, dựa vào một chút cơ nghiệp nhiều năm thành lập ở quận Trường Sa, bắt đầu lại lần nữa và rất nhanh bọn họ liền trở thành cường hào địa phương, đứng vững vàng ở quận Trường Sa.

Nhân vật tiêu biểu của Trường Sa Lưu thị, đó là vị kia Lưu Ba.

Tuy nhiên, so sánh với các thế tộc Kinh Tương khác, địa vị Lưu thị ở Trường Sa cũng không tính rất cao.

Quan trường vô vọng nhưng ngược lại trên thương trường lại rất có thành tựu. Về sau khi Lưu Bị chiếm lĩnh quận Trường Sa đã có chút lôi kéo đối với cường hào nơi đó, nhưng Lưu thị ở Trường Sa cũng không bởi vậy mà bị đả kích quá lớn, ngược lại chiếm được thương lộ giữa Trường Sa và Giang Hạ.

-Dừng xe!

Thấy đoàn xe muốn đi vào tây quan Hạ Tuyền, chợt có quân lính tiến lên ngăn lại.

Quản gia vội vàng chạy tới, cười ha hả nói:

-Lão Kiều, là ta !

-Lưu quản sự.

Rất hiển nhiên, người Lưu gia và quan lại Hạ Tuyền có chút quen thuộc.

Quân nhân đang ngăn cản lại cũng liếc qua một cái nhận ra thân phận của đối phương, trên mặt chợt cũng lộ ra một chút tươi cười.

Lưu quản sự đi lên trước,

-Lão Kiều, làm gì khẩn trương như vậy, cứ như sắp có đại địch... Sao, cũng muốn kiểm tra ta và chiếc xe này ư?

-Không phải kiểm tra, là không cho đi lại

-Cái gì?

Lão Kiều thấy phải trái không người, hạ giọng nói:

-Đây không phải chiến sự Giang Hạ xảy ra, quan trên có lệnh phải đóng kín quan ải lại, ngoài trừ vật tư trong quân, còn lại không được thông hành. Lão Lưu, đây cũng không phải là ta muốn làm khó dễ người, thật sự là lệnh cấp trên khó làm trái. Nếu người vào thành thì có thể khó đi ra ngoài.

-Vậy như thế nào mới tốt?

Lưu quản sự được nghe, lập tức nóng nảy,

-Lô hàng hóa này của ta muốn đưa đi Hạ Trĩ, những người khách đang ở bên kia chờ... Nếu trì hoãn, chỉ sợ bồi thường không nổi.

-Hạ Trĩ?

Lão Kiều chau mày,

-Là hàng hóa hướng Giang Đông?

-Phải

Hạ Trĩ nằm ở phía đông quận Giang Hạ, tiếp giáp sông, có thể tốc hành đi Giang Đông.

Mà nay, Tôn - Lưu đang thương nghị kết minh, cũng là một chuyện đại sự. Trên lý luận mà nói, đối với hàng hóa đưa về Giang Đông cũng sẽ không kiểm tra.

Nhưng mà nay...

Lão Kiều ngẫm nghĩ một chút,

-Chuyện này ta làm chủ không được

Bên này ta có thể cho người đi, nhưng nếu là đi vào, có thể sẽ không biết khi nào thì có thể đi ra ngoài...

-Lão Kiều, nghĩ biện pháp đi.

-Biện pháp cũng không phải không có, chỉ có điều phải thu xếp cho trên dưới mới được .

Còn chưa dứt lời trong tay lão Kiều đã có thêm một gói to. Lão thuận thực nắn một chút, trong mắt lập tức hiện lên một chút vui mừng

Không phải là tiền, mà hình như là vàng thỏi.

Ước chừng phân lượng, ít nhất cũng có khoảng một cân.

-Lão Lưu, nói thật với người, quan hệ của ta với bên cửa đông không tồi, có thể nghĩ cách cho người đi qua. Ta bên này là cho phép vào không cho phép ra, đồng quan bên kia, chỉ cho phép ra không được vào. Nếu người thật sự rất gấp, ta giúp người liên hệ một chút với bên kia. Nếu có thể tìm được cơ hội, lập tức đưa người ra ngoài. Tuy nhiên, cái này thực sự phải xem cơ hội, ta cũng không biết chính xác khi nào thì có thể cho đi, người cần phải hiểu rõ mới được đó...

-Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta còn có thể không tin người?

Lưu quản sự cười, thần không biết quỷ không hay lại nhét một gói to vào tay lão Kiều.

-Người tận lực giúp đỡ, ta bên này sẽ chờ tin tức của người... Dù sao, càng nhanh càng tốt, tính mạng cả nhà ca ca này, toàn bộ kính nhờ người .

-Đâu có, đâu có!

Lão Kiều mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

-Như vậy đi, sau khi người vào thành, sẽ ngụ ở mã dịch Kiều gia do huynh đệ ta mở, giá cả hợp lí, nơi cũng rộng rãi. Có chuyện gì, ta cũng có thể giúp người đối phó, chúng ta thuận tiện liên hệ.

-Cứ quyết định như vậy đi.

Lão Kiều lại kiểm kê đội xe, nhân số, rồi sau đó liền hạ lệnh cho đi

Lão thậm chí không có đăng ký, bởi vì nơi này, sự việc còn liên quan đến nhiều người, tốt nhất là không nên lưu lại bất kì chứng cứ gì.

Đoàn xe lại chạy, chậm rãi đi vào thị trấn Hạ Tuyền.

Lưu quản sự dường như rất quen thuộc đối với Hạ Tuyền, quen việc dễ làm trực tiếp đi tới kia ‘mã dịch’ Kiều gia. Kỳ thật đó chính là một đại tạp viện, cửa hàng xa mã. Vị trí rất hẻo lánh, cũng không thấy khách gì. Một sân to như vậy lại trống rỗng ... Tuy nhiên sau khi đoàn xe tiến vào, liền lập tức náo nhiệt. Huynh đệ lão Kiều thu xếp mọi người, kỳ thật cái gọi là phòng hảo hạng, cũng chỉ là một gian lều đơn sơ.

Cũng may mà xuân năm nay hoa nở, nhiệt độ không khí cũng dần dần tăng trở lại, cũng không cần so đo rất nhiều.

Loại xa mã dịch này, từ trước đến giờ không có người ở. Nếu không phải Lưu quản sự phải nhanh ra khỏi thành, chỉ sợ cũng sẽ không lựa chọn dần xếp ở trong này.

Từ trên xe, đi ra một thanh niên.

Quần áo trắng toát, cổ áo mỏng tay áo to, rất có khí độ

Lưu quản sự vội vàng dẫn người thanh niên và tùy tùng đi vào một gian phòng hảo hạng sạch sẽ, rồi sau đó cửa phòng nhắm chặt, ngoài phòng có hộ vệ canh gác.

-Đại đô đốc...

-Lão Lưu, đã nói bao nhiêu lần với người, chúng ta hiện tại là ở bên ngoài, đừng xưng hô ta cái gì ‘Đại đô đốc’, mà nên gọi ta là ‘Công tử’ .

-Cái miệng của ta thật là

Lão Lưu giả vờ vỗ mình tát vào miệng mình mình, rồi sau đó cười nói:

-Công tử, điều kiện nơi này có chút thô sơ chật hẹp, xin tạm đỡ vài ngày.

-Không sao cả

-Vậy ta đi xuống sắp xếp cái ăn, công tử này bốn ba cả ngày, chắc cũng đã đói bụng!

-Người không nói còn không để ý, người vừa nói, thật là thật sự có chút đói bụng... Lão Lưu, vậy vất vả cho người. Đúng rồi, đi ra ngoài nói cho mọi người, tất cả phải ẩn núp tung tích, cố gắng nói chuyện ít, để tránh lộ ra sơ hở. Lần này nếu được việc, người công đầu của lão Lưu người.

-Tạ ơn đại... Công tử đề bạt.

Thanh niên khẽ mỉm cười, xua tay ra hiệu lão Lưu lui ra.

Đợi sau khi lão Lưu rời đi, hộ vệ ở một bên một mực yên lặng không lên tiếng, đột nhiên nhẹ giọng hỏi:

-Công tử, bước tiếp theo chúng ta hành động như thế nào?

-Vương Song, lát nữa người đi căn dặn Lưu Thông, kêu hắn mang cho vài người đáng tin cậy ra ngoài thám thính một chút. Hãy nghe ngóng tất cả mọi chuyện trong thành, rồi sau đó lập tức hồi báo... Chúng ta cố gắng nhanh chóng hành động, để tránh đêm dài lắm mộng.

-Dạ!

Hộ vệ chấp tay, rời khỏi phòng.

Thanh niên này chính là Tào Bằng.

Tuy nhiên lúc này, hắn dùng tên giả Lưu Bằng tiến vào Hạ Tuyền, lại là vì một chuyện khẩn yếu.

Sau khi cuộc chiến ở Ích Dương diễn ra, Tào Bằng đem sự chú ý của mọi người tập trung ở Ích Dương và Ngũ Khê Man. Mà đồ Kỳ ở trên hồ Động Đình không ngờ thắng lợi, khiến cho đường thủy trên hồ Động Đình của Tào Bằng nắm trong tay lập tức thông suốt. Ngay tại lúc tất cả mọi người đem lực chú ý tập trung ở Ích Dương, Tào Bằng dẫn ba nghìn quân tốt, mang theo bốn người Pháp Chính, Vương Song và Khấu Phong, Lưu Thông lặng yên đi lên thuyền Đồ Kỳ.

Nếu không có thủy chiến Động Đình, Tào Bằng thật đúng là có chút phiền phức

Dù sao, thủy quân Giang Đông tới lui tuần tra trên hồ, trước sau là một ụ hiếp...

Nhưng hiện tại, thủy quân Giang Đông thảm bại, mà Chu Thái lại trở thành tù nhân. Điều này cũng khiến cho thủy quân Giang Đông, không dám ra khỏi thủy trại Bạc La Uyên, cả hồ Động Đình hồ đã bị Đồ Kỳ nắm trong tay, căn bản không có cái gì ngăn trở. Cứ như vậy, Tào Bằng mang theo binh mã, lặng yên xuyên qua hồ Động Đình hồ. Lúc cuộc chiến ở bãi Cầu Long bắt đầu thì hắn đã dẫn binh mã lách quá La huyện, đi thẳng tới Hạ Tuyền.

Tào Bằng mượn lực lượng Lưu thị Trường Sa để đến Hạ Tuyền.

Dựa theo kế hoạch trước của hắn, chính là lén vào trong thành, rồi sau đó cướp lấy Hạ Tuyền.

Chẳng qua, Hạ Tuyền thủ vệ nghiêm ngặt, muốn tiến công bằng sức mạnh cũng không dễ dàng. Vì thế, Tào Bằng mệnh Pháp Chính suất lĩnh binh mã, nấp trong Phong Thành lĩnh, hắn thì tự mình dẫn hai trăm ám sĩ, cải trang cách ăn mặc làm đội thương của gia tộc Lưu thị lén vào Hạ Tuyền. Có thể ra được ngoài hay không cũng không quan trọng!

Quan trọng là phải đoạt Hạ Tuyền, chặt đứt liên hệ giữa Trường Sa và Giang Hạ.

Đây cũng là mệnh lệnh lúc đầu của Tào Tháo cho Tào Bằng

Tào Tháo phải tiêu diệt toàn bộ kẻ địch ở Giang Hạ, không để một tên sống sót. Nếu phải đạt được mục đích này thì nhất định phải đoạt được thị trấn Hạ Tuyền, phong tỏa môn hộ tại hai nơi này. Vốn Tào Bằng cũng không cần đích thân mạo hiểm. Nhưng càng nghĩ, Tào Bằng vẫn là cảm thấy chuyện này hắn phải phải đích thân xuất mã. Bằng Đức, Hoàng Trung, đều là tướng tài đáng trọng dụng. Nhưng nếu điều động bọn họ, cũng rất dễ dàng bị người ta phát hiện.

Ngược lại là Tào Bằng, từ khi cuộc chiến Ích Dương bắt đầu vốn không có lộ diện.

Lúc tất cả mọi người chú ý Ích Dương, hắn chính có thể đục nước béo cò...

Đứng ở trong phòng, Tào Bằng nhìn chung quanh này gian nhà đơn sơ. Bất chợt hắn nhớ tới những năm tháng sáng khoái vui vẻ ở căn nhà cũ của trấn Trung Dương

Và gian phòng trước mắt này, dường như cũng giống như nơi đó.

Nhoáng lên một cái, mười hai năm!

Thời gian của mình với người nhà, thật sự là quá ít ...

Mẫu thân, thê nhi, hiện giờ đều còn ở lại quê cũ Huỳnh Dương, chờ hắn trở về.

Một cảm giác mỗi một tự phát khó diễn tả bằng lời. Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, hạ quyết tâm: sau khi cuộc chiến Kinh Nam kết thúc, nhất định phải xin Thừa tướng một chút thời gian rồi để về nhà thăm người

nhà. Nghĩ lại, mấy đứa nhỏ đều đã tới tuổi đi học rồi, hẳn làm phụ thân nhưng lại chưa bao giờ thật sự làm bạn với các con. Đây có tính là một tội không? Mỗi khi suy nghĩ, trong lòng hẳn cảm thấy nặng trĩu.

Dùng cơm canh tạm xong, Tào Bằng vào ở trong phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Lúc tỉnh lại, trời đã bắt đầu tối

Lưu Thông và Vương Song cũng mang theo người trở về mã dịch.

-Trong thị trấn thủ vệ tuy rằng nghiêm ngặt, nhưng binh lực cũng không tính là nhiều.

Ta đã hỏi thăm rồi, toàn bộ binh lực Hạ Tuyền hiện nay chỉ khoảng tám trăm người. Trong đó Đông tây hai cửa, đều có ba trăm xã dưng, trong thành chỉ hai trăm quân lính.

Huyện Giải ước chừng có trăm người, thuộc loại binh lính riêng.

Binh mã còn lại, đều ở tại bắc thao trường.

Đã nhiều ngày, từ khi Trường Sa chuyển vận đến đây rất nhiều đồ quân nhu, binh giới làm việc chính, cũng đều tập trung ở bắc thao trường. Cho nên, trong thành hai trăm quân lính, sẽ không ra dễ dàng ra thao trường, uy hiếp không lớn. Trong thành số binh lính tuần tra ước năm mươi người, nhưng đa số đều già nua yếu ớt, không đáng để lo nghĩ.

- Có từng hỏi thăm Hạ Tuyền Trường Liêu Trung, không?

-Liêu Trung?

Lưu Thông lập tức mỉm cười,

-Người này ta biết, là tộc nhân Liêu thị Tương Dương, là em của tướng phòng giữ Sa Tiệp Liêu Hóa .

Liêu Trung là một võ tướng, có chút sức khỏe. Ham rượu, mỗi ngày không có rượu là không vui ... Lúc chúng ta trở về, trên đường còn gặp người nhà Liêu gia đi mua rượu cho Liêu Trung. Nghe nói, Liêu Trung kia mỗi đêm đều phải uống rượu, hơn nữa phải uống đến say mềm mới nghỉ.

-Cũng là hạng người vô tích sự.

Tào Bằng không khỏi cười lạnh một tiếng,

-Như thế cũng tốt, đỡ cho ta không ít phiền toái.

Hắn ra hiệu Lưu Thông mang tới một tấm bản đồ Hạ Tuyền huyện, rồi sau đó bắt đầu tiến hành sắp xếp. Bản đồ này sớm đã chuẩn bị thỏa đáng. Gia tộc Lưu thị làm nghề buôn bán đi ngang qua Hạ Tuyền cũng không phải là một hai lần, đối với địa thế và địa hình Hạ Tuyền cực kỳ rõ ràng. Cho nên Tào Bằng trước khi xuất phát đã chiếm được bản đồ Hạ Tuyền. Mà nay sau khi hắn hỏi thăm rõ, trong lòng liền có chủ ý rõ ràng.

-Đêm nay chúng ta hành động.

-Đêm nay sẽ hành động?

-Hiếu Trực và Tòng Chi ở trong núi ẩn nấp, chung quy không phải biện pháp.

Hơn ba nghìn người rất dễ dàng lộ ra sơ hở, nếu chẳng may bị phát hiện, ngược lại sẽ khiến chúng ta càng khó khăn. Dù sao tình hình Hạ Tuyền đã hỏi thăm rõ ràng, không có gì vấn đề lớn. Đêm nay chúng ta liền ra tay... Ta phụ trách giải quyết Liêu Trung kia. Mạnh Minh, người mang một trăm ám sĩ đoạt tây quan cho ta, rồi sau đó theo như ước định trước kia, ở trên cửa thành đốt khói lửa, hiệp trợ đám người Hiếu Trực cướp lấy cửa thành.

-Vương Song!

-Có mặt tướng.

-Cho người năm mươi ám sĩ, giải quyết cho ta những tên trong thao trường.

Một đối bốn, có thể được không?

Vương Song nghe thấy, không khỏi mỉm cười.

-Công tử cũng đừng xem thường ám sĩ... hai trăm quân, chỉ là một đám gà đất chó ngói, xử lý bọn họ dễ như trở bàn tay...

Đi theo Tào Bằng nhiều năm, Vương Song sớm đã không là tên tiểu khuyển nô năm đó nói chuyện, làm việc sợ hãi rụt rè nữa. Lúc giờ tay nhắc chân cũng đã có thấp thoáng phong độ của một đại tướng. Tào Bằng có chút vui mừng gật đầu, rồi sau đó nói với Vương Song:

-Người đừng vội sơ suất! Nhiệm vụ của người không nhẹ nhàng.

Không những phải giải quyết kia hai trăm binh lính, mà sau khi giải quyết những người đó, người còn phải mang theo người trước tiên đuổi đến cầu Đông Quan.

Mạnh Minh động thủ ở cửa tây, chắc chắn binh mã cửa đông sẽ phát hiện. Điều ta muốn người làm đó là phá hỏng cầu Đông Quan... Đám người Hiếu Trực ít nhất phải nửa canh giờ mới vào thành. Nói cách khác, trong nửa canh giờ phải dựa vào hơn mười người các người để ngăn ba trăm quân địch.

Điểm này, người có thể nắm chắc?

Vương Song cười ngạo nghễ,

-Nếu có một người có thể đi qua cầu Đông Quan, Song nguyện dâng lên đầu mình.

-Tốt!

Tào Bằng cười to, liên tục gật đầu.

Đứng bên cạnh, Lưu Thông cũng có chút khẩn trương, đồng thời lại có chút hưng phấn. Trước đó, hắn chỉ là một thương nhân, tuy rằng ngầm hiệu lực vì Giả Hủ nhưng chưa từng ra chiến trường. Mà nay cũng là do ý chủ động được đi theo Tào Bằng. Ý một lòng muốn thành lập công lao sự nghiệp làm rạng rỡ tổ tông. Nhưng do hắn xuất thân thứ phòng cản trở, tuy là đứa con cả nhưng không được trọng dụng. Lúc này đây nếu làm thật tốt, ai dám coi khinh ta nữa?

Rất hưng phấn!

Nhưng đồng thời, lại hết sức khẩn trương.

Dù sao đây là lần đầu tiên y ra chiến trường, nếu nói có thể bình tĩnh giống như Tào Bằng như vậy, tuyệt đối không thể.

Tào Bằng vỗ vỗ bả vai Lưu Thông, khẽ mỉm cười,

-Mạnh Minh không cần lo lắng, càng không cần khẩn trương. Chỉ là một trộm xung đột nho nhỏ... Đúng rồi, chẳng qua là xung đột mà thôi. Nhớ năm đó, mới chỉ mười bốn tuổi đã mang theo hai ngàn người cùng kẻ thù của ta ác chiến ở Khúc Dương lâu ngày mà vẫn có thể phòng thủ kiên cố bảo vệ Khúc Dương. Mà nay Hạ Tuyền nho nhỏ đối với ta mà nói, căn bản là không tính là nguy hiểm gì.

-Công tử là trời ban thưởng cánh tay đắc lực cho Thừa tướng, chắc chắn có thể mã đáo thành công.

-Ha ha!

Tào Bằng cười to gật đầu,

-Mượn lời nói tốt lành của người là “mã đáo thành công”... Tuy nhiên hiện tại đi xuống dùng cơm đã. Ăn no bụng, nghỉ ngơi một chút, giờ tỵ hành động, chúng ta cướp lấy Hạ Tuyền.

-Vâng!

Sắc trời từ từ tối lại.

Đêm tối im ắng bao phủ khắp Kinh Nam.

Bầu không khí trong thành Hạ Tuyền, im ắng, mọi nhà đều cửa đóng then cài, sớm nghỉ ngơi.

Tào Bằng vẫn mặc quần áo trắng toát như trước đây, bên trong là giáp da. Binh khí và ám khí đều chuẩn bị xong, sau đó mang theo người lặng yên rời khỏi mã dịch.

Vương Song và Lưu Thông đều đã xuất phát trước.

Mà nay, đã sắp giờ tỵ, đám người Tào Bằng từ mã dịch đi ra, dọc theo đường phố tỉnh mạch thẳng đến hướng huyện Giải ...

Huyện Hạ Tuyền tọa lạc tại phía tây thị trấn Hạ Tuyền.

Hướng đông dòng sông chảy, một cây cầu cao kéo dài qua mặt nước. Đó là cầu Đông Quan, cũng là nơi then chốt nối hai con đường chính trong thành.

Lúc này, trên đường phố dài chừng hai dặm không thấy nửa bóng người.

Cửa lớn huyện Giải đóng chặt, hai ánh lửa trong đèn lồng lay động trong gió yếu ớt

Tào Bằng đi vào dừng ở cửa huyện Giải, đưa mắt nhìn thoáng qua cửa chính khoá chặt kia. Rồi sau đó, hắn đột nhiên khoát tay chặn lại, chỉ thấy năm mươi ám sĩ phía sau bỗng nhiên tản ra, nhanh chóng đi vào dưới góc tường huyện Giải, lấy ra dây thừng phi thảo ném tới đầu tường rồi như một bóng ma nhanh chóng bám ven theo tiến lên, vào giữa đình viện. Động tác giống như linh hầu, khiến người khác nhìn thấy mà cũng sờ...

Tào Bằng nhẹ nhàng gạt đầu, âm thầm tán thưởng một tiếng: Sử A, quả nhiên là một nhân tài.

Đừng nhìn chân què, tay tật của Sử A.

Y là một tay kiếm cửu khôi, còn có nhiều năm kinh nghiệm đi đi lại lại trong giang hồ, tuyệt đối không thể so sánh với người bình thường. Sau khi nghe Tào Bằng nói ý nghĩ của mình, Sử A hiểu rõ ý đồ Tào Bằng. Sau khi y tiếp chiêu ám sĩ, một lần nữa sửa sang lại, huấn luyện ra một đám ám sát tử sĩ.

Những ám sĩ này trải qua huấn luyện nghiêm khắc mà tàn khốc, ai cũng là một tay giết người giỏi.

Chớ nói này trong huyện Giải này có hơn trăm tư binh, cho dù nhiều gấp đôi, cũng không phải đối thủ của những ám sĩ như ma quỷ này.

Tào Bằng đi lên cửa bậc, đi tới ngoài cửa lớn huyện Giải. Hắn hít sâu một hơi, lấy tay nắm lấy vòng cửa, rồi sau đó dùng sức gõ cửa chính.

Bình bình bình!

Ba tiếng đập cửa vang lên, đánh vỡ sự yên lặng của huyện Giải...

608. Chương 672 : Đóng Cửa Đánh Chó

Làm nhiều giấc mộng đẹp của người khác tuyệt đối là một chuyện đáng hổ thẹn.

Lúc người gác cổng hùng hùng hổ hổ đi ra mở cửa, nhất định sẽ không nghĩ đến, đây là lần cuối cùng gã mở cửa chính huyện Giải.

Mở khe cửa nhỏ, môn đình vừa dùng thổ âm Hạ Tuyền mắng, vừa hướng ra ngoài cửa nhìn lại.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh vang lên, cửa nhỏ kia bị một lực rất lớn tông vào, môn đình bị ảnh hưởng lực trực tiếp bay ra, hung hăng té trên mặt đất ở sân nhà, trong miệng phun ra máu tươi. Không đợi gã đứng lên thấy rõ tình hình, chỉ thấy một bóng màu trắng ra hiện tại đang ở giữa mắt. Một chút hàn quang xẹt qua ngang cổ họng gã máu phun tung toé, môn đình ôm cổ, hoảng sợ nhìn thanh niên đứng ở trước mặt, trong miệng phát ra âm thanh 'ỒiỒi, nói không nên một câu... ánh mắt thanh niên kia bình tĩnh như nước, thậm chí không để ý tới vẻ mặt môn đình, lời đao nhẹ nhàng đi tới sau tòa nhà huyện Giải, giống như giống như một ma quỷ màu trắng quỷ dị.

Là ma quỷ!

Ta là bị quỷ giết...

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu môn đình. Sau đó thì ngã quỵ trong vũng máu, tắt thở chết.

Máu tươi từ thân gã chảy xuống, rất nhanh đã khiến mặt đất đỏ thẫm. Thân mình vẫn co rúm, nhìn vào rất là kì dị!

Tiếng động ngoài cổng chính khiến cho một ít gia đình chú ý.

Lúc Tào Bằng đi vào trong sân nhà dọc theo đường nhỏ rải đá vụn, một đám gia đình chen chúc mà đến.

-Ai đó!

-Người nào ban đêm dám xông vào huyện phủ...

Tào Bằng khẽ mỉm cười, căn bản không có để ý tới.

Từ trong viện đột nhiên thoát ra mười mấy cái bóng y như bóng ma vậy

Ba ba ba...

Những tiếng rên liên tiếp vang lên, hơn mười mũi tên từ nỏ bay ra, hung ác xuyên thủng cổ họng tên gia đình đi phía trên nhất. Theo sát sau, hơn mười cái phi đao bắn ra, thiết đao sắc bén, lập tức cắm trên người những gia đình này, mà dây thừng vô cùng nhỏ nhưng lại rất bền chắc, quấn quanh cổ bọn họ, lực đồng thời phát ra của bóng đen, đem mười mấy thân thể gia đình kia lập tức kéo vào trong lùm cây thấp bé.

Bóng đen biến mất, dường như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Hơn ba mươi tên gia đình, trong nháy mắt đã chết hơn hai mươi người.

Số gia đình còn lại này còn chưa kịp phản ứng, Tào Bằng lại đột nhiên tăng tốc. Thiết lưu tinh liên tiếp phát ra trong nháy mắt năm tên gia đình đã nằm trên mặt đất. Chợt, hắn liền vọt vào trong đám người, né tránh sự xê dịch của đám người đó, một lưỡi dao sắc bén, vẽ ra một đường cong kì dị. Đợi Tào Bằng thu đao rồi đi, trong sân nhà chỉ còn lại có những thi thể, ngổn ngang trong vũng máu, không hề có chút sinh khí.

Nói thì chậm, nhưng khi đó thì nhanh!

Trận tàn sát này thậm chí chưa tới hai mươi phút

Cả người Tào Bằng trắng như tuyết nay đã loang lổ vết máu.

Máu tươi từ vết đao không tiếng động theo khẩu Bách luyện cương đao trong tay hắn chảy xuống, ở phía sau hắn, để lại từng giọt máu nổi bật.

Lực sát thương của năm mươi ám sĩ ở thời đại này không thể nghĩ ngờ rất là kinh người.

Khi Tào Bằng và Sử A cùng liên kết huấn luyện, bọn họ am hiểu ám sát, biết như thế nào ẩn núp tung tích, còn như ma quỷ hành động khó đoán.

Huyện Giải To như vậy, có hơn trăm tên gia đình nô bộc.

Nhưng ngoại trừ hơn ba mươi người lúc đầu Tào Bằng vừa mới gặp được, trên đường đi lại không có một bóng người.

Còn ở ngoài cửa, năm mươi ám sĩ hợp một chỗ.

Trên người họ đều có vẻ rất sạch sẽ, không có một chút vết máu.

-Sạch sẽ rồi !

Thủ lĩnh cầm đầu ám sĩ, ở Tào Bằng trước mặt, khom người bẩm báo.

Sạch sẽ rồi?

Nghĩa là trong huyện Giải này ngoại trừ bên trong nhà ngang trước mắt này, rốt cuộc tìm không thấy nửa người sống. Đây là bản lĩnh ám sĩ, giết hơn trăm người không có một chút tiếng động, càng không kinh động người bên ngoài.

-Mười người, coi chừng cửa.

Phổng chừng đám người Vương Song và Mạnh Minh lập tức sẽ bắt đầu hành động !

-Vâng

Tào Bằng dứt lời, đi thẳng vào sân bên cạnh.

Đây là chỗ ở của Huyện trưởng Hạ Tuyền Liêu Trung, chỉ có một mình hắn ở.

Toàn bộ người huyện nha đều chết sạch, nhưng vị Huyện trưởng Đại lão gia này vẫn say bất tỉnh nhân sự, nằm trên đất ngủ...

Tuy nhiên, lúc Tào Bằng đi vào trong phòng, bản năng quân nhân vẫn khiến Liêu Trung nảy sinh một tia cảnh giác.

Y đột nhiên mở mắt, đã thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Một thanh niên ngồi ở bên cạnh hắn, trên mặt mang theo một tia nụ cười cổ quái.

-Người là ai!

Liêu Trung lập tức lớn tiếng hỏi.

Thật ra y cũng biết đây là vô nghĩa.

Thanh niên trước mắt này cả người đầy máu, một thanh đao máu đang nhỏ xuống đặt trên cổ hắn, hiển nhiên không là quan hệ tốt đẹp gì.

-Ta là Tào Bằng, hôm nay đến, là muốn mời Liêu huyện trưởng đi một chuyến.

-Cái gì... A, người nói, người là Tào Bằng?

Liêu Trung giật mình lạnh toát.

Y mở to hai mắt, lắp bắp hỏi:

-Hoành dã tướng quân, Tào Bằng?

- Đúng

Liêu Trung như hít một luồng khí lạnh, lập tức tỉnh cả rượu. Chỉ có điều, y không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì thanh cương đao trên cổ kia truyền đến nồng đậm mùi máu tanh, khiến y hết hồn. Chỉ cần Tào Bằng hành động, cái cổ trên đầu y tất nhiên rơi xuống đất.

-Tào tướng quân đến đây là có chuyện gì?

Âm thanh của Liêu Trung rất lớn.

Tào Bằng nói:

-Huyện trưởng đừng có giả trò, trong huyện Giải này chỉ có một mình ngươi có thể thử.

Ta nói nói rõ ràng một chút... Ta đến Hạ Tuyền không phải là vì giết người mà chỉ muốn mượn Hạ Tuyền dùng một chút. Liêu Huyện trưởng là người thông minh, biết ý ta nói đến là gì chứ. Ta không muốn tạo nhiều sát nghiệp, cho nên hy vọng Liêu Huyện trưởng có thể phối hợp, giúp đỡ ta ổn định cục diện.

Liêu Trung còn có thể nghe không rõ?

Đáng tiếc, uống cho y một thân võ nghệ, mà nay lại không thể động đây.

Tào Bằng nói tiếp:

-Trung lư Liêu thị cũng là gia tộc nhất nhì ở Kinh Châu. Ta từng nói qua, chuyện Kinh Châu người Kinh Châu trị... Nhưng Liêu thị người rất không biết tốt xấu, luôn đối địch triều đình. Ta nên nói các người như nào nhỉ? Lưu Kỳ kia tuy là người ngoại lai, nhưng Liêu thị người lại khẳng khái một mực giúp hắn; nếu chỉ giúp Lưu Kỳ cũng thôi đi, còn muốn giúp quốc tặc Lưu Bị kia...

Tiền đồ tương lai không muốn, lại muốn làm nhà tan cửa nát

Có một câu nói như thế nào: khanh bản giai nhân, thế nhưng làm giặc?

Nói ra, chúng ta cũng coi như phân nửa là đồng hương, cho nên ta nguyện ý cho người một cơ hội. Nếu người có thể giúp ta dẹp yên chiến sự Hạ Tuyền, ta sẽ bẩm báo Thừa tướng bảo đảm người có thể kiến lập Liêu thị một lần nữa. Người suy nghĩ kĩ, cho dù các người giúp Lưu Bị thắng, Kinh Châu còn có thể sống yên sao?

Năm đó Mi Chúc Mi Phương cũng coi như nhà giàu ở Đông Hải.

Nhưng hiện tại...

Ta biết, đây có lẽ đều không phải là chủ ý của người. Nhưng hãy suy nghĩ kĩ, vì bộ tộc Liêu thị của người mà suy xét, rồi ra quyết định.

Những lời nói này của Tào Bằng, vừa đả kích vừa xoa, cường bức dụ dỗ cái nào cũng sử dụng.

Liêu gia người là Liêu gia Kinh Châu, vì sao không giữ gìn ích lợi Kinh Châu, lại giúp một đám người ngoại, cướp lấy Kinh Châu?

Ta cũng biết, người chưa chắc nguyện ý, chỉ là điều bất đắc dĩ.

Ta đây hiện tại cho người một cơ hội, người có thể lựa chọn. Là để Liêu gia tiếp tục mọc rễ nảy mầm, khỏe mạnh trưởng thành ở Kinh Châu, hay là tiếp tục hồ đồ ngu xuẩn. Nếu người nguyện ý giúp ta, ta có thể giúp người ngồi lên chức tộc trưởng Liêu thị, cũng bảo đảm Liêu thị người vinh hoa phú quý ở Kinh Châu.

Sở dĩ Liêu Trung quy thuận Lưu Bị, cũng không phải là chủ ý của y.

Chẳng qua, Liêu Hóa thân là tộc trưởng, bị năm huynh đệ Mã thị mê hoặc, quyết định hiệp trợ Lưu Bị tạo thành nghiệp lớn. Lúc ấy Liêu Trung đã phản đối, nhưng không cách nào khiến Liêu Hóa thay đổi chủ ý. Trong lòng y đối với Lưu Bị cũng không cái gì gọi là trung thành. Đặc biệt sau khi Tào Tháo tiến vào chiếm giữ Tương Dương, rất nhiều nhà quyền quý lâu đời giống như Liêu thị ở Kinh Tương đã lập tức sụp đổ, đa số người thậm chí còn phải bỏ xứ mà đi.

Điều này làm cho Liêu Trung rất bất mãn.

Tào Bằng nói đúng, với thế gia hào cường mà nói, quê hương đó là nền móng

Nếu rời khỏi nguyên quán, xa xứ, cường hào khó làm... Điểm này, ở Mi gia biểu hiện rõ ràng nhất. Năm đó Mi gia ở Đông Hải Quận, tuy là không phải thế gia, nhưng cũng là cường hào địa phương số một số hai. Có nhiều tiệm kinh doanh, khiến cơ nghiệp Mi gia ăn sâu bén rễ, thế lực mạnh mẽ. Mặc dù là sau Tào Bằng chặt đứt con đường buôn bán muối của Mi gia, khiến cho nguyên khí Mi gia tổn thương, nhưng ở Đông Hải Quận, vẫn ảnh hưởng mạnh như trước.

Nhưng sau khi Mi gia theo Lưu Bị rời khỏi Đông Hải thì hoàn toàn xuống dốc.

Cho dù bọn họ và Lưu Bị là thân thích, cũng khó phát triển lớn mạnh. Đến cuối cùng, thậm chí không thể không xem sắc mặt người khác... Cho nên sau đó Mi Chúc lại có thể hạ quyết tâm này là nghe theo khuyên bảo của Cam phu nhân và Mi phu nhân, đi đến tây bắc xa xôi, tất nhiên là có chút mất mát, về phương diện khác y cũng biết, hiện giờ với năng lực của Mi gia muốn bảo vệ địa vị hiện giờ của bọn họ là rất khó, thậm chí khó có thể tương tự.

Không có tài lực, cũng không thể cầm đầu địa phương, càng không có lực lượng hùng mạnh nào ủng hộ, làm sao có thể đủ sức tự mình đối mặt các loại đầu đá?

Muội muội tuy rằng gả cho Lưu Bị, nhưng chưa chắc có thể được sủng ái.

Người xem, Cam phu nhân sinh đứa nhỏ, Hứa phu nhân sinh đứa nhỏ, Mi phu nhân lại không có một chút động tĩnh, chẳng phải là nói rõ tình trạng này?

Sự sủng ái của Lưu Bị đối với Mi gia ngày càng giảm bớt.

Hôm nay là Mi gia, ngày khác liền có thể là Liêu gia.

Liêu gia mất đi gốc rễ, thật sự có thể như lời Liêu Hóa là thành lập công lao sự nghiệp ngàn đời, về vang cửa nhà sao?

Liêu Trung không phải đứa trẻ, trong lòng y cũng có tính toán đem tương lai tính rành mạch, rõ ràng... Đó cũng là vì sao sau khi Liêu Trung tiếp nhận Hạ Tuyền thì không rượu không vui, một trong những nguyên nhân phải uống rượu là trong lòng y khó chịu, thấy không rõ tương lai, trong lòng sao không buồn khổ? Sao không đi lấy rượu giải sầu chứ?

-Lời Tướng quân nói là thật sao?

-Thật!

-Người thật sự có thể cam đoan, Thừa tướng sẽ không truy cứu sai lầm Liêu gia ta?

- Có thể!

Liêu Trung nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mở miệng nói:

-Trưởng sử Đông Quan là tộc của cháu ta. Ta có thể quy hàng tướng quân, giúp tướng quân thuyết phục cháu ta từ bỏ chống cự. Chỉ có điều hy vọng tướng quân có thể giữ lời hứa, bảo toàn một nhà Liêu thị ta quay về Trung Lư, Liêu Trung vô cùng cảm kích.

-Lúc trước ta hứa với phu nhân, đảm bảo mẫu tử nàng một đời phú quý.

Mà nay Tông công tử làm Quan nội hầu, Thứ sử Thanh Châu, mặc dù không quyền lực lắm, nhưng lại bình an nhàn nhã. Ta từng nói qua với Tông công tử, chuyện tương lai, chỉ có thể nhìn chính bản lĩnh của hắn, ta khó có thể trợ giúp hắn quá lớn. Mà nay Liêu gia người, ta cũng có thái độ như vậy.

Tương lai tạo hóa của Liêu gia, phải xem chính Liêu gia các người.

Ta hiện tại có thể làm là đảm bảo người ở Trung Lư xây dựng lại Liêu gia...

Còn chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến một âm thanh hỗn loạn.

Một gã ám sĩ ở cửa bấm báo:

-Công tử, Tây Quan đã có khói lửa, Vương Song tướng quân nói lúc này đã chiếm lĩnh Tây Quan.

Liêu Trung ngẩn ra.

Tào Bằng đột nhiên đứng dậy, thu đao lại

-Liêu Huyện trưởng, đi con đường nào, cần sớm quyết định.

Ta cũng không sợ mà nói người biết, trên Phong Thành lĩnh còn có ba nghìn binh mã của ta, trong vòng nửa canh giờ nhất định sẽ chiếm lĩnh thị trấn. Ta nói nhiều với người như vậy, chẳng qua là vì muốn tránh hết sức việc giết chóc vô vị. Hiện tại, ta cần phải biết đáp án của Liêu Huyện trưởng người cuối cùng là hàng hay là hồ đồ ngu xuẩn ngoan cố.

Tào Bằng khoanh tay, ánh mắt sáng ngời.

Liêu Trung chậm rãi ngồi dậy, nhìn Tào Bằng, sau một lúc lâu chưa xốt cười, hạ giọng nói:

-Liêu Trung không biết nhìn người, khổ tâm của tướng quân, ta có thể hiểu được. Tướng quân là người chân thực, Liêu Trung cũng sẽ không nói lời vô nghĩa. Liêu Trung nguyện hàng giúp tướng quân chiếm lĩnh Hạ Tuyền.

Nói xong, Liêu Trung phủ phục trên mặt đất, hướng Tào Bằng tỏ vẻ thần phục.

Tào Bằng mỉm cười!

Hắn tiến lên nâng Liêu Trung đứng dậy, thở dài một hơi nói:

-Kể từ đây, dân chúng Hạ Tuyền tất sẽ cảm kích sự quyết đoán hôm nay của Huyện trưởng.

Nếu hàng, vậy cũng không cần tiếp tục giằng co.

Liêu Trung vội vàng thay y giáp, theo Tào Bằng đi ra huyện Giải.

Trên đường đi chỉ thấy thi thể khắp nơi. Toàn bộ huyện Giải lạng ngắt như tờ, làm cho người ta hết hồn.

Liêu Trung âm thầm may mắn vì mình đã ra một quyết định chính xác. Nếu Tào Bằng đã dám làm như thế, nghĩa là đã làm tốt hoàn toàn mọi đối sách. Tây Quan bị đoạt, nhưng thao trường phía bắc lại im lặng. Chỉ có một khả năng, đó là binh lính thao trường phía bắc đã xong rồi...

Theo Tào Bằng đi ra cửa chính huyện Giải, đã thấy trên vùng sát cổng thành Tây Quan, lửa cháy ngút trời.

Mà hướng Đông Quan, rõ ràng cũng nhận được tin tức, từng đợt tiếng kèn vang lên, hiển nhiên là đang tập kết binh mã, chuẩn bị gấp rút tiếp viện Tây Quan.

Đầu cầu Đông Quan, Lưu Thông đã chuẩn bị thỏa đáng.

Năm mươi tên ám sĩ trong tay cầm dao thương, nấp hai bên phố, chuẩn bị khi viện quân Đông Quan đến thì phục kích trí mạng. Trên đường dài bày đủ các loại chướng ngại vật, hữu hiệu ngăn trở tốc độ của viện quân đi tới. Lúc đoàn người của Tào Bằng đến cầu Đông Quan, Lưu Thông không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng chạy tiến lên, chào Tào Bằng.

-Kêu mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ dẫn người đối mặt trực tiếp cản trở địch.

Tào Bằng vẻ mặt bình tĩnh, chỉ bảo Lưu Thông đi sắp xếp.

Lúc này, từ hướng Đông Quan truyền đến tiếng bước chân trận dày đặc. Loáng thoáng, có thể nghe được vài âm thanh va chạm, cùng với tiếng quân lính gọi nhau ầm ĩ.

Rất xa, có thể nhìn đến một con rồng lửa, đang nhanh chóng tới gần cầu Đông Quan.

Tào Bằng đứng ở đầu cầu, đưa mắt nhìn ra xa, rồi sau đó quay đầu lại nói với Liêu Trung:

-Liêu Huyện trưởng, kế tiếp phải xem biểu hiện của người rồi!

Liêu Trung vội khom người tuân mệnh, sai bước đi đón viện quân kia.

-Ta là Hạ Tuyền trưởng Liêu Trung, là cháu của Quý Xương, lãnh binh tiến đến...

Trên cầu Đông Quan, Lưu Thông đột nhiên đi tới phía sau Tào Bằng, có chút không quá yên tâm hỏi:

-Công tử, người này, có thể tin tưởng sao?

-Hử?

-Nếu chẳng may hấn...

Tào Bằng cười,

-Chẳng lẽ Mạnh Minh ngay cả nửa canh giờ cũng không kiên trì được ư?

-Đương nhiên có thể kiên trì.

-Như vậy, lại sợ gì hấn?

Tự tin, từ xưa là dựa trên thực lực. Người có thực lực mạnh như vậy, có thể có tự tin cỡ nào.

Những câu nói của Tào Bằng khiến Lưu Thông đang căng thẳng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Đúng vậy, cho dù hấn trá hàng thì sao chứ? trong vòng nửa canh giờ, quân ta thế lớn chắc sẽ vào thành. Đến lúc đó, ba trăm quân coi giữ Đông Quan, sao có thể cùng ta chống lại được đại quân ta? Trận này, tất thắng!

Còn Tào Bằng thì tay vịn kiềng lan can đứng thẳng.

Hắn nhìn ra xa theo hướng Tuyền Thủy xa xa, mắt lóng lánh...

Hạ Tuyền, thần không biết quỷ không hay đã bị Tào Bằng cướp lấy.

Bởi vì Liêu Trung quy thuận, cũng khiến việc Hạ Tuyền trong thời gian ngắn bị khống chế không lọt ra ngoài chút tin tức nào.

Một kết quả như vậy, đương nhiên là Tào Bằng hy vọng thấy được. Sau khi bốn người Pháp Chính, Khấu Phong, La Mông và Văn Võ dẫn bộ vào thành, Tào Bằng lập tức hạ lệnh chỉnh đốn quân kỷ, rồi sau đó tiếp tục phong tỏa thành.

Ngày hôm sau, khi hừng đông, dân chúng trong thành đi ra ngoài phát hiện Hạ Tuyền đã thay đổi triều đại.

Thủ vệ cửa thành quân tốt, vẫn là trang phục quân Hán nhưng ở đầu đường binh lính tuần tra lại thuận một màu giáp đen, là trang phục Tào quân

Tào quân biểu hiện ra thân thiện, đặc biệt dưới quân lệnh, đối với Hạ Tuyền không xâm phạm gì.

Tất cả dường như không có khác gì lúc trước lắm. Phải buôn bán tiếp tục buôn bán, phải đi thì tiếp tục đi. Ngoại trừ không thể đi ra thị trấn, hết thấy đều bình thường. Mà trên thực tế, từ mấy ngày trước, Hạ Tuyền cũng đã đóng kín trạm kiểm soát, nghiêm cấm dân chúng tùy ý ra vào. Cho nên điểm này, cũng không có gì thay đổi, dân chúng Hạ Tuyền vẫn sống cuộc sống như bình thường.

Mà Tào Bằng thì ngồi ngay ngắn huyện Giải, lật xem hồ sơ vừa mới trình tới

Đây là danh sách đồ quân nhu bắc thảo trường, số lượng cực kỳ kinh người...

Trong đó, cung ba vạn, tiễn tứ bốn mươi bảy vạn, thương mâu vạn cái, đao lục ngàn thanh, y giáp ba nghìn bộ. Ngoài ra có lương thảo đồ quân nhu vô số kể, tất cả đều là từ quận Trường Sa vận chuyển đến Hạ Tuyền trữ hàng, bất cứ lúc nào chuẩn bị chuyển xuống Giang Hạ. Tuy nhiên, mấy thứ này thoát nhìn, phỏng chừng là không thể về tay Lưu Kỳ nữa. Chỉ sợ đây chỉ là quận Trường Sa trợ giúp cho Giang Hạ, Lưu Bị rất coi trọng Giang Hạ, nhưng thật ra khiến Tào Bằng hoặc nhiều hoặc ít, cảm thấy có chút giật mình. Tuy nhiên, để cho Tào Bằng giật mình không phải vũ khí và lương thảo này. Hắn giật mình là số đồ quân nhu hơn ba trăm lượng xung xe này

Hình dạng xung xa, không giống xung xa truyền thống.

Theo lời Liêu Trung giới thiệu, loại xung xa này mục đích chủ yếu không phải vì công kích cửa thành, mà là công cụ sử dụng khi phòng thủ.

Tào Bằng lập tức dẫn theo Pháp Chính chạy nhanh đến bắc thảo sà xem xét.

Chỉ thấy trung tâm thảo trường to như vậy, đặt ba trăm chiếc xung xa hình thù kỳ lạ... xung xa lấy sắt lá bao quanh, hình giống như chiếc thuyền con. Hai đầu nhọn, giữa rộng, một hình cung kỳ dị. Nếu chỉ xét ngoại hình, giống như một quả thoi. Ở giữa trống rỗng, có thể thả vào bên trong vật nặng, mà xung xe trước bộ, còn được khảm đảo câu, dưới ánh mặt trời, lóe ra một chút hàn quang mũi nhọn làm tim người ta đập nhanh.

-Cái này sử dụng như thế nào?

Liêu Trung vội vàng giới thiệu:

-Đây là Gia Cát Khổng Minh tự tay thiết kế, đầu năm mới thành công tạo ra .

Trước tiên đem xung xa nét dây vào, sức nặng có thể đạt tới tám trăm cân. Rồi sau đó từ chỗ cao đẩy cho xe đi thúc xuống dưới, có thể sinh ra lực thật lớn... Nếu quân địch từ chỗ thấp xung phong lên chỗ cao, một chiếc xung xa, có thể nghiền sạch sẽ quân địch ở trên đường, uy lực thật lớn.

Chỉ có điều này vật này, có rất nhiều hạn chế, ta là cảm thấy có chút...

Con mẹ nó đây là xung xe sao!

Đây rõ ràng chính là ròng rọc thép...

Trong đầu Tào Bằng lập tức nhớ đến kiếp trước nghe qua Bình thư thuyết nhạc toàn truyện, Cao Sủng Thương thiết kế ròng rọc ngắn, không khỏi mỉm cười.

Đúng vậy, thứ này nghe thì uy lực rất lớn, nhưng hạn chế cũng nhiều.

Nói trắng ra chỉ là thùng rỗng kêu to, tác dụng dường như không lớn.

Trong lòng hần hơi có chút thất vọng, đang định xoay người rồi đi lại vô ý nhìn thấy Pháp Chính nhìn chăm chăm ba trăm chiếc thiết rồng rọc kia, tròn mắt quay tròn, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

-Hiếu Trực, chúng ta trở về đi.

Pháp Chính đột nhiên bình tĩnh, trên mặt lại lộ ra một chút tươi cười quỷ dị.

Y đi tới bên cạnh Tào Bằng, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu, Tào Bằng được nghe sững sốt, ngạc nhiên hỏi:

-Quả thực như thế sao?

Pháp Chính cười mà không nói!

609. Chương 673 - 676: Thương

Ngày mùng hai tháng ba năm Kiến An thứ mười ba, Vu Cẩm công chiếm Dương Tràng Lĩnh.

Quan ải cuối cùng phía bắc Tây Lăng đã đại phá, từ nay về sau quân Tào có thể tiến quân thần tốc, chỉ trong một ngày binh đến gần huyện Tây Lăng. Tướng canh giữ Dương Tràng Lĩnh là Lưu Hồ chết trận, hai vạn toàn quân bị diệt. Dương Tràng Lĩnh thất thủ, cũng có nghĩa là cuộc chiến Giang Hạ tiến vào hồi kết, Lưu Kỳ cũng không còn cách phản kháng.

Cùng lúc đó, tình hình An Lục rơi vào nguy hiểm.

Đối mặt sự công kích điên cuồng của quân Tào, phụ tử Quan Vũ liều chết ngăn cản

Thế nhưng trong tay binh lực không đủ, tuy rằng Lưu Kỳ đem ba vạn đại quân đều phó thác Quan Vũ, nhưng so với quân Tào thì vẫn còn thua xa.

Tào Tháo tự mình đốc đốc tác chiến, đồng thời lại có Quách Gia, Tuân Du làm quân sư, ra quỷ mưu liên tục.

Sau tám ngày kiên trì chống đỡ, quân coi giữ An Lục đã trong tình trạng mỗi mệt. Mà Dương Tràng Lĩnh thất thủ, không chỉ có khiến cho môn hộ phía bắc huyện Tây Lăng bị mở mà còn khiến lòng quân An Lục dao động. Một khi quân Tào công chiếm Tây Lăng, thì An Lục trở thành một tòa cô thành tại bình nguyên Giang Hán. Đến lúc đó, quân Tào vây kín tứ phía, An Lục chắc chắn sẽ bị phá... Quan Vũ không dám tiếp tục thủ vững, ngày mùng năm tháng ba đã dẫn binh phá vây, vứt bỏ An Lục, chạy trốn khỏi huyện Tây Lăng. Quân Tào chiếm lĩnh An Lục, môn hộ phía tây huyện Tây Lăng bị mở nên càng không thể ngăn cản quân Tào tiến đến.

Nhưng mà đúng lúc này, giữa Lưu Kỳ và Quan Vũ lại xảy ra tranh chấp.

Tây Lăng không thể thủ!

Điều này đã trở thành một sự thật.

An Lục thất thủ, huyện Tây Lăng sớm muộn gì cũng bị phá. Kể từ đó, huyện trấn mà Lưu Kỳ nắm giữ trong tay chỉ còn lại có năm thành trì là Sâm huyện, Sa Tiệp, Ngạc huyện, Hạ Trĩ và Hạ Tuyền. Theo ý Quan Vũ, thì nên mau chóng lui về Trường Sa quận, tiến hành độ sức với Tào Tháo.

Nhưng Lưu Kỳ không cho rằng như vậy!

Hắn không muốn từ bỏ Giang Hạ, thậm chí còn tỏ vẻ muốn quy thuận Giang Đông.

Rồi sau đó dựa vào sự trợ giúp của Giang Đông, cố thủ giữ lấy Ngạc huyện và Sa Tiệp, ngăn trở bước chân Tào Tháo.

Nếu như vậy có thể kéo Giang Đông vào trận chiến này, đồng thời dựa vào đó mà nhận được sự giúp đỡ có hiệu quả của Trường Sa, mà dã tâm của Tôn Quyền đối với Giang Hạ đã có từ lâu. Từ lúc thời kỳ Tôn Kiên, Giang Đông đã không ngừng công kích với Giang Hạ, khiến Kinh Sở như đứng trên một cây cầu bập bênh.

Mà nay, Tôn Quyền do dự không thể hạ quyết tâm.

Rõ ràng nên lấy Giang Hạ làm mồi, hấp dẫn Tôn Quyền tham chiến... Với hiểu biết của Lưu Kỳ với Tôn Quyền, rất có thể Tôn Quyền không thể kháng cự lại được sự hấp dẫn này.

Chỉ có kéo Tôn Quyền vào, mới có thể tạm thời ổn định.

Tuy nhiên, việc này cần thời gian, cho nên nhất định phải bảo vệ cho một tuyến giữa Sa Tiệp, Ngạc huyện trước, rồi sau đó thảo luận với Tôn Quyền. Nếu hoàn toàn mất đi Giang Hạ, cũng có nghĩa là Lưu Kỳ hẳn không có chút sở hữu nào. Cho nên bốn huyện Ngạc huyện, Sa Tiệp, Hạ Trĩ và Hạ Tuyền này không thể từ bỏ mà phải trụ vững mới được .

Nhưng Quan Vũ là một người cực kỳ cao ngạo.

Ông sao lại có thể có thể dễ dàng khoan nhượng để Lưu Kỳ đầu hàng Tôn Quyền?

Bảo tồn thực lực mới là việc trước mắt phải làm, về phần tương lai Lưu Kỳ như thế nào, Quan Vũ sao để ý? Vì thế, hai bên đã xảy ra những cuộc tranh cãi kịch liệt, thậm chí có thể dùng từ “xung đột” để hình dung. Lưu Kỳ kiên trì cho rằng nên đầu hàng Tôn Quyền; còn Quan Vũ thì kiên trì phải dẫn bộ rút về Trường Sa. Hai bên nhất thời tranh chấp không xong, đành phải phải người đi tới Trường Sa, mời Lưu Bị quyết định, rồi sau đó mới quyết định.

Nhưng đến lúc này đám người Quan Vũ vẫn không hề biết tin tức Hạ Tuyền rơi vào tay giặc.

Cho nên bọn họ không biết, người đưa tin mà bọn họ phái đi đã bị giết ở Hạ Tuyền, mà thư bọn họ đưa cho Lưu Bị, đã bị Tào Bàng đọc hết.

Mồng mười tháng ba, sau khi Tào Tháo chiếm lĩnh An Lục liền bắt ngờ tiến hành công kích huyện Tây Lăng.

Quan Vũ, Lưu Kỳ hốt hoảng ứng chiến, cuối cùng dưới sự tấn công mãnh liệt của Quân Tào đã phải chật vật rút lui bỏ chạy về hướng nam... Theo lý thuyết, sau khi Tào Tháo chiếm lĩnh quận Giang Hạ thì nên nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút, sau đó mới tiếp tục truy kích. Nào ngờ Tào Tháo có được Tây Lăng, lại ngựa không dừng vó, lệnh cho Vu Cấm, Hứa Chử, Trương Cáp phân thành ba đường truy kích Lưu Kỳ và Quan Vũ.

-Từ thời khắc này, không có quân lệnh, binh mã ba đường không được ngừng lại, không được ngừng truy kích, không được từ bỏ công kích, không được vì bất kì nguyên nhân gì mà ngừng lại

Mệnh lệnh này đưa ra cũng biểu lộ quyết tâm Tào Tháo.

Ông tuyệt đối không cho Lưu Kỳ và Quan Vũ bất kì cơ hội nghỉ ngơi nào. Vì thế, ba đường binh mã đuổi theo không dứt, khi Quan Vũ Lưu Kỳ đến sông, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì quân Tào từ sau đã đuổi theo đến nơi. Sau một hồi ác chiến ở Giang Bắc, Lưu Kỳ và Quan Vũ lại đại bại. Hai người ở trong loạn quân, mất liên lạc, mỗi người chạy một nơi. Quan Vũ liều chết mở đường máu, mang theo tàn binh bại tướng vượt sông chạy trốn.

Nào ngờ, vừa mới vượt qua sông, liền nhận được tin tức: Sa Tiệp thất thủ!

Đội quân của Liêu Hóa ở Sa Tiệp tử thủ mười ngày, cuối cùng cũng ngăn không được sự tấn công của quân Tào, thành Sa Tiệp bị phá.

Từ Hoảng dẫn bộ chiếm giữ Sa Tiệp trước, thủy quân Đại đô đốc Thái Mạo thì đông tiến, tới gần hướng Ngạc huyện. Liêu Hóa dẫn bộ trốn tới Ngạc huyện, vừa mới qua sông hội hợp với Quan Vũ. Cũng may, binh lực hai bên cộng lại vẫn có hơn tám ngàn người, mà Ngạc huyện kế bên sông, hiểm có thể thủ. Theo ý Quan Vũ là đóng giữ Ngạc huyện, tìm hiểu tung tích Lưu Kỳ một chút, rồi hãy tính tiếp...

Nhưng Liêu Hóa lại không đồng ý.

-Quân hầu, không thể!

Quan Vũ lúc theo Lưu Bị đốc sức vì Viên Thiệu, được Viên Thiệu phong làm Hán Thọ Đình Hầu.

Tuy rằng nói tước vị này không được triều đình công nhận, nhưng Quan Vũ lại tự thừa nhận. Nghe Liêu Hóa phản đối, Quan Vũ chau mày, mặt trầm xuống, ánh mắt nhú lại, trầm giọng hỏi:

-Vì sao Nguyên Kiệm lại phản đối?

Nguyên Kiệm, là tự của Liêu Hóa.

Gã vội vàng nói:

-Quân hầu, nay Sa Tiệp đã cáo phá, thủy quân Tào Tháo dựa vào thủy quân Kinh Châu, ở trên Đại Giang không ai có thể ngăn trở được. Nếu đóng giữ ở Ngạc huyện, chỉ sợ sẽ trì hoãn thời gian... Thử nghĩ, Từ Công Minh là tướng Tào Tháo yêu thích, biết cách cầm binh. Nếu chẳng may hắn dẫn bộ đánh lên Hạ Tuyền, chặt đứt đường lui của chúng ta, đến lúc đó cho dù chúng ta hội hợp với Đại công tử, cũng chỉ sợ cũng khó có thể lui về Trường Sa.

-Việc này...

Quan Vũ nghe được, lập tức chau mày

Liêu Hóa nói không phải không có đạo lý, nếu lưu lại ở đây, chỉ sợ sẽ làm thế cục trở nên càng thêm nguy hiểm.

-Nhưng Đại công tử mà nay tung tích không rõ...

-Quân hầu, tình thế hiện giờ mặc dù tìm được Đại công tử rồi thì có lợi ích gì cho đại cục không? Hơn nữa, quân Tào hung mãnh, trong loạn quân, Đại công tử sức khỏe vốn không tốt, sao có thể chạy khỏi kiếp trời? Theo ta thấy, nếu Đại công tử không phải chết trận, chỉ sợ cũng đã bị bắt làm tù binh của quân Tào rồi. Chúng ta chờ đợi như vậy, một chút tác dụng cũng không có, chi bằng... Nếu quân hầu nhớ Đại công tử, Hóa nguyện đóng giữ ở Ngạc huyện, đồng thời có thể ngăn trở quân Tào để Quân hầu rút về Hạ Tuyền; thứ hai cũng có thể liên lạc Đại công tử, tìm hiểu sống chết của Đại công tử.

Quân hầu, không thể do dự nữa.

Người ở lâu một ngày, lại thêm 1 ngày nguy hiểm, vẫn là mau chóng chạy xuống Hạ Tuyền là tốt nhất.

Sa Tiệp thất thủ, thủy quân Kinh Châu có thể đến Ngạc huyện bất cứ lúc nào để tiếp viện quân Tào qua sông tác chiến, đến lúc đó muốn rút lui khỏi, sợ không phải chuyện dễ.

Liêu Hóa nói rất có đạo lý, khiến Quan Vũ liên tục gật đầu.

Ông do dự một chút, trầm giọng nói:

-Nếu đã như vậy, ta đây để lại hai ngàn binh mã cùng người, ta đi tới Hạ Tuyền trước. Nguyên Kiệm cũng không cần tử chiến, nếu thật sự không thể thì hãy tức khắc lui đến Hạ Tuyền. Ba ngày, nhiều nhất ba ngày, người chờ trì hoãn lâu để tránh bị bao vây trùng điệp.

Quan Vũ vốn là tính rút về Trường Sa, đối với việc thủ giữ Giang Hạ thì không hứng thú lắm.

Sau khi cùng Liêu Hóa thảo luận một lát, Quan Vũ liền dẫn quân rời Ngạc huyện, đi thẳng đến Hạ Tuyền...

Cùng lúc đó, Lưu Bị vốn tính là phái binh tiếp ứng Giang Hạ, bỗng nhiên lại bị Quân Tào công kích mãnh liệt. Tuân Úc tự mình đốc chiến, lệnh cho hai người Bàng Đức, Hoàng Trung liên kết công kích Ích Dương. Đồng thời, Tuân Úc lại lệnh Đỗ Kỳ dẫn thủy quân đi về hướng La huyện, khiến cho Thái Sữ Từ không thể không dẫn bộ trở về La huyện sẵn sàng đón địch. Văn Sính ở Linh Dương công chiếm Vi Sơn, ép tới gần Sung huyện. Đồng thời, Ngũ Khê Man Lão Man Vương Sa Đằng ở Hồ Đầu Sơn tuyên bố quy thuận triều đình, nguyện dẫn đại quân Ngũ Khê Man rời núi bố trí ổn thỏa. Tưởng Uyển lập tức tiếp nhận việc này, sai người xây thành ở Hồ Đầu Sơn, thuận tiện để người Ngũ Khê Man rời núi ở lại đó. Kể từ đó, cũng khiến cho Ngụy Diên có thể rút binh ra... Hắn dẫn tám ngàn binh mã (trong đó có ba nghìn người là Lão Man Vương Sa Đằng Ngũ Khê Man hiến cho), giả bộ có hơn vạn người xuất phát về hướng Ích Dương xuất phát. Ngay lập tức dưới thành Ích Dương thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc.

Lúc này đây, quân Tào thực sự là tấn công mạnh Ích Dương.

Lưu Bị chỉ đành hạ lệnh, toàn lực chống đỡ công kích của quân Tào, đồng thời, sai người đi tới Giang Hạ, ý đồ điều động binh mã trở về giữ vững Trường Sa.

Ngày mười ba tháng ba năm Kiến An thứ mười ba, quân Tào mượn sự trợ giúp của thủy quân Thái Mạo để vượt sông.

Từ Hoảng từ Sa Tiện xuất binh thẳng tiến đến Ngạc huyện. Liêu Hóa chỉ thủ vững một ngày sau đó cũng không còn cách nào chịu được nữa, cuối cùng đành phải mở thành đầu hàng.

Ngạc huyện, thất thủ!

Hạ Tuyền, Phong Thành Lĩnh.

Tào Bằng phóng ngựa lên một gò cao, đưa mắt nhìn ra xa.

Nhưng thấy xa xa có làn khói mỏng cuộn cuộn, hình như có đại đội binh mã đang tới gần Hạ Tuyền. Hắn không chút nao núng, quay mình lại hạ lệnh:

-Truyền mệnh lệnh của ta, ba quân ẩn náu không được khinh động. Nếu không có mệnh lệnh liên quan, không được tự tiện xuất kích, càng không để lộ bộ dạng.

Khẩu Phong ở trên ngựa chấp tay tuân mệnh.

Chợt Tào Bằng giục ngựa lao từ gò cao xuống, dẫn bộ lên vào trong Phong hành Lĩnh đợi cho quân địch tới.

Chiếm lĩnh Hạ Tuyền đã hơn nửa tháng. Từ phát triển của chiến sự Giang Hạ, cục diện chiến cuộc ngày càng rõ ràng. Lúc Quan Vũ dẫn bộ lui qua sông, Tào Bằng đã biết có một trận ác chiến không thể né tránh. Tuy nhiên, hắn cũng không quá lo lắng. Dựa vào binh lực trong tay hắn, hơn nữa lại chuẩn bị sẵn sàng đủ để Hạ Tuyền trụ vững mười ngày. Mười ngày cũng đủ cho quân Tào vượt qua đến đây có cái gì lo lắng?

Cùng lúc đó, Quan Bình dẫn quân tiên phong hướng về dưới Phong Thành Lĩnh.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy đầu thành Hạ Tuyền vô cùng yên lặng, không thấy nửa bóng người

Một mặt đại kỳ ở trên đầu thành bay nhẹ lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều một chút. Quan Bình ghìm chiến mã, cầm đao nhìn lên, trên mặt không khỏi hiện lên một giận dữ.

Hắn lập tức phóng ngựa đi, đi xuống dưới thành Hạ Tuyền.

-Trên thành, có người không?

Hơn nửa ngày, một quân lính uể oải đi ra thăm dò,

-Là người nào dưới thành?

Hoảng thúc có lệnh, đóng kín lại quan thành, người không phận sự không được thông hành.

-Tên khốn kiếp!

Quan Bình giận tím mặt, lớn tiếng quát mắng:

-Trợn to mắt của ngươi ra, biết ta ta là ai không ?

-Ta kẻ ngươi là ai... Nếu không có lệnh, ta cũng không có quyền mở thành.

-Ta là nhị tướng quân, con trai Hán Thọ Đình Hầu Quan Bình, lập tức kêu Liêu Trung ra đây.

Trên đầu thành, quân tốt ngẩn ra, chợt lộ ra vẻ hoảng sợ, liền thanh xin lỗi:

-Thiếu quân hầu bớt giận, nô tài không biết... Ngươi từ từ, nô tài đi thông bẩm.

Dứt lời, quân lính co rút đầu lại, không thấy bóng dáng.

Quan Bình vốn đang nôn nóng bắt an cũng theo đó mà buông lỏng.

Hắn đẩy ngựa xoay người, nhìn đám quân lính mệt mỏi, vì thế mở miệng nói:

-Truyền lệnh xuống, kêu mọi người kiên trì một chút, lập tức sẽ vào thành, đến lúc đó mọi người có thể nghỉ ngơi và chỉnh đốn, ăn chán chê một bữa. Tối Hạ Tuyền rồi đã không có nguy hiểm, không cần quá mức khẩn trương.

Cũng vì đạo mệnh lệnh phát ra này, binh lính mặc dù mỗi một vẫn duy trì vài phần cảnh giác lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi

Lặn lội đường xa lại liên tục có truy binh đuổi theo. Các tướng sĩ sớm đã không chịu nổi gánh nặng, mỗi một đến cực điểm. Chẳng qua còn hy vọng cho nên mọi người mới có thể kiên trì. Mà nay nghe Quan Bình nói như vậy, không ít người ngồi xuống ven đường không muốn đứng dậy nữa.

Cuối cùng đã an toàn !

Trên đầu thành, Pháp Chính đứng ở dưới kỳ môn, lẳng lặng quan sát trạng thái binh Giang Hạ.

Lúc Quan Bình hạ lệnh, trên mặt y lập tức hiện lên nụ cười quỷ dị, đột nhiên quay người trở lại, trầm giọng nói:

-Truyền lệnh, đánh trống!

Lưu Thông lập tức gật đầu, giơ tay vung lên.

Trong phút chốc, đầu thành Hạ Tuyền yên tĩnh bỗng vang lên tiếng trống vang xa... Tùng tùng tùng! Một trăm mặt trống lớn làm bằng da trâu cùng lúc bị đập vang, hai trăm người cưỡi trần, cùng giờ dùi trống, đánh trống trận. Tiếng trống như sấm, vang vọng trời đất. Mà dưới thành Quan Bình đang chờ Liêu Trung xuất hiện không ngờ được đầu thành đột nhiên nổi trống, liền hoảng sợ, vội lấy tay che nắng, đưa mắt nhìn ra xa về phía trên đầu thành. Đã thấy trên đầu thành lúc trước còn trống không nay đột nhiên lại có vô số quân tốt xông ra. Tinh kỳ san sát, đao thương kiếm kích phản chiếu dưới ánh mặt trời, khúc xạ ra những hàn quang lạnh lẽo.

Sao lại thế này?

Quan Bình ngẩn ra, đang định mở miệng, đã nghe trên đầu thành truyền tới một thanh âm lạnh băng:

-Bắn tên!

Trong phút chốc, vạn tiễn cùng phát

Quan Bình sợ tới mức vội vàng múa đao chặn lại, liên tục lui về phía sau.

Hắn thềm kêu một tiếng không xong rồi, vừa mới chuẩn bị hạ lệnh thủ hạ nghênh chiến, lại nghe một vị tướng thân cận bên cạnh đột nhiên run giọng quát to nói:

-Thiếu quân hầu, Quân Tào!

A?

Ở nơi nào?

Quan Bình vội vàng quay đầu lại xem chừng, đã thấy theo một bên trên Phong Thành Lĩnh đột nhiên xuất hiện một đạo quân mã từ lùm cây trong rừng lao ra, thân đeo đao thuẫn, tay cầm đoản cung, gào thét lao xuống núi. Quan đạo của Hạ Tuyền được xây dựng ở dưới chân Phong Thành Lĩnh. Rất nhiều quân binh vừa rồi thả lỏng đã ngồi dưới đất nghỉ ngơi bất thành lình quân địch xuất hiện cũng khiến nhóm quân lính trở tay không kịp.

Đặc biệt sau khi trải qua nghỉ ngơi một lát, đội ngũ binh lính lại cầm đao thương, nhưng lại phát hiện đao thương này, trở nên vô cùng nặng...

Tào Bàng ngồi trên sư hổ thú, trong tay cầm Phương Thiên Họa Kích, dẫn đầu tiên phong xông vào quân địch.

Chỉ thấy hần múa Họa Can Kích, Phương Thiên Họa Kích kia giống như cây rìu lớn chạy đến giết khiến binh Giang Hạ chạy trốn chết, căn bản không lòng dạ nào ngăn cản. Còn ở phía sau hắn, Khấu Phong và Văn Võ một trái một phải theo sát tới. Một ngàn quân Tào nghỉ ngơi dưỡng sức lâu ngày như lang như hổ xông nhập vào bên trong loạn quân.

Muốn nói binh lực, thật ra hai bên không khác nhiều.

Đúng là quân Tào đã đợi quân địch đến mệt mỏi rồi mà binh Giang Hạ cũng mỗi một không chịu nổi.

Từ khi Tây Lăng bại mà rút lui, trên đường lại bị quân Tào truy kích gắt gao, gần như không hề được nghỉ ngơi chút nào. Mặc dù sau khi qua sông, ở Ngạc huyện có nghỉ ngơi và hồi phục một chút, nhưng đối với

binh Giang Hạ mà nói sớm đã sức cùng lực kiệt, không thể nghỉ ngơi là như muối bỏ biển. Đặc biệt từ Ngạc huyện lui về, lại đi vội càng khiến cho binh mã Giang Hạ đã mệt mỏi tới cực hạn. Mà nay nghỉ ngơi được một chút cũng không giảm bớt sự mệt mỏi, ngược lại còn trở nên mệt mỏi thêm. Rất nhiều người thậm chí cả binh khí cũng cảm không nổi, liền bị quân Tào bắn té trên mặt đất.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, sau khi quân Tào ở bắn ba lượt mưa tên tập kích, bỏ cung rút đao, sát nhập chiến trường.

Khấu Phong ở bên trong loạn chiến đã phân tán với Tào Bằng nhưng y không có chút nào bối rối, ngược lại thúc ngựa múa đao, tả xung hữu đột, giống như chỗ không người.

-Khấu Tông Chi!

Đang lúc Khấu Phong đang hăng say giết giặc, chợt nghe có người hô to tên tự của y.

Trong gấp gáp y theo thanh âm nhìn lại, đã thấy Quan Bình cầm trong tay đại đao từ trong đám người, vọt thẳng đến ...

Nhắc tới Khấu Phong, Quan Bình không kìm nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc trước giành Tương Dương, nếu không phải Khấu Phong đột nhiên đi theo địch thì đâu có thất bại như vậy ? Quan Bình xưa nay vốn căm thù kẻ phản đồ, càng không cần nói Khấu Phong đã từng bán Lưu Bị làm nghĩa phụ, hơn nữa lúc ban đầu, quan hệ giữa Quan Bình và Khấu Phong còn vô cùng thân thiết. Đối với tất cả những gì Khấu Phong chịu đựng lúc ấy, Quan Bình cũng hiểu là bất công đối với Khấu Phong ... Nhưng bất công là bất công, không có nghĩa là Quan Bình có thể tha thứ những gì Khấu Phong đã làm.

Cái gọi là gặp mặt kẻ thù, đổ mặt tía tai.

Quan Bình ở trong loạn quân nhận ra Khấu Phong, lập tức giận tím mặt.

Hắn múa đao xông lên, nhắm vào Khấu Phong chém một đao. Mà Khấu Phong vội vã ứng chiến, nâng đao tiếp ứng, suýt nữa bị Quan Bình bổ trúng một đao.

Luận võ nghệ, Khấu Phong không bằng Quan Bình.

Quan Bình kia dù sao cũng là con cả của Quan Vũ, tuy rằng lúc nhỏ phụ tử phân ly vẫn chưa nhận được chân truyền, nhưng ngày thường lại cực kỳ chăm chỉ chịu khó

Nên Quan Bình cũng đã học được bốn năm phần từ bản lĩnh của Quan Vũ, cũng cho là võ tướng hạng nhất.

-Khấu Phong, ngươi phản bội Gia chủ, còn chưa chịu chết.

Quan Bình chửi ầm lên, khiến cho Khấu Phong giận dữ

Lúc trước ở Tân Dã, chuyện ở Phàn thành, chẳng lẽ Quan Bình ngươi không biết sao? Hiện giờ lại mắng ta phản bội chủ... Lưu Huyền Đức có coi ta là người một nhà không. Không sai, trong mắt các ngươi, Khấu Phong ta chính là một gia nô! Một khi đã như vậy, đừng trách Khấu Phong ta vô tình.

Mỗi người có lý riêng, Khấu Phong múa đao đón chào.

Hai người đánh ngựa xoay quanh, sau khi quyết chiến hơn mười hiệp, Khấu Phong còn chút trụ không được

Y hoảng hốt đỡ một chiêu, thúc ngực định chạy. Nhưng Quan Bình sao có thể thả y đi? Chỉ thấy Quan Bình hét lớn một tiếng, giục ngựa đuổi theo Khấu Phong, đột nhiên ở trên ngựa bổ trăm xuống. Khấu Phong đang định đỡ, không ngờ đao của Quan Bình biến đổi, chém ngang về phía trước một chút... Chính là một chút này, đã giúp phân ra thắng bại. Khấu Phong kêu thảm một tiếng bị một đao của Quan Bình chém thành hai nửa, thi thể ngã xuống dưới ngựa.

Quan Bình tuy thắng, nhưng không chút vui sướng nào.

Hắn vừa muốn quay ngựa, đã nghe phía sau tiếng lục lạc ngựa vang lên. Một tiếng gầm rống giống như tiếng hí dài quanh quẩn chung quanh trên chiến trường, sư hổ thú rống giận khiến vạn mã lâm vào kinh hãi. Tuy rằng vật cưỡi của Quan Bình không kém, nhưng chung quy cũng chỉ là chiến mã bình thường. Nghe một tiếng thét dài của sư hổ thú này, sợ tới mức hí chồm lên, khiến Quan Bình lập tức ngã xuống đất. Quan

Bình bị ngã, đầu hơi choáng váng, khô oai giáp vẹo, đại đao trong tay cũng không biết bay đi nơi nào... Hắn lắc đầu, ngơ ngạo đứng lên, nhưng không đợi hắn đứng vững đã thấy một con ngựa cao to hùng tráng tới trước mặt hắn rồi, tướng lĩnh trên ngựa chính là Tào Bằng... Quan Bình sợ tới mức giật mình lạnh run xoay người định chạy trốn.

Tào Bằng ở trên ngựa đưa tay, Họa Can Kích dang rộng thăm dò, như Thanh Long giờ vuốt hung hăng chém về phía Quan Bình...

- Hu!

Quan Vũ đột nhiên ghì ngựa nghỉ chân, không tiến lên nữa.

Vài tên hầu cận vội phóng ngựa tiến lên, nôn nóng hỏi:

- Quân hầu, có chuyện gì sao?

- Cũng không biết tại sao hôm nay mí mắt ta nháy không ngừng, cứ thấp thỏm không yên ...Đúng rồi, bên huyện Ngạc có tin tức gì không?

- Chưa có tin tức truyền đến.

Tuy nhiên nghe người ta nói, Thái Mạo đã dẫn thủy quân tới gần huyện Ngạc, nói vậy chừng một hai ngày nhất định sẽ tới nơi, cũng không biết tướng quân Nguyên Kiêm có ngăn trở sự công kích của quân Tào không.

- Ồ!

Quan Vũ gật gật đầu, lại rơi vào trầm tư.

Liêu Hóa chắc khó mà ngăn cản được quân Tào, về điểm này Quan Vũ hiểu rõ.

Lúc trước y trấn thủ Sa Tiệp, trong tay có năm nghìn binh mã nhưng vẫn bị Tử Hoảng đánh bại. Mà nay những người như Tử Hoảng, Trương Cáp, Hứa Chử, Vu Cấm người nào cũng là mãnh tướng, trong tay Liêu Hóa chỉ có hai ngàn binh mã, dù huyện Ngạc không hiểm có thể thủ nhưng sao có thể ngăn cản được bước chân của quân Tào.

Liêu Hóa ở lại huyện Ngạc, nói thẳng ra là để cho Quan Vũ tranh thủ thời gian.

Quan Vũ có thể đến Hạ Tuyền sớm một ngày là có thể dựa vào địa thế của Hạ Tuyền thông dong bố trí phòng bị. Lại nói tiếp, với sự trung thành và tận tâm Liêu Hóa, chỉ sợ lúc gã quyết định ở lại đã một lòng tử thủ, nếu sớm biết người này là một hảo hán trung nghĩa thì đã cho ở lại bên cạnh hiệu lực cho huynh trưởng. Mà nay gã tử thủ ở huyện Ngạc, kết cục này cũng có thể đoán ra được, tuyệt đối không may mắn thoát khỏi được.

Có lẽ tâm trạng không yên là vì chuyện của huyện Ngạc?

Nghĩ đến đây, Quan Vũ bình tĩnh lên rất nhiều. Ông ở trên lưng ngựa khoát tay, rồi sau đó phóng ngựa lên một đồi đất bé, nhìn đội ngũ từ trên đồi đất tiến về trước, liền gật đầu nói với người hầu cận:

- Truyền lệnh của ta, ba quân tăng tốc độ cần phải đến Hạ Tuyền trước khi trời tối.

- Vâng!

Hắn là lúc này Thản Chi đã tới Hạ Tuyền rồi.

Đoán chừng cũng đã an bài thỏa đáng, sau khi tới Hạ Tuyền rồi, hãy để các huynh đệ nghỉ ngơi một chút, rồi phái người tới Lâm Tương, thông báo cho huynh trưởng.

Tính cách Quan Vũ ngạo mạn thanh cao nhưng lại rất tốt với bộ hạ.

Khác với Trương Phi, ông rất trân trọng bộ khúc, cho nên rất được bộ hạ ủng hộ. Nói đến cũng kỳ lạ, ba người Lưu Quan Trương xuất thân khác nhau, nhưng lại tâm đầu ý hợp. Lưu Bị xuất thân nghèo hèn làm nghề dệt cói đánh giày, nhưng có được Lưu Thực làm thầy, bản năng có tiền đồ tốt, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà cuối cùng bị đuổi ra khỏi sư môn, lưu lạc khắp nơi, tuy nhiên so sánh ra, Lưu Bị vẫn được coi là kẻ sĩ.

Còn Quan Vũ xuất thân bình dân, không có gia thế gì.

Trong ba người y là có xuất thân kém nhất, thậm chí còn không bằng Trương Phi. Từng nói rằng Trương Phi là kẻ giết heo, trên thực tế, Trương Phi là địa chủ quận Trác, mặc dù không được coi là thế tộc quyền quý nhưng cũng có thể được xưng là cường hào, cách biệt rất xa so với đồ tể.

Ít nhất gia sản của Trương Phi nhiều gấp trăm lần so với Lưu Bị Quan Vũ.

Một kẻ nghèo túng làm nghề dệt cói đóng giày, một người là tội phạm giết người, còn một người gia cảnh là địa chủ, thân phận của ba người chênh lệch quá nhiều, nhưng kỳ lạ là khi kết hợp với nhau lại trở thành một điển hình được người đời sau khen ngợi.

Mệnh lệnh Quan Vũ được ban ra, tốc độ hành quân của đội ngũ gia tăng nhanh hơn.

Còn Quan Vũ ở sau quan sát một lát cũng lập tức mang theo người hầu cận, phóng ngựa lao xuống sườn đồi, theo đại đội nhân mã đi xuống dưới hướng về Hạ Tuyền.

Khi trời tối đội ngũ đã đến ngoài thành Hạ Tuyền.

Nhưng Quan Vũ không nhìn thấy Quan Bình thiết lập doanh trại, ngược lại nhìn thấy Hạ Tuyền đóng chặt cửa thành, thi thể xếp chồng lên nhau. Trên đầu thành treo một xác chết, lay động trên không trung. Bởi vì ánh sáng mờ tối, cho nên Quan Vũ cũng không nhìn rõ lắm diện mạo của thi thể kia. Tuy nhiên, với kinh nghiệm trên chiến trường của Quan Vũ lại cảm thấy tình hình không hợp lý nên vội lệnh cho quân bày trận còn ông thì phóng ngựa tiến lên.

Tà dương nắng chiều, thi thể trên đầu thành kia chuyển động trên không trung.

Đột nhiên Quan Vũ mở to hai mắt, sắc mặt trở nên trắng bệch, thốt lên:

- Thản Chi!

Ông cuối cùng nhận ra, thi thể kia rõ ràng là Quan Bình.

Cùng lúc đó, đầu thành Hạ Tuyền đèn đuốc sáng trưng, một đội quân Tào hiện ra trên đầu thành Hạ Tuyền, mũi tên cài vào dây cung nhắm bắn vào Quan Vũ dưới thành.

- Nhị tướng quân, đã lâu không gặp.

Sau một tường chắn mái xuất hiện một khuôn mặt có chút xa lạ.

Quan Vũ vừa thấy người này tức thì nghiêng răng nghiêng lợi gằn ra hai chữ:

- Tào Bàng!

Hạ Tuyền thất thủ ?

Sao quân Tào lại xuất hiện trong này, thật không ai biết?

Mà càng khiến Quan Vũ khó chịu là thi thể Quan Bình treo trên đầu thành kia.

Quan Vũ nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tào Bàng, ra đây nhận lấy cái chết đi.

Tào Bàng nghe vậy cười ha hả:

- Nhị tướng quân đường xa đến, nói vậy chắc vô cùng vất vả, nếu ta lúc này xuất chiến, thắng mà không phục.

Tốt nhất tướng quân nên nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãy chiến đấu.

Đúng rồi, lệnh lang hôm nay vừa đến, ta vốn định mời hấn vào thành nghỉ tạm, nhưng lệnh lang quá mức cố chấp, mà ta cũng không định làm hại tính mạng hấn. Nếu nhị tướng quân đã đến đây thì hãy đem xác lệnh lang về, mong rằng Nhị tướng quân chớ quá đau buồn.

- Cầu tặc, dám ép bức ta như vậy!

Tào Bằng nói rất bình tĩnh, nhưng Quan Vũ đã sớm không kìm nén được lửa giận trong lòng.

Cùng lúc đó, Tào Bằng rút đao chém vào dây thừng buộc trên tường chắn mái, thi thể Quan Bình từ trên không trung thẳng tắp rơi xuống đập dưới mặt đất làm bụi đất bốc lên.

Quan Vũ giận không kìm được phóng ngựa nhắm tới phía dưới thành.

Mà lúc này con người Tào Bằng chợt lóe lên, giơ tay làm động tác bổ chém, lớn tiếng quát:

- Bắn tên!

Trong phút chốc, trên đầu thành có ba hàng cung tiễn thủ thay nhau tiến lên vọt tới dưới thành. Thuộc cấp Quan Vũ vội vàng lớn tiếng la hét có nguy hiểm, mang theo người xông lên phía trước bảo vệ Quan Vũ. Đối mặt với mưa tên kia, Quan Vũ không cảm thấy sợ, chỉ thấy ông múa đao mà đi, chiến mã dưới hông hí lên những tiếng dài, hai thanh đại đao trong tay tung bay cao thấp, ánh đao loang loáng, đao vùn quay cuồng, mặc cho mưa tên dày đặc cũng không làm gì được Quan Vũ. Dưới sự bảo vệ của người hầu cận, Quan Vũ vọt tới dưới thành, đoạt lại thi thể của Quan Bình trở về trong bản trận.

Nhưng vì cỗ thi thể này mà đã để lại dưới thành gần trăm thi thể.

Tào Bằng đứng ở trên đầu thành chăm chú nhìn, than khê.

- Vì sao đô đốc lại thở dài?

Văn Võ tiến lên khê hỏi.

Văn Võ này là con nuôi Văn Sinh.

Sau khi Văn Sinh ở Kinh Châu quy hàng đã phái con nuôi mình đến hiệu lực dưới trướng Tào Bằng. Với Văn Sinh mà nói đây cũng là một cơ hội kéo gần quan hệ với Tào Bằng. Mà trong tay Tào Bằng thực tại không có ai, cho nên đã để Văn Võ bên mình. Lúc trước vẫn là Khấu Phong quản lý Phi Đà Binh, tuy nhiên hiện tại Khấu Phong đã chết, Văn Võ được bổ sung, trở thành nha tướng hầu cận bên cạnh Tào Bằng, thống lĩnh Phi Đà binh.

Tào Bằng nói:

- Đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

- Mưa tên dày đặc như vậy mà không thể làm Quan Vũ bị thương, thật là đáng tiếc.

Người này quả nhiên không hổ là Thượng Tướng, nếu không phải là đối địch, ngược lại thật hy vọng có thể cùng nhau nâng cốc đối ẩm. Năm xưa Hao Hổ chết có nói đến người này, không thể phủ nhận người này quả nhiên là lợi hại.

Văn Võ gật gật đầu nhìn Quan Vũ từ xa.

Gã nhận ra Quan Vũ, thậm chí còn có chút khâm phục Quan Vũ.

Năm xưa Lưu Bị mang theo cả nhà đi tránh nạn ở Kinh Châu, Văn Sinh cũng có chút tôn sùng Lưu Bị.

Chỉ có điều lập trường khác nhau, nên Văn Sinh không theo Lưu Bị. Mà tuy rằng Văn Võ kính nể Quan Vũ, nhưng dù sao lúc ấy Lưu Bị đang đối lập với thế tộc Kinh Châu, cho nên cũng không có qua lại.

- Dù Nhị tướng quân vũ dũng, nhưng khó mà thoát khỏi cái chết.

Tào Bằng nghe vậy mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

- Truyền lệnh của ta để các huynh đệ sẵn sàng chống đỡ sự tiến công của quân địch.

- Vâng!

Văn Võ lập tức xoay người đi xuống, tiến hành an bài.

Dưới thành Hạ Tuyền, hai mắt Quan Vũ đảo ngầu chăm chú nhìn Hạ Tuyền.

Thi thể Quan Bình được đặt trước mặt ông, trên người còn bị cắm mấy mũi tên, trong lòng Quan Vũ vô cùng đau đớn khó nói nên lời. Ông chỉ có hai con trai, con thứ Quan Hưng chết ở bên phía Nam Vũ Âm đã khiến Quan Vũ thương tâm đến vô cùng, ông đem tất cả hy vọng ký thác trên người Quan Bình, cho nên dù làm gì cũng dẫn Quan Bình đi theo bên người. Vốn tưởng rằng Hạ Tuyền bình an vô sự, cho nên mới phái Quan Bình làm tiên phong dẫn quân đến trước. Nào ngờ lại khiến con lớn chết thê thảm, lại còn chết dưới thành Hạ Tuyền, sao Quan Vũ không đau lòng cho được?

Hai con trai đều chết trong tay Tào Bàng.

Tuy Quan Hưng không phải chính tay Tào Bàng giết, nhưng cũng là bị thuộc hạ của Tào Bàng giết, có liên quan chặt chẽ.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt, mắt long cả lên.

Quan Vũ đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ:

- Tào Bàng, nếu như không giết được người, ta thề không làm người!

Nói xong, ông khóa ngựa, lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh ba quân, công thành cho ta, công thành...Nếu không thể công phá Hạ Tuyền, ta thề không thu binh.

Khi nói chuyện, tiếng trống ù ù vang lên.

Tuy rằng binh Giang Hạ mệt mỏi nhưng cũng biết lúc này bọn họ đã lâm vào sinh tử tồn vong.

Không chỉ có Quan Bình chết, mà Quan Vũ đã nổi giận, binh Giang Hạ biết, nay quân Tào chiếm lĩnh Hạ Tuyền, rõ ràng là phong kín đường lui của họ về Trường Sa, nếu không thể phá được Hạ Tuyền, đợi khi quân Tào truy kích, toàn quân bọn họ sẽ gặp phải nguy hiểm bị diệt toàn bộ.

Cho nên, sau khi Quan Vũ ra lệnh một tiếng, binh Giang Hạ dù mệt mỏi cũng lập tức phát động công kích hung mãnh.

Quân tốt trùng điệp mạo hiểm như mưa tên phóng tới dưới thành Hạ Tuyền. Cũng may lần này khi lui lại, Quan Vũ đã không để lại chút ưu đãi nào cho Tào Tháo mà đã mang đi toàn bộ quân giới, đồ quân nhu trong kho vũ khí huyện Ngạc. Trong số quân giới này không hề thiếu xung xe thang mây, chỉ có điều bởi vì kho vũ khí ở Ngạc huyện quy mô nhỏ cho nên không có loại khí giới công thành như tinh lan (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao), nếu không chắc chắn sẽ tạo thành một sự uy hiếp rất lớn đối với Hạ Tuyền.

Nhưng dù là vậy thì khi vài xe bắn đã khởi xướng công kích thành Hạ Tuyền cũng vẫn tạo nên thanh thế kinh người.

Tào Bàng đứng ở đầu thành, lớn tiếng:

- Cung tiễn thủ, ổn định, ổn định!

Địa hình Hạ Tuyền cũng không dễ dàng để Quan Vũ mang quân phát động công kích, nhưng dưới sự liều mạng của ba quân, binh Giang Hạ dũng mãnh không sợ chết xung phong tấn công tới vùng sát cổng thành Hạ Tuyền. Một loạt tên lại bắn ra, từng khối từng khối gào thét rơi xuống đầu thành. Thanh mây binh Giang Hạ không ngừng đưa tới gần tường thành. Trên mặt Tào Bàng cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

- Xe bắn đá chuẩn bị.

Tào Bàng làm động tác ra hiệu, Văn Võ lập tức truyền lệnh xuống.

- Phóng ra!

Bùm bùm bùm, liên tiếp tiếng cơ quát dưới thành truyền đến, hơn mười xe bắn đá đồng thời được khởi phát, hơn mười khối cổ lớn được nhóm thành vật lửa lướt qua đầu thành bay ra ngoài, cổ khô lập tức bùng cháy biến thành một quả cầu lửa.

Hai quả trên không trung va chạm phát ra tiếng nổ vang trời, đốm lửa văng khắp nơi.

Tào Bằng ở trên đầu thành chau mây.

Còn ở dưới thành, Quan Vũ giận giữ nhìn đầu thành Hạ Tuyền, hận không thể mọc cánh bay lên đầu thành chém Tào Bằng thành ngàn mảnh.

- Quân Hào, nếu cứ đánh tiếp, các huynh đệ sẽ tử thương nghiêm trọng.

Quan Vũ quay đầu lại giận giữ nhìn người hầu cận bên cạnh, theo bản năng tay nắm chặt chuôi đao.

Nha tướng kia lấy dũng khí nói:

- Các huynh đệ đã chạy một ngày đường đã quá mệt mỏi rồi.

Nay lại vội vàng ứng chiến chỉ càng tăng thêm thương vong. Hơn nữa, Đại công tử cũng là bố trí tốt cả rồi, không cần phải bày trận như thế.

- Vậy người nói xem nên làm gì bây giờ?

Nha tướng cũng biết lúc này mà khuyên bảo Quan Vũ là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng y vẫn phải can ngăn Quan Vũ, bởi vì binh Giang Hạ công kích quá lộn xộn nhìn như đám dưng mãnh không sợ chết, nhưng thực ra lại không hề tạo thành uy hiếp lớn đối với Hạ Tuyền. Mà Hạ Tuyền lại là nơi trung chuyển đồ quân nhu giữa Trường Sa và Giang Hạ, có vật tư vô cùng phong phú, nếu như cường công, chỉ sợ không quá vài hiệp, binh Giang Hạ sẽ giảm sút sĩ khí, thậm chí không chiến mà tự tan vỡ.

Việc cấp bách hiện nay chính là ổn định lòng quân.

Vì thế nha tướng cả gan đề nghị:

- Theo ý mặt tướng xin hãy tạm dừng công kích.

Trước tiên hãy ổn định trận tuyến, sau đó mới tiếp tục chiến đấu. Mặt tướng cảm thấy Hạ Tuyền thất thủ nhưng không nhiều người biết, chắc chắn là do quân Tào bố trí đánh lén, nếu không thì đã điều động binh mã quy mô lớn rồi, mà chủ công tại Giang Đông sao có thể không phát hiện chứ? Cho nên ta thấy trong thành Hạ Tuyền này quân Tào sẽ không nhiều, đoán chừng chỉ có hai ba ngàn người mà thôi. Trong tay Quân hầu có mấy ngàn binh mã, chỉ cần an bài thích đáng là có thể công phá Hạ Tuyền.

Đến lúc đó bắt giữ Tào Bằng, báo thù cho Đại công tử.

Nhị tướng quân, bây giờ chúng ta còn đủ thời gian, Liêu Hóa tướng quân trấn thủ ở Ngạc huyện, mà thủy quân của Tào Tháo chưa chắc trong thời gian ngắn có thể đến kịp.

Vì thế, chúng ta ít nhất có thời gian ba đến năm ngày, chẳng lẽ không thể công phá được thành Hạ Tuyền nhỏ nhỏ này sao?

Hơn nữa, Hạ Tuyền có biến, sao chủ công không cảm nhận được chứ. Nhìn quân Tào ngăn chặn đường chúng ta quay về kỳ thực đối với bọn họ mà nói không phải là không mạo hiểm. Ta nghe người ta nói Tào Bằng kia cũng là người hiểu biết lễ nghĩa! Trước đây mỗi lần đại chiến chấm dứt hẳn đều sai người an trí xác chết. Nhưng lúc này lại cố tình chọc giận Quân hầu, chẳng phải là muốn Quân hầu rối loạn đấy sao?

Quan Vũ nghe vậy tỉnh táo lại.

Ông cẩn thận đánh giá nha tướng này, thấy nha tướng này tuổi còn trẻ chừng mười bảy mười tám, da trắng môi đỏ, tướng mạo đường đường.

- Người tên là gì?

- Mặt tướng là Mã Tắc, là chủ bộ trong quân.

Mã Tắc!

Quan Vũ lập tức ghi nhớ lai lịch của gã.

Mã Thị Ngũ Thường, Bạch mi tối lương.

(nghĩa là nhà họ Mã 5 người, thì ai có mi mắt bạc trắng là tối cao (Mã Lương), nhưng bên trong Ngũ Thường còn có ấu Thường có trí tuệ.

Mã Tắc này chính là ấu Thường trong Ngũ Thường, rất được Gia Cát Lượng coi trọng. Từ sau khi huynh đệ Mã Thị Ngũ Thường quy thuận Lưu Bị, Gia Cát Lượng đã xin cho Mã Tắc hiệu lực dưới trướng Quan Vũ. Chỉ có điều Quan Vũ ngày thường bận việc quân vụ nên không quá để ý tới Mã Tắc. Nếu không phải hôm nay gã chủ động đứng ra, chỉ sợ Quan Vũ cũng không bao giờ để ý tới bên mình lại có một nhân vật như vậy.

Không thể không nói Mã Tắc nhắc nhở rất đúng lúc.

Quan Vũ trầm ngâm giây lát thì tỉnh táo lại.

- Nếu đã vậy thì tạm thời lui binh.

Mã Tắc đáp lời, hạ lệnh đánh Minh Kim thu binh.

Binh Giang Hạ như thủy triều lui ra, còn Tào Bằng đứng trên đầu thành lại chau mày, trên mặt tỏ ra nghiêm trọng.

Đứa con đã chết, lại bị Tào Bằng làm nhục như vậy.

Quan Vũ kia tính tình kiêu ngạo, phải là nên phát động công kích, nhưng Quan Vũ lại nhẫn nhịn xuống khiến Tào Bằng bất ngờ.

Bởi vì một tiếng Minh Kim này mà Tào Bằng càng thêm xem trọng Quan Vũ.

- Đại đô đốc, binh Giang Hạ đã lui rồi.

Trên đầu thành vang lên những tiếng hoan hô, nhưng Tào Bằng lại không hề cảm nhận được sự vui mừng.

- Xem ra bên cạnh Quan Vũ vẫn còn có người tài ba.

- Hả?

- Dưới tình huống như vậy mà hấn vẫn có thể ẩn nhẫn không phát động tấn công mà lại đánh Minh Kim thu binh, đây không phải là phong cách của Quan Vân Trường, nếu không có người tài ba chỉ điểm thì đêm nay ta có thể làm tiêu hao hết khí thế của hấn. Nhưng hiện tại hấn đã thu binh, có cơ hội nghỉ ngơi và chỉnh đốn, ngày mai công thành chắc chắn càng thêm hung mãnh.

Văn Võ, phía bên quân sư đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?

Văn Võ vội vàng trả lời:

- Phía bên quân sư vẫn còn đang bố trí. Hấn đã phái người tới nói ít nhất phải cần thời gian một ngày nữa.

Một ngày?

Nói vậy cũng không có vấn đề lớn!

Tào Bằng trầm nghĩ rồi gật đầu.

Mặt trời đã lặn sau núi.

Sắc trời cũng đã hoàn toàn tối.

Đứng ở trên đầu thành có thể nhìn thấy binh Giang Hạ đang bận rộn xây dựng cơ sở tạm thời, vùng quê dưới thành hiện ra nhiều ánh lửa, càng tăng thêm bầu không khí quỷ dị.

Thỉnh thoảng có vài tiếng rên rỉ và tiếng thương binh kêu gào.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Tào Bằng khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn xa xa: Quan Vân Trường đúng là không bình thường, ngày mai công thành chắc chắn là một trận ác chiến.

Nghĩ đến đây, trong nội tâm của hấn cảm thấy có chút nặng nề.

- Truyền lệnh xuống để các huynh đệ ăn no nghỉ ngơi.

Đêm nay phải gia tăng cảnh giới đề phòng kẻ địch đánh lén. Văn Võ, chốc lát người tới cầu Đông Quan mời quân sư lại đây, ta có chuyện muốn nói với hân.

Trong Thân Binh Doanh Giang Hạ tràn ngập bầu không khí bí ẩn.

Quan Vũ ngồi trong lều lớn, nhìn quan tài đơn sơ đặt ở giữa lều, Quan Bình nằm trong quan tài, trên mặt vẫn lộ vẻ không cam lòng. Y bào trên người hân đã được thay bằng chiếc áo bào màu xanh mà hân thích. Chiến bào màu xanh lông kết này giống như một dấu hiệu của Quan Vũ, Quan Bình vẫn muốn được mặc chiến bào như vậy, nhưng lại cảm thấy mình võ nghệ không đủ, không xứng để mặc.

Mà nay cuối cùng hân đã được mặc chiến bào của Quan Vũ, nhưng cha con lại âm dương cách trở.

Nhìn Quan Bình trong quan tài, cặp mắt xé rách của Quan Vũ tràn ngập ánh lệ...

Ông đứng lên một lần nữa sửa sang lại quần áo cho Quan Bình, rồi lại nhìn đứa con trai yêu một lần nữa, rồi cắn răng sai người khép nắp quan tài lại.

- Mời ấu Thường lại đây.

- Vâng!

Một lát Mã Tắc vội vàng đi vào lều lớn.

Gã vừa tiến vào vội chắp tay hành lễ với Quan Vũ, cũng an ủi:

- Quân Hân, xin đừng quá bi thương.

Mấy ngàn binh sĩ trong doanh đều trông cậy Quân hân chấn hưng tinh thần, nếu không chỉ sợ tinh thần các huynh đệ sẽ càng thêm giảm sút.

Quan Vũ nghe vậy cười gượng.

Ông hít một hơi thật sâu, nói:

- Ấu Thường không cần lo lắng cho ta, mỗi ngựa chiến cả đời, sao không hiểu đạo lý đó?

Ta gọi người tới không vì gì khác, mà nay quân Tào từng bước ép sát, mà Tào Bằng lại trấn giữ Hạ Tuyền, chúng ta hai mặt đều có địch, ngày mai ta muốn tấn công Hạ Tuyền, nhưng người biết đó, tiểu tặc Tào Bằng kia giả dối lắm mưu, không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Không biết Ấu Thường có diệu kế gì giúp ta phá thành không?

Mã Tắc nghe vậy thì lập tức mỉm cười.

- Quân hân, Tắc vừa mới điều tra địa hình nên đã nghĩ ra một kế có thể để Quân Hân đoạt được Hạ Tuyền.

Quan Vũ nghe vậy lập tức hứng thú:

- Ấu Thường nói mau, đó là diệu kế gì?

“Diệu kế” của Mã Tắc thật ra cũng không hề phức tạp, thậm chí có thể dùng hai từ “đơn giản” để hình dung.

Lúc xây dựng cơ sở tạm thời, Mã Tắc đã mang người đi xung quanh Hạ Tuyền quan sát, không ngờ lại phát hiện phía đông bắc Đông Quan Hạ Tuyền cũng chính là trên Phong Thành Lĩnh còn có một ngọn núi bí ẩn, có độ cao hơn so với đầu thành Đông Quan một chút. Đứng ở trên đỉnh núi có thể nhìn được nhất cử nhất động trên đầu thành Đông Quan, hơn nữa trên ngọn núi này lại ở góc chết che khuất tầm nhìn Đông Quan, căn bản khó có thể phát hiện ra.

- Tắc lĩnh tám trăm người suốt đêm vào núi và lên Phong Thành Lĩnh.

Chỉ cần mang theo mười mấy bắn đá là đủ, hơn nữa cộng thêm năm trăm cường cung thủ là có thể áp chế được kẻ địch ở Đông Quan. Đến lúc đó Quân hân hãy dẫn bộ đột kích chính diện, có mặt tướng ở trên

Phong Thành Lĩnh dùng máy bắn đá và cung nỏ thủ áp chế, chẳng phải là Hạ Tuyền không cần tốn nhiều sức cũng đoạt lại dễ như trở bàn tay sao?

Quan Vũ mừng rỡ, liên tục khen ngợi.

Lập tức ông phân chia ra một ngàn bộ tốt đi theo Mã Tắc, lệnh cho gã suốt đêm lên lên Phong Thành Lĩnh, trèo lên đỉnh chờ thời cơ, sau đó Quan Vũ mới tạm yên lòng sai người đem quan tài Quan Bình sắp đặt ở phía sau trong quân doanh, đợi ngày mai công phá được Hạ Tuyền thì mới an táng thỏa đáng.

Một đêm yên bình!

Ngày hôm sau, Quan Vũ dẫn bộ bày trận ngoài thành Hạ Tuyền.

Còn Tào Bành cũng sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, nghe nói Quan Vũ khiêu chiến, hấn lập tức mang theo Văn Võ đi lên thành Đông Quan quan sát tình hình binh Giang Hạ. Nhìn ra được, trải qua một đêm nghỉ ngơi và chinh đồn, binh Giang Hạ đã khôi phục nguyên khí, hơn nữa trước khi chiến đấu đã được Quan Vũ khích lệ, rõ ràng tất cả mọi người đều hiểu rõ cục diện trước mắt, nếu không công phá được Hạ Tuyền, bọn họ chỉ có một con đường chết. Quan Vũ đã mang từ huyện Tây Lăng đến vàng bạc lụa là đều phân chia hết cho binh Giang Hạ, cái gọi là dưới trọng thưởng chắc có kẻ chết, khí thế của binh Giang Hạ đã lên tới cực điểm rồi.

Quan Vũ phóng ngựa tiến lên, đi vào dưới thành Hạ Tuyền.

- Tiểu tặc Tào Bành, có dám đấu tướng với mõ gia không?

Nói thật lòng Tào Bành rất muốn đấu một trận với Quan Vũ.

Nhưng hấn biết lúc này không thể hành động theo cảm tính. Mục đích của hấn chính là ngăn trở Quan Vũ tiến vào Trường Sa, bởi vậy bất kể thế nào hấn cũng không làm những việc mạo hiểm.

Cho nên, Tào Bành ở trên thành Đông Quan cười lạnh:

- Nhị tướng quân nghĩ đây là trò chơi sao?

Nếu nhị tướng quân có bản lĩnh thì hãy công thành. Có thủ đoạn gì mõ gia đều tiếp, chỉ là đừng giở trò như thế.

Quan Vũ ngồi ngay ngắn trên ngựa, mắt xéch chau lại.

Sau một lúc lâu ông đột nhiên cười to, đao chỉ vào Tào Bành:

- Thăng nhãi Tào Bành, hôm nay ta phải cho người thấy sự lợi hại của Nhị tướng quân ta.

Dứt lời, ông quay đầu ngựa đi về bản trận.

Nhìn vẻ mặt thông dong của Quan Vũ, trong lòng Tào Bành đột nhiên có một dự cảm xấu. Sao người này lại có vẻ thần bí, giống như tự tin đã nắm chắc phần thắng trong tay. Chẳng lẽ đến lúc này rồi mà Quan Vân Trường kia lại có thể chuyển bại thành thắng hay sao? Tuy nhiên Tào Bành vẫn cẩn thận vội vàng hạ lệnh cho Văn Võ truyền quân lệnh để quân tốt trên thành lưu ý hướng đi của binh Giang Hạ, cẩn thận mưu đồ của Quan Vũ.

Rầm rầm rầm!

Tiếng trống trận nổ vang.

Quan Vũ hạ lệnh tiến trận xuất kích áp chế đối với đầu thành.

Binh đao thuận bày trận đi trước, chậm rãi đi tới dần dưới đầu quan Hạ Tuyền. Vô số mũi tên nhọn như châu châu đây trời thỏ phỉ phò rung động bay tới bắn lên bao cát trên đầu thành, chỉ thấy bao cát kia vỡ tan, cát đất từ miệng vỡ nghiêng xuống, chiếu vào góc tường vùng sát cổng thành. Tào Bành chau mày lại, quan sát động tác đối phương. Chỉ có điều hấn vẫn không hiểu loại công kích này của Quan Vũ không hề tạo nên bất cứ uy hiếp gì đối với Hạ Tuyền, nhưng tại sao Quan Vũ lại vẫn làm như thế?

Ngay khi hần chuẩn bị đánh trả chợt nghe trên đỉnh đầu truyền tới tiếng gào thét.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn lên, thấy hơn mười khối đá từ trên trời giáng xuống đầu thành, trong đó có một quả lao thẳng tới chỗ Tào Bằng.

Văn Võ quát to một tiếng:

- Đại đô đốc cẩn thận.

Trong lúc hét lên, y đã cầm thuẫn thả người tiến lên, nâng thuẫn bảo vệ Tào Bằng.

Nhưng khối đá kia cực kỳ nặng, hơn nữa theo quán tính rơi xuống đã nện thật mạnh vào tấm chắn trên tay Văn Võ. Tấm chắn dày kiên cố kia bị đập nứt ra, Văn Võ bị một lực thật lớn đánh bật lui về sau, hộc ra ngụm máu ngả trên đất.

- Từ chỗ nào tới?

Quân Tào trên đầu thành hoảng loạn.

Một trận đá vừa rồi đã khiến cho quân Tào chết ba người.

Tuy số người không nhiều nhưng vẫn tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với quân Tào.

Không ai hiểu lời thạch kia từ đâu mà tới. Tào Bằng nâng Văn Võ lên, dựa vào tấm chắn ngồi xuống, hét lớn:

- Cung tiễn thủ, đánh trả.

Theo tiếng ra lệnh của Tào Bằng, cung tiễn thủ tiến lên.

Ngoài thành, binh Giang Hạ gào thét xông đến phát động công kích mãnh liệt Hạ Tuyền.

Thang dày đặc đều dựa vào tường thành. Ngay lúc quân Tào chuẩn bị đánh trả, chợt lại nghe được tiếng rít lớn, hơn mười khối đá lớn lại bay tới khiến cho đầu thành lại lâm vào hỗn loạn. Tào Bằng cẩn thận quan sát, lúc này hần đã phát hiện ngọn nguồn. Không ngờ là từ trên Phong Thành Lĩnh bay tới khiến Tào Bằng chấn động. Hần đưa mắt chăm chú quan sát nhưng không thấy bóng dáng kẻ địch đâu, điều này chứng minh đối phương ẩn thân vô cùng bí mật, hơn nữa lại có thể áp chế được Đông Quan Hạ Tuyền. Chết tiệt, đây là thủ đoạn của Quan Vũ sao?

Nhưng không thể không nói, lời thạch từ trên trời giáng xuống đã mang đến sự phức tạp lớn cho Tào Bằng.

Cung tiễn thủ không còn có tác dụng áp chế với kẻ địch nữa, ngược lại rất khó mà thi triển. Hơn nữa đối phương ẩn thân cực kỳ bí mật, chỉ có thể xác định là ở trên Phong Thành Lĩnh. Nếu như bình thường, Tào Bằng có thể phái người tra tìm tung tích kẻ thù, nhưng hiện tại, Quan Vũ lại đang công kích trực diện khiến hần căn bản không rảnh bận tâm được đến quân địch trên Phong Thành Lĩnh kia. Quân địch chết tiệt này lại ngăn chặn hành động của ta. Xe bắn đá trong thành căn bản không thể đập lên đến Phong Thành Lĩnh, chỉ cần trên đầu thành có bất cứ hành động khác thường nào, đều sẽ bị lời thạch trên Phong Thành Lĩnh công kích.

- Ổn định, ổn định!

Tào Bằng lớn tiếng la ổn định đầu trận tuyến.

Đột nhiên Văn Võ mở miệng:

- Đại đô đốc, nếu cứ tiếp tục thế này căn bản thủ không được.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Để binh Giang Hạ trèo lên thành.

- Ồ?

- Bọn họ dùng thủ đoạn đơn giản như vậy chính là muốn yểm hộ binh Giang Hạ lên thành. Chúng ta chỉ cần để bọn họ đi lên, đến lúc đó đánh lên bọn họ, chắc chắn có hiệu quả. Hơn nữa tuy quân địch nhiều nhưng không gian lớn như vậy, chúng ta vẫn chiếm ưu thế hơn.

Chẳng phải quân sư đã nói chúng ta cần kiên trì ít nhất thời gian là một ngày sao?

Hiện tại chúng ta chỉ có thể dùng mạng người để ngăn cản bước chân của đối phương.

Chỉ cần qua hôm nay, dù bọn họ có công phá được Đông Quan thì cũng khó chiếm được Hạ Tuyền.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy có lý. Quan Vũ an bài một đội binh mã như vậy rõ ràng là muốn áp chế cung tiễn thủ đầu thành.

Nếu quả thật trên đầu thành khó phân biệt địch ta, vậy thì đội quân địch đang ẩn núp kia kia khó mà làm gì được.

- Vương Song.

- Vâng!

Tào Bằng mạo hiểm gọi Vương Song tới.

Hắn giữ vạt áo Vương Song, trầm giọng nói:

- Lập tức tụ tập tất cả ám sĩ ra khỏi Tây Quan xâm nhập lên Phong Thành Lĩnh, trên đó nhất định có một đội quân địch đang ẩn núp tại đó, hãy xử lý bọn chúng cho ta, chậm nhất giờ Ngọ ngày mai phải bắt giữ đội binh mã đó cho ta. Nếu có thể thành công thì công đầu thuộc về người. Nhớ kỹ, sau khi vào núi phải cẩn thận tránh bị đối phương phát hiện.

- Xin Công tử yên tâm.

Wang Song không nói hai lời mang theo mười ám sĩ ra khỏi Đông quan.

Ưu thế của ám sĩ là chiến đấu và ám sát tại trong rừng rậm, giao phong chính diện không phải là sở trường của ám sĩ, thậm chí có thể nói để ám sĩ tham gia loại chiến đấu trực diện này giống như dùng đại pháo đánh muỗi, không thể dùng được (không phát huy được tác dụng). Nay Quan Vũ có một đội kỳ binh bí ẩn chính là nơi để ám sĩ phát huy sở trường. Tuy nhiên, Tào Bằng cũng tin, đối phương nhất định sẽ phòng bị nghiêm mật, muốn tiêu diệt đối phương cũng không dễ dàng.

Phía bên Pháp Chính còn cần thời gian một ngày để bố trí.

Cho nên, mặc kệ dùng phương pháp gì, Tào Bằng cũng phải chống đỡ qua được một ngày.

Sau khi Vương Song đi, Tào Bằng lập tức hạ lệnh không dùng cung tiễn thủ mà yêu cầu mọi người cầm đao thuẫn chuẩn bị ứng chiến. Bản thân Tào Bằng cũng cầm song đao trong tay, ẩn thân đằng sau tường chắn mái, tuy Văn Võ muốn tiếp tục tác chiến nhưng vừa rồi bị quả lôi thạch kia gây tạt phủ của y bị trọng thương, khiến y khó có thể tiếp tục tham gia, Tào Bằng cho người đưa Văn Võ đến chỗ Pháp Chính, còn hắn mang theo người xuyên qua tường chắn mái xem xét bên ngoài quan sát hướng đi của binh Giang Hạ.

Bởi vì được Mã Tắc trợ giúp, binh Giang Hạ rõ ràng đã thoải mái hơn nhiều.

Quân Tào ở Đông quan không có lực đánh trả binh Giang Hạ, cho nên rất nhanh binh Giang Hạ đã giờ thang vọt tới dưới thành Hạ Tuyền.

Tường thành Đông quan không cao nên dễ dàng cài thang trên tường thành.

Binh Giang Hạ tay cầm đao thương miệng hô hào ồa lên trên đầu thành.

Tào Bằng tránh ở sau tường chắn mái vẫn không nhúc nhích, thỉnh thoảng truyền lệnh ổn định tướng sĩ quân Tào. Khi binh Giang Hạ đầu tiên lên tường thành, Tào Bằng đột nhiên đứng thẳng người lên, vung song đao chém bay binh Giang Hạ kia rơi xuống tường thành. Nhưng càng ngày càng có nhiều binh Giang Hạ lên tường thành, Tào Bằng hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, nuôi quân ngàn ngày dùng trong một khắc, hôm nay chính là ngày chúng ta kiến lập công lao sự nghiệp, hãy đánh đám phản tặc này cho ta...

Trong lúc đang nói chuyện thì hai gã binh Giang Hạ chém tới.

Chỉ thấy Tào Bằng khê di chuyển, thân hình không hề quay lại nhưng hai thanh cương đao trong tay một quét ngang một đâm, chỉ nghe hai tiếng kêu thảm, hai gã binh Giang Hạ đã ngã xuống vũng máu. Tào Bằng liên tục chiến thắng khiến cho tinh thần quân Tào trên thành dâng cao.

Đúng như lời Văn Võ nói, khi binh Giang Hạ lên đầu thành thì đội quân địch trên Phong Thành Lĩnh cũng ngừng công kích.

Quân Tào đã không còn uy hiếp nào, tuy rằng phải vật lộn huyết chiến nhưng vẫn thoải mái hơn.

Quân Tào này đều là những mãnh tốt mà Tào Bằng đã lựa chọn từ trong quân, người nào cũng đã từng tham gia hai trận chiến trở lên, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú. Tuy rằng binh Giang Hạ hung mãnh nhưng lại không thể ngăn được sự xông lên điên cuồng của quân Tào. Tào Bằng anh hùng đi trước, hai thanh cương đao tung bay cao thấp, nơi nào đi qua, nơi đó binh Giang Hạ bị giết máu chảy thành sông, những thi thể mất tay mất chân nằm ngang dọc trên đầu thành.

Địa thế Đông Quan khiến Quan Vũ khó có thể thi triển toàn lực.

Quan ải nhỏ hẹp cũng chỉ có thể lên được mấy trăm người, còn trên đầu thành lại có hơn ngàn thủ vệ mãnh tốt quân Tào.

Rất nhanh, binh Giang Hạ đã không chống cự được bắt đầu bỏ chạy tán loạn dưới hành. Tào Bằng một cước đá một binh Giang Hạ lăn xuống đầu thành, tiếng gào thét vang lên.

Lôi thạch lại bắn, bộ binh tấn công. Bộ binh tấn công xong thì đến bắn lôi thạch...

Chiến thuật xung phong của người Nhật Bản chẳng lẽ là học được từ nơi này sao?

Tào Bằng sợ tới mức lắc mình né tránh, một quả hung hãn rơi xuống nện vào đúng chỗ Tào Bằng vừa đứng. Hãn toát mồ hôi lạnh, vội vàng lớn tiếng hét:

- Mọi người trốn đi, trốn đi...quân địch đang bắn đá, mọi người cẩn thận, ẩn nấp nhanh.

Lúc đầu còn bối rối, dần dần quân Tào đã quen phương thức tấn công này.

Mỗi một lần binh Giang Hạ bị đuổi xuống thì quân địch trên Phong Thành Lĩnh lại bắn đá tới. Đợi khi đợt bắn đá qua đi, binh Giang Hạ lại xông lên, lặp đi lặp lại liên tiếp năm sáu lần, nên khi quân địch trên Phong Thành Lĩnh lại dùng bắn đá tấn công thì tướng sĩ quân Tào đã không còn bối rối nữa, thậm chí còn có người ở đầu thành bật cười nhỏ dần tới tất cả mọi người cũng cất tiếng cười thoải mái.

Quan Vũ cầm song đao trong tay, trợn mắt nhìn Hạ Tuyền.

Kế sách của Mã Tắc không kém nhưng không ngờ quân Tào lại có biện pháp ứng biến linh hoạt như vậy.

Mỗi một lần xung phong trợn mắt nhìn bộ khúc sắp công phá Hạ Tuyền, nhưng cuối cùng lại bị quân Tào từ trên đầu thành đánh bật xuống, tòa thành trì này cũng không phải quá kiên cố, nhưng lại vững chắc như bàn thạch có thể chống đỡ sự tấn công liên tục như thủy triều của mình. Địa thế này của Hạ Tuyền khiến cho Quan Vũ không thể triển khai binh mã. Trung tâm Hạ Tuyền vốn là một hình dạng kỳ quái, lại thêm Phong Thành Lĩnh phía bên cánh khiến Quan Vũ trong lúc nhất thời cũng bó tay không có biện pháp, mà tình trạng này làm ông đành phải lặp đi lặp lại cách tấn công thành Đông quan.

Nhưng Quan Vũ tin tưởng thành Hạ Tuyền không thể kiên trì được lâu.

Ánh mặt trời chiếu rọi Hạ Tuyền.

Tường thành vốn màu xám lúc này biến thành màu đỏ sẫm, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống, toàn bộ thành thị được bao phủ trong một tầng sáng màu máu.

Máu tươi chảy xuống từ khe hở tường thành được xây bằng đất, rất nhiều nơi đã xuất hiện hiện tượng ngưng kết.

Trên đầu thành sương khói mù mịt.

Dưới tường thành thi thể nằm ngổn ngang.

Trong thời gian ngắn ngủi một ngày, binh Giang Hạ đã trả giá mấy trăm tính mạng người, nhưng Đông Quan Hạ Tuyền vẫn sừng sững như trước.

Tào Bằng như người máu đứng trên đầu thành, cầm đao nhìn xa xa, đôi cương đao của hắn đã cong lưỡi không thể sử dụng tiếp được nữa.

Trên người hắn dính đầy máu tươi.

Trên vai vẫn còn treo một đoạn ruột người ngựa, nhìn vô cùng kinh khủng.

Trận ác chiến này còn ác liệt hơn rất nhiều so với trận chiến Khúc Dương năm xưa. Binh Giang Hạ dũng mãnh không sợ chết gần như có thể sánh bằng quân Lã Bố năm đó. Sau khi trận chiến Khúc Dương kết thúc, Tào Bằng gần như chưa từng gặp phải cục diện nào như thế nữa, cho dù là lúc trấn thủ tại Bạch Mã hắn cũng vẫn có con đường sống thật lớn quay về. Nhưng tại Hạ Tuyền, hắn không có bất luận con đường sống nào quay về cả, chỉ có thể tử chiến với đối phương.

Cũng may, ngày này cuối cùng cũng đã qua.

Đông Quan vẫn còn ở trong tay Tào Bằng.

Trong chốc lát khắp nơi đều tràn ngập không khí máu tanh.

Tào Bằng quay lại xem xét thấy quân Tào trên đầu thành đã sức cùng lực kiệt, không ít người mệt mỏi thậm chí còn ngồi bệt trên thi thể, trong vũng máu. Một số quân tốt nâng những thi thể binh Giang Hạ lên đầu thành ném xuống thành, sau đó há mồm thở dốc.

Một trận chiến này thật sự là ác liệt mệt mỏi!

Chỉ có một ngày mà quân Tào chết hơn bốn trăm người, tuyệt đối là con số kinh người.

Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì quân địch trên Phong Thành Lĩnh và cung tiễn áp chế khiến cho quân Tào không thể chống đỡ với sự công kích đó mà chỉ có thể dùng phương thức giáp lá cà để ác chiến với đối phương. Nếu không phải do địa hình hạn chế, nói không chừng giờ khắc này Đông Quan đã bị Quan Vũ công phá rồi.

Cũng không biết Vương Song đã xử lý xong đội kỳ binh địch kia chưa.

Trong lòng Tào Bằng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là nhân vật nào đã có mưu kế đó?

Hắn ở Hạ Tuyền nhiều ngày như vậy mà không hề để ý đến một nơi ẩn thân như vậy. Hoặc là nói căn bản hắn không hề nghĩ đến sẽ có một nơi như vậy. Nhưng người của Quan Vũ chỉ trong một đêm mà phát hiện được một nơi tốt như thế khiến cho Tào Bằng hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Người này tuyệt đối là một nhân tài!

Tào Bằng có thể khẳng định đây không phải là chủ ý của Quan Vũ.

Với sự hiểu biết của Tào Bằng với Quan Vũ thì ông ta không thể nghĩ ra thủ đoạn như vậy.

Đó là một người cực kỳ cao ngạo, khinh thường dùng âm mưu quỷ kế, thích cứng đối cứng, điểm này dựa vào sự bàn luận của Gia Cát Lượng với Quan Vũ lúc tiến vào Tây Xuyên trên lịch sử mà có thể thấy được.

Khi Gia Cát Lượng vào Tây Xuyên đã từng hỏi Quan Vũ:

- Nếu Tào Tháo xâm phạm Kinh Châu thì chúng ta chống địch thế nào?

Quan Vũ trả lời:

- Toàn lực nghênh chiến.

- Vậy nếu Tào Tháo và Tôn Quyền liên kết lại, thì chúng ta ứng phó thế nào?

Dựa theo ý tưởng của Gia Cát Lượng, đương nhiên là liên kết Ngô kháng Tào, nhưng Quan Vũ trả lời cực kỳ kiên quyết, cứng rắn và mạnh mẽ:

- Chia binh chống lại.

Cho nên, Tào Bằng tin rằng kế kỳ binh này không phải do Quan Vũ nghĩ ra.

Tuy nhiên, ông ta hôm nay thất bại thì chắc chắn ngày mai sẽ tấn công dũng mãnh hơn. Mà quân coi giữ Đông Quan đã tử vong thê thảm và nghiêm trọng. Quan trọng nhất là, trận ác chiến ngày hôm nay đã mang đến áp lực rất lớn cho mọi người, hôm nay có thể thủ vững, có thể coi là một kỳ tích...

Nhưng còn ngày mai thì sao?

Ngày mai có thể tiếp tục thủ vững được sao?

Tào Bằng bắt đầu nghĩ đến Tào Tháo.

Lão già này, người ở Tây Lăng nghỉ ngơi đã đủ lâu rồi, có phải nên ra tay rồi không chứ?

Hắn hối hận vì mình đã mang quá ít binh mã, cho nên hiện tại chẳng khác gì trứng chọi đá, nhưng cẩn thận giấu lại, nếu hắn mang theo nhiều binh mã thì lại khó tránh khỏi việc sẽ bị Lưu Bị phát hiện ra. Cho nên nói, chuyện này cũng rất khó nói rõ ràng là tốt hay xấu.

Chỉ mong quân Tào ở huyện Ngạc không kéo dài lâu lắm, nếu không phía bên mình thật sự là phiền toái!

Nhưng thật ra Quan Vũ là việc nhỏ, quan trọng là Lưu Bị ở quận Trường Sa.

Nếu chẳng may bị ông ta phát hiện ra tình huống không ổn, chắc chắn sẽ mang binh cứu viện, thậm chí Thái Sữ Tử ở La huyện có thể xuất binh tiến đến! Dù sao, sự tồn tại của Lưu Bị có lợi cho Giang Đông phát triển. Nếu mất đi sự kiềm chế của Lưu Bị, tin rằng Giang Đông cũng sẽ vô cùng khổ cực.

Đúng lúc này, một đội nhân mã từ dưới thành vội vàng đi lên.

Đi đầu chính là Phó tướng La Mông của Tào Bằng.

La Mông là người Tương Dương, năm vừa rồi theo người nhà tị nạn đến Tây Xuyên, nhưng khi Trương Tùng đi sứ Tương Dương, La Mông đã hộ tống Trương Tùng cùng nhau trở về Tương Dương, tại Kinh Châu gặp An Bình, La Mông liền quyết định ở lại quê nhà, sau đó được Trương Tùng đề cử, Tào Bằng đã trưng dụng La Mông là Trường Sử Trung quân, Tùy quân thính lệnh.

La Mông đi lên đầu thành nhanh chóng đến trước mặt Tào Bằng.

- Đại đô đốc, quân sự phái ta thông báo với người, cầu Đông Quan đã bố trí thỏa đáng, bất cứ lúc nào người cũng có thể bỏ thủ Đông Quan, rút lui về cầu Đông Quan.

- Chuẩn bị tốt rồi?

- Đúng vậy?

Tào Bằng mừng rỡ, đám một quyền lên tường chắn mái.

Pháp Chính đã bố trí thỏa đáng rồi, vậy thì những áp lực mà trước đó hắn phải chịu đựng đã giảm bớt đi rất nhiều rồi.

Quan Vũ, ngày chém đầu người không còn xa nữa!

Thủ vệ trên Phong Thành Lĩnh vô cùng nghiêm mật.

Vương Song lĩnh gần hai trăm ám sĩ lặng lẽ vào núi thần không biết quỷ không hay muốn bắt đối phương cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sau hừng đông, binh Giang Hạ lại phát động công kích như thủy triều.

Mà lời thạch bắn trên đỉnh Phong Thành cũng không dừng lại, điều này chứng minh Vương Song đã không thành công! Nếu không thì sự uy hiếp trên Phong Thành Lĩnh đã không còn mới đúng. Tào Bằng hiểu rất rõ nếu đối thủ đã nghĩ ra chiêu số như vậy, sao có thể không đề phòng? Thật ra Tào Bằng không quá lo lắng về sự an nguy của Vương Song và ám sĩ, hắn rất yên tâm đối với sức chiến đấu của đội đặc chiến trong khu rừng rậm.

Vấn đề là hấn sắp không chống đỡ được rồi!

Thời gian buổi trưa, quân Tào Hạ Tuyền đã chết hơn hai trăm, tình huống còn nghiêm trọng hơn so với ngày hôm qua.

Nếu cứ tiếp tục kiên trì ở Đông Quan, chắc chắn sẽ tạo nên thương vong cực lớn. Hôm nay binh Giang Hạ công kích hung mãnh hơn hôm qua. Nói vậy Quan Vũ cũng biết kéo dài thêm một ngày thì nguy hiểm sẽ tăng lên gấp đôi, quân chủ lực của quân Tào bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá phòng tuyến của huyện Ngạc tiến thẳng đến Hạ Tuyền. Nếu ông không thể phá được Hạ Tuyền trước khi chủ lực quân Tào đến, vậy thì mấy ngàn binh mã sẽ gặp phải cảnh nguy hiểm toàn quân bị diệt.

Cho nên Quan Vũ gần như là tiến hành công kích bất chấp thương vong.

Dựa vào sự áp chế trên Phong Thành Lĩnh, binh Giang Hạ đã nhanh chóng tới gần tường thành Hạ Tuyền, từng đợt sóng tấn công liên tiếp gây cho Đông Quan Hạ Tuyền nhiều nguy hiểm, binh Giang Hạ chết thê thảm và nghiêm trọng, nhưng thương vong của quân Tào cũng kinh người không kém. Đến giữa Ngọ thì con số thương vong đã gần như tương đương nhau.

Tào Bằng biết nếu tiếp tục thủ vững Đông Quan thì không còn tác dụng gì nữa.

Binh Giang Hạ lại phát động công kích, nhưng bất ngờ sự áp chế trên Phong Thành Lĩnh đột nhiên biến mất.

Tào Bằng ngẩn ra chột hiệu, rất có thể là đám người Vương Song đã thành công, chỉ có điều hơi chậm một chút, Tào Bằng liền quyết định rút khỏi Đông Quan.

Vốn định thủ vững Đông Quan hai ngày nhưng nay chỉ thủ một ngày.

Quan Vũ đúng là điên rồi...

Người này vì muốn cướp lấy Đông Quan mà đã tổn thất ít nhất hơn một ngàn người, nhưng nhìn bộ dạng của ông ta dường như không chút nào nản chí, vẫn một lòng thề phải đánh chiếm được Hạ Tuyền.

- Hằng Nhượng, chuẩn bị vứt bỏ Đông Quan.

Bởi vì Khẩu Phong đã chết trận, Văn Võ bị trọng thương, cho nên hiện giờ đi theo Tào Bằng trấn thủ Đông Quan là La Mông.

- Đại Đô đốc, các huynh đệ đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tào Bằng khẽ gật đầu, lại có chút lưu luyến nhìn tường thành Đông Quan đã bị máu tươi ngấm ứ sũng, trong nội tâm khẽ thở dài, rồi hạ lệnh toàn quân rút lui.

Ngày hôm qua trên đầu thành Đông Quan có hơn ngàn quân coi giữ.

Mà hiện tại tướng sĩ quân Tào rút lui khỏi Đông Quan chỉ còn hơn ba trăm người.

Có thể nói trong thời gian nửa ngày, quân Tào đã thương vong thê thảm và nghiêm trọng, nhìn vô cùng kinh người. Nhưng đúng là trong thời gian nửa ngày này đã đủ cho Pháp Chính thông dong bố trí tuyến phòng thủ thứ hai trong thành Hạ Tuyền. Tào Bằng tin tưởng dựa vào cầu Đông Quan ít nhất có thể thủ vững hai tới ba ngày.

Cái gọi là phòng tuyến cầu Đông Quan thật ra chính là lấy Tuyền Thủy làm phân giới bố trí mai phục trên cầu Đông Quan.

Lúc này nhất định phải giới thiệu một chút về địa thế chính thể thành Đông Quan. Lúc trước đã nói, Hạ Tuyền thành lập tại Hạ Tâm Phán. Phán, ý chỉ là đất trũng, địa thế tương đối thấp lổm, muốn tấn công Hạ Tuyền thì nhất định phải nhảy vào nơi đất lổm đó, rồi sau đó mới có thể phát động công kích hữu hiệu...

Mà địa thế của tòa thành Hạ Tuyền là tây cao đông thấp.

Từ Đông Quan vào thành tới Tuyền Thủy ước chừng có độ dốc ba mươi độ, lúc trước khi xây dựng thành, vì tiện cho việc qua lại cho nên trên đường cái Đông Quan đã dùng đá vụn để rải đường, hơn nữa, đường cái Đông Quan này vô cùng rộng, ba xe ngựa có thể song song đi qua.

Mà từ Đông Quan đến Tây Quan cũng chỉ có một con đường duy nhất này.

Trên Tuyền Thủy có bắc một cây cầu đá chắc chắn nối hai bờ sông Tuyền Thủy.

Lúc trước bởi vì lo lắng vấn đề lũ lụt cho nên Hạ Tuyền chủ yếu khai thác, phát triển ở bờ tây, còn bờ đông thì trở thành khu dân nghèo.

Để đảm bảo trận chiến Hạ Tuyền thắng lợi, Tào Bàng đã hạ lệnh đập vỡ toàn bộ bờ Đông Quan đã xây dựng để nơi đó biến thành một đồng hoang tàn khó có thể đi lại. Đồng thời chỉ để lại một con đường cái Đông Quan duy nhất để làm đầu mối then chốt. Còn dân chúng ở tại bờ Đông Quan này đã được cho rút lui toàn bộ tới bờ tây, khiến cho toàn bộ bờ đông trở thành một khu vực trống trải không có người.

Trải qua mấy ngày Pháp Chính đẩy nhanh tốc độ, phòng tuyến cầu Đông quan đã hoàn thiện.

Rất nhiều đất đá được dỡ bỏ ở bờ đông đặt chồng chất ở đầu cầu Đông Quan hình thành một bức tường cao hơn nửa người ngựa.

Đứng ở đầu cầu có thể nhìn xuống toàn bộ bờ đông, nhìn rõ được nhất cử nhất động của binh Giang Hạ. Thừa dịp binh Giang Hạ nghỉ ngơi và chỉnh đốn, Tào Bàng suất lĩnh quân Tào rời khỏi Đông Quan tiến thẳng đến cầu Đông Quan.

Mà ở bờ tây cầu Đông Quan có một cây đại kỳ tung bay đón gió.

Trên Đại kỳ có chữ: Đô đốc Kinh Nam, Hoành dã tướng quân. Ở giữa là một chữ “Tào” rất lớn, viền vàng, ánh bạc tỏa hào quang dưới ánh mặt trời.

Trận địa quân Tào đã sẵn sàng đón quân địch.

Khi Tào Bàng và La Mông mang theo người đến cầu Đông Quan thì Pháp Chính cũng dẫn theo Lưu Thông đến nghênh đón.

- Vất vả cho Đô đốc rồi.

Tào Bàng cười:

- Có gì mà vất vả, bốn phận mà thôi.

Nói xong, hấn quay sang nói với La Mông:

- Hằng Nhượng, dẫn theo các huynh đệ đi xuống nghỉ tạm, một trận chiến Đông quan đã khiến các huynh đệ quá vất vả rồi.

- Vâng!

Chỉ có bản thân trải quan trận huyết chiến Đông Quan mới hiểu được nơi đó chiến đấu ra sao, thảm liệt và bi tráng thế nào.

La Mông trải qua nửa ngày chém giết đã sức cùng lực kiệt. Nghe Tào Bàng chỉ bảo cũng không chối từ, vội vàng mang theo người đi qua cầu.

- Tình huống như thế nào?

- Bẩm Đại đô đốc, hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tào Bàng nghiêm mặt nói:

- Hiếu Trực, lúc này chúng ta nên thủ vững ít nhất hai ngày, hãy nói cho các huynh đệ cần phải kiên trì, ta sẽ đích thân đốc chiến.

Nói thật, lúc này Tào Bàng cũng đã vô cùng mệt mỏi.

Nhưng bản thân làm chủ tướng, hấn không nghỉ ngơi mà phải trấn thủ trung quân.

Cái gọi là trung quân được thiết lập ở bờ tây cầu Đông Quan. Một khi phòng tuyến bờ đông tuyên bố bị phá, hấn sẽ phải tấn công trực diện với binh Giang Hạ, là vô cùng nguy hiểm. Cho nên vào lúc này hấn vẫn phải kiên trì. Sau khi thảo luận với Pháp Chính một lúc, đang lúc hấn chuẩn bị tuần tra quân doanh chợt nghe phía Đông Quan có tiếng trống ù ù, theo sau đó là tiếng nổ vang cùng với những tiếng hò hét đình tai nhức óc đập vào trong tai.

Sắc mặt Tào Bằng biến đổi: Thành Đông Quan đã bị phá!

Vốn tưởng rằng Quan Vũ sẽ nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút, nào ngờ người này quá sốt ruột, chỉ một lát sau đã bắt đầu công kích.

- Đại đô đốc...

- Ta mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ.

Trước khi trời tối, tất cả mọi việc ở đây giao hết cho Hiếu Trực phụ trách.

Lúc này biểu hiện của Tào Bằng càng thoải mái thì tướng sĩ quân Tào lại càng an tâm.

Pháp Chính khẽ mỉm cười:

- Đại đô đốc cứ đi nghỉ, có Pháp Chính ở đây tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu mộng đẹp của Đại đô đốc.

- Vậy thì kính nhờ Hiếu Trực.

Tào Bằng vuốt cằm xoay người thẳng đến lều lớn trung quân.

Tiếng kêu càng ngày càng gần, nhưng Tào Bằng lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, trong thần sắc lộ ra vài phần bình thản. Trên đường đi, tướng sĩ quân Tào nhìn thấy dáng vẻ bình thản của Tào Bằng thì cũng yên lòng theo. Sau khi đi vào lều lớn trung quân, Tào Bằng cởi áo bào nhuộm đầy máu ra, thay một bộ y phục khô, sai người mang ra khỏi lều lớn, còn hấn thì kê cao gối mà ngủ trên sập, say sưa đi vào giấc mộng ...

Phong thái bình thản khoan thai kia đã khiến cho sĩ khí quân Tào lập tức dâng cao.

Đứng ở bên ngoài lều lớn trung quân có thể thấy rõ ràng Tào Bằng đã bình yên đi vào giấc ngủ ở bên trong, còn có gì có thể trấn an lòng quân bằng thái độ này?

Tiếng kêu càng ngày càng vang, nhưng Tào Bằng như không nghe thấy.

Hấn thật sự là mệt mỏi!

Vừa đặt đầu lên sập đã ngủ rất say.

Mà ở đầu cầu Đông Quan, bản thân Pháp Chính mặc bì giáp, tay cầm kiếm đích thân đốc chiến.

Thấy binh Giang Hạ đã xuất hiện ở cuối con đường dài, trên mặt Pháp Chính nở nụ cười quỷ dị.

Y quay đầu nói với Lưu Thông:

- Mạnh Minh, chuẩn bị tốt rồi chứ?

- Chỉ chờ hiệu lệnh quân sư.

Pháp Chính gật gật đầu, khoát tay ra hiệu, chỉ thấy từ đầu bờ tây đẩy tới hai chiếc xung xe, nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện trên mặt đất có bốn dấu vết lõm sâu vào kéo dài tới cuối đường. Phía trên xung xe nhồi đá vụn gỗ ngắn vô cùng nặng. Mà ở xung quanh xung xe được bao phủ miếng vải đen, mặt trên được vẩy tạt dầu cây trấu, hai người đàn ông khỏe mạnh cường tráng cầm trong tay cây đuốc, đứng ở phía sau xung xe.

Trong Đông quan, Quan Vũ giục ngựa vào thành.

Đột nhiên mất đi áp chế trên Phong Thành Lĩnh, ông đã biết sự việc không ổn.

Nhưng mà Đông Quan đã cáo phá, trên Phong Thành Lĩnh đã mất đi tác dụng. Quan Vũ phân rõ nặng nhẹ! Ông biết, việc cấp bách là phải nhanh chóng phá được Hạ Tuyền, rồi sau đó chỉnh đốn binh mã, đồng

thời phái người đi cầu viện Lưu Bị. Tuy Mã Tắc trên Phong Thành Lĩnh là một nhân tài, nhưng so sánh ra thì vẫn không bằng quân vụ trước mặt, Cho nên, Quan Vũ không có để ý tới biến cố trên Phong Thành Lĩnh mà dẫn bộ trực tiếp vọt vào bên trong thành Hạ Tuyền.

Vừa vào thành, Quan Vũ lập tức ngăn ra!

Theo góc độ quan sát của ông có thể thấy được rõ ràng bức tường chắn được xây dựng ở trên cầu Đông Quan.

Rất rõ ràng, quân Tào cũng không định buông bỏ mà nhất định phải thủ vững Hạ Tuyền.

Hay cho tên tiểu tặc Tào Bàng, rõ ràng là muốn bố trí đưa ta vào chỗ chết!

Quan Vũ nghiêng răng nghiêng lợi thăm mắng chửi Tào Bàng. Chiêu thức của Tào Bàng thể hiện rõ: ta có thể ra khỏi thành quan, nhưng ta sẽ dựa vào cả tòa thành trì để quyết đấu cùng người. Chỉ cần Quan Vũ người một ngày không chiếm lĩnh được toàn bộ Hạ Tuyền, ta sẽ bám trụ người một ngày.

Phóng ngựa đi lên đầu thành đông quan, Quan Vũ dừng chân, đưa mắt nhìn ra xa.

Một tầm nhìn trống trải rất tốt!

Toàn bộ bờ đông là một đồng hoang tàn.

Gỗ lớn đá to đổ nát chất đống, Nếu muốn phát động xung phong từ đồng hoang tàn này thì nhất định sẽ gặp phải cung tiễn hung mãnh của quân Tào tập kích. Đường gập ghềnh nhấp nhô, nếu phát động công kích thì chắc chắn sẽ phải trả một cái giá cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng. Mà nơi này đã mất đi sự áp chế và uy hiếp trên Phong Thành Lĩnh, mà dù có áp dụng chiêu thức đó với thành Hạ Tuyền nhưng sẽ không nảy sinh hiệu quả như từng áp dụng đối với Đông Quan.

- Quân hầu, nên làm gì bây giờ?

Có người hầu cận tiến lên hỏi.

Quan Vũ nghiêng răng nói:

- Công kích cho ta, Nếu không thể đánh hạ cầu Đông Quan, vượt qua Tuyền Thủy thì chúng ta vẫn chỉ có con đường chết như trước thôi.

- Vâng!

Lúc này sĩ khí binh Giang Hạ không tồi.

Vừa mới phá được Đông Quan nên rất đắc ý kiêu ngạo, cho nên khi Quan Vũ ra lệnh, binh Giang Hạ lập tức phát động công kích hung mãnh. Phía trên đồng hoang tàn có thuận binh ở phía trước yểm hộ, mà ở trên đường cái Đông Quan, binh Giang Hạ tạm thời chế tác tám mộc đơn sơ đẩy ở phía trước chậm rãi đẩy mạnh hướng về phía cầu Đông Quan. Trong phút chốc, đầu cầu Đông Quan vạn tiễn đồng loạt bắn ra, Đứng ở đầu thành Đông Quan có thể được rõ ràng tiếng dây cung vang lên, từng loạt mũi tên phóng lên cao, bay vụt mà đến.

Cũng may có tám chắn ở phía trước có thể ngăn cản tên tập kích.

Đồng thời, Quan Vũ hạ lệnh cho cung tiễn thủ đánh trả, yểm hộ binh mã xung phong.

Song phương đầu tiên một trận, tiếng mưa tên phá không, tiếng kêu la thảm thiết đầy hỗn loạn trong gió làm người ta không rét mà run.

Cung tiễn thủ binh Giang Hạ dựa vào ưu thế về số người.

Mà cung tiễn thủ quân Tào thì dựa vào địa hình. Song phương người tới ta đi quần đấu không ngừng, mà binh Giang Hạ không ngừng tới gần đầu cầu Đông Quan. Khi còn cách đầu cầu Đông Quan hơn bốn trăm bước, Pháp Chính đột nhiên rút kiếm, lớn tiếng quát:

- Đẩy xung xe lại đây cho ta...

Hai người đàn ông cường tráng gơ cây đuốc châm vật nhóm lửa trên xung xe.

Trong phút chốc trên xung xe lửa cháy bùng lên, mười người phụ trách đẩy xung xe bắt đầu gia tăng tốc độ, khi sắp tới đầu cầu Đông Quan, những quân tốt đột nhiên buông tay, xung xe kia dựa theo vết lõm dọc trên mặt đất nghiêng dài trên đường cái mà lao xuống. Bởi vì được thúc đẩy khiến cho tốc độ xung xe lao xuống với tốc độ cực nhanh, quán tính cực lớn khiến xung xe mang theo lực ngàn quân gào thét xông tới, những quân tốt Giang Hạ đang phụ trách khiêng tấm chắn phía trước bất chợt ngã ra.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, xung xe đã tới trước mặt.

Trong mắt quân tốt Giang Hạ chỉ thấy một đoàn quả cầu lửa gào thét mà đến.

Xung xe hung hãn va chạm xe chắn tiến vỡ nát rồi sau đó thế không thể chắn rồi tiếp tục tấn công về phía trước.

Một gã binh giang hạ trốn tránh không kịp, bị xung xe va vào lập tức đánh bay ra ngoài, trên thân thể xuất hiện một dấu vết lõm xuống cực kỳ rõ ràng.

Sau khi té rớt xuống mặt đất, binh Giang Hạ kia phun máu tươi lập tức tắt thở.

Mà binh Giang Hạ khác vội vàng né tránh nhưng trên đầu xung xe xếp ba hàng xung lưỡi móc phát huy uy lực rất lớn. Lưỡi móc ngược hung hãn cấp phập vào người năm binh tốt, chém ngang binh Giang Hạ làm thành hai đoạn. Cùng lúc đó, có một binh Giang Hạ tránh không kịp còn bị lưỡi móc ngược kéo trượt dài đến cuối con đường. Móc ngược xé rách y giáp, xé rách gân cốt bắp thịt. Khi đã hết quán tính, xung xe ầm vang đổ xuống cũng là lúc binh Giang Hạ kia bị tha kéo máu thịt lẫn lộn, nát bét. Trên phố dài để lại từng vết máu chết bất mắt khiến những binh Giang Hạ đang chuẩn bị xung phong nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, sắc mặt trắng bệch, trong lúc nhất thời cũng không dám phát động xung phong nữa.

Lửa cháy hừng hực, xung xe thành một đồng phế liệu.

Quan Vũ mang theo người tới trước trận, nhìn tàn tích xung xe trên mặt đất mà hai gò má giật giật không ngừng.

Ông liếc nhìn một cái là nhận ra xung xe này được chế tạo bởi Gia Cát Lượng, lúc ấy Quan Vũ, Trương Phi còn chề cười, nói thứ đồ này chỉ là thùng rỗng kêu to không có tác dụng gì. Nhưng không ngờ lại có uy lực như thế. Hai chiếc xung xe đụng nát tấm chắn gỗ khiến hơn mười quân tốt chết thảm trên đường dài. Vũ khí do tự tay mình tạo ra lại gây nên sự khiếp hãi đối với quân bên mình, sao Quan Vũ không thể nổi giận?

Ông ngược lên nhìn chăm chú trên đầu cầu Đông Quan.

Thấy quân Tào trên cầu không có bất cứ động tĩnh gì.

Đánh lui được sự công kích của binh Giang Hạ nhưng dường như bọn họ không chút hưng phấn khiến người khác bất an.

Đây chắc chắn là một trận ác chiến!

Mức độ thảm liệt này chỉ sợ còn hơn cả trận chiến Đông Quan hôm qua.

Nếu có đủ thời gian, Quan Vũ không ngại so chiêu với quân Tào. Nhưng vấn đề là hiện tại ông thật sự không có thời gian.

Vốn tưởng rằng công phá được Đông Quan thì trận chiến này đã chấm dứt.

Nhưng tuy rằng Đông Quan bị phá, nhưng lúc này trận ác chiến chân chính mới thật sự bắt đầu.

Mất phương Quan Vũ trợn lên, rút đao hô to:

- Các huynh đệ, nay là lúc nguy cấp cần sự anh dũng đi đầu, mở một đường máu....tiến công cho ta!

Binh Giang Hạ sau khi trải qua sự hỗn loạn ngắn ngủi đã cùng hò hét tiếp tục công kích về hướng đầu cầu Đông Quan.

Trên cầu Đông Quan, quân Tào dựa vào bức tường mã để yểm hộ không ngừng đánh trả. Trên con đường dài chừng hai dặm vang lên tiếng kêu rung trời, tiếng trống trận ù ù.

Song phương người tới ta đi ác chiến không ngớt.

Quan Vũ liên tiếp phát động năm sáu lần công kích nhưng lại không thấy hiệu quả.

Trong lòng đột nhiên giận giữ, ông sai người mang trọng giáp tới mặc lên người, cầm song đao trong tay bước đi như bay, trong chớp mắt đã vọt tới phía trước.

Chủ tướng đích thân ra trận khiến khí thế binh Giang Hạ lập tức dâng cao.

Pháp Chính trợn mắt hổ lên la to.

Vừa rồi binh Giang Hạ tiến công, Pháp Chính đã hạ lệnh thả hơn mười xung xe tạo thành thương vong rất lớn đối với binh Giang Hạ, nhưng đồng thời cũng khiến Pháp Chính thâm lo lắng.

Hiện giờ Quan Vũ đích thân xuất trận thì không thể khinh thường.

Theo lý mà nói, Pháp Chính cần phải thông báo cho Tào Bàng.

Nhưng y đã cam đoan với Tào Bàng rằng tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu giấc mộng của Tào Bàng. Nay trời chiều đã ngã về tây, khoảng cách bầu trời tối đen vẫn còn sớm, sao có thể quấy nhiễu chủ tướng.

Pháp Chính rống to:

- Xung xe, đẩy xung xe lại đây cho ta.

Hai chiếc xung xe lại gào thét đến theo quỹ đạo mà xuất ra. Tuy nhiên lúc này đây Pháp Chính đã hạ quyết tâm, y liên tục hạ lệnh trong thời gian ngắn liên tiếp xuất ra hơn mười chiếc xung xe, xung xe được xếp hai hàng, mỗi hàng năm xe lửa cháy hừng hực giống như hai đầu con hỏa long gào thét lao ra khiến binh Giang Hạ lập tức kinh hãi. Quan Vũ hét lớn một tiếng nghiêng người nhảy lên xung xe thứ nhất, trường đao trong tay chém vào xung xe khác. Xung xe mang theo lực ngàn quân theo đó mà ầm ầm sập xuống, kéo dài trên phố, nhưng chiếc thứ hai, thứ ba...nối gót theo va đập vào xung xe kia, lực va chạm kinh người sinh ra một dòng khí nóng thật lớn, ngay cả Quan Vũ cũng không chịu nổi, ông vội vàng lắc mình nhảy xuống tránh né đá vụn bắn ra...

Cùng lúc đó mưa tiễn như châu chấu từ trên đầu cầu Đông Quan phóng tới.

Quan Vũ múa xong đao lên, gầm to.

Nhưng mấy trăm mũi tên sắc bén đều nhắm bắn vào ông, Quan Vũ dù có ba đầu sáu tay cũng không có khả năng phòng hộ thích đáng.

Mà những xung xe bị va đập vỡ nát kia đã để lại đá vụn và cây đốt trên mặt đất.

Quan Vũ vừa né tránh tên vừa phải để ý dưới chân.

Chỉ một chút bất cẩn này lập tức bị một mũi tên bắn trúng. Quan Vũ kêu lên một tiếng trầm đục, suýt nữa ngã trên mặt đất, cũng may trên người mặc trọng giáp, nếu không đã bị mưa tên bắn thành con nhím rồi. Ông vốn định làm tăng tinh thần hăng hái xông lên Đông Quan nhưng lại liên tiếp bị ngăn cản, Quan Vũ cũng hiểu không thể làm gì được.

Lập tức ông chậm rãi lùi lại về phía sau.

Mà đầu cầu Đông Quan, hai chiếc xung xe lại được thả ra, khiến cho Quan Vũ không thể không né tránh, suýt chút nữa thì bị vướng vào lưới móc ngược trên xung xe.

Lui về cuối đường dài, Quan Vũ vẫn chưa hoàn hồn.

Nhìn đại kỳ trên đầu cầu Đông Quan đón gió tung bay, ông cắn răng lại hạ lệnh xung phong.

- Truyền mệnh lệnh của ta, ba quân thay phiên công kích.

Ta không tin trong tay bọn họ còn nhiều xung xe, chỉ cần xung xe kia khô kiệt thì cầu Đông Quan không tiếp tục phòng ngự được, chỉ là thùng rỗng kêu to. Các huynh đệ, theo ta xông lên.

Sau khi Quan Vũ nghỉ ngơi, lại đầu tàu gương mẫu xông lên phố dài.

Binh Giang Hạ cũng kêu to, theo sát Quan Vũ.

- Người này điên rồi!

Pháp Chính quá sợ hãi.

- Cung tiễn thủ, bắn tên cho ta!

Đúng như lời Quan Vũ nói, trong tay người còn bao nhiêu xung xe?

Chỉ cần ta có chuẩn bị, thì xung xe của người sẽ giảm đi sự uy hiếp xuống mức thấp nhất. Hơn nữa, ta sẽ không ngừng nén ép người dùng xung xe tấn công để rút ngắn khoảng cách, chỉ cần rút ngắn khoảng cách lại, vậy thì uy lực xung xe sẽ giảm bớt đi. Đúng vậy, ta làm như vậy là sẽ tạo thành thương vong thật lớn.

Nhưng thương vong có lớn còn tốt hơn toàn quân bị diệt.

Quan Vũ đập nôi chìm thuyền, khiến Pháp Chính cảm thấy đau đầu.

- Người này điên rồi, con mẹ nó người này điên rồi...

- Không phải hấn điên, mà là biết được nhược điểm của xung xe. Hấn dùng mạng người để làm khoảng cách công kích của xung xe ngắn lại, ta cũng quá khinh thường vị Hán Thọ Đình Hầu này.

Ngay lúc Pháp Chính đang liên tục hô quát, chợt nghe phía sau có tiếng người nói.

Pháp Chính vội quay đầu lại, thấy Tào Bằng dưới sự bảo vệ của La Mông và các hộ vệ đi lên cầu Đông Quan.

- Đại đô đốc...

- Hiếu Trực, không cần nói, đây không phải là sai lầm của người.

Tào Bằng khẽ mỉm cười:

- Chớ nôn nóng nhảy tường, người nôn nóng liều mạng... Vị Quan tướng quân này giống như chó điên bị bức đến nóng vội liều lĩnh. Hấn lựa chọn như này cũng không hề sai lầm, chỉ có điều nếu không có tâm địa tàn nhẫn thì sẽ không có quyết định này.

Người này không hổ là vị tướng đứng đầu hiện nay.

- Vậy...

- Hấn muốn tiêu hao xung xe của chúng ta, vậy hãy điên cùng hấn.

Tào Bằng đột nhiên cắn răng, lạnh lùng nói:

- Quan Vân Trường hấn không sợ hãi, nhưng ta cũng không tin mỗi một binh Giang Hạ cũng là Quan Vân Trường.

Pháp Chính chấp tay tuân lệnh, lại đẩy xung xe ra.

Quân tốt phụ trách đẩy xung xe cũng thở hồng hộc, cũng may vẫn luôn có người thay cho, khi bọn họ cảm thấy thể lực không đủ, lập tức có người tiến đến tiếp nhận thay bọn họ.

Bầu trời dần dần tối đen.

Màn đêm đã bao phủ Hạ Tuyền, trong thành Hạ Tuyền đèn đuốc sáng trưng.

Ánh sáng chiếu rọi bờ đông Hạ Tuyền sáng như ban ngày.

Đúng như lời Tào Bằng nói, trên đời này chỉ có một Quan Vân Trường, binh Giang Hạ sau khi qua đợt xung phong, số người chết đã trên một ngàn!

Thương vong thật lớn khiến binh Giang Hạ lâm vào sự hoảng loạn, lộn xộn.

Trên cầu Đông Quan, quân Tào cũng thương vong nhiều, nhưng so sánh ra thì trận ác chiến này đối với quân Tào mà nói không thấm liệt như trận chiến ở Đông Quan.

Dần dần binh Giang Hạ bắt đầu ngừng bước.

Quan Vũ lại liên tiếp phát động công kích, đã rút khoảng cách ngắn lại gần trăm dặm.

Cũng chính một trăm dặm này đã ngã gục gần ngàn người, trên con phố dài một dặm đã nhuộm một màu máu đỏ sẫm.

Quan Vũ thở hồng hộc, cũng có chút không chịu nổi.

Có tùy tùng tiến lên khuyên bảo:

- Quân hầu, các huynh đệ đã không thể tiếp tục được nữa, nếu cứ công kích nh vậy chỉ sợ chúng ta không đánh hạ được cầu Đông Quan mà bản thân cũng sẽ tan tác. Việc cấp bách là ổn định đầu tuyến, còn nữa, trên Phong Thành Lĩnh vẫn không có tin tức của Mã chủ bộ, có thể cho người đi tìm hiểu, nếu Mã chủ bộ còn sống, nói không chừng sẽ nghĩ ra biện pháp, chúng ta cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục chiến đấu.

Quan Vũ dù không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận nếu đánh tiếp càng tăng thêm thương vong.

Ông ngẩng lên nhìn về phía đầu cầu Đông Quan.

Chỉ thấy trên đầu cầu Đông Quan đèn đuốc sáng trưng.

Một bóng người quen thuộc đứng ở trên cầu.

Mắt phượng của Quan Vũ tỏa ra sát khí nồng đậm.

Một lát sau, ông chìa đao về phía đầu cầu, lớn tiếng quát:

- Tiểu , mỗ thê sẽ giết ngươi.

Thanh âm to lớn vang dội trong đêm.

Chỉ nghe tiếng cười sang sảng từ đầu cầu Đông Quan vọng đến:

- Nhị tướng quân, đầu của Bằng ở đây, nếu muốn giết ta, sao không tiến đến...

Quan Vũ nghe vậy cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng ông hiểu rõ, cứng rắn mà đánh chưa chắc đã có kết quả.

Ông hít sâu một hơi, oán hận giậm chân, không cam lòng chỉ bảo cấp dưới:

- Truyền lệnh, thu binh.

Lúc này, Thiên tướng nhân định!

Giới cho tên tiểu !

610. Chương 677: Bước Đường Cùng

Vốn Tào Bằng tràn đầy tin tưởng có thể dựa vào Hạ Tuyền ngăn cản Quan Vũ mười ngày.

Nhưng hiện tại hắn phát hiện mình quá khinh thường Quan Vũ, hoặc là nói khinh thường sự điên cuồng của Quan Vũ. Trải qua thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngắn ngủi ước chừng hai canh giờ, Quan Vũ lại hạ lệnh khêu đèn đánh đêm, tiếp tục công kích cầu Đông Quan. Giờ Sưu, bóng đêm thâm trầm, dưới cầu Đông Quan âm thanh rung trời, binh Giang Hạ lại phát động tấn công dũng mãnh quyết tử đối với cầu Đông Quan, thư thế quyết đập nổi chìm thuyền thê phải đánh hạ cầu Đông Quan.

Quan Vũ không thể không đấu!

Trên Phong Thành Lĩnh là một đồng hồ hỗn loạn.

Xác chết lung tung, ngã vào trong vũng máu.

Mã Tắc không biết đã đi đâu, mà quân giới trên Phong Thành Lĩnh đã bị tổn hại gần như không còn.

- Vào ban đêm, không biết quân Tào từ chỗ nào bất ngờ xuất hiện trên Phong Thành Lĩnh, Mã chủ bộ vội vàng ứng chiến, nhưng quân Tào này lại cực kỳ hung ác, hầu như toàn là tinh nhuệ của quân Tào. Huynh đệ trên phong Thành Lĩnh gần như là bị giết hết không còn ai, mặt tướng nhìn thấy Mã chủ bộ đã bị một tướng lĩnh quân Tào bắt sống ở trong loạn chiến. Tuy mặt tướng có lòng cứu viện nhưng trong lúc đó quân Tào quá mức hung hãn, sau khi đánh tan chúng ta thì liền nhanh chóng rút lui trốn vào trong Phong Thành Lĩnh. Mặt tướng từng phái người đuổi bắt nhưng người phái ra một đi không trở lại.

Một gã quân Tư mã bị đánh bại rời khỏi Phong Thành Lĩnh quay về khóc lóc kể lể với Quan Vũ.

Nếu như bình thường, Quan Vũ sẽ không nói hai lời lập tức phái người đi cứu viện. Nhưng lúc này ông đã không còn tinh lực mà quan tâm đến sự sống chết của Mã Tắc.

Trên thực tế, có một dự cảm nguy cơ trước nay chưa từng có khiến Quan Vũ vô cùng căng thẳng.

Mã Tắc bị bắt giữ, cũng không quan trọng!

Quan trọng là phải gia tăng việc phá được cầu Đông Quan.

Mặc dù trả giá tính mạng ngàn người nhưng cũng không quan trọng, giờ khắc này, Quan Vũ đã không màng lo lắng dựa vào Hạ Tuyền ngăn trở bước chân quân Tào.

Việc ông phải làm là mau chóng mang theo người phá tan phòng tuyến cầu Đông Quan và hội hợp với Lưu Bị.

Cho nên, sau khi trải qua thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngắn ngủi, Quan Vũ lại phát động công kích cầu Đông Quan. Binh Giang Hạ càng tạo thành đội cảm tử dưới sự chỉ huy của Quan Vũ mà điên cuồng công kích cầu Đông Quan khiến cho quân Tào đứng trên cầu Đông Quan tăng thêm áp lực, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu không thể ngăn được.

Một dặm, năm trăm mét.

Đối với xung xe mà nói, va chạm trong khoảng cách ngắn này thì uy lực càng nhỏ.

Khi trời gần sáng, cầu Đông Quan đã phát ra gần hai trăm xung xe, chết cũng hơn năm trăm người.

Tuy rằng Tào Bàng vẫn biểu hiện cực kỳ bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại vô cùng khẩn trương và mãnh liệt. Một ngày một đêm, mới chỉ là một ngày một đêm!

Quan Vũ dùng hơn ngàn người đã gần như hao hết xung xe quân Tào.

Tư thế trước mắt, Quan Vũ sẽ không từ bỏ ý đồ. Tới nước này rồi, ông chỉ có thể tấn công mãnh liệt mới có đường ra. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, binh Giang Hạ dần dần phát hiện nhược điểm của xung xe, đã bắt đầu chú ý đến vết lõm đường rãnh trên mặt đất mà bắt đầu tiến hành phá hư.

May mắn vẫn còn đường rãnh hơn bốn trăm mét.

Không cần nói nhiều lời, áp lực quân Tào càng lúc càng lớn.

Giờ Mão qua, thế tấn công của binh Giang Hạ đã hòa hoãn, một lần nữa tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Môi Tào Bàng đã khô nẻ bật máu, yết hầu khàn khàn, thậm chí còn nói không ra tiếng. Lưu Thông đưa túi nước qua, Tào Bàng rút nút lọ uống ừng ực, cuối cùng cũng giảm bớt cái khát trong cổ họng. Hắn thở hổn hển đi lên đầu mã tường bên cạnh đầu cầu Đông Quan, tòa mã tường được xây dựng tạm thời lúc này cũng đã bị tàn phá ghê gớm, gần như đã không có tác dụng ẩn thân nữa.

- Đại Đô đốc, xung xe đã không còn nhiều nữa!

- Còn có bao nhiêu?

- Chín mươi bảy lượng...

Lưu Thông lập tức báo ra con số chuẩn xác khiến Tào Bàng chau mày.

Chín mươi bảy chiếc, lúc này mới chỉ là một ngày đêm, nếu cứ theo tốc độ tiêu hao như này, đoán chừng không cần đến trưa thì xung xe sẽ dùng hết hoàn toàn.

Mà binh Giang Hạ không ngừng đẩy mạnh về phía trước khiến cho uy lực của xung xe càng yếu đi.

Vốn một chiếc xung xe ít nhất có khả năng hạ mấy chục người, nhưng hiện tại, một chiếc xung xe thả xuống cũng chỉ có thể hạ được mấy người mà thôi, uy lực đã không lớn như trước. Dưới tình huống này, muốn kiên trì cũng không dễ dàng. Cũng không biết, phía bên Tào Bàng như nào rồi, đã qua sông chưa?

Nghĩ đến đây, Tào Bàng thở dài.

Trầm ngâm một lát sau, hần chỉ bảo Lưu Thông:

- Mời Hiếu Trực lại đây.

Một lát sau, Lưu Thông dẫn Pháp Chính một mình lên thuyền đến đầu cầu Đông Quan.

Lúc đầu là Pháp Chính chỉ huy chiến đấu, tuy nhiên tiếp theo là Tào Bàng tiếp nhận, Pháp Chính bắt đầu quản lý hậu cần, đảm bảo vận chuyển đồ quân nhu, cả một ngày đêm cũng không nghỉ ngơi, nhìn Pháp Chính tiêu tụy vô cùng. Y đi tới trước mặt Tào Bàng, trên mặt nở nụ cười chua xót, chấp tay thi lễ.

- Sĩ khí các huynh đệ như nào?

- Sĩ khí vẫn dâng cao nhưng số lượng người chết quả thật là kinh người.

- Bây giờ chúng ta còn bao nhiêu binh mã?

- Đầu cầu Đông Quan ước chừng có tám trăm người. Công tử, nếu thật sự không được, hay là điều động từ tây quan tới.

Nếu cầu Đông Quan thất thủ, thì Tây Quan cũng mất đi ý nghĩa phòng thủ. Nếu tới tình trạng này rồi, đơn giản đập nổi chìm thuyền quyết tử chiến với Quan Vũ. Dù sao hiện tại Lưu Bị cũng không có khả năng phái ra viện binh, vậy thì việc thủ tây quan cũng không có ý nghĩa. Quân giới và đồ quân nhu của chúng ta rất đầy đủ, nhưng binh lực lại thiếu. Nếu không điều động quân coi giữ Tây Quan tới, chỉ sợ khó mà tiếp tục kiên trì.

Trong tay Tào Bàng tổng cộng có ba nghìn hai trăm người.

Hàng tốt Hạ Tuyền còn có tám trăm người nhưng cũng không thể trọng dụng.

Những người đó đối diện với cuộc chiến đấu thảm liệt, căn bản không có khả năng kiên trì. Nếu điều tới cầu Đông Quan, chỉ sợ không có tác dụng gì, ngược lại sẽ khiến trận doanh bên ta rối loạn. Cho nên trận chiến Hạ Tuyền ngay từ đầu Tào Bàng đã không cho phép hàng tốt này xuất trận.

Hần lệnh thúc cháu Liêu Trung từ trong tám trăm hàng tốt điều động ra ba trăm tốt cường tráng phụ trách duy trì trị an dân cư bờ tây Hạ Tuyền.

Trước đây, hần dẫn bộ thủ ngự ở Đông Quan có một ngàn binh mã, nửa ngày ác chiến đã chết sáu trăm. Binh mã còn lại trong lúc nhất thời khó mà có công dụng, còn cần phải điều chỉnh. Mà quân coi giữ cầu Đông Quan cũng có một ngàn, hiện giờ cũng đã chết trên hai trăm.

Đây vẫn là dựa vào địa thế cầu Đông Quan cùng với uy lực xung xe.

Từ lúc binh Giang Hạ ngày càng tiến gần tới cầu Đông Quan, ưu thế địa thế đã dần dần giảm bớt, mà uy lực xung xe cũng đã từ từ yếu đi.

Đánh giáp lá cà khó có thể tránh khỏi.

Chỉ dựa vào tám trăm ngàn người thủ ở cầu Đông Quan quả thật là binh lực quá yếu.

Lời Pháp Chính nói rất có lý, lúc này không cần bàn khoăn sự an nguy của Tây Quan gì nữa, Cầu Đông Quan thất thủ, toàn bộ Hạ Tuyền cũng khó mà giữ được.

Trầm ngâm một lát, Tào Bàng hạ quyết tâm.

- Lệnh cho Liêu Trung tiếp quản Tây Quan, điều động toàn bộ binh mã Tây quan lại đây.

- Mở kho vũ khí ra, mọi người lấy cung tiễn, trường đao...một khi xung xe mất đi tác dụng thì chắc chắn là phải đánh trực diện. Nói cho các huynh đệ hãy cố gắng kiên trì một chút, quân cứu viện rất nhanh sẽ tới. Lúc này, chúng ta cũng chỉ có tử chiến, còn ngoài ra không còn cách nào khác.

Quân cứu viện ở đâu?

Ngay cả bản thân Tào Bằng cũng không rõ.

Nhưng sự việc cho tới bây giờ chỉ có thể nói như vậy, nếu không chắc chắn sĩ khí quân tốt sẽ giảm sút.

Hãy cho tướng sĩ quân Tào một hy vọng, bằng không họ khó mà tiếp tục kiên trì. Đương nhiên Pháp Chính hiểu đạo lý này nên gật đầu, khom người lui ra.

Đứng ở trên đầu cầu Đông Quan, Tào Bằng nhìn xuống phố dài, đại kỳ kia đỏ thẫm.

Hán Thọ Đình Hầu, Quan!

Mặc kệ thế nào hôm nay cũng phải có một người chết ở chỗ này.

Không phải Quan Vũ người thì là Tào Bằng ta!

Nghĩ đến đây, Tào Bằng theo bản năng nắm chặt chuôi đao, hắt một hơi thật sâu, xoay người hạ lệnh:

- Lệnh cho toàn bộ cung tiễn thủ tập trung ở bờ tây cầu Đông Quan đợi mệnh lệnh.

- Vâng!

Văn Võ linh mệnh đi.

Nội thương của gã chưa lành nên vẫn không thể tham gia chiến trận.

Nhưng xuất thân nhà tướng vẫn chỉ huy cũng không vấn đề gì.

Giao việc chỉ huy cung tiễn thủ cho Văn Võ thì Tào Bằng cũng yên tâm.

- Đại đô đốc, chúng ta có thể đứng vững không?

Trong lòng La Mông vẫn có chút không yên. Dù sao y vẫn chưa phải La Mông quận Thái Thú trên lịch sử kia mà lúc này chỉ là một thanh niên có tâm huyết, trận chiến Hạ Tuyền là trận chiến mà lần đầu tiên trong cuộc đời y tham gia, cũng là trận chiến thảm liệt nhất mà lần đầu tiên y chứng kiến.

Đối mặt với binh Giang Hạ điên cuồng, trong lòng La Mông có chút thiếu tự tin.

Tào Bằng nhìn y, đột nhiên cười tươi:

- Một đám gà đất chó ngói sao làm gì được ta?

Chính một câu nói này đã khiến La Mông đột nhiên trở nên tự tin vô cùng, chính y cũng không rõ tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Tào Bằng tươi cười rạng rỡ thì cảm giác an tâm lên rất nhiều. Y ra sức gật đầu, không nói năng rườm rà, xoay người rời đi. Tào Bằng nhìn theo lưng y, sau một lúc lâu khẽ thở dài.

Nói thật ra, La Mông, Văn Võ cũng đều là tướng tài.

Nếu có thể qua được điểm quan trọng, điểm quyết định trước mắt, sau này nhất định tương lai rộng mở.

Nhưng có thể chống đỡ được bao lâu? Ngay cả bản thân Tào Bằng cũng không rõ, hiện tại hắn cũng có chút bất an nhưng bề ngoài hắn vẫn phải tỏ ra kiên cường.

Lão Tào, viện binh của ngươi lúc nào mới tới?

Nếu viện binh này mà không xuất hiện kịp thời, ta thật sự khó mà chống cự được nữa...

Dựa theo suy đoán của Tào Bằng, ít nhất hắn có thể chống cự được đến khi trời tối.

Trận ác chiến hai ngày một đêm qua đi, nói vậy Quan Vũ cũng đã dốc hết sức lực, đến lúc đó, ông ta cũng sẽ thu binh nghỉ ngơi và chinh đồn thì Tào Bằng cũng có cơ hội nghỉ ngơi chốc lát.

Nhưng Tào Bằng lập tức phát hiện là hấn vẫn xem nhẹ sự điên cuồng của Quan Vũ.

Sau khi trải qua thời gian ngắn ngủi nghỉ ngơi và chinh đồn, Quan Vũ liên tục tiến hành công kích cầu Đông Quan.

Mà lúc này đây, Quan Vũ sử dụng thủ đoạn công kích đường dài và ném đá, mục tiêu công kích không phải là cầu Đông Quan mà là mặt đất phổ dài.

Những khối từng khối đá thật lớn mang theo lực mạnh khổng lồ trút xuống nổ vang.

Mấy chục khối đá ầm vỡ trên mặt đất, phổ dài vốn cực kỳ chắc chắn đã bị đập thành những hố lớn. Rất nhiều nơi xuất hiện vết nứt, ngay cả đường rãnh dành cho xung xe cũng bị hủy theo. Gần giờ Thìn, xung xe đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Từng đường rãnh bị phá hủy lõm vào, uy lực xung xe cũng khó mà phát huy tác dụng. Trận oanh kích kéo dài gần một canh giờ mới kết thúc, Quan Vũ hạ lệnh toàn quân xuất kích. Mấy ngàn binh Giang Hạ hú gào ồa lên dọc theo phổ dài bị phá nát, khởi xướng công kích đợt tấn công cuối cùng tại cầu Đông Quan.

Cùng lúc đó, Tào Bằng hạ lệnh mọi người lui tới bờ tây cầu Đông Quan.

Cung tiễn thủ ngửa mặt lên trời bắn tên, tên gào thét như mưa rơi xuống.

Nhóm binh Giang Hạ xông tới trước bị tên bắn trúng ngã trong vũng máu. Nhưng ngay sau đó phía sau họ lại càng có nhiều quân tốt vọt lên, lướt qua những thi thể đó xông lên cầu Đông Quan.

- Bắn tên!

Văn Võ hét to.

Một loạt mũi tên sắc bén bắn ra lên đầu binh Giang Hạ đang vọt tới.

Lúc này đã không cần nhắm bắn, chỉ cần bắn về phía trước thì nhất định có thể bắn trúng mục tiêu.

Trên cầu Đông Quan trái phải dài chừng ba trăm bước trong phút chốc vang lên những tiếng la hét, binh Giang Hạ dũng mãnh không sợ chết, đối mặt với mưa tên châu chấu mà không hề sợ, vẫn ồa lên.

Quan Vũ khoác trọng giáp, tay cầm song đao đẩy đánh điều linh, xông lên trước nhất.

Tên phóng tới đều bị ông đánh bay, thấy khoảng cách tại phía tây đầu cầu càng lúc càng gần, quân Tào bắt đầu hỗn loạn.

Đột nhiên Tào Bằng xé bỏ kim quan buộc tóc, một tay cầm thuẫn, một tay cầm đao, bước đi như bay. Chỉ thấy hấn nhảy lướt qua bức tường chắn, thả người xuống, trường đao trong tay múa tung, trong miệng rít gào...

- Các huynh đệ, một trận quyết tử chiến chính là lúc này đây.

Khi nói, hấn bay lên bổ đao xuống, một gã binh Giang Hạ giờ trường thương đón chào, lại bị Tào Bằng một đao chém đứt trường thương, thuận thế lôi kéo phá bụng của binh Giang Hạ kia. Sau đó hấn nhảy vào trong loạn quân, chân giẫm lên sao Bắc Đẩu, thân hình lóe chớp sải bước mà lên. Tầm chắn che chở cơ thể, cương đao liên tục chém ra giống như mãnh hổ xuống núi, sát nhập và bên trong quân địch như vào chỗ không người.

- Các huynh đệ, lên cho ta!

La Mông cũng không kìm nén được nhiệt huyết, thả người bay ra.

Đầu cầu phía tây, cung tiễn thủ quân Tào cùng hò hét, ném cung nỏ sang bên cạnh, vung đao mà tiến lên.

Trong phúc chốc, song phương đã triển khai đánh trực diện. Binh Giang Hạ chiếm ưu thế về số lượng, không nề hà diện tích cầu Đông Quan, mấy trăm người cùng dũng mãnh xông vào đó, lập tức cầu Đông Quan chật đầy, người khác muốn xông lên cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể đứng ở hai sườn cầu Đông Quan để xem cuộc chiến.

Có một số binh Giang Hạ phát hiện dòng nước Tuyền Thủy dù sâu nhưng không chảy xiết.

Vì thế đã thả người nhảy xuống bơi sang bờ bên kia,

Văn Võ phát hiện ra tình huống này, vội vàng chỉ huy quân tốt bắn tên tới giữa sông. Chỉ có điều với cục diện cuộc chiến đang hỗn loạn, mệnh lệnh của Văn Võ khó mà được thống nhất chấp hành. Không ít quân tốt vội vàng cầm lấy cung nỏ nhưng không có cách nào tạo được sự uy hiếp, dù vậy, binh Giang Hạ vẫn chết khá nhiều, Tuyền Thủy liền biến thành một màu máu, nước sông cuộn cuộn trôi làn nước đỏ sẫm chảy xuôi về phía nam.

Rất nhanh, binh Giang Hạ đã lên được bờ tây.

Lưu Thông trợn mắt, vùng kiếm xông lên, không ngờ bị một gã binh Giang Hạ dùng mâu đâm trúng, chết tại bờ tây...

Máu tươu nhuộm đỏ Tuyền Thủy cũng nhuộm đỏ bờ tây.

Ngày càng nhiều binh Giang Hạ bơi tới bờ tây, cục diện đối với quân Tào mà nói càng lúc càng trở nên khốn trương.

Trên cầu Đông Quan, La Mông tóc tai bù xù, cả người đầm máu.

Y không nhớ rõ mình đã giết được bao nhiêu kẻ thù, trên người có bao nhiêu vết thương, chân tay như nhũn ra. Nhưng binh Giang Hạ vẫn không ngừng cuộn cuộn xông đến. Hai tròng mắt La Mông đỏ ngầu, trong miệng liên tục rống giận, đột nhiên, tai nghe có tiếng rống to như sấm, một gã đại tướng mặt vọt tới trước mặt La Mông, đại tướng kia tay cầm song đao, vừa đến đã bổ xuống. La Mông vội đỡ lấy, cả người loạng choạng lui xuống, gan bàn tay vỡ toang. Không đợi y đứng vững, đại tướng mặt đỏ kia đã di chuyển, ánh đao lóe lên, La Mông mở to hai mắt nhìn, trường đao trong tay keng một tiếng rơi xuống đất, ngửa mặt lên trời ngã xuống trong vũng máu.

Ở ngực y xuất hiện một vết đao nhìn vô cùng kinh người.

Máu phụt ra, dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên động lòng người.

- Hằng Nhược!

Tào Bằng nhìn thấy vội la lên.

Hắn nhận ra đại tướng mặt đỏ kia chính là Quan Vũ Quan Vân Trường, hắn đã định muốn tiến lên cứu viện nhưng bị vài tên binh Giang Hạ cản lại, chặn bước chân. Đợi khi hắn giết ra được thì La Mông đã bị Quan Vũ chém chết. Lúc này, khoảng cách giữa Tào Bằng và Quan Vũ chỉ còn vài chục bước, ánh mắt hai người chạm nhau, Quan Vũ cũng vậy, Tào Bằng cũng thế, trong mắt đều lóe lên tia sát khí khiến người khác sợ hãi...

- Tiểu tặc, chạy đi đâu.

Hai gò má Tào Bằng giật giật, đột nhiên rống to:

- Quan Vũ, để mạng lại!

Hai người đồng thời cũng tiến bước về phía đối phương.

Chỉ thấy thân hình Quan Vũ đột nhiên lóe lên, một đao trước một đao sau như đỉnh Thái Sơn ập xuống đánh tới Tào Bằng. Mà Tào Bằng cũng không hề sợ hãi, giơ đao đỡ lấy, tấm chắn cũng giương lên, chỉ nghe một tiếng nổ vang, đao thuận giao kích, thế tấn công của Quan Vũ hung mãnh tiến lên, còn Tào Bằng thì liên tục lui ba bước, cánh tay run lên, tấm chắn trong tay cũng bị Quan Vũ chém nứt ra. Tào Bằng như hít phải luồng khí lạnh, thầm than: 'Thật không hổ là Tướng Khôi Nguyên Tam Quốc (ý chỉ là vị tướng đứng đầu). Cho tới nay, Tào Bằng tự nhận võ nghệ không tầm thường, nhưng hiện tại cho thấy hắn vẫn kém Quan Vũ nửa bậc.

Mắt hổ trợn lên, Tào Bằng hét lớn một tiếng, hai tay nắm đao vọt người lên.

Quan Vũ thì đạp chân tiến lên, trong nháy mắt hai người cùng quần đấu, đao vân quay cuồng, ánh đao loang loáng, ba thanh đao giao kích không ngừng phát ra cương khí khiến quân tốt bốn phía liên tục lui về

sau. Một trận chiến này có thể nói là long trời lở đất. Tào Bằng và Quan Vũ đều sử dụng bản lĩnh toàn thân, chiến cùng một chỗ quyết phải chém chết đối phương. Người tới ta đi trong chớp mắt đã đấu hơn mười hiệp vẫn không phân thắng bại.

Quan Vũ và Tào Bằng là kẻ tử thù quyết giết được nhau.

Nhưng giờ khắc này Quan Vũ cũng không kìm nổi mà thầm khen ngợi đối phương.

“Thật sự là kẻ có võ nghệ cao cường ít ai địch nổi. Ít nhất năm đó ta ở tuổi hắc cũng không có được bản lĩnh như vậy.

Đáng tiếc năm đó Tam đệ lại không kiềm chế được tính tình đi cướp bóc lương thảo của hãn, nếu không huynh trưởng đã có thể mời chào được hãn hiệu lực cho mình.”

Tuy nhiên, tán thưởng chỉ là tán thưởng.

Mâu thuẫn giữa Lưu Bị và Tào Bằng bắt đầu từ năm đó Tào Bằng ở ngoài thành Hạ Bì dùng đao chém gãy đại kỳ thì đã trở nên không thể điều hòa được.

Lập trường hai người khác nhau cho nên cũng là nguyên do khiến quan hệ không hề dịu đi.

Càng không cần nói, giữa Tào Bằng và Quan Vũ có mối thù không đội trời chung. Mười mấy hiệp qua đi, thế đao của Quan Vũ đột nhiên biến đổi, đao đao liên kết càng trở nên hung mãnh. Song đao giống như trận bão tố chém về phía Tào Bằng, đâm, chém, lau, vòng, xiên...chiêu nào cũng nhằm vào nơi yếu hại của Tào Bằng. Mà Tào Bằng tinh thần chấn hưng, gấp chiêu hủy chiêu, đao đến đao hướng trong chớp mắt đã tiếp mười mấy hiệp, dần dần Tào Bằng đã không thể ngăn cản được.

Đột nhiên giữa lúc đó, nghe Quan Vũ hô một tiếng, một đao đã đánh mở đao của Tào Bằng.

Ông cao hơn Tào Bằng, tay dài hơn Tào Bằng, sau khi đánh mở trường đao của Tào Bằng, đao trong tay trái trong giây lát vụt ra chém thẳng vào bả vai Tào Bằng, ngập vào hõm vai Tào Bằng. Tào Bằng đau đớn hét to, khí thế theo đó mà bộc phát, lúc này Tào Bằng cũng nổi cơn cuồng bạo, đơn đao thuận thế lật tay bổ chém, “keng” một tiếng, đao ở tay trái Quan Vũ đã bị gãy thành hai đoạn.

Trường đao trong tay Tào Bằng dù không phải thần binh lợi khí gì, nhưng cũng là bảo đao do Tào Cấp rèn ra, vô cùng sắc bén...

Sau khi chém gãy đao của Quan Vũ, hãn lão đảo lui về phía sau.

Một gã binh Giang Hạ đâm mâu tới, Tào Bằng một tay quắc lấy cán thương, đơn đao thuận thế quét ngang đã chém binh Giang Hạ kia làm hai đoạn.

Cùng lúc đó, Quan Vũ đạp chân tiến lên, hai tay luân đao bổ tới Tào Bằng.

Phía sau Tào Bằng là lan can cầu Đông Quan, căn bản không thể né tránh. Đột nhiên hãn vút bỏ đơn đao trong tay, cả người rùn thấp xuống lần một vòng ra tới trước mặt Quan Vũ, trường mâu trong tay đâm ra, lập tức đâm xuyên qua đùi Quan Vũ. Quan Vũ khoát trọng giáp, không né tránh kịp, ông đau đớn hét to, quay ngược tay về đánh một đao, nhưng lúc này Tào Bằng đã lẩn sang một bên.

Thuận tay nhặt một cây trường thương trên mặt đất, Tào Bằng chống thương quỳ trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Quan Vũ thì một đao chém đứt trường thương trên đùi, nhưng một thương này của Tào Bằng đã xuyên qua đùi ông, dù chưa thương đến xương cốt nhưng cũng khiến ông không thể cử động được.

- Tiểu tặc, bản lĩnh giỏi.

Từ lúc xuất thế tới nay, Quan Vũ chinh chiến lớn nhỏ không dưới trăm lần nhưng chưa bao giờ khó khăn như ngày hôm nay.

Cho dù ông có bao nhiêu thù hận với Tào Bằng, nhưng trong nội tâm vô cùng tán thưởng Tào Bằng.

Tào Bằng cũng liên tục thở dốc, nghe Quan Vũ khen ngợi, đột nhiên một sự kiêu ngạo nảy lên trong lòng:

- Nhị tướng quân, thật không hổ là Tướng Khôi Nguyên.

- Tiểu tặc, nay ngươi đã mất đại thế, dù ta ngươi có thâm cừu đại hận, nhưng thấy ngươi có bản lĩnh, ta sẽ cho ngươi đi một cách sáng khoái...

Trong lúc nói chuyện, Quan Vũ nghiêng rặng đứng lên.

Ngay khi ông chuẩn bị bước đến chỗ Tào Bàng, chợt nghe bên ngoài Đông Quan có tiếng gào thét thảm thiết vọng đến.

- Quân Tào đuổi tới.

- Hồ Si, là Hồ Si đuổi tới...

- Hả?

Quan Vũ nghe vậy chấn động.

Tuy nhiên, ông bất chấp không quay lại phía sau để xem, nghiêng rặng đánh về phía Tào Bàng.

Ngay trong thời khắc ông hoảng hốt, Tào Bàng đột nhiên tranh thủ cơ hội lẩn về sau mấy vòng. Trong lúc lẩn, hần thuận thế lấy hai quả thiết lưu tinh trong túi không nói hai lời đánh về phía Quan Vũ. Quan Vũ múa đao đón đỡ, cũng chính trong khoảnh khắc đó, Tào Bàng đã được Pháp Chính dẫn người tới đoạt trở về. Thấy miếng thịt béo đã đưa lên miệng bị người khác đoạt lấy, Quan Vũ lập tức giận giữ, ông định tiếp tục đuổi theo Tào Bàng, nhưng không ngờ một đội quân Tào từ bên ngoài Đông Quan gào thét vọt vào trong thành.

Quân Tào này thuần một màu đại đao mộc thuẫn, giết nhập vào thành như vào chỗ không người.

Một viên đại tướng đi đầu, chính là Hồ Si Hứa Chử.

Ở sau y là hai viên tiểu tướng theo sát, cầm trong tay song thiết kích, đại khảm đao vung lên không ngừng.

- A Phúc, đừng kinh sợ, chúng ta đến đây!

Cuối cùng quân Tào đã đuổi kịp Quan Vũ...

Nhắc đến, quân Tào có thể đuổi kịp là nhờ có Trương Cáp.

Sau khi Trương Cáp được thủy quân Thái Mạo trợ giúp đã dễ dàng vượt qua sông, tuy nhiên y vẫn chưa cường công huyện Ngạc mà phái người vào thành du thuyết Liêu Hóa, người phái đi là Khoái Lan, danh sĩ Trung Lư. Khoái Lan này là tộc chất của Khoái Việt, thanh danh rất nổi, đồng thời lại là đồng hương với Liêu Hóa, có quan hệ khá tốt với Liêu Hóa trước khi Liêu Hóa đầu nhập Lưu Bị, nay Khoái Lan ở trong quân Tào đảm nhiệm chức Trưởng Sử, làm trợ thủ cho Trương Cáp.

Gã vào thành dùng tình lý để thuyết phục Liêu Hóa

Liêu Hóa nghe nói Lưu Kỳ đã chết trận, mà Quan Vũ đã lui về Hạ Tuyền, coi như là y đã tận tình tận nghĩa.

Vì thế sau khi suy nghĩ kỹ, Liêu Hóa dâng thành đầu hàng. Sau khi quân Tào chiếm được huyện Ngạc, Trương Cáp lập tức nhắc nhở hai người Hứa Chử, Từ Hoảng:

- Tào Đô Đốc phụng mệnh đánh lén Hạ Tuyền, binh lực trong tay không đủ, mà Quan Vũ kia như mãnh hổ giam trong lồng, thấy Hạ Tuyền thất thủ chắc chắn sẽ không tiếc tính mạng mà công kích.

Đến lúc đó, Đại đô đốc gặp phải áp lực vô cùng lớn.

Ta muốn tức khắc khởi binh truy kích để tránh cho Đại đô đốc gặp được bất trắc...

Hứa Chử nghe vậy lập tức nóng nảy:

- A Phúc có tình huynh đệ kết nghĩa với ta.

Hiện giờ hần đang trong nguy hiểm, ta làm thúc phụ sao có thể chết mà không cứu được? Huyện Ngạc đã hàng cần phải tu sửa, người cũng biết ta không giỏi về việc này, không bằng ta cùng với Công Danh truy

kích Quan Vũ, còn Tuấn Nghệ đóng giữ tại huyện Ngạc, để Văn Tắc xuất binh công thủ Hạ Trĩ, người thấy thế nào?

Vốn Trương Cáp muốn đích thân đi cứu viện để có thể lôi kéo gần hơn quan hệ với Tào Bằng.

Nhưng Hứa Chử đã nói vậy, hắn cũng không có cách nào phản bác. Vì thế, đành phải đồng ý, đồng thời phái người đi tới Tây Lăng, thông báo Tào Tháo.

Hai người Hứa Chử và Từ Hoảng binh chia làm hai đường, quần áo nhẹ giản đi, đi suốt ngày đêm không nghỉ.

Đợi đến khi bọn họ đến Hạ Tuyền thì chiến sự đã vô cùng thảm liệt. Nếu Hứa Chử đến chậm một bước, nói không chừng lúc này Tào Bằng đã lấy thân hi sinh cho tổ quốc. Thấy Hạ Tuyền nguy cấp, Hứa Chử cũng bất chấp chờ đợi để hội hợp với Từ Hoảng mà dẫn theo hai người Điển Mãn và Hứa Nghi khởi xướng công kích.

Bởi vì phía đông Hạ Tuyền nay giống như đồng hoang tan, không thích hợp mã chiến.

Hứa Chử liền lệnh cho toàn bộ bộ khúc xuống ngựa, bộ chiến gấp rút tiếp viện Tào Bằng. Đội nhân mã này khi gia nhập chiến đoàn đã khiến cho cuộc chiến xảy ra biến hóa lớn.

Binh Giang Hạ đánh đến hiện tại cũng đã như nổ mạnh hết đà.

Sở dĩ bọn họ có thể kiên trì, hoàn toàn dựa vào một tia hy vọng để chống lại, nhưng truy binh quân Tào đã đuổi đến nơi, thì những binh Giang Hạ này lập tức rơi vào tuyệt vọng!

Đánh ba ngày, chết vô số...

Kết quả vẫn là bị quân Tào đuổi theo.

Có đánh tiếp thì có ý nghĩa gì?

Không ít người trực tiếp vứt bỏ binh khí, hai tay ôm đầu quỳ trên mặt đất:

- Đừng giết ta, ta đầu hàng, ta đầu hàng.

Quân Tào giống như mãnh hổ tiến đến những đám binh này, hoàn toàn không coi vào mắt, Hứa Chử đi đầu mất hổ trợ lên, vung đao trong tay giết binh Giang Hạ tan rã.

- Quân Hầu, chạy đi!

Quan Vũ thấy tình huống như vậy đang định đánh bừa.

Nhưng đã có người ở bên cạnh kéo ông chạy đi.

Lúc này còn đánh cái gì? Chạy giết ra còn quan trọng hơn.

Chính diện xung phong?

Binh Giang Hạ đã tan rã, xung phong như nào đây? Mà quân Tào tại bờ tây kia khi biết viện quân đến, trong nháy mắt lập tức hoan hô, sĩ khí tăng cao, anh dũng chiến đấu. Tào Bằng tựa đầu vào lan can, mặt tái nhợt không có chút huyết sắc.

Một danh y và hộ binh tiến đến băng bó vết thương cho hắn.

Tào Bằng lại cố nén đau đớn, hét to với Pháp Chính và Văn Võ:

- Hiếu Trực, phản công, phản công cho ta, đừng để Quan Vũ chạy mất.

Không cần Tào Bằng chỉ bảo, Pháp Chính và Văn Võ cũng biết nên làm như thế nào.

Quân Tào bên bờ tây đang hò hét xông qua cầu Đông Quan, Quan Vũ mang theo người liên tiếp bại lui, đi thẳng lên đầu thành Đông Quan.

Quân Tào chen chúc bao vây chặt đầu thành Đông Quan.

Lúc này, Điển Mãn và Hứa Nghi cũng vọt tới cầu Đông Quan, thấy bộ dạng nhếch nhác của Tào Bằng, hai người cùng bước tới nâng hân lên.

- A Phúc, ổn chứ?

- Con mẹ các người nếu đến muộn một chút nữa thì đã nhặt xác của lão tử rồi

Sau khi trải qua một trận tử chiến thảm liệt Tào Bằng đột nhiên bùng nổ, chửi ầm lên.

Điển Mãn và Hứa Nghi ngượng ngừng nói:

- Việc này cũng trách không được chúng ta, là Thái Mạo quá vô năng, sau khi công chiếm Sa Tiễn, trên đường đi cứ dây dưa kéo dài....Chúng ta đánh hạ được huyện Ngạc thì lập tức tới Hạ Tuyền ngay, người đừng có trách chúng ta, khi nào quay về, ta nhất định xử lý tên Thái Đức Khuê kia.

Thái Mạo!

Tào Bằng giận tím mặt:

- Hừ, con mẹ nó cái tên làm việc thành công không đủ, việc thất bại thì có thừa!

- Quan Vũ đâu?

- Quan Vân Trường lui giữ trên thành Đông Quan, phụ thân đã dẫn thuộc cấp vây khốn hân.

Tào Bằng nghe vậy cố nén đau đớn và mệt mỏi, nói với Điển Mãn, Hứa Nghi:

- Đi, chúng ta đi tiễn Nhị tướng quân một đoạn đường...

611. Chương 678: Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti

Quan Vũ có chút mệt mỏi.

So với bộ dáng hăng hái trước kia thật giống hai người. Giờ phút này, ông dựa vào tường thành có thể nhìn trực tiếp hướng đi của quân Tào dưới đường cái.

Một gã quân y nhanh chóng rút đoạn mâu trên đùi hân ra.

Một kích của Tào Bằng đã xuyên qua đùi ông. Tuy rằng Quan Vũ đã chém gãy một đoạn nhưng vẫn còn tồn đoạn mâu dài ba bước ở trong cơ thể. Quân y cẩn thận rút ra, máu tươi theo miệng vết thương phụt ra tung tóe, mà mặt Quan Vũ đỏ như quả táo giờ phút này lại trắng bệch như tờ giấy. Nhưng ông vẫn duy trì vẻ thản nhiên, giống như căn bản không có cảm giác đau đớn. Chỉ có tên Tiểu Giáo là có thể cảm nhận được bàn tay to của Quan Vũ đang nắm chặt cánh tay của gã, giống như muốn bóp nát cánh tay gã ra...

- Quân Hân, tốt rồi!

Quân Y rút ra đoạn mâu, lau máu và băng bó đầu đầy cho Quan Vũ.

Quan Vũ gật gật đầu, đột nhiên mở miệng:

- Đỡ ta đứng lên.

Khi nói chuyện, chợt thấy phía cuối đường xuất hiện một thanh niên dưới sự nâng đỡ của người khác chậm rãi đi đến.

Quan Vũ đứng thẳng người đầy cảnh giác, bởi vì bọn họ nhận ra rõ ràng, người tới chính là Tào Đô Độc đại danh đỉnh đỉnh.

- Nhị tướng quân, Bằng đặc biệt đến gặp mặt.

Giọng nói Tào Bằng khàn khàn, có chút yếu ớt.

Quan Vũ hào hùng nói:

- Mời.

Ông thẳng người, cố gắng không để lộ sự yếu ớt của mình.

Còn Tào Bằng dưới sự nâng đỡ của Điển Mãn và Hứa Nghi chậm rãi đi lên Trì Đạo.

- Tào Bằng đến chiêu hàng sao?

Tào Bằng cười:

- Cũng không phải, thật ra là tiến Nhị tướng quân.

Mắt xếch của Quan Vũ nhú lại, trong con mắt hiện lên tia lạnh lẽo, nhưng chợt ông lại cười:

- Đại đô đốc, quả nhiên ngươi là người thông minh.

Nếu ngươi dám chiêu hàng Quan mỗ, Quan mỗ lập tức đuổi ngươi xuống dưới thành.

- Nhị tướng quân trung nghĩa, người trong thiên hạ đều biết.

Trận chiến Giang Hạ là trận chiến theo chiều hướng phát triển, với tình huống lúc này của tướng quân vẫn không tiếc hết thảy mà muốn trở về hội hợp với Lưu Bị tại Trường Sa, thật là người trung nghĩa. Có lẽ ngàn năm sau, thế nhân sẽ nhớ mãi tên của tướng quân, là mẫu người anh hùng thiên hạ, mỗ sao có thể chiêu hàng?

Nói thật, một đời này của Quan Vũ không hề khác so một Quan Vũ thanh danh vang dội trên lịch sử.

Ông ta không chém Nhan Lương, giết Văn Sứ, cũng không cười ngựa đi ngàn dặm qua ngũ quan, chém sáu tướng....Tuy nhiên, điều này cũng không ngăn cản việc Tào Bằng kính trọng Quan Vũ. Khi trở thành đối thủ, Tào Bằng sẽ không tiếc dùng mọi thủ đoạn để đối phó với Quan Vũ, nay đại chiến đã chấm dứt, thì mọi thủ đoạn cũng dừng lại. Tào Bằng và Quan Vũ, một đi lên Trì Đạo, một đi xuống Trì Đạo, yên lặng nhìn nhau rất lâu mà không ai mở miệng.

Sau một lúc lâu, Tào Bằng đột nhiên chấp tay vái chào:

- Nhị tướng quân, tạm biệt.

- Tiểu tặc, kiếp sau mỗ sẽ lấy đầu ngươi.

Tào Bằng mỉm cười:

- Kiếp này Bằng cũng không phải là đối thủ của tướng quân.

- Tiểu tặc, bảo trọng.

Trên mặt Quan Vũ nở nụ cười, chấp tay nói lời từ biệt với Tào Bằng.

Nhị gia ít khi tươi cười, luôn khiến người khác cảm nhận được sự uy nghiêm, nhưng lúc này lại mỉm cười khiến Tào Bằng cảm thấy Quan Vũ còn là có một mặt tính cách khác.

Dù sao đời sau vẫn lưu truyền Quan Nhị gia là người thần tính quá nặng.

Thật ra Nhị gia cũng chỉ là một người bình thường, có hỉ nộ ái ố, có thất tình lục dục.

Kiếp trước khi còn nhỏ, Tào Bằng vô cùng sùng bái Nhị gia, nhưng sau khi lớn lên, đọc mọi bình luận về Nhị gia, ví dụ như nói ông ta háo sắc, ví dụ nói ông ta giả tạo, như trên thực tế, anh hùng nào mà không háo sắc? Đó chỉ là bản năng của nhân loại...Sở dĩ khiến người ta nảy sinh sự chán ghét, có lẽ bởi vì ông ta đã từng quá mức tốt đẹp. Khi một người ở trên cao quá mức, đến cuối cùng sẽ bị người khác chỉ trích...

Tào Bằng rời đi dưới sự nâng đỡ của Điển Mãn và Hứa Nghi.

Quan Vũ vịn tay vào trường đao, nhìn theo bóng dáng Tào Bằng đi xa.

Một lát sau, dưới thành vang lên tiếng trống trận âm âm, Hứa Chử hạ lệnh công kích lên đầu thành! Vốn y còn muốn bắt sống Quan Vũ, nhưng sau khi Tào Bằng khuyên bảo, Hứa Chử thay đổi chủ ý, đó là một người trung nghĩa, tuyệt đối không thể quy hàng, lại càng không chịu để bị bắt sống. Nếu để Quan Vũ chịu nhục bị bắt sống thì thà để ông chết trận lừng lẫy còn hơn, đó mới không phụ cái tên thánh nhân Nhị gia đời sau.

Quân Tào bắt đầu phát động công kích lên đầu thành Đông Quan.

Mà Tào Bằng lại hoàn toàn không bận tâm tới, dưới sự nâng đỡ của Điển Mãn, Hứa Nghi bước về hướng cầu Đông Quan.

Phía sau, tiếng chém giết rung trời.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết thê lương vọng tới bên tai.

Chẳng qua tiếng kêu liên tục này không quá kéo dài, khi Tào Bằng đi lên tới cầu Đông Quan, tiếng kêu ngừng lại. Cả người Tào Bằng chợt run lên, bước chân đột ngột dừng lại, nhưng hắn không quay đầu lại mà chỉ dừng ở cầu Đông Quan, nhìn lên trời cao, thật lâu không nói.

- Nhị ca!

- Ủ?

- Đưa ta về Hán Thọ đi.

- Hả?

- Chiến sự Hạ Tuyền chấm dứt, đại cục trận chiến Giang Hạ đã định rồi.

Lưu Bị đã mất lực phản kích, Giang Đông Tôn Quyền chắc cũng không có quyết định gì, mà đám người Thái Sử Từ chắc cũng rút lui hết rồi...

Chiến sự Kinh Nam đã không trì hoãn.

Ta muốn quay về Hán Thọ tĩnh dưỡng, đợi qua một chút thì trở về Hứa Đô.

- Trở về Hứa Đô?

Điển Mãn và Hứa Nghi đều không hiểu được tâm trạng lúc này của Tào Bằng.

Tào Bằng cười cười nói: - Ta mệt mỏi rồi!

Từ lúc ra nắm giữ quận Nam Dương tới nay đã hơn hai năm. Mà trong hai năm nay có thể nói Tào Bằng hao hết tinh lực chưa bao giờ có một ngày được nghỉ ngơi.

So với lúc trước ở quận Hà Tây, lần này chinh phạt Kinh Sở gần như hao tổn hết tinh thần của hắn.

Đúng vậy, hắn thật sự mệt mỏi!

Hai năm nay, hắn từng có chiến tích huy hoàng, cũng từng đau đớn mất đi bộ khúc.

Tại trận chiến Nam Dương có đám người Phó Dung chết trận; còn trận chiến Hạ Tuyền này lại mất đi ba bộ hạ Khấu Phong, La Mông, Lưu Thông. Tuy nói ba người này thời gian đi theo Tào Bằng không lâu, nhưng tình cảm thì vô cùng. Hắn không biết còn tiếp tục chiến đấu được nữa không, còn có thể mất đi thứ gì nữa không. Nhưng hắn không thể chịu đựng được sự thống khổ khôn cùng này, nếu cứ như vậy, thà rằng sẵn khoái buông tay.

Hơn nữa Tuân Úc từng nói với hắn: Tất cả mọi việc nên làm đến bảy là đủ rồi.

Trận chiến Kinh Sở, Tào Bằng đã làm quá nhiều...Nếu lại tiếp tục cố làm nữa, sớm muộn gì cũng sẽ có nguy hiểm cao hơn.

Tào Tháo tin tưởng hắn, nhưng không có nghĩa là sẽ dễ dàng tha thứ cho hắn.

Và đợi khi Tào Tháo không chịu được những công lao của Tào Bằng, sợ là cũng là ngày mà hai người trở mặt.

Tào Bằng thật sự không muốn trở mặt với Tào Tháo, thà như vậy, không bằng rời đi sớm hơn. Về phần trận chiến Kinh Nam, hãy cứ để Tào Tháo phụ trách.

Dù sao từ khi Tào Tháo chinh phạt Kinh Sở tới nay, ngoại trừ thi triển quyền cước ở Giang Hạ nho nhỏ ra thì hầu như không có xuất ở địa phương nào.

Trận chiến Kinh Nam, là lúc mà Tào Tháo thể hiện vũ dũng với người Kinh Nam, loại thể hiện nổi bật này, Tào Bằng quyết không đi đoạt nếu không chắc sẽ gặp họa.

Diễn Mãn và Hứa Nghi nhìn nhau, cuối cùng đồng ý với yêu cầu của Tào Bằng.

Tháng ba năm Kiến An thứ mười ba, trận chiến Giang Hạ chấm dứt.

Từ lúc chiến sự mở ra đến khi chiến sự chấm dứt tiêu hao mất thời gian một tháng. Trận chiến này, Tào Tháo đã lấy hết mười lăm huyện thuộc Giang Hạ, quân tiên phong tiến thẳng bức lấy Kinh Nam.

Còn Giang Đông Tôn Quyền thì cũng vì chiến lực quân Tào mà kinh sợ.

Quân Tào không dụng binh với Giang Đông, cũng khiến cho thủy quân Tôn Quyền khó mà thi triển.

Dưới tình huống như vậy, Tôn Quyền lệnh cho Chu Du làm Đại đô đốc, thống lĩnh thủy quân Giang Đông, trấn thủ Sài Tang, đồng thời Tôn Quyền hạ lệnh Bành Trạch tập kết binh mã để phòng ngừa quân Tào đánh lên. Sau khi an bài quân sự thỏa đáng, Tôn Quyền bắt đầu dùng thủ đoạn ngoại giao. Sau khi huyện Tây Lăng cáo phá, Tôn Quyền lập tức lệnh cho Trương Hoàn làm sứ giả, dẫn đầu đoàn sứ giả qua sông đi ra khỏi Kinh Châu. Trước đây vẫn là Tào Tháo chủ động mưu cầu ngoại giao hòa đàm, còn Tôn Quyền vẫn biểu hiện ôn hòa, nhưng từ khi trận chiến Giang Hạ chấm dứt, Tôn Quyền không thể không thay đổi thái độ.

Lần này đi sứ, Tôn Quyền chủ động đề xuất đàm hỏi, cũng bằng lòng để Tôn Thiệu đến Hứa Đô.

Nhưng không ngờ khi ông ta vừa phái sứ đoàn đi, sau đó lại nhận được tin tức: Mẹ con Tôn Thiệu đã rời khỏi tổ trạch Phú Xuân, tung tích không rõ.

Tôn Quyền nghe vậy lập tức kinh hãi.

Ông vội vàng phái người đi tới Phú Xuân điều tra, đồng thời lại sai người đuổi theo sứ đoàn, sửa Tôn Thiệu thành Tôn Lăng. Tôn Lăng là con út Tôn Quyền, tự là Tảo An, do Ngô Quốc Thái sinh ra, năm nay hai mươi tuổi. Tôn Thiệu mất tích đương nhiên cần có người thay thế. Nếu không thì nếu hôn sự này thành công mà không thấy tân lang, sẽ khiến Tào Tháo bất mãn. Ít nhất trước mắt Tôn Quyền không có dũng khí đi chọc giận Tào Tháo.

Tôn Lăng tuổi lớn hơn Tôn Thiệu một chút, nhưng dường như thích hợp hơn so với Tôn Thiệu.

Dù sao, Tào Tháo và Tôn Kiên là người đồng lứa, mà Tôn Thiệu và con gái Tào Tháo rõ ràng là kém đồng lứa, Tôn Lăng là bậc cháu, xứng với con gái Tào Tháo hơn. Dù sao hôn nhân chính trị, Tôn Thiệu cũng tốt, mà Tôn Lăng cũng thế, đối với Tôn Quyền và Tào Tháo mà nói, vấn đề cũng không khác gì nhau. Vấn đề là, mẹ con Tôn Thiệu đột nhiên lại chạy đi đâu? Hiện nay đang ở đâu?

Trong lòng Tôn Quyền cũng có chút đề phòng với Chu Du.

Ông nhận thấy, toàn bộ Giang Đông người có thể giúp Tôn Thiệu, chỉ có Chu Du.

Mà nay Chu Du làm Đô Đốc thủy quân, quản lý thủy quân Giang Đông, quyền thế kinh người... Mà Chu Du và Tôn Sách lại là bạn tốt tri kỷ, lại là anh em đồng hao. Dưới tình huống này, Chu Du trợ giúp Tôn Thiệu dường như là lẽ thường. Tôn Quyền thâm kinh hãi, ông lo lắng đằng sau việc chạy trốn của Tôn Thiệu là cất giấu nhiều tin tức. Cũng bởi vậy mà Tôn Quyền bắt đầu trở nên đa nghi, tính tình cũng trở nên bạo ngược.

Tháng ba năm Kiến An thứ mười ba là một tháng thời tiết rất đẹp.

Trong tháng này, Lưu Kỳ chết trận, Giang Hạ cáo phá, Quan Vũ tự sát tại Hạ Tuyền.

Dưới sự khuyên bảo của Tào Bằng, Hứa Chử không cất lấy thủ cấp của Quan Bử, mà sai người đem thi thể của cha con Quan Vũ đưa về cho Lưu Bị tại Lâm Tương.

Sau khi Lưu Bị được tin Quan Vũ chết trận đã khóc rống thất thanh.

Nếu không phải đám người Mã Lương liều chết ngăn cản, chỉ sợ Lưu Bị đã lập tức tập kết binh mã, chinh phạt Hạ Tuyền.

Nhưng dù vậy, tuy Lưu Bị không xuất binh nhưng toàn quân để tang, ông và Trương Phi ở bên sông Bạc La Giang, đón quan tài cha con Quan Vũ.

Tháng tư năm Kiến An thứ mười ba, cha con Quan Vũ được an táng bên sông Tương Giang.

Cùng tháng, Tào Tháo phát diều văn, tế điện Quan Vũ, cũng hạ lệnh đình chiến, lệnh cho Tuân Úc dẫn bộ lui về Nguyên Nam, không được tiếp tục qua sông tấn công Ích Dương.

Từ khi chiến sự chấm dứt, Kinh Nam nghênh đón một đoạn thời gian hòa bình ngắn ngủi.

Gia Cát Lượng từ Giang Đông vội vàng trở về quận Trường Sa cùng với Lưu Bị thương thảo sách lược đối phó.

Lần này hành trình đi Giang Đông, trên cơ bản Gia Cát Lượng thất bại. Tuy nói đám người Chu Du, Lỗ Túc, Gia Cát Cẩn đồng ý liên kết kháng Tào, bởi vì Tào Tháo khắc chế khiến cho trên dưới Giang Đông vẫn chưa thống nhất ý kiến. Tuy nhiên Tôn Quyền tỏ vẻ bằng lòng giúp đỡ Lưu Bị chống lại Tào Tháo.

Cũng đề xuất y sẽ phái người kiểm chế binh mã Giang Hạ, cũng cấp lương thảo đồ quân nhu, tuyển ngựa cho Lưu Bị,

Lưu Bị dù rất bất đắc dĩ nhưng cũng không thể không đối mặt với kết quả như vậy. Đồng thời, từ Tây Xuyên cũng truyền tin tức đến, Thái Thú quận Ba là Nghiêm Nhan rút binh, Lưu Chương đồng ý giúp Lưu Bị, cũng hứa hẹn xuất ba ngàn binh mã trợ giúp Lưu Bị chống lại Tào Tháo, theo tin tức mật thám truyền đến, tình hình Tây Xuyên hiện nay có chút không ổn, giá hàng tăng cao, vật tư tuy rằng phong phú nhưng so với trước kia thì rõ ràng là xuất hiện hiện tượng không đủ.

Đặc biệt địa khu Xuyên Nam có Nam Man đã rục rịch ngóc lên.

Mà Trương Lỗ ở Hán Trung cũng như hổ rình mồi đối với Ích Châu.

Loại tình huống này có thể nói là loạn trong giặc ngoài, Lưu Chương có thể giúp đỡ Lưu Bị ba ngàn binh mã, coi như cũng đạt mức độ nào đó, dù sao bên trong nội bộ y cũng có nhiều vấn đề cần giải quyết lại không dám làm Tào Tháo tức giận, đương nhiên có chút kiềm chế. Lưu Bị rất thất vọng, tuy nhiên vẫn phái Mã Lương đi sứ Tây Xuyên, đi tới Thành Đô nói lời cảm tạ. Lưu Chương tỏ vẻ nếu Kinh Nam không thể ở được nữa thì nguyện mời Lưu Bị tới Tây Xuyên, ít nhất cũng cho Lưu Bị một chỗ dung thân.

Lưu Bị cảm động đến rơi nước mắt!

Tháng tư năm Kiến An thứ mười ba, Tào Bằng dẫn bộ trở về Hán Thọ.

Một trận chiến Hạ Tuyền khiến Tào Bằng tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Không nói đến ba người Khấu Phong chết trận, ba nghìn kiện tốt khi quay về Hán Thọ chỉ còn lại trên nghìn người.

Mà những ám sĩ mà Tào Bằng tử mị tạo ra cũng chết thương hơn mười người. Tổn thất này còn hơn hai ngàn binh mã khiến Tào Bằng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Thu hoạch duy nhất là hắc đã bắt Mã Tắc làm tù binh.

Đối với Mã Tắc, Tào Bằng không có thiện cảm nhiều lắm. Y đã tự ý thay đổi chủ trương trận chiến trên Nhai Đình trên lịch sử khiến cho Gia Cát Lượng vô cùng tin dùng.

- Đó là một kẻ tự cho là thông minh, một nhân vật kiểu như Triệu Quát. Nhưng Chính lại nghĩ, Mã Tắc này là người đọc đủ thứ binh thư, tinh thông mưu lược. Trận chiến Hạ Tuyền ngay cả Chính cũng không phát hiện ảo diệu trong đó, nhưng Mã Tắc lại cảm nhận được, người này ít nhất có thể trở thành một phụ tá ưu tú, có thể bổ khuyết, xứng với danh hiệu người giúp việc. Có thể dùng được Mã Tắc hay không, còn phải xem bản lĩnh của Tào Bằng!

Tào Bằng cảm thấy lời của Pháp Chính nói cũng có lý.

Trên thực tế, Mã Tắc trong lịch sử ngoại trừ trận chiến tại Nhai Đình ra thì cũng không có gì nổi bật.

Thất bại tại trận chiến Nhai Đình, nguyên nhân là Mã Tắc tự cho mình là thông minh, nhưng Gia Cát Lượng là người không hiểu người, không biết dùng người nên không thể truy cứu, lúc Lưu Bị hấp hối đã từng nói với Gia Cát Lượng, Mã Tắc nói quá sự thật, không thể trọng dụng. Sự thật đã chứng minh tâm

nhìn của Lưu Bị lớn mạnh hơn rất nhiều so với Gia Cát Lượng. Chẳng qua, càng về sau Gia Cát Lượng càng tín nhiệm Mã Tắc, mới khiến cho tên tuổi của Mã Tắc bêu danh thiên cổ.

Không những là chủ công không biết dùng hiền lương, còn không biết dùng người!

Tào Bằng suy nghĩ một chút, liền quyết định tìm cơ hội đi khuyên hàng Mã Tắc.

Tuy nhiên việc cấp bách hiện nay là phải quay về Hán Thọ trước. Thương thế trên người đã chuyển biến khá hơn, không còn là vấn đề lớn. Nhưng Hứa Chử vẫn không yên tâm, yêu cầu hai người Điển Mãn và Hứa Nghi lĩnh ngàn quân Hổ vệ đi theo hộ tống Tào Bằng, coi như là tâm ý của Hứa Chử.

Vốn quay về Hán Thọ phải thông qua khu vực đóng quân tại Giang Đông.

Nhưng bởi vì thủy chiến Động Đình khiến thủy quân Giang Đông tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, cũng khiến cho con thuyền của Đỗ Kỳ không chỉ có thể hoành hành ở hồ Động Đình mà càng có thể tiến vào bạc La Giang.

Sự việc cho tới bây giờ là đại cục đã định.

Thái Sử Từ cũng biết gây khó xử cho Tào Bằng không có ý nghĩa gì.

Thà làm vậy, không bằng tặng một nhân tình, vì thế, Thái Sử Từ hạ lệnh cho Từ Thịnh thu lại thủy quân Giang Đông không được cản trở quân Tào thông hành. Cứ như vậy, Đỗ Kỳ dẫn thủy quan thuận lợi đón được Tào Bằng, sau đó lại từ dọc Bạc La Giang trở về Động Đình, về thẳng thành Hán Thọ.

Giang Hạ, huyện Tây Lăng.

Quách Gia vội vàng đi vào lều lớn trung quân.

Sau khi Tào Tháo chiếm lĩnh Lũng Tây vẫn chưa chiếm giữ Tây Lăng, mà hạ trại ngoài thành. Tiếp sau, ông bổ nhiệm Bàn Sơn Dân làm Thái Thú Giang Hạ, tiến thêm một bước làm ổn định nhân tâm kẻ sĩ Kinh Tương. Mà hiện nay Bàn Sơn Dân lại hiệp trợ Tào Bằng làm việc, cho nên tuy mệnh lệnh đã phát ra nhưng lại không thể nhậm chức ngay lập tức. Tào Tháo quyết định tạm đóng quân ở Tây Lăng, nói là ổn định Giang Hạ, thật ra là sợ làm kinh động Giang Đông.

Khi Quách Gia tiến vào lều lớn, Tào Tháo đang thương thảo với đám người Đồng Chiêu.

Căn cứ theo thế cục hiện nay, tiếp theo sẽ là bình định Kinh Sở. Trong trường hợp đó, trong trận chiến Giang Hạ, biểu hiện của Thái Mạo trong thủy quân Kinh Châu khiến cho Tào Tháo vô cùng bất mãn. Đó là bởi vì Thái Mạo trì hoãn kéo dài mới khiến cho Hạ Tuyền gặp phải trận đấu thảm liệt. Nếu không phải Trương Cáp hiến kế, Hứa Chử Từ Hoảng đến Hạ Tuyền kịp thời, nói không chừng Tào Bằng đã chết trận tại cầu Đông Quan rồi, mà Quan Vũ cũng phá vòng vây mà hội hợp được với Lưu Bị.

Từ các loại dấu hiệu cho thấy Thái Mạo không phải là người thích hợp thống lĩnh thủy quân.

Khi Kinh Sở bắt đầu dần dần vững vàng, Tào Tháo quyết định nhân cơ hội này bãi miễn Thái Mạo.

Nhưng ai sẽ là người tiếp nhận thủy quân từ tay Thái Mạo? Đó là vấn đề trước sau khó quyết định.

Biểu hiện của Đỗ Kỳ không tồi, được Thư Trung Tuân Úc rất tán thưởng, mà nay ý lại là môn hạ của Tào Bằng, cho nên không phải lo lắng về lòng trung thành.

Vấn đề là năng lực Đỗ Kỳ rất khá, nhưng kinh nghiệm tư cách còn thấp.

Y có thể thống soái hai vạn thủy quân ở hồ Động Đình vững vàng, nói thẳng ra là sau lưng y có Tào Bằng ủng hộ.

Một người chưa trải qua nhiều chiến trận, lại không có kinh nghiệm sự từng trải, sao có thể tiếp nhận thủy quân? Cho dù là Tào Tháo đồng ý thì cũng khó mà phục chúng.

Dù sao người có kinh nghiệm và lý lịch dưới trướng Tào Tháo thật sự rất nhiều.

Ngay khi Tào Tháo và mọi người còn đang tranh luận thì Quách Gia tiến vào.

Sau khi nghe vấn đề của Tào Tháo, Quách Gia lại mỉm cười:

- Ta tưởng có chuyện gì, thì ra là vấn đề này...Thật ra trong lòng Gia đã lựa chọn được một người, người này là Thái Thú một quận, chiến công hiển hách, hơn nữa còn xuất thân thủy quân, tinh thông thủy chiến. Chẳng qua những năm gần đây hấn thường ở Lục Thượng cho nên mọi người ít gặp. Nếu như người này làm Đại Đô đốc thủy quân thì là thích hợp nhất.

Tào Tháo nghe vậy ngẩn người!

Dưới tay ta có nhân vật này sao, sao ta lại không biết nhỉ?

- Ý Phụng Hiếu nói là ai?

- Đó là Thái Thú Hợp Phì Cam Ninh Cam Hưng Bá.

- Cam Ninh?

Đương nhiên Tào Tháo biết Cam Ninh là ai

Năm xưa chính ông đã rút Cam Ninh từ trong tay Tào Bằng, chớp mắt đã tám năm rồi, Cam Ninh nam chinh bắc chiến, đích thật là lập được không ít công lao.

Bởi vì Cam Ninh xuất thân là môn hạ của Tào Bằng, nên rất được Tào Bằng ủng hộ.

Cho nên uy vọng ở trong quân rất tốt, ngoài ra quan hệ giữa y và Tào Nhân Tào Hồng hay là Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên vẫn rất tốt. Mà sự phối hợp giữa Cam Ninh với Vu Cẩm Tang Bá cũng rất ăn ý. Ở Hợp Phì ba năm, Cam Ninh đã tiến hành mấy chục cuộc chiến sự lớn nhỏ, thắng nhiều thua ít.

Quách Gia cười nói:

- Năm vừa rồi Hưng Bá rất nổi danh tại Ba quận.

Tại Nhu Tu Khẩu, hấn và Chu Thương phối hợp vô cùng ăn ý, mấy lần đánh tan thủy quân Giang Đông, kinh nghiệm phong phú. Nếu người này tiếp nhận thủy quân của Thái Mạo, chắc chắn người Kinh Châu cũng sẽ đồng ý.

- Người nói Hưng Bá năng lực xuất chúng, thích hợp nắm giữ thủy quân, ta không có ý kiến.

Nhưng thủy quân Kinh Châu do Thái Mạo quản lý, mạo muội thu lại chức vụ của Thái Mạo, thế tộc Kinh Châu sẽ đồng ý sao? Ta cảm thấy rất khó.

Đồng Chiêu lập tức phản bác, hình như có chút không tán thành.

Quách Gia cười nói:

- Nguyên quán của Cam Ninh vốn là ở Kinh Châu, được coi như nửa là người Kinh Châu rồi.

Quan trọng nhất là, hấn từng là môn học của Hữu Học, hơn nữa rất được cha vợ Hữu Học coi trọng. Năm xưa là do Hoàng lão tiên sinh tiến cử Hưng Bá đến với Hữu Học, mà Hoàng lão tiên sinh lại là danh sĩ Kinh Châu. Uy vọng này còn vượt xa mấy người Khoái Việt Khoái Lương hay là những nhân vật nổi danh kiệt xuất ở Kinh Tương như Bàn Đức Công. Huống hồ Hoàng lão tiên sinh cũng xuất thân danh môn, Hoàng thị tại Giang Hạ cũng không hề kém Thái thị ở Tương Dương. Chỉ cần Hoàng Lão tiên sinh ra mặt, thì kẻ sĩ Kinh Châu chắc sẽ không xi xào. Ta nghe nói, Lão tiên sinh nay đang dạy học tại núi Phù Hí tại Huỳnh Dương! Thừa tướng có thể hạ lệnh đối xử tử tế với tộc nhân Hoàng thị, sai người tu sửa tổ từ Hoàng thị, đến lúc đó mời Hoàng lão tiên sinh hồi hương tế tổ, việc lớn sẽ thành công.

Mọi người nghe vậy không khỏi liên tục gật đầu tán thành.

Tào Tháo chỉ tay vào Quách Gia, cười nói:

- Vẫn là Phụng Hiếu nhạy bén đã có ngay chủ ý như vậy, quả thật là thiên tài.

Có lẽ Đồng Chiêu vẫn có chút không phục nhưng không dám phản bác.

Dù sao, chủ ý này của Quách Gia theo trước mặt mà thấy là thích hợp nhất. Hơn nữa phương diện này còn liên quan đến Tào Bàng, Đồng Chiêu không muốn bởi vì chuyện này mà bất hòa với Tào Bàng. Quan hệ giữa y và Tào Bàng không tệ, càng không cần nói y cũng có cổ phần trong tòa Phúc Chỉ Lâu của Tào Bàng.

Nếu chọc giận Tào Bàng, cái mất còn nhiều hơn.

Lập tức, Đồng Chiêu cũng gật đầu nói:

- Cam Hưng Bá đúng là người thích hợp.
- Một khi đã như vậy, việc này để Công Nhân an bài.

Việc thủy quân Kinh Châu không thể tiếp tục để kéo dài, nhiều nhất qua tháng sáu phải giải quyết xong. Về phần phía Hoàng Công, ta sẽ phái người tới nói tốt cho người, chắc không có vấn đề gì lớn.

Tốt lắm hôm nay giải tán ở đây.

Chư công an bài cho tốt, qua ngày mai Trương Hoàn dẫn sứ đoàn đến, chưa chắc đã tránh một trận giương thương múa kiếm, mọi người phải tận lực hết sức.

- Chúng ta sẽ tận tâm tận lực.

Đám người Đồng Chiêu rời khỏi lều lớn trong quân, nhưng Quách Gia không rời đi.

Tào Tháo hỏi:

- Phụng Hiếu có chuyện gì sao?
- Văn Hòa gửi thư nói Hứa Đô có biến.
- Hả?

Tào Tháo chấn động, vội ra hiệu Quách Gia đem thư trình lên.

Sau khi Tào Tháo chiếm được Hứa Đô liền phái Giả Hủ làm trấn thủ Hứa Đô, giám sát sự vụ.

Bởi vì Tuân Úc nhận lời mời của Tào Bàng từ Hứa Đô đi tới Kinh Châu, cho nên sự vụ lớn nhỏ Hứa Đô đều do Giả Hủ quản lý.

Quách Gia đem thư trình lên, rồi sau đó đứng ở một bên, không nói lời nào. Tào Tháo sau khi xem xong thư, trên mặt toát lên tia lạnh lùng.

- Việc này là thật?
- Lý Ứng xưa nay không kém, Văn Hòa làm việc xưa nay cẩn thận. A Phúc cũng từng nói người này tỉ mỉ, chưa từng có sai lầm.

Hơn nữa ta cũng từng nghe, gần đây Phục Hoàn và Lâm Nghi Hưu có chút hành động.

Nếu như Gia không để ý, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ gây thành họa lớn. Trận chiến Kinh Châu nhất thời vẫn chưa chấm dứt hẳn, thừa tướng cần sớm quyết định để tránh họa về sau.

- Ý Phụng Hiếu là....
- Nay Văn Nhượng không ở Hứa Đô, là lúc có thể động thủ.
- Người biết ý ta không phải là vậy, chỉ có điều suy nghĩ kỹ, người nào ra mặt thỏa đáng?

Quách Gia lộ vẻ do dự, cúi đầu trầm ngâm.

Sau một lúc lâu, hắn kiên quyết ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Việc này, hãy mời Đình Ủy ra mặt toàn quyền phụ trách.

Chỉ có điều, cần một người mạnh mẽ mới có thể trấn uy được cục diện này. Gia nghĩ đến A Phúc, nhưng ta nghe nói hiện tại hắn bị thương tại Hạ Tuyền, hiện đã quay về dưỡng thương. Hai năm nay hắn đã lao lực đủ rồi, hãy để hắn trở về, cũng có thể gặp mặt người nhà.

Tào Tháo lại trầm mặc !

- Phải là a Phúc sao?
- Không phải hán thì còn ai nữa.
- Nay hán đang ở đâu?
- Nghe nói đã về Hán Thọ.
- Việc này để ta suy nghĩ đã...

Tào Tháo có vẻ có chút do dự, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Trước hết cứ nghênh đón sứ đoàn Giang Đông, rồi sau đó quyết định sau.
- Vâng!
- Phía a Phúc, tốt nhất người phái một người đi một chuyến.

Trận chiến Hạ Tuyền khiến hán tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Ta nghe nói, bốn nha tướng thân vệ bên người hán thì đã chết trận ba người, đoán chừng tâm trạng hán không tốt lắm, đứa nhỏ đó rất trọng tình cảm, ngày thường tuy kiên cường nhưng lại là người trọng tình cảm. Chết trận ba người cần phải an bài thỏa đáng cho người nhà họ, đồng thời trấn an tâm lý các tướng sĩ. Trước đó vài ngày ta được tặng ít rượu ngon, hãy lấy ba mươi bầu mang đến Hạng Thô.

Truyền lệnh của ta, thăng Hữu Học làm Hậu tướng quân, Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti.

Quách Gia ngẩn ra, chợt hiểu tâm tư Tào Tháo.

Ở mức độ nào đó, Tào Tháo đã đồng ý đề nghị của mình.

Tướng quân Đông Hán có các danh hiệu Đại tướng quân, Phiêu Kỵ tướng quân, Xa Kỵ tướng quân, Vệ tướng quân và Tiền, Hậu, Tả, Hữu tướng quân. Trong đó Đại tướng quân là vị trí trên tam công, Phiêu kỵ tướng quân, Xa kỵ tướng quân và Vệ tướng quân vị trí dưới tam công lại trên Cửu khanh; mà các chức vị tướng quân còn lại là dưới Cửu Khanh. Vốn các vị trí tướng quân này không phải là thường trị, nhưng từ thời trung kỳ Đông Hán tới nay, Thái Hậu lâm triều xưng đế, ngoại thích nhiều tranh giành chức vị Đại tướng quân, cùng với Thái phó tam công, cũng xưng là Ngũ phủ. Từ đó về sau, tướng quân có thể mở phủ, có thể thiết lập phụ tá chuyên môn.

Tào Bàng vốn là Hoàn Hãn tướng quân, chức vụ tương đương tướng quân được thiết lập trong thời gian chiến tranh, hết chiến tranh thì hủy bỏ.

Tuy rằng Tào Bàng vẫn còn tồn tại Mạc phủ, nhưng dù gì cũng không có biên chế chính thức.

Mà hiện tại, Tào Tháo thăng Tào Bàng làm Hậu tướng quân, lệnh kỳ Khai phủ Nghi Đồng Tam Ti, chẳng khác nào đã biên chế chính thức cho Tào Bàng.

Dựa theo quy củ, tướng quân mở phủ, thuộc phủ có Trưởng Sử, Tư Mã, có hai người làm Trung Lang, hai mươi chín người làm Duyệt Chúc, ba mươi một người làm Lệnh Sử Ngự. Hơn nữa, tướng quân lấy bản sổ lĩnh quân, có phòng bộ khúc, Giáo úy. Tào Tháo tự ý mở phủ thừa tướng, đã giành được quyền lực Khai Phủ lớn nhất. Tuy nói Hậu tướng quân là dưới Cửu Khanh, nhưng quyền lực quá nhiều. Lưu Bị thân là hoàng thân quốc thích nhưng cũng chỉ là Tả tướng quân, vẫn không bằng Hậu tướng quân. Có thể nói, Tào Tháo cấp quyền Khai Phủ cho Tào Bàng, ở mức độ nào đó cũng biểu lộ địa vị của Tào Bàng ở phủ Thừa tướng.

Nhưng cái giá phải trả thì sao?

Quách Gia thầm cười khò: Chỉ mong sau này A Phúc không trách cứ ta là được!

Đầu hạ, nhiệt độ ở Kinh Nam tăng lên.

Ban ngày nóng như lửa, ban đêm có mưa phùn khiến thời tiết trở nên ẩm ướt, oi bức. Rất nhiều người quen với thời tiết phương bắc nên vẫn có chút không quen.

Tào Bằng cũng vậy, nên khi dưỡng thương ở Đô Đốc phủ mà càng cảm thấy khó chịu.

Chiến sự Kinh Nam tạm thời đình chỉ, cũng bởi vậy mà Võ Lăng đã ngênh đón một khoảng thời gian yên bình.

Lại Cung phái người đến thăm hỏi Tào Bằng, báo rằng Bàng Sơn Dân sắp đảm nhiệm Thái Thú Giang Hạ. Đối với việc này, Tào Bằng sớm đã có chuẩn bị nên không hề kinh ngạc.

Miệng vết thương đã dần khép lại, nhưng muốn hoàn toàn bưng kín vẫn cần một thời gian nữa.

Tào Bằng bị một đao của Quan Vũ làm bị thương còn ác liệt hơn so với vết thương mà Tào Bằng đâm Quan Vũ.

Ở mức độ nào đó hắn đã bị thương đến kinh mạch. Sau khi Hoa Đà đến Hán Thọ chẩn bệnh cho Tào Bằng, đã cảnh cáo Tào Bằng: Trong ba tháng không được động thủ cùng người khác, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này. Cho nên, Tào Bằng đành phải ngoan ngoãn hàng ngày ở trong phủ Đô Đốc dưỡng thương.

Tuân Úc đã quay về Tác Đường, nghe nói ít hôm nữa sẽ tới Giang Hạ.

Những việc ở Hán Thọ, từ lớn đến nhỏ đều có ba người Tưởng Uyển, Pháp Chính và Trương Tùng xử lý nên Tào Bằng cũng nhàn nhã.

Vào một ngày, Tào Bằng hẹn với Hoàng Trung chuẩn bị ra chơi thuyền ở hồ Động Đình.

Chợt có người tiến đến bẩm báo:

- Thái Sử Từ phái người tiến đến, nói rằng có bày yến tiệc mời Đại Đô đốc đến dự.

Tào Bằng lập tức ngăn cản người!

Thái Sử Từ mời ta dự tiệc, lại là ý gì?

- Có nói rõ là khi nào không?

- Ba ngày sau, trên hồ Động Đình.

Tào Bằng nhíu mày, lưỡng lự.

Hắn không có chút qua lại gì với Thái Sử Từ, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp. Tuy nhiên, thật ra Tào Bằng khá khâm phục người này, dù sao kiếp trước hắn cực kỳ kính trọng và yêu thích một viên Đại tướng, một là Tôn Sách, Thái Sử Từ cũng được tính là một. Trong võ thần Giang Đông, Tào Bằng yêu thích không nhiều người lắm. So sánh ra, có lẽ trong diễn nghĩa nói nhiều điều không hay về Chu Du, cho nên Tào Bằng cũng không quá yêu thích Chu Du.

- Mời quân sư và Trưởng sử tiến đến.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, liền quyết định hủy bỏ kế hoạch hôm nay.

Chỉ chốc lát sau, Pháp Chính, Trương Tùng và Tưởng Uyển đều tiến đến.

Tào Bằng đem tình huống nói lại tường tận, sau đó hỏi:

- Thái Sử Từ và ta không hề có qua lại, bỗng nhiên thiết yến tại hồ Động Đình, không hiểu là có ý gì?

Ngay cả ba người Pháp Chính cũng không hiểu!

Nói chung, loại mở tiệc chiêu đãi này ít nhất cũng phải có chút ít giao tình, nhưng Tào Bằng và Thái Sử Từ không quen biết nhau, cho nên cũng không thể nói là có giao tình. Song phương lại là đối địch, tuy nói chiến sự Kinh Nam đã ổn định, nhưng trước sau vẫn là quan hệ địch – ta. Lúc này mời Tào Bằng đến chỉ sợ là có dụng tâm. Nhưng đó là dụng tâm gì? Đám người Pháp Chính cũng không đoán ra.

- Đại đô đốc quản lý chiến sự Kinh Nam, quyền cao chức trọng không nên dẫn thân mạo hiểm.

Tướng Uyển không cần tìm hiểu Thái Sử Từ, lập tức phản đối.

Nhưng Trương Tùng lại nói:

- Cũng không hẳn vậy, nguyên nhân chính là Đại đô đốc quyền cao chức trọng nên càng không thể dễ dàng cự tuyệt, để tránh bị Thái Sử Từ châm biếm châm chọc.
- Là mặt mũi quan trọng hay là tính mạng quan trọng?
- Đại Đô đốc là nhân vật đại diện cho Thừa tướng ở Kinh Châu, đương nhiên mặt mũi quan trọng.
- Chẳng nhẽ vì mặt mũi, mà ngay cả tính mạng cũng không màng?
- Hừ, theo ta thấy, chưa chắc Thái Sử Từ đã có gan này.
- Vĩnh Niên nói cũng không sai, nhưng chỉ vì Thái Sử Từ “chưa chắc” mà khiến Đại Đô đốc dấn thân vào nguy hiểm sao, đây chẳng phải là trò đùa quá mức sao?

Tào Bằng và Pháp Chính chưa nói gì, Tướng Uyển và Trương Tùng đã tranh chấp.

Một lát sau, Pháp Chính mở miệng:

- Lần này Thái Sử Từ mời tiệc, chắc không có ác ý.

Sứ đoàn Giang Đông sắp đến Giang Hạ, chắc cũng không dám làm loạn vào lúc này. Theo ta thấy, Đại đô đốc có thể đi tới dự tiệc. Chỉ có điều phải cẩn thận một chút, lệnh cho Đỗ Bá Hầu dẫn bộ đi theo, nếu chẳng may Thái Sử Từ có quỷ kế, cũng có thể bảo vệ Đại đô đốc chu toàn.

- Đúng vậy...đúng vậy, lời Hiếu Trực nói rất có lý.

Tướng Uyển và Trương Tùng lập tức ngừng tranh chấp, gật đầu tán thành.

Nhưng Tào Bằng lại không nói gì.

Hắn trầm ngâm không nói, thật lâu sau sau đột nhiên cười to.

Chỉ thấy cả người hắn dựng thẳng lên, cười to nói:

- Lời Hiếu Trực nói có lý, ta đoán Thái Sử Từ kia không làm gì được ta.

Nếu đã vậy, nói lại với người của Thái Sử Từ là ba ngày sau ta sẽ đến dự tiệc, đồng thời muốn xem Thái Sử Từ có dụng tâm gì?

612. Chương 679 : Dâng Vợ Hiến Con

Động Đình tám trăm dặm, non sông tươi đẹp sóng xanh dập dờn.

Đây là một ngày vô cùng đẹp, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh ngàn dặm không mây, cũng là một thời tiết đẹp hiếm thấy ở Kinh Nam.

Tào Bằng bước lên một con thuyền chèo tới hồ Động Đình. Trên bờ hồ, đám người Pháp Chính lo lắng nhưng rồi lại không thể ngăn cản Tào Bằng.

Tào Bằng chỉ dẫn theo Vương Song đi dự buổi yến tiệc này.

Quyết định kinh người như thế khiến cho đám người Pháp Chính hết hồn.

- Sao Đại đô đốc có thể đơn độc đến đó?
- Có gì mà không thể?
- Vậy nếu Thái Sử Từ kia có lòng xảo trá, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Tào Bằng trả lời:

- Thái Sử Từ là người trọng nghĩa, quân tử! Nếu hần đã đặc biệt cho mời, chắc là có chuyện muốn thảo luận. Lần này ta đi không có gì nguy hiểm, đừng lo lắng. Nếu các người lo lắng, có thể lệnh cho Bá Hầu dẫn đội tàu ra trại có thể trợ giúp bất cứ lúc nào, còn một mình ta đi là đủ rồi.

Đám người Pháp Chính khuyên bảo thế nào cũng không thay đổi được quyết định của Tào Bằng.

Cứ như vậy, Tào Bằng dẫn theo Vương Song đi thẳng đến Quân Sơn. Ước chừng cách thủy trại gần tám mươi dặm thì nhìn thấy một con thuyền bỏ neo ở giữa hồ.

Trên lầu thuyền, tinh kỳ tung bay.

Trên đó có thêu bốn chữ: “Kiến Xương – Thái Sử” rất to.

Kiến Xương là chức quan của Thái Sử Từ. Nay y được phong quan làm Kiến Xương Đô Úy cho nên mọi người gọi Thái Sử Từ là Sử Kiến Xương. Lúc này, binh mã Giang Đông trên lầu thuyền cũng đã phát hiện ra Tào Bằng. Thái Sử Từ đích thân ra boong tàu để nghênh đón, tuy nhiên khi y nhìn thấy chỉ có một mình Tào Bằng thì ngăn người ra.

- Cha, Tào Bằng kia chỉ đi một mình, đây chính là cơ hội giết...

- Câm mồm!

Thái Sử Từ giận giữ, trách cứ:

- Hôm nay ta mở tiệc chiêu đãi Tào Đô đốc, là ngưỡng mộ một kỳ nhân.

Hần tin ta cho nên mới đơn độc đến đây, sao ta có thể bội bạc? Loại việc này, không phải là hành vi nên có của một đại trượng phu, Nguyên Phục đừng nói gì nữa.

Thiếu niên vừa nói là Sử Hanh, tự Nguyên Phục.

Gã là con trai của Thái Sử Từ, năm nay mười lăm tuổi, đang độ tuổi trẻ nhiệt huyết nhất.

Lần này Thái Sử Từ vào La huyện, Thái Sử Hanh theo quân mà đến chờ đợi sai phái. Gã được chân truyền của Thái Sử Từ, hơn nữa lại am hiểu thủy chiến, là nhân tài kiệt xuất của nhị đại đệ tử Giang Đông.

Thái Sử Hanh mặt đỏ tía tai yên lặng lui ra.

Đột nhiên Thái Sử Từ nói:

- Nguyên Phục, ngoại trừ tỳ nữa, còn tất cả mọi người lui ra khỏi thuyền hết, lui về sau ba mươi dặm cho ta.

- Hả?

- Tào Bằng đơn độc đến, mà bên ta lại mang theo binh mã, vậy chẳng phải là khí thế quá kém sao?

Thái Sử Hanh lo lắng nhưng cũng biết một khi Thái Sử Từ đã quyết định rồi thì khó mà thay đổi được. Rơi vào đường cùng, Thái Sử Hanh đành phải tuân lệnh, vội triệu tập quân tốt trên thuyền nhanh chóng rút lui lên thuyền nhỏ lui ra sau ba mươi dặm.

Cùng lúc đó, Tào Bằng cũng đi tới dưới lầu thuyền.

Có người hạ cầu thang đón hần cất bước lên lầu thuyền.

Chỉ thấy trên thuyền dù tinh kỳ san sát nhưng lại không có người nào, chỉ có mấy chục mỹ tỳ cung kính đứng ở trên lầu thuyền. Lúc Tào Bằng đi lên lầu thuyền, các mỹ tỳ đều thi lễ.

Một người đàn ông thân hình cao 180cm đứng ở trên boong tàu.

Người này tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mặt trắng như ngọc, một bộ râu tĩa gọn gẽ dưới cằm.

- Tào Đô Đốc.

- Thái Sử tướng quân?

Đây là lần đầu tiên Tào Bằng và Thái Sử Từ gặp nhau, cả hai đều giật mình.

Thái Sử Từ cảm thán Tào Bằng trẻ tuổi, nhìn ước chừng khoảng hai mươi tuổi, lúc mình vào độ tuổi này như Tào Bằng vẫn còn đi du ngoạn khắp nơi, nhưng Tào Bằng lại trở thành một danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ, lại là tướng quân đốc trận một phương, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Còn Tào Bằng thì sao, hẳn cảm thán Thái Sử Từ có khí chất nho nhã.

Nhìn bề ngoài ông ta không giống như võ tướng, mà giống một nhân sĩ uyên bác hơn.

Ai có thể nghĩ, người này mười mấy năm trước đã đơn thân độc kỵ ứng chiến Tôn Sách, đại chiến dưới Thần Đình Lĩnh, uy danh từ đó truyền xa.

Thái Sử Từ và Tào Bằng cùng tán thưởng nhau.

Đặc biệt khi nhìn thấy trên thuyền không có quân tốt nào, Tào Bằng lập tức hiểu ảo diệu trong đó.

- Tào Đô Đốc, tiệc rượu đã dọn xong, xin mời ngồi.

Du thuyền trên hồ Động Đình sử dụng nguyên liệu nấu ăn cũng là đặc sản của hồ Động Đình, rất nhanh, cá tôm đã được bày ra, rượu ngon dâng lên.

Mỹ tỳ bên cạnh tấu nhạc thổi sáo.

Tiếng ca quanh quẩn trên mặt hồ...

- Tào Đô đốc, nay chiến sự Kinh Nam đã dẹp yên, ít ngày nữa Từ cũng lui về Sài Tang.

- Vậy cầu chúc Sử tướng quân tiền đồ vô hạn!

Thái Sử Từ cũng không lòng vòng, hỏi thẳng Tào Bằng:

- Hôm nay Từ mạo muội mời Tào Đô đốc tới là có hai chuyện, thứ nhất, xin thỉnh giáo Đô Đốc, Chu Thái có được thả về không?

Lúc này Chu Thái đang là tù nhân của Tào Bằng, bị tạm giam trong thành Hán Thọ.

Người này thật chẳng khác gì hòn đá trong nhà xí, vừa thối lại vừa cứng, mềm rắn không chịu phục tùng. Nhưng Tào Bằng cũng không gây khó xử đối với Chu Thái, vẫn tiếp đãi rượu thịt ngon mỗi ngày. Nhưng Chu Thái ngày nào cũng uống say, say xong lại chửi ầm lên mắng Tào Tháo, Tào Bằng.

Ngay từ đầu Tào Bằng cũng muốn mời chào người này.

Nhưng thấy như vậy đã biết là không dễ dàng.

Vì thế, Tào Bằng đơn giản không để ý tới Chu Thái nữa. Dù sao đến cuối cùng giết hay thả, đều là do Tào Tháo quyết định, Tào Bằng không thể làm chủ.

- Chu Ấu Bình ở Hán Thọ không bị thiệt thòi gì.

Nhưng thật ra chính ta và Tuân Thị Trung bị hấn mắng chửi mới thảm, còn về phần có thả không, thứ cho ta không thể quyết định. Chuyện này phải do Thừa tướng làm chủ, mà nay sứ đoàn Ngô Hầu đã đến Tây Lăng, nói vậy chắc sẽ thảo luận chuyện này với Thừa tướng, nếu thừa tướng đồng ý thả người, ta sẽ không nói hai lời, tuyệt đối không ngăn trở. Nhưng nếu Thừa tướng không đồng ý, ta cũng không còn cách nào khác. Ta chỉ có thể cam đoan, tuyệt đối không để Chu Ấu Bình chịu chút thiệt thòi gì, nhưng kết quả cuối cùng, vẫn còn phải xem kết quả thảo luận giữa Trương Sử và Thừa tướng nhà ta, xin Tử Nghĩa khoan thứ.

Thái Sử Từ trầm mặc !

Tào Bằng nói hợp tình hợp lý, không có chút ý xấu.

Đúng vậy, năm đó Tào Bằng từng tự ý thả người nhà Lã Bố, là bởi vì người nhà Lã Bố có ân với hắn.

Nhưng Chu Thái và Tào Bằng không có chút quan hệ nào, hơn nữa lại là quan hệ đối địch, loại chuyện này quả thật Tào Bằng không thể làm chủ, chứ không phải hắn lựa lời chối từ.

- Thừa tướng muốn lấy Giang Đông sao?

- Hả?

Tào Bằng ngẩn ra, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ khẽ mỉm cười:

- Nay mặc dù Thừa tướng và Ngô Hầu thân thiện, nhưng một trận chiến này khó mà tránh được.

Kết quả này người hiểu rõ mà, ta cũng hiểu rõ, tất cả mọi người cũng hiểu. Mà nay Tào Thừa tướng chậm chạp chưa xuất binh là bởi vì thủy quân vẫn chưa được trọng dụng, mà Ngô Hầu chậm chạp không chịu qua sông chiến đấu cũng bởi vì không thể ngăn được bộ quân của Tào thừa tướng ở Lục Thượng. Thừa tướng cũng vậy, Ngô Hầu cũng thế, sớm muộn gì cũng phải có một cuộc chiến. Một núi không thể có hai hổ, giang sơn cho tới bây giờ đều thuộc về một người, đến lúc đó, chắc chắn có một cuộc ác chiến.

Tào Bằng mỉm cười!

Ánh mắt hần sáng quắc nhìn Thái Sử Từ, sau một lúc lâu đột nhiên nói:

- Tử Nghĩa muốn trừ ta rồi sau đó quay về?

Thái Sử Từ ngẩn ra, chợt ngửa mặt lên trời cười to.

- Nếu ta muốn lấy tính mạng của người thì nên lấy ở trước trận hai quân.

Loại thủ đoạn thủ tiêu này Từ khinh thường không làm. Tuy nhiên hôm nay người ta cùng nâng cốc vui vẻ, nhưng nếu ngày sau trước trận hai quân đối địch, mỗi sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Nếu đã vậy, ta cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Tào Bằng nói xong liền chuyển chủ đề:

- Nhưng, ta nghĩ cơ hội ta và người giao thủ sợ là không còn nhiều nữa.

- Ồ?

- Ta sắp đi rồi!

- Đi đâu?

- Hứa Đô!

Tào Bằng như đang tự độc thoại:

- Đánh đánh giết giết hai năm, ngày nào cũng tranh chấp với nhau thật sự là mệt mỏi. Từ lúc ta ra đời đã ít đoàn tụ với gia đình, lần này sứ đoàn Ngô Hầu chấm dứt thảo luận, ta cũng chuẩn bị chào từ giã với Thừa tướng trở về Hứa Đô tĩnh dưỡng một thời gian.

- Tuổi còn trẻ, sao tinh thần lại sa sút như thế?

- Làm việc cũng nên dừng ở mức độ nào đó.

Thái Sử Từ và Tào Bằng nhìn nhau, bỗng dưng cười ha hả.

Ở giờ khắc này, mặc dù hai người kém nhau hơn mười mấy tuổi nhưng lại như bạn tri kỷ.

- Đúng rồi Tử Nghĩa, chuyện thứ hai là gì?

Trên mặt Thái Sử Từ lộ vẻ khó xử.

Ông do dự một chút, nghiêng răng đứng dậy đi vào lầu khoang thuyền, đứng ở ngoài cửa cung kính nói:

- Chị dâu, Thượng Hương, Thiệu nhi, các người ra đi.

Nói xong, từ trong khoang thuyền đi ra vài người.

Bốn nữ một nam, trong đó còn có một cô gái nhỏ, còn người đàn ông kia vẫn chỉ là một thiếu niên, tuổi chừng mười hai mười ba, khỏe mạnh khá khinh, có vài phần khí chất oai hùng. Tào Bằng nhú mày, cảm thấy thiếu niên kia có chút quen quen nhưng không nghĩ ra.

Còn lại hai cô gái, một người chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, cực kỳ xinh đẹp.

Trong ánh mắt chứa sự uất ức khiến người khác thấy thương cảm, mà cô gái bên cạnh ước chừng hai mươi, tư thế oai hùng hiên ngang, rất có khí chất đại trượng phu.

Cả người mặc y phục màu đỏ toát lên đường cong thướt tha.

Từng bộ phận nơi nên nhô ra thì nhô ra, nên hõm vào thì hõm vào khiến người ta tâm động.

Thiếu nữ này cũng khá quen mặt.

- Tử Nghĩa, đây là...

Không đợi Thái Sử Từ mở miệng, đã nghe thiếu nữ kia nói:

- Tiểu tặc, còn nhớ ta không?

Ta và ngươi rất quen thuộc sao?

Không ngờ còn gọi ta là ‘Tiểu tặc’.

Cách gọi này hiện nay rất ít người dùng, ngoại trừ Quan Vũ dám mắng hấn ra, dường như không một ai dám nói như vậy trước mặt Tào Bằng.

Mà “tiểu tặc” trong lời nói của thiếu nữ ý nghĩa khác với “tiểu tặc” mà Quan Vũ nói.

Trong sự chua ngoa có chút thân thiết, dường như từng có người đã gọi hấn như thế.

- Thượng Hương, không được vô lễ.

- Cô nương chua ngoa này là Tôn Thượng Hương...

Tào Bằng nghe Thái Sử Từ nói vậy, trong đầu lóe lên, dường như đã nhớ hơn mười năm trước khi hấn cùng Tuân Diễn đi sứ Giang Đông, ở trong phủ Ngô Hầu có gặp thiếu nữ chua ngoa đó. Câu đó bật thốt ra khiến Tôn Thượng Hương lập tức giận tím mặt, giống như một con hổ nhỏ sắp vồ lên. May mà có cô gái bên cạnh kéo nàng lại mới không làm tình thế chuyển biến xấu.

Thái Sử Từ ngạc nhiên nói:

- Đô đốc biết Thượng Hương.

- Tiểu tặc, ta nói rồi, sớm muộn gì ta cũng tìm ngươi tính sổ.

Tôn Thượng Hương nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Tào Bằng mắng.

Nhoáng một cái đã hơn mười năm.

Tiểu đồng tử năm xưa đi theo Tuân Diễn không ngờ giờ đã trở thành một nhân vật cái thế hào kiệt.

Đến nay Tôn Thượng Hương vẫn nhớ rõ lúc đó Tào Bằng đã làm nàng mất mặt như nào, mỗi khi nhớ tới, nàng đều nổi giận.

Nhưng dù thế nào cũng không thể quên được tiểu tử điêu ngoa kia.

Lần đầu tiên trong cuộc đời bị người ta mắng, lần đầu tiên bị người ta đánh, lần đầu tiên bị người ta nhục mạ...

Sau đó lại nghe nói, tiểu đồng tử năm đó thật ra họ Tào, là tộc chất của Tào Tháo. Lại sau này, tiểu tặc đó dựa vào ba bài văn mà nổi danh thiên hạ, trở thành danh sĩ đại danh鼎鼎. Hấn còn làm Lậu Thất Minh, Ái Liên Thuyết, được nhiều người ca ngợi lưu truyền. Ngay cả Chu Du và Lỗ Túc tính tình kiêu ngạo cũng khen không dứt miệng. Tôn Thượng Hương dần dần trưởng thành, cũng tới tuổi lập gia đình, nhưng mỗi lần có người xin cưới hỏi, nàng không tự chủ mà lấy ra so sánh với Tiểu tặc kia, kết quả là đến nay vẫn lẻ loi một mình.

“Cô nương chua ngoa!”

Thật khó nghe...

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Tôn Thượng Hương lại thấy ngọt ngào.

Trí nhớ tiểu tặc thật tốt, vẫn còn nhớ bốn cô nương.

Đại Kiều phu nhân và Thái Sử Từ cùng với Tôn Thiệu đứng bên cạnh nhìn hai người mà trợn mắt há hốc mồm.

Rất ít người biết xung đột giữa Tôn Thượng Hương và Tào Bằng. Lúc ấy ngoại trừ Tôn Sách và Tuân Diễn thì không ai để ý đến.

Sau khi Tôn Sách chết, chuyện cũ này cũng càng ít người biết.

Nhìn cô gái đánh đá này, Tào Bằng mỉm cười!

- Nha đầu điêu ngoa lúc này vẫn điêu ngoa như vậy, cẩn thận không gả đi được nhé.

- Ai cần người lo!

Tôn Thượng Hương bỗng đứng đỏ bừng mặt.

Thái Sử Từ cười khỏ nói:

- Không ngờ Đô đốc lại quen biết Thượng Hương, vậy thì ít phiền toái hơn.

Đô đốc, ta giới thiệu với người, vị này là thê tử của Bá Phù, Kiều phu nhân, còn đây là con trai riêng của Bá Phù, Tôn Thiệu. Còn hai người này là con gái của Bá Phù và phu nhân, đều là huyết mạch của Bá Phù. Hôm nay ta mời đô đốc đến còn có một chuyện kính nhờ, chính là hy vọng Đô đốc có thể quan tâm đến họ.

- Hả?

Tào Bằng như trong mộng!

Đây chính là dang vợ hiền con, nhưng vấn đề là ta và các người có giao tình tốt lắm sao?

- Ta cũng biết làm như vậy là có chút mạo muội, nhưng ta thật sự không nghĩ ra người nào có thể phó thác.

Đô đốc là quân tử, có phong thái Quý Bố. Cho nên đành phải mạo muội mời tới, xin Đô đốc chớ trách! Về phần nội tình trong đó, một lời khó nói hết. Nếu không phải bắt buộc, Từ cũng sẽ không làm phiền đến đô đốc. Đương nhiên, nếu Đô đốc thật sự khó xử, coi như Từ chưa nói gì.

Tào Bằng nhìn nhìn Kiều phu nhân, lại nhìn nhìn Tôn Thượng Hương.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người ba huynh muội kia.

Một cô bé trong đó chắc là thê tử của Lục Tôn trong lịch sử rồi, tuy nhiên hiện tại vẫn chỉ là một đứa trẻ.

- Tử Nghĩa, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

- Thái Sử tướng quân, Tào đô đốc, không bằng ngồi xuống nói chuyện.

Kiều phu nhân đột nhiên mở miệng, khẩu âm Ngô nông pha lẫn vùng Giang Nam vô cùng dễ nghe.

Vì thế, Tào Bằng và Thái Sử Từ ngồi xuống, vị trí còn lại dành cho người nhà Kiều phu nhân.

Sự việc vô cùng đơn giản!

Dựa theo cách nói của Kiều phu nhân, Tôn Quyền đã được di mệnh của Tôn Sách mà lên làm Ngô Hầu, dựa theo di chúc lúc đó của Tôn Sách, đợi sau khi Tôn Sách chết thì Tôn Thiệu kế thừa. Mà khi đó tuổi Tôn Thiệu cũng đã lớn, là người thích hợp quản lý Đông Ngô. Nhưng Tôn Quyền không đồng ý, thường kiêng kỵ đối với Tôn Thiệu, bề ngoài, y vô cùng trân trọng cốt nhục của Tôn Sách, còn nhượng lại tổ trạch ...

Nhưng vấn đề là, Phú Xuân xa xôi, rời xa trung tâm chính trị Giang Đông.

Nói là đến đó sinh sống, thật ra là giam lỏng.

Tào Tháo muốn làm đám hỏi với Tôn Quyền, Tôn Quyền dự định đưa Tôn Thiệu đến Hứa Đô.

Tôn Thiệu cũng là người có tính cách, đương nhiên không chịu nổi sự sắp đặt bố trí của Tôn Quyền, vì thế dưới sự trợ giúp của Tôn Thượng Hương, đoàn người đã trốn khỏi Phú Xuân.

Nhưng rồi được Phú Xuân thì có thể đi đâu?

Dựa theo ý tưởng của Tôn Thiệu là mai danh ẩn tích, hiệu lực trong quân Tào.

Nhưng Tôn Thượng Hương lại không đồng ý: Dù gì người cũng là con trai của tiểu bá vương Giang Đông, sao có thể chỉ là một tiểu tốt?

Vì thế sau khi thảo luận kịch liệt một hồi, đám người Kiều phu nhân quyết định đi tìm Thái Sử Từ. Thái Sử Từ và Tôn Sách cực kỳ thân thiết, hơn nữa lại nắm giữ binh mã, có thực quyền nhất định. Mà Thái Sử Từ sau khi biết ý tưởng của một nhà Kiều phu nhân, cũng cho rằng có khả thi. Ông sớm biết Tôn Thiệu ở Giang Đông sớm muộn gì cũng sẽ bị Tôn Quyền giết chết, điểm này, Thái Sử Từ hiểu rất rõ, trong lòng quân thần Giang Đông cũng hiểu rõ.

Càng nghĩ, vẫn cảm thấy chỉ có thể phó thác cho Tào Bằng.

Vì thế ngày hôm nay mới có hành động Thái Sử Từ mời Tào Bằng tới.

Tào Bằng nghe vậy cười khở.

-Tử Nghĩa, người đã mang đến cho ta phiền toái lớn rồi.

Nay thừa tướng đang đàm phán cùng với Ngô Hưu, nếu Ngô Hưu biết được...nha đầu điêu ngoa im miệng, ta biết nên làm thế nào. Ta cũng kính trọng Bá Phù, đáng tiếc tráng niên đã sớm trôi qua. Như vậy đi, nếu Tử Nghĩa đã nói vậy, mà các người tin tưởng ta thì hãy theo ta trở về. Cái khác ta không dám nói, nhưng sẽ đảm bảo một nhà các người bình an, không xảy ra vấn đề gì. Về tương lai...chuyện say này sau này hẵng nói, mà cũng không ai biết trước được. Trước hết các người đến ở phủ Đô đốc của ta, đợi qua một thời gian hãy cùng ta quay về Huỳnh Dương, cũng có thể quan tâm lẫn nhau.

Nha đầu điêu ngoa, như thế người vừa lòng chưa?

Tôn Thượng Hương đỏ mặt lên, cúi đầu xuống.

Thái Sử Từ thì đứng dậy cúi người thi lễ:

- Đô đốc đại nghĩa, Từ xin ghi nhớ.

-Cũng làm phiền Đô đốc rồi.

Kiều phu nhân cũng duyên dáng cúi đầu.

Áo lót xuân đơn mỏng lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn khêu gợi, khi nàng duyên dáng cúi đầu lại nhìn được khe rãnh ẩn hiện.

Không hổ là Kiều Nhị Giang Đông!

Trong lòng Tào Bằng cảm thán, vội vàng đứng lên đáp lễ.

Thái Sử Từ đưa Tào Bằng trở về thủy trại, cùng lúc đó, Vương Song thả tín hiệu ra.

Đỗ Kỳ điều khiển một con thuyền chậm rãi đi tới. Hai thuyền chạm nhau, Tào Bằng để đám người Tôn Thượng Hương lên thuyền trước, còn mình chấp tay từ biệt với Thái Sử Từ.

Đột nhiên đối mặt với các nữ tử xinh đẹp, trong lòng Đỗ Kỳ cũng thấy kỳ lạ.

Tuy nhiên y không hỏi, bởi vì y biết có một số việc y không nên hỏi đến.

Đây cũng là một nguyên do mà Tào Bằng thưởng thức Đỗ Kỳ.

-Bá Hưu, mời phu nhân và mọi người lên khoang thuyền trước, lát nữa ta sẽ rời thuyền hội hợp với Hiếu Trực, chờ sau khi chúng ta rời khỏi người hãy sai Vương Song mang các nàng đến thẳng phủ đô đốc, việc này một lời khó nói hết, nếu có cơ hội ta sẽ tự nói cho người hiểu.

Đỗ kỳ cười ha hả:

-Vậy thì không cần. Nhưng Công tử thật là may mắn...

Nhìn nụ cười ẩn ý của Đỗ Kỳ, Tào Bằng hiểu ngày tiểu tử này hiểu sai rồi.

-Người...thôi bỏ đi, tuy người nghĩ thế nào cũng được.

Nhớ kỹ, không được để ai biết chuyện này, phải giữ bí mật.

-Ty chúc hiểu!

-Còn nữa,ta nghe nói, có khả năng Thái Mạo bị bãi chức vụ Đại đô đốc thủy quân.

Về phần ứng cử viên nhậm chức còn chưa rõ ràng.Ta định đề cử người, nhưng dù sao kinh nghiệm và lý lịch của người còn thiếu, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng, cho nên phỏng chừng lúc này đây người đảm đương không nổi chức Đại đô đốc này. Tuy nhiên ta sẽ nghĩ cách giữ lại thủy quân hồ Động Đình cho người. Qua một thời gian nữa đợi thủy quân Giang Đông rút đi khỏi, người hãy dẫn bộ đóng quân tại thành Lăng Cơ, Tam Giang Khẩu.Về phần ứng cử viên Đại đô đốc, khi ta có tin tức nhất định thông báo với người.

Nhưng trước mắt lúc này người phải giám sát mọi động tĩnh thủy quân của Thái Mạo cho ta.

Chỉ cần có hành động khác thường thì hãy phối hợp với Từ Công Minh xử lý hẩn. Tuyệt đối không thể để cho thủy quân này sinh biến cố gì.

-Mặt tướng hiểu!

Tào Bằng gật gật đầu, đi lên boong tàu.

Lúc này trời đã muộn, mặt trời đã ngã về tây.

Thuyền của Thái Sử Từ chậm rãi rời đi hướng về Huyện La.

“Cô buồn viễn ảnh bích sơn tận!”

Trong đầu Tào Bằng đột nhiên hiện lên một câu thơ như vậy.

Hẩn cực kỳ yêu thích đối với Thái Sử Từ, nhưng hiện tại hẩn cũng không biết ngày sau còn có cơ hội cùng Thái Sử Từ thoải mái uống rượu giống như ngày hôm nay không.

Trên lịch sử, khi nào thì Thái Sử Từ bị chết?

Tào Bằng cũng không nhớ rõ!

Những nghĩ chắc cũng không còn xa...

Đúng rồi, nếu bãi miễn Thái Mạo, Tào Tháo sẽ lựa chọn người nào thống lĩnh thủy quân?

Sau khi trở lại Hán Thọ,Tào Bằng thần không biết quỷ không hay đưa người nhà Kiều phu nhân, Tôn Thượng Hương vào phủ Đô đốc.

Diện tích phủ đô đốc rất rộng, an bài một nhà cũng rất dễ dàng. Tuy nhiên, hình như tâm trạng của Đại Kiều phu nhân không tốt lắm,ngắm lại cũng là Giang Đông do một tay trượng phu mình giành được, mà nay bản thân phải xa xứ, tìm nương tựa nơi kẻ thù, nếu đổi là người khác cũng có cảm giác không được tự nhiên. Cũng may có Tôn Thượng Hương và Tôn Thiệu làm bạn, Đại Kiều phu nhân cũng không quá mức bi thương khổ sở.

Buổi tối, Tào Bằng mở yến tiệc trong phủ.

-Không biết phu nhân có dự định gì sau này không?

Đại Kiều phu nhân trả lời:

-Thiếp thân chỉ cần yên ổn là thỏa mãn.

Nhưng Thiệu Nhi...Thiệu Phương Thập Tam lại muốn mai danh ẩn tích, đó không phải là chuyện tốt. Từ nhỏ nó đã có hy vọng noi theo Ngô Hầu mở rộng cương thổ rạng rỡ sự nghiệp,nếu Đô Đốc không ngại, có thể chiếu cố nó, mẹ con thiếp thân vô cùng cảm kích.

-Tào A Phúc, ta nghe nói bên cạnh ngươi có một đội nha binh, tên là Bạch Đà Binh?

-Ồ,đúng vậy!

Tôn Thượng Hương không chút khách khí gọi thẳng nhũ danh của Tào Bằng.

Điều này làm Tào Bằng đỏ khốc đỏ cười, nhưng đồng thời lại cảm giác vô cùng thân thiết.

Vì thế nghiêng đầu hỏi:

-Chằm Tịch, ngươi muốn một con bạch đà sao?

-Được không?

Ánh mắt Tôn Thượng Hương lập tức sáng lên.

-Chuyện này có đáng gì, khi nào quay về ta phái người nói với Quảng Nguyên, bảo hắn đến Tây Vực lấy về một con bạch đà để ngươi làm vật cưỡi.

Ta nói cho ngươi, Bạch đà rất quý hiếm ở Tây vực, đi lại như gió,tốc độ cực nhanh, hơn nữa sức chịu đựng lại vô cùng mạnh...

Tôn Thượng Hương cười đến chân mày nhi cong cong, giống như trăng khuyết động lòng người.

Nàng lôi kéo tay áo Tào Bằng, liên thanh nói:

-Vậy là định rồi nhé, ta sẽ lấy Bạch đà Lương Sơn.

Hai tay mềm mại,mùi thơm của cơ thể thiếu nữ tự nhiên như hoa lan làm người ta say mê.

Đột nhiên Đại Kiều phụ nhân mỉm cười!

-Vì sao mẫu thân lại cười?

-Ta cười cô cô ngươi....Khi ở Giang Đông nhan sắc cũng không tệ, hóa ra là sớm có người trong lòng.

Tôn Thiệu ngăn ra:

-Ý mẹ là....

-Hay lắm, sắp gả được rồi.

Nếu ngươi đã quyết định dứt bỏ Tôn Gia, thành lập công lao sự nghiệp, vậy sau này hãy đi theo đô đốc,cần phải nghe lời, bỏ tính tình thiếu gia của ngươi đi.

-Vâng!

Tôn Thiệu ra sức gật đầu.

Cùng lúc đó, Tôn Thiệu Hương như nhớ ra gì đó.

-Tào A Phúc, ngươi lại ức hiếp ta...Ta vừa hỏi chuyện về bạch đà binh, sao đột nhiên ngươi lại kéo ta sang chuyện Bạch đà Lương Sơn?

-Là chính ngươi nói mà.

-Được rồi, ta muốn gia nhập Bạch Đà binh của ngươi có được không?

Ánh mắt Tào Bằng quét tới Tôn Thiệu, Tôn Thiệu không tự chủ ưỡn ngực lên.

Đây là con hổ nhỏ, nhưng cũng rất có phong cách của cha gã, lúc ấy lần đầu tiên nhìn thấy gã hắn đã có cảm giác quen quen, cũng là bởi vì nhìn gã rất giống Tôn Sách.

-Chỉ sợ vào Bạch Đà binh có chút khó khăn.

-Vì sao?

-Yêu cầu Bạch đà binh của ta rất cao, phải từ hai mươi đến dưới ba mươi mới có thể vào.

Tôn công tử mới mười ba, mặc dù thân thể cường tráng nhưng vẫn không thể đảm đương việc huấn luyện hàng ngày của Bạch đà binh, hơn nữa hiện tại lại đang thời kỳ trưởng thành, quá sớm để nhập ngũ, không tốt đối với sự phát triển của hắn. Theo ta, Thiệu nên đọc sách, tập võ thật tốt, đợi hắn lớn thêm một chút ta sẽ để hắn theo ta, gia tăng thêm kinh nghiệm. Đúng rồi, ta có một cháu ngoại là Đặng Ngải, cùng tuổi với Thiệu. Ngoài ra còn có Đỗ Thứ, con trai của Đỗ Bá hầu đã mười một tuổi, còn một đệ tử Thái Dịch lúc này đang học tại thư viện Huỳnh Dương núi Phù Hí. Hãy để Thiệu công tử học cùng bọn họ. Đợi khi thời cơ chín muồi, ta sẽ an bài tốt. Tuy nhiên hiện tại thật sự không thích hợp ...

Tôn Thiệu có chút thất vọng.

Nhưng ánh mắt Đại Kiều phu nhân lại sáng lên.

Tuy thư viện Huỳnh Dương mới sáng lập nhưng thanh danh đã lan truyền xa.

Nghe nói bên trong tụ tập nhiều nhân sĩ uyên bác, ngay cả Giang Đông cũng nghe nói đến.

Quan trọng nhất là, ba người mà vừa rồi Tào Bằng nhắc đến kia, một là cháu ngoại trai của Tào Bằng, một là đệ tử của Tào Bằng, còn một là con trai ái tướng của Tào Bằng. Chẳng phải là nếu Tôn Thiệu được học cùng bọn họ chắc chắn sẽ nhận được sự chiếu cố của Tào Bằng sao? Đại Kiều phu nhân cũng là người thông minh, tròng mắt xoay chuyển nảy ra ý nghĩ hay.

-Ta nghe nói đồ đốc tài học hơn người, là đại nho đương thời.

Thiệu từ nhỏ đã cơ khổ, Bá Phù đi sớm, chưa dạy bảo nó nhiều lắm, thiếp thân cả gan muốn nhờ, để Thiệu bá làm môn hạ của đồ đốc, cũng có thể học được kỹ năng phòng thân.

-Việc này...

Tào Bằng có chút do dự.

Kiếp trước, hắn khá thích Tôn Sách.

Đương nhiên, từ lâu cũng đã nghe đại danh Nhị Kiều Giang Đông.

Nhưng nhận Tôn Thiệu làm đệ tử thì có chút khó xử. Mặc kệ nói như thế nào, Tôn Thiệu cũng là con trai của Tôn Sách, lại trốn khỏi Tôn Quyền chạy tới đây. Nếu bị người khác biết được, chỉ sợ có phiền toái. Nhưng đón nhận ánh mắt như hồ nước tràn đầy ai oán kia của Đại Kiều phu nhân, thật sự Tào Bằng không đành lòng cự tuyệt.

-Nếu công tử không chê vứt bỏ, đó là may mắn của Bằng.

-Thiệu, mau bá sư đi con.

Đại Kiều phu nhân mừng rỡ, vội lôi Tôn Thiệu quỳ bá sư với Tào Bằng.

Loạn rồi, thật sự là loạn rồi!

Con trai của Thái Văn Cơ là đệ tử của mình thì thôi đi, mà nay lại thêm một Tôn Thiệu. Đúng rồi, còn có một Lưu Tông nữa, thật đúng là loạn rồi. Nhưng nếu đã đồng ý, đương nhiên Tào Bằng cũng sẽ không đổi ý, ỉ thế vui vẻ nhận lễ bá sư của Tôn Thiệu.

Giữa tháng tư năm Kiến An thứ mười ba, Trương Hoàn dẫn sứ đoàn Giang Đông đến huyện Tây Lăng.

Bàng Sơn Dân cũng đã đến Tây Lăng, phụ trách tiếp đãi đoàn sứ giả Trương Hoàn. Tiếp theo, Tào Tháo tổ chức yến tiệc tại Hoàn doanh chiêu đãi đoàn người Trương Hoàn.

Ngày hôm sau, song phương bắt đầu tiến hành cuộc đàm phán và bàn bạc cực kỳ gian khổ.

Tôn Quyền yêu cầu Tào Tháo xuất hai quận Kinh Nam, cũng chính là hai quận Linh Lăng và Quế Dương. Đây là điều kiện lúc trước mà Lưu Bị xuất ra, mà nay Lưu Bị đã khó ra hồn, Tôn Quyền lại đưa hai khu vực này ra bàn bạc, nhưng Tào Tháo kiên quyết không chịu, ông bằng lòng tặng Linh Lăng cho Tôn Quyền, nhưng lại không phù hợp với lợi ích của Tôn Quyền. Dù sao, khoảng cách giữa quận Linh Lăng và Giang Đông bị ngăn cách bởi Quế Dương.

Mười ngày liên tiếp, song phương tranh chấp không ngừng.

Cuối cùng, vẫn là theo đề nghị của Tuân Úc, đồng ý xuất ra Quế Dương nhưng sẽ không giao ra Linh Lăng.

Tuy nhiên, để bồi thường, Tào Tháo có thể xuất ra Hạ Trĩ, cho phép binh mã Giang Đông đóng quân tại Hạ Trĩ. Tuy nói Hạ Trĩ là một huyện trấn, nhưng cũng là yếu địa của Giang Hạ, đồng thời đối với Giang Đông mà nói, Hạ Trĩ giống như môn hộ của Sài Tang, có ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Có thể giành được Hạ Trĩ cũng là một lựa chọn không tồi. Cứ như vậy, Trương Hoàn phái người tới Ngô Quận xin chỉ thị, nhưng trên cơ bản đã đạt thành hiệp nghị.

Sau đó, Tào Tháo tỏ ý bằng lòng phóng thích Chu Thái và tướng lĩnh Giang Đông.

Nhưng Thái Sử Từ phải rút khỏi La Huyện, thủy quân Giang Đông cũng phải rút lui khỏi Bạc La Uyên.

Điều này Trương Hoàn không hề giằng co mà vô cùng sẵn sàng đồng ý. Dù sao, sau khi Hạ Tuyền bị Tào Tháo chiếm lĩnh, sở bộ của Thái Sử Từ chỉ còn lại một mình, tiếp tục ở lại La Huyện cũng không có ý nghĩa.

Suốt mười lăm ngày bàn bạc, cuối cùng song phương đã đạt thành ước định.

Tiếp sau, Tào Tháo lệnh cho Tào Bằng phóng thích Chu Thái, mà sở bộ của Thái Sử Từ cuối tháng năm buộc phải rút khỏi quận Trường Sa.

Lần đàm phán này không ai để ý tới Lưu Bị tại quận Trường Sa. Chính là thái độ đó, trên thực tế đã chứng tỏ Lưu Bị đã rơi vào đường cùng. Tôn Quyền được Quế Dương, ở mức độ nào đó cũng có thể viện trợ cho Lưu Bị. Đường nhiên, loại tính toán này trong lòng mọi người đều biết, nhưng không ai nói ra.

Tháng năm năm Kiến An thứ mười ba, Tào Bằng phóng thích Chu Thái.

Tuy nhiên cùng ngày, hần cũng nhận được mệnh lệnh phải lập tức tới Tây Lăng.

Chiến sự Kinh Nam do Từ Hoàng tiếp nhận phụ trách, Tào Bằng có an bài khác.

Tào Bằng có chút kỳ lạ, lúc bàn giao cho Từ Hoảng đã không kìm nổi, hỏi:

- Công Minh, thừa tướng phái ta đi Tây Lăng là có chuyện gì?

Từ Hoảng lộ ra vẻ hăm mộ, cười ha hả nói:

- Đương nhiên là chuyện tốt.

- Chuyện tốt?

- Hả hả, vẫn còn chưa chúc mừng Hữu Học, ta nghe nói, lần này Thừa tướng gọi ngươi về là có trọng trách. Tuy nhiên không phải ở Kinh Châu, mà ngươi phải trở về Hứa Đô.

- Hả?

Tuy rằng trong nội tâm Tào Bằng đã sớm muốn trở về Hứa Đô.

Nhưng Tào Tháo chủ động hạ lệnh lại khiến Tào Bằng ít nhiều có chút giật mình.

Sau khi bàn giao cho Từ Hoảng xong, Tào Bằng lệnh cho Hoàng Trung, Bàng Đức hộ tống người nhà Đại Kiều phu nhân đi đến Tương Dương trước. Vốn Tào Bằng hy vọng hai người có thể ở lại gánh vác trọng trách, nhưng Hoàng Trung, Bàng Đức vẫn hy vọng cùng đi theo Tào Bằng, không có hứng thú tiếp tục ở lại Võ Lăng. Hộ tống Tào Bằng đi còn có ba người Pháp Chính, Trương Uyển và Trương Tùng. Ngụy Diên được bổ nhiệm làm PHó Đô đốc, hiệp trợ Từ Hoảng phụ trách chiến sự Kinh Nam. Còn Đỗ Kỳ tiếp tục ở lại hồ Động Đình để thao diễn thủy quân, mặt khác còn giám thị động tĩnh của Thái Mạo.

Văn Sinh và Vương Uy cũng ở lại Kinh Nam hiệp trợ Từ Hoảng bình định Kinh Nam.

Cũng không biết ai tiết lộ tin tức mà khi Tào Bằng rời khỏi Hán Thọ, Lão Man Vương Ngũ Khê Man Sa Đằng dẫn theo Sa Ma Kha từ Hồ Đầu Sơn đi tới cản.

Mà nay Ngũ Khê Man đã xuất ra khỏi Hồ Đầu Sơn, định cư ở ngoài núi.

Tào Bằng sai người lấy địa thế nơi đó xây dựng cải tạo thành trấn Ngũ Khê Man để người Ngũ Khê Man ở đó.

Lão Man Vương Ngũ Khê Man lôi kéo tay Tào Bằng:

- Nếu không có đô đốc, người Sơn Man chúng ta sao có thể tắm rửa dưới ân trạch thiên triều. Lần này đô đốc rời đi, tiểu vương thật không nỡ xa. Đô đốc có ơn cứu mạng Sa Sa, hãy để Sa Sa đi theo đô đốc, dẫn ngựa khêu đèn để tỏ lòng cảm kích.

Để Sa Ma Kha đi theo ta?

Tào Bằng cũng vô cùng bất ngờ.

Đã thấy Sa Ma Kha vọt tới, đẩy Kim Sơn, đổ Ngọc Trụ, phủ phục trước Tào Bằng:

- Xin Đại đô đốc thu nhận và giúp đỡ.

Sa Ma Kha tính tình ngạo mạn.

Mà nay có thể bỏ mặt mũi, thần phục Tào Bằng, chắc là đã trải qua đấu tranh tư tưởng.

Tào Bằng nhìn về phía đám người Pháp Chính, thấy ba người Pháp Chính, Trương Tùng, Tưởng Uyển cùng gật đầu, ra hiệu Tào Bằng đồng ý chuyện này.

- Nếu Lão Vương đã nói như vậy, thì hãy để Sa Sa đi theo ta.

Không cần Sa Sa dẫn ngựa khêu đèn, nhưng có Tào Bằng ở đây sẽ không để Sa Sa chịu thiệt thòi. Ngày nào đó, ta sẽ để Sa Sa áo giáp về nhà.

Lão Vương nghe vậy mừng rỡ!

Đây chẳng phải là kết quả mà lão từng hy vọng sao?

Đưa Ngũ Khê Man ra khỏi Hồ Đầu Sơn, từ nay về sau được sống chung với người nhà Hán.

Nếu sau lưng không có chỗ dựa vững chắc, chỉ sợ cũng sẽ bị người khác ức hiếp.

Nhưng nếu đã có Tào Bằng ủng hộ, người Ngũ Khê Man đã có thể tránh được phiền toái. Nói không chừng, còn nhận được nhiều chiếu cố.

Việc này còn lớn gấp trăm ngàn lần nếu đi theo Lưu Bị.

Tuy Lưu Bị kia cho Ngũ Khê Man không ít vàng bạc, nhưng lại không cho được người Ngũ Khê Man cuộc sống, đây thật sự khác nhau rất nhiều. Ngược lại ngay từ đầu Tào Bằng là kẻ địch, nhưng thời gian nửa năm ở Kinh Nam đã mở chợ, cải thiện cuộc sống của Sơn Man. Điều lệ chế độ này cũng khiến cho Sơn Man an tâm rất nhiều. Hiện tại Tào Bằng phải đi, nhưng uy vọng của hắn ở Kinh Nam không hề giảm bớt.

Sau khi từ biệt đám người Lão Vương Ngũ Khê Man, Tào Bằng dẫn theo đám người Pháp Chính cùng Sa ma Kha, lĩnh ba trăm Phi đà binh tiến thẳng đến huyện Tây Lăng.

Dọc đường đi, màn trời chiếu đất, ngày đi đêm nghỉ.

Mấy ngày sau, Tào Bằng phong trần mệt mỏi đến bên ngoài trấn Tây Lăng.

Nhưng không ngờ Tào Tháo đã rời khỏi Tây Lăng, dẫn theo đám người Tuân Úc lên thuyền đi về Vân Mộng Trạch, tuần tra Kinh Nam.

- Chúc mừng a Phúc, chúc mừng a Phúc!

Ở Tây Lăng, phụ trách tiếp đãi Tào Bằng là Quách Gia.

Tào Bằng ngạc nhiên hỏi:

- Niềm vui có từ đâu?

- Ha ha, thừa tướng hạ lệnh thăng a Phúc làm Hậu tướng quân, mở phủ Nghi đồng Tam Ti, chẳng lẽ không phải vui sao?

Tào Bằng giật mình cả người lạnh toát, lập tức cảnh giác nhìn Quách Gia:

- Phụng Hiếu đại ca, vô duyên vô cớ cho ta đãi ngộ như vậy, có phải là có mục đích riêng hay không?

Cũng chỉ có Tào Bằng sau khi được phong thưởng mới dám nói ra như vậy.

- Vị thúc phụ này ta rất hiểu, luôn luôn cho ăn ngọt rồi mới đến đánh người.

Dù ta lập được chút công lao, nhưng Hậu tướng quân, mở phủ Nghi Đồng Tam Ti...ha hả, ta sợ ta sẽ không chấp nhận nổi.

Pháp Chính đứng bên trợn mắt há hốc mồm.

Quách Gia cười tùm tùm nói:

- Chịu đựng được, chịu đựng được!

Nếu a Phúc người chịu không nổi, trong phủ Thừa tướng này ai có thể chịu đựng được?

- Im miệng, là người chọn quan hệ ta và cha vợ ta.

Quách Gia cười ha ha, rồi sau đó đột nhiên dừng lại, vẻ tươi cười trên mặt biến mất, lại lộ ra vẻ nghiêm trang:

- Nói đùa đến đây thôi, chúng ta nói chuyện chính.

Nay Hứa Đô không yên ổn.

- Ồ?

Quách Gia đem tình huống đơn giản kể lại một lượt, rồi sau đó nói:

- Thừa tướng bổ nhiệm người làm Đình Úy, Hậu tướng quân, tức khắc phải trở về Hứa Đô hiệp trợ Văn Hòa làm việc.

Ở đây còn có một mật hàm, trên đường đi người đọc rồi hủy.

Đình Úy?

Một trong Cửu Khanh....

Tào Bằng hít một hơi khí lạnh, lập tức cảm thấy căng thẳng.

Cửu Khanh, không phải là chức vụ bình thường, mà là thân ở trung tâm quyền lực trong triều đình.

Đình úy quản lý hình ngục thiên hạ, hưởng bổng lộc hai ngàn thạch, quyền lực quá nhiều. Mà nay Tào Thào lại bổ nhiệm hắn làm Đình Úy, chỉ sợ khó tránh khỏi được một trận gió tanh mưa máu.

- Khi nào ta khởi hành?

- đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Tất cả ấn tín, dây đeo triện đều ở trong tay Văn Hòa.

Chờ khi người tới Hứa Đô rồi thì sẽ giao ấn tín vào dây đeo triện cho người. A Phúc, việc này vô cùng lớn lao, người đừng khinh thường, phải cẩn thận làm việc.

Tào Bằng hít sâu một hơi, gật gật đầu.

- Vậy ta lập tức khởi hành.

Trần Tây Lăng huyện Tây Lăng chưa kịp tiến vào, Tào Bằng đã phải tiếp tục đi.

Trên đường đi đến Tương Dương, Tào Bằng lo lắng không yên. Khi rời khỏi quận giới quận Giang Hạ, hắn đột nhiên ghìm ngựa lấy mật hàm ra.

Tào Bằng mở thư, sắc mặt chợt biến đổi lớn.

- Công tử, sao vậy?

Tào Bằng hít sâu một hơi, đem lá thư này đưa cho Pháp Chính.

Đó chỉ là một tờ giấy trắng tuyết, không có bất kỳ chữ viết nào. Đây là một tờ giấy trắng!

Sắc mặt Pháp Chính cũng thay đổi!

- Công tử...

- Ta hiểu ý của Thừa tướng, việc này phải làm sạch sẽ, không được để cá lọt lưới.

- Nhưng nếu thật sự làm như vậy, thanh danh Công tử...

Tào Bằng trầm mặc !

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên mỉm cười nói với Pháp Chính:

- Thừa tướng cũng không hy vọng như thế?

Pháp chính ngẩn ra rồi lập tức bình tĩnh.

Sa Ma Kha đứng bên cạnh nghi hoặc nhìn hai người, không đoán ra được hai người đang nói chuyện gì.

613. Chương 680: Đông Bất Canh

Hứa Đô, Lâm Nghi Hầu phủ.

Lưu Quang khoanh tay đứng trong hoa đình, nhìn hoa trước mặt nhiều như gấm, tâm trạng lại vô cùng nặng trĩu, thậm chí có thể dùng từ “tuyệt vọng” để hình dung. Y khẽ khẽ thở dài xoay người chậm rãi bước đi thông thả trong hoa đình.

Thân hình cao ngất trước đây nay lại có chút còng xuống.

- Lão gia, có Phục quốc trượng cầu kiến.

- Mời hắn đến phòng khách nói chuyện.

Lưu Quang chau mày, nói khẽ một câu.

Gia nhân rời đi còn Lưu Quang thì đi thẳng về tới phòng ngủ. Thê tử Lưu Quang là người Lâm Nghi, họ Vương. Ở Nghi Nhân cũng không được coi là một đại gia tộc, mà chỉ là một nhà bậc trung. Tuy nhiên, Vương thị Lưu Quang lại là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Năm Kiến An thứ năm, hai người đã thành thân tại Hứa Đô, có thể nói là hòa thuận, tôn kính lẫn nhau. Vương thị tuy không phải là rất xinh đẹp nhưng cũng là một cô gái rất hiền thực.

Từ lúc gả cho Lưu Quang tới nay đã lo liệu việc nhà, xử lý phủ Lâm Nghi Hầu gọn gàng ngăn nắp.

Đồng thời Vương thị còn sinh được cho Lưu Quang hai con trai một con gái, con cả Lưu Quang năm nay mới năm tuổi, con út vừa mới đầy năm.

Khi Lưu Quang đi vào trong nhà thấy Vương thị đang dỗ con út ngủ.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng kia, trong lòng Lưu Quang lại trào lên tình cảm dịu dàng vô tận. Y đi đến bên mép giường ngồi xuống, đùa vui chút với con rồi sau đó đứng lên thay một bộ y phục. Vương thị tiến lên giúp chỉnh trang lại quần áo cho Lưu Quang, Lưu Quang cũng không nói gì, chỉ đứng đó để mặc Vương thị chỉnh trang.

- Ái thê, qua hai ngày nữa nàng hãy mang con về quê đi.

- Hả?

Tay Vương thị run lên, ngẩng đầu nhìn Lưu Quang, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc khó hiểu. Trong con mắt kia còn có một tia sợ hãi. Tuy rằng nàng cố hết sức để che giấu nhưng lại không làm được, thân hình mềm mại rung lên nhẹ nhẹ.

- Đã xảy ra chuyện à?

- Ừ!

Lưu Quang ho khan hai tiếng, nhìn Vương thị khẽ nói:

- Phục Hoàn làm việc không thành, khiến tình thế càng trở nên ác liệt. Lão già Tào Tháo đã lệnh cho Tào Bằng ít ngày nữa trở về Hứa Đô, phong làm Đình Úy, thêm chức Hậu tướng quân, hiệp trợ Giả Hủ thống trị Hứa Đô. Không hề nghi ngờ lão già đó đã phát hiện tình huống mới, nên mới phái Tào Bằng quay về.

Phục Hoàn không phải là đối thủ của Tào Bằng.

Ta cũng không thể địch lại hắn. Tào Bằng hiệp trợ Kinh Châu đại thắng thành công trở về, tất nhiên là sẽ rất oai phong! Bề ngoài, hắn lấy cớ là về Hứa Đô dưỡng thương, nhưng trên thực tế lần này hắn trở về chính là xử lý ta và Phục Hoàn.

Vương thị trầm mặc !

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Tử Vũ, sao cùng không cùng nhau rời khỏi nơi thị phi này?

Lưu Quang gơ tay vuốt ve mái tóc mềm mại đen mượt của Vương thị, sau đó ôm chặt nàng vào ngực.

- Ta là dòng họ Hán thất, cuộc đời này không thể thay đổi.

Từ lúc ta sinh ra đã mang họ Lưu, từ nhỏ đã được giáo dục tận trung với Hán thất. Mà nay thiên tử gặp nạn, chính là lúc ta tận trung. Ai cũng có thể rời đi, nhưng riêng ta thì không. Hơn nữa, mục tiêu của ta quá nhiều, cũng không đi được. Ái thê, nghe ta nói, ngay bây giờ nàng hãy rời khỏi Hứa Đô về với ông bà quê nhà, bán gia sản của cải lấy tiền mặt, mang theo con nhỏ rời khỏi Lâm Nghi, tìm một nơi an toàn để ở, chăm sóc con thật tốt..

Đi Lã Hán!

Ừ, nơi đó xa Trung Nguyên, Tào Tháo không rảnh bận tâm tới.

Ta nghe người ta nói, nay Lã Hán thống trị không tồi, các nàng có thể đến đó an cư lạc nghiệp.

- Nhưng....

- Ái thê, đừng do dự nữa.

Hiện giờ Tào Bằng còn chưa đến, cho nên vẫn còn có cơ hội. Đợi khi Tào Bằng trở về, sợ là muốn đi cũng khó khăn. Hãy chăm sóc các con thật tốt cho ta, nuôi bọn chúng lớn khôn. Cả cuộc đời đừng bao giờ đặt trên lên Trung Nguyên nữa, hãy tránh xa mọi thị phi.

Lưu Quang dứt lời, xoay người, đứng ở trước gương đồng, nhìn bóng dáng của mình mơ hồ trong gương.

- Phục quốc trọng đã chờ ở phòng khách, ta phải qua đó.

Nàng hãy chuẩn bị trước đi, chờ thông báo của ta...Huyết mạch Lưu gia ta có kéo dài được không đều nhờ vào phu nhân.

- Phu quân...

Vương thị nước mắt rơi như mưa.

Tuy nhiên Lưu Quang không nhìn lại nàng mà bước ra khỏi phòng ngủ.

Y đi thẳng đến phòng khách, trên mặt lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng bình tĩnh. Phục Hoàn ở trong phòng khách sớm đã không còn kiên nhẫn, thấy Lưu Quang tiến vào, gã vội vàng đứng lên nghênh đón, thần sắc kích động.

- Tử Vũ, Tào Bằng đã quay về!

- Ừ, ta đã nghe nói rồi.

Lưu Quang xua tay, ra hiệu Phục Hoàn ngồi xuống, còn y ngồi vào vị trí chủ tọa tại ghế bành, ánh mắt phức tạp nhìn Phục Hoàn, trong lòng khẽ thở dài. Phục Hoàn trung thành với Hán thất, điểm này không hề nghi ngờ, ngày thường cũng luôn tỏ ra lạnh lùng bình tĩnh, nhưng khi vừa nghe cái tên Tào Bằng thì cũng bộc lộ sự rối loạn.

Ngẫm nghĩ cũng là bình thường.

Từ lúc Phục Hoàn và Tào Bằng giao phong, chưa bao giờ Phục Hoàn chiếm ưu thế.

Đứa con đã chết, cánh tay bị chặt đứt, tuyệt con đường làm quan...

Nói Tào Bằng kia tâm cơ thâm trầm, nhưng có đôi khi lại kích động cực kỳ lỗ mãng. Lại nói hắn là kẻ lỗ mãng, lại luôn tính toán không bỏ sót, từng bước liên hoàn, đó là một tên không thể cân nhắc, cũng không thể làm rõ được, đến tột cùng hắn định làm điều gì? Nói Tào Bằng kia không màng danh lợi, nhưng thân lại ở địa vị cao, nói Tào Bằng kia không tham làm quyền lực, nhưng lại có thể làm từng việc nhỏ không tiếc bị “quỷ tâm”, bả quan thôi chứ.

Đó là một kẻ phức tạp, cực kỳ khó đối phó!

Nghĩ đến đây, Lưu Quang lại thở dài.

Năm xưa y từng hy vọng trở thành bằng hữu với Tào Bằng, nhưng không ngờ cuối cùng lại phải đối mặt sinh tử. Đây được gọi là gì? Gọi là số mệnh cũng đúng! Là ông trời để Tào Bằng về quy tông nhận tổ, chính là muốn đối phó với mình.

- Quốc trưởng, không cần kinh hoảng.

Phục Hoàn ổn định cảm xúc một chút, hung tợn nói:

- Tử Vũ, tại hạ đã quyết định rồi.

- Ồ?

- Chỉ cần lúc này chúng ta động thủ, chắc chắn sẽ khiến Kinh Sở tiếp tục rối loạn.

Đến lúc đó, Tôn Quyền, Lưu Bị và Lưu Chương chắc chắn sẽ hưởng ứng, xuất binh cần vương. Mà nay đại quân của Tào Tháo ở Kinh Châu, khó có thể thoát ra, mà Dự Châu trống không, còn binh lực tại Hà Lạc không đủ, nếu động thủ nhất định có thể thành công.

Người ta cùng bí mật hành động, tên đó sao không thất bại?

Lưu Quang nhíu mày, trong lòng cười lạnh “Tôn Quyền chỉ là chó bảo vệ thành, mà nay Lưu Bị hoảng sợ như chó nhà có tang, về phần Lưu Chương càng không thể tin. Tên kia vốn là một chủ nhân tham lam, nhất gan sợ phiền phức, sao có thể được việc? Mà nay tuy binh mã Tào Tháo đã bị điều về Kinh Châu, nhưng đừng quên, trên Hà Bắc có hơn một trăm ngàn đại quân đóng ở đó, mà Trình Dục kia đang ở Ký Châu, trước sau vẫn lưu ý động tĩnh ở Hứa Đô, càng không cần phải nói trong thành Hứa Đô còn có một Giả Hủ trấn thủ, muốn làm được việc, thật sự là nói dễ hơn làm. Phục Hoàn rất tin tưởng đám người Lưu Bị này, nhưng lại không biết Lưu Bị Tôn Quyền kia cũng có dã tâm, chưa chắc đã thua kém Tào Tháo.”

- Tử Vũ, ta muốn xử lý Tào Bằng.

Ngay khi Lưu Quang đang chìm sâu vào suy nghĩ, Phục Hoàn đột nhiên đứng lên, hung tợn nói.

Ngay khi Lưu Quang đang chìm sâu vào suy nghĩ, Phục Hoàn đột nhiên đứng lên, hung tợn nói.

- Hả?

Lưu Quang hoảng sợ.

- Tào Bằng là tâm phúc của Tào Tháo, hơn nữa địa vị rất cao.

Hắn mới hai mươi sáu tuổi mà chức quan đã lên tới Cửu Khanh, nếu cứ như vậy chắc chắn sẽ trở thành họa lớn, xử lý hắn, chắc chắn Tào Tháo sẽ loạn, mà chúng ta ở Hứa Đô cũng có thể thông dong có thời gian để bố trí...đúng, xử lý hắn.

- Quốc trưởng, hãy suy nghĩ kỹ!

Lưu Quang vội vàng đứng lên khuyên bảo Phục Hoàn.

Nhưng giờ khắc này, Phục Hoàn giống như đang nhập vào trạng thái điên cuồng.

- Giết Tào Bằng, thì chắc chắn Kinh Châu sẽ loạn, hơn nữa còn kéo theo toàn bộ tây bắc rung chuyển. Tiểu tặc có danh vọng rất cao, nhưng nếu đã chết, thì đối với Tào Tháo mà nói chắc chắn sẽ bị đả kích rất lớn. Đến lúc đó, chúng ta cầm mặt chiếu đứng lên hô hào, chắc chắn anh hùng trong thiên hạ đều hưởng ứng theo. Từ Vũ, ta nghĩ kỹ rồi, phải giết Tào Bằng, nếu không chúng ta sẽ chết.

Không thể nghi ngờ, đột nhiên Tào Bằng trở về Hứa Đô đã mang đến cho Phục Hoàn một áp lực rất lớn.

Lưu Quang há miệng định nói nhưng lại nuốt trở vào.

Đúng vậy, giết Tào Bằng đích thực là tạo nên chút phiền toái cho Tào Tháo, nhưng vấn đề là Tào Bằng sẽ dễ dàng để Phục Hoàn xử lý như vậy không?

Ít nhất trong mắt Lưu Quang, chuyện này không hề dễ dàng!

Từ lúc nhận được mệnh lệnh, Tào Bằng không dám do dự.

Hắn từ huyện Tây Lăng đến Tương Dương chỉ dừng hai ngày rồi lại dẫn bộ rời đi, đi theo đoàn người còn có Hoàng Trung, Bàng Đức, Sa Ma Kha, còn có Pháp Chính, Tưởng Uyển, Trương Tùng. Lúc trước, khi hắn rời khỏi Hứa Đô, bên người chỉ có mấy phụ tá ít ỏi, nhưng hiện tại thành viên tổ chức của hắn đã đầy đủ hơn, hơn nữa bản thân lại là Hậu tướng quân, Tào Bằng cũng đã đạt được quyền lực mở phủ. Ở Tương Dương hai ngày, hắn sắp xếp lại thành viên tổ chức mình một chút, cũng bố trí an bài vị trí thích hợp cho từng người.

Đầu tiên, Tào Bằng bổ nhiệm Pháp Chính làm Trưởng Sứ phủ tướng quân, Trương Tùng làm Tư Mã tướng quân.

Tưởng Uyển với kinh nghiệm và lý lịch không hề nhỏ, cho nên đảm nhiệm chức Trung Lang, còn Hoàng Trung, Bàng Đức làm Giáo úy, thống lĩnh một đội nhân mã, tổng cộng hơn bốn ngàn người. Sa Ma Kha thì làm nha môn tướng, quản lý thân quân của Tào Bằng.

Văn Võ cũng hộ tống Tào Bằng tới Hứa Đô làm Duyệt Chúc Tướng quân, phó tướng nha môn.

Vương Song thì đảm nhiệm vị trí Trung lang, thống lĩnh ám sĩ. Mọi người đều được phong thưởng, ai nấy cũng vô cùng vui mừng. So với lúc Tào Bằng rời khỏi Kinh Châu nay trở về thanh thế đã lớn hơn rất nhiều.

Tôn Thiệu thấy thanh thế ở trong quân vô cùng hiển hách mà tỏ ra rất ngưỡng mộ.

Tào Bằng cũng không ủy nhiệm cho cậu trọng trách gì, nhưng thấy cách an bài của hắn với Tôn Thiệu cũng chứng tỏ đã nỗ lực hết sức.

Đại Kiều phu nhân dẫn theo hai con gái và Tôn Thượng Hương ở trong xe.

- Thượng Hương, muội thật sự không quay về sao?

Tôn Thượng Hương khẽ lắc đầu:

- Nhị ca đã biến thành một người khác, trong lòng không hề có tình thân, mẫu thân khi còn sống thì hắn chăm sóc muội chu đáo, nhưng khi mẫu thân không còn, có trời biết hắn sẽ đối xử với muội như nào? Hắn có thể làm ra những chuyện đó với Thiệu, khó đảm bảo tương lai cũng sẽ đối xử với muội như thế. Trong lòng hắn chỉ có quyền lực, không hề có chút tình thân nào. Nếu đã rời đi, muội sẽ không bao giờ quay về nữa.

Đại Kiều phu nhân trầm ngâm chốc lát, đột nhiên hỏi:

- Thượng Hương, muội thích Tào Đô đốc?

- Hả?

Tôn Thượng Hương đỏ bừng mặt:

- Chị dâu, tỷ nói loạn gì đó? Sao muội có thể thích tên tiểu tặc kia?

Trên mặt Đại Kiều phu nhân nở nụ cười kỳ lạ.

Nhưng chợt nàng khẽ thở dài:

- Thật ra cũng tốt mà, Tào Đồ đốc thật sự là người tài, nhưng dù sao cũng đã có vợ, nghe nói trong nhà hắn có hai thê ba thiếp, hơn nữa lại còn có Thái phu nhân, cũng hơi có chút...

Nếu muội theo hắn, khó tránh khỏi bị thiệt thòi.

- Muội không sợ!

Tôn Thượng Hương thốt ra rồi ngay lập tức kịp phản ứng là mình đã sai rồi.

- Chị dâu...

Nàng kéo tay Đại Kiều phu nhân, trong giọng mang ý oán trách, lại giống như làm nũng.

Đại Kiều phu nhân thở dài:

- Thật ra, không làm đại phu nhân cũng không sao cả.

Quan trọng là muội không cảm thấy đau lòng. Chuyện này ta nghĩ muội nên viết thư cho bà bà, để bà bà cho muội vài lời khuyên. Tào Đồ đốc là người tốt, nếu thật sự có thể sống bên hắn cũng là một chuyện tốt. Thượng Hương, mặc kệ muội mạnh mẽ như nào, nhưng dù gì cũng là nữ nhân, cần phải học cách nắm bắt cơ hội.

Đại Kiều phu nhân cũng không phải chính thất của Tôn Sách, thậm chí khi Tôn Sách mất, ngay cả vị trí bình thê cũng không đạt được.

Nàng là người từng trải, đương nhiên hiểu rõ tâm sự của Thượng Hương.

Tôn Thượng Hương yên lặng không nói gì, dựa vào thùng xe, lâm vào trầm tư...

Cứ như vậy, đoàn người sau khi rời khỏi Tương Dương thì tiến vào quận trị Nam Dương. Quận Nam Dương hiện nay dường như càng thêm phồn hoa, không có sự hủy hoại của chiến tranh, quận Nam Dương bắt đầu tiến vào giai đoạn phát triển với tốc độ cao.

Quận Nam Dương là một nơi tốt, nhân khẩu lại đông.

Chỉ có điều qua nhiều thời đại, chiến sự không ngừng nên mới xuất hiện cục diện sa sút.

Nhưng hiện tại, Lưu Bị đã bị đuổi đi, mà các đại gia tộc Nam Dương cũng đã đều thần phục Tào Tháo, đương nhiên cũng đã bắt đầu ổn định. Nháy mắt Tào Bằng đã rời xa Nam Dương hơn nửa năm, giờ lại đặt chân lên quận Nam Dương, trong lòng cảm thấy bùi ngùi. Một ngày dừng lại Cức Dương, tiếp kiến hai nhà tộc trưởng Sầm Đặng, rồi lại thiết lập hương án tại bên phía Nam tế điện Phó Dung. Còn Phó Du hiện nay đã làm Giáo úy thủy quân Động Đình, coi như cũng đã có thành tựu nổi bật, nhưng ai nhớ đến một Phó Dung đã liêu chết ngăn cản đại quân của Lưu Bị tại bên phía Nam năm đó?

Khi Phó Dung chết, cuộc sống ở Huỳnh Dương hiện nay bình ổn coi như giải quyết xong tâm sự của Phó Dung.

Tào Bằng đích thân sáng tác tế văn, cầu nguyện chiêu hồn anh linh các tướng sĩ năm đó đã chết tại bên phía Nam.

Cức Dương Lệnh Đặng Chi đến tiếp đón.

Sau khi thảo luận cùng Tào Bằng, Đặng Chi quyết định từ chức Cức Dương Lệnh, tiếp nhận chức Đình Ủy Chính, hộ tống Tào Bằng trở về Hứa Đô. Đình Ủy Chính dưới Đình Ủy một bậc, với sự an bài như vậy, Đặng Chi đương nhiên không từ chối. Dù sao Cức Dương quá nhỏ, không đủ để Đặng Chi thi triển tài năng.

Chỉ đi đến địa vị lớn hơn mới có thể có không gian thi triển.

Tào Bằng vô cùng vui mừng khi nhận được sự đồng ý của Đặng Chi.

Phụ tá phủ tướng quân đã thiết lập xong, nhưng vẫn còn cần nhiều trợ thủ nữa. Thân là Đình úy, đương nhiên cần xử lý các loại công văn, quen thuộc luật pháp. Về điểm này, thật sự Tào Bằng không am hiểu

lắm. Có Đặng Chi tương trợ đã giảm đi được nhiều phiền toái, an bài như vậy đối với Tào Bằng và Đặng Chi mà nói không thể nghi ngờ có là một kết cục tốt nhất.

Dừng lại ở Cức Dương hai ngày, đoàn người Tào Bằng lại tiếp tục khởi hành.

Hắn không đi Uyển huyện và gặp mặt Thái Thú Nam Dương, chỉ mang theo Đặng Chi chào từ giả ở quận Nam Dương.

Quận Nam Dương cũng không gây khó xử cho Đặng Chi.

Thứ nhất, Đặng Chi này vốn là người của Tào Bằng, là người mà Tào Bằng đã dẫn từ Hứa Đô đến Nam Dương; thứ hai, cũng không cần phải vì một chuyện như vậy mà đắc tội với Tào Bằng. Dù sao, thanh danh của Tào Bằng ở quận Nam Dương rất cao!

Bởi vì Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân đã quay về Hứa Đô trước.

Cho nên Tào Bằng không cần ở lại Vũ Âm mà chỉ dừng lại trấn Trung Dương một ngày, đi thăm tổ trạch mới xây dựng, rồi đoàn người lại tiếp tục trên đường quay về. Dựa theo kế hoạch của Tào Bằng, bọn họ từ huyện Diệp ra khỏi quận Nam Dương, tiến vào Toánh Xuyên.

Tháng năm năm Kiến An thứ mười ba, Tào Bằng rời khỏi Nam Dương đến Vũ Dương.

Vốn là phải ở lại Vũ Dương nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút, nhưng không ngờ Giả Hủ lại phái người đưa thư tới, yêu cầu Tào Bằng mau chóng trở về Hứa Đô. Bất đắc dĩ Tào Bằng đành phải suốt đêm khởi hành đến Hứa Đô. Một ngày đêm đi liên tục thật sự khiến mọi người vất vả. Cảnh nội Toánh Xuyên đường sông ngang dọc, lúc thì trèo lên thuyền, lúc thì phải cưỡi ngựa, thật sự là gây sức ép không nhẹ.

- Công tử, nghỉ lại Đông Bất Canh một đêm đi.

Pháp Chính thấy quân tốt mệt mỏi, uể oải liền đưa ra đề nghị.

Không những là các tướng sĩ mệt mỏi, ngay cả mẹ con Kiều phu nhân và Tôn Thượng Hương ở trong xe cũng cảm thấy mệt mỏi. Tào Bằng thấy mọi người quá vất vả nên gặt đầu đồng ý.

- Truyền lệnh của ta đêm nay cắm trại tại Đông Bất Canh.

Văn Võ, cầm lệnh bài của ta tới Đông Bất Canh, nói với quan viên Đông Bất Canh để bọn họ chuẩn bị tốt tất cả vật tư.

- Vâng!

Văn Võ lập tức lĩnh mệnh đi, còn Tào Bằng đi đốc soái binh mã tiếp tục tiến lên.

Đông Bất Canh này vốn là cổ danh quốc gia.

Từ khi thành lập Tây Chu, lấy tên là Hâu quốc, sau đó bị nước Sở tiêu diệt.

Sở Linh Vương vì củng cố lãnh thổ phương bắc nên đã xây dựng Trần, Thái, Đông Bất Canh làm đại thành quân sự quan trọng, làm thành chốt hiểm yếu tại biên cương phương bắc.

Trong “Tả truyện” có ghi: nước Sở xây dựng Bất Canh nên mới có Nhị Thành Đông Tây, đóng binh lấy Cự Trung Hạ, cũng là thành Đông ấy.

Đông Bất Canh nằm ở giao giới giữa Nhữ Thủy và Hôi Hà, địa thế hiểm yếu.

Từ góc độ quân sự cho thấy, ba sông vờn quanh, có thiên nhiên làm lá chắn. Toàn bộ thành thị có hình tam giác, xung quanh dài 5,5 km, xây dựng đập lớn để phòng ngừa lũ lụt. Dưới sông có độ sâu có tên gọi là Thạch Mộ Đâm. Tương truyền là nơi táng thân của Sở Bình Vương. Từ khi có Hán tới nay, huyện Định Lăng được thiết lập đối ứng với Đông Bất Canh.

Khi trời sẩm tối, ánh nắng chiều động lòng người.

Tào Bằng đến Đông Bất Canh liền sai người thiết lập doanh trại ở bên Sa Hà.

Đồ quân nhu do quan viên Đông Bất Canh cung cấp, quan lại lớn nhỏ trong thành Đông Bất Canh đều tiến đến nghênh tiếp. Nhưng Tào Bằng thật sự mệt mỏi, không muốn xã giao nhiều vì thế lấy cớ trong người không khỏe để từ chối.

Sau khi doanh địa thiết lập xong thì chôn nồi nấu cơm.

Còn Tào Bằng thì trèo lên Sư hổ thú cùng Sa Ma Kha đi ra khỏi doanh địa, chuẩn bị thăm thú đập lớn.

Đã sớm nghe nói Đông Bất Canh cảnh sắc rất đẹp, được xưng tụng là Đỉnh Lăng nhất tuyệt.

Đi vài ngàn dặm, Tào Bằng thật sự mệt mỏi, vừa lúc mượn cơ hội này để thưởng thức phong cảnh để giảm bớt sự mệt mỏi.

Gió từ thượng du Sa Hà thổi tới đã xua tan cái nóng bức của mùa hè.

Đi lên đập lớn, đột nhiên Tào Bằng cảm thấy tâm trạng rất thư thái, hần nhẩy xuống ngựa đứng ở trên đê thưởng thức cảnh đẹp, bất giác vô cùng vui vẻ thoải mái.

Bỗng nhiên hần nghe tiếng hô “Cứu mạng” vọng tới.

Tào Bằng nhìn lại phía có tiếng kêu, thấy trên sông có hai đứa trẻ đang giẫy giụa.

Chắc hẳn do thời tiết nóng bức nên hai đứa trẻ địa phương đã xuống sông bơi lội và gặp nguy hiểm. Tào Bằng không chút do dự vội vàng chạy tới định sẽ nhảy xuống cứu. Tuy nhiên không đợi hần nhảy xuống, Sa Ma Kha đã thả người nhảy xuống sông. Chỉ thấy y như cá dưới nước nhanh chóng bơi tới hai đứa trẻ kia.

Sa Ma Kha lớn lên ở Hồ Đầu Sơn.

Sở dĩ có tên gọi là Ngũ Khê Man bởi vì đó là nơi có suối nước.

Có thể nói, từ nhỏ Sa ma Kha đã lớn lên trong nước, kỹ năng bơi lội cực kỳ xuất chúng, ngay cả Tào Bằng cũng không bằng.

Y thoải mái cứu hai đứa trẻ mang lên bờ.

Tuy nhiên có lẽ hai đứa bé này bị chìm trong nước quá lâu, lúc lên bờ đã hôn mê bất tỉnh. Việc này không làm khó được Tào Bằng, hần vội cúi xuống dùng phương thức hô hấp nhân tạo cứu sống hai đứa nhỏ. Khi hai đứa bé kia tỉnh lại liền khóc ầm lên, đúng lúc có vài người đàn ông đáng vẻ là người nhà chạy vội đến.

Thấy hai đứa trẻ không sao thì như trút được gánh nặng.

- Đa tạ tướng quân đã cứu công tử nhà ta.

Người nhà liên tục nói lời cảm ơn, tuy nhiên đám người Tào Bằng lại tỏ ra không để tâm. Thấy hai đứa trẻ đã không còn nguy hiểm, Tào Bằng liền cáo từ rời đi. Hần không để chuyện này trong lòng, khi quay lại quân doanh thì cũng quên luôn.

Ăn cơm xong, Tào Bằng ở trong đại trường nghỉ ngơi.

Tiền thể lấy trong hòm sách ra một bộ Thượng Thư, nằm trên sập đọc say sưa.

Đêm, giờ Tuất.

Chợt nghe có Văn Võ báo:

- Công tử, ngoài doanh có một người ông lão cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng.

- Ồ? Là ai!

- Nói là họ Bành, tuy nhiên cũng không báo danh, nhìn khí độ này giống như là làm quan...

Tào Bằng càng nghĩ càng không nhớ mình có người quen ở Đỉnh Lăng.

Tuy nhiên, nếu đối phương đã đến nhà thì cũng nên thể hiện cấp bậc lễ nghi. Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Văn Võ:

- Vậy mời hần vào.

- Vâng!

Văn Võ linh mệnh đi, một lát sau dẫn theo một ông lão đi vào trong lều lớn trung quân.

- Lão tiên sinh đến đây, không biết có gì chỉ giáo?

Lão già trên sáu mươi tuổi, tóc mai hoa râm nhưng tinh thần lại vô cùng quắc thước.

Trên người mặc hoa phục, có thể thấy được gia cảnh ông lão không hề tầm thường, mà từng cử chỉ đều bộc lộ là người có khí độ quan trường.

Ông lão chấp tay, trầm giọng nói:

- Lão là Bành Phụ, những năm Thái Bình từng làm Nghị Lang.

Hôm nay đến đây, một là cảm tạ tướng quân đã cứu mạng hai cháu nhà ta, thứ hai, là vì cứu mạng tướng quân mà đến.

- Bành Bá?

Cái tên quá xa lạ.

Những năm đầu Thái Bình, lúc đó Tào Bằng còn chưa sinh ra, cho nên cũng không rõ lai lịch của ông lão này.

Trên thực tế, sau khi Hán Linh Đế băng hà, Bành Bá từng làm quan trong triều.

Khi Đồng Trác nhập kinh đã phế bỏ Thiếu Đế mà lập Hiến Đế, nhưng bị đám người Lư Thực ngăn cản, Đồng Trác có ý giết Lư Thực, Bành Bá đứng ra khuyên can Đồng Trác:

- Lư Thượng Thư là hy vọng của người thiên hạ, nay hại đi, chỉ sợ thiên hạ sẽ phản nộ.

Cho nên Đồng Trác mới tha cho Lư Thực.

Khi hai mươi lợ chư hầu thảo phạt Đồng Trác, Đồng Trác chết tại Trường An.

Bành Bá thấy mỗi chư hầu đều có lòng riêng, đấu đá lẫn nhau, cho nên nản lòng thoái chí trở về quê nhà, cũng chính là Đông Bất Canh.

Tào Tháo nghe vậy ngăn người rồi chợt hiểu ra, đưa cháu mà theo lời ông lão nói chắc chắn là hai đứa trẻ mà hôm nay hần đã cứu ở đập lớn. Tuy nhiên, việc nói cứu mạng hần thì như nào? Tào Bằng cảm thấy nghi hoặc.

Bành Bá nói:

- Đông Bất Canh Lệnh đã sai người phá đập nước tích trữ ở thượng du Sa Hà, chuẩn bị qua giờ tỵ, nước sẽ ngập toàn bộ Thân Binh Doanh, mà lúc này lại là lũ định kỳ tại Sa Hà, lượng nước cực lớn, một khi thả nước, tướng quân khó lòng thoát chết.

- Ồ!

Tào Bằng lập tức chấn động.

- Vì sao Đông Bất Canh Lệnh lại hại ta?

Bành Bá lộ vẻ do dự, sau một lúc lâu khẽ thở dài, như thể là hạ quyết tâm, khẽ nói:

- Tướng quân có điều không biết, lần này tướng quân quay về Hứa Đô, có không ít người vui mừng, có không ít người sợ hãi.

Đông Canh Lệnh kia chính là tâm phúc của Phụ quốc tướng quân Phục Hoàn.

Phục Hoàn mật lệnh diệt trừ tướng quân, không thể để tướng quân quay về Hứa Đô. Đợi lúc tướng quân nghỉ tại Đông Bất Canh thì Đông Canh Lệnh kia sẽ khẩn cấp hành động, sai người phá đập thượng du, khuyến tử của lão làm Đông Bất Canh Ủy, phụng mệnh phá đập, nếu không phải nó báo cho ta biết, lão phu cũng không nắm được việc này, cho nên mới vội vàng tới đây xin tướng quân quyết định.

Bành Bá coi như là lão thần Hán thất.

Chẳng qua là mất đi sự tin tưởng với Hán thất nên mới ẩn cư tại quê nhà.

Nếu không phải Tào Bằng ngẫu nhiên cứu mạng hai đứa cháu của lão, chỉ sợ Bành Bá cũng không chạy tới mặt báo.

Tào Bằng vội vàng khom người cảm ơn Bành Bá:

- Nếu không có Nghị Lang, Bằng hôm nay khó tránh khỏi cái chết.

Bành Bá khẽ mỉm cười:

- Tướng quân, vẫn nên chuẩn bị thật tốt, ta sẽ bảo con trai ta dừng tay, còn phía bên Đông Bất Canh Lệnh kia sẽ do tướng quân phụ trách giải quyết. Lão phu chỉ có một thỉnh cầu duy nhất, xin tướng quân chớ đại khai sát giới, việc này không liên quan tới dân chúng Đông Bất Canh, nếu có truy cứu, xin tướng quân hạ thủ lưu tình.

Tào Bằng vội nói:

- Bằng biết phân nặng nhẹ.

614. Chương 681: Âm Độ Trần Thương

Đông Bất Canh lệnh tên là gì?

Thậm chí Tào Bằng cũng không cần biết. Hắn lên đến địa vị này rồi thì một Huyện lệnh kiểu như Đông Bất Canh Lệnh ở địa phương nhỏ bé này cũng không thể lọt vào mắt của hắn. Hắn chỉ cần biết, Đông Bất Canh lệnh này muốn hại tính mạng của hắn, như vậy là đủ. Những chuyện khác hắn không cần biết. Dù sao qua đêm nay, Đông Bất Canh lệnh sẽ bị đầu lìa khỏi cổ.

Tiền Bành Bá, Tào Bằng lập tức lệnh cho Hoàng Trung dẫn theo người đi lên thượng du Sa Hà.

Tuy rằng Bành Bá nói con của ông ta sẽ không thả nước, nhưng cũng phải phòng bị vẫn tốt hơn. Đồng thời, Tào Bằng lệnh Bằng Đức dẫn bộ, rà soát hết các chướng ngại vật xung quanh Đông Bất Canh. Lại cho Vương Song dẫn ám sĩ, nghĩ cách len vào Đông Bất Canh, mở cửa thành ra. Có thể khẳng định, Đông Bất Canh lệnh có thể làm ra chuyện như vậy, chắc chắn sẽ đề phòng. Như đóng chặt cửa thành, phòng bị nghiêm ngặt... Nhưng, hắn ta không biết được trong tay Tào Bằng còn có một đạo quân ám sĩ. Trong thời điểm này chính là lúc để ám sĩ dụng võ.

Sau khi an bài thỏa đáng, Tào Bằng lệnh Đặng Chi cầm lệnh bài cấp tốc đến Dinh Âm, báo chuyện này cho Thái Thú Toánh Xuyên Chung Diêu biết. Lại mật lệnh cho Pháp Chính tới Định Lăng trước để gặp mặt Định Lăng Lệnh, kêu ông ta phong tỏa các cửa ải xung quanh Đông Bất Canh, không được để ai trốn thoát. Đợi khi Tào Bằng an bài hết mọi thứ, hắn mới dẫn theo Sa Ma Kha cùng một trăm Phi Đà Bình tiến thẳng đến thị trấn Đông Bất Canh. Trước khi xuất phát, hắn lại cho Văn Võ thống lĩnh binh mã bảo vệ đám người Đại Kiều phu nhân rời khỏi doanh trại đi đến cơ sở xây dựng tạm thời ở đập lớn Sa Hà, để phòng ngừa chuyện không may xảy ra.

Kể từ đó, nơi trú tạm thời này đã biến thành một doanh trại trống không.

Tôn Thiệu nghe nói Tào Bằng đã hành động, lập tức chạy đến chỗ Tào Bằng xung phong đi giết giặc, hi vọng có thể đi cùng Tào Bằng.

Lần này, Tào Bằng không từ chối.

Sớm đã nghe nói, Tôn Thiệu võ nghệ cao cường, là một phụ tá rất giỏi.

Bây giờ có thể thấy bản lĩnh của gã...

Về phần Đông Bất Canh không có quy mô chiến đấu lớn. Nên dù Tôn Thiệu tham chiến cũng không thể có nguy hiểm.

Giờ tý đã đến, trời đen như mực.

Tào Bằng dẫn theo binh mã thần không biết quỷ không hay đến thành ngoài cửa Đông Bất Canh.

Bằng Đức đã dẫn quân quét sạch các chướng ngại vật ngoài thành Đông Bất Canh, cũng mai phục xong, chờ lệnh của Tào Bằng.

- Vương Song và ám sĩ đã trèo lên thành.

- Tốt lắm!

Tào Bằng gật đầu, nhẹ giọng hỏi:

- Tình hình xung quanh ra sao?

- Ngoài thành có hai tiểu trại, tuy nhiên đã bị khống chế. Các cửa ải thông nhau giữa Đông Bất Canh và Hứa Đô cũng đã bị ta phong tỏa, chỉ đợi Công tử ra lệnh một tiếng, ám sĩ hành động, đến lúc đó ta có thể phá thành.

Tào Bằng mỉm cười!

- Đã như vậy, còn không hành động.

- Vâng!

Bằng Đức lập tức xoay người rời đi, Tôn Thiệu đứng ở một bên, xắn tay áo lên, nóng lòng muốn thử.

Tào Bằng giơ tay, vỗ vỗ vào bả vai của Tôn Thiệu,

- Đừng nóng vội, người cũng sẽ được phát uy thôi. Người làm Tướng, bất cứ lúc nào cũng phải giữ cho đầu óc bình tĩnh, không nên tranh cường háo thắng. Chờ lát nữa, phải nghe theo lệnh của ta mà hành động, không nên tự quyết định.

Sa Sa, sau khi phá thành, người và Thiệu dẫn theo Phi Đà Binh xông thẳng đến Huyện nha.

Nhớ kỹ, ta muốn bắt sống Đông Bất Canh lệnh...

- Vâng!

Từ lúc Sa Ma Kha thất bại trong một trận chiến ở bãi Cầu Long, tính tình đã thay đổi hẳn.

Trước đây, tính cách của y rất hấp tấp nóng nảy, cố chấp. Nhưng sau một trận chiến ở bãi Cầu Long, con người đã điềm tĩnh rất nhiều.

Y gật đầu lĩnh mệnh, từ trên ngựa lấy xuống dùi tạt lê nặng trĩu, nặng 140 ký. Bên ngoài Dùi tạt lê bằng sắt, có một bộ áo bao phủ. Sa Ma Kha xé cái áo ra, lập tức lộ ra Dùi tạt lê cỡ to bằng miệng bát. Trong bóng đêm, côn lớn đen bóng hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo.

Tôn Thiệu nhìn thấy Dùi tạt lê bằng sắt, không tránh khỏi như hít một hơi khí lạnh.

Đồ vật này, thật đúng là người bình thường không thể sử dụng. Rất thô, quá nặng... Một mình Tôn Thiệu, chắc chắn không thể huy động binh khí nặng như vậy. Nếu bị đồ vật này đập lên người, chỉ một chút cũng sẽ bị thịt nát xương tan. Chẳng trách tiên sinh lệnh cho người đàn ông này thống lĩnh Phi Đà Binh, quả nhiên là một viên mãnh tướng...

Đúng lúc này, đêm khuya vắng vẻ bỗng nhiên vang lên một âm thanh chói tai.

Âm thanh kêu liên tục, liên kết thành một mảnh, vang vọng khắp vùng quê vắng vẻ này. Cùng lúc đó, cửa thành ở Đông Bất Canh đột nhiên mở ra. Có người đứng ở cổng thành giơ cây đuốc lên, vẩy lên hạ xuống. Đây là tín hiệu của ám sĩ cho biết đã dẹp yên cổng thành.

Tào Bằng giơ tay lên, trầm xuống quát:

- Tấn công!

Sa Ma Kha nghe được, không nói gì thêm xung phong lên trước tiến về phía cửa thành.

Đầu thành Đông Bất Canh, đột nhiên loạn lên.

Tiếng kêu liên tục, chắc đã phát hiện cổng thành bị người khác mở ra. Chỉ có điều, bọn họ chưa kịp phản kháng thì Phi Đà Bình đã xông vào thành. Âm sĩ tự biết nhường qua một bên, sau khi Sa Ma Kha xông vào thành, chỉ thấy một đám quân lính lao xuống. Sa Ma Kha cũng không có nói lời vô nghĩa, múa cây Dùi tạt lê bằng sắt là giết được một đám người.

Cây Dùi tạt lê bằng sắt kia nặng trịch, giống như một tấm thiệp của Diêm Vương.

Dụng vào là chết, lần lượt tử vong... Tôn Thiệu theo sát ở phía sau, đại thương tung bay, loang loáng, thương hoa ẩn hiện. Mấy chục tên lính căn bản là không thể ngăn cản bước chân của hai người, bị Sa Ma Kha và Tôn Thiệu xông vào, giết đến bốn phía tan tác chạy trốn. Theo sau, Phi Đà Bình nhảy vào trong thành, gơ cây đao lên, chính là một cuộc tàn sát.

Đợi cho đến khi toàn bộ binh lính trên thành lao xuống, đám người Sa Ma Kha đã vọt vào thành, từ những con phố dài thẳng đến Huyện nha.

Cùng lúc đó, Bàng Đức chỉ huy nhân mã cũng đang giết vào.

Tào Bằng ở ngoài thành lẳng lặng nhìn chăm chú.

Một lát sau, đột nhiên hấn hạ lệnh:

- Vĩnh Niên, truyền lệnh ta, phạm những kẻ có vũ khí, giết hết không tha.

Trương Tùng lập tức nhận lệnh mà đi.

Không lâu sau, chợt nghe trong thành Đông Bất Canh vang lên tiếng gọi âm ỉ:

- Tướng quân có lệnh, phạm những người có vũ khí, giết hết không tha.

- Đô Đốc có lệnh, phạm những người có vũ khí, giết hết không tha!

Một thành thị Đông Bất Canh lớn như vậy, binh lính chưa được mấy trăm tên.

Quân bản bộ của Bàng Đức nhảy vào thành, giống như đang giết trâu mổ gà. Lại tiếp tục hô như vậy, binh lính ở đó còn dám chống cự?

Tất cả mọi người đều dốc sức vì triều đình, cũng không có ân oán gì.

Nói thật, rất nhiều người thấy quân Tào vọt vào, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sao người một nhà lại đánh nhau?

Đúng lúc này, Tào Bằng giục ngựa vào thành.

Sư hổ thú ngựa móng rồng lên, vang vọng cả trời cao, khiến cho vạn ngựa tức thanh.

Chỉ thấy hấn đầu búi tóc đội kim quan, khoác áo giáp thú diện liên hoàn, bảo giáp đường nghê, thắt đai ngọc. Một cái áo choàng trắng như tuyết bay bay trong gió. Hình ảnh này rất uy phong lẫm liệt, đàng đàng sát khí.

- Mọi người nghe đây, Đông Bất Canh lệnh mưu đồ tạo phản.

Hôm nay Tào Bằng phụng mệnh Thừa Tướng đến để dẹp yên, chỉ giết tên đầu đảng, những người còn lại không truy cứu. Lập tức buông vũ khí, nếu không giết.

- Buông vũ khí!

- Buông vũ khí!

Tiếng âm ỉ liên tiếp nhau làm cho quân canh giữ Đông Bất Canh vô cùng lo sợ.

Tuy nhiên, rất nhanh bọn họ đã lấy lại bình tĩnh.

Tào Bằng kia là ai?

Cháu của Thừa tướng, một trong Cửu khanh, Hậu Tướng quân, Tân Võ Đình Hầu. Người như vậy khẳng định không thể tạo phản. Nếu không phải Tào Bằng tạo phản, vậy chắc chắn là Đông Bất Canh lệnh tạo

phản. Nếu mình cố gắng chống cự, sẽ có tội mưu phản... Không phải Tân Võ Đình Hầu đã nói rồi sao? Chỉ giết đầu đảng, không truy cứu những người còn lại.

Như thế, còn đánh chi nữa?

- Ta đầu hàng, ta đầu hàng!

- Hậu Tướng quân, chuyện này không liên quan đến ta, huyện tôn mưu nghịch, ta cũng không biết, xin Hậu Tướng quân tha mạng.

Chỉ trong nửa canh giờ, toàn bộ Đông Bất Canh đã rơi vào tay Tào Bằng.

Tào Bằng lệnh Bằng Đức dẫn quân tiếp nhận Đông Bất Canh, sau đó nghiêm chỉnh binh lính, không được làm phiền dân, ai vi phạm lập tức bị trảm.

Sau đó hần và Trương Tùng, Trương Uyển đi thẳng đến Huyện nha.

Với hần mà nói, cuộc chiến ở Đông Bất Canh đã chấm dứt, còn lại chỉ cần xử lý một số vấn đề.

Cổng chính của Huyện nha đã bị người ta đập nát, rơi rụng đầy đất.

Bước vào cổng chính liền thấy xác chết trong huyện ngổn ngang trên mặt đất.

Mười tên Phi Đà Binh đang dọn sạch con đường. Mọi người còn lại có trách nhiệm đứng một bên canh giữ.

Lúc Tào Bằng đi vào cổng chính, Phi Đà Binh vội chào:

- Công tử!

Đây cũng là cách xưng hô của Phi Đà Binh, Bạch Đà Binh và ám sĩ. Trong lòng bọn họ, mình cũng là lính riêng của Tào Bằng, là người một nhà với Tào Bằng, khác biệt rất lớn so với những binh lính bình thường khác.

Tào Bằng cũng không có ngăn cản bọn họ xưng hô như vậy, mà gật đầu, khẽ mỉm cười.

- Sa Ma Kha và Tôn Thiệu đâu?

- Hai vị đại nhân đều ở phía sau nhà.

- Sau nhà?

Tào Bằng lệnh cho Phi Đà Binh mau chóng dọn sạch các thi thể trong viện, rồi sau đó đi thẳng ra sau nhà. Xuyên qua đại sảnh, tiến vào sau nhà, chỉ thấy trên đường khắp nơi đều là thi thể. Rất nhiều thi thể không đầy đủ, có người còn bị đánh đến biến dạng, óc bay tứ tung. Đây chắc chắn là kiệt tác của Sa Ma Kha, ngoại trừ gã ra chắc không ai có thể đạt được trình độ này. Sa Ma Kha này, quả là kẻ ác, thủ đoạn giết người vô cùng ác độc.

- Công tử!

- Tiên sinh...

Sa Ma Kha và Tôn Thiệu nghe nói Tào Bằng đã đến, vội chạy đến nghênh đón.

Vừa thấy hai người này, cả người dính đầy vết máu, nhìn sơ qua có khí thế rất hung dữ.

- Đông Bất Canh lệnh, đã bắt được chưa?

- Chuyện này...

Sa Ma Kha nghe được, lập tức tỏ ra xấu hổ.

- Sao vậy?

- Tên kia đánh không giỏi, chỉ một chút, khí của y đã không còn!

- Sao lại thế này?

Tôn Thiệu vội tiếp lời:

- Khi Đông Bất Canh lệnh thấy Huyện nha bị phá, muốn tự sát. Đại huynh vốn muốn ra tay ngăn cản, nhưng không ngờ y không biết điều, kết quả... Đại huynh vốn muốn cứu .

- Đưa ta đi xem.

Sa Ma Kha và Tôn Thiệu dẫn Tào Bằng đến thẳng phòng xá.

Đó là căn phòng của Đông Bất Canh lệnh, chắc rằng y vẫn không ngủ mà ngồi trong phòng chờ tin tức. Cũng khó trách, gặp phải chuyện này, sao có thể ngủ được? Không ngờ tin chiến thắng không đến mà một đám người tàn ác lại đến. Đông Bất Canh lệnh muốn tự sát, kết quả là bị Sa Ma Kha không cẩn thận một gậy đánh chết.

Thi thể ngã trên mặt đất, xương ngực vỡ tan.

Trong miệng và mũi của Đông Bất Canh vẫn còn đang chảy máu, trong mắt vẫn còn chút hoảng sợ.

Tào Bằng ngồi xổm xuống nhìn nhìn trạng thái chết của Đông Bất Canh. Rồi sau đó đứng dậy, đi lại trong thư phòng.

- Y có người nhà nào không?

- Một thê một thiếp, còn có ba đứa con nhỏ...

Tào Bằng nhú nhú mày, trong lòng thầm than một tiếng.

Có câu nói: họa không trừ người nhà.

Nhưng cũng phải xem người phạm phải tội gì. Hành động của Đông Bất Canh lệnh chẳng khác gì tạo phản, chắc chắn phải tru di tam tộc. Tào Bằng không muốn họa này đổ lên người vô tội nhưng trong tình huống này lại khiến hắn cảm thấy đau đầu.

Ý tứ của Tào Tháo rất rõ ràng: trừ diệt tận gốc rễ, không để lại mối tai họa về sau.

Phạm vi lý giải này, có nghĩa rất rộng...

Có thể nói, chỉ giết kẻ cầm đầu, cũng có thể nói, giết hết cả nhà. Nhưng Tào Bằng biết, Tào Tháo muốn giết cả nhà không chừa một ai. Đó không chỉ muốn dẹp yên phản nghịch, càng muốn khiến cho kẻ xấu phải sợ hãi. Năm đó vụ Y Đại Chiếu liên quan rất rộng, khiến cho Tào Tháo trong lúc xử lý không thể không cẩn thận. Có lẽ vì nguyên nhân này nên mới có một số người gian xảo không chết, cũng không chịu an phận. Hiện tại, Tào Tháo là muốn giết gà dọa khỉ.

- Đưa bọn họ...

Khi lời nói của Tào Bằng ra khỏi miệng, đột nhiên do dự.

- ... đi thôi.

Vốn dĩ, hắn muốn nói, đưa bọn họ ra xử lý. Nhưng cuối cùng lại không thể hạ một quyết định tàn nhẫn như vậy. Hắn có thể lòng lang dạ sói đối với kẻ thù, nhưng không có cách nào có hành vi diệt cỏ tận gốc được. Dấu ấn của kiếp trước để lại khiến cho hắn không thể giống bọn Tào Tháo là làm việc không nương tay. Đến cuối cùng cũng không thể hạ độc thủ.

Dù sao, vợ con là vô tội!

- Không giết sao?

- Giết nhiều cũng vô nghĩa... Phái người áp giải bọn họ đến Hà Tây, bên kia Sĩ Nguyên đương nhiên sẽ được an bài ổn thỏa.

Tào Bằng vừa nói, vừa khê đọc công án trên án.

Đột nhiên, hắn ngừng tay, từ trong một quyển công văn lấy ra một phong thư.

Mở ra xem, là thư của Phục Hoàn viết cho Đông Bất Canh lệnh. Nội dung rất đơn giản, là muốn Đông Bất Canh lệnh lựa thời cơ để tiêu diệt Tào Bằng, sau đó ngày thứ ba sau khi ông ta nhận được tin tức ra tay của Đông Bất Canh lệnh thì sẽ phát động đấu tranh ở Hứa Đô.

Một khi Hứa Đô phát động, Phục Hoàn sẽ ngênh đón Hán Đế quay trở về Đông Đô Lạc Dương.

Trong thư yêu cầu Đông Bất Canh lệnh phải khởi binh hưởng ứng, sẽ nhanh chóng chiếm được Định Lăng. Chắc muốn trấn an Đông Bất Canh lệnh, trong thư Phục Hoàn còn lộ ra một chút tin tức. Như là, binh mã của hai bên huyện Tây Bình và huyện Định Dĩnh, sau khi Đông Bất Canh lệnh động thủ sẽ, đem viện trợ qua. Phục Hoàn muốn Đông Bất Canh lệnh nghĩ cách chiếm Đông Bất Canh để làm lá chắn, ngăn chặn binh viện trợ của Nam Dương và Nhữ Nam. Cũng nói, chỉ cần kiên trì mười lăm ngày, thì Đông Bất Canh lệnh, sẽ trở thành người có công lớn nhất khi Hán thất phục hưng... Thông tin là như vậy.

Tào Bằng hít một hơi khí lạnh, trong mắt lạnh lùng loé lên.

Một lát sau, hần đột nhiên hỏi:

- Vĩnh Niên, xuống dưới hỏi chút, hôm nay Đông Bất Canh lệnh có từng phái người ra ngoài đi tới Hứa Đô không.

- Vâng!

- Công Diễm.

- Có ty chức.

- Lệnh người cầm lệnh bài của ta cấp tốc chạy đến Nam Dương.

Sau khi đến huyện Diệp tại Nam Dương, lập tức đến gặp Diêu Tài tướng quân, mời ông ta lập tức xuất binh, bao vây tiêu trừ phản tặc tại hai huyện Tây Bình, Định Dĩnh.

Mặt khác, phái người đến Bình Dư, thông báo cho Thái Thú Nhữ Nam Lý Thông, trợ giúp cho Diêu Tài tướng quân hành động.

- Vâng!

Tào Bằng không có quyền trực tiếp chỉ huy binh mã, nhưng dựa vào binh mã khổng lồ, cùng với địa vị hôm nay của hần vẫn có thể điều động binh mã khắp nơi. Một mệnh lệnh vừa được đưa ra, Trương Tùng đã trở về thư phòng.

- Công tử, đã hỏi rõ.

Hôm nay Đông Bất Canh lệnh đã gửi đi ba công văn, nhưng sau khi vào đêm, quân gia của y đã rời khỏi Đông Bất Canh, nghe nói về quê thăm mẹ. Theo lời của binh lính, quân gia sống ở Vũ Dương, nhưng ông ta lại đi về hướng Đông...

Phỏng đoán, người này đến truyền tin cho Hứa Đô.

Tào Bằng nghe được lại trầm tư.

Một lát sau, hần nói với Trương Tùng:

- Vĩnh Niên, Đông Bất Canh tạm thời do người tiếp quản, từ giờ phút này, cho phép vào không cho phép ra.

- Ty chức tuân mệnh.

Trương Tùng lĩnh mệnh mà đi, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tào Bằng.

Chần chờ một hồi, đột nhiên hần đi ra thư phòng, đứng ở trước cửa,

- Đi, phái người báo cho Văn Võ, tiếp ứng Kiều phu nhân vào thành. Nhớ kỹ, phải giống trống khua chiêng... Ừ, cứ thông báo giả, là người nhà của ta đến.

- Vâng!

Tôn Thiệu bên cạnh ngạc nhiên nhìn Tào Bằng, có chút mơ màng.

- Tiên sinh...

Tào Bằng khẽ mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta:

- Thiệu, ta có một chuyện quan trọng giao cho người, người có dám nhận không?

Tôn Thiệu lập tức hưng phấn, vội khom người nói:

- Nguyên theo sự sắp đặt của tiên sinh.

- Sáng sớm ngày mai người ra ngoài thông báo, bản thân ta đang bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh... Người và mẹ người tạm thời ở đó, ba ngày sau mới khởi hành đi Hứa Đô. Đến lúc đó, ta sẽ kêu Văn Võ dẫn bộ đi theo bảo vệ, nhớ kỹ, nhất định phải tỏ ra là ta bị thương thật, người có thể hoàn thành nhiệm vụ này không?

Tôn Thiệu cảm thấy lẩn lộn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tào Bằng kêu cậu ta đi nghênh đón mẹ con Kiều phu nhân, sau khi Tôn Thiệu rời đi, hẩn vội rời khỏi huyện nha, đi thẳng đến võ đài.

Đợi đến lúc Tôn Thiệu đón được Kiều phu nhân và Tôn Thượng Hương trở về huyện nha, đã không thấy Tào Bằng.

Sau khi nghe ngóng, mới biết là Tào bằng đã rời khỏi Đông Bất Canh, người đi theo, trừ ba người Hoàng Trung Bàng Đức Sa Ma Kha ra, còn có một trăm Phi Đà Binh.

Về việc đi đâu, Tôn Thiệu cũng không rõ lắm...

- Nguyên Hướng đã ra tay!

Phục Hoàn ở trong phủ, không ngừng phấn khởi.

- Bây giờ Tào Bằng khó lòng thoát chết.

Ông ta lập tức sai người báo cho Lưu Quang, đồng thời bí mật liên lạc với các lão thần Hán thất.

Ngày hôm sau, ông ta lại nhận được tin tức nói là Tào Bằng chưa chết! Đông Bất Canh lệnh không thể thành công, bị Tào Bằng lật tẩy gian kế. Nhưng trong lúc giao chiến, bản thân Tào Bằng bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Điều đó khiến cho Phục Hoàn lập tức hoảng loạn.

Tào Bằng không chết?

Chuyện này thì phiền toái đây...

Trong thành Hứa Đô, cũng khiến cho lòng người hoảng sợ. Mật thám hồi báo, Giả Hủ liên tiếp phái sứ giả đi tới Đông Bất Canh điều tra tình hình. Việc này cũng khiến trong lòng Phục Hoàn càng thêm khẩn trương. Nếu bị Giả Hủ phát hiện chân tướng, chắc chắn hẩn ta sẽ không do dự mà ra tay với Phục Hoàn. Mà ưu thế duy nhất hiện nay đó là Tào Bằng trọng thương, không thể kịp lúc trở về Hứa Đô thống lĩnh binh mã. Giả dụ hẩn trở về, Giả Hủ giống như hổ thêm cánh.

Không được, phải ra tay trước mới được.

Sau một lúc Phục Hoàn rối rắm, cuối cùng quyết định ra tay.

Nhưng khi ông ta liên lạc với Lưu Quang, Lưu Quang lại không đồng ý với sự quyết định gấp gáp của ông ta. Dù sao các binh mã chưa được kết hợp chặt chẽ. Gấp gáp dụng binh, rất dễ thất bại, tính toán không chu đáo thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Phải biết rằng, binh mã trong tay họ là sự vất vả tập hợp mới có.

Vì lôi kéo những người này, Phục Hoàn cũng vậy, Lưu Quang cũng vậy đều đã dồn hết tâm sức. Cho nên trước khi ra tay phải có kế sách vẹn toàn. Gấp gáp đi làm chỉ có thể thảm bại, tâm huyết nhiều năm qua sẽ trở thành cát bụi.

Vì thế, Lưu Quang và Phục Hoàn cùng xảy ra tranh chấp.

Cuối cùng hai người đều không vui mà tan rã, Lưu Quang trở mắt nhìn Phục Hoàn bỏ đi, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, không biết nên làm gì.

Phục Hoàn rất thiếu kiên nhẫn!

Phục giết ở Đông Bất Canh vốn không phù hợp với sách lược của Lưu Quang.

Dựa vào ý tưởng của Lưu Quang, hiện nay thế lực của Tào Tháo rất lớn càng phải cẩn thận hơn. Mỗi một bước đi đều phải tính toán cho kỹ càng, nếu không tất có đại họa. Phải biết rằng, kẻ thù lần này của họ không phải Đồng Trác, cũng không phải Lý Thôi, Quách Dĩ. Tào Tháo vốn là một chủ nhân mưu lược hơn người, bên cạnh còn có vô số người tài ba.

Thậm chí Lưu Quang tin rằng Tào Bằng vốn không bị thương.

Kia chỉ là một sự nguy trang nhằm quấy rối kế hoạch của Phục Hoàn, khiến ông ta vội hành động...

Với năng lực của Tào Bằng, làm sao không thể đối phó được một Đông Bất Canh lệnh ?

Vô tình y đi ra sau nhà.

Trước đây sau khi y trở về nhà, Vương thị phu nhân nhất định sẽ chào đón y, hỏi han y rất ân cần. Nhưng bây giờ lại lạnh tanh, không có vài phần sức sống. Vương thị mang theo ba đứa nhỏ, mấy ngày trước đã bí mật rời khỏi Hứa Đô, trở về quê ngoại Lâm Nghi. Có lẽ mấy ngày sau họ sẽ bán của cải lấy tiền mặt, từ nay về sau sống cuộc sống mai danh ẩn tích. Tuy rằng đây là chủ ý của Lưu Quang, nhưng khó tránh khỏi có chút buồn rầu.

Y đến cạnh giường ngồi xuống, nhắm mắt lại, bên tai vắng vắng tiếng cười đùa của vợ yêu và con nhỏ.

Nhưng...

Cũng không biết cuộc đời này, còn có cơ hội đoàn tụ với họ hay không?

Lưu Quang từng có cơ hội rời khỏi Hứa Đô, nhưng thuở nhỏ đã được giáo dục khiến y không thể trong lúc này bỏ mặc Hán Đế, một mình trốn thoát. Đây cũng là cơ hội cuối cùng của Hán Đế, nếu thất bại, Hán thất sẽ không có ngày phục hưng. Thân là người nhà Hán, y đã bỏ ra toàn bộ tâm huyết. Bắt đầu từ Trường An, y và Hán thất không thể nào cắt đứt. Vì Hán thất, y không có bằng hữu, càng ít khi hưởng thụ cuộc sống.

Theo đạo lý, y đường đường là một Lâm Nghi Hầu, có thể có được những gì sung sướng nhất.

Nhưng... Y không có!

Thậm chí, vì Hán thất mà không ngại bị người khác bêu xấu, cấu kết ngoại tộc. Có lẽ chính là vì nguyên nhân này mới khiến cho y và Tào Bằng càng chạy càng xa, cả cuộc đời này cũng không thể trở thành bằng hữu. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lưu Quang luôn có một loại cảm giác đau khổ khó có thể nói nên lời. Nhưng vì Hán thất, những điều này có đáng là gì chứ?

Hiện tại, ngay cả người nhà cũng khó giữ nổi!

Lưu Quang nghiêng người, nằm xuống giường.

Cái mũi vẫn còn ngửi thấy mùi hương còn sót lại của vợ yêu... Đột nhiên Lưu Quang, cảm thấy rất mệt mỏi, vì thế nhắm mắt lại, nặng trĩu ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên y mở to mắt.

Một loại rung động trước đây chưa từng có hiện lên trong đầu khiến y không thể nào ngon giấc.

Vội đi ra phòng ngủ, hướng phòng khách mà đi. Y chưa đến phòng khách, thì thấy một gia nô đảo đảo nghiêng nghiêng chạy đến, bùm một tiếng, quỳ xuống trước mặt Lưu Quang,

- Lão gia, đã xảy ra chuyện lớn rồi, đã có chuyện lớn rồi!

- Xảy ra chuyện gì?

- Phục Quốc trưởng... trong nhà Phục Quốc trưởng đã bị Vũ Lâm quân công kích.

- Cái gì?

Lưu Quang hoảng sợ, vội hỏi nói:

- Chuyện này đã xảy ra khi nào?

- Ban này.

Lưu Quang không nói gì, vội dẫn theo người đi thẳng đến chòi gác. Người như Lưu Quang trong nhà đều có xây dựng cái chòi gác, có thể nhìn thấy một nửa Hứa Đô. Đứng trên chòi gác, Lưu Quang tay vịn vào mái che để che nắng, nhìn ra xa hướng nhà Phục Hoàn. Chỉ thấy các nơi gần chỗ ở của Phục Hoàn, khói lửa ngút trời, loáng thoáng nghe được tiếng kêu.

Xong rồi!

Lưu Quang thầm kêu một tiếng không tốt.

Trúng kế “Ám độ Trần thương” của Tào Bằng rồi.

Chắc chắn Giả Hủ không thể chỉ huy quân Vũ Lâm, nhưng Tào Bằng lại có thể.

Giáo úy Vũ Lâm quân tên Hạ Hầu Ân, có quan hệ rất tốt với Tào Bằng. Danh tiếng của Tào Bằng trong quân đội, đủ để giết hết thảy. Cũng chỉ có hắn đến Hứa Đô mới có thể điều động các bộ binh mã, lệnh cho bọn họ hành động.

Cái gì mà trọng thương hôn mê, đó chỉ là muốn làm nhiều gián điệp.

Tào Bằng ra chiêu thức đó đã khiến lòng Phục Hoàn bị nhiễu loạn, rồi sau đó bí mật trở lại Hứa Đô, chính là muốn tiêu diệt Phục Hoàn.

Nhắm mắt lại, Lưu Quang hít một hơi thật sâu.

Một lúc sau, y đột nhiên nói:

- Chuẩn bị ngựa cho ta!

- Lão gia, ông muốn đi đâu?

Gia nô nghi ngờ hỏi, cũng khuyên can nói:

- Bên ngoài chiến tranh loạn lạc, không rõ thế cục. Bây giờ lão gia đi ra ngoài rất nguy hiểm.

- Không sao đâu, ta biết ta đang làm gì mà.

Lưu Đồng, trời phải thay đổi rồi... Lợi dụng lúc này còn kịp, người thu dọn sắp xếp đồ đạc trong phủ một chút, phát cho mọi người. Nếu trước khi trời sáng ta chưa trở về, hãy mau rời khỏi đây. Người... tự mình bảo trọng.

Nói xong, Lưu Quang không lo cho Lưu Đồng nữa, đi thẳng xuống chòi gác.

Lưu Đồng đứng ngơ ngác trên chòi gác, thấy bóng dáng đã đi xa của Lưu Quang, lại nhìn ánh lửa xa xa.

Một lúc sau gã lẩm bẩm:

- Trời, thật sự sắp đổi sao?

615. Chương 682: Mậu Tử Bạo Động .

Toà nhà của Phục Hoàn khói lửa ngút trời.

Nhưng Hứa Đô không có bị ảnh hưởng, ít nhất nhìn ở bên ngoài có vẻ rất yên bình.

Lưu Quang ra ngoài thẳng đến Hoàng Thành. Phố Dục Tú cách Hoàng Thành không xa, lân cận đều có người ở, đa số đều là các nhà quyền quý trong triều. Trên đường đi, không có gặp bất kì trở ngại nào, thuận lợi lợi đến Hoàng Thành.

Ngọ Môn, đóng chặt.

Lúc này, Hoàng Thành đang trong giờ giới nghiêm cấm đi lại vào ban đêm.

Lưu Quang cũng biết, ông ta muốn kêu mở cửa Ngọ Môn hình như không có khả thi. Vì thế quay đầu ngựa, đi thẳng phía trước.

Bàng Môn Tư Mã trong Hoàng Thành là người của Lưu Quang.

Đó cũng là sau khi Lưu Quang chính thức tiến vào triều đình cố gắng tranh giành được một số lợi ích. Thông qua Bàng Môn Tư Mã này để duy trì sự liên lạc giữa trong và ngoài thành. Nhưng hiện nay, Lưu Quang cũng không dám chắc Bàng Môn Tư Mã kia còn nghe mệnh lệnh của mình không. Mặc kệ ra sao, cũng phải thử một chút rồi nói.

Cũng may, Bàng Môn Tư Mã đã mở cửa cung ra.

Lưu Quang xuống ngựa, chạy qua cửa cung và tiến vào hoàng cung.

Bố cục của hoàng cung Hứa Đô quá nhỏ so với hoành thành Lạc Dương, nguyên nhân bởi vì Hứa Đô có vị trí hạn chế, từ đầu đến cuối không thể tu sửa và xây dựng hoàng thành Hứa Đô rộng rãi như hoàng thành Lạc Dương. Tào thị ra tay với Phục Hoàn cũng cho thấy bọn họ sẽ không bỏ qua cho Hán đế. Có lẽ sẽ không giết Hán đế nhưng thủ đoạn cần thiết thì không thể tránh được. Bản thân Lưu Quang là dòng họ Hán thất, cũng là người mà Hán đế rất tin tưởng, vào lúc này phải đến bên cạnh Hán đế, cho dù là chết cũng muốn giữ gìn sự tôn nghiêm của Hán thất.

Phục kích ở Đông Bất Canh, nói trắng ra chính là xé rách tấm màn che cuối cùng mối quan hệ giữa Hán thất và Tào thị

Như vậy đối với tập đoàn Tào thị mà nói, tuyệt đối không thể nuốt giận.

Nếu là Tào Tháo, chưa chắc còn có đường sống để quay về. Nếu là Tào Bằng, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Với uy danh thắng lớn ở Kinh Châu, tất nhiên Tào Bằng có bản lĩnh sấm chớp.

Đáng tiếc, vận mệnh của Phục Hoàn quá ngắn, từ đầu đến cuối cũng chưa thành đại sự. Nếu là Lưu Quang, chắc chắn không thể dễ dàng ra tay. Phục kích ở Đông Bất Canh giống như là một cái cớ để Tào thị ra tay, sao bọn họ lại dễ dàng buông tha?

Cũng may vợ con đã đi xa!

Tâm hồn của Lưu Quang đã không còn vướng bận gì, trái tim đã chết, đi vào hoàng cung.

Đại diện Kim Loan trong bóng đêm giống như một con thú suy nhược, lẳng lặng nằm ở trong Hoàng thành. Lại nhìn ra xa, cảnh tượng xanh vàng rực rỡ kia, sớm đã không còn thấy bóng dáng, làm cho người ta cảm thấy giống như chỉ là sự kéo dài hơi tàn.

Có lẽ, hình ảnh đó chính là khắc hoạ giang sơn Hán thất!

Khẩu khí mãnh mẽ năm xưa của Trần Thang “Hễ ai phạm đến thiên uy Đại Hán cho dù xa cũng giết” sớm đã không thấy bóng dáng. Lưu Quang nghỉ chân, nhìn chăm chú đại diện Kim Loan ở rất xa một cách chăm chú, một hồi sau than nhẹ một tiếng, liền chuẩn bị đến hậu cung.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo truyền đến.

-Tử Vũ, rượu rất ngon, sao không uống thử?

Trong lòng Lưu Quang có chút hồi hộp, chỉ trong thoáng chốc đã dựng hết tóc gáy bất chợt ông ta cảm nhận được một sự sợ hãi khó hiểu.

Tiếng nói vừa dứt, phía trước đại diện Kim Loan đen kịt đèn đuốc sáng trưng.

Một thanh niên ngồi ở dãy ghế hàng đầu, trong hai dãy ghế đã được sắp xếp, người thanh niên kia ngồi ở phía sau chiếc ghế dài.

Phía sau y là một trăm binh lính mặc đồ đen.

Một người đàn ông dị tộc to lớn mạnh mẽ, cầm cái vô bằng sắt trong tay đứng ở sau lưng người thanh niên.

Kiện tốt là ám sĩ, thanh niên trai tráng đó là Sa Ma Kha.

Tào Bằng nâng Kim Tôn (bình rượu bằng vàng) mời, Lưu Quang xem xét mọi nơi, trong lòng nghĩ tới nay đi diện kiến Hán Đế có thể không được rồi.

Ngẫm lại cũng là, Tào Bằng vừa muốn ra tay, làm sao có thể không phòng bị Hoàng Thành.

Chỉ sợ trong Hoàng Thành to như vậy tất cả đều là người của Tào Bằng. Lưu Quang rất rõ ràng, chỉ cần ông ta có hành động khác thường thì lập tức đầu một nơi thân một nẻo. Vì thế, Lưu Quang hít sâu một hơi, cố gắng kiềm nén tâm trạng bối rối, bình tĩnh trở lại.

Ông ta khẽ mỉm cười, tiến về phía trước.

Đến đây ghé trước mặt mình ngồi xuống...

Một trăm tên ám sĩ ở hai bên im lặng như tờ giống như ma vậy.

Một tên kiện tốt bước lên rót đầy rượu ngọc tương vào kim tôn cho Lưu Quang Kim. Rượu đang nóng, vừa lúc để uống. Lưu Quang cũng không khách khí cầm chén lên uống một hơi cạn sạch. Sau đó buông Kim tôn xuống, lặng yên nhìn Tào Bằng không nói gì.

-Năm đó Tử Vũ tặng tiểu Ngao, tình cảm này đến nay ta cũng chưa quên.

Tiểu Ngao năm đó, bây giờ đã trưởng thành rồi, đã sinh ra nhiều Tiểu Ngao con... Vợ và con ta, đều rất thích.

Một câu không đầu không đuôi của Tào Bằng, làm cho Lưu Quang kinh ngạc.

Năm đó, ông ta tặng cho Tào Bằng mấy con Tiểu Ngao, ngay cả ông ta cũng quên.

Nhưng bây giờ đột nhiên Tào Bằng lại nhắc chuyện này làm cho Lưu Quang có chút ngẩn người, không hiểu ra sao cả. Ông ta không biết, những lời này của Tào Bằng rốt cuộc là có ý gì. Vì thế nên ngậm miệng lại, cũng không trả lời.

- Khi đó, ta từng nghĩ sẽ trở thành tri kỷ của Tử Vũ.

Nhưng tạo hoá trêu người, người ta lại đi đến bước này. Lãnh Phi liên tục ám sát ta, ta biết là có liên quan đến Tử Vũ người. Nhưng ta muốn nói, ta cũng không hận người. Người có chí hướng của người, ta có sự trả thù của ta. Mọi người đều vì gia chủ của mình mà tiến hành các thủ đoạn... Ngoại trừ lúc trước Tử Vũ cấu kết dị tộc, làm ta có chút không vui ra thì những năm gần đây những gì Tử Vũ đã làm ta lại vô cùng thích, thậm chí còn tán thành nữa.

Phải không?

Rốt cuộc Lưu Quang đã mở miệng, cười lạnh một tiếng, mang theo ý châm chọc.

Tào Bằng thở dài,

-Ta nói rồi, lập trường của mọi người không giống nhau, cho nên có mâu thuẫn, có xung đột là chuyện bình thường. Thừa Tướng chinh phạt Cửu Châu, Tử Vũ có thể lấy đại cục làm trọng, không kéo ngã Thừa tướng, ta thay mặt Thừa tướng kính Tử Vũ một ly.

Lời nói này của Tào Bằng thật sự xuất phát từ đáy lòng.

Lưu Quang vào triều cho đến nay tuy rằng thường xuyên mang lại chút phiền toái cho Tào Tháo, nhưng trong những vấn đề lớn, vẫn có thể duy trì về bình tĩnh. Thực tế, bản thân Lưu Quang cũng hi vọng loạn thế này sớm chấm dứt. Nhưng điểm khác biệt chính là, ông ta đứng bên Hán thất, còn Tào Tháo... Chung quy là, Lưu Quang trong lúc Tào Tháo chinh phạt phương Bắc, mặc kệ là xuất phát đáy lòng hay là ý nghĩ cá nhân, coi như là phối hợp, không có làm phiền nhiều.

Điểm này, coi như Lưu Quang biết được mức độ nặng nhẹ.

Lưu Quang cười lạnh một tiếng:

-Không phải ta cũng không muốn, thực tế là không có khả năng.

“Không phải ta không muốn gây phiền toái cho Tào Tháo, mà là ta không có năng lực này!”

Tào Bằng lại mỉm cười!

Dường như không muốn tiếp tục nói chuyện này, hắn chuyển câu chuyện, đột nhiên lạnh lùng hẳn lên,

-Đêm khuya Tử Vũ vào cung là muốn diện kiến bệ hạ?

Lưu Quang chăm chú nhìn Tào Bằng:

-Hậu Tướng quân biết rồi còn hỏi.

-Ha ha, Tử Vũ muốn gặp bệ hạ, e là có chút khó khăn.

Nay Hoàn Phục tạo phản, cấu kết các bè phái muốn mưu hại bệ hạ. Cho nên Bằng phụng mệnh trấn thủ Hoàng Thành, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào.

Nói cách khác, Tào Bằng đã giam lỏng Hán Đế.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên Tào Bằng khoát tay ra hiệu, Sa Ma Kha đang cầm một hộp gỗ, đến trước mặt Lưu Quang, đặt trên chiếc ghế dài.

-Tử Vũ, sao không mở ra xem?

-Đây là cái gì?

-Mở ra sẽ biết thôi.

Trong lòng Lưu Quang đột nhiên cảm thấy có điềm xấu.

Ông ta do dự một chút, chậm rãi mở hộp gỗ ra...

-A!

Chỉ thấy sắc mặt của Lưu Quang thay đổi rất nhiều, tái nhợt như tờ giấy. Thân mình co rụt về sau, suýt nữa thì té trên mặt đất.

Hoá ra, trong hộp gỗ kia rải một lớp tro.

Một cái đầu máu chảy đầm đìa đặt trong chiếc hộp gỗ, cặp mắt sáng ngời động lòng người, giờ phút này đã tối đen không ánh sáng.

-Hoàng hậu!

Tào Bằng nhắm hai mắt lại.

Trong thâm tâm cũng vô cùng rối rắm.

Nhưng, có một số chuyện hắn nhất định phải làm.

Phục Thọ chỉ là một cô gái yếu ớt. Kiếp trước xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, khi đọc đến đoạn Tào Tháo treo cổ Phục Thọ hắn cũng rất là oán hận. Nhưng đến lúc tựhắn đối mặt với tình huống này thì lại không thể không có lựa chọn ác nghiệt.

Lời nói của Giả Hủ vẫn vọng bên tai hắn.

-Hữu Học, người có tài, cũng có khí phách.

Nếu sinh sớm mười hai năm, có thể tranh phong với Thừa Tướng... Chỉ có điều bây giờ thời đại không cùng người! Đại cục của thiên hạ đã rõ, Thừa Tướng đã chiếm Kinh Tương, việc thống nhất lãnh thổ không ai có thể cản trở. Kể từ đó, Hữu Học nguy rồi.

Đối với Giả Hủ, Tào Bằng vẫn rất kính trọng.

Không giống với việc tôn kính đối với Quách Gia Tuân Úc, hẳn kính trọng chính là bản lĩnh độc thiện kỳ nhân, đa mưu túc trí của Giả Hủ này. Tuy nói sách lược khiêm tốn của Giả Hủ bị Tào Bằng phá hư, nhưng rất được Tào Tháo coi trọng. Tuy Giả Hủ không được coi là đường hoàng nhưng biểu hiện vẫn khiêm tốn nhất so với đám người Quách Gia Tuân Úc, Giả Hủ.

Tào Bằng vội thỉnh giáo nói:

-Nhờ tiên sinh chỉ giáo cho?

-Hữu Học, người là cháu trai dòng dõi của Thừa tướng.

Thừa tướng đối với thân tộc xưa nay chiếu cố, nhưng cũng phải coi tình huống, mà tình huống của người lại có sự khác biệt rất lớn so với những người khác, thanh danh của người truyền xa, được sĩ lâm xem trọng, người chiến công hiển hách, là tấm gương của các tướng... Nhưng chính vì nguyên nhân này, thiên hạ chưa định, có lẽ Thừa tướng vẫn chưa có hành động, nếu dẹp yên thiên hạ, chắc hẳn Thừa tướng sẽ nghỉ ngơi. Thử nghĩ, Tây Bắc do người trấn giữ, Kinh Tương do người sở định... Mà nay kho lúa của thiên hạ chia làm hai, lại do một tay người mở ra. Môn sinh của người vô số, sao Thừa tướng lại không sợ?

-Chuyện này...

-Nếu Từ* và Từ Hoàn còn sống, có lẽ Thừa tướng sẽ có chút e dè đối với người.

Dù sao hai người đó cũng có uy danh, hơn nữa tuổi cũng xấp xỉ bằng người, có thể ra quy định. Nhưng Từ Tân Từ Hoàn bỏ mình, Từ Văn bá người làm thầy, Từ Kiến giỏi giang hơn người, trong đó vẫn còn thiếu chút đức hạnh, nên khó thành người tài. Còn Thương Thư, tính tình lạnh lùng, rất thích nịnh bợ, cũng không phải là người thích hợp để lựa chọn...

Kể từ đó, trăm năm sau của Thừa tướng, ai có thể chế ngự người?

Cho nên, hiện nay người nở mày nở mặt nhưng ngày sau hung hiểm vô cùng. Dưới trướng Thừa tướng có rất nhiều người tài ba, Diệu Tài Nguyên Nhược, Từ Hiếu Từ Hoà, những người đó không có danh tiếng sao? Vì sao cứ phải để người xử lý chuyện này?

Trong đó rất tinh nhanh, cần sự suy nghĩ kĩ càng của người.

Những lời này, khiến cho Tào Bằng đỏ mặt hôi lạnh.

Ý của Giả Hủ vô cùng rõ ràng.

Tào Tháo phái người đến xử lý Hứa Đô, giải quyết Phục Hoàn... Nói trắng ra, chính là thử người.

Nếu người đẹp êm xuôi, thì có thể lấy được tín nhiệm. Nhưng vấn đề là, thanh danh của Tào Bằng sẽ chịu ô nhục, muốn cướp ngai vàng, cơ bản là không có khả năng; mà nếu người không làm, tiếp theo, chính là Tào Tháo sẽ xuống tay với hắn.

Mượn đao giết người, một hòn đá ném hai chim!

Tào Bằng soạn “Ba mươi sáu kế”, sao có thể không biết sự sâu xa trong đó chứ.

-Vậy là người nào đã hiến kế này?

-Trừ Phụng Hiếu, không ai có thể hiến kế này.

Giả Hủ khẽ mỉm cười nói:

-Tuy nhiên, Hữu Học đừng trách Phụng Hiếu, thực ra hắn cũng muốn tốt cho người. Dù gì công lao của người quá lớn, dễ khiến cho Thừa tướng cảm thấy áp lực.

Nếu không áp chế, làm sao Thừa tướng yên tâm?

Kế này, cũng là muốn người lựa chọn: Làm lương đồng (rường cột)? Hay làm nghịch thần?

Xem như Giả Hủ đã nói hết ý nghĩ rồi!

Nói những lời này đến như vậy, cũng coi như là giải thích rõ ràng rồi.

Đây không giống với tác phong làm việc của Giả Hủ, có thể nói, ông ta có thể nói như vậy với Tào Bằng, coi như đã tán thành Tào Bằng...

-Tào Bằng, người thật sự là Hán tặc.

Lưu Quang nhận ra thủ cấp của Phục Thọ, sau khi trải qua chút bối rối ban đầu thì giận dữ, dùng cảm quên mình, vừa chửi ầm lên, vừa đánh Tào Bằng. Tay áo run lên, tay lấy ra một đoản đao bén.

Nhưng mà Tào Bằng bất động.

Sa Ma Kha đứng một bên theo dõi Lưu Quang rất nghiêm ngặt, nếu Tào Bằng bị Lưu Quang gây hại, Sa Ma Kha mới đứng là không có mặt mũi.

Nhanh chóng chỉ bằng một tay gã đã giữ bả vai của Lưu Quang, Lưu Quang lập tức trật khớp tay. Cũng không thể bước tới trước một bước, đoản đao kia cũng đã rơi xuống đất, phát ra “Boang” một tiếng giòn tan.

Tào Bằng nhìn thoáng qua Lưu Quang, đứng dậy.

-Tử Vũ, nay Hán thất suy yếu, đã không còn cách vãn hồi.

-Người đã vì Hán thất mà hi sinh nhiều, ngay cả vợ con cũng không lo được, còn muốn tuần táng theo Hán thất sao?

-Người nói cái gì?

Tào Bằng thở dài, lấy cái móc bằng ngọc ở ngực ra.

Đó là đồ trang sức phối trên đai lưng của con gái, Lưu Quang liếc mắt một cái đã nhận ra, cái móc bằng ngọc này đúng là vợ mình hay đeo.

-Người cho là, hành động của người có thể giấu được chúng ta?

Tào Bằng hít sâu một hơi, đột nhiên giơ hai tay lên,

-Mà nay, hơn nửa giang sơn đã bị Tào thị ta chiếm được. Trong thành Hứa Đô nhất cử nhất động của người, thậm chí khi nào nói ra câu gì, khi nào uống một ngụm nước, chúng ta cũng có thể dễ dàng biết được. Người thực sự nghĩ rằng, sự an bài của người, chúng ta không biết sao?

Lưu Quang không có chú ý đến, Tào Bằng dùng một đại danh từ “Chúng ta”.

Từ “Chúng ta” này, thực tế chính là ám chỉ Giả Hủ. Đã bắt đầu bố trí mật thám ở Kinh Châu, sau khi Giả Hủ trở về Hứa Đô, thay đổi nghiêm trọng hơn, thu thập ngày càng nhiều thông tin. Vì thế, ông ta dưới sự chấp thuận của Tào Tháo, bí mật thành lập một nhóm đặc biệt, tên là Bạch y thân quân. Cái gọi là Bạch y, không phải để chỉ những người trong nhóm mặc áo trắng. Ở Đông Hán, những người mặc áo trắng đa số đều là người dân thường buôn bán nhỏ. Nói cách khác, tính chất của nhóm này, là mượn sức lực của người dân để làm việc.

Tính chất này, cùng với đời sau Cẩm Y Vệ của Đại Minh, vô cùng giống nhau.

Lưu Quang ngẩn ra!

-Người, người, người...

-Yên tâm, chị dâu và các cháu vẫn mạnh khỏe, ta chưa đụng đến một sợi lông của họ.

Tử Vũ, người làm nhiều quá rồi đó, ta thật sự không đành lòng nhìn người cứ tiếp tục như vậy, kết quả giống như con thêu thân lao vào lửa, biết rõ là chết, còn dám xung phong đi trước. Vinh quang của Hán thất không còn nữa, người cũng đã cố gắng hết sức.

Qua đêm nay, Tướng Lưu Tử Vũ sẽ không còn tồn tại nữa, người đi đâu về đâu, hay là...

Tào Bằng dứt lời, bỗng nhiên gật đầu.

Lưu Quang kích động, liều mạng giãy dụa.

Nào biết đột ngột Sa Ma Kha ra tay, một phát đập vào sau gáy của ông ta đánh Lưu Quang bất tỉnh.

-Kêu Vương Song đưa ông ta đến Cao Dương Đình cùng người nhà đoàn tụ, sau đó bí mật đưa đến đảo Đông Lăng, mời Chu Tĩnh Hải đưa ông ta qua Hán Thành.

Sa Ma Kha nghe vậy chấp tay tuân mệnh.

Trước Kim Loan Đại Điện này tất các đều là tâm phúc của Tào Bằng cho nên không sợ bị tiết lộ ra ngoài.

Sa Ma Kha sai người dùng thảm quấn quanh Lưu Quang lại, buộc chặt vào, che miệng lại, sau đó đặt trong rương, tống xuất ra cung ngay trong đêm. Vương Song sớm đã chờ ở ngoài cửa cung, sau khi nhận được mệnh lệnh, dẫn theo ám sĩ lặng yên rời đi. Về phần y làm việc như thế nào, đã không thành vấn đề gì với Tào Bằng. Tào Bằng tin tưởng, Vương Song có thể dàn xếp ổn thoả chuyện này, không cần lo lắng gì thêm cho Lưu Quang cả.

Ra khỏi cửa cung, những người hét hò ở phủ của Phục Hoàn, dần dần im bật.

Trăng sáng trong, thoát nhìn ngày mai là một ngày tươi đẹp...

Tào Bằng thở dài, lẩm bẩm:

-Cuối cùng ông đây cũng không phải là một người lòng lang dạ sói, có thể làm, cũng chỉ nhiều đó thôi.

-Sa Ma Kha!

-Dạ!

-Lập tức phái người, đánh vào Lâm Nghi Hầu phủ... Ta muốn trước khi trời sáng, biến Lâm Nghi Hầu phủ thành đồng tro tàn.

Tìm người có tướng mạo giống Lưu Quang, chém khuôn mặt của gã, ném vào trong lửa...

Lâm Nghi Hầu phủ cháy, một nhà Lâm Nghi Hầu chìm trong biển lửa.

-Mặt tướng, hiểu rồi.

Sa Ma Kha không phải thẳng ngực, làm sao không hiểu ý đồ của Tào Bằng.

Thật ra, đối với Tào Bằng cũng được, Tào Tháo cũng được, Lưu Quang chỉ là một con tép. Tuy nhiên nếu đã diễn kịch thì nên phải làm sao cho đừng có sơ hở, đừng để người khác mượn cớ. Về phần Hán Đế... Chắc giờ đang ở trong cung, giống như một con rùa, không dám lộn xộn. Có thể nói, qua đêm nay, Hán Đế sẽ không còn cơ hội tiếp tục tạo phản nữa.

Chỉ tiếc, từ hôm nay thanh danh của mình, chỉ sợ thối rồi!

Nghĩ đến đây, Tào Bằng chỉ biết cười khổ...

Cuối tháng năm năm Kiến An thứ mười ba, Hoàng hậu Phục Thọ giả mạo chỉ dụ của vua cho Phục Hoàn bí mật mưu đồ tạo phản.

May mắn Đinh Úy Tào Bằng đúng lúc phát hiện âm mưu, dẫn bộ để dẹp yên, giết chết cha con Phục Hoàn Phục Thọ, bảo vệ chu toàn cho Hán Đế.

Bởi vì năm Kiến An thứ mười ba, là năm Mậu Tử.

Cho nên chuyện này, gọi là “Mậu Tử chi loạn”, hay là “Mậu Tử bạo động”.

Đời sau đánh giá: Mậu Tử bạo động là lần cuối cùng mà Hán thất phản kháng Tào Ngụy. Từ lúc Mậu Tử bạo động thất bại, lực lượng của Hán thất hầu như bị tiêu diệt không còn ai. Cũng bởi lần bạo động này, đại diện cho chính quyền Tào Ngụy chính thức bước lên vũ đài.

Ngày hôm sau, mặt trời cứ mọc lên như thường lệ.

Không khí bên trong thành Hứa Đô lại khẩn trương hẳn lên.

Từ nhà của Phục Hoàn lục soát được một phần danh sách. Phía trước có ghi rõ họ tên, có nhiều hơn trăm người. Có những đại thần trong triều thành Hứa Đô, cũng có các quan chức ngoài thành. Từ Cửu Khanh, cho đến Huyện Uy, diện tích che phủ vô cùng rộng.

Tào Bằng cầm con dấu của Đình Uy, trấn thủ ở Đình Uy.

Ngay lập tức việc tra xét tiến hành mở rộng.

Tám đội Bắc Quân đã bắt đầu hành động, chiếu theo tên trong danh sách xâm nhập vào nhà của các đại thần, đem các vương công đại thần xưa nay vẫn rất uy nghiêm không thể động vào kéo ra khỏi phòng, giam vào thiên lao.

Cùng lúc đó, đám người Hạ Hầu Uyên, Lý Thông, Mãn Sủng, Trình Dục, Tào Hồng cũng đều nhận được thông báo.

Đây là một chuyện lớn, tuyệt đối không thể khinh thường.

Càng không cần nói, việc này do Tào Bằng đích thân thống lĩnh, đám người Tào Hồng xem như nể mặt Tào Bằng, chắc không dám phớt lờ. Trong nhất thời, binh mã ở khắp nơi được điều động thường xuyên, khiến thế cục đột nhiên trong tình hình đó, trở nên rất khẩn trương.

Mà Tào Bằng ở Hứa Đô cũng không có chần chừ điều gì.

Hắn bày ra thủ đoạn tàn nhẫn chưa bao giờ có, tập hợp tất cả các đại thần bị bắt, không thăm vấn, trực tiếp trăm hành quyết ngay tức khắc.

Giữa mùa hạ, bãi cỏ lau ngoài thành Hứa Đô, một mảnh tuyết trắng, cảnh sắc động lòng người.

Nhưng ở ngày cuối cùng của tháng năm, mấy trăm đầu người rơi xuống đất, máu tươi đã nhuộm hồng bãi cỏ lau, rất dễ thấy.

Thủ đoạn tàn nhẫn của Tào Bằng cũng khiến cho mọi người run sợ.

Trong cảm nhận của mọi người, cho đến bây giờ Tào Bằng vẫn là một quân tử tao nhã. Nhưng không ngờ lại ác độc như vậy, và tàn nhẫn như thế. Trong lúc nhất thời, những lời nói chỉ trích Tào Bằng nói đến không dứt. Rất nhiều người đứng ra, chửi Tào Bằng, nói Tào Bằng là kẻ phản bội. Thanh lưu danh sĩ, đại thần trong triều đều soạn tấu mắng chửi.

Trên những tờ báo hằng ngày ở Hứa Đô, tất cả đều là những bài báo mắng Tào Bằng.

Cho nên Lư Dục không thể không đến thăm, vẻ mặt cười khổ nói:

-Công tử, chuyện này thật ngoài ý muốn của ta, là... Công tử đã biết, thanh danh của những người này vang dội. Mà trước đây Thừa tướng cũng có dặn dò, đừng có bàn về chuyện yêu ghét, cứ cho đăng báo.

Lần này đã mắc tội, xin công tử hãy thứ lỗi.

Mắng dài dòng lê thê, ngay cả Lư Dục cũng cảm thấy sợ.

Rõ ràng hắn cảm thấy được Tào Bằng hiện nay và Tào Bằng lúc trước ở quận Nam Dương, có sự khác nhau rất lớn.

Thật ra Tào Bằng sớm đã có chuẩn bị, cũng không để ý.

Các người mắng tới mắng đi cũng chỉ là những câu như “Quốc tặc”, “Kẻ phản bội Hán”... Sự đa dạng đời sau có thể sánh với sự ác độc của các người. Hắn cũng có đề phòng, cho dù bị mắng câu cầu huyết lâm đầu, nhưng hoàn toàn không thấy gì.

-Tử gia đã vì chuyện này mà đến đây ư?

Tào Bằng cười nói:

-Đã có nhiều người chết như vậy, tâm trạng của mọi người hậm hực, khó tránh khỏi cần giải phóng. Vả lại cứ cho bọn họ mắng, đợi thêm chút thời gian nữa, tự nhiên sẽ im lặng thôi. Còn ta, ai mắng thì mặc ai, thanh phong phát sơn cương.

Lúc ta ra tay, đã chuẩn bị sẵn rồi.

Lư Dục thở phào nhẹ nhõm một hơi, mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng thái độ thể hiện của Tào Bằng khiến cho ông ta yên tâm.

Nhưng công tử có biết trước nếu cứ nhận lấy những câu mắng như vậy, rất bất lợi đối với danh tiếng của công tử.

Tào Bằng ngửa mặt lên trời cười rất lâu.

-Tử gia cho rằng, bây giờ ta còn thanh danh sao?

Lư Dục lập tức cứng họng không trả lời được.

Giết Phục Hoàn thì nói, ngay cả Hoàng hậu người cũng giết, thì coi là chuyện gì chứ?

Đúng vậy, làm chuyện này, thanh danh của Tào Bằng coi như thối triệt để!

Tuy nhiên cũng có những người thông minh, vẫn có thể nhìn thấy sự kì lạ trong đó.

Huỳnh Dương, ven hồ Động Lâm.

Một chiếc thuyền hoa chậm rãi đi trên mặt hồ.

Tiếng đàn du dương từ trong thuyền hoa vọng ra, ngân vang ra xa chân trời.

Thái Diễm mặc một chiếc váy dài màu trắng, đang khoan thai đánh đàn như thú vui. Hai bên, ngồi không ít người... Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân, Bộ Loan, Quách Hoàn, Chân Mật,... Còn có Thái phu nhân mặt đều mang vẻ lo âu.

Đúng là rất khó để đợi được tiếng đàn dừng lại.

Hạ Hầu Chân mở miệng nói:

-Lần này phu quân, sao lại lỗ mắng như thế, ngay cả Hoàng hậu cũng giết...

-Chỉ sợ là quân hầu không thể không giết.

-A?

Trên mặt Thái Diễm, vẻ mặt có chút buồn bã.

-Năm đó phụ thân nguyện ý ra làm quan để phụ tá Đồng Trác, ngoại trừ việc Đồng Trác lấy người nhà ra uy hiếp, còn có một nguyên nhân, đó là Đồng Trác đồng ý dốc toàn lực giúp gia phụ biên soạn “Đồng quan Hán kỷ”. Gia phụ xem học vấn như sinh mạng, cho nên mới nguyện ý ra làm quan. Nhưng người ngoài nói gia phụ yếu đuối, sợ chết.

Rất nhiều chuyện, chúng ta là người ngoài cuộc, đôi khi cũng không thể biết rõ được.

Nói vậy Quân hầu làm như thế cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ... Tuy rằng rất nhiều người mắng, nhưng người nghĩ được sâu xa trong đó cũng không ít. Chẳng lẽ các người không để ý, các lão tiên sinh ở Phù Hí sơn trang vẫn duy trì sự trầm mặc sao? Theo đạo lý mà nói, Quân hầu làm chuyện vô phụ vô quân này, họ nên đứng ra chỉ trích. Nhưng cho tới bây giờ không ai đứng ra lên tiếng, cho thấy trong đó có vấn đề?

Đột nhiên Hoàng Nguyệt Anh nói:

-Ý của Tỷ tỷ, Phu quân đang bắt chước Tiêu Hà?

Hiện nay Quân hầu đang nở mày nở mặt nhưng lại hung hiểm hơn Tiêu Hà đã chiến thắng năm đó.

Một câu nói khiến Hoàng Nguyệt Anh ngậm miệng lại.

Công lao lẫn chủ!

Bốn chữ này thoáng hiện trong lòng Hoàng Nguyệt Anh.

Ngay lập tức nàng hiểu vì sao Tào Bằng có thái độ khác thường, làm ra chuyện hung tàn như thế...

Nếu không làm vậy, đại hoạ sẽ không xa nữa!

-Nguyệt Anh!

-Dạ?

-Chúng ta đi Hứa Đô đi.

-A?

Thái Diễm cười nói:

-Chỉ e lúc này là thời điểm Quân hầu buồn khổ nhất.

Mà các người đều ở Huỳnh Dương, không thể an ủi hẳn. Chi bằng chúng ta kết bạn đi du ngoạn ở Hứa Đô.

Các người đến đó có thể khiến cho tâm trạng của Quân hầu vui bớt đi.

Ta và tiểu muội cũng có thể đi giải sầu... Cả ngày cứ ở tại Huỳnh Dương này đúng là có chút không thú vị.

Đôi mắt dừng ở trên người Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh suy nghĩ chút, gật đầu nói:

-Tỷ tỷ nói rất đúng... Nhưng mà, tốt nhất nên nói chuyện này cho bà bà biết. Đã nhiều ngày qua, bà bà vẫn luôn lo lắng, cũng vì Phu quân nóng ruột nóng gan đó.

-Vậy thì cùng nhau trở về.

-Rất tốt, rất tốt!

Quách Hoàn vỗ tay cười,

-Nói ra, cũng đã lâu, chưa gặp Phu quân.

Đám người Hoàng Nguyệt Anh lập tức cười khanh khách, chỉ có điều ánh mắt kia, lại có chút mờ ám làm cho Quách Hoàn, lập tức đỏ mặt.

Không nói đến nhóm nương tử quân ở Huỳnh Dương bắt đầu giống trống khua chiêng, bắt tay trở về Hứa Đô.

Những ngày Tào Bằng ở Hứa Đô đúng là có chút khổ sở.

Giết Phục Thọ, gần như hẳn đã đeo hết toàn bộ bêu danh. Cứ tưởng rằng bị nhân vật quan trọng mất một trận là xong, nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn không có kết thúc. Tào Bằng có thói quen đọc báo, đó cũng là hẳn ở thời đại này, là một thói quen khó bỏ. Còn bây giờ, thậm chí ngay cả báo chí hẳn cũng không dám nhìn... Bởi vì mở bài báo ra, tất cả đều là những câu quả trách hẳn. Tào Bằng cũng bắt đầu dỗi, nhưng cảm thấy, không còn cách nào.

Cũng không biết trong lịch sử khi Tào Tháo làm chuyện này có bị nhiều áp lực không!

Tuy nhiên ngẫm lại cũng chỉ có thể là Tào Tháo, nếu là người khác, chắc đã bị sụp đổ...

Ngày tháng trôi qua trong mắt như vậy.

Các nơi đều gửi báo tấu đến, tất cả nội dung đều có liên quan đến Phục Hoàn. Những người nổi tiếng trong danh sách này trên cơ bản đã bị quét sạch không còn. Tuy nhiên, đám người Hạ Hầu Uyên lại không còn cách nào tự ch, chỉ có thể đưa phạm nhân đến Hứa Đô.

Kể từ đó, trong nhà giam Hứa Đô, đã đầy ắp người.

Sau đó Tào Bằng bắt đầu dỗi cho người đóng quân ở ngoài thành Hứa Đô, chuyên phụ trách nhốt những phạm nhân này.

Nhưng xử trí như thế nào?

Lại là một vấn đề.

Tào Bằng mấy lần phái người đến Kinh Châu, xin chỉ thị của Tào Tháo.

Nhưng đều là đá chìm đáy biển, toàn bộ đều không có tin tức.

Tháng sáu, thời tiết ngày càng nóng bức.

Tâm trạng của Tào Bằng bức bối, ngồi trước công đường, nhìn những công văn cứ xếp chồng xếp chồng lên, có chút ngờ ngàng lúng túng.

-Tướng quân, Đô Đình Hậu cầu kiến.

Tào Bằng ngẩn ra, bỗng nhiên tức giận nói:

-Lão răn độc đó, rốt cuộc cũng lộ diện?

Lão răn độc, tất nhiên là Giả Hủ.

Từ lúc Mậu Tử bạo động xong, đột nhiên Giả Hủ như bốc hơi không thấy đâu.

Tào Bằng đã vài lần đến nhà thăm hỏi, lão này đều trốn không thấy đâu, nói cái gì không có ở nhà... Hừ, ta đây là chuyên gia phái người nhìn chăm chăm phủ của lão, xác định sau khi lão đi vào thì không có đi ra.

Lão không có ở trong nhà?

Lừa ai vậy!

Lão già này đúng là biết cách trốn tránh những cơn sóng gió, nên chỉ còn mình Tào Bằng, đứng trên đầu ngọn sóng gió.

Mỗi khi nhớ tới, Tào Bằng liền cảm thấy rất căm tức.

Cho nên trong ngôn ngữ, cũng vô cùng không khách khí, lạnh lùng nói:

-Cho mời!

Không bao lâu, chợt nghe tiếng bước chân vang.

Giả Hủ đi lại mạnh mẽ, tinh thần tràn đầy sức sống bước vào nha thính.

Lão vào nha thính, liền chấp tay cười nói:

-Hữu Học, nghe nói mấy ngày trước người đến tìm ta? Không ngờ lúc đó có chuyện, cho nên không có ở nhà, lại chậm trễ Hữu Học rồi. Không còn cách nào, quá nhiều sự việc, gần đây mỡ cũng gầy yếu đi nhiều, thật sự là có chút mệt mỏi.

Tào Bằng híp mắt chăm chú nhìn Giả Hủ.

Hừ, ông gầy yếu?

Tinh thần của ông so với ta còn tốt hơn nhiều. Ông gầy yếu bà nội bắt ông. Nhìn thấy Giả Hủ, cơn tức giận của Tào Bằng lại nổi lên, hoàn toàn không cần biết Giả Hủ nói gì, sau khi hừ lạnh một tiếng, xoay người không thèm để ý đến.

Nhưng Giả Hủ lại có tư thế như người nhà, không khách sáo chút nào mà

tìm chỗ ngồi xuống, sau đó cười tủm tỉm nói:

-Hữu Học, gần đây khoẻ không?

-Rất khoẻ, mỗi ngày đều bị mắng.

Giả Hủ nghe được, cười ha ha:

-Mùi vị đứng trên lửa ra sao?

-Ông nói đi?

Tào Bằng gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Giả Hủ cười:

-Đừng lo lắng, nhưng mà có chút không nhìn thấy thời cuộc, ai cũng có lúc hồ đồ, Hữu Học người cần gì để trong lòng. Hôm nay ta đến là có một chuyện muốn bẩm báo, không biết Hữu Học có chịu nghe không?

Trong lúc nói, ông ta nhìn chung quanh bốn phía.

Lập tức Tào Bằng phản ứng lại, xua tay ra hiệu tất cả mọi người lui ra.

Đợi mọi người ra ngoài, đột nhiên Tào Bằng đứng lên, chỉ vào Giả Hủ mắng:

-Ông lão già này, lại muốn đưa ra quỷ kế gì nữa đây?

-Mưu ma chước quỷ sao?

Giả Hủ mỉm cười!

-Nhưng mà mỗ chỉ khuyên bảo mà thôi, sao lại nói là mưu ma chước quỷ?

Còn nữa, Quách Gia mới là thiên tài, những kế sách đưa ra toàn là mưu ma chước quỷ. Còn ta, chỉ đến đây để khuyên Hữu Học một câu.

Hít sâu một hơi, tâm trạng của Tào Bằng có chút bình tĩnh.

Thật ra trong thâm tâm, hắn rất cảm kích Giả Hủ. Nếu không phải Giả Hủ nhắc nhở, suýt nữa hắn đã bỏ qua rất nhiều sự việc. Tuy rằng hiện nay địa vị của hắn có chút xấu hổ, nhưng có thể loại đi rất nhiều tai họa.

Suy tính kỹ, đáng lắm!

-Nói đi.

Vẻ tươi cười trên mặt Giả Hủ bỗng tan biến.

Chỉ thấy vẻ mặt của ông ta hơi nghiêm trọng, trầm giọng nói:

-Ta biết những ngày gần đây Hữu Học không được tốt, nhưng Hữu Học không cần để ý. Chỉ cần biết, cho lửa vào quay thì càng ngon, mùi vị cũng rất tuyệt, mọi người càng thêm yêu thích.

-Ồ?

-Gần đây, nghịch tặc ở khắp nơi đều đến Hứa Đô, đã có ngàn người trong dân chúng?

Cũng gần như là thế... Ta không có thống kê, nhưng đoán chắc cũng có ngàn người, chỉ sợ có khả năng vượt qua. Ta cũng đang đau đầu trong chuyện này! Đã nhiều lần cho người đến Kinh Châu hỏi, nhưng rất lâu rồi cũng không có đáp án.

-Không có đáp án.

-Ồ?

-Không có đáp án, thật ra chính là đáp án tốt nhất.

Tào Bằng biến sắc, hai gò má hơi hơi co giật.

Một hồi lâu, hắn cười khổ nói:

-Đô Đình Hậu, ông cảm thấy ta bị nướng còn không đủ ác sao?

Ý của Giả Hủ rất rõ ràng.

Đối với những phạm nhân này chỉ có một chữ: giết!

Nhưng, đây hơn một ngàn người a...

Những người chết trong tay Tào Bằng sớm đã vượt qua ngàn người. Nhưng đó là chiến tranh, khác với tình trạng hiện nay.

Giả Hủ nhìn Tào Bằng, một lúc sau than khẽ:

-Đôi khi có thể, bị nướng độc cũng không đau.

Tào Bằng không khỏi trầm mặc, lâm vào trầm tư.

Đúng với, với tình huống hiện nay đã không cho phép hần có lựa chọn thứ hai. Đã làm ra nhiều chuyện như vậy rồi, sợ gì mà không làm thêm lần nữa?

Giết người?

Tào Bằng cũng không thêm để ý.

Hần ngẩng đầu, nhìn Giả Hủ, hồi lâu mới hạ giọng nói:

-Ý của Đô Đình Hậu, là xem bọn họ mạnh miệng, hay là đao của ta cứng sao?

Giả Hủ cười mà không nói.

Còn Tào Bằng thở dài một tiếng,

-Được rồi, khi đã như vậy, ta đây sẽ làm người xấu cho đến cùng, mặc cho bọn họ mắng đi!

616. Chương 683: Tào Diêm Vương

- Cái gì? Phu nhân đã tới!

Tào Bằng trấn thủ Đình Uy, đang vui đầu vào đồng công văn.

Các nơi đều đưa tù nhân đến, đã hơn một ngàn sáu trăm người. Hơn nữa, hầu hết những người trong danh sách cũng chính là đồng đảng của khu vực Quang Trung, vẫn chưa được chuyển tới Hứa Đô. Nếu đưa những người này tới Hứa Đô, nhân số cũng phải vượt qua hai ngàn.

Tào Bằng không ngừng liên tục cười khổ.

Khó trách Tào Tháo không chịu hồi âm, chắc ông ta sớm đã đoán ra được cục diện này. Nhiều người như vậy, chỉ sợ ngay cả Tào Tháo cũng sẽ cảm thấy đau đầu vì không biết phải xử trí như thế nào. Nhưng mà bây giờ cũng không sai, có Tào Bằng đỉnh đầu rồi, nhiều hay ít cũng đã giảm bớt áp lực cho Tào Tháo. Ít nhất ông ta có thể dốc toàn lực, tập trung vào trận chiến Kinh Nam.

- Đúng, lão phu nhân và các công tử tiểu thư đều đã đến đây.

Tào Bằng buông công văn trong tay, lập tức tìm bốn người Pháp Chính Trương Tùng Tường Uyển Đặng Chi qua đây, tất cả mọi phiên nào đều đặt lên bọn họ. Vốn dĩ bên người hần không thiếu người. Nhưng sau khi cuộc chiến kết thúc ở Kinh Nam, Lục Mạo và Bộc Dương Dật lần lượt làm quan, khiến cho Tào Bằng cảm thấy khó xử. Nhưng may mà hần đã triệu tập được một nhóm người. Dem ra so sánh, năng lực của bốn người Pháp Chính, chưa chắc đã kém so với Bộc Dương Dật và Lục Mạo .

Trương Tùng rút khỏi Đông Bất Canh quay về Hứa Đô, tiếp tục ở lại bên người Tào Bằng.

Chẳng qua vì ở Đình Uy quá nhiều việc mà Trương Tùng thì thông thạo luật pháp, quen thuộc luật Hán, nên được điều tới làm việc ở Đình Uy.

- Mấy ngày nay đúng là bận rộn, công tử cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút.

Pháp Chính Đặng Chi cười ha hả tiếp nhận công văn, còn trêu ghẹo Tào Bằng một phen.

Sau đó, Tào Bằng dẫn theo Sa Ma Kha đi thẳng đến Hào phủ. Tào Bằng thân là Tân Vũ Đình Hào nên cũng có một phủ riêng. Còn Tào Cấp làm Phụng Xa Hào cũng có nhà cửa. Vì thế, sau khi đạt được danh hiệu, Tào Bằng liền cho người bán Phụng Xa Hào phủ đi. Trước kia một số nơi ở trong nhà, đa số đều bỏ trống không có người ở, cũng không chịu bán đi. Chỉ để lại một chỗ đó là Tân Vũ Đình Hào phủ và một chỗ Tam Hộ Đình Hào phủ. Tam Hộ Đình Hào này, là của Đặng Tắc. Sau khi đảm nhiệm chức Hà Đông Thái Thú, vì Đặng Trác có chiến tích xuất sắc ở Quận Đông, thêm Tam Hộ Đình Hào.

Kể từ đó, Tào Bàng một môn tam hầu, có thể nói chưa từng có ai giống như vậy.

Phụng Xa Hầu là một Hiệu hầu hỗn tạp, cũng không được coi là gì. Vì thế, sau khi trưng cầu ý kiến của Tào Cấp, Phụng Xa Hầu phủ và Tân Vũ Đình phủ đã hợp làm một, lấy tên là Tân Vũ Đình Hầu phủ. Diện tích so với Phụng Xa Hầu phủ trước kia, có thể nói lớn hơn gấp đôi. Nhà có chín cửa vào chín cửa ra, ngoài phòng xá ra còn có đình đài lầu gác, rất sang trọng. Ngày sau Tào Cấp trí sĩ sẽ ở cùng một nhà với con trai, ở trong Tân Vũ Đình Hầu phủ.

Đương nhiên, điền trang của Huỳnh Dương không có khả năng bán đi, có thể làm nơi để mọi người rảnh rỗi đến du ngoạn.

Tân Vũ Đình Hầu phủ nằm ở phía đông đường Dục Tú.

Lúc này, ngoài cửa phủ đệ, ngựa xe như nước.

Khoảng bốn mươi chiếc xe ngựa, xếp thành một hàng. Nô bộc tạp dịch, ra ra vào vào, bận rộn không ngừng.

Xa xa, chợt nghe được tiếng gọi vang vọng của Hồng nương tử.

- Tiểu Thất, đứng đó làm gì? Còn không qua đây lấy những món đồ này vào?

- Tổ Lợi... Người lại làm biếng rồi.

Tào Bàng ghìem ngựa không khỏi mỉm cười.

Tuy rằng Tân Vũ Đình Hầu phủ được trang hoàng rất tinh xảo, được gia tăng diện tích.

Nhưng nói thật, mỗi ngày sau khi trở về, vẫn cảm thấy lạnh lẽo cảm thấy có chút cô đơn. Hoàng Trung Bàng Đức, còn có bọn Pháp Chính đều ở trong Tân Vũ Đình Hầu phủ. Bao gồm một trăm ám sĩ, còn có hai trăm Phi Đà Binh cũng vào chiếm giữ Hầu phủ, rốt cuộc cũng không có hương vị ở nhà. Có khi còn cảm thấy, giống như một toà Thân Binh Doanh.

Mà nay, hương vị của nhà này, đã đến rồi!

- Thím Hồng.

- A, Quân Hầu đã quay về.

Hồng nương tử nhìn Tào Bàng, mừng khôn kể xiết vội bước lên trước tiếp đón.

Bây giờ Đặng Phạm được phong làm Hộ Khương Trung Lang Tướng, nhưng trong lòng Hồng nương tử, chỉ thủy chung vẫn coi Tào gia là nhà của mình.

Nhiều năm như vậy, nếu không có Hồng nương tử giúp đỡ chăm nom nhà cửa, không biết sẽ có bao nhiêu phiền toái.

Tào Bàng gặp được Hồng nương tử, rất là vui,

- Thím Hồng vẫn khoẻ chứ?

- Khoẻ, khoẻ, khoẻ... Ha ha rất khoẻ nữa là.

Hồng nương tử cười ha hả nói:

- Tiếc là năm trước Đại Hùng về nhà thành thân, bởi vì người bận việc nước nên không thể trở về làm cho Đại Hùng rất mất hứng. Đúng rồi, lần này trở về có ở lại lâu một chút không?

- Ha ha, chuyện này... Không biết trước được.

Thật sự Tào Bàng không chắc chắn, hẳn có thể ngồi ở vị trí Đình Uý này trong bao lâu?

Trong lòng rất hiểu, Tào Tháo triệu hồi hắn về, nói trắng ra chính là đối phó với đám người Phục Hoàn. Bây giờ Phục Hoàn bị giết, nghịch đảng gần như đã bị bắt hết. Không biết khi nào Tào Tháo lại điều hắn đi.

Đôi khi nghĩ lại, cảm thấy mình giống như một đội viên cứu hoả.

Ở đâu xảy ra chuyện, liền chạy đến đó... Muốn ở lại một nơi nào đó lâu một chút cũng trở thành hi vọng xa vời.

So sánh chút, ba năm ở Tây Bắc chính là khoảng thời gian hẩn ở lại lâu nhất.

Cũng không biết bước tiếp theo, mình sẽ đến đâu?

Sau khi hàn huyên vài câu cùng Hồng nương tử Tào Bằng đi thẳng đến Đình Viện. Trên đường đi, rất nhiều rất nhiều gia nô thấy Tào Bằng đều xoay người nhường đường, khom mình hành lễ. Tào Bằng không có để ý đến, lòng nóng như lửa đốt tiến vào đại sảnh.

Chợt nghe thấy trong đại sảnh, một trận tiếng cười đùa, còn bi bi bô bô huyền não cùng với tiểu hài tử.

- Nương!

Tào Bằng vào đại sảnh, thoáng qua đã thấy Trương lão phu nhân đang ngồi ở công đường, khuôn mặt tươi cười.

Tào Bằng đi vội vài bước giống như muốn đẩy ngã kim sơn xuống ngọc trụ, bùm một tiếng liền quỳ gối trước lão phu nhân.

Lão phu nhân hoảng sợ, vội đứng lên, đỡ Tào Bằng dậy.

- Con ta, đây là ý gì?

- Hai năm nay con luôn ở ngoài, không thể tận hiếu cho mẫu thân, thật sự có tội.

Đối với Trương lão phu nhân, tình cảm của Tào Bằng vô cùng chân thành tha thiết, không có nửa điểm giả dối. Năm đó hẩn vừa được sinh ra trên đời, cơ thể suy yếu. Lão phu nhân đã vì hẩn, tiêu hao rất nhiều tâm ý, cũng đã trải qua rất nhiều đau khổ. Từ lúc Tào Bằng trưởng thành cho đến nay đã chạy khắp bốn phương... Ngoài trừ hai năm ở Quỷ Tân hiểm khi đoàn tụ cùng mẫu thân. Mà nay thấy lão phu nhân, Tào Bằng như được thả lỏng, trong lòng có chút áy náy.

Khuôn mặt lão phu nhân hiền lành tươi cười, kéo Tào Bằng lại đây.

Bà ít ít nhiều nhiều có thể hiểu được vì sao Tào Bằng lại kích động đến vậy...

Ở Huỳnh Dương, bà đã nghe nói!

Tuy rằng lão phu nhân không biết chữ, cũng không có nghĩa là bà không quan tâm đến chính sự. Mỗi phần nhật báo ở Hứa Đô đến, lão phu nhân đều kêu nữ tỷ đọc. Bởi vì bà biết, có thể nghe được tin tức của đứa con trên báo chí.

Gần đây Tào Bằng gặp phải nhiều chuyện phiền toái, hầu như tất cả các bài báo đều chỉ trích Tào Bằng, thậm chí chửi ầm lên.

Không cần nghĩ cũng biết Tào Bằng đã phải chịu nhiều áp lực.

Cho nên khi nghe được Hoàng Nguyệt Anh nói các nàng muốn đến Hứa Đô, lão phu nhân ngay cả khi từ bỏ cuộc sống nông thôn rất thoải mái ở Huỳnh Dương để đi đến Hứa Đô, cũng là vì muốn chăm sóc tốt cho Tào Bằng, có thể chia sẻ chút áp lực cho hẩn.

- Con ta làm gì mà bắt chước bộ dáng của đứa cháu gái vậy?

- Nương ở Huỳnh Dương cũng nghe được chút tin tức. Để ta nói, con không có làm sai. Thừa tướng vì thiên hạ hao tâm tổn sức, lại luôn luôn bị một nhóm người quấy phá, trong bóng tối không thể thấy được thủ đoạn của người ta. Giết cũng giết rồi, giờ có thành chuyện lớn không? Chỉ cần con ta không thẹn với lương tâm, cần gì phải để ý người ta nói gì?

Lão phu nhân không biết chữ nhưng không phải không thấu tình đạt lý.

Tào Bằng ra sức gật gật đầu, qua những lời lão phu nhân nói đã khiến tâm trạng đã thoải mái hơn rất nhiều.

- Đứng lên, đi gặp mặt các phu nhân.

Tình cờ Tào Bằng nhìn thấy Thái Diễm dẫn theo Thái Mi đang ở một bên.

- Thái tỷ tỷ sao đến đây vậy?

- Ở nhà hoài cũng rất bức dọc cho nên cùng với Nguyệt Anh đến Hứa Đô... Nói ra, về Trung Nguyên đã lâu mà chưa từng tới Đế Đô. Đúng lúc hôm nay đi xem một chút, xem coi rốt cuộc khác gì so với Lạc Dương.

- Thái tỷ tỷ nghe nói bên này người gặp phiền toái nên mới đề nghị mọi người cùng đến.

Đột nhiên Quách Hoàn xen vào.

Mặt Thái Diễm đỏ lên, trợn mắt đầy hung tợn liếc nhìn Quách Hoàn một cái,

- Tiểu Hoàn muốn bị đánh đòn phải không? Rõ ràng do người nóng ruột, ta chỉ thuận miệng nói thôi.

Quách Hoàn mỉm cười...

Lần này gia quyến đến Hứa Đô có số lượng cũng không ít.

Mẹ con Hoàng Nguyệt Anh, mẹ con Hạ Hầu Chân, còn có Bộ Loan, Quách Hoàn, Chân Mật, kể cả mẹ con Thái Diễm.

Tân Vũ Đình Hầu phủ lạnh lẽo ngày xưa, lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Người hầu đi theo nhiều hơn trăm người làm cho Tân Vũ Đình Hầu phủ bừng bừng toả sáng tràn đầy sức sống.

Tào Bằng đùa giỡn với các con đến lúc cơm chiều, Bộ Loan đích thân xuống bếp nấu luộc một bàn món ngon mỹ tửu. Hoàng Trung, Bằng Đức, Sa Ma Kha còn có bốn người Pháp Chính bốn người cũng tham gia tiệc tối. Ngoài trừ những người này, một nhà Đại Kiều phu nhân và Tôn Thượng Hương cũng ngồi trong bàn tiệc.

Thông qua giới thiệu, đám người Hoàng Nguyệt Anh đối với cảnh ngộ của Đại Kiều phu nhân có chút thông cảm, cho nên đối xử với các nàng vô cùng thân thiết. Trong bữa tiệc rượu, Hoàng Nguyệt Anh đồng ý ngày nào đó sẽ đưa Tôn Thiệu đến Huỳnh Dương để theo học ở Thư viện cùng với ba người Đặng Ngải, Đỗ Thứ, Thái Dịch. Đối với việc này, Đại Kiều phu nhân rất là mừng rỡ.

Mọi người đoàn tụ một nơi thoải mái uống no say thư giãn sau mấy ngày liên chịu nhiều áp lực.

Ngày thứ hai, Tào Bằng tinh thần sảng khoái đã dậy rất sớm.

Đi vào hồ nhân tạo bên cạnh Tây Viên luyện một bộ quyền, sau đó lại luyện công phu. Trong thời gian này lần đầu tiên Tào Bằng thức dậy sớm nhất. Xem ra từ khi trở về Hứa Đô, Tào Bằng phát hiện thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình hoàn toàn rối loạn. Buổi tối ngủ không được, sáng sớm dậy không nổi, đúng là có chút khó chịu.

Bây giờ người nhà đều đã đến làm cho cuộc sống của hắn nhanh chóng được khôi phục.

Trong lúc đang luyện quyền bỗng nhiên thấy có người đi tới.

Tào Bằng vội thu thế rồi xoay người lại, thì thấy Thái Diễm mặc chiếc áo váy ngắn màu trắng trắng đang đi tới dọc theo con đường nhỏ.

Sáng tinh mơ vào tháng sáu có chút oi bức.

Thái Diễm mặc một bộ váy ngắn rất mỏng, khe tung bay buộc quanh dáng người nàng qua đây.

Đây cũng là thói quen Thái Diễm dưỡng thành ở Huỳnh Dương.

Nhà nàng ở ven hồ Động Lâm, một mình dạo chơi bên bờ hồ mỗi sáng sớm. Thứ nhất có thể rèn luyện thân thể, thứ hai mượn phong cảnh tuyệt đẹp của hồ Động Lâm kia làm vơi đi nỗi phiền muộn trong lòng để thư giãn tâm tình.

Thái Diễm đến Hồ phủ đã ngắm trúng hồ nhân tạo này.

Cho nên, thói quen sáng sớm là đi tản bộ một mình.

Không ngờ, Tào Bằng lại luyện võ ở ven hồ vừa vịn chạm mặt với nàng. Mặt trời sáng sớm mới mọc lên, chiếu vào thân thể trần trụi của Tào Bằng. Vừa mới đổ một thân mồ hôi, phản chiếu ra một ánh sáng kì lạ.

Con dao trên vai nhìn thấy là giết mình.

Nhưng lại làm cho Thái Diễm cảm nhận được một loại nam tính đập ngay mặt.

- A, Quân Hầu!

Tim của Thái Diễm đột nhiên đập thành thịch

Tào Bằng thấy Thái Diễm, đầu tiên là ngây người ra:

- Thái tỷ tỷ, đến tản bộ sao?

- Đúng vậy.

- Ha ha đúng là thói quen tốt... Phong cảnh ở đây không tệ, nếu không ngại Thái tỷ tỷ qua đây đi dạo chút.

Đúng rồi, ta nhớ rõ tỷ tỷ làm Hồ gia thập bát phách, đã hoàn thành chưa?

- Rồi!

- Vậy thì hay quá!

Đột nhiên hai người lặng im một hồi.

Xem ra Tào Bằng không bỏ ngõ đối với Thái Diễm. Năm đó Tào Bằng cướp Thái Diễm từ Thân Đồ Trạch về, còn trong lúc Tào Bằng gặp khó khăn Thái Diễm cũng đã bỏn ba vì hắn. Nhưng lâu rồi không gặp, bỗng nhiên có chút kỳ lạ.

Tào Bằng hơi do dự,

- Vậy ta đi trước.

- Quân hầu đi thông thả.

Thái Diễm cũng không biết mình đang bị sao vậy! Lúc không có Tào Bằng thì lại nhớ, có thể gặp được Tào Bằng thì giống như đang trở về thời thiếu nữ, giống như cảnh tượng lần đầu tiên gặp Vệ Trọng Đạo.

Điều kỳ lạ này khiến Thái Diễm có chút mơ hồ.

Đợi Tào Bằng đã rời khỏi Thái Diễm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc mặt đối mặt với Tào Bằng không biết tại sao luôn luôn có một áp lực làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng khi Tào Bằng đi rồi áp lực này cũng không còn... Vì sao lại có một cảm giác trống rỗng như vậy chứ?

Hai má nóng lên, Thái Diễm cũng không còn tâm trạng tiếp tục tản bộ nên vội quay về chỗ ở.

Có lẽ do người nhà đã đến làm cho Tào Bằng cảm thấy thực sự nhẹ nhõm.

Lại ngồi trên vị trí của Đình Úy, tâm trạng Tào Bằng vô cùng sung sướng. Nhưng mà sự sung sướng này không kéo dài lâu. Đang trước buổi chiều Tưởng Uyển vội chạy đến, nói với Tào Bằng, tù nhân của Quang Trung đã đưa ra ngoài thành.

- Con số này đã được kiểm soát chưa?

- Đã kiểm soát xong, tổng cộng có bốn trăm hai mươi bảy người.

- Mà nay Hứa Đô đang giam giữ bao nhiêu người?

- Tổng cộng có hai ngàn một trăm ba mươi một người.

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi nhú nhú mi.

Khoanh tay bồi hồi trước nha đường đếm từ từ không có chủ ý. 2131 người đây cũng không phải là con số nhỏ.

Có thể tưởng tượng, một khi hành động sẽ gây ra chuyện có ảnh hưởng lớn không.

Những lời nói của Giả Hủ nói cách đây mấy ngày còn vang vọng bên tai.

Chuyện này chắc chắn Tào Tháo sẽ không có câu trả lời, hay là ông ta đã có câu trả lời rõ ràng.

Suy nghĩ một hồi có chút rối loạn!

Đột nhiên Tào Bằng nhớ lại danh tướng Bạch Khởi nước Tần thời Chiến Quốc.

Ông ta đã bày binh bố trận sát hại hơn ba mươi vạn Triệu quân, nghĩ đến lúc đó phải gánh chịu áp lực lớn hơn rất nhiều so với mình.

Ở trình độ nào đó mà nói tình huống mà hai người gặp phải hơi giống nhau?

Hít sâu một hơi, Tào Bằng cắn răng một cái thay cho sự quyết định.

- Truyền lệnh, ba ngày sau, ở Bạch Bộ Loạn ngoài thành Hứa Đô hành hình, trảm ngay lập tức.

- A?

Tướng Uyển có chút run sợ, hạ giọng nói:

- Công tử, đây chính là 2131 mạng người, toàn bộ hành hình hết sao?

Tào Bằng do dự một lát, lại cắn răng dùng sức gật đầu,

- Toàn bộ!

Tướng Uyển cười khổ liếc nhìn Tào Bằng một cái.

Làm sao y không rõ Tào Bằng đang rối rắm? Nhưng cho đến bây giờ Tào Bằng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ biết gánh tất cả các tội danh vào mình. Đã giết một trăm ba mươi sáu mạng người trong nhà Phục Hoàn, ngay cả Hoàng Hậu cũng giết thì làm gì sợ 2131 người này? Chỉ có điều, từ nay về sau thanh danh sẽ không còn nữa!

- Ty chức, tuân mệnh.

Tào Bằng không có xoay người lại, đưa lưng về phía Tướng Uyển, không nói được một lời.

Khi mệnh lệnh được đưa ra, trên dưới Hứa Đô, ai cũng bị chấn động.

Tất cả mọi người đều cực kỳ sợ bản tính sát sanh này của Tào Bằng... Không cần xét xử mà trực tiếp trảm ngay lập tức.

Trời a, đây là 2131 mạng người chứ không phải 2131 con gà a!

Người ở Hứa Đô làm ầm ĩ chuyện này trong một thời gian.

Những bài báo trong ngày ở Hứa Đô, một gã Thanh Lưu viết văn mắng Tào Bằng là loạn thần tặc tử, hung tàn bạo ngược, sao lại giết chết hết những người này.

Cũng cùng ngày, một Đình Uy luôn trầm mặc bỗng nhiên ra lệnh.

Mười mấy tên nha đinh như hổ như sói đi phá nhà của vị Thanh Lưu ở Hứa Đô kia, vọt vào công đường trói chặt Thanh Lưu kia bằng dây thừng kéo ra giữa nhà. Trong chốc lát, tên gia môn vị Thanh Lưu bị bắt, ngoài ra còn có mười mấy người trong nhà cũng bị bắt.

Nếu Tào Bằng đã hạ quyết tâm, đương nhiên sẽ không nhân nhượng như lần trước làm rùa đen rút đầu.

Ông đây muốn tàn bạo, ông muốn hung tàn... Để xem miệng của các người lợi hại hay là con dao ta cầm cứng.

Liên tiếp ba ngày, hơn mười người trên nhật báo ở Hứa Đô đã viết bài sỉ nhục Tào Bằng lập tức bị bỏ tù. Trong đại lao Đình Uy, tạm thời đã chật hết chỗ. Mười mấy gia đình, lại thêm hai ba trăm tên bị nhốt trong

cái đại lao oi bức nóng nực này đã kêu khổ không ngừng. Cũng khó trách lúc trước bọn họ mắng Tào Bằng rất thích thú.

Nhưng Tào Bằng không có phản ứng lạ gì hết.

Vốn tưởng rằng hắn không làm gì được mình, nhưng không ngờ bây giờ lại bị nhốt vào lồng giam này.

Hối hận đã không còn kịp nữa, tiếp theo chỉ biết xem Tào Bằng sẽ xử lý bọn họ như thế nào... Tuy nhiên, trước mắt Tào Bằng chưa rảnh để ý đến. Hắn còn rất nhiều việc cần hoàn thành, không có thời gian lo chuyện này?

Thời gian hành hình chỉ còn lại một ngày!

Khi Tào Bằng về đến nhà lại cảm thấy bị trầm cảm.

Bình thường thôi, vừa nghĩ đến ngày mai sẽ có 2131 người chết trong tay mình, làm sao tâm trạng vui vẻ hẳn lên được.

Vì thế, sai người chuẩn bị rượu, hắn ở trong vườn tự rót tự uống.

Về chiều trong vườn cực kì im lặng.

Uống được chút rượu, Tào Bằng chỉ cảm thấy khí huyết tràn trề, đột nhiên muốn giải phóng ý nghĩ trong đầu. Đúng lúc sân vườn này cách chỗ ở của Chân Mật không xa, thẳng đến nơi ở của Chân Mật. Bởi vì diện tích trong phủ rất lớn cho nên đám người Chân Mật mỗi người ở một chỗ. Thời tiết sau giờ Ngọ cực kỳ oi bức, trong vườn rất yên ắng...

Tào Bằng kéo cửa phòng đi vào phòng ngủ của Chân Mật.

Nhìn thấy Chân Mật đang nằm nghiêng người trên giường, đưa lưng về phía cửa phòng đang chìm trong giấc ngủ.

- Mật nhi nói chuyện với ta đi.

Khi Tào Bằng nói chuyện đã bước lên bục, đặt mông ngồi vào giường bên cạnh.

Lấy bàn tay to đánh nhẹ nhàng vuốt thẳng đùi của Chân Mật. Có thể cảm nhận được bộ quần áo mỏng manh kia giống như làn da mịn màng nõn nà. Mùi thơm tự nhiên của cơ thể lan tỏa ra làm cho huyết mạch của Tào Bằng sôi trào.

Lập tức cởi quần áo ra, hắn tiến đến một tay ôm Chân Mật vào lòng.

Thân hình của Chân Mật khẽ run...

Nhưng Tào Bằng cũng đã có thể hôn lên vành tai của nàng. Một hơi khí nóng lao thẳng ra, thân hình của Chân Mật bị buộc chặt có vẻ đang khấn trương. Tào Bằng hít thở và đã ngậm vành tai của nàng trong miệng, càng thêm dồn dập.

Dường như muốn giãy dụa thì càng bị Tào Bằng ôm chặt.

Đột nhiên Tào Bằng xoay người Chân Mật lại, muốn hôn môi nhưng lập tức sững sốt.

Người phụ nữ đang nằm trong lòng mình không phải Chân Mật.

- Thái.. tỷ tỷ!

Tào Bằng hoảng sợ muốn buông tay.

Không ngờ Thái Diễm lập tức ôm lấy hắn và hôn hắn.

Ý nghĩ ừa mới có chút tỉnh táo lại tan biến... Tào Bằng chỉ cảm thấy huyết mạch sôi sục, tuy rằng Thái Diễm hôn không được coi là thuần thực, thậm chí có thể dùng từ không lưu loát đến hình dung, nhưng có chỗ rất gợi tình.

Uống vào chút rượu làm cho khí huyết dồi dào.

Sao Tào Bằng có thể chịu nổi điều này, trên tay dùng sức chỉ nghe “soẹt” một tiếng, bộ y phục mỏng manh đã bị xé toạc ra làm hai, lộ ra làn da non mềm trắng như sương như ngọc. Ngực bị hai luồng đầy đặn ấm áp đè nặng, chớp mũi có mùi hương giống như mùi cơ thể được lan tỏa. Đôi bàn tay to của Tào Bằng đã đi khắp cơ thể dịu dàng đó...

- A Phúc cho ta!

Dường như Thái Diễm có chút không chịu nổi khổ cực.

Đến lúc này Tào Bằng cũng không thể lùi bước. Vừa xoay người đã đặt cô xuống thân dưới, cái eo nóng bỏng càng thiêu cháy sự việc, đưa vào một vùng bùn lầy...

Thấm thoát trời đã tối.

Tào Bằng cúi cung tận tụy, hướng về “Mai hoa tam lộng”

Nằm trên giường rốt cuộc hẳn đã tỉnh táo. Cúi đầu nhìn thoáng qua Thái Diễm đang trần truồng cuộn người ngay trước ngực, đầu vẫn còn hơi mơ hồ.

- A Phúc, người đừng lo lắng... Chuyện hôm nay do ta chủ động, không liên quan gì đến người.

Ta sẽ không dựa dẫm vào người, lại càng không nghĩ đến sẽ vào cửa Tào gia. Chỉ mong người có thể thường xuyên nhớ tới ta đã rất mãn nguyện rồi.

- Thái tỷ tỷ...

Bỗng nhiên Thái Diễm ngẩng đầu lên, đặt ngón tay lên môi Tào Bằng.

- Đừng nói nữa... là ta cảm thấy hổ thẹn, biết rõ mình đã gả hai lần, hơn nữa con cũng đã lớn lại... Ta cũng không biết vì sao không thể nào quên được người. Lúc trước người bị nhốt ở Huỳnh Dương, vốn dĩ ta đã định ở lại Vô Uy sống quãng đời còn lại ở đó. Nhưng... kết quả cũng không thể kiểm soát lòng mình.

- Ta... sẽ cưới nàng!

- Ngốc, ta chưa chắc sẽ gả cho người.

- Vì sao?

- Bởi vì ta là Thái Diễm, người là Tào Bằng...

Rời khỏi chỗ ở của Thái Diễm Tào Bằng mới phát hiện hoá ra hẳn đã đi nhầm đường.

Chỗ ở của Chân Mật là nằm ở phía Nam, còn Thái Diễm ở vườn phía Tây. Cũng không biết đầu óc lúc đó lú lẫn hay sao mà lại mất phương hướng. Hơn nữa, nơi của Thái Diễm và Chân Mật căn bản khác nhau.

Cũng vì lúc đó kiểm soát không được đã làm ra chuyện hoang đường này.

Cũng may, Tào Bằng là một người chịu trách nhiệm, lập tức nói muốn cưới Thái Diễm làm vợ. Nhưng Thái Diễm lại không đồng ý, chung quy vì thân phận gả hai lần nên có chút băn khoăn. Không sợ Tào Bằng yêu cầu lần ba, Thái Diễm thuỷ chung không chịu nói ra. Chỉ có thể ngày sau từ từ chuyện này sẽ đến, tuyệt đối Tào Bằng không thể nào tha thứ khi Thái Diễm muốn tự mình đau khổ.

Nhưng mà có lẽ đúng là một buổi chiều được giải phóng, những buồn bực trong lòng Tào Bằng đã giảm đi rất nhiều.

Ăn xong cơm chiều hẳn liền đi ngủ sớm.

Đám người Hoàng Nguyệt Anh đều biết mấy ngày nay hẳn đã có nhiều áp lực, cho nên cũng không quấy rầy.

Sáng sớm hôm sau một tiếng sét vang lên.

Mưa to như trút nước, giống như dây thiên hà bị đảo lộn...

Tào Bằng mặc xong quần áo và ngồi bên cạnh sư hổ thú, dẫn Sa Ma Kha rời khỏi Hầu phủ mặc dù trời đang mưa to.

Hai trăm Phi Đà Binh vây quanh Tào Bằng đi dọc trên đường dài thẳng đến cửa thành.

Lúc Tào Bằng đi vào cửa cuốn cổng thành, một người đàn ông trung niên đột nhiên lao ra từ đám người.

Chỉ thấy y lấy đoản đao nhỏ ở trước ngực ra, hung tợn đánh Tào Bằng.

- , nộp mạng đi.

Tuy nhiên, hấn chưa tới gần thì Văn Võ đang đứng ở một bên đã phóng ngựa ra.

- Giữ tính mạng của y!

Tào Bằng còn chưa dứt lời, đoản đao trong tay Văn Võ đột nhiên cuộn lại, ngay cả lưỡi dao và cán dao đã nằm trên vai người thích khách. Tài nghệ của Văn Võ tuy rằng không được gọi là siêu hạng, cũng đã thuộc cảnh giới của võ tướng hạng nhất. Một đao này vừa mới được rút ra đã đánh gãy xương quai của tên thích khách, lập tức da tróc thịt bong.

Thích khách kêu thảm một tiếng, đoản đao rơi xuống đất.

Y chưa kịp phản ứng thì đã có vài tên lính canh cửa đã ủa lên, ghì chặt y xuống đất.

- Quốc tặc, sao lại giết nhiều người như vậy.

Tào Bằng ở trên ngựa lạnh lùng nhìn y một cái.

Đột nhiên lắc lắc đầu phóng ngựa đi.

Trong lịch sử người của Tào Tháo đã giết Phục Hoàng Hậu, từng bị ám sát, không ngờ chuyện giống như vậy lại phát sinh trên người hấn. Tuy nhiên, Tào Bằng không có sợ hãi! Một đám hề nhảy nhót thì sợ ai?

Sa Ma Kha theo Tào Bằng rời khỏi cổng thành, còn Văn Võ thì ở lại canh chừng thích khách.

- Ai sai người đến đây ám sát?

- Không ai sai khiến, tên Quốc tặc vô quân vô phụ giết một đám người.

- Đã như vậy...

Văn Võ nhìn tên thích khách kia cười lạnh một tiếng nói:

- Giữ người lại còn công dụng gì nữa?

- Người đâu, lôi y đến Hộ Thành Hà thì xử trăm lập tức...

- Dạ!

Đối với tình huống này Tào Bằng sớm đã có chuẩn bị.

Trước khi xuất phát hấn đã căn dặn kẻ dưới: Nếu có người đến ám sát, chỉ cần không có lời khai thì không cần lưu tình.

Nói trắng ra đây chỉ để cho một số người xem.

Xem miệng của các người lợi hại hay là đao của ta bén...

Mưa gió càng lúc càng lớn!

Bạch Lô Loan có rất nhiều người.

Lúc Tào Bằng tiến vào Bạch Lô Loan đã nghe thấy từng đợt tiếng khóc la.

Khi hấn xuất hiện, đột nhiên xung quanh vang lên những tiếng chửi rủa. Rất nhiều vị học giả vây quanh chỉ vào Tào Bằng chửi ầm lên.

Nhưng chỉ có như thế, không ai dám làm ra hành động gì nữa.

Tào Bàng xuống ngựa nhìn bốn phía xung quanh.

Trong nội tâm có chút cười nhạo:

- Chỉ có chừng ấy bản lĩnh thôi sao?

Dọc theo bậc thềm đi lên đài cao được dựng lên tạm thời. Trên đài có bày một cái bàn dài còn có một chiếc ghế bành. Trên bàn có một loạt lệnh tiễn, tổng cộng có ba mươi cái. Trên mỗi cái lệnh bài đều viết một chữ “Trăm”. Tào Bàng đi thẳng lên trước ngồi lên ghế Thái sư.

Ngẩng lên nhìn sắc trời.

Sáng nào mây đen cũng dày đặc.

- Giải phạm nhân lên xét xử.

Chỉ cần Tào Bàng ra lệnh một tiếng, một trăm kẻ tù tội bị kéo đến trước bãi cỏ lau ở Bạch Lô Loan.

Hai người Đặng Chi và Tưởng Uyển đang cầm danh sách đứng dưới đài, điểm danh từng tên một. Chợt Đặng Chi đi đến trước đài, lớn tiếng nói:

- Trăm tên thủ phạm đã điểm tên xong, mời Đình Uý xử lý.

- Trăm!

Tào Bàng phất tay ném một tấm lệnh bài xuống dưới.

Từ trong rặng cửa hắc, đã hiện lên một chữ “Trăm”. Một trăm Đại Hán ở trần, đầu bao hồng khăn, cầm đại đao chói lọi trong tay, tiến về phía trước. Lệnh những người đang quỳ trên mặt đất theo Trương Tùng một tiếng hô vang:

- Trăm!

Một trăm khẩu đại đao sáng loáng hạ xuống, chỉ trong phút chốc đầu người đã rơi xuống đất.

Máu tươi phun lên lồng ngực làm cho bãi cỏ lau nhuộm hồng.

Mưa to rơi xuống rửa sạch vết máu, làm cho một vùng đất nhuộm đỏ.

- Tiếp tục kiểm tra!

Mặt của Tào Bàng không chút thay đổi, trầm giọng hét ra lệnh.

Những người đứng xem khắp nơi chửi ầm lên. Nhưng khi một trăm cái đầu người máu chảy đầm đìa lăn trên mặt đất thì những tiếng chửi rửa từ từ im bật.

Mưa gió mấy ngày liền!

Bạch Lô Loan to như thế, chỉ còn vang vọng hai chữ ác nghiệt vô tình “Tiếp tục kiểm tra” của Tào Bàng.

Nhóm phạm nhân thứ hai bị kéo lên, Đặng Chi Tưởng Uyển lại tiến lên.

- Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng!

Đột nhiên, một gã phạm nhân lớn tiếng quát lên,

- Ta cũng bị ép thôi chứ không có ý chống lại Thừa tướng.

- Tướng quân tha mạng a... Đúng rồi, ta có thể tổ cáo.

- Ta biết, ta biết Khảo Thành Lệnh cũng từng tham gia vào đó!

Tào Bàng nhướn mày, không đợi đám người Đặng Chi kiểm tra, lập tức rút ra một cái lệnh bài, ném ra khỏi đài cao.

- Trăm!

Hắn ra lệnh một tiếng, đám người Đặng Chi và Tưởng Uyển cũng không dám dừng lại, nhanh chóng rút ra.

Tay Dao phủ đưa lên lại một trăm đầu người rơi xuống đất.

Gần như vậy đã chết rất nhiều người. Từ một trăm tên trong danh sách đã liên lụy đến hai ngàn mấy người, đủ rồi! Nếu tiếp tục liên lụy nữa có trời mới biết phải chết bao nhiêu người mới kết thúc đây.

Trên cơ bản những người chủ lực đã bị bắt hết.

Cho dù có vài con cá lọt lưới chỉ cần đại cuộc yên ổn là được. Nếu tiếp tục truy cứu chỉ sợ phạm vi sẽ ngày càng lớn, chuyện này cũng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Đủ rồi, 2131 mạng người, đừng tiếp tục liên lụy.

Nhóm thứ ba...

Nhóm thứ tư...

Suốt buổi trưa, hai ngàn mấy người đã bị giải lên pháp trường.

Trong tiếng la tiếng khóc tiếng chửi rủa, một âm thanh vang dội đó là chữ “Chém”, được hét ra từ miệng của Tào Bằng.

Một đám đầu người rơi xuống máu chảy đầm đìa, một vũng một vũng máu tươi phun tung toé...

Toàn bộ Bạch Lô Loan đã biến thành màu đỏ.

Mưa to tầm tã kia cũng không xua tan được mùi máu tanh ngập tràn Bạch Lô Loan.

Trước khi hành hình những tiếng mắng Tào Bằng không ngừng.

Nhưng khúc cuối bốn phía lặng im phăng phất, không ai còn dám nói gì. Một loại máu lạnh xuất hiện trong lòng. Những người đến mắng Tào Bằng bỗng tiêu biến đi tất cả mọi dũng khí.

Trong khoảng khắc từng cái đầu người rơi xuống bọn họ cũng đã có cảm giác.

Thật giống như con dao chói lọi, đang bổ tới hướng của bọn họ...

Thôi đi, đừng mắng nữa!

Đó là một con người tâm gan bằng sắt.

Chỉ nhờ là hần có viết qua Lậu Thất Minh, à quên, hần từng chinh chiến bốn phương.

Tào Diêm Vương!

Mọi người nhìn lên đài cao, Tào Bằng mặt trầm như nước với vẻ mặt rất bình tĩnh, trong đầu hiện lên ba chữ.

Người này chắc chắn là một tên Diêm La Vương giết người không chớp mắt.

Lúc giữa trưa mưa đã dừng.

Một vầng nắng gắt chiếu xuống mặt đất.

Lần cuối cùng trước khi chấm dứt lúc 31 cá nhân bị hành hình, cả người Tào Bằng giống như một con hổ. Thật ra hần đã mang áp lực trong toàn bộ quá trình này, những người ngoài cuộc làm sao hiểu được?

Bề ngoài vẫn làm ra vẻ kiên cường.

Nhưng trong nội tâm đã không ngừng đấu tranh.

Có vài lần đến nỗi hần muốn đứng dậy lớn tiếng la lên: “Dừng lại, dừng lại đi...”

Nhưng cuối cùng hần đã kiềm chế sự kích động này. Làm cho thiện căn của hần đi mất, hần phải bảo vệ người nhà và bọn nhỏ của hần. Nhưng một tên hung tàn không thể nào là một người bảo vệ tốt nhất.

Những điều này sẽ chi phối hần, những tai hoạ sẽ ập lên đầu người nhà hần, phải suy tính trước cảnh tượng hôm nay ở Bạch Lô Loan.

Một khi Tào Bằng giận dữ lập tức xác chết đầy rẫy!

Đây là kết quả mà Tào Bằng mong muốn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Khi mặt trời mọc, nhiệt độ dần dần cao, mùi máu tanh lẫn lộn với những mùi khác làm cho người ta không khỏi buồn nôn.

Tào Bằng lấy tay vịn bàn đứng lên.

Dưới chân có chút bay bổng...

- Công tử quay về nghỉ ngơi đi.

Sa Ma Kha bước lên phía trước thấp giọng khuyên bảo.

Tào Bằng hít sâu một hơi gật gật đầu... Nhưng hắn không cho Sa Ma Kha đỡ mà từng bước từng bước một bước xuống đài cao.

- A Phúc đừng để ở trong lòng.

Năm đó lúc Hoàng Cán tạo phản, những người chết càng nhiều.

Hoàng Trung thấy bộ dạng của Tào Bằng cũng đi đến.

- Trung bá, ta không sao.

Những bùn đất dưới chân đã bị máu tươi nhuộm hồng.

Một chân giẫm lên trên mặt đất nên giày cũng bị dính máu. Tào Bằng khoanh tay nhìn bốn phía chung quanh... Lát sau hắn hạ giọng nói:

- Trung bá làm phiền ông và Hiếu Trực thu dọn các thứ này một chút, chôn những người này đi.

- Dạ!

Hoàng Trung chấp tay tuân mệnh.

- Ta về trước đây, có chuyện gì phái người đến báo.

Hoàng Trung, Pháp Chính, Đặng Chi, Tưởng Uyển, còn có Trương Tùng, Bàn Đức đều tuân mệnh.

Sa Ma Kha cảm sự hổ thẹn lên, rõ ràng Tào Bằng cảm nhận được tính tình của sự hổ thẹn tạo bạo lực thường.

Hiển nhiên trong không khí có mùi máu tươi, làm cho sự hổ thẹn không thích nghi lắm.

Hắn xoay người lên ngựa nhìn gật gật đầu với đám người Hoàng Trung, dẫn Phi Đà Bình đang vây quanh Sa Ma Kha, chậm chậm hướng thẳng đến Hứa Đô.

Đoạn đường quay về rất bình yên.

Ở cửa thành tụ tập rất nhiều người, nhưng khi thấy đám người Tào Bằng đến, lập tức giải tán tránh đường.

- Sa Sa, từ hôm nay trở đi, người ta sẽ là những người đáng sợ nhất trong thành Hứa Đô.

Sa Ma Kha cộc lốc cười,

- Công tử, bị người ta sợ không sao, còn hơn là bị người ta chơi phải không.

- A, những lời này của Sa Sa có lý.

Đúng vậy, không sợ ai, chỉ sợ bị người khác chơi xấu...

Quang cảnh nửa ngày, thật ra Tào Bằng không thể nào di chuyển. Hai ngàn nhiều người, thậm chí không có một ai do hắn tự ra tay.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy một loại mệt mỏi khôn xiết.

Đó là do tinh thần mệt mỏi, so với sự vất vả của thân thể nghiêm trọng hơn chứ không kém. Chuyện này, đối với đời trước mà nói là một chuyện không tưởng. Tào Bằng chỉ muốn về nhà ngủ một giấc ngon lành.

Hầu phủ, cửa phủ mở rộng ra.

Lão phu nhân cho người đứng ngoài cửa phủ đặt một chậu than.

- Nương, người ra đây làm chi?

- Mau cởi giày ra, thay quần áo.

Vài người hầu cầm quần áo và giày mới bước ra. Cũng có người kéo màn che Tào Bằng lại. Tuy rằng không rõ là có ý gì nhưng Tào Bằng vẫn thành thành thật thật thay quần áo mới.

Hắn vừa thay đồ vừa nghe lão phu nhân đang đứng trước cửa nói:

- Hôm nay đã chết nhiều người như vậy trên người con chắc chắn sẽ có oán khí.

- Lát nữa thay xong quần áo, bước qua bồn lửa sẽ làm cho oán khí rời khỏi người con.

Nếu không sẽ làm cho đứa nhỏ chịu oán khí thì khổ...

Cách nói này cuối cùng có lý hay không?

Tào Bằng cũng không rõ.

Dù sao cứ theo những lời của lão phu nhân, thay xong quần áo, hắn bước qua chậu than để vào Hầu phủ.

Thấy đám người Hoàng Nguyệt Anh, còn có Thái Diễm đang đứng chờ ở trong cửa phủ.

Khi thấy Tào Bằng tất cả mọi người đều tươi cười. Nhưng mà nụ cười tự nhiên hay không tự nhiên vẫn xuất phát từ sự chân thật ở đáy lòng.

- Ha ha, cuối cùng cũng kết thúc!

- Đúng vậy, kết thúc.

Hoàng Nguyệt Anh tiến lên dìu Tào Bằng vào phòng.

Mọi người giống như các vì sao đang vây quanh mặt trăng, bước vào phòng. Lão phu nhân đã chuẩn bị sẵn những chén chè cho Tào Bằng ăn.

Mặc kệ như thế nào vừa mới có một trận chết chóc qua đi, Tào Tháo sẽ không nghi ngờ gì hắn.

- Đúng rồi, trong nhà có chuyện gì sao?

- A, vừa rồi người ở phủ Thừa Tướng đến, nói Biện phu nhân cho mời.

- Hả?

Tào Bằng nghe được liền ngăn người ra có chút nghi ngờ nhìn Hoàng Nguyệt Anh. Biện phu nhân? Xem ra Tào Bằng cũng rất kính trọng Biện phu nhân. Tuy rằng nữ nhân này xuất thân không được tốt nhưng rất có chuẩn mực, hơn nữa còn biết nhìn đại cục. Lịch sử đánh giá rất cao Biện phu nhân này... Chỉ có điều do nhiều nguyên nhân khác nhau, đã làm cho Tào Bằng và Biện phu nhân có chút khúc mắc. Nhưng lúc này Biện phu nhân tìm ta, là có chuyện gì?

617. Chương 684: Thím À , Như Vậy Không Tốt Đâu

Một trận mưa to cũng không làm Hứa Đô mát mẻ được thêm.

Ngược lại khi ánh mặt trời lại lộ ra, toàn bộ Hứa Đô lại trở nên oi bức ẩm thấp khiến người ta vô cùng khó chịu. Sau cơn mưa không gió càng ngột ngạt hơn, tận đến khi trời tối muộn mới có một cơn gió nhẹ...

Biện phu nhân đi vào hoa đình dựa vào lan can ngắm nhìn.

Dưới đình, hoa sen nở rộ, con cá bơi lội dưới lá sen, thỉnh thoảng có hai chú ếch từ trong hồ nước nhảy lên trên lá sen, kêu ộp ộp.

Biện phu nhân thở dài, chậm rãi ngồi xuống.

Nàng đã qua bốn mươi tuổi nhưng vẫn chưa hề già đi, vẫn thùy mị nét na như trước. Sống ở Hứa Đô hai năm khiến giữa chân mày của nàng càng tăng thêm vẻ quyến rũ. Thời tiết oi bức, nàng chỉ mặc một chiếc váy lụa mỏng như cánh ve, bên trong là áo yếm màu nguyệt che lấy rãnh ngực đằng trước nửa ẩn nửa hiện càng tăng thêm vẻ hấp dẫn. Bốn mươi tuổi nhưng dáng người vẫn đẹp, trên mặt cũng không hề có nếp nhăn, trong mắt nhiều người, Biện phu nhân quản lý hậu trạch phủ thừa tướng rất uy phong, nhưng trên thực tế, nàng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi...

Đứa con cả Tào Phi bỏ mình khiến Biện phu nhân đau khổ nỗi đau mất con.

Mà nay con thứ Tào Chương và con thứ ba Tào Thực lại không hòa hợp, đặc biệt Tào Chương luôn có lòng thù địch với Tào Thực.

Nguyên nhân vì sao?

Vẫn là câu chuyện hoang đường xưa năm đó của Tào Thực.

Tào Chương thẳng tính, ghen ghét cái ác. Kính trọng Tào Bằng, khinh nhờn Tào Thực. Hai năm này vì Tào Chương trú lại Bắc cương nên Tào Thực mới dám trở về. Nếu không như thế thậm chí Tào Thực còn không dám bước vào gia môn nửa bước.

Càng khiến Biện phu nhân đau đầu chính là xuất thân của nàng.

Xuất thân từ một kỹ nữ, dù gì cũng có chút khó nghe, cho nên cho dù Tào Tháo có nâng đỡ để nàng yên ổn ở vị trí phu nhân nhưng trước sau nàng vẫn vô cùng cẩn trọng. Đình phu nhân đã không quay về nữa, những không có nghĩa là địa vị của Biện phu nhân được củng cố. Phía bên Hoàn phu nhân lại như hổ rình mồi, cũng có vô số phu nhân thêm muốn địa vị hiện nay của nàng. Cũng bởi vậy mà mỗi khi Biện phu nhân làm chuyện gì cũng vô cùng cẩn trọng.

- Phu nhân, Vương Chiêu Nghi đến.

- Cho mời.

Biện phu nhân hồi phục là tinh thần, vội đứng lên xuống hoa đình nghênh đón.

Thân phận Chiêu Nghi này là dưới phu nhân, tính chất cũng giống như tiểu thiếp.

Vương Chiêu Nghi là mẹ của Tào Can, đồng thời cũng là mẹ của Tào Tiết.

Biện phu nhân nghênh đón, Vương Chiêu Nghi vội vàng thi lễ, sau lưng nàng là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, cũng hành lễ theo, miệng gọi phu nhân, thái độ vô cùng cung kính.

- Lễ tiết làm gì?

Biện phu nhân khẽ mỉm cười cầm tay Vương Chiêu Nghi đi đến trong hoa đình.

- Có chút ít dưa và trái cây Tây Vực mấy ngày trước được đưa từ tây bắc tới.

Muội muội tới đúng lúc, ta vừa mới sai người mang rửa sạch bằng nước giếng, có thể dùng ăn được rồi.

Địa vị của Vương Chiêu Nghi ở phủ thừa tướng không cao, cho nên tiền tiêu hàng tháng bao gồm các loại vật phẩm đều khan hiếm.

Giống như số lượng dưa và trái cây được đưa tới từ Tây Vực không nhiều lắm.

Vương Chiêu Nghi căn bản chưa từng được thưởng thức.

Vương Chiêu Nghi nói:

- Tỷ tỷ khách khí, đã sớm nghe nói dưa và trái cây Tây Vực hương vị thơm ngon, hôm nay tiểu muội đúng là có lộc ăn. Tiết, con cũng cùng ngồi xuống nói chuyện.

Tào Tiết nho nhã lễ độ tiến lên đáp vâng rồi mới ngồi sang bên.

- Tây Vực cách Hứa Đô xa xôi.

Thường thường dưa và trái cây không được xuất quan thì sẽ hỏng, cho nên số lượng không nhiều lắm. Tuy nhiên ta nghe nói Tào Tuyền Thạch ở Lương Châu đã bắt đầu tiến hành trồng ở Tây Bắc, không đến sang năm là có thể đủ dưa và trái cây để dùng rồi.

Biện phu nhân cười nói, đột nhiên lại chuyển chủ đề:

- Đúng rồi, ta đã phái người hẹn tướng quân đến rồi.

Chuyện mà muội nói, ta càng nghĩ cũng chỉ thấy chỉ có tướng quân ra mặt mới có thể khiến thừa tướng hồi tâm chuyển ý. Tuy nhiên, gần đây tâm trạng tướng quân có chút phức tạp, tinh thần chưa hẳn đã tốt, lúc nói chuyện phải cẩn thận một chút. Muội biết đó, trong triều đình người mà thừa tướng yên tâm nhất chính là Hậu tướng quân.

- Tiểu muội hiểu...Nếu không có tỷ tỷ, sợ là tiểu muội khó mà gặp được Hậu tướng quân.

- Đó có phải là Tào Diêm Vương hôm nay tại Bạch Lô Loan đã giết hơn hai ngàn người không?

Tào Tiết đột nhiên mở miệng, trong lời nói bộc lộ sự tò mò.

Có câu: chuyện tốt không ra khỏi cửa, việc ác truyền xa ngàn dặm. Cái tên Tào Diêm Vương mới có từ buổi trưa mà sau giờ Ngọ cả thành đều biết.

Vương Chiêu Nghi cười gượng, vội nói:

- Tiết, con không được vô lễ.

- Là bọn hạ nhân nói...

Tào Tiết âm ức.

- Tiết, mặc kệ ai nói gì, con thì không thể nói việc này.

A Phúc này ta cũng không hiểu lắm, nhưng hẳn cũng không phải là người ác, mà nay hết thấy những điều hẳn làm đều giải ưu sầu cho Thừa tướng. Còn nữa, a Phúc là biểu huynh của con, dù thấy như thế nhưng ngàn vạn lần không thể thất lễ.

- Tiết đã hiểu.

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe gia thần bẩm báo:

- Hậu Tướng quân Tân Võ Đình Hầu Tào Bằng đến phủ cầu kiến phu nhân.

- Mời!

Biện phu nhân đứng lên nói.

- Nhắc đến a Phúc thì a Phúc đến, muội muội, chúng ta đi nghênh đón đi.

A Phúc là Cửu Khanh, trọng thần của triều đình, công lao hiển hách, thanh danh truyền xa. Nay thừa tướng không ở đây nhưng chúng ta cũng không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa.

Vương Chiêu Nghi nghe vậy lập tức không dám chậm trễ.

Nàng vội nói:

- Tiểu muội cũng có ý này.

Ngay từ đầu Vương Chiêu Nghi đến cầu Biện phu nhân, cũng không nghĩ Biện phu nhân vừa mở lời là Tào Bằng ra mặt ngay. Vốn Vương Chiêu Nghi cũng không tin, bởi vì nàng thấy Tào Bằng quá lợi hại, tuy là con cháu đời thứ hai nhưng sao có thể thay đổi chủ ý của Tào Tháo được? Nhưng sau khi nghe ngóng tỉ mỉ, Vương Chiêu Nghi mới biết được những công tích của Tào Bằng.

Nếu nói việc Tào Tháo nhất thống được phương bắc, thì trong đó ít nhất có một phần ba là công lao của Tào Bằng.

Đầu tiên, Tào Bằng ở Diên Tân từng có công cứu giá, còn giành được mỹ danh cho Tào Tháo. Tiếp theo, hấn đánh hạ Tây Bắc, lúc chinh phạt Hà Bắc khiến Tào Tháo ở nhà không chút lo lắng. Thứ ba, Tào Bằng và tử phụ của hấn một tay khai sáng Lương Hoài đất đai phì nhiêu. Có thể nói bắt đầu từ trận chiến Hạ Bì, Tào Tháo đã không cần phải lo lắng về vấn đề lương thực, cho dù là tình huống nguy cấp tại trận chiến Quan Độ, Tào Tháo cũng không hề lo lắng về vấn đề lương thảo.

Sở dĩ có cục diện này toàn bộ dựa vào đất đai phì nhiêu ở Lương Hoài.

Càng không cần nói khi nam hạ Kinh Châu, chính là công đầu của Tào Bằng.

Trong chiến tích huy hoàng của Tào Tháo không chỗ nào không có bóng dáng của Tào Bằng.

Tuy là Tào nhị đại nhưng lại có địa vị hết sức quan trọng. Tào Bằng thậm chí còn uống rượu ngang hàng với thế hệ tướng lĩnh đầu tiên Tào thị. Giống như đám người Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần đều đã coi Tào Bằng ngang hàng, không hề có chút nào khinh thường.

Một nhân vật như vậy cũng không phải một Tào nhị đại bình thường.

Đặc biệt hôm nay Tào Bằng ở Bạch Lô Loan chém đầu hơn hai ngàn người, Vương Chiêu Nghi cũng nghe nói qua.

Một người công lao trác tuyệt như vậy đồng thời lại kẻ giết người như ma nên Vương Chiêu Nghi cũng không dám đánh giá khinh nhờn. Cho nên khi Biện phu nhân vừa nói, Vương Chiêu Nghi lập tức đồng ý, cùng Biện phu nhân đi ra ngoài.

Tào Tiết tò mò, Tào Bằng này là người có lai lịch như nào sao tất cả mọi người đều kính sợ hấn.

Có lẽ thời gian này áp lực quá lớn nên Tào Bằng gầy đi rất nhiều.

Khi hấn xuất hiện trước mặt Biện phu nhân khiến cho Biện phu nhân cũng phải trầm khen ngợi: “Thật là một mỹ nam tử!”

Trước kia, Tào Bằng oai hùng.

Thân hình trắng kiện cho nên khiến người khác chỉ cảm thấy khí chất thô chắc vững chãi, chưa khiến người khác cảm thấy tuần tú và thanh tú.

Nhưng khi gầy đi con người như thay đổi khí chất.

Nói như thế nào nhỉ?

Trong oai hùng lại có phong độ của người trí thức, nhìn càng tăng thêm vẻ tuần lãng.

- Hữu Học, gần đây khỏe không?

Đương nhiên Biện phu nhân biết thời gian này Tào Bằng chịu nhiều áp lực rất lớn, ngày nào nàng cũng để ý nhật báo tại Hứa Đô thường có bài viết mắng chửi Tào Bằng, ngôn ngữ vô cùng kịch liệt, ngòi bút tàn nhẫn, ngay cả Biện phu nhân cũng cảm thấy thật quá đáng...Nàng là người ngoài mà cũng hiểu được Tào Bằng đứng nơi đầu sóng ngọn gió sẽ có cảm thụ như nào.

Tào Bằng cười:

- Chỉ là việc nhỏ, có gì mà không đảm đương nổi. Phu nhân quá lo lắng rồi.

- Hữu Học, cứ coi đây là nhà, đừng câu nệ.

Người là tộc cháu của Thừa tướng, gọi ta một tiếng “thím” là được. Đừng gọi là phu nhân làm gì. Đúng rồi, trước đó phụ thân ngươi có gửi một ít quả nho đến, Hữu Học tới đúng lúc quá.

Vừa nói chuyện, Biện phu nhân vừa đến gần cầm tay Tào Bằng.

Với thân phận của nàng làm vậy cũng không quá phận. Mà Tào Bằng lại là cháu trai được Tào Tháo sủng ái nhất, nàng là thím của Tào Bằng, thím cầm tay cháu càng biểu hiện tình thương mến. Nếu là trước kia, Tào Bằng cũng không có cảm xúc gì, nhưng hiện tại hẳn đột nhiên lại nảy sinh sự khó chịu.

Tuổi của Biện phu nhân cũng hơn Thái Văn Cơ một chút mà thôi.

Tuy xuất thân ca kỹ nhưng dung mạo cực kỳ xinh đẹp, bốn mươi tuổi nhưng vẫn thùy mị thướt tha, kiều diễm động lòng người giống như quả táo chín. Chiếc váy lụa mỏng manh lay động theo di chuyển theo bước đi của nàng khiến thân hình thướt tha mềm mại. Bộ ngực đầy đặn nhìn không hề giống như bộ ngực của một phu nhân bốn mươi tuổi. Cơ thể tỏa ra mùi hương thơm tự nhiên như xạ hương khiến tâm trạng người ta nảy sinh nhiều ý nghĩ xa vời...

Vừa mới thân mật như cá gặp nước với Thái Diễm.

Đối với người đẹp trưởng thành không biết sẽ có tư vị gì, tìm Tào Bằng bất chợt đập loạn xạ, hồi hộp khó hiểu.

- A Phúc, có phải trong người không khỏe phải không?

Biện phu nhân cảm nhận được sự khác thường của Tào Bằng, dịu dàng hỏi.

Còn Tào Bằng lại liên tục lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ là buổi trưa hành hình nên cảm thấy có chút mệt mỏi.

- Cũng đúng, việc này khiến người khó xử rồi.

Ngồi xuống hoa đình, Biện phu nhân bảo Tào Bằng ngồi cạnh nàng.

- Vị này là Vương Chiêu Nghi, hôm nay mời A Phúc đến là có một việc muốn nhờ người giúp.

- Ồ?

Trở lại chuyện chính, Tào Bằng lập tức bình ổn tâm trạng.

Vừa đúng lúc hai mỹ tỷ bưng hai khay đựng quả nho đã rửa sạch đưa đến hoa đình. Quả nho rõ ràng đã được rửa bằng nước giếng lạnh, trên vỏ còn đọng hơi sương. Tào Bằng cầm một chùm nhón hai quả khẽ bóp hạt ra rồi cho vào miệng nhai, cảm giác mát lạnh thấm vào phế phủ.

Biện phu nhân xua tay, ra hiệu mỹ tỷ đi xuống.

- Muội muội, có chuyện gì thì nói ra đi.

Đối diện với người đàn ông tuấn tú phong độ trí thức nhưng lại là Tào Diễm Vương giết người như ma, Vương Chiêu Nghi cảm nhận được một áp lực nặng nề trước nay chưa bao giờ có. Trên miệng Tào Bằng lại luôn nở nụ cười ôn hòa, tuy ngồi đó nhưng quanh người lại tỏa ra một sự uy nghiêm khó hiểu, hoặc là nói, đó là sát khí...

Vương Chiêu Nghi hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

- Hậu tướng quân....

- Ôi, thím khách khí làm gì?

Vừa rồi thím Biện cũng đã nói đây là hậu trạch, là người trong nhà, hãy gọi ta là Hữu Học.

Cái tên a Phúc này cũng không phải là người bình thường nào cũng có thể gọi.

Mặc dù Vương Chiêu Nghi là bề trên của Tào Bằng, nhưng cũng không có tư cách xưng hô. Tuy nhiên Tào Bằng nói vậy cũng khiến Vương Chiêu Nghi yên lòng.

Nàng khẽ nói:

- Vậy thiếp thân cả gan...

Vương Chiêu Nghi nói:

- Hiện nay bệ hạ thiếu vương hậu, thừa tướng từng gửi thư có ý đưa Tiết nhi tiến cung, làm tần Hậu cho bệ hạ.

Ta cũng biết đây là vinh hạnh nhà ta.

Nhưng...bệ hạ cao quý, còn Tiết nhi...hai người cách nhau quá xa, kém quá xa, sợ là không hợp. Chỉ là thừa tướng đã lên tiếng, thiếp thân cũng không dám không nghe theo cho nên mới nhờ Hữu Học giúp khuyên bảo thừa tướng thay đổi chủ ý.

Vương Chiêu Nghi nói ập a ập ứng.

Có lẽ bình thường được gả cho hoàng đế lên làm hoàng hậu tuyệt đối là một chuyện rạng rỡ tổ tông.

Nhưng hiện tại Vương Chiêu Nghi cũng hiểu rõ, để con gái gả cho Hán Đế rủi ro chẳng khác gì gà với phượng hoàng. Nói thẳng ra là Tào Tháo đã có thủ đoạn nắm Hoàng Thành trong tay, dựa theo xu thế hiện nay của Tào Tháo, ai dám cam đoan Hán Đế vẫn là Hán Đế? Nếu như thế, cuối cùng bất hạnh nhất chính là nữ nhi.

Ta sao có thể bằng quên chuyện này nhỉ?

Trên lịch sử, Tào Tháo có ba con gái đều gả cho Hán Hiến Đế.

Sau khi Tào Phi soán vị, giống như Tào Tiết này trước sau không chịu giao Ngọc tỷ cho Tào Phi, khiến Tào Phi vô cùng khó xử, vài lần thương lượng khuyên nhủ nhưng không được, tận đến một lần Tào Tiết biết sự việc đã không thể thay đổi được, liền ném Ngọc tỷ xuống đất, giao cho Tào Phi, tuy nhiên từ đó về sau nàng không bao giờ đặt chân lên đất Tào Ngụy nữa bước, mà nàng ở một tòa lầu khác. Kể cả khi Tào Phi mất nàng cũng không hề bước ra nửa bước.

Tào Bằng cảm thấy chưa hẳn Tào Tiết thật sự có cảm tình với Hán Đế.

Thử nghĩ, tỷ muội nàng bị Tào Tháo ép gả cho Hán Đế, mà Tào Tháo và Hán Đế lại là kẻ thù sinh tử, sao có thể đối xử tử tế với tỷ muội nàng.

Sở dĩ làm như vậy cũng là bởi vì chịu ảnh hưởng của thuyết “Nữ giới” kia.

Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó ...đã vào cửa cung thì cả đời là người của Hán thất. Hoặc là, trong đó còn có một tia oán hận Tào Tháo, cuối cùng Tào Tiết đã trở thành liệt nữ được lưu danh sử sách.

Nhưng chuyện này có quan hệ gì với ta chứ?

Tào Bằng biết vậy nên đau đầu nhìn sang Biện phu nhân.

Đây là chuyện nhà của Tào Tháo mà, người bảo ta nên mở miệng khuyên bảo thế nào đây?

Biện phu nhân như biết Tào Bằng khó xử, nhưng Vương Chiêu Nghi đã cầu tới nàng rồi, nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Văn vô trong triều chỉ có vài người mới có thể ảnh hưởng đến Tào Tháo.

Nhưng người nàng có thể tìm đường như chỉ có một Tào Bằng.

- Hữu Học, nếu khó xử thì thôi đi.

Biện phu nhân lấy lui làm tiến khiến Tào Bằng thâm kêu khổ.

Hừ, ngay cả đường lui cũng bị đổ rồi còn gì...Đây không phải làm khó, mà là vô cùng khó xử! Hấn xoay người nhìn Tào Tiết.

Đã thấy cô bé đang tò mò nhìn mình.

Giống như là không hiểu lúc này mọi người đang thảo luận liên quan đến vận mệnh tương lai của nàng.

Nói ra, cô gái này cũng thật đáng thương! Tào Bằng cũng vô cùng thông cảm cho nàng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, đây không phải là chuyện thông cảm hay đồng tình, loại việc này nếu cuốn vào rất dễ bị phiền toái.

Vương Chiêu Nghi dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Tào Bằng.

Còn trong mắt Biện phu nhân cũng mang chút kỳ vọng...

- Thím, như vậy không tốt đâu.

- Không tốt như nào?

- Ta là người ngoài...

- A Phúc, người có phải họ Tào không?

- Phải!

- Vậy người có phải là tộc nhân họ Tào không?

- Ừm...phải!

- Nếu đã vậy thì có gì mà không thể?

Vì tương lai của Tiết nhi, thím thật lòng khẩn cầu người ra tay trợ giúp. Dù sao lời của người thừa tướng sẽ nghe.

Hừ, nói đến đây rồi ta đây sao chối được.

Tào Bằng có chút khó xử gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Thím, việc này để ta suy nghĩ ta được không?

- Ừ!

Tào Bằng nói vậy chẳng khác nào đã đồng ý.

Biện phu nhân cũng không quá ép buộc gấp, nhất là chuyện này lại không quan hệ đến nàng, thứ hai, đúng là chuyện này gây khó xử cho Tào Bằng. Cho nên Biện phu nhân dùng ánh mắt ngăn hành động khẩn cầu của Vương Chiêu Nghi lại. Đồng thời chuyển đề tài, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, nghe nói Thương Thư vẫn gửi quyển Tổng Hành cho A Phúc, có đúng không?

Tào Bằng ngắt ra:

- Đầu năm ngoái thì có.

Tuy nhiên từ lúc chiến sự Nam Dương nổi lên rồi dần dần thưa dần...Năm ngoái sau khi ta rời khỏi Nam Dương thì không nhận được quyển Tổng Hành của Thương Thư nữa. Thương Thư thiên tư thông minh, lại có danh sư truyền dạy, thật sự không cần ta chỉ điểm nữa.

Biện phu nhân nhón một quả nho hé miệng nhỏ nhắn ra cho quả nho vào miệng.

Động tác kia cực kỳ quyến rũ, vô cùng hấp dẫn!

Yết hầu Tào Bằng khô nóng, vì thế lập tức cầm chén rượu trên án uống một ngụm.

- Vậy quyển Tổng Hành kia của Tử Văn còn ở chỗ A Phúc không?

- Cuốn Tổng Hành đó không còn, tuy nhiên vẫn có tin tức đi lại thường kỳ.

Hiện nay Tử Văn ở Liêu Tây cũng rất tốt, mấy lần giao chiến với Tiên Ti, chiến công hiển hách, không hề tầm thường.

- Vậy thì vẫn còn phải mong sau này A Phúc chỉ bảo Tử Văn nhiều hơn.

- Bằng không dám.

- Không dám gì chứ? Người vốn là người có năng lực.

Biện phu nhân khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng lóng lánh như hồ thu gợn sóng, làm tim Tào Bằng nảy lên.

Nói chuyện với nhau một lúc, Tào Bằng đứng dậy cáo từ.

Biện phu nhân tiến hẳn ra khỏi hoa đình, nhìn theo bóng hẳn xa dần.

- Tỷ tỷ, tình hình này sẽ như nào? Hẳn vẫn chưa đồng ý thì phải?

Biện phu nhân cười nói:

- Muội muội, đừng sốt ruột...Việc này nếu đổi là kẻ khác cũng sẽ cảm thấy khó xử. Hôm nay A Phúc không cự tuyệt chứng minh hẳn bằng lòng trợ giúp. Về những chuyện khác, muội đừng để ý tới.

Nên làm thế nào, trong lòng hẳn hiểu rõ hơn so với tỷ muội ta.

Mặc dù Vương Chiêu Nghi không hiểu nhưng cũng biết nên dừng câu chuyện ở đây.

Những gì phải làm nàng đã làm, tiếp theo đành phải xem phản ứng của Tào Bằng là như nào.

- Mẫu thân, con có thể đi tìm a Phúc ca ca chơi đùa được không?

- Hả?

Vương Chiêu Nghi hơi sững sốt, quay đầu nhìn Biện phu nhân.

Khóe miệng Biện phu nhân hơi nhếch lên, trong lòng thầm cảm thán: “Vương Chiêu Nghi đúng là trứng ngọc, còn không thông minh bằng Tiết nhi.”

- Có gì mà không thể, A Phúc là tộc huynh của con, đến quý phủ hẳn chơi cũng bình thường thôi.

Các con là huynh muội, hẳn là nên thường xuyên qua lại mới tốt. Đừng giống như người khác, lúc cần mới đi, lúc không cần thì không đi. Chúng ta là người một nhà, nào có phải con buôn? Muội nói có đúng không?

Đối với cách làm lúc trước của Hoàn phu nhân, trong Tào phủ không ít người biết.

Vương Chiêu Nghi cũng biết, Biện phu nhân và Hoàn phu nhân đều vô cùng lợi hại. Cho nên với chuyện như này không đến lượt nàng tham dự vào. Tuy nhiên hôm nay Biện phu nhân đã giúp nàng, về tình về lý, nàng cần phải biểu hiện một chút.

- Đương nhiên, đó là đương nhiên!

Ra khỏi phủ thừa tướng, ánh đèn đã rực rỡ.

Lúc này ngày trước Hứa Đô sẽ rất náo nhiệt.

Nhưng hôm nay trên đường phố lại vô cùng lạnh lẽo, thậm chí ngay cả bóng người cũng không có.

Ngẫm lại cũng đúng, ngay vừa buổi chiều, hơn hai ngàn đầu người đã rơi xuống đất.

Sát khí kia đã bao phủ toàn bộ Hứa Đô.

Ai dám ra khỏi nhà đi ra phố vào lúc này? Đừng nói dân chúng không dám, ngay cả những du côn lưu manh thường ngày điều võ dương oai trên đường cũng không thấy bóng dáng.

Mà nay Hứa Đô bị bao phủ dưới oai uy của Tào Diêm Vương, ai dám chĩa mũi nhọn vào hẳn nữa? Nếu chẳng may trêu chọc vào hẳn, vậy thì đầu sẽ rơi...

Huống chi Tào Bằng được phong quan Đình Úy, quản lý hình ngục thiên hạ, muốn giết người quả thật là dễ dàng.

Một chuyện kinh thiên này chỉ sợ mấy tháng cũng khó có thể tiêu hết.

Tào Bằng ở trên ngựa, nhìn đường phố lạnh tanh mà khê chau mày, thở dài.

Xa xa, một đội Chấp Kim Ngô đi tới.

Khi vệ đội nhìn thấy đại kỳ “Tân võ Đình Hầu – Tào” kia thì lập tức chuyển hướng lạng lẽ trốn.

Tào Bằng hít sâu một hơi, lắc lắc đầu.

Với tình hình này đã nằm trong dự đoán của hắn, không có gì kỳ lạ.

Hiện tại hắn phải đau đầu chính là chuyện mà Biện phu nhân kính nhờ hắn. Đây là một chuyện rất khó khăn. Thay đổi vận mệnh của Tam tỷ muội họ Tào? Thật sự hắn đã làm thay đổi rồi. Tào Hiến nay mười hai tuổi đã bị Tào Tháo quyết định gả cho Tôn Lãng em của Tôn Quyền. Đợi qua một thời gian nữa, Tôn Lãng sẽ khởi hành đến Hứa Đô, ước chừng cuối năm hai người sẽ bái đường thành thân.

Vận mệnh Tào Hiến nảy sinh biến hóa nhưng vận mệnh Tào Tiết dường như không thay đổi.

Còn Tào Hoa năm nay mới chỉ tám tuổi.

Hơn nữa, Tào Bằng lại không qua lại với tỷ muội Tào thị.

Chỉ có điều Tào Bằng cũng không hề thích Hán Đế thật đúng là hoa tươi cắm bãi phân trâu. Đó là hạng người bạc tình quả nghĩa, khi Tào Bằng xông vào cung giết Phùng Thọ, thậm chí Hán Đế ngay cả rắm cũng không dám thả, chỉ đứng khóc.

Nếu là đàn ông nên xông lên ngăn cản.

Đừng có dùng cái giọng để làm có “lấy giang sơn xã tắc làm trọng”, loại người ấy sao có thể còn có giang sơn xã tắc?

Gả tỷ muội Tào thị phong nhã cho Hán Đế thật đúng là hoa tươi cắm bãi phân trâu.

Kiếp trước Tào Bằng không được nhìn thấy sự quyền uy của con người.

Kiếp này hắn càng như thế.

Nếu không sẽ liên tiếp đi khiêu chiến Tào Tháo vào lúc máu chốt.

Nếu Biện phu nhân đã phó thác hắn, vậy mặc kệ tất cả cũng phải nghĩ cách ngăn cản. Nhưng nên ngăn cản như nào?

Tào Bằng lại có chút đau đầu!

Trở lại Hầu phủ trời đã tối muộn.

Lão phu nhân lớn tuổi nên đã nghỉ sớm

Hoàng Nguyệt Anh đang ở trong thư phòng đọc sách, lại đột nhiên bị một người từ đằng sau ôm lấy, bàn tay to rộng luồn vào trong ngực nàng vuốt ve, sự quen thuộc kia không cần quay lại nhìn cũng biết là ai.

Quyển sách trên tay rơi xuống thư án.

Hoàng Nguyệt Anh mềm nhũn người tức khắc ngã vào trong lòng Tào Bằng, trong miệng gất gỏng:

- Giả thần giả quỷ, thật không biết xấu hổ...Cả người còn đầy mồ hôi nữa, nhanh đi tắm rửa đi.

Tay Tào Bằng ôm lấy eo, đôi môi khẽ ngậm vành tai Hoàng Nguyệt Anh.

Đầu lưỡi chạy dọc theo vài tai Nguyệt Anh, một tay ôm lấy tấm eo thon nhỏ của nàng, tay kia vuốt ve bộ ngực mềm mại, thì thầm bên tai Nguyệt Anh:

- Vậy thì chúng ta cùng tắm với nhau, được không?

Dưới những cái vuốt ve kia, thân hình Nguyệt Anh mềm nhũn như không có xương cốt, thở hổn hển liên tục.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được tay Tào Bằng đã dọc theo khe hở của chiếc váy lụa xoa lấy chiếc bụng phẳng của nàng, chậm rãi tìm kiếm xuống dưới.

- A Phúc, đừng loạn mà!

Ở phủ thừa tướng dự hỏa đã bị Biện phu nhân khiêu khích, sao có thể dừng lại?

- Nguyệt Anh, chúng ta đã lâu không bên nhau, ta nhớ muội vô cùng.

Hoàng Nguyệt Anh thở dốc, còn bàn tay kia của Tào Bằng vẫn không ngừng lần tìm xuống dưới, hai má lúm đồng tiền của nàng đỏ bừng mang theo xuân sắc vô tận, đôi mắt sáng nay càng quyến rũ như tơ, sóng sánh.

- Muội có chuyện muốn nói với huynh.

- Có chuyện gì ngày mai nói sau.

- Là về Thái tỷ tỷ.

- Ừm?

- Muội vẫn cảm thấy hôm nay Thái tỷ tỷ có chút kỳ lạ, muội cảm thấy hình như Thái tỷ tỷ có nam nhân.

- A!

Tào Bằng giật mình lạnh toát cả người, toàn bộ dự vọng tiêu tan.

618. Chương 685: Chuyện Nhà Tào Bằng

Chuyện của Thái Diễm, Tào Bằng hiểu quá rõ.

Chẳng qua sự việc nảy sinh quá đột ngột làm hắn không biết nên giải thích thế nào với các nàng Hoàng Nguyệt Anh.

Tuy rằng Thái Diễm từng nói không cần Tào Bằng phụ trách.

Nhưng Tào Bằng thuộc loại đóng khung trong chủ nghĩa đàn ông, sao có thể để Thái Diễm cả đời cô độc như vậy? Chẳng phải càng khiến nàng khó lập gia đình hay sao? Điều này sao Tào Bằng không thể chấp nhận được. Đoán chừng chân trước Thái Diễm đi nói với hắn là sẽ lập gia đình, thì chân sau hắn lập tức xách kiếm đi giết kẻ kia ngay lập tức. Dù gì, Tào Bằng là người có chủ nghĩa đàn ông mãnh mẽ ngấm vào xương cốt, trải qua hai thế hệ càng khiến hắn khi đối diện với nữ nhân thì nảy sinh cảm giác che chở mãnh liệt.

Mà trực giác Hoàng Nguyệt Anh cũng rất nhạy bén.

Mới chỉ một ngày đã cảm nhận được Thái Diễm không bình thường.

- A Phúc, Thái tỷ tỷ rời khỏi biên ải đến nay đã sáu năm, trước kia tỷ ấy nói là vì con cái còn nhỏ nên không chịu lập gia đình, nhưng hiện tại con tỷ ấy cũng đã lớn, A Mi Quả đã mười ba rồi, cũng là lúc để tỷ ấy đi tìm người bạn tránh cuộc đời cô độc, huynh có tìm được người thích hợp thì giới thiệu cho tỷ ấy.

- Không có!

Tào Bằng dứt khoát trả lời!

Hắn do dự một chút, nói:

- Về chuyện này muội không phải quan tâm, Thái tỷ tỷ không phải là đứa trẻ, chắc chắn tự có quyết định. Chúng ta xen vào, nếu chẳng may giới thiệu sai người, chẳng phải sẽ bị người ta chỉ trích đấy sao?

Thôi, chuyện cứ thế, hôm nay ta mệt rồi, ta đi nghỉ trước.

Nói xong Tào Bằng xoay người đi thẳng lên giường nằm xuống ngủ.

Nhưng hắn lại không phát hiện trong ánh mắt Hoàng Nguyệt Anh lộ ra vẻ phức tạp, thờ dài nhìn hắn.

Tào Bằng là người đàn ông có dự vọng mạnh mẽ.

Nhưng đồng thời hắn cũng là một người không giỏi biểu đạt tình cảm của mình.

Hai ngày trước Thái Diễm có bộ dạng như nào? Hôm nay lại có bộ dạng như nào? Một nữ nhân vừa trải qua tình trạng thân mật vô cùng khác biệt với một nữ nhân trải qua một thời gian dài cấm dục có cuộc sống khổ hạnh. Hoàng Nguyệt Anh cũng là phụ nữ, lại là người thông minh, sao không thể nhìn ra sự thay đổi trong đó?

Trong phủ Tân Võ Đình Hầu không có nhiều nam nhân lắm.

Chắc chắn Thái Diễm sẽ không đi tìm những người hầu nam trẻ tuổi đó, cho nên loại trừ hết.

Hoàng Trung?

Người nay trên sáu mươi, có thể xứng làm cha Thái Diễm.

Bàng Đức? Càng không thể.

Còn lại Trương Tùng, Tưởng Uyển, nhưng Thái Diễm lại gần như không hề tiếp xúc với họ, sao có thể nảy sinh quan hệ với họ?

Trừ phi Thái Diễm là dâm phụ ai cũng có thể làm chồng!

Nhưng vấn đề là Thái Diễm không phải.

Sau khi loại bỏ những người này, mà trong phủ Tân võ Đình Hầu này nếu chỉ có một nam nhân, vậy thì đó là Tào Bằng.

Thái Diễm là do Tào Bằng cứu ở biên ải, cũng đã nhận Thái Dịch, chính là A Mi Quả làm đệ tử, hiện nay đang học ở thư viện tại núi Phù Hí. Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào những liên kết này làm nói rằng Tào Bằng và Thái Diễm có quan hệ thì cũng không có khả năng. Thái Diễm không phải là người mà Hoàng Nguyệt Anh vừa mới tiếp xúc. Trước đây Thái Diễm tạo cho Hoàng Nguyệt Anh cảm giác ít nhiều cũng có chút cảm thụ khuê phòng oán phụ, nhưng có thể nói, hôm nay của trước kia, Thái Diễm không hề tiếp xúc với nam nhân nào.

Nhưng chỉ có một ngày...

Mà ngày hôm qua Tào Bằng ở nhà, Thái Diễm cũng ở nhà.

Mà đám người Hoàng Nguyệt Anh cùng lão phu nhân ra khỏi thành, đi thắp hương tại một ngôi chùa ngoài thành Hứa Đô.

Bởi vì hôm nay Tào Bằng phải chém đầu người, nên lão phu nhân muốn đi chùa cầu phúc cho Tào Bằng.

Mà qua hôm sau thì Thái Diễm có thay đổi, mà kẻ đầu sỏ gây ra kia lại quá rõ ràng.

Trong nội tâm, Hoàng Nguyệt Anh cũng không bài xích Thái Diễm.

Nhớ năm đó Tào Bằng ở Lũng Tây giết Vi Đoan, khơi dậy sự phẫn nộ của thế tộc Quan Trung.

Nếu không phải có Thái Diễm đến thăm viếng Hoàng Phủ thế gia, gia tộc Vệ thị tại Hà Đông khiến cho thế tộc Quan Trung cuối cùng buông bỏ sự trả thù đối với Tào Bằng, nói không chừng Tào Bằng hiện giờ thân vẫn mang tội, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Hoàng Nguyệt Anh là tài nữ!

Thái Diễm cũng là tài nữ trăm năm hiếm thấy.

Hai người thường xuyên nói chuyện với nhau, đàm luận kinh điển, thảo luận thi từ ca phú. Thái Diễm bác học đa tài khiến Hoàng Nguyệt Anh rất là khâm phục. Mà cuộc đời Thái Diễm lận đận, vận mệnh lưu ly càng khiến Hoàng Nguyệt Anh đồng cảm.

Cho nên, Hoàng Nguyệt Anh cũng phản đối Thái Diễm nhập vào Tào gia.

Thậm chí nàng bằng lòng để Thái Diễm làm chính thê, lo liệu việc nhà. Nguyên nhân rất đơn giản, Hoàng Nguyệt Anh là một nữ nhân say mê học vấn, không kiên nhẫn làm việc vặt trong nhà. Còn Hạ Hầu Chân thì sao? Tính tình Hạ Hầu Chân lại quá mức khờ dại, đối xử với mọi người, ngay cả lúc làm mẹ rồi vẫn vô cùng đơn thuần.

Người như vậy mà lo không tốt việc nhà sẽ khiến Tào phủ rơi vào hỗn loạn.

Về phần Bộ Loan, Chân Mật, hai người đều là nữ tử hiền lành, lại thiếu chút thủ đoạn và tâm kế.

Quách Hoàn cũng có thể là một lựa chọn thích hợp, nhưng địa vị và thân phận của nàng là không đủ phục chúng, không thể đảm đương trọng trách.

Để một tiểu thiếp làm đương gia, chẳng khác nào sẽ bị người ta chê cười?

Cho nên, hiện nay Tào phủ vẫn là do lão phu nhân làm đương gia, Hồng nương tử phụ tá. Nhưng lão phu nhân và Hồng nương tử tuổi tác đã cao, mà quy mô Tào phủ lại không ngừng khuếch trương. Từ một cửa nhỏ nhà nghèo nay đã trở thành một phủ Tân Võ Đình Hầu, quy mô đã mở rộng rất nhiều, càng chưa nhắc đến những sản nghiệp liên quan ở bên ngoài.

Tào phủ ở Từ Châu có gần hai ngàn mẫu ruộng tư, là Tào Bằng nắm giữ khi còn ở Từ Châu được Tào Tháo ban cho. Ngoài thành Hứa Đô cũng có một tòa điền trang ngàn mẫu. Điền trang ở Huỳnh Dương cũng không kém ở Hứa Đô. Mà ở quận Nam Dương, trấn Trung Dương, Tào Bằng cũng đã chiếm non nửa tòa núi Trung Dương, diện tích đạt sáu ngàn mẫu trở trở lên. Càng chưa nói đến tại Hà Tây, Võ Uy, Nhật Lạc cùng với Hưu Chư Trạch, điền sản của Tào Bằng đã đạt vạn khoảnh. Nhưng thổ đất đó hầu hết là bắt động sản tư của Tào Bằng, hoặc là do Tào Tháo ban cho.

Ngoài ra còn có Phúc Chỉ lâu, Xuyên Oa ở Hứa Đô...

Những sản nghiệp đó nhiều vô số cộng thêm gia sản của Tào phủ tuyệt đối là một con số kinh người.

Sản nghiệp lớn như vậy mà không có người trông nom quản lý, đương nhiên không được.

Vốn Tào Nam cũng khá thích hợp.

Nhưng hàng năm nàng đều theo Đặng Tắc ra ngoài, trong thành Hứa Đô còn có một tòa tam hộ đình hầu phủ nên cũng không có sức để xử lý sản nghiệp Tào phủ. Hoàng Nguyệt Anh bắt buộc dĩ đành phải giúp đỡ lão phu nhân xử lý việc nhà, nhưng trong nội tâm nàng thích nghiên cứu học vấn, muốn làm một số phát minh sáng tạo mới là hứng thú của nàng.

Nếu Thái Diễm vào cửa Tào phủ, với học vấn, danh vọng và bản lĩnh của nàng tuyệt đối có thể xử lý Tào phủ gọn gàng ngăn nắp. Hoàng Nguyệt Anh cảm nhận được Thái Diễm thích Tào Bằng, mà Tào Bằng cũng có tình cảm với Thái Diễm. Nhưng hai hũ nút này không ai chịu mở ra.

Hoàng Nguyệt Anh vốn mượn cơ hội này kích thích Tào Bằng một chút, để hấn thổ lộ tiếng lòng, nào ngờ lại ...

Trong lòng Hoàng Nguyệt Anh chán chường, nhưng lại càng cảm thấy Thái Diễm là người thích hợp.

Thấy Tào Bằng ngã người lên sập, sau một lúc lâu Hoàng Nguyệt Anh chưa xót cười: “Chuyện này xem ra còn phải muốn thiếp thân lao tâm cho huynh. A Phúc ơi A Phúc, đến chừng nào huynh mới chủ động đây?”

Nghĩ lại, đúng thật là Tào Bằng không hề chủ động.

Bất kể là Hoàng Nguyệt Anh hay là Hạ Hầu Chân, ít nhiều đều là nữ theo đuổi nam.

Đặc biệt là Hoàng Nguyệt Anh, vì Tào Bằng mà phản bội người nhà. Tuy rằng sau này hòa thuận nhưng vẫn là nàng chủ động tấn công. Mà ba người Bộ Loan, Quách Hoàn và Chân Mật hình như là cũng thế. Còn Tào Bằng ngay từ đầu vốn chưa từng chủ động, tất cả đều là do các nàng tự vào vào bản thân.

Người kia thật đúng là...

Hoàng Nguyệt Anh thở dài, đi đến chỗ Tào Bằng đếm chân.

Hôm nay, hấn đích thật là mệt mỏi!

Buổi trưa giết hơn hai ngàn người, buổi tối đi phủ Thừa tướng, lại không biết bị cái gì kích thích.

Ngồi bên mép sập, Hoàng Nguyệt Anh nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má gầy của Tào Bằng. Sau một lúc lâu, nàng lẩm bẩm:

- A Phúc, nếu huynh không chịu chủ động, vậy thiếp thân đành phải bắt huynh chủ động?

Thối tắt ngọn đèn, Hoàng Nguyệt Anh lặng yên đi ra cửa phòng.

Đọc theo hành lang gấp khúc, đi vào chỗ nở của lão phu nhân.

- A cô đã ngủ chưa?

- Hôm nay trong lòng lão phu nhân có chút loạn, vẫn chưa nghỉ.

Hoàng Nguyệt Anh gật đầu phát tay ra hiệu nữ tỳ lui ra, rồi sau đó nàng đi đến cửa phòng lão phu nhân, gõ cửa.

- Ai đó!

Trong phòng vọng ra âm thanh mệt mỏi của lão phu nhân.

- A cô, là con.

- Nguyệt Anh à, đã muộn rồi sao còn chưa ngủ?

- A cô, con có việc muốn thương lượng cùng cô...ừ, là chuyện về a Phúc.

Trong phòng im lặng, lát sau cửa phòng mở ra, Hồng nương tử đứng cửa, cười tủm tỉm nói:

- Đại phu nhân, lão thái thái hôm nay có chút phấn khởi, người tới đúng lúc quá, chúng ta nói chuyện cùng lão phu nhân nào.

Lập thu năm Kiến An thứ mười ba.

Trận chiến Kinh Nam lại nổi lên, Tào Tháo ở Võ Lăng phát động tấn công mãnh liệt quận Trường Sa.

Chiến sự lần này khác với trước đây, lần này là Tào Tháo đánh thật, ông chia binh ra làm ba đường, lấy Nhạc Tiến làm chính soái, Văn Sinh, Vương Uy làm tiên phong dẫn bộ công kích huyện Sung; lệnh hai người Trương Cáp, Từ Hoảng xuất binh từ Hạ Tuyền, công kích huyện La.

Đồng thời Tào Tháo đích thân đôn đốc lấy Hứa Chử làm tiên phong, Ngụy Diên làm cánh lao thẳng tới Ích Dương.

Mười hai vạn đại quân đồng thời phát động công kích khiến thế cục Kinh Nam lập tức trở nên vô cùng căng thẳng. Lưu Bị trấn thủ Lâm Tương lệnh cho Gia Cát Lượng lấy La Giang làm phòng tuyến ngăn cản Trương Cáp, Từ Hoảng; rồi sau đó y lại lệnh cho Trương Phi, Mã Lương trấn thủ Ích Dương độ sức với Tào Tháo. Khoảng cách giữa huyện Sung khá xa với quận Trường Sa, Lưu Bị xuất một số tiền lớn mời Phi Đầu Man xuất binh tương trợ, dựa vào địa hình địa phương giằng co không ngớt với quân Tào. Trong lập tức khắp Kinh Nam nơi nơi đều chiến hỏa, chiến đấu vô cùng kinh khủng.

Trương Phi dưới thành Ích Dương đại chiến hơn trăm hiệp với Hứa Chử cũng không phân thắng bại.

Lần này Mã Lương hiền kế phân ra một đội binh mã do Lã Cát, cũng chính là nghĩa tử Thát Hủy Cát của Lã Bố năm xưa làm thống soái suốt đêm lác qua Tuyết Phong Sơn, xuất hiện tại sau quân Tào, Hứa Chử bất ngờ không kịp đề phòng đại bại mà quay về.

Tộc huynh Hứa Định chết trận tại dưới chân núi Tuyết Phong Sơn, tổn thất vô cùng thê thảm và nghiêm trọng.

Bản thân Hứa Chử bị trọng thương, nếu như không có Hứa Nghi liều chết bảo vệ, cộng thêm Ngụy Diên đúng lúc đuổi tới nơi, nói không chừng đã chết trận ở dưới thành Ích Dương.

Một trận chiến này khiến Tào Tháo vô cùng giận giữ.

Ông ở Nguyên Nam lại một lần nữa tập kết binh mã, sáu vạn đại quân phát động công kích Ích Dương.

Tuy nhiên Ích Dương lúc này đánh cũng không tốt. Mã Lương hiền kế xây dựng trại nhỏ ở Phong Tuyết Sơn, từ xa phối hợp chặt chẽ với Ích Dương. Trương Phi trấn thủ Ích Dương, Lã Cát trấn thủ Tuyết Phong Sơn, tập kích quấy rối hậu quân quân Tào, khiến Tào Tháo không thể đánh thắng mà phiền não.

Đừng thấy Tuyết Phong Sơn không nhiều kẻ thù lắm nhưng lại xuất quỷ nhập thần.

Quân Tào không thiện về tác chiến vùng núi, vài lần bao vây tiêu trừ nhưng đều thất bại quay về.

Đúng lúc này Quách Gia hiển kế!

Mời Ngũ Khê Man xuất binh tương trợ, do Ngụy Diên thống soái, phụ trách quét sạch quân địch ở Tuyết Phong Sơn. Còn Tào Tháo thì chuyên tâm tấn công Ích Dương. Nếu như nói quen thuộc địa hình, am hiểu tác chiến trong núi, ai có thể sánh bằng Sơn Man?

Ngay từ đầu Tào Tháo muốn thành lập uy tín nên không cho Sơn Man xuất binh.

Quách Gia và Tuân Úc đều khuyên:

- Thừa tướng, lúc này hãy lệnh Ngũ Khê Man xuất binh là thời điểm tốt. Thừa tướng thương mến Sơn Man, không muốn Sơn Man xuất chiến là xuất phát từ lòng tốt, nhưng đối với Sơn Man mà nói lại cho rằng thừa tướng chưa coi họ là người một nhà, khó tránh khỏi trong lòng oán hận. Lúc này lệnh cho họ xuất binh là có thể thần phục Sơn Man. Trước đây Tân vũ Đình Hưu đã xây dựng cơ sở tốt, hiện tại chỉ cần thừa tướng ra lệnh một tiếng, một trăm ngàn Ngũ Khê Man chắc chắn quên mình phục vụ vì thừa tướng. Mà đối với Sơn Man Kinh Nam mà nói, thái độ này của thừa tướng cũng có thể khiến họ nảy sinh do dự, phát tiết rằng, Phi Đầu Man và Lưu Bị có lợi ích kết hợp.

Đây là tạo lối thoát cho Tào Tháo.

Tào Tháo căn bản khinh thường Ngũ Khê Man, cũng không tin Ngũ Khê Man, cho nên mới không phái Sa Đăng xuất binh.

Mà nay cục diện rơi vào bế tắc, khiến cho Tào Tháo không thể không suy xét lại.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Tào Tháo quyết định nghe theo đề nghị của đám người Quách Gia.

Dưới sự khuyên can, ông cười khổ:

- Không lão phu một đời cường ngạnh, mạnh mẽ, kết quả lại phải chịu ân của tên tiểu tử kia.

“Tiểu tử kia” chính là Tào Bằng.

Quách Gia cười nói:

- A Phúc trung thành và tận tâm, là phúc của thừa tướng.

- Cái gì mà trung thành và tận tâm, nó bớt mang đến cho ta chút phiền toái thì ta còn hài lòng hơn.

Tào Tháo nói là Tào Bằng phục kích giết đám người Phục Hoàn rồi sau đó tại Bạch Lô Loan chém đầu 2131 người...không đúng, chuẩn xác chính là 2132 người. Chuyện này lan truyền đến Kinh Châu khiến cả Kinh Châu chấn động.

Mọi người thấy Tào Bằng cả gan làm loạn, ai nấy cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy nhiên với Tào Tháo mà nói, giờ phút này lời ông nói ra như thể khoe khoang.

Quách Gia và Tuân Úc nhìn nhau, mỉm cười không nói.

Nhưng trong nụ cười của Tuân Úc đầy sự phức tạp, một chút ưu thương khó hiểu. Dưới sự khuyên giải của Quách Gia, tâm trạng của Tuân Úc cũng không ngừng thay đổi. Thấy thế cục thống nhất thiên hạ của Tào Tháo đã sắp thành, trong lòng Tuân Úc hiểu cho dù Tào Tháo không có lòng soán vị, chỉ sợ không thể không soán.

Nhưng Tào Bằng là qua hệ tộc nhân của Tào Tháo.

Để Tào Bằng vất vả đạt tới đỉnh cao nhất cũng tránh sự nghi kỵ của Tào Tháo.

Vậy còn Tào Tháo thì sao?

Sau khi ông ta thống nhất thiên hạ thì nên làm thế nào cho phải?

Còn Hán Đế?

Đơn giản đó chỉ là một con rối!

Vết xe đổ của Đại tướng quân Đẩu Vũ năm đó, nếu Tào Tháo giao binh quyền ra, không đến một ngày đầu sẽ rơi xuống đất.

Cho nên Tào Tháo sẽ tuyệt đối không giao binh quyền ra, vậy thì Hán Đế sẽ thế nào?

Tào Bằng dùng khả năng chần chừ trên cao để đổi lấy sự tín nhiệm của Tào Tháo, hơn nữa Tào Bằng là tộc cháu của Tào Tháo, có quan hệ như vậy có thể bình yên. Nhưng Tào Tháo thì sao? Ông ta cũng chần chừ trên cao, cho dù ông ta đồng ý tự ô nhiễm mình, nhưng Hán Đế có giống như Tào Tháo đối với Tào Bằng vậy, chấp nhận tín nhiệm ông ta, tha thứ cho ông ta?

Đương nhiên là không...

Nhưng nếu Hán Đế không giống Tào Tháo, vậy thì chắc chắn sẽ vong.

Đến lúc đó thiên hạ lại một lần nữa đại loạn, chư hầu nổi lên, sinh linh lại lầm than.

Tâm trạng Tuân Úc vô cùng phức tạp.

Y vừa thông hiểu Tào Tháo, về mặt khác lại khó có thể dứt bỏ tình cảm với Hán thất.

Tuy nhiên, với tình cảm ngày càng mỏng này, sớm muộn gì Tuân Úc cũng phải có quyết định.

Điều này Quách Gia biết, mà Tào Tháo cũng càng hiểu!

Đối với lòng sắt của Tào Tháo, Quách Gia và Tuân Úc không nói gì, chỉ có điều trong lòng thầm thở dài: cũng không biết là ngày đó sau khi nghe được tin tức là ai đã uống liên tục ba cốc rượu? Lúc này lại xuất hiện một chuyện phiền toái.

- Vậy mời Văn Nhượng phái người tới huyện Ngũ Khê man chuẩn bị hậu lễ mời Sa Đằng xuất binh.

- Vâng!

Tuân Úc khom người lĩnh mệnh, rời khỏi nha đường.

Chân trước y vừa bước đi, sắc mặt Tào Tháo lập tức trầm xuống.

- Phụng Hiếu, người viết thư gửi về cho tiểu tử thối kia cho ta bảo nó đừng sinh sự nữa.

Quách Gia ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

- Thừa tướng, làm sao vậy?

Gần đây không nghe nói ở Hứa Đô xảy ra chuyện gì mà! Từ lúc Tào Bằng đại khai sát giới ở Bạch Bộ Loan thì Hứa Đô mưa thuận gió hòa. Nghe nói mùa thu là một mùa thu hoạch. Gần đây Tào Bằng đang phụ giúp Giả Hủ phụ trách việc gặt gắp. Hay là ở Hứa Đô lại xảy ra việc gì? Hay là Tào Bằng lại trêu trọc gây ra thị phi?

Người này thật đúng là không chịu yên ổn!

Đối với bản lĩnh gây chuyện của Tào Bằng, Quách Gia hiểu rất rõ.

Vì thế, y do dự một chút, khẽ hỏi:

- Thừa tướng, a Phúc làm sao vậy?

- Cho nó quản lý Hình ngục, nó lại quản cả chuyện nhà ta.

- Như thế nào?

- Người xem đi...

Tào Tháo vừa nói vừa lấy một lá thư quảng trước mặt Quách Gia.

Thư của Biện phu nhân gửi tới, nội dung nói: Thái gia có con trai tên là A Địch Quả, cũng được gọi là Thái Địch, là cháu ngoại của Thái Ung, cũng là môn sinh của Tào Bằng, năm nay mười sáu tuổi, từng theo Tào Bằng chinh chiến tại Hà Tây, ở quận Nam Dương cũng lập được nhiều chiến công, được phong làm Kỳ Đô Úy, hiện giờ Thái Địch đang học ở Thư viện tại núi Phù Hí, thành tích rất tốt.

Sau một đồng những lời ca ngợi Thái Dịch thì câu kết của Biện phu nhân là: nửa tháng trước Tào Bằng đã đến nhà vì Thái Dịch mà cầu thân xin cưới Tào Tiết.

Quách Gia đọc xong thì lập tức ngậy ra!

Tào Bằng này lại gây ra gì đây?

Về mặt Tào Tháo giận giữ, hung tợn nói:

- Thân là Đại mẫu thân mà không muốn con được vào cung...cũng không biết nàng tìm được tiểu tử thối này từ lúc nào, mà không ngờ lại nghĩ ra được chủ ý như thế. Lại còn giống trống khua chiêng đến nhà cầu thân, làm cho mọi người trong thành Hứa Đô đều biết hết. Phụng Hiếu, người nói xem có phải ta nên gọi nó tới cho nó vài bạt tai không?

- Việc này...

Quách Gia gãi gãi đầu:

- Đây là việc nhà của Thừa tướng, Gia thật không biết nên làm như nào cho phải.

Tuy nhiên Thái Dịch kia cũng là nhân tài, tính tình cứng cỏi, rất có nghị lực. Huống hồ hẳn lại là hậu nhân của Bá Dương tiên sinh, nếu luận môn đình thì cũng không thiệt thòi Đại tiểu thư nhà ta. Cho nên việc này xin thừa tướng quyết định.

- Việc này..

Tào Tháo cười khổ lắc đầu.

Ông sao không biết Thái Dịch là cháu ngoại của Thái Ung?

Nhớ năm xưa, ông còn là môn hạ của Thái Ung, nếu ông không phải thừa tướng, vậy thì gả con gái cho Thái Dịch cũng là lựa chọn không tồi. Nhưng hiện tại, ông lại có chút rầu rĩ! Từ chối? Vậy thì tên tiểu tử thối kia thế nào cũng chen vào, chắc chắn không từ bỏ ý đồ; mà không từ chối? Vậy ông nên làm thế nào để không chế hậu cung Hoàng Thành?

Mà khiến Tào Tháo tức giận nhất là Tào Bằng kia chuyện nhà người còn lo không xong, lại đi quấy nhiễu nhà người ta?

Con mẹ nó người nhàn rồi lắm sao?

Tuy nhiên về phương diện khác mà nói, Tào Tháo cũng rất cao hứng.

Tiểu tử thối này thật sự đã không coi mình là người ngoài rồi!

Với điểm này mà nói, Tào Tháo vô cùng thích thú.

- Bỏ đi, chuyện này ta tự có chủ trương.

Phụng Hiếu, người viết thư trả lời, nói tên khốn kiếp kia chuyên tâm làm việc cho ta, đừng có gây chuyện phiền toái cho ta.

- Vâng!

- Chờ đã.

Trông mắt Tào Tháo xoay chuyển:

- Ta nghe nói hiện nay Chiêu Cơ đang ở phủ Tân Võ Đình Hầu?

- Đúng vậy!

Quách Gia lộ vẻ hăm mộ:

- Ta còn nghe nói Thái phu nhân cũng thường xuyên đến Hứa Đô thăm hỏi, hiện cũng ở trong nhà của hắn. Lúc trước hắn rời khỏi Kinh Châu còn dẫn theo hai nữ nhân, thật là động lòng người.

Đáng thương cho Quách Phụng Hiếu phong lưu phóng khoáng, tướng mạo anh tuấn, lại chưa có diễm phúc này!

Quách Gia có gia giáo, ở nhà đều do Quách phu nhân làm chủ.

Tính cách phẩm chất Quách phu nhân cũng rất tốt, chỉ là...quá ghen tuông.

Quách Gia chỉ thỉnh thoảng ở bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt một chút cũng không được phép, mà muốn mang nữ nhân khác về nhà lại càng không được Quách phu nhân nhìn mặt. Cho nên hiện nay Quách Gia chỉ có thể lén lút chứ không dám mang nữ nhân về nhà.

Nhưng Tào Bằng này một chuyến đến Tương Dương đã lừa được một phu nhân Lưu Kinh Châu.

Ở Kinh Nam mấy tháng lại mang về hai nữ nhân...

Trong cuộc sống này đau khổ nhất chính là đứng trước một nữ nhân xinh đẹp mà lại không thể làm được gì?

Quách Gia ngồi bên mà cứ tiếc nuối.

Nhưng trong lòng Tào Tháo lại đang toan tính.

Tên tiểu tử thói người dám quản chuyện trong nhà ta, ta không tìm người tính phiền toái thì thôi, người lại tìm ta gây phiền toái?

- Người nói xem, giữa Chiêu Cơ và A Phúc có nảy sinh gian tình gì không?

- Việc này..khó nói lắm. Bình thường Gia cũng không để ý chuyện này.

- Ý của ta là, nếu ta làm chủ gả Chiêu Cơ cho a Phúc, làm chính thê, hẳn sẽ thế nào nhỉ?

“Vậy chẳng phải là loạn sao?”

Lúc trước Hạ Hầu Uyên gả cháu gái thiếu chút nữa đã khiến phủ Phụng Xa Hầu loạn rồi.

Mà nay người lại muốn gả quả phụ đó cho Tào Bằng, chỉ sợ phủ Tân Võ Đình Hầu lại náo loạn lên.

Chỉ có điều...

Đột nhiên Quách Gia nghĩ ra một chuyện.

Không đợi y mở miệng, chợt nghe Tào Tháo nói:

- Vậy cứ quyết định như thế đi. Nó dám chen vào chuyện nhà của ta, thì ta sẽ chen vào chuyện nhà nó, gà chó cũng không yên.

Có đôi khi Tào Tháo lại giống như đứa trẻ, làm việc tùy tính.

Ông đã nhất quyết khiến Quách Gia không nói gì được nữa.

“Người gả Thái Diễm cho Tào Bằng, là người đã lẫn lộn giữa chuyện nhà người và chuyện nhà của hắn. Chỉ sợ ngay cả chó gà nhà người cũng không yên. Đúng rồi, nếu chẳng may lão nhân gia người gả con gái cho Thái Địch, vậy thân phận các người sẽ gọi như nào đây?”

Nghĩ đến đây Quách Gia rùng mình, ngậm miệng lại.

Chỉ thấy Tào Tháo vô cùng đắc ý, Quách Gia chỉ biết thầm thở dài.

Hắt xì!

Tào Bằng hắt xì day day mũi.

Ai đang mắng ta?

Hắn gãi đầu, lại đem chuyện này bỏ qua hết. Muốn mắng hắn thì cứ mắng đi, tuy rằng gần đây bài viết mắng chửi hắn trên nhật báo tại Hứa Đô cũng ít đi, nhưng đó là do bị Tào Bằng dọa mà sợ.

Còn trong lòng không biết có bao nhiêu người đang thầm mắng hấn.

Cũng may các sư phụ Bàn Đức Công, Hồ Chiêu gửi thư an ủi Tào Bằng rất nhiều.

Nội dung trong thư hai người đều nói: “không cần để ý những người khác đánh giá thế nào, chỉ cần con không thẹn với lòng là đủ rồi.”

Trong chuyện này đúng là Tào Bằng không có gì hổ thẹn.

Hấn không giết người thì người sẽ giết hấn.

Nhìn nhiều người bị giết như thế, nhưng trên thực tế hấn cứu càng nhiều người hơn.

Chỉ sợ chuyện này mà do Tào Tháo xử lý thì còn liên lụy rộng hơn, giết chóc nhiều hơn. Mà nay lấy hơn hai ngàn tính mạng đổi lấy sự yên bình phương bắc, sự an bình của Hứa Đô, ngẫm nghĩ lại, Tào Bằng vẫn cảm thấy có chút lời.

Về phần người khác nói thế nào, con rận còn sợ cắn sao? Các người muốn mắng gì thì mắng.

Chộc giận ta thì nhìn ta cầm đao cứng rắn, xem các người mạnh miệng thế nào!

Nhận được sự cảm thông của Hồ Chiêu, Bàn Đức Công, Tào Bằng cũng rất vui mừng.

Đồng thời, Vương Song cũng từ Từ Châu trở về, nói với Tào Bằng là đã đưa một nhà Lưu Quang đến Hán Thành của Lã Hán.

Khi Lưu Quang ở trên thuyền đã nhờ Vương Song nói một câu.

“Từ này về sau trên đời sẽ không còn Lưu Tử Vũ nữa, nếu ngày nào đó Hữu Học đến Lã Hán, không ngại hãy gặp một người bạn cũ tên là Văn Quảng uống một chén rượu nhạt, nói chuyện thế sự. Đây cũng là chuyện mà khi Văn Quảng còn niên thiếu kỳ vọng nhất.

Lưu Quang đã thông.

Trừ đi đao phong, chuyên tâm chuyện văn.

Trong lòng rộng mở, từ nay về sau chỉ nghiên cứu học vấn.

Văn Quảng, chẳng phải chính là bản thân Lưu Quang đấy sao?

Khi hấn còn thiếu niên cũng là lúc Tào Bằng còn thiếu niên, chuyện mong muốn nhất là bằng hữu của Tào Bằng.

Nhưng tạo hóa trêu người, bọn họ không thể trở thành bằng hữu, mà lại trở thành đối thủ.

Lúc trước Lưu Quang tặng Tào Bằng tiểu Ngao, mà nay tiểu Ngao đã lớn, lại còn để được sáu tiểu Ngao.

Ngay cả Vương Song cũng được Lưu Quang tặng cho.

Có lẽ Lưu Quang không còn nhớ đến Vương Song, nhưng phần tính cảm này Tào Bằng lại không chút nào quên.

Nghe Vương Song nói hết, Tào Bằng khê thở dài.

Đó là một người cởi mở, khi hấn ta đã gỡ bỏ được gánh nặng xuống, có lẽ sẽ được sống những ngày tháng vui vẻ thoải mái!

Nếu có cơ hội ta thật sự muốn đến Hán Thành gặp mặt một lần!

Không chỉ gặp Lưu Quang, mà còn muốn gặp Lã Lam, nghe nói Lã Lam đã sinh cho hấn song thai.

- Chu đại thúc khỏe chứ?

- Chu Tĩnh Hải rất khỏe, y nhờ tiểu nhân nhắn lại với Công tử, nói là thủy quân đảo Đông Lăng đã quy mô đầy đủ.

Cho y thời gia ba năm nữa là có thể thành lập được một đội thủy quân có thể đổ bộ Giang Đông.

- Vậy thì tốt quá!

Nay Chu Thương cũng đã kết hôn cưới Từ thị ở Hải Tây.

Nghe nói Từ thị chính là cháu gái của Thái Sử Từ Từ Châu, vô cùng xinh đẹp. Thái Sử Từ bằng lòng gả cháu gái cho Chu Thương, cũng chứng tỏ Chu Thương đã chiếm được sự tán thành của thế tộc Từ Châu, nhớ lại, Tào Bằng vẫn cảm thấy có lỗi với Chu Thương.

Chu Thương vì theo mình chạy nạn ở Nam Dương, bỏ qua cơ nghiệp của bản thân đến Hứa Đô.

Rồi sau đó lại theo Tào Bằng và Đặng Tắc đi Hải Tây.

Mà lần đi này tận mười năm trời.

Sau này Phan Chương, Cam Ninh lại quy thuận hiệu lực cho Tào Bằng, hưởng bổng lộc hai ngàn thạch.

Chỉ có Chu Thương vẫn ở Hải Tây, đóng tại đảo hẻo lánh ở Đông Lăng, nhưng lại không hề nửa lời oán trách.

Mà nay thành thân coi như là có căn cơ.

Tào Bằng đương nhiên cảm thấy vui mừng cho Chu Thương, đồng thời trong lòng còn tăng thêm nhiều kỳ vọng. Nếu Thủy quân đảo Đông Lăng được tạo thành xuất ra có thể thẳng tiến đến Ngô Quận, cũng có thể vây thành Hội Kê. Dọc đường ven biển Giang Đông cố nhiên là một đạo lạch trời. Nhưng đối với Tào Bằng mà nói thật sự không hề có sơ hở lớn nào.

Để quân Tào có thể thông dong đổ bộ trên biển tại Giang Đông chắc chắn Giang Đông sẽ xuất hiện hỗn loạn.

Chẳng qua việc này phải cần một quá trình.

Thủy quân đảo Đông Lăng cần xây dựng, đúng như lời Chu Thương nói, không đến ba năm năm nữa sẽ thành công. Cũng vậy thôi, mười năm đã chờ được, đợi thêm mười năm nữa thì có sao? Về điều này Tào Bằng cũng không hề lo lắng.

Sau giờ ngo, Đình Úy không có sự vụ.

Tào Bằng thông báo đám người Pháp Chính sau đó dẫn theo Sa Ma Kha và Văn Võ quay về Hầu phủ.

Từ xa đã nhìn thấy cửa ngoài hầu phủ có hai xe ngựa đỗ ở đó, nhìn bề ngoài xe ngựa hình như không phải người bình thường.

Hơn một tháng nay lần đầu tiên có người đến trước cửa chính của Tân Võ Đình Hầu phủ của hắn.

- Ai tới?

Tào Bằng ở ngoài cửa phủ xuống ngựa.

Đã có môn đình chạy ra tiếp nhận dây cương.

Tào Bằng ở trong thành Hứa Đô không cưới sư hổ thú, đường phố chật hẹp không thích hợp cưới sư hổ thú. Cho nên ngày thường Tào Bằng để sư hổ thú ngoài đền trang ngoài thành, dù sao mẫu đất ngàn mẫu cũng đủ sư hổ thú chạy thoải mái.

Môn đình vội vàng trả lời: ‘

- Là một nhà Dương Thái Thú Tây Hà tới chơi.

Dương Thái Thú ở Tây Hà?

Tào Bằng chợt phản ứng, Dương Thái Thú Tây Hà chính là Dương Hàng lúc trước đã từng tới quận Nam Dương, đảm nhiệm quận Thừa. Vậy là y đã thăng quan? Không ngờ đã thăng lên làm Thái Thú quận Tây Hà?

Không đúng, quận Tây Hà không phải ở Tịnh Châu sao?

Tịnh Châu kia, còn là địa bàn của Cao Can, chẳng lẽ lão Tào đã quyết định xuất binh Tây Hà?

Điều đó thật ra rất có khả năng!

Đặng Tắc ở Hà Đông đã hơn hai năm rồi.

Mà dưới sự trợ giúp của Vệ thị Hà Đông, Đặng Tắc cũng đứng vững gót chân.

Hiện giờ U Châu ổn định, Ký Châu đẹp yên. Đặc biệt năm nay, Ký Châu được mùa thu hoạch, Ký Châu mùa thu hoạch, cũng khiến cho Tào Tháo không cần phải tiếp tục từ đi về phía nam, xuất thẳng đến Ký Châu. Dưới tình huống như vậy, thu phục Tịnh Châu cũng là gấp rút.

Căn cơ Tào Tháo đánh tốt, hai năm nay đã bao vây tiêu trừ đối với Tịnh Châu, khiến Tịnh Châu hỗn loạn không ngừng.

Cao Can thống trị, nếu không có sự hỗ trợ của Lưu Báo, chỉ sợ cũng khó chống đỡ được.

Dưới tình huống này, đánh chiếm Tịnh Châu thích hợp nhất. Chỉ cần Tào Tháo hưng binh bên này, các nơi Tịnh Châu sẽ lập tức hưởng ứng. Đồng thời theo địa khu Hà Bắc vững vàng khôi phục. Tào Tháo cũng đã chuẩn bị đầy đủ năng lực để chống đỡ người Tiên Ti, tại thời điểm này bổ nhiệm Dương Hàng làm Thái Thú Tây Hà cũng là điều dễ hiểu.

Thê tử Dương Hàng là muội muội Thái Diễm.

Bọn họ đến phủ thăm hỏi cũng là điều bình thường.

Tào Bằng gãi gãi đầu, bộ dạng không hề gì đi vào trong phủ.

Thái Diễm đang ở bên trong phòng tiếp vợ chồng Dương Hàng, bên ngoài phòng không có bóng người, Tào Bằng đảo mắt, đột nhiên thấy hứng thú liền lén lút đứng ở phòng nghỉ bên ngoài, nghiêng tai lắng nghe phòng bên nói chuyện.

- ...Tỷ tỷ ở trong phủ Tân Võ Đình Hầu, dù gì cũng không tiện.

Tuy nói Tào hầu có ân với tỷ tỷ, nhưng trong mắt người ngoài trước sau tỷ cũng không phải là người trong Tào phủ, nếu cứ tiếp tục ở trong Tào phủ, chỉ sợ thanh danh của tỷ tỷ với Tào Hầu không hay lắm, không bằng tỷ đến nhà chúng ta ở.

Người nói chuyện là nữ nhân.

Xưng hô như vậy với Thái Văn Cơ, nhất định là Thái Trinh Cơ, muội muội của Thái Diễm.

Dường như Thái Văn Cơ có chút do dự nên không nói gì.

Lại nghe Thái Trinh Cơ nói tiếp:

- Tỷ tỷ còn có nhà ở Mạc Bắc nhiều năm rồi.

Đến nay vẫn một mình cơ khổ như vậy, thật sự không đành lòng. Trước kia A Mi Quả và A Dịch Quả còn nhỏ, tỷ tỷ không chịu lập gia đình, tiểu muội có thể lý giải. Nhưng hiện tại A Dịch Quả đã được phong làm Kỵ Đô úy, đi học ở Thư viện tại núi Phù Hí, bái được danh sư, sớm muộn gì cũng thành danh. Tuổi của A Mi Quả cũng dần lớn, tỷ tỷ cũng phải nghĩ cho bản thân. Là nữ nhân cũng nên tìm một nam nhân che chở cho mình mới tốt, để khỏi lỡ cả một đời. Nếu phụ thân dưới tuổi vàng có biết, sợ là cũng đau lòng vì tỷ tỷ.

- Trinh Cơ, muội nói vậy là có ý gì?

- Tỷ tỷ, tiểu muội cũng không có ý gì khác, chỉ suy nghĩ cho tỷ tỷ.

Kỳ thật, với tài hoa và dung mạo của tỷ tỷ, bao nhiêu người mong còn không được. Lần này muội đến là chịu sự nhờ vả của gia ông, tìm một hôn nhân cho tỷ tỷ. Tử Lộ có một tộc huynh, tuổi khá lớn, nhưng cũng là một nhân sĩ uyên bác, cũng có danh vọng. Huynh ấy ngưỡng mộ tỷ tỷ đã lâu, cho nên nhờ gia ông cầu hôn tỷ tỷ. Vị tộc huynh kia là xuất thân thanh cao, hiện giờ cũng có chức vị ở Hứa Đô, rất hợp với tỷ tỷ.

Tào Bằng ở ngoài cửa nghe vậy lập tức nổi giận đùng đùng...

619. Chương 686 : Nam Nhân Không Được Quyền Vụng Trộm

- Khụ khụ!

Cùng với hai tiếng ho khan, cuối cùng Tào Bằng cũng cất tiếng.

Đùa à, dù không muốn lộ diện thì cũng phải lộ diện thôi! Mặc kệ thế nào Thái Văn Cơ và Tào Bằng cũng đã có quan hệ xác thịt, nếu gả cho người khác chẳng khác nào bắn thẳng vào Tào Bằng sao? Đối với một người đàn ông có tư tưởng đời sau mà nói, chuyện này tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được.

- Quân hầu!

Lúc Tào Bằng đi vào, vợ chồng Dương Hàng đều đứng lên.

Đi bên cạnh Dương Hàng còn có một đứa trẻ ước chừng năm sáu tuổi, đứa trẻ này là con của Dương Hàng, tên là Dương Phát.

Thái Diễm cũng đứng lên nhưng vẫn không lên tiếng.

Còn Tào Bằng lại không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Thái Diễm, nhìn Dương Hàng, hỏi:

- Tử Lộ, mấy hôm nay rảnh lắm sao?

- Hả? Quân Hầu!

Nay khoảng cách giữa Dương Hàng và Tào Bằng đã thu lại.

Tuy rằng Dương Hàng được phong làm Thái Thú Tây Hà, nhưng thực tế vẫn chưa nhậm chức, đến nay Tây Hà vẫn thuộc khu vực do Cao Can khống chế, cho nên chức vụ Thái Thú Tây Hà của Dương Hàng vẫn là con số không, còn Tào Bằng thì sao? Trước đó đã là Thái Thú Nam Dương, được thăng làm Hậu Tướng quân, một trong Cửu Khanh, mở phủ Nghi Đồng Tam Ti, được Tào Tháo tin tưởng.

Giữa hai người không thể so sánh nổi.

Cho nên Dương Hàng gặp Tào Bằng luôn phải cung kính.

- Bẩm Quân Hầu, ít ngày nữa Hàng phải đến Hà Đông tra xét tình hình Tây Hà, thê tử ta cũng muốn đi theo ta đến Tây Hà để giúp ta, không biết bao giờ sẽ quay về cho nên đến thăm tỷ tỷ, thuận tiện vãn an Quân hầu.

- Ồ, đi Tây Hà.

Thái độ Tào Bằng tỏ ra rất thoải mái, nhưng trong lời nói lại bộc lộ vẻ kỳ lạ.

- Nếu đã vậy, Tử Lộ vẫn sớm nên đi nhậm chức đi.

Cục diện ở Tây Hà phức tạp, Hồ Hán sống chung lẫn lộn, cộng thêm Cao Can và Hung Nô liên hệ chặt chẽ, chỉ sợ cũng khó đối phó, nếu cần gì hỗ trợ, không ngại cứ liên lạc với đại huynh ta chắc chắn sẽ giúp đỡ được Tử Lộ phần nào.

Đại huynh Tào Bằng đương nhiên chính là Thái Thú Hà Đông Đặng Tắc.

Với phẩm cấp mà nói, Đặng Tắc cao hơn Dương Hàng một bậc. Dù sao Hà Đông thượng quận quy mô, mà Tây Hà chỉ là một hạ quận, giữa hai người tuy nói đều là hưởng bổng lộc hai ngàn thạch, nhưng là một so với hai ngàn, một của hai ngàn vẫn là khác nhau rất nhiều. Tuy nhiên Tây Hà lại thuộc Tịnh Châu, không liên quan và cũng không thuộc Hà Đông.

Nếu Dương Hàng muốn đi Tây Hà nhậm chức, vậy thì không thể thiếu sự hiệp trợ của Đặng Tắc.

Tào Bằng nói rất khách khí, trong đó còn mang ý tiễn khách.

Với sự thông minh của Dương Hàng sao không thể hiểu. Nhưng cũng không biết tại sao hôm nay Dương Hàng lại phản ứng rất chậm chạp.

- Trịnh Cơ đã lâu không gặp đại tỷ nên rất nhớ.

Lần này đến nhà ngoại trừ thăm đại tỷ ra, còn có chút việc nhà cần thảo luận với đại tỷ.

“Chuyện gì?”

Không phải là chuyện bắt Thái Diễm đi lập gia đình chứ?

Chuyện này không thể được!

Tốt nhất là hỏi thẳng tộc huynh chết tiết kia là ai, rồi tìm cách tống cổ tên đó ra khỏi Hứa Đô.”

Trong lòng Tào Bằng đã quyết định.

Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tươi cười ôn hòa, có chút tò mò:

- Là chuyện gì? Không biết ta nghe được không?

- Việc này...

Yêu cầu này của Tào Bằng có chút hơi quá.

Về mặt Thái Diễm lập tức đỏ lên.

Thái Trinh Cơ trên dưới ba mươi, khá giống Thái Diễm, nhưng tính tình Thái Diễm dịu dàng hơn, Thái Trinh Cơ thì mạnh mẽ hơn. Giọng nói của nàng trầm hơn Thái Diễm, nhưng lúc nói chuyện lại không dịu dàng như Thái Diễm.

Nghe Tào Bằng mở miệng, Thái Trinh Cơ cũng không khách sáo.

- Nếu Quân hầu đã ở đây, vậy thì thiếp thân cả gan nói thẳng ra.

Tuổi đại tỷ cũng không trẻ nhưng vẫn mãi cô độc, thật sự khiến người khác không yên tâm. Thiếp thân lại sắp cùng phu quân đi Hà Đông, ngày sau bên cạnh tỷ tỷ không có ai chăm sóc. Càng nghĩ, thiếp thân càng cảm thấy không yên tâm, cho nên đã nghĩ vì đại tỷ, tìm một hôn nhân cho đại tỷ. Phu quân thiếp thân có một vị tộc huynh hiện đang làm việc tại Hồng Lư Tự, biết thư hiếu lễ, tính tình ôn hòa, lại là người có học vấn.

Thiếp thân cảm thấy, đại tỷ và vị tộc huynh kia của phu quân cũng khá hợp, cho nên muốn nói chuyện với đại tỷ.

Nhưng này giờ đại tỷ không nói gì cả, vừa đúng Quân hầu có mặt ở đây, sao không khuyên đại tỷ một chút? Tộc huynh kia tuy tuổi hơi lớn nhưng gia cảnh cũng rất khá, biết thương người...nếu đại tỷ gả cho huynh ấy, nhất định sẽ hạnh phúc.

Thái Diễm dùng khóe mắt liếc trộm Tào Bằng một cái.

Tào Bằng cười cười:

- Thái tỷ tỷ ở đây cũng rất vui vẻ, cần gì phải gả cho người khác? Nếu nàng đã không nói gì vậy thì chắc chắn là không muốn...Nếu đã vậy, nhị tỷ, người cần gì phải ép buộc?

Theo mức độ nào đó thì thái độ đó của Tào Bằng đã quá rõ ràng.

Nhưng Thái Trinh Cơ với tính tình mạnh mẽ cũng nhất quyết không chịu bỏ qua, nghe Tào Bằng nói vậy, nàng lập tức nổi giận.

- Lời quân hầu nói sai rồi.

Tỷ tỷ đã qua hai đời chồng, nay lại ở trong Hầu phủ là danh bất chính ngôn bất thuận, nói ra đúng là có chút khó nghe. Ta biết Quân hầu có thể không quan tâm, nhưng tỷ tỷ thì không thể không để ý. Hơn nữa, cha ta nếu có linh thiêng trên trời cũng sẽ không đồng ý chuyện như này. Nếu nữ nhân có chỗ không đúng là cũng không phải là chuyện bình thường.

Lời nói có phần cay độc!

Sắc mặt Thái Diễm trắng bệch, hai tay nắm chặt lại.

Cũng không biết là Thái Trinh Cơ cố ý hay là vô tình, nhưng chuyện Thái Diễm lấy hai chồng là chuyện kiêng kị. Phải biết rằng gả cho Vệ Trọng Đạo là không vấn đề gì, nhưng còn Lưu Báo kia, đối với Thái Diễm mà nói đó tuyệt đối là ác mộng.

Thái Trinh Cơ nói vậy càng khiến Tào Bằng tức giận.

- Ta nói, Thái tỷ tỷ không lấy chồng, không lấy ai hết. Được rồi, nếu không có chuyện gì thì về sớm đi.

- Người là ai nào?

- Hử?

Thái Trinh Cơ hét lên:

- Quân hầu, thiếp thân kính người là anh hùng đương thời, cũng có sự trong sạch. Nhưng chuyện của tỷ tỷ của ta thì liên quan gì đến người? Tỷ tỷ ở tại Hầu phủ, người có biết người ngoài bình luận thế nào không? Người có thể không để ý, nhưng tỷ tỷ ta thì sao? Thanh danh của tỷ ấy nên gột rửa thế nào cho sạch đây?

Hơn nữa, chuyện ta và tỷ tỷ nói chính là chuyện của Thái gia. Tuy Quân hầu người quyền cao chức trọng nhưng chen vào chuyện Thái gia ta dường như quá mức hồng hách.

Người khác sợ Tào Diễm Vương người nhưng ta thì không sợ.

“Ồ người đàn bà này hôm nay đến đây là gây chuyện phải không?”

Sắc mặt Thái Văn Cơ trắng bệch, vội đứng lên nói:

- Trinh Cơ, đừng nói nữa.

- Dựa vào gì mà không thể nói?

Thái Trinh Cơ được lý không buông tha người khác, lớn tiếng:

- Tỷ tỷ, tỷ phải biết rằng tuy cha đã mất nhưng thanh danh vẫn còn, tỷ không đường hoàng ở trong quý phủ của Quân hầu như vậy, cho là có thân phận gì?

Tỷ có biết người bên ngoài nói tỷ thế nào không?

Bọn họ nói, tỷ tỷ không biết hổ thẹn, không tuân thủ “giới nữ”, tham luyện quyền thế, ham hư vinh, cho nên mới ở trong quý phủ Quân hầu.

Tỷ có thể không bước ra cửa chính, nhưng muối muối vẫn còn muốn gặp người ta, tỷ làm thế sao muối có mặt mũi ra ngoài, tỷ khiến phụ thân trên trời có linh thiêng sao ngủ yên được?

- Trinh Cơ, im ngay.

- Muội muội...

Dương Hàng cảm thấy Thái Trinh Cơ nói hơi quá.

Mà Thái Diễm tay vịn vào ghế dựa lớn, sắc mặt tái nhợt, lão đảo như sắp ngã.

Tào Bằng bước lên phía trước đỡ lấy nàng, nhìn dáng vẻ khổ sở của nàng, nổi tức giận trong lòng càng bốc cao.

- Nữ nhân này thật làm càn.

- Nữ nhân này thật làm càn!

Tỷ tỷ ở chỗ ta đang tốt thì người lại chạy tới nói những lời linh tinh. Được, người nói Thái tỷ tỷ không có danh phận, ta sẽ cho nàng danh phận, ta muốn xem kẻ khốn kiếp nào dám nói loạn nào.

- A Phúc!

- Sợ cái gì, chúng ta từng có quan hệ xác thịt, sao có thể gả nàng cho người khác?

Dương Tử Lộ, cái tên tộc huynh gì gì đó của người, bố đây đi chém đầu chó của hắn, xem kẻ nào còn dám cưới nàng không.

Tào Bằng bùng nổ rồi!

Thái Diễm đỏ bừng mặt.

Chuyện như này sao có thể nói ra trước mặt người khác?

Tuy nhiên, trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, điều này chứng minh trong lòng a Phúc không hề coi nàng là hoa tàn bại liễu.

Dương Hàng mỉm cười ngồi yên, không rên một tiếng nào.

Thái Trinh Cơ cũng ngậm miệng, cười hì hì, không nói gì

Từ hậu đường đi ra một đám người, là Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân dìu lão phu nhân, còn có Bộ Loan, Quách Hoàn và Chân Mật đi theo.

Lời Tào Bằng vừa ra khỏi miệng đã hiểu có chút khác thường.

Thái Trinh Cơ ngày thường tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là người đàn bà không biết sống chết, hôm nay sao lại ăn nói hùng hồn đến vậy?

Đến khi đám người lão phu nhân xuất hiện thì hẳn bùng tỉnh hiểu ra.

Còn Thái Diễm thì trợn mắt há hốc mồm, xấu hổ đỏ mặt, không biết làm thế nào cho phải.

Hoàng Nguyệt Anh cười nói:

- A Phúc, huynh còn nói chuyện không liên quan tới huynh? Trách không được tối hôm đó muội vừa mới nhắc đến thì huynh kêu buồn ngủ, hóa ra trong lòng có ma.

- Các muội...

Da đầu Tào Bằng căng lên.

Vẫn là lão phu nhân mở miệng giải vây cho Tào Bằng.

- A Phúc, Chiêu Cơ là khuê nữ tốt, lại có ơn cứu mạng với con.

Trước kia cha con từng nói, nếu con muốn thì hãy cưới người ta. Nhưng Chiêu Cơ xuất thân danh môn, không hề tầm thường, mẹ vẫn cảm thấy con không xứng với Chiêu Cơ. Không ngờ hai người các con...Ha hả, nếu không phải Nguyệt Anh nói cho mẹ biết, ta vẫn còn không biết.

Chuyện ngày hôm nay là do mẹ bày ra, mời vợ chồng Dương Thái Thú tới chính là bắt con nói thật lòng.

Con đó, cái gì cũng tốt chỉ mỗi cái là có tâm sự gì cũng đặt ở trong lòng, không nói ra.

Mẹ biết con sợ chúng ta lo lắng, nhưng có những chuyện con không nói ra, mẹ làm sao mà biết con nghĩ gì? Nếu Nguyệt Anh không cảm nhận được, chẳng lẽ hai người các con cứ lén lút như vậy sao? Dù gì cũng không đúng.

Nói xong, lão phu nhân vẫy tay:

- Chiêu Cơ, con lại đây.

Thái Diễm ngượng ngùng, thật sự không biết nên làm gì cho phải.

Chợt nghe lão phu nhân nói:

- Con là đứa trẻ số khổ, lại có ơn với a Phúc. Lão thân cũng muốn nó có một người vợ như con nhưng lại cảm thấy xuất thân của con như vậy, a Phúc nó không xứng với con. Hôm nay nếu tất cả đã rõ ràng, vậy lão thân chỉ hỏi con một câu: con có bằng lòng gả vào cửa Tào gia ta không?

Thái Diễm mặt đỏ bừng.

Nàng sống hơn ba mươi năm, đã trải qua rất nhiều đau khổ, cũng là người có kiến thức rộng rãi.

Nhưng nàng xin thề trong đời nàng chưa từng gặp phải tình huống xấu hổ như này, bí mật nhỏ giấu ở trong lòng đã lập tức bị vạch trần, khiến nàng mất mặt. Nhưng cự tuyệt sao? Nàng đương nhiên không chịu. Chấp nhận? Quá xấu hổ!

- Nương...

- Con im miệng!

Lão phu nhân đột nhiên trừng mắt, quát.

Vốn Tào Bằng định đứng ra giải vây cho Thái Diễm, nhưng lại bị lão nương quát to, lập tức rụt trở lại.

- Con không nói gì, lão thân coi như con đồng ý rồi.

- Dạ!

Thái Diễm khẽ khàng lên tiếng nhỏ như muỗi kêu.

- Tốt lắm, a Phúc!

Lão phu nhân đột nhiên nói:

- Ra xin lỗi vợ chồng Dương Thái Thú ngay đi, vừa rồi con nói cái gì? Tốt xấu gì con cũng là một trong Cửu Khanh, sao có thể ăn nói không lễ phép, chẳng khác gì hạng vô lại ở trấn Trung Dương chứ?

- Con....

Tào Bằng gãi gãi đầu, chấp tay hành lễ với Dương Hàng, lại quay sang xin lỗi Thái Trinh Cơ.

Bị người khác bày kế lại còn phải xin lỗi!

Nào có lý lẽ như vậy...

- Chiêu Cơ, chúng ta đi thôi, có một số việc còn cần phải bàn với con.

Lão phu nhân nói xong, lôi kéo Thái Diễm rời khỏi.

Thái Diễm vội vàng bước nhanh nắm lấy tay lão phu nhân, cúi đầu đỏ mặt, yên lặng rời khỏi.

- Nguyệt Anh, muội...

- Đã được rồi rồi còn khoe ra. Lần này cũng là huynh có lỗi.

Hoàng Nguyệt Anh thấp giọng nói:

- Nếu còn có lần sau, đừng trách muội không khách khí.

- Không dám, không dám!

Mấy người Hạ Hầu Chân trong mắt hàm chứa u oán, nhìn Tào Bằng rồi theo lão phu nhân ra ngoài.

Thái Trinh Cơ cũng vội đứng dậy đi theo mọi người. Trong phòng chỉ còn lại hai người Dương Hàng và Tào Bằng.

Tào Bằng nhìn Dương Hàng, mà Dương Hàng cũng nhìn Tào Bằng.

Sau một lúc lâu, Dương Hàng đột nhiên nói:

- Quân hầu, việc này không liên quan đến ta.

Là phu nhân đột nhiên tìm tới cửa, mà Thái Trinh Cơ lại hy vọng có thể có nơi tốt cho tỷ tỷ, cho nên mới có chuyện hôm nay. Vừa rồi Thái Trinh có những lời đắc tội, xin Quân hầu chớ trách.

Ta có quyền trách tội sao?

Tào Bằng cũng xấu hổ cười cười, đột nhiên chuyển đề tài:

- Tử Lộ, tộc huynh kia của ngươi...

- Ô, là giả!

- Hả?

- Dù ta có tộc huynh cũng đâu dám to gan đến trêu trọc vầy ngược Quân hầu. Đó đều là Trinh Cơ bịa đặt ra, vì muốn bức Quân hầu tỏ thái độ. Tuy ta phản đối nhưng Hoàng phu nhân nói nếu như không làm vậy, chỉ sợ Quân Hầu sẽ không đứng ra, hạ quan cũng là bất đắc dĩ.

Giỏi thật, hóa ra từ đầu đến giờ đều là diễn trò.

Tào Bằng nhìn Dương Hàng, cuối cùng bất đắc dĩ một tiếng thở dài!

Có một người vợ thông minh hiểu mình như vậy, không biết là may mắn hay là bất hạnh. Nhưng Tào Bằng có thể cảm nhận được, chỉ sợ trải qua chuyện này, địa vị Hoàng Nguyệt Anh sẽ càng thêm củng cố, còn địa vị của mình càng bị giảm sút.

Nam nhân không ai có quyền vụng trộm!

Tuy nhiên bất chợt Tào Bằng hiểu câu “lời cho huynh” của Hoàng Nguyệt Anh là có ý gì.

Hóa ra, Hoàng Nguyệt Anh không chỉ tìm đến một mình Thái Diễm.

Nàng cũng nhận ra tình cảm của Tôn Thượng Hương đối với Tào Bằng.

Đối với Tôn Thượng Hương, Hoàng Nguyệt Anh cũng suy nghĩ rất lâu, nữ tử này là người si tình, năm xưa chỉ gặp mặt một lần vội vàng tại phủ Ngõ Hầu nhưng đã khiến nàng mười năm nay nhớ mãi không quên Tào Bằng.

Mà nay Tào Bằng lại xa xứ.

Tình cảm này rất đáng trân trọng.

Còn nữa, thân phận và địa vị của Tôn Thượng Hương cũng rất xứng với Tào Bằng.

Nhưng vấn đề ở chỗ thân phận của Tôn Thượng Hương không thể công khai, Hoàng Nguyệt Anh càng nghĩ, chỉ có thể tìm Tôn Thượng Hương nói chuyện. Trong lúc nói chuyện, nàng có thể hiểu ý tứ của Tôn Thượng Hương, nhưng lại không có cách nào cho Tôn Thượng Hương danh phận thê tử. Nói cách khác, Tôn Thượng Hương có thể gả cho Tào Bằng, nhưng phải là thân phận thiếp thất.

Như vậy mới có thể che giấu được thân phận Tôn Thượng Hương.

Đồng thời, cũng có thể cấp cho một nhà Đại Kiều phu nhân ở Huỳnh Dương có một thân phận thỏa đáng.

Ngay từ đầu Tôn Thượng Hương đã cảm giác rất thiết thòi.

Thậm chí chạy tới Huỳnh Dương, tìm Đại Kiều khóc lóc kể lể... Nhưng Đại Kiều phu nhân lại cảm thấy cũng không phải là không thể. Thê thiếp, kỳ thật chính là một danh phận. Chỉ cần muội có thể vui vẻ bên Tào Bằng, thì mọi thứ khác đều không quan trọng.

Thứ nhất, nàng không muốn xa Tào Bằng.

Về mặt khác, Tôn Thượng Hương cũng không thể quay về Giang Đông.

Nàng lén lút để một nhà Đại Kiều phu nhân chạy trốn, tất nhiên Tôn Quyền rất phẫn nộ. Huống chi, trong chuyện này còn liên lụy rất nhiều người, có Thái Thú Hội Kê Hạ Tề, Bà Dương Lệnh Lục Tồn, Đô Ủy Kiến Xương Thái Sử Từ...v.v. Mặc dù Tôn Quyền hoài nghi những người này nhưng lại không có chứng cứ, ông ta không thể làm gì họ.

Nhưng một khi Tôn Thượng Hương trở về, những người này tất nhiên sẽ có phiền toái.

Tôn Thượng Hương dưới sự khuyên bảo của Đại Kiều phu nhân mà cuối cùng đồng ý.

Cũng chính lúc này Biện phu nhân đột nhiên đến phủ Tân Võ Đình Hầu, nói là phụng mệnh thừa tướng làm mai cho Tào Bằng.

Đối tượng làm mai chính là Thái Diễm.

Tào Bằng lập tức thuận nước đẩy thuyền đồng ý, cũng bớt đi chút phiền toái.

Tuy nhiên, việc hôn nhân định ra rồi vẫn còn phải một thời gian chuẩn bị, Hoàng Thừa Ngạn nhận lời mời của Tào Tháo trở về Giang Hạ, nói là có chuyện quan trọng phó thác. Trước khi đi, Hoàng Thừa Ngạn hung tợn cảnh cáo Tào Bằng, nếu còn dám câu ba đáp bốn nữa thì nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trên thực tế, một chuyện này đã thể hiện địa vị sau này của Tào Bằng ở Hầu phủ.

Tuy Hoàng Nguyệt Anh nói là thành toàn cho Thái Diễm và Tôn Thượng Hương, nhưng trong lòng dù gì cũng có chút oán trách.

Ngay cả bốn người Hạ Hầu Chân, Bộ Loan, Quách Hoàn và Chân Mật cũng tỏ vẻ không vui.

Đồng thời, khi Tào Bằng và Thái Diễm định thân, Thái Diễm cũng không thể ở tại Hầu phủ mà phải đi ở nhờ tại nhà vợ chồng Dương Hàng, Thái Trinh Cơ. Tôn Thượng Hương và Thái Diễm cùng phải rời khỏi để chờ Tào Bằng cưới về.

Nói cách khác, trước khi thành thân, Tào Bằng không thể gặp mặt bọn họ.

Số lượng vợ gia tăng rồi!

Nhưng khổ hạnh của Tào Bằng cũng gia tăng.

Điều này cũng khiến Tào Bằng đau buồn mãi không thôi.

Tinh lực vô tận của hắn đành phải tập trung vào công vụ, hoặc là cùng với Hoàng Trung, Bằng Đức thao diễn nhân mã, luận võ luyện công ở điền trang.

Ngày ngày cứ trôi qua như vậy.

Ngày mười lăm tháng tám, cuối cùng Tào Bằng đã cưới hai người con gái là Thái Diễm và Tôn Thượng Hương làm vợ gây ảnh hưởng không nhỏ ở Hứa Đô.

Lúc trước giết cả nhà Phục Hoàn, thanh danh Tào Bằng đã không bằng trước.

Tuy nhiên dù vậy vẫn không ít người đến chúc mừng. Tuy rằng Thái Ung đã chết nhưng môn sinh lại nhiều, có những nhân sĩ này đến cũng khiến tiệc cưới không đến mức quá tẻ nhạt.

Đối với việc Tào Bằng cưới Thái Diễm dường như là chuyện đã nằm trong dự liệu.

Từ lúc Tào Bằng từ tây bắc trở về, lại lúc bị “quỷ tâm” tại Huỳnh Dương, chuyện giữa hắn và Thái Diễm đã bị nhiều người lưu truyền. Chỉ có điều sau khi Thái Diễm tới Huỳnh Dương lại không qua lại với Tào Bằng nhiều, cộng thêm sau đó Tào Bằng lại đi Nam Dương nhậm chức, nên sự việc cũng dần phai đi.

Hiện giờ đột nhiên hai người thành thân, khiến không ít người bất ngờ.

Bất ngờ nhất vẫn chính là Thái Dịch đang học tại núi Phù Hí.

Sau khi Thái Diễm được gả cho Tào Bằng thì Thái Dịch cũng chính thức đổi họ thành Tào Dịch, còn A Mi Quả thì đổi thành Tào Mi.

Hình như Tào gia lại càng thịnh vượng hơn!

Nhưng vào đầu tháng chín, cuộc chiến tại Kinh Nam đột nhiên thay đổi bất ngờ.

Tào Tháo phá được Ích Dương khiến Trường Sa đại loạn, vốn Lưu Bị chia binh ra nghênh địch, nay Ích Dương bị cáo phá lại khiến Gia Cát Lượng hai mặt đều có địch. Rơi vào đường cùng, Gia Cát Lượng lập tức vứt bỏ việc trấn thủ Bạc La Giang, gấp rút tiếp viện Trương Phi.

Sau khi cứu Trương Phi ra, hai quân hội hợp dọc Tương Thủy xuống phía nam, lui giữ Lâm Tương.

Sau khi Ngũ Khê Man xuất binh thì Lã Cát tại Tuyết Phong sơn liên tiếp bại lui, Ngụy Diên liên tiếp chiến thắng. Sau khi đánh tan sở bộ của Lã Cát thì Ngụy Diên lại phụng mệnh của Tào Tháo nhanh chóng rời khỏi đại quân đi đến huyện Nguyên Lăng Khảo Long. Lúc này, trận chiến huyện Sung đang nước sôi lửa bỏng, sau khi Trần Đáo được Phi Đầu man hỗ trợ đã ác chiến với quân Tào, khó giải quyết.

Nhưng từ lúc Ngụy Diên tới gần Nguyên Lăng khiến cho Phi Đầu man vô cùng lo lắng.

Phi Đầu man lo lắng không dám tiếp tục gióng trống khua chiêng đến giúp Trần Đáo, ngược lại đã vứt bỏ Nguyên Lăng, lui giữ Thần Dương.

Mất đi sự trợ giúp của Phi Đầu man, Trần Đáo không thể không thu hẹp binh lực lại.

Theo thể giằng co ban đầu lại biến thành thủ thế, đồng thời, Trần Đáo vội vàng cầu viện Lưu Bị, hy vọng có thể có viện binh. Cuộc chiến Kinh Nam bắt đầu nghiêng về Tào Tháo, tận thế của Lưu Bị dường như đã đến.

Giữa tháng chín, thời tiết Kinh Nam đột nhiên thay đổi.

Mưa phùn kéo dài khiến cho quân Tào không thể thích ứng, mà địa thế Kinh Nam cũng khiến quân Tào không thể không tạm hoãn thế tiến công. Đặc biệt theo thời tiết chuyển lạnh, không ít tướng lĩnh quân Tào bệnh, khiến Tào Tháo có chút bất đắc dĩ.

Rét mướt ở Kinh Nam không giống với nơi khác.

U Châu lạnh khủng khiếp lại có thể chống đỡ; nhưng cái rét ở Kinh Nam thấm tận xương tủy khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Giống như Trương Cáp, Từ Hoảng đều là tướng lĩnh phương bắc.

Gặp thời tiết rét lạnh Kinh Nam lập tức đau ốm không dậy nổi, khó có thể tiếp tục chiến đấu. Ngay cả Tào Tháo cũng nhiễm phong hàn và bệnh đau đầu kịch liệt xuất hiện. Quân Tào chỉ có thể đình chỉ tiến công, Tào Tháo lệnh đám người Trương Trọng Cảnh Hoa Đà từ Tương Dương đến trị liệu. Đến hiện tại, Tào Tháo mới hiểu được, vì sao lúc trước Tào Bằng kiên trì muốn cho đám người Trương Trọng Cảnh ở lại Tương Dương. Lúc này đang là cuối mùa thu, thật đúng là làm cho người ta có chút không quá thích ứng.

Thế tiến công của quân Tào đình chỉ, nhưng Lưu Bị lại không dừng lại.

Mượn cơ hội quân Tào bị bệnh, Lưu Bị chiếm được thời cơ, sau khi thảo luận với đám người Gia Cát Lượng đều cho rằng Kinh Nam khó tiếp tục thủ vững, nhưng cứ buông bỏ Kinh Nam như vậy, thì Lưu Bị lại không cam lòng.

- Lượng có một kế, có thể làm cho Giang Đông phản bội Tào Tháo.

- Quân sư nói mau.

- Tôn Quyền đối với Kinh Châu vẫn như hổ rình mồi, mà nay được quận Quế Dương nhưng vẫn thấy chưa đủ.

Nhìn hành động của hần ở Quế Dương cho thấy, Tôn Quyền có dã tâm lớn đối với quận Trường Sa, thậm chí cả với Kinh Nam.

Kế hiện nay là chủ công có thể xuất ra Trường Sa tặng cho Tôn Quyền.

Lượng nghĩ, dù Tôn Quyền biết rõ đây là kế hai hổ tranh đấu nhưng vẫn sẽ liều lĩnh nuốt vào miếng mồi này. Chỉ cần Giang Đông và Tào Tháo tranh chấp, chủ công có thể đạt được thời cơ nghỉ ngơi, ngóc đầu trở lại.

Buông bỏ quận Trường Sa?

Lưu Bị không khỏi có chút do dự!

Mặc dù biết rõ quận Trường Sa rất khó thủ giữ, nhưng muốn y buông bỏ vô duyên cớ, y vẫn cảm thấy không cam tâm.

Nơi này là căn cơ của y.

- Quân sư, vứt bỏ thủ Trường Sa, chúng ta sẽ phải làm thế nào?

Trương Phi đứng dậy, lớn tiếng hỏi.

Gia Cát Lượng khẽ mỉm cười, nhìn Trương Phi nói:

- Tam tướng quân dừng vội, Lượng đã có kế hoạch. Trước đây, Lưu Chương tại Ích Châu từng nhiều lần chủ công đi tới thành đô. Mà nay nếu Trường Sa đã khó thủ vững, cứ đơn giản giao cho Tôn Quyền, chúng ta đi tới Ích Châu, tìm Lưu Chương - Ích Châu để nương tựa, đó là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, sản vật phong phú.

Lúc trước Lượng từng hiến kế lấy Kinh Châu làm căn cứ, tây lấy Ích Châu, đông giáp Tôn Quyền, chống đỡ Tào Tháo. Nếu Kinh Châu không thể chiếm cứ, vậy thì chỉ có thể chọn tuyến đường Ích Châu. Chỉ cần chúng ta có thể đứng vững gót chân ở Ích Châu, đến lúc đó có thể hưng binh cướp lấy Hán Trung, lên phía bắc chinh phạt Quan Trung... Đây là đường ra duy nhất cho chủ công, xin chủ công suy nghĩ kỹ.

Giành Ích Châu, chinh phạt Quan Trung?

Lưu Bị trầm ngâm thật lâu sau, rốt cục hạ quyết định:

- Vậy theo kế của Khổng Minh!

620. Chương 687: Phong Vương

Tôn Quyền sẽ không thu dụng Lưu Bị!

Nếu tiếp nhận lực lượng trong tay Lưu Bị nói vậy hẳn sẽ vô cùng cao hứng, nhưng thu dụng Lưu Bị? Tôn Quyền không muốn làm chuyện nuôi hổ thành họa này. Nhớ năm xưa Đào Khiêm mời Lưu Bị, kết quả phải tặng Từ Châu cho Lưu Bị; Lưu Biểu tiếp nhận Lưu Bị, kết quả lại khiến bên trong Kinh Châu lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Đó là một kẻ có dã tâm thật lớn, Tôn Quyền không thể không suy xét cẩn trọng.

Nhưng nếu muốn hẳn tiếp nhận quận Trường Sa, Tôn Quyền không thể từ chối.

Phải biết rằng hai đời Tôn thị, khát vọng Kinh Châu của ba cha con họ Tôn cho đến bây giờ vẫn chưa từng vui đi. Từ lúc Tôn Quyền kế vị tới nay, tuy nói đã gắng sức không chế dã tâm của mình nhưng dã tâm đối với chín quận Kinh Tương thì lại ngày càng mãnh liệt. Chẳng qua hẳn ngại Tào Tháo nên Tôn Quyền mãi không có cơ hội xuống tay. Mà nay Lưu Bị dâng tặng quận Trường Sa, đối với Tôn Quyền không thể nghi ngờ là có sự hấp dẫn cực lớn. Có quận Trường Sa, hẳn chẳng những có thể tiến thêm một bước mở rộng địa bàn tại Kinh Nam, mà còn có thể khiến thủy quân Giang Đông hoành hành nước sông, thậm chí kéo dài tới Vân Mộng Trạch.

Một sự hấp dẫn lớn như thế, sao Tôn Quyền có thể cự tuyệt?

Lưu Bị dùng chiêu “trắng sĩ chặt tay”, xuất ra Trường Sa.

Nói thật đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ. Mà thế cục hiện nay, ông ta muốn sống yên tại Kinh Châu cũng vô cùng khó khăn. Đặc biệt từ lúc Ngũ Khê Man quy thuận Tào Tháo khiến cho Tào Tháo đã nắm được trong tay một bộ phận lực lượng Vô Lăng Sơn man. Dù không sợ Lưu Bị có thể lợi dụng được Phi Đầu man, nhưng dù sao vẫn bị sự kiềm chế rất lớn.

Dưới tình huống như vậy, Lưu Bị chỉ có xuất ra Trường Sa, tây tiến Ba Thục.

Có lẽ, có người sẽ hỏi!

Nếu nhân phẩm Lưu Bị kém như vậy, Lưu Chương sẽ giải quyết thế nào, cho Lưu Bị nhập Xuyên?

Trên thực tế, việc Lưu Chương mời Lưu Bị nhập Xuyên cũng từng bị phản đối mãnh liệt tại Ba Thục. Rất nhiều người không đồng ý để Lưu Bị tiến vào Ích Châu, nhưng Lưu Chương lại suy tính cho sau này nên vẫn quyết định thu dụng Lưu Bị.

Tình trạng trong Xuyên cũng không lạc quan.

Từ khi các loại tiền giả tràn ngập, khiến giá hàng Ba Thục tăng cao, vật tư cũng theo đó mà khan hiếm.

Sách lược của Tào Bằng đối với Ích Châu chính là dùng sách lược của nước Mỹ đời sau. Ta tiêu phí tiền vàng, mua các tài nguyên làm dự trữ, đợi khi người tài nguyên thiếu thốn, ta có thể nắm đủ một lượng tài nguyên lớn trong tay.

Tây Xuyên, nơi giàu tài nguyên thiên nhiên!

Nhưng nếu nói vật tư phong phú cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Tào Bằng thông qua các đội thương thuộc thương hội Hà Tây không ngừng qua lại mua bán tại Ba Thục.

Đồng thời, thống nhất tiền phương bắc, phong tỏa tiền giả lưu thông.

Tình huống này cũng liền tạo thành tiền Tây Xuyên liên tục bị giảm giá trị, mặc dù là Lưu Chương ở đầu năm cũng ra mặt điều chỉnh, hiệu quả cũng không mạnh lắm. Đáng sợ nhất là, tiền phương bắc không ngừng xâm nhập vào Tây Xuyên.

Trọng bảo Kiến An được chế tác tinh mỹ, không dễ dàng tạo ra. Trừ phi quan phủ thống nhất phát hành, nếu không tư nhân đúc trọng bảo Kiến An, dù có chế tác hoàn mỹ chỉ sợ cũng phí công, chỉ sợ cũng không thể vượt qua giá trị của trọng bảo Kiến An. Vì thế, trọng bảo Kiến An dần dần được thay thế bằng tiền Hán Ngũ thù thịnh hành ở Tây Xuyên trở thành một loại đồng tiền mạnh. mặc dù Lưu Chương có lòng ngăn cản nhưng thị trường thối nát khiến hắn cũng không thể làm gì được, đành trơ mắt nhìn cuộc sống người dân Tây Xuyên rơi vào sự sụp đổ.

Dưới tình huống như vậy, quan hệ giữa Nam Man và Lưu Chương vốn không tồi thì bắt đầu xuất hiện sự dao động.

Bốn quận Nam Trung là nơi người Hán và dân bản xứ sống chung.

Cường hào Nam Trung đã tâm thừa dịp Tây Xuyên đang vô cùng hỗn loạn, liên hợp với Thái Thú Tường Kha, Từ trưởng dân bản xứ Việt Tây là Cao Định, đám người cường hào Nam Trung Mạnh Hoạch công nhiên tuyên bố từ chối chính lệnh của Lưu Chương, tách ra độc lập.

Mạnh Hoạch kia rất có danh vọng ở Nam Trung.

Rất được tín nhiệm trong người Hán hay là người bản xứ.

Đầu năm Kiến An thứ mười ba, Mạnh Hoạch âm thầm phát động dân bản xứ và động chủ ba mươi sáu động ở Nam trung cùng đồng thời tạo phản, tự xưng làm Đại Vương, thoát ly khỏi sự quản lý của Tây Xuyên. Dưới sự cổ vũ của Mạnh Hoạch đã liên tục xuất kích, đẩy Lưu Chương vào đường cùng.

Dưới tình huống như vậy, Tây Xuyên đã xuất hiện nguy cơ rất lớn, kinh tế thối nát, Nam Man uy hiếp...cha con Lưu Chương thống trị Tây Xuyên hơn hai mươi năm, nghênh đón một nguy cơ thật lớn mà trước nay chưa từng xuất hiện.

Lòng người dao động, giá hàng tăng cao!

Trương Lỗ tại Hán Trung cũng như hổ rình mồi, ý đồ phát động công kích với Tây Xuyên.

Dưới loạn trong giặc ngoài, Lưu Chương đã mất lực ứng phó. Vừa lúc Lưu Bị cũng xuất hiện nguy cơ.

Vì thế liền có người đề nghị với Lưu Chương: “Nếu Lưu Bị không thể ở Kinh Nam, sao không mời người này tiến vào Tây Xuyên, đóng ở quận Việt Tây, chống lại dân bản xứ Nam Man?”

Khi Hoàng Quyền ở Ích Châu đã từng khuyên bảo Lưu Chương:

- Lưu Bị cũng là người kiêu hùng, lòng muông dạ thú, không thể khinh thường. Lúc trước hắn đường cùng, Lưu Biểu đã thu nhận và giúp đỡ. Nhưng người này ở Kinh Châu lại thu mua lòng người, lôi kéo trọng thần của Lưu Biểu, khiến nội bộ Kinh Châu hỗn loạn. Nếu không có như thế, sao Tào Tháo có thể bình không đánh máu mà cướp được Kinh Tương?

Nay nếu như mời người này tiến nhập Xuyên, chỉ sợ Tây Xuyên nguy rồi.

Chủ công cần suy nghĩ kỹ, nay tuy Tây Xuyên có chút hỗn loạn, nhưng không phải là không trị được. Đầu năm, chủ công đã lệnh Lưu Ba xuất sĩ tiếp nhận sự vụ Tây Xuyên, dù chưa có công tích nhưng ít nhiều cũng tạo nên yên bình.

Mà dưới tình huống hiện nay mời Lưu Bị nhập Xuyên chẳng khác dẫn sói vào nhà, chủ công cần phải cẩn trọng.

Hoàng Quyền, tự Công Hành, là người Ba Tây Lãng.

Trên lịch sử thì trước đó hiệu lực cho Lưu Bị, sau đó quy hàng Tào Ngụy, được phong làm Xa Kỵ Tướng quân.

Lúc này Hoàng Quyền đang làm chủ bộ cho Lưu Chương, đương nhiên phải ra sức khuyên bảo ngăn cản ý đồ nhập Xuyên của Lưu Bị

Lưu Chương nghe Hoàng Quyền khuyên bảo thì dao động.

Đúng vậy, thanh danh Lưu Bị cũng không hề quá tốt đẹp, đi đến đâu thì nơi đó sẽ xuất hiện hỗn loạn, thật sự khiến người khác không yên lòng.

Vốn Lưu Chương đã dứt bỏ suy nghĩ này nhưng khi con rể khuyên bảo thì lại không thể không nghĩ lại.

Phí Quan này tự Tân Bá, nhân sĩ Kinh Châu Giang Hạ.

Người này và Lưu Chương có quan hệ rất mật thiết, mẹ của Lưu Chương chính là tộc cô của Phí Quan. Phí Quan từ nhỏ đã nhập Xuyên, được Lưu Chương gả con gái cho Phí Quan, cho nên Phí Quan tuy là người Kinh Châu nhưng lại rất có uy vọng ở Tây Xuyên, được Lưu Chương rất tin tưởng. Phí Quan vẫn còn trẻ, chưa đến 30 mười vẫn cùng thê tử ở tại phủ Châu Mục. Một ngày thấy Lưu Chương về nhà về mặt đầy ưu sầu.

Phí Quan liền hỏi.

Lưu Chương nói suy nghĩ của mình ra với Phí Quan:

- Ngô Ý nói có thể mời Lưu Bị nhập Xuyên, chống lại Nam Man.

Nhưng Hoàng Công Hành lại không đồng ý, cho rằng để Lưu Bị nhập Xuyên là dẫn sói vào nhà.

Ta cũng biết, Lưu Bị người này có dã tâm. Nhưng không thể thừa nhận là người này cũng là tay đánh giặc giỏi, hẳn từng đánh bại Tào Tháo cho dù thực lực của hắn không bằng người khác. Nếu có hắn trấn thủ Nam Trung thì có thể khiến ta đỡ buồn phiền.

Phí Quan nghe vậy lập tức bày tỏ ý kiến.

- Lưu Bị cũng là dòng họ Hán Thất, cùng dòng họ với nhạc phụ.

Nay Hán thất suy yếu, nhạc phụ là Đại Tư Đồ, đương nhiên cũng nên liên hệ với dòng họ Hán thất, tương lai phục hưng Hán thất.

Nay Lưu Bị đường cùng, nếu nhạc phụ thu nhận và giúp đỡ thì chắc sẽ mang ơn.

Hơn nữa, Nam Trung hoang lạnh, đa số đều là dân bản xứ, hẳn đóng ở Nam Trung cũng không quá ảnh hưởng đến nhạc phụ. Nhạc phụ chỉ cần phong tỏa đường thủy hiểm yếu là có thể ngăn được người này không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nghĩ xem, hiện giờ để Lưu Bị nhập Xuyên cũng không phải là chuyện không tốt.

Hoàng Công Hành cũng là người Tây Xuyên.

Tuy là người có tài nhưng lại hay bài xích quê người, khiến tây Xuyên khó mà bỏ cũ lấy mới. Theo con thấy hẳn vẫn đang có tư tâm, nếu Lưu Bị nhập Xuyên, chỉ sợ làm hỏng chuyện tốt của hắn.

- Thật sao?

Lưu Chương là người nhu nhược

Phí Quan là con rể hắn, hơn nữa lại là người thân, đương nhiên càng tin Phí Quan hơn.

Dưới sự khuyên bảo của Phí Quan, cuối cùng Lưu Chương đồng ý mời Lưu Bị nhập Xuyên. Để tránh cho đám người Hoàng Quyền phản đối, ba ngày sau, Lưu Chương đột ngột hạ lệnh mệnh cho Hoàng Quyền làm Quảng Hán Trường, dời thành đô nhậm chức.

Tiếp theo, Lưu Chương lệnh cho Trung Lang Tướng Ngô Ý đi tới Trường Sa, nghênh đón Lưu Bị nhập Xuyên.

Mà lúc này, Lưu Bị đang lệnh Mã Lương đi sứ Giang Đông, thương thảo công việc. Tôn Quyền nghe nói Lưu Bị muốn tặng Trường Sa, đương nhiên là vô cùng vui mừng, sau khi thảo luận với Mã Lương xong, Tôn Quyền quyết định tặng ba nghìn binh mã cho Lưu Bị, đồ quân nhu lương thảo vô số, để đáp lại, Lưu Bị xuất ra Trường Sa. Thừa dịp Tào Tháo đang bệnh Tôn Quyền nhanh chóng cướp lấy Lâm Tương.

Mà Lưu Bị thì thần không biết quỷ không hay nhảy ra khỏi quận Trường Sa dẫn bộ cùng với Trần Đáo hợp binh tại Dục Dương.

Tháng chín năm Kiến An thứ mười ba, thủy quân Tào Tháo và thủy quân Giang Đông phát sinh xung đột tại Tam Giang Khẩu.

Đại đô đốc Thủy quân Thái Mạo chỉ huy sai lầm khiến thủy quân tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Đại đô đốc Thủy quân Giang Đông hỏa thiêu chiến thuyền thủy quân Kinh Châu, chém giết phó đô đốc thủy quân Kinh Châu Trương Doãn, thủy quân Kinh Châu chết gần một phần ba...

Thủy quân thất bại là chuyện nhỏ!

Mấu chốt nhất chính là trận chiến này, thủy quân Giang Đông khai thông thông lộ Vân Mộng Trạch hoành hành trên Đại Giang.

Quân Tào mất đi sự yểm hộ của thủy quân đương nhiên bị rơi xuống thế hạ phong.

Tuy là sau đó Đỗ Kỳ đã tử chiến chiếm lại được Tam Giang Khẩu nhưng với đại cục mà nói vẫn không thay đổi nhiều lắm.

Tào Tháo đang bệnh biết được thủy quân thất bại đã vô cùng tức giận.

Cuối cùng ông hạ quyết tâm phải thu hồi quyền khống chế thủy quân, vì thế lệnh cho Từ Hoảng dẫn bộ đến đại doanh Thủy quân bắt giữ Thái Mạo, áp giải về Tương Dương. Đồng thời, Tào Tháo lệnh cho Thái Thú Hợp Phì là Cam Ninh đảm nhiệm chức Đại đô đốc thủy quân.

Cam Ninh là ai?

Năm xưa là Cẩm Phàm tặc tại Ba quận.

Tuy nhiên, khi hãn xuất thân là môn hạ Tào Bằng, chiến công hiển hách.

Sau khi Hoàng Thừa Ngạn đến Kinh Châu lập tức thăm hỏi gia tộc các nơi Kinh Châu. Sau khi Hoàng Thừa Ngạn du thuyết, người Kinh Châu cũng đã không có mâu thuẫn gì lớn đối với Cam Ninh. Thứ nhất, bản thân Cam Ninh là người Kinh Châu, nguyên quán Nam Dương, sau đó mới đi Ba quận. Kinh nghiệm lý lịch của hãn vậy là đủ rồi! Ba năm làm Thái Thú, tích lũy chiến công vô số. Một người như vậy cũng có thể tính là người Kinh Châu.

Thứ hai, Cam Ninh từng là khách Tào Bằng, cũng là môn hạ Tào Bằng.

Người Kinh Châu vẫn rất có tình cảm tốt với Tào Bằng.

Đặc biệt như Khoái thị, Bằng thị, bao gồm cả gia tộc Thái thị đều rất tán thành Cam Ninh, đương nhiên cũng không không ra mặt ngăn cản.

Mà Hoàng Thừa Ngạn bản thân lại là danh sĩ Kinh Tương, danh vọng rất lớn.

Có ông ra mặt du thuyết càng tiến thêm một bước để Cam Ninh tiếp quản thủy quân, bình định đường thủy. Cam Ninh đảm nhiệm Đại đô đốc thủy quân là kết quả đã định. Tiếp đó Tào Tháo lại lệnh cho Tào Nhân tiếp nhận Hợp Phì, kế nhiệm Thái Thú Hợp Phì.

Mà Phó Đô Đốc thủy quân Đỗ Kỳ cũng xuất thân là môn hạ Tào Bàng, nên cũng không có nhiều phản cảm lắm với Cam Ninh.

Tào Tháo lại lệnh cho Chu Thương đảo Đông Lăng làm Phó Đô đốc thủy quân, tướng quân trấn hải, tiếp tục đóng ở đảo Đông Lăng, thao luyện thủy quân.

Vị tướng quân trấn hải này là Táp Hào tướng quân, trước đây chưa từng xuất hiện.

Tào Tháo đã bắt đầu coi trọng thủy quân, ông biết rõ tương lai nếu chinh phạt Giang Đông, thủy quân trở thành chủ lực. Không chỉ một đội thủy quân hùng mạnh hiệp trợ, muốn chinh phạt Giang Đông cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên, ông đặc biệt bố trí chức tướng trấn hải, cũng thể hiện ông rất coi trọng thủy quân.

Nhưng đúng lúc này, sự việc Lưu Bị nhượng lại quận Trường Sa, Tôn Quyền tiếp nhận Lâm Tương đã bộc phát xảy đến.

Người gây kíp nổ này lại vẫn là Lưu Bị.

Dựa theo ước định giữa Lưu Bị và Tôn Quyền, Tôn Quyền chưa nắm giữ Trường Sa trước, song phương tốt nhất vẫn là giấu diếm tin tức. Dù sao Tôn Quyền muốn từ Giang Đông điều binh khiển tướng vẫn cần một thời gian. Về Quế Dương, Tôn Quyền vẫn chưa kịp tiêu hóa hoàn toàn, nếu lại chiếm lĩnh Trường Sa, đích xác không phải là việc dễ dàng.

Nào ngờ, ngay lúc Tôn Quyền điều binh khiển tướng thì Lưu Bị lại bắt ngờ ra tay.

Sau khi ước định với Lưu Chương xong, giữa tháng chín năm Kiến An thứ mười ba, Lưu Bị tập kết binh mã tinh nhuệ tổng cộng một vạn hai ngàn người, lấy Trương Phi làm tiên phong, Lã Cát làm phó tướng dẫn bộ cường công Di Lăng, đột phá phòng tuyến quân Tào.

Quân Tào đang ở trong trạng thái nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Vì không quen khí hậu tại nơi này nên quân Tào không thể tiến công.

Nhạc Tiến đang ở trạng thái điều hòa, căn bản không nghĩ Lưu Bị sẽ đột nhiên phát động tấn công.

Sau khi tử thủ ở Di Lăng ba ngày, Nhật Tiến bỏ chạy. Lưu Bị thuận thế chiếm lĩnh Di Lăng, lại tập kích bất ngờ Tương Dương. Tào Tháo nghe được tin lập tức phái Văn Sinh gấp rút tiếp viện. Không ngờ, dưới chân núi Hổ Nha, quân Tào lại gặp phải phục kích, Văn Sinh chết trận. Tin tức này truyền ra, Kinh Châu chấn động, lòng người ở Tương Dương hoảng sợ.

Thứ Sử Kinh Châu Hạ Hầu Đôn, Thái Thú Nam quận Lưu Tiên vội vàng cầu viện Tào Tháo.

Tào Tháo cũng quá sợ hãi, lập tức lệnh cho Hạ Hầu Đôn đi đoạt lại Di Lăng, cũng hạ lệnh Tào Thuần đang trấn thủ tại Ô Lâm đi cứu viện tại Di Lăng. Quân Tào điều động quy mô lớn khiến cho trên dưới Kinh Châu thấp thỏm lo âu. Lúc Hạ Hầu Đôn điều binh khiển tướng, chuẩn bị đi giành đoạt lại Di Lăng, thì Lưu Bị đột nhiên dẫn bộ chuyển hướng lao thẳng tới Tỷ Quy, cướp lấy Vu huyện,

Ông ta buông bỏ Di Lăng!

Hạ Hầu Đôn toàn lực đánh một kích lại như đánh vào không khí.

Hạ Hầu Đôn lập tức nổi giận lôi đình dẫn bộ truy kích, muốn tiêu diệt Lưu Bị tại Vu huyện, nhưng không ngờ Lưu Bị lại mai phục ở Tỷ Quy. Khi Hạ Hầu Đôn tiến vào chiếm giữ Tỷ Quy, Lưu Bị đã hỏa thiêu Tỷ Quy, hai người Trương Phi Trần Đáo phục kích, trận chiến tại Tỷ Quy thiếu chút nữa khiến Hạ Hầu Đôn táng thân trong biển lửa. Tuy rằng được thân quân liều chết cứu ra, nhưng lại bị thương nặng khó có thể tiếp tục đảm đương trọng trách.

Trận chiến Tỷ Quy, quân Tào chết hơn hai ngàn người.

Hạ Hầu Đôn bị đuổi về Hứa Đô để điều dưỡng, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp tục xuất chiến.

Đây lại là thất bại của Hạ Hầu Đôn, ba lượt giao phong với Lưu Bị, kết quả là đều chấm dứt bằng thất bại thảm hại. Đầu tiên là bao vây tiêu trừ Nhữ Nam, bị Lưu Bị dẫn lòng vòng ngàn dặm, không phân rõ

phương hướng; khi tìm được húng quay về trấn thủ Nam Dương, lại bị Lưu Bị tập kích bất ngờ, cướp lấy Uyển thành, thảm bại mà chạy; hiện giờ trận chiến Tỷ Quy, Hạ Hầu Đôn đều thua đến bầm dập. Hạ Hầu Đôn thất bại, Hạ Hầu Uyên tiến vào chiếm giữ Tương Dương, đảm nhiệm Kinh Châu Mục.

Còn Lưu Bị nhân cơ hội này rút khỏi Kinh Châu, tiến vào chiếm giữ Giang Quan.

Trung Lang Tướng Ích Châu Ngô Ý, Thái Thú Ba quận Nghiêm Nhan dẫn bộ tiếp ứng, bày tư thế phòng ngự tại Ngự Phục.

Sự việc tới nước này, Tào Tháo cuối cùng mới bình tĩnh ngộ.

Ông đã bị Lưu Bị lừa bòn!

Tào Tháo tức giận thậm chí không để tâm tới bệnh tình mà đích thân dẫn mười vạn quân Tào vây thành Lâm Tương.

Tôn Quyền này thật quá đáng.

Chân trước vừa mới kết minh với ta, sau lưng liền đâm ta một đao. Ngay cả quận Quế Dương ta cũng cho người, không ngờ người không tôn sùc mà lại có được quận Trường Sa? Chuyện như này tuyệt đối không thể phát sinh, cho nên Tào Tháo không khồng chế được lửa giận, bỏ ngoài tai sự khuyên can của Tuân Úc, Quách Gia, muốn toàn lực đánh chiếm Lâm Tương rồi sau đó đoạt lại Quế Dương.

Tào Tháo lệnh Kim Toàn người Kinh Triệu làm tiên phong, Thượng Tướng Hình Đạo Vinh làm phó tướng vây thành Lâm Tương.

Thái Sữ Từ vừa mới được bổ nhiệm làm Thái Thú Trường Sa đã phải đối mặt với sự tấn công của mấy vạn đại quân nhưng không chút nào kích động. Lúc này, binh mã Giang Đông vẫn chưa nắm giữ hết, binh lực Lâm Tương không đủ, nhưng Thái Sữ Từ không sợ hãi, khi Tào Tháo dẫn binh đến Lâm Tương, Thái Sữ Từ thừa dịp quân Tào còn chưa yên ổn đã lập tức dẫn bộ xuất kích.

Y tự mình dẫn ba trăm tử sĩ giết nhập vào trung quân quân Tào.

Kim Toàn gấp gáp ứng chiến bị Thái Sữ Từ một tiễn bắn chết; mà Hình Đạo Vinh thì bị hai người Sữ Hanh và Đồng Tập cuốn lấy, ác chiến hơn mười hiệp thì Thái Sữ Từ thúc ngựa đuổi tới, một thương đâm Hình Đạo Vinh ngã xuống ngựa, giành được toàn thắng.

Trận chiến Lâm Tương khiến Tào Tháo chấn động.

Ngay lúc Tào Tháo đích thân dẫn đại quân đến Lâm Tương, Thái Sữ Từ lại lần nữa xuất kích.

Thừa dịp trời tối, Thái Sữ Từ lĩnh ba trăm cảm tử xông vào đại doanh quân Tào, một thương đâm Thiên tướng quân Lưu Độ, bắn chết Thượng Tướng Hàn Huyền, hỏa thiêu đại doanh quân Tào rồi thông dong rút khỏi. Ba trăm cảm tử sĩ lại không thương vong người nào.

Tào Tháo ở trong loạn chiến bị Thái Sữ Từ bắn trúng vai.

May mắn Điển Vi ra tay cứu giúp, nếu không rất có khả năng Tào Tháo đã bị chôn thân dưới thành Lâm Tương.

Trận chiến Kinh Nam đối với Tào Tháo mà nói quả thật là một nơi không tốt, từ sau khi trận chiến Kinh Nam mở màn, ông đã hao binh tổn tướng, tổn thất vô cùng thê thảm và nghiêm trọng.

Khi biết được người đánh lén đại doanh là Thái Sữ Từ, Tào Tháo không kìm nổi cảm thán: Người này có thể tranh phong tiểu bá vương với Trần Đình Lĩnh Hạ, uy phong này không hề giảm so với năm xưa.

Trong lòng ông lại nảy sinh lòng yêu mến với Thái Sữ Từ.

Đáng tiếc yêu mến là yên mến, một trăm ngàn đại quân vẫn vây Lâm Tương.

Mà binh mã Giang Đông cũng cuộn cuộn đến không ngừng.

Sau khi Thái Sữ Từ để Tào Tháo công kích, thì viện binh Giang Đông đến Kinh Nam. Tôn Quyền bắt đầu dùng Lục Tốn làm Thái Thú Quế Dương, đảm bảo thông đường cho Thái Sữ Từ. Đồng thời lại từ Giang Đông điều động nhân mã lấy Ngụ Phiền làm Thiên tướng quân, gấp rút tiếp viện sở bộ của Thái Sữ Từ.

Thời gian một tháng ngắn ngủi, Kinh Nam thay đổi bất ngờ khiến người khác không kịp nhìn.

Trong lòng Tào Tháo biết, cường công Trường Sa thì khó khăn không nhỏ.

Nhưng trơ mắt nhìn miếng thịt béo bị Tôn Quyền cướp trắng như vậy, Tào Tháo thật không cam tâm.

Song phương ở Kinh Nam nhưng lại hình thành tình trạng giằng co ngắn ngủi.

Quân Tào không quen thuộc thủy thổ, sĩ khí giảm sút, muốn lấy lại Trường Sa, có lòng mà không đủ sức; cũng như thế, Giang Đông muốn đánh tan Tào Tháo, tuy rằng sĩ khí tăng cao, nhưng có lòng lại không có sức, chỉ có thể duy trì tình trạng phòng ngự.

Dưới tình huống như vậy, Tôn Quyền phái ra Trương Hoàn lại tiếp tục triển khai ngoại giao với Tào Tháo.

- Xem ra đầu năm Thừa tướng sẽ lui binh.

Trong thành Hứa Đô, Giả Hủ cảm thán một câu.

Tào Bằng ngồi đối diện với gã, nhìn xe ngựa như nước dưới lầu, Hứa Đô đã dần dần khôi phục sự phồn hoa, vẻ mặt hẳn đầy nghiêm trọng.

Lúc này, hắn và Giả Hủ đang ở Thiên Hạ Lâu uống rượu nói chuyện phiếm.

Chuyện phục giết Phục Hoàn, chém giết phản nghịch đã dần nhạt dần, Hứa Đô cũng đã bắt đầu cuộc sống bình thường.

Tuy rằng trên Nhật báo Hứa Đô vẫn thỉnh thoảng có người nhảy ra mắng Tào Bằng một chút.

Nhưng ngôn ngữ cũng không kịch liệt như trước.

Áp lực của Tào Bằng cũng theo đó mà giảm đi nhiều. Đặc biệt là sau khi kết hôn, Thái Diễm và Tôn Thượng Hương đã vào Tào gia cũng khiến tâm trạng Tào Bằng tốt hơn rất nhiều, gặp người khác thì luôn tươi cười.

Ai ngờ chiến sự Kinh Nam lại thay đổi đến như này?

- Giả độc xà, chúng ta quá khinh thường Lưu Bị.

Giả Hủ gật gật đầu, không kìm nổi cười nói:

- Lưu Bị này đúng là có thủ đoạn giỏi, lật tay thành mây, đảo tay thành mưa, không ngờ đã lật ngược lại chiến cuộc tại Kinh Nam. Trước kia ta chỉ cảm thấy người này chỉ giỏi về thủ đoạn lôi kéo người khác, có chút thủ đoạn, không ngờ hắn cũng có quyết đoán như vậy! Trường Sa luôn là căn cơ cuối cùng của Lưu Bị hắn, người này lại không nói lời nào tự dùng thủ đoạn trắng sĩ chặt tay, khiến chủ công rơi vào thế khó xử.

- Ngược lại ta cảm thấy chưa chắc là chủ ý của Lưu Bị.

- Ồ?

Tào Bằng trầm ngâm thật lâu, sau đó nói:

- Trận chiến Di Lăng, trận chiến Tỷ Quy, nói là do Lưu Bị chủ đạo, ta tin.

Người này ngựa chiến cả đời, bản lĩnh hành quân đánh giặc này không thể khinh thường.

Nhưng chiêu thức “trắng sĩ chặt tay”, ta lại có cảm giác rất có khả năng là do mưu chủ của hắn, Gia Cát Khổng Minh kia.

- Gia Cát thôn phu Ngọa Long Cương kia sao?

Gia Cát Lượng quy thuận Lưu Bị thời gian khá dài, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân mà thanh danh không quá vang dội. Hành trình Giang Đông, mặc dù có tài hùng biện nhưng vẫn chưa đạt được kết quả lý tưởng, nên cũng khiến tài năng của Gia Cát Lượng ít người biết đến. Nhưng Tào Bằng lại không hề khinh thường người này! Chỉ bởi vì nhiều nguyên nhân mà Gia Cát Lượng không có cơ hội bộc lộ tài năng, chỉ cần cho y cơ hội, y chắc chắn sẽ trở nên nổi tiếng.

Ví dụ như lần này Lưu Bị buông bỏ Trường Sa, Tào Bằng thấy rõ ràng là do Gia Cát Lượng bày mưu.

- Một chiêu “trắng sĩ chặt tay” khiến bản thân mình thoát được ra sự việc, lại khiến Thừa tướng và Tôn Quyền rơi vào vùng bùn lầy Kinh Nam.

Thôn phu?

Giả độc xà, ta cũng là một thôn phu!

Nếu người bởi vậy mà khinh thường Gia Cát Khổng Minh, chỉ sợ sẽ thiệt thòi lớn.

Tuy nhiên cũng may, Lưu Bị hấn đã lui nhập Tây Xuyên, lực ảnh hưởng cuộc chiến Kinh Nam cũng không quá lớn. Nếu hấn ở lại Kinh Châu, kết quả này thật khó mà nói...Giả độc xà, Kinh Nam tiếp theo chắc sẽ rất nhanh bình ổn lại.

Giả Hủ hơi sững sốt, bỗng nhiên nhớ ra Tào Bằng hiệu là Trung Dương Thôn phu.

Gã cười cười, không tranh luận nữa.

Tóm lại Gia Cát Lượng có bản lĩnh thế nào, bây giờ có nói cũng không ích gì, tuy nhiên chiến sự tại Kinh Nam rất có khả năng sẽ dừng lại như vậy. Đáng tiếc, nếu không có biến cố này, Kinh Nam dẹp yên, hai ba năm sau đội thừa tướng hoàn toàn chinh hợp Kinh Tương là có thể nhân cơ hội đó đoạt lấy Giang Đông là thiên hạ được bình định.

- Đúng vậy, thật sự là đáng tiếc.

Tào Bằng cũng thở dài.

Kinh Nam xuất hiện biến cố quả thật khiến Tào Bằng bất ngờ.

Nói Tào Tháo không biết đánh giặc ư?

Đúng là xằng bậy.

Cũng là tình huống đó, nếu đổi lại là mình, sợ là còn thảm bại hơn so với Tào Tháo.

Chỉ có điều kể từ đó, vận mệnh thiên hạ nhất thống sẽ phải chậm lại một thời gian! Tôn Quyền chiếm cứ Kinh Nam, cũng chẳng khác nào cắm một cây đao ở Kinh Châu, có trời mới biết tương lai sẽ nảy sinh biến hóa gì?

Mà Lưu Bị tiến vào vào Tây Xuyên cũng khiến Tào Bằng cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nếu chẳng may người này được Tây Xuyên, tuy Tây Xuyên hiện nay thối nát nhưng cũng vẫn tạo ra một sự uy hiếp rất lớn! Tào Bằng cũng không cho rằng với bản lĩnh của Lưu Chương sẽ đối phó được Lưu Bị. Xem ra, kế hoạch Tây Xuyên phải tung lưới bắt rồi!

- Đúng rồi, hôm nay tới tìm a Phúc người còn có một chuyện thảo luận.

- Chuyện gì?

- Trọng Đức phái người liên lạc với ta, ý muốn giúp Thừa tướng phong vương.

Không biết ý người thế nào?

- Hả?

Tào Bằng nghe vậy giật mình sợ hãi.

Xin phong vương cho Tào Thào?

Đây là một chuyện lớn.

Người ta thường nói, Tam quốc là sau khi Tào Tháo chết mới chính thức mở màn. Nhưng trên thực tế, lại là sau khi Tào Tháo xưng vương, tập đoàn Tào thị mới đường đường chính chính đi lên vũ đài lịch sử. Tuy nhiên trên lịch sử Tào Tháo là chuyện gì mà phong vương thì Tào Bằng lại không nhớ rõ, nhưng có thể khẳng định không phải là lúc này.

Trình Dục muốn vì Tào Thào xin phong vương.

Chẳng lẽ sự thật lịch sử đã thay đổi sao?

621. Chương 688: Đứng Ngoài Cuộc

Sau khi rời khỏi Thiên Hạ Lâu trở về nhà, Tào Bằng mới vỡ lẽ ra, hôm nay Giả Hủ tìm hắn nói những lời như vậy, chỉ sợ là có dụng ý khác. Trình Dục muốn xin phong vương cho Tào Tháo? Chuyện này đúng ra là đầu cần phải lén lút lút lút, một mình chạy tới báo cho mình biết. Nếu quả thật Trình Dục muốn làm như vậy, thì chỉ cần đợi sau khi trở về Hứa Đô, thăm hỏi một chuyến, rồi trực tiếp đề xuất trên buổi nghị triều, thì tự nhiên sẽ rõ ngay thôi...

Nhưng mà tại sao Giả Hủ lại một mình tìm đến ta để nói chuyện này?

Tam quốc, là thời đại của vó ngựa và lưỡi mác, đồng thời cũng là thời đại ta lừa người gạt.

Chớ có coi thường trí tuệ của người thời này, ở phần lớn mọi thời điểm, một câu nói hay một hành vi thông thường cũng đều ẩn chứa một dụng ý khác.

Rốt cục là Giả Hủ có dụng ý gì?

Chẳng lẽ lại muốn mình đứng ra sao?

Danh tiếng của Tào Bằng đã đủ tẹt rồi!

Nếu lúc này còn nhảy ra làm con chim đầu đàn, thì e sẽ khiến người trong thiên hạ trách mắng.

Thậm chí ngay cả những lão tiên sinh ở thư viện Phù Hí Sơn đều cũng sẽ không đứng về phía hắn, thậm chí còn trách mắng hắn thậm tệ.

Chẳng lẽ Giả Hủ muốn hại mình?

Những suy nghĩ này cứ lớn vồn trong đầu hắn, trở đi trở lại.

Về đến nhà, Tào Bằng cơm cũng chẳng buồn ăn, rúc luôn vào thư phòng, không bước ra nữa.

Tào Nam đang mang thai, vài ngày nữa sẽ trở về Tương Dương điều dưỡng.

Đây cũng là lần mang thai thứ hai của Tào Nam sau khi sinh Đặng Ngải, cho nên trên dưới nhà họ Tào đều hết sức coi trọng chuyện này.

Vốn dĩ, Tào Nam có thể trở về Hứa Đô.

Nhưng bầu không khí khẩn trương ở Hứa Đô không thích hợp với phụ nữ mang thai, cho nên cuối cùng đành chọn Tương Dương. Thời điểm này ở Tương Dương tuy có hơi lạnh một chút, nhưng hoàn cảnh rất tốt. Sau khi biết tin Tào Nam trở về Tương Dương, lão phu nhân không cách gì ở lại Hứa Đô được nữa. Bên chỗ Tào Bằng đã không còn việc gì nữa rồi, đã có thể yên tâm rồi.

Con trai con gái, tuy rằng lão phu nhân thương yêu con trai hơn, nhưng đối với con gái cũng rất quan tâm.

Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân ở lại Hứa Đô.

Nhưng bốn người Chân Mật, Bộ Loan, Quách Hoàn và Tôn Thượng Hương sẽ đi đến Huỳnh Dương.

Thái Diễm cũng ở lại Huỳnh Dương, còn Tào Mi, cũng chính là Thái Mi, A Mi Quả khi xưa, lại đi Huỳnh Dương. Tóm lại, là phủ Võ Đình Hầu mới, thoáng cái vắng lặng hẳn, không còn cảnh náo nhiệt ồn ào như lúc trước nữa.

Mấy đứa nhỏ đều ở lại cả ở Hứa Đô.

Dù sao cũng ít khi có cơ hội sống cùng với phụ thân, đây vừa hay là một dịp hiếm có.

Thấy Tào Bằng không xuất hiện, bọn ba người Thái Diễm bèn biết là hắn gặp phải chuyện rắc rối.

Cho nên, Thái Diễm, Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân sai người chuẩn bị rượu và đồ nhắm, mang đến thư phòng. Mở cửa phòng ra, thấy Tào Bằng đang tựa ngửa ra trên ghế Thái sư, hai tay ôm đầu, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, đang nghĩ ngợi mông lung.

-A Phúc, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tào Bằng ngồi dậy, thấy bọn Thái Diễm ba người, bèn đưa tay dụi dụi mắt, nặn ra nụ cười nhăn nhó.

-Hôm này lão rần độc tim ta.

Lão rần độc?

Thái Diễm vẫn chưa phản ứng kịp, nhưng Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân thì đã biết Tào Bằng nói đến ai. Đương nhiên điều này cũng là do Thái Diễm mới vào Tào phủ chưa lâu. Còn Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân từng cùng Tào Bằng sống ở Nam Dương rất lâu, nên đương nhiên biết rất rõ mối quan hệ hợp tác năm xưa giữa Tào Bằng và Giả Hủ, cũng như cách xưng hô của hai người bọn họ với nhau.

-Chính là Giả Thái Trung.

-À...

Thái Diễm không biết nói gì hơn.

Tào Bằng thở dài một tiếng, ngồi thẳng người dậy, thuật lại một lượt từ đầu chí cuối những lời mà Giả Hủ nói với hắn.

-Phu quân nghĩ thế nào?

Hạ Hầu Chân tuy hồn nhiên ngây thơ, nhưng cũng không còn là cô bé thỏ trắng năm nào nữa. Có những việc, nàng cũng nhìn ra được nặng nhẹ.

Chuyện này có hay có dở.

Hay là nếu Tào Tháo được phong vương, Tào Bằng sẽ được công hầu; dở là làm như thế sẽ khiến cho danh tiếng của Tào Bằng càng xấu đi.

Tóm lại là có lợi có hại, rất khó nói cho rõ ràng.

Thái Diễm ngược lại trầm tư rất lâu, đột nhiên mở miệng nói:

-Theo như thiếp thấy, Giả Thái Trung cũng không hẳn là muốn huynh đứng ra, mà là muốn huynh tránh chuyện này ra, đứng bên ngoài cuộc.

-Hả?

-Danh tiếng của phu quân hiện nay đã đủ vang dội rồi, công lao cũng đủ lớn rồi.

Mơ hồ đã có dấu hiệu trở thành cánh tay số một bên cạnh Thừa tướng rồi, theo như thiếp thấy như vậy là đủ rồi. Người ta thường nói, cái gì quá cũng không tốt. Phu quân đã ngồi ở vị trí cao rồi, nếu lại còn ra mặt, chỉ e là sẽ phải rước về những phiền phức không đáng có. Theo như thiếp thấy, ý của Giả Thái Trung là muốn huynh tránh nơi đầu sóng ngọn gió, nhảy ra khỏi chuyện này.

Phỏng chừng Trình Trọng Đức đã hạ quyết tâm rồi, thậm chí có khả năng là đã thông báo với thừa tướng rồi.

Chuyện này, ai cũng có thể đứng ra, chỉ có phu quân là không thể đứng ra, nhược bằng không, sẽ có tai họa...

Dù sao Thái Diễm cũng từng trải qua nhiều sóng gió, nhìn nhận sự việc rất rõ ràng.

Nghe nàng nói như vậy, khiến Tào Bằng thông suốt hẳn. Không sai, chuyện này hẳn tuyệt đối không được tham dự vào.

Đúng như lời Thái Diễm nói, giờ hắn đã ngồi ở vị trí cao.

Cái gì quá cũng không tốt, điều này hẳn hiểu. Làm việc gì cũng phải chừa lại ba phần cho người khác làm... hẳn gánh chịu thay cho Tào Bàng cái tội danh giết cả nhà Phục Hoàn, thế là đủ rồi. Nếu đi tranh công tiếp, chưa chắc đã là việc hay.

-Vậy ta nên làm thế nào?

Tào Bàng cười khổ.

Giờ hẳn đang ở Hứa Đô, không có cách gì tránh được chuyện này cả.

Thái Diễm và Hoàng Nguyệt Anh đưa mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười:

-Thực ra phu quân không cần phải lo, tuy hiện nay huynh đang ở Hứa Đô, nhưng chỉ cần tìm ra một lý do để rời khỏi Hứa Đô trước khi Thừa tướng trở về, vậy chẳng phải là có thể đứng ngoài cuộc rồi sao?

Những việc thế này, đối với huynh mà nói, chắc chẳng có gì là khó...

Một sự việc phức tạp như vậy, tới tay bọn người Thái Diễm lại trở nên thoải mái đơn giản.

Tào Bàng lập tức lấy lại tinh thần, ôm lấy Thái Diễm hôn đánh chụt một cái, rồi lại hôn Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, khiến ba nàng được một cơn hờn mát.

Nhưng mà bất luận thế nào, chuyện này cũng đã có được cách giải quyết.

Tào Bàng lại có tâm trạng ăn uống, ăn hết cơm, khí thế lại bùng bùng. Vốn định ngủ chung với ba nàng một lượt, ai dè bị bọn Thái Diễm ba người liên kết đá ra khỏi phòng ngủ. Cuối cùng, chỉ đành trốn trong thư phòng, chịu nhịn một đêm.

Ngày hôm sau, Tào Bàng đến thẳng phủ nha Đình Ủy.

Đám người Pháp Chính đang nói chuyện phiếm trong phòng làm việc, không ngờ Tào Bàng vội vàng xông vào, không nói nhiều lời mà dạn dò luôn:

-Sắp xếp lại hết lượt các công văn hình ngục các nơi trong thời gian gần đây, liệt kê ra những vụ án cần trả về thẩm tra, xét xử lại. Mọi người vất vả một chút, nhanh chóng sắp xếp ra cho ta, ta cần phải xem ngay, chớ có trì hoãn.

Nói thật là công vụ của Đình Ủy chẳng lấy gì làm bận rộn cho lắm.

Các địa phương đưa công văn hình ngục lên, thì tiến hành thẩm tra theo Hán pháp, nếu có điểm gì đáng nghi thì phát về xét xử lại; nếu không có vấn đề gì thì phát một thư hàm hồi báo dưới dạng công văn. Nhưng một câu nói không đầu không cuối của Tào Bàng, khiến cho bọn người Pháp Chính, Đặng Chi hết thấy đều hoang mang.

-Công tử, có giới hạn về thời gian và khu vực không?

-Cái này...

Tào Bàng nghĩ ngợi một lát:

-Vậy giới hạn là từ tháng mười năm ngoái, chỉnh đốn lại tất cả các công văn xử án từ sau tháng mười... khu vực thì, thì chủ yếu là khu vực Thanh Châu, Duyện Châu và quận Hà Nam. Mau chóng sửa soạn cho xong, ta cần dùng tới.

Cấp trên nói một câu, cấp dưới chạy gầy giò.

Cùng với một câu nói này của Tào Bàng, trên dưới phủ nha Đình Ủy bắt đầu chộn rộn cả lên.

Cũng may là bốn người Pháp Chính, Đặng Chi, Trương Tùng, Tưởng Uyển đều tương đối tinh thông hình luật, cho nên Tào Bàng không cần phải tốn nhiều tâm sức.

Hai ngày sau, từng chồng hồ sơ vụ án đã được trình lên, xếp đầy trên hương án của Tào Bàng, có chút khiến Tào Bàng nuốt không nổi.

Tuy nói rằng giới hạn thời gian là từ tháng mười năm ngoái trở về sau, nhưng mấy năm nay chiến sự liên miên không dứt, khiến cho những công văn, hồ sơ vụ án mà các địa phương trình báo lên có phần hỗn loạn.

Cũng may là bọn Pháp Chính, chứ nếu đổi lại là người khác, chưa chắc đã có thể chinh đồn lại hết. Tào Bằng giở xem từng vụ, chỗ nào không hiểu bèn hỏi Đặng Chi.

Chọn ra năm mươi vụ án cần phải xét xử lại trong số mấy trăm bộ hồ sơ đó, Tào Bằng lần lượt ghi lại.

-Chuẩn bị đi, đầu tháng mười ta sẽ rời khỏi Hứa Đô, đến các nơi tuần tra hình ngục.

-Đi nhiều địa phương như vậy sao?

Sau khi nhìn vào danh sách của Tào Bằng, Đặng Chi nhú mày, cười khố:

-Nếu không dùng đến nửa năm, chắc là không đi được hết lượt đâu.

-Ha, ta nhân tiện đi du ngoạn luôn thể.

Câu này vừa thốt ra, bọn người Đặng Chi, Pháp Chính bèn lập tức hiểu ra.

Chỉ e rằng không chỉ là muốn tuần tra hình ngục, mà lần này Tào Bằng rời khỏi Hứa Đô sợ rằng còn có dụng ý khác. Chỉ có điều, Tào Bằng đã không nói, thì bọn họ cũng sẽ không hỏi. Cứ như vậy, sau khi Tào Bằng chinh đồn sắp xếp lại hồ sơ xong, trình lên Giả Hủ. Sau đó, Giả Hủ lại sắp xếp lại một lượt, phái người hỏa tốc đưa đến Tương Dương.

Lúc này, chiến sự ở Kinh Châu về cơ bản đã được ổn định lại.

Cùng với việc binh mã Giang Đông không ngớt vào đồn trú ở Trường Sa, Tào Tháo cũng hiểu rằng, trận chiến này e rằng khó mà tiếp tục được.

Liều chết?

Đến cuối cùng tất sẽ lưỡng bại câu thương, đó không phải là điều Tào Tháo mong muốn.

Cộng với việc Văn Sính chết trận, Nhạc Tiến đại bại, còn Hạ Hầu Đôn thất bại bỏ chạy rồi quay về, khiến cho lòng người Nam quận ai nấy hoang mang, điều này cũng khiến cho Tào Tháo hiểu rằng, đánh nữa cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mà, không lẽ bỏ ngang như thế?

Tào Tháo lại chẳng cam lòng!

Mất thấy quận Trường Sa đã sắp đoạt được lại, thế mà xảy ra những chuyện như thế này, chẳng khác nào miếng ăn đến mồm còn hỏng.

Vốn dĩ ra, cuộc chinh phạt Kinh Châu đã có thể vẽ nên một dấu chấm câu tròn trịa. Chính là vì vụ tráng sỹ của Lưu Bị chặt cổ tay, khiến cho Tào Tháo rơi vào thế khó xử. Tiếp theo, phải lựa chọn như thế nào đây? Đánh tiếp hay là lui binh?

Cũng chính vào lúc này, có một người đột nhiên nhảy ra.

Người này là con trai của Dương Bưu, con cháu của nhà họ Dương ở Hoảng Nông, Dương Tu. Lúc trước, Tào Trực mạo muội hỏi xin Tào Bằng Chân Mật, khiến Tào Bằng nổi cơn thịnh nộ. Về sau, Tào Tháo đưa Tào Trực lên Trường An theo đuổi việc học, Dương Tu vốn là bạn thân của Tào Trực cũng cùng đi theo tới Trường An. Dương Tu vốn là người Quan Trung, lại có xuất thân danh gia, trí tuệ hết sức thông minh. Cho nên rất nhanh chóng được Tì Đãi Giáo úy Vệ Ký trọng dụng. Sau khi Tào Tháo chinh phạt U Châu thắng lợi, lại quay đầu thảo phạt Kinh Châu. Vệ Ký được người nhà họ Dương nhờ cậy, tiến cử Dương Tu vào chủ bộ trong phủ Thừa tướng, cùng đi theo hộ tống Tào Tháo đến Kinh Châu.

Lại nói đến, Dương Tu này thi từ ca phú đều thuộc hàng thượng đẳng, hơn nữa còn tài tình trác tuyệt.

Đối nhân xử thế lại thông minh, giỏi về đoán biết thái độ, nên nhanh chóng được Tào Tháo coi trọng.

Ngày hôm nay, trời có mưa phùn, hết sức ảm đạm lạnh lẽo.

Sức khỏe Tào Tháo không tốt, tuy được Trương Trọng Cảnh châm cứu điều trị, nhưng vẫn hết sức yếu ớt. Cho nên, Tào Hưu mới đi săn vài con gà rừng, mang về cho Tào Tháo tắm bổ, sau khi đưa cho nhà bếp nấu chín, bèn mang đến phòng.

Tào Tháo đang ăn thịt gà, thì đột nhiên có Điển Vi đến xin khẩu lệnh.

-Gân gà!

Tào Tháo nhả gân gà ra, buột miệng trả lời.

Điển Vi sau đó bèn đem câu khẩu lệnh đó truyền đi, khi Dương Tu nghe thấy, lập tức sai người thu dọn hành lý. Đúng lúc Quách Gia và Trương Cáp đi tuần, thấy quân lính trong doanh trại đang thu dọn hành lý, vội hỏi nguyên do, hỏi ra mới biết là do Dương Tu ra lệnh.

Dương Tu nói:

-Gân gà, ăn thì không có mùi vị gì, bỏ thì đáng tiếc, chính là khúc mắc trong lòng của Thừa tướng hiện nay.

Trận chiến Kinh Nam hiện nay, tiến không được mà lui cũng không được, giông như chiếc gân gà... Theo như ta thấy, Thừa tướng đã có ý rút binh rồi, nên chuẩn bị sớm một chút, đỡ phải đến lúc lui binh lại hoang mang vội vàng, bỏ sót đồ đạc.

Quách Gia nghe vậy, trong lòng sợ hãi.

-Tuấn Nghệ, người này làm chao đảo lòng quân, tội không thể tha.

Người mau chóng về doanh trướng, không nói gì cả, giết chết người này đi... bây giờ ta sẽ đi bẩm báo với Thừa tướng.

Quách Gia, Tuân Úc là hai mưu sĩ bậc nhất dưới trướng Tào Tháo.

Đương nhiên là Trương Cáp hiểu rõ địa vị của Quách Gia trong doanh trại Tào Tháo, không nói lời thứ hai, dẫn người đi thẳng đến quân doanh.

Còn Quách Gia thì vội đi đến nơi ở của Tào Tháo.

Đem sự tình nói lại một lượt, Tào Tháo cả giận:

-Giết hay lắm, giết hay lắm... những loại dùng lời tà thuyết mê hoặc người khác, làm rối loạn lòng quân sĩ của ta như vậy, nên giết từ sớm.

Tào Tháo thật không ngờ, một lời buột miệng nói ra như vậy, suýt nữa thì gây nên đại loạn.

Quách Gia thấy trong trướng không có người ngoài, bèn hỏi:

-Thừa tướng, với cục thế Kinh Nam như hiện nay, rốt cục người định thế nào?

Tào Tháo cũng đang rất đau đầu, đưa tay khê vỗ vỗ trán.

Một lúc lâu sau, ông ta thở dài một hơi, nhìn Quách Gia cười khổ:

-Phụng Hiếu, ta cũng chẳng dấu gì ngươi, tên Dương Tu đó tuy là dùng lời tà thuyết mê hoặc lòng người, nhưng lại nói trúng tâm tư của ta. Cục thế hiện nay, ta quả là tiến thoái lưỡng nan.

Ta tin rằng cái tên mắt xanh đó cũng nghĩ như ta, cũng không muốn giao tranh thực sự.

Nhưng mà, trở mắt nhìn Kinh Nam đã sắp đại công cáo thành, lại bị tên tai to kia dùng kế, không không làm lợi cho tên mắt xanh, ta thực không cam lòng. Hai ngày nay ta cũng đang suy nghĩ, nên tiến hay lui?

Tào Tháo nói đoạn, tựa người vào sập, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Quách Gia khê thở dài một tiếng:

-Từ sau khi chinh phạt U Châu đến nay, Tào Tháo chưa từng được nghỉ ngơi chỉnh đốn. Ác chiến liên tiếp, e là cũng mệt mỏi rồi... sự thái ở Kinh Nam hiện nay, đều do một tay Lưu Bị tạo nên. Người này nếu vào Tây Xuyên, ắt sẽ có một trận long tranh hổ đấu với Lưu Chương. Nhưng trong thời gian ngắn trước mắt, hẳn tất sẽ nằm im bất động để nghỉ ngơi lấy lại sức. Tây Xuyên là Thiên Phủ chi quốc (chỉ một dải giàu tài nguyên, đất đai màu mỡ bao gồm Thành Đô, Tây Xuyên), không thể xem nhẹ. Nếu để Lưu Bị có thời gian vực dậy, đoạt lấy Tây Xuyên rồi mới tiêu diệt, thì e là không còn là chuyện dễ dàng.

Địch thủ lớn nhất của chủ công chính là Lưu Huyền Đức vậy.

Kinh Nam tuy rộng lớn, nhưng đối với Thừa tướng mà nói thì không có ý nghĩa lắm.

Cho dù Tôn Quyền chiếm cứ được Kinh Nam, nhưng hắn có năng lực đoạt được Kinh Châu sao? Theo như ta thấy, hiện nay hắn vẫn chưa có khả năng đó.

Hắn muốn có Trường Sa, thì cho hắn đi.

Nhưng chủ công nhất định phải chiếm cứ Linh Lăng, Võ Lăng, chia cắt Kinh Nam làm hai. Sau đó cử một tướng giỏi, co kéo với Tôn Quyền. Đợi sau khi thời cơ chín muồi, Thừa tướng có thể đánh một hơi, lấy lại Kinh Nam, sau đó đánh vào Giang Đông.

-Ý của người là, lui binh?

Tào Tháo do dự một lát, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng kế của Quách Gia là cách hợp lý nhất.

Tuy trong lòng rất không cam, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, ông ta đã mất đi cơ hội tốt nhất để đoạt lấy bốn quận Kinh Nam rồi. Theo như lời Quách Gia nói, thì dựa vào hai quận Võ Lăng, Linh Lăng, tạo thành thế hàm sói cắn chặt vào nhau với Giang Đông. Sau đó gầy dựng thủy quân... đợi thủy quân kiện toàn rồi, cũng chính là cơ hội để Tào Tháo chinh phạt Giang Đông...

-Cam Ninh đã đến chưa?

-Đã đến Giang Hạ, vài ngày nữa sẽ tới.

Tào Tháo vỗ vỗ trán, trầm ngâm hồi lâu:

-Nếu đã vậy, thì cứ xấp xếp như vậy đi... nhưng mà, ứng viên cho chức Thái thú Linh Lăng phải lựa chọn cho thỏa đáng. Phụng Hiếu, theo người ai là người thích hợp?

-Ngụy Diên, Ngụy Văn Trường.

-Hả?

-Người này là người Nghĩa Dương, tương đối quen thuộc với Kinh Châu, hơn nữa kể từ khi quy thuận đến nay luôn một lòng trung thành, lập công vô số.

Để Ngụy Diên trấn thủ Linh Lăng, cộng thêm sự hỗ trợ của Ngũ Khê Man nữa, thì không có gì đáng ngại.

Chủ công có thể thiết lập một chức Kinh Châu tướng quân, đồ đốc việc chiến sự ở Kinh Nam. Nay tướng quân Diệu Tài đã đến Tương Dương, quả là đúng lúc nhất.

Thủy quân có Cam Ninh, Đỗ Kỳ, Linh Lăng có Ngụy Diên trấn thủ... tuy nhiên, Lại Cung thì không còn phù hợp để đảm nhận chức vụ Thái thú Võ Lăng nữa... ta kiến nghị, điều động hai người là Chinh Khương Trung Lang Tướng Đặng Phạm, và Hộ Khương Giáo úy Phan Chương, ra trấn thủ Võ Lăng. Hai người này có quan hệ rất tốt với Cam Ninh, Ngụy Diên, tất có thể phối hợp ăn ý với nhau, Kinh Nam từ nay về sau không cần phải lo nữa.

-Đặng Phạm, Phan Chương?

Tào Tháo cũng có chút ấn tượng với hai người này.

-Hai người bọn họ không phải đang chống đỡ Tây Khương sao?

-Bộ Chất giữ chức Thái thú trấn thủ Võ Lăng đã lâu, mở mang con đường buôn bán Hà Tây, công lao to lớn, không thể không phong thưởng; Trương Dịch làm Thái thú Thạch Thao, sống ở vùng Tây Bắc giá lạnh đã lâu, cũng nên trọng dụng vào việc khác. Hiện nay sức khỏe của Trương Ký không tốt, khiến cho chức Hán Dương lệnh bị khuyết. Có thể phái Thạch Thao làm Thái thú Hán Dương, còn Bộ Chất thì đưa đến Ký Châu, nhậm chức Nghiệp Thành Giáo úy, Thái thú Ngụy quận...chức Thái thú Võ Uy, Gia tiến cử Thái thú Cửu Tuyền là Tô Tắc tiếp quản. Người này sống nhiều năm ở Tây Bắc, cũng rất quen thuộc với người Khương Hồ, thiết nghĩ cũng đủ sức gánh vác trọng trách này, đảm bảo sự hưng thịnh cho con đường buôn bán Hà Tây.

Thoảng cái điều động liên ba người từ Tây Bắc, lại còn khiến cho chức Thái thú Trương Dịch bị khuyết...

Tào Tháo hơi sững người một lát, đoạn chỉ Quách Gia cười nói:

-Phụng Hiếu, người quả là chịu khó dốc sức cho A Phúc lắm... chẳng lẽ, ta quả thật là loại người thuận gió bẻ măng, trở mặt không nhận người sao?

Quách Gia lại nghiêm nghị nói:

-Gia làm vậy không phải vì A Phúc, mà là vì Thừa tướng.

Tây Bắc là Tây Bắc của Thừa tướng, năm xưa một tay A Phúc đánh hạ vùng đất này, e rằng cũng không có ý chiếm làm của riêng. Chỉ có điều cục thế lúc đó dồn ép, nên chỉ có thể xấp xếp như thế. Mà nay, Tây Bắc đã dần dần ổn định, đã đến lúc cần phải có sự điều chỉnh... Nếu cứ để như thế mãi, chỉ e rằng đối với Thừa tướng, đối với A Phúc cũng đều không phải chuyện hay.

Tào Tháo trầm mặc!

Quách Gia nói rất có lý, khiến ông ta không thể không nghiêm túc suy xét.

Thời gian gần đây, mọi tinh lực của ông ta đều tập trung ở Kinh Châu, đối với những việc khác cũng ít suy xét đến. Tào Bằng giết cả nhà Phục Hoàn, gánh lấy tội danh cho ông ta. Nhưng xét trên một góc độ khác mà nói, thì Tào Bằng cũng đã bước lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Vận mệnh Tây Bắc, quả thực là quá đổi tinh tế màu nhiệm.

Tào Bằng một tay đánh lấy, một tay gầy dựng... khó trách bị người ta nói ra nói vào.

Đã đến lúc làm suy yếu lực lượng của Tào Bằng ở Tây Bắc rồi!

-Ta Tắc làm Thái thú Võ Uy thì cũng hợp lý.

Có điều, để cho Tửu Tuyền khuyết chức, Trương Dịch khuyết chức, rồi ai sẽ tiếp quản?

-Gia xin tiến cử thêm một người, là con nuôi của Giả Hủ, Giả Tinh.

Hắn cũng ở Tây Bắc nhiều năm, tương đối được mọi người tin trọng cậy, có thể đảm nhiệm chức Thái thú Trương Dịch, hiệp trợ Tô Tắc, giữ thông suốt cho con đường buôn bán Tây Vực. Còn về Thái thú Tửu Tuyền, thì tốt nhất là nên chọn người địa phương... ta nghe nói Giáo Ủy thống binh của Lịch thành tên Doãn Phụng, rất có tài năng, có thể để y tiếp quản Tửu Tuyền, vậy là con đường buôn bán Tây Vực sẽ không còn gì phải lo nữa.

Ngoài ra, con đường buôn bán Tây Vực mở ra, cũng cần phải sắp xếp thêm Tây Vực Đô Hộ.

Gia lại tiến cử thêm một người, Thái thú Kim thành Triệu Cù, có thể gánh vác trọng trách Tây Vực Đô Hộ...

Nếu Tào Bằng có mặt ở đây, tất sẽ tức đến nghiêng nát cả răng.

Quách Gia điều chỉnh thế này, có thể nói là khiến cho lực lượng của Tào Bằng ở Tây Bắc tổn thất nặng nề. Triệu Cù làm Tây Vực Đô Hộ, Kim thành khuyết chức.

-Vậy, ai có thể làm Thái thú Kim thành?

-Lương Châu Biệt Giá Từ Thứ, có thể làm Thái thú Kim thành.

Đây là một đợt điều động có tầm ảnh hưởng rất lớn!

Nếu thật sự bắt tay vào thực hiện, thì số quân viên ở cấp bậc Thái thú sẽ bị điều động lên đến gần mười người. Càng không cần nói đến những quan viên dưới cấp Thái thú, cũng ảnh hưởng đến tầm mười người. Việc điều động trên một quy mô lớn như vậy, đâu phải là chuyện nhỏ.

Tào Tháo suy nghĩ thật lâu, sau đó nói với Quách Gia:

-Việc này người liệt kê bản điều trần ra, đợi về Hứa Đô rồi sẽ thảo luận thêm.

Thoảng một cái điều động nhiều người như vậy, Tào Tháo còn phải xét đến cảm giác của Tào Bằng.

Người ta mới vừa giải quyết một mối họa lớn cho mình, quay đầu lại, mình không những không tưởng thưởng, lại còn làm suy yếu lực lượng của hắn.

Việc này nếu đối là người khác, cũng đều sẽ bất mãn.

Trong lòng Tào Tháo, không hề muốn nảy sinh rạn nứt với Tào Bằng.

-Phải rồi, việc lần trước A Phúc cầu thân cho con trai hần, Thừa tướng suy xét thế nào rồi?

-Chuyện này...

Tào Tháo nhớ lại, quả đúng là Tào Bằng từng cầu thân cho con trai hần.

Thái Địch!

Bây giờ đã trở thành con nuôi của Tào Bằng.

Nhưng mà bối phận (vai vế trong tộc)...

Tào Tháo không khỏi đau đầu, sớm biết vậy thì không để Thái Diễm gả cho hần, thì chẳng đến nỗi rơi vào cảnh huống khó xử ngày hôm nay.

-Tính đi tính lại, cháu trai của Thái công cũng xứng với nha đầu nhà ta.

Chuyện này ta sẽ cho người thông báo với A Phúc... phải rồi, chuyện mới bàn vừa nãy, người biết ta biết là được, không được để người thứ ba biết.

Ngoài ra, ta sẽ cho người xây dựng bến tàu ở Nội Phương. Sau khi Cam Ninh đến, nói hần mở phủ ở Chương Sơn.

-Rõ!

Chương Sơn, nằm bên bờ sông Hán Thủy, còn có tên khác là Nội Phương.

Nơi này cách Vân Mộng Trạch không xa, đi thuyền trong một ngày là có thể ra sông.

Làm như vậy, thủy quân Kinh Châu và thủy quân Động Đình có thể tạo thành thế hô ứng. Tuy trong thời gian ngắn trước mắt, không thể chống được với thủy quân Giang Đông, nhưng cũng có thể kiềm chế được bọn họ. Hơn nữa, Nội Phương có không ít thợ thủ công lành nghề, lân cận Tương Dương, cách Giang Hạ cũng không xa. Dựng bến tàu ở đó, quả là thích hợp. Quan trọng hơn cả, là có thể tăng cường thêm lực lượng thủy quân của Tào Tháo.

Tàu thuyền của thủy quân Kinh Châu, phần lớn là lầu thuyền.

Lần trước thất bại ở Giang Đông, tổn thất trầm trọng... Tào Tháo cũng đã nhìn ra, tàu thuyền của thủy quân Giang Đông tuy nhỏ, nhưng lại rất linh hoạt. Cho nên ông ta cũng suy nghĩ, nếu muốn giao tranh với thủy quân Giang Đông, thì độ linh hoạt của tàu thuyền là không thể thiếu.

Lúc này, Trương Cáp đến báo:

-Đã chém chết Dương Tu!

Tháng mười, năm Kiến An mười ba, cuối cùng Tào Tháo cũng hạ quyết tâm, rút quân khỏi Kinh Nam.

Ngay sau đó, hàng loạt thông báo bổ nhiệm được đưa ra, khiến không ít người giật mình. Bao gồm cả việc Cam Ninh ra đảm nhiệm chức thủy quân Đại Đô Đốc, dường như cũng vượt ngoài dự liệu của nhiều người. Trước đó, nhiều người cũng dự đoán về ứng viên cho chức thủy quân Đại Đô Đốc, nhưng không có ai nghĩ đến Cam Ninh. Ngày sáu tháng mười, Cam Ninh đến Lâm Nguyên, sau khi bái kiến Tào Tháo, bèn lập tức đi nhậm chức.

Thủy quân phó Đô Đốc Đỗ Kỳ cũng bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Khi hai người gặp mặt, đều biểu lộ vẻ tươi cười... mọi người đều là xuất thân từ môn hạ của công tử, sau này tất sẽ có chăm sóc lẫn nhau.

Theo sau đó, Tôn Quyền nhận lời, sẽ không tiến thêm về phía Tây, mưu đoạt Linh Lăng nữa.

Ngụy Diên lên đường nhậm chức Thái thú Linh Lăng.

Cùng với đó, Hạ Hầu Uyên tiếp quản chức Kinh Châu Mục, Kinh Châu tướng quân, Đô Hương Hầu, đô đốc việc quân của Kinh Châu.

Thái Thú Nam quận Lưu Tiên, bị điều động khỏi Tương Dương, đến Hứa Đô.

Vương Uy tiếp quản chức Thái thú Nam quận, gặt hái khá nhiều...tuy nhiên Vương Uy hiểu rõ, nếu không phải do Văn Sính chết trận ở núi Hồ Nha, thì nói không chừng chức Thái thú Nam quận cũng không đến lượt hắn. Còn con trai của Văn Sính, hiện nay đang làm việc dưới trướng Tào Bằng, mình muốn ngồi vững ở cái ghế Thái thú này, tuyệt đối không thể đoạn tuyệt quan hệ với Tào Bằng.

Cho nên, hắn sai người trùng tu phần mộ cho Văn Sính, cũng sắp xếp thỏa đáng cho người nhà Văn Sính.

Vương Uy còn cho người đến Hà Đông, bày tỏ lòng cảm tạ với Đặng Tắc, lại viết thư cho Văn Võ, nói hắn cứ ở Hứa Đô, mà giúp sức cho Tào Bằng, tương lai nếu có cơ hội sẽ báo thù cho Văn Sính... Văn Võ vô cùng cảm kích.

Cuộc chiến Kinh Châu, đến đây là kết thúc.

Bất luận nói thế nào đi nữa, Tào Tháo cũng coi như khải hoàn trở về.

Chỉ có điều, sau khi ông ta đến Tương Dương rồi, mới nghe nói Tào Bằng đã rời khỏi Hứa Đô, đi khảo sát hình ngục Thanh, Duyện. Điều này khiến Tào Tháo cảm thấy có chút bất ngờ, nên vội hỏi đùa Tuân Úc:

-A Phúc chẳng phải là một đứa thích đi lại, sau đột nhiên lại đi khảo sát hình ngục?

Cái chức Đình Úy này của Tào Bằng, trên thực tế là nhờ vào việc đối phó với cả nhà Phục Hoàn mà có.

Hiện nay, dư đảng của Hán Đế đã bị Tào Bằng giết sạch, cái chức Đình Úy của hắn, theo lẽ phải hết sức thoải mái.

Chẳng ngờ, hắn lại chạy đi khảo sát hình ngục?

Trong lòng Tào Tháo rất lấy làm nghi hoặc, nhưng rất nhanh bèn gác chuyện này qua một bên.

Bởi vì Hứa Đô xảy ra một chuyện lớn.

Bọn người Trình Dục, Mãn Sùng, liên kết với các đại thần trong triều, trong một buổi nghị triều, chính thức trình xin Hán Đế sắc phong cho Tào Tháo làm Ngụy Vương.

Tin này truyền đến khiến Tào Tháo chấn động...

622. Chương 689: Gió Mưa Tây Bắc Lại Nổi Lên

Đầu đông, năm Kiến An mười ba, Tào Tháo rút khỏi Kinh Châu.

Lần xuất binh này, tổng cộng tiêu tốn thời gian một năm, điều động binh mã ba trăm mấy ngàn người, hao phí lương tiền vô số. Nhưng xét về tổng thể mà nói, thì thành quả chiến tranh cũng không tồi. Kinh Tương có bảy quận, một mình Tào Tháo chiếm hết năm quận, đuổi hẳn Lưu Bị ra khỏi Kinh Tương, cùng với Tôn Quyền chia ra mà cai trị. Hầu hết các vùng đất Kinh Tương đều bị Tào Tháo kiểm soát, đặc biệt là ba quận Nam quận, Nam Dương, Giang Hạ, đều nằm trong sự kiểm soát của Tào Tháo. Ba quận này cũng là nơi nhân khẩu nhiều nhất, giàu có và đông đúc nhất Kinh Châu.

Khi rút quân khỏi Kinh Châu, nhằm ổn định cục thế Kinh Châu, phân hóa lực lượng Kinh Châu, Tào Tháo tách ra hai quận Chương Lăng và Tương Dương từ Nam quận và Nam Dương. Lệnh cho Tào Chân làm Thái thú quận Chương Lăng, bổ nhiệm Khoái Chính làm Thái thú quận Tương Dương, có thể nói mọi người ai nấy đều vui mừng.

Đối với Tào Tháo mà nói, Đặng Phạm, Phan Chương tiếp quản Võ Lăng, Tào Chân trấn thủ Chương Lăng, là hai quân cờ hết sức thành công mà ông ta đặt ở Kinh Châu, là một sự tiềm phục, giúp cho Tào Tháo tiến thêm một bước thống trị Kinh Châu về sau.

Đồng thời, Hạ Hầu Uyên làm Kinh Châu Mục, Kinh Châu tướng quân, thống lĩnh hai quân thủy lục, đô đốc việc quân của Kinh Châu, kiểm soát đại cục.

Còn những Kinh Châu sĩ tộc, xem ra thành quả của rất nhiều.

Bàng Sơn Dân đảm nhiệm chức Thái thú quận Giang Hạ, Khoái Chính làm Thái thú quận Tương Dương, Vương Uy đảm nhiệm chức Thái thú Nam quận...

Càng không cần phải nói tới, Thái thú Linh Lăng Ngụy Diên cũng là người Kinh Châu.

Thủy quân Đại Đô Đốc Cam Ninh, nguyên quán ở Nam Dương.

Đối với người Kinh Châu mà nói, sự sắp xếp như vậy, cũng coi như đạt tới mục tiêu “chuyện Kinh Châu, người Kinh Châu lo”. Kết quả này, đương nhiên khiến cho người ta phần chấn. Cùng ngay sau đó, sau khi Tào Tháo rời khỏi Kinh Châu, lại điều chỉnh một việc nữa.

Điều Chủ Bộ Lương Châu, Quận thừa Lũng Tây, Kỵ Đô Ủy Bàng Lâm về làm việc cho Kinh Châu.

Sau đó lại bổ nhiệm nguyên Uyển Thành Lệnh, Hoành Hải tướng quân Lã Thường đảm nhiệm chức Thái thú quận Nam Dương, càng khiến cho giới Kinh Châu sĩ tộc vui mừng.

Kể từ đó, Kinh Tương chín quận, thì bảy quận thuộc về Tào.

Trong số bảy quận, có năm quận là do người Kinh Châu cai trị, sao lại không khiến cho người ta vui mừng khôn xiết.

Theo góc độ chiến lược mà xét, Tào Tháo chinh phạt Kinh Châu, cũng không thể thống nhất Giang Đông. Hơn nữa còn khiến cho Kinh Châu bị mất đi hai quận, chưa đạt tới mục tiêu chiến lược đề ra ban đầu. Nhưng nếu xem xét trên một góc độ khác, thì ông ta đã chặt đứt được mối liên hệ giữa Tây Xuyên và Giang Đông, khiến con rồng trên sông lớn, từ giờ về sau không còn có thể hô ứng từ xa với nhau nữa, cũng tính là một thành tích đáng kể.

Cục diện thiên hạ thống nhất, dường như càng ngày càng tới gần.

Trong tình huống này, đám người Trình Dục liên kết với mười tám vị trọng thần trong triều, dâng biểu lên Hán Đế, xin phong vương vị cho Tào Tháo.

Hán Đế mất đi Phục Hoàn, Lưu Quang cũng không còn, không còn ai giúp đỡ nữa.

Đám người Trình Dục quả là ép người quá đáng.

Trình tấu ba lần liên tiếp, ép cho Hán Đế không thể không đồng ý.

Tháng mười một, năm Kiến An thứ mười ba, Tào Tháo về đến Hứa Đô.

Hán Đế lập tức lệnh cho nội thị tuyên chiếu, tấn phong vương tước cho Tào Tháo, gia phong làm Ngụy Vương, đồng thời ban cho Cửu Tứ. Tự nhiên Tào Tháo lại dâng tâu chối từ, nói bản thân không có công lao gì, sợ khó lòng nhận lấy thiên ân. Đây là một cách biểu lộ thái độ, cũng là lễ pháp phải thế.

Tào Tháo chối từ, nhìn thì có vẻ hết sức khiêm tốn, nhưng bọn người Trình Dục lại lập tức hiểu ngay ra ý đồ đích thực của Tào Tháo.

Ngay lập tức, bọn người Trình Dục bèn dâng thêm tấu chương, liệt kê công tích của Tào Tháo.

Hán Đế sắc phong một lần nữa, Tào Tháo vẫn chối từ, tỏ ý không dám nhận.

Vì thế, bọn người Trình Dục lại dâng sớ lần thứ ba, khẩn cầu Hán Đế sắc phong. Hán Đế ở vào thế bất đắc dĩ, lại không thể không cùng Tào Tháo diễn cho hết vở kịch này, cho nên lại hạ chiếu chỉ lần thứ ba. Ba mươi ba chối, nếu xét về lễ pháp là đã đủ bài bản. Lúc này nhật báo Hứa Đô lại liên tiếp đăng bài, khuếch đại công tích của Tào Tháo đến vô hạn, lời lẽ tỏ ý rằng, nếu Tào Tháo không chịu tiếp nhận, chẳng khác nào bỏ mặc giang sơn không quản, không phải là trung thần.

Trong tình hình như vậy, cuối cùng Tào Tháo cũng nhần nhần nhí nhí mà tiếp nhận sắc phong.

Ngay sau đó, giữa tháng mười hai, Tào Tháo hạ lệnh lập vương đô ở Nghiệp Thành, chính thức đăng cơ vương vị, uy vọng tăng thêm.

Đế quốc Tào Ngụy, ở trên cao chót vót.

Còn giang sơn Hán thất, càng mưa gió bấp bênh...

Cùng với việc Tào Tháo được sắc phong Ngụy Vương, Giang Đông Tôn Quyền, Tây Xuyên Lưu Chương, không ai là không khiếp sợ.

Tào Tháo được phong vương rồi!

Không chỉ có thế, sau khi Tào Tháo được phong vương, lại phát bằng chiêu hiền lần thứ hai, cũng tức là lần thứ hai áp dụng phương thức chọn người làm việc theo tài năng.

Nhất thời, thiên hạ chấn động.

Người vui thầm trong lòng có, người thất thanh khóc than cho Hán thất cũng có.

Hoặc vô tay hoan hô, hoặc buột miệng mắng chửi cũng đều có cả. Tuy nhiên, mặc cho bên ngoài phản ứng thế nào đi nữa, thì việc Tào Tháo được phong làm Ngụy Vương cũng đã không thể thay đổi được nữa.

Trong lịch sử, tám năm sau Tào Tháo mới lên làm Ngụy Vương.

Nhưng hiện giờ, Tào Tháo đã được phong vương, không thể không nói đến sự đổi thay của lịch sử...

Nhưng tất cả những việc này không liên quan gì đến Tào Bằng.

Lúc Tào Tháo chính thức tiếp nhận sắc phong, thì Tào Bằng đang dẫn theo bốn người Hoàng Trung, Bàng Đức, Văn Võ, Vương Song đi thị sát Thanh Châu. Lấy danh nghĩa Đình Ủy, đi thị sát hình ngục khắp nơi, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Tào Bằng đã điều tra ra mười bảy vụ án oan sai ở Thanh Châu, giữ lại mạng sống cho hơn ba mươi người, chém đầu sáu tên tham quan ô lại.

Xét trên một mức độ nào đó, việc Tào Bằng thị sát hình ngục, cũng góp phần tạo thêm thanh thế cho Tào Tháo.

Ít nhất thì trong dân gian, rất nhiều người khi nhắc đến gia tộc Tào thì đều ngợi khen không ngớt. Tháng mười hai, năm Kiến An thứ mười ba, Tào Bằng đến Đông Lai. Hắn vốn dự định ở lại Đông Lai qua năm mới, không ngờ Thứ sử Từ Châu là Từ Cầu gửi thiệp mời đến, mời Tào Bằng đến Từ Châu thị sát hình ngục. Vì thế, nhất thời Tào Bằng thay đổi chủ ý, lên thuyền ở Thành Sơn Giác, đi thẳng xuống phía nam, cập bến ở Úc Châu Sơn, rồi từ Cù Sơn đổ bộ Đông Hải. Quận Đông Hải vào lúc này hết sức phồn hoa, vùng Lương Hoài liên tục được khai phá mở mang, khiến cho Đông Hải cũng được lợi... gia tộc Mi thị suy yếu, cũng đồng nghĩa với sự trỗi dậy của những cường hào mới. Cùng với việc huyện Hải Tây không ngừng được mở rộng, Cù Sơn xuất hiện bốn dòng họ hào cường mới là Từ, Châu, Trần, Bộ, đều theo nghề gạn biển lấy muối, hết sức hưng vượng.

Mà bốn gia nhà cường hào này, cũng đại diện cho sự kết hợp giữa các thế lực mới và cũ ở Từ Châu.

Năm xưa gia tộc Trần thị, sau khi Trần Đăng ốm chết, đã thay người làm chủ mới; Gia tộc Từ thị thì lại lấy Từ thị ở Hải Tây làm gốc rễ, sự trỗi dậy của bọn Từ Cầu, Từ Tuyên, đã gây dựng nên cơ sở thâm hậu cho gia tộc họ Từ.

Chu, Bộ thuộc loại cường hào mới phát.

Đứng sau lưng bọn họ là Chu Thương ở đảo Đông Lăng, và gia tộc Bộ thị ở Hoài Âm.

Bộ thị nhờ vào Bộ Chất mà một bước vút bay, nhận được không ít sự chiều cố; Còn Chu Thương thì dựa vào mối quan hệ liên hôn với Từ thị, lại có lợi thế về thủy quân ở đảo Đông Lăng, cũng đứng vững ở quận Đông Hải. Hai gia tộc này có mối quan hệ mật thiết nhất với Tào Bằng. Cho nên, khi Tào Bằng cập bến ở Cù Sơn, thì người nhà Chu thị và Bộ thị gần như huy động toàn bộ lực lượng, ra nghênh đón Tào Bằng. Dừng lại ở Cù Sơn ba ngày, rồi Tào Bằng lại đi tiếp đến Hải Tây.

Đây là nơi hãn khởi đầu lập nghiệp, đã hoàn toàn khác xa với cảnh tượng hoang vắng năm xưa.

Hải Tây, đã trở thành nơi giàu có đông đúc nhất vùng Lương Hoài, khống chế đường buôn muối và các đầu mối buôn bán của vùng Lương Hoài.

Rất nhiều người Hải Tây vẫn còn nhớ tới Tào Bằng.

Cái cậu thiếu niên đứng sau huyện lệnh cụt tay năm xưa, bây giờ đã trở thành một nhân vật lẫy lừng.

Khi Tào Bằng đến Hải Tây, các phụ lão hương thân Hải Tây đều nhao nhao ra xếp hàng hai bên đường chào đón.

-Công tử!

-Hoan nghênh Tào công tử trở về quê hương...

Những tiếng hoan hô vang lên liên tiếp.

Hải Tây Đồn Điền Trung Lang tướng Lương Tập cũng không khỏi thắm cười khở.

Tầm ảnh hưởng của hai người Tào Bằng, Đặng Tắc ở Hải Tây, tuyệt đối không thể tiêu trừ trong một chốc một lát. Bọn họ kiến tạo nên một Hải Tây đông đúc giàu có, người Hải Tây cũng ghi tạc trong lòng hình ảnh của Tào Bằng và Đặng Tắc.

-Sao công tử lại có tiếng tăm ở đây như vậy?

Hoàng Trung không kìm nổi hỏi.

Bằng Đức ở bên cạnh, vẻ mặt man mác.

Những người theo Tào Bằng năm xưa, ngoại trừ Chu Thương vẫn còn ở Từ Châu, những người khác đều đã rời khỏi.

Bất luận là Văn Vô hay là Vương Song, cũng đều là những người về sau này mới theo Tào Bằng, còn hai người Tưởng Uyển, Trương Tùng lại càng không rõ. Người duy nhất hiểu hết mọi chuyện, e rằng chỉ có Đặng Chi. Tuy nhiên, lần này Đặng Chi lại ở lại trấn thủ Hứa Đô, không đi cùng.

Có thể nói, trong đám người đi theo tùy tùng cho Tào Bằng trong chuyến thị sát này, không một ai biết những chuyện năm xưa.

Bộc Dương Khải đến tận Lã Hán xa xôi, Mã Siêu thì theo Đặng Tắc tới Hà Đông. Những người còn lại như Vương Mãi, Đặng Phạm, Phan Chương đều đang nắm giữ trọng trách. Tầm ảnh hưởng rộng lớn của Tào Bằng ở Hải Tây, e rằng ngay cả Cam Ninh cũng không rõ lắm.

Hoàng Trung không kìm nổi, khen:

-Công tử một lòng vì dân, dân chúng tự nhiên sẽ kính yêu.

Lúc này, Tào Bằng đột nhiên quay người, nửa như đùa, nói với Lương Tập:

-Tử Ngu, hôm nay ta mới biết, vì sao năm xưa Sở Bá Vương lại lập đô ở Bành thành.

-Hả?

-Phú quý mà không thể hồi hương, thì có khác nào áo gấm đi đêm, ai mà biết được?

Lương Tập nghe vậy, không nhịn nổi bật cười.

Cùng với đó, thiện cảm với Tào Bằng cũng tăng thêm không ít. Theo như hắn thấy, Tào Bằng tuổi trẻ thành công, chưa đầy ba mươi mà quan chức đã nằm trong Cửu Khanh (chín chức quan cao nhất), đương nhiên sẽ ngang tàng. Nhưng nghe hắn nói một câu như vậy, lại cảm thấy có gì đó thâm thiết.

Có lẽ trong lòng Tào Bằng, Hải Tây chính là quê hương thứ hai của hắn!

Có lẽ trong lòng Tào Bằng, Hải Tây chính là quê hương thứ hai của hắn!

Mình muốn tiêu trừ tầm ảnh hưởng của Tào Bằng, đương nhiên là có nhân tố suy xét cho triều đình trong đó, nhưng e rằng càng vì muốn chứng tỏ rằng, mình không hề thua kém Tào Bằng, Đặng Tắc. Đột nhiên cảm khái, nếu năm xưa để cho mình đảm nhận chức Hải Tây Lệnh, chưa chắc đã làm được xuất sắc như Đặng Tắc. Dù sao đi nữa, bên cạnh hắn cũng không có một tên yêu nghiệt như Tào Bằng. Mỗi khúc mắc vướng trong lòng nhiều năm, khoảnh khắc này đột nhiên được cởi bỏ.

Cần gì phải cố ý loại bỏ?

Có những thứ, đâu phải người cứ muốn loại bỏ là có thể loại bỏ.

Chỉ cần tự mình xác định đúng đắn, toàn tâm toàn ý làm việc, cần gì phải để ý đến những chuyện khác?

Nghĩ vậy, những cảm giác không thoải mái trong lòng Lương Tập, cũng theo đó mà tan thành mây khói...

Hải Tây dưới sự cai trị của Lương Tập, không có nhiều án oan sai. Tào Bằng dừng lại ở Hải Tây ba ngày, hoặc là tụ họp với các phụ lão hương thân quen thuộc, hoặc là trèo lên cao phóng tầm mắt ra xa, hoặc là lên thuyền ra khơi, tóm lại là sống hết sức tự tại.

Ba ngày sau, Tào Bằng khởi hành rời khỏi Hải Tây, đi thăm thành cổ Khúc Dương.

Năm xưa, hấn ác chiến với Lã Bố ở Khúc Dương, ký ức đến nay vẫn còn như mới. Khúc Dương bây giờ đã xây lại thành mới, cùng nằm dưới sự cai trị của Hải Tây. Nhưng thành cũ vẫn được giữ lại, lúc Tào Bằng đến thăm lại trốn cũ, không khỏi cảm khái muôn phần.

Ngày tiếp theo, Tào Bằng dâng hương cầu nguyện trên tường thành Khúc Dương, soạn văn tế những anh linh chết trận ở Khúc Dương năm xưa...

Sau đó, cáo biệt Khúc Dương, nhắm thẳng hướng Quảng Lăng mà đi.

Hấn không đến Quảng Lăng, mà đến Đông Lăng Đình.

-Lậu Thất Minh chính là được làm ở đây... năm xưa ta từ Hải Tây đến, đóng quân trấn thủ Đông Lăng Đình. Hàng ngày thấy cảnh sông nước tươi đẹp, tuy là có thô sơ, nhưng cuộc sống hết sức vui vẻ tiêu dao. Ha ha, tuyệt đối không bận rộn như bây giờ! Lúc đó, ta dạy Tiểu Loan làm vịt tam hoàng, để Tiểu Hoàn dọn dẹp nhà cửa... sau đó Nguyệt Anh đến, bọn ta ngày ngày đều nhâm nhi chút rượu, thưởng thức tôm cá tươi, nay nghĩ lại, quả là cuộc sống hưởng thụ lắm.

Thì ra, Lậu Thất Minh là được viết ở đây.

Trương Tùng, Tưởng Uyển lập tức trở nên hào hứng, tham quan ngôi nhà cổ cũ nát nọ.

Tào Bằng thì dẫn bọn người Hoàng Trung ra bờ sông, lên bè câu cá... tối hôm đó, Chu Thương ở đảo Đông Lăng lặn lội tới, uống rượu suốt đêm với Tào Bằng. Bọn họ nói về Vương Mãnh, nhắc lại những chuyện cũ năm xưa...

Chu Thương lớn tiếng than khóc, còn Tào Bằng cũng lặng lẽ rơi lệ.

-Hiện nay thủy quân Đan Đồ do ai thống soái?

-Lã Mông!

Ngày hôm sau, Tào Bằng lên lầu thuyền của đảo Đông Lăng, đi tiếp trên sông.

Hấn đưa mắt nhìn sang bờ bên kia, phát hiện thủy trại san sát, phòng ngự thâm nghiêm.

-Hiện nay ai là Thái thú Đan Dương?

-Chu Nhiên đã bị điều đi khỏi Đan Dương, Thái thú mới nhậm chức của Đan Dương là Lỗ Túc, Lỗ Tử Kính.

Tào Bằng nghe vậy hít vào một hơi khí lạnh!

Xem ra, thủy quân đảo Đông Lăng đã lọt vào tầm ngắm của Giang Đông rồi. Bằng không, Tôn Quyền sẽ không cho Lỗ Túc đến.

Trầm ngâm một hồi lâu, Tào Bằng nhắc nhở Chu Thương:

-Đại thúc, phải cẩn thận với Lỗ Túc đó.

Người này không đơn giản như vẻ bề ngoài của hấn đâu, tâm cơ rất sâu xa, rất có mưu lược. Hấn làm Thái thú Đan Dương, e rằng mục đích cuối cùng là nhắm vào thủy quân đảo Đông Lăng của người đó. Nhất thiết không được lơ là, phải tăng cường phòng bị.

Vẫn giống như năm xưa, vẫn là Tào Bằng nói gì, Chu Thương nghe nấy.

-Đảo Đông Lăng chỉ có một mình người, e rằng lực lượng hơi mỏng.

-Ta cũng đã có thỉnh cầu với triều đình, nhưng mãi không có hồi âm...

-Điều này cũng đúng thôi!

Tào Bằng thở dài, nhẹ giọng nói:

-Dưới trướng Thừa tướng hiện nay, những người giỏi thủy chiến không nhiều, muốn điều động, quả thật khó khăn. Tuy nhiên, thúc phụ trấn thủ đảo Đông Lăng, quản hạt hai vùng Lương Hoài, nên tìm kiếm ngay tại địa phương, nói không chừng sẽ tìm được trợ thủ. Đáng tiếc, ta chẳng thể giúp đỡ gì nhiều cho thúc phụ.

Tôn Quyền hiện nay, gốc rễ đã chắc.

Những tướng lĩnh Giang Đông nổi tiếng trong lịch sử, hầu như đều đã vào cả dưới trướng hần.

Dưới tình cảnh này, muốn sửa mái nhà dột cũng không dễ... đối với việc này, Tào Bằng cũng không biết phải làm thế nào.

Trong số các tướng lĩnh Giang Đông, những người giỏi thủy chiến không ít.

Tướng Khâm, Chu Thái, Đinh Phụng, Từ Thịnh, đều là những nhân vật nổi tiếng. Thế mà những người này, đều đã đầu quân cho Tôn Quyền cả. Càng không nói tới, dưới trướng Chu Du nhân tài vô số. Tào Bằng cũng chỉ có thể gương mắt mà nhìn, chứ không làm gì được.

Cứ từ từ vậy!

Tào Bằng thì thầm trong lòng, trấn an Chu Thương vài câu.

Chu Thương cũng hiểu, Tào Bằng cũng chẳng có cách gì trong chuyện này...

Ông ta ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên nói:

-Công tử, cho ta một người trợ thủ đi.

-Hả?

-Người cũng biết, ta là người thô lỗ.

Thủy quân mở rộng quy mô, bên cạnh ta người có thể giúp sức gần như là không có. Trước kia, Hưng Bá còn có thể chỉ điểm một chút, nhưng giờ hần đã đi Nội Phương, ngay cả một người để thương lượng ta cũng không có. Không phải ta nói Trần Thái thú không giỏi, nhưng quả thực trong việc vờ ông ta chẳng giúp được gì nhiều cho ta. Người xem, Đông Lăng Đình một dải, địa thế trống trải, ta từng kiến nghị ông ta thiết lập trại quân ở Đông Lăng Đình, một khi đảo Đông Lăng có chuyện, còn có thể hô ứng lẫn nhau. Thế nhưng Trần Thái thú lại không đồng ý, nói thiết lập trại quân hao phí quá lớn...

Một mình ta, chống đỡ cả một dải rộng lớn như vậy, quả thực là vất vả.

Cho nên ta hy vọng công tử có thể giúp cho ta một chút, dù là phái một trợ thủ đến thôi, cũng có thể chia sẻ một chút áp lực với ta.

Lời lẽ của Chu Thương thành khẩn.

Tào Bằng đưa mắt nhìn về Đông Lăng Đình ở phía xa, cũng cảm thấy quả là một chỗ sơ hở.

-Đại thúc, lần này trở về Hứa Đô, ta nhất định sẽ nói chuyện này với Thừa tướng.

Về phần đảo Đông Lăng...ta phải nghĩ một chút, xem xem phái ai đến giúp người cho thích hợp.

-Đức Nhuận, Đức Nhuận cũng rất được!

Tào Bằng có chút ngần người, đoạn lập tức nhớ ra, Đức Nhuận năm xưa là Hải Tây Lệnh, chẳng khỏi có giao du với Chu Thương.

Hần là người Sơn Âm, chí ít cũng hiểu đánh trận trên sông nước.

Lại thêm có mưu lược, tâm tư kín đáo, gặp chuyện cũng chín chắn vững vàng...

Quan trọng hơn cả, là xem ra hần phối hợp với Chu Thương không tồi, bằng không Chu Thương cũng không tùy tiện hỏi mình xin người.

Chỉ có điều, hiện nay hần đang đảm nhiệm Lương Châu Chủ Bộ, một vị trí quan trọng.

Liệu hần có nguyện ý đến đảo Đông Lăng làm trợ thủ cho Chu Thương không?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Để ta cho người hỏi hần xem, người cũng viết thư thương lượng với hần một chút.

Cả nhân ta thì không có vấn đề gì, chỉ cần xem ý của Hám đại ca thế nào thôi.

Chỉ cần hần đồng ý, ta nhất định sẽ thả người...

-Ha ha, công tử, là người nói đó nhé, đến lúc đó đừng có đổi ý.

Tào Bằng mỉm cười!

-Đương nhiên ta sẽ không đổi ý!

Rời khỏi Quảng Lăng, Tào Bằng không du ngoạn tiếp nữa.

Sau khi tuần tra thị sát hình ngục ở Hoài Nam xong, ba ngày sau đến Hạ Bì.

Lúc này, đang là những ngày cuối năm.

Từ Cầu thiết yến tiệc ở Hạ Bì khoản đãi Tào Bằng, lại còn mời cả Từ Châu tướng quân Chu Linh tham dự. Chu Linh không có qua lại gì lắm với Tào Bằng, nhưng đều là những tướng giỏi dưới trướng Tào Tháo, cho nên ông ta đối với Tào Bằng rất nhiệt tình, chủ khách cùng vui vẻ hết mình.

Qua Tết, Tào Bằng lại di chuyển.

Hần nhắm thẳng hướng Duyện Châu mà đi, nhưng hần còn chưa đến Duyện Châu thì đã nghe được một tin tức bất ngờ.

Mã Siêu xuất binh!

Ngày mười lăm tháng giêng, Mã Siêu tập kích Nhung Khâu.

Nhung Khâu Đô úy Diêm Hành không chút đề phòng. Trên thực tế, hai năm trở lại đây quân Tào và Mã Siêu giao chiến không ít trận, nhưng đều là những trận đánh nhỏ lẻ. Mã Siêu đột nhiên tập kích, Diêm Hành gấp gáp ứng chiến, bị Mã Siêu giết chết giữa đám loạn quân.

Một viên hổ tướng, lại bị Mã Siêu chém chết như vậy.

Tin tức truyền đến Lâm Thao, khiến Tào Cấp kinh hãi thất sắc...

Ông ta vội vàng hạ lệnh, lệnh cho Lương Khoan cứu viện Tây huyện, đoạt lại Nhung Khâu. Đồng thời cho người báo với Tào Hồng, xin hần xuất quân viện trợ.

Nhưng chẳng thể ngờ, Lương Khoan vừa mới đặt một chân đến Tây huyện, Mã Siêu đã rút lui khỏi Nhung Khâu.

Trong khi mọi người đều đang tập trung chú ý vào Nhung Khâu, Mã Siêu lại lấy Mã Đại làm tiên phong, Mã Hưu làm phó tướng, bất ngờ tập kích Phiên Trùng Sơn. Tào quân đang lúc không chút đề phòng, bị Mã Siêu đánh tan...

Sau khi Mã Đại chiếm lĩnh Phiên Trùng Sơn, vó ngựa vẫn không dừng, đánh tiếp vào Lũng Quan, đánh mở ra con đường thông tới Quan Trung.

Cũng may, tướng trấn thủ Lũng huyện là Hách Chiêu.

Sau khi biết tin Lũng Quan bị thất thủ, Hách Chiêu không đi cứu viện ngay mà dẫn quân đóng ở Tần Đình, ý đồ chặn đứt mối liên hệ giữa Mã Siêu và Mã Đại. Hách Chiêu của hiện nay đã có chút hơi hướng của một danh tướng. Kiên trì cố thủ ở Tần Đình bảy ngày, đợi đến lúc quân cứu viện của Tào Hồng tới. Tuy nhiên quân của Hách Chiêu về cơ bản đã bị đánh cho tan tác, lúc này mới chịu rút quân khỏi Tần Đình, lui về Xạ

Hổ Cốc nghỉ ngơi... Sau khi Tào Hồng đến, bèn ra lệnh ra sức công đánh Lũng Quan, muốn đoạt lại cánh cổng vào Quan Trung.

Vốn dĩ, Tào Cấp và Tào Hồng kẻ hô người ứng, thì chẳng khó khăn gì mà không đoạt được lại Lũng Quan.

Nào ngờ Hoàng Trung bạo động, Khương Hồ làm loạn...

Sâm Lang Khương và Bạch Mã Khương đồng loạt khởi binh, xuất binh cùng lúc, đánh mạnh vào Lâm Thao. Đồng thời, Hà Hoảng Đế vương Đậu Mậu tác loạn, liên hợp Phá Khương, công đánh Long Kỳ thành. Vương Mãi gấp gáp ứng chiến, trúng ngay phục kích của một cánh mã tặc, thiếu chút nữa là mất mạng.

May thay, trước đó Tào Cấp có điều động Triệu Vân đến Long Kỳ thành, hiệp trợ Vương Mãi.

Triệu Vân một người một ngựa, chém chết bảy mươi ba tên mã tặc giữa đám loạn quân, mới cứu được Vương Mãi ra khỏi trùng vây.

Sau trận chiến này, Vương Mãi bị trọng thương.

Không còn cách nào khác, Vương Mãi đành phải phó thác Long Kỳ thành cho Triệu Vân.

Khí thế của Đế vương Đậu Mậu dào dạt, lại có sự hỗ trợ của Phá Khương, cũng may trước đó Vương Mãi đã lôi kéo được Thiệu Dương Khương thành công, Thiệu Dương lão vương xuất binh tương trợ, đánh lui liên quân Đế Khương. Trận chiến này, chỉ với một cánh mã tặc đến và đi nhanh như gió, nhưng đã gây nên thương vong vô cùng lớn cho quân Tào. Nhân số của đám mã tặc đó chừng khoảng trên dưới tám trăm, đầu lĩnh họ Mã võ nghệ cao cường, thương mã đều thuần thục, thuật bắn cung kinh người. Người này khi lâm trận, đều dùng mũ giáp đen che mặt, chém giết kiêu dũng.

Triệu Vân nhiều lần muốn tiêu diệt cánh mã tặc này, nhưng ngặt một nỗi đối phương đến và đi nhanh tựa gió, trước sau không có cách gì giao đấu trực diện được.

Tháng hai, năm Kiến An thứ mười bốn, quân của Tào Hồng đánh Quan Lũng, không còn cách nào khác đành lui binh ba mươi dặm, thủ thế phòng ngự.

Đồng thời, Tào Hồng cho người đưa thư hỏa tốc, về xin sự chi viện của Hứa Đô.

Cục thế Tây Bắc chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi mà phát sinh biến đổi cực lớn.

Hà Hoàng, Hoàng Trung đua nhau làm loạn, Võ Đô Mã Siêu gây sự khắp nơi, người Đế, người Khương càng nóng lòng muốn thử sức, rình rập như hổ rình mồi.

Tào Bằng đang ở Bạc huyện thì nhận được tin!

Tào Tháo phái người, lệnh cho Tào Bằng lập tức trở về Hứa Đô...

Tào Bằng nhận được lệnh, cũng giật thót cả mình. Hắn không dám có chút chậm trễ, vội dẫn hai người Hoàng Trung, Bằng Đức gấp rút trở về Hứa Đô. Lệnh cho hai người Vương Song và Văn Võ bảo vệ bọn Trương Tùng, Tưởng Uyển và đại đội người ngựa đi tiếp.

-Mã Như Phong?

Tào Bằng nhìn vào công văn gửi đến, không khỏi nhú chặt lông mày.

-Hồi ta ở Tây Lương chưa từng nghe qua về người này.

Người phụ trách đưa tin đến cho Tào Bằng là đại cữu (cậu cả) của hắn, Hạ Hầu Thượng. Chỉ cần nhìn vào điểm này, cũng đủ biết tình huống khẩn cấp.

Hạ Hầu Thượng nói:

-Cái tên này đột nhiên mọc ở đâu ra!

Theo như tấu báo của thúc phụ, thì người này luôn hoạt động ở vùng Hà Hoảng trước khi người Đế tạo phản. Đường như có quan hệ vô cùng mật thiết với người Đế, người Khương bản địa. Đậu Mậu đột nhiên tạo phản, rất có khả năng là do người này xúi giục.

Người này, rất không đơn giản!

-Nếu hần đơn giản, thì làm sao có thể đả thương huynh đệ của ta?

Một ánh nhìn sắc nhọn ánh lên trong mắt Tào Bàng.

-Tình hình ở Hứa Đô thế nào?

-Đến nay Hứa Đô vẫn bình thường, tuy Tây Bắc rung chuyển, nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì lắm.

Đại vương đã hạ lệnh tập kết binh mã ở Hà Lạc. Nhưng Đại vương không hề muốn có chiến tranh vào lúc này, mà muốn bình tĩnh giải quyết việc này. Người cũng biết đó, Đại vương vừa mới được phong vương tước, thì xảy ra chuyện như thế này, nếu gióng trống khua chiêng, truyền ra ngoài e rằng không hay. Cho nên mới triệu người khẩn cấp trở về Hứa Đô để bàn bạc...

Chinh chiến liên miên, muốn được bình yên!

Trước là trận chiến U Châu, sau lại trận chiến Kinh Châu.

Trong vòng hai năm, số binh mã bị điều động đã lên đến năm trăm ngàn, hao tổn lương tiền thì vô số kể.

Cho dù gia nghiệp Tào Tháo có to thế to nữa, thì cũng gánh không nổi... Cho nên, Tào Tháo do dự cũng là việc thường tình.

-Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng trở về Hứa Đô thôi!

Sau khi hỏi thăm được một chút tình hình, Tào Bàng vội vội vàng vàng trở về Hứa Đô.

Cùng lúc đó, trong phủ Thừa tướng ở Hứa Đô.

Kể từ sau khi trở về Hứa Đô, sức khỏe của Tào Tháo đều không được tốt.

Việc nhiễm bệnh thương hàn ở Kinh Nam, đối với một người tuổi ngoài năm mươi mà nói, quả là có ảnh hưởng rất lớn. Sức khỏe không còn mạnh như năm xưa nữa, sức đề kháng dần giảm sút. Cho dù là được danh y khám chữa, cũng vẫn lúc khỏe lúc không.

Kể từ sau khi đăng cơ lên vương vị, tuy bệnh tình của Tào Tháo có chuyển biến tốt, nhưng vẫn rất yếu ớt.

Cho nên, trước tết, Tào Tháo có ý đến Nghiệp thành nghỉ ngơi tĩnh dưỡng... nhưng nào ngờ lại xảy ra sự việc như thế này.

-Chư công, loạn thế ở Tây Bắc nên làm thế nào cho phải?

Văn võ đại thần lặng ngắt như tờ.

Trước mắt đang lúc muốn dụng binh với Tịnh Châu, chẳng ngờ Tây Bắc lại xảy ra chiến loạn.

Tào Hồng không làm nên chuyện trở về, Mã Siêu có thể đánh vào Quan Trung bất cứ lúc nào. Còn Lương Châu Mục Tào Cấp, cũng vì việc này xảy ra quá đột ngột mà đổ bệnh không dậy nổi. Tuy cũng ra sức chống đỡ, nhưng dường như lực bất tòng tâm. Lại còn mối loạn Bạch Mã Khương, Sâm Lang Khương ở Hoàng Trung; Để thị bạo động, Phá Khương liên hợp... Dường như hết thảy mọi chuyện đều dồn lại cả vào lúc này mà bùng nổ.

Trong tình huống này, ai mà dám bạo gan hiến kế?

Nếu chẳng may xảy ra sai lầm, thì e rằng sẽ phải chịu liên lụy...

Trong số các tướng lĩnh đang đóng giữ Hứa Đô, người nào thích hợp nhất?

Người này sẽ phải điều động nhân lực trên một phạm vi cực lớn, ai cũng không muốn nhảy ra tranh công đầu trong tình huống này.

-Năm xưa Mã Đằng ở Tây Bắc làm loạn, sau đó do Hậu tướng quân bình định.

Lần này Tây Bắc lại làm loạn, vậy xin Hậu tướng quân xuất binh thêm một lần nữa, bình định Khương loạn.

Trình Dục đứng ra, giọng điệu kiên quyết:

-Trong số các tướng đang trấn thủ ở Hứa Đô hiện này, duy nhất chỉ có Hậu tướng quân là thích hợp nhất.

-Hả?

-Hậu tướng quân có uy vọng rất lớn ở Tây Bắc, Khương Hồ tin phục.

Mã Siêu, chẳng qua cũng chỉ là bại tướng dưới tay Hậu tướng quân mà thôi, nếu có Hậu tướng quân thống lĩnh Tây Bắc, thì Lương Châu vô sự rồi.

Để Tào Bàng xuất chiến sao?

Trong lòng Tào Tháo giật thót, nhưng ngay lập tức nhủ mảy.

623. Chương 690 : Thành Thật Với Nhau

Sáng sớm, cùng với tiếng trống dồn, cổng thành Hứa Đô chậm chậm rộng mở.

Cộp cộp cộp!

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng đến. Mười mấy tên lính tốt gác cổng hướng mắt nhìn, chỉ thấy tận cuối đường cái quan bụi tung mù mịt. Một đội thiết kỵ đang lao như điện xẹt mà tới, người dẫn đầu mặc áo trường bào sa lạnh màu ánh trắng thêu hoa, bên ngoài khoác áo choàng, trên đầu đội mũ miện vàng, mặt che khăn gió. Một con Sư Hổ thú dũng mãnh lao đến, trong nháy mắt đã đến cổng thành. Phía sau hân, hàng trăm kỵ binh đua nhau lao tới, tiếng vó ngựa tựa sấm.

Một tên lính tốt định tiến lên ngăn cản, liền bị Môn Bá (đội trưởng đội gác cổng) gạt qua một bên.

-Muốn chết sao?

-Sao chứ?

-Không nhìn cho rõ xem người đó là ai, Hậu tướng quân, tân Võ Đình Hầu, là người mà ta và người có thể ngăn lại hay sao? Lập tức mở cổng thành! Hậu tướng quân trở về kinh thành chắc chắn có chuyện lớn, nếu làm lỡ, ta và người đều không gánh nổi tội đầu.

-Hậu tướng quân, tân Võ Đình Hầu?

Tên lính tốt đó nhất thời vẫn không phản ứng kịp, nhưng vẫn giúp đỡ Môn Bá mở cổng thành. Thiết kỵ ào tới, khiến lính tốt gác cổng chẳng kịp mở mắt nhìn. Khí thế vô tận mà đến như thế, chẳng khác nào Thái Sơn đổ ập xuống. Sau khi đội thiết kỵ đã vào Hứa Đô rồi, tim của đám lính tốt gác cổng vẫn đập thình thịch, sắc mặt trắng bệch.

-Tào Diêm Vương?

Tên lính tốt gác cổng đột nhiên hét lên thất thanh.

Khiến cho tất cả lính tốt gác cổng đều bị dọa đến ngất người.

Cái tên Tào Diêm Vương này chỉ dám gọi lên sau lưng, chứ chẳng ai dám dám gào to lên giữa đường giữa chợ như vậy.

Môn Bá không nói không rằng, bước tới giáng một bạt tai vào mặt tên lính tốt nọ.

Gương mặt luôn luôn thân thiện hàng ngày, bây giờ trở nên dữ tợn một cách đáng sợ. Hân nghiêng rằng nghiêng lợi, mắng xối xả:

-Cái tên khốn này, muốn chết cũng đừng làm liên lụy đến bọn ta. Ba tiếng Tào Diêm Vương ta và người có thể nói ra hay sao?

Sắc mặt tên lính tốt trắng bệch...

Cơn nao động ở cổng thành Hứa Đô cũng chẳng thu hút được sự chú ý của Tào Bàng.

Từ khi hân biết tin, bèn cưỡi ngựa bắt kẻ ngày đêm, cùng Hạ Hầu Thượng trở về. Thế mà cũng mất nguyên mười ngày. Lúc hân về đến Hứa Đô thì đã là đầu tháng ba, hoa đào hoa hạnh tan tác.

Tào Bằng không dám chậm trễ, cứ phi ngựa lao nhanh trên phố.

Có lính tốt cao giọng la lớn:

-Hậu tướng quân có quân tình khẩn cấp tham kiến, người không phận sự mau mau tránh đường!

Hai ngày nay, nhật báo Hứa Đô cũng cho đăng bài về chiến loạn vùng Tây Bắc. Quân tình chiến báo ngày ngày không ngớt, dân chúng cũng đều có sự chuẩn bị cả. Vừa nghe Hậu tướng quân trở về kinh thành, những người đi đường lập tức dạt cả sang hai bên, nhường ra một lối đi.

-Có chuyện lớn rồi!

Trong lòng mọi người đều hiểu cả.

Việc Tào Bằng đi tuần tra thị sát hình ngục, nhật báo Hứa Đô cũng có đưa tin.

Mấy tháng trở lại đây, mỗi khi Tào Bằng phá giải được một vụ án oan sai, người Hứa Đô bèn nhanh chóng nắm bắt được. Lần trước báo đưa tin là Tào Bằng vẫn còn ở Từ Châu. Thế mà nay đột nhiên trở về Hứa Đô, vậy chắc chắn là có liên quan đến chiến loạn ở Tây Bắc.

Ai cũng đều biết, Tây Bắc là do một tay Tào Bằng dẹp yên.

Nay xảy ra chiến loạn như vậy, đương nhiên là hấn không thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa, Lương Châu Mục Tào Cấp là cha của Tào Bằng. Cha mình đang ở trong vòng chiến loạn, sao Tào Bằng có thể đứng ngoài cuộc mà không ngó ngàng tới cho được?

Cho nên, lần này hấn về kinh, khả năng lớn nhất là để tiếp quản chuyện chiến sự Tây Bắc.

Dưới tình huống đó, ai mà dám cản đường? Lỡ bị tông chết, phỏng chừng cũng chẳng có ai thương tiếc...

Tào Bằng một đường thông suốt không bị cản trở gì, đi thẳng đến phủ Thừa tướng.

Tuy Tào Tháo đã được sắc phong Ngụy Vương, nhưng phủ đệ cũng không thay đổi gì lắm.

Vương đô của ông ta ở Nghiệp thành, đương nhiên là có thể cung cấp thợ giỏi để xây sửa cải tạo. Còn ở Hứa Đô này, ông ta vẫn là Thừa tướng, quản lý mọi việc trong triều.

Tào Bằng ghim cương ngựa trước phủ Thừa tướng, vờn người nhảy xuống.

Sớm đã có môn đình lao tới, nhận lấy dây cương.

Người ta nói, trước cửa Thừa tướng là quan thất phẩm! (ý nói là ngay cả người giữ cửa nhà quan to cũng là to). Nhưng cũng còn phải xem đối tượng là ai... đối với những quan viên bình thường mà nói, thì tên môn đình trước phủ Thừa tướng, quả đúng là cao không với tới. Nhưng đối với Tào Bằng mà nói, thì y chẳng khác gì người thường.

Hấn có quyền tự do ra vào phủ Thừa tướng, thậm chí không cần phải thông báo.

Đám môn đình này cũng thừa hiểu, vị lão gia trước mắt đây có địa vị thế nào trong lòng Tào Tháo. Đụng đến vị này, đầu rơi xuống đất cũng chẳng có cửa mà kêu. Cho nên, sau khi Tào Bằng xuống ngựa, đám môn đình nào dám chậm trễ?

-Thừa tướng có ở trong phủ không?

-Đang nghị sự ở phòng khách.

Tào Bằng không nói không rằng, sải hai bước dài bước lên bậc cấp, xông thẳng vào phủ Thừa tướng.

Trước kia, khi ra vào phủ Thừa tướng Tào Bằng còn giữ quy củ. Nhưng hiện nay, lòng hấn đang như lửa đốt, muốn biết tình hình chiến sự ở Tây Bắc, cho nên cũng không để ý quy củ gì nữa. Hấn chẳng lạ lẫm gì với phủ Thừa tướng, chẳng qua chỉ mở rộng hơn một chút so với Tư Không phủ trước kia mà thôi. Xét về tổng thể, thì bố cục trong phủ cũng chẳng có gì thay đổi.

-Thừa tướng, Thừa tướng...

Tào Bằng sải từng bước dài, bước thẳng vào phòng khách.

Nhưng vừa bước vào phòng khách, Tào Bằng liền sững người!

Trong ấn tượng của hắn, Tào Tháo tuy không đến phải là một người đàn ông anh minh thần võ, cao to, nhưng khí độ và tinh thần thì hết sức xuất chúng. Nhưng bây giờ, nhìn Tào Tháo hết sức già nua và suy nhược, thân người gầy yếu đi rất nhiều, tinh thần cũng có vẻ rất uể oải, so với hồi ở Kinh Châu, hoàn toàn là hai người khác nhau.

-Thừa tướng...

Tào Bằng không kìm nổi khê kêu lên.

Trong phòng khách, bọn người Mao Giới, Đồng Chiêu đang bàn bạc công chuyện.

Tào Bằng hấp tấp xông vào, khiến cho mọi người đều sững người. Hoa Hâm định mở miệng trách phạt, nhưng thấy Tào Tháo khoát tay:

-Hôm nay đến đây thôi, quả nhân hơi mệt rồi, các vị về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai bàn tiếp.

Đồng Chiêu đưa tay, khê ngăn Hoa Hâm lại.

Mọi người vội đứng dậy cáo từ, trước khi bước ra cửa, Đồng Chiêu nói nhỏ:

-Hữu Học, sức khỏe Thừa tướng không được tốt, đừng để người kích động quá.

Tào Bằng gật đầu.

-A Phúc, về khi nào vậy?

-Vừa mới về.

Trên mặt Tào Tháo nở một nụ cười, đứng lên, trầm giọng nói:

-Đỡ quả nhân đi ra ngoài dạo một chút... mới sáng sớm đã ở trong nhà như thế này, thật là ngột ngạt. Hôm qua quả nhân thấy hoa đào trong vườn nở rộ, cảnh sắc tuyệt đẹp, chẳng bằng chúng ta cùng đi ngắm hoa đi.

Được sắc phong Ngụy vương, Tào Tháo cũng bắt đầu tự xưng là quả nhân.

Tào Bằng vội bước tới, đỡ lấy Tào Tháo, chậm chậm đi ra khỏi phòng khách.

Tào Tháo, đúng là già nua rồi!

Cảm giác đó rất rõ ràng... trước kia, Tào Bằng luôn có chút đề phòng với Tào Tháo, nhưng vào thời khắc này, hắn cảm nhận được một cách hết sức rõ ràng sự yếu ớt của một người già. Ông ta mới ngoài năm mươi thôi mà... Vốn là, theo lịch sử, cho dù có trải qua thất bại ở trận Xích Bích, Tào Tháo vẫn luôn giữ được tinh lực tràn chề. Vào lúc nguy hiểm nhất, vẫn tỏ ra vô cùng lạc quan. Thế nhưng, lúc này đây, ông ta có còn là Tào Tháo trong lịch sử đó không?

Trong lòng Tào Bằng có một cảm xúc không thể nói nên lời.

Hắn đi đến những năm cuối thời Đông Hán, phò tá Tào Tháo làm nên sự nghiệp, tránh được thất bại Xích Bích.

Nhưng như thế rốt cục là tốt hay là xấu?

Tào Bằng không thể nói rõ được.

-Quả nhân không sao, A Phúc chớ lo lắng.

Có lẽ do cảm nhận được sự bi thương trong lòng Tào Bằng, nên Tào Tháo đột nhiên bật cười, an ủi.

Hai người chậm chậm đi men theo con đường nhỏ, một nhóm tùy tùng đi tụt lại phía sau năm mươi bước, không dám đến gần.

Tào Bằng chắc chắn là một sự tôn tại hết sức đặc biệt ở Tào phủ.

Sự yêu mến và che chở của Tào Tháo dành cho Tào Bằng, đôi khi khiến cho người khác cảm thấy như Tào Bằng chính là con đẻ của Tào Tháo.

-Chuyến tuần tra này tình hình thế nào?

-Các nơi hầu như đều yên ổn, không có chuyển động gì lớn.

-Có gì hay?

Tào Bằng nghĩ ngợi một lát, đành mở miệng đáp:

-Điệt nhi nhận lời mời của Thứ sử Từ Châu là Từ Cầu, đến thị sát hình ngục ở Từ Châu. Giữa đường đổi hướng, đi đến Đông Lăng Đình một chuyến, phát hiện ra một số vấn đề, không thể không nói.

-Vậy nói xem.

Giọng nói của Tào Tháo khan và nhỏ, nhưng vẫn ẩn chứa một sự uy nghiêm không thể kháng cự.

-Tôn Quyền lệnh cho Lỗ Túc làm Thái thú Đan Dương, Lã Mông làm tướng, Trương Khâm Đình làm phó tướng, đóng quân ở Đan Đồ. Diệt nhi cho rằng, Tôn Quyền đã cảm nhận được mối uy hiếp của thủy quân Đảo Đông Lăng rồi, cho nên mới sắp xếp như vậy.

Đảo Đông Lăng, đứng đơn độc ở nơi cửa sông hòa vào biển, nằm ở nơi giao nhau giữa Ngô quận, Đan Dương và Quảng Lăng.

Một mình Chu Tinh Hải một tay võ không nên kêu, nếu không sớm có sự sắp xếp, e rằng khó mà chống đỡ. Phòng ngự ở Đông Lăng Đình trống trải, nếu Diệt nhi là Lỗ Túc thì nhất định sẽ coi đây là nơi có thể đột phá, mà chiếm lĩnh lấy, vậy là có thể chặt đứt được mối liên hệ giữa Đông Lăng đảo và Quảng Lăng, biến nơi này thành một cánh quân cô độc. Nếu quả thật như vậy, thì cho dù Chu Tinh Hải có giỏi đến mấy đi nữa, cũng e không thể cầm cự nổi.

Tào Tháo nghe vậy, lông mày nhíu chặt.

-Trần Kiêu cũng từng đến nói qua về chuyện này.

Tào Bằng do dự một lát, lấy hết can đảm nói:

-Chẳng phải Diệt nhi có ý hạ thấp Quý Bất, nhưng hiển nhiên với tài năng như Quý Bất, không thích hợp lắm với tình hình hiện nay ở Quảng Lăng. Nếu để ông ta cai quản những châu quận cỡ Hạ Bì thì không có vấn đề gì. Mà Quảng Lăng hiện nay tiếp giáp với Giang Đông, cũng tính như vùng biên tái. Quý Bất giỏi về chính trị, giỏi cai trị, nhưng về quân sự thì không phải sở trường của ông ta. Nếu cứ kéo dài như thế, e rằng chẳng phải việc hay.

Quý Bất, tức là Trần Kiêu.

Ý của Tào Bằng là, nếu như không có chiến tranh, để cho Trần Kiêu cai trị địa phương, thì sẽ phát triển nhanh chóng.

Nhưng mà tình hình hiện nay của Quảng Lăng đang giống như nơi biên cương, nói không chừng có thể nổ ra chiến tranh bất cứ lúc nào. Vậy nên tài năng của Trần Kiêu không đủ để đảm nhận chức Thái thú Quảng Lăng. Ông ta có thể phát triển kinh tế, cai trị địa phương, khiến vùng cai trị của mình không có án oan sai, hình ngục trong sạch. Nhưng về phương diện quân sự, thì tài năng của Trần Kiêu không đủ.

Tào Tháo khẽ gật đầu, có vẻ tán đồng.

Trầm ngâm một lát, ông ta đột nhiên nói:

-Vậy người có ứng viên thích hợp nào không?

-Chuyện này...

Tào Tháo cười nói:

-A Phúc đừng căng thẳng, bây giờ người và quả nhân chỉ là đang nói chuyện phiếm với nhau thôi, người trong nhà nói chuyện không cần câu nệ.

-Nếu diệt nhi tiến cử bộ tướng Bàng Lệnh Minh, có thể gánh vác trọng trách này.

-Người nói đến Bàng Đức sao?

Tào Tháo xem ra cũng có ấn tượng với Bàng Đức.

Ông ta nghĩ một lát, đoạn hỏi:

-Bàng Đức trước giờ chưa từng một mình chống đỡ một phương, hơn nữa luôn đốc sức trong quân đội, làm thế nào mà có thể một mình trấn giữ một phương?

-Bàng Đức can đảm cẩn trọng, lại có mưu lược, gặp chuyện vẫn trầm ổn không loạn.

Để thống trị một phương thì chỉ cần thêm một trợ thủ đắc lực là được, còn về mặt quân sự, thì y đích thực là một viên đại tướng...

-Đích thực cũng có lý.

Có vẻ như Tào Tháo không muốn nói tiếp nữa.

Tào Bành cũng lập tức ngậm miệng, hai người chậm rãi bước vào hoa viên.

Trong vườn, có tiếng nữ nhi cười đùa.

Từ xa Tào Bành đã nhìn thấy Tào Tiết đang chơi đùa cùng với một cô bé còn buộc tóc hai bên ở trong vườn.

Nhìn thấy Tào Tháo và Tào Bành, Tào Tiết vội dẫn cô bé nọ tiến tới vấn an.

Cô bé đó chính là con gái nhỏ của Tào Tháo, tên gọi Tào Hoa, năm nay mới sáu tuổi. Một nụ cười hòa ái nở trên gương mặt Tào Tháo, vuốt vuốt đầu hai cô con gái, cười títt mắt nói:

-Đi chỗ khác chơi đi, quả nhân có chuyện cần nói với đại ca A Phúc của các con, đừng làm phiền bọn ta.

Tào Tiết vội vàng đáp lời, đoạn đưa Tào Hoa rời khỏi hoa viên.

Tào Bành đỡ Tào Tháo đi vào phòng khách trên hồ, ngồi xuống một chiếc ghế đá lót đệm gấm, Tào Tháo thở hắt ra một hơi.

Trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tào Bành khoát tay, ra hiệu gọi tùy tùng đến, cầm lấy cái khăn bố, đưa cho Tào Tháo.

-Già rồi!

Tào Tháo cười nói:

-Nhớ lại năm xưa, Thái Bình Đạo làm loạn, quả nhân dẫn quân đi ba trăm dặm trong đêm, truy kích Trương Bảo. Sau trận chiến lại còn cùng uống rượu chung vui với chư quân, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Nay mới đi vài bước đã thấy mệt nhọc, quả là già mất rồi... A Phúc, người cũng ngồi xuống. Tính ra thì kể từ sau lần nấu rượu bằng canh mơ đến nay, chú cháu ta chẳng có thêm cơ hội nào để nói chuyện thành thật với nhau. Lần nào cũng vội vội vàng vàng, nói cho hết một câu chuyện cũng không xong.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tào Tháo, trong lòng Tào Bành không khỏi có chút chua xót.

Kiều hùng một thời, cũng có lúc phải già đi...

Tào Bành vội ngồi xuống một bên:

-Đại vương chớ nói chữ “già”, con thấy đại vương phải là “hổ già vẫn còn uy”.

-Ha ha ha!

Tào Tháo nghe vậy, bật cười to sảng khoái.

Chỉ có điều, mới cười được nửa chừng, đã bị một cơn ho kịch liệt.

-“Hổ già vẫn còn uy” sao? Câu này hay lắm, quả nhân thích nghe!

Nói dứt lời, nét mặt Tào Tháo lộ vẻ cô đơn, dường như lẩm bẩm một mình:

-Quả nhân nhập sĩ (gia nhập quan trường) từ khi mới đôi mươi, mong muốn một đời chẳng qua cũng chỉ là muốn sau này có thể khắc lên bia đá cái tên Tào Định Viễn mà thôi. Chuyện Hán thất suy đồi, không nằm trong sự dự liệu của quả nhân... Hai mươi hai đạo chư hầu thảo phạt董卓 Trắc, lúc đó quả nhân chỉ mong muốn có thể bình định董卓 Trắc, phục hưng Hán thất, có dù quả nhân có đầu rơi máu chảy, cũng có xá chi? Nào ngờ các chư hầu người nào cũng có âm mưu...

Viên Bản Sơ năm đó, cũng từng hành hiệp.

Vốn nghĩ là có thể thành được đại sự, nhưng quả nhân lại nhìn ra, người này tư tâm rất nặng, gặp chuyện nhu nhược không quyết, không phải là người có thể thành đại sự.

Trong trận chiến Quan Độ, quả nhân chuẩn bị tâm lý liều chết, đánh một trận quyết chiến với Bản Sơ.

Vậy là...

A Phúc, chẳng phải quả nhân muốn làm anh hùng, mà là loạn thế tạo nên!

Có lẽ lâu lắm rồi, Tào Tháo không nói chuyện với ai như thế này, cho nên nói thao thao không ngớt.

Tào Bằng im lặng ngồi nghe ở một bên, thỉnh thoảng châm thêm trà vào chung trà trước mặt Tào Tháo. Rất lâu sau, Tào Tháo đột nhiên ngậm miệng không nói gì nữa, ngơ ngác nhìn hồ nước. Một cơn gió thổi qua, lay động mặt nước hồ, sóng gợn lăn tăn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Tào Tháo đột nhiên hỏi:

-A Phúc, nếu một ngày nào đó quả nhân không còn nữa, người có sẵn lòng gánh vác lấy trọng trách hay không?

-Hả?

-Tử Tuần và Tử Hoàn chết trận khiến quả nhân rất đau lòng.

Trong số con trai của ta, nếu nói có thể thành đại nghiệp, thì chỉ có hai người Tử Tuần và Tử Hoàn. Tử Văn thì tính tình cứng rắn nóng nảy, giống như ngọn lửa bùng bùng, làm tướng thì có thể chống đỡ một phương, nhưng khó mà thành đại sự... Mấy năm nay nó chịu khó đọc sách, sử, cũng có thay đổi nhiều, nhưng mà muốn thống lĩnh toàn cục, thì e là vẫn còn chưa đủ, vẫn cần phải rèn rũa thêm.

Quả nhân để nó phòng thủ biên tái, là có ý muốn tôi luyện nó.

Nếu có được chừng mười năm tôi luyện, Tử Văn có thể thành đại tài... Tiếc là sau trận chiến Kinh Nam, sức khỏe của quả nhân...

Tử Kiến thông minh, tài năng trác tuyệt.

Văn chương của nó hoa mỹ, câu từ rục rịch, nín giữ thời gian, có thể nói là bậc đại hào trong giới văn sỹ... Nhưng nếu muốn trở thành một bá vương hùng mạnh, thì với người nho nhã nhỏ nhẹ như nó, sẽ khó kiên định, dễ bị người khác xui bẩy. Quả nhân dù rất yêu thích nó, nhưng lại không thể phó thác chuyện lớn.

Thương Thư thông minh, tính tình kiên nghị.

Quả nhân từng có ý nhắm Thương Thư, nào ngờ sau đó phát hiện, đứa con này là người lạnh lùng bạc tình, nếu nó thành đại sự, thì những đứa con khác của ta sẽ tuyệt đường!

Tào Tháo nói đến đây, nhìn chăm chú vào Tào Bằng.

Còn Tào Bằng thì hít vào một ngụm hơi lạnh, nhìn Tào Tháo, một lúc vẫn không nói ra lời.

Tào Tháo như thế này đâu phải là nói chuyện thành thật với nhau, rõ ràng là có ý ủy thác. Điều này cũng khiến Tào Bằng có chút khó xử, không biết rốt cục là Tào Tháo đang suy tính gì.

Một lúc sau, Tào Tháo đột nhiên hỏi:

-A Phúc, người có dám thề với trời rằng, sẽ đưa Tào thị đi lên không?

-Hả?

-Ta muốn người trung thành với Tào thị trọn đời trọn kiếp, không được có lòng phản nghịch, người có làm được không?

Tào Bằng vội đứng lên, đoạn phủ phục xuống trước mặt Tào Tháo.

-Đại vương, sao lại nói vậy?

-Người bản tính cứng cỏi, gặp chuyện bình tĩnh, có tác phong của một đại tướng.

Tuy có lúc không đủ bình tĩnh, thậm chí là lỗ mãng, nhưng quả nhân lại rất thích. Lần trước người tự ý thả gia quyến Lã thị, quả nhân không vui. Nhưng sau đó quả nhân nghĩ lại, Lã Bố có ơn với người trong lúc khốn khó, người dám liều chết mà cứu, chứng tỏ trong lòng người rất trọng tình nghĩa. Rồi sau đó người giết Vi Đaoan ở Lương Châu, quả nhân vừa giận lại vừa mừng...

A Phúc, người là một nam nhi có tình có nghĩa!

Có lúc, quả nhân thâm nghĩ, tại sao người lại không phải là con đẻ của quả nhân?

Nếu phải là vậy, cho dù có giao cả cơ nghiệp này của quả nhân cho người, quả nhân cũng nhắm yên mắt dưới cửa tuyền.

-Thúc phụ!

Tào Bằng nghe vậy, không khỏi nước mắt chảy dài.

Những lời này của Tào Tháo nói thật cảm động, khiến cho Tào Bằng càng thấy chua xót trong lòng.

-A Phúc, người đứng lên đi.

-Vâng!

Tào Bằng đứng lên, lại ngồi xuống bên cạnh Tào Tháo, như có ý chăm sóc.

-Có thể hứa với quả nhân không?

Tào Tháo kéo lấy bàn tay của Tào Bằng, khẽ nói:

-Cả đời quả nhân, thà mình phụ người chứ không để người phụ mình... Tuy có những bậc đại tài như Trọng Đức, Phụng Hiếu, Văn Nhược, nhưng đến nay, người mà quả nhân có thể phó thác chỉ có một mình A Phúc người mà thôi, người có thể hứa với quả nhân không?

Tào Bằng hít sâu vào một hơi, trầm giọng nói:

-Thúc phụ yên tâm, chỉ cần A Phúc còn một hơi thở, quyết không phụ lòng phó thác của thúc phụ. Khi Tào thị hưng thịnh, Hán thất tất phải tiêu vong, đây là quy luật tuần hoàn thường tình... A Phúc sẽ bảo vệ cho sự hưng thịnh của Tào thị ta, trọn đời trọn kiếp trung thành với Tào thị. Hôm nay xin thề, nếu sau này vi phạm lời thề, sẽ đoạn tử tuyệt tôn, muôn kiếp không được làm người.

Lời thề này, quả là là độc!

Trong mắt Tào Tháo ánh lên một tia nhìn âm áp.

Ông ta vỗ nhẹ lên vai Tào Bằng:

-Có lời nói này của A Phúc, quả nhân yên tâm rồi!

Nói đoạn, ông ta đứng lên, đi về mé đình.

-Tây Bắc rung chuyển, sự việc xảy ra đột ngột.

Tên Mã Nhi đó dũng mãnh, Tử Liêm không phải đối thủ. Còn chuyện nổi loạn của Để, Khương nhất định có liên quan rất lớn với tên Mã Nhi đó. Tuyển Thạch cai trị Lương Châu, có thể rập theo khuôn cũ, nhưng còn ứng phó với thời loạn, thì e là vẫn không đủ sức. Quả nhân vốn định phái Nguyên Nhung xuất binh viện trợ, nhưng kể từ khi Nguyên Nhung bại trận trở về đến nay, mất hết sỹ khí, e là khó lòng gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Công Minh có thể giữa được Quan Trung bình yên, nhưng lại khó mà bình định được Tây Bắc.

Văn Nhượng kiến nghị giao cho người thống soái Tây Bắc, nhưng Trọng Đức không chịu. Thời gian gần đây Phụng Hiếu không ngừng điều động người từ Tây Bắc, dụng ý của hắn thì quả nhân cũng không phải là không rõ, xem ra có ý muốn gọt mỏng lực lượng của người, nhưng trên thực tế là suy nghĩ cho người.

Ở trong triều, mạng lưới quan hệ của người rất tốt.

Quả nhân vốn có ý do dự, có nên để người đi Tây Bắc hay không, nhưng hôm nay thấy người học học bụi bặm mà tới thế này, quả nhân đã hạ quyết tâm rồi.

A Phúc, quả nhân sẽ bổ nhiệm người làm Tiền tướng quân, Võ Hương Hầu, Ti Đãi giáo úy, Sử Trì Tiết Đô Đốc việc quân Tây Bắc, những quan viên bổng lộc dưới hai ngàn thạch, nếu phạm hủ, có thể chém trước báo sau. Một năm sau, quả nhân muốn Tây Bắc yên bình.

Tào Bằng rung mình ớn lạnh, ngơ ngác nhìn Tào Tháo.

“Lão Tào, ông thật là quyết đoán!

Ta mới có hai mươi bảy tuổi, ông đã để ta làm Hương Hầu, Tiền tướng quân, Ti Đãi giáo úy sao?”

Chức vụ này, cũng đồng nghĩa với việc khiến cho quyền lực của Tào Bằng càng lớn hơn nữa. Cái gọi là “Sử Trì Tiết Đô Đốc Tây Bắc quân” mới là chức vụ đáng sợ nhất trong số tất cả các chức vụ vừa liệt kê ra. Những quan viên bổng lộc dưới hai ngàn thạch, hẳn đều có thể chém trước báo sau. Cũng tức là, Thái thú trở xuống, Tào Bằng đều có thể chém đầu, quyền lực này quả là kinh người.

Một năm, bình định Tây Bắc?

Tào Bằng gãi gãi đầu, chấp tay nói:

-Thần nguyện lập quân lệnh trạng!

-Tốt lắm!

Tào Tháo hít sâu một hơi, nói tiếp:

-Mã Nhi nắm giữ Võ Đô, quả thật là cái họa tâm phúc. Không diệt trừ được Mã Nhi, quả nhân chẳng thể ngủ yên. Sau khi A Phúc đến Tây Bắc rồi, phải nghĩ cách giết ngay tên này... Chỉ cần có được Võ Đô, là người có thể toàn quyền quyết định, có tiến quân vào Hán Trung hay không... Quả nhân mệt mỏi rồi, không muốn phải đợi lâu nữa, người hiểu không?

Làm sao mà Tào Bằng lại không hiểu!

Tầm mắt của Tào Tháo, sợ rằng đã nhắm vào Tây Xuyên rồi.

-Thần hiểu.

Tào Tháo mỉm cười!

Ông ta nhẹ giọng nói:

-Sau khi người đi Tây Bắc rồi, Tuyền Thạch không còn thích hợp tiếp tục chức vụ Lương Châu Mục nữa... Tuy nhiên, người cũng đừng lo là đổi người khác sẽ kiềm chế người. Quả nhân sẽ mệnh cho Giả Hủ làm Lương Châu Thứ sử, hỗ trợ người dẹp yên Tây Bắc. Mong rằng người không phải bắn khoăn gì, nên làm thế nào thì làm thế này, cứ thẳng tay mà làm.

-Thần, tuân mệnh.

Tin tức Tào Bằng trở về Hứa Đô, trong thời gian ngắn mọi người đều đã biết cả.

Còn hắn thì vào phủ Thừa tướng từ trưa, đến tận cuối giờ chiều mới rời khỏi. Tào Tháo từ đầu đến cuối đều nói chuyện riêng với Tào Bằng, rốt cục là nói những gì, không một ai biết. Nhưng không ít người đã nhìn ra được chút manh mối từ việc này.

Sự sủng ái và tin tưởng mà Tào Tháo dành cho Tào Bằng, chưa từng giảm bớt qua.

Mặc dù lần trong chuyện Tào Tháo được sắc phong Ngụy vương lần này, Tào Bằng không hề xuất hiện qua, cũng không làm thay đổi được địa vị của Tào Bằng ở trong lòng Tào Tháo.

Chạng vạng, mưa phùn tầm tã.

Tào Bằng về đến phủ Tân Võ Đình Hầu, đã thấy Thái Diễm, Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân, còn có cả Trương lão phu nhân và Tào Nam, đều đang đợi ở trong sảnh.

Chiến sự ở Tây Bắc nổi lên, tác động đến tinh thần của mọi người trong nhà họ Tào.

Tào Nam vốn không muốn về Hứa Đô nghỉ ngơi, nhưng cũng nhanh chóng theo Trương lão phu nhân trở về Hứa Đô.

Tào Bằng về đến Hứa Đô, đi đến phủ Thừa tướng trước tiên.

Cả nhà bèn đợi ở nhà, không ngừng phái người đi dò la, xem khi nào Tào Bằng có thể về. Nhưng mà Tào Bằng bị Tào Tháo kéo lại nói chuyện, căn bản chẳng ai biết được tình hình, điều này khiến mọi người trong nhà nóng ruột như lửa đốt.

Thấy Tào Bằng trở về, lão phu nhân lập tức bật khóc!

-A Phúc, cha người đổ bệnh ở Lương Châu, bây giờ lại có chuyện rối ren, phải làm thế nào mới phải đây.

Tào Bằng khoát tay, ra hiệu cho những nô tì đứng hầu trong sảnh lui ra hết.

Đoạn đỡ mẫu thân ngồi xuống, nhẹ giọng nói:

-Mẹ, mẹ đừng lo lắng, cha sẽ nhanh chóng trở về thôi.

-Hả?

Lão phu nhân vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Nhưng bọn Thái Diễm lại lộ rõ vẻ lo lắng căng thẳng.

-A Phúc, đệ phải về Tây Bắc?

Tào Nam đột nhiên hỏi.

Đi theo Đặng Tắc bao nhiêu năm nay, Tào Nam cũng không còn là cô thôn nữ không biết gì của ngày xưa nữa. Trên thực tế, những đặn lên voi xuống chó bao nhiêu năm nay, cũng khiến nàng học được không ít, càng biết nhìn rõ bản chất thông qua bề mặt.

Lão phu nhân lại tỏ vẻ căng thẳng, nắm lấy bàn tay Tào Bằng.

-Sao, con phải đi Tây Bắc? Vậy sao được! Tây Bắc đang xáo động như thế, con đi Tây Bắc chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Tào Bằng bật cười!

-Có nguy hiểm thế nào đi nữa, cũng đâu nguy hiểm bằng chuyến đi Hà Tây lần trước.

Câu nói này, cũng đồng thời là câu trả lời cho câu hỏi của Tào Nam lúc này.

Tào Bằng sẽ đi Tây Bắc dẹp loạn.

-Nhìn mọi người kìa, làm gì mà căng thẳng như vậy?

Tào Bằng cười nói:

-Chiến loạn ở Tây Bắc, nhìn thì có vẻ nghiêm trọng, nhưng chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi. Phụ thân tuổi đã lớn, đích thực là không thích hợp ở lâu ở Lương Châu. Đại vương đã có sự sắp xếp thỏa đáng rồi, lần này phụ thân từ Tây Bắc trở về, sẽ tiếp quản chức Đại Ti Nông, sống luôn ở Hứa Đô.

Đây, thực ra là một chuyện tốt.

Ta ở Tây Bắc giống như cá trong nước, không có gì nguy hiểm cả.

Nhưng bên chỗ tỷ phu (anh rể), thì tỷ tỷ phải báo cho huynh ấy biết, Đại vương sắp dùng binh với Tĩnh Châu... Tỷ phu trấn thủ Hà Đông, phải đề phòng đám người Hồ quy phục. Người Hồ xảo trá, lại không có tín nghĩa, không được thành thật với bọn họ...

Vậy đi, ta lệnh cho Hán Thăng đi tới Hà Đông, nói không chừng có thể giúp cho tỷ phu một tay!

Tào Nam nghe vậy, có vẻ rất cảm kích.

Nàng rất hiểu, Tào Bằng đến Tây Bắc rất cần dùng người.

Hoàng Trung tuy tuổi cao, nhưng Tào Bằng lại hết sức tôn sùng người này, nhất định phải là một người có bản lĩnh... Bên cạnh Đặng Tắc, thiếu người có thể dùng. Tuy có đám người Tương Tế giúp sức, nhưng võ tướng thì vẫn thiếu.

Tính kỹ lại, dưới trướng Đặng Tắc, ngoại trừ Mã Siêu được dẫn theo từ hồi ở Hải Tây ra, chẳng còn vị tướng tâm phúc nào khác.

Điều này đối với Đặng Tắc mà nói, chẳng phải chuyện tốt gì.

Ít nhất, thì đối với việc khống chế quân đội, hẳn cũng gặp phải phiền phức rất lớn.

-Vậy còn đệ?

-Ta?

Tào Bằng khẽ mỉm cười, lộ vẻ kiêu ngạo:

-Người có thể thắng được ta, trong thiên hạ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

624. Chương 691: Xuân Triều

Chiều Hoàng hôn, mưa phùn lả lướt.

Đây là một đêm xuân phiến lòng làm cho tâm tình người ta cũng theo đó mà trở nên bực bội.

Một đội tuần binh đi qua, trên đường cái lại khôi phục sự yên lặng. Trong đêm tối, một nam tử bước thấp bước cao đi vào cửa ngách phủ Tân Võ Đình Hầu. Thấy xung quanh không có ai, gã nhẹ nhàng gõ cánh cửa.

Một lát sau, nghe bên trong truyền tới một thanh âm nặng nề:

- Là ai?

- Tiểu nhân có chuyện quan trọng, cầu kiến Võ Hương Hầu.

- Võ Hương Hầu?

Cửa mở ra, một môn đình giờ cây đuốc lên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Võ Hương Hầu là ai? Người tìm làm rồi.

Người đàn ông ngoài cửa mang mũ rộng che mặt, trên người mặc áo tơi. Gã nói khẽ:

- Xin tiểu ca vất vả một chuyến bẩm báo với chủ nhân, chắc chắn sẽ hiểu.

- Chờ chút.

Môn đình đóng cửa lại, tiếng bước chân đi xa.

Ước chừng một lát sau, chợt nghe bên trong truyền đến những tiếng bước chân dồn dập. Một lát sau, cửa ngách lại mở ra, nhưng lại là gương mặt xa lạ.

- Chủ nhân gia mời khách nhân đến sương phòng nói chuyện.

- Đa tạ.

Người đàn ông kia không do dự cất bước đi vào cửa nhỏ.

Dọc theo con đường gấp khúc, đạp lên những trái đào hạnh rơi rụng trên đất nhanh chóng đến giao viện hẻo lánh.

Trong viện, có hai sương phòng yên tĩnh không tiếng động.

Một gian trong đó vẫn còn đèn sáng, vài người đàn ông áo đen đứng ở cửa.

- Chủ nhân gia ở trong phòng, mời khách nhân vào.

Người đàn ông nói cảm ơn, cất bước bước đi vào phòng. Vệ sĩ hắc y ngoài cửa nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Tào Bằng đứng ở trong phòng, nhìn người đàn ông kia:

- Người là ai?

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, đầy uy nghiêm.

Võ Hương Hầu này là tước phong, hôm nay ở phủ thừa tướng Tào Tháo vừa nói với Tào Bằng, vẫn còn chưa ban bố nhưng người biết cũng không nhiều. Nhưng người đến nói một câu “Võ Hương Hầu”, chứng minh là người Tào phủ tới.

Đêm hôm khuya khoắt này, Tào Tháo lại giở thủ đoạn gì đây?

Người tới đội mũ rộng mang khăn che mặt, nhưng cũng là gương mặt quen thuộc.

Tào Bằng không nhớ người này tên là gì, nhưng biết đó là tộc nhân của Tào thị, làm việc bên cạnh Tào Tháo.

- Tiểu nhân Tào Giám phụng lệnh Thừa tướng tặng một vật cho Quân hầu.

- Là gì?

Tào Giám cũng không nhiều lời lập tức lấy từ trong người ra một ống dài nhỏ, được chế tạo bằng gỗ đàn màu đen, miệng được đóng bằng nước sơn áp chấy, mặt trên có dấu ấn triện của Tào Tháo. Tính cả ống gỗ đàn còn có một phong thư.

Tào Bằng nhận lấy nhìn ống gỗ đàn, lại nhìn thư trong tay.

- Người ngồi đi.

Tào Bằng nói xong ngồi xuống trên kháng.

Giường này là Tào Bằng sai người làm thành kiểu giường sưởi phương bắc, mặt trên đặt một tràng kỷ.

Hắn mở phong thư lấy thư ra.

Chữ trên thư là nét bút của Tào Tháo, cứng cáp có lực.

Nội dung rất đơn giản: ống đàn hồi này không dễ dàng mở ra, bên trong có thứ rất quan trọng, chỉ vào thời khắc mấu chốt mới có thể mở ra. Việc này không thể để người nào biết được. A Phúc người xem xong thư này nhất định phải xử lý sạch sẽ. Tào Giám tuy là tộc nhân nhưng cũng không thể để lộ phong thanh, xử trí thích đáng.

Khi nào thì mấu chốt?

Tào Bằng suy nghĩ.

Khi nào thì là thời điểm mấu chốt?

- Làm phiền huynh trưởng một chuyến quay về trả lời thừa tướng là ta đã hiểu.

- Vậy tiểu nhân cáo từ.

Tào Giám này chỉ sợ không được Tào Tháo ưa thích nên mới được sai đến truyền tin. Tào Bằng mở cửa phòng đi ra cùng Tào Giám, một tay âm thầm ra hiệu với vệ sĩ hắc y phía sau, rồi sau đó đứng ở cửa hiên, dừng lại không tiến nữa.

Đây cũng là chuyện bình thường trong thành Hứa Đô, có bao nhiêu người được Tào Bằng tiến ra cửa chính? Tào Giám không chút nghi ngờ từ biệt dưới hiên cửa, có hai gã vệ sĩ hắc y hộ tống ra ngoài.

Tào Bằng nhìn gã một cái, xoay người trở lại phòng.

Một lát sau, cửa phòng có tiếng gõ.

- Công tử, làm xong rồi.
- Sáng sớm ngày mai đưa hắc ra khỏi thành, an trí thật tốt.
- Vâng!

Lúc này Tào Bằng đã hoàn toàn hết buồn ngủ, ngồi trên kháng, dờ dẫm nhìn ống gỗ đàn đặt trên án kỷ.

Sau một lúc lâu, hắc cười khổ “Lão Tào này thật đúng là ra vẻ, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng ta không biết bên trong là gì sao?”

Tuy nhiên, Tào Tháo đem vật quan trọng như vậy cho Tào Bằng, chứng minh Tào Tháo tin tưởng Tào Bằng. Ở mức độ nào đó mà nói, ngày nào Tào Tháo còn trên đời này thì Tào Bằng không có bất luận nguy hiểm gì.

Như thế, hắc có thể yên tâm đi tới tây bắc!

Tào Tháo dùng phương thức này để trấn an tư tưởng Tào Bằng.

Ngày tiếp theo, Tào Tháo chính thức tuyên bố phong Tào Bằng làm Vô hươu hâu.

Vô hươu ở đâu?

Dưới sự quản lý Đại Hán, Vô hươu thuộc Thái Nguyên.

Tuy nhiên, chức Vô Hươu hâu này của Tào Bằng không phải là Vô Hươu hâu có ý nghĩa như ban đầu.

“Vô Hươu” của Vô Hươu hâu này của Tào Bằng vốn là Tân Võ Đình huyện Liêm quận Hà Tây được thăng cấp lên. Võ Đình hiện nay tên là Vô Hươu. Nói cách khác, cách gọi chuẩn xác Vô Hươu Hâu của Tào Bằng nên là: Tân Võ Hươu hâu.

Mà nay dưới sự quản lý Đại Hán thì không có tước vị Vô Hươu hâu.

Cho nên Tân Võ Hươu Hâu của Tào Bằng được thay bằng Vô Hươu Hâu, không bao lâu thì Vô Hươu Thái Nguyên đã được đổi tên mới.

Đối với không ít người mà nói, Tân Võ Hươu Hâu cũng vậy mà Vô Hươu Hâu cũng thế, ý nghĩa không khác nhau là mấy.

Điều thật sự khiến người ta giật mình vẫn là Tào Bằng từ Hậu tướng quân thăng làm Tiền tướng quân. Thời gian là bao lâu chứ? Tào Bằng lên làm Hậu tướng quân còn chưa đến một năm thì đã trở thành Tiền tướng quân. Nói cách khác, trong quân gần như không ai có thể khống chế được Tào Bằng. Đại tướng quân? Chỉ là thùng rỗng kêu to, căn bản không ai dám đương; Phiêu Kỵ tướng quân, chính là bản thân Tào Tháo. Xa kỵ Tướng quân, Hạ Hầu Uyên; Vệ tướng quân, Hạ Hầu Đôn. Nhưng hai người này, một là cha vợ Tào Bằng, người kia lại đang dưỡng bệnh và cũng thường qua lại mật thiết với Tào Bằng.

Đây là Tào Bằng thăng quan!

Đình Ủy, Tiền tướng quân!

Hai mươi bảy tuổi đã đạt được danh vọng như thế, chỉ sợ ngoại trừ Hoắc Khứ Bệnh ra thì không ai có thể sánh được với hắc.

Nhưng nghĩ lại dường như lại rất bình thường.

Mấy năm nay Tào Bàng liên tục lập được chiến công, nếu không phải hấn thỉnh thoảng lỗ mãng kích động, chỉ sợ hiện nay ít nhất phải được lên vị trí Vệ tướng quân. Cho nên, rất nhiều người ngạc nhiên nhưng lại không ai phản đối, chỉ lặng yên quan sát.

Tiếp theo sau Tào Tháo lại tuyên bố các mệnh lệnh liên tiếp.

Điều động Thái Thú Quảng Lăng Trần Kiểu làm Thái Thú Đông quận; Nguyên Dự Châu Mục Mãn Sủng từ Cầu Tắc triệu về Hứa Đô đảm nhiệm Quang Lộc Huân một trong Cửu Khanh. Mà chức Dự Châu Mục lại ngoài dự đoán mọi người do Mao Ngọc Giới đảm nhiệm.

Còn nữa, việc bổ nhiệm này cũng không có vấn đề gì, cũng không gây sóng lớn.

Điều thật sự khiến người ta giật mình chính là ứng cử viên nhậm chức Tân Thái Thú Quảng Lăng.

Không ngờ Tào Tháo lại bổ nhiệm Bàng Đức làm Thái Thú Quảng Lăng, kiêm nhiệm Tướng quân trấn hải, khiến vô số người chấn động.

Bàng Đức là ai?

Chưa từng nghe nói đến...

Có người tin tức linh thông lập tức dò hỏi được lai lịch Bàng Đức.

Không ngờ đó là thuộc cấp của Tào Bàng, từng đảm nhiệm chức Giáo úy tại Kinh Châu. Người này xuất thân là võ tướng, có thể thống trị Quảng Lăng tốt không? Rất nhiều người đều cảm thấy lo lắng, tuy nhiên rồi lại từ trong việc bổ nhiệm này mà nhìn ra một tia manh mối.

Là Tào Tháo trọng dụng Tào Bàng!

Lúc Bàng Đức nhận được mệnh lệnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Gã vội vàng tìm Tào Bàng:

- Công tử, Đức không muốn đi Quảng Lăng.

- Chuyển người lên trên cao, nước chảy xuống chỗ thấp... Vì sao Lệnh Minh không muốn đi tới Quảng Lăng?

Khi Tào Bàng biết được việc bổ nhiệm Bàng Đức cũng hoảng sợ. Nhưng hấn rất nhanh kịp phản ứng, đây là do Tào Tháo cố ý an bài. Nếu không có ống gỗ đàn đêm kia qua, chưa chắc Bàng Đức đã được trọng dụng.

Nhưng nguyên nhân chính là vì ống gỗ đàn kia Tào Tháo mới xem như hoàn toàn yên tâm về Tào Bàng.

Bàng Đức nói:

- Đức nguyện làm đầy tớ cho Công tử.

- Ôi chào!

Tào Bàng khoát tay chặn lại:

- Lệnh Minh nói gì vậy? Tài năng của ngươi, ta hiểu rất rõ. Nếu không phải bởi vì ta, chỉ sợ hiện nay ngươi đã sớm trở nên nổi bật rồi. Lúc trước ta để ngươi đóng giữ Lương Châu, mấy năm nay ít nhất cũng phải là chức vụ Trung Lang Tướng, nhưng ngươi lại theo ta bị chịu hình phạt, nhaoáng cái đã năm năm qua đi, mặc dù ngươi không nỡ lời oán trách nhưng ta lại không đành lòng. Lần này Thừa tướng bổ nhiệm, cũng là do ta cực lực tiến cử.

Quảng Lăng tiếp giáp Đại Giang, là cửa ải quan trọng.

Càng không cần nói đến Đảo Đông Lăng có quan hệ đến tương lai thủy quân Tào thị ta, ngươi làm Thái Thú Quảng Lăng là có trách nhiệm cực lớn.

Tới Quảng Lăng rồi cần qua lại nhiều hơn với Chu Thương.

Hấn ở Từ Châu đã lâu, thậm chí còn hiểu tình trạng hơn nhiều so với dân bản xứ. Còn nữa, sau khi tới Quảng Lăng thì nhất định phải thăm hỏi Trần thị trước tiên. Năm đó ta cùng với anh vợ, ở Hải Tây được

Trần thị trợ giúp rất nhiều mà không thể báo đáp. Nay Nguyên Long tiên sinh mất, Trần thị suy yếu, người có thể giúp đỡ thì hãy giúp đỡ.

Qua lại tốt với Trần thị sẽ ảnh hưởng đến việc đứng vững gót chân của người ở đó.

Lúc này lời nói của Tào Bằng đã không còn ậm ờ như khi Bằng Đức đảm nhiệm Giáo Ủy Ô Lâm ở Kinh Châu.

Hắn nói rất rõ ràng, càng chứng minh quyết định của hắn không thể dao động. Bằng Đức biết, lần này đi Quảng Lăng là không thể thay đổi được, vì thể khom người linh mệnh, tổ vệ phục tùng.

- Ta sẽ phái Công Diễm đi theo người, còn có Vĩnh Niên nữa.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Tài hùng biện của Vĩnh Niên vô song, nhạy bén hơn người; Công Diễm thì tính tình trầm ổn, cương, đối nhân xử thế điềm đạm, chắc chắn. Có hai người này làm trợ thủ đắc lực cho người để thảo luận và làm việc. Về phía Giang Đông, người phải nghiêm mật giám thị, lưu ý động tĩnh của Lỗ Túc. Người này bề ngoài trung hậu chân chất, kì thực giả dối nhiều mưu, đối nhân xử thế cương nghị, người đi Quảng Lăng, phải đề phòng người này nhiều hơn, không thể phớt lờ lời nói của hắn.

Ngoại trừ Lỗ Túc ra, còn có mấy người người cũng phải lưu ý.

Hai người Lã Mông, Lã Phạm cũng không phải đầu đường xó chợ. Tới Quảng Lăng rồi, người cần làm việc cho tốt, người làm tốt thì ta vô cùng yên tâm; nếu người làm không tốt, ta và Thừa tướng sẽ không thể gánh vác thanh danh và trách nhiệm cho người. Cho nên, người đi Quảng Lăng, không chỉ đại diện cho bản thân người mà còn đại diện ta cùng với Thừa tướng.

Bằng Đức phủ phục trước mặt Tào Bằng, run giọng nói:

- Đức sẽ ghi nhớ lời dạy bảo hôm nay của Công tử, cho dù máu chảy đầu rơi, cũng không phụ nhờ vả của Công tử.

- Được rồi, trở về chuẩn bị đi, hai ngày nữa lên đường.

- Vâng!

Bằng Đức lĩnh mệnh mà đi, nhưng Tào Bằng lại không hề nhàn nhã.

Hắn sai người tìm Hoàng Trung tới, nói ra chuyện muốn mời Hoàng Trung tới Hà Đông.

Rất rõ ràng, Hoàng Trung cũng không bằng lòng.

Nhưng Tào Bằng luôn mãi thuyết phục mới đồng ý.

Trong lòng Hoàng Trung vẫn có gai!

Lúc trước ông hiệu lực cho Lưu Bàn, kết quả lại bị điều dưới tay Lưu Hổ, suýt mất mạng. Mà nay đi Hà Đông... Trời mới biết Đặng Tắc là ai? Anh em ruột còn có thể trở mặt thành thù, chứ đừng nói Đặng Tắc chỉ là anh rể của Tào Bằng.

Tuy nhiên, Hoàng Trung cũng nhìn ra được quan hệ tình cảm giữa tỷ đệ Tào Bằng và Tào Nam.

Tào Bằng phó thác chuyện này cho ông là vô cùng kỳ vọng, khiến Hoàng Trung không thể cự tuyệt.

- Lời lão phu nói trước đó đã rất rõ ràng, Đặng Thúc Tôn dùng ta, ta đương nhiên toàn lực trợ giúp; hắn không cần ta, ta sẽ rời khỏi Hà Đông, đi Trường An tìm Công tử nương tựa.

Tào Bằng đồng ý.

Lập tức, Tào Bằng phái Hoàng Trung tức khắc lên đường đi hội hợp với Đặng Tắc tại Hà Đông.

Rồi sau đó hắn lại đích thân tới phủ Tam hộ đình hầu tìm Tào Nam, kể lại chuyện Hoàng Trung.

Tào Nam nghe xong không nói hai lời lập tức sai người đi tới Hà Đông.

- Thúc Tôn rất ngưỡng mộ đệ, nói đệ có tuệ nhân.

Nay huynh ấy trấn thủ Hà Đông nhưng người có thể sử dụng lại không nhiều. Lúc tỷ trở về, huynh ấy còn xin tỷ tìm đệ tìm người để giúp huynh ấy một tay. Trung Bá đến đó, nếu huynh ấy có chút chần trệ, tỷ nhất định không bỏ qua cho huynh ấy.

Đúng rồi, sao không cho mượn thêm mấy người vào?

Tào Bằng nghe vậy bật cười:

- Tỷ tỷ, tỷ thật đúng là cô nương đã được gả ra ngoài như bát nước đổ đi, tỷ thật là ...sao cứ cuốn cướp người của đệ vậy?

Tào Nam đỏ mặt, trềng mắt.

- Đệ là đệ của tỷ, Thúc Tôn là trượng phu của tỷ, sao tỷ không giúp trượng phu lấy người từ trong tay đệ được chứ? Hơn nữa, phía bên Thúc Tôn có người giúp, huynh ấy có thể thoải mái một chút.

Chẳng lẽ đệ muốn Tiểu Ngải, Tiểu Toàn và Tiểu Vọng sau này nói cậu bọn chúng là người nhỏ mọn sao?

Tiểu Toàn tên là Đặng Toàn, Tiểu Vọng tên là Đặng Vọng, một đứa là Quách Dục sinh ra, một đứa là Tào Nam sinh ra.

Đặng Toàn lớn hơn năm nay bốn tuổi, Đặng Vọng nhỏ hơn mới hai tuổi.

Tào Bằng liên tục xua tay:

- Thôi được thôi được, đệ sẽ giới thiệu thêm một người nữa.

Liêm Trường Giả Quý vốn là người Hà Đông, năm đó Quách Viên tác loạn, hấn rời khỏi Hà Đông, người này rất có uy vọng trong dân, hơn nữa tính tình cứng cỏi, có đại cục, là một nhân tài. Hấn cũng ở Liêm Bảo nhiều năm rồi, cũng nên di chuyển, đảm nhiệm trọng trách. Lần này đệ vốn định điều hấn tới Trường An, nhưng tỷ tỷ lại cần người, vậy để hấn đến Hà Đông giúp tỷ phụ làm việc. Người này có thể trọng dụng, có thể một mình đảm đương một phía.

Lúc này Tào Nam mới tươi cười.

Từ lúc Tào Bằng thăng làm Võ Hương hầu, lại thêm chức Tiền tướng quân, phủ Tân Võ Đình Hầu nên được thay bằng phủ Võ Hương Hầu.

Nhưng việc chính thức bổ nhiệm Tào Bằng lại chậm chạp chưa có tin tức, Tào Bằng cũng là không sốt ruột, ở nhà cùng kiều thê mỹ quyến vô cùng vui sướng.

Ngày mùng tám tháng ba, Tào Tháo phái người tới nói với Tào Bằng là đồng ý hôn sự của Tào Dịch và Tào Tiết.

Tuy nhiên có một điều kiện là Tào Dịch phải sửa thành họ cũ.

Cổ nhân từng nói cùng họ không được lấy nhau, nếu Tào Dịch muốn cưới Tào Tiết làm vợ thì không thể là họ Tào, cũng may hàng năm Tào Dịch học ở thư viện tại núi Phù Hí, người biết họ tên y không nhiều lắm. Cho nên trên thiệp cưới vẫn sử dụng tên cũ của Tào Dịch là Thái Dịch. Đối với việc này, Thái Diễm không có ý kiến gì, thậm chí còn rất vui mừng. Dù sao Thái Dịch cũng là huyết mạch của Thái Ung, nếu đổi là họ Tào thì lão Thái gia đã bị đứt huyết mạch.

Lúc đó đồng ý cũng là vì muốn hòa thuận sống chung.

Mà nay sửa lại thành họ Thái, đương nhiên Thái Diễm không có mâu thuẫn.

Chỉ đáng thương cho Thái Dịch, vừa mới sửa họ Tào nay lại sửa thành họ Thái như cũ, nhưng y cũng không phản đối gì, chỉ cảm thấy mẹ và người cha mới này quá gây sức ép. Ngày đính hôn, Thái Dịch phải đích thân đến Hứa Đô.

Nhưng còn lúc này Đặng Ngải cũng nôn nóng chạy về chúc mừng y.

- Cậu, nghe a nương nói cậu sắp về tây bắc?

- Ừ

- Vậy dẫn cháu theo, được không?

Đặng Ngải vừa đến Hứa Đô, nhà cũng không vào mà chạy thẳng đến phủ Võ Hương hầu tìm Tào Bằng.

- Chuyện này cháu đã nói cho ai biết chưa?

- Không có!

Đặng Ngải vội vàng nói:

- Ngay cả Vụ Bá cháu cũng không nói.

Vụ Bá, chính là Đỗ Thứ, con trai của Đỗ Kỳ, năm nay mười ba tuổi, vẫn học cùng Đặng Ngải ở thư viện tại núi Phù Hí.

Tào Bằng gật gật đầu, rồi sau đó đánh giá Đặng Ngải từ trên xuống dưới.

Đột nhiên, hắn chuyển đề tài, trầm giọng nói:

- Ta nghe người ta nói, hai năm nay người và tiểu nữ tỳ kia rất thân nhau?

- Hả?

Mặt mũi Đặng Ngải đỏ bừng.

Tiểu tỳ nữ tên là Trương Xương Bồ, cũng chính là tỳ nữ mà Chung Diêu tặng cho Tào Bằng lúc Tào Bằng đi nhậm chức Nam Dương.

Nhưng Tào Bằng không giữ lại mà để nàng chăm sóc Đặng Ngải.

Không ngờ...

Tào Bằng cười khở lắc đầu:

- Cháu có làm chuyện gì ta cũng không quan tâm, nhưng ta nói cho cháu biết, nếu cháu dám làm không tốt, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình. Đến lúc đó, trước tiên chém Trương Xương Bồ kia, rồi sẽ tống cháu về với cha cháu... Lời của ta, cháu có hiểu không?

Ở địa vị càng cao, khí độ của Tào Bằng cũng rất cao.

Nét mặt trầm trầm này làm Đặng Ngải sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liên tục gật đầu như gà con mổ thóc.

- Cháu cũng không nhỏ nữa...

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Cháu quay về nói với mẹ cháu, là trước tiên hãy thu nhận tiểu nha đầu kia. Tuy nhiên ta nói cho cháu biết, làm chính thê thì không được. Chắc chắn cha mẹ cháu không đồng ý, mấy hôm trước mẹ cháu có nói với ta là muốn gả A Mi Quả cho cháu. Chuyện này ta đã hỏi cậu nương cháu, bà cũng không có ý kiến gì.

Cháu thì sao, có bằng lòng không?

Nhưng ta vẫn nói cho cháu biết, dù A Mi Quả không phải là do ta thân sinh ra, nhưng ta còn thương nó hơn con đẻ.

Nếu cháu không muốn, ta sẽ nói lại chuyện này với mẹ cháu. Nhưng nếu như cháu đồng ý thì phải đối xử tốt với A Mi Quả. Sau này nếu bị ta phát hiện cháu dám bắt nạt A Mi Quả, ta sẽ lột da cháu.

- Cháu...

Mặt Đặng Ngải đỏ bừng, lại bắt đầu nói lắp bắp.

Ông trời ơi, thật sự đây là Đặng Ngải trong lịch sử hay sao?

Sao mình cảm thấy ranh con này giống hoa hoa công tử!

Tuy nhiên ngẫm lại, cũng rất bình thường. A Mi Quả là cái con lai, rồi lại di truyền lông mày Thái Diễm, lại mang chút phong tình dị quốc, vô cùng lay động lòng người. A Mi Quả tám tuổi đã theo mẹ đến sống ở Huỳnh Dương, có thể nói là thanh mai trúc mã với Đặng Ngải, thông minh, hiểu chuyện. Ngay từ lần đầu tiên Tào Nam nhìn thấy A Mi Quả, đã vô cùng yêu mến rồi.

Mà chuyện này để lâu cũng không hay lắm.

Đặng Ngải và A Mi Quả ở bên nhau cũng là điều hết sức bình thường.

Quan trọng nhất là, nước phù sa không lưu đất ngoài, nay A Mi Quả họ Tào, nhưng lại không có quan hệ huyết thống với Tào Bằng, cho nên, Tào Nam mới có tâm tư này. Mà với Thái Diễm mà nói cũng hy vọng tiến thêm một bước hòa hợp với Tào gia.

- Tốt lắm, ta đã biết!

Tào Bằng lắc đầu, chấp tay sau lưng rồi đi.

Đặng Ngải vẫn ngơ ngẩn, nhưng một lát sau gã đột nhiên tỉnh ngộ, đây là chuyện nhà mình cầu Tào Bằng, gần như không cần có đáp án, hơn nữa cậu mình cũng có tam thê tứ thiếp, sao có thể nói mình?

- Cậu, chờ chờ chờ ..cháu!

Đặng Ngải gọi Tào Bằng, ba chân đuổi theo.

Giữa tháng ba năm Kiến An thứ mười bốn, Tào Tháo hạ lệnh chinh phạt Tịnh Châu.

Lệnh Thái Thú Hà Đông Đặng Tắc đóng quân ở Thông Thiên Sơn; Tướng trấn thủ Bình Quan Lý Điển xuất binh Đồng Đê tiếp cận Dương Đầu Sơn.

Bắc Trung Lang Tướng, Giáo úy Ô Hoàn Tào Chương, Thái Thú Liêu Đông Trương Liêu tây tiến Tịnh Châu.

Trương Liêu đóng quân ở Dạn Hãn Sơn, chống lại binh mã Tiên Ti, cứu viện Cao Can; Tào Chương thì dẫn bộ ra U Châu, tấn công Nhận Môn Quan, chiếm lĩnh Lâu Phiên. Ba lộ đại quân cùng tiến, đồng thời cũng có Ký Châu Mục Trình Dục bắt đầu hành động, chuẩn bị lương thảo đồ quân nhu, bất cứ lúc nào cũng đưa đi trước tuyến. Trải qua hai năm, Ký Châu đã khôi phục nguyên khí.

Đặc biệt trước mùa thu hoạch năm vừa rồi, Ký Châu đã tích trữ được rất nhiều lương thực.

Đúng là cuối xuân, theo lý thì không nên phát binh, trong trường hợp đó, để hoàn toàn phá hủy thực lực của Cao Can cùng với Nam Hung Nô, Tào Tháo đã quyết định mà chẳng sợ Tịnh Châu một năm không có thu hoạch cũng không tiếc. Cổ máy chiến tranh lại ù ù mở ra khiến nhiều người giật mình. Tây Bắc rung chuyển còn chưa bình định mà lại tiếp tục tấn công Tịnh Châu?

Lần này dường như sai lầm rồi?

Vì thế, ngay khi đang có những tiếng nói chất vấn nghi ngờ, Tào Tháo rời khỏi Hứa Đô tới Vương đô Nghiệp Thành.

Vừa là tỉnh dưỡng sức khỏe, mặt khác là để đốc chiến. Không khí đại chiến đã bao phủ biên ải.

Tháng tư Quan Trung nắng gắt như lửa.

Cổ đô Trường An phồn hoa náo nhiệt.

Sau khi Mã Siêu công chiếm Lũng An đã mấy lần có ý đồ đột phá phòng tuyến của Tào Hồng.

Trong trường hợp đó, Tào Hồng được Tào Tháo ra lệnh thủ vững, sống chết không chịu giao phong với Mã Siêu. Việc này cũng khiến Mã Siêu trở nên khó xử. Tào Hồng không ra binh, chẳng khác gì Mã Siêu không có nơi dụng võ.

Sâm lang Khương, Bạch Mã Khương tập kết năm vạn đại quân, xuất Hoàng Trung bao vây Lũng Tây.

Đối mặt với Khương bình khí thế dào dạt, Tào Cấp nghe theo ý kiến của Từ Thứ, cũng không tranh phong, thực hiện chiến thuật vườn không nhà trống đem quân từ Lũng huyện xuất ra Thiên Thủy, đóng quân ở Chu Ngữ Sơn, dựa vào vùng núi Chu Ngữ thủ vững không ra, khiến Khương bình

- Bạch Mã, sâm lang người Khương dũng mãnh, đáng tiếc là chỉ dám ô hợp.

Nếu thuận lợi thì như mãnh hổ xuống núi, nhưng nếu gặp phải kháng cự thì chiến đấu không có kết quả, lòng người hoảng loạn, trận chiến này sẽ cứ đánh kéo dài. Lão đại nhân cũng không cần lo lắng, Bá Đạo được Công tử phong làm Tướng quân Thiết bích, sao có thể để đám ô hợp lương Khương chiến thắng? Mà nay mấu chốt là Hà Hoàng Đề Vương Đậu Mậu đang gây sự. Tuy rằng Tô Thái Thú đã xuất binh cứu viện nhưng Khương Đề liên kết, thanh thế quá lớn.

Nếu không ứng phó được, Lương Châu chắc chắn rung chuyển.

Dưới sự khuyên bảo của Từ Thứ, Tào Cấp ít nhiều đã hạ quyết tâm.

Một mặt cố gắng ổn định thế cục, mặt khác điều động binh mã chống lại Khương Đề.

Chính là trong tình huống như thế, chiến sự Tây Bắc bộc lộ ra đủ tình trạng rối rắm. Mã Siêu công thành chiếm đất, nhìn chiến quả có vẻ huy hoàng nhưng thật ra lại không có bất luận thu hoạch gì. Quân Tào thủ vững thành trì, nhất quyết không chiến, muốn giành thắng lợi cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Vệ Ký cũng có chút đau đầu. Trước khi Tào Hồng đốc chiến thì Trường An còn cần phải ổn định.

Vốn ý muốn mượn binh từ Hà Đông, nào ngờ Tào Tháo đột nhiên lại phát động tiến công với Tịnh Châu, khiến Hà Đông cũng phải điều động ra binh mã.

Cứ giằng co như vậy, chỉ sợ cũng không phải là chuyện hay.

Vệ Ký vừa cố gắng duy trì vững vàng thế cục Quan Trung, về mặt khác vẫn nghĩ cách điều động binh mã để trợ giúp.

Bận rộn cả ngày, Vệ Ký quay về phủ.

Đang định dùng cơm, chợt nghe hạ nhân bẩm báo:

- Lão gia, ngoài cửa có người Hứa Đô tới cầu kiến.

- Ồ?

Vệ Ký ngẩn ra, đứng lên nói:

- Mau mau mời vào.

Y không để ý ăn uống nữa mà đi thẳng vào phòng khách. Một lát sau thấy từ bên ngoài đi vào mấy người.

- Xin hỏi...

Vệ Ký thấy người tới khí độ bất phàm, vội vàng chấp tay hỏi.

Thanh niên đi đầu ước chừng hai bảy hai tám tuổi, thanh tú tuấn lãng.

Hắn tiến lên thi lễ với Vệ Ký, sau đó ra hiệu cho tùy tùng lấy ra một cuộn gấm lụa, hai tay dâng lên Vệ Ký.

Vệ Ký ngạc nhiên tiếp nhận, lúc mở ra thấy lập tức vừa sợ hãi lẫn vui mừng.

- Các hạ là Tào Vô Hương?

625. Chương 692 : Tân Tây Bắc Vương .

Họ Vệ ở Hà Đông có mối qua lại rất chặt chẽ với Tào Bằng . Có điều Vệ Ký và Tào Bằng lại chưa từng gặp nhau . Nói tiếp , khi Tào Bằng ở Hà Tây , Vệ Ký mới đi nhậm chức . Thoáng cái đã rất nhiều năm trôi qua . Việc cai trị Quan Trung có mối quan hệ mật thiết với Vệ Ký . Chính vì sự có mặt của Vệ Ký mới khiến cho sĩ tộc ở Quan Trung không có sự chống cự mạnh mẽ mà chấp nhận việc có mặt của Tào Bằng .

- Lần này bí mật tới đây chính là để dẹp loạn Khương. Bá Nho công sắp tới Nghiệp Thành để thăng chức nên vẫn muốn có thể phối hợp một chút. Trong thời gian ngắn chờ để lộ tin tức.

Theo lệnh của Tào Tháo, Vệ Ký nhậm chức Thị trung, Phó Nghiệp Thành và Vương Sán coi giữ luật pháp.

Vệ Ký tất nhiên là cao hứng. Gần nhất là được thăng chức, thứ hai là có thể thoát được tình hình rối loạn của vùng Tây Bắc nên thoải mái rất nhiều. Nếu là người khác đến, Vệ Ký chưa chắc đã yên tâm rời đi. Nhưng Tào Bằng tới đây lại mang tới cho Vệ Ký một sự yên tâm. Ngày xưa, Tào Bằng có thể một mình cưỡi ngựa bình định được Lương Châu. Mà nay mặc dù rợ Khương nổi loạn, vó ngựa mặc dù dừng mãi nhưng Vệ Ký lại không hề lo lắng. Có Tào Bằng tới đây thì vùng Tây Bắc từ nay về sau không còn phải lo lắng nữa. Y vội vàng mời Tào Bằng ngồi lên ghế rồi sau đó dâng rượu.

Tới lúc này, Tào Bằng mới nói với Vệ Ký mục đích của chuyến đi.

Tào Tháo mật lệnh cho Tào Bằng nhậm chức Tư Lệ hiệu úy, cầm tiết Đô đốc Tây Bắc. Nhưng theo yêu cầu của Tào Bằng thì cái lệnh này tốt nhất khi xảy ra chiến sự ở Tịnh Châu mới công bố với thiên hạ. Có như vậy thì mới giúp cho hẩn đủ thời gian chuẩn bị.

Tào Tháo cũng không hề dị nghị, lệnh cho hai người Điển Mãn và Hứa Nghi tuân theo. Đồng thời giao binh mã Hà Lạc cho Tào Bằng điều khiển.

Rồi sau đó, Tào Bằng mật lệnh cho Điển Mãn xuất quân tiến vào Quan Trung. Đồng thời lại lệnh cho Hứa Nghi giống trống khua chiêng ở Hà Lạc một tinh binh rồi đóng quân ở bên ngoài Hàm Cốc giả như bất cứ lúc nào cũng có khả năng vượt quan hồng làm mê hoặc sự chú ý của Mã Siêu.

- Mã nhi xuất binh cũng không phải sự ngẫu nhiên.

Trên đường, Pháp Chính và Tào Bằng cùng nhau phân tích. Trong bốn văn sĩ ở phủ Tào Bằng thì chỉ có Pháp Chính đi theo. Trương Tùng và Tưởng Uyển hộ tống Bàng Đức tới Quảng Lăng. Còn Đặng Chi thì được Tào Bằng tiến cử cho Tào Tháo tới làm chủ bộ cho phủ Thừa Tướng, giữ chức quân sự. Tính chất của nó nhiều lắm cũng loại với tham mưu. Tuy nhiên như vậy, Đặng Chi càng dễ lọt vào mắt của Tào Tháo. Điều này, Đặng Chi cũng không có ý kiến. Vốn y hy vọng có thể tăng thêm một chút lịch duyệt và kiến thức. Có thể vào phủ Thừa tướng, đảm nhận chức vụ quan trọng đối với Đặng Chi đúng là một chỗ để tôi luyện.

- Xin Hiếu Trực chỉ giáo cho.

- Năm đó khi Mã nhi thảm bại rút đi. Được sự hỗ trợ của Trương Lỗ nên có được một cơ hội thở dốc. Việc không thể dựa vào quân Khương có lẽ y biết rõ. Nhưng nay giống trống khua chiêng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Chẳng lẽ y còn không hiểu? Tuy nhiên y lại xuất binh đúng vào lúc này thì không cần hỏi cũng hiểu rằng y đã nắm được tin Thừa tướng dụng binh với Tịnh Châu. Tin tức này cũng không có nhiều người nắm được nhưng Mã nhi lại có thể nắm được thời cơ. Điều này khiến cho Chính nghĩ trong Quan Trung sẽ có người mật báo, âm thầm cấu kết với y.

- Ý người là...

Tào Bằng thật sự không nghĩ tới vấn đề này. Nghe Pháp Chính nói vậy, hẩn nghĩ cũng đúng. Mặc dù quan hệ của Tào Bằng và sĩ tộc Quan Trung đã dịu đi nhưng lại không được sự tán thành của mọi người.

Vệ Ký đã chấp nhận hẩn, Hoàng Phủ Kiên cũng đã chấp nhận nhưng phú hào ở Quan Trung rất đông, làm sao có thể khiến cho mọi người hài lòng?

Pháp Chính thấy Tào Bằng không nói gì nên cũng không vội nói tiếp. Là một mưu sĩ, y hiểu phải để cho Tào Bằng một quá trình tự hỏi.

Ngay sau đó, Tào Bằng đột nhiên ngắt đầu nhìn Pháp Chính hỏi:

- Hiếu Trực nghĩ xem nên làm thế nào?

- Còn phải xem công tử có đảm lược hay không?

- Mời nói.

- Mã nhi xuất binh theo Chính thấy thì cũng không có gì uy hiếp. Uy hiếp thực sự nằm ở đám phản quân Khương và Trương Lỗ ở Hán Trung. Quân Khương đã yên nhưng Hán Trung lại gây hại. Mã nhi chiếm cứ Vũ đô trở thành con chó bảo vệ Hán Trung. Đánh Mã nhi cũng không liên quan nhiều tới Trương Lỗ. Nhưng nếu lấy Hán Trung thì Mã nhi ở vùng Tây Bắc sẽ không còn đất sống. Công tử nghĩ thế nào?

Đang yên đang lành đột nhiên tại sao lại nói tới Hán Trung? Tào Bằng cảm thấy ngạc nhiên, mắt một lúc không nói nên lời.

- Ý của Hiếu Trực là muốn tới Hán Trung?

- Đúng vậy.

Pháp Chính cười nói:

- Hán Trung là cánh cửa của Tây Xuyên, là hậu viện của Mã nhi. Ngày xưa Hán Cao tổ khởi binh ở Hán Trung. Nơi này có thể nói là rồng nằm hổ phục. Công tử là họa của Tây Xuyên nhưng Hán Trung vẫn chưa bị ảnh hưởng. Trương Lỗ lại là hạng người yếu nhược, không phải người có thể làm được chuyện lớn. Chỉ cần cảm thấy bị nguy hiểm là Trương Lỗ không dám tái chiến mà chấp nhận ra khỏi thành đầu hàng... Sau khi có được Hán Trung, Mã nhi mất hậu viện khó có thể làm được chuyện gì lớn. Tới lúc đó, công tử chỉ cần giữ chặt vùng Tây Bắc, chặt đứt đường lui của Mã nhi, sau đó lại dụ cho y vào quan là có thể tiêu diệt. Chỉ có điều làm như vậy mất rất nhiều thời gian, cần phải xem công tử quyết định như thế nào.

Tào Bằng trở nên trầm tư.

- Làm thế nào để lấy được Hán Trung?

Pháp Chính nghe thấy vậy liền nở nụ cười.

Điều đó chứng tỏ Tào Bằng đã động tâm. Cướp lấy Hán Trung là một bước đi hết sức quan trọng. Chỉ cần phá được Hán Trung, Trương Lỗ quy hàng thì thế của Mã Siêu hoàn toàn mất.

Pháp Chính hít một hơi thật sâu rồi nói nhỏ vào tai Tào Bằng mấy câu. Tào Bằng lập tức biến sắc, nét mặt trở nên quái dị.

- Hiếu Trực nên biết việc này hết sức nguy hiểm.

- Chính hoàn toàn hiểu.

Pháp Chính cười nói:

- Có điều Chính hoàn toàn nắm chắc. Chỉ còn xem công tử dám mạo hiểm hay không.

- Cái này...

Tào Bằng hiển nhiên có chút do dự.

Kế sách của Pháp Chính chỉ có quy lại ba chữ: Tý Ngọ cốc

Tào Bằng nhớ rất rõ trong lịch sử khi Gia Cát Lượng dẫn binh ra Kỳ Sơn, Ngụy Diên từng hiến một kế đó là dẫn binh theo Tý Ngọ cốc mà kéo thẳng đến Trường An. Đây là một kế sách hiểm nhưng Gia Cát Lượng trời sinh có tính tầm ổn nên không chọn.

Tuy nhiên đời sau đối với cái kế này có sự bình luận rất nhiều.

Nếu lúc đó, Gia Cát Lượng tiếp thu kế sách của Ngụy Diên đi qua hang Tý Ngọ thì có thể tấn công thẳng vào Trường An. Nói không chừng kết cục của Tam quốc sẽ thay đổi. Tất nhiên, người đời sau chỉ là lý luận suông. Dù sao thì không ai hiểu rõ tình hình lúc đó. Ngụy Diên hiến kế là có suy nghĩ của y. Còn Gia Cát Lượng cự tuyệt cũng có ý của mình. Sự thật đã bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử nên người đời sau chỉ có thể suy đoán.

Mà nay Pháp Chính hiến kế lại chính là tiến binh qua hang Tý Ngọ.

So với cái kế của Ngụy Diên thì kế sách này hoàn toàn ngược lại. Một cái là đi ra còn một cái là tiến vào nhưng tính chất thì hoàn toàn giống nhau. Nói thẳng ra là xuất binh bất ngờ cản con đường phía sau.

Tào Bằng đã xem qua bản đồ của Hán Trung, kiểm tra việc thông thương mậu dịch từ Hà Tây tới Tây Xuyên nên cũng tìm được một cái sa bàn. Khu vực Hán Trung không phải là nhỏ nhưng cũng không phần hoa như trong tưởng tượng.

Vào năm Vĩnh Hòa thứ sáu, cũng là năm thứ một trăm bốn mươi sau công nguyên ghi lại về một cuộc điều tra dân cư.

Thuộc thẩm quyền của Hán Trung có chín huyện với 57344 hộ, tổng cộng là 267402 người. Trong số này cũng hoàn toàn không phải là dân bản xứ mà có cả gia nô, nô tỳ bị đày tới Hán Trung. Từ đó tới nay đã gần bảy mươi năm. Trong bảy mươi năm qua, mặc dù Hán Trung xuất hiện nhiều trận đại chiến nhưng chiến tranh vẫn chưa bình ổn.

Từ khi Trương Lỗ cai trị Hán Trung tới nay liên tục xung đột với Tây Xuyên cho nên số lượng dân cư chỉ chừng hai mươi vạn. Điều đó khiến cho cả một vùng đất rộng lớn nhưng không có nhiều thành trấn, rất nhiều nơi chìm trong sự hoang vắng.

Nếu theo kế Pháp Chính mà thành công thì có thể lấy được vùng ven Miện thủy mà tiến thẳng tới Nam Trịnh. Con đường này nghe như rất đơn giản có thể làm nhưng lại không hề dễ dàng. Trên đường đi toàn là núi hoang, rừng vắng với đầy loại rắn rết, rất khó đi. Có nhiều nơi còn không có đường. Cho nên muốn tới Nam Trịnh thuận lợi cũng không phải là chuyện dễ.

Những nguy hiểm ẩn chứa trên đường, Tào Bằng hoàn toàn có thể đoán được. Hắn nhìn Pháp Chính rồi nói: - Hiếu Trực căn cứ vào cái gì mà nắm chắc phần thắng?

Pháp Chính nhỏ giọng nói:

- Công tử còn nhớ ta từng nói với công tử rằng người bạn tốt nhất của ta đã vào Xuyên không?

Có sao?

Tào Bằng cố gắng nhớ lại. Hắn nhớ ra lúc đầu Pháp Chính có nói qua với mình rằng ở Tây Xuyên có hai người bạn tốt, một là Trương Tùng, hai là Mạnh Đạt.

Chẳng lẽ người mà y nói tới là Mạnh Đạt?

- Đúng vậy.

Cho tới khi có được câu trả lời thuyết phục của Pháp Chính, Tào Bằng lại càng thêm lo lắng. Trong lịch sử, Mạnh Đạt là một người thay đổi thất thường. Y từng phản lại Lưu Chương, rồi sau đó phản lại Thục Hán. Cuối cùng y lại phản bội Tào Ngụy, sau đó bị Tư Mã Ý phát hiện rồi giết chết. Một người như vậy làm sao mà Tào Bằng có thể tin tưởng?

- Người như Mạnh Đạt có thể tin được không?

Pháp Chính sững sốt rồi nghiêm mặt nói:

- Tử Độ mặc dù cao ngạo, khoe khoang nhưng lại là người thành thật với Chính, có thể coi như tri kỷ. Hắn ở Tây Xuyên không có gốc rễ chỉ dựa vào vũ dũng mà có được địa vị như ngày hôm nay. Hiện nay mặc dù là chủ tướng của Hà Manh nhưng lại bị phó tướng quản lý. Đóng quân ở cửa Bạch Thủy thì không được như ý. Trước đây ta có thư từ qua lại với y, trong đó từng mời hắn ra sức vì công tử. Cho nên hắn cũng có động tâm với ý này. Có điều cuối cùng Chính vẫn khuyên hắn yên tâm ở lại Tây Xuyên....

- Tại sao?

Tào Bằng ngạc nhiên hỏi.

Pháp Chính cười khổ một tiếng:

- Tới một ngày nào đó Đại vương làm sao có thể đứng ngoài nhìn vào Ích Châu? Sớm muộn gì rồi cũng sẽ xuất binh chinh phạt. Tử Độ không giống với ta. Ta cô độc, chỉ là người vãng lai. Nhưng y lại là tướng giữ cửa Hà Manh, nhận chức Đô Ủy Nghiêm Quảng. Nếu y đột nhiên tới thì chưa chắc đã được công tử để ý. Dưới trướng công tử có rất nhiều nhân tài. Vũ dũng có Hán Thăng, trung trực có Lệnh Minh. Chưa nói tới vùng Tây Bắc lại càng có vô số bộ hạ. Nếu y tới đây thì công tử có thể trọng dụng không?

Cái này...thật sự là không trọng dụng. Có điều không phải vì tài năng của y mà là danh tiếng của y.

- Sau này nếu công tử lấy Tây Xuyên, Tử Độ làm nội ứng thì có thể lấy được công đầu. Tới lúc đó, hắn có được chút công lao thì công tử cũng sẽ không coi thường hắn. Đây là một kế sách hay nhất.

Tào Bằng trầm ngâm.

Pháp Chính thật lòng suy nghĩ vì Mạnh Đạt. Đúng là một người bằng hữu tri kỷ. Nếu thay đổi một cái góc độ khác, nếu Pháp Chính còn sống thì Mạnh Đạt có lặp lại như trong lịch sử hay không?

Trong lịch sử, Pháp Chính chết vào năm Kiến An thứ hai mươi lăm, đó cũng là năm 220 sau công nguyên. Đối với Mạnh Đạt mà nói thì mất đi người bạn tri kỷ khiến cho y mất đi phương hướng, mất đi một người có thể làm cho y tin tưởng, thậm chí nói gì nghe nấy. Có lẽ chính là Pháp Chính mất đi mới khiến cho Mạnh Đạt như vậy.

Tào Bằng chợt nghĩ như thế bởi vì những lời của Pháp Chính khiến cho hắn rất xúc động.

Con người ta sinh ra có được một người tri kỷ thực sự chết cũng không tiếc.

Mạnh Đạt từng có một người tri kỷ nhưng tạo hóa lại trêu ngươi...

- Tử Độ trả lời như thế nào?

Vô tình, Tào Bằng chợt thay đổi cách xưng hô đối với Mạnh Đạt. Pháp Chính có phần kiêu ngạo cười nói:

- Chính đã nói thì Tử Độ sao dám không nghe.

“Ta nói vậy hắn dám không nghe hay sao?”

Câu nói kia của Pháp Chính khiến cho Tào Bằng hoàn toàn tin vào Mạnh Đạt.

- Ta đã viết thư cho Tử Độ bảo hắn làm ra vẻ xuất binh, đánh nghi binh Hán Trung, thu hút binh mã Hán Trung về phía Hán Thủy. Rồi sau đó, ta thừa thế dẫn binh tiến vào theo hang Tý Ngọ mà nhẹ nhàng tới thẳng Nam Trịnh. Tới khi Trương Lỗ hay tin thì Hán Trung đã xong.

- Cái kế này rất nguy hiểm.

- Công tử! Binh pháp vốn trí trá. Chính vì nó nguy hiểm cho nên Trương Lỗ mới không đề phòng. Còn với Chính thì có nguy hiểm cũng chẳng sao.

- Vậy người muốn ta làm gì?

- Thứ nhất cần có một cánh quân, có dũng tướng giúp đỡ.

Tào Bằng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đây là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý. Hiếu Trực không nói ta cũng phải làm. Nhưng không biết Hiếu Trực nghĩ tới ai?

- Viên Đức có thể được.

Võ nghệ của Điển Mãn đã từ từ trưởng thành. Chưa nói tới việc gã nhận được chân truyền từ Điển Vi. Mà trước đây, được Tào Bằng tạo cho nền tảng cho nên đã gần vượt lên hàng võ tướng hạng nhất. Có được bản lĩnh gia truyền lại đối trường kích thành búa, múa một thanh đao khiến cho ngay cả Điển Vi cũng phải khen ngợi. Gã có thể ném kích trăm phát trăm trúng trong phạm vi mười trượng, thậm chí còn lợi hại hơn cả Điển Vi. Mà song kích của Điển Vi cũng được gã sử dụng một cách xuất thần nhập hóa. Quan trọng nhất là gã không như Hứa Nghi.

Năm đó khi Tào Bằng tới Hứa Đô, Điển Mãn là người đầu tiên trở thành bằng hữu của hắn. Quan hệ giữa hai người ở trong đám tiểu bát nghĩa thì ngoại trừ Vương Mãi ra là mật thiết nhất. Mức độ chặt chẽ giữa cả hai, thậm chí còn cao hơn cả Đặng Phạm.

Chỉ có điều sau khi Điển Mãn xung quân thì ít tiếp xúc với Tào Bằng. Tuy nhiên sự tin cậy và tôn kích của gã đối với Tào Bằng còn hơn xa cả Hứa Nghi. Về mặt này hoàn toàn có công lao của Điển Vi.

Điển Vi từng nói với Điển Mãn:

- Mọi việc cứ nghe theo sự sắp xếp của a Phúc là được.

Tào Bằng có ân cứu mạng đối với Diễm Vi. Điểm này thì Hứa Chử không thể nào sánh được. Tào Bằng và Hứa Chử chỉ có lợi ích mà xích lại với nhau. Nhưng Tào Bằng và Diễm Vi thì lại có giao tình sống chết nên tính chất hoàn toàn khác biệt. Hơn nữa, Hứa Nghi so với Diễm Mãn lại có tâm kế hơn. Điều này cũng giống với phụ thân của mình.

Hứa Chử thông minh hơn so với Diễm Vi nhưng cũng vì vậy mà Tào Tháo lại yêu Diễm Vi chứ không phải là Hứa Chử.

Để cho Diễm Mãn đi theo? Chuyện này không phải là không được..

- Nếu như vậy để ta nói với nhị ca. Còn yêu cầu thứ hai của ngươi là gì?

Pháp Chính nở nụ cười:

- Ta cần thời cơ. Một khi công tử đã phó thác mọi chuyện cho ta, xin đừng thúc giục, ta tự có chủ trương.

- Được.

- Yêu cầu thứ ba là ta cần một người dẫn đường. Có điều điểm này đối với công tử cũng không khó. Cho nên ta hy vọng công tử có thể bí mật tới Lương Châu thu hút Mã nhi và Trương Lỗ. Vào thời điểm thích hợp ta sẽ xuất binh. Đến lúc cần ta báo cho công tử biết.

Đây là yêu cầu được toàn quyền chỉ huy, Tào Bằng không cần nhúng tay vào. Nếu là người khác chắc chắn sẽ không đồng ý với yêu cầu của Pháp Chính. Nhưng Tào Bằng lại hiểu rõ bản lĩnh của Pháp Chính cho nên chỉ cười mà đồng ý.

Tới lúc này, Pháp Chính đã ba mươi ba tuổi. Cho dù suy nghĩ hay lịch duyệt cũng đều bước vào giai đoạn trưởng thành. Tào Bằng tự nhận mình không thể nghĩ ra cái kế tiến binh qua hang Tý Ngọ. Theo lịch sử thay đổi, cái mà hắn gọi là đại cũng không còn dùng được nữa. Vì vậy mà nếu như không nghe kế của Pháp Chính thì lịch sử hai ngàn năm đã thể hiện rõ nên Tào Bằng có thể hiểu được.

Sau khi bàn bạc một cách thỏa đáng với Pháp Chính, Diễm Mãn hộ tống Pháp Chính lặng lẽ vào quan. Còn Tào Bằng thì dẫn Văn Vũ và Vương Song và bốn đứa nhỏ tới Trường An.

Bốn đứa nhỏ theo thứ tự là Đặng Ngải, Thái Dịch, Đỗ Thứ và Tôn Thiệu.

Vốn Tào Bằng không định cho chúng tới đây. Nhưng không biết làm sao bốn tên tiểu tử nắm được tin liền thông đồng với nhau rồi lên đuổi theo. Mãi cho tới khi đến thành, Tào Bằng mới phát hiện ra bốn người đi theo. Tới lúc này, muốn đuổi chúng về đã hơi chậm.

Sau đó, Hồ Chiêu lại viết thư tới khuyên bảo Tào Bằng. Thái Dịch, Đặng Ngải và Đỗ Thứ ở trong thư viện cũng coi như học có thành tựu. Còn Tôn Thiệu mặc dù mới vào thư viện nhưng võ nghệ không hề tầm thường. Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Mà tâm tư của chúng đã động muốn bắt chúng quay về đọc sách thật sự rất khó. Chẳng bằng cứ để cho chúng đi theo để tăng thêm kinh nghiệm.

Hồ Chiêu nói:

- Hữu Học! Năm đó ngươi mười lăm tuổi đã là Bắc Bộ úy Lạc Dương. Mười sáu tuổi đã tham dự trận chiến Quan Độ, lập nhiều chiến công hiển hách. Mấy đứa trẻ này nếu cứ bảo vệ chẳng bằng để cho chúng rèn luyện thêm. Chỉ có như vậy mới giúp chúng hiểu được những gì mà mình còn thiếu.

Đời sau nhồi nhét kiến thức khiến cho Tào Bằng thấy Hồ Chiêu làm như vậy mới thật sự là dạy dỗ. Vì vậy mà hắn thôi không đuổi chúng về nữa.

Tào Bằng dẫn bốn đứa nhỏ đi cùng. Đồng hành với hắn tới Trường An cũng còn có một nhân vật đặc biệt.

Gia Cát Quân.

Gia Cát Quân vốn phụng mệnh của Tư Mã Huy tới Trường An lập nghiệp. Tư Mã Huy chuẩn bị tới núi Chung Nam tu đạo cho nên Gia Cát Quân là đệ tử nên phải tới trước. Nhưng khi Pháp Chính đi, bên cạnh Tào Bằng không còn người nào có thể làm công việc văn thư.

Đỗ Thứ có thể chia sẻ một chút nhưng tuổi còn quá nhỏ. Vì vậy mà Tào Bằng và Gia Cát Quân thương lượng với nhau để cho Gia Cát Quân tạm thời làm chủ bộ, chia sẻ chút áp lực.

Nghĩ tới việc Tào Bằng nhận người nhà mình, Gia Cát Quân rất cảm kích. Y không hứng thú với việc làm quan. Nhưng nếu Tào Bằng đã nói thì y cũng không từ chối mà đồng ý. Tất nhiên, thân phận của Gia Cát Quân cũng không thể để lộ. Hắn lấy tên Cát Quân, nói là người phụ tá được Tào Bằng thu ở Kinh Châu nên cũng không có ai để ý.

Vệ Kỳ hơi lo lắng nói:

- Nếu nói như vậy thì Hữu Học phải tới Lũng Tây?

- Đúng vậy.

- Nhưng tình hình Lũng Tây...

Tào Bằng mỉm cười:

- Nguyên nhân chính là do tình hình Lũng Tây rất gấp cho nên ta mới phải đi trước. Lúc trước, gia phụ vì bất đắc dĩ mới phải tới Lương châu nhậm chức. Mà nay, đã ở vùng Tây Bắc lạnh lẽo được sáu năm, thân thể không tốt lắm thì làm sao mà ta có thể để cho gia phụ tiếp tục ở đó để chống đỡ trong sự sợ hãi? Qua thời gian nữa, Lương Châu mục sẽ tới Trường An. Bằng hy vọng Bá Nho công có thể ở thêm Trường An mấy ngày, phối hợp với tam ca của ta để uy hiếp một số người ở Quan Trung cho họ ngoan ngoãn hơn một chút. Đợi sau khi Văn Hòa tới Trường An, Bá Nho công mới tới Nghiệp Thành có được không?

Cổ Hủ được phong làm Lương Châu mục. Tào Tháo cũng không hề giấu cái tin tức này.

Vệ Kỳ suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Y là người thông minh cho nên có thể nhận ra từ trong câu nói của Tào Bằng một điều gì đó. Hơn nữa gần đây tình hình của Quan Trung không được yên cho lắm. Từ ngoài nhìn vào thì vẫn thái bình nhưng trên thực tế có một dòng nước ngầm rất mạnh đang chảy xiết.

Vệ Kỳ cũng có thể đoán được về mặt này có lẽ có đám cường hào Quan Trung giúp đỡ. Mà hiện nay, Tào Bằng nói như vậy càng khiến cho y thêm xác định.

Trong lòng y có chút chua xót. Chỉ sợ Quan Trung lại xuất hiện loạn lạc. Tới lúc đó, không biết bao nhiêu nhà phải ly tán. Có điều chuyện đó cũng không liên quan gì tới y.

Thật sự nếu chuyện đó xảy ra thì có lẽ y đã tới Nghiệp Thành.

Mặc dù Vệ Kỳ là một cường hào của Quan Trung nhưng nếu không động tới lợi ích của họ Vệ ở Hà Đông thì chẳng sao. Điểm này Vệ Kỳ hoàn toàn nắm chắc. Nếu lúc trước, Tào Bằng không giết chết cha con Vi Khang thì y cũng sẽ chẳng bỏ qua. Nói cho cùng thì y và họ Vệ cũng chẳng có quan hệ.

Khoan đã.

Vệ Kỳ nói với Tào Bằng một lúc đột nhiên giật mình mà ớn lạnh.

Họ Vi ở Kinh Triệu?

Có phải là do chúng ở phía sau quấy rối hay không?

Cha con Vi Khang bị Tào Bằng giết chết khiến cho dòng họ Vi từ lâu có tiếng ở Quan Trung không thể từ bỏ ý đồ. Lúc ấy, truy cứu Tào Bằng, thì người nói nhiều nhất chính là dòng họ Vi ở Kinh Triệu. Nhưng sau đó bởi vì Tào Bằng tới Hà Tây, hơn nữa Hoảng Phủ Kiên Thọ và Vệ Kỳ đều là cường hào lâu đời ở Quan Trung áp chế khiến cho họ Vi đành phải cúi đầu mà bỏ qua.

Nhưng bọn họ có thể bỏ qua thật sự được không?

Vi Doan và Vi Khang chết khiến cho ích lợi của họ Vi bị tác động mạnh. Đặc biệt là lợi ích của họ Vi ở Lương Châu gần như bị Tào Bằng nhổ tận gốc, có thể nói là nguyên khí bị thương nặng. Trong tình hình như vậy, nếu họ Vi có thể cam tâm thì đã không phải là cường hào ở Quan Trung.

Đứng trên bậc cửa, Vệ Kỳ trầm thờ dài. Cùng lúc, y tự mình thoát ra khỏi vũng bùn mà cảm thấy vui vẻ. Nhưng về mặt khác thì y lại cảm thấy đáng tiếc. Y mong họ Vi có thể thông minh một chút để tránh khỏi

chuyện rắc rối này. Nếu không với thủ đoạn tàn nhẫn của Tào Diêm vương kia, họ Vi ở Kinh Triệu chỉ sợ không còn lâu được nữa.

- Phu quân! Vừa rồi là ai tới chơi vậy?

Một lúc sau, một người phụ nữ đoan trang đi tới kéo tay Vệ Ký mà hỏi nhỏ. Người phụ nữ này chính là thê tử của Vệ Ký. Nàng là con gái của một gia đình giàu có, xuất thân từ dòng họ Bùi ở Hà Đông. Ngày thường, Bùi thị rất ít khi hỏi chuyện công việc của Vệ Ký, nàng chỉ đọc sách, làm việc nữ công gia chánh mà thôi.

Vệ Ký và Bùi thị rất hòa hợp, yêu thương nhau. Nghe thấy Bùi thị hỏi, Vệ Ký suy nghĩ rồi quay đầu lại nói:

- Tây Bắc vương! Tây Bắc vương thật sự.

- A?

Bùi thị ngẩn người. Nàng chưa từng nghe qua cái chức danh Tây Bắc vương. Có điều Bùi thị là người thông minh, lập tức hiểu ra ý của Vệ Ký.

Tây Bắc vương?

Có thể nói gọi là người đứng đầu vùng Tây Bắc thì chính xác hơn. Trong cả triều đình, ai là người có thể gánh vác ba cái chữ đó? Chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Ổn định Tây Bắc, mở ra con đường tơ lụa khiến cho quân Khương thần phục, khiến cho Quan Trung trở nên giàu có và đông đúc....

- Hắn đã trở lại?

- Ừ đã trở lại.

Vệ Ký không hề dấu diếm Bùi thị. Bởi vì y hiểu rõ tính của nàng, là một người biết giữ bí mật.

- Lần này hắn tới đây nhậm chức Tư Lệ hiệu úy. Có điều chúng ta còn phải ở Trường An một thời gian để phối hợp với hắn. Ha ha! Người này về đây chỉ sợ sẽ khiến cho nhiều người hết hờ. Nhưng đối với chúng ta cũng là một chuyện tốt.

- A?

- Phu nhân! Nàng lập tức viết một bức thư thông báo cho trượng nhân. Có thể tiếp tục tiến sâu vào vùng Tây Bắc. Những vụ buôn bán trước đây có thể tiếp tục tiến hành. Tây Bắc có hắn ngồi thì Mã nhi chắc chắn sẽ ngoan ngoãn thôi.

Bùi thị nghe thấy vậy thì gật đầu mà không hề hỏi tiếp. Vệ Ký muốn tiết lộ cái tin tức này cho nàng cũng đã nói về sau gia tộc sẽ tiếp tục kiếm được lợi ích.

.....

Tháng tư năm Kiến An thứ mười bốn, Tào Tháo chính thức xuống chiếu, tấn công Tịnh Châu.

Thái thú Hà Đông là Đặng Tắc, lấy Hoàng Trung làm tướng, Tướng Tế là tiên phong dẫn binh ra núi Thông Thiên. Trong mười ngày hành quân sáu trăm dặm qua ban trấn mà tới Ly Thạch. Quân tiên phong quá mạnh đi tới đâu không có một ai địch lại.

Hoàng Trung mặc trọng giáp xuất quân đi trước. Thái Thú Tây hà không dám chống cự. Khi Hoàng Trung tới Ly Thành liền lập tức mở cửa thành ra hàng. Mà lúc này, cánh quân chủ lực của Đặng Tắc vừa mới đi qua núi Thông Thiên. Sau khi nhận được tin tức Ly Thạch đầu hàng, Đặng Tắc ngã người. Một lúc sau, gã mới ngửa mặt lên trời cười to.

- Đúng là lão Liêm Pha của ta và a Phúc.

Chợt Đặng Tắc hạ lệnh cho quân mình nhanh chóng tới Ly Thạch. Cùng lúc đó, Lý Điển, Tào Chương cũng tiến theo hai đường khiến cho bốn bề của Tịnh Châu không còn yên ổn.

Mà vào lúc này, Tào Bằng cũng theo đường vòng bí mật tới ngoài thành Lâm Thao.

Từ khi bắt đầu tháng tư tới nay, nhiệt độ của Lâm Thao bắt đầu ấm dần lên. Tuy nhiên Tào Cấp vẫn mặc quần áo rất dày, sắc mặt trắng bệch, vóc dáng tiêu tụy, xương gò má nhô lên nhìn chẳng khác gì bộ xương khô. Tào Bằng vừa nhìn thấy cũng giật mình. Hắn biết Tào Cấp bị bệnh nhưng không ngờ bệnh lại nghiêm trọng tới mức như vậy. Trong ký ức của hắn thì Tào Cấp là một người cường tráng.

Nhưng hiện tại...

- Phụ thân!

Tào Bằng bước thật nhanh tới bên giường bệnh. Tào Cấp đang định ngồi dậy thấy Tào Bằng tới liền nở nụ cười, chỉ có điều nụ cười nhìn hơi có phần khó coi.

- A Phúc! Con tới rồi.

Giọng nói của lão mang theo một sự mệt mỏi. Tào Bằng nghe thấy vậy thì cảm thấy nhói lên một cái vội vàng gật đầu. Sở dĩ Tào Cấp trở nên như thế này, hẳn có thể đoán ra được một chút. Thật ra, bệnh của Tào Cấp cũng không nặng lắm nhưng từ sau khi chiến sự xảy ra, khắp nơi đều biểu hiện một sự bất ổn khiến cho lão luôn lo lắng. Cơ bản lão cũng không phải là người có thể cai trị một châu.

Lúc trước khi đi nhậm chức đối với lão cũng là chuyện không có trâu bắt chó đi cày. Một phần lão nghĩ tới việc đưa con một mình đánh dẹp vùng Tây Bắc cho nên muốn giúp đỡ. Ngay từ đầu, Tào Bằng để lại cho Tào Cấp một lực lượng rất mạnh, cơ bản giúp cho lão không phải lo lắng. Mặc dù đôi lúc cũng cảm thấy vất vả nhưng phần lớn mọi chuyện đều có đám người Từ Thứ giải quyết. Mà ở địa phương thì Bộ Chất, Thạch Thao, Bằng Thống cũng không để cho lão phải lo.

626. Chương 693: Mã Như Phong .

Tuy nhiên khi đám tâm phúc của Tào Bằng liên tục rời khỏi Lương Châu thì áp lực mà Tào Cấp phải chịu càng lúc càng lớn. Đặc biệt khi Bộ Chất rời đi, Tô Tắc chấp thuởng Vũ uy. Mặc dù họ Tô và Tào Bằng cũng có sự qua lại nhưng cũng không mật thiết lắm. Nói cho cùng thì Tô Tắc cũng không phải là tâm phúc của Tào Bằng cho nên Tào Cấp cũng không thể yên tâm. Khi Triệu Cừ tới Tây Vực làm Đô Hộ, Đặng Phạm và Đặng Chương rời khỏi Lương Châu... Một loạt nhân sự bị điều động khiến cho nỗi lo của Tào Cấp càng tăng thêm.

Đúng vào thời điểm này, Mã Siêu lại khởi binh và rợ Khương thì nổi loạn. Áp lực tâm lý của Tào Cấp phải chịu so với bệnh còn nặng hơn. Lão không biết phải đánh trận như thế nào. Nếu như không có Thạch Thao và Từ Thứ kiến nghị để cho Hắc Chiêu xuất binh cự địch thì Tào Cấp đã không chịu nổi. Tình hình Tây Bắc càng ngày càng nguy cấp khiến cho Tào Cấp lo lắng, làm cho thân thể càng lúc càng suy sụp.

Cũng may mọi chuyện đã trôi qua. Tào Bằng quay lại cũng làm cho Tào Cấp yên tâm.

- Phụ thân cứ yên tâm nghỉ ngơi. Sau khi đỡ mệt, con sẽ đưa phụ thân về Trung Nguyên. Tỷ tỷ sắp lâm bồn. Mẫu thân cũng ở nhà trông ngóng. Phụ thân cần phải bảo trọng mới được. Đại vương sắp hạ chiếu phong phụ thân làm Đại Tư nông. Tới lúc đó quay về Hứa Đô nhậm chức. Nhà chúng ta cũng được xây dựng thâm, lượng người cũng tăng lên cần tới sự quan tâm của phụ thân.

Nói với Tào Cấp mà nói chuyện lương thực, quốc khố thu vào bao nhiêu thì không có ích gì cả. Lão là một người nông dân điển hình, thích nghe nhà mình tăng bao nhiêu ruộng, nhà rộng thêm bao nhiêu...

Quả nhiên khi Tào Bằng nói xong, Tào Cấp liền cảm thấy vui vẻ. Lão mỗi một nằm xuống, kéo tay Tào Bằng rồi nói nhỏ:

- A Phúc tới đây thì ta có thể yên tâm mà ngủ một giấc.

- Vâng! Con ở đây.

Tào Cấp từ từ nhắm mắt lại rồi nhanh chóng chìm vào trong giấc mộng. Có thể thấy đã lâu lão không có được một giấc ngủ ngon. Từ khi Mã Siêu khởi binh tới nay, lão phải chịu áp lực rất lớn thì làm sao có thể yên tâm mà kê cao gối. Nhưng bây giờ con của lão tới, trong lòng có người tâm phúc nên lão ngủ rất ngon.

Tào Bằng chờ tới khi Tào Cấp ngủ say liền đắp chăn cho lão. Ra khỏi phòng, hần vẩy thầy thuốc lại rồi dò hỏi:

- Thân thể của gia phụ bây giờ thế nào?

- Thân thể của Tào Lương Châu cũng không đáng ngại chủ yếu là do quá lo lắng, đêm không ngủ được khiến cho thân thể càng lúc càng yếu. Có điều, thể trạng của Tào Lương Châu rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể hồi phục.

Tới lúc này, Tào Bằng mới coi như trút được gánh nặng mà thở phào.

- Nếu vậy thì ta yên tâm...

Hần trầm ngâm một lúc rồi thấp giọng nói:

- Vậy phiền tiên sinh để ý, giúp gia phụ điều dưỡng. Ta sẽ nói những người khác không được tới quấy rầy. Tất cả phải điều trị cho tốt, ta sẽ đưa gia phụ về lại Trung Nguyên. Ta không cần biết ngài làm cách nào nhưng tóm lại phải giúp cho phụ thân của ta trở lại.

Lúc này, đưa Tào Cấp về không phải là một cách tốt nhất. Chưa nói tới đường xa núi cao... Chỉ với tình hình của Tào Cấp như thế này mà đưa về Hứa Đô chắc chắn mẹ hần sẽ không thể chịu nổi. Cho nên Tào Bằng quyết định để cho Tào Cấp nghỉ ngơi một thời gian.

Viên thầy thuốc do dự một chút:

- Tướng quân! Cũng không phải là tiểu nhân từ chối. Chuyện nghỉ ngơi cũng không có gì khó. Nhưng hoàn cảnh của Lâm Thao hiện nay thật sự không phù hợp để cho Tào Lương Châu nghỉ ngơi. Theo tiểu nhân thì tốt nhất là để cho Tào Lương Châu rời khỏi Lâm Thao tới một nơi yên tĩnh để có thể nhanh chóng hồi phục.

Nghĩ kỹ thì cũng đúng. Lâm Thao rất gần với tiền tuyến nên ngày nào cũng liên tục nhận được chiến báo. Trong hoàn cảnh như vậy, Tào Cấp muốn tĩnh dưỡng cho tốt đúng là chuyện không dễ dàng.

Tào Bằng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy hãy thông báo cho thái thú Lũng Tây bảo y chuẩn bị một chút để gia phụ tới tĩnh dưỡng. Việc này phải nhanh lên, ta sẽ thu xếp nhanh chóng. Người cũng chuẩn bị một chút rồi đi cùng với gia phụ.

- Vâng.

Thấy thuốc cũng không dị nghị mà nhanh chóng lui xuống.

Khi Tào Bằng trở lại đại sảnh, còn chưa kịp thở một hơi thì đã nghe Vương Song truyền báo:

- Tần Đình hiệu úy Hác Chiêu, Lương Châu biệt giá Từ Thứ, Lương Châu Tùng sự Hám Trạch đang chờ cầu kiến.

- Mời. - Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi trầm giọng quát.

Không lâu sau đã thấy đám người Từ Thứ, Hác Chiêu đi vào. Đám người đi vào phải tới hơn mười người. Tất cả đều là thân tín của Tào Bằng. Nhìn thấy đám người Từ Thứ, Tào Bằng liền mỉm cười. Hần giờ tay ý bảo mọi người không cần phải đa lễ mà ngồi xuống.

- Ta đến xin thỉnh tội.

- Nguyên Thắng có tội gì?

- Ta bắt tài để cho lão đại nhân phải lo lắng mà sinh bệnh, phụ lòng công tử nhờ vả, không thể chăm lo cho lão đại nhân. Xin công tử trách tội.

Hơn mười người cũng quỳ gối mà xin thỉnh tội. Đám người Đặng Ngải đứng bên đều cảm thấy hâm mộ.

Đại trượng phu sinh ra phải được như vậy.

Tào Bằng cười to, bước tới đỡ mọi người dậy. Nói thật, lúc đầu hần không được vui cho lắm. Ta nói với các người chú ý tới lão gia của ta vậy mà các người để cho lão gia ta trở nên như vậy?

Nhưng nghĩ kỹ, Tào Bằng lại cảm thấy thoải mái. Mã Siêu cũng không phải là một kẻ đầu đường xó chợ. Chuyện xảy ra bất ngờ cũng không thể trách đấm người Từ Thứ.

- Vốn Vương đô úy cũng tới đây nhưng do vẫn chưa khỏe nên phải nhờ ta tới đây xin lỗi.

- Đầu Hổ cũng ở Lâm Thao?

Tào Bằng nghe thấy vậy thì giật mình. Hắn biết Vương Mãi bị thương nhưng không ngờ được gã lại tới Lâm Thao. Có thể nói Vương Mãi bị thương không phải là nhẹ. Nếu không thì với tính của Đầu Hổ tại sao lại có thể rời khỏi thành Long Kỳ? Mà hiện nay, thành Long Kỳ là do Triệu Vân trấn thủ? Tào Bằng cảm thấy không yên tâm liền vội vàng hỏi:

- Đầu Hổ đang ở Lâm Thao? Hắn bị thương thế nào? Có nặng lắm không?

- Ba ngày trước, Vương Đô úy đã về Lâm Thao dưỡng thương. Vết thương thật ra đã không chế được nhưng vẫn còn hơi yếu. Hà Hoàng gió mạnh không tốt cho sức khỏe vì vậy mà bệnh tình của Vương đô úy mới nặng thêm. Cũng may lão đại nhân dốc sức trị liệu hồi nên mới ổn định.

Tào Bằng nhíu mày, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn vẫy tay ý bảo Đặng Ngải đi tới.

- Sĩ Tái! Con lấy mười củ sâm mà ta mang từ Hứa Đô tới đây để đưa tới cho Đầu Hổ. Con ở bên hần nói với Đầu Hổ thúc của người rằng sau khi ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ tới gặp.

Đặng Ngải không hề xa lạ với Vương Mãi nên chấp tay tuân lệnh. Tới lúc này, Tào Bằng mới để cho mọi người ngồi xuống. Sau khi trầm mặc một lúc, hần chột nhoeo miệng cười:

- Mọi người! Tào mỗ đã quay lại.

Không khí trong phòng vốn có chút áp lực. Cho dù là Từ Thứ, Hác Chiêu cũng đều cảm thấy nặng nề. Nhưng khi Tào Bằng nói câu đó, tất cả mọi người đều nở nụ cười...

- Chúc mừng công tử trở lại Tây Bắc.

- Lần này ta phụng chiếu nhận chức Tư Lệ hiệu úy, đô đốc Tây Bắc. Việc cần làm là tiêu diệt Mã Siêu, bình định Hà Hoàng để cho Tây Bắc trở lại ổn định. Chuyện này một mình ta không thể làm được, cần phải có sự giúp đỡ của mọi người. Những chuyện trước đây ta đã biết, không thể trách mọi người. Nhưng ta yêu cầu các người hiện tại phải nhanh chóng ổn định tình hình.

- Mặt tướng hiểu rõ.

Tào Bằng lại nói:

- Ta đi trên đường đã sai người tới Hà Tây trước gọi Sĩ Nguyên về. Tuy nhiên trước đó ta có một vài chuyện cần phải thu xếp. Đức Nhuận đại ca. Đầu năm khi ta ở Quảng Lăng có gặp Chu Tĩnh Hải. Hiện nay y quản lý đảo Đông Lăng có phần vất vả. Khi ta trở về, Chu Tĩnh Hải có thành cầu với đệ nhờ giúp đỡ. Y có nói tới tên của huynh nhưng không biết huynh có đồng ý hay không?

Năm nay, Hám Trạch đã hơn ba mươi, gần bốn mươi tuổi. So với thời điểm ở dịch quán Ngô quân thì đã có rất nhiều thay đổi. Thái độ của y trầm lạnh, tao nhã hơn.

Nghe thấy vậy, Hám Trạch ngẩn người rồi cười nói:

- Việc này chỉ cần công tử sắp xếp thì Trạch không có gì phải dị nghị... Có điều cái lão Chu đúng là không chịu tha cho ta. Lúc trước khi ta rời Hải Tây, y nói sớm muộn gì cũng phải lôi ta trở về. Không ngờ y thật sự làm được chuyện đó. Chỉ có điều công tử phái ta tới đảo Đông Lăng chỉ sợ không phải giúp đỡ lão Chu mà thôi.

Hám Trạch quả nhiên là một người thông minh. Tào Bằng mỉm cười rồi gật đầu:

- Phải để Đức Nhuận đại ca bất mãn. Hiện nay lão Chu phải chịu rất nhiều áp lực. Cuối năm ngoái, Tôn Quyền sai trọng thần của mình là Lỗ Túc - Lỗ Tử Kính tới Đan Dương nhân chức thái thú. Lỗ Túc là một người có thủ đoạn lại thêm bên cạnh còn có Lã Mông, Trương Khâm và Đinh Phụng. Mấy người đó Chu đại thúc không thể đối đầu được. Mặc dù Trần Kiều là một nhân tài nhưng đáng tiếc lại không giỏi về chiến sự. Ta đã tâu với Đại vương điều Trần Kiều tới Quảng Lăng, thu xếp cho Lệnh Minh làm thái thú Quảng

Lăng. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Lệnh Minh mặc dù thiện chiến nhưng không giúp được cho Chu đại thúc nhiều lắm vì vậy mới nghĩ tới Đức Nhuận đại ca.

Hám Trạch suy nghĩ một chút rồi hỏi : - Công tử muốn Trạch khởi hành khi nào?

- Càng nhanh càng tốt.

- Vậy Trạch lập tức chuẩn bị. Sau ba ngày sẽ đi đảo Đông Lăng.

Hám Trạch là một người hiểu chuyện nên không nói hai lời, đồng ý ngay. Tào Bằng cũng mỉm cười mà không nói nhiều. Hắn biết rõ Hám Trạch tới đó sẽ giúp cho Chu Thương giảm được áp lực. Có Hám Trạch ở đó, lại thêm Bằng Đức và Tưởng Uyển giúp đỡ cùng với Mãn Sủng thì đảo Đông Lăng vẫn bình yên được trong thời gian ngắn.

Tào Bằng đột nhiên nhắm mắt lại rồi im lặng. Cũng không biết tại sao nhưng đám người Từ Thứ cảm thấy hết sức căng thẳng. Tuổi Tào Bằng càng lớn thêm, quan chức càng lúc càng cao khiến cho bản thân có một cái uy càng lúc càng mạnh. Từ Thứ thầm cái khái. Người thanh niên trước mặt mình đã không còn như khi mới tới Hứa Đô nữa. Bây giờ, hắn hoàn toàn sát phạt, quyết đoán, lòng lang dạ sói.

Tào Diêm Vương đã nổi giận thì vô số đầu lâu rơi xuống đất, máu chảy thành sông...

Chuyện trước kia của Tào Bằng, đám người Từ Thứ nghe nhiều nên đã thuộc. Trước đó mặc dù Tào Bằng có uy danh nhưng vẫn khiến cho mọi người có cảm giác thân thiện. Nhưng sau khi ở Hứa Đô giết chết hơn hai nghìn người khiến cho danh tiếng của hắn trở nên xấu đi mà trên người lại tăng thêm một chút sát khí. Tới nay, nếu có người nghĩ muốn khiêu chiến với Tào Bằng cũng phải nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào bởi Tào Diêm Vương là một kẻ giết người không nháy mắt. Kết quả như vậy cũng hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của Tào Bằng.

Chuyện giết chóc đó khiến cho danh tiếng của hắn trở nên xấu đi nhưng cũng mang tới rất nhiều điểm lợi.

- Bá Đạo! Tình hình núi Chu Ngữ thế nào?

Hác Chiêu vội vàng đứng dậy, cung kính trả lời:

- Tham Lang Khương! Bạch Mã Khương lúc đầu tấn công mạnh nhưng sau khi bị tổn thất binh mã đã tạm thời ngưng chiến.

- Tốt lắm.

Tào Bằng suy nghĩ một chút rồi quay đầu nói với Chúc Đạo:

- Người vất vả một chuyến tới Bạch Mã Khương nói cho Đằng Tử Kinh rằng thu binh thì ta sẽ bỏ qua chuyện cũ. Còn nếu không thu, đợi tới khi lão tử sát nhập với Hoàng Trung sẽ xóa tên Bạch Mã Khương.

- A?

Chúc Đạo ngẩng người nhìn Tào Bằng. Y và Bạch Mã Khương cũng không phải là xa lạ. Trước đây ở Hà Tây đi lại với Hoàng Trung cũng có qua lại cả với Bạch Mã Khương. Chỉ có điều cái tối hậu thư này cũng quá cứng rắn.

Đằng Tử Kinh là một người tính tình nóng nảy có thể chấp nhận được hay sao?

- Người cứ yên tâm. Tên đó là một người thông minh sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

Nếu Tào Bằng đã nói vậy thì Chúc Đạo cũng không cự tuyệt mà chấp tay tuân lệnh.

- Đậu Mậ dùng cái gì để gây loạn?

- Cái này thì trước mắt còn chưa rõ lắm.

Từ Thứ hơi xấu hổ, lên tiếng:

- Đậu Mậ khởi binh hết sức bất ngờ. Nhưng trước đó hắn không hề biểu hiện một chút nào khác thường khiến cho lão đại nhân trở tay không kịp. Từ Thứ sơ suất xin công tử trách tội.

- Ôi! Không phải cứ cái gì cũng trách phạt.

Tào Bằng khoát tay chặn lại mà bồi hồi đứng dậy.

- Mã Như Phong là ai?

- Cái này?

- Ta được nghe hai chuyện. Đặc biệt là Mã Như Phong. Khi ta đến đã tìm kỹ lai lịch của người này thì phát hiện ra không hề được ghi lại. Mã Như Phong. Hừ hừ ! Có thể đây là một cái tên giả. Ta biết bản lĩnh của Đầu Hồ. Có thể làm cho Đầu Hồ trúng kế thì người này đúng là có chút tâm cơ. Chắc chắn y không phải là hạng người vô danh được. Trước đây chúng ta vẫn chưa từng nghe nói tới chuyện Mã tặc tàn sát Hà Hoàng bừa bãi, ngay cả lão Khương vương cũng không biết. Bây giờ đột nhiên tại sao xuất hiện?

- Ý của công tử là...

- Điều tra.

Tào Bằng dừng bước, trầm giọng nói:

- Người này và họ Mã chắc chắn có sự liên quan. Thậm chí ta hoài nghi việc Đậu Mậu tạo phản có quan hệ rất nhiều tới người này. Mau điều tra cho ta chân tướng của Mã Như Phong... Phải nhanh chóng tiêu diệt y. Còn về phần Đậu Mậu thì lệnh cho Thái thú Vô Uy Tô Tắc, thái thú Trương Dịch Mạnh Khiển để cho hai người đó tập kết binh mã đóng quân tại huyện Trương Dịch, bất cứ lúc nào cũng chờ lệnh ta. Lại lệnh cho Hộ Khương Hiệu úy Cổ Tinh, Cô Tang lĩnh binh của Hiệu úy Đậu Hồ tới ngay Dịch Đạo chờ lệnh. Ta khắc có trọng trách giao cho.

- Vâng.

- Lệnh cho thái thú Hán Dương Thạch Thao, thái thú Bắc Địa Dương Phụ, Chinh Khương Trung lang tướng, Võ Đình hiệu úy Hạ Hầu Lan đều chuẩn bị binh mã chờ lệnh bất cứ lúc nào. Lại tới quận Hà Tây điều động tinh binh bốn phủ bí mật tới thành Long Kỳ.

Đỗ Thứ ngồi bên nhanh chóng ghi chép lại toàn bộ mệnh lệnh của Tào Bằng. Sau đó, Tào Bằng đồng triện lên trên.

- Nguyên Trực! Trận chiến núi Chu Ngũ ta giao cho ngươi và Bá Đạo. Ta không cần biết ngươi dùng cách nào. Nhưng trước khi tới mùa thu phải chốt chết chúng ở núi Chu Ngũ, không được để cho di chuyển nửa bước.

- Ty chức tuân lệnh.

Từ Thứ và Hác Chiêu đều lĩnh mệnh. Tới lúc này, bọn họ không còn sự lo lắng như trước. Dường như việc Tào Bằng tới đây khiến cho mọi chuyện đều giải quyết một cách rõ ràng.

Tào Bằng hít một hơi thật sâu rồi đột nhiên tươi cười.

- Đi! Theo ta tới thăm Đầu Hồ.

.....

Quân Tào ở núi Chu Ngũ đột nhiên trở nên rất mạnh. Hác Chiêu hạ lệnh không lưu lại tù binh hoàn toàn thay đổi phương pháp so với trước đây. Tất cả tù binh người Khương đều bị chém chết trước chân núi Chu Ngũ. Điều đó khiến cho hai Khương nổi giận nhưng đồng thời lại cảm thấy có gì đó sợ hãi.

Quân Tào dường như đến thật. So với lúc trước khi Tào Cấp duy trì thì tác phong hành sự lúc này có thể nói là quân Tào đã đại khai sát giới.

- Chuyện này không hề giống với tác phong của Tào Cấp.

Trong nha huyện huyện Lũng, nét mặt của Mã Siêu hết sức trầm tư. Dưới tay hắn có một thanh niên đang ngồi ngay ngắn, người đó chính là Hồ Tuấn lúc trước đã cứu Mã Siêu thoát hiểm. Còn Mã Đại thì ngồi phía trên, nét mặt không giấu được sự lo lắng.

- Chỉ sợ chủ tướng của Lương Châu đã thay đổi.

Hồ Tuấn mở miệng nói:

- Hơn nữa nhìn cái tác phong hành sự kia, ta nghi ngờ rất có thể Tào Diêm Vương đã tới đây.

- Tào Bằng?

Mã Siêu ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Hồ Tuân. Đúng có thấy Hồ Tuân còn trẻ mà coi thường. Gã hết sức cẩn thận và thông minh. Quan trọng nhất là gã đã đọc qua binh thư nên mưu lược không hề yếu, phân tích tình hình cũng rõ ràng, biểu hiện năng lực xuất chúng. Mã Siêu tin rằng một thời gian nữa, Hồ Tuân sẽ trở thành quân sư cho mình. Cho nên ngày thường, Mã Siêu đều cố ý bồi dưỡng cho Hồ Tuân.

Hồ Tuân gật đầu rồi nói nhỏ:

- Trước kia Tào Bằng đầu hàng và chịu sự giáo hóa của quân Khương, tất cả mọi người để ý thấy hắn làm việc gì cũng giữ lại một con đường sống. Cũng không một ai phát hiện trong trận chiến với Tây Khương, hắn xử lý tù binh quân Khương như thế nào. Tất cả đều bị giết hết, không để lại một ai. Có điều do hắn xử sự công bằng cho nên mọi người mới không để ý tới sự cứng rắn của hắn. Trong loạn Mậu Tử, người này ra tay, tự mình chặt đầu hai ngàn người cho thấy tâm địa vô cùng ác độc. Hơn nữa ta thấy, trong tình hình này, Tào Tháo không thèm để ý đối với loạn Tây Bắc mà lại gây chiến ở Tịnh Châu. Đó là vì sao? Ta nghĩ không phải y cho loạn Tây Bắc không đáng lo. Mà Tào Tháo tin tưởng vào cái gì? Chỉ có hai nguyên nhân hết sức đơn giản. Một là y kiêu căng, hai là y đã phái người thích hợp tới Lương Châu. Mà vào lúc này, người thích hợp để tiếp nhận Lương Châu nhất chỉ có Tào Bằng.

- Tào Hữu Học.

Mã Siêu không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, đầm bàn một cái. Cái bàn bằng gỗ lim bị hắn đầm nát, mảnh vụn văng đầy đất.

Mã Siêu hận nhất là người nào? Có lẽ ngoại trừ Tào Bằng ra không còn có người thứ hai nữa.

Mã Đại chần chờ một chút rồi nói nhỏ:

- Đại ca! Đâu Mậu phái người tới.

- Hắn tới đây có chuyện gì?

- Chắc chắn là đòi lương thảo và quân nhu. Có điều lần này hắn tới đây còn có một yêu cầu. Ờ...

Câu nói của Mã Đại hơi có chút ấp úng. Mã Siêu nhíu mày, trầm giọng nói:

- Hắn có yêu cầu gì?

- Hắn...muốn cưới tiểu muội làm thiếp.

-Cái gì?

Mã Siêu đột nhiên nổi giận:

- Đâu Mậu muốn chết?

Mã Siêu hết sức yêu thương Mã Vân Lộc. Lúc trước khi Tào Bằng chém giết người họ Mã chỉ duy nhất có một mình Mã Vân Lộc chạy trốn. Mã Vân Lộc vất vả lắm mới có thể tìm tới được với Mã Siêu.

Lúc đó, nhìn tiểu muội tiều tụy, cũng khiến cho Mã Siêu có ý chí sắt đá phải bật khóc. Vậy mà hiện nay không ngờ Đâu Mậu lại muốn kết hôn với Mã Vân Lộc, hơn nữa chỉ là làm tiểu thiếp thì làm sao mà Mã Siêu có thể chịu được?

Trong lòng Mã Siêu sẽ gả Mã Vân Lộc cho một người đàn ông yêu thương nàng nhất. Nhưng Đâu Mậu lại là một người háo sắc. Lúc trước vì mẹ kế, y sẵn sàng giết chết lão Đế vương để kế vị sau đó bắt mẹ kế vào trướng. Mặc dù chuyện này đối với Khương đế mà nói cũng hết sức bình thường nhưng Mã Siêu lại không thể nào chấp nhận.

Cái tên đó là một tên khốn.

627. Chương 694: Triệu Nương Tử .

- Việc này không thể được .

- Mã Siêu không nói hai lời , lập tức từ chối .

Mã Đại cười khổ:

- Nhưng Đâu Mậu nói nếu đại ca không đồng ý, y sẽ cũng với Phá Khương rút binh.

- Khốn kiếp!

Mã Siêu tức tới mức mặt đỏ hồng. Không thể phủ nhận rằng Khương đế đối với y có một ý nghĩa vô cùng quan trọng. Đâu Mậu không lui binh thì có thể chế ngự được phần lớn binh mã của Lương Châu. Nhờ đó Mã Siêu có thể dốc sức mà tấn công Quan Trung. Nhưng nếu Đâu Mậu thoái binh, Mã Siêu sẽ phải đối mặt với quân chủ lực của quân Tào. Trong lòng y biết rõ mặc dù lần này đã dốc hết toàn bộ binh lực của Võ đô nhưng muốn đối đầu với quân chủ lực của quân Tào lại không phải chuyện đơn giản. Đâu Mậu uy hiếp mặc dù khiến cho hấn tức giận nhưng lại khiến cho hấn phải suy nghĩ.

- Tử Kính! Người thấy thế nào?

Tử Kính mà Mã Siêu gọi không phải là Lỗ Túc. Mà Tử Kính của gã chính là Hồ Tuân. Hồ Tuân nở nụ cười chua xót. Đây là chuyện nhà của Mã Siêu thì một người ngoài như y làm sao có thể tham dự?

Còn Mã đại đứng bên cũng cảm thấy lo lắng.

Đại ca! Đây là chuyện nhà ta. Ta biết đại ca coi trọng Hồ Tuân. Ta cũng biết y từng cứu mạng huynh. Nhưng không phải chuyện gì huynh cũng nghe lời y. Đây là chuyện cả đời của tiểu muội, tại sao huynh lại có thể để cho một người ngoài xen vào? Chẳng lẽ bao nhiêu huynh đệ trong nhà lại không bằng một người ngoài?

Mặc dù Mã Đại thầm oán hận nhưng nét mặt vẫn bình thường. Cho dù thế nào thì y cũng là một thành viên quan trọng của quan nhà họ Mã, là người họ Mã, luôn trung thành và tận tâm với Mã Siêu.

Nhưng hiện tại thì sao? Bất cứ chuyện gì Mã Siêu cũng hỏi Hồ Tuân, thậm chí còn nói gì nghe nấy.

Điều này khiến cho địa vị của Mã Đại từ từ thấp đi. Được rồi, y là người cứu mạng huynh, hơn nữa có chút bản lĩnh, ta không có ý kiến. Nhưng hiện tại, huynh lại để cho y nhúng tay vào chuyện nhà của ta thì đúng là hơi quá phận.

Mã Đại hiểu rất rõ tính của Mã Siêu nên mặc dù nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói ra.

Còn Hồ Tuân thì trong tình hình như vậy cũng không thể giữ im lặng... Trầm ngâm một lát, Hồ Tuân nhỏ giọng nói:

- Đại tiểu thư là thiên chi kiêu nữ làm sao có thể gả cho Đâu Mậu?

- Đúng vậy.

- Nhưng hiện nay Đâu Mậu có binh hùng tướng mạnh, thực lực có mạnh một chút, là sự giúp đỡ của tướng quân. Nếu y rút binh thì mấy năm tính toán của tướng quân cũng mất đi trong chốc lát. Vì vậy mà Hồ Tuân nghĩ chúng ta cứ giả vờ đồng ý, nói để công tử phá xong Lũng Tây sẽ cho đại tiểu thư thành thân. Như vậy có thể khiến cho Đâu Mậu tấn công hăng hái thêm, kiếm chế thêm binh lực. Chỉ cần tướng quân chiếm được Quan Trung thì cần gì phải sợ Đâu Mậu?

- Ừm...

Mã Siêu trở nên trầm ngâm. Một lúc lâu, y gật đầu:

- Tử Kính nói có lý. Cứ theo lời Tử Kính đi.

Tháng tư năm Kiến An thứ mười bốn, chiến sự ở Tịnh Châu trở nên nóng bỏng.

Quân Tào hết sức thuận lợi, tiến công như chẻ tre. Tào Chương cắt đứt liên lạc giữa Ô Hoàn và Cao Can, gần như chặt đứt một cánh tay của Cao Can. Còn Lý Điển cũng tiến công rất mạnh tới cuối tháng tư đã

chiếm lĩnh được quận Thái Nguyên, tiến binh tới kho Dương Trừng. Kho Dương Trừng chứa toàn bộ quân lương của Cao Can. Nay nó bị chiếm lĩnh khiến cho Cao Can thất kinh, vội vàng hợp quân với Hung Nô vương Lưu Báo có ý đồ chiếm lại kho Dương Trừng.

Tuy nhiên, Lý Điển tới đây đã ra một độc chiêu rút hết lương thực rồi đốt cháy toàn bộ kho Dương Trừng. Mấy vạn đại quân của Cao Can đối mặt với một đồng hoang tàn chỉ biết khóc ròng.

Còn Lý Điển thì đóng ở phía Đông của Phần thủy thể hiện một sự quyết chiến.

Cao Can trở nên luống cuống.

Điều khiển cho y cảm thấy sợ hãi đó là sau khi Tào Chương chiếm được Lô Phiến xong liền cùng với Lý Điển tạo thành thế giáp công.

Đồng thời, tướng tiên phong của Đặng Tắc là Hoàng Trung cũng vượt qua hai nơi Lận huyện và Cao Lang nhanh chóng tới gần Thái Nguyên. Nếu như binh mã từ Hà Đông tới thì Cao Can gần như rơi vào tử địa. Tới bước đường cùng, Cao Can và Lưu Báo cuống quýt rút khỏi Thái Nguyên, lui về giữ thành Cốc La. Tuy nhiên, quận Thái Nguyên bị mất khiến cho tình hình của Tịnh Châu có một sự thay đổi lớn.

Vốn đám bộ tướng của họ Viên có tâm cơ gần như rắn mất đầu mà tìm kiếm đường bỏ trốn.

Thành Cốc La nằm ở bên ngoài Trường thành. Cao Can rút khỏi gần như bỏ mặc quyền khống chế phía Nam của Trường Thành. Sau khi Đặng Tắc chiếm được Cao Lang xong liền lập tức giao quận Tây Hà cho Dương Hàng. Còn y thì triệu tập binh mã chia làm hai đường. Phùng Siêu và Hoàng Trung dẫn các cánh quân thẳng tiến về phía tây mà ép về Thượng Đảng.

Cùng lúc đó, Vũ Thính hiệu úy quận Hà Tây, Trung Lang tướng Hạ Hầu Lan cũng chiêu một tám ngàn binh mã rồi từ trấn Mạc Bắc Bắc tiến về Thượng Đảng theo hướng Tây. Thái thú của Thượng Đảng thấy thế đã mất thì tới đầu tháng năm liền ra lệnh ngưng chống cự, mở thành đầu hàng. Đặng Tắc gần như quân không phải đánh cướp lấy được Thượng Đảng.

Trong một tháng, Tịnh Châu mất đi bốn quận.

Cao Can chỉ còn lại có Ngũ Nguyên, Sóc Phương và Vân Trung có thể cố gắng cầm cự được với quân Tào.

Lưu Báo thấy tình hình không ổn nên đề nghị với Cao Can thần phục Tiên Ti vương Kha Bỉ Năng mà nhờ Tiên Ti điều binh mã.

Nhưng lúc này, Khứ Ti và Đàn Chá lại đang tấn công Tiên Ti.

Đàn Chá tìm được ấu tử Thạch Hòe, lập Tiên Ti vương có thể chống lại được với Kha Bỉ Năng.

Từ quận Hà Tây, Đàn Chá nhanh chóng tới phía Tây của Tiên Ti, giằng co với Kha Bỉ Năng. Trong tình hình như vậy cho dù Kha Bỉ Năng có muốn cứu viện thì cũng không có sức. Nhưng thật ra đại nhân Yến Lệ Du ở phía Đông Tiên Ti muốn nhân cơ hội này chiếm lấy một chút tiện nghi, không nỡ rằng lại bị Trương Liêu phục kích khiến cho Yến Lệ Du chết trận. Trương Liêu thừa cơ Bắc tiến tạo thành một sự kiềm chế hữu hiệu đối với Kha Bỉ Năng.

Tới tháng năm, tình hình chiến cục ở Tịnh Châu đã dịu đi.

Tới lúc này, Tào Tháo ở Nghiệp Thành truyền lệnh, phong Tào Bằng làm Tư lệ hiệu úy, cầm tiết Đô Đốc Tây Bắc.

Tin tức này vừa lan ra khiến cho cả Lương Châu chấn động.

Sau khi Tào Bằng tới Lũng Tây cũng không để lộ thân phận ngay.

Sau khi tuần tra tình hình núi Chu Ngừ xong, hần liền giao toàn bộ chiến sự Lâm Thao cho hai người Từ Thứ và Hác Chiêu.

Tào Cấp có bệnh phải rời khỏi Lâm Thao tới Dịch Đạo tĩnh dưỡng.

Trong trường hợp đó, việc lão rút khỏi cũng không làm cho lòng quân dao động. Dù sao thì trước đó tình hình chiến sự Lũng Tây đều do hai người Từ Thứ và Hác Chiêu chủ trì. Rất nhiều lúc, Tào Cấp chỉ đảm nhận chức vụ một người hậu cần.

Có thể nói, Lương Châu hoàn toàn do Tào Bằng một tay đánh hạ.

Khi Tào Cấp thân thủ Lương Châu, mặc dù khắp nơi đều phục tùng mệnh lệnh nhưng đôi lúc khó tránh khỏi tình huống làm trái. Song khi Tào Bằng tới Lũng Tây, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi hắn đã phát ra hơn hai mươi mệnh lệnh. Thái thú Vô Uy Tô Tắc, thái thú Hán Dương Thạch Thao, thái thú An Định Dương Phụ, thái thú Hà Tây Bằng Thống, thái thú Trương Dịch Mạnh Kiến...toàn bộ các thái thú đều thay đổi thái độ.

Đám người Thạch Thao không cần phải nói nhiều vẫn duy trì rất mạnh cho Tào Cấp.

Nhưng thái thú Vũ Uy Tô Tắc và Thái thú An Định Dương Phụ thì chưa chắc đã hoàn toàn nghe theo lệnh của Tào Cấp.

Đặc biệt là Dương Phụ thì vẫn không hài lòng với Tào Cấp lắm.

Dương nhiên sự bất mãn của y phần nhiều là vì Tào Bằng giết cha con Vi Đoan ở Dịch Đạo. Có điều theo thời gian trôi qua, Lương Châu ngày càng phồn vinh khiến cho Dương Phụ mặc dù bất mãn nhưng cũng phải giấu trong lòng. Tào Cấp tại vị ở đó hết sức lo sợ và cẩn mẫn. Nhưng Dương Phụ cảm thấy Tào Cấp không thể bằng được cha con Vi Đoan.

Nhưng khi phong thư của Tào Bằng đặt lên bàn thì Dương Phụ không nói hai lời lập tức chiêu mộ sáu ngàn binh lính phái tới Hán Dương. Đây là sự khác biệt của Tào Bằng và Tào Cấp. Nếu như là Tào Cấp thì Dương Phụ có thể tìm mọi lý do để kéo dài. Nhưng Tào Bằng lại khác. Trên phong thư đó có dấu ấn đỏ rực khiến cho y không dám chậm trễ. Đừng nói là Tào Bằng vốn nổi danh lòng lang dạ sói khắp thiên hạ.

Dương Phụ bắt buộc phải suy xét. Nếu như gã làm Tào Bằng nổi giận thì có khi hắn chẳng hề do dự mà giết chết gã.

Từ trước, Tào Bằng mới chỉ là một Thái thú vậy mà dám giết châu mục.

mà nay hắn là đô đốc quân sự vùng Tây Bắc, muốn giết gã cũng không phải việc khó. Chỉ cần có một cái cớ là Dương Phụ có thể tan cửa nát nhà. Trải qua nhiều thăng trầm của cuộc sống, Dương Phụ đã không còn là người nông nổi nữa.

Gã phải suy xét hậu quả, đồng thời tính toán tương lai của mình...

Triệu nương tử . Nhớ ngày đó , người bạn tốt Triệu Cù của gã mặc dù không được như mình vậy mà bây giờ cũng trở thành Tây Vực Đô hộ , quyền cao chức trọng .

Còn gã thì sao?

Lúc trước, gã là tâm phúc của Vi Đoan, thanh danh vang dội hơn so với Triệu Cù.

Nếu không có Trương Ký dốc hết sức tiến cử thì có khi bây giờ Triệu Cù vẫn còn ngồi nhà mà lo chuyện cơm áo.

Thanh danh của Dương Phụ mặc dù vang dội nhưng do lúc trước đắc tội với Tào Bằng cho nên bị ảnh hưởng rất nhiều. Tỷ như lúc trước, Trương Ký có lòng lấy Dương Phụ làm phụ tá nhưng lại bị người ta khuyên ngăn, nói rằng như vậy có thể khiến cho Tào Bằng không vui. Cho dù lúc đó Tào Bằng còn đang ngồi tù ở Huỳnh Dương thì Trương Ký cũng phải suy tính.

Càng về sau, Tào Bằng ở Hứa Đô phụng mệnh tiếp đãi Lữ thị Hán quốc, Trương Ký phái người tới nghe ngóng mới dám trưng dụng Dương Phụ.

Tào Bằng khi đó và Tào Bằng bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Cho dù Dương Phụ có kiêu ngạo tới mấy thì cũng là người biết nặng nhẹ, làm sao dám chậm trễ.

Còn về phần Tô Tắc thì lại càng không dám đối đầu với Tào Bàng. Sau khi nhận được thư của Tào Bàng, y liền lập tức triệu tập binh mã, theo những gì trong thư mà làm, đồng thời tăng cường khống chế phía Tây của rợ Khương. Về phương diện khác cũng tập kết binh ở huyện Trương Dịch, hội quân với binh mã ở đây.

Tào Bàng cũng không vội vàng dụng binh mà nghe ngóng xem xét tình hình các nơi.

Xét về mặt tổng thể thì lần này quân Khương tạo phản, khu vực bị ảnh hưởng nhiều nhất vẫn là Kim thành và Lũng Tây. Còn những nơi khác mặc dù bị ảnh hưởng nhưng không nhiều. Như ba quận An Định, Hà Tây và Bắc Địa thì gần như không có gì ảnh hưởng. Hàn Dương do Mã Siêu xuất binh bị ảnh hưởng nhưng Thạch Thao đối ứng phù hợp khiến cho Hán Dương vẫn giữ trạng thái như trước.

Sau đó, Tào Bàng từ Dịch Đạo cùng với Cổ Tinh và Bàng Thống hội họp.

- Công tử! Đã lâu không gặp.

Cho dù là người cao ngạo như Bàng Thống thì khi nhìn thấy Tào Bàng cũng cung kính thi lễ Chỉ có điều gương mặt xấu xí của y hiện lên một chút hưng phấn.

Xa cách sáu năm, Bàng Thống đã qua tuổi ba mươi, bước vào độ tuổi trung niên. So với việc trước kia chạy trốn, sáu năm cầm rế ở Hà Tây khiến cho y thêm một chút trầm ổn. Nhất là đôi mắt lại càng thêm thâm thúy khiến cho người ta cảm thấy khó dò. Mà trên mặt mặc dù năm tháng trôi qua cũng đã để lại một ít dấu vết mờ nhạt.

Tào Bàng nhìn thấy Bàng Thống cũng chẳng để ý tới nhiều nghi thức xã giao mà bước tới ôm chặt lấy.

- Sĩ Nguyên! Sao lại có bộ dạng như thế này?

Nếu là người khác mà nói vậy thì Bàng Thống sẽ tức giận. Nhưng đối mặt với Tào Bàng, câu nói tưởng như trêu đùa đó lại khiến cho gã cảm thấy hết sức thân thiết.

- Nếu công tử ở Hà Tây sáu năm thì chỉ sợ còn hơn cả ta.

Dứt lời, hai người nhìn nhau rồi cùng cười ha hả.

Năm tháng trôi qua cũng không làm cho tình cảm hai người giảm đi mà ngược lại với đủ mọi nguyên nhân càng khiến cho nó thêm chân thành.

Không phải là người nào cũng cam tâm tình nguyện ở một cái nơi lạnh khủng khiếp như Hà Tây tới sáu năm. Mà nay, Bộ Chất trở về Trung Nguyên, Thạch Thao tiếp nhận Hán Dương, từ một mặt nào đó coi như được lên chức. Chỉ có Bàng Thống vẫn ở quận Hà Tây như cũ. Y biến Hà Tây từ năm huyện phát triển cho tới nay lên tới mười ba huyện, thành lập tám trấn ở Mạc Bắc khiến cho diện tích của Hà Tây được mở rộng tới hơn ba lần. Dân cư từ lúc đầu có hơn mười vạn thì nay đã phát triển tới hơn năm mươi vạn.

Công lao như vậy, nếu là bất cứ người nào cũng sẽ đổi tới một nơi dễ chịu hơn.

Nhưng Bàng Thống vẫn ở lại Hà Tây chịu khổ cực chưa từng than vãn lấy một lời. Về mặt này phần nhiều cũng là do tình cảm với Tào Bàng. Đệ đệ Bàng Lâm của y tới nay đã áo gấm vinh quy, phú quý vô hạn, còn y thì sao?

Y vẫn ở quận Hà Tây như cũ. Nếu không có thứ tình cảm kia duy trì thì làm sao mà y có thể kiên trì được tới bây giờ?

- Sĩ Nguyên! Đổi vị trí đi.

- Là sao?

- Tới nay, quy mô Hà Tây coi như đã hình thành, người trở về giúp ta đi.

- Vậy quận Hà Tây để cho ai tiếp quản?

- Ta đã có tính toán, chuẩn bị tiến cử Hoàng Trung tới tiếp nhận Hà Tây.

- Hoàng Trung... Công tử định nói tới Hoàng Hán Thăng ở Nam Dương hay sao?

Bàng Thống là người gốc Kinh Châu, nên biết rõ danh tính của Hoàng Trung, hiểu rõ vị lão tướng quân đó dũng mãnh tới mức độ nào.

Tào Bằng gật đầu:

- Hán Thăng lão tướng quân hiện nay đang góp sức dưới trướng của huynh trưởng ta, nghe nói đã lập được vô số chiến công. Lão lại từng giúp Lưu Bàn trị vì Trường Sa, rất giỏi chiến sự. Ta suy nghĩ để cho lão tiếp quản là thích hợp nhất.

Bàng Thống nghĩ một lúc rồi nói:

- Để cho Hán Thăng lão tướng quân tiếp quản Hà Tây, ta không có ý kiến gì khác. Có điều lão tướng quân chỉ có một mình...

Tào Bằng mỉm cười, nói nhỏ:

- Yên tâm đi. Ta đã vì lão mà chọn được một người trợ thủ rất tốt.

- Ai?

Tào Bằng nói nhỏ vào tai Bàng Thống một cái tên làm cho Bàng Thống giật mình.

- Hấn?

- Đúng vậy...người cảm thấy thế nào?

- Xét về tài mà nói thì hấn thật sự thích hợp. Chỉ có điều thân phận của hấn có chút... Hơn nữa, hấn có đồng ý hay không? Nên nhớ rằng huynh trưởng của hấn là ai?

- Cái này ta đã có tính toán.

Người mà Tào Bằng nói tới chính là Gia Cát Quân. Hấn nói nhỏ:

- Đức Tháo tiên sinh trước khi rời khỏi Hứa Đô đã phái người gửi cho ta một phong thư nhờ ta giúp đỡ hấn. Tiên sinh còn nói rằng với bản lĩnh của hấn mà theo Đức Tháo tiên sinh vào núi tu đạo thì thật đáng tiếc. Chỉ có điều thân phận của hấn quá miễn cưỡng, không thích hợp ở lại Trung Nguyên. Ta nghĩ tới Hà Tây cũng là một sự lựa chọn.

- Ừm! - Bàng Thống nói:

- Quận Hà Tây hiện nay đã đi vào quỹ đạo. Tiểu Quân có năng lực, hơn nữa làm việc cẩn thận, thích hợp với tình hình của Hà Tây. Hà Tây cần một sự phát triển vững vàng từ năm năm tới mười năm nữa không thích hợp mở rộng. Để cho hấn tới đó thật sự là một lựa chọn tốt.

Cho dù thế nào thì Bàng Thống và Gia Cát Quân đều có chút quan hệ. Chưa nói tới Bàng Sơn Dân cưới tỷ tỷ của Gia Cát Lượng là Gia Cát Linh. Bản thân Bàng Thống trước đó có mối quan hệ chặt chẽ với nhà Gia Cát. Lúc trước, Gia Cát Cẩn giúp đỡ gã rất nhiều. Xét về phần tình ý, Bàng Thống cũng ghi nhớ trong lòng. Có thể giữ cho nhà Gia Cát được một mạch hưng thịnh là tốt rồi. Thấy Bàng Thống không có ý kiến gì khác, Tào Bằng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Hiện nay phủ tướng quân của ta cần có hai người Trưởng Sử. Pháp Chính đảm nhiệm một vị trí. Còn một vị trí ta giữ lại chọn người. Chỉ có điều nếu so với vị trí của một Thái thú thì chức Trưởng sử này thật sự có chút ủy khuất. Mong Sĩ Nguyên đừng trách.

Bàng Thống nở nụ cười.

- Làm lưng vất vả cho công tử sáu năm cũng nên để cho ta nghỉ ngơi một chút. Nhưng bổng lộc không được thiếu một đồng... Ha ha! Ta cũng nhân lúc nhàn hạ mà tiêu dao một khoảng thời gian.

- Tiêu dao?

Tào Bằng lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Chỉ sợ không được dễ như vậy.

Tào Bằng liền nói chuyện mình và Pháp Chính bàn với nhau cho Bằng Thống biết. Bằng Thống nghe thấy việc binh tiến hàng Tỷ Ngộ thì nét mặt trở nên nghiêm trọng.

- Hữu Học định mưu đồ với Tây Xuyên hay sao?

Tào Bằng trình trọng gật đầu:

- Ta đồng ý với kế của Hiếu Trực. Dân sinh của Tây Xuyên thối nát, Lưu Chương lại yếu đuối có khả năng phải thêm vài năm nữa mới có cơ hội. Nhưng mà y mời Lưu Bị tới đó chẳng khác nào dẫn sói vào nhà. Người cũng biết, Khổng Minh không phải là người chịu ở dưới người khác. Chắc chắn y sẽ trừ tính cho Lưu Bị cướp lấy Tây Xuyên. Như vậy, chậm nhất một năm nữa, Tây Xuyên sẽ loạn. Cũng chính là thời cơ để ta lấy Tây Xuyên.

Bằng Thống sững sốt một lúc rồi thở dài:

- Dã tâm của Khổng Minh quá lớn.

- Được rồi. Tạm thời cứ để chuyện này sang một bên. Việc Hán Trung đã có Hiếu Trực phụ trách. Ta cần nhất trước khi tới cuối năm phải bình định vùng Tây Bắc. Cho dù bất kể người nào, quân Khương hay Mã Siêu cũng đều phải quét sạch, bảo đảm năm sau ta tấn công Tây Xuyên.

Bằng Thống im lặng mất một lúc rồi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Nay lực Tây Bắc đã tận, vậy để Hữu Học đánh chiếm Tây Xuyên

Có điều suy nghĩ một lúc, gã mới nói:

- Loạn của Tây Bắc mằm mống là từ Vương Đậu Mậu. Tộc Khương ở Hà Hoàng vẫn là cái họa tâm phúc. Năm đó người không diệt trừ được nó thật sự có phần đáng tiếc. Loạn Mã Nhi không đáng lo. Hai Khương ở Hoàng Trung cũng không làm được cái gì lớn. Chỉ cần có thể san bằng tộc Khương ở Hà Hoàng thì loạn Tây Bắc từ mười mất đi sáu bảy. Mã Nhi và Hoàng Trung cũng không làm được gì.

- Lời của Sĩ Nguyên nói thật sự hợp với ý ta.

- Chỉ có điều Vương đô úy bị trọng thương phải trở lại Lâm Thao tĩnh dưỡng. Triệu Vân không biết có làm được việc hay không? Còn có việc của Đầu Hồ, trước đây ta vẫn cảm thấy thắc mắc. Đầu Hồ không phải là người lỗ mãng, hơn nữa, đường hành quân của y hết sức bí mật tại sao lại bị phục kích? Về mặt này chắc chắn có điều gì đó không bình thường. Tốt nhất người hãy để tiểu đệ xà kiểm tra một chút rồi sau đó hãy hành động.

Lời nói của Bằng Thống khiến cho Tào Bằng cảm thấy căng thẳng.

Nghe gã nói thì hình như là hoài nghi Triệu Vân. Mà trên thực tế, sau khi Vương Mãi gặp nạn, đúng là Triệu Vân tiếp quản thành Long Kỳ. Vốn Tào Bằng không suy nghĩ gì về mặt đó nhưng Bằng Thống nhắc nhở khiến cho hắn chợt cảm thấy lo lắng.

Triệu Vân?

Không thể nào.

Có bị đánh chết thì Tào Bằng cũng không tin rằng Triệu Vân có hành động gì khác.

Cho dù thế nào thì Triệu Vân là người trung nghĩa nổi tiếng cả hậu thế. Sau này, truyền thuyết về gã có rất nhiều. Đối với Ngũ hổ tướng của Thục Hán đều có các cách nhìn. Nhưng với Triệu Vân thì người ta thực sự vẫn gọi là người trung nghĩa.

- Ý của Sĩ Nguyên...

- Việc này tốt nhất là tới thành Long Kỳ, xem xét cho kỹ.

Cho dù trong lòng Tào Bằng có tin tưởng Triệu Vân như thế nào thì lời nói của Bằng Thống không phải không có lý.

Chuyện Vương Mãi bị phục kích thật sự có điểm đáng ngờ. Nếu như không điều tra rõ ràng, Tào Bằng cũng không cảm thấy yên tâm.

- Nếu vậy thì hai ngày nữa, chúng ta sẽ tới thành Long Kỳ.

.....

Ngay vào lúc, Tào Tháo chính thức hạ lệnh phong Tào Bằng làm Tư Lệ hiệu úy cầm tiết Đô Đốc Tây Bắc, Tào Bằng đã hợp quân tiến tới Cổ Tinh Dịch Đạo rồi sau đó lên đường tới thành Long Kỳ.

Lần này Cổ Tinh tới đây có mang theo năm trăm con lạc đà trắng.

Trước đây, Bạch Đà binh ác chiến ở Trung Nguyên, tổn thất nặng nề. Sau đó trở về Lương Châu liền gia tăng huấn luyện.

Tám trăm Bạch đà binh, sáu trăm Phi Đà binh cùng với một trăm ám sĩ, cộng lại là một ngàn năm trăm người. Đó chính là đội quân của Tào Bằng.

Sa Ma Kha to béo, mặc thêm trọng giáp, cầm binh khí thì chiến mã không thể chịu nổi.

Cho dù là thần câu như Sư Hổ thú thì cũng không thể chịu nổi một cách nhẹ nhàng. Điều đó khiến cho Sa Ma Kha vẫn buồn rầu.

Khi tám trăm con Bạch đà đưa tới Dịch Đạo đã giải quyết vấn đề đó.

Sa Ma Kha liếc mắt liền để ý tới Bạch Đà vương. Sau khi mặc xong giáp trụ, cưỡi trên lưng Bạch Đà chẳng khác nào như hổ thêm cánh.

Cái thiết tạt lê của y dài tám thước phối hợp với chiều cao của Bạch Đà vương càng làm tăng thêm uy lực.

Tào Bằng thấy Sa Ma Kha yêu quý Bạch Đà binh như vậy liền giao Bạch Đà binh cho y thống lĩnh. Còn Phi Đà binh thì Tào Bằng tự mình thống lĩnh. Hai người Bằng Thống và Cổ Tinh đi theo, cùng với Văn Vũ, Vương Song và bốn tiểu tướng tới thành Long Kỳ.

Lần này, Tào Bằng không hề giấu diếm thân phận của mình.

Trên đường đi, hán gió trống, khua chiêng như muốn nói với cả vùng Tây Bắc rằng Tào Bằng ta đã trở lại.

Đối với việc Tào Bằng trở lại, những nơi thuộc Lương Châu đều hơi chấn động.

Năm đó, Tào Bằng càn quét Lương Châu, tiêu diệt Mã Đằng, chấn áp quân Khương, có thể nói là thanh danh vang xa.

Quan trọng hơn là, Tào Bằng mang tới cho Lương Châu một sự phồn hoa chưa bao giờ có, khiến cho nhiều người Lương Châu đều có lòng cảm kích với hán. Một số cường hào đang định nhân loạn Tây Bắc kiếm lấy một chút lập tức im lặng.

Tới nay, chủ nhân của Lương Châu không còn là Tào Cấp.

Dù sao thì Tào Cấp cũng có phần ôn hòa. Trong quá trình xử lý, phần lớn là lão dùng một phương thức ôn hòa hơn.

Nhưng Tào Bằng...

Người này là một vị chủ nhân hết sức hung tàn, giết người không chớp mắt.

Một khi rơi vào tay của hán chắc chắn không dễ nói chuyện như Tào Cấp. Đến lúc đó, lợi ích không có được mà lại còn tan của nát nhà. Với tình hình như vậy, Tào Bằng đi đường hết sức thuận lợi.

Thậm chí hán cũng không thể ngờ được rằng vì mình trở lại khiến cho Lương Châu lập tức ổn định.

Vào thời kỳ Tân Mãng, thành Long Kỳ là nơi cai trị quận Tây Hải, mục đích cũng là vì Hà Hoàng. Tới thời Đông Hán, một lần nữa nó được xây dựng và đổi tên là thành Long Kỳ. Về sau nơi đây được làm nơi dừng chân của Tây bộ Đô Ủy.

Tào Bằng đi thẳng tới Kim thành liền nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Thái thú Kim Thành vốn do Từ Thứ đảm nhiệm. Nhưng do Mã Siêu khởi binh, khiến cho Từ Thứ không thể đi được, cuối cùng phải thay đổi tạm thời. Tào Hồng tiến cử một người nhận chức Thái thú Kim Thành, tạm thời quản lý sự việc ở đây.

Còn Cổ Tinh?

Vốn theo ý của Quách Gia thì để cho gã tới làm thái thú Trương Dịch.

Nhưng Giả Hủ lại không đồng ý, cho rằng tài năng của Cổ Tinh không đủ để làm một Thái thú. Cuối cùng, Chung Do mạnh dạn đề nghị tới chưởng quản quận Trương Dịch.

Nay Tào Bằng tới đây, thái thú Kim Thành tất nhiên phải ra đón tiếp.

Chưa nói tới chức vụ của Tào Bằng, chỉ riêng mối quan hệ của hắn với Tào Hồng cũng đủ để cho thái thú Kim Thành không dám chậm trễ.

Sau khi đồng ý nghỉ tạm một ngày, Tào Bằng tiếp tục hành quân.

Khi đoàn người tới huyện An Di, đột nhiên Cổ Tinh đưa một vài tin tức tới trình báo cho Tào Bằng.

Cổ Tinh thật sự đúng là người được Giả Hủ thân truyền.

Ở Lương Châu sáu năm, y đã thiết lập được một hệ thống tình báo.

Theo cách nói của Cổ Tinh thì trong mạng lưới tình báo, tất cả gián điệp đều được gọi là thiêu thân. Mà thiêu thân ở Tây Bắc có tới cả ngàn người. Những năm cuối thời Đông Hán, đây là một thành tựu không thể ngờ được.

- Từ trước tới nay, sau khi Triệu Vân tới Lương Châu liền được Thạch Công An xếp tới thành Long Kỳ, giúp đỡ Vương đô úy. Cho tới nay y thể hiện hết sức ưu tú, được Vương đô úy trọng dụng. Có điều khi y vừa mới tới Lương Châu từng sai người đưa một nam, hai nữ còn có một đứa bé tới Tửu tuyên định cư. Hiện giờ đang ngụ bên ngoài Uyên Tuyền. Ngoại trừ việc đó ra y cũng không có hành động nào khác, làm việc hết sức cẩn mẫn. Tháng mười năm ngoái, y thành hôn ở thành Long Kỳ. Vợ của y là một phụ nữ người Khương. Nghe nói khi y đi tuần tra Hà Hoàng cứu được, sau đó hai người rất yêu thương nhau. Chỉ có điều, ta đã điều tra một chút thì bộ lạc của người phụ nữ kia vào hai năm trước đã bị người ta thôn tính, không còn tồn tại...

Tào Bằng nghe thấy vậy thì ngẩn người, nói đầy kinh ngạc:

- Tử Long đã thành thân?

- Vâng!

- Đúng là một việc vui.

Tào Bằng cũng không để ý nhiều lắm chỉ thuận miệng hỏi:

- Khương nữ kia tên là gì?

- Người ở thành Long Kỳ đều gọi là Triệu nương tử. Nghe nói bản thân không có họ danh.

Trong các bộ lạc tộc Khương, địa vị của nữ nhân rất thấp nên không có họ danh cũng là điều bình thường.

Tào Bằng vò đầu rồi nói với Bàn Thống:

- Không biết việc này. Nếu biết sớm thì ta đã chuẩn bị chút lễ vật. Chỉ mong Tử Long không trách tội.

Căn cứ vào những tin tức mà Cổ Tinh đưa về thì Triệu Vân không hề có vấn đề.

Về phần một nam, hai nữ và một đứa bé kia thì có thể là Mi Chúc, Cam phu nhân, Mi phu nhân cùng với A Đẩu - Lưu Thiện. Tào Bằng biết được chuyện này cũng không để ý. Căn cứ vào hành vi của đám người Mi Chúc thì bọn họ cũng không ở trong quận Vũ Uy mà ở tận Tửu Tuyên, định cư bên ngoài Ngọc Môn quan...

Từ điều này có thể thấy Mi Chúc không có lòng trở về Trung Nguyên.

Mà nay, Mi Phương làm quan ở quận Trương Dịch, có gã chiếu cố thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Tào Bằng quay đầu lại nói với Cổ Tinh để ý thêm một chút tới đám người Mi Chúc, không cần phải lo lắng quá.

Chỉ có điều, Tào Bằng không hề phát hiện...

Khi Cổ Tinh nói tới Triệu nương tử, nét mặt của Bằng Thống có chút khác lạ...

Thành Long Kỳ nằm ở cuối sông Hoàng.

Sau khi rời khỏi huyện An Di, theo sông Hoàng đi lên mất ba ngày là tới Mộc Thừa cốc.

Từ đây có thể thấy được thành Long Kỳ.

Trên tường thành, cờ xí tung bay. Khi Tào Bằng còn cách thành Long Kỳ chừng hai mươi dặm thì có thám mã tới báo:

- Triệu tướng quân ở thành Long Kỳ suất lĩnh chúng tướng trong thành tới trước mặt nghênh đón tướng quân.

Khoảng cách từ cái đêm dốc Trường Bản tới bây giờ, chớp mắt đã được một năm rưỡi. Triệu Vân tới nhậm chức ở thành Long Kỳ cũng được một năm tốt đẹp. Có điều nhìn từ bên ngoài thì tình hình của thành Long Kỳ cũng không ảnh hưởng gì tới gã. Gã vẫn khỏe mạnh, phong độ như trước mà không hề già đi chút nào.

- Tử Long! Gần đây có tốt không?

Trong phủ Đô Úy của thành Long Kỳ, Tào Bằng ngồi đó mà hỏi đầy thân thiết. Triệu Vân vội vàng ngồi thẳng người, cung kính trả lời:

- Khởi bẩm công tử! Vân ở Long Kỳ rất tốt.

- Tốt là được rồi. Tốt là được rồi.

Tào Bằng nhìn Triệu Vân với ánh mắt ân cần.

- Trên đường tới đây, ta nghe người ta nói rằng người đã thắng được mấy trận rất đẹp đúng không?

- A... Nhờ uy danh của công tử. Chỉ là mấy trận thắng nhỏ, không có gì là đẹp cả.

628. Chương 695: Âm Sát Lúc Tăng Sáng .

- Chuyện này có liên quan gì tới ta?

- Tào Bằng nở nụ cười :

- Đám quân Khương kia chỉ muốn ta chết chứ để ý gì tới thanh danh của ta. Tử Long dũng mãnh! Mỗi trận chiến giết định vô số, quả thực là dũng tướng trong quân của ta. Khi ta tới thành Long Kỳ, Vương đô úy từng nói với ta rằng việc Tử Long tiếp quản thành Long Kỳ là người thích hợp nhất. Người cũng biết, lần này Vương đô úy bị thương rất nặng. Vốn ta định để cho y ở lại Địch Đạo nghỉ ngơi một thời gian rồi sau đó sẽ cùng thê tử trở về Hứa Đô. Nhưng ngay cả Địch Đạo, y cũng không tới được. Có lẽ phải ở lại Lâm Thao, tình huống hai tới ba tháng mới có thể miễn cưỡng đi lại...

- Lần này, Vương Đô úy về lại Hứa Đô có lẽ sẽ nhanh chóng được ủy nhiệm việc khác. Người cũng biết, y ở thành Long Kỳ năm năm, vợ con cũng chưa từng được tới Hứa Đô. Ngay cả đám cưới của y ta cũng không được dự nên trong lòng rất áy náy. Lần này, y bị trọng thương cũng là một cơ hội tốt để nghỉ ngơi. Chỉ có điều, y đi rồi thì chức Tây bộ Đô úy lại bỏ trống. Vương đô úy có đề cử người. Nhưng hiện tại, công lao của người vẫn còn thiếu, nếu muốn tiếp nhận vị trí này cần phải cố gắng hơn.

Ý của Tào Bằng chính là nói với Triệu Vân chuẩn bị để cho người nhận chức Đô úy Tây Bộ. Có điều công lao của người còn ít nên người cần phải lập công.

Phẩm hàm của Tây bộ Đô Úy không hề thấp, hơn nữa lại chuyên về việc quân, nắm trách nhiệm quan trọng. Ở vùng Tây Bắc có hai chức Nam bộ Đô úy và Tây bộ Đô úy, phân chia thành hai quận Lũng Tây và Lâm Thao. Nếu xét riêng về phẩm hàm mà nói thì không hề dưới vị trí của Thái thú Kim thành...

Có thể nói là thuộc thâm quyền của Thái thú nhưng cũng không thuộc phạm vi quản lý của Thái thú.

Tây bộ Đô úy cũng giống như Nam bộ Đô úy chuyên chịu trách nhiệm đối với rợ Khương. Tóm lại đây là một chức vụ cực kỳ quan trọng. Đặc biệt trong trị vì Tây Bắc, Hà Tây buôn bán phồn thịnh, Tây bộ Đô úy và Nam bộ Đô úy còn chịu trách nhiệm an toàn cho con đường buôn bán. Vì vậy nếu nói về phạm vi quản lý thì còn hơn cả Thái thú Kim thành.

Triệu Vân ngăn người, rồi mừng rỡ.

- Vân sẽ dốc sức phục vụ, không phụ lòng kỳ vọng của công tử.

Nhưng y không nhận ra ánh mắt của Tào Bằng đầy nỗi niềm. Sau một lát, Tào Bằng trầm trọng nói:

- Tử Long! Ta sẽ ở lại đây mấy ngày, đồn trú tại Mộc Thừa cốc.

- A?

Triệu Vân vội nói:

- Công tử đã tới thành Long Kỳ, tại sao không đồn trú trong thành?

Tào Bằng mỉm cười:

- Không thể được. Ta đồn trú tại Mộc Thừa cốc còn có nguyên nhân khác. Tử Long không cần phải lo lắng, cứ tạm chinh đồn binh mã, ổn định lòng quân. Qua một vài ngày nữa khi đại chiến xảy ra, đến lúc đó Tử Long có thể lập công. Ta sẽ nhờ oai của Tử Long mà Tử Long cũng có thể lập công.

- Tử Long tuân lệnh.

Triệu Vân đã có được sự ưu ái cho nên lúc hỏi mới cần hỏi, khi không nên hỏi thì gã cũng chẳng hỏi nhiều.

Sau khi cơm trưa xong, dưới sự hướng dẫn của Triệu Vân, Tào Bằng tuần tra tình hình của thành Long Kỳ. Ngôi thành nhỏ nơi biên cương có phần phồn hoa. Trong thành có ước chừng ba vạn người. Có điều, thương nhân người Khương và Hán qua lại buôn bán nhiều vô số, làm cho cảnh tượng hết sức náo nhiệt. Thương nhân Tây vực, người tộc Khương, thương nhân từ Quan trung đều tập trung ở đây trao đổi mua bán. Tất cả những đồ vật như da lông, ngựa, dê, bò...đối với thương nhân Quan Trung đều là những đồ tốt. Còn trà, muối, rượu, tơ, lụa lại là những thứ mà người Khương và tộc hồ Tây vực yêu thích. Theo công tác thông kê thì tại khu chợ của thành Long Kỳ, mỗi ngày giao dịch lên tới cả trăm vạn đồng. Mà từ khi Tào Tháo lưu hành trọng bảo Kiến An, thành Long Kỳ cũng mở ra một cửa hàng bạc, bảo đảm cho việc thông thương được thông suốt. Tào Bằng tuần tra qua cửa hàng bạc tại thành Long Kỳ để xem tình trạng của nó. Rồi sau đó, hắn cùng với Bàng Thống, Đỗ Thứ và Long Kỳ trưởng vào trong chợ xem xét tình hình.

- Có thể mở rộng cung ứng ngựa hay không?

- Bẩm tướng quân! Ngựa có Mã thị chuyên giám sát, việc giao dịch cũng phải thông qua quan phủ và kiểm tra... Chỉ có gia súc từ Ngưu Dương ở Hoàng Hà là mở rộng. Năm trước, lượng bò, dê từ Hoàng Hà tiến vào Quan Trung tới hơn tám vạn... Nhưng mùa xuân năm nay, chiến sự nổ ra khiến cho lợi nhuận giảm đi rất nhiều.

- Chiến tranh nổ ra cần phải giám sát chặt chẽ số lượng chiến mã. Mỗi một con chiến mã từ thành Long Kỳ chảy vào Trung Nguyên cần phải đăng ký...tốt nhất là để cho Mã thị quản lý chặt chẽ hơn.

Vào thời đại này, chiến mã là một thứ hết sức quan trọng. Mà Hoàng Hà lại là nơi sản xuất ra chiến mã quan trọng nhất, nên càng phải cẩn thận. Long Kỳ trưởng vội vàng tuân lệnh, đồng thời cho người ghi chép lại.

Sau khi tuần tra chợ xong, trời cũng đã muộn. Tào Bằng từ chối lời mời của Triệu Vân, dẫn quân rời khỏi thành Long Kỳ, tới Mộc Thừa cốc cách thành ba mươi dặm mà dựng trại.

- Sĩ Nguyên! Quả thực như vậy sao?

Bàng Thống căn môi, rồi cười khở:

- Không phải ta nghi ngờ Tử Long tướng quân. Nhưng quả thực là vợ con của y quá thần bí. Hôm nay khi công tử tuần tra thành Long Kỳ, ta và tiểu độc xà đã lén thăm dò. Triệu phu nhân cũng không có ở thành Long Kỳ. Có người nói, Triệu nương tử rất thích đi săn, thường xuyên mang theo bộ hạ. Có đôi khi đi tới hơn mười ngày. Tử Long tướng quân lại rất yêu thương đối với nương tử đó, chưa bao giờ hỏi tới. Nhưng mỗi lần Triệu nương tử đi săn, mã tặc Hà Hoàng lại xuất hiện... Đối với người khác thì đó có thể là điều trùng hợp, nhưng ta và tiểu độc xà đều thấy chuyện này rất lạ.

- Ta không phụ Tử Long. Tử Long cũng không phụ ta.

Tào Bằng đi đi lại lại trong lều, có thể thấy được tâm trạng của hắn có phần nôn nóng. Vốn hắn cũng chẳng để ý tới chuyện của Triệu nương tử. Dù sao thì với phu nhân của Triệu Vân, hắn cần gì phải quan tâm nhiều?

Nhưng vấn đề là, Bằng Thống và Cổ Tinh đều nghĩ rằng Triệu nương tử có phần nghi ngờ. Điều khả nghi nhất là Triệu nương tử thường xuyên ra khỏi thành Long Kỳ. Đây không phải là một việc mà một người phụ nữ hay làm. Mà mỗi lần Triệu nương tử ra khỏi thành thì lại có Mã tặc tới Hà Hoàng.

Triệu Vân cũng từng hỏi Triệu nương tử. Nàng nói là tìm kiếm người trong họ của mình, muốn đoàn tụ tất cả mọi người. Lý do đó nghe rất có lý nhưng suy nghĩ kỹ thì lại thấy không bình thường. Đủ mọi loại dấu hiệu cho thấy Vương Mãi bị phục kích, suýt bỏ mạng tại Hà Hoàng...

Đó là do Triệu Vân cố ý làm hay sao?

Tào Bằng không tin chuyện đó... Một người có thể phân định việc nhà việc nước, không chịu nhục thì làm sao có thể làm chuyện như vậy?

Triệu Vân?

Nếu y đã theo Tào Bằng thì nhất quyết không thể làm chuyện đó với hắn.

Nhưng nói thì nói vậy, chính mình thật sự hiểu được Triệu Vân hay sao? Sự hiểu biết của Tào Bằng đối với Triệu Vân phần lớn là theo truyền thuyết của đời sau. Những thật sự Triệu Vân như thế nào thì Tào Bằng cũng không rõ lắm. Cho dù hắn chấp nhận tin tưởng Triệu Vân thì không có nghĩa đám người Bằng Thống sẽ tin tưởng.

- Vậy người nói xem nên làm thế nào bây giờ?

- Chuyện này...

Bằng Thống trầm ngâm một lúc rồi bước tới nói nhỏ vào tai Tào Bằng:

- Công tử! Thật thật giả giả. Một là trung hai là gian cũng nên thử một lần. Chuyện gì tới thì cũng không thể tránh khỏi... Ta biết công tử rất coi trọng tướng quân Tử Long. Nhưng nếu có thể kiểm tra đó là thật hay giả thì đối với công tử mà nói chẳng phải là càng tốt hơn hay sao?

- Làm như thế nào?

Bằng Thống nói nhỏ vào tai Tào Bằng mấy câu khiến cho hắn vừa gật đầu vừa vuốt cằm. Sau một lúc, hắn hít một hơi thật sâu rồi quyết định:

- Nếu vậy thì cứ thử một lần đi. Việc này giao cho người phụ trách. Để Tiểu độc xà quan sát thành Long Kỳ, chú ý động tĩnh trong thành.

- Công tử yên tâm! Bằng Thống hiểu được.

Tào Bằng tiếp nhận chức Tư Lệ hiệu úy còn Vệ Ký thì được điều tới Nghiệp thành.

Sau khi Giả Hủ tới Trường an, Vệ Ký chính thức rời khỏi Quan Trung. Có điều hiện tại Tào Bằng lại tới Lũng Tây khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Tào Bằng làm Tư Lệ hiệu úy, trấn thủ Trường An.

Giả Hủ là Lương Châu mục, lại tới Lũng Tây nhậm chức...

Nhưng cũng chính vì vậy mới khiến cho tình hình Tây Bắc trở nên yên tĩnh.

Uy danh của Giả Hủ ở Tây Bắc không thể sánh được với Tào Bàng. Cho dù y có là nhân sĩ của Lương Châu thì cũng không thể có được uy phong mà Tào Bàng tạo ra được. Hơn nữa, đối mặt với tình hình phức tạp, Giả Hủ cũng không thích hợp tới Lương Châu. Về mặt quân sự, y có thể bày mưu tính kế nhưng lại không thể thống soái được ba quân.

Nói cho cùng thì Giả Hủ cũng chỉ là một mưu sĩ. Mà Tào Bàng lại tạo dựng uy danh từ trong chiến đấu. Vì vậy người trấn thủ Trường An thì Giả Hủ thích hợp nhất nhưng chinh chiến ở Lương Châu, Tào Bàng mới là người nên được lựa chọn.

Tháng sáu năm Kiến An thứ mười bốn, tình hình chiến sự ở Lương Châu hết sức khốc liệt.

Tình hình chiến sự ở Tịnh Châu thì có sự thay đổi. Sau khi chiếm được Đặng quận xong, Đặng Tắc liền án binh bất động. Còn Lý Điển thì dẫn binh tới Trường Thành, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất binh.

Trong lúc Cao Can và Lưu Báo tập kết binh mã, chuẩn bị chống đỡ với sự tấn công của quân Tào thì Tào Tháo ra một đạo chiếu lệnh, lệnh cho Tào Chương làm Hung Nô trung lang tướng, lĩnh quân xuất kích. Tào Chương tập kết binh mã, cùng với hai vạn binh Ô Hoàn đột kỵ từ cửa Nhạn môn đánh vào Vân Trung... Lưu Báo không ngờ Tào Tháo lại dùng một tên thiếu niên mới mười chín tuổi. Y đã dồn hết cả binh lực về phía Đặng Tắc, Dương Tu và Lý Điển, nào ngờ Tào Chương lại là cánh quân chủ lực? Do bất ngờ không đề phòng nên Lưu Báo đành phải vội vàng ứng chiến.

Ba vạn đại quân Hung Nô tập kết tại bờ tây sông Vu Hà. Khi quân Tào tới, Lưu Báo hạ lệnh đốt hết thuyền, ý đồ dựa vào con sông để ngăn cản sự tiến công của quân Tào. Nhưng y nào ngờ, Tào Chương đã có sự chuẩn bị từ trước.

Sau khi tập kết quân ở bờ Đông, Tào Chương liền phát động tấn công. Ba vạn đại quân đã chuẩn bị sẵn bè da dê nên nhanh chóng chở quân Tào qua sông.

Lúc này đang vào cuối Hạ, nước sông cũng không chảy xiết. Cho dù như vậy thì quân Tào cũng chết mấy nghìn người, tổn thất nặng nề. Mặc dù kết quả tổn thất như thế nhưng quân Tào cũng dùng sức mạnh vượt sông Hoàng Hà, phá được Sa Nam.

Bất ngờ, Tào Bàng lệnh cho Ngưu Cương và Điển Tồn đóng ở Sa Nam, mất năm ngày chỉ huy binh mã vượt sông.

Tới khi Lưu Báo biết tin thì đã muộn. Y lập tức sai binh mã định lấy lại Sa Nam.

Một trận huyết chiến cứ vậy được triển khai. Trận chiến Sa Nam cũng là trận chiến thảm khốc nhất trong cả cuộc chiến ở Tịnh Châu. Binh lính Hung Nô điên cuồng tấn công. Còn Ngưu Cương và Điển Tồn thì bình tĩnh ứng chiến, ngăn cản đại quân Hung Nô.

Năm ngày sau, Ô Hoàn đột kỵ qua sông thành công, dưới sự chỉ huy của Tào Chương liền tách thành hai cánh. Ba vạn đại quân Hung Nô gần như bị diệt toàn bộ. Lưu Báo trốn vào đồng hoang, trở lại Mỹ tắc, tập kết binh mã.

Tuy nhiên Sa Nam thất thủ khiến cho phía Nam Hung Nô lấy Hoàng Hà làm nơi hiểm yếu đã không còn nữa.

Quân Tào cuộn cuộn từ Sa Nam tiến vào nam Hung Nô.

Cùng lúc đó, Đặng Tắc ở Thượng Đặng cũng ra tay. Hoàng Trung vẫn làm tướng tiên phong, thành công chiếm được huyện Bạch Thổ, tiến thẳng tới Bình Định. Bình Định cách thành Cốc La khoảng chừng tám mươi dặm.

Còn Hạ Hầu Lan thì xuất quân phá được đại thành Sóc Phương, mở ra một con đường tại khu Hà Sáo.

Khứ Ti xuất quân từ Đại thành tiến vào chiếm giữ Hà Sáo khiến cho Lưu Báo thụ địch ba mặt.

Cao Can phái người tới gặp Tào Tháo xin hàng, nhưng không ngờ để lộ khiến cho Lưu Báo xuất quân đánh lên. Hai bên xảy ra chiến đấu ở thành Cốc La, Cao Can bị quân Hung Nô phân vây mà chết thảm trong thành Cốc La.

Sau khi Tào Tháo nghe tin Cao Can chết thì không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài.

- Từ nay về sau, Bản Sơ đoạn tuyệt huyết mạch.

Chợt Tào Tháo hạ lệnh cho đại quân tiến theo năm đường, tới trước thán tám phải chấm dứt trận chiến ở Tịnh Châu. Mà tới thời điểm này, sự chống cự của Tịnh Châu gần như không còn. Nam Hung Nô rơi vào sự hỗn loạn. Sau khi thiêu chết Cao Can, Lưu Báo cũng bị trọng thương. Đối mặt với sự tấn công của quân Tào, còn có Khứ Ti ép tới khiến cho Lưu Báo rơi vào bước đường cùng, đành phải đầu hàng giống như Cao Can.

Từ trước tới nay, sự sống ở Nam Hung Nô được đặt lên hàng đầu. Đánh thua thì đầu hàng, mà đánh thắng thì công thành chiếm đất. Dù sao thì Sóc Phương cũng là địa bàn của Nam Hung Nô. Chỉ có điều lúc này, Lưu Báo đã chọn nhầm lúc.

Tào Tháo thể hiện một thái độ hết sức cương quyết. Y gửi thư cho Tào Chương, Lý Điển và Đặng Tắc, trong thư có nói, người Hung Nô có tính sài lang, không thể nuông chiều, để lại hại tới sinh linh. Năm đó Hoắc phiêu kỳ không thể thành công, tới hôm nay Cô không thể dẫm vào vết xe đổ đó. Lệnh cho ba quân tấn công. Nếu chống cự thì cho dù là già trẻ trai gái cũng giết... Nếu giữ lòng thương hại thì chỉ nuôi họa cho sau này.

Phong thư đó là một bức mật thư. Chỉ có ba người Đặng Tắc, Tào Chương và Lý Điển mới được đọc. Ý trong thư chính là giết sạch cho ta.

Trong lịch sử từng có lệnh giết giặc Hồ được hậu thế khen ngợi. Nhưng trên thực tế, uy lực phong thư của Tào Tháo không hề kém. Sau khi nhận được mật lệnh, Đặng Tắc là người đầu tiên hưởng ứng...

Trong thành Bình Định, máu chảy thành sông. Sáu vạn người Hung Nô bị Đặng Tắc giết gần như không còn. Thậm chí khi Lý Điển qua sông tới thành Bình Định, mùi máu tanh nồng khiến cho y suýt chút nữa thì nôn.

Nhìn Đặng Tắc mặc trang phục màu trắng, cụt tay đứng đó mà Lý Điển cảm thấy hơi sợ. Lúc trước, Tào Diêm vương đại khai sát giới ở Hứa Đô, nhìn hai ngàn đầu người mà nét mặt vẫn thản nhiên. Khi đó, Lý Điển cảm thấy Tào Bằng là người lòng lang dạ sói.

Nhưng nếu nói trước đây Tào Bằng là người lòng lang dạ sói thì bây giờ Đặng Tắc là cái gì? Chẳng trách mà trước khi ta xuất chiến, Trình Trọng Đức phái người tới nói cho ta không nên đắc tội với Đặng Tắc. Người này mất đi một cánh tay nhưng còn cay độc hơn Tào Diêm vương. Thằng nhãi này đúng là một tên Ma vương giết người không chớp mắt.

Vốn Lý Điển không chịu phục đối với việc Đặng Tắc lập công đầu nhờ chiếm được Bình Định. Nhưng hiện tại nhìn máu tươi nhuộm đỏ cả thành Bình Định, sự khó chịu trong lòng Lý Điển lập tức biến mất.

Thôi đi. Chỉ là chút việc nhỏ, để ý làm gì? Dù sao thì cả nhà Tào Hữu Học cũng không phải là những người bình thường...

Sau khi Đặng Tắc tể dao ở thành Bình Định, Hạ Hầu Lan ở Đại Thành cũng lập tức làm theo. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, liên tiếp tiêu diệt mười hai bộ lạc Hung Nô, giết chết gần ba vạn người. Nếu không có sự cầu xin của Khứ Ti để Hạ Hầu Lan dừng tay thì không chừng trận giết chóc này sẽ có không biết bao nhiêu người phải rơi đầu xuống nữa.

Sau khi Đặng Tắc và Hạ Hầu Lan ra tay, Lý Điển cũng chôn năm vạn người Hung Nô ở thành Cốc La.

Chưa tới mười ngày, người Hung Nô ở Sóc Phương giảm đi một phần ba. Rất nhiều người Hung Nô trốn tới Tiên Ti, thỉnh cầu Tiên Ti che chở. Mà Khứ Ti thấy tình hình như vậy làm sao không hiểu rõ ý đồ thực sự trong lòng Tào Tháo?

Cuối tháng sáu, Khứ Ti phái sứ giả khẩn cầu Tào Tháo chấp nhận cho Hung Nô đầu hàng và chịu sự đồng hóa.

Nam Hung Nô Sóc Phương, bất cứ người nào đầu hàng và chịu giáo hóa đều chuyển tới Ký Châu, Thanh Châu. Còn những người không chịu thì không liên quan tới Khứ Ti.

Tháng bảy năm Kiến An thứ mười bốn, Tào Tháo chấp nhận lời thỉnh cầu của Khứ Ti.

Bất chợt, Tào Chương hạ lệnh, ba quân xuất phát công kích Vũ Đô một đòn cuối cùng.

Ngày tận thế của Lưu Báo đã được báo trước.

.....

Sau khi chiến hỏa của Tịnh Châu bùng phát trở lại thì phía Tây Bắc lại im ắng, lặng ngắt như tờ. Có lẽ bị quân Tào đánh rất khiến cho Mã Siêu cảm thấy sợ hãi nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng đúng vào lúc này, Tào Bằng đột nhiên mật lệnh cho Triệu Vân xuất binh từ thành Long Kỳ đánh lên hồ Tây Hải chứa nước làm muối.

Hồ Tây Hải cũng là chỗ mà rợ Khương phá hủy.

Đối mặt với mật lệnh bất thành linh Triệu Vân cảm thấy hết sức thắc mắc. Chẳng lẽ Tào Bằng muốn chặt một tay của Vương Đẩu Mậu trước rồi mới tiêu diệt rợ Khương? Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng có thể cho nên Triệu Vân không hề phản ứng mạnh. Sau khi từ biệt vợ con, Triệu Vân liền hành quân suốt đêm.

Việc phòng ngự thành Long Kỳ tạm thời do Long Kỳ trưởng tiếp quản. Trên thực tế, chẳng cần Long Kỳ trưởng tiếp quản thì Tào Bằng đóng quân ở ngay Mộc Thừa cốc cách đó có ba mươi dặm. Nếu có chuyện gì xảy ra, Tào Bằng sẽ nhanh chóng xử lý, tiếp nhận quân vụ thành Long Kỳ. Vì vậy mà Long Kỳ trưởng không hề cảm thấy áp lực.

Tới ngày thứ ba sau khi Triệu Vân rời khỏi thành Long Kỳ, Tào Bằng đột nhiên nhận được tin từ Long Kỳ trưởng rằng bên ngoài thành Long Kỳ đột nhiên phát hiện tung tích phỉ tặc, mời Tào Bằng tới thành Long Kỳ thương nghị, quyết định xuất binh tiêu diệt hay không.

Tào Bằng lập tức trả lời Long Kỳ trưởng để cho hắn tiếp nhận quân vụ thành Long Kỳ.

Đêm hôm đó, Tào Bằng dẫn theo Tôn Thiệu và Vương Song tới thành Long Kỳ.

Lúc này, bầu không khí trong thành có chút khẩn trương. Không phải do phỉ tặc đột nhiên xuất hiện xung quanh thành. Mà là do tất cả mọi người kinh doanh trong thành đột nhiên cảm nhận được một thứ áp lực khó hiểu. Trong thành đề phòng hết sức cẩn mật.

- Có điều tra rõ là phỉ tặc ở đâu không?

Long Kỳ Trưởng trả lời;

- Chưa rõ lắm. Nhưng căn cứ vào hành động của chúng thì dường như là giặc Mã Như Phong.

- Mã Như Phong tới đây sao?

629. Chương 696 : Ân Oán Tình Thù

Ban đêm oi bức, sau nửa đêm đột nhiên nổi gió.

Mây đen che trắng, tiếng sấm chớp, bất chợt một trận mưa to trút xuống.

Mộc Thừa Cốc yên tĩnh không một tiếng động.

Tiếng xoong nổi đập vang, đã đến giờ sủ. Ngọn đèn ở cửa viên môn Tào doanh đã tắt, từ xa nhìn lại chỉ thấy những ánh sao thưa thớt. Mưa lớn như vậy, các tướng sĩ quân Tào đều trốn vào trong trướng bông, nhìn qua quân doanh vô cùng yên lặng khiến người khác cảm thấy ngọt ngào khó thở.

Mộc Thừa Cốc nằm ở ngoài thành Long Kỳ ba mươi dặm.

Gọi là một khe cốc nhưng chẳng qua chỉ là một khe sâu, bởi vậy hướng tây xuyên qua khe sâu, đường lớn chia làm hai, một hướng Tả cốc, một hướng Lâm Khương. Hơn nữa, cũng là một quan ải cực kỳ quan trọng của Tây bộ Kim Thành.

Binh mã Tào Bằng đóng quân như thế!

Tiếng sấm ầm vang, thỉnh thoảng có ánh chớp xé rách trời cao. Ánh sáng trắng bệch vụt sáng chợt tắt, khiến Mộc Thừa Cốc càng thêm kinh khủng. Một ánh chớp lại xuất hiện, trong ánh chớp, bên ngoài Mộc Thừa Cốc xuất hiện một đội quân trên mặt bùn đen, nhìn vô cùng đáng sợ. Số người càng lúc càng lớn, đông nghìn nghịt khó có thể đếm được.

Những người này mạo hiểm mưa to lạng lẽ tới gần cốc.

Tiếng mưa rơi, tiếng sấm đã giấu đi tiếng bước chân.

- Giết cho ta!

Ngay khi những người này tới gần sau cốc, chợt nghe có tiếng người hét to.

Trong phút chốc, mấy nghìn người đồng thời hò hét, phóng tới Tào doanh tại Mộc Thừa Cốc. Mà trong Tào doanh lại không có động tĩnh gì.

Đám người đánh lén như thủy triều vọt vào trong Tào doanh.

Xa xa có thể nhìn được lều lớn trung quân đèn đuốc sáng trưng, có bóng người lay động.

Một người có dáng vẻ thủ lĩnh mang theo đại đao sáng bén xông vào trong, cũng không cần nhìn rõ tình huống đã vung đao chém xuống một quân Tào đang trở mình trên mặt đất. Đầu người nhanh như chớp rơi xuống, nhưng không có bất luận tiếng động gì. Người đó vội cúi xuống xem mới phát hiện người kia không ngờ chỉ là một bù nhìn bằng cỏ.

Không hay rồi, trúng kế!

Người đó tiến lên phía trước, đẩy ngã tướng lĩnh quân Tào mặc khôi giáp đang ngồi ở giữa lều lớn.

Tất cả đều là người bù nhìn.

- Trúng kế, chạy mau.

Gã vội vàng lao ra khỏi lều lớn, gào to.

Răng rắc, theo một tiếng sấm sét nổ vang, bao phủ tiếng gào của gã.

Cũng đúng lúc này, tiếng trống trận ù ù nổi lên từ bốn phương tám hướng. Hai bên khe sâu xuất hiện vô số cung tiễn thủ quân Tào nhắm ngay vào khách không mời mà đến đã bị trúng bẫy rập này. Trong tiếng mưa tên rơi là những tiếng gào thét thảm thiết. Từng tiếng gào thê lương nổi lên, quanh quẩn xung quanh Mộc Thừa Cốc. Khách không mời phát hiện trúng kế, lập tức cuống cuống xoay người chạy ra khỏi bên ngoài viên môn.

Có thể nói, tiến vào thì dễ, mà đi ra thì khó.

Một đội Bạch đà binh mặc trọng giáp giáp trụ cầm trường đao đứng bên ngoài viên môn.

Một viên đại tướng đứng đầu, tay cầm một cây chông sắt cái vồ, miệng rống to:

- Không để kẻ nào sống sót, giết toàn bộ.

Trong lúc nói chuyện, bạch đà vương dưới háng lập tức vọt vào đám người.

Chông sắt cái vồ nặng trĩu quét ngang mà đến. Mười mấy khách không mời mà đến nâng đao đón đỡ, chỉ nghe những tiếng gãy binh khí liên tiếp, chông sắt cái vồ mang theo từng chùm sương máu đập những người kia ngã trên mặt đất.

Bạch đà Vương mặc trọng giáp giống như một cỗ xe tăng đầu đá ngang dọc trong đám người.

- Một lũ hề mà cũng dám bí mật đánh úp doanh trại địch?

Đại tướng kia lớn tiếng quát:

- Công tử nhà ta sớm đã chuẩn bị, chỉ chờ những kẻ tặc xuẩn ngốc các ngươi đi tìm cái chết...

- Bạch đà, xung phong.

Một con bạch đà theo viên võ tướng kia nhảy vào trong doanh, ánh đao loang loáng, máu tươi lan tràn.

Cùng lúc đó, trong thành Long Kỳ.

Cửa chính một tòa nhà trọ bị ra, vô số người áo đen đi vào nhà trọ.

Những người này gật đầu với nhau, rồi sau đó lập tức phân tán ra, chạy về hướng hia cửa toàn thành Long Kỳ.

Ở trên đường, một đội người áo đen chạm mặt một đám người khác.

Người cầm đầu kia thân hình không cao, mà hơi mảnh khảnh, trên mặt mang khăn che mặt.

Song phương gặp nhau cũng không mở miệng, chỉ gật đầu lướt qua nhau.

Người áo đen che mặt đi thẳng đến quan dịch.

- Cô nương, xem ra cầu tặc kia vẫn chưa hề phòng bị.

Đứng ở bên ngoài quan dịch, xa xa có thể nhìn thấy hai ngọn đèn bị gió làm rơi trên mặt đất. Cửa lớn quan dịch đóng chặt, bốn phía không có quân tốt thủ vệ. Người áo đen dừng chân, đang quan sát thì có người nói:

- Cô nương, chúng ta ra tay đi. Đoán chừng Khương Vương Tô Uy kia cũng đã hành động.

- Ủ, ra tay đi.

Người áo đen cầm đầu rút bảo kiếm ra, chìa vào quan dịch.

Hơn hai trăm người lập tức từ chỗ tối thoát ra, đánh tới quan dịch. Chỉ thấy động tác bọn họ linh hoạt, đi sát dưới tường quan dịch, hai người một tổ, một người cong người làm ngựa, hai tay vươn ra trước, một người khác bước đi như bay, một chân dẫm lên tay đồng bạn, cả người mượn lực bay lên đầu tường.

Rồi sau đó, lại kéo đồng bạn lên, hai người cùng nhảy vào tường viện.

Không đến một lát, chỉ thấy cửa quan dịch mở ra, hai người áo đen ở sau cửa, ngoắc ra ngoài.

Thủ lĩnh gật gật đầu, cầm kiếm tiến lên vọt vào quan dịch.

- Cầu tặc ở đâu?

- Ngay tại hậu viện, thủ vệ của hãn phần lớn tập trung sau viện, mưa lớn như này chỉ sợ sớm đã ngủ hết rồi.

- Xông vào bắt sống cho ta.

- Nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Tô Đại vương nói không quan tâm sống chết.

Đôi mắt đẹp của thủ lĩnh trợn lên, khẽ quát:

- Là người làm chủ hay ta làm chủ.

- đương nhiên là cô nương làm chủ.

- Vậy người còn chần chờ gì nữa, mau hành động đi.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng thét thảm thiết vọng đến.

- Làm sao vậy?

Thủ lĩnh ngẩn ra, vội vàng bước nhanh về phía trước.

Chạy được vào bước, tai nghe tiếng dây cung rung lên, “vút”, một mũi tên sắc bén theo sát mà đến, thủ lĩnh kia vội vàng lắc người né tránh, chợt nghe phía sau có tiếng kêu thảm, một người áo đen đã ngã vào trong vũng máu.

Một mũi tên nhọn sắc đã cắm vào huyết Thái Dương của hắn, gần như xuyên qua toàn bộ đầu.

Theo mũi tên nhọn này xuất hiện, từ chỗ tối của quan dịch liên tiếp bắn ra hơn mười mũi tên. Những mũi tên bắn lên này không chút tiếng động. Mà người áo đen tập trung trong sân liền trở thành bia ngắm, liên tiếp bị trúng tên.

- Sương phòng!

Thủ lĩnh kêu một tiếng.

Hơn mười người áo đen lập tức hành động đánh tới hai sườn sương phòng. Trong bóng tối, liên tiếp tiếng phá cửa truyền đến, cửa phòng bị đá vỡ. Theo sát sau, chợt nghe có tiếng người đó hô:

- Chạy từ sau cửa sổ, đuổi theo!

Đồng bạn vội vàng vọt vào phòng, nhưng lại phát ra những tiếng kêu thảm liên tiếp, sau đó tiếng động ngừng bật.

Trong lòng thủ lĩnh run sợ, vội vàng nói:

- Đốt lửa!

Ánh lửa lóe lên, chỉ thấy mỗi gian sương phòng đều có hai cỗ thi thể.

Thi thể trên mặt đất đều cắm một lưỡi dao sắc bén, chắc là lúc bọn họ vọt vào phòng bị giẫm phải lưỡi dao sắc bén, sau đó ngã xuống đất, bị cướp đi tính mạng. Cửa sổ mở rộng ra, mưa cuốn vào sương phòng, cuồng phong gào thét.

- Bị mắc lừa rồi!

Thủ lĩnh cả kinh, vội vàng lớn tiếng nói:

- Rút lui!

Nhưng không đợi người áo đen kịp phản ứng, đã thấy cửa chính quan dịch vang lên tiếng đóng cửa ầm ầm.

Trên đầu tường xuất hiện một đám người áo đen, cầm liên nỏ trong tay nhắm vào người áo đen trong viện mà bắn. Trong viện không có bất luận nơi nào để ẩn nấp tránh né, mưa tên mãnh liệt ập tới, người áo đen liên tiếp kêu thảm, thủ lĩnh vội vàng lắc người né tránh sau một cây cột ở hành lang, lớn tiếng hét:

- Mau tránh, tìm nơi tránh đi.

Nhưng nói lại dễ hơn làm.

Người áo đen trong sân viện giống như ruồi bọ không đầu bị bắn chết, có người may mắn chạy vào trong hành lang coi như bảo vệ được tính mạng.

Thủ lĩnh cũng không biết có bao nhiêu đồng bạn bị chết.

Tuy nhiên theo tiếng thét thảm thiết từ trong viện vọng đến, nàng càng vô cùng khẩn trương.

- Cầu tặc, ta liều mạng với người!

Tiếng khóc thét trong viện đã không ngừng kích thích thần kinh của người áo đen.

Mà sau khi đối phương luân phiên công kích đã ngừng bắn tên, biến mất không còn hình bóng. Mùi máu tươi nồng nặc, tràn ngập trong sân, một người áo đen cuối cùng không chịu nổi đã từ sau cột hành lang nhảy ra, vọt vào trong sân.

Một đường trắng khuyết lạnh băng sắc bén xuất hiện, thân thể người áo đen kia còn đang bỏ chạy nhưng đầu thì đã rơi trên mặt đất.

Máu từ lồng ngực phụt ra, thân thể vẫn còn lao về trước.

Bộ dạng quỷ dị kia khiến mọi người đều sợ hãi.

Nhưng không một ai thấy tung tích kẻ địch xuất hiện.

Quan dịch to như vậy lại biến thành một khu vực săn bắn. Tất cả người áo đen đều trở thành con mồi cho đối phương. Ngẫm lại mà buồn cười, giết người lại đổi thành bị người ta giết! Thủ lĩnh dựa vào hành lang, chậm rãi ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên hít một hơi thật sâu, xé khăn che mặt ra.

- Tào Bằng, có gan thì tới giết ta, cần gì phải lén lút.

Nàng bước ra ngoài hành lang, phía sau là tiếng đồng bạn thét gào:

- Cô nương, cẩn thận...

Tuy nhiên lúc này lại không có bất luận động tĩnh gì.

Tiếng sấm chớp, mưa sa gió giạt.

Mưa càng lúc càng lớn, trong viện lại càng yên tĩnh không tiếng động.

Khi thủ lĩnh đứng giữa các thi thể đã lộ ra khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

Mưa làm ướt xiêm y của nàng, lộ ra dáng người thướt tha, nhưng nàng vẫn không có cảm giác, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm.

- Triệu nương tử, quả nhiên là người!

Một lát sau, từ trong một sương phòng vọng ra một thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

Tiếng cửa phòng mở ra, hai người Tôn Thiệu, Đặng Ngải tay giơ cây đuốc đi ra.

Sau lưng bọn họ thông thả chậm rãi bước ra một thanh niên, đúng là Tào Bằng.

Hắn mặc áo bào màu xanh nhạt, bên hông đeo một cái túi, tay không tác sát. Ngay lúc Tào Bằng xuất hiện, một người áo đen ẩn núp ở dưới hành lang đột nhiên thoát ra, giơ cương đao đánh vào Tào Bằng.

- Cẩn thận!

Thủ lĩnh la lớn.

Nhưng không đợi nàng nói hết, Tào Bằng đã dậm chân toàn thân, một quả thiết lưu tinh gào thét bay ra đánh vào giữa mặt người áo đen, sức mạnh kinh khủng trực tiếp đập lõm mặt người áo đen kia. Mặt người áo đen kia đầy máu, trong mắt lờ lờ, ngã thẳng tấp dưới đất, tắt thở.

- Ta muốn biết Tử Long có tham gia vào việc này không?

Tào Bằng không để tâm cổ thi thể kia, mà nhìn chăm chăm vào thủ lĩnh trong viện.

Thủ lĩnh này rõ ràng là thê tử của Triệu Vân, chính là Triệu nương tử có lai lịch không rõ ràng kia.

Trên mặt Triệu nương tử lộ vẻ áy náy, sau đó lạnh lùng nói:

- Tào Bằng, đây là ân oán riêng giữa chúng ta, không liên quan đến phu quân.

- Ân oán riêng tư.

Tào Bằng gật đầu, nheo mắt lại.

Một lát sau, hắn đột nhiên nói:

- Vương Song, động thủ đi.

Một âm thanh bén nhọn vang lên, một đội ám sĩ như quỷ mị từ trên trời giáng xuống. Không ai biết bọn họ đã tiến vào hành lang dài như nào, người nào cũng cầm đoản kiếm và liên nổ trong tay. Người áo đen hoảng sợ, vội đứng lên đón đỡ, nhưng nghênh đón bọn chúng là từng cương nổ rời cung.

Đao ngắn phun ra nuốt vào, biến hoá kỳ lạ khó dò.

Tiếng kêu vừa mới ngân vang lên không lâu đã trở lại.

- Đứng...đứng...

Triệu nương tử la lớn, nhưng ám sĩ sao lại nghe theo mệnh lệnh của nàng. Những ám sĩ này là do A Sử huấn luyện, đã được huấn luyện tại Huỳnh Dương ba năm, so với ám sĩ lúc trước Tào Bằng đưa đến Kinh Châu còn đáng sợ hơn nhiều.

Người áo đen cũng đều là những kiện tốt dũng mãnh, nhưng đối phó với những ám sĩ như quý mị này hoàn toàn không thể chống đỡ được. Trong chớp mắt, gần trăm người áo đen, liền bị ám sĩ rửa sạch không còn...

Những ám sĩ này chậm rãi từ hiên cửa xuất hiện ra, đi tới gần Triệu nương tử.

- Buông binh khí, lập tức buông binh khí!

Triệu nương tử cắn môi mọng đỏ, thậm chí còn tướm máu tươi.

Nhưng nàng cũng biết, đại thế đã không còn rồi.

Tuy rằng bên ngoài quan dịch còn có đồng bạn, nhưng nếu Tào Bằng đã mai phục trong tay, thì chắc chắn đã có chuẩn bị tất cả.

Nàng do dự một chút, đột nhiên mỉm cười:

- Tào Bằng, bỗng cô nương muốn xem người có thể đắc ý được bao lâu?

Tào Bằng mỉm cười!

- Ta vẫn luôn đắc ý như thế, trước cũng thế, nay cũng thế, mà sau này cũng thế.

Triệu nương tử chắc chắn như vậy là nghĩ đến sáu ngàn Khương binh ở ngoài Mộc Thừa Cốc có thể dựa vào, đúng không?

- Người...

- Triệu nương tử, người quá xem thường bản lĩnh Tào mỗ.

Phá Khương kia đúng như tên gọi, kém cỏi không chịu nổi...Năm xưa ta rời khỏi Lương Châu, sao không có chuẩn bị cho sau này chứ? Người nghĩ ta để lại Từ Thứ, Bằng Thống, Giả Tinh chỉ là để trợ giúp cha ta ổn định cục diện không thôi sao?

Ta nói cho người biết, Tô Uy Yên thị cũng là người của ta!

Các người không nghĩ lại mà xem, bộ lạc của cha người thuộc sự cai trị của ta, sao họ không dám nghe theo mệnh lệnh của ta?

Ha hã, trước khi ta đến thành Long Kỳ đã mật lệnh cho quan nội bốn trấn Hà Tây điều động sáu ngàn binh mã đóng ở Tả Cốc. Phía bên Tô Uy vừa mới có hành động thì ta đã chiếm được tin tức. Nói vậy lúc này Tô Uy Phá Khương đã là một cái tên không còn tồn tại trong lịch sử nữa. Kế tiếp chính là Đậu Mậu, người cho là có thể làm gì được ta sao?

Nơi Hà Hoàng, ta đã triệu tập một trăm ngàn đại quân.

Qua đêm nay, ta sẽ phát động tổng tiến công với Đậu Mậu. Ta biết, hắn là Đê Vương, cai trị hơn hai trăm ngàn người Đê, nhưng ta không tin, hai trăm ngàn người kia sẽ chịu chết theo hắn. Ta đã hạ lệnh, những ai chống cự, bất luận nam nữ, bất luận già trẻ, giết! Hai trăm ngàn người Đê của hắn chỉ bằng vài lần giết hại của ta. Một người chết, mười người, một trăm người, một ngàn người, bọn họ không sợ.

Nhưng nếu quả thật chết mười ngàn người, trăm ngàn người...

Ta muốn xem một trăm ngàn người Đê còn lại, còn ai dám đối nghịch với ta?

Triệu nương tử ngơ ngác nhìn Tào Bằng, đột nhiên quỳ sụp xuống đất.

Tào Bằng cười lạnh một tiếng:

- Tiếp theo, ta còn muốn Triệu nương tử giải thích một sự nghi hoặc cho ta...Người và ta có ân oán riêng tư gì?

Triệu nương tử đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Tào Bằng, trong mắt giống như phun hỏa.

- Tào Bằng, người giết cha ta, cướp gia viên của ta, ta với người có thù không đội trời chung.

- Giết cha người, cướp gia viên của người?

Tào Bằng đột nhiên cảm thấy Triệu nương tử trước mắt này dường như có chút quen mắt.

Nếu bỏ bớt đi sự quyến rũ và trưởng thành của thiếu phụ...Hắn vỗ trán, chỉ vào Triệu nương tử nói:

- Mã, Mã, Mã... Người là con gái của Mã Đằng?

Hắn không nhớ được tên đối phương, nhưng trong thành Cô Tang kia, thiếu nữ giống như con báo nhỏ hiện lên trong đầu hắn.

Mã cái gì nhỉ?

- Mã Vân Lộc!

Cuối cùng Tào Bằng cũng nhớ được tên đối phương:

- Người là con gái của Mã Đằng.

Triệu nương tử ngược đôi mắt đầy lửa giận lên căm hận nhìn Tào Bằng, không nói được một lời.

- Áp giải nàng xuống.

Vài tên ám sĩ tiến lên bắt Mã Vân Lộc lại.

Dường như đã tuyệt vọng, Mã Vân Lộc cũng không có phản kháng, để mặc ám sĩ trói mình lại.

- Khoan đã!

Tào Bằng đột nhiên nói:

- Không cần trói chặt, đưa nàng vào trong phòng củi, đợi Tử Long trở về rồi mới xử lý.

Đột nhiên Mã Vân Lộc ngẩng lên nhìn Tào Bằng, hét:

- Việc này không liên quan đến Tử Long. Huynh ấy không hề biết thân phận của ta. Tào Bằng, người muốn giết ta tùy người xử trí, nhưng Tử Long không biết việc này.

- Giờ còn lo lắng cho hắn?

Tào Bằng lạnh lùng cười:

- Yên tâm, không lâu nữa người và hắn sẽ gặp nhau.

Mã Vân Lộc giãy giụa muốn xông lên, lại bị ám sĩ giữ chặt.

- Tử Long vô tội, huynh ấy căn bản không biết ta là ai.

Nếu huynh ấy thật sự tham dự, sao có thể cứu Vương Mãi? Vương Mãi nằm trong kế hoạch của ta, nếu không có Tử Long, hắn chết là cái chắc.

Tào Bằng đang định đi, nghe câu đó đột nhiên dừng bước chân.

- Người là Mã Như Phong?

- Đúng vậy!

Mã Vân Lộc kêu ngạo ngang đầu, lớn tiếng nói:

- Ta chính là Mã Như Phong, thiếu chút nữa đã giết được người huynh đệ kết nghĩa của người. Tào Bằng, người có bản lĩnh sao không giết ta để báo thù cho huynh đệ của người?

Mã Vân Lộc là Mã Như Phong?

Kết quả như thế ngoài dự đoán của Tào Bằng.

Hắn nhìn chằm chằm Mã Vân Lộc, mà Mã Vân Lộc lại ngang đầu, không sợ hãi đối diện với hắn.

Sau một lúc lâu, hắn khe khẽ thở dài:

- Mã cô nương, ta với cha ngươi có thù chung, ta giết hắn, là bởi vì hắn giết phụ thân của Hồ Đầu. Ngươi giết ta, cũng là điều dễ hiểu. Nhưng ngươi sai ở chỗ đã cuốn theo Tử Long vào chuyện này. Ngươi cho là mình chết sẽ chấm dứt được chuyện này sao?

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại đi thẳng.

- Tào Bằng, giết ta đi...

- Vương Song, canh giữ nàng cẩn thận!

Giọng nói lạnh lùng của Tào Bằng vọng đến:

- Nếu nàng thiếu một cọng tóc, ta sẽ hỏi tội ngươi.

- Vâng!

Một thanh niên trắng kiện bước ra trong đám ám sĩ.

Y đi đến trước mặt Mã Vân Lộc, nhìn Mã Vân Lộc, âm thanh lạnh lùng nói:

- Mã cô nương, ngươi đều đã nghe được?

Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng có ý nghĩ gì trong đầu, nếu ngươi chết, Triệu tướng quân mới là người không được trong sạch

Đích thật là Mã Vân Lộc có ý niệm tự tử trong đầu.

Nhưng nghe câu nói này của Vương Song, đột nhiên ngừng giây giụa.

Đúng vậy, nếu nàng chết, Triệu Vân sẽ không được trong sạch.

Một đêm mưa gió qua đi, ánh sáng mặt trời dâng lên.

Mưa rền gió dữ, gột rửa sự oi bức của thành Long Kỳ, thay vào đó là sự mát mẻ.

Mà dân chúng thành Long Kỳ rõ ràng cảm nhận được bầu không khí thành Long Kỳ vô cùng khác thường. Theo một đội quân tốt xông vào nhà trọ, lôi ra rất nhiều người bị trói chặt.

Trong những người này, có người là thương nhân Khương Đề, có khi là chủ quầy nhà trọ.

Đương nhiên, cũng có nhiều gương mặt xa lạ.

Có người quen biết muốn đi lên hỏi quân quan, thì thấy quân quan ngày thường thân thiết lại trừng mắt, lộ sát khí.

- Hỏi thăm làm gì?

- A, chỉ tò mò thôi.

- Quá tò mò sẽ chết người...làm tốt chuyện của ngươi, đừng hỏi nhiều.

- Vâng vâng...

Những người đó túa mồ hôi lạnh.

Đây là chuyện lớn!

Khi đến chính Ngọ, ngoài thành xuất hiện một đội binh mã áp giải tù binh Khương Đề, trực tiếp đóng quân dưới thành. Bằng Thống dẫn theo Sa ma Kha vào thành bắt Tào Bằng, đồng thời đem đầu Tô Uy trình tới trước mặt Tào Bằng.

- Chẳng phải ta đã nói để lại mạng sao?

Về mặt Sa Ma Kha đau khổ nói:

- Công tử, trời tối như vậy, lại mưa lớn như vậy, ta sao có thể biết ai là Tô Uy? Với lại có kẻ động thủ, ta liền cho hấn một đập...Thằng nhãi này cũng rất ẩn tượng, cũng khá khỏe mạnh, nhưng không tiếp được một gậy của ta. Kết quả sau khi nện xuống thì biến thành như này.

Thủ cấp của Tô Uy trong hộp gấp máu thịt bầy nhầy, óc nát bét...

Tào Bằng cau mày, trực tiếp gạt sang một bên.

- Đập người ta thành như này còn mang tới đây làm gì?

- Là Công tử nói: sống phải thấy người, chết phải thấy xác...Ta thấy mang thi thể hơi khó, nên chặt bỏ đầu. Tào Bằng cười khở.

- Thôi, đem đầu này treo ở trên cửa thành thị chúng đi..Cũng không biết có ai còn nhận ra hấn chính là Khương Vương Tô Uy không.

Bàng Thống không kìm nổi cũng cười , xua tay ra hiệu vệ sĩ lại đem đầu Tô Uy mang đi.

- Công tử, tiếp theo có phải là xuống tay với Đậu Mậu không?

Tào Bằng ra sức xoa hai gò má, tinh thần cũng chuyển biến tốt đẹp hơn.

- đương nhiên phải giải quyết Đậu Mậu, tuy nhiên trước tiên phải giải quyết tốt một việc đã.

- Đúng rồi, đêm qua bắt được bao nhiêu tù binh?

- Qua thống kê, chém giết ước chừng hơn ngàn người, tù binh hơn ba ngàn người, hơn ngàn người chạy trốn.

- Giết hết đi!

Tào Bằng khoát tay làm động tác.

- Giết hết?

Bàng Thống lập tức ngăn ra.

Tào Bằng thở dài, trầm giọng nói:

- Năm xưa ta từng nói Khương Hán một nhà.

Ta tự nhận đã hết lòng quan tâm giúp đỡ bọn họ, cho bọn họ đất đai, cho bọn họ nhà ở, cho bọn họ sống những ngày yên lành, thậm chí lúc bọn họ vi phạm pháp luật, ta còn rộng rãi và hậu đãi bọn họ.

Ta đã có lòng tốt, lại bị bọn họ cho rằng ta là kẻ yếu đuối.

Nếu lòng tốt không thể khiến bọn họ thành thật thần phục, vậy thì đơn giản dùng màu và sắt để bọn họ biết rõ tình trạng bọn họ. Bọn họ đều là những người gian ngoan khó thay đổi, giống người Hung Nô, chó chỉ biết ăn phân, hôm nay nhân hậu với bọn họ, ngày mai bọn họ khôi phục chút huyết khí, lại quấy rối tiếp...

Ta cũng không có tinh thần ngày nào cũng chơi đùa với bọn chúng.

Thông báo với Hà Hoàng, ta muốn đầu của Đậu Mậu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Trong vòng mười ngày ta không thấy thủ cấp của Đậu Mậu thì đến lúc đó ngựa đạp Hà Hoàng, thì hoành khắp nơi, máu chảy thành sông, đừng trách ta lòng lang dạ sói.

- Vâng!

Bàng Thống nghe được lập tức hiểu ý Tào Bằng.

Trước diễn đủ rồi, tiếp theo...chính là xem ai hung ác hơn!

Đơn giản chỉ người rộng rãi thôi cũng không thể làm Khương Đề cảm động, phải vừa đấm vừa xoa mới có thể đạt được mục đích.

Tào Bằng thở dài:

- Chỉ tiếc, ứng cử viên Đô úy Tây bộ còn phải suy xét lại lần nữa!

Bàng Thống không nói gì.

- Đúng rồi, Triệu Vân đang ở đâu?

- Đã quay lại...binh mã sở bộ của Công Uy vẫn bí mật giám thị.

Tô Tắc suất lĩnh đại quân đánh hạ đại doanh Phá Khương, Tô Yên thị đã nghe theo lệnh của Công tử không gây khó xử, đã đưa trở về Tây Khương. Binh mã sở bộ của Triệu Tướng quân tính toán chậm nhất thì chính ngọ ngày mai sẽ đến thành Long Kỳ.

630. Chương 697 : Nguyên Vì Hồng Nhan Dứt Bỏ Tiền Đồ

- Công tử, Triệu Vân tướng quân đã tới ngoài thành ba mươi dặm đợi mệnh!

Cả ngày ánh nắng tươi sáng chứ không âm u như mấy ngày trước. Một trận mưa to đã mang đến Hà Hoàng từng đợt mát mẻ. Mặc dù vẫn giữa tháng sáu nhưng đã ngửi thấy được hơi thở của mùa thu. Thảo nguyên Hà Hoàng cây cối xanh tươi, dê bò từng đàn. Loạn Khương Đề dường như cũng không ảnh hưởng quá lớn đến thành Long Kỳ. Một trận giết thảm hôm qua cũng không khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, ngược lại còn nảy sinh sự yên lặng khó hiểu.

Lúc trước Tào Diêm Vương quét ngang Lương Châu, đao mổ rung lên trong tay hắn.

Trong vòng mười ngày mà không thấy đầu Đậu Mậu thì sẽ đem hai trăm ngàn người Đề ở Hà Hoàng máu chảy thành sông!

Một đạo mệnh lệnh này phát ra đã mang đến ảnh hưởng gì cho phản quân Khương Đề? Cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy. Nhưng đối với dân trong thành Long Kỳ mà nói, lúc đao mổ của Tào Diêm Vương vung lên cũng chính là ngày thành Long Kỳ chuyển nguy thành an. Ít nhất bọn họ không phải lo lắng loạn Khương Đề nữa.

Tào Bằng ngồi nghiêm trang trên thính đường, khẽ nhắm mắt lại.

Tin báo của Bàng Thống không khiến hắn dao động mà vẫn ngủ say như trước.

Trong phòng, nhóm bốn tiểu tướng Thái Dịch, Đặng Ngải, Đỗ Thứ, Tôn Thiệu đứng phía sau Tào Bằng.

Mà dưới đường, ngoại trừ Bàng Thống và Giả Tinh ra còn có một thanh niên đứng đó.

Chuẩn xác nói đó là một thiếu niên, ước chừng mười bảy mười tám, vóc người dài cao, tướng mạo thanh tú.

Trong non nớt có trầm ổn giỏi giang.

Đó chính là Mã Tắc.

Trận chiến tại Hạ Tuyền, Mã Tắc bị bắt.

Sau khi được Pháp Chính khuyên bảo, lúc này Mã Tắc mới đầu hàng Tào Bằng.

Đừng nói cái gì mà Mã thị Ngũ Thường, năm huynh đệ nhưng không cùng một thể. Mỗi người đều có ý tưởng, suy nghĩ khác nhau. Lúc trước Mã Thị Ngũ Thường quy hàng Lưu Bị bởi vì Mã Lương làm chủ. “Mã thị Ngũ Thường, bạch mi nhất lương”, Tuy rằng Mã Lương không phải là huynh trưởng trong Ngũ Thường nhưng lại chiếm được địa vị cao trong Ngũ Thường.

Mà sau khi huynh đệ Ngũ Thường quy hàng, vận mệnh lại không giống nhau.

Mã Lương được tín nhiệm nhất, có thể chiếm được địa vị cao, các huynh đệ còn lại hoặc là làm mưu sĩ, hoặc bị bỏ mặc bên ngoài, mà thảm nhất lại là Mã Tắc, đi theo Quan Vũ làm chủ bộ trong quân, tuổi của gã nhỏ, còn Quan Vũ lại ngạo khí nên đương nhiên không được coi trọng. Nếu nói không có oán hận thì không đúng. Hơn nữa đi theo Lưu Bị luôn thất bại khiến Mã Tắc cảm thấy tiền đồ quá xa vời. Lúc này Tào Bằng đồng ý thu nhận gã, cũng là một lựa chọn.

Đương nhiên lúc ban đầu không được đảm đương trọng trách!

Trước một đêm trước khi chiến đấu, Mã Tắc ở trong quân đảm đương là một Đô Bá, dẫn bộ ngăn chặn phá đường lui Khương bình, chém giết hơn mười giám sĩ, được ghi vào bản danh sách trình lên trước mặt Bàng Thống. Hơn nữa, Bàng Thống cũng biết Mã Tắc, biết người này thông minh, chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi, vì thế đã chủ động đề xuất muốn Mã Tắc đến hiệp trợ cho mình. Đương nhiên Tào Bàng không từ chối với đề nghị đó của Bàng Thống, hơn nữa tốt xấu gì đó cũng là một người có tên tuổi trong lịch sử, chỉ là chưa thành danh mà thôi, cũng không thiệt thòi gì.

Vì vậy, Mã Tắc trở thành trợ thủ của Bàng Thống, đảm nhiệm chức vụ Phủ trung tướng quân.

Mà Đường Phương và đám quan lại trong thành Long Kỳ cũng thằm run sợ, cẩn trọng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Gây ra náo loạn lớn như thế, bọn họ tuyệt đối khó tránh khỏi liên quan.

Càng nghiêm trọng chính là Tào Bàng được Đường Phương mời đến thành Long Kỳ thì xảy ra chuyện như vậy. Tuy rằng sau đó Tào Bàng không trách cứ y nhưng khi y nhìn thấy tận mắt cảnh tượng một ngàn đầu người rơi xuống đất ở ngoài thành Long Kỳ, gần Hoàng Thủy thì sợ tới mức cả đêm không ngủ. Hoàng Thủy kia suýt nữa đã bị nhuộm thành màu đỏ. Từng đầu người rơi vào Hoàng Thủy dập dềnh theo dòng nước trôi, đủ để khiến tất cả mọi người đến xem hết cả hồn vía. Đường Phương cả đêm không ngủ ngon, luôn mơ thấy đầu của mình cũng nằm trong dòng người kia dập dềnh trôi theo dòng nước... Đến quá trưa hai mắt vẫn trong trong.

Sau một lúc lâu, Tào Bàng mở mắt.

- Bảo hấn hạ trại, một mình vào thành.

- Vâng!

- Khoan đã..

Tào Bàng lại ngẫm nghĩ một chút, hỏi Mã Tắc:

- Ấu Thường, đi nghênh đón hấn.

Mã Tắc nghe vậy hơi sửng sốt, nhưng rồi chợt hiểu ý Tào Bàng.

Đây là bởi vì Mã Tắc và Triệu Vân quen biết nhau, hai người từng hiệu lực dưới trướng Lưu Bị, cũng có chút tình cảm thân thiết với Triệu Vân. Đương nhiên, Tào Bàng sai Mã Tắc đi đón Triệu Vân là muốn gã lộ ít tin tức cho Triệu Vân. Vị Tiền tướng quân này đúng là rất coi trọng Tư Đãi Giáo úy - Triệu Vân!

Mã Tắc lập tức lĩnh mệnh đi, mà Tào Bàng lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Hấn tin tưởng, Triệu Vân không phản bội hấn.

Nhưng có một số việc, nếu không thử thì không biết đau. Hấn không rộng rãi được như Lưu Bị, cũng không nhiều tâm cơ, ta tin người hay dùng người, ta không tin người, sẽ không dùng người...

Đây là nguyên tắc chuẩn mực của Tào Bàng!

Vấn đề ở chỗ, trong nội tâm Tào Bàng vẫn tin tưởng Triệu Vân.

Nhưng phát sinh ra một chuyện như vậy, nếu nói trong lòng hấn không có gì thì chắc chắn là không đúng.

Cho nên càng nghĩ, vẫn nên quyết định khảo nghiệm một lần. Nếu Triệu Vân dám một mình tiến vào, chứng minh lòng hấn ta không then, mà nếu hấn ta không tới, mặc dù Tào Bàng rất yêu mến Triệu Vân cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Muốn xem cuối cùng Tử Long lựa chọn như nào.

Trong phòng lặng ngắt như tờ đến mức cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy được.

Thời gian lúc này lại trôi quá chậm, tạo nên một cảm giác dày vò. Không chỉ có Tào Bàng, mà còn cả đám người Đường Phương nữa. Bọn họ cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Nháy mắt, thê tử Triệu Vân bất ngờ tạo phản ám sát Tào Bàng. Đây là một chuyện lớn, làm không tốt sẽ liên lụy mọi người.

Mọi người đang nóng lòng chờ đợi, chợt nghe có tiếng bước chân từ bên ngoài vọng tới.

- Tội tướng Triệu Vân bái kiến Công tử.

Một giọng nói vang lên, Tào Bằng đột nhiên mở mắt.

Triệu Vân bị trói chặt đi vào thượng đường, rồi sau đó quỳ gối trước mặt Tào Bằng.

Tào Bằng sững sốt!

- Là tướng quân tự trói mình, không phải Tắc làm.

Mã Tắc vội vàng giải thích, cười khổ.

Khi gã đem sự việc trải qua nói cho Triệu Vân, Triệu Vân cũng chấn động.

Triệu Vân trung trực nhưng cũng không phải thằng ngốc nên lập tức hiểu vì sao lần này xuất binh lại thấy ven đường có chút quái dị.

Lương thảo đồ quân nhu không phải duy nhất được áp giải đến mà là được cấp phát, nếu lúc ấy Triệu Vân có chút hành động khác thường, lương thảo sẽ lập tức bị cắt đứt. Mà trong tay Triệu Vân có mấy ngàn binh mã, cũng sẽ lập tức tán loạn...mà vừa đến nơi thì lại được thông báo triệu về thành Long Kỳ, Triệu Vân còn đang kỳ lạ, bóng dáng kerthuf còn chưa thấy đâu, sao mà đã thu binh rồi? Hơn nữa vì sao trên đường đi luôn luôn có dấu vết quân Tào?

Nay đã hiểu đó là binh mã giám thị y!

Trong lòng Triệu Vân mờ mịt không hiểu gì cả.

Thê tử lập tức biến thành thích khách, y nên lựa chọn như nào? Lúc trước sau khi y cứu Mã Văn Lộc thì cũng không để tâm đến nữa. Nhưng sau khi tiếp xúc, Triệu Vân đã yêu Mã Văn Lộc, sau đó thành thân.

Y là người chất phác!

Hoặc là nói trong tình cảm là một người vô cùng chất phác.

Không dễ dàng yêu, nhưng nếu đã yêu thì yêu hết lòng.

Nhưng hiện tại, nữ nhân yêu thật lòng lại có mục đích riêng...Nàng là giả bộ hay là yêu mình thật lòng? Triệu Vân không biết! Nhưng y biết, mình thật sự yêu Mã Văn Lộc.

Triệu Vân quỳ gối trước thượng đường, tâm tư đầy phức tạp.

Còn Tào Bằng lúc này lại đang giải khúc mắc.

Hắn trầm ngâm một lát, đột nhiên đứng dậy, đi đến sau Triệu Vân, nhận Kinh Hồng Kiếm từ trong tay Mã Tắc, một tiếng “soẹt” vang lên, Tào Bằng đã rút kiếm ra, luồng sáng lạnh sắc bén kinh người.

- Công tử!

Mã Tắc chấn động, theo bản năng lập tức quỳ xuống.

- Tử Long tướng quân không phải là loại người tâm địa khó lường, trong chuyện này hắn không biết gì hết, nếu không cũng sẽ không đơn độc vào thành. Xin Công tử khai ân, tha mạng Cho Tử Long tướng quân! Tắc nguyện lấy tính mạng bảo đảm hắn không hề liên quan đến chuyện này.

- Tướng quân, hãy suy nghĩ kỹ!

Giả Tinh cũng tiến lên khuyên bảo.

Chỉ có Bằng Thống vẫn đứng bên xoa cằm lạnh lùng quan sát.

Mũi kiếm Tào Bằng đâm tới Triệu Vân. Còn Triệu Vân thì nhắm mắt lại, chờ đợi...Tuy nhiên đợi sau một lúc lâu, cũng không gặp động tĩnh. Y mở mắt ra cúi đầu nhìn thấy dây thừng đã được Tào Bằng cắt đứt.

- Tử Long, ngươi theo ta đến đây.

Tào Bằng thu kiếm, xoay người đi đến hậu đường.

Triệu Vân ngạc nhiên sửng sốt trong chốc lát, đứng dậy theo sát Tào Bàng rời khỏi đại sảnh.

Mã Tắc định đuổi theo lại bị Bàng Thống ngăn lại:

- Ấu Thường không cần lo lắng, Công tử không có ý lấy tính mạng của Tử Long tướng quân, nhưng còn một số việc cần phải để Tử Long lựa chọn. Về chuyện này, chúng ta không thể giúp được.

Nói xong y ngồi xuống nhìn đám người Đường Phương.

- Đường Huyện tôn.

- Có hạ quan.

Đường Phương vội vàng đứng dậy, cung kính trả lời.

- Thành Long Kỳ trải qua trận này khó tránh khỏi có chút rung chuyển.

Vẫn còn xin Huyện tôn và các vị đại nhân lo lắng nhiều hơn để nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng thành Long Kỳ. Công tử cũng không muốn nhằm vào Khương Đề, chẳng qua có những người không biết tốt xấu chọc vào Công tử, nên mới phát ra huyết lệnh kia.

Chỉ cần là người có bốn phạm vi dân, làm người thành thật, phục tùng pháp luật thì Công tử sẽ hết sức thân thiện.

Ý tứ này, làm phiền Huyện tôn truyền đạt ra ngoài.

Ta biết Huyện tôn ở thành Long Kỳ đã lâu, cũng được coi là có công lao vất vả lớn nhất, rất được dân chúng và người Khương Đề ở Hà Hoàng tin cậy. Khi ở Lâm Thao, Vương Đô úy từng khen ngợi Huyện tôn, cho nên xin Huyện tôn không cần quá lo lắng, chỉ để tâm làm việc là được. Công tử là người hiểu biết sẽ không đánh chó giận mèo, xin Huyện tôn yên tâm.

Tào Bàng tin cậy Bàng Thống bao nhiêu?

Dù không nói ra nhưng cũng cực kỳ coi trọng.

Lời nói này của Bàng Thống cũng là đại diện cho ý của Tào Bàng.

Trong lòng Đường Phương đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, ngẫm thử phào một cái.

Tuy nhiên, Giả Tinh đứng bên lại cười lạnh nói:

- Đường huyện tôn, thành Long Kỳ là vô can với người, nhưng không có nghĩa là người không có sai lầm. Không nói đến loạn Đậu Mậu, người không có chút tin tức gì, đó là tội không xem xét chu đáo. Đơn giản chỉ nói việc nhiều gian tế lẫn vào thành Long Kỳ như vậy, chẳng lẽ thành Long Kỳ lại không có chút phòng bị nào?

- Việc này...

Mặt Đường Phương lập tức trắng bệch.

Giả Tinh có lai lịch gì?

Đó là con nuôi của Tân Lương Châu Mục Giả Hủ, nói cách khác, một nha nội (con ông cháu cha). Càng không cần nói Giả Tinh địa vị rất cao, nhiều năm ở Lương Châu, trấn thủ huyện Võ Uy, theo dõi Tây Khương, có thể nói là rất có danh vọng.

Lời của hắn ta cũng đại diện cho ý của Tào Bàng.

Điều này khiến cho tâm trạng Đường Phương vừa được thả lỏng lại lập tức căng lên.

Giả Tinh trấn thủ Tây Khương, nhậm chức Trung Lang Tướng Hộ Khương, đương nhiên Đường Phương hiểu rõ.

- Hạ quan đã không làm tròn bốn phạm...

- Hay lắm, Tào tướng quân là người lương thiện, nhưng không có nghĩa là các người có thể lờ là nhiệm vụ.

Việc tướng quân phát ra huyết lệnh cần phải để toàn bộ Khương Đế Hà Hoàng biết.

Phải để bọn họ biết Thiên Triều ta oai nghiêm, không thể xâm phạm. Muốn kiếm ăn ở thành Long Kỳ thì phải tuân theo quy củ của ta, nếu không, đại quân ta sẽ triển khai, đến lúc đó người muốn trốn trách nhiệm cũng không được.

- Hạ quan hiểu, hạ quan hiểu.

Đường Phương túa mồ hôi, sau lưng ướt đẫm.

Trong gian phòng củi hậu viện, Tào Bằng dừng bước.

Hắn nhìn Triệu Vân, sau một lúc lâu trầm giọng nói:

- Tôn phu nhân ở trong, ta vẫn không làm khó nàng.

Việc này là việc nhà người, ta nhúng tay vào không hay.

Trong lúc nói chuyện, Tào Bằng đưa Kinh Hồng Kiếm cho Triệu Vân:

- Tự người đi giải quyết đi.

Sau đó hắn xoay người, khoanh tay mà đứng.

Triệu Vân cầm Kinh Hồng Kiếm trong tay, cảm thấy thanh bảo kiếm yêu quý này nặng ngàn cân. Hai gò má Triệu Vân giật giật, bất chợt sải bước đi vào phòng củi. Vương Song đã sớm được thông báo rút hết ám sĩ canh giữ. Triệu Vân đẩy cửa phòng củi đi vào.

Mã Vân Lộc lặng lẽ ngồi trên đồng cỏ khô trong phòng củi.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, vô cùng xinh đẹp.

Dường như trong giây phút ấy Triệu Vân lại như nhìn thấy Khương nữ nhỏ bé ốm yếu bất lực được y cứu trước đó.

- Cha mẹ muội đều đã mất, trong nhà chỉ còn lại mình muội...

Sau này muội đi theo họ Triệu được không?

Tử Long, sau này muội chỉ có huynh là người thân...

Những lời nói ngày trước vẫn còn vọng ở bên tai.

Bàn tay Triệu Vân đang nắm chặt Kinh Hồng Kiếm trong tay chậm rãi buông lỏng ra.

Khóe mắt ướt ướt, y đứng ở cửa nhìn Mã Vân Lộc, không nói một lời.

Mã Vân Lộc ngẩng đầu, thấy Triệu Vân.

Dung nhan nàng vẫn thanh lệ dịu dàng, yêu kiều như trước đây.

- Phu quân, huynh đã trở lại!

- Vì sao?

- Thiếp thân vẫn luôn chờ huynh trở về...

Trong mắt Mã Vân Lộc loáng nước mắt, lúm đồng tiền trên mặt vẫn động lòng người:

- Có một số chuyện cuối cùng vẫn phải nói cho phu quân biết. Để người khác nói, không bằng để chính thiếp thân nói ra.

Thiếp thân nữa là người Khương!

Phụ thân muội là Mã Đằng, vốn là Tiền tướng quân, Thái Thú Vô Uy.

Vài năm trước, ông đã chết trong tay Tào Bằng. Huynh trưởng thiếp thân là Mã Siêu tiến đến Vô Đô...tiếp đó thiếp thân đến hội hợp cùng huynh trưởng, một lòng muốn báo thù cho phụ thân, vì thế đã giả danh

Mã Như Phong mang theo người làm mã tặc ở Hà Hoàng, châm ngòi gây ly gián quan hệ giữa triều đình và Khương Đề Hà Hoàng, đồng thời tạo nên phiền toái cho quân Tào ở thành Long Kỳ.

Khi phu quân cứu thiếp thân, đó là thiếp thân gặp phải phục kích của Vương Đô úy.

Rơi vào đường cùng, thiếp thân phải khôi phục lại thân phận nữ nhân, mượn danh nghĩa tướng quân để tránh né sự đuổi bắt của Vương Đô úy. Thiếp thân vốn không có ý định ở lại thành Long Kỳ, không ngờ sau khi về nhà biết tin tức Đậu Mậu đã xin huynh trưởng cầu thân muội, vì thế muội trốn đi quay lại Hà Hoàng. Nhưng Hà Hoàng ngàn dặm, thiếp thân lại không có chỗ dung thân.

Lúc đó, thiếp thân nghĩ tới phu quân, vì thế mới đến thành Long Kỳ.

Việc Vương Đô úy bị phục kích, là do thiếp thân gây nên.

Đáng tiếc, kế hoạch vốn viên mãn, nhưng lại bởi sự xuất hiện của phu quân khiến thiếp thân thất bại trong gang tấc.

- Muội...

Đối với những lời giải thích kia của Mã Vân Lộc, Triệu Vân không nghe câu nào.

Y cắn răng, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Muội...từ đầu tới cuối đều là lợi dụng ta, đúng không?

Trong thanh âm run run, đã chứng tỏ giờ phút này nội tâm Triệu Vân không bình tĩnh.

Mã Vân Lộc ngắc đầu, nhìn thẳng vào Triệu Vân.

Đột nhiên nàng mỉm cười!

- Đúng vậy, thiếp thân vẫn luôn lợi dụng tướng quân.

- Vậy muội gả cho ta cũng là vì lợi dụng ta?

- Đương nhiên...tướng quân là chó săn của tiểu tặc, mà tiểu tặc kia lại là kẻ thù giết cha muội, sao muội có thể thật lòng với huynh.

- Muội!

Tim Triệu Vân co giật.

Bảo kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ, y giậm chân tại chỗ, giơ cao bảo kiếm lên, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

Mã Vân Lộc vẫn bình thản như trước, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Xin lỗi phu quân!

Thực ra thiếp thân thật lòng với huynh. Nhưng thiếp thân không thể liên lụy huynh! Trên đời này, khiến thiếp thân áy náy nhất, đó là huynh. Nhưng có thể chết trong tay huynh, là tâm nguyện của thiếp thân. Chỉ mong từ nay về sau huynh có thể thăng tiến, không còn dính dáng đến thiếp thân nữa. Như thế, thiếp thân dù chết cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng Triệu Vân lại không thể nào ra tay được.

Kinh Hồng Kiếm đã giơ lên cao nhưng lại không thể hạ xuống được.

Đột nhiên, Triệu Vân hét lên một tiếng, cầm theo bảo kiếm chạy ra khỏi phòng củi.

Y đến trước mặt Tào Bằng quỳ xuống, hai tay nâng kiếm cao quá đỉnh đầu.

- Công tử, Vân đã phụ kỳ vọng của Công tử.

Hiện nay nàng là thê tử kết tóc se tơ với Vân, Vân thật sự không ra tay được. Vân biết rõ, tội nàng không thể tha thứ, nhưng...

Vân nguyện chết thay nàng, xin Công tử tha cho nàng.

Nàng chỉ là một nữ nhân, sao có thể hại được tính mạng Công tử. Xin Công tử khoan thứ, kiếp sau Vân nguyện làm trâu ngựa cho Công tử.

Trong lúc nói chuyện, Triệu Vân đã chảy nước mắt giàn giụa.

Còn ánh mắt Tào Bằng thì phức tạp nhìn Triệu Vân, rất lâu sau nhận lấy Kinh Hồng Kiếm trong tay Triệu Vân.

- Tử Long, người khiến ta rất thất vọng.

Hắn đột nhiên quát lớn:

- Đại trượng phu sợ gì không có vợ. Người vốn có tiền đồ tốt, vì sao phải chịu bị nữ nhân này lừa gạt mà chết? Người cũng biết, lúc người xuất chinh ta đã viết tấu chương chuẩn bị trình báo Đại vương bổ nhiệm người làm Đô Úy Tây bộ. Nhưng không ngờ người...người lại kém cỏi như vậy.

Trong lúc nói chuyện, Tào Bằng nhấc chân đá Triệu Vân ngã trên đất.

Cú đá này rất độc khiến trán Triệu Vân chảy máu.

Triệu Vân đứng lên, lại quỳ gối trước mặt Tào Bằng.

Y cũng không nói gì, chỉ liên tiếp dập đầu, liên tiếp cầu xin cho Mã Văn Lộc.

Đứng ở cửa phòng củi, Mã Văn Lộc cũng lệ rơi đầy mặt. Sống bên Triệu Vân gần một năm, nàng sao không biết phu quân là nam tử cao ngạo? Lúc trước vì bất đắc dĩ mà hàng Tào Bằng, nhưng lúc đi vào thành Long Kỳ, cũng là lúc lòng mang đầy hy vọng. Mà nay Triệu Vân vì một nữ nhân mà khổ sở cầu xin Tào Bằng. Mã Văn Lộc cắn nát môi nhưng không hề có cảm giác.

Trên mặt Tào Bằng đầy vẻ tàn nhẫn, chậm rãi giơ Kinh Hồng Kiếm lên.

- Tử Long, người cũng biết ta đã ký thác bao kỳ vọng ở người không?

Ta biết, người là tráng chí không thù, cho nên lúc phái người tới thành Long Kỳ, ta đã đặc biệt viết thư cho Hồ Đầu, bảo hắn chiếu cố người thật tốt, nhưng người lại khiến ta quá thất vọng, khiến ta quá thất vọng!

Người nhìn bộ dạng của người xem, ta sao có thể giao thành Long Kỳ, giao phó Hà Hoàng cho người được nữa.

Triệu Vân ngẩng đầu:

- Vân cũng biết được công tử ưu ái.

Nhưng cha mẹ Vân mất sớm, anh trai và chị dâu chết vào tay giặc đen, cả đời Vân phiêu linh. Ba mươi sáu năm cuối cùng đã gặp và yêu một nữ nhân, khiến Vân cảm nhận được sự ấm áp gia đình. Nay Vân cũng biết nàng là tử tội, nhưng Vân vẫn bằng lòng đổi mạng cho nàng. Bởi vì...bởi vì...

Triệu Vân nức nở:

- Nàng là thê tử của ta.

- Phu quân!

Mã Văn Lộc nghe đến đó không kìm nổi lòng hét lên đau đớn, xông đến.

- Việc này là do một mình Mã Văn Lộc ta gây nên, không liên quan đến phu quân.

Tào Bằng, người muốn giết ta thì hãy ra tay, không dính líu đến phu quân ta. Huynh ấy là người tốt, hơn nữa lại trung thành và tận tâm với người, chưa bao giờ có ý phản bội. Người không thể giết huynh ấy, nếu muốn giết thì hãy giết ta, sẽ do Mã Văn Lộc ta gánh chịu hết!

Ánh mắt Tào Bằng lạnh lùng chăm chú nhìn hai người.

- Chỉ sợ người gánh cũng không được!

Hắn đột nhiên sáng giọng:

- Tử Long, nếu ngươi bằng lòng vì người phụ nữ này mà buông bỏ tiền đồ của mình, buông bỏ tính mạng của mình...

Ta chỉ có một câu: Ngươi thật sự không hối tiếc!

- Vâng, tuyệt đối không hối tiếc!

Sự giận giữ trên mặt Tào Bằng càng tăng, đột nhiên giọng cao Kinh Hồng Kiếm lên.

- Dừng tay, dừng tay!

Vương Song mang theo vài tên ám sĩ tiến lên kéo Mã Vân Lộc ra, Mã Vân Lộc giấy dựa, lớn tiếng la lên.

- Thiếp thân biết ai là nội ứng Quan Trung!

- Hử?

- Vi Tòng, là Vi Tòng...còn có Hoàng Nông Dương Phạm.

Mã Vân Lộc thật sự sốt ruột:

- Vi Tòng và Dương Phạm bí mật câu kết với đại huynh ta, mưu đồ bí mật Quan Trung...Tào Bằng, ngươi không được giết phu quân, ta không báo thù, ta không bao giờ báo thù nữa...không bao giờ hận ngươi nữa....Ngươi không được giết huynh ấy.

Tào Bằng chậm rãi buông bảo kiếm trong tay xuống.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn Triệu Vân và Mã Vân Lộc, một lát sau khe khẽ thở dài, xua tay ra hiệu, Vương Song buông Mã Vân Lộc ra.

- Phu quân, muội xin lỗi, xin lỗi!

Mã Vân Lộc nhào vào ngực Triệu Vân, khóc lớn.

- Vừa rồi thiếp thân gạt huynh...huynh là phu quân của thiếp, cả đời cũng vậy, thiếp thân chỉ không muốn liên lụy đến huynh.

- Vân Lộc!

Triệu Vân ôm chặt Mã Vân Lộc.

Tào Bằng nhìn hai người, nở nụ cười thản nhiên.

- Ta dù không phải là người tốt nhưng cũng không phải là người phá duyên người khác.

Quê Trung Dương ta có một câu, gọi là dù phá mười thành cũng không phá nhân duyên. Tử Long, hãy quý trọng nàng. Mã cô nương, hy vọng ngươi từ nay về sau đừng lừa gạt Tử Long nữa. Hắn không phải là người dễ kích động tình cảm, nhưng một khi tình cảm bị kích động thì lại như người điên...Các ngươi, đi thôi!

Tào Bằng nói xong, đặt lại Kinh Hồng Kiếm trên mặt đất, xoay người rời đi.

Hai người Triệu Vân và Mã Vân Lộc ngơ ngác ngồi đó, một lát sau, Triệu Vân nói:

- Vân Lộc, ta sẽ không rời khỏi Công tử.

Tại Trường bản pha, ta đã từng thề nguyện trung thành với Công tử.

Mà nay...

Mã Vân Lộc nhẹ nhàng lau vết máu trên trán y, dịu dàng nói:

- Lựa chọn của phu quân cũng là lựa chọn của thiếp thân.

- Vậy còn huynh trưởng của muội...

Trong mắt Mã Vân Lộc ánh lên tia tức giận:

- Huynh ấy vì nghiệp lớn muốn gả thiếp thân cho Đậu Mậu. Đây là lần cuối muội giúp huynh ấy. Mà nay Mã Vân Lộc đã chết, chỉ còn lại Triệu nương tử thôi!

Triệu Vân ngăn ra, chợt mừng rỡ.

Y nhặt Kinh Hồng Kiếm lên, cầm tay Mã Vân Lộc đuổi theo Tào Bằng.

- Công tử, Triệu Vân vẫn muốn hiệu lực cho Công tử.

Tào Bằng khựng người lại, cười:

- Tử Long muốn ở lại cũng được, nhưng tiền đồ kia...

- Vân không vì tiền đồ, mà nguyện dẫn ngựa khêu đèn vì Công tử.

Tào Bằng không nói gì, trầm ngâm thật lâu rồi xoay người đi.

- Công tử!

- Ngày mai đến Phi đà báo danh đi... Về phần tương lai người có tiền đồ gì, còn phải xem người ra sức!

Tào Bằng không hề dừng bước, chỉ vẫy vẫy tay.

Triệu Vân quỳ xuống, Mã Vân Lộc cũng phủ phục trên mặt đất theo Triệu Vân.

- Vân dù thịt nát xương tan cũng không phụ ân sâu của Công tử!

631. Chương 698 : Quân Hán Đến Đây

Tứ Chi Hà Thủ nằm ở vị trí trung tâm Hà Hoàng, cũng là nơi tụ tập dân cư người Đê.

Nói đến người Đê, thời thủy tổ cũng rất khó giải thích rõ ràng. Nghe nói thuộc một nhánh của người Khương, cho nên cho tới nay đều lấy tên là Khương Đê. Hà Hoàng lạnh nghèo, nhưng đất đai tại Tứ Chi Hà Thủ phì nhiêu, bò dê hàng đàn, trở thành đất lành cho người Đê. Từ Tây Hán tới nay, số lượng người Đê di chuyển tản mát khắp các nơi Quan Trung.

Thành trì Tửu Tuyền cũng có người Đê, quận Hà Tây cũng có bộ lạc người Đê.

Nhưng đại bộ phận người Đê vẫn tập trung ở vùng Hoàng Trung và Hà Hoàng.

Dựa vào thổ địa rộng lớn của Hà Hoàng, bọn họ ở nơi này tự do sinh sản sinh lợi. Từ thời Đông Hán tới nay đã mấy lần tạo phản, mang đến sự uy hiếp rất lớn cho nước Hán Đế.

Hà Hoàng Đê Vương Đậu Mậu trên bốn mươi, tinh lực dồi dào.

Vóc người y không cao, cũng chỉ khoảng 160cm, nhưng lại cực kỳ tráng kiện, cao to lực lưỡng.

Đậu Mậu tham tiền háo sắc, trong trường đã có gần hơn sáu mươi thiếp thất, trong đó có không ít nữ tử người Hán được cướp đoạt Đả Thảo Cốc từ Quan Trung, đồng thời cũng có rất nhiều nữ tử Hung Nô, Yết Hồ, Tiên Ti, Khương Đê.

Dựa vào vũ lực hùng mạnh nên đã xưng bá xưng vương ở Hà Hoàng.

Tuy nhiên trước đó, Đậu Mậu cũng không hề xúc phạm đến lợi ích Tào thị, cho nên Tào Bằng cũng không hề để tâm đến người này.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Hà Hoàng đã có hương vị mùa thu đậm đà.

Trời xanh ngắt, mênh mang.

Cảnh sắc Hà Hoàng bao la hùng vĩ như Mạc Bắc đầy mê người.

Trong Vương trường màu vàng chói, Đậu Mậu ôm một mỹ thiếp nghị sự cùng mọi người.

Cảnh cáo của Tào Bằng đã truyền khắp Hà Hoàng.

Không ít người cảm thấy sợ hãi, cho nên nơm nớp lo sợ hỏi:

- Đại vương, Tào Bằng kia đã phát ra mệnh lệnh đuổi giết Đại Vương, mà thời gian đã càng lúc càng gần, vậy phải làm thế nào đây?

- Sợ cái gì!

Đậu Mậu nhếch miệng, dùng bàn tay to vuốt ve bộ ngực đầy đặn của mỹ thiếp.

Đôi bờ ngực trắng ngọc kia gần nắn bóp gần như bị biến dạng, tuy mỹ thiếp bị đau nhưng lại không dám mở miệng mà chỉ yên lặng chịu đựng.

- Tứ Chi Hà Thủ của ta có một mười vạn hùng binh, ngay cả Tô Uy Phá Khương cũng không thể sánh được.

Đừng nói Tào Bằng muốn đối phó với ta, còn phải xâm nhập vào Hà Hoàng, đồng thời việc cung ứng đồ quân nhu lương thảo cũng là một phiền toái lớn. Cho nên, chớ vị đừng lo lắng, cho dù là Tào Bằng kia có đánh tới, ta sẽ để hắn tới được mà không đi được.

Còn về lời cảnh cáo kia?

Nếu ai có bản lĩnh, cứ đến thử xem.

Đôi mắt quét nhìn mọi người trong trường, sáng sắc bén.

Tất cả mọi người ngậm miệng lại, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Đậu Mậu.

Nói thật, huyết lệnh mà Tào Bằng phát ra thật sự đã khiến nhiều người sợ hãi. Nhưng nghe Đậu Mậu nói vậy hình như cũng có lý. Từ thành Long Kỳ một đường tới đây phải qua cánh đồng hoang vu ngàn dặm, hẳn sao có thể vận chuyển được đồ quân nhu lương thảo?

Tứ Chi Hà Thủ có mười vạn hùng binh, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Cộng thêm hung danh Đậu Mậu, ngay lập tức đã khiến nhiều người an lòng.

Thời gian một ngày lại trôi qua.

Tào Bằng ra hạn định là mười ngày, trong chớp mắt đã tới.

Người Đê tại Hà Hoàng yên lặng không có bất cứ động tĩnh gì. Mà Tào Bằng thì sao, cũng không khởi binh tiến về phía tây để công kích người Khương ở Hà Hoàng.

Hóa ra người này cũng chỉ phô trương thanh thế mà thôi!

Chiến sự ở Tịnh Châu sau khi tiến vào mùa thu thì dần dần đi đến hồi kết thúc.

Quân Tào hưng thịnh, uy hiếp bức người, sau khi đã liên tiếp công chiếm Ngũ Nguyên, Vân Trung lại tiếp tục kéo dài dọc hướng Mạc Bắc. Tám trấn Mạc Bắc Hà Tây lúc này mới bộc lộ tác dụng cực kỳ quan trọng. Dựa vào tám trấn này, quân Tào không phải lo chiến tuyến quá dài mà không sợ lương thảo không đủ. Vì thế, Tào Tháo hạ lệnh vượt qua Hà Sáo tiếp tục lên phía Bắc. Giữa tháng bảy, Tào Chương công chiếm thành Thụ Hàng, Nam Hưng Nô diệt vong.

Chỉ có điều quân Tào bức người cũng khiến dị tộc trên thảo nguyên sợ hãi.

Sau khi Yến Lệ Du chết trận, trung bộ Tiên Ti và Đông Bộ Tiên Ti hợp làm một, thực lực của Kha Bỉ Năng tăng vọt nên đã nảy sinh dã tâm đối với Trung Nguyên. Nhưng bởi vì trước đó Hàng Ti và Đàn Chá làm khó dễ khiến Kha Bỉ Năng có chút đau đầu.

Mà nay, Hàng Ti rời xa Hà Sao định cư ở Trung Nguyên.

Đàn Chá đơn độc khó chống đỡ, đúng là thời cơ tốt để dụng binh.

Kha Bỉ Năng quyết định tuyên chiến với quân Tào

Nhưng không chờ Kha Bỉ Năng động thủ, Đàn Chá Tiên Ti đột nhiên phát sinh bạo loạn. bộ lạc đại nhân Hồng Đô dưới trướng Đàn Chá vào một đêm tối gió lớn trong tháng đã triệu tập thuộc cấp xâm nhập vào vương trướng, chém giết cả nhà Đàn Chá.

Ngay tức khắc, Hồng Đô đã khống chế Tiên Ti vương, cũng chính là Đan Thạch Hòe con trai của tổ lợi, tuyên bố quy thuận Tào Tháo!

Gần như là cùng lúc, Tào Tháo từ Nghiệp Thành truyền ra chiếu lệnh: bổ nhiệm Hoàng Trung làm Thái Thú quận Hà Tây, cũng bổ trí thêm ba trấn ở quận Hà Tây; phong Đặng Tắc làm Quảng Mục Hương Hầu, đảm nhiệm Tịnh Châu Mục, Lý Điển được phong làm Bái Độ Liêu tướng quân; Trương Liêu làm Trấn Bắc tướng quân; Tào Chương làm Chinh Bắc tướng quân; bổ nhiệm Hồng Đô làm Hộ Tiên Ti Trung Lang Tướng, phong làm Quảng Đình Hầu.

Đồng thời, Tào Tháo lại hạ chiếu, lấy danh nghĩa Hán Đế tôn Tổ Lợi làm Thiên Vu Tiên Ti, hủy bỏ danh hiệu Tiên Ti Vương.

Nói cách khác, Tổ Lợi là người đứng đầu Tiên Ti duy nhất được Hán thất thừa nhận.

Về phần Kha Bĩ Năng, chỉ là loạn thần tặc tử của Tiên Ti mà thôi...

Tiếp đó, Tổ Lợi lấy danh nghĩa con trai của Thạch Hòe liên hợp Hoàng Trung, Hồng Đô nhanh chóng thôn tóm tây bộ Tiên Ti.

Kha Bĩ Năng biết được tin tức quá sợ hãi.

Y có tâm độ sức với quân Tào, nhưng dưới tình huống như vậy không thể không tạm thời dừng binh.

Thâu tóm phía Đông Tiên Ti, y cần phải có một quá trình tiêu hóa; cũng như vậy, bất luận là quân Tào hay là Tổ Lợi của Tây bộ Tiên Ti đều cần một thời gian để tiêu hóa thành quả thắng lợi mà mình giành được.

Đây sẽ là một thời gian ngắn ngủi để nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Có lẽ một năm, có lẽ hai năm...

Tuy nhiên từ khi quân Tào vượt qua Hà Sáo chiếm lĩnh thành Thụ Hàng, thì sự uy hiếp đối với Tiên Ti ngày một gia tăng!

Ánh nắng đầu thu vô cùng ấm áp.

Trong lúc Hứa Đô còn đang bao phủ bởi ánh nắng gay gắt của cuối thu, thì Hà Hoàng lại vô cùng mát mẻ.

Xuôi theo Hoàng Thủy, một đội ngũ từ từ tiến lên đi đến ngoài thành Long Kỳ.

Long Kỳ Trường Đường Phương dẫn các quan viên ra khỏi thành nghênh đón, chỉ thấy người đi đầu là một thanh niên ước chừng ba mươi tuổi, cử chỉ nho nhã, vóc người đơn bạc, hai gò má góc cạnh rõ ràng như đao tước. Ngũ quan đoan chính, ánh mắt sáng ngời, trên người mặc áo dài màu nguyệt sắc, khoác một chiếc áo lông cừu xanh, cười một con Đại Uyển Lương Câu, khí chất vô cùng đặc biệt.

- Long Kỳ Trường Đường Phương cung nghênh Tào Đô úy.

Đường phương nhận rõ cờ hiệu, vội vàng tiến đến hành lễ với người thanh niên kia.

Nam tử xuống ngựa nâng Đường Phương lên, ánh mắt đảo qua lộ vẻ kinh ngạc, khẽ hỏi:

- Sao không thấy Tiền tướng quân?

- Việc này...

Đường Phương do dự một chút, hạ giọng nói:

- Mời Tào Đô úy vào thành nói chuyện.

Thanh niên này tên là Tào Hưu, tự Văn Liệt.

Cũng giống như Tào Bằng, Tào Hưu cũng là tộc tử của Tào Tháo, lại rất được Tào Tháo sủng ái. Tào Bằng được Tào Tháo gọi là “Hận không thể làm thân tử”, biểu lộ sự cưng chiều và tín nhiệm của Tào Tháo với Tào Bằng; Còn Tào Hưu lại được Tào Tháo gọi là “thiên lý mã của ta”, cũng được Tào Tháo tin một bề và coi trọng.

Luận tuổi, Tào Hưu lớn hơn Tào Bằng.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của Tào Bằng, ít hoặc nhiều đã bị lu mờ dưới hào quang của Tào Bằng

Trên thực tế Tào Hưu có năng lực cực kỳ trác tuyệt!

Có người nói Hồ Báo kỵ là một tay Tào Thuần thiết lập nên, nhưng thực tế huấn luyện và quản lý hàng ngày đều là do Tào Hưu phụ trách.

Trận chiến U Châu chấm dứt, Tào Hưu bị nhiễm phong hàn nên ở lại Nghiệp Thành tịnh dưỡng.

Sau khi bình phục thì Tào Tháo đã quay về Hứa Đô.

Đầu năm, Mã Siêu gây loạn, Tào Tháo ngoài phái Tào Bằng tiến vào Tây Bắc ra còn mật lệnh Tào Hưu làm Kỵ Đô úy, hiệp trợ Tào Hồng chống đỡ Mã Siêu. Tào Hồng có thể kiên trì đến hiện tại cũng là nhờ Tào Hưu.

Vương Mãi bị trúng mai phục, bản thân bị trọng thương.

Tào Bằng vốn có ý phái Triệu Vân tiếp quản Đô úy Tây bộ, nhưng bởi vì chuyện Mã Văn Lộc nên Tào Bằng không thể không thay đổi chủ ý.

Thưởng phạt cần rõ ràng!

Triệu Vân bị giáng xuống làm một tiểu binh ở Phi Đà binh.

Bởi vậy, Đô Úy Tây bộ trống không, sau khi Tào Bằng suy nghĩ kỹ đã quyết định xin Tào Tháo bổ nhiệm.

Hoàng Trung thuận lợi đến Hà Tây đảm nhiệm chức Thái Thú quận Hà Tây, như vậy có qua có lại mới toại lòng nhau, Tào Bằng quyết định xuất ra Đô Úy Tây bộ để tránh người ta cảm thấy hắn nắm giữ Lương Châu, mưu đồ gây rối. Trên thực tế, lực lượng của hắn ở Lương Châu đã bị suy yếu khá nhiều. Đặng Phàm, Phan Chương bị điều đi Kinh Châu, Triệu Cù đảm nhiệm Đô Hộ Tây Vực, mà Bộ Chấn hiện nay cũng đang chạy tới Nghiệp Thành. Kể từ đó, quyền khống chế bốn quận Kim Thành, Vô Uy bao gồm cả An Định và Bắc Địa đều trả lại cho Tào Tháo. Mà thực tế hiện nay Tào Bằng đang nắm giữ chỉ còn lại hai nơi là Hán Dương và Hà Tây. Tuy rằng quận Trương Dịch cũng nằm trong tay Mạnh Công Uy, nhưng lực lượng cũng không mạnh mẽ.

Mạnh Kiến đảm nhiệm Thái Thú Trương Dịch, đổi lại đảm bảo lợi ích buôn bán hành lang Hà Tây của Tào Bằng, là lợi ích phi chính trị.

Nếu đã như thế sao không hào phóng một chút?

Tào Bằng trình thư lên Tào Tháo không lâu, Tào Tháo liền hạ lệnh bổ nhiệm Tào Hưu làm Đô úy Tây bộ.

Tào Hưu, người cũng như tên.

Đó là một người thích đọc sách, nho nhã; nhưng đồng thời cũng là như nóng nảy, thủ đoạn cứng rắn, mạnh mẽ. Thống trị Hà Hoàng cần phải người như thế. Trong tấu chương của Tào bằng còn đặc biệt nhắc tới điểm này, vì thế Tào Hưu lập tức được bổ nhiệm.

Mà Tào Bằng cũng làm việc sáng khoái khiến Tào Tháo vô cùng hài lòng.

Sau khi bổ nhiệm Tào Hưu làm Đô Úy Tây bộ, Tào Tháo chợt hạ lệnh lấy Từ Thứ làm Thái Thú quận Lũng Tây, cũng bổ nhiệm Hách Chiêu làm Đô úy Nam bộ. Đô úy Nam bộ cũng tính chất giống Đô Úy tây bộ, chủ yếu là theo dõi Hoàng Trung. Hơi thấp hơn so với Thái Thú quận Lũng Tây, nhưng không lệ thuộc sự cai quản của quận Lũng Tây, quyền lực lại rất nhiều.

Tào Bằng xuất ra Đô Úy Tây bộ lại giành được chức vụ Thái Thú Lũng Tây và Đô Úy Nam bộ.

Ít nhất người bên ngoài thấy đó là quân thần hiểu nhau tuyệt đối, tín nhiệm lẫn nhau.

Tào Hưu cũng không phải là người khư khư theo luật pháp.

Nghe Đường Phương nói, gã lập tức bừng tỉnh, nhất định là Tào Bằng đã có an bài khác.

- Vậy thì vào thành rồi nói chuyện.

Tào Hưu lên ngựa, Đường Phương đi trước dẫn đường.

- Nay tin đồn Hà Hoàng lớn mạnh, Tào tướng quân nhiệm phong hàn, ốm không dậy nổi.

- Ồ?

Tào Hưu ngẩn ra, nét mặt nghiêm trọng.

- Tuy nhiên, nay Tào tướng quân cũng không ở thành Long Kỳ?

Tào Hưu gật đầu, chợt hỏi:

- Sở bộ của Mạnh Kiên Tô Tắc nay ở đâu?

- Tô Thái Thú vào mười ngày trước đã bí mật vượt quá bốn nhánh khúc sông đi về hướng tây gần Khuynh Sơn.

Mạnh Thái Thú thì ở lại Diêm Trì, đang chỉnh đốn và sắp đặt binh mã.

Tào Hưu đột nhiên mỉm cười:

- Chắc là Hữu Học không chịu đựng nổi sự cô quạnh nên đã do đường tại Tứ Chi Hà Thủ?

- Đúng vậy.

Hai người vừa đi vừa thì thầm nói chuyện với nhau, rất nhanh đã đến thành Long Kỳ, đi tới phủ Đô Úy Tây bộ.

Thủ vệ phủ Đô Úy Tây bộ vẫn rất nghiêm mật.

Tào Bằng cũng không bởi vì Tào Hưu đến mà lơ là việc bảo vệ phủ đệ.

- Hữu Học là người có tâm.

Tào Hưu đi vào Đô úy phủ, đột nhiên hỏi:

- Nói vậy bên ngoài đồn đại Tào tướng quân tĩnh dưỡng tại phủ Đô Úy là thật.

Đường Phương lập tức mỉm cười!

Y lấy ra một phong thư, đưa cho Tào Hưu.

Tào Hưu tiếp nhận đọc: Thân gửi huynh Văn Liệt.

Nét bút cứng cáp, sắc dấu ngân câu. Tào Hưu như cảm thấy một luồng sát khí ập vào mặt, không kìm nổi khen:

- Chữ đẹp!

Chữ Tào Bằng không đẹp, lúc trước có tiếng là thế.

Nhưng lại không ai để ý việc này, bởi vì ai nấy đều biết rằng, Tào Bằng lớn lên ở núi Trung Dương, không được học hành đến nơi chốn, rồi sau đó có thành tựu, tất cả đều là do hấn chiến đấu mà có. Nhưng Tào Bằng vẫn rất không vui, nên sau khi cưới Hoàng Nguyệt Anh đã khổ luyện thư pháp, dần dần đã có phong cách riêng.

Lần đầu tiên, tấu chương của hần là Hoàng Nguyệt Anh viết thay.

Tào Tháo nói:

- Hữu Học quá mức văn tú!

Đến sau này Tào Bằng có thành tựu về thư pháp, Tào Tháo khen ngợi:

- Hữu Học có thể đơn độc đảm đương một phương rồi!

Chữ, là mặt mũi.

Viết chữ đẹp, tuyệt đối là một chuyện thể hiện sĩ diện.

Tào Hưu mở thư, neho mắt đọc xong, lắc đầu cười khổ:

- Nay Hữu Học đã được phong quan Tư Đãi Giáo Ủy, chỉ dưới Vệ tướng quân, ngang với tứ chinh tướng. Sao có thể giống như trước kia thích đấu tranh anh dũng?

Hắn dẫn theo bao nhiêu người đi tới Tư Chi Hà Thủ?

- Bẩm Đô Ủy, Tào tướng quân ngoại trừ dẫn bản bộ Bạch Đà binh và Phi Đà binh ra còn có điều động bốn ngàn tinh binh của năm trấn Hà Tây, tổng cộng có năm nghìn năm trăm người, đều là kỵ quân, một người hai ngựa.

- Hả?

Tào Hưu giật mình, vội hỏi:

- Vậy mang theo bao nhiêu đồ quân nhu?

- Chỉ mười ngày lương thực.

- Hự!

Ngay tức khắc Tào Hưu như nghệt thở.

Năm nghìn năm trăm người mà chỉ mang mười ngày quân lương. Hữu Học, người điên rồi phải không?

Chẳng lẽ người không biết Đậu Mậu kia có trên trăm ngàn tinh binh trong tay, người chỉ điểm ngàn ấy binh mã, sao có thể đối phó được?

Nếu chẳng may Tào Bằng có gì suýt, vậy thì tuyệt đối là một chuyện lớn.

Cái khác không nói, đơn giản chỉ nói đến cơn giận lôi đình của Tào Tháo là sẽ không biết có bao nhiêu đầu người sẽ rơi xuống đất...

Tuy nhiên, Tào Hưu chợt hiểu ý của Tào Bằng.

“Hữu Học là muốn tặng công thảo phạt phản nghịch cho ta.”

Gã thân là Đô Ủy Tây bộ nhưng lại không có căn cơ và uy vọng ở Lương Châu. Chỉ dựa vào thân phận tộc tử của Tào Tháo chỉ sợ khó mà khiến kẻ dưới phục tùng. Lúc trước những gì Tào Bằng đã trải qua ở Hà Tây, Tào Hưu cũng từng nghe nói đến. Ngay cả một đám man di không coi triều đình ra gì, nếu không có sau này Tào Bằng dùng võ lực quét ngang Lương Châu thì cũng không có uy vọng ngày nay.

Tào Hưu phải nhanh chóng thành lập công huân mới có thể đứng vững gót chân.

Nếu theo tính tình Tào Hưu, chắc chắn gã sẽ đứng vững gót chân, mà như thế Tào Bằng cũng sẽ không thúc giục Tào Hưu, nếu không rất dễ tạo ra hiểu lầm. Tất cả mọi người đều là tộc tử của Tào Tháo, cũng được Tào Tháo yêu mến, không cần thiết phải làm việc này để mọi người cùng khó xử, đến cuối cùng là kẻ thù của nhau.

Cho nên Tào Bằng xuất kích!

Nhưng công lao vẫn ghi trên người Tào Hưu.

Đây không chỉ là riêng công lao cho Tào Hưu, mà cũng là thúc đẩy Tào Hưu có quyết tâm.

- Mạnh Kiến ở Diêm Trì có bao nhiêu binh mã?

- Bẩm Đô Ủy, hiện nay Diêm Trì có khoảng tám ngàn binh mã.

- Truyền lệnh của ta, ngay tại Kim Thành chiêu mộ binh mã, ta muốn trong vòng ba ngày có được hai vạn quân tốt. Nếu không làm được thì hãy nhượng lại chức Thái Thú Kinh Thành, tự mình đi thỉnh tội với Đại vương; còn nữa, truyền lệnh hai quận Bắc Địa, An Định mười ngày sau đại quân hành động. Ta muốn biết hai quận phải có đủ năm vạn quân tốt, nếu không đủ cứ theo quân pháp mà làm.

Trên lý luận, Tào Hưu không để tâm những Thái Thú này.

Nhưng gã cũng có một thân phận khác, đó chính là tộc tử của Tào Tháo.

Tào Hưu biết, xuất binh chậm một ngày thì Tào Bằng càng thêm nguy hiểm ở Hà Hoàng một ngày.

Thấy thời tiết chuyển lạnh, nếu không thể chấm dứt chiến sự trước thời tiết chuyển rét đậm, chỉ sợ cũng phải xuất hiện một biến cố rất lớn.

Cho nên Tào Hưu bắt chấp quân nhiều, lập tức hạ lệnh chinh đồn và sắp đặt binh mã.

Còn bản thân gã cũng thậm chí không dừng lại ở thành Long Kỳ mà đi thẳng đến Diêm Trì, hội hợp với Mạnh Kiến.

Chỉ mong vẫn kịp!

Màn đêm bao phủ Hà Hoàng.

Trên thảo nguyên Hà Hoàng đầy tinh mịch khiến người khác sợ hãi.

Xa xa có ánh đèn dầu lóe ra, là doanh địa của người bộ lạc. Tào Bằng ngồi trên sư hổ thú, trên người khoác áo giáp cá vảy đen, đầu đội kim quan, tay cầm Phương Thiên Họa Kích lóe ra mũi nhọn sắc bén màu đỏ đậm.

Hắn nheo lại ánh mắt, nhìn bộ lạc xa xa kia.

Sau một lúc lâu, quay người lại hỏi:

- Người nào bằng lòng theo ý công phá doanh địa?
- Đệ tử nguyện đi!
- Cha, con nguyện theo.
- Cậu, Sanh nhi (cách nói con của chị gái) nguyện theo.

Không đợi Tào Bằng nói xong đã có ba kỵ tiến lên.

Thái Dịch, Đặng Ngải, Tôn Thiệu đều chờ lệnh, nóng lòng muốn thử.

Sa Ma Kha và Văn Võ, Vương Song cũng hứng trí bừng bừng định tiến lên tranh giành, Đỗ Thứ cũng muốn đến chờ lệnh, nhưng gã hiểu bản thân, viết công văn, bày mưu tính kế để bổ khuyết chút cho Tào Bằng còn có thể.

Nhưng muốn nói lên lên ngựa giành công đầu, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Trong Phi Đà binh, có hai Phi đà binh nhìn nhau, cũng không nói hai lời lập tức giục ngựa xông ra ngoài.

- Là ai?

Tào Bằng ngẩn ra, vội vàng hỏi.

Đỗ Thứ bước lên trước trả lời:

- Hình như là vợ chồng Triệu bá phụ.

Tào Bằng giáng Triệu Vân làm quân tốt, nhưng trong quân đều biết người này võ nghệ siêu phàm.

Ngay cả Tôn Thiệu cũng thường xuyên xin Triệu Vân chỉ bảo, địa vị rất khác biệt. Vốn Triệu Vân ở trong Phi đà binh, chỉ cần làm việc chất lượng, có hiệu quả thì rất nhanh sẽ được đề bạt, nhưng từ sau khi Hạ Hầu Lan đến thành Long Kỳ, sự tinh tâm của Triệu Vân lại bị phá vỡ.

Nhìn người bạn tốt năm xưa giờ đây hăng hái.

Mà Tào Bằng lại tin nhiệm Hạ Hầu Lan không hề kém hơn đám người Bàng Thống.

Sau khi bốn ngàn phủ binh đến, Tào Bằng đã giao hết toàn bộ cho Hạ Hầu Lan thống soái. Tư thế kia khiến Triệu Vân không thể bình ổn được nữa.

Nhớ năm xưa Hạ Hầu Lan viết thư mời hắn tìm nương tựa Tào Bằng.

Lúc đó Tào Bằng vẫn chỉ là tiểu tử vô danh, mà Công Tôn Toàn cũng vậy, Lưu Bị cũng thế, tất cả đều là anh hùng đương thời trong thiên hạ. Đương nhiên Triệu Vân không tìm Tào Bằng làm nơi nương tựa, mà còn khuyên bảo Hạ Hầu Lan bỏ tối theo sáng.

Nhưng hiện tại ai tối ai sáng?

Lưu Bị vẫn như năm xưa liên tục chạy trốn, ngay cả chốn dung thân cũng không có, chỉ biết ăn nhờ ở đậu, phụ thuộc.

Công Tôn Toàn sớm đã hóa thành bộ xương khô, chỉ sợ ngay cả bột xương cũng không còn.

Mà tiểu tốt vô danh năm xưa nay đã danh chấn thiên hạ, địa vị cao vợi, tiền đồ vô hạn. Hạ Hầu Lan năm xưa bị sự phụ từ chối, cuối cùng may nhờ có Triệu Vân khổ sở cầu xin mới nhận vào làm đệ tử nay đã trở thành Trung Lang Tướng, độc lĩnh một quân, nhiều năm ác chiến với Hung Nô, công lao to lớn, thanh danh vang dội.

Tình bằng hữu không liên quan đến vinh hoa phú quý.

Nhưng thân phận đột nhiên khác biệt, tình bằng hữu có vững chắc cũng sẽ trở nên có chút bất hòa.

Dù sao cũng không cùng tầng lớp, nên rất khó thân thiết như năm xưa. Nhưng Hạ Hầu Lan đã khẩn cầu Tào Bằng, hy vọng Triệu Vân có thể dưới trướng mình làm Đô Úy, thống lĩnh binh mã một phủ.

Nhưng Triệu Vân cự tuyệt !

Hắn biết Hạ Hầu Lan có ý tốt, nhưng hắn không muốn nhận sự bố thí.

Lúc trước Tào Bằng có nói:

- Tiền đồ người sau này là dựa vào bàn tay người để tranh thủ, ta sẽ không chiều cổ người.

Dựa vào hai bàn tay mình?

Vậy thì phải thiết lập công huân.

Vốn lần này Tào Bằng xuất binh cũng không định cho phép Mã Văn Lộc tham gia.

Nhưng Mã Văn Lộc quỳ ngoài phủ hắn một đêm, hy vọng có thể đi theo Triệu Vân, nàng không cầu công huân, chỉ nguyện chia sẻ ưu sầu với Triệu Vân. Tào Bằng vì thế đã nói đùa một câu: Nếu người có thể thắng Văn Võ, ta sẽ cho người gia nhập.

Trong mắt Tào Bằng, Mã Văn Lộc dù lợi hại cũng không phải là đối thủ của Văn Võ.

Văn Võ có võ nghệ gia truyền, Văn Sính cũng là một viên Thượng tướng, là võ tướng siêu hạng nhất. Còn Văn Võ tuy rằng vẫn chưa đạt tiêu chuẩn như Văn Sinh, nhưng cũng là một viên võ tướng hạng nhất, sao có thể bị Mã Văn Lộc đánh bại?

Nhưng hắn đã quên, nếu Mã Văn Lộc không có thực tài thì sao có thể thống soái được tám trăm tội phạm?

Trong trò chơi hậu thế, Mã Văn Lộc có võ nghệ, có thể đạt tới 91 điểm, bước vào vị trí võ tướng thứ hạng thứ năm. Mà Mã Văn Lộc hiện nay đã trải qua bao đau khổ, nhiều năm chém giết, võ nghệ xuất chúng, thương pháp cao tuyệt. Ngay cả Triệu Vân cũng phải thừa nhận thương pháp của Mã Văn Lộc không hề kém hơn hắn.

Nếu Mã Văn Lộc là nam nhân, ít nhất có thể đánh được ba trăm hiệp với Triệu Vân.

Kết quả, Văn Võ bị thua!

Thậm chí y còn không đỡ được quá hai mươi hiệp, bị một thương của Mã Văn Lộc đánh rơi xuống ngựa.

Cũng may mắn không có dùng đầu thương, nếu không Văn Võ đã chết trong tay Mã Văn Lộc.

Tào Bằng phát hiện thương mã của Mã Văn Lộc cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả Triệu Vân. Chỉ là sức nàng kém hơn, cho nên khó có thể phát huy được uy lực, nhưng một cây thương vung lên, thật sự kinh người.

Giống như vạn đóa hoa lê nở rộ, khiến người khác hoa cả mắt.

Tào Bằng đã đặt tên là: Bạo vũ lê hoa thương!

Lời đã nói không thể thu lại.

Vì vậy, Mã Vân Lộc đi theo Triệu Vân, trở thành một viên Phi đà binh. Nàng vẫn quan tâm đến Triệu Vân, khi thấy Triệu Vân phóng ngựa lao ra, sao nàng không hiểu, vì thế cũng không nói hai lời xuất kích theo Triệu Vân.

- Cha, cậu, thầy, Công tử...

Những tiếng gọi hỗn loạn vang lên.

Tào Bằng lại mỉm cười:

- Hôm nay là ta xuất chinh trận đầu tiên tại Hà Hoàng, không cần sốt ruột như thế.

Tôn Thiệu, Thái Địch!

- Vâng!

- Hai người các người dẫn theo binh mã bản bộ yểm hộ hai vợ chồng Tử Long.

Sa Ma Kha, Đặng Ngải!

- Dạ!

- Dẫn theo Bạch Đà binh chậm rãi đẩy mạnh bao vây doanh địa, không buông tha người nào.

- Vâng!

- Vụ Bá.

- Có đệ tử.

- Thông báo Tử U tướng quân, bảo hấn đốc soái bản bộ phong tỏa bên ngoài, nếu không phải là binh mã của ta, giết hết.

Nếu chúng đã không biết tốt xấu, ta đây sẽ khiến Hà Hoàng máu chảy thành sông.

Tuân mệnh!

Trong phút chốc, tinh kỵ xuất động, tiếng chân như sấm.

Tào Bằng suất lĩnh người hầu cận chậm rãi tiến lên.

Mà người trong doanh địa xa xa bị tiếng bước chân làm tỉnh giấc, mơ màng đi ra ngoài doanh trướng, ngáp dài nhìn xung quanh.

Chỉ thấy có hai kỵ nhanh như gió, giống như âm hôn trong đêm chớp mắt đã tiến vào doanh địa.

Triệu Vân một tay dùng thương, tay kia rút ra Kinh Hồng Kiếm chém vào đại kỳ tại cửa doanh địa.

Đại kỳ to bằng miệng bát lập tức gãy rơi xuống đất, mà Mã Vân Lộc đã giơ cao đỉnh thương xông nhập vào doanh địa.

Một người tiến đến định mở miệng, đã thấy đại thương của Mã Vân Lộc rung lên, lê hoa loang loáng xuyên thủng ngực người kia.

Tận đến lúc này, người đó mới hiểu xảy ra chuyện gì, lập tức trong doanh địa hỗn loạn.

- Địch tập kích, quân Hán đến đây!

632. Chương 699 : Tiểu Binh Truyền Kỳ

Triệu Vân trong Diễn nghĩa mang lại cho người ta cảm giác về sự nho nhã, vô dục vô cầu.

Dường như cũng chỉ sau trận chiến vào sinh ra tử ở Trường Bản, khi đánh ở Mễ Thương Sơn, Triệu Vân mới để lộ ra bản tính cuồng bạo vốn được che giấu sau sự nho nhã của y. Đơn thân độc mã, y ba lần tiến ba lần lui ở Mễ Thương Sơn, đối mặt với hơn mười vạn Tào quân mà không chút sợ hãi, lại có thể nghĩ ra cách cứu viện Hoàng Trung và các chiến tướng, cuối cùng đẩy lui Tào Tháo.

Trừ lần đó ra, Triệu Vân rất ít khi để lộ uy phong.

Trên cơ bản, y giống như một viên gạch, đặt đâu thì sẽ thành hình ở đó. Khi có chuyện, y sẽ một mình dẫn một đội quân. Mỗi lần chiến là một lần thắng, vì vậy mới có danh hiệu Thường Thắng tướng quân. Vì sao Triệu Vân có thể liên tục chịu được cảnh tịch mịch, cô đơn như thế? Không ai hiểu được. Nhưng đến nay, rõ ràng tâm tính của Triệu Vân đã có thay đổi lớn.

Sau khi bị bức phản bội lại Lưu Bị, tiền đồ của y đã thành chuyện xa vời.

Cưới được một thê tử y yêu thương sâu sắc, dù rằng nàng cũng yêu y, nhưng nàng lại có mục đích khác.

Nếu nói trong lòng Triệu Vân không có khúc mắc, đó là giả. Nhưng với Mã Văn Lộc, yêu vẫn nhiều hơn hận, Triệu Vân cũng dần quên đi quá khứ. Nhưng thành tựu của hảo bằng hữu cùng y lớn lên từ nhỏ, cùng bái sư học nghệ Hạ Hầu Lan mới thực sự kích thích y. Trong lịch sử, uy phong của Hạ Hầu Lan không sánh bằng Triệu Vân. Bất kể là võ nghệ hay địa vị đều bị Triệu Vân vượt xa.

Nhưng hiện tại...

Triệu Vân dù đang giữ vị trí rất cao trong Phi Đà Binh, nhưng Hạ Hầu Lan đã giữ chức Trung Lan tướng, hưởng bổng lộc hai ngàn thạch. Địa vị cao của gã đã đạt tới mức cực hạn của một võ tướng bình thường. Đương nhiên, Hạ Hầu Lan không phải võ tướng bình thường. Sau lưng gã còn có Tào Bằng, đường đường là Tiên tướng quân, Ti đại giáo úy, tương lai hẳn sẽ là gì nữa không ai biết được. Nhưng có thể đoán được rằng tương lai của Hạ Hầu Lan nhất định sẽ không thiếu danh hiệu tướng quân.

Bị kích động đến nhường này, sao Triệu Vân có thể giữ bình tĩnh được?

Địa vị hơn kém nhau quá xa, nếu y không nhanh chóng đi lên, lập nên công lao, thì sao có thể vượt trội lên được?

Cuộc đời y vốn vì xuất thân không cao nên mới bị khinh thường.

Cho dù khi y nương nhờ Lưu Bị, dù sao cũng không sánh được với sự tín nhiệm khăng khít của Lưu Bị với Quan Vũ, Trương Phi. Y chỉ có thể đóng vai một thân quân tay đầm chân đá mà thôi. Cho nên, bất kể như thế nào, Triệu Vân nhất định phải có được công danh! Không vì cái gì khác, cho dù là vì thê tử, vì con gái, y đều phải liều mạng, sao có thể mãi giữ vẻ nho nhã được?

Trước lúc tiến vào Hà Hoàng, Tào Bằng đã nói rõ quy định coi trọng người lập nên công trạng.

Nói cách khác, mỗi lần giết được một kẻ địch là lập nên một phần công lao.

Hơn nữa, Tào Bằng còn nói rằng: “Ta để cho người Đê mười ngày, nhưng người Đê ngu xuẩn, không biết điều, đến nay vẫn không có tin tức. Kẻ không phải tộc ta tất có tâm khác. Sau khi vào Hà Hoàng, bất kể là kẻ nào gặp mà coi ta là địch, chúng ta đều có thể giết. Lần này xuất kích không có cung ứng lương thảo, đồ quân nhu. Gặp một người giết một người, giết địch chiếm lương là chuyện thường. Sau khi chực tướng vào Hà Hoàng rồi, không thể sinh lòng dạ đàn bà, chỉ có thể anh dũng giết địch. Đợi chiến sự chấm dứt, ta sẽ luận công mà thưởng.”

Không giết người chỉ có bị người giết!

Tào Bằng vốn không có cảm tình với người Đê.

Ngũ Hồ làm loạn, rốt cuộc có phải chỉ là Ngũ Hồ không? Tiên Ti, Yết Hồ, Khương, Hung Nô còn có người Đê nữa.

Mà nay, Hung Nô đã vong, Tiên Ti đã rối loạn. Người Khương phần nhiều đã quy phục và chấp nhận giáo hóa. Yết Hồ có Đặng Tắc xử lý. Cho nên, trong Ngũ Hồ chỉ còn lại người Đê. Bất kể bọn họ có từng giết người trong loạn Ngũ Hồ hay không, Tào Bằng cũng không quan tâm, mà quyết sẽ tiêu diệt bọn họ trước. Dù sao, trong lòng hắn vẫn có tồn tại chủ nghĩa Đại Hán tộc. Tào Bằng tuyệt đối sẽ không nung tay với dã tâm của đám dị tộc này.

Có một chủ soái như vậy, tướng lĩnh dưới trướng cũng đủ biết như thế nào.

Dưới sự kích động như vậy, lại thêm hoàn cảnh bản thân, Triệu Vân như phát cuồng ở Hà Hoàng.

Mã Vân Lộc đại khai sát giới, Triệu Vân theo đó xông lên.

Long Đản thương như một tia chớp, loáng cái đã đưa lên yết hầu người kia.

Trong bóng đêm, Triệu Vân hét lớn một tiếng. Đại thương múa quay, xuất ra từng nhát, từng nhát, vung lên lạnh lẽo. Thương ảnh rất nhanh, tung bay như giao long xuất hải. Ngựa Bạch Long hí dài, quần quanh trong bầu trời đêm.

Chỉ có hai người mà dám xông vào doanh địa gần ngàn người chúng ta sao?

Thủ lĩnh bộ lạc người Đê nhận được tin tức, thất kinh hồn vía, vội vàng dẫn theo người chạy ra khỏi doanh trướng.

Mã Vân Lộc thấy thế đánh tới, ngân thương hất tung một chậu than về phía vị thủ lĩnh kia. Tàn lửa bay khắp nơi, dầu hỏa chảy xuống đất. Trong phút chốc, ánh lửa bốc lên sáng rực, cháy lan đến mấy lều trại đầu kia! Tên thủ lĩnh hoảng sợ vội vàng né tránh. Nhưng dù vậy, gã vẫn bị đốm lửa bắn tung tóe, rơi trên người, cháy cả mỹ nhân gã dẫn theo.

-Giết gã, giết gã cho ta.

Thủ lĩnh người Đê hét gào, binh lính Đê lập tức xông lên.

-Vân Lộc, dựa vào đây!

Đại thương của Triệu Vân rung lên, hất văng một tên người Đê xuống ngựa. Y rút ra một thanh kiếm Kinh Hồng, tay trái kiếm, tay phải thương, kiếm trong thương, thương trong kiếm. Triệu Vân như một con hổ điên cuồng chém phải bổ trái, giết người máu chảy thành sông.

Mã Vân Lộc nhân cơ hội dựa vào y, hai người một trước một sau cùng nhau phối hợp chặt chẽ.

Hai vợ chồng thương pháp thuần thực, sát pháp dũng mãnh. Cả địa doanh người Đê to như vậy nhưng bị bọn họ bao trọn cả. Khi hai người quay đầu ngựa, chuẩn bị giết tiếp, Tôn Thiệu và Thái Dịch đã dẫn một đội binh mã vọt vào doanh địa.

Quân Hán, đúng là quân Hán đánh tới!

Doanh địa người Đê biến thành một biển lửa. Phi Đà binh đều dùng trường đao, đại thuẫn, trong nháy mắt xông lên, nhanh chóng tạo thành một trận hình tiểu hình trùy kỵ, trước sau phối hợp, cùng yểm hộ lẫn nhau, hành động xen kẽ.

Gần năm năm huấn luyện vất vả, Phi Đà binh đã luyện kỵ trận hết sức thành thực, cũng đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ.

Tuy rằng quân số không nhiều nhưng mỗi một người trong hai trăm người này đều là mãnh hổ.

Người Đê chưa từng gặp quân Hán hung hãn như thế bao giờ, sau khi chống cự lại được một chút, liền tẩu thoát tán loạn.

Vừa chạy ra khỏi doanh địa, bọn chúng đã thấy hai người Đặng Ngải và Văn Võ chỉ huy kỵ quân nghênh đón. Chỉ có điều đám kỵ quân này không hề xung phong, liều chết, mà chỉ dùng đoản cung ứng chiến. Tên Tào Công được chế tạo đặc biệt phối hợp với cung Thạch Đản có lực sát thương kinh người. Trong vòng một trăm năm mươi bước chân, mũi tên có thể xuyên qua trát giáp, người Đê sao có thể ngăn cản được.

-Đầu hàng, chúng ta đầu hàng!

Người Đê hét lên thảm thiết.

Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ cần đầu hàng quân Hán sẽ ngừng tấn công.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng trước khi tấn công, Tào Bằng đã phát ra tuyệt sát lệnh không được buông tha một người nào.

Tù binh không tính là chiến công, đầu người mới tính.

Phi Đà binh làm sao để ý tới lời cầu xin của bọn chúng, liền phóng ngựa xông đến, tên bắn như mưa.

Vất vả mãi mới tránh được sự công kích của Phi Đà binh, bọn chúng lại gặp phải Bạch Đà binh. Tám trăm Phi Đà binh dưới sự dẫn dắt của Sa Ma Kha càng thêm hung tàn hơn! Sa Ma Kha múa Thiết Tật Lê Cốt Đóa, gặp người giết người, thấy người liền đập. Trước mặt Bạch Đà vương, không một người Đê nào chạy trốn nổi, cũng không dám giao phong với gã.

Phía ngoài, Hạ Hầu Lan chỉ huy binh mã Ngũ Phủ, bao vây không cho một kẻ nào thoát khỏi doanh địa.

Tào Bằng thúc ngựa đứng trên đồi cao, nhìn xuống chiến trường, ánh mắt trong veo.

-Truyện mệnh lệnh của ta, không được giữ lại một kẻ nào hết!

-Vâng!

Mã Tắc - phong tướng quân Duyệt Chúc, tham quân sự lập tức phóng ngựa rời đi.

Tào Bằng ngẩng đầu nhìn màu trời, chợt cười nói với Bằng Thống:

-Sĩ Nguyên, cảnh tượng này có phải quen mắt không?

Bằng Thống nghe thấy thế, cười:

-Năm đó mục nguyên ở Hà Tây cũng là do Hữu Học người đứng nơi cao chót vót chỉ đạo.

-Loáng cái đã nhiều năm trôi qua rồi!

-Đúng vậy, đã năm năm rồi.

Tào Bằng thu lại nụ cười:

-Trước hừng đông ngừng chiến. Các quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn trong một canh giờ, thu dọn chiến trường. Sau đó, chúng ta sẽ tìm mục tiêu kế tiếp. Trong vòng ba trăm dặm tiến lên phía trước, ta không muốn thấy một người nào khác.

Bằng Thống nghiêm mặt, chấp tay lĩnh mệnh!

Buổi sáng cùng ngày, chiến sự đã chấm dứt.

Bộ lạc người Đê máu chảy thành sông, tử thi không đầu nhiều vô số. Có quan quân nhu dẫn theo quân tốt thu dọn chiến trường. Nhìn thấy đám thi thể kia, y cũng không khỏi khiếp sợ vài phần.

Lại nói, đây cũng không phải lần đầu tiên y đi thu dọn chiến trường.

Nhưng chiến trường ngày hôm nay lại hết sức quỷ dị.

Toàn bộ bộ lạc có chừng trên dưới một ngàn ba trăm người, nhưng không một kẻ nào may mắn thoát trận. Bất kể là nam nữ lão ấu đều bị chém giết sạch. Trong doanh địa có chừng hơn bốn trăm người bị giết chết, trong đó phần lớn là do vợ chồng Triệu Vân giết.

Kẻ thù chết trong tay vợ chồng Triệu Vân có đặc điểm cực kỳ rõ ràng.

Tất cả đều là một thương chết luôn, căn bản là không có cơ hội chịu đến kích thứ hai. Tôn Thiệu tuy cũng dùng thương nhưng rõ ràng không sạch sẽ, nhanh gọn bằng. Còn Thái Dịch, hẳn lại lấy đao làm binh khí, về cơ bản tương tự với Phi Đà binh.

Những người Đê chết dưới kiếm Kinh Hồng cũng không giống những người Đê chết dưới tay kẻ khác.

Kiểm Kinh Hồng của Triệu Vân quá sắc bén, hơn nữa rất điêu luyện. Thường thường đều là một kiếm xuất ra, đầu một nơi, thân một nẻo. Không giống như dùng đại đao bổ chém, nhìn rất thâm hiểm. Chỉ tính sơ lược, hai người vợ chồng Triệu Vân đã giết hơn trăm người Đê, đồng thời toàn thân không chút thương tổn nào. Không chỉ quan quân như cảm thấy khiếp sợ, mà ngay đến đám người Tôn Thiệu cũng mang vẻ mặt cổ quái. Hai vợ chồng này quả thực quá hung dữ.

Tào quân liên tục xuất kích, tổng cộng tiêu diệt ba bộ lạc, chém giết hơn ba nghìn người Đê.

Trong đó, số người chết trong tay hai vợ chồng Triệu Vân đã hơn ba trăm người.

Cặp vợ chồng này quả đúng là sát thần trên đời.

Bàng Thống không nén nổi than rằng:

-Công tử tìm đâu ra người này vậy? Sao có thể hung mãnh như thế chứ? Giết nhiều địch như thế mà không tổn hao một sợi tóc. Ngay đến Hưng Bá, Lệnh Minh cũng không phải đối thủ! Dũng tướng bậc này quả là hiếm thấy.

Tào Bàng thấy chiến công của Triệu Vân cũng cảm thấy thú vị.

Tử Long đúng là nổi giận rồi!

-Truyền lệnh ta, những chiến công Triệu Vân đạt được, toàn bộ chiến lợi phẩm đều tặng cho y cả.

Tất cả từ tiểu tốt đến ngũ trưởng, thập trưởng, đô bá, hay đến truan tướng vừa mới lên chức, thống soái, bao gồm cả trăm người chỉ trong một ngày thăng liên bốn cấp. Đương nhiên trong đó có Triệu Vân với công lao rất hiển hách, nhưng cũng một phần là do Tào Bàng yêu thích y nữa.

Mã Vân Lộc đương nhiên không có khả năng lên chức.

Nàng là nữ nhân, hơn nữa ngay từ đầu đã nói rõ, nàng lập chiến công đều quy về cả cho Triệu Vân.

Hơn nữa, Tào Bàng sẽ để nàng tiếp tục đi theo Triệu Vân.

Giờ cơm chiều, Hạ Hầu Lan mang theo một bộ y giáp đi tới doanh trường của Triệu Vân.

Triệu Vân đang ăn cơm, Mã Vân Lộc đang giúp y may vá xiêm y. Bởi là tiểu binh, nên trang phục y giáp của Triệu Vân gần như đều là tự mình trang bị. Y lại không có gì tích trữ, đương nhiên hết sức giản dị.

Hạ Hầu Lan muốn giúp đỡ, nhưng bị Triệu Vân cự tuyệt.

Ngoài binh khí và chiến mã ra, trang bị của Triệu Vân và Mã Vân Lộc đều giống như của các tiểu binh khác, không có bất kỳ đồ đạc nào.

-Tử Long, chúc mừng!

Hạ Hầu Lan tiến vào đại trường, mở miệng chúc mừng.

Vợ chồng Triệu Vân vội đứng dậy chào.

Cho dù Hạ Hầu Lan đã từng nói rất nhiều lần là không cần làm như vậy, đều là huynh đệ nhà mình cả. Nhưng đây là ở trong quân, không thể bỏ qua quy củ được. Cho nên, Triệu Vân nhìn thấy Hạ Hầu Lan vẫn luôn tuân theo tôn ti, ngay đến Mã Vân Lộc cũng tiến lên thi lễ.

Hạ Hầu Lan biết Triệu Vân là người tính tình bướng bỉnh.

Khuyên bảo không được thì chỉ có thể nói lời ngon ngọt dỗ dành.

-Tử U, tin mừng từ đâu mà có?

Ngồi xuống xong xuôi, Triệu Vân mới nghi hoặc hỏi.

Hạ Hầu Lan giờ mới nói:

-Hôm nay Tử Long chiến công hiển hách, Công tử ngự khen, thăng liên bốn cấp, phong Tử Long làm truan tướng. Một ngày thăng liên bốn cấp, vốn là chuyện hiếm có trong quân. Công tử đúng là rất ưu ái Tử Long, ngay đến ta cũng phải ghen tỵ!

Vừa nói chuyện, Hạ Hầu Lan vừa sai nha binh đem y giáp tặng cho Triệu Vân đặt xuống.

Lân giáp ngân ngư có đầu sư tử sáng loáng, chiến bào thêu hoa màu trắng tuyết cùng hai đai ngọc sư man.

Vật như thế không phải là vật phẩm một truân tướng có được.

Hạ Hầu Lan nghiêm mặt nói:

-Công tử lệnh ta nói với Tử Long rằng người thấy được cái dũng của Tử Long, mong rằng Tử Long người sẽ tiếp tục lập công lao.

Tào Bằng không thể triệu kiến riêng Triệu Vân là vì thể hiện sự bình đẳng.

Nhưng phần khen thưởng này đã vượt qua mức giành cho truân tướng. Triệu Vân nhìn y giáp trên bàn, không khỏi rơi lệ, vội vàng nói:

-Xin hãy báo với công tử rằng Vân ắt sẽ không phụ sự kỳ vọng của công tử. Xin công tử cứ chờ xem.

Hạ Hầu Lan cười không nói gì.

Đêm đó, Tào quân lại xuất kích.

Triệu Vân và Mã Văn Lộc vẫn xung trận đầu tiên như trước, xông vào trận địa địch.

Thương vong kiếm chém, hai vợ chồng chém giết năm mươi hai người Đê. Tào quân thừa cơ một lúc đem gần ba nghìn người Đê giết sạch.

Ngày hôm sau, Tào quân lại đánh tiếp!

Triệu Vân giết chết thủ lĩnh bộ lạc, chém chết dũng tướng Dương Phương của người Đê vốn được xưng là con hổ của Tứ Chi. Rồi sau đó, y lại cùng Mã Văn Lộc chém thêm mười hai mãnh tướng người Đê. Mười tám ngàn người của bộ lạc người Đê trong một ngày tan thành tro bụi, không còn tồn tại nữa.

Ngày thứ ba...

Liên tục bốn ngày huyết chiến, Tào quân tiêu diệt lớn nhỏ tám bộ lạc ở Hà Hoàng.

Đi qua nơi nào, Tào Bằng cũng hạ huyết lệnh chó gà không tha, tàn sát không còn một mống nào mới thôi. Thảo nguyên Hà Hoàng máu chảy thành sông.

Thống kê sơ lược đã có gần hai vạn người chết dưới gót sắt của Tào quân, người Đê hoảng sợ.

Vợ chồng Triệu Vân cùng với thầy chất thành núi, máu đổ thành biển bắt đầu được lưu truyền trong bộ lạc người Đê. Một đôi vợ chồng mặc áo trắng, cưỡi bạch mã, đi theo Tào Diêm Vương tung hoành khắp Hà Hoàng. Hai vợ chồng này đều tuấn lãng, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại hung hãn, dũng mãnh, giết người như ma, vì thế được xưng là bạch y sát thần. (sát thần mặc áo trắng)

Sau bốn ngày huyết chiến, Triệu Vân từ một tiểu binh nhanh chóng thăng chức.

Nhờ gần nghìn tính mạng trong tay, y trở thành Quả Nghị đô úy, được Tào Bằng coi trọng cho thống soái Phi Đà binh.

Trong quân, y được phong là Phi Đà vương, sánh ngang với Sa Ma Kha.

Đây là thần thoại và cũng là truyền kỳ về một tiểu binh, lại là một điển hình cho việc Tào Bằng dùng nhân tài mới không theo lối mòn.

Triệu Vân quật khởi, mỗi trận chiến, Tào quân đều anh dũng tiến lên trước.

Triệu Vân tuy chỉ là một tiểu binh nhưng trong một ngày thắng liền bốn cấp. Sau bốn ngày y đã thống soái Phi Đà!

Chúng ta cũng có thể...

Có lẽ chúng ta không sánh được với vũ dũng của Triệu Vân, nhưng chúng ta cũng có thể nhờ vào binh khí trong tay mà lập nên công lao cho riêng mình!

Nhất thời, Hà Hoàng dấy lên gió tanh mưa máu!

Tào quân không ngừng tiến lên, thần thoại về tiểu binh cũng lan đi trong quân, người người đều biết...

633. Chương 700: Định Phong Ba

Tháng bảy năm Kiến An thứ mười bốn, Quan Trung đã xảy ra một chuyện lớn.

Cường hào Quan Trung là Vi thị Kinh Triệu tập kết ba ngàn bộ khúc phát động công chiếm Thượng Lâm, sau ngày Vi thị khởi binh một ngày, Dương Phạm Hoảng Nông cũng đã khởi binh tụ tập hơn bốn ngàn bộ khúc chiếm lĩnh huyện Hoảng Nông. Trong giây lát, Dương Phạm đã hưởng ứng theo Vi Tông, xuất binh từ huyện Hồ chiếm lĩnh Hoa Âm.

Vi thị Kinh Triệu, Dương thị Hoảng Nông!

Đây đều là những cường hào có lịch sử lâu đời tại Quan Trung, lực ảnh hưởng cực kỳ hùng mạnh.

Đặc biệt Dương thị Hoảng Nông cũng là gia tộc tứ thế tam công. Hai thế hệ Thái Úy Dương Chấn, Thái Úy Dương Bư có môn sinh vô số. Loạn Đông Trác, Dương Bư có công hộ giá, tuy nhiên sau khi Tào Tháo dời đô về huyện Hứa, Dương Bư mất quyền lực, cuối cùng Dương Bư không thể không rời khỏi Hứa Đô, chán nản về quê.

Vi thị có thù oán sâu nặng với Tào Bàng.

Năm đó Tào Bàng giết cha con Vi Khang Vi Đoan, khiến thực lực của Vi thị tổn hại lớn, đặc biệt cắt đứt đường buôn bán giữa Vi thị và người Khương Hoảng Trung, khiến Vi thị tổn thất gấp năm phần lợi nhuận. Tiếp sau đó, Tào Bàng mở thương lộ Tây Vực, tuy rằng Vi thị cũng có một chân trong đó nhưng lợi ích giành được cũng không bằng các thế gia khác.

Không cần nói gì khác, trước khi Tào Bàng mở thương lộ Tây Vực, Đậu thị tại Bình Lăng căn bản không sánh bằng Vi thị.

Nhưng bởi vì có sự ủng hộ của Tào Bàng, cường hào Đậu thị với hai trăm năm lịch sử lâu đời lại tiếp tục phần chấn phục hồi. Mấy năm nay, lợi nhuận Đậu thị tăng vọt, hơn nữa còn không ngừng lớn mạnh. Năm Kiến An thứ chín, Đậu Lan từ Hà Tây trở về được Tào Hồng trưng dụng bổ nhiệm làm Kinh Triệu Thừa, từ đó về sau lại càng thêm lớn mạnh. Con trai của Đậu Lan là Đậu Hổ nay đảm nhiệm Giáo Úy tại quận Vô Uy, tiền đồ rộng lớn. Từ lúc nhất mạch của Đậu Lan quật khởi, Đậu thị dần dần chuyển biến sách lược, bắt đầu lấy việc bồi dưỡng nhất mạch của Đậu Lan trở thành gia tộc Đậu thị chủ thể tại Bình Lăng.

So sánh ra, Vi thị liên tiếp chịu sự chèn ép.

Sau khi Vi Đoan, Vi Khang chết, Vi thị không người cầm lái, mà Tào Cấp lại quản lý Lương Châu trăm phương nghìn kế chèn ép Vi thị. Mặc kệ nói như thế nào, giao tình giữa Tào Cấp và Vương Mãnh vượt xa so với Tào Bàng và Vương Mãnh.

Bạn già mấy chục năm chết bởi Vi thị.

Con trai của mình bởi vì Vi thị mà gặp họa...

Tào Cấp không phải là người rộng lượng, dưới tình huống này, nếu không chèn ép Vi thị mới là kỳ lạ. Cứ như vậy, việc kinh doanh của Vi thị ở Lương Châu gần như bị chặn đứt, mà việc kinh doanh tại thương lộ Tây Vực cũng thường xuyên lọt vào tầm kiểm soát gây khó dễ của Lương Châu. Tào Cấp không thể lộ liễu trả thù Vi thị, nhưng lại có thể thông qua quyền lực trong tay, không ngừng làm suy yếu lực lượng Vi thị, bởi vậy, thực lực Vi thị bị co rút lại nghiêm trọng.

Từ lúc tộc trưởng Vi thị là Vi Tông mới nhậm chức cũng từng cầu viện các cường hào khác tại Quan Trung.

Nhưng mọi người hợp tác rất tốt với Tào thị, lại đạt được lợi ích lớn, cái gọi là liên minh cường hào Quan Trung đã sớm trở thành lời nói suông, bề ngoài, những cường hào này tỏ vẻ bằng lòng trợ giúp Vi thị, nhưng quay lưng lại liên hợp với Tào Cấp, cùng nhau chèn ép Vi thị. Dù sao Vi thị sống yên lâu đời ở Quan Trung,

nắm giữ lượng của cải rất lớn, mà nay rõ ràng Vi thị đã sa sút, nếu không thể nhân cơ hội mò vét lợi ích mới là ngu ngốc

Về phần Tào Cấp?

Bản lĩnh không giỏi nhưng lại rất may mắn!

Đây là đánh giá của thế tộc Quan Trung đối với Tào Cấp.

Người này có một đứa con siêu dũng mãnh đủ để cho lực lượng Tào thị trong vòng trăm năm sẽ không suy yếu.

Một khi đã như vậy sao không qua lại tốt đẹp? Gút mắc giữa Vi thị và Tào thị quá sâu, liên mượn luôn tay Tào thị xử lý Vi thị. Cái gì mà liên minh, cái gì mà hữu nghị? Trước lợi ích đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đối mặt với tình huống này, sao Vi thị có thể khoanh tay chịu chết?

Tào Bằng đảm nhiệm Tư Đãi Giáo Úy, chẳng khác nào Tào Bằng đã đưa thanh đao kề vào cổ Vi thị?

Đừng thấy Tào Bằng hiện tại không tỏ thái độ gì, đó là bởi vì hắn không rảnh để quan tâm tới, nếu đợi cho Tào Bằng bình định được loạn Hà Hoàng rồi trở về Quan Trung, chắc chắn Vi thị sẽ là người đầu tiên chết dưới đao Tào Bằng. Dù sao không làm việc xấu thì không sợ quỷ đến nhà. Mấy năm nay Vi thị bí mật liên hệ với Mã Siêu tại Võ Đô, Trương Lỗ tại Hán Trung, thông qua con đường nhà mình đem một lượng lớn vật tư quân giới tặng Mã Siêu, Trương Lỗ.

Nếu bị điều tra ra, Tào Bằng quyết không buông tha bọn họ!

Đến lúc đó, những đồng minh cứ chó này chắc chắn sẽ không ra tay tương trợ mà còn nhất định vui tươi hơn hờ tiếp nhận lực lượng của Vi thị.

Về phần Dương thị Hoàng Nông, lại bởi vì Dương Tu chết khiến Dương thị phẫn nộ.

Bản thân Dương thị thuộc quần thể dễ dàng kiên định, thời điểm loạn Mậu Tử cũng có liên lụy đến. Căn cơ của Dương thị Hoàng Nông tại Quan Trung gần như bị nhổ tận gốc.

Mà Dương Tu đến chết đã kích động điểm mấu chốt cuối cùng của Dương gia. Khi Dương Bưu biết được con trai yêu chết đã học máu mà chết. Đối với việc chen ép của Tào thị với Dương gia càng khiến Dương gia không còn đường lui nào khác, đành tiếp tục kiên trì.

Từ điểm này mà nói, tình huống hai nhà Dương, Tòng giống nhau.

Đối mặt với cục diện bị Tào Ngụy chen ép thì chỉ có thể phản kháng.

Chỉ có điều trước đó Tào Bằng trấn thủ Tây Bắc mới khiến hai nhà không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà nay Tào Bằng bị trọng bệnh nằm trên giường không dậy nổi, Tào Hưu lại đang triệu tập nhân mã chuẩn bị dụng binh với Hà Hoàng. Binh mã Quan Trung gần như đều bị điều động trở về thành một tuyến tại Dương Tu Khẩu và Dương Thành. Đồng thời, từ lúc chiến sự Tịnh Châu mở ra, tình thế quân Tào đều đã xuất phát, binh lực Hà Đông trống rỗng, căn bản khó có thể tạo thành sự uy hiếp lớn đối với Quan Trung.

Sau khi hai nhà thảo luận đã quyết định khởi binh, phối hợp hành động với Mã Siêu công phá Quan Trung.

Quan Trung vừa bị phá thì Trung Nguyên đại loạn. Mà hai nhà Dương, vì nhiều năm kinh doanh, có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Tiên Ti, chỉ cần Trung Nguyên hỗn loạn thì hai nhà có thể liên hợp với ba hướng lực lượng Lưu Chương tại Tây Xuyên, Tôn Quyền tại Giang Đông cùng với Kha Bì Năng Tiên Ti cùng khởi binh giành lợi lộc, giữ gìn quyền lực nhà mình.

Thời Đông Hán chưa có khái niệm quốc gia.

Rất nhiều đại thần trong triều đều có liên hệ chặt chẽ với người Hồ, Hung Nô, Tiên Ti.

Cũng từ lúc có Hán tới nay, tuy rằng vô số lần chinh phạt Mạc Bắc, thậm chí còn giành được vô số thành quả chiến tranh huy hoàng nhưng người Hồ trước sau vẫn là một nguyên nhân uy hiếp Trung Nguyên. Vua không thấy mỗi lần có chiến loạn thì rất nhiều cường hào Trung Nguyên đều tìm nơi nương tựa người Hồ, bao gồm đám người Lưu Ngu, Lưu Yên cùng với Viên thị những năm cuối Đông Hán ít hoặc nhiều đều có

cầu kết với người Hồ. Duy nhiên có Công Tôn Toàn không cầu kết với người nhưng cuối cùng lại chết trong tay Viên Thiệu.

Đây có là một sự đau lòng nhất của Trung Nguyên.

Từ xưa đến nay, Hán gian chưa bao giờ thiếu.

Triều Hán đã thế, triều Đường cũng vậy mà triều Tống, triều Minh cũng như thế...

Hai nhà Dương Tông liên kết khởi binh đã tạo thành sự uy hiếp rất lớn đối với Quan Trung.

Sau khi Tào Hồng biết được tin tức vội vàng quay binh về cứu viện.

Ngày mùng tám tháng bảy, Mã Siêu tập kết hai vạn nhân mã đột nhiên phát động tấn công mãnh liệt, mà quân Tào tại Quan Trung hoảng sợ, bất ngờ không kịp đề phòng đã nhanh chóng bị Mã Siêu đánh tan. Sau khi Mã Siêu công phá được Hối Thành, chiếm lĩnh Phiên Tu Khẩu. Tào Hồng vội vàng dẫn bộ xuất kích muốn đoạt lại Phiên Tu Khẩu nhưng lại gặp phải phục kích của Mã Siêu, quân Tào đại bại.

Mã Siêu dụng binh rất nhanh.

Sau khi phá được Phiên Tu Khẩu, hấn lệnh cho Mã Hưu đóng ở Phiên Tu Khẩu rồi sau đó lấy Mã Đại làm tiên phong, đích thân mình làm đốc soái binh mã truy kích Tào Hồng. Tào Hồng liên tục chiến bại dẫn theo tàn binh bại tướng chạy về Trần Thương.

Trong lúc nhất thời Quan Trung thần hồn nát thần tính, lòng người hoảng sợ.

Mà sau khi hai nhà Dương Vi hội hợp tập kết ba vạn người bao vây tấn công Trường An.

Lương Châu Mục Giả Hủ đóng giữ tại Trường An bình tĩnh ứng chiến.

Ngày mười lăm tháng bảy, Mã Siêu liên tiếp chiến thắng tiến thẳng tới Trần Thương, khi đến Ngô Nhạc Sơn thì gặp phải quân Tào phục kích, đại tướng quân Tào là Trương Cáp, Từ Hoảng đã sớm phụng mệnh ẩn núp tại Ngô Nhạc Sơn, ngay khi đại quân của Mã Siêu đi qua, Tào Hồng đã tập kết một vạn quân Tào ở Trần Thương quyết một trận tử chiến với Mã Siêu.

Ngay lúc song phương ác chiến, đột nhiên Trương Cáp, Từ Hoảng từ Ngô Nhạc Sơn giết ra, tấn công mãnh liệt hậu quân của Mã Siêu.

Đại quân của Mã Siêu lập tức rối loạn, dưới sự giáp kích trước sau của quân Tào, cuối cùng thất bại thảm hại bỏ chạy. Quân sư Trung Lang Tướng Hồ Tuấn ở trong loạn quân bị Trương Cáp chém giết. Mã Đại ở dưới chân núi Ngô Nhạc vì yểm hộ Mã Siêu dốc sức chiến đấu mà chết. Mã Siêu xông ra khỏi bao vây trùng trùng không dám dừng lại vội vàng chạy về Phiên Tu Khẩu.

Lại nói, ngay lúc Mã Siêu đang liên tiếp giành chiến thắng thì Thái Thú Hán Dương Thạch Thao được lệnh của Từ Thử đột ngột xuất kích đánh lên Lũng Quan, rồi sau đó chiếm đoạt lại Phiên Tu Khẩu. Mã Hưu đã liều chiến chống cự, Từ Thử và Thạch Thao tập kết và thống lĩnh ba vạn quân tốt mặc dù thương vong thê thảm và nghiêm trọng nhưng cuối cùng cũng đoạt lại được Phiên Tu Khẩu.

Mã Hưu quyết chiến một ngày đêm ở Phiên Tu Khẩu, bên trong không có lương thảo, lại không có viện binh nên đã phóng hỏa đốt Hối Thành, sau đó tự sát. Mã Siêu khi nghe được tin tức quá sợ hãi, Phiên Tu Khẩu bị chiếm lĩnh là chặt đứt đường về của hấn. Mà lúc này hai người Tào Hồng, Từ Hoảng hợp binh một chỗ truy kích từ Ngô Nhạc Sơn đến. Mã Siêu vừa chiến vừa lui, cuối cùng đành phải lui giữ về Dương Thành, tử thủ đợi viện binh.

Viện binh của Mã Siêu ở đâu?

Đó là binh mã hai nhà Dương Tông.

Chỉ có điều, hấn thật không ngờ trận trò này quá khôi hài từ đầu đến giờ đều do một tay Giả Hủ bày ra.

Hai người Trương Cáp, Từ Hoảng bí mật từ Hứa Đô điều đến, rồi sau đó để lại Phiên Tu Khẩu khiến cho Mã Siêu tiến binh vào Quan Trung.

Nói trắng ra, đó chính là dụ địch xâm nhập, đóng cửa đánh chó!

Trước đó, Giả Hủ đã được Tào Bàng mật báo nghiêm mật giám thị hai nhà Dương Phạm, Vi Tòng. Mà trước đó, hắn cũng đã sớm có đề phòng hoài nghi đối với Vi thị Kinh Triệu và Dương thị Hoảng Nông. Đáng tiếc, bất hạnh không có chứng cứ, không thể nào xuống tay. Nếu cưỡng ép trấn áp sẽ ảnh hưởng đến cường hào Quan Trung. Dù sao Vi thị cũng vậy, Dương thị cũng thế...chúng ta đều là chuyện nhà chúng ta, người muốn nhổ tận gốc hai nhà khó tránh khỏi gây ra cảm giác môi hở răng lạnh, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách để hai nhà tự chủ động ra tay.

Vì thế Giả Hủ và Tào Hồng thảo luận làm ra xu thế binh lực trống rỗng.

Quả nhiên Vi Tòng, Dương Phạm mắc mưu, vì thế hưng binh đi đánh gây rối loạn.

Ngay lúc Mã Siêu tử thủ tại Dương Thành đau khổ chờ viện binh đến thì Hứa Nghi bí mật đóng quân tại Hà Lạc đột nhiên phát động công kích đột phá Hàm Cốc Quan, phá được Hoảng Nông, bắt toàn bộ cả nhà Dương, bao gồm cả nô bộ không kể nam nữ tổng cộng hơn tám trăm người. Theo sát sau, Hứa Nghi tiến quân thần tốc mai phục đoạt lại Hồ Dương, Hoa Âm.

Mà Đậu thị Bình Lăng sau khi nhận được mệnh lệnh phản công của Giả Hủ đã tụ tập mấy nghìn người xuất binh cứu viện.

Mã Siêu thất bại thảm hại tại Ngô Nhạc Sơn, khiến cho hai người Vi Tòng, Phạm Dương bất ngờ không kịp đề phòng.

Đợi khi hai người đó kịp phản ứng thì Trương Cáp đã dẫn bộ đến Bá Kiều.

Cùng lúc đó, Hứa Nghi dẫn bộ đến Mộ Linh Sơn bao vây quân làm phản lại. Bộ khúc hai nhà Vi Tòng đều là đám ô hợp được triệu tập tạm thời đến, khi bị quân Tào bao vây thì lập tức trở nên tan tác.

Vi Tòng còn muốn ngoan cố chống lại, đồng thời kêu gọi cường hào Quan Trung ủng hộ.

Ngày hai mươi tháng bảy, Vệ thị, Bùi thị tại Hà Đông tụ tập năm nghìn bộ khúc tiến vào chiếm giữ Quan Trung, tuyên bố bình loạn.

Ngày hai mươi mốt, Hoàng Phủ Kiên Thọ lệnh cho con cả là Hoàng Phủ Kỳ dẫn bộ xuất kích tiến vào chiếm giữ Quan Trung.

Phản ứng của các nhà cường hào đều như một là phân rõ giới tuyến với hai nhà.

Ngày hai mươi ba, quân phản loạn xuất hiện dấu hiệu tan tác đầu tiên.

Giả Hủ lệnh cho Trường An mở rộng các cửa phát động tổng tiến công, Trương Cáp, Hứa Nghi cùng với liên quân cường hào Quan Trung cùng nhau hành động, Vi Tòng thất bại bỏ chạy, Dương Phạm bị bắt sống tại chỗ. Giả Hủ phát ra ngàn lượng vàng treo giải thưởng giết Vi Tòng.

Ngày hai mươi bốn, cả nhà Dương Phạm tổng cộng tám trăm bảy mươi bốn người bị chém thị chúng tại chợ Trường An.

Ngày hai mươi lăm, Vi Tòng bị tột tử giết chết, thủ cấp được đưa tới Trường An.

Một trận chiến rầm rộ như thế nhìn có vẻ rất lớn mạnh nhưng thời gian giằng co chỉ có mười tám ngày thì hoàn toàn chấm dứt. Từ đó về sau Vi thị Kinh Triệu, Dương thị Hoảng Nông trong danh sách cường hào Quan Trung đã bị hủy diệt, tiêu vong trong dòng chảy của lịch sử.

Giả Hủ chỉnh đốn lại binh mã báo lại về Nghiệp Thành.

Mà Tào Hồng, Từ Hoảng thì bao vây Dương Thành, lúc này Mã Siêu đã trở thành cá nằm trong chậu.

Về phần khi nào phát động tổng tiến công?

Không vội!

Cứ giày vò Mã Siêu rồi tính sau.

Cuối tháng tư năm Kiến An thứ mười bốn, Thái Thú Lũng Tây lệnh Đô Ủy Nam bộ Hách Chiêu dẫn bộ phản công.

Bạch Mã Khương và Sâm Lang Khương không dám tiếp tục giằng co thăm hại chạy quay về Hoàng Trung. Còn Hách Chiêu thừa cơ dẫn bộ đánh vào quận Võ Đô, đoạt lấy bốn huyện Võ Đô, Hạ Biện, Khương Đạo và Thượng Lộc. Môn hộ Hán Trung bối vạy mà bị mở ra.

Lúc này Trương Lỗ cũng sút đầu mẻ trán.

Binh mã Tây Xuyên thường xuyên điều động lui tới Bạch Thủy Quan hình như có dấu hiệu xuất binh.

Đối với Lưu Chương, Trương Lỗ chỉ nghiêng răng căm hận, nhưng lại không làm gì được. Nghe nói binh mã Tây Xuyên có hành động khác thường, Trương Lỗ không dám lơ là, lập tức sai Công Tào Diêm Phổ dẫn bộ đóng ở Miện Dương, phòng ngừa Lưu Chương đánh lên.

Diêm Phổ là người Ba Tây tại Ích Châu, có mưu lược.

Y đề nghị:

- Nay chủ công đừng lo lắng Tây Xuyên, ngược lại nên đề phòng Tào Tháo.

- Sao lại nói vậy?

- Nay Tây Xuyên hỗn loạn, Lưu Chương ốc còn không mang nổi mình ốc, thậm chí không tiếc mời Lưu Bị đến hỗ trợ, đóng ở Nam Trung. Ta nghe người ta nói, hiện nay giá cả ở Thành đô tăng cao, có chút hỗn loạn. Lưu Chương đang toàn lực phụ trách việc này, nào có tinh lực xuất binh đánh Hán Trung? Ngược lại là tộc cháu Tào Tháo kia mới nhậm chức Tư Đãi Giáo Ủy Tào Bằng gian ngoan nhiều mưu, dụng binh như thần. Loạn Tây Bắc không ảnh hưởng gì được hần, Mã Siêu sớm muộn gì cũng bị hần ta đánh bại.

Đến lúc đó, sao hần chịu ngồi yên ở Võ Đô không làm gì chủ công?

Một khi Võ Đô cáo phá, chắc chắn hần sẽ đánh chiếm Hán Trung. Tào Tháo có dã tâm lớn, đã sớm dòm ngó Tây Xuyên, mà Hán Trung lại là yếu địa đi qua Tây Xuyên, chắc chắn Tào Bằng hiểu quá rõ điểm này, sẽ không bỏ qua Hán Trung...

- Lời Tử Nông có lý!

Trương Lỗ vẫn là người biết lắng nghe. Nhưng việc Tây Xuyên điều động binh mã là có thật, khiến hần thật sự không thể bỏ qua.

- Như vậy đi, ta phái Trọng Kỳ đóng ở Dương Bình Quan, kể từ đó, không phải lo Hán Trung nữa.

- Chủ công, nếu chỉ dựa vào tử thủ, tuyệt đối khó có thể ngăn cản được quân Tào. Nay binh lực Võ Đô trống rỗng, là lúc chủ công đoạt lấy. Chỉ cần chiếm được Võ Đô thì tây có thể liên kết với Khương Đề tại Hoàng Trung, tiến có thể tấn công Lũng Tây Hán Dương, lui có thể thủ vững. Dựa vào địa lý của Hán Trung mà có thể ngăn được quân Tào. Phổ nguyện lĩnh binh đoạt Võ Đô cho chủ công.

Đây vốn là một kế sách rất tốt.

Nếu Trương Lỗ nghe theo, việc Tào Bằng muốn lên vào Hán Trung thì rất khó khăn.

Nhưng nay Trương Lỗ có thể nghe vào được sao?

Sau khi suy nghĩ thật lâu, hần vẫn quyết định phái Diêm Phổ trấn thủ Miện Dương.

Tuy rằng Diêm Phổ không đồng ý nhưng lại không thể thay đổi chủ ý của Trương Lỗ. Trên đường rời khỏi Nam Trịnh, Diêm Phổ ngửa mặt lên trời thở dài:

- Hán Trung không lâu nữa sẽ bị diệt rồi.

Ngày Hán Trung bị diệt không còn xa nữa.

Chỉ có điều những lời này y cũng không thể nói với bất cứ kẻ nào, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân.

Diêm Phổ rời khỏi Nam Trịnh đóng ở Miện Dương không lâu thì Trương Lỗ nhận được tin Mã Siêu thất bại và diệt vong!

Không đợi hấn kịp phản ứng, Hách Chiêu dẫn bộ tiến vào chiếm giữ Võ Đô, thế như chẻ tre chiếm được Biện Hạ.

Tận đến lúc này Trương Lỗ mới luống cuống!

Hấn vội vàng mệnh cho đệ đệ của mình là Trương Vệ Trương Trọng Kỳ dẫn ba vạn đại quân đóng ở Dương Bình Quan chống đỡ sự công kích của quân Tào.

Nhưng hấn lại không biết ngay lúc hấn phái ra hai đội binh mã thì một đội quân Tào đã lặng lẽ tiến vào trong Tử Ngõ Cốc hướng thẳng tới Hán Trung.

- Chung Tồn Quách Tựu dùng chiêu án binh bất động?

Hà Hoàng máu chảy thành sông!

Tào Bằng lấy thế gió cuốn mây tan như bầy sói xuất động giết người Đê sợ mất mặt.

Hơn hai mươi ngày tiến vào Hà Hoàng, quân Tào xuất kích xung quanh, bỗng nhiên phân tán tiến công tập kích bộ lạc nhỏ này, rồi bỗng nhiên lại tập trung binh lực, tiêu diệt bộ lạc lớn. Thời gian ngắn ngủi hơn hai mươi ngày, Tào Tháo xuất kích hơn ba mươi lần tiêu diệt người Đê, hơn ba mươi bộ lạc lớn nhỏ, chém giết hơn ba vạn người Đê làm cho cả Hà Hoàng rơi vào khủng hoảng.

Ngay từ đầu Đậu Mậu vẫn chưa để tâm.

Nhưng đợi khi y phát hiện ra thì bầu không khí khủng hoảng đã thổi quét toàn bộ Hà Hoàng.

Không chỉ có những bộ lạc lớn nhỏ hoảng sợ, thậm chí người Đê sống xung quanh Vương trưởng tại Tứ Chi Hà Thủ cũng lo lắng đề phòng.

Tào Bằng!

Cái tên này trở thành cơn ác mộng của người thảo nguyên Hà Hoàng.

Cái tên Tào Bằng gần như còn được dùng để dọa trẻ nhỏ vào buổi tối.

- Đừng khóc, khóc nữa là Tào Diêm Vương tới đấy.

Rất nhiều người dùng phương thức như vậy để dọa trẻ nhỏ.

Đứa trẻ đang khóc lóc nghe thấy ba chữ Tào Diêm vương, lập tức ngừng khóc.

Truyền thuyết kể rằng, Tào Diêm Vương không ăn cơm, mà là ăn thịt mười người sống.

Truyền thuyết kể rằng, mỗi ngày Tào Diêm Vương uống máu hơn trăm người.

Truyền thuyết kể rằng, Tào Diêm Vương thích dùng tim người ngâm rượu, một bữa tiệc ít nhất phải dùng một ngàn quả tim người.

Những truyền thuyết như thế càng ngày càng nhiều.

Ngay cả Tào Bằng cũng không biết truyền thuyết về mình như thế từ đâu mà có.

Tuy nhiên, hấn lại dùng hành động thật sự nói cho người Đê ở Hà Hoàng biết: Ta nói muốn tắm máu Hà Hoàng, cũng không phải là lời đe dọa suông.

Rất nhiều người Đê bắt đầu hối hận, sớm biết như vậy, cho dù là không giết được Đậu Mậu thì cũng bày tỏ thái độ gì đó. Nhưng hiện tại quân Tào đã giết nhập vào rồi. Tào Diêm Vương kia căn bản không cho người ta có cơ hội hối hận mà trực tiếp diệt tộc. Ba mươi bảy bộ lạc, trên ba vạn người, gần như là một phần sau người Đê ở Hà Hoàng rồi! Vấn đề là, cũng không ai biết Tào Bằng sẽ giết tới khi nào. Theo tình huống trước mắt mà thấy, rõ ràng quân Tào đã giết đến đỏ cả mắt rồi, giết đến điên rồi!

Đậu Mậu vội vàng lệnh cho người Đê trên thảo nguyên Hà Hoàng lập tức co rút lại, tập trung thủ vững tại Tứ Chi Hà Thủ.

Y cũng nhận được tin có hai đội binh mã giết nhập vào Hà Hoàng.

Một đội là do Tào Bằng thống soái, số lượng tuy không nhiều lắm nhưng người nào cũng khát máu, giết chóc cực kỳ điên cuồng.

Đội nhân mã này đến không có hình bóng, đi không có hình bóng, không mang theo bất luận đồ quân nhu gì, hoàn toàn chỉ dựa vào giết chóc để đoạt lấy, để bổ sung lương thảo đồ quân nhu.

Muốn cử đại quân vây khốn?

Người ta cần bản không cùng ứng chiến.

Người chỉ cần dám phân tán mở ra, cho dù là bộ lạc mấy ngàn người, bọn họ cũng dám công kích, hơn nữa mỗi lần chiến là mỗi lần thắng.

Uy danh của hơn ba mươi cuộc chiến cũng không phải là dễ dàng tiêu trừ.

Ba mươi bảy bộ lạc, tính mạng hơn ba ngàn người...thể cho nên rất nhiều người khi nghe đến cái tên Tào Bằng đều cảm nhận được mùi máu tanh nồng đậm. Quân Hán từ lúc nào trở nên hung tàn như thế?

Còn một đội quân Tào khác nghe nói là do tộc huynh của Tào Bằng mới nhậm chức Đô Úy Tây Bộ Tào Hưu làm thống soái.

Binh mã ước chừng ba vạn, đã xuất phát tiến vào thảo nguyên Hà Hoàng, mà nay đang nhanh chóng tới gần Tứ Chi Hà Thủy.

Hai đội nhân mã, so sánh ra Đâu Mậu có ý quyết chiến với Tào Hưu hơn.

Ít nhất sau khi Tào Hưu tiến vào Hà Hoàng, thái độ ôn hòa hơn, không có giết chóc quy mô lớn.

So sánh với Tào Bằng, Tào Hưu này quả thực nhân từ giống thánh nhân.

Ngay cả Đâu Mậu cũng cảm thấy sợ hãi, còn những người khác ở Hà Hoàng thì sao?

Đâu Mậu vừa tập kết binh mã, vừa tìm hiểu hướng đi của quân Tào.

Chung Tồn đã đến gần phía tây Khuynh Sơn, cũng là một đội, thủ lĩnh người Đê Chung Tồn tên là Quách Tụ, chịu sự quản lý của Đâu Mậu. Từ lúc Tào Bằng đại khai sát giới, Đâu Mậu đã phát lệnh sai Quách Tụ xuất binh cứu viện.

Nhưng đến tận lúc này, viện binh của Chung Tồn chậm chạp chưa thấy.

- Đại vương, Quách Tụ không chịu xuất binh, chỉ sợ hiện tại thân hãn đã khó bảo toàn.

- Tại sao vậy?

- Vừa mới nhận được tin tức, Thái Thú Vô Uy Tô Tắc đã bí mật từ Đại Doãn Cốc xuất binh đến khúc sông Tứ Chi Hà Thủy.

Người này liên thủ với Thiêu Dương Lão Khương đang tới gần tây Khuynh Sơn.

Quách Tụ đã cùng với bọn họ đánh hai trận cũng liên tiếp thất bại. Mà nay Quách Tụ đang tập kết binh mã tử thủ ở tây Khuynh Sơn, gã còn phải người khẩn cầu viện binh với Đại vương, thậm chí nghe nói còn xin cầu viện với Sâm Lang Khương.

- Kha Nhất đáng chết!

Đâu Mậu giận không thể hết, vung tay rít gào trong Vương trướng.

Kha Nhất, chính là Thiêu Dương Lão Khương Khương Vương, mà nay con trai Kha Nhất là Kha Ngô đã được phong chức làm Giáo úy cầm binh. Nghe nói, Tào Cấp rất coi trọng Kha Ngô, tuy rằng sắp rời chức nhưng lại phó thác Kha Ngô cho Tào Bằng. Tuy nhiên lần này Tào Bằng lại không dẫn Kha Ngô tiến vào Hà Hoàng, mà phái hãn ta đóng giữ tại Lũng Tây, hiệp trợ Từ Thứ. Nói cách khác, trận chiến này của Tào Bằng chỉ cần thắng lợi, chắc chắn Kha Ngô được trọng dụng.

Xu thế Tào gia tại Lương Châu đã không thể thay đổi.

Kha Nhất không ngốc, nếu không đã không qua lại nhiều năm với Mã Đằng.

Đó là một con cáo già, ai mạnh ai yếu, nhìn là thấy rõ.

Dưới tình huống này, lão không giúp Tào Bằng thì có thể giúp ai?

Kỳ thật trong những bộ lạc đại nhân đang ngồi trong vương trưởng này chỉ sợ có rất nhiều người trong lòng cũng muốn tìm nơi nương tựa Tào Bằng.

Chỉ có điều, cho tới bây giờ Tào Bằng không muốn tiếp xúc với bọn họ.

- Vậy người phái đi cầu hòa với Tào Hưu đã quay về chưa?

- Đã quay về rồi!

- Tào Hưu nói như thế nào?

Về mặt một bộ lạc đại nhân chưa xót:

- Tào Đô úy nói, trận chiến Hà Hoàng là hấn nghe lệnh Tào Diêm Vương.

Tuy là tộc huynh của Tào Diêm vương nhưng quan chức của hấn không cao như Tào Diêm Vương, chuyện này hấn không làm chủ được.

Người nói vô ý, người nghe có tâm.

Rất nhiều bộ lạc đại nhân nghe đến đó giật mình, lập tức phát hiện hàm nghĩa trong lời nói của Tào Hưu.

Là Tào Hưu bằng lòng đàm phán hoà bình!

Chẳng qua, Tào Bằng không chịu đồng.

Chỉ cần Tào Bằng có thể bớt giận, hết thấy đều có thể...Nhưng vì sao Tào Bằng lại không chịu bớt giận? Giết nhiều người như vậy mà vẫn không định dừng tay? Nói trắng ra, chính là nguyên nhân trước đó là thái độ quá khinh thường Tào Bằng.

Bố đây đã phát ra huyết lệnh, các người còn tỏ vẻ khinh nhờn, vậy thì mặt mũi bố để ở đâu?

Nói cách khác, chỉ cần giết Đậu Mậu...

Vài cái bộ lạc đại nhân nhìn nhau, không hện mà cùng lén lút đánh giá Đậu Mậu.

Lúc này Đậu Mậu đang giận giữ nên không cảm nhận được hàm nghĩa trong lời nói này.

- Nếu Hán man đã muốn đuổi cùng giết tuyệt, vậy thì bố đây liều mạng với chúng!

“Không phải đuổi tận giết tuyệt, mà là muốn cái đầu của người.”

Trong mắt nhiều Bộ lạc đại nhân hiện lên tia sát khí, nhưng rồi lại khôi phục thần sắc bình thường. Nơi này là địa bàn của Đậu Mậu, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút. Việc này, dù gì cũng nên thương nghị để có chủ ý thích đáng.

Đúng lúc này, bên ngoài vương trưởng đột nhiên có người hô:

- Đại vương, có sứ giả Hán man đến...Là sứ giả của Tào Diêm vương.

Trong phút chốc, bên trong vương trưởng lặng ngắt như tờ!

634. Chương 701

- Đây là một cơ hội, nếu Ấu Thường làm những việc xuất chúng thì sau này sẽ địa vị sẽ được đề cao trong phủ tướng quân.

Nhớ kỹ, người thay mặt cho Võ Hương hầu, sau lưng Võ Hương là Ngụy Vương, mà sau Ngụy Vương là toàn bộ Trung Nguyên...cho nên không thể để mắt mặt của Võ Hương hầu, đồng thời còn phải đạt được mục đích này, trách nhiệm rất lớn.

Trước lúc xuất phát, Bàng Thống nhiều lần căn dặn hấn.

Mã Tắc thông minh từ nhỏ, có bản lĩnh đã xem qua là không quên được, suy một ra ba. Nhưng nói cho cùng, trước sau gì chưa trải qua tình cảnh lớn gì. Bao gồm khi ở Hạ Tuyền, biểu hiện của Mã Tắc cũng được coi là tài cán, dùng từ “khôn vặt” để mà nói thì cũng không được xem là quá đáng. Nhưng tình cảnh thật sự lớn này, hẳn lại chưa bao giờ trải qua.

Trên thực tế, tài năng của Mã Tắc trong lịch sử cũng không kém.

Bằng không Gia Cát Lượng cũng không xem trọng Mã Tắc như thế, để hẳn một mình độc lĩnh một quân.

Vậy thì trường hợp trước đây ở Nhai Đình, Mã Tắc hình như chưa có cơ hội nào để thể hiện. Cái gọi là Mã Thị Ngũ Thường quy thuận Lưu Bị, nhưng trên thực tế e rằng cũng chỉ có một Mã Lương. Mã Tắc có thể nói trưởng thành dưới sự che chở của Mã Lương, Gia Cát Lượng, đừng nói một mình làm một chuyện, ngay cả chiến sự cũng chưa từng trải qua.

Hắn thuộc binh pháp, tinh thông sách lược.

Nhưng bên cạnh Gia Cát Lượng luôn đầy những mưu sĩ tài giỏi.

Có thể Mã Tắc có tầm mắt nhưng chưa trải qua thử thách thật sự, sự trí dũng vẫn không được xem là thành thực. Nói trắng ra, bản chất của Mã Tắc và Triệu Quát rất giống nhau, nói bọn họ không có tài thì đó là lời nói không thật.

Cho dù là nhờ Gia Cát Lượng đi nữa thì Mã Tắc không thể được Lưu Bị trọng dụng, chỉ đôi lúc lắng nghe lời kiến nghị của hắn.

Nhưng vấn đề là Mã Tắc chưa bao giờ có được một quyết định đúng đắn.

Chỉ có duy nhất một lần có quyết định đúng, nhưng lại là thất bại Nhai Đình. Điều đó vốn có thể là dấu hiệu trưởng thành của Mã Tắc, nhưng thật đáng tiếc, Gia Cát Lượng vì để giữ gìn quân kỷ, rơi nước mắt đem hắn đi chém đầu để làm bình ổn oán hận trong quân. Vậy là trận chiến Nhai Đình cũng chính là trận có một không hai của Mã Tắc. Một người vốn dĩ rất có thể trở thành hạt giống của danh tướng Thục Hán, chính như vậy mà vùi lấp trong dòng chảy của lịch sử, cũng trở thành tài liệu dạy dỗ mặt trái của đời sau.

Nếu nói sau khi trận chiến Nhai Đình, thu hoạch lớn Thục Hán chỉ sợ cũng chính là Vương Bình trở hết tài năng.

Nhưng trong lòng Tào Bằng, Vương Bình có lẽ là một viên tướng, nhưng không phải là tướng tài.

Là một đại tướng, đau đớn khi mất một tướng tài, không phải là sự lựa chọn sáng suốt. Thiếu sót của Gia Cát Lượng là chuyện rơi nước mắt khi chém Mã Tắc cũng tỏ vẻ không nghi ngờ. Điều mà ông ta cần là con rối nghe lời, mà không phải là người tài thật sự.

Sau thời Thục Hán, nhân tài không đủ.

Gia Cát Lượng là một người có phẩm chất ưu tú, cũng là một người cực kỳ tự tin nhưng cũng là người không tín nhiệm người khác. Ngũ Trượng Nguyên, một ngôi sao rơi! (ý nói Gia Cát Lượng mất ở Ngũ Trượng Nguyên). Từ đó về sau Thục Hán không còn ai có thể chống đỡ đại cục. Mặc dù có Khương Duy cũng cực kỳ nổi danh nhưng cũng khó có thể chèo chống.

Tào Bằng mỗi khi đọc đến đây thì luôn cảm thấy đáng tiếc cho Thục Hán.

Cho nên, hắn quyết sẽ không phạm sai lầm của Gia Cát Lượng nữa. Hắn muốn cho Mã Tắc có đủ không gian để trưởng thành, và trận chiến Hà Hoàng cũng là cơ hội tốt nhất. Sự xem trọng của Tào Bằng, những lời căn dặn của Bằng Thống đều để Mã Tắc cảm thấy không bị áp lực. Thế nhưng khi mà Mã Tắc bước tới Vương trưởng thì tất cả lo lắng đã tự nhiên biết mất.

- Phía dưới kia là ai?

Khuôn mặt Đậu Mậu dữ tợn.

- Dưới trưởng Võ Hương Hầu chỉ là những tên tiểu tốt, không đáng nhắc tới.

Mã Tắc không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối diện trong lầu lớn, thanh kiếm cầm trong tay gương nanh múa vuốt như ở chỗ không người.

Càng như thế thì càng nói rõ sự hoang mang trong lòng những người này.

Cuộc huyết chiến của các quân hầu ở Hà Hoàng đã khiến cho tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi. Hiện tại đã thể hiện cứng rắn và mạnh mẽ ra, nói trắng ra chính là để phô trương thanh thế. Quân hầu nói đúng, một đàn hổ giấy mà thôi.

Đậu Mậu cười nhạt và nói:

- Hay là Trung Nguyên không có ai sao lại để hai tên nhóc con đến?

Hai tên nhóc con, một là Mã Tắc, còn người kia là để chỉ Tào Bằng.

Bây giờ Tào Bằng chưa tới hai mươi bảy tuổi, trong mắt Đậu Mậu đã gần năm mươi tuổi thì đúng quá vẫn còn quá trẻ.

Trong lòng Mã Tắc tức giận nhưng không lộ ra bên ngoài, hơi hơi cười.

- Mặc dù Quân hầu không bằng tuổi của Đê Vương nhưng đã danh chấn thiên hạ.

Nơi Tây Bắc nói tới Quân hầu, nào có người nào dám khinh thường? Còn tại hạ dĩ nhiên không thể so sánh với Quân hầu. Quân hầu ở tuổi của ta đã chém tướng giết địch, chạm trán với trăm vạn đại quân cũng không hề sợ chút nào.

Mỗi khi nghĩ tới tại hạ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cho nên lần này Quân hầu phái đi, tại hạ xung phong nhận việc đi đầu, cũng rất hợp với thân phận này.

Tuổi của Quân hầu ta nhỏ hơn người nhưng lại uy chấn Tây Bắc.

Còn người?

Tuổi tuy cao nhưng chỉ có thể rứt cổ ở Hà Hoàng nhỏ này, thì được xem là gì? Ngay cả ta dưới trướng của quân hầu cũng không phải là nhân vật lớn gì Nhưng lại được phái đến nói với người, cũng là đã thỏa mãn rồi...

Nguy ý, Đậu Mậu người ngay cả tư cách gặp Quân hầu nhà ta cũng không có.

Một câu nói khiến mặt Đậu Mậu đỏ rực tới tận mang tai, cả người dựng thẳng lên.

- Hán man chỉ biết nói xạo, ai dám vô lễ như thế?

- Đúng không?

Mặt Mã Tắc lạnh lùng,

- Nếu đã như vậy, Hà Hoàng máu chảy ngàn dặm, là vì sao?

Người nói chúng ta chỉ biết khua môi múa mép hả?

Vậy mấy vạn người Đê chết ở Hà Hoàng thì được xem là gì!

- To gan!

Đậu Mậu rút dao từ thắt lưng ra xông tới, lấy dao chỉ vào mặt Mã Tắc.

- Thằng oắt người Hán, không sợ chết ư?

Nếu có mười ngàn Đê Man cùng nhau thì mỡ tiếc rở thân này làm gì?

- Cho dù ta có chết, có hai trăm ngàn Đê Man nhà người làm bạn cũng là một chuyện vui.

Đậu Mậu tức giận đến nổi vừa vung dao muốn chém chết Mã Tắc nhưng bị mấy vị bộ lạc đại nhân ôm lại.

- Đại vương bớt giận, có câu là hai nước giao chiến không giết sứ giả, sao phải so đo với trẻ con?

Ngoài miệng khuyên bảo như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Mã Tắc nói như vậy chính là đã nói trúng điểm yếu trong lòng của bọn chúng. Bọn chúng phải đối mặt là Tào Diêm Vương, một con người giết người không chớp mắt. Chọc giận Tào Bằng, chỉ sợ Tứ Chi Hà Thủ sẽ biến đầu thành máu đỏ.

- Sứ giả Hán Man kia, sao phải miệng lưỡi lợi hại?

Võ Hương hầu phái người đến chắc hẳn có chuyện muốn nói...còn không mau nói rõ ra để tránh hiểu lầm.

Ngay trong phút chốc Mã Tắc đã phát hiện đầu mối.

Người nào phục tùng Đậu Mậu, người nào có tính toán khác? Hẳn biết rành mạch.

Tức thì không nói năng rườm rà nữa, từ trong người lấy ra một bức thư.

- Trước khi tại hạ đến, Quân hầu đã dặn dò tại hạ...Người kính ta ba phần, ta kính lại một trượng. Không phải miệng lưỡi của tại hạ lợi hại, mà là Đê Vương không nói lý lẽ trước đây. Mỗ là sứ giả Quân hầu, nhưng từ lúc vào trướng, sao lại không ban ghế ngồi ?

Nội dung chủ yếu của câu này chỉ có tám chữ.

Nhân kính ba phần, ta còn một trượng.

Mã Tắc đã gửi thư cho một ông già là người mà ngăn trở Đậu Mậu.

Xem tuổi của ông ta khoảng chừng sáu mươi tuổi. Râu tóc màu xám trắng. Nhưng khuôn mặt hồng hào, tiếng nói to, khí phách cũng rất phi phàm.

Khi lão già đó nhận lấy bức thư thì có vẻ nao nao.

Ánh mắt nhìn Mã Tắc có chút không bình thường.

- Thật sự là chúng ta thất lễ...Đại vương, ở xa tới là khách, sao không dọn chỗ ? Lễ nghi này không thể đánh mất!

Đậu Mậu tuy không muốn nhưng lại không có cách nào khác nên liền gật đầu.

Mở bức thư sau khi nhận từ lão già, hắn nhìn thoáng một cái rồi lập tức trả lại cho lão,

- Viết cái gì vậy?

Đậu Mậu không nhìn được chữ viết, dĩ nhiên xem không hiểu.

Và lão già đó nhận bức thư lớn tiếng đọc ra.

Nội dung vô cùng đơn giản: Ta phụng mệnh của Ngụy vương, giữ Tiết đô đốc Tây Bắc. Ta và Đê Khương các người chưa từng mâu thuẫn, cho tới nay cũng đã dành cho nhau nhiều sự quan tâm. Dưới sự cai trị của ta, Hán Hồ bình đẳng, mọi người đoàn tụ một chỗ, cuộc sống cực kỳ tốt đẹp. Nhưng Đậu Mậu người không biết cảm kích thì thôi, vậy mà còn liên kết với phản tặc, làm loạn biên giới của ta. Ta đã từng cho người cơ hội nhưng người lại không nhận, gian ngoan không thay đổi.

Ta rơi vào đường cùng, đành phải xuất binh Hà Hoàng .

Hiện nay, quân của ta đã gần đến Tứ Chi Hà Thủ rồi, muốn quyết trận tử chiến với Đậu Mậu người.

Nếu ta thắng, thì Hà Hoàng ổn định, từ nay về sau mọi người an cư lạc nghiệp, nếu ta thua, Hà Hoàng của người cũng có thể có được an bình.

Nếu người không bằng lòng, chúng ta sẽ tiếp tục giao chiến.

Ta không ngại giết được Tứ Chi Hà Thủ của người biến thành mục nguyên đất đỏ, chỉ cần người chịu được; nếu không thì nhận lời khiêu chiến của ta, mười ngày sau ở bên bờ hồ Trát Lăng chúng ta quyết định thắng bại. Không biết Đậu Mậu người có dám hay không?

Đây là một bức chiến thư !

Giọng điệu cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ, thậm chí khi lão già đó nói ra thì tất cả mọi người trong lều đều cảm nhận được mùi máu tanh được che dấu trong đó.

Dám đánh không?

Một ánh mắt quét ngang qua Đậu Mậu.

Ta muốn đấu một mình với ngươi, ngươi dám ứng chiến không?

Người Đê cũng là một chủng tộc cực kỳ hung hãn. Tôn sùng vũ lực, tôn trọng dũng sĩ.

Đậu Mậu có thể trở thành Đê Vương, nguyên nhân là y tàn nhẫn hung hãn cực độ. Hiện nay, Tào Bằng với một nhánh quân của hãn giết đến cửa nhà y, quyết chiến cùng với y! Hiện tại thì xem Đậu Mậu ngươi có dám nhận lời khiêu chiến không?

Sắc mặt của Đậu Mậu lúc xanh lúc đỏ.

Y nhìn lại Mã Tắc, thấy thái độ Mã Tắc thần nhiên tự đắc.

Đánh, hay là không đánh?

Trong lòng Đậu Mậu cũng không đủ tự tin...

Y biết rõ nhánh quân này của Tào Bằng hoàn toàn khác với quân Hán trong ấn tượng của y. Dũng mãnh hơn, hung tàn hơn, chiến đấu tốt hơn!

Theo chiến tích sau khi nhánh binh này tiến vào Hà Hoàng mà nói, chỉ dựa vào mình thôi thì chỉ sợ khó có thể đối phó.

Nhưng nếu không đánh...

Con ngươi của Đậu Mậu chuyển động, vươn thẳng người lên:

- Hán Man trở về đó báo quân hầu ngươi, Đại vương sẽ cùng các ngươi đánh một trận.

Mười ngày sau chúng ta quyết chiến ở hồ Trát Lăng.

Mã Tắc nhướn mày, khoe miệng nhếch lên,

- Như thế xin Đại vương chuẩn bị hậu sự đi.

- Ngươi...

Mã Tắc phát tay áo bước ra khỏi vương trướng.

Đậu Mậu mấy lần nắm chặt đao đeo lưng, nhưng lại không dám nổi giận.

Lão già đứng một bên nhìn rõ, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài một cái: Đậu Mậu già rồi, đã không thể tiếp tục thống soái người Đê. Nếu để hãn làm Đê Vương nữa thì e rằng người Đê ở Tứ Chi Hà Đô sẽ gặp phải diệt vong.

Không nói hãn bất chấp khơi mào cho xung đột với người Hán là đúng hay là sai!

Nếu như sớm vài năm, lúc hãn vẫn còn chút nhuệ khí, nói không chừng đã xông lên chém Mã Tắc rồi sau đó đem đầu Mã Tắc dâng lên. Nhưng bây giờ, hãn ngay cả dũng khí nổi giận cũng không có, sao có thể thống soái người Đê?

Mã Tắc bước đi nghênh ngang trong lều lớn không một tiếng động.

Một lúc lâu sau, Đậu Mậu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

- Đây là cơ hội Hồ Thiên ban cho ta để tiêu diệt Hán Man.

Hồ thiên là thiên thần của người Đê.

Đậu Mậu vung tay, lớn tiếng nói:

- Tất cả binh lính của Tào Bằng không tới ngàn người.

Mà quân chủ lực của quân Hán cách Tứ Chi Hà Thủ còn xa, trong vòng mười ngày thì không thể đến tới. Đến lúc đó chúng ta tập trung binh lực, tiêu diệt sạch quân Tào Bằng ở hồ Trát Lăng. Quân chủ lực của quân Hán tự nhiên sẽ lo sợ mà không tiến đến.

Qua một thời gian lâu nữa thời tiết Hà Hoàng sẽ chuyển qua lạnh lẽo.

Quân Hán không chịu nổi giá lạnh ở Hà Hoàng nên tất nhiên sẽ rút lui...Đến lúc đó, chắc chắn có thể chuyển nguy thành an.

Trên lý thuyết, những điều Đâu Mậu nói thì đúng.

Nhưng vấn đề là người giao chiến với Tào Bằng là Đâu Mậu người, sao phải liên lụy tới bọn ta?

Đúng thế, binh của Tào Bằng không nhiều nhưng trong tay Đâu Mậu người lại chỉ có năm mươi ngàn bộ tộc. Như thế thì người sẽ không dám một mình đối mặt với Tào Bằng, sao có mặt mũi để bọn ta tham chiến? Đâu Mậu vốn nghĩ mượn cơ hội này để phân chấn tinh thần của binh sĩ. Nhưng y đã chọn một thời điểm sai lầm, khiến cho nhiều bộ lạc đại nhân cảm thấy bất mãn.

Một hai ánh mắt trong lúc vô ý cố ý, nhìn về hướng lão già bên cạnh Đâu Mậu.

Mà hai mắt của lão hơi hơi nhắm lại, giống lúc đang ngủ, một lời cũng không nói.

Thời tiết Hà Hoàng hay thay đổi.

Lúc sáng sớm có ánh nắng tươi, nhưng đến chính Ngọ lại thành mưa dầm lã lướt. Mưa thu lạnh buốt rơi trên người, khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương. Mặc dù mới đầu thu nhưng hơi thở mùa đông giá rét cũng đã đến gần.

Hồ Trát Lăng nằm ở hướng tây nam Tứ Chi Hà Thủ.

Mục nguyên nghìn dặm, trời đất rộng lớn.

Nơi đây vốn dĩ là một doanh địa của một bộ lạc, nhưng mười ngày trước đã bị quân Tào đánh hạ, hơn một nghìn tám trăm người trong tộc không một ai may mắn thoát khỏi, đều gặp phải sự tàn sát máu tanh của quân Tào. Trong hồ Trát Lăng xinh đẹp còn đang nổi lên mùi máu thịt. Mà trên cánh đồng hoang đó, xác người mà bị sói hoang gặm rĩa qua như ẩn như hiện, càng tăng thêm mấy phần không khí đáng sợ.

Hai đội nhân mã xếp trận bờ hồ Trát Lăng.

Đâu Mậu đích thân dẫn quân, triệu tập hơn ba mươi các bộ tộc lớn của Tứ Chi Hà Thủ, tập trung hơn ba mươi nghìn binh mã, triển khai quân bên cạnh hồ Trát Lăng. Xa xa, cây cỏ cao nửa người đang đong đưa trong gió. Một đội quân Tào trên người mặc áo giáp đen, quân Tào ẩn núp bày trận, đã chờ từ lâu rồi.

Bốn ngàn quân Tào bày trận phía trước

Cung tiễn thủ nửa ngồi xổm trên đất.

Một lá cờ lớn màu đen, viền vàng, có đường kim tuyến, trên đó có chữ Tân Võ Hương Hầu Tào. Chữ Triệu năm màu trắng cổ, nhìn rất rõ.

Tào Bằng ngồi sư hổ thú, Phương Thiên Họa Kích gác trên yên ngựa.

Hắn vịn tay vào má che nắng, đột nhiên cười ra nụ cười khinh thường.

- Tử U, trên chiến hôm nay do người chỉ huy.

Hạ Hầu Lan nghe được thì liền sững sốt, kinh ngạc nhìn Tào Bằng và nói:

- Quân Hầu ở đây, mặt tướng sao dám tự tiện?

- Nếu Đâu Mậu đích thân đến đây thì ta nên kính hắn mấy phần.

Bây giờ, cũng là toàn lực xuất động, thật sự là xem thường trận chiến này. Lão tử đây ước chiến với hắn, nhưng hắn lại xuất động cả nhà bấy chị tám dì ra. Đừng nhìn số người của hắn nhiều, gần gấp bội với ta.

Nhưng cũng chỉ là một đám gà đất chó ngói, không chịu nổi một trận chiến. Ta nghe Sĩ Nguyên nói, người đánh rất hay ở Hà Tây. Hôm nay vừa đúng lúc để ta mở mang hiểu biết một lần, đừng làm ta thất vọng.

Thời gian Hạ Hầu Lan trú ở Hà Tây hoàn toàn không uống phí.

Gã biết căn bản của mình. Luận võ nghệ, gã không được xem là cao. Hiện tại vừa mới bước vào hàng ngũ võ tướng hạng nhất, sau này chỉ sợ cũng khó có thể tiến bộ thêm nữa. Bởi vì gã đã qua độ tuổi tốt nhất.

Dưới trướng Tào Bằng, võ tướng hạng nhất không ít.

Như Cam Ninh, Bàng Đức, chẳng phải ai cũng là dũng mãnh thiện chiến sao?

Mà Hoàng Trung vừa tiếp nhận thay thế chức vụ của gã cũng là người không kém Hao Hổ Lã Bố năm đó, về phần Triệu Vân, Sa Ma Kha, càng không cần phải nói, đều là những cao thủ bậc nhất. Không tính những người này, còn lại có thể thắng được Hạ Hầu Lan cũng không ít.

Vương Mãi, Đặng Phạm đều là võ tướng chuẩn hạng nhất.

Phan Chương một chân đã bước vào hàng ngũ võ tướng hạng nhất.

Ngay cả Mã Văn Lộc, Hạ Hầu Lan tự nhận cũng không phải là đối thủ. Mà như Tôn Thiệu, Thái Dịch cũng đều đang vào giai đoạn trưởng thành.

Cho nên trong mấy năm ở Hà Tây, Hạ Hầu Lan đã khổ luyện đọc binh thư.

Trước đó gã theo Tào Bằng đã kết giao được với không ít danh sĩ, biết chữ không ít. Nhưng thời gian ở Hà Tây bên người gã càng có mấy người thầy giỏi. Bàng Thống thì không cần phải nói, tuy nói là Thái thú Hà Tây nhưng chỉ cần Hạ Hầu Lan muốn thỉnh giáo thì nhất định sẽ cho câu trả lời. Ngay cả Liêm Trường Giả Quỳnh kia cũng là một người thuộc binh pháp, có gia đình có tiếng là có tính kế thừa học giỏi. Sớm tối sống chung với với những người này, học thức của Hạ Hầu Lan nâng cao rất nhanh.

Tuy ta không dũng mãnh bằng dũng tướng các người nhưng làm tướng không nhất định phải dũng mãnh, biết được sách lược cũng rất quan trọng.

Có thái độ tốt, lại có thầy giỏi, cũng còn có chỗ tập luyện tốt: đó chính là chiến trường Mạc Bắc.

Hạ Hầu Lan học đến dùng trí và điều khiển binh vững chắc giỏi giang.

Lần này đi theo Tào Bằng, Bàng Đức đã không ngừng khen Hạ Hầu Lan. Mà Tào Bằng thì sao? Cũng muốn mượn cơ hội này để xem học vấn thực sự của Hạ Hầu Lan.

- Lan sẽ không phụ kỳ vọng của tướng quân!

Hạ Hầu Lan cũng không chối từ, ở trên ngựa chấp tay, rồi phóng ngựa lên gò cao.

Xa xa, đội quân người Đê đen đen một đám, giống như mây đen chân trời. Tiếng người hô ngựa hý, vô cùng âm ỉ.

- Không khác lắm!

Tào Bằng khẽ cười mỉm, ra hiệu cho Hạ Hầu Lan có thể bắt đầu.

Hạ Hầu Lan hít sâu một hơi, trong lòng có chút căng thẳng.

Lúc này, gã liền giống như một học sinh sắp lên trường thi, phải đối mặt với kỳ thi của thầy cô. Trận chiến này chỉ huy tốt, vị trí của Hạ Hầu Lan trong mắt Tào Bằng sẽ được lên một bậc, ngang bằng với Cam Ninh, Bàng Thống.

Cho nên đối với Hạ Hầu Lan mà nói, trận chiến này nhất định phải đánh thật tốt!

Chẳng những phải thắng mà càng phải đánh đẹp.

Tào Bằng đã vì kế hoạch của hắn mà đưa ra các điều kiện thuận lợi, nếu ngay cả đám người ô hợp này cũng đánh không thắng thì còn nói chuyện tiền đồ rộng lớn gì nữa?

Hoàn cảnh Hạ Hầu Lan và Triệu Vân không giống nhau.

Triệu Vân dựa vào võ nghệ tài giỏi, có thể từ một tiểu binh trong thời gian chưa tới mười ngày đã trở thành Phi Đà vương.

Nhưng vị trí của Hạ Hầu Lan bây giờ lại không phải đơn thuần là dựa vào võ nghệ mà có thể thăng lên.

Kinh nghiệm và cấp độ của gã không thể so sánh Triệu Vân.

Muốn giành được sự phát triển mạnh mẽ, gã chắc chắn phải bộc lộ ra năng lực khác biệt.

- Nổi trống!

Cùng với mệnh lệnh của Hạ Hầu Lan, tiếng trống trận nổ vang.

Hai trăm cái trống da bò lớn, vang lên âm âm, chìm ngập trong tiếng hô gào của binh Đê từ xa.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Bốn ngàn người cùng hét lên, trời đất biến màu.

Xa xa, Đâu Mậu ở trong quân nhìn thấy tình cảnh đó, sắc mặt không khỏi trắng bệch ra.

Quân Tào không nhiều so với số quân người Đê, quả thực cách biệt một trời một vực. Nhưng không biết vì sao, bốn ngàn quân Tào này, đã tạo ra uy phong, hơn ba mươi ngàn quân Đê không thể so sánh.

Nghe tiếng trống trận của Tào Bằng vang lên, Đâu Mậu không kìm nổi nuốt nước bọt, đột nhiên trừng to mắt, lớn tiếng quát:

- Tiền quân, xuất kích!

- Giết!

Quân Đê phóng ra như bay, muốn đánh tới trận doanh của quân Tào.

Bốn ngàn binh phủ quân Tào đều là mãnh tốt đã trải qua trăm trận chiến. Đi theo Hạ Hầu Lan, đã lập vô số công trạng ở chiến trường Mạc Bắc. Mà nay Hà Hoàng lại vừa trải qua một trận tắm máu, khí thế bày ra như thế, đương nhiên khác biệt.

Vạn quân lên đường như trận động đất.

Tào Bằng dừng chân trên gò đồi cao, nở nụ cười ác nghiệt lạnh lùng.

- Đám ô hợp, không chịu nổi một kích.

Hắn giống như lăm bắm một mình, đồng thời lại như giải thích với đám người Bàn Thống.

Mà Tôn Thiệu lần đầu tiên đối diện với trường hợp ngàn quân vạn ngựa lao nhanh, nên sắc mặt tái nhợt. Thái Dịch, Đặng Ngải thì khá hơn một chút. Thái Dịch chính là người lớn lên ở trên thảo nguyên, trường hợp này nhìn đã quá quen rồi, mà Đặng Ngải thì sao?

Từng tham gia vào cuộc chiến ở Vũ Âm, nên biểu hiện của gã cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng Đỗ Thứ và Tôn Thiệu lại là lần đầu đi lĩnh giáo cảnh tượng này.

Hàng vạn con ngựa lao nhanh giống như nắp đậy mây đen, điên cuồng nhào tới, khiến cho hai người này trong lòng run sợ.

Chiến mã đang cưỡi hình như cảm nhận được sự bất an trong lòng chủ nhân, nên có chút rối loạn. Nhưng sư hổ thú đã phát ra tiếng phì phì trong mũi, hình như là tỏ vẻ không hài lòng. Hai con ngựa kia lại yên tĩnh trở lại, đứng một cách yên tĩnh.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của đám người Tào Bằng, Tôn Thiệu và Đỗ Thứ đều cảm thấy xấu hổ.

Đặc biệt là biểu hiện Thái Dịch và Đặng Ngải càng khiến cho hai người này xấu hổ vô cùng. Tôn Thiệu là một người có võ nghệ cao nhất trong bốn người, thường tỏ ra kiêu ngạo. Nhưng giờ phút này, lại không khỏi âm thầm kính nể sự bình tĩnh của Thái Dịch và Đặng Ngải.

Gã hít một hơi sâu, âm thầm quở trách sự kích hoảng hốt lúng túng của mình.

Rồi sau đó bình tĩnh lại quan sát cuộc chiến.

Đợt tấn công của người Đê không hề đáng nói, hỗn loạn không chịu nổi. Trên mặt Hạ Hầu Lan bỗng lộ ra nụ cười lạnh.

Trình độ này cũng dám tấn công Công tử ta?

- Cung tiễn thủ chuẩn bị!

Cờ lệnh pháp phối, Tào Bằng kiên nhẫn bất động, trận hình không chút rối loạn.

Tên trận xếp hình chữ bát, trong nháy mắt cùng với cây thương giờ cao của Hạ Hầu Lan:

- Bắt tên!

Hai loạt tên sắc bén rời khỏi dây cung mà bắn ra, một nghìn mũi tên Tào Công rít lên và bay ra. Xông vào trước người ngựa của quân Đê, cả người lẫn ngựa trong nháy mắt bị bắn hạ thành con nhím, ngã xuống mặt đất.

- Bắt tên!

Kỵ quân người Đê lớn tiếng la lên.

Chỉ có điều, phần lớn kỵ quân lấy đoản cung làm chính, tầm sát thương chỉ ở trong vòng tám mươi bước.

Mà cung tiễn quân Tào đều là cường cung một thạch trở lên, tầm sát thương một trăm năm mươi bước. Loạt bắn tên thứ nhất, tên rời khỏi dây cung, quân tốt lập tức ngồi xổm xuống, lượt bắn cung thứ hai lại bay ra. Cung tiễn thủ của quân Tào dẫu vào đấy, không chút hoang mang mà giương cung cài tên vào, đợi mệnh lệnh phát ra. Sau khi bốn lượt xong thì bốn ngàn mũi tên của Tào Công bắn ra, gây nên thương vong mấy trăm người. Không đợi để kỵ binh người Đê phản ứng. Và sau đợt bắn tên thứ hai xong, quân Tào bắt đầu chậm rãi tiến lên phía trước.

Một loạt mũi tên Tào Công bắn lên trời, kèm theo tiếng rít sắc bén như thủng bầu trời.

Tên như mưa, che lấp mặt trời và bầu trời.

Mưa tên liên kết giống như thác nước đổ xuống dưới.

Quân Đê đối mặt với trận mưa tên dày đặc này, chết cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng.

Đậu Mậu nhìn thấy tình hình trong quân như vậy thì không khỏi hoảng loạn lên.

- Tấn công, xông lên cho ta!

Chúng ta nhiều, không tin không thể không bước qua các người!

Mà ở bên kia, Hạ Hầu Lan lại liên tục cười nhạt, loại tấn công không hề có kỹ thuật này ngay cả người Hung Nô cũng đều rất ít khi dùng. Đậu Mậu đứng là ếch ngồi đáy giếng, tự cho là mình lợi hại, không biết anh hùng trong thiên hạ.

Người có bao nhiêu người?

Thì tên của lão tử càng nhiều!

- Mười lượt bắn liên tiếp, tới gần năm mươi bước!

Hạ Hầu Lan bình tĩnh hạ lệnh, cờ lệnh quân Tào lập tức tung bay múa.

- Bọn quân Đê ngang ngược còn cho rằng lợi hại hơn nhiều....

Mã Tắc không kìm nổi, hạ giọng nói thầm:

- Xem Đậu Mậu kia hò hét ngạo mạn muốn chết, nhưng lại là hạng người không có tài cán gì.

- Hắn không có sự lựa chọn.

Bàng Thống vừa nghe được bỗng hạ giọng nói:

- Âu Thường, từ lúc bắt đầu hắn đã bước vào cái bẫy của Công tử rồi.

- Ủ?

- Người thật sự cho rằng Công tử là người thích giết người sao?

- Điều này....

Mã Tắc không biết nên trả lời thế nào.

Nhận thức của gã đối với Tào Bằng không được xem là quá sâu, hiểu biết cũng không nhiều.

Chẳng qua từ lúc gã quy thuận tới nay, tất cả những điều gã nghe được, xem được đều là sự giết hại máu chảy đầm đìa của Tào Bằng.

Đặc biệt là sự bạo động Mậu tử Hứa Đô, Tào Bằng tắm máu tại Bạch Bộ Loan.

Mà ngoài thành Long Kỳ, hàng nghìn tù binh Phá Khương bị Tào Bằng giết không còn một mảnh...

Từ khi vào Hà Hoàng, mệnh lệnh nghe được không có chỗ nào mà không phải là cách nói ‘chó gà không tha’, ‘không thu tù binh’...v.v...

Nếu nói Tào Bằng không phải là người khát máu?

Mã Tắc thật đúng là không tin tưởng lắm!

Bàng Thống hạ giọng nói:

- Không nên bị vẻ bề ngoài lừa gạt, nếu Công tử không ra chỉ thị đó thì e rằng Hà Hoàng cũng không thể tốc chiến tốc thắng. Hai trăm nghìn người Đê, nếu để bọn chúng cùng nhau tụ lại, ắt sẽ gây nên sự thiệt hại rất lớn. Cho nên công tử chỉ có hạ lệnh tàn sát mới làm cho người Đê khiếp sợ.

Trận chiến hôm nay, trước khi công tử xuất chinh thì đã được xác định.

Chỉ có giết hại thê thảm mới có thể khiến cho người Đê sợ hãi, làm cho Đậu Mậu không thể không chiến đấu...

Lựa chọn hồ Trát Lăng là vì địa hình của nơi này. Người có phát hiện ra vị trí chúng ta đang đứng cực kỳ thuận lợi không? Binh mã Đậu Mậu tuy nhiều nhưng chỉ có thể tấn công chính diện. Bên hông chúng ta là hồ Trát Lăng, một bên khác là vùng đồi cao. Từ đó, bức bách Đậu Mậu liều chết chiến đấu, và chúng ta có thể ngồi yên đợi thời cơ.

Trong tay Bàng Thống cầm quạt giấy chỉ vẽ địa hình.

Không chỉ có Mã Tắc nghe đến say mê, mà đám người Đặng Ngải cũng không khỏi gật đầu lia lịa.

Cùng lúc đó, cùng với việc xoay chuyển chiến sự, đợt tấn công của quân Đê tuy mãnh liệt nhưng cuối cùng trong phạm vi tám mươi bước vẫn không thể đến gần.

Mũi tên bay lác đác trên bầu trời lại bị trọng giáp ngăn trở.

Quân Tào lấy tiền trận hung ác, áp chế được đợt tấn công của người Đê, càng gây ra thiệt hại đáng sợ cho người Đê.

Lượt tấn công thứ nhất thất bại, gần nghìn người ngựa nằm trong vũng máu.

Hai lượt tấn công không thành, hơn nghìn người chết trận.

Hạ Hầu Lan vừa chỉ huy vừa yên lặng quan sát trận tuyến của quân Đê.

Dần dần, y lộ ra cái cười quái đản, nói lẩm bẩm:

- Gần như có thể tấn công được rồi!

Nói xong, y giơ cao đại thương lên.

Phía sau tiếng trống trận đột nhiên biến đổi tiết tấu.

Một loạt mũi tên phát ra xông thẳng lên bầu trời, tiếng vèo vèo bén nhọn đó vang dội trên không trên không hồ Trát Lăng.

- Tử U sắp tấn công lại rồi!

Tào Bằng nhếch miệng làm lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Hắn quay đầu lại, nhìn hai người Tôn Thiệu, Đặng Ngải đã tỏ ra vô cùng sốt ruột, nóng lòng.

- Tiểu Ngải, Tiểu Thiệu chuẩn bị theo ta tấn công!

- Công tử cũng muốn tấn công sao?

Tào Bằng cười ha ha, nói:

- Lúc này không ra tay thì đợi khi nào ra tay?

Còn chưa dứt lời đã nghe ngựa chiến hí từ đằng xa. Hai đội binh mã từ hai bên trái và phải người Đê bỗng nhiên đánh ra.

Một đội lạc đà trắng trên người khoác trọng giáp chạy nhanh như bay.

Tướng quân cầm đầu chính là Sa Ma Kha, múa chông sắt cái vồ trong tay, một con lạc đà đi trước, trong chớp mắt đã tấn công vào quân địch.

Cùng lúc đó, vợ chồng Triệu Vân Mã Triệu Lộc suất lĩnh Phi Đà binh từ một bên sườn khác của quân Đê đánh ra.

Triệu Vân trên đầu đội mũ bạc, người khoác áo giáp bạc, dưới hông là Bạch Long mã, tay cầm Long Đản thương. Cây thương lớn nằm trong tay hắn, giống như có một sinh mạng, dắt theo từng mảnh, từng đường ánh bạc của cây thương vút vào khoảng không giết ra quân Đê liên tục tháo chạy. Hắn hoàn toàn không quan tâm phía sau, cây thương bay ra, đến chỗ nào, chỗ đó người ngựa ngã nhào.

Có tướng quân Đê tiến lên ngăn cản nhưng lại bị hắn dễ dàng chém chết trong trận chiến.

Mã Vân Lộc theo sát họ, hai người đó như mũi tên rời dây cung, đánh thẳng tới trong quân Đê.

Tào Bằng không kìm được, ngựa mặt lên trời cười to,

- Các con, kiến công lập nghiệp, chính vào lúc này, cùng ta giết người đi!

Sư hổ thú ngựa mặt lên trời gầm một tiếng, nhảy lên không.

Tào Bằng khua vẽ Họa Can Kích, cười ngựa đi trước.

Ở phía sau hắn, Văn Võ, Tôn Thiệu, Thái Dịch, Đặng Ngải theo sát.

Cũng vào lúc này Hạ Hầu Lan giơ cao đại thương rồi sau đó chỉ ra xa hướng về quân Đê:

- Các huynh đệ, lên ngựa! tấn công!

635. Chương 702 : Nguy Cấp

Không thể không nói, Hạ Hầu Lan lựa chọn thời cơ xuất kích vừa kịp lúc.

Vừa vào thời điểm mấu chốt binh Đê thương vong thê thảm và nghiêm trọng, sĩ khí giảm sút, đã mất hăng hái xung phong, chuẩn bị thu binh. Phủ binh quận Hà Tây hàng năm chiến đấu ở đại mạc, cười ngựa không hề kém người Hà Hoàng.

Vũ khí trang bị ngày thường cũng là cung tiễn và đại hoành đai đặc chế là chính.

Từ lúc Tào Bằng phát minh ra phương pháp phúc thổ đốt lười, hiệu suất làm việc của Hà Nhất xứng được nâng cao. Còn Tào Bằng mặc dù không ở quận Hà Tây nhưng lại rất quan tâm việc thi hành chế độ phủ binh tại quận Hà Tây. Cho nên cung tiễn, đại đao đã trở thành vũ khí chế thức của phủ binh Hà Tây. Hạ Hầu Lan ra lệnh một tiếng, ba nghìn phủ binh lập tức lên ngựa, vút bỏ cung chấp đao, cùng hò hét xông tới quân trận, quyết tử xung phong.

Ba nghìn thiết kỵ gào thét lao nhanh.

Mặt đất chấn động càng khiến lòng người kinh sợ.

- Ngăn hẳn lại!

Đậu Mậu tái mét mặt, gầm to.

Tuy nhiên y cũng không nhằm vào phủ binh xông đến mà là nhằm vào tướng quân Bạch Mã đang ở trong loạn quân bồ sóng chém sông. Người này rất mạnh, ở bên trong thiên quân vạn mã mà như ở chỗ không người. Một cây ngân thương sáng sắc bén, một thanh Kinh Hồng Kiếm giết binh Đê máu chảy thành sông, không ai có thể ngăn được.

- Ngã tên Hán man kia lại cho ta!

Theo tiếng gầm rú của Đậu Mậu, một người từ phía sau y phóng ngựa lao ra.

Người này gọi là Dương Thiên Vạn, vốn là Bách Khoảnh Đê Vương, đời này qua đời khác sống tại Cừ Trì. Dương Thiên Vạn sống tại Cừ Trì ba đời, căn cơ vững chắc. Cũng không muốn Tào Bằng mở thương lộ Tây Vực, liên hợp với Thái Thú Tửu Tuyền Tô Tắc tiến hành đả kích Khương Đê không chịu quy phục và chịu giáo hoá, để đảm bảo thương lộ Tây Vực được thông suốt.

Thiên Vạn xưa nay không phục quy phục và chịu giáo hoá, không chịu nghe theo mệnh lệnh.

Bách Khoảnh Đê Cừ Trì là lực lượng rất có thực lực tại địa khu Tửu Tuyền, sau đó Việt Cát thoát ly khỏi Hưu Chư Trạch, tìm nương tựa Thiên Vạn, càng khiến cho lực lượng của Thiên Vạn tăng mạnh. Nay dưới tình huống này, Thiên Vạn sao có thể cúi đầu dưới Hán thất.

Vốn tưởng rằng đám người Tô Tắc cũng giống như các quan viên khác sẽ đích thân tiến hành thảo luận.

Thiên Vạn đã chuẩn bị rất tốt muốn hung hãn mò được lợi ích, nào ngờ Tô Tắc lại có Tào Cấp âm thầm ủng hộ phía sau, liên kết cùng với ba quận Trương Dịch, Võ Uy, chiêu mộ năm vạn đại quân quét ngang Cừ Trì, Càng Việt bị Chinh Khương Giáo úy Phan Chương chém giết, Thiên Vạn mang theo tàn quân trốn vào Hà Hoàng.

Đối với Tào thị, Thiên Vạn vô cùng căm hận.

Thấy Bạch Mã tướng quân kia đánh tới, gã thét lớn một tiếng, phóng ngựa lao ra như bay.

Thiên Vạn cũng rất có vũ lực, thậm chí năm xưa còn thắng Tây Khương Việt Cát. Đáng tiếc từ lúc tìm nương tựa Đậu Mậu tới nay trước sau lại không có cơ hội thi triển. Hiện tại đúng là một cơ hội tốt, nếu như giết được Bạch Mã tướng quân kia, ngày sau địa vị của mình chắc chắn sẽ được nâng cao. Bởi vậy trong ngực đầy phần nộ, bụng đầy dã tâm phóng tới Triệu Vân.

Triệu Vân đang giết rất hứng khởi, Kinh Hồng Kiếm liếm quang loang loáng chém một tướng Đê ngã xuống ngựa.

Vừa mới thu bảo kiếm lại, đã thấy Thiên Vạn đánh tới.

Đối với người Đê, Triệu Vân cũng không có gì đến nói, phóng ngựa xông đến, Long Đản Thương vung lên biến hóa ra hơn mười thương ảnh, Thiên Vạn cầm đại đao trong tay cũng hoảng sợ, vừa né tránh, mũi thương của Triệu Vân đã tới trước mặt.

- Bàn xà nhất tham!

Đại thương rung lên mãnh liệt, hơn mười thương ảnh lập tức không nhìn thấy hình bóng. Long Đản Thương kia ở trong tay Triệu Vân như biến thành con trăn lớn đánh về phía Thiên Vạn.

Không đợi Thiên Vạn kịp phản ứng, Long Đảm Thương đã xuyên qua ngực y.

- Người...

Thiên Vạn hét to một tiếng, ngã xuống ngựa.

Từ đầu tới cuối thậm chí y không nhìn rõ Triệu Vân đã ra chiêu như nào.

- Phụ thân!

Hai con trai của Thiên Vạn là Phi Long, Phi Hổ đang độ tuổi hai mươi, khôi ngô cường tráng. Thấy Thiên Vạn bị Triệu Vân giết chết, Phi Long Phi Hổ cùng kêu lên bi thiết, không nói hai lời phóng ngựa lao ra, một trái một phải đánh tới Triệu Vân, hai người này người cao ngựa lớn, hung hãn...

Tuy nhiên Triệu Vân lại không sợ chút nào, vạn thương liền đâm.

Cùng lúc đó, Mã Văn Lộc vừa chém chết một gã tướng Đê, thấy Phi Long Phi Hổ chiến đấu với Triệu Vân, lập tức đặt đại thương ngang người, tay lấy cung tiễn gương cung cài tên nhắm thẳng Phi Hổ bắn.

Trong mắt Phi Hổ chỉ có Triệu Vân nào có để ý đến Mã Văn Lộc?

Đợi đến khi gã phát hiện bị đánh lén thì đã không thể né tránh, chỉ nghe phập một tiếng, mũi tên Tào Công đã ở giữa mặt Phi Hổ.

- Tiểu đệ...

Phi Long kêu to.

Nhưng lúc này Triệu Vân đã tới trước mặt.

Long Đảm Thương phun ra nuốt vào, hàn quang xẹt qua, Phi Long không dám phân tâm nâng đao đón đỡ. Chỉ nghe một âm thanh vang lên, đại đao đỡ bay Long Đảm Thương nhưng cũng khiến Phi Long choáng váng, hai ngựa giao qua, Triệu Vân lật tay lấy ra Kinh Hồng Kiếm, hàn quang bay ra, chỉ nghe Phi Long kêu thảm một tiếng, đã bị Kinh Hồng Kiếm chém thành hai đoạn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Đậu Mậu không thể ngờ Triệu Vân lại hung mãnh như thế. Ba cha con Thiên Vạn ra ngăn cản đều không thể ngăn được bước tiến của hắn.

Đợi khi Đậu Mậu bừng tỉnh thì Triệu Vân đã tới trước trận trung quân.

Chỉ thấy hắn thương đâm kiếm chém, liên tiếp chém mười hai tên tướng Đê, một kiếm chặt đứt đại kỳ to cỡ miệng bát lớn.

Cùng với tiếng đổ sập của đại kỳ là tiếng Triệu Vân hét to:

- Đậu Mậu, còn chưa chịu chết!

Chiến bào trắng lụa thêu hoa giờ đã biến thành màu đỏ như máu, Long Đảm Thương kia càng nhuốm máu tươi nồng đậm.

Triệu Vân uy phong lẫm lẫm giống như thần binh.

Người Đê tuy nhiều nhưng không ai dám tới gần nửa bước.

Đậu Mậu sao dám đi trêu chọc Triệu Vân, không nói hai lời đẩy ngựa chạy đi.

Mà lúc này Tào Bằng dẫn bộ cũng giết tới trước trận trung quân. Phương Thiên Họa Kích kia như búa rìu của Lôi Thần, đánh đầy máu tươi. Năm xưa thần binh Hao Hổ cũng đại triển thần uy như vậy. Tào Bằng một đường giết qua, cũng không biết có bao nhiêu người đã chết dưới kích của hắn, binh Đê kêu gào chạy trốn chết.

- Đậu Mậu, chạy đi đâu!

Tào Bằng thấy Đậu Mậu định bỏ chạy, sao có thể để y chạy trốn?

Sư hổ thú hí lên tiếng dài, bay lên trời lướt qua đầu một gã binh Đê.

Tào Bằng trợn mắt hổ lên, Họa Can Kích tung bay, kích vùn quay cuồng. Hai gã tướng Đê xông lên ngăn cản bị Tào Bằng giết trong nháy mắt.

- A Quý, binh mã a Quý ở đâu?

A Quý này cũng được coi là Đê Vương, là tâm phúc của Đậu Mậu.

Gã phụ trách áp trận, bảo vệ phía sau Đậu Mậu. Nào ngờ đánh tới hiện tại, binh mã a Quý chẳng rõ tung tích.

- Đại vương, a Quý phản bội Đại vương.

- Cái gì?

- Hấn hấn hấn...vừa rồi đã rút lui khỏi chiến trường rồi.

Tuy rằng Đậu Mậu hung tàn nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Cái gọi là rút lui khỏi chiến trường chính là đã cấu kết với Hán man, lâm trận phản chiến!

A Quý phản bội, vậy những người khác đâu?

- Lý Đằng, Lý Đằng ở đâu?

- Đại vương, Lý Đằng cũng đã rút khỏi Hồ Trát Lăng!

- Hừ...

Đậu Mậu như nghẹt thở, giận giữ hét:

- Đợi sau khi trở về sẽ chém hai tên đó thành ngàn mảnh!

Trở về?

Hiện tại muốn trở về cũng không đơn giản như vậy!

Đại quân người Đê đã hoàn toàn tan tác, hơn ba vạn người, rút lui được đã rút lui, chạy tán loạn...

Gần Hồ Trát Lăng, năm ngàn quân Tào đuổi theo chém giết người Đê nhiều hơn gấp bội, trong lòng Đậu Mậu biết, đại thế đã mất.

Y sao tiếp tục ở lại chỗ này, liền mang theo tàn binh bại tướng chạy trốn theo hướng Tứ Chi Hà Thủy.

Tào Bằng hội hợp với Triệu Vân trong loạn quân.

Hai người cùng máu nhuộm thắm chiến bào, nhưng ý chí chiến đấu không hề giảm sút.

- Tử Long, có tiếp tục chiến đấu được không?

Triệu Vân trả lời:

- Công tử nói đùa, đám ô hợp này sao có thể khiến ta đây tiêu hao khí lực được?

- Một khi đã vậy, chúng ta tiếp tục đuổi giết.

Tử Long, chúng ta đánh cược xem ai giết nhiều hơn. Nếu Tử Long thắng, sẽ là Vương của Phi đà quân.

Triệu Vân nghe vậy mừng rỡ:

- Nếu Công tử đã mở miệng, Triệu Vân sao dám không theo?

Hai người vừa dứt lời lại tiếp tục giết nhập vào trong loạn quân.

Lúc này, bất luận là Tôn Thiệu Văn Võ, hay là Mã Văn Lộc đều lặng yên theo sát hai người ở khoảng cách ba mươi bước.

Tào Bằng và Triệu Vân, giống như hai đầu mãnh hổ nhảy vào bên trong đàn cừu.

Một thương một kích nhắc lên, trời đầy mưa máu...

Mà Đậu Mậu nay đã quá hoảng sợ, căn bản không dám quay đầu lại xem.

Thấy đã sắp thoát khỏi chiến trường, chợt nghe từng tiếng từng tiếng lạc đà, ngẩng đầu nhìn lên thấy một người đàn ông cường tráng ngồi trên một con lạc đà màu trắng đang chạy như bay về hướng y. Người đàn ông kia mặc trọng giáp, tay cầm một cây chông sắt cái vỏ nặng trĩu, đen như mực, nặng chừng trên trăm cân.

- Tù trưởng Khương kia chạy đi đâu? Đã hỏi qua đại gia Sa Ma Kha ta chưa?

Thanh âm lớn như sấm chấn động màng nhĩ.

Chưa nói xong, bạch đà kia đã tới trước mặt. Sa ma Kha vốn phụng mệnh đột kích từ bên phải, không ngờ lại gặp được Đậu Mậu. Một đám người Đê không sợ chết lao ra ngăn cản Sa Ma Kha, tuy rằng đã bị Sa Ma Kha giết hết không còn nhưng đến cuối cùng vẫn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất tấn công trong quân.

Đợi khi Sa Ma Kha từ trong loạn quân giết ra, thì trung quân Đậu Mậu đã tan tác.

Cơ uất nghẹn trong bụng Sa Ma Kha đang không biết giải phóng thế nào, chợt thấy một người Đê quần áo hoa lệ đang chạy trốn trong sự bảo vệ của một đám người Đê. Sa ma Kha không biết đó là Đậu Mậu, nhưng nhìn quần áo cũng đoán ít nhất là nhân vật thủ lĩnh người Đê. Một món hời tự mò đến, sao Sa ma Kha lại chịu buông tha cho Đậu Mậu.

Gã đi tới trước mặt Đậu Mậu, không nói hai lời, chông sắt cái vỏ đập xuống.

Đậu Mậu trong vội vàng giơ đao lên đỡ.

Chỉ nghe rắc một tiếng, thanh đao bách luyện kia đã bị một đập của Sa ma Kha làm gãy đôi. Chông sắt cái vỏ mang theo lực vạn quân giống như đỉnh Thái Sơn ập xuống, thế không chút giảm, Đậu Mậu muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi. Một tiếng hét thất thanh vang lên, cả người lẫn ngựa đã bị Sa ma Kha đánh máu thịt bầy nhầy, không còn hình người.

- Đánh thật đã!

Sa Ma Kha giết được Đậu Mậu, cơn giận trong lồng ngực giảm bớt.

Nhưng lúc này, người hầu cận Đậu Mậu lại choáng váng.

- Đại vương đã chết... Đại vương bị Hán man giết chết !

Có tiếng hô kinh hãi, Sa ma Kha ngẩn ra, nhìn lại máu thịt bầy nhầy trên mặt đất.

- Thì ra đây là Đậu Mậu?

- Đúng vậy!

Người Đê run rẩy trả lời.

Trong phút chốc, toàn bộ tâm trạng hậm hực của Sa ma Kha đã biến mất.

Thay vào đó là tâm trạng phơi phới.

- Hừ, Đậu Mậu đã bị ta đánh chết... Công tử, lần này Sa Sa đã giành được công lao...ta sắp thăng quan rồi!

Giữa tháng bảy năm Kiến An thứ mười bốn, cùng với thông cáo chiến sự biên cương phía bắc kết thúc, chiến sự Hà Hoàng cũng theo đó mà yên ổn.

Đậu Mậu chết trận, khiến người Đê rối loạn.

Các Đê Vương tụ tập tại Tứ Chi Hà Thủ, cùng với Lý Đằng đức cao vọng trọng thương nghị đối sách.

Lý Đằng, chính là lão già mà ngày đó Mã Tắc chuyển thư cho. Lại nói tiếp, Lý Đằng ở trong quân danh vọng khá cao, hơn nữa lớn tuổi, hẳn là nên được đề cử Đê Vương, nhưng bởi vì Lý Đằng ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên, đề xướng chính sách sống chung hòa bình với người Hán khiến không ít người phản cảm.

Khi triều cương Hán thất không thịnh vượng, Đồng Trác chết, Chư hầu san sát.

Rất nhiều người Đê cho rằng hãn là nhân cơ hội này đả kích Hán man, đoạt lấy nhân khẩu, trong đó đặc biệt Đậu Mậu cũng rắn mạnh mẽ nhất. Dưới tình huống như vậy, Lý Đằng quyết định nhượng bộ nên mới có Đậu Mậu tiếp quản Đê Vương.

Nhưng từ khi Tào Ngụy quật khởi, đại trị Tây bắc, rất nhiều người Đê Hán dần dần ngưng tụ thành lực lượng bên Lý Đằng.

Trận chiến tại Hồ Trát Lăng, quân Tào lấy ít thắng nhiều, chém giết Đậu Mậu cũng khiến cho phái phần tử lực lượng mạnh mẽ cứng rắn này yếu thế đi. Lý Đằng thừa cơ nổi lên triệu tập các bộ lạc Đê Vương tại Tứ Chi Hà Thủ thảo luận đối sách.

- Ta tuyệt đối không đồng ý đầu hàng Hán Man!

Bên trong lều lớn, một Đê Vương khô ngô rít gào.

- Hà Hoàng là thổ địa mà Hồ Thiên ban cho chúng ta, ta không phản đối việc nghị hòa với Hán man, nhưng tuyệt không quỳ gối đầu hàng.

Lý Đằng vuốt râu bạc trắng nhìn Đê Vương kia không nói gì.

- Trị Đa Nguyên, hiện tại không phải chúng ta nghị hòa cùng Hán man, mà là chúng ta thua...Tào Diêm Vương kia đưa ra yêu cầu, muốn chúng ta xin hàng Tào Hưu. Nếu không đầu hàng, hãn không ngại tiếp tục đại khai sát giới.

Hán man có câu tục ngữ: Đại trượng phu có được giãn được.

Hôm nay chúng ta đầu hàng cũng không phải trọn đời thuần phục. Nếu không đầu hàng, chúng ta sẽ gặp phải vận rủi diệt vong. Thà như thế, sao không tạm thời cúi đầu, tích tụ lực lượng, tương lai cũng có thể ngóc đầu trở lại.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Ta cũng không tin Hán Man vẫn có thể cường thịnh.

Thêm nữa, người tên là a Quý vốn cũng là kẻ cứng rắn mạnh mẽ, nhưng cũng không biết vì sao lúc chiến đấu tại Hồ Trát Lăng, hãn trấn thủ hậu quân lại đột nhiên rút khỏi chiến trường.

Cho nên bộ khúc này bảo tồn khá đầy đủ, trong tay có gần vạn binh mã.

Lý Đằng liếc nhìn a Quý, vẫn không nói gì như trước.

- A Quý, nếu không phải ngươi lâm trận lui bước, thì làm gì Hồ Trát Lăng thất bại chứ?

Trị Đa Nguyên giận giữ chỉ vào a Quý chửi ầm lên.

A Quý đỏ bừng mặt.

Ánh mắt kia cũng trở nên hung ác nham hiểm, lạnh lùng nói:

- Nếu lúc đó ta ở lại Hồ Trát Lăng, chỉ sợ binh mã Hán Man đã tắm máu Tứ Chi Hà Thủ rồi. Không phải là ta sợ lui bước, mà là giữ lại chút nguyên khí.

- Ngươi là sợ chết, uống phí Đại vương tín nhiệm ngươi.

- Trị Đa Nguyên, hiện tại chúng ta thảo luận là tương lai, nếu ngươi không phục, đợi Hán man đi rồi, chúng ta lại tiếp tục thảo luận.

- Ta quyết không đầu hàng, các ngươi đầu hàng thì đầu hàng, ta thề sống chết cũng phải bảo vệ sự vinh quang mà Hồ Thiên đã ban cho chúng ta.

Trị đa nguyên nói xong, quay đầu bước đi.

Sắc mặt a Quý xanh mét, theo bản năng nắm chặt tay lại.

- A Quý Vương, Trị Đa Nguyên như thế chỉ sợ sẽ tiến thêm một bước chọc giận Tào Diêm Vương, mang đến tai họa lớn hơn nữa cho chúng ta.

Hắn là một dũng sĩ nhưng đáng tiếc lại không hiểu thiên thời, uổng phí sự khổ tâm của a Quý Vương.

- Đằng vương, có gì chỉ bảo?

- Ta già rồi, nói gì chỉ bảo chứ?

Tương lai của Tứ Chi Hà Thủ này sẽ thuộc về a Quý Vương và Trị Đa Nguyên. Chỉ có điều hiện tại hắn lại có thái độ này...

Đúng rồi, khoảng cách quân Hán với Tứ Chi Hà Thủ chỉ còn trăm dặm.

Ta nghĩ xin a Quý Vương vất vả một chuyến đi gặp vị Tào Đô úy kia, mau chóng bình ổn chiến sự, được không?

Ai tiếp xúc trước với quân Tào, người đó sẽ giành được cơ hội trước.

Nếu chiếm được sự ủng hộ của quân Tào có thể trở thành Tân Đề Vương.

Trong nội tâm a Quý luôn thêm nhỏ dãi đối với vị trí Đề Vương này. Tuy nhiên vì ngại uy vọng của Lý Đằng nên hắn cũng không dám đứng ra tranh đoạt. Nhưng hiện tại Lý Đằng đã biểu thị ông sẽ không đảm nhiệm chức vụ Đề Vương, chẳng phải là nói...

A Quý mở cờ trong bụng.

- Ta sẽ lập tức đi chuẩn bị.

- A Quý Vương, người thảo luận cùng Tào Đô Úy, ta cho rằng sẽ không khó xử nhiều lắm.

Chỉ có điều, phía bên Trị Đa Nguyên...trước sau vẫn là một tai họa ngầm. Nếu không thể thuyết phục được hắn thì Tứ Chi Hà Thủy sẽ khó mà yên bình được. Theo ta thấy, tốt nhất người hãy khuyên nhủ hắn, dù sao uy vọng của Trị Đa Nguyên cũng không hề kém.

Trong mắt a Quý lóe lên tia sát khí.

- Ta sẽ khuyên bảo Trị Đa Nguyên thay đổi chủ ý.

A Quý đứng lên cáo từ, các bộ lạc Đề Vương cũng đều rời đi.

- Cha, vì sao lại làm vậy?

Con trai của Lý Đằng tên là Lý Câu, chừng bốn mươi tuổi.

Đợi đám người a Quý đi rồi, y lập tức tiến lên oán giận nói:

- Trước kia Đậu Mậu hung tàn thế lớn, cha đã nhường lại Đề Vương, con có thể hiểu. Nhưng hiện tại Đậu Mậu đã chết, trong các chư vương tại Tứ Chi Hà Thủ, thực lực của cha là mạnh nhất, thích hợp lên làm Đề Vương, nhưng vì sao cha lại nhường cho a Quý?

Lý Đằng nghe vậy mỉm cười.

- Yên tâm, a Quý không thể làm Đề Vương.

- Nếu hắn được Tào Đô úy ủng hộ, sao không thể làm Đề Vương?

Lý Đằng cười lạnh lùng:

- Tào Đô úy ủng hộ, không quan trọng, quan trọng là Tào Diêm Vương ủng hộ ai.

Đừng thấy Tào Đô úy ngày sau chủ trì sự vụ Hà Hoàng, lại là huynh trưởng của Tào Diêm Vương.

Nhưng con có nhớ, lần trước Đậu Mậu phái người tiếp xúc với Tào Đô úy, Tào Đô úy đã trả lời thế nào không?

Tuy rằng hắn là huynh trưởng của Tào Diêm Vương, nhưng lại không làm gì được hành động của Tào Diêm Vương.

Chủ nhân thật sự ở Hà Hoàng, chính là Tào Diêm Vương, nói trắng ra, là trận chiến Hà Hoàng đánh đến hiện tại, Tào Diêm Vương chậm chạp không chịu tiếp xúc với chúng ta, chính là vì nể mặt mũi của Tào Đô Úy. Cho nên đề nghị của Tào Diêm Vương mới là mấu chốt nhất. Không được sự gật đầu của Tào Diêm Vương, a Quý hân có thể lên làm Đê Vương ư?

Hừ, nực cười!

Hơn nữa theo ta thấy, lần này hân đi tiếp xúc với Tào Đô úy, là có đi mà không có về.

Thừa dịp cơ hội này, con hãy dùng mọi cách để tiếp xúc được với Tào Diêm Vương, giành được sự ủng hộ của hân. Tuổi cha đã lớn, thật sự không có hứng thú với chức Đê Vương này. Nhưng mà con nếu được Tào Diêm Vương gật đầu, cho dù không được làm Đê Vương thì cũng làm Kha Ngô Nhất Bàn của Thiêu Đường Lão Vương, thăng chức rất nhanh, thành tựu vô hạn.

Lý Câu thoáng chút suy nghĩ, gật đầu.

Nam Trịnh, vì người Trịnh chạy về phía nam mà có cái tên như vậy.

Năm 770 trước Công Nguyên, người Trịnh tại địa khu Hoa Âm, vì tránh né Khuyển Nhung hãm hại mà chạy về Hán Trung, từ đó về sau định cư ở đó. Nguyên nhân vì hữu nghị với hương đảng người Tần, vì thế gọi là Nam Trịnh. Năm Tần Vũ Công thứ mười một, cũng chính là năm 687 trước Công Nguyên, thiết lập huyện ở đó.

Nam Trịnh là quận thuộc quận trị Hán Trung, từ lúc Trương Lỗ thành lập chính quyền chính giáo hợp nhất vẫn cực kỳ vững vàng.

Địa thế Hán Trung hiểm yếu, dễ thủ khó công.

Cho nên Trương Lỗ chỉ cần tập trung Lưu Chương Tây Xuyên là có thể ổn định phát triển.

Hơn nữa Hán Trung lại là con đường từ Tây Xuyên thông qua tám trăm dặm Tần Xuyên, cho nên việc buôn bán qua lại cũng có chút phần vinh.

Mấy năm trước Tào Ngụy gia tăng qua lại kinh tế với Tây Xuyên, Hán Trung cũng đạt được nhiều lợi ích từ đó.

Trong trường hợp đó bắt đầu từ năm ngoái, thế cục Tây Bắc đột nhiên khẩn trương, mà kinh tế Tây Xuyên thối nát, giá hàng tăng cao ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của Hán Trung. Trương Lỗ đối với việc này không còn cách nào khác chỉ có thể thủ vững tại Hán Trung, bảo vệ chính quyền năm đầu gạo của mình.

Trời đã muộn!

Mưa phùn lả lướt càng khiến Nam Trịnh thêm u ám.

Binh mã Tây Xuyên luôn được điều động nhưng trước sau vẫn chưa phát động công kích với Hán Trung.

Chỉ thấy quân Tây Xuyên ra ra vào vào ở Bạch Thủy Quan, dần dần cũng khiến Trương Lỗ lo là sự cảnh giác, tuy nhiên hân cũng không rút lui binh triệt để về Diêm Phố mà vẫn đóng ở Miện Dương. Đồng thời, hân lại lệnh Trương Vệ tăng mạnh giám thị đối với Võ Đô, lưu ý hướng đi của quân Tào.

Từ sau khi quân Tào chiếm lĩnh Võ Đô, đã không ngừng điều khiển binh mã cuộn cuộn từ Quan Trung tiến vào chiếm giữ Võ Đô.

Đầu tiên là sở bộ của Trương Cáp tiến vào chiếm giữ Hà Trì, theo sau đó là sở bộ của Hứa Nghi xuất ra Tấn Quan đánh chiếm Cổ Đạo. Theo sát sau là Đô Úy Nam bộ Hách Chiêu lệnh cho Đô úy Nhung Khâu Đậu Hồ vừa mới nhậm chức, cũng chính là con trai của Quận Thừa quận Kinh Triệu Đậu Lan đánh lên vào huyện Tự, hoàn toàn khống chế Võ Đô trong tay. Trương Vệ dựa vào vị trí địa lý của Dương Bình Quan mà thủ vững không ra. Nhưng đối mặt với việc quân Tào thường xuyên điều động, Trương Vệ cũng có chút khẩn trương, không ngừng cầu viện Trương Lỗ.

Vấn đề ở chỗ, Hán Trung có thể điều động binh mã nhiều đến như vậy.

Diêm Phổ mang đi hai vạn đóng quân ở Miện Dương, mà Trương Vệ cũng mang đi ba vạn binh mã.

Mà nay Nam Trịnh đã hư không binh lực, thậm chí còn không đủ tám ngàn quân coi giữ. Mặc dù Trương Lỗ có lòng tiếp viện nhưng lại không có binh để điều động.

Nên đành phải không ngừng khuyên giải an ủi Trương Vệ là địa thế Dương Bình Quan hiểm yếu, dễ thủ khó công.

“Người không cần nóng lòng thu phục Võ Đô, chỉ cần tử thủ tại Dương Bình Quan là được.”

Đồng thời, Trương Lỗ phái người đi cầu viện Hoàng Trung, đáng tiếc, từ lúc chiến sự tại Hà Hoàng mở màn, Hoàng Trung người Khương lại cảm như hén.

Bạch Mã Khương Đằng Tử Kinh ở Chu Ngũ Sơn bị Hách Chiêu đánh cho quảng mã cỡi giáp, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Sâm Lang Khương thì phái binh đi Tây Khuynh Sơn trợ giúp Quách Tụ, binh mã trong tay cũng không nhiều lắm.

Quách Tụ lại bị Tô Tắc liên kết với Thiêu Đường Lão Khương công kích, tuy có Sâm Lang Khương trợ giúp nhưng cũng nguy cơ trùng trùng.

Bộ lạc Sâm Lang Khương Hào Soái nay cũng vô cùng hối hận!

Thất bại tại Chu Ngũ Sơn đã biết sự lợi hại của quân Tào, hiện tại Mã Siêu bị nhốt tại Dương thành, thấy sớm muộn gì cũng chết, Đằng Tử Kinh rất thông minh, quyết bảo vệ địa bàn của mình, sống chết cũng không chịu thò đầu ra. Hắn cố tình không chịu giáo huấn, ngược lại phải trợ giúp Quách Tụ. Con gái của Quách Tụ kia lại là vợ của Đằng Tử Kinh. Đằng Tử Kinh ngay cả cha vợ mình cũng không quan tâm đến, hắn lại còn muốn xuất đầu ra, kết quả cũng là...

Một khi Quách Tụ chiến bại, thì Sâm Lang Khương chắc chắn nhận sự trả thù khốc liệt của quân Tào.

Mà những việc Tào Bàng làm ở Hà Hoàng đã sớm lan truyền ở Hoàng Trung.

Đã không còn hy vọng viện binh Hoàng Trung, chỉ có thể dựa vào chính mình để thủ vững. Lúc này Trương Lỗ có chút do dự, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Tiếp tục thủ vững Hán Trung?

Hay là...

Ý niệm trong đầu này vừa xuất hiện đã lập tức chấm dứt.

Đã nhiều ngày qua Trương Lỗ luôn suy xét một việc như vậy.

Tâm trạng bức bối, Trương Lỗ đã không còn lòng để tiếp tục đọc Hoàng Đình, liền ra khỏi tĩnh phòng, định quay lại phòng nghỉ tạm.

Đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

Là tiếng ồn từ ngoài phủ vọng đến, Trương Lỗ nhíu mày, vội đi về hướng ngoài viện.

- Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trong thành lại loạn?

- Chủ công, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt ...

- Làm sao vậy?

- Dương chủ bộ, Dương chủ bộ phản rồi...Hắn đã mở cửa thành cho quân Tào vào thành, đang đi đến phủ nha.

- Nói láo!

Trương Lỗ nghe vậy giận tím mặt.

Dương chủ bộ tên là Dương Tùng, là mưu sĩ mà y cực kỳ tin cậy.

- Sao quân Tào xuất hiện trong này được? Nhất định là người nhìn lầm rồi.
- Không đâu, Chủ công, ta không nhìn lầm, đúng là Dương chủ bộ làm phản. Vừa rồi hắn còn cho người mở cửa thành, quân Tào đã cuộn cuộn vào thành, cũng không biết có bao nhiêu quân Tào vào thành, nhưng dù sao cửa thành đã bị khống chế rồi.

- Không thể nào!

Trương Lỗ giận dữ:

- Sao quân Tào có thể lặng lẽ vào Hán Trung được? Hay là bọn chúng có thần tiên trợ giúp?

Đúng vậy, quân Tào sao có thể xuất hiện tại Nam Trịnh?

Đương nhiên Trương Lỗ không chịu tin liền rút bảo kiếm ra đâm người kia một kiếm.

- Làm loạn quân tâm ta, dao động sĩ khí, giết không tha!

Đúng lúc này, lão quần gia Trương Tùng lão đảo chạy tới trước mặt:

- Chủ công, việc lớn không hay rồi, Dương Tùng mang theo một đội quân Tào đã đến ngoài cửa chuẩn bị phát động công kích.

- Ta không tin, ta không tin!

Lúc này đầu óc Trương Lỗ đã rối loạn.

636. Chương 703: Đều Là Người Một Nhà .

Trong thành Nam Trịnh rối loạn cũng không lâu, rất nhanh đã bình ổn.

Quân Tào cuộn cuộn tiến vào, hơn nữa vì có Dương Tùng làm nội ứng cho nên cũng không gặp khó khăn gì. Quân Hán Trung đóng tại cửa thành thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã biến thành tù binh. Điển Mãn cầm một bản danh sách do Dương Tùng cung cấp, tróc nã thân tín của Trương Lỗ cùng với một số nhân vật quyền quý.

Đương nhiên, trong bản danh sách này không thể tránh khỏi có một số ít kẻ thù của Dương Tùng.

Trong lòng Điển Mãn hiểu rõ nên tự có tính toán của y.

Sau khi quân Tào vây khốn phủ Thái Thú nhưng lại không phát động công kích.

Cùng với trạng thái bình ổn trong thành, Trương Lỗ nhắm mắt lại, trên mặt lộ vẻ chưa xót bất đắc dĩ.

- Mở cửa!

- Chủ công..

Trương Lỗ lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước.

Y giơ tay vỗ vào thanh niên vẻ mặt cảnh giác đứng bên, bưng tỉnh lắm bầm:

- Nếu thiên mệnh đã định, ai cũng không thể ngăn trở. Quân Tào không công kích cũng không phải họ không thể công kích, mà là để chút mặt mũi cho ta. Đừng lo, không có chuyện gì đâu! Cùng lắm thì dâng Hán Trung cho bọn họ.

Quay về chăm sóc tốt cho mẹ và em con, đừng để họ lo lắng.

- Phụ thân...

- Đi đi..

Trương Lỗ nói xong sửa sang lại y quan.

Thanh niên này là con trai y, tên là Trương Phú.

Trương Lỗ có một con trai, một con gái, con gái cũng đã mười ba tuổi, tính tình đoan trang hiền lành, rất có phong cách quý phái.

Trương Phú gật đầu, mặc dù không muốn nhưng vẫn tuân lệnh đi.

Trương Lỗ hít sâu một hơi, cất bước đi ra phòng, trầm giọng quát:

- Tất cả buồng binh khí xuống, mở ra phủ ra.
- Chủ công, chúng ta có thể đánh một trận.

Đột nhiên, một thiếu niên đứng ra, lớn tiếng nói:

- Mặc dù quân Tào đã vào thành nhưng trên thành vẫn còn hai vị tướng quân Thân Đàm Thân Nghi, trong tay cũng có mấy ngàn binh mã, hướng chi Miện Dương cách Nam Trịnh chỉ mất lộ trình một ngày đêm, Diêm Phổ tướng quân biết được nhất định sẽ nhanh chóng quay về cứu viện, chúng ta sẽ có chút phần thắng.

Trương Lỗ nhú mày nhìn thoáng qua thiếu niên kia.

- Người tên là gì?
- Mạt tướng Vương Bình, người Ba Tây.

Ngoại tổ Phụ Hà Vĩnh, là Công Tào Nam Trịnh. Từ nhỏ mạt tướng là lớn lên cùng ông nội tại Nam Trịnh, sau khi ông nội mất thì ở trong phủ nghe lệnh.

Đó là gia tướng nhà mình!

Trương Lỗ nhìn thoáng qua Vương Bình, bình tĩnh cười:

- Người cho là Diêm Phổ thật sự có thể dẫn binh đến Nam Trịnh sao? Quân Tào có bao nhiêu nhân mã? Người nào thống soái? Bọn họ có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào Trịnh Nam, sao không có phòng bị chứ? Ta thì thật sự lại hy vọng Diêm Phổ đừng đến, nếu không sẽ trúng mai phục của quân Tào.

Xu thế chung đã thế!

Tào Tháo phái tộc cháu Tào Bằng làm Đô đốc Tây Bắc mục đích không đơn giản là vì loạn Hà Hoàng và Mã nhi.

Thế cục Tây Bắc không đủ để ông ta thả ra con mãnh hổ Tào Bằng này. Tào Bằng xuất hiện tại Tây Bắc, mà nay nghĩ đến mục đích thật sự chỉ sợ chính là Hán Trung. Nếu không, chiến sự Tịnh Châu kịch liệt như thế, sao Tào Tháo không phái Tào Bằng đốc chiến biên giới phía Bắc? Người này nhanh nhẹn linh hoạt, mưu cơ... Cho dù là lần này đánh lui quân Tào, ngày khác Tào Bằng lại mai phục tiến vào Hán Trung, chắc chắn có sự trả thủ thảm liệt. Tào Diêm Vương kia không thể trở thành kẻ địch của Hán Trung.

Thôi được rồi, đừng rườm rà nữa, lui đi.

Trương Lỗ dứt lời, kéo gã cất bước xuống bậc thang.

Vương Bình vẫn không cam lòng, do dự một lát, cất bước theo sát Trương Lỗ.

Cửa phủ Thái Thú mở rộng ra, Trương Lỗ đi ra cửa phủ, y đứng ở trên bậc nhìn quân Tào nửa ngồi đang nghỉ ngơi ngoài cửa phủ nhưng vẫn duy trì sự cảnh giác, trong lòng chợt có cảm thụ vớ vẩn, là chưa bao giờ y sẽ nghĩ có ngày hôm nay? Hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định sự bức bối và bối rối trong lòng.

Trương Lỗ nói:

- Mỗ là Thái Thú Hán Trung Trương Lỗ, xin hỏi vị tướng quân nào chủ trì ở đây?
- Chủ công!

Còn chưa dứt lời, trong đám người chạy ra một người.

Trương Lỗ liếc một cái là nhận ra, người chạy ra là người mà y vẫn tín nhiệm, mưu sĩ tâm phúc Dương Tùng.

- Không phải ty chức muốn phản bội chủ công, mà là tìm kế cho chủ công.

Nay Ngụy vương nắm giữ triều đình, cực kỳ hưng thịnh. Chủ công sao phải an phận một góc chống cự lại đại quân của triều đình?

Trương Lỗ cười:

- Bá Niên, ta thật quá khinh thường ngươi.

- Hả?

- Ta không ngờ da mặt ngươi dày như vậy, tình hình như này còn dám tới gặp ta?

- Ty chúc...

- Tiểu nhân phản bội chủ, còn dám ở trong này nói xằng bậy.

Vương Bình đứng phía sau Trương Lỗ thấy Dương Tùng, ánh mắt như phun hỏa. Trương Lỗ vừa dứt lời, gã liền xông ra rút kiếm đâm Dương Tùng. Dương Tùng hoảng sợ vội xoay người bỏ chạy.

- Hiếu Trực cứu ta!

Gã nghĩ chỉ cần mình hô một tiếng, quân Tào sẽ ồa lên cứu gã ra.

Nhưng không ngờ mặc gã kêu to thế nào, quân Tào này chẳng có động tĩnh gì mà chỉ lẳng lặng nhìn gã, giống như đang nhìn khúc gỗ có sinh mạng. Dương Tùng giật mình lạnh toát người, lập tức hiểu!

Đây chính là qua cầu rút ván!

- Pháp Hiếu Trực!

Gã hét to một tiếng, không ngờ Vương Bình đã tới phía sau nâng kiếm lên chém Dương Tùng ngã lăn ra đất.

Cùng lúc đó, Pháp Chính chậm rãi đi ra từ trong quân, vẻ mặt tươi cười ôn hòa.

Nếu Tào Bàng ở đây nhất định không nhận ra. Pháp Chính đã thay đổi rất nhiều, so với mấy tháng trước thì gầy hơn đen hơn rất nhiều. Cả người nhìn đen gầy nhưng tinh thần thì rất tốt. Hắn đi lên trước, căn bản không hề nhìn cổ thi thể Dương Tùng kia, lấy một bản danh sách từ trong ngực ra, vẫy vẫy với Vương Bình.

- Cầm cái này giao cho Lỗ công.

- Hả?

Vương Bình lập tức ngậy người, khó hiểu nhìn Pháp Chính.

Pháp Chính cười với y:

- Thật là một hảo hán trung thực. Đừng sợ, hãy đưa cho Lỗ công, ta không trách tội.

Mặt Vương Bình đỏ lên!

Y quay đầu lại nhìn Trương Lỗ, mà Trương Lỗ lúc này đang từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại.

Nói thật, từ lúc Vương Bình lao ra đã khiến Trương Lỗ sợ hãi. Đến khi Dương Tùng chết trong tay Vương Bình, Trương Lỗ vẫn còn mê muội. Nhưng rất nhanh Trương Lỗ hiểu nguyên do trong đó. Quân Tào không muốn làm khó y, hoặc là nói, quân Tào còn cần Trương Lỗ y sống để ổn định thế cục cho bọn họ.

Trương Lỗ gật gật đầu, ra hiệu Vương Bình tiếp nhận thư.

Vương Bình cầm thư tới, cảnh giác lui lại bên cạnh Trương Lỗ, trình thư lên.

Đó là một bản danh sách, trong đó là những tâm phúc của Trương Lỗ, còn có một sổ quyền thế gia tộc Nam Trịnh. Đường nhiên, cũng có rất nhiều người vô tội trong đó, rõ ràng là bị Dương Tùng mưu hại, xếp vào danh sách.

- Lỗ công, tại hạ là Pháp Chính, là Phủ Trung Lang của Tiền tướng quân.

- Pháp Chính?

Trương Lỗ cắt thư, nhìn chăm chăm Pháp Chính, đột nhiên cười lạnh hai tiếng, nói:

- Nay mới là tù nhân thật hổ thẹn không dám nhận hai chữ Lỗ công. Không biết Pháp Lang Trung có gì chỉ giáo? Có cần Trương Lỗ dâng đầu lên không?

Vương Bình nghe vậy theo bản năng nắm chặt bảo kiếm.

Pháp Chính lại mỉm cười, khoanh tay đứng liên tục lắc đầu:

- Lỗ công, tới lúc này rồi mà vẫn chưa hiểu sao?

- Há?

- Nếu Chính muốn giết Lỗ công, cần gì uống phí sức lực.

Mà phủ Thái Thú này của Lỗ công, trong mắt Chính lại chẳng đáng gì. Nếu Chính muốn giết Lỗ công, sớm đã phá phủ mà vào, cần gì phải chờ đến lúc này? Có lẽ Lỗ công nghĩ Chính không dám giết Lỗ công là vì cần Lỗ công hiệp trợ.

- Chẳng lẽ không đúng?

Trong thành Nam Trịnh rối loạn cũng không lâu, rất nhanh đã bình ổn.

Quân Tào cuộn cuộn tiến vào, hơn nữa vì có Dương Tùng làm nội ứng cho nên cũng không gặp khó khăn gì. Quân Hán Trung đóng tại cửa thành thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã biến thành tù binh. Điển Mãn cầm một bản danh sách do Dương Tùng cung cấp, tróc nã thân tín của Trương Lỗ cùng với một số nhân vật quyền quý.

Dương nhiên, trong bản danh sách này không thể tránh khỏi có một số ít kẻ thù của Dương Tùng.

Trong lòng Điển Mãn hiểu rõ nên tự có tính toán của y.

Sau khi quân Tào vây khốn phủ Thái Thú nhưng lại không phát động công kích.

Cùng với trạng thái bình ổn trong thành, Trương Lỗ nhắm mắt lại, trên mặt lộ vẻ chưa xót bất đắc dĩ.

- Mở cửa!

- Chủ công..

Trương Lỗ lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước.

Y giơ tay vỗ vào thanh niên vẻ mặt cảnh giác đứng bên, bình tĩnh lắm lắm:

- Nếu thiên mệnh đã định, ai cũng không thể ngăn trở. Quân Tào không công kích cũng không phải họ không thể công kích, mà là để chút mặt mũi cho ta. Đừng lo, không có chuyện gì đâu! Cùng lắm thì dâng Hán Trung cho bọn họ.

Quay về chăm sóc tốt cho mẹ và em con, đừng để họ lo lắng.

- Phụ thân...

- Đi đi..

Trương Lỗ nói xong sửa sang lại y quan.

Thanh niên này là con trai y, tên là Trương Phú.

Trương Lỗ có một con trai, một con gái, con gái cũng đã mười ba tuổi, tính tình đoan trang hiền lành, rất có phong cách quý phái.

Trương Phú gật đầu, mặc dù không muốn nhưng vẫn tuân lệnh đi.

Trương Lỗ hít sâu một hơi, cất bước đi ra phòng, trầm giọng quát:

- Tất cả buồng binh khí xuống, mở ra phủ ra.

- Chủ công, chúng ta có thể đánh một trận.

Đột nhiên, một thiếu niên đứng ra, lớn tiếng nói:

- Mặc dù quân Tào đã vào thành nhưng trên thành vẫn còn hai vị tướng quân Thân Đàm Thân Nghi, trong tay cũng có mấy ngàn binh mã, hưởng chi Miện Dương cách Nam Trịnh chỉ mất lộ trình một ngày đêm, Diêm Phổ tướng quân biết được nhất định sẽ nhanh chóng quay về cứu viện, chúng ta sẽ có chút phần thắng.

Trương Lỗ nhíu mày nhìn thoáng qua thiếu niên kia.

- Người tên là gì?

- Mặt tướng Vương Bình, người Ba Tây.

Ngoại tổ Phụ Hà Vinh, là Công Tào Nam Trịnh. Từ nhỏ mặt tướng là lớn lên cùng ông nội tại Nam Trịnh, sau khi ông nội mất thì ở trong phủ nghe lệnh.

Đó là gia tướng nhà mình!

Trương Lỗ nhìn thoáng qua Vương Bình, bình tĩnh cười:

- Người cho là Diêm Phổ thật sự có thể dẫn binh đến Nam Trịnh sao? Quân Tào có bao nhiêu nhân mã? Người nào thống soái? Bọn họ có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào Trịnh Nam, sao không có phòng bị chứ? Ta thì thật sự lại hy vọng Diêm Phổ đừng đến, nếu không sẽ trúng mai phục của quân Tào.

Xu thế chung đã thế!

Tào Tháo phái tộc cháu Tào Bằng làm Đô đốc Tây Bắc mục đích không đơn giản là vì loạn Hà Hoàng và Mã nhi.

Thế cục Tây Bắc không đủ để ông ta thả ra con mãnh hổ Tào Bằng này. Tào Bằng xuất hiện tại Tây Bắc, mà nay nghĩ đến mục đích thật sự chỉ sợ chính là Hán Trung. Nếu không, chiến sự Tịnh Châu kịch liệt như thế, sao Tào Tháo không phái Tào Bằng đốc chiến biên giới phía Bắc? Người này nhanh nhẹn linh hoạt, mưu cơ... Cho dù là lần này đánh lui quân Tào, ngày khác Tào Bằng lại mai phục tiến vào Hán Trung, chắc chắn có sự trả thù thảm liệt. Tào Diêm Vương kia không thể trở thành kẻ địch của Hán Trung.

Thôi được rồi, đừng rườm rà nữa, lui đi.

Trương Lỗ dứt lời, kéo gậy cất bước xuống bậc thang.

Vương Bình vẫn không cam lòng, do dự một lát, cất bước theo sát Trương Lỗ.

Cửa phủ Thái Thú mở rộng ra, Trương Lỗ đi ra cửa phủ, y đứng ở trên bậc nhìn quân Tào nửa ngồi đang nghỉ ngơi ngoài cửa phủ nhưng vẫn duy trì sự cảnh giác, trong lòng chợt có cảm thụ vớ vẩn, là chưa bao giờ y sẽ nghĩ có ngày hôm nay? Hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định sự bực bội và bối rối trong lòng.

Trương Lỗ nói:

- Mỗ là Thái Thú Hán Trung Trương Lỗ, xin hỏi vị tướng quân nào chủ trì ở đây?

- Chủ công!

Còn chưa dứt lời, trong đám người chạy ra một người.

Trương Lỗ liếc một cái là nhận ra, người chạy ra là người mà y vẫn tín nhiệm, mưu sĩ tâm phúc Dương Tùng.

- Không phải ty chức muốn phản bội chủ công, mà là tìm kế cho chủ công.

Nay Ngụy vương nắm giữ triều đình, cực kỳ hưng thịnh. Chủ công sao phải an phận một góc chống cự lại đại quân của triều đình?

Trương Lỗ cười:

- Bá Niên, ta thật quá khinh thường người.

- Hả?

- Ta không ngờ da mặt người dày như vậy, tình hình như này còn dám tới gặp ta?

- Ty chúc...

- Tiểu nhân phản bội chủ, còn dám ở trong này nói xằng bậy.

Vương Bình đứng phía sau Trương Lỗ thấy Dương Tùng, ánh mắt như phun hỏa. Trương Lỗ vừa dứt lời, gã liền xông ra rút kiếm đâm Dương Tùng. Dương Tùng hoảng sợ vội xoay người bỏ chạy.

- Hiếu Trực cứu ta!

Gã nghĩ chỉ cần mình hô một tiếng, quân Tào sẽ ồa lên cứu gã ra.

Nhưng không ngờ mặc gã kêu to thế nào, quân Tào này chẳng có động tĩnh gì mà chỉ lẳng lặng nhìn gã, giống như đang nhìn khúc gỗ có sinh mạng. Dương Tùng giật mình lạnh toát người, lập tức hiểu!

Đây chính là qua cầu rút ván!

- Pháp Hiếu Trực!

Gã hét to một tiếng, không ngờ Vương Bình đã tới phía sau nâng kiếm lên chém Dương Tùng ngã lăn ra đất.

Cùng lúc đó, Pháp Chính chậm rãi đi ra từ trong quân, vẻ mặt tươi cười ôn hòa.

Nếu Tào Bàng ở đây nhất định không nhận ra. Pháp Chính đã thay đổi rất nhiều, so với mấy tháng trước thì gầy hơn đen hơn rất nhiều. Cả người nhìn đen gầy nhưng tinh thần thì rất tốt. Hắn đi lên trước, căn bản không hề nhìn cổ thi thể Dương Tùng kia, lấy một bản danh sách từ trong ngực ra, vẫy vẫy với Vương Bình.

- Cầm cái này giao cho Lỗ công.

- Hả?

Vương Bình lập tức ngậy người, khó hiểu nhìn Pháp Chính.

Pháp Chính cười với y:

- Thật là một hảo hán trung thực. Đừng sợ, hãy đưa cho Lỗ công, ta không trách tội.

Mặt Vương Bình đỏ lên!

Y quay đầu lại nhìn Trương Lỗ, mà Trương Lỗ lúc này đang từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại.

Nói thật, từ lúc Vương Bình lao ra đã khiến Trương Lỗ sợ hãi. Đến khi Dương Tùng chết trong tay Vương Bình, Trương Lỗ vẫn còn mê muội. Nhưng rất nhanh Trương Lỗ hiểu nguyên do trong đó. Quân Tào không muốn làm khó y, hoặc là nói, quân Tào còn cần Trương Lỗ y sống để ổn định thế cục cho bọn họ.

Trương Lỗ gật gật đầu, ra hiệu Vương Bình tiếp nhận thư.

Vương Bình cầm thư tới, cảnh giác lui lại bên cạnh Trương Lỗ, trình thư lên.

Đó là một bản danh sách, trong đó là những tâm phúc của Trương Lỗ, còn có một số quyền thế gia tộc Nam Trịnh. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người vô tội trong đó, rõ ràng là bị Dương Tùng mưu hại, xếp vào danh sách.

- Lỗ công, tại hạ là Pháp Chính, là Phủ Trung Lang của Tiền tướng quân.

- Pháp Chính?

Trương Lỗ cất thư, nhìn chằm chằm Pháp Chính, đột nhiên cười lạnh hai tiếng, nói:

- Nay mỗ là tù nhân thật hổ thẹn không dám nhận hai chữ Lỗ công. Không biết Pháp Lang Trung có gì chỉ giáo? Có cần Trương Lỗ dâng đầu lên không?

Vương Bình nghe vậy theo bản năng nắm chặt bảo kiếm.

Pháp Chính lại mỉm cười, khoanh tay đứng liên tục lắc đầu:

- Lỗ công, tới lúc này rồi mà vẫn chưa hiểu sao?

- Hả?

- Nếu Chính muốn giết Lỗ công, cần gì uống phí sức lực.

Mà phủ Thái Thú này của Lỗ công, trong mắt Chính lại chẳng đáng gì. Nếu Chính muốn giết Lỗ công, sớm đã phá phủ mà vào, cần gì phải chờ đến lúc này? Có lẽ Lỗ công nghĩ Chính không dám giết Lỗ công là vì cần Lỗ công hiệp trợ.

- Chẳng lẽ không đúng?

- Lỗ công, đại quân ta bao vây Nam Trịnh mà người lại không hề hay biết.

Người cho là, Hán Trung này có thể thật sự cản được bước chân tướng quân nhà ta ư? Lấy Hán Trung dễ như trở bàn tay, nhưng tướng quân niệm tình cũ không muốn đại khai sát giới. Ngày trước tướng quân nhà ta binh lực mỏng manh nhưng lại dễ dàng thắng lợi Lương Châu, uy chấn Tây Bắc. Mà nay tướng quân nắm giữ ba mươi vạn đại quân tây bắc, đồ quân nhu vô số, bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhập vào Hán Trung khiến cho Nam Trịnh máu chảy thành sông, nhưng tướng quân không làm thế.

Đó là vì chút tình cảm ngày trước.

Tình cảm ngày trước?

Lần này Trương Lỗ đúng là hồ đồ.

Y càng nghĩ càng không ra mình và Tào Bằng có tình cảm cũ gì.

Tào Bằng ít tuổi, sao có thể tạo nên quan hệ với Trương Lỗ? Lúc Tào Bằng sinh ra thì Trương Lỗ đã nhập sĩ. Lúc Tào Bằng thành danh, Trương Lỗ đã ổn định vị trí tại Hán Trung, sao có thể có tình bạn cố tri với Tào Bằng? Hay là, mình biết cha mẹ Tào Bằng? Không thể nào...nghe nói từ nhỏ Tào Bằng đã lớn lên tại Nam Dương, cha mẹ hẳn lại càng không có chút quan hệ với Hán Trung, tình cảm cũ này từ đâu mà có?

Về mặt Trương Lỗ kinh ngạc nghi hoặc nhìn Pháp Chính.

- Lỗ công có nhớ Ba Châu Mễ Hùng không?

- Cam Mậu?

Trương Lỗ nghe cái tên Cam Mậu này không kìm nổi bật thốt lên.

Ba Châu Mễ Hùng, đó chính là nhân vật nguyên lão tại Ngũ Đẩu Mễ Giáo. Luận bối phận, Trương Lỗ thì gặp Cam Mậu còn phải gọi một tiếng sư thúc. Tuy nhiên sau đó cha con Lưu Yên trở mặt thành thù chèn ép Ngũ Đẩu Mễ Hùng, Trương Lỗ. Bởi vậy mà Ngũ Đẩu Mễ Giáo rút khỏi Ích Châu. Lúc đó Trương Lỗ nảy sinh bất đồng với Cam Mậu, không chịu rời khỏi Ích Châu...Sau này Cam Mậu lại bị cha con Lưu Yên hãm hại, cuối cùng không thể xa xứ, rời khỏi Trung Nguyên.

Mỗi khi suy nghĩ đến đó, Trương Lỗ luôn cảm thấy đáng tiếc.

Cam Mậu kia là hộ pháp Ngũ Đẩu Mễ Giáo, cũng là một nhân tài.

Đáng tiếc từ đó về sau, Trương Lỗ không nghe về tin tức của Cam Mậu.

- Mậu công nay ở đâu?

Trương Lỗ kích động, không kìm nổi tiến lên một bước nhìn Pháp Chính.

Pháp Chính khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Bốn năm trước Mậu công đã ốm chết tại Huỳnh Dương, an táng tại trong núi Thiên Lăng.

- Hả?

Trương Lỗ lộ vẻ mất mát.

Pháp Chính nói:

- Tướng quân nhà ta trước đây từng chịu ơn cứu sống cả nhà của Mậu công. Sau khi phát tài, Mậu công liền ở lại Huỳnh Dương, tại nhà riêng của tướng quân ta. Lúc trước tướng quân ta vì nổi giận mà giết cha

con Vi Đoan nên đã bị Đại vương trách phạt tại Huỳnh Dương hai năm. Khi ấy tâm trạng rất chán nản, nhưng hàng ngày lại được Mậu công giảng giải Hoàng Đình mới có thể giải sầu. Mậu công từng có ý phò thác tướng quân, xin tướng quân quan tâm giúp Ngũ Đấu Mễ Giáo.

Tướng quân đã đồng ý.

Trước khi Mậu công lâm chung đã từng cầm tay tướng quân nói: “Nếu có một ngày gặp được Thiên Sư, xin hãy làm hộ pháp Ngũ Đấu Mễ.

Tướng quân cũng bằng lòng!

Không hiểu vì sao trong lòng Trương Lỗ trào dâng tình cảm khôn xiết.

Nói cách khác, Tào Bằng Tào Diêm Vương kia là người trong giáo ta? Nếu đã được Tào Bằng ủng hộ, Ngũ Đấu Mễ Giáo chắc chắn có thể xuất ra Tây Xuyên, sống yên ở Trung Nguyên. Mà nay, đó chẳng phải là giấc mộng của cha con y sao?

Nói trắng ra, Trương Lỗ là nhân sĩ tôn giáo.

Tất cả sự thống trị của y đối với Quan Trung đều dựa theo hình thức tôn giáo mà tiến hành.

Nếu truy cứu, trên lịch sử y được coi là người chỉnh giáo hợp nhất đầu tiên. Chỉ có điều sau đó Ngũ Đấu Giáo gặp đả kích, Trương Lỗ mất đi căn cơ ở Hán Trung, việc phát triển cũng theo đó mà chậm chạp. Dần dần, đạo phái mọc lên như nấm, Ngũ Đấu Giáo ngày xưa cũng theo đó mà thay đổi địa vị, trở thành đạo giáo chia ra nhiều nhánh.

Lúc này, đạo giáo chưa được tôn sùng.

Trương Lỗ biết Tào Bằng chính là hộ pháp Ngũ Đấu Mễ hậu duệ của Cam Mậu, lập tức nghĩ tới phương hướng phát triển tương lai của Ngũ Đấu Mễ. Sống yên ở Hán Trung, ra khỏi Tây Xuyên, tiến vào Quan Trung, hướng phát triển Trung Nguyên.

Trương Lỗ chợt mỉm cười.

Vậy thì Ngũ Đấu Giáo chắc chắn có thể phát triển rạng rỡ.

Trương Lỗ tôn sùng tôn giáo, là người thuộc phái lý tưởng chính trị siêu việt. Điểm này, quy ra việc y dùng Ngũ Đấu Mễ Giáo đạo thống trị Hán Trung là có thể hiểu.

Trong lòng Pháp Chính thầm cảm thấy may mắn.

Đích xác Cam Mậu đã chết trận trước khi Tào Bằng đảm nhiệm Thái Thú Nam Dương.

Lúc ấy, Cam Mậu ở Huỳnh Dương, mà Tào Bằng thì ở tại Hứa Đô, phụ trách xử lý nghênh đón sứ đoàn Lã Thị Hán Quốc.

Cho nên việc ỷ thác này chắc chắn không xảy ra.

Nhưng đúng là Cam Mậu đã có ý nhờ Tào Bằng quan tâm Ngũ Đấu Mễ giáo, đây là chuyện trước khi Pháp Chính xuất phát Tào Bằng đã nói cho y biết. Trên đường đến đây, Pháp Chính đang không ngừng hoàn thiện chuyện cũ. Y phát hiện, nếu Trương Lỗ khẳng khái, biện pháp tốt nhất vẫn là nhắc lên quan hệ cùng Ngũ Đấu Mễ giáo. Nếu Tào Bằng biết Cam Mậu, lại có giao tình với Cam Mậu, hơn nữa Cam Ninh, cháu trai của Cam Mậu cũng là môn hạ của Tào Bằng, vậy thì chuyện cũ như thế nếu không có giá trị sử dụng thì y không phải là Pháp Chính.

- Hiếu Trực, xin vào phủ nói chuyện.

Thái độ Trương Lỗ chuyển biến lớn, vô cùng nhún nhường.

Còn về mặt Vương Bình thì mờ mịt, lần suýt chết này lại trở thành người một nhà?

Pháp Chính chấp tay:

- Vậy thì Chính từ chối là bất kính!

Tuy nhiên, vẫn còn xin Lỗ công mau chóng thanh lý bản danh sách kia, lần này cầm binh là huynh trưởng kết nghĩa của tướng quân nhà ta, tên là Điển Trung Lang Tướng Điển Mãn. Hắn là con cả của Cao Dương Đình Hẫu, đang phụ trách thanh lý những người trong danh sách...Nếu chẳng may xảy ra hiểu lầm, chẳng phải là rất không tốt sao? Cho nên, tốt nhất Lỗ công hãy chỉnh sửa lại danh sách, ta sẽ lập tức thông báo với Điển Trung Lang, xin hắn thủ hạ lưu tình.

- Việc này...

Ý niệm Trương Lỗ xoay chuyển, lập tức nói:

- Không bằng ta cùng Hiếu Trực đi gặp Thiệu quân hầu?

Nụ cười trên mặt Pháp Chính càng tươi hơn!

Bất giác đã bước vào tháng tám.

Hoa quế ngập núi nở rộ, hương thơm ngào ngạt..

Tào Bằng giục ngựa đi hướng về Lũng Quan.

Bên cạnh, một hàng xe ngựa từ từ chạy, cũng có gia người hầu nô tì đi theo, tất cả đều rất cẩn trọng.

Chiến sự Hà Hoàng đã chấm dứt.

Đúng như theo suy đoán của Lý Đằng, trên đường đi a Quý phục kích và giết chết Trị Đa Nguyên, rồi sau đó nhanh chóng tiếp xúc với Tào Hưu, nào ngờ lúc a Quý tới đại doanh quân Tào lại bị Tào Hưu giam giữ, nói là đưa tới Nghiệp Thành gặp Tào Tháo, chỉ khi nào được chính mồm Tào Tháo thừa nhận thì gã mới có thể trở thành Đê Vương.

Nhưng a Quý đi đến Nghiệp Thành có đi mà không có về Hà Hoàng.

Mấy năm sau, gã “ngập trong rượu” đã bỏ mình, được an táng tại ngoài thành Nghiệp Thành. Mà bộ lạc của gã rất nhanh đã bị Lý Đằng thu tóm. Sau khi Tào Bằng vào Tào Hưu hội hợp thì cũng không qua lại với Tào Hưu nhiều lắm.

Hắn biết, trong lòng Tào Hưu đã có an bài thích đáng.

Lần này hắn xuất chinh Hà Hoàng, mục đích đã đạt được, không cần phải đi phí vô mồm với bên kia, ngược lại sẽ đắc tội với Tào Hưu.

((Ngũ Đấu Mễ Đạo (, nghĩa là đạo Năm Đấu Gạo), cũng gọi Thiên Sư Đạo, là một giáo phái ra đời trong giai đoạn đầu của Đạo giáo, tức cuối đời Đông Hán (25-220) trong lịch sử Trung Quốc, do Trương Lăng (34-156) sáng lập. Từ đời Đông Tấn trở đi Ngũ Đấu Mễ Đạo được gọi là Thiên Sư Đạo, từ đời nhà Nguyên trở đi gọi là Chính Nhất Đạo.)

Cuối năm Kiến An thứ mười bốn, Tào Hưu hạ lệnh người Đê ở Hà Hoàng di dời nhập vào Lương Châu.

Đồng thời, lại từ Trung Nguyên di dời rất nhiều lưu dân định cư ở Hà Hoàng. Từ đó về sau, Hà Hoàng không còn Khương Đê Hà Hoàng nữa, mà là sống chung với người Hán, dần dần phồn vinh. Tuy Lý Đằng không đạt thành nguyện vọng, càng không đưa Lý Câu lên vương vị Đê Vương, nhưng Lý Câu lại trở thành bộ khúc của Tào Hưu, rất được Tào Hưu trọng dụng.

Bộ lạc của Lý Đằng di dời đến quận Lũng Tây.

Theo thời đại phát triển, không ngừng Hán hóa...trăm năm sau, bộ lạc Lý Đằng đã thoát khỏi thân phận người Đê xác nhập với gia tộc quyền thế Lý thị tại Quan Trung, trở thành một chi của Lý thị, cũng nổi danh ở Lũng Tây.

Tuy nhiên, cái đó cũng không quan hệ quá lớn với Tào Bằng.

Trải qua hơn tháng điều dưỡng, bệnh tình của Tào Cấp đã chuyển biến tốt đẹp, tinh thần cũng tốt hơn. Mà thương thế của Vương Mãi cũng dần bình phục. Lúc Tào Bằng từ Hà Hoàng trở về Lũng Tây, việc bổ nhiệm của Tào Tháo cũng đến theo.

Bổ nhiệm Tào Cấp làm Đạt Tư Nông, chức quan tới Cửu Khanh, đóng giữ ở Hứa Đô.

Vương Mãi làm Thành môn Giáo úy, bổng lộc hai ngàn thạch, phong làm Hà Đình Hầu. Hà Đình này gần Tây Hải Hà Hoàng, cũng chính là nơi dừng chân của Phá Khương năm đó. Sau khi Phá Khương bị Tào Bằng tiêu diệt, Tào Tháo đã hạ lệnh thiết lập Hà Đình. Kết quả là, Vương Mãi trước là Đô úy Tây Bộ nay đã giành được tước vị Hà Đình Hầu, có thể nói là nở mày nở mặt.

Thành môn Giáo úy cũng là một chức vụ cực kỳ quan trọng.

Vương Mãi đảm nhiệm chức quan này, ngoại trừ mấy năm qua được Tào Tháo khen ngợi, công lao trấn thủ Hà Hoàng cũng rất lớn, còn phải nhờ ông giám thị Hán Đế Hứa Đô. Dù sao, Tào Tháo biết Vương Đô thuộc Nghiệp Thành, đương nhiên phải tăng mạnh khống chế đối với Hứa Đô. Hơn nữa, Vương Mãi cũng là người của Tào Tháo, lại là có quan hệ thân thiết với Tào Bằng, nên cũng được coi là tâm phúc của Tào Tháo. Còn có ai có thể thích hợp và sánh bằng Vương Mãi?

Hai mươi chín tuổi đảm nhiệm Thành môn Giáo úy, không được coi là độc lĩnh một phương nhưng cũng là hiếm thấy.

Lực lượng một hệ này của Tào Bằng càng bởi vậy mà nâng cao. Tào Chân lên làm Thái Thú Chương Lăng; Đặng Phạm trở thành Thái Thú Vô Lăng; Diển Mãn, Hứa Nghi được phong làm Trung Lang Tướng; mà Tào Bằng lại là Tư Đãi giáo Úy.

Tiểu bát nghĩa năm xưa, ngoại trừ Chu Tán đã chết nhiều năm, trên cơ bản mọi người đều ở địa vị cao.

Tào Tuân chức quan nhỏ nhất, nhưng lại quản lý Đông Tào một trong mười ba phủ Thừa tướng.

Đông Tào này, ngoại trừ hưởng hơn hai ngàn thạch, còn bao gồm cả quân lại bên trong. Tính chất này gần giống như thư ký trưởng của Tào Tháo, tất cả mọi việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan lại trong triều đình đều phải qua nơi này, quyền lực thật lớn.

Tào Cấp và Vương Mãi nhận được bổ nhiệm đã có từ mấy ngày trước.

Tuy nhiên bởi vì Tào Bằng bảo hấn chưa về thì hai người chưa thể đi. Cho nên hai người vẫn đợi cho Tào Bằng trở về Lũng Tây, lúc này Tào Cấp Vương Mãi mới chuẩn bị khởi hành. Dọc theo đường đi, Tào Bằng cẩn thận chiếu cố Tào Cấp, cũng thường xuyên lôi kéo Vương Mãi nói chuyện. Kỳ thật ban đầu Vương Mãi vẫn hoài nghi Mã Văn Lộc, chỉ là có Triệu Vân, nên y không bộc lộ ra quá nhiều nghi vấn. Mà nay vợ chồng Triệu Vân Mã Văn Lộc đã quy thuận, Vương Mãi cũng tỏ ra thoải mái, tỏ vẻ không để trong lòng chuyện Mã Văn Lộc phục kích mình.

Đồng thời y còn tán thưởng kỹ thuật thương mã bắn cung của Mã Văn Lộc thật kinh người.

Vương Mãi cũng là một viên Đại tướng, tuy nói là trúng phục kích nhưng thật ra là thua trong tay Mã Văn Lộc.

Cho nên cực kỳ kính nể võ nghệ Mã Văn Lộc.

- Đúng rồi, ta biết nếu mượn vợ chồng Tử Long ở chỗ người đi hỗ trợ ta, người chắc chắn không đồng ý.

Vương Mãi lôi kéo Tào Bằng, cười ha hả nói:

- A Phúc, ta không tinh tường như người, cho nên không mời chào được người nào. Nhưng người cũng thấy đây ta đơn độc đảm nhiệm Thành môn Giáo úy, nếu không có vài tri kỷ chỉ sợ cũng không làm tốt việc. Cho ta mấy người giúp đỡ ta đi, chắc người sẽ không cho vợ chồng Tử Long, nếu không phải bọn họ theo đến Hứa Đô, thật là tiếc cho hai người đó võ nghệ tốt thế. Còn Sa Sa kia, có thể cho ta mượn không?

- Không được!

Tào Bằng không nói hai lời, liền cự tuyệt yêu cầu của Vương Mãi.

- Không phải ta không chịu cho mượn Sa Sa, thật sự là tính khí hấn quá mức dữ dằn, đi Hứa Đô ngược lại sẽ gây chuyện cho người.

- Ta mặc kệ, người phải cho ta vài người.

Giữa Vương Mãi và Tào Bằng đương nhiên sẽ không khách sáo, nói chuyện rất tùy ý.

Nhưng việc này lại khiến Tào Bằng khó xử.

- Tỷ phu muốn mượn người của ta, người cũng muốn mượn người của ta...lúc ta rời khỏi Hà Hoàng, Văn Liệt cũng tìm ta để mượn người.

Người bên cạnh ta đã bị các người lấy hết rồi, còn người nữa đâu mà chọn?

Ánh mắt lại xẹt qua mặt mọi người, Sa Ma Kha lập tức mở miệng:

- Công tử, cha ta bảo ta theo người, người đi đâu, ta đi đó..Nếu người không đi Hứa Đô, ta cũng không đi Hứa Đô.

Triệu Vân cũng định mở miệng, lại bị Tào Bằng ngăn lại.

- Tử Long yên tâm, cho dù các người đồng ý, ta cũng không đồng ý.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, ngoắc tay ra hiệu Thái Định, Đỗ Thứ tiến đến.

- Tiểu Định theo ta nhiều năm, từng ở trong quân và cũng từng học tại Thư viện.

Tuổi của nó tuy rằng còn nhỏ, nhưng tính cách trầm ổn, cưỡi ngựa bắn cung siêu quần. Vụ Bá thì sao? Tâm tư nhanh nhạy, cũng được coi là một nhân tài. Phía bên Hứa Đô trải qua sự tàn sát của ta, chắc chắn sẽ không xảy ra nhiều chuyện gì, nên hành thật, đều đã rất thành thật, không thành thật, cũng đã bị ta giết sạch sẽ rồi.

Tiểu Định và Vụ Bá, một văn một võ đủ để giúp đỡ người.

Ta chỉ có thể cho người mượn hai người này. Hồ Đầu, nếu người không cần, ta còn vui hơn. Ta còn muốn giữ chúng lại bên người, tôi luyện thêm nữa. Đúng rồi, hoặc là hai đứa nó, hoặc là không ai cả.

Đương nhiên Vương Mãi không hài lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ai báo y không nổi tiếng khí phách lớn như vậy? Cũng không có tầm nhìn cay độc như Tào Bằng?

Không thấy thái độ gì khác của Thái Định, Đỗ Thứ, Vương Mãi mới yên lòng.

Tính ra, Thái Định là con của Tào Bằng, là cháu của y.

Còn Đỗ Thứ? Cha là Đỗ Kỳ, cũng là môn hạ của Tào Bằng, sống nhiều năm ở Huỳnh Dương, tuyệt đối là dòng chính của Tào Bằng.

Mà thôi, có hai đứa nó cũng tốt lắm rồi.

Trong lòng Vương Mãi không hài lòng lắm nhưng vẫn gắng gật đầu khiến cho Thái Định, Đỗ Thứ lộ vẻ thất vọng.

Tào Bằng không kìm nổi mỉm cười, ấn đầu hai người:

- Hai con đừng vội bất mãn, tới Hứa Đô rồi hãy giúp Đầu Hồ thúc làm việc. Nhớ kỹ, không có việc gì là không làm được, không có gì là không phải học tập...Hứa Đô là một nơi phức tạp.

Hai con không được khinh nhờn.

Thái Định, Đỗ Thứ ở trên ngựa khom người lĩnh mệnh.

Đội ngũ đi tới Lũng Quan, Từ Hoảng và Thái Thú Hán Dương Thạch Thao đều tiến đến nghênh đón.

- Vẫn chưa phá được Dương Thành sao?

Từ Hoảng và Thạch Thao hồ thẹn, gật đầu nói:

- Mã Siêu cực kỳ cứng cổ, tử thủ Dương thành hơn tháng vẫn luôn mạnh mẽ. Hắn hết lương thảo trong thành, thậm chí còn dựa vào ăn thịt người để chống đối.

Nhưng ta thật không ngờ Mã Siêu lại lợi hại như thế.

Tào Bàng không nói gì.

Trầm ngâm một lát, hần thấp giọng nói:

- Mã Siêu đã bước vào đường cùng, chỉ là dựa vào chút khí lực mà chống đỡ được đến lúc này, sớm muộn gì cũng sẽ thất bại.

Dù gì cũng từng có chút giao tình với hần, không bằng để ta đi gặp hần một lần.

Quảng Nguyên, người lập tức hạ lệnh, binh lui mười dặm.

Công Minh đại ca không cần tiếp tục công kích, chỉ cần tăng thêm thương vong mà thôi.

Ngày mai ta đến dưới Dương thành gặp mặt Mã Siêu. Thật đáng tiếc cho một thân bản lĩnh.

637. Chương 704 : Ai Thiện Ai Ác , Ai Mà Biết Được?

- Đừng ăn ta, không được ăn ta!

Trong một góc tối âm u ở Dương Thành, một tên lính trẻ của quân Khương, rút vào trong góc mà run bần bật, thỉnh thoảng tự mình lầm bầm như thế.

Hai mắt vô hồn, gầy như que củi.

Gã gần như phát điên, chỉ cần nhìn thấy có người nào đi về phía gã, liền theo bản năng cầm lấy binh khí ở bên cạnh, điên cuồng gào thét.

Đó cũng chỉ là một hình ảnh thu nhỏ ở Dương thành.

Mã Siêu gầy đi rất nhiều, không còn là một Cẩm Mã Siêu có phong thái như lúc trước.

Hai mắt lõm xuống, xương gò má nhô ra. Tuy nhiên nhìn qua vẻ tinh thần vẫn không khác mấy, chỉ có điều đôi mi nhíu chặt...

- Một chút lương thực cũng không có sao?

- Không có!

Ở bên cạnh y, là tên thuộc hạ đã theo y nhiều năm.

Từ khi Mã Hưu, Mã Đại và Hồ Tuân chết trận, những tướng lĩnh mà y chiêu mộ, đều bỏ đi hết. Mấy chục ngàn đại quân, mà nay chỉ còn lại có mấy ngàn người này ở trong thành. Ngoại trừ bọn họ, chỉ còn lại người tùy tùng thân cận vẫn hết sức trung thành và tận tâm, đi theo Mã Siêu vào sinh ra tử, tên là Mã Trung. Mã Trung này là người Trương Dịch, từ thuở nhỏ đã mất cha mẹ, một thân một mình. Cha mẹ chết vào tay của Cừ Trĩ, sau nhờ có Mã Siêu thu nhận và giúp đỡ, mang theo bên người.

Đối với Mã Đằng, Mã Trung không tận tâm nhiều lắm.

Nhưng đối với Mã Siêu, Mã Trung thật lòng cảm kích và kính nể...

Mà nay Mã Siêu đã rơi vào đường cùng, bộ khúc bên người hoặc là chết, hoặc là bỏ đi, chỉ còn lại có một mình Mã Trung bên cạnh.

- Chủ công, phá vậy đi.

Mã Trung hạ giọng nói:

- Mặt tướng nguyên yểm hộ cho chủ công, xin chủ công mau chóng phá vậy.

- Phá vậy?

Mã Siêu cười khỏ một tiếng:

- Ta có thể đi về đâu?

Võ Uy không có, Kim thành cũng không có, Võ Đô cũng không có... Tây Bắc to như vậy, chỉ sợ đã không còn nơi nào yên ổn cho Mã Siêu hẳn. Hơn nữa, quân Tào đã vây Dương thành ngay cả một con kiến cũng không qua lọt được. Từ Hoảng, Tào Hồng, Trương Cáp, nếu như đơn đả độc đấu, Mã Siêu không hề e ngại. Nhưng ba người... Càng không cần phải nói, binh mã của quân Tào lại hơn mình gấp mười lần.

Tình thế thay đổi thật sự là quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho Mã Siêu không thể nào chấp nhận được.

Y vốn là chiếm được thượng phong, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại bị thảm bại đến như thế! Lúc này đây, y không chỉ thua về mặt chiến sự, thậm chí ngay cả căn bản về mặt lập nghiệp, cũng bị thua. Có thể tưởng tượng, binh Khương này sẽ không bao giờ còn nghe theo sự điều khiển của y nữa. Bởi vì ở trước mắt của bọn họ, còn có một Tào Bằng mạnh mẽ, cứng rắn, lại rất tàn nhẫn.

Nhoáng một cái, đã sáu năm rồi!

Tào Bằng đã trở thành một đại danh tướng, nhưng y thì vẫn còn tranh tranh đấu đấu.

- Chạy đi đâu bây giờ?

- Đi Mạc Bắc... Không phải người ta nói người Tiên Ti đang giao chiến với Tào Tháo sao?

- Câm mồm!

Mã Siêu quát khẽ một tiếng:

- Ta là con cháu của Phục Ba tướng quân, sao có thể cùng người Tiên Ti kia thông đồng làm vậy, cúi đầu xưng thần? Một đời của Mã Siêu ta, đầu đội trời chân đạp đất, chuyện gì cũng có thể làm, nhưng không thể làm cái việc bán tổ cầu vinh được.

Mã Trung nhất thời không nói được gì.

Nhìn chung cả đời của Mã Siêu, bất kể dã tâm của y lớn như thế nào, nhưng đối với dị tộc, trước sau vẫn hết sức cảnh giác.

Y uy chấn Tây Khương, khiến cho Hồ Đê vô cùng sợ hãi.

Chỉ tiếc...

Mã Trung thở dài, cũng không tiếp tục khuyên bảo.

Dương Thành, đã không thể giữ được!

Thành này vốn chỉ là một cái thành nhỏ, thuộc loại bình thường, nhân khẩu không nhiều lắm, lương thực tích trữ cũng không quá nhiều. Mấy ngàn binh mã bị khốn ở Dương thành, lương thực ở trong thành sớm đã bị ăn sạch. Để sống sót, có rất nhiều người bắt đầu lấy thịt người làm thức ăn. Lúc đầu là thịt của người chết, nhưng đến giờ, có không ít người đã bắt đầu giết hại đồng bọn để ăn luôn...

Sĩ khí đã hạ xuống tới mức thấp nhất, căn bản đã không còn ý chí chiến đấu.

Tuy Mã Siêu rất phản cảm với loại hành vi ăn thịt người này, nhưng đối mặt với khốn cảnh như vậy, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi!

- Chủ công, hãy nhìn kia!

Ngay lúc Mã Siêu đang trầm tư không nói lời nào, chợt nghe Mã Trung kêu lớn. Mã Siêu ngẩng đầu, nhìn theo hướng ngón tay của Mã Trung, không khỏi ngẩn ra, trên khuôn mặt hốc hác, hiện ra một chút kinh ngạc.

Quân Tào, vì sao lại rút lui?

- Chủ công, lúc này là thời điểm để phá vây.

Vậy mà, Mã Siêu lại cứ ngơ ngác nhìn quân Tào đang lui binh ở đằng xa, vẫn không nói lời nào.

- Chủ công!

- Hẳn rốt cục đã đến đây...

Mã Siêu nói một câu không đầu không đuôi, khiến cho Mã Trung sửng sốt.

Y vội đưa mắt nhìn xem, đã thấy giữa quân doanh của quân Tào từ đằng xa, ngược với phía quân Tào đang thối lui, một lá đại kỳ đang từ từ hướng về phía dưới thành. Đại kỳ đen kia chữ trắng, viền vàng cùng với ngân tuyến, đề chữ ‘Tư Đãi Giáo Ủy, đô đốc Tây Bắc’, ở giữa, một chữ ‘Tào’ lớn, dưới ánh mặt trời vô cùng nổi bật.

Cờ lớn tung bay, bay phất phơ.

Từ đại doanh của quân Tào, một đội binh mã đi ra.

Thiết kỵ đi trước, Bạch Đà theo sau.

Một viên Đại tướng đầu đội kim quan (mũ vàng) với tam xoa tử kim (ba nhánh màu vàng tím), thân khoác Ngân tọa tử giáp, chiến bào trên thân thêu hoa sa tanh, thắt lưng mang đai ngọc. Dưới thân là sư hổ thú, tay cầm Phương Thiên Họa Kích. Chỉ thấy hần phóng ngựa từ dưới cờ lao ra, thẳng đến dưới thành Dương mới dừng lại. Dem Phương Thiên Họa Kích đặt ngang trước thân, lấy tay che mắt mà quan sát.

Mã Siêu đột nhiên ưỡn ngực, bước đi đến cạnh tường thành, tay vịn lan can, tập trung nhìn đối diện với người nọ.

- Tào Hữu Học, người muốn đi tìm chết sao?

Thanh âm vang vọng, vẫn kiêu ngạo giống như trước.

Nhưng ở dưới thành, Tào Bằng lại mỉm cười!

- Mạnh Khởi gây đi nhiều rồi...

- Có lẽ Tây Bắc đã dẹp xong rồi.

- Nhờ phúc của Mạnh Khởi, Hà Hoàng đã dẹp yên, Đậu Mậu, Tô Uy đã rơi đầu, Khương Đằng, Tử Kinh ở Bạch Mã đưa tới hàng thư quy thuận, đã bắt tay làm theo Hoàng Trung, ở lại Thiên Chí, Vô Đô. Quách Tụ dưới chân núi Dữ Tây, đại quân bị bại, cùng với Sâm Lang bại tướng tàn binh của quân Khương, chạy trốn trong núi, sớm muộn gì cũng phải chết. Sâm Lang Khương Phúc Một, tám mươi ngàn quân Khương đều quy thuận triều đình... Đúng rồi, đầu xuân năm sau, sẽ có rất nhiều di dân tiến đến Hà Hoàng và Hoàng Trung.

Có lẽ không bao lâu nữa, nơi đó sẽ trở thành Hà Tây thứ hai.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng chính tai nghe được kết quả từ miệng của Tào Bằng, Mã Siêu vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Nói cách khác, từ nay về sau, khó mà làm cho Khương Đề loạn được nữa.

Nhà Hán đã mất mấy trăm năm cũng không thể dẹp yên cuộc nổi loạn của Khương Đề, không ngờ Tào Bằng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã giải quyết được.

Trong nội tâm, sinh ra một ý kính nể.

Mã Siêu chấp tay:

- Vậy thì phải chúc mừng người!

- Mạnh Khởi, sao không quy hàng?

Mã Siêu cười lạnh nhạt:

- Tào Bằng, đừng nói đến hai chữ đầu hàng. Mã Siêu mặc dù bất tài, nhưng cũng không thể để cho người sai khiến. Đại trượng phu sinh ra ở trong trời đất, thân cao ba thước, đoạt lấy công danh. Nay Mã Siêu thua, không có gì để nói. Vì sao đã sinh ra Mã Siêu, lại còn sinh ra Tào Bằng... Tào Hữu Học, có dám cùng với ta đại chiến ba trăm hiệp?

Tào Bằng trầm mặc !

Hắn đã sớm đoán được kết quả như vậy, nhưng không có cách nào khác.

Mã Siêu, không phải là một người dễ dàng chịu quy thuận người khác. Mặc dù về sau lại quy thuận Lưu Bị, cũng bị Lưu Bị áp chế gắt gao. Cho dù là Ngũ Hổ Thượng tướng, nhưng luận về chiến tích hay luận về công lao, mãi mãi cũng không thể sánh được với những người khác.

Trương Phi, có thể ra trấn giữ Nam Sung.

Quan Vũ, trấn thủ Kinh Tương cho Lưu Bị.

Mặc dù Triệu Vân không được tự mình thống lĩnh một đội quân, nhưng ở Trường Bản Pha, núi Mễ Thương lập nên chiến tích huy hoàng.

Về phần Hoàng Trung, khi Lưu Bị chiếm được Hán Trung trong một trận chiến, cũng lập được thành tích chói lọi. Chỉ có Mã Siêu, từ khi quy hàng Lưu Bị, dường như chỉ mai danh ẩn tích, không có bất cứ thành tựu nào. Thành tựu duy nhất chính là chấn nhiếp Khương Đế, không để cho chúng dám dòm ngó Tây Xuyên nữa. Nhưng trừ lần đó ra, y còn có thành tựu nào nữa?

Lưu Bị đối với Mã Siêu, tuyệt đối là xem thường.

Thế cho nên cuối cùng Mã Siêu, uất ức mà chết...

Lưu Bị áp chế không được Mã Siêu, Tào Tháo có thể khống chế được Mã Siêu sao?

Còn Tào Bàng?

Khảng định áp chế không được Mã Siêu, gã này dã tâm quá lớn! Nhưng nếu Mã Siêu cứ như vậy mà chết, Tào Bàng lại cảm thấy đáng tiếc. Dù sao, hẳn là anh hùng ở trong lòng của Tào Bàng khi còn kiếp trước. Bên sông Vị Thủy, đuổi giết Tào Tháo đến nỗi Tào Tháo phải cắt râu, vứt bỏ áo bào, chỉ sợ cả đời này của Mã Siêu, chính là thành tựu huy hoàng nhất...

Ngẩng đầu, chăm chú nhìn Mã Siêu thật lâu.

Đột nhiên Tào Bàng xoay người lại, hướng về phía bản trận vẫy vẫy tay.

Hai kỵ sĩ chạy như bay ra, đi đến cạnh Tào Bàng.

Mã Vân Lộc nhảy xuống ngựa, hướng tới đầu thành đau khổ kêu:

- Đại ca!

- Vân Lộc?

Mã Siêu ngẩn ra, trên khuôn mặt bình tĩnh, lập tức hiện lên một chút kích động,

- Muội còn sống sao?

Ta nghe người ta nói, muội chạy tới Hà Hoàng, thì không còn tin tức.

Cho tới nay ta đều rất lo lắng, nay thấy tiểu muội người còn sống, ta thật là yên tâm... Vân Lộc, vi huynh thực có lỗi với muội!

Mã Siêu nói một câu thật có lỗi, khiến cho Mã Vân Lộc lập tức lệ rơi đầy mặt.

Y thực sự rất có lỗi, trước kia khi Đậu Mậu ép y để cưới Mã Vân Lộc, lúc ấy y siêu lòng, chấp nhận!

Dù chỉ là giả tạo, nhưng mà lấy hạnh phúc cả đời của muội muội, để thực hiện dã tâm của mình. Sau lại nghe nói Mã Vân Lộc bỏ trốn, Mã Siêu hối hận vô cùng. Vốn định phải trở về Vũ Đô, tìm kiếm Mã Vân Lộc, không ngờ họ Vi cùng với họ Dương liên lạc với y. Mã Siêu cũng biết đạo lý cơ hội không thể đến hai lần. Vì thế sau khi suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết ý khai chiến ở Quan Trung trước, rồi sau đó mới tìm kiếm Mã Vân Lộc.

Nhưng có ngờ đâu...

- Đại ca, muội đã thành thân!

- Sao?

Mã Vân Lộc giơ tay, kéo người xuống ngựa, Triệu Vân ở phía sau nàng, cùng nhau quỳ ở dưới thành.

- Tử Long là tùy tùng của công tử, hiện giờ đã là Quả Nghị Đô Ủy.

Huynh ấy rất tốt, hơn nữa võ nghệ cũng rất cao cường, cũng ngang ngửa với đại ca... Đại ca, đầu hàng đi, đại ca vẫn còn chưa chúc phúc cho muội nữa.

Dựa theo tập tục của người Khương, khi cô gái nào thành thân, phải có người nhà chúc phúc.

Mã Đằng đã chết, huynh trưởng như cha... Chưa được Mã Siêu chúc phúc, là nỗi đau mãi mãi ở trong lòng của Mã Vân Lộc.

Mã Siêu sau khi kinh ngạc một lúc, lại mỉm cười!

- Tiểu muội, rốt cục muội đã thắng.

Trong đầu, hiện ra một cảnh tượng.

Khi đó Mã Siêu đã hơn hai mươi, nổi danh với tên gọi Cẩm Mã Siêu. Mà Mã Vân Lộc vẫn còn là một cô bé, tóc cột hai nhánh, hoạt bát đáng yêu, hay quần quýt lấy Mã Siêu.

- Sau này muội nhất định phải gả cho một người lợi hại hơn so với đại ca.

Huynh muội hai người luyện thương, Mã Vân Lộc sau khi bị thua, bĩu môi, nói như tuyên thệ:

- Đến lúc đó, đại ca mà ức hiếp muội, muội sẽ bảo y đánh đại ca.

Khi đó, Mã Siêu đắc chí tự mãn, lại rất cuồng ngạo không kiêng nể một ai.

Vì thế cười to nói:

- Tiểu muội, muội muốn tìm một nam nhân lợi hại hơn so với đại ca, chỉ sợ cả đời này cũng tìm không ra đâu.

Chớp mắt, đã nhiều năm trôi qua.

Mã Vân Lộc lớn lên, đã tìm được một nam nhân có thể nương nhờ.

Triệu Vân vóc người tuấn lãng, sau khi trải qua hai lần đại chiến ở Trường Bản Pha và Hà Hoàng, trên người tản mát ra sát khí mãnh liệt.

Cái loại khí chất độc đáo được pha trộn giữa chém giết cùng với điềm tĩnh này, khiến cho Mã Siêu rất vui mừng.

- Tiểu muội, đại ca chúc phúc muội!

Y đột nhiên đổi đề tài, hướng về phía Triệu Vân nói:

- Người phải chăm sóc cho tiểu muội của ta thật tốt, nếu như người làm chuyện có lỗi với nó, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người.

Triệu Vân nắm tay Mã Vân Lộc, hướng về phía Mã Siêu ở trên đầu thành, cố sức gật đầu!

- Tào Bàng, có dám cùng ta đấu một trận!

Tào Bàng giục ngựa tiến lên, chăm chú nhìn Mã Siêu một lúc lâu, khe khẽ thở dài:

- Mạnh Khởi, người ở thành Dương đã lâu, sức cùng lực kiệt. Nếu như lúc này ta đánh thắng người, cũng thắng không có danh dự gì, ta sai người chuẩn bị lương thực, rượu và thức ăn, mời Mạnh Khởi ăn cho no nê, nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt. Trưa mai, ta và người đấu với nhau một trận cho sáng khoái, như thế nào?

Khi nói chuyện, Tào Bàng vung tay lên, chỉ thấy một tốp lính, mang tới hơn mười xe lương thực đi tới dưới thành.

Rồi sau đó Tào Bàng quay đầu ngựa, chậm rãi bước về nơi đóng quân.

- Đại ca...

Mã Vân Lộc vạn phần không muốn, hướng về phía đầu thành kêu khóc.

Mã Siêu thì hướng về phía nàng phất phất tay, sau đó xoay người rời đi.

- Vân Lộc, đi thôi.

- Nhưng...

- Đối với Mạnh Khởi mà nói, đây mới là kết quả tốt nhất.

Kỳ thật, công tử cũng hy vọng hắn có thể đầu hàng, nhưng sau khi Mạnh Khởi quy hàng, chỉ sợ cuộc đời này lại khó có cơ hội để thi triển tài hoa. Cùng với hậm hực mà chết, không bằng chiến tử nơi sa trường. Nếu như ta là hắn, cũng tuyệt đối không đầu hàng.

Trong lòng của Triệu Vân, không khỏi có chút chua xót.

Đều là hảo hán như nhau, chẳng qua y may mắn hơn, hơn nữa lại không có dã tâm lớn giống như Mã Siêu...

Triệu Vân, có thể hiểu được tâm tư của Mã Siêu!

Đã không còn thấy bóng dáng của Mã Siêu, chỉ để lại Mã Vân Lộc bi thương mà khóc.

Triệu Vân khó khăn lắm mới khuyên bảo được Mã Vân Lộc trở về. Trong nháy mắt ngay khi bọn họ rời đi, Mã Siêu lại xuất hiện dưới kỳ môn, yên lặng nhìn bóng dáng của Mã Vân Lộc và Triệu Vân, trong mắt cũng ngập tràn nước mắt.

- Mã Trung, đem lương thảo kéo vào đi.

- Chủ công, coi chừng có âm mưu!

Mã Siêu khẽ mỉm cười:

- Tào Bàng tuy rất xảo trá, nhưng cũng là một hảo hán quang minh chính đại. Ở thời điểm này, nhất định hắn sẽ không có quỷ kế gì. Cứ đem lương thực kéo vào trong thành, để cho các huynh đệ ăn một bữa cơm no nê.

- Vâng!

Mã Trung mang theo người, vội vàng đi xuống dưới thành.

Cửa thành mở ra, gã mang theo một đội binh mã lao ra ngoài thành, đi đến xe lương, kéo vào trong thành.

Trong phút chốc, trong thành Dương truyền đến từng đợt tiếng hoan hô.

Trên mặt của Mã Siêu, hiện lên một chút tươi cười khó hiểu:

- Tào Bàng, người không cần đánh mà thu phục được binh lính, quả nhiên cao minh!

Có thể tưởng tượng, quân của Mã gia sau khi được ăn no, nhất định sẽ mang ơn Tào Bàng.

Tiếp theo sĩ khí cũng bị tan rã theo...

Mã Siêu biết rõ đây là một cái kế, nhưng cũng không thể trở mắt nhìn các huynh đệ, tự giết lẫn nhau, ăn thịt người để no bụng.

Y ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lầm bầm:

- Thôi được, cứ để hết uy danh cho Tào Bàng người đi.

Đêm đó, Tào Bàng đang muốn nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài náo loạn một trận.

Chẳng lẽ là Mã Siêu bí mật đánh úp doanh trại?

Hắn vội vàng lao ra ngoài lều lớn, lại nhìn thấy tất cả quân binh, đều đang tụ tập ở cửa doanh, nhìn về phía thành Dương từ xa.

Bên trong thành Dương, ánh lửa ngút trời!

Trong lòng Tào Bàng hoảng hốt, vội vàng chạy tới xem.

- Sao lại thế này?

Vừa mới nghe tin, vợ chồng của Triệu Vân vội vàng chạy tới đứng ở cửa viên môn, cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

- Tướng quân mau nhìn... Giống như có người từ Dương thành đi ra.

Tào Bằng vội vàng nhìn theo ngón tay của tên lính, chỉ thấy trên đầu thành Dương, một cây đuốc đang cháy, cửa thành mở rộng ra, một đội quân lính, từ trong thành chậm rãi đi ra. Một người đi đầu, mặc tang phục, kiềng chế một con Bạch long mã lông vàng, từ từ đi về phía doanh trại quân Tào.

- Mã Trung?

Mã Vân Lộc mới nhìn đã nhận ra, người nọ chính là Mã Trung.

Vội vàng chạy tới trước, lớn tiếng hỏi.

Mà Triệu Vân, lập tức đuổi theo, cầm Kinh hồng kiềng trong tay, cảnh giác nhìn đối phương.

Mã Trung cách Mã Vân Lộc vài chục bước thì dừng lại, đột nhiên bịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

- Cô nương, Đại công tử hân...

- Ca ca ta làm sao vậy?

- Đại công tử, tự sát !

Giống như tiếng sấm nổ, vang dội ở bên tai của Mã Vân Lộc.

Một người thân cuối cùng này của nàng, cũng mất luôn hay sao?

- Không có khả năng, đại ca không phải đã nói, ngày mai còn muốn giao chiến với công tử sao?

- Đại công tử nói, không thể giết được Tào Công tử, cho nên cũng không để cho Tào Công tử giết được hân.

Vì vậy chớ bàn về chuyện thắng thua... Kỳ thật sáu năm về trước, hân cũng đã thua. Đại công tử có một phong thư, gửi cho Tào tướng quân. Rồi sau đó đã phóng hỏa đốt cháy phủ nha. Khi ta chạy vào, Đại công tử đã ... đã tự sát!

Mã Siêu nếu như giết Tào Bằng, tất nhiên Tào Tháo sẽ báo thù cho Tào Bằng, giết Mã Vân Lộc và Triệu Vân cho hả giận.

Mà y cũng biết, Tào Bằng cũng không phải là kẻ bất tài.

Sáu năm trước, y đã không thể thắng được Tào Bằng.

Sau sáu năm, y đã đứng tuổi, bắt đầu xuống dốc. Còn Tào Bằng? Mới có hai mươi bảy tuổi, chính là ở thời điểm đỉnh cao. Mã Siêu tự nhận, chưa chắc có thể thắng được Tào Bằng, nhưng tính tình y cao ngạo, lại không muốn chết ở trong tay của Tào Bằng. Trên đời này có thể giết chết Mã Siêu hân, chỉ có chính Mã Siêu hân mà thôi.

Cuối cùng, Mã Siêu lựa chọn tự sát...

Trong thư của Mã Siêu, phó thác cho Tào Bằng chiếu cố tốt Mã Vân Lộc.

Cũng chuyển cáo Triệu Vân, tuyệt đối không thể làm chuyện có lỗi với Mã Vân Lộc... Vật cười y thích nhất, còn có binh khí áo giáp của y, đều đưa hết cho vợ chồng Triệu Vân. Cũng bảo với Mã Vân Lộc, nhất định phải an bài tốt cho Mã Trung.

Người này, là người nhà cuối cùng của tộc họ Mã hân.

Mã Vân Lộc sau đó hôn mê ngay tại chỗ.

Triệu Vân hốt hoảng ôm Mã Vân Lộc, kêu gọi không ngừng.

Còn Tào Bằng cũng vô cùng chua xót. Đúng như lời nói trong thư của Mã Siêu, kết quả này có lẽ là tốt nhất cho y.

Đại trượng phu sống thì oanh oanh liệt liệt, chết thì cũng phải chết cho hào hùng!

Trong lịch sử, y uất ức mà chết.

Mà nay...

Đối với Mã Siêu này, Tào Bằng thật không biết là có loại cảm tình như thế nào. Kiếp trước thì sùng bái, về sau lại khinh thường. Cho rằng Mã Siêu ác nghiệt vô tình, hung tàn đáng ghét. Nhưng suy nghĩ sâu xa, kết cục của Mã Siêu, từ khi Mã Đằng cưới vợ khác, coi như đã thấy trước kết quả. Nếu cha của Mã Siêu không phải là Mã Đằng, hoặc là Mã Đằng đối đãi với Mã Siêu trước sau như một, có lẽ sẽ không có bất hạnh về sau!

Cho nên nói, Mã Siêu ác nghiệt và hung tàn, có một nửa nguyên nhân là do Mã Đằng...

Mã Siêu vừa chết, Dương thành bị hạ.

Trong thành ba nghìn quân binh của Mã gia, lập tức đầu hàng.

Rạng sáng, Tào Bằng, Từ Hoảng, Thạch Thao ba người, sóng vai nhau đi vào Dương thành.

Nhìn tòa thành bị tàn phá, ba người đều nảy sinh cảm xúc vô hạn.

- Công tử, dự định kế tiếp sẽ như thế nào?

Thạch Thao đột nhiên hỏi, khiến Tào Bằng ngẩn ra.

- Kế tiếp?

Tào Bằng gãi gãi đầu, hạ giọng nói:

- Hiếu Trực đem bộ binh đến Tử Ngọ Đạo, tập kích Hán Trung, không biết kết quả như thế nào?

Có lẽ sẽ nhanh chóng có kết quả!

Nếu như hạ được Hán Trung, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Hai năm nay Đại vương luân phiên dùng binh, với thực lực của một nước cũng có chút căng thẳng, cho nên chưa chắc đồng ý cho chúng ta tiếp tục dụng binh. Nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút cũng tốt, Ti đãi Giáo Úy này như ta từ khi nhậm chức tới nay, vẫn chưa làm được chuyện gì cho tốt. Tây Bắc yên ổn, Cổ Lương Châu ít ngày nữa sẽ rời khỏi Trường An. Hắn đã thúc giục ta nhiều lần, ta cũng chuẩn bị về Trường An, nghỉ ngơi thật tốt một phen.

- Thao Dục theo công tử đi tới Trường An, chẳng biết có được không?

- Chuyện này là sao?

Tào Bằng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Thạch Thao.

Hiện nay Thạch Thao là Thái Thú Hán Dương, đường tương lai rộng mở. Đột nhiên muốn theo mình đi Trường An, chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội tốt vào lúc này hay sao?

- Lương Châu có Nguyên Trực ở đó rồi.

Thao ở Lương Châu nhiều năm, cũng có chút mệt mỏi. Mà hiện nay công tử là Ti đãi Giáo Úy, cũng hy vọng có thể đi theo bên cạnh.

Là thời điểm rời đi Lương Châu!

Lương Châu phát triển đến bước này, nếu như Tào Bằng nhất định nắm giữ mãi, thật ra cũng không phải kể lâu dài.

Có hai người Từ Thứ và Hoàng Trung, hơn nữa Mạnh Kiến, Túc Hỉ cam đoan với Tào Bằng đảm bảo quyền lợi cho Lương Châu. Hán Dương, là nơi thị phi. Nếu vẫn nhất định ở trong tay của Tào Bằng, chỉ sợ trong lòng của Tào Tháo, cũng sẽ có chút nghi kỵ...

Bỏ đi Hán Dương, mới là phương pháp tốt nhất giữ lại Hà Tây.

Dù sao diện tích của Hà Tây càng lúc càng lớn, Tào Tháo ở đầu năm thứ mười bốn Kiến An, hạ lệnh ở núi Thạch Chủy thiết lập võ quan. Kể từ đó, quan nội năm trấn, quan ngoại mười một trấn, cộng lại là mười sáu huyện, quy mô thậm chí vượt qua cả quận Lũng Tây.

Tào Bằng hiểu rõ ý của Thạch Thao, sau khi trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Tài năng của Quảng Nguyên người, là cai quản ở chỗ này. Nếu theo ta đi Trường An, không khỏi có chút đáng tiếc... Như vậy đi, nếu người mệt mỏi, vậy hãy theo ta đi Trường An nghỉ ngơi một lúc. Nếu Hiếu Trực hạ được Hán Trung, người phải đi Hán Trung nhậm chức.

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn, Hán Trung sẽ không phát sinh chiến sự.

Tuy nhiên cũng phải phòng ngừa chu đáo, sớm muộn gì Đại vương cũng sẽ dùng binh ở Tây Xuyên, đến lúc đó Hán Trung sẽ trở thành nơi trọng yếu.

Người quản lý Hán Trung tốt, một khi khai chiến, trách nhiệm của người sẽ rất lớn.

Thạch Thao ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Hai người đối thoại cũng không ngại sự có mặt của Từ Hoảng, cho nên Từ Hoảng cũng nghe được rất rõ ràng. Tào Bằng nói không ngừng, cho nên cũng không bảo Từ Hoảng tránh đi. Nhưng ở trong lòng của Từ Hoảng, lại cảm thấy Tào Bằng xem y như là bằng hữu.

Cùng qua lại với Tào Bằng không ít, đặc biệt là khi còn ở Kinh Châu, hai người đã có mấy lần hợp tác, quan hệ vô cùng mật thiết.

Trong lòng không cảm khái muôn vàn.

Chủ công có thể có được một cháu trai như Tào Bằng luôn lo lắng cho chủ công, lo chi đại sự sẽ không thành? Mà dưới trướng của Tào Bằng, có mưu thần như Thạch Thao luôn vì hãn mà suy xét, lo chi gia nghiệp không hưng vượng phát đạt?

Trọng yếu nhất là, mọi chuyện Tào Bằng luôn đi trước một bước.

Lúc mọi người còn đương nhìn chăm chăm vào Tây Bắc, ánh mắt của Tào Bằng, đã chuyển hướng về phía Tây Nam...

Pháp Chính đang cùng với Điển Mãn bí mật xuất binh Hán Trung?

Từ Hoảng cũng không biết.

Mà nay nghe nói, lại vạn phần kinh ngạc...

Thạch Thao mang theo người, đi xử lý việc ở trong thành. Từ Hoảng và Tào Bằng sóng vai đi xuống dưới thành, lúc đang chuẩn bị lên ngựa, Từ Hoảng đột nhiên xua tay, ra hiệu quân lính xung quanh tránh ra, sau đó nói với Tào Bằng:

- Hữu Học, ta có một chuyện muốn nhờ.

- Công Minh cứ nói đừng ngại.

Từ Hoảng hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Ta có một đứa con, tên Cái, năm nay đã mười sáu.

Nói ra thật xấu hổ, đứa nhỏ này không muốn học hành, cả ngày cứ gây chuyện thị phi, thật là đau đầu. Ta nghĩ, thay vì để nó ở mãi trong nhà, chỉ bằng cho nó theo Hữu Học người học chút bản lĩnh, sau này cũng có được một nghề thành thạo.

Chỉ có điều...

Việc này hơi mạo muội, xin Hữu Học chớ trách.

Tào Bằng đương nhiên biết, Từ Hoảng có một đứa con trai như vậy, tên là Từ Cái.

Hơn nữa cũng đã từng nghe nói, tiểu tử này cũng là kẻ hay gây chuyện thị phi, cả ngày mang theo một đám người hoặc là tìm người đánh nhau, hoặc là đi đánh bạc. Vì thế, Từ Hoảng thường xuyên vì gã mà phải xin lỗi khổ chủ.

Chỉ có điều, văn võ cả triều, vì sao lại chọn mình?

Trong lòng Tào Bằng nghi hoặc, nhưng cũng không thể cự tuyệt.

Hắn biết, đây là thiện ý của Từ Hoảng đối với hắn.

Lương Tướng Ngũ Tử đại danh鼎鼎 ở sau này, Tào Bằng đương nhiên nguyện ý kết giao một phen. Tuy hai người đã từng nhiều lần qua lại, tuy nhiên cũng không phải là giao tình sâu đậm. Thứ nhất? Là Từ Hoảng cẩn thận, cũng không kéo bè kết phái. Thứ hai? Quan hệ của hai người, cũng không gần tới mức như vậy. Mà nay nếu như y đã chủ động đề xuất, đương nhiên Tào Bằng cũng không thể cự tuyệt.

- Chỉ sợ là chậm trễ tiểu công tử.

Từ Hoảng lại mỉm cười:

- Nếu có thể chậm trễ giống như tiểu Địch nhà ngươi, ta cũng vô cùng mong muốn được thấy như vậy.

Thái Địch cười Tào Tiết.

Tuy vẫn chưa thành hôn, nhưng coi như ván đã đóng thuyền.

Chưa thành hôn, mà đã là Kỵ Đô úy! Trời mới biết chờ khi hắn thành hôn, sẽ có tiền đồ đến bậc nào?

Trong thành Hứa Đô, không biết có bao nhiêu người hâm mộ.

Thậm chí Hạ Hầu Đôn cũng oán giận, nói:

- Sớm biết như vậy, ta đã nói trước với chủ công... Nhà của ta năm con, chẳng lẽ còn tìm không ra một đứa có thể xứng với cô nương của người sao? Tiểu tử thật là giảo hoạt.

Tào Bằng không kìm nổi mỉm cười!

Nói thật, hắn cũng rất đau đầu chuyện này.

Hắn là cháu trai của Tào Tháo, nhưng Thái Văn Cơ lại gả cho hắn, Thái Địch lại thành con hắn...

Kể từ đó, vai vế giữa hắn và Tào Tháo, đã có phần rối loạn!

Thế cho nên tới bây giờ, mới nảy sinh việc hắn theo Tào Nhị Đại, hướng về phía Tào Nhất Đại nói ra tình huống đáng xấu hổ. Ngay cả Hạ Hầu Uyên cũng gửi thư mắng hắn: người cưới Thái Diễm cũng thôi đi, vì sao lại còn cầu thân với Đại vương.

Cha vợ như ta đây, đến tốt cùng gọi người là huynh đệ, hay gọi người là con rể?

Đối với vấn đề này, Tào Bằng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

+++++

Tào Bằng sai người thu nạp thi thể của Mã Siêu.

Đồng thời, lại bảo Triệu Vân cùng với Mã Văn Lộc, an táng cho Mã Siêu...

Mã Đằng đã chết, Mã Siêu cũng đã chết... Ân oán của hai cha con, dường như một khi chết đi cũng hóa thành mây khói. Trong thư của Mã Siêu nói, hy vọng có thể đem thi thể của hắn, mai táng cùng một nơi với Mã Đằng. Còn có Mã Đại, Mã Hưu, và Mã Thiết đã sớm hóa thành xương khô nữa. Làm người duy nhất của họ Mã may mắn còn sống sót, Mã Văn Lộc đương nhiên phải đảm đương trọng trách này. Tào Bằng nhờ Từ Hoảng, đem thi thể của Mã Đại, Mã Hưu cùng tìm đến, đồng thời lại phái người đi tới Địch Đạo, nói cho Từ Thứ, đem thi thể của Mã Đằng đưa ra. Đợi cho sau khi hợp đủ một chỗ, Mã Văn Lộc đem tất cả linh cữu về an táng ở Võ Uy. Triệu Vân là con rể của Mã gia, đương nhiên phải đi theo.

Tào Bằng dứt khoát, cho Triệu Vân nghỉ dài hạn, bảo y cùng Mã Văn Lộc, xử lý thỏa đáng việc này.

Xong xuôi, Tào Bằng và Từ Hoảng chia tay, mang theo Thạch Thao, đi Trường An.

Về phần Hán Dương, Thạch Thao cũng đã an bài thỏa đáng, đề cử Giả Tinh thay thế y, trở thành Thái Thú Hán Dương.

Tháng chín năm thứ mười bốn Kiến An, cuối thu!

Đoàn người của Tào Bằng, lặn lội đường xa, trở về Trường An.

Khi Tào Bằng suốt ngày đi đến Trường An, Giả Hủ đã mang theo mọi người, đi tới Lũng Tây nhậm chức, tiếp nhận Lương Châu.

Còn Hạ Hầu Lan, thì đi qua Giả Hủ và Tào Bằng thảo luận, tạm lĩnh chức Thái Thú quận Vũ Đô.

Đợi sau này Tào Tháo chính thức bổ nhiệm, Hạ Hầu Lan vẫn tiếp tục giữ lại ở Vũ Đô, hay là trọng dụng vào việc khác? Tào Bằng cũng không thể hiểu hết, dù sao cũng có thể khẳng định, chức vụ của Hạ Hầu Lan, lương bổng cũng sẽ không thấp hơn hai ngàn thạch.

Sau khi đến Trường An, Tào Bằng nghỉ ngơi và chỉnh đốn hai ngày.

Hai ngày sau, Tào Cấp và Vương Mãi khởi hành, đi Hứa Đô nhậm chức.

Tào Bằng đưa hai người thẳng đến Bá Kiêu, mới không đành nói lời từ biệt.

Vừa mới trở lại trong phủ, chỉ thấy Bàng Thống bị kích động chào đón, một phen kéo cánh tay của Tào Bằng lại:

- A Phúc, chuyện vui, chuyện vui a!

- Hán Trung?

Tào Bằng trước tiên hơi sững sốt, sau đó chợt phản ứng lại.

Bàng Thống liên tục gật đầu,

- Đúng vậy, tin chiến thắng ở Hán Trung, Hiếu Trục thật sự đã hạ được Nam Trịnh, Trương Lỗ quy hàng...

638. Chương 705 : Luận Đạo

Mới đầu tháng chín, Mạc Bắc đã lộ ra vẻ đìu hiu của ngày đông giá rét.

Cỏ nuôi súc vật vàng khô xơ xác, đã không còn thấy cảnh dê bò gặm cỏ nữa, mà thay vào đó là không khí tiêu điều quạnh quẽ.

Thành Thụ Hàng, đại doanh quân Tào.

Tào Chương thật cẩn thận bỏ thêm hai khối than củi vào trong chậu than, bảo trì độ ấm trong nha đường (gian nhà chính).

Ở giữa đại sảnh, Tào Tháo mặc áo bào gấm thật dày, mặt mày hớn hờ đọc một phong thư, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười. Ba người Quách Gia, Tuân Du, Đổng Chiêu ngồi ngay ngắn một bên, đối diện với bọn họ, là các võ tướng Điển Vi, Hứa Chử, Lý Điển. Thấy Tào Tháo vui vẻ, tâm tình của mọi người cũng lập tức thoải mái theo.

Lần này Tào Tháo tự mình dẫn binh mã, đốc chiến thành Thụ Hàng, chính là vì muốn cùng với Kha Bì Năng đấu tay đôi với nhau.

Lúc đầu, mọi người cũng không đồng ý để lão dẫn binh xuất chinh. Nguyên nhân chủ yếu là vì Tây Bắc chưa định, mà thân thể của Tào Tháo, sau khi từ Kinh Châu trở về, tuy rằng đã bình phục, nhưng so với trước kia, rõ ràng là yếu hơn rất nhiều.

Bắc cương lạnh khủng khiếp, nếu chẳng may lại nhiễm phong hàn cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng Tào Tháo lại cứ khẳng khẳng một mực, không xuất chinh là không thể được!

Trong lòng của lão, từ trước tới nay vẫn ôm một giấc mộng, đó là mở rộng lãnh thổ, giống như các bậc tiền bối lấy việc tắm máu Hung Nô để làm trò cười vậy. Lúc trước, thì có Mông Diêm mở rộng cương thổ, vì Đại Tần đánh hạ đất Hà Nam; sau lại có Vệ Thanh Hoắc Khứ Bệnh lập được công trạng, Hoắc Khứ Bệnh giết Hung Nô đến nỗi bọn chúng nghe đến đã sợ mất mật. Trần Thang Kê nào phạm triều Hán ta chắc chắn bị diệt', Đâu Hiên tung hoành ở Mạc Bắc, khiến cho Hung Nô không dám trực tiếp dòm ngó Trung Nguyên... Công trạng lẫy lừng của các bậc tiền bối, ngay khi còn nhỏ, Tào Tháo đã nghĩ tới chuyện đó. Đáng tiếc, một trăm năm sau Tiên Ti lại xuất hiện một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất là Đàn Thạch Hòe hùng bá ở Mạc Bắc, lúc ấy Tào Tháo vẫn còn nhỏ tuổi, không thể tự mình đối mặt.

Mà nay, Đàn Thạch Hòe đã chết, nhưng lại có thêm một Kha Bĩ Năng.

Có lẽ so với Đàn Thạch Hòe, Kha Bĩ Năng này có chỗ không bằng. Nhưng đối với Tào Tháo, cũng là một đối thủ tốt.

Bất kể như thế nào, lão cũng không thể bỏ qua cơ hội này.

- Tây Bắc đã có Tân Vô Hương Hầu mới, ta cần chi phải lo lắng vô ích?

Đối với lời nói của mọi người 'Tây Bắc chưa định', Tào Tháo coi thường không thèm để ý, dường như không có để ở trong lòng.

Ta đã đem một người giỏi nhất trong số các thủ hạ đặt ở Tây Bắc!

Nếu a Phúc không thể thu phục bọn Khương Đế này, vậy sau này làm sao có thể phó thác đại sự?

Cho nên, từ khi Tào Bằng có được Tây Bắc, Tào Tháo cũng không để ý đến việc ở đó. Tất cả tinh lực của lão, đều tập trung ở tại Bắc cương. Cùng với thời tiết chuyển sang đông, trở nên rét đậm. Tiên Ti cũng sắp đến mùa gặt hái, Tào Tháo nhất định vào lúc này, phải giáo huấn thật tốt Tiên Ti một chút, giáo huấn Kha Bĩ Năng một chút.

Cho dù không thể tiêu diệt được Kha Bĩ Năng, lão cũng phải nghĩ cách, tiến xa hơn về phía bắc ngàn dặm.

Vì thế, ngay từ đầu thu, Tào Tháo đã giống trống khua chiêng, bắt đầu lo liệu việc này... Một trận chiến này, quan hệ trọng đại. Đáng đánh, Trung Nguyên trong tương lai năm mươi năm nữa, không cần lại đi lo lắng họa Hồ Tiên Ti ở Bắc cương.

Chỉ có điều, lão vạn lần không nghĩ tới, chiến sự ở Bắc cương này còn chưa triển khai, Tây Bắc đại thắng, đã truyền đến.

- A Phúc, quả nhiên rất có thủ đoạn.

Tào Tháo bỏ thư xuống, vẻ mặt tươi cười.

- Hán Trung, định rồi!

- A?

Đồng Chiêu chấn động:

- Hán Trung đã định vào khi nào?

- Lúc đầu cuộc chiến ở Hà Hoàng, a Phúc đã mật lệnh cho Viên Đức, dẫn bộ binh tiến đến Tử Ngọ Đạo, băng qua ngàn dặm hoang dã, lừng lừng đến Nam Trịnh. Rồi sau đó bọn họ thu lấy Dương Tùng, cướp lấy Nam Trịnh, bắt được Trương Lỗ. Viên Đức sau đó, lại mai phục giữa đường, đánh bại Trương Lỗ thuộc cấp của Diêm Phổ, chiếm lĩnh Miện Dương. Tuy rằng ở Dương Bình Quan Trương Vệ vẫn còn chưa đầu hàng, nhưng cũng đã kinh sợ không còn hồn vía, có lẽ sẽ không còn bao lâu nữa, a Phúc sẽ báo về tin chiến thắng.

Dứt lời, Đồng Chiêu cười tủm tỉm nhìn Điển Vi:

- Quân Minh, chúc mừng người a!

Điển Vi cũng vô cùng hưng phấn, thậm chí quên cả đáp lễ, chỉ há rộng miệng, cười ha hả không ngừng.

Trên đời này lại có chuyện gì, có thể làm cho người ta thoải mái hơn so với tiền đồ của con mình? Điển Vi vẫn lo lắng, tương lai của Điển Mãn không thể gánh vác nổi gia đình này. Nhưng hiện tại xem ra, Điển gia trong vòng trăm năm, đã không cần phải lo lắng!

Nhưng thật ra Hứa Chử lại có chút mất hứng.

- A Phúc thật không công bằng.

- Trọng Khang, sao lại nói vậy?

- Viên Đức là huynh trưởng của hần, lão Hồ nhà ta không phải huynh trưởng của hần?

Vì sao chỉ chiếu cố Viên Đức, cũng không chiếu cố lão Hồ nhà ta. Tốt xấu gì cũng là tam ca của hần, sao lại bên này nặng bên kia nhẹ.

Hoá ra, Hứa Chử ghen tị.

Những năm gần đây, y và Điển Vi chưa từng tranh cãi gay gắt như vậy giống như trước đó.

Mọi người ai cũng đã lớn tuổi, hơn nữa ở địa vị cao, sẽ không thể tính toán chi li. Hơn nữa, hai đứa con của hai nhà lại là anh em kết nghĩa, người lớn với nhau cũng không thể tranh nhau chuyện hơn thua. Điển Vi này, bản thân không phải là một người tranh đoạt quyền lực tốt lắm. Sau khi quân Hồ Bí giải tán, y vẫn đảm đương thân quân nha môn tướng của Tào Tháo, tuy rằng lộc quan rất cao, nhưng cũng không có quyền lực quá lớn. Ngược lại là Hứa Chử, nắm trong tay Hồ Vệ Quân, so với Điển Vi đặc ý hơn nhiều.

Nhưng trừ chuyện đó ra, dường như y không còn có gì hơn Điển Vi.

Luận về tín nhiệm của Tào Tháo, Điển Vi và y đã hình thành nên khoảng cách, hình thành cái hào rộng...

Luận về con cái, Điển Vi có bốn đứa con, mà y thì chỉ có một đứa con. So về con cháu, Điển Mãn và Hứa Nghi không kém nhau mấy, thế nhưng có Ngưu Cương, quan hệ rất tốt với Tào Chương, hiện giờ cũng đã làm được Trung Lang Tướng.

Nhà họ Điển, có hai Trung Lang.

Lại so sánh, cả nhà họ Hứa có vẻ yếu đi không ít.

Hiện tại Điển Mãn lại được công lao đánh chiếm Hán Trung, tương lai tất có phong thưởng. Trong lòng của Hứa Chử lập tức không thoải mái.

- Hồ Si người, có gì để nói ?

Viên Đức nhà ta là Nhị ca của a Phúc, tiểu lão Hồ nhà người, bất quá cũng chỉ là huynh đệ của Viên Đức. A Phúc đương nhiên phải chiếu cố Nhị ca trước, sau đó mới chiếu cố tiểu lão Hồ nhà người. Theo ta thấy, a Phúc làm việc này, lại rất có đạo lý, công bằng, vô cùng công bằng!

Nghe Hứa Chử oán giận, Điển Vi lập tức không đồng ý.

Hai người cũng là khắc khẩu, chỉ một câu đã nảy sinh tranh chấp không ngừng.

Lý Điển trực tiếp lúc lắc đầu, cố ý không quan tâm. Quách Gia và Tuân Du thì thầm to nhỏ với nhau, Đồng Chiêu thì thả hồn khắp nơi, nhắm mắt dưỡng thần. Tào Chương làm văn bối, đương nhiên không thể nói được gì. Chỉ thấy hai người làm cho mặt đỏ tai hồng, cũng đành gượng mỉm cười.

- Được rồi, đừng có tranh chấp nữa!

Tào Tháo đập bàn một cái, cả giận nói:

- Xem hai người các người còn ra thể thống gì? Nơi này đang thảo luận đại sự, các người lại...

Nếu như còn tranh chấp nữa, lập tức rút ra ngoài cho ta.

Tào Tháo giận dữ, Điển Vi và Hứa Chử lập tức ngậm miệng lại.

Quách Gia lúc này mới mở miệng nói:

- Đại vương, Hán Trung nếu như đã yên, không biết kế tiếp, tính như thế nào?

Tào Tháo nhắm mắt lại, trầm ngâm không nói.

Một lát sau, lão mới trả lời:

- Từ khi bắt đầu năm Kiến An thứ mười một, chinh chiến liên tục mấy năm.

Tuy nói mấy năm nay Hà Nam, Hà Bắc được mùa thu hoạch, quốc khố tràn đầy, nhưng cũng không thể tránh được tiêu hao thật lớn... Năm sau cai trị Tịnh Châu, tất nhiên tiêu phí quá lớn. Dưới loại tình huống này, nếu như lập tức đánh chiếm Tây Xuyên, tổn thất triệt để.

Tôn Trọng hiện nay có âm mưu, cai trị Kiến Khang, dã tâm này rất rõ ràng, không thể không phòng.

Ta nghĩ, trước mắt lấy 'Trị' là việc chính, trong vòng hai năm, tận lực giảm bớt chiến sự, khôi phục nguyên khí, tích tụ lực lượng. Hữu Học đã đem chức Thái Thú Hán Dương nhường lại, thiết nghĩ là muốn vì ta khai thác Tây Vực ở Tây Bắc, phát triển mạnh thêm. Một khi đã như vậy, bãi chức Thái Thú Hán Dương Giả Tinh Giả, làm Thái Thú Vô Đô, do Trung Lang Tướng Điển Nông Tảo Chi tiếp quản Hán Dương, đảm nhiệm chức Thái Thú Hán Dương, phối hợp với Văn Hòa chủ trì đại cục.

Mặt khác, Hữu Học ở quận Hà Tây, mới thử nghiệm chế độ Phủ binh, binh nông hợp nhất, binh mục hợp nhất, hiệu quả rõ rệt.

Ta quyết định cho ba nơi U Châu, Tịnh Châu, Lương Châu thi hành cùng lúc chế độ phủ binh.

Trương Liêu đảm nhiệm Đại đô đốc U Châu, Thúc Tôn làm Đại đô đốc Tịnh Châu, Văn Hòa đảm nhiệm Đại đô đốc Lương Châu ...

Chư quân nghĩ như thế nào?

Ánh mắt của Tào Tháo sáng quắc, nhìn mọi người chung quanh.

Bọn người Quách Gia đã hiểu rõ tâm ý của Tào Tháo, ý tứ của Đại vương, rõ ràng là muốn xóa hết dấu ấn của nhà Hán trong quân, cũng đánh dấu dấu ấn của họ Tào. Có thể tưởng tượng, ba Châu thi hành chế độ phủ binh, sẽ mang đến ảnh hưởng đến đường nào? Quân chế của quân Hán từ thời Cao Tổ xác lập tới nay, đã có gần bốn trăm năm. Mà nay, dấu ấn của bốn trăm năm vừa mới bị tiêu trừ... Dã tâm của Tào Tháo, cũng vì vậy mà thể hiện, thay thế được nhà Hán, đã không còn xa rồi.

- Phương pháp phủ binh, quả thực rất hợp thời.

Thần đồng ý ba Châu thi hành phủ binh... Tuy nhiên, thi hành như thế nào, tốt nhất vẫn là thảo luận với Hữu Học nhiều hơn. Dù sao, đây cũng là ý tưởng của hắn đề xuất, hơn nữa ở quận Hà Tây, đã phổ biến sáu năm, tích lũy vô số kinh nghiệm.

Tốt nhất có thể thành lập một Ti chuyên biệt, do a Phúc phụ trách, đôn đốc việc này.

Phủ binh thích hợp cho biên cương, mà Lương Châu có kinh nghiệm từ Hà Tây. Từ Thứ, Mạnh Kiến đều là những người tham dự lúc đầu thi hành phủ binh, có thể cho Văn Hòa hỗ trợ hết sức. Cho nên trọng tâm của phủ binh này, làm ở hai nơi Tịnh Châu và U Châu.

Thần cho rằng, quận Vu Trác mở Xa kỵ Tướng quân phủ, để cho Hữu Học chuyên môn phụ trách việc này, nhất định có thể thi hành nhanh chóng.

Thúc Tôn, Văn Viễn và Hữu Học quan hệ mật thiết.

Nếu như đổi lại là người khác, chưa chắc có thể tham gia vào việc quân, chỉ có Hữu Học, mới khiến cho hai người trong lòng nảy sinh oán niệm...

Tào Tháo khi nghe Quách Gia đề xuất thành lập một Ti, chuyên phụ trách thi hành phủ binh, ngay lập tức nghĩ tới Tào Bằng.

Nhưng, lão lại không nghĩ rằng, Quách Gia lại có thể để cho Tào Bằng mở phủ ở quận Trác.

Xa Kỵ Đại tướng quân?

Địa vị hơi cao a... Tuy nhiên cũng không coi là chuyện lớn. Tào Bằng bình định Tây Bắc, công lao rất lớn, cho dù là có người phản đối, cũng có thể thuyết phục. Hắn vốn là Tiền tướng quân, trên nữa lại là Vệ tướng

quân, Xa Kỵ Đại tướng quân. Vệ tướng quân bảo hộ đế đô, Tào Tháo cũng không muốn Tào Bằng bị cuốn vào trong đó.

Nhưng Xa Kỵ Đại tướng quân...

Đem Xa Kỵ Đại tướng quân đẩy ra Hứa Đô, chẳng phải là làm giảm bớt quyền uy?

Hơn nữa, mở phủ ở quận Trác, dường như có chút cổ quái. Quách Gia nói thì nói vậy, nhưng suy nghĩ cẩn thận, dường như có thâm ý.

Tào Tháo trầm ngâm thật lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên.

- Được!

Quách Gia âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không nói lời nào, nhắm mắt dưỡng thần.

“A Phúc, để cho người có thể ra khỏi nơi lốc xoáy, ta mất không ít tâm tư, ít nhất người phải cho ta thêm năm phần trăm cổ phần, nếu không lần sau, ta sẽ không giúp người.”

+++++

Tháng mười năm thứ mười bốn Kiến An, rét đậm đã tới.

Tuyết nhỏ ở Trường An, trời quang đãng.

Từ khi Tào Bằng đến Trường An tới nay, bận rộn không ngừng.

Loạn Dương Phạm Vi Tông tuy rằng sớm đã bình ổn, nhưng vẫn còn để lại sức ảnh hưởng. Sau khi Trường An trải qua cảnh phản quân vây thành, cũng xuất hiện một chút hỗn loạn. Tào Bằng thân là Tư đãi Giáo Úy, giám sát Tư đãi quan viên, hiệp trợ Doãn Tào Hồng Kinh Triệu ổn định thế cục ở Trường An, có thể nói là rối tinh rối mù, cơ bản là không được rỗi rãi.

May mắn, có hai người Bằng Thống, Thạch Thao trợ giúp, giảm bớt áp lực cực lớn cho hắn.

Bằng Thống tinh thông luật pháp, ở Hà Tây sáu năm, đối với Quan Trung rõ như lòng bàn tay; Thạch Thao nhiều lần đảm nhiệm Thái Thú ở Lương quận, lại đã từng đảm nhiệm ở Lương Châu, cũng rất rõ tình hình ở Quan Trung. Nhưng dù vậy, Tào Bằng vẫn có cảm giác nhức đầu. Việc vặt mỗi ngày không ngừng, ví như chỉ vụ việc thanh tra việc hai nhà Vi, Dương, khiến cho hắn đau đầu vô cùng.

Vi thị, Dương thị, đã ở Quan Trung được một trăm năm.

Cùng với cường hào ở Quan Trung, có muôn vàn quan hệ.

Từ chỗ của hai nhà, tìm được thư từ qua lại giữa bọn họ và các nhà cường hào.

Theo ý của Tào Hồng, một khi đã điều tra được rồi, hoàn toàn đem nguyên nhân làm cho Quan Trung không ổn định trừ bỏ tận gốc.

Nhưng, lại bị Tào Bằng ngăn cản.

- Tử Liêm thúc phụ, không thể tiếp tục tra xét!

Kinh Triệu Trong quận Triệu Trường An, Tào Bằng cười khổ lắc đầu.

- Vì sao?

- Quá rối loạn, thứ này tra không rõ ràng lắm... Nếu thật sự tiếp tục tra, không phải là Quan Trung, chỉ sợ Hà Đông, Hà Lạc, Hà Nội đều phải bị cuốn vào. Vi thị và Dương gia, dù sao cũng là cường hào trăm năm, sao có thể không có liên hệ với các thế tộc khác? Nếu nói, chỉ một chút liên hệ sẽ truy tra, sợ là sẽ làm cho các thế tộc trong thiên hạ lâm vào hoảng sợ. Làm không tốt, chỉ sợ không thể tra rõ, còn có thể dẫn tới đại loạn.

- Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ?

- Nếu không thì như thế nào?

Tào Bằng nói:

- Nếu tiếp tục tra, càng tra càng phiền phức... Ta tin, chỉ cần chúng ta duy trì cường thịnh, các thế gia này, tự nhiên biết nên làm như thế nào. Về phần cá lọt lưới này, mất đi sự ủng hộ của Vi thị và Dương gia, khó ra hồn. Cường hào thế tộc này, cũng biết rõ nên lựa chọn như thế nào, sẽ không làm loạn nữa.

Thế cục hiện nay, thêm một chuyện chi bằng ít một chuyện.

Mau chóng giải quyết sức ảnh hưởng của Vi thị, Dương gia mang đến, ổn định thế cục ở Quan Trung, mạnh mẽ khai thác, phát triển Tây Bắc, duy trì việc thông thương ở Tây Vực, mới là mấu chốt. Cuộc sống được yên ổn, ai lại còn muốn gây chuyện thị phi?

Tào Hồng tham tài, tính tình cũng có chút hung bạo.

Nhưng cũng không có nghĩa là y ngu xuẩn, ngược lại còn rất thông minh...

Thói quen tham tài, từ khi lão và Tào Bằng hợp tác, mỗi ngày đều thu tiền vào, mỗi lợi nhỏ này căn bản không coi là cái gì.

Y rất nhanh hiểu được ý tứ của Tào Bằng, tuy có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đồng ý...

Thấy Tào Hồng đồng ý không làm chuyện không hay nữa, cuối cùng Tào Bằng cũng được yên lòng.

Sự vụ của Tư đãi Giáo Ủy, giao cho hai người Bằng Thống và Thạch Thao cùng nhau phụ trách, còn hần thì đem tất cả tinh lực tập trung vào Hán Trung. Cũng có thể nói, là trao đổi giữa hần và Trương Lỗ. Tuy Trương Lỗ quy thuận, nhưng vẫn còn chưa quyết định, phải lập tức rời đi Hán Trung. Đặc biệt Trương Vệ ở Dương Bình Quan, cùng với Dương Ngang vẫn còn đang chống lại sự tấn công của quân Tào như trước. Cũng may, Pháp Chính sau khi chiếm được Nam Trịnh, lập tức cho Điển Mãn mai phục.

Thái Thú Miện Dương Diêm Phổ hay tin, cho quân quay về cứu viện. Ngờ đâu ở trên đường, gặp phục kích của quân Tào, mười ngàn quân Hán Trung bỏ chạy tan tác.

Điển Mãn làm gương cho binh sĩ, dẫn binh tiến sát trung quân, bắt giữ Diêm Phổ. Mà quân coi giữ Miện Dương biết được tin tức, lập tức mở thành dâng hàng.

Trương Lỗ ở Nam Trịnh phát ra mệnh lệnh, bảo mọi người không được chống cự.

Các huyện đều hưởng ứng, chỉ có Trương Vệ, Dương Ngang ngoan cố chống cự. Nhưng đại thế đã mất, từ khi quân Tào không ngừng tiến vào chiếm giữ quận Vũ Đô, gần sáu mươi ngàn binh mã như hổ rình mồi. Hách Chiêu, Trương Cáp, Hứa Nghi đều là những mãnh tướng thiện chiến, lại thêm Hạ Hầu Lan đã từng trải qua trăm trận chiến. Có thể nói, những mãnh tướng ở Tây Bắc đều tập trung ở quận Vũ Đô, mà Tào Bằng thì trấn thủ Trường An, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Trương Vệ, Dương Ngang lúc này chịu đựng áp lực, thực sự là rất lớn... Càng không cần phải nói, Trương Lỗ đã đầu hàng, hai người này nếu như tiếp tục ngoan cố chống lại, kết quả tất nhiên sẽ rất thê thảm.

Nói cách khác, Dương Bình Quan bị hạ, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Tào Bằng theo thư tín của Pháp Chính, biết được không hiểu vì sao mình lại trở thành hộ pháp Ngũ đầu mã giáo.

Trương Lỗ vô cùng nhiệt tình, y lấy cách thức trao đổi thư tín, thảo luận xu thế phát triển Ngũ đầu mã giáo.

Sau nhiều lần cân nhắc, Tào Bằng quyết định cùng với Trương Lỗ thảo luận về vấn đề tôn giáo này một chút.

Kết hợp với Phật giáo đời sau, cùng với giáo lí Thiên Chúa giáo, Cơ Đốc giáo hỗn tạp mà hần chưa hiểu rõ hết nội dung, cùng với Trương Lỗ tiến hành nghiên cứu thảo luận toàn bộ mọi mặt.

- ... Nay Đạo Phật phát triển, giáo lí mê hoặc, đã lan tràn hết đại giang nam bắc.

Mà Ngũ đầu mã giáo, cố chấp ở Tây Xuyên, thật sự không phải là chuyện tốt. Giáo lí Lỗ công, vốn là thuật Hoàng lão chi, là giáo lí căn bản ở Trung Nguyên ta. Ngại vì thanh danh không lớn, khó có thể phục chúng. Nếu như không tiến hành sửa đổi, sớm muộn gì cũng sẽ bị đạo Phật thay thế.

Giáo lí của đạo Phật, xem trọng ở kiếp sau, mà coi nhẹ ở hiện tại.

Vì kiếp sau mờ mịt, không thực tế, là đại hoạn của Trung Nguyên ta. Đạo này tuyên dương làm việc thiện, chủ ý mặc dù rất tốt, nhưng nhìn chung lại không hợp với thời thế của Trung thổ ta. Thiên Trúc, một nước mọi rợ, ngu ngốc thiếu hiểu biết...

Lỗ công đương lúc ở thế thịnh mà kêu, dẫn nhân sĩ Hoàng lão, phát triển căn bản.

Thời kỳ đầu, Ngũ đấu mẽ danh xưng như thế, rất tục, không đủ để trèo lên nơi thanh nhã. Hơn nữa nghe thấy căn bản của Hoàng lão, chú trọng về mặt đạo đức. Sao không lấy ‘Đạo’ mà thay thế? Ta đi đường lớn, nhưng làm cho mỗi người trong thiên hạ đều biết!

Tào Bằng cho rằng, tên Ngũ đấu mẽ giáo này rất tầm thường, hạn chế quá lớn, cũng không đủ để thể hiện ra giáo lí. Cho nên, Ngũ đấu mẽ giáo này, không thể cùng với Phật giáo, cũng chính là Phật giáo đời sau so sánh được.

Lấy tên là ‘Đạo giáo’, khiến cho người trong thiên hạ tôn sùng đạo lớn, phải là một tên vang dội nhất.

Tức thì Trương Lỗ gửi thư, bày tỏ đồng ý với ý tứ của Tào Bằng.

- Người đời đều xem trọng thần thánh, thiên tử vâng lệnh trời...

Ta từng nghe thấy, nơi cực tây có thần Da Hòa, được mọi người sùng bái. Nhưng ở phía đông tây thì không giống vậy, đạo giáo ra đời, là thay thế thần thánh, khiến cho người trong thiên hạ tín ngưỡng. Thời thượng cổ, có Bàn Cổ khai thiên, Nữ Oa tạo người, thì có Thái thượng ra đời. Lỗ công hiện nay, tôn thờ Bàn Cổ, kính trọng Nữ Oa, phụng thờ Thái thượng, mới là gốc rễ của đạo lớn.

Tào Bằng kiến nghị như thế, tương tự với tam thánh hợp nhất của phương Tây đời sau.

Bàn Cổ là thánh phụ, Nữ Oa là thánh mẫu, Thái thượng là Thánh tử. Về việc những chuyện ấy phải biên soạn như thế nào, chính là chuyện của Trương Lỗ. Chờ sau khi y triệu tập được một đội người giả thần giả thánh rồi, có lẽ cũng không thành vấn đề.

Sau đó, Tào Bằng lại đề nghị, thần quyền phục vụ cho quân quyền.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho đạo giáo áp chế Phật giáo, trở thành quốc giáo Trung Nguyên.

Về phần phải làm cụ thể như thế nào, Tào Bằng cũng không rõ ràng lắm, hẳn chỉ có thể đưa ra một đề xuất, cho Trương Lỗ tham khảo.

Hai người cứ như vậy thư từ qua lại, thăm thoát, đã gần đến tháng mười một.

Bắc cương, Tào Tháo và Kha Bĩ Năng sau khi trải qua thăm dò đối phương, rốt cục đã bạo phát một cuộc đại chiến vô cùng mãnh liệt.

Hai bên triệu tập có hơn hai trăm ngàn binh mã, quyết chiến ở bên sông của Hung Nô, dưới núi Kỳ Liên.

Hai bên huyết chiến hơn mười ngày, cuối cùng Tào Tháo dựa vào lương thực sung túc, cùng với trang bị tốt hơn, đánh bại Kha Bĩ Năng. Trải qua trận chiến này, thực lực của Kha Bĩ Năng tổn hại nghiêm trọng, ở phía Đông Tiên Ti bộ hạ của Kha Bĩ Năng tự ý tách ra, vượt qua núi Đại Tiên Ti, trốn về phía Phù Dư quốc. Sau đó, Tào Tháo cho Trương Liêu làm Đại đô đốc ở U Châu, trấn thủ Liêu Đông, truy kích Tiên Ti ở phía Đông... Mà Tiên Ti ở phía tây Tổ Lợi con trai của Đàn Thạch Hòe dẫn đầu, đề xuất khiêu chiến với Kha Bĩ Năng. Kha Bĩ Năng ở trong tình huống này, cũng biết nếu như cùng với Tào Tháo đánh tiếp, khó có kết quả.

Vì thế, Kha Bĩ Năng phái người nghị hòa với Tào Tháo, cũng đề xuất dẹp yên giáp ranh sông Hắc Hà, cùng nhau cai quản.

Tào Tháo cũng không muốn tiếp tục giằng co, vì thế sau khi cùng với Kha Bĩ Năng tiến hành bàn bạc một phen, cuối cùng đạt thành điều kiện nghị hòa.

Dẹp an giáp ranh sông Hắc Hà, lấy khu đất phía bắc là do Tiên Ti cai quản, phía nam là lãnh địa của Tào Ngụy.

Tào Ngụy và Tiên Ti, vĩnh viễn là huynh đệ, Tào Ngụy là huynh, Tiên Ti là đệ. Hàng năm Tiên Ti giao nộp cho Tào Ngụy ba mươi ngàn con trâu, tám ngàn con ngựa, một ngàn năm trăm xe da lông quý hiếm... Từ nay về sau Tào Ngụy và Tiên Ti, vĩnh viễn không khai chiến.

Bởi vì lần này nghị hòa, là ký kết ở vương trưởng Long Thành của Tiên Ti.

Cho nên trong sử sách gọi là Minh ước Long Thành. Tuy nhiên, từ nay về sau, Long Thành không còn thuộc quyền cai trị của Tiên Ti nữa, mà trở thành lãnh địa của Tào Ngụy. Tào Tháo hạ chiếu, bố trí phía đông từ núi Đại Tiên Ti, phía tây tới sông Hung Nô, nam tới thành Thụ Hàng, bắc đến An Hầu Hà Quảng Mậu là đất của Tào châu. Điều này cũng có nghĩa, chính là những châu này, là do Tào Tháo ta đánh mà có được. Sau đó, Tào Tháo ở Tào châu, phân bố sáu quận cũng đều được đặt tên. Trong đó có hai quận, phân biệt là quận Chương và quận Bằng. Về phần ý tứ ở trong đó, mặc dù không nói, nhưng đã rất rõ ràng.

Tào Tháo đối với Tào Bằng vô cùng yêu thương, có thể nói là đạt tới cực hạn.

Không ngờ lấy tên quận Bằng làm trụ sở, khiến cho vô số người đều vô cùng hâm mộ...

Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, Tào Bằng sở dĩ được hưởng vinh quang, thật đúng là không phải người bình thường có thể được. Gần như tất cả các tướng lĩnh dưới trướng của Tào Ngụy đều biết rằng, tiếc nuối lớn nhất của Tào Tháo đó là hận sao Tào Bằng không phải là con ruột của mình nên thường xuyên cảm thán.

Một người được Tào Tháo xem như con ruột, hơn nữa chiến công lớn lao, thanh danh vang dội, biết cách làm giàu, chỉ có thể hâm mộ, người ghen tị thì không được... Nếu người phải ghen tị, cũng có thể! Hãy đi ghen tị với Tào Cấp, có một đứa con quý hóa như vậy.

Một trận chiến ở sông Hung Nô, cũng hoàn toàn xác lập uy danh của Tào Tháo.

Từ thời Cao Tổ tới nay, mặc dù cũng có đại thắng, nhưng cũng không có chiến tích huy hoàng như thế này.

Dù đó là người không ưa gì Tào Tháo, không thừa nhận cũng không được. Một trận chiến ở sông Hung Nô, là từ thời Hán tới nay, là một chiến tích huy hoàng nhất, thậm chí chiến tích hơn xa cả Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh đánh Hồ cả ba nghìn dặm.

Hán Đế Lưu Hiệp, trong lòng dù không tình nguyện, cũng phải ngợi khen, cũng tuyên bố Tào Châu là thuộc quyền cai trị của nhà Hán...

Tín tức ở Hứa Đô liên tục đưa tin chiến tích huy hoàng của cuộc chiến ở sông Hung Nô.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Tào Tháo trở nên vang dội.

Cho dù là Tôn Quyền ở Giang Đông, còn có Lưu Chương ở Tây Xuyên, cũng không thể không phái người đến chúc mừng, khen ngợi công tích vĩ đại của Tào Tháo.

Dưới loại dư luận này, Tào Bằng ở Hà Hoàng đại khai sát giới, cũng không được chú ý nhiều lắm.

Cuối tháng mười một năm thứ mười bốn Kiến An, Tào Tháo hạ lệnh khải hoàn về lại đế đô.

Đảm nhiệm Đô úy lương tập Hải Tây là Thứ sử Tào châu, đồng thời lại hạ chiếu, điều Tiền Giả Thái Thú Võ Đô Hạ Hầu Lan đảm nhiệm Đại đô đốc Tào Châu, đóng quân ở quận Chương, cũng chính là thành Thụ Hàng trước kia, cũng bắt tay vào việc thi hành phủ binh.

+++++

- Sao Đại vương lại bảo ta trở về đế đô?

Ở thành Trường An, Tào Bằng trừng mắt với Tào Hồng, nghi hoặc hỏi.

Tào Hồng gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Ta làm sao biết? Có lẽ là Đại vương muốn ban thưởng cho người, cho nên mới bảo người đi tới Nghiệp Thành yết kiến. Hiện giờ không phải là cuối năm ở cửa ải sao? Ta cũng muốn cùng người trở về.

Tào Bằng tiếp nhận chiếu lệnh, nhất thời không hiểu vì sao phải rời khỏi quận giải.

Trở lại trong phủ, hấn gọi Bằng Thống và Pháp Chính tới.

Vào đầu tháng mười một, Trương Vệ bị quân Tào hung mãnh công kích, cuối cùng cũng không chống được, đành phải dâng Dương Bình Quan.

Bởi vậy, quận Hán Trung hoàn toàn bị hạ, quân Tào thuận lợi cướp lấy Hán Trung.

Tào Tháo lập tức lệnh cho Thạch Thao đảm nhiệm chức Thái Thú quận Hán Trung, cũng để cho hai người Điển Mãn, Hứa Nghi, đóng quân hai nơi là Mễ Thương Sơn cùng với Miện Dương, bắt tay vào ổn định thế cục. Sau đó, triệu Trương Lỗ tới Nghiệp Thành yết kiến, phong làm Huyện Hầu, không cần trở về Hán Trung nữa. Trương Lỗ lúc này, đã tập trung tư tưởng cho sự nghiệp tôn giáo lên trên hết, sau khi nhận được chiếu lệnh, không nói gì, liền rời đi Hán Trung. Khi tới Trường An, Trương Lỗ còn đặc biệt thăm hỏi Tào Bằng, cũng tiến hành thảo luận một lần nữa với Tào Bằng. Đi Nghiệp Thành lần này, y chuẩn bị sau khi nắm bắt với Tào Tháo, sẽ toàn lực phát triển sự nghiệp đạo giáo. Đồng thời Trương Lỗ đã phái người, tìm kiếm cao nhân ẩn sĩ hiệp trợ.

Pháp Chính cùng với Thạch Thao sau khi tiếp nhận Hán Trung, liền quay trở về Trường An.

Khi Bằng Thống biết được nội dung chiếu lệnh của Tào Tháo, hai người nhìn nhau cười, chấp tay cùng kêu lên nói:

- Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử!

639. Chương 706 + 707: Năm Kiến An Thứ Mười Lăm .

- Tin vui từ đâu đến?

Tào Bằng vẻ mặt mờ mịt, nhìn Pháp Chính cùng với Bằng Thống, có chút không hiểu ý tứ của hai người.

Trên thực tế, nếu như về phương diện suy đoán tâm tư của người khác, Tào Bằng còn kém xa so với Pháp Chính và Bằng Thống. Hẳn không rõ Tào Tháo bảo hấn về Nghiệp Thành yết kiến, thật sự có cái gì đáng mừng. Sự việc ở Quan Trung còn xử lý chưa xong, lúc này trở về, chẳng phải là sẽ trì hoãn đại sự? Thạch Thao tới Hán Trung, còn cần y hết lòng giúp đỡ nữa.

Bằng Thống cười nói:

- Công tử, Quan Trung hiện nay không phải là nơi ở lâu.

- Chỉ giáo cho?

Quan Trung này, vì sao lại trở thành ‘nơi thị phi’ vậy?

Bằng Thống và Pháp Chính ngồi xuống, uống một ngụm trà. Trà là trà Ích Châu Mông Đỉnh, từ Hán Trung đưa tới Trường An.

Kỳ thật, thói quen uống trà, đã có từ thời kỳ Tần Hán.

Chỉ có điều bởi vì rất nhiều nguyên nhân, nên không được phổ biến. Trà Mông Đỉnh, chủ yếu là tập trung ở đất Tây Xuyên, hơn nữa không qua bước đầu sao chế, phương pháp dùng để uống, cũng là nhờ Tào Bằng ở kiếp trước nghe nhiều nên biết được các phương thức khác nhau. Những năm cuối Đông Hán, lấy trà nguyên chất là chính, còn có thể thêm bớt các loại gia vị. Còn có phương pháp người Anh quốc sau này dùng để uống nước trà, chẳng qua là tăng thêm gia vị, khác biệt rất lớn.

Tào Bằng không biết sao chế như thế nào, nhưng cũng không làm khó được hấn, cứ cho người dùng nước sôi đun lên.

Không cho thêm bất kì phụ liệu nào, thưởng thức nước trà ngọt lành thuần khiết này. Cho nên, thói quen uống trà của hấn, khiến rất nhiều người không thể đồng ý. Nhưng Pháp Chính cùng với Bằng Thống lại rất thích, còn lấy của Tào Bằng không ít.

- Công tử cho rằng, Dương Phạm đã chết, sóng gió ở Quan Trung này như vậy đã yên rồi?

- Như thế nào?

- Vi thị ở Kinh Triệu, Dương thị ở Hoàng Nông, là cường hào trăm năm ở Quan Trung.

Bọn họ chết, tuy nói là tự chịu diệt vong, nhưng đối với thế tộc ở Quan Trung mà nói, tất nhiên sẽ sinh ra chấn động kịch liệt. Việc này, nhìn bên ngoài không quan hệ với công tử, là một tay Giả Lương Châu xử lý. Cũng đừng quên, Giả Hủ xuất thân từ Lương Châu, tính ra có muôn vàn quan hệ với Quan Trung. Cường hào Quan Trung, chưa chắc sẽ truy cứu vấn đề này, nhưng trong lòng bọn họ, nhất định sẽ đối với công tử người, nảy sinh một ít mâu thuẫn.

- Việc này cùng ta có quan hệ gì đâu?

Bàng Thống mỉm cười:

- Vi Doan, Vi Khang, chết vào tay người nào?

Dương thị kia, mặc dù công tử không có xuất hiện, nhưng Dương Tu lại chết vào tay của Đại vương. Món nợ này, còn phải tính lên đầu công tử. Tây Bắc yên ổn, Hà Hoàng ổn định, tất nhiên sẽ đón tiếp một giai đoạn phồn vinh... Tuy nhiên công tử ở lại Trường An, đối với cường hào này mà nói, chung quy là một uy hiếp. Bọn họ sẽ tìm đến đuổi công tử, để tránh giẫm lên vết xe đổ... Công tử dứt ra việc này rồi đi, đúng là thời điểm tốt.

Người đi rồi, có thể khiến cho Quan Trung, Tây Bắc càng thêm ổn định!

Đây là cái đạo lý gì?

Tây Bắc có loạn, ta đến bình định.

Vừa mới bình định xong, ta liền phải rời khỏi?

Lúc đầu Tào Bàng có chút không thông, nhưng cẩn thận suy xét một chút, cũng thấy có chút đạo lý...

Nghĩ lại từ lúc hấn tái sinh tới nay, giống như tai tinh.

Đi đến nơi nào, thế nào cũng phát sinh chiến loạn. Lúc đầu là Hải Tây, sau lại là Lạc Dương, rồi đến Quan Độ, Hà Tây, Nam Dương, Vô Lăng cùng với lúc này đây quay lại Tây Bắc. Về mặt quân sự Tào Bàng cũng không phải là người hiểu biết nhiều lắm, mọi việc diễn biến từ đầu tới giờ, danh tướng bách chiến bách thắng, quả thật là có chút cổ quái...

Bàng Thống nói không sai, nếu hấn tiếp tục ở lại Quan Trung, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện tốt.

Hấn có thể quá mạnh mẽ, thế cho nên khiến mọi người sinh ra kiêng kỵ.

Cường hào Quan Trung lo lắng Tào Bàng sẽ đoạt lấy quyền lợi ở Tây Bắc, do đó mạnh mẽ phản kháng. Nếu mình đã quyết ý giao ra quyền lợi Lương Châu, cần gì phải quyền uyển Trường An? Chỉ cần có thể cam đoan quyền lợi của hấn ở quận Hà Tây, những chuyện khác cũng không trọng yếu. Chỉ có điều, hấn vừa đi, về phần Hấn Trung, lại trở thành tình trạng gì?

Dường như cảm thấy được suy nghĩ của Tào Bàng, Pháp Chính nói:

- Công tử không cần lo lắng sự việc ở Tây Xuyên... Sự việc ở Tây Xuyên này, cuối cùng nhất định là do người tiếp nhận. Đại vương lệnh cho Quảng Nguyên đóng ở Hán Trung, đã thể hiện rõ ý tứ của hấn không thể nào sai. Chẳng qua, ta cho rằng trong vòng một năm, Đại vương tuyệt đối sẽ không phát động chiến sự đối với Tây Xuyên.

Mấy năm nay, chiến sự quá thường xuyên.

Cuộc chiến ở U Châu, cuộc chiến ở Kinh Châu, cùng với cuộc chiến ở sông Hung Nô vừa mới phát sinh...

Mấy năm nay, Đại vương điều động binh mã không dưới một triệu, hao phí vô số đồ quân nhu và lương thực. Tuy mấy năm qua, các nơi đều mưa thuận gió hoà, kho phủ tràn đầy. Nhưng đối mặt với tiêu hao quá lớn như thế, chỉ sợ cũng có chút căng thẳng.

Đặc biệt khi Đại vương đánh hạ Tịnh Châu, đuổi Hung Nô, đoạt lại Sóc Phương, mở rộng đất đai ngàn dặm!

Tuy nói Bắc Cương hoang vắng, nhân khẩu rất thưa thớt, nhưng mấy trăm ngàn dân chúng, cũng cần rất nhiều vật tư để tiến hành trấn an. Tương tự, Tịnh Châu ổn định, cũng cần một quá trình lâu dài. Trong

đó cần đầu nhập tinh lực và vật tư, quả thật là rất lớn. Chỉ sợ ngay cả hai kho ở Ký Châu, Thanh Châu, cũng không chắc có thể củng cố được Bắc Cương.

Càng không cần phải nói, còn có Tôn Quyền ở Giang Đông, như hổ rình mồi.

Dưới tình hình như thế, trong vòng một năm, nhất định Đại vương sẽ không mở ra cuộc chiến nào nữa... Thậm chí, cần phải có một thời gian dài để nghỉ ngơi lấy lại sức. Chỉ đợi khi Bắc Cương củng cố hoàn toàn, mới có khả năng Đại vương mở ra chiến sự ở Tây Nam.

Điều công tử rời khỏi Quan Trung, chỉ sợ cũng là kế sách của Đại vương!

Tào Bằng nhúu mày, trầm ngâm không nói.

Ngón tay gõ xuống bàn đồn dập, sau một lúc lâu mới nói:

- Theo ý của Hiếu Trực, là Đại vương làm cho Lưu Chương và Lưu Bị, lại đấu với nhau sao?

Bàng Thống và Pháp Chính nhìn nhau, mỉm cười gật đầu.

Lưu Bị, không phải là loại người có thể ngồi yên một chỗ. Dã tâm của y rất lớn, thủ đoạn cao minh, biết cách lôi kéo lòng người. Một trận chiến ở Kinh Châu, Lưu Bị hao binh tổn tướng, lại mất đi Quan Vũ. Tuy nhiên, ở bên cạnh của y, còn có Trương Phi, Trần Đáo, cũng có Gia Cát Lượng phụ tá, một khi khôi phục nguyên khí, tất nhiên sẽ không cam lòng khuất phục.

Còn Lưu Chương?

Lúc trước bởi vì cuộc sống của dân chúng bị hủy hoại, lại thêm cường hào ở Nam Trung làm loạn, có chút khó có thể chống đỡ.

Vì thế mới mời Lưu Bị nhập Xuyên, để cho y trấn thủ Nam Trung. Theo tin tức của Lý Nho từ thành đô truyền đến, Lưu Chương đã ra lệnh cho Lưu Ba bắt tay vào việc khôi phục dân sinh, cũng tra rõ đầu sỏ gây nên. Hiện nay Lý Nho đã tạm thời đình chỉ tiếp tục cho vay tiền giả, chờ đợi thời cơ, làm một trận cuối cùng. Lưu Chương muốn khôi phục dân sinh, trong một thời gian ngắn sẽ không có hiệu quả.

Mà nay Hán Trung thất thủ, Tào Bằng trấn thủ Quan Trung, sẽ mang đến cho Lưu Chương áp lực thật lớn.

Như thế, gã sẽ cùng với Lưu Bị hợp tác càng chặt chẽ hơn. Danh tướng của Tây Xuyên không ít, nếu hai người hợp tác lâu dài, dựa vào thủ đoạn của Lưu Bị, thật đúng là khó mà nói ra kết quả. Nhưng nếu Tào Bằng rút lui khỏi Quan Trung, thì sẽ cấp cho Lưu Chương một biểu hiện giả dối. Đó chính là Tào Tháo không có ý định lập tức dùng binh đối với Tây Xuyên... Kể từ đó, một người dòm ngó Ích Châu như Lưu Chương, tuyệt đối sẽ không ngồi yên mà nhìn Lưu Bị lớn mạnh. Mà Lưu Bị, cũng sẽ cố gắng mở rộng không gian sinh tồn của mình... Giữa hai người, tất nhiên sẽ phát sinh mâu thuẫn, cuối cùng sẽ dẫn đến xung đột.

Tuy Tào Bằng không ở Tây Xuyên, nhưng có Lý Nho trấn thủ, cũng giống như hấn tự mình trấn thủ ở thành đô.

Nếu Tào Tháo không chuẩn bị lập tức dùng binh đối với Tây Xuyên, ý nghĩa của việc hấn ở lại Trường An, cũng quả thật không quá lớn.

Lúc này rời khỏi Quan Trung, cũng là vừa lúc.

Chỉ có điều trong lòng khó tránh khỏi có chút không cam lòng, lắc đầu tự giễu nói:

- Ta giống như là cây thương của Đại vương, khi cần thì dùng, khi không cần thì cắt.

Thôi, rời khỏi cũng tốt, ta cũng có thể ít hao tổn tâm tư.

Chỉ có điều không biết, sau khi ta rời khỏi, người nào sẽ tiếp nhận Quan Trung, chớ để phá hủy bố cục ở Hán Trung của ta.

Bàng Thống nghe vậy, mỉm cười:

- Công tử không cần lo lắng, người được chọn làm Ti đãi Giáo Úy này, theo ta thấy, đơn giản ở hai phương diện.

Một là chọn từ Quan Trung, có hai người là Trương Ký, Dương Phụ, là có khả năng nhất... Hai chính là người mà Đại vương lựa chọn, nếu là như thế, người thay thế công tử, tất nhiên sẽ thấu hiểu được tâm ý của công tử, thậm chí cùng với công tử, có quan hệ cực kỳ mật thiết. Vừa rồi ta cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu Đại vương chọn lựa, người có khả năng nhất để thay thế công tử, có thể chính là Trần Quần Trần Trường Văn ... Nếu thật sự là hần, về phía Quảng Nguyên bên kia cũng không cần lo.

Thạch Thao, là người Toánh Xuyên.

Trần Quần, cũng là người Toánh Xuyên...

Hiện nay y làm ở phủ Thừa tướng Tây Tào, mặc dù quan chức không cao, nhưng lại được Tào Tháo tin tưởng.

Nếu quả thật là Trần Quần, vậy Tào Bằng cũng có thể yên tâm!

Ngoại trừ quan hệ giữa hần và Trần Quần, Trần Quần ở Quan Trung không hề có căn cơ, càng không có kinh nghiệm cầm binh.

Nếu đi vào Trường An, tất nhiên y sẽ tìm người giúp đỡ.

Dưới tình huống này, cùng với y có tình đồng hương như Thái Thú Hán Trung Thạch Thao, Thái Thú Lũng Tây Từ Thứ, sẽ trở thành trọng điểm lôi kéo. Mà Thái Thú Hà Tây Hoàng Trung, Đô úy nam bộ Hách Chiêu, cũng là những người có quan hệ với Tào Bằng, sẽ được Trần Quần coi trọng.

Kể từ đó, ở Tây Bắc, thế lực sẽ đạt được trạng thái cân bằng.

Cường hào ở Quan Trung, thế tộc ở Lương Châu cùng với những nhà quyền quý ở Trung Nguyên... Hơn nữa Thái Thú ở Vũ Đô Tảo Chi, Thái Thú Tây bộ Tào Hưu, cùng với đám người Trương Cáp đóng quân ở Vũ Đô, có thể hình thành một thế cân bằng hữu hiệu.

Tào Bằng hiểu mấu chốt trong đó, lập tức thoải mái rất nhiều.

- Một khi đã như vậy, vậy thì thu thập một chút, mười ngày sau, đi tới Nghiệp Thành.

- Việc này, sẽ mang theo những người nào đi?

- Hai người các người, còn có Ấu Thường. Vợ chồng Tử Long đã trở về, tất nhiên sẽ theo ta đồng hành, còn có Sa Sa, Tôn Thiệu và tiểu Ngải. Ta tính để cho Văn Vũ đến Hán Trung, phụ giúp Thạch Thao, đảm nhiệm chức Giáo Úy cầm binh.

Ừ, đại khái là như thế, các người còn có ý kiến gì không?

Bàng Thống nói:

- Lần này công tử trở về Nghiệp Thành, tất nhiên sẽ có lên chức.

Nếu như chỉ là tướng quân giống như trước, những người này cũng đủ. Tuy nhiên lần này công tử lên chức, chỉ sợ không thể giống như lúc trước. Trước đây công tử từng là Đình úy, là một trong Cửu khanh, mà nay lại đảm nhiệm Ti đãi Giáo Úy, bổng lộc cũng được hai ngàn thạch. Nếu như lại lên chức, chỉ sợ sẽ ở phía trên Cửu khanh. Thêm nhiều người một chút, vô cùng cần thiết.

Thật ra ta có đề cử một người, không biết công tử có còn nhớ, năm đó người đưa Hướng Sủng tới Hà Tây không?

Hướng Sủng?

Tào Bằng lộ vẻ giật mình, nhìn Bàng Thống cười nói:

- Người nói cái đầu trâu bướng bình, Hướng Sủng Hướng Bá Long sao?

- Đúng vậy!

Hướng Sủng là tù binh của Tào Bằng khi đoạt Uyển Thành, đồng thời cũng là một danh tướng Thục Hán nổi tiếng nhất trong lịch sử. Y là em trai độc nhất của Hướng Lăng, cùng một thế hệ, lớn tuổi nhất, cho nên gọi là Bá Long.

Nghe nói, y gọi là ‘Bá Long’, nguyên tự‘Vừa gặp quân tử, vì long vì quang’ . Long, lại đồng âm với Sủng, cho nên gọi là ‘Bá Long’ .

Lúc ấy khi Hưởng Sủng bị bắt giữ, là một ngàn lần không phục, mười ngàn lần khó chịu.

Còn Tào Bằng, cũng không nỡ giết y, vì thế đem y và Mi Phương cùng nhau đưa đến Lương Châu, lưu đầy hai người. Mi Phương rất nhanh ở quận Võ Uy được ổn định, sau lại được Bộ Chất trọng dụng, đảm nhiệm Nhâm nhật lạc trường, hiện nay làm việc cho Mạnh Kiến. Còn Hưởng Sủng? Thì thuộc loại phần tử ngoan cố, ngu xuẩn khó cải tạo, bị đưa tới Hà Tây. Bằng Thống và Hưởng Sủng, có tình đồng hương, cho nên đối với y cũng còn chiếu cố.

Dù sao Bằng Thống cũng là Bằng môn tử đệ, Hưởng Sủng đối với hắn, cũng cực kỳ tôn kính.

Ở Hà Tây bốn năm, cũng dần dần cải biến quan điểm, đối với Tào Bằng cũng bắt đầu có phần kính trọng.

Y làm việc dưới trướng của Hạ Hầu Lan, về sau đảm nhiệm Quả Nghị Đô Úy quân trấn Liêm Bảo, trong cuộc chiến đấu với dị tộc, lập không ít công lao. Thời điểm Bằng Thống rời khỏi Hà Tây, Hưởng Sủng từng đề xuất, muốn theo Bằng Thống cùng nhau rời khỏi. Chỉ có điều lúc ấy Bằng Thống chưa được sự đồng ý của Tào Bằng, không thể đáp ứng, liền bảo y an tâm làm việc, đợi chờ cơ hội.

Tào Bằng muốn đi Nghiệp Thành, Bằng Thống tất nhiên đi theo.

Vì thế, y liền tiến cử Hưởng Sủng với Tào Bằng, hy vọng có thể giải trừ việc lao dịch cho Hưởng Sủng.

Tào Bằng cười nói:

- Cái tên đầu trâu bướng bình kia, có thể chịu cúi đầu sao?
- Cúi đầu thì không có, tuy nhiên thật sự là một người giỏi luyện binh.
- Một khi đã như vậy, hỏi hắn có nguyện ý làm việc cho ta hay không. Nhưng trước tiên là nói cho rõ ràng, đến nơi này của ta, lúc đầu hắn cũng chỉ có thể là cái Duyệt Chúc, có thể không sánh được như ở Hà Tây. Nếu đồng ý, ta lập tức gửi thư cho Trung Bá, nhờ hắn thả người.
- Hắn tất nhiên sẽ đồng ý.

Tào Bằng có mở phủ Chi quyền, dưới tay có thể bố trí ở Duyệt Chúc hai mươi chín người, ban đầu vẫn không đủ quân số. Mà nay văn võ phái ra, càng thiếu chức một người, trên thực tế chỉ có hai người là Đặng Ngải và Tôn Thiệu. Hưởng Sủng này đến đây, cũng là một người hữu hiệu để bổ sung. Tương lai sau này, cũng là một Quang can Tì lệnh, mới không bị mất mặt.

Thấy Bằng Thống nói xong, Pháp Chính vội vàng đứng dậy.

- Công tử, Chính chuyến này đi Hán Trung, cũng là gặp được hai người có thể sử dụng.
- Ồ?
- Tư Mã Hán Trung Diêm Phổ, trầm ổn giỏi giang, túc trí đa mưu.

Hơn nữa người này tính tình trung trực, là người thẳng thắn. Đáng tiếc Trương Lỗ không biết dùng hắn, rõ ràng là nhất đẳng nhất mưu sĩ, lại phái hắn cầm binh đánh giặc. Kết quả... Chính việc này trở về, Diêm Phổ cũng tìm đến. Chỉ có điều vẫn không thể tìm được cơ hội tiến cử với công tử, vừa lúc nhân cơ hội này, mong rằng công tử trọng dụng.

Diêm Phổ?

Quả thật Tào Bằng không rõ lắm về người này.

Có lẽ cũng là một người nổi danh? Tiếc là ấn tượng không sâu!

Tuy nhiên nếu Pháp Chính trọng tiến cử như vậy, có lẽ cũng có thực tài. Tào Bằng cảm thấy, những nhân sự trọng yếu của mình không ngừng củng cố, lại không ngừng bị lão Tào cướp đi. Cho đến hiện tại, hầu như đã biến thành căn cứ huấn luyện nhân tài cho lão Tào, người người ai cũng đều để ý đến người của hắn, làm cho Tào Bằng cũng cảm thấy đau đầu.

- Theo Hiếu Trực, lúc này nên giao chức gì cho hắn?
- Có thể làm Trung lang!
- Được!

Hiện nay Tào Bằng, có Trưởng Sử Bàng Thống, Tư Mã Pháp Chính.

Hai người này là trợ thủ chủ yếu của hắn, cũng đã đủ. Dưới hai người, lại có Trung lang, trước mắt là Mã Tắc đảm nhận đầu tiên.

Diêm Phổ đến đây, vừa lúc có thể bổ khuyết chỗ còn trống kia.

Chỉ có điều, những thành viên cơ bản như vậy, vẫn còn thiếu nhiều. Triệu Vân, Sa Ma Kha, Vương Song, đều là người cầm binh, không thể tính ở trong đó. Cho nên, hai mươi chín cái Duyệt Chúc, ba mươi mốt cái Lệnh sử ngự chúc, trước mắt chỉ có hai người, vẫn còn thiếu rất nhiều.

- Còn có một là ai?
- Người kia, tên là Vương Bình, tự là Tử Cù.

Là người Ba Tây, nguyên là gia nhân của Trương Lỗ. Ta thấy người này trung nghĩa, hơn nữa quả nghị cương liệt, cho nên từ tay Trương Lỗ đem về đây. Nếu như công tử đồng ý, có thể cho người này là Duyệt chúc, ngày sau còn có thể trọng dụng.

Wương Bình?

Tào Bằng hơi sững sốt, chợt nhìn chăm chú vào Mã Tắc ở bên cạnh.

Mà Mã Tắc cũng sững sốt.

Gã có phần không hiểu, Pháp Chính tiến cử Vương Bình, sao Tào Bằng lại dùng loại ánh mắt kỳ lạ như vậy để nhìn gã.

Wương Bình, là người được lợi ở cuộc chiến Nhai Đình.

Coi như là một viên danh tướng trong hậu kỳ Thục Hán...

Không ngờ lại chính là thủ hạ của Trương Lỗ? Hơn nữa còn là một gia nhân?

Thật sự là vượt ra ngoài ý liệu của Tào Bằng! Hán Trung, xem ra cũng là nhân tài đông đúc, chẳng qua còn chưa được khám phá mà thôi. Phải nhắc nhở Thạch Thao một chút, bảo y lưu ý nhiều hơn nữa, kéo không lại để sống mất trâu con.

- Được!

Tào Bằng chợt gật đầu đồng ý.

Sau khi thảo luận xong, Tào Bằng đáp ứng lời mời, phải đi tham gia tiệc rượu của Từ Hoảng.

Từ chỗ của Tào Hồng biết được, Tào Hồng này đi Nghiệp Thành, chỉ sợ cũng phải có an bài khác. Mà người kế tiếp kế nhiệm Kinh Triệu Doãn, chính là Từ Hoảng.

Mã Tắc thì đầy bụng tâm sự, đi ra nha đường.

Ánh mắt kia vừa rời của công tử, dù sao cũng có chút kỳ lạ...

Chẳng lẽ Vương Bình này có cái gì đặc biệt? Có thể y có điểm nào đó đặc biệt, nhưng có liên quan gì với ta đâu? Chẳng lẽ nói, công tử là ám chỉ ta, quan tâm Vương Bình nhiều hơn sao? Ủ, rất có khả năng... Vương Bình mới đến, tất nhiên có rất nhiều điều không rõ.

Trước đây y chỉ là một gia tướng, kiến thức không nhiều lắm.

Về phía Diêm Phổ, đã có hai người Bàng Trưởng Sử cùng với Pháp Ti Mã quan tâm, không cần mình lo lắng. Chỉ có Vương Bình mới đến, khẳng định có rất nhiều chuyện không hiểu lắm. Ý của công tử, nhất định là muốn ta quan tâm hắn.

Nghĩ đến đây, Mã Tắc có cảm giác đã thông suốt.

Ngẩng đầu, nhìn bầu trời vẫn còn sớm.

Y do dự một chút, đột nhiên đổi hướng, đi đến một góc sân.

- Vương Tử Quân, cũng ở đây sao?

+++++

Bất tri bất giác, một ngày lại trôi qua.

Đêm qua Tào Bằng và Từ Hoảng, Tào Hồng, ở Thiên Hạ Lâu của Trường An, uống đến say mềm.

Thiên Hạ Lâu hiện giờ, ở Hứa Đô, Lạc Dương, Hạ Bì, Bộc Dương, Uyển Thành, Toánh Xuyên còn có Trường An, đã mở bảy cửa hiệu. Chuyên kinh các loại thức ăn, đồng thời còn có đủ loại thực phẩm sang trọng. Ví dụ như mùa này, Thiên Hạ Lâu có món lẩu, ngày thường rất hưng thịnh. Đặc biệt từ khi Mạc Bắc phát triển, hàng năm đều có một lượng lớn thịt bò dê liên tiếp không ngừng vận chuyển đến, càng trở thành thức ăn được vô số người ưa thích.

Thương lộ ở Tây Vực mở ra, Hồ Thương càng ngày càng nhiều.

Thành Trường An, đứng trước khả năng phải mở rộng thêm, Từ Hoảng cũng có chút lo lắng.

Tào Bằng trong bữa tiệc, chỉ cho ý cơ cấu của một phường thị ở thành thị, dựa theo kết cấu của Trường An Đại Đường đời sau mà xây dựng. Tuy nhiên công trình lớn, Từ Hoảng cũng chỉ có thể ghi nhớ, trình báo cho Tào Tháo quyết định.

Nhưng ý tưởng này, cũng khiến cho Từ Hoảng tán thưởng không ngừng.

Nhưng Tào Hồng thì không như vậy...

Tào Hồng đối với việc chính trị không mấy quan tâm.

Nhưng còn Từ Hoảng?

Thì thật tâm hy vọng, có thể làm nên sự nghiệp, không chỉ giới hạn ở mặt quân sự.

Vì để dẹp yên sự bất bình ở trong lòng của Tào Hồng, Tào Bằng lại nghĩ ra một cách kiếm tiền cho Tào Hồng.

- Tử Liêm thúc phụ, hiện nay Quan Trung nhập vào một lượng lớn nhân khẩu, cũng có vô số người Hồ, tiến vào Trung Nguyên mà ở. Ruộng đất dù có nhiều như thế nào đi nữa, cũng không thể đáp ứng hết được. Kể từ đó, tất nhiên sẽ xuất hiện một lượng lớn nhân khẩu thừa ra.

Việc này, đều là tiền a!

- Ôi chao, nhưng ta không thể làm chuyện buôn bán nhân khẩu được.

Lời lẽ của Tào Hồng danh thép, tỏ vẻ khinh thường Tào Bằng.

Tào Bằng liên tục cười khổ:

- Thúc phụ, ta chưa từng bảo người buôn bán nhân khẩu? Ý của ta nói, sao không đem những nhân khẩu này tập hợp lại, làm việc cho người?

Tào Hồng sợ tới mức mặt trắng bệch:

- A Phúc, người không nên hại ta.

Tích trữ riêng binh mã, đây là tội lớn phải xét nhà. Tuy nói Đại vương đối đãi thâm trọng, nhưng loại việc này cũng sẽ không dung túng.

- Ai bảo người phải tích trữ riêng binh mã?

Tào Bằng liên tục lắc đầu:

- Đem những người này tập hợp lại, làm cho bọn họ thành thợ khéo.

- Thợ khéo?

- Thúc phụ người nghĩ xem, Quan Trung kế tiếp, tất nhiên sẽ có phát triển lớn, sẽ cần phải xây dựng thêm nhiều công trình.

Ví như ta mới vừa nói với Công Minh, xây dựng thêm Trường An, cải tạo thành thị.

Người tính xem, triều đình sẽ đầu tư kinh phí đến bậc nào? Hơn nữa, con đường xây dựng ở Quan Trung, ở biên tái, mở thành thị ở Lương Châu, còn có khơi thông đường sông. Những việc này đều cần phải có chi phí đầu tư chuyên môn, thật là cơ hội tốt nhất cho ta.

Thúc phụ đem những lưu dân này tập hợp lại, cho bọn họ ăn ngày ba bữa thỏa thích, lại có chỗ che mưa chắn gió.

Rồi sau đó, một khi triều đình xây dựng những công trình này.

Vậy thì, thúc phụ chỉ bỏ ra chút ít phí tổn, đã có thể kiếm lấy rất nhiều lợi nhuận. Đồng thời thông qua phương thức này, còn có thể giải quyết vấn đề lưu dân, Đại vương tất nhiên cũng sẽ vô cùng cao hứng. Không biết thúc phụ có đồng ý không? Nếu như đồng ý, chúng ta sẽ cùng nhau làm việc này. Quan Trung, Tào Châu, Lương Châu, Tịnh Châu... Có rất nhiều công trình có thể làm. Chẳng những có thể giảm bớt phiền toái cho triều đình, còn có thể vì chúng ta, tăng thêm của cải.

Công trình cái gì, quy hoá gì...

Tào Hồng không hiểu.

- Tuy rằng nghe không hiểu nhiều lắm, nhưng cảm thấy rất lợi hại a!

Từ Hoảng ở một bên, cũng thấy thích thú:

- Tử Liêm, như thế nào? Có làm hay không? Ta cũng thêm một tay, nếu như Đại vương đồng ý xây dựng thêm ở Trường An, ta liền đem việc này giao cho người làm. Đến lúc đó chúng ta chia, như thế nào?

- A Phúc, chủ ý này của người... Con mẹ nó thật là được!

Đây chính là có tiền kiếm, có thể được gọi là chuyện tốt.

Lưu dân, từ xưa đến nay đó là một vấn đề lớn. Nếu có thể giải quyết, chẳng phải là khiến cho Tào Tháo vui vẻ.

- Nói như vậy là đã định rồi, ba người chúng ta, liên kết chà xát bánh trôi thang này.

Tào Bằng nâng chén ăn mừng, ba người thoải mái chén chén.

Tuy nhiên về sau này, Tào Bằng cái gì cũng đều không nhớ rõ, uống tới say mềm, ngay cả về nhà như thế nào cũng đều quên.

Sáng sớm tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đứng dậy ra khỏi phòng, sau khi rửa mặt, mới xem như tỉnh táo được một ít.

- Công tử, có chuyện không hay!

- Làm sao vậy?

- Từ công tử và Tôn công tử đánh nhau.

- Từ công tử là ai?

Về mặt của Tào Bằng mờ mịt.

- Đó là người đêm qua công tử mang về Từ công tử a.

Không biết vì sao, Tào Bằng đột nhiên giật mình lạnh toát, tóc gáy cả người đều dựng đứng hết. Ta mang về 'Từ công tử'? Ni mã, ta uống nhiều rượu, không ngờ dẫn theo một nam nhân trở về? Không phải chứ!

Tào Bằng sợ tới mức, mặt đều biến sắc.

Hắn vội vàng chạy về phòng của mình, xem trên giường có lưu lại cái gì khác thường không.

- Hôm qua ta dẫn theo Từ công tử trở về?

- Đúng vậy, người còn dặn dò cần phải sắp đặt cho tốt... Cho nên tiểu nhân liền an bài Từ công tử, ở bên cạnh sân.

Làm ta sợ muốn chết!

Tào Bằng vỗ vỗ ngực, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vội vàng chạy tới diễn võ trường, từ xa nhìn đến, một đám người làm thành một đoàn, ở giữa sân, truyền đến từng đợt tiếng vang của binh khí giao nhau. Triệu Vân, Mã Văn Lộc, Sa Ma Kha còn có Đặng Ngải, Mã Tắc, cùng với một thiếu niên trắng kiện, đều ở một bên xem. Nhìn thấy Tào Bằng đã tới, mọi người liền bước lên phía trước chào.

- Sao lại thế này, ai đã đánh nhau?

- Từ Cái, còn có tiểu Thiệu...

Đặng Ngải lập tức bước lên phía trước trả lời, khiến cho Tào Bằng ngẩn ra.

Từ Cái?

A, nhớ lại...

Tối hôm qua khi dự tiệc, Từ Hoảng mang theo con của y theo dự tiệc. Trong bữa tiệc, hình như Từ Hoảng có nói, bảo Từ Cái bái Tào Bằng làm thầy. Lúc ấy Tào Bằng cũng uống đã nhiều, mơ mơ màng màng liền đồng ý, còn đem Từ Cái dẫn về nhà.

Từ công tử, thì ra là Từ Cái!

Chẳng qua, Từ Cái như thế nào lại đánh nhau với Tôn Thiệu?

Đặng Ngải đã từng ở Hứa Đô, đương nhiên cũng biết Từ Cái, hơn nữa dường như đối với Từ Cái, có chút bất mãn...

- Vốn là, tên kia nhất định muốn tiểu Thiệu hầu hạ, mức nước cho hắn rửa mặt.

Tiểu Thiệu tính tình táo bạo, ngay lập tức nổi giận. Hai người lúc đầu chỉ là cãi cọ qua lại, về sau liền động thủ. Bất quá, Từ Cái kia lôi kéo tiểu Thiệu luận võ, nói nếu ai thua, sẽ nghe sự sai khiến của người còn lại.

Cậu, sao cậu lại mang hắn về?

Thằng nhãi này ở Hứa Đô, chính là tên hay gây chuyện thị phi. Trước kia Thái Địch ca ca và tiểu Thứ, cùng hắn xung đột không ít. Mỗi lần đánh thua, tìm một đoàn người đến sinh sự. Sau lại bị đánh đến sợ, mới có chút chịu yên... Chính là hắn thấy tiểu Thiệu dễ bắt nạt, mới khiêu khích, tuy nhiên ta xem hắn không thể thắng được tiểu Thiệu.

Tiểu hài tử này, cũng ở trong vòng luẩn quẩn!

Đặng Ngải và Tôn Thiệu, thứ nhất là cùng học một thầy, thứ hai ở Hà Hoàng kẻ vai chiến đấu, cho nên tình cảm rất tốt.

Từ Cái vừa tới, liền kiếm chuyện gây hấn.

Tuy nhiên tên này cũng thông minh, không có khiêu khích Đặng Ngải, mà là gây sự với Tôn Thiệu.

Nhưng chỉ sợ là y đã tìm lầm người! Võ nghệ của Tôn Thiệu, trong bốn người bọn Thái Địch, là tốt nhất... Trời sinh thần lực, thương pháp thuần thực. Một kẻ ăn chơi trác táng như Từ Cái, còn lâu mới có thể đánh đồng.

Tào Bằng đi tới bên sân, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng xem.

Chỉ thấy trong tay Tôn Thiệu cầm một cây cột sập ong, vùn vụt xuất ra hơn mười đóa hoa thương, thương thương không rời điểm yếu của Từ Cái.

Từ Cái này, tuy nói là con ông cháu cha, nhưng xem ra, cũng đã từng khổ công chịu khó.

Chỉ là một cây cột sập ong, cao thấp lên xuống, khiến cho mưa gió cũng không thể xuyên qua... Nhưng rõ ràng, Từ Cái bị vây hạ phong. Tuy rằng tuổi của y lớn hơn so với Tôn Thiệu, nhưng khí lực thì không bằng Tôn Thiệu. Hơn nữa, trước kia y gây chuyện thị phi, tuy nhiên là ở bên trong phố phường. Làm sao có thể so được với Tôn Thiệu dũng mãnh đã từng theo thiên quân vạn mã đến Hà Hoàng giết địch.

Không bao lâu, Từ Cái mồ hôi ướt đầm, có chút không chịu nổi.

Tào Bằng đột nhiên quay đầu, cười nói với Mã Vân Lộc:

- Tiểu Thiệu có thể dùng được lê hoa thương của Mã gia người sao?

Mã Vân Lộc mỉm cười, thản nhiên nói:

- Trình độ thế này, làm sao có thể xưng là lê hoa thương?

Vẫn là Triệu Vân phúc hậu, cười ha hả nói:

- Nương tử, đừng có quá mức nghiêm khắc. Tiểu Thiệu theo người học thương, cũng không quá một hai tháng mà thôi, có thể sử xuất tiêu chuẩn bậc này, thật là không kém. Hẳn chịu khó, cho nên học được cũng mau. Chỉ có điều thương pháp còn hơi có vẻ không lưu loát, tự nhiên không đạt được như tiêu chuẩn lê hoa bạo vũ của nương tử.

Mã Vân Lộc, lập tức mỉm cười!

Ngay lúc bọn họ nói chuyện với nhau, giữa sân đã phân ra thắng bại.

Chỉ thấy Tôn Thiệu hét lớn một tiếng, xuất ra một thương, ở giữa ngực của Từ Cái.

Từ Cái liên tiếp thối lui hơn mười bước, đặt mông ngồi dưới đất, sắc mặt trở nên trắng bệch. Một thương này của Tôn Thiệu, lực đạo thật lớn. May mà Từ Cái thân thể khỏe mạnh, nếu không có lẽ đã bị đánh cho học máu...

- Ta thắng, về sau người phải nghe lời của ta.

Từ Cái thẹn quá thành giận, đứng lên lớn tiếng quát mắng:

- Người dám như thế đối với ta? Ta sẽ bảo cha ta, diệt cả nhà người.

Còn chưa dứt lời, trước mắt bóng người chợt lóe.

Không đợi Từ Cái thấy rõ ràng là ai, đã cảm thấy có người nắm lên cổ áo của y, lập tức đem y quăng bay ra. Lần này, Từ Cái rơi không nhẹ. Gân cốt toàn thân, giống như vỡ vụn, nằm trên mặt đất, không thể động đậy.

Y ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tào Bằng sắc mặt âm trầm.

- Thua không dậy nổi sao?

- A...

Tào Bằng lớn tiếng mắng:

- Học chút công phu mèo quào, liền cả ngày gây chuyện thị phi. Với chút bản lĩnh ấy của người, nếu không phải nhờ cha người, đã sớm bị người đánh chết. Như thế nào, đánh không thắng, phải đầu bó phải không?

Tiểu Thiệu là đệ tử của ta, ta cũng muốn xem, người làm thế nào giết cả nhà của nó.

Tiểu Thiệu, lại đây!

Tào Bằng ngoác, ra hiệu Tôn Thiệu tiến lên.

- Về sau, nếu như hần còn dám nói năng lỗ mãng, cứ mạnh dạn đánh hần cho ta.

Hắn dám tìm bố hắn, người cứ tới tìm ta... Từ Cái, đại trượng phu sinh ra ở trên đời, đầu đội trời chân đạp đất. Bản lĩnh loại này giống như người, đừng nói trên chiến trường, ngay cả bất kì một thuộc cấp nào dưới trướng của ta, đều có thể thắng người.

Nếu không có cha người dùng tính mạng để đổi lấy tiền đồ cho người, làm sao người có thể kiêu ngạo được như vậy?

Cha người đem người giao cho ta, vậy ta đây sẽ nói cho người... Nơi này của ta, có quy tắc của ta. Đánh thua, không sợ, sau này đánh tiếp. Mà nếu như ý thể hiếp người, ta đây nói cho người, ta chính là hậu trường của bọn họ.

Dứt lời, Tào Bằng xoay người rời đi.

Con mắt của Tôn Thiệu, lập tức đỏ.

Nhìn bóng dáng của Tào Bằng, y cố gắng kìm nén bản thân để không phải chảy nước mắt.

Trước đó không lâu, Tôn Sách cũng giống như vậy, để bảo vệ cho y. Nhưng từ khi Tôn Sách qua đời, nghĩ rằng sẽ không có người quan tâm Tôn Thiệu như vậy. Cho dù là dượng của y trước kia, rất ôn hoà với y. Quanh năm suốt tháng, khó gặp được mặt vài lần, càng không thể nói đến quan tâm. Nhưng thời khắc này, y lại mạnh mẽ cảm nhận được, sự yêu thương giống như của một người cha.

- Tiểu Thiệu, đi thôi.

Đặng Ngải tiến lên, vỗ vỗ Tôn Thiệu.

Tôn Thiệu thì dùng sức gật gật đầu, cùng với Đặng Ngải sóng vai rời đi, cũng không liếc mắt nhìn Từ Cái một cái.

Từ Cái thật vất vả mới đứng lên, mặt lúc đỏ lúc trắng liên hồi...

Sau một lát, y đột nhiên la lớn:

- Ta sẽ không chịu thua, Tôn Thiệu, sớm muộn gì nhất định ta phải thắng người!

Đứa nhỏ này, chung quy là cái có cốt khí.

Mặc dù có chút con ông cháu cha, nhưng cũng không chạy về nhà, tìm Từ Hoảng cáo trạng.

Trên thực tế, cho dù y có cáo trạng, cũng vô dụng. Từ Hoảng đem y từ Hứa Đô đến, trước khi bá sứ đã từng nói với Từ Cái:

- Khi nào thì Tào tướng quân nói người có thể xuất sư (học xong), người mới có thể về nhà.

Nếu Tào tướng quân không nói cho người xuất sư, cho dù người chết, cũng không thể trở về... Dù cho có trở về, cũng đừng mong vào được cửa.

Có thể nhận thấy, Từ Hoảng thật sự hy vọng Từ Cái, có thể bỏ cái tính con ông cháu cha này.

Lần này theo Tào Bằng đến, thậm chí ngay cả gia đình cũng không cho mang theo.

Sau khi nổi giận một lúc, Từ Cái âm thầm hạ quyết tâm: mặc kệ như thế nào, cũng không thể bị người xem nhẹ!

Sự việc của bọn trẻ, cứ để bọn nó tự giải quyết.

Tào Bằng cũng không thể tập trung quá nhiều tinh lực, đặt hết vào mặt này.

Mấy ngày sau, Trần Quân bí mật đến Trường An, cũng mang đến chiếu lệnh của Tào Tháo.

Bãi chức Ti đãi Giáo Úy của Tào Bằng, phân công việc khác, ngay hôm đó trở về Nghiệp Thành. Trần Quân, tiếp nhận chức Ti đãi Giáo Úy.

Giống như Bằng Thống và Pháp Chính đã suy đoán, Trần Quân xin Tào Bằng giúp đỡ.

Tào Bằng đem Từ Thứ, Hách Chiêu, cùng với Mạnh Kiến, Hoàng Trung và Hán Trung ở quận Thạch Thao, hết sức giới thiệu cho Trần Quân. Có sự giúp đỡ như vậy, bằng vào năng lực của Trần Quân, tin rằng y đã có thể rất nhanh được ổn định.

Lại tính đến thời gian, Hường Sủng từ Liêm Bảo đã sắp tới rồi, đảm nhiệm chức Duyệt Chúc.

Tào Bằng thấy thời gian có thể đi được rồi, liền khởi hành lên đường, đi Nghiệp Thành. Ở Long Môn sơn lúc lên thuyền, Tào Bằng khoanh tay đứng ở đầu thuyền, nhìn núi sông trắng lè từ xa.

Trời, âm u!

Tào Bằng đột nhiên cảm thấy trên mặt chợt lạnh, vội ngẩng đầu lên, đã thấy từng mảng bông tuyết, lả tả từ không trung bay xuống.

Mùa đông đã tới, mùa xuân còn cách xa sao?

Cuồng phong nổi lên, tuyết rơi đầy trời.

Bông tuyết rơi lả tả, nhuộm đất thành một màu trắng xóa. Bầu trời Sơn Xuyên là một dải màu bạc, trong sương tuyết mù mịt ấy, như ẩn như hiện.

Có những con đường khó đi, nhưng có thêm trận bão tuyết này, đường lại càng khó đi hơn.

Tào Bằng và Tào Hồng tụ tập lại một chỗ, từ từ đi về phía chỗ Nghiệp Thành. Những người đi theo, có Chương Quận Tào Châu, đảm nhiệm đại đô đốc Tào Châu Hạ Hầu Lan. Viên đại đô đốc này chính do Tào Bằng bố trí, nhằm thiết lập thi hành phủ binh. Vị trí này, cao tương đương với Trung Lang tướng, không khác với chức tướng quân là bao. Nhưng so sánh với chức tập hiệu tướng quân, lại có quyền lực hơn...bởi đây là đại đô đốc, nắm trong tay quân chính, thi hành hợp nhất binh nông, binh mục, nên quyền lực đương nhiên sẽ lớn hơn.

Tuy nhiên, trước mặt Tào Hồng và Tào Bằng, Hạ Hầu Lan biểu hiện rất khiêm tốn.

Sau khi đi qua sông, ngày đêm một người một ngựa trên hành trình, lại thêm đường xá đi lại khó, khiến cho tốc độ khó có thể tăng được.

Tào Bằng và Tào Hồng cũng không hề nóng vội.

Hiện tại hai người đã giải nhiệm, vì thế rất thanh thoi, đương nhiên không vội gấp rút lên đường.

Chỉ cần tới Nghiệp Thành, nhưng tới quá sớm, cũng chẳng có ý nghĩa gì, không bằng đi từ từ.

- ta luôn cảm thấy, sư phụ và Tào Hầu giống người làm ăn hơn.

Ban đêm khi ở Long Lự Sơn, nghe thấy Từ Cái và mấy người nói chuyện

Trải qua một chặng đường xa, chí khí của đám con ông cháu cha nhà Từ Cái kia cũng giảm đi rất nhiều. Tuổi tác tuy không lớn lắm, nhưng cũng không có bất kì sự chia rẽ nào, nếu Từ Cái không ăn chơi trác táng, mọi người chắc hẳn cũng đã có thể chấp nhận.

Dẫu sao Từ Hoảng và Tào Bằng đều làm quan, cũng là quan to.

Nếu bởi một chuyện nhỏ, khiến cho hai người có khoảng cách, cho dù là Đặng Ngải hay Từ Cái, cũng không tình nguyện.

Còn Tào Bằng, cũng không có ý đi hòa giải quan hệ giữa bọn họ.

Mọi thứ đều có vẻ như rất tự nhiên, hóa giải ân oán, trong tính cách của Từ Cái cũng có vài phần hào khí của Đặng Ngải, hơn nữa cũng không phải loại bụng dạ hẹp hòi, hai người Vương Bình và Cao Sủng, tuổi tác còn nhiều hơn bọn họ, kinh nghiệm cũng phong phú, cho nên cũng không nhúng tay vào mấy khúc mắc đó.

Kể từ đó, mọi người đều cùng hòa thuận.

Ngồi trong trường của doanh trại dưới chân núi Long Lự, Từ Cái ném hai viên than củi, cho cái chậu được nổi thêm lửa lên, để trong trường ấm thêm tí chút. Vương Bình và Cao Sủng đang đun nước, còn Đặng Ngải lại kiểm tra việc học hành của Tôn Thiệu.

Tôn Thiệu giỏi võ, có thể nói là một nhân tài kiệt xuất.

Nhưng luận về đọc sách, đàm binh pháp mưu lược, lại là Đặng Ngải xưng hùng.

Nếu so sánh, Hướng Sủng kinh nghiệm phong phú, không hề kém hơn Đặng Ngải. Chỉ có điều không uyên bác và có hệ thống như Đặng Ngải.

Vương Bình kém cỏi nhất, gần như không biết đọc chữ.

Nhưng hắn có một thói quen cực kì tốt , đó chính là hiếu học...

Tôn thiệu tuy rằng không thích đọc sách, nhưng bị Tào Bàng bắt buộc, mỗi ngày đều đã bố trí bài học. Đương nhiên , Tào Bàng không có thể đảm nhận công việc này, vì thế liền đem trách nhiệm giám sát này giao cho Đặng Ngải.

Nghe được lời nói của Từ Cái, Tôn Thiệu có chút không vui nói:

- mọi thứ đang tốt đẹp thế sao có thể nói được với sư phụ?
- không phải, không phải!

Từ Cái vội vàng xoa tay, giải thích nói:

- Ta cũng không phải nói sư phụ thị phi, chỉ có điều vừa rồi đi tới lầu lớn đưa thời khóa biểu học, chợt nghe hai người giáo sư và Tào Hưu nói nhỏ ở nơi nào đó, nói ngày nào đó sẽ tiến vào Kim Đẩu thế nào, đúng là kỳ quái, sư phụ sao có thể nghĩ ra nhiều chủ ý cổ quái thế này được? cha ta xưa nay vốn không tham tiền tài, lần này cũng không biết sao, lại tham dự, muốn kiếm một khoản...
- cái này....

Đặng Ngải gãi gãi đầu, thật sự không biết giải thích như thế nào.

Ý đồ xấu gã có nhiều , thực sự là rất nhiều, nhiều đến mức có khi khiến Đặng Ngải cũng cảm thấy hồ đồ.

Giống như cái hôm đi xuống ngày trước, thế mà giờ đây đã có tám cửa hiệu được mở ở Nghiệp Thành rồi.

Nghe nói cũng đã bắt đầu lên kế hoạch cho nhà thứ chín, nhà thứ mười . Mấu chốt là, cậu có thể kiếm được tiền, thậm chí là rất nhiều tiền. Ngay đến cả Tào Nam cũng thì thầm: nếu Tào Bàng đi kinh thương, nhất định có thể trở thành thương nhân có tiền nhiều nhất trên đời này.

- đúng rồi, cậu rút cuộc là đang làm chuyện gì nhỉ?

Ta xem mấy ngày nay, hắn và Tào Hưu đều tụ tập cùng một chỗ to nhỏ gì với nhau, mỗi lần nói xong, Tào Hưu đều có vẻ vô cùng hưng phấn .

Từ Cái gãi gãi đầu

- ta cũng không rõ

Chỉ nhớ rõ lần trước ở Trường An khi, sư phụ và cha ta nói cái gì liên quan đến triệu tập lưu dân, thợ khéo... Còn nói thật nhiều đến những danh từ cổ quái. Ta sau lại còn hỏi cha ta, và sư phụ đang nói về chuyện gì. Cha ta nói, người cũng không rõ! Chỉ có điều nghe sư phụ nói , hấp dẫn đến mê người , người không kìm nổi và đã tham gia. Tuy nhiên ta nghe nói, lần này Tào Hưu và sư phụ đang làm một chuyện rất lớn.

Không chỉ có ba người bọn họ, mà họ còn chuẩn bị lôi kéo những người khác tham dự.

Nhưng cụ thể là cái gì?

Ta thật sự cũng không rõ lắm... Dù sao sư phụ cũng nói rồi, và ta cũng nghe không hiểu. Cái gì cổ phần , cái gì làm khoán bao, cái gì tư bản .. Trời, còn nói phải tới canh bánh trôi. Canh bánh trôi là cái gì?

Bên trong căn lều nhỏ , năm tướng quân phủ Tiểu Duyệt chúc, đều tỏ vẻ mơ màng.

- Người xem, chúng ta khởi công ở khu đất hoang chương thủy tây, nếu hoàn toàn xây dựng cải tạo lại, cần năm trăm ngàn giờ công. Nếu dựa theo thói quen trước kia, triệu tập lao dịch, tiêu hao thời gian càng

nhiều... Triều đình cần trả lượng lớn tiền lụa, để mà lao dịch, đồng thời còn muốn chiếu cố vụ mùa và đủ loại hạn chế, đem tây thành xây dựng cải tạo, không thể ít hơn ba năm.

Nhưng chúng ta tiếp nhận sự tình này, mộ binh năm nghìn lưu dân.

Chăm lo mọi mặt hàng ngày, mỗi người một ngày có thể tiêu hao trăm tiền...Năm nghìn người, mỗi người ngày tiêu hao một trăm tiền chính là năm trăm ngàn tiền. Đây là phí tổn của chúng ta! Nhưng xét toàn bộ công trình, người nói triều đình phải đầu tư bao nhiêu tiền lương?

Ta lược tính đơn giản, chắc chắn cần chi hàng chục ngàn.

Nhưng nếu chúng ta nắm chắc trong tay tám mươi triệu lượng, có thể tiết kiệm được cho Đại vương hai trăm triệu lượng. Toàn bộ công trình xuống, một trăm ngày có thể hoàn thành. Trăm ngày... Cậu một trăm ngày chúng ta đã có ít nhất ba mươi triệu lợi nhuận, có sao mà không làm?

Tròng mắt của Tào Hồng dường như đã mở to hết cỡ.

Phương pháp Tào Bằng này tính toán, rất thô sơ, nhưng cũng rất đơn giản... Tuy nhiên có một điểm đó là, tập trung đại lượng lưu dân khởi công, có thể ở trình độ rất lớn, tiết kiệm lao động và giờ công. Tường thành thời kì Đông Hán, phần lớn đều được xây bằng đất, nguyên liệu cần có cũng không quá phức tạp. Gỗ có thể thu hoạch từ hướng tây bắc, vật liệu đá càng tùy ý có thể thấy được. Từ đó, có thể động thổ khởi công một tòa Trường An hoàn toàn mới ...

Chỉ có điều đám lưu dân cùng với công tác quản lý, cần phải có người chuyên môn xử lý.

Cứ cho là như thế, dấu sao đây cũng là một món lợi nhuận lớn.

Quan trọng nhất là, thông qua phương thức này, có thể sắp xếp cho lưu dân một cách ổn thỏa. Phát triển theo hướng tây bắc, một Trường An lớn hơn, có quy mô hơn, ắt không thể thiếu. Ở thời điểm xây dựng cải tạo thành mới, cũng thuận tiện giải quyết chỗ ở của lưu dân, đồng thời có thể khống chế. Mà theo thẳng thương lộ tây bắc, phần lớn Hồ Thương hội tụ, Trường An không thể tránh khỏi phải nghiêng tới một xu hướng phát triển cao trào, đương nhiên sẽ lượng lớn công việc cần phải làm. Nhìn như có vẻ năm nghìn lưu dân, nhưng trên thực tế có thể mang đến hiệu quả và lợi ích khó có thể đánh giá được.

- Tử Long, có hứng thú không?

Tào Bằng thấy Tào Hồng trầm tư, cũng không thúc giục, đột nhiên quay đầu hỏi Triệu Vân đứng phía sau.

- ah

Triệu Vân ngẩn người ra, có vẻ ngốc nghếch.

- đây là tiền quang minh chính đại, cũng chẳng có gì phải ngượng ngùng.

Nói thật, nhiều tiền không phải là chuyện xấu, nếu có thể quang minh chính đại có được, khiến nhà nhà an cư lạc nghiệp, ta xem cũng không phải không được. Thế nào? Nếu có hứng thú, thêm người nữa! Cũng không cần người phải bỏ ra cái gì, đến lúc đó chỉ cần thu tiền là được rồi.

Triệu Vân đã trở thành chuyên gia rồi!

Tuy rằng còn vẫn chưa có con nhỏ, nhưng cuộc sống áp lực, là không thể tránh khỏi.

Mã Vân Lộc sinh ra ở tây bắc, đương nhiên hy vọng có thể ở Trường An lập nghiệp. Nhưng ngày nay điều kiện cuộc sống ở Trường An rất cao, lại có chút không thuận lợi. Mã Vân Lộc đúng là có chút của cải, nhưng Triệu Vân nghèo hai bàn tay trắng. Tuy nói mỗi tháng đều có bổng lộc, muốn ở Trường An lập nghiệp, chung quy lại cũng có chút khó khăn.

Nghe Tào Bằng vừa nói như vậy, Triệu Vân cũng động lòng !

-Chuyện này, cứ định thế đi!

Tào Hồng hạ quyết tâm, vỗ đét một cái vào đùi.

-Chỉ là chuyện này, nếu dựa vào sức mấy người chúng ta mà không thành... Ta sẽ cùng Tử Hiếu Tử Hòa thương lượng, người cũng đi hỏi cha vợ người xem, mời ông ấy ra mặt. Chúng ta liên kết, nặn bánh trôi thật to, xem kết quả thế nào?

-Ta không có gì phản đối

Bão tuyết, cuối cùng cũng ngưng rồi.

Đội ngũ lại khởi hành về hướng Nghiệp Thành .

Kiến An năm thứ mười bốn, đoàn người của Tào Bằng rốt cục cũng đến Nghiệp Thành.

Lúc này, Nghiệp Thành đã giăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí vui mừng đón tân niên .

Kí kết hiệp định Long thành, khiến danh vọng của Tào Tháo nhất thời vô song. Theo hán khải hoàn trở về. Nghiệp Thành trở thành căn cứ của Tào Tháo. Đại chiến không có khả năng xảy ra, hẳn đây là lúc nghỉ ngơi lấy lại sức là việc chính yếu. Điểm này, sau khi Tào Tháo trở về Nghiệp Thành, cũng đã cho thấy rõ .

Trăm họ đương nhiên vui mừng khôn xiết.

Mà đối thủ Tào Tháo, cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nói thật, một loạt hành động của Tào Tháo, khiến Tôn Quyền Lưu Chương, bao gồm Lưu Bị ở bên trong, đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Hiện tại Tào Tháo tính toán nghỉ ngơi lấy lại sức, đối với mọi người mà nói, cũng là thời cơ nghỉ ngơi.

Đặc biệt sau khi tin tức Tào Bằng được miễn đi tì đãi nhậm chức Giáo Úy được truyền đi, Tây Xuyên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hán Trung bị Tào Tháo chiếm cứ, nhưng Tây Xuyên Thượng có gia minh quan là cửa ngõ, không cần phải lo lắng .

Nước Thục khó khăn, khó hơn cả lên trời.

Lưu Chương gia tăng bố trí phòng ngự, đồng thời bắt đầu chỉnh đốn đối với dân sinh Tây Xuyên.

Phá bỏ thì dễ dàng, kiến thiết lại mới là khó khăn.

Toàn bộ hệ thống kinh tế tây xuyên, gần như bị Tào Bằng phá hỏng gần hết. Muốn khôi phục lại, cũng không phải một hai năm đã có hiệu quả. Mà đây là một quá trình lâu dài, Lưu Chương cảm thấy mình có quá nhiều áp lực, cực kì lớn.

Cũng may, theo Lưu Bị đóng quân ở nam trung, thế nên Lưu Chương mới không hề vì nam man mà lo lắng.

Thời gian ngắn ngủn một năm, Lưu Bị vẫn kiên trì đứng chắc chân ở Nam Trung. sau khi Lưu Chương suy nghĩ kỹ, quyết định dùng lời lẽ ngon ngọt với Lưu Bị. Hẳn hạ lệnh, thả lỏng khóa cho Nam Trung, cho phép Lưu Bị ở Nam Trung tuyển quân mua ngựa. Phải biết rằng, Nam Man tuy rằng bị đánh bại vài lần, nhưng Ung Khải và Mạnh Hoạch vẫn còn đó.

Chỉ cần những người này còn ở nam trung, sớm hay muộn đều là một họa hại!

Lưu Bị ở trong thư trung cũng nói rõ, lấy lực lượng hiện tại của hắn, tự bảo vệ thì có thừa, nhưng tiến công lại chưa đủ...

Nói cách khác, hắn có thể bảo vệ cho nam trung, đảm bảo hòa bình ổn định cho Tây Xuyên.

Nhưng muốn hoàn toàn tiêu diệt nam man, khó khăn không nhỏ. Lưu Chương một mặt, cần thực lực của Lưu Bị, về phương diện khác, cũng không hy vọng hắn phát triển quá nhanh. Ta có thể thả lỏng cho Nam Trung, nhưng người Lưu Bị muốn phát triển, còn phải nhìn sắc mặt ta. Đây là thái độ hết sức rõ rệt của Lưu Chương đối với Lưu Bị.

Trong tình huống như vậy, Lưu Bị cũng vô cùng thành thật.

Nghiêm túc cai quản nam trung, đối với Lưu Chương, cũng vô cùng tôn kính...

Về phần Tôn Quyền, ở Niên Trung khi bắt tay vào xây dựng cải tạo Kiến Khang, chuẩn bị đem trị sở tách rời Ngô Quận.

Nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản, thủy quân đông lừng lẫy của Tào Tháo ngày càng cường tráng lớn mạnh. sau khi Lỗ Túc đảm nhiệm Đan Dương Thái Thú liền phát hiện, biên chế thủy quân đông lừng lẫy, là nhất đại mười tiểu. thuyền chiến hình ngũ răng,. Chẳng những có thể đảm bảo được sức chiến đấu ở Trường Giang, đồng thời còn đang không ngừng phát triển mô hình chiến đấu ngoại hải. sau khi Bàng Đức đảm nhiệm Quảng Lăng Thái Thú, cũng càng ủng hộ nhiều cho Chu Thương.

Đồng thời, Chu Thương cũng không ngừng xuất kích, ở thượng nguồn phía trên, dẫn kích thủy tặc, bên ngoài biển, công kích hải tặc.

Tất cả đám tù binh thủy tặc hay hải tặc, đều được sắp xếp làm thủy quân.

Kể từ đó, sức chiến đấu thủy quân của Tào Tháo, cũng không ngừng được nâng cao.

Đồng thời, Lỗ Túc còn thăm dò được, Tào quân bắt đầu ở ục châu sơn xây dựng cải tạo bến tàu, tiêu phí số tiền lớn mời thợ thủ công từ Kinh Châu đến, tạo ra chiến hạm ngũ nha. Một khi Tào quân có thể tác chiến ngoài biển, như vậy đối với vùng duyên hải Giang, gây uy hiếp thật lớn. Đây cũng là điểm Tôn Quyền sợ hãi nhất! Một khi Tào quân có thể men theo ven biển lên bờ, một ngày một đêm, có thể tới Ngô huyện. Thế mới nói, Ngô huyện ngay bên miệng Tào Tháo đó sao?

Sau khi Tôn Quyền suy nghĩ thật lâu, mới hạ quyết tâm, di rời Ngô Quận.

Lại lời đồn đại trên giang hồ, Kiến Khang có long hưng khí. Vì thế Tôn Quyền quyết định, trị cho Kiến Khang...

Tổng thể mà nói, luận là Tào Tháo hay Tôn Quyền, hoặc Lưu Chương với Lưu Bị, sự vụ kế tiếp sau đó, là nghỉ ngơi lấy lại sức.

Vào lúc này, ai cũng không dám khinh suất khai chiến, để tránh phá phá hỏng đại kế.

Nhưng ai cũng rõ ràng, đây chỉ là thời gian hòa bình ngắn ngủi... Chỉ xem ai chiêu mộ được đủ lực lượng trước, thì trận chiến lớn sẽ bắt đầu được nổ ra.

Tuy nhiên, đối với lão bá tính mà nói, cứ ngênh đón một năm hòa bình cái đã.

-Đây là phủ đệ của ta?

Ở trước một tòa phủ đệ xa hoa, Tào Bằng dừng bước lại, nghi hoặc nhìn Tào Tuân.

-Lục ca, không phải ngươi nhầm rồi chứ.

Tào Tuân thân mặc áo bào đen, cười tủm tỉm nói:

-Nhầm là nhầm thế nào, đây là nhà cửa Đại vương ban thưởng cho ngươi.

cửa chính phủ đệ kia, cao lớn dày dặn, cũng khiến cho người ta một cảm giác sững sờ.

Biển cửa đen chữ vàng, thượng thư tân vô xã hầu bốn chữ to. Ngay tại thời điểm Tào Bằng đang có chút hồ đồ, cửa phủ mở ra.

Chỉ thấy Tào Nam ôm một đứa trẻ, ở phía sau nàg, còn có Thái Diễm, Hoàng Nguyệt Anh và Hạ Hầu Chân, cùng với đám người.Bộ Loan, Quách Hoàn

Người một nhà, đều đến hết cả rồi!

-Cha cha!

Một nữ đồng chạy ra từ phía sau cửa, nhìn bộ dạng khoảng chừng mười tuổi.

Cô bé chạy đến, ngay lập tức hướng về phía Tào Bằng, khiến Tào Bằng bất ngờ vui vạn phần...

Tào Oản, năm ấy chín tuổi, nhưng có lẽ do đáng người, làm cho người ta cảm giác cô bé đã trên mười tuổi.

-Con ngoan, nhưng càng ngày càng nặng rồi đấy!

Tào Bằng cười, ôm lấy Tào Oản xoay một vòng, rồi mới nhẹ nhàng buông cô bé xuống.

Trong rất nhiều người con gái, Tào Oản đúng là thân nhất với Tào Bằng. Đứa con cả Tào Dương, ngại ngùng một chút, đứng ở phía sau Hoàng Nguyệt Anh, hơi rụt rè. Về phần đứa nhỏ khác, thì có chút sợ hãi. Muốn lại gần, lại có chút sợ sệt. Cũng khó trách, Tào Bằng mà nay tứ nữ lục tử tổng cộng mười đứa nhỏ, chưa đứa nào ở cùng với hắn. Thế cho nên người thân nhìn thấy Tào Bằng, luôn có chút cảm giác xa lạ và sợ hãi.

Về phần đứa nhóc con, thì càng không cần phải nói.

-Đại vương nói, người lặn lội đường xa, không cần nóng vội yết kiến.

Nghỉ ngơi cho khỏe đi... Hôm nay là cuối năm, cùng người nhà đoàn tụ. Ngày mai Đại vương triệu kiến người sau cũng được... Đúng rồi, tốt nhất là cứ chuẩn bị đi. Đại vương lần này, có trọng trách giao phó, không bao lâu nữa sẽ có mệnh lệnh thôi.

Trọng trách?

Tào Bằng vừa nghe hai chữ này, liền thấy đau đầu !

Trọng trách, thường đại biểu cho phiền toái.

Xem ra hắn lần này ở Nghiệp Thành, cũng không trụ được lâu lắm...

-Lục ca, tạ ơn Đại Vương thay ta

Tào Tuân cười cười, cáo từ rời đi.

Trong lòng cũng cảm thán, năm đó kết nghĩa với Tào Bằng, chẳng qua vì giữ sĩ diện cho Tào Chân. Lúc đó có từng nghĩ đến, hắn sẽ có thành tựu hôm nay ?

Tào Bằng nhìn theo Tào Tuân rời đi, cầm tay Tào Oản, đi lên bậc thang.

-Chị, sao mọi người cũng tới đây?

Tào Nam cười,

-Không chỉ là chúng ta, cha mẹ cũng đều đến đây... Hồ Đầu vốn cũng phải tới, nhưng lại có việc gấp, không thể đi theo. Đi thôi, cha mẹ đã đợi lâu rồi, mau tới bái kiến trước đi.

Tào Cấp và Trương lão phu nhân cũng đến đây?

Tào Bằng không để ý tới đám người Hòa Thái Diễm đang hàn huyên, vội vào trong phủ.

Lão Tào đúng là không tồi, biết ta tới, đón hết mọi người đến, vừa lúc cùng nhau đoàn tụ lễ mừng năm mới.

Trong thâm tâm, không khỏi có vài phần cảm kích loại.

Hắn đi tới phòng, chỉ thấy Tào Cấp và lão phu nhân đang ngồi ở công đường.

Tào Bằng bước nhanh đến, thi hành đại lễ.

Tào Cấp và Trương thị, cũng lập tức đỡ hắn đứng lên...

So với khi ở Trường An, Tào Cấp béo lên, sắc mặt cũng hồng hào lên nhiều. Thoạt nhìn, chức vụ đại ti nông của gã, thực thanh nhàn. Theo Tào Cấp nói, Tào Tháo chỉ cần cắt cử vài trợ thủ đắc lực, về cơ bản không cần đi lo lắng công vụ. Sau khi Ở Hứa Đô tĩnh dưỡng một tháng, liền tới đoàn tụ với Tào Bằng.

-Chỉ có điều qua mười lăm, lại phải quay về Hứa Đô.

-Tại sao?

Tào Cấp cười nói:

-Ta dẫu sao cũng là đại ti nông... sau ngày mười lăm, sẽ bắt tay vào làm chuẩn bị cày bừa vụ xuân, mỗi ngày phải nhìn chăm chăm, để tránh bị người nói xấu. Người cũng biết, chức đại ti nông này... trong triều không ít người trong lòng không phục rất. Nếu không thấy có mặt, ắt sẽ có người bắt nạt.

-Nếu ai bắt mần, bảo gã đi tìm ta!

Tào Bằng lập tức mất hứng .

Thật vất vả lắm mới có thể cùng cha đoàn tụ, này không ngờ tới hơn mười ngày sau, đã lại phải li biệt.

Tào Cấp vỗ vỗ vào đầu Tào Bằng, cười mắng:

-Đừng vội nói xằng nói bậy, người dẫu sao cũng là trọng thần triều đình, lại là võ xã hầu, sao có thể hành động như thế? Ta biết người Tào diêm vương rất lợi hại, nhưng...

A Phúc này, hai năm nay, tính tính người thay đổi cũng nhiều.

Nếu rảnh, đọc chút kinh thư... bốn mươi hai chương kinh đó, cũng có thể khiến cho người trốn tránh họa được tai họa.

Bốn mươi hai chương kinh, là phật kinh!

Tào Bằng đúng là không phản đối với Phật giáo, nhưng cũng không dễ tin.

Lông mày hơi hơi nhíu lại, không tiện phản bác lại Tào Cấp, vì thế liền gật gật đầu đồng ý...

Nói chuyện một lúc với cha mẹ, sau đó Tào Bằng mới lui.

Vừa ra đại sảnh, chỉ thấy Thái Diễm đứng ở cuối hành lang dài, hướng về hắn vẫy vẫy tay.

-Phu nhân, lạnh như thế, sao chỉ có một mình ở trong này? Sao không về phòng chờ ta?

Thái Diễm trên mặt lộ ra một chút vẻ ưu tư.

-A Phúc, có chuyện ta muốn nói cho chàng

-Chuyện gì?

Thái Diễm do dự một chút, hạ giọng nói:

-Lần này chúng ta tới đây, Đại vương còn thông cáo, lệnh Kiều phu nhân và Thượng Hương cùng đến.

-Ah?

Tào Bằng giật mình, lộ chút ngạc nhiên

-Bọn họ hiện đang ở đâu?

-Ngay ở trong phủ... sau khi tới đây, Đại vương cũng không có hỏi, nhưng trong lòng ta, luôn có cảm giác bất an.

Đâu chỉ người bất an, ta hiện tại cũng có chút bất an !

Tào Bằng gãi đầu, trong lòng tuy có chút không yên, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh.

Nếu đã đến rồi, cứ để mọi việc thuận tự nhiên thôi.

640. Chương 708: Sao Không Khóa Đại Kiều Tại Thâm Khuê?

Cơm chiều đơn giản, nhưng cũng rất thịnh soạn.

Tào phủ khó mà đoàn tụ một nhà được, ngoại trừ Đặng Tắc, ai cũng đến hết rồi!

Tuy nói là có chút thiếu sót nhưng cả nhà có thể đoàn tụ, cùng nhau đón năm mới, cũng đủ khiến mọi người vui rồi.

Tào Bằng cũng vậy!

Tự khi đảm nhiệm Thái Thú Nam Dương quận, đến nay đã ba năm.

Ba năm qua, năm mới đến đều đón một mình. Cho dù là năm trước, thời điểm hắn đảm nhiệm đình úy, cũng bởi vì đủ các nguyên nhân, rời khỏi Hứa Đô, không thể đoàn tụ cùng người nhà. Hôm nay chính tề

như vậy, chỉ e cũng là sáu bảy năm mới được một lần. Tào Cấp chuẩn bị một nồi lẩu đồng to, từ Tịnh Châu đưa tới, vừa mới giết thịt tiểu sơn dương. Mấy miếng thịt nạc, được thái rất mỏng. Nhúng trong nước sôi một lúc, chấm thêm chút nước hương liệu có thể dùng ăn ngay được, đúng là những hôm trời giá lạnh cũng là lúc thưởng thức các món ăn ngon.

Trương phu nhân còn chuẩn bị rượu vàng Giang Đông để dùng.

Hâm rượu nóng lên, ẩm áp cực kỳ thoải mái. Tào Bằng Tào Cấp ngồi ở một bàn, các nữ nhân khắp nơi ngồi ở phía sau. Tuy nhiên nam đình Tào phủ thực tế rất ít! Nhị đại đệ tử, ngoại trừ Đặng Ngải ra, gần như toàn là trẻ con, căn bản không thể ngồi vào bàn. Thế cho nên bàn ăn to như vậy, nhưng lại chỉ có mấy người thừa thớt.

Ngoại trừ Tào Cấp phụ tử ra, còn có Đặng Ngải, tôn thiệu cùng với Từ Cái.

Thái Dịch đóng giữ Hứa Đồ, không thể trở về.

Mà giống như Khương Duy Phó Thiêm tuổi vẫn còn trẻ. Khương Duy nay mới có bảy tuổi, từ nhỏ đã ở lại Huỳnh Dương, là người cùng một nhà với Tào gia. Phó Thiêm càng như thế, mới bốn tuổi, thậm chí còn chưa hiểu nhiều việc. Cũng khiến Tào gia cho ngồi chiếu trên, có vẻ có chút lạnh lùng. Tào Bằng thấy lạnh lùng quá, liền chạy đi gọi Bàng Thống Pháp Chính Mã Tắc, cùng với Triệu Văn Sa Ma Kha Vương kêu tới. Về phần nữ quyến của bọn họ, đều dùng cơm ở phía sau...

Bàng Thống đã thành thân, cưới vợ Kinh Châu là con gái của Khoái Thị, cũng sinh một con trai, tên là Bàng Hoàn, tròn hai tuổi.

Hắn không có cách nào khác hồi Kinh Châu lễ mừng năm mới, hiển nhiên đành ở lại bên Tào Bằng.

Trước đây, Bàng Thống từ sau khi nhậm chức Hà Tây Thái Thú liền đem thê nhi đưa hương Huỳnh Dương, dự tính khi đứa nhỏ trưởng thành, nhập học ở diễn sơn thư viện. Tuy nhiên lúc này đây, Bàng Thống thê nhi cũng hộ tống đi Nghiệp Thành, đối với Bàng Thống mà nói, đương nhiên là việc vui rồi. Pháp Chính thành thân mấy tháng trước, cưới được nữ nhân một nhà giàu ở Mi huyện. Không xinh đẹp lắm, nhưng được cái đoan trang, khí chất tốt, tính tình cũng vô cùng dịu dàng, là người đảm nhận rất tốt công việc quản gia trong nhà. Sa ma kha... Phỏng chừng trong thời gian ngắn, rất khó thành thân. Hắn tướng mạo xấu xí, so với Bàng Thống còn thối ba phần, lại là người Man, cần phải có cơ duyên.

Đám nhân này đều ở tại Tào phủ, được Tào Bằng tiếp đón lại đây, không khí lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Đại gia cùng nhau đưa đẩy chén rượu, mãi tới giờ tỵ, mới xem như tận hứng mà quay về.

Tào Bằng không uống nhiều lắm, chỉ xoàng xoàng mà thôi. Tào Cấp mới là uống say mềm, nên được đưa vào phòng ngủ nghỉ ngơi từ sớm.

Các nữ nhân, những ai chưa muốn ngủ

Đều tụ tập ở một chỗ bàn tán riêng với nhau.

Bọn nhỏ sớm đã mệt mỏi, mấy đứa như Tào Dương Tào Doãn và Tào Duệ mới được vài tuổi, sáng sớm còn phải luyện công, cho nên cũng đã đi ngủ. Tào Bằng khoác áo, bước chậm vào bên trong hậu phủ. Ánh trắng màu bạc chiếu lan tỏa, khiến hậu phủ giống như được bao trùm một màn sương trắng mỏng manh. Nhoáng một cái, mười ba năm đã qua ...

Tái sinh ở thời tam quốc, chưa từng nghĩ tới có ngày, có thể có được địa vị cao như thế.

Một trận gió tạt qua, cảm giác men say đang bốc lên.

Tào Bằng lòng phơi phới, dọc theo con đường nhỏ mà đi, trong lúc vô tri vô giác, liền đi tới hậu hoa viên !

Một chiếc hồ nhân tạo, mặt hồ đang kết băng.

hồ nước này là nước thông với Chương Thủy. Khi xuân về hoa nở, lại là một cảnh sắc khác.

Một ngôi thủy tạ trên mặt hồ, diện tích không lớn, nhưng được trang trí cực kì tinh tế.

Hành lang quanh co gấp khúc , tạo thành một bức tranh vẽ động lòng người. Tuy nhiên vào buổi đêm khuya, trong vườn lại thật lạnh lẽo, không một dấu chân người. Trong ngôi thủy tạ kia, lại có ngọn đèn dầu thấp thoáng, có tiếng đàn thanh phát ra, tấu lên khúc hát thê lương lạnh lẽo.

Tào Bằng không khỏi tò mò, hướng tới nhà thủy tạ.

Đã thấy sau một tấm màn trúc, có một bóng dáng yếu điệu thướt tha.

- Ai ở bên trong?

Tào Bằng trầm giọng quát hỏi.

Có tiếng loảng xoảng

Từ bên trong thủy tạ có âm thanh tiếng chén rơi xuống đất, kèm theo đó một giọng nữ mang theo khẩu âm nhẹ nhàng của Ngô Nông vang lên,

- Ai ở bên ngoài đó?

- kiêu phu nhân?

Tào Bằng ngăn ra, vén màn trúc, đi vào bên trong thủy tạ.

Đúng là Đại Kiêu phu nhân ở bên trong!

Cả Tào phủ, tiếp đãi người Ngô nông có khẩu âm nhẹ nhàng này không nhiều.

Có thể là Hoàng Nguyệt Anh , nhưng nhiều năm qua, nàng đã dùng quá nhiều tiếng Quan thoại phương bắc, thậm chí đã thành thói quen. Tôn Thượng Hương lại thường xuyên nói tiếng Giang Đông, nhưng nàng lúc này đang cùng lão phu nhân ở phòng khách nói chuyện, nên cũng không có khả năng đi đi lại lại. Chỉ có một Đại Kiêu phu nhân... tối như vậy rồi, nàng một mình ở thủy tạ này làm gì ? Tào Bằng cất bước đi vào trong, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Dưới ánh đèn , trang phục của Đại Kiêu phu nhân đúng là không hợp với váy màu trắng.

Khoác một chiếc áo khoác da cừu màu trắng, lại lộ ra thân hình nhỏ nhắn yêu kiều thật khiến người khác phải động lòng.

Bên trong thủy tạ cũng không quá lạnh, chỉ để hai chiếc chậu than nóng

Kiêu phu nhân thần sắc hơi có vẻ luống cuống, đứng ở đó, có chút không biết phải làm thế nào.

Nét mặt như hoa như ngọc, lại có chút hồng hồng, chắc chắn là do có uống rượu vào đây.

Nhìn thấy Tào Bằng, nàng dường như thở phào nhẹ nhõm, tiến lên duyên dáng cúi đầu, dịu dàng nói: - Thiếp tham kiến võ xã hầu.

- ôi chị dâu đa lễ thế làm gì?

Tào Bằng vội vàng đỡ tay , nhưng khi hần chạm đến thân mình Đại Kiêu, không cảm được nhú mảy.

- Lạnh như thế , chị dâu sao mặc ít áo vậy?

Để ta đi gọi người mang xiêm y tới, chị khỏi bị cảm lạnh... Tiểu thiệu trên đường có nói, đối đãi tốt với chị dâu, thế sao chị dâu lại ở đây một mình thế?

- không cần, không cần đâu!

Đại Kiêu vội vàng gỡ tay, kéo lấy ống tay áo của Tào Bằng.

Tiếp xúc da thịt , bàn tay của Kiêu phu nhân lạnh cóng. Tuy man mác giống cảm giác chạm vào ngọc Dương Chi nhưng lạnh lùng như thế, lại khiến người ta khó có thể thấy được vẻ đẹp.

- Chị dâu, lạnh như thế mà chị còn bảo không sao

- Võ xã hầu...

- Ôi chào, ta và chị cũng coi như người một nhà, Hương nhi gả cho ta, tiểu Thiệu lại bái ta làm thầy, chị dâu hà có gì ? mà phải xa lạ như thế?

Kiều phu nhân mặt đỏ lên, dưới ánh đèn bỗng nhiên xinh đẹp lên vài phần.

- Đúng là thiếp nói sai, thúc thúc xin chớ trách.

- cứ ngồi xuống trước đi đã.

Tào Bằng nhìn ra được, Kiều phu nhân đang có tâm sự.

Vì thế hắn mời Kiều phu nhân ngồi xuống, kéo hai chậu than gần lại chút, bỏ vào chút than củi, để lửa bốc thêm lên.

Ngẩng đầu nhìn lên bàn, phía trên bày một chiếc đàn, còn có một bộ ly rượu.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, từ góc cửa thủy tạ tìm một chiếc giá sắt, đặt lên trên chậu lửa, sau đó có đặt một chậu nước lên, hâm nóng bầu rượu lên.

- Chị dâu thật có nhã hứng, phải chăng vì tối nay trăng tròn, nên muốn tới đánh đàn ngắm trăng ư?

- àh

Kiều phu nhân hơi sững sốt, lắc đầu,

- Chỉ là có điều tâm sự trong lòng, chứ làm gì có nhã hứng gì đâu?

Thúc thúc đến, không phải là tới khuyên bảo chuyện của thiếp đấy chứ?

-Khuyên bảo?

Tào Bằng ngẩn ra,

-Khuyên bảo cái gì?

Ta hôm nay vừa mới tới gia môn, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chị dâu nếu trong lòng có chuyện buồn, đừng ngại nói với ta.

Nào biết nói gì, Kiều phu nhân không trả lời.

Nàng ngồi nghiêng người, hiện ra tấm thân trắng nõn nà, ngón tay nhỏ và dài phất qua huyền cầm, phát ra âm thanh du dương dễ nghe. Bên ngoài thủy tạ, gió lạnh gào thét... Không ngờ sự kết hợp giữa âm thanh và gió rít như vậy lại tạo nên cảm giác thê lương.

Tào Bằng cũng không thúc giục, thấy rượu liền lấy rót ra đầy một li.

- ah

Kiều phu nhân nhìn thấy Tào Bằng cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, muốn ngăn trở, nhưng có chút đã muộn. Không khỏi cất lên một tiếng, muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói như thế nào. Mặt hoa da phấn má lúm đồng tiền lộ ra một chút ửng đỏ.

- sao thế?

- Không, không có gì

Kiều phu nhân đỏ mặt, vội quay đi.

Ngọn đèn dầu lay động, Tào Bằng lúc này mới chú ý đến, chén rớt trong tay hắn còn lưu lại chút son hồng. Nhất thời bưng tỉnh ngộ, hắn vội vàng đứng lên, lộ ra vẻ xấu hổ, buông chén xuống, không biết nói thế nào cho vừa.

Chiếc chén này, chính là Kiều phu nhân ban nãy dùng rồi...

Trên bàn có hai chiếc chén, một chiếc bị đổ xuống .

Tào Bằng còn tưởng đó là chiếc chén Kiều phu nhân dùng , hoàn toàn không nghĩ rằng...

Sau một lúc lâu, Kiều phu nhân như tỉnh táo, quay người lại, đột nhiên khẽ mỉm cười,

- Thúc thúc muốn nghe thiếp gảy một khúc đàn?

- Biết tới khả năng chơi đàn của chị đã lâu , nhưng chưa từng được nghe qua.

Kiều phu nhân cười cười, - Nếu nói về kỹ thuật chơi đàn, trên đời này kỹ thuật tốt nhất, phải là người trong nhà thúc thúc, chứ không phải ta đâu.

Đúng vậy, trên đời này kỹ thuật chơi đàn tốt nhất, không thể bỏ qua Thái Diễm.

Diễm này Tào Bằng biết rất rõ, lập tức bật cười.

Kiều phu nhân không nói tiếp nữa mà cầm đàn lên.

Tiếng đàn du dương, tí ta tí tách! Tào Bằng không phải người có nhã cốt, tuy nhiên những năm gần đây được Hoàng Nguyệt Anh Thái Diễm hun đúc, cho dù không có vài phần nhã cốt, cũng có thể theo gió phụ nhã, cũng biết thưởng thức tiếng đàn.

Cầm kỹ của Đại Kiều phu nhân rất xuất sắc, nhưng nếu nói là nổi tiếng, thì còn lâu mới tới mức ấy.

Có Thái Diễm đi trước, sẽ rất khó nói kỹ thuật chơi đàn của nàng cao siêu. Chỉ có thể nói, cầm kỹ của nàng đang tiến bộ từng bước.

Kiều phu nhân đột nhiên cất lên giọng ca dịu dàng, uyển chuyển ngâm xướng.

Lâm chương nước chảy một dòng , ngấm vườn hoa quả gọi là Tư Vinh

Cao cao đứng giữa hai đài, có đôi bức tượng Kim Phụng Ngọc Long

Kéo theo hai Kiều về chốn Đông Nam, hân hoan sớm tối được cùng bên nhau.

Cúi xuống thấy hoàng đô diễm lệ, ngấm mây trôi bóng bênh

Đại Kiều phu nhân xướng đến đây, đột nhiên ngừng hát, quay đầu nhìn Tào Bằng, thần sắc buồn bã nói:

- Thúc thúc, chứ không phải người tới đây khuyên ta về chuyện thành thân sao?

Khoan đã...

Tào Bằng dường như đã hiểu ra

Đại Kiều lo lắng, lão Tào đối với nàng bụng dạ khó lường, cho nên trong lòng có chút sầu lo.

Lão Tào háo sắc, người trong thiên hạ đều biết. Kiều phu nhân lo lắng như này, cũng là có tình có lý.

Chỉ có điều, có gì đó không đúng.

- Chị dâu, bài phú Đồng Tước đài này, nàng nghe truyền lại từ người khác đúng không?

- Ừ?

Đại Kiều ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút,

- đúng vào năm ngoái, khi Ngụy vương đánh chiếm Kinh Châu, từ Giang Đông đã truyền đi bài này.

Năm ngoái?

Đúng là năm ngoái thật

Nhưng xét về thời gian mà nói, lúc đó là năm tỵ, cũng không sai.

Tào Bằng nghi hoặc nói: - Chị dâu vừa rồi xướng bài phú Đồng Tước đài, ta cũng có nghe hiểu

Tử Kiến văn chương hoa mỹ, từ ngữ rất động lòng người, cho nên ta cũng có phần ấn tượng. Chỉ có điều trong ấn tượng của ta, chị dâu vừa rồi hình như xướng nhầm một câu rồi. Chị dâu xướng “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”, nhưng ta nhớ rõ lúc ấy sau khi Tử Kiến làm phú, Đại vương còn sai người đi chép lại, phái người đưa đến tay ta. Mặt trên lại viết , “Nối liền hai cầu với Đông Tây”

Là Kiều trong cầu kiều, chứ không phải là Kiều họ của tẩu tẩu.

Nhị Kiều theo như lời Tử Kiến, chính là hai chiếc cầu nối liền Đồng Tước đài với kim hồ đài và ngọc long đài, sao có thể tới Giang Đông, rồi lại biến thành “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”? bên trong câu này, dường như có chút gì đó kì lạ.

Lão Tào, người đứng là gây ra sai lầm lớn.

Người xem người kia, người háo sắc trong thiên hạ đều biết, biến vẻ xinh đẹp của người phụ nữ biến thành bộ dạng này đúng là thật quá đáng.

Thực ra, Tào Bằng mơ hồ có thể đoán ra duyên cớ bên trong.

Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam, hẳn là xuất từ Gia Cát Lượng chi khẩu. Nhớ rõ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Gia Cát Lượng đã dùng bài phú Đồng Tước đài, để khuyên bảo Chu Du cách điều binh?

Chỉ có điều kiếp trước khi đọc thơ Hán Ngụy Tào, mới phát hiện trong đó có sai lầm.

Tào Thực, chưa bao giờ làm câu “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”, nguyên bản chính là “Nối liền hai cầu về Đông Tây”. Nhưng bởi vì Tam Quốc Diễn Nghĩa có ảnh hưởng cực kì lớn, thế nên rất nhiều người đời sau, nghĩ đến “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam” là do Tào Thực làm, trong đó càng để lộ ra dã tâm của Tào Tháo có Nhị Kiều.

Thật đúng là oan uổng cho Tào Tháo, nhưng Tào Thực lại càng bị oan uổng hơn.

Nếu đọc cả bài phú văn, “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”, rõ ràng chủ đề không hợp với phú Đồng Tước đài, hơn nữa nội dung cũng không liên quan tới nhau. Đang miêu tả cảnh sắc Đồng Tước đài, sao đột nhiên biến thành Giang Đông nhị kiều?

Mà nay, Tào Bằng đã xem lại nguyên bản.

Không nói đến Tào Thực từng vì chuyện của Chân Mật mà chọc giận đến Tào Bằng, có vết xe đổ từ trước. là nói vị trí hoàn cảnh lúc ấy, cũng không có khả năng khiến hắn làm ra câu “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”. Vì thế, câu này rõ ràng Gia Cát Lượng vì muốn chọc giận Chu Du, mà cải biên, và ở nhanh chóng lưu truyền Giang Đông.

Gia Cát Lượng ơi Gia Cát Lượng, người khuyên bảo Chu Du liên thì cứ khuyên bảo Chu Du, có gì? Lại lấy tên người con gái để viết văn chương?

Không biết vì sao, Tào Bằng tự nhiên lại ghét Gia Cát Lượng nhiều hơn.

- đây không phải là nguyên văn?

- Người tẩu tẩu không tin, ngày mai ta sẽ bảo Chiêu Cơ và Nguyệt Anh, đưa tẩu tẩu đi Đồng Tước đài du ngoạn, người có thể tận mắt nhìn thấy hai chiếc cầu kia. Đại vương lúc ấy trên có Kinh Châu Lưu Biểu, Tịnh Châu Cao Can và U Châu Viên Hi chưa diệt, sao có thể có thể cho phép Tử Kiến làm ra những câu như vậy, như vậy chẳng phải là chọc giận Giang Đông sao? Còn nữa, chị dâu cũng là người thông minh sắc sảo, tài văn chương thậm chí còn cao hơn ta. Chẳng lẽ không nhận ra, câu “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”, rõ ràng không hợp với cách điệu toàn bộ bài văn? Tử Kiến con người này, ta không ưa lắm... Nhưng nếu nói tài văn chương của hắn, lại cực kỳ tán thưởng. Hắn nếu thật sự muốn có ý “Kéo theo Nhị Kiều về Đông Nam”, cũng quyết không thể biểu hiện trong bài phú Đồng Tước đài. Tất là có tiểu nhân, đang âm thầm quấy phá.

Kiều phu nhân sắc mặt, lập tức thay đổi!

Cũng khó trách, bởi chỉ vì một câu này, khiến nàng thừa nhận rồi có áp lực vô cùng lớn.

Tuy nói “Kéo theo hai nàng Kiều về Đông Nam” còn bao gồm muội muội của nàng, nhưng nếu so sánh, tiểu Kiều còn có Chu Du vì nàng che mưa chắn gió, nhưng Đại Kiều... Lại phải một mình chịu đựng áp lực, thật sự quá vất vả.

- Thật đáng chết, là tên không có đạo đức nào, đã biên ra câu nói dối ấy?

Kiều phu nhân xấu hổ đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Tào Bằng.

- Không phải ta!

Tào Bằng vội vàng lắc đầu.

- Thiếp càng đỡ phải...

Kiều phu nhân vội vàng cúi đầu, nhẹ nhàng trả lời.

Một lát sau, nàng đột nhiên lại ngẩng đầu, nhìn Tào Bằng hỏi:

- nhưng một khi đã như vậy, Ngụy vương có gì cứ muốn ta và Hương nhi đến Nghiệp Thành?

Tào Bằng gãi gãi đầu, chợt lại lắc lắc đầu.

- Ta không biết!

Hắn đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Tuy nhiên chị dâu cứ yên tâm, ta một khi đã nhờ vả Tử Nghĩa, quyết sẽ không khiến bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến mọi người. cùng lắm, ta từ quan không làm, trở về Huỳnh Dương hoặc là núi Trung Dương đi làm ruộng. Tiểu thiệu gọi ta một tiếng sư phụ, đời này, ta sẽ bảo vệ chu toàn cho các người.

Đại Kiều đôi mắt đỏ, rưng rưng lệ.

Tự sau khi Tôn Sách qua đời, vẫn là nàng một mình chống trụ gia đình.

Vì tôn thiệu, cũng là vì nàng và hai nữ nhân... Nhưng những vất vả bên trong đó, ai có thể hiểu hết được đây?

khi nghe tới Tào Bằng nói câu này, Đại Kiều đột nhiên gian cảm nhận được sự bình tĩnh chưa bao giờ có được. Thậm chí, khi Tôn Sách còn sống trên đời, cũng không có cảm giác an toàn như vậy. Dưới ngọn đèn, Tào Bằng dáng người cao cao, lộ rõ hào khí. khiến trong lòng Đại Kiều, rồi đột nhiên có một chút rung động, mặt nàng đỏ lên!

- Chị dâu , trong đây lạnh thế này, sao lại thích ngồi ở đây.

Trở về phòng đi thôi, hôm nay là ngày cuối năm, tiểu Thiệu mới vừa rồi uống hơi nhiều, cũng cần có người chăm sóc. Chị nếu bị mệt, chẳng phải là khiến tiểu thiệu lo lắng sao? Mọi sự có ta ở đây, chị dâu không cần quá quan tâm đâu, cứ yên tâm là được rồi.

Đại Kiều phu nhân do dự một chút, đứng dậy nói:

- Đa tạ thúc thúc.

Hai người đi ra khỏi thủy tạ, dọc theo kia hành lang gấp khúc đi chậm rãi.

Vừa rồi còn thấy trăng sáng tỏ, không biết đã mất dạng tự lúc nào.

Trên trời, bông tuyết bay nhẹ nhẹ, nghĩ đến xem ra đây cũng là trận tuyết cuối cùng ở Nghiệp Thành... Khi đi xuống hành lang dài, Đại Kiều phu nhân bị trượt chân, kêu lên một tiếng sợ hãi, ngã xuống. Tào Bằng nhanh tay lẹ mắt, tiến lên một tay đỡ lấy phu nhân. Chỉ có điều tư thế có vẻ rất mờ ám, Kiều phu nhân vừa lúc ngã xuống khuỷu tay Tào Bằng, theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo Tào Bằng, rúc vào trong lòng Tào Bằng...

Đúng là một cánh tay mạnh mẽ rắn chắc

Kiều phu nhân trong lòng vừa mới thốt lên lời cảm thán, rồi lại lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Nàng cuống quýt đứng lên, hơi có chút không biết phải làm sao nhẹ nhàng nói câu:

- Đa tạ thúc thúc, thiếp đi về trước .

Nói xong, dọc theo con đường nhỏ vội vàng rời đi.

Cảm giác như một viên ngọc mềm ấm nay đã rời đi theo người đó.

Tào Bằng ngẩn ngơ giật mình đứng ở tại chỗ, sau một lúc lâu lắc lắc đầu, cười than một tiếng, xoay người hướng đến đại sảnh.

Rầm rầm!

Nghiệp Thành trên không, có tiếng trống vọng lên.

Từ trên thành có tiếng hoan hô, hò reo, năm mới đã tới rồi...

Tào Bằng ngủ rất muộn, khi dậy mặt trời đã lên cao bằng cái sào rồi.

Chân Mật hầu hạ hần rửa mặt xong, Tôn Thượng Hương liền chạy vào, lôi kéo tay áo Tào Bằng, cao hứng phấn chấn nói:

- A Phúc, chị dâu muốn đi Đồng Tước đài chơi, chi bằng chúng ta cũng cùng đi, được không?

Tuy rằng làm mẹ, nhưng tính tình của Tôn Thượng Hương, lại như mang chút bóng dáng của thiếu nữ.

Tào Bằng gơ tay, véo khuôn mặt xinh đẹp của nàng một cái, nhẹ nhàng nói:

- Nàng đi đi, lát nữa Đại Vương có khả năng sẽ triệu kiến ta, ta còn phải ở nhà chờ. Trên đường chăm sóc cho chị dâu, chị ấy dường như đang có chút tâm sự. khuyên bảo chị ấy nhiều một chút, tóm lại mọi sự không cần lo lắng, không có khó khăn gì là không qua được.

Tôn Thượng Hương nghi hoặc nhìn Tào Bằng, không rõ Tào Bằng nói như vậy có ý gì.

Tuy nhiên, nàng vẫn gật đầu thuận theo.

Đã hơn hai mươi tuổi rồi, lại vẫn là cái tính tình trẻ con. Trước kia khi ở Giang Đông, nàng còn hay xách bổng con lên, còn muốn thao luyện một đám nữ binh. Rồi sau khiv đến Huỳnh Dương, tật xấu này cũng không thay đổi là bao... Mua rất nhiều người con gái khỏe mạnh cường tráng, trong đó có người Hồ, cùng với Tôn Thượng Hương luyện võ hàng ngày.

Võ nghệ của Tôn Thượng Hương, lúc thì không đạt, lúc thì lơ đãng.

Mà binh pháp thao lược, lại càng không có.

Cũng may, bên cạnh nàng có một nhóm tham mưu. Tào Oản và Tôn Thượng Hương rất thân tính tình hiếu động, vì thế gọi Khương Duy, Tào Dương Triệu tập lại, bày mưu tính kế cho Tôn Thượng Hương. Đùng đùng chê đám Khương Duy tuổi còn nhỏ, nhưng có kĩ thuật võ nghệ không hề tầm thường. Đặc biệt là Khương Duy, sớm đã bộc lộ tố chất với binh pháp, giúp đỡ Tôn Thượng Hương bày mưu tính kế, nhưng thật ra trong đám ô hợp ấy đó là đứa có bộ dạng nhất.

Sau khi đưa đám người Thái Diễm đi ra, Tào Bằng đang muốn đi tìm Bàn Thống

Cũng không ngờ Tào Tuân tiến đến, nói cho Tào Bằng, Tào Tháo triệu kiến hần...

- Buổi triều vừa mới chấm dứt, Đại vương liền cho ta tới tìm ngươi, nhưng năm nay ngươi là người đầu tiên Đại vương muốn triệu kiến.

trong giọng nói của Tào Tuân, mang theo giọng điều thêm muốn.

Nhưng Tào Bằng, không không thấy cao hứng chút nào, ngược lại rất lo lắng.

Càng như vậy, càng là giải thích sự coi trọng của Tào Tháo. Nhưng hi vọng đó không phải là vấn đề của Kiều phu nhân, nếu không thì thật phiền phức.

Tào Bằng theo Tào Tuân, cứ thẳng vương thành mà đến.

Tào Tháo hiện tại là Ngụy vương, lấy Nghiệp Thành làm vương đô, đương nhiên phải có vương thành.

Tuy nhiên xem vận mệnh vương thành, chỉ e nhỏ hơn hoàng thành của Hứa Đô. Nói như vậy, Tào Tháo đã không coi Hán Vương ra gì, đã tâm của hần, đã bắt đầu lộ dấu. Tào Bằng vẫn chưa gặp chút ngăn trở nào, sau khi tiến vào vương thành, thẳng đến tử thần các. Tử thần các, là nơi Tào Tháo xử lý các sự vụ, triệu kiến đại thần, là nơi nghỉ ngơi. trên đường tới đây, đã thấy thủ vệ trong thành canh rất nghiêm ngặt.

- Diễm phúc phụ, đã lâu không gặp

Bên ngoài Tử thần các, Tào Bằng thấy được Diễm Vi.

Diễm Vi mà nay đã hơn bốn mươi, nhưng vẫn có vẻ hùng tráng uy vũ như trước.

Nhìn thấy Tào Bằng, Diễm Vi cũng cao hứng,

- A Phúc, người đã đến rồi... Mau vào đi thôi, Đại vương đang chờ người đó.

- Phúc phụ, Đại vương hôm nay tâm tình như thế nào?

Diễm Vi ngẩn ra, cười nói:

- Đương nhiên là tốt rồi, chẳng nhẽ người muốn Đại Vương tức giận sao?

- Không phải không phải...

Tào Bằng vội vàng xua tay, trong lòng lại thầm nói:

- Tâm tình tốt chuyện sẽ thành, chứng tỏ hần cũng không quá thương tâm. Nếu tâm tính không tốt, đó mới là họa, không thì cùng lắm là bị một trận mắng.

ít nhiều cũng an tâm hơn, Tào Bằng và Diễm Vi chấp tay nói lời từ biệt, đi thẳng đến tử thành các.

Tào Tuân đâu?

Thì từ khi trở về Đông Tào... Ngay bên cạnh tử thần các, chờ đợi Tào Tháo sai phái bất cứ lúc nào. Nhưng không có mệnh lệnh của Tào Tháo, hần cũng không được vào bên trong tử thần các.

Tử thần các chia làm hai tầng, hạ tầng nghị sự, thượng tầng nơi là Tào Tháo đọc sách và nghỉ ngơi.

Tào Tháo ngồi ở trên đại điện, đang cầm một tập thư.

Tào Bằng tiến vào, gã cũng không thèm để ý ra vẻ không có nhìn thấy Tào Bằng, trên mặt cũng không có bất cứ vẻ mặt gì.

- Phúc phụ, năm mới tốt lành!

Tuy nhiên, Tào Tháo phản ứng, lại càng làm khiến người ta phải giật mình.

Chỉ thấy gã cầm thư, đứng lên ném về phía Tào Bằng...

- Người thẳng nhãi này, không hiểu phép tắc là thế nào hả?

Tào Bằng vội vàng né tránh, còn nhặt thư trên mặt đất lên, nhìn thoáng qua.

Sách mới của Mạnh Đức, bản in của Phúc Chỉ Lâu.

Ta đã nói, lão Tào chắc chắn là giả vờ giả vịt, có người cầm chính sách của mình, mà lại tỏ vẻ cao hứng đến thế ?

Nhưng trên mặt, vẫn toát lên vẻ kinh sợ.

- Phúc phụ, ngày đầu tân niên này, sao người có thể ban cho con được thua?

- người....

Tào Tháo tức giận đến mức bật cười.

Hần lắc đầu, chỉ vào Tào Bằng nói:

- A Phúc này, đột đi tây bắc, gây ra tai họa lớn chưa thềm nói tới, thế mà vẫn chưa thấy có gì khác hơn.

Nếu đến đây rồi, đứng ở đó làm gì

Người đâu, đem cho hần cái gì đó, nếu không ra khỏi cửa, nó lại kêu là đối đãi không ra gì với nó.

Nói đến đây cũng thật là kỳ quái, Tào Tháo nhìn thấy Tào Bằng, trong lòng rất vui mừng, một chút nóng giận cũng không hề thấy.

Vốn sự định sẽ giáo huấn hần một chút, kết quả bị bộ dáng cợt nhả hần làm tiêu tan.

Trong lòng đám nội thị, cũng tự thấy hết hồn.

Nhân câu cửa miệng, Đại Vương coi Võ Xã Hầu như người thân

Hôm nay vừa thấy như thế này sao có thể coi là người thân thậm chí còn thân hơn cả người thân ấy chứ

Nếu không biết, còn tưởng rằng Tào Bằng là con ruột của Tào Tháo. Ít nhất khi đối mặt với đám người Tào Chương, cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Tào Tháo. Còn ban thưởng? là thưởng cái gì vậy chứ! Trong đám văn võ trong triều, chỉ e những người nhận được kiệu dài ngọ này, không quá mười người. Không ngờ, võ xã hầu lại được sủng ái như thế

Sau đó quay đầu lại cảnh cáo đám tiểu tử, chớ đắc tội với võ xã hầu, chết cũng không biết chết thế nào đâu đấy.

Đám Nội thị cực kỳ sợ hãi đưa đến một chiếc ghế gấm.

Nào biết nói, Tào Bằng nhìn thoáng qua chiếc ghế gấm, lại vẻ mặt đau khổ nói: - Đại vương, người phải mắng ta trước, ta mới nói sau được. không nhớ tí nữa ta ngồi xuống, Đại vương mà tức lên, ta lại phải đứng lên lĩnh tội.

Tào Tháo, bị chọc giận đến mức vui vẻ

Đồ khốn khiếp này, đúng là được voi đòi tiên.

Mà nay ai thấy cô vương, không phải nơm nớp lo sợ, thì cũng là cái bộ dạng dựa dẫm, thật là...

Người đang ở chỗ cao thường không chịu thua kém.

Tào Tháo mà nay tự xưng vương, đúng là sẽ cảm thấy cô đơn hơn rất nhiều.

Tuân Úc tuy rằng không có mâu thuẫn với gã giống như trong lịch sử đã viết, nhưng sau khi hần tự phong vương, trở nên xa cách hơn rất nhiều, thậm chí không muốn đến Nghiệp Thành, vẫn muốn đóng giữ Hứa Đô như trước; còn Quách Gia ? Cũng biểu hiện gò bó không ít.

Không còn có lúc phóng khoáng, vui đùa như trước kia...

Tào Bằng càng như thế, Tào Tháo lại càng muốn thân thiết.

Tào Bằng xem như đã bắt đúng mạch của Tào Tháo, mọi người nói Tào Tháo vui giận thất thường, kỳ thật bên trong gã là người rất trung tính.

- Tào a Phúc , Tào Diêm Vương nhà người lợi hại như vậy, sao ta nỡ mắng người

- Đại vương, a Phúc vĩnh viễn là a Phúc, ba chữ Tào Diêm Vương, cũng giống như phù du, cũng chỉ là lời khen mà thôi.

- lời khen ?

Tào Tháo dở khóc dở cười,

- Người này lẫn lộn giết giặc ở khu Hà Hoàng, nhưng lại bị rất nhiều người chỉ trích... Không ít người ở Hứa Đô báo lên, chữ người giết người như tên khát máu, không ngờ còn nhắc đến từ tán thưởng ư?

- thấy nhiều rồi sẽ thành quen, bọn họ đã mắng, thì thần cũng biết phải làm sao?

Tào Tháo nghe được, cũng không khỏi lắc đầu cười gượng.

Ý thô nhưng lời nói lại không thô thiển, nói ra cũng thấy có lí... Không đúng, ta phải trách mắng hần chứ sao có thể kêu oan cho hần được?

Tào Tháo lập tức ngừng tươi cười, hừ lạnh một tiếng.

- A Phúc, người thật to gan!

Đúng vậy đúng vậy, thần vì Đại vương, nên gan phải thật to

- người....

Tào Tháo dờ khóc dờ cười, chỉ tay về phía Tào Bằng, sau một lúc lâu cả giận nói:

- Thế người nói cho ta, người thu nạp nuôi dưỡng cô nhi quả phụ của Tôn Sách, cưới Tôn Thượng Hương, sao có thể nói là vì ta được ? Nói đúng, ta tha cho người một lần nếu nói không đúng, ta cho người trở về Huỳnh Dương, làm khổ dịch cả đời, người nghe rõ gì chưa?

Khổ dịch ư?

Nghe được Tào Tháo nói những lời này, trong lòng Tào Bằng, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chẳng phải có tính chất cũng như nghỉ phép sao?

Hắn gãi gãi đầu, liếc mắt nhìn vụng trộm Tào Tháo một cái, theo dõi sách tôi qua đã nghĩ kĩ , khom người hỏi đáp:

- Đại vương, chuyện này nói ra cũng dài

Cũng không phải thần không chịu bẩm báo Đại vương biết, thật sự là Kiều phu nhân dặn dò, nàng cũng rất đắn đo cho Đại vương .

- Gì?

Tào Bằng nghiêm mặt nói:

- Năm kia Tử Kiến làm bài phú Đồng Tước đài, Đại vương chắc vẫn nhớ?

- ta đương nhiên nhớ rõ

- Có thể Đại vương không hay biết có tiểu nhân âm thầm quấy phá, đem nội dung Đồng Tước đài phú sửa đổi , lộn Giang Đông từ trên xuống dưới, ai ai cũng biết, lòng đại vương đối với hai chị em họ Kiều, không hề có ác ý!

Trận chiến ở Kinh Châu , Đại vương có thể thắng lợi dễ dàng lấy được Kinh Nam.

Cớ gì Giang Đông lại có thái độ khác thường, giao phong với Đại vương? Về mặt này cố nhiên vì lòng tham của Tôn Quyền, nhưng đồng thời trên dưới Giang Đông, không đồng lòng bất mãn với đại vương. Đặc biệt là Thái Sử Từ, cực kỳ phẫn nộ đối với Đại vương . Thần vì Đại vương suy xét, cho nên mới giấu giếm sự tình này đi.

Tào Tháo nghe được, không khỏi ngẩn ra.

- Giang Đông lưu truyền cái gì?

Tào Bằng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tử Kiến làm Đồng Tước đài phú, từng có câu “ Nói liền hai cầu với Đông Tây”, Đại vương chắc hẳn vẫn nhớ rõ?

Tào Tháo ngẫm nghĩ một chút, gật đầu tỏ vẻ nhớ rõ.

- Nhưng ở Giang Đông, câu này lại biến tướng thành “ Kéo theo hai nàng kiều về Đông Nam”

- hả?

Sau cái chết của Tôn Bá Phù, bốn mẹ con Kiều phu nhân, bị Tôn Quyền hãm hại, sống cực kỳ gian khổ. Rất nhiều bạn cũ Giang Đông vì chuyện này mà bất mãn, rồi lại sợ bị Tôn Trọng Mưu bạo ngược, không dám khuyên bảo gì.

Có kẻ sĩ sáng suốt, chính là Hội Kê Thái Thú Hạ Tề, thông qua Lục Tốn mà tìm được thần.

Đại vương có còn nhớ rõ, năm đó Tuân Diễn tiên sinh đi sứ Giang Đông, thần vì thư đồng đi tới trước , cũng khi đó, có điều khi tiếp xúc với Giang Đông hoa đình Lục thị, còn giúp một việc nhỏ. Lục Tốn sau đó lại liên hệ đến thần, hy vọng thần có thể chiêu cố bốn mẹ con Kiều phu nhân. Chỉ có điều không ngờ , Tiểu Hương cũng theo tới.

Thần đã nghĩ, Đại vương sớm muộn gì sẽ có một trận chiến đối với Giang Đông.

Nếu Tôn Thiệu có ở đó, tương lai Đại vương cũng có thể có một cái có, nói vì Tôn Thiệu muốn đoạt lại gia nghiệp, chinh phạt Giang Đông. Kể từ đó, bên trong Giang Đông tất nhiên sẽ xuất hiện sự tan rã... Như Hạ Tề và đám thuộc hạ cũ của Tôn Sách, nói không chừng sẽ theo Tôn Thiệu. Cứ thế, nếu Đại vương chinh phạt Giang Đông, có thể lập được công to.

Thúc phụ, người nói xem chẳng phải ta cũng đang suy xét vì đại vương sao?

Tào Tháo nghe được, không khỏi lặng im suy nghĩ...

Nếu đúng như thế, đó cũng là một biện pháp. Chỉ có điều vì Tôn thị thảo phạt Tôn thị? trong lòng Tào Tháo, chung quy có chút không được thông suốt.

Nhưng không thể phủ nhận, nếu có tôn thiệu ở đó, đích xác có thể khiến Giang Đông bị chia rẽ..

Chỉ có điều muốn chắc chắn , vừa phải khống chế tốt được Tôn Thiệu, lại không thể nuôi hổ thành họa... Tào Tháo suy xét , hiển nhiên phải chu đáo hơn so với Tào Bằng, cũng càng nghĩ xa hơn. Hắn ngón tay nhẹ nhàng gõ vào án thư, ánh mắt sáng quắc, chăm chú nhìn Tào Bằng.

Mà Tào Bằng, thì cứ thản nhiên đứng.

Tôn thiệu nay lại là học trò của người

- đúng vậy ah

Sư phụ xuất đầu lộ diện được cho trò, thì cũng có thể chấp nhận được quá khứ.

Chỉ có điều quan hệ, này còn có chút xa xôi. A Phúc, người nếu cưới Tôn Thượng Hương, sao không thân thiết với Tôn thị hơn chút nữa ? Như sau này khi xuất đầu vì tôn thiệu, cũng có thể dễ được phía nam Trường Giang chấp nhận.

Thân thiết hơn nữa?

Tào Bằng ngạc nhiên khó hiểu.

- Ha ha, ta cũng biết, nhị kiều đúng là dung mạo xinh đẹp.

641. Chương 709 : Giang Sơn Nhà Ai .

- Ý Đại Vương là...

- Ừ!

Tào Tháo nhắm hai mắt, trầm ngâm rồi đứng dậy.

Cũng không để ý tới Tào Bằng vẫn đang ngẩn ra, ông đi thẳng lên lầu. Sau trận ốm nặng tại Kinh Châu, xương cốt đã không còn tốt như trước nữa. Không giống như năm ngoái có thể thảo luận cả ngày cũng không thấy mệt mỏi. Nhưng hiện tại mới thương nghị một chút đã khiến ông mệt mỏi. Sự việc hôm nay rất nhiều nhưng cứ lên lầu nghỉ tạm trước một chút rồi bàn sau.

- Võ Hương Hầu, mời trở về.

Nội thị tiến lên, cung kính nói.

Lúc này Tào Bằng mới kịp phản ứng, không gặp Tào Tháo, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lão già này sáng sớm tìm mình chính là muốn mình lấy Kiều phu nhân sao? Nếu đúng như vậy, vậy thì hắn không được nhân nhã rồi.

- Xin hỏi cao tính đại danh?

- A...Võ Hương hầu khách khí, nô tỳ là Việt Bàn, tiện danh của nô tì sao đáng nhắc đến?

- Ô, Việt Thường Thị ...bình thường càng muốn nghe. Gần đây Đại vương ngủ có ngon không? Ăn uống thế nào?

Việt Bàn đưa Tào Bằng rời khỏi Tử Thần Các. Trên đường đi, Tào Bằng thấp giọng hỏi.

Một chiếc bánh bột ngô lặng lẽ rơi vào tay Việt Bàn. Việt Bàn vui mừng mặt mày hớn hở.

Tào Tháo rất đề phòng đối với hoạn quan, đã có vết xe đổ là Thập Thường năm xưa khiến cho ông nảy sinh cảm giác đề phòng khó hiểu với hoạn quan. Nhưng lên làm Ngụy Vương lại không thể thiếu những người này. Vì thế, Tào Tháo quản lý họ vô cùng nghiêm ngặt. Văn võ trong triều tiến đến cũng chưa bao giờ tỏ ra hòa nhã với những hoạn quan này.

Nhưng ngược lại Tào Bằng lại tỏ ra cực kỳ thân thiết.

Việt Bàn ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Đại vương lúc ngủ lúc không, thường thường là sau hai canh giờ sẽ tỉnh, nhưng tiếp đó lại rất khó ngủ lại. Trong khoảng thời gian này, Đại vương thường nghỉ tạm ở Tử Thần các, việc ăn uống cũng bình thường, chỉ có điều lượng cơm rất ít. Chỉ một chén cơm canh nhỏ cũng đủ rồi nên nhóm nô tì cũng rất lo lắng.

Tào Bằng nhú mày.

Tào Tháo như vậy cũng không phải là hiện tượng tốt.

- Làm phiên Thường thị lao tâm lo lắng việc ăn uống, giấc ngủ cho Đại vương, dưỡng đủ tinh thần.

- Đây là bốn phận của nô tì.

Lúc ra khỏi Vương đô đã chính Ngọ.

Sự lo âu của Tào Bằng càng nặng trĩu, lại có chút mờ mịt.

Tình trạng sức khỏe của Tào Tháo xem ra rất không tốt, từ giấc ngủ và miếng ăn của ông ta là có thể hiểu.

Nhớ rõ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng có một đoạn tình tiết như vậy.

Sau khi Tư Mã Ý hỏi Gia Cát Lượng thói quen cuộc sống hằng ngày liền kết luận mệnh Gia Cát Lượng không còn bao lâu nữa. Mà trên thực tế cuối cùng Gia Cát Lượng cũng như dự đoán của Tư Mã Ý, quá lao lực mà chết.

Lúc ấy cuộc sống hằng ngày của Gia Cát Lượng với Tào Tháo lúc này cũng giống nhau.

Sau khi Tào Bằng suy nghĩ thật lâu, đột nhiên vòng lại đi đến nơi của Trương Trọng Cảnh. Mặc dù hiện nay Trương Trọng Cảnh không có quan chức, nhưng địa vị cực kỳ cao. Trong triều vốn có ba danh nghĩa: Trương Cơ, Hoa Đà, Chi Tập. Tuy nhiên Chi Tập đã mất, chỉ còn hai người Trương Cơ, Hoa Đà lại càng quan trọng. Không ít đại thần trong triều đã tìm hai người khám và chữa bệnh, tuy rằng không có chức quan nhưng quý phủ luôn luôn ngựa xe như nước.

Tào Bằng và Trương Trọng Cảnh cũng coi như quen biết cũ, đột nhiên đến nhà thăm hỏi, cũng khiến Trương Trọng Cảnh vô cùng kích động.

Hai người ở thư phòng thảo luận thời gian rất lâu, đề tài chủ yếu là tập trung ở tình hình sức khỏe của Tào Tháo.

Trương Trọng Cảnh là thầy thuốc chuyên trách của Tào Tháo, mỗi khi đau đầu thì Tào Tháo lại tìm đến ông.

Theo như Trương Trọng Cảnh nói, tình hình sức khỏe của Tào Tháo không quá lạc quan, chủ yếu là một trận ốm nặng tại Kinh Nam đã khiến sức khỏe của Tào Tháo suy yếu. Vốn chỉ cần điều dưỡng là ổn nhưng Tào Tháo thân là Ngụy Vương, công việc bề bộn, cộng thêm năm ngoái lại chủ trì trận chiến bên sông Hung Nô, hao tổn tâm sức khiến người khác lo lắng.

- Nếu tiên sinh rảnh rỗi thì hãy đi lại nhiều hơn kiểm tra định kỳ sức khỏe cho Đại vương, để tránh có gì bất thường xảy ra.

- Việc này ta hiểu.

Tào Bằng và Trương Trọng Cảnh hàn huyên trong chốc lát rồi cáo từ rời đi.

Vốn Trương Trọng Cảnh muốn giữ Tào Bằng ở lại ăn cơm, nhưng Tào Bằng còn có việc, cho nên chối từ.

Sau khi rời khỏi Trương phủ, Tào Bằng tâm sự nặng nề đi về nhà.

Tuy nhiên đột nhiên hắn nghĩ đến, lần này yết kiến Tào Tháo, dường như đều là chuyện nhà mà không phải là chuyện gì khác. Theo lý mà nói, ít nhất Tào Tháo sẽ nói cho hắn kế tiếp sẽ an bài như nào. Nhưng nghĩ lại, lần nói chuyện hôm nay dường như không hề nhắc tới.

Chẳng lẽ Tào Tháo kiêng kị và đề phòng hắn?

Không thể nào!

Nếu Tào Tháo thật sự có đề phòng với hắn thì sẽ không gỡ cái gì mà “đồng tước thâm khuê tỏa nhị Kiều”.

Hoặc là nói Tào Tháo còn chưa nghĩ nên an bài thế nào?

Ừm, rất có khả năng như thế.

Bằng không, đi tìm Quách Gia hỏi một chút?

Thân là mưu chủ của Tào Tháo, là uân sư Trung Lang Tướng, chắc hẳn Quách Gia cũng biết chút ít tin tức. Tào Bằng nghĩ đến đây, vừa mới định hạ lệnh thay đổi tuyến đường, đã thấy cuối phố dài một con vật cưỡi chạy như bay mà đến, trong chớp mắt đi tới trước mặt.

- Quân hầu, đã xảy ra chuyện!

- Hử?

Tào Bằng cúi xuống nhìn, nhận ra người tới là quản gia trong phủ.

Pủ Võ Hương hầu hiện nay khác lúc trước là có thêm Đặng Cự Nghiệp đến quản lý. Toàn bộ từ trên xuống dưới ở Hầu phủ có thêm gần ngàn người, còn không nói đến điền trang ngoài thành, biệt viện Huỳnh Dương cùng với gia sản tại Hứa Đô nhiều vô số. Vô hình trung Tào Bằng đã tích lũy nhiều của cải kinh người.

Nhiều của cải như vậy xác thực cần không ít người đến xử lý.

Ví dụ như phủ Võ Hương hầu tại Nghiệp Thành có hai người tổng quản, quản gia lớn nhỏ hơn mười người.

Người tới tên là Tào Lượng, cũng là một thân tín do Tào Cấp mang từ Huỳnh Dương tới.

- Tào Lượng, có chuyện gì, sao lại kinh hoảng như thế?

- Đại phu nhân...các phu nhân đang đến Đồng Tước đài, nhưng không biết sao một tên lỗ mãng chạy ra ngăn cản các phu nhân. Tiểu phu nhân ra tay giáo huấn bọn họ một chút, kết quả tên lỗ mãng này đã dẫn tới một đám lưu manh... Đại phu nhân biết tình huống không ổn sai tiểu nhân đến thông báo Quân hầu, mời Quân hầu làm chủ.

Tào Bằng lập tức liền nổi giận!

Hắn không nói hai lời cầm dây cương trong tay gia đình, đoạt lấy một cây bạch cháp.

- Dẫn đường cho ta.

- Vâng!

Tào Lượng vội vàng lên ngựa đi trước dẫn đường.

Tào Bằng thì dẫn hơn ba mươi Phi Đà nha binh, đoàn người phóng ngựa bay nhanh, trong chớp mắt liền lao ra cửa thành Nghiệp Thành.

Đồng Tước đài ở ngoài Nghiệp Thành mười bảy dặm.

Đồng Tước đài phú tráng lệ đồ sộ. Được liên kết bởi ba đài là Đồng Tước đài, Kim Hồ Đài và Ngọc Long Đài, trở thành một nơi thắng cảnh cực kỳ bắt mắt tại Nghiệp Thành.

Ra khỏi Nghiệp Thành mười dặm, Tào Bằng nhìn thấy hai đội nhân mã giăng co trên quan đạo.

Một bên đứng là gia quyến vợ con mình, Tôn Thượng Hương dẫn trăm tỳ nữ tạo thành đội bảo vệ, cầm đao thương trong tay trận địa sẵn sàng đón quân địch. Mà đối diện các nàng là một đám người ăn mặc trang đình, ước chừng hai ba trăm người, cũng cầm côn bồng trong tay, đang quát tháo rất to, thốt ra những lời thô tục.

Tào Bằng đi đầu không nói một lời trong chớp mắt liền tới gần.

Cây bạch chái trong tay vung lên hóa thành một đóa côn hoa đâm vào ngực một trang đình. Sức lực rất mạnh khiến trang đình kia lập tức bật ra ngã trên đất, miệng phun máu tươi. Cây gậy bạch chái trong tay Tào Bằng biến ảo thành côn ảnh, chỉ nghe những tiếng “chan chát” không ngừng, đợi khi Tào Bằng đã đến trước đám người Thái Diễm thì phía sau đã có hơn mười người ngã dưới đất kêu rên rĩ, gân cốt đứt gãy không thể đứng lên được.

- Phu quân!

- Sao lại thế này...

Tào Bằng lớn tiếng quát hỏi.

Đã thấy Tôn Thượng Hương chỉ vào đám trang đình này, lớn tiếng nói:

- Muội và các tỷ tỷ đang chuẩn bị trở về, không hiểu sao đám lỗ mãng này lại ngăn cản chúng muội. Vốn các tỷ tỷ không muốn gây chuyện, muội cũng chỉ giáo huấn bọn chúng nho nhỏ, nào ngờ bọn chúng lại triệu tập người đòi dẫn chúng muội đi.

Sắc mặt Tào Bằng trầm xuống.

Hắn quay đầu ngựa nhìn lại đám trang đình này.

Ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta hết hồn.

- Chúng ta là người của Hoàn Trung Lang, các người đánh công tử nhà ta, còn muốn bỏ chạy ư?

Một đầu lĩnh ăn mặc như gia thần nhảy ra, cầm thanh đao trong tay, lớn tiếng:

- Có biết Hoàn Trung Lang nhà ta là ai không? Là chủ phụ của thế tử, phong làm Tả Trung Lang Tướng. Thức thời thì hãy lập tức xuống ngựa chịu tội trước mặt lão gia nhà ta. Nếu không sẽ bắt các người nhà tan cửa nát, chết không có chỗ chôn.

Hoàn Trung Lang?

Tào Bằng lập tức nhớ ra, Hoàn Trung Lang này tên là Hoàn Lang, nghe nói là tộc huynh của Hoàn phu nhân.

Trước đây từng hiệu lực ở Hải Tây, sau đó lại được triệu về Hứa Đô. Năm ngoái Tào Tháo sau khi được phong làm Ngụy Vương đã phong Hoàn Lang này làm Tả Trung Lang Tướng. Tuy chỉ là hư chức nhưng cũng được hưởng bổng lộc hai ngàn thạch, địa vị không thấp.

Chau mày lại, Tào Bằng nheo mắt.

Hắn nhìn Phi Đà binh bên ngoài, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Các người còn đứng đó làm gì? Còn không đuổi hết đám chó này đi cho ta, chẳng lẽ còn đợi bản Quân Hầu tự mình ra tay?

Còn chưa dứt lời, Phi Đà nha binh đã hò hét phóng ngựa xông đến.

Chỉ là trong tay bọn họ không phải cây gậy bạch chái mà hầu hết đều là đao lớn. Đao rút ra khỏi vỏ, lóng lánh, máu thịt bay tứ tung. Đám Phi Đà nha binh này là huấn luyện có tổ chức, hơn nữa lại trải qua trận huyết chiến tại Hà Hoàng, cũng được coi là những nhân vật đi ra từ trong biển máu. Bọn họ ra tay, ai có thể sống sót? Trang đình này chỉ là một đám đám ô hợp, số lượng tuy nhiều nhưng sao có thể chống được những Phi Đà nha binh này? Trong chớp mắt, tiếng chạy trốn, tiếng kêu gào xin tha mạng vang lên không ngừng.

Tôn Thượng Hương nóng lòng muốn qua tham chiến.

Lại bị Kiều phu nhân giữ tay, kéo lấy ống tay áo, lắc đầu với nàng.

Đúng lúc này, xa xa một đội thiết kỵ lao như bay đến.

- Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?

Là Tôn Thiệu mang theo người chạy đến.

Tào Bằng vừa thấy Tôn Thiệu, giận tím mặt. Đợi Tôn Thiệu đến trước mặt thì dùng cây gậy bạch cháp đánh Tôn Thiệu. Mặc dù Tôn Thiệu giỏi võ nghệ, lại được chân truyền của Mã gia thương, nhưng trước mặt Tào Bằng lại không dám trả đòn, chỉ né tránh đầu.

- Thầy...

- Đồ khốn kiếp này, bảo người đi cùng mẫu thân người, người lại đi đâu?

- Cháu...

- Nếu không phải người không đi theo bảo vệ, mẫu thân người đã bị người ta bắt đi rồi...Nếu đúng như thế, đồ khốn kiếp người còn có mặt mũi đứng ở đây sao? Đúng là đồ gỗ cứng không thể dẻo khác, học được bản lĩnh lại không bảo vệ được mẫu thân người, còn dám nói phải kiến công lập nghiệp? Những kẻ đó ở đây, ta cho người ba mươi giây, nếu như một kẻ còn đứng vững, người tự vẫn tạ tội đi.

Tôn Thiệu bị mắng mặt đỏ đến mang tai, theo hướng ngón tay Tào Bằng chỉ, không nói hai lời lập tức cầm một cây côn xông đến đó.

Nói thật, sự việc này cũng không thể trách Tôn Thiệu.

Tâm tính thiếu niên khiến y khó mà đi theo một đám nữ nhân. Cho nên sau khi tới Đồng Tước đài, Kiều phu nhân thấy y gò bó liền bảo y mang người đi du ngoạn đâu đó. Nhưng lại không nghĩ rằng y vừa đi thì lại xảy ra chuyện này. Tôn Thiệu vô cùng tức giận, vọt vào đám người, cây gậy trong tay vung lên đánh vô cùng hung hãn.

Sắc mặt Tào Bằng âm trầm không nói một lời.

Lúc này Tôn Thượng Hương mới sợ hãi, đứng ở bên không dám lên tiếng.

- Quân hầu, việc này không trách Tiểu Thiệu được.

Thái Diễm hạ giọng nói:

- Là chúng ta...

- Thái tỷ tỷ, tỷ đừng nói hộ nữa.

Là ta đang dạy nó hiểu trách nhiệm là cái gì. Trước khi đi ta đã đặc biệt nói với nó là phải bảo vệ các người. Mặc kệ các người muốn nó đi theo hay không, nhưng trách nhiệm của nó thì nó phải tuân theo. Ở nhà còn may, ngày nào đó mà ở trong quân, nó tổn hại quân kỷ, kết quả còn là tội chết.

Không biết vì sao, thái độ của Tào Bằng trở nên thay đổi với Tôn Thiệu.

Nếu là ở hôm qua, nhiều nhất hắn chỉ giáo huấn hai câu, chứ sẽ không ra tay. Nhưng hôm nay, đặc biệt sau khi nói chuyện với Tào Tháo, vô tình Tào Bằng đã trở nên nghiêm khắc đối với Tôn Thiệu.

Không đến ba mươi giây, Tôn Thiệu cùng với những Phi Đà nha binh này đánh cho hơn hai trăm trang đinh kia gãy tay gãy chân, khóc thét không ngừng.

Tào Bằng nhìn thoáng qua người đầu lĩnh kia, đột nhiên nói:

- Trở về nói với Hoàn Lang, không nhọc hắn khiến ta tan cửa nát nhà, trước chính Ngọ ngày mai, nếu không giao con hắn đến xin lỗi, bố đây sẽ đánh tới quý phủ hắn, đánh cho hắn từ nay về sau không ai nhận ra được nữa. Nói rằng, đây là lời nói của Tào Bằng ta, có bản lĩnh thì phóng ngựa tới đây.

Nói xong, hắn nhìn Tôn Thiệu, lớn tiếng quát:

- Còn không lên ngựa, theo ta trở về.

Tôn Thiệu run sợ không dám phản kháng vội vàng xoay người lên ngựa.

- Về nhà!

Tào Bằng trầm giọng quát, thúc ngựa đi.

Lúc này đã thấy phía Nghiệp thành có một đội sai dịch đến.

Đi đầu là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, thể trạng cường tráng, mày kiếm mắt lã, bộ râu gọn gẽ dưới cằm, rất có uy nghi.

Nhìn thấy Tào Bằng, nam tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì vội vàng xuống ngựa.

- Nghiệp Thành lệnh Trình Diên, bái kiến Võ Hươg hầu.

Trình Diên này là con út của Trình Dục, nay đảm nhiệm Nghiệp Thành lệnh.

Không chờ Tào Bằng đáp lễ, lại nghe tiếng vó ngựa vang lên, một đội nhân mã lại tới, là Thái Thú Ngụy quận, Giáo Úy Nghiệp Thành Bộ Chất. Giáo Úy Nghiệp Thành này vốn chỉ có hàm Giáo Úy cầm binh, chức vụ không cao. Nhưng từ lúc Nghiệp Thành biến thành Nghiệp Đô, Giáo Úy Nghiệp Thành cũng theo đó mà thăng lên. Cùng theo đó Giáo Úy thành môn Hứa Đô cũng được hưởng bổng lộc hai ngàn thạch, quản lý phòng ngự và trị an Nghiệp Thành.

Trình Diên thấy Bộ Chất đến thì càng thêm kêu khổ.

Gã là nghe người ta nói có người ấu dả ngoài thành, hơn nữa trong đó có một bên còn liên qua đến Trung Lang Tướng Hoàn Lang.

Trình Diên và Hoàn Lang không có giao tình gì, nhưng cũng coi là đồng liêu, cho nên tới tra xét.

Nào ngờ lai lịch của phía bên kia lại là sủng thần hàng đầu của Tào Tháo, Võ Hươg Hầu Tào Bằng.

Trình Diên và Tào Bằng chưa từng gặp nhau, nhưng cha gã lại cực kỳ tán thưởng Tào Bằng.

Đặc biệt những năm gần đây danh tiếng Tào Bằng vang xa, càng khiến cho Trình Diên không thể không cẩn thận đối phó. Bộ Chất chẳng những là môn hạ của Tào Bằng, còn là cậu cả của Tào Bằng, y đến đây nữa thì sự việc càng thêm phức tạp.

Phải nói rằng Giáo úy Nghiệp thành phụ trách trị an.

Sự việc này hẳn là do Bộ Chất phụ trách xử lý.

Nếu Bộ Chất chưa tới, Trình Diên sẽ cố gắng hóa giải việc lớn hóa nhỏ. Nhưng Bộ Chất đến đây, chỉ sợ sự việc còn phức tạp hơn.

Tào Bằng cũng không khách khí gì với Bộ Chất, lập tức mắng chửi một trận.

- Tử Sơn, người quản lý Nghiệp Thành thế nào hả?

Sao để những kẻ lỗ mãng này hoành hành ngang ngược cưỡng đoạt dân nữ? Tên Tả Trung Lang Tướng rầm thối kia, sao bữa bãi như thế? Người có muốn làm Giáo úy Nghiệp Thành nữa hay không? Nếu không muốn thì để ta đi gặp Đại Vương bãi chức Giáo Úy Nghiệp Thành của người đi, người về Huỳnh Dương cày ruộng cho ta.

Mặt Bộ Chất đỏ rực.

Y lập tức hét:

- Người đâu, còn không bắt đám cẩu tặc này cho ta, tiếp đãi tận tình cho ta.

Rồi sau đó, Bộ Chất không nói năng rườm rà cúi người hành lễ với Tào Bằng:

- Xin Công tử yên tâm, việc này Tử Sơn sẽ lấy lại công đạo cho Công tử.

Trình Diên lại thêm kêu khổ, biết rằng việc này sợ rằng không ổn rồi.

Tào Bằng nhìn y, đột nhiên nói:

- Trình Nghiệp Thành, đừng nói ta không nể mặt mũi của ngươi... Mời ngươi cứ đem việc này bẩm báo Đại Vương, nếu Đại vương bảo ta buông tay, thì mỗ sẽ buông tay, nhưng nếu Đại vương không mở lời, xin khuyên Trình Nghiệp Thành chớ nhúng tay vào việc này. Ta biết khó xử, nếu Hoàn Lang tìm ngươi, cứ nói hẩn tới tìm ta.

Dứt lời, Tào Bằng giục ngựa đi lướt qua người Trình Diên.

Một câu của hẩn đã phá hỏng con đường cầu xin của Trình Diên.

Xem ra vị Tào Diêm Vương này giận thật sự rồi. Cũng thật là, Hoàn Lang người thường ngày hoành hành ngang ngược còn chưa tính, lại còn không biết sống chết trêu chọc vào kẻ giết người này? Đây chính là kẻ mà ngay cả Quốc trưởng cũng dám diệt tộc, chỉ một Tả Trung Lang Tướng nho nhỏ ngươi có năng lực gì? Thôi, việc này ta quản không được, cũng không dám quản. Chọc giận vị Tào Diêm Vương này, nói không chừng ngay cả mình cũng bị cuốn theo vào... Thôi đi, cứ làm như không biết gì!

Nghĩ đến đây, Trình Diên vội chấp tay nói:

- Việc này không thuộc quản lý của tại hạ, đã có Giáo Úy quản rồi.

Nếu Bộ Giáo úy đã đến đây thì không có chuyện của hạ quan nữa.

Xin Quân hầu yên tâm, Nghiệp Thành này là Vương đô, không phải là nơi không có pháp luật. Việc này chắc sẽ không được tái diễn nữa.

Không thấy vị Tào Diêm Vương này mắng Bộ Chắt giống như mắng đứa cháu sao.

Tuy mình là Nghiệp Thành Lệnh nhưng tốt nhất vẫn nên khiêm nhường một chút thì hơn.

Tào Bằng quay lại liếc Trình Diên, cũng chấp tay:

- Gửi lời hỏi thăm của ta tới lão đại nhân, ngày khác ta sẽ tới nhà thăm hỏi.

Dứt lời, Tào Bằng dẫn người đi.

Tào Bằng đi rồi, nhưng Trình Diên và Bộ Chắt lại không thể đi.

Nhìn đám trang đinh khốc thiết không ngừng này, Trình Diên khoát tay chặn lại, ra hiệu sai dịch đến đó hỗ trợ Bộ Chắt bắt người.

- Bộ Giáo Úy...

- Nếu Trình Nghiệp Thành cầu xin hộ thì miễn mở lời.

Từ lúc Tử Sơn quy thuận Công tử tới nay chưa bao giờ bị trách mắng như này. Chuyện hôm nay nếu không làm tốt, Bộ Tử Sơn cũng không dám đi gặp mặt Công tử. Ta cũng biết ngươi khó xử, nếu Hoàn Lang có hỏi, cứ đổ hết lên người ta là được. Từ lúc Đại vương định đô ở Nghiệp Thành tới nay, Hoàn Lang đã hoành hành ngang ngược, ta cũng đang muốn trừng trị rồi.

Những lời này nói ra cũng thể hiện việc này không còn đường sống nữa.

Mặc kệ sau lưng Hoàn Lang là ai, Tào Bằng cũng không bỏ qua. Nghiệp thành sắp có phong ba rồi!

Trình Diên khẽ mỉm cười:

- Bộ Giáo úy hiểu lầm rồi, hạ quan cũng có ý chinh đồn Nghiệp Thành.

Tuy nói trị an Nghiệp Thành là trách nhiệm của Bộ Giáo úy, nhưng hạ quan là Nghiệp Thành lệnh, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

642. Chương 710: Thầy Trò? Cha Con?

Đầu tháng giêng yên lặng khác thường.

Ngoại trừ ở Quảng Lăng phát sinh một chút xung đột nhỏ, Tưởng Uyển cũng đã tạm thời thiết lập một trạm kiểm soát trong đội thương đi về Quan Trung bất ngờ phát hiện một trận bát ngư nổ, khiến Tưởng Uyển chú ý. Đội thương là người buôn Đan Dương, sau khi bị phát hiện Bát ngư nổ đã lập tức phản kháng, hơn mười người bị giết tại chỗ.

Bát ngư nổ là vũ khí giết người hạng nhất của quân Tào.

Tuy rằng đã bắt đầu lắp ráp nhưng cực kỳ khan hiếm, canh giữ cũng vô cùng nghiêm ngặt. Bên trong thủy quân chỉ có thuyền lớn hình lâu mới được trang bị, mà trong bộ quân thì lại càng là vật tư được bảo vệ nghiêm ngặt.

Nghe nói quân Tào đã bắt đầu lắp ráp xe nổ, tuy nhiên trước mắt vẫn đang phân chia.

Uy lực bát ngư nổ cực kỳ kinh người, đã trải qua vô số lần điều chỉnh và cải biến, một tiễn bắn ra trong vòng tám mươi bước có thể chặt đứt ngang một chiến thuyền. Vũ khí có uy lực lớn như thế đương nhiên phải bảo quản thích đáng. Đừng nói là thương nhân, cho dù là trong quân cũng có chuyên gia ngày ngày kiểm kê.

Tưởng Uyển lập tức báo cho Mãn Sủng biết!

Đây không phải là chuyện nhỏ, không ngờ phía Giang Đông lại có thể làm ra bát ngư nổ hoàn thiện. Vậy sai lầm ở đâu?

Mãn Sủng cũng cực kỳ coi trọng, sau khi nghe được tin tức đã suốt đêm đến Quảng Lăng.

Trải qua hai ngày tra tấn, cuối cùng thương nhân kia cũng khai, bát ngư nổ này là do hắn tốn hết tâm tư mà lấy được từ trong tay của một người ở Lang Gia quận. Nhưng người đó là ai thì hắn lại không nói rõ. Tuy nhiên theo lời của hắn, người kia ở địa phương hình như cũng có chút địa vị, khi ấy hắn đề xuất yêu cầu, người kia chỉ do dự một chút rồi lập tức đồng ý. Tuy nhiên phải một tháng sau hắn mới có được bát ngư nổ này.

Lang Gia quận?

Mãn Sủng giật mình.

Sau khi cân nhắc liền quyết định bẩm báo chuyện này cho Tào Tháo.

Dù sao, đối phương có thể có được khối bát ngư nổ này, nói vậy cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, không thể không để tâm tới.

Cũng chính là cùng ngày, Tưởng Uyển viết một phong mật hàm lặng lẽ gửi tới Nghiệp Thành.

Sau khi Tào Bằng về nhà vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Tả Trung Lang Tướng là chức vụ quan trọng, không ngờ lại giao cho một kẻ không có tiếng tăm gì? Chẳng phải là trò đùa sao.

Đúng vậy, Hoàn Lang là cận thần của Tào Tháo, lại là thân tộc của Hoàn phu nhân.

Nhưng hắn ta lại không có bất luận công lao gì, càng không có uy vọng, sao có thể đảm đương chức vụ quan trọng như thế? Cho dù chỉ là hư danh nhưng cũng là danh bất chính ngôn bất thuận! Tào Bằng nghĩ mà không hiểu, vì sao Tào Tháo lại có sai lầm như thế? Nếu là trước kia quả quyết không có việc như này xảy ra, nhưng hiện tại...

Cơm chiều xong, tuy hắn vẫn cười nhưng lúc hàn huyên với người nhà, không khí trong nhà vẫn có chút áp lực.

Tào Cấp hỏi Tào Bằng:

- Hoàn Lang kia là người không nói lý, nhưng con đối với hắn ta như vậy, không sợ đắc tội với hắn ta sao?

Tào Bằng nghe vậy thì cười lạnh:

- Phụ thân, sao phải sợ hắn?

Thiên hạ này của họ Tào chứ không phải là của họ Hoàn, không tới phiên hắn lên mặt diễu võ dương oai. Nếu chính ngọ ngày mai hắn không đến xin lỗi, con sẽ đập nát diên trang hắn, hủy nơi ở của hắn. Con hằng hái chiến đầu đầm máu ở tiền phương, chẳng phải là do những kẻ ở hậu phương này quấy rối đấy sao. Chọc giận con, ta không sợ cho hắn biết ba chữ Tào Diêm vương này viết như thế nào.

Thái độ cứng rắn mạnh mẽ của Tào Bằng khiến Tào Cấp thoải mái.

- Đúng rồi, thằng nhỏ Tiểu Thiệu kia hôm nay về nhà có vẻ không vui, cơm chiều cũng không ăn.

Có phải con lại mắng gì nó không?

- Con chỉ dạy dỗ vài câu thôi.

- Trẻ nhỏ khó tránh khỏi làm sai, con cũng đừng nghiêm khắc quá.

Lúc nào nên nói hãy nói, lúc nào nên quát hãy quát...Tiểu Thiện kia không phải là người xuất thân bình thường, lòng da cao ngạo. Con làm thế chỉ sợ khiến nó rụt đầu, hỏng cả một đứa nhỏ.

- Việc này...

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Thật sự hắn khá yêu mến Tôn Thiệu.

Đứa nhỏ này cũng là người có khí khái, dũng cảm rắn rỏi.

Việc hôm nay cũng khó trách được Tôn Thiệu. Là do mẫu thân cậu ta bảo cậu ta đi du ngoạn...Ai ngờ địa giới Nghiệp thành lại xảy ra chuyện này?

Lúc nấy Tào Bằng quá giận giữ nên mới trách mắng Tôn Thiệu, nhưng trong lòng trẻ nhỏ khó tránh khỏi có chút ảm ức. Ai ngờ tại địa giới Nghiệp Thành lại xảy ra chuyện này? Lúc ấy Tào Bằng giận giữ mới quở trách Tôn Thiệu, nhưng trong lòng đứa nhỏ này sẽ cảm thấy có chút ảm ức.

Tào Cấp lại chạy đi trêu đùa với đám nhỏ.

Đám người Thái Diêm thì tụ lại một chỗ, nói chuyện hoặc là chơi đùa ném thẻ vào bình rượu.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, đứng dậy đi ra phòng bên.

- Tôn Thiệu đâu?

Hắn gặp Mã Tắc, liền hỏi.

Mã Tắc nói:

- Hình như hôm nay Tôn công tử có chút không vui cho nên vừa rồi đã cùng Đặng Công tử và Tử Quân, Hoàn Hữu Từ công tử đi săn vật rồi, nghe nói là thao diễn võ nghệ. Công tử, đã xảy ra chuyện gì, nếu không ta đi tìm hắn?

- Thôi, để tự ta đi tìm.

Tào Bằng khoát tay đi thẳng đến sân đấu vật.

Từ xa đã nghe những tiếng hô quát, tiếng gậy gộc va chạm, vang lên những âm thanh “đốc đốc”.

Vì thế liền dừng bước chân quan sát.

Một vầng trăng treo trên cao, giữa sân đấu đang sôi sục.

Hai người Vương Bình, Từ Cái đang song chiến với Tôn Thiệu, hai cây gậy đánh như mưa gió làm Tôn Thiệu liên tiếp bại lui.

Mà ở bên cạnh Đặng Ngải đang đứng bên xem cuộc chiến còn có mấy người.

Tôn Oản đang đứng đó hưng phấn kêu Tôn Thiệu cổ lên.

Mà hai người Tào Dương, Khương Duy thì chỉ trở, thỉnh thoảng thì thầm với nhau.

Nếu đơn đả độc đấu, bất luận là Vương Bình hay là Từ Cái không thể nào là đối thủ của Tôn Thiệu, nhưng hai người liên kết, Tôn Thiệu phải cố hết sức, bộc lộ hết thủy triều sinh thần lực, thương Mã gia đã được chân truyền. Vương Bình và Từ Cái cũng không hề kém, nếu đơn đả độc đấu cũng chỉ kém Tôn Thiệu một bậc.

Hai người này liên kết, dần dần Tôn Thiệu không thắng được.

Mười mấy hiệp qua đi, đã thấy Từ Cái nhìn thấy kẻ hở đánh một gậy vào Tôn Thiệu.

- Không công bình, không công bình...

Tào Oản kêu to:

- Hai người các người liên kết, thắng cũng không anh hùng. Tiểu Thiệu ca ca, đánh tiếp với họ đi...Tiểu Duy, Cửu Cân, hai người các người đi hỗ trợ, nhất định có thể thắng được hai người bọn họ.

Khương Duy và Tào Dương lập tức nóng lòng muốn thử.

Năm nay Khương Duy chín tuổi, lớn hơn Tào Dương một chút.

Tuy nhiên Tào Dương cũng không yếu, có Hoa Đà dùng nước thuốc ngma, hơn nữa từ nhỏ đã luyện Ngũ Cầm Hí và Bạch Hổ Thất Biến thuật, căn cơ rất chắc. Mới tám tuổi nhưng những đứa trẻ tầm mười ba mười bốn tuổi không phải là đối thủ của cậu. Cậu có gien của Tào Bằng, nhìn như mười tuổi, tay luyện Bạch Viên Thông Bối Quyền cùng với thương pháp Thiên Cương sử dụng xuất thần nhập hóa, quan trọng hơn là, cậu còn được chân truyền của Bàn Đức, Cam Ninh, Diễm Vi và Hoàng Trung, có thể nói là luyện tập thời gian dài, thân thủ không hề tầm thường.

Chỉ có điều tính tình Tào Dương quá nội tâm, có chút ngại ngùng.

Cậu nghe Tào Oản nói vậy lập tức đến giá binh khí bên cạnh lấy ra một cây gậy sáo ong dài hai thước một trượng.

Khương Duy cũng tiến lên cầm lấy một cây sáo vai với Tào Dương.

Từ Cái thấy vậy thì nhú mày.

Hai tiểu tử này cũng không hề dễ đối phó giống như Tôn Thiệu. Tuy rằng võ nghệ không bằng Tôn Thiệu nhưng hai người đó lớn lên từ nhỏ, phối hợp ăn ý. Mà quan trọng hơn là võ nghệ hai người đó cũng không kém, nếu thật sự đánh, hơn nữa lại thêm Tôn Thiệu, chỉ sợ có chút phiền phức. Trước kia Từ Cái từng thấy Khương Duy và Tào Dương động thủ bên ngoài, hai người này cũng không phải là thích khoe khoang, chỉ là do Tào Oản lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

Lúc trước ở Hứa Đô không ít lần giao thủ, Từ Cái cũng đã tận mắt chứng kiến.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng ho khan.

Tào Bằng từ chỗ tối đi ra, chậm rãi đến giữa sân.

- Sang năm mới không vui chơi lại ở đây so tài võ nghệ?

Sĩ Niên, đưa mọi người về hết đi. Oản nhi mau trở về, mẹ con đang tìm con, đừng để nàng sốt ruột.

Tào Bằng vừa xuất hiện khiến tui nhỏ lập tức rấm rấp.

Đừng nhìn thấy hần ngày thường ôn hòa, nhưng chỉ cần một câu lệnh có thể khiến vạn người đầu rơi xuống đất, máu chảy khắp nơi, loại khí độ này không một cậu nhóc nào dám kháng cự. Ngay cả Tào Oản cũng vội vàng vâng dạ lời kéo Khương Duy, Tào Dương chạy đi.

- Tiểu Thiệu lại, còn mọi người đi về hết đi.

- Vâng!

Đám người Đặng Ngải không dám không nghe theo vọi vâng chấp tay tuân mệnh rồi đi.

Tôn Thiệu đứng một bên, mím miệng, cúi đầu, lộ vẻ bướng bỉnh không chịu khuất phục.

Tào Bằng đi lên trước giơ tay định phủ bụi đất trên người cậu, lại thấy Tôn Thiệu theo bản năng né người tránh.

- Trong lòng âm ứ?

- Không có!

- Vậy còn bướng làm gì?

- ...

Tôn Thiệu dùng sự im lặng để phản kháng.

Tào Bằng mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tôn Thiệu.

- Ngồi xuống trò chuyện với ta...Ta nhớ sau khi cháu đến đây, chúng ta vốn chưa từng nói chuyện với nhau.

Tào Bằng nói xong đi đến bên ghế dài bên sân, ngồi xuống.

Ghế dài này là hẳn cho người đặc biệt đóng thành, mặt sau còn dựng một ô lớn. Tôn Thiệu do dự một chút đi tới ngồi xuống cạnh Tào Bằng. Hai người sóng vai nhìn sàn vật trống vắng, im lặng không nói gì.

Một lúc sau Tào Bằng đột nhiên nói:

- Nếu ta nhớ không lầm, cháu cùng tuổi với Sĩ Niên.

- Dạ!

- Vậy hiện giờ có tự chưa?

- Ồ..

- Nếu cháu bằng lòng, ta sẽ tặng cháu. Cháu là con trưởng của Tôn gia, không bằng lấy tên là Bá Văn, cháu nghĩ sao?

Con trưởng của Tôn gia?

Danh hiệu này không hề xa xôi.

Ở Giang Đông, khả năng không có bao nhiêu người còn nhớ một đứa con trưởng như cậu cả. Có người nói con trưởng của Tôn gia chắc chắn là Tôn Đăng năm ngoài vừa mới được sinh ra chứ không phải Tôn Thiệu cậu. Bá, là tự mà chỉ có con vợ cả mới có thể có được. Mà ở Giang Đông, mọi người nói đến vợ cả, tất nhiên là nghĩ đến Tôn Quyền trước tiên.

Ánh mắt Tôn Thiệu đỏ lên, vọi đứng dậy nói:

- Tạ ơn thầy đã ban tự.

- Ngồi đi!

Tào Bằng vỗ vào ghế dài, đột nhiên thở dài một tiếng.

- Bá Văn, cháu còn ấn tượng về phụ thân cháu không?

- Dạ?

Tôn Thiệu ngẩn ra, do dự một chút lắc đầu.

Lúc cậu sinh ra thì Tôn Sách bận việc chinh chiến, ít ở nhà. Còn mẫu thân lúc sinh cậu, vì sinh khó mà chết, nhưng Tôn Sách cũng không ở bên. Sau này, Tôn Sách sủng ái Đại Kiều nên cũng không quan tâm cậu lắm. Khi Tôn Thiệu bắt đầu hiểu chuyện thì Tôn Sách mất, nên trong trí chỉ nhớ được rất mơ hồ và

từ trong lời nói của người khác mà biết thêm chút ít. Về phần bản thân Tôn Thiệu thì thật sự không có ấn tượng sâu đậm về Tôn Sách.

- Lần đầu tiên ta gặp cha cháu là lúc cháu một tuổi.

Đó là một người rất oai hùng, dũng cảm...Lúc ấy ta cảm thấy người chỉ là một Tiểu bá vương bình thường. Nhưng sau này ta đã thay đổi cách nghĩ này, đặc biệt là sau khi ta nghe tin phụ thân cháu chết như thế.

Bá Văn, cháu có biết ta cảm thấy phụ thân cháu như nào không?

Tôn Thiệu ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tào Bàng.

Tào Bàng thì cười cười, hạ giọng nói:

- Bá Phù vũ dũng hơn người, có phong thái bá vương.

Mà hơn nữa, trên đời này chỉ có một bá vương, Bá Phù chỉ có thể vĩnh viễn là một tiểu bá vương, mà không thể trở thành bá vương chân chính. Bá Văn có biết, muốn làm Bá vương, quan trọng nhất là gì?

Không phải là người đó có vũ dũng bao nhiêu, không phải là người đó có mưu trí lợi hại bao nhiêu, mà là trách nhiệm....

Phụ thân cháu là một mãng phu không có trách nhiệm.

- Thầy nói vậy!

Tôn Thiệu nghe vậy dựng thẳng người lên, vẻ mặt giận giữ.

- Cha ta là anh hùng đương thời, không như lời người nói.

- Anh hùng? Như thế nào là anh hùng?

Tào Bàng nghe vậy cười ha ha:

- Giết vài người, đoạt vài thành trì làm chư hầu một phương, đó là anh hùng sao? Nếu đúng như thế, trên đời này nhiều anh hùng lắm. Làm Bá vương cũng thế, làm anh hùng cũng vậy, cần phải có trách nhiệm. Ngụy vương hiện nay, thậm chí Lưu Bị đều có thể được coi là anh hùng, thậm chí bao gồm cả Viên Thiệu, Lưu Biểu cũng được coi là anh hùng. Duy nhất phụ thân cháu không phải là anh hùng thật sự, bởi vì ông ta không có trách nhiệm trong tình cảm.

Ta nói điều này, cháu sẽ cảm thấy rất không vui, không thuận tai.

Nhưng ta vẫn nói, là sự thật. Làm anh hùng, làm ý chí thiên hạ. Lúc ấy Bá Phù đứng đầu Giang Đông, bản thân liên quan đến an nguy Giang Đông, nhưng ông ta tự cho là mình là anh dũng, một mình tới Sài Tang mới gặp phải phục kích của gia thần, cho nên mới chết. Đó là ông ta không có tự trọng. Một người không có tự trọng, sao được coi là anh hùng? Đại trượng phu sinh ra ở trên đời cầm thanh phong ba thước, vật lộn dành công lao sự nghiệp cũng là bình thường. Nhưng vấn đề là, phụ thân cháu lúc ấy không chỉ là một người, mà còn là vận mệnh của toàn bộ Giang Đông.

Từ lớn mà nói, là bởi vì ông ta không tự trọng, lỗ mãng khiến trên dưới Giang Đông rơi vào nguy cơ.

Từ nhỏ mà nói, trên ông ta còn có mẹ già, dưới còn có vợ con.

Rõ ràng là chư hầu một phương, nhưng lại chỉ có cái dũng của thất phu...Cháu nói là ông ta tự tin, còn ta nói ông ta không tự trọng. Ông ta là người đứng đầu Giang Đông, lại là cha của cháu, là trượng phu của mẫu thân cháu, là con trai của bà nội cháu, nhưng lại không biết quý bản thân. Đây là một người không có trách nhiệm, nên không phải là anh hùng chân chính.

Tôn Thiệu im lặng.

Sự hiểu biết của cậu về Tôn Sách quá ít.

Cái nghe được chỉ là năm xưa Tôn Sách anh dũng thế nào, dũng quan tam quân ra sao...

Luận điệu này của Tào Bàng cậu chưa từng nghe bao giờ. Từ nhỏ, cậu coi phụ thân là thần tượng, nhưng giờ khắc này, cậu phát hiện thần tượng của mình dường như tan biến.

- Biết vì sao hôm nay ta đánh cháu không?

- Cháu...

- Vì cháu không làm đúng lời hứa của mình!

Ta biết mẫu thân cháu muốn cháu rời đi, nhưng lúc cháu đi đã đồng ý gì với ta?

Ta muốn cháu chăm sóc mẫu thân cháu, cô cô cháu thật tốt,

Nếu cháu không đồng ý, ta không có gì để nói. Nhưng cháu đã đồng ý, thì đó là trách nhiệm của cháu! Mặc kệ quá trình kia có bao nhiêu buồn tẻ, cháu không thích như nào, nhưng việc cháu đã hứa thì cháu phải làm!

Giống như lúc trước phụ thân cháu thế phải khôi phục lại môn hộ Tôn thị.

Nhưng kết quả thì sao?

Ông không biết quý trọng bản thân, không yêu bản thân nên tự làm hại mình, để lại mẹ góa con côi các người, buồn đau sống qua ngày. Nhị thúc cháu quản lý Giang Đông, kiêng kị đề phòng đối với cháu, tìm mọi cách áp chế, đến cuối cùng không thể không xa xứ, đó chính là bởi vì trước đó phụ thân cháu không làm tròn trách nhiệm của ông ta. Cháu có từng nghĩ tới điều đó không?

Tôn Thiệu cúi đầu không nói gì.

Tào Bằng thở dài, đứng dậy:

- Bá Vãn, cháu có lý tưởng gì?

- Cháu...cháu muốn có ngày đoạt lại cơ nghiệp của phụ thân.

- Cơ nghiệp phụ thân cháu là gì?

- Giang Đông!

- Nhưng ta hỏi cháu, mười năm, Giang Đông này còn bao nhiêu người nhớ tới phụ thân cháu?

Tào Bằng hạ giọng nói:

- Ngay cả dưỡng cháu cũng không chịu giúp cháu giải trừ phiền não. Cháu cho là tương lai có bao nhiêu người có thể nghe mệnh lệnh của cháu? Bá Vãn, cháu và ta giống nhau, đều không phải là vị vua một phương có tài trí mưu lược xuất chúng, mục tiêu chưa chắc đã hoàn thành được, chẳng thà suy nghĩ một chút về những việc thực tế...

Ví dụ như, làm thế nào để mình lớn mạnh hơn, làm thế nào để mẫu thân mình, muội muội của mình được sống những ngày tốt đẹp.

Mà nay Giang Đông là của Tôn Quyền, chứ không phải là của Tôn Sách.

Cháu vẫn nên suy xét thật kỹ, như thế nào mới tận trách nhiệm của một người con để mẫu thân cháu vui vẻ.

Tào Bằng nói xong liền không hề rườm rà vỗ vỗ bả vai Tôn Sách, xoay người rời đi.

Nhưng lại không hề biết Kiều phu nhân và Tôn Thượng Hương đứng gần đó.

Nhìn theo lưng Tào Bằng, lại nhìn Tôn Thiệu đang ngẩn ra ở đó, ánh mắt Kiều phu nhân đỏ lên, khẽ cắn đôi môi mọng đỏ, mất một lúc lâu, nằng thở dài kéo Tôn Thượng Hương đi.

Đầu tháng giêng nhất định là một buổi tối không yên bình.

Hoàn Lang mang theo người đi vào quận Giải lại bị Bộ Chất trực tiếp đánh ra ngoài.

- Bộ Tử Sơn thật vô lễ!

Hoàn Khâu không kìm nổi chửi ầm lên, nói với cha mình là Hoàn Lang:

- Phụ thân, Bộ Tử Sơn này thật vô lễ, rõ ràng là không coi cha ra gì. Hắn làm như vậy, ngày sau chúng ta sao sống yên ở Nghiệp Thành?

Nào ngờ Hoàn Lang giờ tay tát cho y một bạt tai.

- Đều là tại tên súc sinh người gây ra tai họa, không có việc gì sao lại đi gây với Tào Diêm Vương kia làm gì?

Hoàn Khâu lớn từng này chưa từng bị đánh bao giờ, tức thì phát hỏa.

- Là cha không có bản lĩnh, sợ tên Tào Bằng kia, lại trút giận lên con.

Nếu có gan thì đi tìm Tào Bằng kia, đừng có trút giận lên con? Hơn nữa, con sao biết đó là người nhà của Tào Bằng, coi như là lời nói có chút mạo phạm, thì sao nào? Tào Bằng ương ngạnh như thế, cha cũng không dám ngăn đầu, chỉ dám ở nhà tác oai tác quái... Con mặc kệ, con sẽ không đi xin lỗi hắn, con đi tìm cô làm chủ! Con không tin không có người trị được Tào Bằng.

Hoàn Khâu nói xong, liền chạy ra khỏi gia môn.

Hoàn Lang há miệng muốn ngăn lại nhưng nói đến miệng lại nuốt vào bụng.

Hoàn Khâu nói vô lễ nhưng không phải là không có lý.

Đúng vậy, Tào Bằng người lợi hại, hoành tráng, nhưng người cũng quá hống hách. Đánh người của ta còn chưa tỉnh, còn bắt người lại nữa. Tốt xấu gì ta cũng là Tả Trung Lang Tướng, là tộc huynh của Hoàn phu nhân, người ý vào là tộc nhân của Tào thị mà không coi ta ra gì, thật sự là khinh người quá đáng.

Còn muốn ta dẫn con đến xin lỗi người nhà của người?

Người đừng mơ...

Không được, nếu ta không tỏ thái độ gì, sau này sao mà sống yên ở Nghiệp Thành?

Tuy nhiên nghĩ đến hung danh của Tào Bằng, Hoàn Lang vẫn tim đập sợ hãi. Y lại nghĩ, chẳng phải người hống hách sao? Vậy để tiểu Khâu đi tìm phu nhân nói chuyện, xem người làm gì được ta không. Ta không tin ngay cả phu nhân cũng không trị được người?

Nói thật, Hoàn phu nhân cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này.

Lúc trước vì chức vụ tả Trung Lang Tướng cho Hoàn Lang mà đã tốn không ít tâm tư, nếu không phải vì thế lực đơn độc, mà thế tộc Kinh Tương lần lượt phản chiến khiến Hoàn phu nhân cảm nhận được áp lực khó hiểu, nàng cũng sẽ không cất nhắc Hoàn Lang lên tới chức vị như vậy. Cũng là do Tào Tháo bệnh yếu, dễ ăn nói hơn so với năm xưa, nhưng dù vậy, Hoàn phu nhân vẫn cảm nhận được áp lực rất lớn.

Hết thấy đều là vì tương lai của Thương Thư!

Mà nay Tào Xung đã xuất sư khỏi Thư viện Toánh Xuyên, phong làm Đông Hương hầu, Giả Bình Lỗ Tướng quân, Nam Trung Lang Tướng, được Tào Tháo coi trọng.

Trận chiến sông Hung Nô, Tào Xung tham gia quân sự, hộ tống tác chiến, chém giết mười người, chiến tích không tầm thường.

Nhưng Tào Chương cũng đã được phong Ngũ Quan Trung Lang Tướng, Trấn Bắc tướng quân, Tiểu Hầu, có uy vọng rất cao ở trong quân. Bởi vậy, Tào Xung vẫn không vượt qua được Tào Chân, khiến Hoàn phu nhân vô cùng sầu lo. Mà quan trọng hơn là, kinh nghiệm lý lịch của Tào Chương ngày càng nhiều, đã tụ hợp không ít thân tín bên người. Năm xưa tướng hàng của Viên Thiệu như đám người Trương Cáp cùng với Ngạn Cận, Khiên Chiêu, Tương Nghĩa Cừ và Quán Thừa đều đã đi theo Tào Chương.

Năm ngoái, Tào Chương còn mời ra được mưu sĩ quý ẩn là Hứa Du, còn bái được Tuân Duyệt làm thầy, nhận được sự trợ giúp của Tuân thị. Thành viên tổ chức của Tào Chương đang không ngừng khuếch trương, vượt xa Tào Xung.

Đồng thời Tào Thực cũng dần bộc lộ tài năng, dựa vào tài văn chương siêu phàm thoát tục mà được Tào Tháo coi trọng.

Đối thủ của Tào Xung càng ngày càng lớn mạnh, khiến Hoàn phu nhân càng kiên định giúp đỡ mời người cho Tào Xung. Nếu không như thế, nàng quả quyết sẽ không để Hoàn Lang đảm nhiệm Tả Trung Lang Tướng. Chỉ có điều không ngờ đầu tháng giêng nay Hoàn Lang va chạm với Tào Bằng. Khi Hoàn phu nhân nhận được tin tức, trong lòng cũng cực kỳ bất mãn.

Nàng cảm thấy Tào Bằng thật sự quá tùy tiện!

Đúng vậy, Đại vương tin tưởng người.

Công lao của người cao, danh vọng vang dội, nhưng cũng không thể vì thế mà không coi ai ra gì.

Hoàn Khâu tìm Hoàn phu nhân âm ỉ một trận cũng khiến Hoàn phu nhân phiền lòng.

- Thương Thư, theo con việc này nên làm như nào cho phải?

Tào Xung uống một ngụm rượu, trầm ngâm rất lâu, rồi hạ giọng nói:

- Hoàn Khâu không hiểu chuyện, tốt nhất mẫu hậu đừng nhúng tay vào. Mà nay Tào Bằng đang ở trên cao, Hoàn Khâu hấn trên chọc vào Tào Bằng là đáng đời xui xẻo.

Mẫu hậu đừng quên Tào Bằng kia coi trọng người nhà.

Vết xe đổ Phục Quân lúc trước, Tào Bằng hấn ngay cả Phục Hoàn cũng dám giết, thì sao e ngại Hoàn Lang? Chuyện này chúng ta không thể ra mặt. Chỉ cần ra mặt, không những thể diện bị mất, còn có khả năng rước lấy phiền toái.

Tào Xung hiện nay đã lập nghiệp mười năm.

Hoàn phu nhân nghe vậy khẽ nói:

- Thương Thư, nhưng dù sao cũng là cậu của con.

- Việc thành không đủ, việc hỏng thì có thừa, giữ lại làm gì?

Tào Xung thản nhiên nói một câu khiến Hoàn phu nhân run lên.

Tào Tháo từng nói Tào Xung bạc bẽo. Trước kia nàng không cho là thế, nhưng hôm nay chứng kiến, quả nhiên là thế.

Tuy nhiên, nếu không có tâm địa lòng lang dạ sói này, sao có thể làm nên việc lớn?

Hoàn phu nhân nghĩ đến đây thấy thoải mái hơn.

- Nhưng chuyện này cũng không thể để Tào Bằng thực hiện được.

- Nói nghe xem nào.

- Mặc kệ thế nào thì Hoàn Lang cũng là tộc nhân của mẫu thân. Nếu thật sự buông tay mặc kệ, chỉ sợ lòng người trong tộc chán nản. Hơn nữa từ hấn mà thấy, nếu mẫu thân ngay cả người trong nhà cũng bỏ mặc, vậy sao có thể an tâm hiệu lực?

Cho nên, mẫu thân muốn xen vào, nhưng không cần phải nhúng tay.

Đứa nhỏ này đã trưởng thành rồi!

Lời nói này của Tào Xung đã cho thấy tâm trí của Tào Xung đã chín chắn.

Chỉ có điều, muốn xen vào nhưng không cần nhúng tay vào, là có ý gì?

Hoàn phu nhân nghi hoặc nhìn Tào Xung, thấy Tào Xung cười, đi đến bên nàng thì thầm bên tai.

- Chuyện này, mẫu thân tuyệt đối không được tiết lộ.

Sáng sớm ngày mai, con sẽ đi phủ Võ Hương Hầu...Mặc kệ thế nào, Tào Bằng và con vẫn có quan hệ thầy trò, với việc này còn cũng nên ra mặt trấn an tiên sinh, mẫu thân nghĩ con nói có đúng không?

Hoàn phu nhân nở nụ cười tươi.

- Con nói rất có lý!

643. Chương 711 : Người Có Kế Trương Lương , Ta Có Thang Trèo Tường .

Đồng Tước Đài cách Nghiệp Thành chưa tới mười dặm.

Ban đêm xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn trăm người bị bắt vào đại lao Nghiệp Thành, mặc dù Tào Tháo đang ở Vương đô cũng không thể không biết chuyện này, nhưng vấn đề ở chỗ, đến nay Tào Tháo không bộc lộ thái độ gì.

Điều này chứng minh một số vấn đề!

Ông cũng không hài lòng đối với Hoàn Lang.

Có lẽ trong nội tâm Tào Tháo có ý muốn mượn tay Tào Bằng giáo huấn Hoàn Lang. Ai cũng biết Tào Bằng là con dao mổ sắc bén trong tay Tào Tháo, hơn nữa còn là dao mổ vĩnh viễn không gỉ.

Ánh nắng tươi sáng, chiếu khắp nơi.

Trong ngự hoa viên ở Vương đô, Biện phu nhân cười khanh khách ngồi xuống mọi người chung quanh.

Xung quanh là đám phu nhân của Tào Tháo, tính toán có hơn mười mấy người đang mồm năm miệng mười tổ cáo với Biện phu nhân. Tuy nhiên Biện phu nhân trước sau vẫn tươi cười, không ngừng gật đầu xưng phải.

- Tỷ tỷ, việc này nếu Đại vương không quản được Tào Bằng kia, hắn đã cao ngạo chỉ sợ càng thêm kiêu căng....

- Đúng vậy, tuy hắn là tộc cháu của Đại Vương, dựa vào chút công lao mà lại ương ngạnh hoành hành như thế, chẳng phải coi Nghiệp thành này là của Tào Bằng hắn sao? Đánh người còn chưa tính, còn bắt người lại, như thế là có ý gì? Còn nữa, Giáo úy Thành môn kia là cậu cả của hắn, cũng thật bừa bãi, thật khiến người ta buồn lòng.

- ...

Từng người từng người líu ríu kể tội Tào Bằng.

Biện phu nhân trước sau vẫn mỉm cười, chỉ gật đầu.

Đợi mọi người nói xong, nàng mới mở miệng nói:

- Sầu lo của mọi người, ta hiểu rõ.

Võ Hương Hầu có lẽ hơi bừa bãi một chút, nhưng nếu nói kiêu ngạo ương ngạnh, hình như là hơi quá...Doãn gia muội tử, vừa rồi những lời muội nói kia không nên truyền ra ngoài. Võ Hương Hầu không phải chỉ dựa vào chút công lao sự nghiệp, mà là công lao vô cùng to lớn. Đại Vương coi hắn như con đẻ, nếu những lời vừa rồi của muội lọt vào tai Đại vương, chỉ sợ rước lấy tai họa, sau này nên ăn nói cẩn thận hơn. Tuy nhiên chuyện này ta sẽ nói lại với Đại Vương.Nói vậy chắc Đại vương cũng sẽ có quyết định, các muội muội không cần phải lo lắng mà tìm phiền toái đến Võ Hương hầu làm gì.

Nhưng có chuyện lại muốn các muội muội biết.

Đừng có đi trêu chọc vào Võ Hương Hầu, Võ Hương Hầu là một quân tử khiêm nhường.

Có chuyện gì hãy nghĩ kỹ rồi nói. Đừng nghe người ta nói vài câu thì đã rối loạn không đúng mực. Mà nay Đại vương không còn như năm xưa, mà là người của thiên hạ. Chúng ta làm việc nên cẩn thận nhiều hơn, đừng làm hỏng thanh danh của Đại vương.

Lời nói của Biện phu nhân rất ôn hòa nhưng lại mang ý cảnh cáo.

Các nữ nhân vội vàng đồng ý, hàn huyên chốc lát rồi mới cáo từ.

Các nàng đi rồi, Biện phu nhân vẫn ngồi chỗ cũ, trên mặt nàng vẫn là nụ cười thản nhiên như trước, một lát sau vỗ tay, hạ giọng nói:

- Ra hết đi.

Từ sau tấm bình phong phòng khác đi ra ba nữ tử.

Lớn tuổi hơn là bốn mươi, trẻ hơn chừng ba mươi tuổi.

Một người trong đó là mẫu thân của Tào Tiết, Vương Chiêu Nghi. Ba người thi lễ với Biện phu nhân rồi ngồi xuống.

- Vừa rồi lời họ nói đều nghe được chứ?

Wương Chiêu Nghi tiếp tục làm hũ nút, ngậm miệng không nói.

Nhưng một nữ tử vô cùng quyến rũ, khuôn mặt mang đầy nét phong tình, dịu dàng nói:

- Chỉ là một đám ngu xuẩn, tỷ tỷ để ý làm gì?

Nữ tử này là Trâu phu nhân.

Chính là thím của Trương Tú, chính là Trâu phu nhân đã từng ở bên Tào Tháo khi thất bại tại Uyển Thành.

Sau khi Tào Tháo bình bại, Trâu phu nhân theo Tào Tháo tới Hứa Đô. Trong nháy mắt, đã qua hơn mười năm nhưng vẫn thùy mị thướt tha, quyến rũ động lòng người như trước. Qua tuổi ba mươi tuổi lại như đào mặt chín cây khiến người ta thêm nhỏ dãi. Tuy rằng không có con nhưng lại là nữ tử được Tào Tháo yêu thích nhất.

Mà nữ tử kia họ Đỗ. Vốn tên là đỗ nguyên, tuy nhiên mọi người đều thói quen gọi nàng là Đỗ phu nhân.

Tuổi nhỏ nhất, mới hai mươi tám, cũng vô cùng quyến rũ, nhưng ở trong sự quyến rũ lại có khí chất lạnh lùng diễm lệ.

Nàng vốn là vợ của Tần Nghi Lộc, bộ tướng của Lã Bố, sau này được Tào Tháo coi trọng, nạp làm thiếp thất.

Trong dã sử đời sau có cách nói như này: Quan Vũ cười ngựa đi ngàn dặm là vì nữ tử họ Đỗ này. Vốn Quan Vũ coi trọng đỗ thị, từng thỉnh cầu Tào Tháo sau khi phá được Lã Bố muốn lấy đỗ thị làm vợ, Tào Tháo cũng đồng ý rồi. Nào ngờ Tào Tháo tuy rằng đồng ý nhưng lại hiếu kỳ, đỗ thị này có bản lĩnh gì khiến Quan Vũ ý chí sắt đá động lòng? Vì thế sau khi bắt đỗ thị làm tù binh đã đến thăm, vừa nhìn thấy Tào Tháo cũng lập tức động lòng liền nạp Đỗ thị làm thiếp thất.

Cuối cùng, Quan - Tào bất hòa...

Đỗ thị có một con trai, tên là Tần Lăng, năm nay mười hai tuổi.

Tuy không phải thân sinh cốt nhục của Tào Tháo nhưng Tào Tháo lại vô cùng yêu thích Tần Lăng.

Tần Lăng này văn võ song toàn, võ nghệ giỏi, cưỡi ngựa bắn cung thành thạo. Sau khi Đỗ thị đi theo Tào Tháo cũng rất khiêm tốn. Mặc dù không được Tào Tháo yêu thích như Trâu thị, nhưng cũng rất được Tào Tháo coi trọng.

Mấy nữ nhân này đều không có căn cơ!

Biện phu nhân thống lĩnh trong nhà, luôn phải có chút giúp đỡ.

Đỗ phu nhân bình tĩnh, Trâu phu nhân mạnh mẽ, Vương Chiêu Nghi vì liên quan đến Tào Tiết nên cũng rất thân cận với Biện phu nhân. Có ba người này trợ giúp, Biện phu nhân cũng là có chút lôi kéo đối với ba nữ nhân này.

- Chỉ là có người sau lưng xúi giục.

Đỗ phu nhân đột nhiên mở miệng:

- Nếu không như thế sao đột nhiên tất cả đều chạy tới muốn tỷ tỷ ra mặt?

- Ý muội muội là...

- Đơn giản một hòn đá ném hai chim.

- Xin chi giáo cho?

Đỗ phu nhân ngẩng đầu, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng xinh đẹp lại nở nụ cười lạnh.

- Chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự không nhìn ra sao?

Là có n gười muốn tranh quyền hậu cung này với tỷ tỷ, đồng thời ly gián quan hệ giữa tỷ với Võ Hương Hầu.

Ai cũng biết thế tử với Võ Hương hầu có quan hệ thầy trò.

Nếu tỷ tỷ ra mặt chỉ sợ sẽ làm quan hệ giữa thế tử và Võ Hương hầu nảy sinh rạn nứt. Đến lúc đó người nào được lợi? Nếu tiểu muội đoán không sai, chỉ sợ giờ phút này trong phủ Võ Hương hầu kia đã có khách đến.

Biện phu nhân nghe xong mỉm cười!

- A Nguyên nói rất đúng. Vậy muội nói xem ta nên làm gì ứng phó?

- Về chuyện này, nếu tỷ tỷ ra mặt sẽ đắc tội với Võ Hương Hầu, không ra mặt thì lại cho là ngu xuẩn, cũng không hay.

Cho nên, tiểu muội cảm thấy, tỷ tỷ không ngại đi phủ Võ Hương hầu một chuyến.

Lấy danh nghĩa là hỏi tội nhưng kỳ thật là lôi kéo Võ Hương hầu, tỏ ra thái độ ngốc nghếch cũng được nhưng thật sự đảm đương không nổi.

- Vậy muội nói xem ta dùng có gì để đến đó?

Đỗ phu nhân trầm mặc !

Nhưng Trâu phu nhân lại có chút không kiên nhẫn, trừng mắt với Đỗ phu nhân một cái, quay sang nói với Biện phu nhân:

- Tỷ tỷ, không dối gạt tỷ, a Nguyên có chút tư tâm, còn muốn tỷ tỷ thành toàn cho... Tỷ tỷ cũng biết, Nguyên Minh đã mười ba, sang vài năm nữa là kịp quán, rồi vương phủ tự lập môn hộ ...Mặc dù Đại vương yêu thích Nguyên Minh nhưng Nguyên Minh chưa có công lao gì, lại không có ai giúp đỡ. Trước đó vài ngày a Nguyên có nói với muội việc này, nhưng muội cảm thấy không bằng đến làm môn hạ của Võ Hương hầu học hỏi rèn luyện.

Thứ nhất có thể tăng thêm kinh nghiệm.

Thứ hai quan hệ giữa thế tử và Võ Hương hầu rất tốt, tương lai thế tử chắc cần nhiều người trợ giúp.

Còn thứ ba, Võ Hương hầu tài học hơn người, là đại gia binh pháp đương thời, Nguyên Minh có thể là môn hạ của Võ Hương hầu, cũng là một cơ duyên. A Nguyên cũng đồng ý nhưng lại không có cách nào, mong tỷ tỷ thành toàn.

Nguyên Minh, cũng chính là Tần Lăng.

Tự “Nguyên Minh” này là do Tào Tháo tặng cho, có thể thấy Tào Tháo yêu quý cậu ta như nào.

Biện phu nhân nghe vậy mỉm cười.

- A Nguyên, đều là tỷ muội trong nhà, có gì mà không thể nói?

Không bằng như này, ngày mai ta đến phủ Võ Hương hầu, sẽ nói chuyện này với hắn. Chắc Võ Hương hầu cũng phải nể mặt ta, hắn là không vấn đề gì lớn. Nhưng có chuyện ta lại muốn nói cho a Nguyên biết, Nguyên Minh đến làm môn hạ của Võ Hương hầu không khó, nhưng theo ta được biết, Đại vương rất trọng dụng Võ Hương hầu, cho nên đến lúc đó chưa chắc Võ Hương hầu sẽ ở lại Nghiệp thành, và rất có khả năng Nguyên Minh sẽ...

Đỗ thị rất sủng ái Tần Lăng, nên không cần phải nói năng rườm rà.

Nghe Biện phu nhân nói như thế, Đỗ thị mừng rỡ, vội vàng đứng dậy cảm ơn.

Trên lịch sử, Tần Lãng là đi theo Tào Phi, sau đó trở thành Tào Ngụy Lương Đống. Mà nay tào Phi đã chết, Tần Lãng cũng đã lớn, cần phải có một người làm chỗ dựa nâng đỡ lên. Tào Bằng là một chỗ dựa vững chắc, đồng thời cũng là một cây cầu, thông qua Tào Bằng có thể thắt chặt liên hệ với Tào Chương.

Mà liên minh giữa Đỗ phu nhân và Biện phu nhân cũng sẽ càng thêm củng cố.

Đây là một cục diện hai bên cùng thắng, sao Biện phu nhân có thể từ chối?

Nàng không phải một nữ tử tài học cao thâm, cũng không phải là thiên kim nhà quyền quý xuất thân cao quý, sinh là dân đen, lớn lên cũng là dân đen, nhưng Biện phu nhân lại biết lôi kéo lòng người hơn Hoàn phu nhân.

Trước kia, bởi vì Biện phu nhân vì Tào Bằng là thầy của Tào Xung, tạo nên uy hiếp đối với Tào Phi, cho nên có chút đối địch với Tào Bằng. Nhưng từ lúc Tào Phi bỏ mình, mà Tào Chương quật khởi, cũng khiến cho Biện phu nhân, một lần nữa hiểu rõ Tào Bằng hơn. Nàng biết rõ, nếu không có một lực lượng lớn mạnh ủng hộ, Tào Chương gặp phải rất nhiều khó khăn.

Nghĩ lại, bên trong văn võ cả triều, không thể nghi ngờ Tào Bằng là người chọn thích hợp nhất!

Tiểu Hoàn, tuy người có thủ đoạn giỏi, nhưng trên đời này không phải ai cũng là kẻ ngốc.

Người thông minh, lại sai ở chỗ quá thông minh. Đúng như lời a Phúc nói, người quá thông minh sẽ có lúc bị cái thông minh này phản lại tính mạng. Người cho là ta không nhìn ra người ở sau lưng quấy rối sao? Ta vốn không muốn tranh chấp với người, nhưng nếu người ra chiêu, ta cũng không thể yếu thế!

Trên mặt Biện phu nhân nở nụ cười tươi cổ quái.

Chớp mắt đã chính ngọ.

Hoàn Lang vẫn không có hành động gì, dường như đã hạ quyết tâm không đến nhà xin lỗi.

Tào Bằng thì ở trong nhà yên lặng chờ đợi.

Vương Bình, Hướng Sủng đã triệu tập tám trăm Bạch đà binh chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Bố đây đã nói: người không đến xin lỗi, bố đánh tới cửa, hủy tòa nhà của người!

Ta Tào a Phúc, mặc kệ như nào đều là nói được thì làm được... Cho dù) thiên Vương lão tử đến, cũng không ngăn được ta.

Kkkhông khí bên trong phủ Võ Hương hầu có chút khẩn trương.

Tào Cấp nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Tào Bằng, định ngăn cản nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

- Khuyên nhủ tiểu đệ của con đi.

Trương phu nhân cũng rất lo lắng, muốn Tào Nam ra mặt.

Nhưng Tào Nam lại cười, hạ giọng nói:

- Mẫu thân, mẹ đừng lo lắng, a Phúc lớn rồi, làm việc tự có chừng mực.

- Nhưng...

- Mẫu thân quên rồi sao, năm xưa con bị Phục Quân chém vào đùi, bộ dáng a Phúc như nào?

Tính tình của nó nhìn có vẻ rất dịu dàng, nhưng bên trong lại dữ dằn kiên cường. Chuyện gì đã quyết định thì ai cũng ngăn không được. Chuyện này, chúng ta đừng nhúng tay, đây là vấn đề mặt mũi của phủ Võ Hương hầu, quả quyết không nhượng bộ được.

A Phúc là trọng thần trong triều, thành lập vô số công huân.

Nếu cứ để một tên vô lại cười trên cổ mà không có phản ứng, ngày sau người Tào phủ ta đi ra ngoài, đều phải cúi người ba phần. Còn về phần phía bên Vương thúc, mẹ càng không cần lo lắng. Nếu Vương

thức thật sự muốn nhúng tay thì tối hôm qua đã phái người đến rồi. Nhưng hiện tại Vương thúc chậm chạp không có hành động, đã chứng minh điều đó.

Vài năm làm phu nhân của Thái Thú, tầm mắt của Tào Nam đã không còn là người phụ nữ nhỏ bé bình thường chân tay co cọng bị khinh thường ở Đặng thôn Cức Dương kia nữa. Trương phu của nàng, tiểu đệ của nàng đều đã trở nên nổi bật. Tùy Đặng Tắc nhiều năm ở Hà Đông, kiến thức của Tào Nam có thể nói vượt xa lão phu nhân.

Con gái đã nói vậy, lão phu nhân đành phải im lặng, kéo Tào Cấp chạy vào trong phật đường nhà mình để cầu nguyện, hy vọng không gây ra tai họa gì lớn.

Liên quan đến, Thái Diễm, Hoàng Nguyệt Anh, Hạ Hầu Chân, Bộ Loan, Quách Hoàn, Chân Mật và Tôn Thượng Hương cũng đều bị triệu tập lại đây. Còn có mấy đứa trẻ Tào Oản, Tào Dương, Tào Doãn, Tào Duệ cũng đều bị gọi vào phật đường.

Phật đường nho nhỏ, lập tức trở nên chật chội.

Tiếp sau, ngay cả Kiều phu nhân cũng mang theo Tôn Thiệu và hai con gái đến tụng phật cầu nguyện theo lão phu nhân.

- Công tử, đến chính Ngọ rồi.

Tào Bằng ở công đường đứng thẳng người lên.

- Nếu Hoàn Lang không biết xấu hổ, vậy đừng trách ta không khách khí.

Ngay lúc hần chuẩn bị xuất phát, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng la:

- Đông Hương hầu cầu kiến!

Đông Hương hầu, Tào Xung?

Tào Bằng hơi sững sốt, chau mày lại.

Hần và Tào Xung từng có một thời gian tốt đẹp, nhưng từ lúc Tào Xung lớn lên, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện về Chu Bất Nghi, giữa Tào Bằng và Tào Xung đã xảy ra vết rạn không thể hàn gắn.

Sau đó, Tào Bằng chinh chiến bên ngoài đã dần dần thiếu liên hệ với Tào Xung.

Thỉnh thoảng có thư từ qua lại, nhưng đều là ứng phó ngoài mặt, chứ không còn tình cảm thân mật khăng khít như ngày trước nữa.

Thậm chí ở mức độ nào đó mà nói, khoảng cách hai người càng lúc càng lớn.

Mà nay Tào Xung đột nhiên đến...

Tào Bằng nheo mắt lại, hiện lên tia lạnh lạnh.

Tối thật đúng lúc.

- Cho mời!

Hần trầm giọng nói.

- Công tử, vậy Bá Long và Tử Quân...

Người lập tức đi thông báo hai người đó cứ theo hành động như thường lệ mà làm.

Mã Tắc đáp lại một tiếng, lập tức lui ra.

Còn Tào Bằng thì sải bước, đi ra phòng khách.

Thương Thư, nhiều năm không gặp, người vẫn thích giờ trò khôn vặt vậy sao?

Trong nội tâm hần khe thở dài, có chút buồn bã thất vọng. Từ giờ khắc này, quan hệ thầy trò giữa hần và Tào Xung đã không còn sót lại chút gì!

Ý đồ đến đây của Tào Xung, sao Tào Bằng không hiểu?

Hắn đi ra trước cửa phủ, thấy Tào Xung đã ở trên cửa bậc. Nhiều năm không gặp, Tào Xung đã có bộ dáng tiểu đại nhân, không còn khí chất non nớt như năm trước nữa. Quần áo màu xanh càng tăng thêm khí chất hơn người của y. Tuy rằng không cao lớn nhiều nhưng lại có phong thái nho nhã.

Nhìn thấy Tào Bằng, vẻ mặt Tào Xung cũng vui mừng.

Y bước nhanh tiến lên, chấp tay nói:

- Tào gia ca ca, đã lâu không gặp? Nghe nói ca ca đến đây, Thương Thư đã muốn gặp nhưng bởi vì trong người bận nhiều việc nên cứ trì hoãn mãi, xin ca ca đừng trách.

Nếu Tào Chương gặp Tào Bằng thường hành lễ thầy trò.

Cho dù năm xưa y chỉ là người góp vào cho đủ số được Tào Bằng dạy nhưng trên lễ tiết trước sau vẫn luôn tôn kính Tào Bằng.

Lễ thầy trò luôn làm trước rồi sau đó mới là tình cảm huynh đệ.

Nhưng Tào Xung...

Năm đó thật sự ở trước mặt Tào Tháo đã làm lễ bái sư, mà nay toàn bộ quan hệ thầy trò đã không còn.

Trong lòng Tào Bằng vô cùng buồn đau.

Nhưng trên mặt vẫn tươi cười:

- Thương Thư, gần đây khỏe chứ?

Hai người qua màn chào hỏi liền đi vào đại sảnh ngồi xuống.

- Nghe nói hôm qua các chị dâu bị kinh hải, cho nên Thương Thư tới thăm.

- Hiền đệ có tâm ... chỉ là hạng người rần chuột, chưa đến mức kinh hải nhưng cũng làm họ mất vui.

Thật ngại quá, lúc này các nàng đang ở phạt đường tụng kinh, ta sẽ không gọi các nàng đến bái kiến.

“Người tới thăm thật lòng sao?”

Hay là người tới xin lỗi cho Hoàn Lang?

Nếu người tính toán như vậy, đương nhiên sẽ sớm đến chứ không phải vào đúng lúc này đến nhà...

Người không phải tới thăm ta, mà là đến ngăn chặn ta!

Chẳng lẽ, người thực sự nghĩ rằng ta không nhìn ra tâm tư của người sao?

Người rõ ràng là đến đánh vào mặt ta...”

Nếu Tào Xung sớm đến, nói không chừng Tào Bằng sẽ bỏ qua cho cha con Hoàn Lang. Nhưng y lại cố tình gỡ trò chọn thời điểm này để đến, nói dễ nghe, là người đến thăm hỏi, nói khó nghe, là người đến ngăn chặn ta.

Tào Bằng đã thề độc phải giáo huấn Hoàn Lang.

Nếu làm không được, tất nhiên sẽ bị người chê cười. Tào Xung đến nhà, chẳng những ngăn cản Tào Bằng, còn có thể chứng tỏ năng lực của y với mọi người. Nhưng trong mắt Tào Bằng, trò khôn vặt này của Tào Xung căn bản chẳng đáng gì. Người cho là người ngồi ở chỗ này thì ta không làm gì được sao? Thương Thư, người đã quên lúc trước ta đã đối phó cha con Phục Hoàn như nào. Lúc trước ta dám chém cha con Phục Hoàn, thì hôm nay ta dám đốt cả thôn trang của Hoàn Lang.

Được rồi, nếu người muốn diễn trò, ta đây diễn trò với người!

Tào Bằng thâm thở dài.

Chỉ có điều trò này diễn xong giữa chúng ta đã không còn đường lui nữa.

Tào Xung trò chuyện dẫn chứng kinh điển sách vở, biểu hiện tài học phi phạm.

Nói thật ra, gien văn thanh của cha con Tào gia đều vô cùng phát triển. Tào Tháo thì không cần phải nói, là người khai sáng văn phong Kiến An có tác phẩm như “Chu công thổ bộ”, “Thiên hạ quy thuận”, có thể nói là khí thế vô biên; Tào Thực thì có “Lạc thần phú”, “Đồng Tước đài phú”, cùng với “Thất bộ thi” lưu truyền thiên cổ:

“Chữ đậu nhiên đậu ki,

Đậu tại phủ trung khắp,

Kham xưng phong hoa tuyệt đại.”

Ngay cả Tào Phi cũng là tài văn chương phong lưu, nhân tài kiệt xuất thời đại này.

Trên lịch sử, Tào Xung chết sớm, cho nên không có tác phẩm gì nổi tiếng.

Nhưng hiện xem cách nói năng của y cho thấy, đích thật là kế thừa gien của lão Tào, không giống bình thường...

Tào Bằng nhìn hẩn, trên mặt luôn mỉm cười nhưng trong lòng lại cực kỳ phiền muộn.

Mặc kệ như thế nào, dù gì cũng có chút tình nghĩa thầy trò. Không lâu trước đó, Tào Xung là hy vọng mà Tào Bằng ký thác, để y đọc “Hồng phạm”; để y đọc “Thực hóa chí”; thậm chí làm thơ cũng là lý tưởng mà Tào Bằng ký thác.

Nhưng mà, quan hệ này lại mỏng manh như thế.

Chỉ trong thời gian ngắn đã tan biến không còn sót lại chút gì.

Chỉ không biết khi y biết được mình đốt diên trang của Hoàn Lang thì sẽ có thái độ như nào?

Chắc là sẽ rất nhanh được biết thôi!

Tào Bằng không ngại đông kéo tây xé với Tào Xung, thời gian chậm rãi trôi qua, chợt thấy có một người tiến vào thì thâm bên tai Tào Xung vài câu, sắc mặt Tào Xung lập tức thay đổi. Về hăng hái nói chuyện lập tức biến mất hầu như không còn, y quay sang nhìn Tào Bằng, cảm xúc trên mặt cực kỳ cổ quái.

- Thương Thư, không còn sớm, về nhà đi.

Tào Bằng đứng lên, hòa nhã nói:

- Chắc hiện tại người cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm việc quá vất vả.

Người theo ta ba năm, hiểu rõ tính tình của ta.

Con người của ta, làm việc chưa bao giờ so đo hậu quả, rất giỏi làm ruộng tại quê. Nhưng ai đắc tội với ta, ta tuyệt đối không bỏ qua. Những lời ta từng nói cũng tuyệt đối không bao giờ thay đổi. Trở về đi, nói lại với phu nhân, mong phu nhân thứ lỗi, ngày khác ta sẽ đến nhà xin lỗi phu nhân.

Giọng nói Tào Bằng vô cùng ôn hòa.

Nhưng Tào Xung nghe thì lại vô cùng chướng tai!

Y đột nhiên cảm thấy mình giống như một thằng hề giở đủ trò nhưng người ta căn bản không coi ra gì.

Không có thực lực, mọi thủ đoạn khôn vặt đều là giả.

Tào Xung nhìn vẻ tươi cười trên mặt Tào Bằng đột nhiên đứng dậy, cúi người thi lễ:

- Đa tạ thầy đã dạy bảo.

Đây chỉ sợ cũng là bài học cuối cùng Tào Bằng dạy Tào Xung.

Ý nghĩa chân chính, bài học cuối cùng.

Cái thi lễ này của Tào Xung, Tào Bằng chỉ thâm than trong lòng, lắc lắc đầu, không nói gì.

Tào Xung tức thì cáo từ rời đi.

Đúng lúc Mã Tắc từ bên ngoài tiến vào, Tào Bằng cũng không còn lòng dạ nào đi hỏi tình hình Hoàn Lang kia như nào.

- Ấu Thường, lấy ngựa cho ta.

Tâm trạng hần có chút bức bối bước ra Hầu phủ.

Đã sớm có người dắt sư hổ thú đến, Tào Bằng xoay người lên ngựa đi ra ngoài thành. Mã Tắc vội vàng đi theo Tào Bằng, trước khi đi cũng sai người thông báo Sa ma Kha và Triệu Vân. Mặc kệ nói như thế nào, để một mình Tào Bằng rời khỏi vẫn có chút nguy hiểm. Thân là Nha tướng thân vệ của Tào Bằng, Sa ma Kha và Triệu Vân phải có một người đi theo.

Tầng hai trên Tử Thần các, Tào Tháo xoay người từ trên giường ngồi dậy, duỗi thắt lưng.

- Thật sự a Phúc đốt đền trang Hoàn Lang sao?

Việt Bàn vội đáp:

- Vâng...nô tì chỉ nghe nói, chưa đi xem. Tuy nhiên cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ đốt mấy gian phòng ở, đánh thương vài người, nhưng không có ai chết.

Tào Tháo mỉm cười:

- Tiểu tử khốn kiếp này lại không đổi được tất xấu bộp chộp của mình.

Trầm ngâm một lát, ông hỏi:

- Vậy người bên ngoài nói thế nào?

- Nhiều cách nói, có người nói Hoàn Lang gieo gió gặt bão, có người nói Võ Hươu hầu khá hống hách.

- Ồ, có chút hống hách!

Tào Tháo khẽ nhếch khóe miệng lên:

- Hống hách như thế, không thể không phạt.

Như vậy đi, người đi một chuyến đến phủ Võ Hươu hầu, nói quả nhân phạt hần một năm bổng lộc để bồi thường. Dù sao cũng là tài sản người ta, hần sao có thể nói đốt là đốt? Còn nữa, cảnh cáo hần thành thật một chút, nếu không quả nhân sẽ bắt hần quay về Hứa Đô, để hần một năm không được đoàn viên.

- Vâng!

Việt Bàn thầm mỉm cười.

Đây mà gọi là trừng phạt sao?

Một năm bổng lộc?

Có lẽ đối với quan viên bình thường mà nói, sự trừng phạt này khá nghiêm trọng, nhưng với Võ Hươu hầu mà nói, có là gì chứ? Ai cũng biết, vị Võ Hươu Hầu này là điểm kim thánh thủ, một ngày thu vào đâu vàng, căn bản không quan tâm chút bổng lộc này. Nghe nói, Tào Hồng trở về hai ngày này, tìm người khắp nơi, nói là phải làm một chuyện lớn.

Mà bàn tay đẩy phía sau nghe nói đó là Võ Hươu hầu!

Trong triều đã có không ít người tỏ vẻ nguyện ý tham dự trong đó...Việt Bàn là một người không có tư cách, lại càng không có tài lực, nếu không thì cũng muốn ...

Tuy nhiên bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Đại vương tin cậy và sủng ái Võ Hươu hầu đến tột đỉnh rồi.

Trong lòng Việt Bàn như có chủ ý, nhất định phải qua lại với Võ Hươu Hầu.

Cho dù không thành bằng hữu cũng đừng giống như cha con Hoàn Lang kia đắc tội với Tào Bằng.

Thật không ngờ sau khi Việt Bân đi rồi, Tào Tháo ngồi xuống bàn học, chậm rãi viết xuống ba cái tên Tào Chương, Tào Thực và Tào Xung. Rất lâu sau, ông đột nhiên cầm bút nhúng mực quệt ngang lên cái tên Tào Xung, để lại trên đó một vệt mực thô nét!

- Khôn vặt, không làm được việc lớn...

Tào Tháo đứng dậy đi đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra.

Nhìn chim hót líu lo bên ngoài, ông lại không kìm nổi khe khẽ thở dài...

644. Chương 712: Vô Đương Phi Quân

Điền trang của Hoàn Lang bị phá hủy gần như không còn.

Phòng xá bị đốt hơn phân nửa, còn có gần trăm người bị đánh thương. Hoàn Lang tức giận ngày hôm sau trên triều đã buộc tội Tào Bành, nào ngờ văn võ cả triều không ai đứng ra hưởng ứng.

Ngược lại còn có người đứng ra chỉ trích Hoàn Lang hoành hành ngang ngược ở Nghiệp Thành.

Từng tập chứng cứ dày cộp đặt trước mặt Hoàn Lang, Tào Hồng âm trầm nói:

- Nếu không xem tên còn tưởng là Đồng Trác sống lại. Uy phong lệnh lang thật lớn, coi Nghiệp đô này là hậu viện nhà mình sao?

Lời này nếu từ người khác nói cũng không được coi là gì.

Nhưng Tào Hồng thì khác hẳn, y là cận thần tâm phúc của Tào Tháo, lời nói giết tâm đến cực điểm khiến Hoàn Lang toát mồ hôi lạnh.

Cùng ngày, Tào Tháo hạ chiếu bãi chức Tả Trung Lang Tướng của Hoàn Lang, lập tức về Hứa Đô, không được ở lại Nghiệp Thành, đây chẳng khác nào đuổi Hoàn Lang ra khỏi trung tâm quyền lực, ngày sau muốn quay lại Nghiệp Thành chỉ sợ khó khăn rất lớn.

Từ lúc Hoàn Lang bị bãi chức quan, sự việc cũng được sáng tỏ.

Ngày đó, Tào Bành nhập Vương Đô bái kiến Biện phu nhân, dưới sự giới thiệu của Biện phu nhân đã phong Tần Lăng làm Tướng quân phủ lệnh ngự sử. Thành viên tổ chức của Tào Bành trước mắt có nhiều chỗ trống, cho nên bố trí một chỗ cho Tần Lăng cũng không coi là chuyện lớn gì. Đồng thời cũng xem như là tạo mặt mũi cho Biện phu nhân.

Thời gian một ngày trôi qua, bất giác đã qua mười lăm.

Tào Cấp trở về Hứa Đô, Tào Nam cũng muốn đi Tịnh Châu hội hợp với Đặng Tắc.

Lúc khởi hành, Tào Nam phó thác con út Đặng Vọng cho đám người Thái Diễm, xin bọn họ quan tâm đến. Phương bắc lạnh khủng khiếp, mà Đặng Vọng còn nhỏ, sợ sống không quen. Tuy nhiên Quách Dục lại không đi theo mà ở lại Nghiệp Thành.

Nàng đang mang thai, lần này trở về là để sinh nở.

Cho nên chỉ một mình Tào Nam đi còn toàn bộ mẹ con Quách Dục và Đặng Toàn đều ở lại Nghiệp Đô. Mặc kệ thế nào, Quách Hoàn là em gái của Quách Dục, ở lại Nghiệp Đô cũng tiện chăm sóc, đám người Thái Diễm đương nhiên cũng không phản đối.

Ngày hai mươi mốt tháng giêng, lão phu nhân quyết định trở về Huỳnh Dương.

Đi theo có ba người Hạ Hầu Chân, Bộ Loan, Chân Mật.

Lão phu nhân nhớ điền trang Huỳnh Dương, hơn nữa cũng không thích không khí tại Nghiệp Thành.

Nghiệp Thành phồn hoa hưng thịnh không bằng Hứa Đô, cũng không bằng Trường An và Lạc Dương; nhưng không khí có chút áp lực, mỗi ngày đều sẽ xảy ra nhiều việc, khiến người ta cảm thấy khẩn trương. Đồng thời lão phu nhân nghe nói năm đó khi phá Nghiệp Đô thành, Tào Tháo từng hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, tắm máu Nghiệp Đô, ước chừng có bốn vạn người chết oang chết uống.

Một tòa thành trì như vậy đương nhiên khiến lão phu nhân cảm thấy không thoải mái.

Vì thế sau khi bà yêu cầu, Tào Bằng đành phải đồng ý.

Cũng may Huỳnh Dương cách Nghiệp Đô cũng rất gần Hứa Đô, bất kể là Tào Bằng hay là Tào Cấp đều tiện lui tới.

Chỉ có điều khi mẫu thân đi rồi vẫn khiến Tào Bằng cảm giác có chút mất mát.

Sau khi hẩn khẩn cầu Tào Tháo đã tiễn thẳng lão phu nhân qua Hoàng Hà, đến Diên Tân rồi mới quay về Nghiệp Đô.

Trước khi chưa tay, hẩn dặn dò ba người Hạ Hầu Chân nhất định phải quan tâm nhiều tới lão phu nhân.

- Quân hầu, từ lúc làm Tư Đãi Giáo Ủy đến nay vì sao Đại Vương vẫn không an bài gì? Chẳng lẽ cứ thủ ở Nghiệp Đô hay sao?

Lúc Tào Bằng lên thuyền, đột nhiên Hạ Hầu Chân khê hỏi.

- Chỉ sợ không phải.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, đáp:

- Ta từng hỏi Phụng Hiếu nhưng vẫn chưa có đáp án. Tuy nhiên từ trong lời nói của hẩn thì dường như Đại vương có sứ mệnh quan trọng giao cho ta. Đoán chừng qua một thời gian nữa sẽ hạ chiếu bổ nhiệm.

Nhưng ta thật sự muốn đóng giữ tại Nghiệp Thành, mà đoán chừng Đại Vương chưa chắc đồng ý.

Về phần sẽ phái đi đâu, trước mắt rất khó nói. Nhưng thật ra ta có nghe được phong thanh, nói là Đại Vương chuẩn bị thi hành chế độ Phủ binh tại bốn nơi Lương Châu, Tịnh Châu, U Châu và Tào Châu. Nếu đúng như vậy, chỉ sợ việc bổ nhiệm và chuyện này có liên quan. Vả lại ngẫm nghĩ chắc không lâu nữa là sẽ có tin tức chuẩn xác.

- Quân hầu...

- Ủ?

- Có chuyện muốn thương lượng cùng huynh.

- Phu nhân cứ nói.

Hạ Hầu Châu đỏ mặt, sau khi do dự một chút mới khê nói:

- Đại huynh của muội không muốn ở lại Nghiệp Đô, hy vọng được ra biên ải kiến lập công lao sự nghiệp. Nếu Quân hầu thiếu chức, có thể phái đại huynh muội đi cùng được không? Tuy nhiên nếu khó xử thì thôi. Thiếp thân chỉ thấy đại huynh cả ngày buồn bực, cho nên mới muốn giúp huynh ấy.

Cha mẹ Hạ Hầu Chân chết sớm, chỉ có một ca ca là Hạ Hầu Thượng.

Mà nay Hạ Hầu Thượng làm Tư mã Ngụy quận, phối hợp với Bộ Chất bảo vệ Nghiệp Đô. Nhưng ở trong nội tâm, Hạ Hầu Thượng vẫn khát vọng thành lập công lao sự nghiệp, nhưng lại chưa có cơ hội. Tình cảm huynh muội Hạ Hầu Chân và Hạ Hầu Thượng rất tốt, vì thế mới khẩn cầu Tào Bằng.

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Việc này muội cứ yên tâm, nếu đại huynh nguyện đi theo, ta sẽ không phản đối.

Lúc này Hạ Hầu Chân mới yên tâm.

Lại qua mười ngày, chớp mắt đã đến tháng hai.

Thời tiết chuyển ấm áp, vạn vật sống lại.

Tào Tháo tại Nghiệp Đô cổ vũ dân chúng khai hoang nông canh, rồi sau đó tại mừng tám tháng hai, lần thứ ba phát ra Cử lệnh trọng dụng nhân tài. Từ Kiến An năm thứ mười hai đến Kiến An năm thứ mười lăm, trong thời gian ba năm đã phát ra ba Cử lệnh, khiến thiên hạ chấn động. Vô số hàn môn sĩ tử đều dao động, hưởng ứng.

Nhưng, Cử lệnh trọng nhân tài không hỏi đức hạnh, chỉ hỏi tài năng cũng tạo nên không ít phiền toái.

Vào một ngày, Tào Bằng đang cùng đám người Thái Diễm lấy cây mơ nấu rượu tại hậu hoa viên, đang lúc thưởng thức xuân sắc trong viện, chợt nghe gia thần báo lại:

- Quân Sư Trung Lang Tướng Quách Gia đến thăm hỏi.

Tào Bằng vội vàng đi ra ngoài đón, thấy đám người Quách Gia, Lưu Diệp, Đồng Chiêu đều đến.

Sau khi đón vào thư phòng, Tào Bằng sai người mang rượu lên, rồi sau đó nghi hoặc hỏi:

- Vì sao hôm nay chư công lại cùng nhau đến nhà thăm hỏi vậy?

Quách Gia lộ vẻ âu sầu, hạ giọng nói:

- Đại Vương đã phát ra Cử lệnh trọng dụng nhân tài thứ ba, chắc Hữu Học cũng biết?

- Đương nhiên!

- Đại vương cầu tài như khát, ta đương nhiên cũng cảm nhận và hiểu được.

Chỉ có điều đằng sau Cử lệnh trọng nhân tài này dù gì cũng có chút vấn đề tồn tại. Từ lúc Cử lệnh trọng nhân tài lần đầu tiên được phát ra, đích thật là Đại vương đã mời chào được không ít người tài, nhưng trong đó cũng xuất hiện không ít phiền toái.

Quách Gia nói xong, lấy ra một chồng thư hàm đưa cho Tào Bằng.

Tào Bằng nhận lấy mở ra xem, tất cả đều là báo cáo của quan viên các nơi.

Trong đó có không ít báo cáo nói một số quan viên ăn hối lộ trái pháp luật, sưu cao thuế nặng, cấu kết với cường hào địa phương làm xằng làm bậy.

Đồng Chiêu trầm giọng nói:

- Hữu Học, chỉ có tài mới được trọng dụng đương nhiên là tốt, nhưng trong trường hợp này tốt xấu lẫn lộn, khó tránh khỏi có người tác loạn.

Tài năng, đương nhiên là quan trọng.

Nhưng nếu không có đức hạnh ràng buộc thêm, thì tài năng càng lớn thì điều hại tạo thành càng lớn.

Tấu biểu của Trần Kiểu đưa tới, nói quan viên địa phương làm việc trái pháp luật, mà người nọ là chính là người mà Cử lệnh trọng nhân tài đầu tiên. Người này có tài nhưng đức hạnh thì thiếu. Nếu là phụ quan làm vậy thì thôi, còn có thể có điều ràng buộc, nhưng đây lại là Huyện lệnh một phương, thật sự khiến dân chúng lầm than.

Nhìn ra được Đồng Chiêu có chút mâu thuẫn với Cử lệnh trọng dụng nhân tài.

Mà đám người Quách Gia cũng rất lo lắng với chuyện này.

Trầm ngâm một lát, Tào Bằng nói:

- Ý Chư công là...

- Hữu Học, chúng ta chuẩn bị liên kết dâng tấu chương nói với Đại vương về chuyện này.

Nhân tài lúc này đương nhiên quan trọng, nhưng chỉ trọng mặt tài năng mà không trọng đức hạnh thì không được. Ai cũng biết có đức mà không có tài thì rất tai hại, có tài mà không có đức còn tai hại hơn nhiều. Việc này không thể không cẩn thận.

Tào Tháo vừa mới ban hành Cử lệnh trọng dụng nhân tài lần thứ ba, đám người Quách Gia liền có ý muốn dâng thư phản đối.

Tào Bằng chau mày, sau một lúc lâu hỏi:

- Tuân Thương thư có chủ ý gì?

- Văn Nhượng cũng hiểu việc này không thể không gia tăng đề phòng, nếu không nguy hại quá lớn.

- Vậy các người có phương án gì?

- Việc này...

Quách Gia cười khổ lắc đầu:

- Nếu có phương án thì đâu khó xử như bây giờ?

Chỉ có tài mới được trọng dụng!

Điều này nghe có vẻ rất đơn giản nhưng thực tế phiền toái rất lớn.

Có tài không có đức, và có đức không có tài, đến cuối cùng cái nào ưu cái nào kém chỉ sợ khó mà nói rõ ràng. Tào Bằng biết, ngoại trừ phương diện này ra, còn có một việc, đó là sự lo lắng của thế tộc quyền quý. Một số lượng bất đầu sa sút chắc chắn tạo thành lợi ích xói mòn đối với nhà quyền quý thế tộc. Quan hệ giữa Tào Táo và thế tộc rất tinh tế, là lợi dụng lẫn nhau, cũng đề phòng lẫn nhau, cho nên cứ giằng co một chỗ, phiền toái rất nhiều.

Tào Bằng nói:

- Việc này tốt nhất là nên thận trọng.

Đại Vương vừa mới phát Cử Lệnh trọng dụng nhân tài thì đã dâng tấu chương muốn Đại vương hủy bỏ, chẳng phải là sự thay đổi xoành xoạch càng khiến người khác không phục? Sẽ không coi mặt mũi Đại Vương ra gì. Việc này tốt nhất là đợi chút thời gian nữa, đồng thời nghĩ biện pháp giải quyết thích đáng, nếu không cứ mạo muội dâng tấu, sợ làm không tốt, ngược lại còn khiến mọi người không vui.

Quách Gia nhíu mày:

- Vậy quan viên này phải giải quyết thế nào?

- Trước khi có cách giải quyết thích đáng ra thì ta nghĩ trước tiên là xử lý việc chứ không xử lý người mới là thượng sách.

Tăng mạnh giám thị, nếu bắt gặp quan viên tại xã ăn hối lộ trái pháp luật, độc hại dân chúng, lập tức dùng khổ hình xử trí. Dù chưa nhất định hoàn toàn ngăn chặn được, nhưng cũng có thể kiềm chế được, Chư công nghĩ thế nào?

Đám người Quách Gia cũng bất đắc dĩ nghe theo Tào Bằng.

Bởi bọn họ biết mạo muội dâng tấu thư chưa chắc đã có hiệu quả lý tưởng.

Đặc biệt từ lúc Tào Tháo lên làm Ngụy Vương, càng giữ mặt mũi nhà mình. Việc này trước thì phát Cử lệnh trọng dụng nhân tài, sau thì thủ tiêu, chẳng phải là hành vi đả kích mặt mũi trắng trợn? Chủ ý của Tào Bằng đích thật là phương pháp tốt nhất. Mấy người Quách Gia, Đồng Chiêu nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

- Mặt khác, để giám sát quan viên, hãy nhanh chóng thiết lập luật pháp để dễ làm việc.

Về phần thao tác như thế nào còn xin chừa vị chung tay nghĩ cách. Bằng không rành việc này lắm, nên sẽ không tham dự vào.

- Ừm, việc đó cũng chỉ có thể như thế.

Kỳ thật trong lòng Tào Bằng lúc này đã hiện ra năm chữ: Cửu phẩm công chính chế!

(Chế độ cửu phẩm công chính)

Điều này hoàn toàn giữ gìn được chế độ lợi ích thế tộc, lúc đầu thi hành, ở mức độ nhất định sẽ giải quyết được hiện tượng tốt xấu lẫn lộn xuất hiện trong Cử Lệnh trọng dụng nhân tài. Đồng thời ở mức độ lớn sẽ giữ được lợi ích thế tộc. Nhưng thời sau này, chế độ cửu phẩm công chính trở thành đồ chơi của thế tộc. Cái gọi là thượng phẩm không có hàn sĩ, hạ phẩm không có sĩ tộc, ở mức độ lớn cũng vốn là chế độ này.

Người thiết lập chế độ cửu phẩm công chính là Trần Quân.

Mà bản thân Trần Quần xuất thân từ nhà quyền quý, nên đương nhiên phải suy xét cho lợi ích của thế tộc thế phiệt.

Tuy nhiên hiện nay khoảng cách chế độ cửu phẩm công chính do Trần Quần đề xuất còn cách mười năm.

Người tham gia chế định này bao gồm những phần tử tinh anh của thế tộc và hàn môn nên ở mức độ nào đó chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề này. Quách Gia, Giả Hủ đều là những sĩ tử đại diện cho hàn môn, mà Tuân Úc, Đồng Chiêu thì thuộc nhân vật kiệt xuất của nhà quyền quý. Hiện giờ xung đột giữa hàn môn và thế tộc còn chưa nghiêm trọng, ví dụ như Quách Gia và Tuân Úc lại là bằng hữu vô cùng tốt, có thể chứng minh một số ít tình huống...

Song phương hợp tác cùng đi đến một chế độ chế định để giữ gìn lợi ích song phương, đồng thời có thể đạt được mục đích, không phải là không thể làm được.

Nhưng thật ra Tào Bằng có lòng nghĩ đến nhưng lại ngẫm nghĩ, tuy hắn biết khái niệm chế độ cửu phẩm công chính này, nhưng lại không rõ nội dung trong đó. Còn nữa, hắn cũng không phải chuyên gia hiểu luật pháp đại Hán, nên tốt nhất là hắn không tham gia vào.

Mâu thuẫn giữa hàn sĩ và con cháu thế tộc vẫn còn một cách giải quyết khác, đó là khoa cử.

Nhưng Tào Bằng lại hiểu rất rõ hình thái xã hội hiện nay, điều kiện khoa cử chưa đúng lúc. Người đọc sách trước sau chỉ có một bộ phận nhỏ, hoàn toàn chưa đạt tới điều kiện khoa cử. Biện pháp tốt nhất là gia tăng xây dựng thành lập thư viện, bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài, dần dần sẽ tạo thành điều kiện chín muồi.

Tuy nhiên việc này cần một quá trình, khó có thể thành công ngay được.

Di chuyển Thư viện Phù Hí Sơn là một thử nghiệm của Tào Bằng.

Tiếp theo, hắn có thể ở từng nơi Hà Tây, Nam Dương, Từ Châu từ từ thi hành mở khoa cử.

Có lẽ mười năm, hoặc hai mươi năm, thậm chí lâu hơn.

Chỉ cần liên tục thực hiện thì có một ngày sẽ đạt được mục đích cuối cùng.

Đám người Quách Gia thảo luận thật lâu với Tào Bằng cho đến khi trời tối mịt mới cáo từ ra về.

Lúc lên đường, Quách Gia cố ý đi chậm vài bước, kéo tay Tào Bằng, khẽ nói:

- A Phúc, ta có chuyện muốn nhờ.

- Chuyện gì?

- Tiểu Dịch học đã hoàn thành, đã xuất ra khỏi thư viện Phù Hí Sơn, hiện giờ đang ở trong nhà chưa bố trí việc gì.

Văn Nhược nói có thể để nó đi Thượng Thư phủ làm việc, Đại vương cũng nói có thể tới Tào mười ba để rèn luyện. Nhưng ta cảm thấy tiếp xúc với trung tâm triều đình quá sớm không tốt cho tiểu Dịch. Nó chưa có kinh nghiệm, liều lĩnh gia nhập vào trung tâm triều đình, ngược lại sẽ không hay. Cho nên ta nghĩ để nó theo người học tập, là học trò của người, chẳng biết có được không?

Quách Dịch mà Quách Gia đang nói đến chính là đứa con bảo bối của y.

Trên lịch sử, Quách Gia chỉ có một đứa con, đó chính là Quách Dịch.

Tuy nhiên hiện nay vì sức khỏe của y khá lên nên đã có thêm hai con nữa, một trai một gái. Con trai tên là Quách Triệu, con gái lên là Quách Tương. Về cái tên Quách Tương này là do Tào Bằng đặt. Lúc con gái của Quách Gia sinh ra thì y không ở bên cạnh phu nhân mà lại đi Tương Dương, chuẩn bị khuyên Tào Thào dừng việc đông chinh Giang Đông.

Lúc nhận được tin vui thì Tào Bằng cũng ở bên cạnh, vì thế liền cười nói:

- Hay là đặt tên Quách Tương đi!

Vốn chỉ là một câu nói vui, nào ngờ Quách Gia lại làm thật.

Lại còn ép buộc Tào Bằng làm nghĩa phụ của Quách Tương. Đương nhiên, cái giá cho chức nghĩa phụ này là Quách Gia đoạt năm phần lợi nhuận cổ phần tại Phúc Chỉ Lầu từ trong tay Tào Bằng, nói là quà Tào Bằng tặng con gái nuôi.

Tào Bằng không cự nự, đồng thời còn cảm thấy may mắn.

May mắn là lúc ấy hẳn không nhắc đến cái tên Quách Phù, nếu không thì sẽ không hiểu sẽ xảy ra tình huống gì...

- Nếu Tiểu Dịch bằng lòng, ta đương nhiên hoan nghênh.

Tuy nhiên, có phải Phụng Hiếu đại ca có tin tức gì đúng không? Hay là Đại vương có ý phái ta ra ngoài?

- Ha hã, qua mấy ngày nữa tự nhiên sẽ biết.

Quách Gia cười bợ đỡ, trèo lên xe ngựa đi luôn.

Tào Bằng thì vỗ trán nhìn theo xe của Quách Gia, tận đến khi mất bóng mới quay vào trong phủ.

- Sĩ Nguyên, các người đang nói chuyện gì vậy?

Từ xa Tào Bằng đã nhìn thấy đám người Bàn Thống, Pháp Chính, Vương Bình túm tụm một chỗ thảo luận hăng say.

Vì thế liền đi đến đó, lại phát hiện trong lương đình đã bày sẵn một sa bàn lớn, trên đó là địa hình Tây Xuyên.

Trận chiến Tây Xuyên sớm muộn gì cũng bùng nổ.

Thân là mưu sĩ của Tào Bằng, Pháp Chính và Bàn Thống cũng rất coi trọng việc này.

Tuy rằng Tào Bằng đã rời khỏi Quan Trung nhưng suy diễn chiến sự của bọn họ với Tây Xuyên trước sau vẫn chưa từng ngừng nghỉ.

Thấy Tào Bằng đến, hai người vội vàng chấp tay thi lễ.

Bàn Thống cười nói:

- Chúng ta đang thảo luận làm sao dụng binh với Tây Xuyên.

- Ồ?

Tào Bằng hứng thú đứng ở bên.

- Tây Xuyên nhiều núi, đại quân khó đi. Địa thế này gần giống như Kinh Nam, không thể không cẩn thận.

Tử Quân và Bá Long đều cho rằng nếu phải đánh chiếm Tây Xuyên, cần phải có một đội binh mã năng lực cao.

Đội binh mã này phải am hiểu tác chiến vùng núi, trước đây Công tử ở Kinh Nam từng phái Ngụy Diên thao luyện binh tại vùng núi. Tuy nhiên đánh chiếm Tây Xuyên tốt nhất vẫn nên là huấn luyện ra một đội tinh binh vùng núi.

Binh vùng núi, lại là binh vùng núi!

Từ khi chiến sự phương bắc chấm dứt, chiến sự sẽ nghiêng hướng nam.

Trước đó có thể lấy bộ binh và kỵ binh phương bắc để tung hoành xích thành, dần dần uy lực giảm bớt, tác dụng cũng từ từ chậm lại. Thay vào đó, tất nhiên là ba binh chủng lớn gồm thủy quân, binh đao thuận cùng với binh vùng núi với phong thái đặc biệt.

Mà nay thủy quân có Đại Đô đốc Cam Ninh cùng với Đỗ Kỳ thao luyện, cũng có Chu Thương đảo Đông Lăng phụ trách Hám Trạch, hẳn là vấn đề không quá lớn.

Về phần đao thuận binh, Tào Tháo cũng bắt đầu bắt tay vào diễn luyện.

Từ vào đầu năm ngoái, Hà Nhất Xưởng đã dừng việc tạo ra thương mâu mà chuyên chú tạo ra hoành đao và đại thuấn. Tào Cấp đảm nhiệm Đại Tư Nông, cũng đóng giữ tại Hứa Đô, đồng thời bởi vì sắp bắt đầu cày bừa vụ xuân; thứ hai cũng có Tào Tháo chuyển Chư Dã Giám tới phủ Đại Tư Nông, để Tào Cấp quản lý. Bản thân Tào Cấp là đại gia tinh luyện kim loại, hơn nữa bên người lại có đại sư đúc binh Bồ Nguyên (cũng chính là đồng môn sư đệ của Tào Cấp) hỗ trợ.

Đồng thời, bậc thầy nghề thủ công Trịnh Hồn, Đại Tư Nông Cấp sư trung mã quân, cũng tinh thông sự vụ này.

Hà Nhất Xưởng có thể nói là được một tay Tào gia bồi dưỡng, Chư Dã Giám Giám Lệnh Quách Vĩnh lại là môn hạ của Tào gia. Tào Tháo bí mật tạo ra đao thuấn, huấn luyện đao thuấn binh cũng là vì trận chiến Giang Đông trong tương lai.

Mà về phương diện binh vùng núi, thì binh vùng núi của Ngụy Diên là hình thức ban đầu của đao thuấn binh, về mặt tác chiến tại vùng núi vẫn còn có chút khiếm khuyết.

Cho nên, trước mặt Tào Ngụy thiếu nhất vẫn là binh vùng núi, là một đội binh vùng núi có ý nghĩa thật sự.

Binh vùng núi này không những phải thành lập và tổ chức lại thật tốt, yêu cầu còn rất cao.

Thân thể cường tráng, thể trạng khô ngô, đây là yêu cầu cơ bản; phải quen thuộc hoàn cảnh ở vùng núi; hiểu biết phương thức tác chiến trong vùng núi. Thân thủ phải linh hoạt, không thể quá mức cứng kèn, cũng là một yêu cầu trong đó.

Tóm lại, muốn luyện thành binh vùng núi cũng không dễ dàng.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một trong ba nhân tố này cũng không được, cho nên cho tới bây giờ, vẫn chỉ nằm trong ý tưởng.

- Công tử, kỳ thật lính thì tìm không khó.

- Chỉ giáo cho?

Vương Bình do dự một chút, trầm giọng nói:

- Trước kia, Mã Tương Ích Châu tác loạn, tự xưng thiên tử, tụ tập hơn vạn người công phá Ba quận. Sau đó có Châu Tông Sự Giả Long tướng quân dẫn binh mấy trăm người đánh phá Mã Tương, rồi sau đó mới có việc Lưu Yên nhập Tây Xuyên. Lúc ấy Giả Long tướng quân sử dụng đều là người Man Nam Trung, đó chính là binh vùng núi như theo lời Công tử nói. Bình cũng từng nghe ông nội nói việc này, hơn nữa năm xưa ông nội cũng từng là bộ hạ của Giả Long tướng quân, cho nên cũng biết phương pháp tác chiến này, sau đó truyền dạy lại cho Bình biết được.

- Tử Quân biết phương pháp tác chiến vùng núi?

- Có biết một chút.

Tào Bằng tức thì vui mừng.

Đối với Vương Bình, ngay từ đầu Tào Bằng vẫn chưa coi trọng lắm.

Hoặc là nói không coi trọng Vương Bình như Mã Tắc và Hưởng Sủng. Trong mắt hắn, Vương Bình chỉ là may mắn một chút, chứ tài năng chỉ bậc trung, không được coi là đại tướng. Không ngờ người này lại biết hình thức tác chiến vùng núi.

Giả Long là ai?

Tào Bằng cũng không rõ ràng lắm.

Tuy nhiên nghe Vương Bình giới thiệu, dường như cũng là một người tài.

Đáng tiếc vào đầu năm Thái Bình đã chết trong tay Lưu Yên.

- Vậy binh viên kia tìm kiếm như thế nào?

Vương Bình cười nói:

- Công tử, nắm đó binh mã của Giả Long tướng quân được chào mời trong tộc Nam Trung. Nay Công tử có Sa Ma Kha tướng quân, sao không phải người này tới Ngũ Khê Man chiêu mộ binh mã? Mặc dù Ngũ Khê Man không ở Tây Xuyên nhưng lại sống trong núi, đối với hoàn cảnh trong núi đương nhiên không hề xa lạ.

- A!

Tào Bằng nghe vậy mừng rỡ, liên tục gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi.

Hắn vội vỗ tay gọi Tôn Thiệu lại:

- Bá Vãn, cháu hãy đi tìm Sa Sa tới đây, nói là ta có chuyện quan trọng cần chỉ bảo cháu.

- Vâng!

Tôn Thiệu vội vàng xoay người đi, một lát sau thấy Sa ma Kha mặt mũi bầm dập chạy tới.

- Sa Sa, người sao vậy?

- Ha ha, không sao....mới vừa rồi luận bàn với Tử Long, không cẩn thận bị hắn đánh trúng...

Tuy nhiên công tử yên tâm, hắn cũng không khá hơn đâu, ta hung hãn đánh cho hắn mấy quyền, đoán chừng lúc này cũng đang rất đau.

Tào Bằng thấy Tôn Thiệu đứng bên bĩu môi.

Rất rõ ràng Sa ma Kha nói hơi khoa trương, chỉ sợ là chính y đã bị Triệu Vân xử lý.

Tuy nhiên Tào Bằng cũng không để tâm, hắn tìm Sa ma Kha đến cũng không phải là hỏi kết quả chiến đấu giữa y và Triệu Vân.

- Sa Sa, người là tộc nhân của Ngũ Khê Man, có am hiểu kỹ thuật tác chiến vùng núi không?

Sa ma Kha ngẩn ra, chợt nhếch miệng cười nói:

- Nói Công tử đừng chê cười, người ngũ Khê Man ta từ nhỏ lớn lên ở trong núi, người nào cũng từng ẩu đả trong núi. Đừng nói nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng không thể khinh thường.

- Ta muốn có ba nghìn tinh tốt, người có chiêu mộ được cho ta không?

- Hả?

Sa ma Kha hơi sửng sốt, rồi lập tức liên tục gật đầu:

- Đừng nói ba nghìn, dù là năm sáu nghìn, mười nghìn cũng được.

- Ta không cần mười nghìn, cũng không cần năm sáu nghìn, ta chỉ cần ba nghìn là đủ rồi.

Tuy nhiên, lần này ta chọn lựa sẽ cực kỳ nghiêm khắc. Sau khi chọn lựa xong sẽ do người đảm nhiệm Giáo Úy, thống soái binh mã. Ta sẽ phải Tử Quân cùng người trở về Ngũ Khê Nam để chiêu mộ. Tử Quân sẽ phụ trách thao luyện, người có bằng lòng không?

- Ta làm Giáo Úy?

Sa Ma Kha bất ngờ, vui sướng, liên tục gật đầu.

- Vậy người hãy lập tức đi chuẩn bị, muộn nhất sáng sớm mai khởi hành.

Sau khi tới Võ Lăng rồi hãy liên lạc với hai người là Đặng Thái thú và Phan tướng quân. Sau khi nhân mã triệu tập chỉnh tề thì huấn luyện tại địa phương. Khi nào huấn luyện thành thì báo danh với ta, hiểu chưa?

- Mạt tướng hiểu!

Xưa nay Tào Bằng đều là dao sắc chặt đay, nói làm liền làm.

Nếu phải huấn luyện binh vùng núi, vậy thì hoàn cảnh tốt nhất chính là Võ Lăng.

Tuy rằng Hán Trung cũng được, nhưng lúc này lại không thích hợp để đóng binh mã ở đó, tránh khiến cho Lưu Chương khẩn trương.

Võ Lăng có Đặng Phạm và Phan Chương ở đó, mà Sa ma Kha làm Thống soái binh mã, có thể giảm bớt những phiền toái không cần thiết cho Vương Bình toàn lực huấn luyện binh mã.

- Công tử, vậy tổ quân này lấy tên gọi là gì?

Tào Bằng ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên cười nói:

- Vô Đương, gọi là Vô Đương Phi Quân, mọi người nghĩ sao?

645. Chương 713: Sách Lược Trị Kinh Nam Của Ngụy Vương

Trên lịch sử, Vô Đương Phi Quân là sau khi Gia Cát Lượng bình định Nam Trung mà tổ chức và thành lập thành một đội binh mã, rất nổi danh cùng với Bạch Mạo Binh của Lưu Bị, đều anh dũng hung mãnh. Đội binh mã này hoàn toàn lấy người Man để thành lập nên, có sức chiến đấu phi phàm, thân mặc trọng giáp, sử dụng cung nỏ độc tiễn, phối hợp với mã đỉnh và đoàn bài, di chuyển nhanh trong rừng như quỷ mị...Sau này trong chiến đấu với Tào Ngụy đã từng thành lập công huân rất lớn.

Tào Bằng rất có ấn tượng với Vô Đương Phi Quân!

Tuy nhiên, trong lịch sử, Lưu Bị không chỉ chiêu mộ tộc Nam Trung, khi trấn thủ tại Kinh Nam đã từng dùng cả người Võ Lăng Man. Cam Ninh lúc đó chết vào tay Võ Lăng Man, mà lúc ấy chủ tướng Võ Lăng Man chính là Sa Ma Kha.

Lưu Bị có thể thuê Võ Lăng Man, Gia Cát Lượng có thể chiêu mộ binh từ Nam trung Man, vậy thì sao hẳn không thể tổ chức và thành lập Vô Đương Phi Quân?

Ý nghĩa của Vô Đương Phi Quân là hành động vô địch.

Nếu Tào Bằng đã quyết định tổ chức và thành lập một binh đoàn vùng núi, vậy thì cái tên Vô Đương sao không cần chứ?

Tuy nhiên, tổ chức và thành lập Vô Đương Phi Quân cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngoài điều động phân phối ở các phương diện ra, còn cần phải trù tính chuyên biệt. Tào Bằng quyết định vội vàng tổ chức thành lập Vô Đương Phi Quân, nhìn có vẻ dễ dàng, trên thực tế còn rất nhiều thứ phải làm sau đó. Đêm đó, hẳn cùng với Bằng Thống, Pháp Chính, Mã Tặc, Hướng Sủng, Đặng Ngải, Tôn Thiệu ở trong thư phòng thảo luận chi tiết vấn đề Vô Đương Phi Quân.

Mạo muội tổ chức và thành lập một đội quân cũng không phải là việc nhỏ!

Từ lúc quyền thế của Tào Tháo càng lúc càng lớn thì việc khống chế trong quân cũng càng lúc càng nghiêm mật.

Chuyện này, chắc chắn phải báo cáo Tào Tháo, nhưng làm thế nào để Tào Tháo coi trọng đội nhân mã này cũng là một phiền toái. Nhớ năm xưa, Tào Bằng đề nghị tổ chức thành lập thủy quân với Tào Tháo, kết quả ba năm sau Tào Tháo mới chính thức nhận thức được tầm quan trọng của thủy quân và hạ lệnh mạnh mẽ tiến thành tổ chức và thành lập, không tiếc hao phí số tiền lớn.

Đây là do Tào Tháo đã ăn phải quả đắng bởi thủy quân của quân phiệt cho nên mới có quyết định quyết tâm như thế.

Nhưng còn đội quân vùng núi?

Nếu lúc này Tào Tháo đã bắt tay vào chuẩn bị đao thuấn binh, như vậy thì còn bao nhiêu tinh lực để tập trung cho việc tổ chức thành lập binh vùng núi?

Cho nên, Tào Bằng phải có một lý do thuyết phục Tào Tháo.

Pháp Chính nói:

- Từ xưa đến nay, nông canh khiến con người thiếu quả kiên quyết, mà đánh cá và săn bắt thì khiến con người thích tàn nhẫn tranh đấu...Sở dĩ Võ Lăng Man tại Kinh Nam vẫn lớn mạnh, cũng là bởi vì do sự khác biệt giữa cả hai điều trên.

Ngũ Khê Man còn đỡ một chút, nhưng bộ lạc Phi Đầu Man thì trước sau cũng là một vấn đề...

Mà nay Kinh Nam dần dần khôi phục là dân sinh, dân chúng khát vọng lập lại an ninh và trật tự, cho nên chiến sự quy mô lớn trong thời gian ngắn không có khả năng phát sinh. Kể từ đó, chắc chắn tạo thành nơi không có đất dụng võ cho Sơn Man thích tàn nhẫn tranh đấu, vì thế bắt đầu gây hấn sinh sự. Ngay từ đầu thì không có vấn đề lớn. Nhưng thời gian lâu, lần lượt những xung đột nhỏ nổi lên thành mâu thuẫn lớn đến cuối cùng diễn biến thành từng trận xung đột.

Để trị Kinh Nam, trước tiên phải trị người Man...

Nếu chưa bình định người Man thì Kinh Nam rất khó hòa bình.

Công tử muốn thành lập Vô Đương Phi Quân, tốt nhất vẫn là bắt tay vào làm từ phương diện này mà thuyết phục Đại vương, như thế mới có thể bộc lộ tâm mắt Công tử sắc bén. Như vậy, phía bên Đại vương nhất định sẽ tạo điều kiện.

Bàng Thống cũng liên tục gật đầu:

- Hiếu Trực nói rất đúng.

Đau đầu cũng là đau, đau chân cũng là đau, cuối cùng cũng không phải là chuyện tốt. Nếu Công tử chỉ có tổ chức thành lập Phi Quân không thôi, cho dù Đại vương đồng ý cũng chưa chắc đã coi trọng. Nhưng nếu quả thật bình định được Kinh Nam, thì chắc chắn Đại vương đồng ý.

Làm chuyện gì, người không thể chỉ suy xét sự việc trước mắt.

Phải đứng tầm cao một chút, nhìn xa một chút, mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Tào Bằng suy nghĩ thật lâu, cho rằng lời nói Bàng Thống, Pháp Chính rất hợp lý.

- Một khi đã như vậy, mời hai người các người mau chóng xây dựng sách lược trị Kinh Nam, ta sẽ trình báo để giành được sự ủng hộ của Đại vương.

- Công tử...

- Hử?

Tào Bằng ngẩng lên:

- Ấu Thường có chuyện gì?

- Để Tử Quân chủ trì Vô Đương, có phải có chút gấp gáp không?

- Chỉ giáo cho?

Mã Tắc do dự một chút, trầm giọng nói:

- Không phải là ta nói Tử Quân không được, mà là nói hấn mới hai mươi chín tuổi, mới chỉ vừa ra sức, chưa có công huân. Tử Quân lại không biết chữ nhiều lắm, dũng mãnh có thừa, nhưng...

Nếu Công tử coi trọng Vô Đương như thế, cần phải cẩn trọng hơn!

Lời này của Mã Tắc là xuất phát từ lòng tốt.

Tào Bằng coi trọng Vô Đương Phi Quân như thế, nếu thất bại, chỉ sợ Vương Bình khó có ngày phục khởi.

Trên lịch sử, Vương Bình đích thực là người của Vô Đương Phi Quân đầu tiên đảm nhiệm chức Vô Đương Giám. Nhưng đó là lúc y đã trên ba bốn mươi tuổi mới làm được việc này. Mà nay Vương Bình mới chỉ hai mươi tám, phải đi huấn luyện Vô Đương Phi Quân, tất nhiên có rất nhiều khó khăn.

Pháp Chính mỉm cười!

- Ý tốt của Ấu Thường, chúng ta thay mặt Tử Quân để cảm ơn.

Công tử lệnh Tử Quân cùng đi đến đó là bởi vì hấn biết thao diễn huấn luyện như thế nào chứ không phải để hấn thống soái Vô Đương. Hơn nữa, Tử Quân dũng mãnh nhưng lại có thể chịu khổ. Tuy rằng biết chữ không nhiều lắm, nhưng cũng rất có tâm suy nghĩ, cho nên mới phái hấn đi.

Tử Quân khác Ấu Thường, ưu điểm lớn nhất của hắn chính là tính cách nghiêm túc, cũng rất nghiêm khắc, có thể làm gương cho binh sĩ, cũng bởi vậy, Vô Đường mới có thể trở thành tinh binh.

Mã Tắc gật gật đầu, không hề nói năng rườm rà.

Nếu đám người Tào Bằng đã quyết định như vậy thì chắc Vương Bình là người rất thích hợp.

- Tốt nhất thiết lập một phủ tại Kinh Nam!

- Ừ?

- Liên quan đến việc chuyên trách phụ trách điều giải Vô Lăng Man và hiệp trợ thống trị người Vô Lăng man.

Vô Đường, tốt nhất là có phủ quản lý, mà phủ này thì lệ thuộc Đại Vương, như thế thì chúng tỏ làm ít nhưng công to.

Theo lý mà nói, thống trị Vô Lăng man đều do Đại Hồng Lư Khanh quản lý.

Nhưng bởi vì Ngũ Khê Man liên quan đến sự vụ của Vô Đường Phi Quân, vì vậy không thể để Đại Hồng Lư nhúng tay.

- Vậy phủ cần thiết lập này lấy tên là gì?

- Đại Hành...Có thể thiết lập phủ Đại Hành, Đô đốc quản trị, bổn lộ hai ngàn thạch.

Trên danh nghĩa thuộc cai quản của Đại Hồng Lư Khanh, nhưng trên thực tế lại do Đại vương quản lý. Về mặt pháp luật, không ai quyền, mà là Đại Vương, thứ nhất là có thể trị được Kinh Nam, thứ hai là có thể đạt được một nguồn mộ lính phong phú.

Đô đốc phủ Đại Hành?

Tào Bằng nhớ không ra trong lịch sử có chức quan như vậy.

Tuy nhiên chỉ Tào Tháo mới được quyền, cũng không phải là chuyện to tát. Dù sao từ lúc Tào Tháo nắm giữ triều chính tới nay đã thiết lập không ít chức vụ mới. Để công việc càng cụ thể hơn thì hiệu suất càng cao.

- Vậy cứ theo lời Sĩ Nguyên nói, các người lập tức chuẩn bị tấu chương, ngày mai ta sẽ đưa đến Vương Đô.

- Vâng!

Cái gọi là sự xuất có danh.

Trước tiên là đặt cái tên Vô Đường Phi Quân, rồi tiến hành an bài chi tiết.

Giống như Mã Tắc, Hướng Sủng, Đặng Ngải đều là những tướng lĩnh cầm binh, mà Tôn Thiệu mặc dù bị quản chế nhưng lại biết rõ tập tính binh mã Giang Đông.

Tào Bằng gọi tất cả những người đó đến để thảo luận cụ thể vấn đề Vô Đường Phi Quân.

Đầu tiên, phải xác định trang bị y giáp của Vô Đường Phi Quân.

Trên lịch sử, Vô Đường Phi Quân thân khoác thiết giáp, tuy rằng lực phòng ngự tăng cường nhưng ở mức độ nào đó lại quá nặng nề, giảm đi sự linh hoạt. Nếu dùng bì giáp thì lại quá đơn bạc.

Cuối cùng Tào Bằng quyết định dưới bì giáp được khảm thiết phiến, thứ nhất có thể giảm bớt sức nặng, thứ hai có thể tăng cường lực phòng ngự. Binh khí vẫn dùng cung nỏ và độc tiễn quen thuộc của Vô Lăng man. Liên nỏ Tào Công phối với mũi tên thép, độc được thì do người Vô Lăng Man tự thu xếp, cũng có thể để cho Hoa Đà nghĩ cách điều phối.

Nhưng liên nỏ độc tiễn đều là binh khí đường dài.

Ở vùng núi dùng đao kiếm, khẳng định không thích hợp, hơn nữa với Vô Lăng man mà nói, đồ vật này cũng quá xa xỉ.

- Tiên sinh, trong ấn tượng của ta, phía bên Hạ Tề thúc phụ từng thấy qua một số binh khí của Sơn Việt.

- Ồ?

- Người Sơn Việt dùng binh khí có tên gọi là thiết thoãn phối hợp với tiểu thuẫn để phòng thân, uy lực cực kỳ kinh người. Người Sơn Việt xưng là Bài thoãn thủ, đánh cận chiến uy lực rất lớn. Hơn nữa, thiết thoãn và tiểu thuẫn tạo ra rất dễ, cũng không quá nặng. Hạ Tề thúc phụ nói, lúc trước loạn Sơn Việt đã tạo cho ông không ít phiền toái... Nếu không phải sau này ông dùng kế, thì chưa chắc đã đánh thắng được.

Hạ Tề, trong Diễn nghĩa không có gặt hái mấy.

Nhưng ở trong chính sử, Hạ Tề Hạ Công Miêu này cũng là một viên thượng tướng ở Giang Đông, là trí tướng.

Lúc đầu Tôn Sách phạt Hội Kê, có thể nói hơn phân nửa công lao là thuộc về Hạ Tề. Thậm chí so sánh ra, công lao của ông ta còn lớn hơn Chu Du. Tuy nhiên Chu Du giỏi thủy chiến, Hạ Tề giỏi về chiến đấu vùng núi, tính chất khác nhau, giữa hai người cũng không có mâu thuẫn gì. Sau khi Tôn Sách chết, Tôn Quyền từng có ý tiến hành chen ép Hạ Tề nhưng lại lo lắng lực lượng sĩ tộc Hội Kê khổng lồ sau lưng Hạ Tề, cuối cùng đành phải thỏa hiệp với Hạ Tề.

Tuy nhiên, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, mà sau khi Tôn Quyền cầm quyền thì Hạ Tề gần như ít có cơ hội cầm binh nhưng vẫn làm Thái Thú Hội Kê, trấn thủ Sơn Âm, làm Sơn Việt kinh sợ.

Dựa theo lời của Lục Tốn ở trong thư vẫn thường liên lạc với Tào Bàng, thì: Chinh phạt Giang Đông, có hai điều khó khăn.

Thứ nhất là thủy quân của Chu Du, phòng thủ lạch trời Đại Giang, thứ hai là Hạ Tề, giỏi thiện lục chiến, chưa chắc Hứa Hạo đã tranh hùng được.

Hạ Tề, là một danh tướng mai một của Tôn Quyền.

Cả đời chỉ thống trị một địa phương, tiến đánh Sơn Việt.

Tuy rằng tài năng lớn lao, nhưng lại không có đủ lòng trung thành và tận tâm như đối với Tôn Sách trước đây, thậm chí còn không bằng Chu Du. Mặc kệ nói như thế nào, Chu Du là Đại đô đốc thủy quân mà Hạ Tề trước sau vẫn ở lại Hội Kê, chưa từng xuất chiến...

Đương nhiên Tào Bàng biết Hạ Tề lợi hại, nhưng vẫn chưa từng có cơ hội giao chiến.

Chau mày lại, hần trầm ngâm một lát, hỏi:

- Bá Văn, có thể vẽ ra hình dạng của Bài thoãn không?

- Đương nhiên có thể!

Mã Tắc đứng bên lập tức mở giấy ra.

Đặng Ngải thì lấy ra một cây than chì, đưa cho Tôn Thiệu.

Tôn Thiệu ngẫm nghĩ một chút rồi vẽ ra hình dạng bài thoãn trên giấy. Nói thẳng ra bài thoãn kia chính là gần giống binh khí đoản mâu. Tuy nhiên so với đoản mâu thì ngắn hơn, thậm chí còn chưa tới hai thước năm tấc. Lưỡi dài một thước, dẹt, hai mặt mở ra, ở giữa gồ lên... hơi giống đao hai lưỡi ba mũi, nhưng nhỏ hơn, hẹp hơn.

Bài thuẫn ngắn hơn ba phân so với đoản bài bình thường, nhưng cầm thì tiện hơn nhiều.

Người Võ Lăng man thấp, nếu đoàn bài quá lớn thì sẽ trở thành gánh nặng. Đoàn bài này của Việt Sơn rõ ràng là thích hợp hơn.

Đại khái khi Tào Bàng hiểu hình dạng của bài thoãn, lập tức phái người đi tìm Chúc Đạo đến.

Chúc Đạo nay làm Duyện Chúc phủ tướng quân, cùng quản lý ám sĩ với Vương Song.

- Người lập tức cầm thứ này đi Huỳnh Dương,

Mời Thái Thú Vương Vinh gia công, tạo ra loại binh khí giống như này, rồi sau đó ta cho người thời gian ba ngày cùng với Sử lão đại nghiên cứu ra một bộ hướng dẫn cách thức, chiêu số sử dụng bài thoãn trong rừng núi.

Không cần quá phức tạp, đơn giản dễ hiểu, hơn nữa có thể tận khả năng phát huy uy lực của bài thoãn này.

Sử A là đệ tử của nhất đại tông sư kiếm thuật Vương Việt những năm cuối Đông Hán, võ nghệ cực kỳ cao minh nên không cần nói năng rườm rà. Tuy rằng bị tàn ở chân, mất một tay nhưng những năm gần đây dựa vào bản lĩnh đã sáng chế ra kiếm tay trái, càng trở nên lợi hại hơn. Vào năm ngoài từng giao phong với vài kiếm thủ ở Lạc Dương, gần như không ai có thể đỡ được ba chiêu của y, bởi vậy đã khôi phục được lại danh vọng năm xưa.

Tuy nhiên, sau khi Sử A khôi phục danh tiếng lại thì vẫn ở Huỳnh Dương sống nhàn nhã như một ẩn sĩ.

Tào Bằng đã tặng thôn trang trước đây của Thái Diễm cho Sử A.

Sử A đã từng trải qua bao gian khổ nên không có ý định quay trở lại cuộc sống trước kia, bởi vậy ngoài giúp Tào Bằng huấn luyện ám sĩ, còn ngày thường thì lễ Phật tại Động Lâm Tự hoặc là chèo thuyền du ngoạn tại Động Lâm Hồ, sống những ngày tháng tiêu dao khoáng đạt.

Chúc Đạo lập tức lĩnh mệnh suốt đêm chạy tới Huỳnh Dương.

Còn Tào Bằng thì tiếp tục nghiên cứu chi tiết vấn đề Vô Đương Phi Quân, bất giác đã tới hừng đông.

Tiến bước Sa Ma Kha và Vương Bình xong, Tào Bằng cùng Bàng Thống và Pháp Chính suốt ngày đêm viết sách lược trị Kinh Nam trình báo Tào Tháo.

Về phần Tào Tháo có phản ứng gì, Tào Bằng cũng không thể đoán được.

Mấy ngày sau, Tào Chương dẫn Tần Lãng đến nhà thăm hỏi.

- Tiên sinh, lại có chuyện hay để làm rồi!

Vừa thấy Tào Bằng, Tào Chương liền cười khổ lắc đầu.

Tần Lãng đứng bên thì tò mò đánh giá Tào Bằng.

Cậu cũng đã sớm nghe nói có một tộc huynh, là nhánh tông tộc trong Tào thị, xuất thân Lương Đống xuất sắc.

Chỉ tiếc Tần Lãng vẫn sống tại Vương phủ, không có cơ hội quen biết Tào Bằng.

Nhưng thật ra cậu biết Tào Bằng từng là thầy dạy cho Tào Chương, Tào Xung và từng suýt chút nữa đánh Tào Thực, còn cả gan làm loạn xông qua phủ tướng quân Phụ Quốc, chém giết Phục Hoàn, giết Vi Đoan và càng nổi với cái tên Tào Diễm Vương đầy hiên hách khác hẳn với những danh hiệu lúc trước như “Người con có hiếu”; “người trọng tình nghĩa”; “Người kiếm tiền” và danh hiệu sĩ lâm “Tào Tam Thiên”.

Lúc còn nhỏ Tần Lang từng có đọc sách võ lòng “Bát bách Tự Văn”, “Tam Tự Kinh” và “Đệ tử quy”, cũng là do Tào Bằng viết ra.

Lớn lên một chút, Tần Lãng học “Lộ Thất Minh” và “Ái Liên thuyết”.

Ngay cả Thụ Nghiệp tiên sinh cũng phải tán thưởng một câu: Tào công tử là kỳ tài đương thời.

Sau đó, Tần Lãng lại đọc “Ba mươi sáu kế” của Tào Bằng, nghe nói “Ba mươi sáu kế” này và “Mạnh Đức tân thư” của Tào Tháo đã được Tào Tháo lựa chọn là môn học bắt buộc cho cháu đời thứ hai, đời thứ ba của Tào thị.

Trong dòng họ Tào thị, “Mạnh Đức tân thư” được gọi là “Thư”, “Ba mươi sáu kế” là “Sách”.

“Thư” là bản, “Sách” là dùng!

Cũng là để tương lai dòng họ Tào thị phải kế thừa tài học trong gia tộc.

Tào Bằng là truyền thuyết đối với con cháu Tào thị.

Lúc tuổi của hắn cùng tuổi với Tần Lăng thì đã bốn ba ra Mã Trung Tam Bảo, theo Đặng Tắc nay là Tịnh Châu Mục vượt qua Hải Tây, đánh hạ vận mệnh cục diện Hải Tây, khai thác phát triển Lương Hoài.

Tần Lăng vô cùng hiếu kỳ Tào Bằng, và cũng vô cùng sùng bái Tào Bằng.

Nghe nói được làm môn hạ hiệu lực cho Tào Bằng, Tần Lăng đã vô cùng kích động!

Tào Bằng cười nói:

- Tử Văn, có gì đâu.

646. Chương 714 : Loạn Điểm Uyên Ương Phổ

Ưu thế Tào Chương càng lớn, thì Tào Bằng càng vui mừng.

Lúc ban đầu, Tào Bằng hy vọng mượn tay Tào Xung để thực hiện lý tưởng của hắn. Nhưng sau này hắn lại phát hiện mặc dù Tào Xung thông minh nhưng chỉ là khôn vặt, không được coi là châu báu. So sánh ra, Tào Chương có nhiều khuyết điểm

Như tính tính nóng như lửa, thích tranh cường độc đấu, không thích đọc sách. Hơn nữa, Tào Chương lại không thông minh như Tào Xung, càng không có khả năng cơ biến từ một ra ba. Nhưng Tào Chương có chí khí lớn, có hùng tâm tráng chí, đối nhân xử thế hào sảng phóng khoáng, lại khoan dung trong xử lý sự việc. Mặc dù không có trí tuệ như Tào Xung, nhưng lại biết phân đấu, biết khiêm tốn học hỏi. Quan trọng nhất là y coi trọng tình nghĩa... Ở điểm này, Tào Chương di truyền tính cách của Tào Tháo, đó là đối xử với huynh đệ tộc nhân cực tốt, nếu không xúc phạm điểm mắt chốt của y ta, thì chỉ cười bỏ qua.

Cũng chỉ có người như vậy mới có thể thực hiện lý tưởng của Tào Bằng.

Quan trọng hơn là, Tào Bằng và Tào Chương bắt đầu từ lúc y đi theo Tào Bằng từ Tây Bắc về nhà thì thân thiết không rời. Thiếp thất của Tào Chương lại là muội muội của Chân Mật, có tăng quan hệ như vậy đủ để đảm bảo lợi ích của Tào Bằng. Tào Chương càng hy vọng đối xử thân thiết hơn với Tào Bằng. Nhiều năm kinh nghiệm cũng khiến Tào Chương có đủ bản lĩnh chính trị, bắc phạt Ô Hoàn, tiến công Hung Nô, lập hạ đủ chiến công.

Hơn nữa hiện giờ y cũng bái Tuân Duyệt làm sư, cũng có sự ủng hộ mạnh mẽ của thế tộc.

Tư Mã thị ở Ôn huyện có quan hệ rất tốt với Biện phu nhân. Cuối năm ngoái, Tư Mã Phòng, cũng chính là phụ thân của Tư Mã Lăng và Tư Mã Ý đi vào Nghiệp Thành, tham gia bữa tiệc mà Tào Tháo tổ chức. Theo như Tào Chương nói, lần này y đến Kinh Nam đảm nhận Đô đốc phủ Đại Hành, trang bị thành viên tổ chức có hai người Tư Mã Lăng và Tuân Thích.

Tư mã Lăng không cần phải giới thiệu, chính là ca ca của Tư mã Ý.

Mà Tuân Thích lại là con thứ của Tuân Du.

Tuân Tập, con cả của Tuân Du đã chết vào năm đầu Kiến An, mà nay Tuân Thích đã lớn, đương nhiên cũng phải an bài.

Có hai người này cộng thêm Hứa Du, thành viên tổ chức của Tào Chương đã đủ quy mô.

Chỉ cần ngày sau không xảy ra vấn đề gì lớn thì có thể trở thành người kế nhiệm...nhưng Tào Chương cũng không phải không có điều lo âu, mà vẫn còn một vấn đề lớn tồn tại, chính là đến nay Tào Chương vẫn chưa có con nối dòng.

Y thành thân nhiều năm, vợ lớn là con gái Tôn Hạ, thuộc hôn nhân chính trị.

Nhưng thiếp thất lại là do Tào Chương tự tìm, chính là muội muội của Chân Mật. Hai người thành thân đã năm năm nhưng đến hiện tại Tào Chương chỉ có hai con gái mà vẫn không có con trai.. Vấn đề người thừa kế này không thể kéo dài. Nói cách khác, vấn đề con nối dòng vô cùng quan trọng. Vấn đề phiên toái này ở đời sau cũng vô cùng phiên toái, mà cũng không phải ít. Cũng may Tào Chân còn trẻ tuổi, cũng không cần quá nôn nóng...

Đêm đó, Tào Bằng ở trong phòng Chân Mật.

Đã gần ba mươi nhưng thân thể Chân Mật vẫn thướt tha mê người.

Dáng người xinh đẹp mềm mại, đường cong quyến rũ.

Eo thon nhỏ duyên dáng, mềm mại, mỗi lần Tào Bằng ở trên người Chân Mật đều đạt được cực khoái đỉnh điểm. Đêm nay cũng không ngoại lệ. Hai người sau khi triền miên mây mưa, Chân Mật như con mèo nhỏ cuộn trong lồng ngực Tào Bằng, dùng ngón tay ngọc thon dài vẽ từng vòng tròn trên ngực Tào Bằng.

Đã là mẹ của hai đứa con, nhưng lần nào nàng cũng làm chuyện này giống như thời thiếu nữ.

Tào Bằng nửa người dựa vào đầu giường, có chút ỉu rũ.

Đột nhiên nghe Chân Mật hỏi:

- Quân Hâu, hôm nay tiểu muội của thiếp thân theo thể tử đến đây.
- Ủ, ta biết.

Vợ chồng Tào Chương đến, đương nhiên Tào Bằng biết.

Việc này cũng bình thường, muội muội Chân Mật đến, đương nhiên sẽ tìm Chân Mật. Chỉ có điều, đột nhiên Chân Mật nhắc tới, chắc chắn là có chuyện, vì thế Tào Bằng tò mò hỏi:

- Sao vậy, tiểu muội có nói gì không?
- Muội ấy rất buồn bực vì mãi chưa có con.
- Chuyện này lo gì, vài năm nữa thì sinh con, không cần phải lo lắng.
- Nhưng...
- Sao vậy?

Chân Mật do dự một chút, lấy hết dũng khí nói:

- Tiểu muội lo lắng nếu sau đó vẫn như thế thì sao.

Hôm qua phu nhân gọi muội ấy đến là nhắc đến chuyện này.

Nghe ý của phu nhân muốn thể tử lấy thêm thiếp thất. Tiểu muội lo lắng sợ mất đi sự sủng ái của thể tử. Nhưng thật ra thể tử không có ý gì, nhưng tiểu muội...muội ấy vẫn luôn có cảm giác bất an.

Phu nhân, đó là Biện phu nhân.

Xem ra Biện phu nhân cũng cảm nhận được vấn đề của Tào Chương, cho nên mới muốn nạp thiếp cho Tào Chương.

Tào Bằng gãi gãi đầu, khoác áo đi xuống giường, ngồi xuống ghế, cầm bình nước rót vào chén.

- Vậy ý tiểu muội là gì?
- Tiểu muội muốn nhận một đứa con của chúng ta làm con thừa tự.
- Hả?

Tào Bằng thất kinh, ngạc nhiên nhìn Chân Mật:

- Tiểu muội và Tử Văn còn trẻ, vẫn còn nhiều thời gian, sao gấp gáp làm gì? Muội ấy muốn một đứa con thừa tự, chắc là tìm muội...để hỏi Tiểu Duệ làm con thừa tự?

Chân Mật sinh được một trai một gái.

Chân Vinh thì có hai con gái, đương nhiên không thể để con gái làm con thừa tự, chỉ có thể nhận Tào Duệ làm con thừa tự.

Tào Duệ năm nay năm tuổi. Đó là một đứa trẻ thông minh, lại đặc biệt khỏe mạnh.

Tào Bằng rất yêu thích y bé này, bao gồm vợ chồng Tào Cấp cùng với Tào Nam đều rất yêu thích Tào Duệ. Chân Vinh không thể tìm con người khác làm con thừa tự, đương nhiên chỉ có thể tìm Chân Mật.

Chỉ có điều, Tào Bằng không hiểu, vì sao Chân Vinh lại sốt ruột như thế?

Chân Mật cũng ngồi dậy, choàng áo khoác ngắn mỏng lên người, thân hình mềm mại như ẩn như hiện.

- Là con trai của Đại vương...

- Con trai Đại vương thì liên quan gì đến chúng ta?

- Tiểu muội nói, sức khỏe đại vương càng lúc càng yếu, so với trước đây thì kém hơn rất nhiều. Tiểu muội cảm giác có lẽ chỉ hai năm nữa thôi chắc chắn Đại vương sẽ quyết định chọn người kế nhiệm. Tử Văn là có hy vọng nhất, mà nếu không sớm có con nối dòng, sợ rằng khó tránh khỏi mất ưu thế, cho nên tiểu muội mới...

Tào Bằng, nhắm hai mắt lại.

Trên lịch sử, Tào Tháo còn sống mười năm nữa.

Nhưng hiện tại xem sức khỏe ông ta thật sự rất kém. Nếu thật sự như lời Chân Vinh nói thì có khả năng vài năm nữa Tào Tháo sẽ xác lập chọn người kế thừa. Mà Tào Chương đích thật là chiếm ưu thế. Đầu tiên, y là Ngũ quan Trung Lang Tướng, đã được coi là nhập vào trung tâm triều đình rồi; tiếp theo, lại là tướng quân trấn nam, Đô đốc phủ Đại Hành, có thể nói là quyền bính rất cao. Với uy vọng của Tào Chương đúng thật là rất có khả năng.

Nhưng nếu Tào Chương không có con nối dòng, khó tránh khỏi miệng lưỡi người khác.

- Muội nghĩ thế nào?

Còn nữa, nếu chẳng may tương lai Tử Văn có con trai, vậy Tiểu Duệ thì làm sao? Có còn được quay về đây?

Chân Mật trầm xuống.

Đây đúng là một vấn đề không thể không suy xét.

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Tiểu muội nói, nếu tương lai đúng như này, muội ấy bằng lòng đảm bảo một tương lai cho tiểu Duệ. Hơn nữa thế tử chắc không bạc đãi tiểu Duệ, còn có Quân Hầu ở đây...

Chắc chắn Tào Chương sẽ không bạc đãi Tào Duệ, thậm chí còn rất yêu thương.

Nhưng mấu chốt ở chỗ, Tào Bằng không muốn, không cam lòng!

Mặc dù là làm con thừa tự của Tào Chương, cũng là họ Tào, nhưng hắn vẫn cảm thấy không ổn. Dù sao cũng là cốt nhục của mình, có thể nào...Tuy nhiên xem ý tứ của Chân Mật, dường như là có ý giúp đỡ, nếu không sẽ không thương lượng với hắn.

Hắn ngồi xuống mép giường, ôm Chân Mật vào lòng.

- Muội thật sự bằng lòng?

- Đương nhiên không muốn...nhưng thấy tiểu muội đau khổ cầu xin, thiếp thân thật sự không đành lòng để muội ấy mất đi sự sống ái.

- Về chuyện này, ta sẽ suy xét.

Hơn nữa việc này cũng không phải chúng ta định đoạt được, mà cần Đại vương ân chuẩn mới tiến hành được. Như vậy đi, muội bàn bạc với tiểu muội đừng rêu rao chuyện này ra ngoài, từ ngày mai để tiểu Duệ theo ta đọc sách.

- Vâng!

Chân Mật nằm xuống ngủ.

Nhưng Tào Bằng lại không chút buồn ngủ.

Hắn ra khỏi phòng đứng ở trên cửa hiên nhìn nhiều loại hoa như gấm trong viện, đột nhiên mỉm cười.

Không ngờ Tào Duệ trở thành người thừa kế của Tào Ngụy?

Trên lịch sử, con của Tào Phi cũng tên là Tào Duệ, hơn nữa còn làm Hoàng đế. Hay là đứa con của mình là Tào Duệ chuyển thế, nhất định phải làm đế vương? Ngẫm lại cũng không có khả năng nhưng lại khiến Tào Bằng có chút kỳ vọng. Nếu thật sự như thế thì phải bảo vệ thật tốt Tào Duệ đến khi trưởng thành.

Ngẫm nghĩ, ngay cả mình cũng trở nên càng ngày càng vô sỉ!

Ngày hôm sau Tào Bằng tỉnh dậy, vẫn như không có việc gì, gọi người đưa Tào Duệ đến.

Hắn ôm Tào Duệ trên đùi ở trong vườn vui vẻ cả một ngày, Tào Duệ rất vui cứ lôi kéo tay Tào Bằng cất giọng non nớt gọi “Cha, cha”. Tào Bằng kích động muốn từ chối thỉnh cầu của Chân Vinh. Đây là con của mình, nếu thật sự làm con thừa tự của người ta, chẳng khác nào gọi người khác là phụ thân?

Điều này cũng khiến Tào Bằng càng không mong muốn.

- Công tử bên ngoài phủ có hai cha con nói là cố nhân của Công tử phó thác, đặc biệt cầu kiến.

- Cố nhân?

Tào Bằng ôm Tào Duệ vào thư phòng đọc sách.

Chơi đùa cả buổi trưa, Tào Duệ cũng đã mệt, ghé vào lòng Tào Bằng ngủ rất say.

Nghe nói có người cầu kiến, Tào Bằng hơi sững sốt, ôm Tào Duệ nói:

- Mời họ đến phòng khách nghỉ tạm, ta lập tức qua đó.

- Vâng!

Tào Bằng ôm Tào Duệ vào phòng ngủ, đặt cậu bé lên giường, đắp chăn.

Cẩn dặn tỳ nữ để ý thật tốt.

Rồi sau đó hắn thay bộ quần áo đi thẳng ra phòng khách.

- Tiểu nhân Ngô Xán bái kiến Công tử.

Người tới thân cao 180cm, khôi ngô hùng tráng, đường hoàng.

Xem tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, bên người có một đứa nhỏ ước chừng tám chín tuổi, khỏe mạnh kháukhinh, giống như một con hổ nhỏ, đôi mắt đen tròn lúng liếng đang đánh giá bốn phía.

Nhìn quần áo không phải là người nhà giàu có.

Tào Bằng cảm thấy hai người này vô cùng xa lạ, vì thế chấp tay hỏi:

- Vị tráng sĩ đến đây là chịu nhờ vả của ai?

Ngô Xán lấy thư trong người ra, cẩn thận dâng hai tay trình lên.

Tào Bằng nhận thư, thấy trên đó viết năm chữ “Tân Võ Hương Hầu – Tào”, còn có một chữ “Tồn” ở góc.

Lục Tồn?

Tào Bằng giật mình vội mở ra đọc cẩn thận.

Những năm gần đây Tào Bằng vẫn liên hệ với Lục Tồn, trước sau chưa từng gián đoạn. Tuy nhiên, phần nhiều là từ Lục Mạo làm đầu mối then chốt, mà không phải trực tiếp liên lạc. Lục Mạo hiệu lực cho Tào Ngụy, cũng không nhiều người biết lắm. Lục Tồn tuyên bố ra bên ngoài là Lục Mạo học trong trường nhiều năm chưa về nhà. Kết quả là mọi người đều biết Lục Mạo ở bên ngoài nên không nghi ngờ gì nhiều. Mà Lục Tồn trực tiếp liên hệ với Tào Bằng, thì đây là lần đầu tiên.

Khúc dạo đầu là vài lời khách sáo.

Rồi sau đó mới nói đến trọng điểm: Ngô Xán này là người Ô Trình tại Ngô quận, có dũng lực, thích đọc sách, nhưng lại xuất thân hàn môn nên vẫn chưa được trọng dụng. Vốn Lục Tồn ta và Ngô Xán cũng không tiếp xúc nhiều lần nhưng là Tôn Hà phát hiện ra người này, trong một lần ngẫu nhiên nói chuyện phiếm, Tôn Hà và Thái Thú Ngô quận Cố Ung có nhắc Ngô Xán, lập tức khiến Cố Ung để tâm. Sau khi suy nghĩ, Cố Ung đã giới thiệu Ngô Xán cho Lục Tồn ta.

Nhưng Lục Tồn lại nghĩ Ngô Xán ở Giang Đông, dù gì cũng khó làm việc.

Nguyên nhân?

Rất đơn giản!

Tính cách Ngô Xán trung thực, là người cương trực công chính.

Cũng vì tính cách này mà gần ba mươi tuổi vẫn chỉ làm một Tiểu Lại, thậm chí ngay cả vợ cũng không bằng lòng đi theo y, bỏ y mà đi. Ngô Xán không có người đứng sau, lại không có bối cảnh gì.

Lục Tồn muốn dùng cũng khó.

Cho nên Lục Tồn liền nghĩ tới Tào Bằng nên đã bàn bạc với Ngô Xán một chút, sau đó quyết định đề cử Ngô Xán đến làm môn hạ của Tào Bằng. Ngô Xán cũng biết mình ở Giang Đông không có căn cơ, muốn quật khởi cũng không phải là chuyện dễ.

Về phần Tôn Hà...

Cố Ung cũng tốt, Lục Tồn cũng thế, cũng không tố cáo Ngô Xán.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Ngô Xán quyết định đi lên phía bắc tìm Tào Bằng nương tựa. Đã sớm nghe đại danh Tào bằng, cũng biết Tào Bằng dùng người không cầu tiểu tiết, nói không chừng có thể hiệu lực được cho Tào Bằng, vì thế y mang theo con trai ngàn dặm xa xôi đi đến đây.

Vốn là định đi Trường An tìm nơi nương tựa, nào ngờ đến Trường An mới biết Tào Bằng đã sớm quay về Nghiệp Thành.

Vì thế, hai cha con lại từ Trường An đến đây.

Trên đường đi cũng may mắn y nói là đi tìm Tào Bằng nên cũng được chiếu cố không ít.

Ít nhất khi ở Trường An, nghe nói Ngô Xán muốn tìm Tào Bằng, Trần Quân không nói hai lời giúp đỡ Ngô Xán mười ngàn tiền, cũng chính là trên mười quán. Có lẽ có người nói Trần Quân cấp quá nhiều, nhưng hết cách, Trần Quân có quan hệ mật thiết với Tào Bằng, càng không nói hai nhà có hợp tác kinh doanh. Cấp thiếu, tương lai gặp Tào Bằng khó tránh sẽ bị nói móc. Mặt mũi này Trần Quân không muốn bị mất.

Nhưng đi một vòng lại là cả nửa năm.

Ngô Xán xuất phát từ Ngô quận, tới Quế Dương, lại qua Trường An, cuối cùng đi vào Nghiệp Thành, vô cùng phong trần mệt mỏi.

Ngô Xán?

Tào Bằng không nhớ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có đề cập đến người này.

Dù sao trong trí nhớ của hắn không hề có chút ấn tượng nào. Nhưng người này là Lục Tồn đề cử ...người cho rằng Lục Tồn sẽ đề cử một người vô dụng đến đây sao? Hắn xem xong thư rồi ném bức thư vào trong chậu than.

- Công tử, đây là...

Trong lòng Ngô Xán lập tức cảm thấy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ nói Công tử không muốn thu nhận và giúp đỡ cha con ta sao?

- Không Hừ, nếu đã đến đây thì hãy yên tâm ở lại.

Người ngàn dặm xa xôi tìm tới ta, ta đương nhiên không bạc đãi. Tuy nhiên, người phải nhớ kỹ, là người tự tìm đến chứ không có ai tiến cử.

Ngô Xán ngẩn ra, chợt hiểu.

Là Tào Bằng không muốn cho người khác biết là hắn có quan hệ với Lục Tồn.

Cũng chính là nói mình có thể trông cậy?

Y mừng rỡ, vội vàng chấp tay nói:

- Tiểu nhân biết.

- Khổng Hưu, phủ Võ Hương hầu này của ta không có quy củ gì lớn.

Người chỉ cần nhớ kỹ, cứ an tâm làm việc, ta sẽ không bạc đãi kẻ nào. Như vậy đi, trước mắt cứ ở lại trong hầu phủ, bắt đầu làm Trung Lang, lương tháng tạm lĩnh ba mươi hộc, nếu không đủ cứ nói với ta.

Lát nữa ta sẽ cho người đến đo người người để may vài bộ quần áo.

Cứ an tâm ở đây, làm quen một số việc trước. Đáng tiếc Đức Nhuận đại ca không ở đây, nếu không người cũng có thể có đồng hương, có người để nói chuyện. Cho nên, hãy mau chóng quen thuộc khẩu âm bên này để tránh sau này hiểu sai.

Đúng rồi, đây là lệnh lang sao? Tên gọi là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?

Tào Bằng tò mò nhìn đứa bé đứng sau Ngô Xán đang quan sát khắp nơi, đôi mắt to tròn đen láy vừa lúc nhìn vào mắt hắn.

Ngô Xán nghe vậy vội vàng trả lời:

- Đây đúng là khuyến tử, tên là Ngô Ngạn, năm nay bảy tuổi!

Mới bảy tuổi!

Nhìn bề ngoài như rất có uy vũ.

Tào Bằng mỉm cười, ngồi xổm xuống, vươn tay ra với Ngô Ngạn:

- Lại đây, lại đây với thúc.

Ngô Ngạn ngượng ngùng ngẩng lên nhìn Ngô Xán.

- Đi đi, Công tử gọi con đó.

Lúc này Ngô Ngạn mới rụt rè đi đến bên Tào Bằng, thấy Tào Bằng đưa tay ra xoa đầu mình.

- Đói bụng rồi phải không?

- Dạ!

Ngô Ngạn ra sức gật đầu.

- Được, lát nữa có người dẫn cháu đi ăn.

Tào Bằng đứng lên, nói với Ngô Xán:

- Lệnh lang bảy tuổi, cũng xấp xỉ con trai ta, không bằng về sau để nó theo con trai ta, được không?

Đây rõ ràng là một chuyện vui!

Ngô Xán kích động không biết nên nói thế nào cho phải.

Chỉ là y hiểu lầm một chuyện, Tào Bằng muốn Ngô Ngạn đi theo không phải là Tào Dương, mà là Tào Duệ.

Tiểu tử này khỏe mạnh khẩu khinh, nhìn cũng rất thông minh.

Nếu tương lai Tào Duệ thật sự là con thừa tự của Tào Chương, bên người phải có người theo. Tào Bằng đã định để Phó Đô đi theo, nhưng tuổi của Phó Đô và Tào Duệ gần bằng nhau, khó có thể bảo vệ nhau được.

So sánh ra, Khương Duy cũng không thích hợp.

Không ngờ Ngô Ngạn xuất hiện.

Trước mắt để lại xem xét một chút, nếu thật sự tin cậy thì để cậu ta theo Tào Duệ, bảo vệ Tào Duệ. Đồng thời, cũng có thể để Ngô Xán an tâm làm việc. Tóm lại, bắt đầu từ lúc này phải chuẩn bị cho Tào Duệ.

Tuyệt đối không để Tào Duệ bị chút thiệt thòi gì.

Ngô Xán hưng phấn đi rồi, nhưng Tào Bằng lại có đầy tâm sự.

- Sĩ Nguyên, ta nhớ bốn đứa con của Hàn Đức cũng tầm tuổi này.

Hàn Đức hiện giờ đang đảm nhiệm Trung Lang Tướng ở quận Hà Tây, coi như là công thành danh toại. Nghe Tào Bằng hỏi, Bằng Thống ngẫm nghĩ một chút, đáp:

- Con cả Hàn Anh của Tử Sở năm nay chín tuổi, con thứ Hàn Dao cũng tám tuổi, con ba Hàn Quỳnh và con út Hàn Kỳ cùng do cùng anh em ruột sinh ra, đều sáu tuổi. Hiện giờ một nhà định cư ở Hồng Thủy.

- Nói với Tử Thiện đưa mấy đứa con hắt lại đây, cùng làm bạn với con ta.

Bằng Thống lập tức ngây ngẩn cả người!

Y có chút không hiểu, đang yên lòng vì sao Tào Bằng lại an bài như thế,

Tuy nhiên nếu Tào Bằng chỉ bảo, y sẽ theo lệnh mà làm. Vì thế gật gật đầu, liền xoay người rời đi.

Trở lại phòng ngủ, Tào Duệ còn đang ngủ say.

Tào Bằng ngồi xuống bên cậu, vuốt nhẹ nhàng trên gương mặt cậu.

Con trai yêu, mặc kệ tương lai thế nào, ta cũng là cha con! Cho nên, ta phải làm tất cả mọi chuyện để con được vui vẻ sung sướng, tuyệt đối không để con chịu chút thiệt thòi ảm ức nào.

Tào Chương rời khỏi Nghiệp Thành, đi nhậm chức tại Võ Lăng.

Những việc theo kế hoạch vẫn yên lặng tiến hành, Tào Chương không có bất luận ý kiến phản đối gì.

Về phần Biện phu nhân cũng đồng ý chuyện này. Tuy nhiên muốn tìm cơ hội thích hợp giải thích với Tào Tháo.

Tào Duệ vẫn sống vui vẻ trưởng thành ở Phủ Võ Hương hầu.

Tuy nhiên bên cạnh cậu đã có thêm bạn, đó chính là con trai của Ngô Xán, tên là Ngô Ngạn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã sang tháng ba, Tào Tháo hạ chiếu mở phủ Ngũ Quân Đô Hộ Phủ tại quận Trác, giám sát thi hành chế độ Phủ Binh.

Ngũ Quân Đô Hộ Phủ thuộc trực tiếp phủ Thừa tướng, trừ Tào Tháo ra sẽ không nghe bất cứ lệnh của người nào.

Địa vị này trên Đại đô đốc và Chục Mục Tề Bình. Tuy nhiên, Ngũ Quân Đô Hộ Phủ chỉ phụ trách quân sự, không được nhúng tay vào sự vụ địa phương. Đây cũng là sau khi Tào Tháo thảo luận với Châu Mục các Châu mà có quyết định.

Đồng thời, chính thức ở ba nơi Tịnh Châu, U Châu, Tào châu thi hành chế độ Phủ binh.

Trong vòng hai năm, ba Châu cần thành lập bốn trăm tòa quân phủ. Theo sự mở rộng của Phủ binh, cũng bắt tay vào cắt giảm những binh địa phương, tăng mạnh sinh sản.

Tuy rằng không thể nhúng tay vào sự vụ địa phương nhưng Ngũ Quân Đô Hộ Phủ cũng đại diện cho lợi ích của Tào Tháo.

Trong lúc nhất thời, vô số người hy vọng có thể tiếp nhận Ngũ Quân Đô Hộ Phủ, bởi vậy vào ngày mừng mười tháng ba, Tào Tháo hạ chiếu: Tân Võ Hương Hầu Tào Bằng có công định Tây Bắc, phong làm Xa Kỳ Đại tướng quân, Đại đô đốc Ngũ Quân Đô Hộ Phủ.

Ngay trong hôm khởi hành đi nhậm chức tại quận Trác.

Tin tức nhất truyền ra, lập tức khiến cho mọi người xôn xao.

Việc bổ nhiệm này bề ngoài tựa như bất ngờ nhưng dường như trong đó đã định sẵn.

Chưa tới ba mươi tuổi đã đảm nhiệm Xa Kỳ Đại tướng quân, vị trí trên Cửu Khanh, dưới Tam công. Từ lúc có triều Hán tới nay chỉ sợ cũng chỉ có Phiêu Kỳ Đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh làm được. Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều dự đoán ai sẽ là người đầu tiên đảm nhiệm chức Đại Đô hộ của Ngũ Quân Đô Hộ Phủ. Cũng có người nghĩ tới Tào Bằng, nhưng lại cảm thấy tuy Tào Bằng có công lao rất lớn, thanh danh vang dội, nhưng tuổi tác vẫn hơi trẻ một chút.

Nhưng ngoại trừ Tào Bằng ra thì ai đủ tư cách tiếp nhận Ngũ Quân Đô Hộ Phủ?

Chỉ sợ bao gồm Tào Hồng Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân Hạ Hầu Uyên, thậm chí Tào Thuần cũng không khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Chế độ Phủ binh là Tào Bằng dẫn đầu đề xuất và đã được thi hành tại quận Hà Tây, thành quả lớn lao.

Mà bản thân Tào Bằng lại có liên hệ chặt chẽ với các gia đình trong triều. Không luận văn võ, hoặc ít hoặc nhiều cũng đều có liên quan lợi ích. Ít nhất khi Tào Tháo quyết ý bổ nhiệm Tào Bằng làm Đại Đô Hộ Ngũ Quân, võ tướng trong tập đoàn Tào Ngụy không ai đứng ra tỏ vẻ phản đối, thậm chí không ít người, đều giờ tay tỏ vẻ tán thành.

Về phần văn thần, cũng không ai có nhảy ra chỉ trích.

Phương diện này, cũng có nhân tố bên trong “‘Công trình nhận thầu’ của Tào Bằng.

Từ lúc Tào Hồng đề xuất Tào Tháo phải nhận thầu xây dựng thêm công trình Trường An, Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên, cũng tỏ vẻ nguyện ý nhận thầu tu sửa ba công trình lớn từ Dự Châu đến Kinh Châu. Tuân Úc phái con cháu nhà mình triệu tập lưu dân liên kết với Chung Diêu Trần Quần cùng với Vệ Ký tại Hà Đông tiếp nhận công trình tu sửa Lạc Dương.

Các công trình đều phát sinh lợi nhuận hàng tỉ tiền.

Mà người khởi xướng tất cả công trình đó hoàn toàn là do Tào Bằng.

Lợi ích lớn như thế đủ để nhiều người buông bỏ mọi ân oán. Mà đối với Tào Tháo mà nói, mấy hạng công trình cùng lúc khởi công, nếu không sẽ không làm chậm trễ mùa vụ, ngược lại lại để ông gia tăng mấy chục vạn người đăng ký tạo sách.

Cũng là cùng có ý nghĩa lạ thường.

Tóm lại, Tào Bằng đảm nhiệm Đại Đô Hộ Ngũ quân, gần như toàn bộ phiếu thông qua.

Sau khi chiếu lệnh phát ra, phủ Võ Hương hầu lập tức bận rộn. Hoàng Nguyệt Anh, Tôn Thượng Hương và Thái Diễm, liên tiếp đều có bầu phải trở về Huỳnh Dương tỉnh dưỡng. Cho nên, sau khi thảo luận quyết định để Quách Hoàn và Chân Mật hộ tống Tào Bằng, đi tới Trác quận, phụ trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho Tào Bằng. Đồng thời, hai người Tào Dương, Khương Duy cũng sẽ đi tới quận Trác để học hỏi kinh nghiệm. Tuy nhiên đến tháng chín, bọn họ sẽ trở về Huỳnh Dương, bắt đầu việc học.

Tào Duệ cũng được hộ tống Tào Bằng đi tới quận Trác, là bởi vì Tào Bằng hy vọng có thể được ở bên con một thời gian.

Bởi vậy mà mấy đứa trẻ như Tào Oản, Tào Doãn vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng một là con gái, một là quá nhỏ nên đành phải lưu luyến theo mẫu thân quay về Huỳnh Dương.

Kể từ đó, Phủ Võ Hương hầu lập tức trống vắng, lại do Tào Cấp phái người phụ trách trông nom.

Sau khi hết thấy an bài xong, Tào Bằng cũng bắt đầu chuẩn bị khởi hành.

Ngay trước ba ngày chuẩn bị xuất phát, Tào Tháo lại đột nhiên phái Việt Bàn đến

- Đại Vương phái nô tỳ hỏi Quân Hầu sự việc làm đến đâu rồi?

- Chuyện gì?

Việt Bàn cười đầy ẩn ý, cầm một phong thư đưa cho Tào Bằng.

Trong thư, chỉ có bảy chữ “Khi nào thì khóa Đại Kiều tại khuê phòng?”

- Việc này...

Tào Bằng lập tức ngăn ra!

Sự quan tâm của lão Tào này thật hơi quá đấy!

- Đại vương nói, Tôn Công tử một mình ra ngoài, luôn phải có người theo chăm sóc.

Cho nên ý Đại vương là mời Kiều phu nhân đi theo, cũng có thể quan tâm thỏa đáng cho tôn Công tử.

Nếu Công tử không tiện mở lời, Đại vương có thể phái người bàn bạc với Kiều phu nhân.

Hừ, là ép bức ư!

Xem ra lão Tào đã quyết tâm tác hợp bằng được Tào Bằng với Đại Kiều phu nhân. Cũng không biết lão nhân gia đó sao lại có ý nghĩ như thế. Tuy nhiên sau khi Tào Bằng nghe Việt Bàn nói xong, chỉ biết cười khổ, bất đắc dĩ gật đầu.

Đây, chẳng phải là loạn điểm yên ương phổ sao?

(Loạn điểm yên ương phổ: Ghép đôi lung tung).

647. Chương 715 - 719: Loạn Liêu Đông

- Thiếp thân cũng phải đi theo?

Đại Kiều kinh ngạc che miệng lại, kêu lên, khiến Tào Bằng không biết nên trả lời ra sao.

Mã cũng không thể nói cho Đại Kiều biết là do lão Tào kia đẩy mình lại với nàng, nếu không thì hẳn đã không xử như này.

Sau khi vắt hết óc để suy nghĩ, cuối cùng Tào Bằng quyết định chọn cách nói như Việt Bàn.

- Vốn ta định để phu nhân ở lại, nhưng lại cảm thấy như thế không thỏa đáng.

Bá Văn nay còn nhỏ, trên đường đi cũng cần người quan tâm. Mà nay lại đi quận Trác, không biết năm tháng nào mới trở về, cho nên càng nghĩ càng thấy phu nhân đi theo là tốt hơn, cũng có thể khiến Bá Văn an tâm.

Lý do này thật quá gượng ép, nhưng thật sự Tào Bằng không tìm được lý do nào hay hơn.

Cũng may Đại Kiều phu nhân là nữ tử khá đơn thuần, tính cách dịu dàng, suy xét cũng đơn giản.

Quả thật nàng cũng không muốn xa Tôn Thiệu, dù sao Tào Bằng nói cũng đúng, Tôn Thiệu đi quận Trác, xem như có một nơi đứng đắn để đi, thân bất do kỷ, đến lúc đó muốn gặp Tôn Thiệu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Kiều phu nhân đã quên lúc trước Tôn Thiệu đi theo Tào Bằng đến Hà Hoàng một năm, Tào Bằng cũng không để nàng đi theo.

- Nếu đã vậy, thì làm phiền quân hầu rồi.

Ra khỏi phòng, Tào Bằng vỗ vỗ trán, thở phào một hơi.

Cứ đưa đi theo rồi hãy bàn sau, về phần có thể nên duyên hay không thì vẫn phải xem duyên phận. Có duyên phận thì đương nhiên sẽ dễ dàng, nếu không có, khoảng cách quận Trác với Nghiệp Đô khá xa, Tào Tháo lúc đó muốn quản cũng quản không được.

Nhưng ngược lại Tôn Thiệu...

Tào Bằng cảm thấy cậu ta gần đây càng lúc càng tỏ ra thân thiết với mình!

Trong nháy mắt, ba ngày đi qua.

Tào Bằng chính thức nhận ấn tín và dây đeo triện Xa Kỳ tướng quân dân bộ khởi hành đi tới quận Trác.

Phủ Đô Hộ Ngũ Quân tại quận Trác đã thành lập xong, nghe nói Trương Liêu đã hao phí không ít tâm tư. Hết thấy phải sắp xếp xong, muốn trì hoãn cũng không được. Dù sao Phủ binh Lương Châu cũng đã bắt đầu thi hành, Phủ binh ba Châu cũng đã kiến thiết, chuẩn bị thỏa đáng. Cụ thể như tiến hành khuếch trương còn cần sau khi Tào Bằng đến quận Trác tiến hành thảo luận với Đại Đô đốc ba Châu. Đối với việc này, Bằng Thống cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Bằng Thống rất quen thuộc với hình thức Phủ binh, mấy năm trấn thủ tại Hà Tây, có thể nói là phủ binh Hà Tây đều do một tay y tổ chức thành lập và mở rộng, đương nhiên kinh nghiệm rất nhiều.

Mà nay lại có hai người Pháp Chính, Ngô Xán hiệp trợ, có thể nói là bổ khuyết cho nhau.

Lục Tồn đề cử Ngô Xán này quả nhiên là khác thường, năng lực người này rất giỏi, lại càng giỏi về xử lý tạp vụ.

Nhưng cũng đừng xem thương năng lực này, ít nhất từ khi Ngô Xán đến đây, bất kể là Bằng Thống hay Pháp Chính đều cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều. Rất nhiều việc đã được Ngô Xán xử lý chu đáo. Trước kia, dưới Tào Bằng có Bộ Chất, sau đó lại có Hám Trạch, Giả Quỳ, Bằng Lâm phụ tá, sau khi đến Kinh Châu, lại có đám người Đỗ Kỳ, Tưởng Uyển xử lý một số việc vặt thông thường cho hắn.

Nhưng khi đám người Đỗ Kỳ, Tưởng Uyển đi hết, bên cạnh Tào Bằng vẫn thiếu một nhân tài xử lý tạp vụ.

Cho dù là Gia Cát Quân cũng không khiến hắn thật sự hài lòng.

Ngô Xán đến đích thật là khiến thành viên tổ chức của hắn tiến thêm một bước hoàn thiện.

Tào Tháo dẫn văn võ đại thần tiễn Tào Bằng mười dặm.

Đạp lên nắng sớm, một đoàn Tào Bằng chậm rãi rời đi khỏi Nghiệp Đô đi về hướng quận Trác.

Dọc đường đi màn trời chiếu đất.

Khó thể nói rõ đã vất vả bao nhiêu, nhưng nhân viên xe ngựa tùy tùng rất nhiều, cộng thêm số nha binh của Tào Bằng gia tăng, đích thật là có chút rườm rà.

Lần này Tào Bằng đến quận Trác đảm nhiệm Đại Đô Hộ Ngũ Quân.

Vì thế những nhân viên này cũng phải làm một sự điều chỉnh.

Bằng Thống làm Trung Lang Tướng Đô Hộ Phủ, Tham Quân, bổng lộc đến hai ngàn thạch; Pháp Chính làm Trưởng Sử Đô Hộ Phủ, Tham Quân, bổng lộc đến hai ngàn thạch.

Ngô Xán làm Chủ Bộ Đô Hộ Phủ phụ trách các hạng sự vụ.

Triệu Vân phong làm Tư mã Đô Hộ, bổng lộc đến hai ngàn thạch, thống lĩnh tám trăm Phi Đà.

Mã Tắc phong làm Giáo Úy, bổng lộc đến hai ngàn thạch, quản lý hai ngàn hai trăm Bạch Đà binh; Vương Song phong làm Giáo Úy, thống lĩnh năm trăm ám sĩ, bổng lộc đến ngàn thạch; bốn người Đặng Ngải, Tôn Thiệu, Tử Cái, Quách Dịch phong làm Duyệt Chức, theo quân nghe lệnh.

Hướng Sủng được phong làm Trung Lang Tòng Sự Đô Hộ, bổng lộc đến sáu trăm thạch, Tham Quân.

Trên cơ bản, những thành viên tổ chức này xem như đầy đủ. Mặt khác Tào Dương và Khương Duy thì lĩnh hai trăm người, phụ trách bảo hộ gia quyến. Ngoài ra còn có tôi tớ gia nhân đi theo rất nhiều, ước chừng trên ba trăm người, toàn bộ đội ngũ cộng lại gần bốn ngàn người, cực kỳ đồ sộ.

Chức quan càng cao, phô trương càng lớn.

Mặc dù Tào Bằng cũng không thích thú với điều này nhưng không thể không tuân theo quy củ.

Con thứ tư của Hàn Đức cũng tới quận Trác hội hợp với Tào Bằng, đến lúc đó có thể còn có một đội Phủ binh mã đi theo.

Tóm lại, Tào Bằng dù không muốn thế nào nhưng hắn đã lên vị trí này rồi thì không tránh khỏi phải tuân theo một số quy củ. Tào Tháo muốn đẩy mạnh Phủ binh, mục đích vô cùng rõ ràng, là ông ta muốn tiêu trừ dấu vết Hán thật, muốn ở trong quân chỉ còn lại dấu vết Tào Tháo. Cho nên, Tào Tháo rất coi trọng việc thi hành chế độ Phủ binh.

Trong vòng hai năm lập ra bốn trăm quân phủ, từ đó có thể thấy được hùng tâm tráng trí của Tào Tháo.

Theo ý của Tào Tháo nói với Tào Bằng, ông ta muốn thành lập một ngàn ba trăm tòa quân phủ, mà bắt đầu thực hiện từ bốn Châu tại phương bắc. Một ngàn bốn trăm tòa quân phủ, mỗi tòa quân phủ có tám trăm quân tốt, cũng đã gần trăm vạn binh mã.

Nếu thật sự có thể bố trí thỏa đáng, vậy thì Tào Tháo đã nắm chặt giang sơn Đại Hán được điều chỉnh ở trong tay.

- A Phúc, lần này lên phía bắc, trách nhiệm người rất lớn, cần phải bố trí quân phủ một cách nghiêm mật, cũng phải thực thi trọn vẹn hiệu quả của phương án.

Khi cần thiết ta sẽ cho phép người có quyền quyết định, có thể tự thực hiện bố trí thao diễn. Hai năm sau, ta hy vọng ba Châu ở phương bắc đã có phủ binh.

Khí sắc của Tào Tháo thật sự là không bằng trước đây.

Nhưng khí phách của ông lại càng hùng hồn hơn trước đây.

Mà sự tin cậy của ông đối với Tào Bằng càng tăng thêm, điều này cũng khiến Tào Bằng thâm cảm nhận được trách nhiệm nặng nề chưa từng có. Hắn có một cảm giác, Tào Tháo hiện nay và Tào Tháo trong lịch sử đã có thay đổi lớn. Dã tâm của ông rất rõ ràng không hề yếu đi, mà toàn bộ đều bộc lộ rành mạch ra ngoài, không chút giấu diếm.

Cũng vì sự biến hóa này mà càng khiến khí phách của Tào Tháo càng lớn hơn nữa.

Ông ta dám công khai như vậy, đồng thời lại nôn nóng mở rộng phủ binh, chỉ sợ bên trong còn có hàm nghĩa sâu sắc khác.

Ông ta thanh trừ chương ngại con cháu!

Cũng không biết biến hóa này là tốt hay là không tốt...

Trong lòng Tào Bằng tức thì kích động, lại có chút sợ hãi.

Bởi vì hắn không rõ ràng tiền đồ của mình đến cuối cùng sẽ như thế nào.

Tào Tháo có phát sinh thay đổi chút ít thái độ đối với hắn hay không? Tuy rằng hiện tại thì chưa, nhưng tương lai...

Ai có thể nói được rõ ràng?

Thoạt nhìn hai năm đi quận Trác vẫn là một cơ hội tuyệt vời.

Nhưng việc phủ binh tốt nhất không nên nhúng tay vào quá nhiều.

Cho dù Tào Tháo nói là kỳ thác kỳ vọng cao, nhưng phủ như thế nào còn chưa biết. Được rồi, cho dù là hiện tại Tào Tháo kỳ thác kỳ vọng cao đối với hắn, nếu làm quá mức xuất sắc hoặc là nhúng tay vào quá nhiều, khó tránh khỏi Tào Tháo sẽ nảy sinh sự nghi kỵ. Trên đường đi Tào Bằng tự ngẫm nghĩ đối sách, càng nghĩ, hắn cuối cùng đã quyết định giao sự ọ phủ chiến cho Bằng Thống phụ trách. Đến thời điểm cần thiết thì đẩy Bằng Thống dời đi, để y đến một nơi tự mình có thể đảm đương được. Nếu như thật sự tới bước này rồi thì chứng tỏ Tào Tháo đã nảy sinh sự cảnh giác đối với hắn.

Cho nên nói, người thường với thần tử giống như đi trên lớp băng mỏng.

Tào Bằng nghĩ đến đây, trong lòng lại trùng xuống.

Dọc đường đi, hần dẫn Tào Dương, Khương Duy và Tào Duệ du sơn ngoạn thủy, vô cùng vui vẻ thoải mái. Mà tất cả sự vụ đều giao cho Bàng Thống.

Hần biết, sớm muộn gì Bàng Thống cũng phải đi một mình đảm đương một phía.

Dù sao tài cán của y đã bộc lộ hết thảy, mà nay có thể giữ bên người chỉ còn lại một thời gian ngắn ngủi nữa. Đợi khi thời gian chín muồi, Bàng Thống nhất định sẽ giống như đám người Cam Ninh một mình đi gánh vác mưa gió, hơn nữa thời gian sẽ không còn quá dài, nhiều nhất hai năm sau khi mở rộng phủ bình thành công đó là lúc Bàng Thống rời khỏi.

Một khi đã như vậy, cứ để y vất vả nhiều một chút đi.

Giữa tháng tư năm Kiến An thứ mười lăm, đoàn người Tào Bằng đến quận Trác.

Đại Đô đốc U Châu là Trương Liêu, Đại Đô Đốc Tào Châu Hạ Hầu Lan, Đại Đô Đốc Tịnh Châu Đặng Tắc đã đợi ở quận Trác từ lâu.

Nhìn thấy Tào Bằng, Trương Liêu, Đặng Tắc đều vô cùng niềm nở.

Đặng Tắc thì đỡ hơn một chút, nhưng Trương Liêu thì từ lúc Tào Bằng đi sứ Hung Nô, quản lý Hà Tây chinh chiến Lương Châu thì ít liên hệ hơn. Duy nhất có một lần liên hệ là trước khi đó khi đám người Lã Lam đến Hứa Đô, gã đã chủ động liên lạc với Tào Bằng.

- Đại Đô đốc, từ biệt nhiều năm càng lúc càng nổi danh.

Trương Liêu nhìn Tào Bằng, không kìm nổi phải thốt một câu cảm thán.

Năm đó tiểu đồng tử kia trong thành Hạ Bì cả gan làm loạn, dám giao phong với Lã Bố, mà nay đã trưởng thành như vậy.

Đừng thấy gã là Đại Đô Đốc ngang hàng với Tào Bằng, nhưng trên thực tế lại vâng theo lệnh của Đô Hộ Phủ.

Nói cách khác, Trương Liêu nay là bộ hạ của Tào Bằng.

Tào Bằng cũng khách sáo nói:

- Lần này tiến đến quấy rầy, vẫn cần Đại đô đốc chiếu cố nhiều hơn.

- Đại Đô Hộ khách khí, thật sự là khách khí!

Mọi người chào hỏi xong đi thẳng đến Đô Hộ Phủ.

Ngũ Quân Đô Hộ Phủ này nằm ở ngoài thành quận Trác, đoán chừng được thành lập theo hình thức trấn quân, hình thành một Ổ Bảo độc lập.

Đầu cửa Ổ Bảo được viết bốn chữ to rồng bay phượng múa: Ngũ Quân Đô Hộ

Trong Ổ Bảo thiết lập quân doanh, ở giữa là một tòa trạch để rộng rãi khí thế, đó là phòng chính trong Đô Hộ Phủ.

- Tòa trạch để này rộng rãi khí thế nhưng lại có không khí tiêu điều quạnh quẽ.

Xưa có Tứ Linh Bạch Hổ chủ chiến sự, cho nên Thúc Tôn đề nghị đổi làm Bạch Hổ đường. Gia quyến của Đại Đô Hộ ở ngay tại hậu viện của Bạch Hổ đường, bên ngoài có quân tốt thủ ngự, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Trương Liêu giới thiệu xong, đột nhiên chuyển câu chuyện.

- Đại Đô Hộ có biết đời trước của Ngũ Quân Đô Hộ Phủ này là gì không?

- Tào Bằng bị bốn chữ “‘Bạch Hổ lễ đường’ làm chần động không ít, nghe Trương Liêu hỏi thì sững ra.

- Là cái gì?

- Nơi đây vốn là một tòa đền trang.

Đó là tòa nhà của đại tướng dưới trướng Lưu phản nghịch, Trương Phi Trương Đức Đức. Mặc dù Trương Phi kia sau khi đã theo Lưu phản nghịch, đốt cả tổ trạch (tòa nhà tổ tiên) thì tòa tổ trạch đã hoang phế, tathayas nơi đây vị trí rất tốt cho nên đã xây dựng nên Đô Hộ Phủ như này.

Bởi vậy nó mới cách huyện Trác khoảng mười dặm.

Nếu Đại Đô Hộ có gì chỉ bảo, chỉ cần nổi trống là toàn bộ trong thành đều biết.

Nơi này là tổ trạch của Trương Phi?

Tào Bằng lập tức mỉm cười!

- Nơi đây có lẽ có vườn đào?

- Vườn đào?

Trương Liêu hơi sững sốt, chợt nói:

- Đi về phía tây mười dặm, qua sông quả thật là có một rừng đào. Tuy nhiên có phải là đào viên như lời Đại Đô Hộ nói hay không thì không rõ lắm. Bởi vì bên vườn đào nhất định phải có một đình, cho nên người địa phương gọi là “Đào đình”. Lúc này hoa đào đã điêu linh, lại không có cảnh sắc.

Tào Bằng, trầm mặc !

Không có vườn đào, vậy cũng vốn không có điển cố kết nghĩa đào viên kia.

Tuy sớm đã biết đó là bịa đặt nhưng khi hắn nghe sự thật vẫn có chút thất vọng.

Đi vào Bạch Hổ Đường, Tào Bằng ngồi vào vị trí chủ.

Ngô Xán mang theo người bố trí ổn thỏa.

Binh mã đóng ở đằng trước quân, gia quyến và nô bộc thì thu dọn tại hậu viện.

Bàng Thống và Pháp Chính hộ tống Tào Bằng đi vào Bạch Hổ Đường, ngồi xuống bên cạnh Tào Bằng.

- Thế cục hiện nay của U Châu như thế nào?

- Trên cơ bản vẫn rất yên bình, không xảy ra phiên toái gì lớn. Tuy nhiên từ đầu năm tới nay, Công Tôn thị ở Liêu Đông có qua lại thường xuyên với Cao Cú Lệ, mấy ngày trước Lã Thị Hán Quốc đã phái người tiến để đệ trình viện binh với ta, nói rằng Cao Cú Lệ Vương Vị Cung kia không ngừng khiêu khích, đã xảy ra nhiều lần xung đột, trong đó có không ít dấu vết của Công Tôn thị khiến Lã Thị Hán Quốc cảm nhận được áp lực rất lớn. Ta vốn có ý xuất binh viện trợ nhưng năm ngoái lại xảy ra trận chiến với Hung Nô, làm ta cũng bất lực. Đầu xuân tới nay, Công Tôn thị đã gây gỗ không ít.

Nhưng sự liên lạc giữa bọn họ và Cao Cú Lệ vẫn không hề ngừng nghỉ.

- Công Tôn Khang phải không?

- Đúng vậy!

Công Tôn thị tại Liêu Đông là cường hào bản địa Liêu Đông, thực lực khá mạnh.

Thời điểm Tào Tháo tiêu diệt Viên Hi, Công Tôn thị từng từng tương trợ Viên Hi, tuy nhiên sau đó thấy Tào Tháo quá mạnh liền lập tức thay đổi thái độ. Tuy nhiên, Công Tôn thị ở Liêu Đông, đích thật là vọng tộc hào môn, thâm căn cố đế. Cũng bởi vì nguyên nhân này mà vài lần Tào Tháo muốn nhổ tận gốc Công Tôn thị nhưng cuối cùng lại buông tha cho.

Sắc mặt Tào Bằng bỗng dừng trầm xuống.

- Sứ giả Lã Thị Hán Quốc giờ đang ở đâu?

- Ngay tại trong thành.

- Là ai làm sứ giả?

- Ha hã, nói đến cũng là người quen với Đại Đô Hộ, đó là đồng môn với Đại Đô Hộ, Chu Kỳ.

- Vậy thì, mời hần tiến đến.

- Vâng!

Trương Liêu đáp lời, do dự một lát sau, đột nhiên hỏi:

- Vậy Liêu Đông Công Tôn thị, nên xử trí như thế nào?

- Trước tiên theo dõi hần.

Tào Bằng nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát sau nói:

- Liêu Đông lúc này vẫn rét lạnh như trước, không thích hợp khai chiến.

Một Công Tôn thị, không đáng để lo nghĩ.

Nhưng thật ra Cao Cú Lệ kia như rét trăm chân, chết mà không hết cứng mạnh. Nếu không sớm tiêu diệt, sớm muộn gì cũng trở thành một tai họa lớn.

Đại đô đốc, ta lần này tiến đến, thứ nhất là thi hành phủ binh, thứ hai là xin Đại đô đốc phát binh tiến thẳng đến Phì Như Đĩnh Tiến. Không có động tác gì quá lớn, chỉ là cảnh cáo Công Tôn thị. Đợi thời cơ chín muồi, ta mới nhổ tận gốc Công Tôn thị và Cao Cú Lệ, tuyệt đối không để lại hậu hoạn sau này.

Cái gọi là thời cơ thành thực, có nhiều phương diện nhân tố.

Ngoại trừ nhân tố thiên thời địa lợi ra, phối hợp với Lã Thị Hán Quốc cũng cực kỳ quan trọng.

Bởi vì mới đến, Tào Bằng sẽ không làm ra hành động quá mức kịch liệt. Cho nên ở vấn đề này cũng không dây dưa quá nhiều.

- Tình hình Tào Châu hiện nay như nào?

Hạ Hầu Lan nói:

- Hiện giờ toàn bộ Tào Châu rất bình thường, từ lúc Lương Thứ sử đi nhậm chức tới nay, vẫn tận sức cho ổn định thế cục, an trí di dân. Mà nay đã bắt đầu tiến hành thanh toán đối với nhân khẩu thổ địa...Lúc ta tới, Lương Thứ sử nhắn ta chuyển lời tới Công tử, bởi vì thổ địa Tào Châu rộng lớn, hơn nữa chưa bao giờ tiến hành thống kê dân số, cho nên quá trình này sẽ tương đối dài, khó tránh khỏi có chỗ không chu toàn, xin Công tử khoan dung.

Ý tứ của Lương Tập quá rõ ràng.

Y cũng biết, Tào châu sắp thi hành phủ binh.

Nhưng vấn đề là Tào châu trước đây là một địa phương một nghèo hai trắng, căn bản không có bất luận tư liệu gì để dựa vào. Một khi thi hành phủ binh, tất nhiên sẽ có rất nhiều nơi chiếu cố không chu toàn. Ví dụ như nhân viên, ví dụ như thổ địa, ví dụ như ...Rất nhiều sự vụ đều phải tiến thành điều chỉnh. Ngụ ý này đó là hy vọng Tào Bằng có thể tạm hoãn tiến độ thi hành chế độ phủ binh đối với Tào Châu. Mặc dù là muốn thúc đẩy nhanh nhưng tốt nhất nên tiến hành từ từ cho thỏa đáng.

Tào Bằng cũng hiểu, gật đầu nói:

- Tử U quay về chuyển lời với hần, nói rằng khó khăn của hần, ta rất hiểu.

Hiện nay Tào Châu thiết lập năm quận, nhưng muốn thực hiện chu toàn chỉ sợ cần thời gian.

Ta sẽ thi hành ở hai quận Chương Thành và Bằng Thành trước, trong đó tiến hành trước với quận Bằng Thành, bảo hần yên tâm.

Quận Bằng Thành chính là quận Bằng trước đây.

Sau khi Tào Bằng đến Nghiệp Đô dâng tấu lên Tào Tháo, xin thay quận Bằng thành quận Bằng Thành, ngụ ý bay xa vạn dặm. Vì vậy mà đã loại bỏ được ảnh hưởng của “quận Bằng” kia đồng thời cũng có thể duy trì hàm nghĩa vốn có. Tào Tháo vui vẻ nhận lời, đã thay thành quận Bằng Thành, cũng sửa quận Chương thành quận Chương Thành.

Hai quận này cũng là bộ phận của Tào Châu.

Rất nhiều thứ đã chuẩn bị đủ, cho nên việc thi hành Phủ binh cũng rất dễ dàng.

Hạ Hầu Lan vô cùng vui mừng, đứng dậy cảm tạ Tào Bàng.

- Tỷ phu, Tịnh Châu thì sao?

Cuối cùng Tào Bàng mới hỏi tới Tịnh Châu.

Đặng Tắc cười cười:

- Sắp xếp xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành.

Thật không hổ là người một nhà, phía bên Đặng Tắc nói chuyện có vẻ sáng khoái hơn nhiều. Tuy nhiên liên quan đến thời gian Đặng Tắc ở Tịnh Châu mới một năm chín tháng, lại mới nhậm chức Lương Tập, nên tính ra thời gian cũng chưa nhiều. Sau khi y nhậm chức đã lập tức tiến hành đo đạc thổ địa cùng với việc đăng ký nhân khẩu. Hơn nữa trước đó Nam Hung Nô và Cao Can xảy ra chiến tranh, rất nhiều cường hào đã chạy trốn, khiến cho Đặng Tắc thiếu nhiều lực cản, có thể thuận lợi tiến hành việc chuẩn bị. Mà tại thời điểm này, U Châu tuy rằng bảo tồn được tương đối đầy đủ nhưng trong quá trình chuẩn bị khó tránh khỏi bị kiểm chế một ít.

Trương Liêu chuẩn bị đến nay nhưng vẫn có một vài nơi chưa được chu toàn.

Liêu Đông, đó là nơi khó nhất, với sự cầm đầu Công Tôn thị với cường hào Liêu Đông, đích xác đã tạo nhiều phiền toái cho Trương Liêu. Điều này cũng khiến Trương Liêu rất đau đầu, cho nên về mặt tiến độ lại thua Tịnh Châu.

- Vậy bắt đầu từ quận Tây Hà.

Tào Bàng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Trước mắt không cần nóng lòng phải thi hành toàn diện mà hãy bắt đầu từ quận Tây Hà, từng bước mở rộng. Tỷ phu mau chóng trình tư liệu của quận Tây Hà, rồi sau đó ta ở nơi này sẽ cùng Sĩ Nguyên bắt tay vào an bài.

Sĩ Nguyên, việc này giao người phụ trách.

Về phía Tào Châu thì bắt đầu thi hành ở quận Bằng Thành. Tử U ở Hà Tây nhiều năm, từng hiệp trợ Sĩ Nguyên một tay thi hành phủ binh, về nhiều mặt thì người có nhiều kinh nghiệm hơn ta nhiều, hơn nữa tình hình ở Tào Châu cũng khá giống Hà Tây trước đây, Tử U cứ theo hình thức của quận Hà Tây mà tiến hành mở rộng, trong vòng ba tháng ta muốn thấy kết quả.

Bàng Thống đầu tiên là ngăn ra, sau đó chấp tay tuân lệnh.

Tào Bàng không có thảo luận về tình huống của U Châu, bởi vì hắn biết, trong lòng Trương Liêu khẳng định đã có kế hoạch.

Sau khi thảo luận xong xuôi, Trương Liêu cáo từ nhưng vẫn nói với Tào Bàng ngay mai ở quận Trác có tổ chức thiết yến tẩy trần cho Tào Bàng.

Đặng Tắc và Hạ Hầu Lan ở lại Đô Hộ Phủ. Đặng Tắc là anh vợ của Tào Bàng, Hạ Hầu Lan xuất thân là môn hạ của Tào Bàng, cho nên cũng không có gì bất tiện.

- Văn Viễn đại ca, về phía U Châu, ta sẽ không nhúng tay quá nhiều.

Với đại tài của huynh trưởng, sợ là sớm đã có trù tính. Ở đây ta có một quyền tổ chức thành lập Phủ binh rất tâm đắc, huynh trưởng có thể cầm tham khảo. Tình huống U Châu, Tịnh Châu và Tào Châu khác với Lương Châu, huynh trưởng tốt nhất căn cứ vào tình huống cụ thể của U Châu để bố trí thống nhất. Nếu có vấn đề có thể thảo luận cùng ta.

Lần này ta đến chính là để phối hợp với huynh trưởng, xin huynh trưởng cứ mạnh tay làm.

Ánh mắt Trương Liêu phức tạp nhìn Tào Bàng.

Tào Tháo lệnh Tào Bằng ở Trác quận mở Ngũ Quân Đô Hộ Phủ, nói thật trong lòng Trương Liêu cũng không phải là thoải mái.

Dù sao y cũng là Đại Đô Đốc U Châu.

Tào Bằng ở đây chẳng phải là quyền lực của y bị tình nghi?

Giữa Trương Liêu và Tào Bằng không giống những người khác. Bọn họ là bằng hữu, nhưng càng nhiều hơn là sự gắn bó hữu nghị với Lã thị Hán quốc.

Cho dù Trương Liêu nghe theo khuyên bảo của Tào Bằng quy hàng Tào Tháo, nhưng quan hệ giữa y và Tào Bằng quan hệ cũng không phải là quá mức thân thiết.

Cho nên khi y biết Tào Bằng sắp tới vẫn cảm thấy có chút ít khúc mắc. Nhưng lời nói này của Tào Bằng khiến Trương Liêu cảm động trong lòng. Tào Bằng nói rõ ràng cho y: Ta sẽ không phân chia quyền lực của người, ta chỉ là trợ thủ, tại U Châu, Trương Văn Viễn người vẫn là đương gia.

Điều này khiến trong nội tâm Trương Liêu vô cùng xúc động.

Y do dự một chút, đột nhiên hạ quyết định:

- Hữu Học, ta có một chuyện muốn nhờ, chẳng biết có được không?
- Huynh trưởng cứ nói đừng ngại.
- Ta có một đứa con trai, năm nay mười tám tuổi.

Trước đây vẫn theo ta hiệu lực trong quân, có chút võ nghệ, nhưng lại quá ngang ngược kiêu ngạo. Người cũng biết, ta đã bốn mươi hai tuổi, khó có thể cưng chiều mãi được, nếu cứ để thế, ta ta lo lắng nó kiêu căng thành tính, gây nhiều chuyện, nhưng ta lại không đành lòng trói buộc nó, cho nên muốn nhờ Hữu Học người quản giáo nó.

Tào Bằng nghe vậy trong lòng thầm kêu khổ.

Sao các người cứ coi chỗ ta là trường học vậy?

Sao cứ từng người từng người đặt con mình ở chỗ ta vậy?

Trước thì có Từ Cái, sau lại có Quách Dịch hiện tại lại chạy tới con trai của Trương Liêu.

Nhưng nếu Trương Liêu đã mở miệng, Tào Bằng cũng không thể cự tuyệt.

Vì thế gật gật đầu nói:

- Nếu huynh trưởng không sợ Bằng mạnh tay với con cháu thì hãy để lệnh lang ở lại đây.

Một con cừu đã được thả, một đàn cừu cũng có thể đuổi.

Nếu người đã mở miệng, ta đây cố mà làm...

Cứ như vậy, Trương Liêu cao hứng phấn chấn rời đi.

Đêm đó, Lã thị Hán quốc Chu Kỳ tiến đến gặp Tào Bằng.

Biết được Tào Bằng thường trú Trác quận, Chu Kỳ cũng vô cùng vui mừng. Hai người bàn luận một chút về tình huống Lã thị Hán quốc, biết hiện nay Lã thị Hán quốc cơ bản đã ổn định cục diện. Cao Thuận và Tào Tính tuy rằng đã già nhưng có Bằng Minh quật khởi, dần dần thay thế chức vụ của Cao Thuận. Về mặt chiến sự, Bằng Minh không trị binh cẩn trọng nghiêm khắc như Cao Thuận, nhưng gã dũng mãnh thiện chiến, mỗi trận chiến đều giành thắng lợi, cho nên uy vọng trong quân rất cao.

Bộc Dương Khải dần dần rời khỏi chính sự, xem trọng giáo dục.

Vì thế đám người Chu Kỳ dần dần bắt đầu tại đứng vững gót chân trên triều đường, bộc lộ tài năng phi phàm.

- Tiểu Vương tử đã năm tuổi !

- Ồ?

Tào Bằng thầm run lên, ngẩng đầu nhìn Chu Kỳ.

Càng lớn càng giống Đại Đô Hộ, vô cùng tuấn lãng...Vương Thượng đặt tên là Tào Niệm. Lần này Kỳ đến đây, Vương thượng có nhờ ta mang theo một bức họa, nói là tìm cơ hội đưa cho Đại Đô Hộ.

Chu Kỳ nói xong lấy trong bọc hành lý ra một bức họa.

Tổng cộng có hơn mười bức, mỗi một bức đều vẽ một đứa trẻ.

Từ một đứa trẻ trong tã lót đến năm tuổi, bức vẽ được vẽ bởi hết tâm sức nên bức nào cũng sống động.

Niệm nhi trong tã lót.

Niệm nhi tập nói.

Niệm nhi tập đi.

Tào Bằng càng xem, đôi mắt ướm lệ.

Nay hắn đã có mười đứa con, giờ thêm Tào Niệm là mười một đứa. Mà trong những đứa con mình, hắn áy náy nhất vẫn là Tào Niệm. Từ lúc Tào Niệm sinh ra đến nay, thậm chí hắn chưa từng được gặp Tào Niệm, lại càng không được thể hiện trách nhiệm của một người cha. Bức vẽ đã gợi nơi mềm mại nhất ở trong lòng Tào Bằng.

Hơn nửa ngày, Tào Bằng mới xem như ổn định cảm xúc.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chu Kỳ, hạ giọng nói:

- Lão Chu, phiền ngươi sau khi trở về chuyển lời với Vương Thượng, nói rằng ta rất nhớ nàng, cũng rất nhớ Niệm nhi. Nếu như có thể, hy vọng được gặp mẹ con nàng.

Lã Hán, Quy Hán Thành.

Mùa hè nắng chói chang, Lã Lam trèo lên Vọng Hải Các.

Đây là kiến trúc cao nhất của Hán Thành, gồm có bốn tầng. Đứng trên Vọng Hải Các, có thể nhìn xuống toàn bộ Quy Hán Thành, đưa mắt nhìn ra xa có thể nhìn thấy đường chân trời. Gió thổi tới từ mặt biển, mát mẻ mà dễ chịu.

Thấp thoáng, có tiếng hô hào của người chèo thuyền truyền tới....

-Mẫu thân!

Một giọng nói non nớt từ sau lưng truyền tới, khiến Lã Lam giật mình, nàng vội xoay người lại.

Liền thấy Điều Thiên nắm tay một đồng tử, sải bước đi vào trong Vọng Hải Các. Mười năm qua đi rồi, Điều Thiên trông chẳng có vẻ gì là già đi cả, vẫn phong độ mê người như ngày nào. Ba năm trước, Nghiêm phu nhân bệnh qua đời, cũng chỉ còn lại Điều Thiên và Lã Lam, sống nương tựa vào nhau.

Thời gian chẳng buông tha một ai, những lão thần năm xưa đã theo cả nhà họ Lã vượt biển Đông đến đây, họ đang nhạt dần với triều đình.

Đám người Cao Thuận, Tào Tính, cũng không còn phụ trách lĩnh binh đánh giặc nữa, mà đều giao cả cho Bằng Minh thống soái.

Tào Tính nay làm Vệ tướng quân, bảo hộ an toàn trong cung thành; Còn Cao Thuận, chỉ phụ trách luyện binh, những việc khác, cũng chẳng nhúng tay vào. Lớp tướng lĩnh mới, dần dần trưởng thành lên. Mưu thần tướng lĩnh vài năm trước đã theo Lã Lam đến đây, dần dần bước ra khán đài. Sau khi Lã Lam sinh hạ Tào Niệm, cũng chính thức nắm quyền triều chính.

-Tiểu Nương, Cao thúc thúc thế nào rồi ?

-Cao tướng quân chỉ là ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, đã chữa trị rồi, không có gì đáng ngại.

-Linh Kỳ, đêm qua người không có nghỉ ngơi. Nếu không phải Tiểu Niệm nói với ta, ta còn cho rằng...người như thế này không được đâu, cả ngày không nghỉ ngơi chút nào, sớm muộn gì cơ thể cũng sẽ suy sụp, vẫn là nên chú tâm điều dưỡng mới tốt.

-Tiểu nương, không phải bổn cung không muốn nghỉ ngơi, kỳ thật là...

-Cao Cú Lệ rục rịch tiến vào, Công Tôn Thị cũng phong tỏa thông đạo đến Liêu Đông, cắt đứt đường liên lạc của chúng ta với đại lục. Chỉ dựa vào đường biển, suy cho cùng cũng không phải chuyện lâu dài. Chúng ta không có bến tàu, vận chuyển hoàn toàn dựa cả vào thuyền của Chu tướng quân, chung quy cũng có chút rắc rối. Bên phía Chu tướng quân gần đây chiến tranh kinh người, một khi chúng ta bị đứt đường liên lạc với đại lục, ắt rơi vào thế cô quân gồng chiến. Tướng quân Bằng Minh, chỉ sợ cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Lúc này, Cao thúc thúc tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.

Chỉ cần y còn đó, thì có thể khiến Vị Cung kinh sợ...đúng rồi, Chu Kỳ đến U Châu, đã có tin hồi báo chưa?

-Chưa có tin tức!

Điều Thiên khẽ thở dài, nắm lấy tay Tào Niệm, đi đến bên cạnh Lã Lam.

-Mẫu thân, bé bé!

Tào Niệm đưa bàn tay nhỏ bé ra, kéo kéo áo của Lã Lam.

Trong mắt Lã Lam thoáng hiện lên một sự yêu thương, khom người xuống, bế Tào Niệm lên, cùng nhìn về phía xa xăm.

-Mẫu thân, người đang nhìn gì vậy?

-Mẫu thân đang nhìn, phía bên kia của biển.

-Nhưng con chẳng trông thấy gì cả.

Tào Niệm bắt chước bộ dạng của Lã Lam, nhìn về phía xa kia rất lâu, sau đó dùng giọng non nớt nói:

-Mẫu thân, Tiểu nữ nãi nãi nói, cha của Niệm Nhi, ở ngay phía bên kia biển. Nhưng tại sao chưa bao giờ cha đến đây thăm Niệm Nhi vậy? Có phải vì Niệm Nhi không ngoan không? Cho nên cha mới không cần Niệm Nhi nữa.

Lời nói non nớt, làm xúc động chôn mềm yếu nhất trong lòng của Lã Lam.

-Niệm Nhi không được nói lung tung, Niệm Nhi rất ngoan, cha sao lại không cần con được chứ? Chẳng qua cha con rất bận, cho nên mới không đến. Đợi qua khoảng thời gian nữa, cha sẽ đến thăm Niệm Nhi, đến lúc đó sẽ đi cùng Niệm Nhi, leo lên chiếc thuyền to, chơi đùa cùng con.

-Thật ư?

-Đương nhiên là thật rồi.

Lã Lam miễn cưỡng cười một cái, nhưng trong nụ cười đó, lại bao hàm vẻ bất đắc dĩ.

Nàng ta rất rõ, thân phận và địa vị của Tào Bằng giờ đây càng lúc càng cao, như vậy sẽ càng khó đến Lã Hán hơn. Nhất cử nhất động của hắn, đều bị vô số người dòm ngó, muốn đến đây, hiển nhiên sẽ rất khó khăn. Nhưng lâu như vậy, lại chẳng có chút tin tức, trong lòng Lã Lam có chút hờn dỗi. Nàng ôm lấy Tào Niệm, chẳng biết từ lúc nào trong mắt đã tuôn ra hai hàng nước mắt.

Điều Thiên bên cạnh, cũng im lặng không nói.

Nửa buổi trời, nàng chỉ khẽ thở dài, xoay người muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe thấy bên dưới Vọng Hải Các có tiếng xôn xao truyền tới, theo sát đó liền thấy một gã nội thị vội vã chạy lên đây.

-Vương Thượng, Vương Thượng, Chu tướng quân đến rồi!

-Sao?

Lã Lam bất ngờ, vội buông Tào Niệm xuống, lau khô nước mắt trên mặt.

-Chu tướng quân đang ở đâu?

-Ở ngay dưới lầu chờ lệnh....

-Mau mời ông ta vào đây.

Lã Lam chẳng đợi nội thị nói dứt câu, liền mở miệng ngắt lời của gã.

Nội thị không dám chậm trễ, vội vàng chạy xuống, chẳng mấy chốc, Chu Kỳ nhanh chân bước lên Vọng Hải Các.

-Thần Chu Kỳ, bái kiến Vương Thượng.

Điêu Thiện bước lên trước nắm lấy tay Tào Niệm đang chuẩn bị rời đi, liền bị Lã Lam ngăn lại.

-Tiểu Nương, để Niệm Nhi ở lại cùng ta...sau này Lã Hán đây, dù sao cũng sẽ là của nó, để nó hiểu biết thêm một chút, cũng là chuyện tốt.

Điêu Thiện cười cười, liền đi ra.

Tuy nhiên, lúc nàng ta sắp ra khỏi Vọng Hải Các, bỗng nhiên Chu Kỳ sau lưng lên tiếng nói:

-Vương Thượng, lần này thần ở quận Trác, không những đã nhìn thấy Trương tướng quân, còn trông thấy cả Tào Quân Hưu...y, y, giờ y đang đóng quân ở quận Trác, nhậm chức Đại Đô Hộ Ngũ quân, nắm giữ việc quân sự ba châu ở biên cương phía Bắc...y, có thư tín cho Vương Thượng.

Lã Lam nghe xong ngẩn người, tức thì lộ vẻ vui mừng.

-Tào quân hầu hấn, đang ở quận Trác à?

Điêu Thiện cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Liền thấy Chu Kỳ lấy ra một bức thư từ trong lồng ngực, cung kính trình lên cho Lã Lam

-Dưới lầu còn có lễ vật do Đại Đô Hộ nhờ thần mang đến, nói là tặng cho Vương Thượng và Thế Tử.

Không đợi Lã Lam mở miệng, Điêu Thiện lập tức căn dặn nói:

-Mang đồ vật Chu Tướng quân mang đến, đem hết lên đây.

Lúc này Lã Lam cũng chẳng màng đến nghi thức bề ngoài nữa.

Hai tay nàng run rẩy, chậm rãi mở bức thư ra, liền thấy nét chữ vừa lạ lẫm mà lại quen thuộc trên tờ giấy.

-Mẫu thân, sao mẫu thân lại khóc?

Tào Niệm tò mò nhìn Lã Lam, giơ tay ra, muốn lau vệt nước mắt trên mặt của Lã Lam.

Nào ngờ, Lã Lam lại nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Tào Niệm, trên mặt mang theo nước mắt, nhưng lại cười nói với Tào Niệm rằng:

-Niệm Nhi, cha con đến rồi, cha muốn gặp con...cha, còn mang rất nhiều quà cho Niệm Nhi nữa.

Từng gương quà biếu được khiêng lên đây, theo đó tâm trạng của Lã Lam cũng tức thì chuyển biến khác hơn.

-Tiểu Nương, mau nhìn xem, đây là tơ lụa Lạc Dương mà người thích nhất...còn nữa, đây là đồ chơi tặng cho Niệm Nhi này.

Lã Lam cầm lấy một hộp son, cứ như cô bé vậy hứng khởi nói:

-Tiểu Nương, đây là son của Hoa Hồng lâu ở Đông Đô, ta thích nhất đấy...chàng còn nhớ, người xem, chàng không quên chúng ta, chàng còn nhớ chúng ta thích những gì.

Điêu Thiện đứng bên cạnh, cũng không kìm nổi liền mỉm cười.

Hiếm khi thấy Lã Lam vui như vậy, nhất là từ sau việc khai chiến với Cao Cú Lệ vào năm ngoái, suốt ngày mặt mày u sầu.

-Chu Tướng quân, Đại Đô Hộ còn nói gì nữa?

Chu Kỳ vội chấp tay nói:

-Đại Đô Hộ nói, nay không phải lúc để quyết đấu với Cao Cú Lệ. binh mã các bên, đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn quân ngũ, hơn nữa hai nơi Tịnh Châu và Tào Châu, cũng cần có một quá trình. Vì vậy, Đại Đô Hộ căn dặn, xin thượng Vương tận lực duy trì thể phòng ngự, ổn định cục diện trước. Về phần thông lộ trên bờ Liêu Đông, cũng không cần lo lắng.

-Đại Đô Hộ sẽ nghĩ cách, lệnh cho Chu Tĩnh Hải Chu tướng quân, điều động năm chiếc thuyền lớn từ núi Úc Châu, chuyên để lui tới giữa U châu và Lã Hán. Đến lúc đó, vật tư mà Vương Thượng cần thiết, cố gắng vận chuyển hết theo đường biển vào Lã Hán.

-Về thời gian cụ thể, đến lúc đó Đại Đô Hộ sẽ nghĩ cách thông báo cho Vương Thượng.

Nào có ai hay, lúc này Lã Lam căn bản chẳng còn tâm trí lo những chuyện này.

Nàng buột miệng nói:

-Chẳng phải A Phúc nói, muốn gặp Niệm Nhi sao?

-Chàng có nói, sẽ gặp Niệm Nhi bằng cách nào không? Là chàng đến đây, hay là để Niệm Nhi qua đó? Người mau nói đi.

Chu Kỳ không nhịn được cười.

-Vương Thượng, Đại Đô Hộ dặn dò, nay người vừa đến quận Trác, nhất thời không tài nào rời khỏi. Một tháng sau, người sẽ tuần tra U Châu, đến lúc đó hy vọng Vương Thượng, đưa thể tử đến thành Cô Trúc. Người sẽ đón thể tử tại thành Cô Trúc, sau đó quay trở lại quận Trác. Đại Đô Hộ còn nói, xin Vương Thượng hãy nhẫn nại thêm khoản thời gian. Trễ nhất là mùa xuân năm tới, người nhất định sẽ dẫn thể tử, đến Quy Hán Thành thăm Vương Thượng.

Lã Lam lập tức mỉm cười.

-Ta nhẫn nại được, ta nhất định có thể nhẫn nại được!

Nàng ta tự lẩm bẩm một mình, ôm lấy Tào Niệm vào lòng, hạ giọng nói:

-Niệm Nhi, con sắp được trông thấy cha con rồi.

Thuyền buồm đập gió rẽ sóng, lướt đi trên mặt biển rộng mênh mông.

Tháng sáu cuối hạ, khu vực biển ở bán đảo Liêu Đông đã có chút cảm giác mát lạnh. Trên thuyền có cắm một lá cờ rồng đen, chứng tỏ là con thuyền buồm đến từ đại lục. Thông thường mà nói, trên khu vực biển này, Tào Ngụy gần như là không hề có đối thủ. Người có thể chống lại y, chính là thủy quân Giang Đông. Tuy nhiên thủy quân Giang Đông sở trường tác chiến trên sông lớn bao nhiêu, thì ngược lại sức chiến đấu trên biển có chút yếu kém.

Điều này cũng có liên quan đến phương hướng thành lập quân đội của thủy quân Giang Đông.

Tôn Quyền hi vọng an phận ở một chỗ, sử dụng tất cả địa hình có lợi của Đông Nam, dựa vào hào rạch sông ngòi tự nhiên để chống lại Tào Tháo. Do đó sau khi y nắm giữ Giang Đông, y đã ra sức đẩy mạnh phương châm xây dựng quân ngũ sao cho nhỏ nhanh và linh hoạt, để thuận tiện cho việc tác chiến trên sông nước.

Mà phương châm này, vừa hay lại không hện mà cùng ý tưởng với Chu Du, hai người nhanh chóng đạt đến sự thống nhất.

Đây cũng là một nguyên nhân vì sao sau khi Tôn Quyền nắm giữ thủy quân Giang Đông, lại có thể phát triển một cách mau lẹ như vậy. Bởi vì phương châm xây dựng quân đội đã có sự biến đổi, người trước đó đã đề xuất chính sách thuyền lớn là Hạ Tề, cũng theo đó bị đặt cách sang một bên.

Hạ Tề bị bỏ bê, trong đó có nhiều nguyên do.

Thái độ của y đối với Tôn Quyền đương nhiên chỉ là một trong những nguyên do, nhưng Tôn Quyền thay đổi phương châm kiến quân, cũng là một nguyên do.

Mười năm gần đây, thủy quân Giang Đông đã hình thành sức chiến đấu lớn mạnh trên vùng sông nước.

Còn về trước mắt mà nói, thủy quân Giang Đông tuyệt đối ở vào vị trí bá chủ, hùng bá đại giang. Tuy rằng Tào Tháo lệnh cho Cam Ninh nhậm chức Đại Đô Đốc thủy quân, lấy Đỗ Kỳ làm phụ tá, ổn định thế cục, đồng thời áp chế thủy quân Giang Đông. Nhưng tổng thể mà nói, thủy quân Tào Ngụy, vẫn ở chỉ dừng ở thế hạ phong, chỉ có thể bị động mà phòng thủ.

Có lẽ qua vài năm nữa, ba bốn năm nữa? Hay thậm chí lâu hơn nữa, Tào Ngụy sẽ dựa vào năng lực kinh tế hùng mạnh của mình, cứu vãn được thế cục.

Tuy nhiên trước mắt mà nói, vẫn chưa đủ sức chống chọi với thủy quân Giang Đông.

Có điều, có lợi tất phải có hại.

Cùng lúc thủy quân Giang Đông đẩy mạnh nhỏ nhanh và linh hoạt trên mọi phương diện, nhưng về sức khống chế trên khu vực biển thì trái lại tương đối là yếu kém.

Mà Tào Tháo thiết lập thủy quân đảo Đông Lăng trên đảo Đông Lăng, thì lại nhấn mạnh nguyên tắc to nhỏ đồng bộ.

Nhất là sau khi đám người Hám Trạch, Tưởng Uyển Trương Tùng đến Quảng Lăng, kết hợp với kiến nghị của Tào Bành, Hám Trạch đã thiết lập cấp bậc đối với tàu thuyền. Thuyền lâu loại lớn chứa tám trăm người, gọi là thuyền biển “Cự cao cấp”. Thuyền này chia làm năm tầng, có thể chứa được nghìn người, thích hợp để đi lại ở vùng duyên hải; Thuyền lâu năm trăm người, gọi là “Mạnh Đức Cấp”, vừa có thể dùng trong quân sự, vừa có thể dùng trong thương vụ; Thuyền lâu ba trăm người, là “Kiến An Cấp”, chủ yếu là vừa thích hợp dùng trên biển, cũng có thể vận hành trên sông nước. Thuyền lâu Kiến An Cấp, cũng là trang bị chủ lực của thủy quân hồ Động Đình.

Dưới cấp Kiến An, còn có thuyền chiếc thích hợp cho 100 người và 50 người, chia ra làm hai cấp bậc là Tây Kinh và Đông Đô.

Ngoài ra, còn có thuyền chiến mười người dùng, trang bị rộng khắp.

Nay thủy quân hồ Động Đình, trang bị tám mươi chiếc thuyền lâu Kiến An, ba trăm thuyền cấp Tây Kinh và tám trăm chiếc cấp Đông Đô, thuyền chiến hơn nghìn chiếc; Mà tại đảo Đông Lăng, thì lại là tổ kiến phối hợp. Tổng cộng có mười chiếc cấp Cự Cao Cấp, ba mươi chiếc cấp Mạnh Đức...nhưng thuyền có ba cấp còn lại, tương đối yếu kém. Thế nhưng vậy cũng đủ để thủy quân đảo Đông Lăng hùng bá vùng duyên hải.

Cũng chính vì nguyên cố này, cùng lúc Chu Thương đứng vững gót chân trên đảo Đông Lăng, bên cạnh đó cũng đẩy mạnh việc tuần tra ở vùng duyên hải.

Hải vực ở bán đảo Liêu Đông, cách đảo Đông Lăng khá xa.

Nhưng nhìn tổng thể, cũng xem như an toàn.

-Ca ca, khi nào chúng ta có thể đến thành Cô Trúc vậy?

Trên thuyền biển, Tào Niệm trần trề hào hứng, kéo tay một chàng thanh niên, có chút hưng phấn hỏi tới.

Chàng thanh niên tầm hai mươi tuổi, cười cười, nhẹ giọng nói:

-Thế tử không cần nôn nóng, theo tốc độ này, trễ nhất sáng mai là có thể đến được thành Cô Trúc. Nếu Thế tử mệt, có thể đi ngủ trước một chút. Đợi khi nào gần đến nơi, ta sẽ gọi Thế tử dậy. Đến lúc đó, Thế tử liền có thể trùng phùng với Đại Đô Hộ rồi.

-Ca ca, cha trông thế nào vậy?

-Thân người rất cao, cũng rất hùng tráng.

-Thế ca ca và cha gặp rồi hả?

Trên mặt người thanh niên lộ vẻ xa xăm, một lúc sau mới nhẹ giọng nói:

-Đích thật là có gặp qua, nhưng không quen thân cho lắm.

-Thế ạ....

Tào Niệm không khỏi có chút thất vọng.

Tào Bằng gửi thư đến, muốn gặp Tào Niệm.

Đáng tiếc là Lã Lam tạm thời không tài nào bắt thân ra được, cho nên chỉ đành phái người, nhân dịp có một con thuyền buôn quay trở về Liêu tây, gửi chở Tào Niệm qua đó. Có khoảng ba trăm người cùng đi, tất cả đều là quân tốt Hãm Trận Doanh năm đó đã cùng Lã Thị vượt biển.

Người người trong Hãm Trận doanh đó, nay cũng chỉ có hơn ba trăm người còn sống.

Tuy rằng tuổi tác hơi cao, nhưng sức chiến đấu lại càng lúc càng mạnh.

Có điều hãm trận doanh này, đã hiếm khi lên chiến trường nữa. Chính sách tinh binh của Cao Thuận, đã không còn thích hợp với Hán quốc Lã Thị trước mắt nữa. Từ lúc Kiến An năm 12 bắt đầu, Hán quốc Lã Thị tham khảo chính sách của Tào Bằng ở Hà Tây, bắt đầu bắt tay vào thi hành chế độ phủ binh. Kết quả là, binh lính này càng lúc càng nhiều, cũng dần dần đào thải hãm trận doanh đi.

Tuy nhiên, đối với Lã Thị mà nói, tuy rằng Hãm Trận đã bị đào thải, nhưng vẫn đối xử với họ nồng hậu như xưa.

Lần này Tào Niệm đi gặp Tào Bằng, Lã Lam suy đi tính lại, vẫn quyết định để cho Hãm Trận xuất quân, bảo hộ sự an toàn cho Tào Niệm.

Ngoài trừ hơn ba trăm người trong Hãm Trận doanh ra, còn có Thừa Tướng Duyệt Lã Hán, một người tên là Chu Phúc đi theo cùng.

Gã Chu Phúc này, chính là tên Chu Bất Nghi đã mất đi ký ức mà năm xưa Lã Lam đã dẫn từ Hứa Đô đến Lã Hán. Tuy nhiên cái tên gọi Chu Bất Nghi đã từ lâu không còn dùng nữa, đổi tên thành Chu Phúc, tự Nguyên Trực. Ký ức của Chu Phúc, trải qua nhiều năm điều dưỡng, vậy mà lại chẳng có bất kỳ dấu hiệu chuyển biến tốt nào. Nếu như dùng thuật ngữ chuyên dụng của đời sau để hình dung, tình trạng này của Chu Phúc, chắc hẳn tương tự với chứng mất trí nhớ cưỡng chế.

Là bản thân Chu Phúc không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, cố tình tránh né. Đồng thời cùng với thời gian đưa đẩy, tính cưỡng chế trong tiềm thức càng lúc càng nghiêm trọng, ngay cả bản thân gã cũng không biết. Nhưng ở các mặt khác, trái lại có vẻ rất bình thường.

Nhất là về phương diện học tập, Chu Phúc đã dần dần hồi phục.

Đóng vai trò là trợ thủ của Bộc Dương Khải, gã đã từng đưa ra rất nhiều kiến nghị xuất sắc, rất được sự tín nhiệm của Lã Lam.

Đứng trên boong tàu, Chu Bất Nghi ngắm nhìn biển lớn.

Đối với những chuyện trong quá khứ, gã hoàn toàn không có ấn tượng. Nhưng đối với Tào Bằng, trong ký ức gã lại vô cùng sâu đậm.

Đó là huynh trưởng của gã!

Nhưng cảm giác thấy vị huynh trưởng này của gã, đối với gã dường như có chút kiêng dè.

Chu Phúc cũng không rõ, rốt cục là vì nguyên do gì. Dù sao đi nữa lúc nghe thấy cái tên Tào Bằng, trong lòng gã sẽ theo bản năng nảy sinh một nỗi khiếp sợ, hay nói là, một cảm giác kính sợ. Gãi gãi đầu, Chu Phúc cũng không hiểu nổi nguyên nhân bên trong đó. Đang chuẩn bị quay vào trong thuyền nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy có người lớn tiếng gào lên:

-Không xong rồi, hải tặc!

Hải tặc?

Chu Phúc giật mình ớn lạnh, vội vàng chạy lên biên boong tàu, đưa mắt nhìn ra xa.

Nhưng chỉ thấy trên đường chân trời, xuất hiện vài đốm đen.

Tốc độ rất nhanh, đang cấp tốc áp sát về phía bên này.

-Ô tặc đảo Liêu Đông!

Ngay sau khi thủy thủ trên tàu nhìn rõ lá cờ trên thuyền của hải tặc, không khỏi phát ra tiếng kêu kinh hãi. Sắc mặt của Chu Phúc, lập tức trở nên có chút khó coi. Hai mày chau lại, gã quay đầu lại liền căn dặn nói:

-Truyền lệnh xuống dưới, chuẩn bị giao phong.

Cuối năm Đông Hán, chưa có cách gọi “hải đạo”.

Mọi người thống nhất dùng từ “hải tặc” để gọi những gã cướp bóc trên biển. Sau trận hỗn loạn Hoàng Cân, hải tặc trừ mãi không hết. Cũng vì biển to rộng lớn, khó lòng bao vây tiêu diệt, mà người dân, bao hàm cả những thành phần tinh anh, cũng không hề có ý nghĩ sẽ thành lập cái gọi là “hải phòng”, bởi thế nên cũng chẳng biết làm thế nào với bọn hải tặc.

Đối phó hải tặc, thường có hai cách.

Tiêu diệt và bình định

Trước mắt đây là hai sách lược thường dùng nhất.

Tuy nhiên “tiêu diệt”, phần lớn là dụ dỗ hải tặc từ biển lên bờ, sau đó tiến hành bao vây tiêu diệt. Thoạt đầu biện pháp này cũng khá hiệu quả. Nhưng cứ theo đà số lần thiệt hại của hải tặc càng lúc càng tăng, từ lên bờ cướp bóc đơn thuần, dần dần chuyển biến thành cướp bóc thuyền buôn trên biển, đồng thời tiêu tang thông qua một số đường lậu trên bờ.

Điều này cũng khiến cho việc tiêu diệt hải tặc khó khăn hơn nhiều.

Bình định, thì phần lớn đều nhằm vào những hải tặc chịu quy hàng.

Ví như Quần Thù, gã vốn dĩ có chút bản lĩnh, sau này bắt đắc dĩ mới làm hải tặc, thế là được Tào Tháo chiêu hàng. Trong lịch sử, lúc trước còn có hải tây tặc bị Tào Bằng tiêu diệt. Bọn họ vốn dĩ được Trần Đăng chiêu hàng, chỉ là ngày nay, lại chết trong tay của Tào Bằng. Chiêu hàng dù sao chỉ đóng vai trò là một thủ đoạn phụ trợ, lại không tài nào thay đổi cục diện một cách triệt để được. Mãi đến khi cơ cấu ở Hải Tây được hình thành, Chu Thương chịu sự nhờ vả của Tào Bằng, tăng cường tuần tra phòng vệ trên biển. Đồng thời cũng vì trợ cấp cho Lã Thị ở Hán Quốc, hải thị càng lúc càng thịnh vượng, mới dần dần có cách gọi hải phòng. Nhưng loại hải phòng này, đa phần chỉ là một hành vi vô ý thức, còn chưa thật sự trở thành ý thức.

Thủy quân đảo Đông Lăng được thành lập, tuy rằng đã cải thiện được cục diện một tí, nhưng đại bộ phận đều hạn chế từ sông lớn vào khu vực cửa biển Nam Bắc, đến vùng biển quận Đông Lai, cũng chính là khu vực hải vực Hoàng Hải mà đời sau nói đến.

Hải vực bán đảo Liêu Đông, thủy quân Tào Ngụy vẫn chưa tài nào trông coi toàn diện được.

Ô tặc Liêu Đông này, là một đám tội phạm ở hải vực bán đảo Liêu Đông.

Rốt cục thì từ đâu mà ra?

Điều này cũng không ai được rõ.

Nhưng đám tội phạm này, lại giết người không chớp mắt, cướp bóc hàng hóa, cướp đoạt con người, khắp nơi gà chó không tha.

Sau lưng họ, ắt có người chống lưng.

Nhưng lại không ai biết thân phận của người đó như thế nào.

Trương Liêu chân giữ ở Liêu Đông, lúc làm Lang Tướng Liêu Trung, cũng từng có lòng muốn bày kế, càn quét sạch bọn tội phạm này. Nhưng nhiều lần bố trí, cũng chưa thể thành công. Sau này chiến sự Tịnh Châu diễn ra, cũng chỉ đành bỏ dở nửa chừng.

Chu Phúc cũng có nghe nói về ô tặc đảo Liêu Đông.

Những tên hải tặc này, yêu thích màu đen, ngay cả thuyền cũng tô vẽ thành màu đen.

Tất cả thủy thủ trên thuyền, cũng đều ăn mặc áo màu đen. Bởi thế nên mới có tên gọi là “Ô Tặc”.

-Ca ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Tào Niệm chạy ra ngoài khoang thuyền, tò mò hỏi.

Lúc này thuyền của ô tặc đã áp sát thuyền buôn, ô tặc trên thuyền, phóng tên cảnh cáo, ra lệnh cho thuyền buôn dừng lại.

Một mũi tên lạnh lùng vèo cái bay đến, phóng thẳng vào Tào Niệm.

Chu Phúc lớn tiếng quát lên một tiếng

-Công tử cẩn thận.

Trong khi nói, người đã nhào qua đó, chớp mắt đã đẩy Tào Niệm ngã nhào lên boong tàu. Mũi tên sắc bén kia, vừa hay trúng vào lưng Chu Phúc, chỉ nghe gã rên lên một tiếng, lại gắng gượng chịu đau, bẻ Tào Niệm lên, nấp vào chỗ khuất.

-Thế tử, mau trốn đi.

-Ca ca người không sao chứ?

-Ta không sao!

Chu Phúc nói xong, rút bảo kiếm ra, trở tay chặt bảo kiếm làm hai đoạn, sau đó vươn người đứng dậy.

-Đem bỏ hết hàng hóa trên thuyền đi, thuyền buôn hai nhà Trần Thị và Lã Thị nhanh chóng áp sát qua đây, tập kết phá vòng vây, chuẩn bị tác chiến.

Đây là Điều Linh tiễn, mũi tên quân biên hay dùng.

Sắc mặt Chu Phúc nghiêm trọng, lớn tiếng chỉ huy.

Gương mặt bé nhỏ của Tào Niệm trắng bệch, đi theo sát Chu Bất Nghi, không nói một tiếng nào.

-Thế tử, sao người còn ở đây?

-Ta phải tác chiến cùng với ca ca.

Tào Niệm đưa tay, rút ra một thanh dao găm từ bên hông.

Thanh dao găm này, tên là “Ngưng Tuyết”, là binh khí mà trước kia Tào Cấp đã chế tạo ra, đem tặng cho Đặng Tắc. Chỉ có điều nghe nói Tào Bằng ở hải ngoại, còn có một đứa con trai như thế này, Đặng Tắc không biết nên tặng gì, liền đem thanh Ngưng Tuyết này giao cho Tào Bằng, lại từ Tào Bằng, chuyển tặng lại cho Tào Niệm. Ngưng Tuyết là một tác phẩm hiếm có của Tào Cấp thời trung niên, thanh dao găm này nhìn sơ có vẻ mỏng manh, nhưng nó sắc bén vô cùng, lông tơ thổi nhẹ cũng đứt, không hổ danh là tác phẩm phong lò cuối đời của Tào Cấp.

Chỉ có điều loại vũ khí dao găm này, chưa được công khai ra ngoài.

Lại thêm nó luôn được Đặng Tắc bảo quản trong tay, vì thế cũng không ai biết tới.

Chu Phúc thấy Tào Niệm rõ ràng sợ ra mặt, thế mà vẫn gắng gượng mạnh mẽ, tỏ ra vẻ kiên cường, trong lòng thâm tán thưởng.

-Thế thì đi theo sau ca ca, không được manh động.

Lúc này, hai chiếc thuyền buôn khác, đã áp sát qua đây.

Chu Phúc cũng nhìn ra, thuyền buôn này chạy không khỏi thuyền biển của hải tặc, đành phải để ba chiếc thuyền buôn áp sát vào nhau, hình thành lục địa trên biển. Ba trăm quân hãm trận, vốn dĩ phân tán trên ba chiếc thuyền buôn, giờ đây lại tụ họp lại một chỗ.

Đám ô tặc này, thật là ngông cuồng!

-Chuẩn bị giao phong!

Chu Phúc lớn tiếng hô hào.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng động cơ bắn tên và tiếng nả đạn vang lên trên thuyền đối phương.

Một thanh trường kích vù vù bay đến, phập một cái đã đánh lên boong tàu, làm cho boong tàu nứt nẻ.

-Là đại nỏ!

Có người thương nhân hoảng sợ gào lên.

Còn sắc mặt của Chu Phúc, chợt trở nên càng khó coi hơn.

Có Điều Linh tiến, có đại nỏ...đây đều là dạng binh khí chế tạo trong quân đội, đám hải tặc này lại từ đâu mà ra?

Chẳng trách “Ô tặc” hoành hành, chỉ e có người đứng sau bọn họ, còn có lực lượng quân đội.

Xem ra, hôm nay ắt có nguy hiểm!

Chu Phúc quay đầu lại nhìn Tào Niệm, thăm hạ quyết tâm:

-Bất kể như thế nào, cũng không thể để thế tử gặp nguy hiểm.

Gã ngoắc tay, ra hiệu cho một tên hãm trận lên trước, thăm thì vào tai của tên hãm trận đó.

Hãm trận gật gật đầu, liền lui sang một bên.

Tuy nhiên, vị trí tên đó đứng, lại cách Tào Niệm không xa. Chu Phúc căn dặn gã, một khi tình hình không ổn, dù cho hãm trận có phải chết, cũng phải bảo vệ tốt cho Tào Niệm.

-Bằng!

Thuyền biển của ô tặc, đụng mạnh vào thuyền buôn, xảy ra rung động dữ dội.

-Chuẩn bị đón địch!

-Hãm trận.

-Hãm trận!

Cách xa mười năm, tiếng hô hào của Hãm Trận, lại lần được vang lên trên biển lớn.

Chu Phúc cầm kiếm, chuẩn bị xông lên chiến đấu.

Nhưng chính vào lúc này, một hồi tiếng còi báo lê thê truyền đến.

Trên biển, đột nhiên xuất hiện mười chiếc thuyền biển cấp Kiến An. Ngoài ra, có một chiếc thuyền lâu dạng lớn, dưới sự yểm hộ của ba chiếc thuyền lâu cấp Mạnh Đức, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tốc độ di chuyển của thuyền biển cấp Kiến An, rõ ràng vượt trội hơn so với các thuyền biển khác. Đón gió rẽ sóng trên biển, gào thét mà đến. Trên thuyền đã nâng cột buồm, từng mảng buồm màu đen, bị gió biển thổi căng, tạo thành một hình cung to lớn.

Đây cũng là trang bị đặc biệt của thuyền biển Tào Ngụy. chỉ có những thuyền cấp Kiến An trở lên, mới có trang bị này.

Chiếc thuyền lâu to lớn đó, chính là thuyền biển Cấp Cự Cao.

Trên thuyền có phối sáu cây cột buồm, dưới sự thao tác nhuần nhuyễn của thủy thủ, chậm rãi được nâng lên.

Cự Cao sáu cột, Mạnh Đức bốn cột, còn Kiến An chỉ một cột.

Chiếc thuyền biển kia khởi động tất cả cột buồm, tốc độ kinh người.

Buồm màu đen, chế tạo tinh mỹ, chữ bạc viền vàng, trên đó ghi “ Đại Đô Hộ Ngũ Quân, Đại Tướng Quân Xa Kỳ”, Chính giữa có một chữ “Tào” to tướng, biểu hiện sự quy thuộc của nó.

-Ngăn nó lại!

Ngay lúc Ô Tặc trông thấy thuyền lầu Cự Cao kia, liền kinh hãi kêu lên.

Hai chiếc thuyền phụ ngay tức thì xông qua, muốn cản thuyền lầu Cự Cao lại. Nhưng thuyền lầu Cự Cao chẳng có vẻ gì là muốn dừng lại cả, cứ hùng hổ xông đến, chỉ nghe tiếng ầm một cái vang lên. Chiếc thuyền biển có thể chứa đựng trăm người kia, dưới sự va đập của thuyền lầu Cự Cao to lớn, có vẻ như không thể chịu nổi một đòn, lập tức bị va đến vỡ nát.

Trên vọng đài của thuyền lầu, có một người đàn ông đang đứng.

Xem tuổi tác, tầm ba mươi tuổi, mặt thanh mày tú, dưới cằm có râu ngắn, toát lên khí khái anh hùng ngời ngời.

Hắn không mặc áo giáp, thân mặc áo bào ánh trắng.

Ngoài khoác áo khoác tơ tằm, bay phấp phật trong gió.

Đầu đội mũ vàng buột tóc tam xoa tử kim, đai thắt lưng đính ngọc sư man. Bên sườn phối một thanh bảo kiếm, trong tay cầm một cây quạt xếp tơ tằm.

Sau lưng hắn, có hai người thiếu niên đang đứng.

Một người trong lòng đang ôm một hộp gấm dài tầm bốn thước (1 thước =0.333 mét), trên mặt hộp còn ghi hai chữ “Thiên Nhân” lấp lánh ánh vàng. Vật chứa đựng bên trong, chính là thanh Thiên Nhân kiếm, là một trong ba mươi sáu kiếm Bắc Đẩu, xưng rằng có thể chém hai ngàn thạch quan viên.

Còn một thiếu niên khác, thì cầm một cây Phương Thiên Họa Kích.

Đầu kích hàn quang óng ánh, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, toát lên một màu huyết sắc.

Chu Phúc trông thấy người đàn ông đó, lập tức mừng rỡ khuôn xiết.

Gã vội chạy lên trước vài bước, lớn tiếng gào lên:

-Đại Đô Hộ, Thế tử ở đây!

Là Tào Bằng.

Đại Đô Hộ Ngũ Quân, Đại Tướng Quân Xa Kỳ, Tân Võ Xã Hầu Tào Bằng.....đến rồi!

Có lẽ sẽ có người hỏi, sao Tào Bằng lại ở trên biển?

Thì ra, từ sau khi Tào Bằng đến quận Trác, lại thông qua bàn bạc với mấy người Đặng Tắc, Hạ Hầu Lan, Trương Liêu, liền đem công việc cụ thể của thúc đẩy phủ binh, giao cho Bàng Thống, có một tay Bàng Thống phụ trách. Dù sao bất luận là Đặng Tắc, Hạ Hầu Lan, hay là Trương Liêu, cũng sẽ không thêm trở ngại gì. Thế là, Tào Bằng liền có ý nghĩ muốn đi tuần tra. Vừa hay hắn phải đến thành Cô Trúc để đón Tào Niệm, bèn phái người đi mượn của Chu Thương, một con thuyền Cự Cao, ba thuyền Mạnh Đức, và mười lăm thuyền Kiến An. Đi dọc theo đường ven biển, nói là tuần tra, những giống đi du ngoạn hơn.

Ngày nay, Hoàng Hải đã có hoạt động của hải phòng.

Nhưng bao gồm vịnh Bột Hải của hải vực bán đảo Liêu Đông, hải phòng lỏng lẻo.

Đang trên đường đi, Tào Bằng bèn nảy sinh tư tưởng tăng cường hải phòng của Bột Hải.

Liêu Đông!

Vẫn là Liêu Đông....

Tào Bằng cảm thấy, cần thiết phải thiết lập thủy quân ở vịnh Liêu Đông, xây dựng bến cảng giống như ở núi Úc Châu vậy, mới có thể hoàn toàn đảm bảo được, lợi ích của Tào Ngụy ở vịnh Liêu Đông. Tuy nhiên, đây chỉ là một ý tưởng.

Tào Bằng có áp dụng hay không, vẫn còn chưa quyết định.

Tào Bằng cho rằng cần thiết phải hiểu biết thêm về tình trạng hải vực ở vịnh Liêu Đông, bèn dẫn người ra biển tuần tra.

Nhưng thật không ngờ...

-Đại Đô Hộ, Thế tử ở đây!

Một giọng nói xa lạ truyền đến, nhưng lại khiến Tào Bằng không khỏi giật mình lạnh toát.

Vốn dĩ, hắn không nghĩ tới Tào Niệm ở trên thuyền. Nhưng nghe thấy tiếng kêu này, làm sao có thể không hiểu ra được.

Tiểu Niệm trên thuyền ư?

Tào Bằng lập tức nổi cơn thịnh nộ.

-Trương Hổ, truyền lệnh tấn công, không buông tha một tên ô tặc nào, giết không cần hỏi!

-Vâng!

Người thiếu niên sau lưng cầm kích lớn tiếng dạ vâng, lập tức lệnh người nổi trống.

Tiếng trống bỗng nhiên dồn dập hẳn lên, trên thuyền lầu cấp Mạnh Đức là thuyền phụ của Cự Cao, có một tướng lĩnh trẻ tuổi nghe thấy tiếng trống thúc giục, liền rút bảo kiếm ra, nghiêm giọng quát lớn:

-Truyền lệnh của ta, giương buồm cùng ta tấn công.

Chàng thanh niên này, tên gọi là Quách Hoài.

Vốn là người Dương Khúc Thái Nguyên, con cháu quan lại.

Ông nội y là Quách Toàn, từng được phong chức Đại Ti Nông, nhưng cha của y là Quách Ôn, lại là Thái thú Nhạn Môn. Hai năm trước, lúc Quách Hoài hai mươi tuổi, được đề cử làm Hiếu Liêm (thuật ngữ chỉ đủ tư cách làm quan triều Hán). Lúc đó Trương Liêu biết được, liền chiêu Quách Hoài làm Phủ Thừa, đóng vai trò là trợ thủ.

Sau khi Tào Bằng đến quận Trác, cũng là trong dịp tình cờ, quen biết Quách Hoài.

Đây là danh tướng của Tào Ngụy tam quốc, từng ngăn cản chống lại Gia Cát Lượng và Khương Duy bắc phạt, lập được chiến công hiển hách.

Trong lịch sử, phong quan là Đại Tướng Quân Xa Ky, Dương Khúc Hâu.

Tuy nhiên Quách Hoài của lúc này, tiếng tăm vẫn còn chưa có.

Tào Bằng lập tức đòi người của Trương Liêu, mà Trương Liêu ngược lại cũng không từ chối.

Sau khi vào Ngũ Quân Đô Hộ phủ, Quách Hoài được phong làm Hộ Ti Mã, trở thành thân tín tùy tùng của Tào Bằng. Đối với sự thưởng thức của Tào Bằng, Quách Hoài đương nhiên cảm kích muôn phần, chỉ khổ là chưa có cơ hội báo đáp. Nay Tào Bằng hạ lệnh tấn công, Quách Hoài lập tức phấn khích hẳn lên.

Dưới sự chỉ huy của y, các thuyền lầu cấp Mạnh Đức nhanh chóng lao ra, xông thẳng về phía thuyền biển của ô tặc.

Còn bọn ô tặc kia thì bị trận tấn công bất thành lình này, làm cho kinh sợ ngây người, người nào người nấy chân tay luống cuống, hoang mang vô cùng.

-Tiểu Niệm, cha ngươi đến rồi, cha ngươi đến rồi!

Chu Phúc có cảm giác kích động như thoát khỏi nạn kiếp, ôm chầm lấy Tào Niệm, hưng phấn la to.

Cha ư?

Tiểu Tào Niệm nhìn theo hướng ngón tay của Chu Phúc chỉ, dưới ánh mặt trời, Tào Bằng đứng trên vọng đài của thuyền lầu Cự Cao.

Gió biển thổi qua làm áo bào phấp phất, cứ như thần tiên trên trời.

Không biết bao nhiêu lần, gặp được cha trong giấc mộng. Nhưng ngay lúc Tào Niệm thật sự trông thấy Tào Bằng, lại không kìm được òa khóc!

-Đó là cha sao?

-Ừ!

Tào Niệm chột vùng ra khỏi vòng tay của Chu Phúc, chạy vài bước, đôi bàn tay nhỏ đặt lên miệng, hướng về phía bóng dáng vạm vỡ trên con thuyền đang tới gần, gào to:

-Cha...cha...! Con là Tiểu Niệm.

Từ lúc nó sinh ra, chưa từng được gọi tiếng “Cha”.

Người xung quanh ai cũng có cha, chỉ riêng nó là không có!

Tuy rằng đám người Lã Lam, hết lần này đến lần khác nói với nó rằng, Tào Bằng yêu nó đến nhường nào, nhưng trong lòng Tào Niệm, chung quy không tài nào nguôi ngoai. Nay, cha đến rồi!

Cha đến một cách mà Tào Niệm chưa bao giờ ngờ tới, xuất hiện trước mặt Tào Niệm. Nỗi uất ức tích tụ trong lòng nhiều năm, ùng cái liên tuột trào ra, nó lớn tiếng kêu lên.

Còn trên thuyền lâu Cự Cao, Tào Bằng cũng nghe thấy tiếng kêu.

-Hạ buồm!

Tôn Thiệu lớn tiếng hô hào.

Thuyền buồm trên thuyền lâu, chậm chậm hạ xuống.

Con thuyền dần thành hàng ngang trên mặt biển, chậm rãi áp sát thuyền buôn.

Tào Bằng nhìn thấy trên con thuyền kia, có người tí hon đang kêu gào với hấn, mũi xục xịch, mắt mũi cùng chảy xuống.

Đó là con trai của ta!

Mắt của Tào Bằng đỏ ửng lên, nhanh chân bước xuống vọng đài.

Hấn đứng ngay mép thuyền, hướng về người tí hon bên thuyền kia gào lên nói:

-Tiểu Niệm, đừng sợ, cha đến rồi!

Sau lưng Tào Bằng, mắt của Tôn Thiệu cũng đỏ lên.

Dường như phảng phất, y giống như quay trở lại trước kia. Con người bé nhỏ trên thuyền kia, hình như chính là y, còn Tào Bằng, tựa hồ biến thành Tôn Sách.

-Cha cha!

Tôn Thiệu lảo bảo một mình, nước mắt cũng không kìm được lăn dài xuống...

Kiến An năm 15, nhìn chung rất tĩnh lặng.

Dường như trải qua hai năm hỗn loạn, các chư hầu đều không hện mà cùng, quyết định nghỉ ngơi lại sức, tạm ngưng binh đao.

Ngô hầu Tôn Quyền, biến đổi Trị Sở cho vững mạnh.

Sau đó ra sức đẩy mạnh phương pháp truân điền, để bổ sung kho phủ. Ngoài mặt, tựa hồ gã không muốn xảy ra xung đột với Tào Tháo. Nhưng sau lưng, không ngừng dõ dạc. Hai mảnh đất Trường Sa và Quế Dương, Tôn Tào không ngừng tranh chấp. Nhưng tổng quan mà nói, chỉ là xung đột với qui mô nhỏ, hay gọi là dò thám thực lực của đối phương, không gây nên chiến tranh qui mô lớn.

-Bích Nhân Nhi Giang Đông, muốn đưa quả nhân lên lò nướng không bằng?

Vương Thành Nghiệp Đô, Trong Tự thần các.

Tào Tháo lạnh lùng cười một cái, vứt bức thư sang một bên.

-Bích Nhân Nhi khuyên quả nhân xưng đế, rằng nguyện phò ta làm chủ.

Lão này dã tâm không nhỏ, ai ai cũng biết. Muốn khiến quả nhân bị nghìn người chỉ trích, làm đích của trăm mũi tên, lòng dạ này thật đáng tội chết.

Đại thần xung quanh, trầm mặc không nói.

Tôn Quyền khuyên nhủ Tào Tháo xưng đế, chắc hẳn không có ý tốt.

Thế nhưng....

Quách Gia lên nhìn Tuân Úc một cái, lại phát hiện tâm trạng Tuân Úc trầm mặc, không nói một lời.

Thời trung niên, Tuân Úc đi từ Hứa Đô đến Nghiệp Thành, được phong Phó thừa tướng. Trước đây, Tuân Úc mãi vẫn không chịu đến Nghiệp Thành nhậm chức, khiến Tào Tháo ít nhiều cảm thấy không được vui. Thái độ đột nhiên thay đổi này, khiến Tào Tháo có chút hoài nghi.

Tuy nhiên Quách Gia lại biết được, vì sao Tuân Úc lại đến, không phải vì tình cảm của gã đối với Hán Thất có sự biến đổi, cũng không phải y không còn cách nào khác.

Mối quan hệ giữa Tuân Thị và Tào Thị, những năm gần đây càng lúc càng khấn khít.

Thế hệ trước mất đi, cũng khiến cho Tuân Thị, cảm nhận được áp lực càng một lớn. Tuân Thị của ngày nay, chính là lấy Tuân Úc và Tuân Diễn làm chủ. Sự ra đi của Tuân Kham, đích thật khiến Tuân Thị tổn thất to lớn, tuy nhiên không ảnh hưởng đến cái vốn có.

Trong hai huynh đệ Tuân Úc, Tuân Diễn quá ư cứng rắn, không thích hợp vị trí gia chủ.

Thế là sao khi bàn bạc kỹ lưỡng, bèn đưa Tuân Úc lên vị trí gia chủ. Không ở cương vị gia chủ, với ở cương vị gia chủ, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Trong mối tình cảm cá nhân, Tuân Úc càng thiêng về triều đình Hán Thất, hy vọng phục hưng Hán Thất. Nhưng khi gã đã lên nắm vị trí gia chủ, Tương lai của Tuân Thị, đã đề lên vai gã.

Gã không thể lấy sở thích cá nhân để phán định thị phi nữa, mà phải nghĩ cho lợi ích của gia tộc.

Phục hưng Hán Thất?

Nay đã thành trò đùa!

Ngay cả dòng họ Hán thất là Lưu Chương, lại có bao nhiêu ý nghĩ muốn phục hưng Hán thất đây?

Trước kia, Tuân Úc có thể hy vọng xa vời, có thể mơ mộng hảo huyền; Nhưng giờ đây, y cần phải có thái độ bình tĩnh để đối mặt với vấn đề này. Tào, Tuân đã mật thiết không thể rời....Cứ theo đà gia tộc khác của Toánh Xuyên lớn mạnh, nếu Tuân Thị không tận lực nhanh chóng đưa ra quyết định, đến phút cuối rất có thể phải đối mặt với cảnh tàn khốc bị tẩy trừ...

Tuân Úc hiểu rất rõ, kết quả của việc tẩy trừ là gì.

Nếu đã đi theo Tào Tháo, thế thì chỉ đành tiếp tục đi theo thôi!

Sau khi suy đi tính lại, cuối cùng Tuân Úc quyết định, vứt bỏ cách nghĩ thiếu thiết thực trước kia, toàn tâm toàn ý cầu cạnh trận doanh Tào Ngụy.

Mà sự thay đổi của Tuân Úc, đối với một Hán Thất lung lay sắp đổ mà nói, càng là sự đả kích to lớn.

Hán đế chẳng còn chút quyền lực nào, vậy mà còn phải đối chọi với Tào Tháo ngày một hùng mạnh. Cũng may Tào Tháo đối xử ông ta không tệ, thứ nên có đều chẳng thiếu món nào, giam lỏng trong hoàng cung Hứa Đô rộng lớn, không để ông ta tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Cả cái Hứa Đô, trên từ Vệ Tướng quân Hạ Hầu Đôn, Thượng Thư Lệnh Đồng, dưới từ Giáo úy Thành Môn Vương Mãi, tất cả đều là tay chân của Tào Tháo. Hán đế cho dù có bản lĩnh cách mấy, cũng đành hết cách với cái nhà tù này.

Quách Gia lo lắng, Tuân Úc sẽ nói ra những lời không thích đáng.

May thay, Tuân Úc cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngồi bên cạnh, không nói một lời.

Tào Tháo nhắm mắt lại, dường như đang trầm tư.

Một năm nay, thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Phủ binh đã được thi hành ở bốn châu một cách thuận lợi, đến cuối năm, Tào Châu cũng đã bắt đầu mở rộng Phủ binh, dự kiến năm nay có thể sẽ hoàn thành kế hoạch.

Mà thực hiện ở Tịnh Châu là trôi chảy nhất, trong thời gian nửa năm, Đặng Tắc đã xây dựng hơn tám mươi quân phủ, trùng hưng 26 tòa quân trấn, hình thành một kết cấu vô cùng hoàn chỉnh.

Ngược lại mà nói, ở U Châu có chút phiền toái.

Sự cản trở của cường hào địa phương, khiến cho việc đẩy mạnh Phủ binh có chút khó khăn.

Tào Bằng liên tiếp chém chết hơn mười tên cường hào địa phương, gây nên không ít sóng gió. Tuy nhiên, đến cuối cùng lại bị Tào Bằng dùng thủ đoạn tàn khốc hơn nữa để trấn áp, khiến cho cường hào hai quân Ngự Dương và Hữu Bắc Bình cuối cùng đành phải cúi đầu, chế độ Phủ binh mới được thực thi.

Cũng chỉ có Tào Bằng, mới có thủ đoạn hung ác tàn nhẫn như vậy.

Nghe nói, trong vòng hai ngày, hắn đã tiêu diệt gần mười nhà cường hào ở Ngự Dương, chém đầu hơn nghìn người, khiến trên dưới U Châu, lâm vào khiếp sợ kinh hoàng. Đương nhiên rồi, thủ đoạn tàn khốc như vậy, đương nhiên sẽ bị vô số người hòa nhau công kích.

Hơn tháng trời nhật báo Hứa Đô liên tục đả kích thủ đoạn hung tàn của Tào Bằng.

Cuối cùng dưới chỉ thị của Tào Tháo, nghề báo Nghiệp Đô mới hình thành đã bắt đầu trả đòn phản công, xong mới xem như chuyển dời được tầm mắt mọi người.

Lợi ích của việc này chính là, chế độ phủ binh U Châu đã được thực thi.

Còn bất lợi chính là, hung danh của Tào bằng ngày càng vang dội.

Tuy nhiên đối với Tào Bằng mà nói, điều này chẳng là gì. Còn đối với Tào Tháo, Tào Bằng tự làm vấy bẩn thanh danh, cũng có chút phù hợp với tâm tư của gã. Gã ta cảm thấy, Tào Bằng hiểu chuyện, cũng hiểu lý lẽ, tuyệt đối là một trụ cột đáng tin....

Mùa xuân Kiến An năm 16, Tào Tháo hạ chiếu, phong Tào Bằng làm Tân Vô Hâu!

Làng Tân Vô quận Hà Tây ban đầu, chính thức nâng cấp làm huyện Tân Vô, trở thành thực ấp của Tào Bằng. Đây cũng là trong tập đoàn Tào Ngụy, lần đầu tiên có Võ tướng được phong làm Huyện hầu. Sau khi Tào Bằng được phong làm Tân Vô Hâu, thoáng chốc liền trở nên khiêm tốn.

Tháng ba năm 16, Tào Tháo mới nhận được thư của Tào Bằng.

-Công Tôn Thị Liêu Đông chấp mê bất ngộ, ý Tân Vô Hâu đã quyết, dùng binh với Liêu Đông, đồng thời liên kết với Lã Thị Hán Quốc, kiềm kẹp tấn công Cao Cú Lệ. Nếu trận này công thành, U Châu sẽ thêm một quận nữa. Chỉ có điều nếu thế này, quan viên địa phương U Châu không khỏi sẽ bị thiếu hụt, Chư Công có đề xuất nào không? Chuyện Cao Cú Lệ Liêu Đông một khi đã định, ắt sẽ nảy sinh khá nhiều hệ lụy với Phù Dư quốc. Vì vậy việc thiếu hụt nhân sự Liêu Đông, cần phải xem xét một cách cẩn trọng.

Vừa nói dứt lời, Tuân Úc đứng dậy.

-Thần đề cử một người, có thể đảm nhận trọng trách.

-Người nào?

-Chính là Thái Thú quân Ngụy, Giáo úy Nghiệp Đô Bộ Chấn Bộ Tử Sơn.

-Ồ?

-Tử Sơn rời đi nhậm chức Trung Lang Tướng Hải Tây, Thái Thú Hà Tây, Thái Thú Vô Uy...thông thuộc phong tục nhiều bộ tộc. Người này tài học phi phàm, càn tinh thông binh pháp, có thể xuất trấn Liêu Đông. Hướng hồ việc Phủ binh U Châu được thực hiện, cục thế Liêu đông hỗn tạp. Đơn thuần dựa vào một mình Văn Viễn, sợ rằng thực lực không đủ. Tử Sơn cũng từng tham dự đẩy mạnh phủ binh Tây Bắc, kinh nghiệm dồi dào. Có gã trấn thủ Liêu Đông, thế thì đại cục Liêu Đông khả định, U Châu từ đây không tái hỗn loạn nữa...

Quách Gia mở miệng nói:

-Nhưng Tử Sơn làm Thượng quận, bổng lộc thật sự hai ngàn thạch.

-Mà Liêu Đông chẳng qua là hạ quận, sai gã đi, phải chăng có chút bất ổn? Dù sao gã ở quận Ngụy hai năm, làm việc cũng khá cẩn trọng. Năm trước chuyện Hoàn Lang tự mình buôn bán nô Bất Ngưu, cũng là do gã một tay dàn xếp. nếu lúc này phái gã đi Liêu Đông, Chỉ e sẽ có người nói, Đại Vương ra mặt cho phu nhân, chen ép Bộ Tử Sơn.

-Thế thì đơn giản, nếu chỉ là vấn đề phẩm trật (lấy bổng lộc làm phẩm cấp của quan viên), đại thể cũng có thể tham khảo vị trí Đại Hành Phủ Võ Lăng.

-Thiết lập Đại Hành Phủ ở Liêu Đông, phong Tử Sơn làm Thái Đô Đốc, đồng dạng cũng là bổng lộc hai ngàn thạch, kiêm nhiệm chức Thái Thú Liêu Đông, cũng là thuận lý thành chương. Phụng Hiếu đừng quên, vị trí Liêu Đông nằm ở biên cương, xung quanh có Hán quốc Lã Thị và Phù Dư Quốc.

Đại Hành Phủ này, là quan trọng phù hợp nhất.

Đại Hành phủ từ khi thực thi ở Võ Lăng đến nay, hiệu quả rõ rệt.

Tào Chương nhanh chóng triển khai cục diện cùng với sự phối hợp của các quan viên địa phương. Sa Ma Kha Vương Bình chiêu mộ ba nghìn phi quân Vô Đương, đồng thời kèm theo đãi ngộ vô cùng hậu hĩnh. Rất nhiều Võ Lăng man đều lần lượt hưởng ứng, Tào Chương thuận thế lại chiêu mộ thêm tám nghìn người làm dự bị. Cả cái Đại Hành phủ, chiêu binh chục nghìn người, khiến cho cục thế Kinh Nam cũng theo đó mà thay đổi.

Mà theo đà thành công của Tào Chương, qui mô của Đại Hành phủ cũng không ngừng biến đổi.

Tập hợp quân sự, ngoại giao và đủ các loại sự vụ làm một thể, là một cơ cấu chức năng mang tính tổng hợp.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một lúc, cũng cảm thấy bố trí Đại Hành Phủ ở Liêu Đông là thích hợp nhất.

Thế là, ông ta gật đầu nói:

-Như vậy, để Bộ Chấn đảm nhận chức Đô Đốc Đại Hành Phủ Liêu Đông, làm chức Thái Thú Liêu Đông.

Thoáng chốc, Tào Tháo chuyển chủ đề

-Tuy nhiên Tân Vô Hưu nói muốn đô đốc chiến sự ở Lã Hán, chủ trì trận chiến Cao Cú Lệ...quả nhân cũng cho rằng, việc này khả thi, đồng thời có thể tăng cường tấm lòng thần phục của Lã Hán. Trong trường hợp đó Ngũ quân Đô Hộ phủ cần có người chủ trì. Tân Vô Hưu đề cử Bàng Thống tạm lĩnh công việc trong Đô Hộ PHỦ, chư quân cảm thấy thế nào?

Đám người Quách Gia Tuân Úc hai mắt nhìn nhau, chấp tay nói:

-Kiến nghị này khả thi.

-Ồ?

-Bàng Thống kia xuất thân Bàng Thị núi Lộc Môn tại Kinh Châu, cha y Bàng Quý, Đại Vương ắt hẳn ấn tượng sâu đậm.

-Em trai y Bàng Lâm, nay giữ chức Thái thú Tương Dương, có chút bình ổn. Còn tài năng của Bàng Thống, càng là kiệt xuất, có danh hiệu “Phượng Sồ (Tiểu Phụng Hoàng)” tại Kinh Châu. Đại Vương chắc còn nhớ, Ti Mã Đức Tháo từng nói, Ngọa Long Phượng Sồ, được người này ắt an thiên hạ? Bàng Thống đây, chính là Phượng Sồ, Bàng Thống từng nhậm Thái Thú quận Hà Tây, nay làm Phủ Thừa Đô Hộ.

Phủ binh quận Hà Tây, là do một tay y thực hiện.

Trước kia Tân Võ Hầu từng trình quyển <Chế độ Phủ Binh gián Ngôn>, cũng chính là xuất sứ từ tay của Bàng Thống.

Nhưng nếu đường đột làm Đại Đô Hộ, e rằng cũng không thích hợp cho lắm. Chi bằng phong Bàng Thống làm Ngũ quân Đô Hộ Thái giám, giả phủ binh sự U Châu. Như vậy vừa có thể ngăn chặn người đời đàm tiếu, mà đối với Bàng Sĩ Nguyên mà nói, cũng vô cùng thích hợp.

Thái Giám này, khác với Thái Giám của hậu thế.

Tại Đông Hán, Thái Giám tên một chức quan. Những “công công” kia, thì bị gọi là Tự Nhân, Yêm Hoạn.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một hồi, cũng cho rằng khả thi.

-Nếu đã như vậy, truyền chiếu xuống dưới, để Bàng Thống nhậm chức Thái Giám Đô Hộ.

Quách Gia và Tuân Úc hai mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ, đều nhìn thấy một ý cười cợt.

Thì ra, Bộ Chấn và Bàng Thống hai ứng cử viên này, đều là do Tào Bàng kiến nghị.

Bất kể thế nào, dù sao cũng đã không phụ lòng A Phúc đã giao phó....

Cuối xuân Kiến An năm 16, Trương Liêu hạ 16, lấy Hưởng Sủng làm tiên phong, Mã Tắc làm Tham quân, chiêu mộ 12 phủ binh mã mới xây ở Ngự Dương, phát động công kích với Liêu Đông. Còn cái cớ để xuất binh, chính là Công Tôn Thị kết cấu với hải tặc, tập kích tàu thuyền của Tào Bàng tại vịnh Liêu Đông, ý muốn tạo phản. Bất kể Công Tôn Thị giải thích ra sao, tội danh này đã định. Khi Trương Liêu xuất nhậm chức Thái Thú Liêu Đông, đã bất mãn với Công Tôn Thị.

Mà nay đã tìm được lý do, càng danh chính ngôn thuận.

Từ các cộc chứng cứ trước mặt, Trương Liêu chưa từng có thể mạnh như vậy, ăn hốt xuất binh trước, công vào Liêu Đông.

Công Tôn Thị gấp rút ứng chiến nhưng y nào phải đối thủ của Trương Liêu?

Chỉ có hai mươi ngày, Liêu Đông bị Trương Liêu công hãm.

Mà Công Tôn Thị vật vờ mong mỏi viện binh của Cao Cú Lệ, vậy mà lại gặp phải cuộc tấn công cực kỳ hung hãn của Lã Thị Hán Quốc.

Thượng tướng quân Lã Hán là Bàng Minh, đô đốc năm mươi ngàn đại quân, phát động cuộc tấn công mãnh liệt.

Lặng lẽ đến Quy Hán Thành của Tào Bàng, mật lệnh cho Quách Hoài tiếp tay binh mã cho Cao Thuận, Đặng Ngải làm Tham quân, Tôn Thiệu Từ Cái Trương Hổ làm tiên phong, kỳ lạ tấp kích thành Quốc Nội. Binh mã của Cao Cú Lệ trong tình trạng không chút phòng bị, liền bị quân đội Lã Thị Hán Quốc một đòn đánh úp. Vị Cung hốt hoảng mà chạy, thành Quốc Nội binh bại, trốn chạy sang Phù Dư Quốc.

Tiếp đó, Tào Bàng lệnh cho Triệu Vân Pháp Chính, trong tháng năm, hội hợp cùng Trương Liêu tại Thành Quốc Nội.

Tháng sáu, Tào Bàng với danh nghĩa Đại Đô Hộ ngũ quân, bảo Đô Đốc Đại Hành Phủ, Thái Thú Liêu Đông Bộ Chấn gửi quốc thư, đòi đầu người của Vị Cung từ quốc chủ Phù Dư quốc. Phù Dư quốc thoát đầu, thái độ vô cùng cứng rắn, kiên quyết không chịu giao ra Vị Cung.

Trong tháng sáu, Tào Bàng lấy Quách Hoài làm tiên phong, đánh nghi binh Phù Dư Quốc.

Đồng thời để Triệu Vân soái lĩnh ba nghìn thân binh, vượt núi Liêu, tập kích Phù Dư quốc... Triệu Vân trong thời gian ba ngày, liên tiếp đoạt 12 trại của Phù Dư Quốc, quân đến dưới chân thành Quốc Đô của Phù Dư Quốc. Phù Dư Quốc chủ thất kinh, chân trần áo phong đầu tóc rối bù, dẫn đầu tất cả đại thần văn võ Phù Dư Quốc ra thành đầu hàng, đồng thời trình lên thủ cấp Vị Cung, tỏ lòng quy thuận Tào Ngụy.

Chiến sự bắt đầu từ Liêu Đông, đến sự đầu hàng của Phù Dư Quốc.

Trận chiến này tưởng chừng phải là trận đại chiến vô cùng khốc liệt, vậy mà chỉ kéo dài không tới ba tháng.

Đến mùa đầu thu, chiến sự đã kết thúc.

Tin chiến thắng truyền đến Nghiệp Đô, khiến Tào Tháo vui mừng khôn xiết, mời thân sĩ nổi tiếng Nghiệp Đô, chè chén thâu đêm.

Trận chiến này, không phải chỉ đơn giản là đoạt lại mảnh đất bốn quận Liêu Đông, càng mở rộng lãnh thổ nghìn dặm, chiếm được hai mảnh đất Cao Cú Lệ và Phù Dư Quốc, khiến cho lãnh thổ Tào Ngụy, thoáng chốc đã khuếch trương vô số. Từ khi Tào Tháo xưng vương đến nay, ngoài trừ trận chiến sông Hung Nô ra, đây là chiến quả huy hoàng nhất. Mặc dù trước đây Tào Bành chém giết ở Hà Hoàng, cũng chưa thể so sánh với thành tích của chiến dịch lần này. Dù sao, đoạt Cao Cú Lệ Phù Dư Quốc, đó thật sự là công khai hoang lãnh thổ thật thụ.

Tào Tháo tức thì hạ lệnh, bố trí hai quận là quận Cao Cú Lệ và quận Phù Dư

Đồng thời hạ chiếu, trong vòng năm năm tới, hướng hai quận lên đến trăm ngàn hộ, để tăng cường khống chế hai quận này.

Đây chính là điểm khác biệt nhất giữa Tào Tháo và thế hệ quân Vương Hán Thát.

Gã không để tâm đến hư danh, cái chú trọng là lợi ích thật tiễn. Cái lợi đã vào tay, muốn gã ối trở ra, đó là chuyện muôn vàn không thể được. Tuy rằng có không ít người phản đối Tào Tháo công chiếm hai quận, nói rằng hành động này phi nhân nghĩa. Nhưng Tào Tháo làm sao mà tiếp thu chủ ý của bọn chúng được? Nhất chí thiết lập hai quận, muốn triệt để khống chế hai quận trong tay.

Kiến An năm 16, đối với Tào Tháo mà nói, chẳng phải nghi ngờ là một năm tuyệt vời vô bờ.

Theo đà hai quận Cao Cú Lệ và quận Phù Dư bị chiếm lĩnh, khiến tiếng hô xưng đế của Tào Tháo, thoáng chốc đã tăng vọt hẳn lên.

Nhưng đối mặt với cách xưng hô này, Tào Tháo vẫn duy trì trầm mặc!

Gã không nói thêm những lời như “ muốn nường quả nhân không bằng”, trong lời nói cũng tỏ ra hết sức khiêm tốn.

Tào Tháo đã phát biểu bài văn trên nhật báo Nghiệp Đô, bày tỏ bản thân mình không có ý soán Hán.

Thế nhưng người sáng mắt đều nhìn ra, Tào Tháo rõ ràng là lạt mềm buộc chặt...lòng dạ đó, đã quá rõ rệt. Mà chiến tích đó, càng cho gã đầy đủ vốn liếng. Chỉ có điều trước mắt, vẫn chưa phải thời cơ thích hợp, để gã công khai soán Hán. Cho nên, gã làm bài văn này, càng giống như tạo thế cho bản thân, để tạo ra thời cơ chín muồi..

Nhưng, chính lúc Tào Tháo dốc sức tạo dựng thanh thế, lại phát sinh một chuyện đại sự, khiến ánh mắt của thiên hạ, thoáng chốc bị chuyển dời.

Đồng thời, cũng tạo ra cái cơ có lợi nhất cho việc soán Hán của Tào Tháo.

Cuối thu Kiến An năm 16, Lưu Chương, đã chết....

-Lưu Chương chết rồi ư?

Lúc Tào Tháo nghe được tin này, không khỏi giật mình kinh ngạc, thậm chí có chút hoài nghi, ai đang đùa bỡn với gã đây.

Trong thâm tâm, hận không thể giết chết Lưu Chương.

Nhưng đột nhiên nghe tin Lưu Chương đã chết, nhưng sao lại có chút khó tin.

Mang một tâm trạng vô cùng phức tạp, Tào Tháo triệu kiến Cổ Tinh , người phụng lệnh Giả Hủ, đến từ Võ Đô

-Mấy năm gần đây, thế cục Tây Xuyên vô cùng hỗn loạn.

-Nhất là về phương diện dân sinh, gần như tới mức muốn sụp đổ tan rã...bắt đầu từ năm ngoái, Lưu Chương phong Lưu Ba làm Biệt Giá, chủ trì việc khôi phục dân sinh ở Tây Xuyên. Sau khi Lưu Ba nhậm chức, thông qua thực hiện các thủ đoạn như hủy bỏ tiền giả, bình ổn giá cả, từng bước thay thế Kiến An Trọng Bảo, đích thật đã khiến Tây Xuyên nảy sinh không ít biến đổi.

-Nhưng bởi vì vấn đề trước đó gây nên quá là nghiêm trọng, tuy rằng Lưu Ba dốc sức ý đồ muốn khôi phục lại, nhưng hiệu quả cũng chưa thật rõ rệt. Vật giá của Thành Đô tuy đã bình ổn, nhưng vẫn cao ngùn ngụt, vô cùng nghiêm trọng.

-Hơn nữa từ năm ngoái, Nam Trung đã rung chuyển kịch liệt hơn.

-Lưu Bị đóng quân Nam Trung, chỉ ổn định cục diện, nhưng lại không bắt tay thay đổi hoàn cảnh. Đồng thời, Lưu Bị không ngừng đòi vật tư quân nhu từ Lưu Chương, cũng khiến cho Lưu Chương bị áp lực rất lớn. Sau khi vào thu, Lưu Chương nhận được kiến nghị của Ngô Ý, chiêu Lưu Bị đến Thành Đô bàn bạc công việc. Vốn dĩ cũng không có vấn đề gì, nhưng không ngờ lúc Lưu Chương vào đại doanh Lưu Bị để cùng thương nghị, đột nhiên có người nhảy ra, thích sát Lưu Chương.

-Sau đó, Lưu Bị dùng vũ lực cưỡng đoạt Thành Đô.

-Đám người Trương Nhậm, Lãnh Bao, Lợi Đồng còn có Hoàng Quyền và Lưu Ba, vội vàng tập trung binh mã, bảo vệ con trai Lưu Chương là Lưu Tuấn di tản khỏi Thành Đô, rút về chân giữ Ba Tây, đồng thời trên đường tháo chạy, tận lực hủy kho lương phía Tây sông Phù Thủy, cầm cự trước Lưu Bị.

-Mà Thái thú quận Ba Nghiêm Nhan, càng quyết tâm khởi binh, chuẩn bị báo thù cho Lưu Chương.

-Gia phụ hay tin, liền lập tức mệnh thần đến báo tin nghĩ cách, xin Đại vương nhanh chóng quyết định, nhằm tránh Lưu Bị làm loạn.

Lưu Chương chết thật rồi!

Lúc này, Tào Tháo đã hoàn toàn tin vào cái chết của Lưu Chương.

-Có thật là Lưu Bị đã giết Lưu Chương không?

Giả Tinh ngẫm nghĩ một hồi, liền đáp lại nói:

-Tình hình cụ thể, thần cũng không được rõ. Chỉ biết là Thành Đô đến nay, đang trong tình trạng hỗn loạn, bá tánh Tây Xuyên lòng dạ hoang mang. Theo tin tức do Thạch Quảng Nguyên đưa tới, từ sau khi tin Lưu Chương bị giết được truyền đi, không ngừng có bá tánh Tây Xuyên chạy sang Ích Châu, tị nạn ở Hán Trung....

-Mà căn cứ theo lời của những dân tị nạn đó, lúc đó Lưu Bị dẫn binh đến Thành Đô, Lưu Chương vốn dĩ muốn mời gã vào thành, nhưng lại bị đám người Hoàng Quyền ngăn cản. Thế là Lưu Bị đóng quân ở ngoài thành, mời tiệc Lưu Chương, Lưu Chương hân hoan mà đến. Nhưng bất ngờ trong bàn tiệc, đột nhiên có thích khách ra tay thích sát, Lưu Chương chết ngay tại chỗ.

Tào Tháo không khỏi hít một hơi lạnh.

Gã nhú mày lại trầm mặc không nói, lộ ra vẻ trầm tư.

Chuyện này, quả thật quá ư quái lạ! Theo hiểu biết của Tào Tháo đối với Lưu Bị, con người này trọng thanh danh nhất, tuy có chút dối trá, nhưng lại rất chú trọng thanh danh. Theo đúng lý mà nói, gã sẽ không dễ dàng động thủ, chiếm đoạt Tây Xuyên của Lưu Chương. Cho dù có phải trở mặt, cũng sẽ không động thủ trong hoàn cảnh như vậy.

Có lẽ chọn một thời cơ thích hợp, Lưu Bị sẽ khởi binh tấn công đoạt lấy Ích Châu.

Nhưng thích sát Lưu Chương, hơn nữa còn thích sát Lưu Chương ngay trên địa bàn của mình, thủ đoạn này quá khốc liệt, không hợp với tác phong của Lưu Bị. Tào Tháo thà tin rằng, Lưu Bị bắt Lưu Chương làm tù binh ngay trong doanh địa, sau đó giả vờ rót vài giọt nước mắt, khuyên nhủ thuyết phục Lưu Chương, sau đó thuận lý thành chương, tiếp quản từ tay Lưu Chương.

Thích sát ư?

Thật đúng là không phải tác phong của Lưu Bị!

Tào Tháo đối với chuyện này, xem ra trăm nghĩ cũng không có lời giải đáp.

Nhưng lại không thể phủ nhận, chinh phạt Tây Xuyên vào thời khắc này, chính là thời cơ thích hợp nhất. Nếu bỏ qua thời cơ này, sau này có muốn chiếm đoạt Ích Châu nữa, e rằng không phải chuyện dễ. Với năng lực của Lưu Bị, chắc chắn có thể vững vàng cục thế của Tây Xuyên, cùng lắm nửa năm, Tây Xuyên chắc hẳn sẽ không còn náo loạn nữa. Đến lúc đó, có được sức mạnh của cả cái Tây Xuyên, cho dù là Tào Tháo, cũng cảm thấy hơi bó tay. Lưu Bị này, thật quả là một đối thủ khó chơi.

-Việt Bàn!

-Có nô tì.

-Truyền lệnh quả nhân, lệnh Hữu Học nhanh chóng quay về Nghiệp Đô.

-Vâng!

Tào Tháo tức thì hạ quyết định, quyết chí chinh phạt Tây Xuyên.

Nhưng tuyển chọn người chinh phạt Tây Xuyên, vẫn còn phải nghiền ngẫm suy nghĩ. Suy đi tính lại, Tào Tháo quyết định, vẫn là để Tào Bằng chủ trì trận chiến Tây Xuyên.

Trước hết là do Tào Bằng có hiểu biết hoàn chỉnh về với tình hình ở Tây Xuyên.

Trong những bức thư hơn một năm nay, có thể nhìn ra, Tào Bằng luôn như hồ rình mồi đối với Tây Xuyên.

Đồng thời, đánh Tây Xuyên, ắt hẳn phải dựa vào Tây Bắc.

Tào Bằng ở Tây Bắc, vị thế có chút đặc thù. Có hẳn ra mặt chinh hợp nguồn tài nguyên Tây Bắc, vậy là đã thành công một nửa. Càng khỏi phải nói, căn cơ ở Hán Trung kia, là do Tào Bằng một tay an bài, giờ phút này không để Tào Bằng quay về, thế thì quả thật hết nói nổi. Chỉ có điều Tào Tháo cũng biết, nay Tào Bằng vẫn còn ở Thành Quốc Nội.

Muốn hẳn quay về, e rằng tối thiểu cũng phải một tháng trời.

Đương nhiên Tào Tháo sẽ không oan uổng bỏ phí một tháng này, gã ắt phải bắt tay vào tiến hành bố trí, điều động binh mã, chuẩn bị khai chiến.

Chiếu lệnh triệu Tào Bằng quay về, đã được gửi đi.

Tào Tháo lập tức lệnh cho đám người Tuân Úc, đến thương lượng phương án cụ thể.

-Trận chiến Tây Xuyên, đồng thời nổ ra qua hai đường.

Sau khi Tuân Úc nghe Tây Xuyên đại loạn, không nói hai lời, liền đứng dậy kiến nghị nói:

-Chỉ dựa vào đường binh mã ở Hán Trung, e rằng còn hơi sơ sài lỏng lẻo. Đại Vương tấn công theo hai đường, xuất binh cùng lúc từ Kinh Nam, Hán Trung....

-Vả lại, con trai của Lưu Chương là Lưu Tuân, nay đang ở Ba Tây.

-Trong tay y có nguồn lực lượng, Trương Nhậm, Lãnh Bao, và cả các danh tướng Tây Xuyên, mà Thái thú quận Ba Nghiêm Nhan, càng dũng mãnh đứng đầu tam quân, uy vọng vô cùng. Dựa vào đám người này, đủ tạo chút phiền toái với Lưu Bị, nhưng nếu không có Đại Vương chủ trì, e rằng cũng khó mà lâu dài. Cho nên, Đại vương hãy nghĩ cách liên lạc với họ trước, sau đó lại lên kế hoạch xuất binh Tây Xuyên! Như vậy, việc chinh phạt Tây Xuyên sẽ có nội ứng ngoại nhập, việc công chiếm sẽ càng nhẹ nhàng hơn.

-Tân Vô Hạo đại tài, có thể làm chủ tướng một đường.

-Đại Vương chọn Tân Vô Hạo xuất binh từ Hán Trung, là một lựa chọn vô cùng thích đáng.

-Nhưng đường quân phía Nam, cần phải suy tính kỹ càng, khi có Thượng Tướng thống soái, cũng không phải vấn đề to tát.

-Thần cho rằng, Thế tử Tào Chương dùng mãnh tam quân, nay đóng quân ở Kinh Nam đã hai năm, khá quen thuộc đối với quận Ba. Mạn quân Đại Hành Phủ trong tay y, vừa hay có thể điều động được, phối hợp với binh mã tướng quân Kinh Châu, đủ để công phá quận Ba. Một khi quận Ba thất thủ, cánh cổng Thành Đô sẽ mở rộng...tuy nhiên, điều động người ngựa Kinh Châu, vẫn cần phải cẩn thận Tôn Quyền Giang Đông, đỡ trò bên trong. Cho nên về mặt Kinh Châu, cần tăng cường phòng ngự, thủy quân từ khi tổ chức lại đến nay đã hơn ba năm, tuy rằng chưa đạt mức yêu cầu, nhưng cũng đủ để phòng ngự binh mã Giang Đông.

-Thần kiến nghị, mời Đại Đô Đốc thủy quân Cam Ninh, công chiếm Tam Giang Khẩu, phòng ngự thủy quân Đông Ngô.

-Đồng thời mời ba người Tào Nhân, Vu Cẩm, Tang Bá, hoạt động ở Hoài Nam, kiềm hãm binh mã Tôn Quyền. Để gã không còn tâm chí lo chuyện Tây Xuyên.

-Về phần binh mã Giang Đông ở hai nơi Trường Sa và Quế Dương, trái lại không cần lo lắng.

-Chỉ cần Thái Thú Võ Lăng Đặng Tắc, Thái Thú Linh Lăng Ngụy Diên cố thủ, ngăn chặn Thái Sử Từ là có thể thành công....

Tuân Úc nói xong một lèo, khiến mọi người gật gù đồng ý.

Chẳng cần nghi ngờ, theo mọi người thấy, lời này của Tuân Úc, có thể nói là chính xác không sai một li, đã khái quát toàn bộ vấn đề.

Mà Tào Tháo cũng vô cùng vui mừng!

Gã không phải cảm thấy vui mừng vì sách lược cao minh của Tuân Úc, mà là vì Tuân Úc đã toàn tâm toàn ý trừ tính dùm gã, vì vậy mà vui mừng vô cùng.

Nói thật, lúc Tuân Úc đến, Tào Tháo còn có chút nghi kỵ.

Gã luôn lo lắng, sự gia nhập của Tuân Úc là có mục đích khác. Dù sao gã luôn không mấy hài lòng đối với một số chính sách của Tuân Úc cho gã. Thậm chí khi Tào Tháo xưng vương, mọi người đều đến chúc mừng, riêng Tuân Úc là không thấy xuất hiện.

Điều này khiến Tào Tháo vừa thất vọng, vừa buồn bã.

Nhớ lúc đầu, sau khi chinh phạt Đông Trác, Tào Tháo dừng chân ở quận Đông.

Tuân Úc là mưu chủ đầu tiên gia nhập qua đây, cũng xem như tận lực tận tâm với đại nghiệp của Tào Tháo.

Y đề cử đám người tài Quách Gia, càng thiết lập mục tiêu cho Tào Tháo.

Chẳng trách lúc ấy Tào Tháo đã nói với mọi người rằng, Tuân Úc chính là Trương Tử Phòng của gã. Chỉ có điều theo đà sự nghiệp của Tào Tháo không ngừng phát triển, nhất là sau khi Hán Đế quy hàng, mối quan hệ giữa Tuân Úc và Tào Tháo, liền xuất hiện vết rạn nứt

Tào Tháo vẫn luôn hy vọng, có thể cùng Tuân Úc tạo dựng một giai thoại quân thần tương thông.

Nhưng vết rạn nứt cứ không ngừng lan rộng, cũng khiến cho mối quan hệ giữa hai người, vô hình trung nảy sinh biến đổi.

Lần này Tuân Úc hiến kế, khiến cho Tào Tháo như được trở lại lúc còn ở quận Đông, khoản thời gian mà Tuân Úc còn bày kế cho gã. Nhìn Tuân Úc, trên mặt Tào Tháo không khỏi lộ ra một nụ cười, âm thầm gật gật đầu.

Quả nhân có Văn Nhượng, đại nghiệp tất sẽ thành!

Tuy nhiên, để Tào Chương chủ trì trận chiến chinh phạt quận Ba, thật sử ỡn chẳng?

Tào Chương năm nay chẳng qua mới 22 tuổi, tuổi đời nhỏ như vậy mà độc lĩnh một quân, chỉ sợ....

-Cái tên Lão Nghiêm Nhan, quả nhân từng nghe Tân Võ Hầu nhắc đến.

-Lúc đầu khi Trương Tùng đến Kinh Châu, quả nhân nghe nói, Tân Võ Hầu vô cùng xem trọng Nghiêm Nhan, còn có cách nói rằng “có Nghiêm Nhan ở quận Ba, Tây Xuyên vững như kim thang (thành trì kiên

cổ, sông hồ thành cuộn cuộn). Mấy năm gần đây, Tử Văn đích thật có chút tiến bộ. Nhưng nếu đối đầu với Nghiêm Nhan, quả nhân có chút lo lắng, Tử Văn không phải đối thủ của Nghiêm Nhan, Văn Nhượng cho rằng thế nào?

Tuân Úc lập tức mỉm cười.

-Chính vì vậy, mới cần Tử Văn ra mặt.

Tào Tháo vội hỏi:

-Sao lại nói thế?

-Thần cũng vì Tân Vô Hưu mà biết đến Nghiêm Nhan quận Ba.

-Thoạt đầu khi Nghiêm Nhan quay trở về quận Ba, thần từng thuê người, tìm hiểu Tây Xuyên một phen. Gã Nghiêm Nhan này chính là xuất thân từ cường hào quận Ba, có chút tiếng tăm. Gã này thiện chiến, càng thông thuộc binh pháp...nếu nói về thực lực của địch, Nghiêm Nhan mượn địa hình hiểm nghèo của quận Ba, có thêm sự hỗ trợ của Trương Nhậm và Lãnh Bao, muốn công phá, khó khăn trùng trùng. Nhưng Nghiêm Nhan đối với Tân Vô Hưu, lại có chút tán thưởng. Hai người này sau đó cũng có thư từ qua lại, mối quan hệ vô cùng mật thiết....

-Con người Nghiêm Nhan này, tính tình cao ngạo.

-Nếu phái người bình thường đi, chỉ sợ sẽ không được gã coi trọng.

-Nhưng Thế tử thì khác...y và Tân Vô Hưu có mối quan hệ thầy trò, kiêm cả huynh đệ, Nghiêm Nhan cũng sẽ nể mặt Tân Vô Hưu, không làm khó dễ Thế tử. Nếu có thể khiến Tân Vô Hưu viết một bức thư, nói không chừng có thể giúp Thế tử, không đánh mà thắng. Nếu đối lại là kẻ khác, chỉ sợ khó có hiệu quả, duy chỉ có Thế tử xuất trận, vậy mới mong thắng lợi.

Tào Tháo, chìm vào suy tư.

Sau hồi lâu, gã đột nhiên cắn răng, gật đầu nói:

-Văn Nhượng nói rất đúng.

-Cứ để Tử Văn thống binh...tuy nhiên bên phía Giang Đông, chỉ riêng dựa vào Đặng Tắc và Ngụy Diên, e rằng chưa thể ngăn cản Thái Sử Từ..

-Để Tử Đan đến đốc chiến, cũng có thể tránh được rủi ro.

-Còn nữa, lệnh cho Chu Thương đảo Đông Lăng, Thái thú Quảng Lăng Bàng Đức, cùng hành động với nhau, nhất định phải kìm hãm binh mã chủ lực của Tôn Quyền, không thể để gã cứu viện Tây Xuyên. Các bộ phận khác, cũng toàn lực hành động. Đợi Tân Vô Hưu quay về, quả nhân tự có an bài. Vật tư quân nhu cần thiết, Văn Nhượng tận lực mau chóng lên danh sách!

-Vâng!

Tuân Úc nghe vậy, lập tức chấp tay tuân lệnh.

Tiếp sau lời căn dặn của Tào Tháo, binh mã Tào Ngụy lập tức được điều động.

Giả Hủ ở Lương Châu, chiêu mộ năm mươi quân phủ, binh mã hơn bốn trăm nghìn người. Đồng thời còn có Đặng Tắc Kinh Châu, điều động ba mươi phủ binh mã, tầm hai trăm nghìn người, tập kết ở Hán Dương. Mà Kinh Triệu doãn Từ Hoảng, thì chinh phạt tám trăm nghìn quân tốt, đợi lệnh bất kỳ lúc nào.

Binh mã của hai mảnh đất U Châu, Tào Châu cũng không có điều động qui mô lớn gì.

Tuy nhiên phòng hờ Tiên Ti biến động, vẫn là tiến hành tập kết, triệu tập ba trăm nghìn đại quân quận Chương Thành, phòng hờ Kha Bì nhân cơ hội làm loạn.

Binh mã mọi nơi, điều động thường xuyên.

Mà tại thành Quốc Nội quận Cao Cú Lệ xa xôi, Tào Bằng đón tiếp một đám khách.

-Lần này Văn Thành tiên sinh thân chinh nơi hiểm nguy, công lao to lớn, vất vả vô cùng.

Trong hoàng cung Cao Cú Lệ của thành Quốc Nội, Tào Bằng nâng ly rượu, đi đến trước bàn rượu, cúi người thi lễ

- Mời tiên sinh uống cạn ly này.

Sau bàn rượu, có một người đang ngồi ngay ngắn.

Trông tuổi tác, tầm năm mươi tuổi, mặt mày xấu xí, nhưng cả người mặc áo bào màu đen.

Thấy Tào Bằng kính rượu, ông ta cũng không dám chậm trễ, vội đứng dậy uống một hơi cạn sạch.

-Nho nào có tài đức gì, mà được Công Tử hậu ái đến vậy?

Người đàn ông này, chính là Lý Nho.

Sau khi Phù Dư Quốc đầu hàng, trận chiến Liêu Đông cũng đã cơ bản bình lặng trở lại.

Ngày tháng của Tào Bằng, thoáng chốc trở nên nhàn nhã, mỗi ngày đều cùng đám người Lã Lam và Đại Kiều, du sơn ngoạn thủy.

Đại Kiều, nửa năm trước, đã chính thức gả cho Tào Bằng.

Việc tiến hành hết sức thuận lợi, cứ như Ngô Xán đã âm thầm khuyên nhủ vậy: - Phu nhân có thể không màng bản thân, cũng phải nghĩ công tử và hai vị cô nương. Nay phu nhân có nhà không thể về, chẳng lẽ muốn công tử sau này, cũng không thể lá rụng về cội ư? Đàn bà con gái ở bên ngoài, thế nào cũng phải có trốn nương thân. Tân Vô Hồn và phu nhân tuổi tác tương đương nhau, lại là người có tình có nghĩa, còn Công tử đối với Tân Vô Hồn, cũng rất là ngưỡng mộ kính mến.

-Nếu đã là vậy, hà tất không tiến thêm một bước?

-Đối với phu nhân cũng tốt, đối với công tử và hai vị cô nương cũng tốt, đều là một chuyện tốt lành.

-Có Tân Vô Hồn đằng sau ủng hộ, phu nhân lại hà tất lo âu, có ngày cũng trở về quê cũ? Vẫn mong phu nhân suy nghĩ thật kỹ.

Ngô Xán là người Giang Đông, không cùng quê với Kiều Phu nhân.

Nhưng dù sao đều thuộc Giang Đông, lúc nói chuyện, đương nhiên cũng thoải mái vô cùng.

Ngô Xán phụng mệnh Tào Bằng, dò thám tâm tư của Kiều phu nhân. Cứ đi đi về về, Kiều phu nhân cũng lay động. sau đó lại dò thám ý kiến của Tôn Thiệu, phát hiện ra Tôn Thiệu đối với Tào Bằng, cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào, lúc đó Kiều phu nhân mới xem như an lòng. Tuy nhiên, nàng khẩn xin Tào Bằng, không làm ầm ĩ, lặng lẽ gả vào nhà Tào Thị là được....nay, Đại Kiều phu nhân, đã có thai ba tháng.

Tào Bằng thân tại thành Quốc Nội, vui đến quên cả đất trời.

Cũng chính vào lúc này, Lý Nho mang đến một người, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tào Bằng.

-Ta đã thích sát Lưu Chương!

Lý Nho đi thẳng vào vấn đề, nói với Tào Bằng rằng:

-Nho đã hoàn thành giao ước năm xưa với Công Tử...Nay Cao Cú Lệ đã vong, Lã Thị Hán Quốc từ đây vững như Thái Sơn. Nho xin Công tử thực hiện lời hứa năm xưa, để Nho rời đi.

-Nho nguyện lưu lại Lã Thị Hán Quốc, làm một quý ông giàu có.

-Chỉ là Khuyển Tử tuổi tác đã già, không cần để ý theo cùng, cứ để ý ở lại Trung Nguyên, dắt ngựa khâu bàn đạp cho Công Tử.

Lý Nho ở Thành Đô, cưới được ba nàng tiểu thiếp, đồng thời sinh hạ hai người con trai, một cô con gái.

Giờ đây, y có chút công thành danh toại, muốn thoái lui về ở ẩn.

Tào Bằng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, y muốn ở Lã Thị Hán Quốc? Không vấn đề! Tào Bằng sau khi mời Lý Nho dự tiệc, liền sắp xếp cho y.

Hắn cũng không thể ngờ, Lý Nho lại dùng cách này, để hoàn thành sứ mệnh của mình.

Dùng lời của Lý Nho mà nói:

-Dân chúng Tây Xuyên thối nát, tiếp tục ở lại, chẳng còn ý nghĩa...Hơn nữa Đại chiến quật khởi, không cần ta làm chủ trì đại cục. Trong tình huống này, Lưu Chương tiếp tục sống, cũng chẳng còn ý nghĩa.

Lúc Lý Nho từ biệt, gã nói với Tào Bằng:

- Công tử phải chuẩn bị sẵn sàng, e rằng mấy ngày tới, Đại Vương ắt có chiếu lệnh, mời công tử quay về.

648. Chương 720: Khói Lửa Hà Mạnh Quan .

Đối với việc Lý Nho quy ẩn thì trong tâm mà nói Tào Bằng hoàn toàn không muốn.

Mặc dù hiện tại hắn có Bằng Thống và Pháp Chính đều là những nhân kiệt hiếm có trong Tam Quốc nhưng hai người này so với Lý Nho vẫn còn thiếu một chút kinh nghiệm. Có lẽ năng lực của họ thật sự cao hơn Lý Nho nhưng xét về mặt kinh nghiệm thì chung quy vẫn còn chưa đủ. Từ khi loạn Khăn vàng cho tới năm Sơ Bình thứ hai, Lý Nho bày mưu tính kế cho Đổng Trác, trong con mắt của mọi người thì chính là nhân vật ảnh hưởng nhiều nhất tới vận mệnh của nhà Hán. Trong lúc này, Lý Nho bỏ rất nhiều công sức.

Trước khi Đổng Trác nổi lên thì gần như tất cả đều do một mình Lý Nho bày mưu tính kế.

Đáng tiếc là cuối cùng, khi địa vị của Đổng Trác càng ngày càng cao thì cho dù Lý Nho là con rể cũng từ từ bất hòa, thậm chí là còn hơi đề phòng.

Đời sau có người từng nói, nếu khi Đổng Trác tới Mi Ổ cho Lý Nho theo cùng thì kế liên hoàn của Vương Doãn rất có khả năng thất bại.

Tất cả đều do Lý Nho cảm thấy Lữ Bố không có lòng chịu thần phục, nên khuyên bảo Đổng Trác chấp nhận bỏ Điêu Thuyền, tiến thêm một bước để lấy lòng Lữ Bố. Nhưng Đổng Trác không đồng ý, thậm chí còn sinh lòng hận với Lý Nho mà để y lại ở Trường An.

Còn khoảng cách giữa Đổng Trác và Lý Nho thì có một ví dụ minh chứng rõ ràng nhất đó là khi Đổng Trác cao hứng trở về Trường An, chuẩn bị nhận nhường ngôi nhưng Lý Nho hoàn toàn không hay biết chuyện này. Một chuyện lớn như vậy mà người chủ mưu lại không hề hay biết thì có thể thấy Đổng Trác hoàn toàn vất bỏ, thậm chí là không còn tin tưởng với Lý Nho nữa.

Từ sau khi về với Tào Bằng, Lý Nho rất ít khi bày mưu tính kế. Nhưng mỗi lần y hiến kế là đều giúp cho Tào Bằng gặp đỡ hóa lành.

Về phần sau này, duy trì tình hình Tây Xuyên, Lý Nho dốc hết tâm tư khiến cho cả Ích châu hỗn loạn.

- Lần này tiên sinh đi, ai là người hộ tống Bằng đây?

Những lời đó của Tào Bằng hoàn toàn không hề khách khí. Về mặt ngoài, Lý Nho không hiển nhiên kế cho hắn lắm nhưng lại cho Tào Bằng một hướng đi rõ ràng.

Chẳng hạn như lúc trước, Lý Nho từng đề nghị hắn không cần quan tâm tới việc Tào Tháo nâng hắn lên hay hạ xuống. Chỉ cần để ý theo chiếu chỉ mà làm. Điều này nghe ra thì không có vấn đề gì, nhưng lại giúp cho Tào Bằng tạo dựng được một cơ sở kiên cố trong suy nghĩ của Tào Tháo. Hắn chỉ cần trung với Tào Tháo, những chuyện còn lại không cần phải để ý tới. Đó cũng là nguyên nhân quan trọng mà sau này Tào Bằng có làm đến mức độ nào, Tào Tháo cũng đều bao dung. Bởi vì Tào Tháo biết, Tào Bằng chính là một thanh bảo kiếm sắc bén trong tay của mình, chỉ làm theo lệnh mình. Chỉ cần với những lý do đó cũng đủ cho Tào Tháo yên tâm.

Lý Nho nở nụ cười.

- Công tử cần gì phải khổ sở như vậy? Với địa vị của công tử hiện nay thực tế có rất ít người tác động được. Đại vương rất coi trọng công tử, không cần phải lo lắng. Công tử chỉ cần nhớ kỹ một việc đó là nước nhiều sẽ tràn, tốt quá lại không hay. Lần này, Tây Xuyên đại loạn, Đại vương nhất định sẽ sử dụng công tử. Nhưng công tử phải hết sức cẩn thận, khi đánh không được tiến công quá nhanh, càng không thể dẫn đầu vào Thành Đô, nếu không sẽ có tai họa.

Ý lão nói là phải kéo dài thời gian tấn công.

Lúc đầu, Tào Bằng vẫn cảm thấy khó hiểu. Mãi cho tới khi Lý Nho rời đi, hắn suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện ra những lời này hết sức có lý.

Công lao của hắn đã đủ nhiều... Hiện nay hắn nhậm chức Tân Vũ Hầu, thăng chức cũng không cao lắm. Đây là do Tào Tháo cố ý áp chế, nếu không thì hiện nay Tào Bằng ít nhất cũng phải đứng trong hàng tam công. Với ba mươi tuổi đứng trong hàng Tam công là chuyện xưa nay hi có. Những người này thường thường ít khi chết già. Mà đặc biệt khi thay đổi triều đại, bọn họ hay biến thành những con quỷ chết oan.

Nguyên nhân? Hết sức đơn giản.

Công cao át chủ là điều không thể chấp nhận được.

Nếu quả thật tới mức này thì chỉ có thần tử mưu phản nghịch khiến cho quân chủ sinh lòng e ngại. Một ví dụ rõ ràng nhất đó là những năm Trinh Quan cuối cùng, Lý Thế Tích bị Lý Thế Dân biếm chức tới tận biên giới. Theo lý mà nói, Lý Thế Tích không hề phạm tội nhưng tại sao Lý Thế Dân lại giáng chức? Cũng bởi vì công lao của Lý Thế Tích quá lớn, mà sức khỏe của Lý Thế Dân càng ngày càng yếu. Lý Thế Dân từng nói với người thân cận của mình rằng: Hôm nay ta giáng chức hắn là để sau này Trĩ Nô đề bạt. Kể từ đó, Lý Thế Tích mang lòng cảm kích Trĩ Nô. Mà Trĩ Nô cũng chẳng phải lo lắng Lý Thế Tích có lòng khác. Nếu hiện tại ta tiếp tục cho hắn thăng quan, tới khi Trĩ Nô đăng cơ thì lấy gì ban cho hắn?

Cái đạo lý này, Lý Thế Dân hiểu rõ mà Lý Thế Tích cũng hiểu được.

Mà nay, Lý Nho nói vậy cũng khiến cho Tào Bằng bình tĩnh.

Những ngày gần đây thật sự quá thoải mái khiến cho Tào Bằng từ từ mất đi sự cảnh giác. Câu nói của Lý Nho chẳng khác nào một tiếng sét khiến cho Tào Bằng cảnh giác.

Ngay khi Lý Nho rời khỏi thành, mấy ngày sau, Tào Tháo lệnh thường thị tới lệnh cho Tào Bằng tức khắc đến Nghiệp đô .

Đồng thời, Tào Tháo bãi chức Ngũ quân đại đô hộ của Tào Bằng, cho Trương Liêu thay thế. Phong Bàng Thống làm thị trung, Đô hộ thái giám, tiếp tục phụ trách phủ Bính thời hành.

Sau khi nhận được lệnh, Tào Bằng không hề trễ nải. Hắn nhanh chóng sắp xếp mọi việc rồi triệu tập chúng tướng, chuẩn bị tới thành Quốc nội. Trước khi rời khỏi thành Quốc nội, Tào Bằng quán lấy với Lã Lam một trận. Sau cơn mây mưa, hắn nói thầm:

- Linh hầu! Lần này ta về Trung Nguyên trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể gặp được nàng. Vốn ta định đưa nàng và Niệm nhi trở về nhưng hiện tại còn chưa tới lúc. Có điều, tương lai ta sẽ đưa nàng và Niệm nhi về bên cạnh cho cả nhà đoàn tụ. Chỉ có điều như vậy, sợ rằng nàng sẽ mất rất nhiều thứ. Không biết nàng có thể vì nhà mình mà bỏ ngôi vị Lữ Hán hay không?

Lã Lam nghe thấy vậy thì ngẩn người mở to mắt ra mà nhìn.

- A Phúc! Ý của chàng là...

- Bỏ cái tên Lữ Hán, toàn bộ quy phụ triều đình. Từ nay về sau, Lữ Hán hoàn toàn thuộc quyền của Tào Ngụy... Đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp chu toàn đưa hai mẹ con trở về cho cả nhà đoàn tụ. Nên nhớ rằng, nàng sống Lữ Hán đối với triều đình mà nói vẫn chỉ là ngoại bang, khó có thể yên tâm.

Lã Lam ngây người. Nàng do dự thật lâu rồi rúc vào ngực Tào Bằng:

- Nếu chỉ có mình thiếp, bỏ qua cái ngôi vị này cũng chẳng có gì lớn. Nhưng Lữ Hán thực sự chứa đựng tâm huyết của bao nhiêu người. Cao tướng quân, Tào tướng quân vì Lữ Hán mà bỏ cả nhà cửa, rời xa Trung Nguyên... Việc này, thiếp không thể quyết định được, cần phải bàn bạc với họ.

Tào Bằng biết, đó không phải là lời từ chối của Lã Lam. Hắn lập tức gật đầu rồi nói nhỏ:

- Chuyện này nàng không cần phải nóng vội đồng ý. Trước tiên cứ thử thăm dò ý kiến của mọi người rồi sau đó hãy quyết định. Ta đoán chuyện này không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn, cần nên thu xếp ổn thỏa. Ta sẽ để cho Tử Sơn và Sĩ Nguyên hết sức giúp đỡ nàng. Nếu không có sự đồng ý của ta, nàng không được hành động thiếu suy nghĩ, tránh để lộ, làm hỏng đại sự.

Lã Lam ngoan ngoãn đồng ý, cuộn mình trong Tào Bằng.

Mùa thu năm Kiến An thứ mười sáu, Lưu Chương bị ám sát khiến cho Ba Thục rung chuyển.

Lưu Tuấn được Trương Nhiệm bảo vệ lui về Ba Tây, thù từ chiến với Lưu Bị. Còn Lưu Bị sau khi quyết đoán tấn công Thành Đô xong liền lệnh cho Gia Cát Lượng xuất quân tiến thẳng tới Thành Đô. Một khi đã trở mặt thì Lưu Bị cũng không còn đường lui nữa. Cho dù Lưu Chương chết bởi tay ai thì y cũng không có lý do gì buông tha Thành Đô. Vốn, Lưu Bị luôn thèm khát với Tây Xuyên, nay Lưu Chương chết đi không còn gì băn khoăn nữa. Sau khi tấn công Thành Đô, Lưu Bị nhanh chóng trấn an dân chúng, ổn định tình hình.

Đám người Ngô Ý, Phí Quan nhanh chóng nghênh đón Lưu Bị.

Hơn nữa, có Ngô Ý ra mặt, thuyết hàng tướng thủ của Hà Manh là Ngô Lan. Lưu Bị lệnh Trương Phi tiếp quản Hà Manh Quan để phòng quân Tào tập kích.

Sau đó, Lưu Bị lệnh cho đại tướng Trần Đáo tới trấn thủ cửa Phù Lăng, chống lại sự tấn công của đám người Trương Nhiệm. Hơn mười ngày sau, Gia Cát Lượng dẫn quân tới Thành Đô, đi theo còn có Mạnh Hoạch, Ung Khải cùng với động chủ ba mươi sáu động của Nam man tới tham chiến. Vì cái này ngày, Lưu Bị đã ẩn nhẫn ở Nam man mất gần ba năm.

Phải nói rằng Lưu Bị thực sự có thủ đoạn.

Sau khi tới Nam man, y tiếp thu lời dạy trước đó, mời chào Ung Khải, rồi thu phục Mạnh Hoạch. Sau đó dựa vào Mạnh Hoạch mà nắm ba mươi sáu động chủ trong tay. Trong ba năm qua, y thường xuyên yêu cầu Lưu Chương cung cấp đồ quân nhu nhưng nói thẳng là để mua chuộc Nam man. Tối nay, ba mươi sáu động tập kết hơn sáu vạn người tới trợ chiến giúp cho Lưu Bị giảm bớt nhược điểm.

Tháng mười một năm Kiến An thứ mười sáu, Lưu Bị ở Thành Đô tự xưng là Hán Trung vương.

Tới tháng mười hai, Tôn Quyền cũng xưng vương, lấy hiệu là Ngô vương.

Tào Tháo nhận được tin thì nổi giận.

- Thăng giặc tai to có đức gì mà dám xưng vương?

Ngay lập tức, Tào Tháo phong Tân Vũ hầu Tào Bằng làm Chinh Tây đại tướng quân, cầm tiết Đô Đốc Tây Nam. Các quận Tây Bắc hoàn toàn nằm dưới sự điều khiển của Tào Bằng. Đồng thời Tào Tháo lại hạ lệnh cho Trần Nam tướng quân, đô đốc Đại Hành phủ Tào Chương xua binh thẳng tiến tới Ba Tây.

Trong lúc nhất thời, Ba Thục trở thành tâm điểm. Ảnh hưởng của Lưu Chương bị ám sát vẫn còn chưa hết, quân Tào đã từ từ tiến tới.

Lưu Bị nhận được tin cũng có chút bối rối. Cho dù đã có sự chuẩn bị từ trước nhưng nghe nói Tào Tháo hành động, Lưu Bị vẫn cảm thấy áp lực.

- Quân sư! Nay Tào Tháo tiến binh hai đường, nên làm như thế nào đây?

Gia Cát Lượng hết sức thoải mái không hề có chút bối rối.

- Tào Chương chỉ là một đứa trẻ không có gì đáng lo. Chủ công có thể tới đóng ở Lạc thành cùng với Thúc Chí phối hợp với nhau. Tào Chương còn trẻ nông nổi, lâu ngày không công được sẽ nổi giận và thôi lui. Nhưng còn Tào Bằng mới thật sự là cái họa trong tâm của chúa công. Người này quỷ kế đa đoan. Mặc dù hần rời xa Tây Bắc hai năm nhưng uy danh ở Lương Châu vẫn không một ai sánh được. Thái thú Hán Trung là Thạch Thao và Lượng Đông đều là người ra từ Thủy Kính sơn trang. Mặc dù người này không giỏi chiến sự nhưng không thể khinh thường. Y ở Hán Trung hai năm đã bám rễ rất sâu. Sau khi Tào Tháo

chiếm lĩnh Hán Trung liền dừng binh, nhưng vẫn chuẩn bị để chiếm lấy Tây Xuyên. Hiện giờ quân Tào ở Tây Xuyên, lương thảo hết sức dư thừa. Đồn điền Mễ Thương có tới gần một triệu hộ, đủ nuôi mười vạn đại quân trong hai năm. Nếu Tào Bàng tới nhất định sẽ toàn lực tấn công. Đến lúc đó, Hà Manh Quan mặc dù dễ thủ khó công chỉ sợ cũng khó có thể chống đỡ. Lượng quyết định tới đó để chống cự với Tào Bàng. Chủ công nhanh chóng ổn định lại tình hình. Thời gian càng lâu, quân Tào sẽ yếu đi. Tới lúc đó, Tôn Quyền chắc chắn không khoanh tay đứng nhìn sẽ xuất binh tương trợ. Như vậy, quân Tào sẽ lui, chủ công có thể ngồi vững ở Thành Đô mà từ từ chinh dần.

Cái kế đó của Gia Cát Lượng cũng hợp với ý của Lưu Bị. Đừng có thấy Tây Xuyên hỗn loạn như vậy nhưng vẫn để lại cho Lưu Bị rất nhiều của cải. Trong kho của Thành Đô vẫn còn hơn mười vạn hộ. Đám người Trương Nhiệm vội vàng bỏ chạy nên chưa thể tiêu hủy hoàn toàn. Vì vậy mà tiện cho Lưu Bị.

Mà Tây Xuyên là một nơi phú gia địch quốc, sản vật phong phú, lương thảo sung túc.

Cho dù Trương Nhiệm có đốt cháy hết kho lương nhưng vẫn không thể tiêu hủy được toàn bộ. Những người như Hoàng Quyền, Lưu Ba, Trịnh Độ thật sự có tầm ảnh hưởng. Nhưng Ngô Ý, Phí Quan cũng có người của mình, vì Lưu Bị mà để lại rất nhiều của cải. Trong thời gian ngắn, thực sự Lưu Bị không cần phải lo tới chuyện lương thảo.

Việc đầu tiên y cần làm đó là ổn định tình hình.

Chỉ cần có thể ổn định là có đường để sống..

Có điều đối với việc Gia Cát Lượng tới của Hà Manh đốc chiến, Lưu Bị vẫn hơi băn khoăn.

- Quân sư muốn tới Hà Manh Quan, Cô không phản đối. Chỉ có điều, nếu có chuyện gì xảy ra thì Cô phải bàn bạc với ai?

Gia Cát Lượng suy nghĩ một chút rồi mỉm cười, nói:

- Lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để chủ công vỗ về kẻ sĩ Tây Xuyên. Nội sự thì hỏi Phí Quan còn ngoại sự thì hỏi Ngô Ý. Nếu có chuyện gì không thể quyết được thì có thể tới Hà Manh Quan... Về mặt Thành Đô có thể để cho Tam tướng quân tiếp quản. Lượng chỉ dẫn Mạnh Hoạch, Dương Phong đi là được rồi.

Đối với Gia Cát Lượng mà nói thì xưa nay vẫn không phục Tào Bàng. Mấy lần đại bại trước, Gia Cát Lượng chỉ nghĩ do thực lực của Tào Bàng quá mạnh chứ không phải hẳn có mưu lược hơn người.

Trong thâm tâm, Gia Cát Lượng vẫn kỳ vọng có thể đánh một trận với Tào Bàng.

Nay cơ hội tới, Gia Cát Lượng sẽ không thể bỏ qua. Sau khi thương nghị thỏa đáng với Lưu Bị, Gia Cát Lượng xuất quân tới của Hà Manh.

Lúc này, Tào Bàng cũng tới Lâm Thao đang chuẩn bị tiến quân đến Hán Trung.

Hành động của Tào Bàng thật sự là gây chiến.

Ngoại trừ ba người Bàng Thống, Hứa Sủng và Mã Tốc trấn thủ Trác quận ra, tất cả những người còn lại đều đồng hành với Tào Bàng.

Ngoài ra, Tào Bàng còn gọi Hoàng Trung từ Hà Tây đến.

Dưới sự đề nghị của hắn, thái thú quận Hà Tây cho Ngô Bản đảm nhiệm. So với mọi người, Ngô Bản có sự chênh lệch rất nhiều nhưng vẫn đủ đảm đương chức Thái thú Hà Tây.

Nhưng Ngô Bản có một ưu thế mà không một ai có thể bằng được.

Y là lão gia thần của nhà họ Tào. Từ những năm Kiến An đầu tiên, y đã theo Đặng Tắc khắp dọc miền Nam Bắc, từ Hải Tây tới Tịnh Châu. Thoáng cái đã mười lăm năm. Ngô Bản vẫn trung thành đối với họ Đặng và họ Tào. Mặc dù không có tiếng tăm gì, không nổi danh nhưng lại rất được coi trọng.

Lần này, quận Hà Tây thiếu người, Đặng Tắc liền đề cử Ngô Bản.

Ấn tượng của Tào Bàng đối với Ngô Bản cũng rất tốt nên đồng ý.

Sau khi Ngô Ban tới Hà Tây cũng không cần phải có năng lực xuất chúng. Bộ Chất, Bàng thống và Hoàng Trung đã để lại cho y cơ sở vững chắc. Ngày nay, quận Hà Tây đã không còn sự gian khổ như trước. Chỉ cần để ý là có thể ngồi vững vàng ở vị trí đó. Hơn nữa, quận Hà Tây hiện nay còn có Gia Cát Quân phụ trách công việc hàng ngày. Cho nên sau khi Ngô Ban tới quận Hà Tây cũng không phải chịu nhiều áp lực.

Tào Bàng nghỉ ngơi ở Nghiệp Đô và hồi phục một tháng sau đó điều Hoàng Trung, Bàng Đức hội họp.

Hắn điểm ba nghìn tinh binh cho Triệu Vân thống lĩnh. Rồi sau đó thu xếp gia quyến, liền dẫn Quách Hoài, Đặng Ngải, Tôn Thiệu và đám người Trương Hổ từ từ tới Lâm Thao.

Vừa tới Lâm Thao, hắn liền nhận được tin Gia Cát Lượng tiếp nhận phong ngự Hà Mạnh Quan.

Pháp Chính biến sắc, quát to một tiếng:

- Không hay! Tử Độ xong rồi.

649. Chương 721 : Đăng Giáp Binh Hà Mạnh Quan .

Tào Thuần thay Trương Liêu giữ chức Đại đô đốc U châu. Triệu Doãn và Từ Hoảng thì trở về Nghiệp Đô có việc khác làm.

Kể từ đó, vị trí Thái thú Lũng Tây bị khuyết. Mạnh Kiến tiếp nhận chức vụ của Từ Thứ, tạm lĩnh chức vụ Thái thú Lũng Tây.

Có điều một số vị trí chủ yếu là sắp xếp để giúp Tào Bàng chinh phạt Ích châu.

Đợi sau khi trận chiến Ích châu chấm dứt, Mạnh Kiến sẽ đảm nhận thái thú quận Cao Câu Lỵ, đóng ở thành Quốc Nội.

Trước khi Tào Bàng nhận chức Chinh Tây Đại tướng quân, Tào Tháo đã nói rõ nên Mạnh Kiến không có ý gì khác.

Nay Tào Hưu là thái thú Kim thành, lại thêm chức Tây Bộ đô úy, tổng lĩnh sự việc của rợ Khương.

Ý Tào Tháo muốn trong năm nay thiết lập phủ Đại hành ở Kim thành, Đô đốc tộc Khương. Mà người chọn cho phủ Đại Hành cũng chính là Tào Hưu. Sở dĩ, mọi việc còn chưa công bố đó phần lớn là còn do chiến sự Ích Châu.

Số lương nhân sự thay đổi rất nhiều. Chẳng hạn như Tô Tắc về tới Nghiệp đô thì lĩnh chức Thái thú Ngụy quận, đô úy Nghiệp thành...

Trong thời gian hai năm, toàn bộ Lương châu có sự thay đổi mạnh mẽ khiến cho Tào Bàng cũng không kịp phản ứng.

Cũng may gốc rễ của hắn cũng không bị động tới nhiều lắm.

Ngay sau hôm Tào Bàng tới Lâm Thao, thái thú Võ Đô là Cổ Tinh, Nam bộ Đô Úy Hác Chiêu và phó trung lang tướng Trương Cáp đều tới báo danh. Sau khi bàn bạc xong, Tào Bàng lấy Trương Cáp và Hác Chiêu làm tiên phong, lĩnh ba vạn binh mã, chia thành hai đường tiến vào Hán Trung. Tào Bàng thì lĩnh bốn vạn binh mã đóng ở trung quân, hội họp với Sa Ma Kha, Vương Bình ở Vũ Lăng rồi thẳng tiến tới Hán Trung. Ngoại trừ đó ra, còn có năm vạn binh mã ở Vũ Đô làm hậu quân, đảm bảo cho con đường lương thảo được thông suốt.

Sau khi sắp xếp xong, quân Tào chính thức xuất phát về Hán Trung.

Ngày mùng hai, tháng hai năm Kiến An thứ mười bảy, cùng một ngày với quân Tào xuất phát, thái thú Hán Trung là Thạch Thao cũng nhận được thư của Mạnh Đạt từ cửa Bạch Thủy.

Mạnh Đạt đồng ý mở cửa Bạch Thủy, chính thức quy hàng Tào Tháo.

Tin tức này vừa tới khiến cho Thạch Thao vô cùng mừng rỡ.

Y hỏa tốc lệnh cho Điển Mãn, Hứa Nghi từ Miện Dương tới tiếp nhận cửa Bạch Thủy.

Nhưng không ngờ hai người Điển Mãn và Hứa Nghi tới cửa Bạch Thủy liền rơi vào phục kích của quân Thục. Điển Mãn và Hứa Nghi liền chết cuối cùng cũng xông ra khỏi đám loạn quân mà rút về. Quân Thục liền bày phòng tuyến ở cửa Bạch Thủy ngồi chờ quân Tào tới. Không khí của trận đại chiến càng lúc càng dày khiến cho hết sức căng thẳng.

- Tên cầu tặc Mạnh Đạt thay đổi thất thường, làm cho Điển tướng quân và Hứa tướng quân bị thua.

Khi Tào Bằng tới Nam Trịnh, quân Tào đã ổn định được tiền tuyến.

Trận chiến ở cửa Bạch Thủy, mặc dù quân Tào tổn thất nặng nề nhưng không ảnh hưởng tới gộc rễ. Hai người Điển Mãn và Hứa Nghi bị thua lui về Miện Dương liền chỉnh đốn binh mã, thủ vững không ra. Thạch Thao nhận tội, báo cáo tình hình v Tào Bằng.

Tào Bằng và Pháp Chính nhìn nhau rồi cùng thở dài.

- Chỉ sợ trận chiến này không phải do Mạnh Đạt phản mà là kế của Gia Cát Lượng.

Lúc này, chỉ sợ Mạnh Đạt đã trở thành tù nhân, thậm chí là bị Gia Cát Lượng giết chết. Đáng tiếc là Tử Độ không quyết đoán từ trước, đầu thân vào chỗ khác. Trận chiến này thật sự là sơ xuất của ta.

Mạnh Đạt chắc chắn bị giết.

Cho dù chưa chết thì có lẽ cũng đã trở thành tù nhân, sớm muộn gì cũng khó thoát chết.

Tào Bằng nhú mày, mà trầm tư.

Còn Pháp Chính sau lúc thất thần, lập tức trở lại bình thường, đè nén đau thương, cẩn thận hỏi tình hình.

- Người nói là binh mã của Gia Cát Lượng không sợ đao thương?

Nếu là một người khác nói vậy có lẽ Pháp Chính đã nghi ngờ y cố tình gây rối, dao động lòng quân.

Nhưng Thạch Thao thì khác. Mặc dù, y không phải người đi theo Tào Bằng sớm nhất nhưng cũng là người phụ tá lâu đời dưới tay Tào Bằng. Lòng trung thành của Thạch Thao với Tào Bằng không cần phải nói nhiều. Hơn nữa, Pháp Chính từng tiếp xúc với Thạch Thao nên có một sự hiểu biết rất rõ. Đó là một người thật thà...

Nhưng trên đời này thật sự lại có người không sợ đao thương?

Thạch Thao nói:

- Viên Đức tướng quân phái người hồi báo rằng quân Thục được trang bị hết sức kỳ lạ, không sợ đao thương, rất khó ngăn cản. Với khả năng của Viên Đức tướng quân, muốn chém giết đối phương cũng rất khó khăn. Hơn nữa, những người đó sử dụng nỏ ngắn, tên độc, đi lạnh cực nhanh, rất khó đối phó. Hứa tướng quân cũng phái người tới báo rằng đối phương không cần thuyền vẫn vượt qua được Bạch thủy, hết sức quái dị. Xin Đại tướng quân định đoạt.

Nỏ ngắn tên độc?

Pháp Chính thốt lên:

- Chẳng lẽ là quân Nam man?

Tào Bằng ngẩng đầu lên nhìn Thạch Thao nói:

- Đàng Giáp Binh? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có Đàng Giáp Binh?

Mặc dù thời gian đã lâu nhưng hắn vẫn còn nhớ rất rõ. Tào Bằng vẫn còn nhớ rõ, trong Tam quốc diễn nghĩa, khi Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch, Mạnh Hoạch từng mời Ngột Đột Cốt dẫn quân Giáp mây tham chiến khiến cho quân Thục tổn thất nặng. Cuối cùng, Gia Cát Lượng sử dụng hỏa công tiêu diệt đối phương mới có giai thoại lưu truyền thiên cổ về bảy lần bắt Mạnh Hoạch. Có điều trong chính sử không ghi lại về Đàng Giáp Binh. Vì vậy mà khi Thạch Thao thuật lại tình hình trận chiến, Tào Bằng cũng không nghĩ tới việc này. Nhưng khi Thạch Thao miêu tả cụ thể thì rõ ràng đó chính là Đàng Giáp Binh.

Mà Pháp Chính nhắc tới quân Nam Man lại cùng đúng với suy nghĩ của Tào Bằng.

Chẳng lẽ đó chính là Đàng Giáp Binh?

Pháp Chính từng sống ở Ích châu một thời gian cho nên cũng biết một chút về Nam man.

Khi nghe thấy Tào Bằng nói tới ba chữ Đàng Giáp Binh Pháp Chính lặng đi một chút rồi gật đầu nói:

- Ba chữ đó cũng đúng. Khi ta ở Ích châu cũng từng nghe người ta nói Nam man có một loại mây, sau khi sống được trăm năm hết sức cứng cõi. Dân bản xứ lấy nó bện thành giáp có thể tương đương với giáp nhẹ, chống được tên nỏ, đao thương không thể chém vào, gặp nước không chìm. Nhưng ta mới chỉ nghe người ta nói tới mà chưa hề gặp. Theo như lời Nghiễm Nguyên nói thì phương thức chiến đấu này có lẽ xuất phát từ Nam man. Chẳng lẽ, Lưu bị ở đó hai năm lại tìm được mối liên hệ với họ? Nếu vậy thì hơi rắc rối.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì mỉm cười.

- Đàng Giáp Binh không có gì đáng lo, ta có cách tiêu diệt. Quan trọng ở đây, lần này, Gia Cát Lượng đóng quân ở cửa Hà Manh, lại có quân Nam man tới đây thực sự là rất rắc rối. Nghiễm Nguyên! Người lập tức phái người tới Miện Dương thông báo cho hai vị huynh trưởng của ta, nói họ thử vững không ra. Đợi khi ta tới xem xét tình hình. Còn có, ta không hy vọng xảy ra tình huống giao chiến với binh giáp mây nữa. Cần phải có sự chuẩn bị mới tốt.

Tào Bằng nhớ rõ khi Gia Cát Lượng tấn công Nam man gặp rất nhiều rắc rối.

Đương nhiên bây giờ, Tào Bằng không cần phải lo lắng tới địa hình đặc biệt của Nam man. Nhưng một chút sự hiểu biết vẫn cần phải trình thám. Chẳng hạn như lần này quân Nam man xuất binh nào tới đây.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Lần này, Tào Bằng phải đối mặt với Gia Cát Lượng hay cái người mà hơn hai ngày năm sau được mọi người gọi là Gia Cát Khổng Minh.

Mặc dù hẳn biết trong Tam quốc diễn nghĩa có phần phô trương cho Khổng Minh.

Nhưng một khi phải đối đầu, Tào Bằng hết sức cẩn thận.

Pháp Chính không nhịn được lên tiếng:

- Nhưng cho dù vậy thì tốc độ tiến quân của ta cũng sẽ chậm đi.

Tào Bằng cười to:

- Gia Cát Lượng nghĩ ta nóng lòng tiến quân cho nên mới dồn binh tới cửa Hà Manh, đích thân đốc chiến. Thật ra ta không hề sốt ruột. Trước khi ta rời Cao Lệ từng có người nói với ta rằng, nước đầy thì tràn, tốt quá hóa hỏng. Y còn nói với ta rằng, nếu chiến sự ở Ích châu nổ ra, ta không nên là người đầu tiên tiến vào Thành Đô... Vì vậy mà ta cũng không quan tâm. Bây giờ cứ ở cửa Hà Manh quyết chiến với Gia Cát Lượng. Truyền lệnh của ta, tả quân Trương Cáp, hữu quân Hách Chiêu không được vọng động. Lệnh cho Hoàng Trung làm tiên phong, Quách Hoài làm tham quân, xuất phát tới Miện Dương. Ta sẽ theo sau đốc quân. Để xem đám Nam binh trong truyền thuyết lợi hại tới mức nào.

650. Chương 722: Trận Chiến Hà Manh Quan Mở Màn .

Tào Bằng quyết định tiến quân từ từ. Sau khi biết được tin tức Nam man xong, hẳn lại càng giữ vững suy nghĩ đó. Nhưng tới ngày thứ ba sau khi Thạch Thao phái người đưa tin tới Miện Dương, chợt có tiểu hiệu tới báo rằng Gia Cát Lượng phái người đưa lễ vật tới. Tào Bằng ngăn người, nói một tiếng:

- Mời.

Một lát sau, đã thấy một gã thanh niên ngẩng đầu đi vào phòng. Người thanh niên đó chỉ chừng hai mươi, thân cao tám thước. Theo sau y có một gã thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mi thanh mục tú.

- Học sinh Mã Trung, phụng mệnh Gia cát quân sư tới hoàn trả lễ vật cho Đại tướng quân.

Tào Bằng lặng đi một chút rồi nở nụ cười.

- Ta có vật gì mà ở trong tay Khổng Minh?

- Đại tướng quân tự mình xem thì biết.

Nói xong, Mã Trung giơ tay, gã thiếu niên sau lưng y lập tức dâng cái hộp gấm đang ôm lên. Mã Trung bưng hai tay, liền có Tôn Thiệu bước tới nhận lấy cái hộp rồi đặt trên án thư trước mặt Tào Bằng.

Tào Bằng cảm thấy nghi hoặc. Hắn giơ tay mở thì ngửi thấy mùi hôi rất đậm. Một cái đầu dính đầy máu xuất hiện trước mặt Tào Bằng. Pháp Chính đang nhắm mắt ngồi bên, trợn mắt lên nhìn thấy liền biến sắc mà hét to:

- Tử Độ.

Tào Bằng liền hiểu ra, cái đầu trong hộp gấm chính là đầu của Mạnh Đạt.

Quả nhiên Mạnh Đạt đã chết.

Pháp Chính vô cùng đau thương, quát to một tiếng định chém Mã Trung. Nhưng y liền bị Tào Bằng đứng dậy ngăn lại:

- Hiếu Trực! Đừng có để trúng kế Khổng Minh. Khổng Minh muốn ta loạn mà chiến thắng. Ta biết người và Tử Độ có tình cảm như tay chân nhưng càng lúc này, càng phải bình tĩnh mới được. Ngày khác, khi ta pha được Thanh đo, bắt Khổng Minh sẽ để cho người báo thù rửa hận.

Pháp Chính hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần.

- Công tử! Tử Độ và ta tình như tay chân. Xin hãy đưa đầu Tử Độ cho ta để ta đi an táng.

- Đó cũng là ý của ta.

Tào Bằng cũng không từ chối lời thỉnh cầu của Pháp Chính.

Hắn lệnh cho Đặng Ngải đi cùng Pháp Chính. Tào Bằng từ từ ngồi xuống, quan sát hai người Mã Trung. Hắn chỉ thấy sắc mặt của hai người vẫn bình tĩnh, thản nhiên.

- Người làm nhục ta như vậy, không sợ ta lấy đầu các người hay sao?

Mã Trung cười to:

- Cái đầu này nếu đại tướng quân thích thì cứ lấy.

Tào Bằng thầm kính nể Mã Trung có chút can đảm. Hắn lập tức nở nụ cười rồi trầm giọng nói:

- Khổng Minh cho các người tới đây truyền tin gì?

Mã Trung không ngờ Tào Bằng không hề nổi giận mà thậm chí lại có chút kích động. Y nhanh chóng bình tĩnh, khom người nói:

- Quân sư phái ta chuyển cáo tới đại tướng quân, ngài ở cửa Hà Manh sẽ chờ đại tướng quân chịu chết.

Tào Bằng biến sắc rồi bật cười ha hả.

- Khổng Minh chỉ là một tên nông dân mà dám mở miệng ngông cuồng vậy sao?

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng tức giận. Gia Cát Lượng thực sự là quá ngông cuồng. Chẳng lẽ y nghĩ cái ải Hà Manh nhỏ bé có thể ngăn cản được bước chân của ta hay sao?

- Người trở về nói với tên nông dân đó rằng ít ngày nữa, ta sẽ lấy cổ hắn.

Mã Trung chẳng hề kiêu ngạo, bình thản nói:

- Học sinh sẽ bẩm báo lại từng lời của Đại tướng quân.

Dứt lời, Mã Trung xoay người rời đi.

Tào Bằng nhìn theo bóng dáng của y mà im lặng. Mã Trung này không giống với kẻ đầu đường xó chợ. Nhìn cách ăn nói của y có lẽ lai lịch không tầm thường. Tại sao ta không nhớ tới ai tên là Mã Trung? Ta có biết một người tên như vậy nhưng đó là người Giang Đông. Trong lịch sử y từng giết Quan vũ. Còn Mã

Trung vừa rồi rõ ràng không phải người đó. Một nhân vật như vậy ta phải có ấn tượng mới đúng, tại sao lại không có lấy một chút? Chẳng lẽ đó là một nhân tài bị lịch sử chôn vùi?

Nhưng Tào Bằng đã nhớ nhầm rồi.

Mã Trung không phải bị lịch sử chôn vùi mà là trí nhớ của Tào Bằng đã bị phai nhạt. Trong Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Mã Trung từng theo Gia Cát Lượng chinh phạt Nam man. Khi Bắc phạt từng đảm nhiệm Phần uy tướng quân, Bắc Dương đình hầu. Có điều, đất di của Mã Trung quá ít cho nên Tào Bằng không nhớ rõ lắm. Mà khi sống lại tới nay, thời gian trôi qua, ấn tượng của hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Trong lịch sử thật sự, cuối cùng, Mã Trung từng được phong làm An Nam tướng quân, là một danh tướng thời hậu kỳ Tam quốc. Y xuất thân là sĩ phu, mấy năm trước từng đỗ Hiếu liêm. Khi Lưu Bị ở Nam Trung, vì ngưỡng mộ thanh danh Lưu Bị cho nên mới tìm tới nương tựa. Hiện giờ đang đảm nhiệm chức vụ Tham quân. Nói một cách đơn giản, y chính là người tham mưu bên cạnh Gia Cát Lượng.

Tào Bằng không nghe tới cái tên Mã Trung cũng là chuyện bình thường.

Có điều, khi Mã Trung ra tới bên ngoài, đang định đi ra cửa thì thấy có một người từ bên ngoài đi vào. Hai bên chỉ lướt qua mặt nhau một chút, cũng không hề nói chuyện. Khi Mã Trung đi ra tới đại môn thì từ phía sau chợt vang lên tiếng gọi ầm ỉ:

- Phía trước có phải Bá Kỳ không?

Người thiếu niên đi bên cạnh Mã Trung liền ngẩn người, dừng bước, quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy người thanh niên vừa mới lướt qua họ đang ngạc nhiên và nhìn mình đầy vui mừng.

Mã Trung cũng sửng sốt, hỏi nhỏ:

- Bá Kỳ! Người này là ai?

Thiếu niên kia chưa kịp trả lời, người thanh niên đã bước tới nắm lấy cánh tay thiếu niên:

- Bá Kỳ! Đúng là người...

- Xin hỏi...

Nét mặt của thiếu niên hết sức ngơ ngác...

Người thanh niên cười nói:

- Ta là Vương Bình... Không nhớ ra ta sao?

- Bình? - Người thiếu niên ngẩn người một lúc rồi như chợt nhớ ra mà vui mừng nói:

- Người là Tử Quân?

- Là ta. Chính là ta... Năm đó chia tay ở Nam Sung, thoáng cái đã gần tám năm rồi. Nếu như ta không nhớ đôi lông mày của người thì thực sự không nhận ra... Tại sao người lại ở đây?

- Ta,,,

Người thiếu niên đang định trả lời thì nghe thấy bên tai có tiếng ho nhẹ. Y lập tức tỉnh ra liền thoát khỏi tay Vương Bình:

- Ta là thư tá dưới trướng Hán Trung vương, nay theo Mã tham quân tới đưa thư cho Đại tướng quân. Tử Quân! Tại sao người lại ở đây? Ta nghe người ta nói, người theo tổ phụ tới Hán Trung, làm sao lại xuất hiện ở phủ đại tướng quân?

Wang Bình cười nói:

- Sau khi tổ phụ ta qua đời, ta liền quy tông nhận tổ, đổi lấy họ phụ. Sau khi đỗ sức dưới trướng Lỗ công được một thời gian. Lỗ công quy hàng liền được Đại tướng quân coi trọng. Phong cho ta làm Quả nghị Đô úy, đốc sức dưới phủ Đại tướng quân. Người định đi hay sao? Đã lâu chúng ta không gặp, hay là tìm một chỗ uống mấy chén?

- Cái này...ta còn chuyện công, sợ không thể ôn chuyện với người.

Quả Nghị đô úy? Đây là một chức vụ hoàn toàn mới mà trước đây chưa bao giờ xuất hiện.

Mã Trung hơi nhú mào, trầm giọng nói:

- Bá Kỳ! Chúng ta đi thôi.

- Vâng.

Thiếu niên đó liền chấp tay với Vương Bình:

- Huynh trưởng! Sau này chúng ta còn gặp lại.

Dứt lời, thiếu niên liền theo Mã Trung rời đi. Vương Bình có lòng ngăn lại nhưng không biết phải mở miệng như thế nào. Đúng lúc đó, từ bên ngoài cửa trường chợt có tiếng quát:

- Đại tướng quân có lệnh, ngăn sứ giả Ích châu lại.

Đang làm nhiệm vụ ở cửa phủ là Trương Hổ, con trai Trương Liêu. Nghe được mệnh lệnh, y không nói hai lời dẫn hơn trăm Bạch Đà binh nhanh chóng tiến tới ngăn hai người Mã Trung lại.

Mã Trung kinh hãi:

- Các người định làm gì?

Trương Hổ quát:

- Đại tướng quân bảo các người ở lại thì ở lại đi.

- Hai nước giao tranh, không chém sứ giả.

Mã Trung còn định chống đối thì Tào Bằng bước ra khỏi cửa đại sảnh mà cười to:

- Cái gì mà hai nước? Chỉ là một tên loạn thần tặc tử lừa gạt thiên hạ, quên ân phụ nghĩa mà thôi. Ích Châu từ xưa là lãnh thổ của nhà Hán, thần thánh cũng không thể phân chia. Trước đây, Lưu Ích Châu được thiên tử sắc phong làm Chấn Uy tướng quân, Đại tư đồ, Đô đốc Ích châu. Lưu Ích châu niệm tình cảm tông thất, thu nhận Lưu Bị. Nhưng Lưu Bị lòng lang dạ sói, ám sát Lưu Ích châu... Các người chịu ân của triều đình, được sự chiếu cố của Lưu Ích châu, không vì triều đình mà giải nạn, báo thù rửa hận cho Lưu Ích châu lại còn cố tình đi theo loạn thần tặc tử thì có tư cách gì mà kêu gào? Hôm nay ta ngăn người lại cũng là vì cứu người... Lưu Bị chẳng qua chỉ là một tên giặc giả mạo dòng dõi thiên tử, ai cũng có thể diệt. Nếu người đã tới đây thì ở lại đi, tránh sau này bị liên lụy bởi Lưu Bị mà bỏ mạng oan, còn liên lụy tới người nhà. Trương Hổ! Đưa Mã tiên sinh tới nhà sau nghỉ tạm. Nếu không có lệnh của ta, không cho phép nói chuyện với ai. Người nào trái lệnh, giết không tha.

Hai nước giao tranh?

Mã Trung người chỉ là loạn thần tặc tử, ta cần gì phải nói đạo lý với người?

Chiêu thức đó của Tào Bằng hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của Mã Trung. Cũng không để cho y kịp phản ứng, Bạch Đà binh đã khống chế ngay lấy y. Tên thiếu niên thấy vậy, định rút đao cứu Mã Trung.

Đúng lúc này, Vương Bình đột nhiên có phản ứng. Gã rút bảo kiếm, bước tới ngăn cản người thiếu niên.

- Bá Kỳ! Không vất đao chịu trói, định tìm cái chết hay sao?

Còn Mã Trung nhìn thấy xung quanh Bạch đà binh đều lăm lăm gươm giáo thì biết khó chịu trốn.

- Bá Kỳ! Bỏ vũ khí xuống.

Tên thiếu niên do dự một chút rồi vất binh khí trên mặt đất.

Trương Hổ vừa định sai người tới bắt thiếu niên thì bị Vương Bình ngăn lại. Vương Bình bước nhanh tới trước mặt Tào Bằng, quỳ một gối xuống mà cầu xin:

- Công tử! Bá kỳ cũng không phải là kẻ phản nghịch, chỉ vì bị người ta ức hiếp mới phải theo nhằm người. Trước đây khi Bá Kỳ còn nhỏ là một người hết sức trung nghĩa, vũ dũng hơn người. Xin công tử tha cho tính mạng của hắn. Tử Quân nguyện bảo đảm cho hắn không phải là người giúp sức cho loạn thần.

Tào Bằng nghe thấy vậy thì ngẩn người. Hắn thấy Mã Trung có khí độ bất phàm thì mới có lòng mời chào. Chuyện hai nước giao chiến đối với Tào Bằng mà nói không hề có quy tắc. Lưu Bị chẳng qua chỉ là loạn thần chiếm lấy Ích châu, có cái gì mà gọi là hai nước? Vì vậy mà Tào Bằng mới bắt Mã Trung lại hy vọng có thể từ từ làm cho y xiêu lòng.

Nhưng không ngờ, Vương Bình lại nhận biết người của đối phương.

Bá kỳ?

Tào Bằng liếc nhìn thiếu niên rồi đột nhiên hỏi:

- Tên của hắn là gì?

- Tên của Bá Kỳ là Trương Nghi, là người đồng hương với thuộc hạ. Trước đây, cha mẹ thuộc hạ chết sớm, sống nương tựa vào ngoại tổ. Lúc ấy cuộc sống gian khổ, nhờ có Bá Kỳ nên thuộc hạ mới có ngày hôm nay. Cái tên Bá Kỳ là do ngoại tổ ban tặng. Chỉ có điều, sau này, thuộc hạ theo ngoại tổ tới Hán Trung nên bị chia cách với Bá Kỳ. Thoáng cái đã tám năm trôi qua, không ngờ lại gặp hắn ở đây.

Trương Nghi?

Cái tên này rất quen thuộc. Cũng không thể trách được tại sao Tào Bằng lại cảm thấy quen thuộc. Dưới tay Lưu Bị có Trương Dực, Trương Duệ và Trương Nghi.

Mặc dù đôi khi Tào Bằng có chút lẩn lộn nhưng có điều hắn hơi ấn tượng với cái tên Trương Nghi. Bởi vì Trương Nghi sau này kế tiếp Vương Bình, đảm nhiệm chức thống lĩnh Vô Đương phi quân.

Hóa ra, y và Vương Bình biết nhau từ trước?

Tào Bằng liếc mắt nhìn Trương Nghi rồi nở nụ cười. Ba Thục đúng là nơi ngọa hổ tàng long. Trong lịch sử, Lưu Bị ở Tây Xuyên trọng dụng rất nhiều người tài. Đáng tiếc, sau khi Lưu Bị qua đời, nhân tài của Thục Hán từ từ điêu linh.

Hiện giờ, Lưu Bị mới vào Tây Xuyên, gốc rễ còn chưa ổn định. Cho dù y ở Nam Trung ba năm nhưng vẫn chưa lập được uy danh thật sự. Nhưng cho dù như vậy, mà vẫn mời được những người như Mã Trung, Trương Nghi thì đúng là một nhân vật lớn trong Tam quốc.

- Nếu vậy thì giao hắn cho người. Ta không cần hắn phải ra sức vì ta nhưng tuyệt đối không được để hắn về Tây Xuyên. Nếu để hắn chạy, ta sẽ hỏi người. Được rồi! Đưa Mã tiên sinh đi. Hồ Đốc! Đúng là cái tên hồ đồ. Là như vậy, chẳng lẽ không sợ tương lai khiến cho cả nhà gặp họa?

Mã Trung được dẫn đi. Câu nói cuối cùng của Tào Bằng như đang tự nhủ với mình, nhưng y vẫn nghe được. Mã Trung biến sắc, la lớn:

- Đại trượng phu làm việc đều tự làm tự chịu. Ta tìm tới nương tựa và Huyền Đức công là sự lựa chọn của ta, không liên quan gì tới gia đình ta. Đại tướng quân làm sao lại để liên lụy tới người vô tội?

Tào Bằng nhìn y rồi cười ha hả, xoay người đi vào đại sảnh. Tuy nhiên, tiếng cười của hắn lại làm cho Mã Trung thêm bối rối.

.....

- Công Miêu tiên sinh! Theo tiên sinh nói thì Mã Trung thực sự là một nhân tài?

Tào Bằng về tới chỗ ngồi đã thấy ở đó có người ngồi thì kinh ngạc. Người đó tên là Diêm Chi, là sứ giả do Nghiêm Nhan phái tới. Hóa ra, trước khi Tào Bằng chiếm được Hán Trung, Tào Chương đã khởi binh. Nhưng Tào Chương cũng không vội vàng khai chiến mà phái người tới Ba quận, tiếp Nghiêm Nhan. Đồng thời, Tào Chương còn mang một phong thư của Tào Tháo tới, mời Nghiêm Nhan chuyển cho Lưu Bị. Nghiêm Nhan đứng ở giữa, không biết phải làm như thế nào.

Lưu Chương đột nhiên bị giết khiến cho Nghiêm Nhan luống cuống. Mặc dù lão tỏ vẻ báo thù cho Lưu Chương nhưng nay Lưu Chương vừa mới chết, Tây Xuyên đại loạn. Tào Tháo ngồi ở Kinh Tương đương nhiên không thể bỏ qua. Tới lúc đó, Tào Tháo xuất binh tấn công thì lão phải đi về đâu?

Lưu Chương mà không chết thì Nghiêm Nhan sẽ trung trinh như một. Nhưng nay Lưu Chương chết rồi, Tào Tháo lại giương lá cờ báo thù cho Lưu Chương khiến cho Nghiêm Nhan cảm thấy khó khăn.

Cảm giác của lão đối với Lưu Bị rất kém. Lúc trước khi Lưu Chương mời Lưu Bị và Xuyên, Nghiêm Nhan đã không đồng ý. Lão cho rằng, một khi để Lưu Bị và Xuyên thì Ba Thục chắc chắn sẽ rung chuyển. Đặc biệt, Ba Thục khó tránh khỏi chuyện khói lửa. Nhưng Lưu Chương không nghe, vẫn kiên trì để cho Lưu Bị vào Xuyên.

Mà nay, Lưu Chương quả nhiên đã chết. Nghiêm Nhan có chút lúng túng...

Lúc này, Tào Chương lại đưa thư của Tào Bằng và Tào Tháo tới trước mặt khiến cho Nghiêm Nhan lại càng thêm lúng túng.

Tào Bằng và Nghiêm Nhan là hai lão bằng hữu. Hai người thường xuyên thư từ qua lại, nhưng không thảo luận về chính sự. Phần lớn, Tào Bằng chỉ thỉnh giáo một chút kinh nghiệm của lão. Chẳng hạn như tấn công Hà Hoàng, chinh phạt Liêu Đông, công chiếm Cao Lệ, thôn tính nước Phù Dư... Những chuyện như vậy, một là hấn thỉnh giáo, hai là giảng thuật.

Thường xuyên thư từ qua lại khiến cho sự đề phòng của Nghiêm Nhan đối với Tào Bằng giảm đi nhiều. Có đôi lúc, thậm chí lão còn coi Tào Bằng là tri kỷ, thường xuyên nói chuyện thư từ, bàn luận với Tào Bằng trên bàn tiệc. Nếu Lưu Chương còn sống, Tào Bằng gửi thư có ý chiêu hàng thì Nghiêm Nhan sẽ xé thư, trở mặt với Tào Bằng ngay lập tức.

Nhưng hiện tại...

Nội dung bức thư của Tào Bằng hết sức đơn giản: “Lão tướng quân trung nghĩa cương liệt, ta vẫn vô cùng kính nể. Trước kia khi Lưu Ích Châu còn, ta đã có ý khuyên bảo. Nhưng ta biết lão tướng quân sẽ không nghe. Nếu ta mở miệng chắc chắn lão tướng quân sẽ cắt đứt quan hệ. Nhưng hiện tại Lưu Ích châu mất rồi, lão tướng quân nghĩ Lưu Tuấn có thể ngăn cản được Lưu Bị hay sao? Lưu Bị là một kẻ kiêu hùng, có tài... Một khi y ổn định tình hình Ích Châu sẽ dụng binh với Ba quận. Đến lúc đó, lão tướng quân sẽ đi về đâu? Mà dân chúng của Ba quận cũng sẽ rơi vào cảnh lầm than. Ta không nói Ngụy vương có gì tốt. Nhưng trăm họ dưới quyền của Ngụy vương an cư lạc nghiệp, cuộc sống hạnh phúc. Lão tướng quân không suy xét cho mình thì cũng nên nghĩ cho dân chúng Ba quận. Lưu Bị tới đó chắc chắn sẽ gây chiến. Lúc trước ở Từ Châu, dân chúng giàu có và đông đúc, nhưng khi Lưu Bị tới Từ Châu, dân cư giảm mạnh, chiến sự liên tục khiến cho sinh linh đồ thán. Sau đó, y tới Kinh châu, kéo theo dân chúng bỏ trốn, kết quả là suýt chút nữa khiến cho dân chúng rơi vào tử địa. Khi y ở Kinh Nam cầu kết với Võ Lăng ngầm chiếm cứ lợi ích con dân nhà Hán. Kết quả là bỏ chạy tới Tây Xuyên. Theo ta biết, sau khi y tới Tây Xuyên lại cầu kết với người Nam man. Lão tướng quân là người tốt, cũng rất chân thật. Quyết định về đâu, lão tướng quân cũng đã có suy nghĩ của mình.”

Nếu như nói, phong thư của Tào Bằng khiến cho Nghiêm Nhan phải suy nghĩ... Thì phong thư của Tào Tháo lại càng hết sức đơn giản: Nếu Cô vào Xuyên, sẽ không phạm với Tây Xuyên một chút nào.

Ý phong thư là ta sẽ bảo đảm lợi ích của bách tính Tây Xuyên. Đây là một lời cam đoan khiến cho Nghiêm Nhan phải suy nghĩ. Nên chiến đấu một mình hay là quy thuận về v triều đình?

Nghiêm Nhan phái người đưa thư của Tào Tháo tới Ba Tây. Rồi sau đó, lão lại phái Diêm Chi tới tìm Tào Bằng để bàn bạc.

Nói cho cùng thì Nghiêm Nhan lại càng tin tưởng Tào Bằng. Cho dù Tào Chương là con của Tào Tháo nhưng trong suy nghĩ của Nghiêm Nhan thì vẫn không thể tin cậy b Tào Bằng. Dù sao thì Tào Chương cũng vẫn còn nhỏ. Tào Bằng mặc dù chưa nhiều tuổi lắm nhưng thanh danh đã vang dội. Huống chi, mấy năm qua lại thư từ khiến cho Nghiêm Nhan lại càng thêm tin Tào Bằng.

Mã Trung không biết Diêm Chi nhưng Diêm Chi lại nghe thấy cái tên của Mã Trung. Trước khi Mã Trung rời khỏi, Diêm Chi liền kể một số chuyện liên quan tới y khiến cho Tào Bằng chú ý.

Tào Bàng cũng hiểu rất rõ, nhanh chóng giữ Mã Trung lại.

- Công Miêu! Xin về chuyển cáo với lão tướng quân, ta cam đoan thể tử hoàn toàn đáng tin cậy. Việc lão tướng quân lo lắng, ta hết sức hiểu. Nhưng hiện nay không phải là chuyện hai nước giao chiến mà là chính tà giao chiến... Cho dù thể nào thì lão tướng quân cũng được triều đình ủy thác. Còn Lưu Bị chỉ là một tên loạn thần tặc tử mà thôi. Đi theo con đường nào thì có lẽ lão tướng quân hiểu rõ.

Diêm Chi gật đầu tỏ vẻ ghi nhớ. Sau khi nói chuyện với Tào Bàng một lúc, y liền cáo từ.

Tiến Diêm Chi, Tào Bàng ngồi ngay ngắn ở trong phòng. Chợt bên ngoài có tiếng bước chân, rồi Pháp Chính vội vàng đi vào phòng.

- Công tử! Ta có một kế, mặc dù nguy hiểm, nhưng nếu thành công thì có thể khiến cho Gia Cát Khổng Minh rối loạn.

651. Chương 723: Đánh Lén Tại Hà Mạnh Quan

Bạch Thủy Quan thuộc xã Thanh Bàn huyện Thanh Xuyên tỉnh Quảng Nguyên đời sau.

Đường bộ bắc thông qua Tần Lũng, nam tiếp giáp Hà Mạnh; đường thủy ngược Bạch Long Giang mà lên, đó là Cam Nam, xuôi xuống có thể đến Ba Du, thậm chí còn tới Kinh Tương.

Trên lịch sử, lúc Pháp Chính đang hiệu lực cho Lưu Bị có từng đề cập tới Bạch Thủy Quan.

Y nói:

- Ngự Phục, Quan Đầu là cánh cửa họa phúc của Ích Châu.

Quan Đầu này cũng chính là Bạch Thủy Quan.

Pháp Chính từng thiết kế tiến vào Ba Thục có hai con đường, một là từ Ngự Phục nhập vào Ba Thục, đi Ba quận; một đường khác là bắt đầu từ Bạch Thủy quan tiến vào Ba Thục. Cho nên, bảo vệ Ngự Phục và Quan Đầu cũng chính là may của Ba Thục, bỏ lỡ hai nơi này là họa của Ba Thục. Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Bạch Thủy Quan.

Từng có người đời Tần từng ghi chép trong “Nam Hán ký” ghi lại: “Thục có ba quan: Dương Bình, Giang Quan và Bạch Thủy.

Lưu Bị được Ngô Ý thuyết phục Ngô Lan đầu hàng đã phong làm tướng lĩnh trấn thủ Thành Đô, vì thế cất cử Đặng Đồng người Thành Đô làm Quan Úy của Bạch Thủy Quan. Sau khi Gia Cát Lượng đến Hà Mạnh Quan thì lập tức cảm nhận được tình hình khác thường của Mạnh Đạt, vì thế đã lấy cớ thương lượng sự việc với Mạnh Đạt, lừa Mạnh Đạt từ Bạch Thủy Quan đến Hà Mạnh Quan, rồi sau đó chém chết.

Đặng Đồng tức thì cướp lấy Bạch Thủy Quan, khống chế Bạch Thủy Quan trong tay.

Đặng Đồng này tuổi không cao, cũng xuất thân hiển liêm. Cũng là cường hào bản thổ của Thành Đô, uy vọng khá lớn. Người này lòng lang dạ sói, sau khi đến Bạch Thủy Quan đã chém giết hơn phân nửa thuộc cấp của Mạnh Đạt, nhanh chóng khống chế được cục diện. Rồi sau đó lại liên kết với Hồ Vương Lương Châu Bạch Hổ Văn, Mạnh Vương Nam Trung Trĩ Vô Đối, thủ ngự tại Bạch Thủy Quan, tin tưởng tràn đầy đối với sự xâm phạm của quân Tào, không hề sợ chút nào.

Bạch Hổ Văn này vốn là người Hồ tại Hà Hoàng.

Từ lúc Tào Bàng bắt đầu bao vây tiêu trừ Mã Đằng, Bạch Hổ Văn là bộ hạ của Mã Đằng. Sau khi Mã Đằng chết trận, Bạch Hổ Văn dẫn bộ trốn vào Ba Thục, sau đó lại lôi kéo được quan hệ với Lưu Bị, trở thành một Hồ Vương mới.

Còn Trĩ Vô Đối cũng là người Man ở Nam Trung.

Ba người liên kết trước thì phục kích Điển Mãn, Hứa Nghi, đạt được toàn thắng.

Rồi sau đó Điển Mãn, Hứa Nghi án binh bất động, càng khiến ba người kiêu căng ngạo mạn.

Giữa mùa xuân, ba người ở Bạch Thủy Quan uống rượu mua vui, vừa uống rượu vừa chỉ vào phương bắc cười mắng.

- Người ta nói Tào Bằng kia lợi hại, ta thấy cũng bình thường thôi.

Bình pháp có nói “binh quý thần tốc”, Tào Bằng kia nắm giữ Hán Trung lại chậm chạp không chịu xuất kích, rõ ràng là không hiểu binh pháp, thật không hiểu thanh danh hấn vang dội như thế là từ đâu mà có. Quân sư đối với người này đúng là quá xem trọng rồi.

Đặng Đồng vừa dứt lời, còn cười ha hả nói với Bạch Hổ Văn:

- Hồ Vương nghĩ sao?

Bạch Hổ Vương cũng cười, nhưng trong tiếng cười lại không thoải mái lắm.

“Người khinh thường Tào Bằng kia, nhưng chưa chắc người ta coi người ra gì.”

Đặng Đồng vừa chửi bới Tào Bằng, vừa hỏi Bạch Hổ Văn trên thực tế cũng chế giễu Bạch Hổ Văn vô năng. Ý tứ trong lời nói này sao Bạch Hổ Văn không hiểu? Chỉ có điều gã đang ở Ba Thục, bị người ta dùng thế lực chèn ép, nên không dám cãi lại Đặng Đồng.

Vì thế chỉ mỉm cười:

- Đó là đương nhiên.

Đặng Đồng nghe vậy cười ha hả.

Đúng lúc này chợt nghe Tiểu Giáo bẩm báo:

- Khởi bẩm Quan Úy, quân Tào lấy Hoàng Trung làm tiên phong dẫn năm nghìn bộ đang xuất phát đến Bạch Thủy Quan. Dự tính chạng vạng sẽ đến dưới quan, xin Quan Úy hãy mưu tính.

Quân Tào xuất kích?

Đặng Đồng ngẩn ra, chợt lộ vẻ nghi hoặc:

- Hoàng Trung là ai?

Về mặt Bạch Hổ Văn và Trị Vô Đới cũng ngỡ ngàng không biết.

Cũng khó trách Đặng Đồng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, lại chưa từng rời khỏi Ba Thục, các tướng dưới trướng Tào Tháo y có biết nhưng lại quá ít ỏi, chỉ là phần lớn những người như Tào Bằng, Tào Nhân, Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Đôn, Lý Điển, Nhạc Tiến. Còn Hoàng Trung tại thế hệ Tào Ngụy cũng không phải nổi danh, thứ nhất là Hoàng Trung đi theo Tào Bằng, nên bị thanh danh Tào Bằng che lấp. Mà khi trận chiến tại Hà Đông và Tịnh Châu thì Hoàng Trung cũng chỉ bộc lộ uy phong một lần. Tiếp sau đó, khi Hoàng Trung đảm nhiệm Thái Thú quận Hà Tây thì lại dần dần phai nhạt.

Ngoại trừ tầng lớp cao trong tập đoàn Tào Ngụy ra, thì chỉ có một số ít người bên ngoài biết được danh tiếng Hoàng Trung.

Đặng Đồng thấy đó là một người vô danh thì lại càng không thêm để ý.

- Tào Bằng khinh người quá đáng, dám phái một tên tiểu tốt đến đoạt Bạch Thủy Quan của ta?

Còn chưa dứt lời, lại nghe có người ở bên nói:

- Công tử cần gì phải tức giận như thế, đến lúc đó mồ gia sẽ vì Công tử chém giết Hoàng Trung để tránh làm hồng tiệt vui của Công tử.

Đặng Đồng ngẩng lên, lập tức mỉm cười.

Người xin đi chiến là Đặng Hổ, là dũng sĩ trong tộc.

Lần này Đặng Đồng tiến đến, Đặng thị tại Thành Đô đã chuẩn bị hơn hai mươi dũng sĩ trợ chiến cho gã, Đặng Hổ này là một trong số đó. Đặng Hổ đã hơn ba mươi tuổi, người cao tám thước, vai rộng lưng eo, sử dụng một thanh Khai Sơn Việt, được xưng là mãnh hổ Đặng gia.

Bản thân Đặng Hồ có năm huynh đệ, người nào cũng rất thiện chiến, cũng đều là tâm phúc của Đặng Đồng. Thấy Đặng Hồ xin chiến, đương nhiên Đặng Đồng sẽ không cự tuyệt, liền rót đầy cốc rượu:

- Đặng Hồ, nếu trận chiến này thành công, thì công đầu là của ngươi.

Đặng Hồ không nói hai lời nâng cốc rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tức thì y cùng bốn huynh đệ lao ra, điểm binh mã, xung phong xông ra khỏi Bạch Thủy Quan, chạy về hướng bắc.

Bạch Hồ Văn liếc nhìn Đặng Đồng một cái, khước miệng nhếch lên nhưng không nói gì.

Y biết lúc này mở miệng khuyên bảo chắc chắn sẽ bị Đặng Đồng làm nhục. Tào Bằng kia có bản lĩnh gì? Dù Bạch Hồ Văn chưa từng chứng kiến nhưng cũng có chút hiểu biết. Mã Đằng là nhân vật lợi hại như thế mà còn bị Tào Bằng đánh cho thảm hại, cuối cùng thân chết hồn tiêu. Nếu Tào Bằng đã đến, vậy thì Hoàng Trung kia dù thanh danh không vang dội nhưng chắc chắn không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Phải biết rằng những người trước đây đi theo Tào Bằng, người nào cũng nổi danh. Còn sau này những ai đi theo Tào Bằng, thì thanh danh lại càng vang dội hơn, cuối cùng trở thành chư hầu một phương.

Nhưng ngẫm nghĩ lại, năm huynh đệ Đặng Hồ dũng mãnh thiện chiến, hẳn là không vấn đề gì lớn.

Vì thế liền tập trung thả bụng yên tâm uống rượu, không hề hỏi đến.

Giữa xuân, Ba Thục mưa nhiều.

Sau khi đến trưa, mưa xuân đã tí tách rơi xuống.

Đặng Đồng uống nhiều ăn no có chút mệt mỏi liền quay về lầu lớn nghỉ ngơi. Đang mơ màng ngủ chợt nghe có tiếng người la hét.

Y mở to mắt, không vui nói:

- Xảy ra chuyện gì mà quá nhiều giặc mộng của ta?

- Công tử, việc lớn không hay rồi!

Đặng Đồng vẫn còn chưa tỉnh rượu, lập tức hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đặng Hồ tướng quân ...

- Đặng Hồ đã trở lại?

Đặng Đồng lập tức vui mừng, cười to nói:

- Ta sớm đã biết Đặng Hồ nhất định sẽ chiến thắng, thế có mang đầu Hoàng Trung kia về không? Hắn đang ở đâu? Ta muốn bày tiệc chúc mừng hắn.

Về mặt Tiểu Giáo kia xấu hổ, một lúc lâu sau lắp bắp:

- Đặng Hồ tướng quân đã chết!

- Hả?

- Đặng Hồ tướng quân dàn trận cách ngoài thành ba mươi dặm, giao phong với quân Tào.

Kết quả không tới ba hiệp bị Hoàng Trung quân Tào chém chết. Bốn huynh đệ của tướng quân ra trận muốn báo thù cho Đặng Hồ tướng quân, kết quả ba người bị Hoàng Trung chém chết, bắt giữ một người, ba nghìn binh mã tan tác bỏ chạy, hiện giờ quân Tào đang đến bên ngoài Quan.

- A!

Đặng Đồng nghe vậy lập tức chấn động.

Đúng lúc này bên ngoài quan đột nhiên vang lên tiếng trống trận ù ù.

Bạch Hổ Văn và Trĩ Vô Đối vội chạy tới lều lớn, chấp tay nói:

- Quan Úy, quân Tào đã vây dưới thành khiêu chiến bên ngoài, không biết Quan Úy có tính toán gì?

Lúc này Đặng Đồng không biết phải làm sao.

- Tăng tốc ứng chiến, tăng tốc ứng chiến!

- Khoan đã!

Trĩ Vô Đối đột nhiên ngăn cản Đặng Đồng, hạ giọng nói:

- Quân tiên phong của quân Tào đang hưng, không thể xông ra vào lúc này.

Ta có một kế có thể đại thắng quân Tào.

Nhưng còn cần Quan Úy phối hợp..

Đặng Đồng vội hỏi:

- Xin hỏi kế gì?

Bạch Hổ Văn đứng bên lộ vẻ trào phúng.

Năm xưa tại Quan Đầu kiêu ngạo thế nào, lúc này sa sút ra sao? Qua nhiên là tiểu tử không biết trời cao đất rộng, Tào Bàng kia không hành động thì thôi, đã hành động thì như trận bão, khó có thể ngăn cản. Mà không biết lão Đối có phương pháp gì?

- Đằng Giáp binh của ta hiện đang ở bờ tây Bạch Thủy, chắc người cũng biết.

Ta sẽ phái người đi thông báo lệnh cho bọn họ thừa dịp ban đêm qua sông, mà nay đang có mưa nhỏ, quân Tào khiêu chiến không thể được lâu, bọn họ đi đường xa đến, lại trải qua một trận đại chiến, chắc chắn người kiệt sức, ngựa hết hơi, mệt mỏi cùng cực.

Đợi sau nửa đêm Công tử ở đầu thành châm lửa làm ám hiệu, ta ở bờ tây Bạch Thủy xuất kích, chúng ta nội ứng ngoại hợp có thể đánh tan quân Tào, giành được toàn thắng.

Đặng Đồng nghe vậy lập tức mừng rỡ.

- Lời của Đại vương nói rất đúng, vậy cứ theo kế hoạch mà làm.

Chỉ có điều trong lòng Bạch Hổ Văn lại cảm thấy có chút lo lắng.

Y mơ hồ cảm thấy chỉ sợ Tào Bàng không dễ đối phó như vậy. Dựa theo sự hiểu biết của Bạch Hổ Văn với Tào Bàng, người này khi dụng binh thường ra kế liên hoàn, vô cùng hoàn mỹ. Hơn nữa Tào Bàng giỏi tập kích bất ngờ, sao có thể không phòng bị? Muốn đánh lên quân Tào, chỉ sợ khó thành. Nhưng nghĩ tới ba nghìn Đằng Giáp Binh hung mãnh trong tay Trĩ Vô Đối, Bạch Hổ Văn lại có vài phần tin tưởng, biết đâu lại có thể thành công?

Ban đêm, mưa dầm lả lướt.

Trên Bạch Long Giang hơi nước tràn ngập.

Đã gần đến giờ Tý, hai bờ sông Bạch Long Giang, yên tĩnh không tiếng động.

Trong mưa bụi mênh mông, từ bờ tây con sông chậm rãi đi tới bóng người rậm rạp. Không có thuyền, những người đó lại ngồi xếp bằng trên mặt nước, người khoác da thú, đầu đội nón tre, nhìn giống như quỷ mị.

Nếu lúc này có người ở bên bờ sông nhìn thấy chắc chắn sẽ run lạnh vì sợ hãi.

Bóng quỷ trùng trùng, từng đám thủy quỷ xuất hiện từ giữa sông lặng lẽ không tiếng động mà đến gần.

Những người này sau khi vượt qua Bạch Long Giang thì lên bờ, lấy từng tấm áo giáp dưới thân nhanh chóng mặc lên người, rồi sau đó tay cầm trúc mâu sắc bén, xếp thành hàng tiến lên. Ngay khi đội nhân mã hoàn toàn vượt qua Bạch Long Giang thì mưa phùn dừng.

Quỷ tốt cầm đầu cũng cầm một khẩu cương đao.

Hắn nâng đao chỉ về hướng Bạch Thủy Quan, nhóm quỷ tốt nhanh chóng chia ra hành động, giống như quỷ mị di chuyển trên mặt đất, giẫm lên con đường nhỏ lầy lội, nhưng dưới chân lại không hề phát ra tiếng động khiến người ta không hỏi hết hồn.

Bỗng nhiên có tiếng mõ vang lên dồn dập.

Từ hai bên rừng rậm bay ra một loạt hỏa tiễn, gào thét mà đến.

Khi hỏa tiễn kia bắt tung quỷ tốt, quỷ tốt lập tức bốc cháy, theo sát sau, từ trong rừng rậm có tiếng thét to vọng ra:

- Không tha cho kẻ nào, giết!

Một đội quân Tào gào thét xông ra.

Trong tay người nào cũng cầm một vại gốm, khi còn khoảng cách với quỷ tốt chừng vài chục bước liền hung hãn đập vại gốm ra ngoài. Dầu hỏa trong vại gốm lập tức chảy khắp nơi, hỏa tiễn thét gào, cây mây giáp trên người quỷ tốt vốn dễ bắt lửa, hơn nữa những vại dầu này lại không thể dập tắt, một nhóm Đàng Giáp Binh lập tức biến thành người lửa cháy hừng hực không ngừng.

Một đội kỵ quân từ trong rừng đi ra.

Tào Bằng ngồi trên sư hổ thú đứng ở giữa, hai bên là Diễm Mãn và Hứa Nghi.

- Đã sớm biết đám Nam Man này sẽ giở trò cũ mà lại chẳng biết dùng kế sách nào khác.

Diễm Mãn kinh ngạc nói:

- A Phúc, sao ngươi biết những người này sợ lửa?

- Chẳng lẽ nhị ca quên rồi sao?

Nhân sĩ bộ hạ của ta ở Tây Xuyên không thiếu, cho nên ta có hỏi một chút, có nghe nói đến những người Man này tên gọi là Đàng Giáp Binh Nam Trung. Áo giáp trên người bọn họ chỉ dùng loại cây mây trăm năm ngâm dầu cây trẩu mà thành, loại cây mây này đao thương bất nhập, gặp nước không chìm, có thể giảm trọng lượng ba trăm cân, nhưng nhược điểm duy nhất là sợ lửa.

Nghĩ mà xem, trong ngũ hành hỏa khắc mộc.

Cây mây kia dù có ngàn năm nhưng vẫn thuộc mộc trong ngũ hành, sao không sợ lửa?

Xa xa, từ phía Bạch Thủy Quan vọng đến tiếng kêu giết.

Loáng thoáng nghe cực kỳ kịch liệt.

Hứa Nghi cười nói:

- Lần này bọn họ định ăn trộm gà thì lại bị mất gạo, muốn đánh lén tại bị chúng ta phục kích. Đàng Giáp Binh xong rồi, vậy thì Bạch Thủy Quan không cần phải lo nữa, chắc lúc này Hán Thăng tướng quân và Tử Long tướng quân đã giết qua rồi.

Tào Bằng nghe vậy lập tức cười to.

Sau khi biết rõ nhược điểm của Đàng Giáp Binh, Tào Bằng liền không hề e ngại.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, đoạn Gia Cát Lượng hỏa thiêu Đàng Giáp Binh đã khắc sâu trong trí nhớ của hắn. Lo lắng duy nhất là Đàng Giáp Binh đến không có hình bóng, đi không có dấu vết, rất khó nắm bắt được tung tích, chỉ có thể dụ rấn ra khỏi hang để bọn họ đi ra mới có thể tiêu diệt hết. Nếu không thể tiêu diệt được Đội Đàng Giáp Binh này, dù gì cũng là họa tâm phúc.

Tào Bằng càng nghĩ thấy nên để Hoàng Trung làm mọi nhử công kích Bạch Thủy Quan.

Quách Hoài dâng một kế:

- Nếu Hán Thăng tướng quân xuất kích, Bạch Thủy Quan khó mà ngăn cản.

Đến lúc đó đám người man này sẽ giở trò cũ, thả Đằng Giáp Binh ra. Sao Công tử không tương kế tựu kế dụ Đằng Giáp Binh ra? Đợi khi Đằng Giáp Binh đi ra, chúng ta mới công giết, họa tâm phúc này chắc sẽ bị diệt.

Tào Bằng vui vẻ đồng ý.

Hắn lấy Hoàng Trung, Triệu Vân làm tiên phong, Quách Hoài làm Trưởng Sử, Tham Quân, vây dưới Bạch Thủy Quan.

Rồi sau đó mai phục gần bên tại Bạch Thủy Quan, chờ đợi Đằng Giáp Binh xuất hiện. Quả nhiên người Man sau một lần thành công thì dường như thành nghiện, lại tiếp tục đánh lên. Tào Bằng không cần tốn nhiều sức đã giải quyết được Đằng Giáp Binh. Đợi khi hừng đông, hắn đốc soái đại quân vây dưới thành Bạch Thủy Quan.

Đằng Giáp Binh, nghe có vẻ lợi hại.

Cái gì mà đao thương bất nhập, gậy nước không chìm...

Nhưng trong mắt Tào Bằng thì chỉ là đám vô bổ. Người không thể giải quyết được nhược điểm sợ lửa thì không có gì đáng lo.

Bởi thế cũng nói Tào Bằng khá xem trọng Vô Đương Phi Quân trong tay hắn.

Đặng Đồng trên Bạch Thủy Quan, mặt vàng như đất.

Đêm qua đánh lên, lại tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Bên trong quân Tào có Hoàng Trung, Triệu Vân, cũng có đám người Hàn Đức, Tôn Thiệu tham chiến, mặc kệ là ai, đó cũng đều là những mãnh tướng. Bí mật đánh lên doanh trại địch lại bị phục kích, Đặng Đồng mang theo hơn hai mươi tướng, ngoại trừ năm huynh đệ Đặng Hổ chết trận ra, đêm qua khi đánh úp doanh trại quân địch trở về thống kê lại, phát hiện tổn thất hơn nửa. Mà tin tức Trĩ Vô Đới lại không có, nghĩ đến chắc là dữ nhiều lành ít. Y đứng trên Bạch Thủy Quan, nhìn quân Tào nghìn nghịt dưới quan mà cả người phát run.

Mà Bạch Hổ Văn cũng cảm thấy hết hồn.

Trĩ Vô Đới đến nay không quay về, chắc chắn đã thất bại.

Nghĩ đến thái độ kiêu ngạo dẫn Đằng Giáp Binh đến không ngờ khinh địch lại bị Tào Bằng phá hỏng! Không hiểu vì sao trong đầu Bạch Hổ Văn hiện lên cảnh tượng Lương Châu thất bại thảm hại bởi tay Tào Bằng năm xưa. Có phải Tào Bằng là khắc tinh của ta?

Bạch Hổ Văn lén lút nhìn Đặng Đồng, trong lòng đột nhiên nảy sinh sự khinh thường.

Hôm qua còn đông dặc nay lại nhát như chuột.

Người như vậy, sao có thể đảm đương việc lớn?

Nếu không phải người có người cha giỏi, chỉ sợ ngay cả chó người cũng không bằng!

Hai người đứng ở trên Quan trong lòng lo lắng, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Chợt trong trận doanh quân Tào nghe dưới thành vang lên tiếng trống trận ù ù, ba hồi vang lên rồi ngừng, một viên tiểu tướng phóng ngựa lao ra khỏi trận.

Đặng Đồng biết nNgười trên ngựa kia.

Gã tên là Trương Hổ, một cây đại thương xuất thần nhập hóa, dũng mãnh.

Trương Hổ ghìm ngựa dưới quan, đại thương chỉ lên đầu thành:

- Người Bạch Thủy Quan nghe đây, trong một canh giờ thì hiến thành đầu hàng.

Sau một canh giờ thì đại quân sẽ hành động, giết không tha.

Bộ dạng kiêu ngạo kia khiến Đặng Đồng nổi giận lôi đình.

Y mở miệng định mắng chửi, nào ngờ Trương Hổ nói xong thúc ngựa đi.

Theo sát sau, trước trận quân Tào lại bận rộn, một trận nổ xe hình thù kỳ lạ dàn xếp chỉnh tề trước trận.

- Kia là cái gì?

- Là nổ lớn.

- Sao quái dị thế kia?

- Trời mới biết, ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy thôi.

Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn cũng không hiểu quân Tào có ý gì, vì thế liền quyết định án binh bất động.

Thời gian một canh giờ qua rất nhanh.

Ngay lúc Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn đang khấn nguyện, chợt bên ngoài quan lại vang lên tiếng trống trận từ trong doanh quân Tào. Trận hình quân Tào đồ sộ như Thái Sơn, không chút sụt mẻ. Hơn hai trăm Bát ngưu nổ đồng thời kích phát, một cây mâu gào thét bắn ra về phía trên quan Bạch Thủy Quan, Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn sợ tới mức vội vàng rút đầu né tránh, lại nghe tiếng hét thảm vang lên, một gã binh thực bị thương mâu bắn trúng cắt người thành hai đoạn, nửa người trên ngã trên vũng máu, nửa người dưới còn đứng trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ thẫm dưới mặt đất.

Bồng, bồng, bồng!

Đứng trên đầu thành có thể cảm nhận được quan tường rung lên kịch liệt.

Đại kỳ đang dựng thẳng bị thương mâu đánh gãy thành hai đoạn, rơi xuống mặt đất.

Tướng sĩ quân Thục căn bản không dám ngẩng đầu lên, tất cả đều trốn dưới tường chắn mái, sắc mặt trắng bệch, hết hồn.

Ba lượt bắn chấm dứt, trong trận doanh quân Tào lại vang lên tiếng trống.

Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn cẩn thận thò đầu ra thăm dò, thấy trên tường thành thương mâu cắm chi chít, tường thành bị rạn nứt từng mảng. Nếu không phải tường thành Bạch Thủy Quan dày kiên cố thì đã bị mấy lượt bắn này làm cho sụp xuống rồi. Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm gì cho phải.

Lúc này, lại có một gã tiểu tướng từ trong trận lao ra.

- Mỗ là Kỵ tướng Tôn Thiệu dưới trướng Chinh tây Đại tướng quân, phụng lệnh của Đại tướng quân đặc biệt cảnh cáo các người...

Man di các người không biết sự lợi hại của thiên quân, nay cảnh cáo trước, nếu trước khi trời tối mà không quyết định, thì là lúc thành Bạch Thủy Quan bị phá!

Đến lúc đó, trong Bạch Thủy Quan chó gà không tha! Các người đi con đường nào, sớm hãy quyết định, đừng để sai lầm rồi mất đi tính mạng.

Dứt lời, Tôn Thiệu cũng giống như Trương Hổ, thúc ngựa đi.

Mà trên Bạch Thủy Quan, Đặng Đồng và Bạch Hổ Văn ngơ ngác nhìn nhau.

- Quân Tào thế lớn, không thể cứng rắn địch lại.

- Đúng vậy, kẻ hiện giờ chỉ có thể thủ vững không ra, đồng thời phái người đi tới Hà Manh Quan, cầu viện quân sư.

Bạch Hổ Văn liên tục gạt đầu, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

Ý tứ của gã là đầu hàng!

Còn ý tứ của Đặng Đồng, hình như là muốn tiếp tục chống cự. Trong lòng Bạch Hổ Văn lập tức nảy sinh sát ý, người đã muốn chết, vậy thì đừng liên lụy đến ta. Đặng Đồng thế lớn ở Bạch Thủy Quan Bạch Hổ Văn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Gã mỉm cười, nhưng trong lòng đã sớm có tính toán khác.

652. Chương 724: Trận Chiến Không Cân Xứng

Bạch Thủy Quan đã bị mất?

Bên trong đại doanh Hà Manh Quan, tay Gia Cát Lượng run lên, quặt lông trong tay suýt nữa rời tay.

-Không thể nào? binh mã Bạch Thủy Quan gần vạn, lại có trên ba nghìn Đẳng Giáp Binh hiệp trợ, sao chỉ có một ngày đã bị công phá?

-Bẩm quân sư, Đẳng quan úy không chế Bạch Thủy Quan không lâu thì quân Tào xuất binh công kích.

Đặng Hổ đem người lâm trận bị đại tướng Hoàng Trung quân Tào chém giết, tiếp đó Trị Vô Đới Đại vương ý đồ đánh lên, không ngờ khi vượt qua Bạch Long Giang bắt gặp hỏa công của quân tào, ba nghìn Đẳng Giáp binh toàn quân bị diệt. Quân Tào lấy tiền trận đe dọa, Bạch Hổ Văn lâm trận phản chiến, chém giết Đẳng quan úy, dâng quan hiến hàng, nay quân Tào đã chiếm lĩnh Bạch Thủy Quan rồi.

-Trời!

Gia Cát Lượng không khỏi giận dữ.

Y đã năm lần bảy lượt nhắc nhở Đặng Đồng, không thể hành động thiếu suy nghĩ, càng không thể chủ động xuất kích.

Y cần thời gian để bố trí phòng tuyến ở Hà Manh Quan, nào ngờ Đặng Đồng tuổi trẻ hiếu thắng, muốn đánh lên Tào Bằng.

Không ngờ lại bị Tào Bằng tập kích lại!

Loại người như Tào Bằng sao có thể không phòng bị?

Như vậy thì phòng tuyến tại Hà Manh Quan chưa củng cố, sẽ gặp phải sự công phạt của quân Tào, Gia Cát Lượng cũng có chút lo lắng.

-Đi thăm dò tiếp.

Hồi lâu, Gia Cát Lượng trầm giọng thét ra lệnh.

Mặc kệ trong nội tâm khẩn trương bao nhiêu nhưng y cũng không thể bộc lộ chút lo lắng ra ngoài.

Nếu không quân tâm hai vạn đại quân Hà Manh Quan sẽ dao động. Cũng may phòng ngự Hà Manh Quan đã bố trí thỏa đáng, chỉ cần thủ vững thì quân Tào khó mà kéo dài được. Dù sao hơn mười vạn đại quân tiêu hao lương thực một ngày quá lớn, mà đường Hán Trung khó đi, một khi đánh vào Ích Châu, chắc chắn đường lương thực sẽ xuất hiện tình huống xấu. Hiện giờ khiến Gia Cát Lượng đau đầu chính là lương thực trong nhà kho Thương Sơn. Quân Tào tích trữ mười vạn hộc lương thảo tại nhà kho Thương Sơn, nói vậy chắc là cũng có phòng bị rồi.

Sự bố trí này hoàn toàn là bởi một tay Tào Bằng.

Thoạt nhìn, hai năm trước từ lúc Tào Bằng rút lui khỏi Quan Trung đã rút lui khỏi Quan Trung việc sẽ đối phó Ích Châu.

Trong lòng Gia Cát Lượng không phục, nhưng lại không thể không tán thưởng sự đoán trước của Tào Bằng

- Mời Mạnh Hoạch tiến đến!

- Vâng!

Hiện giờ Gia Cát Lượng chỉ có thể tử thủ tại Hà Manh Quan.

Lưu Bị còn cần thời gian để bố trí ở Thành Đô. Hiện tại y có thể kéo dài bao lâu thì cố kéo dài bấy lâu, đi một bước tính một bước.

Mạnh Hoạch, là người Di tộc.

Mạnh thị ở Kiến Ninh, thuộc loại thể gia vọng tộc, là cường hào địa phương.

Mạnh Hoạch đối nhân xử thế hào sảng, rất được Di tộc đất Hán kính trọng. Sau khi Lưu Bị tiến vào Nam Trung thì nghe người ta nhắc tới cái tên Mạnh Hoạch. Ông đầu tiên là mời chào Mạnh Hoạch, rồi sau đó phân Ung Khải, nhất nhất thu về dưới trướng.

Mạnh Hoạch trên ba mươi tuổi, võ nghệ cao cường, được xưng là Nam Trung đệ nhất dũng sĩ.

Lưu Bị bởi vì được Mạnh Hoạch mới nhanh chóng đứng vững gót chân ở Nam Trung. Lần này Gia Cát Lượng ra trấn Hà Manh Quan, Mạnh Hoạch làm phó tướng, hộ tống tiến đến.

Gia Cát Lượng phái Mạnh Hoạch hạ trại trong rừng núi bên ngoài Hà Manh Quan.

Mạnh Hoạch là thủ hạ, hơn nữa lại là người Man Nam Trung, am hiểu chiến pháp vùng núi. Bên ngoài Hà Manh Quan sơn thế kéo dài, chỉ có một con đường có thể đi lại, đến lúc đó Gia Cát Lượng và Mạnh Hoạch, có thể đầu đuôi tiếp ứng, phối hợp lẫn nhau.

Cho dù Tào Bằng lợi hại, nếu muốn giải quyết Mạnh Hoạch trong núi cũng không dễ dàng như vậy.

Sau khi Gia Cát Lượng trừ tính đã trừ tính

Lập tức Hai vạn đại quân triển khai trận thế ngồi chờ Tào Bằng tiến công đến.

Nhưng không ngờ chờ đợi liên tiếp ba ngày, nhưng Tào Bằng lại không có bất luận động tĩnh gì.

Hắn ở Bạch Thủy Quan chỉnh đốn binh mã, lại an bài dân chúng địa phương tiến hành công việc cày bừa vụ xuân, đồng thời điều động nhân sự, xây dựng cải tạo đường, chuẩn bị khai thông một con đường lớn giữa Miện Dương và Bạch Thủy Quan để thuận tiện cho vận chuyển lương thực.

Tào Bằng này không hề động tĩnh, Gia Cát Lượng lại càng không yên tâm.

Vì thế đã phái thám mã không ngừng đi tới Bạch Thủy Quan tra xét, tin tức nhận được không phải Tào Bằng đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn, mà là Tào Bằng đang xây dựng đường.

Lại qua năm sáu ngày, Gia Cát Lượng ngồi không yên!

Vì thế phái người đi tới Bạch Thủy Quan đưa thư, ý đồ mời chiến Tào Bằng.

Nhưng Tào Bằng, cũng không rảnh để ý tới.

Trên thực tế, đối với chiến sự này ở Ích Châu, Tào Bằng cũng không đặc biệt để bụng, thậm chí có chút cụt hứng.

Sau khi từ trong miệng Bạch Hổ Văn biết được tình hình của Lưu Bị, Tào Bằng phát hiện, đây căn bản là một trận chiến không cân xứng.

Bất luận về binh lực, trang bị, còn có dân sinh...

Sau khi Lưu Bị tiếp quản được Ích Châu thì cục diện cũng rối rắm, đã sút đầu mẻ trán rồi.

Lòng dân không ổn, lòng người dao động.

Giá hàng tăng cao, vật tư thiếu nhiều.... Lý Nho dùng thời gian gần tám năm khiến dân chúng Tây Xuyên lằm than, một số gần như cho sụp đổ. Thời điểm Lưu Chương còn sống dựa vào quyền lực của ba người Hoàng - Quyền - Lưu khó khăn lắm mới ổn định được thế cục, nhưng nếu muốn khôi phục cũng không phải là chuyện dễ dàng. Trên thực tế, từ đầu năm ngoái, Lưu Chương bắt đầu tiếp xúc với Tào Tháo, ý đồ dẫn trọng bảo Kiến An vào, hủy bỏ tiền ngũ thù nhằm hạ giá hàng tăng cao ở Tây Xuyên.

Phương diện này liên lụy đến vấn đề lưu thông tiền tệ.

Trọng bảo Kiến An với thời đại này mà nói không khác đô la Mỹ bằng Anh đời sau, thuộc loại đồng tiền mạnh.

Mà tiền ngũ thù sau khi trải qua đợt tấn công tiền giả của Lý Nho, đã khó có thể lưu thông ở thị trường.

Lưu Chương từng phát hành hơn trăm ngũ thù, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng.

tín dụng Tây Xuyên tan biến, mặc dù đã phát hành tiền nhưng cũng không thể cứu vãn thế cục. Biện pháp tốt nhất, chính là dẫn vào trọng bảo Kiến An để ổn định thế cục kinh tế. Nhưng vấn đề là, một khi trọng bảo Kiến An chảy vào Tây Xuyên thì Tây Xuyên chắc chắn sẽ chịu sự khống chế của Tào Tháo, việc quy thuận cũng là điều sớm muộn. Bản thân Lưu Chương cũng do dự, chưa hạ quyết tâm được. Cũng chính là dưới tình huống như vậy, hần phải người mời Lưu Bị tiến đến thảo luận đối sách, nhưng không ngờ...

Lưu Chương vừa chết thì Lưu Bị nhập phủ Thành Đô, tiến thêm một bước khiến thế cục Ích Châu rung chuyển mạnh, cuộc sống kinh tế người dân vừa mới ổn định lại trở nên hỗn loạn hoàn toàn.

Dưới tình huống như thế, việc Tào Bằng tấn công Ích Châu, cũng không có chương ngại quá lớn.

Dù cho Gia Cát Lượng có bản lĩnh bằng trời cũng khó mà cứu vãn được tình thế nguy hiểm hiện nay của Ích Châu.

Công phá Ích Châu, chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Sau khi Tào Bằng hiểu được tình huống thì cũng mất đi hứng thú tranh phong cùng với Gia Cát Lượng. Hai người không cùng trình độ, mà nay Tây Xuyên hỗn loạn, chống lại quân Tào chẳng khác gì lấy trứng chọi đá. Nếu Lưu Bị không có lựa chọn khác, chỉ sợ cũng sẽ không cứng rắn kháng cự với quân Tào. Nói cách khác, mặc kệ Lưu Bị Gia Cát Lượng cứng rắn, mạnh mẽ thế nào, mà nay ngoan cố chống cự, sớm muộn gì cũng bị giết, Tào Bằng cũng không lo lắng.

Việc hần phải làm chính là để Gia Cát Lượng buông bỏ Hà Mạnh Quan, đảm bảo cho Tào Chương có thể thành lập công đầu.

- Phụ thân, sao không tiến quân đoạt lấy Ích Châu?

Tôn Thiệu không kìm nổi hỏi Tào Bằng.

Sau sự không thích nghi ban đầu, lúc này Tôn Thiệu đã quen với thân phận mới của Tào Bằng, cộng thêm bản thân cậu cũng không có sự bực tức gì với Tào Bằng, vì thế đã trở thành con trai của Tào Bằng.

Tào Bằng đi lên đầu thành Bạch Thủy Quan, khẽ mỉm cười.

- Mà nay Bạch Thủy Quan do ta trấn thủ, môn hộ Ích Châu đã mở ra.

Tuy rằng Hà Mạnh Quan chắc chắn, nhưng sớm muộn gì cũng bị phá. Trước khi ta đến Tây Xuyên, từng có một vị trưởng giả nói với ta: Nước đầy thì tràn.

Mà nay khi ta suy nghĩ đã hiểu được.

Trận chiến này cũng không là lấy ta là việc chính, cũng không phải lấy việc công phạt Tây Xuyên là mục tiêu quan trọng. Trận chiến này là trận chiến Chương thế tử lập uy! Tâm tư Đại vương, đại khái ta hiểu, mà nay chỉ sợ là càng hướng vào Chương thế tử

Nhưng quân công của Chương thế tử không đủ để uy hiếp thiên hạ, cho nên Đại vương mới muốn ta phối hợp.

Chỉ cần Chương thế tử có thể trước ta một bước, đánh vào thành đô, đã nói lên năng lực hần lực cao hơn ta. Với hần mà nói, tương lai tiếp nhận vương vị, cũng là điều dễ hiểu. Việc hôm nay ta cần làm chính là lập uy hiệp trợ cho Tử Văn.

Nói cách khác, tác dụng chính trận chiến này của Tào Bằng chính là một vật tham chiếu.

Thế nhân đều biết Tào Bằng thiện chiến, từ lúc xuất thế tới nay bách chiến bách thắng. Người xem, Tào Chương đường xá xa, kết quả lại đi trước Tào Bằng một bước đẹp xong thành đô, chẳng phải là chứng minh Tào Chương vũ dũng, giỏi hơn Tào Bằng sao?

Tào Tháo muốn Tào Bằng làm đá kê chân cho Tào Chương, đương nhiên Tào Bằng cũng không cự tuyệt!

Trong nội tâm, hần đương nhiên hy vọng Tào Chương kế vị... Hơn nữa, con trai của Tào Chương lại là đứa con của Tào Bằng làm con thừa tự. Về công về tư, Tào Bằng cũng sẽ không để tâm mà làm đá kê chân một lần cho Tào Chương.

- Tuy nhiên, nếu Gia Cát Lượng ở Hà Mạnh Quan nhàn nhã quá cũng không tốt.

Tào Bằng trầm ngâm một lát, đột nhiên nói với Tôn Thiệu:

- Bá Văn, nếu có hứng thú thì đánh cờ với mấy vị đại ngưu đi?

- A?

Đầu tiên là Tôn Thiệu ngẩn ra, rồi chợt hưng phấn.

Ngày hôm sau, Tào Bằng hạ lệnh, lấy Quách Hoài làm chủ tướng, Đặng Ngải Tôn Thiệu Tần Lãng làm phó tướng, rồi sau đó lấy Hách Chiêu làm hậu quân tiếp ứng, phát động công kích Hà Mạnh Quan.

Tào Bằng muốn mượn tay Gia Cát Lượng tiêu diệt ra một thế hệ con người mới.

Không chỉ là vì Tào Chương thì cũng vì mài dũa những tướng tài mới cho tương lai của Tào Duệ.

Tháng ba năm Kiến An mười sáu, chiến sự tại Hà Mạnh Quan nổi lên.

Gia Cát Lượng ngay từ đầu thắng liên tiếp nên kiêu căng và tin tưởng tăng gấp bội. Nhưng theo chiến sự chuyển dời, khi tới tháng năm Gia Cát Lượng phát hiện đối thủ đối diện càng ngày càng khó đối phó. Mạnh Hoạch công kích cũng không thể nảy sinh tác dụng, thậm chí vài lần đánh lên, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Mà quân Tào càng đánh càng mạnh mẽ, khiến áp lực Gia Cát Lượng tăng gấp bội.

Đáng sợ nhất chính là, từ đầu tới cuối Tào Bằng vốn không hề xuất hiện.

Ngay từ đầu Gia Cát Lượng chưa cảm nhận được, nhưng dần dần ý phát hiện ý đồ của Tào Bằng.

Tào Bằng là muốn mài dũa tướng của mình thành đao cứng sắc bén!

Đối diện vài cái nhóc con từ ban đầu chỉ huy trúc trắc, đến dần dần trở nên thuần thực. Quách Hoài trầm ổn, Đặng Ngải kỳ quỷ, Tôn Thiệu cương mãnh, Tần Lãng biến hóa. Hơn nữa một vách tường sắt là tướng quân Hách Chiêu đốc chiến, Gia Cát Lượng sau khi tiến vào giữa tháng năm đã cảm thấy trật tự, hai vạn man binh dưới trướng đã dần dần không lòng dạ nào tiếp tục chiến đấu.

Quân tâm theo chiến sự phát triển từng chút từng chút dao động.

Đồng thời, Gia Cát Lượng càng cảm thấy được thực lực của Tào Bằng.

Y có một loại cảm giác, Tào Bằng sẽ không quá mau cho công chiếm Thành Đô. lần này hấn lãnh binh, chỉ sợ là làm yếm hộ cho Tào Chương.

Có lòng muốn rút lui nhưng lại bị quân Tào bám trụ.

Giữa tháng năm, Mạnh Hoạch đánh lên quân Tào, lại bị Đặng Ngải bày kế đánh lên ngược trở lại, kết quả khiến sáu ngàn man binh của Mạnh Hoạch toàn quân bị diệt. Mạnh Hoạch ở bên trong loạn quân bị Tôn Thiệu chém giết. Mất đi Mạnh Hoạch yếm hộ, áp lực Hà Mạnh Quan càng tăng cao.

Cũng đúng lúc này, trải qua hai tháng gian khổ đàm phán, Lưu Đàm Ba Tây chính thức tuyên bố quy thuận Tào Tháo.

Tức thì Thái Thú Ba quận Nhan cũng tuyên bố quy thuận, Tào Chương không phí một quân tốt nào tiến quân thần tốc, chiếm lĩnh Ba quận.

Lưu Bị sau khi nhận được tin tức thì quá sợ hãi.

Ông vội vàng lệnh cho Trương Phi đi tới Lãng Trung, ý đồ lấy Tây Hán thủy làm lá chắn, ngăn trở bước tiến quân của Tào Chương

Nhưng không chờ Trương Phi đến Lãng Trung, hai người Trương Nhậm Lãnh Bao đã dẫn đầu xuất kích, chiếm lĩnh Lãng Trung...

Trương Phi đành phải rút binh về phía sau, chiếm cứ Tử Đồng phòng ngự.

Đồng thời Lưu Bị lại khẩn cấp triệu Gia Cát Lượng thu binh, ý đồ hợp binh một chỗ, thủ vững ở Tử Đồng.

Trong trường hợp đó, Gia Cát Lượng mấy lần muốn rút toàn quân lại bị quân Tào phát hiện. Tào Chương đẩy mạnh thuận lợi, cũng khiến cho Tào Bằng yên tâm. Sau khi Tào Chương dẫn binh vây Lăng Trung, cuối cùng Tào Bằng đã lộ diện, đốc quân tấn công Hà mãnh Quan.

Khẩn cấp điều phối năm trăm Bát ngưu nô từ Hán Trung đều liên tục phát động công kích Hà mãnh Quan.

Gia Cát Lượng kiên trì được ba ngày, cuối cùng không ngăn được đã dẫn theo gần vạn người thăm hại rút lui khỏi Hà mãnh Quan. Sau khi Tào Bằng chiếm lĩnh Hà mãnh Quan không chút do dự đã hạ lệnh ba quân truy kích, tuyệt đối không cho Gia Cát Lượng và Trương Phi hội hợp. Gia Cát Lượng hết hoảng bỏ chạy, bại lui về Đức Dương, bị Tào Bằng đuổi theo, vây khốn trong thành.

Lúc này, Tào Chương lấy Thái Thú Linh Lăng Ngụy Diên làm tiên phong, Trương Nhậm, Lãnh Bao làm phó tướng, cường công Tử Đồng.

Trương Phi thủ vững được hai ngày thì thành Tử Đồng bị phá.

Nếu không có Trần Đáo Phù Lăng Quan đến cứu viện đúng lúc, chỉ sợ Trương Phi sẽ phải tử chiến ở Tử Đồng. Tàn binh bại tướng sau khi hội hợp với Trần Đáo, Trương Phi đang định tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn thì Tào Chương đã dẫn binh vây thành.

Tháng sáu, Pháp Chính lệnh ba người Sa ma Kha, Vương Bình, Trương Nghi đi xuyên qua đường nhỏ Âm Bình, phá được Giang Du, gần tới Miên Trúc.

Đây là một đội kì binh của Tào Bằng.

Pháp Chính hiển kế đi qua đường nhỏ Âm Bình, Tào Bằng liền giao Vô Dương Phi Quân cho Pháp Chính.

Quân coi giữ Miên Trúc chỉ kiên trì hai ngày thì dâng thành quy hàng.

Sau khi Miên Trúc cáo pháp, Gia Cát Lượng tại Dương Cổ Trị trở thành đội cô quân. . Lưu Bị quá sợ hãi, vội lệnh Trương Phi lãnh binh mai phục chiếm đoạt Miên Trúc. Nhưng Trương Phi vừa mới xuất phát thì lại truyền đến tin tức Thái Thú Ba quận Nghiêm Nhan phá được quận Kiền Vi, bốn quận Nam Trung dâng thành hiển hàng, toàn bộ Ích Châu, đã mất đi hơn phân nửa.

Lưu Bị lần này thật sự sốt ruột!

Thành đô đã loạn, đại tộc hào cường tỏ vẻ quy thuận , lại bắt đầu lưỡng lự, thái độ khó có thể cân nhắc.

Cuối tháng sáu, sau hai mươi ngày thủ vững ở Phù Lăng Quan, Trần Đáo khổ sở chờ đợi quân cứu viện tới nhưng không tới, đành phải hiển quan đầu hàng.

Tào Chương đối xử Trần Đáo nồng hậu, phong hàm cấp tướng Quảng Hán, trở thành tâm phúc.

Phù Lăng Quan bị mất, Thành Đô trở nên không hiểm có thể thủ.

Trương Phi tấn công mãnh liệt Miên Trúc hơn mười ngày không có kết quả, đối mặt đại quân Nghiêm Nhan đóng quân tại Vô Dương, quân tiên phong thẳng đến Quảng Đô, đành phải quay binh về Thành đô.

Tháng bảy năm Kiến An mười sáu, Kiến An mười sáu năm vạn binh mã, cường công Đức Dương Cổ Trị, phá thành Đức Dương.

Gia Cát Lượng vốn muốn tự sát bỏ mình nhưng lại bị thân binh ngăn cản, cuối cùng trở thành tù binh của Tào Bằng. Cùng lúc đó, sở bộ của Trương Cáp thuộc Tả lộ quân dẫn binh dưới thành Miên Trúc, hội hợp với Pháp Chính, thẳng bức Thành Đô.

Lưu Đam phái Trịnh Độ cầm thư đưa tới Quảng Đô.

Tướng phòng giữ Quảng Đô vốn là tộc cháu của Trịnh Độ, sau khi nhận được thư của Lưu Đam, cũng biết đại thế đã mất, vì thế gã lập tức tỏ thái độ bằng lòng dâng Quảng Đô. Nghiêm Nhan dẫn binh đến chiếm cứ Quảng Đô.

Cùng lúc đó, Tào Chương ở Phù Lăng quan sau khi chỉnh đốn và sắp đặt binh mã đã công phá được huyện Tân Đô.

Quân Tào thế ba mặt vây kín Thành Đô như nêm.

Mà lúc này Lưu Bị đã thành chim trong lồng. Ngoài có quân Tào vây khống, trong thành lòng người hoảng sợ.

Trần Đáo, Gia Cát Lượng lần lượt thất bại đầu hàng, trở thành tù binh, đã khó có thể trợ giúp được Lưu Bị.

Càng đáng sợ chính là, cường hào bản địa Thành Đô đã biểu lộ ra địch ý mãnh liệt.

Nếu không có trên hai vạn binh mã trong tay, dưới trướng không có Trương Phi, Ngô Ý hiệp trợ, chỉ cường hào Thành Đô này đã sớm khởi binh tác loạn. Nhưng dù là thế cũng khiến cho Lưu Bị hoảng loạn...

Liên tiếp hai ngày không ngủ, Lưu Bị trở nên tiều tụy.

Hôm nay, ông đang khó khăn ngủ một giấc nhỏ, chợt nghe ngoài phòng có người báo cáo:

- Khởi bẩm Đại vương, việc lớn không tốt... gia tộc Tả thị bên trong thành liên hợp với mấy nhà cường hào tập kết ba nghìn người cường đoạt cửa bắc, mở thành hiến hàng.

Lưu Bị lập tức tỉnh táo.

Ông từ trên giường bật kêu lên, với tay bắt lấy đại kiếm treo trên thành giường.

- Lập tức lệnh Dục Đức, đoạt lại cửa bắc!

653. Chương 725: Kiêu Hùng Mạt Lộ .

Không lâu trước đó, Lưu Bị còn hăng hái. Sau khi kết giao với Quan Vũ và Trương Phi, hấn tung hoành thiên hạ. Vậy mà bây giờ nhìn lại ông đã già, năm mươi năm đã trôi qua, thương tích đầy mình. Điều đó khiến cho Lưu Bị có một dự cảm giác vô cùng kỳ lạ khi ngồi ở trên chiến mã.

Có lẽ hôm nay ông sẽ chết ở chỗ này.

Tả thị ở thành đô là một cường hào lâu đời. Nghe nói thời Cao Tổ chưa định thiên hạ, còn thai nghén Hán Trung thì Tả thị đã cắm rễ ở Thành Đô. Thoảng một cái trải qua mấy trăm năm, mặc dù Tả thị đã xuống dốc nhưng thực lực thì vẫn còn.

Sau khi Lưu Bị đến Tây Xuyên thì thái độ gia chủ của Tả thị là Tả Hưu vẫn rất mập mờ, không thể hiện rõ là ủng hộ Lưu Bị, cũng không tỏ thái độ phản đối. Thậm chí khi Lưu Bị chiếm lĩnh Thành Đô thì Tả Hưu cũng không hề có một thái độ rõ ràng nào. Đương nhiên, vì Tả Hưu là một cường hào thế gia nên Lưu Bị cũng không dám có thái độ quá mức cứng rắn. Ông đối đãi với Tả thị phần lớn là lời kéo mời chào là chính.

Không có ông thì Tả thị không cầm nổi ngành muối ở Tây Xuyên trong tay.

Cho dù là kinh tế của Tây Xuyên hỗn loạn thì vẫn không ảnh hưởng lớn đến Tả thị. Trong tay nắm mười mấy hồ chứa nước làm muối, đủ để Tả thị đứng vững ở thế bất bại. Từ khi theo Lưu Yên nhập Tây Xuyên khai thủy, trải qua hai mươi năm phong ba, Tả Hưu đã hùng cứ ở Thành Đô.

Lưu Bị không dám cứng rắn với Tả thị, chỉ có thể dùng thủ đoạn dụ dỗ.

Nhưng rồi không ngờ rằng, cuối cùng Tả thị ra tay đã khiến đại kế của Lưu Bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Lưu Bị lên ngựa, vừa mới lao ra phủ thì thấy Trương Phi cả người đầm máu từ xa chạy vội lại.

Bát xà mâu nồng đượm mùi máu tươi.

Giáp trụ cả người loang lổ rách nát, nhìn qua vô cùng thảm hại.

- Ca ca, chạy đi!

- Dục Đức, tình hình thế nào?

- Cổng bắc đã mất rồi. Tả thị liên hợp với sáu đại cường hào ở Thành Đô, tập hợp hơn năm nghìn người, cấu kết cùng với . Đại tướng của Tào quân có Trương Cáp, Diễn Mãn, Hứa Nghi đã chiếm lĩnh cổng bắc.

Ngô Ý đang dẫn người chống cự nhưng lòng quân đã loạn, khó duy trì lâu dài được. Bây giờ cửa nam ở do Lã Cát trấn thủ. Huynh trưởng mau cùng ta phá vòng vây.

- Trời ơi!

Lưu Bị ngựa mất lên trời thở dài.

Nhưng bây giờ không cho phép ông do dự nữa, thậm chí không kịp mang theo người nhà, phải cùng đi với Trương Phi chạy ra cửa nam Thành Đô. Lúc này Thành Đô đã đại loạn, bại quân ở khắp nơi. Lúc này quân lính đã không thể khống chế được nữa, có nhiều kẻ giết người vô tội lung tung, tranh giành lấy tài sản, náo loạn dân chúng, lửa cháy ngút trời. Lưu Bị không thể lo lắng cho những chuyện này, chỉ biết cùng Trương Phi liều chết phá vòng vây ra hướng cửa nam.

Dọc trên đường đi, người chết vô số.

Khi đến cửa nam thì cửa nam cũng đang đại loạn.

Cũng may là lúc này Lã Cát có thể ổn định cục diện. Y nhìn thấy Lưu Bị thì la lớn:

- Chủ công, Thành Đô đã không thể thủ vững. Nghiêm Nhan lão nhân đã dẫn binh gần đến cửa nam rồi. Nếu không phá vòng vây thì e rằng khó thoát thân.

- Phá vòng vây! Phá vòng vây!

Lúc này Lưu Bị không nghĩ ra cuối cùng phải đi về nơi nào, chỉ có thể dựa vào bản năng, hoảng loạn mà đi.

Làm sao mà Tả thị lại đột nhiên tạo phản?

Lưu Bị tự thấy mình đối đãi Tả thị không tệ, không hiểu vì sao Tả Hầu lại như thế.

Tuy nhiên thực tế không cho phép hắn suy xét nhiều. Ba người Lưu Bị, Trương Phi, Lã Cát thừa lúc trời tối lao ra Thành Đô.

Bóng tối nặng nề, xa xa tiếng ồn ào náo động ở Thành Đô vọng lại phía sau.

Lưu Bị đột nhiên ghìm ngựa:

- Dực Đức, chúng ta xem nên đi về nơi nào?

Lúc này ông đã rối loạn, không biết phải làm thế nào.

Vốn tưởng rằng ở Thành Đô sẽ là một bắt đầu mới. Không ngờ là ở Thành Đô lại biến thành ngày diệt vong.

Nghiêm Nhan phá được Việt Tây khiến cho Nam Trung thần phục.

Muốn quay về thì cũng không được nữa. Mạnh Hoạch và ba mươi sáu động đại vương gần như đã bị diệt toàn quân. Tuy rằng Nam Trung trù phú như không thể sử dụng binh được. Trở về Nam Trung cũng đồng nghĩa với đi chết. Lưu Bị nhất định sẽ không tới đó.

- Thiên hạ to lớn như vậy lại không có chỗ cho chúng ta dung thân sao?

- Ca ca đừng vội nổi giận. Chúng ta đi Thục Quận ở Chúc Quốc.

- Hả?

- Chẳng lẽ ca ca đã quên ở Thục Quận Chúc Quốc có một đạo binh mã của ta. Chúng ta hãy đến đó trước, đợi sau khi ổn định trận tuyến thì lại lập mưu đồ tiếp. Đến lúc đó ta nguyện lãnh ba nghìn binh mã, đoạt lại Thành Đô vì ca ca, chém hết bọn tiểu nhân.

Thục Quận Chúc Quốc?

Dường như cũng chỉ có nơi này để đi.

Lưu Bị nghĩ đến đây thì gạt đầu, phấn chấn tinh thần cùng đám người Trương Phi gấp rút lên đường trong đêm tối.

Trời tờ mờ sáng.

Thành Đô đã không thấy bóng dáng.

Phía trước mặt, qua con sông trước mặt là Giang Nguyên.

Qua Giang Nguyên là có thể thẳng đến Lâm Cung, nói không chừng có thể nghỉ ngơi một chút.

Tâm trạng Lưu Bị đang khản trương đã bình tĩnh lại. Nhưng khi vừa thả lỏng thì từ bên trong sâu thẳm lại bật lên tiếng khóc.

Thành Đô không còn!

Vợ con đều cũng không.

Ông hoảng sợ như chó chết chủ. Lần này đã khắc họa chính xác con người của ông.

Bao năm gây dựng cơ nghiệp, lúc này chỉ còn lại có hai người Trương Phi và Lã Cát. Sao ông không cảm thấy bi thương chứ?

Đúng lúc này thì chợt nghe thấy một tiếng trống trận âm âm vang lên.

- Dục Đức, là nơi nào nổi trống vậy?

Lưu Bị ngừng đau thương, đưa mắt nhìn.

Ông thấy ở khúc sông phía trước có một đạo nhân mã. Tên đại tướng cầm đầu đầu đội tam xoa tử kim ánh lên màu vàng, thân mặc bảo giáp Đường Nghê, lưng thắt sư man đai ngọc, người khoác chiến bào gấm in hoa nguyệt sắc, dưới cưỡi Sư Hổ Thụ, tay cầm Phương Thiên Họa Kích.

Phía sau hẳn có hai viên đại tướng.

Một người thân cao gần một trượng, cao lớn vạm vỡ, tay cầm một cây chông sắt cái vồ, xích phát hoàn nhân, chính là Sa Ma Kha. Còn người kia là một viên tiểu tướng, cưỡi ngựa Ô Truy, tay cầm Bàn Long Kim Thương. Có tám trăm Phi Đà Binh dàn trận ở phía sau ba người.

- Tào Bàng!

Lưu Bị thất kinh, vội nắm chặt đại kiếm trong tay.

Tào Bàng ngồi trên ngựa khẽ mỉm cười, trầm giọng:

- Huyền Đức Công, Bàng đợi Huyền Đức Công ở đây đã lâu rồi.

Trong lúc nhất thời, Lưu Bị có chút hoảng hốt.

Tên thiếu niên năm đó một đao chém vỡ cửa doanh trại của ông, bây giờ lại muốn đoạt lấy tính mạng của ông.

Nhiều năm tâm huyết gần như bị hủy trong tay Tào Bàng.

Lưu Bị cắn chặt răng, định xông lên thì nghe Trương Phi hét một tiếng lớn:

- Tử Thiện, mang đại vương đi. Mỗ gia tử chiến yểm hộ.

Lời còn chưa dứt thì gã đã thúc ngựa phóng tới hướng Tào Bàng.

Tào Bàng ngồi yên không sợ chút nào.

Sa Ma Kha bước đi như bay, kéo theo chông sắt, phóng tới đón Trương Phi. Mắt thấy chiến mã kia phóng vào một chỗ, Sa Ma Kha đột nhiên hét lớn một tiếng, dặm chân bay lên trời. Chông sắt mà y kéo theo phóng tới đập xuống hướng Trương Phi. Trương Phi ở trên ngựa nâng Xà Mâu đỡ, nghe “đang” một tiếng”. Con chiến mã đang cười hí lên từng tiếng thảm thiết, liên tục lui về phía sau. Còn hai cánh tay của Trương Phi cũng run lên.

Tên mọi rợ này có khí lực thật lớn.

Sa Ma Kha cũng không hề suy suyển chút nào. Sau khi hai chân chạm đất, hắn lui vài chục bước rồi đặt mông ngồi xuống đất.

Trương Phi vừa thấy thì không nói nhiều, thúc ngựa xông tới.

Viên tiểu tướng phía sau Tào Bàng xoắn thương, phóng ngựa ngăn Trương Phi lại.

Viên tiểu tướng này chính là Tôn Thiệu!

Kim thương trong tay y vung bay tới tấp, ảo hóa ra vạn đóa lê hoa, thương ảnh dữ dội. Trương Phi có chút bấn loạn, nâng xà mâu chiến đấu với Tôn Thiệu tại một chỗ. Hai người giao chiến hơn mười hiệp thì Tôn Thiệu dần dần không thể chống đỡ được.

Dù sao thì kinh nghiệm chiến đấu của Trương Phi cũng phong phú hơn. Sau lúc đầu bối rối thì y đã nhanh chóng ổn định tinh thần.

Lúc này, Lưu Bị và Lã Cát được Bạch Mao binh liều chết bảo vệ chặt chẽ. Mấy lần Tào Bàng muốn tiến lên nhưng lại bị những binh sĩ Bạch Mao Binh dũng mãnh không sợ chết này ngăn cản. Thấy Lưu Bị đã chạy xa, Tào Bàng vô cùng giận dữ.

- Sa Sa, Bá Văn, hai người truy kích kẻ địch. Tam tướng quân cứ giao cho ta.

Vừa nói thì Sư Hổ Thú hí lên một tiếng, Tào Bàng như một tia chớp đánh về phía Trương Phi. Trương Phi chống lại sự liên kết của hai người Sa Ma Kha và Tôn Thiệu, bất phân thắng bại. Vậy mà khi Tào Bàng đột nhiên đánh tới lại khiến y tinh thần bấn loạn.

Sa Ma Kha và Tôn Thiệu lách mình lui ra. Tào Bàng tiến tới trước mặt Trương Phi.

Họa Can Kích xé gió bổ tới. Trương Phi nâng xà mâu lên đỡ thì đã thấy Họa Can Kích áp sát vào xà mâu, đột nhiên thấy tay run lên, suýt nữa Họa Can Kích chém vào cánh tay của Trương Phi. Trương Phi sợ tới mức chảy mồ hôi nhỏ giọt, thúc ngựa né tránh. Trong lòng y cảm thấy thảm kinh hãi “Tào Bàng này quả thật là một mãnh tướng dưới trướng của ”.

- Tam tướng quân, mười năm trước ta từng đánh nhau với ông một trận. Lúc ấy ta mượn quỷ kế nên mới thắng ông một trận.

Tiếng nói của Tào Bàng trầm lạnh vọng vào tai Trương Phi. Trương Phi cũng không mở miệng, chỉ cúi đầu vung xà mâu, liều mạng chém giết. Tào Bàng ngồi ngay ngắn trên Sư Hổ Thú, nhìn điềm nhiên như không thèm để ý, trái một kích, phải một kích, gạt hết tất cả cơn mưa tấn công như mưa rền gió dữ của Trương Phi.

- Lúc đó ta từng lập lời thề, cuối cùng sẽ có một ngày đường đường chính chính đánh một trận với ông.

Tuy nhiên bây giờ ta mới biết được cái gọi là “công bằng” căn bản không tồn tại. Năm đó ta còn nhỏ tuổi, còn tam tướng quân thì lại ở đỉnh cao. Còn bây giờ ta đang ở đỉnh cao thì tam tướng quân đã già rồi. Điều này khiến ta nghĩ tới một câu tục ngữ: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”. Tình hình hiện tại đã khác, chẳng lẽ tam tướng quân vẫn còn ngoan cố chống cự lại?

Trương Phi biết Tào Bàng đang nói gì.

Nhưng trong trường hợp này, trời sinh y tính bướng bỉnh nên y không thể cúi đầu được.

- Tiểu tặc, đừng vội nhiều lời. Ta và ngươi hôm nay không chết thì không ngừng.

Khi nói chuyện, Trương Phi vung xà mâu càng quyết liệt.

Tào Bàng biến sắc, lớn tiếng quát:

- Vậy như tam tướng quân mong muốn.

Chiêu thức của Họa Can Kích lúc trước còn chậm rãi, bây giờ đột nhiên trở nên vô cùng dũng mãnh điên cuồng, tựa như một ngọn lửa cháy bùng hung ác. Lúc đầu Trương Phi còn có thể ngăn cản được, nhưng sau đó hơn ba mươi hiệp thì phải thở hồng hộc.

Đúng như lời Tào Bàng nói: “hắn đã già rồi!”

Hai ngựa cuồng lên. Tào Bằng thấy phản ứng của Trương Phi không còn minh mẫn thì đột nhiên rút ra một thanh kiếm treo trên lưng ngựa. Ánh kiếm lóe lên, hai người áp sát nhau. Khi Tào Bằng kìm chiến mã, cúi đầu hướng về vết đao thì đã thấy một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống theo vết đao, nhỏ giọt rơi xuống mặt đất.

Ở phía sau hắn, Trương Phi loạng choạng trên ngựa rồi rơi xuống mặt đất.

Áo giáp trên người gãy nát, máu trước ngực ồ ạt chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất.

- Giang sơn rộng lớn, ắt có người tài xuất hiện. Lấy lòng thì ai cũng chỉ có một thời thôi. Tam tướng quân, hai mươi năm trước là thời ông rong ruổi thiên hạ. Hai mươi năm sau thì thời đại đã thay đổi rồi. Bây giờ ông sống trong nhung lụa, dù sao cũng khá hơn so với năm nào. Nhưng trong lúc ngủ mơ thì đã bị người ta chém đầu xuống rồi.

Tào Bằng thở dài xa thẳm, khoát tay ra hiệu người gom xác Trương Phi lại.

- Tiếp tục truy kích Lưu Bị, không cho hắn chạy thoát.

Lưu Bị được Lã Cát bảo vệ, hốt hoảng bỏ chạy.

Tiếng kêu ở phía sau dần biến mất. Lưu Bị ghìim ngựa quay đầu lại nhìn, nước mắt giàn giụa.

- Dực Đức chết rồi!

Tào Bằng quả thật là đáng sợ, không ngờ có thể đoán chuẩn xác đường trốn của hắn. Sớm biết người này lợi hại như vậy thì năm đó khi ở Hạ Bì, Bính Trứ và Tào Tháo phản bội thì nên đem kẻ này chém trước đi. Đáng tiếc, lúc ấy ông vẫn còn bần khoản nhiều cho nên nuôi hổ thành họa. Bây giờ nghĩ ra thì Lưu Bị không khỏi hối hận.

- Chủ công, chỉ cần xuyên qua cánh rừng phía trước kia là sẽ có một cây cầu.

Qua cầu sẽ là Giang Nguyên. Chúng ta mau chóng đến đó để tránh có bất trắc.

Lã Cát thấy Lưu Bị có chút thất thần thì vội mở miệng khuyên bảo.

Lưu Bị mới hồi phục tinh thần lại, gật gật đầu, cầm dây cương định phóng ngựa lao đi thì nghe thấy một hồi chuông vang lên từ trong rừng. Một đạo nhân mã xuất hiện từ trong rừng, cản đường Lưu Bị lại. Dưới ánh trăng, Lưu Bị liếc mắt một cái thì nhận ra viên đại tướng cầm đầu kia, rõ ràng là Triệu Vân, vẻ mặt không hề biến sắc.

- Tử Long, ngươi muốn giết ta sao?

Triệu Vân giữ thần sắc bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn Lưu Bị vô cùng phức tạp.

- Huyền Đức Công, đã lâu ngày không gặp.

Lưu Bị cười thầm nói:

- Tử Long, lúc trước ngươi quy hàng Tào Bằng, ta biết là ngươi chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi. Hôm nay ta lâm vào tình cảnh này, thà chết trong tay Tào Bằng chứ không muốn bị ngươi giết chết để mất đi bao nhiêu tình nghĩa năm xưa.

Chuyện xảy ra ở Trường Bản pha năm xưa, làm sao Lưu Bị không biết?

Triệu Vân ở Trường Bản pha tả xung hữu đột, chém giết vô số quân Tào. Cuối cùng Tào Bằng đem người nhà ra uy hiếp Triệu Vân phải đầu hàng. Triệu Vân bất đắc dĩ mới quy hàng Tào Bằng. Từ đó về sau không còn tin tức gì.

Hướng Lăng, Hướng Điều trở về nói rằng Triệu Vân làm phản.

Lưu Bị biết rõ đó là nói dối nhưng không biết làm thế nào.

- Hai vị phu nhân có khỏe không?

Triệu Vân chần chờ một chút, buồn bã nói:

- Huyền Đức Công yên tâm, hai vị phu nhân đều mạnh khỏe.

Công tử không làm khó các vị phu nhân, đã đưa các nàng đi Tây Vực. Bây giờ nhị cữu gia buôn bán tại Nhật Lạc. Đại cữu gia ở Tây Vực bắt đầu từ con số không, cũng dần dần có khởi sắc. Đại công tử hần... cũng tốt, cũng rất sung sướng. Hai năm trước ta cùng vợ về thăm nhà bố mẹ thì đã qua Tây Vực thăm hần. Đại công tử đã đổi tên thành Mi Thiện, vô cùng khỏe mạnh. Tuy nhiên, từ phu nhân cho đến hai vị cữu gia đều không ai nói cho hần biết thân phận của mình.

Đại cữu gia nói cả cuộc đời này bọn họ cũng sẽ không nói cho đại công tử biết chân tướng.

Chỉ mong rằng hần có thể khoái khoái lạc lạc, trưởng thành ở Tây Vực, tương lai có được sự nghiệp của hần, sẽ không cho hần trở về Trung Nguyên.

Lưu Bị nghe được, nước mắt giàn giụa.

Lúc này đây, ông thật sự khóc, tuy nhiên có mang theo một chút niềm vui trong đó.

Lưu Bị ngồi trên ngựa chấp tay rồi đột nhiên vút bảo kiếm trong tay xuống:

- Tử Long, hãy lấy thủ cấp của ta mà đi lĩnh công đi.

Triệu Vân xuống ngựa, đi chậm rãi.

Bàn tay cầm Long Đản thương cũng siết chặt hơn.

Y nhìn Lưu Bị, cắn chặt răng, nhưng trước sau vẫn không thể hạ quyết định được.

Một lúc lâu sau, y đột nhiên thở dài một tiếng:

- Chủ công, đây là lần cuối cùng Vân gọi người một tiếng “chủ công”. Người hãy đi đi.

- Hả?

Triệu Vân nói:

- Sự việc năm đó chớ nên nhắc lại.

Vốn ta chỉ là một tiểu tốt được Huyền Đức Công coi trọng, vốn phải máu chảy đầu rơi. Chuyện ở Trường Bản pha năm đó, Công tử đối xử với Tử Long quá nặng. Mấy lần ta phạm vào việc, có thể là tội chết nhưng Công tử đều khoan thứ. Hôm nay ta giết Huyền Đức Công là bất nhân bất nghĩa. Nhưng ta để cho Huyền Đức Công đi cũng là bất trung. Thôi mời Huyền Đức Công hãy mau đi. Khi quay về Vân sẽ tự đi thỉnh tội với Công tử.

Dứt lời, Triệu Vân gơ đại thương lên, ra lệnh cho quân tốt tránh đường.

Lưu Bị ngẩn ra rồi chột miệng ờ.

Ông không kịp quay về hướng Triệu Vân nói lời cảm tạ, giục ngựa bước đi.

Lã Cát theo sát phía sau Lưu Bị, khoảnh khắc lướt qua Triệu Vân thì liếc mắt nhìn trộm Triệu Vân một cái.

Nói thật, vừa rồi gã đã tuyệt vọng, không ngờ lại tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Đúng là thẳng ngốc!

Nếu là ta, ta nhất định lấy tính mạng hần... »

Lã Cát nghĩ đến đây thì trong lòng đột nhiên nổi lên một tia sát khí.

“Nếu như ta giết Lưu Bị thì sẽ như thế nào?”

Nhưng gã lại nghĩ, năm đó gã vút bỏ Lã Bố, cũng chẳng khác nào là kết hạ sâu thù với Tào Bàng. Phải biết rằng, Tào Bàng và Lã thị có quan hệ chặt chẽ một nhà. Mà bây giờ Lã thị đã ra hải ngoại, đứng vững, hưng lập một quốc gia quy thuận Tào Tháo.

Cho dù bây giờ gã giết Lưu Bị, sợ là tới tay Tào Tháo sẽ không được tốt.

Thực hồi hận, lúc trước đã nhìn sai...

Triệu Vân nhìn theo đám người Lưu Bị bỏ đi, thì thở dài một tiếng xa xôi.

- Bắt đầu từ hôm nay, Vân và Huyền Đức Công ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nếu ngày sau có gặp lại chiến đấu trên chiến trường thì Vân sẽ tuyệt không nương tay nhân từ nữa. Nhưng mà, Huyền Đức Công, ông còn có cơ hội nữa sao?

654. Chương 726: Tào Tháo Xưng Đế

Phía trước chính là sườn núi Cửu Chiết Bản, sau khi qua đó sẽ gặp một con sông lớn.

Chỉ cần có thể qua sông là coi như an toàn.

Trong lòng Lưu Bị như một ngọn lửa nóng, lập tức vùng roi vọt vàng phóng đi.

Nhưng đôi khi càng sốt ruột thì lại càng dễ phạm phải lỗi. Cửu Chiết Bản sở dĩ có tên là “Cửu Chiết Bản” vì nơi này có địa hình gấp ghềnh, đường đi khúc chiết. Lưu Bị chỉ nóng lòng chạy đi mà không để ý đến địa hình. Sau một hồi chạy trốn thì chiến mã đang cười bỗng nhiên hít lên một tiếng thét kinh hoàng, móng chân trước bị mất, rồi phù phù ngã trên mặt đất. Lưu Bị ngồi trên lưng ngựa không hề phòng bị, lập tức bị chiến mã hung hãn hất xuống mặt đất.

Nếu là trước kia thì Lưu Bị nhất định sẽ không bị hất ra.

Nhưng bây giờ hắn đã đẩy mình thương tích, sớm đã không còn bộ dạng nam chinh bắc chiến năm nào nữa.

Bị rơi đến choáng váng, sau một lúc lâu thì hắn mới phản ứng lại.

- Chủ công không việc gì chứ?

Lã Cát quá sợ hãi, vội vàng quăng mình xuống ngựa, chạy tới trước mặt Lưu Bị.

Chân bị gãy!

Lần này không ngờ là chân của Lưu Bị đã bị gãy mất.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, có lẽ là Tào Bằng đã giải quyết Trương Phi, cùng Triệu Vân hợp lại đuổi giết đến đây.

- Chạy đi!

Lưu Bị không dám trì hoãn, cắn răng giãy dụa đứng dậy.

Chỉ có điều một chân của hắn đã gãy, muốn cưỡi ngựa cũng không còn khả năng. Lã Cát ngẫm nghĩ một chút rồi dắt chiến mã của chính mình lại, xoay người lên ngựa. Sau đó gã bảo người nâng Lưu Bị lên ngựa, dùng đai cột chặt hai người lại với nhau.

- Chủ công hãy ôm chặt mặt tướng. Chúng ta đi.

Lưu Bị lập tức cảm động.

Hắn thấy được sự trung thành này của Lã Cát thì nước mắt giàn giụa.

- Ngày sau nếu có thể phục khởi thì ta nhất định không bạc đãi Tử Thiệu.

- Chủ công, bây giờ đừng nói đến ngày đó. Chúng ta phải thoát chết ra ngoài trước rồi nói sau.

Dứt lời, Lã Cát cầm thương, thúc ngựa đi.

Phía trước có hơn ba trăm quân Bạch Mạo hộ tống. Khi đoàn người lao ra khỏi Cửu Chiết Bản thì trời đã mờ sáng.

Xa xa vọng lại tiếng nước sông chảy cuộn cuộn.

Trong màn sương của bình minh hiện ra một cây cầu nhỏ đang lắc lư.

Lã Cát phóng đang ngựa đi thì đột nhiên ghìm cương lại.

- Tử Thiện, vì sao không đi nữa?

- Có mai phục!

Lã Cát mặt mày xanh mét, đại thương giơ lên cao, ra hiệu cho Bạch Mao cảnh giới.

Lúc này chỉ có thể nghe thấy tiếng ngựa vọng đến từ phía chiếc cầu gỗ. Trong sương mù dày đặc, một con vật chậm rãi bước ra, càng ngày càng gần.

- Lưu Huyền Đức, lão phu ở đây chờ người đã lâu lắm rồi!

- Là ai?

Lưu Bị ngồi ở phía sau Lã Cát nên không nhìn thấy cảnh trước mặt, vội vàng quát lớn.

- Mỗ gia là Hoàng Hán Thăng, phụng mệnh đại tướng quân chờ người ở đây đã lâu. Tên tặc tử, sao không đem dâng đầu người lên đây để lão phu đi lãnh công?

Vừa nói chuyện thì người kia đã phi ngựa phóng tới.

Càng lúc càng gần. Rốt cục Lã Cát cũng nhìn thấy được bộ dạng của người đang phi tới. Hắn mặc kim khôi kim giáp, đầu bạc tóc trắng, tinh thần quắc thước, tay cầm một thanh đại đao, cánh tay khoác một cây cung. Dích thị là Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng.

Lã Cát kinh hãi!

Gã biết rõ Hoàng Trung rất lợi hại.

Lúc trước ở Kinh Nam, Lưu Bàn và Lã Cát có quan hệ không tồi, đã từng nói với gã:

- Nếu như lão tốt kia còn đây thì có khiến cho tiểu tặc ngang ngược không?

Lão tốt mà Lưu Bàn nói là Hoàng Trung khiến cho Tào Bằng phải thủ tiêu thuộc hạ Quan Vũ, lòng quân của Lưu Bị không yên.

Lã Cát liền hỏi:

- Lão tốt kia so với tam tướng quân thì như thế nào?

Lưu Bàn trầm tư một lát rồi trả lời:

- Nếu như lão tốt đó còn trẻ hơn mười tuổi thì hai vị tướng quân chưa chắc có thể thắng.

Lời này của Lưu Bàn vẫn là còn nể mặt mũi của Lưu Bị.

Ẩn ý bên trong có nghĩa là: tuổi tác của Hoàng Trung lớn hơn nhiều so với Quan Vũ, Trương Phi nhưng đoán chừng có thể bắt phân thắng bại cùng hai người ấy. Nhưng nếu là hơn mười năm trước thì nhất định Trương Phi, Quan Vũ không phải là đối thủ của Hoàng Trung.

Từ đó về sau, Lã Cát luôn nhớ kỹ cái tên Hoàng Trung.

- Ngăn hẳn lại!

Lã Cát rống lên.

Bạch Mao binh phía sau cầm binh khí trong tay ủa lên. Bạch Mao binh này đã theo Lưu Bị nhiều năm, có thể xem là trung thành và tận tâm. Cũng may là lần này Trần Đáo đóng quân ở Phù Lăng Quan, không mang Bạch Mao binh đi. Nếu không thì lúc này Lưu Bị đã trở thành cô hồn.

Đối mặt với hơn ba trăm Bạch Mao binh, Hoàng Trung chỉ cười khẩy.

Ông vung đao nghênh chiến. Cùng lúc đó, phía bên kia cầu xuất hiện một đạo nhân mã, dích thị là quân Bạch đà dưới trướng Tào Bằng. Hai đạo nhân mã trong nháy mắt tụ lại một chỗ. Lã Cát không dám đối địch với Hoàng Trung nên thúc ngựa vung thương chém liên tiếp mấy người.

- Chủ công đừng vội kích động. Mặt tướng bảo vệ người phá vòng vây.

Một mặt Lã Cát giết địch, một mặt an ủi Lưu Bị.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa. Đó là Tôn Thiệu, Đặng Ngải, Trương Hổ, Từ Cái. Bốn gã tiểu tướng dẫn người đuổi theo. Lã Cát thấy tình huống như vậy thì biết đại thế đã , lập tức quát to một tiếng thúc ngựa chạy đi.

Hoàng Trung nâng đao chém ba tên Bạch Mạo binh trước mặt mình lăn ra mặt đất, thấy Lã Cát bỏ trốn thì vội vàng quát lớn:

- Sĩ Nien, Bá Văn đừng để cho hắn chạy mất. Người ngồi phía sau hắc mã cầm trường thương chính là Lưu Bị.

Bốn người Đặng Ngải liền đuổi theo, chuẩn bị gia nhập vào chiến đoàn thì nghe thấy Hoàng Trung quát to, vội đưa mắt nhìn thì thấy Lã Cát một ngựa cưỡi hai người, phá vòng vây chạy về phía xa.

Đặng Ngải lập tức nóng nảy.

Y biết rõ cậu mình muốn gì.

Tào Bàng thường nói với y rằng thiên hạ đại loạn là do những người có nhiều dã tâm này quấy phá. Nếu không có Lưu Bị, Tôn Quyền thì thiên hạ sớm đã nhất thống, dân chúng tự nhiên an vui. Lần này chinh phạt Tây Xuyên, Tào Bàng đã hạ quyết tâm là phải giết chết Lưu Bị. Mắt thấy Lưu Bị ngay trước mắt, làm sao Đặng Ngải có thể để cho hắn chạy trốn? Y lập tức thúc ngựa đuổi theo.

- Bá Văn, cùng ta giết địch!

Tôn Thiệu vội vàng lên tiếng. Hai người một tả một hữu, hai đại thương vung lên, hăng hái phóng ra một con đường máu. Trương Hổ và Từ Cái định đuổi kịp nhưng lại bị Bạch Mạo binh liều chết ngăn lại. Mắt thấy ba con ngựa càng ngày chạy càng xa, hai người giận dữ trong lòng. Vì thế cả hai nâng đao thương, chiến đấu điên cuồng trong loạn quân, xung phong liều chết, giết Bạch Mạo binh phải máu chảy thành sông.

Không thể không nói là Bạch Mạo binh này như tin đồ điên cuồng bị tấy não.

Hơn ba trăm người nhưng không một người nào đầu hàng, tử chiến đến cùng.

Hoàng Trung đứng mãi. Trương Hổ, Từ Cái cũng không tầm thường. Hơn nữa có thêm tám trăm Bạch Đà binh có thể nói là binh hùng tướng mạnh. Nhưng họ lại bị Bạch Mạo ngăn lại. Đợi cho đến khi Bạch Mạo binh chết trận hết thì chẳng biết Lưu Bị đã chạy đi đâu rồi.

- Hoàng tướng quân, làm sao bây giờ?

Hoàng Trung ngẫm nghĩ một chút, cắn răng một cái nói:

- Công tử giao Cửu Chiết Bản cho lão phu chính là muốn giết Lưu Bị nhổ cỏ tận gốc. Hai người các ngươi ở đây thu dọn chiến trường. Ta dẫn Bạch Đà tiếp tục truy kích. Không giết được Lưu Bị thì ta sẽ không trở về.

- Ta nguyện cùng đi với lão tướng quân.

Sau khi ba người thảo luận thì lập tức truy lùng theo hướng Lã Cát đã chạy trốn.

Cùng lúc đó, hai người Lã Cát, Lưu Bị cưỡi một ngựa, chạy trốn giữa nắng sớm mưa phùn. Mặc kệ như thế nào thì tiếng vó ngựa phía sau càng lúc càng gần. Lã Cát liếc nhìn về phía sau một cái thì thấy hai người Đặng Ngải Tôn Thiệu vẫn đuổi theo không ngừng.

Không thể tiếp tục như vậy mãi.

Một con ngựa mà hai người cưỡi thì làm sao chạy trốn được hai người Đặng Ngải, Tôn Thiệu?

Con ngựa của Lã Cát không tồi nhưng làm sao so sánh được với ngựa của Đặng Ngải, Tôn Thiệu?

Chiến mã của hai người kia đều là mã vương (vua ngựa) do Tào Bàng sai người đi qua quận Hà Tây, từ Tây Vực mua về với giá cao . Mặc dù không thể so sánh với Sư Hổ Thú của Tào Bàng nhưng cũng là hãn huyết bảo mã thiên lý thiếu nhất, vạn kim khó cầu .

Vốn con ngựa của Lã Cát cũng chạy nhanh, nhưng phía sau gã còn mang theo một người, nên càng không thể so sánh với ngựa của Đặng Ngải Tôn Thiệu.

Luân phiên huyết chiến, hơn nữa xương đùi đã bị gãy, Lưu Bị đã sức cùng lực kiệt, miên man gục trên lưng Lã Cát.

Lưu Bị đã xong rồi!

Trong lòng Lã Cát thầm nghĩ: “Quan Vũ đã chết. Trương Phi cũng đã chết. Còn có Trần Đáo, Gia Cát Lượng đầu hàng. Bây giờ Tây Xuyên đã thuộc về Tào thị. Trên đời này chỉ còn có Giang Đông nhưng cũng chỉ còn thoi thóp.

Lưu Bị đã thành chó chết chủ. Muốn phục khởi ư, nói dễ hơn làm.

Ta và hần không có mối quan hệ quá nhiều. Có thể theo hần đến bây giờ, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Biết rõ là sẽ chết, tội gì chết cùng hần? Chẳng tha nhân cơ hội này... Chỉ cần Lưu Bị chết đi thì Tào quân sẽ không truy kích nữa. Ta không thể trở về Trung Nguyên được. Tuy nhiên một thân bản lĩnh như ta thì cũng không sợ không tìm được chỗ dung thân.

Ta vào núi làm một đại vương tiêu dao khoái hoạt, chẳng phải tốt hơn là ăn nhờ ở đậu?”

Lã Cát nghĩ đến đây thì đột nhiên hạ quyết tâm.

Thấy Lưu Bị vẫn miên man, hần gác đại thương lại, lặng lẽ rút ra một đoản đao ở bên sườn rồi cắt đứt đai bên hông đi. Sau đó, Lã Cát ở trên ngựa đột nhiên xoay người, trở tay cầm đao rồi đâm vào ngực Lưu Bị.

Đồng thời hần thuận thế dùng bả vai hất Lưu Bị xuống ngựa.

- Chủ công, cũng không phải là Thát Hủy Cát bất trung. Thật sự là hai người cưỡi một ngựa khó lòng có thể trốn thoát. Chủ công nhân nghĩa, đã coi trọng Thát Hủy Cát. Coi như là mấy năm nay Thát Hủy Cát đã đền đáp tình nghĩa của chủ công. .

Lã Cát hét lớn một tiếng rồi hất Lưu Bị xuống ngựa, phóng ngựa chạy vội.

Con chiến mã đột nhiên cảm thấy nhẹ trên lưng nên tinh thần phấn chấn chạy như bay. Còn Lưu Bị bị Lã Cát đâm một đao ở giữa ngực, khi ngã từ trên lưng ngựa xuống thì cả người lập tức trở nên tỉnh táo.

Thát Hủy Cát, Thát Hủy Cát...

Lưu Bị đột nhiên cười khổ.

Thật đã quên rằng Lã Cát này vốn là người Hồ, là bọn lang sói vô tình vô nghĩa.

Trước kia gã thấy tình hình của Lã Bố không ổn đã không màng đến mười mấy năm dương dục tri ân mà đem vứt bỏ Lã Bố, tìm Lưu Bị nương tựa. Đáng tiếc Lưu Bị quên điểm này. Kết quả là lại có số mệnh cũng giống như Lã Bố.

Tuy nhiên, Lã Bố so với ông còn mạnh mẽ hơn, ít nhất là chiến đấu cho đến chết.

Còn ông lại chết vào tay của tiểu nhân. Thật đáng tiếc mà cũng thật buồn...

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, rồi dừng lại im bất.

Theo sau đó, Lưu Bị nghe được tiếng có hai người xuống ngựa. Tiếng bước chân đến trước mặt thì dừng lại, trong tầm mắt hiện ra hai thiếu niên.

- Lão chính là Lưu Bị ?

- Lão chính là... Vừa rồi không phải tên kia hô “chủ công” sao? Ngoại trừ Lưu Bị ra còn có thể là ai?

Trong lòng Lưu Bị nén uất nghẹn lại rồi đột nhiên dồn tất cả khí lực, quát lớn nói:

- Ta là Lưu Bị Lưu Huyền Đức, hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương, hoàng thúc của đương kim Hán thất. Người có thể lấy thủ cấp của ta chớ đừng vội lãng nhục ta!

Dứt lời thì một ngụm máu tươi phun ra. Cả một đời kiêu hùng nhưng lại ôm nỗi hận mà chết.

Chỉ có điều ông quát lên khiến cho Đặng Ngải và Tôn Thiệu hoảng sợ.

Hai người vội vàng nhảy dựng lên tránh ngum máu tươi trước khi lâm chung của Lưu Bị. Đặng Ngải và Tôn Thiệu ngờ ngác nhìn nhau rồi một lúc sau nhìn nhau cười. Tên này chính là Lưu Bị. Không ngờ là Lưu Bị đã chết!

- Bá Văn, chúng ta lập công rồi!

Tôn Thiệu gật đầu như gà con mổ thóc:

- Công đầu của Tây Xuyên đã thuộc về chúng ta. Vậy lấy thủ cấp hắn về hay là mang thi thể hắn đi? Thật ra vừa rồi hắn ta rất có khí khái. Hãy để cho hắn được toàn thây, mang về bàn giao cho phụ thân. Đúng rồi, vừa rồi người kia chạy trốn, làm sao bây giờ?

Đặng Ngải gãi đầu, suy nghĩ một lát nói:

- Cá lọt lưới rồi không đáng lo nghĩ.

Lưu Bị đã chết thì tên kia cũng không dám có động tĩnh gì. Hãy trở về cho cậu ta biết được rồi để cho cậu ta quyết đoán đi. Chúng ta chỉ cần mang thi thể Lưu Bị về, vậy là đủ rồi. Chuyện khác tạm thời bỏ qua.

Tôn Thiệu lập tức đồng ý. Hai người đi lên trước, cố hết sức nâng thi thể của Lưu Bị lên một con ngựa rồi sau đó đi bộ trở về.

Mặt trời đã mọc lên.

Ánh mặt trời vô cùng ấm áp, chiếu sáng khắp mặt đất khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Từ xa có một đạo nhân mã đi tới. Viên lão tướng cầm đầu đúng là Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng.

Giữa mùa thu Kiến An thứ mười sáu, thành Thành Đô bị phá, Lưu Bị chết trận!

Một trận tuyết kéo đến, trong nháy mắt nhuộm trắng cả trời đất.

Quách Gia ngồi ở công đường, theo bản năng nắm chặt lấy áo khoác trên người, sau đó dùng cặp gập than, gập hai khối than bỏ vào trong chậu than.

Trên chậu than có gác một cái giá.

Phía trên có đặt một cái bồn, bên trong có một bầu rượu.

Nước đã nóng, rượu cũng ấm.

Quách Gia lấy bầu rượu ra, rót một ly, sau đó tựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng có chút tự tại.

Ở bên cạnh, Tuân Úc không lên tiếng, chỉ lật xem trang sách.

Tuy nhiên có thể thấy rõ là hắn có chút không yên lòng vì quyển sách kia bị hắn cầm ngược nhưng hắn lại không hề biết.

- Văn Nhượng còn đang do dự sao?

- Hả?

Ngoài đường, những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi, thật đúng là một cảnh tuyết rơi thật đẹp.

Quách Gia rót một chén rượu cho Tuân Úc, đôi mắt chăm chú nhìn Tuân Úc:

- Văn Nhượng đừng gạt ta. Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ý định của hành động lần này của Đại vương? Văn Nhượng bỏ qua Hứa Đô sao?

- Ta...

- Nếu đúng như vậy thì ta khuyên Văn Nhượng lập tức từ quan.

Tuân Úc cúi đầu, lại không trả lời.

Vươn tay cầm chén rượu, hần ngơ ngác xuất thần.

- Một khi đại sự đã thành thì không chấp nhận được sự chần chừ của Văn Nhược người. Nếu như người không muốn thì bây giờ hãy từ biệt ra đi. Ta sẽ ở trước mặt Đại vương xin cho ba đời Tuân thị của người không hề suy yếu. Huống chi còn có bọn người a Phúc, người không cần phải lo lắng. Nhưng nếu như người ở lại, hơn nữa không còn do dự nữa thì tính mạng sẽ được bảo toàn.

Tuân Úc thở dài một tiếng xa xăm.

- Đại vương quả thực muốn như vậy sao?

Quách Gia hạ giọng nói:

- Không ai ngờ rằng chiến sự Tây Xuyên lại nhanh chóng như vậy. Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng. Năm Kiến An thứ tám, a Phúc vốn đã làm thái thú Hà Tây, đã bắt đầu thực hiện tiến công chiếm đóng Tây Xuyên. Khi đó người và ta ai có thể nghĩ rằng trong thời gian tám năm ngắn ngủi sẽ có tình hình giống như bây giờ. Bây giờ là năm Kiến An mười sáu, có thể thấy là thiên hạ nhất thống. Trong vòng tám năm, đại vương đã bình định phương bắc, mở rộng đất đai, chinh phạt Kinh Nam, thành tích hiển hách.

Vậy tình hình thế này, người cho rằng người ở Hứa Đô kia còn có ý nghĩa tồn tại sao?

Tuân Úc lập tức trầm mặc.

- Lần này ở Tây Xuyên, a Phúc đã làm rất tốt.

Không ai nghĩ rằng, hần tiến công chiếm đóng Tây Xuyên tám năm lại có kết quả là đem công đầu tặng cho Tử Văn. Một trận chiến của Chương thế tử cũng không thể mang lại nhiều lợi lộc hơn thế. Trong trường hợp này, Chương thế tử còn có một vấn đề lớn, đó là hần không đủ thủ đoạn độc ác, quá đại lượng. Đại vương làm như vậy, nói trắng ra đó là mở đường cho Chương thế tử.

Nếu nói thế tử không còn sống thì nói không chừng đại vương cũng không cần phải như vậy.

Trong trường hợp hình thức không bằng người, thân thế đại vương càng ngày càng yếu nên tất nhiên sẽ vì Chương thế tử dọn sạch hết tất cả chướng ngại.

- Hứa Đô chỉ là bước đầu.

Tuân Úc cười chua xót.

Đột nhiên hần biến sắc:

- Chẳng lẽ nói a Phúc sẽ trở thành chướng ngại sao?

Quách Gia trầm mặc hồi lâu, hạ giọng nói:

- A Phúc có thể trở thành chướng ngại hay không, còn phải xem sự lựa chọn của hần.

Ta tin rằng, vì hần mà Đại vương đã đặt ra một thử thách. Nếu hần có thể vượt qua, chắc chắn trở thành người bên cạnh Chương thế tử thì có thể trông cậy vào, thậm chí là người có thể tin cậy. Nhưng nếu không thể... thì tính mạng sẽ nguy.

Tuân Úc trầm mặc!

Ngoài đường gió lớn cuốn theo những bông tuyết, thốc lên trời cao.

Tất cả trời đất bên trong cảnh tuyết trắng trở nên mông lung, nhìn vô cùng mơ hồ.

Tuân Úc đứng lên, đi ra cửa.

Hần lặng lẽ nhìn trận tuyết lớn bên ngoài, trong lòng lại tự nhắc nhở: “không biết lần này a Phú có qua được thử thách không?”

Cuối năm Kiến An mười sáu, đám người Dĩ Hoa Hâm, Đồng Chiêu, Mãn Sủng cầm đầu đại thần trong triều, liên hợp hơn trăm Châu Mục ở các châu cùng liên danh dâng thư khuyên nhủ Hán Đế nhường ngôi, đem

để vị nhường cho Tào Tháo. Không những như vậy, còn có ba mươi sáu nước Tây Vực cùng với các bộ lạc ở Kinh Nam, thậm chí Lã thị Hán quốc ở nước ngoài cũng đồng thời trình quốc thư tỏ ý tôn Tào Ngụy, không phụng Hán thất. Lưu Hiệp vốn không muốn cúi đầu, nhưng đại thế đã mất. Trong tay hắn không binh không tướng, ngay cả tâm phúc cũng không có, cuối cùng phải đồng ý nhường ngôi.

Tháng giêng năm Kiến An mười bảy, Lưu Hiệp chính thức tuyên bố giao ngọc tỷ, nhường ngôi để vị.

Tào Tháo sau ba lần từ chối, cuối cùng đồng ý, tỏ vẻ nhận.

Ngày hai mươi chín tháng giêng, Tào Tháo đăng đàn thụ thiện, sửa quốc hiệu là Ngụy, đổi niên hiệu là Hưng Long, ý là Tào Ngụy được hưng vượng.

Sau đó Tào Tháo lập Trường An mà thủ phủ.

Nói ra cũng khéo. Ngay khi Tào Tháo đóng đô thì công trình ở Trường An cũng toàn bộ hoàn tất, có vẻ vô cùng rầm rộ.

Sau đó Tào Tháo lại lập Lạc Dương làm đông đô, đồng thời còn lập Tiểu Huyện và Nam Dương làm kinh đô phụ.

Tháng ba năm Hưng Long, Tào Tháo dời đô về Trường An, sắc phong Hán đế thoái vị làm Sơn Dương Công rồi sau đó phong đất phong hầu cho bách quan, khắp nơi đều vui mừng.

655. Chương 727: Khảo Nghiệm Cuối Cùng

Thấm thoát đã đến mùa xuân năm Kiến An mười bảy.

Khung cảnh Thành Đô dịp cuối xuân vô cùng đẹp đẽ. Những cây đào trên núi chìm trong sương núi khiến cho trong không khí tràn ngập mùi hương đào. Những cây đào Hồng Hạnh điêu linh đứng dọc trên đường mòn lên núi càng tăng thêm vẻ xa xăm.

Chiến sự Ích Châu đã chấm dứt.

Tuy rằng còn vài nơi vẫn còn chống đối, ví dụ như khu vực Thục quận Chúc quốc. Nhưng phần lớn những vùng đó là vùng miền núi, xung đột với Tào quân không tạo ra phiền toái lớn. Sau khi Tào Chương chiếm lĩnh Thành Đô thì bắt đầu sử dụng rất nhiều thế tộc địa phương ở Thành Đô. Ví như Trịnh Độ, hoặc như Hoàng Quyền hoặc Lưu Ba... Đây đều là người tài Ba Thục, tài cán phi phàm. Còn như Phí Quan và Ngô Ý Chi Lưu thì bị áp giải giao cho Tào Tháo xử trí.

Khi xử lý Ngô Ý thì Tào Chương có chút hơi đau đầu.

Nguyên nhân là Ngô Ý và Tào thị có quan hệ cực kỳ thân mật. Bà nội của Tào Tháo, chính là Ngô lão phu nhân của Tào Đằng là người của Trần Lưu Ngô thị tộc. Mà Ngô Ý cũng xuất phát từ Trần Lưu Ngô thị. Nói về vai vế thì Ngô Ý và Tào Tháo ngang hàng. Nói cách khác thì Ngô Ý là bề trên của Tào Chương.

Nhưng còn một điều nữa là Ngô Ý cũng là người trung thành với Lưu Bị.

Sau khi biết tin Lưu Bị chết thì y cất tiếng khóc lớn.

Điều này khiến cho Tào Chương không biết làm thế nào cho phải. Vì thế Tào Chương phái người đưa Ngô Ý đưa đi Nghiệp Đô.

- Chương thế tử này là người khoan dung, không tránh được lòng dạ mềm yếu.

Sau khi Tào Bằng đánh hạ Thành Đô, ngoại trừ ngày hôm sau xuất hiện một chút ở ngoài, sau đó dẫn nòng cốt Bạch Đà binh, Phi Đà Binh cùng với Vô Đường Phi quân, tổng cộng tám ngàn người đóng quân ở Bì Huyện, không đặt chân vào Thành Đô.

Cuộc chiến Ích Châu là để lập nên uy danh cho Tào Chương.

Thành Đô như thế nào, Tào Chương thi triển tài hoa ra sao, thể hiện oai phong thế nào, không phải là việc cho Tào Bằng tham dự vào.

Hộ tổng hấn đóng quân ở Bì Huyện còn có hai người Hoàng Trung, Triệu Vân. Sau khi Nghiêm Nhan phá được Quảng Đô thì đã từ chức trong quân. Từ lời của y nói thì Tào Bằng hiểu rằng y không muốn tiếp tục ở lại Ích Châu. Vì thế Tào Bằng liền mời Nghiêm Nhan đóng quân ở Bì Huyện. Nghiêm Nhan liền vui vẻ đồng ý. Dù sao thì dưới trướng của Tào Bằng nhưng hai người giống như bạn đồng niên. Tuy rằng hai người trải qua những bất đồng nhưng rốt cuộc vẫn có rất nhiều điều để tâm sự đàm đạo.

Bì Huyện vào cuối xuân có cảnh sắc rất đẹp.

Tào Bằng ngồi trong phủ nha, sai người tìm ở Thành Đô đến vài người thợ thủ công để làm một cái bếp lò.

Bên trong bếp có đặt một hộp than đỏ.

Sau đó hấn cho người mang đến Mông Đính Hoàng Nha mới hái xuống lúc trời sáng, đã được sấy khô và nghiền nhỏ. Lúc này còn chưa có công nghệ sấy lá trà. Tào Bằng cũng không hiểu rõ kỹ thuật này, chỉ chiếu theo kiến thức pha trà, sấy trà học được ở kiếp trước khi ở Hàng Châu mà tiến hành giống như vậy.

Mông Đính Hoàng Nha là cực phẩm của Thực trà.

Tuy nhiên vào thời hậu thế đã hạn chế sản xuất, phần lớn là dùng công nghệ đại trà nên hương vị kém đi rất nhiều.

Đem trà nghiền nhỏ kia bỏ vào trong bình, dùng muôi gỗ nhẹ nhàng khuấy, trong không khí liền tràn ngập một mùi trà thoang thoảng.

Mức một muôi nước trà rót vào bát trà màu trắng.

Màu trà vàng kim khiến người ta mê mẩn, làm người khác không khỏi động tâm.

- Gió mát như vậy, cảnh đẹp như vậy, phối ngẫu với nước trà thanh. Ha ha, giờ ta đột nhiên mới hiểu công tử nhờ vào gì mà có thể viết ra một tác phẩm xuất sắc như Lưu Thất Minh. Công tử phong nhã, thực khiến cho Pháp Chính hoàn toàn bá phục.

Pháp Chính nói xong thì nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Tào Bằng không nhịn được, cười mắng:

- Hiếu Trực thật khéo miệng.

- Chỉ là lời cửa miệng thôi.

Ở chỗ Tào Bằng còn có một thanh niên ngồi ngay ngắn.

Nói là thanh niên nhưng có vẻ hơi lớn tuổi, khoảng chừng ba mươi mốt ba mươi hai, xấp xỉ bằng Tào Bằng. So với Tào Bằng thì hai người đều cao ngang nhau, khoảng chừng tám thước. Dung mạo người này tuấn mỹ, khí chất cũng không hề tầm thường.

- Khổng Minh không hài lòng à?

Người thanh niên này chính là Gia Cát Lượng.

Trận chiến Đức Dương, Gia Cát Lượng lâm vào đường cùng, cuối cùng phải đầu hàng Tào Bằng.

Tuy nhiên, hấn lại không muốn quy hàng Tào Tháo. Nguyên là năm đó khi tào Tháo công phạt Từ Châu từng mấy lần tàn sát hàng loạt dân trong thành. Gia Cát Lượng nguyên quán Lang Gia. Trong trận chiến kia đã bị ảnh hưởng không nhỏ, thậm chí có vài người thân hết. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Gia Cát Lượng có chút ác cảm đối với Tào Tháo.

Tào Bằng không giết Gia Cát Lượng mà giữ lại tính mạng của hấn.

Gia Cát Lượng lại không cam lòng ở ẩn như vậy. Sau đó Tào Bằng khuyên bảo, cuối cùng hấn đồng ý làm phụ tá cho Tào Bằng.

Còn bên Tào Chương cũng không gây rắc rối, đặc xá tội danh cho Gia Cát Lượng.

Từ đó, Gia Cát Lượng hộ tống Tào Bằng ở lại Bì Huyện.

Nghe lời Pháp Chính nói thì Gia Cát Lượng nhếch mép:

- Nếu như cho Khổng Minh ba năm, không, thời gian hai năm thì có thể đề phòng bị người đánh lên ở Miên Trúc.

Hắn nói lời này có vẻ không phục.

Hiểu biết của Pháp Chính về Tây Xuyên chung quy không bằng với Gia Cát Lượng.

Hắn vốn không nghĩ đến chiêu dùng đường tắt ngõ nhỏ. Thế nên Pháp Chính công chiếm Miên Trúc khiến cho toàn bộ thế cục của Lưu Bị bị thay đổi.

Pháp Chính thì có vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng:

- Đó là ta còn không đi đường tắt. Khổng Minh người ở Hà Mạnh Quan, liệu có thể ngăn cản bước chân của công tử không? Nói cho người biết, công tử không chịu tấn công Hà Mạnh Quan là vì luôn ở bên cạnh Chương thế tử. Nếu như lúc ấy Chương thế tử có thể mau một chút thì chỉ sợ người đừng hòng mơ tưởng giữ Hà Mạnh Quan được ba mươi ngày.

Gia Cát Lượng lập tức không nói gì.

Đánh trận dựa vào kẻ đứng đầu. Nhưng trước kẻ có thực lực tuyệt đối thì mưu trí không phải là tất cả.

Gia Cát Lượng cũng là người biết dùng mưu kế. Nhưng lúc ấy Tào Bằng đã có một nước cờ thận trọng khiến hắn không còn biện pháp nào.

Thấy hai người khác khẩu, Tào Bằng cũng đau đầu.

Tào Bằng vội vàng xua tay ra hiệu cho hai người thôi tranh chấp. Ba người uống trà một lát thì Gia Cát Lượng hạ giọng nói:

- Tính cách của Chương thế tử mặc dù không tốt, nhưng mà đối với công tử thì lại thích hợp.

Công lao của Tào Bằng quá lớn. Đổi lại, không khỏi sinh ra lòng có công cao lấn chủ.

Qua cầu rút ván!

Từ xưa đến nay đã là như vậy.

Tào Bằng nghe được cười cười, nghiêng người trên ghế, trầm tư không nói.

Nếu như đổi lại là Tào Phi thì chắc sẽ không nói nhiều, chém Ngô Ý trước rồi mới đi bắt bớ Tào Tháo.

- Đừng vội bàn chuyện phiên hà này. Chúng ta hãy thưởng thức trà đi.

Khó mà có được thời tiết tốt, lại đúng lúc nhàn nhã. Tội gì vì một chút việc vặt mà ưu phiền chứ?

Tào Bằng mỉm cười, rót trà vào bát.

Chỉ có điều trong lòng lại nói thầm: “Tào Tháo đăng cơ không hề có trong lịch sử. Chỉ sợ việc Tào Tháo đăng cơ, lại đặt Tào Chương làm kế vị thì không biết bước tiếp theo của Tào Bằng hắn sẽ thế nào.”

Chiến sự Ích Châu đã ngừng nửa năm.

Trong vòng một năm, Thành Đô trải qua hai lần chấn động, bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Sau khi Tào Chương chiếm lĩnh Thành Đô, Tào Bằng đề cử đám người Lưu Ba phụ trách khôi phục dân sinh ở Ích Châu.

Chỉ có điều, phá hủy thì dễ dàng mà kiến thiết thì lại khó khăn.

Nhớ ngày đó, Tào Bằng biết rằng sẽ tốn thời gian lâu dài nên đã xáo trộn nền kinh tế Ích Châu.

Bây giờ nếu muốn khôi phục thì chỉ sợ nói thời gian mười mấy năm cũng khó mà đạt được như lúc ban đầu. Tuy nhiên, ít ra là Tào Chương có cố gắng. Mặc kệ Tào Bằng đã gây ra bao nhiêu trở ngại thì Tào Chương vẫn cố gắng khôi phục nguyên trạng.

Cuối năm Kiến An thứ mười sáu, Tào Chương sai người đến hai vùng Nam Quận và Hán Trung, điều động năm ngàn học lương thảo. Đồng thời lại phái người đến Hà Hoàng mua rất nhiều trâu bò để trợ giúp dân chúng Tây Xuyên vượt qua cửa ải khó khăn, khôi phục dân sinh.

Tiếp theo, hấn lại xin Tào Tháo mở cửa hàng bạc ở Ích Châu.

Trải qua nhiều lần thương thảo rồi lần lượt thỉnh giáo, Tào Chương và nhóm phụ tá của hấn đã quyết định hủy bỏ ngũ thù tiền Ích Châu vào ngày hai tháng hai, nhân ngày Long Sĩ Đầu. Đồng thời cũng ra lệnh lấy Kiến An Trọng Bảo làm tiền lưu thông duy nhất.

Ngũ thù tiền từ thời Lưu Chương đã khó lưu thông.

Thậm chí có một khoảng thời gian, ở Thành Đô đã xuất hiện hiện tượng lấy hàng đổi hàng.

Cũng may, sau đó Lưu Chương ra sức đưa tiền Kiến An Trọng Bảo vào dùng. Chỉ tiếc là vừa mới bắt đầu thực hiện thì hấn đã bỏ mình.

Cuối cùng Lưu Chương đã chết vào tay ai?

Không cần phải truy cứu!

Gia Cát Lượng biết rõ đó không phải là thủ đoạn của Lưu Bị.

Không phải Lưu Bị thì là ai?

Dù sao Lưu Chương đã chết. Lưu Bị cũng đã chết. Mà Tây Xuyên thật vất vả mới ổn định được, khiến cho Lưu Bị phải gánh tội danh này. Rất nhiều người, như Hoàng Quyền, không nói ra nhưng đều hoài nghi đó là Tào Tháo. Nhưng bây giờ thảo luận vấn đề này dường như cũng không có tác dụng gì. Ít ra thì Tào Chương tận tâm vạch kế hoạch cho Tây Xuyên. Tuy rằng hấn còn có chút ngây ngô, thậm chí đôi khi còn có chút non nớt khờ dại, nhưng là thực lòng.

Có tâm là đủ rồi !

- Phần đông ở Tây Xuyên là người miền núi, còn có Nam Trung man tộc, tóm lại đều là phá hoại.

Trong phủ nha ở Thành Đô, Hoàng Quyền chậm rãi nói:

- Trước đây thế tử ở Kinh Nam thi hành chính sách, thần cũng biết một chút. Rất tốt! Cho nên thần nghĩ rằng có thể đem phương pháp của thế tử ở Kinh Nam áp dụng thi hành ở Tây Xuyên.

Cho thiết lập đại hành phủ ở Việt Tây, chuyên môn phụ trách việc của người Nam Trung man nhân. Thần nghĩ tất sẽ có hiệu quả.

Tào Chương cười khổ nói:

- Phương pháp ở Kinh Nam không phải là của ta nghĩ ra.

Đó là kế hoạch do một tay tứ ca của ta bày ra. Vốn sau khi Thành Đô ổn định, ta vài lần mời tứ ca lại đây để cùng hấn thảo luận sự tình. Nhưng tứ ca lại cứ khước từ, cuối cùng vẫn không chịu đến.

Tứ ca mà Tào Chương nói tức là Tào Bằng.

Nếu dựa theo gia phả thứ tự trong Tào nhị đại thì Tào Bằng đứng hàng thứ tư. Tuy rằng hấn không phải con vợ cả nhưng Tào Chương vẫn muốn tôn hấn làm huynh trưởng. Bây giờ ở phía trên Tào Bằng chỉ còn lại một người là Tào Hưu.

Hoàng Quyền nghe xong thì cười khổ trong lòng.

Vị thế tử này là người rất hào sảng, cũng rất quả quyết.

Tuy nhiên có đôi khi hơi khoan dung mềm yếu. Ví dụ như việc của Ngô Ý, càng thể hiện lòng dạ đàn bà yếu đuối. Nhưng tổng thể mà nói, Tào Chương cần mẫn hiếu học, không ngại học hỏi kẻ dưới, lại chịu khó nghiên cứu, ngày sau nhất định sẽ là một vị minh chủ. Nhưng sự tín nhiệm của Tào Chương đối với Tào Bằng khiến cho Hoàng Quyền cảm thấy bất đắc dĩ, thậm chí có chút đau đầu.

Đúng là Hoàng Quyền rất tôn trọng Tào Bằng.

Đây là một người biết tiến thoái nặng nhẹ.

Hoàng Quyền biết, Tào Bằng không chịu đến Thành Đô chính là muốn tạo thanh thế cho Tào Chương, cũng không muốn chiếm danh tiếng của Tào Chương. Nhưng Tào Chương vừa có vấn đề thì việc đầu tiên liền nghĩ ngay đến Tào Bằng. Việc này khiến Hoàng Quyền không thoải mái.

Ta là phụ tá của ngươi mà !

Nhưng y cũng biết, Tào Bằng là thầy nhập môn của Tào Chương, cảm tình của hai người rất tốt.

Không chỉ có thế, hai người còn là anh em cột chèo. Ngay cả con của Tào Chương gần năm tuổi cũng làm con thừa tự của Tào Bằng. Tình cảm của hai người như vậy, cũng khó nói khi Tào Chương ý lại vào Tào Bằng. Cũng may là Tào Bằng hiểu biết. Mỗi lần Tào Chương phái người đi thỉnh giáo thì Tào Bằng đều gửi thư nói Tào Chương đi thỉnh giáo Hoàng Quyền, Lưu Ba.

- Hành động này của đại tướng quân cũng là để tôi luyện thế tử.

Tương lai, thế tử sẽ nắm toàn cuộc trong tay. Làm sao mọi việc đều đi thỉnh giáo đại tướng quân được. Nếu gặp phải chuyện không tốt thì sẽ khiến đại tướng quân rước họa vào thân.

- Việc này ta cũng hiểu.

Đúng lúc này thì nghe tiểu tốt báo lại:

- Hệ hạ lệnh Trung Thường thị Việt Bàn đến truyền chỉ.

Tào Chương vội vàng đứng dậy, vội vàng dẫn theo đám người Hoàng Quyền ra nghênh đón.

Người đến truyền chỉ đúng là Việt Bàn.

Sau khi hẩn nhìn Tào Chương thì lập tức nói:

- Thái tử, bệ hạ có mật chỉ với thái tử. Mời mọi người không phận sự lui ra.

Mật chỉ?

Tào Chương giật mình lạnh toát.

Đám người Hoàng Quyền cũng vội vàng rời khỏi đại sảnh.

- Không biết bệ hạ có việc gì cần truyền chỉ mà lại thần bí như vậy?

Hoàng Quyền không kìm nổi, thầm hỏi.

Lưu Ba vẻ mặt ngưng trọng, thấy hai bên không có người thì hạ giọng nói:

- Công Hành ăn nói cẩn thận. Bệ hạ truyền chỉ lần này, chỉ sợ là có chuyện quan trọng. Nói không chừng là dọn sạch chướng ngại cho Thái Tử. Ngươi và ta đừng vội suy đoán.

Chương ngại?

Hoàng Quyền run sợ trong lòng, hoảng hốt nhìn Lưu Ba.

Ngay khi Tào Chương lĩnh chỉ thì đám người Trương Cáp, Điền Mãn, Hứa Nghi vội vàng đến phủ nha.

Sắc mặt ba người ngưng trọng, không chào hỏi gì Hoàng Quyền.

Điều này càng khiến cho Hoàng Quyền và Lưu Ba càng thêm bất an trong lòng.

Một lát sau thì Việt Bàn cùng Tào Chương đi ra. Tuy nhiên sắc mặt Tào Chương không tốt, thậm chí lộ ra vài phần u ám.

- Thái tử!

Thấy Tào Chương mãi không nói gì, Việt Bàn thấp giọng nhắc một câu.

Về mặt Tào Chương u ám, thậm chí bực mình nói:

- Đừng nhiều lời, ta biết chừng mực.

- Viên Đứơc!

- Dạ!

- Người lập tức đi tới Bì Huyện mời đại tướng quân đến đây.

Nói là bệ hạ truyền chỉ, mời đại tướng quân đến tiếp chỉ, nhanh chóng trở về, không được chậm trễ.

Điễn Mãn cũng lộ ra vẻ do dự.

- Thái tử không muốn thần đi sao?

- Nếu không thì...

Tào Chương xoay người nhìn qua Hứa Nghi.

Hứa Nghi lập tức nói:

- Thái tử, không phải thần không muốn đi. Chỉ có điều là mộng thần đang có tật, không muốn cưỡi ngựa. Xin thái tử thứ tội.

Hoàng Quyền thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cái gọi là “mộng có tật”, nói trắng ra chính là “mộng của ta đang có trĩ cho nên ta không thể cưỡi ngựa.”

Ngay cả cái cơ này mà cũng có thể tìm ra, Hứa Nghi cũng thực là đại tài.

Tào Chương lại dừng ánh mắt trên người Điễn Mãn.

- Viên Đứơc!

- Được rồi, vậy ta đi!

Điễn Mãn nói xong, hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Nghi, liếc một cái rồi xoay người rời đi.

Nhưng đến lúc này lại càng kiên định những gì mà hai người Hoàng Quyền, Lưu Ba đã phỏng đoán. Trong lòng hai người không khỏi cảm thấy sợ hãi đứng ngồi không yên.

Tào Chương ở lại trong sảnh, bực bội đi qua đi lại.

Đến lúc chạng vạng thì Tào Bằng và Điễn Mãn đã vội vàng tới.

- Thái tử, ý chỉ của bệ hạ ở đâu?

- Việt Thường thị!

Tào Chương vô cùng khó xử, quay đầu nhìn qua Việt Bàn.

Việt Bàn đứng dậy, lấy thánh chỉ ra:

- Tào Bằng tiếp chỉ.

Tào Bằng vội vàng cúi người tiếp chỉ.

- Chính Tây đại tướng quân, Tân Võ hầu Tào Bằng đem chúc đại tướng quân trả về Trường An, tức khắc khởi hành.

Lưu Ba và Hoàng Quyền nhanh chóng cảm thấy được ba người Trương Cáp, Điễn Mãn và Hứa Nghi không hèn mà cùng can thẳng.

Hai người cảm thấy vô cùng khiếp vía, mồ hôi chạy xuống sống lưng, ướt cả quần áo.

Đây rõ ràng là muốn giải trừ binh quyền của Tào Bằng.

Tào Bằng có chút hơi sững sốt, nhưng biểu hiện lại cực kỳ thoải mái.

- Thần Tào Bằng, tiếp chỉ!

Khi nói, hắn đứng dậy tiến đến Việt Bàn, gơ tay đón nhận thánh chỉ.

- Thái tử, bệ hạ có chỉ cho thần tức khắc trở về Trường An. Thần phải xin cáo từ.

- Khoan đã!

Tào Chương đột nhiên mở miệng:

- Tứ ca, ta cùng đi với người.

- Hả?

- Phụ hoàng có chỉ cũng muốn ta trở về Trường An.

Sự vụ Ích Châu sẽ do thái thú Hán Trung Thạch Thao tạm thời đảm nhiệm. Ngoài ra, bệ hạ còn thiết lập đại hành phủ ở quận Việt Tây, phong Nam Bộ đô úy Hách Chiêu thành đô đốc phủ đại hành ở quận Việt Tây, tức khắc đi nhậm chức.

Sau khi Tào Bằng nghe xong thì càng nghi hoặc.

Ngược lại, ba người Trương Cáp, Điển Mãn, Hứa Nghi như trút được gánh nặng, thở dài một tiếng, tay nắm chặt chuôi kiếm cũng từ từ buông lỏng.

Ba người Trương Cáp, Điển Mãn, Hứa Nghi hồi tưởng: “Trầm bắt Hữu Học đem chức đại tướng quân tức khắc trở về Trường An. Nếu như sau khi Hữu Học tiếp chỉ mà có nửa phần bất mãn hoặc có biểu hiện do dự thì giết chết ngay tại chỗ, không được trái lệnh.

Khâm thủ!”

A Phúc quả thực là có may mắn!

656. Chương 728: Tự Hủy Trường Thành

Phủ nha của Bì Huyện.

Đêm đã khuya, trong phủ còn trưng đèn đuốc sáng trưng.

Gia Cát Lượng và Pháp Chính trắng đêm không ngủ. Đám người Hoàng Trung, Nghiêm Nhan, Triệu Vân dàn sẵn đôi hình đứng bồi hồi ở trong đại sảnh.

- Khởi bẩm hai vị quân sư, bọn họ đã lui.

Quách Dịch đi vào trong sảnh, nói với mọi người, như trút được gánh nặng.

Lời này cũng khiến cho mọi người trong phòng đều thở phào một hơi.

« Bọn họ » là Tào quân. Tuy nhiên đây không phải là quân thủ hạ của Tào Bằng, mà là quân của đám tướng đầu hàng của Tây Xuyên như là đám người Trương Nhâm, Lãnh Bao. Đồng thời, đội binh mã thuộc quyền của Trương Cáp, thần không biết quỷ không hay, xuất hiện ở giữa Bì Huyện và Miên Trúc, ngăn cản đường của đại tướng Hách Chiêu đang đóng ở Miên Trúc. Nếu Hách Chiêu xuất binh thì tất nhiên sẽ gặp sự ngăn cản của Trương Cáp trước tiên. Hành động liên tiếp này khiến cho mọi người đều hết sức căng thẳng.

Gia Cát Lượng nói:

- Việc này nhất định là vì công tử.

- Vậy làm sao bây giờ?

Sa Ma Kha ngay lập tức nổi giận :

- Ta đi điểm binh mã, tiến sát Thành Đô, giải cứu công tử ra.

- Sa Sa, đừng vội lỗ mãng.

Pháp Chính vội vàng ngăn cản.

- Nếu như người hành động lúc này thì sẽ đặt công tử vào tội. Công tử chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

- Nhưng...

- Người chó lo lắng. Công tử đã sớm đoán ra sẽ có ngày này rồi, cho nên đã sớm có chuẩn bị. Lần này công tử ở Thành Đô sẽ không có nguy hiểm gì, cũng không có trở ngại gì. Tuy nhiên, chỉ sợ là công tử sẽ khó mà tiếp tục ở lại Ích Châu.

Hai người Pháp Chính cùng Gia Cát Lượng cũng ngăn cản khuyên nhủ Hoàng Trung và Nghiêm Nhan. Cuối cùng cũng khiến mọi người an tâm.

Thấy Tào quân rút lui, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Gia Cát Lượng giống như lẩm bẩm:

- Công tử đã biến nguy thành an. Tuy nhiên, trong vòng mười ngày chúng ta cũng nên khởi hành rời đi. Tất cả mọi người hãy đi chuẩn bị. Không bao lâu nữa chúng ta cũng nên rời khỏi đây.

Đúng vậy, Tào Bằng đã đi rồi!

Gia Cát Lượng và những người này cũng không cần phải tiếp tục ở lại Ích Châu nữa.

Tuy nhiên, kế tiếp sẽ phát sinh sự tình gì thì không ai biết được. Trong lòng mọi người đều nặng trĩu, cảm giác có một áp lực lớn.

Đúng là vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván sao?

Ánh sáng tươi đẹp của tháng ba.

Mùa xuân đang về, là lúc cho hoa nở rộ rồi.

Gió lạnh thổi mơn man trên người vô cùng thoải mái, làm cho tinh thần người ta phấn chấn.

Tào Chương có vẻ âm trầm, không có hứng.

Ngược lại, Tào Bằng lại nhìn rất thoải mái, có vẻ vô cùng tiêu điều tự tại như đang du sơn ngoạn thủy trên đường.

- Thái tử vẫn còn đang tức giận sao?

Thấy Tào Chương không có hứng, Tào Bằng mỉm cười:

- Cảnh xuân thật đẹp, có gì mà rầu rĩ không vui? Lần này chúng ta rời khỏi Ba Thục giàu tài nguyên thiên nhiên, không biết lần sau khi nào mới có thể lại đến đây. Khi đến Tây Xuyên thì không thể thưởng thức cảnh đẹp. Lúc này chính là lúc tốt để thưởng thức cảnh đẹp đây. Người xem, núi rừng xuân sắc thật khiến lòng người rung động.

- Tứ ca, chuyện này thực sự không phải ta gây nên.

- Ta biết.

- Phụ hoàng...

- Tử Văn, ăn nói cẩn thận. Người bây giờ đã là thái tử, cũng là người thừa kế đại Ngụy. Khi nói chuyện phải suy nghĩ kỹ mới được. Bệ hạ làm như vậy là muốn tốt cho người. Xét về tình lý thì người không có gì phải tức giận.

Người và ta quen biết đã nhiều năm.

Từ lúc tông sư cho đến lúc làm huynh đệ thủ túc.

Tâm tư của người, ta rất hiểu rõ. Tình cảm này ta cũng nhớ kỹ. Chỉ có điều, việc này liên quan đến quốc thể đại sự, bệ hạ cần phải cẩn thận. Đối lại là ta thì nói không chừng cũng sẽ làm thế. Người đừng trách cứ bệ hạ.

Người làm thái tử, phải xem đại sự quốc gia lâu dài.

Bây giờ Tây Xuyên đã định. Kinh Tương cũng dần khôi phục nguyên khí. Thủy quân trải qua thời gian gần năm năm, cũng có được lực chiến. Ta nghĩ, thu phục Giang Đông là chuyện sớm muộn thôi. Nghĩ đến lúc đó thì chắc chắn Bệ hạ sẽ cho thái tử làm chính soái chinh phạt Giang Đông. Người ở đây tức giận, chẳng tha hãy ngồi cân nhắc làm thế nào để đánh Giang Đông đi.

Phải chinh phạt Giang Đông sao?

Tào Chương lập tức hăng hái lên.

Người này quả nhiên là một người ham đánh trận. Vừa nghe đánh giặc là lập tức không còn vẻ mặt trước kia.

Còn người khác như ba người Hoàng Quyền, Lưu Ba, Trịnh Độ thì chỉ yên lặng quan sát.

Ba người nhìn nhau, đành cười khổ.

Đúng là Tào Chương ý lại vào Tào Bằng, mà đúng là Tào Bằng hiểu rõ Tào Chương. Điều đó ba người bọn họ đã biết rõ.

Nếu như Tào Bằng này có phẩm hạnh tốt thì có thể làm rường cột. Nếu như phẩm hạnh kém thì thật là tai họa to lớn.

Nhưng quan hệ giữa hai người không thể để cho bọn họ gây chia rẽ được.

Mặc dù hiện tại trong tay Tào Bằng không có người nào, nhưng nếu muốn lấy tính mạng ba người hán thì cũng dễ dàng như trở mình. Ba người không hẹn mà cùng thầm quyết định sẽ giao hảo với Tào Bằng, cố gắng không trêu chọc. Đúng là phải phòng bị với Tào Bằng, nhưng không thể để cho Tào Chương biết được, nếu không chắc sẽ rước lấy họa sát thân.

Chỉ mong rằng vị Tào đại tướng quân này có thể như hán trong bài Lậu Thất Minh và Ái Liên Thuyết viết ra vậy, là một người trong bùn mà không nhiễm, thanh bạch, có phẩm chất cao thượng. Nếu không thì thật là đáng sợ.

- Tứ ca, lần này về Trường An có cần phải chú ý gì nữa không?

Tào Bằng ngồi trên lưng ngựa, nghe Tào Chương hỏi vậy thì đột nhiên ghìm ngựa, dùng roi ngựa chỉ về ngọn núi trùng điệp phía xa.

- Ta nhớ là trên núi có một tòa đình, đứng trong đình có thể thưởng thức cảnh sắc tuyệt mỹ.

Lúc này chính là lúc hoa đào nở rộ. Tử Văn sao không cùng ta đi lên đó thưởng thức cảnh trí một chút?

Đang là chính ngọ nên ánh mặt trời rất mạnh.

Tào Bằng đột nhiên thay đổi cách xưng hô với Tào Chương khiến cho Tào Chương ngẩn ra rồi chợt tỉnh ngộ lại, vội vàng bảo mọi người tới trú doanh trại ở chân núi phía trước.

- Công Hành, Tử Sơ, Bá Niên, ba người cũng đi cùng lên đi.

Ba người Hoàng Quyền vội vàng ngẩn ra rồi gật đầu khom người tuân mệnh.

Sau khi bố trí ổn thỏa thì mọi người đi theo đường mòn dọc sườn núi, đi lên tòa đình trên ngọn núi không biết tên này. Hai người Tôn Thiệu và Đặng Ngải cầm theo đồ uống trà. Khi tất cả mọi người đi vào tiểu đình thì hai người ở ngoài đình pha trà.

Hương trà tràn ngập không gian trên núi. Không ngờ gió núi lại khiến người ta thoải mái.

- Bệ hạ đăng cơ, chức thừa tướng đang khuyết.

Bệ hạ tại vị có quân quyền rất thịnh. Từ thời Hán đến nay, tướng có quyền bao giờ cũng là một tai họa ngầm. Ngày nào đó Tử Văn người trong triều thì cần phải lưu ý điều này nhiều hơn. Ta nghĩ rằng quân quyền phải tối thượng, tướng quyền không thể quá lớn. Mà bây giờ chế độ trong triều tương đối hỗn loạn khiến cho phủ thừa tướng không khỏi xuất hiện nhiều loạn trong tương lai.

Tào Bằng nói lời này chính là chỉ thẳng vào nhược điểm của Tào Chương.

Tào Tháo là một người có tính tình vô cùng kiên cường. Hắn còn sống thì tướng quyền tất sẽ nhược.

Nhưng sức khỏe của Tào Tháo vẫn không tốt, rất khó nói là có thể giữ vững được trong bao lâu. Tính tình của Tào Chương cũng rất kiên cường nhưng lại có chút nhu nhược. Ví dụ như việc sử lý Ngô Ý có vẻ không quá gọn gang. Tào Chương mà tại vị thì còn tốt. Nhưng nếu như Tào Chương qua đời thì ai có thể cam đoan tướng quyền sau này lại không kiêu ngạo?

Quân quyền tối thượng, nhưng cần tiết chế.

Tướng quyền, rốt cục cũng chỉ là một phương tiện để trợ thủ.

Tào Bằng nói một hơi, chính là nói thẳng về chế độ chính trị hiện nay.

Đám người Hoàng Quyền đứng nghe ở bên cạnh cũng có phần đồng ý.

- Trước đây, Văn Nhược bọn họ chỉ một chế độ quan cửu phẩm. Rất tốt.

Nhưng cho dù là luật pháp thì cũng phải phổ biến hợp với con người. Bây giờ quan chế hỗn loạn, chức quyền lẫn lộn, không phải là một chuyện tốt. Trong thời gian này, ta ở Bì Huyện cùng với Hiếu Trực và Khổng Minh đã thảo luận chuyện này. Ta đã nghĩ ra một hệ thống quan chế, tuy nhiên còn cần phải cân nhắc lại. Từ đây thì có thể phân biệt chức quyền rõ ràng.

Tào Chương nghe được đến đây thì rất hứng thú.

- Tứ ca, Văn nguyên nghe rõ chuyện này.

Tào Bằng cười cười, vẫy Đặng Ngải mang ra một quyển sổ đưa cho Tào Chương.

- Đây là một chút ý tưởng của ta. Tử Văn có thể cầm đi tham khảo.

Khi cần cũng có thể thảo luận cùng với ba người Công Hành, Tử Sơ, Bá Niên. Công Hành, Tử Sơ, Bá Niên đều là người biết đối nhân xử thế, là hạng người mưu trí cao thâm. Tử Văn sau này có thể thỉnh giáo ba vị nhiều hơn, tất có thể có nhiều lợi ích.

Tào Bằng nói xong thì đột nhiên khẽ thở dài.

- Về phần của ta, khi Tử Văn về đến Trường An thì đừng xen vào nữa.

- Hả?

Tào Bằng vỗ vỗ vai của hắn, đứng dậy ra đình hóng mát.

Hắn dẫn theo Tôn Thiệu và Đặng Ngải đi ra, để lại mấy người Tào Chương yên lặng nhìn nhau không nói gì.

Sách quan chế của Tào Bằng là tham khảo chế độ pháp luật của nhà Minh đời sau mà áp dụng. Chế độ này có trọn vẹn hay không? Rất khó nói rõ ràng. Tuy hắn nói như vậy, nhưng một chế độ hoàn mỹ cũng phải chọn được người chấp hành thích hợp. Có lẽ trên đời này, căn bản không có chế độ nào chân chính hoàn mỹ, chỉ có cách chọn người thích hợp.

Tào Bằng có thể tiên đoán được, chuyến này về Trường An, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó mà có thể rời khỏi.

Cũng có thể nói là một ngày Tào Chương chưa đăng cơ thì hắn khó có ngày ngẩng đầu lên.

Tháng tư năm Kiến An mười bảy, Tào Bằng đến Trường An.

Đúng như hắn tiên đoán. Sau khi đến Trường An thì Tào Tháo vẫn chưa cho triệu kiến hắn, để hắn ở lại chờ triệu kiến trong phủ tân Võ Hưu mới được xây dựng cải tạo lại hết sức xa hoa. Trên danh nghĩa, Tào Tháo phong cho Tào Bằng làm Phiêu Kỵ đại tướng quân nhưng trên thực tế đã bãi miễn binh quyền của hắn, giống như giam lỏng, nhốt hắn ở bên trong hậu phủ.

Tiếp đó, Tào Tháo điều Vô Đương Phi Quân đi Kinh Nam.

Sa Ma Kha đảm nhiệm chức trưởng thủy Giáo úy. Vương Bình đảm nhiệm chức bộ binh Giáo úy, đóng giữ ở Trường An.

Vốn là Tào Tháo cũng có bổ nhiệm cho ba người Hoàng Trung, Nghiêm Nhan và Triệu Vân nhưng ba người lại kiên quyết từ chối, tự thu xếp ở phủ tân Võ Hầu. Pháp Chính và Gia Cát Lượng cũng cùng nhau vào phủ tân Võ Hầu ở, xem như cùng nhau bị nhốt.

Quách Hoài nhờ công lao chinh phạt Tây Xuyên nên được phong làm Bái xạ thanh giáo úy.

Ngoài ra còn có Tôn Thiệu được phong làm Thiếu đốc Phủ Đại hành Kinh Nam.

Tôn Thiệu không muốn nhận chức nhưng bị Tào Bằng khuyên can bảo hấn đi Võ Lăng. Tôn Thiệu không còn cách nào khác phải đồng ý.

Tào Bằng gặp xui xẻo?

Trong thành Trường An lập tức có tin đồn.

Nếu không, với công trạng của Tào Bằng, hơn nữa hấn vốn được Tào Tháo yêu thương, sao có thể có chuyện này?

Tuy nhiên, lại không giống như gặp xui.

Nếu thực sự bị vận xui thì chắc chắn không như thế.

Tuy nói rằng bãi miễn chức quan của Tào Bằng nhưng hấn vẫn còn tức vị. Đặc biệt hấn còn nắm quận Hà Tây trong tay. Bên cạnh đó, Đại đô đốc Tịnh Châu là Đặng Tắc không hề bị ảnh hưởng gì. Thậm chí chính Tào Bằng còn thường xuyên mang theo Bạch Đà binh và Phi Đà binh của hấn ra thành thao diễn. Việc này Tào Tháo cũng chưa bao giờ tỏ vẻ gì.

Mùa thu năm Kiến An mười bảy, Tào Chương nhận chức Phó thừa tướng, phong làm Đại tướng quân, phụng mệnh đóng quân ở Kinh Nam, cả ngày thao diễn binh mã, tỏ thái độ quyết chiến với Giang Đông. Trong lúc nhất thời, khói lửa nổi lên bốn phía, người trong thiên hạ rơi vào sợ hãi.

Cuối cùng Tào Tháo sẽ dụng binh với Giang Đông?

Từ trên xuống dưới ở Giang Đông, mọi người đều hoảng sợ.

Mà điều khiến Tôn Quyền đau đầu nhất chính là sự xuất hiện đột ngột của Tôn Thiệu.

Năm đó đột nhiên Đại Kiều phu nhân mang theo huynh muội Tôn Thiệu biến mất khiến cho Tôn Quyền không ngừng khẩn trương. Tuy nhiên sau đó không còn tin tức của toàn bộ nhà Đại Kiều phu nhân khiến cho Tôn Quyền dần dần yên lòng. Nhưng bây giờ Tôn Thiệu lại một lần nữa xuất hiện.

Hơn nữa hấn xuất hiện với thân phận là Thiếu đốc Kinh Nam, làm sao mà Tôn Quyền không khẩn trương được?

Về phương diện điều binh khiển tướng thì Tôn Quyền cũng rất nghi thần nghi quỷ. Đặc biệt đối với Chu Du, hấn luôn cẩn thận đề phòng. Dù sao thì quan hệ của Chu Du và Tôn Thiệu rất sâu sắc, là dượng của Tôn Thiệu, là anh em đồng hao với Tôn Sách. Tôn Quyền vốn đã có chút đề phòng với Chu Du. Bây giờ Tôn Thiệu xuất hiện nên hấn càng thêm kiêng dè Chu Du.

Cuối năm thứ mười bảy, đột nhiên Tôn Quyền bãi chức Đô đốc thủy quân của Chu Du, cho Mã Đạt tiếp nhận thủy quân.

Lệnh này vừa ban ra khiến trên dưới Giang Đông đều xôn xao.

Rất nhiều người vội vàng thỉnh cầu xin Tôn Quyền suy nghĩ kỹ lại.

Chu Du nhiều năm cai quản thủy quân, chiến công hiển hách, là mối uy hiếp vô cùng lớn đối với Tào Ngụy. Hiện tại Tôn- Tào khai chiến, người để Chu Du rút lui, chẳng phải là tự chặt một tay sao? Mã Đạt kia tuy rằng cũng có bản lĩnh nhưng dù sao vẫn không so được với uy vọng của Chu Du. Lỗ Túc vội vàng từ Đan Dương đi Kiến Khang, khuyên bảo Tôn Quyền không nên tự hủy lực lượng hùng hậu của mình. Không ngờ kể từ đó, Tôn Quyền thực sự kiêng kị Chu Du thêm vài phần. .

Lư Giang, Thư Huyện.

Nơi này là quê hương của Chu Du.

Lúc này thời tiết đông chí, phần lớn khắp vùng phương bắc đều đã đóng băng.

Nhiệt độ ở Thư Huyện không thấp lắm. Khắp nơi trong không khí tràn ngập hơi nước, khiến trời càng lạnh hơn.

Trong phòng ngủ của Chu Du đặt vài chậu than.

Than cháy đỏ rực, xua tan đi cái lạnh trong phòng.

Chu Du nằm trên giường, khí sắc có vẻ không tốt lắm. Từ khi bị miễn đi chức đại đô đốc thủy quân, trong lòng hắn tích tụ sầu muộn không vui. Sau đó lại bị bệnh ở trên giường. Bệnh tình cũng không có chuyển biến tốt đẹp gì lắm.

Tiểu Kiều phu nhân cầm bát thuốc đến khuyên:

- Công Cẩn, hãy mau uống thuốc đi.

Chu Du loay hoay ngồi dậy uống hết bát thuốc đen rồi sau đó không kìm nổi nói thảm:

- Thật đáng!

Tiểu Kiều thở dài một tiếng xa xôi, ngồi xuống bên cạnh.

- Phu nhân nói xem nàng nghĩ gì đi.

Tiểu Kiều run run, sau một lúc lâu thấp giọng nói:

- Công Cẩn vẫn trách Bá Văn sao?

Sắc mặt Chu Du hơi đổi nhưng không có câu trả lời.

Một lúc lâu sau hắn mở miệng nói:

- Năm đó Bá Phù mất, ta thấy Thiệu còn nhỏ nên sợ hắn không thể đảm đương trọng trách. Vì thế ta thảo luận với Tử Bố, làm giả lệnh của Bá Phù để cho chủ công kế vị. Dù sao khi đó thì chủ công đã bộc lộ tài cán, có thể làm vị minh chủ. Nếu như lúc ấy Thiệu kế vị thì chỉ sợ là Giang Đông sẽ rung chuyển.

- Hả?

Tiểu Kiều nghe được thì thất thanh hô lên.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe Chu Du nói chuyện này, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

- Phu nhân bị dọa sợ rồi à ?

- Không, chỉ là có chút, có chút, có chút...

Tiểu Kiều thật sự không biết nên biểu đạt tâm tình trong lúc này như thế nào.

Chu Du vẫn giữ vẻ mặt chưa xót, hạ giọng nói:

- Việc này không thể trách nàng. Sự thật cũng chứng minh, lúc ấy ta đã lựa chọn đúng. Chủ công thích hợp hơn rất nhiều so với Thiệu ở vị trí này. Tuy nhiên ta cũng biết hắn có chút kiêng kỵ đối với tiểu Thiệu. Cho nên ta chỉ giữ sự lạnh lùng tương đối, không dám tỏ nửa phần thân thiết đối với tiểu Thiệu.

Nhưng không ngờ tới, tiểu Thiệu hắn lại có thể...

- Công Cẩn, việc này không trách được chàng.

Tiểu Kiều thấy Chu Du ưu tư, vội vàng khuyên bảo.

Chu Du mỉm cười.

- Trước đây ta còn cao hứng, cười Tào Bằng kia có công huân lớn lao, kết quả vẫn không thể tránh được vận mệnh bị vắt chanh bỏ vỏ như vậy. Nhưng ta không nghĩ rằng chỉ nháy mắt thì cũng tới lượt ta. Đây có lẽ là báo ứng việc ta phụ lòng của Bá Phù lúc trước.

Tiểu Kiều phu nhân không biết nên khuyên giải an ủi thế nào.

Đúng lúc này thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Tiếp ngay sau đó thì nghe tiếng người đập cửa. Tiểu Kiều phu nhân lập tức giận dữ:

- Người nào đến đây quấy rầy?

- Phu nhân, là ta!

Người ngoài cửa vội vàng nói:

- Đại đô đốc đang nghỉ ngơi à?

Chu Du ngẩn ra, vội chống dậy ngồi.

- Là Chu Nam?

- Đúng vậy!

- Vào đi.

Chu Nam là gia tướng của Chu Du, cũng là lão thần đi theo Chu Du nhiều năm.

Cửa mở, Chu Nam đi vào phòng, quỳ một gối xuống nói:

- Đại đô đốc, có tin tức truyền đến từ Kiến Khang. Chủ công đã bãi nhiệm chức thái thú Hội Kê của Hạ Tề Hạ Công Miêu, cũng bị tróc nã chờ xử trí.

Hai vị lão tướng quân Trình Phổ, Hoàng Cái dốc hết sức ngăn cản nhưng không được chủ công đồng ý.

Hai vị lão tướng quân giận dữ treo ấn ở Phú Xuân.

Chu Du nghe được thì ngẩn ra rồi lập tức biến sắc.

- Người nói cái gì?

- Chủ công nhốt Hạ Công Miêu vào đại lao. Hai vị tướng quân Trình Phổ, Hoàng Cái treo ấn bỏ đi.

Chu Du không khỏi quát to một tiếng:

- Chủ công sai lầm rồi!

Rồi cảm thấy một luồng hơi nóng bốc lên tới ngực, Chu Du đột nhiên phun ra một ngụm máu, ngã quỵ xuống giường.

657. Chương 729: Hồn Loạn Ban Đầu

Chu Du bị bệnh!

Khi Lỗ Túc chạy tới huyện Thục gặp Chu Du thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ! Mới không bao lâu mà thân hình Chu Du đã trở nên gầy gò, tựa như thay đổi thành người khác. Mỹ Chu lang ngày trước nay đã không còn nữa, Chu Du nằm ở trên giường, tử khí tràn ngập, nhìn không còn chút tinh thần năm xưa nữa.

- Tử Kính, người đến rồi!

Chu Du đầu óc không còn tỉnh táo nhưng vẫn nhận ra Lỗ Túc.

Hắn chưa xót cười, nói:

- Là Chủ công phái người đến lấy mạng ta đúng không?

- Công Cẩn, sao người lại nói vậy?

- Chủ công bắt Công Miêu, lại đuổi hai lão tướng quân Trình – Hoàng đi, mà nay chẳng phải chỉ còn lại mình ta sao?

Lỗ Túc vội vàng đi lên ngồi xuống mép giường.

- Công Cẩn đừng nghĩ nhiều...Chủ công...nghe nói Công Cẩn bị bệnh, cho nên phái ta tới thăm.

Chu Du cười cười, không nói gì thêm.

Lỗ Túc ngồi bên cũng không biết nói gì.

Không lâu trước đó, y với Chu Du không nói không là bằng hữu, lại không ngờ có một ngày giữa hai người đối mặt lại không biết bắt đầu mở miệng như thế nào. Rất lâu, Lỗ Túc thở dài, khuyên giải:

- Công Cẩn đừng nghĩ nhiều, vẫn nên nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày khác Chủ công...chắc chắn sẽ trọng dụng lại Công Cẩn. Tám quận Giang Đông này nếu như không có Công Cẩn không thể lớn mạnh. Về phần Công Miêu, ta sẽ hết sức khuyên bảo.

Giang Đông vốn có sáu quận, nhưng bởi thêm hai quận Quế Dương và Trường Sa nên được gọi là tám quận.

Chu Du như không muốn nói gì, chỉ nhắm hai mắt lại.

- Chị dâu, nếu có gì cần trợ giúp xin cứ nói với ta, Túc sẽ không từ chối.

Lỗ Túc biết Chu Du không muốn nói gì nữa, vì thế đứng lên cáo từ. Lúc sắp đi, y nói với Tiểu Kiều, mà thái độ Tiểu Kiều phu nhân rất lạnh lùng.

- Tử Kính!

- Ồ?

Ngay khi Lỗ Túc đi ra, chợt nghe Chu Du gọi y.

- Nếu như một ngày nào ta gặp chuyện không may, cầu xin Tử Kính tốn nhiều tâm tư thay ta quan tâm vợ con...xin hãy đưa các nàng tới Phú Xuân, để chăm sóc hai vị lão tướng quân Trình - Hoàng. Ngày khác nếu có cơ hội gặp chị dâu và Tiểu Thiệu, hãy xin lỗi họ thay ta. Việc năm đó, Du xuất phát từ công tâm, tuyệt đối không chút có lòng riêng. Sở dĩ vài năm qua ít đi lại cũng không phải bởi vì Chu Du bạc bẽo, mong mẹ con tỷ tỷ thứ lỗi.

Nếu các nàng tha thứ cho thì tốt, còn nếu không chịu tha thứ, thì thôi...

Chu Du nói xong, lại nhắm hai mắt lại.

Ánh mắt Tiểu Kiều phu nhân khóc sưng đỏ, tiễn Lỗ Túc ra khỏi gia môn.

- Chị dâu yên tâm, đợi ta trở về sẽ mời danh y đến khám và chữa bệnh cho Công Cẩn. Về việc Công Miêu, ta sẽ khuyên bảo Chủ công. Mong Công Cẩn nghỉ ngơi tịnh dưỡng tốt, Giang Đông hiện nay không thể thiếu Công Cẩn được.

Tiểu Kiều phu nhân cười gượng, gật đầu đồng ý.

Lỗ Túc ngay trong đêm từ huyện Thư đi Kiến Khang.

Tôn Quyền lúc này đã hoàn toàn rối loạn.

Đặc biệt từ khi hai người Trình Phổ, Hoàng Cái rời đi đã tạo đả kích rất lớn đối với Tôn Quyền. Ba vị lão thần của Tôn Kiên năm đó còn lại giờ chỉ còn Hàn Đương. So sánh với Trình Phổ, Hoàng Cái, bất luận về đức hạnh hay năng lực rõ ràng Hàn Đương không sánh bằng. Hai vị lão tướng treo ấn rời đi khiến lòng người Giang Đông hoảng sợ.

Tôn Quyền một mặt cố gắng ổn định cục diện, đồng thời lại chịu áp lực thật lớn!

Thanh thế Tào Ngụy càng lúc càng lớn, mà thủy quân Tào Ngụy cũng đang không ngừng khuếch trương. Cam Ninh trấn thủ Tam Giang Khẩu đã mấy lần giao phong với thủy quân Giang Đông, từ lúc ban đầu bị

vây ở thế hạ phong đến nay đã mơ hồ có thể chống lại. Về phần thủy quân đảo Đông Lăng cũng đang không ngừng hùng mạnh. Tuy rằng Lỗ Túc vài lần muốn tấn công đảo Đông Lăng nhưng kết quả cũng không hề lạc quan. Vài lần giao phong cũng đều là sà sà ngang nhau. Thái Thú Quảng Lăng Bàng Đức, cùng với Chu Thương phối hợp chặt chẽ ăn ý khiến Lỗ Túc mấy lần thăm dò đều không công mà về. Đồng thời, hải quân đảo Đông Lăng vài lần xuất kích dọc theo địa khu duyên hải, uy hiếp hải vực Giang Đông khiến dân chúng vùng duyên hải Giang Đông càng thêm hoảng sợ.

Dưới tình huống như thế, Tôn Quyền không thể không thực hiện chính sách vườn không nhà trống.

Hạ lệnh cho dân chúng vùng duyên hải đất Hội Kê, Ngô Quận rút lui về phía sau để tránh bị quân Tào công kích. Cũng may, cho tới bây giờ Tào Ngụy cũng chưa có hành động gì quá lớn.

Lỗ Túc trở lại Kiến Khang ra sức khuyên bảo Tôn Quyền.

Cộng thêm Trình Phổ, Hoàng Cái đã rời đi cũng khiến Tôn Quyền nảy sinh do dự.

Cân nhắc mãi cuối cùng hẳn quyết định phóng thích Hạ Tề, nhưng bãi chức vị Thái Thú Hội Kê của Hạ Tề, không còn thu nhận nữa.

Đồng thời sai người canh giữ nghiêm mật đối với Hạ Tề.

Như thế cũng sẽ đồng nghĩa với việc giam lỏng Hạ Tề.

Tuy rằng không đạt mục đích nhưng cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng Hạ Tề. Lỗ Túc và Gia Cát Cẩn như trút được gánh nặng. Hai người sau khi thảo luận đã quyết định khi có cơ hội thích hợp sẽ tiếp tục khuyên bảo Tôn Quyền trọng dụng lại Hạ Tề.

Mà nay Tôn Quyền đang nổi cơn thịnh nộ, nếu muốn khuyên bảo y thay đổi chủ ý cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Tử Kính, khi nào người về Đan Dương?

Trong hoa viên phủ Gia Cát Cẩn, Lỗ Túc và Gia Cát ẩn ngồi đối diện nhau.

Lỗ Túc nói:

- Bàng Đức tại Quảng Lăng gần đây thường xuyên tập kích quấy rối Đan Đồ, khiến người ta đau đầu.

Hắn phối hợp với Chu Thương ở đảo Đông Lăng, có lợi thế chiến thuyền, đã không còn như trước nữa, chiếm ưu thế trên nước hơn chúng ta.

Đặc biệt hải thuyền này vô cùng to lớn.

Tuy rằng không linh hoạt lắm nhưng làm tiếp ứng yểm hộ cực kỳ thích hợp. Tử Minh đã vài lần xuất kích đều không chiếm được lợi thế. Lần này ta trở về còn có một việc, đó là xin Đại vương tạo ra thuyền lớn để tránh chịu thiệt ở trên biển trong tương lai. Đại vương đã bắt đầu suy xét việc này, chuẩn bị bố trí huyện Trấn Hải sửa chữa và chế tạo bến tàu, tạo ra hải thuyền ở Hội Kê. Nếu hải thuyền chế tạo thành công, thủy quân Giang Đông ta có thể tiến thẳng bức đảo Đông Lăng, kiểm chế thủy quân Tào Ngụy.

Lỗ Túc nói tràn đầy tự tin.

Nhưng Gia Cát Cẩn lại vô cùng sầu lo.

Tào Tháo tạo ra thủy quân đảo Đông Lăng, điều động người giỏi tay nghề, hao phí vô số tiền của, dùng thời gian gần tám năm mới xem như tạo ra được thủy quân đảo Đông Lăng này. Ngay từ đầu Giang Đông chỉ chú trọng phía trên sông lớn, tạo ra chiến thuyền nhỏ nghiêng, căn bản không có kinh nghiệm chế tạo được hải thuyền lớn. Cho dù là hiện tại bắt đầu dời đi một vài nơi trọng điểm chỉ sợ cũng khó thành công. Càng không cần phải nói tác chiến trên biển và tác chiến trên sông hoàn toàn khác nhau. Mà nay Tào Ngụy tiền nhiều thế lớn, không sợ tiêu tốn! Còn Giang Đông có thể chịu được không?

Nhưng thấy Lỗ Túc tự tin như thế, Gia Cát Cẩn cũng không tiện mở miệng khuyên bảo.

Hai người ngồi trong hoa viên thở dài thở ngắn, thảo luận đại thể thiên hạ hiện nay.

Đột nhiên, có gia thần hoảng loạn chạy vào, khom người bẩm báo với Gia Cát Cẩn:

- Khởi bẩm tướng quân, việc lớn không tốt.

- Làm sao vậy?

- Vừa mới nhận được tin tức, Chu Đô đốc...Chu Đô đốc hai ngày trước đã quy thiên rồi!

- Cái gì?

Lỗ Túc và Gia Cát Cẩn cùng bật dậy.

- Chu Đô đốc quy thiên, có quan viên địa phương đến báo tin tức, xác nhận việc này.

Hai người Lỗ Túc Gia Cát Cẩn ngơ ngác nhìn nhau.

Chu Du đã chết?

Không ngờ Chu Du đã chết như vậy...

Hai người nhìn nhau hồi lâu, chua xót cười:

- Chu Du chết đi, chỉ sợ Giang Đông càng thêm hỗn loạn!

Năm thứ hai Hưng Long, tháng giêng.

Trở về Trường An hơn nửa năm, Tào Bàng trước sau không hề được bổ nhiệm.

Tuy rằng được phong làm Phiêu Kỵ Đại tướng quân, nhưng cũng chỉ là một chức vị dư danh, không có quyền lực. Rất nhiều người đều bất bình thay Tào Bàng. Nhưng uy danh Tào Tháo trên cao nên không một ai dám ra mặt phản đối. Mà Tào Tháo thì sao? Hình như đã quên đi một người như Tào Bàng, cũng chưa bao giờ hỏi tới, cũng chưa từng phái người đến thăm hỏi phủ Tân Vô hầu.

Nhưng ngược lại Biện phu nhân lại thường xuyên phái người mang một ít lễ vật đến tỏ lòng quan tâm.

Tào Bàng cũng tặng lại quà đáp lễ, mọi chuyện như không có gì xảy ra, nên chơi vui thì chơi vui, nên như nào thì thế đó...Hắn rời khỏi Cự Tứ, mở ba tòa thư viện tại Chung Nam Sơn, Lũng Tây, Nam Dương, thu hút nhiều môn sinh đến đọc. Cánh cửa thư viện ở ngưỡng thấp, mở rộng ra toàn xã hội, không thu một chút học phí nào.

Điều này cũng khiến nhiều người giật mình!

Có người thượng tấu với Tào Tháo, không ngờ Tào Tháo lại nói:

- Làm một chút việc cũng tốt, còn hơn một số người chỉ biết chơi bởi lâu lổ, không làm được gì đàng hoàng, chỉ biết phụ họa theo đám người không có đức hạnh. Hữu Học vậy mà lại có cách tiêu khiển này. Văn Nhược có rảnh thì đến thăm hỏi tiểu tử đó xem có cần hỗ trợ gì không? Nếu không quá mức thì giúp một chút.

Câu nói này bao hàm nhiều ý nghĩa.

Chơi bởi lâu lổ, làm việc không đàng hoàng...chính là nói Tào Thục.

Gần đây trong triều đình có không ít điều tiếng nói Tào Thục tài năng trác tuyệt, thích hợp kế thừa ngôi vị Hoàng đế hơn Tào Chương. Thái độ đó của Tào Tháo cho thấy ông sẽ không thay đổi Thái tử. Mặc dù Tào Thục tài học rất giỏi nhưng lại quá mức vô kỷ luật.

Về phương diện khác, đây còn là lời cảnh cáo.

Đừng có ý đồ đi gây phiền toái cho Tào Bàng!

Trẫm có thể bãi chức quan của hắn, có thể giam lỏng hắn, nhưng các ngươi thì không...

Tuân Úc đáp lời, cũng tiếp theo đó phát ra Khuyên Học Lệnh, xem như bộc lộ thái độ phía nhà nước.

Nhưng Tào Bàng lại không hề dâng thư cảm ơn.

Khi nhàn hạ thì ở nhà chơi cờ pha trà với Pháp Chính và Gia Cát Lượng, đùa vui với con nhỏ, đi du ngoạn chung quanh cùng vợ con.

Hoặc là dẫn cận vệ đi du sơn xung quanh Trường An.

Thời gian cứ vậy qua đi từng ngày.

Trong nháy mắt Tào Bàng đã qua ba mươi tuổi.

Đầu năm thứ hai Hưng Long, Tào Tháo hạ chiếu bãi chức vụ Đại Đốc Đốc Tịnh Châu đối với Đặng Tắc, đồng thời sửa Đình Ủy thành Đại Lý Tự Khanh, phong Đặng Tắc làm Đại Lý Tự Khanh, triệu về Trường An. Đạo chính lệnh này ừa phát ra lập tức khiến vô số kháng nghị. Đặng Tắc là người tàn tật, trước kia giữ chức vị bên ngoài còn tạm ổn, nhưng nếu quay về triều đình, nhập chủ trung tâm triều đình, hơn nữa còn là Đại Lý Tự Khanh một trong Cửu Khanh đã khiến rất nhiều người phản đối.

Từ Đông Hán tới nay, việc phân công chức quan ngoại trừ năng lực đức hạnh ra, thì cũng phải có dung mạo.

Người để một người tàn tật đảm nhiệm một trong Cửu Khanh, càng không cần nói Đại Lý Tự Khanh từ sau khi được Tào Tháo coi trọng bố trí, quyền lực lớn hơn nhiều so với Đình Ủy ban đầu. Rất nhiều người đều thêm muốn vị trí Đại Lý Tự Khanh, “người hiện giờ lại đem chức vụ nào giao cho Đặng Tắc, nếu điều này truyền ra ngoài, chẳng phải bị người đời chê cười sao?”

Đối với một số người thật sự không chấp nhận nổi!

Nhưng Tào Tháo là ai?

Đó là một người cực kỳ bảo thủ, cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ.

Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta...

Ông chưa từng để tâm đến người khác nghĩ gì? Trên thực tế, từ lúc ông đón nhận Hán Đế, thừa lệnh Thiên tử khiến chư hầu tranh luận không ngừng, nhưng chẳng phải lần nào ông cũng lấy thủ đoạn cứng rắn, mạnh mẽ áp chế đó sao?

Lúc này đây cũng không ngoại lệ!

- Trẫm dùng người chỉ nhìn tài năng.

Vấn võ trong cả triều ngoài Thúc Tôn ra thì không một ai đủ để đảm đương Đại Lý Tự Khanh. Trẫm ý đã quyết, các khanh chớ nói lời thừa nữa.

- Văn Nhượng, sao bệ hạ lại quyết định như vậy?

Sau khi bãi triều, rất nhiều người vây quanh lấy Thừa tướng Tuân Úc.

Nào ngờ Tuân Úc cười nói:

- Bệ hạ đã hạ chiếu, đừng nói nhiều lời nữa.

Nếu Chư công có bất mãn thì có thể thảo luận với bệ hạ. Việc này là do bệ hạ quyết định, ta cũng không thể thay đổi. Tuy nhiên, tuy Thúc Tôn không trọn vẹn nhưng tài năng lại xuất chúng. Bắt đầu từ năm Kiến An thứ hai đến nay đã mười lăm năm. Mười lăm năm qua, Thúc Tôn có công huân to lớn mà văn võ cả triều người có thể sánh bằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Y đối nhân xử thế ngay thẳng, là người thích hợp nhất chức vụ Đại Lý Tự Khanh.

Lúc này không ít người mới nhớ khi Đặng Tắc mới vào Hứa Đô đã qua lại thân thiết với Tuân Úc, Quách Gia.

“Người muốn Tuân Úc ra mặt ngăn cản Đặng Tắc, sao có thể?”

Không chỉ Tuân Úc, bao gồm cả đám người Đồng Chiêu, Lưu Diệp cùng với Tào Hồng, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên...cũng không ai muốn ra mặt ngăn cản.

Đặng Tắc là tỷ phu của Tào Bàng.

Tuy rằng Tào Bàng bị bãi chức quan, nhưng xin đừng quên, mạng lưới quan hệ của hắn rộng, cả triều không người nào có thể sánh bằng.

Thậm chí ngay cả Tuân Úc cũng vẫn giao thoa lợi ích với Tào Bằng.

Chỉ cần Tào Bằng còn đây thì không có cách nào ngăn cản sự thật Đặng Tắc quay về kinh đô.

Nhưng ai có thể ngăn chặn được Tào Bằng?

Ngày mười lăm tháng giêng, trong phủ Tân Võ Hầu giăng đèn kết hoa.

Qua một ngày nữa Đặng Tắc sẽ về nhà... Đây cũng thể hiện một nhà Tào Bằng trải qua mười sáu năm lẫn lộn cuối cùng có thể đoàn viên. Dù cho hiện nay Tào Bằng bị giam lỏng cũng không thay đổi được sự thật đó. Trên dưới quý phủ vui mừng, không chỉ vì vui tết Nguyên Tiêu, mà còn có một chuyện vui khác, là Mã Vân Lộc và Triệu Vân cuối cùng đã có kết tinh tình yêu, trưởng tử Triệu Thống đầy tháng!

Đương nhiên vì vậy Tào Bằng muốn bày tiệc rượu ăn mừng ở trong phủ.

Nhưng ngay khi tiệc rượu đang tiến hành, chợt nghe gia thần bẩm báo:

- Trung Thường Thị Việt Bàn ở bên ngoài phủ cầu kiến.

Tào Bằng nghe vậy ngẩn ra, vội vàng cùng phụ thân Tào Cấp ra nghênh đón.

- Tân Võ Hầu, đừng nói nhiều lời, hãy theo Táp Gia tiến cung.

Tào Bằng vô cùng kinh ngạc.

Hắn quay về Trường An hơn nửa năm nhưng đây là lần đầu tiên nhận được chiếu lệnh phái hắn vào cung yết kiến.

- Việt Thường Thị, có chuyện gì vậy?

Tựa như Việt Bàn có chút sốt ruột, thấp giọng nói:

- Tân Võ Hầu đừng hỏi, đúng rồi, năm xưa bệ hạ nhờ Táp Gia đưa cho Tân Võ hầu một vật, có còn giữ không?

Tào Bằng chợt phản ứng:

- Là mật chiếu kia?

- Đúng vậy!

- Đương nhiên còn giữ rất tốt.

- Mời Tân Võ hầu mang mật chiếu theo ta tiến cung.

Tào Bằng không truy hỏi tiếp, vội vàng chạy vào trong nhà mang theo mật chiếu, dưới ánh mắt lo lắng của người nhà đi cùng Việt Bàn tiến vào cung thành.

Vừa vào cung thành, Tào Bằng lập tức cảm nhận được sự không ổn.

Trong thành Trường An giăng đèn kết hoa, tiếng hoan hô cười nói không ngừng...

Nhưng ở trong cung thành lại phòng bị nghiêm mật, lạnh tanh. Mười bước một đồi năm bước một trạm canh gác, lại thấy cấm quân trong cung tuần tra đi lại, người nào cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng. Toàn bộ trong hoàng cung tràn ngập không khí khẩn trương chết chóc. Đợi khi Tào Bằng theo Việt Bàn đi vào Tử Thân Các, thì thấy Tuân Úc, Trình Dục, Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du cùng với Hạ Hầu Đôn Hạ Hầu Uyên đều ở ngoài cung chờ đợi. Tào Hồng đội mũ quần giáp, cầm mâu đứng đó, lộ ra sát khí thần nhiên. Nhìn thấy Tào Bằng, tất cả mọi người đều bộc lộ vẻ kinh ngạc sửng sốt.

Việt Bàn vội vàng đi đến ngoài điện, hạ giọng nói:

- Bệ hạ, Tân võ hầu đến!

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh.

Sau một lát, nghe có tiếng người vọng ra:

- Bệ hạ có chỉ, truyền Tân Võ hầu, Tuân Thừa tướng, Trình công... vào yết kiến.

Tào Bằng được xưng tên đầu tiên nhưng hẳn biết phân nặng nhẹ, đứng ở cuối cùng.

- Phụng Hiếu ca ca, xảy ra chuyện gì?

Hắn và Quách Gia sóng vai đi, không kìm nổi thì thầm hỏi.

Quách Gia thấy xung quanh không có ai để ý mới khẽ khàng nói:

- Ban đêm bệ hạ đột nhiên hôn mê, vừa mới tỉnh táo lại.

A Phúc, lát nữa đi vào nói chuyện cẩn thận một chút.

Ta lo lắng, bệ hạ ...

Quách Gia không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà Tào Bằng, lại mở to hai mắt, lộ vẻ hoảng sợ!

Dù Quách Gia nói chưa hết nhưng ý tứ biểu đạt đã vô cùng rõ ràng...Tào Tháo...chỉ sợ không xong rồi!

658. Chương 730 : Thiên Cương Độ Nhất Kiếm .

Sức khỏe của Tào Tháo trong vòng một năm qua cũng không được tốt lắm .

Trận bệnh dịch ở Kinh Nam gần như đã vét hết sức khỏe của ông. Cho dù là danh y như Hoa Đà cũng chỉ có thể duy trì được mà thôi. Sau trận chiến Kinh Nam, Tào Tháo cố gắng phát triển, thậm chí so với chiến tranh còn vất vả hơn.

Sau khi đăng cơ, ông lại càng thêm lo lắng.

Thường xuyên như vậy khiến cho sức khỏe của ông lại càng thêm kém.

Tào Bằng trở về Trường An liền được cho ngồi chơi xơi nước, không có cơ hội để gặp mặt Tào Tháo. Nhưng Biện phu nhân thường xuyên cho người tới an ủi. Mỗi lần như vậy, Tào Bằng đều như vô tình hỏi một chút việc vặt trong cuộc sống của Tào Tháo như giấc ngủ, ăn ít, lại thêm xử lý công việc khiến cho sức khỏe của Tào Tháo chỉ cần nghe là hiểu.

Có điều, Tào Bằng không thể ngờ được, Tào Tháo lại gục vào lúc này.

Trận chiến Giang Đông sắp bắt đầu, nếu không có Tào Tháo thì thật sự không được củng cố. Nếu Tào Tháo gặp chuyện không may thì trận chiến Giang Đông tạm thời phải gác lại, đợi cho tới khi ổn định tình hình mới có thể tiếp tục. Có điều như vậy lại tốn thời gian và lực lượng hơn bây giờ gấp trăm lần. Giang Đông trải qua một loạt biến cố...Chu Du bệnh chết. Trình Phổ, Hoàng Cái cáo quan. Mã Đạt thống lĩnh thủy quân trong thời gian ngắn còn chưa thể khống chế thủy quân Giang Đông. Nếu khai chiến vào lúc này sẽ có lợi rất nhiều cho quân Tào.

Nhưng...

Tào Bằng theo mọi người đi vào đại điện thấy Tào Tháo nằm trên giường, thân hình tiều tụy được hai người nâng đỡ.

- A Phúc có tới không?

Đang nói chuyện với đám người Tuân Úc, Tào Tháo đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tào Bằng vội vàng bước tới, quỳ gối bên giường:

- Thần có mặt.

Nhìn thấy Tào Bằng, gương mặt gầy yếu không còn chút máu của Tào Tháo liền điểm một nụ cười thản nhiên.

Nụ cười đó hết sức quen thuộc.

Lần đầu tiên khi gặp mặt, Tào Tháo cũng đón Tào Bằng với nụ cười như vậy.

Năm đó, Tào Tháo hăng hái, mặt ít khi nở nụ cười chỉ có một sự tự tin và uy nghiêm.

Khi đó...

Tào Bằng từng nhiều lần nghĩ nếu Tào Tháo chết thì sẽ như thế nào.

Nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy Tào Tháo như thế này lại không hề cảm thấy thoải mái, thậm chí còn hết sức lo lắng.

Một đời kiêu hùng cuối cùng thì ra sao?

- Bệ hạ...

Âm thanh của Tào Bằng đột nhiên trở nên nghẹn ngào.

Mà Tào Tháo chợt vẫy tay với hắn. Biện phu nhân đứng bên vội mở miệng nói:

- A Phúc! Lại gần hơn một chút.

Tào Bằng vội vàng vừa quỳ vừa lết tới, đặt tay lên giường.

- A Phúc! Giận lắm thật sao?

Tào Tháo đặt tay lên tay Tào Bằng:

- Người đánh được Tây Xuyên, trấn lại chiếm lấy binh quyền của người, đưa người về để đồ không dùng tới. Trong lòng người thật sự giận lắm sao?

Nói thật, Tào Bằng vẫn có một chút oán giận. Nhưng vào lúc này, hắn lại không hề có lấy một chút oán hận chỉ gật đầu rồi lắc đầu:

- Lúc đầu có chút oán hận nhưng nay không hề có... Bệ hạ làm như vậy tất nhiên là có nguyên nhân. Bệ hạ quan tâm tới a Phúc, a Phúc vẫn ghi nhớ trong lòng. A Phúc hay gây chuyện, nếu không có bệ hạ thì ai có thể dung thứ cho bao nhiêu sai lầm kia? Nghĩ lại thì một chút oán hận cũng không có... Bệ hạ đã có tính toán trước.

Tào Tháo liền nở nụ cười. Ông lập tức lên tiếng:

- Mật chiếu.

Việt Bát liền bước tới, cầm mật chiếu trong tay đưa cho Tào Bằng.

- A Phúc! Mở ra.

Tào Bằng ngơ ngẩn. Mở mật chiếu làm trò trước mặt mọi người? Đây còn là mật chiếu gì nữa? Có điều khi hắn mở mật chiếu ra thì thấy bên trong đó cũng không phải mật chiếu mà là một cái bảng vàng:

Cả họ Vũ hầu không phản Vĩnh Xương, cho dù có phản muôn đời phú quý, con cháu nhớ kỹ.

Sau mười sáu chữ đó còn có đề: Tào Cát Lợi.

Tào Bằng nhìn thấy tấm bảng vàng thì nước mắt lập tức chảy xuôi. Đây là tấm bản miễn tử, cũng là một lá bùa hộ mệnh mà Tào Tháo cấp cho hắn.

Sự trân trọng của Tào Tháo đối với Tào Bằng có thể nói là tới cực hạn.

Tào Bằng và con cháu của mình chỉ cần không làm phải thì muôn đời hưng thịnh. Cho dù có phản thì cũng không được giết mà phải giữ cho họ phú quý. Đây là di chúc của Tào Tháo, cũng là một cái quy tắc mà các đời hoàng đế Tào Ngụy sau này phải nhớ kỹ. Tào Bằng có tấm bảng này, tương đương với cả dòng họ Vũ hầu có thể kéo dài, vĩnh viễn không có gì lo lắng. Tất nhiên, điều kiện đầu tiên đó là Tào Ngụy còn phải trường tồn.

Nhưng nhà Tào có khả năng tồn tại vĩnh viễn được sao?

Thế sự thay đổi liên tục, không có cái gì là vĩnh hằng.

Có điều chỉ cần Tào Ngụy còn ngày nào thì cả họ Tào Bằng cũng không cần phải lo lắng.

Đây chính là một cái lễ vật mà Tào Tháo cấp cho Tào Bằng.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau, thậm chí đỏ cả mắt. Ngay cả Tuân Úc, Quách Gia cũng thầm thở dài: Người ta nói Tào Bằng là con tư sinh của Tào Tháo...nếu không phải biết rõ thì ta cũng tin. Tào Tháo thật sự quan tâm hết mức tới Tào Bằng. Chỉ sợ ngay cả con mình, cũng chưa được lão quan tâm tới vậy.

Tào Bằng có được tấm bản vàng đó thì sau này có thể dựng thế.

- A Phúc đừng oán hận trẫm. Trẫm để người đó không dùng cũng là muốn bảo vệ cho người... Công lao của người rất cao, uy danh có rộng. Trong trận chiến Tây Xuyên, mặc dù người không lấy công đầu nhưng trẫm biết nếu không có mưu lược của người thì trận chiến đó làm gì dễ dàng như vậy? Người nói công đầu là của Tử Văn nhưng Trẫm hiểu được công đầu thực sự là của a Phúc. Nhưng càng như vậy thì trẫm lại càng không thể dùng người, phải chèn ép người. Công lao của người quá lớn, cuối cùng lấy gì mà thưởng? Cho dù Tử Văn có thân với người thì cũng cảm thấy e ngại. Trẫm vốn không muốn nói nhiều những lại không muốn a Phúc oán hận rời đi. A Phúc! Trẫm muốn người cam đoan cả đời phụ tá Tử Văn, bảo vệ họ Tào Vĩnh Xương chúng ta...người có thể đồng ý không?

Tới lúc này, Tào Bằng không nói được tiếng nào. Hắn ở bên giường liên tục đập đầu, mắt một lúc mới nức nở nói:

- Thúc phụ yên tâm. A Phúc sẽ không phụ lòng mong mỏi của thúc phụ.

- Chỉ có ta phụ người chứ không có người phụ ta... Nói thì dễ nhưng làm lại khó. Hôm nay Trẫm đeo cho người một cái gông, không để cho người được thoải mái nữa.

Tào Tháo nói xong liền ho khan một trận.

- A Phúc! Thiên Nhân ở đâu?

- A... Ở ngoài điện trong tay đại thúc Quân Minh.

- Lấy vào đây.

Tào Tháo nhắc tới Thiên Nhân đó là Thiên Nhân đao mà năm đó ông ban cho Tào Bằng. Tào Bằng rèn ba mươi sáu thanh kiếm Thiên Cương, lấy chúng coi như là một loại vinh dự. Phần lớn thời điểm, tất cả những người được ban thưởng đều mang kiếm theo mình. Một lát sau, Điển Vi cầm Thiên Nhân kiếm bước vào. Tào Tháo nằm trên giường ý bảo Tào Bằng giúp mình rút kiếm.

- Vinh quang là mệnh ta.

Tào Tháo nở nụ cười ha hả.

- Năm đó trẫm tặng cho khanh Thiên Nhân là hy vọng người có thể nhân nhĩ cả đời. Nhưng kết quả là sợ rằng từ hôm nay, a Phúc không còn ngày nào rảnh rồi nữa. Tử Kiến đâu rồi?

- Có nhi thần.

Tào Thực nghe thấy vậy liền vội vàng từ trong đám người bước tới quỳ bên giường.

- Cầm lấy... Thiên Nhân tặng cho người.

- A?

Tào Thực nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

- Làm người rảnh rỗi, khoát hoạt tiêu dao, sử dụng cho tốt tài học của người, sau này đừng có nhúng tay vào chuyện gì. Làm một vị Tiêu Dao vương đối với người có thể được phú quý lâu dài.

Tào Tháo nói xong liền đưa Thiên Nhân kiếm cho Tào Thực. Một câu nói đó đã chặt đứt suy nghĩ chính trí của Tào Thực. Tào Thực do dự một lúc rồi run rẩy tiếp nhận lấy Thiên Nhân kiếm.

- Nhi thần sẽ không phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng...

Nhưng lời đó có chút tuyệt vọng nhưng có phần thoải mái khi trút được gánh nặng. Cũng thế, tiêu dao thì tiêu dao mà thôi. Ít nhất thì từ nay ta không còn gì phải bận khoăn nữa.

- Hoàng hậu!

- Có thần thiếp.

- Đưa Thiên Cương kiếm tới đây.

Trong Thiên Cương tam thập lục kiếm thì Thiên Cương kiếm vẫn là số một, được Tào Tháo cất giữ.

Tào Tháo dường như không có gì vướng bận, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ nói một vài việc vặt.

Đám đại thần đứng bên cũng không có ai mở miệng ngăn cản.

Chẳng hạn như những hương liệu mà Tào Tháo thích nên xử trí thế nào, quần áo đặt ở đâu...

Cuối cùng, Tào Tháo cầm lấy Thiên Cương kiếm:

- A Phúc! Trẫm cướp đi sự nhàn nhã của khanh, liền giao Thiên cương kiếm cho khanh.

Hoàn phu nhân đứng bên liền biến sắc. Còn Biện phu nhân thì nở nụ cười rồi gật đầu với Tào Bàng.

Thiên cương kiếm.

Đây đâu phải là ban thưởng mà là một sự ủy thác.

Tào Bàng trở thành vị quan to số một được Tào Tháo ủy thác. Thiên Cương kiếm thống lĩnh ba mươi sáu thanh kiếm khác. Có thể nói, quyền lực và địa vị của Tào Bàng ở trên đám người Tuân Úc. Nhớ tới trước kia, Tào Tháo để Tào Bàng đó không dùng, bây giờ đột nhiên ủy thác trọng trách, chỉ sợ... Nhưng nhìn nét mặt đám người Tuân Úc lại hết sức tự nhiên, không hề bất mãn. Điều đó chứng tỏ, Tào Tháo đã sắp xếp từ trước và được bọn họ tán thành.

Tào Bàng cũng như đang nằm trong mộng. Một canh giờ trước, hắn vẫn còn là người tiêu dao tự tại.

Nhưng bây giờ...

Tào Bàng hít một hơi thật sâu, đón lấy Thiên Cương kiếm trong tay Tào Tháo rồi nói:

- Xin bệ hạ yên tâm. Vinh quang là mệnh ta.

Hắn cam đoan với Tào Tháo rằng cả đời này trung thành với họ Tào. Nói chuyện thêm một lúc nữa, Tào Tháo cảm thấy mệt mỏi.

- Lui ra đi. A Phúc và hoàng hậu ở lại.

Tuân Úc cùng với đám đại thần và cả Hoàn phu nhân từ từ rời khỏi.

Cho dù trong lòng bọn họ có bất mãn tới mấy thì ý của Tào Tháo đã quyết. Hơn nữa cầm trong tay Thiên cương kiếm tương đương với quyền sinh quyền sát, không ai thay đổi được.

- Giao cho khanh cái danh sách này.

Tào Tháo đưa cho Tào Bàng một bản danh sách:

- Những người có trong danh sách này không thể để được.

Mở danh sách, Tào Bàng đọc lướt từ trên xuống dưới. Hắn hoảng sợ khi nhìn thấy trên danh sách có tên Việt Kỳ hiệu úy Trần Thúc... Trần Thúc cũng là người cùng trấn Trung Dương với Tào Bàng, có điều là cái Tào Bàng đã chết từ lâu chứ không phải là Tào Bàng bây giờ.

Sau đó, Tào Bàng về trấn Trung Dương, gặp lại Trần Thúc cũng có đề bạt. Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện không thể trọng dụng Trần Thúc. Nhưng do trở ngại giữa tình cảm cũ, nên Tào Bàng đưa ý về Hứa Do, sau đó không hề liên hệ nữa. Nhưng không ngờ, Trần Thúc lại có thể trở thành Việt Kỳ hiệu úy.

Tào Bàng ngờ ngác nhìn Tào Tháo thì thấy lão đã nhắm mắt lại.

Biện phu nhân đứng bên giơ tay ra dấu chữ Ngũ. Tào Bàng lập tức hiểu ra rằng Trần Thúc đã đầu phục Tào Xung. Nếu không thì không thể giải thích tại sao y lại có được cái chức đó. Chuyện này là do Tào Tháo muốn vì Tào Chương mà gạt bỏ hết mọi chương ngại, bóp chết từ trong trứng nước.

- A Phúc! Nói chuyện với trẫm. Nếu không thì đọc sách.. Người hãy viết Tam tự kinh đi.

Tào Tháo thì thảo lên tiếng khiến cho Tào Bằng rưng rưng đồng ý. Biện phu nhân vội vàng đưa bát bách tự văn và Tam Tự kinh tới. Tào Bằng ngồi bên giường cố gắng đọc từng tiếng một. Bất chợt, hắn nghe Biện phu nhân kêu lên một tiếng:

- Bệ hạ!

Trong phút chốc, nước mắt của Tào Bằng không một tiếng động rơi xuống.

Tào Tháo đã đi rồi.

.....

Ngày mười lăm, tháng giêng năm Hưng Long thứ hai, Tào Tháo băng hà. Cái chết của ông so với lịch sử sớm hơn tám năm, hưởng thọ 57 tuổi... Trong sử thư xưng Tào Tháo là Vũ tổ, hiệu Ngụy Thái Tổ.

Ngay khi Tào Tháo băng hà, Tào Bằng đột nhiên lệnh cho Binh bộ Hiệu úy Vương Bình, Thanh Hiệu úy Quách Hoài, cùng với Bạch đà binh, Phi đà binh nhanh chóng trở về bên ngoài thành, chém đầu Việt Kỳ hiệu úy Trần Thúc và mười sáu người khác. Sau đó, Tuân Úc hạ lệnh giới nghiêm toàn thành.

Tào Bằng theo cái danh sách của Tào Tháo mà tới gõ cửa từng nhà. Trong một đêm, hơn ba mươi vị đại thần phải vào thiên lao với tội danh mưu phản. Mà người số một trên danh sách cũng chính là Sơn Dương công Lưu Hiệp. Sau khi Tào Bằng bắt số đại thần còn lại, liền cho Lưu Hiệp uống rượu độc mà chết. Thật ra Lưu Hiệp không còn khả năng mưu đồ tạo phản. Y không có binh, chẳng có tướng thì làm sao mà tạo phản được.

Nhưng Lưu Hiệp phải chết.

Tào Tháo dùng cách đó để tước hy vọng đăng cơ của Tào Bằng, đồng thời cũng xác lập địa vị số một trong triều của hắn.

Lưu Hiệp chết khiến cho cả thiên hạ xôn xao.

Mặc dù Tào Tháo đã chết nhưng nối tiếp Tào Tháo lại có một tên giặc xuất hiện.

Vô số người vẫn còn lưu luyến với nhà Hán đều trách cứ Tào Bằng là . Còn Tôn Quyền sau khi mất Tào Bằng là quốc tặc xong liền ở Kiến Khang xưng đế, sửa niên hiệu thành Hoàng Long... Theo truyền thuyết, Hồ Bà Dương có rồng vàng xuất hiện, nên Tôn Quyền xưng đế. Sau khi lên ngôi, Tôn Quyền phong cha Tôn Kiên làm Vũ Liệt hoàng đế, nhưng khi phong Tôn Sách lại chỉ cho làm Trường Sa hãn vương. Điều đó khiến cho nhiều người sinh lòng bất mãn.

Trong lòng nhiều người, Tôn Sách nên được phong đế vị. Bởi vì cả sáu quận của Giang Đông toàn nhờ vào tay Tôn Sách mà có. Tôn Quyền làm vậy rõ ràng làm nhục Tôn Sách. Cùng lúc đó, Giang Đông bắt đầu lưu truyền việc Tôn Sách chết là do âm mưu của Tôn Quyền. Chứng cứ? Có nhìn mẹ con Tôn Thiệu bị buộc rời khỏi Giang Đông chẳng phải là để tránh né việc Tôn Quyền hãm hại đó sao?

Có điều so với Trường An thì hành vi của Tôn Quyền cũng không nặng lắm.

Từ sau khi Tào Bằng từ Lạc Dương trở về Trường An liền cùng với đám người Tuân Úc đón Tào Chương kế vị.

Khi Tào Chương còn ở trên đường, Tào Bằng đã gửi một phong thư cho Tuân Úc. Phong thư đó là của Tào Xung, gửi cho Việt Kỳ hiệu úy Trần Thúc. Trong thư, Tào Xung lệnh cho Trần Thúc chuẩn bị sẵn sàng khởi sự sau khi Tào Tháo mất. Có điều, Tào Xung không ngờ được Tào Tháo mất đột ngột như vậy. Mệnh lệnh của y còn chưa kịp phát ra thì Tào Bằng đã chém Trần Thúc.

Bức thư này là thật hay giả thì cũng không quan trọng...

Trần Thúc đã chết...

Sau khi nhận được thư, Tuân Úc liền hạ lệnh bắt Tào Xung đem giam, không cho tiếp xúc với ai, chờ Tào Chương về xử lý.

Việc Tào Tháo băng hà ảnh hưởng quá nhiều.

Có điều dưới sự liên thủ của đám người Tào Bằng, Tuân Úc, Quách Gia, toàn bộ Trung Nguyên không hề có lấy một gợn sóng.

Tháng hai năm Hưng Long thứ hai, Tào Chương ở Kinh Nam nhận được tin, ngày đêm chạy về Trường An. Dưới sự ủng hộ của Tào Bằng, Tuân Úc, gã đăng cơ, sửa niên hiệu thành Thái bình, xưng là Chiêu Vũ hoàng đế.

Theo sự đăng cơ của Tào Chương, tình hình thống nhất thiên hạ đã tới gần.

Trận chiến Giang Đông cũng chuẩn bị được mở màn.

Năm Thái Bình thứ nhất cũng là năm 213 sau Công Nguyên. Tào Nhân lại tái chiến với quân Đông Ngô ở cửa Nhu Tu. Đại tướng Tang Bá phụng mệnh theo đường vòng đánh lên quân Ngô nhưng không ngờ gặp mưa to, nước sông dâng lên khiến cho quân Tang Bá bị cuốn trôi. Tang Bá cũng bị chết trong dòng nước..

Chuyện này nghe có phần nhảm nhí.

Người thời cổ rất giỏi xem thiên văn địa lý. Một vị tướng như Tang Bá có kinh nghiệm phong phú không ngờ lại chết trong trận lũ khiến cho nhiều người cảm thấy nghi hoặc. Nhưng đây là một điều không ngờ. Bao nhiêu năm qua, Hợp Phì luôn mưa thuận gió hòa, vào mùa này rất ít khi có mưa to. Cho dù có thì cũng chỉ là mưa nhỏ, không hề có gió to. Nhưng trận mưa năm nay đột nhiên không hề có một chút báo trước, hơn nữa mưa rơi rất nhanh. Thế cho nên Tang Bá không đề phòng mới bị gặp phải cảnh như vậy.

Nhưng chính điều đó lại mang tới cho Tào Nhân một sự rắc rối. Nước sông tăng lên làm tan biến kế hoạch của y. Tang Bá bỏ mình càng khiến cho Tào Nhân trở tay không kịp. May mắn có Vu Cẩm và Lý Thông tiếp viện kịp thời nếu không Tào Nhân đã bị thảm bại. Có điều sau trận chiến này, Tào Nhân cũng lâm trọng bệnh. Trải qua chẩn đoán và chữa trị, y mất khả năng tiếp tục trấn thủ Hợp Phì. Bất đắc dĩ, Tào Chương lệnh cho Tào Chân tiếp nhận chức Thái thú Hợp Phì làm đô đốc Hoài Nam, còn Tào Nhân thì được đưa về Lạc Dương để chữa bệnh.

Toàn bộ đời thứ hai của họ Tào đã đi lên sân khấu.

Sau khi Tào Chân làm đô đốc Hoài Nam, Hạ Hầu Thượng, Hạ Hầu Bá lần lượt đảm nhiệm chức thái thú Chương Lăng và Tương Dương. Sau đó, Tào Chương còn có một loạt sự điều chỉnh.

Hạ Hầu Uyên đảm nhiệm chức vụ Ích Châu tướng quân. Còn Đại đô đốc Ích Chao Thạch Thao thì được điều tới Lạc Dương làm Hà Nam doãn. Đô đốc Tịnh Châu thì do Tào Hồng đảm nhiệm.

Bãi chức Ngũ quân đại đô đốc của Trương Liêu, lệnh cho làm đại đô đốc Kinh Châu, tổng quản chín quận Kinh Tương.

Sửa Tào châu thành Linh châu.

Bãi chức Linh châu mục của Lương Tập chuyển thành Đại đô đốc Lương Châu.

Bãi chức đại đô đốc Linh châu của Hạ Hầu Lan, chuyển thành Trung hộ quân, hữu tướng quân.

Sau khi một vòng điều chỉnh chấm dứt, thời gian đã bước vào năm Thái Bình thứ hai.

Tào Chương ổn định tình hình trong triều xong, chính thức phong Tào Bằng làm Thái phó, Đại tướng quân, Kinh Triệu doãn. Phong Tào Bằng làm Vũ Tán công, thực ấp Thụ thành Linh châu.

Thụ thành đó trước đây chính là quận Chương Thành thuộc Tào Châu. Sau khi Tào Chương kế vị liền đổi quận Chương Thành thành quận Thụ Thành. Trong đó còn có một chút ý nghĩa: Ta luôn tin tưởng người, xin người hãy tiếp tục giúp đỡ ta.

Chút ý nghĩa đó muốn nhắn nhủ tới Tào Bằng.

.....

Sau khi Tào Tháo băng hà, Tào Bằng được Tào Tháo ủy thác nhưng lại biểu hiện hết sức khiêm tốn. Sau khi nghe đồn Tào Chương đăng cơ xong, hần liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Cho dù khi linh

cửu của Tào Tháo vào lăng thì Tào Bằng cũng không hề xuất hiện. Điều này khiến cho rất nhiều người phỏng đoán. Nhưng cho dù là Tào Chương, Tuân Úc hay Biện phu nhân thì đều biết Tào Bằng đi đâu. Trong tay hắn còn có một bức mật chiếu của Tào Tháo.

Khi Tào Tháo còn sống thì ước nguyện lớn nhất đó là trên bia mộ được viết phong hầu An Viễn hầu. Đáng tiếc, ông không thể đạt được mục đích đó.

659. Chương 731 : Quân Thần Số Một .

Trước khi chết , Tào Tháo mật chiếu cho Tào Bằng , xương cốt không được táng liệm , sau khi thiêu xong liền vãi trên núi Kê Minh .

Núi Kê Minh là nơi mà sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, phong ở đó. Núi Kê Minh là hành lang phía Tây của Hà Tây, phía Bắc đi lên Mạc Bắc.

Tào Tháo hy vọng sau khi chết vẫn có thể tiếp tục bảo vệ biên cương làm một An Viễn hầu thực sự. Cho nên, thi hài trong lăng mộ chỉ là một cái kim thân do Tào Tháo bí mật sai người tạo ra mà thôi. Còn thi hài của ông, sau khi nhập liệm xong đã được vãi trên núi Kê Minh. Tào Bằng sai người dựng một tấm bia đá trên núi Kê Minh.

An Viễn vĩnh trấn!

Hắn không có nói An Viễn là ai, mà chỉ nhớ kỹ cái tên đó. Rất nhiều năm sau, có người đào được tấm bia đá này trong núi Kê Minh khiến cho An Xa hầu lập tức biến thành tên một vị dũng sĩ, từng ở đây chống lại giặc Khương mà chết. Cũng bởi vậy xuất hiện những truyền thuyết cực đẹp... Cái trấn nhỏ dưới chân núi Kê Minh cũng được đổi tên là trấn An Viễn.

Nhưng trên thực tế, cái trấn nhỏ đó là do năm xưa khi Tào Bằng an táng Tào Tháo đã bí mật tạo ra một cái trụ sở để huấn luyện đám ám sĩ.

Chỉ có điều trong sử sách không ghi lại điều đó.

Mùa xuân năm Thái Bình thứ hai, Ngụy Chiêu Vũ hoàng đế Tào Chương chính thức hạ chiếu khai chiến với Giang Đông.

Thủy quân Tào tập kết ở cửa Tam Giang, Kinh Nam đóng hai mươi vạn đại quân như hổ rình mồi. Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Nhưng Đại tướng quân Tào Bằng lại chưa được phụng lệnh chỉ huy.

Tào Chương bất chấp sự phản đối của đám đại thần trong triều, quyết tâm ngự giá thân chinh. Y điểm ba đường binh mã, từ ba phía Kinh Nam, Quảng Lăng, Hợp Phì cùng tấn công Giang Đông.

Thiếu đốc Tôn Thiệu của phủ đại hành Kinh Nam làm tiên phong, xuất quân tới thẳng quận Trường Sa.

Mà thái thú Thái Sử Từ ở quận Trường Sa nhận được lệnh của Tôn Quyền cũng khởi binh ứng chiến. Hai bên giằng co bên bờ sông Bạc La, xảy ra mấy trận huyết chiến.

Cùng lúc đó, thái thú Hợp Phì, đại đô đốc Hoài Nam Tào Chân cũng tập kết ba vạn binh mã đóng quân ở cửa Nhu Tu. Lệnh cho Quách Hoài làm tiên phong, Đặng Ngải làm tham quân, hai huynh đệ Ngưu Kim, Ngưu Ngân làm phó tướng, tấn công mạnh tới Đông Ngô.

Tôn Quyền vội vàng lệnh cho Gia Cát Cẩn ứng chiến, lại phái địa tướng Tưởng Khâm, Từ Thịnh hiệp trợ.

Nhưng chiến sự Nhu tu còn chưa nổ ra thì thái thú Quảng Lăng là Bàng Đức đã đánh lén tới Đan Đồ. Tướng thủ thành Đan Đồ là Lã Mông bị Bàng Đức bắt làm tù binh. Lỗ Túc vội vàng lệnh cho đại tướng Đổng Tập cứu viện nhưng bị Chu Thương phục kích.

Đại tướng Đinh Phụng bị tên bắn, chết thảm trên chiến thuyền. Đổng Tập bị trọng thương dẫn tàn quân lui về.

Sau khi nhận được tin, Lỗ Túc vô cùng sợ hãi. Y vội vàng lệnh cho đại tướng Chu Thái gấp rút tiếp viện, đồng thời cầu viện binh từ Tôn Quyền. Nhưng không ngờ Sơn Việt ở quận Cối Kê lại nổi loạn. Vốn quận Cối Kê có Hạ Tề trấn thủ làm cho Sơn Việt không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng Tôn Quyền lại bãi miễn Hạ Tề. Mất đi sự uy hiếp, Sơn Việt không còn sợ hãi như trước nữa. Vì vậy mà y liền dẫn gần năm vạn Sơn Việt nổi loạn, tấn công thị trấn, bắt người cướp của.

Trong nháy mắt, toàn bộ Giang Đông gần như tê liệt.

Đám người Trương Chiêu đề nghị giảng hòa với Tào Ngụy. Nhưng đám người Lỗ Túc lại kiên quyết phản đối. Trong lúc hai bên đang tranh chấp, Tôn Quyền đột nhiên nổi điên lôi Trung Lang tướng Tiết Tống - Tiết Kính Văn ra chém.

Mặc dù khi tỉnh táo lại, Tôn Quyền vô cùng hối hận sai người mai táng. Tuy nhiên việc đó khiến cho đám quần thần Giang Đông hết sức lo lắng.

.....

- Tử Bó! Hiện nay chủ công bảo thủ, không chịu nghe lời khuyên can mà chém cả Tiết Kính Văn. Chúng ta nên làm thế nào đây?

Cuối tiết xuân, trời Giang Đông rất nhiều mưa. Một cơn mưa phùn bao phủ không gian khiến cho người ta lại càng thêm áp lực.

Trương Chiêu nay đã già không còn tràn đầy tinh lực nữa. Tôn Quyền chém Tiết Tống trong triều khiến cho Trương Chiêu thực sự sợ hãi. Vì vậy mà sau khi về nhà liền bị bệnh. Lão nằm trên giường, nhìn mấy người đang ngồi đó mà cảm thấy chua xót.

Ngu Phiên, Nghiêm Tuấn và Trình Đức Xu, còn có Trương Ôn, Lạc Thống đều là trọng thần của Đông Ngô. Nhưng nét mặt của những người đó đều đầy vẻ đau buồn.

Ngu Phiên nói nhỏ:

- Ta mới được Tử Nghĩa đưa tin rằng con trai của Hằng Vương hiện nay xuất quân đóng ở La Giang, thế công cực kỳ hung mãnh. Tử Nghĩa mấy lần giao chiến nhưng đều không thắng được. Bá Văn đã lớn, võ nghệ không hề tầm thường. Tử Nghĩa mặc dù thiện chiến nhưng cũng không thể thắng ngay được... Nhưng Chủ công không hỏi nguyên nhân, mấy lần phái người đi chất vấn Tử Nghĩa, lại lệnh cho Tử Thịnh tới đốc chiến khiến cho Tử Nghĩa rất bất mãn. Nếu cứ vậy mãi chỉ sợ Tử Nghĩa không chịu trụ được. Hấn và Bá Văn thân với nhau, nếu làm cho hấn nóng lên không chừng sẽ về với Bá Văn thì Trường Sa nguy mất.

Những người ngồi đó đều gật đầu.

Trương Chiêu mở cặp mắt đục ngầu nhìn Ngu Phiên rồi đột nhiên hỏi:

- Trọng Tường thấy nên làm như thế nào?

Ngu Phiên thở dài:

- Việc cấp bách, lão đại nhân cũng nên tính toán sớm. Hiện giờ chủ công không giống như Ngô hầu trước đây. Việc Bá Văn khiến cho chủ công càng loạn... Mà chém chết Tiết Kính Văn càng khiến cho tình hình thêm phức tạp. Ta nghe người ta nói người Nam Độ đang rất hoang mang.

Tiết Tống không phải là người Giang Đông. Hấn vốn là người ấp Trú quận Bái. Khi Tào Tháo chinh phạt Từ Châu mới chuyển tới Giang Đông. Tiết Tống là một đại nho đương thời. Có thể nói về mặt trình độ, y đại diện cho lợi ích của kẻ sĩ Nam Độ. Mà Tôn Quyền giết Tiết Tống khiến cho rất nhiều người cảm thấy tâm lạnh.

Trương Chiêu cũng là kẻ sĩ Nam Độ. Một lúc sau, lão mới lên tiếng:

- Những lời này chỉ có các vị biết. Trọng Tường ăn nói cần cẩn thận. Hiện nay thủy quân của Mã Đạt chưa xuất hiện nhưng thế cục cũng không thể vẫn hồi được nữa. Cần phải nhìn lại và tính toán.

Đám người Ngu Phiên gật đầu đồng ý. Có điều, khi đám người Ngu Phiên vừa mới bước chân đi, Trương Chiêu liền gọi con trai thứ là Trương Hư tới:

- Thúc Tụ! Người cầm danh thiếp của ta tới Ngô huyện gặp Cố Nguyên Thán, nói rằng xin hần quan tâm nhiều hơn.

- A?

Trương Hưu nghe thấy Trương Chiêu nói vậy thì ngơ ngác. Nhưng Trương Chiêu cũng không nói rõ cho y biết mà chỉ bảo y lập tức khởi hành.

Những năm Hưng Long cuối cùng, Cố Ung vì bị bệnh mà cáo lão ở nhà tĩnh dưỡng. Hơn một năm qua, lão chưa hề lộ diện. Nhưng Trương Chiêu lại có thể đoán được Cố Ung vì sao từ quan. Có lẽ Tôn Quyền cũng không hiểu lắm nhưng Trương Chiêu lại biết Cố Ung là môn sinh của Thái Ung.

Mà hai con gái của Thái Ung thì một người được gả cho Tào Bằng, nay được phong làm nhất phẩm phu nhân. Còn một người thì gả cho Dương Hàng. Dương Hàng Là thái thú Hạ Bì, Lâu Đình hầu, tư mã Từ Châu.

Nói một cách khác Dương Hàng hiện nay đảm nhiệm chức vụ trợ giúp cho Bằng Đức. Toàn bộ đồ quân nhu của quân Tào ở Quảng Lăng tập trung dưới tay Dương Hàng

Với mối quan hệ như vậy, Cố Ung làm sao không để ý. Không chừng lão đã có sự liên lạc với Tào Ngụy, có điều chỉ đang đợi thời cơ mà thôi. Cố Ung là gia tộc lâu đời ở Giang Đông, cho dù Trương Chiêu cũng không có sức ảnh hưởng bằng. Mọi người đừng thấy hiện giờ lão yên lặng, một khi thời cơ đã chín, lão chỉ cần vung tay một cái, toàn bộ Giang Đông sẽ trở nên hỗn loạn. Trương Chiêu và Cố Ung có thể coi như là lão bằng hữu. Làm sao mà lão không hiểu tính của Cố Ung? Mà nay nhìn Cố Ung như không quan tâm tới chuyện gì nhưng có lẽ cũng giống như Lã Vọng buông cần. Nói không chừng, sau này còn phải nhờ vào Cố Ung.

Phái Trương Hưu tới đó cũng không gây ra sự chú ý. Trương Chiêu tin rằng, Cố Ung nhất định hiểu được ý của mình.

Đợi sau khi Trương Hưu xuất phát, Trương Chiêu liền ngồi tựa vào giường, nhắm mắt lại mà cất tiếng thở dài.

Thế của Giang Đông đã mất.

.....

Trường An! Trong phủ Vũ Tín công. Tào Bằng hí mắt nhìn Khương Duy và Tào Dương đã bàn luận trên Diên Vũ trường.

Cái hai đứa trẻ nay đều đã trưởng thành. Năm nay Tào Dương đã mười một tuổi còn Khương Duy đã mười hai. Một người thì bái Hoàng Trung làm thầy còn một người thì theo Triệu Vân tập võ. Phong Lôi đao pháp của Hoàng Trung cùng với Bàn xà thất tham của Triệu Vân đều được chân truyền. Ngồi bên sân, nhìn hai đứa bé vung dao múa thương, Tào Bằng cảm thấy hết sức vui sướng.

Mà Gia Cát Lượng và Pháp Chính ngồi bên cũng đều bình luận.

Tào Chương quả : nhiên không phụ sự dự đoán của Tào Bằng , là một vị chủ khoan hậu . Tính tình của y hào sảng , rất có phong độ . Về mặt này còn có quan hệ rất nhiều tới việc năm đó Tào Bằng giảng giải cho y . Sau khi kế vị , Tào Chương trọng : dụng các vị cực thần như Tuân Úc , về mặt khác cũng hết sức đề bạt Bàng Thống , Hoàng Quyền , Lưu Ba . Tình hình trong triều thịnh vượng khiến cho nhiều người yên lòng .

Điều duy nhất khiến cho Tào Bằng bất mãn thì đó là thái độ của Tào Chương đối với Tào Xung. Y không giết Tào Xung, cũng không giam lại mà chỉ trách cứ rồi sau đó trả lại chức hầu cho Tào Xung, để cho gã định cư ở Nghiệp Thành. Đó cũng là quyết định của Tào Chương sau khi Hoàn phu nhân cầu khẩn.

Theo ý của Tào Bằng thì cho dù không giết Tào Xung cũng cần phải nhốt gã lại. Nhưng Tào Chương không chấp nhận mà còn trách cứ Tào Bằng.

Đây là lần đầu tiên Tào Chương phản đối ý của Tào Bằng. Đối với điều này, Tào Bằng vừa mừng lại vừa lo. Mừng là vì cuối cùng thì Tào Chương cũng hiểu được suy nghĩ của đế vương có được sự độc đoán. Nhưng lo là vì y không quả quyết. Nếu cứ như vậy thì chẳng khác nào nuôi hổ làm họa.

Nhưng đối với chuyện nhà người ta, Tào Bằng cũng không thể tham dự quá nhiều.

- Công hầu! Duệ hoàng tử tới đây.

Trong lúc Tào Bằng đang trầm tư thì chợt nghe gia thần bẩm báo. Tào Bằng vội ngồi thẳng dậy, quay đầu lại nhìn thì thấy Tào Duệ đang hấp tấp chạy tới.

- Cha...công hầu.

Từ rất xa, Tào Duệ đã lên tiếng gọi. Mặc dù làm con thừa tự gần bốn năm nhưng khi Tào Duệ nhìn thấy Tào Bằng vẫn không quên được cách gọi phụ thân.

Tào Bằng liếc mắt nhìn xung quanh một cái, Pháp Chính cùng với Gia Cát Lượng lập tức đứng dậy.

Đi sau Tào Duệ còn có Ngô Ngạn. Y tỏ vẻ trung thành và tận tâm, khi tới cách chừng trăm bước liền dừng lại.

- Ta...hoàng tử gần đây có tốt không?

- Ta...rất tốt. Chỉ là muốn gặp công hầu. Hoàng Hậu rất nghiêm khắc luôn gây rắc rối cho ta. Mẫu thân nói, ta phải biết nhẫn nại nhưng ta thật sự không chịu nổi nữa. Phụ thân! Con muốn về nhà...có được không?

Âm thanh non nớt của đứa bé làm cho Tào Bằng xúc động. Hắn ôm lấy Tào Duệ, nói nhỏ tới mức chỉ có hai cha con có thể nghe được:

- Tiểu Duệ! Đừng có nóng lòng... Chờ khi thời cơ chín muồi, phụ thân sẽ đưa con về. Có điều trước đó con cần phải nhẫn nại. Một vài ngày nữa, cha sẽ phái người đi với con. Tiểu Duệ nếu muốn gọi phụ thân thì lệnh Ngô Sấn tới nói với cha.

- Vâng.

Trong hoa viên chỉ còn có hai cha con Tào Bằng.

.....

- Công tử! Trường An không có gì thay đổi.

Đợi sau khi Tào Duệ đi khỏi, Gia Cát Lượng và Pháp Chính đi vào.

- Chỉ giáo cho.

Gia Cát Lượng nhìn Pháp Chính rồi nói nhỏ:

- Lần này bệ hạ xuất chinh lại không để cho công tử lãnh binh. Nếu như nói trong lòng bệ hạ không có chút e ngại thì Lượng không tin. Tất nhiên bệ hạ vẫn rất tin công tử. Điểm này có thể nhìn từ việc bệ hạ phong công tử làm Đại tướng quân, trấn thủ Trường An. Chỉ có điều sự tin tưởng này có thể được bao lâu? Lượng có chút hoài nghi... Mà nay, ngoại trừ việc công cao át chủ ra thì còn có Duệ hoàng tử liên lụy tới. Về lâu về dài khó tránh khỏi bệ hạ nghi ngờ.

Hai gò má Tào Bằng giật giật. Hắn hít một hơi thật sâu, nói nhỏ:

- Vậy Khổng Minh thấy ta nên làm thế nào?

- Công tử ở Trường An thêm một ngày thì Duệ hoàng tử lại thêm một phần bất lợi mà bệ hạ thì thêm phần nghi ngờ. Công tử là Đại tướng quân mà trong tay không có binh thì có khác nào miếng thịt nằm trên thớt? Công tử muốn suy tính cho Duệ hoàng tử thì nên tính trước đi. Nếu chỉ dựa vào tấm bằng miễn tử của tiên đế cũng không được. Lượng nghĩ, sống ở Trường An là chết chỉ có ra ngoài thì mới sống. Xin công tử suy nghĩ.

Tào Bằng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu. Nhưng vấn đề là đi tới đâu?

Pháp Chính mỉm cười nói:

- Ta nghe người ta nói thì Kha Bĩ Năng gần đây có phần không yên ổn. Y có mối liên hệ quá sâu với Hung Nô ở Mạc Bắc, nếu không cẩn thận sẽ xuất binh tấn công Linh châu. Nói không chừng tới lúc đó, Tiên Ti

vương Tổ Lợi sẽ phái người tới cầu viện. Sao công tử không nhân cơ hội này xuất binh tương trợ, đóng ở Linh châu? Tới lúc đó tất cả mọi chuyện đều có thể nước chảy thành sông.

Tiên Ti vương Tổ Lợi chỉ là một con rối. Hiện nay chủ nhân thật sự của Tiên Ti chính là Hồng Đô. Mà Hồng Đô với Tào Bằng có mối quan hệ rất thân mật. Tào Bằng từng cứu tính mạng của y, hơn nữa, lại nâng đỡ lên vị trí đại nhân của bộ lạc. Nói một cách khác, Hồng Đô chính là người của Tào Bằng, chỉ có điều rất ít người biết tới điều đó.

Tào Bằng giật mình, trầm ngâm không nói gì. Một lúc sau, hần nổi nhỏ:

- Việc này ta đã có quyết định. Hai người các người đừng đề cập với người khác. Đúng rồi! Khổng Minh... Ta nghe nói sức khỏe đệ đệ của người không được tốt lắm, có nên để hần quay về Trường An không? Học vấn của hần rất tốt lại có kinh nghiệm thi hành biện pháp chính trị. Ta xem có thể lĩnh chức vụ ở Thái học. Duệ hoàng tử cũng lớn rồi, nên đi học... Ta vẫn hy vọng có một người biết chuyện truyền kiến thức cho nó.

Người mà Tào Bằng nói chính là Gia Cát Quân. Có điều lúc này người ta gọi Gia Cát Quân là Cát Quân. Vốn sau khi Gia Cát Lượng đầu hàng, Tào Bằng từng có ý để cho Gia Cát Quân lấy lại tên nhưng bị Gia Cát Lượng từ chối.

Mà nay xem ra, chuyện này Gia Cát Lượng đã có tính toán từ trước.

Người biết thân phận của Gia Cát Quân cũng không nhiều. Ngoại trừ một số người tâm phúc ra thì cũng chỉ có Tư Mã Huy. Nhưng năm ngoái, Tư Mã Huy đã tạ thế. Kể từ đó số người biết thân phận của Gia Cát Quân lại càng ít. Ngay cả thái thú quận Hà Tây là Hồ Ban thân với họ Tào như vậy cũng không biết rõ lai lịch của Gia Cát Quân.

Học thức của Gia Cát Quân rất tốt, lại có mưu lược. Hơn nữa, có đám người Ngô Sấn, Ngô Ngạn và người họ Chân giúp đỡ đủ khiến Tào Duệ không phải lo.

Gia Cát Lượng mừng rỡ. Triệu hồi Gia Cát Quân về thì tương đương với việc lợi ích của nhà Gia Cát được bảo đảm. Y vội vàng cảm tạ Tào Bằng:

- Đệ đệ tử thuộc hạ hoàn toàn thích hợp.

- Nếu thế...cứ làm như vậy đi. Một lúc nữa, ta tới nhà tỷ phu của ta thăm. Hần rất thích lên làm Đại Lý tự khanh, vốn tưởng có thể thoải mái một chút nhưng nay xem ra còn vất vả hơn làm Đại do đốc Tịnh Châu. Tỷ tỷ của ta nói rất nhiều, nếu ta không tới thăm sẽ bị mắng.

Gia Cát Lượng và Pháp Chính mỉm cười:

- Công tử cứ đi. Một lúc nữa, mấy vị tiểu công tử còn phải học.

Tào Bằng gật đầu liền dẫn Vương Song rời khỏi phủ Vũ Tín công tới thẳng Đại Lý Tự...

Đại Lý Tự nằm ở trong Chu Tước Môn thành Trường An.

Bầu không khí trong Nha Thự vô cùng nghiêm trang, vô cùng trang trọng. Nơi này quản lý hình ngục thiên hạ, cũng là nơi mạch máu tư pháp của đế quốc Đại Ngụy.

Khi Tào Bằng đến Đại Lý Tự vừa lúc gặp Phùng Siêu đi ra.

Phùng Siêu này cũng là gia thần bên cạnh Đặng Tắc! Người này vốn là Huyện lệnh huyện Hải Tây, sau này bị hải tặc giết chết. Phùng Siêu mang theo một đội tuần binh vì tránh né truy sát mà trốn ở trong núi làm đạo tặc. Sau này là Đặng Tắc tới làm quan tại Hải Tây đã thu phục Phùng Siêu. Dựa vào tài xạ thuật xuất thần nhập hóa mà rất nhanh đứng vững gót chân, đi theo Đặng Tắc từ Hải Tây lên phía Bắc, cũng lập vô số công huân ở Tịnh Châu.

Lúc trước Phùng Siêu bởi cùng Đặng Tắc đi theo Tào Bằng nên cũng trở nên khá nổi bật.

Ngay cả Hồ Ban cũng được làm Thái Thú Hà Tây.

Vốn khi Đặng Tắc trở về Trường An định an bài thích đáng cho Phùng Siêu, dựa vào công lao của Phùng Siêu, cho dù là an bài chức vị quan trọng trong Đô Hộ Phủ Ngũ Quân cũng không vấn đề gì lớn.

Nhưng Phùng Siêu lại không muốn, cuối cùng lựa chọn đi cùng Đặng Tắc đến Trường An.

Hiện nay Phùng Siêu đảm nhiệm Tư Trục tại Đại Lý Tự, là một Tiểu Lại bình thường, nhưng toàn bộ Đại Lý Tự từ Tả Hữu Thiếu Khanh đến nhân viên phụ thuộc đều hiểu ai cũng không được đắc tội với Phùng Siêu, đó là tâm phúc của Đặng Siêu! Nếu không phải không biết chữ, không hiểu hình luật thì cũng đã giữ chức vị Thiếu Khanh rồi.

Bổng lộc Phùng Siêu không nhiều lắm, nhưng Đặng Tắc ban thưởng cho y lại rất nhiều.

Cho nên, cũng đã đặt mua nhà cửa tại Trường An, xem như cũng có chút thân gia. Ngày thường dù là một số ít quan viên cũng không dám đắc tội với Phùng Siêu.

660. Chương 732 : Tin Dữ

- Công hầu , đêm khuya sao lại tới đây?

Phùng Siêu vội vàng chào hỏi Tào Bằng.

Tào Bằng cười cười:

- Đại huynh ta còn đang xử lý công vụ?

- Đúng vậy, hôm nay Đông Đô phát hình ngục đến, liên lụy rất rộng. Lão gia đang tra duyệt trong công phòng, ta vừa mới người trở về cũng bị trách cứ một trận. Công hầu tới thật đúng lúc, lão gia đã làm lụng vất vả nhiều ngày rồi, người khuyên lão gia trở về, nghỉ ngơi chút cho thỏa đáng.

Trên dưới Hầu phủ chỉ sợ cũng chỉ có Phùng Siêu dám nói như vậy.

Tào Bằng gật gật đầu, sai Phùng Siêu dẫn hần đi đến công phòng. Chỉ thấy ánh đèn trong phòng leo lét, Đặng Tắc đang nằm ở trên án duyệt công văn. Nghe có tiếng người tiến vào, Đặng Tắc lập tức không kiên nhẫn, nói:

- Đã nói đừng tới quấy rầy rồi, tại sao còn...Ha? A Phúc, sao đệ lại tới đây? Có phải a ty lại ...

Đặng Tắc nói xong đứng lên lách qua án thư, đón Tào Bằng vào trong phòng.

Phùng Siêu khơi đèn sáng lên, rồi sau đó cùng Vương Song ra ngoài bảo vệ.

Quay lại Trường An đã một năm nhưng nhìn Đặng Tắc còn tiêu tụy gầy yếu hơn lúc ở Tĩnh Châu.

Tào Bằng bắt mạch nói:

- Tỷ phu, huynh không cần thiết phải thế. Nên kết hợp làm việc và nghỉ ngơi mới là đúng đắn. Ngày nào cũng làm việc vất vả, chẳng lẽ muốn tỷ tỷ đệ thủ tiết sao? Nếu huynh không biết chú trọng, đệ sẽ bẩm báo bề hạ biết, để người thôi chức vụ Đại Lý Tự Khanh của huynh đi.

- Muốn về nên về, muốn đi phải đi.

Đặng Tắc chỉ cười. Y rất lưu tâm đối với chức vị này. Phải biết rằng, lúc ban đầu Đặng Tắc học là hình luật, sau đó cơ duyên may mắn mà trở thành quan to địa phương, nhưng trong lòng y nơi hy vọng nhất chính là Đình Úy, tiền thân của Đại Lý Tự. Đáng tiếc bản thân y tàn tật vẫn không được như ý.

Vất vả lắm y mới đến được nơi mà trong lòng vẫn ao ước, đương nhiên phải làm việc mất ăn mất ngủ.

Tuy nhiên y cũng biết là Tào Bằng lo lắng cho mình.

Bưng chén mật tương cho Tào Bằng, Đặng Tắc ngồi xuống, khẽ vỗ đầu:

- Cũng không phải là huynh không muốn về, chỉ là hình án ở đây quá nhiều...rất nhiều hình án phải xử lý một lần nữa, cho nên có chút bận rộn. Đúng rồi, sao tới nay đệ đến đây?

Tào Bằng không trả lời ngay, mà nghĩ thật kỹ, rồi hỏi:

- Tỷ phu, huynh cảm thấy Vương Song thế nào?

- Vương Song? Đương nhiên không kém.

Đặng Tắc nghi hoặc nhìn Tào Bằng, có chút không hiểu.

Thấy Tào Bằng lấy một bản danh sách ra đưa cho Đặng Tắc.

Trên bản danh sách kia là có ba người, gồm Vương Song, Sử A và Chúc Đạo. Mặt bìa danh sách viết một chữ “Ấm”.

Đặng Tắc nói:

- Đây là cái gì?

- Ấm sĩ dưới trướng của đệ nay có tám trăm bảy mươi ba người, đều có tên ở đây. Những người này trung thành và tận tâm, chỉ nghe theo mệnh lệnh của đệ. Mà ấm sĩ này chia làm hai bộ, một bộ ở Huỳnh Dương, đều là những người mới, chưa thể sử dụng đến. Còn một bộ khác, cũng chính là những người nằm trong danh sách này, đệ đã bí mật bố trí họ dưới chân núi Kê Minh, do A Sử phụ trách huấn luyện... Hôm nay, những ấm sĩ này giao cho huynh trưởng.

Đặng Tắc giật mình toàn thân lạnh toát.

- A Phúc, có phai xảy ra chuyện gì phải không?

Tào Bằng lắc đầu, đứng dậy tháo một khối ngọc long bội kim tương xuống đặt trước mặt Đặng Tắc.

- Đệ chuẩn bị rời khỏi Trường An.

- Cái gì?

- Đệ nhớ lúc trước khi rời khỏi Cao Cú Lệ từng có một vị bằng hữu đã nói với đệ: nước đầy thì tràn, chín quá hóa nẫu. Cũng bởi vậy, tại trận chiến ở Ích Châu đệ mới không chịu anh dũng tranh lên trước. Tiên đế bỏ mặc ta không dùng, đệ không những không oán hận, ngược lại còn rất cảm kích. Nhưng hiện tại, đệ lại có Thiên Cương Đệ Nhất Kiếm, là trọng thần được tiên đế ủy thác. Phong làm Đại tướng quân, cầm binh mã thiên hạ, mặc dù Tuân Văn Nhược khi xử lý chính vụ cũng phải thảo luận cùng đệ, có thể nói là dưới một người, trên vạn người... Trong trường hợp đó chỗ cao không thắng hàn. Đệ có chút sợ hãi...sợ quyền thế của đệ quá nặng sẽ mang họa lớn đến cho nhà chúng ta. Đệ ở Trường An thì giống như chim trong lồng. Cho nên đệ nghĩ, chỉ có thể rời khỏi đây mới có thể đảm bảo sự hưng thịnh của gia tộc. Tuy nhiên khi đệ đi rồi thì lại khiến tỷ phụ phải lo nhiều hơn. Tiểu Duệ ở trong cung cũng không thoải mái, bị chú ý nhiều, đệ thật sự không mong muốn như thế...Lúc trước để nó làm con thừa tự cho đệ hạ, muốn giữ lại cũng không thể. Đệ giao ấm sĩ cho tỷ phụ, mong tỷ phụ bảo vệ Tiểu Duệ thật tốt. Tiểu Dịch đã thành thân, ít ngày nữa sẽ trở về Trường An, đệ sẽ nghĩ cách để nó đảm nhiệm Phụng Xa Đô Úy, để đi lại trong cung thành. Bá Ước và Bá Long đều đã trưởng thành, có thể âm thầm bảo vệ Tiểu Duệ. Tóm lại, trước khi đệ đi, đệ sẽ cố hết sức bố trí ổn thỏa cho Tiểu Duệ. Nhưng sau khi đệ đi rồi, hết thấy kính nhờ tỷ phụ lo lắng chu toàn cho Tiểu Duệ.

Dứt lời, Tào Bằng thi lễ thật sâu với Đặng Tắc.

Đầu hạ năm thứ hai Thái Bình, bắc cương truyền báo, Kha Bĩ Năng cầu kết người Đinh Linh và người Hồ Yết, tác loạn biên ải Linh Châu.

Quận Tín Thành bị người Tiên Ti công kích.

Hai tòa thôn trấn bị hủy, chết hơn hai ngàn người...

Đại đô đốc Tịnh Châu là Tào Hồng lập tức xuất binh cứu viện, nhưng đến đó thì không còn hình bóng người Tiên Ti.

Tào Hồng nổi giận dẫn bộ lách qua Tây Hải, vượt sông qua sông Vi Hà, ý đồ công kích Kha Bĩ Năng. Nhưng lúc đó khi y chuẩn bị phát động quyết chiến thì bất chợt người Hồ Yết lại xuất hiện phía sau, cùng với người Tiên Ti tiên hậu giáp kích, quân Tào đại bại.

May mắn Thái Thú quận Hà Tây Hồ Ban cùng với Tiên Ti Vương Tổ Lợi xuất binh cứu viện mới cứu được Tào Hồng ra.

Nhưng trận chiến này khiến dũng khí Tào Hồng giảm sút mạnh, dẫn bộ lui về Tịnh Châu, không dám tiếp tục tiến đến Linh Châu nữa.

Lúc này đã là đầu thu.

Chiến sự Giang Đông cũng đã xuất hiện biến hóa kỳ lạ.

Bàng Đức, Chu Thương, Dương Hàng sau khi trải qua lúc đầu ly hợp lại tiếp tục phát động công kích Giang Đông.

Cùng lúc đó, Tào Chân ở Hợp Phì cũng chỉ huy binh mã huyết chiến với quân Đông Ngô tại Nhu Tu Khẩu, chém mấy đại tướng Đông Ngô, giành được toàn thắng.

Cam Ninh và Đỗ Kỳ ở Tam Giang Khẩu tập kết tổng cộng được năm vạn người, thuyền lớn thuyền nhỏ tổng cộng hơn ngàn thuyền giăng có với thủy quân Giang Đông.

Tào Chương đốc chiến tại Giang Hạ biết được tin tức Tào Hồng chiến bại cũng chấn động.

- Để ai nghênh chiến đây?

Hoàng Quyền Trịnh Độ nhìn nhau, tiến lên nói:

- Giao chiến với Kha Bĩ Năng, không phải Đại tướng quân thì không thể thủ thắng.

- Người nói là...

Tào Chương có chút do dự.

Trịnh Độ lấy hết can đảm, tiến thêm một bước:

- Kỳ thật lệnh cho Đại tướng quân xuất chinh, đối với bệ hạ và Đại tướng quân đều có lợi. Thần cũng biết, bệ hạ và Đại tướng quân rất thân thiết...Mà hiện nay bệ hạ đã không còn là Thái tử như năm xưa nữa, là thiên mệnh. Đại tướng quân công lao trác tuyệt, không ai có thể sánh bằng, nếu ở lại Trường An, sớm muộn cũng có chuyện không hay xảy ra, chẳng thà phái hắn đi Linh Châu, thứ nhất có thể ổn định cục diện, thứ hai cũng có thể bảo tồn vĩnh viễn quan hệ giữa bệ hạ với Đại tướng quân, còn tốt hơn sau này có một ngày bệ hạ và đại tướng quân bất hòa.

- Đồ khôn kiếp này dám nói như thế.

Tào Chương giận tím mặt rút kiếm định chém Trịnh Độ.

May Hoàng Quyền Trương Nhậm khuyên can, cuối cùng khuyên bảo Tào Chương, nhưng cuối cùng vẫn đuổi Trịnh Độ ra khỏi hành cung.

- Sao hôm nay Bá Niên ăn nói không cẩn thận vậy nhỉ?

Trương Nhậm phụ trách đuổi Trịnh Độ, ở bên ngoài hành cung không kìm nổi, nói:

- Người biết rõ bệ hạ và Đại tướng quân rất thân thiết mà lại nói ra những lời này, chẳng phải là cố ý chọc giận Đại tướng quân? Nếu ngày khác bị Đại tướng quân biết được, người...

Trịnh Độ lại mỉm cười!

Y hạ thấp giọng nói:

- Đại tướng quân sẽ cảm kích ta, mà sẽ không trách cứ ta. Công Bảo, chẳng lẽ người không nhìn ra được sao? Trong lòng bệ hạ thật ra có chút kiêng kỵ Đại tướng quân. Nếu không trận chiến Giang Đông lần này, bệ hạ cũng không cần phải ngự giá thân chinh, chỉ cần lệnh cho Đại tướng quân đốc chiến là được. Bệ hạ cố tình lựa chọn ngự giá thân chinh, điều này chứng minh trong lòng người có điều khó xử. Không tới ba ngày chắc chắn sẽ ra chiếu lệnh: Lệnh cho Đại tướng quân lên phía bắc. Nói vậy đây cũng là kết quả mà Đại tướng quân hy vọng....Ở lại Trường An, sớm muộn gì cũng có chuyện không hay xảy ra.

Trương Nhậm nghe vậy im lặng.

Không ngoài dự đoán của Trịnh Độ, ngay ngày hôm sau, Tào Chương truyền ra chiếu lệnh phong Tào Bằng làm Linh Võ Vương, Đô đốc chiến sự Linh Châu, tức khắc đi nhậm chức.

Chiếu lệnh vừa ra lập tức đưa tới một trận tranh luận .

Phải biết rằng từ lúc Tào Chương đăng cơ tới này chưa từng phong vương cho người nào.

Mà nay Tào Bằng là người đầu tiên được phong vương, hơn nữa còn là một Vương hầu cầm binh, đương nhiên khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Nhưng đối với Tào Bằng mà nói, kết quả như này không thể nghi ngờ lại là tốt nhất.

Sau khi nhận được chiếu lệnh, Tào Bằng lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng cũng vào lúc này, đại chiến Tam Giang Khẩu cuối cùng đã bùng nổ.

Song phương vận dụng chiến thuyền hơn năm nghìn chiếc phong tỏa toàn bộ mặt nước. Mã Đạt thống soái thủy quân Giang Đông, ý đồ công chiếm Tam Giang Khẩu. Gần đây, Tam Giang Khẩu sau khi chiếm lĩnh, thủy quân Giang Đông có thể tiến thẳng nhập vào Kinh Nam, uy hiếp hậu phương quân Tào. Đồng thời, thủy quân chiếm ưu thế có thể dựa vào lạch trời sông lớn mà có thể độ sức một trận với quân Tào.

Trận đại chiến này, song phương có thể nói đều chuẩn bị lâu ngày.

Từ khi Cam Ninh, Đỗ Kỳ trực tiếp quản lý thủy quân tới nay, ngày đêm thao luyện nên có thành tựu như hôm nay.

Theo binh lực song phương mà nói thì sèn sèn như nhau.

Thủy quân Giang Đông có ba vạn người, thủy quân Tào Ngụy có bốn vạn người, trước khi khai chiến, song phương đều đã chuẩn bị tốt trận huyết chiến. Ngày mùng tháng tám năm Thái Bình thứ hai, song phương đại chiến trên sông, triển khai độ sức quyết tử.

Chiến cuộc vừa bắt đầu, thủy quân Đông Ngô đã chiếm thế thượng phong.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm sau, một trăm tám mươi thuyền Long Cốt Lâu Kiến An từ Động Đình hồ giết ra, gia nhập chiến đoàn đã lập tức xoay chuyển cục diện trận chiến. Ngày thứ ba, ngày thứ tư...thủy quân Giang Đông dưới sự tấn công của thuyền lầu Tào Ngụy tấn công, cộng thêm Bát ngư nổ có sức tàn phá mạnh mẽ được trang bị trên thuyền đã dần dần rơi vào thế hạ phong. Từng chiến thuyền bị phá ngang, từng chiến thuyền bị Bát ngư nổ oanh kích, toàn bộ mặt sông ầm vang rung trời, hải cốt thuyền dập dềnh trên sông.

Theo sự thất bại liên tiếp của thủy quân Đông Ngô, Mã Đạt có ý đồ thu quân, ổn định đầu tuyến.

Nhưng bất ngờ biến cố lại xảy ra đúng lúc này.

Hơn mười chiến thuyền Giang Đông đột nhiên phản chiến, phát động công kích thủy quân Đông Ngô, mà chủ tướng của hơn mười chiến thuyền này họ Lục, tên là Lục Phi, vốn là tư binh của Lục thị, sau đó được Lục thị đưa vào thủy quân, nhiều năm qua vẫn cần cù chăm chỉ. Lục Phi lâm trận phản chiến đã mang đến ảnh hưởng đối với thủy quân Giang Đông, khó có thể đánh giá được.

Trong phút chốc, thủy quân Đông Ngô hoàn toàn hỗn loạn.

Cam Ninh thấy tình huống như vậy lập tức hạ lệnh tấn công mãnh liệt.

Y tự mình đón Lục Phi, từ Lục Phi biết được: Tào Bằng đã liên hệ với Lục Tồn nhiều năm, đêm trước của đại chiến Tam Giang Khẩu bùng nổ, Lục Tồn đã phái người thông báo cho Lục Phi có thể quan sát tình hình chiến đấu mà quyết định hoặc chiến hoặc hàng!

Cam Ninh nghe vậy trong nội tâm nảy sinh sự xúc động.

Y lên nói với Đỗ Kỳ:

- Chúng ta nhìn mười bước, bệ hạ nhìn mười dặm...nhưng hôm nay mới biết, Công tử đã có tầm nhìn ngàn dặm!

Giữa tháng tám năm Thái Bình thứ hai, toàn bộ thủy quân Giang Đông ở Tam Giang Khẩu bị diệt.

Mà theo sát sau, Thái Thú Quế Dương Lục Tồn đột nhiên ra tay, tuyên bố quy thuận Tào Tháo. Ông ta liệt kê mười tội lớn đáng trách của Tôn Quyền, khởi binh tạo phản, phá được Tương Hương. Thái Sứ Từ đang đốc chiến tại Bạc La Giang sau khi nghe được tin tức đã ngửa mặt lên trời thở dài.

Đêm đó, Tôn Thiệu một mình qua Bạc La Giang, nhập vào quân doanh Đông Ngô, du thuyết Thái Sứ Từ đầu hàng.

Thái Sứ Từ qua bao suy xét cuối cùng quyết định phát động đấu tranh. Ông suốt đêm quay về Lâm Tương, chém giết Từ Thịnh đang đốc chiến, hợp binh với Lục Tồn ra khỏi Trường Sa, lao thẳng tới Lư Lăng, ba ngày sau, Lư Lăng thất thủ.

Thủy quân Giang Đông thất bại, Thái Sứ Từ, Lục Tồn tạo phản.

Toàn bộ Đông Ngô lập tức rơi vào hoảng hốt.

Tào Chương nhân cơ hội hạ chiếu đốc đại quân từ Giang Hạ xuất kích phát động tấn công mãnh liệt Đông Ngô.

Lúc này, đại thế Đông Ngô đã mất.

Nhưng Tôn Quyền lại không cam lòng bị thua như vậy, ngược lại tập trung binh lực chuẩn bị một trận chiến quyết tử với Tào Chương.

Tháng mười, hai mươi chiếc thuyền lầu lớn xuất hiện tại vùng duyên hải Ngô Quận.

Cường hào Cổ Ung tại huyện Ngô thừa cơ khởi binh, tuyên bố quyết liệt với Tôn Quyền, nghênh đón đại quân Tào Ngụy đổ bộ đến.

Tháng mười một, Hạ Tề quận Hội Kê khởi binh, kêu gọi nghênh đón con trai Hằng Vương trở về quê hương, quận Hội Kê theo đó mà đại loạn.

Toàn bộ Giang Đông trong thời gian mấy tháng gần gũi dường như đã trở nên khó khăn.

Bàng Đức sau khi phá được Đan Đồ đã dẫn binh xuống phía nam phá được Khúc A.

Lúc này Tôn Quyền mới thật sự luống cuống!

Chớp mắt đã tới tháng mười hai.

Tào Bằng đã đến Linh Châu, triệu tập năm mươi phủ binh mã tại quận Tín Thành thị uy với Tiên Ti.

Kha Bì Năng vội vàng phái người tiến đến cầu hòa lại bị Tào Bằng cự tuyệt. Song phương vào tháng mười một đã xảy ra một trận huyết chiến tại Lang Cư Tư. Tào Bằng lấy hai vị lão tướng Hoàng Trung Nghiêm Nhan làm tiên phong, lại lệnh Sa ma Kha và Triệu Vân làm chủ tướng của Tả Hữu hai lộ binh mã, chém giết từ lúc mặt trời vừa lên đến tận khi màn đêm buông xuống.

Người Tiên Ti gần không được thể tấn công của quân Tào, cuối cùng tan tác bỏ chạy.

Tào Bằng thuận thế lệnh cho Hoàng Trung, Nghiêm Nhan truy kích, công chiếm Vương Đình Tiên Ti. Kha Bì Năng thảm hại chạy trốn vào xin Đình Linh giúp đỡ.

Cùng lúc đó, người Hô Yết cũng không dám đứng yên mà liên kết với Hung Nô Mạc Bắc ý muốn cứu viện Kha Bì Năng, nhưng Tổ Lợi dưới sự xúi giục của Hồng Đô đã xuất binh ngăn trở. Kha Bì Năng sau khi bại trận, liên quân Hô Yết Hung Nô lập tức lui lại, nhưng Tào Bằng sao dễ dàng buông tha hai đội nhân mã? Hắn dẫn bộ vượt qua sông Cam Vi, đồng thời lại phát ra lệnh mộ binh, chiêu mộ binh lính U Châu, binh mã Tịnh Châu. Tào Hồng biết được Tào Bằng đại thắng, không nói hai lời lập tức điều năm mươi phủ binh mã Tịnh Châu tham chiến. Mả Đại Đô đốc U Châu Tào Thuần cũng điều động ba mươi phủ binh mã, tính cả hai vạn binh mã của Đại Hành Phủ Liêu Đông, cùng với ba vạn binh mã của Lã Hán, tổng cộng tám vạn người đã tham gia trận chiến.

Chỉ có điều, ai cũng không ngờ chủ tướng mà Lã Hán phái ra chính là Vương Tử chưa tới mười tuổi, Tào Niệm.

Mười sáu vạn đại quân tập kết tại sông Cam Vi.

Lương thảo của ba nơi Lương Châu, U Châu, Tịnh Châu đều vận chuyển đến quận Tín Thành.

Tào Bằng tuyên bố đạp ngựa nghiền nát người Hô Yết không ngừng nghỉ, lập tức khiến người Hô Yết sợ hãi rét run.

Phú Xuân, Trình Phủ.

Trình Phổ nhìn vẻ mặt phong trần mệt mỏi của Gia Cát Cẩn mà đau lòng.

Cục diện đang tốt không ngờ chớp mắt đã đánh mất.

Trách ai được?

Trách Mã Đạt ư?

Ít nhất trong trận chiến tại Tam Giang Khẩu Mã Đạt cũng không bộc lộ sơ hở gì, thậm chí còn chỉ huy cực kỳ thỏa đáng.

Trách Tôn Thiệu? Trách Thái Sử Từ?

Ai cũng trách không được.

- Lục Bá Ngôn, nên làm gì bây giờ?

Trình Phổ đột nhiên mở miệng hỏi, lại khiến Gia Cát Cẩn không biết nói thế nào.

- Lời này...muốn nói thì khá dài dòng...Dường như phải bắt đầu từ Hằng Vương.

Thật ra Gia Cát Cẩn biết một vài nguyên do, vì thế giải thích với Trình Phổ. Năm đó đại hôn của Lục Tốn gặp chuyện không may, nhìn như không có trở ngại gì, nhưng mầm tai họa này cũng đã bắt đầu xuất hiện...Nhìn hai nhà Cố - Lục có vẻ trung thành và tận tâm với Tôn Quyền, nhưng kỳ thực trong lòng lại vô cùng oán hận. Thậm chí bọn họ giao ra tư binh, gây nên chuyện ngày hôm nay.

Về phần Tiết Tống...cũng chỉ là mồi lửa mà thôi!

- Lão tướng quân, xin hãy nể tình cảm của Hoàng Đế Vũ Liệt mà giúp bệ hạ lần nữa đi.

Gia Cát Cẩn đau khổ cầu xin.

Mà nay Lỗ Túc ở Đan Dương khổ sở chống đỡ nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thất bại.

Từ việc Ngô Quận Hội Kê tác loạn, Tôn Quyền đã không còn cách nào khống chế cục diện. Chỉ có mời lão tướng Trình Phổ, Hoàng Cái ra mặt ổn định lòng quân, nếu không nhất định sẽ thất bại. Không thể không nói, Trình Phổ rất có tình cảm sâu đậm với Đông Ngô.

Tuy rằng trước đó thất vọng với những gì Tôn Quyền đã làm, nhưng sau khi suy nghĩ rất lâu vẫn quyết định rời núi.

Tháng giêng năm Thái Bình thứ ba, Tào Chương đánh vào quận Lư Giang.

Bàng Đức chiếm lĩnh Cú Dung, mà Tào Chân thì phá được Thạch Thành, hình thành thế giáp công đối với Kiến Khang.

Cùng lúc đó, hải quân Tào Ngụy đổ bộ vào Ngô Quận, hội hợp với Hạ Tề, chiếm cứ Ngô huyện. Tôn Quyền thấy đại thế đã mất liền vứt bỏ Kiến Khang trốn đến Dư Hàng. Đồng thời, Trình Phổ ở Phú Xuân mộ binh kiện tốt được ba ngàn người, cùng với Hoàng Cái một lần nữa rời núi. Lỗ Túc tử thủ tại Hô Thục hơn hai mươi ngày, đến tháng hai thành bị phá, Lỗ Túc chết trận.

661. Chương 733: Sau CƠn Mưa Trời Lại Sáng

Tuy rằng Lỗ Túc chết trận nhưng lại tạo cho Tôn Quyền tranh thủ được thời gian nghỉ ngơi.

Tôn Quyền cường ép chiêu mộ binh Sơn Việt được hơn vạn người, dựa vào lợi thế quê nhà đã quyết trận tử chiến với Tào Chương.

Tháng năm, Tào Chương đích thân dẫn đại quân chinh phạt Dư Diêu.

Trận chiến Giang Đông nhìn đã gần như bước vào giai đoạn chót.

Nào ngờ Gia Cát Cẩn lại thiết kế phục kích, Tào Chương bị trúng tên độc, suýt bị chết.

May mắn có thần y Hoa Đà theo quân đã cứu được tính mạng của Tào Chương. Chỉ có điều kể từ đó, Tào Chương đã không còn sức để tiếp tục thân chinh nên đã lui về Kiến Khang đốc chiến.

Không thể không nói so sánh với Tây Xuyên, người Ngô tính mãnh liệt hơn.

Đám người Trình Phổ, Hoàng Cái ở Tiền Đường huyết chiến nửa năm với quân Tào mãi cho đến tháng giêng năm Thái Bình thứ tư, thành trì mới bị công phá.

Hai vị lão tướng chết trận tại Tiền Đường.

Tào Chương sai người thuyết phục Tôn Quyền đầu hàng, lại bị Tôn Quyền cự tuyệt.

Y tập kết đội binh mã cuối cùng tiếp tục đọ sức với quân Tào. Tháng năm năm Thái Bình thứ tư, Lục Tốn phá được Giao Chỉ, Thái Thú Giao Chỉ Lục Tích giao binh mã lại cho Lục Tốn, bản thân từ Giao Châu phát động công kích Dư Hàng.

Tháng mười năm Thái Bình thứ tư, Dư Hàng bị công phá.

Lúc Tôn Quyền bị phá thành đã chém giết vợ con, rồi sau đó phóng hỏa đốt cháy hành cung, tự sát trong đám cháy.

Vốn tưởng rằng đây chính là một trận chiến thuận lợi.

Tào Chương tập kết vô số binh mã, hao phí tiền của, gần như đem toàn bộ số tiền mà Tào Tháo khi còn sống đã tích góp ném vào trận chiến Giang Đông, không ai ngờ trận đại chiến này kéo dài liên tục suốt ba năm.

Tào Chương thắng lợi !

Nhưng là thắng thảm...

Mà lúc này Tào Bằng đã phá được A Ba Khảm, chiếm lĩnh Kiên Côn.

Hắc Long Kỳ Tào Ngụy tung bay trong cảnh nội Cát Nhĩ Cát Tư Thản. Ở trước mặt hãn, chỉ còn lại một Đỉnh Linh...

Giữa mùa thu năm Thái Bình thứ sáu.

Đại quân Tào Ngụy công chiếm Bắc Hải, cũng chính là Bối Gia Nhĩ Hồ đời sau.

Âm Mã Bắc Hải, tâm trạng Tào Bằng vô cùng vui sướng, sư hổ thú phi nhanh bên Bắc Hải, liên tục hí vang.

Nơi này hiện giờ vẫn là một vùng hoang dã.

Nhưng Tào Bằng lại nhìn thấy trong sự hoang dã vô tận này có ánh sáng vô hạn.

- Đại vương, Đại vương...

Ngay lúc Tào Bằng chuẩn bị lên ngựa trở về doanh trại, chợt nghe có tiếng người la lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một con vật cưỡi phi như bay đến, người trên ngựa là một viên tiểu tướng.

Là Tào Kỳ, tôn tử của Tào Tính.

Tào Kỳ ghim ngựa trước Tào Bằng, nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

- Sứ giả Trường An đến, mời Đại Vương tiếp chỉ.

Tào Bằng ngăn ra.

Từ lúc hấn xuất chinh tới nay rất ít liên hệ với Trường An.

Mỗi lần tin chiến thắng truyền đi quay lại, hấn đều không hỏi đến. Nhưng sao đột nhiên lúc này lại có sứ giả Trường An đến đây?

Tào Bằng vội vàng mang theo người trở về đại doanh.

Sứ giả kia là người quen, Trung Thường Thị Việt Bàn.

Năm năm không gặp, Việt Bàn như già đi rất nhiều. Sau khi nhìn thấy Tào Bằng liền bước lên trước thi lễ vắn an.

- Việt Thường Thị, chúng ta là người quen cũ, đừng nhiều lễ nghi làm gì...Có phải Trường An xảy ra chuyện gì đúng không?

Việt Bàn nghe vậy lập tức lộ vẻ sầu bi.

Y gật gật đầu, hạ thấp giọng nói:

- Bệ hạ...không tốt rồi!

- Cái gì?

Tào Bằng hoảng sợ.

Tào Chương nay bao nhiêu tuổi?

Dường như còn chưa tới ba mươi...Độ tuổi này đang trong thời kỳ mạnh mẽ cường tráng, sao đột nhiên lại không tốt?

Việt Bàn khe khẽ thở dài.

- Trước đó bệ hạ chinh phạt Tôn Quyền, bị độc tiễn Sơn Việt làm bị thương.

Mặc dù có Nguyên Hóa tiên sinh trị thương nhưng vẫn không thể giải được hết độc được...Sau khi về triều lại ngày ngày vất vả lao lực giống như tiên đế năm đó. Trước thời điểm Đại vương truyền tin chiến thắng đến, nói là đã công chiếm Bắc hải, bắt Đinh Linh Vương làm tù binh, còn chém giết Kha Bĩ Năng, bệ hạ lúc ấy còn vô cùng vui vẻ, bày yến tiệc.. Trên bữa tiệc, bệ hạ còn nói:" Đinh Linh bị diệt là có thể đoàn tụ với Đại vương rồi. Nào ngờ vài ngày sau sức khỏe suy sụp, sau đó thì không dậy nổi, thần trí cũng không được tỉnh táo..." Thái Hậu và Chân Chiêu Nghi phải chịu những áp lực rất lớn. Hoàn Thái hậu và Nghiệp hầu không ngừng xui khiến bệ hạ truyền ngôi, cũng may bị Thái hậu ngăn cản...Thái hậu và Tuân thừa tướng sau khi thảo luận, cho rằng Đại vương phải mau chóng trở về Trường An, ổn định thế cục, nếu không Đại Ngụy nguy rồi.

Sắc mặt Tào Bằng lập tức thay đổi!

Hấn không nói hai lời, lập tức nói:

- Truyền lệnh của ta, Khổng Minh và Hiếu Trục đóng giữ Bắc Hai, dựng lên thành trì, củng cố thế cục. Hoàng Trung, Nghiêm Nhan, Sa Ma Kha, Triệu Văn lập tức điểm binh mã theo ta quay về Trường An.

- Cha, vậy còn con?

Tào Niệm nghe Tào Bằng nói sắp đi, lập tức nóng nảy vội vàng hỏi.

Tào Bằng giơ tay xoa đầu Tào Niệm, khẽ nói:

- Niệm nhi đi theo ta về Trường An.

Đã qua cửa ải cuối năm tiến vào tất niên.

Trong thành Trường An lại không hề có chút không khí vui mừng, lại bao trùm bởi không khí lo lắng.

Trời chưa tối nhưng cửa thành lại đóng chặt, bên trong hoàng thành thủ vệ nghiêm mật, lộ ra không khí xơ xác tiêu điều.

Tào Duệ rúc vào lòng mẫu thân.

Tuy không phải Chân Mật, mẹ ruột của cậu nhưng là mẫu thân sau khi cậu trở thành con thừa tự.

Hiện tại đã là năm Thái Bình thứ bảy, cũng chính là năm 220 Công Nguyên. Năm này vốn trong lịch sử, Tào Tháo sẽ chết, nhưng hiện tại, thì cốt của Tào Tháo đã không còn mà tồn tại vĩnh viễn tại Kê Minh Sơn, thủ hộ giang sơn Đại Ngụy.

Nhưng bánh xe lịch sử vẫn muốn trong năm này cướp lấy sinh mạng một vị đế vương.

Đó là Tào Chương!

Tào Duệ năm nay mười lăm tuổi!

Cuộc sống tại hoàng thất bảy năm khiến cậu quá trưởng thành so với đám bạn cùng tuổi.

Trong Tử Thần các, đèn dầu mờ mờ.

Biện phu nhân khóc thét thanh nằm ngất mấy lần trên sập. Trên sập kia đang nằm một người...mặc miện phục đế vương, dung mạo an tường dường như đang ngủ. Người đó, chính là Tào Chương! Là người mà Tào Duệ gọi là đế vương phụ hoàng. Nhưng giờ phút này, Tào Chương vẫn không nhúc nhích, không còn tỉnh mãnh như trước nữa.

- Bệ hạ, con...sao con có thể đi như vậy!

Biện phu nhân khóc tham thiết, nước mắt ướt đầm quần áo.

Đó là một nữ tử số khổ, xuất thân ca kỹ, gả cho Tào Tháo, trước thì mất đứa con trai Tào Phi, sau lại mất đi phu quân Tào Tháo, mà nay lại mất đi đứa con yêu này. Những đả kích liên tiếp này khiến Biện phu nhân không thể nào chịu đựng tiếp nổi. Người đầu bạc đau khổ tiền người đầu xanh, bà đã chịu đựng quá một lần rồi, nhưng hiện tại, bà lại phải chịu đựng một lần nữa...

Chân Chiêu Nghi cũng gào khóc không ngừng.

Bà vào Tào Chương nên duyên vợ chồng, vốn Tào Chương đã chuẩn bị lập nàng làm Hoàng hậu, không ngờ lại bị bệnh nặng không dậy nổi.

Mà Tào Duệ thì mở to đôi mắt đen nhìn Tào Chương.

Bên ngoài Tử Thần các, Ngô Ngạn cầm mâu đứng đó, mắt hồ trợn lên.

Ngô Ngạn năm nay mười chín tuổi, đã cao tám thước, vai hùm lưng gấu, đáng vẻ uy vũ.

Từ nhỏ lớn lên cùng Tào Duệ. Mà nay Ngô Ngạn đã trở thành thị vệ Hoàng thành, chuyên bảo vệ Tào Duệ.

Gã trời sinh thân lực, võ nghệ cao cường. Trong đám thị vệ Hoàng Thành được xưng là “Mãnh hổ”, không ai có thể địch được.

Ngô Ngạn biết giờ này khắc này gã cần phải xóc lại tinh thần.

- Thái hậu, xin hãy nén bi thương.

Bệ hạ băng hà, khó mà che giấu...Ngày mai khi triều sớm, tuyên bố trước thiên hạ.

Chân Chiêu Nghi nhẹ giọng khuyên giải an ủi, cuối cùng khiến Biện phu nhân tỉnh táo lại.

Từ sau khi Tào Chương bị bệnh, con cháu Tào thị lại bắt đầu ngóc đầu dậy. Tào Xung thì khỏi cần phải nói, y cùng với Tào Bưu, Thào Cư và Tào Vũ câu kết lẫn nhau, đã hình thành một phái thế lực; mà ngay cả Tào Thực, em ruột của Tào Chương cũng bất chấp vội vàng ý chỉ năm xưa của Tào Tháo mà trở về Trường An làm mưa làm gió...

Đối mặt với ngôi vị hoàng đế, huynh đệ ruột thịt cũng trở mặt thành thù.

Biện phu nhân cũng không biết nên phải làm thế nào cho phải.

Khi Tào Tháo còn sống từng nói:

- Tử Kiến không thể trọng dụng, Thương Thư lại quá bạc bẽo.

Nếu để Tử Kiến kế vị, thì giang sơn nguy rồi. Nếu để Thương Thư kế vị, thì con cháu khó sống...Chỉ có Tử Văn mới có thể đảm đương trọng trách.

Đáng tiếc, thiên hạ này mới thống nhất được hai năm thì Tào Chương lại đi!

Nếu Tào Chương có con nối dòng thì thôi..

Nhưng y lại chỉ có ba con gái, không có con trai, con trai duy nhất vẫn là Tào Duệ, con của Tào Bằng nhận làm con thừa tự của mình.

Vốn chiếu theo ý tưởng của Biện phu nhân, Tào Chương còn trẻ, sớm muộn gì cũng có con trai.

Nhưng không ngờ độc tiễn Giang Đông lại khiến y lập tức sức khỏe sa sút, tuy rằng sau khi trở về Trường An đã lâm hạnh không ít nữ tử nhưng trước sau không có kết quả. Điều này cũng khiến Biện phu nhân cảm thấy vô cùng khó xử.

Để Tào Thực kế vị?

Nhưng Tào Tháo từng nói, gã không chịu nổi trọng dụng.

Đối với những đứa con này, Biện phu nhân rất hiểu.

Ngâm tụng thi phú, Tào Thực tài học vô song, mà nếu luận thống trị thiên hạ, Tào Thực quá mức lý tưởng hóa, không làm đến nơi đến chốn bằng Tào Chương. Tào Xung lại càng không cần phải nói! Nếu để gã kế vị, chỉ sợ con cháu Tào thị không có ai có thể được chết già. Mà người thừa kế hợp pháp duy nhất là Tào Duệ lại là được nhận nuôi để làm con thừa tự.

Điều này làm cho Biện phu nhân do dự.

Nhưng tin tức Tào Chương chết không thể giấu diếm.

Ứng cử viên thừa kế này cũng phải nhanh chóng tuyển chọn ra, nước một ngày không thể không có vua! Nếu để trống lâu dài, chắc chắn sẽ gây rung chuyển. Biện phu nhân quét ánh mắt về phía Tào Duệ đang ở trong lòng Chân Chiêu Nghi.

Đã thấy Tào Duệ tràn ngập nước mắt, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Vậy rốt cuộc phải lựa chọn thế nào đây?

- Linh Võ Vương nay ở đâu?

Chân Chiêu Nghi hơi sững sốt, hạ thấp giọng nói:

- Việt Bân đã đi ba tháng rồi...theo lý mà nói đã phải gặp được Linh Võ Vương. Tuy nhiên, nghe nói lần này Linh Võ vương lên phía bắc chinh phạt, mở rộng lãnh thổ quốc gia xa ngàn dặm, nghe nói là đang ở Bắc Hải gì đó...Muội nhớ rõ bệ hạ có ban thưởng Bắc Hải kia tên là Phúc Hải, cụ thể là cực kỳ xa xôi.

- Hắn...có về kịp không?

Chân Chiêu Nghi nhìn Tào Duệ ở trong lòng, đưa mắt nhìn Biện phu nhân.

- Nguyên Trọng, ở trong này cùng phụ hoàng con...Nương đã phái Trọng Long cùng với Bá Long, đoán chừng đã lập tức gặp rồi.

Bá Long chính là Tào Dương.

Mà Trọng Long chính là Tào Doãn, con trai của Bộ Loan, năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn Tào Duệ một tuổi. Năm ngoái đã giữ chức bång Môn tư Mã Hoàng thành. Quan hệ giữa Tào Duệ, Tào Dương và Tào Doãn rất tốt, mặt khác còn có Khương Duy là Tư Mã Thành Môn cũng vô cùng thân thiết. Ngoài ra, thân

cận của Tào Duệ còn có Phó Đô, năm nay mười bốn tuổi. Trường An Lệnh Đặng Ngải, năm nay hai mươi tuổi, Tư Mã Thành Môn Đặng Toàn, năm nay mười bốn tuổi...

Đương nhiên, giờ phút này còn có Ngô Ngạn làm thủ hộ bên ngoài đại điện.

Tào Duệ gật đầu lặng lẽ lên bên long sập ngồi xuống. Cậu vươn cánh tay nhỏ bé dếm tấm nệm tơ lụa màu vàng tươi dưới người Tào Chương.

Chân Chiêu Nghi và Biện phu nhân nhìn thấy khe khẽ gật đầu.

- Hôm qua Đại Đô đốc Tử Liêm trình báo, Linh Võ Vương mười ngày trước đã đến Quy Tư, đoán chừng đến Trường An ít nhất hơn mười ngày nữa.

Vấn đề là, Lâm Truy Hầu và Nghiệp hầu cũng không cho chúng ta thời gian.

Thái hậu phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, nếu không sáng sớm ngày mai, một khi bệ hạ....thì triều đình chắc chắn sẽ hỗn loạn.

- Việc này...

Biện phu nhân do dự.

Sau một lúc lâu, bà hạ giọng nói:

- Nguyên Trọng thích hợp không?

Chân Chiêu Nghi cắn môi:

- Nguyên Trọng đăng cơ, tỷ muội ta có đường sống, nếu Thương Thư đăng cơ, chỉ sợ người trong cung An Nhạc kia sẽ không để tỷ muội ta sống yên. Tuy nhiên, muốn Nguyên Trọng đăng cơ cũng vô cùng khó khăn.

Biện phu nhân trầm ngâm không nói.

Bóng đêm thâm trầm, bỗng dưng hạ nổi lên mưa nhỏ.

Biện phu nhân giật mình lạnh toát, đột nhiên hạ quyết định, cắn răng nói:

- Bất kể như thế nào cũng phải chờ được Linh Võ Vương trở về.

- Vậy cứ theo thế.

Chân Chiêu Nghi thâm thở phào.

Đúng như Chân Chiêu Nghi dự đoán, tin tức Tào Chương chết không thể giấu diếm.

Ngày hôm sau, cùng với tiếng đồng chiêng trong hoàng thành vang lên, cũng là tin tức Tào Chương quy thiên được chiếu cáo. Ngay lập tức, Trường An đại loạn.

Cũng may có đám người Tuân Úc, Quách Gia nên đã nhanh chóng ổn định thế cục.

Lập tức lễ tang Tào Chương được bàn bạc thỏa đáng, cũng thiết lập linh đường trong Hoàng thành.

Tào Chương đã chết, ai có thể tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế?

Tào Chương không có con trai, chỉ có một đứa con thừa tự....Mà con cháu Tào thị sao có thể trở mặt nhìn Tào Duệ lên ngôi vị Hoàng đế?

Vì thế cùng ngày, Tào Thực đã đưa ra nghi vấn tại cuộc họp trong triều.

Có lẽ y nghĩ, Biện phu nhân nhất định sẽ đẩy y đi ra, nhưng có một câu kia của Tào Tháo, dù thế nào thì Biện phu nhân cũng không thể không đồng ý.

- Nay bệ hạ băng hà, nước một ngày không thể không có vua.

Tiền đế từng có chiếu, Lâm Truy hầu làm Tiêu Dao hầu gia... vậy chẳng phải đã quên Lâm Truy hầu rồi sao? Bản cung nghĩ, Nghiệp hầu năm nay hai mươi bốn tuổi, đúng là thời kỳ tinh lực tràn đầy. Huống hồ

hắn và bệ hạ là huynh đệ, để hắn lên ngôi vị Hoàng đế cũng là thích hợp. Không biết các đại nhân nghĩ như thế nào về tiến cử của bản cung?

Hoàn phu nhân còn chưa dứt lời, đã thấy Tào Bưu nhảy ra.

- Để Ngũ hoàng huynh tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế là thích hợp nhất... Bản hầu cũng đồng ý, người nào phản đối?

Tào Bưu này khô ngô, tướng mạo khá giống Tào Tháo.

Đôi mắt sắc bén, khuôn mặt ngăm đen, lộ ra sát khí nồng đậm.

Văn võ cả triều đều im miệng không nói.

Tuân Úc khẽ mỉm cười:

- Lời Bộc Dương hầu nói rất có lý...Tuy nhiên thi cốt bệ hạ chưa lạnh mà đã nóng lòng tuyển chọn người kế vị, sợ rằng bất kính với bệ hạ. Còn nữa, ai kế vị, không phải lớn giọng là có thể quyết định. Chuyện này, tốt nhất là thảo luận thật ổn thỏa, đừng vì vậy mà làm hỏng mất hòa khí.

Tiên đế đặt nặng nhất là việc này.

Tào Bưu lớn tiếng lại bị Tuân Úc không đến nơi đến chốn đâm một câu, lập tức giận dữ.

Gã định phát tác lại bị Tào Xung ngăn lại.

- Lời thừa tướng nói rất có lý, tuy nhiên mẫu hậu vừa mới nói, nước một ngày không thể không có vua.

Nếu không thể sớm tuyển ra người kế nhiệm, chỉ sợ người trong thiên hạ bất an... Cho nên bản hầu nghĩ vẫn nên tuyển chọn người thích hợp ra trước để ổn định lòng người. Dù việc đăng cơ chậm chút chắc cũng không vấn đề gì lớn.

Hai gò má Tuân Úc hơi hơi co giật.

Nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên như trước.

Ông quay sang nhìn Quách Gia, Quách Gia lập tức hiểu ý.

- Nghiệp hầu nói có lý, nhưng khi tiên đế băng hà từng ủy thác cho linh võ vương.

Nay bệ hạ bất hạnh ra đi, việc chọn người kế nhiệm tốt nhất vẫn nên đợi Linh võ vương trở về rồi quyết định sau.

Sắc mặt Tào Xung lập tức thay đổi.

Y theo bản năng nhìn sang Tào Duệ, trong mắt lộ vẻ hung hãn.

Tào Duệ theo bản năng co rụt lại thân mình, nhưng khi cậu nhìn sang đám người Tào Dương thì lại lập tức lấy được dũng khí.

- Nghiệp hầu, vì sao ngươi lại ở Trường An?

- Hả?

- Ta nhớ rõ, phụ hoàng từng có chiếu, không có ý chỉ thì Nghiệp hầu không được trở về Trường An.

Mẫu hậu, phụ hoàng có chiếu cho Nghiệp hầu về đô không? Nếu không có, Nghiệp hầu đã kháng chỉ không tuân...

Giọng nói non nớt vang dội trong điện.

Ánh mắt Tuân Úc sáng lên, trong lòng âm thầm khen ngợi.

Mà sắc mặt Tào Xung thì lạnh lẽo, hung tợn trừng mắt với Tào Duệ.

Tào Bưu thì giận tím mặt:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, nơi đây để ngươi làm càn sao?

Gã đứng thẳng người lên đi nhanh về phía Tào Duệ.

Đám người Ngô Ngạn, Tào Dương, Tào Doãn, Khương Duy lập tức dàn hàng chặn Tào Bưu:

- Bộc Dương hầu, ngươi muốn gì?

Tào Duệ cũng đứng lên, lạnh lùng nói:

- Bộc Dương hầu, phụ hoàng thi cốt chưa lạnh, ngươi ở đây làm càn, không biết tội sao?

Đám nhỏ đồng lứa giao phong khiến Hoàn Phu nhân không thể xen vào nói.

Mà Biện phu nhân và Chân chiêu nghi cũng không nói được một lời.

Tào Bưu cả giận nói:

- Đám tiểu tử dám ăn nói vô lễ như thế? Mỗ gia làm càn đó, ai trị được tội danh của ta?

Còn chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài đại điện vọng đến giọng một người.

- Không ai trị được ngươi, nhưng ta có trị được ngươi không?

Nói xong, thấy một người sải bước đi vào đại điện.

Ở phía sau hần, Việt Bàn nhắm mắt theo đuôi.

Hơn trăm võ sĩ danh thân khoác kim giáp, cầm giáo dững mãnh vào điện. Cũng có hai vị hai tướng quân, cả hai người cầm thanh hoành đao, long hành hổ bộ, sát khí kinh người. Hai vị lão tướng đi vào đại điện, đứng hai bên.

Mà người kia sau khi nói xong đi nhanh vào đại điện, cúi đầu xuống linh cữu trong điện, thất thanh khóc lên.

- Bệ hạ, thần nhanh đuổi chậm đuổi, vẫn chậm một bước.

Người này vừa xuất hiện, quần thần trong đại điện lập tức xôn xao.

Mà Tuân Úc, Quách Gia thì lộ vẻ vui mừng, nhìn nhau, vội đứng dậy tiến ra đón:

- Linh võ vương, sao tới nhanh như vậy?

- Để chạy về Trường An, ta đã chạy ba con hãn huyết bảo mã.

Hừ hừ, đừng cho rằng một Tiêu Quan có thể ngăn trở đường về của bốn vương.

Bốn vương muốn tới Trường An, chỉ những quan úy nhỏ nhỏ sao có thể ngăn trở! Thái hậu, nay bệ hạ băng hà, thật là đột ngột. Vừa rồi Nghiệp hầu nói “Nước một ngày không thể không có vua”, bốn vương thừa nhận sâu sắc. Bệ hạ dù chưa lập đích (con trưởng), nhưng cha chết con kế thừa, hoàn toàn là chính đáng. Thần tiến cử Võ công hầu Tào Duệ, chứ vị đại nhân, ai tán thành, ai phản đối?

Người tới, đúng là Tào Bằng.

Từ sau khi nhận được tin tức, Tào Bằng ngày đêm lên đường chạy về Trường An.

Trên đường tuy có những trở ngại nhỏ nhỏ nhưng như lời Tào Bằng nói: Ta muốn đi, ai cản được ta?

Tào Bằng này đột nhiên xuất hiện khiến cả triều đình lập tức nảy sinh biến hóa.

Đám người Tào Bưu lúc trước còn hống hách thì nay lập tức chấm dứt. Tào Bằng phong trần nhưng không hề làm giảm đi khí thế vô biên của hần. Mất hổ nhìn khắp đại điện, quần thần lập tức ngậm miệng, tất cả lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt Tào Duệ lập tức đỏ lên!

Cha!

Cha cậu cuối cùng đã về.

Hai người Tuân Úc và Quách Gia nhìn nhau, chợt đứng dậy nói:

- Võ Công hầu tuổi trẻ thông minh, xác thực là người kế nhiệm thích hợp.

Mà Hạ Hầu Đôn ở bên cũng đứng dậy:

- Ngoài Võ công hầu ra không ai có thể kế nhiệm.

Hạ Hầu Uyên nói:

- Võ công hầu, đích xác thích hợp.

- Linh võ vương đề cử, cũng là trong suy nghĩ của thần.

Tào Nhân dứt lời nhìn Tào Bằng cười cười, rồi nhắm hai mắt lại.

- Võ công hầu thích hợp nhất!

Tiền tướng quân Từ Hoảng nói.

- Thần đồng ý.

Trần Quần mở miệng.

Trên đại điện luôn luôn tồn tại một bên yên lặng không lên tiếng, bất chợt Điển Vi đứng ra, lớn tiếng:

- Tiên đế truyền ngôi vị cho đệ hạ, mà đệ hạ lại là con của tiên đế; nay đệ hạ băng hà, đương nhiên truyền cho con nối dòng, tại sao lại nói huynh chết đệ kế thừa? Hay là người Trung Nguyên ta học theo người Hồ kia...chẳng phải ngay cả mẹ già cũng phải đi theo? Vậy thì còn ra thể thống gì nữa! Võ công hầu là thích hợp nhất, Trọng Khang nghĩ sao?

Điển Vi nói năng lẩn lộn.

Ông ta nói vậy đã liên quan đến văn hóa truyền thống.

Hoàn phu nhân mặt đỏ bừng, căm tức nhìn Điển Vi.

Tuy nhiên Điển Vi lại không thêm để ý.

Hứa Chử gãi gãi đầu:

- Quân Minh nói năng thật thô bỉ, đã bao năm đọc sách mà vẫn không ra thể thống gì.

Tuy nhiên lời người vừa nói cũng rất có lý.

Đệ hạ rõ ràng có con nối dòng, vì sao Chư quân lại không thấy?

Hừ, có phải các người không biết xấu hổ?

Trong lòng quần thần tức giận mắng: “Chẳng phải vừa rồi người cũng rút đầu đó sao, lúc này Linh Võ vương trở lại thì người nhảy ra. Người nhảy ra thì thôi, lại còn kéo chúng ta vào theo, chẳng phải khiến Linh võ hầu hiểu lầm sao?”

Hổ Si này đối nhân xử thế đứng đắn.

Tào Xung ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Những đại thần lúc trước tỏ vẻ ủng hộ gã kế vị, nay xuất hiện Tào Bằng thì lập tức thay đổi chủ ý.

Năm năm!

Tào Bằng rời xa Trường An năm năm, nhưng thanh danh vẫn như trước.

Danh tiếng Tào Diêm vương năm xưa vẫn oai chấn không ai sánh nổi.

Mà lần này hấn đến, đám nhân mã lúc trước vẫn không tỏ vẻ gì mà nay gần như sắp xong ra hết.

Đúng vậy, Tào Bằng nhìn như đơn độc mà đến.

Nhưng trong Trường An môn sinh vô số.

Giáo úy Thành môn Quách Hoài, xuất thân môn hạ của hắn; Giáo Úy Việt Kỳ Vương Bình, Giáo úy Xạ Thanh Trương Nghi cũng đều là môn hạ của hắn. Còn có đám người Chấp Kim Ngô Ngô Xán cùng với các Thái Thú, Đại đô đốc...tàn mất ở khắp nơi, mà ngay cả thân tín của Tào Chương là Hoàng Quyền, Trịnh Độ, Lưu Ba, Trương Nhâm cũng đều tán thành sự tiến cử của Tào Bằng, loại uy vọng này kinh người đến mức nào?

Không phải là trước đó bọn họ không chịu tỏ thái độ, mà là bọn họ chưa rõ thái độ của Tào Bằng.

Tào Bằng tiến lên vái chào Biện phu nhân:

- Thái hậu, nước một ngày không thể không có vua! Mời Hoàng tử đăng cơ, đã định lòng người.

Biện phu nhân thấy cục diện như vậy, làm sao không hiểu tình trạng này?

Đúng vậy, Tào Bằng không ở Trường An, nhưng liên hệ giữa Tào Bằng và Trường An chưa từng bị đứt đoạn.

Đúng lúc này, Đặng Tắc tiến đến đại điện.

Ông mang theo một bản danh sách, mặt trên là tất cả những đại thần đã đồng ý ủng hộ lập Tào Xung.

- Thần đã tìm và tịch thu trong những nhà này, phát hiện Nghiệp hầu giả mạo chỉ dụ vua, nên đặc biệt đến xin Thái hậu định đoạt.

Giả mạo chỉ dụ vua?

Vậy chẳng khác nào tạo phản.

Mặt Tào Xung hết xanh lại trắng bệch, nửa ngày nói không nên lời nói.

Sau một lúc lâu, gã đột nhiên mỉm cười!

- Linh võ vương, người định xử trí ta như thế nào?

- Hai chữ xử trí không hơi quá...Nghiệp hầu chỉ bị người khác xui khiến mới có hành động ngày hôm nay. Khi tiên đế còn sống mong muốn nhất là trong nhà không loạn. Thần không dám xử trí nghiệp hầu, chỉ xin Nghiệp hầu di giá đến quận Phù Dư, trấn nhiếp đám dị tộc đạo chích, chẳng biết có được không?

Phù Dư?

Nơi hoang dã kia!

Tuy rằng mấy năm nay phát triển biến hóa không ít, nhưng cũng là nơi nghèo lạnh khủng khiếp.

- Không thể!

Hoàn phu nhân kêu to, đứng dậy muốn ngăn trở.

Đã thấy Tào Xung lộ vẻ sầu thảm cười:

- Mẫu thân muốn con chết ư?

Mẹ không muốn con đi Phù Dư, thì con chỉ có con đường chết thôi...

Gã đột nhiên xoay người, nhìn Tào Bằng, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Thầy, nếu năm Kiến An thứ chín, Xung bệnh vực lẽ phải thì sẽ có kết quả gì?

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

- Thương Thư, nếu người bệnh vực lẽ phải, thì không phải là Thương Thư.

Nói những lời này còn có tác dụng sao?

Tào Xung cười thầm một tiếng, xoay người rời khỏi đại điện.

Còn Tào Thực thì sắc mặt tái nhợt.

Tào Bằng nhìn mọi người trong đại điện, hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh Tào Duệ, vươn tay:

- Mời Võ công hầu đăng cơ!

Bàn tay nhỏ bé kia được bàn tay to lớn nắm chặt.

Trong đầu Tào Duệ đột nhiên hiện ra lời nói đêm trước khi rời khỏi Trường An vào năm năm trước.

“Con, bất luận như nào, con cũng là con ta. Cha dù thế nào cũng sẽ không để con chịu thiệt thòi ảm ức. Nếu con bị thiệt thòi, cha sẽ không ngại ngàn dặm xa xôi cách trăm núi ngàn sông đến bên con, làm chủ cho con.

Cha không hề gạt mình!

Tào Duệ muốn khóc nhưng biết lúc này không thể khóc.

Cậu theo Tào Bằng đi lên ngọc bậc, đến trước ghế rồng.

- Mời bệ hạ đăng cơ.

Tào Bằng ở một bên, cúi người thi lễ.

Văn võ cả triều đồng thời hô to:

- Mời bệ hạ đăng cơ!

Tiếng hô ầm ĩ khiến Tào Duệ giật mình.

Nhưng khi cậu thấy Tào Bằng đứng bên dưới ngọc bậc, còn có đám người Tào Dương, Tào Doãn, Khương Duy, Ngô Ngạn khom mình thi lễ thì tâm trạng bối rối lập tức ổn định: ‘Ta có cha ở đây, cần gì phải e sợ?’

Tào Duệ học theo dáng dấp Tào Bằng, hít sâu một hơi, ngồi vào ghế rồng, trầm giọng nói:

- Các khanh, bình thân!

**

Một trận rung chuyển đã hóa vô hình từ lúc Tào Bằng trở về.

Tháng giêng năm Thái Bình thứ bảy, Tào Duệ đăng cơ, xưng là Hoàng Đế Ngụy Chiêu Văn!

Tào Duệ thay đổi năm Thái Bình làm niên Đại Chính, sắc phong văn võ bá quan, cũng hạ lệnh đặc xá thiên hạ.

Năm Đại Chính thứ hai, Phù Dư hầu Tào Xung chết bệnh, hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.

Có người nói, Tào Xung buồn bực mà chết; cũng có người nói, Tào Xung là chết vào tay Tào Bằng... Mọi lời đồn đại khó có thể phân biệt rõ.

Tuy nhiên ở cùng năm, Hoàn phu nhân xuất gia ở trong hoàng thành.

Tận đến mười năm sau mới bệnh chết trong Lang Gia Cung mà Tào Duệ xây cho bà. Sau khi chết, lăng mộ Hoàn phu nhân được xây dựng bên cạnh huyệt mộ của Tào Xung, lịch sử gọi là Võ Hoàng Hậu. Ba năm sau, Biện phu nhân hoẵng (thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoẵng) tại An Nhạc Cung, lịch sử gọi là Văn Hoàng hậu, táng bên cạnh lăng mộ của Tào Tháo.

Năm Đại Chính thứ ba, Lã Hán quy thuận đem uy vọng của Tào Duệ càng ngày càng cao.

Tào Duệ thiết lập sáu quận tại Lã Thị Hán quốc, sau đó phong Quốc chủ Tào Niệm của Lã Thị Hán quốc làm làm Hàn Hầu...

Tổng thể mà nói, trong vòng mười lăm năm đầu Đại Chính, trên triều đình Đại Ngụy muôn hình vạn trạng, bưng bưng sức sống.

Tào Bằng được phong làm Ngụy vô vương, thường trú Trường An.

Tuy nhiên, hán chưa hề can thiệp vào triều chính, đại đa số thời gian đều sống cùng với cha mẹ vợ con.

Năm Đại Chính thứ mười lăm, Trương thị và Tào Cấp cùng chết.

Tào Bằng mượn cơ hội này từ đi chức Đại tướng quân, đưa linh cữu cha mẹ trở về núi Trung Dương tại Nam Dương, an táng cha mẹ trong núi Trung Dương. Cũng chính trong năm này, Ngụy Văn Đế Tào Duệ chính thức phế chức Thừa tướng, thiết lập Nội Các.

Cùng năm, Tào Duệ sửa niên hiệu Đại Chính thành Đại Thống, bắt đầu một cuộc cải cách hoàn toàn mới. Lúc này triều đình Đại Ngụy nhiều thế hệ trước đã quy ẩn.

Tuân Du và Trình Dục lần lượt chết bệnh, Giả Hủ và Tuần Úc, cũng tùy theo quy ẩn. Năm mươi chủ năm xưa của Tào Tháo, chỉ có Quách Gia còn thượng triều nhưng rất ít hỏi đến chính vụ. Mà Gia Cát Quân, Bàng Thống, Bộ Chất và các nhân viên liên qua đều đi vào trung tâm triều đình. Tào Dương và Khương Duy qua ba mươi tuổi cũng đi vào trung tâm triều đình.

Năm sau, Thái Diễm chết bệnh...

Thời gian cực nhanh, chớp mắt lại là mười năm.

Cùng với chính quyền Đại Ngụy được củng cố, Tào Duệ đã tại vị được hai mươi lăm năm.

Từ một hoàng đế non nớt trở thành minh chủ nắm quyền triều cương. Cũng chính tại một năm này, Tào Duệ chính thức lập Đạo giáo làm quốc giáo, mở ra một trang mới hoàn toàn cho Đại Ngụy.

Mà một năm này, Tào Bằng sáu mươi tuổi!

- A Phúc, có đôi khi muội suy nghĩ, rốt cuộc huynh là ai?

Một con hải thuyền long cốt to lớn vượt sóng trên biển.

Hoàng Nguyệt Anh dựa vào Tào Bằng, nhìn đám phu nhân Bộ Loan đang chơi mạt chược phía sau, vui đùa âm ỉ.

- Ta?

Tào Bằng nghe vậy ngân ra, đùa vui nói:

- Ta không phải là ...phu quân của muội thì có thể là ai?

- Nhưng muội vẫn cảm thấy trên người huynh có vô số bí mật.

Huynh biết không? Chính những vẻ thần bí này của huynh đã khiến thiếp thân tò mò, bởi vì tò mò mới gả cho huynh. Nhưng đến hiện tại thiếp thân vẫn không nhìn thấu huynh. Bởi vì trên người huynh vẫn tràn đầy thần bí như trước.

- Nhìn không thấu, vậy là nói muội không đủ cố gắng.

Không sao, năm nay ta mới sáu mươi tuổi, chúng ta vẫn có đủ thời gian để muội tìm hiểu, ha ha...!

Tào Bằng nói xong, không kìm nổi cười ha hả.

- Vương gia, mau nhìn?

Ngay lúc Tào Bằng ngửa mặt lên trời cười to, chợt nghe có người hét to.

Theo ngón tay người kia chỉ, từ xa có một đội tàu chậm rãi đi đến.

- Là thuyền của Đổng tướng quân!

- Thật sao? Chẳng lẽ Đổng tướng quân đã đánh thắng đảo Phù Tang sao?

- Chắc là như thế...đó chỉ là man di, sao có thể là đối thủ của Đổng tướng quân? là Đổng tướng quân đối thủ? Hơn nữa, còn có Phó tướng quân và Khương Duy tướng quân, man di này sao có thể thắng được?

Tào Bằng mỉm cười! Hắn quay đầu nói với Hoàng Nguyệt Anh:

- Trước đây Bá Ước gửi thư nói nữ vương Ti Di Hô người Uy kia bị bắt làm tù binh...Chắc là đại thắng trở về, chúng ta đi nghênh đón, đồng thời xem bộ dạng nữ vương người Uy kia như thế nào?

Hoàng Nguyệt Anh trừng mắt:

- Muốn xem người ta xinh đẹp ư?

Tào Bằng ngẩn ra, cất tiếng cười to.

Hắn ôm Hoàng Nguyệt Anh đã không còn vóc người thon thả nữa, nhìn các phu nhân đằng sau, hạ thấp giọng nói:

- Dù phu nhân của ta có qua hai mươi năm nữa vẫn hấp dẫn hơn trăm ngàn lần so với nữ tử ngoại tộc kia.

Một câu nói này khiến Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, lộ ra dáng vẻ của cô gái trẻ.

Bất chợt, Tào Bằng lại nhớ tới ngày mưa phùn lả lướt đó...trên con đường hẹp dài, nàng cầm trong tay một cây dù trúc, đứng ở giữa phố, gọi to:

- A Phúc!

Cánh tay ôm Hoàng Nguyệt Anh siết chặt hơn!

Tào Bằng lẩm bẩm:

- Ta ở đây, ta ở đây!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-tac>